

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΜΗΛΙΩΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΗΛΕΩΝ
489.33
ΤΑΞ. ΑΡ. GA 258
ΑΡ. ΕΙΣ. 629

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Βιβλιοθήκη Μυλέων
Αριθμός 374/2

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Εισαγ. 1049

ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΕΝΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΩΝ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἐπιμασίᾳ καὶ διορθώσει Σπυρίδωνος Βλαντῆ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

489.33
ΓΑ 258

Ι—Π



Gezeichnet v. Joh. Zitterer

Gestochen v. Carl Pfeiffer Mitglied der k.k. Academie der bildenden Künste.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΤΚΥ ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

ΧΗΗΗΗΔΙΙ.

1812.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

„ Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξαιρεόμενοι ῥαπίζονται. — Οἱ δέ γε ἐγκα-
„ ταλειπόμενοι οὐ τεφανεῦνται".

Ἡρόδοτ. Η. 59.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

I.

Ι, ἡ Ἰῶτα, τὸ εἴκοστον στοιχεῖον τῆ Ἑλληνικῆ Ἀλφαβήτῳ· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, σημαίνει Δέκα, 10, ὕπογεγραμμένον δὲ ὑποτὶ, ι, σημαίνει Δέκα χιλιάδας, 10,000. Οἱ Ἀττικοὶ ἐξαρτῶσι τὸ ποτὲ τὸ τέλος δεικτικῶν τινῶν λέξεων φέροντες ἐπ' αὐτὸ ἡ τὸν τόνον, ὅρος μείζω δείξεως ἔμφασιν, ὅταν καὶ Παραγωγικὸν καλεῖται· οἷον, Οὑτοσὶ, Οὑτωσὶ, αὐτὶ, Οὗτος, Οὕτως. Νωμβοὶ, Νωγαεὶ, Νωὶ, Ἐκεινοσί· αὐτὶ, Νῶ μβὺ, Νῶ γὰρ, Νῶ, Ἐκεῖνος, κ. τ. τ. ἢ μεταβάλλουσι τὸν ποτὲ τελευταῖαν συλλαβὴν τῆς λέξεως εἰς ι. οἷον, Ταυτηνὶ, Τουτονὶ, Δευτὶ, Ὡδὶ· αὐτὶ, Ταῦτά γε, Τοῦτό γε, Δεῦρο, ὧδε, κ. τ. τ. Εἴς τινας λέξεις προτάσσεται, ὡς ἐν τῷ, Ἄνω, Ἰαύω. εἰς ἄλλας δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ λ, ὡς ἐν τῷ, Εἴβω, Λείβω, Ἴγδη, Λίγδη. Ζήτ. καὶ ἐν Λεξ. Ἰῶτα. Τὸ ὑπογεγραμμένον ι οἱ Γραμματικοὶ Προσγεγραμμένον, λέγουσι· διότι κατὰ τὰς παλαιὰς ἐπάσσετο μετὰ τὸ φωνῆεν, ὡς π. χ. Αἴδω, αὐτὶ, Ἄδω.

Ἰά, ἡ Ἰωνικ. Ἰὴ, ἡ. παυτὸν ἐσὶ τῷ, βοὴ, φωνὴ, κραυγὴ, ἦχος. Εὐεπ. Ῥῆσ. 553. Αἰσχύλ. Προμ. 940.

Ἰᾶ, ἡ. Γεν. Ἰᾶς, ἡ Ἰῆς. Δοτ. Ἰῇ, Αἰτ. Ἰῶ. Ἰωνικ. Ἰλ. Φ. 569. Π. 173. Ι. 319. Ὀδυσ. Ξ. 435. παυτὸν ἐσὶ τῷ, Μία, ἡ καθ' Ἡσύχ. Μία, καὶ μόνη, καὶ αὖση. ἐκ τῦ, Εἷς, Ἴς, Ἶος. εἷς καὶ ὁ αὐτός.

Ἰάζω, ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι ἢ ζῶ ὡς οἱ Ἴωνες ἢ κατὰ μίμησιν αὐτῶν, ὡς τὸ Ἑλληνίζω.

Ἰαβοῖ. Ἐπίρ. ὃς Ἀεισοφ. αὐτὶ, Αἰβοῖ. ἀμφίβ.

Ἰαίνω, Θερμαίνω, ζεσαίνω, θερμὸν ποιῶ τι. παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Κ. 359. "Ἰαίνετο δ' ὕδωρ". ἐθερμαίνετο. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Μαλάσσω, μαλακὸν ἢ ἁπαλὸν ποιῶ τι. ἐν Ἰλ. Ω. 119. "Θυμὸν Ἰήνη". ἐμαλάκωνε τὴν καρδίαν, παρεκίνει εἰς συμπάθειαν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ, τῦ, Ἀναλύω, Διαλύω, (λυόνω) Ῥυθμὸν ποιῶ τι, ἐν Ὀδυσ. Μ. 175. "Αἶψα Ἰαίνετο κηρός". ἀπελύετο, ἐπήκετο. Ἐντεῦθεν ὅτι ὡς καὶ τὸ, Διαλύω καὶ Διαχύω ἐπὶ χαρᾶς, ὡς, "Θυμὸς ἀφροσυνήσι ἰαίνεται". καὶ "Πᾶσιν σὶ φρεσὶ θυμὸς ἰαίνη". ὅταν ἡ φορητῶται τὸ, Γήθησαν. Ὀδυσ. Ζ. 155. εἴληπται δὲ ἡ Μεταφορὰ ἐκ τῆς Βροχῆς ἢ ἐκ τῆς Δρόσου, ἥτις πίπτουσα ἐπὶ τῆς φυτῆς θάλπει, ἀφραίνει, δροσίζει καὶ ζωογονεῖ αὐτά. καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ψ. 598. λέγει· "Τοῖο δὲ θυμὸς Ἰαίνη, ὡσεί τε δρυὸς ἢ ἐλάτης ἐέρσῃ κεῖται ἀλδήσκοντος, ὅτε φείσυσιν ἄρβαι". Ὁ Πλάτ. (Τόμ. ς'. σελ. 732.) παράγει καὶ ἑρμηνεύει ὅλας ταύτας τὰς σημασίας ὀρθότατα. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, Ἰάζω, ὅθεν, Ἰαχὸς. Ζήτ. ἐν, Ἰάομαι.

Ἰακὸς, ὁ, κὸν. παυτὸν τῷ, Ἰωνικός.

Ἰάκχα, ἡ. παρὰ Σικυωνίοις εἶδος Στεφάνης, ἢ Στεφάνωμα δρῶσες. ὅθεν "Στέφανος ἰακχαῖος". παρ' Ἀθήν. ἐ. ὁ αὐτὸς καὶ εἰς Ἴακχον.

Ἰακχαγωγὸς, ὁ. (ἄγω, Ἴακχος) ὁ ἄγων τὸν Ἴακχον, ὅς τις εἰς καιρὸν τῆς τῦ Βάκχου πομπῆς βασᾷ καὶ φέρει τὸ τῦ Βάκχυ ἄγαλμα. Πολυδ. Α'.

Ἰακχάζω, παυτὸν τῷ, Ἰακχέω. φωνάζω, κραυγάζω, φωνὴν χαρᾶς προφέρω, ἐν μάλιστα εἰς τὰς ὁρπὰς τῦ Διονύσου, "Ἄφραστον Ἰακχάζουσαι ἀοιδὴν οἰωνοί". ἐν τοῖς Ὀρφικ. ἐπὶ τῆς φωνῶν τῆς πτηνῶν.

Ἰακχαῖος, αἰὰ, αἷον. παυτὸν τῷ Βακχικός. Ζήτ. ἐν Ἰάκχα.

Ἰακχεῖον, τὸ. Ἱερὸν ἢ ἄγαλμα τῦ Διονύσου.

Ἴακχος, ὁ. ὁ εἰς τὰς ὁρπὰς τῦ Βάκχυ ἦχος, ὕμνος, ἐν αἱ φωναί. Ἀειοφ. Βάτ. 401. 2) Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Βάκχος. 3) Καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῦ. Ζήτ. Ἰακχέω.

Ἰακχέω, ᾄδω τὸν Ἴακχον δι' ἀγορᾶς. παυτὸν τῷ, Ἰακχάζω.

Ἰάκχω, παυτὸν τῷ, Ἰάχω ἐν Ἰαχέω.

Ἰαλεμίζω. Ζήτ. Ἰκλεμίζω.

Ἴάλεμος, ὁ. Θρηνῶδες, λυπηρὸς ὕμνος, πενθήμος ᾠδή. Εὐεπ. Ἰκέτ. 281. Τρωάδ. 600. Ζήτ. Ἰήλεμος. Εἴληπται δὲ ἡ λέξις ἐν ἐκ Παροιμίαν "Ἰαλέμυ ψυχρότερος". ἐπὶ τῆς ἐδενὸς ἀξίων. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἰαλεμώδης, ὁ, ἡ. ψυχρὸς, ἐδενὸς ἄξιος. Ὁ Γαλενὸς λέγει ἐν "Ἰαζῶς Ἴαλεμος", κλαψιάρης, οἰκτρὸς-δυσυχὴς καὶ ἄθλιος Ἰαζῶς. Ἐν τῇ Μυθολογίᾳ λέγεται καὶ ὁ Θεὸς ὁ Προστάτης τῆς θρηνητικῶν ἐν λυπηρῶν ὕμνων.

Ἰάλλω, Ἀόρις. Ἴηλα, ἐκ τῦ, Ἴω, Ἰάω, Ἴημι. ῥίπτω, βάλλω, σφενδονίζω, (κτυπῶ, συβλίζω) ἀφίημι, πέμπω. "Χερὰς Ἴάλλειν". ἁπλώνειν, ἐκτείνειν. Ὀδυσ. Α. 149. "Οἰστὸν Ἴάλλειν". μεθ' ὁρμῆς ῥίπτειν τὸ βέλος, Ἰλ. Θ. 300. "Τλακὶν Ἰάλλειν". ὑλακτεῖν, γαυγίζειν. "Περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα χρύσεον". ἐπέβαλον. "Ἴχνος ἰήλαι". βάλλειν ποδάρι, σφεῶν πατεῖν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 242. ἐν Ὀδυσ. Ν. 142. "Ἀτιμίησιν Ἴάλλειν". εἶναι αὐτὶ τῦ Ἐπιβάλλειν, προσάπτειν, ὃ ἐσὶν, Ὑβρίζειν,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α Ἀτιμάζειν, -Καταισχύνειν. αἰσχύνῃ-ἀτιμίᾳ βάλλω τινά. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. "Μπαχεύειαι ἄλλον". ἑρμηνεύουσι τινὲς ἀφ' ἑαυτοῦ, "Ἔξεχον, ἢ "Ἐπεσθαι (ἐπέποντο). Κυείως, ἔπρεπε νὰ γράφηται Ἰάλλω (ἄσσ.), ὡς ἀφ' οὗ τὸ Ἴημι, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως γράφεται καὶ τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον Ἐφιάλλω· ἀλλ' εὑρίσκεται ἔτι καὶ Ἀπιάλλω, ὃ ἐστὶν, Ἀποπέμπω, ὡς ἀφ' Εἰσιάλλω, ὃ ἐστὶν, Εἰσπέμπω. "Οθεν

Ἰαλτὸς, ὁ, τὸν. ταυτὸν τῷ, Πεμπτὸς, σαλπιγκτὴς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 20.

Β Ἴαμα, τό. (ἰάομαι) θεραπεία, ἰατρεία, ἰατρικόν. Πλάτ.

Ἰαμβειογράφος, ὁ. ὁ Ἰάμβους ἢ λοιδορίας γράφων. ἐκ τοῦ

Ἰαμβεῖον, τό. (ἔπος ἢ μέλος δηλ.) Ἰαμβικὸς τρίχους ἢ ὕμνος. ἐκ τοῦ

Ἰάμβειος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰαμβικός.

Ἰαμβειοφάγος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἰαμβοφάγος.

Ἰάμβηλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λοιδορητικός. Ἡσύχ. παρὰ δὲ Εὐσαθ. ἐν Ἰλ. Λ. ταυτὸν τῷ, Ἴαμβος.

Ἰαμβιάζω, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 235. καὶ Ἰαμβίζω. (ἴαμβος) ὁμιλῶ ἢ γράφω εἰς ἰάμβους. λοιδορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω.

Γ Ἰαμβικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀπήκων-ἁρμόζων εἰς Ἴαμβον.

Ἰαμβιστὴς, οῦ. ὁ. ὁ Ἰαμβίζων, ὁ εἰς ἰάμβους ὁμιλῶν ἢ γράφων. Λοίδορος, ὑβριστής.

Ἴαμβος, ὁ. ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται εὐ εἶδος μέτρου ἐκ συλλαβῶν ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκειμένων | υ — |. 2) Καὶ τὸ ἐκ τοῦ τοιούτου μέτρου συγκειμένου ποίημα ἢ ὁ στίχος, καθὰ τὸ ἀποῖον ἔγραψε πρῶτος ὁ Ἀρχίλοχος (ἴδε Βιβλιοθ. Ἑλλην. 132.) καὶ ἄλλοι ἐπειτα σατυρικοὶ καὶ σκωπτικοὶ Ποιηταί· καὶ ἐντεῦθεν, καθὲ σκωπτικὸν καὶ σατυρικὸν Ποίημα. ἐκ τοῦ Ἰάπτω. "Ορα Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσσ. Λ. σελ. 1684. Ἐκδ. Ῥώμης.

Δ Ἰαμβοφάγος, ὁ. ὅστις ζώγει τοὺς Ἰάμβους· παρὰ Δημοσθ. σκωπτικόν ὄνομα ζαγικῶς τινὸς ὑποκειτο, ἐς τις ἔωρτε νὰ ὑποσημειώζῃ πολλοὺς Ἰαμβικοὺς στίχους καὶ τὰ ἐκφωνῇ αὐτοῦ. Τὸν σχηματισμὸν Ἰαμβιογράφος, ἔχει ὁ Ἑρμογένης.

Ἰαμβύκη, ἡ. μουσικόν τι ὄργανον τριγώνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπαιζον (ἐψαλλον) τοὺς ἰαμβικοὺς στίχους, διάφερον ὅμως τῆς, Σαμβύκης. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Ε Ἰαμεναὶ, αἱ. ταυτὸν τῷ. Εἰαμβαὶ, καὶ, Ἰαμνοὶ, οἱ. ἐλῶδεις καὶ εὐυδροι τόποι, ὅπου ἔρχονται. Τέλμαπε. Νίκανδρ. Θηρ. 29. 200. 537. 901.

Ἰάνθινος, ίνη, ινον. ὁ τὸ χρῶμα καὶ τὴν βαφὴν τῆς ἰάνθης ἔχων. (βιολέττο, *Violetto*). ὁ Πλίνιος XX, 6. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἴον· ὁ Ἡσύχιος ὅμως ἔχει "Ἰανθον, αὐτος καὶ χρῶματι πορφυροειδές". ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι μετὰ τῆς Σουΐδ. Ἰανοκρήδιμνος, ὁ σίμμυς ἐξ ὧν φορῶν. καὶ ὅπως ἤθελεν εἶναι τὸ Ἰανὸς ἐκ τοῦ "Ἰον. ἀλλὰ τὸ Ἰανοκρήδιμνος, δύναται καὶ ἄλλως ἑρμηνευθῆναι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐανός.

Ζ Ἰάομαι, ῶμαι. Μέλ. Ἰάσομαι καὶ Ἰωνικ. Ἰήσομαι, παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ε. 899. Ἰαχδῶ. ὅθεν Ἰαχδός. ὁ Ἐμπερίχιος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἰάω, ὅθεν ἔτι καὶ τὸ, Ἰαίνω, θερμαίνω, ζεσαίνω. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ παλαιᾷ Ἰατεικῇ αὐτὶ τοῦ, Διά τινος θερμῶν βοτάνιματος δεῦρο πληγήν τινα δύναμαι νὰ καταπραΰνω τὸν πόνον αὐτῆς. Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ, Θέρω, Θεράπω, Θεραπεύω, καὶ, Ἄλθω, θερμαίνω, θερμὰ βοτάνιματα βάλλων Ἰαχδῶ. παρὰ Κοΐντ. Σμύρν. Δ'. 402. κεῖται τοῦ ὄντι, Ἰαίνονται, αὐτὶ, Θεραπεύονται. ἄλλως δὲ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἄος, καὶ Ἄῳ, αὐτὶ τοῦ, Ἴαμα, καὶ Ἴασις.

Ἰάονες, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἴωνες. ἐλέγοντο ἔτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 176.

Ἰάπτω, ταυτὸν τῷ, Ἰάλλω, π. χ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ Πέμπω, τὸ σωθὲν Προϊάπτω, "Ομηρ. Ἰλ. Α. 3. "ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν". αὐτὶ τοῦ, Προέπεμψεν. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 301. "ἰάπτουσι χερμάδα κατὰ πο- "λίτας". καὶ, "Τόξοις ἰάπτων βέλη ἐς ἡμᾶς". ἐν Ἀγαμ. 507. "παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 710. "Ἰά- "πτειν ὀρχήματα". αὐτὶ τοῦ, Ὀρχεῖσθαι. 2) Ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, Σπαράσσω, Αἰκίζομαι, ξαυματίζω, τιτρώσκω, Βλάπτω, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, Ἅπτω, ὡς καὶ τὸ Ἰάνω, ἐκ τοῦ "Ανω. Ἐγγίζω, ψαύω, κατατυχαίνω, κτυπῶ, πληγόνω. Ἀπολλ. Ἀργ. 875. "Οὔτις Ἰάψει κυτι- "λίου". Κοΐντ. Σμυρν. Ε'. 546. "Τᾷ δ' ἑ χρόα "καλὸν Ἴαψεν". καὶ ἐν Γ'. 454. "Ἰάψει γῆρας ἐν "πειθεσι". καὶ καπωτέρ. στίχ. 480. "Μὲ θυμὸς (ἢ "πειθος) ἰάπτει". Ζήτ. ἐν τῷ, Περιϊάπτω, καὶ, Κατιάπτω. "Ἰάπτειν λόγοις τινά". Σοφοκλ. Αἴ. 501. αὐτὶ τοῦ, Καθάπτεσθαι, ὑβρίζειν (κτυπᾶν τινὰ μὲ λόγους). 3) Οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, Πορεύομαι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 563. ἀμφ.

Γ Ἰάπυξ, υγος, ὁ. εἶδος ἀνέμου, ὁ παρ' Ἰταλοῖς Μαΐστρος, λεγόμενος. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 819. 821. 765. καὶ 69. ὁ ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (τῆς νῦν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρείας) φυσῶν. ἀκριβέστερον ὅμως, εἶναι ὁ Πονεντες λεγόμενος.

Ἰᾶς, ἄδος, ἡ. ὃ ἐστὶν, ἡ Ἰάζουσα. μετὰ τοῦ Γυνὴ, εἶναι αὐτὶ τοῦ, ἡ ἐκ τῆς Ἰωνίας γυνὴ. μετὰ τοῦ Διάλεκτος, αὐτὶ τοῦ, ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. Ἡρόδοτ.

Δ Ἴασι, τρίτον πρόσωπον πληθυντ. τοῦ, Εἶμι. Ἰλ. Π. 160. "Ἴασιν ἀγεληδὸν ὑπὸ κρημνῶν". ἀπίασι, πορεύονται.

Ἰᾶσι, τρίτ. πρόσωπ. πληθ. τοῦ, Ἴημι, καὶ συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, Ἰέασι, αὐτὶ, Ἰᾶσι.

Ἰάσιμον, τό. Νίκανδρ. Θηρ. 894. ὅπου τὸ Ἀντίγραφ. ὀρθότερον, Εἰρύσιμον, ἔχουσιν.

Ἰάσιμος, ὁ, ἡ. (ἰάομαι) ὅστις δύναται νὰ ἰαχδηθῇ, ἢ νὰ ἰαχδήσῃ. Πλάτ. Γοργ.

Ἴασις, εως, ἡ. θεραπεία, ἰάχδια. "Ἴασιν ποιήσα- "σθαι". αὐτὶ τοῦ, Ἰαχδεῦσαι.

Ἰασιώνη, ἡ. ἡ, Ἰασίνη, εἶδος φυτοῦ, λευκὰ ἄνθη φέρον. *Convolvulus sepium*. Θεόφρ. Α'. 21.

Ἰάσμη, ἡ. καὶ, Ἰασμέλαιον, τὸ. εἶδος ἐλαίου δυώδους παρὰ Πέρσαις, Αἰτίας Α'. ἢ Διοσκορ. Α'. 76. κατὰ τὸν Νόδαν ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ἰασεμέλαδον. Λέγεται ἔτι καὶ, Ἰάσμινον μύρον. Φαίνεται ὅμως ὅτι Ἰάσμη, λέγεται τὸ παρ' ἡμῖν φυτὸν, Ἰασεμί. *Jasminum*. Λιν.

Ἰασπίζειν, κλίνειν πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἰάσπιδος. πρῶμα τῆς Ἰάσπιδος ἔχειν.

Ἴασπις, ιδος, ἡ. εἶδος πολυτίμου λίθου. τύτε εἴδη πολλά. "Ορα τὰς φυσικὰς ἱστορίας.

Ἰασπόνυξ, υχος λίθος. Πλίν.

Ἰαστὶ, Ἐπίρ. (ἰᾶς) κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον. Ἰωνικῶς.

Ἰάστιος, ὁ. Ἰωνικός. Μαξιμ. Τύρ. Α'.

Ἰασὼ, οῦς, οῦς, ἡ. (ἰάω) ἡ θεὰ τῆς ἰατρικῆς δυνάμεως ἢ τῆς ὑγείας. ἴδε Αἰσχοφ. ἐν Πλάτ. 701.

Ἰατὴρ, ῆρος, ὁ. Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Ἰατρός. ὅθεν

Ἰατήριος, ία, ιον. ἢ Ἰατικός, κὴ, κὸν. ὁ ἔχων δύναμιν τῆς ἰάχδεως. ὅθεν, Ἰατεία, ἡ. ὑπακουμ. Τέχνη, ἢ Ἰατρική.

Ἰατορία, ἡ. ὑπακουμ. Τέχνη. ἐκ τοῦ Ἰάτωρ, αὐτὶ, Ἰατὴρ, ἢ Ἰατεικὴ. Σοφοκλ. Τραχ. 1002.

Ἰα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰατὸς, ἡ, τὸν. Ἰαζυμβύος.

Ἰατραλείπτης, ου, ὁ. ὁ Ἰαζὸς ὅστις ἀφῆ ἀλειφῶν-ἀλείψεων-τριβῶν καὶ γυμνασμάτων τῷ σώματος ἰαζύει, ἔ τινος ἡ τέχνη, Ἰαζαλειπτικὴ, λέγεται. Πλίν. 29. 1. Κέλσ. Α'. 1.

Ἰατρεία, ἡ. (ἰαζύω) τὸ ἰαζύειν· ἡ ὑπιμέλεια καὶ φροντὶς τῷ ἰαζῦ εἰς τὸ νὰ ἀνακαλέσῃ ἀφ' ἧς ἰατεικῶν τιλῶν ὑγείαν. La cure, Γαλλ. καὶ ἡ ὑποδίωξις τῷ πάθους, ἤτοι ἡ ἀνακάλεσις τῆς ὑγείας.

Ἰατρεῖον, τὸ. ᾗ Ἰάτειον, τὸ. κατοικία ἢ ἐργασήειον τῷ Ἰαζῦ, ἢ τῷ χειρύργε. 2) Καὶ ὁ μισθὸς τῆς Ἰαζείας, ἡ πληρωμὴ τιλῶ ὁποίαν πληρόνομεν εἰς τὸν Ἰαζόν.

Ἰάτρευσις, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰαζεία. ἐκ τῷ

Ἰατρεύω, (ἰαζὸς) εἶμαι Ἰαζὸς, μετέρχομαι τιλῶ Ἰατεικιλῶ ὑπηρίμιλω, θεραπεύω. ὑγειῆ ποιῶ ἄρρωστον τινά.

Ἰάτρια, ἡ. ἡ ἔχυσα τιλῶ ἰατεικιλῶ ὑπηρίμιλω γυνή. Ἰάτειοσα. ἐκ τῷ, Ἰατήρ.

Ἰατρικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ. Ἰατεικῶς, (ἰαζὸς) παν ὅ,τι αὐήκει εἰς τὸν Ἰαζὸν ἢ εἰς τιλῶ ὑπηρίμιλω αὐτῷ, ὁ ὑπηρέτης εἰς τιλῶ τέχνιλω τῆς Ἰατεικῆς, ἤτοι ὁ μεμαθηκὼς αὐτιλῶ, ᾗ τὸ μέσον δι' ἧ ἰαζύεται τινάς. Ἰατεικὴ, ὑπακυρ. Τέχνη, ἡ τέχνη τῷ Ἰαζύειν. Εὑρέθη δὲ αὕτη ἡ θεία τέχνη τὸ ἀρχαῖον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. "Κομίζοντες οἱ οἰκεῖοι τὸν κάμνοντα εἰς τὴν ἀγυιῶν τιλῶ ἐν τειβῇ, κατετίθοντο· ἐφισαμβυοι δὲ οἱ ἀνθρωποι, ᾗ ἀνερωτῶντες τὸ ἄλγος, οὕτω τὸ αὐτὸ ξυμπεσὸν, ἔπειτε ὥνκτο ἢ ἐδώδη τινι, ἢ καύσας, ἢ τεμὼν, ἢ διψήσας, παρετίθεντο ἕκαστοι ταῦτα κάμνοντι οἱ πεπονθότες πρότερον ᾗ ὠφελημένοι. ἡ δὲ ὁμοιότης τῷ πάθες σωωθροίσασα τιλῶ τὸ ὠφελήσαντος μνήμιλω τῇ κατ' ὀλίγον ἐντυζει ὑπηρίμιλω ἐποίησε τὸ παῦ". Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. ΙΒ'. §. 2. παραβαλ. ᾗ τὸ παρ' Ἡροδότ. Α'. 197.

Ἰατρίνη, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰάτεια. παρὰ τοῖς Ὑγιερον ἐλέγετο ᾗ ἡ Μαῖα, ἡ Μαμμή. Παυθέκτ.

Ἰατρολογέω, ῶ. ὁμιλῶ-λέγω περὶ τῆς ἰατεικῆς τέχνης. Διογ. Λαέρτ. ἐν τῇ σωωθείᾳ λέγεται καὶ αντὶ τῷ, Κάμνω τὸν Ἰαζόν.

Ἰατρομαθηματικοὶ, οἱ. οἱ Ἰαζοὶ οἵτινες ἐν τῇ γυμνάσει αὐτῇ σωέδευον τιλῶ Ἀστρολογίαν μετὰ τῆς Ἰατεικῆς, ὡς αἱρέτως δὲ τοιῶτοι ἦσαν οἱ κατὰ τιλῶ Αἴγυπτον. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. Σελ. 24.

Ἰατρὸν, τὸ. ὁ μισθὸς τῆς ἰαζείας, παυτὸν τῷ, Ἰαζεῖον, Ἀεσθμ. 2.

Ἰατρομάντις, ὁ. ὁ Ἰαζὸς καὶ μάντις. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 266. "Ἄπις Ἰαζομάντις".

Ἰατρονίκης, ου, ὁ. ὁ νικητὴς ὅλων τῷ ἰατρῶν. Πλίν. 29. Κεφ. ά.

Ἰατρὸς, ὁ. (ἰάω) ὅστις ἰαζύει, μετέρχεται τιλῶ ἰατεικιλῶ τέχνιλω, ᾗ ὁ Χειρῦργος. Ἀντιφ. ἐκκαιγορ. ὁ ὕστερ. "Ὁ μὲν Ἰαζὸς ἡ φονὰς αὐτῆς ἐστιν (ὁ γὰρ νόσος ἀπολύει αὐτὸν) ἀφῆ δὲ τὰς τότε πληγὰς ὑπὸ τῷ ἑαυτῶν ἡμῶν αὐτῷ". Ἰλ. Λ. 514. "Ἰηχὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀνιπτύων ἄλλων". Ὅρα Ἡρόδ. ἐν Γ'. 131. πόθεν τῷ παρώκων Ἰαζῶν.

Ἰατροσοφιστὴς, ου, ὁ. ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῷ νεωτέρων εἴς τινα παιδευθέντα Ἰαζὸν, καθὼς π. χ. ἦτον ὁ Κάσιος, τῷ ὁποίῳ τὰ Προβλήματα ἔμενον ἀκόμη.

Ἰατροτέχνης, ὁ. (τέχνη) παυτὸν τῷ, Ἰαζός. Ἀεσοφ. Νεφ. 332.

Ἰαττατταῖ, ἤ, Ἰαττατταῖξ, Σχετλιαστικὸν ὑπιφώνημα, παυτὸν τῷ, Φεῦ, Βαβαὶ, ἀλοίμονον. Ἀττικὴ, Βάι, Βάϊ. Ἀεσοφ. Ἱππ. 1.

Ἰαῦ, ὑπιφώνημα χαρᾶς, ὡς ᾗ τὸ, Ἰὼ, Ἰού. Ἔτι δὲ καὶ λύπης, ὡς τὸ, Ἰῶ. Ἔτι δὲ ᾗ ὁπόταν ὁ φωνηθεὶς ὑποκείνεται, ὡς τὸ τῆς σωηθείας Ἔ. Τοιῶτον εἶναι ᾗ τὸ, Ἰαυοῖ, ὑπιφώνημα χαρᾶς.

Ἰαυθμὸς, ὁ. ὁ ὕπνος, καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν κοιμᾶται — καθεύδει, ἢ κατοικεῖ τινάς. ὑξαιρέτως δὲ, ἡ θαλάμη, ζύπα, κοίτη καὶ κατοικία τῷ ζώων. ἐκ τῷ, Ἄω, Αὔω, Ἰάυω. Ζήτ. Εὔδω.

Ἰαβοῖ. Ζήτει ἐν τῷ, Ἰαῦ.

Ἰάυω, καθεύδω, κοιμῶμαι, Ἰλ. Ι. 325. Σ. 259. 2) Κατοικῶ, ὑγιτείβω, αὐλίζομαι, ὑγίγω, Νίκανδρ. τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Ι. 184. Ἰάυεσκον, εἶναι αὐτὶ τῷ, Διευνυκτέρευον, ἀνεπαύοντο, ἐκαθεύδων. 3) Εὐειπ. Φοίν. 1554. "Πόθι δημένοις Ἰάυων". ὁ Σχόλ. ἑρμίν. ὑγὶ τῷ, Ἐγκύπτων. Ἀμφ.

Ἰαφέτης, ου, ὁ. (ἀφίημι, ἰὸς) παυτὸν τῷ, Ἰοβόλος. Ἀνθολογ.

Ἰαχέω, ῶ. ἐκ τῷ, Ἰάχω. φωνάζω-κραυγάζω, μεγαλοφώνως βοῶ· καὶ μάλισα εἰς καιρὸν χαρᾶς, ἠχολογῶ. Λέγεται ἔτι ᾗ ὅπ' ἀψύχων πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἤχον καὶ βολὴν ὑποτελῶσιν. Ἐκ τῷ Ἰά, φωνὴ, βοὴ, ὄχος, γίνεται τὸ, Ἰάζω, Ἰάχω, Ἰαχέω, Ἰακχάω, Ἰακχάζω, τὰ ὁποῖα εἰσὶ καὶ παυτοσήμαντα. ὅθεν Ἰακὴ, Ἰαχὴ, Ἰάχημα, Ἴακος, Ἴαχος, Ἴακχος, ἡ φωνὴ, βοὴ, κραυγὴ τῷ Ἰαῦ, Ἰαῦ.

Ἰαχὴ, ἡ. ᾗ, Ἰάχημα, τό. (Ζήτ. Ἰαχέω). φωνὴ, βοὴ, κραυγὴ, ἦχος. Ἡσίοδ.

Ἴαχος, ὁ, παυτὸν τῷ, Ἰαχή. Ὀρφ. Ὕμν.

Ἰαχρὸς, ὁ. (ἰάζω, παυτὸν τῷ, ἰαίνω) λελυμβύος, ἀπαλὸς, μαλακὸς, θαλπεινὸς, ἀβρόσιμος. Σκαιὸς, σεσηπὼς, σάπιος, ὑδιεινός.

Ἰαχυΐα, ἡ. Μεταχὴ μέσ. παρακ. τῷ Ἰάχω. Ἰλ. Β. 316.

Ἰάχω, παυτὸν τῷ, Ἰαχέω, κραυγάζω, φωνάζω, ἠχῶ, μεγαλοφώνως βοῶ. ἦχον ᾗ κρότον ὑποτελῶ, παρ' Ὁμήρ. παρ' Ἡσιόδ. δὲ καὶ ὅπ' Ἀψύχων. "Σάκος Ἰάχεσκε".

Ἰάω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰάομαι.

Ἰάων, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἴων, ὁ ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ἰαωνίζω. παυτὸν τῷ, Ἰωνίζω.

Ἰαωνισὶ, παυτὸν τῷ, Ἰασί.

Τὸ Ι μεταὶ τὸ Β.

Ἰβάνη, ἡ. κάδος, αὐτλητήριον (κυβᾶς τὸ πηγαδίυ). καὶ

Ἴβανος, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἰβάνη, κάδος, σαμώνιον, χαλκίον, (κακάβι, μπακράτζι). ὅθεν Ἰβανεῖ, αὐτλεῖ· καὶ Ἰβαντεὶς, ίδος, ἡ. τὸ χοινίον τὸ πηγαδίυ δι' ἧ ἀνεβάζεται καὶ κατεβάζεται ὁ κυβᾶς. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι, Ἴβιλος, σορὸς, θήκη· καὶ, Ἴβη, σορός. ὅθεν Τιβίλυος. Φαίνεται ὅτι μετὰ τὸ, Ἰμάν, μίαν ᾗ τιλῶ αὐτιλῶ ἀρχιλῶ ἔχω.

Ἴβδη, ἡ. τύλος ἢ πῆρος εἰς τὸν πυθμένα (πάτον) τῆ πλοίυ δι' ὧ χωύεται τὸ εἰσιλθὸν ἐν αὐτῷ ὕδωρ, ἀφ' ὃ συρθῇ ἔξω τὸ πλοῖον.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ. ὄνομα ποιμνῆ τινος ἐν Ἰσπανίᾳ, Ἔβρο, ᾗ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης, Ἰβηρία· ᾗ τὰ ἐγκαταοίκα αὐτῆς, Ἴβηρ, τὸ κτητικὸν, Ἰβηρικός. Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας καιρὰς ἐδίδετο αὕτη ἡ ὀνομασία εἰς τὴν Ἰσπανίαν ᾗ Πορτυγαλλίαν.

Ἰβηρὶς, ίδος, ἡ. εἶδος χαλκίυ τὸ ὁποῖον ἄλλως, Λεπίδιον, λέγεται. Διοσκορ. Α'. 188. καὶ Β'. 205.

Ἶβις, ίδος, ἡ. Αἰγυπτιακὸν ὄρνεον ὀφιοφάγον. Τοιαῦ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

lus, Λιν. κατὰ δὲ τὸν Κυβιέρ. *Ibis alba*. τύτε δὲ εἴδη δύο. Ἡρόδοτ. Β'. 75. καὶ 76. Ζήτ. καὶ Ἶρηξ.

Ἴβισκος, ὁ. *Ibyscus*, Διοσκορ. Γ'. 163. εἶδος ἀγελαίας Μαλάχης (ἀγελομολόχα) ἥτις ἄλλως Ἀλθαία, λέγεται.

Ἰβῦ, μέγα, αὐτὶ τῦ ἀναφθεγξαμένυι μέγα. ὅπω Τηλεκλῆς. Φώτ. Λ.

Ἰβύζω, Ἴβυκτηρ, Ἰβυκινέω, καὶ ἄλλοι, σχηματισμ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰ'ζω· ὅθεν Ἰβυκινητῆρ ἐκ Πλυβίε, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Σεῖδ. ὅπε πάρα Βυκκητῆρ, κεῖται.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Γ.

Ἰγδη, ἡ. Ἰγδίον, γηδί (γαβάνι) ἀγγεῖον αἰδιρῆν, ξύλινον, ἢ ἐκ μαρμάρε, ἐν ᾧ κοπανίζομεν ἢ τείβομεν τι. Ζήτ. ἐν τῷ Λίγδος. ὅθεν

Ἰγδίζω, κοπανίζω (τριμπίζω) τι εἰς τὸ Ἰγδίον.

Ἰγδίον, τό. καὶ, Ἴγδις, ἡ. Ὑποκορεῖς. τῦ Ἴγδη. γηδίον, μικρὸν γηδί.

Ἴγδισμα, τό. τὸ εἰς τὸ Ἰγδίον κοπανίζειν, κοπάνισμα εἰς τὸ γηδί. 2) Εἶδος χορῦ, ἐν ᾧ ἔπαιζον ἢ ἐπάτκα τὴν γῆν μὲ τὴν πέρναν, ἢ ἐκίνων τὴν πέρναν, καθὼς τὸ γηδοχέει ὅταν τείβωσι τι εἰς τὸ γηδίον. ἐν Λεξικ. χειρογρ. κεῖται. "Ἴγδισμα, λύγισμα ὀρχηστικὸν, ἐν ᾧ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοΐδυκι.

Ἰγδοκόπανον, τό. (κόπτω) παιδὸν τῷ, Ἴγδη.

Ἴγμαι, Ἰγμῶμος. παρακ. τῦ, Ἴκομαι, ἀλλ' ἔχησεν ἐν τοῖς σιωπέπις Ἀφίγμαι, Ἀφιγμῶμος, κ. τ. τ.

Ἴγνητες, οἱ. παρὰ Ῥοδίοις παιδὸν τῷ, Αὐδηγμεῖς. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλών. Δύσκολ.

Ἰγνύα, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Ἰγνύη, ἡ, Ἰγνὺς, ἡ. ἡ ἀγκύλη, τὸ ὑποκάτω, ἤτοι τὸ ὀπίσω μέρος τῦ γόνατος, ἅπε γίνεται ἡ καμπή. *Poplex*. ἐκ τῦ Γόνυ, Γνύ, ὅθεν Γνύξ, καὶ Πρόκνυ, αὐτὶ Προγονύ, προσλήψει τῦ Ἰώτα. Ἰγνυῶν ὑφαίρεσις". τεχνικόν τι μέρος τῆς Πάλης, ἤτοι Παλαιστικόν τι μηχάνημα, τὸ ὁποῖον ὁ "Ομηρος ὠνόμασε ἐν Ἰλ. Φ'. 726. ᾧ Κερκυὼν ὁ λῃστὴς πρώτος ἐχρήσατο.

Ἰγνυμι, καὶ, Ἰγνύω. Ζήτ. ἐν τῷ. Καθίγνυμι, καὶ, Καθίννυμι.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Δ.

Ἰδ', αὐτὶ Ἰδὲ. καὶ Ἰδ', αὐτὶ Ἴδε, βλέψον. Προσακτικ. τῦ, Βλέπω.

Ἴδα, ἡ. ὄνομα ὄρες (βαιῦ) τῆς Φρυγίας, καὶ τῆς Κρήτης. 2) Κάθε ὄρος δασὺ, ἤτοι τὸ ἔχον πολλὰ δένδρα· ὁ Ἡρόδοτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὄχι μόνον διὰ τὰ δένδρα, ἀλλὰ παντὸς δάσες, λόγυ, σιωπηλῶν τόπων, καὶ δένδρων, Δενδρῶν. ὡς ἐν Δ'. 175. "Λόφος δασὺς ἴδηται". καὶ ἐν Ζ'. 111. "Ἴδησι σιωπηρεφής". καὶ ἐν Ε'. 23. "Ἴδη ναυπηγήσιμος". δένδρα ἢ ξύλα ἑτοιμάσια εἰς ναυπηγίαν. ἢ τῦ ξύλων ὕλη, δηλ.

Ἰδαία, ἡ. εἶδος δάμνε. *Laurus Alexandrina*. Διοσκορ. Δ'. 147.

Ἰδαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ τῆς Ἴδης, ὁποῖος εἶναι ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης. Ἐξαιρέτως εἶναι ὀνόματον τῆς Κυβήλης, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐπαίνω εἰς τῦτο τὸ ὄρος.

Ἰδάλιμος, ὁ, ἡ. (ἶδος, τό.) ὁ Ἱδρωποιός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 413. "Καύματος ἰδαλίμε". καῦμα τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἵτοι διεγείρει καὶ ἐκβάλλει τὸν Ἵδρωτα. 2) Ἀντὶ τῦ, Εἰδάλιμος.

Ἰδάλλομαι, καὶ, Εἰδάλλομαι, παιδὸν τῷ, Ἰδάλομαι. Ἡσύχ.

Ἰδανικός, κὴ, κόν. (ἰδεῖν, ἰδέα) παῦ ὅτι ὑφίσαται εἶναι εἰς τὴν ἰδέαν-εἰς τὴν φαντασίαν, ἤτοι εἰς τὴν παράσασιν μόνον τῦ νοὸς, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν ἰδέαν. *L' idéal, intellectual*. Τίμαιος Λοκρ.

Ἰδανὸς, δύσιδης, δύσμορφος. Ἡσύχ.

Ἰδὲ, προσακτικ. τῦ Βλέπω.

Ἰδὲ, αὐτὶ τῦ, Ἴδε, Καὶ, Ἰλ. Ε. 3.

Ἰδέα, ἡ. (ἰδεῖν) εἶδος, μορφὴ, βλέμμα, σχῆμα, ἡ φυσικὴ μορφὴ τῦ σώματος ἢ τῦ προσώπε, θεωρία. 2) Τρόπος, συνήθεια, ὁμοίωσις, ὑποδοσις, καιρός. Ἰσοκράτ. προς Νικοκλ. "Δοκιμάζειν τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις". εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας παρασάσεις τῦ καιρῦ. 3) Φιλοσοφικῶς δὲ ἐκλαμβανομένη ἡ λέξις εἶναι αὐτὶ τῦ, Κατάληψις, εἴδησις, γνῶσις, Ἀρχέτυπον, παράδειγμα, τύπος. *Modelle*. παράσασις δηλ. φάσματος τινος τὸ ὁποῖον παρασήνεται εἰς τὴν φαντασίαν τῦ ἀνθρώπε, ἢ τὸ ὁποῖον χηματίζει καὶ ζωγραφίζει μόνον ὁ νὸς τῦ ἀνθρώπε. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Καθολικὴ ἢ ἀφηρημένη κατάληψις -- νόησις. "Ὁ φιλόσοφος ὠνὲ τὰς ἰδέας παιδάζει· ὁ δὲ ῥήτωρ ὠνὲ τὰς μετέχοντας -- τί ἐσὶν ἀδικία· ὁ δὲ, ὡς ἄδικος ὁ δεῖνα. Λεις. Προβλ. Λ. 9.

Ἰδέρως, ωτος, ὁ. ὁ ἅμα παῦ ἰδεῖν ἐρῶν.

Ἰδεσκον, ες, ε. Παρατατικ. Ἰωνικ. τῦ, Εἶδω, Ἴδω. Ἰλ. Γ. 217. "Σπάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας". εἰσήκει, καὶ ὑπ' αἰδῦς εἰς γῆν ἔβλεπε.

Ἰδέω, ἀφ' ὗ τὸ, Ἴδημι, καὶ τὸ Λατινικ. *Video*. Ἐπὶ δὲ τῆ τὸ Ἴδηλος, ὅθεν τὸ, Ἄϊδηλος. 2) "Ἐγὼ δὲ κέτοι ἰδέω χάειν". Ἰλ. Ξ. 235. γνώσομαι καὶ προσομολογήσωσοι χάειν, ὡς τὸ τῆς σιωπέπις, "Θέλω σοι γνωείσει χάειν. Ζήτ. Ἰδήσω.

Ἴδη, ἡ. Ζήτ. Ἴδε.

Ἴδηαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἰδέῃ, Ἴδῃ. ἐκ τῦ, Ἴδομαι, δευτέρ. προσώπ. συνκ. Μέσ. Ἀορ. Β'.

Ἴδημι, παιδὸν τῷ, Ἰδέω, βλέπω.

Ἰδησω, Δωεικ. αὐτὶ, Ἰδήσω. ἐκ τῦ, Ἰδέω. Θεόκειτ. Γ'. 37. "Ἄλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆραγε ἰδησῶ αὐτάν; Παίζει τὸ δεξιόν με ὀμμάτι· ἆραγε θέλω τὴν ἰδεῖ;

Ἰδία, Ἐπίρ. (ἴδιος) κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας. (*en Privé, Privement*.) διὰ μόνον τὸν ἑαυτόν τε, ξεχωειτὰ ὁ καθ' ἕς. αὐτίκειται τῷ, Δημοσίᾳ. ὡς παρὰ Θεκυδ. Γ. 45. "ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν". Διὰ ἴδιόν τι κέρδος καὶ συμφορόν. μὲ ἴδια τινα ἔξοδα ἢ κίνδιωον. *Particulier*. 2) "Ἰδίᾳ φρενός". Ἀειςοφ. Βάτ. 202. αὐτὶ τῦ, Ἄνω, χωεὶς.

Ἰδιάζω, (ἴδιος) εἶμαι μόνος, Ἡρωδιαν. Δ'. 12. Ζ'. 6. εἶμαι-ζῶ ξεχωειτὰ-κατ' ἰδίαν. ζῶ, ἢ βλαχηρῶ τι, διὰ τὸν ἑαυτόν μ. ἔμαι κύειος τῦ ἐμαυτῦ μ. 2) Ἰδιάζομαι, σφετεείζομαι, ἰδιοποιῦμαι, Μεταποιῦμαι, ἢ μιμοῦμαι καὶ ἴδια ποιοῦμαι τὰ παρ' ἄλλες. Ἡρόδοτ. Θ. 41. "Τάνε σφάγια τὴ Ἡγησράτῃ ἀὰν χαίρειν, μηδὲ ἰδιάζεσθαι". ὅπω "Μηδὲ βιάζεσθαι, ἡμαρτ. κεῖται. ποιῶ τι ἰδιόν μ. "ἀνοιποιῦμαι τε. Πέρνω ἢ φέρω τι πρὸς ἐμαυτόν, "διὰ ἴδιόν μ. συμφορόν. 3) Ἰδιάζειν τινί". κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν μετά τινος. Ἡσύχ. καὶ Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. 4) Ταυτὸν τῷ, Σχολάζειν. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱσορ. ε'. 19. "Ταῖς μιμήσεσιν ἰδιάζειν". ἴδια (φυσικὰ) χαεῖσματα πρὸς μίμησιν ἔχειν.

Ἰδιαζόντως, Ἐπίρ. κατ' ἰδίαν, ξεχωειτὰ, ξέχωρα, μοναχὰ, ἰδίως.

Ἰδιαί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰδιαίτατα, Ἐπιρρηματικ. παυτὸν, πῷ, Ἰδιαζόντως· κυείως ὅμως εἶναι πληθυντικ. τῆ

Ἰδιαίτατος, ἀπ, αἴπατον. ὑπερθετ. τῆ, Ἴδιος, ἀφ' ἧ καὶ τὸ, Ἰδιαίτερος, τὸ αὐώμαλον Συγκειτ. ὅθεν τὸ Οὐδέτερον Ἐνικὸν παρομοίως Ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανόμενον. Διοσκορίδ. "ἰδιαίτερον δὲ ὠρὸς ἡ-"μᾶς". ἡ ξεχωριστὰ εἰς ἡμᾶς.

Ἰδιαστὴς, ἧ, ὁ. (ἰδιάζω) ξεχωρισμένος, ὅς τις ζῇ ξεχωρα-κατὰ μόνας, ἤτοι ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν τε. Διογ. Λαέρτ.

Ἰδικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. Ἰδικῶς. παυτὸν πῷ, Εἰδικὸς, Spécial, Γαλλ.

Ἰδιοβουλεύω, καὶ, Ἰδιαβουλέω. συμβουλεύω μόνος τὸν ἑμαυτόν μου, κατ' ἰδίαν βουλεύομαι. Πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου θέλησιν ἡ ὑπόφασιν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω ἄλλον τινα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 4.

Ἰδιογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γένος) ὁ ἐκ τῆ ἰδίᾳ, ἢ ξεχωριστῆ γενῆς ὤν. Ζήτ. ἡ Κοινὸ ῥητής.

Ἰδιόγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) ὁ ἰδίαν, ἤτοι ξεχωριστὴν γλῶσσαν ἔχων.

Ἰδιογνωμονέω, ὦ. ὁμιλῶ ἢ πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου γνώμην ἡ θέλησιν. ἐκ τῆ

Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη, Ἴδιος) ὅς τις ὁμιλεῖ ἢ πράττει κατὰ τὴν ἰδίαν τε γνώμην ἡ θέλησιν, ὃ ἐσὶ χωρὶς γ' ἀκούσῃ συμβουλὴ ἄλλε τινός. αὐθάδης, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης.

Ἰδιογονία, ἡ. (ἴδιος, γονὴ) ἡ ἐκ τῆ ἰδίᾳ (καὶ ἐχὶ ξένῃ) ῥίζης γέννησις τε ζώε. ἀντίκειται πῷ, Κοινογονία. Πλάτ.

Ἰδιόγραφος, ὁ, ἡ. (γράφω) ὅς τις ἐγράφη μόνος τε. καὶ ὁ ὑπὸ τε ἰδίε γεγραμμένος, ἤτοι ἰδιᾷ τῆς ἰδιάς τε χειρός. παυτὸν πῷ, Αὐτόγραφον.

Ἰδιοθανέω, ἀποθνήσκω καθ' ἑαυτὸν ἴδιον ξόπον θανάτε. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Ἰδιοθηρευτικὸς, κὴ, κόν. ὅς τις θηρεύει-κυνηγεῖ θηρία ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν τε. ἐκ τῆ

Ἰδιοθηρία, ἡ. κυνῆγι ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν τε καὶ ὄχι δι' ἄλλον τινά. Πλάτ. Σοφ.

Ἰδιόκριτος, ὁ, ἡ. ὅς τις ζῇ κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, ἤτοι αὐτεξουσιόπρακτ ἡ γνώμων.

Ἰδιόκτητος, ὁ, ἡ. (κτάω) τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τινὰς ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν τε. ὁ ἰδιᾷ ἰδίαν χρῆσιν κεκτημένος. Σξάβ. "Ἰδιόκτητε πέ". τὰ ἴδια κτήματα.

Ἰδιολογέομαι, ἤμαι, καὶ, Ἰδιολογίζομαι, μόνος-κατ' ἰδίαν-ξεχωριστὰ μετά τινος ὁμιλῶ. Πλάτ. Τίμ.

Ἰδιολογία, ἡ. ἡ ξεχωριστὴ ὁμιλία, ἢ συνομιλία μετὰ ἑνὸς μόνε ἄλλε τινός. Χαείπων Δ'. 6.

Ἰδιόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) ὁ ἰδίαν, ἤτοι ξεχωριστὴν μορφὴν ἔχων.

Ἴδιον, τὸ. (ἴδιος) οἰκεῖον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ, τὸ ἰδικόν μου.

Ἰδιοξενία, ἡ. ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, ἡ γινομένη ξάπιζα μεταξὺ τῆς ἰδιωτῆς ἀνδρῶν.

Ἰδιόξενος, ὁ. ὁ κατ' ἰδίαν ξένος τινὸς, ὅς τις ξενίζεται-φιλεῖται ξεχωριστὰ ὑπό τινα ἰδιώτην. ἐπειδὴ ἡ Πρόξενος λέγεται ἐκεῖνος ὅς τις φιλεῖται ἀπ' ὅλην τὴν πόλιν, ἢ εἶναι ξένος ὅλης τῆς πόλεως. ὡς καὶ Εὐσταθ. φησιν "Ἰδιόξενοι, οἱ μὴ δημοσίᾳ, ἀλλ' ἰδίᾳ "ξενοι ἀλλήλοις". ὁ δὲ Φώτ. ἔχει, Ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν. Πρόξενος δὲ, ὁ ὅλης τῆς πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις καταίγοντα· φροσάγει τὰς πρεσβείας ὕπος φρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τἄ ἄλλα διοικῇ, καὶ διαφαίττει ἐν τῇ Πατρίδι τῇ ἑαυτῆ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα, ἧς φροξενεῖ. Δορύξενος δὲ, ὁ ἐκ πολέμε ξένος γεγονώς τινι. Ἀσύξενος δὲ, ὁ ἐκ φραγάτων μὴ ὢν, αὐτὸς δὲ ξένος ἢ αὐτοκτίτε δόμβος, οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ.

Ἰδιοπάθεια, ἡ. Ἴδιον καὶ ξεχωριστὸν πάθος ἢ διάθεσις-κλίσις φός τινα κίνησιν ἢ ἐνέργειαν. Ἔτι δὲ αὐτίκειται πῷ, Συμπάθεια.

Ἰδιοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πάσχω, Ἴδιος) ὁ ἔχων Ἴδιον-ξεχωριστὸν πάθος, ἢ διάθεσιν καὶ κλίσιν, ἤτοι ἰδίαμα φός τι.

Ἰδιοποιέω, ὦ. παυτὸν πῷ, Ἰδιόω. Μέσ. Ἰδιοποιέομαι. παυτὸν πῷ, Ἰδιόομαι. Ζήτ. Ἰδιόω. ὅθεν

Ἰδιοποίημα, τό. τὸ ὁποῖον Ἴδιον ἐποίησε τινὰς, (ἔκαμὲ ἰδικόν τε).

Ἰδιοποίησις, ἡ. τὸ ποιεῖν τι Ἴδιον, οἰκειοποίησις. τὸ νὰ κάμνῃ τις τι ἰδικόν τε.

Ἰδιοπραγέω, ὦ. τὰ Ἴδια πράττω, ἡσυχάζω. ἀμελῶ-καταγίνομαι εἰς τὰς ἰδικάς μου ὑποθέσεις ἡ ὑπηρεσίας· φροντίζω μόνον ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν μου. 2) Πράττω τι ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν μου ἐξ ἰδίας μου θελήσεως, χωρὶς νὰ φροσάζωμαι ἀπ' ἄλλον τινα. Διόδ. Σικ. καὶ Πολύβ.

Ἰδιοπραγία, ἡ. τὸ πράττειν, ἤτοι καταγίνεσθαι εἰς τὰς ἰδίας ὑποθέσεις καὶ ὑπηρεσίας. 2) Τὸ πράττειν τι δι' ἑαυτόν, ἢ ἀπ' ἐμαυτῆ μου, ἄνευ τινὸς φροσαγῆς. αὐτίκειται πῷ, Κοινοπραγία.

Ἰδιοπραγμονέω, ὦ. παυτὸν πῷ, Ἰδιοπραγέω. ἐκ τῆ

Ἰδιοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅς τις πράττει-φροντίζει-καταγίνεται εἰς τὰς ἰδικάς τε ὑποθέσεις καὶ ὑπηρεσίας καὶ ὄχι εἰς ξένας. ὅς τις ζῇ ἢ φροντίζει μόνον ἰδιᾷ τὸν ἑαυτόν τε καὶ δὲν τὸν μέλει ἰδιᾷ τὰς ἄλλες. Διογ. Λαέρ. "Ἦν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰ-"διοπράγμων".

Ἰδιοπραξία, ἡ. παυτὸν πῷ, Ἰδιοπραγία.

Ἰδιοπροσωπέω, ἔχω ἴδιον φρόσωπον ἢ μορφήν. Ἀστρολογικὴ τις ἔκφρασις παρὰ Πρόκλῳ παράφρ. Πτολεμ.

Ἰδιορρυθμία, ἡ. ὁ Ἴδιος ξόπος καὶ πῶς τῆ ζῆν. Τὸ νὰ ζῇ τινὰς κατὰ τὴν γνώμην τε. Μάρκ. Ἐρημίτης. ἐκ τῆ

Ἰδιόρρυθμος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῷ, Ἰδιόκτητος. παρ' Ἡσύχ. παυτὸν πῷ, Ἰδιόκτητος.

Ἴδιος, ία, ιον. καὶ Ἐπίρ. Ἰδίως. οἰκεῖος, ἰδικὸς, ὁ κατὰ κυριότητα ἢ κτῆσιν, ἢ φύσιν ἀνήκων εἴς τινα μόνον, ὡς "ἴδιον ποιοῦμαι". κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι. Ξενοφ. 2) Ξεχωριστὸς, ὅς τις διακείνεται ἀπ' ἄλλον τινα. ὁ αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος. 3) Ἀντίκειτ. πῷ, Δημόσιος, ἄρα, ὅς τις ἀνήκει-ἁρμόζει εἰς τὸν ἰδιώτην. ἰδιωτικὸς, κατ' μόνας. Πλάτ. Γοργ. "Καὶ τὰ πλοῖα πάντα ἡ τὰ δημόσια, ἡ τὰ Ἴ-"δια". τὰ ἰδιωτικὰ δηλ. Γνῶναι ὠδὲ τῶν αὐτῶν ἰ-δίως". Ἰσοκρ. αὐτὶ τῦ, Κεῖναι ὄχ ὡς οἱ ἄλλοι.

Ἰδιόσολος ναῦς, ναῦς ἡτοιμασμένη (φκιασμένη) ἡ ἁρματωμένη μὲ ἰδία ἔξοδα. "ἰδιόσολος ἔπλευσε". Πλούταρχ. αὐτὶ τῦ, Μόνος, μὲ ἰδία τε ἔξοδα. Ἀθήν. ΙΒ'. Συβαειτῆς δέ τις εἰς Κρότωνά ποτε βλη-θεὶς διαπλεῦσαι, ἰδιόσολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ "οὐκ ἐμβήσεται ἕτερος".

Ἰδιοσυγκρισία, ἡ. (ἰδία, σύγκρισις) ἰδία καὶ ξεχωριστὴ σωθεσις, καὶ σύσασις-κρᾶσις-φύσις-διά-θεσις ἡ ἕξις τῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτῦ. Διοσκορίδ. ε'. ἐκ τῆ

Ἰδιόσυγκριτος, ὴ, ὸν. ὁ ἰδίαν σωθεσιν ἡ σύσκασιν ἔχων. Σπυρ.

Ἰδιοσύσατος, ὁ, ἡ. ἡ Ἐπίρ. Ἰδιοσυσάτως. (συνίσαμαι (ὁ καθ' ἑαυτὸν σωνισάμενος, ἤτοι καθ' ὑπόσασιν ἰδίαν.

Ἰδιόταχτος, ὁ, ἡ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διά τὰ τὸ, Ἰδιόρρυθμος, ὡς συνώνυμον.

Ἰδιό-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰδιότης, ητος, ἡ. (ἴδιος) ξεχωριστόν τι ἴδιον, τὸ ὀπεῖον ἀνήκει μόνῃ. ὁ ἴδιος τρόπος, τὸ ἰδίωμα, ἢ ἡ ἐνέργεια καὶ φύσις τινός.

Ἰδιοτροπία, ἡ. ὁ ἴδιος τρόπος. Πρόκλ.

Ἰδιότροπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰδιοτρόπως. ὁ ἴδιον τρόπον ἔχων. ὁ ἴδιον ἦθος καὶ χαρακτῆρα ἔχων. Ἰδιογνώμων, ξεχωριστὸς, ἴδιος.

Ἰδιότροφος, ὁ, ἡ. ὁ ξεχωριστὰ, ἤτοι μόνος κατ' ἰδίαν ἀγέλην. Πλάτ. Πολ. Ε'. ὁ μόνῃ ξεχωριστῆς ἤτοι ἰδιαιτέρας τροφῆς ἑαυτὸν τρέφων. Ἀειστ.

Ἰδιότυπος, ὁ, ἡ. ὁ ἴδιον τύπον ἔχων. Στοβ.

Ἰδιοφεύγης, ὁ, ἡ. ὁ ἴδιον φεύγος ἤτοι φῶς ἔχων, ἢ ὁ μόνῃ τῇ ἰδίᾳ φωτὸς φεύγων. Στοβ.

Ἰδιοφυὴς, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὁ ἰδίαν ἤτοι ξεχωριστὴν φύσιν ἢ μορφὴν ἔχων.

Ἰδιόχειρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰδιοχείρως. (χεὶρ, ἴδιος) μὲ τὸ ἴδιον χέρι. ὁ ἐκ τῆς ἰδίας καὶ τῆς αὐτῆς χειρὸς ὤν. "Ἰδιόχειρον, τό. ἡ παρωτότυπος γραφὴ, "τὸ χειρόγραφον τῇ ἰδίᾳ συγγραφέως. Ἰδιοχείρως γρά-"φω". γράφω μὲ τὸ ἴδιόν μου χέρι.

Ἰδιόω, ῶ. (ἴδιος) ἴδιον ποιῶ, καίνω τι ἴδιον. Μέσ. Ἰδιόομαι, καίνω τι ἰδικόν μου, εἰκειοποιοῦμαι τι. λαμβάνω, πέρνω τι πρὸς ἐμαυτόν. Προσηλόνω, καίνω τὸν ἐμαυτόν μου ἴδιον φωτὸς τι. Διόλου κλίνω ἢ σιωπάω ἐμαυτὸν μετά τινος, (γίνομαι τὸ σύα), ὃ ἐστὶ, Συμφωνῶ.

Ἴδισις, εως, ἡ. τὸ ἱδρώνειν, ὁ ἱδρὼς, ἐκ τοῦ

Ἰδίω, ταυτὸν τῷ, Ἱδρόω, Ἰδρόνω. Ὀδυσ. Υ. 204. "Ἴδιον ὡς ἐνόησα". Ἱδρωσα, ἠγωνίασα. ὅπερ ἀνήκει καὶ ἢ τοῦ Ἡσυχ. ἑρμεῖα. Ἰδίειν, ἱδρῦν, ἀγωνιᾶν, δεδοικέναι.

Ἰδίωμα, τό. (ἰδιόω) ἰδιότης, ἰδία φύσις καὶ ποιότης. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως εἶναι ἴδιόν τινος.

Ἰδιωματικὸς, κὴ, κόν. παρ' ὃ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἰδίωμα.

Ἰδίωσις, ἡ. (ἰδιόω) τὸ ποιεῖν τι ἴδιον, οἰκειοποίησις. τὸ λαμβάνειν, πέρνειν πάλιν ὀπίσω ἐκεῖνο τὸ ὀπεῖον ἀδίκως ἔχασε τις ἢ ἔγινε δημόσιον. Πλάτ.

Ἰδιωτεία, ἡ. παρὰ Ξενοφ. καὶ Πλάτ. αὐτοκέμβυον ἔχει τὸ, Ἀρχεῖα ἢ ζωὴ ἀνθρώπου τινὸς, ὅστις δὲν ἔχει δημόσιόν τι ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα. ἰδιωτικὴ ζωὴ καὶ κατάστασις. ἐκ τοῦ

Ἰδιωτεύω, εἶμαι ἰδιώτης, ὃ ἐστὶ, ζῶ ὡς εἷς τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τῶν μὴ ἐχόντων πολιτικόν τι ἀξίωμα. "Ἰδιωτεύω τὸν βίον". Ἀειστ. αὐτίκειται τῷ, Δημοσιεύω. 2) Εἶμαι ἀμαθὴς - ἄπειρος, μετὰ Γενικ. Πλάτ. Πρωταγόρ. 3) Οὐδεμίαν γύμνασιν τοῦ σώματος μετέρχομαι. Ζητ. ἐν τῷ, Ἰδιώτης, Ἀειθμ. 4.

Ἰδιώτης, ου, ὁ. ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ὁ τὰ ἑαυτῷ μόνον ἐπιμελούμενος· ὃ ἐστὶν, ὅστις ζῇ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, καὶ δὲν ἀνακατώνεται ἢ δὲν εἶναι εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἀξιώματα, κενὸς πολίτης. Privato, Ἰπλ. Θυκυδ. Ἀντίκειται τῷ, Δημόσιος, καὶ, Ἀξιωματικός. Παρὰ Πολυβ. Α'. 69. καὶ ὁ κοινὸς στρατιώτης, ὅς τις δηλαδὴ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη κανένα στρατιωτικὸν ἀξίωμα. 2) Εἷς τῶν πολιτῶν καὶ κοινῶν ἀνθρώπων τοῦ πλήθους τῆς τυχόντων, ἤτοι τῆς μικρᾶς καὶ ποταπῆς κατηγορίας, ὅστις ἐν ταῖς δημοκρατίαις δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς ἀξιώματα πολιτικά. 3) Ἀδίδακτος, ἀμαθὴς, ἄπειρος τέχνης καὶ ἐπιστήμης τινός, ᾧ ἐναντίον τὸ, Ἐπιστήμων, καὶ, Τεχνίτης. "Μὴ ἰ-"διώτης ἔσῃ τούτου τοῦ ἔργου". δηλ. νὰ μὴ ἤθελες εἶσαι ἄπειρος καὶ ἀμαθὴς. Ξενοφ. Οἰκον. Γ'. 9. 4) "Ο-ποιος, δὲν μετέρχεται καμμίαν γύμνασιν τοῦ σώματος, καὶ δηλ. τοῦτο ἀμελεῖ τῶν ὑγιαινόντων. Ἀντίκ. τῷ, Ἀσκητής. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ζ'. 7. Ἰπαρχικ. Η'. 1. Κυρεπ. Α'. Ε'. 11. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς Ἀπομνημ. Γ'. ιβ'. 7. τὸ "Ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν", κατὰ παύτην τὴν σύνοιαν λέγει καὶ ὁ Πλάτ. Πολιτ. Θ'. τὸ, Ἰδιωτεύων, ἀντιδιαστέλλεται τῷ, Ἀγωνιζόμενος· καὶ ὁ Ἀειστ. Νικομ. Γ'. 11. τὸ, Ἀθληταὶ, τῷ, Ἰδιῶται. ἐπειδὴ καὶ ὁ ποταπὸς πολίτης δὲν ἐδύνατο νὰ μετέλθῃ ἐδεμίαν σωματικὴν γύμνασιν· διὰ ὃ χαυνὸς, καὶ ἐξευτελὴς ἄξιος. ὅθεν

Ἰδιωτίζω, μεταφέρω εἰς τὸν κοινὸν τρόπον, ἤτοι εἰς τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης. Εὐσταθ.

Ἰδιωτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Ἰδιωτικῶς. παρ' ὃ, τι ἀνήκει ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν Ἰδιώτην. Ζητ. ἐν τέλει. "Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. 16. 1. Ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔ-"χειν". ὡς ἰδιώτης δηλ. μὴ ἀθλητικῶς.

Ἰδιώτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμὸς, ὁ. (ἰδιωτίζω) ὁ ἴδιος τρόπος τοῦ ἰδιώτου εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ φράττειν. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ κοινὸς τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν. Διογ. Λαέρ. Ζ'.

Ἰδιωφελὴς, ὁ, ἡ. ὅστις ὠφελεῖ μόνον τὸν ἑαυτόν του. ὁ τὸ ἴδιον κέρδος ἀποδιώκων. αὐτόκ. τῷ, Κοινωφελὴς. Στοβ.

Ἴδμεν, Δωρικ. αὐτὶ, Ἴσμεν, Οἴδαμεν, ἠξεύρομεν. Ἰλ. Α. 124.

Ἴδμεναι, Παιητ. αὐτὶ, Ἰδέμεναι, Εἰδέναι, Ἰδεῖν, βλέπειν. Ἰλ. Ν. 273.

Ἴδμη, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Ἴσμη, ὃ ἐστὶ, Φρόνησις. καὶ

Ἰδμοσύνη, ἡ. γνῶσις, ἐμπειρία, εἴδησις, ἐπιστήμη. ἐκ τοῦ

Ἴδμων, ονος, ὁ. (εἰδέναι) ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἴσως, μετὰ Γενικ. αὐτὶ, Ἴσμων.

Ἰδνόω, ῶ. κυρτόζω, κάμπτω, (καμπυρωτὸν) καμπύλον ποιῶ τι. Ἰλ. Β. 266. "ὁ δ' ἰδνώθη". σωμα-κάμφθη, ἐκαμπυρετώθη.

Ἴδοίατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἴδοιντο, βλέψοιεν.

Ἴδος, εος, τό. Θέρμη, καῦσις, ζέσα. "Ἴδι ἐν αἰνο-"πάτῃ, ὅποτε χέρσα Σείειος ἄζει". Ἡσίοδ. Ἀσπ. 397. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Σεῖδ. ἑρμεῖα. τοῦτο δηλ. τῷ, Πῦγος, καὶ, Θέρος. 2) Ὁ δηλ. τῆς θέρμης ἐκβαλλόμενος ἱδρώς. ὅθεν Ἰδίω, ᾶ, Ἰδάλιμος. Πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ Ὕδος. καὶ ἐντεῦθεν ἴσως τὸ, Θειϊνὸν κατάσπμα, Αἰθεία, ξασεειά, καὶ τὸ Λατ. Sudor. Παρ' Ἀφεικανῷ Κάς. κεῖται· "Βλέπω δὲ "τὸ ἄγγος ὑδεμιόπατος ἥλιος". αὐτὶ Ἰδεμιόπατος, ἢ, Ἰδιμιόπατος, ὅπερ ἐστὶ ταυτὸν τῷ, Ἰδάλιμος.

Ἴδοσαν, αὐτὶ, Ἴδον, Ἀλεξανδρ. ὡς τὸ, Ἤλθοσαν, αὐτὶ, Ἦλθον, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἴδὲ, Ἐπίρ. Ἴδε, βλέπε, κύτταξε. Νὰ ἰδῶ, Νά.

Ἰδρεία, Ἰδεία, καὶ Ἰωνικ. Ἰδείη. (ἵσημι) ἐμπειρία, τέχνη, γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐπιδεξιότης, ἐπιστήμων. Ἰλ. Ι. 358.

Ἴδρις, εως, ὁ, ἡ. ἔμπειρος, ἐπιστήμων, τεχνίτης, σοφὸς. Ὀδυσ. Ζ. 233. καὶ μετὰ Γενικ. "Ἴδρις "μουσικῆς". ἐπιστήμων εἰς τὴν μουσικήν. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 778. "Ὅστε τ' ἴδρις σωρῶν ἁμάτας", κεῖται αὐτὶ τοῦ, Μύρμηξ.

Ἰδρίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἴδρις, ἔτι δὲ καὶ, Ἰδρείτης, κεῖται ἐν Ἀναλέκτ. Α'. 418. "Ἰδρίτης καὶ "γαίης, ἰδρίτης καὶ πελάγους".

Ἱδρὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἱδρὼς, ῶτος, ὡς τὸ, Ἔρος, Ἔρως. Ἰλιάδ. Ρ. 385. "καμάτῳ καὶ ἱδρῷ".

Ἱδρόω, ῶ. (ἵδος, ἱδρὼς, καὶ ἱδρὸς) ἱδρόνω. Ἰλ. Β. 390.

Ἵδρυμα, τό. (ἱδρύω, ἵδρυμι) παρ' ὃ, τι εἶναι κα-

λῶς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

λῶς πεπαγμένον - στερεωμένον - σημῆνον - φυτεμένον - θεμελιωμένον - κατεσκευασμένον." Ἱερὸν Ἰάσονος Ἵδρυμα", ἤγουν τὸ κτίσμα ἢ κτήνειον τῦ Ἰάσονος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ Κάθισμα, Ναὸς, ὡς καὶ τὸ, Ἕδος. Παρ' Εὐσεπ. καλῦνται ἔτι καὶ οἱ Πολῖται "Ἵδρυμα πόλεως". ἀφ' ὃ τὸ ἐν τῇ πόλει ἔχειν τὸ κάθισμά αὐτῆς.

Ἱδρύμι, ῦμαι, Ἱδρυάω, παυτὸν πρ, Ἱδρύω. Ἰλ. Γ. 78. "Ἱδρυθησαν ἅπαντες". ἐκάθισαν.

Ἵδρυσις, ἡ. ἀσφάλεια. τὸ στερεῶς εἰδέναι - πάσσειν - καθίζειν - θεμελιόνειν - ὀρθόνειν - κατασκαλάζειν - οἰκοδομεῖν - ἐγκαινίζειν - καθιερόνειν. Ὁ Πλάτ. ἐν Σολ. 12. σημαίπτει "Ἵλασμὸς, καθαρμὸς καὶ ἱδρύσεις". Ζήτ. Ἱδρύειν χύβας".

Ἱδρυτὸς, τὸν, τόν. (ἱδρύω) στερεῶς βαλμένος - πεπαγμένος - θεμελιωμένος - οἰκοδομημένος, ἀνεγηγερμένος, καθιερωμένος.

Ἱδρύω, (ἐκ τῦ Ἵζω, ὡς ἐκ τῦ Ἔζω τὸ Ἕδρα) τίθημι, Καθίζω, ἀνεγείρω, ὀρθόνω, στερεῶς βάλλω, εἰδέω, θεμελιόνω, οἰκοδεμῶ, καπασκαλάζω. Ἰλ. Β. 191. "Ἀλλ' αὐτόσε καθησο, καὶ ἄλλυς ἵδρυε λαύς." αὐτὶ τῦ, Καθέζεσθαι κέλευε. βάλλε, εἰπὲ νὰ καθίσωσι. Μέσως ἱδρύομαι. βάλλω ἐμαυτὸν στερεῶς δηλονότι, καθίζομαι. "Ἱδρύειν χύβας, Ἱερεύω". Ζήτ. ἐν πρ, Χύβα. ὅθεν, Ἱδρυμβύος, πεπαγμένος, καθισμένος, κείμενος, ἀνεγηγερμένος, κ. τ. τ. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 809. "Οὐχ ἱδρυτέον". παυτὸν πρ καπωτέρω "Οὐχ ἕδρας ἀκμῇ". δεῖ παρέπει τινὰς νὰ εἶναι ἢ νὰ κάθηται ἀργός.

Ἵδρωα, καὶ Ἱδρῶα, τό. αἱ προξενύμεναι φυσκαλίδες ἀπὸ τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τῆς καύσεως καὶ τῦ ἱδρῶτος. Ἱδρωτίεια, Ἱδρωπάλια, (δροτζήλια) *Sudamina*, ἃ παρὰ Πλινίῳ, *Aestates*. *Triller Opuscul* 2. p. 334.

Ἱδρώδης, ὁ, ἡ. ἱδρωμβύος, μὲ ἵδρωτα μεμιγμβύος, ὁ ἐς ἵδρωτα ὑποκείμενος.

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ἵδρος, ἵδρωτος. τὸ ἐκ τῦ σώματος δηλ' τῆς θέρμης ἐκχεόμενον ὑγρόν. ἢ Δοτικὴ Ἱδρῷ, εἶναι ἐκ τῦ ἀρχαίυ Ἱδρὸς, καὶ οὐχὶ κατ' ἀποκοπὴν ὡς οἱ Γραμματικοὶ φασιν. τῦτο δὲ ἐκ τῦ, Ἵδος, τό. ἀφ' ὃ τὸ, Ἱδίω, καὶ, Ἱδρόω. Ζήτ. Ἵδος. Ἔστι δὲ ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἡ Αἰτιατικὴ, Ἱδρῶ, κατ' ἀποκοπὴν, αὐτὶ, Ἱδρῶτα. Λ. 650. καὶ ἀλλαχῦ. 2) Παῦ ὅτι ὑποκεῖται μετὰ ἱδρῶτος, ὅ ἐστι, μετὰ πολλῆ κόπυ. Ἀειτοφ. Ἐκκλησ. 745. "Οὐχ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα - ἐκβαλῶ".

Ἵδρωσις, ἡ. (ἱδρόω) τὸ Ἱδρόνειν, ἵδρωμα, ἵδρως.

Ἱδρωτήριος, ὁ, ἡ. καὶ, Ἱδρωτικὸς, κὴ, κόν. Ἐπίρ. Ἱδρωτικῶς. (ἱδρωτὴρ, ἱδρωτὸς) ὁ ἵδρωτα προξενῶν, ἢ ἐκβάλλων τὸν ἵδρωτα ἐκ τῦ σώματος.

Ἱδρώτιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω, ῶ. ἵδρωτα ποιῶ - προξενῶ. ὅθεν

Ἱδρωτοποιΐα, ἡ. ἡ τῶν ἱδρώτων προξένησις.

Ἱδρωτοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ποιῶν - προξενῶν ἵδρωτα.

Ἱδρώω, παυτὸν πρ, Ἱδρόω. Ὀδ. Δ. 39.

Ἰδυΐα, Ποιητικ. αὐτὶ, Εὐδυΐα, Θηλυκ. ἐκ τῦ, Εἰδώς. τῦτο δὲ Μετοχ. τῦ, Εἴδω.

Ἰδυίησι, φραπίδεσι. Ἰλ. Ζ. 482. αὐτὶ, Εἰδυίησιν, ὅ ἐστὶν, Εἰδήμοσιν, ἢ Σωετοῖς.

Τὸ Ι μετὰ τῦ Ε.

Ἰείη. Ἰλιάδ. Τ. 209. ὅπυ κεῖται αὐτὶ τῦ Ἴοι, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐσάθ. ἑρμην. δηλ' τῦ, Καθίοι, πεμφθείη, πορευθείη. φρόνιμον ὅμως νὰ λέγῃ "Ἐγωγε φίλον -- ἰείλιο κ' πόσιν ἠδὲ βρῶσιν". ἐκ τῦ, Ἵημι, τὸ πέμπω. παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 642. "Νιῶ δὴ καὶ σίτυ πασάμεν, καὶ αἴθοπα οἶνον Λευκωλίης καθέηκα".

Ἵεμαι, Ποιητ. παυτὸν πρ, Εἶμι, τὸ πορεύομαι, ὑπάγω. Λέγεται ἔτι καὶ δηλ Κινήσεως ἑκάστυ σώματος. γίνεται δὲ ἐκ τῦ, Εἶμι, ἀφ' ὃ τὸ, Εἴσομαι, καὶ Εἴσαπο. ἄρα καὶ Μεταθέσει, Ἵεμαι, Ἴεσαπο, Εἴσαπο. μ' ὅλον ὅτι τὸ, Ἵεμαι, εἰς ὀλίγας χρόνυς εἶναι ἀχρηςότερον. Ζήτ. Ἵημι.

Ἵεμαι, Μέσως ἐκ τῦ, Ἵημι, τὸ πέμπω, σέλλω, τυχηςότερον μεθ' ὅτι τὸ, Ἐφίεμαι, παυτὸν πρ, Ὀρέγομαι, Ἐπιθυμῶ. Ἰλ. Λ. 168. "Ἱέμβυοι πόλεως". θυμῷ ἐπιθυμῶντες ἀνελθεῖν δηλ τὴν πόλιν. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Προθυμῶμαι, Ἐπείγομαι. καὶ καθ' Ἡσύχ. Βάλομαι, Ὁρμῶ. Ἰλ. Π. 382. "Πρόσω ἱέμβυοι". πεμπόμβυοι. ὅπυ ὁ Σχολ. δηλ' τῦ, Παρεκινδύνευσαν αὐτὸς κατὰ τῦ Ἕκτορος ὁρμᾶν. Ζήτ. Ἵημι.

Ἱέμβυ, Ποιητικ. αὐτὶ, Ἰέναι, πορεύεσθαι.

Ἱέμεναι, καὶ, Γέμεν, Ποιητ. αὐτὶ, Ἰέναι. Ἰλ. Χ. 206. ὅπυ ἄλλοι, Ἔμβυαι, ἀναγινώσκ.

Ἵεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Ἴεσαν, ἐκ τῦ, Ἵημι.

Ἰέναι. Ζήτ. ἐν πρ, Ἵημι, τὸ πέμπω.

Ἰέναι. Ζήτ. ἐν πρ, Εἶμι, Ἵημι, τὸ πορεύομαι.

Ἱεράγγελος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξιν, ὁ ἱερὰ ἀγγέλων. ὃς τις μαντεύει - κηρύττει ἑορτήν τινα καὶ πανήγυριν, Θεωρός. Ἡσύχ.

Ἱεραγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὰ ἄγων, ὅς τις φέρει πρὸς ἐις θυσίαν πρᾶγμαπα, ἢ πρὸς πρὸς θυσίαν.

Ἱερακιδεὺς, ὁ. (ἱεραξ) μικρὸς ἱέραξ, ἤτοι γερακοπέλι.

Ἱερακίζω, φωνάζω ὡς ἱέραξ. "Ἐάν τε κόρακες, ἐάν τε κολοιοὶ ἄνω πέτωνται καὶ ἱερακίζωσιν". παρὰ Θεοφράς. τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. Ζ'. 7. καὶ ὁ Ἄρατος ἐν Διοσημ. 232. ἐκφράζει δηλ' τῦ, "Ἱρήκεσιν ὅμοιον φθεγξάμβυοι". ἐφώναξαν ὡς οἱ Ἱέρακες.

Ἱεράκιον, τό. ἐν τῇ σιωπηθείᾳ παυτὸν πρ, Ἱέραξ. παρὰ δὲ Διοσκορ. Γ'. 72. καὶ 73. ὄνομα χόρτυ. *Hieracium*, Λατ. ἐκ τῦ Ἱέραξ, Ἱεράκιος.

Ἱερακίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τῦ, Ἱέραξ.

Ἱερακίτης, υ, ὁ. (Ἱέραξ) εἶδος λίθυ. Πλίν. 37. 10. καὶ, 11.

Ἱερακόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῦ Ἱέρακος.

Ἱεραναγκη, ἡ. ἡ ἱερὰ ἀνάγκη - τύχη - διορισμὸς - νόμος φυσικός. "Πρόνοια καὶ ἱερανάγκη".

Ἱέραξ, ακος, ὁ. εἶδος σαρκοφάγυ ὀρνέυ, μικρότερον τυ ἀετῦ, Ἱεράκιον, Γεράκι, κυρίως τὸ Ἱερὸν πτηνὸν, ὁ Ἱερὸς ὄρνις, εὐρεκεν τῆς σημασίας τῆς πτήσεως αὐτῦ, ὡς καὶ τὸ, Κίρκος. Ὀδυσ. Ο. 525. "-- ἐπὶ πτηκτο διξὸς ὄρνις Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος". καὶ Ἀειτοφ. Ὄρν. 515. "-- Ὁ γὰρ Ζεὺς, ὁ νῦν βασιλεύων, Αἰπὸν ἔπτη ὄρνιν ἔχων δηλ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν· Ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, (ἡ Ἀθηνᾶ) Γλαῦξ, ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων, Ἱέρακα". ὅπυ ὁ Σχολ. φησιν· Ὡς μαντικὸν ὄρνεον. καὶ ἐνπεῦθεν ὁ Βιργίλ. Αἰν. Β'. 721. *quam facile accipiter raro sacer ales ab alto*. ὡς ὁ ἱερὸς ὄρνις Ἱέραξ δυσκόλως ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας (ἵπτασαι) εἶπεν. Παρ' Αἰγυπτίοις νόμος ἦν τοιῦτος. "Ὃς ἂν "ἴδῃ ἢ ἱέρακα ἀποκτείνη, ἢν τε ἑκὼν, ἢν τε ἄκων, πε"θεῖναι αὐδάγκη". Ἡρόδοτ. Β'. 65. 2) εἶδος θαλασσίυ πατρόεντος ἰχθύος. *Milvus*. Πλίν. Ζήτ. καὶ, Κίρκος.

Ἱεραοιδὸς, ὁ. θεῖος ποιητὴς - ψάλτης. Ἡσύχ.

Ἱε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἱεράομαι, ῶμαι. (ἱερὸς, ἱερά) εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια. ἱερεύω, ἱερωσύνην ἔχω. μετὰ Γενικῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡρόδοτ. Β. 35. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Δοτικῆς, ἐν Ἐπιγραφ. "Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱερασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ".

Ἱεραπόλος, ὁ. εἰς μερικὰς πόλεις ἐλέγετο ὁ Ἀρχιερεύς.

Ἱεραρχέω, ῶ. εἶμαι ἀρχιερεὺς, εἶμαι πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἱερέων, καὶ ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἔχουσιν ἱερατικὸν ἀξίωμα.

Ἱεράρχης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἀρχιερεύς.

Ἱεραρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἱεράρχου. Ἱερατικὴ ἀρχή.

Ἱεραρχικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Ἀρχιερατικῶς. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἱεράρχην ἢ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν.

Ἱερατεία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῶν ἱερέως, ἐκ τοῦ, Ἱερατεύω.

Ἱερατεῖον, τὸ. τόπος, εἰς ὃν ἀγατείβουσι, ἢ κατοικοῦσιν οἱ ἱερεῖς. 2) Καὶ τὸ πάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κλῆρος, οἱ ἱερεῖς.

Ἱεράτευμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, ἱερατεία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Κλῆρος, οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον.

Ἱερατεύω, κὴ, Ἱερατεύομαι. ταυτὸν τῷ, Ἱεράομαι.

Ἱερατικὸς, κὴ, κὸν, καὶ Ἐπίρ. Ἱερατικῶς. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱερέα, ἢ εἰς τὴν ἱερατείαν.

Ἱέρεια, ἡ. Ἡλυκ. τοῦ, Ἱερεύς. ἡ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἔχουσα γυνή.

Ἱερεία, ἡ. (ἱερεύω) ταυτὸν τῷ, Ἱερατεία. 2) Ἱερεῖον.

Ἱερεῖον, τὸ. παῦ τὸ σφαγιαζόμενον - θυόμενον τοῖς θεοῖς· τὸ εἰς θυσίαν ζῶον, (κερμπαὶ) καθόλου δὲ, Παῦ τὸ σφαζόμενον ζῶον - θρέμμα. Ξενοφ. Κυρωπ. Α'. δ'. 11. Β'. β'. 2. *Victima*, Ἱπαλ.

Ἱερεύτης, ου, ὁ. Ἱερεύς. καὶ, Ἱερεύτις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκέτις. παρ' Ἡσυχ. ἐξ Αἰσχύλ.

Ἱερεύς, έως, ὁ. (ἱερὸς) ὑπηρέτης-λειτουργὸς τῶν τοῦ Θεοῦ μυστηρίων. ὁ θρεσκεύων τὴν τοῦ Θεοῦ θεραπείαν. ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, καὶ προσφέρων τὰς θυσίας εἰς τὸν Θεόν. ὅς τις ἔτι διωάμει τὰ ἱερατικὰ ἀξιώματος βλογεῖ καὶ ἁγιάζει τὸν λαόν. 2) Ὁ ἐξ ἀγχιστείας τῶν ἀπλάγχνων τῶν θυομένων ζώων μαντευόμενος, ἱεροσκόπος, θυοσκόπος, θύτης. Ἰλ. Α. 62. ὅπου κεῖται μετὰ τὸν, Μάντιν, σιωδεδεμένον.

Ἱερεύσιμος, ου, ὁ. ὁ ὑποπόδιος εἰς ἱερεῖον ἢ πρὸς θυσίαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Θύσιμος.

Ἱερεύω. (ἱερὸς) ἁγιάζω, ἱερὸν ποιῶ τι. ἐξιερεύσατος δὲ ἁγιάζω θυσίαν τινά. Θύω, θυσιάζω, σφάζω τὸ εἰς θυσίαν ζῶον. Ἰλ. Ω. 125. "Οἵς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο". ἔσφακτο, ἐθυσιάσθη. 2) Εἶμαι ἱερεὺς, θύτης. ἐκτελῶ τὰ χρέη τοῦ ἱερέως. 3) "Ἱερεῦσαι ζώων τινί". κάτι τῶν, χάριν τινὸς θῦσαι.

Ἱέρη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱέρεια. καὶ ἐνταῦθα, Μελλιέρη, ἡ. ἡ μέλλουσα γενέσθαι ἱέρεια. καὶ, Παιέρη, ἡ πρώτερον ἔσα ἱέρεια, ἐν Ἐφέσῳ. Πλούταρχ.

Ἱερήϊον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱερεῖον.

Ἱερίζω, (ἱερὸς) ἁγιάζω, καθαρίζω, ἁγνίζω. ὅθεν, Ἱερισὴς, ἁγνισμὸς, καὶ Ἱερισμὸς, τὰ ἀφιερωμένα, ἀκεκαθαρισμένα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἁγνίσης.

Ἱερεὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱέρεια. Πλούταρχ.

Ἱερισὴς. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱερίζω.

Ἱεροβοτάνη, ἡ. ἡ ἱερὰ βοτάνη, τὴν ὁποίαν ἐμπαχυνείζοντο εἰς καθαρισμὸν - ἁγνισμὸν, καὶ ἐξῆ φυλακτήριον (χαμαλὶ), ἥτις ἔτι καὶ, Περιστερεών, καλεῖται. Διοσκορ. Δ. 61. *Verbena*. Λατιν. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σιδηρῖτις, καλούμενον χόρτον.

Ἱερογλύπτης, ου, ὁ. (ἱερὸν, γλύφω) ὁ τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα γράφων, ἢ ἱερογλυφικῶς ὁμιλῶν. Ἀμφ. ὅθεν

Ἱερογλυφικὰ, τὰ. ὑπακουομ. Γράμματα. παρ' Αἰγυπτίοις ἦσαν ἐν χρήσει τὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ἦσαν σχήματα τινὰ ζωαείων, ἅτινα οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἔγραφον ἢ ἐζωγράφιζεν ἐπάνω εἰς τὰ δημόσια μνημεῖα καὶ εἰς τὰς στήλας. "Ὅρα *Tychsen in Bibliotb. der alten Litteratur und Kunst*. Τμῆμα ε'. περὶ τῆς ὁποίων καὶ ὁ Ἱεραπόλλων ἐρμηνείαν ἔγραψεν. "Ὅρα ἐν τῇ Ἑλληνικ. Βιβλιοθήκῃ.

Ἱερογλύφος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἱερογλύπτης.

Ἱερόγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) ὁ θείαν καὶ ἱερὰν ἤτοι προφητικὴν γλῶσσαν ἔχων. Παυσαν. Ἠλιακ.

Ἱερογραμματεὺς, έως, ὁ. παρ' Αἰγυπτίοις ἦσαν ἕνοι μετὰ τοὺς Ἱερεῖς, κατὰ τὴν τάξιν, τοὺς ὁποίους ὁ Λυκιανὸς ἀδρᾶ τῇ, Ἐξηγητὴς, ἑρμηνεύει· ἐπειδὴ καὶ ἕνοι ἑρμήνευον εἰς τὸν λαὸν τὰ ἱερὰ ἔθιμα, τὰς παραπλήσεις, τὰς θείας λατρείας, τὰς ῥήσεις τῶν γραφῶν, καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας ἱερὰς γραφάς.

Ἱερόγραφα, τὰ. καὶ, Ἱερογραφήματα, Σύμβολα. καὶ, Ἱερόπλασα, κὴ, Ἱερότυπα. εἰκόνες, ἢ ἄλλα σχήματα καὶ ζωγραφίων παρασάσεις ἱερῶν γραμμάτων. κὴ, Ἱερογραφία (ἐκ τοῦ Ἱερογραφέω) ἢ Ἱεροπλασία, ἡ. ἡ παράσασις αὐτῶν. Διονύσ. Ἀρεοπαγ.

Ἱερόδακρυς, υ. Ἐπίθετον τοῦ λιβανίου (θυμιάματος) *Thus*. οἷον, ἱερὸν δάκρυον. Ἀθηνί.

Ἱεροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. ὅς τις διδάσκει πῶς δεῖ θεῷ λατρείας κὴ ὑπηρεσίας. *Pontifex*. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἱερόδοκος, ος, ἡ. ὁ τὰ ἱερὰ δεχόμενος - δεξείχων - δεξελαμβάνων. ὃ ἐστὶ πῶς θυσίας καὶ τὰ ὡρος θυσίαν ὑποπόδεια. "Θεῶν λήμματα Ἱεροδόκα". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 364. αἱ ἱεροὶ τῶν θεῶν ἐν τοῖς ναοῖς ληφθεῖσαι θυσίαι.

Ἱερόδουλος, ὁ, ἡ. ὁ τῶν θεῶν δοῦλος - σκλάβος. ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀλλαχοῦ ἐκαλεῖτο ἅτις ἐκεῖνος ὁ δοῦλος, (ἢ ἐκείνη) ὅς τις ἐχαρίζετο εἴς τινα θεότητα.

Ἱεροθετέω, ῶ. διορίζω - διαπάττω πῶς θείκὰς ὑπηρεσίας. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Ἱεροθέτης, ου, ὁ. ὅς τις θετεῖ - διορίζει - διαπάττει τὰς ἱεροταξίας ἤτοι θείκὰς ὑπηρεσίας. Διον. Ἀρεοπ.

Ἱεροθήκη, ἡ. θήκη δεξείχουσα ἱερὰ πράγματα. *Sacrarium*. Γλωσσαρ. Φιλοξ.

Ἱεροθυτέω, ῶ. θυσιάζω εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ θύω-σφάζω τὰ Ἱερεῖα. Ἀμφ.

Ἱεροθύτης, ου, ὁ. ὁ τὰ ἱερὰ ἢ τὰ ἱερεῖα θύων, Ἱερεύς.

Ἱεροθύτος, ος, ἡ. ὁ εἰς θεὸν θυσιαστὴς, καθιερωθείς. "Ἱεροθύτα, τά". ὑπακουομ. Ζῶα. Ἀεισοτ. Οἰκον. Β'. 20. θῦμα, ἱερεῖον, (κερμπαϊκὰ, Τυρκ.) παρὰ Πλουτάρχ. "Ἱεροθύτους θανάτους". ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος γινόμενος.

Ἱεροκαυτέω (ἱερὰ, καίω) καίω τὰς θυσίας ἢ ὡς θυσίαν τινά. "Ἄνδρας ἱεροκαυτεῖν". Διόδ. Σικελ. Κ. 65.

Ἱεροκήρυξ, υκος, ὁ. ὁ ἱερόν τινα ὑπάργμα ἔχων, καὶ μάλιστα ὁ κήρυξ ὅς τις σωλίζει τὸν λαὸν εἰς τὰς θυσίας ἢ εἰς τὰς θείκὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἱεροταξίας. Ἀθηνί. Δ'. Παρ' ἡμῖν δὲ λέγεται ὁ τὰ ἱερὰ λόγια κηρύττων - διδάσκων ἐπ' ἄμβωνος.

Ἱεροκόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ἱερὰ κομέων, ὁ τῶν ἱερῶν θεμελιώμενος, ὑπηρέτης ναῶν τινός. Ἡσύχ.

Ἱερολογέω, ῶ. ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ἢ λόγων. λέγω ἱερὰ καὶ ἅγια λόγια. "Ἱερολογεῖν δὴ "φρύγματι". Λουκιαν. Συρ. 26. Θεολογεῖν ὑπέρτινος πράγματος. ἔθεν

Ἱερο-

Ἱερολογία, ἡ. ὁμιλία περὶ ἱερῶν ἢ θείων πραγμάτων, τὸ ἱεροὺς λόγους λέγειν, ἡ θεία λειτουργία ἢ ψαλμῳδία.

Ἱερολόγος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ἢ αὐτικημιῶν ἢ πρὸς ἱερὰς ῥήσεις ὁμιλῶν, ὁ ἱεροὺς λόγους ἢ ἱερὰ πράγματα λέγων.

Ἱερομανία, ἡ. ἡ ἱερὰ μανία, μανιώδης ἔρως. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἱερομαντία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱεροσκοπία, ἡ ἐκ τῆς ἱερείων μαντικὴ.

Ἱερομηνία, ἡ. ἡ Ἱερομήνια, τά. κυρίως, ἱερὸς μὴν, ἢ ἡμέρα ἱεροῦ τινος μηνός. Καθόλου δὲ αὐτὴ τῇ, Ἑορτὴ, Ἑορτάσιμος ἡμέρα. Οὕτω καλεῖ ὁ Δημοσθ. τὰ Διονύσια, καὶ ὁ Πίνδαρ. ἐν Νεμ. Γ'. 4. τοὺς Νεμεσίους ἀγῶνας. παραβάλλεται καὶ τὸ τῷ Θυκυδ. ἐν Γ. 56. καὶ τὸ τῷ Σχολ. τῷ Πινδάρου.

Ἱερομνημονέω, ῶ. εἶμαι Ἱερομνήμων. Ἀεισοφ.

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ἱερὸν, μνήμων) κυρίως ὁ εἰς τὰς θυσίας ὑπάργυρά τι ἐκπελῶν. Εἴς τινας Ἑλληνικὰς πόλις, καθὼς καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐλέγετο ὁ μὲν ἀνωτέραν ἀρχὴν ἔχων, ὁ πρῶτος τῆς διοικήσεως, (Δημοσθ. περὶ Στεφαν. "Ἐπὶ Ἱερομνάμονος Βοσποσείγω.) ὅστις προσέτι ἐφρόντιζε καὶ ὅλως τὰς θυσίας καὶ ὅλως τὰς δημοσίας ἑορτὰς, καὶ θείας ὑπηρεσίας, ὡς ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Pontifex Maximus. Παρ' Ἀθηναίοις καὶ λοιποῖς Ἕλλησιν ἐλέγετο ὁ πρῶτος τῆς Πυλαγόρων (τῆς ἐκπεμπομβύων εἰς Πύλον πρεσβέων) ὅστις ἀπεσέλλετο εἰς ταύτην τὴν συνέλευσιν. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἔχει: "Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμβυοι εἰς τὸ τῆς ἀμφικτιόνων συνέδριον ὀξ ἑκάστης πόλεως τῆς τὸ συνέδριον μετεχουσῶν, ἢ οἱ συνιόντες εἰς τὸ συνέδριον τῆς Ἀμφικτιόνων ὀξ ἑκάστης πόλεως. ὠνομάσθησαν δὲ ὅτι παρὰ τὸ μνημονεύειν τῆς ἱερῶν. Ἱερὰ δὲ ἐστὶ τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῆς Ἀμφικτυόνων". Ἐπιμελοῦντο δὲ ἄλλως καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἱερῶν, φυλακῆς δεομβύων μεγάλης διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐναποκειμβύων χρημάτων. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Η'. 55. καλεῖ τοὺς Πεντίφικας τῆς Ῥωμαίων, Ἱερομνήμονας. καὶ ἐν Κεφ. 56. τοὺς αὐτοὺς, Ἱεροφάντας, καὶ Ἐξηγητὰς τῆς ἱερῶν. Παρ' Ἀλκίφρ. Β'. 4. κεῖται. "Ὅρκων Ἱερομνήμονι". κατὰ τὸ Μνήμων. Ζήτ. ἐν τῷ, Μνήμων. μία ταιαύτη συνέλευσις εἶναι καὶ τὸ, Συνομνημονεῖν, παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἱερόμυρτος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀξυμυρσίνη. Διοσκορ. Δ'. 146.

Ἱερομύστης, ου, ὁ. ὁ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμβυος, ἅγιος, ἱερεργὸς, ὁ ἁγιάζων. Ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Ἱεροτελεστὴς. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ταυτὸν τῷ, Ἱεροδιδάσκαλος.

Ἱερόν, τὸ. (Οὐδέτ. τῆς ἱερὸς) τὸ ἅγιον, ἢ τὸ ἡγιασμβύον καὶ εἰς θεὸν ἀφιερωμβύον. Θυσία, ἱερεῖον, τὸ εἰς θυσίαν διωρισμβύον ζῶον. Ναὸς, Τέμβυος, πᾶσα σκηνὴ, ἢ εἰκὼς ἐν ᾧ τιμᾶται τὸ θεῖον. Λατρεία, θεία ὑπηρεσία, ἢ Ἑορτὴ θεοῦ τινος. "τὰ ἱερά". τὰ σπλάγχνα, ἤτοι τὰ ἐντόσθια τῆς θυσιαζομένης ζώης, ἢ ὀξ αὐτῆς ὀξήγησις, καὶ σημασία ὅλως τῆς ἱεροσκοπίας ἤτοι τῆς ἱερέως γινομβύης. καὶ ἡ μαντεία, προφητεία ἤτοι προδήλωσις αὐτῆς. καὶ ἐνταῦθα, ἱερὰ ἀγαθὰ, καλά. "Τὰ ἱερὰ γίνεται", ὅτε καὶ ὑπακούεται τὸ, Εὖ. ὁ ἐστὶ, τὰ σπλάγχνα τῆς θυσιαζομένης ζώης προμηνύουσιν. ὑποδέχονται καλῶς ἔκβασιν, δίδωσι καλὸν σημεῖον. Ἐξ ἐναντίας "Τὰ ἱερὰ οὐ γίγνεται". τὰ σπλάγχνα αὐτὴ τῇ ζώῃ δίδωσι κακὸν καὶ δυσμενὲς σημεῖον. καθὼς π. χ. καὶ τῷ σήμερον τὰ Παλλικάρεια τῆς Ἑλλάδος μεπαχειρίζονται τῷ ἐκ τῆς Πλάτης τὴν ζώην μαντείαν, παραπηρῦντες εἰς αὐτῷ τὸ καλὸν ἢ κακὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον συχνάκις ὑποβαίνει κατὰ τῷ αὐτῆς παρασήρησιν. "Ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνεται τις δόλος". εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς θυσιαθέντος ζώης λυείσκεται σημεῖον τι, τὸ ὁποῖον δηλοῖ δόλον τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. 5'. 29.

Ἱερονίκης, ου, ὁ. ὁ νικητὴς τῆς περὶ ἀρῶν ἢ σὺς ἐκ τῆς περὶ ἀρῶν ἱερῶν ἀγώνων, οἷον Ὀλυμπίων, Ἰσθμίων, κ. τ. λ. ἐλέγοντο δὲ Ἱεροὶ διότι ἐωρπίζοντο ἢ ἐπαγγυείζοντο εἰς τιμὴν θεότητος τινος.

Ἱερονόμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱεροδιδάσκαλος. Διον. Ἁλικ.

Ἱερονυμία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱερομηνία. Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Γ'. 4. κυρίως ὅμως, ἡ ἱερὰ νέα Σελήνη, ἤτοι ἡ ἑορτὴ αὐτῆς.

Ἱεροπλασία, τὰ. καὶ, Ἱεροπλασία, ἡ. Ζήτ. Ἱερόζεφα.

Ἱεροποιέω, ῶ. εἶμαι ἱεροποιὸς, θύω, ἢ φροντίζω περὶ τῆς θυσιῶν ἢ περὶ τῆς ἱερῶν τελετῆς. "Εἰσιόντες ὑπὲρ τῆς βαλῆς ἱεροποιεῖσαι, καὶ θῦσαι καὶ καπάρξαι τῆς ἱερῶν ὑπὲρ ἡμῶν. ὅθεν

Ἱεροποιία, ἡ. ἡ περὶ τῆς ἱερῶν τελετῆς φροντὶς. ἢ ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς τῶ ἱεροποιεῖν.

Ἱεροποιὸς, ὁ. ὅστις φροντίζει περὶ τῆς ἱερείων καὶ θυσιῶν. ἢ ὅστις διδάσκει καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἱεροπραξίας καὶ θείας τελετὰς, ὅ ἐστι, θύει. Ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ ἀξίωμα ἤτοι ἐπάγγελμα τινὸς ὅστις εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν, νὰ παρατηρῇ ὅλα τὰ φῶτα τὰς δημοσίας θυσίας προσφερόμβυα ζῶα, διὰ νὰ μὴ ἤθελεν ἔχῃ μῶμόν τινα. Δημοσθ. κατὰ Μειδίου. "Περιεῖδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς Ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ὀξ Ἀθηναίων ἀσπάντων τείτον αὐτὸν, καὶ καταρξάμβυον τὰ ἱερά". ὅπω ὁ Οὐλπιανὸς φησιν "Ἱεροποιὸν δὲ καλῶσι, τὸν ἐποπτεύοντα τὰς μαντείας ὅτε θύουσι, μήπω τι κακυργῶσιν ἐν ταῖς θυσίαις". ὁ δὲ Φώτιος ἐν Λεξ. χειροτ. λέγει. "Ἱεροποιοὶ, ἄρχοντες πληρωτοὶ, δέκα τὸν ἀριθμὸν, οἱ πάτε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι". Καλοῦνται ἔτι οἱ αὐτοὶ καὶ, Μωμοσκόποι.

Ἱερόπολις, ἡ. ἱερὰ πόλις.

Ἱερόπομπος, ὁ. (πομπὸς, ἱερὸς) παρὰ Φίλ. Ἰουδ. ἐκωλῦετο περιέρχεσθαι, ὅστις ἔφερεν ἐκ τῆς Ἰουδαίας τὸν ἱερὸν φόρον εἰς Ῥώμην, ὅστις ἔτι καὶ Ἀπόστολος ἐλέγετο.

Ἱεροπρεπὴς, ἐος, ὁ. ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἱεροπρεπῶς. ὅστις πρέπει εἰς τὸν ἅγιον τύπον, εἰς τὴν ἱεροπραξίαν ἢ εἰς ἱερόν τινα προσωπον" καὶ ἐπομβύως αὐτὴ τῇ, Θεοπρεπὴς, ἱερὸς, ὅσιος, σεβάσμιος, θαυμαστὴς εἰς ἁγιωσύνην.

Ἱεροπρόσπλοκος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Θεοπρόπλοκος.

Ἱερόσκοπος, ὁ, ἡ. (σκοπῶ) ὁ τὰ ἱερὰ βλέπων καὶ ἐκ τῆς σπλάγχνων αὐτῆς μαντεύων, ἱεροσκόπος. Δίων Κάσ.

Ἱερὸς, Ἱερὰ, Ἱερὸν. Θεῖος, ὁ εἰς θεὸν ἀφιερωμβύος, ὁ ἀνήκων εἰς θεὸν, ὅτε καὶ κεῖται μετὰ τῶ φῶς ὁ ἀναφέρεται, ὡς "Ἱερὸν ἧμαρ ἀθανάτων". Ἡσιόδ. Θεογ. 21. τὸ ἀθανάτων ἧμαρ τῆς θεῶν. "Ἱερὸν λέχος". αὐτόθ. στίχ. 57. τὸ ὁποῖον ὁ Ζεὺς ὑπβαίνει. "ἱερὰ δέσις". στίχ. 93. ὥρων τὸ ὁποῖον αἱ Μῶσαι ὡς θεαὶ δίδυσιν. "Ἱερὸν ἡ συμβολή". Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. 5'. 4. τὸ ὅσιον ὁ Πλάτ. Θεαγ. φησί· "Λέγεται συμβολὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι". καὶ ἐνταῦθα αὐτὴ τῇ, Ἅγιος, ὅτε καὶ ἐκπίπτει τῆς σημαίνης αὐτὴ χρήσεως. "Τὸν ἀφ' ἱερᾶς (γραμμῆς) λίθον ἢ πεσόντα κινεῖν", Παροιμία ὅτι τῆς ἀπεγνωσμβύως καὶ ἑκάστης

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

βοηθείας δεομένων. (πέντε γὰρ ἦσαν αἱ γραμμαὶ ἐν τοῖς ἄβαξιν οἷς ἐλεγῶντο ἐν τῇ πετείᾳ, καὶ ὅτι πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθεν, ὧν ἡ μέση Ἱερὰ ἐκαλεῖτο· ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐκάτερα αὐτῶν ἔπιπτε. Ὅρα διεξοδικῶς περὶ τούτου τὸν Εὐσάθ. σελ. 1397. 29. Ἐκδ. Ῥώμ. Πολυδ. Θ'. 7. καὶ Σουΐδ. Ἀφ' ἱερᾶς. ζητήσις δὲ παύτης καὶ παρὰ Σώφρονι· "Κινήσω δ' ἤδη τὸν ἀφ' ἱερᾶς". ἔνθα λείπει τὸ, Πετοὺς, ἢ Λίθος. καὶ παρὰ Θεοκρίτ. ς'. "Τὸν ὑπὸ γραμμᾶς κινεῖν". ὅπερ καὶ ὑπακούεται τὸ, Ἱερᾶς, καὶ Πλάτ. Νομ. Ε'. "Ἡ μετὰ τοῦτο φορὰ καθάπερ πεσοῦσ' ἀφ' ἱερᾶς -- ἀπήνης ἔσα". κινδυνεύειν δηλ. τὸν ἕκαστον κίνδυνον μὲ ἀπελπισίαν. ὅτι τοῦς ὑπχειρέγτων ἐσχάτως μὲ κίνδυνον νὰ ζητήσωσι βοήθειαν τινα. Παρ' Ὁμήρ. ἡ ἰδέα τούτου εἶναι πλέον ἐκπεπαμμένη, διότι ἐκφράζει ἔτι, Πολὺ τὸ Σεβάσμιον, τίμιον, σεμνὸν, καὶ θαυμάσιον. ὡς "Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. Ἱερὴ ἷς Τηλεμάχοιο." Ἔτι καὶ ὅτι τῆς ἰδέας τοῦ, Μέγας, ὡς "Ἱερὸν ἰχθύν". καὶ, Ἱερὰς ἀλωάς". Ἰλιάδ. Ε. 499. μεγάλας. καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. 1206. "Ἱερὸν κῦμα". οἱ νεώτεροι εἶπον ἔτι καὶ "Μῆλον Ἀφροδίτης ἐστὶν ἱερόν". ἀντὶ, τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἡρωδιαν. ς'. 6. Ἀθηνᾶ. Γ'. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 995. Ἐν τοῖς Τακτικοῖς λέγεται, Ἱερὸς λόχος, ἡ τῶν ὁπλοχία. ἐν τῇ Ὀσεολογίᾳ, Ἱερὸν ὄσεν. Ζήτ. Κοκώνη. ὁ Φώτ. ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ Μέγας, θαυμασός. Ἡ τῶν ἰδέα τούτου εἶναι ἐκ τῆς ἁγιασμῶν καὶ εἰς θεῶν ἀφιερωμῶν ζώων τὰ ὁποῖα μετὰ τὸ ἁγιάσαι, ἀπέλυον πάλιν ὑπάγειν εἰς τὰς ἀγέλας αὐτῆς· ἐκ τοῦ, Ἰω, Ἰέω, Ἱερός. τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, Ἄνετοι, ἐκ τοῦ, Ἀνίημι, ἐκαλοῦντο κατὰ τὸν Ἐμπέρχιον.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ. ὅστις φωνάζει μὲ τὸν σάλπιγκα καθ' ὃν καιρὸν γίνεται ἡ θυσία, καὶ ἡ ἱεροπραγία. Ἐπιχαρ. Χαιδλ. 34.

Ἱεροσκοπέω, ῶ. εἶμαι ἱεροσκόπος, παραπηρῶ τὰ σπλάγχνα τῶν θυομένων ζώων, καὶ ἐκ τούτων μαντεύω.

Ἱεροσκοπία, ἡ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ Ἱεροσκόπου. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πρᾶξις.

Ἱεροσκόπος, ὁ. παυτὸν πρ, Ἱερόσκοπος. ἔστις παρατηρεῖ τὰ σπλάγχνα, ἤτοι τὰ ἐντόδια τῶν θυομένων ζώων καὶ ἐκ τούτων σκοπεύει - μαντεύει - ἐξηγεῖται καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα. Aruspex. Ζήτ. καὶ ἐν πρ, Ἱερόν. "Θέτις ἱεροσκόπος ἀνδρῶν". Ὀρφ. Ὕμν. 23. ἀντὶ τοῦ, Προφῆτις.

Ἱεροσπάτης, ὁ. προσπάτης - ὑποσπάτης τῆς θυσιῶν καὶ ἱεροπραξιῶν. Antistes Sacrorum. Ἀμφ.

Ἱερόσεπτος, ὁ, ἡ. (σέβω) παρ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 20. "Ἱερόσεπτος κλάδος". ὅπου νῦν ὀρθότερον, Ἐυαγόσεπτος, κεῖται.

Ἱεροσολιστὴς, οῦ, ὁ. (σολίζω) Πορφύρ. Ἀποχ. Δ'. 8. εἶδος Αἰγυπτίων ἱερέων, οἵτινες πιθανῶς ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἱερῶν ἱματίων τῆς Θεῶν, οἵτινες ἐσόλιζον τὰ ἀγάλματα τῆς Θεῶν.

Ἱεροσυλέω, ῶ. ἁρπάζω τὰ ἱερὰ πράγματα, κλέπτω τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς. ὅθεν

Ἱεροσύλημα, τὸ. ἡ ἐκτελεσμένη πρᾶξις τῆς ἱεροσυλίας, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁρπασθὲν πρᾶγμα.

Ἱεροσύλησις, ἡ. ἡ, Ἱεροσυλία, τὸ ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν τὰ ἱερὰ πράγματα, ἤτοι τὰ ἐκκλησιαστικά.

Ἱερόσυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὸν συλάων. ὅποιος ἁρπάζει - κλέπτει τὰ ἱερὰ πράγματα, ἤτοι τὰ ἐκκλησιαστικά.

Ἱερόσυνα, τά. τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἱερὰ δικαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν διὰ τιμῆ τῆς ἱερωσυνίης. Φώτ.

Ἱεροτελεστὴς, οῦ, ὁ. (τελέω) παυτὸν πρ, Ἱερομύστης. ὅθεν

Ἱεροτελεστία, ἡ. τὸ ἁγιάζειν ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς θεολαβείαις. ἡ τῶν ἱερῶν ἐκτέλεσις. Σουΐδ. ἐν Λ. Ἀγισεία.

Ἱερότροχος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὸς τροχὸς ἔχων. Ὀρφ. Ὕμν. "Ἱεροτρόχων ἅρμα". ἱερὰ ἅμαξα.

Ἱερότυπος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὸν τύπον ἔχων. "Εἰκὼν ἱερότυπος". ἁγία - θεία εἰκών. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Ἱερουργέω, ῶ. θυσίαν προσφέρω. θύω, ἱερὰ ἔργα ἐργάζομαι. θείαν λειτουργίαν ἐκτελῶ. ὅθεν

Ἱερουργία, ἡ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα - ἡ πρᾶξις τοῦ ἱερέως. ἡ πρᾶξις τοῦ θυσιάζειν, ἡ θυσία. καθόλου δὲ, θεία ὑπηρεσία - λειτουργία. "Ἱερουργίαι ἄρρητοι". μυσικαὶ, Ἡρόδοτ. Ε'. 83. ὅπου ἐσφαλ. Ἱρουργίαι, αὐτὶ, ἱερουργίαι, κεῖται.

Ἱερουργὸς, ὁ. ὁ ἱερὰ ἐργαζόμενος, ὁ τοῦ θυσίαν προσφέρων ἱερεὺς, ὁ θείαν λειτουργίαν ἐκτελῶν.

Ἱεροφαντέω, ῶ. εἶμαι - βλέπω - γνωρίζω - ἐξηγοῦμαι, ὡς ἱεροφάντης. Ἡρακλ. Ἀλλην. 94. "Εἰμὴ τις τὰς "Ὁμήρου τελετὰς ἱεροφαντήσειε". ἐὰν δὲν ἤθελε τινὰς εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὁμήρου καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτά.

Ἱεροφάντης, ου, ὁ. καὶ Θηλυκ. Ἱεροφαντὶς, ίδος, ἡ. ὁ τὰ ἱερὰ φαίνων. ὅστις διδάσκει τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς θεολαβείας, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τῆς θυσιῶν ἔθιμα, καθὼς π. χ. ὁ προσάτης καὶ κλητὰς τῆς Ἐλευσινίων ἐν Ἀθήναις· καθόλου δὲ, ὁ Πρῶτος ἱεροτελεστὴς ἤτοι ἀρχιερεὺς τῆς θρησκευτικῶν θεολαβειῶν. Ζήτ. Ἱερομνήμων.

Ἱεροφαντία, ἡ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ Ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Ἱεροφαντικῶς. παῦ ὅτι ἀνήκει - πρέπει - ἁρμόζει εἰς τὸν ἱεροφάντην.

Ἱεροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ἱερὰ ἤτοι τὰ ὡρὸς θυσίαν φέρων - βαστῶν.

Ἱεροφυλάκιον, τό. τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ἱερά. ἐκ τοῦ

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ τῆς ἱερῶν ἢ τῆς θρησκείας. ὁ τὰ ἱερὰ φυλάττων. Διον. Ἁλικ.

Ἱερόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὰν ἤτοι μεγάλην φωνὴν ἔχων. Καπὰ τὸν Σουΐδ. Ἀλκμὰν Ἀντιγόν. κεφ. 27. ἤτον ἐν χρήσει ἡ λέξις διὰ τῆς εἰς τὸν χορὸν ᾀδόντων Κορασίων.

Ἱερόχθων, ονος, ὁ, ἡ. Ἀναλεκτ. Β'. 301. "Ἱερόχθων βῶλος", αὐτὶ, βῶλος ἱερᾶς χθονός.

Ἱερόχρηστος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Χειρόχρηστος.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ. ἱερὸς ψάλτης.

Ἱερόψυχος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὰν ἤτοι ἁγίαν ψυχὴν ἔχων.

Ἱερόω, ῶ. (ἱερὸς) ἱερὸν - ἅγιον ποιῶ. ἁγιάζω, ἀφιερόνω, καθιερόω, ἀνατίθημι. ὅθεν

Ἱέρωμα, τος, τὸ. τὸ ἱερωμένον - ἀφιερωμένον - θυσιασμένον, θῦμα. Μακκαβ. Β'. ιβ'. 40.

Ἱερώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ ἱερὸν - θεῖον - ὄνομα ἔχων.

Ἱερωσὶ, Ἐπίρ. ὡς τὸ, Μεγαλωσὶ. καθ' ὅλα ἅγιον τρόπον. Γραμματ. Ἑρμ. 448. ὅστις ἔτι καὶ, Δημιωσὶ, ἔχει. καθ' ὅλα δημόσιον καὶ φανερὸν τρόπον.

Ἱερώσυνα, τὰ. τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἱερὰ δικαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν διὰ τιμῆ τῆς ἱερωσυνίης. Φώτιος Λεξ. Χειρόγρ. Ἡσύχ. Τὰ πρὸ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα. ὁ ἐστὶν, ἡ ἐκ τῆς θυσιῶν διδομένη μερὶς τοῖς ἱερεῦσιν. ὥπου κεῖται καὶ παρ' Ἀθήν. Θ'. "Δίδονται μάλιστα ἱερώσυνα κωλῆ, τὸ πλεῦρον, ἡμίκραμ' ἀεισερά. παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν Βιβλ. Δ'. σελ. 149. καθ' Ἡσύχ. ἐκαλοῦντο ἔτι τὰ αὐτὰ, Θαλμοεία, καὶ, Ἱερὸν δαῖτος.

Ἱερω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἱερωσύνη, ἡ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τῦ Ἱερέως.
Ἱεῦ, χλευαστικὸν (ἀποπαικτικὸν) ὄνειδος. ἐξ Ἀεισοφ. Ἄραγε δεῦ ἔγινεν ἐκ τότε καὶ τὸ ἐν τῇ σωπῇ Ῥῆμα, Ἰδιωτίζω;
Ἱέω, παυτὸν τῷ, Ἵημαι, ῥίπτω.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Ζ.

Ἰζαίω, (ἰζάω) τίθημι, πάσσω, καθιδρύω, καθίσημι, βάλλω. Ἰλ. Ψ. "Καὶ ἵζανεν δίφρῳ ἀγῶνα". 2) Καθέζεσθαι ποιῶ. κάμνω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ. Οὐδετέρ. Καθέζομαι, κάθημαι. Ὀδ. Ω. 208. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἐμπίπτω, βυθίζομαι, βάλλω ἐμαυτὸν φορὸς τὰ κάτω, κατακαθίζω. Ζήτ. Ἵζω. ἐν Ἰλ. Κ. 92. "--ἔμοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἵζανει". δεῦ μοὶ καταβαίνει, δεῦ μοὶ πίπτει - δεῦ μοὶ ἔρχεται ὕπνος εἰς τὰ ὄμματά μου. (δεῦ μοὶ κολλᾷ ὕπνος). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀντὶ τῦ, Ἐπικάθηται.
Ἰζέω, Μ. ἦσω. παυτὸν τῷ, Ἵζω, καὶ Ἕζω. ὅθεν
Ἵζημα, τό. τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα. Βύθισμα, ὑποκάθισμα, κατακάθισμα. (βύλισμα). Τῆς γῆς λαμβανούσης ἱζήματα καὶ σύγχυσιν ἐν βάθη". Πλάτ. παρχ. Ψαδδ. χρης.
Ἵζω, παυτὸν τῷ, Ἰζέω, καὶ Ἰζαίω. Ἰλ. Β. 53. "Βυλὴν δὲ φρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων". ἐκάθισε, καθίδρυσε. Ἀεισοφ. "Ἵζω ἐπὶ κώπῃ". Ἰλ. Ω. 472. "Τῇ ῥ' Ἀχιλλεὺς ἵζεσκε". ὅπου ὁ Ἀχιλ. ἐκάθητο. Ἰλ. Γ. 162. "--φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο". αὐτὶ, "Ἵζε, Μέσ. καθέζε μετ' ἐμέ, ἐγγὺς ἐμὲ καθέσθητι. Ἡρόδοτ. "Ἵζομαι ἐπὶ φυγόν". Ἔτι δὲ, Ὑποκατακαθίσημαι, κατακαθίζω, βυθίζομαι, εἰς βυθὸν πίπτω, καταχθόνιος γίνομαι, (βυλῶ). Πλάτ. "Διὸ ὃ καὶ ἄπορον γέγονε τοῖς πέλαγος, πηλὲ καταβραχέως ἐμποδὼν ὄντος, ἢ ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο". Δωεικ. καὶ Αἰολ. Ἴσδω. ὅθεν τὸ Λατινικ. *Sisto*, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, Ἴσω, Ἰσάω, Ἴστημι. ὅθεν τὸ, *Sto*, *Stare*.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Η.

Ἰή, Ἐπίφθεγμα χαρᾶς. "Ἰὴ παιάν". Ἀεισοφ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἰήϊος.
Ἰή, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἰά, φωνὴ, βοή.
Ἴη, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἴα, παυπον τῷ, μία.
Ἰηδών, ἡ. (ἰαίνω) χαρὰ, εὐφροσυνὴ, ἡδονή.
Ἰήϊος, ὁ. Ἐπίθετον τῦ Ἀπόλλωνος ἐξ ἀμφιβόλε παραγωγῆς καὶ σημασίας. δίστι, τινὲς μὲν ἀφασιν, Ἰήϊος (δασ.) Τοξότης, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας· παράγοντες αὐτὸ ἐκ τῦ, Ἵημι, ἄλλοι δὲ, Ἰήϊος, ἀπὸ τῆς ἰάσεως, Ἰατρὸς, ἐκ τῦ, Ἰάω, ὡς καὶ τὸ, Ἰηκόπος. 2) Κλαυθμηρὸς, Θρηνητικός· ἐκ τῆς θρηνητικῆς φωνῆς, Ἰή, αὐτὶ, Ἰώ. Ὁ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 174. καλεῖ τὰς κατὰ τὸν τόκον ὠδῖνας, ἤτοι τὰς πόνους τῆς γλμας "Ἰηΐους καμάτους". καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1046. "Ἰάλεμοι ἐσεύαζον ἰήϊον βοαὶ, ἰήϊον μέλος".
Ἰήκοπος, ὁ, ἡ. (ἰάω, κόπος) ὁ λύπας καὶ κόπτης ἤτοι κύρασιν καπαπαύων - ἰαζόμων. ὁ τὰς κόπτας ἰώμενος. Ἀεισοφ. Βάζ.
Ἴηλα, Ἀόρ. ά. ἐκ τῦ, Ἰάλω, Ἰάλλω. Ἰλ. Ο. 19.
Ἰήλεμος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἰάλεμος. ὅθεν, Ἰηλεμίζειν, θρηνεῖν. Καλλίμ. καὶ, Ἰηλεμίσεια, ἡ. θρηνῳδία, μοιρολογίσεια. Ἡσυχ.
Ἴημα, τὸ, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἴαμα.

Ἴημι, παυτὸν τῷ, Εἶμι, τὸ, πορεύομαι, ὑπάγω. ὅθεν ἐν Ἰλ. Τ. 209. Ἰέω. (Ζήτ. Ἰείη. ἄπε ἄλλοι, οὐχ ὑγιῶς, ἰείη, δασ. χαράξειν). "Ἰῃ δὲ δόρυ πων". Ὀδ. Θ. 395. καὶ παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 16. "Ἴημι κατυπνῶσαι". Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἔρχομαι. "Ἰσάμε δπί τινα". Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. α'. 3. παυτὸν τῷ, Προσφέρεσθαι.
Ἴημι, (δασὺ) ἐκ τῦ, Ἴω, Ἰέω. βάλλω σῶμα τι (ἐμπνουν ἢ ἄψυχον) εἰς κίνησιν. Ἀρκ. Ῥίπτω. "Λᾶαν Ἵησι", Ἰλ. Γ. 12. "Ὅσον τ' δπὶ λᾶαν "ἵησιν". ὅσον δπὶ λίθε βολήν. Ἰλ. Ν. 650. "Οἷ"σὸν ἴει". βέλος ῥίπτει. Ἀλλὰ τὸ ἐν Ἰλ. Β. 774. "Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἰεῦντες". καὶ ἐν Πινδάρ. Ἴσθμ. Α'. 34. "Δίσκους Ἵει". Ζήτ. ἐν τῷ Ἥμα, καὶ, Ἥμων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πέμπω, Στέλλω, Προφέρω, Ἀφίημι, Σφενδονάω, μεβίαν καὶ ὁρμὴν ῥίπτω - ἀφίεμαι. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ'. 731. καὶ, 874. "Γλῶσαν, Γῆρυν ἱεῖσα". ὁμιλίαν ἀφήσασα. Κολχικὰ ὁμιλήσασα. ὡς καὶ, παρὰ Θεκυδ. Γ'. Δωείδατε γλῶσαν ἱεῦτες. "φροφέροντες, ὁμι"λοῦντες τὴν γλῶσαν τῶν Δωειέων. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 333. "Δακρυόεσσαν ἱεῖσα". ὑπακροσμ. τῦ, Φωνέω. ὅ ἐστι, "μετὰ δακρύων ὁμιλήσασα, ἐν Ὀδυσ. Λ. 238. "Ὃς "κάλλιστος ποταμῶν δπὸ γαῖαν ἵησι". ὑπακούει. Ὕδωρ, ἀφίησι. ὅπε ἄλλοι αὐάγιν. Ἵησι, αὐτὶ, Εἶσι, ὑπάγει - πορεύεται. Μέσ. Ἵεμαι, παυτὸν τῷ, Ἐφίεμαι, Ὀρέγομαι, δπθυμῶ. καὶ μετὰ Γενικ. αὐτὶ τῦ Προθυμοῦμαι, ἐπείγομαι, δπθυμητικῶς ἔχω φορός τι. (Ζήτ. ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ). Ἔτι καὶ αὖθ πτώσεως. Βιάζω ἐμαυτὸν φορὸς ἀποκτεῖναί τινος, εὔχομαι, λαχταρῶ, παθύζω ν' ἀπολαύσω τι. Ὀδυσ. Α. 6. "Ἱέμενός περ". καὶ περ φροθυμούμενος. Ἐκ τῦ Ἔω, γίνεται ὁ Μέλ. Ἧσω, Παρακ. Ἧκα, καὶ Ἕωκα. Ἐτερ. τελίτ. φορσ. πληθυντ. Ἰεῖσι, καὶ Ἴασι. Ἀπαρέμφ. Ἰέμεν. Ἀόρ. β'. Ἔμην. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἔω.
Ἰπαιήων, ονος, ὁ. Ἐπίθετον τῦ, Ἀπόλλωνος, ἐκ τῦ Ἐπιφωνήματος "Ἰὴ παιάν".
Ἰπαιωνίσαι, παρ' Ἀεισοφ. ὅπε ἄλλως, Καὶ παιῶνα δὴ, ἐξεῦρε. τὸ, Ἰὴ παιάν, φωνῆσαι, εἰς τιμὴν τῦ Ἀπόλλωνος.
Ἰήσασθαι, Ἰήσιμος, Ἴησις, Ἰητὴρ, Ἰητεῖον, Ἰητὸς, Ἰωνικὰ αὐτὶ, Ἰάσασθαι, Ἰάσιμος, Ἴασις, Ἰατὴρ, Ἰατρεῖον, Ἰατὸς, κ. τ. λ.
Ἰήτωρ, αὐτὶ, Ἰατρός. καὶ, Ἰητεία, ἡ Ἰατρεικὴ.
Ἴησι, Ποιητ. αὐτὶ, Ἴη. Ἀποκτικ. τῦ Ἴον, ἐκ τοῦ, Εἶμι.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Θ.

Ἰθαγμὸς, ὁς, ὁ, ἡ. ὁ κατ' εὐθύπτε γλυπθείς, ὃ ἐστι, κατὰ τὸς νόμες, ἀφὲ νομίμε γυναικὸς, γνήσιος. Ὀδυσ. Ξ. 203. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Εὐγλυφὴς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 304. "Ἰθαγλυφῶν παιδέρων". Ἀλεξανδρ. παρὰ Παρθεν. ΙΔ'. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 17. πάσσα ἀπ' ἐναντίας τότε τὸ, Ὀρυκτός. "Οὐκ ἰθαγλυφέα "σώματα ἐστί, ἀλλ' Ὀρυκτά", δεῦ εἶναι αὐτοφυῆ, φυσικὰ, ἀλλὰ τεχνικὰ, ἀφὲ τῆς τέχνης αὐοικτὰ (φκιασμένα), σκαλπτὰ. Ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Αὐτόχθων.
Ἰθαίνω. παυτὸν τῷ, Ἰαίνω, ὅθεν
Ἰθαρὸς, Σιμμίας Ῥόδ. Πέλεκ. "Ἀλλ' ὑπὸ κραιπᾶ ἰθαρᾶν νᾶμα κόμιζε." ὅπε ὁ Σχολ. ἑρμην. ἀφὲ τῦ, Ἀλλὰ ὑπὸ κρηνῶν καθαρὸν πόμα ἔφερεν. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑκτὸς τῶ, Καθαρὸς, ἑρμηνεύει ἔτι τὴν λέξιν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ ἀφὸ τῦ, Ταχὺς, Ἰλαρὸς, καλὸς, κῦφος, λοβικός. ὅθεν φαίνεται ὅτι, ἐκ τῦ Ἰθάω, Ἰθαίνω, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἰαίνω, ἐκφράζει τὸ, Καθαρὸς - ἀμεμφὴς ῥύαξ ἢ ὀχετὸς, ποταμάκι. Ὁ Ἡσύχιος ἔτι ἐκπὸς τῦ, Ἰθαίνω, ἔχει ἔτι καὶ, Ἴθη, εὐφροσύνη.

Ἰθεία, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἰθεία.

Ἰθεῖαν, ὑπακουμ. Ὁδὸν. τὸν ἴσιον - ὀρθὸν δρόμον.

Ἰθέως, Ἐπίῤ. αὐτὶ, Εὐθέως, ὀρθῶς.

Ἴθι, Ἐπίῤ. παρακελ. ἐκ τῦ, Ἶμι, αὐτὶ, Εἶμι, ὕπαγε, φύγε, πορεύθητι, Ἐλθέ. Ἔλα πῶρα, Ἄϊδε δέ, κάμε δὰ, Ἔ καλά. ὡς καὶ τὸ, Ἄγε δὴ, Φέρε δή.

Ἴθμα, τό. (ἴω, ἶμι, εἶμι) παυτὸν παῤ, Ἴχνος, πάτημα, βῆμα, πατημασιὰ, ἀπεπάτημα, βάδισμα, κίνημα. Ἰλ. Ε. 778.

Ἴθρις, ὁ. παῤ Ἡσυχ. καὶ Σειῤ. ἐν Λ. Ἄῤῥεν, Ἐκτομίας, εὐνοῦχος, Ἀντίπαξ. Σιδών. Ἐπιγρ. 17. "Ἴθεις ἀνήρ". ὅπερ ὅλαι αἱ Ἐκδόσ. Ἴδεις, καὶ ἡ τῦ Βρύγκ, Ἡμιανὴρ, ἐχθσιν.

Ἰθὺ, καὶ, Ἰθὺς, Ἐπίῤ. Ἴσια, ὀρθὰ πῶρόστι. κατεπαπὼ, ἢ κατεύαντι τινός. παυτὸν παῤ, Εὐθὺ, καὶ Εἴθαρ. ἢ καθ' Ἡσύχ. Ἐπ' εὐθείας, καὶ εἰς ὀρθὸν, μεθ' ὁρμῆς. Ἰλ. Ε. 506.

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ. (ἰθὺς, βάλλω) ὁ ἴσια ἢ ὅτι ὀρθὰ ἐῤῥιμμένος, ἢ ὁ ὀρθὰ ἴσια πορευόμενος - ὑπάγων. ὀρθὸς, εὐθὺς, ἴσιος.

Ἰθυβόλας, ὁ, ἡ. ὁ ἴσια ῥίπτων - ἢ πυγχαίνων - κτυπῶν.

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, ἡ. (δίκη) ὃς τις κείνει ἴσια - ὀρθὰ - δίκαια. ὁ εὐθείας ποιῶν τὰς κείσεις. Ἡσιόδ.

Ἰθύδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσια ῥέχων. ὁ ἐπ' εὐθείας ῥέχων, ἴσιον δρόμον ὑπάγων.

Ἰθύθριξ, ιχος, ὁ, ἡ. παυτὸν παῤ, Εὐθύθριξ. Ζήτ. Ἰθύτριχες.

Ἰθυκέανος. Ζήτ. ἐν παῤ, Ἰθυπτίων.

Ἰθυκέλευθος, ὁ εὐθὺ πορευόμενος, ὃς τις ὑπάγει - ἢ πατεῖ ἴσια, ἤτοι τὸν ἴσιον δρόμον.

Ἰθυκρήδεμνος, ὁ, ἡ. (κρήδεμνον, ἰθὺ) ὁ ἴσιον κρήδεμνον ἔχων. Παυσαν. Ζ'. 21. "Ἰθυκρήδεμνες "νεῦς". ἀμφ.

Ἰθυκτίων, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν παῤ, Ἰθυπτίων.

Ἰθυκυφὴς, ές, Ἰθύκυφος, ὑφὴ, ὑφον. Ἴσια ῥοὸς τὰ ἔξω μέρη κυμπύλος - καμπυλωμένος - καμπήρης.

Ἰθύλορδος, δη, δον. ἴσια ῥοὸς τὰ μέσα μέρη καμπυλωμένος - καμπήρης.

Ἰθυμαχίη, ἡ. ἴσια μάχη, πόλεμος εἰς ἴσιον καὶ αὐσικτὸν πεδίον - κάμπον. Ἡρόδοτ. Δ'. ἐκ τῦ

Ἰθυμαχέω, ῶ - μάχομαι - πολεμῶ εἰς ἴσιον πεδίον, εἰς αὐσικτὸν κάμπον. ἐκ τῦ, Ἰθὺς, μάχη. μετὰ Δοτικ. Νικήτ. Χρονικ. ιδ'. 3.

Ἰθυμβος, ὁ. Διονυσιακὸς ἤτοι Βακχικὸς ὕμνος καὶ χορὸς. Πολυδ. Δ'. 101. καὶ 104.

Ἴθυνσις, ἡ. παυτὸν παῤ, Εὔθυνσις.

Ἰθύνταπος, Ὑπερθετ. τῦ, Ἰθὺς, Ἄρατ. 44.

Ἰθυπτειρα, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Ἰθυπτήρ, ῆρος, ὁ. παυτὸν παῤ, Εὐθυπτήρ, καὶ Εὐθυπτείρα. ὁ εὐθύνων, ἰσιάζων, διοικῶν. ἢ καθ' Ἡσύχ. Χαλινὸς, πηδάλιον, ὁρμισὴς, ὁ αὖτι ἰθυόων - διοθύνων, κυβερνήτης.

Ἰθυντήριος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπάδων εἰς εὐθυνσιν - διοίκησιν, ἢ ὁ κανονίζων, ἰσιάζων, καὶ ἰσόπτα παρέχων.

Ἰθυντὴς, ῆ, ὁ, καὶ, Ἰθυντὼρ, ορος, ὁ. παυτὸν παῤ, Ἰθυντὴρ.

Ἰθύνω, παυτὸν παῤ, Εὐθύνω, διεθύνω, εἰς τὸ ἰθὺ ὀρθὸν φέρω, ὀνορθόω, ὀρθόω, ἐπ' εὐθείας ἄγω - ἰσιάω. Ἰσιάζω, διοικῶ, κυβερνῶ. καίνωτι πάλιν "ἴσιον - ὀρθόν". "Τὼ δ' ἰθυνθήτην". Ἰλ. Π. 475. ἐπ' εὐθείας ἔσησαν τεταγμένοι. ἐσάθησαν πάλιν ἴσιοι ἀμφότεροι ὁ εἷς πλησίον τῦ ἄλλυ. Ἰλ. Ζ. 3. "--- "ἐνθα καὶ ἐνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο Ἀλλήλων ἰθυνο- "μένων χαλκήρεα δοῦρα". κατ' εὐθὺ προϊεμένων κατ' ἀλλήλων. (ὡς καὶ τὸ, Ἰθὺς πόλιος.) τυπτέτην, Εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη, ὁτὲ μὲν τῶν Ἀχαιῶν ῥεπόντων τὰς Τρῶας, ὁτὲ δὲ δὲ καὶ ἀνακρεπομένων ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐπ' ἀλλήλυς ἰθυνόντων, τυπτέτην ἐπ' εὐθείας κατ' ἀλλήλων βαλλόντων δόρα χαλκῷ ἢ σιδήρῳ ἠρμοσμένα. 2) Ἐπιδιορθόω, διορθόνω, καλλιτερεύω τι. Ζήτ. καὶ ἐν παῤ, Ἰθύω. 3) Κείνω, ὑποφασίζω, τιμωρῶ, παιδεύω, καπαδικάζω. "Ἰθυνέσθαι θανάτῳ". Ἡρόδοτ. Β'. 177. Ζήτ. καὶ ἐν παῤ, Θύω.

Ἰθυπετεῖν, ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι, ἴσια ὑπάγειν ἐκ τῦ Πέτω, παυτὸν παῤ, Πίπτω. Ἡσύχ.

Ἰθυπορέω, ῶ. Μ. ἤσω. ὑπάγω ἴσια, ἢ ἐκβαίνω - ἐξέρχομαι ἴσια. ὀθεν

Ἰθυπόρος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπ' εὐθείας ὑπάγων, ὅστις ὑπάγει - πορεύεται - ἐξέρχεται ἴσια.

Ἰθύπορος, ὁ. (πορπαροξύτ.) ὁ ἴσιος πόρος (ξύπας) ἔχων, ὁ ἴσιαν ἔξοδον - διοδον ἔχων, δι' ἧς τινὰς ἴσια - ἐπ' εὐθείας διαπερᾷ καὶ ἐξέρχεται.

Ἰθυπτίων, ωος, ὁ, ἡ. ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Φ. 169. λέγει "Μελίῃ ἰθυπτίωνα". τὸ ὀπαῖον ἠρμοσμένον ἀφὲ τῦ Ἐπ' εὐθείας φερομένῃ καὶ παρήγαγον ἐκ τῦ Πέτω. ὅπερ ὁ Ἀρίσαρχος, Ἰθυκτίωνα, ἀνέγνωσε καὶ ἠρμοσμένον ἀφὲ τῦ Ἡ κατ' εὐθὺ ἔχουσα τὰς κηδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, ἃς οἱ Ἰδιῶται, Ἴνας, φασὶν αἵτινες ἄλλως Κτενες, (κτεὶς) καὶ Κηδόνες, λέγονται, καὶ ἐνταῦθεν καλοῦνται παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 2. "Εὐκηδονα καὶ ἀσραβῆ "δενδρα". τὰ ἔχοντα ἴσιας τὰς Ἴνας δενδρα. Ἀλλ' ἐν Γ'. 10. κεῖται αὐτὶ τύτε τὸ "Εὐκτενεσκωπέρα". ὅπερ τινὲς, Εὐκηδονωτέρα, ἐπιδιορθῶσιν. Ἔτι παρὰ Πλυτάρχ. Μάρκ. 8. κεῖται "Εὐκτέανος". ὅστις ἐπαίω εἰς τῦτο ἀναφέρει τὸ "Ὀχνίαν εὐκτέανον". Καπὶ τινῶν ἐνέργειαν ὅμως (ἐν παῤ χιζέσθαι τὰ ξύλα) σημαίνει τὸ, Εὐκηδονος, ὁ κατ' εὐθὺ ἔχων τὰς κηδόνας - τὰς Ἴνας, παυτὸν ὅπερ καὶ τὸ Εὐκαίρεος, ἢ Εὐκάρεος, ἐκ τῦ Κεάζω - καὶ Κεαίνω, ὃ ἐστὶ τὸ, Καλὸς ἢ εὔκολος εἰς τὸ νὰ χιδῇ· ὁ εὔκολως σχιζόμενος, σῴζεκεν τῆν κατ' εὐθεῖαν διαξεχόντων αὐτῦ ἰνῶν, ἤτοι κηδόνων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Ἰθυκτέανον, τὸ ἰθὺ "πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δενδρον". καὶ ἐκ τύτε φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν ποτὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ, Ἰθυκέανον, ἢ Ἰθυκέασον. Ζήτ. Εὐκηδόνος.

Ἰθὺς, Ἰθέα, Ἰθύ. Γενικ. έος, παυτὸν παῤ, Εὐθὺς, ὀρθὸς, ἴσιος. τὸ Ὑπερθετ. Ἰθυώτατος, Ἰλ. Σ. 508. "Δίκλιν ἰθυώτατα εἶπη". ὅστις ἤθελεν εἶπη καὶ μετὰ λόγε καὶ ἀφυθετηθῇ τῶν ὑποθετικῶν ὀρθότατα καὶ δικαιότατα ὁ ἐστὶν, ἀληθῶς. "Ἰθύτατον ὄρος", Ἀπτικὸν. ὑψηλότατον, ἢ αὐηφορικὸν ὄρος". Ἐκ ὧν Ἰθείας, ἐκ τῦ προφανῶς καὶ παρεθύς. Ἡρόδοτ.

Ἰθὺς, Ἐπίῤ. παυτὸν παῤ, Εὐθὺς, καὶ, Ἰθύ. ἐπ' εὐθείας, ὀρθὰ, ἴσια, ἀντικρὺ, κατ' εὐθεῖαν πρόσωπον, "Ἰθὺς φρονέων". Ἰλ. Μ. 124. καὶ Ν. 135. παυτὸν παῤ, "Ἀντικρὺ μέμαα". σίχ. 137. ὑπακουμ. τῦ, Ἰσάω. Προσυμβάμαι καὶ εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ ἀπὸ τὰ εὐθὺ καὶ ἀπόσω θρασυνόμενα ἐν παῤ μάχεσθαι. Τοιῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Χ. 284. "Ἰθὺς μεμαῶτι ἀφὲ σῆ- "θεφιν ἔλασσον". ὡς καὶ τὸ "Ἰθὺς φέρειν ὅπλα" - τὸ αὐτίζεσθαι τοῖς πολεμίοις τὰ ὅπλα". Ἰθύς τινος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἰσάω". αὐτὶ τῦ Ἀντικρύ. "ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλᾶς. Ἡρόδοτ. ἴσια τοὺς ἀρχέας.

Ἰθύς, ύος, ὁ. παυτὸν τῷ, Ὁρμὴ, ὑπόθυμία, βούλησις, ὑπόχειρησις, σκοπὸς, ἡ τῆς ψυχῆς ἢ διανοίας ὁρμὴ, διάθεσις. Ὁδυσ. Π. 304. Ζήτ. ἐν τῷ, Θύω. ἐν Ἰλ. Φ. 303. ἢ Ὁδυσ. Θ. 377. κεῖται "— ἀν' ἰθύν." καὶ Ἡσύχ. παυτὸν τῷ, Ἀνὰ τὸ ὀρθόν. "ἴσια - τοὺς τὰ ἐπαίνω, ὀρθὰ τὸν ἀνήφορον". Κατ' ἐμὲν ἰθὺ τε μάλιστα. "Ὁμήρ. "Τμν. εἰς Ἀπόλλ. 539. καὶ, "Πᾶσιν ἐπ' ἰθύ", ἐν Ὁδυσ. Δ. 434. ὑπὸ πᾶσαν ὁρμὴν ἢ τραῦξιν" εἰς κάθε σκοπόν.

Ἰθυσκόλιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ὀρθὺ - ἴσιαν διάθυσιν κυρτὸς - σκολιὸς - στραβὸς, ἢ τοὺς τὸ ἔμπροσθεν ἢ τοὺς τὸ ὀπίσθεν δηλ. Ἱπποκράτης.

Ἰθυτένεια, ἡ. ὀρθὴ - ἴσια διάθυσις. ἐκ τῦ

Ἰθυτενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰθυτενῶς, (ἰθὺς, τείνω) ὁ εἰς εὐθεῖαν πεπαμμένος - διεξαπλωμένος, Ἴσιος. "Ἰθυτενὴς ὁδός". Ἴσιος καὶ μὴ λοξὸς δρόμος.

Ἰθυτὴς, ῆ, ὁ. αὐτὶ, Ἰθυπὴς. ἀμφ.

Ἰθύτης, πτος, ἡ. παυτὸν τῷ, Εὐθύτης, ὀρθότης, ἰσιάδα, ὀρθὴ - ἴσια διάθυσις.

Ἰθύτριχες, Πληθυντ. τῶ, Ἰθύθριξ. Ἡρόδοτ. Ζ. 70. "Οἱ μὲν γὰρ ἀπ' Ἠλίε Αἰθίοπες, ἰθύτριχες, "εἰσί" οἱ δὲ ἐκ τῆς Λυβίης, ἐλόπαν τειχωμα ἔ-"χουσι παύτων ἀνθρώπων".

Ἰθυφαλλικὸς, κὴ, κὸν, ηκὸς, Ἰθυφάλλιος, ὁ ἀνήκων εἰς Ἰθύφαλλον, ὁ ἐξ Ἰθυφάλλε. ἐκ τῦ

Ἰθύφαλλος, ὁ. (φαλλὸς, ἰθὺς) κυρίως, τὸ ἐνπεπαμμένον αἰδοῖον τῦ ἀνδρός. Τοιαῦτα αἰδοῖα ἔφερον ποτὲ εἰς τὰς ἑορτὰς τῦ Διονύσυ, καὶ δένοντες αὐτὰ σὲ τὸ σῶμα αὐτῶν, ἔψαλλον διαφόρυς ᾠδὰς ἐπαίνω εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος συνπεμπάσας· καὶ ἐντεῦθεν σημαίνει ἡ λέξις ἔτι, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἰσαμπόω φαλλῷ ἀ-δόμπυον Ποίημα. Παρὰ Δημοδ. λέγεται καὶ ὁ Ἄσωτος, ὁ ἀπάντως καὶ κακῶς ζῶν, ὁ τῆς ἀπωλείας ἄν-θρωπος, ὁ διεφθαρμένος τὰ ἤθη καὶ τὴν ψυχήν. Ζήτ. ἐν τῷ, Φαλλός.

Ἰθυφάνεια, ἡ. (φαίνω, ἰθὺς) "Κατ' ἰθυφάνειαν "ὁρᾶται". Ἡλιοδώρ. Ὀπτικ. βλέπεται δι' εὐθειῶν ἀκτίνων ὑπὸ τῦ ἰδίυ σχήματος ριπτομένων.

Ἰθύω, παυτὸν τῷ, Θύω Ἀεισθμ. 3. ὑπὸ ταχείας ὁρμητικῆς καὶ σφοδρᾶς κινήσεως. ἄρα, Ὁρμῶ, Ὁρμητικῶς φέρομαι, βιαίως ἔχω, ὑπερβάλλομαι (γιγαντίζω, Τουρκ.) Λυσσῶ, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, παράπτομαι. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ταχέως - ἀσθμάτως ἢ μὲ ταχύτητα ποιῶ - ἐκτελῶ τι, σχοθυμῶμαι, βιάζομαι. Ἀπολλών. Α'. 1059. "Αὐτὸς ἐπείγεο δῖ' ὁσσόμενος ἰθῦσαι". ἀσθμάτως ἔχειν τοὺς μάχλυ. 2) Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, πάσχω ἢ ὑποκρίνωτι. Ζήτ. Ἰθὺς, ἡ. ἢ ἐν τῷ, Θύω.

Ἰθυωρία, ἡ. παυτὸν τῷ, Εὐθυωρία. ἴσια - ὀρθὴ διάθυσις.

Τὸ Ι μετὰ τῦ Ι.

Ἰίζω, (ἰὸς) ὁμοιάζω μὲ τὴν σκωρίαν, ἢ εἶμαι τοιῦτος. Διοσκορ. Ε'.

Τὸ Ι μετὰ τῦ Κ.

Ἱκανοδοσία, ἡ. (ἱκανὸς, δόσις) ἡ τῆ ἱκανῆ δόσις, δυχαρίστησις, ὑποπλήρωσις. *Satisfaction*. "Ετι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἐγγύησις - ἐνεχυρασία, παρακαταθήκη δεδομένη δι' ἐγγύησιν, *Caution*. Θεοφιλ. Νομ.

Ἱκανοδότης, ὁ. ὁ τὸ ἱκανὸν δίδων, ὁ δυχαριστῶν, ὑποπληρῶν.

Ἱκανοποίησις, ἡ. ἡ τῆ ἱκανῆ ποίησις, ὑποπλήρωσις. παυτὸν τῷ, Ἱκανοδοσία. λέγεται ὅταν δίδῃ τινὰς χρήματα τοὺς δεξιλέωσιν καὶ ὑποπλήρωσιν χρέως ἢ ζημίας τινός.

Ἱκανὸς, νὴ, νὸν. ἢ Ἐπίρ. Ἱκανῶς. (ἵκω, ἱκέω, ἱκάνω) παυτὸν τῷ, Ἱκνέμμενος, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἱκανῶν, παραμύμμενος, παραλαμβανόμενος, τροφοδαίνων, τροσήκων. ὑπόδεκτος, ἐπαρκὴς, καλὸς, ἄξιος, ἁρμόδιος, ἀρκετὸς. "Πάρρω "τῆ ἱκανῆ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἄειτον". Ἀρρίαν. Ἀναβ. Δ'. ἰά. 9. μακρὰν τῆ ἀρκετῆ. "Ἐπεὶ ἱκανὴ ἰὼ ἡ "δρῦς". Δίων Χρυσ. Λόγ. 72. ἀφ' ἧ ἐμεγάλωσεν ἡ δρῦς. Ἐπιτήδειος, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἄξιος, ἤτοι ὁ ἔ-χων δυνάμιν ἀρκετὴν ἢ φυσικὴν τινα ὑπόδεκτα εἰς τὸ νὰ τραῦξῃ ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τι. μετὰ Ἀπαρεμ. "Ἱ-"κανοί εἰσι ζημιῶν". αὐτὶ τῆ, Κύριοι. αὐτοὶ ἔχειν δυνάμιν καὶ ἐξουσίαν. Ξενοφ. Λακεδ. Η'. 4. ὡς καὶ ἐν Ἀπομνημ. Β'. θ'. 4. "Πάνυ μὲν ἱκανὸν εἰπεῖν "τε καὶ τραῦξαι". δυνατὸν, ὑπόδεκτον, ἄξιον. Καθόλυ δὲ ἔτι αὐτὶ τῆ, Μέγας, Πολύς. "Ἐφ' ἱκανόν". ὑπακουσμ. Χρόνον. ἔπω καὶ "Ἐξ ἱκανῆ, ὑπακουσμ. Χρόνε. "ὑπ', ἢ ὑπὸ πολλὼ καιρόν. ἔπω καὶ τὸ "Ἱκανὴ ὁδός" - αὐτὶ τῆ Μακρὰ, καὶ "ἱκανὴ τέχνη". Θεκυδ. καὶ Πλάτων. "Τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν". Ξενοφ. αὐτὶ τῦ, Δίκαιον, καὶ δύλογον, ἤτοι τὸν Μισθὸν, τῆς αὐτομοιβῆς. "Τὸ "ἱκανὸν ποιεῖν". Πολύβ. λβ'. 7. δυχαρίστειν - αὐτα-μείβεσθαι, πληρόνειν τὸ ἐπαρκὲς τῆ δικαίε. *Satisfacere, Satisfaire*. ἐξ ἐναντίας τό "Ἱκανὸν ποιεῖσθαι". Ἀρ-ρίαν. Ἀναβ. Ε'. κθ'. 11. παυτὸν ἐστι, τῷ, Ἀρκεῖ-σθαι, καὶ Ἱκανῶσθαι, ὡς ἐν Δ'. ἡ. 9. "ἱκανὸν τί-"θεμαι". νομίζω - κρατῶ τι ὡς ἀρκετὸν, (σοχάζομαι τι ὅτι φαίνει - ἀρκεῖ). Ἔτι, ὅστις εἶναι ἀρκετὸς, ἐξαρ-κεῖ, φαίνει νὰ ὑποπληρώσῃ χρείαν τινα. ὅθεν

Ἱκανότης, ἡ. ἀρκετότης, ἀξιότης, ὑπόδεκτης, δύ-ναμις, ἰσχύς. ἡ φύσις, ἡ οὐτότης τῆ ἱκανῆ.

Ἱκανόω, ῶ. ἱκανὸν ποιῶ τι. Ἱκανῶσθαι, Παθητικ. μετὰ Δοτικ. παυτὸν τῷ, Ἀρκέομαι, δυχαριστέομαι. Τήλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 95. καὶ Διονύσ. Ἀλ. Β'. 74. παρὰ Νικήτ. Χρον. Ζ'. 8. "τῆς χρείας ἱκανώσης". αὐτὶ τῆ, Ἱκέσης. ἀμφ.

Ἱκάνω, ἕτερος σχηματισμὸς τῆ, Ἵκω, καὶ Ἥκω. ἀφ' ἧ τὸ, ἱκέω, ἱκάω, ἱκνέω, καὶ συγκοπ. Ἵκνω, Ἱκνέομαι. Παρέρομαι, Ὑπάγω, Ἔρχομαι, Παραγίνομαι, Καταλαμβάνω, Καταπῶ, Φθάνω, Ἐγγίζω, καθάπτομαι, ἔρχομαι ἢ εἶμαι ἐγγὺς - πλησίον (κοντὰ - σιμὰ) "Εἴπερ τι σε κῆδος ἱκάνει". Ἰλ. Ν. 364. αὖ δὲν ἔχῃς καμμίαν φροντίδα (αὖ δὲν σὲ μέλει) δι' ἐμέ. αὖ ἡ συγχωρεσιά μας σοὶ εἶναι ἀδιάφορος. "Ἄλγος ἱκάνει καρδίαν καὶ θυμόν", καὶ "Πεύ-"θος ἱκάνει". οὕτω καὶ "Ἄλγος, μόρος, κάμα-"τος, χεὼ, πάθος, κ. τ. τ. ἱκάνει". ὡς τὸ τῆς συ-νηθείας, Ἐγγίζει, φθάνει ἔως. Καθόλυ δὲ ὁ Ὅμηρος σωμάπτει τοῦτο (ἔτι καὶ τὸ Μέσον) μὲ Λίτιατι-κὴν, αἰδ Προθέσεως. Ζήτ. Ἱκνέομαι.

Ἴκελος, ἐλη, λον. καὶ Ἐπίρ. Ἰκέλως. παυτὸν τῷ, Εἴκελος, ὅμοιος. Ἰλ. Β. 478. Ἡρόδ. Γ'. 81. ἐκ τῆ, Ἴκω, (εἴκω,) Ἴσκω, Εἴσκω. ὅθεν

Ἰκελόω, ῶ. ὅμοιον ποιῶ. ἐξ Ἀνθολογ.

Ἱκεσία, ἡ. ἡ παρεινὴ, ἤτοι εὐέρμος δέησις τῆ ἱκέτε, ἡ γονατιστὴ παράκλησις. *Supplica*, Ἰταλ.

Ἱκετεύω. Ζήτ. Ἱκετεύζω, καὶ

Ἱκέσιος, ία, ιον. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς τὸν ἱκέτην. Ζήτ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"Ζεὺς ἱκέσιος". Πολυδ. Η'. 12. ὑπερκατηγορ. τῆς ἱκετῆς. ὁ τὰς ἱκέτας ἐλεῶν, ὁ ἱκετῆς ἐποπτης.

Ἱκεταδόκος, ὁ, ἡ. ὁ ἱκέτας δεχόμενος. ὅστις δέχεται - συγχωρεῖ τὰς ἱκέτας. Αἰσχύλ.

Ἱκετεία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκεσία. Παρὰ Πολυαίν. Η'. 46. αντὶ τοῦ, Ἱκέτις. ἀμφ.

Ἱκέτευμα, τό. τὸ παρακαλεῖν, (παρακάλεμα) Θυκυδ. καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἱκετεύειν. Πλούταρχ. Θεμιστ. 24.

Ἱκετευτικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Ἱκετευτικῶς. ὁ αὐτὸν - ἁρμόζων εἰς τὸν ἱκετευτικόν.

Ἱκετεύω, Μ. εὔσω. ἔρχομαι ὡς ἱκέτης, προσρέχω, παρακαλῶ, ζητῶ βοήθειαν, ἢ παρακαλῶ νὰ συγχωρήσῃ τινὰς τὴν κακηργίαν μου, νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ὑπὸ τὸ παίσμα μου. Οἱ παλαιοὶ ἱκετεύοντες ἐδράττοντο τῆς γνάθου, καὶ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ γόνατος τῆς μητρὸς γενειάδος, ὡς καταιτεῦσαι, ἢ ἀπειλῆσαί τι πρὸς ἄλλον ὑπὲρ τοῦ δεομένου, εἴγε δήσειε τοῦτο ποιεῖν. τῆς δὲ χειρὸς, ὡς ἐνεργῆσαι, τοῦ δὲ ποδὸς, ὡς βαθίσαι. Σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 339.

Ἱκετηρία, ἡ. Ζωτ. ἐν τῷ ἑπομένῳ. ὅθεν, Ἱκετηρεύω, Νικήτ. Χρον. ιβ'. 8. καὶ, Ἱκετεύω. ἐν ιβ'. 10. ταυτὸν τῷ Ἱκετεύω.

Ἱκετήριος, ία, ιον. (ἱκέτωρ, ἱκέτης) παῖ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱκέτην, παρακλητικός. ταυτὸν τῷ, Ἱκετευτικός. Ἐξαιρέτως "Ἱκετήρια", σωρευματικὸν τὸ, Ἐλαία, Κλάδος, ἢ Ῥάβδος, ἐλέγετο ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖρας ὁ ἱκέτης, ἢ ἄλλος τις ὃς τις ἠδικήθη, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαρρησιάζετο ἢ ἐπορεύετο εἰς τὰς δικαστὰς ζητῶν παρ' αὐτῶν βοήθειαν. ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Αἰσχιν. ἐν Πλάτ. 383. "Ἱκετηρία, ἐστὶ κλάδος ἐλαίας εἰρεσιωφλεγμένος. "οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον". διὸ καὶ "Εὐσέβεπτος, καὶ Λευκοσεφὴς κλάδος" ἐλέγετο. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 22. καὶ 338. ἔλεγον δὲ, "Λαμβάνειν (Ἡρόδοτ. Ζ'. 41.) Τιτύειν ἱκετηρίαν", Δημοσθ. "Οὐκ ἱκετηρίαν ἔθηκε τειήραρχος ἐδεὶς πώποτ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν". καὶ "Ἱκετηρίαν ὑμῖν "προκεῖσθαι νομίζετε τὸν παῖδα τοῦτον". νομίσατε τοῦτον τὸν παῖδα τὸν ὁποῖον σᾶς παρρησιάζω σήμερον ὡς ἱκέτην, ἄξιον τῆς ἱκετηρίας. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καθόλου "Ἱκετηρίαν ὑπέρτινος τιθέναι", παρακαλεῖν θερμῶς ὑπέρτινος.

Ἱκετηρὶς, ίδος, ἡ. Ὀρφ. "Ὕμν. "Φωτὶ ἱκετηρίς". ταυτὸν τῷ, Ἱκετευτικὴ.

Ἱκέτης, ου, ὁ. (ἵκω) ὅστις ὑπάγει πρός τινα καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν θερμῶς δι' βοήθειαν. ἢ ἄλλως, Δυσχής τις ὅστις προσρέχων εἰς τὰς ἱερὰς δικαστὰς τῆς ἱκετῆς παρακαλεῖ καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς συγχώρησιν - βοήθειαν καθάρσιν ἢ ἀπώσιν κατηγορίας φόνου τινος, ἢ προσρέχει εἰς τὸν ἱκέσιον Δία διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον, καὶ κάθηται ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον ἢ εἰς τὴν ἑστίαν. ἢ ὁ κρατῶν εἰς χεῖρας τὴν ἱκετηρίαν. ἐν Ὀδυσ. Π. 422. "Οὐδ' ἱκέτης ἐμπάζεται". εἶναι αὐτὸν τὸν, Ἱκετοδόχος, ὁ τὸν ἱκέτην προσδεχόμενος. Ὁ Σοφ. ἑρμῆν. τὸ, Ἱκέτης, δι' τὸν, Ὁ δυλοπρεπῶς παρακαλῶν, καὶ δεόμενος ὡς τινος, ὁ δὲ Εὐριπ. δι' τὸ, ὁ ἱκόμενος εἰς τὴν ἑστίαν τινός. καὶ ὅτι οἱ ἱκετεύοντες ἐψαύσαν ἁπτεσθαι τῆς γενειάδων τοῦ ὃν ἱκέτευον.

Ἱκετήσιος, ία, ιον. (ἱκέτης) ταυτὸν τῷ, Ἱκέσιος. Ὀδ. Ν. 213.

Ἱκετικὸς, κὴ, κόν. ταυτὸν τῷ, Ἱκετευτικὸς καὶ Ἱκετήριος.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ. τὸ Θηλυκ. τοῦ, Ἱκέτης.

Ἱκετοδόκος, καὶ, Ἱκετοδέχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκεταδόκος, ὁ τὰς ἱκέτας προσδεχόμενος.

Ἱκετῶσυνος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκεσία. "Ἱκετῶσιμα, τά. ὑπακύετ. τὸ, Ἱερά. Καθαρτήρια, λυτήρια" θυσία δι' ἧς καθαίρεταί τις φονέα τινὰ ὡς ἱκέτην προσερχόμενον.

Ἵκμαι, Ποιητ. αὐτὶ, Ἵκεμαι, Ἵκω. Ὑποπκτ. ἐν Ἰλ. Ζ. 143. παραγωγὴ. ἐκ τοῦ, Ἵκω.

Ἱκμάζω, ἢ, Ἱκμαίνω. ὑγραίνω, βρέχω, ὑγρὸν ποιῶ τι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀναλύω, μαλάσσω, ῥᾴδιον ποιῶ τι. ὡς καὶ τὸ, Ἰαίνω, κ. τ. τ.

Ἱκμαῖος, Ζεὺς. Ἀπολλών. Ἀργ. Β. 524. ὁ ὑγραίνων, βρέχων. παρὰ Κλήμβυτ. Σζωμ. ς'. κεῖται αὐτὶ τούτου, Ἰσθμιος, παραβάλλ. μὲ τὸ τοῦ Πρόβυ εἰς Γεωργικὰ Α'. 14. Ζεὺς ἐν τῷ, Ἱκμὴ. Φαίνεται ὅτε ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Ἰχώρ, καὶ τὸ Λατινικ. *Liquor*, ἐκ τοῦ *lix*, *licis*· ὅθεν τὸ *licidus* καὶ *liquidus*.

Ἱκμαλέος, έα, έον. ὑγρὸς, βεβρεγμένος, νοτερός.

Ἱκμὰς, άδος, ἡ. ἡ, Ἱκμασία, ἡ. ὑγρασία, νοτὶς, ἀτμὸς, ὑγρότης, ὑγρὰ σαγών. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ρ. 392. "--ἄφαρ δέ τε ἱκμὰς ἔβη". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Δέρμα, (προβιά). ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἴκμαρ, τό.

Ἱκμασία, ἡ. ὁ ἐνδρισος ἀήρ, ὑγρασία, (δροσιά). Ἡσύχιος.

Ἱκμάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λικμάω, σῖτον καθαίρω. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, Ἀνικμώμυχον, ἀνακαθαιρόμενον. καὶ ἐπομβίως, Ἀπικμῶντο, ἀπεψῶντο· καὶ, Ἀφικμῶντο, ἀπεσείοντο, ἀπολοῦντο, ἔχει. Παρὰ Πλάτ. εἰς Τίμ. "Σειόμενα καὶ ἀνακικμώμενα". Ὁ Σαυγερμαῖος, Ἀνικμώμενα, διαφερόμενα.

Ἴκμενος, ἐν Ὀδυσ. Β. 420. "Ἴκμενος ὕρος". τινὲς ἑρμῆν. ἀφὸ τοῦ, Ἄνεμος ὑγρὸν αἴτις, (πνεῦσις, φυσήσας) ἐκ τοῦ, Ἱκμὰς, ὑγρασία. ἄλλοι δὲ γράφουσι δασέως, Ἵκμενος, ἐκ τοῦ Ἵκομαι, Οὔειος, ὁ ἐκ τῆς φυομένης φυσῶν, ὁ φυόμενος ἄεμος, ὁ πορδυτικὸς, ὁ πορδύεσθαι ποιῶν· ὅπερ καὶ ὀρθότερον· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α. 479.

Ἵκμη, ἡ. εἶδος φυτῆς ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον. Θεόφρας. Δ'. 11. ἆρα εἶπον, Ἱκμὸς, Ἱκμὴ, Ἱκμὰς, Ἱκμαλέος, καὶ Ἵκμαρ.

Ἱκμοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ ἱκμάδα βάλλων, ὁ βρέχων. ἀμφ.

Ἱκμόβωλον, τό. (βῶλος) ὑγρὸς βῶλος χώματος. Διοσκορ. Β'. 128.

Ἱκνέομαι, ἕμαι. καὶ, Ἵκομαι, ἐκ τοῦ Ἵκω. (ὅθεν ὁ Μέλ. Ἵξομαι, Ἀόρ. β'. Ἰκόμην, Παρακ. Ἷγμαι, Ἵγμεθα, Σοφοκλ. Τραχ. 229. ἄλλως δὲ μόνον ἐν τοῖς σωζομένοις διείσκεται, οἷον Ἀφῖγμαι, καὶ Ἰωνικ. Ἀπῖγμαι. Ἵκω, Ἵκει, Ἵκοι, Ἵκων - ἄπαντα μακρὸν τὸ ῑ ἔχοντα, παρ' Ὁμήρ. καὶ Πινδ. ὁ Μέλ. Ἵξω, ἐκ τοῦ, Ἵκω, ἐσχηματίσθη ὡς νέος Ἐνεγκῶ, ὅθεν τὸ Προσακτ. Ἵξον ἐν Ἰλ. Β. 667.), ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἥκω, καὶ, Ἱκάνω. Ἔρχομαι, φθάνω, παραγίνομαι. Ὑπάγω, πορεύομαι, ἐμβαίνω, Προσρέχω, Προσέρχομαι, Ἐγγίζω, καθάπτομαι τῶν γόνατος, Παρακαλῶ, δέομαι ὡς ἱκέτης, ἱκετεύω. "Μὴ μὲν ἐγὼ μὴν ἵκωμαι ἰών". Ἰλ. Χ. 123. αὐτὶ τοῦ Ἱκετεύσω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Καταλαμβάνω, ἐκδεικῶ πίπτω - ἐμβάλλω, ἐπέρχω, ἐφορμῶ, ἢ ἔρχομαι ὑπάγω κατά τινος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀποστέλλω, Στέλλω. "Ἡμέας ἱκνέεται ἡγεμονεύειν". Ἡρόδοτ. Θ'. 26. ἀπροσώπ. δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀνήκει, πρέπει, ἁρμόζει, τυγχάνει. Ἐκ τοῦ Ἵκομαι γίνονται οἱ χρόνοι, Ἵξομαι, Ἰκόμην, Ἵκετο, Ἵκτο. ὅθεν

Ἱκνουμένως, καὶ, Ἰωνικ. Ἱκνεομένως. Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. κατὰ τὸν ἐρχόμενον, ἀφικνούμενον, ἁρμοδίαν ζώνην, προσηκόντως.

Ἱκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

Ἰκρίον, τό. παρ' Ὁμήρῳ "Ἰκεία νηός". Ζήτ. ἐν τῷ, Σταμὶν, καὶ, Ἐπηγκενίδες. Ἰλ. Ο. 676. ὅπερ ὁ Σχολ. λέγει, Τὰ καταστρώματα τῆς νεῶν, τὰ σανιδώματα. ἅπερ καλεῖται ἔτι καὶ Σανίδωματι, ἢ Ὑπερῷον (σκαλωσιὰ, κρεβάτι) ἐπὶ τὰ ὁποῖα διαίνανται νὰ σαθῶσι ἢ νὰ καθίσωσι θέλουσι νὰ βλέπωσι τι. ὃ ἐστὶν ὄρθωμα ἐκ ξύλων καὶ σανίδων ὡσανεὶ σοφᾶς, ὡς τὸ θέαθαι ἀπ' αὐτὰ τὸ γινόμενον θέαμα. 2) Κάδος δοκὸς, ξύλον, ἢ ξύλος ὡρὸς ὀρθὸν ἑστάμενος ἢ πάλος. (παλῶκι, φέρκα) σαυρὸς, κ. τ. τ. ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι κρέμανται. παραβάλλ. μὲ τὸ τῶ Μαρκέλ. εἰς βίον Θεκυδ. Παρ' Αἰσχιν. Θεσμοφ. 395. λέγεται "Ἀπὸ τῆς ἱκείων". ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐν σίχ. 495. "Ἀπὸ τῶ τείχης". δηλαδὴ τὸ, Ὑπερῷον, ὅπου κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες. τὸ Ὑποκορ. Ἱκείδιον, τό.

Ἱκριοπηγὸς, ὁ, ἡ. (ἱκρίον, πηγνύω) ὁ τὰ σανιδώματα πηγνύων-συναπτων εἰς ἓν, ἢ ὁ τὸ ἱκρίον ἐμπηγων-ὀρθόνων.

Ἱκριόφιν, Ὀδυσ. Γ. 353. "Νηὸς ἐπ' ἱκριόφιν καταλείξεται". ἐπὶ τῆς σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων τῆς νηὸς κοιμηθήσεται.

Ἱκριόω, ῶ. (ἱκρίον) ἐκ σανίδων ἢ ἐκ ξύλων καταστευάζωτι, οἰκοδομῶ, σανιδόω, καταστρόνω μετὰ σανίδων. "Θέαζον ἱκριόω". θέαζον οἰκοδομῶ. Δίων Κάσ. Ζήτ. εἰς τὸν Ἐτυμολόγ. καὶ Σχίδ. ἐν Λεξ. Ἐδωλιάσαι. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῶ, Βάλλω τινὰ (κρεμῶ) εἰς τὸ παλῶκι εἰς τὴν φέρκαν, σαυρόν.

Ἱκταῖος, ταυτὸν τῷ, Ἱκεταῖος, καὶ, Ἱκεσίειος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 397.

Ἵκταρ, Ἐπίρ. (ἵκω, ἵξω, ἱκτὸς, ὅθεν Ἐφίκνω, ἐφικνέομαι). Ἐγγὺς, πλησίον, σιμά. "Καὶ πεῦκα πάντα ὡρὸς τύρσεων παραβαλλόμενα, ἐσ' ἵκταρ βάλλει". δὲν πειράζουσι, δὲν ὁμοιάζουσιν αὐτῷ. ἐσ' ἐγγὺς τῶ σκοπῶ γίνεται, ἢ ἐσί. Πλάτ. Πολιτ. Θ'. καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 996. Κυείως, ἐπὶ τῶ Τοξεύειν-βάλλειν-ῥίπτειν εἰς τὸ σημάδι, ὁπόταν τὸ βέλος (ἢ τὸ βόλι) δὲν ἔρχεται-δὲν κτυπᾷ μήτε πλησίον εἰς τὸ σημάδι. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 691. "Οἱ δὲ κεραυνοὶ ἵκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέονται". εἶναι αὐτὶ τῶ, Ἐξαπίνης, παραδόξως, ἐν τῷ ἅμα.

Ἱκτεράω, Ἱκτερειάω, ῶ. πάσχω ὑπὸ τῶ ἱκτέρου, ἤτοι ὑπὸ κυτεινάδων. Διοσκορ. Γ.

Ἱκτερίας, ου, ὁ. παρὰ Πλινίῳ λζ'. "Ἱκτερείας λίθος". εἶδος λίθου κυτεινοῦ ὁμοίου τῷ πτιλῷ ἱκτέρου.

Ἱκτερικὸς, κὴ, κὸν. ὃς τις πάσχει ὑπὸ ἵκτερον, κυτεινιάρης.

Ἱκτερώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκτερικός.

Ἱκτερόομαι, ῶμαι. ὑποκῶ τὸν ἵκτερον, κυτεινιάζω.

Ἵκτερος, ὁ. κυτεινάδα, πάθος τι ὠρὲι τὸ σῶμα, ἤτοι χολῆς-αἰμάχυσις εἰς τὸ δέρμα, ὁπόταν καὶ τὸ δέρμα γίνεται ὠχρόν. 2) Εἶδος πτιλοῦ ὠχρὸ ἤτοι κυτεινοῦ χρώματος, ἀφ' ὃ παρωνομάσθη καὶ ἡ νόσος κατὰ τὸν Κοίλιον Αὐρελιανὸν (Coelii Aurelii. 3. C. 5.) καὶ μάλιστα, ὡς λέγουσι, προσεκνεῖται αὐτὴ ὠρὲι τὸ σῶμα νόσος, δι' ὃς ἀφ' ἃ ἰδή τινὰς τῶτο τὸ πτιλοῦ. Τοῖς τὸν μῦθον ἔπλασαν ποτὲ καὶ δι' τὸν Χαραδρεόν. Ὁ Πλίνιος παραβάλλει ἐσφαλμένως τὸν Ἵκτερον μὲ τὸ Λατιν. Galgulus.

Ἱκτερώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱκτεριώδης, καὶ Ἱκτερικός.

Ἱκτὴρ, ῆρος, ὁ, καὶ, Ἵκτης, ου, ὁ. Λυκόφρ. 763. ὅθεν, Ἱκτήριος, κατὰ συγκοπ. ταυτὸν τῷ, Ἱκτὴρ, ἢ Ἱκέτης καὶ, Ἱκετήριος, Εὐριπ. Ἱκετ. 10. "Θαλλὸς Ἱκτὴρ". καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 3. "Ἱκτήριος κλάδος".

Ἱκτίδεος, ἑᾶ, εον. ὁ ὄζ ἱκτίδος, (ἱκτὶς). τὸ Θηλυκ. Ἱκτιδέα, καὶ συναλ. Ἱκτῆ, ὡς τὸ, Παρδαλῆ. τὸ ὄζ ἱκτίδος δέρμα. Ὁ Ὅμηρ. (Ἰλιάδ. Κ. 335.) λέγει "Ἱκτιδέῃσι κυνέῃσι". τῶ ἐκ τῶ δέρματος τῆς ἱκτίδος ὑφηργασμένην κυνοκεφαλαίαν, ἢ τὴν πολεμικὴν.

Ἱκτῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, Ἱκτῖνος, ου, ὁ. Milvus, εἶδος ἱέρακος. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Α'. 5. κατὰ μῦθόν τινα παρ' Ἰωλιαν. Μισοπώγ. ἔχει τὸ πτιλὸν τῶτο τὴν φωνὴν ὡσανεὶ τὸν χρεμετισμὸν τῶ ἵππε. Καὶ εἶδος λύκε, παρ' Ὀππιαν.

Ἱκτὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ζῴε μικρῶ παρομοίε τῇ ἰδιωτικῶς Νυμφίτσα καλεμένῃ, Mustela, ἡμερόνει ὅμως εὐκολώτερα, καὶ ἀγαπᾷ τὸ μέλι. Ἀειστ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 6. δι' ὃ καὶ ἐν Σαρδινίᾳ, Boccamele καλεῖται, καθὼς ἀναγράφεται ὑπὸ τῶ Γεττίε, Φυσικ. Ἱστορ. Α'. σελ. 211. (Getti, Naturgesch.) Ὁ Ἀειστ. ἐν Ἀχαΐρν. 880. καλεῖ, Ἱκτίδας, μεταξὺ τῆς ζώων ἐκείνα τὰ ὁποῖα οἱ Βιωτεῖς ἔφερον εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἱκτορεύω. (ἐκ τῶ, Ἵκτωρ, αὐτὶ Ἱκτὴρ) ταυτὸν τῷ, Ἱκετεύω. Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἵκω, ἔρχομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, παραγίνομαι, φθάνω. Ἰλ. Α. 317. καὶ Σ. 292. "Κήμασι ἵκω". ὅθεν τὸ, Ἵξον, ὡς Προσακτικ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 1. "Οἱ δ' ἵξον". ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Β. 667. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ε. 773. ὁ Εὐσάθ. (σελ. 818. σίχ. 62.) λέγει ὅτι εἶναι Παραπατικὸν χρόνε, ὡς ὑπὸ Μέλλοντος τῶ, Ἵξω, ἀναβιβασθέντος εἰς Ἐνεστῶτα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱκνέομαι. Ἐκ τέτε γίνονται τὸ, Ἱκάνω, Ἵκνω, Ἱκνέομαι, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ μεπὰ τῶ Ἥκω εἰ καὶ τὸ αὐτό.

Τὸ Ι μετὰ τῶ Λ.

Ἴλα, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἴλη. ὅθεν

Ἰλαδὸν, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Εἰλαδὸν, σωρηδὸν, εἰς πλῆθος. κατὰ ἴλας, ἀθρόως, Ἰλ. Β. 93.

Ἰλάειρα, ἡ. παρ' Ἐμποδοκλ. ἡ Σελήνη. Πλούταρχ. καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἀειστ. Φυσικ.

Ἴλαθι, προσακτ. τῶ, Ἵλημι, Ἰωνικ. Ἵληθι. Θεόκειτ. Ζήτ. Ἱλάσκομαι.

Ἱλάομαι. Ζήτ. Ἱλάω. Εἰς τὸν Ἐνεστῶτα ὅμως δύκρησότερον τὸ, Ἱλάσκομαι.

Ἵλαος, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει ἥμερον πρόσωπον, δύχαρις, χαρύμβλος, ὁ μὴ σκυθρωπὸς καὶ σκύθρος. δύμβλης, χαλίκιος, ἥμερος, καλῆς ψυχῆς, ἐλεημοσυνικὸς, συμπαθὴς, εὔσπλαγχνος. ταυτὸν τῷ, Ἱλαρὸς, Ἰλ. Α. 583. κατ' Εὐσάθ. δὲ, ὁ Πρόθυμος ἐποπτεύειν τὰς φορμέσας. Πλάτ. Νομ. Ζ. "Τὸ ἵλεων καὶ δύμβλες παρέχοντε τιμῶσα". Παρ' Ὁμήρ. ἔτι, ὁ ἐξιλεωμβλος, ἐπὶ Θεῶ.

Ἱλαρία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Γαλῆ. Ἀρτεμιδ. Γ'. 28. καὶ Σχίδ. ἐν Λ. Γαλῆ, ὅπε ὁ Κυζίκενος συμπεραίνει ὅτι προέκυψεν ὀξ ἡμαρτημβύπε τινὸς γεαφῆς τῶ, Αἴλερος, ὅπερ καὶ πιθανόν. Παρὰ Λυκίοις, εἶναι αὐτὶ τῶ, Ἱλαρότης.

Ἱλάρια, τὰ. χαρᾶς Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις, ἥτις ἑωρτάζετο κατὰ τὴν ἰσημερίαν τῶ ἔαρος. Μακροβ. Σατερν. ά. 21.

Ἱλαρὸς, ρὰ, ρὸν. (ἱλάω, ἱλάσκω) ταυτὸν τῷ, Ἵλαος. ὅθεν

Ἱλαρότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τῶ ἱλαρῶ.

Ἱλαροτραγῳδία, ἡ. ἡ ἐκ τῆς τραγικῆς εἰς τὸ κωμικὸν μεταπεποιημβύη τραγῳδία.

Ἱλαρόω, ῶ. καὶ, Ἱλαρύω, ἱλαρὸν ποιῶ τινα.

Ἱλάρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

Ἱλάρχης, ου, ὁ. (ἴλη, ἄρχω) ὁ τῶν ἱππέων ἢ ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης, ἢ ἱλαρχίας. *Ala equitum præfectus.* ὅθεν

Ἱλαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῦ ἱλάρχυ. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἴλη.

Ἱλαροδέω, εἶμαι ἱλαροιδός. ὅθεν

Ἱλαροδία, ἡ, ὁ ὕμνος, ἢ ᾠδὴ τῦ ἱλαροιδῦ.

Ἱλαροιδός, ὁ. εἶδος Ποιητῦ ἢ ὑμνῳδῶν οἵτινες ἔψαλλον ἱλαρὰς ὕμνους. Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἱλάσιμος, ὁ, ἡ. ὁ καταπαραΰνων, ἡμερόνων, ὀξιλεόνων ὠργισμένον τινά. καὶ ὁ παπεινόνων τὸν ὑπερήφανον. παρὰ Νικήτ. Χρον. συχνάκις.

Ἱλάσκω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱλάω. Ὅμηρ. ὅθεν

Ἱλασμα, τό. (ἱλάζω) θυσία, τιμή. Ζώσιμ. Β'. 6.

Ἱλασμός, ὁ. καταπαράϋνσις, ἡμέρωσις, δύμβυνα, τροφόσης, καταλλαγή, ἀλλαγή, ὀξιλέωσις, ἢ μετά τινος ἐχθρᾶ πάλιν φιλία διά τινος παρακλήσεως ἢ θυσίας γινομένη. συγχώρησις. "Θεῶν ἱλασμός". Πλούταρχ. Ὀρφ. Ἀργ. 552. "Ἱεροὶ ἱλασμοί".

Ἱλαστήριος, ία, ιον. (ἱλαστὴρ) καὶ, Ἱλαστικὸς, κὴ, κόν. (ἱλάζω). ταυτὸν τῷ, Ἱλασμός. ὁ τροπος ἱλασμᾶ, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν τῦ ἱλάσκειν.

Ἱλάω, Ἱλάσκω, Ἱλεόω. "Ἱλεων-ἱλαρὸν ποιῶ τινά. ποιῶ τινὰ φίλον-δύμβυνη-δυνοϊκὸν μετά τινος. καταπαράνω αὐτὸν διὰ τῆς μεσιτείας μυ ἐκ τῆς ὀργῆς τινὸς ὁποίαν ἔχει κατά τινος. Μέσως, Ἱλάομαι, Ἱλάσκομαι, Ἱλεόομαι, καὶ, Ἱλέομαι, (Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 123.); Μέλ. ἱλάσομαι (τὸ ᾰ βραχύ) καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργον. Β'. 808. Ἱλάξομαι. Μέσ. Ἀόρ. Ἱλασάμην. Ἱλαὸν-Ἱλαρὸν-δύμβυνη-δυνοϊκὸν-φίλον ποιῶ τινα κτὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ. καταπαράνω, ὀξιλεόνω τινὰ διὰ τὸν ἐμαυτόν μυ, διὰ θυσίας-δώρων παρακλήσεων, καὶ ὕμνων Ἰλ. Α. 100. καὶ, 386. καὶ 472. Β. 550. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Προσφέρω ἱλάσματα ὑπέρ τινος. ἐκ τῦ Ἵλαος, Ἵλεος, Ἵλεως. Τινὲς παρήγαγον ἔτι ἐκ τῦ Ἱλάω, καὶ τὸ, Ἱλήκω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἱλαόντες, ὀξυδυμβριζόμβροι. καὶ, Ἱλαότι, ἱλαρῷ, ἱλέῳ· ἐκ τῦ Οὐδετ. Ἵλημι, εἶμαι δύμβυνης, δυνοϊκὸς, εὔσπλαγχνος-ἵλαος. ὅθεν, Ἵληθι, ἵλεως γβιῦ, ἵλεως ἴσθι. Ὀδυσ. Γ. 380. καὶ, Ἵλαθι, (ᾰ, βραχύ) παρὰ Θεοκρίτ. καὶ ὁ Ἐνεξῆς κατὰ Μέσιν διάθεσιν, Ἵλαμαι, αὐτὶ, Ἱλάομαι, παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. καὶ, Ἱλήκω.

Ἵλεος, ὁ. ὁ ῥόφος τῶν ἐντέρων, Κώλικας, νόσος τις κατὰ τὰ ἔντερα, ὁπότε παράπτονται, σπαστυλίττονται καὶ φυσικόνεσιν ἢ ποι γεμίζυσιν ἀέρα. ταυτὸν τῷ, Εἴλεος. *Ileus, volvulus.* 2) φωλεὸς (ξύπα, φωλιὰ) τῶν ζώων, καθὼς π. χ. τῶν ποντικῶν, καβύρων, ὀφεων, κ. τ. τ. ταυτὸν τῷ, Εἰλεός, Εἴλυος, ὑπὸ τῦ τὸ ἑρπετὸ ἐν αὐτῷ εἰλιάσθαι.

Ἵλεος, ὁ, αὐτὶ, Ἵλαος.

Ἱλεόω, ῶ. Ἱλεόομαι, ῶμαι. Ἱλέομαι, οῦμαι. Ζήτ. Ἱλάω.

Ἵλεως, ω. ὁ, ἡ. Ἀττικ. αὐτὶ, Ἵλαος. Ξενοφ.

Ἱλέως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Ἵλεος, Ἱλαρῶς, δύμβυως, δυθύμως, φαυδρῶς, δυνοϊκῶς, μὲ ἵλεον ῥόπον.

Ἴλη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Εἴλη, τάξις, σύστημα, σῶμα, ἢ πλῆθος στρατιωτῶν, καὶ μάλιστα ἱππέων (μπολῦκι, Τυρκ.) ἀδιοίξυ. Λεξικ. Τroupe, Compagnie, ἢ Ἐγκυκλοπ. Γαλ. ἀγέλη, κοπάδι, Ξενοφ. Λακεδ. πολ. Β'. 12. "Ἔδοκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τρόπαιον τῷ "ἀρχεῖον ἄρχειν". Ζήτ. ὅπου τοῦτο ἐν τῷ, Τρόπος. ὅθεν τὸ Λατινικ. *Ala.* παράγεται ἐκ τῦ, Ἵλω, Εἴλω, Εἰλέω, τὸ, Κυλίω. ἄρα κυρίως σημαίνει τὸ, Σφαῖρα, ὃ ἐστὶ, Σύστημα πολλῶν ἀνθρώπων συνηθροισμένων ὁμῦ εἰς εἶδος σφαίρας. Ζήτ. ἐν τῷ, Σπείρα. ὅθεν τὸ, Εἰλαπίνη. Ὁ Πίνδαρ. εἰς Νέμ. Ε'. 70. πάσχει τὸ "Ἴλαι εὔφρονες". αὐτὶ τῦ, Οἱ συνηθροισμένοι ξένοι (φίλοι) εἰς εὐ συμπόσιον.

Ἵληθι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἵλαθι. ἐκ τῦ, Ἵλημι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱλάω.

Ἱλήκω, καὶ Ἵλημι, εἶμαι Ἵλαος-δύμβυνης-δυνοϊκός. ὅθεν τὸ, Ἱλήκοις, ἐν Ἐπιγράμμ. "Ἵλεως Εἴης, καὶ "Ἱλήκοι μὴν Ἀπόλλων". Ὅμηρ. Ὕμν. Ἀπόλ. 165. αὐτὶ τῦ, Ἐν δύμβυίᾳ ἔσω, ἵλεος γβιέσθω, καὶ τὸ, Ἵληθι, Ἵληθι. (Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱλάω) γβιῦ μοι ἵλεως, Δέχηται δύμβυως τὴν προσφορήν μυ-τὴν θυσίαν μυ.

Ἱλιακὸς, κὴ, κόν. ὀξ Ἰλίυ, ἐκ τῆς Τρωάδος, Τρωαδίτης, ἢ αὐτόκων εἰς αὐτὴν. Ἐπιγράμ.

Ἱλιάς, άδος, ἡ. προσυπακουμ. Ποίησις. ὕμνος ἢ ἱστορία περὶ τῦ Ἰλίυ. Ἔτι Θηλυκ. ἡ Ἱλιὰς, ὑπακουμ. Γωνί. κεράσιον ἢ γωνὶ ἐκ τῦ Ἰλίυ. "Ἱλιὰς "κακῶν". Δημοσθ. πλῆθος κακῶν, πολλαὶ καὶ μεγάλαι δυσχύαι. Μακρότερα τῆς Ἰλιάδος λαλεῖν. αὐτὶ τοῦ Διεξοδικῶς λαλεῖν περί τινος. 2) Ζήτ. Ἰλλάς.

Ἱλιγγιάω, ῶ. (ἵλιγγος) ζαλίζομαι, ἀνζαλίζομαι, ἔχω ζάλιν-ἀνζάλαν, ἢ εἶμαι ζαλισμβίος-σκοτισμένος, ἀνζαλισμένος-τεπαραγμένος κατὰ τὸν κεφαλιόν.

Ἵλιγγος, ὁ. τὸ φρεφογύεισμα. ἢ ζάλη-παραχὴ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε φαίνεται εἰς τὸν πάσχοντα ὅτι ὅλα τὰ περὶ ἑαυτὸν φρεφογυεΐζυσι. Σκότωσις, Σκοτῦρα, Ἀνζάλα. 2) Ἑλιγμὸς, Δίνη, Σβόβιλος. Ἀπολλών. Δ'. 142. καὶ τὸ φρεφογύεισμα, κυλίεισμα τῦ ὄφεως, καὶ ὁ ῥόπος τῆς κινήσεως αὐτῦ, ταυτὸν τῷ, Εἵλιγγος. ἐκ τῦ

Ἵλιγξ, γγος, ἡ. δίνη, κύκλος, γῦρος, συστροφὴ, κυλίεισμα, ἀνζάλα, σκοτῦρα-παραχὴ τῆς κεφαλῆς, ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἴλλω.

Ἰλιόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Ἰλίυ, ὑπὸ τὸ Ἴλιον.

Ἴλιον, τό. ἢ ὑπὸ τῦ Ἴλυ κτισθεῖσα πόλις τῆς Τρωάδος. σωνήθ. ὅμως γράφεται θηλυκ. ἡ Ἴλιος. Ὅμηρ. "Ἀεὶ Ἰλίῳ κακά". ταυτὸν τῷ, Ἰλιὰς κακῶν.

Ἰλιοραίστης, ου, ὁ. (ῥαίω) πορθητὴς, φθορεὺς τῦ Ἰλίυ. Δοσιάδ. 2.

Ἱλλαίνω, (ἱλλὸς) βλέπω πρὸς τὸ μέρος, διαστρέφω τὸν ὀφθαλμόν, στραβοκυπτάζω, στραβοβλέπω, εἶμαι ἀληθωρός. Ἱπποκρ. Κωακ. ΙΑ'. "Ὀφθαλμὸς ἱλλαίνων". στρεβλὸν-ἀληθωρὸν ὄμμα.

Ἱλλαὰς, άδος, ἡ. δεσμὸς σωτερραμμένος, χοινίον, τετχιὰ, συρτοθήλυα, ἱλλάει, ταυτὸν τῷ, Ἑλλὰς, Εἰλὰς, καὶ Ἑλλεβάνος. Ζήτ. ἐν τύποις. Ἰλ. Ν. 572. "Ὡς ὅτε βῶς, τόγε μῆσι βυκόλοι ἀνδρες Ἱλλάσιν ὑκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγυσιν". ὅπυ ὁ Σχόλ. ἑρμίυ. διὰ τῦ, Τοῖς δὲ ἱμάντων πεπλεγμένους δεσμοῖς, ὁ δὲ Ἀπολλών. Λεξικ. Χειρ. διὰ τῦ, Τοὺς δὲ ἱμάντων σειρυΐς. Εἴρηται δὲ παρὰ τὴν Ἑλλησιν ἢ χοινίων ἢ ἱμαντων. 2) Εἶδος πτίλυ ὁμοίυ τῇ Κίχλῃ. Πλίν. ἄλλως δὲ καὶ, Ἰλιὰς, λέγεται.

Ἱλλίζω. (ἱλλὸς) στραβοκυπτάζω, στραβοβλέπω, ταυτὸν τῷ Ἱλλαίνω. 2) Καταμύω, καμύζω τὸ ὄμμα διὰ νὰ ἰδῶ τι προσεκτικώτερον, ἢ διανύω τοὺς ὀφθαλμοὺς (κάμνω ὀμμάτι) μαστρωπικῷ τῷ τρόπῳ. Ζήτ. Ἐπιλλίζω, καὶ, Ἰλλώπτω.

Ἱλλὶς, ίδος, ἡ. στρεβλὴ, διεστραμμένη (ἀληθωρὸς τὰς ὀφθαλμούς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἴαλλος, ὁ. ὀφθαλμὸς, ὄμμάτι. ὄθεν τὸ, Δεινὸν ἴαλλειν. Ὁ Πολυδεύκ. λέγει ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι Ἰωνική, εὑρίσκεται ὅμως καὶ εἰς τὸ τῆ Ἐμπεδοκλέους Τελάχια παρὰ Συμπλικίῳ εἰς τὸ περὶ Οὐρανοῦ τῆ Ἀεισοστέλους, ὅπου κρότερον ἐσφαλμ. " Ἦλυς Ἀφροδίτης", αὐτὶ, Ἴαλυς, ἔκειτο.

Ἰαλός, ὁ. Ὀξυπόν. ὁ τὸν ἴλλον διάστροφος. ταυτὸν τῷ, Σίγαβος, Σίγβλος, ὅστις βλέπει - κυττάζει πλαγίως - στραβός, ἀλήθωρος. " Ἴλλος γεγύνημαι προσδοκῶν". " Ἀειτοφ. Θεσμοφορ. 853. ὡς τὸ τῆς σωφθείας" Ἐστράβωσαν τὸ ὄμματιά μι προσμοίων τινά. ἢ Δεκιαν. Λεξιφ.

Ἴλλω, ἐκ τοῦ, Ἴλλός. Πλαγίως βλέπω, στραβοβλέπω, καταμύω (καμύζω) τὰ ὄμματα, διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμοῖς. Ἔστι δὲ ἐν χρήσει μόνον εἰς τὰ συνθετικ. 2) Ἐκ τῆ Ἔλλω, Εἴλω, Εἴλλω, Εἰλέω, Ἔλλω, Ἴλλω, εἶναι αὐτὶ τῆ, Κυλίω, Συστρέφω, Περικυλίω, Κυλίνδω, στρεφογυείζων φέρω εἰς σὺ, συνάγω, γυείζω, στρέφω, στρίφω, περιτυλίσσω, περιδέω, (φασκιόνω), κυλίω, περικυκλόω, δεσμεύω, συσφίγγω, στερεόω. " Ἀβροπὸν σκιλιὸν ἴλλων". Νίκανδρ. αὐτὶ, τῆ, Εἰλύμβρος, κυλιόμβρος ἢ στρεφογυειζόμβρος παρῆκται. " Ἰλλόμβρος ἀλυκοπέδησι". δεσμοῖς περιδεδεμένος. " Ὁμίλῳ ἰλλόμβρος". περικυκλωμένος ἢ συμμαζόμενος, συνεσφιγμένος. Ἀπολλ. Β'. 27. " Γῆ ἑλλομένη". συνεσφιγμένη, πεπυκνωμένη, ἢ στερεωμένη. Πλάτ. Τίμ. ὅπερ ὁ Πρόκλος ἑρμίων. ἀφῆ τὸ, Σφιγγομένη, Συνεχομένη. " Ἴλλεσθαι τὰς τείχας ὑπὸ τοῦ κεφαλοῦ ριζεμβόας ἢ συμπεφορβόας ἔσω τῆ δέρματος". Πρόκλ. αὐτὶ τῆ, Στερεῖσθαι. Ἐκ τούτων τῆ σχηματισμῶν γίνονται, τὸ, Ἑλλάς, Ἑλλήσποντος, Εἰλὰς, Ἴλλας, ὁ δισμός. Ἕλιξ, Ἴλιγξ, ἡ. Ἴλιγγος, ὁ. Ὄλιγξ, ἡ δίνη, γύρος, στρόβιλος. Ἐκ τῆ Ἔλω, Παρακείμ. Ὧλα, γίνεται Ὅλος, Ὅλλω, ὁ. ἡ ἀγκάλη, Ὠλκεύς, Ὠλκεύη, Ὠλκεὶς, ταυτὸν τῷ, Ἑλκεδανὸς, ὁ δεσμός. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ Οὖλος, ὁ. ἡ ἧῆ θραυσμάτων δέσμη. ὅθεν Οὐλῶ, Οὐλόθετ. τὸς Δήμητρος, ἢ Οὐλοδέσης, Οὐλόδετον, Οὐλοφόρος, κ. τ. τ. Ἐκ τῆ Ἔλω, Ὅλα, ἢ Ὧλα, γίνεται τὸ, Ὅλος, Ἰωνικ. Οὖλος, σιωτερομμβόας, στρογγυλὸς, περιφερὴς. Ἐνταῦθεν ὁ Δημόκριτος τὰ κυλινδρικὰ σώματα, Ὁλοτρόχα, καὶ ὁ Ὅμηρος, Λίθον ὁλοίτροχον, λέγουσιν. Ἐνταῦθεν τὰς σιωτερομμβόας (κατσαρὰς) τείχας, Οὐλὰς τείχας, λέγουσι. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ Βολβὸς, καὶ τὸ Λατινικὸν Volva, vulva, volvere, volvulus. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχιος " Ὁλοίτροχα, ἢ Ὁλοίτροχα πλάσματα" λέγει, ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς Ἀργοναυτ. " Οὖλα πλάσματα", καλεῖ. Ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα Ἴουλος εἰς τὸ Ζωΐφιον, διότι περιτυλίσσει ἑαυτὸ (μαζεύεται κυβάει) ἀφῆ τοῦτο ἔτι καλοῦνται Ἴουλοι, αἱ συνεστραμμόαι τείχες, ὁ χυδὶ (χνοῦδι) τῆ ῥοδίων, καὶ αἱ τῆ φυτῆ ψαλίδες, κ. τ. λ. τὰ ὀπεῖα ἄλλως, Οὖλοι, λέγονται. Ἐνταῦθεν ἔτι καὶ τὸ Οὐλαμὸς. Ἡ σημασία τῆ, Σίγουλος, περιφερὴς, καὶ, Σιωτερομμβόας, Συμπεπιεσμμβόος (στρωμμβόος) πεπυκνωμβόας κατὰ ὡς βάσις ἐν τῷ (Ἰλ. Ρ. 756.) " Ψαρὰν λέφος ἦλυν κεκλήγοντες". ὅπερ ἡ ῥῆσις σημαίνει τὸ, Πλῆθος πολὺ (ἀγέλη, κοπάδι) ὡς αὖ συμφέρει στρογγυλὸν ἢ πεπυκνωμβόον ὅτῳ ψαρόνια πετόμενα ἢ φωνάζοντα. " Ὅτι δὲ οἱ ψάρες (τὰ ψαρόνια) ἐν τῷ ἀγελαδὸν ἱπτάμενοι ὑπερτελοῦσιν εἶδος σφαίρας πεπυκνωμβόης, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Πλίνιος ὀλίγων" Caterватim volare et pilae orbe quodam circumagi. b. n. 10. Scit. 34.

Ἰαλώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἴλλος, ὁ ἴλλος κατὰ τὸ εἶδος.

Ἰαλωπέω, Ἰλωπίζω, ἢ, Ἰλώπτω. (ἐκ τῆ Ἴλλειν, καὶ, Ὤψ) στρέφω τὰ ὄμματα, παραβλέπω, στραβοκυττάζω, κυκλασμβόω τὸ ὄμματι ἐμβλέπω, κυττάζω μὲ πλαγιάσιν τῆ ὀφθαλμῆ, εἶμαι ἀλήθωρος, στραβίζω, Κυλίω, ἢ Καταμύω τὰς ὀφθαλμὰς ἀφῆ νὰ παρατηρήσω ἀκεβῶς τι. ἢ ἀμαυδῶ τοὺς ὀφθαλμοῖς ὡς οἱ ἑρασταὶ (κάμνω ὀμματι, νυβῶ, γνυβῶ) ἢ περιγελῶ τινὰ αὐτογοσφαλλῶν - παίζων ἢ γαλιαείζων τὰ ὄμματα. Ἀδαμαντ. Φυσιογν. Α'. " Ἔνιοι δὲ τὰ μέσα τῆ βλεφάρων καθέλκυσι, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ἀνασπῶσι ἢ ἅμα ἰλλώπτησιν, ὡς ἢ αὐτὸς μοιχικὸς λέγων ἐκ αὖ ἁμάρτοις".

Ἰαλωσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἴλωσις, στρεφογύειομα, ἀληθωρόσις, στραβοκύτταμα, στρεβλότης. Ἱπποκρ. Κωακ. Ι Α'. " Ἴλλωσις ὀφθαλμῆ".

Ἰλύα, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰλυός. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἴλυθμα, τὸ. (ἰλύω, εἰλύω) πέταλον, φύλλον. Ἡσύχ.

Ἰλυόεις, όεσα, όεν. (ἰλὺς) γεμάτος ὑπὸ ἰλυῆ, βορβορώδης, λασπώδης, ἀκάθαρτος.

Ἰλυός, ὁ. ταυτὸν τῷ, Εἰλυός, ἡ, Ἰλεὸς, φαλεὸς, ὅθεν τὰ θηεία αὐλίζεται.

Ἰλὺς, ύος, ἡ. βάρβορος, γλοιὸς, ἀποσάθμη, λάνη, κατακάθισμα λάσπης εἰς τὸν πάτον τινὸς, Ἀκαθαρσία, λέρα. καθόλ. δὲ, Ἀκαθαρσία, Αὐτὴ, λάσπη νερῆ. Ἐξ ἐναντίας δὲ, Πηλὸς, λέγεται, ἢ ὀλίγον ξηρὰ ἢ ἐξώθης λάσπη, ἥτις εἶναι ὡσαὶ ζυμίει. ἐντεῦθεν παρ' Ἀρρια. Ἰνδικ. " Πηλὸς ἰλυώδης". βαλτώδης, πηλὸς ὡσαὶ λάνη.

Ἰλυσπάομαι, Ἰλύσσομα, καὶ Ἰλύσσασις. Ζώτ. Εἰλυσπάομαι, κ. τ. λ. τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφισιν ἢ σκώληξιν ἑλίσσειν, κυλίεσθαι, εἰλίεσθαι.

Ἰλύω, (ἰλὺς) ἰλύει περικυλύπτω. Ἡσύχ. 2) Ταυτὸν τῷ, Εἰλύω.

Ἰλυώδης, ους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰλυόεις.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Μ.

Ἴμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Εἷμα.

Ἱμά, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱμονία. Ζώτ. Ἱμάω.

Ἱμάτιος, αία, αιον, (ἱμάω) αὐτλητὴς, ὃν ὅτε αὐλῆκει εἰς τὸ αὐτλεῖν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. " Μέλος " ἱμάτιον". Ἄσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ αὐτληταί. Ἐπαύτλειος ᾠδὴ, τὸ ὑπὸ αὐτλήσει λεγόμενον ᾆσμα. Ἀθήω. ΙΔ'. " Ἀείδει καὶ πιστὸς αὐὴρ ὑδατηγὸς ἱμάτιος". ζαγρεῖ τὸ ὁποῖον ζαγρεῖσιν ὅταν ἀνασύρωσι νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ἱμαλιά, ἡ. ζεφή. 2) Ἀλεύρων ἡμίεφρον.

Ἱμάλιος, ία, ιον. ἱκανὸς, ἱκανὸς. Ἡσύχ.

Ἱμαλὶς, ἡ. ἡ προσάτις τῆ μύλων ἀετό. 2) Ἄσμα τῆ μυλωθρῶν, ὑπομύλιος ᾠδή. Ἱμαλὶς δ' ἐξὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόσος, ἢ τὰ ὑπόμεφρα τῆ ἀλεύρων.

Ἱμαντάριον, καὶ, Ἱμαντίδιον, τὸ. Ὑποκορισ. τῆ, Ἱμὰς.

Ἱμαντελικτὺς, έος, ὁ. (ἱμὰς, ἑλίσσω) ὁ τὸν ἱμάντα ἑλίσσων. ὅστις σρίφει τὰ χοινικὰ, Σχοινὰς, χοινοπλόκος. Μεταφορικ. ὁ περιστρέφων - περιπλέκων τὰ σοφίσματα. Δημόκριτος παρὰ Πλουτάρχ. Πρίβλ. Συμπ. Α'. γ'. παρὰ Καλλιμάχ. Σχολ. Α'. γ'. συνεκφέρεται μετὰ τῶν, Ἐλεδαστὰς, (ἐλεδαίνω.) Παρὰ Πολυδ. Ο. 118. ἑρμίων. ἀφῆ τούτῳ ἡ παιδιὰ, Ἱμαντελιγμὸς, ἥτις ἐγίνετο ἀφῆ διπλῆ ἱμάντος σκελιῶς εἰλυμβῆ. Ὅρα τὸν Πολυδεύκ.

Ἱμάντινος, ίνη, τον. ὅστις εἶναι κατεσκευασμβόος ἐκ λωρίων δερματίνων, λωρεύσιος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

Ἱμαντίον, τό. Ὑποκορ. τῦ Ἱμάς.

Ἱμαντόδεσμος, ὁ. ὁ ἐκ λωρίε δεσμός. ἢ Ἐπιθέτ. ὁ ἐκ λωρίων δεδεμένος. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ζεύγλας.

Ἱμαντοπέδη, ἡ. δεσμὸς ἐκ λωρίε, ἐκ δέρματος. Ἀνάλεκτ. Β'. 473.

Ἱμαντόπους, ὁ, ἡ. τὸ ἐν τοῖς ὕδασι ζῶν πτηνὸν, (νεροπέλι.) Ὀππιαν. Ἁλιεύτ. Β'. 9. κυρίως, ὁ δερματίνας πόδας ἔχων.

Ἱμαντώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδους ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῦ ἱμάντος ὤν.

Ἱμάντωμα, τό. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομβρίῳ. Ἀριστ. 2.

Ἱμάντωσις, ἡ. τὸ δέσιμον ἢ ὁ διὰ τῦ ἱμάντος συνδεσμος. τὸ δεῖσαι μὲ τὸν ἱμάντα. 2) Ἡ συνδεσις τῶν τειχῶν διὰ τῶν ταυρωτῶν ξύλων (διὰ τῶν ζωναρίων). Ἑκάτης. ΚΒ'. ὅπου ὁ Ἱερώνυμος διὰ τῦ, Loramentum, δεσμὸς, δέσμα. ἑρμην. ὁ δὲ Σουΐδ. διὰ τῦ, Δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν. ὅθεν "Ἱμαντώματα ἐκ πλινθίων πλίνθων". ἢ "Προσεπίκτισμα ἢ ἱμάντωμα τῦ παλαιῦ οἰκοδομήματος". Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 7. ἢ ί. 4. 3) νόσος ὡς τὸν σαφυλίνην, ὁπότε αὐτὸς μακρύνει ἢ κρέμεται ἐπάνω τῆς γλώττης. Ζήτ. Σπαφυλοφόρον.

Ἱμαροιδὸς, ὁ. ὅστις ψάλλει (ζαγυδεῖ) ὁπότε ἀγασύρει ἱερὸν ἐκ τῦ πηδαλίε.

Ἱμάς, ἀντος, ὁ. λῶρος, λωρίον, τὸ ἐκ δέρματος χειρίον. ἔτι δὲ ἢ τὸ ἐκ δέρματος φραγγέλιον. Τὸ λωρίον δι' ὃ δένουσι τὰ καρβατίνας (τὰ Τσαρούχια) ἢ τὰ σανδάλια εἰς τὰς πόδας. Λῶρος ἢ δέρμα πυκτικὸν, ὅπερ ἄλλως Μύρμηξ, καὶ Μειλίχη, λέγεται, τὸ ὁποῖον ἀπαράλλακτον χεδὸν ἦν ὡς τὰ παρ' ἡμῖν χειρόκτια λεγόμενα, ὥς φησιν ὁ Εὐσάθ. "Οἱ τῦ πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, ὡς τὰς χεῖρας αὐτῶν (τοῖς ἀγωνισταῖς) εἰλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς· καὶ τὰς δακτύλους δὲ συνέχοντες, καὶ ὡσεί τινα κορυθὴν σφαιροῦντες σφιγκτῶς--- ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Μύρμηκες οἱ τοιοῦτοι ἱμάντες. "τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Β. 27. "Οἵδ' ἐπεὶ δὴν ἱμάσι δέεσσιν ἠρτύναντο. "ὁ δὲ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἀρκαδ. 40. φησι· "Τοῖς πυκτεύουσιν ἐκ τῦ πυγμαχεῖν ἱμὰς οὐχὶ διὰ τῆς καρπῶ τῆς χειρὸς ἑκατέρας, ἀλλὰ ταῖς μειλίχαις ἔτι διήκοντας ὑπὸ τὸ κοῖλον δέοντες τῆς χειρὸς, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίσιν ὁπλεύσωνται γυμνοί. Οἱ δὲ ἐκ βοείας ὠμῆς ἱμάντες λεπτοὶ τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μειλίχαι". Μετὰ τοῦτο ἄρα προσελάβετο ὁ πυκτικὸς ἱμὰς ὡς οστερον βαρύτητα ἢ βλαπτικότητα διὰ τῆς συνερραμμένων ἐπ' αὐτῆ βελτνῶν. 2) "Παρὰ κλισίας ἱμάντα". Ὁδυσ. Δ. 802. ὅπερ ἐν σίχ. 838. σαθμοῖο παρὰ κλισίας" δα", κεῖται. ὡς αὖ νὰ ἦτον φερεωμένα ἢ ὁ Ἱμὰς, καὶ ὁ Κλεὶς εἰς τὸν Παρασάτην τῆς θυρίς. "Θύρας "κλῖσαι κλισίδι, θεῶς δ' ὑπὸ δεσμὸν ἰῆλαι". Ὁδυσ. Φ. 241. οὗτω φαίνεται ὅτι ὁ Δεσμὸς, μετὰ τῶ Ἱμὰς εἶναι εὖ ἢ τὸ αὐτό. ὡς ἢ ἐν Ὁδυσ. Α. 442. ὁ ὑπερχόμενος "Θύρην ἐπέρυσε κορώνη". ζαβὰ τὴν θύραν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ μετὰ ταῦτα "Ἐπὶ δὲ κλισίη" δ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι". ἔσυρεν ἐπισθὰ τὴν σύρτιν μὲ τὸ λωρίον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κλεὶς. 3) Νόσος, ἥτοι τὸ πάθος τῦ σαφυλίτε. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἱμαντωσις. Πρωτότυπον τύτε εἶναι τὸ, Ἑω, Ἰω, Ἰημι, τὸ Ῥίπτω· ἀφ' ἧ Μέλ. Ἴσω, Ἱμὸς, Ἱμὼν, ὅθεν Ἱμονιὰ καὶ Ἱμὰς, ὁ. τὸ Δωρίον, Σχοινίον, τειχιά. καὶ ἀγαρέτους τὸ ἐν τοῖς πηγαδίοις σχοινίον δι' ἧ καταβάζουσι καὶ ἀνασύρουσι τὸν κουβᾶν, ὕδωρ ἀντλοῦντες. καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Καθιμάω, παντὸν τῷ, Καθιεύαι.

Ἱμάσθλη, ἡ. τὸ ἐκ τῦ λωρίε φραγγέλιον, μάστιξ. Ἔτι δὲ καὶ, Μάσθλη, κάθε λωρίον. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 217.

Ἱμάσσω, ἐκ τῦ Ἱμάω, Ἱμὰς, κτυπῶ μὲ τὸ φραγγέλιον (καμτζικίζω). μαστιγόω, τῇ μάστιγι πλήττω. Ἀ'παρέμφ. Ἀ'ὁρ. Ἱμάξαι. ἢ ἐκ τῦ Ἱμάω, Ἱμάσαι, Ἵμασον. Ἰλ. Β. 780. καὶ Ο. 17. "καί σε "πληγῆσιν ἱμάσσω". μαστίζω, πλήσσω, παίζω.

Ἱματαναπερίβαλλος, Ἀθλιώ. Δ'. ὅστις φορεῖ ἐπαινωφόρι ἀπ' ἐπάνω.

Ἱματηγὸς, ὁ, ἡ. Θεόφρ. ὡσεὶ Λίθ. "Ναῦς ἱμα"τηγός". ἢ φέρουσα τὰ φορέματα - ἱμάτια.

Ἱματιδάριον, τό. ᾗ, Ἱματίδιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Ἱμάτιον, μικρὸν φόρεμα, φορεματάκι.

Ἱματίζω, (εἷμα, ἵμα) ἐνδύω, φορεύω τινά.

Ἱματιοθήκη, ἡ. θήκη διὰ τὰ ἱμάτια. κιβώτιον ἢ ἄλλο τοιοῦτον ἐν ᾧ τίθενται τὰ ἱμάτια.

Ἱματιοκάπηλος, ὁ, ἡ. ὅστις πωλεῖ ἱμάτια, ἢ ὁ τὰ παλαιὰ φορέματα πωλῶν.

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ. ὅστις κλέπτει τὰ φορέματα.

Ἱματιομίσθης, ου, ὁ. ἡ, Ἱματιομισθωτὴς, ὁ. (μισθὲς, μισθόω) ὅστις δίδει φορέματα μὲ μισθὸν· ὁ δανείζων τὰ ἱμάτια διὰ μισθῶ. Πολυδ. Ζ'. 78.

Ἱμάτιον, τό, αὐτὶ, Εἱμάτιον. Ὑποκορ. τῦ Εἷμα, (ἕω, σῶ, σῦμι) φόρεμα, ῥοῦχον, σύνδυμα, δι' ὃ ἐνδύει - σκεπάζει τὸ σῶμά τε τινός. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Τραπεζομανδήλιον, ἢ τὸ τῶν ἵππων σκέπασμα, ἤτοι τὸ, Σάϊσμα. Ζήτ. Κάλυμμα. Ὅτι δὲ ἡ λέξις σημαίνει ἀσαιρέτως ἢ ἰδίως τὸ ἐκ μαλλίων ὕφασμα, σύνδυμα, σκέπασμα, ἢ καθόλε ῥοῦχον, δηλοῦται ἐκ τῆς τῦ Ἀθηναίε (σελ. 539.) ῥήσεως "Κατεσκύασο ὁ "οἶκος ἱματίοις καὶ ὀθονίοις πολυτελέσι". ὅπου τὸ, Ὀθονίοις, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ ἐκ λίνε ὑφάσματα. παρ' Ἡροδ. Δ'. 23. εἰσὶν, Ἱμάτια, αὐτὶ τύ, Σβραγγισήϊον ὕφασμα ἀρμοῦ δι' ὃ σραγγίζονται τὰ ὑγρὰ (τζανδήλα). "Τῶτο ἐπεὰν γλύπται πέπον, "σακκέουσιν ἱματίοισι". Ζήτ. ἐν τῷ Χιτών. Ἄραγε, τὸ Ἱμὰς, μετὰ τῦ Ἱμάτιον δὲν ἔχουσιν ἀλλήλους συγγένειαν τινά; ἄραγε δὲν ἐγίνοντο ποτὲ τὰ ἐνδύματα ἀπὸ δέρματα;

Ἱματιοπώλης, ου, ὁ. ὅποιος πωλεῖ ἱμάτια. ὅθεν

Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ. ἡ πωλοῦσα τὰ ἱμάτια. "Ἐτι δὲ καὶ Ἐπιθ. "Λιγρὰ ἱματιόπωλος". παζάρε ὅπου πωλοῦνται ἐνδύματα.

Ἱματιοφορὶς, ίδος, ἡ. (ἱμάτιον, φέρω) παντὸν τῦ, Φάσκωλος. Ἀμμών.

Ἱματιοφυλακέω, ῶ. φυλάττω τὰ ἱμάτια. ὅθεν

Ἱματιοφυλάκιον, τό. τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ ἱμάτια.

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὅστις φυλάττει τὰ ἱμάτια.

Ἱματισμὸς, ὁ. (ἱματίζω) ἐνδυμασιὰ, φορεσιὰ, φορέματα. Πλούταρχ. Ἀλεξ. 39. 2) Στρώματα, σκεπάσματα, ῥοῦχα. Θεόφρ. Χαρ. 23.

Ἱματιοποιΐα, ἡ, Ἱματοποιΐα, ἡ. ἡ ἐργασία (φκιάσιμον) τῶν ἱματίων.

Ἱματουργικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς ἱματοποιΐαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. "Ἱματουργικὴ". ὑπακνομ. Τέχνη. "ἡ τέχνη τὰ ποιεῖν ἱμάτια, ἡ ῥαφτικὴ τέχνη. ἐκ τῆς

Ἱματουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἱμάτια (ἱμάτια) ἐργαζόμενος. ὅστις φκιάνει τὰ φορέματα, ῥάφτης.

Ἱμάω, ῶ. εἰς ὕψος αἴρω, ἐκβάλλω ἔσωθεν, ὃ ἐστὶν ἐκ τῆ βάθυς εἰς τὰ ἄνω, καὶ ἀσαιρέτως, ἀντλῶ, ἀνέλκω, ἀφαυσῶ, ἐκβάλλω ὕδωρ ἐκ τῆ φρέατος, ἐκβάλ-

βάλλω νερὸν ἐπὶ τὸ πηγάδι. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Ἴβαι, Ἴβλωοι, αὐτλήματα, κυβάδες, αὐτὶ, Ἴμαι, Ἰμλωοι, καὶ ἐφεξῆς Ἴβικος, ἢ Ἰβανὴ, αὐτὶ, Ἴμανος, ἢ Ἰμανὴ, αὐτλητέον, κυβᾶς. καὶ, Ἰβανιτεὶς, αὐτὶ, Ἰμανὴν

Τὸ Ι μετὰ τὸ Ξ.

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

Ἴξ, ικὸς, ὁ. Φυτείδιον τι (σκώληξ ἢ καύθαρος) πὲς ἀμπέλους βλαβερόν. Καλαβρὸς, μαμμίδιον. Τινὲς γράφουσι ὡσαυτωμένως Ἶξ, κατὰ καὶ τὸ Φῖξ.

Ἰξάλη, ἡ. (ἢ καλλίων, Ἰξαλὶς, ὡς καὶ Ἀλωπεκὴ, ἐκ τῆς Ἰξαλέη, λῆ) τὸ δέρμα τῆς αἰγὸς, γιδοπόμαρον. Ἱππόκρ. "Ἰξάλιδι αἰγὸς". ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἰσθλὴ, αἰγεία μηλωτή. καὶ ἐφεξῆς, Ἰτθέλα, διφθέρα. καὶ, Ἰωέλα, διφθέρα. ἐκ τοῦ

Ἴξαλος, ὁ, ἡ. Ἰλ. Δ. 105. "Ἰξάλε αἰγὸς ἀγρίη". ὅθεν τοῦ αἰγοκέρω (ἀγελογίδα) πανὸν πῦρ, Πηδητικός. ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διαφόρως. ὅρα Εὐσάθ. κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον. ὅμως οἱ νεώτεροι Ποιηταὶ μετεχειρίσθησαν τοῦτο αὐτὶ τοῦ Ἐκπομίας, Εὐϊσχος.

Ἴξευμα, τό. (ἰξεύω) τὸ ἰξευθὲν μέρος, πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ κυνηγίου.

Ἰξευτὴρ, ῆρος, ἡ. Ἰξευτὴς, οῦ, ὁ. (ἰξεύω) ὅς τις ἐλαύνει ἰξούς, ἤτοι πιάνει (ἀγρεύει) τὰ πτηνὰ μὲ τὸν ἰξὸν, ἐρυθροπιάσης.

Ἰξευτηρία, ἡ. ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, Ἰξεύτρια. Πλούταρχ.

Ἰξευτήριος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτῶν-ἁρμόζων εἰς τὸ ἰξεύειν.

Ἰξευτικὸς, κὴ, κὸν. πανὸν πῦρ, Ἰξευτήριος.

Ἰξεύτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἰξευτὴρ.

Ἰξεύω, Μ. εύσω. (ἰξὸς) ἀγρεύω, πιάνω πτηνὰ-ἐρυθρία-πελιὰ μὲ τὸν ἰξόν.

Ἰξία, ἡ. ἰξὸς, εἶδος φυτοῦ φυόμενον ἐπὶ τῆς δρυῶν, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὁ ἰξὸς, ἤτοι ἡ κόλλα, δι' ἧς πιάνουσι τὰ ἐρυθρία. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 13. 2) Τὸ φυτὸν Χαμαιλέων καλούμενον, τοῦ ὁποίου ὁ χυλὸς εἶναι φαρμακερός. Ὅρα πὰς εἰς τὸν Νίκανδρ. Ἀλεξ. 279. καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 19. σημειώσεις. ὁ δὲ τὸ Κόμμι φέρων καλεῖται, Χαμελέων λευκός. Διοσκορ. Γ'. 10. *Atractylis gummifera*. Λιν. 3) Ταυτὸν πῦρ, Κιρσός. Ὁ Φώτ. ἔχει. Ἰξία, ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος Κιρσός. ἔστι δὲ αἷμα νοσηρὸν, ἀναμαθὲν ὑπὸ τῆς δρυῶν, ἐν αἷς συρροαὶ εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ὑπορρεῖ.

Ἰξίας, ὁ. εἶδος φυτοῦ ὡς ὁ Χαμαιλέων, τοῦ ὁποίου ὁ ἰξώδης χυλὸς εἶναι φαρμακερός. Διοσκορ. ς'.

Ἰξιβόρος. Ζητ. Ἰξοβόρος.

Ἰξίνη, ἡ. εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ἐξ οὗ σωκάζεται ὁ εἶδος μυσίχης. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 4.

Ἰξιόεις, όεσσα, όεν. ὁ ἐκ τοῦ ἰξίου ἢ τῆς ἰξίας πεποιημένος. "Ποτὸν ἰξιόεν". αὐτὶ, ἰξίου. Νικανδρ. Ἀλ.

Ἴξις, εως, ἡ. (ἵκω) ἔρχομος, ἄφιξις, παρουσία, πάρουσις. παρ' Ἱππόκρ. "Κατ' ἴξιν". κατ' αὐτὸν, τοῦτο τὸ μέρος. φορὰ, μέρος, θέσις.

Ἰξοφάγος, ὁ, ἡ. Ζητ. Ἰξοφάγος.

Ἰξοβολέω, ὦ. εἶμαι Ἰξοβόλος. Ἀναλεκτ. Β'. 154. "ἰδίλιον μελέτιον Ἰξοβόλων".

Ἰξοβόλος, ὁ, ἡ. πανὸν πῦρ, Ἰξευτὴς, ὅστις βάλλει σκοὺς ἰξοὺς καὶ πιάνει διὰ τούτων τὰ ἐρυθρία.

Ἰξοβόρος, ὁ, ἡ. (βρῶ) ὅστις βόσκει τὸν ἰξὸν, ἤτοι τὸν καρπὸν αὐτοῦ. "Κίχλη ἰξοβόρος".

Ἰξοεργὸς, ὁ. (ἔργον, ἰξὸς) πανὸν πῦρ, Ἰξοβόλος, ὅστις μεταχειρίζεται τοὺς ἰξοβέργους διὰ νὰ πιάνῃ τὰ ἐρυθρία. Ἀναλεκτ. Β'. 138.

Ἶξον, αὐτὶ, Ἶκον. Ὀδυσ. Δ. 1. ἀφίκοντο, ἦλθον.

Ἰξὸς, ὁ. ἄθεν τὸ Λατ. *Viscus*. φυτόν τι φυόμενον ἐπὶ τῆς δρυῶν. 2) Ὁ καρπὸς αὐτοῦ. 3) Καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένη κόλλα, δι' ἧς ἀλείφουσι τοὺς ἰξευτικοὺς καλάμους (τοὺς ἰξοβέργας) καὶ ἀγρεύουσι πιάνουσι τὰ ἐρυθρία. 4) Καὶ αὐτὸς ὁ ἰξευτικὸς (ὁ ἁλειμμένος μὲ τὸν ἰξὸν) κάλαμος, ἡ ἰξοβέργα.

Ἰξοφάγος, ὁ, ἡ. πανὸν πῦρ, Ἰξοβόρος.

Ἰξοφορεύς, έως, ὁ, ἡ. Ἀναλεκτ. Γ'. 235. καὶ

Ἰξοφόρος, ὁ, ἡ. ὅστις φέρει-βλαστὸν ἰξοῦ, ὡς π. χ. ἡ δρῦς, ἢ ἄλλα φυτά. Ἀθήν. Γ'. 2) Ὅστις φέρει-βαστᾷ ἰξοὺς (ἰξοβέργους) ἄρα, Ἰξευτὴς, ἰξοεργός.

Ἰξὺς, ὑὸς, ὁ, ἡ. ὁ ὀσφὺς, τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κοιλομηρίων ὅπου πινὰς ζώνεται, καθὼς δὲ, τὸ μεταξὺ τῆς νεφρῶν καὶ τῆς πλευρῶν μέρος. Ἱππόκρ.

Ἰξώδης, εος, ος, ον. ὁ ὅμοιος τοῦ ἰξοῦ, ἢ ὁ ἰξὸν ἐν ἑαυτῷ ἔχων. ὅστις εἶναι ὡσὰν τὴν κόλλαν ἢ ὡσὰν τὸν μαστίχην. Μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, Φαιδρὸς, ἀνεκείθιος.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Ο.

Ἰοβάκχεια, τὰ. ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Ἰοβάκχια καλουμένη, ἐκ τοῦ Ἰὸ, καὶ Βάκχος. Ζητ. Θεοίνια.

Ἰόβακχος, ὁ. ὕμνος ἢ μέλος ἀδόμενον μετὰ μεγάλων κραυγῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ θυσίαις τοῦ Βάκχου.

Ἰοβάπτης, ου, ὁ. (ἰὸν, βάπτω) ὅστις βάπτει ὡς τὸ χρῶμα τοῦ Ἰοῦ.

Ἰοβαφὴς, ὁ, ἡ. ὅστις εἶναι βαμμένος ὡς τὸ ἰόν-γεράνιος, μελανός. Ἀθήν.

Ἰοβλέφαρος, ὁ, ἡ. (ἰὸν βλέφαρον) ὁ μελανὰ ὀφρύδια ἔχων.

Ἰοβολέω, ῶ. ῥίπτω βέλη, κτυπῶ μὲ φαρμακευμένα βέλη. ῥίπτω ἰόν, φαρμακεύω. ἐκ τοῦ

Ἰοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ ἰὸν βάλλων, ὁ ῥίπτων βέλη, ὁ κτυπῶν μὲ βέλη. 2) Ὁ ἀφιὼν φαρμάκι, ὁ φαρμακεύων.

Ἰοβόρος, ὁ, ἡ. ὁ φαρμάκι ζώων, φαρμακερὸς, ἐχθρός.

Ἰοβόστρυχος, ὁ, ἡ. πανὸν πῦρ, Ἰοπλόκαμος.

Ἰόγλαυνος, ὁ. Ἰογλαύνη, ἡ. (γλαυκὸς) ὁ μελανὰ (μαῦρα) ὄμματα ἔχων, ἤτοι τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἰόδετος, ὁ, ἡ. (δέω) ὁ δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος μὲ ἴα. Πίνδ.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἰὸν, δνέφος, ἰοβαμμένος, ὁ τὸ χρῶμα τῆς ἰὼν ἔχων ἰώδινος, μελανὸς, μαῦρος. Ὀδυσ. Δ. 135. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀλιδιοφῆ, ἁλιπορφῆ, ἢτὰ τῆς βαφῆς τῆς πορφύρας.

Ἰοδόκη, ἡ. θήκη, δοχεῖον τῶν βελῶν, βελοθήκη. ἐκ τοῦ

Ἰοδόκος, ὁ. (ἰὸς, δέχομαι) ὁ βέλη δεχόμενος. Ἐπιχάρμ. "Ἰοδόκος φαρέτρη". 2) Ὁ φυλακτήριον-φαρμάκι κρεμάμενον, δεχόμενος.

Ἰοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰὼν ὤν. ὅμοιος τῷ Ἰῷ. ὁ τὸ χρῶμα-τὴν βαφὴν τοῦ ἰοῦ ἔχων. μελανὸς, σκοτεινὸς, Ἐπίθετ. τῆς θαλάσσης. Ὀδυσ. Ε. 56. Ἡσίοδ. Θεογ. 841.

Ἰόεις, όεσσα, όεν. ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Υ. 850.) ἔχει μίαν μόνην φορὰν "Ἰόεντα σίδηρον". ὅπου ἐν χρῶμα εἶναι αὐτὸ τοῦ, Ἰοειδὴς, μελανὸς, μαῦρος κατὰ τὸ χρῶμα. Τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διαφόρως.

Ἰόζωνος, ὁ, ἡ. (ἰὸν, ζώνη) ὁ ἰοειδίνην (μελανὴν κατὰ τὸ χρῶμα) ζώνην ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, ὁ πορφυρόζωνος.

Ἰοθαλὴς, έος, ὁ, ἡ. (θάλλω) παρ' Ἀθήν. "Ἰοθαλὴς σάφανος". σάφανος δὲ ἴων κατασκευασμένος, ἀνθηρός.

Ἰόκολπος, ὁ, ἡ. "Ἄειστον ἄμμι τὰν ἰόκολπον".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Α

Ἀλκαῖος παρ' Ἀπολλ. Δυσκόλ. ὁ ὡραῖον ἤτοι ἰαΰθινον κόλπον ἔχων. ἢ-ταυτὸν τῷ, Ἰσόζωος.

Ἰολόχευτος, ὁ, ἡ. (λοχεύω) Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β'. 442. ὁ ἐκ διλιτηρείας (φαρμακίδος) γλιωθείς.

Ἴομεν, ἀρῶτον ἀρᾶσ. πληθ. τῇ Παρατατικῇ, ἐκ τοῦ Ἴω, ταυτὸν τῷ, Εἶμι. ἐπορευόμεθα.

Ἰομιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (μίγνυμι) ὁ μετὰ ἰῶ-φαρμακίδος μεμιγμένος, φαρμακεμμιγής.

Ἰόμωρος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρῳ καλοῦνται οἱ Ἀργεῖοι Ἰόμωροι, ὅπερ ἡ σιωπήσης ἑρμηνεύει ἐκ τοῦ, Ἰὸς (βέλος) καὶ Μῶρος, αὐτὶ τοῦ Μαχητὴς, δεῖν ἔχει τόπον. Ἄλλοι παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἰεύειν εἰς μόρον, Εἰς φθορὰν πορεύεσθαι. Ἐκ τοῦ Ἰὸς, δεῖν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφορέλθῃ, ἐπειδὴ τότε ἡ τοῦτο συλλαβὴ εἶναι μακρά. ἄρα, ἡ σημασία τότε ἀρέσει νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ, Ἴα, ἡ φωνὴ, ἢ ἐκ τῆς συγγραφῶν τούτου Ἰήϊος κάματος, Ἰήϊος βοὴ, Ἰήϊον βέλος, ὅτε καὶ σημαίνει τὸ, ὁ φωνῇ-κραυγῇ-ἀλαλαγμὸν ποιῶν. διότι καὶ τὸ Μῶρος, εἰδικὸν ἄλλο σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, Πλακόμωρος, ὁ ἐπὶ τῇ ὑλακτεῖν πεπονημένος.

Β

Ἴον, τὸ. εἶδος ἀνθους μελανοῦ, ἤτοι κυανοῦ (ὑρανογαλαζίου) χρώματος, τὸ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις Μενεξές, λεγόμενον, καὶ παρ' ἄλλοις, Ἰτζιον, Βιόλα. εἰσὶ δὲ τούτου εἴδη διάφορα, ὧν τὸ μὲν, Λευκὸν καὶ Λευκόϊον, λέγεται, τὸ δὲ, Κρόκεον, Viola flava. τὸ δὲ, Κυανοῦγες. Θεόφραστ. Α'. 6. κ. τ. λ. Ζήτ. Σίον.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ. μαλλιχρὰ, δασεῖα. Ὀδυσ. Ξ. 50. ἐκ τοῦ

Ἴονθος, ὁ. ἡ ῥίζα τῆς τειχίς. ὀθεν, Ἐξιονθίζω τεῖχα. Σοφοκλ. καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Τείχες, Μαλλιά. 2) Εἴδος τι ἐξανθημάτων, κατ' Ἀετιοσέλ. Πρβλ. τ. δ'. 4. καὶ λς'. 3. Ψυδρακίοις ὁμοια ἐξανθήμασι, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐπὶ τοῦ προσώπου ὁπόταν οἱ νέοι φθάνουσιν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Πολυδ. Δ'. 194. ἢ ἐνθεῦθεν καλοῦνται ἔτι, Ἀκμαί. Κάσιος παροβλημ. 153. Ἀέτιος, Η'. 13.

Γ

Ἰοπλόκομος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰοβόστρυχος.

Ἰοπλόκος, ὁ, ἡ. (ἴον, πλέκω) παρ' Ἡφαιστίωνι σελ. 47. ἐξ Ἀλκαίου καὶ Ἀνθολογ. ταυτὸν τῷ, Ἰοπλόκομος. κυρίως ὅμως, ὁ πλέκων ἴα ἢ νὰ ἐφανωθῇ μὲ αὐτά.

Ἴορκος, ὁ. ἐνίοτε σημαίνει τὸν, Δόρυ, Ὅπλον, ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Πλινίοις ἡ τῆς Πεγχάλης Ἔλαφος. Ἀττ.

Δ

Ἰὸς, ὁ, (ἴω, ἵημι) τὸ βλημάτιον-ἐρρίχμενον ἀφ' ἅρματος βέλος. βέλος τοξικὸν, οἷος, ἔστι δὲ καὶ Ἰά, αὐτὶ, Ἰοί, Ἰλ. Κ. 68. 2) Δηλητήριον, φαρμάκιον. 3) Σκωριὰ, ἢ μάλιστα ἐκ χαλκοῦ, ἀγναλόα, ἡ φαίνουσα σκωρία τῶν χαλκωμάτων. Aerugo. Θεόφρ. περὶ Λίθ.

Ε

Ἴος, Ἴα, Ἴον. εἷς, μόνος, μεμαχὸς, ὁ αὐτὸς, ὁ ἴδιος. Ἰλ. Ζ. Ἰῷ ἤματι. ἐν μιᾷ ἢ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Ἰοστέφανος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων στέφανον ἐξ ἴων (μενεξέδος). Ὁμηρ. Ὕμν. Ε'. 18.

Ζ

Ἴστης, ητος, ἡ. Θέλησις, βούλησις, γνώμη, παρακίνησις, ἐντολὴ, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἴσῃ τὸ πλεῖστον μετὰ Δοτικ. ὡς "Θεῶν ἴστητι", τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἑκόντι. Ὁ Ἡσύχ. ἀκριβέστερον ἀφεδὸν τὴν λέξιν ὁρθέτακται λέγων τῷ, Βουλῇσι, Θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι, ὁποῖα δύνανται τινὰς νὰ φαντασθῶσι καὶ τὸ, Ἕνεκα, καθὼς π. χ. "Αἰδοῖοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες ἴστι μᾶλλον ἀλλήλων ἴστητι". Ἰλ. Ε. 874. ὅτε ἢ ἰσοδυναμεῖ τὸ, Ἕνεκα, ἢ, Ὀργῇ ἀλλήλων. Ὀδυσ. Π. 232. "Θεῶν ἴστητε. αὐτὶ τοῦ, χάριτι. ἐξ οὗ καὶ χάριτος καὶ δυνάμεως τῆς θεῶν. "Μὴ δὲ ἐμοὶ ἴστητε.

Η

Ἰλ. Ο. 41. ἀλλὰ ἐπαύω εἰς τὸν ἐμὸν γνώμον-φρονηματικὸν, ἢ ἀφορμὴν-παρακίνησιν. Τὸν Γενικὸν, Ἰστητος, ἀναφέρει μόνον ὁ Ἡσύχ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἑκητι.

Ἰστόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) ὁ ἰὸν-φαρμάκι γεννῶν, φαρμακερὸς. Ὄππιανός.

Ἰστυπὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἰὸς, τύπτω) ὁ κτυπημένος ὑπὸ βέλους ἢ ὑπὸ φαρμάκι.

Ἰού, Ἐπιφώνημα λύπης ἢ πόνου, ὡς καὶ τὸ, Οἴμοι, Φεῦ, Ἀλοίμονον. Ἔτι δὲ καὶ τῆς χαρᾶς, ὡς τὸ, Ἰώ. Πλάτ. Πολ. Δ'.

Ἰουδαΐζω, φρονῶ, ἀκολουθῶ τὰ τῆς Ἰουδαίων. μιμοῦμαι τὰς Ἰουδαίους κατὰ τὰ ἤθη, γλῶσσαν, κ. τ. τ. ἢ εἶμαι ὑπὸ τὸ μέρος τῆς Ἰουδαίων.

Ἰουδαϊσμὸς, ὁ. τὰ ἤθη καὶ ἡ θρησκεία τῆς Ἰουδαίων.

Ἰουλίζω. (Ἶουλος) ὑποκῶ ἴουλον, χνοβλαστῶ περὶ τὸ γνάθιον, γνοιάζω. Τρυφιόδ.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ. κόκκινος τις ἰχθύς. Labrus julis. Λιννᾶ.

Ἰουλόπεζος, (πέζα) ὁ πολλὰς πέζας ἔχων, καθὼς ὁ Ἶουλος. Λυκόφρ. 23.

Ἴουλος, ὁ. ὁ χνὼς, τὸ χνῶδι τῆς γνάθου, ἤτοι αἱ τρῶται τῆς ζυχῶν ἐκφύσεις. ἢ περὶ τὰς παρειὰς τρώπα τῆς τειχῶν ἀνθη. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 43. ἢ 779. 2). Ἡ δέσμη τῆς δραγμάτων, δεμάτι ἀσταχύων, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ, Οὖλος, καθ' Ἡσύχ. λέγεται, καὶ ἐνταῦθεν, Οὐλὼ, Ὀπώρ. τῆς Δήμητρος, ἢ, Ἶουλος, ὁ εἰς τιμὴν αὐτῆς ἀδόμενος ὕμνος. Ἀθήν. ΙΔ'. "Καλὰς ἠείδων ἰούλους". Ἐρατοσθ. παρὰ τῷ Τζέτζῃ ἐν Λυκόφρ. 23. Ἀρτεμίδ. Β'. 24. "Οὐλοὶ, καὶ δράγματα καὶ στεμφύλια ἀσταχύων". Ζήτ. Οὖλος. 3) Εἶδος ἐντόμου, ἤτοι σπειδίον τι, ἀπὸ πτερῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀετιοσέλ. (Z. Ἰσορ. Δ'. 1.) τάσσει πλησίον τῶν, Σκολοπενδρα, ἢ ἐν τῷ περὶ Ζώων μερίων Δ'. 5. καλεῖ, Ἰουλώδη μακρὰ, εἰ εἴδος μακρῶν ἐντόμων, ὡς ὁ Ἶουλος. παρ' Ἀθήν. ὁ Νεμεσίους καλεῖ Ἰούλους, τὰς σκώληκας τῆς βροχῆς, ἀλλ' ἦχ ὑγιῶς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Ἶουλος—καὶ ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν Ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδείαις γινόμενον, Ὄνον, πολύποδα, ἢ συμφερόμενον, Ἶουλον καλοῦσιν". Ὁ Φώτιος, ἔχει. ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ, πολύπουν δέ τι ζῶον --- καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος, κ. τ. λ. Ὁ Μοσχοπ. "ὁ περὶ τὰ "τείχη αἰώρημα πολύπους". ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β. 979. "Λέγεται δὲ Ἶουλος, καὶ ζῶόν τι, σπειδίον πολύπουν, ἐκπεφρώθεν γὰρ ἔχει πολλὰς πόδας ὥσπερ ἡ Σκολοπενδρα· ὁ δὲ Θεόφραστος καὶ "Ὄνον καλεῖ αὐτόν". Ὁ Ἀετιοσέλ. (Z. Ἰσορ. Ε'. 32.) Θρακεύειν δύο εἴδη, καὶ ὁ μὲν "Ὄνος πολύπους, ἢ Ὀνίσκος, εἶναι ὁ τῆς Λιννάου Onifcus. ὁ δὲ Ἶουλος, ὁ τῆς Λιννᾶ. Julus. Ζήτ. καὶ, Ἴλλω.

Ἰουλοφυέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Ἰουλίζω.

Ἰουλὼ, οὔς, οῦς, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ζήτ. Ἶουλος.

Ἰουλωδὴς, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ σπειδίῳ Ἰούλῳ.

Ἰόφ, ἐπιφώνημα τῆς κατὰ-(συγχαιρέσεως), καὶ ὑποτροφῆς, ὡς τὸ τῆς σωτηρίας, πφᾶ, ἢ τρὶς, ὁπόταν πτύει τις ἐπί τινος συγχαίρων. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 834.

Ἰοχέαιρα, ἡ. ἡ ἰὸς-βέλη φέρουσα. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς διὰ τὸ κυνηγίου ἢ τῆς φαρέτρας. Ἐπίγραμμ. Ὁ Νίκανδρ. ὠνόμασεν ἔτω ἢ τὸν ἆφιν, Ἀπὸ τὸ, Ἰός, φαρμάκι.

Ἰόω, ῶ. (ἰὸς) σκωριάσω μέταλλον τι, καίνω τι νὰ σκωριάσῃ. Παθητ. Ἰόομαι, σκωριάζω, σκωριοῦμαι.

Ἰπ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Ι μετὰ τὸ Π.

Ἰπνεύω, Μ. βύσω - φερνίζω, ψιλόω, καψαλίζω.

Ἴπνη, ἡ, Ἴπνα, ἡ. εἶδος πτίλου, τὸ ὁποῖον κτυπᾶς τὴν φλοῦδας τῆς ξηρῶν δενδρων μὲ τὸ ράμφος τε. Τσιμπλιπάρα. Ἀντών. Λιβερ. 21.

Ἴπνιος, νία, νιον - πρὸς ὃ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἰπνὸν - εἰς τὸν φοῦρνον, ὡς, ξύλα, φρύγανα, κ. τ. τ. Ἴπνια, τὰ. τὰ ὑποκαθάρματα τῶ ἰπνοῦ. 2) Πρὸς ὃ,τι ἀνήκει εἰς τὸν σαῦλον, ἢ εἰς τὴν χρείαν, ὡς κέντρος, κ. τ. τ.

Ἰπνίτης, ου, ὁ. Τιμόθεος παρ' Ἀθήν. Γ'. "Ἰπνίτης ἄρτος". ὁ ψημμύος εἰς τὸν φοῦρνον ἄρτος.

Ἰπνοκαὴς, ὁ, ἡ - (καίω) ὁ ψημμύος, καμμμύος, ἢ καψαλισμμύος εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἰπνοκαύστης, ὁ - ἀρτοποιὸς, φερνάρης, ὁ τὰς φέρνας καίων.

Ἰπνοκήϊον, τὸ. παρ' Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Φρύγιον. τινὲς ἐρμήν. τοῦτο ἀπὸ τοῦ, Ὑποκαυσις τοῦ ἰπνοῦ. Τρύπα δι' ἧς ἀνάπτεται ὁ φοῦρνος.

Ἰπνολέβης, ὁ. ἔθεν τὸ Ὑποκορ. Ὑπνολεβήτιον, τό. Πολυδ. λέβης (τσίζερης, κακάβι, καζάνι, ἢ Γκιούμι) τὸν ὁποῖον βάλλουσι πλησίον τοῦ φούρνου ἢ τῆς καμίνου διὰ νὰ ζεσταίνουσι νερόν. Ζήτ. Ἰπνός.

Ἰπνοποιὸς, ὁ, ἡ. ὅστις ἐκ τοῦ πηλοῦ κάμνει φέρνας. Λυκιαν.

Ἰπνὸς, ὁ. φοῦρνος, κάμινος. Ἡρόδοτ. Ε'. 92. "Ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰπνὸν τὰς ἄρτας ἐπέβαλε". κυρίως ὅμως ὁ ἐκ τοῦ πηλοῦ κατεσκευασμμύος. Λυκιαν. Τόμ. ά. σελ. 20. "Καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρέας καὶ ἰποποιοὺς καὶ πάντας ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας καλοῦσι". Ὅτι δὲ ἰπνὸς ἐλέγετο ὁ φοῦρνος (σβῶμα, σόπα) διὰ τοῦ ὁποίου ἐζέσσων τὰς τῆς λυχνῶν οἰκίσκους, ἢ σκευοτέρου τὸ ἐν τοῖς λέβησιν (καζάνια) ὕδωρ διὰ τὰ λυχνὰ, ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ Ἀσοφαί. Σφηκ. 141. ὅπου τὸ "Πυλὸν ζῆμα". ᾄδεν ἄλλο σημαίνει εἰμὴ τὸν ἐκ τοῦ ἰποῦ σωλῆνα τὸν ὑπὸ κάτω τοῦ λέβητος ἐρχόμμυον. καὶ ἐν Ὀρν. 436. "Εἰς τὸν "ἰπνὸν πλησίον τοῦ βαπτάτου". ὅπου τὸ, Ἐπισάτης, ᾄδεν ἄλλο ἐστὶ εἰμὴ, καθὼς καὶ ὁ σχολιαστὴς λέγει, ὁ ἰπνολέμβης. Τὸν λοιπὸν τὸν ἰπνολέβητα, ἤτοι τὸ Καζάνι αὐτὸ, ἐκάλεν ἔτι καὶ, Χαλκῆον, οἱ δὲ Λατῖνοι, *Miliarium*, *Scrutras*, καὶ, *Cisemas*, ἔθεν παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. Κεκύμμυον, τό. ὅπερ ᾄδεν ἄλλο ἐστὶ, ἢ τὸ κοινῶς Γκιούμμυον λεγόμμυον. Οἱ νεώτεροι αὐτὸ τοῦ χαλκείου μετεχειρίσθησαν τὸ ἰπνολέβης, ὡς ὁ Ἀθήν. Γ'. καὶ Λυκιαν. 2) Φανὸς, Φανάρι, *Lanterna*. Ἀεισοφαί. Εἰρ. 841. 3) Μαγειρεῖον. Ἀεισοφαν. Σφηκ. 837. "Ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας ζωραλίδα τυρῶ καταδήδοκε". Ὁ Ἁρποκρατ. φέρει παράδειγμα εἰς τοῦτο τὸν Φερεκράτην, καὶ ἐντεῦθεν ἡ Κάμινος, Κλίβανος. 4) Ταυτὸν τῷ, Κοπρών, Ἀεισοφαί. παρὰ Πολυδ. Ε'. 91. κατὰ ταυτὸν τὸν ἐνιγμαν ἑρμῆν. καὶ τὸ τῆ Καλλιμάχ. "Ἴπνια "λύμματα". Ἡ βῆσις τῆ Ἀεισοφ. Εἰρ. 536. εἶναι σκοτεινή.

Ἰπνόω, ῶ. Αἰσχύλ. Προμ. 365. ἡμαρτημ. αὐτὸ τῆ, Ἰπόω.

Ἰποκτάνος, ὁ, ἡ. (κτείνω) ἐπίθετον τῆ Ἡρακλέης, ὅστις ἐφόνευσε τὸν "Ἴπα. "Ἰδε, "Ἰφ.

Ἶπος, ὁ. τὸ ξύλον τῆς ξυλόγατης, τὸ ὁποῖον πίπτον πιάνει τὸν πεντικὸν, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ξυλόγατα, ἤτοι ἡ παγὶς τῆς μυῶν, ἡ μυάγρα. Ἀεισοφαν. Πλούτ. 815.

Α 2) Ἐργαλεῖον τῆς κναφέων δι' ὧ θλίβουσι - πατοῦσι τὰ φορέμματα, Γαλεάγρα, μάγγανον, Πιεζήριον. *Pressa* (*La*). Παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. Δ'. 11. καλεῖται καὶ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης "Ἡγεμόνεσσα ἴπος". ὑψηλὸν βάρος, φόρτωμα, ἄχθος, ὅθεν τὸς ὑποκειμμύους αὐτῆ Γίγαντας. ὄθεν

Ἰπόω, ῶ. θλίβω, ὅθεν τὸ ἴπτω πιέζω.

Β Ἱππαγρέται, ῶν, οἱ. (ἀγείρω, ἄγρω, ἵππος) οἱ ζεῖς ἀρχηγοὶ τῆς τεσσαρακοσίων φυλάκων τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἱππεῖς ἐκαλοῦντο. Ξενοφ. Λακ. πολ. Δ'. 3. "Αἱροῦνται τούτων αὐτῆς οἱ "Εφοροι ἐκ τῆς ἀκμαζόντων ζεῖς ἄνδρας" ὅτοι δὲ Ἱππαγρέται καλοῦνται, τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει, ὅστις φιλοτιμίζων, ὅτι ἕνεκα τοῦ μὴ ὡραιοτάτους, τοὺς δὲ ὑποδοκιμάζει. "Ἡ Ἑλλήνικ. Γ. γ'. 9.

Ἱππάγριος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἵππος ἄγριος.

Ἱππαγωγὸς, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἱππηγός. Ἡρόδ. ς'. 48. "Πλοῖα Ἱππαγωγά". τὰ φέροντα ἵππους.

Ἱππάετος, ὁ. εἶδος ἀετοῦ. ἀμφ.

Ἱππάζω, θέμις. Μέσ. Ἱππάζομαι. βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου, καβαλικεύω. ἐπὶ δὲ ἵππων, καβαλικεύομαι. ὅθεν, "ἱππαζόμμυος πῶλος" - ὁ ἤδη συνηθισμμύος εἰς τὸ καβαλικεύεσθαι. ἢ ἐναντ. τοῦ, Ἀδάμαστος. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 1. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ψ. 426. "ἀφραδέως ἱππάζεαι". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Διοικεῖν τοὺς ἵππους, καὶ ἀμαξεύειν, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἁμάξης ὑπάγειν.

Ἱππαιχμία, ἡ. (ἱππαιχμέω) ὁ ἀπὸ τῆς ἵππων ἀγών. Σχόλ. Πινδ. Νέμ. Α'. 24.

Ἱππαίχμος, ὁ, ἡ. (αἰχμὴ) Πίνδ. Νέμ. Α'. 5. ὅστις ἀγωνίζεται - μάχεται - παλαίει ἀπὸ τῆς ἵππων.

Ἱππάκη, ἡ. καὶ, Ἱππάκης, ου, ὁ. παρὰ Εὐσταθ. ὁ ἵππειος τυρὸς, τυρὶ ἀπὸ γάλα ἵππων. Κατὰ τὸν Διοσκορ. Β'. 80. καὶ ἡ Πυτία, κυρίως τῆς ἵππων. ἰῶ δὲ αὐτῷ Σκυθικάντι βρῶμα ἀπὸ γάλακτος ἵππω σκυλαζόμμυον. Παρὰ Θεοφράς. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 13. Ὁ Πλίνιος, Θ'. ἐξέλαβε ὡς φυτόν τι, ἱππάκη, ἡ, ἱππικὴ, καλούμμυον, ὡς τῆς ὄντι παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς καλαμοῖς σελ. 86. μεταξὺ τῆς ἄλλων ἀσπείων, δυείσκεται καὶ ἓν ἄσπειον ἔτω καλούμμυον.

Ἱππακοντισαὶ, οἱ ἐφ' ἵππων ἀκοντίζοντες.

Ἱππαλεκτρυὼν, ὁ. μυθικός τις, μέγας ἀλεκτρυὼν ζεφόμμυος ἐν τοῖς Περσικοῖς καταγρώμασιν (ἀλογοπετεινὸς). Ἀεισοφ. Βάτ. 937.

Ἱππαλίδας, ου, ὁ. παρὰ Θεοφρ. ΚΔ'. 127. ταυτὸν τῷ, Ἱππηλάτης. ἀμφ.

Ἱππάνθρωπος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κένταυρος. Εὐσταθ.

Ἱππαπαῖ, παρ' Ἀεισοφ. σχηματισθὲν κατὰ τὸν, Ῥυππαπαῖ. ὑποφώνημα ποιὸν τῆς κωπηλατῆς.

Ἱππάρδιον, τό. παρ' Ἀεισστ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1. κατὰ τὸν Παλλᾶς ἢ Καμπλοπάρδαλις.

Ἱππάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἵππος, ἀλογάκιον.

Ζ Ἱππαρμοσὴς, ᾶ, ὁ. Λακων. ταυτὸν τῷ, Ἵππαρχος, καὶ, Ἱππαγρέτης. ὁ τῆ ἱππικῆ ἀρμοσὴς. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἱππαρχέω, ῶ. εἶμαι Ἵππαρχος. Ξενοφ.

Ἱππάρχης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἵππαρχος.

Ἱππαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα (ὀφφίκιον) τῆ Ἱππάρχη. Ξενοφ. "Ἔτι δὲ καὶ ἡ Πτερυξ τῆς ἱππείων. Ἀρριαν. Τακτ.

Ἱππαρχικὸς, κὴ, κὸν. παῦ ὅ,τι ἀνήκει - ἁρμόζει - ἀξίζει - συχαίνει εἰς τὸν Ἵππαρχον ἢ εἰς τὴν Ἱππαρχίαν. ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος ἢ γεγυμνασμμύος. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Ε'. 1 -- 13.

Ἱπ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Μηλεών
Δημοσία Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἱππαρχός, ὁ, ἡ. ἀρχηγὸς - πρῶτος ἢ ἡγεμὼν - διοικητὴς (γενεράλης) τῆς Ἱππασίας, ἤτοι τῆς Καβαλλαρίας. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Γ'. 1. ᾗ ἑξῆς.

Ἱππάς, άδος, ἡ. ὑπακουμ. Τάξις, συμμορία (κλάσις, τὸ σιωάφι) ἢ κατάστασις τῆς ἱππέων· ᾗ ἐντεῦθεν "Ἱππάδα τελεῖν". οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῆς ἱππέων. Ἀρποκρατ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 18. Ὁ Ἰσαῖος (σελ. 185.) ἑρμηνεύει τὴν φράσιν ταύτην μὲ κάποιον ἄλλον τρόπον, λέγων ἑτοῖς· "Ἀπε- "γράψατο μὴν τίμημα μικρόν· ὡς ἱππάδα δὲ τε- "λῶν, ἄρχειν ἠξίου τῶν ἀρχῶν". ᾗ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἱππικὸν. τὸ, Ἱππάς, ἤγουν τὰ τῆς ἱππέων τιμήματα. Δίων δὲ ὁ Κάσ. ἀντὶ τούτου εἶπεν "Εἰς "ἱππάδα τελεῖν", ἀντὶ τοῦ, Ἀνήκειν - εἶναι εἰς τὴν τάξιν τῆς ἱππέων. Παρ' Ἡροδότ. κεῖται Ἐπιθετ. Α'. 80. "Ἱππὰς φολή". ἀντὶ, Ἱππικὴ. Ζήτ. καὶ ἐν, Τίμημα.

Ἱππασία, ἡ. τὸ καβαλλικεύειν, ἢ καβάλλα. γύμνασις εἰς τὸν καβάλλαν, ᾗ ἡ καβαλλαρία. τὸ ἱππικὸν στράτευμα. Ξενοφ. Ἱππικ.

Ἱππάσιμος, ὁ, ἡ. (ἱππάζω) "Τόπος ἱππάσι- "μος". τόπος - μέρος, ὅπου τὸ ὁποῖον δύναται τινὰς νὰ περάσῃ καβάλλα ἢ νὰ μεταχειρισθῇ τὸν καβαλλαρίαν. "ἱππάσιμον χωρίον". Ξενοφ. Μεταφορικ. "Τοῖς κό- "λαξιν ἑαυτὸν εἰκοτῶς ἱππάσιμον". Πλούταρχ. Ἀλέξ. 23. ὡς τὸ τῆς συνηθείας. "Αφησε τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν καβαλλικεύσωσιν οἱ κόλακες. Ζήτ. Καθιππάζομαι.

Ἱππαστής, ᾗ, Ἱππαστὴρ, ῆρος, ὁ. (ἱππάζω) ἱππεὺς, ὅστις καβαλλικεύει.

Ἱππαστὶ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἱππέων, καθὼς καβαλλικεύουσιν, ὅ ἐστὶ, μὲ ὁλοκληρωμένα σκέλη, ὀρθοσκελιστὰ, καβαλλικευτά. "ἱππαστὶ καθίζειν".

Ἱππάστριαι κάμηλοι. Πλούταρχ. Εὐμέν. αἱ παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιδ'. Δρομάδες, καλούμεναι. ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ ἀφήνονται νὰ πᾶς καβαλλικεύσουσι. Πόρναι τὰ δρόμια, ἤτοι τὰ σοκάκια.

Ἱππαφεσις, ἡ. (ἀφίημι, ἵππος) ὁ τόπος τῆς ἱπποδρομίας ὅπου ἀφιέντο οἱ ἵπποι νὰ ζεξώσι. τὸ σάδιον. παντοῦ παρ', Ἀφεσις ἱππικὴ. Πολύβ.

Ἱππεία, ἡ. (ἱππεύω) τὸ ἱππεύειν - καβαλλικεύειν. ὑπηρέτης τῆς καβαλλικεύειν, καὶ ἡ ἵππος, ἡ καβαλλαρία. Ξενοφ. Ἀγαθίσ. Ν. 8. 2) Ἡ ὑπηρέσια τῶν ἵππων, τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς ἀγέλας ἵππων καὶ νὰ ὑπηρετῶνται αὐτάς. ὡς καὶ τὸ, Πωλεία. Σβάβ. Ε'. σελ. 330.

Ἱππειος, εἰα, ειον. ὁ ἐκ τοῦ ἵππος. (ἀπὸ ἄλογον, ἀλογίσιος) ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ἵππον. Καὶ ὁ ἐκ τεσσάρων σαδίων δρόμος, Ἵππειος, καλεῖται. Φώτ.

Ἱππελάτειρα, ἡ. τὸ Θηλυκ. τοῦ, Ἱππελατὴρ, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ παρ', Ἱππιλάτης. Ὀρφ. Ὕμν.

Ἱππέλαφος, ὁ. εἶδος ἐλάφου εἰσέτι ἀδιοείκητου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1. περὶ Ἀραχωσίας.

Ἱππερασπὴς, οῦ, ὁ. φίλος τῆς ἵππων.

Ἱππερος, ὁ. ταυτὸν παρ', Ἱππικὴ νόσος, Ἔρως ἱππικός. ἐχαρακτίσθη κωμικῶς ὡς τὸ, Ὕδρος, Ἴκτερος. Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἱππευμα, τὸ. καβαλλίκευμα, ἀποτέλεσμα ἤγουν τοῦ ἵππευειν, καβάλλα. Ἀριστοφ. ἐν τῷ Ἱππεῖ.

Ἱππεύς, έως, ὁ. (ἱππεύω) ἀναβάτης, ὑποβάτης, καβαλλάρης, ὅς τις καβαλλικεύει ἢ εἶναι καβάλλα. παρ' Ὁμήρ. λέγονται ἱππεῖς, ἐκεῖνοι οἵτινες μάχονται - πολεμοῦσιν ἐπὶ τῆς ἁμάξης τοῦ ὁποίου ἔσυρον οἱ ἵπποι. Ἰλ. Ο. 254. ᾗ ἐν Ἰλ. Ψ. 262. καλοῦνται "Ἱππεῖς ποδώκεις". ἐκεῖνοι οἵτινες ἀγωνίζονται ἀγωνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἢ ἀπὸ τῆς ἁμαξῶν. 2) Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 3. καλεῖται καὶ εἶδος Καρκίνων οἵτινες ταχέως ξέρχονται. Cancer messor. Ὅρα Καρολίνον ἐπὶ ψυχρέως ἰχθύων, σελ. 117. 3) Παρὰ Λάκωσιν ἐκαλοῦντο ᾗ οἱ ἐκλελεγμένοι νεανίαι, οἵτινες ἐφυλάκτων τὸν βασιλικὸν φυλακεῖον. Lagarde.

Ἱππεύσις, εως, ἡ. τὸ καβαλλικεύειν, καβαλλίκευμα.

Ἱππευτὴρ, ῆρος, ὁ, Ἱππεύτρια, ἡ, Ἱππεύς. ὁ ταυτὸν παρ', Ἱππεύς.

Ἱππεύω, Μ. ἑυσω. εἶμαι ἱππεὺς, καβαλλικεύω, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου πορεύομαι, ἁβαλεύω ὡς ἱππεὺς, ἤτοι εἶμαι εἰς τὴν ἁβαλεύσιν ἢ εἰς τὸ πάγμα τῆς καβαλλαρίας, εἶμαι ἔφιππος - καβαλλάρης. Μεταφορικ. παρ' Εὐριπ. Φοίν. 220. Ἱκέτ. 993.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ. (ἀγέτης) ὁ ὁδηγῶν (σύρων) τοὺς ἵππους.

Ἱππηγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἵππους ἄγων - ἢ ὁδηγῶν, ὁ μετ' ἵππων ἁμαξεύων.

Ἱππηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἵππων. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 440. Θηβ. 313. ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἱππέων. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 8.

Ἱππηλασία, ἡ. (ἵππος, ἐλασία) ἡ τῆς ἵππων ἔλασις, τὸ διώκειν, ἐλαύνειν τοὺς ἵππους. τὸ ἱππεύειν, ἁμαξεύειν. ὅθεν

Ἱππηλάσιον, τὸ. ταυτὸν παρ', Ἱππηλασία, τὸ ξέχειν ἐφ' ἵππων ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Ἐχηματίσθη ὡς τὸ, Κυνηγέσιον. Νικήτ. Χρονικ. Θ'. 1.

Ἱππηλάσιος, ἐν Ἰλ. Η. 340. "ἱππηλασία ὁ- "δός". δι' ἧς ἵπποι ἐλαύνονται· δρόμος τόσον πλατὺς, ὥστε νὰ ἐμπορῇ νὰ ἁμαξεύσῃ, ἤτοι νὰ περάσῃ μὲ τὸ ἁμάξι τινάς.

Ἱππηλατέω, ῶ. ἁμαξεύω ἢ ἱππεύω, ξέχω μὲ τὸν ἵππον.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ. (ἵππος ἐλάτης) ὅς τις ἁμαξεύει μὲ τοὺς ἵππους. παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν παρ', Ἱππεύς, ἔφιππος.

Ἱππήλατος, ὁ, ἡ. ὁ ὑποπεδεὶς εἰς τὸ ἱππεύειν ἢ ἁμαξεύειν, ὁ ὑφ' ἵππων ὑποπεδεὶς. Ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἱππεύσῃ ἢ νὰ ἁμαξεύσῃ τινάς. Ὀδυσ. Δ.

Ἱππημολγὸς, ὁ. ὁ τοὺς ἵππους ἀμέλγων. ὅστις τρώγει ἢ πίνει γάλα ἵππων, καθὼς σχεδὸν εἶναι ὅλα τὰ Σκυθικὰ ἢ Ταρταρικὰ ἔθνη.

Ἱππιάναξ, κτος, ὁ. ὁ ἵππων ἄναξ, ὁ ταῖς ἵπποις καὶ ἡγεμὼν τῆς καβαλλαρίας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 986.

Ἱππιατρία, ἡ, Ἱππιατρεία, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν τοὺς ἵππους.

Ἱππίατρος, ὁ. ὁ ἰατρὸς τῆς ἵππων.

Ἱππίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἵππος, ἀλογάκιον.

Ἱππικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς ἱππασίαν ἢ εἰς τὸν ἱππέα ἀνήκων. ὁ ὑποπεδεὶς ἢ γυμνασμένος εἰς ἱππασίαν. "Ἱππικὴ". ὑπακουμ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν. "Τὸ ἱππικὸν". ταυτὸν παρ', οἱ ἱππεῖς. ἡ καβαλλαρία. 3) Διάστημα τόπου τεσσάρων σαδίων μῆκος ἔχον. Πλούταρχ. Σολ. 23. "Τὸ δὲ ἱππικὸν "διάστημα τεσσάρων ἐπὶ σαδίων". Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Φώτιος. Ζήτ. ἐν Λ. Ἵππειος. ὁ δὲ Ἡσύχ. οὐ μόνον σάδιον ἐσημείωσεν.

Ἵππιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν παρ', Ἵππειος καὶ Ἱππικός. Ἀριστοφ. Νεφ. "Ἵππιος Ποσειδών". ὡσεὶ ἔλεγε ὁ μὲν Φερεκύδης φησι· "Ἵππιος δὲ ὁ Ποσειδών, ὑπὸ τοῦ πα- "χεῖαν τὴν ἁλὸς θαλάσσης ὁδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις "ἡμῶν ταῖς ναυσὶ χρωμένων". Ὁ δὲ Παυσανίας ἐν Ἀχαϊκοῖς φησί· "Ὠνομάσθαι δὲ Ἵππιον τὸν Θησέα "πείθεται μὲν οὐ τις καὶ ἐπ' αἰτίας ἄλλος. ἐγὼ δὲ δρι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"σύρεσθαι ἱππικῆς ὅπως ὑπὸ τούτου σχεῖν ἢ τὸ ὄνομα εἰ-
"κάζω".

Ἱππιοχαίτης, ου, ὁ. Ἰλ. Ζ. 469. "λόφος ἱππιο-
"χαίτης". λόφος ὑπὸ ξυλίνων ἵππου (φύονται εἰς τὴν
κορυφὴν τῆς ἀνεκεφαλαίας ὡσὰν τὸ χαρχάλι τῆ πετεινῆ
ὑπὸ ἀλογότειχες.

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ. (χάρμη) ὅστις μάχεται
ἐκ τῆ ἅρματος, ὅποιος καθήμβους ὑπὸ τῆς ἀμάξης πο-
λεμεῖ. Ἰλ. Ω. 257. Οἱ μεταγενέστεροι ἐξέλαβον τὴν
λέξιν ἢ αὐτὶ τῆ, ὁ ἐφ' ἵππου μαχόμβος, ἱππεύς.

Ἱππίσκος, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἱππίδιον.

Ἱπποβάμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῶ ἵππου πορευό-
μβος, καβαλλάρης. Σοφοκλ. Τραχ. 1095. "ὥρατος
"ἱπποβάμων". καβαλλαρεία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 299.
αὐτὶ τῆ, ὁ ταχὺς ὡς ὁ ἵππος. Ἀεισοφ. Βάξ. "Ῥή-
"ματα ἱπποβάμονα". αὐτὶ τῆ, Ὑψηλόφρονα, ὑπερ-
ῃφανα, κομπαστικά.

Ἱπποβάτης, ου, ὁ. ἡ Ἱπποβάτης, παυτὸν τῷ, Ἱπ-
πεύς. "Ὄνος ἱππόβατης". ὅστις ὀχεύει πιθὰ πὰς
θηλείας ἵππους. Σξέβ. Η'.

Ἱππόβινος, ὁ. (βινέω) ὁ ἵππος βινῶν. παρ' Ἀ-
εισοφ. Βάξ. 429. Σατυρικήτις μεταστροφὴ τῆ ὀνόμα-
τος τῆ Ἱππονίκης, ὀφὲ τὰς ἀσελγεῖς φορὰς τὰς νέας ἐ-
ρωτάστα.

Ἱπποβοσκὸς, παυτὸν τῷ, Ἱππόφορβος. Σειῦδ.

Ἱπποβότης, ου, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἱππόβοσος, ὥπως ἐ-
καλοῦντο οἱ Ἀεισοκράται εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐ-
βοίας. Ἡρόδοτ. Ε'. 11. σημ.

Ἱππόβοτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ἵππων βοσκηθεὶς ἢ βοσ-
κημβους. ὁ ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν ζώων, ὁ ἵππους βόσ-
κειν δυνάμβους. Ὀδυσ. Δ. 562. Ἐν Ἰλ. Β. 287.
ἢ Εὐειπ. Ἱκέτ. 365. καλεῖται καὶ τὸ Ἄργος ὅτω.
Ὅρα Εὐξάθ. σελ. 385.

Ἱππαβυκόλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἱππόφορβος.
Εὐειπ. Φοίν. 28.

Ἱππόβρωτος, ὁ, ἡ. (βρόω) ὁ ὑπὸ ἵππων βρω-
θεὶς, ὁ φαγωμβρος ὑπὸ τὰ ἄλογα.

Ἱππογέρανοι, οἱ. ἐμβάται (καβαλλάροι) τῆ γε-
ρανῶν. Λυκιαν.

Ἱππόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ γλῶσσαν ἵππω ἔχων.
Οὐδετ. Ἱππόγλωσσον, τὸ. ὄνομα χόρτυ τινὸς, τὸ ὁ-
ποῖον φαίνει νὰ ὁμοιάφηται, Ὑπόγλωσσον. Διοσκορ.
Δ'. 132.

Ἱππογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅστις γνωρίζει τὰς ἵπ-
πους, ἤτοι τὸ ἦθος καὶ τὴν φύσιν αὐτῆ. 2) Ἀντὶ
τῆ, Μεγαλογνώμων. Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴ. 143.

Ἱππόγυποι, οἱ. ἐμβάται (καβαλλάροι) τῆ γυπῶν.
Λυκιαν. ἄλλ. Ἴσορ.

Ἱπποδαμάσης, ου, ὁ, Ἱππόδαμις, ὁ. (δαμάω,
δαμάζω) ὅστις δαμάζει τὰς ἵππους, ἱππεῖς, ἔ-
φιππος.

Ἱππόδασυς, εῖα, υ. ὁ μὲ πυκνὰς τρίχας ἵππων
κεκοσμημβους. ὁ ὀξὺς ἱππείων ξυλίνων λόφον ἔχων. Ἰλ.
Ν. 714.

Ἱππόδεσμα, τὰ. τὰ δέσματα τῆ ἵππων, οἷον χαλι-
νοὶ, σίδηρα, κυνέκια, κ. τ. τ. Εὐειπ.

Ἱπποδέτης, ου, ὁ. (δέω) Σοφοκλ. "ἱππόδετος
"ῥυμὸς". λωρίον ὀφὲ τῆ ὁποίυ δένυσι τὸν ἵππον καὶ
σύρσιν, ἢ κρατοῦσιν αὐτὸν, (καπίστριον). Παυσαν.
Βοιωτ. 26.

Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ. (διώκω) παυτὸν τῷ, Ἱπ-
πηλάτης.

Ἱπποδρομὴ, ἡ. Ἀεισαιν. Α'. 8. τὸ ὀφφίκιον ἢ ἡ
γνῶσις τῆ ἱππιδρόμυ. ἀμφ.

Ἱπποδρομία, ἡ. ὁ δρόμος - τὸ ξύξιμον τῆ ἵππων.
ὁ ὀφὲ τῆ ἵππων ἀγών. (τὸ κόσβυμα τῆ ἀλόγων
μὲ ἅμιλλαν ποῖον ν' ἀπεράσῃ τὸν ἄλλον).

Ἱπποδρόμιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ἱπποδρομίαν ὑπάδειος
ἢ διωκισμβους. "ἱππιδρόμιος μὶω". καθ' ὃν ἐγίνοντο
τὰ ἱπποδρόμια. "Ἱππιδρόμια, τά". ἑορταὶ καθ' ἃς
ἔβεχον ἤτοι ἠγωνίζοντο ὀφὲ τῆ ἵππων. Ἐν Κωνσα-
ντινουπόλει ἐλέγετο Ἱπποδρόμιον, ὁ τόπος τὸν ὁποῖον οἱ
τυρκανεῦντες νεῶ "Ατμειδαὶ, λέγουσιν. ἐκ τῶ

Ἱππόδρομος, ὁ. ὁ δρόμος τῆ ἵππων, τὸ κόσβυμα
τῆ ἀλόγων. ὁ ὀφὲ τῆ ξυξίματος τῆ ἵππων ἀγών.
Καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἐγίνετο. Ὀδυσ. Ψ. 330. Κα-
τ' ἀρχὰς ἐγίνετο ἔπος ὁ ἀγὼν ὀφὲ ἐξδυγμβων ἐν τῆ
ἁμάξῃ ἵππων. Τὸν Ὀλυμπιακὸν Ἱππόδρομον θεω-
ρέφει ὁ Παυσανίας ἐν Βιβλ. ς'. Κεφ. 20.

Ἱπποζώνη, ἡ. Ζήν. Ἱππόθηλης.

Ἱππόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τῆ ἵππυ, φορὸς τὰ ἐδῶ, ἢ
φορὸς τὰ κάτω.

Ἱππόθηλης, ου, ὁ. ὁ ἵππους θηλάζων. παρ' Ἀεισοτ.
Ζ. Ἱερ. ς'. 23. ὁ φορὸς ὀχείαν τῆ θηλειῶς ἵππων,
ὅστις ἐθηλάθη ὑπὸ τινος ἵππυ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἱπ-
ποζώνη, ἡ τὰς ἵππους θηλάσασα. ὑπακουσμ. Ὄνος.

Ἱππόθοος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἱπποδιώκτης. Ἡσύχ.

Ἱππόθορος, ὁ. (ἵππος, θόρος) ὁ πὰς ἵππους θο-
ρῶν - - σπερματίζων ἤτοι βατσῶν τὰς ἵππους (ταῖς
φοράδαις) ὄνες. Ἀνακρέων παρὰ τῆ Σχολ. Βίκτω-
ει εἰς Ἰλ. Ω. 277. 2) Ἐπιθέτ. "Ἱππόθορος νό-
μος". Πλούταρχ. μελῳδία τὴν ὁποίαν μεταχειρί'ον-
ται καθ' ὃν καιρὸν ὁ ὄνος βατσαίνει τὴν ἵππον. "Ταῖς
"δὲ ἵπποις μιγιυμβύαις, οἷον ὑμβύαιος, ἐπαυλεῖται
"νόμος αὐλῳδίας, Ἱππόθορον τοῦτον κεκλήκασιν οἱ μου-
"σικοί". Κλήμ. παιδ. β'. 4.

Ἱππόθυτέω, ῶ. ἵππους θύω.

Ἵπποιϊν, δυϊκ. Ποιητ. αὐτὶ, ἵπποιν.

Ἱππόκαμπη, ἡ. ἡ, Ἱππόκαμπος, ὁ. μυθολογύ-
μβοντι θαλάσσιον θηρίον, κυριῶς τὸν ἱππὸν ἔχον,
ὅτις ἐν πάντῳ τῷ ποδῶν τόπον ἐπέχει, ὑπὸ τῶ ὁποίυ
ζωγραφίζυσιν οἱ ζωγράφοι τὰς θαλασσίας θεὰς ἱπ-
πεύοντας καὶ ἁμαξεύοντας. Παρὰ Σξέβ. Γ'. Ὁ Πο-
σειδῶν κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα αὐτῆ σὺ Ἱππόκαμπον,
ὅστις ταῖς δικτυεῦσι κίνδυνον φέρει. Ὁ Αἰλιανὸς
(Ζώων Ἰδιορ. ιδ'. 20.) καλεῖ ὅτω τὸ ἰχθυῶ τινα,
ἴσως ὁ τῆ Λινναίυ Syngnathus hippocampus. ὅρα

Ἱππόκαμπιον, τὸ. Ὑποκορ. παρὰ Πλυδ. Ε'. 97.
εἶδος ἐνυάτιν (Σκολαικίων) ἱππόκαμπος σχῆμα ἔχον.

Ἱππόκανθαρος, ὁ. εἶδος καυθάρυ μεγάλυ. Ἀ-
εισοτ.

Ἱππόκελευθος, ὁ, ἡ. (κέλευθος) ὁ ἐφ' ἵππων
ποιούμβους τὴν κέλευθον, ὅστις κάμνει τὸν δρόμον τῆ
καβάλλα, ἢ ἐφ' ἁμάξης, παυτὸν τῷ, Ἱππεύς. μόνον
τρεῖς ἐν Ἰλ. Π. 126. 584. ἢ 839. κεῖται "Ἱππο-
κέλευθε", ὅπυ ὁ Σχολ. ὁροσίστοι καὶ τὸ, Ταχύ-
πατε, ἱππικὲ, ἢ, ὁ παραπλησίων ἵπποις ὁρμὴν ἔ-
χων, ὅπυ ἄλλοι, ἱππόκελευθα, ἀναγινώσκυσιν. Ὁ
Ἡσύχ. ἑρμην. ὀφὲ τῆ, Ὁ ἵππους κελεύων, ἱππεύς,
ἢ ὁ πολλὴν ὁδὸν πορευόμβος.

Ἱππόκενταυρος, ὁ, ἡ. (ἵππος, κένταυρος) τέ-
ρας τι ἐν Θετταλίᾳ μυθολογηθὲν, τὸ ὁποῖον ἐῶ κατὰ
τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, ὃ ἐ-
στὶν, Ἱππόμορφος ἄνθρωπος. Πιθανῶς ὅμως ὅτι τοι-
αυτόμορφος θεωρέφηται τὸν τρῶτον ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον
εἶδαν ἐφ' ἵππυ καθήμβον. Ἡ Ἴσορ. παρὰ Παλαιφά-
τῳ. ἢ Διοδ. Σικ. δ'. 72.

Ἱπποκομέω, ῶ. ἐπιμελοῦμαι-θεραπεύω ἵππους. πα-
ρὰ Ἀεισοφ. παυτὸν τῷ, Ἱπποζοφέω.

Ἱππόκομος, ὁ, ἡ. (κομέω) ὅστις ἀσκεῖται
(κά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

(κάμνω τιμάει), ἔχω τὴν φροντίδα τῶν ἵππων, θῆλυς, (σείζης).

Ἱππόκομης, ὁ, ἡ. (κόμη) πεπτὸν τρ, Ἱππόδασυς, ὁ ἐξ ἱππείων τειχῶν τὸν λόφον ἔχων. Ἰλ. Φ. 132.

Ἱπποκορυσὴς, ἔ, ὁ. Ἰλ. Β. 1. "Ἱπποκορυσταὶ ἄνδρες". καθόλε σημαίνει τὸ, Μαχηταὶ, οἱ ἵππες ἐπιλίζοντες, ἢ οἱ ἐφ' ἵππων μαχόμβυοι, ἢ κατ' Ἀπολλών. οἱ ἐφ' ἵππων καθωπλισμβύοι. ὅπε ἄλλοι, Ἱπποκόρυσοι, ἀνέγνωσαν καὶ ἡμλιῶ. ἀβλ τῆς ἐκ τῆ, Κόρυς, παραγωγῆς, ὃ ἐσὶ, Μαχηταὶ τὰς κεφαλὰς ἐχοντες μεγάλω ἢ ἐξ ἱππείων τειχῶν ἀβλ τὰ λόφε κατεσκευασμβύω· βέλτιον μβύοι τὸ πρῶτον.

Ἱπποκόων. Ζήτ. ἐν τρ, Κοάω.

Ἱπποκρατέω, ἔχω τὴν διύαμιν μεγαλητέραν εἰς τὸ ἱππικὸν, ἤπει ὑπερτερῶ - εἶμαι ἀνώτερος τινὸς κατὰ τὸ ἱππικὸν, ἢ ἀβλ τέτε νικῶ αὐτόν. ἀβλ τῆ ἱππικῆ κατασκευαβῶ τινός. Θεκυδ. ς'. 71.

Ἱπποκρατία, ἡ. τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν. τὸ ἔχειν μεγαλητέραν διύαμιν εἰς τὸ ἱππικόν. καὶ ἡ ἀβλ τῆ ἱππικῆ νίκη καὶ κατασκεύβισις. Ξενοφ. Κυρεπ. Α'. φ'. 24.

Ἱπποκρημνος, ὁ, ἡ. πολλὰ κρημνώδης. Ἀεισοφ. Βάξ. 929. "Ῥῆμα ἱπποκρημνον". λίαν αὐθαδες-πολμηρόν.

Ἱπποκροτέω, ῶ. παρὰ Σιωισ. Ἐπίς. 130. "Ἅπαντα ἱπποκροτεῖται". ὅλα ἠχῶσιν (ἠχολογῶσιν) λόγε φωνὰς καὶ κτύπες τῶν ἵππων καὶ ἱππέων. ὅπε ὁ Βυβλίος ὀρθότερον, Ἱπποκρατεῖται, ἀνέγνωσεν.

Ἱπποκρότος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆ κτύπε τῶν ποδῶν ἵππων κροῦσ-ηχῶν. Εὐεπ. Ἱππόλ. 229. ᾗ Ἀνάλεκτ. Β'. 46. "Συεία ἱπποκρότος".

Ἱππολάπαθον, τὸ. εἶδος λαπάθε. Πλίν. 20. 21.

Ἱππολείχην, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 945. ὃ ἐσὶν, ἵππειος λειχλών.

Ἱππολεχὴς, ὁ, ἡ. (λέχος, ἵππος) Παυσαν. Ἀρκ. 42. "Ἱππολεχὴς Διώ". ἡ μετὰ ἵππε συνδρεθεῖσα, ἢ ἡ ἵππον γβνήσασα.

Ἱππομανὲς, έος, τὸ. φῦμα τι ἢ δέρμα, μετὰ τῆ ὁποίε γβνᾶται τὸ ἱππίδιον, ᾗ τὸ ὁποῖον ζώγει μετὰ τὸν γβνησιν ἡ μήτηρ αὐτέ, κατὰ τὸν Θεόφρας. "Ἡ Ἵππος ἀπεδίει τῶν πώλων τὸ ἱπτομανὲς". τὸ ὁποῖον ὁ Αἰλιανὸς, ἐν Γ'. 17. "Σαρκίον κὴ τῶν "μετώπω", λέγει, καθὼς ἔτι καὶ ὁ Σχολ. Θεοκρίτ. Β'. 48. Τινὲς δίδυσι μίαν ἄλλην ἀρχὴν καὶ ἄλλην τόπον τέτε, Ὁ αὐτὸς Αἰλιαν. ἐν ΙΔ'. 18. Ζώων Ἱσορ. λέγει ὅτι ζητῶσι θαυμάσιως τῶτο αἱ φαρμακίδες, καὶ καταχρῶνται τέτῳ μίσον τῶς ἐρωτας ᾗ ἄλλας πανάτυπες δεισιδαιμονίας, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀναμεμίχασι. "Τέτῳ χρῶνται τῶς φίλτρα αἱ φαρμα-"κίδες". Ἡ λέξις ὁμως σημαίνει Μανιώδη τινα ἔρωτα τῶν ἵππων. Ζήτ. Ἱπτομανὴς.

Ἱππομανέω, ῶ. (μαίνομαι) κυρίως ἐπὶ ἵππων θηλειῶν, αἵτινες ἔχυσι μανίαν τῶς συνεσίας. 2) Ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων κοινῶς, οἵτινες ἔχυσιν ὑπερβολικὴν ἐπθυμίαν τῶς συνεσίας. 3) Ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες ἔχυσι μανίαν εἰς τὰς ἵππες, ὃ ἐσὶν, ἀγαπῶσι ὑπερβολικῶς τὰ ἄλογα.

Ἱππομανὴς, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) ἵππος ἔχων μανίαν τῶς συνεσίας, καὶ ἐνταῦθα ὁ ἄσωτος, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος. Ἀεισοτ. Ζ. Ἱσορ. ς'. 2) "Ὅστις ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ἄλογα. 3) Παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 144. λεηβάδες, τὰ ὁποῖα θηκεύονται συχνὰ ὑπὸ τῆ ἵππων. "Σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶνα κηβῶνα". ὅπερ ὁ Σχολιαςὴς φησίν· "Λέγει αὐθέντην καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ ἀβλ τὸ πλῆθος. τὸ ὁπᾶον ἐκφράζει ἡ σωπῆσια ἀβλ τῆ, Διὰ τὸν ὁπᾶον ἐσὶν ἐκ ξελαίνονται τὰ ἄλογα. Ὁ Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἱσορ. Ε'. 22. ὡσὲ τὰ αὐχενίρα Ἱπτομανῆς ἔτω φησίν." Ὅταν δὲ πέκῃ ἡ Ἵππος, τό, τε χωλεὸν αὐτῆς καπεδίει, καὶ ἀπεδίει τῆ πώλῳ ὃ θηφύεται κὴ τῆ μετώπῳ τῶν πώλων ὃ καλεῖται Ἱπτομανές. ἔσι δὲ τὸ μέγεθος, ἔλαττον μικρὸν ἰχάδος, τὴν δὲ ἰδέαν πλατὺ, ὡσεφερὲς, καὶ μέλαν. τῶτο εὐθὺς φᾶγ λαβὼν, καὶ ὀσφρῶται ἡ ἵππος, ἀβίσατται καὶ μαίνεται ὡσὲ τὴν ὄσμλν. διὸ ὃ καὶ αἱ φαρμακίδες ζητῶσι καὶ συλλέγυσιν αὐτό".

Ἱπτομανία, ἡ. ὁ ὡσὲ τὰς ἵππες μανιώδης ἔρως, καὶ ἡ κλίσις ὡσὲ τὸ ἱππεύειν καὶ ἀγωνίζεσται ἀβλ τῶν ἵππων.

Ἱπτομάραθρον, τό. τὸ ἄγριον ἤτοι τὸ μέγα μάραθρον.

Ἱπτομαχέω, ῶ. ἀβλ τῶν ἵππων μάχομαι.

Ἱπτομαχία, ἡ. ἡ ἀβλ τῶν ἵππων μάχη. ἐκ τε,

Ἱπτόμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) ὁ κὴ ἡ ἀβλ τῶν ἵππων μαχόμβυος, ἱππεύς. Ἐπιχάμ.

Ἱπτόμητις, ὁ, ἡ. (μῆτις, ἵππος) πεπτὸν τρ, Ἱππικὸς, ὁ θηπάδευος εἰς τὴν καβαλλαρίαν ἢ εἰς τὸ ἱππεύειν, ἱππεύς. Πίνδ. Ἴσθμ. Ζ'. 12.

Ἱπτομιγὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἵππος, μίγνυμι) ὁ μετὰ ἵππε ἢ μετ' ἱππείας μορφῆς μεμιγμβύος.

Ἱπτομολγία, ἡ. τὸ ἀρμέγειν τὰς ἵππες, καὶ τὸ ζῆν ἐπὶ τῷ ἱππίῳ γάλακτος. Σκύμν. Λεί. φ. ιχ. 116.

Ἱπτομολγὸς, ὁ, ἡ. πεπτὸν τρ, Ἱππημολγὸς. ἀμφ.

Ἱπτόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ ἱππείαν μορφὴν ἔχων.

Ἱπτομύρμηκες, οἱ. οἱ ὑπάβαται τῶν μυρμήκων. οἱ μύρμηκας ἔχοντες καβαλλικεμβύες. Δεκικιν. Τὸ παρ' Ἀεισοτέλ. Ζ. Ἱσορ. Η'. 28. ὁ Πλίνιος 11. 30. μετέφρασε ἀβλ τῆ Formicæ pinnatæ, μύρμηκες πτερωτοί.

Ἱπτονομεὺς, έως, ὁ. ὁ ἵππες νέμων, ἱπποβοσκός. (χερκιλετζῆς, Τυρκ.)

Ἱπτονόμες, ὁ. ὁ ἵππες νέμων - βόσκων.

Ἱπτόνομος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ἵππων βοσκημβύος, ἢ βοσκώμβυος. Οὐδετ. Ὑπόγομον, τό. ἀρχεῖα τε ὀπσὰ καμβάνει τις ἀβλ μιᾶν λειβαδίν τινος, ὅπε βόσκυσι οἱ ἵπποι.

Ἱπτονώμας, ᾶ, ὁ. (νεμάω) ὁ τὰς ἵππες δοκιμῶν. Εὐεπ. Ἱππόλ. 1399. Ἀεισοφ. Νεφ. 567.

Ἱπτόομαι, ἔφαν. γίνομαι ἵππος ἢ μεταμορφβμαι εἰς ἵππον.

Ἱπτοπέδη, ἡ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. Καμπύλη τις γραμμὴ, ἥτις σωδέεται μετὰ τῆς Κισοειδῦς. Ἐκ τῆ, Πέδη ᾗ Ἱππασία, παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Ζ'. 13. ᾗ 14. ὡσὲ ἧς ὁ Πολυδ. λέγει. Πέδη δὲ Ἱππασία, ἡ κυκλοτερὴς. Ἐπιμήκης δὲ πέδη, ἡ μῆκος τρ κύκλω προσιθεῖσα.

Ἱπτοπείρης, ᾶ, ὁ. (πεῖρα) Ἀναχρ. 59. "Ἱπ-"ποπείρης ἐπεμβάσης". θηπάδευος - θηπήμων ἱππβύς. ὁ πεῖραν ἵππε ἢ τῆ ἱππεύειν ἔχων. ὅπε ἡ τῶν Ἀλβδ Ἐκδοσις, Ἱπποσείρῳ, ἔχει.

Ἱπτοπῆραι, αἱ. παρὰ Σενέκα ἐν τῇ Πήρᾳ, Ἵπτος, ξαβὰς, δυσκίνητος τῆ ἱππέως. (χεϊμπὲς, Τυρκ.)

Ἱπτοπόλος, ὁ, ἡ. (πολέω) Ποιητικ. πεπτὸν τρ, Ἱππικός. θηπάδευος εἰς τὸ δι' ἵππων ἀμαξεβῆναι ἢ ἱππεβῦναι. Ἰλ. Μ. 4. Ξ. 227.

Ἱπτόπορνος, ὁ, ἡ. ὡς καὶ τὸ, Ἱππόβιγος. ὁ ἀεὶ τὸ ἄκρον ἀσελγὴς - ἀκόλαστος ἀνθρωπος. Ἀλκίφρ.

Ἱπτοποσειδῶν, ῶνος, ὁ. πεπτὸν τρ, Ἵππιος Ποσειδῶν.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἱπποπόταμος, ὁ. ἵππος τῦ ποταμῦ. ζῶόντι μέγα ἐν τῷ ποταμῷ Νείλῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον δύεσκόμενον. Ἡ φωνὴ παρ' Ἡροδότ. Β'. 71.

Ἱπποπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ ἵππους.

Ἵππος, ὁ. (ζῶον πεζόπουν) τὸ ἄλογον. Ἵππος, ἡ. ἡ φοράδα. κατ' Εὐσάθ. λέγεται παρὰ τὸ, Ἵπασθαι τοῖς ποσί. 2) Ἡ ἵππος, αὐτὸ τῦ, Καβαλλαρία, ὅ ἐστι, Σύγκλημα στρατιωτῶν ἀφ' ἵππων μαχομένων. Ἡρόδοτ. Ε'. 98. "Καπὶ πόδας ἐλαλύθεε ἵππος "πολλὴ, διώκουσα τὺς Παίονας". ὡς καὶ "Ἡ δίωκο- "σία ἵππος". Θουκυδ. Α'. 62. αὐτὶ τῦ, Διακόσιοι ἀνδρες ἔφιπποι. "Οἱ ἵπποι, αὐτὶ οἱ Ἔφιπποι, οἱ ἱππεῖς. 3) Ἡ ἀκόλαστος γυνή. 4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 5) Εἶδος ἰχθύος. 6) Νόσος τις τὰς τὺς ὀφθαλμὺς, ὁπόταν ἐπιλ. ὁ ὀφθαλμὸς ἐξω παίπτα κινεῖται. 7) Εἰς τὰ σωθέντα συχνάκις σημαίνει τὸ Μέγα καὶ Πολύ, ὡς καὶ τὸ, Βῦς, οἷον Ἱππόπορος, κ. τ. τ. Παρὰ Πλουτάρχ. Θεμιστ. ς'. κεῖται. "Ἠπείλησε τὸν οἶκον αὐτῦ ταχὺ ποιήσειν δάφνιον ἵπ- "πον". τὸ ὁποῖον καπωτέρω ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς ἐξω τῦ "Αἰνιξάμενος ἐγκλήματα συγγενικὰ καὶ δίκας πρὸς αὐ- "θρώπω φορὸς οἰκείας τινὰς παράξειν". ὅπερ ἡ ἑκάστου κυρίως Βλάβην σημαίνει διὰ ὑπερβολῆς. Ἡ ἰσοτία τῦ Δερείου ἵππου, παρ' Εὐσαθ.

Ἱπποσέλινον, τὸ. εἶδος σελίνου. Θεοφρ. Ζ'. 26.

Ἱπποσόας, ὁ. καὶ, Ἱπποσόος, σόα, ὁν. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. Γ'. 36. (σόω, σῴω) παυτὸν πρὸς, Ἱππηλάτης.

Ἱπποσασία, ἡ. ᾗ, Ἱπποσάσιον, τὸ, ᾗ, Ἱππόσασις, ἡ. (ἵππος, σάσις) ὁ τόπος ὅπου ἵστανται οἱ ἵπποι, Σταῦλος, αὐχήν. Ὁ Εὐστ. Ἄλκ. 596. καλεῖ τὴν Ἐπέραν "Ἀτλίᾳ κνεφαίαν ἱππόσασιν". ἐξ ἐναντίας ἐν τοῖς λευφαίοις Φαέθ. καλεῖ τὴν Πρωΐαν, "Ἠλίᾳ ἱπποσάσεις".

Ἱπποστράτηγος, ὁ. ὁ στρατηγὸς τῦ ἱππικῦ. ὁ Γενεράλης τῆς Καβαλλαρίας.

Ἱπποσύνη, ἡ. ἡ τέχνη τῦ ἱππεύειν, ἤτοι ἡ Ἱππική. Παρ' Ὁμήρ. ἡ τέχνη τῦ διοικεῖν τὺς ἵππους ὁπόταν καὶ ἐκ τῆς ἁμάξης μάχεσθαι. Ἰλ. Λ. 503. Παρ' Εὐειπ. Ὀρέσ. 1397. καλεῖται "Δαρδανία, "Γανυμήδους ἱπποσύνα". ὅπερ αὐτὸς ἐγυμνάζετο τὴν ἱππικήν. Τινὲς ἀναφέρουσι αὐτὰ φορὸς τὸ Γανυμήδης ὡς Γενικ. τῦ Ἱπποσύνης, ἵνα ᾖ παυτὸν πρὸς Ἱππότης. ἐκ τῦ

Ἱππόσυνος, ὁ. παυτὸν πρὸς, Ἱππικός. Ζήτ. Ἱπποσύνη.

Ἱπποτέυκτων, ονος, ὁ. ὁ ἵππους τεκταίνων. Λυκόφρ.

Ἱππότης, ου, ὁ. Ἔφιππος, Ἱππεύς, καβαλλάρης. Ἡρόδοτ. Ζ'. 40. ᾗ ὁ ὡς ἱππικῆς εἰδήμων. Ποιητ. ἔστι καὶ, Ἱππόται.

Ἱππότιγρις, εἶδος μεγάλης Τίγρεως. Δίων Κάσ. ἔστι δὲ αὐτὸ παρομοία πρὸς ἀγελαῖο Οἰῶ, πολλὰ παρ- ρία, σακπειδὴς μετὰ ποικιλωμάτων.

Ἱππότιλος, ὁ. νόσος τῆς ἵππων ὁπόταν ἔχωσι ἀβάρροιαν. Τιβέριος Ἱππιατρ.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ. ὁ ἐφ' ἵππῳ τοξεύων.

Ἱπποτραγέλαφος, ὁ. μυθῶδές τι ζῶον τὸ ὁποῖον παρέχεσθαι ὡς ἵππον, βοῦν, καὶ ἔλαφον. Ἀθλιὰ.

Ἱπποτροφεῖον, καὶ, Ἱπποτρόφιον, τὸ. τόπος ὅπου βοσκόνται ἢ ἀναβοσκόνται οἱ ἵπποι, Σταῦλος.

Ἱπποτροφέω, ὁ. βοσκῶ ἢ ἀναβοσκῶ ἵππους, φυλάττω ἵππους εἰς τὸν σαῦλον. Ἰσοκράτ. ιγ'. "Τὸ ἱππο- "τροφεῖν — τῆς δυσμονεστάτων ἔργον ἐστίν". Παρὰ Διοδώρ. Σικ. Δ'. 15. "Πόαν ἱπποτροφεῖν". μεταχειρίζεσθαι αὐτὰ διὰ τροφὴν τῦ ἵππων.

Ἱπποτροφία, ἡ. τὸ βοσκεῖν ἢ κρατεῖν ἵππους. παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο διότι οἱ πλουσιότεροι ἐκράτουσαν, καὶ ἔβοσκον ἵππους δι' ἰδίων δόξων, τὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ἐδίδουν εἰς τὸ κοινὸν ἐξὸ τὴν χρῆσιν τῦ ἱππικῦ στρατεύματος. Ξενοφ. Οἰκον. Β'. 6. ἔτι δὲ καὶ τὸ βοσκεῖν ἵππους φορὸς χρῆσιν τῦ ἱππικῦ ἀγῶνος.

Ἱπποτροφικὸς, κὴ, κόν. ὁ εὐπκω- ἁρμόζων εἰς τὸν ἱπποβοσκὸν ἢ εἰς τὴν ἱπποβοσκίαν.

Ἱπποτρόφος, ὁ, ἡ, ὁν. ὁ ἵππους βοσκῶν. Ζήτ. Ἱπποβοσκία.

Ἱπποτυφία, ἡ. (τύφος) ὁ εἰς τὸ ἄκρον τύφος, μεγάλη ὑπερηφάνεια, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κομπασμός. Διογ. Λαέρτ. ᾗ Λακιαν.

Ἱππουκρίνη, ἡ. ἡ τῦ ἵππου πυγή. Θέλουσιν ὅτι ὁ Πήγασος ἐπὶ τῦ ὄρους τῦ Ἑλικῶνος κτυπήσας ἐξὸ τῆς ποδῶν τὴν γῆν ἔβοσκε πώλους τὴν πυγήν.

Ἱππούριον, τὸ. Ἀράτ. 438. "Ἱππούρια", αὐτὶ, Τὰ ὠραῖα ἵππου.

Ἱππουρεὺς, ὁ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος. *Hippurus*.

Ἱππουρις, ιδος, ἡ. (ἵππος, οὐρὰ) οὐρὰ τῦ ἵππου (ἀλογοουρά). Αἰλιαν. Ἰς'. 21. καὶ ἐνπεύθεν ὁ ἐπὶ τῆ ἀνεκεφαλαίᾳ λόφος ὑπὸ τειχῶν ἱππείας οὐρᾶς.

Ἰλ. Τ. 382. 2) Εἶδος χόρτου παρόμοιον τῇ ἱππείᾳ οὐρᾷ, ἐν ὑγρεῖς φυόμενον τόποις. Γεωπονικ. Β'. 6. 3) Νόσος τις ἀνὰ τὰ αἰδοῖα.

Ἵππουρος, ὁ, ἡ, ὁν. ὁ ἱππείαν οὐρὰν ἔχων. 2) Εἶδος ἰχθύος. 3) Ταυτὸν πρὸς, Σκίουρος εἶδος ἐντόμου. Αἰλιαν. Ζ. Ἰσορ. ΙΕ'. 1.

Ἱππόφαες, Ἱππόφαιες, Ἱππόφαισον, τὸ. καὶ, Ἱππόφεως, έως, ὁ. καὶ, Ἱππόφυες, ᾗ, Ἱππόφυον, τὸ. ὁνομάσιαι (κατὰ μέρος διεφθαρμένα) ἑνὸς καὶ τῦ αὐτῦ φυτῦ. Παρὰ Θεοφράστ. Φύτ. Ἰσορ. ς'. 1. καὶ 5. τὸ φυτὸν Φέως, καὶ Ἱππόφεως, ὁ. ἔχουσι πλησίον τῆς φύλλων ἀκανθὰς, ὅπου καὶ τὸ Φέως καλεῖται ἔτι καὶ Σπιβή. Ὁ Διοσκορίδ. (Δ'. 162.) ἀναγράφει τὸ Ἱππόφαες, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος (22. 12.) ὡς φυτὸν τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ἐειυργοὶ φορὸς τειβλιῦ καὶ ξέσιν τῆς ὑφασμάτων, καὶ τὸ ὁποῖο ἡ ῥίζα κινεῖ τὴν κοιλίαν. Ἱππόφαισον, καλεῖ ὁ Διοσκορίδης σὺ χαμαλὸν φυτὸν, ἀκανθώδη φύλλα ἔχον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται καθὼς καὶ τὸ Ἱππόφαες. τὸ ὡρῶπον καλεῖ ὁ Λιννάιος, *Hippophæ rhamnoides*, τὸ δὲ δεύτερον, *Centaurea Calcitrapa*.

Ἱππόφοβας, άδος, ἡ. ἡ φοβεῖσα τὺς ἵππους. Ἐλέγετο ὅτι μυθῶδές τι χόρτον. Πλίν. 24. 17.

Ἱππόφορβεὺς, έως, ὁ. παυτὸν πρὸς, Ἱππόφορβος.

Ἱππόφορβία, ἡ. παυτὸν πρὸς, Ἱππόβοσία.

Ἱππόφορβιον, τὸ. παυτὸν πρὸς, Ἱππόβοσκεῖον. Εὐειπ. Ἡλέκτ. 623. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ, Κατέσιεν, ἢ Ἀγέλη ἵππων.

Ἱππόφορβος, ὁ. (φέρβω) παυτὸν πρὸς, Ἱππόβοσκος. ὁ βοσκῶν ἢ βόσκων τὺς ἵππους.

Ἱππόφοριος, έως, ὁ. Ἵππος βάδην πορεύόμενος. Ἀμφ.

Ἱππόφυες, έος, τὸ. ᾗ, Ἱππόφυον. Ζήτ. Ἱππόφαες.

Ἱππόχαρμης, ου, ὁ. παυτὸν πρὸς, Ἱππιοχάρμης. Ζήτ. ἐν πρὸς, Χάρμη.

Ἱππόω, ῶ. (ἵππος) "Ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον "καὶ τοῖχον ἃ λέγουσιν, αὐτὸς δὲ τοιχᾶσθαι καὶ ἱππᾶ- "σθαι καὶ ἀνθρωπᾶσθαι". Πλούταρχ. ἀνὰ τῆς Ἀκαδημαικῶν, οἵτινες ἐποίουν ἐν ἑαυτοῖς μόνον τὴν παράσασιν τῦ τοίχου τῦ ἵππου καὶ τῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ πρὸς ὄντι τὰ τοιαῦτα ἐκτὸς αὐτῆς μὴ ὄντα.

Ἱππώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῦ ἵππου ὤν.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. σαῦλος (αὐχὴν) τόπος ἢ οἶκος ἐν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὦ ἵστανται οἱ ἵπποι. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ὅπου εἶναι ἡ παρὰ τῇ νεωτέρων λεγομένῃ Πόσα, εἰς ἣν φυλάττονται ἵπποι ἀφ' ὑδρόμυς καὶ ὁδοιπόρυς, ὁ παρὰ τοῖς Τ. Μεζιλχανές, λεγόμενος. Poststation. Ξενοφ. Κυρεπαιδ. Η'. ς'. 17. Ζήτ. ἐν τῇ, Ἀγγαρεύω.

Ἱππωνεία, ἡ. παυτὸν τῇ, Ἱππωνία.

Ἱππωνεύω, ὦ. ἀγοράζω ἵππυς.

Ἱππώνης, ες, ὁ. (ὠνέομαι) ὅς τις ἀγοράζει ἵππυς.

Ἱππωνία, ἡ. (ἱππωνέω) τὸ ἀγοράζειν ἵππυς.

Ἵπταμαι, Μέλ. πτήσομαι. παυτὸν τῇ, Πεπόμαι, καὶ, Πέπταμαι. (ἐκ τῆ ὁποίᾳ καὶ ὡρηπχθη) Πετῶ, Ἀπετῶ. Τὸ Ἵπταμαι, καὶ Ἵπτημι, εἰσὶν οἱ μακλακώτεροι σχηματισμοὶ ἐκ τῆ Πτάω, ὅθεν τὸ Πτήσω, Μέσ. Πτήσομαι, Παρακ. Πέπτηκα. Παθητ. Πέπτημαι. Μέσ. Ἀόρ. Β'. Ἐπτάμην. τὸ Πτάω, γίνεται ἔτι καὶ Πτῆμι, ὡς καὶ τὸ Βῆμι ἐκ τῆ Βάω. ὅθεν Ἔπτλω, Ἀπαρέμφ. Πτλῶαι, Μετοχ. Πτάς. Ὁ ἐκ τῆ Ἵπταμαι Ἀόριες. Ἐπτάμλω, καπί τινας παραπλήσεις δλν εἶναι σιωπᾶσθαι ἐν χρήσει.

Ἵπτω, Ἴπτω. Μ. Ἰφθμαι, ἐν Ἰλ. Α. 454. Β. 193. καὶ Π. 237. ἑρμῆν. ἀφὰ τῆ βλάπτω, κατὰ τλὼ παραπήρισιν τῆ Σξάβωνος Βιβλ. Η. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Δυσυχίαν-θλίψιν ὀξαποξέλλω". ὅπε καὶ δύναται παρχθλῶαι ἐκ τῆ, Ἴπτω, Ἰπόω. Ζήτ. Ἐνίπτω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Ἴφαντο, ἐμίσησαν". καὶ, Ἴφας, ἀδυήσας. καὶ, Ἴφεται, κακώσει, ἐνοχλήσει. Τὸ δὲ "Ἰφόμβυον, φθίναπε" παρ' αὐτῇ, εἶναι ἐκ τῆ, Ἴφω. Ἐντεῦθα φαίνεται, ὅτι αὐήμει καὶ τὸ, Ἴφον, δισμωτήριον. Οἱ Θεσσαλοὶ ἐλεγῶντο πῇ, Ἴμφαι, αὐτὶ τῆ Ζιῦξαι. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημειώσατο, ὅς τις καὶ τὸ, Ἰμφιος Ζιδὺς, αὐτὶ τῆ, Ζύγιος, ἔχει.

Ἵπωσις, (ἱπόω) θλίψις, πίεσις.

Τὸ Ι μετὰ τῆ Ρ.

Ἶραι, Ἶραι, Ἰρῶν, Ἰράων, σιώαξις, σιωάθρωσις, τύπος ὅπε σιωάζονται καὶ ὁμιλῆσι, ἀγορὰ, ἐκκλησία. Ἰλ. Σ. 531. Ἐκ τῆ Εἴρω. Ζήτ. Εἰρέα.

Ἰρά, πλ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱερά, θυσίαι, ἑορταί. ἔτως ἔτι καὶ τὸ, Ἰρδὺς, Ἰρπίη, ἡ. αὐτὶ, Ἱερδὺς, Ἱέρεια, κ. τ. τ.

Ἰράομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱεράομαι.

Ἶρερος, Ζήτ. ἐν τῇ, Εἴρερος.

Ἰρεύω, αὐτὶ, Ἱερδύω. καὶ

Ἰρήϊον, αὐτὶ, Ἱερήϊον. Ὀδυσ. Ξι. 94.

Ἴρηνη, Ἴρενος, Ἡρόδοτ. Θ'. 85. Ζήτ. ἐν τῇ, Εἴρλαι.

Ἴρηξ, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱέραξ. Ζήτ. ἐν τέτῳ. Ὀδυσ. Ν. 86.

Ἰρηνόμικτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἰείνε μεμιγμένος.

Ἴρινος, νη, νον. ὁ ἐκ τῆς Ἴειδος καπεσκδασμένος. ὀξαιρέτ. Ἴεινον, τό. ὑπακκεμ. Μῦρον, μύρον ὀξ' Ἰειδος.

Ἰριειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ἐκ τῆ εἴδυς τῆς Ἴειδος.

Ἶρις, ιδος, ἡ. παρ' Ὁμήρ. ἡ ἄγγελος τῇ θεῶν. Ἰλ. Β. 786. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 198. φέρει τὴ Ἀχιλλέως τὰς δλχάς. παράγεται ἐκ τῆ Εἴρω, Ἔρω, ὁμιλῶ, λέγω, εἰδοποιῶ, ἀπαγγέλλω. Ζήτ. Ἴρος. 2) Τὸ ἐν ἐρανῷ ἤτοι ὡὲ τὸν αἰέρα ποικιλόχρουν τόξον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀφὰ τῇ ἀκτίνων τῆ ἡλίε μετὰ τλὼ βροχλὼ (ἢ δόξα), τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Ζωνίω ἐν ἐρανῷ, καλεῖ. Ἀεισοτ. Κόσμ. καὶ ἐντεῦθεν ὅλα τὰ τοιαῦτα τόξα ἢ κύκλοι ποικιλόχροοι, τὰ ἐποῖα φαίνονται καὶ εἰς ἄλλα σώματα. π. χ. "Ἴεις ὡὲ λύχνον ἢ ἀφὲ λύχνε ἀφαμνομβύη". Θεόφρ. ἀφ' ἑπομβύως" ὁ ὡὲ τλὼ κόρλω τῆ ὀφθαλμῆ χρωματισμβύος κύκλος. 3) Φυτόν τι ἐκ τῆ εἴδυς τῆ Κεύνου, τῆ ὁποίᾳ ἡ ῥίζα εἶναι δλώδης.

Ἰρμός, ὁ. παυτὸν τῇ, Εἱρμός. Ἡσύχ.

Ἰροδρόμος, ὁ. αὐτὶ, Ἱεροδρόμος. Ἀνάλεκτ. Β. 58. ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ἀγωνιστής.

Ἰροργία, ἡ. Ἡρόδοτ. Ε'. 83. ἡμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ, Ἰρυργία, ὃ ἐστὶν, Ἱερυργία, Ἰωνικ.

Ἰρός, Ἰρά, Ἰρόν. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱερός. ἔτω καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα Ἰωνικά.

Ἴρος, ὁ. εἷς Ἀλιήης (ζιήτελας), ὅς τις διακονίθη ὑπὸ τῆ Ὁμήρε ἐν Ὀδυσ. Σ. ἐνταῦθαν καὶ παρὰ τοῖς Νεωτέροις κάθε τοιῆτος ζιήτελας, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Πωχὸς, Πεύης, ὁ μηδὲν ἔχων. Κυείως ὅμως παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τλὼ ἐν σίχ. 7. ἑρμῆν. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Ἄγγελος, ὁ Ἀπαγγέλλων" ὡς καὶ τὸ, Ἴεις, ἐκ τῆ Εἴρω, Ἴρω, ὁμιλῶ, λέγω.

Ἰροφάντης, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱεροφάντης.

Ἰρόχθων. Ζήτ. ἐν τῇ, Ἱερόχθων.

Ἴρω, παυτὸν τῇ, Εἴρω.

Τὸ Ι μετὰ τῆ Σ.

Ἶς, ινός, ἰνί, ἶνα. ἢ ἵνα, τὸ νεῦρον. "Ἵνα πέμψ "ὀξὲ πᾶσαν". Ἰλ. Η. 522. ὡὲ τὴ νδύρων τὰ λαιμᾶ. καὶ ἐνταῦθεν Ἰτίσν, ὁ ζάχηλος (ὁ σβέρκος). καὶ Πλησθων. "Οὐ γὰ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀσέα ἴνες ἔχωσι". Ὀδυσ. Λ. 218. εἰσὶ παρεμοίως τὰ νεῦρα. Ἰλ. Ψ. 191. "Μὴ πεὶν μβύος ἠελίοιο σκιλη ἀμφὶ "ὡὲ χροὰ ἵησιν ἠδὲ μέλεσσιν". ὅπε ὡρέπει νὰ ἐννοήσῃ τινὰς πὰ κρέαπε τῇ μυῶν. Καθόλε δὲ μεπαχειρίζεται τῆτο συχνάκις ὁ Ὅμηρος αὐτὶ τε, Ἰσχὺς, Δυύαμις. ὡς "Ἶς ἐν μέλλεσιν. καὶ μένον μετὰ τε, "Ἐσλὴ, Κραπερὴ, Ἀπέλεθρος, ἀφ' ἧ τὸ "Ἶς κραπερὴ Ὀδυσῆος. "Ἶς ἱερὰ Τηλεμάχε." καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 337." Ἶς βίης Ἡρακλείης". ἡ διύαμις τῆ Ὀδυσεύος, κ. τ. λ. Λέγεται ἔτι καὶ ὅπ' ἀψύχων, ὡς "Ἶς ἀπέμοιο, ποταμέ". Καθόλε δὲ κεῖται παρ' Ὁμήρῳ τὸ, Ἶς, ὅπ' τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καθὼς παρὰ τοῖς Νεωτέροις συχνάκις τὸ, Νεῦρα, ἐπειδὴ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται τὸ, Νεῦρον, καὶ Νδύρον, μόνον ἅπαξ ὅπ' τῆ νδύρων τε σώματος. ὁ δὲ Πίνδαρος πάσει τροφανῶς (Ἴσθμ. Η'. 113.) τὸ "Ἶνα Τροίας "ἐκπαμῶν". αὐτὶ τε, Νεῦρα. καὶ ὅλλω τλὼ διύαμιν, Ἀεισοφ. Εἰρ. 86. "Ἶνας ἀρδρων". ἔθεν τὸ Λατινικ. *Vis*. 2) Παρ' Ἱπποκράτ. καὶ Ἀεισοτ. κεῖται τὸ, Ἶνες, αὐτὶ τῦ, τὸ ἰνῶδες κρέας ἐν τοῖς ζωτικοῖς μυσὶ καὶ ἐν τῷ αἵματι. χεδὸν ὅπ' τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καθὼς καὶ ἐν τῇ σιωηθείᾳ, *Fibrae*. Λέγονται ἔτι Ἶνες καὶ αἱ τῆ φυτῆ καὶ ξύλων. Εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ χῆμα ὡς αἱ λεπτότατα κλωσαί.

Ἴσα, Ἐπιῤῥηματικῶς. Ζήτ. ἐν τῇ, Ἴσος.

Ἰσάγγελος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὅμοιος τῇ ἀγγέλῳ.

Ἰσάδελφος, ὁ. ἴσος-ὅμοιος τῇ ἀδελφῷ.

Ἰσάζω, ποιῶ τι ἴσον-ὅμοιον, ζυγιάζω. Ἰλ. Μ. 435. Μέσ. Ἰσάζομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος-ὅμοιος, Ἰσιάζομαι. Νίκανδρ. Θηρ. 286. Πολύβ. ς'. 29. Ζήτ. καὶ Ἰσάσκω.

Ἰσαῖος, αἵα, αἷον. παυτὸν τῇ, Ἴσος. Νίκανδρ.

Ἰσαίω. παυτὸν τῇ, Ἰσάζω. Νίκανδρ.

Ἰσάκις, Ἐπίῤῥ. (ἴσος) παρομοίως τόσαις φοραῖς, ὀξίσω.

Ἰσάλη, ἡ. παυτὸν τῇ, Ἰξάλη. Ἡσύχ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Α

Ἴσαμι, Δωεικ. αὐτὶ, Ἴσημι, γινώσκω, ἠξεύρω.

Ἰσάμιλλος, ὁ, ἡ. (ἄμιλλα) παυτὸν τῷ, Ἰσόπαλος.

Ἴσαν, ἐπορεύοντο. 2) Ἐγίνωσκαν - ἤξευρον. ἐκ τῦ, Ἴσημι. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Γ. 8. καὶ Σ. 405.

Ἰσανδρος, ὁ, ἡ. Ἴσος - ὅμοιος μὲ ἄνδρα.

Ἰσάνεμος, ὁ, ἡ. (ἴσος) ἴσος - ὅμοιος τῷ ἀνέμῳ κατὰ τὴν ταχύτητα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 207.

Ἰσάξιος, ία, ιον. (ἀξία) ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλοτι. ἴσος - ὅμοιος κατὰ τὴν ἀξίαν. Πορφύρ.

Ἰσαπόστολος, ὁ, ἡ. ἴσος - ὅμοιος μὲ τὸς ἀποστόλους.

Ἰσάργυρος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ ἀργύρῳ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 968.

Β

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ. ἴσος - ὅμοιος κατὰ τὸν ἀριθμόν. ὅμοιος κατὰ τὴν ποσότητα.

Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ. (ἀρτάω) ἴσος - ὅμοιος κατὰ τὸ κρέμασμα. ὁ παρομ. ἰσάρτητος ἡρπυλλίδος κρεμασμένος. Φίλ.

Ἴσάσσετο, παυτὸν τῷ, Ἰσάζετο. Ἰλ. Ω. 607. παραβάλλετο - ἴσιαζε τα, ἔβαλε τὸν ἑαυτόν τυ ἴσια μὲ τὸς ἄλλες.

Ἰσάστερος, ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) ὅμοιος μὲ τὸς ἀστέρας, λαμπρὸς, ὡραῖος. Ἰώσηπ. Μακ. 17.

Γ

Ἰσατὶς, ιδος, ἡ. εἶδος φυτῦ, τὸ ὁποῖον ἐκδίδει κυανῆν τινα βαφήν. Isatis tinctoria, Λιιν. Ὁ Θεόφρ. περὶ Αἰσθήσ. μεταχειρίζεται τῦτο ὡς καθ' αὐτὸ χρῶμα. Διοσκορ. Β'. 215. 216. Πλίν. 20. 7.

Ἰσατώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ χρώματος τῆς ἰσάτιδος ὤν. Γαλλάζιος.

Ἴσαχῶς, Ἐπίρ. (ἴσος) κατὰ παρόμοιον πολλῶν λογιῶν τρόπον, εἰς παρομοίαν πολλαπλάσιαν σύνεσιν. Ἀριστοτέλ.

Ἴσειον, τὸ. ὁ ναὸς τῆς Ἴσιδος. Ἴσεια, τὰ. ὑπακουστ. Ἱερὰ, ἑορτὴ τῆς Ἴσιδος.

Δ

Ἰσεννύω, ἐκ τῦ Ἴσος, καὶ Ἔνος. παρ' Ἱπποκράτ. εἶμαι μετρίας ἡλικίας, καὶ ἐπομένως ἡ Μετοχ. παυτὸν τῷ, Ἰσήλιξ.

Ἰσηγορέω, ῶ. καὶ, Ἰσηγορέομαι, (ἀγορεύω) παρομοίως ὀξύσι μὲ σὺν ἄλλον ὁμιλῶ. Ἔχω τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δίκαιον εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ὅπως λέγω. ὅθεν

Ἰσηγορία, ἡ. ἡ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἰσότης, ἐλευθερία, τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς τὸ ἴδιον δίκαιον καὶ τὴν ἴσην ἐλευθερίαν τῦ ὁμιλεῖν ἐλευθέρως. Ξενοφ. Κυρ. Α'. γ'. 10. "Τότε ἀγῶνα κατέμαθον, ὅτι τῦτ' ἄρα ἐστὶν ἡ "ἰσηγορία". αὐτὶ τῦ, Ἐλευθερία. ἰσοτιμία. ὡς τὸ τῆς σιωπῆσαι, τὸ νὰ ὁμιλῇ τινὰς, μὲ ἄλλον τινὰ ἴσια καὶ ἴσια. Καὶ τὸ ἴσια - παρόμοια μετ' ἄλλα τινὸς φιλοτιμίζειν, κ.τ.τ. παυτὸν τῷ Ἰσονομία. Ὁ Ἡρόδ. ἐν Ε'. 78. λέγει, ὅτι "Ἡ ἰσηγορία ἔστι χρῆμα σπουδαῖον".

Ἰσήλικος, ίκη, ικον. παυτὸν τῷ, Ἰσήλιξ.

Ἰσηλιξ, ικες, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τὴν ἡλικίαν. ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀπάσημα μετ' ἄλλα τινός ἔχων, συνομήλιξ. Ξενοφ. Συμ. Η'. 1. "Ἰσήλικον πάφρην κατὰ βάθος". Μαθημ. Παλ. σελ. 91.

Ἰσημερία, ἡ. (ἴσος, ἡμέρα) ἡ ἰσότης τῆς ἡμέρας μετὰ τῆς νυκτὸς. ὀξυτέρως λέγεται ὁ καιρὸς τῦ Ἔαρος, ὁπότε ἡ νύκτα εἶναι ὅση μὲ τὴν ἡμέραν. ὁπόταν δηλ. ὁ ἥλιος φθάνῃ εἰς τὴν ἰσημερινὴν γραμμήν.

Ζ

Ἰσημερινὸς, ἡ, όν. ὁ αὐτὸς ὢν εἰς τὴν ἰσημερίαν. ὁ ἐκ τῆς Ἰσημερείας ὤν, καὶ ὁ μέγας κύκλος τῆς σφαίρας, ὅστις ἀπέχει ὀξύσι καὶ ἀπὸ τὰς δύο πόλας.

Ἰσήμερος, ὁ, ἡ. ὅμοιος μὲ τὴν ἡμέραν, παυτὸν τῷ αὐτεπῶς. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. δ'. 12. "Ἰσήμερος πυρός". σπείρει τὸ ὁποῖον ἀπείρετα εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἰσημερείας τῆς αὐοίξεως.

Α

Ἴσημι, παυτὸν τῷ, Εἴδω, Ἴδω, ὅθεν ὁ Μέλ. Ἴσω, ἀφ' ὗ γίνεται τὸ, Ἰσέω, Ἴσημι, καὶ Δωεικ. Ἴσαμι. γινώσκω, ἠξεύρω, γνωρίζω. Ἰσαίκω, καὶ συγκοπ. Ἴσμεν, Ἴδμεν, γνωρίζομεν, ἠξεύρομεν. Μ' ὅλον τῦτο εἶναι ἔτι τὰ, Ἴδμεν, παυτὸν τῷ, Ἴδμονται, Ἀπαρεμφ. Προσακτ. Ἴσθι, Ἰσάτω, καὶ συγκ. Ἴστι, Ἴσω. Τὸ, Ἴστι, ἔχει συνήθως μεθ' ἑαυτῦ Μετοχὴν. ἔτι, Ἴσαν, αὐτὶ, Ἴσασαν, ἐγίνασκον, ἠξεύρων. Ὀδυσ. Δ. 771. καὶ Ἰλ. Σ. 405. ὅπου ὑποτερον, Ἔσαν, ἔκειτο, τὰ ὁποῖον ὁ Ἀπολλώνιος δικαίως δέχῃ τῦ, Ἴσαν, ἡρμήν. Ἄλλως δὲ κεῖται τὸ, Ἴσαν, ἔτι καὶ αὐτὶ τῦ, Ἐπορεύοντο. Ἐκ τῦ, Ἴσκω, φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη τὸ Λατιν. Scio.

Ἰσημοιρος, παυτὸν τῷ, Ἰσόμοιρος. ἀμφ.

Ἰσήρετμος, ὁ, ἡ. (ἐρέτμὸς) ὁ ἴσα - ὅμοια κωπία ἔχων, ἤτοι ὀξύσι τόσαν πολλά.

Ἰσήρης, εος, ὁ, ἡ. (ἴσος, ἄρω) ὅμοιος, παρομοίως καμωμένος, παρόμοιος.

Ἰσήριθμος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰσάριθμος.

Ἴστι. Προσακτ. Ἐκ τῦ Εἰμί. παυτὸν τῷ ἀρχαίῳ, Ἔσο. ἄς ἦσαι. "Ὑπαρχε. Ἡρόδοτ. Ζ'. 159. "ἴστι ἀροζόμενος". 2) Ἐκ τῦ, Ἴσημι, καὶ συγκ. ἐκ τῦ, Ἴσαθι. αὐτὶ τῦ, Γίνωσκε, γνῶθι, ἠξεύρε. Ὀδυσ. Β. 356. Ἐπιρρηματικῶς εἰς τὴν φράσιν "Εὖ "ἴστι ὅτι" Ἡρόδοτ. αὖθις τινὸς ἄλλα ῥήματος πρὸς τὸ "Ὅτι, εἶναι αὐτὶ τῦ, Βεβαίως, Ἀληθῶς.

Ἴστηλη, Ἰστέλη, Ἰστήλη. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰξάλη.

Ἰσθμιάζω, εἶμαι παρὼν εἰς τὰς ἰσθμικὰς ἀγῶνας. Καὶ αὐτὶ τῦ, Καταπίνω. Φώτ.

Ἰσθμιακὸς, κὴ, κὸν. παυτὸν τῷ, Ἰσθμικός.

Ἰσθμιὰς, άδος, ἡ. τὸ θηλ. τῦ Ἰσθμιαστὴς. Ἰσθμιαστὴς, ᾶ, ὁ. (ἰσθμιάζω) ὁ θεωρητὴς τῆς ἰσθμικῶν ἀγώνων, ἢ ὁ παντηγυριστὴς αὐτῆς.

Ἰσθμικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν.

Ἴσθμιον, τὸ. παῦ ὁ, τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἰσθμὸν - εἰς τὸν λαιμὸν ἢ εἰς τὸν λάρυγγα. Τὰ "Ἰσθμια" (ἀγωνίσματα). Οἱ ἀγῶνες, ἢ ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσε παντήγυρις. Τὸ "Ἰσθμιον". περιθέρμιον, τὸ περὶ τὴν ζάχλην κόσμημα, λαιμοδέτης (γιορδάνι). "Ἀμφιφορῆος ἰσθμιον". Ὁ λαιμὸς τῦ ἀμφορέως, τῆς λαγύνε, καὶ τῶν τοιῦτων ἀγγείων. ἔτι δὲ καὶ τὸ περιθέμιον τῦ φρέατος, ὁ λαιμὸς τῦ πηγαδιῦ. Ἀθήν.

Ἰσθμιονίκης, ε, ὁ. ὅστις ἐνίκησεν εἰς τὰς ἰσθμιακὰς ἀγῶνας, ἀγωνισθεὶς τῶν Ἰσθμίων.

Ε

Ἴσθμιος, ία, ιον. παυτὸν τῷ, Ἰσθμιακὸς, καὶ, Ἰσθμικός. ὁ ἐκ τῆς Ἰσθμῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰσθμόν. Ζήτ. Ἴσθμιον.

Ἰσθμοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος) παυτὸν τῷ, Ἰσθμώδης.

Ἰσθμόθι, Ἐπίρ. εἰς τὸν Ἰσθμόν. Ἀνθολ.

Ἰσθμὸς, ὁ. γῆς σενὸν μέρος ἢ γλῶσσα μεταξὺ δύο θαλασσῶν, τὸ ὁποῖον σύνει χερσόνησόν τινα μὲ τὴν ἤπειρον γῆν. Ἐξαιρέτως λέγεται τὸ σενὸν μέρος τῆς γῆς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σύνει τὴν Ἀττικὴν μὲ τὴν Πελοπόννησον πλησίον τῆς Κορίνθε, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς Ἑξαμίλιον λεγόμενον, ὅπε ἐγίνοντο ποτὲ καὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῦ Ποσειδῶνος. Ὄρα Παυσαν. Κορινθ. Α'. Ἀττικ. 44. καὶ Μελετ. Γεωγρ. 2) Ὁ ζάχηλος, λαιμὸς, φάρυγξ, παρὰ τὸ ἰσθαι δι' αὐτῆ τὰ σιτία. Ὁ Ἡσύχ. δίδει τὴν παραγωγὴν τύτε ἐν τῷ, Εἰσθμὸς, εἴσοδος ὕδατος σενή. Ἆρα Ἰσθμὸς, ὡς καὶ τὸ Εἰσίθμη, εἴσοδος, ἰσθμὸς, ἐκ τῦ Ἔω, Ἰω, Εἶμι, τὸ πορεύομαι. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 938.

Ἰσθμώδης, εως, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ Ἰσθμῷ.

Ἰσιακὸς, ὁ, ἡ. ἱερεὺς-ὑπηρέτης τῆς Ἴσιδος.

Ἰσί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ἰσίκιον, τὸ, ᾗ, Ἴσικος, ὁ. παρ' Ἀθῆν. Θ'. Ἀλιξάνδρ. Ἀφροδ. Τραλλιαν. καὶ Μικροβ. Σατυρ. 7. 8. ἐκ τῆ Λατινικῆ Insicium. εἶδος φαγητῆ κατεσκευασμένον ἐκ κεκομμένων λεπτῶς κρεάτων (κιῖμᾶς). Κατὰ τὸν Ἀθηναῖον, "τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακινζόμενα καὶ μετὰ πεπέπλων συμπλακτόμενα". ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Κεφτές. Ὁ Apicius διαγράφει πολλὰ εἴδη τέτοια.

Ἴσις, ιδος, ἡ. θεὰ τις τῆς Αἰγυπτίων, ἔτι δὲ καὶ τῆς Ῥώμης, τὴν ὁποίαν ἐώραζον ἐξαιρέτως αἱ γυναῖκες. Καθ' Ἡρόδοτ. Β'. 156. ἔστιν ἡ Δήμητρ.

Ἰσισάσιος. ἡμαρτημ. ἀνάγν. αἰτὶ, Ἰσασάσιος.

Ἴσκα, ἡ. ἀπογεγώδης τις ἔκφυσις ἐπὶ τοῖς δένδροις γινομένη, δι' ἧς ἀναπτομένου τὸ πῦρ, παρὰ Παύλ. Αἰγιν. ς'. 49. Πληθ. Ἴσκαι, αἱ.

Ἴσκε, ἔφη, εἶπε. Ζήτ. Ἴσκω.

Ἴσκλος, παντὸν τρ', Ὕσκλος.

Ἴσκω, εἰκάζω, ὁμοιῶ. ὅθεν, Ἴσκεν. Ὀδ. Δ. 279. --φωνὴν ἴσκουσα". ἀπεικάζουσα, ἐμιμεῖτο, παρομοίαν ἐποίει. ἐκ τῆ, Ἴσος, ἄρα παντὸν τρ', Ἰσόω, ἢ, Εἴσκω. 2) Ὀδυσ. Τ. 203. "Ἴσκεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων". ᾗ Χ. 22. "Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ". αὐτὶ τῆ, Ἔλεγεν, ἢ Ἔφη, Εἶπεν. Τοιῆτο καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 834.

Ἴσμα, τὸ. (ἴζω) παντὸν τρ', Ἵδρυμα. Λυκόφρ. 731.

Ἴσμεν, αὐτὶ τῆ, Ἴσαμεν. Ζήτ. Ἴσημι.

Ἰσοβαθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ βάθος.

Ἰσοβαλλίων, ὁ. ὅμοιος τρ' Βαλλίωνι. ἄσωτος-ἀσελγὴς νέος. ἴω δὲ ὁ Βαλλίων ἔτος διαβεβοημένος μαστρωπός. Ἀθηνᾶ.

Ἰσοβαρὴς, ὁ, ἡ. (βάρος) ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὸ βάρος.

Ἰσοβασιλεύς, έως, ὁ, ἡ. ἴσος τρ' βασιλεῖ, ὅμοιος μὲ τὸν βασιλέα. Πλούταρχ. Ἀλέξ.

Ἰσόβοιον, τὸ. (βῶς) ὅμοιος-ἴσος μὲ τὴν τιμὴν τῆ βοός. ὅσον ἀξίζει ἕνα βόδι. Παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἄνθες τι, ὅμοιον Μήκωνι.

Ἰσόβολος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. παντὸν τρ', Ἰσοξάσιος, ᾗ, Διπλῆς.

Ἰσόγαιος, ὁ, ἡ. (γαῖα) ἴσος τῇ γῇ, ἢ ὅμοιος κατὰ τὴν γῆν. ὅσις ἔχει τόσην γῆν, ὅσην καὶ ἄλλος τις.

Ἰσογενὴς, ὁ, ἡ. ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὴν γένεσιν ἢ κατὰ τὴν γένεσιν.

Ἰσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τὴν γνώμην. ἀμφ.

Ἰσογονία, ἡ. ἴση-παρομοία γένεσις.

Ἰσογώνιος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν γωνίαν. ὁ ἴσην γωνίαν ἔχων.

Ἰσοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τὴν τύχην. Πίνδαρ. Νέμ. Δ'. 136. καὶ ὁ ὅμοιος-ἴσος τρ' Θεῷ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 635. ᾗ Πλούταρχ.

Ἰσοδαίτης, ὁ. (δαίω, ἴσις) ὁ ἴσον καὶ ὅμοιον μερίδιον ποιῶν. ὁ δίχα διαιρῶν καὶ μοιράζων τὰ μερίδια. Ἐπίθετ. τῆ Βάκχε. Πλούταρχ. καὶ Λακων. ὅπου τὰ Χειρόβ. Ἰσοδαίτης, Ἰσοδαιστὴς, ᾗ, Ἰσοδαίστης, ἔχουσιν. Ὁ Σαΐδ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐπεδίδοσαν τῶτο τὸ ἐπίθετον καὶ εἰς τὸν Πλούτωνα, ἢ εἴς τινα ἄλλον δαίμονα.

Ἰσόδενδρος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος τρ' δένδρῳ.

Ἰσοδίαιτα, ἡ. παρόμοιος τρόπος τῆ ζῆν. ἀμφ.

Ἰσοδιαίτης. Ζήτ. ὲν τρ', Ἰσοδαίτης.

Ἰσοδίαιτος, ὁ, ἡ. (δίαιτα) ἴσος-παρόμοιος κατὰ τὴν δίαιταν, ᾗ ὁ αὐτὸς κοινωνός.

Ἰσόδομος, ὁ, ἡ. (δέμω) ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν οἰκοδομὴν. Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καλεῖται Ἰσόδομος εἶδος τείχος, ὅσις εἶναι κτισμένος μὲ ἴσας κατὰ τὸ μάκρος ᾗ πλάτος πέτρας ἢ κεραμίδας· ᾗ Ψευδισόδομος, ὁπόσε εἶναι κτισμένος μὲ ἀνίσους. Vitruv. 2. 8.

Ἰσόδοξος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν δόξαν.

Ἰσοδρομέω, ῶ. ἴσην ἢ ἴσια ζέχω. Ἀριστοτ.

Ἰσόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσια ζέχων. Παρόμοιος. Πλάτ.

Ἰσοδυναμέω, ῶ. εἶμαι ἰσοδύναμος, εἶμαι ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν δυνάμιν-ἀξιωσίαν, ᾗ σημασίαν. ὅθεν

Ἰσοδυναμία, ἡ. ἴση δύναμις, κ. τ. λ.

Ἰσοδύναμος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Ἰσοδυνάμως. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν δυνάμιν, ἀξιωσίαν, καὶ σημασίαν, ὁ ἴσην τὴν δυνάμιν ἔχων.

Ἰσοελκὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἴσα ἕλκων, ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν ἕλξιν, κατὰ τὴν βαρύτητα, καὶ τὸ ζύγι. Νίκανδρ.

Ἰσοεπὴς, ὁ, ἡ. ἴσος κατὰ τὰ ἔπη. ἀμφ.

Ἰσοζυγέω, ῶ. Νίκανδρ. Θηρ. ἴσια ζυγιάζω. εἶμαι ἴσιος κατὰ τὸ ζύγι, ἐκ τῆ, Ζυγόν.

Ἰσοζυγὴς, ές, ὁ, ἡ. ᾗ, Ἰσόζυγος, ᾗ, Ἰσόζυξ, γος, ὁ, ἡ. (ζυγὸν) ἴσος ζυγῷ, ὅμοιος κατὰ τὸν ζυγὸν ἢ ἴσια ἐζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος. καθόλα δὲ αὐτὶ τῆ, Παρόμοιος, ὅμοιος.

Ἰσοθεία, ἡ. ἰσότης-ὁμοιότης μὲ τὸν Θεόν. ἀμφ.

Ἰσόθεος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος τῷ Θεῷ, θεῖος.

Ἴσοικος, ὁ, ἡ. Στοβ. Λόγ. 66. "Ἴσοικοι νύμφαι". νύμφαι ἀπὸ ὁμοίας οἰκίας ἢ γένεις, ὅπερ, Εἰς οἰκίας, ἐσφαλμ. κεῖται.

Ἰσοκατάλληκτος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσῳ καταλήξει ἔχων. ὁ τελειόων μὲ τὴν ἰδίαν κατάληξιν.

Ἰσοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὴν κεφαλήν.

Ἰσοκίνδυνος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸν ἢ εἰς τὸν κίνδυνον. Ὁ ἔξισα κινδυνεύων. Παρὰ Θουκυδ. ς'. 34. παντὸν τρ', Ἰσοπαλὴς.

Ἰσοκιννάμωμος, παρὰ Πλινίῳ 12, 20. εἶδος Κασσίας παρομοίας τρ' Κιναμώμῳ.

Ἰσοκλεὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τὸ κλέος.

Ἰσόκληρος, ὁ, ἡ. ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὸν κλῆρον-μοῖραν-κληρονομίαν-ἀξιωσίαν.

Ἰσοκλινὴς, ές. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν κλίσιν.

Ἰσόκοιλος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ κοίλωμα.

Ἰσοκόρυφος, ὁ, ἡ. ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὴν κορυφήν. Μεταφορ. "Πόλεις ἰσοκόρυφοι". ἴσα-ὅμοια κατὰ τὸ μέγεθος. Διονύσ. Ἁλικαρν. Γ'. 9.

Ἰσοκραὴς, ὁ, ἡ. (κεράω, ἴσις) ἔξισα συγκερασμένος, ἴσια ἀνακατωμένος-μεμιγμένος. Ζήτ. Ἰσοκρατὴς.

Ἰσοκράτεια, ᾗ Ἰσοκρατία, ἡ. ἴση-ὁμοία δύναμις. Παρ' Ἡροδότ. Ε'. 92. αὐτὶ τῆ, Ἰσονομία, δημοκρατία.

Ἰσοκρατὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἴσος, κράτος) ὁ ἴσην ἢ ὅμοίαν δύναμιν ἔχων. ὁ ἴσος κατὰ τὴν δύναμιν. ἰσοδύναμος. Παρ' Ἱπποκρ. "Οἶνῳ ἰσοκράτεϊ" αὐτὶ τῆ, Ἰσοκράτεϊ, ἀμφ. αὐτὶ τῆ, ἴσος κατὰ τὴν κρᾶσιν, ἰσοκρὴς.

Ἰσόκριθος, ὁ, ἡ. ἴσος τῇ κριθῇ· ὅμοιος μὲ τὸ κριθάρι κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν τιμὴν, κ. τ. λ.

Ἰσόκτιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσῳ ἔχων τὴν κατασκευήν. Ἡσύχ. ᾗ Φώτ.

Ἰσοκωλία, ἡ. ἰσότης-ὁμοιότης τῶν κώλων.

Ἰσόκωλος, ὁ, ἡ. (κῶλον) ὁ ἴσα τὰ κῶλα-τὰ μέρη ἔχων. "Ἰσόκωλα, τά". ὅμοια κῶλα-μέρη τῆ λόγε τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῆς τέχνης χηματισθέντα, συμφωνοῦσιν ἀλλήλοις ᾗ ὁμοιάζουσιν.

Ἰσολογία, ἡ. παντὸν τρ', Ἰσηγορία. Πολύβ.

Ἰσόλυρος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ λύρᾳ, ἢ κατὰ τὴν, ἢ ὑπὸ τὴν λύραν. Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 655.

Ἰσόμαλος, ὁ, ἡ. παντὸν τρ', Ἀγχόμαλος. Ξενοφ. Ἀγησ. 219.

Ἰσό-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ἰσόμαχος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν ἡ εἰς τὴν μάχην.

Ἰσομεγέθης, ἐος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ μέγεθος.

Ἰσομερής, ἐος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τε μέρη. ὁ ἐξίσου μερῶν ὤν. ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Ἰσόμοιρος. Ἀθ. Δ'.

Ἰσομέτρητος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ μέζεον.

Ἰσόμετρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰσομέζητος.

Ἰσομέτωπος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσον-ὅμοιον μέτωπον ἔχων.

Ἰσομήκης, ες, ὁ, ἡ. Ἴσος κατὰ τὸ μῆκος.

Ἰσομήτωρ, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ μητρί. Θεόκρ. Η'. 14.

Ἰσομηλίσιος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος τοῖς Μηλισίοις. παρόμοιος μὲ τὸ Μηλίσιον, π. χ. "Ἰσομηλίσιον ἔ-"ειον". μαλλίον παρόμοιον-ωσαν τὸ Μηλίσιον. ὅτω καὶ "Ἰμάτιον ἰσομηλίσιον". Διόδ. Σικ. ΙΒ'. 21.

Ἰσομοιρέω, ῶ. εἶμαι ἰσόμοιρος, ἰσόπαπε ἐξίσου ἔ-χω, ἔχω ἴσον-ὅμοιον μέρος. "Ἰσομοιρέω τῶν κακῶν". ἔχω μετάτινος ὅμοιον μέρος (τὴν ἰδίαν μοῖραν) εἰς τὰς δυστυχίας. Διον. Ἁλ. ς'. 66. "Πρὸς ἡδονὰ τῆς "ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖν". Θουκυδ. ς'. 16. ὁθεν

Ἰσομοιρία, ἡ. ἴση μοῖρα ἢ μέρος, ἴσον δίκαιον.

Ἰσόμοιρος, ᾱ, Ἰσόμορος, ὁ, ἡ. (μοῖρα) Ἰλ. Ο. 209. Νίκανδρ. Θηρ. 105. ὁ ἴσον-ὅμοιον μέρος ἢ μοῖραν ἔχων. "Ἀρα ἔτι ᾱ αὐτὴ τε, ἴσος, παρόμοιος, ὁ τὸ ἴδιον-ὅμοιον μέρος ἔχων, ὁ ἴσος-ὅμοιος τοῖς ἄλλοις κατὰ τὴν δυνάμιν, ἐλευθερίαν, καὶ κατὰ τὸ δί-καιον ὤν.

Ἰσομυθέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Ἀκειβολογέω, ὅπω, Ἰ-σχνομυθέω, γραπτέον.

Ἰσόνειρος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ ὀνείρῳ, ᾠδή.

Ἰσόνεκυς, εως, ὁ, ἡ. ὅμοιος σὺν ἑτέρῳ νεκρῷ, παρομοίως ἀπεδαμμένος οὕτω καθὼς καὶ ἄλλοι νεκροί. Εὐριπ. Ὀρ. 200.

Ἰσονομέω, ῶ. διαιρῶ-μοιράζω ἐξίσου, ἔτι δὲ ᾱ αὐ-τὸ τῷ, Νέμω ἴσον. Μέσ. Ἰσονομέομαι, ἐλέγετο ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῶν Δημοκρατιῶν, ὅπω ὅλοι οἱ πολῖται εἶ-χον ἴσον-ὅμοιον (τὸ ἴδιον) δίκαιον. "Ἀρα εἰς μίαν Δημοκρατίαν, ἀντὶ τῶ Ζῶ μὲ ἐντελὲς ᾱ ἐξίσε δί-καιον. Θουκυδ. ὅθεν

Ἰσονομία, ἡ. ἡ ὁμοιότης τῆ πολιτικῆ δικαιώματος ᾱ τῆς ἐλευθερίας εἰς ὅλης τὰς πολίτας ἐξίσε εἰς μίαν Δημοκρατίαν. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Ε'. 37. Ἡ ἰδία Δημοκρατία, ἤτοι τὸ Δημοκρατικὸν σύστημα.

Ἰσονομικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Ἰσονομικῶς. παῦ ἔστι ἀνήκει εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Ἰσονομίας. "Ἰσονο-"μικὸς ἀνήρ". πολίτης Δημοκρατικός. Πλάτ.

Ἰσονόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξίσε ἐξαμοιρασμένος. Ἐκ τῶ Νόμος, ὅσις ζῇ μετὰ τῶν ἄλλων μὲ τὰ ἴσα δίκαια καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν εἰς τινα Δημοκρατίαν. ὁ ἴσα τοῖς ἄλλοις δίκαια ἔχων. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἴσος, Ἀντωΐν. Η'. 2. "ζῶον Ἰσόνομον θεῷ".

Ἰσόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. Ἴσος τῷ παιδί.

Ἰσοπάλαιστος, ὁ, ἡ. ὅμοιος-ἴσος μὲ μίαν πα-λαιστήν.

Ἰσοπαλαίω, εἶμαι ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὰς δυνάμεις ἐν τῷ παλαίειν. εἶμαι ἰσόπαλος.

Ἰσοπαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ-ἡ, Ἰσόπαλος, ὁ, ἡ. καὶ, Ἰσοπάλως, Ἐπίρ. (πάλη) κυρίως ὅπ τῆς παλαιστι-κῆς, καὶ καθόλα ὅπ ἀγώνων, ὅσις εἶναι ἴσος-ὅμοιος τινὶ, κατὰ τὰς δυνάμεις-κατὰ τὴν ἡλικίαν ᾱ κατὰ τὸ ἀνάστημα τῶ σώματος. Ἴσος τῇ ἀνδρίᾳ καὶ τῇ πολι-μικῇ ἐμπειρίᾳ. Ἰσοδύναμος (ὁπότε δηλ. μήτε ὁ εἷς μήτε ὁ ἄλλος νικᾶται) Ἡρόδοτ. Α. 82. "Μαχομέ-"νων δὲ σφέων καὶ γινομένων ἰσοπαλέων". ὡς τὸ τῆς συνηθ. "Ὅσις εἶναι ἰσια-ἰσια μὲ τὸν ἄλλον. ὁ εἰς ἴσον ἐμμένων, ἴσος. Θουκυδ. Β. 39. "Ἰσοπαλὴς κίνδυνος".

Τινὰ χειρῶς. Λεξ. ἔχεσιν. "Ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλή-"ρῳ". Πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

Ἰσοπαχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ πάχος.

Ἰσόπεδον, τὸ. ἴσον πέδον, ἴσωμα, ἴσιον πεδίον (κάμος). Ἰσώμαλος τόπος. Ἰλ. Ν. 142. ᾠδέτ. ἐκ τῶ

Ἰσόπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) ὁ ἴσον τὸ πέδον-πεδίον ἔχων, χθαμαλὸς, ἴσιος. Πλάτ.

Ἰσοπελεθρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰσομήκης, ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος.

Ἰσοπενθὴς, ὁ, ἡ. (πένθος) παυτὸν τῷ, Ἀντιπα-θὴς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 785.

Ἰσοπεριμέτρητος, ὁ, ἡ. (περιμεζέω) ὁ ἴσιον τῷ περιμέζον ἔχων.

Ἰσόπετρος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος τῇ πέτρᾳ. ὁ τὸ εἶ-δος τῆς πέτρας ἔχων. Σοφοκλ.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὰς πή-χεις. ὁ παρομοίως τόσας πολλὰς πήχεις ἔχων.

Ἰσοπλατὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πλάτος) ὁ ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ πλάτος. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει ἐξ Ἀθηναί-ου καὶ τὸν σχηματισμὸν Ἰσόπλατυς, ὅπω ναῦ, Ἰσόπλα-τος, κεῖται.

Ἰσοπλάτων, ὁ. ἴσος-ὅμοιος τῷ Πλάτωνι. Ἀνθολ.

Ἰσόπλευρος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὁμοίας τὰς πλευρὰς ἔχων.

Ἰσοπληθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ πλῆ-θος. Ὁ ἐξίσε γεμάτος.

Ἰσοπολίτης, ᾱ, ὁ. πολίτης ἴσον τοῖς ἄλλοις τὸ δι-καίωμα ἔχων. ὁ πολίτης μιᾶς Δημοκρατίας. Διον. Ἁλικ. ἡ πολίτης αὐτονόμε τινὸς πόλεως. ᾱ ἐντεῦθεν "Πόλις ἰσοπολίτις". παρ' Ἀππιαν. πολίστις Ῥω-μαϊκὴ ἔξω τῆς Ῥώμης πε, ἥτις ἔχει τὰ ἴδια δίκαια τῶν ἐγκατοίκων τῆς Ῥώμης. *Municipium*.

Ἰσοπολιτεία, ἡ. ἡ ἐξίσε, ἤτοι ἡ ὁμοία πολιτικὴ κατάστασις τῶν ἐγκατοίκων πολιτείας τινὸς, τὸ δικαίω-μα τῆ πολίτε. *Le droit de bourgeoisie. Le droit ci-vique. La bourgeoisie.* Γάλ. *Burgerrecht.* Γερμ.

Ἰσόπρεσβυς, ὁ. ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὸ γῆρας. Αἰ-σχύλ. Ἀγ. 76.

Ἰσόπυρον, τὸ. εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. Δ'. 121. Πλίν. 27. 11. Ἴσως τὸ τῆ Λιναίᾳ *Isopyrum aquilegia*.

Ἰσορροπέω, ῶ. εἶμαι ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος-κα-τὰ τὴν ροπὴν. ὅθεν

Ἰσορροπία, ἡ. ἡ ἰσότης τῆ βάρους-τῆς ροπῆς. ἐκ τῶ

Ἰσόρροπος, ὁ, ἡ. ᾱ Ἐπίρ. Ἰσορρόπως. (ροπὴ) ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος-κατὰ τὸ ζύγι, ἤτοι κατὰ τὴν ροπὴν τῆς πλάσιγγος. (καθὼς π. χ. ὁπότε βάλ-λωμεν δύο ἴσα βάρη ἐπάνω εἰς τὴν ζυγαριὰν, ᾱ αἱ πλάσιγγες σέκονται ἴσιαι καὶ αἱ δύο χῶραι τὰ κλίνῃ ἢ μία πρὸς τὸ ἕνα μέρος). Ἰσοβαρὴς, ἰσοσάσιος, ἴσος, ὅμοιος. Πλάτ. Φαῖδ. "Ἰσόρροπον γὰρ ἀρᾶγμα "ὁμοίᾳ τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, ἀχ ἧττον μᾶλλον ἐδὲ "ἧττον ἑδαμάσθη κλιθῆναι, ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μέ-"νει". Καθόλα δὲ, αὐτὶ τῶ, ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν δυνάμιν, κ. τ. τ.

Ἴσος, ἡ κατ' ἄλλες, Ἰσος (ἀπεπωμ.), Ἴση, Ἴσον. ὅσις εἶναι ἴσια-ἴσια παραβαλλόμενος μὲ ἄλλο τι, ἀνὸ τινὸς διαφορᾶς, κατὰ τὴν δυνάμιν, κατὰ τὸν ἀειθμὸν, κατὰ τὸ βάρος, κ. τ. τ. ὃ ἐστὶν, Ἴσιος. ὡς παρ' Ὁ-μήρ. Ἰλ. Α. 163. "Ἴσον γέρας ἔχω". "ἰσὴν τιμὴν, τὴν αὐτὴν-τὴν ἰδίαν τιμὴν ἔχω" τιμῶμαι δηλ. ἴσια κ' ἴσια-Ἐνίοτε δὲ παυτὸν ἐξὶ τῷ, Ὅμοιος. "Τὸ "ἴσον". ἡ ἰσότης, τὸ ἐξίσου δικαίωμα, τὸ δίκαιον. "Ἴσον καὶ ἴσα". Ἐπιῤῥηματικ. αὐτὶ τῶ, Ἴσως, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἴσια-ἴσια, ἢ, ἴσια καὶ ἴσια. Ξεν. ἀναβ. Β'. ἑ. 7. "Καὶ πανταχῆ παὔτων ἴσον οἱ "θεοὶ κρατῦσι". Ὅθεν. "ἴσα καὶ", αὐτὶ τῶ, Πα-ρομοίως.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

ρομοίως, Καθώς. "Ἴσα καὶ θεὸν ἀφημῖνες". Ἡλιόδωρ. "Ἴσα καὶ ὀδυρόμβους". Παυσαν. Ζ'. 26. αὐτὶ τοῦ, "Ομοιος ὀδυρομβίῳ, καθὼς ὁ ὀδυρόμβους. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 11. "Ἐν ἴσῳ καὶ βραδέως προσίεσαν". Ὑπακουμ. τοῦ, Βήματι· μὲ ἴσα-ὅμοια βήματα, ἀργὰ ἀργά. "Εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν". εἰς τὸ πεδίον, ὡς τὸν κάμπον, εἰς τὸν ἴσιον τόπον. ὁ αὐτ. Ἀναβ. Δ'. ς'. 18. παράλληλον τέτῳ καὶ τὸ ἐν Κυρπ. Α'. ς'. 28. τὸ δὲ "Εν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτεία". Ἑλλην. Ζ'. ά. 45. λέγεται ἡ δημοκρατικὴ διοίκησις τῆς Ἀθηναίων, ὅπου ὅλοι οἱ πολῖται εἶχον τὸ ἴδιον δίκαιον, ἀνευ τινὸς ὑπεροχῆς ἢ διαφορᾶς, ἦσαν ὅλοι ὅμοιοι. "Ἡμέρας τεσσάκοντα καὶ ἴσας νύκτας". Λυκιαν. ἔστωσαν ἡμέρας, καὶ ἄλλας τόσας νύκτας. "Ἴσαι", ὑπακουμ. τοῦ, ψῆφοι, ἴσαι-ὅμοιαι ψῆφοι. Τὸ Ἀττικὸν Συγκεκριτικὸν, Ἰσαίτερος. Ζήτ. καὶ ἐν πᾶ, "Εἴσος.

Ἰσοσθένεια, ἡ. τὸ ἴσον σθένος, ἴση δυνάμις.

Ἰσοσθενέω, ῶ. εἶμαι ἰσοσθενής.

Ἰσοσθενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σθένος) ὁ ἴσον-ὅμοιον σθένος ἔχων. Ἰσοθυνάμος. "Μικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσει". Δημόκειτ. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 406. μετὰ Γενικ.

Ἰσοσκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσα-ὅμοια τὰ σκέλη ἔχων.

Ἰσοσκελία, ἡ. ἰσότης-ὁμοιότης τῆς σκελῶν. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 178.

Ἰσόσπριος, ὁ, ἡ. (ὄσπειον) ὅμοιος ὀσπείῳ. "Ὡς τις ὄνος ἰσόσπειος". καθὼς εἶα ὀνίσκος, ὅστις συρεφόμβους (μαζόνεται ὡσὰν κυβάει) ποιεῖ ἑαυτὸν σρογγύλον ὅμοιον κυάμῳ. Σοφοκλ.

Ἰσοσάθην, Ἐπίρ. τὸ νὰ ἴσαται τινὰς μὲ ἴσιο δύναμιν. Σουΐδ. ἐν Λ. Ἀνταγωνιστής.

Ἰσοσαθμέω, ῶ. εἶμαι ἰσόσαθμος. Σουΐδ. ὅθεν

Ἰσοσαθμία, ἡ. ἡ ἰσότης τοῦ σαθμοῦ. Ἰσορροπία, ἰσοζυγία.

Ἰσόσταθμος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσον σαθμὸν-βάρος-ζύγι ἔχων, ἰσοβαρὴς, καὶ

Ἰσοστάσιος, ὁ, ἡ. (στάσις) ἴσος κατὰ τὴν ὁλκὴν-κατὰ τὸ βάρος-κατὰ τὸ ζύγι, ἰσοβαρὴς. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, "Ομοιος. Ἴσος.

Ἰσοστατέω, ῶ. πευτὸν τῆ, Ἰσοσαθμέω.

Ἰσόστοιχος, ὁ, ἡ. παρὰ τῆ Σχολ. Εὐειπ. Ἀνδρ. 745. πευτὸν τῆ, Ἀντίσοιχος.

Ἰσόστροφος, ὁ, ἡ. (στροφὴ) ὁ ὀξίσε-ἴσια στρεμμύζιος. "Ἰσόστροφος χορδή". Νικόμαχ. Μουσικ. Ὁ ἴσος κατὰ τὴν στροφὴν-παρὰ τῆ Ἐτυμολ. πευτὸν τῆ Ἰσόπαλος.

Ἰσοσυλλαβέω, ῶ. εἶμαι ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὰς συλλαβάς. εἶμαι ἰσοσύλλαβος.

Ἰσοσύλλαβος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσας τὰς συλλαβὰς ἔχων. ἢ ὁ κατὰ τὰς συλλαβὰς ὅμοιος.

Ἰσοτάλαντος, ὁ, ἡ. πευτὸν τῆ, Ἰσοσάσιος, Ἰσόζυγος.

Ἰσοταχέω, εἶμαι ὀξίσε ταχύς. τρέχω παρομοίως ὀγλίγωρα. Ἡλιόδωρ. Η'.

Ἰσοτάχης, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ, Ἰσοταχῶς, Ἐπίρ. ἴσος κατὰ τὸ τάχος, παρομοίως ταχὺς-ὀγλίγωρος.

Ἰσοτέλεια, ἡ. ἡ κατάσασις-ἡ ἀξία καὶ τὸ δίκαιον τῶ ἰσοτελοῦς. Ἀειθμ. 2.

Ἰσοτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω) Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1221. "Ἀΐδος ἰσοτέλεσος μοῖρα". πευτὸν τῆ, Ἰσοτελὴς, ἡ, "Ιση θανάτῳ".

Ἰσοτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (τέλος) ὁ ἴσιν δασμὸν ποιῶν. 2) Ὁ ὀξίσε τὰ κοινὰ βάρη βασάζων, ὁ ἴσα τοῖς πολίταις τέλη δίδων. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο Μέτοικος τις, ὅστις εἶχε τάξιν πολίτου. Φώτ. Λέξ. "Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτέλεια, πολλάκις τιμή τις ἐδίδετο "τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῆ μετοίκων, καθ' ἣν τῶ μετοι"κίᾳ ἄφεσις αὐτῆ ἐγίνετο". Ἡσύχ. "Ὁ ὀξελαθέ"ρος καὶ μετέχων τῆ νόμων, μετοίκιον δὲ ἀ φέρων, "ἀλλ' ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη δίδων".

Ἰσότης, πος, ἡ. (ἴσος) ἰσιάδα, ὁμοιότης, δικαιότης, τὸ εἶναι τὰ ἴσα.

Ἰσοτιμία, ἡ. ἴση τιμή. καθόλου δὲ, ἴση-ὁμοία κατάσασις, ἰσότης κατὰ τὴν τιμὴν-κατάσασιν καὶ κατὰ τὰ δίκαια. ἐκ τῶ

Ἰσότιμος, ὁ, ἡ. (τιμὴ) ἴσος-ὅμοιος τοῖς ἄλλοις κατὰ τὴν τιμήν. καθόλου δὲ, ὅσις ἔχει ἴσην τιμὴν-κατάσασιν, καὶ τὸ ὅμοιον-ἴσον δίκαιον εἰς τὸ νὰ λάβῃ πολιτικὰς τιμάς. Καὶ δὲ πραγμάτων, ὁ ὅμοιος-ἴσος κατὰ τὴν χρηματικὴν τιμήν.

Ἰσότοιχος, ὁ, ἡ. ὁ ὅμοιον τεῖχος ἔχων. ἴσος κατὰ τὰ τείχη. Σχολ. Ἰλ. Α. 306.

Ἰσότονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰσοτόνως, ὅσις ἔχει ἴσον-ὅμοιον τόνον. Ζήτ. Τόνος.

Ἰσοτράπεζος, ὁ, ἡ. ἴσος τῆ τραπέζῃ, ὁμοτράπεζος.

Ἰσοτριβὴς, ὁ, ἡ. (τρίβω, ἴσος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1453. "Ἰσοτριβὴς σελμάτων". Ἐνεργητ. ὅσις παρομοίως μὲ τὰς ἄλλας κωπηλάτας κοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὸν μπάγκον, ὅπου πρότερον, Ἰσοτριβὴς, ἔκειτο.

Ἰσοτροπέω, ῶ. εἶμαι ἰσότροπος. ἀμφ.

Ἰσότροπος, ὁ, ἡ. ἴσος κατὰ τὸν τρόπον τῶ ζῆν. ἀμφ.

Ἰσότυπος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸν τύπον.

Ἰσοτύραννος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος τυραννίᾳ, ἀσφαλεστέρας ἐξουσίας. "Ἰσοτύραννος ἀρχή". Διονύσ. ἀπεριόριστος ἐξουσία.

Ἰσουργέω, ῶ. εἶμαι ἰσουργὸς, ἴσον-ὅμοιον ἔργον ποιῶν.

Ἰσουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἴσον-ὅμοιον ἔργον ποιῶν. ὁ ἴσα ἐργαζόμενος, ἴσος-ὅμοιος τοῖς ἔργοις.

Ἰσοϋψὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸ ὕψος.

Ἰσοφαρίζω, Δωρικ. αὐτὶ, Ἰσοφερίζω, ὃ ἐστὶν, ἴσος φέρομαι, ὀξίσεμαι, εἶμαι ὅμοιος, βάλλω τὸν ἐμαυτόν μου ἴσια μὲ τοὺς ἄλλους, παραβάλλω ἐμαυτὸν τινὶ, καὶ φιλογενικῶ μετ' αὐτῶ ἴσα προτιμήσεως. Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ. τοι. ἀλλ' ἐν Ἰλ. Α. 187. αὐτὶ τούτου "Ἴσον "ἐμοὶ φάσθαι". κεῖται, ὡς τὸ, Ἀντιφερίζω αὐτὶ τῶ "Ἀγτιος φέρομαι, ἢ Ἀντιφέρομαι. Ζήτ. Ἀντιφερίζω. Ἐνεργητ. ποιῶ τι ἴσον-ὅμοιον. Νίκανδρ. Θηρ. 572.

Ἰσοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσα φέρων. "Ἰσοφόρος οἶνος". ὅσις ἐμπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἄλλο τόσον ἱερόν. "Ἄρα, δυνατὸς οἶνος. "Ἰσοφόροι βόες". Ὀδυσ. Σ. 372. "Ἰσοιόμοιοι κατὰ τὴν δυνάμιν ἐν τῇ σύρειν τὸ ἄροτρον-τὸν ζυγόν. κατ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες.

Ἰσοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ) ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν φυλὴν-κατὰ τὴν φύσιν-κατὰ τὴν ὀντότητα.

Ἰσοχειλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ, Ἰσόχειλος, ὁ, ἡ. ὅσις ἔχει τὰ χείλη ἴσια. καὶ ποτήριον ἢ ἀγγεῖόν τι τὸ ὁποῖον εἶναι γεμάτον ὥστε οἶνον ἢ ὕδατος ἴσια μὲ τὰ χείλη, ἢ ἕως εἰς τὰ χείλη. "Ἰσοχείλες τῇ γῇ". ἴσος μὲ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἕως εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἰσόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. ἴσος κατὰ τὰς χεῖρας-δυνάμιν. ἀμφ.

Ἰσόχνοος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὸν χνοῦν κατὰ τὸν μαλλόν. Ἀνθολογ.

Ἰσόχορδος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὰς χορδάς.

Ἰσοχρονέω, ῶ. εἶμαι ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὰς χρόνους-κατὰ τὴν ἡλικίαν.

Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ. ᾗ, Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τοὺς χρόνους-κατὰ τὴν ἡλικίαν-κατὰ τὸ ἔτος.

Ἰσόχροος, ᾗ. σπαν. Ἰσόχρως, ὁ, ἡ. (χρόα) ὁ ἴσον-ὅμοιον χρῶμα-βαφὴν ἔχων.

Ἰσο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰσόχρυσος, ὁ, ἡ. ἴσος τῷ χρυσῷ, (ἴσια μὲ τὸ μάλαγμα). ἴσος κατὰ τιμὴν μὲ τὸν χρυσόν.

Ἰσοψηφία, ἡ. ἰσότης τῶν ψήφων, ἤτοι τῆ ψηφικῆ δικαίᾳ. ἐκ τῆ

Ἰσόψηφος, ὁ, ἡ. ἴσος κατὰ τὰς ψήφους, ἢ κατὰ τὸ ψηφικὸν δίκαιον. ὅσις ἔχει ψῆφον ἴσια μὲ τὰς ἄλλας. "Ἰσόψηφα, πά". Ἀρτεμίδ. Γ'. 34. ᾗ Δ'. 26. λέξεις ἢ ἔπη τῶν ὁποίων τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰ στοιχεῖα ὑποτελοῦσιν ἀεὶ σταθμὸν σῶον ἄλλο τινὸς μοναδικῆ στοιχείου. οἷς π. χ. τὸ ρ, σημαίνει τὸν ἑκατὸν ἀεὶ σταθμὸν, ὡς καὶ ἡ λέξις Μεύε, Πέδια, Νέμε. Ἄρα αὗται αἱ λέξεις ἰσόψηφοι εἰσὶ τῶν ρ.

Ἰσόψυχος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰσοψύχως. ὁ ἴσιω-ὁμοίαν ψυχὴν ἔχων. ἴσος-ὅμοιος κατὰ τὴν ψυχὴν-τὴν ᾗ φρόνημα. ἴσος τῇ ψυχῇ ᾗ τῶν φρονήματι.

Ἰσόω, ὦ. (ἴσος) ἴσον ποιῶ, ἰσιάζω, παραβάλλω. Μέσ. Ἰσόομαι, παραβάλλομαι, ἴσον ἐμαυτὸν ποιῶ τινί.

Ἴστωρ, ταυτὸν τῷ, Ἔπω. ὅθεν τὸ, Ἐνίστωρ. Ζήτ. ᾗ Ἴσκω, Ἀειδμ. 2.

Ἴσσασθαι, ἢ κάλλιον, Ἰσᾶσθαι, (ἴσος, ἴσα) ἔλεγον οἱ Λέσβιοι αὐτὶ τῦ, Κληρῶσθαι, Ἡσύχ. ὅξ ᾧ ἠρμηνεύσαν τινὲς τῶν ἐν τῇ Λέσβῳ πόλιν, Ἴσσαν. Ὁ δὲ Συΐδ. ἐν Λ. Ἴοσα, λέγει, ὅτι αὕτη ἡ λέξις ὑπῆρξεγμα ἦν παρὰ Μεναίδρῳ ἀνδρώπε τινὸς, ὅσις ἐν τῷ κληρῶσθαι ὄξέβαλλε τὸν κλῆρον ζ, ἢ τὸν ἀειθμὸν ἓξ, ὅσις ἦτον ὁ δύτυχής.

Ἰσάω, ὦ. ἀφ' ᾧ τὸ, Ἴσημι. παρ' Ἀειτοφ. δύεἰσκεται ἔτι, ᾗ Ἰσᾶνειν, καθὼς καὶ παρὰ Διοδ. Σικ. Γ. τὸ, Μεδισᾶνειν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἴζω.

Ἴξε, αὐτὶ, Ἴσατε. ἐκ τῦ, Ἴσημι, τὸ γινώσκω, ὄξὰρῶ.

Ἰσέον, ἐκ τῦ, Ἴσημι. πρέπει νὰ πορδυθῇ-νὰ ὑπάγῃ τινάς. 2) Ἐκ τῦ, Ἴδω, πρέπει νὰ ὄξὰρῃ τινάς. γνωτὸν ἔσω. Ἡλιάτ. Θνειάτ. 39.

Ἰσεών, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰσών.

Ἴσημι, Μ. σήσω. ᾗ σήσομαι. (ἰσάω) στῶ, σαίνω, ἀνεγείρω, σηκόνω τινὸς ὀρθόν. "Πηκτίδα, δίκτυα ἴσᾶ". Παγίδα, δίκτυα σαίνω. Βάλλω τι ὑπὸ τὰς πλάσιγγας καὶ ζυγιάζω αὐτό. Βάλλω τι εἰς σάσιν καὶ καπόσασιν, ὑποκαπεζώνω. Ἡρόδοτ. Α'. 97. "Φέρε σήσωμεν ἡμέων αὐτῷ βασιλέα". Ἐλᾶτε νὰ βάλλωμεν βασιλέα. Βάλλω τι ὑπὸ τι καὶ ποιῶ αὐτὸ ἀκίνητον εἶναι. "Καὶ ὃς τὰ ὄμματα αὐτὰ ἔσησε". ἐστήλωσε τὰ ὀμματικά τε ἐπ' αὐτόν. Πλάτ. Φαῖδ. "Σῶ-"σε δ' ἐν Ἀμνισῷ". Ὀδ. Τ. 188. ὑπακουσμ. Νῆα. ἐμποδίσῃ μὲ τὸ πλοῖον ᾗ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν Ἀμνισὸν ποταμόν. ὡς καὶ "Ἐν Ἀργεῖ τῆας ἔσασαν". Ὀδυσ. Γ. 182. τὸ, Ἔσῖω, Στάσῖω, Σῆσαι, καὶ Ἔσηκα, ἔχουσι τῶν σημασίων τῆ Μέσε, Ἴσαμαι, στῶ ἐμαυτὸν, Πατῶ. "Πᾶ σῷ"; πῆ νὰ σταθῶ; πῆ νὰ πατήσω; Εὐριπ. Ἑκάβ. 1032. "Σῆδ' αἰ μὴ "ὑμῶν τῶν δε τείβον". βάλλετε ἑαυτὸς εἰς τὴν τὸν δρόμον" ἐμβῆτε εἰς δρόμον, ὁ αὐτ. Ὀρέσ. 1251. Ἴσαμαι, Στέκομαι, μὴ ὦ ἀκίνητος. Ἡσυχάζω. Γίσμαι σερεὸς-πυκνὸς, ὡς "Ποταμοὶ ἵστανται". τὰ ποτίσμια στέκονται ὑπὸ τὸν πάγον. "Ἰσᾶσθαι πόλεμον". Ἡρόδοτ. βάλλω ἐμαυτὸν εἰς πόλεμον, ἀρχίζω πόλεμον. "Ἐπὶ ξυρῆ ἵσαται ἀκμῆς". Ἰλ. Κ. 173. Ἐπὶ κινδύνῳ Μεταφ. ὡς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Τὸ ἀράγμα στέκεται νὺς τὴν μύτην τῆ μαχαιρίε. Στέκεται εἰς τὴν τείχα, ἢ κρέμαται ὑπὸ τὴν ξίχα. Παρὰ Πολυβ. "Κατὰ τὸν πόλεμον ἴσασθαι ἀγαθῶς ᾗ ἀδίκως". ιζ'. 3. "Ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ὀλιγάβῶς ᾗ νωθρῶς". ιή. 16. "Εἰσελθὼν μεζόνως ἔστη καὶ βέλτιον". κά. 7. "Ὀρ-"θῶς ἵσαντο φάσκοντες". λγ'. 12. ὅπως ἐρμηνεύτεον ὄξὰ τῆ, Πράττειν, Πολιτεύεσθαι, Φέρεσθαι, καθὼς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ μετασχηματίζομεθα τὸ, Στέκομαι. Ἔτι δὲ σημαίνει ᾗ τὸ, Σηκόνω ἐμαυτὸν, σηκόνομαι, ᾗ τὸ, Βάλλω ἐμαυτὸν ἢ εἶμαι εἰς κατάσασιν. "Παν-τὶ τῶν χρείας, ἰσαμβύω". αὐτὶ, Ἐχομβύω, παῦ ὅ,τι αὐτὸς εἰς χρείαν ᾗ ἀνάγκην. Σοφοκλ. Φιλ. 175. "Ὁ δ' ἑβδομος ἐσήκει μείς". Ἰλ. Τ. 117. ἤτον ὁ ἑβδομος μὴν (μῆας). Οὕτω λέγουσι ᾗ οἱ Ἀττικοὶ "Μῆα ἰσάμβρυον". τὸν ζέχοντα μῆα, πλειοτέρου ὅμως τὸν ἀρχὴν τῆ μηὸς, ἀπ' ἐναντίας ἔχων τὸ, Μεσθύντος, καὶ Φθίνοντος. Οὕτω κεῖται ᾗ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 162. "Τῆ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τῆ δὲ ἰσαμέ-"νοιο". παραβάλλ. ᾗ τὸ ἐν Τ. 519. 2) Ἀντὶ τῆ Συμφωνῶ, Ὑποσχομαι. Ν. Δ.

Ἰσιάτωρ, ὁ. (ἰσία) Παυσαν. Ἀρκ. 13. παρ' Ἐφεσίοις, αὐτὶ, Ἐξιάτωρ. ὁ ταῦτος τῷ Ἱερῶν.

Ἰσία, ᾗ, Ἰσίη, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἑσία. Ἡρόδ. Δ'. 68.

Ἰσιητήριον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἑσιατήριον.

Ἰσιοδρομέω, ὦ. (ἰσίον, δρόμος) ζέχω-πλέω μὲ γεμάτα ἀρμῦα-πανιά. Ἱππικρ.

Ἰσιοκώπη, ἡ. τὸ πλέειν μὲ πανιὰ καὶ μὲ κωπιά. Πολυδ. Α'. 103.

Ἰσίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Ἰσῦς. Ἰλ. Α. 433. τὰ ἄρμῦρα τῆς νηὸς, ἢ ὀθόνη, τὰ πανιὰ τῆ καϊκιῦ. καὶ ὁ Ἐργαλειὸς δὶ ὃ ὑφαίνεσι. Ζήτ. Ἰσῦς.

Ἰσιοποιέω, ὦ. ἰσία ποιῶ. κάμνω πανιὰ ἢ ἄρμενα τῆ καϊκιῦ. "Ναιῶ ἰσιοποιεῖν". βάλλω τὰ πανιὰ-τὰ ἄρμῦρα-ἢ ἁρμαδνῶ μὲ τὰ πανιὰ τὴν ναῦν. Σβάβ. ΙΕ'.

Ἰσιορράφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ἰσία ῥάπτων. ὅσις ῥάπτει τὰ ἄρμῦρα, τὰ πανιὰ τῶν πλοίων. (ἑλκυστζῆς, Τουρκ.). Παρ' Ἀειτοφ. Θεσμ. 935. Μεταφορ. αὐτὶ τῦ, Πανοῦργος, ἀπατεώνων.

Ἰσοβοεύς, έος, ὁ. ᾗ, Ἰσοβόη, ἡ. (ἰσὸς, βοῦς) τὸ εἰς τὸ ἄροτριον μακρὺ ξύλον, ὁ ῥυμὸς τῆ ἀλετρείε. Ζήτ. Κορώνη.

Ἰσοδόκη, ἡ. ἡ ἰσὸν δεχομβύη. Κατὰ μὲν τὸν Ἡσύχ. ἡ ἰσεθήκη, τὸ ὄβγ μέσα νεῦς φράγμα, εἰς ὃ καπεκλινόμβυος ὁ ἰσὸς ἐστήνεται. ὁ δὲ Ἐτυμολ. Τὸ κατὰ τὴν τρύμνην αὐέχον ξύλον, καθ' ὃ κλίνεται ὁ ἰσός. Ὁ δὲ Ζωναρ. Ξύλον ὑποδεχόμβυον τὸν ἰσόν. "Ἐσι δὲ τῦτο ξύλον πηχιαῖον τῶν τρύμνη ἰσάμβυον ἐφ' ᾧ καπατίθεται τὸ καπάρτιον ὁπόταν καταβάσωσιν αὐτό. Ἰλ. Α. 434. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ ζύπα καθ' ἣν ἐμπήγεται τὸ καπάρτι ὁπόταν κριμάται τὰ ἄρμῦρα.

Ἰσοκεραία, ἡ. ἡ αὐτόνα τῦ πλοίε. Ὀρφ. Ἀργ. 692.

Ἰσοπέδη, ἡ. ξύλον ὀρθὸν ὑπὸ τῆς ξυπίδος, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰσός. ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ ὁ ἰσὸς ἐστήνεται. Ὀδυσ. Μ. 51.

Ἰσοπόνος, ὁ, ἡ. ὁ ὑφαίνων, ὑφαντής.

Ἰσόπους, οδος, ὁ. καὶ πληθ. Ἰσόποδες, ταυτὸν τῷ, Κιλεόντες.

Ἰσορέω, ὦ. (ἴσωρ) σημαίνει ἡ λέξις πᾶσαν γνῶσιν ᾗ μάθησιν, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύῃ ὄβγ τῷ ὀξυωπικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων. ὀξυρέπως ὅμως τὸ, Βλέπω, παραπρῶ, κυτάζω, θεάομαι, διορίζω, ὀξετάζω, πωθάνομαι, ἐρωτῶ αἰκειβῶς. Εὐριπ. ᾗ Σοφοκλ. μετέπεπτε δὲ δηγῶμαι τινὰ ὀξ ὧν ἔμαθον ἢ εἶδον εἰς ἄλλας ὄβγ φωνῆς ἢ ὄβγ γραφῆς. ἢ Διέρχομαι, καταμανθάνω τόπως, καὶ τοῖς ἄλλοις παραδίδωμι διηγέμβυος. Σβάβ. 2) Ὡς εἰδήμων, καὶ ὡς ἴσωρ, ἤτοι ὡς εἷς τῷ εἰδότων (ὡς σύας ὅσις οἶδε-ἔμαθε καὶ ὀξόρισε) μαρτυρῶ τι. καὶ ἐνταῦθεν "ἰσορεῖ ἀλλήλοις, ὅτι ὕπος ἔχει". ταῦτα τὰ φράγματα δίδυσι μεταξύτων ἀμοιβαίαν μαρτυρίαν ᾗ ὑπόδειξιν. Ἐντεῦθεν ἔτι, ἰσόειον, τὸ. μαρτυρία, ὑπόδειξις.

Ἰσόρμια, ατος, τὸ. παῦ ὅ,τι ἐχθύετο-ἐζηκάθη-ὀξετάθη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πάθη-ἐρεύθη-ἐρωτήθη, ἢ ὡσεὶ ἔ ἔγινεν ἔρευνα καὶ διήγησις. Ἄρα Πρᾶξις, πρᾶγμα, Factum, Λατ. παυτὸν τῇ, Ἱστορία. Διον. Ἁλ.

Ἱστορία, ἡ. τὸ θεωρεῖν-κυπτάζειν-παρατηρεῖν-ἐρευνᾶν-σκέπτεζειν καὶ διηγεῖσθαι. Ἄρα, γνῶσις-ἔρευνα-θέα, παράδοσις καὶ διήγησις πράγματος τινὸς, ὡσὲ τὸ ὁποῖόν τινας ἔχει ἀκριβῆ γνῶσιν-τὸ ὁποῖον σκέψει καλῶς, δι' ἀκριβοῦς σκέπτεσεως ἐγνώσισεν. "Οὐκ ἀκολὼ λέγω, "ἀλλ' ἱστορίαν". Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ις'. 42. Λέγω, διηγοῦμαι οὐχὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤκουσα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδα μὲ τὰ ὄμματά μου· οὐχὶ λόγια ἁπλῶς σκέπτεζε λέγω, ἀλλὰ πράγματα μαρτυρημένα, τὰ ὁποῖα εἶδα, καὶ ἐνταῦθα ἑρμην. τὴν λέξιν, V. F. Gellius. 5. 18. καὶ τὸ Rerum Cognito præsentium. "Ο ἐστὶ, Διήγησις ἐγνωσμένων πραγμάτων. Ζήτ. καὶ Λόγος.

Ἱστορεύω, παρ' Ἱπποκρ. "Φιλεπονίῃ μετὰ πάνυ ἱ-"στορεύμενος". ἀμφίβ. ἀσάγν. καὶ σημασ.

Ἱστορικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Ἱστορικῶς. ὁ αὐτῆκων εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ εἰδήμων τῆς ἱστορίας, καὶ ὁ ἱστορίαν συγγράψας.

Ἱστοριογράφος, ὁ. ὁ ἱστορίαν συγγράψας, ἢ ὁ ἱστορίαν τινὰ γράφων.

Ἱστόριον, τὸ. (ἵστωρ) πρᾶξις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγένετο, Factum. παῦ ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν, μαρτυρίαν καὶ εὐκολίαν. μαρτυρία, ἀπόδειξις. Ἱππακρ.

Ἱστοριοσυγγραφεὺς, έως, ὁ. παυτὸν τῇ, Ἱστοριογράφος. Δεκιαν. Μακρόβ.

Ἱστορὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῇ, Ἱστορία. Εὐσταθ.

Ἱστὸς, ὲ, ὁ. (ἵστημι) τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμμένον, ἤτοι τὸ ὀρθὸν μέγα ξύλον τῆς νηὸς, τὸ Καπάρτιον λεγόμενον τῶν τῇ ναυτῇ. Ἰλ. Α. 434. καὶ 480. "Ἱστὸν "στήσαντ', ἀεὶ δ' ἱστία λαῖφος πέτασαν". ἔστησαν τὸ καπάρτιον, ἀνελκύσαντες δὲ καὶ τὰ τῆς νεὼς ὀθόνια (πανία) ἤπλωσαν. 2) Τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, ὅ ἐστὶ τὸ ἀπ' ἐπάνω ξύλον ἐκεῖνο τῆ ὑφαντικῆ ἐργαλείᾳ, ὅπ τῷ ὁποίᾳ κρεμῶσι κατὰ κάθετον τὸ σημόνι, ἢ ὑφάνωσι, καθὼς π. χ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑφάνωσι τὰς τα-πητας, δι' ὃ καὶ παρ' Ἀρτεμιδ. Β'. 36. "Ἰσὸς ὀρθὸς" καλεῖται, τὸ ὁποῖον μετὰ πεύτε ἑξήκοντα ἔθεσαν οἱ Νεώτεροι, πρὸς τὸ σῆθος τῆ ὑφαντῆ ἐρχόμενον ἐν τῇ ὑφάνειν, ὅπερ ἡ σωφροσύνη, Ἀγτίον λέγει. καθόλου δὲ, ὁ Ἐργαλειός. Ἰλ. Ζ. 456. λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον Σπμόνι, τὸ ὁποῖον τιθέμενον εἰς τὸν ἐργαλειὸν-εἰς τὸ αὐτίον, ὑφαίνεται. Εἰς τὸν ὀρθιον ἐργαλειὸν, καὶ εἰς τὸ ὀρθῶς ὑφαίνειν, καθὼς παρ' Ἰνδοῖς τὸν σήμερον, ἀυτὴκει ὁ τῷ Ὁμήρῳ (Ἰλ. Α. 31.) ῥῆσις "Ἰσὸν ἐποιχομένην". ἐσφράσεν καὶ ὑφαίνουσαν. καὶ τῷ Ἡσιόδ. "Ἰσὸν θῆσαντο γυναῖ φρεβάλοιτό τε ἔρ-"γον". καὶ ἐφεξῆς. Σπμῶν, τὸ Σπμόνι. "Σπμῶσαι τὸν σπμόνα" κρεμάσαι-βάλειν τὸ σημόνι εἰς τὸν ἐργαλειόν. Ἐνταῦθεν παρὰ Θεοκρ. Ι. ξ'. 97. "Ἀράχνια δ' εἰς "ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ ὑφαπήσαντο". ὅ ἐστὶ, Διϋφάνειαι, κατὰ τὸν Σχολ. Περὶ τῆ καπὰ μέρος τῶ ἐργαλείῳ μερῶν. Ζήτ. Μίτος, Καίρος, Κανὼν, Ἀντίον, Ἀγκύδες. 3) Τὸ Κομμάτι, τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον ὑφαίνεται εἰς τὸν ἐργαλειόν. Πολύβ. Ε'. 89. "Ὀθο-"νίων ἱστὸς τετρακλίνης". ἐνταῦθεν τὸ "Ἱστὸς ἀρχόμε-"νος ἢ πρὸς τῇ ἐκτέμνεσθαι ὕπο". Ἀρτεμιδ. Β'. 36. καὶ "Ἱστὸς πρὸς ἐκπομπῷ ὤν". παρ' αὐτῷ, τὸ ὁποῖον ἄλλως "Ἱστὸν καθελεῖν" λέγεται. Θεόκριτ. ἐκβάλλειν, ἢ κόπτειν τὸ ὑφασμένον ὕφασμα ὑπὸ τὸν ἐργαλειὸν, ἐξυφαίνειν.

Ἱστοτρίβης, ὁ. Ζήτ. Ἱστοτριβής.

Ἱσουργεῖον, τὸ. τόπος, δωμάτιον ὅπου ὑφαίνουσιν, ὑφαντῶνιον. ἐκ τῆ

Ἱσουργέω, ῶ. εἶμαι ἱσουργὸς-ὑφαντὴς, ὑφαίνω. ὅθεν

Ἱσουργία, ἡ. τὸ ὑφαίνειν, ἢ ὑφαντικὴ τέχνη.

Ἱσουργικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι αὐήκει εἰς τὸν ἱσουργὸν ἢ εἰς τὴν ἱσουργίαν. ὡς, ἱσουργικὴ τέχνη, ἢ ὑφαντική.

Ἱσουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἰσὸν ἐργαζόμενος, ὑφαντής.

Ἴσω, γ'. φρόσ. Προσακτ. αὐτὶ, Ἰσάτω, γινωσκέτω, γνωσιζέτω, ἀς ἰσοῦργ. Ἴσων, αὐτὶ, Ἴσωσαν, γνωσκέτωσαν. Πλησιωτ. παρ' Ὁμήρῳ.

Ἰσὼν, ὁ. τόπος ὅπε κεῖται ὁ ἐργαλειὸς καὶ ὑφαίνωσι. λέγεται ἔτι καὶ Ἰσεὼν, τὸ ὁποῖον καὶ φρονιμάται ὑπὸ τῆ Πολυδ. Ζ'. 28.

Ἴσωρ, ορος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῇ, Ἰδεὶς. ὅσις γινώσκει, ἔμαθεν, ἰσοῦργ. σοφὸς, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος. Σοφοκλ. Ἠλ. 845. Μάρτυς, ἢ Κριτὴς. Ἰλ. Σ. 501. Φ. 486. Μάρτυς αὐτόπτης πράγματος τινός. Σκύμν. Στίχ. 131. καὶ ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῇ ῥυμῷ ἐμπεπηγμένος πάσσαλος. Ζήτ. καὶ Ἔσωρ.

Ἰσχάδιον, τὸ. ὑποκορ. τῶ, Ἰσχὰς.

Ἰσχαδοδάκρυα, τὰ. Ἀρριαν. Ἐπίκ. Γ'. 9. σταφυλὲς μὲ καρύδια μεμιγμένα, καπί τινας. Κυρίως ὅμως τὰ δάκρυα (ἢ μελιζάλα) τῆ σύκων.

Ἰσχαδοπώλης, κ, ὁ. καὶ Θηλυκ. Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ. ὁ ἰσχάδας ἤτοι σύκα πολῶν. καὶ

Ἰσχαδώνης, ᾱ, ὁ. (ὠνέομαι) ὅσις ἀγοράζει σύκα. Πολυδ. Ζ'. 198.

Ἴσχαιμος, ὁ, ἡ. (ἴσχω) ὅσις κωλύει-ἐμποδίζει-κατασταύει τὸ αἷμα.

Ἰσχαίνω, ἢ, Ἰσχναίνω. Εὐεπ. Ὁρέσ. 298. ξηραίνω, ξηρὸν ἢ λεπτὸν, ἰσχνὸν, λυγνὸν ποιῶ τινα.

Ἰσχναλέος, έα, έον. ξηρὸς, κατεξηραμμένος, λεπτός. Ὀδυσ. Τ. 233. ὅπε ἄλλοι, Ἰσχναλέος, γράφουσιν.

Ἰσχναίνω, ῶ. ἔντρος τις χηματισμὸς τῶ, Ἴσχω. κωλύω, ἐπέχω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ἰλ. Ο. 723. καὶ Ὀδυσ. Ο. 345. "Αὐτὸν τ' ἰσχανάασκεν". 2) Ἐπιθυμῶ. μετὰ Γενικ. Ὀδυσ. Θ. 288. "Ἰσ-"χανόων φιλότητος Κυθερείης". Τῦτο φαίνεται ὅτι εἶναι ἄλλη τις διάλυσ διαφορετική τις λέξις, ἰδίαν παραγωγὴν ἔχουσα, τὴν ὁποίαν τινὲς παρ' Ὁμήρῳ Ἰχνάω, ἀπὸ τῶ σ, γράφουσι. Παρομοίως καὶ ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει τοῦτον ἐν τῇ τάξει, Ἰχανάω, ἀλλ' ἀναφέρονται ἔτι καὶ διάφοροι ἀκαγνώσεις, Ἰκανάω, καὶ, Ἀχανάω. Γίνεται δὲ ἐκ τῆ Ἀχλὺ, Ἠχλὺ, ἀφ' ὧν ὁ Σοφοκλ. Ἠχαίνω, αὐτὶ τῶ, Πνιχλῶ, ἔχα. ὅθεν Ἠχανάω, Ἀχανάω, καὶ κατά τινα διεφθαρμένην ἐκφρασιν, Ἰχανάω, αὐτὶ τῶ, λαιμάζω, ἐπιθυμῶ, χρείαν ἔχω. Ἡ ἐκ τῆ Ἰχανάω σημασία, καὶ μετὰ Γενικῆς σωπάξεως, δὲν ἔχει τόσον εὔκολον τὴν παραγωγὴν, μ' ὅλον ὅτι τὸ, Ἔχομαι, σημαίνει καὶ τὸ Κωλύομαι, ἐμποδίζομαι, καὶ τὸ Κρατοῦμαι ἢ ἀχρήσιμαι ὑπό τινος, καὶ ἐνταῦθεν τὸ Ἐπιθυμῶ.

Ἴσχάνω, παυτὸν τῇ, Ἔχω, Ἴχω, Ἰχάω, κωλύω, ἐμποδίζω. Ἀπολλών. Α'. 902.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ. τὸ ξηρὸν σῦκον. 2) Εἶδος φυτῆ. Ζήτ. Ἄπιος, ᾗ, Ἰχνός.

Ἰσχάω, παυτὸν τῇ, Ἰσχαίνω.

Ἰσχιαδικὸς, ἡ, ὸν, Ἰσχιακὸς, κὴ, κόν. ὅσις πάσχει πόνως εἰς τὰ ἰσχία. Διοσκορ. Α'. 351. καὶ τὸ ὠφέλιμον ἰατικὸν εἰς τῦτον τὸν πόνον. Ὁμοίως. Β'. 205.

Ἰσχιάζω, πάσχω εἰς τὰ ἰσχία. ἀμφ. Ὁ Σοφοκλ. Ἠφύχ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν, "Ἰσχιάζειν, ἐν τῇ βαδίζειν ἢ "ἐν τῇ ἐσκάλλειν πρὸ πολὺ ἑκάτερος ἑκατὸν μειφρίων". ὅ ἐστὶ, Παίζειν τὰς κώλας, καὶ κατὰ τῦτο τὸ σημασίαν σχεδὸν ὁμοίως ἐν λαγνείᾳ σάσεως, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις, ὅ, "Ἰσχιάζουσα βωμολόχως".

ΑΝΑΡΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰσχιὰς, άδος, ἡ. ἡ εἰς τὰ ἰσχία ἀνήκουσα. "Ἰσχιὰς "νόσος" ὁ πόνος τῆς ἰσχίου, (ἰσχιάτικα). ἐκ τοῦ

Ἰσχίον, τὸ. ὁ γοφὸς, ἢ ὁ γόφος, καὶ μάλιστα τὸ ὑπερκείμενον τῆς μηρῶν μέρος, τὰ κωλομέρεα. Ἰλ. Θ. 340. "Ἰσχία τε γλουτούς τε". ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ε. 305. "--σὺν "θα τὸ μηρὸς ἰσχίῳ ἀνερρέφεται, κοτύλῃσι δέ μιν κα"λέεσι". κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν (ὑπὸ τὸ σαυρὶ) ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ Γλουτὸς καλεῖται, καὶ Κοτύλη παρὰ τὴν κοιλότητα. Κοτύλαι δὲ αἱ ἐν τοῖς ἰσχίοις κοιλότητες, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῆς μηρῶν ἁρμόζονται. Ἄρα, ἡ κλείδωσις τῆς μηρῶν.

Ἰσχιορρωγικὸς σίχος. σίχος τις ὡς ὁ χωλίαμβος, ἀλλ' αὐτὶ ἐκείνης τοῦ τέλος ὡς τὸ, χ. ὕτος κιλοβῶται εἰς τὴν πεπάρτην ῥῆσιν. Σχεδὸν σημαίνει τὸ, Ξεγυφιασμένος, ἐκ τῶν Ἰσχίον καὶ Ῥώξ.

Ἰσχναίνω, παυτὸν τοῦ, Ἰσχαίνω. "Ζωὸν ἰσχνάνασα". Αἰσχύλ. Επιμ. 259. ὅπου ἄλλοι ἐσφαλμ. Ἰσχνάσασα, ἐξηράνασα. "Σφιγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ". Προμηθ. 380. ἀμφ.

Ἰσχναλέος, έα, έον. παυτὸν τοῦ, Ἰσχαλέος.

Ἴσχανσις, εως, ἡ. (ἰσχαίνω) ξήρανσις, τὸ ξηραίνειν-λεπτύνειν, λύγισις.

Ἰσχναντικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπάδειος ἢ διύαμιν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖντι ἰσχνόν.

Ἰσχνασία, ἡ. ξηρασία, λυγρότης, λεπτότης.

Ἰσχνέγχυλος, αὐτὶ, Ἰσχνὸς ἔγχυλος. Ἀλκίφρ.

Ἰσχνοεπέω, ῶ, Ἰσχνολογέω. ὁμιλῶ-λέγω λόγους λεπτοὺς, λεπτολογέω.

Ἰσχνολέσχης, ὁ. ὁ λεπτολογίας φλυαρῶν. Σκίδ. ἐν Λ. Ἐπιζάμης.

Ἰσχνολογία, ἡ. παυτὸν τοῦ, λεπτολογία.

Ἰσχνολόγος, παυτὸν τοῦ, λεπτολόγος.

Ἰσχνομυθέω, καὶ Ἰσχνόμυθία, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ἰσχνολογέω, καὶ Ἰσχνολογία. Ζήτ. ἐν τοῦ, Ἰσχνὸς.

Ἰσχνοπέδη, ἡ. ἡμαρτημ. ἀπάγ. αὐτὶ, Ἰσχνοπέδη. Ἀναλεκτ. Β'. 9.

Ἰσχνόπορος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσχνὸς-λεπτὸς-ξηρὸς πόρες ἔχων.

Ἰσχνὸς, νὴ, νόν. λεπτὸς, λυγρὸς, ξηρὸς (μὴ παχὺς) ξηρὸς. θῆλ κυρίως καὶ μὴ κυρίως σημασίας. Ἰσ"χνῶς εἰπεῖν". Πολύβ. Α'. 2. ὀβὰ νὰ μὴ εἴπω περισσότερον, Σιωπόμως εἰπεῖν, τολάχιστον. Τινὲς ἑρμην. τὸ ὀβὰ τῶ, Ἀκριβῶς εἰπεῖν, ὃ ἐστι, Μὲ λεπτολογίαν, ἐπιφέροντες καὶ μαρτυρίαν ἐκ τοῦ Κυρίλλου κατὰ Ἰουλιανοῦ τὸ, Ἰσχνὸς, καὶ Ἰσχνῶς, αὐτὶ τοῦ, Ἀκριβῶς, Φροντιστικῶς" ὅπερ ἐστὶ καὶ τὸ, Ἰσχνομυθία, (δ'. σελ. 157. καὶ 173.) αὐτὶ τοῦ, Ἡ ἐν τοῦ λέγειν ἀκρίβεια, Ἀκριβολογία, μετέχει δὲ. Κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, Ἰσχνὸς, Ξηρὸς, κατεξηραμμένος, ἀφυγραμμένος τῆς ὑγρασίας, ἀπαχὺς, λυγρός. Ἐκ τοῦ Ἰσχάω, Ἰσχαίω, ξηραίνω, γίνεται καὶ τὸ Ἰσχὰς, ξηρὸν-πλιασμένον σῦκον· καὶ τὸ Ἰσχαλέος παρ' Ὁμήρ. καὶ Γαλην. αὐτὶ τοῦ Ἰσχνὸς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἰσχνὸν, ῥικνόν· ἔστιν ἄρα τὸ κατὰ συγκοπὴν Ἰσκανὸς, Ἰσχνός. Παρ' Ἐτυμολογ. κεῖται ἔτι, Ἰσχνὸν, θαλπεινὸν ἢ σκιερόν. Ἐκ τοῦ Ἰσχνόω, Ἰσχαίνω, ξηραίνω, ἢ κάλλιον ἐκ τοῦ ἁπλοῦ Ἰσχάω, (ἀπὸ τοῦ σ. καθὼς παρεντίθεται καὶ ἐν τοῖς Ἔχω, Ἔσχον, Ἴσχω. Ἔπω, Ἔειπον) προκύπτει τὸ Λατιν. Siccare. καὶ ἐκ τοῦ Ἰσχανὸς, Ἰσχνὸς, γίνεται τὸ Ἰσχαίνω, Κατισχαίνω.

Ἰσχνοσκελὴς, ἐς, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὰ-λεπτὰ ἢ λύγια σκέλη ἔχων.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ. ξηρότης, λεπτότης, στενότης· ἐν τῇ διαφορᾷ αὐτίκειται τοῦ, Πλατυασμός. Κυιντίλ. Α'. ε. 32. ὁπότε δηλ. μὲ σενὴν σῶμα καὶ μὲ ἐσφιγμένα ὀδόντια προφέρῃ τις φωνίν τινα ἢ γράμμα.

Ἰσνουργὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτῶς κατεξηργασμένος, λεπτὸς, φίνος. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἰσχνοφωνία, ἡ. ἡ λεπτότης τῆς φωνῆς ἐν τοῦ ὁμιλεῖν. ἡ ἀδυνατος καὶ λεπτὴ φωνή. 2) Τὸ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ζαύλισμα-ἐμπόδισμα τῆς γλώσσης. Ἀεισοτ. Προβλ. "Ἡ δὲ Ἰσχνοφωνία, ὑπὸ τῶν μὴ διυνάδαι ταχὺ σωιάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν ὡς τὴν ἑτέραν. ἐκ τοῦ

Ἰσχνόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσχνὸν-ἀδυνατον-λεπτὸν φωνὴν ἔχων, λεπτόφωνος. 2) Τραυλὸς, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ δυσκόπτεται-ἐμποδίζεται-παίζεται ἐν τοῦ ὁμιλεῖν, (τζιβδὸς, πελτέκης) καθὼς π. χ. οἱ θυμωμένοι, οἱ μεθυσμένοι καὶ οἱ γέροντες ἄνθρωποι. Ἀεισοτέλ. προβλ. ΙΑ'. 301. καὶ ἐν τοῦ ἀεὶ Ἀκυζῶν, οἱ πιθανοὶ ἄνθρωποι ζαυλίζουσι (σκοντάβουν κατὰ τὴν γλῶσσαν) καὶ ἐπαναλαμβάνουσι πάλιν τὸν ἴδιον λόγον. Μ' ὅλον τοῦτο κατὰ τὴν εὐνοιαν ὀρθότερον πρέπει νὰ λέγηται, Ἰσόφωνος, καὶ Ἰσοφωνία. Παρ' Ἡροδότ. Δ'. 155. κεῖται "Ἰσόφωνος καὶ ζαυλὸς" ὅπου τὰ Χειρογραφα, Ἰσχνόφωνος, ἔχουσι. Τοῦτο οἱ Γάλλοι Begayer, καὶ Τραυλίζειν, Grasseyer, λέγουσι. Προκύπτει ἐκ τοῦ Ἰσχνὸς, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ἴσχω. Ὁ Πλούταρχ. Προβλ. συμπ. Η'. 3. ἔχει "Ἰσόφωνα καὶ δυσπνοῦντα".

Ἰσχνόω, ῶ. ξηρὸν-λεπτὸν ποιῶ τινα.

Ἰσχυρία, ἡ. (ἴσχω) ἡ τοῦ ἔρως κράτησις, δυσκολία.

Ἰσχοφωνία, ἡ. καὶ Ἰσχόφωνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τοῦ Ἰσχνόφωνος, Ἀεισοτ. 2.

Ἰσχυριεῖω, παρ' Ἱπποκρ. ὅπου καὶ, Διϊσχυριεῖω, κεῖται. Ο' Γαλλιν. ἑρμην. ὡς καὶ τὸ Βρασσεῖω, ὀβὰ τῶ, Ἰσχυρισικῶς ἔχω, διυάμαι ἢ θέλω νὰ βεβαιώσω.

Ἰσχυρίζομαι, κυρίως, Ἰσχυρίζω ἐμαυτόν. Ποιῶ ἢ ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν ἰσχυρὸν. Βάλλω ἢ μεταχειρίζομαι ὅλας τὰς διυάμεις μου. Παρακίζω, Βιάζω ἐμαυτόν. Ὁπότε δὲ τοῦτο γίνεται ὀβὰ λόγων, τότε σημαίνει τὸ, Σπαθερῶς βεβαιῶ. Βάλλω ὅλα τὰ διυατά μου χωρὶς ἀπόδειξιν τινός· ἢ ἐν τῇ παρασκευῇ, Βάλλω τὴν σαθερήν μου πίστιν, λέγω σφιγῶς-βεβαίως ὅτι ὕτως ἔχει τι, καὶ ὄχι ἄλλως, ἐμπιστεύομαι. Ἀντὶ τοῦ, Μάχομαι, εἰζω, ἀγωνίζομαι, μετὰ τῆς Ὑπέρ. παρ' Λιλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΕ'. 13.

Ἰσχυρικὸς, κὴ, κόν. ὅμοιος παῖ ἰσχυρῷ, ἢ παυτὸν ἐστὶ παῖ, Ἰσχυρός.

Ἰσχυρίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ Ἰσχυρός.

Ἰσχυροβελὴς, ὁ, ἡ. (βέλος) ἰσχυρὸς ὡς τὸ βέλη. Ἡ ὁ ἰσχυρῶς αἰσθάνων εἰς τὰ βέλη. Ἀλκαῖος παρ' Ἀθήν.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ. σκληρὰ γνώμη. ἐκ τοῦ

Ἰσχυρογνώμων, ὁ, ἡ. ὁ σκληρὰν-στερεὰ γνώμην ἔχων. ὅστις στερεῶς καὶ ἀμεταθέτως ὑπομένει εἰς τὴν γνώμην του. Ἀεισοτ. Νικομ. Ζ'. 10.

Ἰσχυρόδετος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσχυρῶς (διυατὰ) δεδεμένος. Σχολ. Αἰσχύλ.

Ἰσχυροπαθέω, ῶ. παυτὸν τοῦ, Δυσπαθέω. Σχόλ. Ἀράτ. Φαιν. 71.

Ἰσχυροποιέω, ῶ. παυτὸν τοῦ, Ἰσχυρόω.

Ἰσχυροπότης, ου, ὁ. ὁ ἰσχυρὸς πίνων.

Ἰσχυροπράγμων, ωνος, ὁ, ἡ. (πρᾶγμα) ὁ ἰσχυρὰς-εὐδρόσους πράξεις ἐκτελῶν. ὅστις κάμνει-καταθέτει μεγάλα πράγματα. Σχολ. Ὁμήρ. Ε. 403.

Ἰσχυρόρριζος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσχυρὰς-διυατὰς ῥίζας ἔχων.

Ἰσχυρὸς, ρὰ, ρόν. (ἰσχύω) διυατὸς, ὁ διυάμεις πολλὰς ἔχων. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς διυάμεως τοῦ σώματος καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῶν, οἷον, ἐξουσίας, πλούτου, κ.

τ. λ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΠΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλεών

τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Σφοδρὸς, βίαιος, ἁρμητικὸς, σκληρὸς, ὄξαρκὴς, στερεὸς, βασανίρας. Τὸ Ἐπίρ. Ἰσχυρῶς, λίαν δυνατῶς. ὅθεν

Ἰσχυρόω, ῶ. ἰσχυρὸν ποιῶ τινὰ, στερεόνω.

Ἰσχύς, ύος, ἡ. παυτὸν τῷ, Δυύαμις.

Ἰσχυτήριος, ία, ιον. δυναμωτικὸς. Ἱπποκρ.

Ἰσχύω, εἶμαι ἰσχυρὸς-δυνατὸς, ἔχω ἰσχύν. δυύαμαι, ἐμπορῶ, κρατεῦμαι, ἐνδυναμοῦμαι. "Ἰσχων αὐτὸς ἐμαυτῦ". Ἀειτοφ. Σφῆκ. 376. αὐτὶ, Ἰσχυρότερος ἦν. Ἰσχω, ἕτερος χηματισμὸς τοῦ, Ἔχω. ᾧ καὶ ἰσοδυναμεῖ καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. Ἰλ. Β. 247. Α. 214. "Σὺ δ' ἴσχεο". σὺ δὲ παύω, ἢ Πέπαυσο, Παῦσαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. γ'. 9. "Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἴσχετο" ἐμποδίζετο.

Ἰσωνία, ἡ. (ἴσος, ὠνὴ) ἴση-ὁμοία τιμὴ εἰς τὸ πώλημα ἢ ἀγόρασμα. ἴση πρᾶσις. Ἀειτοφ. Εἰρ. 1227. ἴσον δίκαιον εἰς τὸ πωλεῖν. Πολυδ. Ζ'. 15. παραβαλ. μετὰ τοῦ Δημοδ. ᾗ, Ἐπώνιον.

Ἰσώνυμος, ὁ, ἡ. ἴσος-ὁμοίως κατὰ τὸ ὄνομα. Πίνδαρ.

Ἰσως, Ἐπίρ. ἰξίσω, παρομοίως, κατὰ τὴν ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ, κατὰ τὸ πρέπον-δίκαιον καὶ ὅμοιον. κατὰ τὸν ἴσον-ὅμοιον ῥόπον. 2) Κατὰ τὸν πιθανὸν, κατὰ τὸν δυνατὸν ῥόπον, ἐμπορεῖ ἢ ἐνδεχόμενον εἶναι. καὶ ἐπομένως αὐτὶ τοῦ, Βεβαίως. Πλάτ. Γοργ. 7. 39. 53. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. β'. 17. "Καὶ γὰρ ἴσως ὁ θεὸς ἐποίησε".

Ἰσωσις, εως, ἡ. (ἰσόω) ἰξίσωσις, ἰσότης, ἴσιασις, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἴσον ποιεῖν.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Τ.

Ἰταλὸς, ὁ. μόσχος, μοσχάρι, δαμάλι, ἢ κατ' ἄλλους, Ταῦρος. ὅθεν ἡ Ἰταλία ἔχει τὸ ὄνομα. Βάρρων de Re Rustic. II. 5. Γέλλιος XI. 1.

Ἰταμεύομαι, φέρομαι-πολιτεύομαι ὡς Ἰταμός. Ἰωλιαν.

Ἰταμία, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἰταμότης, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἰταμὸς, μὴ, μόν. καὶ Ἐπίρ. Ἰταμῶς. παυτὸν τῷ, Ἴπος, ὃς ἢ διὰ τὴν παραγωγὴν ἔχει, ἀθρόος, θρασὺς, αὐθάδης, δύστοκος, αἰμαδὴς, ἀναίσχυντος, ἰσχυρὸς, σκληρὸς, ὠμὸς, ὡς διὰ τὸ πλεῖστον δὲ, ὁ τοῦ δεινὰ ἄζεπτος, ἀπτόητος, ἀναιδὴς, τολμηρός. Ὁ Ἀειτοτ. ἐν τοῖς Προβλ. κ'. 1. ἐξηκείνει τὸν "Θαρραλέως, ἢ Ἰταμὸς τοῦ τραύτου". διὰ καλῆς ἐννοίας. ὁ Πλούταρχ. σιωπᾶται τοῦτο μετὰ τὸ, Ἑταιρικόν" ἢ Λυκιακ. ("Ονος) μετὰ τὸ, Χαείτων, διὰ ἐρωτικῆς αἰμαδείας. Προπέτεια. ὅθεν

Ἰταμότης, ητος, ἡ. θρασύτης, ἀφοβία, ἀπτοησία, ὡς "Ἰταμότης τῆς ψυχῆς". Πλούταρχ. Πυβλικ. Αὐθάδεια, ἀναιδχυντία, σκληρότης, τόλμη, δυστοκία, κ. τ. τ.

Ἰτέα, ἡ, καὶ Ἰωνικ. Ἰτέη. τὸ δένδρον Ἰτέα ἢ Ἰτιά, καλέμβουον, καὶ ἡ ἐκ τῶν κλώνων αὐτῆς πεπλεγμένη ἀσπὶς ἢ μετὰ Γίνε ἀλεμμένη (Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Ζήτ. Οἰσύα) ἢ μετὰ βοείας δέρματος σκεπαλυμμένη (καπλατισμένη). παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 695. "Ἰτέη καπόχαλκος". ἢ Τρωάδ. 1193. "Ἰτέη χαλκόνωτος". ἢ μετὰ χαλκῆς (ἢ παμφύλλε) σκεπασμένη. Ἐκ ταύτης τῆς κλώνης πλέκουσι τοὺς σήμερον ἢ τὰ Καυίσεια, Παυέεια, ἢ τ. τ.

Ἰτέινος, ίνη, ινον. ἀ ὀξ. ἰτέας ἢ ἀπὸ ἰτέων κατασκευασμένος. "Ἰτείνα σάκεα". Θεόκειτ. 15'. 39. "οἱ Σκύθαι ἐμαντεύοντο ὀξὲ ἰτείνων ῥάβδων". Ἡρόδ. Δ'. 67.

Ἰτέον, καὶ, Ἰπτέον, (εἶμι) πορευτέον, τινὰς ὡρίπου νὰ ὑπάγῃ, ἂς ὑπάγωσιν. Σκίδ.

Ἰτεὼν, ῶνος. ὁ τόπος καταφυτος ὑπὸ Ἰτέας.

Ἰτης, ος, ὁ. (εἶμι, ἰέναι) ὅς τις ἀφόβως-ἀπτοήτως πολεμικῶς ὑπάγει ὡρός τι ἐπιχείρημα ἢ ὡρός τινα κίνδυνον. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Θρασὺς, αὐθάδης, ἀναιδὴς. ὅθεν τὸ, Ἴπος, ος, Ἰταμός. Πλάτ. ἐν Πρωταγόρ. δίδει τὴν παραγωγὴν τούτου ἔπως "Ἴπος γε, "ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι". λέγεται ἐπὶ καλῆ καὶ κακῆ, ὡς καὶ τὸ Ἰταμός. 2) Αὐτὶ τοῦ, Ἴσωρ, Ἐπιστήμων.

Ἰπτέον, ταυτὸν τῷ, Ἰτέον.

Ἰπτικὸς, κὴ, κόν. Ἀειτοτ. Νικομ. Γ'. 11. ταυτὸν τῷ, Ἴπος, ος, Ἰταμός. ὁ κλίσιν ποιαύτην ἔχων.

Ἰτθέλη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Διφθέρα, Ἰωνικ. παρ' Ἡσυχ. ὁ δὲ Πολυδ. Β'. 210. Ἰπτέκα, ἔχει. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰξάλη.

Ἰτρια, τά. εἶδος πλακοῦντος. κατ' Εὐσάθ. Πέμμα λεπτὸν, διὰ σησάμου ἢ μέλιτος γινόμενον, ὡς τὰ παρὰ Τύρκ. Μπερέκια. Ζήτ. ἐν τῷ, Λάγανον. ὅθεν

Ἰτριοπώλης, ου, ὁ. ὁ πωλῶν τὰ Ἰτρια.

Ἴτρον, τό. ἡμαρτ. αὐξήν. αὐτὶ, Ἧτρον.

Ἰττω Ζεύς. Βοιωτικ. Πλάτ. αὐτὶ, Ἰσω. μὰ τὸν Δία.

Ἰτυς, υος, ἡ. ἐξάπλ. περιφέρεια (τὰ ἄκρα, ὁ κύκλος) τῆς ἀσπίδος· καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ ζυγοῦ, ἡ ἁψὶς. Ἰλ. Δ. 486. ταυτὸν τῷ, Ἄντυξ. καθόλου δὲ, πάσης περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος.

Ἰτω, Προσακτ. ἐκ τοῦ, Ἴω, Εἴω, Ἴμι, Εἶμι. πορεύεσθω, ἐπιχωρείτω. ἂς ὑπάγῃ. Πλάτ. Νομ. Η'. "Τὸ μοι δεδομένον ὑπὸ σφῶϊν ἴτω". καλῶς, πολλὰ καλὰ, ἂς εἶναι, δέχομαι, ἐγὼ τὸ δεδομένον μοι. Ζήτ. Ἔρπω. "Ἴτω δίψημία Δαναΐδαις". Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1470. ἂς εἶναι ὅλα ἥσυχα μεταξὺ τῶν Δαναῶν. Γενέσθω, ἔστω.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Υ.

Ἰυγὴ, ἡ. Ἰύγμὸς, ὁ. Ἰλ. Σ. 572. καὶ, Ἰύγμὸς, ταυτὸν τῷ, Ἰαχὴ, Ἰαχὸς-φωνὴ-κραυγὴ, βοὴ ἀσημος, συριγμὸς, σεναγμὸς, κλαυθμός. Ζήτ. Ἰύζω.

Ἰυγξ, γγος, ἡ. (ἰύζω) εἶδος ὀρνέου, (Ἰυγκ) τὸ ὁποῖον φωνάζει-σκύζει (Σκυζίλα) καὶ τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο αἱ Μάγισσαι ὡς φίλτρον, εἰς τὸ νὰ ἐλκύσωσι τινὰ ὡρὸς ἔρωτας. Τὸν ῥόπον τούτου διδάσκει ὁ Θεόκειτ. ἐν Εἰδυλ. Φαρμακεύτρια, ἐπιγεγραμμένον, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι. 2) Καὶ τὸ καπασκευαζόμενον ὡρὸς ἔρωτας διεγερτικὸν, τὰ ἐφέλκον τὴν ἐξάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. 3) Ἡ ὁρμητικὴ ἢ ἀνεμπόδιστος ἐπιθυμία ὡρός τι. 4) Ἐξαιρέτως ὁ μαγικὸς Τροχὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἔδεσαν τὸ φαρμακίδες τὸ ὄρνεον τοῦτο ἢ ἔστρεφεν αὐτὸν, διὰ νὰ φέρωσι τινὰ ὀπίσω, ἢ νὰ ἀνακαλέσωσι τὰς ἀγαπωμένας, ἢ νὰ διεγείρωσι τινὰ εἰς ἔρωτας, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἀναφέρει χεδὸν καὶ ὁ Πίνδ. ὅθεν ὅρα ἢ τὸν Σχολιαστήν. Ἡ περιγραφὴ κεῖται ἀπαραλλάκτως καὶ ἐν τοῖς Ἀναλεκτ. Γ'. σελ. 172. ὁ δὲ Θεόκειτ. ἐν Εἰδυλ. Β'. περιγράφει περιεργικῶς ἅπασαν τὴν μαγγανείαν ταύτην. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. στίχ. 310. ἔτω λέγει περὶ τούτου. "Ἰυγξ, ὄρνεον ἐστὶ τοῖς φαρμακοῖς χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. Λαμβάνουσι γὰρ αὐτὸ ἢ δισμοῦσιν ἐκτινος ζῴου, ἐν ᾧ περιβρομβεῖται, ὁμοῦ ἐπᾴδουσαι. Ἡ παρὰ Θεοκρίτ. Ἔπῳδὴ ἔστιν αὕτη. "Χ ὡς δι"τοῦδ' ὁδὸς ῥόμβος ὁ χάλκεος ὀξὲ Ἀφροδίτας. Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρησι θύρῃσιν." κ. τ. λ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰύζω, πυτὸν πῦ, Ἰάχω, Ἰαχέω, καὶ, Ἰακχάζω. φωνάζω, βοῶ, κραυγάζω, φωνῶ χαρᾶς ἐκφέρω. Ἰλ. Ρ. 66. ἐκ τῦ, Ἰά, Ἰή, φωνὴ, κραυγὴ - βοή. ὅθεν Ἰύκτης, ᾧ ἐπομβρίως, Ἰύγξ, Ἰύγμος, Ἰύγμα, πυτὸν πῦ, Ἰαχή, Ἴαχος. Ἔτι δὲ καὶ Ἰυγγοδρομεῖν, αὐτὶ, Βοηδρομεῖν, ἀφ' οὗ τὸ, Ἰύγγιος, ἐπίθετον τῦ Βάκχε, ὡς καὶ τὸ Ἴακχος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἰύγκτος, ᾧ, Ἰύγμωῆται. Τινὲς εἶπον καὶ μετὰ τῦ ἐντεταγμβρίε, β, Ἰβύζω. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Ἰβύη, βοᾶ, ἀφ' ὃ τὸ, Ἴβυκε, καὶ, Ἴβυς, δίφημία, Ἰβῶν, δίφημῶν, καὶ Ἰβυκτὴρ, αὐτὶ, Ἰύκτης. Ἰβύβιος, παιανισμός. Ἰβυδιῶας, τὰς δίφημένπες, Ἰβυκεινῆσαι, ἐπιδιφημῆσαι, βοῆσαι, Ἰβύκχα, σεμνότης, ὡς καὶ τὸ Ἴακχος, Ἰάκχη. Ἐκ τῦ Ἰβυκινῆσαι, ἀναφέρει ὁ Σειῆδ. ἐκ Πολυβ. Β'. 29. Ἰβυκινῆβ', ὅπερ νεῦ, Βονικηβ', κεῖται. Δυνάται τὸ Ἰύζω, καὶ Ἰύγη, παραχθῆναι καὶ ἐκ τῦ, Ἄω, Ἄυω, κραυγάζω, φωνάζω, βοῶ· ὅθεν τὸ Αὔη, Αὔτέω, Λυδή. Ἄρα, τὸ Ἄυω, Ἀύζω, Ἰαύζω, Ἰύζω, ὡς καὶ τὸ Ἄω τὸ Ὑπνώττω, Ἄυω, Ἰαύω.

Ἰύκτηρ, Ἰύκτης, ὁ. (ἰύζω) ὅστις φωνάζει - βοᾷ, κραυγάζει. Κράχτης· ἔτι δὲ ᾧ ὁ Σαλπιγκτής.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Φ.

Ἴφθιμος, ὁ, ἡ. (Ἶφι) ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θυμαλέος, καρτερικὸς, ἀνδρεῖος. Χαλεπόν σε ᾧ ἴφθιμον περ ἐόντα. ἔτι δὲ, Βοῶν ἴφθιμα κάρηνα. Ἰλ. Ψ. 260. αὐτὶ τῦ, Ἀνδρεῖος. ἐν Ἰλ. Α. 3. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. ὅπε ὁ Σχολ. ἀφ' τῦ, Ἰσχυρὰς, γοναίας, ἐρμῖν. Ἡ παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. ΙΓ'. 334. ἀναγν. Ἰφθιμθύοις, εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένη. παρὰ Διον. Περιηγ. 655. Ἐρθιμθύη φιλότης. ἡ μετὰ ἀνδρείας γυναικὸς συνουσία.

Ἶφι, Ἐπιῤῥηματικ. Ἰσχυρῶς, καρτερῶς, ἀνδρείως, δυνατῶς, μὲ δυνάμιν· ἐκ τῦ ἀρχαίε Ἶφις, ὅθεν τὸ, Ὄφις, καὶ Ἴφθιμος. Παρ' Ὁμήρ. Τυεδίοιό τε Ἶφι ἐναίσας. πυτὸν πῦ, Κρῖναι ἀναίσας· ὅπω καὶ τὸ Ἶφι βιαζομένη. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται εἰς πολλὰς συνθέτας λέξεις καὶ κύρια ὀνόματα, ὡς, Ἰφιθύπτος, κ. τ. λ. Τὰ δὲ Γυναικῶν σημαίνει τὸ, Ὡραῖα. Φαίνεται ὅτι εἶναι συγγενὲς μετὰ τῦ, Ἴς, ἰνός.

Ἰφιγένητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ἰσχύος ᾧ δυνάμεως γενημένος. Πῦρ ἰφιγένητον. Ὀρφ.

Ἴφιος, ἐν Ἰλ. Ε. 556. Ἴφια μῆλα. καὶ ἀλλαχῦ Ἴφια κρέα. ἑρμῖν. ἀφ' τῦ, Ἰσχυρὰ, μεγάλα, λιπαρά. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἴφιν, καλῶ, ᾧ, Ἴφις, ταχύς.

Ἴφυον, τὸ. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ς'. 6. εἶδος ἀνθυς. Παρ' Ἀειτωρ. Θσιμοφ. β'. 910. ᾧ Ἀθήν. εἶδος λαχάνε. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῖν. τὸ, Ἴφια, ἀφ' τῦ Λυχνὶς, Λαβυρτὶς. ὁ δὲ Φώτ. Ἴφυον, λάχανόν τι ἄγριον. παρὰ Θεόφρ. ἀλλαχῦ αὐτὶ τύτυ, Τίφυον, κεῖται, ὡς ᾧ παρὰ Πλινίῳ.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Χ.

Ἰχθύα, ἰχθύη, ἡ. τὸ ἐξ ἰχθύων κατεξυρασμβύον ἀφὸς ῥέγκω δέρμα. δέρμα ξηρὸν ἀφ' ῥιώσιμα. Ἱπποκρ.

Ἰχθυάριον, τὸ. Ἐπικορ. τῦ Ἰχθύς. Ἀθήν. ς'. ὅπερ, Ἰχθυηρὸν, κεῖται, κατὰ τὴν διόρθωσιν τῦ Γρότιν.

Ἰχθυάω, ῶ. καὶ Ἰωνικ. παρακατικ. Ἰχθυάσκον· ψαρεύω, ἰχθύας ἀγρεύω. ἐψάρευον. Ὀδ. Μ. 94.

Ἰχθυβολεύς, έως, ὁ. πυτὸν πῦ, Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυβολέω, ῶ. βάλλω - κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὀψάρια.

Ἰχθυβόλος, ὁ, ἡ. ὅπειος βάλλει - κτυπᾷ ὀψάρια μὲ τὸ καμάκι. αλιεὺς, ψαρᾶς.

Ἰχθυβόρος, ὁ, ἡ. ὅστις ζώγει τὰ ὀψάρια.

Ἰχθύδιον, τό. Ὑποκορ. Ἰαράκιον.

Ἰχθυδόκος, ὁ, ἡ. ὁ ἰχθύας δεχόμβυος. ὅστις δέχεται ὡσαύτως - ὡσειχει τὰ ὀψάρια.

Ἰχθυΐ̈ματα, τά. (ἰχθύη) πείσματα, λεπίσματα φλυῶν, ῥινήματα. Ἱπποκρ.

Ἰχθυηρός, ρά, ρόν. ἐξ ἰχθύων. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς τὰς ἰχθύας, ψαράδικος. ὁ θαπάδιος ἰχθυῶ χωρῆσαι. Ἀειτοφ. Πλύτ.

Ἰχθυϊκός, κή, κόν. ψαράδικος. Πύλη ἰχθυϊκή. Β'. Παραλειπ. 15.

Ἰχθύκεντρον, τό, τελάεννα, καμάκιον.

Ἰχθυοβολεύς, Ἰχθυοβολέω, ᾧ Ἰχθυοβόλος. Ζήτ. Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυόβρωτος, ὁ, ἡ. ὁ βεβρωμβύος - φαγωμβύος ἀπὸ τὰ ὀψάρια.

Ἰχθυοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. πυτὸν πῦ, Ἰχθυώδης.

Ἰχθυόεις, όεσσα, όεν. πλήσιος ὑπὸ Ἰχθύας.

Ἰχθυοθήρας, ε, ὁ. ὁ ἰχθύας θηρεύων, ψαρᾶς.

Ἰχθυοθηρευτικὴ, ἡ. τέχνη τῦ θηρεύειν τὺς Ἰχθύας. Ψαεικὴ.

Ἰχθυοθηρευτὴρ, ῆρος, ᾧ, Ἰχθυοθηρευτὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις θηρεύει - πιάνει τὰ ὀψάρια. ψαρᾶς.

Ἰχθυοθρευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ψαρᾶν ἢ εἰς τὴν ψαεικὴν.

Ἰχθυοθηρικὸς, κὴ, κόν. πυτὸν πῦ ἀνωτέρω.

Ἰχθυόθηρον, τὸ. καὶ Ἰχθυοθήρης, ὁ. πυτὸν πῦ Κυκλάμβυος. Διοσκορ. Β'. 194. ἀφ' τὰ φονεύειν καὶ ἀγρεύειν δι' αὐτῦ τὺς ἰχθύας.

Ἰχθυοκέντωρος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τῦ Τείτωνος. Σχολ. Λυκόφ. 34. ἀφ' τὸ εἶναι αὐτὸν κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθῦς, καὶ κατὰ ἥμισυ ἄνθρωπος· καθὼς καὶ ὁ Ἱπποκέντωρος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, τὸ δὲ ἄλλο ἄνθρωπος.

Ἰχθυοκόλλα, ἡ. ψαρόκολλα. Διοσκορ.

Ἰχθυολκὸς, ὁ. ὁ ἰχθῦς ἕλκων. ψαρᾶς ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἄγκιστρον.

Ἰχθυολογέω, ῶ. ὡσεὶ ἰχθύων ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι.

Ἰχθυολογία, ἡ. ἡ ὡσεὶ ἰχθύων ὁμιλία ἢ πραγματεία.

Ἰχθυολόγος, ὁ, ἡ. ὁ ὡσεὶ ἰχθύων ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμβυος.

Ἰχθυολύμης, ε, ὁ. ὁ τὺς ἰχθύας φθείρων - ἀφανίζων - ζώγων (παιδικὰ ἀφ' ὀψαείων). Ἀειτοφ. Εἰρ. 824.

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ. ὁ ἐκ τῆς ὀψαείων μαντεύων.

Ἰχθυομαντεία, ἡ. ἡ τέχνη τῦ μαντεύειν ὑπὸ τῆς ὀψαείων.

Ἰχθυονόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἰχθύας νέμων. καθόλυ, ὁ ἐξησκημένος τῆς ὀψαείων.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ. ἡ τὺς ἰχθύας πωλῦσα. Φιρεκράτ. παρ' Ἀθήν. ι'. ὅπε ἔτι καὶ Μαγείραινα, κεῖται.

Ἰχθυοπωλεῖον, καὶ Ἰχθυοπώλιον, τό. τόπος ὅπε πωλῦνται τὰ ὀψαεία, (Ψαροπάζαρον, Μπαλὴκπαζάρ).

Ἰχθυοπώλης, ε, ὁ. ὅστις πωλεῖ τὰ ὀψαεία.

Ἰχ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰχθυοπωλία, ἡ. τὸ πωλεῖν ὀψάρια. παρ' Ἀθἰω. σελ. 276. φρέπει νὰ γραφῇ, Ἰχθυοπωλία, τά.
Ἰχθυόρροος, ος, ὁ. Ἰχθύας ῥέων. πλήρης - γεμάτος ὑπὸ ψαρία. Τιμοκλῆς παρ' Ἀθἰω. Η'.
Ἰχθυοτροφεῖον, τό. τόπος ὅπου ζέφονται τὰ ὀψάρια.
Ἰχθυοτροφικός, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἰχθυοζῳοφεῖον.
Ἰχθυοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ ἰχθύας ζέφων.
Ἰχθυουλκός, ὁ, ἡ. παυτὸν παρ' Ἰχθυολκός.
Ἰχθυοφαγέω, ὦ. ἰχθύας ζώγω, ἐξ ἰχθύων ζῶ.
Ἰχθυοφαγία, ἡ. τὸ ζώγειν ἰχθύας. ἡ ἐξ ἰχθύων ζοφή.
Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ ἰχθύας ζώγων, ὁ ἐξ αὐτῶν ζῶν.
Ἰχθύπρωρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν παρ' Ὑπόπρωρος.
Ἰχθύς, ύος, ὁ. τὸ ὀψάριον. Παρ' Ἀεισοφ. Βάτ. 1100. καὶ Σφὴκ. 785. Πλουτ. Τὺς ἰχθῦς. αντὶ τοῦ, Τὰ Ἰχθυοπωλία.
Ἰχθυώδης, εως, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ἰχθυωδῶς. ὁ τὸ εἶδος τῶν ἰχθύων ἔχων τόσον κατὰ τὴν μορφὴν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν. 2) Πλάσιος - πλήρης Ἰχθύων.
Ἴχμα, τό. παυτὸν παρ' Ἴχνος, καὶ Ἶθμα. Ἡσύχ.
Ἰχνάομαι, παυτὸν παρ' Ἰχνεύω. Ἡσύχ.
Ἰχνεία, ἡ. τὸ Ἰχνεύειν, ζητεῖν τὰ ἴχνη.
Ἰχνελάτης, ου, ὁ. ὁ τὰ ἴχνη ἐλαύνων. Ἰχνεύτης. Ἀνθολ.
Ἴχνευμα, τό. τὸ ἰχνεύμενον.
Ἰχνεύμων, ονος, ὁ. εἶδος ζώου, παρόμοιον τῇ νυφίτσα, τὸ ὁποῖον ζώγει τὰ αὐγὰ τῆς κροκοδείλου. 2) Εἶδος πτηνοῦ. 3) Εἶδος σφηκὸς, ὅτις κυνηγεῖ τὰς ἀράχνας.
Ἰχνευσις, εως, ἡ. παυτὸν παρ' Ἰχνεία.
Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ. ὅστις ἰχνεύει. 2) Ταυτὸν παρ' Ἰχνεύμων.
Ἰχνεύω. (ἴχνος) ζητῶ τὰ ἴχνη, ἰχνοσκοπῶ (καθὼς π. χ. οἱ σκύλοι μὲ τὴν ὀσφρησιν ζητοῦσι τὰ παπίμματα τοῦ λαγοῦ).
Ἰχνηλασία, ἡ, Ἰχνηλατία, ἡ. παυτὸν παρ' Ἰχνεία.
Ἰχνηλατέω, ὦ. ἐλαύνω τὰ ἴχνη, ἰχνεύω, κοπολογῶ.
Ἰχνηλάτης, παυτὸν παρ' Ἰχνελάτης.
Ἴχνιον, τό. Ξενοκρ. τὸ, Ἴχνος.
Ἰχνοβάτης, ου, ὁ. τὰ ἴχνη πατῶν, (ὅποιος πατεῖ εἰς τὸν τοῦρον) ἢ τοιαυτοτρόπως ὑπάρχει κατόπι ζητοῦν τὰ ἴχνη τοῦ ζώου.
Ἰχνογραφία, ἡ. σχεδίασμα τινος, ἀπότυπ. Ὑποπαλαιῶς σχεδιάζει τινας τι, ἢ κάμνει τὰ ταῦτα σχήματα ἐπὶ τὴν βάσιν αὐτῆς. Vitruv. 16. 2.
Ἰχνοπέδη, ἡ. δεσμὸς, σπλυνὲ εἰς τοὺς πόδας, δεσμὰ, σίδηρα, κ. τ. τ.
Ἴχνος, τό. ἐκ τοῦ, Ἴκω, ὡς τὸ, Ἶθμα, ἐκ τοῦ Εἶμι, Ἰμι. κυρίως Πορεία, ὁδὸς, βῆμα, πατημασιὰ, βάδισμα, ἀποπάτημα, καὶ ἐπομβρίως τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἅποτε ἀποπατεῖ τινας, Τοροῦ, Κοπόρ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Πτέρνα. παρ' Ἀρρίαν. Ἐπικ. "Ἴχνη ὑποδημάτων". ἐκεῖνο τὸ χονδρὸν δέρμα τὸ ὁποῖον προσέτεται εἰς τὴν πτέρναν τῶν ὑποδημάτων διὰ νὰ ἴστανται ὑψηλότερα τὸ ὀπίσθιον μέρος αὐτῶν. π. χ. καθὼς αἱ Κοντοῦρες. "Ἄρκτε παρέσης ἐκ κληδησίσω τὰ ἴχνη". Παροιμία, ὡς ἡ κοινὴ "Τὸν λύκον βλέπομεν καὶ τὸν τρόπον γυρεύομεν".
Ἰχνοσκοπέω, ὦ. τὰ ἴχνη σκοπῶ, ἰχνεύω.
Ἰχνοσκοπία, ἡ. παυτὸν παρ' Ἰχνεία.
Ἰχυτὴς, ὁ. παυτὸν παρ' Ἰχνεύτης. ἀμφ.
Ἰχὼρ, ῶρος, ὁ. καλεῖται κυρίως τὸ ἐν ταῖς αἱμάσι ὕδωρ. Sanies. κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. γ'. "Ἰχὼρ ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τὸ μήπω πεπέφθαι, ἢ ταῖς διωρᾶσθαι". ἢ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὶ τοῦ, Αἷμα. Εὐριπ. Ἰων. 1016. λέγεται ἔτι καὶ τὸ "Ἐμπυον, ἢ ἄλλο τι ἀκάθαρτον ἐν παντὶ σώματι ὕδωρ, καὶ ὁ διεφθαρμένος χυμὸς τοῦ σώματος. ὡς πάλιν ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ, (Ζώων μορίων Β'. 4.) "Ἰχὼρ, τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος ὃ μὴ πω πεπέφθαι, ἢ διεφθάρθαι. ἐν Ἰλ. Ε. 416. κεῖται, Ἰχῶ, αντὶ, Ἰχῶρα, ὅπερ ὁ Σχολ. φησιν "ὑγρασία τις διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος". ὃ ἐστὶ καθ' Ἡσύχ. Τὸ κατὰ συμβεβηκὸς ἔμπυον, ἐκ τοῦ, Ἰχὼς, ὡς τὸ, Ἰδρῶ, Κυκεῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰκμάς.
Ἰχωρίζω, εἰς ἰχῶρα μεταβάλλω. ἀμφ. ἐν τοῖς Παλαιοῖς Χειρούργ. σελ. 114. κεῖται "Ἰχωρῆν τὸ ἕλκος". ὅπερ Ἰχωρρουν, γραπτέον.
Ἰχωροειδὴς, ἐς, Ἰχωρώδης, ὁ, ἡ. (Ἰχὼρ, εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἰχῶρος, ὁμοιος αὐτῷ.
Ἰχορροέω, ῶ. (ῥοὴ) ἰχῶρα ῥέω. ἐμπυάζω, ἐκρέω - ἐμπυον. Διοσκορ. Γ. 26. ὅπερ ὁ Πλίν. ἐν 27. 7. ἐρμην. ἀφὰ τοῦ, Cum manat sanies.
Ἰχώς. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰχὼρ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Φ.

Ἰφ, ἰφὸς, ὁ. πληθ. Ἶπες, οἱ. (ἵπτω) φυτείδιον τι τὸ ὁποῖον βλάπτει - καταξέγει τὰ κέρατα καὶ τὰς ἀμπέλους. Οἰ. Φ. 395.
Ἰφάω, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἵπτω.
Ἴφος, ου, Ἰφύς. καθ' Ἡσύχ. ὁ Κισσός. Hedera. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 6. κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον, Sium ber, Φελλός.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ω.

Ἰω, τὸ Πρωτότυπον τοῦ, Εἶμι, ὅθεν, Ἴσι, αὐτὶ, Εἶσι. "Ἄφαρ ἴσι πόδης". Θεόγν. 536. καὶ Ἴον, Ἴες, Ἴε, Ἴμεν, Ἴτε, Ἴσαν, Ἴοιμι, καὶ Ἄπαρ. Ἴναι. Ποιητ. Ἴμεν, Ἰμεναι. Προσακτ. Ἴσθι. κ. τ. λ. Μετοχ. Ἰὼν, Ἰοῦσα, καὶ Ἰωνικ. Ἰρῖσα, Ἰών. τὸ σιωπηθέντερον ἐν τῷ Πεζῷ, ἐξ οὗ, Ἴεμαι, καὶ παρὰ Ποιητ. τὸ, Εἴρομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Εἶμι.
Ἰὼ, χαρᾶς ἐπιφώνημα, ὡς τὸ, Γιὲχα, κ. τ. τ. ἐνίοτε δὲ εἶναι καὶ Σχετλιαστικὸν, αὐτὶ τοῦ Φεῦ, Ἰά. Φαίνεται ὅτι τὸ Ἰὼ, ἐπεφέρετο κατὰ συνίζησιν μονοσυλλάβως. ὡς γίνεται δῆλον παρὰ Εὐριπ. Ὀρέσ. 332. καὶ ἐκ τοῦ ὡς σιωπηθέντος, Γιὼ, τὸ ἐν τοῖς χωρικοῖς ζαγωδίοις λεγόμενον.
Ἰὼ, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Ἔω, ὅθεν τὸ, Ἴε, ἐν παρ' Ἰφιε. Ν. Διαθ. καὶ ἐφεξῆς, Ἴεω, ὅθεν, Ἴων. Ἴες, Ἴει, Πραπαπ. καὶ ἐπομβρίως, Ἰάω, ὅθεν τὸ Ἰάλλω, αὐτὶ, Ἰάλλω. καὶ τέλος ὡς ἐκ τοῦ, Ἔω, γίνεται, Ἔζω, ἴστω καὶ ἐκ τοῦ, Ἴω, Ἴζω. καὶ ὡς ἐκ τοῦ, Ἔω, Ἔννυμι, ἴστω καὶ ἐκ τοῦ, Ἴω, Ἴννυμι, ἢ Ἶννυμι.
Ἰωγὴ, ἡ. σκέπη, ἀπάγκιον, Ὁδυσ. Ξ. 533. "Βορέω ὑπ' ἰωγῆ". σκέπη - φύλαξις - τόπος ἀφαυστοτάσεως (ἀπάγκιον) ἐναντίον τοῦ βορέως. ὅπου ἡ ἀπάγκωσις αὕτη εἶναι ἀμφίβολος.
Ἰωδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. παυτὸν παρ' Ἰοειδὴς. ἄρα, ὁ ἐκ τοῦ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῦ εἴδους τῆς μυρεξέδων ὤν. 2) Ὅμοιος τῇ σκωλείᾳ, σκωληκάρης. 3) Φαρμακερός.

Ἰωὴ, ἡ. φωνὴ, κραυγή. Ἰλ. Κ. 139. ὑπὸ δὲ ἀνέμων. Πνοὴ, βοή. Ἰλ. Δ. 276. Λ. 308.

Ἰωκὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰωχμός. ὁ ἐν τῇ μάχῃ βιασμὸς - θόρυβος - ὁρμὴ καὶ καταδίωξις τῶν ἐχθρῶν. Ἰλ. Ε. 74. κεῖται ἔτι ἅπαξ καὶ, Ἴωκα, αὐτὶ, Ἰωκεύ. ὡς τὸ, Κρόκα, αὐτὶ Κρόκῳ. Παράγεται μετὰ τῦ Ἰωχμὸς, καὶ Ἴωξις, ἐκ τῦ Ἰώκω, τὸ Διώκω. ὅθεν ἔτι, Προΐωξις, ἡ ὑπὲ τὰ Πρόσω δίωξις, καὶ, Παλίωξις, ἡ ὑπὲ τὰ Ὀπίσω δίωξις ἢ ἐρχομὸς τῶν μαχομένων.

Ἴων, Ἴωνγα, Αἰολικ. αὐτὶ, Ἐγὼ, Ἔωγε. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαΐκα.

Ἰὼν, Παρεμθ. Ἔ! ἄκουσον! ἄμφ.

Ἴωνες, οἱ. ἔθνος Ἑλληνικὸν ἀπ' Ἀθηνῶν ἀποικισθέντες ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδοτ. Α'. 147.

Ἰωνιὰ, ἡ. τόπος ὅπε τὰ ἴα φύεται ἢ φυτεύεται.

Ἰωνία, ἡ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχία τῆς Ἰάνων.

Ἰωνίζω, Ἰωνικῶς ὁμιλῶ. ἢ ζῶ, ὡς καὶ τὸ Ἑλληνίζω.

Ἰωνικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἴωνας. Ἰωνικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον. Ἰωνικὴ Διάλεκτος. ἡ γλῶσσα, ὁ τρόπος τῦ ὁμιλεῖν καὶ ἐκφράζεσθαι κατὰ τὰς Ἴωνας. Ὅρα Ἡρόδοτ. Α'. 124. καὶ τὸ Προοίμιον τῦ παρόντος Λεξικῦ.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ. ἡ ἐκ τῆς Ἰωνίας γυνή. Ἰωνὶς γῆ. ἡ Ἰωνία.

Ἰωνίσκος, ὁ. εἶδος ἰχθύος, ὅστις καὶ, Χρύσοφρυς, λέγεται. Ἀθήν. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τέτε, Ἰωνες, ἔχει.

Ἴωξις, εως, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἰωχμὸς, δίωξις.

Ἴωρος, ὁ. καθ' Ἡσύχ. τὸ ὀρεινὸν χωρίον, ὄρος, οἶκος, οἶκε φύλαξ. Ὁ Σεῖδ. ἔχει τὴν Παροιμίαν Οὐδ' ἐντὸς Ἰωρᾶ. καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς Νόμος ἐξώεισε τὰς φωνεῖς Ἐκτὸς Ἰωρᾶ. Ἀπολλών. ὁ Δύσκ. ἐρμην. τὸ Ἰωρὸι, ἀντὶ τῦ, Οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες, παράγων τέτο ἐκ τῦ Ἴς καὶ Ὥρα Ὥρος.

Ἰῶτα, τὸ ὄνομα τῦ γραμματος. Ι. ὅθεν Ἰωτακίζειν, καὶ Ἰωτακισμὸς, τὸ ἐν τῇ τροφορᾷ τῦ Ἰῶτα σφάλμα ἁπάντε ἰσχυρῶς φεύδον ὡς τὸ Γ. τροφέρεται, Ἰωτιγραφέω, ἀντὶ τῦ Ἰῶτα γράφω. Ὅτι οἱ αὐτιγραφεῖς πολλάκις συνέχεον τὸ ι. μετὰ τῦ γ. γίνεται δῆλον ἐκ διαφόρων λέξεων.

Ἰωχμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἰωκὴ, καὶ Ἴωξις. ὅθεν Προΐωξις, Παλίωξις. Ἰλ. Θ. 89. καὶ 158. Ὀππιαν. Ἁλ. Ε'. 247. Ζήτ. Ἰωκή.

Ἰωψ, ἰωπος, ὁ. ἰχθύς τις εἰσίτι ἀδιώνυμος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ι.

Κ

Κὴ κ. Κάππα, τὸ δέκατον στοιχεῖον τῦ Ἑλληνικῦ Ἀλφαβήτε, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον κ' ὕπο γραφόμενον, σημαίνει Εἴκοσι, καὶ ὑπογεγραμμένον κ, ὑπο, σημαίνει Εἴκοσι χιλιάδας. Ἔστι δὲ διαφορετικὸν τῦ Γάμμα, τὸ ὁποῖον καὶ διακρίνεται κατὰ τὴν σκληρὰν αὐτῦ καὶ δυνατὴν προφορὰν, διότι προσβάλλει τὸ πνεῦμα εἰς τὸν οὐρανίσκον ὁπόταν ἐκφωνεῖται. Τὸ παλαιὸν τέτο σχῆμα, καθὼς δύσκεται εἰς τὰς ὑπαρχαίας τῦ μαρμάρων φαίνεται ὡς εἰ διπλῦν Γάμμα, δηλαδὴ ἡ κάτω αὐτῦ γραμμὴ εἶναι ὀρθὴ καὶ ἡ δευτέρα καμπύλη, ὕπο | C. Ἐπανω εἰς τὰ παλαιὰ νομίσματα τῆς Κροτῶνος, τῆς Κοίνθε, καὶ τῆς Συρακέσης, τὸ σχῆμα αὐτῦ δύσκεται τοιᾶτον Ο ἐκ τῦ ὁποίε ἀνεφύη τὸ Λατινικὸν Ω.

Κα, Δωεικ. αὐτὶ τῦ Ἰωνικῦ Κε, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ Ἀττικῷ Ἄν.

Κάβαισος, καὶ, Κάβασος, ὁ, ἡ. Πολυδ. ε'. 43. ταυτὸν τῷ, Ἄπλησος, ἐκ τῦ Κάβος.

Καβάλλης, ε, ὁ. ἐργάτης ἵππος, (ἀγωγιάτικον ἄλογον.) Ἀνάλεκτ. Β'. 6. καὶ Πλύταρχ.

Κάββαλε, αὐτὶ, Κάτβαλε. ὅ ἐστὶ Καπέβαλε. κατ' ὑποκοπὴν. Ἰλ. Ε. 343.

Καββαλικὸς, κὴ, κόν. αὐτὶ, Καπαβαλικὸς, (καπαβάλλειν) ἐλέγετο ὁ καλὸς παλαιστὴς, ὁ καπαβάλλων. Πλύταρχ. καὶ ἡ τέχνη. Καββαλικὴ, αὐτὶ, Γυμναστική. Γαλλιν. καὶ Ἀντωνῖν. Ζ'. 52. Ἄρχε δὲ παράγεται ἐκ τέτε τὸ ἐν τῇ συμπλοκῇ Καββαλικεύω, αὐτὶ τῦ, Ἱππεύω, κ. τ. λ.

Καββὰς, ᾶσα, αὐτὶ, Κατβὰς, ὅ ἐστὶ, Καπαβάς.

Καβειριάζομαι, μιμᾶμαι τὰς συμπλοκὰς, ἢ τὰ Ὄργια τῶν Καβείρων ἑορτάζω. Στέφ. Βυζάντ.

Καβειρικὸς, κὴ, κόν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Καβείρων.

Κάβειροι, οἱ. δαίμονες τινὲς, τιμώμενοι ὡς υἱοὶ τῦ Ἡφαίσε ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθρᾴκῃ, τὰς ὁποίας καὶ ἐκτημάτιζον μὲ μεγάλα αἰδοῖα, καὶ εἰς Ἑρμαφρόδιτον μορφὴν. Αὐτοῖς ὑποδίδονται ἔτι καὶ τινα μυστήρια. Ἡρόδοτ. Β'. 5. Γ'. 37. Ὁ Φώτ. ἔχει Κάβειροι, δαίμονες ἐν Λήμνῳ διὰ τὸ πλύμμα τῶν γυναικῶν μετοικοθετήσαντες. εἰσὶ δὲ Ἡφαιστοι, ἢ Τιτᾶνες. Ὁ Ἡσύχ. Κάβειροι, καρκίνοι. Παύν δὲ τιμῶνται ὅτι ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί. λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίσε παῖδες.

Κάβηξ, καὶ Κάβαξ, κος, ἡμαρτημ. αὐξήν. αὐτὶ τῦ Κάυηξ. Σεῖδ.

Καβιάθυρα, τὰ. Μαθημ. Παλ. σελ. 47. ἐκ τῦ Cavea καὶ Θύρα. κλαβαυὶ, (θύρα σηκωτὴ) Κιυπέγκι, Τυρκ.

Κάβος, ὁ. πιθανῶς εἶναι τὸ Ἑβραϊκὸν Κάβ. ἰῶ δὲ τῦτο μέτρον σιτικὸν ἀναλογῦν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν Χοίνικα.

Κάγ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάκ.

Καγκαίνω, Καγχαίνω. Ζήτ. Κάγκω.

Καγκαλέος. Ζήτ. Κάγκανος.

Κάγκαμον, τὸ. Ἀσιατικόν τι κόμμι ἢ ξύλο δάκρυον, πρὸς κάπνισμα, καὶ πρὸς ἰατρικὰ χρήσιμον. Διοσκορ. Α'. 23.

Καγκανέης ὕλης πελεκήτορες. Μαθήμ. Δ'. 374. ταυτὸν τῷ, Καγκανίᾳ, ἢ, Καγκανὴς.

Κάγκανον, τὸ. παρὰ Γαλλιῷ, Παύλω Αἰγιν. καὶ Ἀετίῳ, τὸ φυτὸν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. Καπαλίαν, ὀνομάζ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μάζει. ἡ σημασία, κατὰ τὸν Ετυμολ. εἶναι ἡ αὐτή. διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κακάλεα, κατακεκαυμένα. ὅπω ᾖ, Καγκαλέος, ᾖ, Κάγκανος.

Κάγκανος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Φ. 364. "Ξύλα κάγκανα". αὐτὶ τῦ, Ξηρά, Καπέξηρα. ὅπερ τινες, "Αγανα, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν. Ὁ Σουΐδ. λέγει "Αγανον, τὸ Καπεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανώδες καὶ ἕτοιμον ταχὺς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον. Οὕτω καὶ Δανὰ ξύλα ἐκ τῦ Δάω, Δαίω, ὡς τὸ, Καγκανὰ, ἐκ τῦ Κάω, Καίω, Καίω, Κακάω, Κάγκανω. Ζήτ. Κάγκω.

Κάγκω, παρ' Ἡσυχ. κεῖται "Καγκομβύης, ξηρᾶς τῆς φόβω. καθὼς ἄλλος "Λῦος τῆς φόβω." μεταφορικῶς. Ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ τι. ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρ. "Πολυκαγκὴς δίψα". καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Καχκαίνω, θάλπω, ξηραίνω. Ἐντεῦθεν τὸ, Κάγκανος. ᾖ, Καγκαλέος. κατεξηραμμένος, κατακεκαυμένος, ἀφ' ἧ καὶ τὸ φυτὸν, Κάγκανον, καὶ, Καγκαλέα. Ζήτ. ἐν τῆς, Κάγκανος.

Καγχάζω. Μ. άσω. ἀθρόως καὶ ἀμέζως ἡ μεγαλοφώνως γελῶ. χαχαλίζομαι, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι. 2) Περιγελῶ, ᾠκειπαίζω, καταγελῶ. Σοφοκλ. Ζήτ. Γαγγαλίζω.

Καγχαλάω, ῶ. παρ' Ὁμήρ. αὐτὶ τῦ, Γελῶ, ἢ κάλλιον αὐτὶ τῦ, χαίρω, ἢ εἶμαι χαρέμβολος μετὰ ὑπερφυείας. Ζήτ. Γαγγαλίζω. ὁ Σοφοκλ. Αἴ. ἔχει "Πάντων καγχαζόντων γλώσσας". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἀπὸ τῦ, Γελόντων λόγους ἢ ἀπὸ γλωσσῶν.

Καγχασμὸς, ὁ. (καγχάζω) ἦχος τις, ἤτοι ἀθρόος γέλως. τὸ μεγάλως γελᾶν.

Καγχαστὴς, ῆ, ὁ. ὁ τις μεγάλως γελᾷ. Περιγελαστὴς.

Καγχαστικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ γελᾶν ἢ ᾠκειγελᾶν, Γελαστὴς, ᾠκειγελαστὴς.

Καγχαλάζω, ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἀπὸ τῦ, Ἀθρόως γελῶ. Ἆρα παντὸν ἐστὶ τῦ, Καγχάζω. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει ἐκ τῦ Ἀθηναίου Γ'. τὸ, Καγχαλάζων, ὅπερ κεῖται. Ἂν ὁ χρηματισμὸς εἶναι ὀρθὸς, βέβαια φανήσεται ἐκ τῦ, Καγχαλάω.

Καγχρυδίας, ὁ. ὁ ἐκ πεφρυγμένης - καβαλισμένης κειθῆς κατασκευασμένος ἄρτος. 2) Εἶδος σίτου, παρὰ Θεοφρ. Γ'. 26. ἐκ τῦ

Καγχρυς, ῆ. ἡ ἐφθμένη ἢ ποτὲ καβαλισμένη καὶ λεπισμένη κειθὴ, (τὸ ξεβαλισμένον κελύφιον, τὸ Κισκάκι) ἀφ' ἧς ἔπεται ἡ Πτισάνη. Σξάβ. ΙΕ'. "Φρυγέσθαι καθάπερ ἐν ἵπνῳ τὰς καγχρυς". ὅπερ ἐσφαλμένως Κέγχρος, κεῖται. 2) Ὁ νέος καρπὸς, ἢ ὁ σπόρος, ὃς τις φαίνεται εὐθὺς καθὼς πέσει τὸ αὐθος, ἐκ δένδρου τινὸς, ἢ φυτῦ. ὅθεν

Καγχρυφόρος, ὁ, ἡ. ὁ καγχρυον φέρων.

Κάγω, αὐτὶ Καὶ ἐγὼ. Ἰλ. Φ. 108.

Κάδας, ᾖ κινημάτ. Ἡλιόδωρ. Γ'. ὅπερ, Κασίας, ἀκαγνωσέον.

Κάδδ', αὐτὶ, Καδδὲ, ὃ ἐστὶ, Κατ' δὲ, κατ' ὀπισθοπλῦ, αὐτὶ Κατὰ δ'. Ποιητ. Οὕτω καὶ τὸ, Καδδέπεσε, αὐτὶ, Κατὰ δ' ἔπεσε. Ἰλ. Δ. 79. Καδ' δ' ἔθορε. αὐτὶ, Κατεπήδησε. Ἰλ. Γ. 382. "Καδ' δ' εἵσαι". αὐτὶ, Ἐκάθησε δέ.

Καδδίζω, ἐκ τῦ Κάδδος Λακωνικ. αὐτὶ, Κάδος, τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰς ψήφους ἔβαλλον. ὅθεν Κικκαδδεῖσθαι, Πλέπαρχ. Λυκ. 12. ἢ, Κικαδδίσθαι, Κικαδδίχθαι, ἀπὸ ψήφων ἐκλέγεσθαι ἢ ὑποβρίπτεσθαι.

Κάδιχος, ὁ. μέζον τέσσαρας χοίνικας χωρῶν. Ἐπιχ. Ἡρακλ. "Καὶ ἐγίμετο ἅπασα μετὰ ἑξήκοντα ἓξ χοίνοι, αὐτὰ ἡμιδώδη πεζακατίων πεντήκοντα ὀκτὼ μιδίμνων καδδίχων, δέκα τεσσάρων αὐτῶν χοινίκων". Ἐκ τῶν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ μέζον τῦτο Τεραχοίνικον ἦν, ᾗ οὐχ Ἡμίεκτον, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει.

Καδδραθέτην, αὐτὶ, Κατεδραθέτην. Ποιητ.

Καδδύναμιν, αὐτὶ, Κατὰ δύναμιν, ὡς καὶ

Καδδῦσα, αὐτὶ, Καπεδῦσα.

Καδίον, τὸ. ἢ Καδίσκος, ὁ. μικρὸς κάδος.

Καδμεία, ἡ. ἡ τῆς Θηβαίων ἀκρόπολις.

Καδμεία, καὶ, Καδμία, ἡ. γῆ ἢ ἄμμος δι' ἧς κατασκεδάζουσι διὰ τῦ χαλκῦ τὸν Πάμφιλον, καὶ τὸν Μαγνήτην.

Καδμεῖος, εία, εῖον. καὶ, Καδμειὼν, ὁ. Θηβαῖος, ὑπόγονος τῦ Κάδμου.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ. παντὸν τῆς, Καδμεία, τὸ ἄστυ τῆς Θηβῶν.

Κάδμος, ὁ. υἱὸς ἐκ τῦ Ἀγηνώρος, βασιλεὺς τῆς Φοινίκων, ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ὃς τις ἔκτισε καὶ τὰς Θήβας ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ὠκεῖτο, 2400. ἔτη πρὸ κτίσεως κόσμε ἔτος, ἢ 300. ἔτη πρὸ τῦ Τρωϊκῦ πολέμε, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπεδίδοσι καὶ τὴν τῆς Γραμματικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσκομιδήν.

Καδοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰς κάδες ἢ τὰς λαγύνας ποιῶν.

Κάδος, ὁ. ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλων, κρασὶ, κ. τ. τ. ἀμφορεὺς, λάγυνος, κιβᾶς. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ πὰς ψῆφος καθίσιν. Ζήτ. Καδδίζω. "Πλεκτὶ κάδοι". Μαθημ. Παλ. 37. γράφεται καὶ Κάδδος, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. "Κάδδοι εἰς ἀλλήλας ἁρμόττουσες". Φαίνεται ὅτι τροπικῶς ἐκ τῦ Ἰωνικῦ, Χάω, Χάζω.

Κάδωλος. Ζήτ. ἐν τῆς, Κάδωλος.

Καθύπας, φυτόν τι τὸ ὁποῖον πλεκόμενον ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτὰ. Θεόφρ. Ζήτ. Κασύπας.

Καθύλοι, οἱ. ἢ, Κάθυλοι, οἱ. παιδία τὰ ὁποῖα ὑπηρέτων εἰς τὰς λαζείας τῆς Καβείρων, τὰ ὁποῖα Διονύσιος ὁ Ἁλικ. (Ἰσορ. Ῥωμ. Β'. 22.) παραβάλλει μετὰ τῆς Ῥωμαίων Camilli.

Κάζω, Μ. άσω. κοσμῶ, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, φροβλέπω τὰ ἀναγκαῖα, διζεπίζω, παρασκευάζω. "Πανοπλίᾳ ἀρετῆς κεκασμένος. Δύλοισι κεκασμένος "Φρυγίοις κέκασται". Εὐριπ. Ἡλ. 612. 2) Ἰλ. Β. 530. "Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλλιος". αὐτὶ τῦ, Ὑπερέβαινεν, ἐνίκα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. Ἐκέκασο ἐθειρεν". αὐτὶ τῦ, Ἐβιάσατο νὰ δικήσῃ. ὅθεν τὸ, Κασὸς ἐν τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασιν, Ἰοκάσῃ, καὶ, Μηδεκάσῃ. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις.

Καήμεναι, ἐν Ἰλ. Ψ. 198. καὶ, 210. αὐτὶ τῦ, Καῆναι, ἐκ τῦ Κάω, Καίω. δύναται ὅμως νὰ σχηματισθῇ ὁ Ἐνεστὼς ἐκ τῦ Κάημι, Κάημαι, ὡς ᾗ τὸ, Ἀάμβυαι, ἐν εἰκ. 214. ἐκ τῦ Ἄαμαι.

Κάθα, Ἐπίρ. ἅ τὸ πλῆρες, Καθ' ἅ, ταυτὸν τῆς, Καθὼς, σωφρόνως δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ, Περ, οἷον, Καθάπερ.

Καθαγιάζω, καὶ, Καθαγίζω. (κατὰ, ἅγιος), ἀφιερόω, ἱερὸν ποιῶ, διόλε ἁγιάζω, ζαιρέτως δὲ ἀπὸ τὸ καυσίματος θυσίας τινος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Κατακαίω, καὶ θυσιῶν" "Ὅτ' ἂν καθαγίζοιεν τοῦ "παύρε τὰ μέλη". Πλάτ. ὁπότε αὐτοὶ ἦθελον κατακαύσῃ ὅλα τὰ μέλη τὰ παύρε. Ἐντεῦθεν ἔτι ᾗ αὐτὶ τῦ, Κατακαίω τὰ σώματα τῆς νεκρῶν" ἢ καθόλε αὐτὶ τῦ, Ἐνταφιάζω, Θάπτω αὐτὰ ὑπὸ τὴν γῆν. Σημαίνει ἔτι ᾗ τὸ Καθαίρειν - ἁγίζων τόπον τινὰ βεβηλωμένον, ᾗ τὴν μετάθεσιν ἢ τὸ ὡρὸς ἐξιλέωσιν ἱερεῖον κακοσαγίας τινός. ὅθεν

Καθαγιασμὸς, ὁ. ἀφιέρωσις, ἁγιασμός. 2) Κατάκαυσις, θυσία. 3) Ὁ ὑπὸ γῆν ἐνταφιασμός. Ζήτ. Καθαγιάζω.

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καθαγνίζω, ἁγνὸν - καθαρὸν ποιῶ, ὁλόκλ. ἁγνίζω καθαείζω - παρρῶ κακοφραγίαν τινά, ἐξιλεόω.

Καθαιμακτὸς, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ αἵματος μεμολυσμένος, ὁλόκλ. αἱματωμένος, ἢ ὅστις ἐμβῆκεν εἰς αἷμα. ὁ φόνου ἔνοχος. ἐκ τοῦ

Καθαιμάσσω, ἢ, Καθαιματόω. (αἷμα, κατὰ) αἱματώδη ποιῶ, μολύνω τινα μετὰ αἵματος. δι' ὅλου τινα αἱματωμένον ποιῶ. ὅθεν ἢ

Καθαιμος, ὁ, ἡ. αἱματωμένος, γεμάτος ἢ ὁλόκλ. αἵματος.

Καθαίρεσις, ἡ. (καθαιρέω) καταλυσις, καταφθορὰ, τὸ ὁλόκλ. ῥίψιμον κάτω πράγματος τινὸς, ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις. παρ' Ἰαζυξίοις, ἡ σωτηρία καὶ ἰσχυρωσις πείσματός τινος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Φόνος, θανατος.

Καθαιρέτης, ου, ὁ. ὅστις καθαίρει - καταφθείρει - ῥίπτει κάτω τι. ἀφανισὴς, ἐξολοθρευτὴς, νικητὴς, φονεύς.

Καθαιρετικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καθαίρεσιν.

Καθαιρέω, ῶ. (κατὰ, αἱρέω) ὁλόκλ. ῥίπτω τι κάτω. καταλύω, καταφθείρω, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἀφανὲς, ἄκυρον, ἢ ὑδὲν ποιῶ τι. Καπακρημνίζω, ὡς π. χ. τεῖχός τι. Ξενοφ. Κυρπ. ε'. α. 20. "Τάχιστα γὰρ ἥδεσθαι μηχανὰς εἰς τὸ καθαιρεῖν τὰς "τῶν πολεμίων τείχη". Ἀντὶ τοῦ Φονεύω, σκοτόω. ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. γ'. 16. "Ἄνδρα δ' ὄψεως μήκιστα "καθαιρεῖν". ἠπιώτερος δὲ, αὐτὶ τοῦ, Χαυνόω, σμικρύνω, ὀλιγοσθένω, ἐλαττόω.

Καθαίρω, Μ. ἀρῶ. Π. αρκα. Ἀόρ. Α'. ἐκάθηρα, καθαείζω, παρρῶ, λαγαείζω, ξερλυδίζω, καθαρὸν ποιῶ, σκυπίζω, πλυνῶ, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ δεσπότου, καθαείζω ἐκ κακοφραγίας, ὅ ἐστιν, ἐξιλεόω, ἵλεων ποιῶ. Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 119. ἔνιοι αὐτὸ τοῦ, Μαγιγόω, τύπτω, δέρω τινὰ μὲ τὸ μάγιγα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Τινάζω τινὸς τὴν φορβειάν. "Καθαίρομαι γῆρας". Αἰσχύλ. αὐτὶ τοῦ, Ἐκδύομαι, καθ' Ἡσύχ. καθαείζομαι ἐκ τοῦ γήρατος, καθὼς ὁ σίδηρος ἐκ τῆς σκωρίας. Ἐκ τοῦ Καπῶ, ἢ, Αἴρω, ἀφαιρῶ, σηκόω, πέρνω τὸ ἀκάθαρτον ἢ τὸ ἄχρηστον καὶ ἀωφελὲς, ὅπερ ἐστὶ, Καθαείζω. ἐχεῖ δὲ ἐκ τοῦ, Καθαρὸς, ὅστινες παρήγαγον αὐτό· διότι καὶ τοῦτο πάλιν ἐκ τοῦ Καθαίρω παράγεται.

Καθάλλομαι, Μ. καθαλοῦμαι. πηδῶ κατὰ τὸ κάτω. Μετὰ Γενικ. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Πηδῶ ἐχθρικῶς ἐναντίον τινὸς, Πηδῶ κατά τινος.

Καθαλμὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἅλμη) λίαν ἁλμυρὸς. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 514.

Κάθαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) λίαν ἁλμυρὸς, καπνιστὸς. "Κάθαλα ποιήσας παῖτα ἐσκορδισμένα". Δίφιλος παρ' Ἀθην. ὁ δὲ Ποσείδιππος (Ἀθην. ι δ'.) λέγει τινὰς μαγείρους "Κάθαλος, κάπυξος". ὅλα τὰ ἁλατίζει, ἢ τὰ ἔκαυσε ἁλμυρὰ, ὅλα τὰ φθείρει ὑπὲρ τὸ πολὺ ἅλας καὶ ὄξος, ὡς καὶ ὁ Γρήτιος, αὐτὶ τοῦ, Καθ' ἁλὸς, καὶ, Κατ' ὄξος, αἰνίττωσε.

Καθαμαξεύω, (κατὰ, ἅμαξα) ἁμαξεύω - ὑπάγω εἰς δρόμον τινὰ μὲ τὸ ἁμάξι, ἐκβαίνω μὲ τὸ ἁμάξι εἰς δρόμον τινά. ταξειδεύω - καταπατῶ ὁδὸν τινὰ ὑπὸ τῆς ἁμάξης· ὅθεν Παθητ. "Ὁδὸς καθημαξεύμενη", δρόμος καταπεπατημένος - καταπατημένος ὑπὸ τῆς τροχιᾶς τῆς ἁμάξης. "Σκώμματα καθημαξεύμενα". ταυτὸν ἐστὶ τῷ "Τὰ ἐξ ἁμάξης". Ζήτ. Πομπεύω. Μεταφορ. αὐτὶ τοῦ Μεταχειρίζομαι πράγματα τόσον πολὺ ὥστε γίνεται ἄχρηστον - ἀνωφελὲς· ὅθεν παρ' Αἰλιαν. "Γνώμιον καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ τυχόντος". γνώμη ἥτις φέρεται εἰς ὅμοιον τύχει καὶ ὑπὸ καταλλήλου. ὅ ἐστι, ἡ μετὰ τοῦ τυχόντος συνδιαλεγομένη. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Γ'. 41. συναπτει τοῦτο μετὰ τῶν, "Ἕως, Ὁ Εὐνάπ. ἔχει, "Κατεφόρεσεν εἰς τοσοῦτον ἢ καθη- "μάξδωσε ταῖς συμφοραῖς". αὐτὶ τοῦ, Κατέφερε, κατεκρήμνισεν, ἔφερεν εἰς φθορὰν - κρημνισμόν.

Καθαμμα, τὸ. (καθάπτω) τὸ ὑφαμμένον - συνδεδεμένον, πλυκωμένον. Δεσμὸς, Κόμπος. Εὐριπ. Ἱππόλ. 676.

Καθαμμίζω, σκεπάζω ἢ παρπαλίζωτι μὲ ἄμμον. Ἀεισοφ.

Καθάπαν, αὐτὶ, Καθ' ἅπαν. Ἐπίρ. δι' ὅλου, καθόλου, παντελῶς.

Καθάπαξ, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Ἅπαξ, καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ Παντελῶς, ἐξολοκλήρου, μὲ τὸν ὁλόκληρον. Ὀδυσ. Φ. 349. "Αἴκ' ἐθέλοιμι καὶ καθάπαξ ξείνῳ "δόμῳσι πάσσε τόξα φέρεσθαι". ὅπου ἑρμην. δέχε τῷ, Συλλήβδην ἢ Παντελῶς. "Ἄτιμος ἔσαι καθάπαξ". καθόλου παντελῶς. "Οὐδὲ καθάπαξ". Πολύβ. μήτε μίαν φοράν.

Καθάπερ, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Καθὰ, καθὼς. Καθαπερεὶ, καὶ, Καθαπερανεὶ, μετὰ τοῦ, Εἰ, ἢ "Αν, Εἰ, παρομοίως, ὡς αὖ, ὡς εὖ νὰ.

Καθαπλόω, ῶ. (ἁπλοῦς) ὁλόκλ. ἁπλόω, ταινόω. ἐξαπλόνω, ἐκτείνω. ἀμφ.

Καθαπτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ καθαπτόμενος, ὁ ἄπτων, ἐγγίζων, δάκνων. ἐκ τοῦ

Καθάπτομαι, (ἅπτομαι, κατὰ) μετὰ Γενικῆς. ἐγγίζω τινά. "Καθάπτεσθαι τινὸς τῇ μάσιγι". τύπτω - δέρω τινὰ μὲ τὸν μάσιγα, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ Ἐγγίζω, κτυπῶ τινὰ μὲ λόγους, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ἀπειλῶ - ἀπειλίζω, καταγερῶ, ὑβρίζω. σφόδρα λυπῶ τινά. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐπιλαμβάνομαι, διωκτικῶς καὶ ἐχθρικῶς πιάνω - ἁρπάζω τινά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πιάνω τινὰ ὑπὸ τὰ μαλλιά. 2) Ἐπὶ καλῆς, Καϊδεύω, καταφαιδρύνω, μαλακιώνω, ἡμερόω. Ἰλ. Α. 582. "Ἀλλὰ σὺ τοὺς "γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν". πιθανὸν ἢ τὸ ἐν Ὀδυσ. Α. 39. "Γέροντα καθαπτόμενος φρασσεν- "σε". τὸν λόγον φρὸς αὐτὸν ποιούμενος, ἀμειβόμενος. Ὑποτεινόμενος, ἢ καταφαιδρύνων καὶ φρασαγόμενος. Ὁ Σχολ. Παρ' Ἡροδότ. Η'. 65. "Δημοκήδεα τε ἢ ἄλ- "λων μαρτύρων καπαπτόμενος". ἐκραζεν, ἀνέφερεν εἰς μαρτυρίαν. Ἐνεργητ. Καθάπτω, σιωπέω, συρράπτω, δένω, κομποδένω, ὅθεν "Σῶμα ἐμὸν καθά- "ψειμε σκιὴν ὑπερπόντιος". Εὐριπ. Ῥῆσ. 202. αὐτὶ τοῦ, Καταστολίσω, κοσμήσω, ἐνδύσω. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. "Ἡ πόρη καθῆψεν ὤμοις τοὺς ἐμοὺς "ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον". ἐστόλισεν, ἔβαλε. Τὸ δὲ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Γ'. 20. "Τὸ ζαχλὸν καθά- "πτων". ἀμφ. ὅθεν

Καθαπτὸς, τὴ, τὸν. συνδεδεμένος, κομποδεμένος, ἡρμοσμένος, ἐνδεδυμένος. Ἀεισοφ. Βάτ. 1213. ὅπου ἄλλοι, Κάθαπτος, αἰώρινον.

Καθάπτω, δένω τι φορτί, συνδέω, ὑπρράπτω, καθαρμόζω, πλυκόνω, στειάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καθάπτομαι.

Καθάρειος, ὁ, ἡ, καὶ, Καθαρούς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καθάειος, καὶ, Καθαειούς. Ἐπίρ. Καθαρέως.

Καθαρεύω, εἶμαι καθαρὸς. ἁγνεύω, ἐν καθαρότητι ζήω. μετὰ Γενικ.

Καθαριεύω, εἶμαι καθάειος.

Καθαρίζω, ταυτὸν τῷ, Καθαίρω. Γρηγόρ. Ναζ.

Καθάριος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καθαείως. καθαρὸς, παστικὸς. ὁ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον τινα ἢ πρᾶγμα τι καθαρὸν φυλάττων - ἔχων. ὁ τὸν καθαρότητα (πάθειαν) ἀγα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἀγαπῶν. Παξεικὸς, εὔμορφος, ξεκάθαρτος, κόσιμος. Net, elegant. Ξενοφ. Κυρωπ. Α'. γ'. 8. "Οἱ τῶν "βασιλέων πῶποτε οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοῦσι, καὶ κα- "θαρίως ἐγχέουσι, καὶ διδόασι, τοῖς τεισὶ δακτύ- "λοις ἐχόμενοι τῆς φιάλης, καὶ προσφέρουσιν". ὅθεν

Καθαριότης, ἡ, παξεικότης, νοσιμάδα, κ. τ. τ. καὶ

Καθαρισμὸς, ὁ. ἡ κάθαρσις, καὶ ἡ τοῦ κάθαρσιν προσφερομένη θυσία. Λεκικαν. ταυτὸν τῷ, Κάθαρμα.

Κάθαρμα, τὸ. (καθαίρω) τὸ καθαιρεσμένον, παξεικόν. ἢ τὸ ἐν τῷ καθαίρειν ἔξω ριπτόμενον, Σκοπίδι, ὑποσκωπίδι, σκύβαλον, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἀπορριπτονται ὡς ἄχρηστα ἢ ἀλλοῖα ἕκτινος πράγματος ὅποτε καθαιρίζουσιν αὐτό· καθὼς ἔτι καὶ τὰ ἐκ τῆς κοιλίας ἁλῶν τε καθαρσίου ὑπορριπτόμενα. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἢ τὸ τοῦ ἀγνισμὸν καὶ κάθαρσιν προσφερόμενον ζῶον ἢ ἄλλοτι ὑλικὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν σωθῆν θυσιαστικὴν ἐκτέλεσιν, ὑπορρίπτουσιν ὡς μιαιολυσμένον καὶ ἀκάθαρτον· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. ὁ ῥυπαρὸς καὶ ὑπόβλητος, ὁ βδελυρὸς ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὡς συγχαμερῆ, ὡς σκύβαλον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ὑποτρέφονται, καὶ καταφρονῶσι.

Καθαρμόζω, (κατὰ, ἁρμόζω) καθόλε ἁρμόζω, σωράπτω, συγκολλῶ, σειράζω, καθόλε δὲ αὐτὸ τὸ, Ὑπό τινι ἁρμόζω. ὡς "Ἐγώνιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμο- "σα". Εὐριπ. Βάκχ. 917.

Καθαρμὸς, ὁ. καθαρσις, πάξρυμα. Ἐξιλέωσις. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 35.

Καθαροπαιέω, ῶ. καθαρὸν ποιῶ, Καθαίρω.

Καθαρὸς, ρὰ, ρὸν, καὶ Ἐπίρ. Καθαρῶς, (Ζήτ. Καθαίρω) παξεικὸς, ἀμιγὴς ἄλλε τινὸς, ἄκριλος, ὅςτις δὲν εἶναι μεμιγμένος, ἢ δὲν ἔχει ἀπῖλον (λεκὲ) τινὰ, λαγαεισμένος. "Καθαρὸς Τίμων". ὁ παξεικὸς-γνήσιος Τίμων, Λειξεφ. Ὀρν. 1549. "Ἐν "καθαρῷ" ὑπακνεμ. Τόπῳ. ὁ αὐτ. Ἐκκλησ. 320. εἰς παξεικὸν-πλυμμύριον τόπον, ἢ εἰς τόπον ὅπε δὲν εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι. "Λόγος καθαρὸς". αὐτὶ τοῦ, Σαφὴς, ὡς καὶ τὸ "Γνῶναι καθαρῶς". Λειξεφ. καὶ "Ἐκθλῶσαι καθαρῶς". Διόδ. Σικ. αὐτὶ τοῦ Σαφῶς, ἀκειβῶς, καθ' Ἡσύχ. "Καθαρεὰ ψῆφος". Δημοσθ. λογαεισμὸς ἐπαίσιος εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγεται ὅλα. Σημαίνει καθόλου τὰ αὐτὰ, ἅπερ φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Παρ' Ἡροδότ. Δ'. 135. "Συὸ τῷ καθα- "ρῷ τὰ ῥατὰ". μὲ τὸ ὑγιὲς μέρος τῶν ῥατῶν μέρος, ἢ κατ' ἄλλης· τὰ ἀμιγῆ ἑνὸς ἑνῶν ἑτῶν. ὡς καὶ τὸ τοῦ Θεκυδ. Ε'. 8. "Τῶν δὲ Ἀθηναίων --- τὸ κα- "θαρὸν ἐξῆλθε". ὅπε ὁ Σχολ. φησιν. Οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ὑπκέρων, ἀλλ' αὐτῷ τῷ πολιτῷ. "Μῖσος καθαρὸν". Πλάτ. Μενέξ. 17. ὁ μιξοβάρβαρον, ἀμιγὲς βαρβάρων.

Καθαρότης, πτος, ἡ. παξεικότης.

Καθαρουργικὴ χυμεία, καθαρὸν ἢ λεπτῶς ἀλεσμένον ἄλκοδρον. Γεωπον. Κ'. 35. ἐκ τῆς

Καθαρυργὸς, ὁ. ὁ καθαρὸν ποιῶν, ἢ καθαρὰ ἐργαζόμενος, ὅςτις κάμνει παξεικὴν δυλειάν.

Καθαρπάζω, βιαίως ἢ ταχὺς τὰ κάπω ἁρπάζω.

Καθάρσιος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καθαρτήριος. ὁ καθαίζων, παξρύων-ὀξιλέωνων. Αἰσχύλ. Εὐμ. 575. Πῶς ὅ,τι δύναται νὰ καθαριθῇ-παξρυθῇ-ὀξιλεωθῇ. ὡς "Καθάρσιον αἷμα". ὁ αὐτ. Ἱκετ. 682. "Καθάρσιον, "τὸ". ὑπακνεμ. Ἱερὸν, ἢ, Ἱερεῖον, Ἡρόδοτ. Α'. 35. ἢ ταχὺς καθαισμὸν προσφερομένη θυσία, τὸ εἷς θυσίαν ζῶον, ἢ τὸ ὑπορριπτούμενον σκύβαλον.

Κάθαρσις, ἡ. τὸ καθαίζειν, πάξρυσις, ὀξιλέωσις.

Καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καθαρτὴς. ὅθεν

Καθαρτήριος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καθαρτικὸς.

Καθαρτὴς, ᾶ, ὁ. ὅςτις καθαίρει-καθαίζει-παξρύει, ἢ ὅςτις ἔτι καθαίζει νόσον ἢ ἄλλο κακόν τι διὰ θυσιῶν, κ. τ. τ. Ἱπποκρ. ὅθεν

Καθαρτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπάδηλος-ὁ αἰτήκων, ἢ ὁ ὑπάδηλος εἰς τὸ καθαίρειν-παξρύειν.

Καθαρύλλος, ὁ, ἡ. Ἰατροκρ. τῶ, Καθαρὸς, (καθαρτζίκος) Ἀλεξ. ἢ Εὐπολις παρ' Ἀθην. Γ'.

Καθαυαίνω, διόλε ξηραίνω, ἢ ξηρὸν ποιῶ. Λεκικαν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄνω.

Καθαυτὸν, αὐτὶ, Καθ' αὑτόν. διὰ τὸν ἑαυτόν τε, μόνος, κατ' ἰδίαν, ἰδίως. π. χ. ποιεῖν τι διὰ τὸν ἑαυτόν τε ἢ ἐξελευσίως, θελιματικῶς, καπὶ τὸ θέλημά τε. αὖθι τινὸς ἄλλε βοηθείας. αὐτὸς δι' ἑαυτῦ.

Καθαύω. Ζήτ. Καπνίζω.

Καθέδρα, ἡ. τόπος ἐφ' ᾧ κάθηταί τινας, θρόνος, θρονίον, σκαμνίον, (καρέξα, ἢ καθέκλα). 2) Καὶ ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος ἐφ' ὃν καθήμεθα χέζομεν. 3) Καὶ τὸ καθέζεσθαι, τὸ κάθισμα, ἢ ἕδρασις ἤτοι ἡ κατάσασις τῦ καθεζομένε. τὸ ἡσύχως καθέζεσθαι-ἀναπαύεσθαι-κεῖσθαι, Ἀργοπορία, Ἐπιθρεσις, διατριβὴ, ἀναβολὴ τῦ καιρῦ, μονὴ, κατοικία, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Κοίτη (χρέκι) ὡς π. χ. τὸ λαχὸν Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Φοίνιξ ἔχει. "Καθέδρα, τῇ πρώ- "τῃ ἡμέρᾳ τὰ τελεσθέντα οἱ παροικοῦντες σιωελθόν- "τες ἐδείπνων ἐπὶ τῷ τελεσθέντι κοινῇ. ἐκαλεῖτο δὲ "Καθέδρα, ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνων καὶ τὰ νομιζό- "μενα ἐπλήρων". ὡς ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Μακαειά.

Καθέηκα, Ἰωνικ. καὶ Κοινῶς. αὐτὶ τῦ, Καθῆκα, ἐκ τῦ Καθίημι.

Καθέζω, (κατὰ, ἕζω) καθίζω, βάλλω τι νὰ ἑαθῇ ἢ νὰ καθίσῃ, καθίστημι, ἱδρύω. Μέσ. Καθέζομαι-βάλλω ἐμαυτὸν ἐπί τι, ὅ ἐστι, Κάθημαι, καὶ ἑπομένως Κατοικῶ, μένω, διατείβω, ἀργοπορῶ, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Καθειμαρμένος, ὁ διὰ τῆς εἱμαρμένης ἐναντίος τινὸς διωρισμένος. Πλούταρχ. Ἀλεξ. 52. "Καθειμαρ- "σθαι ὅλον τὸν βίον". Λεκικν. Φιλοπ. 14. διὰ τῆς εἱμαρμένης διωρίσθη καὶ διετάχθη.

Καθειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τῦ Παθητ. Παρακ. τῦ Καθίημι. ἀφειμένως, ἐνδεδεμένως, μὴ κεντημένως. ἡμέρως, ταχέως, πεπαιωμένως.

Καθείργνυμι, Καθειργνύω, καὶ Καθείργω. (εἴργω, καὶ, ἔργω) κλείω, ἀπεκλείω, ἀσφαλῶ, εἰς φυλακὴν βάλλω. Πεπλαμβάνω, διόλε κλείω. ὅθεν

Καθείρξις, ἡ. κλείσιμον, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα, ἀπέκλεισις.

Καθεῖς, εἷς, Καθ' εἷς. μόνον ἢ μετὰ τῶν ἀρσενικῶν Εἷς, ὡς παρὰ Μάρκ. Ι Δ'. "Εἷς καθ' εἷς". Ἑκάσ- ος, καθ' ἕνας· ὡς καὶ ἐν τοῖς τῦ Εὐαγγ. Λεψάν. "Ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματα ἐσὶ τῶν αἰσθήσεων, κα- "θεὶς τοιοῦτος ἐσὶ καὶ ἡ ῥόπος ἰδίαν". (τινὲς ἐσοδίδασκον τοῦτον τὸν στίχον εἰς τὸν Φιλήμονα.)

Καθεκάστην, ἡ, Καθ' ἑκάστην. ὑπακνεμ. Ἡμέραν. κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς.

Καθεκαίσιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἑκαίσιος. Αἰσθμ. Ι Ε'.

Καθέκτης, ᾶ, ὁ. (κατέχω) σηκωτὴ θήρα, κλαβὴ ἢ κισπέγγι εἰς τὰς ὠσερῶνας. Γεωπον. Ι Δ'. 6.

Καθεκτικὸς, κὴ, κόν. ὁ σερεῶς κρατῶν. ὁ σιριῶς ἢ ταχὺς τὰ ὀπίσω ἐμποδίζων.

Καθεκτὸς, κὴ, τὸν. ὡς Ἐπίρ. Καθεκτῶς, ταυτὸν τῷ ἀνώτερον.

Καθελίσσω, διόλε ἑλίσσω, ἀνελίσσω, συλίγω εἰλίγγια. Ἡροδότ. Ζ'. 76. "Τὰς κώμας ῥάκισι "καθ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

" κατειλίχατο ". Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθηλιγμένοι ἦσαν.
Καθελκυσμὸς, ὁ. ὁ πρὸς τὰ κάτω ἑλκυσμός. ἐκ τῦ
Καθελκύω, ῶ, Καθέλκω. (ἕλκω, κατὰ) σύρω-φέρω-ζαβῶ πρὸς τὰ κάτω. Καταβιβάζω, κατεβάζω. " τὰς ναῦς καθέλκειν ". κατεβάζειν τὰ καΐκια ἀπὸ τὴν στεριὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὰ σκαριά των.
Κάθεμα, τό. (καθίημι) τὸ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμβυον, τὸ ὁποῖον τινὰς ἀφήνει νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω (κρεματσέλι ἢ κρεμαστάρι) ὡς π. χ. ἡ ὀπὴ τὸ σῆθος καταβαίνουσα τῦ ὥρμα ἄλυσος, κ. τ. τ. κοσμήματα. Οὕτω καὶ τὸ Καθετήρ. Κλήμ. Παιδ. Β'.
Καθέννυμι. Ζήτ. Καπασύνυμι.
Καθεξῆς, Ἐπίρ. παυτὸν πῶ, Ἐφεξῆς. ἐ καὶ δύχηπιότερον.
Κάθεξις, ἡ. (κατέχω) κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδισις. τὸ στερεῶς κρατεῖν-ἔχειν. κατοχὴ, κράτησις, ἀσφάλεια. Θυκυδ. Γ'.
Καθερπύζω, κῶ, Καθέρπω. πρὸς τὰ κάτω ἕρπω-σύρομαι ὡς ὁ ὄφις.
Κάθεσις, ἡ. (καθίημι) ἡ πρὸς τὰ κάτω ἄφεσις. ὑπόλυσις. τὸ ὀπὴ πὶ κάτω ἢ ὀπὴ τὰ μέσα ἔμπιγμα. 2) Ἐκ τῦ Καθέζω, αὐτὶ τῦ Κάθισμα, τὸ καθέζεσθαι, (καθεσιὸ). ἵδρωσις, κατάσασις, οἴκησις.
Καθεσμὸς, ὁ. ἁμαρτημ. αὐάγν. ὅς Ἀειςοφ. Σφὴκ. 1107. αὐτὶ, Καθ' ἑσμούς.
Καθεσηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Καθεσηκὼς, Μετοχ. τῦ Καθίσημι. στερεῶς, στερεωμβύως, θεμελιωμένως. Εἰσαγμβύως, ἐν χρήσει, Νομοθετημβύως. Ἡσύχως, στεπαγμβύως, ὠεισμβύως, ἀφεισμβύως, κ. τ. τ. Ζήτ. Καθεσῶτα.
Καθεσήκω. ὅθεν ὁ Μέλ. Καθεσήζω. ἴσημι ἢ σήνω στερεῶς, ἴσαθαι ἢ ὑπάρχειν ποιῶ. Σοφοκλ. " Ἐν-" θα μὴ καθεσήκει φόβος ". ὅπε δὲν εἶναι φόβος.
Καθεσῶτα, τὰ. αὐτὶ Καθεσηκότα. ἡ παρῦσα κατάσασις. τὰ παρόντα πράγματα. ἃ ἐν χρήσει συνήθειαι-πόλεις-διοίκησις-νόμοι-ἔθιμα, κ. τ. τ. τὰ ἐνεστῶτα, τὰ συνήθη, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄντα. Πλούταρχ. Φωκ. " Ἀσύμφορον τοῖς καθεσῶσι καιροῖς ". εἰς τὰς παρούσας χρόνους.
Καθετὴρ, ῆρος, ὁ. (καθέω, καθίημι) σῶμά τι τὸ ὁποῖον ἀφίνει τινὰς νὰ κρέμωνται πρὸς τὰ κάτω. ἢ τὸ ἀφίνει νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ βάθος τινὸς θάλασσας νὰ ἐξετάσῃ θάλασσαν τίποτι. ὡς π. χ. τὸ σχοινίον δι' ὃ ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (τὸ σκαντάλι). ἡ τῶν χειρούργων μόλυβδος-ἡ τὸ ἀντιλυγμβύον-τὸ στρεπτὸν παγίον-μαλλίον ἢ ξαντὸς (Charpie) δι' ὃ ἐμβάλλουσι τὸ ἰατρικὸν εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς. Οὕτω λέγει ὁ Ἱπποκρ. " Μελῶν ὠμολίνων καθετῆσι ". Παρὰ Γαλλ. λέγεται ἔτι Καθετὴρ, καὶ τὸ ἴσιον κῶ λεπτὸν κυσῆσι δι' ὃ ποιοῦσιν ὑπόρροιντινα ἐν τῇ κύστει, ὁ ἐστὶ, Σύριγξ. Ζήτ. καὶ, Κάθετος, ἡ.
Καθετηρισμὸς, ὁ. ἡ τῦ καθετῆρος εἰσβολὴ, κῶ ἡ δι' αὐτῦ ἔρευνα κῶ ἐξέτασις ἐν τῷ σώματι.
Καθέτης, ου, ὁ. παυτὸν πῶ, Καθετὴρ. Λέγεται ἔτι κῶ ἡ μέχρι τῦ βάθους τῆς θαλάσσης βαλλομβύη ὁρμιὰ δι' ἧς ἀγρεύουσι τὰς ἰχθύας, ἢ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις καλομβύη Βόλπε. Ἀρτεμιδ. Β'. 14.
Κάθετος, ὁ, ἡ. (καθέω, καθίημι) ὁ ὀπὴ τὰ κάτω ἀφημβύος-βαλμβύος-κρεμασμβύος. ὡς " Ἄμυος, Βῦς " κάθετος ". ἀφημβύος-βαλμβύος εἰς τὸ βάθος (ὁ καταδιώμβυος εἰς τὸ πέλαγος) τῆς θαλάσσης ὡς θυσία τῦ Ποσειδῶνος. - " Θύραι κάθετοι ". Σχόλ. Εὐσεπ. Φοίν. 115. αἱ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Πετρὰ καλόμβυαι. " Μό-" λυβδος κάθετος ". τὸ Σκαντάλι δι' ὃ ἐρευνῶσιν οἱ ναῦται τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. " ἡ Κάθετος ", ὑπακουομ. Γραμμὴ. παρὰ Γεωμέτραις, ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομβύη γραμμή. ἔτι δὲ καὶ ἡ ὁρμιὰ ἢ μόλυβδον πρὸς τὸ τέλος πλησίον τῦ ἀγκύρης ἔχουσα, ἡ Βόλπε. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 77. καὶ 138. " Τειχίνης καθέτε ". Ἐπιγρ. ἥτις παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Β'. 14. Καθετὴρ, καλεῖται.
Καθεύδω, (εὕδω, κατὰ) κοιμῶμαι, εἰς ὕπνον κατακλίνομαι. πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. εἶμαι ἐλεύθερος ἢ ἀμελὴς φροντίδων.
Καθεύρεμα, τό. παυτὸν πῶ, Εὕρεμα. ἀμφ.
Καθευρίσκω, παυτὸν πῶ, Εὑρίσκω. Λεκκιαν.
Κάθεφθος, ὁ, ἡ. λίαν ἢ καλῶς ἑψημβύος-βρασμβύος. " Χρυσὸς κάθεφθος ". καθαρισμβύος-λαγαρισμβύος.
Καθεψέω, παυτὸν πῶ, Καθέψω, ὅθεν
Καθέψησις, ἡ. ἡ μεγάλη ἕψησις-βρᾶσις, ἡ ἐξ ἧς μεγάλης βράσεως αὐάλυσις σώματος τινός. Χώνδυσις.
Καθεψιάομαι, (ἐψιάομαι, κατὰ) παυτὸν πῶ, Ἐμπαίζω, ἐκπαίζω. Ὀδυσ. Τ. 372. μετὰ Γενικ.
Καθέψω, κατὰ πολλὰ βράζω, ἀφήνω τι νὰ βράσῃ τόσον πολὺ ὥσε νὰ αὐαλύσῃ. Χωνδύω. Ἀειςοφ. Σφ. 795.
Κάθη, αὐτὶ, Κάθησαι, Ἀττικ. Β'. προσώπ.
Καθηβάω, ῶ. παυτὸν πῶ, Ἡβάω. ἀμφ.
Καθηγεμονικὸς, κὴ, κόν. παυτὸν πῶ, Ἡγεμονικός.
Καθηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῶ, Ἡγεμὼν, ὁδηγὸς, ἀγωγὸς, ὅς τις δείχνει τὸν δρόμον εἰς τινα. (κοντολαγύζης, Τυρκ.) πορεύσης. Ἡρόδοτ. Ζ'. 128. " Κα-" λέσας τὰς καθηγεμόνας τῆς ὁδῦ, εἴρετο ". ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ Διδάσκαλος.
Καθηγέομαι, παυτὸν πῶ, Ἡγέομαι. Ἡρόδοτ. Δ'. 125. " Καθηγέοντο οἱ Σκύθαι εἰς τὸν Ἀνδροφάγων τὰς " χώρας ". παρ' Ἀττικιῆς συμαίνει κῶ τὸ Προηγέομαι, Προπορεύομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ὅθεν τὰ Καθηγήμβυα, παρ' Ἐπικτ.
Καθηγήτειρα, ἡ. Θηλυκ. τῦ Καθηγητὴρ. ἢ τῦ
Καθηγητὴς, ῦ, ὁ. παυτὸν πῶ, Καθηγεμών.
Καθηδύνω, (ἡδύω, κατὰ) λίαν ἡδύω, καταγλυκαίνω.
Καθηδυπαθέω, διόλυ ἡδυπαθέω. φθείρω ἐμαυτὸν ἢ τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς ἡδονάς. περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν ἀσώτως, κάθε λογὶς ἡδονὴν μετέρχομαι. (ξεφωτόνω). εἰς ἡδονὰς καταναλίσκω, κακῶς σχοδολύω. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. Γ'. 3. " Κῦρος ἔδωκέ μοι μυείας " ἀφορμὰς, ἐξ ὧν καθηδυπάθησα ". δὲν τὰς ἔφθειρα εἰς τὰς ἡδυπαθείας (εἰς τὰ ζῴδικα). παρὰ Σοῦδ. καὶ μετὰ Γενικ. " Βίᾳ καθηδυπαθεῖν ".
Καθῆκον, οντος, τό. (καθήκω) παῦ ὅ,τι εἶναι καθ' ἑαυτὸ πρέπον-αὐῆκον-σύμφωνον-ἁρμόδιον. ἐκεῖνο, ὡς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμβύος τινὰς ἢ ἐξ νόμυ ἢ ἐξ συνηθείας, ἢ δι' ἐπαγγέλματος, ἢ δι' αἰδῦς καὶ τιμῆς, χρέος, ὑποχρέωσις τῦ ἰδίου ἑαυτῦ. Ξενοφ. " Τὰ καθήκοντα ὑποτελεῖν ". τὰ στεπαγμβύα χρέη ἐκπληρεῖν. τὸ νὰ κάμῃ τινὰς τὸ χρέος του. Officium, Lat. Devoir, Ἰταλ.
Καθηκόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. Καθήκων. κατὰ τὸ καθῆκον, κατὰ τὸ χρέος, πρέπον, πρεπόντως, ἁρμοδίως, χρεωστομβύως.
Καθήκω. (κατὰ, ἥκω) φθάνω-ἔρχομαι μέχρι τινὸς, ἢ Εἴς τι, ἢ Ἐπὶ τὶ. ὡς " Καθῆκεν ὁ ἰσθμὸς " εἰς τὴν θάλασσαν ". φθάνει-ἐκτείνεται ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. " Καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος ". ἦλθεν-ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς. Αἰσχίν. " Ἐρρῶς εἰς τὰς ἡμέρας " ἐκείνας καθηκάσης ". ἔφθασεν-ἔπεσε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἡμέρας ἑορτή τις. "Ἀκάμπτῳ μυθῳ καθήκειν". Αἰσχύλ. Χοηφ. 452. ἑρμ. ὑφὲ τὸ, Εἰσβάλλειν, Ἐπιχειρεῖν, βέλτιον δὲ τὸ, Κατανταῖν. Ζήτ. ἐν τῷ, Καθίκομαι. "Τὸ καθῆκον ἐκ Θεοῦ", τὸ ἐκ Θεοῦ ἐρχόμενον - καταβαῖνον. "Καθήκων χρόνος". ὁ ἀνήκων - ὁ ἁρμόδιος - ὁ ἐπιτήδειος - ὁ διωρισμένος καιρός. "Καθήκουσαι ἡμέραι". αἱ διωρισμέναι ἡμέραι, ἢ ὁ συνηθισμένος καιρός. "Καθήκει μοι". ἀνήκει - ἁρμόζει εἰς ἐμὲ, εἶναι τεταγμένον χρέος μου. ὅθεν τὸ, Καθῆκεν. Ἰωνικ. "Τὰ Καθήκοντα", ἀντὶ τοῦ Καθήκοντα, αἱ παρεσκευασμέναι ὑπηρεσίαι, ἢ καταστάσεις μου. Ἡρόδοτ. Ε'. 49. Α'. 97. Η'. 19. Παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδωνα. "Καθῆκε τὰ σκέλη". ἀντὶ τοῦ, Σωστικώτερον ἀπέλαβε χῆμα ἢ σεμνότερον. Α

Καθηλιάζω, (κατὰ, ἡλιάζω) βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον ὑφὲ νὰ ξηρανθῇ ἢ ὑφὲ νὰ λιθωθῇ - ἀπειθῇ. Ποιῶ τι ὑφὲ τὸ ἡλίκ φωτεινὸν - καθαρόν. Ἐπιχειρ. Β

Καθηλόω, ῶ. (κατὰ, ἠλόω) συνδέω - στερεόνω τι μὲ τοὺς ἥλους, τοῖς ἥλοις σφίγγω, καπκαρφόνω. ὅθεν

Καθήλωσις, εως, ἡ. ἡ ὑφὲ τῶν ἥλων συνάθεσις ἢ στερέωσις. στερεὸν κάρφωμα.

Καθηλωτὴς, ὁ, τὸ στερεῖ καρφόνει, καρφωτής.

Καθηλωτὸς, ἡ, τὸν. μὲ καρφία στερεῖ καρφωμένος. Γ

Κάθημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κάθεμα. αμφ.

Κάθημαι, (κατὰ, ἧμαι) βάλλω ἢ ἀφίνω ἐμαυτὸν κάτω, κάθομαι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἡσυχάζω, ἧμαι ἀργὸς, ἢ ὀκνηρός. ἀργοπορῶ, ἐμποδίζομαι, μένω εἰς σὰ τόπον ἀργοπορῶν. ὡς καὶ ἐν τῇ σωνηθείᾳ. Λέγεται ἔτι ἢ ὑπὸ χαμηλῶν ἢ κοίλων τόπων. Καλλίμαχ. εἰς Δῆλ. 168. Αἴλιαν Ζ. Ἱστορ. 15'. 12. Ζήτ. ἢ ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις ἐν Λ. Ἥμαι.

Καθημαξευμένως, Ἐπίρ. καπεστειμμένως, καπεπατημένως, ἀνωφελῶς, κ. τ. τ. Ζήτ. Καθαμαξεύω.

Καθημέραν, Ἐπίρ. αὐτὶ, Κατὰ ἡμέραν, καθημερινῶς. εἰς ὅλας κατὰ τάξιν τὰς ἡμέρας. "Τὸ καθημέραν". ἡ καθημερινὴ ἐργασία - δουλειά. Δ

Καθημερεία, ἡ. Πολύβ. ς'. 33. τὸ ὁλοτείβειν - περνᾶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἢ τὸ καταγίνεσθαι - περᾶν τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας ὡδέτι. ἐκ τοῦ

Καθημερεύω, ὁλοτείβω - περνῶ τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας.

Καθημεριγὸς, νὴ, νόν. ὁ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν γινόμενος - ὑποτελούμενος. ὁ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁ εἰς κάθε ἡμέραν. "Ἐν τῇ σωνηθείᾳ λέγεται Καθημερινὴ, ἢ ἐργάσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν ὑπὸ κοσμικῆς μέχρις ἑσπέρας ἐργάζονται. αὐτίκειται τῷ, Ἑορτή. Ε

Καθημέριος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Καθημερεσιός. Σοφοκλ. "Μοῖρα καθημερία φθίνουσε". κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγουσε. Ὁ Σχολ.

Καθημερόβιος, ὁ, ἡ. (βίος) ὅστις ζῇ ὑφὲ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν καὶ δὲν φροντίζει ὑφὲ τὴν αὔριον.

Καθησυχάζω, λίαν - ἰδίως ἡσυχάζω. Πολύβ. Β'. 32.

Καθίγνυμι. Ζήτ. Καθίνυμι.

Καθιδρόω, ῶ, (κατὰ ἰδρόω) καταβρέχω μὲ τὸν ἱδρῶτα. 2) Λίαν ἱδρόω. Καπεϊδρόνω. Ζ

Καθίδρυμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Ἵδρυμα.

Καθιδρύνω, ταυτὸν τῷ, Καθιδρύω.

Καθίδρυσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἵδρυσις.

Καθιδρύω, ῶ, Καθίδρυμι, ταυτὸν τῷ, Ἱδρύω.

Καθίδρως, ὁ, ἡ - καὶ, Κάθιδρος, ὁ. (κατὰ ἰδρὼς) πλήρης ἱδρῶτος, γεμάτος ὑπὸ ἱδρῶτα. ἱδρωμένος, κεκρασμένος, κεκοπιακώς, κεκμηκώς, κεπιασμένος.

Καθίεμαι. Ζήν. Καθίημι.

Καθιερεύω, (ἱερεύω, κατὰ) ἱερὸν ποιῶ, ἁγιάζω, ἀφιερόω, θυσιάζω.

Καθιερουργέω, ταυτὸν τῷ, Ἱερουργέω.

Καθιερόω, ταυτὸν τῷ, Καθιερεύω.

Καθιέρωσις, ἡ. ἱεροποίησις, ἀφιέρωσις, ἁγίασις.

Καθιζάνω, ταυτὸν τῷ, Καθέζω. καὶ, Καθίζω. ἀφ' ἧς τὸ, Καθιζάω, ᾧ Καθιζάνω, ἐκ δὲ τοῦ, Καθιζάω, ἢ Καθιζέω, Πλάτ. Φαίδρ. 5. "ὅπως καθιζησόμεθα". γίνεται τὸ

Καθίζησις, εως, ἡ. κάθισμα, καθίδρυσις.

Καθίζω, (ἕω, ἔζω, ἵζω, κατὰ) τίθημι - βάλλω τι κάτω, ἢ ἐπάνω τινός, Καθίσημι. "Καθίζω δικαστὴν τινά, ἢ, δικαστήριον". διορίζω - κάμνω - βάλλω τινὰ δικαστὴν, ἢ βάλλω τὰς δικαστὰς νὰ καθήσωσιν. "Καθίζω βασιλέα". συνάζω τὸν βασιλέα, (κάμνω διβασί). Διονύσ. Ἀλικ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὶ τοῦ, Ποιῶ, κάμνω, μετά τινος Ἐπιθέτου ἢ Μετοχῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ά. 12. "Κλέοντας καθιστάντες". Οὐδετέρως δὲ ὡς ᾧ Μέσως, Καθίζομαι. ταυτὸν τῷ, Κάθημαι, κάθομαι, ὡς ᾧ ἐν τῇ σωνηθείᾳ.

Καθίημι, ἀφίνω τι κάτω ἢ ὑπὸ τὰ κάτω, βάλλω ὑπὸ τὰ κάτω. ἐμβάλλω, καταβάλλω, χαλῶ, καταβιβάζω. "Οἷον Λευκωνίης καθέηκα". Ἰλ. Ω. 642. κατεβίβασα. Διορίζω - στέλλω - ἀφίνω κατὰ τινος. "Καθιέναι δράμα, Ἵππας, Ἅρματα". Θουκυδ. ς'. 16. ἄφησα - ἔβαλλα εἰς τὰς ἀγῶνας. "Καθιέναι πῦρον". Αἰλιαν. δοκιμὴν ποιεῖν. ἢ μεταφορὰ ὑπὸ τῆς μήλης ἢ ὑπὸ τῶ σκανδαλίθρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καθεῖρ. "Σπονδὰς δι' ἐμπύρων καθιέναι". Εὐσεπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 6. "Οὐ καθεῖτο τεῖχη". Θουκυδ. Δ'. 103. Ε'. 52. καταβιβάζειν - μακρύνειν - ἐκτείνειν τὰ τείχη μέχρι τινός, ὡς καὶ τὸ, Καθήκω. ᾧ τὸ "Καθίημι τὸν πώγωνα". ἀφίνω τὰ γένεια νὰ μεγαλώσωσιν. Οὕτω ᾧ τὸ "Καθεῖτο τὴν ὑπηλύην". μακρὰν εἶχε τὸ γένειον. "Φωνὴν καθιέναι". ἀφίνειν φωνὴν, φωνάζειν. "Χωρία καθειμένα". τὰ ὁμαλά. Δ

Καθικετεύω, λίαν - θερμῶς ἱκετεύω.

Καθικνέομαι, ὕμαι. Μέλ. ἵξομαι. φθάνω - ἔρχομαι - ἐγγίζω μέχρι τινὸς, ἢ εἶμαι. Ἐπὶ λόγων λέγεται ὡς καὶ τὸ, Καθάπτομαι. ὁ ἐσὶν, "Ἐρχομαι εἰς λόγους, ὁμιλῶ μετά τινος. ὑπὸ κακῶ δὲ, αὐτὶ τοῦ, Ὑβρίζω, λοιδορῶ, κ. τ. τ. ὡς "Καθικόμενος αὐτῶ λοιδορίαις". ὑπὸ δὲ Μάσιγος, αὐτὶ τοῦ, Μαστιγόω, τύπτω, δέρνω. ὡς. "Μάστιγι, ῥάβδῳ τινὸς καθικνέομαι". ὡς τὸ τῆς συνηθείας, "Ἦλθαν εἰς τὰ λόγια, Ἦλθαν εἰς τὸ ξύλον, ἢ, εἰς τὰς ξυλιάς, αὐτὶ τῶ "Ἄρχισαν νὰ ὑβρίζωνται, νὰ δέρνωνται. "Τῷ ξίφει καθικνέομαι" - κόπτω μὲ τὸ σπαθί. Σπανίως δὲ τὸ παρὰ Παυσαν. Ε'. 18. "Εἰς ὅλμους καθικνεμένας ὑπέρεις". οἱ μετὰ τὴν ὑπέρων ὑπὸ τὴν ὅλμων κτυπῶντες. Ε

Καθίκομαι, ταυτὸν τῷ, Καθικνέομαι. ὅθεν ὁ Μέλ. καθίζομαι, ᾧ ὁ Ἀόρ. Β'. καθικόμην, σπ τοῖς ἐκ τούτου παραγωμένοις ἐν χρήσει χρόνοις. "Καθίκετο θυμὸν ἐνιπή". Ἰλ. Ξ. 104. ὡς τὸ ἄλλως, "Ἀπτομαι. ἔτι δὲ μόνον ἐν τῇ Πεζῷ εὐχρήσει μετὰ Γενικ. ὡς παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. 1 Δ'. 3. "Πικρότατα καθικόμενος αὐτῶ". ὑβρίζων, λοιδορῶν (ἐγγίζων μὲ τοὺς λόγους) αὐτὸν πικρότατα. ᾧ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ὑφὲ τὸ, Ὑβρίσας. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ τὸ Ἐνεργητ. Καθικόντες, καθάψαντες. Παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χοηφ. 452. φαίνεται τὸ, Καθήκειν, ὅτι κεῖται ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ, Μέτειμι, εἰ δὲ τοῦτο, τὰ ἀνωτέρω ἀφῃρῆσθαι, Καθήκειν. Ζ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καθιλαρύνω, διὰλ ἢ λίαν ἱλαρύνω. Σωίδ.

Καθιμάω, ῶ. (ἱμάω, κατὰ) δένω τι εἰς τὸ χοινίον ἢ κρεμῶ - ἀφίνω ἀυτὸ δηὶ τὰ κάτω. Καταβιβάζω διὰ τῦ χοινίκος. ὅθεν

Καθίμησις, ἡ. ἡ δηὶ τὰ κάτω ἄφησις χοινίκος τινος μετά τινος. ἢ φορὰ τὰ κάτω ἄφησις. διὰ τῦ χοινίκος καταβίβασις. Πλύταρχ.

Καθιμονεύω, (ἱμών, ταυτὸν τῷ, ἱμὰς, ἢ, ἱμωνία) ταυτὸν τῷ, Καθιμάω. Ἡσύχ.

Καθίνυμι, Μέσ. Καθίνυμαι. ταυτὸν τῷ, Καθέζω, καὶ Καθίζομαι. Ἱπποκρ. ὡσὶ Γυναικ. ὅπου δὶς ἔτι κεῖται καὶ τὸ, Καθίγνυσθαι, καὶ, Ἐγκαθίγνυσθαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἵνησιν, ἐκαθέζετο. καὶ, Ἰδέσθαι, κοσμεῖν, ἱδρύεσθαι.

Καθιππάζομαι, ὑπάγω ἔφιππος, ἢ μετὰ ἱππασίας καπέτινος. "Καθιππάσατο χάριν τὴν Μεγαλείδα". Ἡρόδ. Θ'. 14. ἢ καβαλλαρία ἠρήμωσεν· ἐφάνισε τὸν τόπον τῆς Μεγαλείδος. 2) Τράγω ἔφιππος εἰς πομπὴν τινά. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Καθίππαξις, πομπῆς ὄνομα, παρὰ Δακεδαιμονίοις. Ἡσύχ. ὡς ἡ παρὰ Γαλ. Cavalcade. Μεταφορικ. "Καθιππάσαθαι τῆς Φιλοσοφίας". Διογ. Λαέρτ. αὐτὶ τῦ, Εἰσάγεσθαι, Εἰσχωρῆσαι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ὑβρίζειν, καταπατεῖν διὰ λόγων. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 782. καὶ 734. "Καθιππάζεται νόμος". Πρεσβύτην "νέος". ταυτὸν τῷ, Καταβαίνειν - καταπατεῖν - ὑποπίπτειν (καβαλλικεύειν). Παρ' Ἀθήν. "Ἑταίρας καθιππάζεσθαι". σωματοειδέσθαι μετὰ τῆς ἑταίρας ὑπὸ τῦ ὀπισθίου μέρους. Ζήτ. Ἵππος. ὅθεν

Καθίππευσις, ἡ. τὸ ἔφιππος ὑπάγειν κατά τινος. Εἰσβολὴ - μάχη διὰ τῆς ἱππέων. ἢ ἐφ' ἵππων πομπή· καὶ ἡ μετὰ γυμνικῶν ὑπὸ τὸ ὀπισθίον μέρους σωμασία.

Καθιππεύω, ταυτὸν τῷ, Καθιππάζομαι, Ἡρωδ. ε'. 7. "Οἱ ποταμοὶ καθιππεύονται". ἐμπορεῖ τινὰς νὰ τὸς περάσῃ καβάλα. διυάτατις ἔφιππος ἐβαβλεῦσε αὐτύς.

Καθιππομαχέω, καὶ, Καθιππομαχέω, διὰ τῆς ἱππασίας, ἤτοι καβαλλαρίας νικῶ. Πολυδ.

Καθίπταμαι, ῶμαι, Καθίπταμι. πετῶ δηὶ τὰ κάτω.

Κάθισις, ἡ. τὸ νὰ κάθηται τινὰς, καθισιὰ. καὶ τὸ Κάθισμα, τὸ σκαμνίον.

Κάθισμα, τὸ. (καθίζω) τύπος ἐφ' ὃν κάθηται τινὰς, σκαμνίον, θρονίον, κ. τ. τ. καὶ τὸ Καθέζεσθαι.

Καθισάω, καὶ, Καθισάω, ῶ. καὶ

Καθίστημι, (ἵστημι, κατὰ) εἰς τὸν Ἐνεστῶτα καὶ εἰς τὰς ἐκ τύτε παραγωμένας χρόνυς Μέλ. καὶ Ἀόρ. σημαίνει τὸ, Ἵστημι - τίθημι - βάλλω τι κάτω, ἢ βάλλω τι νὰ καθῇ ὀρθόν. καθίσαι ποιῶ, καθιδρύω. ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης Καταστῆσαι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Διατίθημι, βάλλω εἰς τάξιν, Πείθω - κάμνω, ὑποτάσσω, ἐπιδιορθόω, Νομοθετῶ, φέρω εἰς καλὴν ἁρμονίαν - δύταξιν καὶ καλὴν κατάστασιν. Στρεβλῶς τίθημι - βάλλω τινά. Εἰσφέρω, εἰσάγω, ἡσυχίαν ποιῶ. εἰς ἡσυχίαν καὶ τάξιν φέρω. "Καταστῆσαι Πύλονδε" Ὀδυσ. Ν. 274. φέρειν μὲ τὰ πλοῖα εἰς τὴν Πύλον. Ὁ β'. Ἀόρ. καὶ ὁ Ἐνεστ. Οὐδέτ. σημαίνει τὸ, Ἵσαμαι, σέκομαι σωρῶς, Σωίσαμαι, Μείω. Εἶμαι ἐν χρήσει ἢ σωφρὼν. Μείω ἥσυχος ἢ ἡσυχάζω. Κάθημαι καὶ ἀναπαύομαι. Γίνομαι.

Καθίστηρα, τὸ. (καθιστὴρ, καθίζω) τύπος ἐφ' ὃν κάθηται τινὰς, κάθισμα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729.

Καθιστορέω ῶ. ταυτὸν τῷ, Ἱστορέω. Γεωπον. ΙΕ'. β'. 31.

Καθὸ, αὐτὶ, Καθ' ὅ. ἀκολούθως, ἐπομβρίως, μετὰ τύτο, ἢ κατὰ τύτο. παραβάλ. μὲ τὸ, Καθά, καθ' Καθόσον, καὶ Καθώς.

Καθοδηγέω, ῶ. Καθοδηγία, ἡ. καὶ, Καθοδηγός, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ὁδηγέω, Ὁδηγία, καὶ Ὁδηγός. δείκνυω τὸν δρόμον εἰς τινα, ὁδηγῶ αὐτὸν, κ. τ. τ. Ἐν δὲ τῇ σωφροσύνῃ ἔτι σημαίνει καὶ τὸ, Νουθετῶ, συμβουλεύω τινά.

Κάθοδος, ἡ. τὸ ὑπάγειν - πορεύεσθαι δηὶ τὰ κάτω, ἢ καταβαίνειν. Καταβασις. ἡ δηὶ τὰ κάτω ἄγουσα ὁδὸς, κατέβασμα. Ἐπιστροφὴ, ἔρχομαι εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ μάλισα ὀξωσεισμένως τινός. Ὁ Φώτιος ἔχει, Καθόδους, ἀγωγαῖς, ὡσεὶ δοὺς· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, Κύκλους.

Καθολικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Καθολικῶς. (κατὰ, ὅλος) πρὸς ὅ,τι αὐτὴκει εἰς τὸ ὅλον, ἁπλῶς. τὸ Συγκεκριτ. Καθολικώτερος. Πολύβ.

Καθολκὴ, ἡ. (καθέλκω) τὸ σύρειν - ξαβαῖν - ἕλκειν δηὶ τὰ κάτω. "Καθολκὴ τῆς νεώς". τὸ κατέβασμα τῆς πλοίων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Μαθημ. Παλ. σελ. 264. "Ἀνελκὴ καὶ καθολκή" · τὸ ἀνέβασμα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κατέβασμα τῆς πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰνέας.

Κάθολος, ὁ πολλὰ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων, ὁλόκληρος, Διόδωρ. Σικ. ΙΖ'. 13. "Καθόλων δὲ τῆς οἰκουμένης ὅλας τὰς συγχύσεις ἁρπαζομένων". καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Καθόλυ, Ἐπιῤῥηματικῶς, Διόλυ, καθολικῶς, ὁλικῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλοτελῶς, ὁλόσελα, τὸ ὁποῖον παιδικῶς κεῖται αὐτὶ τῦ, Καθ' ὅλα. "Καθόλυ γεάφειν τὰς γραφὰς". καὶ "Ἡ τῆς καθόλυ πραγμάτων σωμάτωσις". Πολύβ. περὶ τῆς Γενικῆς Ἱστορίας. "Τὰς καθόλυ τῆς πραγμάτων λέγοντας". Ἰσυχ. ὁρὸς Νικοκλ.

Κάθομαι, "ζώντες", παρὰ Σωίδ. ἐν Λ. Ἐταιρεία. αὐτὶ τῦ, Ὁμοίως. Ζήτ. Ὁμός. ἐν τοῖς Γεωπονικ. Ι'. β'. 3. κεῖται Καθομάδα, διὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Καθομαλίζω, (ὁμαλίζω, κατὰ) διόλυ ὁμαλίζω - ἰσιάζω. "Ἤδη καθεμαλίζειν". ἡμερόνειν τὰ ἤδη. Πλύταρχ. Καίσ. 15.

Καθομηρίζω, ταυτὸν τῷ, Ὁμηρίζω. Ἀειστοτ. Α'. 3. "Καθομηρίζειν τινά". ἀσεχεράφω ἢ ὑμνῶ τινὰ μὲ Ὁμηρικὺς στίχυς, καθ' Ὁμηρον λέγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καθομηρδῶ, διὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Καθομιλέω, ῶ. (κατὰ, ὁμιλέω) μετὰ Λιτικηρδεύω - λαμβάνω. πάρχω - ζητῶ νὰ ὑποκύσω τινὰ εἰς τὴν σωφροσύνην μὲ διὰ συνομιλίας - σωφροσύνης προσαρμόσεως - παραδείγματος καὶ γλυκέων λόγων μου. "Τὰς μὲν γνωρίμως καθομιλεῖν, τὰς δὲ πολλὰς διὰ μαγγανῶν". Ἀειστοτ. τὰς μὲν γνωρίμως καὶ κερδαλέᾳ τινὰς διὰ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς, τὰς δὲ πολλὰς διὰ τῆς λόγων. Παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 70. διὰ τῆς ἰδίας σημασίας μετὰ Δοτικ. ἀμφ. 2) Καθομιλημένος. παῦ ὅ,τι ἔγινε συνήθης εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι ἦλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν· καὶ παῦ ὅ,τι ἐκ τῆς χρήσεως ἦλθεν εἰς Παροιμίαν. Παῦ ὅ,τι καθολικῶς ἤτοι ὑπὸ ὅλης κοινῶς ὁμιλεῖται, ὡς π. χ. "Καθωμιλημένη γλῶσσα". Πολύβ. Γ'. 5. "Δόξα καθωμιλημένη". γνώμη, ἥτις διὰ τῆς φήμης παντοχῆ ἐξεπλώθη, ἤτοι ἔγινε κοινή.

Καθομολογέω, (ὁμολογῶ, κατὰ) διόλυ ὁμολογῶ - φανερόνω. Ὑπόσχομαι - ἐγγυῶμαι μεθ' ὅρκυ ἢ μετὰ βεβαιότητος νὰ δώσω χρέος τινατί. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀῤῥαβωνίζω, συβαίζω. Πλύταρχ. "Ἰκλίας "Σκηπίωνι καθεμολογημένην καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν".

Καθοπλίζω, (ὁπλίζω, κατὰ) διόλυ ὁπλίζω - ἁρμαπίνω, δι' ὅπλων καταπανοπλίζω, νικῶ, βιάζω. Σοφοκλ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φοκλ. Ἡλέκτ. 1087. ὅπου ὁ Ἑρμῆς, Παροπλίσασα, ἔρεαψεν. ὅθεν

Καθόπλισις, ἡ. ἡ, Καθοπλισμός, ὁ. ἡ δι' ὅλης ὅπλισις, ἁρμάτωμα.

Καθορατικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτικῶν ἢ ὁ βλεπτήδιος εἰς τὸ βλέπειν ἄνω τὰ κάτω ἢ ἐφ' ὅλα τὰ μέρη. ὅσις βλέπει ἀπερισκέπτως, ἢ ὅτι ὅλα τὰ φαίνεται προσεκτικῶς. Διόλου προσεκτικός, ὀξύνους. ἐκ τοῦ

Καθοράω, ῶ. προῶ τὰ κάτω ἢ ἄνω τὰ κάτω ἔκ τινος ὑψηλοῦ τόπου βλέπω. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. β'. 10. "Ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις". Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 291. "Τροίαν κατὰ πᾶσαν "ὁρᾶται". Καθάλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Προσεκτικῶς βλέπω - κυπτάζω - θεωρῶ - παρατηρῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 7. "Τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾳδίως καθορῶσιν, "εἰς δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν".

Καθορίζω, διορίζω, βάλλω ὅρους-συμφορα.

Καθοριστικός, κὴ, κόν. ὁ διορίζων, βάλλων ὅρια. καὶ ὁ βεβαιωτικός, βέβαιος.

Καθορμίζω, καταγω - καταβιβάζω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα. Αἰσχύλ. Προμ. 973. Ἐπίκτ. Ζ'. 1.

Καθόρμιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Ἐνόρμιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Καθοσιόω, ῶ. καθιερόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, θυσιάζω. "Καθοσιώμενος Μαξιμίνῳ". Ἡρωδιαν. Ζ'. 96. ὡς τὸ Ἰταλ. Consacrato, dedicato, διόλου ἀφιερωμένος. ὅθεν

Καθοσίωσις, ἡ. καθιέρωσις, ἁγίασις, ἀφιέρωσις, θυσία. Λέγεται Καθοσίωσις καὶ τὸ παρὰ Λατίνοις Crimen laesæ majestatis.

Καθόσον, αὐτὶ, Καθ' ὅσον, ταυτὸν τῷ, Καθό. ὅσον, τόσον μακρὰν. τόσον-ὅσον. "Καθόσον ἐνδέχεται. "Οἱόγτε ἐσί. Συγχωρεῖ". ὅσον εἶναι δυνατόν. "Οσον ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ. "Προσῆγε τῷ τείχει, καθόσον "ἐφαίνετο τὴν πόλιν αὐτῶν ἐώρα", τόσον μακρὰν, ὅσον αὐτὸς ἔβλεπε τὴν πόλιν αὐτῶν. Θυκυδ. Ζ. 37.

Καθότι, αὐτὶ, Καθ' ὅτι. ὡς, καθὼς, μὲ ποῖον, ἢ κατὰ τίνα τρόπον, ἐπάνω εἰς τινα τρόπον. πῶς, ὅπερ. πόσον πολὺ ἢ μακρὰν, κ. τ. τ. Θυκυδ.

Καθυβρίζω, λίαν ὑβρίζω, ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαι τινὰ, ἢ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. Ζήτ. Ὑβρίζω. παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 153. μετὰ Δοτικ. ἄλλως δὲ μετὰ Γενικ. ᾗ Αἰτιατ.

Καθυγίασις, ἡ. (καθυγιάζω) ἢ διόλου-παντελὴς ὑγίασις. "ἢ τῆς ὄψεων καθυγίασις". ἡ τελεία ἰκανότης τοῦ προσώπου. Αἰτίγονος Καρύστ. 187.

Καθυγραίνω, βρέχω, ὑγρὸν ποιῶ.

Κάθυγρος, κὴ, Καθυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ, καὶ) λίαν ὑγρὸς, μυσκωδιμένος, βρεγμένος, καὶ πολλὰ ὑδατώδης, ἢ ὁ ὕδατα πολλὰ ἔχων. "Κρατὴρ κάθυδρος". Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 158. ποτήριον μετὰ ὕδατος, ἢ ὅτι γεμάτον νεροῦ.

Καθυλακτέω, ῶ. ὑλακτῶ - γαυγίζω προῶ τινα ἢ κατά τινος.

Καθυλίζω, (ὕλη) διόλου ὑλίζω - σακκελίζω - σραγγίζω.

Καθυλομανέω, ῶ. (ὑλομανέω, κατὰ) αὔξω καὶ βλασταίνω πολὺ κατὰ τὴν ὕλην, ἢ τοι κατὰ τοὺς κλῶνας, κατὰ τὸ ξύλον, καὶ κατὰ τὰ φύλλα. (κατὰ δένδρων). Ἱπποκράτ.

Καθυμνέω, ῶ. λίαν ἢ συχνὰ ὑμνῶ. Καλλιμ. Ὕμν.

Καθυπάρχω, ταυτὸν τῷ, Ὑπάρχω. Πλάτ. Αρχ.

Καθυπανδίδωμι, Νικητ. Χρον. ς'. 2. Ὑποχωρῶ, ἀφίνω, συγχωρῶ, παραχωρῶ.

Καθυπερακοντίζω, ταυτὸν τῷ, Ὑπερακοντίζω.

Καθυπερέχω, ταυτὸν τῷ, Ὑπερέχω. Στραβ. Λόγ. Α'. μετὰ Γενικ. καὶ κατωτέρω μετὰ Αἰτιακ.

Καθυπερηφανέω, ὑποδεικνύω ἑμαυτὸν ὑπερήφανον κατά τινος. Εὐσάθ.

Καθύπερθε, κὴ, Καθύπερθεν. Ἐπιρ. κυρίως, Ἄνωθεν, ἀπὸ τὰ ἐπάνω μέρη τὰ κάτω. ἀπ' ἐπάνω κάτω. ὡς καὶ τὸ, Οἴκοθεν. ταυτὸν τῷ, Ὑπερθεν, Ὑπερκάθεν, ἀπ' ἐπάνω. Ὅμηρ.

Καθυπερτερέω, ῶ. εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερτερῶ. ἐκ τοῦ

Καθυπέρτερος, έρα, ερον. Συγκρ. τῆς, Καθύπερθε. Ὑπερθετ. Καθυπέρτατος. ὑψηλότερος, ἀνώτερος, ὅσις ὑπερβαίνει-ὑπερτερεῖ κατὰ τὴν δύναμιν, κ. τ. λ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 233. "Ὡς δὲ εἶδον κατυπέρτερα τῆς Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα".

Καθυπισχνέομαι, ἐμαι. ταυτὸν τῷ, Ὑπισχνέομαι, ὑπόσχομαι, ἀρραβωνίζω, δίδω ὑπόσχεσιν περί τινος, ὡς κὴ τὸ, Καθομολογέω.

Καθυπνώς, έος, κὴ, Καθυπνος, ὁ, ἡ. ὅσις βαρέως κοιμᾶται, ἢ ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον. κὴ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος.

Καθύπνιος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παράπταισμα.

Καθυπνόω, ῶ. βαρέως ἢ βαθέως κοιμῶμαι, εἰς ὕπνον ξέπομαι, ὑποκοιμῶμαι. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. ά.

Καθύπνωσις, ἡ. τὸ ὑποκοίμισμα. Ἀεισοτ. Προβλ. ΙΑ'. 17.

Καθυποβάλλω, διόλου ὑποβάλλω-βάλλω τινὰ ὑπὸ κάτω, ὑποτάσσω.

Καθυπογράφω, ταυτὸν τῷ, Ὑπογράφω. Εὐσάθ.

Καθυποδείκνυμι, ταυτὸν τῷ, Ὑποδείκνυμι. Εὐσάθ.

Καθυπόκειμαι, ταυτὸν τῷ, Ὑπόκειμαι. ἀμφ.

Καθυποκρίνομαι, ταυτὸν τῷ, Καπηρχέω, κὴ, Καπυλέω τινά. ὅ ἐστι, διὰ ὑποκειτικῆς φωνῆς κὴ μελέτης ἀπατῶ τινὰ καὶ ὑποκρίνω τὴν εὔνοιαν αὐτῆς. Ὑποκειτικῇ φωνῇ καπηχοποιῶ τινά. Δημοσθ. ὡς παραφέσβ. "Καίτοι κὴ ὡς τῆς φωνῆς, ἴσως εἰπεῖν ἀναγκαῖον· πάνυ μὲν γὰρ μέγα κὴ δεινὸν ταύτην φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω ὡς "καθυποκεινόμενον ὑμᾶς". ὅτε τῆς ὑποκείσεως σας καταδέλωσε-σας ἐμάγδωσε κὴ σᾶς ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. Οἰνόμαος παρ Εὐσεβ. Ε'. 26. "Καθυποκείνομαι "τὰ μαντεῖα". εἰς τὰ μαντεῖα παίζω τὴν ῥόλλαν τῆς θεᾶς. ὑποκείνομαι ὅτι εἶμαι θεός. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ε'. κεῖται μετὰ τοῦ, Διαφθείρω. Λεκικογρ. "Καθυποκείνεται Ἐμπεδοκλῆς αὐτὶ Ποσειδῶνος εἶναι". ὑποκείνεται ὁ Ἐμπεδοκλῆς ὅτι εἶναι ὁ Ποσειδών.

Καθυποπτεύω, Ἀεισοτ. Ῥητ. εἰς Ἀλέξ. Ε'. "Ἀδικημάτων καθυποπτευθέντων". τὰ ὁποῖα τινὰς μόνον ὑποπτεύεται εἴς τινα, ὅ ἐστιν, εἰς ὑποψίαν μόνον ἐλθόντων.

Καθύποπτος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ὑποψίαν ἐλθών. παρὰ Πολυδ. Β'. 27. Ἡμερησιμ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, Κακύποπτος.

Καθυποσιβίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπιξυράω.

Καθυποστάσσω, κὴ - άτω. διόλου ὑποτάσσω.

Καθυποτοπέομαι. Ζήτ. Κακυποτοπέομαι.

Καθυπουργέω, ταυτὸν τῷ, Ὑπουργέω.

Καθυσερέω, ῶ. καὶ, Καθυστερίζω. ταυτὸν τῷ, Ὑστερέω, κὴ, Ὑστερίζω. πολλὰ ἀργὰ ἔρχομαι, μόνα ἢ ξεκομαι ὀπίσω. μετὰ Γενικ.

Καθυφαίνω, διόλου ὑφαίνω.

Καθύφεσις, ἡ. ἡ διόλου ὕφωσις-ἀμέλεια-ῥᾳθυμία τῶν ὑποχάτω τῆς ῥαφῆς πραγμάτων. κρυφὴ αὐτοπόκεισις μετὰ τοῦ αὐτιδίκου. Collusion, Γαλλ.

Καθυφέτης, ου, ὁ. ἐθελόκακος, ὁ ὑποχάτω πράγματος τινός, ὅσις ἔχει κρυφίως αὐτοπόκεισιν μὲ τὸν ἐχθρὸν, ἢ τοι εἶναι ἀχρειωμένος μετ' αὐτοῦ, προδότης, ἀπιστος. Prevaricator, Collusor, Λατ. ἐκ τοῦ

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καθυφίημι. (ὑφίημι) ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, δίδω, ἢ ὑποβάλλω ἑαυτὸν τινί, ἀκολουθῶ τοῖς θελήμασιν αὐτῶν. Ἀμελῶ, Προδίδω, Ἐθελοκακῶ. Ἀφίλω μὴ ὑποθέσθαι με ἢ μὴ ὑπάσιαν ἐὰν ἔχω δῶτι, καὶ φέρομαι τόσον ἀμελῶς, ὥστε δίδω χώραν εἰς τὸν ἐναντίον καὶ ὑποχωρῶν αὐτὸς κερδαίνει καὶ ὠφελεῖται. Τοῦτο ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ. Prævaricari, ὃ ἐστιν Ἔχω κρυφὰ σύνταξιν ἑτέροις (εἶμαι ἀγορανομικὸς) μετὰ τῶν ἀντιδίκων μου, καὶ ὑποχωρῶ μὲ ζόπον ἵνα κερδήσῃ αὐτός. Ἐπὶ Ῥημάτων (ἀθικημάτων). Πολλῶν πραγμάτων καιρὸν ἐστὶν εἰκὼν καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις καὶ ὠφελῆ. Δημοσθ. Εἰ καθυφεμένα τι τῶν πραγμάτων. ἐὰν ἡμεῖς ἀμελήσωμεν καὶ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸν ἐναντίον. ὁ αὐτ. Καθυφεῖκε τὸ πρᾶγμα. Γραφάς. Τὰ τῆς πόλεως. παρὰ Δεινάρχ. Θεικρ. ἀφηνεπαραιτεῖν τὰ πράγματα καὶ λαμβάνειν χρήματα ἀφ' ἑτέρου. Ὁ Πολιαν. Η'. κδ'. ι'. ὀνομάζει τὰς ἐν τῇ μάχῃ ἀμελεῖς στρατιώτας, Καθυφιεμένους ἐν ταῖς μάχαις.

Καθυφίστημι, ταυτὸν τῷ, Ἰφίστημι. Ἰωλιαν. Λόγ. Ε'.

Καθυψηλὸς, λὴ, λόν. παρὰ Διονυσ. Ἁλ. Β'. 43. τὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν ὀρθότερον τὸ ἁπλοῦν, Ὑψηλός.

Καθύω, καταβρέχω. ἅμφ.

Καθωμπρευμένα, καθ' Ὅμηρον ἐρημία. Ζήτ. Καθομπείζω. Ἡσύχ.

Καθωραΐζομαι, λίαν ὡραΐζομαι.

Καθ' ὥραν, ἐν πάσῃ ὥρᾳ. κατὰ καιρὸν, εἰς κάθε ὥραν.

Καθὼς, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Καθά, Καθό, ᾗ, Καθάπερ. (ὡς, καπά). ὃν τρόπον, παρομοίως, καθὼς πῶς.

Καὶ, Συνδεσμ. συμπλεκτικὸς. μετὰ τῶν, Ἂν, καπὰ συγκοπ. γίνεται Κἂν. Ζήτ. τοῦτο, ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ τάξει τῆς γραμμάτων αὐτῆς. π. χ. Καὶ ταῦτα, κ. τ. λ.

Καιάδας, ᾶ, ὁ. παρὰ Λακεδαιμ. Βάραθρον - ὄρυγμα, ἅπερ τοὺς κακούργους ἢ τὰ σώματα αὐτῆς ἔρριπτον. Παυσαν. Μεσσην. Η'. Σφάβ. Ε'. καὶ Η'. Εὕρηται δὲ καὶ, Κεάδας, Καιάπας, καὶ, Καιέπας, γεγραμμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Κυίαπα, ὀρύγματα, ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγέντα χωρία. Ὄρα καὶ Ἀμμών. ἐν Λέξ. Βάραθρος.

Καίαρ, αρος, τὸ. ὄρυγμα, χάσμα, βάραθρον, ζόφος εἰς τὴν γῆν. 2) Βάθος - χάσμα - κοίλωμα εἰς τὴν σφενδόνην ὅπου βάλλεσι τὸν πέτρον καὶ σφενδονίζουσιν αὐτόν. Ἀεισοτ. Μηχαν. Πρέπει ὅμως, Κύαρ, νὰ λέγωσι.

Καὶ γάρ, διότι, ἐπειδή. κυρίως εἶναι ἐκ τῶν "Καί γε "ἄρα". συμπεπλεγμένον. "Καὶ γὰρ δή". ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἀληθῶς λοιπόν. καὶ τῷ ὄντι λοιπόν. τὸ δὲ "Καὶ "δὴ" μόνον σημαίνει σχεδὸν τὸ "Νῦν "δή", τώρα, ἀρτιμικρόν. καὶ ἐπομβρίως τὸ "Καὶ γὰρ ἦν. Καὶ γάρτοι". καὶ Ποιητ. "Καὶ γὰρ ἄρα" καθόλου ἔχει ταυτὸν τῷ ἀνωτέρω, "Καὶ γάρ δη". ἢ τῷ, Τοιγαροῦν.

Καί γε. Καὶ τρὸς τοῦτο, καὶ ἀκόμη ἐπαίνω εἰς αὐτὸ, καὶ μάλιστα. Εὐριπ. Φοίν. 1695. "Καὶ ξυνθανεῖν γε". ἔπος ἔστιν Ἐπιτατικὸν καὶ ἐν Ὀδ. Α. 46. "Καὶ λίαν κείνός γε ἐοικότι κεῖται ἐλέθρῳ". Ναὶ βέβαια - καὶ μάλιστα αὐτὸς ἀπέθανε θανάτου καθὼς τῷ ἔφερε, λίαν ἄξιος ὑπῆρχε τῷ θανάτου, ἢ Πολλὰ τῷ ἔφερεν ὁ θανάτος, τὸν ὁποῖον ὑπέφερε. "Καὶ μάλα "γε ἀξίας ἔρπης. καὶ μάλιστα, καὶ τῷ ὄντι ἀληθῶς. 2) Περιοριστικὸν τῆς καταφάσεως, οἷον "Ἑλληνικόν τι "τὸν ἐμὲ θεὸν τιμᾶν ἀεί". λέγει ὁ Μενέλαος παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 487. "Ὅτε γίνεται ἡ ὑπόκρισις "Καὶ τῷ "νόμων γε μὴ τρόπερον εἶναι θέλειν". Ναὶ, ἀλλ' ἔτι

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

ναὶ μὴ θέλῃ τὸν ἐκυτόν του νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν νόμων.

Καὶ δή. σχεδὸν τρόπος, τρὸ ὀλίγου - τρὸ μικροῦ, νυνὶ ἤδη. συγχέεται πολλάκις μετὰ τῶν "Ἤδη. τὸ δὲ "Καὶ "δὴ" σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Θεσπέσιον, ὡς ὑποθέσωμεν. "Καὶ δὴ παρῆκεν" ἤτε πῶς"; Καλὰ, ὡς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ παρέβλεψεν. Εὐριπ. Ἑλ. 1065. ἴσως καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1065. "Καὶ δὴ δέδεγμαι" τίς δέμοι τιμὴ μένει"; Εὐριπ. Μήδ. 388. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ξ'. 9. "Καὶ δὴ καὶ" ἦ τρὸς τοῦτοις ἀκόμη, ἦ τέλος ἔτι, ἦ ὅτι ἀκόμη. Ἄρα ἔτι, ἦ λοιπὸν ὅτι. Τοιοῦτον εἶναι κατὰ τὴν σημασίαν ἦ τὸ, Καὶ δὴ νύ".

Καὶ εἰ, καὶ ἐὰν, καὶ ἄν, καὶ ἀνίσως, ἐὰν καὶ. ἀγκαλὰ, μ' ὅλον ὅτι.

Καιεταίεις, Καιεταίεσσαν Λακεδαίμονα". ἐν Ὀδυσ. Δ. ι. ἀνέγνωσεν ὁ Ζηνόδοτος. ἦ ἐνταῦθα ὁ Καλλίμαχ. "Καιεπέσυπος ἀπ' Εὐρώπαο" εἶπεν. κατ' Εὐσεβ. παυτὸν ἐστὶ τῷ, Κοίλως. Σφάβ. Η'.

Καικίας, ὁ. ὁ ὅπο τῶν θεριῶν τὰς θεινὰς ἀπαπολὰς τόπως πνέων ἄνεμος. (Γρηγ.). Ἀεισοτ.

Καὶ μάλα, Καὶ μάλα γε". καὶ μάλιστα παύω.

Καὶ μὲν δή, Καὶ μὴν δὴ καὶ". ἀλλ' ἔτι, ἦ τρὸς τοῦτοις ἀκόμη. καὶ ἐπαίνω εἰς αὐτό. Ἐκτὸς τούτων ἔτι.

Καὶ μὴν, καὶ τῷ ὄντι, βέβαια, καὶ ἔτι, καὶ τρὸς τοῦτοις, καὶ ἀκόμη, ἀλλ' ἔτι. συμβαίνει ὅμως ὁπότε ἡ ὑπόδειξις εἶναι ἐκ τῶν ἐναντίων κεῖται αὐτὸ τῶ, Ἀλλὰ, ὅμως, Ἀμμὴ, μὲ ὅλον ὅτι, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ λοιπόν. "Καὶ μὴν καὶ". ἀλλ' ἔτι, ἀλλὰ ἦ ἔτι, ἀλλὰ τρόσετι, καὶ ἀκόμη τρόσοτερον.

Καινίζω, (καινὸς) ἀνανεόω, καινουργόω, νέον ποιῶ τι. Σοφοκλ. Τραχ. 867. "Καί τι καινίζει σέγ". εἰς τὸν οἶκον ἀκολουθεῖ - γίνεταί τι ἀσυμβάντες - κάτι παράξενον γίνεται εἰς τὸ σπίτιον. 2) Παρὰ Καλλιμ. "Πρῶτος τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν". ταυτὸν τῷ, Ἐγκαινίζω, καθηγίασεν. Οὕτω ἦ τὸ, "Καίνισον ζυγόν". παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1079. Ζήτ. Κενόω.

Καινὶς, ίδος, ἡ. παρὰ Λακεδαιμ. ἡμιαρτημ. αὐτὴ τῶ, Κοπὶς. ἡ τρὸς σφαγὴν μάχαιρα.

Καίνισμα, τὸ. Μενέδ. Δ'. 191. "Κεδρινχαρεῖς "σορορυχὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες". οἱ ποιοῦντες τὰ ξύλινα κέδρων νέας σορούς.

Καινισμὸς, ὁ. νεωτερισμὸς, ἀνανέωσις.

Καινιστὴς, ᾶ, ὁ. νεωτεριστὴς, ἀνανεωτὴς, ὁ καινίζων.

Καινοδοξέω, ῶ. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ις'. 11. "Τὸ "μῖσος ἐκαινοδόξει τὴν εὐσέβειαν". Τὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν, "Ἐκαινοτόμει". ἀνανέωσε ἦ ἐδίδαξε αὐτῇ μίαν νέαν διδασκαλίαν.

Καινοδοξία, ἡ. ἡ ὑπερηφανία τρὸς ἀνανέωσιν. ἅμφ.

Καινολογία, ἡ. νέα ἦ ἀσυνήθης ὁμιλία, νέος καὶ ἀσυνήθης τρόπος τοῦ λέγειν. Διονύσ. Ἁλικ.

Καινοπαθέω, ῶ. παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τῶν, Ὀδύρομαι. ταυτὸν τῷ, Ξενοπαθέω, ᾗ, Δεινοπαθέω.

Καινοπαθὴς, ἡ. ὁ νέα πάσχων. "Πήματα κενοπαθῆ". νέας δυσχερείας, νέα πάθη. Σοφοκλ. Τραχ. 1277. ὅπου ἄλλοι, Καινοπαγῆ, ἀνέγνωσαν.

Καινοπηγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηγνύω) νεοκαμωμένος, νεοσυνθεμένος, νεοπεπηγμένος. Αἰσχ. Θήβ. 648.

Καινοπήμων, ὁ, ἡ. (πῆμα) Αἰσχύλ. Θήβ. 369. "Καινοπήμων δμωΐς", ἡ ἄρτι δυσχήσασα. Ὁ Σχολ.

Καινοποιέω, ῶ. νέον ποιῶ, ἀνανεόω, ἐφευρίσκω. "Τί καινοποιοῦσ' λέγοις". τί νέα διηγᾶσαι; τί νέα λέγεις; Σοφοκλ. Τραχ. 873. ὅθεν

Καινοποιητὴς, ᾶ, ὁ. ὁ νέα ποιῶν, ὁ καινίζων, νέα ἦ καινοτομίας ἐφευρίσκων, ὁ νέα λέγων. Ξενοφ. Κυρωπ.

Και-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καινοποιΐα, ἡ. τὸ νέον ποιεῖν, καινέργωσις, ἀνανέωσις, νέα ἐφεύρεσις. Καινοτομία.

Καινοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ νέα ποιῶν. ὁ ἀνανεόων, καινεργόιων, νέα ἐφευρίσκων. Καινοτόμος.

Καινοπραγέω, ῶ. νέα πράττω - ποιῶ - κάμνω. κάμνω νέα καὶ ἀσυνήθη πράγματα. κάμνω ἢ ζητῶ νὰ ἐφεύρω νεωτερισμούς. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Κοινοπραγέω.

Καινοπρέπεια, ἡ. τὸ πρέπον τῷ νέῳ ἢ τῇ νεωτερισμῷ. τὸ πολίτευμα ἢ τὸ φαινόμενον τινὸς νέα - ξένα ἀσυνήθη καὶ ἀγνώστα ἀνθρώπῳ ἢ πράγματος. ἐκ τοῦ

Καινοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καινοπρεπῶς. (πρέπω) ὃς τις ἔχει τὸ φαινόμενον ἢ τὸ πρέπον τῷ νέῳ, νέος, ἀσυνήθης, παράξενος, ὑπὸ προσώπων, ἐκεῖνος ὅστις φέρεται - πολιτεύεται ὡς ξένος - νέηλις - ἀσυνήθης, καὶ δεῖ ἴδεῖν νὰ συμπεφέρηται μὲ τὰ πράγματα. Πλέπαρχ.

Καινὸς, νὴ, νόν. νέος, καινέειος. Ξένος, παράξενος, ἀσυνήθης, νέηλις, ἀγνώειος. "Ἐκκαινὴς (ἀρχὴς)". ἐκ νέᾳ, ὑπὸ τοῦ ἀρχοῦ.

Καινόσπουδος, ὁ, ἡ. (καινὸς, σπουδὴ) ὃς τις ὑπερθυμεῖ - ἀγαπᾷ τὰς νεωτερισμὰς - τὰ νέα. "Τὸ κακόσπουδον". Λογγῖν. Ε'. ἡ ὑπερθυμία ἴδιε νέας μεταβολὰς ἢ τῶν νέων ἀγάπη καὶ καταφρόνησις τῶν παλαιῶν.

Καινοσχημάτιστος, ὁ, ἡ. (σχηματίζω) ἰδ. Καινοσχήμων, ὁ, ἡ. (σχῆμα) ὁ καινὸν σχῆμα ἔχων. νεοσχημάτιστος. Εὐσάθ.

Καινόταφος, ὁ, ἡ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 420. "Σχῆμα καινοτάφου". αὐτὶ, σχῆμα καινὸν τάφου.

Καινότης, ητος, ἡ. (καινὸς) τὸ εἶναι τὰ Κενὰ νέᾳ, καινεργόσης, ἀγνωειμία, κ. τ. τ.

Καινοτομέω, ῶ. τέμνω - κόπτω εἰς ἕν ἄγαλμα. παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 27. "Καὶ μὴν καινοτομεῖν γε ἤδη ἥττον ἔξεστι νυνί". αὐτὶ τοῦ, Καινὴν λατομίαν σέμνειν. ἀνοίγω ἕν νέον μεταλλεῖον, κόπτω τὰς ἐν τοῖς μεταλλείοις πέτρας, καὶ ἀνοίγω λάκκους ζητῶν τὸν ἄργυρον ἢ χρυσόν. ἐκ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὶ τοῦ, Ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω νέοντι, ἀνακαινίζω, καινεργόνω, Νεωτερίζω, καινὸν ποιῶ. ὅθεν

Καινοτόμημα, τὸ. πᾶν ὅ,τι ἔγινεν ἐκ νέᾳ, ἢ τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε τὰ νεώστις, νεωτέρεσμα, καινὸν ὑπόδημα. καὶ

Καινοτομία, ἡ. νεωτερισμός. ἡ νεωστὶ ἢ νέα ὑπόχείρησις - ἀρχή.

Καινοτόμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καινοτόμως. (καινὸς, τομὴ) ὃς τις κάμνει καινοτομίας - νεωτερισμὰς + ἐξ ἐναντίας, Καινότομος. Παθητ. ὁ ἐκ νέᾳ ἀρχιθεὶς - ἀρχισθεὶς, νέος, ἀσυνήθης, ὁ νεωστὶ ἐν χεῖρσει ἐλθών.

Καινότροπος, ὁ, ἡ. ὁ καινὸς - νέος τρόπος - συνηθείας - ὕδη ἔχων, ἢ τρόπῳ καινῷ ὤν. Ἄπιεν.

Καινουργέω, ῶ. (καινὸς, ἔργον) καινὸν - νέον ἔργον ποιῶ. νέα πράγματα ἐργάζομαι, ἢ ἀρχίζω νὰ κάμω. ἀνανεόω, μεταβάλλω, νεωτερίζω, Καινεργένω. "Τὴν σαγηνὴν καινουργεῖν". Ἀλκίφρ. Γ'. 3. κάμνω καινέειαν τῇ σαγηνῇ. ὅθεν

Καινούργημα, τὸ. καὶ, Καινούργησις, ἡ. καὶ, Καινουργία, ἡ. τὸ νέᾳ ἔργᾳ ἀρχέσθαι, ἀνανέωσις, μεταβολὴ, ἀνακαίνισις.

Καινουργίζω, ταυτὸν τῷ, Καινουργέω. ὅθεν

Καινουργισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καινούργησις, Καινούργωμα.

Καινουργὸς, ὁ, ἡ. ὃς τις ἀρχίζει νὰ κάμῃ νέον ἢ τοι καινέειον τι. ὁ καινὸν ἔργον ποιῶν. Παροδοξοποιὸς, ὁ καινὰ καὶ ἀφροσδόκητα ἐργαζόμενος.

Καινοφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὅστις φαίνεται καινέειος, νεοφανὴς. ὁ τὴν τῶ νέᾳ ἰδεείαν ἔχων.

Καινόφιλος, ὁ, ἡ. ὃς τις ἀγαπᾷ τὰ νέα - τὰ καινέεια ἢ τὰς νεωτερισμάς. 2) Ὁ καινὸς ἤτοι καινέειος φίλος. Ὁ Φώτ. ἔχει. "Καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεί".

Καιτοφωνέω, ῶ. (φωνὴ) μεταχειρίζομαι νέας λέξεις.

Καινοφωνία, ἡ. ἡ νεότης, ὡς πρὸς ἐμέ, τὴν ξένων λέξεων. καινέεια λέξις.

Καινόω, ῶ. καινίζω, καινὸν ποιῶ τι. καινεργόω, μεταβάλλω. Παρ Ἡροδότ. Β'. 100. "Ποιησάμενοι οἴκημα ὑπόγαιον, καινῶν τὴν λόγῳ". ταυτὸν τῷ, Ἐγκαινίζω, ἐγκαινιάζω, ἀφιερόω τῷ Θεῷ. Ζήτ. Καινίζω. Παρὰ Θεκυδ. Γ'. 82. "Καινοῦσθαι τὰς διανοίας" - ὅτι αἱ διανοίαι αὐτῶν ἔγινον ὑπόρρεπεῖς εἰς τὰς νεωτερισμούς. ὃ ἐεὶ Μέσ. Λαμβάνω κλίσιν - διεγείρομαι - γίνομαι ὑπόρρεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.

Καίνυμαι, ἐκ τῆ Καίνω, Καίνυμι. καταβάλλω, νικῶ, φονεύω - διαφθείρω - κόπτω τὸν νικηθέντα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Καινία, νίκη". Ὀδυσ. Γ. 282. "Ὃς ἑκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων". ὅπου ὁ Σχόλ. φησιν "Ἐκαίνυτο, ἐνίκα. Κυρίως δὲ τὸ Καίνυσθαι, τὸ κτείναντα νικῆσαι. Καίνειν γάρ, τὸ φονεύειν ἐεί.

Καίνω, φονεύω. Εὐριπ. Κανῶ, Ἔκανον, Κανών. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάω, ἰδ Κτείνω.

Καινῶς, Ἐπίρ. (καινὸς) μὲ καινέειον τρόπον, ξένως, ἀσυνήθως. "Καινῶς εἰπεῖν". κατὰ τὸν νέον τρόπον, ἤτοι, μὲ νέας ἐκφράσεις καὶ ἰδιώματα. αὐτίκα τοῦ, Ἀρχαίως εἰπεῖν. "ἀρχαιοτρόπως, ἀρχαίοις ὀνόμασι χρῆσθαι". Ζήτ. ἐν τῷ, Κατακλήτομαι.

Καίνωσις, ἡ. (καινόω) καινέργωσις, νεωτερισμὸς, ἀνανέωσις.

Καίπερ, Σωδεσμ. μόλον ὅτι, ἀγκαλὰ καὶ, μετὰ Μετοχ. "Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένῳ". παρ Ὁμήρ. ὅπου τὸ, Καί περ, κεῖται ἀλληλωεισμένον ὑπὸ τῆ Μάλα. Εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ εἰς τὸ πεζὸν, πλὴν ἀχὶ ἀγριμμένως. ἐεὶδὲ ταυτὸν τῷ, Εἰ καὶ. παρ Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 359. "Τὰ καί περ ἀχαιόωνται". εἶναι αὐτὶ τῆ ἁπλῆ, Καί. Ζήτ. ἰδ ἐν τῷ, Περ.

Καιρικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καιρὸν, πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει - πρεπάζει εἰς τὸν καιρόν.

Καίριος, εἶα, ειον. ῆ, Καίειος, ὰ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. Καιρίως. ὁ ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ὤν. ὅστις ἔγκαιρος ἢ γίνεται εἰς τὸν καιρόν τινα. χρήσιμος - ὑπόβολος - ἁρμόδιος - ὠφέλιμος εἰς τὸν προσήκοντα, ἤτοι εἰς τὸν ἀρέσκοντα καιρόν. ἰδ ἐντεῦθεν ὑπὸ κτυπήματος, πληγῆς, κ. τ. τ. αὐτὶ τοῦ, κτυπημένος καθὼς πρέπει, ὃ ἐεὶν ὑπτυχημένα. Ἄρα, Ἐπικίνδυνος, Θανάσιμος, Θανατηφόρος. Ξενοφ. Κυρωπ. Ε'. σ'. 5. "Παίει αὐτὸν, ἰδ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει". δεῖ τὸν ἐπέτυχεν εἰς καλὸν τόπον, δεῖ τῷ ἔκαμε θανατηφόρον πληγήν. Λέγεται καὶ ὑπὸ ἑνὸς μέρους τῶ σώματος, τῶ ὁποίῳ ἡ πληγὴ γίνεται θανατηφόρος. Ὁ αὐτ. ἐεὶ Ἱππικῆς 1Β'. 2. καὶ 8. Ὁ Εὐεπ. Ἀνδρ. 1116. αὐτὶ τῆ, Καιρία, "Εἰς καιρὸν τυπεὶς" εἶπεν, ὡς καὶ ὁ Φιλόσοφ. Εἰκ. Γ'. 10. "Τὸ εἰς καιρὸν τῶ θαύματος". Ζήτ. ἰδ ἐν τῷ, Καιρὸς, Ἀειθμ. 4.

Καιρομανέω, ῶ. Ἀνάλεκτ. Β'. 155. "Σὺ δὲ εἰς τοιχίλου ὄρνιν ἐκαιρομάνεις". ὅπου ἡ ἀπάγνωσις Ἐκαιρονόμεις, ἐκ τῆ Καιρονομέω, εἶναι ὀρθοτέρα.

Καιροφυλακέω, ῶ. ζέφω τινὰ ἴδε τὸν ὑπόδειον καιρόν.

Καιροπτία, ἡ. παρ Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. Β'. 11. διαφθαρμένη ἀπάγνωσις.

Καιρὸς, ὁ. καθόλου λέγεται τὸ ὀρθὸν μέτρον - ἡ ἀναλογία

ΑΝΙΚΟΥΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λογία πράγματος τινὸς πρὸς ἄλλα, πρὸς τὸν χρόνον ἀναφερόμενον· ἢ τοῦ ποσόπτε τῷ χρόνῳ διοείζον, καὶ τοῦ ἱκανότητα τῷ πραγμάτων ἐκμεξοῦ. ὡς παρὰ Λατίν. τὸ, Modus. ὁ ἁρμόδιος - ὑπάδειος χρόνος πρὸς κατόρθωσιν τινός. Εὐκαιρεία. Opportunitas. "Α- "νοι καιρὸ", ἀκαίρως, παράκαιρα, ἔξω τοῦ καιροῦ. ἢ ἐντεῦθεν Καιρός. ὁ ὑπὸ τῶν πειρασέων φερόμενος ὑπάδειος καιρὸς εἰς τὸ πράττειν - ὁμιλεῖν, κ. τ. τ. ὡς "Ἐπὶ καιρῷ λέγειν". Πλούταρχ. Δημοσθ. τὸ νὰ ὁμιλῇ τινὰς ἀφρομελετήτως εἰς κάθε καιρὸν - εἰς κάθε πειρασιν, ὅ ἐστιν, Ἐκ τοῦ προχείρου. "Ημεῖς τοσοῦτοι "ὄντες μέγιστον ἔχετε καιρόν". Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ά. 36. σοῖς ἔχετε τοῦ μεγίστου εἰσροὴν καὶ ἐνέργειαν. 2) Εἰς διαειρμένος - ὡμιλημένος - ἕτοιμος καιρὸς, ἤτοι ἡ Διοείδα. 3) Τὸ θεωρούμενον μέρος εἰς τὸ πράγματος - ὑπάθυμίας - πάθη τῆς πράξεως αὐτῆς. "Ἐμπί- "πλασθαι ὑπὲρ καιρόν". ἀντὶ τοῦ, Χορταίνειν ὑπὲρ τὸ μέτρον. "Ὑπὲρ καιρὸν σῖτα". Φαγητὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον. "Μεῖζον τοῦ καιροῦ γαστήρ". ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλη κοιλία. "Προσωτέρω τοῦ καιροῦ". πέραν τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον. "Καιροῦ πλέονες". πειρασότεροι τοῦ δέοντος. 4) Καιροί. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Tempora. αἱ πειρασάσεις τοῦ χρόνου, ἢ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς πειρασάσεις τοῦ θερμήματος τοῦ χρόνου. Ὁ Ἱπποκράτ. κάμνει τοῦ ἑρμηνείαν τοῦ, Καιρός ἔστω. "Χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς· καὶ καιρὸς ἐν ᾧ χρόνος "ἐ πολύς". ἢ ἐντεῦθεν τὸ τοῦ χρόνου ἀειρμένον θέρμα· διὸ καὶ ὁ Ἐνιαυτὸς διαιρεῖται εἰς τέσσαρας Καιρὰς, ἤτοι χρόνου θερμήματα. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ Κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅθεν τὸ, Καλοκαιρία, καὶ, Κακοκαιρία, ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἢ παρὰ Σοφοκλ. Ε'. ά. 12. "Ἀέρων καιροί". Ὑπὸ τῆς πρώτης σημασίας ἀξιώματι ἔτι τὸ "Καιρὸς χρόνου". τὸ ὀρθὸν μέτρον, ἢ τὸ ἐπωφελὲς καὶ ὑπάδειον μέρος τοῦ χρόνου. "Ἐν καιρῷ εἶναί τινι". εἰς καιρὸν ὑπάδειον νὰ γίνεται τινὰς εἰς τινα βοηθὸς - ὠφέλιμος. νὰ βοηθῇ τινὰς τινὶ ὁπόταν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ὅταν πρέπῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. ἢ ἐντεῦθεν "Τὸ καίειον πανὶν ξενόω". Σοφοκλ. Φιλ. 525. πανοῦ τοῦ "Ἐν καιρῷ εἶναί τινι." "Τὰ "εἰδικὰ ἢ ποικίλων δεῖ ἑρμηνευμάτων, ἔχει γὰρ αὐτὰ "καιρόν". Εὐριπ. Φοίν. 481. τὸ δίκαιον πρᾶγμα ὁμιλεῖ μόνον τὰ θερμὰ τῶν ἑαυτοῦ τε." Ἐκ καιροῦ". ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπροπαρασκεύαστος, καθὼς ἔτυχε λέγωτι. "Κα- "τὰ καιρὸν μὴ -- δέ", ἐνίοτε, μεσιακὰς φοράς. "Παρὰ καιρόν". καὶ "Ἀπὸ καιροῦ". παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ. "Κατὰ τὸν καιρόν". κατὰ τὰς πειρασάσεις. "Περ' αὐτὸν τὸν καιρόν". περ' αὐτὰς εἰς τοῦ ἴδιαν σιγμὴν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, Ἀπὸ καιροῦ, σημαίνει, τὸ ἐρχόμενον ἔτος, τὸν ἐρχόμενον χρόνον). "Πρὸς καιρόν". εἰς ὀλίγου χρόνου θέρμα. "Εἰς καιρὸν τυπεῖς". αὐτὶ τοῦ, Εἰς ὑπαίθειον τόπον - μέρος. Θανασίμως. Ζήτ. ἐν τῷ, Καίειος. 5) "Καιροὶ σωμάτων". ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος θεωρουμένη εἰς τὸν μαλακὸν - ζωφερὸν καὶ ὁκληρὸν ζόφον τοῦ ζῆν, (εἰς τοῦ δίαιταν). Ἀειστοτ. Πολ. Ζ'. 16. "Ἔτι δὲ καὶ τὸ, "Ὄφελος, τὸ κέρδος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 130. "Τίσοι καιρός". Τί σοι ὠφελῶ; "τί "κερδαίνεις; καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Ἐν καιρῷ τινι γίγνε- "σθαι". Ξενοφ. Ἑλλην. νὰ γίνεται τινὰς εἰς τινα ὠφέλιμος - χρήσιμος. ὁ δὲ Φιλόσοφ. εἰς Ἀπολ. σ'. 18. αὐτὶ τοῦτο "Ὑμῖν εὖ ἐν κέρδει χρωμένοις" εἶπε. Ζήτ. αὐτόθι. Ἀ'ειθμ. 4. ἢ ἐν τῷ, Καίειος.

Καῖρος, τὸ. κατὰ τὸν Tibull. Α'. ε'. 79. *Vinumque conducis annectis licia telis.* μίτος, τὸ λεπτὰ χοινία εἰς τοὺς ἱστοὺς (εἰς τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα δι' ὧν συνδέονται παραλλήλως τὰ σημόνια τῆς σειρᾶς εἰς τὰ αὐτία, τὰ ὁποῖα κεῖνται εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐργαλείου. Αὕτη λοιπὸν ἡ συνδεσις τῶν σημονίων, Καιρῶσαι, (ἢ ἐν τῇ συνηθ. Δέσαι τὸ πανίον εἰς τὸν ἐργαλειῶν) λέγεται, ὅταν Καίρωμα, τὸ, τὸ σειρεῖς συνδεδεμένον διὰ τοῦ καίρου εἰς τὸν ἐργαλειὸν σημόνιον, ἤτοι τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῷ σήμονι ἀοινίον, ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι τὰς σήμονας. ἢ κατὰ Φώτιον. "Καιρώματα, τὰ διαχωριτικὰ τῶν σημόνων πλέγματα· ὅτις ἔχει ἔτι, Καῖρος, σειρὰς εἰς ἱστῷ, δι' ἧς οἱ σήμονες διείργονται. Ὁ δὲ Εὐσταθ. Καίρωμα, τὸ μίτωμα ἢ τὸ διάπλεγμα τῶ μὴ εἶναι τὰς σήμονας συγχεῖσθαι, εἶτων ἡ διάπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ σήμονες καθίστανται· ἡ δὲ πρᾶξις, Καίρωσις. ὅθεν ἡ ὑφαίνουσα γυνὴ ἤτοι ἡ ὑφάστεια, Καιρωστὶς, ἢ, Καιρωστεὶς, παρὰ Καλλιμάχῳ λέγεται. ὅθεν

Καιροσέων ὀθονέων ὑπολείβεται ἔλαιον". Ὀδυσ. Η. 107. ἐπί τινος ἐκ λίνου τόσον πυκνοστάτου ὑφάσματος, ὥστε τὸ ὑγρὸν ἔλαιον δὲν ἐδύνατο νὰ διαπεράσῃ, τὸ ὁποῖον τινὲς αὐτὶ, Καιροειδῶν, ἐκ τοῦ Καιρόεις, ἑρμηνεύουσιν. "Ἄρα, Εὖ κεκαιρωμένων, ἢ Μεμιτωμένων, καλῶς ὑφασμένων. Τινὲς φαίνεται ὅτι ἔγραψαν, Κροσσωτῶν. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἡρμέν. ἀλλὰ τοῦ "Τὰς παρυφὰς τῶν "ἀμπεχόνων". Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι αὐτὴκει ἔτι ἡ ἄλλη ῥῆσις τοῦ Ἡσυχίου, "Κηροειδῶν, παλαιῶν".

Καιροσκοπέω, ῶ. σκοπέω - παραφυλάττω - ὡρισμένω τὸν καιρόν. παραφυλάττω νὰ εὕρω δίκαιείαν.

Καιροτηρέω, ῶ. Καιροσκοπέω, Καιροφυλακέω.

Καιροφυλακέω, ῶ. ὑπτρῶ, παραφυλάττω τὸν ὑπάδειον καιρόν. ὡρισμένω νὰ εὕρω δίκαιείαν. "Καιρο- "φυλακεῖν τοῦ πόλιν". Δημοσθ. "Καιροφυλακεῖν τοῦ "χρῆσιν". Ἀειστοτ. Πολ. Η'. 3. ὡρισμένην τὸν ὡρὸς χρῆσιν ὑπάδειον ἢ ἁρμόδιον καιρόν.

Καιροφυλακτέω, ῶ. παυτὸν τοῦ, Καιροφυλακέω. Λυκιαν. ἢ Ἀπειν. ὅθεν

Καιροφυλακία, ἡ. τὸ καιροφυλακεῖν.

Καιρόω, ῶ. ὅθεν Καίρωμα, τὸ. Καίρωσις, ἡ. Καιρωσὶς, καὶ, Καιρωσεὶς, ἡ. Ζήτ. ἐν τοῦ, Καῖρος, τὸ.

Καὶ παῦπα, Ἐπίρ. καὶ μάλιστα, καὶ βέβαια, πρὸ ὄντι. κυρίως ἰδίως, ξεχωριστὰ, ἀγκαλὰ, μ' ὅλον ὅτι.

Καίτοι, χεδὸν παυτὸν ἐστὶ τοῦ, Καὶ μὴν. ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον ὡρολαμβάνει ἢ τὸν Γε, ὡς, "Καίτοι γε". ἢ μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ, κ. τ. τ.

Καίω, ἢ Ἀττικ. Κάω. βέλτιον ὅμως αὐδὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἐκ τοῦ Κάω, Καίω. ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. Καύσω, καὶ οἱ ἐκ τούτου παραγόμενοι χρόνοι· παυτὸν ἐστὶ τοῦ τῆς συνηθείας Καίω, καὶ, Καύω, φθείρω διὰ τοῦ πυρὸς, αἰάπτω, εἰς φλόγα ἢ εἰς πῦρ βάλλω. Καυλίζω, φλογίζω "Καίεσθαι τινός". ὑπαγορ. "Ἐρωτι, καίεμαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῶν ὁποίων ἔχω πόθος τινα. Ἀθην. ΙΓ'. "Μίμνερμος ἐκαίετο Νανιοῦς". ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἤτοι ἐράτο, ὠρέγετο. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Θεοκρίτ. Δ'. 59. "Κτιδίῳ τι- "νός". Ζήτ. ἐν τῷ, Κνίζω. Ἐκ τοῦ Καίω, γίνεται ὁ Παρακτικ. "Εκαιον, καὶ Ἰωνικ. "Εκηον. (τινὲς γράφουσιν Ἔκηον, ἐκ τοῦ Κήω, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς). Ἀόρ. Ἔκηα. καὶ Ποιητ. Ἔκεα, Ἔκεια, ἢ Ἔκεισα (ὡς ἐκ τοῦ, Κέω). Ἀόρ. Παθητ. Ἐκάην, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις.

Κἀκ, ὃ ἐστὶ, Κατ, τὸ κατ' Ἰωνικοπλοῦ, Καπὶ, (ὡς τὸ, Πάρ, αὐτὶ, Παρὰ) ζοπῇ τοῦ τ, εἰς κ, εἰς πᾶς ὅσοι κ' ἀρχομένας λέξεις, οἷον "Κὰκ κεφαλῆς". ἔτω ἢ εἰς πᾶς ὅσοι γ' οἷον "Κὰγ γόνυ". αὐτὶ Κὰτ γόνυ; ὅπερ ἐστὶ, Καπὶ γόνυ.

Κάκ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κάκ, αὐτὶ τῦ, Καὶ ἐκ.
Κακάβη, ἡ. καὶ, Κάκαβος. Ζήτ. Κακκάβη.
Κακαγγελία, ἡ. ἡ κακὴ ἀγγελία - εἴδησις. Ἀντίγον. ΙΒ'. 2) Κακολογία, καταλιά. παρ' Ἱπποκρ. ὅπε ἄλλοι ὀρθότερον, Κατηγγελία, ἀναγινώσκ.
Κακάγγελος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν ἀγγελίαν φέρων, ὁ δυσχρίας τινὸς ἄγγελος. Πλούταρχ.
Κακαγγελτος, ὁ, ἡ. (ἀγγέλλω) Σοφοκλ. "Ἀχος κακάγγελτον". ἡ δεξαμένους δυσχρῦς - κακῆς ἀγγελίας φροξεπιθεῖσα λύπη.
Κάκαλα, τὰ. ταυτὸν τῷ, Τεῖχος. Αἰσχύλ.
Κακαλία, ἡ. εἶδος χόρτε. Διοσκορ. Δ'. 123. ἴσως τὸ παρὰ Λιν. Tussilago, ἢ Cacalia. Ζήτ. Κάγκανον.
Κακανδρία, ἡ. δειλία, ὀλιγοψυχία (ἀκαρδία). Εὐσεπ. ἢ Σοφοκλ. παρ' Ἡσύχ. δυσάμιος ἢ κακά.
Κακανέω, ῶ. παρὰ Πλουτάρχ. "Κακανεῖν τὴν ψυχὴν". αὐτὶ τῦ, Ἐμφλογίζειν, ἐνθυμαμόνειν. ἀμφ. καὶ διεφθαρμ. Τινὰ Χειρόγρ. ἔχουσι, Κακκονεῖν, αὐτὶ, Κατακνᾶν, ἀλλαχῦ ὁ αὐτὸς ἔχει "Καλλονεῖν" καὶ εἰς τὸν Β'. Κλεομβρ. §. 2. "Αἰκάλλειν". ἴσως, Κατακνίζειν, ἐγεάφη ποτε, ὃ καὶ πιθανώτερον "Κατακνίζειν νέων ψυχάς". γαργαλίζειν, διεγείρειν, ἀσαφλέγειν. Ζήτ. ἢ Κατακονᾶ, ἡ.
Κακάω, χίζω, κάμνω τὴν χρείαμαι. ὅθεν ἡ ἐν τῇ σωπηθείᾳ βρεφικὴ λέξις, Κακκᾶ, αὐτὶ τῦ, Σκατόν. Ἀεισοφ.
Κακελπιστέω, ῶ. κακὰς ἐλπίδας ἔχω, κακὸν φόβον ἔχω. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ'. 5. ἐκ τῦ
Κακελπιστὴς, ἐ, ὁ. ὁ κακὰς ἐλπίδας ἔχων.
Κακέμφατος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακεμφάτης. (ἔμφατος, κακὸς) ὁ κακῶς φήμης ὤν, ἄδοξος, δυσκλεὴς - ἢ ὁ Κακὴν σημεσίαν ἔχων.
Κακεντρέχεια, ἡ. δόλος, πονηρία. ἐκ τῦ
Κακεντρεχὴς, ὁ κακῶς ἐνζεχὴς, δόλιος, πονηρός. ὁ μὲ δολιότητα ἁπαξῦ. Πολύβ. Δ'. 87.
Κακεργάτης, ὁ. καὶ Κακεργάτις, ἡ. ὁ κακὰ ἐργαζόμενος. καὶ
Κακεργέτης, ὁ, καὶ Κακεργέτις, ἡ. ὁ κακὰ ἔργα πράττων - ἐργαζόμενος, ὁ τῦ κακῶν ἐργάτης.
Κακέω, τὸ ἐναντίον τῦ Εὐέω. Ἡσύχ.
Κακέσχατος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ ἔσχατον - ἄκρον κακὸς διεφθαρμένος τὰ ἤθη. ἀμφ.
Κάκη, ἡ. κακία, ἀλκεότης, πεῖσμα, ὁ ἀλκεῖος καὶ ἐτιδυὸς χαρακτὴρ, τὸ ἀλκεῖον φέρτιμον - πολίσσημα, καὶ μάλιστα πολεμικῦ τινος, ἢ φόβος, δειλία, ἀλκεία καὶ κακὴ κατάστασις, κακοχία, ἀθυμία, ἀμέλεια, δυσυχία. Εὐσεπ. Μιλ. 1057. Ὁ Φώτιος ἔχει "Κάκη, δειλία καὶ κακία, ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας ὠφελεῖσθαι τὸ ζῆν ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα ἀβλεβλήκυιαν". Πλάτ. Νόμ. Η'. ἰσοδυναμεῖ οὕτω χεδὸν τῷ τῆς συνηθείας Κάκισμα.
Κακηγορέω, ῶ. κακῶς λέγω, κακολογῶ, ὑβείζω, καταλαλῶ. ὅθεν
Κακηγορία, ἡ. κακολογία, καταλαλιὰ, ὕβεις, κ. τ. τ. καὶ
Κακήγορος, ἐ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακηγόρος, (κακὸς, ἀγορεύω) ὁ κακῶς λέγων - ὁμιλῶν, κακολόγος, ὑβριστὴς, καταλαλητής. τὸ Συγκρ. Κακηγορέστερος, καὶ τὸ Ὑπερ. Κακηγορέστατος. Πολυδ. Β'. 127.
Κακηπελέω. Ζήτ. Εὐηπελία.
Κακία, ἡ. ὡς τὸ Κακὸς, δειλὸς, ὅπω καὶ τὸ, Κακία, καὶ, Κακότης· ἡ δειλία, ἀνανδρεία. καθόλε δὲ ἡ ἀνικανότης, ἀρρηστία, ἀνεπιτηδειότης. 2) Δυστυχία, ὅτε ἢ ἀντίκειται τῇ, Εὐδαιμονία, ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α'. 26. καὶ, 29. "Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, καλῦσί με Εὐδαιμενίαν, οἱ δὲ μισοῦντες, Ὑποκορίζόμενοι ὀνομάζεσί με Κακίαν". Οὕτω πάσει κῇ ὁ Θουκυδίδ. (Γ'. 58.) τὸ, Ἡδονὴ, ἀπ' ἐνκτίας τῦ, Κακία· ἄρα, Δυσαρέσκεια, λύπη, πίκρα. 3) Κακοήθεια, φαυλότης, ἐλάττωμα, δολιότης, πονηρία, ἀρρεία καπάσασις τῆς γνώμης, Κάκη. ἔλλειψις ἀρετῆς. 4) Ἀτιμία, ὕβρις, ἀδικία, ζημία. 5) Μῖσος, ἔχθρα, δυσμένεια, κάκητα.
Κακιζότεχνος, ὁ, ἡ. (κακίζω, τέχνη) ὁ πάντοτε κακίζων εἰς τὴν τέχνην ἣν ἐξεργάζεται, ὁ μηδέποτε εὐχαριστύμενος εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ καταφρονῶν καὶ κατηγορῶν αὐτὴν ὡς μὴ καλῶς ἐξεργασθεῖσαν. Οὕτω καλεῖται παρὰ Πλινίῳ (34. 8.) ὁ ἀκριβέστατος καὶ ὑπομελέστατος τεχνίτης Καλλίμαχος· ὁ δὲ Βιτρούβιος (40. 8.) αὐτὶ τύτε τὸ μετεωίτερον, Κακότεχνος, μετεχειρίσθη.
Κακίζω, (κακὸς) Ἐνεργητ. ὑβείζω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ, κακὸν ὑποδεικνύω τινά. Μέσ. Κακίζομαι" - ῥαθυμῶ. ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν ῥάθυμον, δειλὸν· ἢ φράττω - πολισσύομαι ὡς δειλὸς - ἀνανδρος - ἄκαρδος. Ἰλ. Ω. 214. "Ἐπεὶ ἢ ἐ κακιζόμβρόν γε κατέκτα". ἐ δειλιῶντα αὐτὸν. 2) Ἐν τῇ σωπηθείᾳ σημαίνει ἐνεργητ. τὸ, Διεγείρω τινὰ εἰς κακίαν. Οὐδέτερ. δὲ αὐτὶ τῦ λαμβάνω ἐξέθεσιν ἔχθρας - μίσους - ἢ ὑποτροφῆς κατά τινος, Κακιόνω, ἢ Κακίζω, λέγεται.
Κακίμμορος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἀτυχής. Ἡσύχ. ἀμφ.
Κακισμός, ὁ. λοιδορία, κακολογία, ὕβεις, ὀνειδισμός. Σφάβ. Θ'.
Κακίων, ονος, ὁ. Συγκριτ. τῦ, Κακός. Ἡρόδ. Ζ'. 104.
Κακκάβα, καὶ, Κακκάβη, ἡ. ἢ Πέρδιξ, ἕνεκεν τῆς φωνῆς αὐτῆς· παρὰ τὸ, Κακκαβίζειν, κατ' ὀνοματοποιΐαν. 2) Ἀγγεῖον χάλκιον ἢ πήλινον ὡρὸς μαγείρευμα, κ. τ. τ. ὡς ἢ ἐν τῇ σωπηθείᾳ. "Κακκάβα ζέουσα". βράζουσα. Ἀθήν. Λέγεται ἔτι, Κάκκαβος, καὶ Κάκκαβος. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κακκάβην δεῖ λέγειν, οὐχὶ κάκκαβον, σημαίνει δὲ τὴν χύτραν". "ἔστι δὲ λοπαδῶδες, ἔχον ὄξ αὐτὸ ὦτας πόδας". ἔδος
Κακκαβίζω, κακκαβείζω ὡς αἱ πέρδικες. Ζήτ. καὶ Κικκαβίζω.
Κακκάβιον, τὸ. καὶ, Κακκαβὶς, ἡ. Ὑποκορ. τῦ Κακκάβη, μικρὰ πέρδιξ. μικρὰ Κακκάβη (τὸ ἀγγεῖον). Κακκαβάκι.
Κάκκαβος, ὁ. Ζήτ. Κακκάβη.
Κακκάζω, κακκαβείζω, μίμησις τικτουσῶν ὀρνίθων φωνῆς. καθ' Ἡσύχ. κατὰ δὲ Πολυδ. τὴν Περδίκων.
Κακκάω. Ζήτ. Κακάω.
Κακκεῖα, αὐτὶ, Κατακεῖα, ὃ ἐστὶ Κατάκλιμα. Κατακειόμβρος. Ἰλ. Α. 606. καὶ Ὀδυσ. Α. 424. Οἱ "ἡμὲν κακκείοντες ἔβαν". ἐπορεύθησαν ὡς κατακοιμησόμβροι. ὑπῆγαν νὰ κοιμηθῶσι.
Κακκεφαλῆς, αὐτὶ, Κατὰ κεφαλῆς. ἐντεῦθα μὲ τὸ νὰ εἶναι δύο λέξεις ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ διῃρημένως, οἷον, Κὰκ κεφαλῆς. Ἰλ. Σ. 24. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάκ.
Κάκκη, ἡ. ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, Κακκὰ, σκατὰ, Ἀποπάτημα. Ἀεισοφ.
Κακκῆαι, αὐτὶ Κατακῆαι, ταυτὸν τῷ, Κατακαῦσαι. Ὀδυσ. Λ. 74. "Ἀλλά με κακκῆαι σιὺ τοὐχέσιν". ὅπω κεῖται αὐτὶ τῦ, Κατέκαυσον.
Κακκονέω. Ζήτ. Κακανέω.
Κακκόρυθα, αὐτὶ, Κατὰ κόρυθα. ὅπω ἐκπεσόν, Κὰκ κόρυθα. Ἰλ. Λ. 351.
Κακκορυφὴν, αὐτὶ, Κατὰ κορυφὴν. ἐκάφ. Κὰκ κορυφήν.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κακκρύπτω, αὐτὶ, Κατὰ κρύπτω.
Κακοανάτροφος, ὁ, ἡ. μὴ Εὐανάτροφος.
Κακοβάκχευτος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς βακχεύων. Σχολ. Εὐριπ.
Κακόβιος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν - ἀχρεῖον - ἀτίδαπον - φρονιστικὸν βίον ζῶν.
Κακοβλαξέω, ῶ. κακῶς ἢ δυσκόλως βλαξαίνω.
Κακοβλαξὴς, ἐος, ἤ, Κακόβλαξος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ἢ δυσκόλως βλαξαίνων.
Κακόβλητος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ἢ ματαίως ῥιφθείς. Σειδ.
Κακοβουλεύω, φράπω ὡς κακόβουλος, δίδω κακὴν συμβουλὴν. Παθητικ. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 877.
Κακοβουλία, ἡ. ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ κατάσασις τῦ Κακοβούλου. κακὴ βουλὴ ἢ συμβουλὴ. ἀίσησια, ζέλα.
Κακόβουλος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν βουλὴν - ζοχασμὸν ἐν ἑαυτῷ ἔχων· ὁ κακὰ βουλευόμενος, ὁ κακὴν συμβουλὴν δίδων, μωρὸς, ἀνόητος, ζέλος.
Κακόγαμβρος, ὁ, ἡ. ὁ δυσυχὴς δι' τὸν, ἢ κατὰ τὸν γαμβρόν. Εὐριπ. Ῥήσ. 260.
Κακογαμίου, καὶ, "Κακογαμίας δίκη". ὃ ἐστὶ, Κακῦ γάμυ δίκη, κατηγορία οὕνεκεν δυσυχῦς - κακῦ ἢ ἐναντίας τῇ νόμων γάμυ. "Ορα ὧδε τὰ τῦ γάμου Ξενοφ. Λακεδαιμ. Πολιτ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ.
Κακόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ δυσυχῶς ὑπανδρευόμενος, κακῶς πανδρευόμενος. "Γάμες ἄγαμος" δὲ, ἡ δυσυχὴς ὑπανδρεία.
Κακογείτων, ονος, ὁ, ἡ. κακὸς - ἀχρεῖος γείτων, τὸ τῦ Σοφοκλ. Φιλ. 692. τινὲς δίκ τῦ Κακῦ γείτων, ἡρμήνευσαν. βέλτιον ὅμως τὸ τῦ Σχολ. "Σπόνον κακογείτονα". τὸν βαρυώνυμε τὸν γείτονα σόνον.
Κακογένειος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν - ἀχρεῖον ἢ λεπτὸν γένειον ἔχων. Σειδ. ἐν Λ. Εἰσροιζῶαι.
Κακογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ κακῦ γύμυ καπνόμβυος. αντίκειται τῷ, Εὐγλυὴς. ἀμφ.
Κακογλωσσία, ἡ. ἡ κακὴ γλῶσσα - ὁμιλία, καταλαλιά. Σχολ. Πινδ. Πύθ. Δ'. 504. ἐκ τῦ
Κακόγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) ὁ κακὴν γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἔχων. ὁ κακῶς ὁμιλῶν ὅσον κατὰ τὰς ἐκφράσεις, τόσον καὶ κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεων. τὸ δεύτερον παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 657.
Κακογνωμονέω, ὧδε. κακὴν γνώμην ἔχω ὧδέ τινος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 8.
Κακογνωμοσύνη, ἡ. κακὴ γνώμη - ζοχασμὸς. κακὴ συμβουλή. Αἴσωπ. Μῦθ. 286. ἐκ τῦ
Κακογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν γνώμην, κακὸν ζοχασμὸν ἔχων, κακόγνωμος.
Κακόγονος, ὁ, ἡ. ὁ δι' ὃν θλίψεις καὶ δυσυχίας ἡμυημένος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 27.
Κακογύναιος, ὁ. ὅστις εἶναι δυσυχὴς μὲ, ἢ κατὰ τὴν γυναῖκα. Πρόκλ. παράφρ.
Κακοδαιμονάω, ῶ. εἶμαι καταθλιμμένος ὑπό τινα κακὸν δαίμονα. φράπω. ἢ φέρομαι ὡς δαιμονισμένος - μανιώδης. παυτὸν τῷ, Δαιμονάω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ά. 5.
Κακοδαιμονέω, δυσυχὴς - κακότυχος εἰμὶ, ἔχω ἢ ὑποφέρω δυσυχίαν, δυσυχῶ. Ὁ Δημοσθ. σιωπᾷ τὸ μετὰ τῦ "Ὑπερβάλλειν αἰσίας.
Κακοδαιμονία, ἡ. δυσυχία, κακοτυχία, συμφορά. 2) Ἐκ τῦ Κακοδαιμονάω, μανία. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 18.
Κακοδαιμονίζω, κακοτυχίζω, νομίζω - ἢ κράτω τινὰ δι' δυσυχῆ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐδαιμονίζω.
Κακοδαιμονιστὴς, ᾶ, ὁ. Ζητ. Νομιμιαστής.

Κακοδαιμοσύνη, ἡ. παυτὸν τῷ, Κακοδαιμονία.
Κακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει κακὸν δαίμονα, δυσυχὴς, κακότυχος. 2) Ὁ κακὸς δαίμων. Ἀρριαν. Ἐπίκ. Δ'. 4.
Κακοδάκρυτος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς κλαίων ἢ κλαυθείς.
Κακοδεκτέω, κακῶς δέχομαι.
Κακοδιδασκαλέω, ῶ. κακῶς διδάσκω. Σέξτ. Ἐμπ. "τὰς νέας κακοδιδασκαλεῖν".
Κακοδιδασκαλία, ἡ. ἡ κακὴ διδασκαλία.
Κακοδικία, ἡ. κακὴ δίκη, κακὴ κείσις, ἤτοι ὑπόφασις τῦ κείτε.
Κακόδμος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν ὁδμὴν ἐκδίδων, βρομερός.
Κακοδόκιμος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς δοκιμασμένος, ἀπαρόκιμμος. Ἀδίω.
Κακοδοξέω, ῶ. εἶμαι ἢ μὲ ἔχυσιν εἰς κακὴν δόξαν - φήμην. 2) Ἔχω κακὴν ἢ ἐναντίαν γνώμην. Ξενοφ. ὅθεν
Κακοδοξία, ἡ. κακὴ φήμη, δυσφημία, κακὴ καὶ ἐναντία γνώμη - ἢ διδασκαλία.
Κακόδοξος, ὁ. ὁ κακῆς φήμης ὤν. δύσφημος, καπνογορημμένος. Ξενοφ. Ἀγησ. καὶ ὁ κακὴν δόξαν - διδασκαλίαν ἔχων.
Κακόδουλος, ὁ, ἡ. κακὸς - ἀχρεῖος δοῦλος. Λεκιαν.
Κακόδωρος, ὁ, ἡ. ὁ φορὸς δυσυχίαν ἢ δυσυχῆ δῶρα τέλλων. Σειδ.
Κακοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν εἶδος ἔχων, ἄσχημος.
Κακοειμονία, ἡ. ἡ κακὴ καὶ ἀχρεία φορεσία. ἐκ τῦ
Κακοείμων, ονος, ὁ, ἡ. (εἷμα) ὁ κακὰ ἱμάτια ἐνδεδυμένος, κακοσκεδεδυμένος. Ὀδυσ. Σ. 41.
Κακοέλκης, ὁ, ἡ. "Ὀχθης κακοελκέας". Μανέθ. Α'. 54. φύματα (ῥίσματα) ἐμπυασμένα.
Κακοέπεια, ἡ. κακὴ - ψόθης - ἐσφαλμένη ὁμιλία, λοιδορία, ὕβρις, κακολογία.
Κακοεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. κακοὺς λόγους ὁμιλῶν.
Κακοεργέω, ῶ. κακὰ ἐργάζομαι.
Κακοεργία, ἡ. κακὴ πρᾶξις. Ὀδυσ. Χ. 374.
Κακόεργος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰ ἔργα ἐργαζόμενος. "Κακόεργος γαστήρ". Ὀδυσ. Σ. 54. ἢ κακὴ πεῖνα. ἐκ τῦ δι' αὐτὴν τὰς ἀνθρώπυς ὡς ἐπὶ πολὺ κακουργεῖν. Ὁ Εὐσάθ.
Κακοζηλία, ἡ. ἡ δυσυχὴς καὶ ἀεπιτήδειος ζηλία ἤτοι μίμησις κακῶν καὶ ἀχρείων πραγμάτων, δυσφήμων ἰδιωμάτων - λέξεων, κ. τ. τ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐζηλία. Δημήτ. Φαλ.
Κακόζηλος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. Κακοζήλως. ὁ κακὸν καὶ δυσυχῆ ζῆλον ἔχων. ὅστις μιμεῖται τινὰ δυσυχῶς, καὶ ψυχρῶς, ἤτοι ὑπερτείνει τὸ μέτριον τῆς μιμήσεως. ἢ ἔχει ζῆλον εἰς ἀτίδαπα καὶ ἀχρεῖα ἢ ἀκλεᾶ πράγματα. Ἀντίκειται τῷ Εὔζηλος.
Κακοζοΐα, καὶ, Κακοζωΐα, ἡ. δυσυχὴς - πελαιπώρος ζωὴ. ἐκ τῦ, Κακοζωέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Εὐζωέω.
Κακόζωος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν - δυσυχῆ - πελαίπωρον ζωὴν ζῶν.
Κακοήθεια, ἡ. ἡ τῦ ἠθῶν ἀχρειότης - φθορά. 2) Κακοτροπία, ἀχρειότης, κακία, ἀπάτη. Λέγεται καὶ ἐπὶ νόσων, ἢ ὅτι τὸ χεῖρον ἕξιν. Παρ' Αἰσχίν. "Αἱ "κακοήθειαι λεγόμεναι". παυτὸν ἐστὶ τῷ ἀλλαχῦ "Ἀντίθετα ὑπερβαλλόμενα καὶ κακοήθεια", στιγμάτα, μηχαναὶ, ἀπάται καὶ δόλιαι ὁμιλίαι. ἐκ τῦ, Κακοήθης.
Κακοήθευμα, τὸ. κακὴ πρᾶξις - ὁμιλία. Πλούταρχ. Πομπ. 37. ἐκ τῦ
Κακοηθεύομαι, κακῶς καὶ ἀχρείως πράττω, ὡς κακοήθης πολιτεύομαι. Σχολ. Αἰσχίν. Παρὰ Στοβ. κεῖται

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ται "Κακοηθιζομβύης τὴν Φιλοσοφίαν". ἢ παρ' Ἀρ-
ριαν. Ἐπίκτ. Γ'. 16. σωστεπαγμβύον μετὰ τῦ, Σκώ-
πτειν, καὶ, Γελοιάζειν. καὶ ἐν Δ'. σ'. 31. "Κακοη-
"θισάμβυος ἄλλον". ἐκ τῦ
Κακοήθης, εος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Κακοήθως. (ἦ-
θος, κακὸν) ὁ διεφθαρμβύος κατὰ τὸ ἦθη, ὅστις ἐ-
χει κακὸν ἦθος, ἀλλοῖον χαρακτῆρα, ὅστις σοχάζεται
κακῶς, ἢ κακὴν καὶ ἀλλοίαν γνώμην ἔχει. Κακόζο-
πος, δόλιος, ἀπατηλὸς, ὁ τὴν κακίαν κεκρυμμβύην
ἐν ἑαυτῦ ἔχων. Ἐπὶ δὲ νόσων, αὐτὶ τῦ, Πονηρὰ,
σκληρὰ, δυσίατος.
Κακοηθίζομαι. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κακοηθβύομαι.
Κακοηχὴς, ἢ Κακόηχος, ὁ, ἡ. (ἦχος) ὁ κα-
κῶς ἠχῶν. Γραμματ.
Κακοθαλπὴς, έος, ὁ, ἡ. (θάλπω) ὁ κακῶς
θάλπων.
Κακοθάνατος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ἢ δυσχερῶς ὑποθνή-
σκων. Ὁ κακὸν καὶ ἀλγεῖον θάνατον φέρων - ἀροξενῶν.
Πλούταρχ.
Κακοθελὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅστις θέλει τὸ κακὸν, κα-
κογνώμων, ὁ ὡρὸς τὸ κακὸν θέλησιν - κλίσιν ἔχων.
Θεόφιλ.
Κακοθελία, ἢ, Κακοθέλεια, ἡ. θέλησις - κλίσις
ὡρὸς τὸ κακόν.
Κακόθεος, ὁ, ἡ. Θεόφρας. παρὰ Πορφυρ. ὁ κακὰς
θεὰς ἔχων, ἢ ὅστις κρατεῖ - νομίζει αὐτὰς ὡς κακάς.
παρὰ ταῖ Σχολ. Σοφοκλ. παυτὸν ταῖ, Δύσθεος, καὶ,
Κακοδαίμων.
Κακοθεραπεία, ἡ. κακὴ Ἰατρεία. Ἱπποκρ.
Κακοθημοσύνη, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 472. τὸ
ἐναντίον τῆ, Εὐθημοσύνη· ἢ ἐξὶ τῆς ἀφροντισίας ἀ-
πειξία.
Κακοθήμων, ονος, ὁ, ἡ. τὸ ἐναντίον τῆ, Εὐθή-
μων. ἀφρόντιστος, ἀπαιτὴς.
Κακοθηνεῖν, αὐτίκ. ταῖ, Εὐθηνεῖν. εἰς κακὴν κα-
τάστασιν εἶναι. Ἀθλιώτατος - ξηρὸς εἶναι, μὴ ὠρωσθῆν,
μὴ καρποφορεῖν. Ἀειῶτ. Ἔοικε νὰ λέγηται, Κα-
κοδαιμονεῖν. Ζήτ. Εὐθηνέω.
Κακόθρους, όθρους, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ὁμιλῶν. ὁ δυ-
σχὴ σημασίαν ἔχων. Σοφοκλ. Αἴ. 137. "λόγος κα-
"κόθρους".
Κακοθυμέω, εἶμαι κακόθυμος.
Κακοθυμία, ἡ. τὸ ἐναντίον τῆ, Εὐθυμία. παρὰ
Πλουτάρχ. μετὰ τῆ Μῖσος, σωστεπαγμβύον, αὐτὶ τῆ,
Κακογνωμία, αὐτιπάθεια, ἔχθρα. ἐκ τῆ
Κακόθυμος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν θυμὸν - σοχασμὸν - γνώ-
μην ἔχων. Κακόγνωμος - αὐτιπαθὴς, ἔχθρος, κακό-
ζηλος. Καὶ ὁ κακὴν διάθεσιν (κακὸν κέφι) ἔχων.
Ἀντίκειται ταῖ, Εὔθυμος.
Κακοθυμοσύνη, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κακοθυμία. Ἡσίοδ.
Κακοΐλιον, τό. τὸ κακὸν - δυσχὲς Ἴλιον. Ὁδυσ.
Τ. 260.
Κακοκαρπία, ἡ. ἢ κακὴ κατάστασις τῆ καρπῶν.
Ἀκαρπία. ἐκ τῆ
Κακόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν καρπὸν ἔχων. Ἀ-
καρπος.
Κακοκέλαδος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῖ, Δυσκέλαδος. Ἡ-
σίοδ. Ἔργ. 194.
Κακοκερδεία, ἡ. ἀλγεῖον - κακὸν - ἢ βλαβερὲς κέρ-
δος. ἀλγροκέρδεια. Ἡσίοδ. Θεογον. 225.
Κακοκερδὴς, ὁ, ἡ. ὁ μὲ κακὸν - ἀλγεῖον τρόπον
κερδαίνων, ἀλγροκερδὴς.
Κακοκλεὴς, έος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῖ, Δύσφημος.
Ἀμφ.
Κακόκνημος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰς - ἀλγεῖας κνήμας ἔ-
χων. Ἐπίθ. τῆ Παυός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐξὶ τῆ,
Κακόφθαρτος ἢ κακόσιτος. Θεόκριτ. Δ'. 63.
Κακοκοίμητος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς κοιμώμβύος. Γραμ.
Κακοκρισία, ἡ. κακὴ κρίσις. Πολύβ.
Κακοκτερὴς, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. παυτὸν ταῖ
Κακοκτέρισος, ὁ, ἡ. (κτερίζω, κτερίζω) παρὰ
ταῖ Σχολ. Σοφοκλ. ὁ κακῶς τεθαμβύος, κακοθαμ-
μβύος, ἄθαπτος.
Κακολίμενος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν λιμβύα ἔχων.
Κακολογέω, ῶ. κακὰς λόγας λέγω, ὑβρίζω, λοιδο-
ρῶ, κατηγορῶ, κ. τ. τ.
Κακολογία, ἡ. τὸ ὁμιλεῖν - λέγειν κακὰς λόγας,
κακὴ ὁμιλία, ὕβρις, κατηγορία, κ. τ. τ.
Κακολογικὸς, κὴ, κόν. ὁ φύσει κακολόγος.
Κακολόγος, ὁ, ἡ. ὁ κακολογῶν - ὑβρίζων - κατηγο-
ρῶν, κ. τ. τ.
Κακομαθὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς - βαρέως μανθά-
νων. ὁ ἀνεπιτηδείαν φύσιν πρὸς μάθησιν ἔχων, καὶ ὁ
κακῶς μαθὼν, κακομαθημβύος, κακὴν μάθησιν ἔχων.
Κακομαθάνω, κακῶς μανθάνω.
Κακόμαντις, έως, ὁ, ἡ. κακὸς μάντις, ὁ δυσ-
χίαν προφητεβύων. Αἰσχύλ.
Κακομαχέω, ῶ. κακῶς μάχομαι, ὑποδεικνύω ἐμαυ-
τὸν εἰς τὴν μάχην ἢ ἀμελὴ - ἀνάνδρου ἢ ἀπαιδεύτου.
Κακομέλεταν, "ἰαύ". (μέλος, κακὸς) Αἰσχύλ.
Πέρσ. 932. ὁ ὅτι δυσχίαν ψάλλων.
Κακομετρέω, ῶ. κακῶς (μὴ ὀρθῶς) μετρῶ. Λυ-
κίαν. ὅθεν
Κακομέτρητος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς - μὴ ὀρθῶς μετρη-
θείς. κακομετρημβύος. Εὐσάθ.
Κακόμετρος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς - μὴ ὀρθῶς μετρῶν.
ἢ ὁ κακὸν - μὴ ὀρθὸν μέτρον ἔχων. Λέγεται καὶ ὅτι
Στίχων.
Κακομηδὴς, έος, ὁ, ἡ. (μῆδος) δόλιος, ἀπατη-
λὸς, κακόγνωμος, ὁ κακὰ ἐν ἑαυτῦ βυλβυόμβύος. Ὅ-
μηρ. Ὕμν. Β'. 389.
Κακομήτηρ, ερος, ἡ. κακὴ μήτηρ, ἢ ἡ δυσχὴς
κατὰ τὴν μητέρα. ἀμφ.
Κακομήτης, ου, ὁ. ἢ, Κακομῆτις, ιδος, ἡ. παυτὸν
ταῖ, Κακομηδὴς, ἢ, Κακόβυλος. Εὐσεπ. Ὀρ. 1403.
Κακόμητος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κακομήτης. Ὀρφ. ἀμφ.
Κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν ἢ δυσχὴ μητέ-
ρα ἔχων. παυτὸν ταῖ, Ἀμήτωρ. Γραμμ.
Κακομηχανάομαι, ῶμαι. μεταχειρίζομαι μηχα-
νὰς ἢ δολιότητας, κακῶς μηχανῶμαι, ἀπατῶ ἀλλ' μη-
χανῶν. "Τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμβύμαι".
Κλήμ. Παιδ. Γ'. μεταχοάμβύαι τὴν ἄλλην δυσχὴ
πάχλην τῆς ἡδυπαθείας.
Κακομηχανία, ἡ. δόλιος - ἀπατηλὴ μηχανὴ, πρᾶ-
ξις. τὸ δολίως φέρεσθαι. Κακὴ ἐφεύρεσις, ἢ ἀλλ' μη-
χανῆς, ἢ δολιότητος πρᾶξις. Λακίσν.
Κακομήχανος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰς μηχανὰς ἐφευρί-
σκων. ἀπατηλὸς, δόλιος. Κακόβυλος, κακὰ ἐργαζό-
μβύος. Ὅμηρ.
Κακομιλία, ἡ. κακὴ ὁμιλία, ἤτοι συμπεριφορὰ
μετὰ κακῶν ἢ ἀλγεινῶν ἀνθρώπων. Διοδ. Σικ. ΙΒ'. 12.
Κακομίμητος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακομιμήτως.
Ἀειῶτ. Πλατ. Κρ. ὁ κακῶς μιμβύμβύος τινά.
Κακόμισθος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν μισθὸν δίδων, ἢ λαμ-
βανῶν. Σχολ. Αἰσχύλ.
Κακομοιρία, ἡ. δυσχὴς μοῖρα, κακοτυχία, κακο-
μοιρειά. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 862.
Κακομοίριος, ὁ, ἡ. (Σχολ. Εὐσεπ. Φοί. 158.) ἢ
Κακόμοιρος, ὁ, ἡ. ἢ, Κακόμορος, ὁ, ἡ. (μοῖρα,
μόρος) ὁ κακὴν μοῖραν ἔχων. κακότυχος, δυσχὴς.

Δημοσία Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κακομορφία, ἡ. κακὴ μορφὴ, ἀσχημοσύνη.
Κακόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν μορφὴν ἔχων, ἄσχημος.
Κακόμουσος, ὁ, ἡ. σχεδὸν ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἄμουσος. κακὸς - ἀλλοῖος κατὰ τὸν ὕμνον - κατὰ τὴν μουσικήν. ὅθεν
Κακομουσία, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ἀλλοία - διεφθαρμένη μουσική.
Κακόμοχθος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ἢ ματαίως μοχθῶν, ὁ δυσχερὴς κατὰ τὰ ἔργα καὶ τοὺς μόχθους.
Κακονοέω, ῶ. κακῶς νοέω-σχάζομαι. Ἀντίκειται τῷ, Εὐνοέω.
Κακόνοια, ἡ. κακὸς σχασμὸς, κακογνωμία, ἔχθρα, δολιότης. Ἀντίκειται τῷ, Εὔνοια.
Κακονομέω, ῶ. Ὠκελ. Δ'. "Πολιτείας δύνομαι μέ-"νητε καὶ κακονομμένης". εἰς μίαν καλῶς ἢ κακῶς διοικουμένην πολιτείαν. ὅπου ἄλλοι, Καλοικονομουμένης, ἔχουσιν.
Κακονομία, ἡ. ἀλλοία - κακὴ νομοθεσία, ἢ ἡ διὰ κακῶν νόμων διοίκησις. Ξενοφ. ἐκ τῶν
Κακόνομος, ὁ, ἡ. ὁ κακοὺς νόμους ἔχων, ὁ κακῆ συνήματος - διοικήσεως καὶ ἠθῶν ὤν. Ἡρόδοτ.
Κακόνους, καὶ συνκλ. Κακόνους, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν νῦν-σκοπὸν ἔχων. κακόβουλος, κακογνώμων. αὐτίκ. τῷ, Εὔνους. Πλουτ. Καμόνι, Ἀττικ. καὶ ὑπερθετ. Κακονέστατος. Δημοσθ.
Κακονύμφευτος, ἡ, Κακόνυμφος, ὁ, ἡ. (νυμφεύω, νύμφη) ὁ δυσχερὴς κατὰ τὸν γάμον, κακοπαν-δρόγαμος.
Κακόνως, Ἐπίρ. μὲ κακόνοιαν.
Κακοξενία, ἡ. καὶ, Κακόξενος, ὁ, ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Κακοξενία, καὶ Κακόξενος.
Κακοξενία, ἡ. ἡ κακὴ δεξίωσις τῶν ξένων.
Κακόξενος, ὁ, ἡ. ὅστις κακῶς δέχεται τοὺς ξένους. ὁ μὴ φιλόξενος, ὅ ἐστιν, ὁ ἐχθρικῶς κατὰ τῶν ξέ-νων, ἢ φίλων τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης φθορόμβους, καὶ ὁ δυσχερὴς μὲ τοὺς ξένους τε. Ὁδυσ. Υ. 376. "Οὔτις σεῖο κακο-"ξεινώτερος ἄλλος". κακῶν ξένων ὑποδοχεύς. Ὁ Σχολ.
Κακοξύνετος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸς τὸ κακὸν συνετός. δό-λιος, ἀπατηλός. Θουκυδ.
Κακοπλία, ἡ. Γεωπον. Ε'. 43. κακὴ κατάσασις - ποιότης τοῦ οἴνου.
Κακοπάθεια, ἡ. πάθος, φροντὶς, δυσχέρεια, κό-πος, κόρασις, πολυπαθεία. τὸ κακῶς πάσχειν.
Κακοπαθέω, ῶ. κακῶς ἢ κακὰ πάσχω. δυσχεραί-νω-λυπῶμαι-πάθος - βλάβην - ζημίαν - κόπον - πολυπαθείαν ὑποφέρω. Κακοπαθεύω. Ἀντίγον. Καρύσ. 57. "Ὑ-"πὸ τῆς καπνῆς κακοπαθεῖν". τὸ ὁποῖον ὁ Ἀεισοπ. Ζ. Ἰσορ. Θ'. 40. "Πονεῖν ὑπὸ τῆς καπνῆς" εἶπεν.
Κακοπαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ. ἢ Κακόπαθος, ὁ, ἡ. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Φίλ. Μηχαν. καὶ Ἐπίρ. Κακο-παθῶς. ὅστις κακοπαθεῖ ἢ πάσχει κακὰ, δυσχερὴς, πολυπαθὴς, κ. τ. τ.
Κακοπαρθενεύτως, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Ἀπαρθε-νεύτως. Σχολ. Εὐριπ.
Κακοπάρθενος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ "Ἀπάρθενος "παρθένος". Εὐριπ. δυσχερὴς - πολυπαθὴς παρθένος. ὡς τὸ, βίος ἀβίωτος. "Μοῖρα κακοπάρθενος". Σχολ. ἐν τοῖς Ἀναπαίστ. δυσχερὴς μοῖρα τῆς παρθενίας.
Κακοπατρίς, ίδος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ἀρχείας - ἀτιμωτὴς πατρίδος, ἢ ἀτιμωθεὶς καὶ ἀγμὸς πατρὸς ὤν. Θεόγν. 195.
Κακοπετὴς, (πέτομαι) ὁ κακῶς πετῶν. δύσκολος εἰς τὸ πετᾶσθαι. Ἀεισοπ. Ζ. Ἰσορ. Θ'. 15. ὅπου ὁ Αἰλιαν. Δ'. 47. Κακοπαθὴς, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε.
Κακόπορος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν πόρον ἔχων. Ἐτυμολ.

Κακοπτηνὴς, ὁ, ἡ. (πτῆνος) καταπλαγωμένος, πτα-πρὸς, ἀτιδαμὸς. Σοφοκλ. Αἴ. 321.
Κακοπιστία, ἡ. κακὴ πίστις.
Κακόπιστος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν πίστιν ἔχων.
Κακόπλασος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακοπλάσως. ὁ κακῶς ἐσχηματισμένος. Κακοπλασμένος, τὸν ὁποῖον κακῶς ἐφαντάσθη ἢ ἐπλασε τις εἰς τὸν νοῦν. Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. ὡς Ἑρμογένη. ὁ λίαν ὡς ἐπλασμέ-νος.
Κακοπλοέω, καὶ, Κακοπλόω. κακῶς ἢ δυσχερῶς πλέω. κακὸν πλοῦν (παξειδίωμα εἰς τὴν θάλασ-σαν) ἔχω.
Κακόπνους, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν ἢ βαρεῖαν πνοὴν ἔχων.
Κακοποιέω, ῶ. μετὰ Αἰτιατ. κακῶς ποιῶ τινα, ὅ ἐστὶ, Βλάπτω, Ζημιῶ, φθείρω. Παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 11. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Κακῶς πράττω, ἢ πολιτεύο-μαι, ὡς τὸ κακῶς σιωπᾶν. κακὰ Κάμνω.
Κακοποιητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλί-σις εἰς τὸ ποιεῖν κακόν - ζημίαν.
Κακοποιΐα, ἡ. ἡ βλάβη, ζημία, φθορά.
Κακοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κακὰ ποιῶν. ὁ βλάπτων, ζη-μιῶν, φθείρων.
Κακοπολιτεία, ἡ. κακὴ πολιτία, κακὴ διοίκησις ἢ κατάσασις τῆς πολιτείας. Πολύβ. ΙΕ'. 21.
Κακοπονητικὸς, κὴ, κόν. Ἀεισοπ. Πολ. Ζ'. 16. "Κακοπονητικὴ ἕξις τοῦ σώματος". ἡ κατάσασις σώμα-τος τινὸς τὸ ὁποῖον οὐχεσιωνήθισε νὰ ἐργάζηται.
Κακόποτμος, ὁ, ἡ. (πότμος) δυσχερὴς, κακοτυ-χὴς, κακόμοιρος.
Κακόποδος, οδος, ὁ. ὁ κακοὺς - ἀσχήμους πόδας ἔχων.
Κακοπραγέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κακῶς πράττω. εἶ-μαι δυσχερὴς εἰς τὰ ὑπόθεσίν μου, δυσχερῶ εἰς τὰς παρόδους μου. Καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Δυσχερῶ, εἶμαι εἰς κακὴν κατάσασιν.
Κακοπραγὴς, ές, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κακοεργός. Ἡσύχ.
Κακοπράγημα, τὸ. δυσχέρεια, δυστυχὴς πρᾶξις. Νικήτ. Χρον. δ'. 4.
Κακοπραγία, ἡ. δυσχερὴς - παλαίπωρος πρᾶξις, ἢ ὑπόθεσις. Καθόλου δὲ, δυσχέρεια, δυσχερὴς κατάσασις.
Κακοπραγμονέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κακομηχανάο-μαι. Πολύβ.
Κακοπραγμοσύνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κακομηχανία.
Κακοπρήγμων, ονος. ὁ, ἡ. ὁ κακῶς πράττων, ταυ-τὸν τῷ, Κακομήχανος, πανοῦργος, γεμάτος ὑπὸ μηχα-νὰς καὶ ἀπάτης. (γεμάτος ὑπὸ δύσβουλίας). Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 36.
Κακοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν πρόσωπον ἔχων, ἄσχημος. Σχολ. Πινδάρ.
Κακόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰ πτερὰ ἔχων, κακῶς ἐπτερωμένος, κακῶς πετῶν.
Κακορραφία, ἡ. δολιότης, ἀπάτη, κακομηχανία, δυσρπεία, κακοβυλία, πανουργία. ἐκ τοῦ
Κακορράφος, ὁ, ἡ. καὶ, Κακορράφης, ου, ὁ, ἡ. ὁ κακὰ ῥάπτων. παρ' Ἡσυχ. Κακοπους, κακοπαίγ-μων, δόλιος, ἀπατηλὸς, πανοῦργος, ὁ ἑτοιμάζων δο-λιότητας καὶ δυσχερείας ἄλλοις τισί. Ἐκ τοῦ, Κακορ-ραφέω, φαίνεται ὅτι κατοικοῦσε τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ "Ἔχω ῥάμματα δῆτα τοῦτο πάντως", ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐκλαμβανόμενον. Παρὰ τὸ Κακὰ ῥάπτειν, ὅ ἐστὶ, σιωπᾶσθαι. Ἔστι δὲ ἡ Κακορράφεια, κατ' Εὐσᾶθ. λογισμὸς ἡ ἁμαρτία, καὶ κακοσιωπηθεία, καὶ ἀ-νάρμοστα.
Κακορρέκτης, ου, ὁ. (ῥέζω) ταυτὸν τῷ, Κακοῦρ-γος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 595.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κακορρημοσύνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κακολογία. ἐκ τῆ
Κακορρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα) ὁ κακὰ ῥήματα λέγων-ομιλῶν, λοίδορος, ὑβριστὴς, κακολόγος. ὁ δυστυχίας τορμολευών-λεγων-ἀγγέλλων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1166.
Κακορροθέω, ῶ. (ῥόθος) ταυτὸν τῷ, Κακολογέω. Ἀειτοφ. Θεσμοφ. 896. ᾗ Ἀχάρν. 577. ὅθεν
Κακορροθησις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κακολογία.
Κακόρρυγχος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν-ἀχρεῖον-ἄχθιμον ῥύγχος ἔχων. "Παιδίον κακόρρυγχον". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Γ. κβ'. 77. παιδίον τραῦσωπον μαίμῆς ἔχον.
Κακορρύπαρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κακόπινος. Σχολ. Σοφοκλ.
Κακὸς, κὴ, κὸν. ὁ μὴ καλὸς ὢν. ἀχρεῖος, ὁ κακίας ἔμπλεως, δόλιος, πονηρὸς, κ. τ. τ. ὡς ᾗ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 39. "Ὦ κακὲ ἄνθρωπε". Καθόλῳ δὲ ἐκφράζει ἡ λέξις τὴν καπάσασιν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δεῖ εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐστὶ πρὸς τὸ εἶναι, ἤγουν ἔχουσι τὴν ἐντέλειαν τῶν, καθὼς παρὰ Λατ. τὸ, Malus, ᾗ, Vitiosus. Ἄρα, ᾗ Στρατιωτῇ σημαίνει τὸ, Δειλὸς, ἄκαρδος. Ἐπὶ Οἰωνῶν, ὁ ἐμβλαβὴ ᾗ ἀπρόσημον σημασίαν ἤτοι προφητείαν ἔχων. Ἀπαίσιος, αἰσχρὸς, ὁ μὴ κατ' εὐχλιῶν. Ἀντίκειται ἔτι τῷ, Εὐώλμος, ᾗ τῷ, Πλάσιος. Ἄρα, Ἄγλωσ, ἢ Δυσγλωσ, ὁ μηδεμίαν ἀρετὴν ἔχων, ἀνεπιτήδειος, ποταπὸς, ἀτιδασὸς, πεῦσης, πτωχός. Καθόλῳ δὲ ἀντίκ. τῷ, Καλὸς, καὶ Ἀγαθὸς. καὶ ἐπὶ μὲν Φυσικῆς ἐννοίας σημαίνει τὸ, Οὐτιδανὸς, Ἀχαμενὸς, ἄχθιμος, ἀπιδὴς, Ἀχρεῖος. ἐπὶ δὲ Ἠθικῆς, τὸ Πονηρὸς, Δόλιος, Φθοροποιὸς, ἄγριος, δυσιμβρὴς, δεινὸς, ἄδικος, κ. τ. τ. "Τὸ Κακὸν", δυσχία, βλάβη, ζημία, φθορὰ, ὄλεθρος, χαμός. Νόσος, ἀρρωσία, θλῖψις, λύπη, καθόλῳ δὲ, Παῖ τὸ βλάβειν καὶ λύπειν προξενῶν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 203. "Εἶναι δὲ "ὄνυπνον ὕδατα, ὑδὲ ἔσεσθαι, τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινομένῳ ἐ σωμεμίχθη". καὶ Εὐσεπ. Ἐκβ. 375. "Ὅστις γὰρ ἐκ οἶδε γίνεσθαι κακῶν, Φέρει μὲν, ἀλλ' "γεῖ δ' αὐχεῖ ἐντιθεὶς ζυγῷ. Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον δύτυχέστερος, "Ἡ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, "μέγας πόνος". ὅ ἐστιν, "Ὅστις γὰρ ἐ σωμέθεκεν ἔχει πεῖραν λαμβάνειν τῷ δυστυχιῶν, φέρει μὲν τιθεὶς ἐν τῷ ζυγῷ τὸν αὐχένα, ἤγουν ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῆς δυστυχίας, ἀγθεται δὲ διλονότι ὥσπερ βοῦς ἀγύμναστος ὑπὸ ζυγὸν τιθεμένη. Θανὼν δὲ εἴη ἂν μᾶλλον δύτυχέστερος ἢ ζῶν· τὸ γὰρ μὴ καλῶς ζῆν, μεγάλη ἀθυμία. ὁ Σχολ. Τὸ Συγκεκτ. Κακίων, ᾗ, Κακώτερος. Ἀλκίφρ. Γ. 62. τὸ Ὑπερθ. Κάκιστος. Τὸ Ἐπίρ. Κακῶς, καὶ, Κάκιστα. Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει ἐνίοτε καὶ τὸ, Ματαίως, Εἰς τὰ χαμψία, τῇ Κάκῃ, ᾗ τῇ, Κακῇ, λέγουσα. Ἐν τοῖς Συνθέτοις σημαίνει Ἐπίτασιν, ἐκφράζον κυρίως Ἐλάττωματι ἐλλείψεως ἢ ἀθεσίας ἰδιώματος τινὸς, ὡς π. χ. ἐν τῷ, Κακοφθόρος, Κακόψογος, Κάκοδμος, κ. τ. τ.
Κακόσιτος, ὁ, ἡ. λίαν-κατὰ πολλὰ βλαβερὸς. Ἱππακρ.
Κακοσιτία, ἡ. ἔλλειψις ὀρέξεως τῦ φαγεῖν. ἐκ τῆ
Κακόσιτος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ζῶν ἤτοι ἀχρεῖαν ὄρεξιν πρὸς τὸ φαγεῖν ἔχων. Καὶ ὁ ἀχρεῖα-ἀτιδασὰ φαγητὰ ζῶν. Ἀρριαν. Κυνηγ. Η'. 2.
Κακοσκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἀχρεῖα-ἄχθιμα ἢ ἀδύνατα σκέλη ἔχων.
Κακοσκηνὴς, ὁ, ἡ. (σκηνὴ) Ἀνάλεκτ. Β'. 150. "Ἀνὴρ κακοσκηνὴς". ὁ κακὸν ἀχρεῖον-παλαιὸν πωρον-ἀσθενὲς σαρκίον-σῶμα ἔχων.
Κακοσμία, ἡ. κακὴ ὀσμὴ, κακὸς βρῶμος. ἐκ τῆ
Κάκοσμος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν ὀσμὴν ἔχων-ἐκπέδων, βρωμερός.

Κακόσπερμος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν-ἀχρεῖον σπέρμα-σπόρον ἔχων ἢ φέρων.
Κακόσπλαγχνος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰ σπλάγχνα ἔχων, δειλὸς. Ζήτ. Σπλάγχνον.
Κακοσπορία, ἡ. ἀχρεία ἢ ἀνεπιτήδειος σπορά. Ἀνάλεκτ. Γ'. 246.
Κακοσσόμενος, ὥτως ἀνέγν. τινὲς ἐν Ἰλ. Α. 105. αὐτὶ, Κακ' ἀσσόμενος, ὅ ἐστὶ, Κακῶς ἀσσόμενος, δεινὸν ᾗ ὀργίλων ὑποβλεπόμενος. Ὁ Σχολ. Κακῶς ὑποβλεψάμενος. Ἀπολλών. Λεξ. Δεινῶς ἐμβλεψάμενος. Ἡσύχ. Ἀγριοεκύπαξε.
Κακοστατέω, ῶ. (στάσις) κακῶς ἔσταμαι. Νίκανδρ. Θηρ. 431. ὅτι δὲ ἀνέμων, ἐν Στίχ. 269. αὐτὶ τῷ, Ἀκαπασατέω, ἀκαπάστατος εἰμί.
Κακοστένακτος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς στενάζων. Σχολ. Αἰσχύλ.
Κακοσομαχέω, ῶ. ἔχω κακὸν σόμαχον, πάσχω ὑπὸ κακοσομαχίαν. Σέξτ. Ἐμπειρ. ὅθεν
Κακοσομαχία, ἡ. ἡ διαφθορὰ-χαλασμὸς τῦ σομάχου, ὁπότε κακῶς γίνεται ἡ χώνευσις. ἐκ τῆ
Κακοσόμαχος, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει ἀσθενῆ-ἀδυνάτου τὸν σόμαχον. Ἐνεργητ. ὁ τὸν σόμαχον κακὸν (ἀσθενῆ-ἀδυνατον) ποιῶν. Ἐπὶ φαγητῶν τὰ ὁποῖα φθείρουσι τὸν σόμαχον, ἢ δυσκόλως χωνεύονται. Ἀντίκειται τῷ, Εὐσόμαχος.
Κακοσομέω, ῶ. ἔχω κακὸν σόμα, ὅ ἐστὶν, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, κακῶς ὁμιλῶ. Καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 528. ὅθεν
Κακοσομία, ἡ. κακολογία, ὕβρις, κακὴ ὁμιλία-ἔκφρασις.
Κακόσομος, ὁ, ἡ. ὁ κακὸν σόμα ἔχων, ὅ ἐστὶν, ὁ κακὺς λόγως ἐκφέρων-ὁμιλῶν, κακολίγος, ὑβριστὴς, κ. τ. τ.
Κακόσρωστος, ὁ, ἡ. (σρόω, σρωννύω) ὁ κακὰ ἐσρωμμένος, κακοσρωμμένος. παρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 563. ἀμφ.
Κακοσύμβελος, ὁ, ἡ. κακὸς σύμβελος. ἀμφ.
Κακοσύνετος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Κακοξύνετος.
Κακοσυνθεσία, ἡ. ἡ κακὴ συνθεσις.
Κακοσύνθετος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς συνθεμένος.
Κακοσύσατος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν σύστασιν ἔχων.
Κακοσφυξία, ἡ. (σφύξις) κακὸς σφυγμός. ἀμφ.
Κακοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακοσχημόνως. (σχῆμα) Ὁ κακὸν σχῆμα ἔχων, ἀσχεπὴς, ἀναρμοσες. Πλάτ. Νόμ. Ε'. "Κακοσχημονέστατα". ἀσχεπέστατα.
Κακοσχολεύομαι, ῆ, Κακοσχολέω, κακῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἐξοδεύω τὸν καιρόν. Τῷ κάκω χάνω ἢ μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου· ἐκ τῆς ἀργίας συνηθίζω τὸν ἐμαυτόν μου κακῶς, ὅ ἐστὶ, γίνομαι ῥάθυμος-ἀνόητος, κ. τ. τ. Πλούταρχ. "Τὰ παιδάρια τῷ κακοσχολεῖν αὐτῶν ἀνέργουσιν".
Κακοσχολία, ἡ. ἡ κακὴ χρῆσις τῆς ἀργίας μεταξὺ τῦ αὐτῦ ἑπομένου. Χαμὸς τῦ καιροῦ εἰς μάταια πράγματα.
Κακόσχολος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Κακοσχόλως. (σχολὴ) ὅστις κακῶς μεταχειρίζεται τὴν σχολὴν-ἀργίαν του. "Ὅστις χάνει τὸν καιρόν του εἰς μάταια ἢ ἀνωφελῆ πράγματα. Ἐνεργ. ὁ ἐπὶ κακῷ ποιῶν σχολάζειν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 201. "Κακόσχολοι πυραί". αἱ προξενοῦσαι κακὴν ἀργοποιείαν. Ὁ ἐμποδίζων, ἀργοπορῶν τινά. Ἀνάλεκτ. Β'. 266.
Κακότακτος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς πεπαγμένος. ἀμφ.
Κακοτελεύτητος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς πελευτήσας, ἢ ὁ κακῶς πελευτῶν. Σχολ. Αἰσχύλ.
Κακοτέρμων, ὁ, ἡ. ὁ δυσκόλως καταπαύων. Ποιητ. Παλ. περὶ χόρτων. "Ψυχμὸς κακοτέρμων".
Κακοτεχνέω, ῶ. κακοτεχνίας ἐπιθυμῶ ἢ μετέρχο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χομαι. Ἄρα, Κακοπραγμονέω, Κακομηχανάομαι. Δημοδ. Ὄρα ᾗ, τὸ

Κακοτεχνία, ἡ. δολιότης, ἀπάτη, πονηρία, κακία, παυργία, ψυδὴς ᾗ ἁπλαστος τέχνη, νόθευσις, καπηλία. 2) Κακὴ-ἀλχεία τέχνη. "Κακοτεχνίας σημεῖον τὸ "παρὰ τοῖς ὄχλοις δόκιμεῖν". Ἀθλιώ. 3) Ἡ ὑπὲρ τὸ μέζον τέχνη ἢ καλλωπισμὸς φαίγματος τινός, ὥσε φθάνει εἰς ἀπάτην. Δημήζ. Φαλ. §. 27. ὁ αὐτὸς §. 28. ἔχει καὶ τὸ Κακοτεχνεῖν, τεχνάζειν ὑπὲρ τὸ δέοντι.

Κακοτέχνιον, τὸ. παυτὸν τῷ, Κακοτεχνία. "Κα- "κοτεχνίᾳ δίκη, καὶ, Κακοτεχνιῶν, καὶ, Ἐλεῖν τινὰ "κακοτεχνίαν, Δίκης ἔνομά ἐσιν, ἐν ᾗ εἰσήγεσαν οἱ λέ- "γοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρεῖν, κατὰ τὴν παρεχο- "μένων τὰς ψευδομάρτυρας".

Κακότεχνος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰς τέχνας μεταχειριζόμενος· ἀπατηλὸς, δόλιος, πονηρὸς, κακότροπος. "Δό- "λος κακότεχνος". Ἰλ. Ο. 15. Ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνασμένος δόλις, πονηρία, τέχνευμα. Καθ' ὑλὴν δὲ αὐτὶ τῦ, Ἀπατηλὸς, ὅσις ἀπατᾷ (γελᾷ) τὰς ἀνθρώπας μὲ πανεργίας ᾗ ψυτιαῖς, ψεύσμα, κάπηλος, νοθευτής. "Κακότεχνοι φῶτες ᾗ κακόζηλοι". Πλάτ. κακῶς· ἀλχείως ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτετευγμένως· ὡς ᾗ "Κί- "νημα, καὶ, Σχῆμα κακοτεχνότατον". κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτετευγμένον. Ἀνάλεκτ. Β'. 87. καὶ 208. Συγκειτ. Ἀττικ. Κακοτεχνιέτερος. Λυκιακ.

Κακότης, ητος, ἡ. ἡ πρὸς μεταχείρισιν πράγματος τινὸς ἢ προσώπε ἀνικανότης· ἀναξιότης, τὴν ὁποίαν τινὰς ἤλπιζεν ἀπ' αὐτῦ. "Ἄρα, ἐπὶ Σξατιώτῃ, Δει- λία, ἀκαρδία, κ.τ.τ. ὅ ἐσι, τὸ ἰδίωμα τῦ Κακῦ, ἔτι δὲ ᾗ τὸ Κακὸν, δυσυχία, πάθος, νόσος. Ἠθι- κῶς δὲ, "Ελλειψις ἀρετῆς, ἀδικία, αὐθάδεια. Ἰλ. Μ. 332. "Κακότητα φέροντες". ὡς ᾗ ἐν Ἰλ. Λ. 382. ἀλλαχῦ δὲ, αὐτὶ τῦ, Δυσυχία, Συμφορὰ, βλάβη, ζημία, παλαιπωρία. Ἡρόδοτ. Ε'. 7.

Κακοτροπεύομαι, ἡ, Κακοτροπέω, κακῶς πράττω, κακοζόπως φέρομαι. Κακοπραγμονέω, Κα- κοτεχνέω. Πολύβ. Ε'. ὄθεν

Κακοτροπία, ἡ. τὸ κακοζόπως φέρεθαι καὶ πολι- τεύεθαι. "Φθονερὰ κακοτροπία". φθονερὸς ζόπος τῦ ζοχάζεθαι, Κακογνωμία.

Κακότροπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κακοζόπως. ὅσις μεταχειρίζεται κακὸς ζόπος. "Ἄρα, Κακογνώμων, Κα- κοήθης, πονηρὸς, ἀπατηλὸς, ψεύσης, δόλιος, πανοῦρ- γος, ἀλχείος καπὶ τὸ ἦθη.

Κακοτροφέω, ῶ. ἔχω ἢ λαμβάνω ἀλχείαν ζοφήν. Ἐνεργητ. Κακῶς ζέφω τινά. ὄθεν

Κακοτροφία, ἡ. ἀλχεία ζοφή.

Κακότροφος, ὁ, ἡ. ὁ κακῶς ἐθρεμμένος. καὶ ὁ Κακῶς ζέφων.

Κακοτυχέω, ῶ. εἶμαι κακοτυχὴς, δυσυχῶ. Θεκυδ.

Κακοτυχὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν τύχην ἔχων, δυ- συχὴς, κακότυχος.

Κακοτυχία, ἡ. κακὴ τύχη, δυσυχία.

Κακοϋπονόητος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Δυσέπαφος.

Κακουργέω, ῶ. κακὰ ἔργα, ὅ ἐσι, κακουργίας πράτ- τω, κακοποιῶ, μεταχειρίζομαι κακίας - πανουργίας - δο- λιότητας, ἀπατῶ, βλάπτω, ζημιῶ. π. χ. "Ἵππος τις, ὅσις κλωτᾶ, κτυπᾷ μὲ τὰς ὀπιθίνας πόδας τυ. Ξε- νοφ. Οἰκον. Γ'. 11. "Καὶ ἵππος ὡς καὶ τὸ πολὺ ἐν "κακουργῇ, τὸν ἵππέα κακίζομεν". αὖ ῥίπτῃ κλωτ- σᾷς. Ἐπὶ ἐχθρᾶ ὅσις ἀφωνίζει· ἐρημάνει τόπον τινά. Ὁ αὐτ. Ἑλλην. Ε'. §'. 42. "Καταδρομὰς δὲ ποιή- "μενος ἐκάκουργε τὴν χώραν". Τοιῶτον ᾗ τὸ ἐν Δ'. ἡ. 7. ὄθεν

Κακούργημα, τὸ. ἡ κακὴ-ἀλχεία πρᾶξις, τὸ κακὸν ἔργον, κακοπραγία, κακία, ἀπάτη, ᾗ ἡ πρόξενηθεῖ- σα ζημία.

Κακουργία, ἡ. ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ πολίτευμα τῦ Κα- κούργε, κακία, ἀχρεία πρᾶξις, αὐθάδεια, βλάβη, ζημία, ἀπάτη, δολιότης.

Κακοῦργος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Κακούργως. (κακὸς, ἔργον) ὁ κακὰ ἐργαζόμενος, ὁ κακὰ ἔργα πράττων, ὅσις κάμνει κακά. Κακὸς, ἀχρεῖος, φθορεύς, ἄδι- κος, κακόζοπος, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος, ἀπατηλὸς, δόλιος, παραχοπειὸς, ὑβριςὴς, ἄτιμος, κ. τ. τ. Ξε- νοφ. Ἱέρ. Ι'. 4.

Κακοτεχέω, ῶ. κακῶς ἔχω, κακῶς πάσχω, κακοπα- θέω, εἶμαι εἰς κακὴν κατάσασιν. Κακῶς μὲ μετα- χειρίζεται τινάς. Καπηλεύομαι, βλάπτομαι, ζη- μιῶμαι, καπηλεύομαι. Θυκυδ. ὄθεν

Κακοτυχία, ἡ. τὸ κακῶς ἔχειν - πάσχειν. "Κακυχία "χθονός". Αἰσχύλ. Θήβ. 670. καὶ Πλάτ. Πολ. Ι'. Τὸ, κακὰ πάσχειν ὑπὸ ἀνθρώπων, Φθορὰ - ζημία - βλάβη τόπε - χώρας τινός, ὁπόταν εἰσβάλλει ὁ ἐχθρός· Ἡ ἐν κακῷ πραχθεῖσα κατάσασις ὑσον ἐσωτερι- κῶς, τόσον ᾗ ἐξωτερικῶς (κατὰ τὸ σῶμα) τῦ σώ- ματος· ἄρα, ἀθλιότης, παλαιπωρία, κόρεσις, ἀσθέ- νεια, ἀμέλεια, ἀθεραπευσία, πτωχία, εὐδεία, κ. τ. τ.

Κακόφατις, ιδος, ἡ. ἡ κακὴν φάτιν ἔχυσα, ἡ κα- κοπχῆσα ἢ κακὰ πραφητεύσα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 939.

Κακόφατον, τὸ. τὸ κακῶς ἠχῆν, κακόηχον, ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Κακέμφατον. Λόγος κακὴν σημασίαν πρα- φητείαν ἔχων.

Κακοφημέω, παυτὸν τῷ, Κακολογέω.

Κακοφημία, ἡ. κακὴ φήμη, κακολογία, δυσφημία, ἢ κακὴ εἴδησις ἑέτερος. ἐκ τῦ

Κακόφημος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν φήμην-κακὸν ὄνομα ἔ- χων, δύσφημος, καὶ ὁ κακὴν σημασίαν ἔχων. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ά. 3. Ἐν Ὀδυσ. Β. 35. Ὁ εἰς κακὴν φήμην φέρων τινὰ, κακολόγος.

Κακόφθαρτος, ὁ, ἡ. διόλυ-παντελῶς-εἰς τὸ ἄκρον διεφθαρμένος.

Κακοφθορεὺς, έως, ὁ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 465. καὶ

Κακόφθορος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πολλὰ ἢ παντελῶς φθείρων, βλαβερὸς, ἀναπηφόρος. Νίκανδρ. Θηρ. 795.

Κακόφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ ἀχρεῖον φλοιὸν ἔχων. Νί- κανδρ. Ἀλεξ. 331. "Κόνυζα κακόφλοιος". ἐν τοῖς αὐτῦ σημ. ἢ διαπατὰ-βαρέως μυείζυσα ἢ βρωμῶσα.

Κακοφραδὴς, έος, ὁ, ἡ. (φράζομαι) ὁ κακῶς διανοούμενος - σοχαζόμενος, ὅσις ἔχει κακὸν σκοπὸν εἰς τὸν νῶτον, κακόβυλος, ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ Μωρὸς, ἀ- νόητος. Ἰλ. Υ. 483. "Ὅπυ ἄλλοι ὀφθ' τῦ, Κακολό- γος, ἠρμένον. Ἀπολλών. Γ'. 936. ὄθεν

Κακοφραδία, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 348. ἡ μωρία, ἀνοησία.

Κακοφράδμων, παυτὸν τῷ, Κακόφραδὴς. ἀμφ.

Κακοφρονέω, ῶ. κακῶς φρονῶ, κακῶς ἢ μωρῶς σο- χάζομαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1184. Ἀντίκειται τῷ, Εὐφρονέω.

Κακοφροσύνη, ἡ. κακὴν φρόνημα, μωρία, ἀνοη- σία. ἐκ τῦ

Κακόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ κακῶς φρονῶν - σοχαζόμενος, μωρὸς, ἀνόητος.

Κακοφυὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ κακῆς φυῆς-φύσεως-μορφῆς ἢ αὐξήσεως ὤν. ὄθεν

Κακοφυία, ἡ. ἡ κακὴ φυΐα-φύσις-μορφὴ-αὔξησις.

Κακοφωνία, ἡ. κακὴ φωνὴ ἢ φορὰ αὐτῆς, ἀχρεῖος- ἀῶσος-σκληρὸς ἦχος. ἐκ τῦ

Κακόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ κακὴν-σκληρὰν-ἀῶσον φωνὴν ἢ φορὰν ἔχων. Ἐπίρ. Κακοφώνως, μὲ κακοφωνίαν.

Κακόχαρτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπὶ κακοῖς χαίρων, ὅσις χαί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χαίρεται εἰς τὸ κακὸν τῷ ἄλλῳ. καὶ τὸ Ὑποκείμενον, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ οἱ κακοὶ χαίρονται. Ἡσιόδ. Ἔργ. "Ἐ-"εις κακόχαρτος". τὴν ὁποίαν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι χαί-ρονται νὰ τοὺ βλέπωσιν.

Κακοχράσμων, ονος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Κακοχρήμων, ἐκ τοῦ, χρῆμα. Θεόκριτ. Δ'. 22. πτωχὸς, ἔνδεὴς. κακὸς κατὰ τὰ χρήματα.

Κακοχροέω, ῶ. εἶμαι κακόχροος, κακὸν χρῶμα ἔχω.

Κακόχροια, ἡ. ἀχρεῖον χρῶμα, κακὴ βαφή. ἐκ τοῦ

Κακόχροος, συναλ. ὄχρως, ὁ, ἡ. ὁ κακοῦ χρόα ἔχων. Ὁ κακῆς βαφῆς ὤν, ἄχνιμος, χλωμὸς, ξεχρω-ματισμένος, ξεβαμμένος.

Κακόχυλος, ὁ, ἡ. ὁ κακοῦ χυλοῦ ὤν. Ὁ κακὸν χυλὸν ἐκδίδων.

Κακοχυμία, ἡ. κακὸς χυμὸς, ἡ κατάστασις ἢ ἐπι-σώρευσις τῶν κακῶν χυμῶν.

Κακόχυμος, ὁ, ἡ. ὁ κακοῦ χυμοῦ ὤν. Ὁ κακὸν χυμὸν ἔχων.

Κακόψογος, ὁ, ἡ. ὅσις ἀγαπᾷ-ἢ ἔχει ἰδίωμα νὰ ψέγῃ-νὰ διασύρῃ, ἢ νὰ κακολογῇ τοὺς ἀνθρώπους.

Κακοψυχία, ἡ. δειλία, ἀνανδρεία, ἀκαρδία. Ἀντίκ. τοῦ, Εὐψυχία. ἐκ τοῦ

Κακόψυχος, ὁ, ἡ. μικρόψυχος, δειλὸς, ἄνανδρος. Ἀντίκειται τοῦ, Εὔψυχος.

Κακόω, ῶ. (κακὸς) κακὸν ποιῶ, ἀχρείως ἑτοιμά-ζω-φκιάνω τι. Μέσ. Κακόομαι, κακοπαθέω, κακῶς ἔχω-διάκειμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε. 35. "Ἐκεκά-"κωτο γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος)". Ἐκακοπά-θησεν, ἐπλαμπωρήθη, ἦλθεν εἰς κακὴν κατάστασιν. Ποιῶ τινα δυσχερῆ, προξενῶ εἰς αὐτὸν κακὰ-ζημίας-θλίψεις. Ὀδυσ. Δ. 754. "Γέροντα κάκ' ἐκάκωσε-"νον". Παθητ. καὶ Π. 212. Ἐνεργ. "Θνητῶν κακῶ-"σαι". Καθόλε δὲ αὐτὶ τοῦ, Βλάπτω, ζημιῶ, πα-λαμπρῶ, διαφθείρω, ἀφανίζω, κακῶς καὶ ἀχρείως μεταχειρίζομαι τινά. "Ὅσοι παθόντες εὖ, κακοῦ-"σ' ἐκδίκως". Αἰσχύλ. Προμηθ. 974.

Κακτάμεναι, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ, Κεκακτεμμένα, αὐτὶ, Κεκακτάνε.

Κάκτανε, κατὰ Συγκ. τοῦ Κατέκτανε, ἢ Κατέκτα-νε, ὡς καὶ τὸ, Κάκτεινε, αὐτὶ, Κατέκτεινε. Ἰλ. Ζ. 164.

Κάκτος, ὁ. ἀκανθώδες τι φυτὸν. Θεόκριτ. Ι'. 4. "Ὥσπερ ὅτις ποίμνας, ἃς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν", Ὁρᾶ Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 4. καὶ Ἀθήν. Β'. 27. κατά τινας ταυτὸν ἐστὶ τοῦ, Κινάρα. ἢ τοῦ Λατ. Car-duus, Κάρδος.

Κακύνω, ταυτὸν τοῦ, Κακόω, καὶ Κακίζω. Εὐσεπ. Ἐκ. 251.

Κακχάζω, ταυτὸν τοῦ, Καγχάζω.

Κακχεῦσαι, ἢ, Κακχεῦαι, αὐτὶ, Καταχεῦαι.

Κακώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὄζω) ὁ κακῶς ὄζων-βρω-μῶν, δυσώδης.

Κακωδία, ἡ. κακὴ ὀσμὴ, βρῶμα, δυσωδία.

Κακώλεθρος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν-ὁ διόλε ὄλεθρος. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 496.

Κακώνυμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τοῦ, Δυσώνυμος.

Κακωσις, εως, ἡ. (κακόω) κακὴ μεταχείρισις-παρά-ξις, Κακοφαγία, ἕλκωσις φρόσωπου τινος καλῆς κατα-σάσεως, δυσμορφία, θλῖψις, παλαμπωρία, κακὴ κατά-σασις, ἀθλιότης, ζημία, βλάβη, φθορὰ, νόσος, κ. τ. τ. "Κακώσεως δίκη, δίκης ὄνομα ἐστιν ταῖς ἐπι-"κλήροις κατὰ τοὺς γαμβροὺς, καὶ κατὰ τοὺς παῖδων "τοὺς γονεῦσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐπιζόπουν τοὺς ὑπὲρ τοὺς ὀρ-"φανῶν. Φώτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κάκωσις, δείνωσις, "πεπόνωσις".

Κακωτικὸς, κὴ, κὸν. ἐπιδοτικὸς-ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ ἐφο-ξενήσῃ ζημίαν, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος. Γραμμ.

Καλαβὶς, ἡ, Καλλαβὶς, ίδος, ἡ. εἶδος χορᾶ. Ἀθήν. Ὅθεν Καλαβίδια, τὰ. ἡ ἑορτὴ τῆς Δερεκ-τίδος Ἀρτέμιδος ἐν Λακεδαιμονίᾳ. ᾗ, Καλαβεσαι, χορδίζειν ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ. Ὁ μὲν Παυσανίας (Λα-κων. Γ'. 20.) τὴν πόλιν ταύτην Δέρριον, λέγει, ἐν-θα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος. Ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος ἔχει "Δέρρα, τόπος Λακωνι-"κῆς· τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἢ Δερρεάτης, ἀφ' οὗ "Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν".

Καλαβρίζω, ὅθεν, Καλαβεισμὸς, ὁ. Ζητ. Κο-λαβρίσμα.

Καλαβώτης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἀσκαλαβώτης.

Καλάθιον, τὸ. ᾠδ. Καλαθὶς, ἡ. ᾗ Καλαθίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, Κάλαθος, μικρὸν καλάθι, Καλαθάκιον.

Καλαθισμὸς, ὁ. Ἀθήν. ΙΔ'. εἶδος χορᾶ, ἢ τρό-πος χειρονομίας ἐν τῷ χορδίζειν· πρέπει ὅμως, Κα-λαθίσκος νὰ λέγηται, καθὼς ὁ αὐτὸς ἐν Βιβλ. Θ'. ἔχει, καὶ Πολυδ. Δ'. 105. ᾗ Ἡσύχ.

Καλαθοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καλαθοει-δῶς, ὁ τὸ εἶδος-σχῆμα τοῦ καλάθου ἔχων, ὁ ὡς ὁ κά-λαθος ὤν.

Κάλαθος, ὁ. ὁ ἐξ ὑφῆς καλάμων ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου κυκλοειδῶς πεπλεγμένος κόφινος. (καλάθι, κοφίνιον), τὸ ὁποῖον φέρουσι διὰ χειρῶν βαστάζοντες ἐν αὐτῷ καρ-πούς, ἢ καθ' Ἡσύχ. Σκεῦος γυναικεῖον, εἰς ἔριων πα-ράθεσιν. 2) Ταυτὸν τοῦ, Ψυκτὴρ, Ἡσύχ. ᾗ Ἀγ-γεῖον ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον. Ἔτι δὲ ἡμιμέρος τοῦ ὠὸς (κολώνας). Ἀθήν. Ε'.

Καλαΐνος, ἡ, Καλλαΐνος, ὁ τὸ χρῶμα τῆς λί-θου Κάλαϊς λεγομένης ἔχων. Ὁ ἐστὶν, ὁ θαλάσσιον χρῶμα ἔχων, Καθαροφαίσινος. Λατιν. Venetus, κα-τὰ τὸν Σαλμάσιον Exercit. P. 167. Καθ' Ἡσύχ. "χρῶμα καλλαΐνιον (ὅπερ Καλαϊνὸν, κεῖται) ἔστιν, Αἰγυπτιακῆς τινὸς βαφῆς. Ζητ. Κάλλαια. Παρὰ Μαρ-τιάλῃ τῷ, Calainae, αὐτὶ τοῦ Albae. Οἱ Γραμματι-κοὶ ἑρμήν. τὸ, Κάλλη, ἐξὰ τοῦ, Ἀνθη, ᾗ, Πορφυ-ρᾶ ἱμάτια, φέροντες εἰς μαρτυρίαν ἐξ Αἰσχύλ. τὸ, Ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Ὁ Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Φ. ἀνα-φέρει "Χιτὼν καλλαΐνος" αὐθεντικὸς ἑρμηνεύεσας, ἢ ὁ-ποία ῥῆσις εὑρὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ, ποικίλλον (παρ-δαλόν) τι ἔνδυμα, ὑπὸ κάτω τοῦ ἄλλου φορούμενον, ἐκ τοῦ Κάλλος, παραγόμενον, ὡς καὶ ὁ Μελέαγρος (Ἐπίγραμ. 123.) τοῦ Ἀλέκτωρ "Καλλαΐναν πτερυ-"γων" εἶδε. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει "Κέραμος καλλαΐ-"νης" αὐθεντικὸς ἑρμηνείας. καὶ τὸ πρέπει νὰ εἶναι "Τὰ σκεύη τὰ Ἀλεξανδρειωτικὰ, τὰ καλλαΐνα καλὺ-"μματα", τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Γαλήνος ἐν τῷ περὶ Συνθέσ. Φαρμ. Α'. 5. ὅπου, Τὰ μέλανα, κεῖται. Ὁ Ἀέτιος (ε'. 65.) αὐτὶ τούτου "Τὰ κλαῖνα ὀστρα-"κα" ἔχει. Παρὰ Γαλήνῳ (σύγκρ. αὐστηρ. 9.) Ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ""Ὀστρακον Καλλαΐνον". ὁ δὲ Ἰωαν-νης Λαυρεώτιος ἐν τῷ περὶ Mensibus. p. 46. καὶ 73. ἑρμήν. τὸ, Καλλαΐνος, ἐξὰ τοῦ Venetus, καὶ Σιδη-ρεύβαφος. Παρὰ Διοσκορ. Ε'. 163. εἶναι τὸ, Τερ-βινθίζων, καὶ, Καλλαΐνου χρῶμα, εἰς ᾧ τὸ αὐτό.

Καλαΐς, ἡ, Καλλαΐς, Callais, εἶδος λίθου, θα-λάσσιον ἢ ὑραίνιον χρῶμα ἔχων.

Καλαμάχρωστις, εἶδος ἀχρώστιος (ἀχριάδος) χον-δρῶδες καλάμου ἔχουσα, βάλανος, ἢ ἀβάλανος. Διο-σκορ. Δ'. 31.

Καλαμαδίας, ου, ὁ, ἡ. πλήρης καλάμων, γεμά-τος ἀπὸ καλάμια, Καλαμώδης. Δίων Κάσ. Τόπος "καλαμαδίας".

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καλαμαῖος, αία, αῖον. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάλαμον ἢ εἰς τὴν καλάμην, ἢ ὁ ἐν τῇ καλάμῃ ζῶν-βλαξίβιον. Καλαμαία, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, ἡ καὶ Μαίτιν, καλοῦσι. Θεόκρ. Γ'. 18. ὡς ἡ τοῦ Λιγν. *Mantis oratoria*, ἢ, *religiosa*.

Καλαμάομαι, καλάμας ἢ ἀσάχυας συλλέγω, σαχυλογῶ, σαφυλογῶ, σπερολογῶ. Καθόλου δὲ, μετὰ τὸν σωνῆθη θερισμὸν, ζυγητὸν, καὶ παντὸς ἄλλου σωναχθέντος καρποῦ, σωλάζω τὰ ἐναπολειφθέντα λείψανα αὐτοῦ. "Ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ὀπισρέψῃς καλα- "μήσασθαι τὰ ὀπίσω αὐτῆς". Δευτερον. ΚΔ'. "Καλα- "μώμβλος ὀπίσω ζυγητῆς". Ἡσαΐας ΚΔ'. "Ἐκεῖνος "γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι". Πλύ- ταρχ. Ἀντίγον.

Καλαμάριον, τὸ. Θήκη ἐν ᾗ βάλλομεν τὰς καλά- μας-τὰ κονδίλια. καθόλου δὲ, Γραφείων θήκη, ἐν ᾗ ἐμβάλλονται ὅλα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Ἱερώνυμ.

Καλαμαύλης, ἡ, Καλαμαυλητὴς, ὁ. (αὐ- λέω) ὅστις φυσᾷ-παίζει τὰς ἐκ καλάμων αὐλούς. Ἀθλιῶ.

Καλαμεὺς, έως, ὁ. ὅστις ἀγρεύει (πιάνει) ἰχθύας μὲ τὸ καλαμίδιον. Παγκράτης παρ' Ἀθλιῳ.

Καλαμευτὴς, ὁ. ὅστις θερίζει-κόπτει τὴν καλά- μην, θεριστής. Θεόκρ. Ε'. 111. 2) Ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, καλαμεύς. Ἀνθολογ.

Καλαμεύω, κόπτω-θερίζω τὴν καλάμην, ἢ ἁπλῶς, Τρυγῶ. 2) Ἀγρεύω (πιάνω) ἰχθύας, ψαρεύω μὲ τὸν Κάλαμον.

Καλάμη, ἡ. ὁ μακρὺς καυλὸς, ἤτοι ἡ καλαμιὰ καὶ τὸ ἄχυρον τῆς σπερμάτων-τῆς σταρτῆς, οἷον σίτου, κεγχρῆς, κ. τ. τ. "Οὐκ ἄνευ πυρῶν καλάμης θύουσα τὰ ἱερά". Ἡρόδ. Δ'. 33. Μεταφορ. δὲ, καὶ τὸ Λεύκανον πάντος ῥάγματος· ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν θερισμὸν, οἱ θερισταὶ μόνον τὰς σάχυας θερίζουσι καὶ σωλάζουσι, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὸ ἄκυρον, ἤτοι τὴν καλαμιὰν, τὴν παραπήγνυ- σιν ἀφλύουσιν· ὅθεν καὶ τὸ, Καλαμάομαι, αὐτὶ τοῦ, Σπα- χυολογῶ, σωλάζω τὰ ἐναπολειφθέντα ὑπὸ τῆς θερι- στῶν σάχυα, κ. τ. λ. Οὕτω κεῖται ἐν Ὀδυσ. Ξ. 214. τὸ "Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἶομαι εἰσορόωντα γι- "νώσκειν". ὅπερ τὰ γεγηρακότα σώματα παραβάλλον- ται μὲ τὴν σαχυολογίαν· καθὼς κάλλιστα εἶπε καὶ ὁ Σχολ. "Καλάμην, τὸ γῆρας, τὸ λιλιφανον ὥσπερ τοῦ "σώματος, κατὰ μεταφοράν. --- ὡς γὰρ ὑπὸ τῆς καλάμης "σύεσιν νοήσαι τὸ κάλλος τῆς σπειρομένων καρπῶν, ἕ- "τως καὶ ἐκ τοιούτου σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κα- "τανοῆσαι". ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 222. "---καλάμην "χθονὶ χαλκὸς ἔφυσεν". Καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῆς ἀσαχύου, --- ἀλληγορικῶς, τὰ σώματα τῆς ἀνθρωπείας". Ὁ δὲ Εὐσταθ. σωτομώτερον λέγει· "Κα- "λάμη, Μεταφορ. τὰ σώματα τῆς ἐν πολέμῳ πεσόν- "των, ἢ τὰ ὑπὸ χήρας διεφθαρμένα". Παραβάλ. καὶ τὸ παρ' Αἰσχιν. Ῥητορ. Γ. 10. Τὸ παλαιὸν χρυσί- ον ἐνόμαζεν τὸ λιλιφανον "Ῥῆσι καλάμην" τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα "Σῶμα Ῥήσι, εἶπε". Πλουτ. ς'. 53. "Ἐπὶ καλάμης ἀρᾶν". ἀχαμνίζειν-ἀδυνατίζειν τὸ χωράφιον διὰ τῆς ἀσβακόπτου ἀσπορᾶς, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων αὐτὶ καρπὸν, καλάμην μόνον φέρει. Παροιμ. ὡς ἡ τῆς σωνῆθ. "Βυζάνειν τινὰ ἕως ἂν τὸ κόκκαλον". Λυσίας. Ἀντὶ τοῦ, Λινοκαλάμην, λινάριον, κεῖται παρὰ Καλλιμ. ὅπου ὁ Σχολ. τὸ Πινδάρ. (Πυθ. Δ'. 376.) καὶ, "Λινυργῆσαι τὴν καλάμην", λέγει.

Καλαμηδία, ἡ. ὁ θερισμὸς-τὸ κόψιμον τῆς καλα- μιᾶς, τὸ θέρος, ὁ θερισμός. Ἀπόλεκτ. Β'. 217. ἐκ τῆ

Καλαμηδόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν καλάμην τέμνων, θε- ριστής.

Καλαμήτρια, ἡ, Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ. ἡ καλ- χυλόγος, ἡ σωλάζουσα τὰς σάχυας, ἐκ τοῦ Καλα- μάομαι. Πλούταρχ.

Καλαμηφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλα- μον ζώγουσα. Ἀνάλεκτ. Γ'. 87.

Καλαμηφορεῖν, καλάμην φέρειν. παρὰ Θεμιστ. ΚΓ'. τὴν ἀγοραὶ-τὸ παζάριον τῆς ῥυπαρίας-τῆς σαρτῆς φέρειν.

Καλαμηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ καλάμην φέρων.

Καλαμίζω, φυσῶ τὸν καλάμινον αὐλόν. (παίζω τὸ συραύλιον) συραυλίζω. Ἀθλιῶ. Ις'.

Καλαμίνθη, ἡ, καὶ, Καλαμίνθος, ἡ. (καλὸς, μίν- θα) εἶδος φυτῆς δυώδους, εἰς πολλὰ εἴδη διαιρούμενον. Διοσκορ. Γ. 438. *Mentha, nepeta, nipotella*. Ἔστι δὲ, πότε ὁμοία ἡδυόσμῳ. ὅθεν

Καλαμινθώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ καλαμίνθῃ, ἢ γεμάτος ὑπὸ καλαμίνθου.

Καλάμινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ καλάμης-καλαμιᾶς κα- τεσκευασμένος. 2) Ὁ ἐκ καλάμου κατεσκευασμέ- νος, ὑπὸ καλάμιον, Καλαμίσιος. Ἡρόδ. Ε'. 101. ὡς καὶ, "Καλάμινον πλέγμα". καὶ "Καλάμινος αὐ- "λός". τὸ Συραύλιον.

Καλάμιον, τὸ. ὑποκορισικ. τοῦ Κάλαμος, ἢ Καλά- μη, καλαμάκιον. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, αὐτὸς ὁ Κά- λαμος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Καλαμίς.

Καλαμὶς, ίδος, ἡ. τὸ καλάμι τῆς ψαρίδων, τὸ κα- λαμίδιον, (κάλαμος ἁλιευτικός). 2) Σιδήρεον τὸ ὁποῖον καταόμνυον μετεχειρίζοντο εἰς συγροφὴν (ἐλό- πια) τῆς ζιχῶν. Ἐλέγετο ὅτως, ἐπειδὴ κύφιον, ὅ- μοιον καλάμῳ ἦν. Λατινικ. *Calamistrum*. Ὁ Ἡ- σύχ. αὐτὶ τούτου ἔχει ἔτι, Καμακὶς, Καμαεὶς, καὶ Κάλυξ. Διὰ τοῦτο τῇ ἐργαλείᾳ ἔβαλλον ἔτι καὶ τὸ Στίμμι εἰς τὰ ὀφρύδια. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Καλλίβαν- τες. Παρὰ Σαυεσ. Φαλάκρ. σελ. 65. καὶ 66. εἶναι τὸ, Κάλαμος, ἐργαλεῖον τοῦ κόμης τῆς ζι- χῶν ὑπάρξεως. "Κάλαμόν τινα ἔχουσιν ἀεὶ ἐν αὐτῇ "τῇ κόμῃ ᾧ ξαίνουσιν αὐτὴν, ὅταν ἡ σχολή". καὶ "Ὁ τῷ καλάμῳ καλλύων τὴν κόμην". τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Κοσμάειον τι περὶ τοὺς πλοκάμους, λέγει. 3) Ταυτὸν τῷ, Καλαμάειον. 4) Ταυτὸν τῷ, Καλαμών. 5) Παῦλος Αἰγ. ς'. καλεῖ "Καλα- "μίδας ὑπὸ πτερῶν χηνείων", τὰ ὑπὸ τῆς χηνείων πτερῶν κονδίλια, πρὸς ἐκ τῶν πτερῶν γραφίδας.

Καλαμίσκος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καλάμιον.

Καλαμίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καλαμαῖος. ὅθεν

Καλαμίτις, ιδος, ἡ. ταυτὸν τῷ Καλαμαία. παρὰ Λεω- νίδ. Ταραντινῷ Ἐπιγρ. 65. εἶδος Ἀκρίδος.

Καλαμοβάτας, ὁ. ὅστις φωλεύει μὲ τὸν κάλαμον, ἢ φυσᾷ-παίζει αὐτόν. παρὰ Πλουτάρχ. Χλευαστικόν τι ὑπόθετον τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου, ὅστις ἐφιλονείκει μό- νον διὰ γραφῆς (ἐβόα μόνον διὰ τοῦ καλάμου-κονδίλιου) μετὰ τοῦ Καρνεάδου.

Καλαμογλυφέω, ῶ. κόπτω τοὺς καλάμους, φκιαίνω τὰ κονδίλια. Καλάμους γλύφω.

Καλαμογλύφος, ὁ, ἡ. ὅστις γλύφει-κόπτει-φκιαίνει τὰ κονδίλια διὰ γραφὴν ἁρμόζοντα. καὶ

Καλαμογλυφὶς, ίδος, ἡ. τὸ κονδιλομάχαιρον.

Καλαμογραφία, ἡ. ἡ διὰ τῆς καλάμου γραφὴ, τὸ γράφειν. Μανιὴθ. Δ'. 72.

Καλαμοδύτης, ὁ. εἶδος πτηνοῦ, Αἰλιαν. ς'. 46. τὸ ὁποῖον κρύπτεται εἰς τὰ καλάμια.

Καλαμοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καλά- μης, ἢ τοῦ καλάμου ὤν, ὅμοιος αὐτῷ, πλήρης κα- λάμων.

Καλαμόεις, εσσα, εν. ὑπὸ καλάμου, ἢ πλήρης καλάμων. Εὐσεπ. Ἰφ. Αὐλ. 1038.

Καλαμοκόπιον, τὸ. (ἐχὶ Καλαμοκόπον, ὡς ἡ τὸ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ, Χορτοκόπιον) τόπος (καλαμῶν) ὅπου κόπτουσι τὰ καλάμια. Γεωπον. Β'. 5'. 31.

Κάλαμος, ὁ, τὸ καλάμιον, τὸ ὁποῖον μετακειείζονται εἰς βέλη-εἰς κονδίλια ἀφ' ὧν γεάφιμον (γεαφίδας). εἰς αὐλὸς, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν κεῖται πολλάκις ἡ λέξις αὐτὶ τῶ, Βέλος, Γραφὶς (κονδίλιον), Αὐλὸς, Συραυλι, Συείχξα. Ζήτ. καὶ Δόναξ. 2) Ταυτὸν πῦ, Καλάμη, ὁ τῶ σίτου ὑψηλὸς-μακρὺς καυλὸς, ἀφ' τὸ εἶναι αὐτὸν ὅμοιον πῦ καλάμου. Latin. Culmus. 3) Καὶ τὸ ὀϊζ αὐτῶ γινόμενον ἄχυρον. 4) Ῥάβδος μετρικὴ. 5) Ῥάβδος ἁλιευτικὴ, ἤτοι τὸ Καλαμίδι τῦ φαρέθρου. 6) Ῥάβδος ἰξευτικὴ, ἤτοι ἡ ἰξοβέργα. Καθόλου δὲ, Πᾶν τὸ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον. Μετεχειείζοντο ἔτι τὸν κάλαμον, ὡς καὶ τὴν Καλάμιλλαν εἰς σκέπασμα ὀρόφων, καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ χωρικοί. Ἡρόδοτ. Ε'. 102. "Ἔσαν ἐν τῆσι Σάρδισι οἰκίαι, αἱ μὲν "πλινθίναι, καλάμιναι δὲ ὅσαι δὲ αὐτέων καὶ πλινθίναι "ἔσαν, καλάμῳ εἶχον πᾶς ὀροφάς". Νάξος καλαμος, καὶ, Μεσοκάλαμος, καλεῖται ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῦ καλάμων τὸ ὁποῖον εἶναι γεμάτον ἔσωθεν ὑπὸ ἐντερώνης, ὅπερ ἡ συνήθεια Τσιποκάλαμον λέγει, καὶ ἤτον ὑπόδειον ἀφ' τὸ Βέλη, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, Τοξικὸς, καὶ, Βελίτης, ἐλέγετο ὁ Κρητικὸς. Θεόφρ. Φ. Ἰσορ. Δ'. 12. Cembrus, fruticosus. Λιννᾶ. Ὁ Ἱέρων ἐκλαμβάνει τὸν Γεωμετεικὸν κάλαμον ὡς μέζον $6\frac{2}{7}$. πήχεων. Ζήτ. ἔτι, καὶ, Καλαμὶς, Ἀειθμ. 2. καὶ Κάμαξ.

Καλαμοσεφὴς, ές, ὁ, ἡ, ὁ ἐστεφανωμένος μὲ κάλαμον, ἢ μὲ καλάμιλλαν.

Καλαμοτύπος, ὁ, (τύπτω) ὁ ἰξολὸς, ὁ ἀφ' τῦ ἰξοβέργων τύπτων τὰ πτηνά.

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ, ὅστις ἀφ' τῶ καλάμου φθέγγεται, ὅστις παίζει-φυσᾷ τὸν αὐλὸν, τὴν καλάμιλλαν-τὸ συραύλι.

Καλαμοφθόγγος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐφάλθη-ἐπαίχθη μὲ τὸν αὐλὸν. Λειτοφ. Βάβ. 232.

Καλαμοφόρος, ὁ, ἡ, ὅστις φέρει κάλαμον ἢ καλάμιλλαν. Ζήτ. καὶ ἐν τῦ, Κάμαξ.

Καλαμόφυλλος, ὁ, ὁ καλάμου φύλλα ἔχων. Καλαμόφυλλον δὲ, τὸ φύλλον τῶ καλάμου.

Καλαμόω, ῶ. δεύω μετὰ καλάμων ὃν σπυρτεκαμμένον ὀσῦν, βάλλω σανιδάκια ἢ καλάμια ὁλόγυρα εἰς ἓν τσακισμβόν κάκαλον ποδὸς ἢ χειρὸς, καὶ τὸ δεύω ἀφ' τὰ ἰαθῆναι. Γαλην. ὡς καὶ τὸ, Ναρθηκίζω.

Καλαμοῦσθαι, λέγεται ὑπὸ φυτῦ ὁπόταν ἐκβάλλουσι-βλαστάνουσι ὑποκτῶσι καλάμιλλα, ὁπόταν καλαμόνουσι. Θεόφρ.

Καλαμυρίζω, παρ' Ἀθην. Ζήτ. Κολαβρεύομαι.

Καλαμωδὴς, ταυτὸν τῦ, Καλαμοειδὴς.

Καλαμὼν, ὁ, τόπος ὅπου εἶναι φυτωμένα πολλὰ καλάμια. Καλαμιὰς, ὁ.

Καλαμωτὴ, ἡ. ὁ ἑκατέρωθεν ὡσὰν τὰ χείλη τῦ πλοίου ἐκ καλάμων ἢ ἄλλης τινὸς τοιαύτης ὕλης, γιὰ νὰ μὴ βρέχωνται. Εὐσταθ. καὶ ξαπεζοειδές τι πλέγμα ἐκ καλάμων, ὑφ' τὸ ὁποῖο ἀνακλίθουσι τὰς ὀῆς μετὰ ξύλης σκώληκας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Εἶδος ἐχάρας, ὄπες.

Κάλανδρα, ἡ. ἢ Κάλανδρος, ὁ. Ὀππιαν. Ἰξ'. γ'. 15. εἶδος Κορυδαλλῶ.

Καλαπόδιον, τὸ. καὶ Καλάπους, οδος, ὁ. ταυτὸν τῦ, Καλοπόδιον.

Καλάσιρις, παρ' Αἰγυπτίοις ἐλέγετο ἐῶ μακρῦ λινῶν φόρεμα, ἔχον ὑπὸ κάτω φίντας μικρὰς, ἤτοι Κλῶσια. Ἡρόδοτ. Β'. 81. Ζήτ. Κιθών. Ὁ δὲ Δημόκειτ. παρ' Ἀθην. τὸ θέλει καὶ ὡς Περσικόν.

Καλαυρῖτις λιθάργυρος". εἶδος ἀργυρίτου λίθου ἐν Καλαυρείᾳ εὑρισκόμενος. Διοσκορ. Ε'. 107.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ. ποιμενικὴ τις ῥάβδος μικρὸν ἐκκεκερωθὲν ὑποσκάμβος, ἵνα ἁφάσιν ὑπὸ τὰ τῆς ἀγέλης ὑποσκιρτήματα· κατ' ἄλλους δὲ, κατὰ τὸ ἕτερον μέρος (ὑπὸ τὸ αὐτὸ μέρος) ῥοπτὸν-κύρτωμα ἔχουσα, ὡς ἡ τῶν νεῶν ποιμένων Σκαβολέκα, καλαμβύη. Ἰλ. Ψ. 845. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 974.

Καλέσης, ὁ. παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. αὐτὶ, Κασᾶς.

Κάλεσις, εως, ἡ. Διον. Ἀλ. Δ'. 18. Ζήτ. ἐν τῦ, Κλῆσις.

Καλέεσκον, ες, ε. Ἰωνικ. Παραπατ. τῦ Καλέω.

Καλεσίχορος, καὶ, Καλεστίχορος, ὁ προσκαλῶν-διεγείρων εἰς τὸν χορόν. Ὀρφ. Ὕμν.

Καλέω, ῶ. Μ. έσω, καὶ Ποιητ. έασω, Ἀττ. Καλῶ. Μέσως, Καλέσμαι, Ἀόρ. Ἐκάλεσα, Ποιητ. Κάλεσσα. Μέσ. Ἀόρ. Καλεσάμην. Παρακ. Κέκληκα. Μέσ. Κέκλημαι. Ἀόρ. Ἐκλήθην. Μέλ. Κληθήσομαι. καὶ ὁ Β'. Κεκλήσομαι. Ἰωνικ. Παρατ. Καλέεσκον. ὅθεν τὸ Λατ. Calo, Calare. καλῶ, λέγω ὀνομάζω, φωνάζω τινὰ εἰς τὸ ὄνομά τε, δίδω ὄνομα εἰς τι ἀγαλμα. Ἐγκαλῶ-φέρω τινὰ εἰς τὸ κειτήειον. Προσκαλῶ ἢ παρακαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξαπεζαίμν. Μηνύω τινὰ νὰ ἔλθῃ φῶς μέ, ὡς καὶ τὸ Μεταπέμπομαι· ἢ καθὼς ὁ κειτὴς μηνύει τινὰ νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὸ κειτήειον. (ἡ συνήθεια φυλάττει ὅλας παύτας τὰς σημασίας). Παρὰ Ποιηταῖς παθητικῶς ἐκλαμβάνεται καὶ αὐτὶ τῦ, Εἶναι, Εἰμὶ, Ὑπάρχ. Ἰλ. Δ. 61. "Σὴ παρέκοιτις κέκλημαι". Ἡσίοδ. Ἔργ. 141. 122. καὶ 715. Θεογον. 410. Καλλίμαχ. Ὕμ. εἰς Δία 20. καὶ εἰς Δῆλον, 131. "Μόνος ἐν "ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι".

Κεκλήμεναι, Ποιητ. αὐτὶ, Καλεῖσαι, ὡς ἐκ τῦ Κάλημι. Ἰλ. Κ. 125. ὅθεν, Καλήμβους, αὐτὶ, Καλάμβους, τὸ ὁποῖον καὶ ἀμφιβάλλεται, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Παθητικὸν, ὁ σχηματισμὸς τύπτει εἰς μῖ, δηλ. διείσκεται.

Καλήμερος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς, δυτυχεῖς ἡμέρας ἔχων. Ἀνθολ. ὃ ἐστὶν, Εὐτυχὴς.

Καλήτωρ, ορος, ὁ. ὅστις καλεῖ, προσκαλεῖ, φωνάζει τινὰ νὰ ἔλθῃ. Calator, Λατ. ἢ φωνάζει ὀφὲς σιωπέλουσιν. Ἰλ. Ω. 577. "Ἐς δ' ἀγαγον κήρυκα καλήτορα "τοῖο γέροντος". ὅπῃ ὁ Σχολ. φησὶν "Ἐπιθετικῶς "τὸν κήρυκα (καλήτορα) ὑπὸ τῦ βιᾶν καὶ συγκαλεῖν "τὸν ὄχλον". τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητὴς κατωτέρω ἐν σίχ. 701. "Ἀσυβεώτιλλα" λέγει, ὑπὸ τῦ ἐν τῷ "Ασυ βιᾶν.

Καλιὰ, ἡ. (κάλον) ξύλινος κατοικία. Ἡσίοδ. Ἔργ. 503. ἢ Σιτοδοχεῖον, σιτοφυλακεῖον. ὡς ἐν σίχ. 301. καὶ 307. ὡς καὶ Ἀρτεμίδ. Β'. 29. ὀνομάζει. παύπα, Σιρὸς, Κατάπυος, καὶ Καλιάς. Ἐπὶ θεῶν, αὐτὶ τῦ, Σπήλαιον, ναὸς, ἱερὸν τέμενος, (ξύλινα τινα τειχοποιήματα ἀγάλματα θεῶν). Ἐπὶ δὲ Ὀρνίθων, αὐτὶ τῦ, Ὀρνίθιος οἰκίσκος, Κύρτα, νοσσιὰ, φωλεὸς. Ἡρόδοτ. ὅθεν

Καλιάς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῦ, Καλιά. Διαιτήσ. Ἀλιεικ. Β'. 57. Sacellum, Capella.

Καλίδιον, τὸ. μικρὰ καλιά. Ὑποκορ.

Καλίκιοι, οἱ. παρὰ Πολυβ. Λ. 36. τὸ Λατινικὸν Calcei, παπύτζια, ὑποδήματα κοινά. Ζήτ. Κάλτιες.

Καλινδέω, ῶ. ταυτὸν τῦ, Ἀλινδέω. καὶ τῦ διχρόνου Κυλινδέω. Ξενοφ. Κυρεπ. Α'. δ'. 5.

Κάλινος, ίνη, ινον. (κάλον) ξύλινος. Λυκόφρ. 428. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καλινοὶ, δεσμίδες.

Καλίς, ὁ. ἡ Κάλις, ὁ. ταυτὸν τῦ, Κύφων, καὶ Δισ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Δεσμωτήριον. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Αἰσχιν. Πλάτ. 476. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κάλιον, βακτηρίδιον, καὶ, Καλιῶσαι, παίξαι.

Κάλλαια, τά. οἱ πώγωνες, ἤτοι τὰ γένεια τῆς ἀλεκτρυόνων, (τὰ λέπια, τὰ χαρακτήρια τῶν πτερύγων) Palea, Λατιν. Αἰσχιν. Ζ. Ἰσοκρ. Θ'. 49. Αἰσχιν. Ἱππ. 495. σύνεισκεται ἐτι καὶ, Κάλλεια, ἐκ τῆς Κάλλος, παρ' Αἰλιαν. ὅς τις ἔτι ἅπαξ ἐν Ε', 5. Κάλλη, ἔχει. Σημαίνει ἔτι καὶ τὰ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ τὰ κυρτὰ πτερὰ τῆς ὑρᾶκος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Καὶ παῖ τὸ πορφυροειδὲς χρῶμα, εἴνοι δὲ τὰ ποικίλα καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, χρῶμα καλαΐνον (γρ. καλλαΐνον). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μύρου. "Καλλαί, τὰ βαπτὰ ἕεια".

Καλλαΐνος. Ζήτ. Καλαΐνος.

Καλλαρίας, ὁ. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 105. πινυτὸν παῖ, Γαλλαείας, εἶδος ἰχθύος. Μπακαλὰς, Κόπανος, Gadus Morhua. Λιν.

Καλείβομαι, κατ' ὀπτ. αὐτὶ, Καπηλείβομαι.

Καλλίας, ὁ. (κάλλος) πινυτὸν παῖ, Πίνδαρος, (μαίμᾶ), παρ' Ἀθηναίοις, ὡς λέγει Δείναρχ. "Οἱ "τὰς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις ἔφεντες". παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Καλλίαρ, ἐλέγετο. Ἐπὶ τῆ λέξει πάντη παίζει ὁ Πίνδαρ. ἐν Πυθ. Β'. 132.

Καλλιβλέφαρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ ἤτοι ὡραῖα βλέφαρα ἔχων. "Τὸ καλλιβλέφαρον" ὑπακουμ. Φάρμακον, τὸ ποιοῦν ὡραῖα τὰ βλέφαρα, ἤτοι ὡραίαν βαφὴν εἰς αὐτὰ διδόν. Γαλην.

Καλλιβόας, ᾱ, ὁ. ὁ καλῶς βοῶν-ἠχῶν. "Αὐλὸς "καλλιβόας". Αἰσχιν. Ὀρν. 682.

Καλλίβοτρυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς βότρυς φέρων. "Νάρκισσος καλλίβοτρυς". Σοφοκλ.

Καλλίβωλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν-καρποφόρον βῶλον-ἔδαφος γῆς ἔχων. Εὐειπ. Ὀρέσ. 1382.

Καλλιγάληνος, ὁ, ἡ. ἡ καλῇ γαλήνῃ ἔχουσα, ὅ ἐστιν, ἥμερον, χαρίεν, ὡραῖον, ἥσυχον καὶ θελκτήριον πρόσωπον. Εὐειπ. Τραχ. 837.

Καλλιγένεια, ἡ. τὸ Ἑλλην. τὰ Καλλιγήνης. ἡ ἀπὸ ὡραίᾳ-καλῇ γῆνες τὴν καταγωγὴν ἔχουσα, ἢ ὑπὸ καλῆς γυναῖκα ὖσα, καλλιγηνημένη, καὶ ἡ καλὰ καὶ ὡραῖα γῆνῶσα. παρὰ Πλουτάρχ. λέγεται ἡ Δήμητρα, κατ' ἄλλες δὲ, ἡ Γῆ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. παραβάλ. μετὰ τῆ Αἰσχιν. ἐν Θεσμοφ. 306.

Καλλιγένθλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ καλῆς γηθλης (γήνας) ὤν, ἢ ὁ ὡραῖα-καλὰ παιδία, γηνῶν-ἔχων. Πρόκλ. Ὕμν.

Καλλιγέφυρος, ὁ, ἡ. ὁ καλῇ-ὡραίαν γέφυραν ἔχων. Εὐειπ. Ῥῆσ. 348.

Καλλίγλουτος, ὁ, ἡ. ὁ καλὲς-ὡραίας γλουτὰς (κωλομέρεια) ἔχων. Νίκανδρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρ. 33.

Καλλίγονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ καλῆς γόνε, γήνες ἢ γηνέσεως ὤν. πινυτὸν παῖ, Καλλιγένθλος.

Καλλιγραφέω, ῶ. καλῶς-ὡραίως γράφω ἢ ζωγραφίζω. 2) Καλλωπίζω-ὡραΐζω τὸ ἀγόσωπον, μυθιόω, φιλοσοφέω. ὅθεν

Καλλιγραφία, ἡ. τὸ καλῶς-ὡραίως γράφειν. καλὲς-εὔμορφον γράψιμον. καλὴ γραφή. 2) Ψιμυθισμός.

Καλλιγράφος, ὁ, ἡ. ὅστις καλῶς-ὡραίως γράφει, ἢ ζωγραφίζει. ἐξαίρετως λέγεται ὅστις αὐτιγράφει τὰ βιβλία.

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ. ὁ ὡραίας γυναῖκας-εὔμορφα κεφάσια ἔχων. "Ιλ. Β. 683.

Καλλίδενδρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ-ὡραῖα δένδρα ἔχων.

Καλλιδύνης, ες, ὁ. ὁ καλὰς δίνας ἔχων. ὁ ὡραίως ῥέων, ἢ ὡραῖα ῥεῖθρα ἔχων. Εὐειπ. Ἡρ. 368.

Καλλίδιφρος, ὁ, ἡ. (δίφρος) ὁ καλὸν-ὡραῖον δίφρον (ἁμάξι, ἢ κάθισμα ὅπ τῆς ἁμάξης) ἔχων, καὶ δι' αὐτῆ ἁμαξεύων. Εὐειπ. Ἐκ. 467.

Καλλιδύναξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ καλὲς-ὡραίους δύνακας ἔχων. καὶ ὁ καλῶς ὀρχούμενος τὴν δονάκων ὑμνῳδίας. Εὐειπ. Ἑλ. 499.

Καλλιέθειρα, ἡ. ἡ καλῷ κόμῃ, καλὰ-εὔμορφα μαλλιὰ ἔχουσα.

Καλλιέλαιος, ὁ, ἡ. ὑπακουμ. Ἐλαία, καλὴ-ἥμερος-καρποφόρος ἐλαία. Ἀντίκειται παῖ, Ἀγριέλαιος. 2) Ἐπιθετ. ὁ, ἡ. ὁ καλὸν καὶ πολὺ ἔλαιον ἔχων· ἐκδίδων.

Καλλιέπεια, ἡ. τὸ καλῶς ὁμιλεῖν-χαράττειν-ψάλλειν-ἐκ τῆ

Καλλιεπὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅστις ὁμιλεῖ-χαράττει-ψάλλει πολὺ εὔμορφα. Αἰσχιν. Θεσμ. 49. καὶ 60.

Καλλιεπέω, ῶ. (καλὸς, ἔπος) ὁμιλῶ μὲ εὔμορφα λόγια, μὲ ὡραίας καὶ εὐθηρὰς λέξεις. καλῶς ὁμιλῶ. "Κεκαλλιεπημένοι λόγοι". αὐτὶ τῶ, Κεκαλλωπισμένοι. Πλάτ. Παρὰ Θουκυδ. ς'. 83. ὅπε νῦν "Καὶ ἐκ ἄλλω ἐπόμεθα", κεῖται, εἰς εὖα ὀρθὸν αὐτίρρησιν σύνεισκεται ἡ ἀληθὴς χρῆσις "Καὶ ε' καλλιεπήμεθα". τὸ Μέσ. αὐτὶ, Ἐνεργητικῆ.

Καλλιεργέω, ῶ. καλῶς-ἡ ὑπηρεσίως ἐργάζεμαι-δηλοῦω, ὡραῖον ἔργον ποιῶ-ἐξεργάζομαι. Καπηγινοῦμαι εἰς τὸ νὰ κάμωτι εὔμορφον.

Καλλιεργία, ἡ. ἡ ὡραία-καλὴ καὶ ὑπηρεσία ἐργασία.

Καλλιεργὸς, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν ἔργον ἐξεργαζόμενος· ὅστις καλλιεργεῖ, ὑπηρεσίως ἐξεργάζεται τι.

Καλλιέργος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶς καὶ ὑπηρεσίως ἐξεργασθείς.

Καλλιερέω, ῶ. (καλὸν, ἱερὸν), καλῶς τὰ ἱερὰ ποιῶ. Λέγεται ὅπ θυσίας, ὁπόσε αὖτ εἶναι δικαίως τὰς θεὰς, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐνυδρίοις τῶ ζώω διεισκόμβια σημεῖα ὑποδεικνύουσιν, ὅτι εἶναι σύμφωνα μετὰ τῆ ὑπηρεσήματος, ὅ ἐστι, εἶναι κατὰ σκοπὸν, ὡρὲς ὠφελες καὶ εὐτυχίαν. Μετὰ Ἀπαρεμ. Ἡρόδ. ς'. 76. "Ἀπικόμενος δ' ὧν ὁ Κλεομβρότος ὅπ τὸν ποταμὸν "(Ἐρασῖνον), ἐσφαγιάζετο αὐτῶ· ὡς δ' γὰρ ἐδέ-"μως ἐκαλλιέρει διαβαίνειμιν". Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 22. "Τῆ δὲ ὑστεραίᾳ θύσαντες ἐκαλλιέρησαν". ἦγινεν καλὰ τὰ ἱερά. Λέγεται καὶ Μέσως. ὅθεν

Καλλιέρημα, τὸ. πινυτὸν παῖ, Καλὰ ἱερά. ἡ εὐτυχίαν καὶ ὠφελες ἐμφανίουσα θυσία. Εὐσεβὴς θυσία.

Καλλιζυγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν ζυγὸν ἔχων, ὁ καλῶς ἐζευγμένος. Εὐειπ. Ἀνδρ. 227.

Καλλίζωνος, ὁ, ἡ. ὁ καλῷ ζώνῃ ἔχων. ὁ καλῶς-εὐμερφα ἐζωσμένος. Ἰλ. Η. 138.

Καλλιθέμεθλος, ὁ, ἡ. (θέμεθλον) ὁ καλὸν θεμέλιον ἔχων ὁ καλὰ (εὔμορφα) θεμελιωμένος.

Καλλίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-ὡραίας τρίχας-μαλλιὰ ἔχων. ὅπ Προβάτων ἐν Ὀδυσ. Ι. 336. καὶ ὅπ Ἵππων. Ἰλ. Ψ. 525.

Καλλιθυτέω, ῶ. καλῶς θύω, ἀγοσφέρω καλῷ-ὡραίαν τινα θυσίαν. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 224. ὅπ Κάσσης.

Καλλίθυτος, ὁ, ἡ. ὅστις καλῶς-ὡραίως ἢ εὐτυχῶς ἐθυσίασε, ἢ ἐθυσιάσθη, καλοθυσιασμένος. Εὐειπ. "Καλόθυτος βωμός". ὅπ τῆ ὁποίω ὡραῖαι θυσίαι φέρονται-τίθενται.

Καλλικαρπέω, ῶ. καλὸς-ὡραίως ἢ πολλὰς καρπὸς φέρω.

Καλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καλλικαρπία, ἡ. τὸ φέρειν ἢ βαστάζειν καλὲς-ὡραίας καρπούς. ἡ εὐτυχὴς καρποφορία, ἢ ἡ ὡραιότης τῆς καρπῶν.

Καλλίκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς-ὡραῖος ἢ πολλὸς καρπὸς φέρων. Πλάτ. Περ.

Καλλικέλαδος, ὁ, ἡ. καλῶς κελαδῶν-ἠχῶν. ὁ καλὸν-νόσιμον κελάδημα ἔχων, εὔφωνος.

Καλλικέρως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) ὁ καλὰ-ὡραῖα κέρατα ἔχων, καλῶς κερατωμένος.

Καλλικοίτη, ἡ. Ἀεισμίν. Α'. 12. κεῖται ὡς ἐσιαστικὸν τῦ

Καλλίκοιτος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶ κοίτην ἔχων. ἀμφ.

Καλλίκομος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς κόμης φέρων ἢ ἔχων.

Καλλικολώνη, ἡ. ὡραῖος λόφος, ὄνομα τόπυ ὑψηλῦ, ἐν Ἰλ. Υ. 53.

Καλλίκομος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶ-ὡραίαν κόμην ἔχων. Ἰλ. Ι. 449.

Καλλικοτταβέω, ῶ. καλῶς κοτταβίζω, ἢ κατὰ τῦτο νικῶ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν.

Καλλίκρεας, ατος, τό. καλὸν-νόσιμον κρέας. ἀμφ. ὁ Θεόφιλ. Πρωτοπαθ. μετεχειρίσθη τῦτο ἀντὶ τῦ, Μεσεντέριον.

Καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν-ὡραῖον κρήδεμνον ἔχων. Ὁδυσ. Δ. 623.

Καλλίκρουνος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς κρήνας-πηγὰς ἔχων. "Δίρκη καλλίκρηνος". Νικήτ. Χρον. Γ'. ά.

Καλλίκτυπος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν κτύπον-ἦχον ἔχων. ὁ καλῶς ἠχῶν. Εὐσεπ. Βάκχ. 129.

Καλλιλεκτέω, ῶ. (καλλίλεκτος) ταυτὸν τῷ, Καλλιλεγέω. Σέξτ. Ἐμπ.

Καλλιλεξία, ἡ παρ' Ἡσυχ. Συμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. καὶ Σχολ. Ἀεισοφ. Θεσμ. 52. ταυτὸν τῷ, Καλλιέπεια.

Καλλιλογέω, ῶ. καλῶς ὁμιλῶ-ἐκφράζομαι, καλὰς λόγυς λέγω. Μέσως. εὔμορφα καὶ ἐπιδεῶς ἢ ἁρμοσθῶς καὶ ἁρμοδίως ὁμιλῶ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Η'. 37. κεῖται μετὰ τῦ, Εἰρωνεύεσθαι, καὶ σημαίνει τὸ, Ὁμιλῶν ὡραίως καὶ καλὰς λόγυς ὑποκρίπτομαί τινα τὴν κακλιὼ ἢ ἀλήθειαν αὐτῆς ἐννοιαν ἢ σημασίαν. ὃ ἐστὶ, Μὲ νόσιμον-μὲ εὔμορφον ζόπον ὑβρίζω-περιπαίζω, κ. τ. τ.

Καλλιλογία, ἡ. καλὴ-γλυκεῖα-νόσιμος ὁμιλία-ἔκφρασις-φορά, Εὐγλωττία.

Καλλίμηρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-ὡραίας μηρὰς ἔχων. ὅστις ἔχει εὔμορφα μηρά.

Καλλίμορφος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν-ὡραίαν μορφὴν ἔχων, Εὔμορφος. Εὐσεπ. Ἡράκλ. μαν. 925.

Κάλλιμος, ὁ, ἡ. (κάλλος) Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Καλός. Ὁδυσ. Λ. 639. "Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος ἔρος". Πρῶτα κωπηλασία, μετέπειτα δὲ καλὸς ἀὴρ μος, ὅπερ εἰς Παροιμίαν ἐλθὸν, συμαίνει τὸ, Πρῶτα κόπος, ἔπειτα ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις. Ὁδυσ. Δ. 130. "Κάλλιμα δῶρα". λίαν καλὰ, κάλλιστα.

Καλλίναος, ὁ, ἡ. (ναῦς) ὁ καλῶς πλέων-ἔχων. ὁ ὡραῖον-δύσκολες ὕδωρ ἔχων. Εὐσεπ. Ἄλκ. 589. Μηδ. 835. Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 1228. "Πηγὴ Κρηνὴ καλλίναος". καλὰ νάματα ἔχουσα.

Καλλίνικος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν νίκην ἔχων. ὅστις καλῶς ἐνίκησεν, ἢ νίκην καλὴν ἀπέκτησε. καλὸς νικητής. "Τὸ καλλίνικον" ἡ καλὴ νίκη. Εὐσεπ. Βάκχ. 1150. Μηδ. 44. "Καλλίνικον ᾠδὴν ἐπάειδε χορῷ". νικητικὴν. Ἡλέκτ. 865. "Στέφεως καλλίνικος". νικητικὸς, τῆς νίκης.

Καλλιοινία, ἡ. ἡ ὡραιότης-καλωσυνὴ τῦ οἴνυ. Γεωπονικ.

Καλλιόνυμος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν-ὡραῖον ὄνομα ἔχων.

Καλλιοπάρθενος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς παρθένυς (εὔμορφα κοράσια) ἔχων. καὶ ὁ καλὸς-καθαρὸς ἢ ὡραῖος ὡς ἡ παρθένος (εὔμορφος ὡς τὸ κοράσιον) = Ἐπίθετον τῆς, Δέρης, καὶ, Ῥοαῖ, παρ' Εὐσεπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1574. Ελεύ. 1. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Καλὴ-ὡραία-καθαρὰ παρθένος.

Καλλιπε, κατὰ συγκοπ. τῦ Καπέλιπε, ὡς καὶ τὸ, Κάλλιπον, Κάλλιπες. Ἰλ. Μ. 92.

Καλλιπέδιλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ πέδιλα ἔχων. ὅστις ἔχει εὔμορφα παπούτσια. Ὁμηρ. Ὕμ. Ἑρμ. 57.

Καλλίπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν πέπλον ἔχων. Ἐπίθετον τῆς Γυναικῶν, τῆς καλὸν ἐπανωφόρεον ἐχόντων, καλῶς ἐνδεδυμένων, καλοφορεμένων. Πίνδαρ.

Καλλιπέτηλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ πέτηλα-φύλλα ἔχων. Ἐπιχαρ.

Καλλίπηχυς, εως, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς πήχεις (εὔμορφα Μωράτσα) ἔχων. Εὐσεπ. "Καλλίπηχυς βραχίων".

Καλλιπλόκαμος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-ὡραίας πλοκάμυς ἔχων, ἢ ὁ καλῶς-ὡραίως πεπλεγμένυς-ἐσολισμένυς αὐτὰς ἔχων. Ἰλ. Ξ. 325.

Καλλίπλουτος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ-ὡραῖα πλούτη ἔχων. ὁ ἐσολισμένος μὲ καλὰ πλούτη. Πίνδ. Ὀλ. ΙΓ'. 159.

Καλλίπνοος, ὁ, ἡ. καὶ Σωκαλ. ἵππος, ὁ, ἡ. (πνοὴ) ὁ καλῶς πνέων-φυσῶν. ὁ καλῶς ἐκπνέων-βώλους ἀφίζων, καλὸν ἦχον ἐκδίδων. ὡς "Αὐλὸς καλλίπνους". Ἀθήν.

Καλλίπολις, εως, ἡ. καλὴ-ὡραία-εὔμορφος πόλις, παρὰ Πλάτ. Πολ. Ζ'. ὅπυ νῦν "Καλλίπολις" κεῖται. ὡς Ἐπίθετ. ὁ καλὰς-ὡραίας πόλεις ἔχων.

Κάλλιπον, κατὰ Συγκ. ἀντὶ τῦ, Κατέλιπον.

Καλλιποτάμιος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-ὡραίους ποταμὺς ἔχων. ἢ ὁ ἀπὸ καλῶν ποταμῶν ὤν. Εὐσεπ. Φοίν. 648. "Καλλιποτάμων ὕδατος νοτὶς Δίρκας".

Καλλιπρόβατος, ὁ, ἡ. (πρόβατον) ὁ καλὰ-ὡραῖα πρόβατα ἔχων.

Καλλιπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν-ὡραῖον εὔμορφον πρόσωπον, ἢ καλὴν θεωρίαν ἔχων.

Καλλίπρωρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν-εὔμορφον πρῶραν ἔχων.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔχων, ὑπὲρ πλείων. ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπων παυτὸς τοῦ, Καλλιπρόσωπος.

Καλλιπτόλεμος, ὁ, ἡ. καλὸς-ἀνδρεῖος πολεμιστής. ἀμφ. Αὕτη ἡ λέξις ἔκειτο ποτὲ ἐν Ἐπιχάρμ. Ἀνάλεκτ. Β'. 147. "Καλλιπολέμων" ὅπου νῦν διὰ διφθόγγου "Κάλει πτολέμων" ἔσαται.

Καλλίπυγος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν-ὡραίαν πυγὴν, ἢ καλὰς γλουτὰς ἔχων.

Καλλίπυργος, ἡ, Καλλιπύργωτος, ὁ, ἡ. (πυργόω) ὁ καλῶς πυργωμένος, ἢ καλὰς-διαπρεπεῖς πύργους, ἢ καλὰ τείχη ἔχων· καθόλου δὲ, σεμνὸς-ὑψηλός. Εὐριπ. Βάκχ. 1200. "Καλλίπυργον "ἄστυ". καὶ Λεσχοφ. Νηφ. 102. "Σοφία καλλίπυργος". αὐτὶ τοῦ, Ὑψηλή.

Καλλίπωλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς-ὡραίους πώλους ἢ ἵππους ἔχων. Πίνδαρ. Ὀλ. 1Δ'. 2.

Καλλιρρέεθρος, ὁ, ἡ. (ῥέεθρον, αὐτὶ, ῥεῖθρον) καὶ

Καλλίρροος, καὶ Σωμαλ. Καλλίρρεις, ὁ, ἡ. καὶ, Καλλιρόη, ἡ. ὁ καλῶς ῥέων, ὁ καλὸν ῥεῦμα, ἢ καλὰ ῥεῖθρα ἔχων. Ἰλ. Β. 752. Μ. 32. Ὀδυσ. Ε. 441. Γράφεται καὶ Καλίρροος.

Καλλιρρημονέω, ῶ. παυτὸν τοῦ, Καλλιλογέω.

Καλλιρρημοσύνη, ἡ. παυτὸν τοῦ, Καλλιλογία. παρὰ Λυκιαν. καὶ αὐτὶ τοῦ, Κομπασμὸς, μεγαλιγορία. ἐκ τοῦ

Καλλιρρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα) ὁ ὡραίως ὁμιλῶν. ὁ καλὰ ῥήματα, καλοὺς λόγους, καλὰς ἐκφράσεις ἀγοφέρων.

Καλλίρροος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Καλλίρους.

Καλλισθενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν σθένος ἔχων, διναπὸς.

Καλλισάδιος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν σάδιον ἔχων. Ἐπίθετ. τοῦ Δρόμου. Εὐριπ. Ἰφ. 437.

Καλλισεῖον, τὸ. (καλλισέβω) τὸ βραβεῖον τῆς ὡραιόπατος, τοῦ ὡραίου (κατὰ τὸ ἠθικὸν) τῆς ἀρετῆς-τῆς ἀγαθοπρεπείας. Καλλισεῖα, τὰ. ἢ ἡ ὠδὲ ὡραιόπατος ἔρεις ἢ φιλοτεκνία.

Καλλίσευμα, τὸ. τὸ βραβεῖον ἢ ἡ ἀποτίμησις τῆς ὡραιόπατος, τὸ νὰ εἶναι τινὰς κατὰ τὴν εὐμορφίαν ἀνώτερος ἄλλου τινός. αὐτὶ τοῦ, Κάλλισις, ἴση, ἴσον. Εὐριπ. Φοίν. 223.

Καλλισεύω, παυτὸν τοῦ, Κάλλισος, Καλλίστη εἰμί. εἶμαι ὁ ὡραιόπατος-εὐμορφόπατος. ἔτι ἢ μετὰ Γενικ. παρ' Ἡροδότ. "Ὅπου καλλισευομένη Πιερίη, μέσσιος "ἕδρη". ὅπου ἡ Πιερία, ἐκεῖ ἢ ὁ κάλλιστος τῆς Μούσης ἕδρος. Εὐριπ. Βάκχ. 405. "Δῶρα ἃ καλλι"σθένεια τῆσδε νηὸς". Μιλ. 946. τὰ ὁποῖα δῶρα νομίζονται τὰ κάλλιστα.

Κάλλιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθ. τοῦ, Καλὸς. Ποιητικὸν καλός. πολλὰ καλός.

Καλλιστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος, στεφάνη) ὁ καλὸν στέφανον, (στεφάνι, κορώνιον) ἔχων. καὶ ὁ καλὰ Τείχη, ἢ ἀνθεχαρακώματα ἔχων. 2) Ἐπίρρητ. ἐκαλλιστεφάνως ἢ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ποτὲ μὲν Ἀγριελαΐα, ἀφ' ἧς ἐλάμβανον τοὺς στεφάνους. Ἀελιαν. Ποικιλ. 52. απμ.

Καλλισφύρια σῦκα". εἶδος σύκων τὸ εἶδος τῆς σφυρίδος τῆς καλυμμένων κυδωνίων ἔχοντα. Ἀθηναί. Γ'.

Καλλισφυρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ-ὡραῖα σφυρὰ ἔχων. Ἡσίοδ. Θεογν. 526. Ἰλ. Ι. 553.

Καλλιτεκνία, ἡ. τὸ ἔχειν ἢ γεννᾶν ὡραῖα-καλὰ παιδία. ἐκ τοῦ

Καλλίτεκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον, καλὸς) ὅστις ἔχει ἢ γεννᾷ καλὰ-ὡραῖα παιδία.

Καλλιτεχνέω, ῶ. καλῶς-εὐμορφον τέχνην ἐξεργάζομαι. (εὐμορφα δηλόω.)

Καλλιτέχνης, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Καλλίτεχνος. Ἀνακρ. ΙΗ'.

Καλλιτεχνία, ἡ. ἡ, ὑπερδιότης ἢ ὡραιότης τῆς τέχνης, ἢ τοῦ ὡραίως ἐξεργασθέντος πράγματος.

Καλλίτεχνος, ὁ, ἡ. (τέχνη) ὅστις ἐξεργάζεται-δηλόει τι πολλὰ ὡραίως. ὁ καλῶς τέχνην (δηλόν) ἐξεργαζόμενος. Σχόλ.

Καλλιτόκος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶς γεννῶν, εὔτοκος. καὶ ὁ καλὰ-ὡραῖα παιδία-τέκνα-γεννήματα ἔχων.

Καλλίτοξος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰν-ὡραῖον τόξον ἔχων. Εὐριπ. Φοίν. 1168.

Καλλιτράπεζος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν-ὡραίαν-λαμπρὰν (μὲ πλουσιοπάροχα φαγητὰ) τράπεζαν ἔχων. Ἀθήν.

Καλλίτριχος, ὁ. παυτὸν τοῦ, Καλλίθριξ. ὁ καλὰς τρίχας ἔχων ἢ ποιῶν. Διοσκορ. Α'. 179.

Καλλίφαρος, ὁ, ἡ. ὁ ὡραίως ἐνδεδυμένος. ἀμφ. Ἴσως, Καλλίφορος.

Καλλιφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν φέγγος-φῶς ἔχων. ὁ ὡραίως φωτίζων. Εὐριπ.

Καλλίφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν φθόγγον ἔχων.

Καλλίφλοξ, γος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶς φλογίζων, ὡραίως καίων ἢ φωτίζων, ὁ καλὴν φλόγα ποιῶν-ἔχων. Σποδίδων. Εὐριπ. Ἰων. 706. "Πέλανον καλλίφλογα "δὴ πυρὶ παθαγνίσας". αὐτὶ τοῦ Πεζῷ Καλλιεροῦντι.

Καλλίφυλλον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Καλλίτειχον καὶ Ἀδίανπον, εἶδος χόρτου. καὶ Οὐδέτ. αὐτὶ τοῦ, Καλὸν φύλλον. ἐκ τοῦ

Καλλιφύλλος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰ-εὐμορφα φύλλα ἔχων. Ἀνακρ.

Καλλιφύτευτος, ὁ, ἡ. ὁ καλῶς πεφυτευμένος. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 9.

Καλλιφωνία, ἡ. ἡ καλὴ φωνὴ ἢ ὁμιλία. ἐκ τοῦ

Καλλίφωνος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν φωνὴν-ἦχον-ὁμιλίαν ἔχων.

Καλλίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-ὡραίας χεῖρας ἔχων. "Ὠλενίας καλλίχειρας". Χαιρήμ. παρ' Ἀθηναίοις καλὰς μετὰ ὡραίων χειρῶν.

Καλλιχέλωρος, ὀβελὸς ἔχων χελώνην ὠπικεχαραγμένην. Ἡσύχ. κυρίως, ὁ ἔχων ὡραίαν χελώνην.

Καλλίχθυς, υος, ὁ. εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἄλλως. Ἀνθίας λέγεται.

Καλλίχοιρος, ὁ, ἡ. ὁ καλὺς χοίρους γεννῶν ἢ ἔχων.

Καλλίχορος, ὁ, ἡ. ὁ καλὺς χορὺς ἔχων, ἢ ὑπὸ καλῶν χορῶν τιμώμενος, ἢ ὁ καλῶς χορεύων. "Παιὼν "καλλίχορος". Εὐριπ. Ἡρακλ. 690. Ἔτι δὲ παυτὸν ἐπὶ τῆς, Εὐείχορος, ὑπὸ τόπων καὶ πόλεων, τὰ ὁποῖα εἶναι εὔφορα καὶ ὡραῖα. Ὀδυσ. Λ. 580. καὶ Ὕμνοι ΙΔ'. 2. "Παιοπῆος καλλιχόρου". καλὺς τόπους ἐχούσης. Τὸ παρ' Ἡσυχ. Καλλίχορος, εἶναι ὑμαρτημένον Ἀιάγνωσις.

Καλλίων, ὁ, ἡ. Συγκρ. τοῦ Καλός.

Καλλιώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν-εὔμορφον ὄνομα ἔχων. 2) Εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἄλλως, Οὐρανοσκόπος, λέγεται.

Καλλιώτερος, Συγκρ. τοῦ, Καλός. Θεοκρ. Δ'. 118.

Καλλονὴ, ἡ. ὡραιότης, εὐμορφία, εὐαρέπεια. Θεόφρ. καὶ ὑπὸ Φυτῆς.

Κάλλος, τὸ. ὡραιότης, εὐμορφία. Πειθὼς καθ' ἣν καλός τις εἶναι" ὅ ἐστιν, ἡ ἐμφανομένη δικαία συμμετρία μὴ μόνον εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' εἰς ὅλον τὸ μέρος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μέρη τῦ σώματος, μετά τινος δυαρέσε χρώματος. Ὄξεμερέστατος λέγεται ὑπὸ ὄψεως, καὶ ἐπομβρίως ὑπὸ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ ὡραγμάτων. Ἰλ. Ζ. 156. ἐν Ὀδυσ. Σ. 201. ἔτι τὸ, Κάλλος, δυῶδές τι μῦρον. ἀλλαχῦ δὲ τὸ, Κάλλεα, καὶ, Κάλλη. τὰ ὡραῖα, ἢ ὡραίως-εὐμερφα χρωματισμένα καὶ βεβαμμένα σώματα, ἱμάτια, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων χρύεια. Ζήτ. Καλλιστον. Μελάγρ. Ἐπίχρ. 110. "Ἐργάζονται μέλισσαι "νεόρρυτα κάλλεα κηρῦ". ὡραίας κηπίδρας. Ζήτ. ἐν τῷ, Καλαΐτης. Παρὰ Λυκιαν. Εἰκόν. §. 2. κεῖται καὶ αὐτὶ τῦ, ὡραία γυνή.

Καλοσύνη, ἡ. παυτὸν τῦ, Κάλλος. Εὐσεπ. Ἐλ. 389.

Καλόσυνος, ύνη, ιονον. παυτὸν τῦ, Κάλλος. Εὐσεπ. Ὀρ. 1387.

Καλλόφυλλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Καλλίφυλλος.

Καλλυντὴρ, ῆρος, ἡ, Καλλωπὸς, ῦ, ὁ. ὃς τις καλλωίζει.

Καλλυντήριος, ὁ, ἡ. ὅς τις ἀνήκει ἢ εἶναι ὑπόδεσις εἰς τὸ νὰ καλλωίζῃ. Καλλωπήριον, τὸ. αὐτὶ τῦ, Στολισμὸς, καλλωπισμὸς. Καλλωπήρια, τὰ. ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν δεκάτην ἐνγάτην τῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ὁ Φώτιος ἔχει, "Καλλωπήρια καὶ Πλυντήρια Ἑορτῶν ὀνόματα. Γίνονται μὲν αὗται θαργηλιῶνος μηνὸς, ἐννάτῃ μὲν ὑπὸ δέκα Καλλωπήρια· δευτέρᾳ δὲ φθίνοντος τὰ Πλυντήρια. Τὰ μὲν Πλυντήρια φησὶ εἶχε τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἑαυτῦ μὴ πλυθῆναι ἐάσῃτας, εἶτ' ἄτε πλυθείσας, τῷ ὀνόματος λαβεῖν παύτην. τὰ δὲ Καλλωπήρια, ὅτι ταύτῃ δοκεῖ ἡ Ἀγραύλος θυμηθῆναι τὰς θεὰς κοσμῆσαι, δι' ὃ καὶ καλλωπήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν".

Κάλλυντρον, τὸ. κάθε ἐργαλεῖον δι' ὃ καλλιώμεθα· καλλωπιζόμεθα· στολιζόμεθα· ὡραῖον ποιοῦμέτι, κοσμητήριον. Ἄρα ἔτι καὶ τὸ Σάρωθρον, ἡ σκέπα. παυτὸν τῦ, Καλλωπήριον. ἐκ τῦ

Καλλύνω, ὡραῖον-εὔμορφον-παρεκὸν ποιῶ τι. καλλωπίζω, ὡραΐζω, στολίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω, δύσπιζω, παρῳδῶ, σκεπάζω, σαρόω. Παθητικ. καὶ Μέσ. Καλλύνομαι. καλλωπίζω-στολίζω ἐμαυτόν. ποιῶ τὸν ἐμαυτόν μου εὔμορφον· καὶ ἐνστεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καυχῶμαι, ἢ ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, τιμήν τινα ἀναφέρω εἰς ἐμαυτόν. νομίζωτι ἐξὰ τιμήν μοι, σεμνύομαι.

Καλλωπίζω, (καλλωπὸς) τὸ ὡραΐσωσον εὔμορφον ποιῶ. δίδω καλὴν ἢ ὡραίαν ὄψιν θεωείαν, καὶ τ. λ. ὡς καὶ τὸ, Καλλύνω. Πλάτ. ὅθεν

Καλλώπισμα, τὸ. στόλισμα, κόσμημα, ὡράϊσμα.

Καλλωπισμὸς, ὁ. τὸ καλλωπίζειν. Καλλώπισμα.

Καλλωπιστὴς, ῆ, ὁ. ὅστις καλλωπίζει-στολίζει-εὐμορφίζει ἄλλες ἢ ἑαυτόν. Ἰσοκράτ. Δημόν. "Εἶναι "βέλτιον τὸν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής". Καλλωπίστρια, ἡ. ἐκ τῦ, Καλλωπιστὴρ, ἡ. κόσμη ἥτις καλλωπίζει-στολίζει-εὐμορφίζει ἄλλας ἢ τὴν ἑαυτήν της.

Καλλωπιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπόδεσις εἰς τὸ Καλλωπίζειν.

Καλλωπίστρια, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καλλωπιστὴς.

Καλόβαθρον. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομβρίω. Echasse, fa. Γαλλικ.

Καλοβάμων, κὴ, Καλοβάμης, ὁ. (κᾶλον, βαίνω) ὁ ὑπὸ τῦ ξύλε βαίνων, ἤτοι θεπαπῷ, Κωλοβαθειστὴς. Μανέτ. Δ'. 287. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. (Γ'. 15.) Κωλόβαθρον, λεγόμενον· ἔστι δὲ τῦτο ξύλον μακρὸν ἔχον καὶ ἕτερον ἐν τῷ μέσῳ πλαγίως κείμενον, ὑπὸ τῦ ὁποίε παθῷ τις διώκεται νὰ θεπαπήσῃ μετ' αὐτῦ, καθὼς κ' μὲ τὰς ἰδίας τε πόδας. ὅθεν, Κωλοβαθείζω, θεπαπῶ ὑπὸ τῷ ποιήτου ξύλου. καὶ, Κωλοβαθειστὴς, ῆ, ὁ. ὁ ὑπὸ τῦ ποιήτου ξύλε θεπατῷ, Grallator, Λατ. Che va su i trampoli, Ἰταλ. Ἐνταῦθα αὐτὸς καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. Δ'. 104. "Οἱ δὲ γύπωνες ξυλίνων κώλων ὑπο"βαίνοντες, ὠρχοῦντο".

Καλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ καλὰς-δύχρηστς σχασμὰς ἔχων. Καλόγνωμος. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Καλοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. καλὸς διδάσκαλος, ἢ θ τῷ καλῶν διδάσκαλος. ἀμφ.

Καλοήθης, ές, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν ἦθος, ἢ καλὰ ἤθη ἔχων. Ἀντίκ. τῦ, Κακοήθης. Ἀντωνῖν. Α'. 1.

Καλόθριξ, αὐτὶ τε, Καλλίθριξ. Γραμματ.

Καλοιώνιστος, ὁ, ἡ. (οἰωνίζομαι) ὁ καλὰς οἰωνῶν. Σχόλ. Ἀεισοφ. ἀμφ.

Καλοκαγαθία, ἡ. τὸ ἰδίωμα κ' ἡ ἀρετὴ τε Καλοκαγάθε· ἀγαθότης.

Καλοκαγαθικὸς, κὴ, κὸν. κυρίως, Παῦ ὅ,τι ἀνήκει-φέρει εἰς τὸν Καλοκάγαθον. "Προαίρεσις κα"λοκαγαθική". Πολύβ. Ζ'. 12. ἀλλὰ παρὰ Πλυτάρχ. καὶ ἄλλοις κεῖται καὶ αὐτὶ τῦ, Καλοκάγαθος.

Καλοκάγαθος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς· καθόλε δὲ ἐκφράζει τὸν Καλὸν καὶ τίμιον ἄνθρωπον, τὸν φυσικὰ κ' εὐθὺς φρονήματα ἔχοντα. "Αρα, ἀγαθὸς, τίμιος, εἰλικρινὴς, ὁ καθαρὰν καὶ ἄδολον καρδίαν ἔχων· ὁ φῶς τὸ καλὸν παύτοτε κλίσιν ἔχων. Καλοπροαίρετος, ὁ φῶς τὸ καλὸν προαίρεσιν ἔχων. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται ἰδιαιτέρως κ' αὐτὶ τῦ, Ἀνδρεῖος, Γενναῖος, ὡς καὶ τὸ, Ἀνδραγαθία. Ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλοις πόλεσιν ἐλέγοντο Καλοκάγαθοι, οἱ παρὰ Λατίν. Optimates, οἱ ἐκ καλῆ γένυς (καλῆς φαμιλίας) καταγόμενοι· οἱ εὐγενεῖς, οἱ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν ἔχοντες· οἱ ἐκ μεγάλε γένυς ὄντες, ἤτοι οἱ Πατρίκιοι. Ὁ Ξενοφ. (Κυρυπ. Α'. ε. 11.) μεταχειρίζεται ἔτι τὸ "Καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα", αὐτὶ τῦ Καλὰς καὶ ἀγαθὰς πραξεις, ἐπιχειρήματα. Ὁ Πλάτ. ἐν Γορ. 45. συνάπτων τῦτο μετὰ τῦ "Φρόνιμον εὐδρα θεὶ γ' ὦ καὶ "καλὸν καὶ ἀγαθὸν", δηλοῖ τὸν, Γεωργικὸν, τὸν ὑπόδεσιν δηλαδὴ κ' καλὸν γεωργὸν τὸν τὰ θεῖ τὴν γεωργίαν ἐπιμελέμενον.

Καλοκοπέω, ῶ. κᾶλα, ἤτοι ξύλα κόπτω. Ἡσύχ.

Καλολογία, ἡ. Ζήτ. Καλλιλογία.

Καλομαλόσχαλος, ὁ, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 9. ὅπου ὁ Πίνυς Καλομαλόσχαλος, ὀρθῶς εἰρήσθαι.

Καλόμορφος, παυτὸν τῦ, Καλλίμορφος.

Κάλον, τὸ. παυτὸν τῦ, Ξύλον. "Πέλλ' ὑπὲκ μπύλα κάλα. "Ἡσιόδ. κ' Ἰων παρ' Ἀθήν." Καὶ πε κάλα "κ' τὰς αὐθράκας." ὅπου φορέσωρον, Κῶλα, ἔκειτο. ὅθεν, Κάλινος, ξύλινος.

Καλοπέδιλα, τὰ. παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ'. 103. Ἐσφαλμ. Ἀνάγν. αὐτὶ, Καλὰ πέδιλα.

Καλοπόδιον, τὸ. σκυτοτομικὸν ἢ σκυτικὸν (παπουτσίδικον) ἐργαλεῖον· ὁ ξύλινος τύπος. Καλαπόδιον, καλόπεσον. Πλάτ. Συμπ. 15. "Ἔχοντι τοιῦτον ὄρ"γανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι πρὸς τὸν καλάποδα λεαίνοντες τὰς τῷ σκυτῷ ῥυτίδας." Γαλην. Θεραπευτ. Θ' "Ἐκεῖνοι μὲν ὥσπερ ζητῆσαι ὥσπερ ἴσασιν· ἀλλὰ κ' κατὰ τὴν παροιμίαν", "Ἐνὶ καλαπόδι πάντας ὑποδήσειν" ὡς τὸ τῆς συμπτώσεως "Εἰς ἓν καλῶπι τὰ ὑπερῷα σε "(ἢ τὰ βάλλουσιν) ὅλα". Ὑποκορ. τῦ Καλόπους.

Καλοποιέω, ῶ. καλὸν-ὡραῖον ποιῶ. καλὸς ὡράϊσμαι, καλὸν ποιῶ. ἀμφ.

Καλόπους, ῦδος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸς πόδας ἔχων. 2) Ἐπὶ τῶν,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

τῦ, Καλὸν, ὁ ξύλινος πῆχυς, γράφεται καὶ Καλάπους, καὶ Καλαπόδιον. Ζήτ. ἀνωτέρω.

Καλοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καλλιπρόσωπος.

Καλορρημοσύνη, ἡ Ζήτ. Καλλιρρημοσύνη. Σχόλ. Ὁμήρ.

Καλὸς, λὴ, λόν. Συγκριτ. Καλλίων, ἢ, Καλλιώτερος. Ὑπερθετ. Κάλλιστος, ὅθεν Ἐπίρ. Κάλλιστα, ἀντὶ τῦ Καλῶς, ταυτὸν τῷ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Καλὸς, ὡραῖος, ἀφ' ὃς χρῆσιν ἁρμόδιος, χρήσιμος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος. Ζήτ. Ἀγαθός. 2) Ἠθικῶς, λέγεται ὁ Χρησόφης, Καλοήθης, τίμιος, δίκαιος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τῦ, Εὐγλωσσίας. "Καλὸν, τὸ" ἀντὶ, ἡ Ἀρετὴ, τιμιότης. "Καλὰ, τὰ". ὅλαι αἱ καλαὶ-εὐγενεῖς-τίμιαι-ἐπαινεταὶ ἀγαθοεργίαι, ὅτε καὶ αὐτίκεται ταῦτ, Αἰσχρὰν, ἡ, Αἰσχρά. "Καλὸς καὶ ἀγαθὸς"-ὅπερ ἐστὶ, Καλοκἀγαθός. Ζήτ. τοῦτο. "Ἀγαθῶν Περσι-"κῶν ἄπειρος". καὶ "Καλῶν μεγάλων ἀπαθὴς". Ἡρόδοτ. Α'. 207. ὅπου τὸ "Καλὰ καὶ ἀγαθὰ" φαίνεται ὅτι καθόλυ σημαίνει, τὰς ὑπολαύσεις τῦ σώματος-τῆς ζωῆς, καὶ τὰ καλὰ τῆς δυτυχίας, ὃ ἐστιν, ἡ Εὐπάθεια. ὡσαὐτὼς γὰ ἔλεγε "Καλὰ πάσχειν" ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Εὖ πάσχειν. καθὼς καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ λέγομεν, Καλὰ ζῶ, Καλὰ περνῶ. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. Ζ'. β'. 13. "Αἱ "τέχναι πηγαί εἰσι τῆ καλῶν". ὅτε, καὶ συνωνυμεῖ τῷ, Ἀγαθὰ, Πλύτ, Πειστέα, Εὐφροσύναι, κ.τ.τ. "Ἐν καλῷ". ὑπακύει. Τόπω. εἰς καλὸν-ἁρμόδιον τόπον· ὁπόθε δὲ σωτεπομβύλυ ἔχει τὸν Γενικὸν τῦ ἀφάγματος σημαίνει τὸ, Ὅπυ ὁ τόπος ἁρμόδιος καὶ ὑπηθέσιος εἶναι. Ἄρα "Ἐν καλῷ τῦ πολέμυ". τόπος πόλλ' ὑπηθέσιος ἀξὶ πόλεμον, Καλὴ τοποθεσία. Οὕτω λέγει ὁ Θυκυδ. ὃς τις ἔτι τοιουτοτρόπως μετεχειρίζετας καὶ τὸ, Καλῶς, καὶ, Χρησίμως. ἐν, Γ'. 92. "Καλῶς τῦ πολέμυ τῦ αὐτὸς Ἀθηναίυς ἐ-"δόκει ἡ πόλις καθίσαθαι". καὶ κατωτέρ. "Τῆς δὴ "Θράκης παράλ χρησίμως ἔξειν". αὐτὸ, Ἐν καλῷ, Ἐν χρησίμῳ. πολλὰ ἁρμόδια, πολλὰ ὑπηθέσια. ὡς καὶ Παυσαν. Ζ'. 18. "Καλῶς τῦ παράπλυ νομίζων "κεῖσθαι". 3) Ἔξιν ἔτι ἐν χρήσει τὸ, Καλὸς, ὁ, καὶ μετὰ τῦ Παιδικοῦς. Πλύτ. Ἐρωτ. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ'. 10. καὶ Σουίδ. ἐν Λεξ. Μέλιτος.

Κάλος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κάλως, ὅπερ καὶ δύχρησότερον.

Καλοσύμβολος, ὁ, ἡ. ὁ καλὸν συμβολὸν δίδων. Πρόκλ. παράφρ.

Καλότης, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κάλλος. Πλύταρχ.

Καλοτίθηγος, ὁ, ἡ. καλοζόφος, ὁ καλῶς τιθεύων, καὶ ὁ καλῶς τιθευόμενος, (καπακάρης).

Καλοτύπος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Δρυοκολάπτης. Ἡσύχ.

Καλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Εὔφρων. Ἡσύχ.

Καλπάζω, κοτδέω, πηλαλῶ. Λέγεται δὲ ἵππυ ὁπόταν ἔχῃ εἰς τὸ τέτραρα, ὡς λέγομεν, ὃ ἐστὶ πηδητικῶς ἔχει. Γαλ. Galoper. Ζήτ. Κάλπη, ἡ. καὶ, Παρακαλπάζω.

Κάλπασον. Ζήτ. Κάρπασον.

Κάλπη, ἡ. τὸ ξύσιμον, κόσκυμα-πυλάλημα τῆ ἵππυ. "Ἀγὼν κάλπης". ἐν Ὀλυμπίοις ἀγὼν τις ἱππικὸς, ὁπόταν ὁ ἀγωνιτὴς ἐφ' ἵππυ ἔχων, ἐφ' ὃ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σκοπὸν (εἰς τὸ σημάδι) ἐπηδᾶσε κάτω, καὶ πιάσαν τὸν ἵππον ὁπὸ τῦ χαλινῦ, ἐπλησίαζε μετ' αὐτῦς εἰς τὸ σημεῖον. Παυσαν. Ἠλιακ. Ε'. 9. ἀφ' ὃ καὶ ἡ ἵππος, Κάλπη, καὶ, Κάλπις, λέγεται.

Κάλπη, Κάλπις, ἡ. Κάλπακ, τὸ. καὶ Κάλπος, ὁ. ὑδρία, ταμιεῖον, ταμεῖον ὑγρῶν. ἄγγλημα, κυβᾶς. Ἔτι δὲ, καὶ εἶδος Ποτηρίυ, καὶ Σπέρμος, ἢ ἀγγεῖόν τι εἶδος κεφαλῆς ἔχον, ἐν ᾧ ἐναπετίθεσαν τὸν ἐκ τῆ κεκαυμβύων νεκρῶν σωμάτων σάκτιν. Πλύταρχ. Μαρκελ. Ἡ λέξις εἶναι συγγενὴς τῦ, Καλύβη, ἐν τῇ σημασίᾳ τῦ, Κοῖλος.

Κάλτιος, ὁ. ὅθεν τὸ Λατιν. *Calceus*. τὸ Ῥωμαϊκὸν ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον οἱ λοιποὶ Ἕλλυες "Ὑπόδημα "κοῖλον" ἔλεγον· ἐπειδὴ καὶ τὸ, Κάλτιος, κυρίως εἶναι Σικελικόν. Σαλμάσ. εἰς Τερ. Πολυδ. Ζ'. 90. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ, Καλτίκιος, καὶ, Καλίκιος, παρὰ Πλυτάρχ. γεγραμμένον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ Κάλτσα, καὶ Κάλτσα, ἡ. τὸ ὁποῖον ὅτι τῆ ἐξ ἐρίων ἢ ἐκ βάμβακος ὑποδημάτων λέγεται.

Καλύβη, ἡ. (καλύπτω) οἰκίσκος χωρικὸς, καὶ πᾶν ἀγροικὸν οἰκοδόμημα. μικρὸν καὶ ποσαπὸν ὁσπήκιον, σκηνή. τσαρδάκι, οἰκίσκος ἐπάνω εἰς τὰς σύλας. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. "Ἔτι δὲ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Πασσὸς, καὶ "Θάλαμος. Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 775. "Νύμφαι ἐρ-"γάβυαι καλύβησι". Ἐλέγετο ἔτι καὶ ὁ ἐν τοῖς ἀγέλαις οἰκίσκος ὅπυ ἐνδύοντο οἱ ὑποκείται.

Καλύβιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Καλύβι. Διον. Ἁλικ.

Καλυβίτης, ε, ὁ. ὁ ἀπὸ τῆς Καλύβης ὤν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλύβιον. ὁ ἐν καλύβῃ κατοικῶν. Σχόλ. Ζ'.

Καλυβοποιέω, ῶ. καὶ, Καλυβοποιῦμαι, καλυβίυ ποιῶ.

Κάλυβος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καλύβη. Ἡσύχ.

Καλύκιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κάλυξ.

Καλυκοστέφανος, ὁ, ἡ. στέφανος ἐκ καλύκων ἢ ἐκ ῥόδων συνθεμβύος. Ἀνθολογ.

Καλυκώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ Κάλυκι, ἢ ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῦ κάλυκος ὤν. Θεόφρ. Γ'.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ. (ὤψ) ἡ τὸ πρόσωπον ῥόδῳ ὅμοιον ἔχυσα, ἧς ὁποίας ἡ ὄψις-τὸ πρόσωπον εἶναι ὡσαὐτὼς τετακτάφυλλον. Ὁμηρ. Ὕμν. Δήμητρος, 8. Ἀφροδίτης 285. καὶ Ὀρφ. ἐν Ὕμν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καλύκωπος, εὐόφθαλμος.

Κάλυμμα, τὸ. (καλύπτω) σκέπασμα, παῦ ὅτι καλύπτει-σκεπάζει τι. 2) Γυναικεῖος τις στολισμὸς, κυκύλιον, (κεκύλα, καστύλα) σκεπάσμα τῆς κεφαλῆς. Ἀεισοφ. Δυσιστρ. 530. καὶ Ἰλιάδ. Ω. 93. ὡεὶ τῆς λυπημένης Θέτιδος "Κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων "κυανέων". Ὁ Δικαίαρχος (*Hudsoni* p. 16.) ἀναφέρει ὡδὲ τῆ γυναικῶν τῆ Θηβῶν ὕπω· "Τὸ τῆ ἱ-"ματίων δὴ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε "ἀφεστωτιδίως δοκεῖν παρὰ τὸ πρόσωπον κατεληφθαι. "οἱ γὰ ὀφθαλμοὶ ὑφαιλόνται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέ-"ρη τῦ προσώπυ πανύγεται τοῖς ἱματίοις· φο-"ροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσαι λευκά". Ἆρα τὸ Κάλυμμα ἐνταῦθα ὡδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ τὸ μέρος τῦ ἱματίυ, ὡσαὐτὼς ἐκεῖνο τῆς κάππας, τὸ Κυκύλιον ἢ Κατσύλα, λεγόμενον, τὸ ὁποῖον σκεπάζει ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκτὸς τῆ ὀφθαλμῶν, καθὼς καὶ τὸ Μαμπάκι τῆ γυναικῶν.

Καλυμμάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν κάλυμμα.

Κάλυξ, υκος, ἡ. (καλύπτω) αὔξος ῥόδυ μεμυκὸς· ἢ αὔξος ῥόδυ μήπω ἀνοιχθέν. (βομβύκι). Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο κάθε λοβὸς, σκώφλοιον, σκεπάσιον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸν ἀπόρον-καρπὸν-τὸ βλάστημα ἢ τὸ αὔξος τῆ φυτῆ. ὅθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1402. "Σπορητὸς κάλυκος ἐν λο-"χεύμασιν". ὁπόταν ὁ σπόρος ἐκβάλλει φύλλον, ἤτοι ἄρχεται νὰ φυλλώνῃ. "Γῆς ἐχύσης πολυὺ καὶ καλὸν "ἐν κάλυκι σάκκυ". Πλύταρχ. Εὐμ. 6. Πάντ' ἐν "γαίᾳ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα". Ἀεισοφ. Ὄρν. 1065. "Κάλυκες ἔγκαρποι χθόνος", Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 25.

Σχεδι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐκείνη ἡ σὴκη τῆ φυτῆ ἥτις περικλείει τὸ αὐξος, τὸ ὁποῖον ἡ σικυήθεια, Βομβύκιον καὶ Βομβύκιον, λέγω, διὰ τὸ ἔχειν τὸ εἶδος τῆ Βόμβυκος. Ὁ Ὀππιαν. ἐν Κυνηγ. Α'. 123. διακείνει τὸ Κάλυκες, καὶ Ἀνθεσ. καὶ ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 22. "Ἐν καλύκι αὐξάνει". "λέγει. "Ἀρα λέγεται καὶ τὸ, Ἀνοίγειν ἀρχόμενον αὐξος. Πλὴ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ. 401. κόσμημα τι γυναικεῖον, ἡ λεγομένη σύειγξ, ἥτις περιλαμβάνει τὰς πλοκάμους, ἢ εἰς ἣν καταπλείεται ἡ περόνη. τὸ "Ὑπὸ κάλυκα. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τῆ, Ὑπὸ τὴν κλεῖδα.

Καλυπτήρ, ῆρος, ὁ. (καλύπτω) κάλυμμα, σκέπασμα, σκεπαστή. 2) Καὶ τὸ κεραμίδιον δι' ᾧ σκεπάζουσι τὰς ὀρόφους τῆς οἰκιῶν. Διονύσ. Ἁλικ. ε'. 92. ὅθεν

Καλυπτήριον, τὸ. ὕφασμα, πῶμα, σκέπασμα, κάλυμμα, σκεπαστή, κ. τ. τ. ἐκ τῶ, Καλυπτήριος Οὐδετ.

Καλυπτός, ἡ, τὸν. σκεπαστὸς, σκεπασμένος. 2) Ὁ καλύπτων - σκεπάζων. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1011.

Καλύπτρα, ἡ. σκέπασμα. "Ἐκ δυοφερᾶς καλύ- "πτρας". Αἰσχύλ. Χοηφόρ. 807. ἐκ τῆ ἐπικαλύπτοντος σκότος. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ὡ γυναικεῖον καλύμμα τῆς κεφαλῆς, πολλὰ λεπτὸν, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐδιώκοντο διὰ τότε ἡ νὰ βλέπωσι (καθὼς π. χ. ἡ Σκότη, τὸ Ζαβόνιον) Ἰλ. Χ. 406. "— ἡ δὲ νυ μήτηρ Τίλλε κάρηνα, ὀπὸ δὲ λεπαρὴν ἔρ- "ρῖψε καλύπτρην Τηλόσε". ἐν καιρῷ θλίψεως ἐπὶ αὐτῆ μαύρη, ὡς ὁ Πολυαιν. Γ'. ζ'. 3. λέγει "Κα- "λύπτρας ἔχων μέλαιναν". Velo, toccа, Ἰταλ. Schleier, flor, Γερμαν. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 760. "Καλύπτρης ἐρύειν". πανὸν ἐξὶ τῆ, Πειρᾶν.

Καλύπτω, Μ. ψω. σκεπάζω, κρύπτω. Περικυκλόω. Ἰλ. Π. 735. "Πέζῃσιν ὦκα χεῖρ ἐκάλυψεν". ἐπιλαμβάνω, ἐπιάσαν ὅλην τὴν πέζαν μὲ τὴν χεῖρα τε. Φαίνεται ὅτι εἶπον ἔτι, Κελύπτω, ἢ Κολύπτω. ὅθεν τὰ, Κέλυφος, Κελύφιον, καὶ Κόλυβος, ἡ ἔπαυλις. Ἡσύχ. παρομοίως ἢ, Κολύμφατος, φλοιὸς, λεπίδιον, καὶ τέλος Κολύφιον, ὅπερ ταυτὸν ἐξὶ τῆ, Κελύφιον, παρ' αὐτῆ.

Καλχαίνω, καπὲ βάθος μορφόω, εἶμαι εἰς βαθεῖς σχασμὸς, μεγάλως σχαζόμαι - συλλογίζομαι ἐπὶ τινος. μεγάλως καὶ βαθεῖαν σκέψιν ποιοῦμαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 20. "Καλχαίνουσα" πορφυροῦσα, ὑπεραγμένως φροντίζουσα. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 40. ὡς ἢ τὸ, Πορφύρω, ἐκ τῆ Καλχὴ, ταυτὸν τῆ, Πορφύρη. Νίκανδρ. Θηρ. 641. "Καλχαίνεται". πορφυροῦς βάπτεται, ὅπερ ἰῶ, Πορφύρεται, καπὲ Γλῶσ. κεῖται.

Καλχὴ, ἡ. ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τῆ βυθῆ τῆς θαλάσσης ἀνιῶσα, βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν. καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ὅπου ἡ πορφυρὰ βαφὴ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 391. ὅπερ ἄλλοι, Χάλκη, ἔχουσι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. παρομοίως ἐξὶ τῆ, Περφύρα, ἑρμηνεύει, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 20. Ζήτ. ἐν τῆ, Χρυσαΐθιμοτ. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Σξάβ. ΙΒ'. Σελ. 802. 2) Εἶς τὰς Ἰωνικὰς σύριγγας λέγεται ὁ ἑλικοειδὴς ἢ σπειροειδὴς αὐτῆς κατὰ κορυφὴν σχῆμος, Voluta, Λατιν. Ἐπιγραφ. Χανδλειάν. Ἀττικ. Σελ. 38. "Τὰς κάλχας πὰς ὑπὸ τοῖς ὑπευ- "λίοις ὑφηργάσαντο".

Καλχὶς, ἡ. Παρθεν. 13. ἡμαρτ. Ἀνάγν. αἰτί, Χαλκίς.

Καλώδιον, τὸ. ὑποκορ. τῶ, Κάλως. μικρὸν, ἢ λιανὸν (λεπτὸν) σχοινίον, τριχιά. Ἀριστοφ. Σφῆκ. Παρ' Ἀριστοφ. κεῖται "Ὅρα μὴ ὑπορρήξωμεν παῦ- "τὸ τὸ καλώδιον." ὡς τὸ τῆς σικυηθοῦς "Μὴ ζα- "βᾶς τὸ σχοινίον τόσον πολὺ ὄξα καὶ μὴ κοπῇ." μεταφορικ.

Καλωπὸς, πὴ, πὸν. (ὤψ) ὁ καλὸς ὤπας ἔχων. ὅστις ἔχει ὡραίαν ὄψιν, εὔμορφον πρόσωπον.

Κάλως, λωος, ἡ, λω, ὁ. σχοινίον χονδρὸν τῆ πλοίῳ, παράγγι, γόμφια. Κάθε σχοινίον, Κάθε τριχιά. "Ἀπὸ κάλω πλεῖν". Θέκυδ. πιπτὸν τῶ, Ῥωμυλικέω, ζαβῶ - σύρω τὸ πλοῖον ὅπ' τὰ ἔμπροσθεν μὲ τὸ σχοινίον ὑπὸ τῆς ξηρᾶς, μὲ τὸ Γουδέκι. "Πεύτε κάλων κινεῖν, Ἐντείναι". βάλλειν ὅλας τὰς διυάμεις, παρομοίζειν μὲ κάθε ζόπον - μέσον ὄξα νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τι. Πλάτ. εἰς Σίσυφ. "Πάντα κάλων ἐφεῖντες". ἐντείναντες ἢ κινήσαντες. Παροιμ. ὅπ' ἤβῃ πᾶσι παροιμία χαμηλῶν. Παρῆκται δὲ ὑπὸ τῆς τὰ σχοινία ἢ τὰ ἄρμενα χαλόντων ναυτῶν. ὅθεν

Καλωφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τις φέρει - σείει τὰ σχοινία, τὰ παράγγια - τὰς τριχιάς. Σχοινᾶς, (χαλάτζης, Τουρκ.) Πλούταρχ. Ἀλεικλ. 12.

Καμακίας, ᾶ, ὁ. (κάμαξ) παρὰ Θεοφρ. Η'. εἶδός τι τῶ, τὸ ὁποῖον ὁ κάλαμος γίνεται πολλὰ ὑψηλὸς, ᾧ ὄξα τοῦτο τὸν κυρδύουσιν, ὁ δὲ καρπὸς πολλὰ μικρός.

Καμάκινος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς κάμακος κατεσκευασμένος.

Κάμαξ, ακος, ἡ. καμάκι, εὖ κομμάτι ὑπὸ ξύλον μακρὸν, ὁρθῶς ἰσάμπων, καθὼς π. χ. τὰ ξύλα δι' ὧν συλόνομεν τὰ κλήματα, καὶ τὰς ἀναδενδράδας. καὶ ἐπομένως, Δόρυ, κοντάρι, ῥάβδος, βέργα, λόγχη, ξύλος, παλόκι, σαυπσία, κ. τ. τ. ἐκ τῦ Καμάω, σφενδονίζω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καμάσσομαι, περύσσομαι. Ἰλ. Σ. 563. "Μέλαινες "δ' ἀνὰ βόστρυχες ἦσαν" Ἐσυκὴ δὲ κάμαξι ὄμμιτέρες "ἀργυρέοισιν". ὅπου ὁ Σχολ. φησι. "Πᾶσα δὲ ἐκε- "χάρακτο ἡ ἄμπελος" κάμαξιν ἤγουν ξύλοις, ἄρσεσι ξύ- "λα ὀρθὰ, παραπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις". ἢ κατ' Ἡσύχ. τὰ ὑποβασταζόντα τὰς ἀμπέλους ξύλα. Ἦσαν ἔτι οἱ Κάμακες ᾗ Δορύκτια ἱππικὰ, καθὼς π. χ. τὰ τῆς Ἀσιανῶν Δορυφορία, λεγόμενα. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ῥαβδωτὰς βλαστήμα διωξισμοῦ φυτῆ τινος, καθὼς καὶ τῆ ὄντι ὁ Ἡσύχ. τὸ, Κάμακας, ὄξα τὰ, Καλάμους ὀξεῖς, ἠρμοδιωμένους, οἷ τινες ἦσαν Δορύκτια μακρὰ ἐκ μισοκαλάμου. ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. ά. 2. Καλαμοφόροι, οἱ τὰ τοιαῦτα δορύκτια φέροντες· διότι ὁ αὐτὸς ἐν τῆ Ἱππικ. ΙΒ'. ὄξα κεῖται τὸ "Καμακίνου δόρυ" ὡς ἀδεκτὸς ᾗ ἐυθρυστον, ἐκ τῦ "Κρανίας παλιά". παρ' ἡμῖν δὲ κυριολικτεῖται ὅπ' ὅς ὀρθοκικολλημένης τῆ τσαμπᾶ ῥάβδω, δι' ἧς ἀρεσθύνονται οἱ ἰχθύες.

Καμάρα, ἡ. κάθε τοξοειδὲς κτίσιον, Θόλος· ᾗ ἐπομένως κάθε δωμάτιον τὸ ὁποῖον ὁ ὄροφος εἶναι τοξοειδὴς, ἤτοι ἔχει θόλον· καὶ ἐντεῦθεν καθόλε, δωμάτιον, οἰκίας, κελλάριον, ἀφ' ἧ τὸ Λατινικ. Camara, τὸ Ἰταλ. Camera, ᾗ τὸ Γαλ. Chambre. Γερμ. Zimmer. "Ὁ Φώτιος ἔχει". Καμάριον, κοιτῶν, καμαρῶν (ὑρκάϊσκον ἢ θόλον) ἔχων. ᾗ πάλιν. Καμάριον, δῶμα καμαρωτὸν· καὶ ὅλως ἡ Καμάρα, Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. Ἐντεῦθεν κάθε τόπος ὅστις ἔχει ποιητὸν καμαρωτὸν ἤτοι τοξοειδὲς σκέπασμα" ὡς π. χ. παρ' Ἡροδότ. Α'. 199. μία τοιαυτοτρόπως σκεπασμένη ἅμαξα. "Πολλὰ δὲ (γυναῖκες) ἐπὶ ζυγῶν ἐν καμάρῃσι ἐκάσσασαι". καὶ παρὰ Σξάβ. ΙΑ'. Σελ. 758. πλοιάριον τι ὑποκάτω πλατύ, εἰσθεν δὲ τοιαυτοτρόπως σκεπασμένον, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῆ Βενετίᾳ, Γόνδολαι, λεγόμενα. παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. Ζ'. κε. 5. ταυτὸν ἐξὶ τῆ, Κοιτῶν. ὅθεν

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καμάριον, τό. ὑποκορ. τῦ, Καμάρα.
Καμαροειδής, ές, ὁ, ἡ. ὁ καμάρας εἶδος ἔχων.
Κάμαρος. Ζήτ. Κάμμαρος.
Καμαρόω, ῶ. ποιῶτι ὡς καμάραν. καμάραν ποιῶ. ἐν τῇ σωυηθείᾳ λέγεται ἑτέρως, Καμαρόνω, αὐτὶ τῦ, Ἐναβρυόμαι, καὶ Ἀκκίζομαι. μεταφορ. ἐκ τῦ καμαρατὸν ποιεῖν τὸ σῶμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καμαρδῶ, σωρδῶ, σιμάγω, φιλοπονῶ, ποεῖζω. ὁ ἐξὶ, φέρω-σιμάζω-βάλλω εἰς τὶὼ καμάραν. παυτὸν πῦ, Ἐναποπαμιδῶ.
Κάμαρψις, ἡ. παυτὸν πῦ, Ἡμιμέδιμνος. Αἰολικ. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, Καμάσης, καὶ, Καμασὶς, αὐτὶ τέτω ἔχει.
Καμάρωμα, τό. τὸ τοξοειδὲς κάτειον, ὅλος.
Καμάρωσις, ἡ. ἡ τῦ ὅλε κύρτωσις.
Καμαρωτὸς, τὴ, τόν. ὁ καμάραν ἤτοι τοξοειδῆ τεῖχον ἔχων.
Καμασῖνες, ἢ Καμασῆνες, ων, οἱ. ἰχθύες, ὀψάρια. Ἐμπεδοκλ.
Καμάσσω, καὶ Καμασσύω, παυτὸν πῦ, Σείω, καὶ, Δονέω, τινάσσω· ὅθεν, Κάμαξ, ὡς καὶ ἐκ τῦ Δονέω, τὸ, Δόναξ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καμάσαι, σεῖσαι· ἐκ τῦ Καμάω, ἢ, Καμάζω. ᾧ, Καμάσυται, πτερύσσεται· ᾧ, Κάμασος, βάραθρος. ὅθεν, Καμάσιον, ᾧ Κεμάσιον, τὸ πῦ ὀρνίθων οἴκημα.
Καμαστηρὸς, ὁ. ᾧ Ἐπίρ. Καμαστρῶς, (κάμαπος) ἐπιμελὴς, ἐπίπονος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς ἢ ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζεται-νὰ κοπιᾷ-νὰ ποιῇ, δελδπάρης, διωκτὸς, γερὸς, παρ' Ἡροδότ. Δ'. 135. "Οἱ καμαστρεῖ πῦ ἀνδρῶν". ὅπυ αἴτ' ἐναντίας κεῖται τὸ, Ἀσθενὴς. 2) Κοπιαστικὸς, βαρὺς, ὁ κόπον-κάματον ᾧ κύρασιν τοῦ ξυῶν. 3) "Καμαστρὸν αὐτιμβλα φυσιόωντες". παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 87. Κοπιασμβλῶ καὶ βαρεῖαν αὐτὴν ἐπιτελῶ αὐαπνέοντες. (ὡς τὸ τῆς σωυηθ. Λαχανιάζω). Ὡς καὶ παρ' Ἀρρίαν. "Καμαστρεῖ καὶ πνευστιῶντες". κεκοπιακότες, κυρασμβλοι. "Ἔτι δὲ ᾧ αὐτὶ τῦ, Ἄθλιος, πολυπόνος, δυσχὴς, ἢ νοσώδης. Ζήτ. Κάμπος. ὅθεν ἐν τῇ σωυηθείᾳ ὁ ἐργάτης βῦς, καὶ ὁ τῆς μετάξης σκώληξ.
Κάματος, ὁ. (κάμω, κάμνω) ἐργασία (δελτὰ) πόνος, κόπος, μόχθος, πολυπραγμοσύνη, ἀθλιότης, νόσος, ἢ πῦ μελῶν ἔκλυσις, κύρκσις, κοπίασις, ἀδυναμία ᾧ τέκρωσις πῦ μελῶν ἢ ὅλε τὺ σώματος ὑπὸ τινα μεγάλον κόπον. Ἰλ. Ε. 811. καὶ ἡ μετὰ κόπε ἀπεκτημβλη ἀνεσις. ὡς καὶ ἐν τῇ σωυηθείᾳ. ἀφ' ᾗ καὶ τὸ Ἡμερακάματον. ὃ ἐξὶν, ἡ πληρωμὴ, ὁ μισθὸς τῦ κόπε-τῆς δελτιᾶς τῆς ἡμέρας, ὅστις πληρώνεται εἰς τὺς ἐργάτας. ὅθεν
Καματόω, ῶ. παυτὸν πῦ, Κάμνω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καμαπῦ, κοπιῶν.
Καματώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ καμαπον-κόπον τοῦ ξυῶν, κοπιαστικὸς, κυρασικὸς, νοσώδης, φιλάσθενος.
Καμβαίνω, αὐτὶ, Καπαβαίνω. Βίων. Εἰδύλ. Δ'. 9. ὅπυ, Βαμβαίνω, ὀρθότερον ἔγραψεν.
Κάμβαλον, αὐτὶ, Κάββαλον, ὃ ἐξὶ, Καπίβαλον. ἀμφ.
Καμβατηθὶς, παυτὸν πῦ, Καπαπαυθὶς. Ἡσύχ. ἀμφ.
Κάμβει, παυτὸν πῦ, Παύεται. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ᾧ, Κάμμει, καθίζει, ἔχει.
Καμβολία, ἡ. παυτὸν πῦ, Καπαβολία, κακολογία, λοιδορία. Ἡσύχ.
Καμβὸς. Ζήτ. Γαμψὸς.
Καμβρίζω, αὐτὶ, Καπαβρίζω, ἀμελῶ. Ἡσύχ.
Καμέω, αὐτὶ τῦ Ἐνεστ. Κάμνω, ἀφ' ὃ ὁ Μέλ. Καμήσω, Κέκμηκα, κ. τ. λ.

Καμηλειὸς, εία, εον. ὁ ἐκ τῆς καμήλε, ὑπὸ κάμηλον.
Καμηλέμπορος, ὁ, ἡ. κυρίως, ὁ καμήλες ἐμπορευόμβλος. παρὰ Σβάβ. ΙΖ'. σελ. 1170. Ὁ ἐπὶ καμήλων (ἤτοι μὲ τὰ καμήλια) φέρων τὰς πραγματείας τε.
Καμηλασία, ἡ. (ἔλασις) ἡ ἔλασις-δίωξις-ἢ καβαλίκεμα τῦ καμήλων.
Καμηλατὴς, ὁ, ἡ. (ἐλάτης) ὅστις διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ὁ καβαλάρης τῦ καμήλων.
Καμηλίζω, τῇ καμήλῳ ὁμοιάζω, ἢ μιμβμαι τὶὼ κάμηλον. Ἡλιόδ. Αἰθ. Γ'. σελ. 496.
Καμηλίτης, ε, ὁ, ἡ, Καμηλοκόμος, ὁ, ἡ. καμηλάρης, ὅστις ἐπιμελῆται τὰς καμήλες. παρ' Ἡλιοδ. Γ'. σελ. 461. Ὁ ἐπὶ τῇ καμήλῳ καθήμενος, ὁ καβαλάρης τῆς καμήλε.
Καμηλοπάρδαλις, ἡ. εἶδος τεβραπόδε ζῴε ὁμοίε τῇ καμήλῳ κατὰ τὸ ἀνάσημα τῦ σώματος ᾧ τῇ παρδάλει κατὰ τὸ ποικίλον δέρμα. ἢ παρ' Ἀραβι Γιράφφε (Giraffe) λεγομβλη.
Καμηλος, ὁ. τὸ ἄρσεν. ᾧ, Κάμηλις, ἡ. τὸ θηλυκ. ἡ καμήλα. Εἶδος τεβραπόδε ζῴε μακρὺς πόδας ἔχοντος, μακρῶ λαιμῶ, μικρᾶ κεφαλῆ, κοπὶ αὐτίδα (ὤπα), ᾗ εὖ εἶδος καμπύρας ἐπαίνεις τὴν ῥάχιν τε.
Καμηλοτροφέω, ῶ. καμήλες ξέφω-ἐπιμελῶμαι.
Καμηλωτὴ, ἡ. δορὰ, δέρμα τῆς Καμήλε. ὡς, Μηλωτὴ, τὸ δέρμα τῦ προβάτε.
Κάμηλος, ὁ. τὸ παχὺ χοινίον ἐν ᾧ δεσμεύσι τὰς ἀγκύρας οἱ ναῦται, Παράγγι, γόμφια. Ματθ. ΙΘ'. 27.
Καμιτεία, ἡ. τὸ ἐν τῇ καμίνῳ ἀναλύειν, ἢ ὠεὶ τὶὼ κάμινον καπαγίνεθαι φὼς ἀνάλυσιν τινός. "Ἡ τὸ πῦρ τῆς ἀναλυόσης τι καμίνε. Θεόφρ. Φ. Ἱσορ. Ε'. 10.
Καμινεὺς, Καμινευτὴς, καὶ Καμινδυτὴρ, ὁ. τὸ θηλυκ. Καμινδυτεία, ἡ. ὅστις καπαγίνεται ὠεὶ τὶὼ κάμινον, ἤτοι ὁ παρὰ τῇ καμίνῳ ἐργαζόμβλος, ὅστις δυλεύει εἰς τὸ καμίνι-εἰς τὸν φοῦρνον-εἰς τὶὼ φωτιὰν, ὃ ἐξὶ, ψωμοῖ-καψαλίζει-μαγειρεύει-ἀναλύει-καίει τι. Οὕτω καλεῖται ὁ Ἀγαθοκλῆς, Κεραμεὺς, ᾧ Καμινδυτὴς. Διόδ. Σικ. Κ'. 63. ἐκ τε
Καμινεύω, ψωμῶ-βράζω-καίω-ἀναλύω τι εἰς τὶὼ κάμινον, ὅ ἐξὶ, τὶὼ ὠεὶ κάμινον καπαγίνομαι.
Καμιναῖος, ἢ Καμιγναῖος, ὁ αὐτόκων εἰς τὶὼ κάμινον. "Ἐξοδ. Θ'. "Αἰθάλης καμιναίας". αἰθάλη ὑπὸ τὸ καμίνιον.
Καμινία, ἡ. παυτὸν πῦ, Καμινέα.
Καμινίτης ἄρτος". ψωμὶ ὑπὸ τὸν φοῦρνον, ἤτοι ὁ εἰς τὶὼ κάμινον ἐψημβλος ἄρτος.
Καμινοκαύστης, ὁ. ὅστις καίει τὶὼ κάμινον.
Κάμινος, ἡ. τὸ καμίνιον, φοῦρνος εἰς ὃν ψώμοσι ψωμίον, ἢ καίνσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ ἀναλύσι τὰ μέτελλα, ἢ ἐργάζονται τὰ σίδηρα, ἢ μαγειρεύσι, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῇ σωυηθείᾳ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἡ ἐν τοῖς δωματίοις κάμινος φὼς θερμασίαν, ἐκ ἰῶ ἐν χρήσει.
Καμινώ, ᾶς, ἡ. ἐν Ὀδυσ. Σ. 27. "Γρηῒ καμινοῖ". καμινδυτείᾳ, φρυγάνῳ κειθάς. Ὁ Σχολ. Λέγεται ὅμως ἐπὶ τινος γεροῦς πλησίον τῆς καμίνε καθημβλῆς, τὸ ὁποῖον ᾧ διαφόρως ἐξηγοῦται· ποτὲ μὲν ὀβελῷ τῦ, Καμινδυτεία, ποτὲ δὲ ὀβελῷ τῦ, Κεκμηκυῖα, ᾧ ἄλλοτε ὀβελῷ τῦ, Αἰθαλώδης, ῥυπαρὰ (μιζυρωμβλη).
Καμινώδης, αὐτὶ, Καμινοειδὴς, ὁμοιος τῇ καμίνῳ.
Κάμμα, τό. Παρ' Ἀθην. Δ'. "Κάμματα, ἄλφιτα ἐξὶν "ἐλαίῳ δεδεδμβλα. κάπτουν αὐτὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν "φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ Καμματίδας ἀρτοσαγορᾶ"σαι τὰ φύλλα αὐτά".
Κάμμαρος, Cammarus, gammarus. Ἐπίχαρ. καὶ Σω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Σώφρων παρ' Ἀθην. ς'. ὅπα τὰ Χωρόγραφα, καθὼς καὶ ὁ Εὐσάθ. Κάμαρος, ἔχουσιν· εἶδος Καείδος. Καπὶ τὸν Βάρρωνα R. R. 3. 11. 3. καὶ Κολουμέλλαν, 8. 15. 6. καὶ, 8. 17. 4. ἔνιαι ἡ τῦ Λιννάϊε, *Cancer Pulex*, ἢ ὅμοιον αὐτῇ εἶδος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Καμάρης, ἀφὰ τῦ, Ἐρυθρὰς καείδας· ὁ αὐτὸς ἔχει, Κόμμαραι, καὶ Κομάραι, καείδες, ὅπερ φρονεῖται ὅτι ἡ λέξις εἶναι Μακεδονική.

Καμμάρψαι, αὐτὶ, Καπαμάρψαι. Ἡσύχ.

Καμμένη, αὐτὶ, Καπὶ μῦν. Ἡσίοδ.

Καμμένειν, αὐτὶ, Καπαμβῶν. Ἡσύχ.

Κάμμες, αὐτὶ, ἢ ἄμμες, Δωεικ. αὐτὶ, Καὶ ἡμεῖς.

Καμμονίη, ἡ. (αὐτὶ, Καπαμονὴ, ὡς ἀφὰ τὸ, Καββαλεῖν, αὐτὶ, Καπαβαλεῖν) ἡ ὑπομονὴ - καρτερία - σφοδρότης ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀφὰ ἡ ἐκ τύπυ νίκη. Ἰλ. Χ. 257. Ψ. 661. Ἀποσολ. Λεξ. Χειρ. "Καμμονίῃ νίκῃ, τλῶ δὴ ὑπομονῆς καὶ καρτερείας, καλῦσιν Αἰολεῖς". ἔτω καὶ ὁ Εὐσάθ.

Καμμορος, αὐτὶ, Καπέμορος, ὁ ἐσὶ, Κακόμορος, κακομοιρος, πολυπάθιος, ἄθλιος, δυσυχής. Ὀδ. Ε. 160. ἀφ' ὃ παρ' Ἡσυχ. ἀφὰ Ῥῆμα Καμμορέω, κακοπαθῶ· ἀφὰ, Κομμορδῶν, μοχθῶν. 2) Κάμμορον, παρὰ Νικανδρ. Ἀλεξ. 40. ἀφὰ Διοσκορ. Δ'. 77. πυτὸν τῦ, Ἀκόνιτον. 3) Παρ' Ἱπποκράτ. τὸ, Κάμμορον, εἶναι, καταψυκτικόν τι ἰσχνίῳ, πιθανῶς ὅτι κεῖται αὐτὶ τῦ, Κώνειον. Ζήτ. ἔτι ἀφὰ ἐν τῷ, Κάμμαρος.

Καμμόω, αὐτὶ τῦ, Καταμυῶ, παρὰ τοῖς Ο'.

Κάμνω, Μέλ. καμῶ. Μέσως, καμοῦμαι, Παρακ. κέκμηκα (αὐτὶ, κεκάμηκα) παρ' Αἰσχύλ. Εὐμέν. 870. αὐτὶ τῦ, Ἐργάζομαι, δηλαδὴ, ὡς καὶ ἐν τῇ σωμηθείᾳ. Ἐνεργητ. Ἐξεργάζομαι, καπασκευάζω, ποιῶ τι ἕτοιμον, Φιλοσ. Ἀπολλών. Ἀργ. Α. 111. "Νῆα Θοὴν κάμε". ὡς ἀφὰ ἐν εἰχ. 1322. "Πεσικλείες ἄξυ καμόντα". Ὀδυσ. Ο. 105. "Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἃς κάμεν αὐτή". ἀφὰ ἐντεῦθεν ἀφὰ τῦ καμάτῳ ἤτοι ἀφὰ μέσης τῆς ἐνεργείας (ἐργασίας) κῶμαι, κερδαίνω, ὠπικῶ. Ἰλ. Σ. 341. "Τὰς αὐτοὶ καμόμεθα" - μετὰ κακοπαθείας ἀφὰ πόνυ ἐκτισάμεθα. Ὁ Σχολ. Μετὰ κόπυ καὶ πόνυ ἐργάζομαι - ἐκπλῶ - πλῶ τι, μετὰ κόπυ διέρχομαι - βιάζομαι ἢ φέρω εἰς κατάσασιν - ὑποτελῶ τι. 2) Κυριώτερον, κτείνω, ὡς τῇ κόπῳ ἀδυνατίζω, ὑποκάμνω. Ἰλ. Β. 389. "--- ὣς δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται". κοπιάσει δὲ ἡ χεὶρ αὐτῷ βαστάζουσα τὸ δόρυ. Ξενοφ. Λακεδ. Γ'. δ'. 47. "Σὺ μὲν γὰρ ἵππῳ ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τλῶ ἀσπίδα φέρων". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Νοσῶ, ἀδυνῶ, ἀῤῥωσῶ. Ξενοφ. Κυρπ. Α'. ς'. 16. "Τῷ γὰρ τλῶ ἀρχίῳ μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τῦτο σοὶ δεῖ μέλειν". Παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 212. εἶναι αὐτὶ τῦ, Πάσχω, Κινδυνεύω. Οἱ καμόντες, Κεκμηκότες, Κεκμηῶτες. ἐξαιρέτως λέγονται οἱ Νικροὶ, οἱ ἀπεσαμμένοι, οἱ Τεθνεῶτες, παρὰ Πολιτ. ὡς καὶ παρὰ Φωκυλ. Γ'. 59. Ἰλ. Γ. 278. Ψ. 72. Ἐκ τῦ φωνηεντύπυ Κάμω, εἶναι ὁ Αὔρ. Β'. "Ἐκαμον, τὸ, Κάμματος, ἀφὰ τὸ, Καμέω.

Κάμοι, αὐτὶ, Καὶ ἐμοί. Ἰλ. Φ. 130.

Καμπαλέος, έα, έον. (καμπὴ) πυτὸν τῦ, Καμπύς.

Καμπεσίγυνος, ὁ, ἡ. (κάμπτω, γόνυ) ὁ τὸ γόνυ κάμπων. "Εἰσὶν καμπεσίγυνος". ἢ παπανυσα, πακιβάλλυσα. Ζήτ. Γόνυ, καὶ, Καμψίπυς.

Καμπεσίγυιος, ὁ, ἡ. (κάμπτω, γῦον) ὁ τὰ γῦα τὰ μέλη κάμπων. "Καμπεσίγυια παίγνια". κύκλα, μαριονέτας. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καμπέστρια, τὰ. Ἱέρων Μαθημ. σιδηραῖ τινες κυρταὶ πλάκες.

Κάμπη, ἡ. (κάμπτω) κάμπια (εἶδος σκώληκος πολυπόδε ἀφὰ τειχωτῦ, τὰ φύλλα τῶν δένδρων ξώγκσα) ἀφὰ λέγεται ἔτω ἀφὰ τὸ κάμπτεσθαι ἐν τῷ περόδεσθαι. Κυείως, παρ' Ἀεισυτ. Ζ. πορείας. Θ'. λέγεται ἡ τῦ Λιννάϊε *Phal. Geombrusenata*. 2) Εἶδος θαλασσίε ζώε, Κῆπος, ἀλφίν. Λυκόφρ. 414. ἔθεν τὸ, Ἱππεκάμπη.

Καμπὴ, ἡ. λύγισμα, κύρτωμα, ἀφὰ τὸ μέρος ἐν ᾧ γίνεται τὸ λύγισμα. Ἐν τῷ Δρόμῳ, πυτὸν ἐσὶ τὸ, Καμπτήρ. Εὐσεπ. Ἡλ. 659. "Πάλιν τὸν μῦθον εἰς "καμπὴν ἄγω". ὅπερ ὁ Σχολ. φησὶ "Καμπὴ, συροφή" ἐνταῦθα δὲ τὸ Τέλος, μεταφορικῶς παρὰ τῶν δρομέων, οἱ τὸν δρόμον πελσύτῶντες εἰς βαλβίδας κάμπτουσι τὰς ἵππυς" ὅθεν ἀφὰ Καμπτήρ, ἡ ὑσσα. Λέγεται δὲ ὑπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τῦ καμπτῆρος.

Κάμπιμος, ίμη, ίμον. ἀφὰ, Καμπειος, ᾶ, Κάμπιος. Ἡσύχ. ἀφὰ Σκίδ. καμπυλωτὸς, ὁ διωλαμβυς καμπυλωθῆναι, ἀφὰ ὁ καμπὰς ἔχων. "Δρόμοι κάμπιμοι". Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 81. καπὰ τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. Εἰρ. 904. πυτὸν ἐσὶ τῶν, Δίαυλοι.

Καμπτήρ, ῆρος, ὁ. κύρτωμα, λύγισμα, σράβωμα. ἡ καμπὴ τῆς γωνίας ἐνθα γίνεται τὸ λύγισμα τῶν πλευρῶν. Γεωπ. Ξενοφ. Κυρπ. Ζ'. ά. 6. ἀφὰ ἡ καμπὴ τῦ δρόμυ ἤτοι τὸ σαδίε. Ἀεισυτ. Ῥητορ. Γ'. 9. "Διόπερ ὅτι τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπίπτουσι ἀφὰ ἐκλύονται". ἀφὰ ἐντεῦθεν "Βίᾳ καμπτήρ". παρὰ Στοβ. Λόγ. 263. Ζήτ. Κάμπτω, καὶ Καμπὴ.

Καμπτὸς, ἡ, τὸν. καμπύλος, καμπερωτὸς, λυγισμένος, σραβὸς, ἀφὰ ὁ διωλαμβυς καμπυλωθῆναι.

Κάμπτρα, ἡ. πυτὸν τῦ, Κάμψα. κυείως δὲ, αὐτὶ τῦ, Κάπτρα. ἐκ τῦ, Κάπω.

Κάμπτω, Μέλ. κάμψω. λυγῶ, λυγίζω, καμπύλον - κυρτὸν ποιῶ τι. Γόνυ, Κῶλα κάμπτειν". Ἰλ. Η. 115. αὐτὶ τῦ, Κατακλίνεσθαι, λυγίζειν τὰ γόνατα καὶ ὡς ἀνάπαυσιν καθίζεσθαι. Αἰσχύλ. Προμηθ. 32. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 19. καὶ αὖθις τὸ Γόνατος, ἐν στίχ. 85. ἀφὰ ἐντεῦθεν "Πᾶ κάμψω"; Εὐσεπ. Ἐκ. 1079. πᾶ νὰ καθήσω; πᾶ νὰ σραφῶ; πᾶ νὰ γυείσω; πᾶ νὰ εὕρω τόπον ἀναπαύσεως; 2) Ταυτὸν τῷ, Γονυπετῶ, κλίνω τὸ γόνυ, ὅπ ἐκεσία ἢ ὑπὲρ τιμῆς. 3) Σβεβλόω, σραβόνω, καμπερόνω. ἀφὰ Οὐδέτ. αὐτὶ τῦ, Εἶμαι καμπύρης (καμπύλος). Σκύπτω. Ἐλήφθαι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Κινῶ, Πείθω, Μεταγω τινὰ ὑπ' τινος ὑπί τι. Γυείζω τὴν γνώμην τινός. "Ἀκροπόλεις κάμπτειν". πλέον - περαῶ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς ἀκροπόλε, πλέον ἀλόγυρα, γυείζειν αὐτὰ ὀπίσω. Εὐσεπ. Βάκχ. 1223. "Καμπτὰν τὲς ὄρος". ἐπισρέφειν, γυείζειν εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπανέρχεσθαι, ὡς καὶ ἐν Ῥησ. 235. "Κάμψασι πάλιν θυμέλας ὄχων "πάξας". ἐν Ἑλεν. 1682. καὶ Ἡλ. 956. "Βίον "κάμπτειν". κεῖται Μεταφορ. ἀναφερόμενον εἰς τὸν Καμπτῆρα τῦ σαδίε, ὡς ἀφὰ τὸ "Καμπτὴρ βίε". πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Τὸ παρ' Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταυρ. 814. Μέσον. "Ἐγγὺς τῦ ἐμῶν κάμπτη φρενῶν". εἶναι αὐτὶ τῦ, Πλησιάζης εἰς τὴν καρδίαν μου. Παρ' Ἀεισοφ. Νεφ. "Εἴ τις κάμψειέ τινα καμπῇ". Ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἔχει τῦ, Εἰ κυκλασμένῃ "τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀσκήσοιτο". ὅθεν παρὰ Σνίδ. "ᾠδὰς κάμπτειν". λυγίζειν καὶ σρέφειν. Τὸ Πρωτότυπον τύτε, Κάμπω, οὗπω ἐν ᾧ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τῦ, Γάμπω. δι' ὃ ἐν ᾧ δυσχρηστότερον τὸ, Γαμψὸς, παρὰ τὸ, Καμψὸς, τὸ ὁποῖον μόνον ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Οὕτω μεταξύ πεσαι τὸ κ εἰς γ, ἐν ᾧ τῷ Γάπτω, Κάπτω, κ. τ. ε.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καμπυλαύχην, ενος, ὁ, ἡ. ὁ καμπύλον αὐχένα ἔχων. (σραβολαίμης).

Καμπυλέω, παρ' Ἱππακρ. καὶ Ἀρετ. παυτὸν τῷ, Κάμπω. ἴσως, Καμπύλλω, ἐγρέφω ποτε.

Καμπύλη, ἡ. ὑπακύει. Βακτηρία. κυρτὴ-σραβὴ βακτηρία, (σραβολέκα). Φιλοξεν. Γλωσ. καὶ Πλυτάρχ. "Καμπύλη γραμμή". ἡ κυρτὴ, σραβὴ, τοξοειδής.

Καμπυλιάζω, παυτὸν τῷ, Κάμπω, Συϊδ. ἀφ' ὃ τὸ ἐν τῇ σιωπῇ. Καμπυειάζω. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ.

Καμπυλόγραμμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ καμπύλων γραμμῶν συνισάμβους ἢ ἐκτματισμβους.

Καμπυλοειδής, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῶ καμπύλου ἔχων, κυρτὸς, σραβός.

Καμπυλόεις, όεσσα, όεν. Ποιητ. παυτὸν τῷ, Καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος, ὁ, ἡ. ὁ καμπύλην πρύμναν ἔχων.

Καμπυλόῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ. ἡ, Καμπυλόῤῥινος, ὁ, ἡ. ὁ καμπύλην-κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων, (γερακομύτης).

Καμπύλος, λη, λον. κυρτὸς, σραβὸς, καμπερωτὸς, λοξὸς, τοξοειδὴς, δοξαρικὸς, ὅσις εἶναι ὡσαν τὸ δοξάριον. Ὅμηρ.

Καμπυλοσαλπισταὶ, οἱ. οἱ φυσῶντες τὰ σραβὰ κέρατα-τὰς ζουμπάτας. Φιλόξεν. Γλωσ.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, τὸ σχῆμα-τὸ εἶδος τῶ Καμπύλου. κυρτότης, σρεβλότης.

Καμπυλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. Κλημ. Σζωμ. Ε'. "Κερκίσι καμπυλόχρωσι". παυτὸν τῷ, Ἀρόζοις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καμπελόχοις, ἀρόζοις.

Κάμπω. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάμπτω.

Κάμψα, ἡ. κίση, θίκη, θύλαξ, (κλίφι, Τυρκ.) ὡς ἴδη τὸ πλεῖσον ἐκφράζει Κάλαβρυντινα, ἢ ἄλλο τι ποιῶτον πεπλεγμένον ἀγγεῖον. Ἐνίοτε δὲ μετακχειζονται τὴν λέξιν καὶ ἴδη ξυλίνα τινος Κιβωτία. Ἄρα, Κυβωτὸς, Σεντοῦκι (κάφαρον, μπαοῦλι), ἀφ' ὃ τὸ Λατ. Capsa. ἔθεν τὸ Ὑποκρ. Καμψίον. Τινες παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ Κάμπτω, κυρίως ὅμως ἐκ τῆ, Κάπω, (κάβω, καύω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωπῇ. Καβὸς, Γαβὸς, καὶ Γκαβὸς, ὁ τὸ ὑγρὸν τῶ ὀφθαλμῶ ἐσερημένος, καὶ κύλον ἢ κενὸν τὸν τόπον αὐτῶ ἔχων. καὶ τὸ Λατιν. Cavus, κυλόω καὶ κάμπτω) Λατιν. Capio, θελαμβάνω. (τὸ νὰ εἶναι τι κύλον, ὥσε νὰ θελαμβάνῃ-νὰ πέρνῃ μέσα τι). Τὸ μ εἶναι κατὰ παρεμθεσιν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ β, καὶ ἀπὸ τὸ π, γίνεται, ὡς π. χ. Κύμβη, ἀντὶ Κύβη, Κύβος. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ, Κῦφος.

Καμψάκης, ὁ. ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἰουδὶθ Κεφ. Ι'. 5. κεῖται "Καμψάκης ἐλαίε". αὐτὶ τῦ, Ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἶχεν ἔλαιον, Λαδικὸν. ἐκ τῆ, Κάμψα. Κατὰ τὸν Ὀσιβάσιον ὁ Ξέρξης ἐχώρει (ἔπειτε μέσα) εἰκοσιτέσσαρας Οὐγγίας ὕδωρ, καὶ ἦτον ὅμοιος μὲ δύο Ἡμίνας. Ἄρα ὁ Καμψάκης ἐχώρει τεσσαρας Ξέσας.

Καμψιδίαυλος, ὁ, ἡ. (δίαυλος, κάμπτω) ὁ τὸν δίαυλον ζέχων καὶ ἐν ταὐτῷ κάμπτων-σκύπτων. Μετεφρεικ. παρ' Ἀθήν. ΙΔ'.

Καμψιχίζω, παυτὸν τῷ, Βαρβαρίζω. Ἡσύχ.

Καμψίον, τὸ. Ζήτ. Κάμψα.

Καμψίουρος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν οὐρὰν κάμπτων. παυτὸν τῷ, Σκίουρος.

Καμψίπους, οδος, ὁ, ἡ. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 793. "Ἐκεινὺς καμψίπους". παυτὸν τῷ, Καμψίγνιος, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. ἀπὸ τῆ "Ἡ κάμπτουσα κολαζομένων τὰς πόδας. οἱονεὶ ἡ συμπεδίζουσα καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν, ὡς τιμωρῆται".

Κάμψις, εως, ἡ. (κάμπτω) λύγισμα, κύρτωσις, σράβωσις, ὕπτροφή.

Καμψόδυνος, ὁ, ἡ. (κάμψις, ὀδυνη). Ἀνθολογ. "Δάκτυλος καμψόδυνος". δάκτυλος ὅσις ἐκ τῦ πόνου εἶναι ἢ γίνεται κυρτός.

Καμψὸς, ψὴ, ψὸν. παυτὸν τῷ, Γαμψός. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάμπτω.

Κάμω. Ζήτ. Κάμνω. Ἰλ. Σ. 341. "τὰς αὐτοὶ κα" μόμεσθα". αὐτὶ τοῦ, Μετὰ κόπου κτῶμαι-κίρ δαίνω.

Κᾶν, παυτὸν τῷ, Καὶ ἂν, καὶ ἐὰν ἀκόμη, καὶ μ' ὅλον ὁτι, καὶ ὅρος τοῦτος, ὡρισέτι. αὖ ὅμως. "Καῦ εἰ", καὶ ἐὰν ἔτι "Κᾶν—Καῦ". εἴτε-εἴτε. Ὁπόταν τὸ Κᾶν, εἶναι ὑποθετικὸν συμπίπτεται Τροπικτικὴ Ἐγκλίσει. ἄλλως δὲ καὶ μετὰ τῆ λοιπῶν, ὡς καὶ τὸ, Ἂν. 2) Κᾶν, παυτὸν τῷ, "Καὶ ἐν". καὶ εἰς.

Καναβευμα, τὸ. παράδειγμα, σχέδιον (μοντέλ). Ζήτ. Καναβος.

Καναβίνος. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομβίω.

Κάναβος, ὁ. τὸ ξύλον, ὡσὲ ὃ τὸ ὀρῶτον οἱ πλάσται, τὸν κηρὸν-τὸν Γύψον, ἢ τὸν πηλὸν τιθέασιν, ὁπόταν θέλωσι νὰ σχηματίσωσι (καὶ πλάσωσιν) ἄγαλματι. "Αρα, Καλὸπι, Modèle. 2) Σχέδια τινα ἀνατομικὰ τῦ μηχανικῦ σώματος, εἰς τὰ ὁποῖα κυρίως παρασιώνονται αἱ μεγάλαι φλέβες. 3) Οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι ἀνθρωποι, εἰς τῆ ὁποίων τὸ σῶμα παραπορῶνται ὅλαι αἱ φλέβες. 4) Πηγαὶ εἰς πολλὰς ῥύακας διηρημβύαι. Αὕτη ἡ σημασία προέκυψεν ἐκ τινος σκοτεινῦ νοήματος, παρ' Ἀειστ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. 5. καὶ Γενέσ. Β'. 6. Τὸ Γαλλικὸν Canevas, ἐκφράζει παρομοίως, Σχέδιον τι, καὶ ἔτι τὸ ἀραιὸν καὶ χονδρὸν πανίον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ σιωπθεισα, Καναβᾶς, λέγει. Ἐντεῦθεν "Κηρὸς καναβίνος". κηρὸς δι' ὃ κατασκευάζουσι τὰ παραδείγματα. "Σῶμα καναβινον". λεπτὸν καὶ ἄσαρκον σῶμα, σχεδὸν ὡς σκιλετὸν. Παρὰ Συϊδ. ἐν Λ. Ἀπ' ἀκροφυσίων, κεῖται μία ῥῆσις τῦ Ἀειστοφανῦς "Κιναβδμάτων". ὅπου ὁ Συϊδ. λέγει, ὅτι τὸ, Κίνναβος, εἶναι τὸ Εἴδωλον, Πρόπλασμα (Modèle) Σχέδιον τὸ ὁποῖον οἱ Ἀγαλματοποιοὶ καὶ οἱ Ζωγράφοι ἔχοντες ἐμπροσθέν των, σχηματίζουσιν ἢ ζωγραφίζουσι κατὰ τοῦτο τὸ νόημα. Ἄρα, Εἴδωλον (Modèle) ἐκ πηλῦ ἢ ἐκ κηρὸς, ἢ ὅς ἄλλο τινος τοιούτου. ἢ Σχέδιον τι ἀπὸ γραμμῶν, καθὼς τὰ ἀπὸ Ζωγράφων. καὶ ἐντεῦθεν ἀσκύπτουσιν ἔτι αἱ ἄλλαι σημασίαι. Τὸ Κίνναβος, εἶναι ἡμαρτημβύη αὐάγνωσις.

Καναζω, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ῥίζα καὶ πηγὴ τῦ Καναχῆ, Καναχάω, καὶ, Καναχίζω. κτύπον-κρότον ποιῶ· ἠχέω-βοῶ-κραυγάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καναζει, παράζει· ὅ ἐστι, ἀπὸ φωνῆς καὶ κραυγῆς εἰς ἀπειλὴν καὶ παραχλὼ φέρει. καὶ, Καναχίζει, ἐψόφει, ἐφώνει, ἐκραύγαζεν. καὶ, Καναχίζει, οἰμώζει. καὶ ἐντεῦθεν ὁ αὐτ. Ἐκκαναζειν, ἐκκενώσειν, ὑπὸ τῦ καὶὸ θορυβῆσειν· ταχέως ὑποπίνειν τὸ ποτήριον μετά τινος ἦχε τε φάρυγγος. Ἰταλ. Tracannare. καὶ Ἐγκαναζαι, μετὰ κρότε-ἦχε ἐγχύσαι. Ἐπεγκαναζαι, ἐπισεγχύσαι. "Διέ" καναξε τὸν λάρυγγα". μετὰ ἦχε καὶ κρότε διῆθεν ὅπου ἐγκρυβόλισε τὸν λάρυγγα. Εὐσεπ. Κύκλ. 157. Ἀειστοφ. Ἱππ. 105. Ἀλκίφρ. Γ'. 36. Αἰλιαν. Ἐπ. 4.

Κάναθρον, τὸ. (κανὰ) κυρίως, ὁ τῆ ἀμαξῶν κάλαθος· ὁ ἐστι, τὸ ὑπὸ τὸν ἄμαξαν ὑπιτιθέμβον πλέγμα, ἐφ' ᾧ τίθενται τὰ φορτία. Καναθρα. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἄμαξα ἢ τοιῶτον κάλαθον ἔχουσα. Ξενοφ. Ἀγησ. Η'. 7. "Ἐπὶ πολιτικῦ καναθρα κατῆει εἰς "Ἀμύκλας ἡ σύμπασα αὐτῆ". Τοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Ἀγησ. 19. Γράφεται ἔτι καὶ Καναθρον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θρον. Ζήτ. καὶ ἐν τούτῳ. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, Χανητὸς, ὁ. ἔχει.

Κάναστρον, τό. παυτὸν τῷ, Καυᾶν. (καύη) κυρίως, πεπλεγμένον τι καλάθιον ἐχὶ τοσοῦτον βαθύ. Καύισρον, Παυέει. 2) Ὀστράκινον ἤτοι πίλινον τι ἀγγεῖον-ζυβλίου-πινάκι. ὅθεν, Καυισρεῖα, κοῖλα ἀγγεῖα. Συίδ. ὁ δὲ Πολυδ. Γ'. 86. ἔχει ἔτι καὶ, Κάνυστρον.

Καναυτᾶνες, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΖ'. 17. Ζήτ. Καυυάκη.

Καναχὲς, Ἐπίρ. μεπὶ κρότου, ἠχητικῶς. κύειως εἶναι Οὐδέτ. τῷ

Καναχὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (καναχὴ) πιθανῶς ὅς Αἰσχύλ. Χοηφ. 150. ὅπου κεῖται "Δάκρυον καναχὲς". δάκρυον σιωζοφθυμβύον μὲ σεναγμοὺς, φωνὰς καὶ ὀδυρμούς. "Αρα, Καναχὴς, ἢ Καναχός. παρὰ Νικάνδρ. "Βάζαχοι καναχοί". οἱ φωνάντες-βοῶντες, θόρυβον τροξευθύντες.

Καναχὲω, ῶ. θόρυβον-βοὴν-κτύπον τροξευῶ. βοΐζω, ἠχολογῶ, ψοφῶ, κωδωνίζω ὡς ὁ χαλκὸς-ὁ ρεγχαλκος ἢ ὡς οἱ ὀδόντες. ἦχον ἀφίημι. Ἀπολλών. Δ'. 907. "Μέλος ἀοιδῆς καναχεῖν".

Καναχὴ, ἡ. κτύπος, ψόφος, ἦχος, βοή. Ἡσίοδ.

Καναχηδὸν, Ἐπίρ. μεπὰ κτύπου-ψόφου, ἠχητικῶς.

Καναχήπους, οδος, ὁ, ἡ. (πῦς) ὅπ' ἵππων, οἵτινες εἰς τὸ πάτημα τροξευῦσιν ἦχον ὀξὺ τῆς ποδῶν αὐτῆς. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 441.

Καναχίζω, παυτὸν τῷ, Καναχέω. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, Καπάζω, Καπάξαι. Ἡσίοδ.

Καναχὸς, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καναχής.

Κάνδαυλος, ὁ. ἢ, Καύδυλος, εἶδος Λυδικῆς ἐσκυασμβύης ἀρτύματος. Ζωμός τις, Σάωσι, Sauce. Πλάταρχ. τροβ. Συμπ. Δ'. 1. ὁ Φώτ. ἔχει, Καύδυλος, σκυδασία ὀψοποιϊκὴ μεπὰ γάλακτος καὶ τέατος ἢ μέλιτος. ἐνίοι δὲ ὀξὰ κρέως ἢ ἄρτυ ἢ τυροῦ. Οὕτως Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Εὐσάθ. λέγει ὅτι κατεσκυάζετο δ' ἄρτου, Φρυγίᾳ τυρῷ, αὐίθυτε καὶ ζωμῷ πίονος ἐφθῆς κρέατος σιωόντος, ὥσε ἕ φησι ἢ Ἄλεξις παρ' Ἀθην. "Ὡς καύδυλον ἐὰν παραθῶσι, τροσκατεδῆ τὸς δακτύλους". θέλεις φάγη καὶ τὰ δάκτυλα, ἢ χυδαϊκώτερον, Θὰ γλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλα.

Καυδήλα, ἡ. ἢ Καυδήλιον, τό. παυτὸν τῷ, Λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος· ὅθεν, Καυδηλάπτης, ὁ τὰ καυδήλας ἁπτων. Προϊκυψε δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆ Κάω, Καύδω, Καυδάρω, Καύδαρος ὁ Ἄνδρας καθ' Ἡσύχ. ὡς ἢ κατ' Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Δ. (σελ. 437. 12. Ἐκδ. Ῥώμ.) ἐκ Παυσαν. Λεξ. "Ἐκ τῆ Καίειν ἢ Δαίειν, "Καυδαίων, ὁ "Αρης, ὀξὰ τὴν καυστηρὰ μάχην καὶ "τὴν φλόγα". βέλτιον ὅμως ἐκ τῆ Κάω, καύδω, ὁπερ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Καίω, καὶ Ἕλαιον, Καυδέλαιον, Καυδήλα, Καυδήλιον. Παρ' Εὐσαθ. ἐν Ὀδυσ. Η. σελ. 1571. 22. κεῖται καὶ σὺν ὑποπασμάτιον τῆ Δηνοσ. Ἀθην. ἀναφυῦρον τὴν λέξιν.

Καυδύκη, ἡ. περσικόν τι ἐπιχωρόειον. χιτὼν περσικός.

Καυδύλη, ἡ. παυτὸν τῷ, Καύδυλος.

Κάνδυς, υος, ὁ. Μηδικὸς ἢ Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς, τὸ παρὰ τοῖς Τύρκ. Μπενίσιον, λεγόμενον. Ξενοφ. Κυρυπ. Α'. γ'. 2.

Καυδύταλις, ἡ. καὶ, Καυδυτάλη. Καυδύτανις, ἢ Καυδυτάνη, ἡ. ἱματιοθήκη, τόπος ὅπυ τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλον. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Πολυδ. Ζ'. 79. Ι'. 137. ὅπου ὁ τελευταῖος λέγει ὅτι ἡ λέξις εἶναι Περσική. Ἀμφίβολ. μβύτοι ἡ γραφή.

Κάνεον, τό. παυτὸν τῷ, Καύειον. καύισρον, παυέει, ἢ ζυβλίον, πινάκι. Ὀδυσ. Κ. 355.

Κάνεον, τό. καὶ, Καυᾶν, τό. (καύη) καλάθιον τὸ ἐκ καλάμυ πεπλεγμβύον Καυίσειον, καλάθιον, παυίειον. Ἔτι δὲ ἢ Πίλινον τι ἀγγεῖον ἢ ὅξι ἄλλης τινὸς ὕλης κατεσκυασμβύον, Πινάκιον, ζυβλίον, κ. τ. τ. Ὁ Ὅμηρ. αὐτὶ τούτου καὶ Καύειον, λέγει. Ὀδ. Κ. 356. "Κάνεια χρύσεια". Ἡ φράσις "Ἐνῆρκται τὰ κανᾶ". κεῖται ἐν τῷ, Ἐνάρχεσθαι. Ἐν τῷ Καυῶ ἦσαν αἱ Ὁλαὶ, ἢ Οὐλοχύται, ὁ Πέλεκυς, ἢ τὰ Στέμματα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας. Ὀδυσ. Γ. 441. Ἀεισοφ. Εἰρ. 948. Εὐειπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1567.

Κάννη, ἡ. Ζήτ. Καύνα.

Κάννης, ηπος, ἡ. σκέπασμά τι ὡς ἢ ψάθα ἐκ καλάμων πεπλεγμβύων, παυτὸν τῷ, Καύνα. γέμφεται ἔτι ἢ Καύννης. Τοιαῦτα πεπλεγμβύα ψαθία ἔφερον αἱ Ἀττικαὶ γυναῖκες μεθ' ἑαυτῆ ὅπότε ὅξιέρχοιτο τῆς οἰκίας, τῆ ὁποίων ὁ νόμος τὸ Σόλωνος διορίζει τὸ μέγεθος, ἕως εἵα πῆχυ. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 21. ὅθεν

Καννήτιον, τό, Ὑποκορ. μικρὰ καύνης.

Καννηφορέω, ῶ. καύνην φέρω. ὅθεν, Καννηφορεία, ἡ. καὶ, Καννηφόρος, ὁ, ἡ. Κατὰ Φώτιον. "Καννηφόροι, "παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ τῆ "Παναθηναίων πομπῇ. αὗται δὲ τῆ ἀστῶν ἢ τῆ ξένων ἦσαν". Ἐν Ἀθήναις ποτὲ εἶχον εἰς μεγάλην τιμὴν παρθένον τινὰ ἥτις ὑπὸ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της ἐκλέγετο εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πομπὴν τῆ ἑορτῆ τῆς Δήμητρος, τῷ Βάκχυ, ἢ τῆς Ἀθηνᾶς φέρουσα τὸ καύειον ἐν ᾧ ἦσαν τὰ μυστήρια, ἢ ἐφ' ᾧ ἐπέκειντο τὰ ἱερὰ τὴν θυσίαν ἐπιτήδεια αὐτῆ θεῶν. Ἡ τοιαύτη παρθένος λοιπὸν, Καννηφόρος, ἡ. ἐκαλεῖτο, ἢ ἡ ταφὴ, Καννηφορεία. Αὕτη ἐπαραδίδετο ἐν τῇ πομπῇ λευκὰς ἔχουσα τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ὅξι τῶ ἀλφίτου. (Ζήτ. Ἄλφιτον. Ἀεισοφ. Ἐκκλησ. 732.) Ἐκράτει εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα αὐτῆς ἢ ἐν ὁρμαθὸν σύκων ξηρῶν. (ὁ αὐτ. Λυσιστρ. 647). Ὄπισθεν αὐτῆς ἀκολεθῶντις ἐβάσαζε τὸ Σκιάδιον (ὁμβρέλλα). Ὁ αὐτ. Ὀρνιθ. 1551. Οἱ τεχνῖται ὅμως παρασιύουσι τὰς Καννηφόρους ἐχούσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὅπ' τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, βαστάζουσαι τὸ Καύειον.

Καυθαρίζειν, παυτὸν τῷ, Ταυθαρύζω.

Καυθάριον, τό. μικρὸς καύθαρος. Ὑποκορ.

Καυθάριος, ἢ Καυθάρεος, εἶδος ἀμπέλυ. Θεόφρ. Β'. 20.

Καυθαρὶς, ίδος, ἡ. εἶδος Καυθάρυ. Λιιν. Cantharis, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ἰατροὶ εἰς τὰ Βιζικατόρια λεγόμενα. 2) Ζωϋφίου τινὸς λυμαντικὸν σίτυ, ἀμπέλυ, ἢ κήπων.

Καυθαρίτης οἶνος". Οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλυ Καυθάριος λεγομένης.

Κάνθαρος, ὁ. εἶδος ζωϋφίυ, τὸ ὁποῖον ὑποσκεπάζει τὰ πτερὰ αὐτῆ ὑξιτένων πλακῶν, ἢ εἰς τὰς ὁδὺς ὡς ὅπ' τὸ πλεῖστον ὑξυτείνον, σφαῖρας ἐκ τῆς κοπρυ τῆ ζώων κυλίει. Scarabaeus. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ι'. 15. "Ὁ καύθαρος ἄθηλυ ζωόν ἐστι, ἀστέρι δὲ εἰς "τὴν σφαῖραν ἢ κυλίει". 2) Εἶδος ποτηρίυ, ὑπὸ τῆ καπασκυάσαντος κεραμέως. 3) Εἶδος ἰχθύος. 4) Εἶδος πλοιαρίυ. 5) Σημαίνει τι μέλαν ὅπ' τῆς γλώσσης τῆ βοὸς "Απις λεγομένυ, τὸν ὁποῖον ἐτίμων οἱ Αἰγύπτιοι.

Καυθαρώλεθρος, ὁ. θάνατος-ἀφανισμὸς τῆ Καυθάρων. Ἐλέγετο ὅπου τόπος τις, ὅπυ οἱ Καύθαροι ἐφθείροντο. Σφάβ. Ζ'.

Καυθήλια, τά. τὰ σάγματα, τὰ σαμάρια τῆ φορτικῶν ζώων, ὅπ' τῆ ὁποίων φορτόνονται τὰ βάρη. 2) Μεγάλα καλάθια (λύγινα πλέγματα, κόφινα,

ΑΡΧΑΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

γαλίκια δι' ὧν ἀεὶ τὸ ζύγος φέρηται τὰς καρπὰς ἢ πᾶς σαφυλὰς, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, Καυθίαι, λέγονται. Γεωπον. Γ'. 11. Ἀρτεμίδ. Δ'. 6.

Καυθήλιος, ὁ. μεγάλος ὄνος ἀφ' οὗ σαμάει· ἀφ' οὗ φόρτωμα. ὁ τὸ βάρη φέρων ὄνος. Πλάτ. 2) Μῶρος, ὠμὸς, ἀνεπίδηπτος ἀνθρώπος. (γομάει, γαΐδαρος). Ζήτ. Καύθων.

Καυθίαι, αἱ. παυτὸν τοῦ, Καυθήλια.

Καυθίς, ίδος, ἡ. μικρὰ ὄνος. Ὑστερ. τῶ

Καύθος, ὁ. ὄνος, γαΐδαρος.

Καυθὸς, ὁ. ἡ γωνία τῦ ὀφθαλμῦ. Ἀνατομ. Εἰσαγ. "Τὰ δὲ ἐντὸς τῦ ὀφθαλμῦ πέρατα, καθ' ἃ αἱ "συμφύσεις τῆς βλεφάρων, Καυθοὶ καλοῦνται· ὁ μὲν "πρὸς τὴν ῥίνα ὁ μέγας, μικρὸς δὲ ὁ πρὸς τὸ ὠς". Παρὰ Καλλιμ. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. 931. καὶ αὐτὸς ὁ Ὀφθαλμός. "Γλαυκοῖς ἀμφ' ὀσσοισιν ἀναιδέα κυδιόωντα "ἐλίσσων". 2) Ὃ ἔξωθεν τὸν ζοχὸν τῆς ἀμάξης κατέχων σίδηρος, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. Ἐπίσωζον, ἐν Ἰλ. Ε. 725. λέγει.

Καύθων, ωνος, ὁ. ὁ ὄνος, γαΐδαρος, παυτὸν τοῦ Καυθήλιος, ὃς πάλιν ὑπὸ τῦ Καυθηλίων, τῦ ὑπερθεμένων αὐτῦ ὑπερμπιῶν ξύλων, τετέχι, σαγμάτων, ὀνομάζεται ὅτως· ὅθεν, Καυθήλιοι, οἱ. Πλάτ. Συμπ. 37. οἱ βραδεῖς εἰς τὸ νοῆσαι καὶ ἀφυεῖς, χονδρὶ. 2) Ταυτὸν τῷ, Κάθαρος. Ἀεσωφ.

Καυλίας, ὁ. ὁ ἐκ καλάμων πεπλεγμένος κάλαθος.

Καυίσκιον, τὸ. ᾗ, Καύισρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Κάναστρον. Ὑστερεισ. καλαθάκιον, πανερόκιον, πανάκιον.

Καύιτρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Καυίσκιον. Ἡσύχ.

Καύνα, ᾗ Καύνη, ἡ. σκέπασμα ἢ σκέπασή τις ἐκ καλάμων ἢ βύρλων, ὡς ψάθα πεπλεγμένον. Κυρίως δὲ ὁ Κάλαμος, Νεροκαλάμιον, ὅθεν τὸ Λατιν. Canna. Παρὰ Σουΐδ. "Καύναις καὶ καλάμοις χρῶνται "οἱ Νομάδες εἰς τὰ σκηνοποίειν". Ἔφερεν ὅμως νὰ γράφηται, Κύνα, καθὼς ὑποδεικνύει τὸ ἐκ τύτυ Καύεον καὶ Καύαθρον παράγωγα. 2) Πᾶν τὸ ἐκ καλάμων πεπλεγμένον ὡς ἡ ψάθα χρήσιμον ἀφ' οὗ σκέπασμα ἢ ὡς δεσμὸς δι' ὃ σκεπάζυσιν ἄγαλμα τι, ἢ βάλλυσιν εἰς τὸ ἄκρα τῆς πλοίυ, κ. τ. τ. ὡς Περιφράγματα, Ψάθοι, Σκιάδια, παγέια, καὶ Δέρρεις. Ἀεσωφ. Σφὴκ. 394. Πολυδ. Γ'. 184. τὰ ὁποῖα ἄλλως καὶ Γέρρα καλοῦνται. Ἡ αμυήθεια Καλαμωτὸ, παυτὸν καλεῖ.

Καννάβινος, ίνη, ινον. Ὑπὸ καννάβιον.

Κάννάβις, ἡ. τὸ καννάβιον· φυτὸν λίνῳ παραπλήσιον ὃ καὶ ἐδώδιμες γίνονται· ἧς τὸ σπέρμα θυμιώμενον ὑπνον ποιεῖ παυτὸς. Φώτ. Λέγεται ἔτι καὶ Κάνναβος· καὶ τὸ ἐξ αὐτῦ ὑπομασμένον ὑφάσιον. 2) Εὐθυμεροφόρεμα ὑπὸ Καννάβιον. Ἡρόδοτ. Δ'. 74. Ζήτ. καὶ Κάναβος.

Κάνναθρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Καύαθρον. Ὁ Ἡσύχ. ἔγρ. Καύαθρα, ἀσπάβη, ἡ ἅμαξα, πλέγματα ἐχυσα, ὑφ' ὧν πεμπεύυσιν αἱ παρθένοι ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἕλενης ἀπίωσιν. "Ἔνιοι δὲ ἔχειν εἰδώλα ἐλάφων "ἢ γυπῶν". "ὁ δὲ Πλέπαρχ. Ἄγιο." Καύαθρα δὲ "καλεῦσιν εἰδώλα γυπῶν (Ἰσ. γυπῶν) ξύλινα καὶ "ξυγελάφων, ἐν αἷς νομίζυσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς "πομπαῖς".

Κάννη, ἡ. παυτὸν τοῦ, Καύνα.

Κάννινοποιὸς, ὁ, ἡ. ὃς τις ποιεῖ πλέκει καμπὰς καλὰς ψάθας, ἤγουν τὰ ποικίλα σκεπάσματα καὶ περιφράγματα. Πολυδ. Γ'. 184. ἔφερεν ὅμως νὰ λέγηται Κυνακοποιὸς, ἢ Καννοποιὸς. Ζήτ. Καύνης.

Καννωτὸς, ἢ Καννοῦς, ὁ ἐκ καλῶν κατασκευασμένος.

Κανόμον, συγκοπὴ ἐκ τῦ, Κατὰ νόμον, ἢ Κατὰ νομόν.

Κανοναρχὴς, ὁ. ὁ τῶ κανόνος ἀρχόμενος. ὁ διεγείρων τὰς μοναχὰς τρὸς τὸ ψάλλειν τὰς καθόνας. Οὗτος Λέγει· ἀναγινώσκει τρῶτος ἐκ τῦ βιβλίυ, ὁ δὲ ψάλτης ἀκόλυθος αὐτῦ, ψάλλει τὰ λεχθέντα.

Κανονίας ἄνθρωπος". παρ' Ἱπποκρ. ὁ μακρὸς καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος. ἐκ τῦ Κανών.

Κανονίζω, (κανὼν) κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ· σημαινῶ· κρίνω· ὑποδεικνύω ἢ διδάσκω τι ὡς κανόνα. Θεσπίζω.

Κανονικὸς, κὴ, κὸν. ὁ κατὰ τὸν κανόνα γεγραμμένος ἢ κατὰ κανόνα ὤν. 2) "Κανονικὴ τέχνη". κατὰ Πρόκλον εἰς Εὐκλείδ. Σελ. 12. εἶναι "ἡ περὶ τὴν "κανόνων κατασκευὴν ἀνθρισκυσα". ἡ καταμεξάσα τῆς τόνες ἐπάνω εἰς τὰ τονικὰ κλίμακα (εἰς τὰ σκάλαν) κατὰ τὰς διαφόρες ἁρμονίας. "Ἄρα, ἡ θεωρητικὴ Μυσικὴ· ἡ τῆς Μυσικῆς θεωρία. "Κανονικοὶ "οἱ". οἱ θεωρητικοὶ Μυσικοί.

Κανόνιον, τὸ. Ὑστερ. τῶ, Κανών. παυτὸν τοῦ, Σπαμίν. Πολυδ. Α'. 91. παρὰ Σουΐδ. καὶ Σύγγραμμα "βιβλίον, γράμμάτιον.

Κανονίς, ίδος, ἡ. ἐν Ἐπιγράμ. Φιλίππυ 17. "Κανονὶς ὑπάτη". παυτὸν τοῦ, Κανών, (λινεάλ).

Καγάνισμα, τὸ. παυτὸν τοῦ, Κανών. Ἀνάλ. Β'. 52. "Σαλίδων κανόνισμα φιλόρθιον". (λινείσμα)

Κανονισμὸς, ὁ. τὸ κανονίζειν. παρὰ Μανέθ. Α'. 299. Δ'. 151. καὶ 292. Ὑποδεικνύει σὺν μέρος τῆς οἰκίας, συμπεπλεγμένον ὂν μετὰ τῶ, Θειγκοί.

Κανῶν, τὸ. Ζήτ. Καύεον.

Καννυσινὸς, ὁ, ἡ. ὑπανθρ. Φανόλης. Ἀθλιω. Γ'. φανόλης κατεσκευασμένος ὑπὸ τειχῶν· μαλλίων, τῆς Καννυσίκ πόλεως.

Κάνω. Ζήτ. ἐν τοῦ, Καίνω.

Κάνωβος, καὶ, Κάνωπος, ὁ. πόλις ἐν τῇ κατωτέρω Αἰγύπτῳ, ἀρχαῖμος ἀφ' οὗ τὸν Ὑφιὰ τῆς ἐγκατοίκων τῆς· καὶ ἐνπεύθεν, Κανωβίζω, ὑβριλῶς ζῶ, καὶ Κανωβισμὸς, ὁ. ὁ τρόπος τῦ ζῆν. Σφάβ. ΙΖ'.

Κανὼν, ὁ. κυρίως λέγεται σὺν ἴσον ξύλον ἀφ' οὗ τὸ ὁποῖο κρατεῖται τι ἴσιο, ἢ ἴσαται ὀρθά· στρεβά. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Εὐρεπ. Ἰκέτ. 650. "Λαμπρὰ ἀκτὶς "ἠλίυ κανὼν σαφὴς". αἱ ἴσιαι, αἱ κατ' εὐθεῖαν ἀκτῖνες τῦ ἠλίυ κατὰ τὰ μεσημέρι. Καθέτος. εἰς τὸ ζυγαρεικὸ, λέγεται ἡ σάθμη, ἤγουν τὸ ἐπάνω τῆς ταλάντης καὶ εἰς ἰσάπαν ἄγον, τὸ ὁποῖον ἄλλως Πῆχυς λέγεται. Ἀεσωφ. Βάτ. 799. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴσον ξύλον ἢ ἡ γωνία (ὅρμια) τῆς Τεκτόνων, δι' ἃ ὑπορθῶσι καὶ ἰσάζυσι τὰ στρεβλὰ καὶ λοξὰ μέρη τῆς ἄλλων. Παραπιθούσης γὰρ τὸν Κανόνα τοῖς παρ' αὐτῦ ὀργανομένοις, δι' αὐτῦ, εἴ τινα διείσακσιν ἐν αὐτοῖς λοξότητα, εἰσοχάς τε καὶ ἐξοχάς, εἰς δύθυνσιν ὑπερξέυσι καὶ ὀρθῆσι τὸ ὀργανόμενον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀργανεῖον τῆς Καλλιγράφων δι' ἃ σύρυσι καὶ σημειῦσι τὰς γραμμὰς ἀφ' οὗ νὰ γράφωσιν ἴσιαι, (ρίγα, λινὶρ, λινεάλ). Ἀναλεκτ. Β. 496. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφρ. Σπάθμη, Παράδειγμα· παρὰ Μυσικοῖς "Κανὼν Μυσικὸς", καλεῖται τὸ Μονόχορδον. 2) Τὸ πλαγίως κείμενον ξύλον εἰς τὰ ἀσπίδα αὐτὶ τῦ Ὀχανύ, ἀφ' οὗ κρατῶται σφιγγὸς. Ἰλ. Θ. 193. 3) Κάθε ὠφέλιμα τὸ ὁποῖον διορίζει τὸ Μέτρον, τὸν Τρόπον, τὸ Ὀρθόν· τινὸς· ἢ Πρὸ ὅ, τι εἶναι διωρισμένον κατά τινα τρόπον ἢ μέτρον ἢ ρυθμόν. Regula. 4) Ἰλιάδ. Φ. 761. "Ὡς ὅτε τίς τε γυαλὸς "εὐξόως Σπάθεϊ ἐπὶ κανόνι, ἵν' εὐρὺ μάλα χρῆσι ταυύσῃ, Πλειάων ὀρέλλυσα παρὰ μίτον, ἀγχόθι "δ' ἄλλα ἔχει Σπάθας". Τιθὲς ἐμμέλ. τὸν ὀβελὸν τῆς, Κάλαμος μίτων, ἐφεὶ ἐν εἰλίσσαι ὁ μίτος ὁ ἀσπαρτικός.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ὁ Εὐσάθιος ὑποῤῥῶν λέγει. "Ἔοικε δὲ ξύλον δύο "εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανών, τορνευτὸν οἷα εἰκός, ὁμώνυμον "τῷ ὑποῤῥῆτι τὰ ξεσμήματα κανόνι. χρήσιμον γοῦν εἰς "τὸ κλῶθειν ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν ἐν τῷ τῆς σι- "δηρᾶς ἢ πρατεῖσθαι ἢ ἴσασθαι. σαφὲς γάρτι ἐκ τοῦ ἐτύχο- "μεν γνῶναι ὑπὸ τῶν μαθεῖν Καλαμον μίτων τὸν κα- "νόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀξακτώδες εἴτε ἠλακατώδες. "Ταινύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανών, αὐτὶ τῦ, Τε- "ταινυσμένος εἰς ὀρθόν, ἴσαται. ἢ ὀξὺ τὸ ἐξελκόμενον "ἀπ' αὐτῦ πλοῖον, ταινύεσθαι, εἰρηται". Ἄρα, κα- τ' Εὐσάθιον εἶναι ὁ ἐν τῇ σαΐτᾳ κάλαμος ἐφ' ᾧ πε- πειτύλεται τὸ φάδιον, ἤτοι τὸ Μασθεί· ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Σαΐτα. Οὕτω ποιεῖ καὶ ὁ Ἀεισοφ. ἐν Θεσμοφ. 822. τὸ Ἀντίον καὶ Κανών, ἀμφότερα ὡς ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα· ὡς καὶ Πολυδ. ἐν Ζ'. 36. Φαίνεται ἄρα ὅτι ὁ Κανὼν ἐνταῦθα ὕδωρ ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἡ ὑπὸ τῆς ὑφαντῦς καλαμβὶν Σαΐτα, ἡ τὸν κάλαμον μετὰ τῶ ὠῆς ὑφαινοῦσα νήμασι πεπειγμένα, ἥτις ἐξ μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τινων Κανόνι λέγεται. Παρὰ Πλουτάρχ. δυείσκεται ἔτι καί τις ἀξιόλογος ῥῆσις. "Κανόνων ἀβλάβεια καὶ ἀνέγερσις ἀγυιάτων". ἐκ τῆς ὁποίας δυνατὸν νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι πολλοὶ Κα- νόνες ἦσαν εἰς τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖον, ἀβλ. τὰ ποικί- λα χρώματα τῆς νημάτων. 5) Παρὰ τοῖς Ἐκκλη- σιαστικοῖς λέγεται Κανὼν, σωμάτιον τι βιβλίων, ἢ ἀβλα- πτέρων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἐδέχθη ὡς Στάθμιον, διδάσκον, καὶ νόμον, ἀβλ. τὴν καλὴν ἁρμονίαν καὶ διάταξίαν αὐτῆς, Διατεγὴ, Θέσπισμα. 6) Πα- ρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται καί τι πυρεβόλον χονδρὸν καὶ μακρὺ ὄργανον, εἰς μάχας καὶ πολιορκίας χρήσιμον· Κανόνιον, Canon. 7) Παρὰ Γραμματικοῖς ὁ Κα- νὼν ἐστὶ νόμος ἀπαράβατος καὶ μέχρι ἀβλάβητον πᾶ- σαν περίθεσιν ἢ ἀφαίρεσιν μηδαμῶς ὑποδεχόμενος· ἢ λόγος συντεχνὸς δηλωτικὸς ἀπολυτώων ὁμοιότητι τρόπου τὸ καθόλω τὸ διεγραμμένον τῆς λέξεως.

Κάγωπον, τό. τὸ αὔθος τῆς Κεφοξυλιᾶς. *Sambuci flos.* Παῦλ. Αἰγιν. Ξ'.

Καγωτὸς, ὠ, τόν. (καύω, καίη, καυτὸω) Ἀεισοφ. Σφῆκ. Σχολ. 840. "Ἀγγεῖον καυστῦ". παυτὸν τῷ, Πλεκτόν.

Καπακτώσαμεν, αὐτὶ, Καὶ ἐπακτώσαμεν, ὃ ἐ- στὶ, Καπηφαλίσαμεν.

Καπάγαξ. Ζήτ. Καπαΐη.

Καπάγη, ἡ. Θεσσαλικὴ τις ἅμαξα. παυτὸν τῷ, Ἁ- πλῶν. ἐνταῦθον Ἀεισοφ. παρ' Ἀθήν. Ι'. "Καὶ τὰ Θεσσαλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα δεῖπνα", εἶπεν αὐτὶ τῦ, λαμπρότερα, μεγαλήπερα· παίζων τὴν λέ- ξιν ἀπὸ τὰς λαμπρὰς καὶ μεγάλας ἁμάξας τῆς Θεσ- σαλῶν· ὅ ἐστὶν, Ἁμαξίδας. 2) Παρὰ Πολυδ. Α'. 142. εἰσὶ, "Καπαύκαι" οἱ. τὰ δὲ ἀμφοτέρων τῆς μερῶν δύο ξύλα ὅπου κάθηται ὁ ἁμαξᾶς· τὸ δὲ ὄπισθεν αὐτῆς πλαγίως κείμενον, Καπαύη, λέγεται. Ὅ- λον τοῦτο τὸ κάθισμα ἦτον σκευασμένον (καπλατισ- μένον) μὲ δέρμα, καὶ τὸ κάτω κάτω μέρος αὐτῦ ὅπου εἶναι ἡ συνάρμωσις τῆς κυειωτέρων ξύλων τῆς ἁμάξης, ἦτον δεδεμένον μὲ λωρία. καὶ ἐνταῦθεν λέγει ὁ αὐτὸς "Ἡ μὲν ἁμάξωσις τὸ δίφρε Τόπος καλεῖται. Ἐν- ταῦθεν ἐρμηνεύονται καὶ τὰ τὸ Ἡσυχίε, Καπαύαι, ἁρ- πεδόνες. καὶ, Καπαλδυτὰς, ὀκλάσας. ὡς καὶ τὸ, Κα- παλίζει, ζαβλακτεῖ· αὐτὶ Καπαυδυτὰς, καὶ, Κα- πωλίζει.

Καπανικὸς. Ζήτ. Καπαύη.

Κάπειτα, αὐτὶ, Καὶ ἔπειτα.

Καπίτις, ἡ. Ζήτ. Καπίδη.

Κάπετος, ἡ. (σκάπτω, αὐτὶ, σκάπετος) λάκκος ἐσκαμμένος, πάφρος, πάφος. Ἰλ. Ω. 797. "--ἐς "κοίλην κάπετον θέσαν".

Κάπη, ἡ. (κάπτω) φάτνη (παχνίον) μετὰ ζοφῆς ἀβλ. τὰ ζῶα. Ἰλ. Θ. 434. "Καὶ τὼς ἵππως μὲν κατεδη- "σαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν". φάτναις, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἰσαμβύες τὼς ἵππως κάπτειν, ὅ ἐστὶν, ἐ- σθίειν. Ὁ Σχολ. "Κάπῃσιν". ἐκ τῆς φάτνης.

Καπηδάλος. Ζήτ. Ἐγκαφικίδαλος.

Καπηλεία, ἡ. (καπηλεύω) ἡ μεταπώλησις, ἤτοι ἡ πραγματεία τῆς μεταφράσεως ἀβλαφόρων πραγμάτων λιανικῶς πωλεμβύων, ἢ μάλιστα ἡ τε οἴνε.

Καπηλεῖον, τό, Καπήλιον, τό. τὸ ἐργαστήριον τοῦ Καπήλε, τόπος δηλονότι ὅπου πωλῶνται λιανικῶς τὰ πράγματα. "Καπηλεῖον μεταβολικόν". Ἡρακλείδ. Ποντικ. Ἐξαιρέτως λέγεται ὁ οἰκίσκος ἐνθα πωλεῖται ὁ οἶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπθείᾳ. Λατ. *Taberna*, τα- βέρνα, κρασοπωλεῖον.

Καπηλευτὴς, ᾶ, ὁ, παυτὸν τῷ, Κάπηλος.

Καπηλεύω, εἶμαι κάπηλος, ὅ ἐστὶ, μεταπιπράσκω, μεταπωλῶ τὰ πρὸς ζοφὴν καὶ πόσιν. ἀβλαιρέτως δὲ Οἰνοπωλῶ, τὸν οἶνον πιπράσκω, (πωλῶ κρασί). 2) Μεταφορικ. Εἰμὶ ταπεινόφρων, ὥστε πωλῶ κάθε τι ἀβλ. νὰ ἀπολαύσω χρήματα. "Καπηλεύειν πάντα τὰ "πράγματα". Ἡρόδοτ. "Καπηλεύειν τὴν σοφίαν, "τὰ μαθήματα, τὰς δίκας, τὴν εἰρήνην χρυσίε" τὴν "μάχην". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 547. πωλεῖν, μὲ ἀπαπ- λὸν ζόφον ὑποχωρεῖν. Καθόλω δὲ, αὐτὶ τε, Νο- θεύω, κιβδηλεύω, ἀβλαφθείρω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Ἀ- "καπήλευτος γνώμη".

Καπηλικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ. Καπηλικῶς. πᾶ- ν ὅ,τι αὐτῷ ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν Κάπηλον. ὁ εἰς τὸ καπηλεύειν ἐπιτήδειος· ἀπαπλος, πανοῦργος. Ἀεισοφ.

Καπήλειον, τό. Ζήτ. Καπηλεῖον.

Καπηλὶς, ίδος, ἡ. τὸ θηλ. τε, Κάπηλος. καπή- λισσα. Ἀεισοφ.

Καπηλοδύτης, ὁ. (δύομαι) ὁ ἐν τῇ καπηλείῳ παύτοτε ἐρχόμενος ἢ κείμενος.

Κάπηλος, ὁ. (κάπτω, κάπη) κυρίως, ὁ τὰ πρὸς κάπλω (ζοφὴν) πιπράσκων. ὅ ἐστὶν, ὁ Μεταπω- λὴς, Μεταπώλητής. ἔστι δὲ ἀβλαφορὰ τε Ἐμπορος, διό- τι ὁ μὲν ἔμπορος πωλεῖ τὸ πρᾶγμα ὅλον ὁμοῦ, ὁ δὲ Κάπηλος ἀγοράζων αὐτὸ ἐκ τῆ ἐμπόρε, με- ταπωλεῖ αὐτὸ λιανικῶς. Ὁ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πώλε ἢ τῆ ἐμπόρε ἀγοράζων καὶ πωλῶν αὐτὸ ἐν τῇ χώρᾳ· κα- θὰ φησὶ καὶ Πλάτ. Πολ. Β'. "Καπήλους καλῶ μὲν "τὺς περὶ ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν ἀβλακευομένους ἱδρυμένους "ἐν τῇ ἀγορᾷ, τὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις Ἐμ- "πόρους". Ἐνταῦθεν παρ' Ἡροδότ. Σιτοκάπηλος, Βιβλιοκάπηλος, Ἱματιοκάπηλος, κ. τ. τ. Ἐξαιρέ- τως δὲ λέγεται, ὅπου ὁ πωλῶν τὸν οἶνον, Κρασοπώ- λης. ὁ τὸν οἶνον χέων-πιρνᾶν. ἢ καπὲ Πλάτ. εἰς Γορ. 156. ὁ οἶνον παρασκευάζων. Καὶ ἐπειδὴ ἦτοι οἱ μεταπωληταὶ ἀβλαφθείρυσι καὶ κιβδηλεύυσι τὰ πω- λούμενα πράγματα, ἀπατῶντες τὺς ἀνθρώπυς ἀβλ. νὰ κερδήσωσι χρήματα περισσότερα· ἀβλ. τῶτο ἡ λέξις ση- μαίνει. 2) Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, δόλιος. Αἰσχύλ. "Κάπηλα τεχνήματα". καὶ Δημοσθ. "Εἰδὲ κάπηλος "ἐστὶ πονηρείας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολάδης". Ζήτ. ἐν τῷ, Καπηλεῖον.

Καπήρια, τά. εἶδος πλακοῦντος, ὅστις ἄλλως, Κα- πύρια, χρέφρεσι.

Καπητὸν, τό. (κάπη) ἡ ἐν τῇ φάτνῃ ζοφὴ τῆς ζώων, παράβλημα ἀλόγων.

Κάπια, τά. τὰ κρόμμυα, ὅθεν τὸ Λατ. *Caepa*.

Καπίδη, ἡ. ἀγγεῖον μέτρε χωρᾶν Ἀττικᾶς δύο χοί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

νικας. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ί. 6. "Ἡ δὲ καπίδη δύο "χοίνικας Ἀττικὰς ἐχώρει". Ἐνταῦθα αὐήκει καὶ τὸ τῦ Ἡσυχ. Καπέτις, Χοίνιξ. Καπὶ τὸν Πολυαιν. Δ'. γ'. 32. Καπέτις, ίδος, ἡ. ταυτὸν ἐσὶ τῷ Ἀττικῷ, Χοίνιξ.

Καπναυγὴς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καπνόμαντις. ὁ ἐκ τῦ καπνῦ μαντεύων. Ἐπιζεαφ.

Καπνείω, αὐτὶ τῦ, Καπνέω, καπνίζω.

Καπνέλαιον, τό. ἡ ῥητίνη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Κιλικίᾳ, ἀφ' ᾧ τὸ αὐτόῤῥυτος εἶναι. Γαλην. καπὶ τόπ. Β'.

Κάπνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καπνοδόκη. "Ὀπταναῖς κά- "πνη". Ἀθηναῖ. Ἀειτοφ. Σφὴκ. 143. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὀπή.

Καπνίας, ὁ. καπνισμῷδης, πλήρης καπνῦ, γεμάτος ἀπὸ καπνόν. "Οἶνος καπνίας". Οἶνος τις, τοῦ ὁποίυ ἡ γεῦσις ἦτον ὡς ἡ τῦ καπνῦ ὀσμή· διότι καπνιζόμενος ἐγίνετο παλαιός, καθὸλου δὲ αὐτὶ τῦ, Παλαιός. ὁ Σχολ. Ἀειτοφ. ἐν Σφηξ. 151. λέγει ὅτι καὶ εἴδοσι σαφυλῆς ἰδ' Καπνία λεγομένη ἐκ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ὁ Καπνίας οἶνος. Περὶ τῦ ἑτέρυ εἴδυς τῆς ἀμπέλυ, Κάπνιος, λεγομένης, ἀναφερομένης εἰς τὸ τῷ ῥωγῶν χρῶμα, ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 4. Ἀειτοτ. Ζώων μέρ. Δ'. 4.

Καπνιάω, ῶ. καπνίζω. "Σμιλῦος καπνιᾶν". Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 131. καπνίζω τὸ μελίσσιον. Οὐδετ. καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἀφίημι - ἐκδίδω. Πλὰτ. Ἀρχ.

Καπνίζω, Μ. ίσω. καπνὸν ποιῶ. ἢ ἐνταῦθεν ἔτι αὐτὶ τῦ ἀνάπτω πῦρ, κάμινω φωτιά. Καπνίζω κρέας. κάμινω καπνῷ, καπνίζω μὲ τὸ θυμιατήριον. "Καπνίζειν αὐτὴς ἐλφοποιυμβύς". Δημοσθ. "Κά- "πνισαν τε καπὶ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο". Ἰλ. Β. 399. Παθητ. "Οἱ ὀφθαλμοὶ καπνίζονται μᾶλ- "λον". πάθοις ἂν εὐκολώτερον ὑπὸ τῦ καπνῦ. Ἀειτοτ. Προβλ. ΛΑ'. 6.

Καπνίον, τό. μικρὸς - ὀλίγος καπνός. Ἱπποκρ.

Κάπνιος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπνίας.

Κάπνισις, εως, ἡ. τὸ καπνίζειν. ὅθεν καὶ

Κάπνισμα, τος, τό. ὁ καπνός, τὸ θυμιατήριον, καὶ ἡ ἀφαίξις τῦ καπνίζειν. Ἐπιχάρμ.

Καπνισὸς, σὴ, σὸν. (καπνίζω) πλὴρ ὅ,τι εἶναι καπνισμένον ἢ ἐξηραίνθη εἰς τὸν καπνόν. ὡς "Κρέατα "καπνισά". καὶ "Ἔλαιον καπνισόν". κεκαυμένον δι' ἀρωμάτων καὶ ἀφ' ὧν τὸ δῶδες ἔλαιον. Ἀέτιος.

Καπνοβάτης, ὁ. παρὰ Σξάβ. Ζ'. ὅπυ, Καπνο- πάται, διαδιόρθωσαν, ὃ ἐσὶν, οἱ καπνῦ δεσπόζοντες, οἱ συχνάκις τὸν καπνὸν μεταχειριζόμενοι. ὡς καὶ τὸ, Σκυρεπάτιδες.

Καπνοδόκη, ἡ. καὶ, Καπνοδοχεῖον, τό. καὶ, Καπνοδόχη, ἡ. (καπνὸς, δέχομαι) καπνοδόχος, ὀπὴ- ις (ζύπα) κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέ- ρεται ὁ καπνός. Τοιῦτος ἰδ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κα- θὼς καὶ νῦν σήμερον εἰς τὰς τῦ χωρικῶν καὶ πτωχῶν οἰκίας, ὅθεν τὸ ὁποῖον εἰσήρχοντο καὶ αἱ ἀκτῖνες τῦ ἡλίυ εἰς τὸ δωμάτιον, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Η'. 137. "Ἦν γὰ κατὰ νῶν καπνοδόκη εἰς τὸν οἶκον ἐσέχων "ὁ ἥλιος". Παρὰ τοῖς νεωτέροις γίνεται σωληνοειδὴς, καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς χωρεῖ ὡς πυργίσκον εἰς τὸ ὕψος, τὸν ὁποῖον οἱ Τέρκ. Μπογιὰ, λέγυσι.

Καπνοδόχος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν καπνὸν δεχόμενος. ταυτὸν τῷ, Καπνοδόκη.

Καπνέμαντις, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καπναυγὴς.

Καπνοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ καπνὸν ποιῶν, ὁ καπνίζων.

Καπνὸς, ὁ. ἀτμὸς, ἀναθυμίασις ἀπὸ τῦ καιομένων ξύλων ἢ καὶ ἄλλων σωμάτων, ἐξερχόμενος. Ἰλ. Α. 315. ἐκ τῦ, Κάπω, ὄπτω, Κάπος, καὶ, Κάφω, ἀφ' ἧ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ε. 698. "--κακῶς κεκαφηό- "τα θυμόν". ἢ δυσκόλως ἀναπνέουσα ψυχή. Ὁ Ἡ- σύχιος ἔχει ἔτι, Καπύοντων, ἐκπνεόντων, ἢ ἀκολέθως, Κάπυκπα, πνέοντα. ὅθεν Καπυρὸς, ξηρός. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Καφηρεύς, ἀναφέρεται, Κεκαφηό- νίκη, αὐτὶ, Πνοιοσιῶντα. παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 440. κεῖται, Κεκαφηότα, αὐτὶ, Ὀλιγοψυχήσαντα. Ὀππιαν. Κυν. Δ. 206. "Γυῖα κεκαφηότα". αὐτὶ τῦ Κεκμη- κότα - κυρισμῷα - κοπιασμένα μέλη. Κόϊντ. Σμυρν. ε'. 523. "Ψυχὴν ἔτι κάπυσεν" - ὡς ἢ τὸ "Ἀπέ- "κάπυσε ψυχὴν" - αὐτὶ τῦ Ἀπέπνευσε, παρ' Ὁ- μήρ. Ἰλ. Χ. 467. 2) Χόρτυ εἶδος.

Καπνοσφράντης, ε, ἡ --της, ες, ὁ. ὁ καπνὸν ὀσφραινόμενος. παροιμιακῶς παρ' Εὐσαθ. ὁ φιδωλὸς, ἀκεινος ἄνθρωπος.

Καπνοῦχος, ὁ. ὁ καπνὸν ἔχων, καπνοδόχος. ἀμφο-

Καπνόω, ῶ. καπνίζω. Παθητικ. ὀφθ πυρὸς φθείρο- μαι, εἰς καπνὸν ἐξατμίζομαι. Εὐριπ. Τρωάδ. 8. καὶ, 585. "Πόλις ἣ νιν καπνῦται". Οὐδετ. ταυτὸν τῷ, Καπνιάω.

Καπνώδης, εως, ὁ, ἡ. καπνοειδὴς, ὁ καπνῦ εἶδος ἔ- χων. ἐλήφθαι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Σκοτεινός.

Κάπος, καὶ, Κάφος, ὁ. παρὰ Γραμματικοῖς δύεσι- κίτιε μόνον αὐτὶ τῦ, Πνεῦμα, ἀναπνοὴ. ἢ δὲ τῦ Εὐριπ. (Φοίν. 858.) ῥῆσις δὺ αὐήκει ἐνταῦθα διότι ἐκεῖ ἀναγινώσκυσι τινὲς "Κᾶπος ὁδε". αὐτὶ Καὶ ἄπος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κάπυς, πνεῦμα ἀφ' ἧ τὸ, Καπύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπνός. Ἐκ τῦτυ παράγυσιν ἔτι οἱ Γραμματικοὶ καὶ τὸ, Κῆπος, ὃ ἐ- σὶν, ὁ εὐεσπεσέμβυος τόπος. Λέγεται ἔτι Κάπος, ἢ ὁ τῦ φοίνικος φλοιὸς, ἐν ᾧ κέκρυπται ὁ καρπὸς καὶ ἡ ὡρώτη ἔκφυσις, ἥτις ἄλλως Σπάθη, λέγεται.

Κάππα, ταυτὸν τῷ, Κάππα.

Καππάρεον, τό. Ἱπποκρ. τῦ, Κάππαρις, ἡ. τὸ φυτὸν κάππαρις, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ'. ά.

Καππαύω, συγκ. αὐτὶ, Καπαύω.

Κάππεσον, σες, σε. συγκ. αὐτὶ, Κατέπεσον, σες, σε.

Καππτοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ σημεῖον Κ ἐπ' αὐτῷ φέρων, ὁ σημειωμένος μὲ τὸ Κάππα. Ζήτ. Κάππο-

Καππυρίασα. Θεόκρ. Β'. 24. ὅπυ ὁ Βαλκενναί- ευς, Κάππυρος εὖσα· αὐτὶ, Καπάπυρος ἔσα· αὐξη- νωσε.

Καππώτας, ε, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λοῦς.

Κάπραινα, ἡ. ἀγελία σῦς ἀγελία γυρῦτα, σκρόφα. Μεταφορικ. ἡ ἀγὸς τὰ ἀφροδίσια καπφερὴς, ἤτοι ἀ- κόλαστος γυνή.

Καπραίω, ᾷ, Καπειάω, ῶ. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγελίων συῶν, ὁπόταν ἔχυσιν ὀρεξιν σαρκικῆς μίξεως, ὃ ἐσὶ, Ὀργῶσι, τρὸς τὰς μίξεις. Κάπρᾳ ὀρίγομαι. Ἀειτοτ. Ζώων Ἱστορ. "Καὶ αἱ ὗες δὲ ὅταν ἔχω- "σι τρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὃ καὶ Καπειᾶν "καλοῦσαι". Μεταφορικ. ἐπὶ ἢ ἐπὶ ἀκολάσεων καὶ ἀ- σελγῶν γυναικῶν. ὡς τὸ παρὰ Σμυρναίοις Γαυειάω, τὸ ὁποῖον καὶ κατὰ παραφθορὰν τῦ Καπειάω ἐχημα- τίθη· ὅθεν "Καπᾶσα γυνὴ". ἡ γαυειῶσα, ἡ μι- ξιος ὀρεγομένη. Ἀειτοφ. Ἠσιωήθησα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ- σον αὐτὶ τῦτο τὸ, Καυλόω. καὶ, Καυλόνω, μεταχει- ρίζεται· τὸ μὲν παρὰ τὸν Κάφαρον, τὸ δὲ παρὰ τὸν Καυλόν.

Καπρία, ἡ. καὶ, Καπειὰ, ἡ. παρὰ Συίδ. Κα- φαῖαι. παρ' Ἀειτοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 50. Καπειαὶ, αἱ ἐν τῇ μήκῃ τῦ καυχαίων καὶ καμπλων ὠοφό-

ρα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρα ἀγγεῖα, τὰ ἐποῖα ὑποτεμνόμενα ἄγονον καὶ ἀσωμασίατον ὑποκαθιζᾶσι τὸ ζῷον.

Καπρειος, ὁ, ἡ. ὑπὸ κάπρου.

Καπριάω, καὶ, Καπείζω. παυτὸν τῷ, Καπριάω. Ἀειςοτ.

Κάπριος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κάπρος. Ἰλ. Λ. 293. 2) Ἐπιθέτ. παυτὸν τῷ, Κάπρειος, ὑπὸ κάπρου. Ἡρόδοτ. Γ'. 59. "Νέες καπείης ἁρούρας ἔχεσαι", ὁμοίας κάπρῳ, ἤτοι νῆες κάπρον εἰς τὴν ἀρόυρην ἔχεσαι.

Καπρίσκος, ὁ. ὑποκορισ. τῦ Κάπρος. καὶ ὄνομα ἀφαιρέτικόν τινος.

Κάπρος, ὁ. ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος, Σύαγρος, ἀγελαιόβρυνον, (καπεῖ). Ἰλ. Ε. 783. τὸ τῆς ἀρρένων αἰδοῖον, ἡ Πόδη.

Καπροφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς κάπρας φονεύων. Ἀνθολ.

Καπρώζω, παυτὸν τῷ, Καπράω, κατ' Εὐςάθ. "Ἀχέδωρος νεμόμβρος καπρώζεται". παρ' Ἀθλιῳ.

Καπτήρ, ὁ. παρὰ Θεοφράς. αἰτ. φυτ. Ε'. 6. γηΐνους τις σωλῆν. ἀμφ.

Κάπτω, χανδὸν ἐδίω, ταχέως ἢ μετ' ὀρέξεως ζώγω ἢ καπαίνω. ὃ ἐςὶ, Χάφτω. (ζοπῆ τῆς δασέων εἰς ψιλὰ), ὅθεν, Κάπη, καὶ, Βυκάπη, ἡ Φάτνη. Ὁ Ἀειςοτέλης τὸ μεταχειρίζεται ἐπὶ τῆς πόσεως τῆς Πτηνῶν, "Καπτὴν ὕδωρ" λέγων· ἐπὶ δὲ τινων ζώων τὸ, Λάψει. Ζώων Ἱςορ. Η'. 6. καὶ ἐπί τινων τὸ, Σπᾶσιν· καὶ ἐπὶ ἄλλων τὸ "Κάψει πίνειν". Τιμοκλῆς δὲ ὁ Κωμικὸς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καθόλε ἀντὶ τῦ, Πίνειν. "Μὰ τὸν Διόνυσον, σὺ κάπτεις ἴσον, ἴσω". Πρωτότυπον τάτε ὡς ἔπος τὸ, Κάπω. Ζήτ. ἔτι, Ἀνακάπω, καὶ, Ἐγκάπω.

Καπυρια, καὶ, Καπυείδα, τὰ, τὰ ὡρὸς καπασκεδὴν ὀρεκτικῶν φαγητῶν ἐπιτήδεια. Ἀθλιῳ. Γ'.

Καπυρίζω. παρὰ Σξιβ. ΙΖ'. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Καθαρὸν ἀέρα ἀναπνέω. ἢ κάλλιον ὡς τὸ, Ἀκπάζειν, ζυφᾶν, ἀσκαπλᾶν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Βιβλ. ΙΔ'. "Τρυφητῆς καὶ καπυειςῶν". ἐκ παραλλήλε. Ζήτ. Καπνός. Παρὰ Θεοκείτ. Β'. 24. "Καπυείσασα". ἀναγινώσκυσι τινες "Κάππυρος ὖσα". ὃ ἐςὶ "Καπάπυρος ὖσα". διόλε θερμή. Ζήτ. Καπυρός.

Καπυρισης, ᾶ, ὁ. ὁ εἰς σταφίδιον ἔκδυτος. Ζήτ. Καπυείζω.

Καπυρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ εἰς τὸν ἀέρα ὀξηραμβύος, ξηρός. Ὁ Ἀειςοτελ. (Προβλ. ΚΛ'. 3.) μεταχειρίζεται τᾶτο ἐπὶ τῦ Ἀλόης. "Καπυρὸν γελᾶν" + ἀντὶ τῦ, Ξηροκαπνίζεθαι. ὡς τὸ, "Κραμβαλέος γέλως". ὃ ἐςὶ, ξηρὸς γέλως. Ζήτ. Καπνός. Παρὰ Θεοκείτ. Β'. 25. "Καπυρὰ γόσος". φλογώδης - καυσηρὰ - πεπυρωμένη αἰθερία - ἔρως. "Καπυραὶ χαῖται". 5'. 16. ξηρὰ ἢ κατεξηραμμένα αὐθη. "Μοισᾶν καπυρὸν σόμα". Ζ'. 37. ὡς τὸ παρ' Ἀειςοφ. Ἱππ. 536. "Κραμβότερον σόμα". παυτὸν τῷ, Κομψὸν, Εὔχαει. "Καπυρὸν συείζω". Λυκιυ. λίαν καλῶς ἢ νόσιμα φάλλω. Ὁ Ἀθήναιος πάσει τὸ, Σπιδαίας, ἀπαντιάς τῦ, Ὠδὰς καπυρωτέρας. Τινὲς ἐσφαλμένως παράγυσι τᾶτο ἐκ τῦ, Καπάπυρος. ὅθεν

Καπυρόω, ῶ. ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω. "Τὰ μὴ καπὰ τὰς νεώλκας καπυρῶθαι τὴν ὕλιν μὴ γοητιζομβύλου". Σξιβ. Δ'. ὀξὺ καὶ μὴ ἤθελε ξηρανθῆ τὸ ξύλον καὶ χιδῆ, ἤτοι χαραμάδας λάβῃ. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας Καπυειάζω, διὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Καπυροζώγονα κάρυα". παρ' Ἀθλιῳ. Β'. ἀμφίβολος σημασία καὶ Ἀναγνωσις.

Καπύω. Ζήτ. Καπνὸς, καὶ, Κάπος.

Καπφάλαρα, Ἰλιάδ. Π. 106. ὅπε ἁρμὸν διῆγαμβύως, Καπφάλαρα, καὶ ἀναγινώσκεται. Τινὲς ὅμως μετὰ τῦ Ἀειςάρχυ "Καὶ φάλαρα" ἀναγινώσκ. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, διότι οὕτω κεῖται καὶ ἐν Ἰλ. Λ. 331. "Κὰκ κόρυθα". Βάλεν, ἤ δηλ. ὡς καὶ ἐνταῦθα τό, Βάλλετο. "--βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' ὀὐποίητα".

Κάπω, ὅθεν τὸ, Κεκαφὼς, καὶ, Καπύω. Ζήτ. Καπνὸς καὶ Κάπος.

Κάπων, ωνος, ὁ. ὁ ἐκτομίας ἀλέκτωρ, Καπὼν.

Κὰρ, Ἐπὶ καρ. ἐν Ἰλ. Π. 392. καλλίτερον ὅμως τὸ, Ἐπικὰρ, συνθέτως, ὡς καὶ τὸ, Ἀνάκαρ. παυτὸν ἔςι ταῦ, Καπώκαρα.

Κὰρ, αρος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Καρίας ὢν (ἔςι δὲ αὕτη ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ). Ἰλ. Ι. 378. "Ἐν "Καρὸς αἴσῃ τίωμεν". ἐν τάξει μιθοφόρυ. κατεφρονῆντο γὰρ οἱ Κᾶρες ὡς ἐπὶ μιθῷ στρατευόμβυοι εὐτύχαιον. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ὀρθότατα ἡρμήνευσε τὸ, Καειμοίρυς, ἀφὲ τῦ "Τὰς ἐν μιθημάτι μοίρας ἢ "μιθοφόρυς. ἀφὲ τὸ τὰς Κάρας ὡρώτυς μιθοφόρυς γενέθαι". Τοιῦτον καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρ. 1384. "Τὸν "ὡρωτόμιθον κάρα". ὅπε ὄρα τὸν Σχόλ.

Κάρα, τὸ. καὶ παρ' Ὁμήρ. Κάρη, τὸ. ἡ κεφαλή. ἔςι δὲ ἄκλιτον. Ζήτ. Κάρη. παρὰ τοῖς ὑςέροις καὶ, Κάρα, ἡ. διείσκεται.

Καράβιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸς κάραβος. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆ θαλασσίᾳ καρκίνῳ, ἐπὶ τῦ καυθάρυ, καὶ ἐπὶ τῆ πλοίῳ· ἡ σωτηρία δὲ ἐξέλαβε τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῆς μεγάλων πλοίων.

Καραβὶς, ίδος. παυτὸν τῷ, Κάραβος, καὶ ἡ Καραβίδα. Ἀλεξανδρ. Τρακλ.

Καραβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ καράβῳ.

Καραβοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ πρόσωπον τῦ καράβυ ἔχων. καραβιδοπρόσωπος ἢ καυθαροπρόσωπος. Λυκιαν.

Κάραβος, ὁ. εἶδος καυθάρυ, κυείως ὅμως ὁ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις διεισκόμβυος. Ἀειςοτ. Ζ. Ἱςορ. Δ'. 7. 2) Εἶδος θαλασσίυ καρκίνυ, ἀκανθώδες σῶμα (καύκαλιν) ἔχον, ὁμοίου τῷ Ὀξυρύγχῳ, μεγαλήτερον ὅμως τῆς Καραβίδος. ὁ παρὰ Λατῖν. Carabus, Ἰωλ. Locusta, καὶ Γαλ. Langouste, λεγόμβυος. Λιν. Cancer homarus. 3) Εἶδος πλοίυ. Ἰσίδωρ. Θ'. 31.

Καραβώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ καράβυ ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τῦ εἴδυς τῦ καράβυ ὤν.

Καραγὸς, ὁ. ὁ ἀφὲ τῆς ἁμάξων καὶ τειβύλων καὶ τῆς ἄλλων μηχανῶν γινόμβυος σωρεισμὸς εἰς ἀσφάλειαν τῦ στρατῦ. Λέων αὐτοκρ.

Καραδοκέω, ῶ. ὡροσεκτικῶς κυτπίζω ὀλόγυρά μυ ἀφὲ τινὰ, καιροφυλακτῶ, τὸ κεφάλαιον τῦ πράγματος ἐπαιρῶ-ἐπίζητῶ καὶ ἐπισκοπῶ ὅπως χωρήσῃ. ὡροσμβύω, καρτερῶ, ἀπαντυχαίνω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐλπίζω, ἐκδέχομαι. Εὐσεπ. ἐκ τῦ, Κάρα, Δοκέω, Δοκεύω. κυείως, Μὲ σικωμβύλυ κεφάλυ (εἰς ὕψος ἀφαιτεκμβύλυ) παρακφυλάττω-ἐπαιρῶ-ὡροσέχω νὰ ἰδῶ τι, ὡροσεκτικῶς παρατηρῶ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 131. "Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται".

Καραδοκία, ἡ. τὸ ὡροσμβύειν τι, ἀπαντοχὴ, ὡροσοχὴ, ἐπιτήρησις, ἐλπὶς, κ. τ. τ.

Καραιβαράω, καὶ Καραιβαρίω. Ζήτ. Καρηβαρέω. Εὐςάθ. καὶ Λυκιαν. Λιξιφ. ἀμφ.

Καρακάλλιον, τὸ. κάππα, κυκύλλα. Γλωσσάρ.

Καράμβιοι, οι. παυτὸν τῷ, Κάραβοι, καυθάροι. Ἀειςοφ. Ζ. Ἱςορ. Ε'. 19.

Καρανισὴς, ᾶ, ὁ. καὶ, Καρανιςὴρ, ῆρος, ὁ. (καρανίζω, κάρανον) ὁ τὴν κάρανον κτυπῶν, ὁ τὸν ζωὸν κοπίζων, ὁ ὑποκεφαλίζων. "Καρανισὴς μόρος, δίκη". Εὐσεπ. Ῥῶς. 817. Αἰσχύλ. Εὐμ. 186.

Κά-

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κάρανος, ὁ. ἡγεμών, κεφαλή, κορυφαῖος, πρῶτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. ἢ Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. δ'. 3. "Κα-"πεπέμπω Κῦρον, κάρανον τῆς ἐς Καϛωλὸν ἀθροιζο-"μένων". τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Ἀναβάσ. Α'. ά. 2. ἢ, Θ'. 7. Σξανγὸν, εἶπε.

Καρανόω, ῶ. (κάρηνον) Αἰσχύλ. Χοηφ. 526. "Λό-"γος καρανῶται". αὐτὶ, Κεφαλαιῶται, τελοῦται, τελειόνει, ὑποτελεῖται. ποιῶτον ἢ τὸ ἐν σίχ. 703.

Καρατομέω, ῶ. τὴν κάρηνα τέμνω, τὴν κεφαλὴν κόπτω, ὑποκεφαλίζω. Εὐσεπ. ὄθεν

Καρατομία, ἡ. τὸ καρατομεῖν, τὸ τῆς κεφαλῆς κό-ψιμον. Σχόλ. Λυκόφρ.

Καρατόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν κάρηνα τέμνων. ὅς τις κόπτει τὴν κεφαλὴν, ὑποκεφαλισής.

Καράτομος, ὁ, ἡ. Παθητικ. ἐκεῖνος τῦ ὁποίυ ἔκοψαν τὴν κεφαλήν. ὑποκεφαλισμένος.

Καρβανίζειν, Καρβάζειν, καὶ, Καρχβαΐζειν, ταυτὸν τῷ, Βαρβαείζειν. ἐκ τῦ

Κάρβανος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Βάρβαρος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. "Καρβανᾶ αὐδαὶ" βαρβαεικὴν ξενίαν-φωνὴν-ὁ-μιλίαν. Ἄραγε, δεῦ ϖροκύπτει ἐκ τύτυ ἢ ἡ λέξις, Καρβάνιον, ὅτις ἐδεὶ ἄλλο σημαίνει εἰμὴ πλήθος ϖραγματευτῶν μετὰ ϖραγματειῶν ϖεριερχομένων ὁμᾶ ἐκ τόϖυ εἰς τόϖον, ὡς ἐν τοῖς βαρβαεικοῖς ἔθνεσι συμβαίζεται; ἢ δεὶ ὑπονοεῖ ϖάχα ἢ ὁ Ποιητὴς τὴν τόϖον φωνήν;

Καρβατίνη, ἡ. ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον, ὅ ἐξ ὁμᾶ βοείυ δέρματος καμωμένον, τὸ ἰδιωτικῶς, Τσαρύχιον, λεγόμενον. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Δ'. ἑ. 14. "Καὶ γὸ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀϖέλιϖε τὰ ἀρχαῖα ὑποδή-"ματα, Καρβατίναι, ϖεποιημέναι ἐκ τῆ νεοδάρτων "βοῶν". Γράφεται ἔτι καὶ, Καρπατίνη, ϖαρὰ τοῖς Μαθηματ. ϖαλ. σελ. 101. "Καρβατίναι οἰκεῖαι". κεῖται.

Καρβατιὼν, ὁ. "Βάλλειν ἐκ τῆ καρβατιώνων λί-"θυς ὡς μεγίϛους". Φίλ. Μαθημ. ϖαλ. σελ. 92. ὅϖυ τὰ Χειρόζ. Καβασιώνων, Καρβατιώϖων, ἢ, Καρ-βατιώται, ἔχυσιν. Ἐκ τῆς ῥήσεως ὅμως τῆς ἐν σελ. 101. "Καρβατίναι δ' σοι οἰκίαι, καὶ ἐκ τῆ καρβα-"τιῶν βάλλοντες". φαίνεται ἢ αὐτὸ, Καρβατινῶν, νὰ ἀναγνωσθῇ. ὅ ἐσὶ, Ἐκ τῆ Καλύβων, τῆ ἐκ βοείων δερμάτων ἢ ϖὶ τὰ ὕϖη κατεσκιασμένων.

Καρδαμάλη, ἡ. εἶδος ἄρτυ. Ἀθήν. Γ'. Ὁ Ἡ-σύχ. ἑρμῆν. ἀβὲ τῆ Μάζα. ὁ δὲ Φώτ. ἔχει "Καρ-"δαμάλη, μάζα ἐκ καρδάμυ μεμαγμένη, βρῶμα γι-"νόμενον Περσικόν. οἱ δὲ Παρδαμάλη λέγυσιν".

Καρδαμίζω, εἶμαι ὅμοιος τῷ καρδάμῳ. ὅ ἐσὶ, Πι-κρὸς ἢ ξυσὸς φαίνομαι, δρυμὺ βλέϖω, ἄλλως δὲ, "Καρδαμον βλέϖειν". λέγεται. Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 624. "Τί καρδαμίζεις"; τί ϖεὶ καρδάμων τόσον ὀ-μπλεῖς;

Καρδαμίνη, ἡ. εἶδος χόρτυ, ὁμοίυ τῷ Καρδάμῳ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Ἰβηρὶς, ἢ, Λεπίδιον, λέγεται.

Καρδαμὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καρδαμίνη. Τινὲς ἑρμηνεύυσι τῦτο ἀβὲ τῆ, Σισύμβριον, καὶ ἄλλοι ἀβὲ τῆ, Ἰβηρίς.

Καρδαμογλύφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κυμινοπρί-στης, φιλάργυρος, ἀκεινός. Ἀεισοφ. Σφῆκ. 1357.

Κάρδαμον, τό. χόρτυ εἶδος τὸ ὁποῖον καὶ ἡ σιυπ-ῆσια ὕπα καλεῖ, Nasturtium. ἐξαιρέτως ἔξωγεν τῦτο οἱ Πέρσαι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ τῆ Περσικῆ Chartam, παράγεται. ὅτι δὲ ἔξωγαν τῦτο κοπανισμένυ ἢ κοσ-κινισμένυ ὑποδεικνύεται ἐκ τῆς ῥήσεως τῆ Πολυαίνυ, Δ'. χ'. 32. "Καρδάμυ κεκομμένυ καὶ σεσηθυμένυ λέ-"γει". ἀλλὰ ϖῶς ἐνοεῖται ϖεὶ τὸ ϖέρυ αὐτῆ. "Καρδαμον βλέϖειν". ταὐτὸν τῷ, Καρδαμίζειν, ἤ ἐσὶ, Δρυμὺ βλέϖειν.

Καρδαμύττειν, σωεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, ὅ ἐ-σὶ, Καρδαμίζειν.

Καρδάμωμον, τό. Θεόφρ. Φυτ. Ἱσορ. Θ'. 7. Διοσ-κορ. Α'. 5. εἶδος ἀρώματος. Kardamum. Πλίνιος.

Κάρδαξ, ακος. ἢ Πληθ. Κάρδακες, οἱ. ϖαρὰ τοῖς Πέρσαις εἶδος ϛρατιωτῶν. Κορνήλ. Νέπως εἰς Δίμν, 8. καϖὶ Αἴλιον δὲ τὸν Διονύσιον. Οἱ μισθῷ ϛρατεύ-μενοι βάρβαροι.

Καρδία, ἡ. καὶ Ποιητ. Κραδία. ἡ καθέδρα ἀρχὴ καὶ ϖηγὴ τῆς κυκλοφορείας τῦ αἵματος καὶ τῦ σφυγμῦ. Ἀεισοτέλ. εἴληϖται δὲ ἢ αὐτὶ τῆ ψυχὴ, ὑπθυμία, ὁρμὴ-κλίσις φυσικὴ, αὐδεία, θάῤῥος, ἢ τ. τ. Ζήτ. Ἡϖρ. 2) Τὸ ἀνώτερον ϛόμιον τῆ ϛομάχυ.

Καρδιακὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐήκων εἰς τὴν καρδίαν. 2) Ταυτὸν τῷ, Καρδιαλγὴς.

Καρδιαλγεῖν, κυρίως, ϖάσχειν ϖόνον εἰς τὴν καρ-δίαν. σωνήθως ὅμως, αὐτὶ τῦ, Πάσχειν εἰς τὸν ϛόμα-χον. Ζήτ. Καρδιώσω. ἐκ τῦ

Καρδιαλγὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ καρδιαλγίαν ϖάσχων. ὅς τις ἔχει ϖόνον εἰς τὸν ϛόμαχον.

Καρδιαλγία, ἡ. ὁ εἰς τὸ ϛόμιον τῦ ϛομάχυ ϖό-νος, καρδιϖονος, ὅς τις ϖροέρχεται ὑϖὸ κακοχωνδσίαν τῆ φαγητῆ, ἢ ἑτέρων ὑγρομτων.

Καρδιαλγικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς καρδιαλγίαν αὐή-κων. ὁ ϖροζενῶν αὐτὴν, ἢ ὁ ϖάσχων ὑϖ' αὐτῆς.

Καρδιάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καρδιαλγέω, καὶ, Καρ-διώσω. ϖάσχω ὑϖὸ ϖόνυ τῦ ϛομάχυ. ὅθεν "Καρ-"διώντα", ϖαρὰ Νικαίδρ.

Καρδίνημα, τὸ. ἐσφάλμ. Ἀνάγν. αὐτὶ, Κερδίνη-μα, ἢ Σκορδίνημα.

Καρδιοβόλος, ὁ, ἡ. (βάλλω) ὁ τὴν καρδίαν βάλλων-κτυπῶν. ἐνϖεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Καρδιο-"βολεῖσθαι, λυπεῖσθαι. ὅ ἐσὶν, Ἀγωνιᾶν-ϛενοχω-είαν ψυχῆς, φροντίδα ἢ θλῖψιν ἔχειν.

Καρδιογνώϛης, ες, ὁ. ὁ τὰς καρδίας γνωρίζων· ὅ ἐσὶν, ὁ γνωρίζων τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρυμμένα, ἤτοι τὰς διαλογισμύς. Πρᾶξ. Ἀϖοσόλ. Α'. 24.

Καρδιόδηκτος, ὁ, ἡ. ὁ καϖαξώων (ὁ δάκνων) τὴν καρδίαν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1482. ὅϖυ "Καρδίᾳ "δηκτὸς" κεῖται.

Καρδιϖονέω, ῶ. ϖόνον εἰς τὴν καρδίαν ἔχω.

Καρδιουλκέω, ῶ. (ἕλκω, καρδία) τὴν καρδίαν τῷ θύματος ἕλκω. ζαβῶ-σύρω ἔξω τὴν καρδίαν τὰ ἱερεῖα ἀβὲ νὰ τὴν ϖατιλύξω μὲ ϖάχος καὶ νὰ τὴν καύσω. Λυκιν. ὅθεν

Καρδιουλκία, ἡ. ἡ ϖραξις τῦ ἕλκειν τὴν καρ-δίαν τῦ ἱερείυ ἢ κατακαίειν αὐτήν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καρδιουργέω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καρδιόω.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φυλάττων τὴν καρδίαν. ἢ ἀβὲ τὸ ϛῆθος ἀϖὸς, ἤτις ἐφύλαττε ἢ ἀβιυθύνθυν τὴν καρδίαν. Πολύβ. ϛ'. 28. καϖὶ Σειῆδ. ἰῦ ἅπος "Χάλκωμα ϖεριθαμιαῖον, ὃ ϖροσετίθειτο ϖρὸ τῆ "φέργων".

Καρδιόω, ῶ. ἢ, Καρδιῶμαι. ταυτὸν τῷ, Καρδιυλ-κέω. ὅθεν ὁ Ἐτυμολ. καὶ Σειῆδ. ὅτι τῆς αὐτῆς ση-μασίας ἀναφέρυσι τὸ, Καρδιωσάμβυς. καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὅς τις τὸ ἑρμῆν. ἀβὲ τῦ "Καρδιυργεῖν, ὅτι τῆ "ἱερείων". ὅϖερ ταυτόν ἐσι τῷ, Καρδιυλκεῖν, ἀν ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ὀρθή.

Καρδιωγμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καρδιαλγία. ἔσι δὲ δῆξις τῆς καρδίας, ἤτοι τῦ ϛόματος τῆς γαϛρὸς-τῦ ϛομάχυ.

Καρδιώσσω, ἢ, --ώττω, ταυτὸν τῷ, Καρδιάω, ἢ,

Καρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καρδιαλγέω. ἀλγῶ τὴν καρδίαν, δάκνομαι παρὰ τῶν σώμασιν. τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς, Ναυτιᾶν. Ἡσύχ. Καρδοπεῖον, τό. ταυτὸν τῷ, Παυσικάκη. Πολυδ. Ι'. 112.

Καρδοπογλύφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς καρδόπους γλύφων.

Κάρδοπος, ἡ. ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ κάμπτρα, ὅπου (ἢ ἐφ' ᾗ) τὰ ἄλδυρα μαλάσσουσιν. Ἡσύχ. τὸ σκαφίδιον ὅπου ζυμόνεται τὸ ψωμίον, ἢ κάδε ξύλινον κοῖλον (βαθὺλον) ἀγγεῖον ὡσανεὶ τὸ σκαφίδιον. καθόλου δὲ, Σκάφη, Καυκίον, ξυλοπινάκα.

Κάρη, τό. κεφαλή. (ἄκλιτον) Ἰλ. Χ. 74. Ὁ Ἀθήλιος ἐν Νικαύδρῳ. ἔχει "Κάρειον, τό." ἀμφ. ὁ Καλλίμαχος εἶπε "Σαώτερε κάρειον" Θηλυκ. ὡς καὶ ἐν τῇ "σωτηρίᾳ". Ζήτ. Κάρα.

Κάρηαρ, Γενικ. Καρήατος, τό. ταυτὸν τῷ, Κάρη. Ἰλ. Λ. 309. "Ὡς ἄρα πικνὰ καρήατ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν".

Καρηβαρέω, ῶ. (βαρὺς, κάρη) βάρος ἔχω εἰς τὴν κεφαλήν. πονῶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μέθης οἴνου.

Καρηβάρησις, ἡ. Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5. 19. ταυτὸν τῷ, Καρηβαρία.

Καρηβαρία, καὶ Καρηβάρεια, ἡ. τὸ τῆς κεφαλῆς βάρος, κεφαλόπονος. "Ὀζαλέῃ βάκχῃ καρηβαρείη". ἡ βαρεῖα κεφαλὴ (τὸ βαρὺ κεφάλι) τῶν ῥίζον ἐχόντων ῥοπάλων. ὅθεν

Καρηβαριάω, ταυτὸν τῷ, Καρηβαρέω. Αἰσχυλ. παρὰ Πολυβ. Β'. 41.

Καρηβαρικὸς, κὴ, κόν. ὁ καρηβαρίαν τροζόντων.

Καρηβαρίτης οἶνος". ὁ καρηβαρίαν τροζόντων οἶνος.

Καρηβαρόω, ῶ. ὑπὸ ἦχθ καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ ἢ ἰλιγγιῶ. πονῶ τὸ κεφάλι ὑπὸ τῆς φωνῆς.

Καρηκομάω, ῶ. κόμην ἢ ὄλην τὴν κεφαλὴν φέρω. ὅθεν "Καρηκομόωντες". οἱ τὴν κεφαλὴν γεμάτην ἔχοντες ὑπὸ μαλλιᾶ, καὶ μὴ κόπτοντες αὐτὰ ἀπ' ἐμπροσθεν, ὡς οἱ "Ἀβαντες, οἵ τινες, "Ὀπισθεν κομόωντες, λέγονται. Ἰλ. Β. 11. ὅπου ὅρα καὶ τὸν Σχολ.

Κάρηνον, τό. (κάρη) ἡ κεφαλή. ἔτι δὲ καὶ ἡ κορυφὴ τῆς Ὄρυς. Ἰλ. Α. 44. καὶ ἐνταῦθον κατὰ τὴν, Ἀκρόπολις, καὶ ἐπομβρίως αὐτὰ τὴν, Βασίλειον. Ἰλ. Β. 117.

Κάρητι, Ἰλ. Ο. 75. Δοτικὴ ἐκ τῆς, Κάρης, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κάρη, ὡς φαίνεται. ἢ ἐκ τῆς, Καρήατι, κατ' ἀποκοπὴν. ὁ Ἐτυμολόγ. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ Γενικ. Κάρητος, ἐξ Ὀδυσ. Ζ. 230.

Καριδέον, ἐξ, Καταβάλλειον, τό. ὑποκοριστ. τῆς, Καρίς.

Καριδόω, Ἀθηνᾶ. Γ'. "Καριδοῦ τὸ σῶμα". κάμνει τὸ κορμί τε ὡσανεὶ τὴς καρίδας, ἤτις Κυφὴ, Κυρτὴ ἢ Καμπύλη, λέγεται.

Καρίζω, τὰ τῆς Καρῶν φρονῶ ἢ πράττω ὡς οἱ Κᾶρες.

Καρικεργάτης, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς Καρῶν ἐξεργαζόμενος.

Καρικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπὸ τῆς Καρίας. ἔστι δὲ ἡ Καρία, ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. "Τὸ καρικὸν". εἶδός τι χείσματος - ἐλαίου τινος. "Καρικὴ μῶσα". ᾠδὴ - ὕμνος ἐπαφίου. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομβρίῳ.

Καρίνη, ἡ. ἡ εἰς τὴν ἐκφορὰν τῶν νεκρῶν θρηνωδός. θρηνήτρια, μοιρολογίστρια (ἐνταῦθον τὸ "Καρικὴ μῶσα" ὁ Ἐπαφίου, θρηνῶδος, ἤτοι τὸ Μοιρολογικὸν ᾄσμα). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "Καρίναι, θρηνῳδοὶ μικαὶ, αἱ τὰς νεκρὰς τῶν θρηνῶν παρακέλευσαι πρὸς τὰς ταφὰς, καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ ὑπὸ Καρίας, καὶ τὰς ἀλλοτρίας νεκρὰς ὑπὸ μισθῶν θρηνῶν." Μενάνδρ. καὶ Ἀθηνᾶ. Δ. Λατιν. Praefica.

Καρὶς, ἴδος, ἡ. εἶδος θαλασσίου καρκίνου, μικρὸν ἀλλὰ μικρὸν σῶμα ἔχοντος, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ σωμήθεια. Καρίδα, λέγει. ταύτης διάφορα εἴδη εἰσὶν, ὡς, Καρὶς κυφὴ ἢ τῶν Λιννᾶ. Cancer squilla. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 2.

Καρισὶ, Ἐπίρ. (καρίζω) κατὰ τὸν Καρικὸν τρόπον, ὡς τὴν Καρικὴν διάλεκτον. Σβάβ. ΙΔ'.

Καρκαίρω, Ἰλ. Υ. 157. "--κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν". ἐκινεῖτο, ἤχει, ἢ ἐκραδαίνετο, ἐσείετο. Σχολ. κυρίως ἐκφράζει τὸν ζόμον - κλόνον - σεισμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν ἐκ τούτου τροχασμένην βοήν. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαργαίρω.

Κάρκαρον, τό. παρὰ Σώφρονι ἡ εἰρκτὴ, τὸ δεσμωτήριον. παρὰ δὲ Ῥινθωνι, ταυτὸν τῷ, Μινθρα. ὅθεν τὸ Λατ. Cancer.

Κάρκαρος, ὁ. Ζήτ. Κάρχαρος.

Καρκινᾶς, ᾶδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καρκίνιον.

Καρκίνιον, τό. Ἰατροκορ. μικρὸς καρκίνος.

Καρκινευτὴς, οῦ, ὁ. ὁ τὰς καρκίνους κυνηγῶν - ἁρπάζων - πιάνων. Ἀρτεμίδ. Β'. 14. ὡς καὶ τὸ, Πορφυρευτής. ἐκ τοῦ

Καρκινεύω, καρκίνους ἁρπάζω

Καρκινοβάτης, ὁ. Ἀριστώνυμος παρ' Ἀθην. Ζ'. ὡς ὁ καρκίνους πορεύομαι. ὡσεὶ πατῶ ὡς ὁ κάμπυκας. ὁ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Καρκινοβαίτης, ἔχει.

Καρκῖνος, καὶ, Κάρκινος, ὁ, ζῶον θαλάσσιον ἢ πεζόμιον, ὁ κάμπυκας, Τσαγκούς. κυρίως ὁ ἔχων δέκα πόδας, ὅ ἐστιν, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀνὰ πέντε, καὶ ὑπὸ κάτω αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν γυρισμένην ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἔχων. Cancer, Λιννᾶ. τούτου ἰδέαι εἰσὶν ἐν τῷ Βατραχομυομαχ. στίχ. 285. 2) Ἀσθενισμός τις ἐν τῷ κράνῳ. 3) Πάθος τι ὡσεὶ τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα ὡσεὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γινόμενον, τὸ καὶ Καρκίνωμα, λεγόμενον. 4) Εἶδος πυράγρας (μασσία τῶν χρυσοχόων. Ἀνθολογ. ἢ ἄλλο εἶδός τι τοιοῦτον δι' ἧς ὑπάγουν πέτρας καὶ τὰς ἐσηκωμένας ὑψηλὰς. παρωνομασθῆσα ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ζῴου, δι' ὧν πιάνει - κρατεῖ καὶ σφίγγει τι. Λατιν. Forficer. Γαλλ. Louve. Αἰνείας πολ. 32. ἔτι δὲ ἐσήκωναν ὑψηλὰ τότε τὸ Καρκίνι καὶ τὸν Βάλανον εἰς ὕψος, ἐκβάλλοντες αὐτὸν ὑπὸ τὴν κλειδωνιὰν τῶν θυρῶν. Αἰνείας αὐτ. 20. Εὐσεβ. Κύκλ. 605. 5) Εἶδος ὀβριβήτα (ὄργανον) ὅστις ἄλλως, Κίρκινος, λέγεται. Λεόντιος. "Διὰ τὸ ὀβριβήτα τὸ λεγόμενον "καρκίνα". 6) Καὶ στίχος ἐμμελὴς κατ' ἀναπεδισμόν.

Καρκινόω, ῶ. ποιῶ τι ὅμοιον τῷ καρκίνῳ (κάμνω τι ὡσανεὶ κάβυρα). 2) Προζενῶ τὸ πάθος τὸ καρκίνωμα. 3) Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Α'. 13. Αἱ ῥίζαι καρκινῶνται". ὁποὺ αὐταὶ μεταξύτων ὡσεπλέκονται καὶ περιτυλίγονται.

Καρκινώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καρκίνου ὤν.

Καρκίνωμα, τό. δυσίατον πάθος τι ὡς ὅπ τὸ πλεῖστον ὡσεὶ τοὺς μήτρας καὶ ὡσεὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γινόμενον. ἔστι δὲ Σκλήρωμα μετὰ φλεγμονῆς ἐπαλγὲς ἐλκούμενον δὲ ὑπερυθρὸν ἢ πελιδνὸν γίνεται.

Καρναβάδιον, τό. ταυτὸν τῷ, Κάρος.

Κάρνεια, ᾶ, Κάρνεα, τὰ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, ἥτις ἑωρτάζετο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Δωρικῶν φυλῶν, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ Μὴν κατὰ τὸν ὁποῖον ἑωρτάζετο αὕτη ἡ Ἑορτὴ ἐκαλεῖτο "Καρνεῖος μὴν". Θουκυδ. Ε'. ὃς τις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τῶν Ἀθηναίων, Μεταγειτνιῶνα" ἐπίπτων ἄρα εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ὀλυμπιακῶν, ἀ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

γώνων. Ἡροδότ. Ζ'. 206. καὶ Η'. 72. καὶ οἱ Νικηταὶ τότε τὰ καρνεῖα ἀγῶνες, Καρνεονίκαι, ἐκαλοῦντο.

Κάρνον, τό. καὶ, Κάρυξ, ὁ. ἡ Γαλατικὴ σάλπιγξ. Διόδωρ. Σικ. Ε'. 30.

Καροινον, τό. καὶ, Καρυΐνον, καὶ, Κάρινον, τό. γλυκύτις καὶ βρασμῶδες (ἐψημῶδες) μῦσος. Παλλάδιος.

Κάρος, ὁ. ὁ βαθὺς ὕπνος, τὸ νὰ κοιμᾶται τις ὡς νεκρός. Σχεδὸν ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καταφορά. Λήθαργος, σκότωσις. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 203.

Κάρος, ὁ, Κάρον, τό. Διοσκορ. Γ'. 66. τὸ Κύμινον (χόρτον), Ἰταλ. *Caro*. Γαλ. *Carvi*. τὸ τῷ Λιν. *Carum Carvi*.

Καρόω, ῶ. βάλλω τινὰ εἰς βαθὺ ὕπνον, τροξεύω βαρεῖαν κεφαλὴν καὶ χασμώδη εἰς τὸ σῶμα. σκοτίζω, τὴν κεφαλὴν ζαλίζω· ποιῶ τινὰ ὡς ἡμιθανῆ.

Κάρπαι, αἱ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. Γ'. 22. εἶδος σκωλήκων, ἀπὸ τῆς δρυὸς τῆς ἐλαίας διεισκομιζομένων.

Καρπαία, ἡ. εἶδος μιμητικῆς τινος χορῆς, εἰς ἣν παρασκευάζεται χωρικός τις, ὅστις παλαίει μετά τινος λῃστοῦ· ὡς ὁ Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ε'. α'. 7. "Μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, οἳ ὠρχοῦντο τὴν "καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. Ὁ μὲν παρα"δίδωσι τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ, πυκνὰ με"στρεφόμενος, ὡς φοβούμενος· λῃστὴς δὲ προσέρχεται. "ὁ δ' ἐπειδὰν προΐδηται, ἁπαντᾷ ἁρπάσας τὰ ὅ"πλα, καὶ μάχεται πρὸς τὸ ζεῦγος· (καὶ ἔστι ταῦ"τ' ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐλόν), καὶ τέλος ὁ λῃ"στὴς δήσας τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ζεῦγος ἀπάγει· ἐνίοτε "δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστὴν" εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς "ζεύξας, ὀπίσω τῶ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει". Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, Καρπέα, ἀρχαία Μακεδονική.

Καρπαλιμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καρπαλίμως, ταχὺς, ὀξύτατος· βίαιος, ὁρμητικός· σχεδὸν ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἁρπάλιμος, ἐκ τοῦ Ἁρπάω, Ἁρπάζω. Ἰλ. Π. 342. καὶ Α. 359.

Καρπάσινος, ίνη, ινον. Ζήτ. Κάρπασος, ἡ.

Κάρπασος, καὶ, Κάλπασος, ὁ. εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖο ὁ χυλὸς εἶναι φαρμακερός, ὅς τις ἄλλος, Ὁποκάρπασος, ἢ Καρπάζωον ὀπὸς, καλεῖται. Ζήτ. Ὁποκάρπασον.

Κάρπασος, ἡ. εἶδος λεπτοπάτκ λινοῦ (φίνου λινάου) ἰσπανικοῦ. *Carbatus*, Λατιν. ὅθεν Καρπάσινος, ὁ ἐκ τοιούτκ λινοῦ κατεσκευασμένος χιτών. Σειδ. ἐν Λ. Ἀμοργὶς, Διονύσ. Ἀρχ. Β'. 68. Σξάβ. Ζ'. "Ἐφαπτὶς καρπασίνη".

Καρπία, ἡ. (καρπόω) ὠφέλεια, ὄπολαυσις, κέρδος, εἰσόδημα, εἴσοδος. Νίκανδρ.

Κάρπευμα, τό. ταυτὸν τῷ, Καρπός. Σωσιβίῳ ὑποπασμ. ἐκ τοῦ

Καρπεύω, ῶ ἀκαιρέτως κατὰ Μέσ. ἀόρ. Ἐκαρπούμαι, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, καρπὸν ὑπολαμβάνω, κατὰ Ἐπιζηπ. ἀόριστον κεῖται παρὰ Πολυδ. Ζ'. 149. ὅς Τροιζήν.

Καρπήσιον, τό. καὶ, Καρπησία, ἡ. ἀρωματικόν τι ξυλον ξύλον, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλιλαῖος κατὰ τῶν Ἰώνων ὑπέμασι, καὶ μετεχειρίσθη αὐτὸ τοῦ, Ἄσαρον, καὶ, Φῦ, Γαλλικ. κατὰ τόπ. καὶ αὐτόθι.

Καρπίζω, τὸς καρποὺς σωώγω, τὰς καρποὺς ὑποδρέπομαι καὶ προσοδεύομαι (σωώζω τὴν εἰσοδίαν). καθόλκ δὲ, Θερίζω, ζυγῶ. Διοσκορ. Γ'. 37. 2) "Καρπίζομαι "ὑπολαμβάνω τῆς καρπῶν, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω. 3) "Καρπίζεσθαι γῆν". ἀδιωπτίζειν· αἰχμαλωτίζειν τοὺ τῆς καρπῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Η'. 9. ὅς ἐναντίως τὸ, Καρπίζειν, σημαίνει τὸ, Καρπεφόρον ἢ Εὔκαρπον ποιεῖν. Εὐριπ. Βάκχ. 402. καὶ Ἑλλεν. 1344. "Καρπίζουσα ἀρότοις". Οὐδετέρως δὲ ἐν τῇ σωνθείᾳ, διότι λέγομεν "Καρπίζει τὸ δένδρον· τὸ χωράφιον" ὅ ἐστὶ, Καρπὸν φέρει. 4) αὐτὸ τοῦ, Καρφίζω, κηρύττω ἐλεύθερον τινὰ διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς ῥάβδου Καρπὶς λεγομένης.

Καρπιμος, ίμη, ιμον. καρποφόρος, ὠφέλιμος· ὁ καρπὸν φέρων. Ἀνάλεκτ. Β'. 146. "Ἀκροδρύα παντὸς καρπίμου".

Καρπίον, τό. παρὰ Κασίᾳ Ἰνδικ. 28. ἴσως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καρυόφυλλον, τὸ ὁποῖον Ἑλληνιστὶ, Μυρεψὸν, ἔπρεπε νὰ λέγηται.

Καρπὶς, ίδος, ἡ. αὐτὸ τοῦ, Καρφὶς, ἡ ῥάβδος ἥντις παρὰ Ῥωμαίοις Βινδίκτα (*Vindicta*) λέγεται, μεθ' ἧς ὁ ἄρχων ἢ ὁ κριτὴς τὸν τοῦ ἐλευθερωμένου κεφαλὴν ἔπαιον φάσκοντες "Φαμὲν τὸν παρόντα ἄνθρωπον εἶναι ἐλεύθερον καὶ πολίτην Ῥωμαῖον". *Profitemur hunc praesentem hominem esse liberum et civem Romanum*. Πλίν. Ἐπιστ. Ζ'. 16. καὶ Ἁρμενόπολ.

Καρπισμὸς, ὁ. ἡ τῆς καρπῶν συώξις. 2) Ὄφελος, κέρδος, εἰσόδημα. 3) Ἀντὶ τοῦ, Καρφισμός. ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος δοθεῖσα ὀξὺ τῆς καρπίδος ἐλευθερία. Ζήτ. Καμπιστής.

Καρπισεία, ἡ. αὐτὸ τοῦ, Καρφισεία, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καρπισμὸς, ἐλευθερία. ὁ Χαείσιος ἔχει, *Vindicia*, Καρπισία.

Καρπιστὴς, οῦ, ὁ. αὐτὸ τοῦ, Καρφιστὴς, ὁ ὀξὺ τῆς καρπίδος ἐλεύθερον κηρύττων τινὰ, *Vindex*, (ἐκ τοῦ Καρπὸς τῆς χειρός). Ὁ Τερτυλλιανὸς καὶ Βαλεντῖνος σωώπτουσιν ἐκ παραλλήλου τὸ, *Lytroten et Carpisten*, ὅ ἐστὶ, Λυζωπὴς καὶ ἐλευθερωπής. Ὁ Ἐπιφάνιος ἔχει "Ὁροθέτης χαειστείους, μεταγωγεῖς, καρπιστής. Ὁ Χαείσιος ἑρμῆν. τὸ, Καρπιστία, ὀξὺ τῆς *vindiciae*. παρὰ Κλήμβρτ. Σξωμ. Ε'. εἶναι τὸ Καρπισμὸς, αὐτὶ τοῦ, Ἀνδραποδισμός. Ζήτ. καὶ, Κάρφος.

Καρποβάλσαμον, τό. ὁ καρπὸς τοῦ βαλσάμου.

Καρποβριθὴς, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 9. ὁ βεβιθὼν καρπὸς, ὁ φορτωμένος ὑπὸ καρπῶν.

Καρπόβρωτος, ὁ, ἡ. ὁ βρωσίμους (φαγωσίμους) ἢ καταφαγωμένους καρποὺς ἔχων. Δίωτερον. 20. ἀμφ.

Καρπογένεθλος, ὁ, ἡ. (γένεθλη) ταυτὸν τῷ, Καρπογόνος. Ἀνθολ.

Καρπογονέω, ῶ. καρπὸν γίνω-φέρω. ὅθεν

Καρπογονία, ἡ. ἡ τῆς καρπῶν γένεσις, καρποφορία.

Καρπογόνος, ὁ, ἡ. ὁ καρπὸν γίνων-φέρων καρποφόρος.

Καρπόδεσμα, τό. (κάρπος, δεσμὸς) ὁ δεσμὸς τοῦ καρποῦ τῆς χειρός. Λεκικογρ. Λεξιφ. ὅθεν

Καρποδέσμιος, ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς δεσμὸν ἔχων. Ὡρικπόλ. Ἱερογλ. Β'. 78. ὑπὸ πούρκ.

Καρποδόκειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Καρποδόκης, ὁ. ὁ τὰς καρποὺς δίδων.

Καρποδοτέω, καρπὸν δίδω. Νικήτ. Χρον. Ε'. 7.

Καρπολογέω, ῶ. λέγω, Θερίζω-ζυγῶ-σωώζω τὰς καρποὺς ὑπὸ τῆς φυτῆς. ὅθεν

Καρπολογία, ἡ. ἡ τῆς καρπῶν συώξις. Γεωπον. Γ'. 78.

Καρπολόγος, ὁ. ὁ τὰς καρποὺς συλλέγων-σωώζων. Πολυαίν. Γ. ι'. 9.

Καρπομανὴς, ές, ὁ, ἡ. (μανία, μαίνομαι) ὁ πολιὸς ἤτοι κατὰ κόρον καρποὺ φέρων-γίνων. ὡς καὶ τὸ, Γεμανὴς. ὅθεν

Καρπομανία, ἡ. ἡ μεγάλη καρποφορία.

Καρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Καρποποιός, ὁ, ἡ. ὁ καρπὸν ποιῶν - γινῶν ἢ δίδων. "Δήμητερ καρποποιός". Εὐριπ. Ῥῆσ. 963.

Καρπός, ὁ. τὰ γινήματα τῆς δενδρων - φυτῆς, καὶ τῆς γῆς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν τροφὴν τῆς ἀνθρώπων καὶ ζώων. ἐξαιρέτως δὲ, Καρποὶ, λέγονται τὰ γινήματα τῆς χωραφίων, τὰ σπαρτὰ, οἷον σῖτος, κριθὴ, ὄσπρια, κ. τ. τ. Ἰλ. Ζ. 142. "οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν". ἐντεῦθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Δ'. 8. "Γῆν πλήρη δένδρων καὶ καρπῶν". Ζήτ. ἐν τῷ, Εὔκαρπος. Μεταφορ. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πράξεως τινός, "Εἰ καρπὸς ἔσαι θεσφάτοισι Λοξίου". Αἰσχύλ. Θῆβ. 603. αὖ ἡ προφητεία πληρωθῇ (αὖ ἐὰν γένῃ). "ἱππέων καρπὸς ὑ κατέφθινε". Πίνδαρ. Ἰσθμ. Η'. 101. ὁ αὐτὸς λέγει "Φρενῶν καρπὸν" τὴν φρόνησιν. 2) Τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος. Θεόφρασ. Φ. Ἱστορ. Α'. 3. "Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τῆς ὠμοκαρπίας". 3) Κέρδος, ὄφελος, χρῆσις. 4) Μέρος τῆς χειρὸς, ὅ ἐστὶ, τὸ ὑπὸ τὸ πήχεως μέχρι τῆς σχίσματος τῶν μεγάλων δακτύλων, ἤτοι τὸ ἐπάνω μέρος τῆς παλάμης ὑπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον σωνηθίζουσι να φιλῶσιν. Ἰλ. Σ. 594. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 22. "Καρπὸν μήλων δώσωθεα". ταυτὸν ἐστὶ τῷ Ὁμηρ. "Οἷος ἄωτον". ἐν Ἰλ. Ν. 599. τὸ ἔριον, ὁ μαλλός. Ζήτ. καὶ Κάρφος.

Καρποτελέω, καρπὸν τελῶ-φέρω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 688. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις "Καρποτελῆ γαῦ" ὀρθότερον ἔχουσιν, αὐτὶ τοῦ, ἡ καρπὸν τέλειον ἤτοι ὥριμον φέρουσα, ἡ τὸν καρπὸν τέλειον ἀποτελοῦσα.

Καρποτομέω, ὦ. τίκτω - γινῶ - φέρω καρπόν. ὅθεν

Καρποτοκία, ἡ. ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, καρποφορεία. Θεόφρ.

Καρποτόκος, ὁ, ἡ. ὁ καρπὸν, τίκτων - γινῶν - φέρων.

Καρπότροφος, ὁ, ἡ. ὅστις ξέφεται μὲ καρπόν. Ἐνεργητ. δὲ, Καρποτρόφος, ὁ καρπὸς ξέφων - φέρων - γινῶν. καὶ ὁ μὲ καρπὸς ξέφων.

Καρποφάγος, ὁ, ἡ. ὁ καρπὸς ἔτων. ὁ ἐκ τῶν καρπῶν ζῶν.

Καρποφορέω, ὦ. καρπὸν φέρω. ὅθεν

Καρποφορία, ἡ. τὸ καρπὸν φέρειν - γενναῖν, σὺ καρπία.

Καρποφόρος, ὁ, ἡ. ὁ καρπὸν φέρων - γινῶν.

Καρποφυέω, ὦ. καρπὸν φύω, καρποφορέω.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ τὸς καρπὸς φυλάττων. Λυθελ.

Καρπόω, ὦ. καρπὸν ποιῶ, κάμνω καρπόν. "Τβρεις ἐκάρπωσε τάχιον ἄτης". Αἰσχύλ. Προμ. 818. "Τὰ ῥιζόφυτα καρπωθέντα καὶ τελειωθέντα". Ὀμελλ. αὐξήσαν, ἤλθον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ νὰ κάμωσι νὰ δώσωσι καρπόν. 2) Προσφέρω καρπὸς εἰς θυσίαν. "Τοῖς θεοῖς τὰ νενομισμένα ἱερὰ καρπώσει". Δωεικ. Ἐπιγραφ. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Λευιτικ. Β'. 11. Μέσ. Καρπεμαι, ὑπολαμβάνω τὸν καρπὸν, τὸ κέρδος, τὸ ὄφελος ἢ τὴν ζημίαν φρυγματος τινός. ὡς καὶ τὸ Ἀπολαύειν, ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. "Καρπῶσθαι τὴν χώραν" ἐπὶ ἐχθρῶν οἵ τινες περνῶσιν - ἁρπάζουσι τὸς καρπὸς καὶ τὰ εἰσοδήματα τόπου τινός. Ξενοφ.

Κάρπω. Ζήτ. Καρφιῶ, παράγεται ἐκ τοῦ, Κάρω, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ Κάρω. ὡς τὸ Θίρω, Θέρπω, Τέρπω, Θάλω, Θάλλω, Θάλπω.

Καρπώδης, ες, ὁ, ἡ. καρπιμος, ὠφέλιμος.

Κάρπωμα, τὸ. ὁ καρπός. "Σπίζαντε καρπώματα". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1014. ὥριμοι καρποί, ἕτοιμοι νὰ πέσωσιν ἀπὸ τοῦ δένδρου. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ὄφελος, κέρδος. 2) Προσφορὰ, θυσία, ἁγιασμὸς, δῶρον εἰς τὸν Θεόν.

Καρπώσιμος, ὁ, ἡ. ἐκ τῶν ὁποίων τινὰς δύναται νὰ ἔχῃ καρπὸν-κέρδος-ὄφελος. "Τὰ καρπώσιμα τῆς γῆς". Ἀθλ. οἱ καρποὶ τῆς γῆς.

Κάρπωσις, εως, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κάρπωμα.

Καρπωτὸς χιτὼν, χιτὼν τις τοῦ ὁποίου αἱ χειρίδες (τὰ μανίκια) φθάνουσιν ἕως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός.

Καρρέζω, αὐτὶ, Καταρρέζω, παρὰ Συγκ. βέλτιον ὅμως τὸ, Καρέζω, διὰ τὴν εὐφωνίαν, σύνεκεν τοῦ κακοφώνου Καρρέζω. Ἰλ. Ε. 424.

Κάρρον, τὸ. ἅμαξα, ἅρμα, ὄχημα, ἢ ἁμαξάκι μὲ δύο ῥοχὰς. παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν τὸ Ἰταλ. *Carro*, καὶ *Carretta*, καρρέττα.

Κάρρων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Οὐδετ. Κάρρον, τὸ. κρείττων, βελτίων, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἰσχυρότερος. Λέξις Δωεικὴ ἐκ τοῦ, Κάρης, αὐξομάλως σχηματισθεῖσα. "Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες". Ζήτ. ἐν τῷ, Χορός. Τὸ ὁμαλὸν τάτε εἶναι, Κάρτιος, ἢ, Κράτιος, ἐν τῷ Ὑπερθετ. τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συνήθες. Ὁ Δαμάσκιος παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Κάρρων, ἔχει "Καρρόθεν", ἀπὸ καλλίτερόν τι μέρος.

Καρσία, ἡ. ἡ πλαγία διεύθυνσις. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Κάρσιος, σία, σιον. καὶ Ἐπίρ. Καρσίως. ὃ καὶ συνηθέστερον, ταυτὸν τῷ, Ἐγκάρσιος, καὶ Ἐπικάρσιος.

Κάρσις, ἡ. (κείρω) κάρσις, κάρσιμα, κόψιμον, θερισμὸς.

Κάρτα, Ἐπίρ. λίαν, ἄγαν, καταπολλὰ, μεγάλως. Ἐνίοτε κεῖται καὶ ὡς καταφατικὸν, αὐτὶ τοῦ, Ναὶ, βεβαιότατα, ἀληθέστατα, ἀναμφιβόλως· ἐξαιρέτως δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσιν. Ἐκ τοῦ Κάρτος, ὡς καὶ τὸ, Κάρρων, καὶ Κάρτιστος, ἢ Κράτιστος.

Καρτάζομαι, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Καρτιώομαι, διϊσχυρίζομαι, διαμάχομαι. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Καρτύνω, αὐτὶ τοῦ, Κρατέω.

Καρταίπνξ, οδος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κρατάιπυς, ὑπακουσμ. Ταῦρος. Πίνδαρ. Ὀλύμ. Γ'. 114.

Καρτάλαμιον, τὸ. ὑποκρεὲς, τὸ, Κάρπαλος.

Κάρταλλος, καὶ Κάρταλος, ὁ. πλεκτόν τι ἀγγεῖον, κάλαθος, κόφινος, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Σουίδ. Κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω.

Καρτάμον, ἐρασιν. Νικήτ. Χρον. Θ'. 5. ἀμφ.

Καρτεραίχμης, ες, ὁ, (αἰχμὴ) δυνατὸς-γενναῖος ἐν τῇ αἰχμῇ. ἀνδρεῖος μαχητὴς-πολεμιστής.

Καρτεραύχην, ενος, ὁ, ἡ. καρτερὸς-δυνατὸς κατὰ τὸν αὐχένα. Ὁ δυνατὸν λαιμὸν ἔχων.

Καρτερέω, ὦ. καρτερὸς εἰμί. εἶμαι δυνατὸς-ἀνδρεῖος-γενναῖος. Διαρκῶ, ἀντέχομαι, ἐγκρατεύομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ μὲ ἀνδρίαν καὶ ὑπομονήν. μετὰ Αἰτιατ. Ὁ Αἰλιαν. π. Ἱστορ. Γ'. 13. ἔχει "Καρτερῶν ὑπὸ τῆς ὕπνου". αὐτὶ τοῦ, Ἐγκρατεύεσθαι, ἀπέχεσθαι. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τοῦτο ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ, Προσμένω, Ἀναμένω. ὅθεν

Καρτέρησις, εως, ἡ. καὶ, Καρτερία, ἡ. τὸ νὰ ὑποφέρῃ-ὑπομένῃ τις μὲ γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν, ὑπομονὴ, γενναιότης, σταθερότης, ἐξαιρέτως δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἀνοχὴ, Ἐγκράτεια.

Καρτεριάζω, καὶ Λακων. Καρτερειάδδομαι. ταυτὸν τῷ, Φρόνιμος εἰμί. Ἡσύχ. ἐν Λ. Οὐ καρτερειάζει.

Καρτερικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Καρτερικῶς. ὁ αἰνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καὶ γύμνασιν εἰς καρτερίαν. ὃς δύναται νὰ ὑποφέρῃ τι μὲ γενναιότητα. Ξενοφ.

Καρτεροβρόντης, ες, ὁ. (βροντὴ) ὁ δυνατὸς-ἰσ-

ΑΝΟΙΧΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΧΟΛΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χυρὸς ἐὰς τὰς βρογχὰς, ὁ διωκτὰ βρογχῆ. Πίνδαρ.
Καρτερόθυμος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. καλεῖται ὁ Ἡρακλῆς, ὁ σαθρὸς καὶ ὑπομονητικός. Ἰλ. Ε. 277. παρ' Ἡσιόδ. "Ἐρις καρτερόθυμος". σκληρὰ, πεισματικὴ. Καθόλου δὲ παυτὸν ἐσὶ τῆ, Ταλασίφρων.
Καρτεροπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ. (πλήσσω) ὁ ἰσχυρῶς διωκτῶς πλήσσων-κυπῶν. Διόδ. Σικ. Ε'. 33.
Καρτερὸς, ρὰ, ρὸν. ἐξ Ἐπίρ. Καρτερῶς. (κάρτος) κραταιὸς, διωκτὸς, ἰσχυρὸς, ἀνδρεῖος, γλυκαῖος, σαθρὸς, παράμονος, ὅσις αὐτέχει-βασᾷ εἰς τὰς κόπως ἢ πόνως, γερὸς. ὁ κρατῶν ἢ ἰσχύων μετὰ Γενικ. ὁ διώκμων ἢ κράτος ἔχων. ὃ ἐσὶν, ὁ ὀξυσίαν ἢ κυριότητα ἢ διαστοσίαν ἔχων εἰς τὰς χεῖρας τε. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Νικηπὴς. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφ. ὅσις ὀξυσιάζει-νικᾷ τὰ πάθητα, εἶναι κύριος τῆ παθῶν τε. Ἄρα, Ἐγκρατὴς, ὑπομονητικὸς, ὅσις ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴν, δὲν ἐνδίδει εἰς τὰς κόπως, τραῦς, ἀπάραχος. παρ' Ὁμήρ. ἐν δὲ Ἰλ. Π. 517. "Ἕλκος καρτερὸν". αὐτὶ τῦ, Μεγάλη-διωκτὴ ἢ βαρεῖα πληγή. ὅθεν "Καρτερὰ ἔργα". τὰ βίαια, σκληρὰ, ἰσχυρὰ, ὀλέθρια, ἀφαιρετικά. Συγκρ. "Καρτερώτερος Τυφὼ μάχη". Αἰσχύλ. Θήβ. 502.
Καρτερόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. Γενικ. τῦ Καρτερέω. μὲ γλυκασότητα, ἀνδρίαν καὶ ὑπομονὴν, μὲ καρτερίαν.
Καρτεροφρων, ονος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῆ, Καρτερόθυμος.
Καρτερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ. ὁ καρτερὸς κατὰ τὰς χεῖρας. Ὅμηρ. Ὕμν. Ζ'. 3.
Καρτεροψυχία, ἡ. σαθρότης, γλυκασότης. ἀμφ.
Καρτερόω, ῶ. (καρτερὸς) παυτὸν τῆ, Κρατύνω.
Καρτερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. ἡ, Καρτερώνυχος, ε, ὁ, ἡ. ὁ καρτερὸς-ἰσχυρὸς ὄνυχας ἔχων.
Κάρτισος, παυτὸν τῆ, Κράτιστος. Ἰλ. Α. 286.
Κάρτον, τὸ. παρ' Ἀθῆν. Θ'. 3. εἶδος δψάκυ, πιθανὸν ὅμως ὅτι ἡ αὐάγγ. εἶναι ἐσφαλμ. αὐτὶ, Καρωτόν. παρὰ Γάλ. *Carotte*. ἐν τοῖς Γεωπον. Β'. ς'. 32. εἶναι, Κάρτον, τὸ *Portum sectivum*, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλλεν. Μεθοδ. ΙΒ'. "Κρόμμιων καρτὸν" εἶπε.
Καρτὰς, τὰ, τὸν. (κείρω) κερδμμένος, κεκομμένος. Κτηνὸς ὃς κέρδμμα, κόψιμον. Ζήτ. καὶ ἐν τῆ αὐωτέρω.
Κάρτος, τὸ. παυτὸν τῆ, Κράτος, ἰσχὺς, διωκμὴς, ἐξουσία, αὐθεία, γενναιότης. παρ' Ὁμήρ. ὅθεν
Κρατύνω, κρατερὸν ποιῶ, ἐνδιαιμόνω, διωκτὸν-σιδρεὸν-ἀνδρεῖον-γενναῖον ποιῶ. παυτὸν τῆ, Ἰσχυρίζω. Μέσ. Κρατυώμαι. παυτὸν τῆ, Ἰσχυρίζομαι. Ὅμηρ.
Καρύα, ἡ. ἡ Καρυὰ ἢ Καρυδιὰ (δένδρον). ὅθεν
Κάρυον, τὸ. ὁ καρπὸς τᾶς καρύας, τὸ καρύδιον, (κονδύλια).
Καρυάριον, τὸ. ὑποκορ. τῦ Κάρυον, καρυδάκι.
Καρυατίζειν, χορεύειν τὸν Καρυᾶ λεγομένων χορὸν. Τειῶτον χορὸν ἔκαμεν καθ' ἕκαστον χρόνον ἐν Καρύαις, ὥς τινα ἐορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσαν. Λακ. Λευκίαις. ὅθεν Ὀρχήσ. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ καλοῦνται ἔτι καὶ, Καρυατίδες, αἱ. αἱ παρθένοι, αἵ τινες ἐνταῦθα ἐχόρευον. Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καλοῦνται ὅπως ἀγάλματά τινα γυναικόμορφα, τὰ ὁποῖα ὡς ὑποβαστάζοντα τὰς δοκὰς (γρεντιάδες, περασμὲς) καὶ ἄλλα βάρη, παρασιώνται. 2) Παίζω μὲ τὸ καρύδι. Φίλ. Α'.
Καρύδιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κάρυον, ἢ τῦ, Καρύα.
Καρυδοῦν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆ καρύα, ὡσαὶ καρύδιον. Οὕτω καλοῦνται ἀγμοὶ τις ὀστέων τινες, ὁπόταν τὸ ὀστοῦν συντριβῇ εἰς παλὰ μικρὰ μέρη. ἄλλως δὲ καὶ Ἀλφιτιδοῦν, λέγεται.
Καρυηρὸς, ρὰ, ρὸν. (κάρυον) ὑπὸ καρύδιον, ἢ ἀπὸ καρυδιᾶ. Ὁ αὐλικὸς τὸς καρύδιον, ὁ ἐκ τῆ αὐλοῦ τῆ καρυδίων ὤν.
Καρυΐνη, ἡ. παυτὸν τῆ, Κάρινον ἢ τὸ ἄγγειον ἐν ᾧ ἐβράζετο.
Καρύϊνον, τὸ. Ζήτ. Κάρινον.
Καρύϊνος, νη, νον. παυτὸν τῆ, Καρυηρὸς. Θεόφρ. ἀκοῆς. "Τὸ καρύϊνον χρῶμα ἐκ χλωρῦ ἢ κυανοειδῦς".
Καρυΐσκος, ὁ. ποτήριον ἔχον τὸ εἶδος τῦ καρύου. Ἔξοδ. ΚΕ'. 33.
Καρυκάζω, παυτὸν τῆ, Καρυκεύω. Ἡσύχ.
Καρυκεία, ἡ. (καρυκεύω) ἡ ἑτοιμασία φαγητῦ τινὸς ἀφ' τινες ἀπείργω καὶ ἐκλεκτῦ ζωμῦ. καθόλου δὲ, Ἡ τεχνικὴ καὶ ὀρεκτικὴ ἑτοιμασία τῆ φαγητῆ, ἤτοι ἡ ἀφὲ τῆς καρύκης. ἡ ὑδύπης, τὸ ἄρτυμα τῆ ζωμῶν.
Καρύκευμα, τὸ. Καρύκη, δι' ἧς καρυκεύουσι τὰ φαγητά.
Καρυκεύω, ἑτοιμάζω τὰ φαγητὰ ἀφὲ τῆς καρύκης. ἐκ τῆ
Καρύκη, ἡ. κατὰ Γαλλ. Λύδιόν τι ἔδεσμα ποικίλον ἀφὲ ἁίματος κατασκευαζόμενον. κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. "Πεπέργος ζωμὸς, βρῶμα Λύδιον, ἀφὲ ἁίματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον". Ἄρα, βαδὲς καὶ σκοτεινῦ χρώματος ἰῶ. (Σῶσι, *Sauce*). Καθόλου δὲ λέγεται κάθε ἡδύσμα καὶ ἄρτυμα τῆ φαγητῆ ἀφὲ ζωμῦ ἢ ὀξυς ἢ λεμονίε ἢ ὠῶ ἢ ἢ ἄλλων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, ἵνα διεγείρῃ καὶ θέλξῃ τὴν ὄρεξιν.
Καρύκινος, ίνη, ινον. ἢ, Καρυκοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς καρύκης ἔχων. αἱματοειδὴς, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα, ὁ βαθὺ ἤτοι σκοτεινὸν, κόκκινον χρῶμα ἔχων. Ἱπποκρ. Παρὰ Ξενοφ. Κυρ. παιδ. Η'. γ'. 3. τὸ χρῶμα, Καρύκινον, ἀφικείνεται ἐκ τῆ Φοινικὶς, Πορφυρᾶς, ἢ, Ὀρφινος.
Καρύκιον, τὸ. παυτὸν τῆ, Καρύκευμα. ἀμφ.
Καρυκοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τῆ, Καρύκινος.
Καρυκὸν, τὸ. ἐσφαλμ. αὐάγν. αὐτὶ, Καεικόν. Ἱπποκρ.
Καρυκαποιέω, ῶ. παυτὸν τῆ, Καρυκεύω. ἐκ τῦ
Καρυκοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὴν καρύκην ἢ πὲ καρυκεύματα τῆ φαγητῆ ποιῶν. Ἄρα, Μάγειρος.
Καρυμνὸς. Ζήτ. ἐν τῆ, Καρυβαφὴς.
Κάρυμνον, τὸ. Ζήτ. Κάρινον.
Καρυοβαφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅσις εἶναι βαμμένες μὲ τὰ κάρυα, ἤτοι μὲ τὰ ἐξώφλοια τῆ καρυδίων. Ἄρα, μελανοβαφὴς, μαῦρες. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἐρμίν. ἀφὲ τούτε τὸ, Καρύκιον, ἢ Καρύκινον. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται Καρυξεῦς, καρυοβαφῆς· ὅπερ γραπτέον, Καρύχεν, καρυοβαφῆς· ἐκ τῦ, Χρόα, καὶ Κάρυον. Ἄρα, Καρύχης. ὁ αὐτὸς ἴσχει, Καρυμνὸν, μέλαν. ἢ ὁ Ἐτυμολόγ. ἀναφέρει, Κάρυες ῥόος, αὐτὶ τῦ, Μέλας. Ζήτ. καὶ Καρύϊνος.
Καρυοκαταάκτης, ου, ὁ. (κάρυον, καπαγύω) τὸ ὄργανον δι' ὃ καπαγύομεν (τσακίζομεν) τὰ καρύδια. 2) Εἶδος πτηνῦ, Κοκκοθραύστης.
Καρυοκοκκύμηλα, τὰ. κοκκύμηλα ἐμφυλλιασμένα ἐπάνω εἰς τὸν καρύαν. *Nucipruna*. Πλίν. 15. 13.
Κάρυον, τὸ. κάθε εἶδος καρυδίων, ὃ ἐσὶν, ὅσα εἴδη κυρπῶν ἐκ δένδρων ἔχυσι σκληρὸν τὸ ἐξώφλοιον, Κάρυα, λέγονται, ὀξυτέρως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῇ σωμφθείᾳ, Καρύδιον καὶ Κοκκόσικι. Παρ' Ἱππουρ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. "Κάρυον πλατύ". καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 7. "Κάρυον Εὐβοϊκὸν", τὸ Κάστανον. 2) Ὁ λιθώδης ἐσωτερικὸς κόκκος κάθε ὀπώρας, κοκκύτζιον. 3) Ὁ καρπὸς ἤτοι ὁ κόκκος τῆς Κεκκυναείας, τὸ Κεκκυναείον. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. Α'. 23. 4) Ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται σῶμα τι σφαιροειδὲς, ἐφ' ᾧ πτερυλίσσεται τὸ χοινίον ἐν χήματι καρυδίου. Μηχάνημ. παλ. σελ. 44.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καρύοπος, ὁ. ὁ ὑπὸς τῦ καρύα.
Καρυόφυλλον, τό. τὸ φύλλον τῆς καρύας. 2) Καὶ ἰνδικόντι φυτὸν, τῦ ὁποίυ ἡ ὁ καρπὸς Καρύα φύλλον καλεῖται, τὸ ἐν τῇ σιωπθείᾳ Μοσχοκάρφιον, λεγόμενον. Παῦλ. Αἰγιν. 7.
Καρυόχροος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Καρυοβαφής.
Καρυτίζομαι, πυτὸν τῷ, Εὐφραίνομαι. παρ' Ησυχ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 4. Φαίνεται ὅτι εἶναι παιδιὰ (παιγνίδιον) τι ἀβὲ τῆ καρυδίων. Ζήτ. Καρυατίζω.
Καρυώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδυς τῆ καρύων, ὅμοιος τῷ καρύῳ· ὅσις εἶναι ὡσαὶ καρύδιον.
Καρυωτικὸς, κὴ, κόν. πυτὸν τῷ, Καρυωτὸς, Σφαβ. ΙΖ'.
Καρυώτις, ιδος, ἡ. Carycetis, Πλίν. ΙΕ'. 18. εἶδος φοινίκων (χαμαίδων) ὁμοίων τῷ καρύῳ. Λέγεται ἔτι κὴ, "Καρυωτὸς φοινίξ". Palmula carycta. ἐκ τῦ Κάρυον· ὅθεν, Καρυώα, τὴ μορφὴ τῦ καρύα δίδω εἰς τι. ποιῶ τι ὡς καρύδιον. Τῦτο τὸ εἶδος τῆ φοινίκων ἐφυλάσσετο μόνον, ὅπερ καὶ αὐτὸ κόκκυ λίθ, ἦσαν δὲ τύτυ ζῶα εἴδη. νικολαὶ, ἀδελφίδες, κὴ, παπποῦ.
Καρφαλέος, ἁ, έον. (κάρφω) ξηρὸς, σεγνὸς, καπνεκαυμμένος, καπάξηρος. Ποιητ. Ἰλ. Ν. 409. Μεταφορ. δὲ ὡς καὶ τὸ, Αὖος, αὐτὶ τῦ, Διψασμένος, ἐνδεὴς, πτωχός. παρὰ Σποβαίῳ.
Καρφαμάτιον, τό. (ἁμάω, κάρφος) ὄργανον τι δι' ὃ διείζυσι τὰς ξηρὰς σάχυας· σχεδὸν ὡς τὸ Λατιν. Merges.
Καρφεῖον, τό. ὑποκορισ. τῦ, Κάρφη. Παρὰ Νικαάνδρ. Ἀλιξ. 118. πυτὸν τῷ, Κάρπος.
Κάρφη, ἡ. πυτὸν τῷ, Κάρφος.
Καρφηρὸς, ρὰ, ρόν. Ζήτ. Καρφυρός.
Καρφίζω. Ζήτ. ἐν τῷ Καρπίζω.
Καρφίον, τό. ὑποκορισ. τῦ, Κάρφος, ὡς καὶ τὸ, Καρφεῖον.
Καρφὶς, ίδος, ἡ. καρφίτσα, καρφοβελόνη.
Καρφίτης, ε, ὁ. ὁ ἐκ τῆς καλάμης (καλαμιᾶς) κατεσκιασμένος. "Θάλαμος καρφίτης". ἡ φωλεὰ τῆς χελιδόνος. Ἀνθολογ.
Καρφοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (κάρφος, εἶδος) λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς τὸ κάρφος, ὃ ἐστὶν ἡ καλάμη τῆ σταρτῆ, ἢ τῶ ξυλαέως.
Καρφολογέω, ὦ. κάρφη λέγω, συναζω-συναθροίζω-καλαμιαὶ-ξυλάεια-κλωνία-φλόκας, κ. τ. λ. ὡς ἐν τῷ Κάρφος. ὅθεν
Καρφολογία, ἡ. τὸ ἰσ. συναζω-νὰ κόπτη τινὰς τὰ κάρφη-τὰ ἄχυρα-τὰ κλωνία-τὰς φλόκας, κὴ τ. τ. καθὼς κάμνυσι καὶ οἱ αἰήσυχοι ἀστοιχῆς, ὅταν ἔχωσι μεγάλην θέρμιν. Γαλλ.
Κάρφος, τό. ἡ λέξις καθόλυ σημαίνει κάθε λογὶς ξηρὸν σῶμα, ἐξαιρέτως δὲ, τὸ λεπτὸν ξύλον καὶ ξηρὸν, τὸ ἐν τῇ σιωπθείᾳ ἰδιωτικῶς, Τσάκιαν, λεγόμενον, οἷον, τὸ ἐκ τίνος φυτῦ κεκομμένον Κλωνάεσσον, Καλάμη, Ἄχυρον, κ. τ. τ. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κάρφος, ἄχυρον, χόρτος, κερμία ξύλα λεπτά". καὶ "Κάρφη, ξύλα λεπτὰ κὴ ξηρά". ὃ ἐστὶ, Ξύλα μικρὰ κὴ ξηρὰ, ξυλαράκια, (τσάκια, τσακνάκια, κλωναράκια), ἢ ἄχυρα, καλαμάκια ἐκ σταρτῶν ἢ χόρτων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Κάρφιν, φορτὸν, ὅ ἐστι, Κάθε τμῆμα ξύλα ἢ χόρτα βεβοκεκομμένον ἐκ τίνος, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ σύρει ὁ ἄνεμος. Ὁ Λυκιαν. ἐν Ἑρμοτ. 33. τάσσει ὡς συνώνυμον τύτῳ τὸ, Φρύγανον, ὅπυ ἐκ παραλλήλυ κεῖται αὐτῶν τὸ, Κάρφος. Μὲ τὰ ποικίτα κάρφη, οἷον ξυλαράκια, ἄχυρα, καλάμας ξηρῶν χόρτ. κὴ τ. τ. κάμνυσιν αἱ χελιδόνες κὴ ἄλλα ἀβέφορα πτηνὰ τὴν αὐτῆ φωλεάν, ὅτις ἐντεῦθεν "Καρφίτης Θάλαμος". κὴ "Εὐναῖαι καρφυραὶ" καλεῖται. κὴ παρ' Αἰσχοφαν. "Ορν. 641. λέγει ἐν πτηνὸν "Εἰσέλθετ εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν κὴ τὰμὰ κάρφη, κὴ τὰ "παρόντα φρύγανα". Ὁ Πολύβιος, ε'. 36. ὀνομάζει, Κάρφος, καὶ τὸ, Πινακίδιον, ἐφ' ᾧ εἶναι γεγραμμένον τὸ σωίθημα τῆ στρατιωτῆ. Καλεῖται ἔτι κὴ ἡ ῥάβδος, μεθ' ἧς ὁ ἄρχων ἐκίνυττε τὸν ὄχλον ἐλθεῖν. Ζήτ. ἐν τῷ, Καρπισής. Ὁ Νίκανδρ. μεταχειρίζεται τὸ, Κάρφος, καὶ Κάρπειον, αὐτὶ τῦ, Καρπὸς, ὡς ἐν Ἀλεξιφ. 230. "Μηλίοις ἄγρια κάρφη". καὶ Θηριακ. 893. "Κάρφεα ὁρμίνοιο". Ἀμφότερα ἄρα αἱ σημασίαι αὗται ἀποδεικνύυσι τὴν ὀρθότητα τῆς παλαιᾶς παραπρήσεως, ὅτι τὸ, Καρπὸς, καὶ Κάρφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχυσιν. Ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 27. 29. κὴ 40. καὶ ἑπομένως ἐν Δ'. 8. ὀνομάζει, Λεπτόκαρφα, ἐκεῖνα τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα βλαστάνυσι καὶ ἐκφύσει λεπτὰ καὶ ἀδιάκοπα κλωνία ἢ καλάμας. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἑρμῆν. τὸ, Καρπεῖς, ἀβὲ τῶ Βλαστήμασι, Κάρπη, ἀβὲ τῦ, Σπέρματα, καὶ Καρπία, ἀβὲ τῦ, Κλωνία. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τὸ Ὑποκείες. τύτῳ Καρφίον, αὐτὶ τῦ, Ἦλος.
Καρφύνω, κὴ, Κάρφω, παρ' Ησυχ. ξηραίνω, κὴ, ἀβφθείρω. πιθανῶς ὅτι ὁ Ἡσύχ. ἀβὲ τῆς ἑρμῆν. πυτὸς σκοπᾶται εἰς τὴν ἐν τῇ Ὀδυσ. Ν. 398. ῥῆσιν. "Κάρφω μὴν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτῆσι μέλεσσι". ὅπυ ὁ Εὐσάθ. ἀβὲ τῦ, Συναπᾶσαι, ἑρμῆν. κὴ ἄλλοι ἀβὲ τῦ, Καπαρύπαίνω. Ὁ δὲ Σχολ. ἀβὲ τῦ, Μειώσω, ξηρανῶ. Ἡ τρώτη σημασία τρέπει νὰ εἶναι τὸ, Θέρμος, καυτηρὸς-ξηρὸς εἰμὶ, κὴ ἐντεῦθεν τὸ, Λεπτόνσεγνον, ξηρὸν-ζαρωμμένον-ῥυτιδωθὴ ποιῶ τινα. ἀφίνω νὰ ξηρανθῇ, νὰ γίνῃ ὡς κάρφος. κὴ ἐντεῦθεν καθόλυ, Ἐκλείπειν τῆς τρωτέρας μορφῆς ἢ τῦ τρωτέρυ χρώματος ποιῶ. Δύσμορφον κὴ Δύχρουν ποιῶ. Ὁ Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. 7. ἔχει "Ἀγλωὸν καρφει". ὅπυ ἑρμῆν. ἀβὲ τῦ, Εὐτελῆ καὶ πεπεινὸν ποιεῖ. "Ὅθεν "Καρφαλέος δίψη, ἄσαχυς, ἦϊα". ξηρὸς, σεγνὸς, Καπάξηρος, καμμένος ὑπὸ τὴν δίψαν. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 691. καλεῖ, Καρφαλέον, τὸ Πῦρ, διότι ξηραίνει, καπακαίει. ἐν Ἰλ. Ν. 409. κεῖται "Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἄμυσσε". ὁ Εὐσάθ. ἑρμῆν. ἀβὲ τῦ, Ξηρόντι φορίσαντος. (ὑπὸ ἦχε ξηρᾶ τινες σώματος κτυπηθέντος) ὡς τὸ ὕδατος πλησθὲν μὴ πιθήσαντος, ὑπολείπεσθαι δὲ (τῆς ἀσπίδος) δραμόντος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 328. ἔχει "Λυκάλεφ ἐπὶ χροὶ καρφομένῃ θέλξ". ὅπυ εἶναι πεισσότερον, παρὰ, Κατεξηραμμένῃ. ἐν δὲ Ἀλεξιφ. 383. "Τερόμμυες καμάτοις κάρφυσι". ἐκφράζει τὴν Ξηρασίαν κὴ τὴν Δίψαν. ὅπυ κεῖται κὴ ἐν σ'χ. 80. τὸ "Ὑποκάρφεται" ὑπὸ Ξηρασίας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Καπακάρφω, ἀβὲ τῦ, Ξηραίνω, Ἀφαυίζω, κὴ Καταφλέγω. Κάλλιον ὅμως ἤθελεν εἶναι νὰ ἐνωρηθῇ τὸ, Κάρφω, αὐτὶ τῦ ψιλῦ Κάρπω, παραγόμενον ἐκ τῦ Κάρο, ὅπερ πυτὸν ἐστὶ τῷ, Κείρω, καὶ νὰ ἑρμηυσθῇ καθόλυ ἀβὲ τῦ, Ἀφαιρῶ, Ἐλαττόω, ὀλιγοστῶ, ὀλιγοσθῶ τὴν ὑγρασίαν τινὸς, ὅπερ ἐστὶ Ξηραίνω ἀβὲ τῦ πυρὸς-τῆς Θέρμης, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Καρπὸς, καὶ Κάρφος, σημαίνει, Πᾶν ὅ, τι ἀφαιρεῖται-λαμβάνεται ὑπό τινος, ὡς οἱ ὦσεμοι κὴ ξηροὶ καρποὶ καὶ τὰ ῥυπάματα τῆς γῆς-τῆ χωραρίυ καὶ τῆ δενδρων. Τὸ Κάρπω, παράγεται ἐκ τῦ, Κάρω· ὡς τὸ Θίρπω, Τέρπω, ἐκ τῦ Θίρω. κὴ τὸ Θάλπω, ἐκ τῦ, Θάλλω, Θάλπω.
Καρφυρὸς, ρὰ, ρόν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καρφύρεα, νοσσιαὶ, θάμνοι. καὶ, Καίρφυροι, νοσσοί. καὶ ἔτι, Καρφυλαὶ, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γεγιμμένα κοῖτοι, φόρυν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φέρων εἰς μαρτυρίαν τὸν Εὐειπ. ἐν Ἴωνι, 172. ὅπου νιῶ κεῖται " Εὐναίας καρφηρὰς (ἤγουν τῇ ῆ) θήσων " τέκνοις ". ὅθι τῆς φωλεᾶς (νεοσσιᾶς) τὴν χελιδόνων. εἰς ἣ τὸ " Καρφίσης θάλαμος ". ἐν Αὐτολογ. Ἐνθ' ἡ ἀνάγνωσις αὕτη εἶναι ὀρθὴ, τότε τὸ Καρφυρὸς, καὶ Καρφυλὸς, φρυκτὸς ἐκ τοῦ Καρφύς. καὶ τὸ Καρφηρὸς, ἐκ τοῦ Κάρφη. ἀμφότερα ὅμως σημαίνει πτυτὸν, ὅπερ καὶ τὸ Καρφίσης.

Κάρφω. Ζητ. Καρφώω.

Καρφώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κάρφους ἔχων.

Καρχαλέος, ἑᾶ, ἑον. Ἰλ. Φ. 541. " Δίψῃ καρ" χαλέοι ", ξηροὶ ὑπὸ δίψης. ὡς ἣ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1442. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, Καρφαλέοι, χρόνον παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρόνους, ἀνέγνωσαν. ἐπεισὶ τὸ, Καρχαλος, Καρχαλέος, καὶ, Καρχώδης, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Τραχύς. Ὁ Ἀπολλ. ἐν Γ'. 1058. ἔχει " Καρχαλέοι κιόνες " ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. Καρχαρέοι, ἔχει " ὡσεὶ ἔδ. Ζητ. ἐν τῷ, Κάρχαρος.

Καρχαρέος. Ζητ. ἐν τῷ αὐτόθι.

Καρχαρίας, ὁ, ἡ. ἰχθὺς ποιὸς, ἣ κήτος θαλασσίου εἴδος. Σκυλόψαρον, ἢ θαλάσσιος κύων. *Canis Carcharias*.

Καρχαρόδους, εντος, ὁ, ἡ. (κάρχαρος, ὀδὼς) ὃς ἔχει ὀξεῖς-συβλίρους τοὺς ὀδόντας, καθὼς π. χ. ὁ σκύλος, ἣ τὰ τοιαῦτα ζῶα, ἣ ὑχὶ πλατέα ἣ πυκνὰ ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἰλ. Ν. 198. Κ. 360. " Κυσὶν " καρχαροδόντων ". ὀξέσι ἣ ὑπακμητοῖς ὀδόντας ἔχόντων. Ὁ Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ Ζώων μερέων Θ'. λέγει. " Χαυλιόδοντα (ζῶα) μὲν λέγονται ὅσα ἔχουσι τοὺς " ὀδόντας ὀξυσκόπους τὸ σῶματος, οἷον ἐλέφας ἣ χοῖ" ρος, Καρχαρόδοντα δὲ ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχουσι τοὺς ὀ" δόντας, ἀλλ' ὀξεῖς ἣ οἷον κεχαραγμένους, οἷον λέων, " πάρδαλις, λύκος, κύων ".

Κάρχαρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Τραχύς, ὀξὺς, συβλίρος, ὁρμητικὸς, κακὸς ὡς ὁ κύων. Παρ' Ἡσυχ. σὺν εἰσκεῖται ἔτι, Κάρκαροι, ἔχεις " καὶ Καρκαιεῖς, δεινὴ. παρ' αὐτῷ φαίνεται ἔτι ὅτι ἐγράφη ποτὲ ἣ Κιρχνός " ἐπεισὶ ἔχει " Κάρκαρα, ἄλλα ὀδόντων καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει. καὶ, Καρχαλέον, σκληρόν. Κίρχανα ἢ Κιρχανέα, ὀστᾶ ἣ ῥίζαι ὀδόντων. ἣ, Κιρχνεῖ, ἔχαχμοῖ. Τυλάχιστον τὸ Κάρχαρος, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ χάρω, χαράσσω, ὀξύω. ὅθεν Χάρυξ, τὸ ὀξὺ ἣ συβλίριν πάλιν. ἣ Καρχαείας, ὁ θαλάσσιος κύων, τὸν ὁποῖον ἀλλαχοῦ ὁ Ἡσύχ. λέγει, Καρκὼ, κάμια. ἢ κάλλιον σωθέντος, Καρκωλάμια.

Καρχηδονιάζω, ὡς τὸ, Βοιωτιάζω. ἔχω-κρατῶ τὸ μέρος τῆς Καρχηδόνος, τὰ τῆς Καρχηδόνων φρονῶ.

Καρχηδόνιος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν. 2) Εὐθρήτις λίθος. *Carbunculus*.

Καρχήσιον, τὸ. εἶδος ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἦτον κάπου πλατύτερον ἣ ἐπάνω στενώτερον. 2) Εἰς τὸ Καπάρτιον τῆς πλοίου λέγεται τὸ ἐπάνω μέρος ἤτοι τὸ ἄκρον αὐτῆς, ὅπου στρίνεται ἡ ἀντίνα. Ὁ Πολυδ. λέγει ὡσεὶ τάυτ " Τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ (λέγεται) Ἡλακάτη, ἣ Θωράκιον, ἣ Καρχήσιον ". ὁ Γαλιωὸς " Τὸ " ἐπ' ἄκρου τῆς ἱστίου τῆς ἔχοντι ζοχλίαν. ἣ Καρχή" σιον ἐπ' αὐτῇ, κάλοι οἱ ἁπαμβοῖ " . ἄλλοι θέλουσιν ὅτι λέγεται τὸ Θωράκιον ἃ τὸ παρ' Ἰταλ. *Calcese* καὶ Γαλ. *Calcet* λεγόμενον. Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 565. Εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν σημασίαν ὑπονοεῖζεται ἡ ῥῆσις τοῦ Λυκίου. (Πλοῖον ἣ Εὐχαί. 9.) " Ἐπικα" θῆσαι τῆς καρχησίου ἣ καθῆσθαι τὴν ναῦν ὅπου τὰ " λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος ". ἣ (Ἔρωτ. 6.) " Τὸν ἐξ " ἐκ τῆς μισοκοίλων ἀπάρασις καρχησίου τὸ κέρας " ἐφοινίκιλαμβ ". καὶ ἐνταῦθα ἔτι καλοῦνται καὶ τινα ἐρινία καὶ κάμιλοι, Καρχήσιοι. Ἔστι δὲ καὶ οἱ τῆς χειρέρχων Δεσμοὶ, αἱ φασκιαί. Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι ὅτι καὶ Ἐργαλεῖόν τι τεκτονικὸν δελτοειδὲς, ἤτοι ξύγωνον, ὅπως ἐκαλεῖτο. Ὁ Ἱερων ἐν τοῖς Μαθημ. παλ. σελ. 129. ὅπου λέγει. " Τὸ καρχήσιον πῆγ" μά ἐστιν ἐκ τεσσάρων τοίχων συμπεπηγὸς, ὧν οἱ μὲν " πλάγιοι ζήμασι ἔχουσι ", κ. τ. τ. ὅπως, χαλκίσιον ἐσφαλμ. κεῖται. ἣ ὁ Φίλ. αὐτόθ. σελ. 74. " Καρ" χήσιον εὐμηκες -- ἐν ᾧ ἣ σύριγξ ἐπολύεται ". ἣ ὁ Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Ε'. 94. " Καρχήσιον, ἐν ᾧ " τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι -- τὸ αὐλόπεπον τῆς κερίας " τὸ " τὸ ἰσίον φρουανατείνουσιν ὅταν θέλωσι ἀψιλεῖ τῆς " αὔρᾳ χρῆσθαι ὑπεισφερόμενοι ".

Κάρω, Μέλ. Κάρσω. ταυτὸν τῷ, Κείρω, τῷ ὁποίῳ ἣ δανείζει τὰς λοιπὰς χρόνους. Ζητ. ἐν τῷ, Κάρφω.

Κάρωσις, εως, ἡ. (κάρω) σκότωσις τῆς κεφαλῆς μετὰ ὕπνο-ζάλης-βάρος ἢ πόνου σωζερβολικοῦ.

Καρωτίδες, αἱ, Καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, (κάρωσις) αἱ τὸν ὕπνον προξενοῦσαι, ἢ δι' ὧν ἔχει τὰ αἷμα ἣ κτυπᾷ εἰς τὰς σφιγμούς.

Καρωτικὸς, κὴ, κόν. (κάρω) ὁ κάρωσιν προξενῶν ἣ εἰς βαθὺ ὕπνον φέρων, καθὼς π. χ. τὸ Ἀφιόνιον.

Καρωτὸν, τὸ, τὸν. κεφαλωτὸς, κεφαλὴν ἔχων. παρ' Ἀθῆν. Θ'. ταυτὸν τῷ, Κάρπον, ἢ ῥίζα τῆς Παστερνάκης, ἤτοι τῆ Δαύκου. *Carotte*, Γαλ.

Κασαλβάζω, (κασάλβη) Ἀριστοφ. Ἱππ. 355. " Κασαλβάσω τὰς ἐν πύλῳ ἐραστάς ". Ὁ Σχολ. Λουδορήσω. ἔστιν ὅμως ἔκφρασις τοῦ Κλέωνος ὑπερηφανείας ἣ μεγαλορρημοσύνης ἔμπλεως, ὡς τὸ χυδαϊκὸν " Τράγω τὰ τῆς γαμήσω τὴν μάνα ". καὶ ἄλλως τινὰ ὅμως εὐνοιαν ἐκλαμβάνει τοῦτο ὁ Ἑρμιππος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 1164. Πεκπαπᾶ ὑπερηφανεύεται ἢ καμαρώτα (παράζω τὸν κῶλον μου) ὡς ἡ πόρνη. ὡς τὸ, Διασαλακώνισον.

Κασαλβᾶς, ἄδος, ἡ. ἣ, Κασάλβη, ἡ. ἡ θηλυμιοῦ χαλίζουσα πόρνη. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1106. ὅθεν

Κασάλβιον, τὸ. πορνοκάσιον. " Ἔχει μίαν ἣ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, Κάσαυρα, Κασαυρὰς, ἣ Κασωεὶς, ἣ εἶναι διαφορετικὸν μόνον κατὰ τὴν αγοφορὰν, ἢ κατὰ τὸν γραφέα. Ἴσχυρὰ Λυκόφρ. διείσκεται. " Κάσ" σης πελειάδος ". αὐτὶ τοῦ, Πόρνης.

Κάσαμον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κυκλάμινος. Διοσκορ.

Κάσας, ὁ, ὁ. ἢ Κασὴς, ἢ κάλλιον, Κασᾶς, ὁ. παρὰ Ξενοφῶντι Κυρακ. Η'. γ'. 6. πολύτιμόν τι σκέπασμα τῶν ἵππων ὑφαντὸν ἢ ἐκ δέρματος, ὅθι τῷ ὁποίῳ κάθηνται ὅταν ἱππεύωσιν, ὅπερ εἰσέτι καὶ παρὰ τοῖς Τούρκοις Κασᾶς, ἣ, Χασᾶς, λέγεται. " Κάσας " ἱππικὸς ". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει " Κάσας, ἀμφιπάπης " πιλωτὸς. ἣ ἔτι " Κάσιον, ἱμάτιον, ζαχῦ ἣ παχὺ " εἰρίβολαιον ". Ὁ δὲ Ἀρκάδ. " Τὸ δὲ Κάσιος, ὅπερ " τῶ Κάσας γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ, ἐστὶ δὲ εἶ" δος τινὸς ἱματίου ὅπου καλυμβῶν. ἄλλοι δὲ " Κασὴς τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον. Πιθανὸν ὅμως ἔτι γίνεται ἐκ τῆς, Κάς, Κῶς, Κῶας, τὸ δέρμα. ἀφ' ὃ τὸ, Κάττυμα, Κάσσυμα, ἣ, Καττύς.

Κάσαυρα, ἡ. ἣ, Κασαυρὰς, καὶ, Κασωεὶς, ἡ. ἡ πόρνη. Ζητ. Κασάλβιον.

Κασαυρεῖον, τὸ. ἣ, Κασαύειον, τὸ. οἴκημα, ἐφ' ᾧ αἱ πόρναι, Πορνοκάσιον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285. Παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 81. κεῖται " Ἑστῶσας ταῖς θηλυκαυτηρίοις ἱστώσαις ". ἀσάγνως. Κασαυείοις.

Κασαυρὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κασαύρα. Ἐν τῇ τῶν Ἀριστοφ. ῥήσει (Ἱππ. 1285.) " Κασαυείοις " ὁ Σουΐδ. ἔχει ἔτι τὴν αὐτὴν ἀνάγν. Κασαλβίοις. Ζητ. Κασαλβᾶς.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καστία, ἡ. Ζήτ. Κασσία.

Κασιγνήτη, ἡ. ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφή. ἐκ τῦ Κασίγνητος. Εὐειπ.

Κασιγνητικὸς, κὴ, κόν. ἀδελφικός. ἐκ τῦ

Κασίγνητος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Γνήσιος κάσις. ὁ γνήσιος· ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός. παρ' Ὁμήρ. 2) Ὁ τῦ ἀδελφῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς υἱός. 3) Συγγενής. "Ἐτι δὲ ταυτὸν τῷ Ἀδελφός. καὶ Ἐπιθέτ. "Κασσίγνητον "κάρα". Εὐειπ. Ὀρ. 237.

Κασιδύπνους, ὁ, ἡ. (πίεω) ὁ πίεων-μυεῖζων ὡς ἀδελφός. Ἀθλῶ.

Κάσις, ιος, ὁ, ᾗ, ἡ. ἀδελφὸς, ἀδελφή. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 496. Εὐειπ. Ἐκ. 361. καὶ 943. Ἄλκ. 410. Λυκόφ. 399. Καθ' Ἡσύχ. ἔτι ταυτὸν τῷ, Ἡλικιώτης, ᾗ Ἀνεψιὸς, ἤτοι ἀδελφῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός. παρὰ δὲ τοῖς Λακεδ. τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης παιδίον.

Κάσσα, ἡ. Ζήτ. Κασαλβᾶς. ἐντεῦθεν τὸ, Κατάκασσα, καπφερὴς, διόλυ ἄσωτος. Καλλίμ. παρὰ Σειδ. ᾗ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ψέθυρ.

Κασσία, ἡ. Διοσκορ. Α'. 12. Πλίν. 12. 19. ἀρωματικόςτις φλοιὸς ὡς ἡ Κανέλλα, ἐκ τῦ ὁποίυ, εἰς ἔλλειψιν κανέλλας, διπλῶ δόσιν ἐλάμβανον. "Κασ"σία σύριγξ". Cassia fistula, πιθανῶς καλεῖται ὅτω, διὰ τί, Ἀφ' ἧ ξηρανθῇ εἰς σωλῆνας μεταχειριζέται. Ζήτ. Κινάμωμον.

Κασσίζω, εἶμαι ὁμοιος κατὰ τὴν θεωρίαν ἢ γεῦσιν μὲ τὸν κασσίαν. Διοσκορ. Α'. 13.

Κασσιτερινὸς, νὴ, νὸν. ὁ ἐκ Κασσιτέρυ κατεσκευασμένος, καλαϊσιος. "Ἀγγεῖον καττιτερινόν". Γαλλ.

Κασσιτεροποιὸς, ὁ. ὁ τὸν κασσίτερον ποιῶν-χύνων. Πρόκλ. παράφρ. σελ. 251.

Κασσίτερος, ὁ. εἶδος μετάλλυ, τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσα, Καλαΐ, λεγόμενον. Λατ. Plumbum album. Γράφεται ἔτι καὶ Καττίτερος, ἐν Ἰλ. Σ. 474. μαλακύνεται διὰ τῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκὸς, ὁ χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ ὅτι τὰ ἄκμονος διὰ τῆς σφύρας ἐξεργάζεται. "Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλειν ἀτειρέα, κασσί"τερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμήεντα, καὶ ἄργυρον. αὐτὰρ "ἔπειτα Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κ.τ.λ." (Ζήτ. ἐν τῷ Χοαίῳ) ᾗ μάλιστα πᾶσαι αἱ Κιμμίδες ἐκ Κασσιτέρυ κατεσκευασμέναι, ὅσις ἐν στίχ. 613. Ἑκάστυ, λέγεται. "Τεύξε δὲ οἱ κνημῖδας ἑταννὴ κασ"σιτέροιο". λαμπρὰ δηλαδὴ, διαυγῆ, ἀπαλᾶ. Παρομοίως καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 592. ἐμποδίζει ἡ "Κνημὶς "νεοτεύκτυ κασσιτέροιο" τὸ χάλκινον ἔγχος, ᾗ ἠχεῖ "ὑπὸ τῆς κτύπυ." Σμερδαλέον κονάβησε". Εἰς τὴν παρώμοιαν ῥῆσιν ἐν Ἰλ. Σ. 565. εἶναι ὕπ' τῆς ἀσπίδος ἡ ἀμπελος, ἐπιφραγμένη μὲ φραγμόν τινα ἐκ Κασσιτέρυ "-- τεῦξε δ' ἕρκος ἕλασε κασσιτέρυ". αἱ ὕπ' πύκτην βόες ἦσαν ἐζηργασμέναι ὑπὸ χρυσῦ καὶ κασσιτέρυ, ὡς ἐν στίχ. 574. Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο πεπύκαστο, κασ"σιτέρυ τε". Εἰς τὸν Θώρακα τῦ Ἀγαμέμνονος (ἐν Ἰλ. Δ. 24.) ἦσαν πολλοὶ "Οἶμοι" δρόμοι, ζῶ"ται, ἐπιφέρειαι (ῥάβδοι-ἀράδες), δύκα δηλ. "ἐκ μέ"λανος κυάνοιο· δώδεκα ἐκ χρυσοῖο". ᾗ "εἴκοσι κασ"σιτέροιο". ᾗ αὖ τὸν μακρὰν ἀσπίδα (στίχ. 34.) "δέκα χάλκειοι κύκλοι ἦσαν, Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦ"σαν εἴκοσι κασσιτέροιο Λάδικοι, ἐν δὲ μέσοισιν ἔλη "μέλανος κυάνοιο". ἐν Ἰλ. Φ. 561. ὑπόκειται ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ δώσῃ εἰς ἕνα Θώρακα χάλκεον "ᾧ ἐπὶ χεύ"ματα φαεινὰ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται". τῷ ὄντι ὁ γύρες-ὁ κύκλος-ἡ ἄκρα ἦτον ὑπὸ λαμπρὸν κασσίτερον ὅπου καὶ ἡ λέξις Ἀμφιδεδίνηται, κατ' ἄδηλα ζῶπεν δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ "Χεῦμα κασσιτέροιο". διὰ νὰ σημαίνῃ τὴν τῦ χαλκείου Θώρακος κασσιτέρωσιν, ἀλλὰ τὸν ἐκ κασσιτέρυ ἐπὶ τὰ ἄκρα τῦ Θώρακος κύκλον. Ἐν Ἰλ. Υ. 270. σωίζεται ἡ αἰσις τῦ Αἰνείυ ὑπὸ πέντε πτυχῶν (φύλλα μεταλλων εἶχε ἑπάνω τῦ ἄλλυ) δύο ἐκ χαλκῦ, δύο ἐκ Κασσιτέρυ, καὶ εἷ ἐκ χρυσῦ· ὅπυ ὁ Ποιητὴς ὕτω λέγει. "Τὰς δύο χαλ"κείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, Τῶν δὲ μίαν, χρυ"σέην". ᾗ "Δύο μὲν ἔλασε δι' πτύχας, αἱ δ' ἄ"ρ' ἔτι ἔσαν Ἦσαν"--χρυσὸς γὰρ ἔρυτακε". μὲ τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο ὑπονοεῖ, εἰ μὴ ὅτι αἱ δύο πτύχαι αἱ τινες ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κατεῖχον τὸ ἐσώτερον μέρος τῆς ἀσπίδος, αἵτινες καὶ ὡς βάσις τῆς χαλκείων ἔκεινο" ἡ δὲ ἐκ χρυσῦ πτύξ ἦτις καὶ ἐκράτησε (ἐμπόδισε) τὴν λόγχιλη, ἀφ' ἧ διεπέρασε πὰς ἐκ χαλκῦ δύο πτύχας, εὑρέθη πιθανῶς ὑπὸ τῆς δύο τῦ κασσιτέρυ. Εὑρίσκεται ἔτι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ἰλ. Ψ. 503. "Ἄρ"ματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε". Ἐκ τῦ ὑπιθέτυ Ἑανὸς, δὲν δυνάται τινὰς νὰ συμπεράνῃ μετὰ βεβαιότητος· ἀλλ' ἐκ τῆς λοιπῶν ῥήσεων φαίνεται ὅτι ὁ Κασσίτερος ἐμαλακυνέτο εἰς τὸ πῦρ, ἐσφυρηλατεῖτο εἰς πτύχας, ᾗ ὅς αὐτῆς κνημῖδας κατεσκεύαζον· διότι αὖ ὁ τῦ Ὁμήρυ Κασσίτερος ἦτον μαλακὸς ὡς ὁ ἡμέτερος, βέβαια ἀρχεῖαν αὐθέσασιν ἤθελεν ἔχῃ εἰς τὰς ταρσοβολὰς τῆς λογχῦ· ὅθεν καὶ μεγάλη ἀμφιβολία εἶναι, καὶ Ζήτημα· αὖ ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Κασσίτερος, τὸ ἡμέτερον Καλαΐον, ἑανὸν, ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν Stannum, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς Μανδέμι λεγόμενον, καθὼς οἱ παλαιότεροι πιθανολογοῦσι, καὶ καθὼς ὁ Στράβ. ὡσεὶ τάττυ ἢ ὡσεὶ ἄλλυ τινὸς ὁμοίυ, λέγει ἐν Βιβλ. Γ'. "Ἰδίως ἐστὶ μέ"ταλλον ὀρυκτὸν μολύβδυ" παραπλήσιον δέ τι καὶ, "τοῦτο τὸ ἀργύριον μικρὸν, ὑχ ὥστε λυσιτελεῖν δύνα"σθαί ῥειν αὐτόν". Ὅρα διεξοδικῶς πὰς Ἰωαίνυ Βεκμάνιν Σωσηφόρας εἰς τὴν Ἱσορ. τῆς Ἐφευρέσεων. Τόμ. Δ'. Τμῆμ. Γ'.

Κασσιτερουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἔργα ἐκ κασσιτέρυ ἢ κασσίτερον ἐργαζόμενος, ὅσις κάμνει καλαΐνα (καλαΐνα) ἀγγεῖα.

Κασσιτερόω, ῶ. γνόω, γνώσω μετὰ κασσιτέρυ τὰ χάλκεα ἀγγεῖα. ὅθεν παρὰ Διοσκορ. Α'. 38. "Λί"βυης κεκασσιτερωμένος". τεύζερης γεγωμένος.

Κάσσυμα, καὶ Ἀττικ. Κάττυμα, τὸ. (κασύω) τὸ χονδρὸν ᾗ σκληρὸν δέρμα τὸ ὁποῖον βάλλεται ὑπὸ κάτω τῆς σανδαλίων ᾗ ὑποδημάτων, Πέλε, Πέλμα. ἢ καὶ τὰ ἐκ τύτυ ὑποδήματα, (Κοσελὲς, ὁ). Κυρίως δὲ, Παῦ ὅ, τι ἐκ δέρματος σωνερράμμένον ἐστί. Παρὰ τοῖς Παλ. Μαθηματ. σελ. 102. "Μέσον τῆς "ὑποδημάτων τὸ ἐμβλήματος καὶ Κασύματος". Ζήτ. ἐν τῷ, Ἔμβλημα. 2) Μεταφορικ. Μηχάνημα, συσκεύασμα, δολοπλοκία, δέλεσης, Θελήσεων ἀφόρεσις, ἐμπερίεδλημα ὑποθέσεων, Intrigue, Γαλλ. Ἀεισοφ. Ἄχαρν. 3) Παρὰ Πλουτάρχ. ὡσεὶ Μυσικ. "Κάσυμα καλλύμματα". εἶδος μυσικῆς ὄργανος ἢ σχήματος τῆς Κιθαρῳδῶν.

Κασσύω, ᾗ Ἀττικ. Καττύω, ἤ ἐκ τῦ, Κᾶς, Κῶς, Κοᾶς, τὸ δέρμα, ἀφ' ἧ τὸ, Κάσας, ὁ. ἢ ἐκ τῦ, Καπὰ, ᾗ, Σύω, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. Suo, τὸ Ῥάπτω, κυρίως, Ῥάπτω, Συρράπτω δέρματα, καθὼς π. χ. ὁ Σανδαλιορράφος, (παπυτζῆς)· ᾗ ἐντεῦθεν 2) Μεταφορικ. συμπλέκω, συσκευάζω, Δολοπλέκω, μηχανήματα ἢ δόλυς ὡσεπλέκω, Κάμνω ἐμπερίεδλήματα. Ἀεισοφ. Ἱππ.

Κασσωρεῖον, καὶ, Κασωρεῖον, τὸ. σωρὸς ἀσίων.

Κασταναία, ᾗ Καστανία, ἡ. τὸ τὰ κάσταν φέρον δένδρον, ἢ Καστανιὰ. καὶ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας ᾗ ἐν Πόντῳ, ἥτις καὶ, Καθαναία, Ἰω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ικ. γράφεται. Ἡρόδτ. Ζ'. 183. (Τινὲς δὲ Κάσυα, ἢ. γράφ.). ὅθεν

Καςαναϊκὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐκ καςαίνε. Διόδ. Σικ. Β'. 5. "Κάρυον καςαναϊκόν" τὸ κάρυον τῆς Καςανάιας, ὅ ἐςι τὸ Κάςανον. ἐν Βιβλ. Γ'. 19. ἀντὶ τούτε, "Καςαΐνον κάρυον" κεῖται.

Καςανεών, ὁ. τόπος γεμάτος ὑπὸ καςανιαΐς. Γεωπον. Γ'. ιέ. 7.

Κάςανον, τὸ. ὁ καρπὸς τῆς Καςανίας (τῆ δενδρε). Θεόφρ. "Τῶν δὲ Καςάνων, τὸ μὲν Σαρδινὸν, τὸ δὲ "Λώπιμον, τὸ δὲ Μαλακὸν, τὸ δὲ Γυμνλικόν". Ποιητικῶς, Κάςλνον, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. "Κάρυον κα- "ςλνόν". αὐτὸ, Κάςανον. ὁ αὐτὸς αὐτόθ. "Δυσλε- "πέος καρύοιο, τὸ Καςανὶς ἔρεφεν αἶα". ὅπε ὁ Σχολ. φησὶ. Κάςανα, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ Καςάνια, ὑπὸ τῆς Καςανίας γῆς, ἥτις τῆς χώρας τῆς πόλεως. Λέγονται τὰ Κάςανα ἔτι, Εὐβοϊκὰ κάρυα· καὶ, Διὸς βάλανοι.

Κάςην, αὐτὸ, Καὶ ἔςλν.

Καςόρειος, ὁ, ἡ. παῦ ὅ,τι φοέρχεται ἐκ τῆ Κάςορος, ἢ ἐφιέρεθη ὑπ' αὐτῆ. Ποῦ ὅ,τι ἔγινεν εἰς τι- μὴν τῆ Κάςορος· ὡς "Καςόρειον μέλος" τὸ ὁποῖον οἱ Λάκωνες ἐν μάχαις ὑπὸ τῶν ἐμβατείων ρυθμῶν ἔψαλλον. Πολυδ. 2) Ὁ ἐκ τῆ Κάςορος ζῶε ὤν.

Καςόριαι, καὶ, Καςορίδες κύνες". εἶδος Λα- κωνικῶν κυνῶν ὑπὸ τῆ Κάςορος ἀναζαφεῖσαι. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ'. ά. "Ἔχυσι δὲ αἱ καςόριαι τὴν ἐπωνυ- "μίαν ταύτην, ὅτι Κάςωρ ἥδεὶς πῦ ἔργῳ, μάλιςα "αὐτὰς διεφύλαξεν". Παρ' Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Α'. 396. Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. Θ'. 50. Τζέτζ. Χιλ. ς'. 47. καὶ 341. Φιλόπ. Α'. Γενέσ. εἰσὶ "Καςορίδες, αἱ. "θαλάσσια τινὰ ζῶα, ἴσως αἱ Φῶκαι".

Καςορίζω, ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὁσμὴν ἢ κατὰ τὴν γεῦσιν ὡσαὐτὸ τὸ Καςόριον. ἐκ τῆ

Καςόριον, τὸ. ὁ ὄρχις τῆ Κάςορος ζώε, Castoreum, Καςόρχιον, κατὰ τὸν Διοσκορ. Β'. 26. "Τὲς ὄρχεις "τῆ Κάςορος, Καςόρειον ὀνομάζυσιν". "Ἐχι δὲ τὸτο τὸ κυρίως, ὃ χι, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον, ὄρχις, ἀλ- λ' ὕλη τις βαρεῖα ὁσμὴν ἔχυσα, καὶ παρ' ἰατροῖς εὐ- χρηςος, γινομένη ἐντὸς σακκίε πλησίον τῆς γλωτικῶν μοίρας τῆ ζώε.

Καςόριος, ία, ιον. παῦ ὅ,τι φοέρχεται ἢ γίνεται ἐκ τῆ Κάςορος ζώε· ὡς "ἱμάτια καςόρια". τὰ ἐκ τῆς ξιχῶν τύτων τῶν ζώων καπασκευαζόμενα. Ἀμβρό- σιος ἐπὶ Ἱερωσ. Δ'. Ἰσίδωρ. ΙΘ'. 22. Κλαυδιαν. Ἐπιγρ. 92.

Καςόρνυμι, αὐτὸ, Καπαςόρνυμι, ὡς τὸ, Καρρίζω. Ὁδυσ. Ρ. 32. "Κώεα καςορύσα ῥάϊσις ἐνὶ".

Κάςωρ, ςορος, ὁ. ὁ ἐν τῇ Μυθολογίᾳ γνωςὸς υἱὸς τῆ Τυνδάρε (ἢ τῆ Διὸς) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τῆ Πολυδεύκυς καὶ τῆς Ἑλένης. Ἀπολλόδ. Γ'. 10. Ζήτ. Διόσκυροι. 2) Ἀμφιβίόντι ζῶον τετρά- ειν τὸ πλεῖςον ἐν ὕδασι σιτὸν ἐχθύσι καὶ καρκίνοις τρεφό- μενον. Τύτε τὸ εἴκημα τεχνικώτατον.

Καςύτας, παρ' Ἡσυχ. Συρακόσιόν τι βοτάνιον (χόρ- τον). παρὰ Θεοφράς. αἰτ. Φυτ. Β'. 23. Καδύτας, κεῖται. "Τὸ Συρακόσιον βοτάνιον ὁ καλούμενος Καδύ- "τας". ὡς καὶ παρὰ Πλινίῳ 16. Τμῆμ. 92. ὅπε ἄλλοι Caryta, ἔχυσιν, ἀφ' ὗ ὁ Λινναῖος ἐχημάτισε τὸ, Cacuta.

Κάςχεθε, ἐν Ἰλ. Λ. 701. αὐτὶ τῆ, Κατέχεθε, κατὰ Συγκοπ. ὅ ἐςι, Κατέχευ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, Κάχετο, αὐτὶ τε, Κατέχετο, ἢ Κατέχετο.

Καςωρεύω, Λυκόφρ. 772. περιςρώνω. ἐκ τῆ

Καςωρίς, ίδος, ἡ. Λυκόφρ. 1386. "Κόρη καςω- "εἰς". ἡ πόρνη. ἀφὸ τὸ Κάςωρ, ὅ ἐςὶ, κοσμῆσαι τὴν ὥραν ἡ δέοντως. Εὐςάθ.

Καςωρῖτις, ἡ. ἡ πόρνη. παρ' Ἱππώνακ. Ζήτ. Κάσαυρα.

Κατὰ, Πρόθεσ. μετὰ Γενικῆς καὶ Αἰτιατικῆς. Α'.) Μετὰ Γενικῆς σημαίνει μέρος μὲν Διαζύγνυσιν τινα ἀφ' ὅτι ἢ ὅτι τι ἀντικείμενον μετὰ σφοδρότητος φερομένε, ὅσον εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, οἷον "Κατὰ σκε- "πῆ τοξεύειν". καὶ "Κατὰ κόρρης τύπτειν". τόσον ἔτι καὶ εἰς τὴν ἐκ τύτε παραγομένην, ὅτε καθόλε Ἀ- ναφορὰν ὅτι τι ὑποδεικνύει, οἷον "Κατὰ τινος εἰπεῖν". εἰπεῖν δηλ. τὶ φορᾶς τινα ἀναφερόμενον, κακὸν, ἢ ἀ- ποβλέπον, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν ὑπονόμενον· ὑπο- βλαβὲς ἢ ψεύδες, ὡς Ξενοφ. Ἀπολογ. 13. "Ψεύδε- "σθαι κατὰ τῆ Θεῆ". καὶ ἐπομένως, φορὰς ἐναντιασμὸν καὶ κατηγορίαν, ὅτε καθόλε τὸ Ἐναντίον, σημαίνει, οἷον "Κατὰ Αἰσχίνε ὁ λόγος". μέρος δὲ ὅτι τινα ἄλ- λον σκοπὸν ἀναφερομένε, ὡς Δημοσθ. Φιλιππ. Β'. "Ὃ καὶ μέγιςον ἐςὶ καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον". Ὑπὲρ ἢ Περὶ ὑμῶν. Διὰ σᾶς, ἢ εἰς σᾶς ἀναφερόμενον. Ὅπω καὶ Πλάτων ἐν Μένωνι. "Εἴπερ σύ γε τι ζητεῖς κατὰ "παντὸς". τὸ ὁποῖον ἀνήκει-ἁρμόζει-ἀναφέρεται εἰς ὅ- λα. καὶ ἐν Ἴωνι "Κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν". ἀναφε- ρόμενον ἐπάνω εἰς ὅλας τὰς τέχνας. Ἰδιαιτέρως δὲ, Κίνησιν σημαίνει ἄνωθεν ὅπ τὰ κάτω· ὡς "Βῆ δὲ "κατ' ὀλύμποιο καρήνων". Ἰλ. Α. 44. κατέβη ἀπὸ τῆς τῦ Ὀλύμπε κορυφῆς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Κατὰ χεί- "ρος, ἢ, Κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι". Ξενοφ. Κυρπ. Γ'. Χώειν ὕδωρ ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας· δίδειν νίψι- μον. καὶ "Κατὰ γῆς ἰέναι, διέναι". Εὐεπ. αὐτὶ τῆς Ὑπὸ, ὅ ἐςὶν, ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὑπάγειν, Θνησκειν. 2) "Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς, Καθ' ἑκατόμβης, Κατὰ "χιλίων χιμαίρων". Ὅμηρ. Ὑπόχεσθαι - Τάζειν εἰς Θεὸν θυσίαν βοὸς, ἑκατόμβης, κ. τ. λ. ὡς καὶ παρ' Ἀ- ειτοφ. Ἱππ. 660. διαφορετικὸν δὲ τὸ "Καθ' ἱερῶν τε- "λείων ὀμόσαι" ὁρκίζεσθαι δηλ. εἰς τὸ ἱερεῖον μετ' ἐ- πιθέσεως τῆς χειρῶν ἐπ' αὐτό. Κάμνειν ὅρκον εἰς τὸ ἱερεῖον (εἰς τὸ εἰς θυσίαν φοσφερόμενον ζῶον). Λυ- κίειν. "Καθ' ἱερῶν τελείων ἐσιᾶν". τὸ ὁποῖον ἀλλαχῆ παρ' αὐτῆς, "Ἐφ' ἱερῶν, ἢ, Ἀφ' ἱερῶν τελείων" κεῖ- ται. ὅ ἐςι, Νὰ κάμῃ-νὰ δώσῃ σὺ μέγα καὶ πολυτε- λὲς συμπόσιον μετὰ θυσίας. Β'.) Μετὰ Αἰτιατικῆς λέγεται ὅπ Καλῶ, καὶ Καπῶ, καὶ σημαίνει ὁξυτέρως· 1) Σκοπόντα, καὶ Θέλησιν, οἷον "Κατὰ νόον, κατὰ "Κατὰ θυμόν". καθὼς ςοχάζεται τινὰς, Καθὼς θέ- λει, Καθὼς ἔχει εἰς τὸν νῦν τε, εἰς τὴν καρδίαν τε· "Κατὰ τὰς Θεμιςοκλέες ἐντολάς". Ἡρόδτ. Η'. 85. καθὼς παρήγγειλεν, ἢ καθὼς ἤθελεν, καθὼς ἦτον ὁ σκοπὸς τῆ Θεμις. ὅ ἐςι, Διὰ τὰς ἐντολάς. Τοιῦ- τον καὶ τὸ τῆ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. "Τῶν τοιαύτων "βοηθειῶν καλῶ μὲν λέγειν, κατὰ τὸν ὑπχείρησιν "τῆ σώσαι ἃς δεῖ". ὅσον ὑποβλέπει εἰς τὸν, ἢ Ὡς φορὰς τῶν μετοχ. "Κατὰ Θεόν". πιτὸν πῦ, Κατὰ τύχην, κατὰ θείαν βούλησιν καὶ νεῦσιν, ἢ Διὰ μέσε τῆ Θεῆ, δικαίως, ἐξαίφνης, ἀνελπίςως, ἐκ τῆ πα- ραχρῆμα. Ἀειτοφ. 2) Τὸ Ἕνεκεν, Ἡρόδτ. Θ'. 30. καὶ 38. "Κατὰ τε τὸ ἔχθος τῆ Λακεδαιμονίων, "Κατά τε τὸ κέρδος". ὅμοιον τῷ μέσως, Διὰ τὸ μέ- σος. καὶ ἐντεῦθεν συχνάκις κεῖται μετὰ τῆ Ῥημάτων τὰ ὁποῖα Κίνησιν τινα σημαίνυσι, ἀφὸ νὰ ὑποδηλίξῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν εὔνοιαν αὐτῆ, ὡς παρ' Ἡροδότ. Β'. 152. "Ἀναγκαίη κατέλαβε Ἰωνάς τε καὶ Κᾶρας κατὰ "λπίδα ἐκπλώσαντας ἀπικνέεσθαι εἰς Αἴγυπτον". ὅμοιον λέγει, ἤτοι ἀφὸ νὰ λπιδοφόσωσι. Τοιῦτον καὶ τὸ ἐν Η'. 83. "Τειρὴς, ἢ κατὰ τὰς Αἰακίδας ἀπεδή- "μη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μησεν". ἧβ Αἰακιδῶν εὕεκα" ἤτοι, ἀβ νὰ ξεκαλεσῶσι τὸς Αἰακίδας καθὼς ἐν τῷ β. 64. αὐτόθ. ἀειδήλως φαίνεται. Τοιοῦτον ἐξὶ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ'. 87. "Οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσᾶσθαι "ἐγενετο". Ἕνεκεν τῆς ἡμετέρας δειλίας, ἤτοι ἀβ τὴν δειλίαν καὶ ἀκαιρίαν ἡμῶν. ὅ ἐξὶν, Ἐξ αἰτίας τῆς δειλίας μας. καὶ τὸ Ὁμηρικόν. "Ἦ τε κατὰ πᾶν-"ξιν—ἀλάληθε". Ὀδυσ. Γ. 72. 3) Ἔκφρασιν Ὁμοιότητος καὶ Ἰσότητος τινὸς, Παραβολῆς, Ἀναλογίας, Συμφωνίας, καὶ Διαμέτρου. Ἡρόδοτ. Α'. 121. "Πα-"τέρατε καὶ μητέρα εὑρήσεις, ἃ κατὰ Μιθραδάτην τε "τὸν βασιλέα, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ". ἀλ' ὁμοίως, ἀλλὰ διάφορα διαφορετικὰς ὑπὸ τὸν Μιθρην. καὶ Θουκυδ. Β'. 62. "Οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς "χρείαν". καὶ Πλάτ. Πολ. Η'. "Ἀπισχιλίους μὴ κα-"τὰ τὸν ὀλιγαρχικὸν πόλιν ὁμοιότατον τὸν φειδωλόν τε "καὶ χρηματιστικὸν πεπᾶχθαι". Τοιοῦτον ἐξὶ καὶ τὸ ἐν Γ'. ἐν Συμποσ. καὶ Γοργ. καὶ παρ' Ξενοφ. Ὀρν. 102. καὶ τὸ "Λοιπὸς κατὰ χιόνα". ἄσπρος ὡσὰν τὸ χιόνι. Ἐντεῦθεν τὸ "Κατ' ἐμαυτὸν", καὶ τὸ "Κατ' ἐμὲ" καὶ τὸ "Κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον". παρ' ὁμοίως ὡσὰν ἐμὲ, καθὼς ἐγὼ, ἴσος-ὅμοιος ἐμοῦ. Πλάτ. Συμποσ. "Ὅτε δὲ κῶται μετὰ Ἀρθρητινος, τότε ὑπακύε-ται ἡ Ὑπαρκτικὴ Μετοχὴ, ὡς π. χ. "Οἱ κατ' ἀγο-"ραν". οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὄντες. "Οἱ καθ' ὑμᾶς". ἄνθρωποι τῆς ἡμετέρας καταστάσεως, οἱ ὅμοιοί μας, οἱ τῆ ἡμετέρᾳ χαρακτῆρος ὄντες. Καὶ μετὰ Συγκριτικῆ. "Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον". Πλάτ. Πολ. Β'. πλειοτέραν παρὰ ὅ,τι ἀναλογεῖ ἢ σωφρονίζει νὰ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρ' ὅ,τι εἶναι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δυνάμεως. Ἡρόδοτ. Δ'. 95. "Βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας". ὅ ἐξὶν. "Ἢ οἷα Θρήϊκες ἔχουσιν. παρὰ ὅ,τι ἔχουσιν οἱ Θρᾷκες. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 598. "Τί γὰρ μεῖζον ἢ κατὰ ἄνθρωπον γένεσις" ἢ τί οὐσιω-τέρον ἀφ' ὅσον ἢ ἀφ' ὅ,τι ἀνήκει - ἀναλογεῖ ἢ εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον; Εὐσεπ. Μισθ. 673. "Σο-φώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβουλεῖν, ἔπη" - αὐτὶ τᾶ, ὥσ-τε ἄνδρα συμβουλεῖν. Θουκυδ. Ζ'. 75. "Μείζω ἢ κα-"τὰ δάκρυα". τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτ. εἶπε "Μείζω κα-"τὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν". Οὕτω καὶ τὸ "Καθ' ὃν τρόπον". "κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, παρομοίως. "Δεινὸς κατὰ λό-"γον". μέγας εἰς τὴν Ῥητορικὴν δυνατὸς εἰς τὸ λέγειν, ὅτε καὶ παραλείπεται ἡ Κατὰ, οἷον, "Ὃν τρόπον, Δει-νὸς τὸν λόγον. Οὕτω καὶ τὸ "Καθ' Ἡρόδοτον" κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδ. ἢ Καθὼς διηγᾶται ὁ Ἡρόδ. ἢ Μετὰ τὸν Ἡρόδοτον εἰπεῖν. Καθὼς λέγει, ἢ καθὼς ἔγραψεν ὁ Ἡρόδ. 4) Ἀντὶ τῆς, Ἐξ, Ἀπὸ, Ἐν, Εἰς, καθ' Ησύχ. καὶ αὐτὶ τῆς, Ἐπὶ καὶ Διὰ, Τό-πῳ διορισμὸν σημαίνουσα. Ἰλ. Η. 370. "Κατὰ στρα-"τὸν". εἰς τὸ Στρατόπεδον, ἐν τῷ στρατῷ. "Κατὰ-γῆν, Κατὰ θάλατσαν πορεύεσθαι". ἧβ ξηρᾶς, ἧβ θαλάσσης, ἤτοι ἐπὶ τὴν ἠπειρέαν αὐτῆ. "Κατὰ "πλοῦν". ἐπάνω εἰς τὸ πλοῦσιμον. "Παρίεσαν αἱ "παρθένοι κατὰ τὰς πατέρας". πλησίον, ἢ ἔνθα ἐ-κάθηντο οἱ πατέρες αὐτῆς. "Κατὰ Φωκίδα πόλιν". πλησίον, ἤτοι εἰς τὰ πέριξ τῆς Φ. πόλεως. "Κατὰ "πέρην". ἐπάνω εἰς τὰς πέρξας. 5) Τὸ Ἀπέ-ναντι, Ἀντικρὺ, Ἐνώπιον. Θουκυδ. Β'. 30. "Κεῖται "δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα". Ἡρόδοτ. Γ'. 14. Α'. 30. Η'. 85. "Κατὰ μὲν δὴ "Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες—κατὰ δὲ Λακεδαιμο-νίους, Ἴωνες". 6) Χρόνου διορισμόν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 137. "Κατὰ τὸν πόλεμον". εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν ᾧ ἐγίνετο ὁ πόλεμος. "Κατὰ Κροῖσον χρόνον". ὁ αὐτ. Α'. 67. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κροίσου. Ξενοφ. Ἀ-

πομν. Γ'. ἐ. 10. "Οἱ καθ' ἑαυτὸς ἄνθρωποι". οἱ σύγχρονοι αὐτῆ. ἤτοι καὶ τὸ "Οἱ καθ' ἡμᾶς". οἱ σύγ-χρονοι ἡμῶν. ἤτοι καὶ τὸ "Κατὰ καιρόν". εἰς τὸν διο-ρισμὸν καὶ ποσότητα χρόνου. 7) Τὸ, Σχεδὸν, Πε-ρὶ πο. Ἡρόδοτ. Β'. 145. "Κατὰ ἑξήκοντα ἔτεα "καὶ χίλια". Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ς'. 117. "Ἀπέθανον "καὶ βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους ἄν-"δρας". σχεδὸν, ἕως 6400. ἄνδρες. 8) Κίνησιν καὶ τὰ κάτω ὅτε καὶ ἀντίκεισται τῇ, Ἀνά, τὸ ἄνω σημαίνουσα. Ἡρόδοτ. Β'. 96. "Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ "μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν—κατὰ ῥόον δὲ "κομίζεται". αὐτὰ τὰ πλοῖα δὲν δύνανται νὰ πλεύ-σωσι τὸν ποταμὸν τοῦρος τὰ ἄνω. τοῦρος δὲ τὰ κάτω φέ-ρονται ἧβ τὸ ῥεῦμα τος. ὅ ἐξὶν ἰδιωτικώτερον. "Τὸν "κατάρρουν τὰ φέρει τὸ ῥεῦμα". ἤτοι καὶ τὸ Σωΐδεπ αὐτῆ, Ἀναπλεῖν, ἢ, Καταπλεῖν. 9) Ἰδιαιτέραν δὲ χρῆσιν ἔχει ἡ Κατὰ, ἐν τοῖς ἀειθμητικοῖς ὀνόμα-σι πρὸς καλυμμένους Διανεμητικοὺς ἢ Διαιρετικοὺς, ὁ-ποῖ ἀειθμός τις κάθε φορὰ δύεισκε τύπον, ὅτε καὶ Ποσῶ μέρος διορισμένον σημαίνει, ὡς παρ' Ἡρόδοτ. Ζ'. 104. "Λακεδαιμόνιοι, κατὰ μὲν ἕνα μαχητὸ-"μενοι, ἀδάμων εἰσὶ κακίστοις ἀνδρῶν". ὡς τὸ πρὸς συ-νήθειαν, "Εἷς μὲ ἕνα" ἢ "Εἷς καὶ ἕνας. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ'. 32. "Διέσησαν κατὰ δέκα-"σίους". ὅ ἐξὶν, Ἀνὰ δέκα σίους. ἤτοι καὶ τὸ "Καθ' ἕν-"τα". Ξενοφ. Ὀρν. 1079. καὶ αὖθι ἀειθμητικὸ ὑ-πόμπατος, ὡς τὸ "Οἱ Κερκυραῖοι κακῶς τε καὶ κατ' ὀ-"λίγας (ἀεὶ) φρονοῦντες". ἀντ' ὀλίγας ὀλί-γους· ἤτοι κάθε φορὰν ὑπὸ ὀλίγα πλοῖα. ἤτοι καὶ τὸ "Κατὰ μόνα, Κατ' ἐναυτὸν, Καθ' ἡμέραν" - Κάθε μόνα, κάθε χρόνον, κάθε ἡμέραν· ἐνίοτε παράκειται καὶ τὸ, "Ἕκαστος, ὡς "Κατὰ πόλεις, Κατὰ κώμας "ἕκαστος". Ἡρόδοτ. Α'. 196. εἰς κάθε πόλιν, εἰς κάθε κώμιον. "Καθ' ἓν συλλέγειν, ἄγειν". Καὶ τὸ αὐ-τὸ συλλέγειν καὶ ὁμοῦ γίνεσθαι ποιεῖν, εἰς ἓν σῶμα φέ-ρειν. 10) Συχνάκις μετὰ τῆς πτώσεως αὐτῆς ἔχει Ἐπιῤῥηματικὴν σημασίαν· ὡς παρ' Ὁμήρ. "Κατὰ "μοῖραν". Ἰλ. Π. 367. καὶ Τ. 256. αὐτὶ τᾶ, Πρι-πόντως, Ἀρμοδίως, Ἀνηκόντως, Καθὼς τυχαίνει. "Κατὰ μικρὸν". ὀλιγάκις, ἤτοι καὶ τὸ "Κατ' ὀλίγον" - ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον. Ἡρεμα, ἀγαλ' ἀγάλια. "Κατὰ "κράτος". βιαίως, μετὰ δυνατείας, μὲ βίαν καὶ δύ-ναμιν· Διόλα, ὁλοτελῶς. "Κατὰ μέρος" ὡς καὶ τὸ "Κατ' ἰδίαν". ἰδίως, ξεχωριστὰ, Ἀμοιβαίως, "Κα-"τὰ πόδα". ἀκολούθως, ὑπὸ κοντὰ, κατόπι (εἰς τὸ κενὸ). "Ὅτε καὶ τὸ Ὀπίσω, σημαίνει. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. ἀ. 20. "Κατὰ τὸ ἰσχυρὸν". σφοδρῶς, βιαίως, δυ-νατιμῶς. "Κατὰ τάχος". ταχέως· ὅτε καὶ Ἐπίτασιν σημαίνει. 11) "Καθ' ἑαυτὸν". μόνος, μὲ τὸν ἑαυ-τόν του. ἢ Διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἐνίοτε παράκειται καὶ τὸ, Αὐτὸς, οἷον "Αὐτὸς καθ' ἑαυτόν". ὁ ἴδιος - μόνος του ὡς τὸν ἑαυτόν του. 12) Ἐν τῇ συνθέσει σημαί-νει Ἐπίτασιν, τὸ Διόλα, τὸ Ἐντελῶς, τὸ Κακὸν, τὸ Κάτω, κόρον-πλησμονὴν, τὸ Ἐνάντιον, κ. τ. λ.

Κάτα, κατὰ Συγκοπ. αὐτὶ, Καὶ εἶτα. ἐν χρήσει κα-τὰ τὴν ἀρχὴν ἐρωτήσεως τινὸς μεθ' ὁρμῆς καὶ πάθους.

Καταβα, αὐτὶ τᾶ, Καταβᾶσι. Ἀεσοφ.

Καταβαίδην, Ἐπίῤῥ. τρὲς τὰ κάτω καταβαίνων, αὐτίκ. τῷ, Ἀναβαίδην, Ἀεσοφ. Ἀχαρν. 411. ὅπω ὁ Σχολ. ἑρμην. ἧβ τᾶ, Κάτω τὰς πόδας ἔχων.

Καταβασμὸς, ὁ. (καταβαίνω) τὸ τοῦρος τὰ κάτω καταβαίνειν. 2) Καταφερικὸς τόπος, ἤτοι Κατάῤῥο-ος. 3) τόπος τις μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Αἰγύ-πτου. Ζήτ. Καταβασμός.

Καταβαίνω, Καταβάω, Καταβήσομαι. ἴδε τὸ Πρ-σκλ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σακτ. Καπάβα. καὶ, Καπάβηθι. Μέλ. Καπαβήσω, καὶ, Καπαβήσομαι. κυείως, Ἔρχομαι-ὑπάγω αὖθις ἐφὸς τὰ κάτω. Κατέρχομαι, Καπαβαίνω. Ἰλ. Ω. 329. "--ἐπεὶ δὴν πόλιος κατέβην". ἀφ' ὃ κατέβησαν ὑπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἦλθον εἰς τὸ πεδίον. ὀξυαρέτως λέγεται ὅτι ὁδίτης ἐκ τῆς μεσογείας ἐφὸς θαλάσσαν ἐρχομένης. Ζήτ. Ἀναβαίνω. "Καπαβαίνειν "ὑπὸ τὸ ὄφρα, Ἀπὸ τὸ ἵππε" + ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Μεταφορικ. δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ταπεινόνειν ἑαυτόν. Καπώτερος γίνεσθαι. Ἀεισοτέλ." Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τὰς χρόνους τύτες καπαβαίνειν. "ἐφέπει νὰ συμφωνῇ - νὰ τεθειάζῃ μὲ τὰς χρόνας τύτες. "Ἵππος ταχὺ καπαβαίνεται". Ξενοφ. Ἱππ. ΙΑ'. 7. ὑπὸ τὸ ὁποῖο τινὰς ταχέως καταβαίνει, (ὀγλίγωρα ξικαβαλλικεύεται). Παρ' Ἡροδότ. Α'. 90. "Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινε περσατεό-"μβυος". ἄρχισε πάλιν νὰ παρακαλῇ. ποιᾶτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν ϛ. 116. καὶ 118. αὐτόθ. καὶ Θ'. 94. "Εἰς ὃ κατέβαινον συλλυπεύμβυοι τῇ πάθει". ἕως αὐτοὶ ἦλθον - ἔπεσον - κατλώπησαν ἐπαίω εἰς τὸν λόγον ὅτι ἐσυλλυπᾶντο εἰς τὸ συμβαί.

Καταβακχεύομαι, δίολε βακχεύομαι, πίπτω εἰς τὴν βακχικὴν μανίαν. παρὰ Σειῆδ. ἐν Λ. Βακχεύων. Εὐειπ. Βάκχ. 109. "Καπαβακχιῶδε δρυὸς "ἐν κλάδοις". αὐτὶ, Καπαβακχεύεσθαι. λάβετε ἐν τῇ βακχικῇ μανίᾳ κλάδες δρυὸς εἰς τὰς χεῖρας.

Καταβάλλω, κάτω βάλλω. Τίθημι - βάλλω - ῥίπτω τι κάτω, μετὰ βίας καὶ διωκσείας ἢ ὁρμῆς ῥίπτω - βάλλω τι κατὰ γῆς, ἢ εὔδον τινός. Ἰλ. Ο. 557. καὶ ἐνταῦθα 2) Ἀντὶ τῦ, Νικῶ, παπεινόνω τινὰ, τὸν βάλλω ὑπὸ κάτω μου. Φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτόνω, θανατόνω. Ξενοφ. "Ἠκόντιζον καὶ πολλὰς "αὐτῆς κατέβαλον". 3) Καπαλύω, καθαίρω, ἀφανίζω, χαλῶ. "Ἐξκσίαν - πολιτείαν καταβαλεῖν". 4) Ἐκτίνω, Καπατίθημι, πληρόνω. "Ἀργύειον, "δραχμὰν, πάλαντον, πρθμία, ζημίαν καταβα-"λεῖν". 5) Ἀφίνω ἢ ἐνεργῶ νὰ πέσῃ τι ὑποκάτω ἢ εὖδον τινός. ὡς "Καταβάλλειν τῇ γῇ σπέρ-"μασα". αὐτὶ τῦ, Σπείρειν. "Καπάβαλλε ἐνὶ πόν-"τον". βάλλε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ Μεταφορ. "Καταβάλλωσε εἰς συμφοράν". Μέσως. Καταβάλ-λομαι. βάλλω ἐμαυτὸν, ἢ ἐκ τῆς ἡμετέρων τι, ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ κάτω. Θεμελιόνω, ῥίπτω - βάλ-λω θεμέλιον, ἀρχὴν ποιῶ. ἀρχίζω, ὡς, Καταβάλ-λομαι λόγον". Πλάτ. Κτίζω, Ἀποκτίζημι, συ-νίστημι, Κτίστης - δημιργὸς - ἀρχηγὸς - κτίτωρ γίνομαι τινός, Stiften, Γερμαν. ὡς "Καπαβάλλεται βιβλιοθή-"κην". παρ' Ὀκέλ. Ε'. "Μετὰ πάσης ἀσφαλείας καὶ τρο-"σοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι". Τὸ θεμέλιον πρέπει νὰ βάλλεται εἰς τὴν γένησιν τῆς παίδων. "Τὴν Κυρη-"ναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν". Σξάβ. ΙΖ'. ἐ-συσίωσεν - ἐθεμελίωνε.

Καταβαπτίζω, μέσα ἢ ὑποκάτω βυθῶ, δίολε βαπτίζω, Πείγω, Καπαπτίζω. "Τὸ ζιῶ μοι κα-"ταβαπτισθήσεται". Ἀλκίφρ. Β'. 3.

Καταβαπτιστήριον, τὸ. τόπος ἔνθα καπαβαπτί-ζονται. ἀμφ.

Καταβαπτιστὴς, ῦ, ὁ. ὅστις καπαβαπτίζει ἢ πνίγει.

Καταβάπτω, ταυτὸν τῷ, Καπαβαπτίζω, βυθῶ τι μέσα εἴς τι, δίολε βάπτω, χρωματίζω. Λυκιαν. εἰκ.

Καταβαρέω, ῶ. ἴδιε τὸ βάρος θλίβω, μεγάλως ἢ δίολε βαρυνῶ, καπαπλακόνω, ὑπφερτίζω, ἐνοχλῶ.

Καταβαρὺς, έος, ὁ. ἡ. (βάρος) λίαν - πολλὰ βαρύς. Δίων Κάσ.

Καταβάρησις, εως, ἡ. (καταβαρέω) ἡ ἴδιε τῦ μεγάλυ βάρες γινομένη θλῖψις. μεγάλον βάρος - πί-ραξις - ἐνόχλησις.

Καταβαρύνω, ταυτὸν τῷ, Καταβαρέω.

Καταβασανίζω, λίαν-μεγάλως βασανίζω. Ἱπποκρ.

Καταβάσιον, τὸ. καὶ, Κατάβασις, εως, ἡ. Σειῆδ. ἐν Λ. Πορθμεῖον, εἴσοδος - ἔμβασμα - κατέβασμα εἴς τι ὑπόγειον ἀπήλαιον. Δαμάσκιος παρὰ Φωτ. 2. τὸ καταβαίνειν - ὑπάγειν ὑπὸ τῆς μεσογείας ἐφὸς τὴν θάλασσαν, Κατέβασμα. ἀντίκ. τῷ, Ἀνάβασις. ἢ ἐνπεῦθεν, Ἡ ἐκ τῦ πολέμυ ὑπεροφή. 3) Ἡ ὁδὸς δρόμος - πορεία ἐφὸς τὰ κάτω. 4) Καταβασμὸς, καπόφορος, καπφορικὸς τόπος. Δημοξ. Φαληρ. §. 228. 5) Ἡ ἐνέργεια τῦ καταβαίνειν.

Καταβάσιος Ζεύς". ταυτὸν τῷ, Καταβάτης. ἀμφ.

Κατάβασις. Ζήτ. Καταβάσιον.

Καταβασκαίνω, λίαν - δίολε βασκαίνω.

Καταβασμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καταβασμός. Αἰσχύλ. Προμ. 810. κατεβασμός.

Καταβατεύω, ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 480. ἑρμην. ἴδιε τύτω τὸ, Καταξείβω.

Καταβάτης, ε, ὁ. λέγεται ὁ ὑπὸ τῦ ἅρματος μα-χητὴς - πολεμιστὴς, ὅστις ἔτι καταβαίνει ἀπ' αὐτῦ καὶ πεζὸς πολεμεῖ. Πλάτ. Κρίτ. Ζήτ. ἢ Καταβάτης.

Καταβαύζω, κατά τινος βαΐζω. Ἀνάλεκτ. Α'. 246. "Ὁ ἢ τοκέων καταβαύξας". ὅστις ἔτι ἐγαύ-γισε καὶ τὺς γονεῖς τε. Ζήτ. Βαύζω.

Καταβαυκαλᾶν, ἢ, Καταβαυκαλεῖν". ἴδιε ὠδῶν τινῶν ὑποκοιμίζειν τινά. καταβαυκαλήσεις ᾄδω. Αἰ-λιαν. Ζώων Ἰσορ. ΙΔ'. 20. ἐκ τῦ

Καταβαυκάλησις, ἡ. τὸ ὑποκοιμίζειν τινὰ ἴδιε τί-νων ὠδῶν, ἢ ἴδιε τιθηνυσῶν ὠδή. τὸ ἐφὸς ὑποκοί-μησιν τῆς βρεφῶν ᾄδεσθαι τῆς βυζάστρας. Ἀθλί. ΙΔ'. "Ἐν τοιᾶτον εἶναι καὶ τὸ παρὰ Θεοκείτ. Εἰδ. ΚΔ'. 7. "Εὑδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν ἢ ἐγέρσιμον ὕπνον "Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεῶ, δύσοα τέκνα "Ὄλβιοι δύνάξιδε, καὶ ὄλβιοι αὖθ ἰδοίτε".

Καταβαυκαλίζω, ταυτὸν τῷ, Καταβαυκαλάω. Σειῆδ. ἢ Φώτ. ὁ Σώπατ. παρ' Ἀθλιω. Λεξ. ΙΑ'. μεπεχειρίζεται τύτο αὐτὶ τῦ, Καπαΐνειν, ἐκ τῦ Βαύκαλις, εἴδος ποπείας, παραγόμβυον.

Καταβδελύσσομαι, λίαν-δίολε βδελύσσομαι.

Καταβεβαιόω, λίαν - δίολε βεβαιόω.

Καταβεβαίωσις, ἡ. λίαν - δίολε βεβαίωσις.

Καταβεβλακευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μεπογ. τῦ παθητ. παρακ. τῦ, Καταβλακεύω, αὐτὶ τῦ, Ἀμε-λῶς, βραδέως, ὀκνηρῶς. ἀμφ. παρ' Ἀεξοφ. Πλάτ.

Καταβελὴς, ὁ, ἡ. (βέλος) δίολε γιμάτος ὑπὸ βελῶν. Διον. Ἁλ. Β'. 42.

Καταβήμι. Ζήτ. Καταβαίνω.

Καταβήσομαι, εἰς Ἐνεσῶτα ἐκ τῦ Μέλ. τῦ Κα-ταβαίνω, ἔχει ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογ. 757.

Καταβησόμην, ταυτὸν τῷ, Καταβησάμην. ἀφ' ὃ τὸ, Καταβήσεο. αροσακτ. Ἰλ. Ε. 109. αὐτὶ τῦ, Κατάβηθι.

Καταβιάζομαι, λίαν - δίολε βιάζομαι. εὕρηται καὶ Παθητικ. "Ἀπ' ἐκείνυ καταβιάζεται". Πλουτ. παρχ. Θησ.

Καταβιβάζω, ταῖς τὰ κάτω φέρω, ὁδηγῶ, ἢ ἀφ-λῶ τι νὰ ὑπάγῃ ἐφὸς τὰ κάτω. Ποιῶ - καμνω ἵνα ἔλθῃ - ὑπάγῃ - φερθῇ - ῥιφθῇ - ἀφεθῇ τι ἐφὸς τὰ κά-τω. ἀφ' ὃ τὸ καπὰ παραφθορὰν ἐν τῇ σιωπθείᾳ, Καταβάζω. ὄθεν

Καταβιβασμὸς, ὁ. τὸ Καταβιβάζειν, καταβα-σμὸς, κατέβασμα.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταβιβρώσκω. Ζήτ. Καπαβρώσκω.
Καταβιόω, ῶ. διάγω - περνῶ τὴν ζωήν μου. Περνῶ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, ἢ τελειόνω αὐτήν. ὅθεν
Καταβίωσις, ἡ. ἡ διαγωγὴ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς. καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς.
Καταβλακεύω, (βλαξ, βλακὸς) μεπὰ Αἰτιατ. ἀμελῶ τι, ἐξ ἀμελείας (ὑπὸ ἀμέλειαν) παραβλέπω τι, ῥαθυμῶ. Ζήτ. Καπαβλακίζω. Μέσ. Καταβλακεύομαι. εἶμαι ἢ γίνομαι ῥάθυμος - ἀμελὴς - ὀκνηρός. Πράττω ἢ φέρομαι ὕπν.
Καταβλάπτω, λίαν βλάπτω. Ζήτ. ἐν ταῖς, Βλάζω.
Καταβλέπω, κυπρίζω, χαρὸς τὰ κάτω βλέπω. Βλέπω τι χαροσεκτικῶς καὶ ἐξεπίζω αὐτό. ὃ ἐστὶ, Κατὰ χαρόσωπον βλέπω. Πλούταρχ.
Κατάβλημα, τό. (καταβάλλω) παῦ ὅ,τι καταβάλλει, ῥίπτει ἢ βάλλει ὑπὸ κάτω τινάς, ὡς Θεμιστόκλειον. Παῦ ὅ,τι ῥίπτει ἢ βάλλει τινὰς ὅπ τι. Πιὸ ὅτι κρεμᾷ, ἢ ἀφίνει τινὰς νὰ κρέμανται χαρὸς τὰ κάτω, ὡς τὰ χαρὰ τῶν θυείδων κρεμάμενα ὑφάσματα. Καταπέτασμα, Περδὲς, Τουρκ. Cortina, Ἰταλ. Πολυδ. Δ'. 127. καὶ 131.
Καταβλὴς, ῆτος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μαίδαλος. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι ἔχει καὶ, Κάβλης, μαίδαλος τῆς θυρῶν, Παφιοι.
Καταβλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀπήκων ἢ ὁ ὑπάθειος εἰς τὸ καταβάλλειν.
Καταβλιχάομαι, λίαν - διάλυ βλιχάομαι. Θεόκριτ. Ε'. 42.
Καταβλώσκω, ταυτὸν τῷ Κατέρχομαι. Ζήτ. Βλώσκω. Ὀδυσ. Π. 466.
Καταβοάω, ῶ. μεπὰ Γενικ. λίαν βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Ὑβρίζω, ὀνειδίζω, Κατηγορῶ, κακολογέω, ἐναντίον τινὸς φωνάζω. Μεπὰ Αἰτιατ. αὐτὶ τοῦ, Φωνάζω τόσον διαπὰ ὥστε κόπτεται ἡ φωνή μου. Ἀεσοφ. Ἱππ. "Καταβοήσομαι βοῶν σε". Ζήτ. Κατακράζω. ὅθεν
Καταβοὴ, καὶ, Καταβόησις, ἡ. τὸ μεγαλοφώνως βοᾶν, κραυγὴ κατά τινος, ὃ ἐστὶν, ὕβρεις, ὀνειδισμὸς, κατηγορία, κακολογία, παράπονον.
Καταβολὰς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κλάδος. Ἡσύχ. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ, ὁ κλάδος δεύτερός τινος τὸν ὁποῖον καταβάλλουσιν (παραχώνουσιν) εἰς τὴν γῆν ὑπὸ βλάστησιν νέᾳ φυτῇ.
Καταβολεὺς, έως, ὁ. ὅς τις καταβάλλει, πληρωτὴς. Γλωσσ. "Ἀγὼνος καταβελεύς". ὁ Θεμελιωτὴς. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Γ'. 1. Stifter, Γερμ. Fondateur, Γαλ.
Καταβολὴ, ἡ. (καταβάλλω) ἡ βάσις τῶν θεμελίων, θεμέλιον, κεφάλαιον, ἡ ἀρχή. "Αἰτίας καὶ καταβολῆς συγχρονικῆς τινος συνεπιθεμένης". ἐκ τινος συγγενικῆς αἰτίας καὶ θεμελιώδους σπάλματος τῆς γονήσεως, τὸ ὁποῖον δηλ. εἶχον καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς. Πλούταρχ. Τιμολ. "Ἐκ καταβολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἀνακαίνισιν". ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὸ θεμέλιον, (ἀπὸ θεμελίων). Πολύβ. Α'. 36. "Καταβολὴν ποιεῖσθαι" βάλλω θεμέλιον, κάμνω ἀρχήν. "Ἐκτισις, ἵδρυσις, πλήρωμα, ἀπόδοσις, εἰσφορὰ ἀργυρίου, τὸ χρεών, τὸ καθῆκον. Καπάλυσις, καθαίρεσις, φόνος, τὸ βάλλειν ῥίπτειν κάτω. Ὁρμή. Κατακινείδωσις, Κατεπλάκωσις, "Καταβολὴ πυρετῶ" ἡ ὡρεοδικὴ λῆψις τοῦ πυρετοῦ. καὶ ἐντεῦθεν, Παῦ τὸ ἐκ ὡρεόδης γινόμενον. Πλάτ. Γοργ. Ζήτ. Καταβάλλω.
Καταβολικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀπήκων εἰς καταβολήν. ἀμφ.
Καταβόλος, ὁ. καταβάλλων. ἀμφ. Καπὰ τὸν Σχολ. Θουκυδ. Α'. 30. λόγους τινας.

Καταβομβέω, ῶ. λίαν βομβῶ. Ἀγαθίας Ἱστορ. Β'. "τῇ σάλπιγγι καταβομβέω". ὡς ἠχῶ μὲ τὴν σάλπιγγα.
Καταβορβόρωσις, ἡ. (καταβορβορόω, βόρβορος) ἡ διάλυσις βορβόρωσις, καταλέρωσις ἀπὸ τοῦ βορβόρου.
Κατάβορρος, ὁ, ἡ. (βορέας, καπὰ) ταυτὸν τῷ, Καταβόρειος. οἷος τὸ Παράβορρος, καὶ Πρόσβορρος, παρ' Ἀεσοφ. Οἰκον. Α'. "Κατάβορρος οἰκία". ἢ ἐκ τοῦ ὄπισθεν αὐτῆς μέρος ἔχουσα κείμενον τὸν βορέαν, ἐμπροσθεν δὲ τὸν νότον. ἢ χρὸς νότον βλέπουσα. ἐπειδὴ καὶ τὸ, Πρόσβορος σημαίνει τὸν χρὸς Βορέαν κείμενον. "Ἀρα, οἷς τὸ" Καπὰ ποπεμόν".
Καταβοσκέω, ῶ. καὶ, Καταβόσκω, ἀφίνω τὰ κτήνη νὰ φάγωσιν ὅλον τὸν χόρτον λιβαδίου τινος. Μέσ. Καταβόσκομαι. διάλυσις βόσκω - ζώω. Καπαζώω τι. Καλλίμ. "Ἄρτεμ. 125." Κτιλὲ σφιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη". τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ε. 162. "--" ξύλοχον καταβοσκομένων". αὐτὶ, Καπά τινα ὑλώδη καὶ σιώδενδρον τόπον βοσκομένων.
Καταβόσρυχος, ὁ, ἡ. καλῶς ἢ διάλυσις πεπλεγμένος, ὁ πολλὰς βοστρύχους (πλεξίδας) ἔχων. Ἀεισαίν. Β'. 19.
Καταβουκολέω, ῶ. διάλυσις ἢ κακῶς βυκολέω.
Καταβραβεύω, καπακείνω, καπαδικάζω. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 25. Ὁ Φιλ. ἔχει. Καταβραβεύετε, παραλογιζέσθω, καπακεινέσθω, καπαγωνιζέσθω. Λεξικ. χειρόγρ. Καταβραβεύειν, ἐπηρεάζειν, καὶ ὑποσκελίζειν τοῦ βραβεῖς. Παρακεινεῖν.
Καταβραχὺ, αὐτὶ, Καπὰ βραχύ, ἀπ' ὀλίγον εἰς ὀλίγον.
Καταβρέμω, θεοβρέμω, θεοπχῶ. Ἀνακρ. ϛ'. 5.
Κατάβρεξις, ἡ. μαλάκωσις (μάσκυλμα) σώματος τινὸς, μαλύνοντος χρόνον τινὰ εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρόν.
Καταβρέχω, διάλυσις ἢ λίαν βρέχω - ὑγραίνω - μαλακίνω σῶμά τι εἰς ὑγρόν. μασκύλω.
Καταβρίζω, διάλυσις βρίζω - ὑποκοιμῶμαι, Καπακοιμῶμαι. Ἡσύχ. ὅς τις ἐμνήσθη ἔτι καὶ τὰ κατ' ὕπνον ποιῶ, Καμβρίζω.
Καταβρίθω, ταυτὸν τῷ, Καταβαρύνω, διὰ τὸ βάρος, ἢ διὰ τὸ πολὺ βάρος ὑπὸ τὴν πλάσιγγι τῆς ζυγαριᾶς κειμένου, βαρύνω χαρὸς τὰ κάτω τὸ εὖ μέρος αὐτῆς. καὶ Οὐδετ. Σπανίως ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. "Ὅλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας". Θεόκρ. ΙΖ'. 95. ὅπου ἄλλοι ἐσφαλμ. Καταβεβρίθει, ἔγχει.
Καταβρογχίζω, ταυτὸν τῷ, Καταβροχθίζω. Ἱπποκρ. ἀμφ.
Καταβροντάω, σφοδρῶς βροντῶ. διὰ τὴν βροντὴν φοβίζω - ζημιάζω ἐκπατικὸν ποιῶ τινά. Ζήτ. Καταβρήγνυμι.
Καταβροτόω, ῶ. (βρότος) μεπὰ αἵματος μολύνω. ἀμφ.
Καταβροχὴ, ἡ. τὸ καταβρέχειν - ὑγραίνειν.
Καταβροχθίζω, (βρόχθος) καπαπίνω. ὅθεν
Καταβροχθισμὸς, ὁ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καπαπίνειν.
Καταβρόχω, καπαπίνω, ἀφ' οὗ τὸ, Καταβρόξειεν, Ὀδυσ. Δ. 222. καὶ, Καβροβροχθεὶς. Λυκόφρ. 55. καὶ 742.
Καταβρύκω, βαιῶς ἢ σφοδρῶς δάκνω, καπαδάκνω, καπαβρώγω.
Καταβρύχω, λίαν βρύχω, ὠρλιάζω ἢ κτυπῶ τοὺς ὀδόντας.
Κατάβρωμα, τό. καπαφάγωμα, φαγητόν. ἀμφ.
Κατάβρωσις, ἡ. τὸ καταβρώσκειν.
Καταβρώσκω, καὶ Καταβιβρώσκω. (βρόω) διάλυσις ἔχω,

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ζώγω, καπεζώγω, καταπίνω. ὅθεν τὸ, Κατέβρως. Ὅμηρ. Ὕμν. Ἀπόλ. 127.

Καταβυθίζω, ὑποκάτω βυτῶ, φέρω ἢ βάλλω τι εἰς τὸν βυθὸν, πνίγω, βυθῶ, βυτῶ. ὅθεν

Καταβυθισμός, ὁ. ὁ διὰ τὴν βυθισμὸς, πνίξιμον, βύθισμα.

Καταβυρσόω, ῶ. (βύρσα) περικαλύπτω - σκεπάζω (καπλατίζω) τι μὲ τὸ δέρμα. ὅθεν

Καταβύρσωσις, ἡ. τὸ δέρμα τῆς βύρσας περικάλυμμα.

Κατάγαιος, ὁ, ἡ. (γαῖα) παυτὸν τοῦ, Κατάγειος. ὁ ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὤν. Ἡροδότ. Δ'. 175. "Σκυθοὶ κατάγαιοι". οἱ Σκυθοκάμηλοι. διὰ τὸ διατείβειν ὑπὸ τῆς γῆς, διότι αὐτοὶ δὲν διώκανται νὰ πετῶσι, ἐνταῦθον ἡ τὸ κατώτατον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὄν, τὸ Κατώγειον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον· ὃ καὶ αὐτόθι τοῦ Ἀνώγαιον. καὶ ὁ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὤν, ὑπόγειος. Ἡροδότ. Δ'. 95. "Καπιβὰς κάτω εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα".

Καταγανόω, ῶ. λίαν γανόω, γανωμβίον ἢ λαμπρὸν ποιῶ τι. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καταγγελεύς, έως, ὁ. ὁ καταγγέλλων, Κατάγγελος.

Καταγγελία, ἡ. φανέρωσις, εἰδοποίησις. 2) Κατηγορία, αἰτίασις, (μαστατέρωμα), ἐγκάλεσμα. Ζήτ. Καινα γελία.

Καταγγέλλω. Μελ. ελῶ. κηρύττω, μηνύω, φανερόω. "Πόλεμον καταγγέλλειν". κηρύττειν πόλεμον τινί. 2) κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, (μαστατῶ, ἢ μαστατορῶ) ἐγκαλῶ, διαβάλλω, προδίδω. Ἡρωδιαν. Ε'. 2.

Καταγγελτικός, ἡ, κόν. ὁ καταγγέλλων, κηρύσσων. Ἡλιόδ. Γ'. σελ. 128.

Κατάγγελος, ὁ, ἡ, ὅστις μηνύει - φανερόνει - φέρει εἰδήσεις, κήρυξ, μήνυτης. 2) Καὶ ὁ ἐγκαλῶν, κατηγορῶν, διαβάλλων, προδότης.

Κατάγγελτος, ὁ. κηρυγμβρίος, εἰδοποιημβρίος, φανερωμβρίος διὰ μηνυμάτων καὶ εἰδήσεων. Προδεδομβρίος, διαβεβλημβρίος, κατηγορημβρίος, ἐγκαλεσμένος. Θυκυδ. Ζ'. 48. "Τοῖς πολεμίοις καταγγέλτης γίγνεσθαι".

Καταγγίζω, βάλλω ἢ χυνῶ εἰς τὸ ἀγγεῖον. Μεταγγίζω. Διοσκορ. Ε'. 22.

Κατάγειος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Κατάγαιος, ὁ ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἢ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὤν. ὑπόγειος, ἢ ὑπόγειος. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε. 25. "Αἱ δὲ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν σῶμα ὥσπερ φρέατος, κάτω δὲ εὐρύαι". ὑπόγειοι, μέσα εἰς τὴν γῆν ἐσκαμμέναι.

Καταγελάσιμος, ὁ. ἡ. Ζήτ. ἐν τοῦ, Γελάσιμος.

Καταγέλασμα, τό. περιγέλασμα.

Καταγελαστικός, κὴ, κόν. ᾗ, Ἐπίρ. Καταγελαστικῶς. ὁ αἰσχρὸς, ὁ ἀπρεπὴς ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ Καταγελᾶν (περιγελαστής).

Καταγέλαστος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καταγελάστως. περιγελασμένος, ἄξιος περιγελάσματος, γελοῖος. Πλάτ.

Καταγελάω, ῶ. μετὰ Γενικ. κατά τινος γελῶ, σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ. Ὁ Ἡρόδοτ. σπανίως τοῦτο συγχάκις καὶ μετὰ Δοτικ.

Κατάγελως, ωτος, ὁ. τὸ καταγελᾶν, περιγέλοιον. "Ὁ καταγέλως τῆς τραγῳδίας". Πλάτ. Κείτ. 5. τὸ ἀξιογέλαστον - τὸ γελοιῶδες τοῦ πράγματος.

Καταγέμω, λίαν γέμω, εἶμαι γεμάτος, ἀφθόνως ἔχω. Σοῦδ.

Καταγεύω, παρὰ Σοῦδ. Καταγευθείς, τῇ γεύσει νικηθείς.

Καταγεωργέω, ῶ. διὰ τοῦ γεωργῶ - σπείρω - φυτεύω, καλλιεργῶ τὸ χωράφιον· εἰς γεωργίαν μεταχειρίζομαι. Σχόλ. Θ'.

Καταγεωτὴς, ἡ, Καταγεώτης, ὁ. θάπτων τὰς πολυτίμητας. Νεκροθάπτης. οἰκέται δὲ ἄλλοι ἔξω τῆς πόλεως. Ἡσύχ.

Καταγηραιὸς, παρὰ Διον. Ἁλικ. Β'. 46. "Καὶ "καταγήρασα σώματα". ἐσφαλμ. αὐτὶ "Καὶ τὰ γήρασά".

Καταγηράσκω, ἡ, Καταγηράω, λίαν γηράσκω, γίνομαι γέρων παμπάλαιος. 2) Περιῶ - διάγω τὸ γῆρας μου, ἢ περιῶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου ὥσπου φθάνω εἰς τὸ γῆρας. Τὸ Ἀπαρέμφ. Καταγηράναι, εἶναι ἐκ τοῦ, Καταγηράνω.

Κατάγηρως, ὁ, ἡ. λίαν γηραιὸς, πολλὰ γέρων.

Καταγιγαρτίζω, (γίγαρτον) ἐκβλίβω - ἐκβάλλω τὸ γίγαρτον, παρ' Ἀεισοφ. Ἀχάρν. 275. ὑπὸ ἀχρήμου καὶ ἀκύρου ἐννοίας, αὐτὶ τοῦ, Βλάψαι τὴν τιμιωτέραν κόρης τινός. Γίγαρτον γὰρ ἔτι καὶ τὸ, Αἰδοῖον.

Καταγινέω, Ἰωνικ. παυτὸν τοῦ Καπάγω. ἐκ τοῦ Ἀγινέω αὐτὶ, Ἄγω. ἐν Ὀδυσ. Κ. 104. "--ἄμαξαν "ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνειν ὕλιν". κατέφερον, κάτω ἔφερον· ἐκβαλοῦσαν.

Καταγίνομαι, δυείσκομαι, εἶμαι, διατείβω, διάγω - περνῶ τὸν καιρόν μου ὑπό τι. ἐναχολοῦμαι, σιωπῶμαι. Δημοσθ. 2) ἔρχομαι - ὑπάγω ὡσὰν πρὸς τὰ κάτω καταντῶ. "Εἰς βυθὸν καταγίνεσθαι". Πλούταρχ.

Καταγινώσκω, ἡ, Καταγιγνώσκω. παυτὸν τοῦ, Γιγνώσκω, καπὰ παύτιον τὸν διαφοραὶ μόνον, ὅτι ἡ, Κατὰ, σημαίνει Καλῶ τινα καὶ Ἀλεξίαν ἢ μετὰ ποινείας παρατήρησιν· ὡς "Καταγινὲς τὰ γέροντος τοὺς ξένους". Ἀεισοφ. Ἱππ. 46. "ἀφ' ὧν μὲ ποιείαν ἐπαρατήρησεν - ἐκαπάλαβε τὰ γέροντος τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἡ παρὰ Ξενοφ. Κυρυπ. Α'. γ'. 10. καὶ, Η'. δ'. 9. "καὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως"; ὁ δὲ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. Ιϛ'. 36. καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἐφοβεῖσκειν. "Καταγινώσκειν τὸ μέγεθος". 2) Μετὰ Γενικ. "Καταγινώσκω τινὸς ἀδικίαν". σύοχην ποιῶ, κατηγορῶ, ὑποφορτίζω εἴς τινα ἀδικίαν τινά. ῥίπτω ἀδικίαν τινὰ ὑπό τινα. 3) "Καταγινώσκω δίκην". ὑποφασίζω, κόπτω τὴν κείσιν διὰ τῆς ὑποφάσεως, καὶ μᾶλλον ἐναντίον τινὸς, τὸν ὁποῖον καὶ καταδικάζω. Ἀεισοφ. Ἱππ. 1360. μ' ὅλον τοῦτο παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 560. "Ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη". κεῖται μόνον ἡ γνωμικὴ ἰδέα τοῦ, Ἀποφασίζειν, Κείνειν, ὑπὸ τῆς διὰ τῆς κείσεως ὑποφάσεως. 4) Καταδικάζω, Ἀποφασίζω. "Θανάτου αὐτὸν καταγνώσθη". Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. Παρὰ Διοδ. Σικ. δυείσκεται ἔτι καὶ "Καταγινώσκειν θανάτου τινά". κατὰ τὸ Λατιν. *Damnare aliquem mortis*. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Καταγινώσκω, μέμφομαι. Πλάτ. Θεαίτ. "Μὴ τοίνυν ῥᾳδίως καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν "ὑποφηνάμενον ὑπόμνημα, ὡ τοῦ σκοπέμου". αὐτὶ, Μὴ καταγινώσκωμεν τὸν ὑποφηναμενὸν τὸ εἰρηκέναι· ἢ, ὅτι μηδὲν εἰρηκε.

Καταγκυλόω, ῶ. ἀγκυλωτὸν - κυρτὸν ποιῶ. ἄμφ.

Καταγλαΐζω, λίαν ἀγλαΐζω.

Καταγλισχραίνω, λίαν γλισχραίνω.

Καταγλυκαίνω, λίαν γλυκαίνω. "Τὴν ἀκοὴν "καταγλυκαίνειν". διά τινος διαρέσεως ἤχου κολακευόντων ἢ γαργαλίζοντος τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς. "Ἐν χορδαῖς "καταγλυκαίνεσθαι". Ἀθήν. Ιϛ'. πδίως - διαρέσεως παίζειν.

Καταγλυφὴ, ἡ. ἡ κακὰ βάθος γλυφή.

Καταγλωττίζω, πειράγως καὶ ἐρωτικῶς ἤτοι μετὰ τῆς προσεγγίσεως τῆς γλώττης φιλῶ τινα, (καθὼς π. χ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

π. χ. φιλῶνται ἀὶ σπερεραί.) Ζήτ. Καπαγλώττισμα. 2) Διαβάλλω, κατηγορῶ, φλυαρῶ, κινῶ τὴν γλῶσσαν μὲ, ἤτοι ὁμιλῶ ψεύδως ἐναντίον τινός. Ἀειτοφ. Ἀχάρν. 379. "Διέβαλε, καὶ ψεύδη κατεγλώττιζε με". 3) "Καπαγλωττίζω τινα". κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ὑποσομόνω τινά. Ἀειτοφ. κατὰ Μέσιον διάθεσ. Νεμβρίου παρ' Εὐσεβ. προπαρ. ΙΔ'. 6. 4) "Πεπήματα καπεγλωττισμένα. πλήρη γεμάτα ὑπὸ γλώσσας ἤτοι σπανίας λέξεις. Ζήτ. Γλῶσσα.

Καταγλώττισμα, τό. καὶ, Καπαγλωττισμός, ὁ. εἶδος αἰχρᾶς καὶ σπειργοτέρας φιλήματος, ὅταν δηλ. ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ αἰὴρ τὴν γλῶσσαν αὐτὴ τοῦ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ σόματι. Ἀριστοφ. Νέφ. 2) Ἡ χρῆσις τῶν γλωσσῶν, ἤτοι τῶν σπανίων λέξεων.

Καταγλωττος, ὁ, ἡ. "Πεπήματα καπάγλωττα". Ζήτ. ἐν τῷ, Καπαγλωττίζω. ἀειθμ. 4. Ἀνθολογ. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. ε'. παρὰ Γελλίῳ, Α'. 15. Ὁ Φλύαρος.

Κάταγμα, τό. (καπάγνυμι) ὀξὺ σωτειμμα, τσάκισμα κοκκάλου. Ἱπποκρ. 2) Ἐκ τοῦ, Καπάγω, τὸ σξεσμβόλον-λακκεισμβόλιον καὶ ἕτοιμον δῆθεν νὰ γνεσθῇ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Μύρυμα, καλεῖται. Πλάτ. Πολιτικ. 23. "Τὸ σοφὲ τοῦ ξυντικοῦ ἔργον "μικυσθένντε ἐς χὸν πλάτος, λέγομβν εἶναι κάταγμα "τι". Λέγεται ἔτι καὶ τὸ μάλινον ἐγνεσμβόλον νῆμα.

Καταγνάπτω, Εὐειπ. Τρωάδ. 1252. "Ἐλπίδας βίου θεσσι κατέγναψε". ὅπω αἰσχυνῶ. Κατέγναμψε, ἐκ τοῦ Γνάμπτω. καμπυλόω-λυγίζω ἐς σερεῶς δεύω· ἵνα ᾖ ὁ νοῦς". Εἰς σὲ ἢ εἰς τὴν ἰδικήν σου ζωὴν ἤτον σερεῶς δεμβῦν ἡ ζωὴ αὐτῆς. Τὸν χηματισμὸν Καπεγνάφω, αἰαφέρει ὁ Βαλκεναίειος ἔκ τινος ἀντιγράφου.

Καταγνυμι, καὶ, Καπαγνύω. Μέλ. άξω. ταυτὸν τῷ, Καπάσσω, σιωτείβω, θραύω, τσακίζω, Καπεγνὼς τὸ ὦπα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὠμοκάπαξις.

Καταγνυπόω. Ζήτ. Γυπετὸς, ὡ Καπαχρυπνόω.

Κατάγνωμι, ταυτὸν τῷ, Καπαγινώσκω.

Κατάγνωσις, ἡ. μέμψις, κατηγορία, ὀνειδισμὸς, καπεδίκασις, καπάκεισις, κ. τ. τ. Ζήτ. καπεγινώσκω. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. "Τὴν καπάγνωσιν τῶ θανάτω τοῦτο ἐποίησαν καὶ ἀνδραδέσκατα ἐνεγκόν". τὴν εἰς θάνατον ἀπόφασιν, δηλ.

Κατάγνωσος, ὁ, ἡ. καπακεκεισμβόλος, καπεδικασμβόλος, ὀνειδισμβόλος, κατηγορημβόλος. ἢ ὁ ἄξιος καταγνώσεως.

Καταγογγύζω, γογγύζω κατά τινος.

Καταγοητεύω, λίαν-διόλυ γοητεύω, μαγεύω. Κακῶς γοητεύω-ἀπατῶ, μετὰ πονηρίας καὶ δολιότητος πλεκτῶ τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 9. Διὸ "δ' ὑμᾶς ἐξαπατήσαντες καὶ καταγοητευθέντες ὑπ' ἐμοῦ φέρειν εἰς Φᾶσιν". Ὑποθετέον ὅτι ἐγὼ σᾶς ἀπάτησα μὲ πανηρίας διὰ νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμόν.

Κατάγομος, ὁ, ἡ. πλήρης γόμου, γεμάτος ὑπὸ φόρτωμα. Διόλυ φορτωμβύος. Διόδ. Σικ. Ε'. 35.

Καταγομφέω, ὦ. διόλυ γομφόω, καπακαρφόνω, (καθηλόω). σερεὸν ποιῶ τι διὰ τῶν γόμφων (καρφίων).

Καταγοράζω φορτία". Δημοσθ. οὕνεκεν τῆ δυνησομβύη ἀργυείω ἀγοράζω φορτία. διὰ τὰ ἄσπρα τὰ ὁποῖα ἐδάνεισα εἴς τινα πέργω πρᾶγμα. ὅθεν

Καταγορασμὸς, ὁ. τὸ νὰ ἀγοράζῃ-νὰ πέργῃ τινὰς πρᾶγμα αὐτὶ τῶν δεδανεισμβύων χρημάτων. 2) Ταυτὸν τῷ Ἀγορασμός. Διόδ. Σικ.

Καταγόρευσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατηγορία. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Καταγορεύω, διαβάλλω, φανερόνω, (μυστηρεύω) εἰδοποιῶ κρυφόντι, μηνύω, κακολογῶ. ἐν ᾧ δὲ ἐναντίας σημαίνει τὸ, Κατηγορέω. Θουκυδ.

Κατάγραπτος, ὁ, ἡ. διόλυ γεγραμμβύος, ὅλως γραφισμβύος. Ζήτ. Καπάγραφος. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται, ὡ αὐτὶ τοῦ, Ποικίλος. Γεωπον. Γ'. 14. 47. ὡ 60.

Καταγραφὴ, ἡ. γραφὴ, σημείωσις, ζωγραφία, χάραγμα, γραμμὴ, ἢ σχέδιον τινὸς σῶν τινι, ἢ ὅτι. "Αρα, Περιγραφὴ, Γραφὴ τοῦ ὀνόματος τινὸς εἰς τὸν καπάλογον-καπάσιχον. Πλούταρχ. Τὸ καπάσιχον ἢ ὁ καπάλογος εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν, ἢ ἄλλο τινων, καὶ αὐτὸ τὸ Καπογράφειν. Πολύβ. Ἡ δικαστικὴ ἤτοι ἡ τοῦ Καπείου βεβαίωσις ὡ ἡ εἰς τὸν κώδικα γραφὴ πωλησίου τινὸς πράγματος. Mancipatio, Λατιν. Χαείτων Ἀφρ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Καπογράφειν, Mancipare, κατὰ Γλῶσσ. 2) Ἐξαιρέτως λέγεται ἡ ζωγραφία ἐκείνη ἥτις παρασιώνει τὸ ἥμισυ πρόσωπον τινος, ὃ ἐστὶ τὸ μέχρι τῆς ῥινὸς μέρος, ὡς ὅταν πλαγίως βλέπει τίς. τὸ παρὰ Γάλ. Profil λεγόμβνον. Πλάτ. Συμπ. 11. "Ὥσπερ "οἱ ἐν ταῖς σφίλαις καπεγραφῆ ἐκτετυπωμβύοι, διαπε"πειεσμβύοι κατὰ τὰς ῥίνας γεγονότες".

Καταγράφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καπόγραπτος, ἐξαιρέτως δὲ ὁ εἰς καπεγραφὴν Profil ἐζωγραφισμβύος. "Ορα ἀνωτ. ἀειθμ. 2.

Καταγράφω, γράφω-σημειῶτι, χαράττω, εἴτινι ἢ ὅτι. Πλούταρχ. "Νόμους καπεγράψαντες εἰς ξυλίνας "ἄξονας". σχεδιάζω, σπειγράφω. γράφω ἢ περνῶ εἰς τὸν καπάλογον εἰς-τὸ Καπάσιχον-εἰς τὸν κώδικα, ἢ εἰς τὸν λογαειασμόν τι. Γράφω στρατιώτας καὶ σιωπάζω αὐτὸς, ὅ ἐστι, Σξατολογῶ. Γράφω τι εἰς τὸν κώδικα διὰ βεβαίωσιν. Πλούταρχ. παρ' Αἰλιαν. Ἱστορ. ζώων, Ζ'. 11. "Κατέγραψεν ἔξειν δεῖπνον". ἐλογαείασε ὅτι θέλει ἔχει καὶ συμπόσιον. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Καπεγραφιῶ γράφω-ζωγραφίζω. Profiler. Παρὰ Σειδ. κεῖται "Καπεγράφων ἑαυτῷ λύρα πλεῖσα". αὐτὶ τοῦ, Ἐλπίζω, λογαειάζω ἐν ἐμαυτῷ. 2) Ζυγραφίζω, ξεχωρίζω διὰ τῆς Ὀνύχων. Ἡρόδοτ. Γ'. 108. ὅπ σκύμνων, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ'. 3. "Τοῖς ὄ"νυξι τὰς μήτρας καπεγράφουσι".

Καταγρεύω, ὦ. ταυτὸν τῷ, Καθαιρῶ, καὶ, Καταλαμβάνω. Ἡσυχ. "Ὅπως παΰνυχος ἄσφι καπαγρῇ". Σαπφὼ, παρὰ Διονύσ. τοῦ Δυσκόλου.

Καταγρυπόω, ὦ. λίαν γρυπόω. Ὁ Πλούταρχ. ἐκφέρει, "Αὐστηρὸν καὶ καπεγρυπωμβύον". Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τὸ, Γρυπὸς, καὶ, Γρυπνὸς, διὰ τὸ, Στυγνὸς, καπφὸς· καὶ, Ἐγγυπωμβύον, παλαιπώρων, καπφὸς. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κατεγυπωμβύος, νωθρὸς, ἀνοικόδρας. Ζήτ. ἐν τῷ, Γυπετὸς.

Καταγυιόω, ὦ. λίαν ἀσθενῆ ποιῶ-ἀδυνατίζω τινά. Ἱπποκρ.

Καταγυμνάζω, λίαν γυμνάζω, διὰ τῆς γυμνάσεως ποιῶ ἵνα σωφρόνησή τις τι. Διὰ τῆς γυμνάσεως ἢ εἰς τὰ γυμνάσματα ἐξοδεύω-ὑπόλλυμι-χαλῶ τι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει "Καπεγυμνάσατο, ὑπὸ γυμνασίου ἀπά"λωσεν".

Καταγύναιξ, αικος. καὶ, Καπεγυναικος, ὡ, Καπεγυνὴς, ὁ. γυναικώδης, ὁ διόλυ ἔκθετος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατάγω, αὐτὶ τῶν εἶναι ἐν χρήσει ὁ Ἐνεγκὼς, Καπαγινῶ, καὶ Καπάγνυμι, ὡ Καπάσσω, ἀφ' ἧ τὸ Καπάξα, Καπάγα, ὡ Καπαγμβύος, σιωτείβω, τσακίζω μετ' ὀπαύσεως.

Κατάγω, Μέλ. άξω. φέρω-ὁδηγῶ-σύρω ἀπὸ ἐπάνω. π. χ. τὸ νῆμα-τὴν κλωστὴν ὑπὸ τὴν ῥόκαν ὕπ-τυ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

ὁπόταν γνέθω· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ Γνέθω, ὅθεν, Κάπαγμα, τό. τὸ νῆμα, τὸ φάδι. Δυσκιν. "Εἶτα "ἔλαινες καὶ τὸν κρόκιν καπάγες". καὶ "Κρόκιν κα- "πάγασα καὶ σήμονα κλώθασα". 2) Φέρω ὀπίσω, "Καπάγω φυγάδα". φέρω ὀπίσω εἰς τὸν πατείδα τὸ ἐξωεισμβύον ἢ διωγμβύοντινα. Θεοκυδ. 3) "Καπά- "γω τὴν ναῦν". εἰς τὸν λιμβύα ἄγω. φέρω τὸ πλεῖον εἰς τὸν λιμβύα μετὰ τὸν τελείωσιν τὸ πλοῦ. Δημοδ. αὐτίκ. τῷ, Ἀνάγω. καὶ ἐντεῦθεν Μέσ. Καπάγεσθαι. ἐμβαίνειν - ἔρχεσθαι - καταβαίνειν εἰς τὸν λιμβύα. Καὶ ἔτι "Καπάγομαι ὡς αὐτὸν, εἰς τὸν οἰ- "κίαν". Καταλύω, κανδύω παρ' αὐτῷ. Ἐπὶ Ναυ- τῷ λέγεται ἔτι "Καπάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον". φέρειν τὸ φόρτωμα (τὸν γόμον τὸ πλοίω) εἰς τὴν Χίον. καὶ ἐντεῦθεν "Καπαγόμβυα, τά". αἱ ἀραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι μεταφέρονται ἀφ' ἑνὸ πλοίου. 4) "Κα- "πάγειν τὰ πλοῖα". παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. ἡ. 34. καὶ Δημοδ. σημαίνει ἔτι, Βιάζειν τὰ πλοῖα ἀφ' νὰ κατέβωσι - νὰ ἐμβώσιν εἰς τινα λιμβύα, καὶ ἐκεῖ νὰ πωλήσωσι τὰς ἀραγματείας αὐτῷ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὸ τὸ, Βιαίως ἁρπάζω τὸ πλοῖον τινὸς, καθὼς π. χ. ἁρπάζουσιν οἱ πειραταὶ (οἱ κερσάροι). Πολυβ. Ε'. καὶ Πλούταρχ. Κάμ. 8. "Ἐληΐζοντο καὶ καπῶντες "τὰς ἐμπόρας". 5) Ἔλκω - ἢ ἔχω τὸ γένος μὲ ἀ- πό τινος. εἶμαι ἀπὸ τὸν φυλὴν τινός, ἔχω τὴν καταγωγήν. "οἱ καπαγόμβυοι ἀπὸ γένος". Ἡρόδοτ. Δ'. Ὅθεν.

Καταγωγὴ, ἡ. τὸ φορὰ ἢ ὁδὸ τὸ κάτω φέρειν, ἢ ἔρχεσθαι, τὸ καταβαίνειν, ἔχειν ἢ ἕλκειν τὸ γένος ἐκ τινος γενεᾶς. Ἔρχομος, κατέβασμα εἰς τινα τόπον. τὸ φέρσιμον τὸ πλοίου εἰς τὸν λιμβύα, Καπάστλας, Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀράζουσι τὰ πλοῖα, ἢ ξεφορτώνουσι, φέρουσι τὰς ἀραγματείας, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον καταλύουσι κονδύουσιν οἱ ὁδοιπόροι ἀπὸ τὴν ὁδοιπορεία. Καπάλυμα, πανδοχεῖον. Ἡροδότ. "Μεσαμβρίη δὲ τὰς αὐαβάσεως ἐξὶ καταγωγή". Ἐπιφορὴ, ἔρχομος ἢ φέρσιμον τινὸς εἰς τὰ ὀπίσω, Κάθοδος, ὡς "Καταγωγὴ ἀφ' φυ- γάδων". ἢ ἐκ τὴς ὁξωείας εἰς τὸν πατείδα ἐπιφορὴ ἀφ' διωγμβύων.

Καταγώγιον, τό. τόπος καταλύματος, καπάλυμα, πανδοχεῖον, (κινάκι, χάνι, Τουρκ.) "Τὰ καταγώ- "για". ἐορτὴ τὴς ἐκ τὸ πλοῦ εἰς τὸν ξηρὸν τοῦ μέρα, ὅθεν ὁξήλθεν ἀφ' ἡμῶν. Ἐπιφορῆς. Ζήτ. Ἀναγώγια.

Καταγωγὶς, ἡ. Φιλ. Μαθημ. Συν. 74. σχοινίον τι δι' ὃ σύρουσι, ἢ καταβάζουσι τὰ ὁρὸς τὰ κάτω.

Καταγωνίζομαι, νικῶ εἰς τὸν ἀγῶνα, καπαδιωκ- σεύω, ὑποπίπτω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀνώτερος γίνομαι τινός. Ὅθεν

Καταγώνισις, ἡ. καὶ Καταγωνισμὸς, ὁ. καταπο- λέμησις, νίκη εἰς τὸν ἀγῶνα, ὑπεροχὴ, καταδιωξάδ- σεις, κ. τ. τ.

Καταδάζομαι, ὁξαιρέω, ἀφαιρεύζω, ἀφαιροιράζω, καπαξεχίζω, ἢ καπαξώγω. Ἰλ. Χ. 354. "Κωΐες σι "καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται". Μειρίζω, μοιρά- ζω, δίδω μέρος τινὶ ἀπὸ τινος. Πίνακ. Ἡρακλ. σελ. 265. "Καταδασάμεθα".

Καταδαίνυμαι, καὶ, Καταδαίομαι, Καταζώγω. Θεόκριτ. Δ'. 34. "Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος καταδάσα- "το μάσδας". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καταδίδασαι, Καταβίβρωται· ἐκ τὴς, Καταδαίομαι. παρὰ Ἡρόδοτ. Ζ'. 215. ἡ τὴ Ἄλλη Ἔκδοσις ἔχει, Καταδίδαπτο, ὅπω νῦν, Καταδέδηκτο, κεῖται, αὐτὶ τὸ, Δεδηγμβύον ἦν. ἐκ τὸ Δαίω, Δάω. μανθάνω ἢ γινώσκω.

Καταδάκνω, λέγ. δάκνω.

Καταδακρύω, λέγ. δακρύω, κλαίω. Ξενοφ. Κυ- ρεπ. Ε'. "Καταδάκρυσε τὴν ἑαυτὴ τύχην". 2) Δακρύειν-κλαίειν ποιῶ, φέρω τινὰ εἰς δάκρυα.

Καταδακτυλικὸς, Λεξοφ. Ἱππ. 1381. ὑποπόδιος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Σοίδ- καὶ Φώτιος ὡς συνώνυμον τὴς, Σιφνιάζω, καὶ Σκιμα- λίζω, ἐκλαμβάνουσιν, ὃ ἐστὶ, Τὸ ἀχημόνως καὶ ἀ- κολάστως ψηλαφᾶν καὶ ἅπτεσθαι τῶν δακτύλων τὴς ἥβης παίδων πυγῆς. Κατὰ πεύτιλον λοιπὸν τὴν ἔννοιαν παί- ζειν τὴν λέξιν ὁ Κωμικός. ἄλλως δὲ ὁ Σχολ. Λε- ξοφ. ἐν Εἰρ. 548. μεταχειρίζεται τὸ αὐτὸ τοῦ ἢ Σκιμαλίζω.

Καδαμάζω, ἤ, Καταδάμναμαι, δίδλω δαμάζω· νικῶ, καταβάλλω-πατάσσω.

Καταδάσειος, ὁ, ἡ. ὑποφορτισμένος ὑπὸ χρέη, κατα- χρεωμένος. "Οὐσία καταδάσεια". Διόδ. Σικελ. πε- ρισσία-κτήματα-ὑποστατικὰ εἰς μεγάλα χρέη ὑποκεί- μβυα. ὃ ἐξὶν, ἐπαίω εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβε τινὰς, δαύεια χρήματα ἢ τὰ ἔχει ὡς ἐνέχυρον εἰς τὸ χρέος του.

Καταδάομαι, πανταχῶ, Καταδαίομαι.

Καταδαπανάω, δίδλω ἢ κακῶς δαπανάω, κακῶς ὁξοδεύω, κακῶς μεταχειρίζομαι τὴν οὐσίαν μου, κα- τεξοδεύω, φθείρω.

Καταδαπάνη, ἡ. τὸ μεγάλως ἢ κακῶς ὁξοδεύειν· τὰ κακὰ ἔξοδα, ἢ τὴς οὐσίας φθορά.

Καταδάπτω, ἢ Καταδύπτω, καπακόπτω, καταξε- χίζω, καπεδίω, καπεζώγω. Ἰλ. Χ. 339. "Μίμε- "ἔα παρὰ νηυσὶ κυῶας καταδάψαι Ἀχαιῶν".

Καταδαρθάνω, καὶ, Καταδαρθέω, καὶ, Καταδάρ- θω, καθυπνώττω, κοιμῶμαι. Ὀδυσ. Ο. 493. "Καδ- "ραθέτην ὑ πολλὸν ὑπ' χρόνον". καπεκοιμήθησαν. ἢ αὐτὶ τὸ, Ὑπάγω ἢ πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, εἰς ὕ- πνον ζέπομαι. Ξενοφ. Ἀγησ. Τὸν χηματισμὸν Κα- ταδραθέω, ἔχει ὁ Χαείπων, τὸν δὲ Ἀόρ. Β'. ἔχει ὁ Λεξοφ. συχνάκις· ἐν ταῖς Νεφέλ. 38. "Ἔασον ὦ "Δαιμόνιε καταδραθεῖν τί μοι". Ὁ Σχολ. παρατηρῶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ παροξυτόνως, Καταδάρθειν, φορφέρω- σιν, ὑπφέρων καὶ τὸ, Κυείως δὲ τὸ ὑπ' δέρματος κοι- μᾶσθαι. Τὸν Μετοχ. Καταδαρθόντι, ἔχει ὁ Σοίδ. ὡς Λίλιανθ. τὸν δὲ, Καταδαρθόντα, ὁ Λεξοφ. ἐν Πλούτ. 300. Ὁ δὲ Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 1229. ἔχει, Καταδάρθειν, αὐτὶ, Καταδάρθησαν.

Καταδεδίττομαι, πανταχῶ, Καπαφοβέομαι. Ἡσύχιος.

Καταδεὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (καταδέω) ἐλλειπὴς, ἀστε- λὴς, μὴ σῶος, ὅστις ἔσκαται κατόπι ἀειθμῦ ἢ μι- γάδος τινός, ὁ ἐστὶν ὑποδεὴς, παπεινότερος, μικρότε- ρος, ὀλιγώτερος. τὸ Συγκρ. Καταδεέστερος.

Καταδεῖ, ἀπροσώπ. Ἐλλείπει, ἐλλείπεται. "Κα- "δεῖ δύο νῶν εἰς τὸν ἀειθμόν". Ἡρόδ. ἐλλείπουσιν ἀκόμη δύο νῆες, ἀφ' νὰ γίνῃ σωστὸς ὁ ἀειθμός.

Καταδείδω, λέγ. φοβοῦμαι, καπαφοβέομαι. Λεξοφ. Εἰρ. 759. "Οὐ κατέδεισα". δὲν ἐφοβήθην.

Καταδείκνυμι, καὶ, Καπαδεικνύω, δίδλω δεικνύω, δείχνω, φανερὸν ποιῶ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 215. "Ἐκ τε "τούτου δὴ κατεδέδεκτο ἑῦσα ὑδρὸ χρηστή". αὐτὶ τοῦ, Μανθάνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καταδαίνυμαι. Παρὰ τῷ Δίωνι. Κασ. ἀντὶ τὸ, Εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσβάλλω.

Καταδιαλιζάω, καὶ Καταδιλιάω, μετὰ Δίτιαν. "Οὔτε καπεβλακεύσαμβυ τὰ τότε, οὔτε μὲν καπεδει- "λιάσαμβυ ὑδρὸ, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς παρικάλεσι". Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ς'. 22. ἡμεῖς δὲν παρεβλέψαμβυ ὑδρὸ ὑπὸ ἀμέλειαν, ἢ δίχ τὸ ῥᾳθυμίας καὶ ἀκμέλειας ἐφθεί- ραμβυ ὑδρό.

Καταδιαπτύω, καπεβιβρώσκω, καπεζώγω. Πλού- ταρχ.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταδένδρας, ὁ, ἡ. πλήρης δένδρων, γεμάτος ἀπὸ δένδρα.
Καταδέομαι, λίαν-μεγάλως παρακαλῶ.
Καταδέρκομαι, Ποιητικ. παυτὸν τῷ, Καθοράω.
Καταδερματόω, ῶ. μετὰ δέρματος ἀποκαλύπτω-σκεπάζω (καπλατίζω) τι.
Κατάδεσις, ἡ. (καταδέω) τὸ δίόλου ἢ σφιχτῶς δένειν τι.
Καταδεσμεύω, ἡ, Καταδεσμέω, δίόλου-σφιχτὰ δένω, σιωδέω.
Κατάδεσμος, ὁ. ὁ σφιχτὸς δεσμός. 2) Τὸ μαγεύειν, ἤτοι ἡ μαγεία ἥτις γίνεται διά τινος εἰς κόμπον δεσμῆ. Ἀμπόδεμα, Κομποδέσμιος, ἀφ' ὃ ἐν τῇ σιωπηθείᾳ, καὶ, Κομποδεύω, ῥῆμα. καὶ Κομπόδεμα, ἡ φαῦξις.
Καταδέτης, ὁ. Ἀπολλόδ. Μαθημ. Σελ. 15. "Κάμακας δι' ἀλλήλων καταδέτη ἐζευγμένας". ἀντὶ τοῦ, Δεσμῷ. ὅπερ τὰ Χειρόζ. Καταδέτας, ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, Δεδεμένους.
Κατάδετος, ὁ, ἡ. δίόλου ἢ σφιχτῶς δεδεμένος.
Καταδεύω, δίόλου ὑγραίνω.
Καταδέχομαι, μετὰ χαρᾶς δέχομαι, συγκαταινῶ-σφίγγω εἴς τι, μετὰ παρεκτάσεως δέχομαί τι. Δέξιῶμαι, φιλικῶς δέχομαι. Δέχομαι-λαμβάνω-πέρνωτι ἐπαίνω με, Ἐπιχειρῶ τι. Πάλιν δέχομαι, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τὸ, Ἀναδέχομαι. Δημοδ. σελ. 1317. (ἔκδ. Ῥεϊσκ.), ἢ δέχομαι πάλιν τὸν ὑπογραφόντα (τὸν ὀπίσω γυρίσαντα). Ἰσοκρ.
Καταδέω, σφιχτῶς σιωδέω, σφιχτὰ δένω, σφιχτὰ εἰδόνω, τίθημι-βάλλω σιώδεσμόν τινα. δεσμὸν-δέμα-δέσιμον ἢ κόμπον βάλλω, Κομποδεύω. 2) Μαγεύω τινὰ δι' τῶν μαγικῶν κόμπων (δεσμῶν). Ζήν. Καπάδεσμος, ἀειδμ. 2. Ἀμποδεύω. 3) Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. "Θεοὶ κατὰ νόσον ἔδησαν". Ὀδυσσ. Ξ. 61. ἐνεπόδισαν, καὶ Ὀδ. Η. 272. "Κεῖνος ἔδησε". 4) Κατακείω, καταδικάζω. "Ἦν μεὺ ἢ ἄτοι καταδήσωσιν ὑπορκήσαι". Ἡρόδοτ. Δ'. 68. "Ὅσοι μεὺ ἀπέλυσαν μὴ φῶρα εἶναι—ὅσα δέ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι". Οὕτω τάσσει καὶ ὁ Ἀντιφῶν τὸ, Καταλαβεῖν, σφιχτῶς σφιχτὰ κρατεῖν, ἀπεναντίας τῷ, Ἀπολῦσαι, ἀφῆσαι-συγχωρῆσαι. 5) Καταδέω, ταυτὸν τῷ, Ἐνδέω, καὶ, Ἐπιδέω, δέομαι, ἐλλείπω, πάσχω ἔλλειψιν-εὐδένειαν, ἔχω χρείαν, μοι ἐλλείπει τι. "Καταδέουσι μυῖης χιλιάδος εὐδένεια μυριάδες". ἔλειπε μία χιλιὰς τοῦ νὰ εἶναι εὐδένεια μυριάδες σωσαί. ὅ ἐστι, μία χιλιὰς ὀλιγώτερον. (ὅπερ ἐστὶ κυείως, Ἑκατὸν ἑνὸς χιλιάδες). Ἡρόδοτ. "Τεσσαράκοντα μυριάδες καταδέουσι τεσσάρων". ἔλειπον 4. μυριάδ. ὑπὸ τῆν τεσσάκοντα, ὅπερ ἐστὶν, Εἰκοσιἑξ μυριάδ. Καθόλου δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καταδεὴς εἰμί. Εἶμαι κατώτερός τινος. Εἶμαι ἢ ἔχομαι ὀπίσω αὐτοῦ, ὑστερίσομαι αὐτοῦ. "Ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέεσθαι εἰς εὐδαιμονίαν". Παυσαν. Η'. 33. καταδεῆ εἶσιν ὅσα ἀφορῶσι πρὸς εὐδαιμονίαν-καλὸν καπάσασιν.
Καταδεέως, Ἐπίρ. τοῦ, Καταδεής. ἐλλειπῶς, κατωτέρως, ὑστερεστέρως.
Καταδηλόω, δίόλου δηλόω-λευκαίνω-πορδῶ-ἀφανίζω, καταρημάζω-κυρσεύω ἐγκαταλείπω τόπον.
Κατάδηλος, ὁ, ἡ. λίαν δῆλος, δίόλου σαφὴς-φανερός. Ξενοφ.
Κατάδημα, τό. Ἀειστ. τροβλ. ΚΕ'. 2. τὸ μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα. ἀμφ.
Καταδημαγωγέω, ῶ. ὑβρ. μέσω δημαγωγικῶν μηχανημάτων καὶ πανουργιῶν φέρω εἰς τὸ θελήματά μου τὸν λαόν· ὅπερ ἐστὶ, Μεταχειρίζομαι μηχανικὰς ὁδοὺς ὑβρ. νὰ ἐξαπατήσω τὸν λαόν, νὰ λάβω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου. Διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων τινῶν. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 35.
Καταδημοβορέω, ῶ. κακῶς ἐξοδεύω-φθείρω, καταδαπανῶ, καταζεύγω τὴν οὐσίαν τοῦ λαοῦ ἢ τὰ δημόσια φαγήματα. ἐν Ἰλ. Σ. 301. ὑπὸ τοῦ ἰδίου λαοῦ. "--λαοῖσι δόπω καταδημοβορῆσαι". δόπω αὖτις (τὰ καινὰ δηλ.) τῷ πλήθει καταναλῶσαι.
Καταδημοκοπέω, ῶ. ὑβρ. τῆς χάριν τὸν λαὸν κολακείας κερδαίνω ἢ ὑβρίζω αὐτόν. ἀχεδὸν ὡς τὸ, Ἐκδημοσκοπέω. παρὰ Χίων. Ἐπιστ. παραβάλ. καὶ τὰ τοῦ Ἀππιαν. εἰς Μιθριδάτ. 19.
Καταδημομερίσαι, μερίσαι τῷ δήμῳ. Ἡσύχ.
Καταδηόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταδηϊόω.
Καταδηριάομαι, λίαν ἐρίζω-φιλονεικῶ, μάχομαι. Ἰλ. Π. 96.
Καταδιαιρέω, ῶ. ἐχθρικῶς ἢ ὡς λάφυρα διαιρῶ, καταμερίζω, ὑβριμοιράζω. Πολύβ. Β'. 45.
Καταδιαιτάω, ῶ. ὡς διαιτητὴς ὑποφασίζω κατά τινος, καταδικάζω, κατακρίνω. Δημοδ.
Καταδιαλάσσω, καὶ, --άττω. πάλιν ὑβριλάσω. Ἀειτοφ. Σφῆκ. 1284.
Καταδιεσπεκλόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Σπεκλόω, καὶ Διασπεκλόω. Σχολ. Ἀειτοφ. Πλοῦτ. 1082.
Καταδιδάσκω, κακῶς διδάσκω-ἀπαπλὰς διδασκαλίας εἰσφέρω. παρὰ τοῖς Ο'.
Καταδιδόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταδίδωμι.
Καταδιδράσκω, φεύγω, ὑποφεύγω. παρὰ τοῖς Ο'.
Καταδίδωμι, διαιρῶ, ὑβριμοιράζω, δίδω. Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκδίδω ἐμαυτὸν, χώνομαι εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ποταμῶν. Ἡρόδοτ. Δ'. 85. "Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.
Καταδιίστημι, Καταχωείζω, ξεχωείζω, ξεχωρεσὰ βάλλω.
Καταδικάζω, κυείως, Δίκην-ὑποφασιν ποιῶ κατά τινος, κατακρίνω, καταγινώσκω, καίνω-ὑποφασίζω τινὰ ὡς ἔνοχον-παίσκω. "Καταδικάζωσι ζημίαν, "θανάτου". ὑποφασίζω ὑβρ. τῆς κρίσεως ὡς ἔνοχον παίσματος τινὸς νὰ πληρώσῃς ζημίαν, ἢ νὰ θανατωθῇς. μ' ὅλον τοῦτο λέγεται καὶ "Καταδικάζωσε θανάτῳ". σὲ ὑποφασίζω εἰς θάνατον. Καταδικάζομαι. Μέσ. Νικῶ τὸ ἔγκλημα, ὃ ἐστὶ, κερδαίνω τὴν κρίσιν, ἢ ποιῶ τινα καταδικασθῆναι. ὡς παρὰ Πλουτ. ς'. 3. "Ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἐκατὸν ἀρχὴν Ἑλλαποδίκων". ὅτι ὁ Λέων ἀπέδειξε πτωχὰς καὶ τὰς δύο Ἑλλαποδίκας καὶ τὰς ἐκαταδίκασε ὑβρ. τὰ κεφάλαια νὰ πληρώσωσι ζημίαν.
Καταδικαστὴς, ὅστις καταδικάζει-κατακρίνει τινά. ἢ ὅστις κερδαίνει τὴν κρίσιν κατά τινος. ὅ ἐστὶν, ὅστις νικᾷ τὴν δίκην καὶ αἴτιος τῆς καταδικασθῆναι τὸν ἐγκεκλημένον γίνεται.
Κατάδικη, ἡ. κατάκρισις, ἡ ὑβρ. τῆς κρίσεως ὑποφασις κατά τινος, παιδεία.
Κατάδικος, ὁ, ἡ. κατακεκριμένος, ὁ καταδίκης ἄξιος. "Κατάδικος φυγῆς, θανάτου". ἀπόφασισμένος ὑβρ. τῆς Κρίσεως ὡς παίσης-κακοῦργος ὑβρ. φυγὴν-ἐξορίαν, ἢ ὑβρ. θάνατον. Διόδ. Σικ.
Καταδικόω, ταυτὸν τῷ, Καταδικάζω. ἀμφ.
Καταδιφθερόω, ῶ. καλύπτω-σκεπάζω (καπλατίζω) τι μὲ διφθέρας-δέρματα. ὡς καὶ τὸ, Καταβυρσόω.
Καταδιψάω, λίαν διψῶ. ἐκ Ξενοφ. ἀμφ.
Καταδιώκω, πίπτω-ἔρχω ἐπάνω τινὸς ὑβρ. διώκων ἐγὼ αὐτόν. Καταβρίχω.

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Καταδοκέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταδοξάζω, νομίζω-ηγοῦμαι τι, ἢ πιστεύω-σοχάζομαι τινί τινος, τὸ ὀπίσω δεῖν εἶναι ὀρθὸν-καλόν. Ἡρόδοτ. ς'. 16. "Πάγχυ σφέας καταδόξαντες εἶναι κλῶπας" (τοὺς Χίους). καὶ ἐνταῦθα, Καταδοκῶμαι, τινὰς σοχάζεται τι περὶ ἐμοῦ ἢ δόξῃ ἐμοί, μὲ ὑποπτεύεται, ἤτοι μὲ ἔχει εἰς ὑποψίαν, Εἶμαι ὑπὸ ὑποψίαν. "Αὐτὸς καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι". Ἀντιφῶν. τὸν ὑποπτευθέντα ὡς φονέα. Παρ' Ἡροδότ. ἔτι κεῖται ἁπλῶς αὐτὶ τοῦ, Δοκέω, ὡς τὸ Καταφρονέω, αὐτὶ τοῦ, Φρονέω.

Καταδολεσχέω, ῶ. μετὰ Γενικ. λίαν, ἢ ἐμπαροθεν τινὸς ἀδολεσχῶ-φλυαρῶ, ὅθεν ἡδὺ ἀδολεσχιῶν μυγίνομαι βαρετὸς εἰς τινα. Ζήτ. Ἀδολεσχέω.

Καταδοξάζω, ταυτὸν τῷ, Καταδοκέω, ἔχω γνώμην ἢ σοχασμὸν (δόξαν) ἢ ὑποψίαν τινὰ κατά τινος, κακῶς κείνου. Ἰάμβλ. Πυθ. Α'. 27. Συμπεραίνω-σοχάζομαι-νομίζω-πιστεύω τισὶ τινες τὸ ὁποῖον δεῖν εἶναι ἐρθόν· τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὅπω καθὼς ἐγὼ τὸ σοχάζομαι. Κακῶς δοξάζω-σοχάζομαι τισί τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ζ'. 30. Καθόλε δὲ, Πιστεύω τισὶ τινές. Διοδώρ. Ἁλικ. ς'. 10. 2) Λίαν δοξάζω· Περίφημον ποιῶ τινα.

Καταδουλισμὸς, (καταδουλίζω, ταυτὸν τῷ, Καταδουλόω) ταυτὸν τῷ, Καταδούλωσις. Χανδλερ. Ἐπιγραφ. σελ. 150. καὶ ἀκολούθ. "Ἐφάπτεσθαι τινὸς "ἐπὶ καταδουλισμῷ". τὸν ὀξαγορασμένον σκλάβον, πέρισιν πάλιν ὀπίσω ὡς ἴδιον.

Καταδουλόω, ῶ. καὶ, Καταδουλόομαι, οῦμαι. (δοῦλος) δοῦλον ποιῶ τινα, σκλαβόνω, ὑποπίπτω, καὶ ὑποβάλλω τινὰ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, νικῶ. 2) Ποιῶ τινὰ ἵνα ἔχῃ δουλικὰ φρονήματα, ἀμελῆ-ὀκνηρὸν-ἀνανδρον-ἄκαρδον ποιῶ. "Οἷον ἐστι --- μᾶλλον "καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τῷ ἐχυρῷ φόβῳ"; Ξενοφ. Κυρωπ. Γ'. ά. 23. ὅθεν

Καταδούλωσις, ἡ. τὸ νικᾶν-ὑποπίπτειν, δοῦλον ποιεῖν τινὰ, σκλάβωσις.

Καταδυπέω, ῶ. πίπτων καταγῆς κωφωνίζω-ἠχῶ-ἤχον-φόφον ποιῶ. ὅθεν τὸ, Καπέδυπεν, μετὰ ἦχυ κάτω ἔπεσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Καπέδυπον, ἀφὸ τοῦ, ἐπεδυπήκεισαν, ἔπεσαν κάτω κ' ἀπέθανον. Ἀντὶ τοῦ, Ξεκωφαίνω, ξιππάζω, ζαλίζω τινὰ ἀφὸ τοῦ ἦχυ-κρότου. ἔχει ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. Β'. 7.

Καταδύπος, ὁ. ἢ κάλλιον, Καπάδυποι, οἱ. τὰ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ ἔθνη. ἢ, Καπάδυπα, τὰ. τόπος ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ὅπου ὁ Νεῖλος ὑπὸ τῆς πέτρων αὐτοῦθεν τοῦ τὰ κάτω πίπτων, ποιεῖται μεγάλον κρότον. Καταράκται.

Καταδοχὴ, ἡ. ἡ ἐκ δευτέρου πάλιν δεξίωσις, ἢ ἐκ τῆς ἀξιώσεως αἴτησις καὶ δεξίωσις. Πλάτ. Νομ.

Καταδαρθάνω. Ζήτ. Καταδαρθάνω.

Καταδράμω, ἀφ' οὗ τὸ, Καπέδραμον. Ζήτ. Καταδρέχω.

Καταδρέπω, δίλλω δρέπω, κόπτων σιωπάζω.

Καταδρομάω, ταυτὸν τῷ, Καταδρέχω. ἀμφ.

Καταδρομὴ, ἡ. τὸ δρέχειν κατόπι τινὸς, ἢ κατ' ἐπαίω τοῦ ἐχθροῦ, τὸ κυνηγεῖν τινά. "Εφοδος, ὁρμητικὴ κίνησις κατά τινος. (γερμ. Τυρκ.) Ἐπιδρομὴ, λεηλάτησις, ἁρπαγὴ, κέρδεμα ἀφ' ἐχθρικῶν τόπων. "Καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινός". Πολύβ. 12. 23. Παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἰδιορ. Β'. 9. "Καταδρομὴ ἁλμυρὰ". ὁ εἷς εἰς ὃν καταφεύγοντις νὰ γλυτώσῃ ὑπό τινα κίνδυνον. καταφυγὴ, κρύφτα, κρυφὴν καταφύγιον.

Καταδρομὲς, ὁ, ἡ. ὁ Συκοφάντης εἰς Νέρωνα 11. τὸ Σταδίου ὄπισθε· ὅπως ἡμιώσῃ τὴν λέξιν καὶ αὐτὸς ὁ Βυθαῖος, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο Καταδρομὸς, σχοινίον τι ἀνωθεν ἀπὸ τοῦ κάτω πλαγίως φερόμενον, ἐφ' ᾧ οἱ σχοινοβάται ἀναβοκατέβαινον, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ Δίων ὁ Κάσ. περὶ τοῦ Νέρωνος λέγων. "Ὅτε δὴ κ' ἐλέφας ἀνηρχθη εἰς τὸν "ἀνωτάτω τῷ θεάτρῳ ἀψῖδα" καὶ ἐκεῖθεν ἀπὸ σχοινίων "καταδρομῷ αἰωρατὸν φέρων". σχεδὸν ὡς τὸ, Ἐπίδρομος. 2) Ἐπιθέτ. ὁ ἐφ' ὅλα τὰ μέρη ἔχων, ὁ ἀπὸ τὰ κάτω φερόμενος δρόμος, καταφορὴς. καὶ "παντοχόθεν καταξεχόμενος". "Μαλερὰ μέλεθρα "πυρὶ καταδρομα". Εὐριπ. Τρωάδ. 130.

Καταδρυμα, τὸ. (καταδρύπτω) καπέξυσμα. Εὐριπ. Ἱκέτ. 51. "χειρῶν καταδρύμα". τὸ ξεχίζειν-ξυγχαγίζειν, καπαπαράττειν. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, Δρύμα, Δρυμάσσω. ἐκ τοῦ, Δρύπτω.

Καταδρυμος, ὁ, ἡ. πλήρης δρυμῶν, γεμάτος ἀπὸ δάση.

Καταδρύπτω, καπαπαράττω, καπεξέω, καπεξεχίζω-ξυγχαγίζω. "Παρειὰς καταδρύπτω". Ἡσιόδ.

Καταδρυφάσσω, τοῦτ. φράζω, τοῦτ. κλείω, σερεὸν καὶ ἀσφαλὲς ποιῶ. Λυκόφρ. 239. ὅπου ἄλλοι, Κατεδρύφραξε, ἀναγιν. Ζήτ. Δρυφάσσω.

Καταδυναστεία, ἡ. ἐνέργεια ἢ χρῆσις τῆς δυναστείας ἢ τῆς ἐξουσίας καὶ κυριότητος κατά τινος, τὸ καπαθλίβειν καὶ βιάζειν τοὺς ὑπηκόους. ἐκ τοῦ

Καταδυναστεύω, ἐνεργῶ-μεταχειρίζομαι τὴν δυνάμιν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα μὲ κατά τινος, βιάζω καὶ καπαθλίβω αὐτόν. Ξενοφ. Συμπ. μετὰ Αἰτιατ. "Μὴ "μὲ καταδυναστεύσῃς". μὴ μεγάλως μὲ βιάσῃ. μετὰ Γενικ. αὐτὶ τοῦ, Ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τινὰ καὶ καταθλίβω αὐτόν. "Τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν κατα"δυναστεύειν". Opprimere, Ἰταλ.

Καταδύμι, Καταδυῶ, καὶ, Καταδύω. Ἐνεργητ. Καταποντίζω, βυθίζω, εἰς βυθὸν φέρω, βυθῶ. "Καταδύσοι μίαν ναῦν". Κυρίως σημαίνει τὸ "Κατεδ. νκωῦ". μόνον ὁπόπ ναῦς τις πολεμικὴ κρύεται καὶ κτυπᾶται ἀπ' ἄλλης τινὸς ἐχθρικῆς, καὶ ἀφ' τοῦ σφοδροῦ κτυπήματος ξυπᾶται καὶ ἀνοίγει τοιοῦτο τρόπος ὥσε ἀδιώατον εἶναι νὰ ἐμποδισθῇ· καὶ ὅπω μὴ δυναμβῇ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ὕδατα, βυθίζεται ἕως εἰς τὸ χῶλος αὐτῆς, ὃ ἐστὶ, γεμίζει νερὸν· καθὼς ὑποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ Θουκυδ. ἐν Α'. 50. "Οἱ Κοεσθιοι "τὰ σκάφη μὴν οὐκ εἶχον, ἀλλὰ ἐμβάντες ἐπὶ νεῶν, ἃς "καταδύσαντα". καὶ ὁ Σχολ. ἐσημείωσε. καὶ ἡ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 36. "Ἔδοξε--πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας "ναῦς καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῆς ἀνθρώπους". 2) Οὐδετ. ἐξουσιαστικῶς ὁ χυματ. Καταδύομαι. ὑποκάτω βαθυ-βυθῶ. ὑπάγω εἰς τὸν βυθὸν-εἰς τὸν πάτον. καταβυθίζομαι, πνίγομαι. "Καταδύ ἡ ναῦς", ἐβύθισεν-ἐβυθίσθη-ἐπνίγη. καὶ ἐνταῦθεν. "Καταδύ ἡλιος". καὶ "Καταδῦναι "ἡλιον". παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου δύσεως, αὐτὶ τοῦ, Ἐβασίλεψεν-ἔδυ-ἐκρύφθη ὁ ἥλιος ὑπὸ κάτω τὸ ὀείζοντος. 3) Ἐπὶ ῥουχισμῶν καὶ ῥυπασμάτων τὰ ὁποῖα βαθέως βυθοῦσι-βυθίσει-εἰς βάθος ἐμβαίνουσι. "Ξύλον κατὰ πέφρας πολλῆς καταδεδυκός". καὶ "Καταδύσης μιᾶς μηνὸς εἰς βάθος". Πλουτάρχ. 4) Καταδύομαι, καὶ, Καταδύομαι, ὑπάγω κρυφίως εἴς τι μέρος, Κρύπτομαι. "Μητέρων καταδυῶσα ὁμιλον". Ὁδυσ. Ο. 327. ὡς καὶ τὸ, Τποδύομαι, καὶ Τποδύσιμι. κρυφίως ὑποκρύπτων καὶ μιγνύων ἑαυτὸς μεταξὺ τῆς ὁμιλίας τῶν μητέρων. ὡς τὸ τῆς σιωπῆς. Κρυφίως χώνομαι μέσα εἰς ἄλλους. "Μάχην καταδύομαι "ἀνδρῶν". Ἰλιάδ. Γ. 241. σημαίνει μόνον τὸ, Τπάγειν-ἐμβαίνειν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης, εἰσέρχομαι. "Καταδύονται εἰς φάραγγας". κρύπτονται-χώ-

νον-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νονται. Ξενοφ. Κυνηγ. "Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου "ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς". Λεκιαν. ὅθεν ἡ Μεταφορ. σημασία 5) "Ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κατα- "δύσει τῇ ἄχει". Ξενοφ. Κυρπ. ς'. ά. 37. καὶ, 35. "Καταδύεσθαι δὲ ὑπὸ τῆς αἰχμῆς". Ἀναβάσ. Ζ'. ζ'. 8. "Κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰ- "χμῆς ἀκόων ταῦτα". Δημοσθ. σελ. 578. "Οὐκ "ἂν ἐπ' αὐτοῖς τούτῳ καταδῦναι μέτειον παρέσχεν ἑαυ- "τόν". καὶ σελ. 616. "Παρακάθηται καὶ ἐ καταδύε- "ται τοῖς πεπραγμένοις". καὶ "Καταδύομαι ἀτενί- "σαι". κ. τ. λ. αὐτὶ τοῦ, Αἰσχυνόμαι. Τοιοῦτόν τι ἐ- στὶ καὶ τὸ τοῦ Ζωσίμου, Ε'. 50. "Οἱ ἀρέσβεις κατε- "δύοντο ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ". ὅθεν

Κατάδυσις, ὁ. δύσις ἐν ὕδατι, βύθισις, καπεπόν- σις, βύλισμα, βύθμα. 2) Σπήλαιον, ζύπα, κρύφξα, κρυφὸν καταφύγιον, ὁ λάθεος τόπος ἢ βα- θὺς, φωλεός.

Καταδυσόμην, ὅθεν τὸ, Καταδύσω, αὐτὶ τοῦ, Καταδυσάμενος. Ἰλ. Σ. 134. εἰσέρχομαι, εἰχωρῶ.

Καταδυσωπέω, ῶ. λέγε δυσωπῶ, ποιῶ τινα κόκ- κινον ὑπὸ ἐνροπῆς καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλας ἐοχασμάς. Ζήτ. Δυσωπέω.

Καταδύω. Ζήτ. Καταδύομαι.

Κατάδω, μετὰ Γενικ. "Ἀνιῶν καὶ κατάδων καὶ κα- "ταγελῶν". Λεκιαν. ταυτὸν ἐστὶ τῷ μετὰ ταῦτα, Ἐπάδω. Ψάλλω - ξαγδῶ κατ' ἐμφορὴν τινός· ξα- γνδῶ τινά, ὥστε γίνομαι εἰς αὐτὸν ἐνοχλητικὸς ἢ βα- ρητής. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α'. 20. 2) Μετὰ Αἰ- τιατ. Καταφαίνω, ἡμέρῳ, Ἰάζομαι διά τινος ἐπῳ- δῆς, ὅ ἐστιν, ὕμνῳ - ᾠδῆς ἢ μαγευτικῆς τινος λόγου. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1337. "Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆ- "δε βάρβαρα Μέλπη ματεύουσα". Παρ' Ἡροδοτ. Ζ'. 191. καὶ μετὰ Δοτικ. "Καταείδοντες γόησι τῷ αὐτέ- "μῳ οἱ μάγοι" + καθὼς ἔτι σωιάττει καὶ τὸ, Κα- ταγελάω. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 2. "Τὸ δεῖπνον κα- "τᾴδειν". Ψάλλειν - ξαγδεῖν. δύάρεσον ἢ δύφρόσιμον ποιεῖν τὸ δεῖπνον διὰ τῆς ὕμνων - ξαγδίων.

Καταδωροδοκέω, λέγε δωροδοκῶ, διόλε φθείρω τινὰ διὰ τῆς δώρων. Ζήτ. Δωροδοκέω. Ἀεσχιν. Πολ. Β'.

Καταείδω, Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Κατάδω.

Καταειλύω, λέγε - διόλε εἰλύω.

Καταειμένος, μένη, μένον. Μεταχ. τοῦ Παθητ. Παρακ. τοῦ, Καταείνυμι. ἐνδεδυμένος, φορεμένος, σκεπασμένος. Ὁδυσ. Ν. 351. "— Ὅρος καταειμέ- "νον ὕλῃ" - κατεσκεπασμένον, δι' ὅλης κεκαλυμμένον. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Α'. 939. "— Ἰσθμὸς καταει- "μένος". Ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Καταρρεόμενος, καταπεσόμενος, καὶ, κεκαλυμμένος. ὀρθοτέρα ἑ- μῶν φαίνεται ἐνταῦθα ἡ τοῦ Ἡσυχ. "Καταειμένος". Ἀνάγν. ἂν δὲ ἐξέφη ποτὲ "Καθειμένος", ὡς καὶ ἐν Γ'. 830. "— ξυνθὰς μὲν αὐτῷ χεῖρας ἐπεί- "ρας, Αἳ οἱ ἀπημελῆ καταειμένα ἤρεθσαν". ἐκ τοῦ, Καταείρομαι.

Καταείρομαι, ταυτὸν τῷ, Καταφέρομαι ἢ Κατέρ- χομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Εἶμι. ὅθεν

Κατάελσατο, Ἰλ. Λ. 358. κατλωίχθη, κατλθε.

Καταένυμι, καὶ Καταενύω, ἐπιβάλλω, ἐνδύω, φορεύω, διόλε καλύπτω - σκεπάζω. ὅθεν "Καταεί- "νυεν". ἐν Ἰλιάδ. Φ. 135. "— νέκυσι καταείνυον "δεξιέ". ὅπως ἄλλοι, Καταείλυον, ἀναγιν. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β'. 673. "Νηὸς καπνῷ καταείνυον". καὶ παρ' Ἀπολλ. Α'. 939. "Καταειμένος". Ἐκ τοῦ, Ἔω, Ἕζω, Ἕνω, Ἑνύω, Ἔνυμι, Ἔννυμι. ὅθεν τὸ, Εἷμα, Ἱμάτιον. καὶ Καθειμένος, ἐνδεδυμένος, ἢ κοινῶς τὰ κάτω φερόμενος.

Καταζαίνω, λέγε - διόλε αἴζω ἢ αἰζαίνω, κατα- ξηραίνω, καπνίζηρον ποιῶ. Ὁδυσ. Λ. 586. "Δενδρέα "κατεζεύασκε".

Καταζάω, ταυτὸν τῷ, Καταβιόω.

Καταζεύγνυμι, καὶ, Καταζευγνύω. Μέλ. ξεύξω. συζεύγω ἢ ζεύγω - δένω τὰ ζῶα εἰς τὸν ζυγὸν - ὡς τὸν ἅμαξαν. Καταλύω, κοπιῶ, ἡσυχάζω, κάθημαι ἵνα ξεκερδῶ, ἀναπαύομαι. καὶ ἐπομένως, ὅπου μὲν Σβατὰ, αὐτὶ τοῦ, Σβατοπεδεύω, ὅπου δὲ Ἀποικίας, αὐτὶ τοῦ, Ἀποικέω.

Καταζευγοτροφέω, ῶ. διὰ τὸ ἔχειν - ζέφειν - ἢ κρατεῖν ἵππους διὰ ζεύξιμον ἢ ἡμιόνους διὰ τὰ σύρωσι τὸν ἅμαξαν κατεξεδεύω - καταδαπανῶ - φθείρω τὸν πε- ειουσίαν μου. φθείρω τὸν πειουσίαν μου εἰς τὸ ζέφειν ζεύγη. Ἰσαῖος. "Οὐ μὴν οὐδὲ καθιππεξόφηκας, οὔτε "κατεζευγοζόφηκας".

Καταζεύξις, ἡ. σύζευξις, ζεῦξιμον. Πλούταρχ. Κατάλυσις, κόπισμα, ἀνάπαυσις, ξραυπεδεύσις.

Καταζηναίσκω. Ὁδυσ. Λ. 536. ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Καπαζαίνω, ἢ, Καπαζαίνω.

Καταζωμεύω τὸ γάλα. Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Τυ- ρεύω. ἢ, Ὥσπερ ζωμὸν ἐκροφέω.

Καταζωννυμι, καὶ, Καπαζωννύω, Μέλ. ζώσω. περιζώνω, διόλε ἢ σφιχτὰ ζώνω. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Καπαζώσης, ὁ. ζώνητις ἢ λωείον δι' ὃ περιέως ζώνε- ται ἢ δένεται τι. ὁ τὰ σκεύη ἢ τὰ ἐφίππια τῷ ἵπ- πῳ καταζωννύων ἡμᾶς. ἢ Ἴυγλα.

Καταθαλαττόω, διόλε πλημμυρίζω - σκεπάζω τι μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς θάλασσαν ποιῶ. Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 712. αὐτὶ τοῦ, Ῥίπτειν εἰς θάλασσαν.

Καταθάλπω, Μέλ. ψω. λέγε - διόλε θάλπω.

Καταθαμβέω, ῶ. θάμβος καὶ φόβον παροξύνω. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Νουμ. 15. "Χαροπὸς καὶ κατατε- "θαμβημένη τὴν διάνοιαν". Θαυμάζουσα. ἐκ τοῦ Μέσου, Καταθαμβέομαι, κυριεύομαι ὑπὸ θάμβος καὶ φό- βου. "Κατατεθαμβημένοι καὶ μακρὰ ζοντες". Ὁ αὐτ. εἰς Φάβ. 26. "Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν". φοβάμενος, δειλιῶν.

Καταθάπτω, παραχώνω, ὑπὸ κάπου τῆς γῆς θάπτω. Ἰλ. Τ. 228.

Καταθαρρέω, καὶ, Καταθαρσέω, ῶ. μετὰ Γενικ. εἶμαι θαρραλέος - ανδρεῖος - τολμηρὸς κατά τινος, ὡς "Καταθαρρῶ τῆς πολεμίων". μετὰ Αἰτιατ. Τολμη- ρῶς καὶ αὐθαδῶς ὑπεχωρῶ - ἀρχίζω τι. ὅ ἐστι, Δεν φοβοῦχω, δεν φοβᾶμαι, δεν τὸ ἔχω διὰ κάδεν. μετὰ Δοτικ. αὐτὶ τοῦ, Ἐμπιστεύομαι, ἀφιῶ ἐμαυτὸν διά τι. ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπδείᾳ.

Καταθαρσύνω, θαρρετὸν ποιῶ τινα· παροξύνω - διε- γείρω αὐτὸν κατά τινος.

Καταθεάομαι, κυρίως, τρὸς τὰ κάτω βλέπω. Πρισεκτικῶς θεωρῶ, κυτπάζω τι.

Καταθήσομαι, αὐτὶ τοῦ, Καπάθωμαι. ἐκ τοῦ, Κα- πατίθημι. Ἰλ. Χ. 111.

Καταθήγω, Μέλ. ξω. ταυτὸν τῷ, Καπακοπίω. καπαμαγεύω, ταρίχευω καὶ ἡμέρον ποιῶ, καπαφαίνω. Ὁδυσ. Κ. 213.

Κατάθελξις, ἡ. καπαφαίνυσις, ἡμέρωσις διά τινος μαγείας.

Καταθεματίζω, ὅπως ἔχουσιν Ἀπιγράφα τινα τοῦ Ματθαίου Κεφ. Κς'. 74. αὐτὶ, Καπαθεματίζω. καθὼς ἀναφέρει καὶ Σοέφ. ὁ Ἐβρίκ. ἐξ Ἰουστίνου Μάρτ. τὸ, Καπάθεμα, ἢ, Καπαθεματισμός. αὐτὶ, Καπανάθεμα, κ. τ. λ.

Κατάθεος, ὁ, ἡ. δύσεβὴς, θεοσεβής. Πολυδ. Α'. 20.

Καταθεραπεύω, λέγε θεραπεύω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταθέρω, λίαν θέρω. Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 191.
Κατάθεσιον, τό. (κατατίθημι) ἡ καπόθεσις. ἢ τόπος εἰς ὃν κατατίθεταί τι.
Κατάθεσις, ἡ. τὸ τιθέναι-βάλλειν τι κάτω ἢ ἐπί τι, ἢ ἐνώπιόν τινος, προσφορά, πλήρωμη, κ. τ. λ. ἐκ τῦ Κατατίθημι εἰς ὑσιαστικὰ μετενεχθέντα.
Καταθέω, ταυτὸν τῷ, Καταζέχω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 22. ἐν τῷ φιλονεικεῖν, ὑποδεικνύειν τινὰ ψεύσεως ἢ καταιχμάσειν αὐτόν.
Καταθεωρέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταθεάομαι. Φίλ.
Κατάθηαι, Εὐκτικ. αὐτὶ, Καταθεῖη, Καπόθ. ἐκ τῦ, Κατατίθημι.
Καταθήγω, λίαν θήγω, ὀξύνω-ἀκονῶ, παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδίνω.
Καταθήκη, τὸ τεθημένον ἢ βαλμένον κάτω. ταυτὸν τῷ, Παρακαταθήκη. ὄξ Ἰσοκρ. ἀμφ.
Καταθηλύνω, διόλυ θηλύω, γυναικώδη ποιῶ τινά. "Καταθηλυσμένος πρὸς αὐτὴν". διόλυ διεφθαρμένος ὑφὰ τῆς ἡδονῶν. Ἀνακρ.
Καταθήπω, θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξαιρέτ. εὔχρηστος ὁ Παρακείμ. Κατατέθηπα.
Καταθλάω, ῶ. διόλυ συνθλίβω, καπατσακίζω.
Καταθλέω, ῶ. νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας. Καταγωνίζομαι, καὶ αὐτὶ τῦ, λίαν γυμνάζομαι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πλούταρχ.
Καταθλίβω, λίαν-διόλυ θλίβω, συνθλίβω διὰ τῆς θλίψεως. Θεόφρ. "Τὰς ῥᾴδας ἢ τὰς αὐθρακας κατα"θλίβειν". ὅθεν
Κατάθλιψις, ἡ. τὸ καταθλίβειν.
Καταθνήσκω, ταυτὸν τῷ, Θνήσκω. Ἰλ. Χ. 355.
Καταθνητός, τὴ, τὸν. ταυτὸν τῷ, Θνητός.
Καταθοινάω, ῶ. καταζώγω.
Καταθολόω, διόλυ θολόω, θολὸν-σκοτεινὸν ποιῶ.
Καταθορέω, ῶ, πρὸς τὰ κάτω ἢ κατεύαντί τινος πηδῶ. ταυτὸν τῷ, Καταθρώσκω. "Ἀπὸ τῦ ἵππου "καταθορόντες". Ἡρόδοτ. πηδήσαντες κάτω ὑπὸ τοὺς ἵππους.
Καταθορυβέω, ῶ. θόρυβον ποιῶ κατά τινος. "Τὴν "ὑπὸ ἀμάξης πομπείαν πᾶσιν κατεθορύβει". Νεμεσίους παρ Εὐσεβ. Προπαρ. ΙΔ'. 16. ἐπέφερεν ἢ μεσεχειρίδη κάθε λογὶς ὕβρεως ἢ αἰσχρολογίας ἐναντίον αὐτῆς. Παρὰ Πολυδ. Η'. 158. φέρω φλύαρον τινὰ εἰς σιωπὴν ὑφὰ θορύβων.
Καταθρασύνω, ταυτὸν τῷ, Καταθαρσύνω.
Καταθράύω, διόλυ θραύω, φέρωτι εἰς θείματα.
Καταθρέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καθοράω, καὶ, Καταθεάομαι.
Καταθρηνέω, ῶ. λίαν θρηνῶ, μετὰ Αἰτιατ. Ἀπτικ.
Καταθροέω, ῷ, Καταθρυλλέω. Πολυδ. Η'. 154. ταυτὸν τῷ, Καταθορυβέω.
Καταθρύπτω, λίαν-διόλυ θρύπτω, κ. τ. λ.
Καταθρώσκω, ταυτὸν τῷ, Καταθορέω. κάτω πηδῶ, ἢ εἰς τὸ πέραν. "Τὴν αἱμασιὴν καταθρώσκειν". Ἡρόδοτ.
Καταθυμέω, ῶ. λίαν-διόλυ ἀθυμέω, Ξενοφ.
Καταθύμιος, ὁ, ἡ. ἢ, -ία, ιον. ὄξ Ἐπίρ. Καταθυμίως, ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ καρδίᾳ ὤν. "Μηδέτι τοι θανάτου καταθύμιος ἦσο". Ἰλ. Κ. 383. μὴ σοχάζεσαι, μὲ βάλλις ποτὲ τὸν θάνατον εἰς τὸν νόημα. Τοιοῦτον ὄξ τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 201. 2) Ὁ κατ' ὀλίγον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τινάς, τὸν ἔχη εἰς τὸν νοῦν του. ὁ ἀρέσκων τῇ ψυχῇ, ἡδὺς, θυμήρης, ἀάρεσος.
Καταθυμοβορέω, ῶ. Ζήν. Θυμοβορέω, ξώγω τὴν καρδίαν μου-τὸν θυμόν μου, ξώγομαι.

Καταθύω, θυσιάζω, σφάζω, καταζώγω. 2) "Καταθύεσθαί τινά" διά τινος μαγικῆς θυσίας βιάζειν τινά. Καταγοητεύειν. Θεόκριτ. Β'. 3.
Καταθωρακίζω, διόλυ θωρακίζω.
Καταιβασία, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. Καταιβασίαι, αἱ εἰν αἱ ἀέραπαὶ ὄξ βρονταί. "ὡς ὄξ, Ζεὺς καταβά"της". ὁ βροντῶν ὄξ ἀέραπτων.
Καταιβάσιος, ὁ, ἡ. "Πῦρ καταιβάσιον". πῦρ ἀέραπτον. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 5.
Καταίβασις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταίβασις.
Καταιβάτης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καταιβάτης, ὁ καταβαίνων, καὶ ὁ ἐν τῇ βροντῇ καὶ ἀέραπτῃ καταβαίνων Ζεύς. ὁ βροντῶν ὄξ ἀέραπτων. Ἐνταῦθεν τὸ "Πλη"γεὶς καταιβάτη". αὐτὶ, Κεραυνῷ. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 2. "Ἀχέρων καταιβάτης". Εὐριπ. Βάκχ. 1349. πρὸς τὸν ὁποῖον καταβαίνει τινάς, ἢ ὅστις βαίνει-ῥέει πρὸς τὰ κάτω. "Ἀπέλλων καταιβάτης". Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 1416. τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τινὰς ὑφὲ τὴν εἰς παζίδα αὐτῦ καπάβασιν.
Καταιβάτις, Ἐπίθετ. τῆ, Κελεύθου, ὄξ, Οἶμος παρ Ἀπολλων. Ῥοδ. καὶ Νόν. αὐτὶ τῦ, Καταφερὴς-ὁδὸς, καταφερικὸς δρόμος, ἢ ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. Ἐνεργητ. ἡ πρὸς τὰ κάτω φέρουσα" ἡ τὴν σελήνην καταβιβάζουσα ὑφὲ τῆς μαγείας-παραβάλ. μὲ τὴν Καταιβασία.
Καταιβατός, τὴ, τὸν. αὐτὶ, Καταιβατός. δι' ὃ καπάβασις αὐθρώποις ἐσί· διὰ διώκεται τινὰς νὰ καπέβῃ. Ὀδυσ. Ν. 110. "Θύρα καταιβατή".
Καταίγδην, Ἐπίρ. (καταίσσω) μεθ' ὁρμῆς ζέχων καπέτινος. Ἀπολλών. Ῥόδ. Α'. 64.
Καταιγιδώδης, ὁ, ἡ. (καταιγὶς) ὅμοιος τῇ καταιγίδι.
Καταιγίζω, καταιγίδα φρίσσω. ὅθεν
Καταίγιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταιγιδώδης. ἀμφ.
Καταιγὶς, ίδος, ἡ. ὑπερφερὴς ἀέριος σφοδρὸς μεγάλη πνοὴ τῦ ἀέρος, ἥτις φέρεται ἄνωθεν κάτω πρὸς τὰ κάτω· ἀνεμοζάλη, ἀεμοσρόβιλος, ὡς τὸ, Αἰγὶς. Ζήν. Ἐπαγίζω. "Ἀειρομέλ. Κόσμ. "Τῶν γε μὴν βιαίων "πνευμάτων Καταιγὶς μὲν ἐσὶ πνεῦμα κάνωθεν τύ"πτον ὀξέως". Καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Ζάλης (Φερτύνα) χειμών. ὄξ ἐνανθῦ Μεταφορ. "Καταιγὶς πραγμάτων". Νικήτ. Χρον. Γ'. 7.
Καταιγισμός, ὁ. ὁ Ἐπίκυρος ἐκάλεσε τὸν σωματικὸν πρὸς ἡδονὴν ἐρεθισμὸν ὕπνου. Ἀθήν. παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τὰ, Χειμῶνες, ἢ ζάλη τῦ ἀέρος ἢ φερτύνα.
Καταιδέω, ῶ. καταιχμάω, κατευθρασύζω. "Κα"ταιδέσαι αὐτόν". παρὰ Σουίδ. ὄξ Ἡσυχ. "Τῶν κα"ταιδέσαι δυναμένων". Ἡλιόδ. Δ'. παῦ ἔστι διώκτην νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὑφὲ τῆς αἰχμῆς καὶ ἐνθρασῆς. Καταιδέομαι, αἰχμάομαι, ἐνθρασύνομαι ἐμπροσθέν τινος. μετανοῶ κάπι. φέρω ἢ ἔχω σέβας ὄξ αἰδῶ πρός τινα. Ἀνεξεφ. Νεφ.
Καταιθαλόω, ῶ. (αἰθάλη) καίωτι ὥσε γίνεται αἰθάλη-σάκη-πισός, ἀλείφωτι μὲ τὴν αἰθάλλην ὄξ τὸ κάμνω μαῦρον.
Καταιθύσσω, λίαν-παῦ αἰθύσσω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. "Καταίθυξ, ὄμβρος, ὁ καταιθύσσων". ἔκ τινος Τραγικῦ. "Πλόκαμοι νῶτον καταίθυσσον". Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 147. ἐκυμάτιζον ὥσε τὸν νῶτον. "Εὐθέ"γος πεπὸ καταιθύσσει ἐσίαν". αὐτόθ. Ε'. 13. κα"θαρὸς-γαλανὸς φαιδροπράπεζ-καπεφωτίζει τὸν οἶκον" τὴν φαμιλιάν σου.
Καταίθω, καπακαίω, καπαφλέγω.
Καταικίζω, κακῶς μεταχειρίζομαι καὶ ὑφὲ τῆς κα-

κῆς

κῆς μεταχειρίσεως δυσμορφόω. Ὀδυσ. Π. 290. ἀφνεὸς - ἀγνώστου ποιῶ, ὑπὸ καπνισμῶν καὶ σκευασμένων ὅπλων. Ζήτ. Αἰκίζω.

Καταίνεσις, ἡ. συμφωνία, συγκατάθεσις, ἔπαινος, ὑποδοχεῖσις. ἐκ τῆ

Καταινέω, συγκατατίθημι, ξέργω, συμφωνῶ, συγκατανεύω, δίδω τὸν λόγον μου. Ὑποδέχομαι. Ἡρόδοτ. Γ'. 53. "Κατανενεύσαντος τῶ παιδὸς ὑπὸ τὰ ἴπνια".

Καταίξ, κος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καταιγίς. "Θοὴ βο- "ρέαο καταίξ". παρὰ Σιβύλ. "Ἀνέμοιο καταίκες". Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1376.

Καταιονάω, καὶ, --έω, ῶ. χεύω ὑπό τι. Καταβρέχω. ὅθεν

Καταιόνησις, ἡ. καθέχυσις, καταίβρεξις.

Καταίρω, κυείως, φέρω κάτω, ταυτὸν τῷ, Καθάγω. σωηθῶς ὅμως Οὐδετ. ἀντὶ τῦ, Κατέρχομαι, καταβαίνω, εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχομαι, ἀράζω. Πολύβ. Ε'. "Κατῆρε μετὰ τῆ σόλε εἰς Κόειυθον". ἢ αὐτὶ τῦ, Καπαλύω, κοιδάω, φθαίω - ἔρχομαι εἰς τόπον τινὰ ἢ εἰς τὸ καπάλυμα ἢ στρατοπεδεύω, ἀναπαύομαι. Κατ' αἶσαν, κατὰ τὸ ψοσῆκον, κατὰ τὸ ἁρέπον. Ἰλ. Γ. 59.

Καταισθάνομαι, ταυτὸν τῷ, Αἰσθάνομαι. Σοφοκλ.

Καταίσιμος, ταυτὸν τῷ, Αἴσιμος. Ἡσύχ.

Καταισιμόω, ῶ. ὡς τὸ, Ἀναισιμόω. Ἀθηνά. Γ'. "Καταισιμῶν πῶμα". κατεξοδεύων, πένων ὅλον.

Καταίσιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Αἴσιος. "Αἰσχύλ. Ἀγ. 1596. "Ἔργον ἐ καταίσιον".

Καταΐσσω, μεθ' ὁρμῆς ξέχω ψοὸς τὰ κάτω ἢ ἐναντίον τινές. Κρημνίζομαι, πηδῶ, ῥίπτομαι κάτω. αὐτίκ. ταῦ, Ἀναΐσσω. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀμμων. "Φρίκῃ "φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσασα θυῆσι".

Καταισχυμμός, ὁ. (καταισχύομαι) ἐνδροπὴ, ἐνξόπισμα. τὸ ἀφ' ὑβρεισικῶν ἢ ὀνειδισικῶν λόγων ἐνξέπεσθαι ποιεῖν τινα. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καταισχυντὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Καταισχυντὴς, ῆ, ὁ, ὃς τις καταισχύνει-ὑβρίζει-ἐνδροπιάζει τινά. ἐκ τῆ

Καταισχύνω, ὑβρίζω, ἀτιμάζω, ἐνξέπεσθαι ποιῶ τινὰ, ἐνξοπιάζω. Ὀδυσ. Ω. 507. Μέσως, Καταισχύνομαι, ἐνξέπομαι, ἀτιμάζομαι. μετὰ Λίτιατ.

Καταΐσχω, ἐν Ὀδυσ. Ι. 122. ταυτὸν τῷ, Κατέχω. ὡς τὸ ἁπλῶν, "Ἰσχω, αὐτὸ, "Ἔχω.

Καταιτιάομαι, ὑπὸ αἰτίαν βάλλω τινὰ, κατηγορῶ. ῥίπτω σφάλμα τι ἐπικίνω εἰς τινα. ἐνοχον ποιῶ. ὀνειδίζω, μέμφομαι.

Καταΐτυξ, υγος, ἡ. εἶδος ἀσπιδοκεφαλείας καποφερῦς, ὡς ψοὸς τὴν αὐλωπίδα τὴν ἀνάτασιν ἔχουσα, τὴν ἐποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς μάχης, ὑφ' ἣ τὸ χαμηλὸν καὶ σῶμα φαλῆ καὶ λόφε εἶναι. Ἰλ. Κ. 258. "--ἀμφὶ δὲ κυνέῃ κεφαλῇφιν ἔθηκε Ταυ- "ρέιην, ἄφαλόν τε, καὶ ἄλοφον" ἥτε καταΐτυξ Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. ὅστε τὸ, Κάτω καὶ (αὐχῶ) αὐτύχθαι.

Καταιωρέομαι, αἰωρῶμαι - κρέμαμαι ψοὸς τὰ κάτω. ἰὸς τὸν ἀέρα πλέω - κρέμαμαι. Ἡσίοδ. "Θύ- "σανοι δὲ καταηρέατο φασινοί".

Καταναγκάζω, καταγελῶ, μεγάλως καγχάζω-γιλῶ, μετὰ Γενικ. Αἰσχύλ.

Καταναίω, ταυτὸν τῷ, Κατανάω. Ὀρφ. Ἀργ. 569. ἀμφ.

Κατανάινω, ταυτὸν τῷ, Κατακτείνω, φονεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ά. 2.

Καταναίριος, ὁ, ἡ. θανατηφόρος· ὡς ἢ τὸ, Καίριος. Ἰλ. Λ. 439. "Ὅ οἱ ἔτι βέλος κατανα- "ιριον ἦλθε". ὅπω καλλιον διϊσαμβύνως "Κατὰ καί-

"ριον". αἰσαγν. ἵνα ᾖ "Εἰς καίριον τόπον ἦλθεν".

Κατανάω, Μέλ. αύσω, ταυτὸν τῷ, Κατακαύω. "διόλυ καίω. Ἰλ. Ι. 211." Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ θῦρ' "ἐκάη. "αὐτὶ, Πῦρ κατεκάη". ἀφ' ᾧ ἐκάησαν τὰ ξύλα· ἀφ' ᾧ ἔγινεν ἡ φωτιά.

Κατανδάλεω, ῶ. καλέω - κράζω τινὰ ψοὸς τὰ κάτω - ἔξω ἢ ψοὸς ἐμέ. Πρὸς ὑποῤῥιφὴ καλῶ, ἢ ψοὸς βοήθειαν.

Κατανδαλλύνω, διόλυ - παίω καλλύω.

Κατανδάλυμμα, τὸ. σκέπασμα. ἐκ τῆ

Κατανδαλύπτω, Μέλ. ψω. διόλυ καλύπτω - σκεπάζω - κρύπτω. ὑλὴ ψοφάσεων κρύπτωτι. ὅθεν

Κατανδάλυψις, ἡ. τὸ κρύπτειν - σκεπάζειν τι.

Κατανδαμαρόω, (καμάρα) παρ' Ἡσυχ. Κατεναβρύνω, λίαν καμαρόω· ὡς καὶ ἐν τῆ σωηθ. κυείως δὲ, Ποιῶ τι καμαρωτὸν· καμάραν - θόλον ποιῶ.

Κατανδάμπτω, Μέλ. ψω. ψοὸς τὰ κάτω κάμπτω - λυγίζω. κυρτὸν - καμπύλον ποιῶ. καμπαρόνω. Πλάτ. Τίμ. ὁ δὲ Σξάβ. Ε'. "Ὑπονόμης σωιόμῳ λίθῳ "κατακαμφθεύτας". ἢ ἀλλαχῦ "ψαλίδας κατακαμφ- "θεύτας". ὑπὸ κυρτῦ - καμαρωτῦ ἤτοι καμάραν - θόλον ἐχόντων τοίχων, κ. τ. τ.

Κατάκαμψις, ἡ. ἡ ὑπὸ τὰ κάτω κάμψις - λύγισις - κύρτωσις.

Κατακαπηλεύω, παίω - διόλυ καπηλεύω - νοθεύω.

Κατακάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία) ὁ ψοὸς τὴν καρδίαν ἢ κατὰ τὴν καρδίαν ὤν, ὁ ἕως εἰς τὴν καρδίαν φθάνων. "Κατακάρδιος πληγή". Ἡροδιαν. ὅθεν τὸ ἐν τῆ σωηθ. Ἐπίρ. Κατάκαρδα. 2) Ταυτὸν τῷ, Κατάθυμιος.

Κατακάρπιον, τὸ. αὐτὶ τῦ, Καρπὸς, ἐκ Θεοφρ. ἀμφ.

Κατάκαρπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κατακάρπως. καρποφόρος, πλήρης - γεμάτος καρπῶν. Πλούσιος.

Κατακαρπόω, ῶ. θυσίαν κατακαίω - καταφλέγω. παρὰ τοῖς Ο'. ὡς καὶ τὸ, Ὁλοκαρπόω. αὐτὶ, Ὁλοκαυτέω. ὅθεν

Κατακάρπωσις, ἡ. τὸ θυσίαν κατακαίειν, καὶ τὸ κεκαυμβύον ἱερεῖον· ὑπὸ θυσιῶν. παρὰ τοῖς Ο'. ὡς καὶ τὸ Ὁλοκάρπωσις, ᾗ, Ὁλοκάρπωμα, αὐτὶ, Ὁλοκαύτωμα.

Κατακάρφω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 80. καταξηραίνω, καταπαλίσκω, καταξώγω. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάρφω.

Κατάκασσα, Ζήτ. ἐν τῷ, Κάσσα.

Κατάκαυμα, τὸ. (κατακαίω) τὸ αἰαμβύον, κατακεκαυμβύον, ἢ τὸ κατακαίβυον, θυλός. καὶ ἡ ἐκ τῆ καυτίματος γιγνομβύη φυσαλίς. Λυκιακ.

Κατάκαυσις, ἡ. τὸ κατακαίειν.

Κατακαύτης, ᾱ, ὁ. ὁ κατακαίων.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι. μετὰ Γενικ. καυχῶμαι κατά τινος. Καταῤῥητικῶς μεταχειρίζομαι τινά.

Κατακεάζω, ᾗ, Κατακεαίνω. Ζήτ. Κεάζω.

Κατακεκεέμεν, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατακεῖσθαι, κατακεῖσθαι, καταφλέγειν. Ἰλιάδ. Η. 408.

Κατάκειμαι, κάτω κῖμαι - κῆμαι, κατακεῖτομαι· ταυτὸν τῷ κατακλίνομαι· ὑπὸ ἀσθενῶν, καὶ ἄρτον ἐσθιόντων, ὃ ἐσὶ, καθημβύων ἐν τῆ ζαπέζη. Πλάτ. πολ. Β'. "Ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι". καὶ Συμπεσ. 2. "Διῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο". καὶ ἐπομβύως αὐτὶ τῦ, Εἶμαι ὑπαπλωμβύος, καθεύδω ἢ κάθημαι. Ἰλ. Ρ. 677. καὶ Ω. 10. 2) Κεῖμαι ὑπό τι, ὅ ἐσὶν, εἶμαι ἕτοιμος. 3) Κεῖμαι ὑπαπλωμβύος, κάθημαι ἀργὸς, εἶμαι ἀφρόντιτος, ὠὲι ὑδενὸς μέλοιμοι. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ά. 14. ὅθεν τὸ ἐν τῆ σωηθ. Κατάκειτος, ὁ ἀδιάφορος.

Κατακείρω, Μίλ. κερῶ. κατακόπτω, κατακυρίω·

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

2) Κατακαλίσκω, Καταδαπανῶ, μὲ τὴν ὁλότελα κόπτω. Ὀδυσ. Δ. 686. Διόλου φθείρω, ἁρὸς ἀφανισμὸν κόπτω, λεπλατῶ. Ζήτ. ἐν πρ. Κείρω. Ἀειθμ. 4.

Κατακείω, ταυτὸν πρ. Κατακαίω. Ζήτ. ἐν πρ. Κέω. 2) ταυτὸν πρ. Κατάκειμαι. Ἰλ. Ω. 527. Ὀδυσ. Η. 188. "Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε "οἴκαδ' ἰόντες". καθεύδησατε, κατακοιμήθητε, πλαγιάσατε νὰ κοιμηθῆτε.

Κατακελευσμὸς, ὁ. προσαγὴ, μεγαλόφωνον φώναγμα, φωνὴ-κραυγὴ ἐγκαρδιωτικὴ καὶ διεγερτική. ἐκ τοῦ

Κατακελεύω, προσάζω-παραγγέλλω, μεγαλοφώνως κελεύω, ἐγκαρδιόνω, διὰ κραυγῶν. ὑπὸ τὰ ὁράσω χωρεῖν ποιῶ. Δίδω τὸ σημεῖον (τὸ πάκτον) εἰς τὰς κωπηλάτας. Ἀειτοφ. Βάτραχ. 208. ἐκ τοῦ

Κατακελευστὴς, ὁ κατακελεύων, ὁ τὸ σημεῖον τῶ κωπηλατεῖν (τὸ πάκτον) δίδων, τῶ νὰ κωπηλατῶσι δηλ. ἀργότερα ἢ ταχύτερα.

Κατακενόω, ῶ. λίαν κενόω. ἀμφ.

Κατακεντάννυμι, ἢ, Κατακεντάω, καὶ, Κατακεντῶ, διαζυπῶ. πέρα πέρα ζυπῶ-συβλίζω. διόλου κεντῶ, φονεύω, τιξώσκω. τὸ ὁρῶτον παρὰ Λυκιαν. Φιλόπ. ν. ὄθεν

Κατακέντημα, τὸ. τὸ τιξώσκειν-συβλίζειν-διαζυπᾶν. 2) Τὸ διαζυπηθὲν-τρωθὲν, συβλισμάδα, ἡ τρύπα. Πλάτ. Τίμ.

Κατακεντρόω, ῶ. διὰ τοῦ κέντρου κεντῶ, συβλίζω. Καλύπτω τι μὲ κέντρα, ἢ ποιῶ τι κέντρα ἔχειν. Διόδ. Σικ.

Κατακέομαι, ταυτὸν πρ. Καθίσταμαι.

Κατακεράννυμι, μιγνύω, ἀνακατώνω, συγκεράω, μεξιοτέραν ποιῶ τὴν δυνάμιν τινὸς διά τινος μίξεως. ὄθεν

Κατακέρασις, ἡ. μίξις, μεξίασις ἐχυρὸ τινος.

Κατακερασικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς κατακέρασιν-μίξιν. Ἐπικερασικὸς.

Κατακερουνόω, ῥίπτω τι κάτω διὰ τῆς κεραυνοῦ, κτυπῶ-φονεύω μὲ τὸν κεραυνόν.

Κατακερδαίνω, σύκεκι κέρδος ἀμελῶ-παραβλέπω ἢ ὀλιγωτι. Ξενοφ. Οἰκον. Δ'. 7.

Κατακερματίζω, κατακόπτω τι εἰς μικρὰ κέρματα-μέρη, καταθραύω, κατακερματιάζω, καταδιαιρῶ, μεείζω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια. ὑπὸ δὲ μεγάλων νομισμάτων, αὐτὶ τῶ, χαλῶ, μεταλλάττω αὐτό. δίδω π. χ. σῦκα χρεῖ ἢ φλωρίον, καὶ λαμβάνω μικρὰ, παράδες δηλ. ἢ τι γένη τοιαῦτα. Ζήτ. Κέρμα.

Κατακερτομέω, λίαν-διόλου κερτομέω, ὑβρίζω-ὀνειδίζω. μετὰ Γενικ. Πολυαιν. Α'. λδ'. 2.

Κατακέφαλα, Ἐπίρ. αὐτὶ, Κατὰ κεφαλῆς. σύκεφαλα, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον ἢ πρὸς τὰ κάτω. Γεωπον. Γ'. 30. καὶ αὐτὶ τῶ, Κατ' ὀθεῖαν εἰς τὸν κεφαλιῶ.

Κατακεχύαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατακέχυνται.

Κατακηέμεν, ἡμαρτημ. ἀναγν. ἐν Ἰλιάδ. Η. 408. αὐτὶ, Κατακεκεύθω.

Κατακηλέω, ῶ. καταμαγεύω, καταγοητεύω, καταθελγῶ, καταθέλγω. Κηλεῖσθαι χὰ λέγεται, τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι.

Κατακηλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς τὸ κατακηλεῖν-καταθέλγειν.

Κατακηρόω, ῶ. (κηρὸς) διόλου κηρόω, ἀποκαλύπτω μὲ τὸ κηρίον, κηρόνω. Ἡρόδοτ. Α'. "Κατακη-"ρώσαντες τὸν νέκυν γῇ κρύπτουσι". κατὼς π. χ. τὸν σώμαρον κηρόνουσι τὰ αὐγοτάραχα, ὅτω καὶ οἱ Πέρσαι ἐκήρωναν τὰ νεκρὰ σώματα ἔτα μὴ σήπωνται. Βαλσαμόω.

Κατακηρύσσω, ξω - ρύττω - διὰ τῆς κήρυκος ἐνδεικνύω-φανερόνω ἢ προσάζω-ἀπαγορεύω τι. Πλούταρχ. εἰς Σύλ. Παράλ. "ὃς ἐν φανερῷ ποτὲ τῆ δήμω ἀπεκη-"ρυξε, ὑσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχού-"σης εἰς σῶα τῆς φίλων ἐκέλευε καπακηρύσσειν". ὑπὸ τῆ κήρυκος (τελάλι) ὁπόταν πωλῆται τι καὶ αὐτὸς βεβαιωτὴν λέγει, ὅτι ἐπωλήθη τὸ ἀρόαμα διὰ τόσου τιμὴν εἰς τὸν δεῖνα, ὡς τὸ τῆς σωτῆρ. "Καλὰ πωλη-"μένον εἰς τὸν δεῖνα".

Κατακήρωσις, ἡ. ἡ διὰ τῆ κηρῆ ἀποκάλυψις-ἄλειψις.

Κατακινέω, ῶ. καὶ, Κατακίνησις, ἡ. ταυτὸν πρ. Κινέω, ξω Κίνησις. ἀμφ.

Κατακιρνάω, ῶ. ταυτὸν πρ. Καπακεράννυμι.

Κατακισσηρίζω, (κίσσηρις) τείβω ἢ σκληθύω-ὑαλίζω τι μὲ τὴν κίσσηριν-ἐλαφρόπετρα.

Κατάκισσος, ὁ, ἡ. πλήρης κισσῆ. ἀποκεκλωμένος-γεμάτος ὑπὸ κισσόν. Ἀνακρ. ς'.

Κατακκίζομαι, προσπεθαίνω-καμόνομαι (κάμνω τακίσματα). Ζήτ. Ἀκκίζομαι.

Κατακλάζω, καπασωρίβω, διόλου θραύω-τσακίζω. 2) Δωρικ. ταυτὸν πρ. Κατακλείω, κλειδόνω-ἀσφαλίζω. Θεόκριτ. Ζ'. 84.

Κατακλαίω, λίαν κλαίω-θρηνῶ. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 66. "Ὅντινα δ' κατέκλαυσε". τὸν ὁποῖον δ' διήγειρεν εἰς δάκρυα. ὅπερ ὁ Ἐρρίκ. Στέφαν. ὀρθότερον "Οὐ κατέκλασε" ἀνέγν. "Μέλλεις ἡμῶν κατα-"κλαύσειν". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Γ'. 24. καὶ Α'. 23. Θέλεις νὰ κλάψῃς ἐμαυτόν ἡμῶν.

Κατάκλασις, ἡ. (κατακλάω) καπασωρίψις-θραῦσις, καπατσάκισμα. ὁ ἀγμός. παρ' Ἱπποκρ. Σύγκλασις, γράβωσις, τραμβάλισμα· κατὰ τὸν Ἀειτοφ. Προβλ. ΙΑ'. 23. ἔτι διάφορον τῆ, Ἀνάκλασις. ἐκεῖνο μὲν σημαίνει τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴν μετὰ τὸ κύρτημα σώματός τινος, ἢ τὸ Ἀνάπτυγμα· τοῦτο δὲ, τὸ πρὸς ἄλλο τι σῶμα κύρτημα καὶ τὸ μετὰ τοῦτο συνέχισμα καὶ ἐγκόρτισμα.

Κατάκλασις, ἡ. τὸ κατακλᾶν.

Κατακλάω, διόλου θραύω-συνέχιβω, καπατσακίζω. Ἰλ. Ν. 608. "Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος". 2) Ἐγγίζω, εἰς συμπάθειαν διεγείρω-παρακινῶ. "Ἐμοὶ κατεκλάσθη ἦτορ". Ὀδυσ. Δ. 538. ὡς τὸ τῆς σωτῆρ. "Ἐτσακίσθη ἢ Ἐρράγισθη-ἐπόνεσεν-ἐκόπη ἡ καρδιάμου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 102.

Κατακλείζω. Ζήτ. Κατακλῄζω.

Κατακλεῖς, ῖδος, ἡ. ἐν μέρος τῆς θύρας, εἶδος κλειδαριᾶς-κλειδωνιᾶς ἢ κλειδόζυπας. Ἀειτοφ. Σφῆκ. 154. Κατὰ Πολυδ. ἡ συνέχισις-κλείδωσις τῆς ὠμοπλάτης μετὰ τῆ σπόνδυλου. Ὁ Ἡρακλιων. Δ'. 13. αὐτὶ τοῦτο μεταχειρίζεται τὸ, Σφαγή. Παρὰ Κινήρ. Ἀττικ. Θ'. 18. Ἡ σφαγὶς, τὸ σέλος, ἡ ὑποφάυσις.

Κατάκλεισις, ἡ. τὸ κατακλεῖσαι, κλείδωμα, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα. καὶ

Κατάκλειστος, ὁ, ἡ. ὁ κατακεκλεισμένος-ἀσφαλισμένος-φυλακωμένος. καὶ ὁ ἄξιος εἰς τὸ νὰ κλεισθῇ-νὰ φυλαχθῇ. ἐκ τοῦ

Κατακλείω, διόλου ἢ παντοχόθεν κλαίω-κλειδόνω, ἀποκλείω, κλείστικα μέσα θέτω, (π. χ. εἰς τὸ τεῖχος-εἰς τὸ κάστρον) ἢ πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυρου. Δ'. "Κατακλείσαι ἐμαυτὸν εἰς ἕρυμα". ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Ἐπισφραγίζω, τελειόω. Μεταφορικ. αὐτὶ τῆ Διορίζω, Ὑποφασίζω. Δημοσθ. σιλ. 49.

Κατακλῄζω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατακλείω, καὶ, Κατακλείζω. κλειδόνω διόλου, Κατακλειδόνω, ἀποκλείω. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Διόλου-παντοχόθεν κλείζω, ἀποφημον ποιῶ, δι' ὕμνων ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κατακλητίς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ Κατακλείς.

Κατακληροδοτέω, ῶ. ἀφ' οὗ κλῆρα δίδω-διαμοιράζω. ταυτὸν τῷ, Κατακληρυχέω.

Κατακληρονεμέω, ῶ. ἀφ' οὗ τῆς κληρονομίας λαμβάνω-ὑποκτῶ, κυριεύω τι ὡς κληρονομίαν ἢ ὡς κληρονόμος. Ποιῶ τι εἰς κληρονομίαν, ὡς κληρονομίαν δίδω, Κατακληρόω, διαμερίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Κατακληρυχέω, ῶ. (κλῆρος, ἔχω, κληρῶχος) εἰς κλήρους διαμερίζω. λέγεται διαιρέτως ἐπὶ τῆς διαμοιράσεως γῆς τινος ὑπὸ τῆς ὑποκειμένων κυριεμβρύης. Ὁ Διόδ. Σικ. ἐν ΙΓ'. 2. αὐτὶ τούτου μετεχειρίσθη τὸ, Κατακληρόω.

Κατακληρόω, ἀφ' οὗ κλήρου μερίζω-μοιράζω. Μέσως Κατακληροῦμαι, ἀφ' οὗ κλήρου ἐκλέγομαι· ἢ λαμβάνω-πέρνω τι εἰς μερίδιόν μου ἀφ' οὗ κλήρου.

Κατακλησία, ἡ, Κατάκλησις, ἡ. (κατακαλέω) ἡ συγκάλεσις τῆς πολιτῆς τῆς εἰς τὰς ἀγορὰς ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ "Κατάκλητος ἀλία". σωλάξις τις τῶν πλήθους. Πίν. Ἡρακλ. "Ορα Ἀμμών. ἐν Λ. Ἐκκλησία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κατακλησία, ὅταν τῆς μειζόνως τι δέῃ φράγμα ὑπκείνα, κατακλησίας ἕποιον τῆς ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκείων.

Κατάκλιμα, τό. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΕ'. 3. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Πεκτάκλιμμα.

Κατακλινής, ές, ὁ, ἡ. (κατακλίνω) ὅστις κείσεται εἰς τὴν κλίνην, κατάκειτος, ἀσθενής, ἢ ὅστις κάθηται εἰς τὴν ζράπεζαν καὶ ζρώγει. 2) Ὁ ἔχων κλίσιν, καταφερὴς, κατφερικός.

Κατακλινοβάτης, ὁ, ἡ. Λακων. Τραγοπ. 197. Ἡ τοὺς κραββάτους ἐρχομένη, ἢ φέρουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ κρεββάτια. ὑπόθετ. τῆς Νόσου.

Κατακλίνω, κλίνω-καμπυλόω, πλαγιάζω τι πρὸς τὰ κάτω. τίθημι-βάλλω κάτω ἐπὶ τὸ ἔδαφος παρὰ τὴν ζραπέζην ἢ ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον (εἰς τὸ στρῶμα). "Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτὸν εἰς "Ασκληπιῦ". Ἀειτοφ. Μέσως, Κατακλίνομαι. κλίνω ἢ πλαγιόω βάλλω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, Κάθημαι εἰς τὴν ζράπεζαν, ἢ πίπτω εἰς τὸν κράββατον ὡς ἀσθενὴς, ἢ ἁπλῶς, Πλαγιάζω, κείσομαι κατὰ γῆς. Πλάτ. Φαίδρ. 6. "Ἐκεῖ σκιὰ ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ "πόα καθίζεσθαι, ἢ, ἐὰν βαλώμεθα κατακλιθῆναι", ὡς τὸ τῆς σωμῆ. "Νὰ ξεπλωθοῦμε ἐπάνω εἰς τὰ "χόρτα". Τὸ ἀντίστοιχον τὸ Λατιν. Accumbo, ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ σωμῆσίᾳ Ἀκκμβῶ. Ἀειτοφ. Σφῆκ. "Κατακλινόμβροι καὶ ταῖς κόιταις". Ἀθηναῖ. "Κατα"κλίνεσθαι καὶ δεῖπνον". Ἀειτοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. "Κατακλίνεται εἰς γόνατα". κάθεται εἰς τὰ γόνατα, γονατίζει. καὶ Παθητικ. "Κατακλίνομαι ὑπὸ τῆς ἡδο"νῆς". ὅθεν

Κατάκλισις, ἡ. τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι, πλαγίασμα, κάθισμα. "Γάμου κατάκλισις". Ἡρόδοτ. ς'. 129. τὸ συμπόσιον δι' ὃ ἐκτελεῖται ὁ γάμος, εἰς τὸ ὁποῖον παρακάθηνται οἱ καλεσμβροι τοῦ γάμου.

Κατάκλιτρον, τό. (κατακλίνω) τύπος, κράββατος, κοίτη, καθέδρα, σκίμπους καὶ τὸ ὁποῖο κατακλίνεται-κάθηται-ἀνακμβάζει-ἀναπαύεται τινάς.

Κατακλύζω, ὕδατος γεμίζω τι, πλημμυρεῖν ποιῶ, σκεπάζω-καλύπτω τι ἀφ' οὗ τὸ ὕδατος, ἢ βάλλω τι ὑπὸ κάτω τὸ ὕδατος, διόλου πνίγω, καταποντίζω, βυθίζω. Εὐειπ. Ὀρέσ. 344. "Ὁ μέγας ὅλβος ἐ μεί"μας ἐν βροτοῖς. Ἀνὰ δὲ λαίφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς "Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε, δεινῶν πόνων, ὡς πέν"τε, Λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι". 2) Ἀποκλύ-

νω-ἐκπλωίω-ξεπλωίω. Ξενοφ. Κυιην. Ε'. 1. "Οἱ ὑε"τοὶ κατακλύζουσι τὰ ἴχνη". Παρ' Ἀειτοφ. Εἰρ. 843. "Τῷ πύελον κατάκλυζε ᾗ θέρμαιν' ὕδωρ". πλυτὸν ἢ χέμιτον τῷ πύελον. Μεταφορ. Ἐπισωρεύω, ὑπερπλειοσμῶ, πλημμυρῶ. "Παύ μικρὰ ποιήσαντες κα"τακλύσειεν αἱ ἀφθονία τῷ ἐμῷ δεκπαύλῳ". Ξενοφ. Οἰκον. Β'. 8. "Τῷ Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσιν "ἤλπισας κατακλύσειν δεκπαύμασιν". Εὐειπ. Τρωκδ. 994. "Νῶν μὲν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ὑπεκλυσε "τῷ δεκπαύλῳ αὐτῷ". Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. τῶρα λοιπὸν τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐφορεζούησε μεγάλῳ ἀφθονίαν εἰς τὰς δεκπάυσεις. "Ταῖς πολυτελείαις ὥστε τὰ "θέλγρα τὰς φρὸ ἑαυτῶ κατέκλυσε φιλοτιμίας". Πλέπαρχ. Καίσ. 5. αὐτὶ τῦ, Ὑπερέβη. Ζήτ. Ἐπικλύζω. ὅθεν

Κατάκλυσις, ἡ. πλημμύρησις, ὑπερώρυσις. ᾗ

Κατάκλυσμα, τό. ταυτὸν τῷ, Κλυσήρ. Ἱπποκρ. ᾗ

Κατακλυσμός, πλημμύρα ὕδατος, καταπλάκωσις-πνίξιμον-γέμισμα τόπου τινὸς ἀφ' οὗ τῦ ὕδατος. ὑπερώρυσμα, ξεχείλισμα ὕδατος. Διόδωρ, Ἰταλ.

Κατάκλυσρον, τό. τόπος εἰς ὃν τὸ βρόχινον νερὸν συναγόμβυον λιμνάζει. Γλωσσ. Φιλοξ.

Κατακλῶθες, αἱ. ἐν Ὀδυσσ. Η. 197. "Λοιπὸν οἱ "αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι γενομβύῳ νήσαντο λί"νῳ". ὅπως ἄλλοι "Αἶσα κατακλώθησι βαρεῖα". ἀνάγν. ἐπὶ τῆ ἐννοίᾳ τῦ, Ἐπικλώθω, ὡς ἀλλαχοῦ ὁ Ποιητὴς εἶπεν, ᾗ ἐπὶ τῦ, Αἶσα, μετεχειρίσθη. ἐπειδὴ ᾗ μούνῳ τῷ Μοῖραν, γνωρίζει ὁ "Ομηρος, ἀλλὰ δὲ θεᾶς, αἵ τινες ἐνταῦθα, Κατακλῶθες, ἐκ τῦ, Κατακλώθω, ἢ κατακλώθησαι καὶ καταμοιρῆσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμβρον, ἤθελον καλεῖσθαι, αἳ ἡ ἀνάγνωσις ἦτον ὀρθή. Ὁ Συΐδας φαίνεται ὅτι ἐκ τούτου τοῦ χωρίου πιθανῶς ἔλαβε τὸ, Κατεκλώθη, αὐτὶ τῦ, Εἱμαρμβρώθη. Ὁ Λυκόφρ. 145. μετεχειρίσθη τὸ, Κατεκλώσαντο, αὐτὶ τῦ, Ἐπικλώσαντο.

Κατακναίω, ῶ. Καπκναίω, καὶ, Καπκνήθω. κκπιζέω, καπεζεκίζω ἀφ' οὗ σύγχων, εἰς μικρὰ τμήματα ἢ γωρίσματα σχίζω. Διοσκορ. Β'. 149. "Ἀλμω"πεκὶς κατακνησθείσης". διαρρεθείσης, διαχωρισθείσης εἰς μικρὰς σχισμάδας. Παρὰ Λακων. Ὠκύπ. 91. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κατατέμνω. Παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΛΒ'. αὐτὶ τῦ, Βασανίζω, τυραννῶ, θλίβω. "Κα"τακναίοντα ἑαυτόν".

Κατακνιδεύω, εἰς κνισμὸν φέρω ἀφ' οὗ τῆς κνίδης, (τσικνιδίζω) ἀμφ. ᾗ ἀπὸ παραδείγματος.

Κατακνίζω, ταυτὸν τῷ, Κατακνάω. 2) Γαργαλισμὸν-κνισμὸν-ξυσμὸν-καῦσιμον (ὡς ἡ κνίδη, τσικνίδα) παρέχω. 3) Μεταφορ. χραιτόμενος-ἀσχολούμενος περιττόν τινα, ἐμπεδίζω-διαγράφω αὐτὸν εἰς ζηλοτυπίαν. ἴσως δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, Εἰρωνικῶς ὁμιλῶ κατά τινος. μὲ εἰρωνικὸν ζῆλον κεντητικὰ ὡς τὰ τῆς σωμῆς. Ῥίπτω πικρίας. Ζήτ. Κνάω, ᾗ, Κνίζω. ὅθεν

Κατακνισμός, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κνισμός. Σχολ. Ἀειτοφ. Πλ. 195.

Κατακνώσσω, κοιμῶμαι, ὑπνῶτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Κνώσω. Εἰς Ἀπόλλον. Ἀργ. Γ'. 690. Ὁ Βρέγκις ἔγεφυεν εἰς Λέσβ. Α'. "Τοῖα κατακνώσασα "λέσβοις ὀνείρατα". ὅτι αἱ Ἐκδίσ. "Κατακνώσκω". ἡ δὲ τῆ Βεκκίῃ ἀνάγν. "Κατακνώσασα λέσβω" ἐστὶ ἡ εὐορθοτέρα.

Κατακοιμάω, ῶ. εἰς ὕπνον ζέτω-φέρω, καταπαύω, καθησυχάζω, εὐκαιρῶ. Μέσ. Ὑπακοιμῶμαι, κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι. Ἰλ. Β. 355. ὅπου ἡ Κατ, κακῶς ἐννοιαν ἔχει. ὅθεν

Κατακοιμητὴς, ταυτὸν τῷ, Κατακοιμιστὴς. ἀμφ.

Κα-

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κατακοιμητικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ κατακοιμίζειν αὐτὴν ἢ ὕπνιος.

Κατακοιμίζω, φέρω εἰς ὕπνον, ἢ βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ. καὶ ἐπομβρίως αὐτὶ τῦ, Καθησυχάζω, καταπαύω, ἀναπαύω. "Φυλακὴν κατακοιμίζω". Ὑπνοκοιμῶμαι ἐπαίω εἰς τὴν φυλακὴν ἤτοι ἐν τῷ καιρῷ τῦ φυλάττειν. Ἀεισοφ. Σφὴκ. 2. ἄλλως δὲ ᾠδ, Καταλύω, λέγεται. Παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ά. 30. ὑπνάζειν ποιῶ τινα, Ὑπνοκοιμίζω.

Κατακοιμιστὴς, ὅσις φέρει τινὰ εἰς τὸ κραββάτιον ἀφ' ὰ κοιμηθῇ, ὅσις κοιμίζει τινά. ὑπηρέτης, ὁ ὑπὸ τὸν κοιτῶνος.

Κατακοινόω, ταυτὸν τῷ, Κοινόω. ἀμφ.

Κατακοινωνέω, ῶ. παρ' Αἰχίν. κατὰ Κτησ. "Κατακοινωνήσαντες τὰς τῆς πόλεως ἰσχυρὰ". καταπαλώσαντες-φθείραντες-τὰ κάλλη ἐξοδεύσαντες τὰ τῆς πόλεως ἀφ' ἁπάσης καὶ κέρδος ἰδιωτέρου.

Κατακοιρανέω, ῶ. φορολογῶ-ἐντέλλομαι ὡς ὑπάρχων. Κατακυριεύω-ὑπερισχύω-διοικῶ ὡς κύριος καὶ ὑπάρχων. Ζήτ. ἐν τῷ, Κοιρανέω. παρ' Ὁμήρῳ.

Κατάκοιτος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὴν κοίτην κείμενος. ὅσις κεῖται εἰς τὴν κοίτην. Ἰσαῖος. παρ' Ἀθην.

Κατακολλάω, σφικτὰ-σερεῶς κολλάω.

Κατάκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) ὁ μετὰ κόλλας μεμιγμένος. Αἰνέας Τακτ. 32. "Μέλαν κατάκολλον".

Κατακολουθέω, ῶ. κατόπιτινος ὑπάγω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη ἢ τὰ θελήματα αὐτῦ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι.

Κατακολπέω, λίαν-παλὺ κολπόω.

Κατακολπίζω, ἐμβαίνω-εἰσέρχομαι εἰς κόλπον τινα. Θουκυδ. Η'. 92. ὅθεν, Κατακόλπισις, εως, ἡ. τὸ εἰσέρχεσθαι-ἐμβαίνειν εἰς τὸν κόλπον-εἰς τὸν λιμένα. παρὰ Σουΐδᾳ εἶναι σωπεταγμένον μετὰ τῦ, Ἐπιβάθρα, καθὼς καὶ παρὰ Πολυβ. ΛΔ'. 12. Περὶ Νικητ. Χρον. ΚΑ'. 10. "Κατεκλπίζοντο νῆσοι". εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἀράζω, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν.

Κατακολυμβάω, ῶ. διάλ. κολυμβῶ, βυτῶ. ὅθεν

Κατακολυμβητὴς, ᾶ, ὁ. ὅσις κολυμβᾷ-βυτᾷ εἰς τὰ βάθη, βυτιστής.

Κατακομάω, διάλ. κομάω. "Τὸν μύσακα κατακομᾶν ἤθελον". Πρακτ. Ἀνεκδ. Ζ'. ἤθελον νὰ αὐξανώσι καὶ νὰ μεγαλώσασι μεγάλους αἱ τειχες τῆ μύσακος, καθὼς π. χ. τὰ παρὰ Τύρκ. Γιασικλίδικα μυσάκια νὰ ἔχωσι.

Κατακομιδὴ, ἡ. τὸ φέρειν ὡσὲς τὰ κάτω, καταφορὰ, κατάβασμα. Οὐκυδ. Α'. 120.

Κατακομίζω, ὡσὲς τὰ κάτω φέρω. 2) Φέρω ἐπίσω. Ἡρωδιαν. Μέσως, Κατακομίζομαι. φέρω ἐμαυτὸν ὀπίσω, ὑπερέφω, χωρίζω-ἔρχομαι ὀπίσω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Φέρω ὀπίσω ἢ κραπῶ ὀπίσωτι διὰ τῆ ἐμαυτῦ ὠφελείας, καὶ δοὺ τὸ ὑπερέφω εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοὶ τὸ ἔδωκε. Αἰχίν.

Κατάκομος, ὁ, ἡ. ὁ ὑβριστικῶς μὲ ὡσὲς τὰ κάτω κρεμαμένα ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτῦ. Εὐριπ. Βάκχ. 1185.

Κατακομψεύεσθαι, κομψῶς ὁμιλεῖν ὡς εἴ τινος ἢ κατά τινος. Βασίλ.

Κατακοπὰ, ᾶς. Δωρικ. παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 821. "Κατακοπὰ μὲν ἦν ἀβίωτος βίος". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. ἀφ' τῦ, Καταφθορὰ, λείπει δὲ τὸ, Καπίλαβέ με. Ὁ δὲ ὡς· Καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς καπίλαβέ με, Σαφὴς δηλαδή· ἐκ τῦ, Κατακόπω, Καπαίτω, ἄλλως ὁμῶς ἀναγιν. Κατακοπὰ, ᾶς. ἑρμην. ἀφ' τῦ, Καταναλίσκω, ἵνα ᾖ ὅπως "Μαρμένη με ἡ δυσχία τῆ βίε". ἐκ τῦ

Κατακοπάω, ῶ. λίαν ἀκόπω, ἐξανίω, Καπαθίγω, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καπατείβω, φθείρω, καταναλίσκω, μαραίνω.

Κατακονδυλίζω, λίαν σφοδρῶς κονδυλίζω, ἀφ' τῆ κονδύλε, ἀφ' τῆ χρόθε ἢ ἀφ' τῆ καλάφε κτυπῶν συνεχίβω. Αἰχίν.

Κατακοντίζω, ἀφ' τῆ ἀκοντίων κτυπῶν φονεύω.

Κατακοπὴ, ἡ. τὸ κατακόπτειν, τὸ εἰς μικρὰ τμήματα ἢ κομμάτια κόψιμον-χώρισμα· διαίρεσις, ἢ τὸ διάλυμα κόψιμον τινός. "Δενδρων κατακοπή". Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 18.

Κατάκοπος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς μικρὰ κομμάτια κομμένος. κατακεκομμένος-κατακεχωρισμένος. 2) Ὁ ὑπὸ τῶν βοτείδων κατεσθιόμενος. 3) Σωπεταγμένος, πεπονημένος, κεκρασμένος, ὑπὸ κόπε ἢ παιδείας ἀδυνατισμένος, κοκκιπιακός. "Κατάκοποι ἢ πεζουμένοι ἐκ πορείας". κομμένοι ὑπὸ τῶν δρόμων. Πλούταρχ. Εὐμέν. 15. ἐκ τῦ, Κόπος.

Κατακόπτω, Μέλ. ψω. διάλ. ἢ εἰς μικρὰ κομμάτια κόπτω, κατακομματιάζω, εἰς τμήματα διαιρῶ-χωρίζω. 2) Καπεζώνω, ὅπ βοτείδων (σπήλ) αἱ πὸ ἱμάτια κατεζώνυσα. Ἀεισοφ. Λυσ. 731. ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπῇ. 3) Κόπτωτι ἢ πίπτει κάτω, κόπτω ἀφ' τῦ ξίφος, θανατόνω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ'. 5. "Χρήσιμον δὲ--καὶ τὸ ἀναμένειν ὅπ ταῖς ἀφεβάσεσιν, ὡς μὴ κατακόπτωσι τὰς ἵππους οἱ πολέμιοι, τὸν ἡγεμόνα διώκοντες". 4) Κατακόνω, κυρίζω, κεκοπιακόπε ποιῶ τινά, ἀδυνατίζω, κάμνω νὰ ἐκλείψωσι-νὰ κοπῶσιν αἱ δυνάμεις τε. Ῥαββίζω, ξυλίζω, σφοδρῶς δέρνω τινά. Μέσως, Κατακόπτομαι. λίαν κόπτω ἐμαυτὸν, κ. τ. λ. Μετὰ Αἰτιατ. λυπῶμαι, θρηνῶ, ἀδύρομαι, τύπτων ἐν πάντῃ τὸ σῶμα ἢ τὰς γνάθας με.

Κατακορέννυμι, ᾖ, Κατακορεννύω, Μέλ. έσω. παλὺ-κατακόλλα χορταίζω τινά.

Κατακορέω, Ἐπίρ. ἐκ τῦ

Κατακορὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ, Κατάκορος, ὁ, ἡ. (κόρος) Ἐνεργ. Ὁ λίαν χορταίζων τινά. 2) Παθητ. λίαν χορτασμένος, γεμάτος σχεδὸν μέχρις ἀπάδιας. Ἐπὶ χρωμάτων αὐτὶ τῦ, Σκοτεινὸς, βαθὺς, αἰμιγὴς. Πλάτ. Τίμ. "Χρῶμα ὁμοιον ῥάδῳ καπνορές". ὡς τὸ παρὰ Λατ. *Saturatus*. Ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες μετέρχονται ὑπερμιᾶς ἀγχιμαχίας, ἢ φαίνεται τινα, αὐτὶ τῦ, Ὑπέρμιχος, Πλεονάζων. "Κατακόρους καὶ περιέργους ἐπιτροπείας". Πλούταρχ. Ἀλέξ. 2.

Κατακορμάζω, ᾖ, Κατακορμίζω, εἰς κορμὸς-εἰς κορμάτια κόπτω, κατακόπτω, εἰς μικρὰ τέμνω τὰ ξύλα.

Κατάκορος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κατακόρως, ταυτὸν τῷ, Κατακορὴς.

Κατακορόρος, παρ' Ἀριστοτ. Οἰκ. ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ τῦ, Καπεβερρος.

Κατακοσμέω, ῶ. διατάττω, καλλωπίζω, εἰς τάξιν φέρω ἢ βάλλω. Ὀδυσ. Χ. 440. Ἑτοιμάζω, ὁρμιάζω, ὁπλίζω, ἁρμάτνω. Πολύβ. Γ'. 114. "Κατεκοσμοῦντο ὡσὲς τὸν ἐκείνου γνώμιον". Πλούταρχ. εἰς Ῥώμ. αὐτὶ τῦ, Διεβεβαίωσεν ἑαυτὸν, διεβεβαιοῦτο. Καὶ αὐτὶ τῦ, Εἰρηνεύω, καθησυχάζω, ἡσυχίαν ἄγω-ἔχω. Ὁ αὐτ. εἰς Λυκοῦργ. καὶ Νομ. 14. ὅπως ἐκφέρει σωπεταγμένον καὶ ἐν Βρετ. 13. "Κατέχειν τὴν ἀφορμὴν καὶ κατακοσμεῖν". ὅθεν

Κατακόσμησις, ἡ. τὸ φέρειν ἢ βάλλειν εἰς τάξιν, ἀφ' τάξις, ἀφ' ταγὴ, ἑτοιμασία, ὅπλισις, ἁρμάτωσις, καὶ τὰ λοιπά.

Κατακοτταβίζω τινὰ, Ἀεισοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 111. παίζω τὸν κότταβον εἰς τιμὴν νικητηρίων παρὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρὰ τῇ ζαπέζῃ καθημβύς, ὀνομάζων αὐτὸν ἐν ταυτῷ. Ζήτ. Κόττανος.

Κατἄκουσις, ἡ. τὸ ἀκύειν, ἄκυσμα, φήμη, ὁ ἀδόμβυλος λόγος. Ἀρρὶαν. Ἀναβ. Ε'. 7.

Κατακουστὴς, ὗ, ὁ. ὅσις ἀκροάζεται, ἀκύει, ἢ κρυφίως ἀκύει. ἐκ τῦ

Κατακούω, κυείως διωάμει τῆς, Κατὰ, εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἀκύω κρυφίως τί λέγει τινὰς, Ἀπακροάζομαι, ῥοσεκτικῶς ἀκύω, ἢ κατὰ παραφθορὴν, Ἀφοιράζομαι, παραφυλάγω κρυφίως ν' ἀκύσω τι ἢ μὲ νὰ τὸ ῥοδώσω. ὕτω λέγει ὁ Θυκυδ. ἐν Γ'. 22. "Ἀντιπαντα-"γῆντος τῦ ἄέρος ἐ κατακυσάντων". αὐτοὶ δὲν ἤκυσαν - παρετήρησαν τὴν ὁμάβασιν τῆς πάφρε καὶ τὸν εἰς τὰ τείχη ἐρχομὸν τῦ ἐχθρῦ, ἢμὲ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἐν καιρῷ. 2) Καθόλε δὲ ταυτὸν ἐςὶ ῥῆ, Ἀκύω. μετὰ Γενικ. ἀκύω, καταλαμβάνω, ὑποπτεύομαι, ἀκροάζομαι, κατ' ὀπτασιν τῆς, Κατά.

Κατακραδάω, ἡμαρτημ. ἀοίαγν. ἐκ Πολυβ. ΙΗ'. ά. 16. αὐτὶ τῦ, Κατακραπῶ.

Κατακράζω, ῥοὸς τὰ κάτω κράζω, ὑπερβαίνω τινα κατὰ τὴν κραυγὴν. Μέσως, παρ' Ἀειςοφ. Ἱππ. 287. ὡς ἢ τὸ, Καταβοήσομαι, ἐν Ἀχάρν. 711. ἢ Ἱππ. 86.

Κατάκραις, Ἐπίῤῥ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατ' ἄκρης, (ἄκρα) αὖθεν ὀπὶ τὰ κάτω. Ὁδυσ. Ε. 313. "Ὡς ἄρα μιν "εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης" - ὅπω ὁ Σχολ. ἑρμῖν. "Ἔπαισεν, ἐνέκρυσεν, ἔπλιξε κατὰ κεφαλῆς, ἢ αὐτὶ τῦ ὅλον, ὅ ἐςὶ, Κατακέφαλα. Μετὰ ταῦτα μετάχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ. ἢ ὀπὶ τῆς Τρωάδος ἁλώσεως καὶ ἐρημώσεως. "Λίρᾶν, πέρθειν, πυεῖ "σμύχειν κατ' ἄκρης". ὡς ἢ Ἡρόδοτ. ς'. 18. ἢ 82. "Τὴν Μίλητον αἱρέσει κατ' ἄκρης". ἐπειδὴ ἢ αἱ μεγάλαι πόλεις εἶχον ῥοκεμβύλιν Ἄκρην τινὰ, (λόφον, ὀπὶ τῦ ὀπίσω ἦταν τὸ κατέλι) ἢν ὀπολέμου Ἄτυ, Ἀκρόπολιν καὶ Κεφαλὴν ἔλεγον, ἥτις ἀφ' ἧ ἐκινεῖτο μετ' ὁρμῆς, ἢ πόλις ἔκοπτε νὰ θεωρῆται ὡς αἰχμάλωτος, καὶ ὡς ὀπὶ τὸ πλεῖσον κατεκρημνίζετο. Ἐνταῦθα αἰνίκει ἢ τῆ Ἡσυχίε ἑρμῖν. Τὸ ἐξ ἐφόδε, καὶ τὸ αἰφνίδιον. Παραβλ. καὶ τὸ τῦ Θυκυδ. ἐν Δ'. 112. "Βρασίδας μὲν ἦν ἢ τὸ πλῆθος δίδυς αὖθις ἢ "ὀπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐζάπετο, βυλόμβυς κα-"τ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν αὐτήν".

Κατἄκρασις, ἡ. ταυτὸν ῥῆ, Κατακίρκησις.

Κατακρατέω, ῶ. μετὰ Γενικ. σχεδὸν - σφικτὰ κρατῶ - βαςῶ, ἔχω εἰς τὰς χέῤῥας ἢ εἰς τὴν ἐξωσίαν με. Νικῶ, καταδιακρατῶ, ὑποτάσσω, βιαίως ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξωσίαν με, κατακυριεύω - ἐπίσω κρατῶ τι, ἐμποδίζω ὁρμήν τινα. ὅθεν

Κατακράτησις, ἡ. τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ κατακρατῆς, ἐμποδίζων, ἐπισχεθίζων, κ. τ. τ. ἐξ ἐναντίας τὸ

Κατακρατικὸς, ταυτὸν ῥῆ, Κατακιρκησικός. Ζήτ. ἐν τῇ, Ἐπικρατικὸς.

Κατακράτος, Ἐπίῤῥ. αὐτὶ τῦ, Κατὰ κράτος. ὅσον εἶναι διωατὸν, μὲ δυύκμιν ὁρμὴν - ἔφοδον, μὲ ὅλην τὴν ἰσχὺν, καθ' ὅλας τὰς διωάμεις. Ἰσχυρῶς, ἀνδρίως, ῥοθύμως. Θυκυδ. Α'. 118. Ἐξ ὁλοκλήρε, δι' ὅλε, παντελῶς, σφόδρα.

Κατακραυγάζω, μετὰ Γενικ. ταυτὸν ῥῆ, Κατακράζω. Σιῤῥ.

Κατακρεμάννυμι, ἢ, Κατακρεμαννύω, διόλε κρεμάω, κίμνωτι νὰ κρέμαται ῥοὸς τὰ κάτω. Παθητ. Κρεμασμβύς ἴσαμε ῥοὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζομαι. ὅθεν

Κατακρέμαστος, ὁ, ἡ. ὁ διόλε κρεμασμβύς. Ὁ ῥοὸς τὰ κάτω κρεμασμβύς ὤν.

Κατακρεμέω, ῶ. ταυτὸν ῥῆ, Κατακρεμαννύω.

Κατακρεουργέω, ῶ. κατακόπτω, λιανίζω τι ὡς ὁ μάγειρος τὰ κρέατα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 181.

Κατακρῆθεν, ἢ, Κατάκρηθεν, Ἐπίῤῥ. αὐτὶ, Κατ' ἄκρηθεν, ἢ, Κατὰ Κεφαλῆς. ἀπ' ἐπάνω ἕως τὰ κάτω, ἢ ἕως κάτω. Ὁδυσ. Λ. 587. Ἰλ. Π. 348. "Κατάκρηθεν λάβε πόνδος". σημαίνει μεγάλον καὶ σφοδρὸν πόνδος τὸ ὁποῖον ἐκίνεισε τὸς Τρῶας. ταυτὸν ἐςὶ ῥῆ, Κατὰ κράτος, ἢ, Κατ' ἄκρας. Ζήτ. ἐν ῥῆ, Κρῆθεν.

Κατακρεμνάω, καὶ, Κατακρήμνημι, ταυτὸν ῥῆ, Κατακρεμάω, καὶ, Κατακρεμαννύω. Ἀειςοφ. Νέφ. 376. ὅπ' ἴσῃ κρεμαμβύων νεφελῶν μετεώρως καὶ εἰς βρυχὶὴ κλιθεσῶν.

Κατακρημνίζω, κατὰ κρημνῦ ῥίπτω. Ῥίπτω τι ὁπότι ὑψηλὸν μέρος ῥοὸς τὰ κάτω. Κάτω κρημνίζω. ὅθεν

Κατακρημνιστὴς, ὗ, ὁ. ὅσις κρημνίζει - ῥίπτει ῥοὸς τὰ κάτω.

Κατάκρημνος, ὁ, ἡ. κρημνώδης τόπος, καθφορος, λίαν κρημνός. Βαβραχομ. 153.

Κατἄκρης, Ἐπίῤῥ. ταυτὸν ῥῆ, Κατάκρας.

Κατακριβόω, λίαν ἀκριβόω.

Κατακριδεύω. Ζήτ. ἐν ῥῆ, Κειδεύω.

Κατάκριμα, τὸ. κατάκεισις, καταδίκη, Ὑπόφασις θανάτε ἢ καταδίκης. Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ τῦ

Κατακρίνω, καταδικάζω, ἐναντίον τινὸς κρίνω, Ὑποφασίζω τινὰ ὡς καταδίκον εἰς θάνατον, ἐνοχον πταίσματός τινος ὑποδεικνύω τινά. Ξενοφ. Ἀπομν.

Κατακρίσιμος, ὁ, ἡ - καὶ, Καπάκειπος, ὁ, ἡ. καταδίκος, ἀπόφασισμένος εἰς θάνατον. Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ.

Κατάκρισις, ἡ. τὸ καπακείνειν, ἢ ἐναντίον τινὸς κρίσις ἢ δικαςικὴ ὑπόφασις ἐνοχῆς πταίσματος τινος ἀξίε εἰς θάνατον.

Κατακροάομαι, ῶμαι. ταυτὸ ῥῆ, Ἀκροάομαι. ἀμφ.

Κατακροταλίζω, λίαν ἢ κατὰ τινος κροταλίζω.

Κατακροτέω, ῶ. λίαν κροτῶ, θορυβέω, ἢ ἐπαινῶ, καταδυφημῶ. Ἡσύχ. ὀθεν

Κατάκροτος, ὁ. ὁ λίαν κεκροτημβύος, καταφημισμβύος. "Κατάκροτος ἠχή". Ἡλιοδ. Α'. σελ. 55. κατὰ τὸν Κυρὴν, ταυτὸν ῥῆ, Θορυβώδης, ὅπω ἄλλει, Καπάκροτος, ἐζαφὰν.

Κατακρυνίζω, (κρυνὸς) κρυνίζω - βρύω ῥοὸς τὰ κάτω. ῥέω - χέω ῥοὸς τὰ κάτω. Παρ' Ἁθήν. αὐτὶ τῦ, Καταχάζω, Καταχαλάζω, χυύω ἢ χάζω εἰς χαλαγματίας τι ὁπότι.

Κατάκρυσις, ἡ. ἢ ῥοὸς τὰ κάτω κρύσις-κύπμα. Ἀειςοτ. Προβλ. Γ'. 24. καὶ

Κατακρυσικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτόκων ἢ ὁ ὑποπέσεως εἰς τὸ Κατακρύειν. "Οἶνος κατακρυσικὸς". Ἀειςοτ. Προβλ. Γ'. 18. αὐτίκ. ῥῆ, Ἐπιπολαςικὸς. ὅσις καταβάλλει - ῥίπτει κάτω τὴν ὑποπελάζουσαν καὶ αἰαθυμιῶσαν θερμότητα ἢ ὁρμὴν. καὶ ἐνταῦθεν κάτω ἐν Γ'. 24. "Κατάκρυσις τῆς ὑποπλῆς τῆ θερμῆ". ὅπω ἐν 12. ἡμαρτημ. Παράκρυσις, κεῖται.

Κατακρούω, ῥοὸς τὰ κάτω ἢ ῥοὸς τὰ ἔνδον κρόυκτυπῶν διώκω-σωροχνω. "Ἐπῴρω κατακρύειν". Γεωπον. Γ'. 23. ἢ, 61. κτυπῶ ἐπαύθεν τὸ παλῶκι ἢ τὸν ἥλον διὰ νὰ ἐμβῇ. 2) Κατατείβω - σωζείβω κτυπῶντι διὰ τῆ ἰγδίε, ἢ διὰ τῆ φλεβοτόμε μαχαιρίδε, ὅ ἐςὶ, Καταχάζω τὸ δέρμα. Ἀρα, Ἀνοίγω ζύμαντινα, ἢ χάζω (χίζω) τὸ δέρμα. (καθὼς π. χ. ὅταν πέρνωσιν αἷμα). 3) Παρὰ Πλάτ. Νομ. Η'. "Κατακρύων ὠμωτῶν". διὰ μελισσῶν τὰς ὁπὰς

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὀπείας πιαίνουσιν ὅταν φαγώσιν. ὅπερ ἄλλοι ἀφὰ τῆ, Ἀπαίφ, Παρακρέων, καὶ ἄλλοι ὀρθότερον ἀφὰ τῆ, Κτυπῶι-κρέων σιδηρά τινα σκεῦη οἰκειοποιεῖται-πιαίνει αὐπὰς· καθὼς καὶ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, ἐρμηνεύουσι.

Α

Κατακρύπτω, διόλου κρύπτω.

Κατακρυφὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατάκρυψις. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 217.

Κατακρύφω, ταυτὸν τῷ, Κατακρύπτω. Κόϊντ. Σμυρν. Β'. 477.

Κατάκρυψις, εως, ἡ. τὸ κατακρύπτειν, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτουσι πράγματα, Κρυφύνα. Τόπος κρυφὸς εἰς τὸν ὁποῖον καταφεύγων τινὰς κρύπτεται, καταφύγιον. Σοφοκλ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ὑπόκρισις, τὸ ἑαυτὸν κρύπτειν.

Κατακρώζω, λέγε κρώζω-φωνάζω, ὑπὸ Κεράκων καὶ κολοιῶν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020. ὅπερ πρότερον, Κατακράζω, ἔκειτο.

Β

Κατακτάομαι, ῶμαι. διόλου κτῶμαι (ὑποκτῶ). τὸ ἀπεκτημένον κυριεύω-ἔχω ὑπὸ τῶν ἐξουσίαν μου. Σοφοκλ. καὶ ὑπὸ Ἀκρατέφ ὁ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Γ'. 8. ὡς καὶ τὸ, Ἀνακτάομαι.

Κατακτεατίζω, λέγε κτεατίζω. Μέσ. Κατακτεατίζομαι. ταυτὸν τῷ, Κατακτῶμαι. Ἀπολλ. Γ'. 136.

Κατακτείνω, διόλου κτείνω-φονεύω. Ὅμηρ.

Κατακτενίζω, λέγε κτενίζω καλλωπίζω. Ὅθεν

Κατάκτενος, ὁ, ἡ. καλῶς κτενισμένος-καλλωπισμένος. "Κατάκτενος κόμη". Ἡσύχ. δίμορφον κτενισμένη.

Κατάκτης, ου, ὁ. (καπύω) ὅστις καπύεται-πλέει πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. ὅστις καταβαίνει μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα ἢ εἰς τὴν παλίδα. 2) Ἐκ τοῦ Κατάγνυμι ἢ Καπύω, ὅστις σιωπηρὰ βει-τσακίζει.

Κατάκτησις, εως, ἡ. (κατακτάω) ὑπόκτησις, ἀπόλαυσις, τὸ ὑποκτήσασθαί τι καὶ νὰ τὸ ἔχῃ-νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Πολύβ. ε'. 48. Ἐπιβεβαίωσις, διαυθεντεύσις.

Κατακτὸς, ἡ, τόν. (κατάγω-γνυμι) παῖ ὄ, τι ἀφίνεται νὰ πέσῃ-ξαβιέται-σύρῃ τινὰς πρὸς τὰ κάτω. Παῖ ὄ, τι εὐκόλως σιωπηρεύεται-τσακίζεται, θραυστός. Fragilis, Λατ.

Κατάκτρια, ἡ. Ἡλυκ. τῶ, Καπάκτης, ἢ Κατακτήρ. ταυτὸν τῷ, Ἐιλειρχός. Γνήσια. Ἡσύχ. βέλτιον ὅμως, ἢ Στιβάκτειρα, ἢ τὰ ἔειτα τινάσσουσα.

Κατακτυπέω, ῶ. διόλου κτυπῶ, κτυπῶν σωτείβω-χαλῶ-ἀξασκηπτίζω. "Κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ αἴθεμοι". Ἀλκίφρ. Α'. 23. οἱ αἴθεμοι μετὰ βοῆς ἐκτύπων ἐναντίον εἰς ἡμᾶς.

Κατακυβεύω, κακῶς κυβεύω, χάνω εἰς τὸ πωγνίδι τὴν κύβων.

Κατακυβιστάω, ῶ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 54. μετὰ τῶ, Καπορχέομαι, σωπηπαγμ. ὑπὸ γαρνὰ καὶ ἀφὰ τὰ ἀξεπαλέξω τινὰ χερούβια κάμνω ζακλάδες, ἢ σαβύδες-καβακυλίσματα.

Κατακυδρόω, λέγε κυδρόω-τιμῶ. Νικήτ. Χρον. Β'. 3.

Κατακυκάω, ῶ. διόλου κυκάω-ἀναλύω καὶ μιγνύω. Ἱπποκρ.

Κατακυκλόω, παντοχόθεν κυκλόω. ἀμφ.

Κατακυλίνδω, Κατακυλινδέω, ῶ, Κατακυλίω, κυλίω-ρίπτω πρὸς τὰ κάτω. Μέσως, Κατακυλίομαι, ὑπὸ τὰ κάτω κυλίσμαι, Καβακυλῶ. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. καὶ Ξενοφ. Κυρπ. Ε'. "Ἀπὸ τῆς "ἵππων κατακεκυλισμένων". ἐρριμμένων κάτω.

Κατακυμβαλίζω, ἀφὰ τῆ κτυπήματος-ἀφὰ τῆ ἤχου τῶν κυμβάλων διφρεύω ἢ καπακωφεύω (ξεκεφαλίνω) τινά. ὡς καὶ τὸ, Κατηχέω. Ἰωσῆν. Μαρτ.

Κατακύπτω, Μ. φω. πρὸς τὰ κάτω ἢ λέγε κύπτω. ἐκτείνω-ξεπλώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔξω-πρὸς τὰ κάτω. Βλέπω ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω μὲ ταπεινωμένην τὴν ἐμπροσθεν κεφαλὴν καὶ καμπυλωμένον σῶμα, σκύπτω. Ἰλ. Π. 611. "Πρόσω γὰρ κατέκυ-"ψε". κατέκλινεν, ἔσκυψεν. "Ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν "εἴσω τοῦ χάσματος". Λυκιν. διὸ καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑβαλε μόνον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μέσα ἕως εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ξύπας. "Κατακύψας εἰς τὸ ἄντρον προσκήρυττε". ἔβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐφώναζεν. ἢ Κατέβη εἰς τὸ ἄντρον καὶ ἐφώναζεν. ἀντίκ. τῷ, Ἀνακύπτω.

Β

Κατακυριεύω, βιαίως ἢ μετὰ διαμένως κυριεύω, διόλου ἐξουσιάζω, καταβάλλω, νικῶ. Ψαλμ. Θ'. 33.

Κατακυρόω, ὑποβεβαιῶ, δίδω τὸ χέριμον εἰς σημεῖον συμφωνίας. (ὑπὸ ὠνῆς) Ἰώσηπ. παρ' Ἡσυχ. ἀφ' οὗ τὸ τῶ, Καπακείνω.

Κατακωκύω, ταυτὸν τῷ, Καπαθρηνέω. Ἡσύχ.

Κατακωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Κατακωμάζω, μετὰ Δωτικ. Εὐσεπ. Φοίν. 355. "Δώμασι κατεκώμασε τὸ δαιμόνιον". ὑπὸ δυσυχίας, αὐτὶ τῶ, Σφοδρῶς ἐπῆλθε. τῆς κακῶν ἄχη εἰς ἐμὲ ἔσκηψαν. (ἀντὶ γν. σκῆψαν).

Γ

Κατακωχὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καποχὴ, Καπάχεσις· ἐκ τοῦ Κατέχω. παρὰ Πλάτωνι ὑπὸ "Ενθουσιασμοῦ. Ζήτ. Παρακωχή.

Κατακώχιμος, ὁ, ἡ. ὅστις κρατεῖ ἑαυτὸν ἢ ἀφίνει τὸν ἑαυτόν του νὰ κυριευθῇ. "Ποιῆσαι καπακώχιμον "ἐκ τῆς ἀρετῆς". νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὴν ἀρετήν. Ἀριστοτ. Νικομ. Ι'. "Πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῆς "γυναικῶν". Πολιτ. Β'. αὐτὶ τῶ, Καπηφερής.

Δ

Καταλαβέω, ὅθεν τὸ, Καπελελάβηκε. ταυτὸν τῷ, Καπελαμβάνω.

Καταλαγνεύω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Καπελαγνεύθη, εἰς ἡδυπάθειαν καταναλωθείς.

Καταλαζονεύομαι, ἀλαζονεύομαι καπέτινος ἢ ὠφελέτινος πράγματος. Ἰσοκράτ. ἀλαζονικῶς-κομπασικῶς διηγοῦμαι. Πλούταρχ. Λύκουρ. 22.

Καταλαθησὴς, ὁ. (ἀλαθίζω) ὀξυγωνία. Ἡσύχ.

Καταλακτίζω, καπέτινος λακτίζω, κλωτσῶ. Γλωσσ.

Καταλαλέω, ῶ. γίνομαι βαρετὸς σέ τινα μὲ τὰς λόγους μου, καπεβλίβω-ξενοφαίνω αὐτὸν μὲ τὴν πολυλογίαν μου. μετὰ Γενικ. 2) Μετὰ Αἰτιατ. Κακῶς λαλῶ κατά τινος, καταγλωττίζω τινὰ, κατακεί-νω, καπηγορῶ. Πολύβ. ὅθεν

Ε

Καταλαλιὰ, ἡ. κακὴ λαλιὰ, κακολογία.

Κατάλαλος, ὁ, ἡ. ὅστις καταλαλεῖ-κακῶς ὁμιλεῖ κατά τινος, κατήγορος.

Καταλαμβάνω, προφθάνω, ὁ ἐγὼ ἔχω καπότινος, τὸν φθάνω ἢ τὸν πιάνω. Ἰλ. Μ. 226. 2) Πιάνω, σφιχτὰ κρατῶ. 3) Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ἡρόδοτ. Α'. 46. "Καταλαβὼν αὐξηνομβίην "τὴν διώκειν". 4) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω. Κατέχω. 5) Ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω. 6) Εὑρίσκω. 7) Ἐννοῶ, πιάνω μὲ τὸν νοῦν μου. ἐφευρίσκω, δι' ἐμπειρίας μανθάνω. 8) Οὐδετέρ. "Καταλαμβάνει (ἡ τύχη)". συμβαίνει, τυ-χαίνει, ἀκολουθεῖ κατὰ τύχην ἢ κατὰ συμβεβηκός. Ἡρόδοτ. Δ'. 105. "Καταλαβὲ ἐκλιπεῖν τὴν χώραν "πᾶσαν ὑπὸ ὀφίων". ᾗ Ζ'. 38. "Καὶ σφέας (τοὺς "παῖδας) καταλαμβαίνει παύτας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι "ὑπὸ τὴν Ἑλλάδα". Ἡρωδιαν. Α'. 15. "Ἐπεὶ κα-"τέλαβον αἱ ἡμέραι". ἀφ' οὗ ἐφθασαν-ἔπεσον-ἦλθον αἱ ἡμέραι. 9) Πιέζω, ἢ σφιχτὰ δένω. ὡς "Ι-"μᾶσι καταλαμβαίνει". Τοιοῦτον καὶ τὸ "Καταλαμ-"βάνειν ὅρκῳ τινά". 10) Συλλαμβάνω. 11) Κτάο-

Ζ

μαι,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μαι, ὑποπτῶ. Παρ' Ἡροδότ. Γ'. 129. "Καταλαμ-
"πτέος ἐστὶν ἡμῖν θανάτῳ". ἄξιος εἶναι, ἢ πρέπει
νὰ παιδευθῇ ἢ νὰ συρθῇ εἰς θάνατον.
Καταλάμπω, διάλυε λάμπω-φωτίζω. "Ὧν ὁ ἥλιος
"καταλάμπει". Πλάτ. Πολ. ε'. πρὸς τὸ ὁποῖα ὁ ἥ-
λιος φαίνεται ἢ φωτίζει αὐτά. Οὐδετ. λίαν λάμπω,
εἶμαι λαμπρὸς, ἀστράπτω.
Καταλανθάνω, λίαν λανθάνω. Χαείτ.
Καταλγέω, λίαν ἀλγέω, σφοδρὰς πόνους αἰσθάνο-
μαι. Πολύβ. Γ'. 80.
Καταλγύνω, σφοδρὰς πόνους προξενῶ, λίαν ἀλγύνω.
Καταλεαίνω, λίαν λεαίνω-βίβω-ὑαλίζω.
Καταλέγω, Μέλ. ξω. ἐκλέγω, διαλέγω, καπαπάσ-
σω, εἰς τάξιν βάλλω, γράφω-περιῶ τι εἰς τὸν καπάλο-
γον-εἰς τὸ κατάστιχον. Ξενοφῶντος λέγεται ὑπὸ Πολιτῆ
οἵ τινες διαλέγονται εἰς ἐκδηλώσεις πολεμικὰς. ἢ ἐν-
τεῦθεν-αὐτὶ τοῦ, Στρατολογῶ, στρατίζω στρατιώτας ἐκ
τῆς ὁποίων συλλέγω ἐνα στρατὸν, Recruter, Γαλ. Ἐν-
τεῦθεν, Κατάλογος, τὸ καπάστιχον-τὸ διαλέγει ἐν ᾧ εἰσὶ
γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῆς εἰς πολεμικὰς ἐκδηλώσεις
στρατευμένων πολιτῆ. Ἐντεῦθεν τὸ "Ἱππαρχοφορῶν κατέλεξε
"τοὺς πλουσιωτάτους". Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 24. Ἑλλην.
Γ'. δ'. 16. 2) Πρός τι ἢ ὑπέρ τι, ἢ Πρὸς τοὺς ἄλ-
λους μεθ' ὧν λογαριάζω, ἀριθμῶ. "Εὐεργεσίαν κατέ-
"λεγεν". τὸ ἐμέθρησεν ὡς μίαν εὐεργεσίαν. Ξενοφ.
Ἀναβ. Β'. ε'. 27. Παρ' Ὁμήρ. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Τί-
θημι-βάλλω κάτω, ὃ ἐστὶ, Βάλλω ἢ φέρω εἰς τὴν κοί-
τὴν τινὰ νὰ κοιμηθῇ. Μέσως, "Καταλέγομαι", κεί-
μαι ὡς τὸ ῥῶμα-εἰς τὸ κριβάτι, καθ' ὑδῶ κοιμᾶμαι.
Ἰλ. Ι. 658. "Ἐνθ' ὀνείρων κατέλεκτο". "Αλλως δ' ἔτι
παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ ἢ αὐτὶ τοῦ, Ἀπὸ σώματος λέγω,
Ὀνομάζω, Διηγοῦμαι, Ἀπαγγέλλω, Ἀπαριθμῶ,
Μέθω. Παρ' Ἡροδότ. ε'. 53. "Καταλέγοντι τὸν αὐτὸ
"αἰεὶ πατέρα". ἢ "Καταλεγομένους ὀρθῶς". ταυτὸν
τῷ, Γενεαλογέω.
Καταλείβω, χωρὶς ὑπὸ πὲ κάτω ἢ ὑπό τι, κάμνω τι
νὰ τρέξῃ εἰς κάμπους ὑπό τι. Καπεράζω, καπερεύω.
Ἡσίοδ. "Ἐκ πέζης καταλείβεται". 2) Ἀναλύων
διαφθείρω, Κατακαλίσκω. Εὐσεβ. Ἀνδρομάχ. 150.
"Δῆμος ἀσεσιλίου καταλείβων". ὡς ἢ τὸ, Καταπίνω.
Κατάλειμμα, τὸ. (καταλείπω) ὑπομενάρεον, λεί-
ψανον.
Κατάλειπτος, ὁ, ἡ. (καταλείπω) ὅσις ἔμενεν-
ἐπερίσσευσεν ἀπ' ὅ,τι ὡς ὑπομενάρεον-λείψανον. 2)
Ἐκ τοῦ, Καταλείφω, δ' ὅλου ἀκαμμάθος-χασμῶδος.
Ἀεσοφ.
Καταλείπω, Μέλ. ψω. ἀφιλῶ τι ὀπίσω, παραπῶ,
ὀπίσω μου ἀφιλῶ, διάλυε παραπῶ-ἀφιλῶ τι διὰ ἀμέ-
λειαν, ἢ ἢ ὑπὸ βίαν ὅταν φεύγω, ἀφιλῶ τι μετὰ θά-
νατον εἰς ἄλλος.
Καταλειτουργέω, ῶ. κακῶς λειτουργῶ, κακομετα-
χειρίζομαι τὸ ἄξιωμα τῆς λειτουργίας. Ζήτ. Λειτουργέω.
Καταλείφω, διάλυε ἀλείφω-χρίω. Ἱπποκρ.
Κατάλειψις, ἡ. τὸ καταλείπειν-παραπεῖν-ὀπίσω
ἀφιλεῖν. ἐναπομενάρεον, λείψανον.
Καταλεπτολογέω, διάλυε λεπτολογέω, ἢ εἰς λεπτο-
λογίας μεταχειρίζομαι τὴν ὁμιλίαν. Ἀεσσοφ. Βάτ. 322.
Καταλεπτύνω, διάλυε λεπταίνω. Σχόλ. Ἀπολλ.
Β'. 197.
Καταλευκαίνω, Μέλ. ανῶ. λίαν λευκαίνω, Κα-
θαπερίζω. Αἰνείας Τακτ. 31. "Καταλευκῶσαι πι-
"νάκιον". μετὰ γύψε ἢ μετά τινος ἄλλης λευκῆς ὕλης
ἀπ' ἐπάνω ἀλεῖψαι.
Καταλεύσιμος, ὁ, ἡ. ἄξιος λιθοβολίας. ἐκ τοῦ
Καταλεύω, λιθοβολῶ, ἀφ' ἧς λιθοβολίας θανατοῦ-

νω τινά. Πλάτ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ ἔτι ἢ ἀφ'
οὗ, Εἰς τὸ μέλλον βάλλειν, ῥίπτειν τινὰ εἰς τὸ με-
τέπειτα ἀφ' οὗ νὰ θανατωθῇ ἐκεῖ ὡς κατάδικος.
Καταλέω, ῶ. διάλυε ἀλήθω, εἰς τὸν μύλον καπεβί-
βω-ἀλέθω. Ἀθήν. ὅθεν τὸ, Καπέλεσεν, παρ' αὐτοῦ.
Καταλήγω, Μ. ξω. παύω, τελειόνω. Ζήτ. καπατέρ.
Καταλῆθομαι, λίαν-διάλυε λήθομαι-λανθάνομαι-
λησμονῶ. Ἰλ. Χ. 389.
Καταληΐζομαι, διάλυε ληπλατῶ-καπερπιμόω, κερ-
σοδῶ, διαρπάζω.
Καταληκτικὸν μέτρον, μέτρον τι ὑπὸ συλλαβῶν, ἢ
στίχος τις ἔχων ὡσεὶ τὸ τέλος συλλαβῆς τινα ὑπὲρ τὸ
μέτρον. ἐκ τοῦ, Καταλήγω, Καπαληκτικὸς, ὁ τελευ-
ταῖος-τελειόνων ἑαυτόν. Διονυσίν. Θ'. 42. "Μὴ κατα-
"ληκτικῶς ἔδωκας". μήπως εἰς ἔδωκας αὐτῷ ὁλοτρόπως
ἢ αὖθις τινὸς μακρυτέρου σκοποῦ. "Καταληκτικῶς ἔχειν
"ὡδὶ ταῦτα". Ἀρρίαν. Ἐπικ. Β'. 23. καθόλου μό-
νος καπαγινέσθαι ὡδέ τι ὡς ὑπό τινα σκοπόν, ὅπερ ἡμαρτ.
Ἀκαπαλήκτως, κεῖται. Οὕτω λέγει ἢ ὁ Ἀρρίαν. Δ'.
δ'. 14. "Αὐτῷ καταληγομένῳ, μαθεῖν, τί λέγεται".
ἐδῶ μεμονωμένα ἡμεῖς ἢ μακρύτερα δὲν ἐρωτω-
μεν-δὲν χρειάζεται ἄλλο τί ποτε.
Κατάληξις, ἡ. τέλος, καπάπαυσις.
Καταληπτικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ. Καπαληπτι-
κῶς. (καταλαμβάνω) ὁ ὑπηρέτης ἢ αὐτόκινος εἰς τὸ νὰ
καταλάβῃ-φθάσῃ-πιάσῃ τινὰ, ἢ νὰ κάμῃ νὰ καταλά-
βῃ-ξενοιάσῃ τινάς τι.
Καταληπτὸς, τὴ, τόν. ἰαμβ. Ἐπίρ. Καταληπτῶς.
ὁ αὐτόκινος εἰς καπάληψιν, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κα-
ταλάβῃ-φθάσῃ-πιάσῃ-ξενοιάσῃ τινάς. εὔκολος εἰς τὸ νὰ
τὸν καταλάβῃ τινάς. παρ' Εὐσεβ. Ἱστορ. 1347. "Πύ-
"θος δεδόσθαι καπαληπτόν". φαίνεται ὅτι κεῖται Ἐνερ-
γητ. τὸ ὁποῖον σωσίβιον-ἠκολούθησεν εἰς ἡμᾶς ὑπὸ Θεοῦ,
ἤτοι ἀφ' ἧς θείας βελτίωσεως-τύχης.
Καταληρέω, ῶ. (λῆρος) μετὰ Γενικ. ἐμπαράδω
ἢ ἐναντίοι τινὸς φλυαρῶ. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. Φθ'. 2)
"Καταληρησα τῶν ἐξωμίδα". μὲ τὰς ζέλας-μὲ τὰς
χωραπάδες ἢ μὲ τὰς μωρολογίας μου ἔχασα τὴν ἐξω-
μίδα. Ἀθήν. ΙΓ'.
Καταλήψιμος, ὁ, ἡ. ὅσις δύναται νὰ καπαληφθῇ-
ἐνοιοθῇ-νὰ κρατηθῇ-πιασθῇ ἢ νὰ καπακεισθῇ. Ἀντιφ.
αὐτόκ. νομ. Ἀπολύσιμος. ἐκ τοῦ
Κατάληψις, ἡ. (καταλαμβάνω) τὸ καταλαμβά-
νειν, φθάνειν, προφθάνειν-πιάνειν-σφίγκτὰ κρατεῖν, κυ-
ριεύειν-ὑπ' ὄψεσίαν ἔχειν, λαμβάνειν, ὡς πίγκμαλιῶν
πέρνειν. Νόησις, γνῶσις, εὕρεσις, αἴσθησις, ἐν νῷ
λαμβάνειν. Κράτησις, Προσβολὴ-κυρίευσις τόσα τινὸς,
Κατοχή. Παρὰ Μυσικοῖς, καὶ ἡ Ἐπιμονὴ-ἀργοποι-
εία (βράξις) ὑπό τινα τόνοι-φωνικόν. Σχολ. Ἀρι-
στοφ. Νεφ. 317.
Καταλιθάζω, λιθοβολῶ, ῥίπτω πέτρας κατά τινος.
Καταλιθοβολέω, ῶ. λίθους βάλλω κατά τινος,
λιθοβολῶ.
Καταλίθος, ὁ, ἡ. πλήρης λίθων, γεμάτος ὑπὸ
πέτρας κοινὰς ἢ δύσβυθος.
Καταλιθόω, ταυτὸν τῷ, λιθοβολέω. Δημοσθ.
Καταλιμπάνω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Καταλείπω.
Καταλιπαίνω, λίαν λιπαίνω, παχύνω πολὺ τινα.
Ζήφω τινὰ νὰ παχύνῃ.
Καταλιπαρέω, λίαν λιπαρέω-ἱκετεύω.
Καταλίσκω, Ἡρόδοτ. Β'. 174. "Πολλὰ μὲν δὴ
"καπελίσκετο". ὅπου ἄλλοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας
"Καὶ ἠλίσκετο". ἀναγιν. ἐκ τοῦ, Ἁλίσκω.
Καταλιχνεύω, λίαν ἢ κακῶς λιχνεύω.
Καταλλαγὴν, Ἐπίρ. κατ' ἐναλλαγὴν, ἀμοιβαίως,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

αὐάποδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Τῷ αὐτί τινος διδομβύλιν δώρεαν.

Καταλλαγή, ἡ. (καταλλάττω) ἐναλλαγή, ἀλλαξιὰ πράγματος τινος. Ἀειφοτ. Οἰκον. Β'. "τῆς νομισμάτων τῶν καταλλαγῆς". τὸ παρ' Ἰταλ. *Cambio*. καὶ Τύρκ. Σαραφλίκ. Καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς κέρδος τῶν ζραπεζίτων. Δίφιλος παρ' Ἀθήν. ς'. 2) Εἰρήνη, φιλία, διαλλάξεως.

Καταλλάκτης, ου, ὁ. (καταλλάσσω) ὅσις εἰρηνεύει-φιλιόνει, ὁ εἰρήνης πρόξενος. 2) Ὅσις ἀλλάζει τὰ νομίσματα, σαράφης, ἀργυραμοιβός. *Cambiatore*, Ἰταλ.

Καταλλακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς καταλλαγὴν-εἰρήνην, εὔκολος εἰς εἰρήνευσιν-διαλλάξεις. 2) Ὁ εἰς ἀλλαγὴν νομισμάτων ὑπάδειος ἢ αὐτῶν.

Καταλλάσσω, ξῶ---άττω. ἐναλλάσσω, ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγὴν-ἀλλαξιά. "Νομίσματα καταλλάττομαι". ὑπὲρ τῆς ἐμαυτοῦ ὠφελείας ἀλλάζω τὰ νομίσματα, κάμνω τὸν Σαράφην, *Cambiare*, Ἰταλ. 2) Ἐξιλεόω, εἰρηνοποιῶ, κάμνω νὰ μεταβάλῃ τινὰς τὴν ἔχθραν εἰς φιλίαν. Ἡρόδοτ. Α'. 61. "Καταλλάσσετο "τὴν ἔχθρην τοῖσι στρατιώτῃσι". εἰρήνευσε, κατεπραΰνεν-διαλέωσεν ἑαυτὸν, καὶ ἐφιλιώθη μὲ τοὺς στρατιώτας. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. Αἴ. 744. "Θεοῖσιν ὡς κα- "ταλλαχθῇ χόλος".

Κατάλληλος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Καταλλήλως. ὅσις ἵσταται-κεῖται ἀμοιβαίως ἀπ' ἐναντίας ἄλλου τινός. "Κατάλληλα σημεῖα. Καταλλήλοι πόροι". Ἀειφοτ. Προβλ. Ις'. 13. ἀμοιβαίως πρὸς ἀλλήλας αὐτικείμενοι, καὶ ἐνταῦθεν αὖτις τῷ, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ἀμοιβαίως ἁρμοσμένος, κατὰ τάξιν βαλμούς. Καθόλου δὲ αὐτίκειται τῷ, Παράλληλος, καὶ σημαίνει τὸ, Ἁρμόδιος, ὑπάδειος, σύμφωνος, αὐτίστοιχος. ὁ σύμφωνον ἀναφορὰν καὶ ἀπόλογίαν ἔχων μετ' ἄλλου τινός.

Καταλληλότης, ητος, ἡ. τὸ ἁρμόζειν-συμφωνεῖν-αὐτιστοιχεῖν. σύμφωνος-ἁρμοδία σειρὲς, ὑπάδειος ἀπάλογία-ἀκολουθία-τάξις.

Καταλοάω, Μ. ήσω, ῶ, άσω. διόλου θραύω-σμυντείβω, κατασπακίζω, ἀλυκίζω, παιδεύω, δέρω, (τζαλαπατῶ) φονεύω, σκοτώνω. Αἰσχίν. "Καταλόησαν τὰς "ἡμέρας". Ζήτ. Ἀλοάω. Λευκιαν. Ἰκαρομ. 15. "Σκύφῳ χρυσῷ τὸν ἐφριῶ καταλοησμένον". διατεθρυμμένος.

Καταλογάδην, Ἐπίρ. πεζῶς, τὰ πεζῷ τῷ λόγῳ γεγραμμένα, εἰς τὸ πεζόν. *In prosa*, Ἰταλ. Πλάτ. Λύσ. 3. αὐτὶ τοῦ, Εἰς ἀβελόγους.

Καταλογεύς, έως, ὁ. ὅσις ἐκλέγει τὰς πολίτας καὶ καταχειρίζει αὐτάς. Ὁ καταχειρίζων εἰς τὸν κατάλογον τὰς στρατιώτας δυναμένους ἢ τὰς συνεισφορὰς φέροντας. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κατάλογος.

Καταλογέω, ῶ. (ἀλογέω) λίαν ἀλογέω-καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι. δεῦ τιμῶ, δεῦ μεζῶ. ἀμελῶ, δεῦ φροντίζω, μετὰ Γενικ. παρὰ Σιουβ. Λόγ. 133. παρὰ δὲ Ἡροδότ. Α'. 144. μετὰ Αἰτιατ. "Τὸν νόμον κατελόγησε". κατεφρόνησεν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, (δεῦ ἐμέζησε τὸν νόμον διὰ τίποτε), τὸν κατεπάτησε.

Καταλογὴ, ἡ. (καταλέγω) ἐκλογὴ καὶ εἰς τάξεις διαίρεσις ἢ καταχειρὴ εἰς τὸν κατάλογον. Παρ' Ἡσυχ. ἔστι "Τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλη λέγειν". "Αρα τὸ ὠδαγωγήσασθαι οὐδὲν τινὰ καὶ μὴ ᾄδειν αὐτόν.

Καταλογία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταλόχεια.

Καταλογίζομαι, συγκαταλέγω, σὺν καὶ εἰδμῶ, Περσιῶ εἰς τὸν ἀειδμὸν-εἰς τὸ καπέσιχον. βάλλω-γράφω τι εἰς τὸν λογαειασμὸν, λογαειάζω, κάμνω λογαειασμόν. Λεκικ. "Εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ὑπὲρ "τῆ τοσαύτη ὕβρει". θέλεις τὸ λογαειάσει ἀκόμη ὡς εὐεργεσίαν εἰς ἡμᾶς, ὕστερα ὑπὸ ὅλας ταύτας τὰς ὕβρεις, θέλεις μᾶς γνωρίσῃ καὶ χάειεν διότι τόσον μεγάλως σὲ ὑβρίσαμεν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μεταξὺ εἰς τὰς ἄλλας ἀειδμῶ-λογαειάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 1. "Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τὰς ἀχαειά- "σεις". βάλλειν εἰς τὸν πάζιν-εἰς τὸν ἀειδμόν. Καὶ πάζιν δινῶμαι, κατὰ τὴν τάξιν τῆς καταχειρῆς λέγω. Συλλογῶμαι, σοχάζομαι. Ἀππιαν. ὅθεν

Καταλογισμὸς, τὸ καταλογίζεσθαι, συνειδήμησις, λογαειασμὸς, ἀειδήμησις, ἀειδμός.

Κατάλογος, ὁ. (καταλέγω) καταχειρὴ-τῆς προσώπων οἵτινες ἐκλέγονται διά τινα ὑπηρεσίαν, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, καὶ διὰ τὰ πολεμικά. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὴν λέξιν διὰ τὰ "Ἡ αὐτοχειρὴ τῆς ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἐξαειδή- "μησις". Ὁ Σχολ. Ἀειφοτ. Ἱππ. 1366. "Πίνακες, ἐφ' "ὧ ἐνέγραφον τοὺς στρατευομένων τὰ ὀνόματα. Ὁ Φώτ. λέγει ἐν Λέξ. Καταχειροῦς, "Ἀθήνησι τινὲς ἦσαν "καταλόγων διδόντες τῆς ἐνομάτων τῆς τὰ κοινὰ διοικεῖν "δυναμένων πράγματα. Οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Συγγραφεῖς "ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς "πολιτείας". Ἐντεῦθεν ἡ Ἀποχειρὴ, ἐκλογὴ καὶ σύ- ναξις τῆς αὐθρῶν διὰ τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας. Θουκυδ. ς'. 26. "Καταλόγους ποιεῖσθαι". ὡς τὸ Γαλ. *Faire les recrues, la recrue*. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ καταχειρὴ αὐτῶν καὶ συνάξις τῆς στρατιωτῆς, καὶ ἡ ἰδία πολεμικὴ ἐκδούλευσις-ὑπηρεσία. Ἐντεῦθεν τὸ "Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον". οἱ γέροντες οἵτινες δὲν εἶναι πλέον ἱκανοὶ διὰ τὸ στρατιωτικὸν, οἱ "πεπαυμένοι τῆς στρατεύεσθαι". καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἡ κατὰ τάξιν καταχειρὴ, κατάσχεσιν, ἀφιέρωσιν.

Καταλοιάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταλοάω.

Καταλοκίζω, διόλου ἀλοκίζω, κάμνω αὐλακιαῖς καταυλακίζω, καταξύω-ξεχίζω διὰ τῆς ὀυχῶν. ταυτὸν τῷ, Δρύπτω. Εὐεπ. Ἰκετ. 825. "Κατὰ μοῦ "ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα". αὐτὶ τοῦ, "Ὀνυξὶ μοῦ κατελο- κίσμεθα.

Καταλούω, διόλου λύω-πλυνῶ, ξεπλυνῶ, πλυνῶ τι τόσον πολὺ ὥστε ὑποβάλλει τὸ χρῶμα αὐτοῦ. Ἀειφοτ. Νεφ. 840. "Καταλούσαμε τὸν βίον". κατανα- λίσκομεν, φθείρομεν-καταξοδεύομεν τὴν οὐσίαν μας. Ὁ Κω- μικὸς ἐντεῦθεν παίζει τὴν λέξιν εἰς τὸ αἰωνόβιον Λουσόμβους.

Καταλοφάδια, τά. Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Κατὰ λόφους, ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα-εἰς τὸν ζαχλόν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Λόφος. Ὁδυσ. Κ. 169. "Βοῦν δὲ κα- "ταλοφάδια φέρων δῶκ' ἑταίροις μέλαιναν". ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζων. Ὁ Εὐσάθ. Ζήτ. καὶ, Λόφος.

Καταλόχεια, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λόχος, Παράλογα. ΙΓ'. ὅπου ἄλλοι, Καταλογία, ἀπέγνωσαν.

Καταλοχίζω, εἰς λόχους διαιρῶ καὶ συνάγω. παρὰ Πολυδ. Α'. 173. κεῖται, Καταλοχησαι, αὐτὶ, Κα- ταλοχίσαι. ἀμφ. ὅθεν

Καταλοχισμὸς, ὁ. ἡ εἰς λόχους διαίρεσις. Παρὰ Πλουτάρχ. Κικ. 15. αὐτὶ τοῦ, Σζαπλογία, σύ- ναξις στρατιωτῶν.

Κατάλοχος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λόχος. ἐκ Θουκυδ. πάν- υ ἀμφ.

Κατάλσης, ὁ, ἡ. (ἄλσος) γεμάτος ὑπὸ ἄλση, ἢ ὁ ἄλση ἔχων. Σζάβ. Ε'.

Καταλυγίζω, ῥίφω, δισμεύω, διόλου λυγίζω. Ἡσύχ.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταλυκουργίζω τινὸς, φέρω-εἰσάγω κατά τινος τὰς νόμους τῶ Λυκούργε. Ἀλκίφρ. Β'. 1.

Κατάλυμα, τό. (καταλύω) δωμάτιον, καμάρα, (ἀνδρῶν, γυναικῶν, κάμερα), Κατοικία, οἴκημα. Καταγώγιον, πανδοχεῖον. Μάρκ. ΙΔ'. 14. Λουκ. Β'. 7. Ζώσιμ. Δ'. 48. τὸ παρὰ Γάλ. Hotel, Ἰτ. Locanda, Τούρκ. Κονάκι, καὶ Γερμ. Wirthshaus. Ζήτ. καὶ, Κατάλυσις. Ὁ Εὐσάθ. λέγει. "Κατάλυμα, ὁ τῆς ξενοδοχήσεως τόπος ἐν ᾧ τὰ ἱπποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται.

Καταλυμαίνομαι, λίαν κινδύνομαι-φθείρω βλάπτω. Ξενοφ. Οἰκον.

Καταλυμακόω, Πίν. Ἡρακλ. Α'. 9. λίαν ἀρχαιόω-κακῶς αὐξάνειν ποιῶ.

Καταλύμανσις, ἡ. μεγάλη φθορὰ-βλάβη.

Καταλύσιμος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλύσῃ-φθείρῃ-χαλάσῃ τινάς. ὁ δυνάμενος εὐκόλως καταλυθῆναι.

Κατάλυσις, εως, ἡ. (καταλύω) ἀβάλυσις, φθορὰ, ἀφανισμὸς, ὀλοθόρευσις, καταστροφὴ. Τελείωσις, τέλειωμα, τέλος. Ξενοφ. "Πολέμου κατάλυσις". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Θανάτου. 2) Τὸ Καταλύειν, Καταγώγιον, Πανδοχεῖον. Ἡρόδοτ. Ε'. 52." Σπεύδομέν τε παντὶ τρόπῳ εἶναι βασιλήιοι καὶ καταλύσιες κάλλιστοι". Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ τῆς Εὐσεπ. Ἡλ. 393." Δεξιώσεις μετὰ οἴκων καταλύσεις". φιλικὰς δεξιώσεις, κινάκια. κυρίως αὐτοστοιχεῖ πρὸς Τουρκ. Κερβὰν ἢ Καραβὰν σεράϊ, Χάνι, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Κονάκι, Hotel, Γαλ. Ζήτ. Κατάλυμα. Παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ αὐτὶ τοῦ, Λύσις-ἄφεσις-συγχώρησις τῆς φυγῆς.

Καταλυσσάω, καὶ, --λυττέω. Λυσσάω κατά τινος. ἢ διόλου λυσσασμένος εἰμί. ἀμφ.

Καταλυτήριον, τό. πευτὸν τοῦ, Κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ. ὁ καταλύων-φθείρων.

Καταλύτης, ἡ, Καταλύτου, ὁ. ὁ ξένος ὅς τις ἔρχεται καὶ κατοικεῖ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ κατάλυμα. παράδοσις, Μισαφίρης, Τουρκ. Πολύβ. Β'. 15. Πλούτ. εἰς Σύλ. 25.

Καταλύω, διόλου-ὁλοτελῶς λύω, ὅ ἐστὶ, Διαλύω, ξεχωρίζω τι ὑπὸ τοῦ σιωπηροῦ δεσμοῦ αὐτοῦ, Καταβάλλω, Καταστρέφω, Καθαιρέω, ἐκ θεμελίων χαλνῶ, φθείρω, ἀφανίζω, ὀλοθρεύω. Ἰλ. Β. 117. "Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα". πολλὰς ἀκροπόλεις κατέστρεψεν-ἐρήμωσε. 2) Κάτω λύω. Λύω τι ὑπό τινος ἀφίνω αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω. Ἀπολύω, ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἐλευθερόω. Ὀδυσ. Δ. 28. "Σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους". ὑποζεύξομεν, λύσομεν τὸν ἅρματος, ἢ ἐντεῦθεν Οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, Ξενοδοχοῦμαι, Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι εἰς τὸ Κατάλυμα. "Καταλύω ἐν τόπῳ τινί". ὅθεν καὶ προσυπακούεται τὸ, Πορείαν, ἢ, Ὁδόν". τελειόω τὸν δρόμον, παύω τὴν πορείαν ἢ κατέχομαι εἰς οἴκημα, ἢ εἰσὶν εἰς τὸν ἀναπαυτήσιον τόπον, Κοιμῶμαι, καθήμαι νὰ ἡσυχάσω-νὰ ἀναπαυθῶ ὑπὸ τὴν ὁδοιπορείαν ἢ ὑπὸ τὰς κόπους. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. Γ'. 19. "Πεῖτ' καταλῦσαι τὸ ῥηθὲν στράτευμα πρὸς ἄστυ". ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Καταπαύω, παύω, ἢ παύομαι ποιῶ. ὡς "Καταλύω τὴν φυλακὴν, τὸν πόνον". ἅπερ καὶ παρ' Ἀθην. ΙΓ'. Στοβ. καὶ Ἰσυκράτ. "Καταλύω τὴν θεωρίαν". ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Τελειόω, φέρω εἰς τέλος. ὡς "Καταλύω τὸν πλοῦν, τὸν πόλεμον, τὸν λόγον, τὸν βίον". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Αἴρω ἐκ μέσου, Θανατόω. "Καταλύω τινὰ τῆς ἀρχῆς". Ξενοφ. Κυρνπ. Α'. ς'. 9. ταυτὸν τοῦ, Παύω τινὰ τῆς ἀρχῆς, κάμνω νὰ παύσῃ τινὰς ἀπὸ τὸ νὰ βασιλεύῃ, ἐκβάλλω, Καθαιρέω αὐτόν. Οὕτω καὶ τὸ "Πύκτης ὢν κατέλυσε". ἔπαυσε τοῦ νὰ εἶναι πύκτης. Καθόλου δὲ ἡ λέξις σημαίνει Κατάπαυσιν καὶ ἀργίαν παρόδου, ἐνεργείας, καὶ κινήσεως τινός. Μέσως, Καταλύομαι, καταλύω ἐμαυτὸν, ἢ λύω ἐμαυτὸν ὑπό τινος, ὅ ἐστὶ, τελειώνω τι τὸ ὁποῖον ἀνήκεται εἰς ἐμέ, Παρακαλῶ ἔχθραν τινὰ, φέρω εἰς τέλος ἔχειν καὶ φιλονεικίαν τινὰ, Διαλλάττομαι, ξιλιεύομαι, φιλιόομαι μετά τινος, καθὼς ἔτι καὶ μετὰ Αἰτιατ. "Καὶ δῆτα αὐτῷ μὴ "παρόδου καταλῦσαι τοὺς αἰτιασαμένους, πρὶν ἂν "αὐτοῖς συμβιβάσηται". Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ά. 10. "Καταλύομαί τινος". Διαλύω ἐμαυτὸν ὑπό τινος, ὅ ἐστὶ παραιτοῦμαι, ἀφιόομαι ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελματι. ὅθεν "Εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον". εἰ ὑποθεμένους, οἱ τελειώσαντες τὸν ἑαυτῶν βίον εἰς ἀρετήν. Εὐσεπ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. "Καταλύω, αὐτὶ τοῦ, Λύω τὴν νησείαν, παύω τὴν νησεύειν, ξεώνω, διωχθῆμαι.

Καταλωβάω, ῶ. διόλου λωβάω-κολοβόω. Πολύβ. ΙΕ'. 33.

Καταλωφάω, ῶ, Καπλωφάω, ῶ. παύσαι ποιῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ, τελειόω, καθησυχάζω. Ἀπολλών. Γ'. 616. "Κύρβεω δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς καπελώφεε "ὕπνος". Οὐδετέρως καὶ τὸ, Λωφάω, Καπεπάω.

Καταμάγειον, τό. (καταμάσσω) ὕφασμα τι ἐν τοῖς λυθροῖς (παιδιαῖς) ὁμοῖ τείψιμον-σφάγισμα. (πεσμάλι) Ἀρτεμιδ. Α'. 64.

Καταμαγεύω, διόλου μαγεύω.

Καταμάθησις, ἡ. (καταμανθάνω) μάθησις, κατάληψις, γνῶσις, τὸ νὰ μάθῃ τις τι καλῶς καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ γνωρίσῃ. Ἑρμογ.

Καταμαθητικὸς, κὴ, κόν. (καταμανθάνω) ὁ εὐήκοος ἢ ὁ εὐπαίδευτος εἰς τὸ καλῶς μανθάνειν-καταλαμβάνειν, γνωρίζειν. Πολυδ. Θ'. 154.

Καταμαίνομαι, κατά τινος μαίνομαι.

Καταμάκτης, ὁ. ὅς τις καταμάσσει-ὑποπαγγίζει.

Καταμαλακίζω, καὶ, Καταμαλθακίζω, λίαν μαλακίζω-μαλακὸν ποιῶ τινά. Μέσως, Εἶμαι μαλακὸς-ναθρὸς-ἀκμὴς-ἀμελὴς. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ'. 12. "Ὀρθῶς δὲ ἐπιμελησόμεθα καὶ μὴ καταμαλακιζόμεθα, μᾶλλον εἰκὸς τὸν οἶκον αὐξεσθαι." τοῦτον καὶ τὸ τῆς Λεσχοτ. μεγ. Ἡσυκ. Β'. 6.

Καταμαλάσσω, Καπεμαλάττω, καὶ, Καταμαλθάσσω. μαλακίζω, καταφαύνω, ἀπαλίζω, ἐγγίζω.

Καταμαλδύνω, λίαν ἀλδαίνω. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΔ'. 73.

Καταμανθάνω, καλῶς-ὀρθῶς μανθάνω, καπειρῶ, καταλαμβάνω, γνωρίζω, σχολάζομαι-συλλογίζομαι, θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω. Ξενοφ. καὶ Πλάτ. ἀρχῆς.

Καταμαντεύομαι, λίαν μαντεύομαι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Μαντεύομαι-χρησμολογῶ φασί τινες, ἢ Κατά τινος. μετὰ Γενικ. παρ' Ἀθήν. καὶ Δοτ. παρ' Ἀπτικοῖς. Πινδ. Η'. 77.

Καταμαραίνω, Μ. ανῶ. διόλου μαραίνω, ἀδυνάτων-ἀδρανῆ ποιῶ τινα.

Καταμαργάω, Ἰωνικ. Καπεμαργῶ. Ὑπὸ φθόνου μανικὸς γίνομαι, εἶμαι μανικὸς-λυσασμένος. Ἡρόδοτ. Η'. 125. "Φθόνῳ καταμαργεόντων". ὅπου πρότερον, Καταμαρτάνω, ἁμαρτημ. ἔκειτο.

Καταμάρπτω, Μέλ. ψω. καταλαμβάνω, καπιάνω, αἰφνιδίως φθάνω καὶ πιάνω τινά. Ἰλ. Ζ. 364.

Καταμαρτυρέω, ῶ. κατά τινος ἢ κακῶς μαρτυρῶ. Ὑποδεικνύω τινὰ ὡς πταίσαντα, ὡς ἔνοχον πταισματός τινος-κυρίως μετὰ Γενικ. Δημοσθ. ἀλλ' ὁ Διόδ. Σικ. πάντως καὶ μετὰ Αἰτιατ. αὐτὶ τοῦ, Καπηγείω,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καπεφρονῶ, ὑποβάλλω, ὑπορρίπτω. Παρ' Αἰσχιν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Παθητ. "Ὁ δὲ κεινόμβρος καπεμεμαρ-"τύρηται ὑπὸ τῆ ἑαυτῆ βίᾳ καὶ τῆς ἀληθείας".

Καταμασάομαι, ἠ, Καταμασάομαι, διόλυ μασῶ, καταζώγω.

Καταμάσσω, ὑποπτογλίζω. Πλαιάφ. ΝΒ'. 2. τὸ ὁποῖον ὁ Νόννος, Ἀπομάσω, εἶπε.

Καταμαχεύω, ὑπερπῶ, φρενόθυμος γυρεύω νὰ εὕρω τι, ἐχυπλατῶ, πάνυ μαχεύω. Συιδ.

Καταματεύομαι, Καπεματτεύομαι, καὶ, Καπεμάττομαι, παρ' Ἱππακρ. μετὰ τῆς φρασικελλημένης Δοτικ. ὡς, Πέρᾳ, κ. τ. τ. βάλλω σῶμα τι μέσα εἰς ἄλλα τινὲς ξύπανα ὅλα τὰ ἐγγίζω - ἐρεθίζω - ὑποπλεύω - ὑποπτογίσω, κ. τ. τ. αὐτὸ, καθὼς π. χ. κάμνουσιν οἱ χειρῆργοι ὅλα τὰ πτερῶν, κ. τ. τ. ὁπόταν θέλωσι νὰ παρεμβύσωσι τινὶ ξύπανα πληγῆς τινος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξιφ. 536. λέγει· "Χεῖρα κα-"τεμματέων". βάλε τινὶ χεῖρα μέσα. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μάσω.

Καταμάχομαι, λίαν μάχομαι, καπεθλίβω, κατανικῶ.

Καταμάω, ὦ. ὑπσωρεύω, ὑπσιωπάγω, ἐπανω τινὸς ἢ φρασέτι σωρεύω. Ἰλ. Ω. 165. "--- Τὶν καπεμή-"σατο χερσὶν ἐῆσι". ὅπερ ὁ Εὐσταθ. φησι. Καπεμή-σαθαι, ἀντὶ τῆ, Σωωαγεῖν κατὰ μίμησιν τῆς ἀμώντων.

Καταμβλακεύω. Ζήτ. Ἀμβλακίη.

Καταμβλόω, ῶ. ἀντὶ τῆ, Καπαμβλιώω. ἀμφ.

Καταμβλύνω, λίαν - διόλυ ἀμβλιώω, ἀμβλυ ποιῶ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Δ'. κεῖται, Καπεμβλωμβρίον, ἀντὶ, Καπεμβλυμβρίον, ἐκ τῆ, Καπεμβλυόω.

Καταμβώ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὀπισαμβώ.

Καταμεγαλαυχάω, ῶ. λίαν μεγαλαυχῶ, ἢ μεγαλαυχῶ καπί τινος. Ἡσύχ.

Καταμεγαλοφρονέω, ῶ. μεγάλως μεγαλοφρονῶ, ἀλαζονικῶς καπερφρονῶ. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καταμεθύω, ἢ κάλλιον, Καταμεθύσκω, μὲ ἄκραν τὴν οἶνον λίαν μεθύω ἢ ποι μεθυσμβρίον ποιῶ τινά. Πολύβ. Ε'. λθ'. 2.

Καταμειδιάω, ῶ. καταγελῶ, φρεγελῶ, φρεπαίζω. Ἰωσήφ. πόλ. Ἰουδ. Γ'. ζ'. 33. "Θανάτῳ καπα-"μειδιᾶσι".

Καταμειλίσσομαι, καὶ --- τομαι. Μέλ. ξομαι. λίαν μειλίσσομαι, καπαγαΐνω, ὀξιλεόω.

Καταμελεῖσι, Ἐπίρ. (καπαμελίζω) μὲ καπακομμβρίον ξύπον, εἰς μικρὰ τμήματα, εἰς κομμάτια κομμένα τὰ μέλη. Ἀρατ. 624.

Καταμελετάω, ῶ. λίαν μελετῶ, γυμνάζομαι, ὅλα σωματικῆς γυμνάσεως μανθάνω, ἐν τῇ γυμνάσει ηρακῶ. Πλάτ.

Καταμελέω, ῶ. λίαν ἀμελῶ, ὅλα τῆς ἀμελείας γίνομαι φρέξενος κακῶ τινος. Σοφοκλ.

Καταμελιτόω, ῶ. ἀλείφω τι μετὰ μέλιτος, ἢ γλυκὺ ποιῶ τι μὲ τὸ μέλι. "Τῶν λόχμῳ καπεμελι-τῶν". Λειτοφ. Ὄρν. 224. πληρῶν - γεμίζειν τὴν λόχ-μιὰ μὲ ὕμνες ὡς ὦ τὸ μέλι γλυκῆς.

Καταμέλλω, λίαν μέλλω, πολλὰ ἀργοπορῶ - ἀνα-βάλλω τὸν καιρόν. παρὰ Πολυβ. συχνάκις ὅλη διελῶν πολεμιῶν, οἵτινες φοβούμβυοι τὸν κίνδυνον ἢ τὴν μά-χλιο ἀναβάλλουσι τὸν καιρὸν καὶ δὲν ἔρχονται εἰς πό-λεμον μετὰ τῶ ἐχθρῶ. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τῆ, Καπαμελέω.

Καταμεμπτος, ὁ, ἡ. λίαν μεμπτὸς, μισητὸς, κα-φρονημένος, ὠνειδισμένος. καὶ ὁ μέμψεως ἄξιος. Σο-φοκλ. ἐν τῷ

Καταμέμφομαι, λίαν μέμφομαι - ὀνειδίζω - καταφρο-νῶ - ὑβρίζω, κατηγορῶ, σόοχον πταίσματος ποιῶ. μετ-Δοτικ. ἢ Αἰτιατ.

Καταμεμψις, ἡ. μέμψις, ὀνειδισμὸς, ὕβρις, ἀν-σαρέσκεια. Θεοκυδ.

Καταμένω, ὀπίσω μεύω, ἀργοπορῶ.

Καταμερίζω, διόλυ μερίζω, εἰς τμήματα κόπτω. Πολυδ. Α'. 125.

Καταμερίζω, διόλυ μερίζω, εἰς τμήματα κόπτω, διαμερίζω, διαμοιράζω.

Καταμερὶς, ἡ. τμῆμα, μέρος ἕκτινος. ἀμφ.

Καταμέρος, κυρίως, Κατὰ μέρος. Ἐπίρ. μὲ διαι-ρετικὸν, ἢ μερικὸν τρόπον. ξεχωριστὰ εἰς τμήματα - εἰς μέρη. Διοσκορ. ἢ αὐτὶ τῆ, Κατὰ μόνας.

Καταμέσιος, ὁ, ἡ. πλήρης, λίαν μεσὸς, γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 45.

Καταμετρέω, ῶ. διόλυ μεζῶ. μεζῶ κάπω ἢ ποι τὴν ὑπφάνειαν τινός. Σχόλ. ὀθεν

Καταμέτρησις, ἡ. ἡ τῆς ὑπφανείας τινὸς μέζησις.

Καταμήκης, ες, ὁ, ἡ. λίαν μακρύς. ἡμαρτ. ἀ-νάγν. ὃς Ἡρόδοτ. Δ'. 72. ὅπου "Κατὰ τὰ μήκεα ξύ-"λα" κεῖται.

Καταμηλόω, ῶ. τῇ μήλῃ λεῶμαι. βάλλω τινὶ μήλιν μέσα εἰς τι, ὅλα νὰ ὀξεπέσω δι' αὐτῆς αὐτό. ἢ βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἰς τὸν λαιμὸν (κα-θὼς οἱ ἰατροὶ τινὶ μήλιν εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς) ὅλα νὰ ξεράσω. Ἀεισοφ. Ἰππ. 1150. "Ἀναγκάζω "πάλιν ὀξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλοφωσί μου, κημὸν καπα-"μηλῶν". ὅπου αὐτὶ τῆ, Δακτύλῳ, τὸν Κημὸν ἔπα-ξεν, ἐν ᾧ οἱ δικασταὶ τὰς ψῆφους ἔβαλον. "Ἀρα, Θέ-λω καπαδικάσει αὐτὸν, καὶ τόσον θέλω τὸν βιάσει, ὥ-σε νὰ ξεράσῃ ὅλα, ὅσα αὐτὸς ἔκλεψεν. Ὁ Φώτ. ἔ-χει "Μηλῶσαι καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλιν καθεῖναι "πω. ἰῷ δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῆς τὰ ἄδηλα σκο-"μιζομένων. Λέγεται δὲ, Καπαμηλεῖν, καὶ τὸ βάπτειν "ἕτερα, ὅταν πιέζηται καὶ ῥίμματα".

Καταμήνιος, ὁ, ἡ. (μὴν) ὅστις εἰς κάθε μῆνα γίνεται, μηνιαῖος. "Τὰ καπαμήνια" ἢ ὡς τὸ καθ' ἕκασον μῆνα ὅλα τῆς ῥοῆς γινομένη κάθαρσις τοῦ αἵματος εἰς τὰς γυναῖκας. Menstrui, Ἰπολ. ὀθεν

Καταμηνιώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τοῖς καταμηνίοις τῆς γυναικός.

Καταμήνυσις, εως, ἡ. εἴδησις, φανέρωσις, μαρτυ-ρία, κατηγορία, προφάσις. ἐκ τοῦ

Καταμηνύω, εἰδοποιῶ, φανερόω, μαρτυρῶ, δίδω εἴδη-σιν ὡς τινος, προειδῶ. Καπακηρύσσω, Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. β'. 20. "Ὃς ἂν τὸν ἀφιέντα τὸν ὄγκον εἰς τὰ ὅ-"πλα καταμηνύσῃ, ὅτι λύφτται μισθὸν πάλαντον ἀρ-"γυρίου". καὶ μετὰ Γενικ. ἐν Ἑλλην. Γ'. γ'. 2. "Μάλα σεῦ ψολόεσσαν καπεμήνυσεν". Λακωνικῶς ἀντὶ, Σὴ ψολόεσσα καπεμήνυσεν· Σὲ καπακήρυξεν ὡς ψολόεντα - ὡς ὀφθαλμιῶντα.

Καταμιαίνω, Μέλ. ανῶ. λίαν ἢ διόλυ μιαίνω τι μιαρὸν - ἀκάθαρτον ποιῶ. Μέσης, Καπεμιάνθημαι, ἐμ-πεπόνθει εἰμὶ, πεύθομαι ἐσθλὸν ἀκλαμβάνω, λιποφορῶ. Ἡρόδοτ. ς'. 58.

Καταμίγνυμι, ἠ, Καπεμιγνύω. Μέλ. ίξω. λίαν μιγνύω, ἀνακατόνω. Λειτοφ.

Καταμικρὸν, Ἐπίρ. κυρίως, Κατὰ μικρόν. ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον. Κατὰ μέρος, ἀγά-λι ἀγάλια.

Καταμιμέομαι τὰς σπουδαίας κινήσεις". Διονύσ. Ἁλικ. Ζ'. 72. ὅλα σατυρικῶν μιμήσεων καὶ σοβαρῶν παραστάσεων καὶ κινήσεων ὅλαφθείρω ἢ γελοιῶδες ποιῶ.

Καταμιμνήσκομαι, πτωτ. ναῦ, Μιμνήσκομαι. ἀμφ.

Κα-

Καταμιξις, ἡ. (καταμιγνύω) μίξις, ἀνακάτωσις.
Καταμίσγω, ἤ, Καταμίσγομαι. ταυτὸν τῷ, Καταμίγνυμι. Ὅμηρ. Ὕμν. ΙΗ'. 26.
Καταμισθοδοτέω, ῶ. εἰς μισθὸς-πληρωμὰς καταξοδεύω, εἰς τὸ δίδειν μισθὸς φθείρω. Διον. Ἁλικ.
Καταμισθοφορέω, ῶ. εἰς μισθὸς δαφθείρω. "Μὴ "καταμισθοφορῆσα σωεξαναλωθῇ τοῖς χρήμασι". Διον. Ἁλικ. Δ'. 23. διὰ νὰ μὴ ἤθελε καταξοδεύσῃ ὁμοῦ καὶ τὰ ἴδιά της χρήματα εἰς τὰς ὑπερμέτρους μισθὰς τὰς εἰς ξένους στρατιώτας διδομένας.
Καταμνημονεύω, εἰς ἐνθύμησιν φέρω, ἔχω εἰς τὴν μνήμην, καλῶς ἐνθυμοῦμαι. "Εἴτε γραφάμβυος κατεμνημόνευσας". Πλούταρχ.
Καταμολίσκω, ταυτὸν τῷ παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 322. Καταβλώσκω. Σοροκλ.
Κατάμομφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατάμεμπτος. Ἐνεργητ. ὁ ἐλέγχων-ὀνειδίζων, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 149.
Καταμόνας, Ἐπίρ. κυρίως, Κατὰ μόνας, μοναδικῶς, κατ' ἰδίαν, κεχωρισμένως, καθ' ἑαυτὸν ξεχωριστά. ὡς μοναχά.
Καταμονὴ, ἡ. (καταμένω) ἀργοπορία. Πολύβ. Γ'. 70.
Καταμονομαχέω, εἰς τὸν μονομαχίαν νικῶ.
Κατάμονος, ὁ. (καταμένω) ὁ ὑπομένων, ἀργοπορῶν, ἀφορκὴς, παντοτεινός. Πολύβ.
Καταμόσχευσις, ἡ. ἡ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως ἐπαύξησις. καὶ
Καταμοσχεύω, ἐπαύξανεν ποιῶ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως. Γλωσσάρ.
Καταμουσόω, λίαν μουσέω-καλλωπίζω. διὰ τῆς παιδείας ἢ ποιητικῆς σοφίζω. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. Λ.
Κατάμπελος, ὁ, ἡ. καπέφυτος ὑπὸ κλήματα, γεμάτος ὑπὸ ἄμπελος. πλήσιος οἴνου.
Καταμπέχω, ἤ, Καπεμπίχω, ἐπικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω. Εὐσεπ. Ἑλλ. 859. Πλούταρχ. "τὴν "κρανὴν καταμπέχειν". καλύπτειν.
Καταμυθολογέω τινά. εὐφραίνω-ἡδύνω τινὰ διὰ μύθων-διὰ τῆς μυθολογίας. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Α'.
Καταμυρίζω, χρίω-ἀλείφω μὲ μύρον. Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν.
Κατάμυσις, ἡ. τὸ κλείσιμον τῆς ὀφθαλμῶν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ἢ εἰς τὸν θάνατον.
Καταμύσσω, καὶ-ὑπτ. Μέλ. ξω. γραμμὰς ποιῶ διὰ τῆς εὐτύκων, ζωγραφίζω. διὰ τῶν ζωγραφισμάτων πληρόνω. "Ἀμυχὰς μαζοῖλας καταμύξαντες". Ἀθηναῖ. Δ'. ὅπου περότερον, Καπενύξαντες, ἔκειτο.
Καταμυττόω, ἠμαρτημ. αὐξητ. αὐτὸ, Καταμυττώω. Ἀλεξανδρ. Ἐπιρ. 247. "Ἐπιτελέσθε καταμυττωθῆναι εἰς μυττωτὸν". ὅσον θέλατε διὰ νὰ γίνε-μεταβληθῆ εἰς μυττωτὸν. διὰ τῆς τελείως, Σκορπίσθη διὰ καταξεσμένων-κοπανισμένων εἰς τὸ ἐγγλεῖον.
Καταμύω, κλείω-ἀσφαλῶ τὰ ὄμματα, κοιμῶμαι, ἢ ὑποθνήσκω.
Καταμφιέννυμι, Μ. ἔσω. ἐνδύω, φορέω, σκιάζω, περικαλύπτω.
Καταμωκάομαι, ῶμαι. καταγελῶ, περιγελῶ, σκώπτω, χλευάζω. ἕδεν
Καταμώκησις, εως, ἡ. περιγέλοιον, χλευασμός.
Καταμωλύνω, λίαν μολύνω, καταφαύνω. Ἱπποκρ. Ζητ. Μωλυσμός.
Καταμωλωπίζω, διὰλυ μωλωπίζω. Συνῆθ.
Καταμωμέομαι, λίαν μωμέομαι. Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν.
Καταμωραίνω, διὰλυ μωραίνω, φέρω τινὰ εἰς μωρείας καὶ ἀποπίας, εἰς πάθη. Χαρέμων παρὰ Στοβ. Λόγ. 118.
Καταναγκάζω, λίαν ἀναγκάζω, βιάζω, καταθλίβω, ξενοχωρῶ, συσφίγγω. Εὐσεπ. Βάκχ. 643. "Ὡς "ἅρπ δεσμεῖς ἰῶ κατωναγκασμένος". παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ὡς καὶ τὸ, Διαναγκάζω, τὰ ξηρθρωμένα μέλη ἢ ὀστέα ἐμβάλλειν πάλιν εἰς τὸν τόπον των διὰ καταθλίψεως καὶ βίας. Παρὰ Θεοκυδ. αὐτὸ τὸ Πιέζω, ἐκθλίβω, βιάζω, διωκαδύω. καὶ παρὰ Λυκιαν. αὐτὸ τῷ, Βασανίζω, παιδεύω, θλίβω. "Τὸ σῶμα κατα"ναγκάζειν". ὅπου κεῖται σωστέπαγμένον τὸ, Πονεῖν καὶ Μοχθεῖν.
Καταναγκη, ἡ. βίαιος ἀνάγκη, διωκεία, βία, θλῖψις, ξενοχωρία, βίαιον μέσον. "Ἐρωτικαὶ κατα"νάγκαι". ἐρωτικὰ φάρμακα ἢ φίλτρα. Σωσίπ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ εἰς τὸ χρήσιμον φυτὸν, τὸ χόρτον δηλ. δι' οὗ κατεσκεύαζον τὰ εἰς ἔρωτας δυνάμενα φάρμακα. Διοσκορ. Δ'. 134.
Καταναθεμα, τὸ. κατάρα. ὅρκος
Καταναθεματίζω, λίαν ἀναθεματίζω, καταρῶμαι.
Καταναιδεύομαι, τινὸς, αἰσχρῶς-ἀδιντρόπα μεταχειρίζομαι τινὰ, αἰσχρῶς φέρομαι κατά τινος. Εὐσέβ. ὅσον, ἢ κάλλιον ἐκ τοῦ, Καταισχύνομαι γίνεται τὸ,
Καταναιδιστὴρ, ὁ. ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. Μανέθ. Δ'. 235.
Καταναισιμόω, ῶ. καταχρῶμαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω. Ἱπποκρ.
Καταναισχυντέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Καταναισχύνομαι. ἀμφ.
Καταναλείχω, διὰλυ λείχω-ἀγλείφω. ἀμφ.
Καταναλίσκω, ἤ, Καπανάλωμι, ῶ, Καπανάλόω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. ὡσω. διὰλυ ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, κακῶς φθείρω, κατεξοδεύω, καταχρῶμαι. Ξενοφ.
Καταναρκάω, Παῦλ. Ἀπόστ. μετεχειρίσθη τοῦτο μετὰ Γενικ. καὶ κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης θέλει νὰ εἴπῃ· Ἐκ ῥαθυμίας ἀμελῶ, ῥαθύμως καὶ ἀμελῶς κατά τινος φέρομαι, μὲ ὀκνηρίαν-νάρκην ἐνεργῶ-φαίνομαι.
Κατασκύλλω, ἀνησυχάζω, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, καταθλίβω, καταβαρύνω, παιδεύω. Αἰσώπ. Μῦθ. 293.
Καταναύσσω, σεσηρῶς κατω-κυπτῶ-καταγρύπω-καταπατῶ. "Καπανεύσαντες τῷ γῷ". Ἡρόδοτ. Ζ'. 36.
Καταναυμαχέω, ῶ. μάχομαι διὰ τῆς θαλάσσης μὲ τὰ πλοῖα καὶ νικῶ, κερδαίνω τὸν νικητὴν.
Καταναύω, (ναῦς) ταυτὸν τῷ πεζῷ, Καποικίζω. φέρω τινὰ εἰς τινα τόπον καὶ τὸν βάλλω νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ὡς π. χ. ἀποικίαν τινά. Κατοικίαν δίδω. Μέσως, Καπαναύομαι, μετοικῶ, κατοικῶ, ὑπάγω εἴς τινα τόπον ἵνα κατοικήσω ἐκεῖ. Ἀπολλών. Β'. 520. "— "λίπεν δ' ὄγε παῖδος ἑφετμῇ Φθίην, εὖτε Κέω κα"ναύσσατο, λαὸν ἀγείρας Παρράσιον". ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. Ευμ. 918. Δαίμονος αὐτῷ καπανασαμένῳ" εἶναι αὐτὶ τοῦ, Καποικίσασα.
Καταναφάσσω, ταυτὸν τῷ, Καπακτίνω. Ἡσύχ. ὅστις ἔχει ἔτι, Ἀνδραφάσσειν, κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι. καὶ, Ἀνδραφυσεῖν, φεύγειν, ἢ ὑπὸ φόνου δίωκειν.
Καταναρίζομαι, ἀνώφερες ἀνδρὸς τινος γίνομαι, καταπαλαίω, νικῶ, καταβάλλω, μετὰ Γενικ.
Καταναρολογία, ἡ. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή. σύταξις-στρατολογία ἀνδρὰ φορὸς ἀνδρα. Β'. Μακαβ. 12.
Καταναπαύομαι, ταυτὸν τῷ, Καπακαυχάομαι, καὶ, Κατισχύω. Ἡσύχ.
Καταναίσσομαι, ἤ, Καπανίσσομαι, φορὸς τὸ κάπω ἔρχομαι-καταβαίνω, ὑπερέφω, πάλιν ἔρχομαι. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 976.

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταναιμέσπισις, ἡ. (νεμεσάω) δυσαρέσκεια. Κλήμ. Παιδ. Α'. Indignatio, Λατ.

Κατανέμω, βοσκέμω, διαιρῶ, μερμηρίζω. 2) Μὲ τὰ κτηνὰ-ζῶα καταγίνομαι, ἐκβάλλω-ὑπάγω αὐτὰ εἰς τὴν βοσκήν. 3) Καταναίμομαι, μετ' ἄλλου τινὸς μεραζόμεθα τι. κτῶμαι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, καρπῶμαι. Δημοσθ. 4) Καταβόσκω, καταζώγω, λέγεται ὑπὸ ζώων καὶ πυρός.

Καταναίομαι, ῶ, Καταναῦμαι, παυτὸν τοῦ, Καταναίσομαι.

Καταναυσίμιος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον διδάσκαι τινὰς νὰ τὸν κάμῃ νὰ καταναύσῃ-νὰ σέρξῃ. ἐκ τοῦ

Καταύγευσις, ἡ. τὸ καταναύσει-σέργειν. ἐκ τοῦ

Καταναύω, κατὰ τὰ κάτω νεύω, τὴν κεφαλὴν σκύπτω, κάμνω νεῦμα, ὅ ἐστί, σκύπτων τὴν κεφαλὴν ὁμολογῶ ὅτι δέχομαι τι, σέργω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑποδέχομαι. Ἰλ. Α. 514. Κλίνε. Σμύρν. Β'. 148. "Ὑποχεσίλιον καπενεύσαμεν". ἐδώκαμεν τὴν ὑποδοχεσίνμας-τὸν λόγον μας. 2) Κλίνω κατὰ τὰ κάτω, σκύπτω. Γεωπον. Β'. δ'. 2. ῆ Ἐνεργητ. παρὰ Πολυβ. Α'. 205. "Τὴν κεφαλὴν καπενεύειν". κρεμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν κατὰ τὰ κάτω ποιεῖν.

Καταπεφόω, ῶ. ὁλοτελῶς σκεπάζω μὲ τὰ νέφη. διόλου σκοτίζω, σωρεφιάζω.

Κατάπη, ἡ. κατὰ τὸν Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 58. παυτὸν τοῦ, Τυρόκνησις, Σικελικῶς.

Καταπήσαι, (πέω) ὑποσωρεῦσαι. ὄζ Ἡροδότ.

Καταπήχομαι, κατὰ τὰ κάτω πήχομαι-πλέω.

Καταπηλίζω χρῶμασιν". Διόδ. Σικ. βάπτω-χολίζωτι μὲ χρωματισμένα αὐθη, ποικίλον ποιῶ.

Καταπηρακέω, καὶ, Καπηνθρακίζω. Ἀνθολογ. εἰς ἀνθρακας μεταβάλλω, καθὼτι καὶ τὸ κάμνω εἰς κάρβουνα. Εὐσεπ. Ἱφ. Αὐλ. 1602. "—ἅπαν καπηνθρακώθη". Διόλου, ἤτοι ὁλοτελῶς καίω, καπακαίω. Εὐσεπ. Κύκλ. 659. "Ὦμοι' καπηνθρακώμεθ' ὀφθαλμὸς σέλας".

Καπανίζω, ποτίζω, βρέχω, ἀπ' ἐπάνω τινὸς χύνω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, μασκεύω. παυτὸν τοῦ, Καπανίπτω. Ἱπποκρ.

Κατάνιμμα, τὸ. (καπανίπτω) τὸ ἐπάνω τινὸς χυνόμενον ὕδωρ ἀπὸ πλύσιμον-νίψιμον-ξέπλυμα. Ἀθήν. Α'. τὸ ὀπῖον ὁ Εὐσέβ. Καπάνισμα, ἀνάφερσι.

Καπανίπτης, ου, ὁ. ὁ καπανίπτων, ὅστις χύνει νερὸν καὶ γύρεται-πλυνεται-βρέχεται-ῥαντίζεται τινάς. Ἐτυμολ.

Καπανίπτω, Μ. ψω. παυτὸν τοῦ, Καπανίζω.

Καπανίσσομαι. Ζήτ. Καπανέσομαι.

Καπανίσαμαι, μετὰ Γενικ. ἀνίσαμαι-σηκόνομαι κατέ τινος, ἀπ' ἐναντίας ἀνίσαμαι. Ἐναντιοῦμαι, ὑποστάπω, σηκόνω κεφάλι, ἀντιστέκομαι. Πολυβ.

Καπανίφω, Μ. ψω. διόλου νίφω, σκεπάζωτι μὲ τὸ χιόνι. Καπαχιονίζω.

Καπανοέω, ῶ. παρατηρῶ, θεωρῶ, βάζω τὸν νοῦς. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, μανθάνω. Παρ' Ἱπποκρ. Οὐδὲτ. εἶμαι εἰς τὸν ἐμαυτόν μου-εἰς τὸν νοῦν μου. εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου-εἰς τὰ λογικά μου· ὡς καὶ τὸ, Καπεφρονέω. ὅθεν

Καπανόημα, τὸ. τὸ ὁποῖον ἐπαρατήρησεν-ἐθεώρησέτινὰς βάζων τὸν νοῦς. Θεώρημα, παρατήρημα.

Καπανόησις, ἡ. Θεώρησις, παρατήρησις· κατάληψις, γνῶσις.

Καπανοητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀπὸκων ἢ ὁ ὑπάρχων εἰς τὸ καπανοεῖν· ὀξυμένος, λίαν νοητικός.

Καπανομεσεύω, μεταβάλλωτι εἰς ὁμοίσματα. Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. Α'.

Καπανομοθετέω, ῶ. ὄζ ἐναντίας δίδω νόμον ὁ Πλάτ.

Κάπανος, ὁ. πύγνον, πυγαί. ὅθεν τὸ Λατιν. Catinus.

Καπανοσέω, ῶ. ὀπισθρέφω, ὀπίσω γυρίζω. Πολύβ. Δ'. 17.

Καπανοσφίζομαι, κρυφίως κλέπτω, οἰκειοποιοῦμαι. Διον. Ἁλικ.

Καπανοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω. Εὐσεπ. Ἱφ. Ταυρ. 832.

Καπανουθετέω, ῶ. ὄζ νουθεσίας ὁδηγῶ καὶ διδάσκω τινά. Συνέσ.

Κάπαντα, Ἐπίρ. εἰς τὸν καπάφορον. Ἰλιαδ. Ψ. 116. "Πολλὰ δ' ἄνευπε, κάπεπτε, πάραντά τε, δόχμιά τ', ἦλθεν". αὐτοὶ ἐπέρασαν μίαν πολλὰ μακρυνὴν ὁδὸν, ἀνώφερῆ (ἀνήφορον), καπώφερῆ (κατήφορον), πλαγίαν καὶ λοξήν. Ζήτ. ἐν τοῦ, Ἄνευπε.

Καπαντάω, ῶ. κατὰ αὐτὰω, φθάνω-ἔρχομαι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, Τελέω, τελειόω ἐμαυτόν. φέρω τέλος εἰς τι, ἢ φέρω αὐτὸ μέχει τινος. Φθάνω μέχει τινος. Καπαπαύω. ἀπρεσώπ. δὲ, αὐτὶ τοῦ, Συμβαίνει, τυχαίνει, ἀκολουθεῖ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἐπιστρέφω. Πᾶσαι αὗται αἱ σημασ. παρὰ Πολυβ. ὅθεν

Κατάντημα, τὸ. τὸ ὁποῖον συμβαίνει-ἔγινεν-ἠκολούθησεν, τὸ ὑποτέλεσμα, τὸ τέλος. Ἰσοξήν. Μάρτ. καὶ Σχόλ. Ἀειφορ. Βάζ. 1026.

Καπάντης, ους, ὁ, ἡ. ὅστις ὑπάγει κατὰ τὰ κάτω. καπάφορος, καπωφερής.

Καπάντησις, Ἐπίρ. καπέναντι, ὄζ ἐναντίας, ἔναντίον, ἀντικρύ. Ὀδυσ. Τ. 387. ὅπου ἄλλοι, Κατ' αὐτησιν, Καταύτησιν, καὶ, Κατ' αὐτόσιν, ἀνέγνωσαν.

Καπαντία, ἡ. καπωφερὴς θέσις. Ἱπποκρ.

Καπαντιβολέω, ῶ. λίαν αὐτιβολῶ. Ἰώσηπ.

Καπαντικρὺ, Καπαντιὸν, Καπαντιπέρας. παυτὸν τοῦ, Κατέναντι, καὶ Καταύτησιν. κατ' ἀντίαν αὐτικρὺ. κυρίως κατὰ αὐτικρύ. Ὀδυσ. Κ. 558.

Καπαντλέω, ῶ. (αὐτλέω) μετὰ Γενικ. ἐπάνω τινὸς χύνω, Καπεχέω, Καπηγορῶ. Ἀειφορ. Γενικῆ. καὶ μετὰ Αἰτιατ. βρέχω, ποτίζω, χύνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑπεραντλῶ, μὲ νερὸν καπαβρέχω-μασκεύω, θάλπω-θερμαίνωτι. λέγεται ὑπὸ θερμῶν ὑποθεμάτων εἴς τι ὑγρὸν μασκευμένων, τὰ ὁποῖα τίθενται ὑπὸ τοὺς ἕλκεσι. Διοσκορ. "Γέλωτα τινὸς καπαντλῶν". αὐτὶ τοῦ, Καπαγελῶ. Τὸν χηματισμὸν Καπαντλάζω. "Ζωμὸν "βρομέοιτα καταύτλασον". ἔχει ὁ Ἀθήν. Γ'. ὅστις καὶ ἐρμῆν. τοῦτο ὄζ τοῦ, Καπαμίγνυε. ὅθεν

Κατάντλημα, τὸ. τὸ ἐπάνω τινὸς χυνόμενον ὕδωρ. καὶ τὸ ὄζ ὕδατος ἢ ὄζ τοῦ ἐν τοῦ θερμῷ ὕδατι βεβρεγμένου καπέπλασμα-ἔμπλαστρον. ἡ ὄζ τοῦ θερμοῦ ὕδατος θάλψις. Fomentum. Λατ. Διοσκορ.

Καπάντλησις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ καπαντλεῖν.

Κάπαντλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ὑπέρκοπλος. Πολυβ. Α'. 173.

Καπαντυγώδης, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸν ζῆτον τοῦ ἀντυγος ὤν, στρογγυλός. Νικήτ. Χρον. ΙΖ'. 2.

Καπανυκτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ καπανύοντων, καπαδάκτων, καπεζώγων. ὁ ἀπὸκων ἢ ὁ ὑπάρχων εἰς Καπανύξιν. Σουΐδ. ἐν Λ. Γοργόν.

Καπάνυξις, ἡ. (καπανύοντω) ἡ διόλου νύξις-βύθισις-κάνισις καὶ ἡ τοιάζουσα αἰτία σφοδρὸν τινος πόνου τῆς καρδίας, ἢ λύπης τινός. Θερμότης τῆς καρδίας μετὰ πόνου καὶ λύπης ὡρος μετάνοιαν. Compunctio, Ἰταλ.

Καπανύσσω, καὶ, Καπανύττω. Μέλ. ὑξω. (νύσσω) βύζω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καξυπῶ σιβλίζω, κεντῶ, ἐγκίζω, ἐρεθίζω, εἰς δάκρυα διεγείρω, λυπῶ, εἰς κατάνυξιν φέρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καταμύσω.

Κατανυσάζω, (νύω, νυσάζω) διόλου νυσάζω, ἀρχίζει νὰ μὲ κυριεύῃ ὁ ὕπνος. Ἐνεργητ. εἰς ὕπνον φέρω τινά. κάμνω νὰ νυσάζῃ, ὑποκοιμίζω. Λίλιαν. Ζ. Ἰσορ. ΙΓ'. 22. ΙΔ'. 20.

Κατανύω, ῶ, Καπανύττω, ἐκπληρῶ, τελειῶ, τελειόω, εἰς τέλος φέρω. προσυπακουομ. Ὁδὸν, τελειόνω τὸν δρόμον, φθάνω, καπαντῶ - ἔρχομαι. ἐνταῦθα παρὰ Ξενοφ. Κυρκπ. Η'. 5'. 17. "Σκεψάμενοι γὰρ, "πόσῳ ἂν ὁδὸν ἵππος καπανύοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνό-"μενος". πόσον δρόμον ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ - νὰ πάρῃ τὴν ἡμέραν. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 1447. "Φίλης γὰρ προ-"ξενὼ κατέλυσαν". αὐτὶ, Εἰς φίλου οἶκον τὸ προξενὸ ἔφθασαν. ἤ, εἰς τὸν οἶκον τὸ προξενὸ ἐκύνδυσαν. "Τὸ τέρας κατέλυσθη εἰς". αὐτὶ, Ἐτελέσθη. ἡ σημασία τὸ τέρατος ἔπαυσεν - ἐτελείωσεν. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ.

Κατάνω, ταυτὸν τῷ, Καπανύω. "Τὰ δὲ πολλὰ καπά-"νεται". Ὀδυσ. Β. 58. καπεναλίσκεται, φθείρεται.

Κατανωτιαῖος, αία, αῖον. ὅς τις κεῖται - φέρεται ἀπὸ τὴν νῶτον - ἐπάνω ἢ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις. Νωτοφόρος.

Κατανωτίζομαι, κατὰ τὴν νῶτον φέρω ὄπισθεν ἢ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις φέρω. Πλάτ. ἐν Πολιτ. φ. σελιδ. ῳ Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. ῳ ἐντεῦθεν, Ταῖς πλάταις μου ζυγίζω. ὅθεν "Καπανωτισαὶ παντὸς δικαίου". Διὰ καίαρχ. αὐτὶ τοῦ, Καπαφρονηταί· ὡς καὶ Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. "Τὴν σύλληψιν ᾗ κόλασιν καπανωτίζεται". αὐτὶ τοῦ, Καταφρονεῖ.

Καταξαίνω, διόλου ξαίνω - καπετείβω, καπαχίζω, καπαζουρανίζω, καπικόπτω, καπεπελεκῶ. Διοδ. Σικ. ΙΖ'. 71. "Πέζα κατεξεμυῤῥὴν" βράχος καπεπε-λεκημμένος, εἰς βάθος κομμένος. "Τὰ ὅπλα κατεξυ-"σται". Ὁ αὐτ. ΙΖ'. 97. καπετείβησαν, ἄλχησα ἔγιναν. "Πληγαῖς καταξαίνειν τὸ σῶμα". καταμασίζειν, καπαδέρειν, καπεβασανίζειν. Ὁ Ἀεισοφ. Ἀ-χάρι. 320. λέγει. "Εἰς φοινικίδα καπεξαίνειν". μα-σίζειν - δέρειν τόσον ὥστε νὰ κοκκινήσῃ - νὰ αἱματώσῃ τὸ δέρμα (ὥστε φοινικῆν ποιῆσαι τὸ σῶμα)) παίζων τὴν λέξιν ἐπάνω εἰς τὸ, Ξαίνειν τὰ μαλλία καὶ γνέθειν αὐτὰ διὰ τὴν πορφυρῶν ἱματίων καπασκευήν. "Πόνοις καπεξαίνειν". δι' ἐργασίας (δουλιᾶς) θλίβειν - βασανίζειν - ἀδικωτάτην. Εὐριπ. Τρωάδ. 755. (διὰ ξηρασίας, λεπτυνόσεως ᾗ λυγισμοῦ τῶ σώματος τῆς διὰ τῆς θλίψεως καὶ λύπης γινομένης. Παρθεν. Ἐρωτ. 17.) "Δακρύοις καταξηθῆσα". Εὐριπ. Τρωάδ. 508. "Δάκρυσι παρειὰς καταξαίνειν". Ἀντί-παῤῥ. Ἐπιγρ. "Τῇ βαρύπτι τῆς ἔργων καπέξαινον τὴν "παλαιπωρίαν". Διοδ. Σικ. ὅπου ἁπλῶς σημαίνει μόνον τὸ, Ἠδαίνοντο τὴν παλαιπωρίαν τῆς βα-ρύπτος τῆς ἔργων. Ζήτ. Ξαίνω.

Καταξεννόω, ὅθεν τὸ, Κατεξενωμβρίς, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 702. ὅστις ἦλθεν - ἐκίνδυσεν ὡς ξένος οἵς τινα καὶ ἀδικῶσῃ.

Καταξέω, διόλου ξέω, καταξύω, καπαζυρανίζω, ὑπουργῶ. Τεχνικῶς ξύω ἢ πελεκῶ - κόπτω τι, ἢ σκολί-ζω τι μὲ τορνευτικὴν - ξυσικὴν ἐργασίαν, (καθὼς π. χ. ἡ τῆς Ταλικαθήρου). Ἀεισοτ. Θαυμασ. 104.

Καταξηραίνω, λέγεται ἢ διόλου ξηραίνω.

Καταξηρός, ὁ, ἡ. λέγεται διόλου ξηρός.

Καταξιοπιστέομαι, (καπὶ, ἀξιόπιστος) Πολύβ. ΙΒ'. 17. μετὰ Γενικ. ἀμφιβάλλω ἢ καπὼ ὑπόνοιαν ἔχω εἰς τὴν ἀξιοπιστίαν τινός.

Κατάξιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἄξιος. ὅθεν, Κατα-

ξίως, Ἐπίῤῥ. παρὰ Πολυβ. κατὰ τὸ ἀξίαν, κατ' ἀξίαν. ὅθεν

Καταξιόω, ῶ. λέγεται ἀξιῶ, ἄξιον κρατῶ - νομίζω, ἄξιον ποιῶ, Τιμῶ, σέβομαι. ἀπὸ πτώσεως. "Ὁ "Δίκη τοιοσδε καὶ καπεξιώσατο", αὐτὶ, Προσεδέξα καπεξιώσατο. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 669. παρὰ Πολυβ. αὐτὶ τοῦ, Δέομαι, ὑπαθυμῶ. παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1095. ὡς τὸ ἁπλοῦν, Ἀξιόω. ὅθεν

Καταξίωσις, εως, ἡ. τὸ ἄξιον νομίζειν, τιμὴ, σέβας, ἀξία. Πολύβ.

Καταξυράω, διόλου ξυράω, ξυρίζω, ξυραφίζω, κυ-ρεύω, κόπτω. Ἀθηναῖ. καὶ Νικόλ. Δαμασκ. "Κατε-"ξυρημμένος τε καὶ καθυπεσυρισμένος". διόλου ξυρισμέ-νος - ξυραφισμένος, μὲ σίμμι ἀλειμμένος - ζωγραφισμένος ᾗ ὡς ἄνθρωπος παρεσκευασμένος.

Καταξυσμὸς, ὁ. τὸ καπαξύειν, διόλου ξυσμός.

Καταξύω, ταυτὸν τῷ, Καπαξέω.

Καταπαιδερασέω, ῶ. διὰ τῆς παιδερασίας καπανα-λίσκω - διατείβω τὸν καιρόν. Ἰσαῖος.

Καταπαίζω, διόλου παίζω, διά τι ἀσελγίζομαι - χορα-τεύω, ἀσελγαίνω, ἀσελγελῶ. μετὰ Γενικ. Ἀεισοφ. ᾗ Ἁρποκρ. ἐν Λ. Βωμολοχεύεσθαι.

Καταπαίω, ἐπαίω τινος κτυπῶ, καπκτυπῶ. παρὰ Ἡσυχ. Μιλ. Μαρίζω, τιμωρέομαι.

Καταπακτὸς, σὰ, τὸν. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. "Θύρα "καπαπακτή" - ταυτὸν τῷ, Καπαπηκτή. Θύρα ἥτις πίπτει - κλείει ἀπ' ἐπάνω, καθὼς π. χ. ἡ Κλαβικὴ, τὸ Κιεπέγκι. Ζήτ. Καπαρράκτης.

Καταπακτόω, ῶ. λέγεται - διόλου πακτόω.

Καταπαλαίω, καπεβάλλω - νικῶ τινὰ εἰς τὴν πά-λην, καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Κατακρατῶ, νικῶ, Κα-πεχωνίζομαι. Πλάτ. Πολ. Β'.

Καταπαννυχίζομαι, περιῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυ-πνος - διατείβω τὸν καιρὸν εἰς τὰς παννυχικὰς καὶ ἑορτησικὰς ἀγρυπνίας, διανυκτερεύω. Θεοφ. Φ. Ἰσορ. Ε'. 1. καὶ Ἐνεργητ. παρ' Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 39. "Τὰς ἑορτὰς κακῶς καπαπαννυχίσασα". τὰς ἔκαμε νὰ ἀγρυπνήσωσιν ὅλην τὴν νύκτα.

Καταπανουργεύω, μετὰ Γενικ. παπούργως φέρομαι κατά τινος. Ὁ Σειῆν. ὅμως ἐκφέρει τοῦτο μετὰ Αἰτιατ. ᾗ τότε σημαίνει τὸ, Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς πανουργίας. Ἀπατῶ ἐκεῖνον ὅστις πάσχει μὲ τὰς πανουργίας τε νὰ μ' ἀπατήσῃ.

Κατάπαρσις, ἡ. (καπαπείρω) διαζεύπνησις.

Κατάπασμα, τὸ. κόνις τις ἰατρικὴ ἥτις πάσσεται διά τινος. ἐκ τοῦ

Καταπάσσω, καὶ, -- ἄττω. Μέλ. άσω. καπὸ τινος πάσσω, πασσίζω σκόνιν τινὰ διά τινος, μετὰ Γενικ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 99. "Λεπτὴν σέφραν καταπάσας". πασπαλίσας, διασκορπίσας - ῥίψας.

Κατάπαστος, ὁ, ἡ. διόλου πασισμένος - πασπα-λισμένος, Καπέμεξος, πλήρης, πεποικιλμένος, ἢ κεν-τημένος. Ἀεισοφ. Ἱππ.

Καταπατέω, ῶ. διόλου πατῶ. σιρεῶς πατῶ, ἢ πατῶ τι σιωπηρὰ αὐτό. μὲ τοὺς πόδας πατῶ, (τζαλαπατῶ), καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαί τι, δὲν τιμῶ. ὅθεν

Καταπάτησις, ἡ. ἡ καταξία τοῦ καπατεῖν.

Κατάπαυμα, τὸ. τὸ ὁποῖον καταπαύει. ἡσυχία, παῦσις, τέλος. Ἰλ. Ρ. 38.

Καταπαύσιμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταπαυστικός. Γραμ. Ναζ.

Κατάπαυσις, εως, ἡ. ἡ διόλου παῦσις, ἡ τῆς ἡ-συχίας αἰτία. τὸ παύειν - ἡσυχάζειν ποιεῖν, ἡσυχία, τέλος. ᾗ αὐτὶ τοῦ, Καθαίρεσις, ἀφαίρεσις.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταπαυσικός, κή, κόν. ὁ καπαπαύων, ὁ εἰς ἡσυχίαν φέρων, παῦ ὅ,τι κάμνει - ἐνεργεῖ ὥβδ νὰ καπαπαύσῃ τι. ἐκ τῦ

Καταπαύω, παύειν ποιῶ, κάμνω νὰ παύσῃ τι. τελεόω, εἰς τέλος φέρω, ὑποκόπτω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, ἡσυχίαν προξενῶ, ἀνάπαυμα, ἡσυχάζω, καταπραΰνω. Κρατῶ, ἐμποδίζω, Καθαιρέω, Καπανύω. Πολύβ.

Καταπειθής, ἐος, ὁ, ἡ. ὅς τις καπαπείθεται, ὑπήκοος, δύσπειθής. ἐκ τῦ

Καταπείθω, πείθεσθαι ποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ πείθῃ - πληροφορῶ, παρακινῶ. Μέσως, Καπαπείθομαι, πείθομαι - πληροφορῶμαι, πιστεύω. παρακινῶμαι, ὑπακούω - ἀκολυθῶ τινά.

Καταπειλέω, ῶ. λίαν ἀπειλῶ ἢ ὄχι ἐναντίας-κατά τινος ἀπειλῶ, φοβερίζω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 690.

Καταπείνος, ὁ, ἡ. καπεπεισμένος. ἡμαρτημ. ἀναγν. ὄχι Ἀειροτέλ. Πολ. Η'. 1.

Καταπείρα, ἡ. δοκιμὴ, (φόβα).

Καταπειράζω, δοκιμάζω, πεῖραν - δοκιμὴν ποιῶ. σιωυπακουομένης τῆς σημασίας, Ἂν δυώμαι ν' ἀπαντήσω - νὰ δωροδοκήσω, κ. τ. τ. τινά. Λυσίας. Τῶν ὑμετέρων ψῆφον καπεπειρασόντες. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Προσαναπεπλασμένος, Τῆς ἐλπίδος καπειράζειν. δοκιμάζειν τὴν ἐλπίδα. ὅθεν

Καταπείρασμός, ὁ. δοκιμὴ, (φόβα).

Καταπειρητήρ, ῆρος, ὁ. παρ' Ἡρόδοτ. Β'. 5. ὄχ Ἡσυχ. Καταπειρητεῖν, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Καταπειρατὴρ, ὁ, καὶ, Καταπειρατεία, ἡ. τὸ Σκαφίδιον ὄχι καυτὸν δι' ὃ δοκιμάζουσι τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Βολὶς, λέγεται· ἐκ τῦ, Καταπειράω, δοκιμάζω τὰ κάτω - ἢ τὰ βάθη. Ἰσίδωρος Ὀριγ. ΙΘ'. 4. *Catapirates linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur.*

Καταπείρω, ἐμβύσσω, συμβλίζω, καπακεντῶ.

Καταπελματόω, ῶ. (πέλμα) δίδω πελματόω. "Σκυθικὰ παλαιὰ καὶ καταπεπελτωμένα". καπαμπαλωμένα.

Καταπελτάζω, παρ' Ἀειροφ. Ἀναβ. 160. "Καπεπελτάσοιτο τὴν Βοιωτίαν ὅλην". θέλουσι καπακοιτίσει - καπαπολεμήσει ὄχ ἀλώσει ὡς πελτασικὴ ὅλην τὴν Βοιωτίαν.

Καταπελταφέτης, ὁ. ὅστις ἀφίνει - ῥίπτει τὸ βέλος ἀπὸ τῦ καπεπέλτη.

Καταπέλτης, ου, ὁ. (πάλλω) πολεμικὴ τις μηχανὴ μεπὰ ἰσχυρᾶς δι' ἧς ἐρρίπτοντο τὰ δόρυ-βέλη, κ. τ. τ. 2) Καὶ εἶδος βασανιστηρίου, ἐν ᾧ ὄχ ἐξαρθρῶσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Ἡσύχ. ὄχ Χαιρήτ. Γ'. 4. ὅθεν

Καταπελτικός, κή, κόν. παῦ ὅ,τι σώνει εἰς τὸν καπαπέλτην, ἢ ὁ ἐν τῷ εἴδει τῦ καπεπέλτη ὤν. παρὰ Πολυβ. "Τὰ καπαπαλτικά". τροσυπακουομ. "Ὄργανα. αὐτὶ τῦ, Οἱ καπαπέλται.

Καταπελτόω, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Καπαπελματόω.

Καταπέμπω, ξέλλω - ἀφίνω τροὸς τὰ κάτω, ὑποξέλλω, εἰσπέμπω. "Τὸ πνεῦμα εἰς τὸν αὐλὸν καπαπέμπειν". Πολυδ.

Καταπεπαίνω, λίαν πεπαίνω. Γλῶσσ.

Καταπεπλεύω, λίαν πεπλεύω - πλέω - κλαίω.

Καταπέπτω, δίδω πέπω - βράζω - χωνεύω. Πίνδ.

Καταπεπυκασμένως, Ἐπίρ. πανούργως, ἐκ τῆς Μεπογ. τῦ, Καπεπυκάζω. ἀμφ.

Καταπεραιόω, ῶ. ὑπερτίθημι, εἰς τὸ πέραν φέρω. Εὐσταθ. ὅθεν

Καταπεραίωσις, ἡ. ὑπέρθεσις, ἢ εἰς τὸ πέραν φορὰ, πέρασις.

Καταπέρδω, ἀπόλυτι τινὸς πέρδω. κλαίω ἔμπροσθεν τινός. "Καπαπέρδειν τῆς πενίας". ἔκφρασις τῦ ὄχλου, αὐτὶ τῦ, Καταφρονῶν. Παρακ. Καπαπέπορδα. Ἀόρ. Β'. Καπέπαρδον, Καπαπερδεῖν.

Καταπερίειμι, πυπὸν πῶ, Περίειμι, μεπὰ Γενικ. παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 67. αὐτὶ τῦ, Ὑπερβαίνω, ὑπέρτερος εἰμί.

Καταπερίξυσις, πυπὸν πῶ, Καπάξυσις, ἡ, Περίξυσις. Σχολ. Ὁμήρ.

Καταπερονάω, ῶ. δίδω τῆς περόνης σερεόω. Πολύβ. ς'. 23.

Καταπερπερεύομαι, καπὰ Σουΐδ. χαειροτίζομαι.

Καταπετάζω, Καπεπεπαννύω, Καπεπεπαίνυμι, καπακαλύπτω, σκεπάζω. ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. γ'. 12. καὶ, 16. "Ἵπποι καπεπεπαλθέι φοινικίσι ἱματίοις". κυρίως ὅμως, ἀπ' ἐπάνω ὁξαπλωμένα ἱμάτια· ὡς ὄχ τὸ τῦ Πλυτάρχ. εἰς Θησ. 25. "Ὅσον ὠὸν τόπον ὑπάρχει καπεπεπαθεῖν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον".

Καταπετάομαι, καὶ, Καπεπέτομαι, τροὸς τὰ κάτω πετῶ.

Καταπέτασμα, τό. (πεπάζω) κάλυμμα, σκέπασμα, στρῶμα, παραπέτασμα, (περδές.)

Καταπετροκοπέω, ῶ. μὲ τὸ κόψιμον - σωτειμμα τῶν πέτρων Καπασιωτείβω-ὁξαφανίζω. Παρὰ Διοδ. Σικ. Ις'. 60. καπασιωτείβω - καπατσακίζω εἰς πὰς πέτρας.

Καταπετρόω, ῶ. (πέτρα) λιθοβολῶ, πετροβολῶ, πέτρας ῥίπτω κατά τινος. (πέρνω τινὰ μὲ πὰς πέτρας) Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. γ'. 2.

Καταπέττω, καὶ—έσω. πυπὸν πῶ, Καπαπέπτω.

Καταπέφνω, φονεύω, θανατόω. Ἰλ. Γ. 281.

Καταπεφρονηκότως, Ἐπίρ. καπαφρονητικῶς, μὲ καπαφρονητικὸν ζόπον. Μεπογ. τῦ, Καπαφρονέω.

Καταπήγνυμι, καὶ, Καπαπηγνύω, ἐμπήγω τι, ἢ φυτεύω κατὰ γῆς. Ἀειροφ. Ζ. Ἱππ. Ε'. 2) Πήγνυσθαι ποιῶ τι. κάμνω τι νὰ πήξῃ ἢ νὰ παγώσῃ.

Καταπηδάω, ῶ. δίδω πὸ, ἢ τροὸς τὰ κάτω πηδῶ.

Καταπηκτὸς, πυπὸν πῶ, Καπαπακτός.

Καταπημαίνω, καπαβλάπτω, ζημιῶ, μεπὰ Γενικ. λαβάνω.

Καταπηξ, ῆγος, ὁ. τὸ ἐν τῇ γῇ κτυπημένον-βλημένον παλόκι - δοκὸς - ξύλον, κ. τ. τ. Σουΐδ. ὄχ Μαθηματ. παλ. σελ. 41. 2) Τοιοῦτον πῶ, Ἐπίπηξ, βλαστὸς - καυλὸς δίχ ἐμφυλλιασμόν. Γεωπον. Γ'. 65. παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. ς'. Ε'. 3. οὗ μέρος τῆς θύρας, ὁ Μισόδουλος, ἴσως πυπὸν ἐξ ὧν πῶ, Ἐπιβλής.

Καταπήρος, ὁ, ἡ. δίδω πηρὸς, χωλὸς, κολοβὸς, σιωπεπεμμένος (καπασκαπεμμένος).

Καταπήσσω, πυπὸν πῶ, Καπαπήγνυμι.

Καταπιαίνω, λίαν πιαίνω - παχύνω ποιῶ.

Καταπιέζω, καπαθλίβω, καπαζηλίζω, καπαπατῶ, καπασφίγγω. ὅθεν

Καταπίεσις, ἡ. τὸ καπαπιέζειν.

Καταπιθανεύω, (πιθανὸς) δίχ πιθανότητος καπαπείθω - διεγείρω καὶ ἐνδιαμένω τινά. Σέξτ. Ἐμπ.

Καταπίκρος, ὁ, ἡ. λίαν πικρὸς, σιφός.

Καταπίμελος, ὁ, ἡ. λίαν παχύς.

Καταπιμπλάω, Καπαπίμπλημι, καὶ, Καπαπιπλάω, Καπεπίπλημι, Μέλ.—πλήσω. ἐκ τῦ, Καπαπλέω, Καπαπλάω, δίδω πληρόω, γεμίζω.

Καταπιμπράω, καὶ, Καπαπίμπημι, καπακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω.

Καταπίνω, ζώγω ἢ πίγω ὑπὸ τὰ κάτω, καπαβιβάζω ὁξὺ τῦ φάρυγκος εἰς τὸν στόμαχον τὸ φαγητὸν ὄχ τὸ ποτόν. Καπαφθείρω ὁξὺ τῦ φαγητῦ ὄχ ποτῦ. Αἰσχίν.

"Τῶν

"Τὴν παῤῥησίαν ἀσίαν καταπίνειν". ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Κάτω, ὁλόκληρον χάφτω, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω. Μέλ. Καταπίομαι, ἢ Καταπιοῦμαι, ἢ Παθητ. Καταποθήσομαι, Ἀόρ. Β'. Κατέπιον ἐκ τοῦ, Καταπίω, ἢ, Καταπόω. ὅθεν τὸ, Πόμα.

Καταπίπλημι. Ζήτ. Καπεπιμπλάω.

Καταπιπράσκω, διόλου πωλῶ.

Καταπίπρημι, παυτὸν παῤῥ, Καπεπίμπρημι.

Καταπίπτω, πίπτω κάτω, ἢ ὑπὸ τὰ κάτω. Ἀεισοφ. Νίφ. "Ἀπ' ὄνε καπεπεσών". "Ὑπὸ τῆς γῆς, ἢ "εἰς γῆν, εἰς φρέαρ". καὶ μεταφορ. "παῤῥ Θυμῷ κα"ταπίπτω". χαίνω τὸ θάῤῥος-τὴν καρδίαν, ἀπελπί-ζομαι. "Καταπίπτομαι φροντίσι". ὑποπίπτω, καταπλακόνομαι, βυθίζομαι. Παρακ. Καπεπέπτωκα. Μέλ. Καπεπέσοῦμαι. Ἀόρ. Β'. Καπέπεσον.

Καταπισσόω, καὶ—πιττόω. διόλου πισσόνω, ἀλείφω μὲ τὴν πίσσαν.

Καταπιστεύω, λίαν πιστεύω, διόλου ἐμπιστεύομαι.

Καταπιστόω, ῶ. παυτὸν παῤῥ, Πιστόω. δίδω ἐγγύησιν-πίστιν. Μέσως, Καπεπιστόομαι, ᾶμαι. ἐγγυῶμαι ἐμαυτὸν, γίνομαι ἔγγυητὴς εἴς τινα ὑπέρ τι. ὅθεν

Καταπίστωσις, εως, ἡ. ἡ δι' ἐγγυήσεως βεβαίωσις-πίστωσις. Πλούταρχ. Πελοπ. 18.

Καταπίττωμα, τὸ. (καταπιττόω) πίσσωμα, τὸ ὑφ' ἧς πίσσης ἄλειμμα. ἔτι δὲ καὶ ἡ Πίσσα. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 9. ὅθεν ἢ

Καταπίττωσις, ἡ. τὸ ὑφ' ἧς πίσσης ἀλείφειν.

Καταπιτύσκω, καὶ, Καπεπιτύω. Ζήτ. ἐν παῤῥ, Καπεπυτίσκω.

Καταπίω, παυτὸν παῤῥ, Καπεπίνω. κυείως ὅμως ἐνεργητ. ὡς ἢ τὸ, Πίω.

Καταπλαγὴς, έος, ὁ, ἡ. παυτὸν παῤῥ, Καπεπλήξ. ὅθεν

Καταπλαγία, ἡ. φόβος, τὸ χαίεσθαι ὑπὸ τὸν φόβον.

Κατάπλασμα, τὸ. ἔμπλαστρον, (πλάσσει) τὸ καταπλαττόμενον. οἷον, ἄλειμμα, χείσμα, ἀλειφὴ, κ. τ. τ.

Κατάπλασις, ἡ. τὸ καπεπλάσθαι-ἀλείφειν, βάλλειν ἔμπλαστρον. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Καταπλάσσω, καὶ, —λάττω. ἀλείφω-χρίω μετὰ ἀλοιφῆς ἢ ἰατικῆς, ἢ ἄλλε ἀλείμματος τινός. Ἡρόδοτ. Δ. 75. βάλλω ἔμπλαστρον-ὑπόθεμα. ἀπ' ἐναντίου πλάσσω-ἀλείφω-χρίω-σπόνω. "Καπεπλάττειν "τὰ ὦτα κηρῷ". Πλούταρχ. ὅθεν

Καταπλαστὸς, ὴ, ὸν. ὁ ἀπ' ἐναντίου πλασμὸς-χρισμὸς-ἀλοιφὴ, ἢ ὁ εἰς τὸ χεῖλος ὑπόθεσις. 2) Πεπλασμὸς, πεποιημὸς, φκιασμὸς, ψεῦδος, μετ' ὑποκρίσεως. παρεισμὸς. Μενάνδρος παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Ἀπαμφιέσασθαι.

Κατάπλασὺς, ὑος, ἡ. παυτὸν παῤῥ, Κατάπλασμα. Ἡρόδοτ. Δ'. 75. ὅπερ πρότερον, Καταπλασὴ, ἔκειτο.

Καταπλέκω, διόλου πλέκω, κομβοδεύω, κυείως ὅμως, Περιπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω μαζὶ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλε. καὶ Μεταφορ. Ἐμπερδεύω. Ἡρόδοτ. Δ'. 205. "Οὐκ δ' ἐν τοῦ ζόλου καπέπλεξε". δὲν ἐπλεξιώσε καλῶς τὸν ζωλόν. ὡς τὸ "Διέπλεκον τὸν βίον". αὐτὶ τοῦ, Διέζων. "Καπεπλέξας τὸν ῥῆσιν". ὁ αὐτ. Η. 83. ἐπεφράγισεν-ἐτελείωσε τὸν λόγον. Ζήτ. ἐν παῤῥ, Καπεπλέκω.

Καταπλεονεκτέω, ῶ. ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς πανουργίας. ἀπατῶ-γελῶ τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κερδαίνω. Ἱπποκρ.

Κατάπλεος, Ἀττικ. αὐτὶ, Κατάπλεως, πλήρης, πολλὰ γεμάτος.

Κατάπλεως, ὡ, ὡν, Ἀττικ. αὐτὶ, Κατάπλεος

ἐφύσησεν, ἢ ἐφύσησε τινὰς διὰ τῆ φυσήματος. "Λω-
"τῆ καπνίσθημα". Εὐελπ. Φοίν. ὁ φυσημάλιος ἐκ
ξύλυ λωτῆ αὐλός.
Καταπνέω, Μέλ. πνύσω. ἐπαίω τινὸς φυσῶ, ἐμ-
φυσῶ, καπνίζω πνέω, παντεχόθεν πνέω, διαφυσῶ.
"χέραν μετείοις αἱμάτων ἡδυπνόους ἄυρας καπνίειν".
Εὐελπ. Μήδ. 837.
Καταπνίγω, Μέλ. ξω. λίαν ἢ διὰλυ πνίγω. ὅθεν
Καταπνιξις, ἡ. ἡ διὰλυ πνίξις, πνίξιμον.
Καταπνοη, ἡ. τὸ καπνίζειν. Πίνδαρ. Πυθ. Ε'. 161.
Καταπνοος, νυς, ὁ, ἡ. ὅς τις καπνίζεται ἀπ' ὅ-
λα τὰ μέρη, ὁ παντεχόθεν καπνιόμβυος. Πολυδ.
Α'. 240.
Καταπόδα, καὶ, Καπεπόδας, Ἐπίῤ. κυείως, Κα-
τὰ πόδα, πόδας. Κατόπι, ἐπαίω εἰς τὶω πατμασιὰ,
καπεπόδι, (εἰς τὸ κενὸ), παρὰ βύθυς. Ζήτ.
ἐν τῷ, Πῶς. Ὁ Φώτ. ἔχει. Παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν.
Ὁ δὲ Ἡσύχ. ᾗ, Κατ' ἀξίαν, ὀπίσω.
Καταπόθρα, ἡ. (καπεπίνω) ϖ̃ μέρος τῆ φάρυγ-
γος, καπεπιῶνας. Παῦλ. Αἰγιν.
Καταποικίλλω, διόλυ ποικίλλω, ἢ διαφορετικῶς
ποικίλον ποιῶ. Ὅτι δὲ ζωγράφων, αὐτὶ τῆ, Καταζω-
γραφίζω. Πλάτ.
Καταπολαύω, κατὰ κόρον ἢ κακῶς ὑπολαμβάνω,
ὑπὲρ τὸ μέζον, ὃ ἐξὶ Πολὺ ἢ ἀδίκως ὑπολαμβάνω.
Ἱππιαξ.
Καταπολεμέω, ῶ. εἰς τὸν πόλεμον βιάζω τινά.
διὰ τοῦ πολέμυ ἀδικατίζω, ἢ καταβάλλω-νικῶ τι-
νά. ὅθεν
Καταπολέμησις, ἡ. τὸ καταβάλλειν-νικὰν διόλυ
τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, ἡ διὰ τῆ πολέμυ ἀδικάτησις
ἢ νίκη, ἢ ἧττα.
Καταπολιτεύομαι, διὰ τῆ πολιτικῶν μέζων ἢ
ὑπηρεσιμάτων εἰς τὶω διοίκησιν τῆ πολιτικῶν ὑποθέ-
σεων βιάζω καὶ νικῶ ἤτοι καταβάλλω τινὰ, φέρω ὑπὸ
τὶω ὄρεξίαν μυ. "Καπεπολιτεύομαι τὸν δῆμον". με-
ταχειρίζομαι τὶω πολιτικὶω μυ κακῶς, ὁ ἐξὶ, φορὸς
ἰδικὸν μυ ὄφελος καὶ ὑποκάτω-ὀρεξιάζω τὸν δῆμον.
Πολυδ. Δ'. 36. "Τὶω πλεονεξίαν". Πλούταρχ. Λυ-
κοῦργ. 9. διὰ πολιτικῶν ἐπιμασιῶν ἀρείσκω καιρὸν νὰ
θεραπεύσω τὴν πλεονεξίαν μυ.
Καταπολὺ, Ἐπίῤ. κυείως, Κατὰ πολύ. κατὰ
πολλὰ, λίαν, πάρα πολύ. διὰ πολλὰ, ἢ εἰς πολλά.
Καταπομπεύω, εἶμαι ἢ ἀρείσκομαι καὶ ἐγὼ εἰς
πομπὶω τινὰ, πομπὶω ἄγω. Καυχῶμαι κατὰ τινος,
κομπάζω. μετὰ Γενικ. Λουκιαν.
Καταπονέω, ῶ. διὰ ἐργασίας ἢ κόπυ κυράζω τινά.
καίνω τινὰ τὰ κυραδῆ-ν' ὑποκάμη ὑπὸ τὸν πολυὶ κό-
πον, καταβαρυόω, ἀσθενῆ ἢ ἀδυνάτον ποιῶ. ᾗ ἐναντί-
ου αὐτὶ τῆ, Καταβάλλω. ὅθεν
Καταπόνησις, ἡ. κύρασις, κοπίασις, ἡ διὰ τῆ
κόπυ ἀδυναμία.
Καταπονος, ὁ, ἡ. διόλυ πονεμβύος, κεκοπιακὼς,
κυρασμβύος, κοπιασμβύος. Πλούταρχ. Σύλ. 29. καὶ
εἰς Μάειον 45. Κοπιασικὸς, ὁ αὐτ. εἰς Τιμολ. 36.
"Ἐκβεβιασμβύος καὶ καπεπόνησις ἔοικε τὰ ξωγραφή-
"ματα".
Καταποντίζω, βυθίζω φέρω ἢ ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν
βυθὸν-εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης. καθόλυ δὲ, Ἐ-
πὶ τὰ κάτω βυθίζω-πνίγω. Ἰώσηπ. ἀρχ. Η'. ζ'.
5. "Εἰς βόρβορον καπεποντίζειν". πνίγειν τινὰ εἰς
τὴ θάλασσαν. ὅθεν
Καταποντισμὸς, ὁ. τὸ εἰς τὶω θάλασσαν πνίζι-
μον. καὶ
Καταποντιστὴς, ὁ. ὅς τις βυθίζει-πνίγει τινὰ
εἰς τὶω θάλασσαν, ὀξαίρετως λέγεται διὰ Πειραϊῆ.
Καταποντόω, ῶ. πυτὸν τῆ, Καταποντίζω. Ἀπ-
πιαν.
Καταποπέρδω, πυτὸν τῆ, Καπεπέρδω. μετὰ Γενικ.
Καταπορεύομαι, διὰ τὰ κάτω πορδύομαι. ἔρχο-
μαι-ὑπάγω φορὸς τὰ κάτω. παρὰ Πολυβ. πυτὸν τῆ,
Κατέρχομαι, ὑπερέφω ἐκ τῆς ὀξυείας εἰς τὴν πλαΐδα.
Καταπορέω, (ὑπορέω) παρὰ Ἱπποκρ. "Ἢν κατ-
"πορηθῆ ἢ ἀμεληθῆ". αὖ ὑπὸ ἀμαθείας-ἀπειρίας ἢ
ἀμέλειαν παραβλέψασι τὴν ὀξάρθρωσιν.
Καταπορθέω, λίαν ἢ διόλυ πορθέω, καταλεηλα-
τίζω-καπεξυσιάζω.
Καταπόρνευσις, ἡ. ἡ διὰ τῆς πορνείας καπεξευ-
μβύη βλάβη ἢ φθορὰ τῆ ὑπαρχόντων. ἡ κατάχρησις
τῆς πορνείας. ἐκ τῦ
Καταπορνεύω, κακῶς καὶ ὑπὲρ τὸ μέζον πορνδύω.
φθείρω τὰ ὑπάρχοντά μυ, ἢ βλάπτω ἑμαυτὸν διὰ τῆς
πορνείας. διὰ τῆς πορνείας ἀτιμάζω γυναῖκα τιμίαν
τινά. Φέρω ἢ διοείζω γυναῖκα τινὰ εἰς πορνείαν ἢ εἰς
τὸ πορνοκάτειον. Ἡρόδοτ.
Καταπορνοκοπέω, ῶ. πορνοκόπος εἰμὶ, φθείρω τὰ
ὑπάρχοντά μυ μετὰ πορνῶν. Πολυδ. Γ'. 117.
Καταπορσύνω, Μέλ. υνῶ. Ξενοφ. Κυρυπ. Α'.
ε'. 17. ἡμάρτ. ενάγν. αὐτὶ, Παρτυαίω.
Καπάποσις, ἡ. (καπεπίνω) ἡ ταχὺς τῆ καπε-
πίνειν τὰ φαγητὰ ᾗ ποτά. 2) Ὁ φάρυγξ, καπε-
πιῶνας, ἐσωφάγος. Διοσκορ.
Καταπότης, ου, ὁ. ὅς τις καπεπίνει, φαγᾶς.
Καταπότιον, τὸ. καὶ, Καπέποτον, τὸ. παῦ ἔ, τε
καπεπίνεται. π. χ. σῦ σφαιρίδιον (χάπι) ἢ ποτόν.
Ἰαῖξ. κυείως εἶναι Οὐδέτερον τῆ, Καπέποτος, ὁ ὑπ-
πόδειος εἰς τὸ καπεπίνεσθαι.
Καταπόω. Ζήτ. Καπεπίνω.
Καταπραγματεύομαι τοῦ λιμοῦ. Γρηγ.
Ναζ. ἐφευρίσκω μέσα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ ἐναντί-
ον τῆ λιμῆ.
Καταπρακτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. κτικῶς.
ὅς τις εἶναι ἱκανὸς-ὑπόδειος εἰς τὸ νὰ φέρῃ τι εἰς πρᾶ-
ξιν-εἰς κατάσασιν ἢ εἰς ἔργον.
Καταπρανὴς, ἐς, ὁ, ἡ. πυτὸν τῆ, Καταφλυὴς.
Κατάπραξις, ἡ. ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, τὸ διό-
λυ βάλλειν εἰς πρᾶξιν. "Ἐνπλῶν καπράξις". Κλήμ.
Ἀλεξ.
Καταπράσσω, καὶ—άττω. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, ἐ-
ργῶ, διόλυ πράττω, ὑποτελεόνω ἐπιχείρημά τι. ἢ
ὑπολαμβάνω-φθείρω-ὑποκτῶ τὸν σκοπόνυμον. Μέσως,
αὐτὶ τῦ, Κτῶμαι, ὑποκτῶ. Ξενοφ. Κυρυπ. Ζ'. ε'. 76.
"Ἀρχὶω καπραξαι", αὐτὶ, καπραξάσθαι.
Καταπράϋνσις, ἡ. ἡμέρωσις, ἡμεροποίησις, ἡ-
συχία.
Καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡμεροποιῶ.
Κατάπρεμνος, ὁ, ἡ. (τρέμνον) καθ' Ἡσύχ.
πυτὸν τῆ, Κατακλαδὸς, κυείως, ὁ Πολύκαρπος.
Καταπρεσβεύω, τινός. Πολύβ. ΚΓ'. 11. διέχο-
μαι ᾗ φέρω, ἢ ἄγω πρεσβείαν τινὰ πρός τινα.
Καταπρήθω, Μέλ. πρήσω. πυτὸν τῆ, Καπεπίμ-
πρημι, καπεκαίω.
Καταπρηνὴς, ές, ὁ, ἡ. καπφερὴς, καπφεικὸς,
καπφορος, ὁ ὑπὸ τὰ κάτω φερόμβυος ἢ κρεμάμβυος,
κατεφραμμβύος. "Καταφλυεῖ χιεῖ". Ἰλ. Π. 792.
ᾗ Ὀδύσ. Ν. 164. μὲ ἀνοικτὶω παλάμω.
Καταπρηνίζω, ᾗ, Καπφλυόω, ῥίπτω τινὰ κά-
τω ὑπό τινα κρημνὸν, ἢ καπφεικὸν τόπον, καπκρη-
μνίζω. Ἐπιχάρ.
Καταπρίω, διόλυ πρίω, καπρισμίζω. Καπκό-
πτω,

πω, καπαδάκνω, βλαχωδίζω μὲ τὰς ὀδόντας, μὲ τὸ ποιόνιον.

Καταπροδίδωμι, διόλ. προδίδω, εἰς προδοσίαν ἢ εἰς κίνδυνον βάλλω τινά. Δεκτικ.

Καταπροΐημι, ἐχθρικῶς ἢ μετ' ὀργῆς ῥίπτω - ἀφίω τι κατά τινος. μετὰ Γενικ. ᾗ ἐνεστῶτα Μέσως, Καταπροΐεμαι, ὑπορρίπτω, καταφρονῶ. "Καταπροΐεσθαι ἀλλήλων". ἀντὶ τοῦ, Παραιτεῖσθαι, ἄπιστοι γίνεσθαι. Προκόπ. Ἀνέκδ. Β'.

Καταπροΐκομαι, ἢ κάλλιον, Καταπροΐσομαι, ματαίως προτείνω, δωρεὰν δίδωμι, χαρίζω τὸ σφάλμα τινός. ὅθεν Μέλ. Καταπροΐξομαι. μετὰ Γενικ. "Οὐ καταπροΐξει ἐμοῦ". ἢ μετὰ Μεταχ. "Οὐ καταπροΐξει ποιήσας". μὴ σοχάζεσαι ὅτι τὸ κάμνεις ματαίως, ἐγὼ βέβαια θέλω τὸ ἐνθυμηθῶ εἰς ἄλλον καιρόν. Οὐ δωρεὰν γελάσεις, ὦ ἐσύ, ματαίως ᾗ ἀπαιδεύτως καταφρονήσεις. Δὲν θέλεις μείνει ἀπαίδευτος. ὡς τὸ, "Οὐ κατὰ προῖκα ποιήσας ἔσῃ". Ἡρόδοτ. Γ'. 36. Δ'. 105. ᾗ Ἀειτοφ.

Καταπρολείπω, Μέλ. ψω. διόλ. παραλείπω, ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω - ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἀνάγκην - εἰς κίνδυνον. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ'. 1164. "Ὅθι τέ σφε "καταπρολιπὼν ἐλιάσθη".

Καταπρονομεύω, διόλ. προνομεύω.

Καταπροτερέω, ῶ. μετὰ Γενικ. λίαν προτερέω, εἶμαι πρότερος - ἀνώτερος τινὸς κατὰ τὰ προτερήματα, ὑπερβαίνω τινά. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 35. καὶ Πολύβ.

Καταπροχέω, Μέλ. χέσω. Παρ. κέχυμαι - καταχέω, καταπολλὰ χύνω. προσυπακουομ. τῇ Ἐπίτι, ἢ Κατάτι, ἢ τῷ Ἐναντίον - Ἐμπρόσθιον. ἀμφ. μβύπι.

Καταπρωκτίζω, πυτὸν τρῦ, Καπαπυγίζω. Σχόλ. Ἀειτοφ. Θεσμ. 1135.

Κατάπρωκτος, ἡμαρτημ. ἀπάγν. παρ' Ἀειτοφ. Ἐκκλησ. 364. ὅπερ νῦν, Κατὰ πρωκτόν, κέντρα.

Καταπτακών, ἢ —ώς. Ζήτ. ἐν τρῦ, Καπαπτέω.

Καταπτάω, ω. σιωπηθέντος τοῦ, Καπέπτημι. Μέσως, Καπέπτεμαι. Μέλ. — ήσομαι, διὰ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω πετῶ. Λεκτικ.

Κατάπτερος, ὁ, ἡ. λίαν πτερωτὸς, ἢ πτερὰ ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 797.

Καταπτέω, Καπεπτόωσα, ᾗ, Καπεπτώσω. ἐκ τῶν πρώτων εἶναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλιάδ. Θ. 136.) "Καπεπτάτω". Ἐνεργητ. αὐτὸ, τῷ, Φοβίζω, εἰς φόβον καὶ δέος βάλλω τινά. Μέσως δὲ, αὐτὸ τοῦ, Ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι, παράτομαι, ζαπαζόμαι, μετὰ Αἰτιατ. διὰ τὴν παρουσίαν τινός. ἀλλ' ἔτι τὸ Ἐνεργ. ἐκλαμβάνεται καὶ Οὐδετ. διὰ τὴν σημασίαν τῶν Μέσων. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Δειλιῶ, Φοβοῦμαι (σκιάζομαι) δρομάζω, ἢ Πεφοβισμένος, κ.τ.λ. εἰμὶ, ἐν τρῦ φράττειν — ὁμιλεῖν. Ἰλ. Χ. 161. Ζήτ. Πιστοσω. Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 247. κεῖται "Καπεπτώκως" ὁ ἑκουσὸν κρύψας, ὅπερ ἄλλοι "Καπεπταικώς" ἐναγῶν. Ὁ Ἡλιόδ. Θ'. ἔχει "Καπεπτηχέναι τῷ θάκλυσιν". αὐτὸ τοῦ, Ὥστε φοβεῖσθαι τὸν ὅσον ὑπὸ ἀπειλημμένου θάκλυσιν.

Καταπτίσσω, διόλ. πτίσσω, σιωτείβω-κοπανίζω. Πλούταρχ.

Καταπτοέω, ῶ. λίαν φοβίζω-δρομάζω. Γεωπον. Β'. β'. 5.

Κατάπτυστος, ὁ, ἡ. διόλ. ἐμπτυσμένος, (φτυσμένος), ἐξωθεσμένος, ἄξιος ἐμπτυσμοῦ - μίσους καὶ βδελυρορροῆς, συκχαμερές. Εὐριπ. Τρωάδ. 1024. Ὁ Ἀνακρέων ἔχει ᾗ Σπλυκ. Καπαπτύειν. Πολυδ. Β'. 103.

Καταπτυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων. Θεόκριτ. ΙΕ'. 35. "Καπαπτυχὲς ἐμπερόνημα". Ἄρα, Φαρδὺ - μακρύ. τὸ πολλὰς διπλωματίας ἔχον.

Καταπτύω, μετὰ Γενικ. κατά τινος πτύω, ἐμπτύω - φτύω διά τινος. μετὰ Αἰτιατ. διόλ. πτύω, γεμίζω τινὰ μὲ φτύσματα. ἔτι δὲ καὶ διὰ Συκχασίας, ὅθεν αὐτὸ τοῦ, Συκχαίνομαι, βδελύττομαι.

Κατάπτωμα, τὸ. τὸ ὁποῖον ἔπεσεν - ἐκρημνίσθη κάτω, κρέμνισμα, σάεισμα, ἐρείπιον. ἐκ τοῦ, Καταπίπτω. ὅθεν καὶ

Καταπτωσις, ἡ. τὸ κάτω πίπτειν - κρημνίζεσθαι. ἢ διὰ τὰ κάτω πτώσις, πέσιμον.

Καταπτώσσω, πευτὸν τρῦ, Καπεπτώσω.

Κατάπτωτος, ὁ, ἡ. (καπαπίπτω) ὁ κάτω πεσμένος.

Καταπτωχεύω, διόλ. πτωχὸν ποιῶ τινα. "Τύχαι "καπεπτωχευμένοι". πάμπτωχοι ἀφεισάσης τῆς τύχης, εἰς τὰς ὁποίας καπεντὰ τινὰς νὰ ζητῇ - νὰ δέμνονεύῃ. Διον. Ἁλικ. Θ'. 51. "Τῶν μὲν ἐν δόξῃ κατε"πτωχευμένων εἰς θέατρα καὶ δεῖπνα καὶ φιλαρχίας". αὐτοὶ ἐξοδεύσαν κακῶς τὴν ἀφεισίαν των καὶ ἐγιναν πάμπτωχοι. Πλούταρχ. Κιμέρ. 10. ὁ αὐτὸς ἔτι εἰς Κάτωνα μικρ. 25. μεταχειρίζεται τὸ, Καπαπτωχεύειν, Ἐνεργητ. αὐτὸ τοῦ, Πτωχὸν κάμνω τινα.

Καταπυγέω, ὁ Σοῦδ. ἔχει "Καπυγῶν, καπασελγαίνων. ἀμφ. πευτὸν τρῦ, Καπαπυγίζω.

Καταπυγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ καπαπύγων, ὁ μέσος δάκτυλος, καὶ ὁ καπαφερὴς. Ἡσύχ.

Καταπυγίζω, πευτὸν τρῦ, Πυγίζω, κατ' ὀλίγασιν. Σχόλ. Ἀειτοφ.

Κατάπυγος, ὁ, ἡ. πευτὸν τρῦ, Καπαπύγων.

Καταπυγοσύνη, ἡ. ἀσέλγεια, ὑβριστικῶς δὲ, ἢ εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἀρσενοκοιτία. Ἀειτοφ. ἐκ τοῦ

Καταπυγόσυνος, ὁ ἀσελγὴς ὡς πρὸς τὴν πυγήν. Ὁ Κρατῖνος (Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 24.) καὶ διὰ γυναικείου γένους φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν. "Καὶ καταπυγοσύνῃ παλλακὶ κιναίδῳ".

Καταπύγων, ωνος, ὁ, ἡ. (πυγὴ) ὁ λίαν ἀσελγὴς, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παρὰ φύσιν, ὃ ἐστὶ ὡς πρὸς τὴν πυγήν, ἀρσενοκοίτης, (κιναιδοπαθὴς). Ἔτι δὲ καὶ ὁ Εὐρυφῶκτης, ὁ καπαπεπορνευμένος, ὁ πρὸς μικρὰν πύτιν φάξιν πάσχων. Τὸ Συγκρ. Καπαπυγώτερος. Ἀειτοφ. Λυσ. 776.

Καταπύθω, σήπεσθαι ποιῶ. κάμνω τι νὰ σαπήσῃ - νὰ γίνῃ σάπιον. ἀφίνω τι νὰ καπασαπήσῃ. Παθητικ. Σήπομαι, σάπιος γίνομαι, σαπίζω. Ἰλ. Ψ. 328. "Ξύλον — ὃ καταπύθεται ὄμβρῳ".

Καταπυκάζω, λίαν πυκάζω, πυκνὸν ποιῶ, καλὰ γεμίζω ἢ σκεπάζω τι.

Κατάπυκνος, ὁ, ἡ. λίαν πυκνὸς, ἢ πολλὰ σκληρός. Ἱππικρ. "Καπάπυκνος κοιλία".

Καταπυκνόω, ῶ. διόλ. πυκνόω, πυκνὸν ἢ γεμάτον ποιῶ.

Καταπυκτεύω, πυκτεύων νικῶ. ἀμφ.

Καταπυρίζω, καπακαίω, διόλ. πυρῶδες ποιῶ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Κατάπυρος, ὁ, ἡ. ὅλος πῦρ, αἰθαμιλμένος, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ. ὁ καπακαίων, λίαν θερμός.

Καταπυρπολέω, ῶ. διόλ. πυρπολέω, φθείρω, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός, καπακαίω-φλογίζω.

Καταπυτίσκω, διὰ τοῦ ραντίσματος φθείρω. Ἱερ.

Καταπώγων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ γένεια ἔχων, γενήπος. Διόδ. Γ'. 63.

Καταπωλέω, κακῶς πωλῶ.

Κατάρα, ἡ. κακὴ ἀρά, ἢ κατά τινος ἀρά. Ζήτ. Ἀρά.

Καταραθυμέω, πευτὸν τρῦ, Καπαρραθυμέω.

Καταραΐζομαι, διόλ. ραΐζομαι.

Καταρακόω, καὶ, Καταῤῥακόω, εἰς ῥάκη ποιῶ, κατεξεχίζω. Σοφοκλ. Τραχ. 1103.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταράκτης, ε, ὁ. τὸ ἄνωθεν κάτω φερόμενον πιπτόμενον ὕδωρ. Πτῶσις πέσιμον κρέμισμα τῆς ὑδάτων μεγάλα τινὸς ποταμοῦ ὑποτινος ὑψηλοῦ ἢ πεζώδες μέρος ὅπου τὰ κάτω. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ζ'. 7. φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ τῆς ποταμῶν διορυγμάτων, καναλίων Κλεῖθρον, ἔστι δὲ τοῦτο εἶδος θύρας δι' ἧς ἀνοίγουσι ἢ κλείουσι τὸ ῥεῦμα ὑδάτος. Ζήτ. Καπερράκτης. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ΙΖ'. 97. λέγεται ἡ τοῦ ὕδατος σφοδρὰ ὠθισμένη, ἡ δίνη. 2) Εἶδος θύρας ὅπου τὰ κάτω κλείσης, Κλαβανὴ, Καπακή. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. 3) Τὸ ὀπίσθεν τῆς θύρας συρόμενον ἐκ τοῦ τείχους ξύλον, δι' οὗ κλειδόυσι καὶ ἀσφαλίζουσι τὴν θύραν. "Κλεῖθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροῖς ὄντας καπερράκτας". Πλούταρχ. Ἀντων. 77. ὡς καὶ ἐν τῇ σωφροσύνῃ. Ὁ αὐτ. εἰς Ἄρατ. 26. ἔχει "Θύρα καπερράκτη, ἐκ τοῦ "Καπερράκτης". τὸ ὁποῖον ἐν τοῖς Ἠθικ. αὐτοῦ "Ἐμπερράκτη, κεῖται", καὶ παρ' Ἡροδότ. εὕρηται αὐτ. "Καπακή". Ζήτ. Καπερράκτης. 4) Εἶδος θαλασσίου ὀργέως, ἕκαστον τοῦ ἱέρακος τὸ ὁποῖον ὁρμητικῶς ὅπου τὰ κάτω φέρεται. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 12. *Pelecanus bassanus*. Λιν.

Καταράομαι, ῶμαι. (ἀρὰ) ἀρῶμαι κατά τινος, κακὰς ἀρὰς ἤτοι δύσχολα λέγω, ἀφίημι κατά τινος, μετὰ Δοτικ. Ὀδυσ. Τ. 330. "Μὴ καπαράσῃ τινὶ τῷ Ἰσίῳ "τούτῳ". Ἀνθολ. μὴ εὔχεσαι εἰς αὐτὸν τὴν ὀργὴν τῆς Ἴσιδος. Κυρίως, Κακῶς εὔχομαί τινι. ὅθεν

Καταράσιμος, ὁ, ἡ. ἄξιος καπάρας, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καπαρῶνται τινές, ἐκ τοῦ

Κατάρασις, ἡ. τὸ καπαρᾶσθαι, κατάρα.

Καταράσσω, ἰῶ Καταράττω, παυτὸν τῷ, Καπερρήγνυμι. κρεμνίζω, ῥίπτω κάτω, σαείζω.

Κατάρατος, ὁ, ἡ. (καπεράω) καπαραμένος, ὁ ὑπὸ καπάρου ὤν, ἄξιος καπάρας.

Καταραψιδέω, ταυτὸν τῷ, φλυαρέω. Ἡσύχ.

Καταρβυλος, ὁ, ἡ. (ἀρβύλη) παρὰ Σοφοκλ. "Χλαῖνα καπάρβυλος". ταυτὸν τῷ, Ποδήρης, ἡ μέχρι τῶν ὑποδημάτων φθάνουσα.

Καταργέω, ῶ. διόλου ἀργὸν ἀμελῆ ἄπρακτον ποιῶ τινά. Κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἀξίζῃ πλέον τίποτε, ἰῶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Χαλιῶ, ἐξαλείφω, παύειν ποιῶ. "Καταργικέαι καὶ καπεργεῖσθαι τὰς καιρὰς". Σειδ. ἐν Λ. Καπεργ. Παρ' Εὐσεπ. Φοῖ. 760. "Ὅπως αὐ "μὴ καπαργῶμεν χέρα". ὅθεν τὰ ῥοὶ ἀφήσωμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν ἀπαπεργήτας - ἀργάς. Ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῆς χειρῶν ἡμῶν ἔργον, ὅ ἐστι, τὸν πόλεμον. Ζήτ. καὶ ἐν ταῦ, Ἀπαρτίζω.

Κάταργμα, τό. (καπάρχω) Πλουτ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Θησ. 21. αἱ ὡς θυσίαι ἀποφερόμεναι ἀπαρχαί. Θυσία καθαρὰ, ταυτὸν τῷ, Πρόθυμα. Παῦ ὅ, τι ἀφ' ἧς θυσίας ἀποφέρεται, ἢ δι' ἧς καθαγιάζεται τὸ θῦμα. Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 40. ἰῶ, 244. Ζήτ. Καπέρχομαι.

Καταργυρος, ὁ, ἡ. διόλου ἀργυρᾶς - ἠργυρωμένος, ἀσιμωμένος, ἢ ἀσιμένιος. ὅθεν

Καταργυρόω, ῶ. διόλου ἀργυρόω, ἀργυρᾶν ποιῶ· ἀσιμόω ἢ χρυσόω, μετ' ἀργύρου ἐπαλείφω-γανόω τι. Σοφοκλ. Ἀντ. 1077.

Καταρδεύω, διόλου βρέχω, ὑγραίνω, πετίζω. ὅθεν

Κατάρδευτος, ὁ, ἡ. διόλου βεβρεγμένος, μεμουδωμένος, ὑγρὸς, πετισμένος.

Κατάρδω, ταυτὸν τῷ, Καπερδεύω. ἰῶ Μεταφορ. ταυτὸν τῷ, Εὐφραίνω. Ἡσύχ. ἔτ' Ἀεισοφ. Ἀχαρν. 658. παράλληλον τοῦτο ἔστι ἰῶ τοῦ Πινδάρ. Ἰσθμ. ε'. 94.

Καταρέζω, ταυτὸν τῷ, Καπερρέζω.

Καταρίσκω, λίαν ἀρίσκω. Μέσ. Καπαρίσκομαι, ὅθεν, Καπαρέσαντος, αὐτὶ, Καταινέσαντος, ἐν Χειροτεχνῷ. Ἡροδότ. Γ'. 53.

Καταρπὴς ἄνεμος". ὁ ἄνωθεν ἐκπίπτων ὁρμητικὸς ἄνεμος. Ὁ συνεστραμμένος καὶ καπερρίπτων. Εὐσεβ. ἐξ Ἀλκαίου καὶ Σαπφοῦς, ὅπου ἄλλοι, Καπέρπης, ἐκ τοῦ, Καταίρω, ἀναγινώσκεσθαι παραινοῦσι.

Καταρτρόω, ἐξελύω τὰ ἄρθρα. ἀμφ.

Καταρυγηλὸς, λὴ, λόν. λίαν ῥυγηλὸς, φεικτὸς, φοβερὸς, μισητός. Ὀδυσ. Ξ. 226.

Καταριθμέω, ῶ. ἐμπροσθεν τινὸς ἀριθμῶ-μετρῶ, διηγοῦμαι, μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ, κυρίως ὅμως, λογαριάζω τι ἐμπροσθεν τινὸς, δείχνω-παραστήνω αὐτῷ τὸν λογαριασμὸν, ἢ λογαριάζω καθ' ἕνα ξεχωριστά. ὅθεν

Καταρίθμησις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ Καπαριθμεῖν.

Καταριπτάζω, ἰῶ, Καταρίπτω, ῥίπτω κάτω, ἢ σύνδυο τινὸς κρεμνίζω, σαείζω.

Καταρισάω, ῶ. ὀξὺ τὸ ἀείσω φθείρω, καπεξοδεύω εἰς τὸ ἄεισον-εἰς τὸ γεῦμα. Ἀθλίου. Γ'. ς'.

Καταρισεύω, ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν ἄεισον-αὐθρεῖον κατά τινος. (κάμνω παλληκαρικὴν-μπαγαβέρικη). Πολυδ. Α'. 176.

Καταρκέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Ἀρκέω. Ἡρόδ. καὶ Εὐσεπ.

Καταρκὴς, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Τέλειος, Ἀσφαλὴς. Ἡσύχ. ὅπου ἡμαρτημ. Καπαρχὴς, καῦται.

Καταρκτικὸς, κὴ, κόν. (καπάρχω) ὁ αἴτιον ἢ ὁ ὑποτιθέμενος εἰς καπαρχὴν ἢ εἰς τὸ καπάρχειν. "Αἴ"τιον καπαρκτικόν". Πλούταρχ.

Καταρόω, ῶ. διόλου ἀρόω-αὐλακίζω, σύρω-ξαβῶ αὐλακιὰς, ἀροζιῶ (κάμνω χωράφι). Ἀεισοφ. Ὀρν. 582. Μεταφορ. Σπείρω, χνιῶ.

Καταρραγὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καπάρρηξις.

Καταρραθυμέω, ῶ. ὀξὺ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας ἀμελῶ-παραβλέπωτι. "Καπερραθυμήσαντες ὑπερίζω"σι". δι' ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀφροντισίαν καὶ ὀκνειότητα μόνην ὀπίσω. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ε'. 13.

Καταρραίνω, Μ. αῶ. ῥαντίζω, βρέχω ἀπ' ἐπάνω.

Καταρρακόω. Ζήτ. Καπερακόω.

Καταρράκτης, ε, ὁ, ἡ, Καπερράκτης, ητος. ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ, Καπαράκτης. Γράφεται σωφρονεστέρως διὰ δύο ῥῶ. ἐκ τοῦ, Ῥάσσω· δι' οὗς δὲ, ἐκ τοῦ, Ἀράσσω. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1590. "Καπερράκτης ὁ"δός". ἡ Κλαβανὴ, ἡ ὅπου τὰ κάτω κλείσασα ἢ φέρουσα θύρα, τοῦ ὁποίου ἐν Ἀντιγ. 1186. "Ἀναπτα"γὸν πύλης" εἶπε διὰ τὸ πρὸς τὰ ἄνω αἰώρημα, καθὼς π. χ. καὶ τὰ παρὰ Τύρτ. Κυπρίοις, λεγόμενα. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ε'. ις'. "Καπακὴν θύραν" εἶπεν αὐτοῦ, καὶ ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ. καὶ, τοῦ Ἡγεμόν. παιδ. 4. "Θύραν Καπερράκτην, καὶ, Ἐμπερράκτου. Λέγεται ἔτι, Καπερράκης, εἰς τὰ διορύγματα καὶ τὰς ὀχετὰς τῆς ὑδάτων, καὶ ἡ ἐκ σανίδων συνηρμοσμένη θύρα, ὁμοία τῇ καπερράκτῃ, ἥτις καθιεμένη κωλύει τὸν ῥοῦν τῆς ὑδάτων, ἀνιεμένη δὲ ἀφίησιν αὖθις τὸν ῥοῦν αὐτῆς. Ζήτ. καὶ ἐν ταῦ Καπεράκης.

Καταρράκτὸς, κὴ, κόν. Ζήτ. ἐν ταῦ, αἰωτέρ.

Καταρράπτω, Μ. ψῶ. διόλου ῥάπτω, συρράπτω. Πλούταρχ.

Καταρράσσω, ἰῶ, Καταρράττω, Μέλ. ξῶ. ταυτὸν τῷ, Καπερρήγνυμι, καὶ, Καπερρήσω, μεταβίας καὶ ὁρμῆς ῥίπτω-κρεμνίζω ὅπου τὰ κάτω. Ζήτ. ἐν ταῦ, Καπερρήγνυμι.

Καταρραφὴ, ἡ. (καπερράπτω) παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. ς'. καλεῖται οὕτως ἡ αὐοιζις πληγῆς ἢ οἱασδήματος τινὸς ἐπίτηδες γίνεται ὑποκάτω τῆς ὀμματοφύλλων, ὅτε

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δὲ ἀπ' ἐπάνω, καλεῖται Ἀναῤῥαφή· ὁπότε ἡ πλη-
γὴ κλείει ἀπ' ἐπάνω, ἢ ὑπὸ κάτω.

Καταῤῥαφος, ὁ, ἡ. (ραφὴ) ὁ διόλου ἐῤῥαμβύος
ἢ ἐξω ῥαφῆς σωδιδεμβύος-σιωνρμεσμβύος. καὶ ὅσις εἶ-
ναι γεμάτος ὑπὸ ῥαφαίς, καπαμπαλωμβύος.

Καταῤῥαψωδέω, ῶ. παυτὸν πρ, Καπαραψωδέω.

Καταῤῥέζω, ὑπὶ τὰ κάτω ῥέζω, χαϊδεύω τι μὲ τὸ
χέρι αὐωθεν ὑπὶ τὰ κάτω, ἢ ζαβῶ τὰ φύλλα βλασα-
είν τινες κ' ὕπω καπεβάλλω αὐτά. κ' ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ,
Καπεψαύω. "Καπερρέζειν ἀκαίρως". ῥίπτω κάτω πὰς
ὀρθὰς ἀκαίρως. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ'. 611. κ' ἐντεῦ-
θεν καθόλυ αὐτὶ τῆ, Χαϊδεύω, καπαραύνω, ἥμερον
ποιῶ. "Χειρὶ τέμιν καπέρεζεν". παρ' Ὁμήρ. πολλα-
χῆ. ἐν δὲ Ἰλιάδ. Ε. 424. κεῖται. "--τὸς νιὸν ἐκ-
"παγλ' ἐφίλησε, Τῶν τινα καρρέζυσα". αὐτὶ, Καπα-
ρέζυσα, καπεψῶσα τῆ χειρὶ, χαϊδεύσα" ὅθεν ωρο-
κυψε τὸ Γαλ. Caresser.

Καταῤῥεμβεύω, πλανῶν ὡειφέρω τινὰ, παρὰ τοῖς Ο'.

Καταῤῥεπὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ῥέπων-κλίνων ωρὸς τὰ
κάτω, καπωφερὴς, καπωρεικὸς. Ὁ ὑπὶ τὸ ἓν μέρος μό-
νον κλίνων.

Καταῤῥέπω, ὑπὶ πὶ κάτω ῥέπω ἐμαυτὸν, κλίνω
ωρὸς τὸ ἓν μέρος, (βαΐζω), καθὼς π. χ. ἡ πλά-
γιγξ τῆς ζυγαρειᾶς. Πολύβ. "Ἵνα μὴ νεύῃ, μηδ' ὑπὶ
"πολὺ καταῤῥέπῃ, ἀλλ' ἰσορροπὲν ᾖ ζυγοσταμβύον".

Καταῤῥέω, Μέλ. βύσω. ὑπὶ πὶ κάτω ἢ ωρὸς τὰ
κάτω ῥέω-χυύομαι. Ἰλ. Δ. 149. Ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον πίπτω-ὀλιγοσβύω-χαλῶ-σαείζομαι-κοιλίσκομαι-
βρωθάρομαι ὑπὸ μεταφορᾶς τοίχε τινὸς παλαιᾶ ὅταν
ὑπὸ τῆς παλαιότητος ἢ τῆ χρόνε κύπος ὑφ' ἑαυτὲ βλα-
βιβρώσκηται ἢ ἀκαλύσκεται. Ξενοφ. ἢ Ἀριστοφ.

Καταῤῥήγνυμι, καὶ, Καταῤῥηγνύω, Μέλ.
ήξω. ὑπὶ τὰ κάτω σχίζω-σκιζίβω-κρημνίζω-σαείζω,
ωάνω, κάτω ῥίπτω, κατεδαφίζω. Ἔτι δὲ καὶ Οὐδε-
τέρ. Κρημνίζομαι, πίπτω κάτω. "Ἡ γαῖρ κατερ-
"ράγη". Λίλιαν. Ζ. Ἰσορ. Γ'. 18. Ἐπί τινος σφο-
δρᾶς ἐξαῤῥοίας. ὅτω λέγυσι κ' οἱ Ἰατροί, "Τὴν γα-
"στέρα καπαῤῥῆξαι". τὸ δυσκοίλιον-τὸ ἐμφράξιν ἔχον
αἷμα ἐξέ τινος ἰατικῆ κινῆσαι. Καθόλυ δὲ, Φέρω
αἷς ὁρμὴ-αἷς κίνησινσὶς ἐκβολή. Βιαίως ἐκβάλλω-ἐκ-
χέω τι. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Πόλεμος καταῤῥήγνη". ὁρ-
μητικῶς ἐκινήθη, ἐξέπασε. "Καταῤῥήγματα δάκρυων".
Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. Ἀῤῥηγὲς ἅμμα, καὶ,
"Παλαιᾶς καταῤῥήξεν ἡμῶν νέλασπες". Αὐτόθ. κ', "Γέ-
"λωτος πολλῶ καταῤῥηγμένος". Βιβλ. Ε'. ὅθεν

Καταῤῥηκτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτίκων ἢ ὁ ὑπαιθέσις
εἰς καταῤῥῆξαι. ὁ κίνησιν κοιλίας ωροξεόνων. καὶ

Καταῤῥῆξις, εως, ἡ. Ἱπποκρ. "Κοιλίης καταῤῥῆ-
"ξις". ἢ σφοδρὰ ἐξαῤῥοια-κίνησις τῆς κοιλίας, ἢ διὰ
τῆς τέχνης γινομένη, κ' ἢ ὑπὸ πάθυς τινός. Ἐνεργητ.
ἢ ὁρμητικὴ ἢ βίαιος ὑπὶ τὰ κάτω ῥίψις, κρέμισμα,
σάεισμα.

Καταῤῥηξις, ἡ. καπωγεία, καπελκλιὰ, καπολο-
γία, καπάρα, καπαβάσις, καπέγνωσις. Σχ'ζ.

Καταῤῥήσσω, κ' ῥήξω. ταυτὸν πρ, Καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥητορεύω, ὁμιλῶ-λέγω-ῥητορεύω καπά τινος.
καταβάλλω τινὰ μὲ τὰ λόγια, νικῶ τινὰ εἰς τὴν ὁμι-
λίαν κ' τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ. διὰ τῆς λόγων ξεκυ-
φαίνω-κεράζω τινά. Ἡρόδοτ. κ' αὐτὶ τῆ, Καταπείθω.

Καταῤῥιγέω, ῶ. λέγω ῥιγῶ. Ἀπολλών. Ἀργ.
Γ'. 1131.

Καταῤῥίζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα) γεμάτος ὑπὸ ῥίζας,
καλῶς ῥιζωμβύος.

Καταῤῥιζόω, ῶ. ῥιζόω, εἰς τὸ βάθος ῥίζας ὑποκ-
τᾶν ποιῶ. Ἱπποκρ.

Καταῤῥικνόω, ῶ. (ῥικνὸς). ὅθεν παρὰ Σχ'ζ.
Καπῤῥικωμβύος, καπεξηραμβύος, καπεζαρωμβύος-ῥυτι-
δωμβύος, καμπύλος, εραβός.

Καταῤῥινάω, ῶ. ἡ, Καπερρίνεω, διόλου ῥινίζω-
ξέω, μὲ τὸ ῥινίον-ῥινάειον καλλωπίζω ἢ λεπτὸν-ὁμα-
λὸν ποιῶ τι. Μεταφορ. λεπτὸν κ' ψιλὸν ποιῶ τι, λεπ-
τυνῶ. Ἀειτοφ. Βάτ. 901. ὅπε τινὲς Ἐκδόσ. Καπερ-
ρινίζω, ἐχυσι. παράλληλον τέτῳ ἔσι καὶ τὸ τῆς Αἰ-
σχύλ. Ἱκέτ. 761. Τὸ δὲ, Καπῤῥινόω, ἐκ τῆ, Ῥι-
νὸς, ταυτόν ἐσι πρ, Καπαβρμαπόω. Ἡσύχ.

Καταῤῥιπτάζω, —πτέω, —ῥίπτω. κάτω ῥίπτω,
κρημνίζω, καπεδαφίζω, διασκορπίζω.

Καταῤῥοιζέω, λέαν ροιζέω.

Καταῤῥοΐζομαι, καπάῤῥεν ἔχω, αἷμαι σιωαγχω-
μβύος. ὅθεν

Καταῤῥοϊκὸς, κὴ, κόν. κ', Καπερροϊτικός. (καὶ
ἔτι, Καπερροπτικὸς, ἀμφ. μεγύπι). Πᾶν ὅ, τι ἐρ-
χεται ὑπὸ καπάῤῥεν, ὁ εἰς καπάῤῥεν ἀνήκων.

Καταῤῥοος, ρρες, ὁ. (καπῤῥέω) ὁ ὑπὶ τὰ κάτω
ῥέων, καπάῤῥεν, σωαγχη, τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς καπε-
βαῖνον ὑγρόν. Κυείως λέγεται ὁπόταν ἡ ῥοὴ τὸ ὑγρὸν
καπαβαίνῃ εἰς τὸ σῶμα. Κόρυζα, δὲ, ὁπόταν κα-
πεβαίνῃ εἰς τὴν μύτιν (ῥίνα). Βράγχος, ὁπό-
ταν εἰς τὸν λαιμὸν-εἰς τὸν λάρυγκα, ὅτε καὶ ὁ ἀσθε-
νὴς βραχνιάζει, ἢ σβραχνὰ ὁμιλεῖ. Σπιφυλὴ, ὁπό-
ταν ὁ σωφυλὶς πίπτῃ, καὶ, Ἀντιάδες, ὁπότε
φυσκώνονται αἱ βαλανίδες τῆ λαιμῆ.

Καταῤῥοπία, ἡ. ἡ ὑπὶ τὰ κάτω ροπὴ-κλίσις, ἢ
καπωφερικὴ διάθωσις, καπόφορος, ξεπεσμός. ἐκ τῆ

Καταῤῥοπος, ὁ, ἡ. ταυτόν πρ, Καπῤῥεπὴς. Γα-
λην. Π. ρ' Ἱπποκρ. ὁ ὀλιγοσθύων, ξεπεσύπων.

Καταῤῥοος, ἡμαρτ. αἰάχν. παρ' Ἱπποκρ. αὐτὶ τῆ,
Καπάῤῥοος.

Καταῤῥοφέω, ῶ. ὑπὶ τὰ κάτω ροφῶ, καπαπίνω.

Καταῤῥοώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδυς τῆ κα-
πάῤῥε ὤν. Ὁ ὑπὸ τῆς καπῤῥοῆς-σιωάγχης πάθων.

Καταῤῥυθμίζω, εἰς ῥυθμὸν φέρω. "Τὰ καπαῤ-
"ῥυθμισμβύα τῆ λεγομβύων". Δογγίν. Μ'. 2. τὰ ὁ-
ποῖα παρεσθησαν καὶ ἐσχηματίσησαν καπὰ τὸν ῥυθ-
μὸν-καπὰ τὸ μέζον κ' τὸν καιρὸν τῆς σύνθεσις. Ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἐννοίας κεῖται ἔτι παρ' αὐτῷ καὶ τὸ "Πάντα πὲ
"καπαῤῥύθμα". Ταυτὸν κ' τὸ παρὰ Ζωσιμ. Παροιμ.
Δ'. 28. ἐκ τῆ, Ῥυθμός.

Καταῤῥυπαίνω, Μέλ. ανῶ. κ', Καπαῤῥυπόω,
ῶ. (ῥύπος) διόλου ῥυπαίνω, λερόνω.

Καταῤῥύτος, ὁ, ἡ. καὶ ὅ, τι αὐωθεν ὑπὶ τὰ κά-
τω χυύεται. καὶ ὅ, τι ἔχει ῥοὴν ὕδατος. Ὁ καπατα-
χόθεν ὑπὸ ὑδάτων καπαῤῥεόμβυος-βρεχόμβυος, γεμάτος
ὑπὸ νερᾶ ἔτε χάμβυα, ἀρδεύσιμος. Μεταφορ. Ἀφθονος,
ἀειτοσός. Ζήτ. κ' ἐν ταῖ, Κεραμωτός. ἐκ τῆ

Καταῤῥύω, ταυτόν πρ, Καπαῤῥέω, —ῥυέω, —ῥύημι.

Καταῤῥωδέω, ῶ, καὶ, Καπαρωδέω. Γεμάζω, εἰς
φόβον βάλλω τινά. κ' πιὸ πὶ τῆ, Φοβέμαι-δειλιάω ὑπὶ
τῆ παρυσία τινός. μετὶ Λίτικτ.

Καταῤῥωξ, γος, ὁ, ἡ. "Πέτρα καταῤῥώξ". ἢ ὑ-
πὸ τῆ κυμάτων καταῤῥαγεῖσα-κατασχισθῆσα, ταυτόν
πρ, Ἀπορρώξ. Τὸν σχηματισμὸν, Καπαρωγέα, ἔχει
ὁ Ἡσύχ. καὶ ἑρμηνεύ. διὰ τῆ, Γεώτινα ὡρὸς φυτείαν
ἀμπέλων εὐθετον.

Κάταρσις, εως, ἡ. (καταίρω) ἔρχομαι, φθάσι-
μον. 2) Ὅρμος, ὁ ὑπαιθέσις εἰς καταγωγὴν τόπος.
ὅ ἐσὶν, εἰς τὸ νὰ καπέβῃ, νὰ ἀράξῃ, ἢ νὰ εἰσπλεύ-
σῃ τινάς. "Κατάρσεις ὑπαύρας". Πλούταρχ. Πομπ.
65. ἀπάγγιον, τόπος ὑπὸ κάπο τῆ ἀνέμε, ὁ ἐσὶν,
ὕπε διά τινος ὑψηλῆ ἀκρωτηρίε κόπτεται κ' δὲν φυσᾷ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ αὔεμος. Ὁ Αἰλιαν. Π. Ἱστρ. Θ'. 17. σωάπτει τὸ, Καπάρσεις, μετὰ τῆ, Ὁρμοις, ᾗ, Καταγωγαῖς.

Καταρτάω, ῶ. ἀρτῶ - κρεμῶ - ἁρμόζω τι ὑπό τι ἢ πρός τι, ἐξαρτῶ, συχνάκις συγχέεται μετὰ τῆ, Καταρτίζω. ὅθεν

Κατάρτησις, εως, ἡ. ἡ ὑπό τι ἢ πρός τι ἄρτησις - κρίμασις - ἅρμοσις. συχνάκις συγχέεται μετὰ τῆ, Κατάρτισις.

Καταρτίζω, (ἄρω, ἀρτίζω) ἀπαρτίζω, ἑτοιμάζω, ἕτοιμον - τέλειον ποιῶ, διόλου ποιῶ, ἄρτιον ποιῶ, εἰς καλὸν κατάσασιν φέρω. Βάλλω τὸ ἐξηρθρωμβίον ἐκβλημβίον μέλος πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Φέρω πάλιν ὦ πρᾶγμα εἰς τάξιν ἢ εἰς τὸ πρότερόν του κατάσασιν. Ἐπιδιορθόνω, εἰς τάξιν βάλλω. Ἀνανεόω, ἀνεγείρω, ἀποκαθίσημι, ἁρμόζω, ἐξιλεόω, καταφραύνω, κ. τ. τ.

Καταρτιος, ἡ. παρ' Ἀρτεμιδ. Γ'. 34. ὁ ἶσος τῆ πλοίῳ, ὅ ἐστι τὸ εἰς ὕψος αὐατεπεμβίον χονδρὸν ξύλον ἐφ' ᾧ κρεμᾶται τὰ ἄρμβυα. παρ' αὐτῷ, ἐν Β'. 58. κεῖται, Καταρτία, ἡ. ἀλλὰ παρὰ Κλυμ. Ἀλεξ. κεῖται ὀρθότερον ὡς ἐν τῇ σωνθείᾳ, Καπάρτιον, τό.

Καταρτισις, ἡ. τὸ καταρτίζειν, τελειοποίησις, ἑτοιμασία, αὐόρθωσις, ἅρμοσις, καλὴ κατάσασις, ἐξιλέωσις, κ. τ. λ. ὡς ἐν τῷ, Καταρτίζω.

Καταρτισμός, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κατάρτησις.

Καταρτιστὴρ, ῆρ, Καρτιστὴς, ὁ. ὁ καταρτίζων, διόλου ποιῶν, ἑτοιμάζων, τελειοποιῶν. Ὁ ἀνακενίζων, ὑποκαθαίρων-φέρων εἰς τὸ πρότερόν του κατάσασιν. Θεμίς. Λόγ. Α'. Ὁ εἰς τάξιν φέρων, ἐξιλεόνων-εἰρίνοποιῶν, ὁ αἱρετὸς κειτὸς, Δικασὴς. Ἡρόδοτ. Ε'. 161. 28. καὶ 106.

Καταρτυσις, ἡ. ἡ διόλου ἄρτυσις, σκεύασία, παρασκεύασις, ἑτοιμασία, διόρθωσις, τάξις, ἀγωγὴ, αἰαζοφή. Ὁ Πλούταρχ. Θεμ. 2. σωάπτει τοῦτο μετὰ τῆ, Παιδεία. Ζήτ. Παιδαρτεῖον.

Καταρτύω, διόλου ἀρτύω, παρασκεύάζω, ἑτοιμάζω, τέλειον-σωστὸν ποιῶ, ἐκπληρῶ. 2) Παρὰ Φιλοστρατ. εἰς Ἀπολλ. Ζ'. 23. καλεῖνται "Καπρτυκότες ἵπποι". οἱ ἵπποι ᾗ ὄνοι, ὁπόταν αὐτὸ τὰ ζῶα ἀλλάζωσι τὰς ὀδόντας ᾗ γίνωσιν ὑπηδεῖα εἰς μεταχείσιν. Ἄρα, Μεγάλα, τέλεια κατὰ τὸν ἡλικίαν (εἰς τὸν καιρόν των) εἰς τὸ νὰ φορτόνωνται, ἢ νὰ καββαλικεύωνται, ᾗ ἐνταῦθεν παρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 470. "Καπρτυκῶς" διὰ τῶν Ὀρέστ. Μεταφρ. τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Σχολ. ἐξᾶ τῶ, Τέλειος τὸν ἡλικίαν, ἤρμοῦ. "Τῆς "ἡλικίας καὶ τῆ καπρτικεύσας". Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. Ε'. 33. "Ἵππον χαλινῷ καπαρτύειν". καπαδαμάζειν-χειραγωγεῖν ἐξᾶ τὸ χαλινῷ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 478. Διατάττειν, εἰς τάξιν βάλλειν-φέρειν. μετ' δίαξίας, ἢ μετὰ τάξεως ἐκτελεῖν - ἑτοιμάζειν - ἁρτίζεσθαι. Πλάτ. Μένν. 24. Μεταφρ. παρ Εὐσεβ. Δείφ. 167. "Νῦν "δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ καπρτικὸς κακῶν". αὐτὶ, εἶμαι σωπασιμβλύς, ἢ ἐσωπάθησα εἰς τὰς δυσυχίας.

Καταρύπμι, καὶ, Καταρυέω, ταυτὸν τῷ, Καταρρέω.

Καταρχαιρεσιάζω. Ζήτ. Ἀρχαιρεσιάζω.

Καταρχὰς, Ἐπίρ. κυρίως, Κατ' ἀρχὰς, εἰς τὸν ἀρχὴν.

Καταρχω, ἀρχὴν ποιῶ, ἀρχίζω, ἀρχὴν ῶ, βάλλω χέρι" ὅθεν τὸ παρὰ Χίοις, Καπαρχίζω. "Ὅδε κα"πάρχει". Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1019. ἀγωγὸς, φορεράδ, ὕπαγε ἐμοῦδὰ ᾗ δεῦρον μοι τὸν δρόμον. 2) Κυεισδω, ἐγκυσιάζω. μετὰ Γενικ. "Ἡ φιλοτιμία κα"πάρχει τὸν ἡλικίαν". αὐτὶ τῶ, Καπιλαμβάνεται, ἐμβιάζεται. Διόδ. Σικ. ΙΔ'. 74. ἀμφ. μύθοι. 3) Κατάρχομαι, ὑπὸ Θυσιῶν ὑποδεικνύω τὰ ἔθιμα καὶ τὰς σωνθείας, δι' ὧν ἐν ταῖς θυσίαις ἐποίην τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. ᾗ ἐντεῦθεν ἔτι τὸ, Θύω, θυσιάζω, ᾗ πολλὰς ἄλλας πράξεις ἐκτελῶ, αἷ τινες ἐν τῇ θύειν συμβαίνουσι" μετὰ Γενικ. οἷον "Καπάρχομαι τῆς ἱερῶν". Δημοσθ. Ὁ Ὅμηρος ἐκφέρει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιακ. οἷον "Χέριβα τ' ἀλοχύπας τε καπάρχετο". Ὁδυσ. Γ. 445. ἄρχισε τὴν πρᾶξιν τῆς θυσίας μὲ τὸ νίψιμον τῆς χειρῶν του, καὶ μὲ τὸ παπαλισμα τῆς ἀλοχυτῆς ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ ζῶν. Παράλληλον τούτῳ ἔσι ᾗ τὸ ἐν τοῖς Σχολ. τῶ Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 40. "Καπάρχομαι "ἀλοχύπας, τυπῖσι τισθύμασί τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις "Ἕλλησιν, ἐξ ἀλῶν, πγων κειθῶν, ἀλσὶ μεμιγμέ"νων· οἱονεί τινας ἀπαρχὰς ὑπχέω τοῖς βωμοῖς". ὅπω ὁ Εὐσεπ. φησι· "Καπάρχομαι μὴν, σφάγια δ' ἄλ"λοισι μέλει". Ὁ αὐτὸς ἐν εἰχ. 244. λέγει "Χέρ"νιβας καὶ καπάργματα". δι' ὧν τὸ θῦμα ἡγιάζετο, καὶ ἐν εἰχ. 621. ἁγιάζεται (ἁγνίζεται) ἐξᾶ τῶ μετὰ τὸ ὕδατος ῥαντίσματος. Τοιοῦτο ᾗ τὸ τῆ Λευκίας. "Καὶ ἡ Ἰφιθόνεια ἤδη καπάρχεται αὐτῆ". Αὖτη ἡ πρᾶξις ἐκαλεῖτο κυρίως, "Θύειν τὸ θῦμα". Ζήτ. ᾗ ἐν τῷ, Ἐπάρχομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμίνν. τὸ, Καπάρξασθαι, ἐξᾶ τῶ, ἀπὸ τοῦ ἐν χιῶν τῆ ἱερέως ὑποπάσαι, ὑπὸ τῶ κερμάτως τῆς χιῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸς θυσίαν πρεσφερομβίου ζώου, πρὸς ἐποίας ἐρρίπτον ἐν τῷ τῆς θυσίας πῦρ, ὡς ἀπαρχὴν τινα. ὡς ᾗ ἐν Ἰλ. Γ. 273. κεῖται. "Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων πάμνε τείχως". ἀλλ' ὁ Ἀεισοφ. ἐν Ὀρ. 959. λέγει "Μὴ καπάρξῃ "τῶ ζάγα". καὶ ὁ Εὐσεπ. ἐν Ἀλκ. 75. μεταχειρίζεται τὸν λέξιν ἁπλῶς αὐτὶ τῶ, Σφάζω, ὑπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ θύματος "Στείχω δ' ἐπαυτὸν, ὡς καπάρ"ξωμαι ξίφει". Καὶ ἐπειδὴ τὸ "Καπάρχεσθαι τῆς ἱε"ρῶν" ἐλέγετο ᾗ ὑπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ θύματος, αὐτὶ τῶ, Σφάζω, Κτυπῶ ἐξᾶ τὸ πελέκεως· ἐξᾶ τοῦτο ᾗ ὁ Λυκιαν. μετεχειρίσθη τὸν λέξιν Μεταφρ. "Σκυ"τάλην λαβὼν ὁ φρύξιμος καπάρξατο". μὲ ἐκτύπησε μὲ τὸν σκυτάλην ᾗ μὲ καθηγίασε παρμοίως τοῖς θυσιαζομβίοις ζώοις καὶ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς καθιερώσεως. Πλούταρχ. ὠδὲ τῶ Ἀκόην. "Ὡς περ ἐν τελετῇ κα"πραγμβίης αὐτῆς φιλοσοφίας".

Κατάσαρκος, ὁ, ἡ. πλήρης σαρκὸς, γεμάτος ὑπὸ κρέας, παχὺς, καλοδρεμμβίος, χονδρὸς. 2) Ἐν τῇ σωνθείᾳ, ᾗ αὐτὶ τῶ, Γυμνός. ὅθεν

Κατασαρκόω, ῶ. σαρκύδη-παχὺν-χονδρὸν ποιῶ τινα.

Κατασάττω, Μέλ. ξω. ὑπό τι σεσῶς διλίβω-σκεπόνω ἢ πάττω.

Κατασβέννυμι, καὶ, Κατασβεννύω, Μέλ. σβέσω. διόλου σβενύω-σβυῶ. Ἀεισοφ. "Τὰς λύχνας "κατασβέσας". παρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 952. "τὴν Φάλαρα"σαν κατασβέσαι". ἐξαυτλῆσαι, ξηρὰν ποιῆσαι. ὡς ᾗ ""Ασβεστος πόρος Ὠκεανῦ κατεσβέσθη". ἐν Προμηθ. 532. αὐτὶ τῶ, Καθησυχάζω.

Κατάσβεσις, ἡ. ἡ διόλου σβέσις, σβύσιμον. Ἡσυχία, γαλήνη.

Κατασβέω, ὅθεν τὸ, Κατασβενύω, καὶ-σβεέννυμι, ἐξῆχησα μόνον εἰς τὸν Ἐνεστῶτα.

Κατάσεισις, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ κατασείειν. ὅθεν

Κατασείω, (κατὰ, σείω) διόλου σείω, ἐξασείω-κινῶ, κλονίζω, κινῶν ῥίπτω κάτω, τινάζω, σκεδάω τὸ δένδρον καὶ πίπτουσιν οἱ καρποὶ αὐτῦ. 2) Ταράττω. 3) Τρομάζω, εἰς φόβον ᾗ φόκλον βάλλω. 4) "Κατασείειν τινὶ τὴν χεῖρα". κινῶν-σείειν τὴν χεῖρα ἐξᾶ νὰ δώσῃ σημαίοντι εἰς τινα ἐξᾶ τῆς κινήσεως τῆς χειρὸς, π. χ. κάμνειν σημεῖον εἰς τινα μὲ τὴν χεῖρα ἐξᾶ νὰ σιωπήσῃ. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς "Κατα-

σείειν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"σθέναι τινί". Λέγειν σημεῖόν τι εἰς τινα (κάμνειν γεῦμα) ἀφὲ ὧν κινήσεως τῆς χειρός. Ξενοφ. Κυρωπ. Ε'. δ'. 4. "Αὐτοί τε ἐδίωκον ἢ τὰ Γαβάτα κατέσειον". παρ' Ἀθήν. ἢ αὐτὶ τοῦ, Μεθύειν, "Κατασείειν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπόντων· τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῆς καρπὸς κατασειόντων". νὰ πίνῃ δηλ. τινὰς τόσον πολύ, ὥστε νὰ κλονίζεται· νὰ ζέμνῃ· νὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν μέθην.

Κατασέω, ἢ Κατασήθω, ἀόλως σήθω, κοσκινίζω. Γεωπον. ΙΒ'. 17.

Κατασημαίνω, Μ. αἰνῶ. καπνοσημεῶ, σημεῖον βάλλω, σημειόω. Ἐπισφραγίζω, σφραγῖδα βάλλω ἐπί τι, βυλόω, Μέσως παρὰ Ξενοφ. Κυρωπ. Η'. β'. 16. "Γράμματα δὲ καὶ κατεσημασμένα τῷ ὑποσολλῷ ἤνεγκε".

Κατασημαντικός, κὴ, κόν. ἀόλως σημαντικός. Αἰσχύλ. ΔΒ'. 5.

Κατασήπω, ἀόλως σήπεδαν ποιῶ, ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ. Ξενοφ. Κυρωπ. Η'. β'. 21. Παθητικ. Σήπομαι, σαπίζω.

Κατασθεναίνων χαλινῶν ἵππος". Αἰσχύλ. ἵππος ὅστις ἀσθενεῖται τὸν χαλινόν.

Κατασιγάζω, φοβίζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, εἰς σιωπὴν-σιγὴν ἢ ἡσυχίαν φέρω.

Κατασιγάω, ταυτὸν τῷ, Καταστγάζω, ἔτι δὲ καὶ Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, ἀόλου σιγάω-σιωπῶ. Πλάτ. Φαίδρ.

Κατασιδηρόω, ῶ. (σίδηρος) ἀόλως σιδηρόω, σιδηρόνω, ἀπεκαλύπτωτι (καπλατίζω) μὲ σίδηρον, ἀόλως σιδηροῦν ποιῶ. Διόδ. Σικ.

Κατασικελίζω, παρ' Ἀεισοφ. Σφὴκ. 946. μεταφ. τοῦ, Τυρὸν, αὐτὶ, Σικελικὸν τυρὸν κεπαφαγεῖν.

Κατασιλλαίνω, χλευάζω, ὑβρίζω, ἀπειλῶ.

Κατάσιμος, ὁ, ἡ. ἀόλως σιμός. Γλωσσάρ.

Κατασινάζω, ταυτὸν τῷ, Καταβλάπτω.

Κατασιτέομαι, οῦμαι. καταεθίω, καταβρύχω.

Κατασιωπάω, ῶ. ἀόλως σιωπῶ. 2) Κατασιωπάω, ᾶς, Κατασιωπάομαι. ταυτὸν τῷ, Καταστγάω. Πλούβ. ΙΗ'. 29. εἰς σιωπὴν φέρω, φοβίζω νὰ σιωπήσῃ τινάς. Δίων Χρυσ. Λόγ. 32. αὐτὶ τοῦ, Διὰ τῆς σιωπῆς νικῶ ἢ καταλύω τινά. Καταστωπᾶν φωρός τι. Δημοσθ. σιωπᾶν φωρός τι-εἴς τι.

Κατασκάζω, ταυτὸν τῷ, Σκάζω. ἀμφ.

Κατασκαίρω, ἐπί τι ἢ φωρός τι σκαίρω, πηδῶ. ἀμφ.

Κατασκάπτω, ἀόλως-ὁλοτελῶς σκάπτω, λάκκον ποιῶ, καταχώνω, παραχώνω, καταχρυμνίζω, ἐκ θεμελίων σκάπτω-ρίπτω κάτω, ὀρυσσορτίζω, ἀνασκάπτω, ἐξολοθρεύω. Δημοσθ. ἐπὶ πόλεων.

Κατασκαριφάω, ῶ. ζημιοκίζω, καταξεχίζω, σκαλίζω. Ἀθηνᾶ. ἐπὶ τῆς ὀνύχων τῆς ὀρνίθων.

Κατασκαφή, ἡ. (κατασκάπτω) τὸ κατασκάπτειν, λάκκος ἐσκαμμένος, παράχωμα, ἐκθεμελίωσις, ῥίψιμον κάτω, κρήμνισμα, ὀρυσσορτισις τείχους τινός, ἀνασκαφὴ, καθαίρεσις, ἐξολοθρεμός. "Φρυγῶν κατασκαφάς". Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 92. Παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 920. "Θαπόντων κατασκαφαί". οἱ τάφοι. Τοιοῦτον ἢ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1010. ἢ, 1039.

Κατασκαφής, ἐος, ὁ, ἡ. κατασκαμμένος, παραχωμένος, κατακρημνισμένος, ἐξολοθρευμένος. "Οἰκήσεις κατασκαφεῖς". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. ταυτὸν τῷ, Κατασκαφή.

Κατασκεδάζω, Κατασκεδανύμι, Κατασκεδανύω, καὶ, Κατασκεδάω, (σκεδάζω) ῥίπτω-χύνω κατά τινος ἢ ἐπί τινος. Ἐπὶ, ἢ Κατα-χέω. "Ὕδωρ τινὸς κατασκεδ." βρέχειν τινὰ μετὰ ὕδατος, χώματος χεροὶ ἐπάνω εἴς τινα. Ὁ Φώτιος ἔχει "Ἔθος ἦν ἀρχαῖον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν "πίωσι τὸν οἶνον οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸν λοι-"πὸν τοῦ οἴνου κατεχέωσι κατὰ τῆς ἱματίων τῆς συμ-"ποτῆς, ὅπερ ἔλεγον Κατασκεδάζειν". ὅπως Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 32. "Ἀνασεὶς ὡς δύνηται σωμάτιον τοῦ "συγκατεδάσατο αὐτὸν τὸ κέρας". ἢ ἐντεῦθεν Μεταφορ. "Τβριν τινὸς κατασκεδ.". αὐτὶ τοῦ, Ὑβρίζειν. 2) Διασκορπίζω, ἀόλως σκεδάζω, ἀπ' ἀλλήλων διώκω, ἐξαπλόνω. 3) Διασκορπίζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. 4) Ἐναντιοῦμαι εἰς φήμην τινὰ, τὸ ἐναντίον ὑποδεικνύω.

Κατασκελετεύω, ἀόλως σκελετεύω, ὁλοτελῶς εἰς σκελετὸν ποιῶ, τὰς σάρκας καταβρώγω-φθείρω-φθίνω. Λογγῖν. ς'. "Τὰ φυσικὰ ἔργα, παντὶ δηλότερα κα-"θίσταται, ταῖς τεχνολογίαις καταισκελετευόμενα". Ἆρα, Ξεψαχνίζω, ξηρὸν-λεπτὸν-ἄσαρκες-νεκρὸν κρέατος ποιῶ τι, καταξηραίνω, σκληρύνω, μαραίνω. "Κατα-"σκελετεύειν ἑαυτὸν ἐν παιδεύμασιν". Πλούταρχ. φθείρειν-μαραίνειν ἑαυτὸν ἀφὲ τῆς ἐμμονῆς ἀσκήσεως μεθ' ἧς καταγίνεται τινός.

Κατασκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καταξηραμμένος-ξεψαχνισμένος, καταξηρος καὶ αὐαὸν κρέατος ὡς τὸ σκελετὸν, σκληρὸς, ἄσαρκος, λυγιὸς, ἄσαρκος ὡς ὁ φθισικός. καὶ Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Ἀχαρις, ἀπὸ ἐκφράσεων. Διονύσ. Αλ. εἰς Ἰσοκρ. 2. ἐν τῷ

Κατασκέλλω, ταυτὸν τῷ, Καταισκελετεύω. Αἰσχύλ. Προμ. 480.

Κατασκεπάζω, ἀόλως σκεπάζω.

Κατασκέπτομαι, ἀόλως σκέπτομαι, σκοπάζομαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυπάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω. Πλούταρχ.

Κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἕτοιμον-τέλειον ποιῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, οἰκοδομῶ, φυτεύω, εἰς πεῖσιν βάλλω. πλάττω, ἐφευρίσκω, τεχνάζομαι. Διορίζω, ἁρμόττω, φοβίζω, παραγγέλλω. Ἁρματόνω, σολίζω, καλλωπίζω. Λέγεται ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων αὐτὶ τοῦ, Διδάσκω. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 16. "Εὖ πεφυκὼς "ἢ κατεσκευασμένος ὑπὸ τῆς Περικλέους εἰς οἰκονομίαν". Στερεῶς καὶ ἀμεταβλήτως ἁρμόττω-διορίζω-συνάπτω, ὑποδεικνύω, ἀποκαθίστημι. ὡς "Πολιτείαν, νόμους κα-"τασκευάζειν". Μέσως, Κατασκευάζομαι, ἑτοιμάζω ἐμαυτὸν ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ. παρὰ Θουκυδ. Β'. 37. Δ'. 75. ἢ Η'. 24. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ἑτοιμάζω κατοικίαν ἀφὲ τὸν ἐμαυτόν μου, ἐκλέγω τόπον τινὰ ἀφὲ κατοικίαν μου. Ἀποικέω, εἰς ἀποικίαν ἐκλέγω τόπον τινὰ, ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τόπον τινὰ ὡς ἄποικος. Παράλληλον τούτῳ ἔστι ἢ τὸ παρὰ Λυσίᾳ, στλ. 754. ἢ ἐν Λεπτ. 4. "Τείχιον μυρεψικὸν κατασκευά-"ζεσθαι". διευθύνω ἐμαυτὸν, φροντίζω μαι-ἐπικοινόμαι-κοινολογοῦμαι ὅτι εἶμαι μυρεψός. Λυσίας παρ' Ἀθήν. στλ. 611. Τοιοῦτον ἢ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. β'. 24. "Ἀλλὰ κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτῷ καὶ οἰκήσον-"τες". ὅθεν

Κατασκευασείω, ἐφίεμαι-ἀγαπῶ-θέλω ἢ ἔχω σκοπὸν νὰ κατασκευάσω. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. γ'. 36. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι, Κατασκευάζουν, καὶ ἄλλοι, Κατασκεύαζεν, ἀπαγινώσκ.

Κατασκεύασμα, τὸ. τὸ κατασκευασμένον, ἡτοιμασμένον, φυτευμένον, οἰκοδόμημα, δημάτιον, καμάρα (οἰκίας), μηχανὴ, σκεύασμα. Παρὰ Πολυβ. Πλουτ. Κατασκευάσματα, τὰ. αὐτὶ τοῦ, τὰ κινητὰ ἀγάλματα εἰς οἰκίας, οἷον, ὑφάσματα, ἀργυρᾶ, ἐργαλεῖα, ἐφόδια, κ. τ. τ. τὰ σκεύη, τὰ ἐπιπλα. *Les meubles*, Γαλ. *Le suppellettili*, Ἰταλ. 2) Ἐπι-

τει-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τεικὸν, βοηθητικὸν μέσον, καπνόημα, σόφισμα, ἐ-
φόρεμα. Ἀεισχ.

Κατασκευασμὸς, ὁ. παυτὸν τῷ αὐωτέρ. Δημοδ.

Κατασκευαστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ καπασκοιάζων. ὅθεν

Κατασκευαστικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. —σικῶς. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καπασκοιάζειν, κ. τ. λ.

Κατασκευαστὸν, σὴ, σόν. ἀφὲ τῆς τέχνης καπεσκοιασμένος, φκιασμένος, κ. τ. λ.

Κατασκευὴ, ἡ. κάθε τεχνικὴ ἑτοιμασία-ἐκτέλεσις. ἡ ταξις τῦ καπασκοιάζειν, καὶ τὸ καπεσκοιασμένον, καὶ ἐντεῦθεν, ἡ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ἐκτέλεσιν πράγματος τινος ὕλη. Σξάβ. Ε'. Διάταξις, σύταξία, καλλωπισμὸς, τέχνη. "Ἁπλῶν καὶ ἀσὺ κατασκοῦς". Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 38. αὐτὶ τῦ, χωρὶς τέχνης τινός. ἢ ἐντεῦθεν ἔτι ἢ τὰ εἰς κατασκοιὴν ἐπιτήδεια σκοῦπ, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, ἐφόδια, κ. τ. τ. παρὰ Θεοκρ. Α'. 10. παυτὸν τῷ, Κατασκοίασμα.

Κατάσκεψις, ἡ. τὸ κατασκέπτεσθαι, παρατήρησις, θεωρία, ἔρευνα, κατασκόπευσις.

Κατασκεύω, ῶ. λίαν ἀσκέω, λίαν ἀκεριβῶς ἢ ἐπιμελῶς ποιῶ - ἐκτελῶ - κάμνω τι. "Δεῖπνα ἀκεριβῆ καὶ "κατασκευήν". Πλούταρχ. Ἀγησίλ. 33. ἀκεριβὴς καὶ ἐπιμελὴς ἀξιωγὴ τῆς ζωῆς.

Κατασκηνάω, ῶ. ἡ, Κατασκιναίομαι, ῶμαι. παυτὸν τῷ, Κατασκιοῦω. Πλάτ. Πολιτ. Γ'.

Κατασκηνόω, ῶ. (σκιὴν) σκιόω πῶς σκιὰς - τὸ σκεπάζω. (βάλλω τινὶς τούταις) σκεπάζω, ὑπάγω εἰς τὰς σκιὰς ἢ ἔσω εἰς τὸ σκεπαστὸν, κάθημαι ἢ κεῖμαι ὑπὸ κάτω εἰς τὴν σκιὰν ἀφὲ τὰ ἡσυχάσω, ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ ἐς τινα τόπον καὶ βάλλω ἐκεῖ σὴν σκιάν μα, σκιάζω τὴν τόπα μα, κοιδίζω. Ξενοφ. ὅθεν

Κατασκήνωμα, κατοικία ὑπὸ κάτω τῆς σκιῶν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 98. παραπέτασμα, σκέπασμα. Ὁ αὐτ. Εὐμ. 64. ὅπ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ κεῖται τὸ "Φᾶρος παρεσκήνησεν". ἀμφ. σημ.

Κατασκήνωσις, ἡ. τὸ σκιάζειν πὲς σκιυχὲς, ἡ ἀφὲ τῆς σκίας τι γιομένη κατοικία, σκεπαστέδυσις, ἢ ὕσω πὲς σκιυχὲς ἀνάπαυσις. Πολύβ. ΙΑ'. 26.

Κατασκήπτω. Μέλ. ψω. σχεδὸν παυτὸν ἐσὶ τῷ, Ἐπισκήπτω, καπακυπῶ, μεδ' ὁρμῆς καὶ βίας ὄξέρχομαι καὶ πίπτω, ἢ ἐμπίπτω-φέρομαι-ἐκρήγνυμι κατά τινος. Ἐξαιρέτως λέγεται ὅπ βροντῆς-σκεπῶν-τυφώνων-πολεμικῆς ὀργῆς καὶ κινήσεως παθῶν καὶ νόσων. Ἡρόδοτ. Ζ'. 134. "Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μιῆνις κα-"τέσκηψε". Θουκυδ. Β. 49. "Κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νό-"σος) καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα, καὶ εἰς ἄκρας χεῖρας, καὶ "εἰς πόδας". ὡς τὰ τῆς συμφορᾶς. "Ἐκβαίνειν, ἢ Ἐκ-τυπῆσαι, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Λαμβάνω τέλος ἢ ἔκβασιν, ὑποβαίνω, καταντῶ. "Ὁ πόλεμος εἰς τῦτο τὸ "τέλος κατέσκηψε". Δεινοφ. Ἑλλ. Γ'. 54. "Κατέ-"σκηψεν εἰς ὠμότητα". Παρθεν. 18. "Ἰκνέομαι καὶ "κατασκήπτω λιταῖς". Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 1011. αὐτὶ τῦ, Ἱκετεύω-δέομαι-παρακαλῶ, ὡς καὶ τὸ Ἐπισκήπτω, ἀειθμ. 4. "Πείν κατασκῆψαί τινα". αὐτὶ, Εἴς τινα. Εὐριπ. Μηδ. 93. ὅπα ὁ Σχολ. ἡρμήν. ἀφὲ τῦ, Βλάψαι, ὑπὸ τῆ κεραυνῆ, τῦ ακηπτῦ, οἷον Κεραυνῶσαι. Μέσως, "Ἐγνωσαν αὐτῶν κατασκή-"ψαντες πνεῦσαι μὴ αὐτόν". Ἡλιόδ. Η'. αὐτὶ τῦ, Κατασκιοῦσθαι. ὅθεν

Κατάσκηψις, ἡ. ἡ ταχὺς τὰ κάτω μεδ' ὁρμῆς φορά-πτῶσις. Ἡ μεδ' ὁρμῆς ἔξοδος-ἔφοδος, ὄξέλασις, ἔκρηξις, ἔκβασις, τέλος, κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρ.

Κατασκιάζω, ἡ, Καπασκιάω, δίχλα σκιάζω, ἴσκιον ποιῶ, σκεπαλύπτω, σκιπάζω. "Κατεσκίασεν "αὐτῷ σαρξὶ τὰ ὀστᾶ". Πλάτ. ἐσκέπασε τὰ κόκκαλα μὲ τὸ κρέας.

Κατασκίδναμαι, παυτὸν τῷ, Καπασκεδάζω.

Κατάσκιος, ὁ, ἡ. ὁ παντοχόθεν σκιὰν ἔχων. Ὁ παχὺ-χονδρὸν ἴσκιον ἔχων. Ἡρόδοτ.

Κατασκιρόω, λίαν σκιρόω, πολλὰ σκληρὸν ποιῶ.

Κατασκιρτάω τινός. Πολυαιν. Η'. ΚΓ'. 7. καταφρονῶ, χλευάζω, καταφρονητικῶς ἀστειεύομαι. ὡς ἀφὲ τὸ, Κατορχέομαι. Ὁ Πλούταρχ. λέγει "Νέον ὄν-"τα κατεσκιρτᾶν τὸ βήματος". αὐτὶ τῦ, ὡς μωρὸς σκιρτᾶν-ἐκπηδᾶν.

Κατάσκλημι, ὅθεν Παρακ. Κατέσκληκα. εἶμαι δίχλα καπεξηραμμένος - σκληρὸς - καπαζαρωμένος - ξαχὺς - λυγνὸς - ἄπαχυς - καπισκελής. "Βύρσα ξηρὰ καὶ κατεσ-"κληκυῖα". Πλούταρχ. δέρμα καπαζαρωμένον. παρὰ Σωΐδ. ὑείσκεται. Κατεσκληπδυμένος, αὐτὶ τῦ, Ἐξίτηλος, τεπλαπωρημένος, ἀμφ. Ἐκ τῦ, Σκέλω, Σκέλλω, Σκελέω, Σκελήμι, Σκληῆμι.

Κατασκόπευσις, ἡ. ἡ ταξις τῆ καπισκοπδύειν. ἐκ τῆς

Κατασκοπεύω, ῶ, Κατασκοπέω, ἀκεριβῶς θεωρῶ - παρατηρῶ - κυπτάζω. ὅπ τινος ὑψηλῆ τόπα ὅπ τὰ κάτω σκοπδύω, βλέπω. Ἐρεύνω - ἐξεπάζω ἀκεριβῶς ἀφὲ νὰ μάθω τι ὠφὲ τινος. παραφυλάγω νὰ ἰδῶ τι, καὶ νὰ δώσω εἴδησιν ὠφὲ τύτε. Εἶμαι κατάσκοπος. ὅθεν

Κατασκοπὴ, ἡ. ἡ, Καπασκόπησις, ἡ. παυτὸν τῷ, Καπασκόπδυσις.

Κατασκοπικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καπασκοπδύειν.

Κατασκόπιον, τὸ. ὁ τόπος ὅπ τῦ ὁποίυ γίνεται ἡ καπασκόπδυσις, καὶ πλοῖόν τι εἰς τὸ καπασκοπδύειν διωρισμένον. Κικέρ. Ἀττ. 5.

Κατάσκοπος, ὁ, ἡ. ὅσις καπασκοπδύει ὁποιος παρατηρεῖ-βλέπει-ἐξεπάζει-ἐρευνᾶ ἀκεριβῶς τι. ὁποιος παρατηρεῖ ἢ παραφυλάττει νὰ ἰδῇ τι καὶ νὰ δώσῃ εἴδησιν ὠφὲ τύτε. Δόλων ἐξιχνιδυπὴς, δολερὸς, (απιόνος, τζιτζιφίστης).

Κατασκορπίζω, δίχλα ἢ κακῶς σκορπίζω, ἀφασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω-ῥίπτω. Διόδ. Σικ.

Κατασκυθρωπάζω, παρὰ Σωΐδ. Καπασκυθρωπῶν, μεπὰ Γενικ. φέρομαι-ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν σκυθρωπὸν κατά τινος ἢ πρός τινα. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΑ'. έ. 6. αὐτὶ τῦ, λίαν σκυθρωπάζω.

Κατασκύλλω, καπαχίζω, λίαν ἢ δίχλα σκύλλω. Κλήμ. Παιδαγ. Γ'.

Κατασκώπτω, κακῶς σκώπτω, ὠφελεπάζω.

Κατασμικρίζω, παυτὸν τῷ, Καπασμικρυῶ. Ἀεισχ. Νικομ. Η'. 13. ἀμφ.

Κατασμικρολογέω, ῶ. λίαν ἢ καπά τινος σμικρολογέω. "Μὴ καπασμικρολόγει πλησίον τὴν φύσιν "ἐᾶσαι". μὴ μέμφε, μὴ κατηγόρει τὴν φύσιν ὡς φειδωλὸν, ὅτις εἶναι τόσον πλησία. Δημόκρ. Ἐπιστολ. εἰς Ἵππαρχ.

Κατασμικρύνω, λίαν-ὁλοτελῶς σμικρυῶ, μικρὸν-δυσελὲς ποιῶ τι.

Κατάσμυρνος, ὁ, ἡ. ὁ ὁσμὴν σμύρνας ἔχων. Διοσκορ. Α. 26.

Κατασμύχω, δίχλα σμύχω, καπακαίω. κυρίως, ἀφὲ τινος καπνώδης πυρός. Θεόκριτ. Γ'. 17. "Ὅς μὲ "κατασμύχων ἢ ἐς ὀφθαλμὸν ἄλγος ἐκαίει". παρ' Ἡλιοδώρ. Ζ'. σελ. 342. "Σίσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον "ὑποβλέψασα". μὲ καταφρονητικὸν ἢ πικρὸν χαμογέλοιον· ὥστε ἡ αὐάγνωσις εἶναι ὀρθή. Ζωήτ. Σμύχω.

Κατασμώχω, (σμάω, σμήχω) καπατρίβω. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 332.

Κατασοβαρεύομαι, μεπὰ Γενικ. ὑποδεικνύω ἐμαυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μαυτὸν-φαίνεμαι ὡς σοβαρὸς-ὑπερήφανος-ἀλαζών. Ἀριστ.
Κατασοβέω, ῶ. λίαν σοβέω, καταδιώκω. Ἡσύχ. "Εἰς φρέαρ κατασοβεῖν". Παρθεν. ΙΔ'. κάτω ἢ μέσα εἰς τὸ φρέαρ διώκειν.
Κατασοφίζω, ᾖξ, Καπασοφίζομαι, δι' σοφισμάτων ἀπατῶ-νικῶ τινά. Πάρχω νὰ ἐφεύρω σοφίσματα-δόλους-πανουργίας-μηχανὰς (διαβολαῖς) τέχνας δι' νὰ ἀπατήσω τινὰ ἢ νὰ ὑπφύγω τι. Πλούταρχ.
Κατασοφιστεύω, μετὰ Γενικ. φιλονεικῶ-μάχομαι κατά τινος δι' σοφισμάτων. μετὰ Αἰτιατ. Νικῶ τινὰ δι' τῆ σοφισμάτων.
Κατασπάζομαι, λίαν ἀπάζομαι-ἀγκαλιάζω-γλυκοφιλῶ. ἐγκαρδίως ἢ φιλικῶς χαιρετῶ-δέχομαι ἢ μεταχειρίζομαι τινά.
Κατασπαθάω, ῶ. διόλυ ἢ κακῶς ἀπαθάω, κακῶς ἐξοδεύω, εἰς πὰς ἡδυπαθείας ᾖ ἀσωτείας φθείρω.
Κατασπαράσσω, καὶ—άττω. Μέλ. ξω. λίαν ἢ διόλυ παράσσω, καπεξεχίζω, χίζω τὰς σάρκας.
Κατάσπασις, ἡ. τὸ καπασπᾶν, ἢ δὴ τὰ κάτω ἕλκυσις-καταβίβασις, ἢ χίσις.
Κατάσπασμα, τό. τὸ δὴ τὰ κάτω ἑπασμένον-ἐμβιγμένον-χισμένον.
Κατασπασμὸς, ὁ. πυτὸν τῦ, Καπάπασις.
Κατασπαταλάω, ῶ. (ἀπάταλος) Ἀναλεκτ. Β'. 309. ἀφανίζω-φθείρω τὴν ζωήν μου καὶ τὴν οὐσίαν μου εἰς πὰς ζυφὰς-εἰς τὰ ξεφαντώματα.
Κατασπάω, ῶ. δὴ τὰ κάτω ἢ κάτω ἀπάω-σύρω-ἕλκω-βάβω-ἢ χίζω. "Γάλα καπασπάω". κάμνω νὰ ἔλθῃ-νὰ κατέβῃ τὸ γάλα εἰς τὸν μαστὸν-εἰς τὸν βυζί. Ἀεισοφ. Ἱππ. ὅπερ ὁ Σχολ. φησιν· Ἰδίως δὴ τῆ θηλαζόντων βρεφῶν καπασπᾶν λέγουσι καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. Λέγεται ἔτι καὶ αὐτὶ τῦ, Καπαπίνειν. ὡς "Καπασπᾶν πὰς σύριγγας". 2) Ἀντὶ τῦ Καταβιβάζω, φῶς τὰ κάτω σύρω-φέρω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 193. "Καπασπάσαντες τὰς νῆας, ἔπλεον". κατεβίβασαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν.
Κατασπείρω, λίαν σπείρω, σπόρεν ῥίπτω. ᾖ Μεταφορ. ἐμφυτῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 496. Τοιῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δίωνα. 25.
Κατάσπεισις, ἡ. χύσιμον-βρέξιμον ἢ ῥαντισμα δι' ὑγρᾶς οὐσίας ἢ τῦ ἁγιασμένου ὕδατος. 2) Θυσία, προσφορὰ, ἁγιασμὸς, ἀφιέρωσις. Ὁ Πλούταρχ. Σερτών. 14. ὀνομάζει ἔτω τὴν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκείνων, οἵτινες ἀφιέρωναν ἑαυτὸς εἰς τινα στρατηγὸν, καθὼς οἱ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Γάλλ. Soldurii (Σολδούριοι) λεγόμενοι. Ἦσαν γὰρ ὅτοι τάξις τις ἀνθρώπων, οἵτινες ἀφιέρωναν διόλυ ἑαυτὸς εἰς τινα ἡγεμόνα ἢ ἐξωματικὸν, μετὰ τῦ ὁποίου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ἐξήρχοντο μετ' αὐτῦ εἰς τὸς πολέμους, καὶ ὡς ἀδιαχώριστοι φίλοι διῆγον τὴν ζωὴν αὐτῆ, ᾖ τέλος μετ' αὐτῦ ἀπέθνησκον. Καῖσαρ. πόλ. Γαλλ.
Κατασπένδω, σπονδὴν χέω. "Τὸν οἶνον κατασπένδω". δι' τῆς σπονδῆς χύνω-ἐξοδεύω τὸν οἶνον. "Πρόβατα κατασπεισμένα". Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 50. τὰ ὁποῖα ἤδη δι' τῆς ἐπιχυθείσης ἐπ' αὐτῆ σπονδῆς ἡγιάσθησαν ᾖ καὶ παρὸς θυσίαν ἀφιερώθησαν. Παραλλήλου τούτῳ ἔτι ᾖ τὸ ἐν Προβλ. Συμπ. Η'. 8. ᾖ ἐνταῦθα, "Κατασπένδειν ἑαυτόν". Πλούταρχ. Σερτ. ὡς τὸ Κατάπεισις, Λεξ. 2. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 401. "Οἵ με κατασπείσαντες". οἵτινες μετὰ δακρύων μὲ ἔθαψαν. Λογγῖν. Α'. "Ἐρωτι ὦ παῖδες κατάσπευδε". κάνετε τὸ, Ἠγαπᾶτε, ἐνῶ ἡγιασμένοι, καθιερωμένοι.
Κατασπέρχω, κατασπεύδω, βιάζω, πυτὸν τῦ, Κατασπεύδω. Ὠκυδ. Δ'. 126. "Ὀφὲς καὶ ἀκοὴ κατασπέρχεν".

Κατασπεύδω, λίαν σπεύδω. Ἐνεργ. καὶ Οὐδετ. πυτὸν τῦ, Κατεπείγω, καὶ, Καπαπέρχω. ἀναγκάζω, βιάζω, δὴ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, παρακινῶ, δηπεχωρῶ-σπουχωρῶ. Οὐδετέρ. βιάζομαι, δημελῶμαι, μὲ ζέσιν δηχερῶ τι, σπεύδω, ὀγλιγορεύω. παρ' Ἀρτεμιδ. Ε'. 78. "Καπασπεύδων ἀγωνοθέτης". κείται ὡς καὶ τὸ, Σπεύδω, Εἶμαι ὑπὸ τὸ μέρος τινός.
Κατάσπευσις, ἡ. πχύτης, βία, ὀγλιγοροσύνη. ἀμφ.
Κατασπιλάζω, (σπιλὰς) λίαν ἢ διόλυ σπιλάζω, σπίλον ποιῶ δή τι, μολύνω, λερόνω. 2) Καπακρύπτω, σκεπάζω, Ἐτυμολ. παρὰ τοῖς Ὑστερον σημαίνει τὸ, Αἰφνιδίως ἔρχομαι, (καθὼς π. χ. αἱ Σπιλάδες εἰς τὴν Θάλασσαν) "Ὁ δὲ ἀφροσδοκήτως "τοῖς βαρβάροις κατεσπίλασε". Θεοφύλακτ. Σιμοκρ. Ζ'. 3. ᾖ, Δ'. 5. "Πυθύμαπος λάβρᾳ καπασπιλάζον-"τος". Εὐσέβ. ᾖ Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. σελ. 185.
Κατασπλεκόω, ῶ. πυτὸν τῦ, Κατελαύνω. Ἡσύχ.
Κατασποδέω, ᾖ παρὰ Σοῖδ. Καπασποδόω, Ἀεισοφ. Θεσμ. 560. Τὸν ἄνδρα πελέκει κατεσπόδησεν". τὸν ἔκοψε, τὸν ἔρριψε κάτω μὲ τὸν πέλεκυ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. δι' τῆ, Κατελᾶν. Ζήτ. Σποδέω. Λέγεται ἔτι καὶ δὴ τῦ ἐν τῆ μάχῃ πιπτόντων μαχητῦ, Καπασποδεῖσθαι. Αἰσχύλ. Θῆβ. 811.
Κατασπορὰ, ἡ. τὸ καπασπείρειν, σπορά.
Κατασπυδάζω, πυτὸν τῦ, Σπυδάζω. μετὰ Γενικῆς δὲ, "Κατεσπυδάσαιλυ τῆς γῆς". εἶναι αὐτὶ τῆ, ἐκοπίασα πολλὰ δι' τὸν γῆν. Παρ' Ἡροδότ. Β'. 173. "Κατεσπυδάσθαι ἀεί". τὸ τῳοῦτον ἐνεργεῖν-καταγίνεσθαι παύποτε ὡσεῖτι. ὅθεν "Δραχμίσεις καὶ κατε-"σπυδασμένας λίαν". παρὰ Προκοπ. αὐτὶ τῆ, Ἐπιχειρηματικὸς καὶ θερμός. "Δῆμος κατεσπυδασμένος". ὁ αὐτ. αἰτικδ. 76. ἀγαπητὸς, δυνατὸς, θρόθυμος.
Κατάσσω, Κέλσος παρ' Ὠριγ. Ζ'. ᾖ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Ἐνιπλαι. πυτὸν ἐσὶ τῦ, Κατάγω, Καπάγνυμι, ᾖ, Καταγνύω, ὅπερ τινὲς καὶ, Καπάζω, εἶπον. Ὁ Ἀρτεμιδ. μετεχειρίσθη συχνάκις τῦ, Κατάσσω.
Κατασαγμὸς, ὁ. ἡ θραῦσις τῆ καπασάζειν, ὁ δή τι σαλαγμὸς. ἐκ τῆ
Κατασάζω, Μέλ. άξω. σάζω δή τι ἢ δὴ τὰ κάτω. Οὐδετέρ. ῥέω-χεύομαι-σαλάζω-ζέχω-βρέχω ἐπὶ τὰ κάτω. Εὐριπ. Ἑλ. 991. Ἰφ. Ταυρ. 72. παράλληλον τύτῳ ἔσι ᾖ τὸ ἐν Ἑκάβ. 241. ᾖ Ἱκετ. 587.
Κατασαθμεύω, φέρω-βάλλω εἰς τὸν σαθμὸν, ἐπὶ Ζώων, φέρω αὐτὰ εἰς τὸν σαῦλον-εἰς τὴν μάνδραν. Εἰς τὸν σαθμὸν βασῶ-φυλάττω-κλείω. Σφάβ. Ισ'.
Κατασαθμίζω, ζυγιάζω, καπὸ τὸ ζύγιον διαρῶ. ὅθεν
Κατασαθμισμὸς, ὁ. τὸ ἀκριβῶς ζυγιάζειν ἢ κατὰ τὸ ζύγιον διαρεῖν.
Κατασαλτικὸς, κὴ, κόν. ὁ σαίνων ἢ ὁ κολακεύων εἰς καπάσαλσιν.
Κατάσαλσις, ἡ. (καπασάλλω) ἡ εἰς τὰ ὀπίσω δίωξις-κράτησις-αργοποιία, ἐμπόδιση, ἡσυχία, καταφαύλισις, καπάθλιψις, καπαδάμασις.
Κατασαμνίζω, ἐπὶ οἴνου· τραβῶ τὸν οἶνον δὸπ' τὴν σάμνον καὶ τὸν βάλλω εἰς ἄλλην, μεταγγίζω αὐτόν. "Ὁ κατεσαμνισμένος οἶνος θάττον ἕλκει τὰς τῆ κα-"κεισμένων ὀσμὰς, διὰ τὴν ὀλιγότητα ᾖ τὸ γυμνόν". ὁ εἰς μικρὰ ἀγγεῖα μεταγγισμένος οἶνος, λαμβάνει τὴν ὀσμὴν τῆ παρακεισμένων αὐτῆ σωμάτων, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῆς ποσότητός του, καὶ διότι δὲν ἔχει σκεπασμένος. Θεόφρας. Αἰτ. Φυτ. Β'. 25. Πολυδ. Η'. 262. Παρ' Ἀθην. Β'. κεῖται, "Κατεσαμνισμένοι λά-"γυνοι". λάγυνοι ἐν τῆ ὁποίων μετήγγισαν τὸν οἶνον.
Κατασαφίζω, δι' ἐπεξεργασίας ᾖ μάλιστα διά τινος αἰτιολογίας καὶ καθόλυ διὰ μηχανημάτων καὶ παρα-

ωργιῶν καταβλίβω, ἢ τὸν αὐτίδικόν μι ἢ τὸ ἐναντίον μέρος νικῶ. Ξενοφ.

Κατάστασις, ἡ. (καθίστημι) σεσία-καλὴ στάσις-θέσις, τάξις. ἢ ἐπὶ τὰ κάτω στάσις-θέσις, ἰδὲ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Διάταξις, σύνταξία, σύστημα, διοίκησις, παραγγελία, ὁρδινία, τὸ φέρειν-βάλλειν-διατείνειν τινὰ εἰς τινα ἐπάγγελμα. ἐκλογὴ πολιτευτέων εἰς τὴν ἱππικὴν, καὶ τὸ διδόμενον αὐτῆ ἀργύριον ἐκ τῆ δημοσίη θησαυρῆ (ἐκ τῆς Κάσσης) ἰδὲ τὰ ἐφόδια, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἀρποκρ. καὶ Φώτ. "Ἐοικεν ἡ κατάστασις ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ καταστάντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τῆ δημοσίη, ἐπὶ τῇ καταστάσει". ἕτω Λυσίας, ἀλλὰ καὶ Εὔπολις φησίν· "Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβύτα, τὴν κατάστασιν τὴν δὲ λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν". ἀπεδίδετο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῆ ἱππάδος αὐτῶν, ὅτε αὐτ' αὐτῆ ἕτεροι καθίσαντο· ἀπῆτον δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Ἡσυχία, ἡμέρωσις, καταπαύσις, ἐμπόδισις, κράτησις. Ἐκ τῆ Μέσης ἡ Παθητικὴ, εἶναι αὐτὶ τῆ, Στάσις-θέσις εἰς τὴν ὁποίαν δύεἰσκεταί τις, καθὰ καὶ ἐν τῇ σωματείᾳ λέγομεν. ἰδέα θεσις, φυσικὴ ἰδιότης, τάξις, διόρθωσις. Ἀγάπαυσις, οἴκησις, κεῖται. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, Κόσμος, ἦθος, ὑποδοχή. ὅθεν παρ' Ἡροδ. Η'. 141. "Σωιέπιπτε ὁμῶ σφέων γίνεσθαι τὴν κατάστασιν". καὶ Θ'. 9. "Τῆς ὑσάπης καταστάσιος μελλήσης ἔσεσθαι". ἡ ἀποδοχὴ, ἔμβασις τῆ πρέσβεων ἐν τῇ ἐπισωματοῦσθαι τοὺς ἀκροάσιν τῆς πρεσβείας των. Audience, Γαλλ. Εὐεπ. Ῥῆσ. 111. "Νυκτὸς ἐν καταστάσει". εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. ἐν τῷ Περικλ. "Καταστήματι τῆ δεινῶ".

Κατάστασις, ἡ, ὁ. (καθίστημι) ἕξις βάλλει εἰς τάξιν, εἰς καλὴν θέσιν-στάσιν τὰ σώματα. Ὁ διατείζων, παραγγέλλων. "Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑποκαθίσαίων, δύξεπίζων, ὁ πάλιν φέρων-βάλλων τι εἰς τὴν προτέραν τῶ κατάστασιν. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Καταστατικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπτιόδους εἰς κατάστασιν-εἰς βεβαίαν στάσιν-θέσιν, εἰς ἡσυχίαν-καταπαύσιν-ἀνάπαυσιν." "Εννοια καταστατικὴ". αἱ ἀνακτάσεις ὑπολογικῶς τὰ προσηρμόσα.

Καταστεγάζω, καλύπτω, σκεπάζω, στέγω (σκεπάζω) βάλλω. Παρὰ Διοδ. Σικ. Β'. 8. γέφυραν βάλλω ἐπί τι. ὅθεν

Κατασκέασμα, τὸ. τὸ σκεπασμένον, τὸ στέγον ἔχον, στέγη, σκέπασμα, σκέπασις. Ἡρόδοτ. Β'. 155. "Τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ὑπάκειται λίθος, ἔχων τὴν παρωροφίδα τοξάπηχυν".

Κατασκεπάζω, ὦ. (σκεπὰς) πυκνῶς σκεπάζω, παντὸν πῶ, Καταστεγάζω, Γεωπονικ. ΙΓ'. ιδ'. 7. "Κήπους ὑπὸ κεραμίδων μολυβδαίνων κατεσκεπασμένους". Ἀθήν. Ζήν. ἐν τῷ, Ἀποσκευάω.

Κατάσκεπος, ὁ, ἡ. ὁ σκέπων ἔχων, σκεπασμένος.

Καταστείβω, πατῶ, καταπατῶ. Σοφοκλ. "πέδον καταστείβω".

Κατασκίχω, παντὸν πῶ πεζῶ, Καταέρχομαι.

Κατασκέλλω, Μέλ. σκελῶ. Καὶ τὸ ἡ ὁρῶ τὸ κάτω σκέλλω-τίθημι-βάλλω. "Τὸν πλόκαμον ὀξεσκόπτω καταξεσκέμμην". καταβιβάσωμεν. Εὐεπ. Βάκχ. 930. Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἡσυχάζω, καταπαύνω. "Τὸν θέρυβον τῇ χειρὶ κατασκέλλων". παρὰ Σοφ. Ζήν. ἐν τῷ, Καταστέλλω, κῆ, Ἀναστέλλω. 2) Ἐνδύω, σκεπαλύπτω, ἑτοιμάζω, ἁρμαλύνω.

Κατασκεπάζω, καὶ, Κατασκέπω, λίαν ἢ ὀλίγον ἢ κατά τινος σκεπάζω. Νικήτ. Χρον. ΙΔ'. 2. μετὰ Γενικ. σκεπάζω ὑπέρ τινος.

Κατασκερίζω, καπίστερον ποιῶ, πολλὰς ἀστέρας ἢ ἀστεΐσκους ποιῶ ἐπί τι, εἰς ἀστέρας μεταβάλλω, σολίζω τὶ μὲ ἀστέρας. Μεταξὺ τῆ ἀστέρων βάλλω-τίθεμαι τινά. ἐκ τῆ

Κατάστερος, ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) πλήρης-γεμάτος ἀστέρων. ὁ ἀστράπτων ὡς ἀστὴρ.

Κατασκερόω, ὦ. παντὸν τῆ, Καπιστερίζω. ὅθεν

Κατασκέρισις, ἡ. ἡ σωματοστέρωσις

Κατασκερισμὸς, ὁ. τὸ ἀστέρας ποιεῖν, ἡ μεταξὺ τῆ ἀστέρων τάξις, ἢ εἰς ἀστέρας μεταβολὴ, ἢ τῆ ἀστέρων ὑπό τι σχῆμα σωμάτωσις. καὶ Βιβλίον τι τῆ Ἐρατοσθένους ὑπὸ τὸ ὄνομα Καπιστερισμοὶ, τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει τὴν ἀρχὴν τῆ ὀνόματος Ἀστερισμὸς, καὶ τῆ ἀστρονομικῶν μύθων.

Κατασκεφανόω, ὦ. ἐπί τι στέφανον βάλλω, στεφανόω.

Κατασκεφὴς, ὁ, ἡ. ὁ ἐστεφανωμένος, στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων. Σοφοκλ. ἐκ τῆ

Κατασκέφω, παντὸν τῆ, Καπιστεφανόω.

Κατασκηλιτεύω, (σκῆλη) κυρίως, Καπισκηλόω, ἐν τῇ σκήλῃ βάλλω. ἰδέ τινος δημοσίᾳ προσταγμάτος, ἐγγεγραμμένου ἐπί τινα σκήλαι δημοσιεύωσι· παροιμοίως σημαίνω τινὰ εἰς τὸ μέτωπον ἰδέ τινος κεκαυμένου σιδήρου, ἰδέ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος· καθὼς ἔτι, βάλλω τινὰ εἰς τὸν γύλον ὡς κακοῦργον, ἰδέ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος, ὡς τὸ τῆς σωματ. "Ἐκβάλλω τινὰ εἰς τὸ παράθυρον, ἢ Βάλλω τινὰ εἰς τὸν γαϊδαρον". Καθόλου δὲ, Πομπεύω, καταλαλῶ, ὑβρίζω, ἐνυβριστίζω, ἀτιμάζω, θεατρίζω.

Κατασκηλόω, ὦ. σκῆλας βάλλω, πλήρης σκηλῶν ποιῶ τι, σκῆλας ἀνεγείρω, σολίζω τι ἰδέ τῆ σκηλῶν, καθὼς π. χ. μνημεῖόν τι· ἢ σημαίνω ἰδέ τῶν τὰ μίλια, τὸ μῆκος τῆ δρόμου. Πολυβ. Λ Δ'. 12.

Κατάσκημα, τὸ. (καθίστημι) παντὸν τῆ, Κατάστασις. Ὁ Πολυαιν. Ε'. ιβ'. 3. μετεχειρίσθη τῶτο αὐτὶ τῆ, Χειμῶν. ὅθεν

Κατασκηματικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς κατάστασιν ἀνήκων, ἥσυχος, καλῶς διατεθημένος. Πλούτ. Γράκχ. 2.

Κατάσκημος, ὁ, ἡ. (σκῆμων) πλήρης σκήμονος, γέματος σκημόνι, ὅπ πυκνῆ ὑφάσματος. ἀμφ.

Κατασκηρίζω, παντὸν τῆ, Κατασκήπτω. Ἱπποκράτ. ὅθεν Καπισκηρισμοὶ, παρὰ Σωίδ. ἐν Λέξ. Ἵππαρχος, καὶ Ἐρατοσθένης, ἡμάρτημ. αὐτὶ τῆ, Καπισκισμοί.

Κατασκιὴς, παντὸν τῆ, Καπίσκιος. Φιλοσόφ. Γ'. 11.

Κατάσκιγμα, τὸ. τὸ καπεσκιγμένον, τὸ κεντήματος, ἢ σίγματος ἔχον. ἀμφ. ἐκ τῆ

Κατασκίζω, μετὰ σιγμάτων-κεντημάτων ἢ σιγμῶν σημαίνω-σκεπάζω τι. διόλου ποικίλον-καπίσκιον ποιῶ· ὅθεν

Κατάσκικτος, ὁ, ἡ. ὁ πλήρης σιγμάτων ὤν. ὁ σημειωμένος-σκεπασμένος μὲ σίγματος, κεντήματος ἢ σιγμάς. διόλου ποικίλος ἰδέ κεντημάτων, κεντημένος· Πολυδ. Ε'. 55. "Ὁ δὲ καπίσκιος, χιτὼν ἐστὶν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα.

Κατασκίλβω, λίαν ἢ ὀλίγον ἢ κατά τινος σίλβω-αὐγάζω-λάμπω-φωτίζω. Ἐνεργητ. "Πρὶν καπίσκιον σέλας ὑψόθεν". Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἄρεα. 10. ὅπερ πρότερον, Καπισίλβων, ἔκειτο.

Κατασοιχίζω, καὶ σοιχείοω τὰς εἰσαγομένας· διδάσκω αὐτὰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὰς πρώτας ἀρχάς. παρὰ Πλουτάρχ. ἀμφ.

Κατασολὴ, ἡ. ἡ παξις τῶ καπεσέλλειν, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδιον, ἀργασεία, ἀναβολὴ τῶ καιρῶ. Καταβιβασμὸς, ἄφημα τῶ ἐνδύματος ἕως κάτω, π. χ. "Καπεσολὴ ῥεμβολῆς". Πλούταρχ. εἰς

Περικλ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Περικλ. 5. καταβιβασμὸς τῦ ἐνδύματος ἕως κάτω. καὶ τῆς μεγαλοπρεπῶν καὶ πλατέων ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα σύρονται μέχρι γῆς. Ἆρα, ἢ τῆς μακρῶν ἐνδυμάτων σολὴ-ἐνδυμασία, ἢ ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκρ. ὀξυκέλευστα ἐκ τῦ, Περισολή. "Καταζολὴ ὡγὸς ὠδεῖ ἐκπρακτομβύη πάθος ἐν τῇ λέγειν", ὁ ἥσυχος ἐν τῷ ὁμιλεῖν τρόπος (ἦθος-φέρσιμον). Ὁ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. Β'. 10. σωκάπτει τῦτο μετὰ τῦ, Αἰδῶ, ἢ Ἡμερόσπα, καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἀλλ' ἐν Β'. 21. ἔχει "Ἔρχομαι καταζολὰς ποιήσας ὡς σοφός". αὐτὶ τῦ, Λαμβάνεις τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα τῦ φιλοσόφυ. ὁ αὐτὸς ἐν Γ. κγ'. 16. ἔχει "Καθεζάλλεται"; ἐφρονίμβυσεν; ἔγινε φρονιμώτερος; Ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ κεῖται καθόλυ αὐτὶ τῦ, Ἔνδυμα, φόρεμα, ἐνδυμασία, φορεσία. Πκῦλ. ἀγὸς Τιμ. Α'. β'. 9.

Καταζολίζω, διόλυ ἢ ἕως κάτω ζολίζω, ἐνδύω-φορεόω. Πλέπαρχ.

Καταζομίζω, ταυτὸν τῷ, Ἐπιζομίζω. Πλέπαρχ. Ἀεισ. ἀμφ.

Καταζομίς, ίδος, ἡ. μέρος τι τῦ αὐλῦ ἀρὸς τῷ σόματι. Ἡσύχ. ἴσως τὸ, Ὑφόλμιον.

Καταζοναχέω, ῶ. ἡ, Καπεζοναχίζω, λίαν ἢ πικρῶς ἀναζοναχέω-θλίβομαι, παραπονέμαι.

Καταζορέννυμι, ὠ, Καπεζορεννύω. Μέλ. ἔσω. ἐκ τῦ Καπεζορέω, καὶ τὰ κάτω ἢ καὶ τὴν γλῶτ ῥίπτω. φονεύω, σκοτίζω, ζρώνω-ζβαπλόνω ἐπάνω εἰς τὴν γλῶτ. "Ηρόδοτ. Η'. 53. "Ἐπεὶ δὲ σφι πάντες κατέζρωντο", ἐζρώθησαν καὶ τῆς γῆς, ἐφονεύθησαν. ᾧ Θ'. 69. "Ἐς πεσόντες δὲ κατεζόρεσαν αὐτέων ἐξακοσίυς". παράλληλον τύτῳ ἔτι καὶ τὸ τῦ Ξενοφ. Κυρωπ. Γ'. γ'. 64. Εὐειπ. Ἡρακλ. 1000. Ἐντεῦθεν τὸ "Κώπα κατοριῦσα". ἐν Ὀδυσ. Ρ. 32. αὐτὶ τῦ, Προβάπων ἀρὰς καπεζρωννύουσα. "Μεταφορ." Καπεζορεν. τὴν θάλασσαν. "Ἀσυχάζειν-καπεζρωννύναι-γαληνίζειν τὴν κυμαντύσαν καὶ πεπαρεγμβύην θάλασσαν. ὡς καὶ τὸ, Σξωννύω.

Καταζοχάζομαι, μετὰ Γεν. κατὰ σκοπῦ βλέπω, κατὰ σκοπῦ βάλλω, ὑποβλέπω, ἀνεικάζω. ὅθεν

Καταζοχασμός, ὁ. τὸ καπεζοχάζεζθαι, ᾧ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ Συμπέρασμα. ᾧ

Καταζοχαζητής, ᾶ, ὁ. ὁ ἐζις καπεζοχάζεται, (ἀνεικαζτής, ἀπεικαζτὴς) παρὰ Σκίφ. ἐν Λεξ. Προφητεία· ὅπε αὐτὶ, Καπεζοχαζνεί, ἡμάρτημ. Καπεζοχάζαι, ἐρζάφη.

Καταζοχαζικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀεικὼν ἢ ὁ ὑπόθεσις εἰς τὸ Καπεζοχάζεζθαι.

Καταζραγγίζω, διόλυ ζραγγίζω.

Καταζράπτω, Μέλ. ψω. διόλυ ἢ σφοδρῶς ἀζράπτω, ἀφ' ἧς ἀζραπῆς φονεύω-λαμπρύνω, ἢ ἀφ' ἧς ὑπερβαλλόσης ἀζραπῆς σκεπάζω-ζεμάζω. Θεμίς. Λόγ. Κ Ζ'. ὅς τις ἢ τὸ, Καπαβροντᾶν, αὐτὶ τῦ, Διὰ τῆς βροντῆς ἐκπλήττω-ζομάζω τινά, μεταχειρίζεται.

Καταζρατεύομαι, ἀζ' ὁρχομαι κατά τινος εἰς πόλεμον, ἐκβάλλω νὰ πολεμήσω τινά, καταπολεμῶ αὐτόν. μετὰ Γενικ. Κλημ. Ἀλεξ. "Καπεζρατιδμβύος τε ἐκ πολλῶν τῶν Πόντων". ὅς τις ἀφεῖλε (ἀφεικήσατο) ὅλον τὸν Πόντον ὡς ζρατιώτης. Χίων Ἐπις. Β'. "Καταζρατηγέω, ῶ. ἀφ' τινος ζρατηγήματος ἀπατῶ ἢ νικῶ τινά. ἀφ' πανυργιῶν ἀπατῶ. Πλέπαρχ.

Καταζρατοπεδεία, ἡ. τὸ καπεζρατοπεδεύειν. Αἰλιαν. Π. Ἱζορ. Θ'. ἐκ τῦ

Καταζρατοπεδεύω, κάτω ζρατοπεδεύω, καθίζω ἢ εἰς καπαγώγιον φέρω τὸν ζρατὸν, βάλλω τὰς ζρατιώτας εἰς τὰ καράκια ἀφ' ἃ ἀναπαυθῶσι. Ξενοφ. Κυρωπ. Ζ'. Β'. 8. "Ὁ δὲ Κῦρος καπεζραπεδδύσας τὰς "ἑαυτῦ, ὅπε ἐδόκει τὸ, Καπαδεδόπαν εἶναι τῆς πόλεως, μβύειν καὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλε καὶ ἀειζοποιεῖσθαι". Μέσ. Καπεζραπεδδύομαι, ὑπάρχω ἢ ἐμβαίνω εἰς τὰ κοράκια-εἰς τὰ καράβια. Λέγεται, ὁπόταν οἱ ζρατιῶται ὑπάγωσιν εἴς τινα πόλιν ἢ ἀμμοιράζωνται εἰς τὰ ἀσπίτια.

Καταζράπτειν, λίαν ἀζράπτω-φωτίζω. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ.

Καταζρεβλόω, ῶ. λίαν ζρεβλόω-βασανίζω-παιδδύω. Πλέπαρχ.

Καταζρέφω, διόλυ ζρέφω· ὑπὸ τὸ ἄλλο μέρος ζρέφω-ζρέπω-γυείζω-σείφω, μεταβάλλω. ὑπὸ τὰ κάτω ζρέφω-γυείζω, ἀναποδογυείζω, καπακυλίω, (καβακυλῶ,) καπαπατῶ. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 73. "Μὴ νῆσον ἀτιμήσῃ ποσὶ καπεζρέψας". παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ΙΖ'. 10. λέγεται ἢ ὑπὸ χωραφίων, αὐτὶ τῦ, Σζέφω ὑπὸ τὰ κάτω, φέρω τὸ ἀπ' ἐπάνω ὑπὸ κάτω, γυείζω τὸ χῶμα, καθὼς π. χ. ὅταν σκάπτωμβύ ἢ ὀργόνωμβύ τὴν γῆν. "Χλόης ἡμωμβύης ὑπὸ "τῦ σπέρματος, καπεζρέψας αὐτὸ πάλιν, τῦτο γίνεται σίτος τῇ γῇ". τὸ ὁποῖον μικρὸν ἀνωτέρω ἐν κεφ. Ις'. 12. "Πόαν ἀναζρεφομένην", εἶπε. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Σκορπίζω, ἀφανίζω, ὀζολοθρεύω. Ἀεισοφ. Ἱππ. "Πόλιν καπεζρέψεις". ἀναποδογυείζεις. 2) Ἀντὶ τῦ, Τελεύτω, τελέω, καπαπαύω, φέρω ἢ ἔρχομαι εἰς τέλος, Ἐπεργητ. ᾧ Οὐδετ. ὡς παρὰ Πκυσιν. "Τὰ ἐνιαυτὰ καπεζρέφοντες". λήγοντος, καὶ τὸ τέλος ὄντος, ἀφ' ἧ ἐξελείπετον ὁ χρόνος. "Καπεζρέφω τὸν βίον". τελειόνω τὴν ζωὴν, Δοκιμάσκω. Λέγεται ἔτι ᾧ αὐδῦ τῦ, Βίον. Πλέπαρχ. εἰς Δημοσθ. 30. ὕτω καὶ τὸ "Καπεζρέφω τὸν λόγον". Μέσως, Καπεζρέφομαι, ὑποβυθλόω, ὑποπτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ὀζυσίαν μυ, πορθῶ, καπεξυσιάζω. Θυκυδ. Δ'. 65. "Ἐξὸν αὐτοῖς τὰ ἐν Σικελίᾳ καπεζρέψασθαι". καὶ παρ' Ἡροδ. "Καπεζραμμένος πολλὴν γῆν. Καπεζρέφομβύς τῦ βασιλέως χώραν". "Ετι δὲ σημαίνει καὶ τὸ, Ἀνακαλῶ, φέρω ὀπίσω· ἢ Ἐπιζρέφω, γυείζω ὀπίσω. παρὰ Λιβαν. Παρ' Ἀεισοφ. Ῥητ. Γ'. 9. "Καπεζραμμβύη λέξις". αὐτόκ. τῇ, Εἰρομβύη. ὅπε ὁ αὐτὸς ἑρμηνεῦων αὐτὰς φησι. "ἐζὶ δὲ ἡ μβὺ Καπεζραμμβύη, ὁμοία ταῖς τῦ ἀρχαίων Παιπτῦ αἰτισρόφοις, ἢ ἡ ἐν ᾠδαῖς Εἰρμικαῖς δὲ, ἢ ἐδὲν ἔχει τέλος καὶ ἑκάσην αὖ μὴ τὸ παράγμα λεγόμβυον τελειῶθῇ. "Ἐζι δὲ ἀπλῦς βλέπειν τὸ ἄπειρον· τὸ γὰρ τέλος "πάντες βέλονται καθορᾶν, κ. τ. λ. "Καπεζραμμένα χορδαί". καπαπολλὰ ἐρεμμένα-κλωθογυεισμένα-σειμμένα. Ἀεισοφ. παρ' Εὐειπ. Ἱππολ. 477. "Νεῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καπεζρέψω". καλῶς σαυτὴν ἀφέδες, ἡμιαίως φέρε αὐτὴν, καὶ ὑπὸ πέρας ἄγε, καλῶς πέρασον-τελείωσον.

Καταζρηνιάω. Ζήτ. ἐν τῷ, Σζηνιάω.

Καταζροφὴ, ἡ. ἡ ὑπὸ τὰ κάτω ζροφὴ, ἀναποδογυεισμὸς, Γυεισμὸς, ζροφὴ, μεταβολὴ ἀρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. "Νεῶ καπεζροφαὶ νεῶν ἀνεμίων". νεῶν γίνονται μεταβολαὶ τῆς νεμῶν, ὅ ἐζιν, ἀναζρέπονται οἱ παλαιοὶ, καὶ γίνεται νέα γαμοθεσία. Αἰζχύλ. Εὐμ. 481. 2) Ἐκβασις, τέλος, π. χ. "τῦ βίυ" τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Θυκυδ. Β'. 42.

Καταζροφικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζρόπον τῆς καπεζροφῆς, τῆς ζροφῆς-τῦ τέλυς, ἀζαρέτως ἐν τῇ Τραγωδίᾳ.

Κατάζρωμα, τὸ. τὸ ἐπάνω μέρος τῆς νεώς, ἐν ᾧ ἑζῶτες ναυμαχῦσιν. Ἡσύχ. τὸ παρ' Ἰταλεῖς Κεβέρτα τῦ καραβίυ. Σκέπασμα, καίτα, ζρῶμα. Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ'. 2. ἐκ τῦ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

Καταςρώννυμι, Καπεςρωνύω, Μέλ. ςρώσω. παυτὸν τῷ, Καπεςρενύμι. ὅθεν

Κατάςρωσις, ἡ. ἡ ἀπ' ἐπαίω ἢ κάτω τινὸς ςρῶσις, ςρώσιμον, σκέπασις, τὸ καπεςρώνειν.

Καταςυγέω. Ζήτ. Καπεσύζω.

Καταςυγνάζω, λίαν ςυγνάζω, θλίβομαι, εἶμαι λυπημένος-καπφής. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 8. ἐκ τῆ

Κατάςυγνος, ὁ, ἡ. θλιμμένος, λυπημένος, καπφής.

Καταςύζω, ἀφ' ἧ Ἀόρ. Β'. "Κατέςυγον αὐτῷ". "Ὀδυς. Κ. 115. κἠ, Κατέςυγε". Ἰλ. Ρ. 694. ὅθι τῇ σημασίᾳ τῆ Καπαπλήττω· ὑχὶ δὲ ὡς τὸ, Καπεσυγέω, τὸ ὁπῖον σημαίνει τὸ, Μισῆσαι. Ἡ παρ' Ἡσυχ. σημασία αὐτὶ τῆ, Συλλέξαι, κἠ, Καπασύραι, ὑχ εὕρηται.

Καταςύφελος, ἡ, Καπάςυφλος, ὁ, ἡ. λίαν ςυφελὸς, σκληρὸς, καπάξιος. Ἡσίοδ. Θεογν. 806. ὅπω "Τὸ δ' ἴεισι καπαςυφέλω ὀξὺ χώρω". βέλτιον ἐκφράζεται σιωδέπως "Κατίεισι ςυφελῶ ὀξὺ χώρω". ὅπω κἠ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1429. "Πέζας καπαςύφλω".

Καταςύφω, ςυφὸν καὶ ξυὸν ποιῶ. "Τὸ αὐςηρὸν κἠ "καπεςυμμένον". Πλέπαρ. Κάτ. μικρ. 46. ἡ ςυφὴ καὶ ξυὴ ἰδέα.

Καταςωμύλλω, καὶ ὡς θλῆ τὸ πλεῖον, Καπεςωμύλλομαι, μεπὰ Γενικ. καὶ αὖθι, ἐκ τῆ, Σπωμύλος, φλύαρος. μὲ εὔκολον γλῶσαν ὁμιλῶ πολλά· ὡς τὸ "ὃς σιωπηλός, Ψαλιδίζει ἡ γλῶσα μα, Κόπτει πολλά. "Οἷα καπεςωμύλαπο ἐκ ἄκαιρα". Ἀεικοφ. Θεσμοφ. 461. μὲ πόσην εὐκολίαν καὶ θπαιδειότητα ῥηπορείας καθ' ἡμῶν, ἡ καπὲ ωρόσωπον ἐλάλησεν. ὁ αὐτ. Βάτ. 1160. "Ὦ καπεςωλμυλμένε". ὦ φλύαρε.

Καταςυβωτέω τὸν ψυχὸν. Πλέπαρχ. παχύνω, παχεῖαν ποιῶ τὸν ψυχὸν ὡς αὖ τὸν χοῖρον. τὸ απλοῦν Συβωτέω, ἀνείσκεται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ ὡς ἑρμηνεία τῆ, Ὑποτρέω.

Καταςύομαι, ἔμεγοδεν - ἢ θλῆ - ἢ καπέτινος σύομαι - ὁρμῶ - πηδῶ, ὁρμητικῶς κινοῦμαι. Ἰλ. Φ. 382.

Καταςυρίττω, Μέλ. ξω, μεπὰ Γενικ. καπά τινος συρίττω. ἄλλως δὲ αὐτὶ τῆ, Συρίττω, συρίζω, συραβλίζω, κατ' θπόπασιν.

Καταςύρω, ωρὸς πὰ, ἢ θλῆ πὰ κάτω σύρω - ἕλκω - ξαβῶ, ἢ ῥίζω. σύρω τι ἐπαίω εἰς τὸν γλῶ, σβαρνίζω. 2) Λεηλατῶ, κυρσεύω. Ἡρόδοτ. Ε'. 81. "Κατὰ μὲν ἐσυρεν Φάληρον". Ὁ Πολύβ. σιωάπτει τῆτο μεπὰ τῆ Ἐπιζέχειν.

Καταςφαγὴ, ἡ. ἡ διόλυ ςφαγὴ, ὑποκεφάλισις. ἐκ τῆ

Καταςφάζω, ἤ,—άττω. Μέλ. ξω. διόλυ ςφάζω - ὑποκεφαλίζω, φονεύω, καπακόπτω. ὅθεν

Καταςφακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸκων ἢ ὁ θπαιδειος εἰς τὸ καπαςφάττειν.

Καταςφαλίζω, ςερεὸν ἢ ἀςφαλὲς ποιῶ τι, ςφικτὰ δεύω. "Τὰς πόδας πέδαις καπαςφαλίζειν".

Καταςφενδονάω, ῶ. μεπὰ Γενικ. καπά τινος ςφενδονάω. ῥίπτω πέζας μὲ τὸν ςφενδόνην ἐναντίον τινὸς, πεζοβολῶ.

Καταςφηκόω, ῶ. ςερεόνω, (ςτιβικόνω), ςερεῶς καρφόνω τι. Ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Τρυφιόδωρος αὐτὶ τῆ, Καθηλόω, ἔχνσι.

Καταςφίγγω, λίαν ςφίγγω, ςφικπὰ δεύω - θλίβω. Ἰώσηπ.

Καταςφραγίζω, διόλυ ςφραγίζω - βυλόνω. θπί τι ςφραγίδα βάλλω.

Καταςχάζω, ῥίζω, ζυγανίζω, ἀμυχὰς ποιῶ. καπανύττω, μὲ τὸ ἰυτέα ῥίζω - αὐλίγω. ὅθεν

Κατάςχασμα, τὸ. τὸ γινόμβυον χάσμα διὰ τῆ νευρείᾳ, ζυγανισία, πλαγή.

Καταςχασμὸς, ὁ. ἡ ωρᾶξις τῆ ῥίζειν ἢ κεντᾶν πληγόνειν· ὀξαιρέπως δὲ διὰ τῆ ἰυτείᾳ.

Καταςχάω, ἀφλύω ὀπίσω ἢ παρακάπω, καπαβιβάζω.

Καταςχεδιάζω, μεπὰ Γενικ. παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. Γ'. ἡ. 9. παυτὸν τῷ, Καπαφλυαρέω, καπαφθύομαι.

Καταςχέθω, ἕτερος σχηματισμ. τῆ, Καπέχω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. "χειρὶ καπαςχέθειν". κρατεῖν - βαςᾶν.

Κατάςχεσις, ἡ. (καπέχω) ἡ διόλυ κράτησις, βάςαξις, ἐμπόδιον, ἀργοποιεία, ἀναβολὴ τῆ καιρῆ, καποίκησις, διατειβὴ, καπακράτησις - καπακυείδωσις. ἡ εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις, καποχὴ, φανατισμός.

Καταςχετλιάζω, μεπὰ Γενικ. δυσαρέσκομαι, ἢ ἀγανακτῶ καπά τινος. ἀμφ. Ζήτ. Σχετλιάζω, μεπὰ τῆς Καπά.

Κατάςχετος, ὁ, ἡ. (καπέχω) ὁ ἐν καπαςχέσει ὤν, καπακυειδωμένος, καπακεκραπημένος, ωολυπτικὸς, δαιμονισμένος, ὁ καπεχόμενος ὑπό τινος δαιμονίε, ἐνθυς, (φανατικὸς, Fanatique) "Ἀνὴρ ἐκ νυμφῶν καπέχετος". ἐνθυσιασμένος ὑπὸ τῆ νυμφῶν, ὡς καὶ τὸ, Κατοχὴ, Παυσαν. "Μήτι καπάσχειν καλύπτει "παρθία". Ἀντὶ τῆ, Μαινῶδες. Σοφοκλ. Αἰτιγ. 1253.

Καταςχέω, παυτὸν τῷ, Καπέχω, καὶ Καπ' ἔχω - Ἡρόδοτ. Η'. 42. "Καπέχον πὰς νᾶας εἰς Σαλαμῖνα". αὐτὶ τῆ, Ἄραξαν, ωροσώρμισαν.

Καταςχηματίζω, διόλυ ςχηματίζω, ὑπὸ ςχῆμα ἢ μορφὴν φέρω, ἐνδύω.

Καταςχημονέω, ῶ. μεπὰ Γενικ. λίαν ἀςχημονῶ, ἀςχημόνως ωράττω. ἀςχημόνως καπά τινος φέρομαι.

Καταςχίζω, διόλυ ςχίζω - κόπτω - ξυςχίζω, εἰς ςωπείμματα φέρω τι, οἷον ξύλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. "Τὰς θύρας καπαςχίζειν". Δημοδ. "Τὰς πύλας, τὸν "μοχλὸν", Ἀρρίαν. ςωπείβειν, τζακίζειν. ὅθεν

Καςάςχισις, ἡ. ἡ ωρᾶξις τῆ καπαςχίζειν, ξεχίσιμον, καπακόψιμον. καὶ

Κατάςχισμα, τὸ. τὸ καπεξεχισμένον - καπακομμένον τμῆμα.

Καταςχολάζω χρόνον". Σοφοκλ. Φιλοκτ. 127. διατείβω - περιῶ τὸν καιρὸν ἀμελῶς ἢ ἀργῶς. "Καπα"σχολάζειν τινός" + καπά τινος φλυαρεῖν. Λεξικ.

Καταςχολέω, καπαγίνομαι ὡείπι. Βασίλ.

Καταςωρεύω, λίαν ςωρεύω.

Καταςωτεύω, κὴ Μέσ. Καπαςωτεύομαι (ὁ κἠ βέλπιον) δι' ἀςώτων ζωῆς καπαφθείρω. διὰ τῆ ἀςωτευμάτων φθείρω τὸν ἑαυτόν μου. Ἰωσήπ. Π. Ἰουδ. Δ'. δ'. 3.

Κατάςχω, παυτὸν τῷ, Καπέχω.

Καταςώχω, διόλυ ςώχω, καπατείβω - ἀλήθω. Ἡρόδοτ. Δ'. 75. ὅθεν "Καπαςωχέμβιον". τὸ καπατετεμμένον. αὐτόθ.

Καταταμνω, Δωρικ. κὴ Ἰωνικ. αὐτὶ, Καπατέμνω.

Καταταναύβω, ἕτερος σχηματισμ. τῆ, Καπατείνω.

Κατάταξις, ἡ. τὸ καπαπάσσειν - βάλλειν - φέρειν - χράφειν τι εἰς τὸν τόπον - εἰς τὸν πάξιν ἢ εἰς τὴν τάσιν τινός.

Καταταράσσω, καὶ - άττω. λίαν - διόλυ παράπτω - συγχίζω, εἰς ἀπαξίαν κὴ σύγχυσιν κὴ ἀνησυχίαν φέρω.

Καταταρταρόω, ῶ. ῥίπτω ἢ κρημνίζω εἰς τὸν Τάρταρον. Ἀπολλόδ. κὴ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κατάτασις, ιως, ἡ. (καπατείνω) ταύνσις, ὀξάπλωσις, ἡ διὰ τῆς ταύνσεως διαθύωσις - ἐμβολὴ ςριβλῆ τινὸς σώματος.

Καταττάσσω, καὶ—πάττω. εἰς πάξιν βάλλω, φέρω - βάλλω τι εἰς τόπον - εἰς τάσιν τινά· καπαλέγω, καπαγρά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γράφω, σωματεύω, εἰς τὸν κατάλογον περιφω. "Καταταξάσθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τῶ ὀφλήματος". Δείναρχ. Ὑποδέκεσθαι καὶ βεβαιότητα διδόναι.

Καταταχέω, ῶ. ὑπερβαίνω, ὑπερπερῶ τινα εἰς τὴν ταχύτητα. ταχέως ἔρχω κατόπιν τινός ἢ τὸν προφθάνω. μετὰ Αἰτιατ. ἢ καὶ Ἀπαρεμ. αντὶ τῦ Προφθάνω, ἔρχομαι ἢ ποιῶ τι, πρωτύτερα - ὀλιγωρότερα ὑπό ἄλλου τινα. Πολύβ. Β'. 18. γ'. 16. "Κατεπάχησε δὲ αὐτὰς Ἀννίβας".

Καταταχύνω, ταυτὸν τῷ, Καταταχέω.

Καταταγγω, διόλυ τέγγω, βρέχω, ὑγραίνω-μαλακύνω, μαλακῶ. Ζήτ. Τέγγω.

Καταταφαρμάκωτος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Μεταχικ. Παρακ. τολμηρῶς, μὲ φάρμακα ἢ πεπιθησιν. ἐκ τῦ, Καταφαρμάσσω.

Καταταίω, λίαν τείνω, καταπολλὰ τεντώνω-πενίζω-πιέζω. ἐκτείνω, ἐξαπλόνω διά τι, ἐφαπλόω. "Σπουδαὶ λόγων καταταινομένων ἴσαι". Εὐσεπ. Ἐκάβ. 132. λόγοι, οἵ τινες αὐτί τινος σπουδῆς-βίας καὶ ἀναγκασμῦ λέγονται. Ἔτι, διαδιπλόω, βάλλω εἰς τὸν τόπον τὰ ὀφλ τῆς ταινύσεως τὸ ἐγρεβλωμένον μέλος. Φέρω ὀπίσω, κρατῶ, ἐμποδίζω, χαλινόω, βαγῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καταδαμάζω. (διὰ ἀγελίων ἵππων ἢ συρόντων τινὰ ἅμαξαν). Πλούταρχ. Πυρ. 13. καὶ εἰς Περικλ. 15. "Καταταίνων καὶ προσβιάζων". καταβιάζω-συνεχωρῶ-βιάζω-κάπως ρίπτων. Οὐδετ. ἐκτείνω ἐμαυτὸν, ἐξαπλῶμαι, ὅ ἐστὶ, μέρος μεν μακρύτερα ὑπάγω, μέρος δὲ βιάζω ἐμαυτὸν, βιαίως ὑπάγω. Ἀνομβῶ, ἐμαυτὸν ἀνομβίζω, ἐκτείνω μέρος τοῦ ἐμαυτοῦ μακρότερα, ἐκτεινόμενος ταχύτερα φθάνω. "Καταταίνειν τὸν δρόμον διὰ τὸν λιμένα". αντὶ τῦ, Διαδιπλόειν. "Ἄχρι τῆς Θαλάσσης". Φθάνειν ἕως εἰς τὴν Θάλασσαν. "Καταταίνας λέγω, ἐρῶ". μακρὸν λόγον διεξελθόντος, - μακρύνω τὸν λόγον. "Καταταίνων φθόνος". ὅσον διώκεται, βιαίως, ὅσον πάχος. "Αἱ ἐπιθυμίαι παύονται καταταίνουσαι". ὁπόταν πολλὰ πανιθῶσι. "Καταταίνομαι ὑπὸ τῆς βασκανίας, ὑπὸ τῆς ποδάγρας, ὑπὸ τῆς πόνου". τυραννῶμαι, βιάζομαι, θλίβομαι. "Δρόμημα καταταταμένον". βιασμένον ὅπου καὶ τὸ "λογοι καταταινόμενοι". βίαιοι, συσχωρημένοι, τὰς ὁποίας ἐν πῶς φιλονικίας βιάζεται νὰ εἴπῃ τις κατὰ τῶ ἐναντίου.

Καταταιχίζω, ἡμαρτ. ἀόρ. ἐκ Ξενοφῶντ. Ἀγησ. Β'. 19. ὅπου ἄλλοι, Ἀνατειχίζειν, ἀνέγν. ἀλλ' ἴσως, "Ἀ ἐνεστατέιχισο" ἐγράφη ποτε.

Καταγεγραφέω, μετὰ Γενικ. Σβάβ. ΙΔ'. γράφω εἰς τὰς τείχους τινὸς (πασκίλια γράφω). κάλλιον ὅμως τὸ, Καταγεγραφέω.

Καταγελῆς, ἔος, ὁ, ἡ. ὄθεν τὸ, Καταγελέα, ἐξ Ἡροδότ. καὶ Ἀρριαν. ἀνάφορμος, τὸ ὁποῖον ἡρμοῦ. ὀφλ τῦ, Ἀναλώματα, τὰ συνέδεια ἢ ἐν ἀρχαῖς, τὰ λείψανα. Ἀλλὰ παρ' Ἡρόδοτ. Α'. 103. Ζ'. 211. Θ'. 20. καὶ 22. καθὼς καὶ παρ' Ἀρριαν. "Κατὰ σχολαῖα" διῃρημένως κάτω" ὅπου σημαίνει τὸ, Κατὰ πόζις, Κατὰ σίφη, Κατ' ἴλας. Turmatim. Kat. Par compagnies, Γαλλ.

Καταταμαχίζω, ἐκ ταμάχια - τμήματα - κομμάτια κόπτω. Νικήτ. Χρον. ΚΔ'. 3.

Καταταμνω, διόλυ τέμνω, ἐκ τμήματα διαιρῶ, εἰς κομμάτια κόπτω. ἐνταῦθα Μεταφορικ. διαιρῶ, ξεχωρίζω, χωρίζω. καὶ ἐπομένως, Κατακόπτω, φονεύω. Παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 27. τὸ "Καταπεταμημένα" αντίκ. τοῖς "Ἀτμήτοις". διὰ Μεταλλείων, τὰ ὁποῖα τινὲς ἔσκαψε καὶ ἐθλίβησε" καὶ "Ἄτμητα" τὰ μήπω ἐσκαμμένα καὶ θλιβόμενα. ὅθεν τὸ, Καινοτομεῖν, αντὶ τῦ, Σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν πλῦ ἀργυρείτην. καὶ, Ἐπικαπτεύμενον, παρ' Ἀειξεύδ. αντὶ τῦ, Καπακρύειν.

Καταταίρπω, λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέζον τέρπω.

Καταταύχω, ταυτὸν τῷ, Καπαυγχάω. ἀμφ.

Καταταφρόω, ῶ. μετὰ τέφρας - σάκτης σκεπάζω. Σβάβ. ε'.

Καταταχνολογέω, ῶ. τεχνικῶς γραμματεύομαι - διοικίζω - ὠφελῶ. Γρηγ. Ναζ.

Καταταχνος, ὁ, ἡ. πλήρης τέχνης, γεμάτος ὑπὸ τέχνῃ, διόλυ τεχνοβιωλύος. τὸ Ἐπίρ. Καταταχνικῶς, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 5. ὁ Στέφαν. μεταβαλ. εἰς τὸ ὀρθότερον, Καταταχνος.

Καταταήκω, Μέλ. ξω. διόλυ πήκω, ἀναλύω. Ὀδυσ. Τ. 205. "Ὡς δὲ χιὼν καταπήκει ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, Ἣν τ' Εὖρος καταπήξῃ". Θεόκρ. Ἐπιζ. "Ὅπως δάκρυσι καταπήκειν". καταλύειν-φθείρειν. καθόλυ δὲ σημαίνει τὸ, Σμικρύνειν, ἀδυνατίζειν. Διονυσ. Ἁλικ. ε'. "Τὰς τέχνας εἰς ταὐτὸ καταπήκειν". ἐξοδεύειν, κακομεταχειρίζεσθαι πλῦ τέχνῃ εἰς ἕνα τοιοῦτον ἄθλιον καὶ κοπιαστικὸν ζόφον.

Καταταίθημι, τίθημι, ἵστημι - βάλλω - θέτω κάτω. Ἰλ. Γ. 293. "Καὶ τὸς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονός". τὸς ἔβαλε κάτω ἐπάνω εἰς πλῦ γλῦ. 2) Ἀποτίω, πληρόνω, βάλλω τὰ ἀργύρια κάτω, (πληρόνω πεσίνω), ὡς "Καταταίθημι χρήματα, μισθὸν, τιμὴν, κ. τ. τ. 3) Καταταίθεμαι, ὑποβάλλω ὑπὸ τὸν ἐμαυτόν μου, ἀφλύω, παραιτῶ, ὑποφερτίζομαι, βάλλω κάτω τι τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου. 4) Βάλλω κάτω τι ἐξ ἐμοῦ τὸν ἐμαυτόν μου ἢ διὰ τῆ ἐμῆ ὠφελείας. ἢ τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ. ὡς π. χ. θησαυρόν τινα, ἢ ὡς παρακαταθήκην. καὶ ἐνταῦθα Μεταφορ. "Δοκέοντες μεγάλῃ χάει καταθήσεσθαι". Ἡροδότ. ζ'. 41. Ἐπίσθιον ὅτι ἤθελον φέρῃ εἰς τὸν ἑαυτόν των, ἢ ἤθελον τὴς γνωείζει μεγάλῃ χάειτι. "Τῇ πόλει χάειν καταθέσθαι". Ἀντιφῶν, νὰ γίνωσιν ἄξιοι ὥστε νὰ τὴς γνωείζῃ χάειν ἡ πόλις. (νὰ κάμωσι μέγιτα). "Ἔχθριν φανερὰν ὡρὸς ἐκείνης καταθέσθαι". Λυσίας, νὰ σύρωσι - νὰ φέρωσι ὀφλ τῦτο ἔχθραν εἰς τὸν ἑαυτόν των. "Ἀ μὴ καταθῇς μὴ ἀνέλῃ". παροιμία ὡς ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Ὅπου δὲν ἔβαλες μὴ ἀπλώνῃς". ἢ "Ὅπου δὲν ἔδωκες μὴ γυρεύῃς".

Καταταλάω, μετὰ Γενικ. καταχέζω, καπνοτζελῶ, καπατσιρλίζω. Ἀειξοφ.

Καταταλλω, διόλυ τίλλω-μαδύω, ἐκβάλλω βιαίως τὰς τρίχας, ἢ τὰ πτερά. Ἀειξοφ.

Καταταιτραίνω, καὶ Καπατιζάω, διόλυ ξυπῶ.

Καταταιτρώσκω, Μέλ. Καπαξώσω, καπαπληγόνω, γεμίζω τινὰ μὲ πληγάς.

Καταταοιχογραφέω, ῶ. κατὰ τῦ τοίχου, ἢ εἰς τὸς τοίχους γράφω τι κατά τινος, γράφω ὕβρις εἰς τὸς τοίχους ἐναντίον τινός, γράφω πασκίλια. Scriver Parquinate, Ἰτ. Σβάβ. ΙΔ'. σελ. 992. ὅπου ἡμαρτ. Καπατειχογραφέω, κεῖται. ὄθεν

Καταταοιχογραφία, ἡ. τὸ εἰς τὸς τοίχους κατά τινος γράφειν. Parquille, parquinade, Γαλ. σατυρικὴ (χλευαστικὴ) τις γραφὴ κολλημένη εἰς τὸς τοίχους κατά τινος.

Καταταοιχίζω, (τοῖχος) ἀφανίζω τινὰ μὲ τὰ ὀφάρια τῦ ἄατρου. "Ἅπαντας Λίγυπτας καταποικίζων ἀναιρέσεις ἐποίησε". Μαρκιλλῖν. εἰς βίον Θουκυδ. ὀφλ τῦ τοῖκον ἐκ τῦ δανεισμένου κεφαλαίου τῦ χρημάτων ἔφερε τὸς Λίγυπτας εἰς μεγαλοπρεπῆ πανηγύρεων, τὸς ἔκαμε νὰ ὀφλεινοδώσωσι, νὰ πάρωσι τὸν ζυγὸν καὶ νὰ ὑποχωρήσωσι ζητοῦντες ἐλευθερωσίαν. ὄθεν "Καταταοιχισμός".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"πικιζόμβροι, οἱ". Ἀεισετ. Πολιτ. οἱ ἀγὰ τῆν μεγάλων πόκων ἐκ τῆν δανείων χρημάτων εἰς πενίαν καὶ λχρέη ἐμπεσόντες.

Κατατολμάω, ῶ. μετὰ Γενικ. "Καπαπολμᾶν τῆς "Θαλάσσης". κινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατατομή, ἡ. τὸ καπασέμνειν-καπακόπτειν. κόψιμον, χαραγματιὰ, ἐγχάραξις, "Ἐπέγραψαν ἐπὶ τὴν "καπατομὴν τῆς πέξας". Φιλόχορος παρ' Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Πολυδ. Δ'. 123. καλοῦσιν ἔπω καὶ μέρος τι τῆ Θεάτρε. "Λεῖα ἐκπεποιημμένα ἀνὰ καπαγεγραφῆς". Χαιδλερ. Ἐπιγρ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Καπαγεγραφή.

Κατάτονος, ὁ, ἡ. (τείνω, τόνος) ὁ παρακάτω καπεβασμένος, χαμηλὸς τόνος. Βιβλ. Β'. 15. ὀλιγώτερον ὑψηλὸς παρὰ ὅσον ἔπρεπε νὰ εἶναι.

Κατατοξεύω, καπάτινος τοξεύω, κτυπῶ-βάλλω τοξεύματα τινὰ μὲ τὸ δοξάρι, σαϊτεύω. "Τῷ λειμῷ τὰς Λ-"χαιὰς καπατόξευσε". ἀγὰ τῆ ῥιψίματος τῆν βελῶν ἔφερε τὸν λειμὸν (τὴν παϊδικὴν) μεταξὺ εἰς τὰς Ἀχαιάς. Λουκιαν.

Κατατραυματίζω, δίδλε-πέρα πέρα πληγόνω. λέγεται καὶ ὅπ βεβλαμμένων καὶ καπεξυπημμένων ἐν τῷ πολέμῳ πλοίων. Θουκυδ. Ζ'. 41. Η'. 9.

Κατατράω, ῶ. παυτὸν τῷ, Κατατιτράω.

Κατατρέπω, καὶ ὀξαιρέτως κατὰ Μέσην ἀγάθεσιν, Καπεξέπομαι, εἰς φυγὴν ξέπω τινὰ, δίδλε γυρίζω αὐτὸν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸν βάλλω εἰς φυγήν.

Κατατρέχω, ὅπ τὰ κάτω ξέχω, μεθ' ὁρμῆς ξέχω καπάτινες, κατόπι τινὸς πίπω καὶ ἐχθρικῶς διώκω αὐτόν. παπαχόθεν ξέχω. ῶεκυκλόω, περιζώνω (ἀπτικίρω) τὸν ἐχθρόν. ὅπδρομὰς ποιῶ, (κάμνω γερῦσι). δι' ὅπδρομῶν κατεξουσιάζω-κυριεύω. Πλούταρχ. Περικλ. "Καπέδραμεν τὴν χώραν". λέγεται ἔτι καὶ ὅπ Κεισλογίας ὁπόταν ὁ ἐχθρὸς ἔμπροσθεν τῶ πειτσελγ ἢ ἀγὰ χρεᾶς πιάνει τινὰ, ἀγασύρει-καπαγρεῖ καὶ ῶεπαίζει αὐτόν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Διαξέχω, διέρχομαι, ῶεξέχω, ὑπερῶ, παραπρῶ, βλέπω.

Κατάτρησις, ἡ. (καπξάω) ἢ δίδλε (πέρα πέρα) ξύπησις.

Κατατριακοντούτιζω, κωμική τις συνθεσις ἐκ τῆ Τειακοντούτης, ἀναιδῆ τινα καὶ ἀσελγῆ σύνοιαν ἔχουσα. Ἀειφορ. Ἱππ. 1391.

Κατατριβή, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἐντειβή. τείψις, φκιασίδωμα. Κλημ. Ἀλεξ. ἐκ τῶ

Κατατρίβω, Μέλ. ἰῶ. δίδλε τείβω, εἰς λεπτὰ τμήματα φέρωτι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Καπξύχω, ἐλαττόω, σμικρύνω, ὀλιγοδύω, ἀνακλίσκω, ὀξοδεύω, φθείρω. π. χ. τὸν καιρὸν, τὴν οὐσίαν, κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. Α'. 22. καὶ, ΙΕ'. 10.

Κατατρίζω, λίαν τείζω. λέγεται ὅπ τῆς λεπτῆς καὶ ὀξείας φωνῆς τῆν μυῶν. Βαβαχεμους.

Κατατρίχιος, ὁ, ἡ. λεπτὸς ὡς ἡ τείχα. Ἡσύχ.

Κατάτριψις, ἡ. ἡ δίδλε τείψις.

Κατάτροπος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταύπης· ὡς καὶ τὸ, Πρόσζοπος, ταυτὸν τῷ, Ἀνάσπης. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ Κάζοπος, αὐτὶ τούτου ἔχει. Πλουτάρχ. αὐτὶ τῆ Κατάπτροπος.

Καταττροπόομαι, κῶμαι. διώκω, εἰς φυγὴν βάλλω-κτυπῶ τινα, νικῶ. Αἰσώπ. 145. Ζήτ. Τρυπόω.

Καταττροχάζω, ταυτὸν τῷ, Καπεξέχω.

Καταττρόχασος, ὁ, ἡ. ὅπ τῆ ὁποίε δυνάται νὰ περάσῃ ἅμαξα. αμφ.

Καταττρύζω. Ἀνάλεκτ. Β'. 223. μετὰ Γενικῆς. μὲ φωνὰς ἢ ἐμιλίας καπαβαρύνω τινά. "Ἄλλων καπεξύ-"ζοντες".

Κατατρυπάω, ῶ. δίδλε ξυπῶ. ἀμφ.

Κατατρυφάω, ῶ. λίαν ξυφάω, απαλῶ. "Κα-"πξυφᾶν τῆ λόγῳ, τῆ διηγήματος". Γρηγ. Ναζ. εἴς τινα διήγησιν ἐνξυφῶ, ἐκτείνω τὴν διήγησιν, ἢ ἰδιαιτέρως ἀρέσκομαι εἰς αὐτήν. ἔτι δὲ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐνξυφάω.

Κατατρύχω, παυτὸν τῷ, Καπατείβω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Καπαπονῶ, κοπιάζω, κυριεύω, ἀδυνατίζω, κατεναλίσκω, καπεδαπανῶ, ἐλαττόω, καπαπιέζω. Ἰλ. Ρ. 225. "Δώροισι καὶ ἐδωδῇ λαὸς καπεύχω". καπεδαπανῶ, αὐτῶ, εἰς παλαιπωσίαν ἄγω· ὁ ἐστὶ Καπαπονῶν τὰς Τρῶας ἀναγκάζω παρέχειν τοῖς συμμάχοις δωρεὰς καὶ διωχίας· ὁ Σχολ. γίνομαι ὀχληρὸς-βαρετὸς εἰς τὸν λαὸν ἢ θλίβω τὸν λαὸν μὲ τὴν ἀπαίτησιν τῆν δώρων καὶ διωχιῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο. 308. καὶ Π. 84. Ξενοφ. Κυρητ. Ε'. ὀ. 6. Θεοκριτ. Α'. 78. Ζήτ. Τρύχω, ἢ, Τρύω.

Κατατρώγω, δίδλε-μὲ τὴν ὁλόκληρον ἤτοι τὰ παύτα ζώγω.

Κατατυγχάνω, ταυτὸν τῷ, Ἐντυγχάνω. μετὰ Γενικ. Ἐπιτυγχάνω ἢ φθάνω τὸν σκοπόν, ἐπικτῶ. Εἶμαι εὐτυχὴς εἴς τι.

Κατατυραννέω, ῶ. μετὰ Γενικ. κατεξουσιάζω-κυριεύω ἀγὰ τυραννικῆς ὑπεροχῆς ἢ διαπαίμως βιάζω καὶ καπαθλίβω τινὰ, λίαν τυραννῶ. Σχολ.

Κατατυφλόω, δίδλε τυφλόω.

Κατατωθάζω, μετὰ Γενικ. παυτὸν τῷ, Τωθάζω. Ἡλιόδ. Ε'.

Καταυαίνω, καταξηραίνω, καταξηρον ποιῶ.

Καταυγάζω, ὅπ τι φωτίζω, λαμπρύνω, λάμπω. Ἡλιόδ. Ε'. "Χαεικλειαν σολῆ χρυσοφεῖ καπαυγάζω-"σαν". ἥτις ἥρπτεν-ἔλαμπεν εἰς τινι χρυσοκεντημμένῳ ἐνδύματι. ὅθεν

Καταυγασμὸς, ὁ. λάμψις, φώτισις.

Καταυγαστείρα, ἡ. ἐκ τῆ, Καπαυγαστὴρ, ἡ λαμπρυνούσα, φωτίζουσα, λάμπουσα.

Καταυδάω, ταυτὸν τῷ, Κατείπω, φανερόω, λέγω πρός τινα εἰδησιντινα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 86. ὅθεν

Καταύδησις, ἡ. κραυγὴ, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν. Ἱπποκρ.

Καταυθαδίζομαι, αὐθάδης εἰμὶ ἢ γίνομαι κατά τινος. Σουίδ. ἐν Λ. Ἐπευξυφάσκουσι.

Καταῦθι, Ἐπίρ. Δωρ. αὐτὶ τῆ, Καπαυτόθι. Ὀδυσ. Κ. 567.

Καταυλακίζω, παυτὸν τῷ, Καπαλοκίζω, αὐλακιὰς ποιῶ.

Καταυλέω, ῶ. ἠδιῶ, θέλγω, καπαβομβῶ, κυριεύω, νικῶ τινὰ ἀγὰ τῆ αὐλῆ. ἢ ἐντεῦθεν "Καπαυλήμβυον "ἄγγων". περᾶν τὴν ζωὴν μόνον μὲ τὴν ἡδονὴν τῆ φυσεῖν τὸν αὐλόν. "Νῆσος καπαυλεῖτο, καὶ καπεψάλ-"λετο". ἠχολόγει ὅλη ὑπὸ τὸν ἦχον τῆ αὐλῆ ἢ τῆς κιθάρας. Πλούταρχ. Λυσάν. 56. Οὕτω καὶ τὸ, Καπαρχόμαι, καὶ Καθυποκείνομαι. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 371. "Χορεύσωσε καὶ καπαυλήσω φόβῳ". ὅπ τῆς ὁρμητικῆς κινήσεως μανομβύου τινός. ὡς τὸ τῆς σιωπηθείσης "Θέ-λω σὲ κάμειν νὰ πηδήσῃς ὡς ζῶλός. ὅθεν

Καταύλησις, ἡ. τὸ φυσᾶν-παίζειν τὸν αὐλόν. τὸ περιηχεῖν-ἠχολογεῖν-βαριοῦσάν τινα ἀγὰ τῆ φυσήματος τῆ αὐλῆ, κ. τ. λ. ὡς ἀνωτέρω.

Καταυλίζομαι, εἰς καπαγώγιον ἢ εἰς αὐλιὸν ἔρχομαι, (κάμνω κονάκι), Καπσραποπεδεύω. Πλούταρχ. Πομπήϊος.

Κάταυλος, ὁ, ἡ. καθ' Ἡσύχ. Καπαυλημβύος καὶ Καπαπεπαυμβύος.

Καταύστηρος, ὁ, ἡ. λίαν αὐστηρὲς, δρυμὺς, ἀγρὺς, σφοδρὸς-σκληρός. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. 25.

Κα

Καταυσηὴς, ὁ. παρ' Ἡσύχ. Καπεδυσίς. Ὁ αὐτ. ἔχει ἔτι, Καπαῦσαι, καπαυλῆσαι. ὁ δὲ Φώτ. Καπαυλῆσαι. καὶ ἑξῆς ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καθαῦσαι, ἀφανίσαι. ὁ Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. αἰκαφέρει ἀξ' Ἀλκμᾶν. "Ταὶ Μῶσαι καπαύσεις". αὐτὶ τᾶ, Ἀφανίσεις.

Καταυτίκα, Ἐπίρ. παυτὸν τρ', Λυτίκα. ἐκ Θεοκρίτ. Γ'. 21. ἀλλ' αὐτόθι βέλτιον αὐλαγίν. "Κατ' αὐτίκα τίλαι.

Καταυτόθι, Ἐπίρ. παυτὸν τρ', Αὐτόθι. Ἰλ. Φ. 201.

Καταυχάομαι, ῶμαι, παυτὸν τρ', Καπακαυχάομαι, ἐκ τᾶς Ἐπιστ. Ἰακώβ. Β'. ἀμφ. "Πλήθει καταυχήσας νεῶν". Αἰσχύλ. Πέρσ. 351. αὐτὶ τοῦ, Λίαν αὐχήσας.

Καταυχένιος, ία, ιον. ἤ, —ενίος, ὁ, ἡ. ὁ ὅπ τᾶ αὐχενίος, ὁ ἐπάνω τᾶ αὐχενίος ὤν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 392. "Καταυχενίᾳς λυσαμβῦπι πλοκάμᾳς".

Κάταυχμος, ὁ, ἡ. λίαν ξηρὸς, κατάξηρος. "Τὸ "κάταυχμον τᾶς ὑδροῦσεως". Θεοφυλάκτ. Σιμοκρ. Ε'. 4. ἡ τᾶ ὕδατος ἔλλειψις σύνεκεν τᾶς ξηρότητος τᾶς γᾶς.

Καταύω, διόλυ αὔω, καπακαίω, καψαλίζω. Ζήτ. Καπαυσηὴς.

Καταφαγὰς, άδος, ὁ, ἡ. πολυφαγὰς, λαίμαργος, ἀχόρταγος. Πολυδ. ς'. 40. Ζήτ. Καπαφαγάς.

Καταφαγεῖν, Ἀόρ. Β'. (εἰς τὸν Ἐνεστῶτα ἄχρηστον τὸ Καπαφάγω.) Καταβρώγειν.

Καταφαίνω, καὶ, Καπαφαίνομαι, παυτὸν τρ', Φαίνω, ᾖ, Φαίνομαι. Ἡροδότ. Ζ'. 51. "Ἐς θυμὸν ὧν "βαλεῦ ᾗ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὡς εὖ εἴρηται, τὸ Μὴ "ἅμα ἀρχῇ παῦ πέλος καπαφαίνεσθαι".

Καταφάνεια, ἡ. τὸ διόλυ φαίνεσθαι, καθαρότης, σαφήνεια. ἐκ τᾶ

Καταφανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁρατὸς, φανερὸς, σαφὴς, καθαρὸς, ὅστις κεῖται εἰς τὸ φανερὸν ᾗ τὸν βλέπει ὁ καθ' εἷς, τρόδηλος. Ξενοφ.

Καταφαντάζω, παρασήνω εἰς τὸ φανερόν.

Καταφαντὸς, ἁ, τόν. (καπάφημι) ὁ εἰς καπάφασιν βεβαίωσιν ὑπηδείως. αὐτίκ. πρ', Ἀποφαντὸς, ὁ εἰς ἄρνησιν ὑπηδείως. Διογ. Λαέρτ. Ζ'. 65. αὐτὶ τᾶ, Ὁρατός. ἀμφ.

Καταφανῶς, Ἐπίρ. τᾶ, Καπαφανὰ, ὁρατῶς, φανερῶς, τροδήλως.

Καταφαρμακεύω, διά τινος ἰατρικᾶ ἢ μαγείας ἀλείφω-ἢ μαγεύω-βιάζω-καπακυκλόω, φαρμακόνω-βλάπτω τινά. διόλυ φαρμακεύω-γοητεύω. Πλάτ. Φαίδρ. 44.

Καταφαρμάσσω, ᾗ--άττω. Μ. ξω. παυτὸν τρ', Καπαφαρμακεύω. Ἡρόδοτ. Β'. 181. "Ὦ γυναῖ κατά μι ἐφάρμαξες". ὡς τὸ τᾶς σωτῆ. Κατὰ μὲ φαρμάκωσες, μὲ κατεμάγευσες.

Κατάφασις, εως, ἡ. (καπάφημι) τὸ καπαφάσκειν. βεβαίωσις-τροσήρησις διά συγκαπαθέσεως. *Affermativa*, Τπλ. ἢ ἐναντίον τὸ, Ἀπόφασις, *Negativa*.

Καταφάσκω, παυτὸν τρ', Καπάφημι.

Καταφατίζω, ὑπεβεβαιῶ, μετὰ συγκαπαθέσεως ἢ ὅρκου ὁμολογῶ, λέγω τὸ ναὶ, ὑποδέχομαι, πάζω. Πλούταρχ. Σύλλ. 25. "Ἐν ἀγορᾷ τρος τρ' λίθῳ καπαφατίζων, ἔτι παραβαίνῃ τρ' θεσμῶν, αἰδεσθεὶς μὴ "σὺν ἐσμίζητον ἀνάθησιν ἐν Δελφοῖς".

Καταφατικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Καπαφατικῶς. ὁ ἀπήκων ἢ ὁ ὑπηδείως εἰς καπάφασιν, ὁ καπαφάσκων.

Καταφαυλίζω, φαῦλον, ποταπὸν ποιῶ, σμικρύνω τᾶν ὑπόληψιν-τᾶν τιμᾶν, ὀξυδερκίζω.

Καταφέγγω, διόλυ φέγγω, φωτίζω, λαμπρύνω. σκοτίζω-θαμπόνω μὲ τὸ πολὺ φῶς. Λογγῖν. ΛΔ'. 3. ὅπω τὰ Χειρόγραφ. Καπαφλέγειν, ἔχειν.

Καταφέρεια, ἡ. καπάφορος, ἡ ὅπ τὰ κάτω φορά. ἐκ τᾶ

Καταφερὴς, ές, ὁ, ἡ. (καπαφέρομαι) ᾗ, Καπαφερὴς, ὁ, ἡ. ὁ ὅπ τὰ κάτω φερόμενος--ὑπάγων, καπαφορικὸς, κρημνώδης. "Καπαφερὴς ἅλιος". ὁ ὅπ τὰ κάτω κλίνων-ὑπάγων-καταβαίνων, ἤτοι δύων (βυαιλοῦων) ἅλιος. Ἡρόδοτ. Α'. 2) Ὁ κλίσιν ἢ ὁπηυμίαν τινὰ ἔχων τρός τι. ὁ ὁρμητικῶς τρὸς τὰ πάθη φερόμενος, λάγνος. ὁ δύκολος εἴς τι ἐλάτπωμα, ᾗ μάλιστα εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη πίπτων. Λαέρτ.

Καταφέρω, ὅπ τὰ ἢ τρὸς τὰ κάτω-εἰς τὸν καπάφορον ἢ εἰς τὸν βυθὸν φέρω, καταβιβάζω. "Καπαφέρω "τὶν πλαγίν". τὶν πλαγίν-τὸ κτύπημα φέρω ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα, ὅ ἐσι, Κτυπῶ, μαγιγόω. Πάθητικ. Καπαφέρομαι, ἔρχομαι-ὑπάγω ἢ πίπτω κάτω ἢ μέσα εἰσί. ἐκπίπτω, ἢ γλυσρῶ ᾗ πίπτω, Βυθίζομαι, βυλῶ, εἰς τὸν βυθὸν-εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. Ἔρχομαι, καταπῶ, φθύω εἰς τὸν λιμένα, ἤτοι ἀράζω, τροσορμίζομαι. ἐξαιρέτως δὲ, "Καπαφέρομαι "εἰς κάρον, εἰς ὕπνον". πίπτω εἰς βαθὺ ὕπνον, ᾗ μάλιστα εἰς λήθαργον, ὅθεν τὸ, Καπαφορά. Μετὰ Γενικ. "Καπαφέρομαί τινος πολλά". αὐτὶ τᾶ, Ἐλέγχω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐναντίον ἢ κατόπι τινὸς φέρομαι. Κλίσιν ὁρμητικὴν ἔχω εἰς τι, εἶμαι παραδεδομένος, π. χ. εἰς τὰ πάθη. Τὸ Καπαφέρομαι, λέγεται καὶ ὅπ σωμάτων, τὰ ὁποῖα βυθίζονται, ἢ πίπτουσι. παρὰ Πλουτάρχ. "Ὁ λύχνος καπαφέρεται". κάτω τρὸς τὰ κάτω.

Καταφεύγω, ὅπ τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω τινὸς, ἢ ὅπ τινα φεύγω, ὅμ' ν' ὑποφύγω κίνδυνόν τινα. τροσρέχω, καταφυγὴν λαμβάνω ὅπ τινα. "Καπαφεύγειν ὅπ "τὸν, ἢ τρὸς τόν". ὅθεν

Καταφευξις, ἡ. παυτὸν τρ', Καπαφυγή. Θυκυδ.

Καταφημι, μετὰ συγκαπαθέσεως ἤτοι κλίσεως τᾶς κεφαλᾶς τρὸς τὰ κάτω ὁμολογῶ-βεβαιῶ, λέγω τὸ Ναὶ, μεθ' ὅρκου ὑποδέχομαι, πάζω. Τὸ Ἀπαρέμφ. Καπαφάναι, ἔχει ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τᾶ, Κατανεῦσαι, ᾗ, Καπαφαντικὸς, αὐτὶ τᾶ, Καπαφατικὸς, ἐκ τᾶ, Καταφαίνω. αὐτίκ. πρ', Ἀνάφημι.

Καταφημίζω, (φήμη) φήμῃ τινὰ ὡς ἐτύνος ἢ κατά τινος ἐξαπλόνω, παντοχᾶ φημίζω, λέγωτι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Πλούταρχ. Κικέρ. 41. Πολύβ. Ις'. 12. "Καπεφαμίξεμιν καλεῖσθαι". Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 94. ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐκήρυξε παντοχᾶ.

Κατάφημος, ὁ, ἡ. διόλυ ἢ κακῶς φημισμένος.

Καταφθαγοῦμαι, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 395. "Καταφθατομένη, αὐτὶ, Καπαφθαίσα, καπακαλυμμένη, κυρίως ἐκ τροκαταλήψεως, καθ' Ἡσύχ.

Καταφθάνω, τροφθάνω, καταπλακόνω. ἀμφ.

Καταφθείρω, διόλυ-παντελῶς φθείρω.

Καταφθινέω, ῶ. Καταφθινύθω, Καταφθίνω, καὶ, Καταφθίω, διόλυ-παντελῶς φθείρω, φθίνω, καταναλίσκω· διά τῆς φθίσεως φθείρω-ἀφανίζω. Οὐδετ. διεφθαρμένος-ἀφανισμένος ἢ φθισικὸς γίνομαι. Ὁ τροῦτος σχηματισμὸς ἔγινε ἐκ τᾶ, Καταφθινύω. Ἐκ τᾶ, Καπέφθιμαι, Καπεφθίμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, ὑποθνήσκω, ἔγινεν τὸ, "Εἰ καπέφθιτο" καὶ, "Καταφθίμενος". Ἰλ. Χ. 288. Ὀδυσ. Δ. 362. Πρὸ Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Δ'. κὲ. 25. "Τᾶ κόμᾳ κα"πεφθινικώς". ἀμελημένῳ ἔχων τᾶ κόμᾳ (τὰ μαλλιὰ) αὐτᾶ.

Καταφθορὰ, ἡ. τὸ καπαφθείρειν ἢ καταφθείρεσθαι, ἡ παντελὴς φθορὰ, ἀφανισμὸς, ὀξολοθρευμὸς, βλάβη, ζημία, θανάτος, φόνος, κ. τ. τ.

Καταφιλέω, ῶ. διόλυ-γλυκὰ ἢ ἐγκαρδίως φιλῶ. Ξενοφ.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταφιλοσοφέω, ῶ. μετὰ Γενικ. κατά τινος φιλοσοφῶ - συλλογίζομαι. Βασίλ. καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ'. ά. 167. "αὐδὲ πτώσεως. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ς'. 56. "Καταφιλοσοφῆσι τῆς Ἰνδῶν". ὥστε τῆς Ἐλεφάντων, τὰς ὀπείας οἱ Ἰνδοὶ διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς παιδεργιῶν ὑπερβαίνουσι καὶ ἐξαπατῶσιν αὐτές. Ὁ Ἡσύχ. ἐρμίνευ. Διὰ τῆς σιγῆς νικῶ.

Καταφλαύω, παυτὸν παῦ, Καταπίπτω. Ἡσύχ.

Καταφλέγω, ὁλοτελῶς φλογίζω-καίω. Ἰλ. 512. ὅθεν

Κατάφλεκτος, ὁ, ἡ. διάλυ φλογισμβύος, καπνεκαυμβύος.

Καταφλεξίπολις, ὁ, ἡ. ὅστις καταφλέγει τὰς πόλεις. Ἀνθολ.

Κατάφλεξις, ἡ. καπνκαυσις.

Καταφλογοειδής, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλυτάρχ. ἀντὶ τῦ, Φλογοειδής.

Καταφλυαρέω, ῶ. μετὰ Γενικ. κατά τινος φλυαρῶ. βαρυῶ τινὰ, ἢ γίνομαι βαρετὸς εἴς τινα μὲ τὰς φλυαρίας μυ. Σβάβ. ΙΒ'.

Καταφοβέω, ῶ. εἰς φόβον καὶ δέος βάλλω τινά. Μέσως, Καταφοβέομαι, λίαν φοβοῦμαι, εἰς μεγάλον φόβον πίπτω. Ἀειφοφ.

Κατάφοβος, ὁ, ἡ. λίαν πεφοβισμβύος, γεμάτος ὁπὸ φόβον. Πολύβ. "Καπάφοβος ὢν τὰς Κελτάς". αὐτὶ τῦ, Καταφοβισμβύος.

Καταφοινίσσω, ποιῶ ὁλοτελῶς κόκκινον, κοκκινίζω.

Καταφοιτάω, καὶ Ἰωνικ. Καταφοιτέω, ᾠὸς τὰ κάτω ὑπάγω, παρκγίνομαι, καταβαίνω, κατέρχομαι. ἢ ὑπάγω ἴσια ἐπάνω εἰς τινα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 125. "Καταφοιτέοντες οἱ λέοντες τὰς νύκτας -- τὰς καμήλους ἐκεραΐζον μόνας".

Καταφονεύω, ὁλοτελῶς φονεύω. Δίων Κάσ.

Κατάφονος, ὁ, ἡ. ὁ ἄξια φόνυ ἀξιος. Ζήτ. Φόνος.

Καταφορά, ἡ. (καταφέρω) ἡ δπὸ τὰ κάτω φορά, τὸ ᾠὸς τὰ κάτω φέρεσθαι, φέρσιμον, καπέβασμα, π. χ. "Ὀμβρων καταφορά". τὸ πέσιμον τῆς βροχῆς. ὅτω καὶ τὸ μετ' ὁρμῆς πέσιμον, τὸ διὰ τῆς σπάθης κτύπημα. "Τραῦμα δι' ἵππολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς". Πλούταρχ. Δίων. 34. βαθείας διλ. ᾠὸς τὰ κάτω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, μάχη. Ἐνεργητ. τὸ δπὸ τὰ κάτω ἢ κάτω ῥίπτειν, μαστίγωσις, κτύπημα, δαρμὸς, κόψιμον, σπάθια, κ. τ. τ. "Ἡλίου καταφορά". παυτὸν παῦ, Διάληψις ἡλίκ. δύσις, βασίλεμα, Δίων. Ἀλικ. Β'. 43. δπὸ δὲ Ὕπνυ, παυτὸν ἐσι παῦ, Κάρος, βαθὺς ὕπνος ὡς καὶ τὸ Καταφέρεσθαι. εἰς βαθὺν ὕπνον - εἰς λιθάργυρον πίπτει.

Καταφορέω, ῶ. παυτὸν ἐσι τοῦ Καταφέρω.

Καταφορικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Καταφορικῶς. παῦ ὁ, τι γίνεται μὲ καταφορά. Ἆρα ὁ ὁρμητικῶς κατεπίπτων-φερόμβυος. καθόλυ δὲ, Ὁρμητικὸς, Σφοδρὸς, βίαιος, παρχωδὴς. 2) Καρωτικὸς, ὁ εἰς κάρον καταπίπτων, ὁ μετὰ βαθέος ὕπνυ - μετὰ λιθάργυ σιυνδεδεμβύος, καθόλυ δὲ, ὁ ἀνίκων ἢ ὁ δπαπάδικος εἰς καταφοράν.

Κατάφορος, ὁ, ἡ. παυτὸν παῦ σιυνθετέρω, Καταφερὴς, καὶ, Εὐκατάφορος. Παρ' Ἀειφοφ. ἀγορβλ. ΚΓ'. 41. κεῖται τὸ, Καπέφερτ, ἀπεναντίας τῦ, Γαλλιάζου. Ἆρα, ἀπήσυχος, πεπραγμβύος, συχνάκις συγχύνται μετὰ τῦ, Καπάφορος.

Καταφορτίζω, μεγάλως ἢ βαρέως φορτίζω.

Καταφορτικὸς, κὴ, κόν. παρ' Ἡσυχ. παυτὸν παῦ, Σφοδρὸς. ἴσως ἐγράφη ποτέ, Καπεφορικός.

Κατάφορτος, ὁ, ἡ. καταφορτωμβύος. μετὰ Γενικ. Ἰώσηπ.

Κατάφραγμα, τὸ. σκέπασμα, φύρραγμα, παράπτασμα, χαράκωμα, ἀμφ.

Κατάφρασις, ἡ. ἡ ἐπὶ τὰ κάτω φορὰ, ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ῥίψις, μαστίγωσις, κτύπημα, δαρμὸς, κόψιμον, σπάθια, κ. τ. τ. Ἡλίου κατάφορά. παυτὸν παῦ, Διάληψις ἡλίκ. δύσις, βασίλεμα, Δίων. Ἀλικ. Β'. 43. δπὸ δὲ Ὕπνυ, παυτὸν ἐσι παῦ, Κάρος, βαθὺς ὕπνος ὡς καὶ τὸ Καταφέρεσθαι. εἰς βαθὺν ὕπνον - εἰς λιθάργυρον πίπτει.

Καταφράζομαι, θεωρῶ, παρατηρῶ, σοχάζομαι, βυλεύομαι.

Καταφράκτης, ᾱ, ὁ. (καταφράσσω). ὁλοσίδηρος θώραξ.

Κατάφρακτος, ὁ, ἡ. καπεφραγμβύος διάλυ, ὁ ἐσὶν, ὁπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν πεθωρακισμένος - σκεπασμβύος μὲ σίδηρον, ᾠὸς, "Ναῦς, ἵππος καπάφρακτος". παύσπλος - Κλιβανάριος. "Ὅρα τὴν περιγραφὴν τῆς καταφράκτυ ὁπλίσεως παρ' Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. Θ'. 15.

Καταφράσσω, καὶ -άττω. σκεπάζω, καλύπτω, περιφράττω, θωρακίζω. διά τινος καλύμματος σκεπάζω - φυλάττω ἢ περιέω - (διαθετέω) τι.

Καταφρονέω, ῶ. μετὰ Γενικ. κακῶς φρονῶ κατά τινος, ὅ ἐσὶν, ὑβρίζω, ὑποτρέφομαι μεπιχειρίζομαι τινὰ μὲ καταφρόνησιν. 2) Δὲν τιμῶ, δὲν ψηφῶ, δὲν σοχάζομαι τι διὰ τὸ ὐδέν. "Ὃς τῶ κινδύνῳ κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰθρόντι ὑπομεῖναι". Πλάτ. Ἀπολογ. 16. 3) Παρ' Ἡροδότ. Α'. 59. παυτὸν ἐσὶ παῦ, Φρονέω, ᾠὸς καὶ τὸ, Καταδικέω, αὐτὶ τῦ, Δοκέω, παρ' Ἱπποκρ. κεῖται αὐτὶ τῦ, Εἶμαι εἰς τὸν νῶν μυ - εἰς τὰ λογικά μυ. αὐτόθι. παῦ, Παραφρονέω. Πλούταρχ. δεισιδαιμ. 3. "Ἐξανεκάνθησε καὶ κατεφρόνησαν". δὲν ἤλπιζον εἰς νῦν, δὲν ἐσοχάσθησαν. ὅθεν

Καταφρόνημα, τὸ. ἡ ἐκ τῆς καταφρονήσεως γινομβύη θρασύτης - αὐθάδεια.

Καταφρόνησις, ἡ. ἡ ᾠαξις τῦ καταφρονεῖν, ὕβρις.

Καταφρονητὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις καταφρονεῖ.

Καταφρονητικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Καταφρονητικῶς. ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀνήκων - ὁ δπαπάδικος εἰς τὸ καταφρονεῖν-εἰς ὐδὲν λογίζεσθαι τι. ὁ καταφρονῶν. Παρ' Ἀππιαν. Πολ. Β'. 45. κεῖται ἡμαρτ. "Καταφρονητικῶς καὶ ἀφρόνως".

Κατάφρονις, ἡ. παυτὸν παῦ, Καταφρόνησις. Ζήτ. Φρόνις.

Καταφροντίζω, διάλυ απειδάζω - μελετῶ, καταδαπανῶ τὸν καιρὸν εἰς τὴν απειδίαν-παιδείαν. παρ' Ἀειφοφ. Νεφ. 859. κωμικὴ τις ἔκφρασις. παρὰ δὲ Πολυβ. αὐτὶ τῦ, Λίαν φροντίζω.

Καταφρύαγμα, τὸ, ἀλαζονία. ἀμφ. ἐκ τῆς

Καταφρυάττομαι, κυρίως λέγεται δπὸ ἵππυ ὅστις φρυάττει - ἐναντιῶται εἰς τὸν χαλινὸν καὶ καπαδύκνει αὐτόν. καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Πολιτεύομαι - φέρομαι ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς ἐναντίον ᾠοσώπων ἢ πραγμάτων, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ. Σχολ. Αἰσχυλ. Ἀγ. 399. Λυτωνῖν. Ζ'. γ'. 9. καὶ 14.

Καταφρύγω, ἢ, Καπαφρύασω, καὶ -ύττω, καψαλίζω, καπεψιλόω, καπεφλέγω, καπεξηράινω. Ἀειφοφ. Νεφ. 396.

Καταφυγαγύω, παυτὸν παῦ, Καταφεύγω. Ἡρόδοτ. ς'. 16. "Οὔπω δὲ ὡς ἐδόκουν καταφυγανάνσι ᾠὸς "τὴν Μυκάλην".

Καταφυγὴ, ἡ. καὶ τὸ ἐκ τύπυ Ἐποκρ. Καπεφύγιον, τό. τόπος εἰς ὃν καπεφεύγει τινὰς διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κίνδυνον τινά, ἢ νὰ εὕρῃ βοήθειαν εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

Καταφυλαδὸν, Ἐπίρ. παυτὸν παῦ, Κατὰ φυλὰς, κατὰ ἔθνη. Ἰλ. Β. 668. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ'. 644.

Καταφυλάσσω, καὶ -άττω. παύω ἢ καλῶς φυλάττω. Ἀειφοφ. Ἐκκλ. 881.

Καταφυλλοροέω, ῶ. λίαν φυλλοροέω. ὑποβάλλω ἢ ῥίπτω τὰ φύλλα, μαραίνομαι, μαραγγιάζω. Πίνδαρ. Ὀλ. ΙΒ'. 22.

Καταφυξίμος, ὁ, ἡ. ᾠὸς ὃν δικαίωται νὰ καταφύγῃ τινάς. ἐκ Πλυτάρχ.

Καταφυσάω, ῶ. μετὰ Γενικ. κατά τινος, ἢ τινι δπὸ τι φυσῶ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φυσῶ. μετὰ Αἰτιατ. αὐτὶ τῦ, φυσῶν ῥαντίζω. ὡς τὸ Τυρκ. Πεσκιυρδίζω.

Καταφύτευσις, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ καταφυτεύειν, μεταφύτευσις. ἐκ τῦ

Καταφυτεύω, κατὰ σειρὰν ἢ πυκνῶς φυτεύω, μεταφυτεύω, διὰ τῆς μεταφυτεύσεως εἰς πλέονα - πληθυνθῆναι ποιῶ.

Κατάφυτος, ὁ, ἡ. λίαν πεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν, γεμάτος ὑπὸ φυτὰ-δένδρα. σωδενδρος τόπος.

Καταφωνεῖν, διηχεῖν, ἠχολογεῖν, διὰ τῆς φωνῆς γεμίζειν, π. χ. "τὸ ἄλσος". Γρηγόρ. Ναζιαν. παρ' Ησυχ. πεπυτὸν πρ, Ταράσσειν.

Καταφώνησις, ἡ. τὸ γεμίζειν τὸν ἀέρα διὰ τῆς φωνῆς, τὸ μεγάλως φωνάζειν.

Καταφωράω, ῶ. (φὼρ) ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω, πιάνω τινὰ ἐπαίων εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, (In flagranti, Λατ.) ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀποδεικνύω, ἐξελέγχω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερὸν, καταφανὲς ποιῶ. Θεκυδ. Α'. 82. "Ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν". ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καταγινώσκω, ὑποδύτιμον ποιῶ, καταδικάζω. Φίλ. εἰς Ἰώσ. Καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω, συλλογίζομαι, ςοχάζομαι, παρατηρῶ. Ξενοφ. Κυρεπ. Η'. ζ'. 17. "--ἀλλ' οἷς διεφράττετο, τύποις αὐτοῦ (τῦ ψυχῦ) ὡς "ἔσαν κατεφωρᾶτε". ὅπυ ἄλλοι, αὐτὶ τῦ, Κατανοῆτε, ἐρμην. Ὁ Ησύχ. ἐρμην. διὰ τῦ, Ἐρευνᾶν, ζητεῖν.

Κατάφορος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασμένος, ἀποδεδειγμένος, κατεγνωσμένος, δίκλυ φανερὸς, σαφὴς.

Καταφωτίζω, δίκλυ φωτίζω, καπελαμπρύνω.

Καταχαίνω, λίαν χαίνω, μετὰ Γενικ. χλευάζω, ἐμπαίζω, μυκτηρίζω, ἐμπαίζω τινὰ μὲ αἰσχρὸν σῶμα, ἢ μὲ καθαρὸν γέλωτα, χάσκω κατά τινος. ὅθεν, Καταχλιών.

Καταχαίρω, κακῶς ἢ κατά τινος χαίρω, χαίρω εἰς τὴν δυσυχίαν τινός. Ἡρόδοτ. Ζ'. 239. "Παρεῖχε "δὲ εἰκάζειν εἴ τε δύνοιη ταῦτα ἐποίησε, εἴ τε καὶ κα- "τεχαίρων".

Καταχαλαζάω, ῶ. χάλαζαν ῥίπτω κατά τινος, διὰ τῆς χαλάζης βλάπτω. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Λιθοβολῶ, κ. τ. τ. Λυκιαν. μετὰ Γενικ.

Καταχαλάω, ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω, πρὸς τὰ κάτω ἀφιλῶ. Ἰησ. Ναυ. Β'. "Διὰ θυείδος "αὐτὴς κατεχάλασεν".

Καταχαλκεύω, σφυροκοπῶ. "Σίδηρον καταχαλ- "κεύω": ἐξεργάζομαι - δουλεύω τὸν σίδηρον διὰ τῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκεὺς ἢ κάμνω ἐξ αὐτῦ ἐργαλεῖα. Πλούταρχ. Λύσ. 17. "Τὸν τόπον κατεχάλκευσαν θυείσι". Ἡρακλείδης παρ' Ἀθην. ἐφύλαξαν τὸν τόπον μὲ σιδηρᾶς θύρας.

Κατάχαλκος, ὁ, ἡ. δίκλυ χαλκῆς, σκεπασμένος (καπλατισμένος) μὲ χάλκωμα. πλήρης χαλκῦ, γεμάτος χάλκωμα, σκεπασμένος μὲ χαλκωματένια ὅπλα, θωρακισμένος. Εὐριπ. Φοίν. 110. "Καπάχαλ- "κον ἄσπιν πεδίον". γεμάτον ὑπὸ ὡπλισμένους - θωρακισμένους.

Καταχαλκόω, ῶ. καπακαλύπτω-σκεπάζω (καπλατίζω) μὲ χάλκωμα. δίκλυ χαλκῆν ποιῶ. Διοδ. Σικ.

Καταχαρίζομαι, μετὰ Λιτιατ. κατὰ χάριν ἢ χαριζόμενος τινὶ ποιῶ τι. κάμνω τι διὰ χατῆρι, ἢ ἀπὸ εὐνοιαν καὶ ἀρίσκειαν μου. "Τὰ δίκαια καταχαρί- "ζομαι". Πλάτ. ὁμιλῶ τὸ δίκαιον κατὰ τὴν ἀρίσκειάν μου, ἢ κατὰ χάριν. "Τὰληθὲς τοῖς πολίταις "καταχαρίζεσθαι". Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Ι Δ'. 15. κρύπτειν τὴν ἀλήθειαν διὰ (τὸ χατῆρι) τὴν ἀρέσκειαν τῆς συμπολιτῆς." Καταχαρίζομαι τὸν ἀγῶνα".

χάειν τινὸς παρυπτῶ - χαρίζω κακολογίαν τινὰ, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς κείσεως ἠμπορῦσα νὰ κερδίσω, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Παραχωρῶ, συγχωρῶ, ἀφίνω τι χάειν τινός. καθόλυ δὲ ἀντιστοιχεῖ τῷ ἰδιωτικῷ "Κά- "μνω τὸ χατῆρι τινός". ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸ, χαρίζω ἐκ τῆς ἐμῶν" ἢ, δίκλυ χαρίζω τὰ ἐμά.

Καταχαριστικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, χάειν δίδειν, ὅστις κάμνει τὸ χατῆρι τῦ ἄλλυ.

Κατάχαρμα, τό. βλαπτικὴ χαρὰ, μικρὸν ὠφελέ- λοιον. Θέογν. 1063. "Ἐχθροῖς κατάχαρμα". ἐκ τῦ, Καταχαίρω. ἢ ἐπὶ τῇ βλάβῃ τῦ ἄλλυ χαρά. ἢ τὸ χαρᾶς ἀφόξεων τοῖς ἐχθροῖς.

Καταχάσκω, ἀνοίγω τὸ σῶμα μὲ θυμὸν, χάσκω μὲ λαχτάραν πρός τι. μὲ θυμὸν μεγάλυ ζητῶ, ἢ προσμβώτι. Νικήτ. Χρν. Δ'. 6. Θ'. 11. μετὰ Γενικ.

Κατάχασμα, τό. πεπυτὸν πρ, χάσμα. Πλούταρχ. Πρβλ. Συμπ. ἀμφ.

Καταχασμάω, ῶ. καὶ, Καταχασμάομαι, πεπυτὸν πρ, Καταχαίνω. 2) Ἀνοίγω, ἀνάω ἐμαυτόν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 14. ἐπὶ Ὀπτείων. ὅθεν

Καταχάσμησις, ἡ. πεπυτὸν πρ, Καταχλιών.

Καταχέζω, κατά τινος χέζω, χέζω ἐπί τι, ἢ διόλυ. Ἀειτοφ.

Καταχειρίζομαι, Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. "Ἀγῶ- "να καταχειρίζομαι". μὲ σκοπὸν ἢ κατὰ σκοπόν τινα παραιτῶ, ἀφίνω κακολογίαν τινά. ὅπυ, Καταχαειζόμενος, ἡμαρτημ. κεῖται. Παρὰ Δίων. Κασ. κεῖται αὐτὶ τῦ, Ἀποκτείνω, φονεύω.

Καταχείριος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 1189. "Ἐρετμὸς καπαχείειος". σύμφωνος-ἁρμόδιος μὲ τὴν χεῖρα, ἢ ὁ κατὰ τὴν χεῖρα (κατὰ τὸ χέει) ὤν, εὐχερής.

Καταχειροτονέω, ῶ. μετὰ Γενικ. πεπυτὸν πρ, Καπεψηφίζομαι. "Θανάτου τινὸς καπαχειροτονεῖν". κα- πακείνειν καὶ καταδικάζειν τινὰ διὰ τῆς καπαχειροτονίας εἰς θάνατον. (Παύτοτε ἐνγοεῖται ἀπ' ὅλα τὰ πλή- θυς). ὅθεν

Καταχειροτονία, ἡ. ἡ διὰ τῦ δήμυ-πλήθυς κα- πάδικη-καπαψηφισμὸς, καπάγωσις. "Ἡ Καπαχειροτονία "ἐγίνετο ὕπως. Ἔλεγε ὁ κήρυξ, οἷον, "Ὅτῳ Μηδίας "δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐ- "ξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ὠμὸν Καπα- "χειροτονία. Εἶτα πάλιν δεύτερον ἔλεγε ὁ αὐτὸς κή- "ρυξ. "Ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μηδίας, ἀράτω τὴν χεῖ- "ρα. καὶ ἐξέτειναν τινες, καὶ ἐκαλεῖτο, Ἀποχειροτονία. "ἢ λοιπὸν πείθομεν πᾶσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ, διὰ τε "τῶν ὑστέρων ἢ Καπαχειροτονήντων, διά τε τῶν ὑστέρων καὶ Ἀ- "ποχειροτονήντων· ἢ ὅσων αὖ πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει." Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ.

Καταχεύω, ἢ, Καταχύομαι, ἢ Καταχέω, μετὰ Γενικ. ἀπ' ἐναντίας-ἀποναντιπαίω τινὸς εἴδυ-ἢ τρέχω πρὸς τὰ κάτω χέω - χυμαίνω, βρέχω. κατά τινος χυμαίνω, βαπτίζω, ἐκχέω. καταχύναν ἐπί τινος χυμένη καὶ ἁπλόϊνη. Ὁδυσ. Η. 42. "Ἀχλὺν κατέχυτο". ὕπου καὶ τὸ "Ἔλαιον κατέχυτο". Ἰλ. Φ. 282. Μετα- φορ. Ἰλ. Β. 670. "Πλοῦτον κατέχυτε Κρονίων". κατέπεμψεν, ἔβρεξεν. Οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 408. "Σφῶϊν ἐλεγχίλιον κατακεῖ". αἰσχρῶς ὑποσχόμενον ὄ- νειδος ὑπενάλλη. Παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. "Καταχεάμε- "νος χρυσόν". αὐτὶ τῦ, Ἀναλύσας. καὶ ἐν Β'. 75. "Αἱ ἄκανθαι (τῶν ὀφίων) κατακεχύαται". πλησίως κεχυμμένοι - διεσκορπισμένοι εἰσίν. Οἱ πλείονες χρόνοι τύτε ἀφκύπτουσιν ἐκ τῦ Καταχύω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταχώνη, ἡ. λοιδορία, χλεύη, ἐπιγέλοιον. Ζήτ. Καπαχαίνω.

Καταχωρεύω τὸν βίον". Δημοσθ. ἀγάγω-περιῶ τὰς ζωὰς μου ὡς χύρα.

Καταχὴς, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὸ, Καπχής. (ἦχος) ὁ δυνατὸς ἠχῶν. Θεόκριτ. Α'. 7.

Καταχτέω, καταβαρυῶ, καταφορτίζω. Ἰώσηπ.

Καταχτὴς, ὁ, ἡ. (ἄχθος) καταβεβαρυμένος. "Καρποῖο καταχτὴς". μὲ καρποὺς καταφορτωμένος. "Αρατ. 1044.

Καταχθομαι, λέγ. ἀχθομαι, καταβαρυοῦμαι, καταφορτίζομαι, αἰσθάνομαι ἑαυτὸν βεβαρυμένον.

Καταχθόνιος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ γῆν ὤν, χθόνιος. "Ομηρ.

Καταχλαινόω, ῶ. ἐνδύω, ἀμφιβάλλω, κυρίως, ἐνδύω τινὰ μὲ τὴν χλαῖναν.

Καταχλευάζω, λέγ. χλευάζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ.

Καταχλιδάω, ῶ. (χλιδὴ) μετὰ Γενικ. Ἀθλιόν. Ε'. καυχῶμαι-ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν κατά τινος ἢ ἐπίδειξιν ποιῶ διὰ τῆς λαμπρότητος τῆς ἐνδυμασίας μου ἢ τῆς ἰδιοπαθείας μου.

Κατάχλοος, ὁ, ἡ. (χλόη) λέγ-διόλου χλοερὸς-πράσινος. Ἑρωτιαν. Γλωσ. Ἱπποκρ. ὅπερ νῦν, Καταχόλος, κεῖται.

Καταχλυσις, ἡ. ἡ διὰ τῆς ἀχλύος (καταχνιᾶς) σκότωσις, καταχνιᾶς ἀμείχνυσις.

Καταχολος, ὁ, ἡ. κύτεινος ὡσαὐτῶς ἡ χελή".

Καταχορδεύω, ἤγ. Καταχορδέω, καπικόπτω τὰς χορδὰς-τὰ σύτερα ὡς οἱ ἀλλαντοποιοί. "Ἑαυτὸν "μαχαίρᾳ κατεχόρδισε". ἐκτυπήθη μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰ σύτερα, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφόνευσεν ἑαυτόν. παρὰ Σχόλ. παραπλήσιον τούτου ἔστι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. ς'. 75. "Τὴν γαστέρα κατεχορδεύων, ἀπέθανε". καπικόπτων δηλ. τὰ σύτερα. καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Ε'. 6. "Ἐκεχορδεύκει". παρὰ Θέμις. Λόγ. ΚΑ'. "Ἐντὰς βασιλίως κατεχορδ". καπικόπτειν-καταξηρίζειν-καταβασανίζειν. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κατεχορδεύθη, καθηδιώθη, κατεβομβήθη, ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν".

Καταχόρευσις, ἡ. παρὰ Πολυδ. Δ'. 84. ὁ ἐκ τῆς χαρᾶς γινόμενος χορὸς διὰ τὴν ἀποκτησιν νίκης. ἐκ τοῦ

Καταχορεύω, ὑπὸ τὴν χαρακτ. μὲ χορδὴν. Σχόλ. Ὁ δὲ κατεχόρδισε τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν". ἐχόρδισε ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ, καὶ ἐπεσεύγλα τὰς Ῥωμαϊκὰς δυσχερείας. ὡς καὶ τὸ, Κατορχοῦμαι, ἤγ. Καπαχαίρω.

Καταχορτάω, ῶ. ὡς χορτάζω, ἢ ὑπὲρ τοῦ χορταριάς καπνιαλίσκω, ἐξοδεύω. Πλούταρχ. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Πολὺ ἐξοδεύω, ἐλαθυτείας ἀποσφέρω-δίδωμι εἰς, καπαδαπανῶ. Πλούταρ. Εὐμήν. 13. Λυσιμ. 9.

Καταχόω, ταυτὸν τῷ, Καταχώννυμι, ὡρὸς ὃ ἤγ. δίδω τὴν χεῦσιν.

Καταχραίω, Καταχράομαι, — ρῶμαι. τὸ Ἐνεργητ. κεῖται μόνον παρ' Ἡροδότ. Καπαχρῶ, ἤγ. Καταχρήσει" αὐτὶ τοῦ, Ἀποχρᾷ, Ἀποχρήσει, εἶναι ἀρκετὸν, θέλει εἶναι ἀρκετὸν, ἀρκεῖ, ἀρκετὸν γενήσεται. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ χρῶ, χρησιμεύω, ἐμβαίνω ἢ βάλλω εἰς τόπον τινός. "Αντὶ λόφῳ ἢ λοφιῇ κατέχρα". ἐχρησίμευεν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 70. 2) Καπαχρῶμαι, μετὰ Δωτικ. χρησιμεύομαι, ἢ μεταχειρίζομαι τι εἰς τὸ ἄχαγμα. "Οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρικῇ". Πλάτ. 3) Καπαναλίσκω, καπαδαπανῶ, κακῶς χρῶμαι, κακιζοδῶ. μετὰ Λίτιωτικ. "Ἀργύριον κατεχρήσατο". Λυσίας. 4) Καπαμεταχειρίζομαι, κακῶς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῶμαι εἰς ἄχαγμα τι, καπάχρησιν ποιῶ, κακῶς μεταχειρίζομαι τινά, ἢ τι- "Φιλὴν αὖτις κατεχρήμβρος". ἀποσυπαιρομ. τοῦ Ὀνόματι" ὃ ἐστὶ Καταχρησικῶς, εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν, δηλ. Σχόλ. Ε'. 5) "Κατεχρήσατό μοι, εἰ δοκῶ "τοιοῦτος εἶναι". καίμετε εἰς ἐμὲ (ἢ μετ' ἐμὲ) ὅ, τι θέλετε, αὐτὸς γὰρ φαίνομαι ἄξιος κατὰ τοῦτο. ἀπὸ τοῦ ἀξίζω, δηλ. Αἰσχίν. 6) "Κατεχρήσατο λέοντα" ὁ Ἡρόδοτ. ἐφόνευσεν-ἔσκότωσεν.

Καταχρέμπτομαι, μετὰ Γενικ. καπά τινος χρέμπτομαι, καπαπτύω, πτύω τινα κατὰ πρόσωπον. Ἀεισοφ.

Κατάχρεος, ἤγ. Ἀττικ. Καπάχρεως, ὁ, ἡ. πλήρης χρεῶν, γέμων-καταφορτωμένος ὑπὸ χρέη, καπαχρεωμένος. Ἀθλιόν. "Διὰ τὴν τῆς βίας πολυτέλειαν καπάχρεοι ἐγένοντο".

Καταχρησις, ἡ. μεταχείρισις, χρῆσις. 2) Κακὴ μεταχείρισις, ἄδικος ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσις. Λέγεται καὶ ἐπὶ Λέξεως, ὅταν τινὰς μεταχειρίζηται αὐτὴν εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπαχρῶμαι. Ἀελ. 4.

Καταχρησικὸς, κὴ, κόν. ἤγ. Ἐπίρ. Καπαχρησικῶς. ὁ κακῶς μεταχειριζόμενος, ὁ ἀδίκως χρώμενος, ὁ καπάχρησιν ποιῶν, ὁ εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν τόπον λαμβάνων, ὁ καπαχρώμενος. Σχόλ. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καπαχρησικῶς. ὅταν καπαχρῆται τις ὑπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα καπεσφαλόντως, ὅ ἐστι, μὲ ἄδικον ἤτοι μὲ μὴ ὀρθὴν χρῆσιν, μὲ μὴ ὀρθὴν καὶ κυρίαν σημασίαν-συνήθειαν.

Κατάχρισις, ἡ. ἡ γινομένη χρῖσις ὅπου τι σῶμα, χρίσις, μύρωμα, ἄλειμμα.

Κατάχρισμα, τὸ. τὸ ὁπωσοῦν χρίεται, χρίσμα, ἄλειφα, μύρον.

Κατάχρισος, ὁ, ἡ. διόλου χρισμένος, ἀλειμμένος, μυρωμένος.

Καταχρίω, μετὰ χρίσματος-μύρου ἀλείφω. χρίω-ἀλείφω τι ὅπου τι, ἢ τι ἀφά τινος χρίσματος. Γαλην.

Καταχρόω, ταυτὸν τῷ, Καπεχρώζω.

Κατάχρυσος, ὁ, ἡ. διόλου χρυσωμένος, ἤγ. ὁ πλήρης χρυσοῦ, γεμάτος ὑπὸ μάλαγμα- ὡς "Γῆ καπάχρυσος". Πολυδ. Ζ'. 97.

Καταχρυσόω, ῶ. διόλου χρυσῶν ποιῶ, ἀπεπαίω χρυσόω, μαλαγματόνω, χρυσὸν ἐπιβάλλω. Ἡρόδοτ. Γ'. 56. "Λέγεται Πολυκράτεα ὑπερφύειον νόμισμα κατάψηφον πολλῶν μολίβδου, καπαχρυσώσαντα, δεῖξαι φῦρι".

Καταχρώζω, καὶ, Καταχρώννυμι, ἤγ. Καταχρωννύω, Μέλ. ὡσαύτ. χρωματίζω, βάπτω. ἤγ. ἐμπεύθειν αὐτὸ τῷ, ῥυπόω, λερόω, τὸ χρῶμα ἀφαιρῶ, ἢ σκεπάζω αὐτὸ διὰ τοῦ ῥύπου. Εὐσεπ. Ἐκκλ. 910. "Καπὸ δ' αἰθάλῳ κέχρωσται". διὰ τοῦ καπνοῦ ἀπεμελανώθη, ἔχασε τὸ χρῶμα του.

Κατάχυμα, τὸ. (καταχύω) τὸ ἐπάνω τινὸς χυμένον ὕδωρ, ὡς ψῦχος, κ. τ. τ.

Κατάχυσις, ἡ. (καταχύω) τὸ χύσιν διά τι, ἢ ἐπάνω τινὸς χύσις, πότισμα, βρίξιμον, νίψιμον. "Ἐτι δὲ ἤγ. τὸ ἀγχιόν δι' οὗ καταχέουσι-χώνουσι.

Κατάχυσμα, τὸ. (κατὰ, χύω) παν ὅ, τι χύνεται ἐπάνω τινός, ἤγ. τὸ καταχεόμενον κατὰ τῆς ὄψεως ὑδατόπεμμα. Ἐκαλοῦντο δὲ ὑπαιθρίως Καταχύσματα, τὰ κάρυα, σῦκα ἤγ. ἄλλα τοιαῦτα βαγήματα, τὰ ὁποῖα, ὅταν εἰσέφερον εἰς τὸν οἶκον τὸν σκλάβου τινὰ ἢ νύμφην, ἔρριπτον καὶ διεσκόρπιζον διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς συμβολικὸν δεξιώσεως, καὶ καλῆς οἰωνοῦ τῆς ἐλευσομένης πλούτου καὶ εὐλογίας εἰς τὸν οἶκον. Παρὰ Ῥωμαίοις ὁ νυμφίος ἔρριπτε κάρυα ἐμαγοδεν τῇ νύμφῃ, καὶ ἐνεπεύθειν παρ' αὐτοῖς τὸ, Spargo, marite, nuces. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, "Καπαχύσματα βαγήματα.

ἔστος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἔθος γὰρ εἶχον κατὰ τῆς κεφαλῆς κάρυα, καὶ ἰχάδας
"καταχέειν τῆς νεωτέρων δύλων, ἐπεὶ τὴν ἑστίην καθι-
"σάντων, κατεχέετο δὲ καὶ τῇ νυμφίῳ". λέγεται δὲ καὶ
ἐπὶ ζωμῷ. Ὁ δὲ Φάτιος, "Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν,
"ὅτε νεόνυμφος οἰκέσιος εἰσήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δε-
"σπότην ἢ τὴν δέσποιναν παπαπερμίας, ἰχάδων, καὶ
"καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτῷ, ἃ Καταχύσματα ἐ-
"κάλουν" φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὠρῶν τοῦτο γίνεσθαι, ὅτε ὠρῶν τις
ἐπορεύετο". Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ σωφθεια παραλα-
βοῦσα, καταχέει ἐπὶ τὰς νεονύμφας ξαγήματα, καὶ ἀ-
βαμβακώτερον, κ. τ. τ. ὡς σημεῖον εὐλογίας, καὶ
εὐδαιμονίας τῆς εἰς τὸν ὅλον ζωὴν αὐτῆς. ὅθεν τὸ Τ-
τοκοκειτικ.

Καταχυσμάτιον, τὸ. παχύτις ζωμὸς - ἄρτυμα (σῶσι, ὀξελαὶ), τὸ ὁποῖον χύεται ἐπὶ τῆς φαγητῆς.

Κατάχυτλον, τὸ. (καταχύω) τὸ ἀγγεῖον δι' ὃ κατα-
χέουσι. Τὸ παρὰ Τύρκ. Ἰμπεῖκ, ἰμπρίκιον. Ὁ
Ἡσύχ. ἔχει "Τὸ βαλανοδιτικὸν σκαφίον".

Καταχυτρίζω, κατὰ τὸν Σχολ. Αειτοφ. Σφῆκ. καὶ Ἐτυμολ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καπεβλάπτω.

Καταχύω, ταυτὸν τῷ, Καπαχέω.

Καταχωλεύω, χωλὸν (κυτσὸν) ποιῶ. Οὐδετερ. ταυτὸν τῷ, χωλεύω, εἶμαι χωλὸς, κυτσαίνω. Γρηγόρ. Ναζ.

Καταχωνεύω, ὁλοτελῶς χωνεύω.

Καταχώννυμι, καὶ, Καπαχωννύω, Μέλ. Καταχώσω. ταυτὸν τῷ, Καπαχῶ. παραχόνω, ὑπὸ κά-
τω χώνω, κρύπτω ὑπὸ γῆν, σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, καπάχωσιν ποιῶ.

Καταχωρίζω, (χώρα) κατὰ χώραν φέρω, βάλ-
λωτι εἰς τόπον ἢ πάξιν τινὰ, ξεχωρεῖσα βάλλω καθ' ἑ-
αὐτὸ εἰς τὸν τόπον του. Ἆρα ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καπεπάσω, Διαπάττω, καὶ Καπαχάφω. ὅθεν

Καταχωρισμὸς, ὁ. τὸ καπεχωεῖζειν, βάλλειν τι εἰς τὸν τόπον του. Καπάπαξις, καπαχωφή.

Κατάχωσις, ἡ. (καπαχώννυμι) παράχωμα, ἢ ὕλη τοῦ χώματος ἢ ἄλλη τινὸς χῶσις, σκέπασις, καπαχωσιά. Γεωπον. Δ'. γ'. 2.

Καταψαίρω, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Κινέομαι.

Καταψάλλω, ψάλλω-κτυπῶ-παίζων τὴν κιθάραν ἰδιαίως. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Προβλ. Συμπ. σωμάτων τοῦτο μὲν τὸ, Καπαυλῶν. Ζήτ. Καπαυλῶ.

Καταψάω, ὦ. ἐπί τινος ψάω, ἠσύχως ξίβω, ἠρέμα ὅλῃ τῆς χειρὸς ψαύω-καϊδεύω τὸν ἵππον-τὸ παι-
δίον, ὅλῃ νὰ πολακεύσω ἢ νὰ ἡμερώσω αὐτά. Ἡρόδοτ.

Καταψηκάζω, ψηκάδας, σαλαγματίας ῥίπτω ἐπί τι, ῥαντίζω, βρέχω.

Καταψελλίζω, (ψελλὸς) ξαυλίζω. "τὴν φωνὴν
"καταψελλισμένος". Φιλόστρ. Εἰκόν. Α'. 25. ξαυλὸν ὁμιλίαν ἔχων, (μπελτήκης).

Καταψεύδομαι, Μέλ. ψεύσομαι. μεπὲ Γενικ. ψεύ-
ματα ὁμιλῶ, πλάσεις καὶ ψεύδεις λόγους λέγω κατά τινος. Πλάτ. Πολ. Β'.

Καταψευδομαρτυρέω, ῶ. μεπὲ Γενικ. ψεύδιον μαρτυρίαν λέγω κατά τινος. Δημοσθ.

Κατάψευσις, ἡ. ῦ, Καπαψεύσμος, ὁ. (καπαψεύ-
δομαι) ὁ κατά τινος ψεύδεις καὶ πλάσος λόγος, τὸ καπαψεύδεσθαι. Σχόλ. Α'.

Κατάψευσμα, τὸ. ἡ μὴ ἀληθὴς, ἤτοι ἡ ψεύδεις καὶ πλάσεις διήγησις-ὁμιλία. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Β'. 20.

Καταψέφω, παρ' Ἡσυχ. "Καταψηφεῖ, καπασκοτί-
"ζει". ψεφὰς γὰρ, τὸ σκότος· παρὰ τὸ, ψηφᾶσθαι, τὸ μεπαμελεῖσθαι, καὶ οἷον σκότος περιτιθέσθαι πρὸς λε-

γομένους. τὸ Καπαψηφεῖν, ἐπὶ ὅτε δὲ καὶ τὸ Φροντί-
ζειν οὕτω λέγεται.

Καταψηφίζομαι, μεπὲ Γενικ. κατά τινος ψηφίζο-
μαι, καπακρίνω, καπαδικάζω, ταυτὸν τῷ, Καπεχειροτονέω. Ξενοφ. ὅθεν

Καταψηφισματέον, Δημόκειτ. παρὰ Στοβ. Λόγ. Μ Δ'. πρέπει νὰ καπεψηφίζῃ τινάς. ἐκ τοῦ Καπεψη-
φισμάζω, ἢ --μάω. ἀπὸ ἡ ῥῆσις εἶναι ὀρθή. καὶ

Καταψηφισμὸς, ὁ. ἡ, Καπεψήφισις, ἡ. ἡ ὅλῃ τῆς ψήφων γινομένη καπάκεισις, καπαδίκη.

Καταψήχω, ταυτὸν τῷ, Καπεψάω. Εὐεπ. Ἱππόκ. 110. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Ἐπιξίβω, σιωτεύβω, διαυ-
ρῶ, καπακόπτω, καπαμερεύζω, καπαφρίω, φρενίζω. Σοφοκλ. Τραχ. 696. "Κατέψηκται χθονί". κατε-
φρίθη, κατεφρενίσθη.

Καταψηφυρίζω, ψηφυρεύζω τρός τινα καπά τινος. ὅλαβάλλω (βάλλω μωραφικλίκια) τρός τινα ἐναντίον τινός, συκοφαντῶ τινὰ εἰς τινα. Πλούταρχ.

Καταψιλόω, ῶ. διόλου ψιλὸν-γυμνὸν ἢ φαλακρὸν ποιῶ τινα.

Καταψοφέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Διηχέω. "Καπεψο-
"φεῖν πὰς ἐκκλησίας φιλιππισμοῦ". Κλείμ. Ἀλεξ. ἠχολεγεῖν ποιεῖν πὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς φιλιππίας.

Καταψυκτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰσθανόμενος ἢ ὁ ἐπιδεδειγμένος εἰς καπάψυξιν. ὁ καπαψύχων-δροσίζων.

Κατάψυκτος, ὁ, ἡ. (καπαψύχω) κατεψυγμένος, καπαπαγωμένος, κρυωμένος, κρῦος, δροσερὸς, καπάψυχος.

Κατάψυξις, ἡ. ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ παράξις τοῦ καπαψύ-
χειν, δρόσισμα, κρύωμα, πάγωμα.

Κατάψυχρος, ὁ, ἡ. λίαν ψυχρὸς-κρῦος.

Καταψύχω, Μέλ. ξω. κρῦον-ψυχρὸν ποιῶ, δροσί-
ζω, ἀνεψυχρὸν δίδω ὅλῃ τοῦ δροσισμοῦ ἢ τῆς ψύχρας. 2) Διόλου ψυχρὸν ποιῶ, καπαπαγώνω, κρυώνω. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ διόλου ξηρὸν ποιῶ ὅλῃ τῆς ψύχρας, καπαξηραίνω, ὡς Πλούταρχ. "Πράγματα ξηρὰ καὶ κα-
"πεψυγμένα". ὅτω καὶ τὸ "Ζώνη κατεψυγμένη"· καταπαγωμένη, καπάξηρος ὑπὸ τοῦ πάγους καὶ τῆς ψύ-
χρας.

Κατάωρος, ὁ, ἡ. παρ' Εὐεπ. Τρωάδ. 1090. "Τέκ-
"νων δὲ πλῆθος ἐν πύλαις Δάκρυσι καπάωρα σφέν". ὅτω ἄλλοι, Καπάωρα, Παπάωρα, Καπήωρα, Κατ' ἄκρας, ἢ Κατ' ἀέρα, αὐέγνωσαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ, Καπάωρα, κεῖται ὑπερβιβ. ἢ σημαίνει τὸ, Καπὲ ὥραν, καπὶ ἡλικίαν· ἢ τὸ, ἐξ ὅλης τῆς ὥρας, ἀθλα-
κόπους. ἀμφιβόλως· ἴσως, Πάρωρα, ἐξαφνοτε, ὅ καὶ πιθανώτερον.

Κατέαγα, καὶ, Κατέαξα, ὁ Αττικ. Παρακείμ. καὶ Ἀόρ. ἐκ τοῦ, Κατάγω, Καπάγνυμι, ῦ, Καπάσσω. σιωτεύβλω (ἐσακούθλω). εἶμαι σιωτευεμμένος. τοιουτοτρόπως ἐσχηματίσθη καὶ τὸ, Κατεάγλω, Κατεαγλῶσα, καὶ, Κατέαξα. Ὀδυσ. Ι. 283. Ἐνεργητ. συντέτειφα. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀναμάλους.

Κατέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, Καθῆται.

Κατεβλακευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακειμ. τῆς παθητ. Μετοχῆς τοῦ, Καπαβλακεύω. Ἀειτοφ. ἀμε-
λῶς, ἀφρόντιστως, ὀκνηρῶς.

Κατεγγυάω, ῶ. ἐγγύησιν ποιῶ-δίδω, ὑποδέχομαι, πάζω, ἀρραβωνίζω, π. χ. "Τὴν κόρην κατεγγυῶ". Πολυβ. Ε'. 15. "Κατεγγυήσας αὐτὸν πρὸς εἴκοσι τά-
"λαντα". τὸν ἐβίασε νὰ δώσῃ ἐγγύησιν ὅλα 20. τάλαντα. Μέσως, Καπεγγυάομαι, ῶμαι. ἐγγυάω ἐμαυτὸν, ἐγγυητὴς γίνομαι, ἀρραβωνίζομαι, δί ἄλλα τινὸς δίδω ὑποδοχὴν νὰ ὑπανδρευθῶ μεπά τινος. Μεταφορικ. "Καπεγγυῶμαι τὴν ὑποδοχὴν". Ὑποφασίζω νὰ ὀξεπά-
σω ἐφοδικόν τι ἀντικείμενον.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κατεγγύη, ἡ. ἐγγύησις, ὑποθήκη, ἀρραβώνισμα. Δημοσθ.

Κατεγγυητικὰ, τὰ. τὰ περὶ ἐγγύησιν (κόρης τινὸς ἀρραβῶνα) διδόμενα-ωνήκοντα.

Κατεγκαλέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Ἐγκαλέω, κατηγορῶ.

Κατέγκειμαι, ερυμνόομαι, πολλὰ πλησίον τινος κεῖμαι, θλίβω-ξενοχωρῶ. παρ' Ἱπποκρ. Γιν. Νόσ. αὐτὶ τῦ, Κατάκειμαι. ἀμφ.

Κατέγκλημα, τό. ταυτὸν τῷ, Ἔγκλημα.

Κατεγκονέω, ῶ. ἐπείγομαι, βιάζομαι.

Κατεγνυπωμένως. Ζήτ. Γιυπεῦς, νωθρῶς.

Κατεγχαίνω, Μέλ. ανῶ. μεπὰ Δοτικ. χλευάζω, ὠκειγελῶ. Ἀειτοφ.

Κατεγχέω, κατά τινος ἐγχέω, χυνω μέσα. Ἀθλιώ.

Κατεγχλιδάω, ῶ. μετὰ Δοτικ. ἀηκίσματα (τσακίσματα) καμαρώματα ἢ ἀλαζονείαν μετέρχομαι. ταυτὸν τῷ, Ἐνξυφάω. Ἀθλιώ. ΙΓ'.

Κατεδαφίζω, ὑπὸ τὸ ἔδαφος ῥίπτω, κρεμνίζω τι ἕως θεμελίων-ἴσια μὲ τὸ ἔδαφος τῆ γῆς, ἀφανίζω.

Κατέδω, ταυτὸν τῷ, Καπεζώγω, Μελ. κατεδήσομαι, καὶ, κατεδεσμαι. Παρακ. κατεδήδοκα. Ἀειτοφ. Σφῆκ. 834. καὶ Αἰσχίν. "Ὁ τὰ παξῶα κατεδηδεκώς". Ὁ καπαφαγὼν τὴν πατεικὴν ὐσίαν. "Πολλὴν παῦν ὐσίαν "κατεδήδοκεν". καπέφαγμι. Ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. Ζ. 202. "Θυμὸν κατέδειν". ταυτὸν τῷ, Καπαθυμορρορεῖν, καπεζώγειν τὴν καρδίαν.

Κατεηγὼς, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατεκγώς.

Κατεθίζω, σωνεθίζω τινὰ τινὶ, ωρός τι. Πολύβ. Δ'. 21.

Κάτει, Δωτέρ. σύνκ. Ἐνεσ. ἐκ τῦ, Κάτειμι.

Κατειάδιον, τό. παρ' Ἀρεταίῳ, Ε'. 2. ταυτὸν τῷ, Καθέτηρ, ἐκ τῦ, Κατέημι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθέημι. Ζήτ. ἐν τῷ, Κατιάς.

Κατείβω, ταυτὸν τῷ, Καπαλείβω. Ἰλ. Ω. 794. "Θαλερὸν κατείβετο δάκρυ παρειῶν". κατεφέρετο, καπέῤῥει. Ἰλ. Φ. 261. "Κατειβόμβυον", καπαφερόμενον, καπεῤῥέον. 2) Τήκω, ἀμφθείρω, ἀπόλλυω, κ. τ. λ.

Κατείδω, ὑπὸ τὰ κάτω βλέπω, παρατηρῶ, κυττάζω, ωροσεκτικῶς θεωρῶ. Πλάτ. Σοφ. 16. "Κατειδότα". βεβαίως εἰδότα-γνωρίζοντα. "Οὐ κατειδώς". ὐ συνιείς, μὴ γνωίσας, χωρὶς νὰ εἰδῶ. Εὐριπ. Μηδ. 993.

Κατείδωλος, ὁ, ἡ. πλήρης εἰδώλων, γεμάτος ἀπὸ εἴδωλα. Πρᾶξ. Ἀποσ. ΙΖ'. 16. ὡς καὶ τὸ, Καπάμπελος.

Κατεῖεν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἔω, τὸ παρώ ἐμαι.

Κατεικάζω, διόλυ εἰκάζω. Ἡρόδοτ. ϛ'. 112. "Ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατείκαζον". ταῦτα ἐσυμπέρασον, ἀπεικάζον (σωποιοῦνται), ωροέβλεπεν τὰ ἦθη Ἀθηναίων καὶ τὴν ὡς αὐτῶν ζημίαν. Τοιῦτον καὶ τὸ ἐν Θ'. 109. "Μὴ κὲ νῦν κατείκάζῃσι τὰ γινόμενα".

Κατεικὴς, ές, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐπεικὴς. Ἡσύχ.

Κατειλέω, ῶ. διόλυ εἰλέω, τυλίττω, περιτυλίσσω, κυβερνάζω, συμμαζόνω, περιμαζόνω, σφικτὰ ερυμόνω καὶ περικλείω. Ἡρόδοτ. Α'. 116. "Κατειλημένους εἰς τὸ ἄντρον". Τοιῦτον καὶ τὸ ἐν Παρμεν. 190. περιμαζοχτυπήσας κὲ περικλειδωθέντας, ἐξωρίχθησαν μέσα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμίν. ὀρθῶ τῷ, Συνεχθέντες, καπαβληθέντες. Ὁ αὐτ. ἔχει κὲ "Καπειλέον, σωμάτειον. κὲ, Κατειλεῖν, καπέχειν, καπεβλεῖν. κὲ, Κατείλεα, τὰ ἐσώτερα οἰκήματα". Ἐρυθραῖος.

Κατείλημμαι, Ἀττικ. Παθητ. Παρακ. ἐκ τῦ, Καπαλάβω, - λήβω, - λαμβάνω.

Κατείλησις, ἡ. (κατειλέω) περιτύλιξις, περιμάζωξις.

Κατειλίσσω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθειλίσσω.

Κατειλίχατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατειλιγμένοι, ἢ Κατειλιγμένα ἦσαν.

Κατείλλω, ταυτὸν τῷ, Καθείργω, κὲ, Καπακλείω. Ἱπποκρ.

Κατείλοχε, Ἀττικ. αὐτὶ, Καπακέλοχε, κατέλιξεν. ἐκ τῦ, Καπελέγω.

Κατειλυσπάομαι, ῶμαι. διόλυ εἰλυσπῶμαι, κυλίομαι, καπακυλῶ. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 722.

Κατειλύω, ἕτερος χηματισμ. τῦ, Κατειλέω, περιτυλίττω, περικαλύπτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπασύνυμι.

Κατειλωτίζω, εἰς εἵλωτα ποιῶ, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Σειῖδ.

Κάτειμι, ὑπὸ τὰ κάτω ἔρχομαι, καπαβαίνω, ὑπερέφω. Ζήτ. ἐν τῷ, Εἶμι. Ὀδ. Ο. 504. κὲ Ἰλ. Δ. 475.

Κατεῖναι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθεῖναι.

Κατείνυμι. Ζήτ. ἐν τῷ, Καπασύνυμι.

Κατείργω, κὲ Κατειργνυμι, κὲ Κατειργύω, (ἔργω, ἐργῶ) κωλύω, περικλείω, ἐγκλείω. "Εἰς τὰς νέας κατέρξεν". ἐβίασεν αὐτὰς κὲ ἐμβῆκαν εἰς τὰ πλοῖα. Βιάζω, ἀναγκάζω, ξενοχωρῶ. Θουκυδ. Α'. "Ἀλλ' ἀεὶ καθεξῆτος τὸν ἦσω ὑπὸ τῦ δικαίῳ κατείργεσθαι". Τοιῦτο καὶ τὸ ἐν Δ'. 98.

Κατειρωνεύομαι, μετὰ Γενικ. κατά τινος εἰρωνεύομαι. μεπχειρεῖζομαι τὴν εἰρωνείαν ἐναντίον τινὸς, ὀλίγα νὰ πειραίζω ἢ νὰ ἀπατήσω αὐτόν. καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ὥρμηαν ὀλίγα τῷ, Καθυποκείνομαι, ὀλιγιόομαι. μετὰ Αἰτιατ. Πλέπαρχ. Φωκ. 29. "Ἰδιώτην ωροσώπου, "καὶ φαυλόπατη χλαμυδίῳ, καὶ διαίτης διπελείᾳ, καὶ "πεζονομούμενος τὴν ὄχησιν". μετεχημάτιζε καὶ ὑπέκρυπτε τὴν ὄχησιν καὶ ἐλαθρεύετο.

Κατεκκλησία, ἡ. παρὰ Πολυδ. σωνάξις τῦ πλήθους, ἵν' ὀξαίφνης ἔποιεν, μείζονος χρείας ὄπλαβούσης.

Κατεκλάξατο, Δωρικ. Ἀόρ. Α'. Μέσ. ἐκ τῦ, Καπακλαΐζω, ταυτὸν τῷ, Καπακλίζω.

Κατεκλάσθης, ταυτὸν τῷ, Κατεκλάσθης. Θεόκρ.

Κατεκλύω, διόλυ εἰκλύω, ἀθυμακτίζω, ἀθενῆ ποιῶ. Πολύβ.

Κατεκπλύνω, ταυτὸν τῷ, Καπαπλυνω.

Κατέκταθεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Κατεκτάθησαν. ἐκ τῦ, Καπακτάω.

Κατεκφεύγω, ταχέως φεύγω, ὑποφεύγω. φεύγω ὀλίγα νὰ γλυτώσω. Εὐριπ. Κύκλ. 938.

Κατελαύνω, ὑπὸ τὰ μέσα ἐλαύνω-διάκω-σωρώχνω τὰ ἔμβυτι. 2) Μετὰ Γενικ. ὑπὸ τινα ἢ κατά τινος ἐλαύνω-ἱππεύω-ἀμαξεύω. παρ' Ἀειτοφ. Εἰρ. 711. "Κατελάσας τῆς Ὀπώρας". ὡς καὶ τὸ, Ἐπιβαίνω, καβαλικεύω, καβαλικεύσας (ὑπὸ σιωνουσίας) τὴν Ὀπώραν.

Κατελέγχω, λέγω-φανερὰ-κατὰ ωρόσωπον ἐλέγχω. ἀμφ.

Κατελεῖν, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθελεῖν.

Κατελεέω, ῶ. παλαγχνίζομαι. Διόδ. Σικ.

Κατέλευσις, ἡ. ὑπὸ τὰ κάτω ἴλυσις, ἐρχομός.

Κατελίσσω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθελίσσω, ταυτὸν τῷ, Κατελέω. ὄθεν, Κατελόμβυις, αὐτὶ, Καθελόμβυος, καὶ, Κατελῦσα, αὐτὶ, Καθελῦσα.

Κατελπίζω, Ἡρόδοτ. Η'. 136. ταυτὸν τῷ, Ἐλπίζω. παρὰ δὲ Πολυβ. ἔχει σωυπακουμβύω κὲ τὴν ἰδέαν τῦ, Καταφρονεῖν τὸν ἐχθρόν.

Κατελπισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἐλπίς. παρὰ Πολυβ. Γ'. 72. ὄπωτινα αὐτίχρηφα, Κατεπελπισμὸς, ἔχουσιν αὐτὶ τῦ, Θέλγηθρον, δέλεαρ, ὅπερ καὶ ωροτιμώτερον.

Κατεμβλέπω, κατὰ ωρόσωπον ἐμβλέπω. ἀμφ.

Κάτεμεν, ἐν Ὀδυσ. Ι. 72. Παρατ. τῦ, Κατέω, Ἰωνικῦ αὐτὶ, Καθέω, Καθίημι, καπατίθημι, ὅπως ἄλλοι, Κατθεμβν, αὐτὶ, Κατέθεμβν, αὐτόν. κὲ ὀλί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῦ, Κατεβήκαμβυ, (κατεβιβάσαμβυ, κάτω ἐβάλαμβυ) ἡρμιλῶ.
Κατεμέω, ῶ. μετὰ Γενικ. καταξερνῶ, ἐμετὸν ἐκβάλλω κατά τινος. Μεταφορ. αὐτὶ τῦ, Δυσφημίζω.
Κατεμματέω. Ζήτ. Καταματβόομαι.
Κατεμπάζω, παρὰ Νικανδρ. Θηρ. 695. κατὰ τὸν Σχολ. αὐτὶ τῦ, Καταλαμβάνω, Κατεπείγω, ἢ Καταπάζω.
Κατεμπεδόω ὅρκοις τινά". Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον δι' νὰ ἐμπισβυθῶ-αφεθῶ εἰς τὴν πίστιν τε.
Κατεμπρήθω, Μέλ. φησω. καπνίζω, καταφλογίζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1151.
Κατεναίρω, αἰναρῶ, φονεύω. Μέσως παρὰ Νικανδρ.
Κατέναντι, Κατεναντίον, τὸ, Κατεναντία. Ἐπιρ. (κυρίως ὅμως Οὐδέτ. τῦ, Κατεναντίος). αὐτικρὺ, ἐμπροσθεν, ἀγκαύτικα. Ἰλ. Φ. 564.
Κατεναρίζω, παυτὸν ταῦ, Κατεναίρω. Σοφοκλ.
Κατενδεὴς, ὁ, ἡ. διόλυ ἐνδεὴς. ἀμφ.
Κατενέγκω, καὶ, Κατένεξις, παυτὸν ταῦ, Καταφέρω, τὸ, Καταφορά. "Εἰς ὕπνον κατενεχθεύτες". ξαπεύτες, ἐλθόντες· ἔπεσον νὰ κοιμηθῶσι.
Κατενεχυράζω, εἰς ἐνέχυραν βάλλω. ὅθεν
Κατενεχύρασμος, ὁ. τὸ εἰς ἐνέχυραν βάλλειν.
Κατενθεῖν, Δωρικ. αὐτὶ, Κατελθεῖν.
Κατενήνοθε, παυτὸν ταῦ, Ἐπῆλθε. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 269. "Πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὠμοις". ἐκ τῦ, Θέω, τὸ Τρέχω, καὶ μετὰ τῆς Ἐν, Ἐιθέω, τὸ κατὰ μετάθεσιν, Ἐνέθω, Μέλ. ἐνέσω, Παρακ. ἐνένικα, καὶ Μέσ. ἐνῶθα, καὶ Ἀττικ. Ἐνήνοθα, ἐνήνοθας, ἐνήνοθε, καὶ μετὰ τῆς Κατὰ, Κατενήνοθεν, ἐπέτρεχεν. Ὁ Σχολ. πιθανωτέρα δὲ ἡ ἐκ τῦ, Ὄθω, παραγωγή. Ζήτ. Ἀτενήνοθε. τὸ, Ἀνήνοθε.
Κατενιάυσιος, ὁ, ἡ. χρονικὸς, κατ' ἔπος. Ἀξίστις ἐν τῇ Γέλᾳ.
Κατενύω. Ζήτ. Κατανύσσω.
Κατεντείνομαι, παυτὸν ταῦ, Καπατείνομαι. Ἀντωνῖν.
Κατεντευκτὴς, ῆ, όν. (κατευτυχαίω) καπήγορος. Ἰώβ. 7.
Κατεντρυφάω, παυτὸν ταῦ, Κατεγχλευάζω.
Κατεντυγχάνω Τινί Τινός. ἐρωτικολαίομαι πρός τινα κατά τινος. καπηγορῶ-ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τινα. Βασίλ.
Κατενῶπα, τὰ, Κατένωπα, Ἐπίρ. ἐν Ἰλ. Ο. 320. μετὰ Γενικ. παυτὸν ταῦ, Κατεναντίον, αὐτικρὺ, κατὰ πρόσωπα. Ὀρφ. Λίθ. ΙΑ'. 120. καὶ, ΙΘ'. 8. "Ὄφεων κατενώπα διιάδεται". αὐτὶ τῦ, Ἐναντίον.
Κατενώπιον, Ἐπίρ. παυτὸν ταῦ, Κατενῶπα, καὶ, Κατεναντι.
Κατεξανάστασις, ἡ. (κατεξανίσαμαι) ἡ κατά τινος ἐξανάστασις, τὸ νὰ σηκωθῇ τινὰς κατ' ἐπάνω τινός. ἐπανάστασις, (ῥητιλιὸν), ἀπόστασις, αὐθέστασις, καταφρόνησις. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 158. ὅθεν
Κατεξαναστατικὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἀντικείμενος-ὁ ὑπεύθυνος ἢ ὁ ὑφέξους καπεξαναστάσεως. μετὰ Γενικ. Ἀντωνῖν. Η'. 39.
Κατεξανίσταμαι, κατά τινος ἐξανίσαμαι, ἐναντιῦμαι, σηκώνομαι ἐναντίον τινός, ἑτοιμάζομαι-ἁρμαπύομαι-μάχομαι ἐναντίον τινός ἢ μετά τινος. Πλάπαρχ. Φωκ. 10. Αὐθίσαμαι (σηκώνω πιφάλι-ῥιμπελιὸν) κατά τινος, μετὰ Γενικ. παυτὸν ταῦ, Ἐπανίσαμαι.
Κατεξεράω τινὸς τὸ φλέγμα". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Γ'. 13. καὶ 21. ξυρῶ, χίζω, καπαπτύω, καπερῶ, ἐκβάλλω-ἀποῤῥίπτω ὑπὸ τὴν ἐμαυτόν μου. Ζήτ. Ἐξεράω.
Κατεξετάζω, λέγω ἢ ἀκριβῶς ἐξετάζω. Παλαίκτ.
Κατεξουσιάζω, μεταχειρίζομαι ἢ μετέρχομαι τὴν ἐξουσίαν-διαπαμίνω κατά τινος. Μαθ. Κ'. 25. ὅθεν
Κατεξουσιαστικὸς, κὴ, κόν. "Ῥάβδες ἀρχικὴ καὶ "κατεξουσιαστική". Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. Α'. δι' ἧς ἀποδεικνύεται ἡ διοίκησις καὶ ἐξάσκησις τῦ ἐξουσιαστικῦ ἐπαγγέλματος.
Κατεξούσιος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τῦ, Αὐτεξούσιος. ἀμφ.
Κατεπαγγελία, ἡ. ὑποχέσις, ὁπόταν δηλ. τινὰς δώσῃ τὸν λόγον τε εἶναι.
Κατεπαγγέλλομαι, παύω ἢ βεβαίως ὑποχέομαι, δίδω τὸν λόγον μου, ὡρὸς λέξιν τινὰ ὑποχέομαι. "Κατεπαγγέλλεται διδάσκειν". Αἰσχίν. ἐπαγγέλλεται νὰ διδάσκῃ-νὰ κάμῃ τὸν διδάσκαλον εἴς τινα τέχνην. "Τῇ "φιλίᾳ τῆν πολιτείαν κατεπαγγέλλεται". Πλάπαρχ.
Κατεπάγω, κατά τινος ἐπάγω. Πλάπαρχ. "Πᾶσι "τὴν τιμωρίαν κατεπάγειν". παυτὸν ταῦ, Ἐπιτίθημι, ὑπφέρω.
Κατεπάδω, μετὰ Γενικ. ἐνώπιον τινος ᾄδω, ἐμπροσθεν τινος ξαγωδῶ. "Κατεπάδοντα σιωπηχῶς τῇ βασιλέως τύχῃ τὸ καίσαρος εἰς αὐτὸν εὐγοιαν". Παρὰ Σουίδ. μετὰ Αἰτιατ. αὐτὶ τῦ, Γοητεύω, μαγεύω, καπαιωρεύω, δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητευμάπων βιάζω-κερδίζω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου-ἡμερόνω τινά.
Κατεπαίρομαι, καπά τινος σηκόνομαι, ἢ ἐπαίρομαι-ἁλαζονεύομαι.
Κατεπακολούθημα, τὸ. ἡμαρ. αἰάγν. αὐτὶ, Κατ' ἐπακολούθημα. Κλήμ. Ἀλ.
Κατεπάλληλος, ὁ, ἡ. μεπαβλητός. Σχόλ. Ἀπολλων.
Κατεπάλμενος, αὐτὶ τῦ, Καθαλλόμενος.
Κατεπείγω, λέγω ἐπείγω, βιάζω, αἰαγκάζω, σηνοχωρῶ, ασυδάω, ὑπεχμύω τινά. "Τὰ κατεπείγοντα". τὰ βιάζοντα, σηνοχωρῦντα, τὰ αἰαγκαῖα, τὰ χρειώδη. Ὁ Πολύβ. ἐν Ε'. 37. καὶ, Λ'. 5. λέγει "Κατεπείγεσθαι τινός". χρείαν-αἰάγκην ἔχειν πράγματός τινος καὶ καπόπι αὐτῦ καταγίνεσθαι.
Κατεπεισόδιος, παυτὸν ταῦ, Ἐπεισόδιος. ἀμφ.
Κατεπελπισμὸς. Ζήτ. Κατελπισμός.
Κατεπευφημίζω, Πλάπαρχ. Εὐμ. 13. "Θρόνον "Ἀλεξάνδρᾳ κατεπευφημισμένον". ἀφιερωμένον εἰς τὸ τῦ Ἀλεξάνδρου ὄνομα. Ζήτ. Ἐπιφημίζω.
Κατεπιγάστριος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Ἐπιγάστειος.
Κατεπιδείκνυμαι, ὑπόδειξιν ποιοῦμαι κατά τινος, καυχῶμαι. Ἀντωνῖν. ΙΑ'. 13.
Κατεπίθυμος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπθυμίαν ἔχων τινός. ἀμφ. ἴσως, Κατεπιθύμιος, ὁ ὑπθυμίας καὶ διάχῆς ἄξιος.
Κατεπιλαμβάνω, λέγω-διόλυ ὑπλαμβάνω. παρὰ τοῖς Ο'.
Κατεπιορκέω, ῶ. διὰ ὑπιορκίας ὑπμελοῦμαι-διεξέρχομαι ἢ νικῶ. Δημοσθ.
Κατεπιτηδεύω, παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ὑπὲρ ἐκφράσεως, ἥτις γίνεται μετὰ μεγάλης ὑπμελείας καὶ τέχνης, ἢ εἶναι πλήρης γλαφυρότητος καὶ τέχνης.
Κατεπιφεύγω, Μέλ. ξω. παυτὸν ταῦ, Καταφεύγω. Δίων Κάσ.
Κατεπιχειρέω, ῶ. βάλλω χεῖρα ὑπέτι, εἰς τὸ χέρε βάλλω, πιάνω, ὑπαίπτω, μετὰ Γενικ. Εὐσέβ.
Κατέπω, "Κατεπεῖν τινός". κατά τινος λέγειν, κατηγορεῖν, βλασφήμειν. καὶ μετὰ Αἰτιατ. δυσφημῶ, φανερόνω, ἐγκαλῶν καὶ αφοσκελαίμβως ὑπόπτοιῶ, ὁμολογῶ. "Εἰ μὴ ἔγνωσί σωσίσειν κατεπόντι τὴν ἀλήθειαν". Ἰσοκράτ.
Κατεράω, ὑπὲ τὰ ἔξω-ὑπὲ τὰ κάτω-ὑπὲ τὰ μέσα χύνω, ἔκτινος ἀγγεῖε χύνω μέσα εἰς τὸ ἄλλο.
Κατεργάζομαι, διόλυ ἐργάζομαι, ἀράπω, ἐνεργῶ, ὑποτάσσω, φέρω εἰς κατάστασιν-εἰς τέλος. Νικῶ, καταβάλλω, καπαπονῶ, φονεύω. Ξενοφ. Κυρεπ. Δ', ς'. 4.

ΑΠΟΚΤΗΣΙΣ PUBLIC
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ς'. 4. "Ὁ παῖς κατειργάσατο τὸν λέοντα". Καθυποβάλλω, ὑποπάτω, Ἡρόδοτ. ς'. 2. "Σαρδὼ τὴν μείζω ὑπὸ Καρχηδονίων κατεργάσθαι". ποιῶ τὸ καὶ τὸ ἐν Η'. 100 "τὴν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι". ὑπὸ καλῶ δὲ, αὐτὶ τῦ, Καταπείθω, Φέρω τινὰ εἰς τὰ θελήματά μου, κερδαίνω αὐτὸν, τὸν κάμνω νὰ κλίνῃ πρός τι, παρακιῶ αὐτὸν ἐς τι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 11. "Εἴ "τινα ἢ γνωρίμων βύλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι, "καλεῖν σε ὑπὲ δεῖπνον". νὰ τὸν κάμω νὰ σὲ καλέσῃ εἰς τὸ δεῖπνον. ἢ καπιτέρω, 16. "Τὲς δὲ καλὲς κα"γαθὲς ἀνθρώπες προσφιλῶς χρώμενος μᾶλις' ἂν κα"τεργάσαιο". ἢ αὖ ἤθελες τὲς κερδίσῃ. "Κατεργά"ζομαί τι". κερδαίνω τι ὑπὲ τῆ ἐμαυτῦ ὠφελείᾳ - ὀφλῶ τὸν ἐμαυτόν μου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ς'. 18. "Εἰ ἐν "ὑπηθυμεῖς εὐδοκιμεῖν τε καὶ θαυμάζεσθαι ἐν τῇ πό"λει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὡς μάλιστα τὸ Εἰδέναι, "ἃ βέλει ὠφάτεν". πάρχισαι νὰ κερδήσῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σε, ὃ ἐσί, νὰ μάθῃς, τὸ εἰδέναι - τὴν γνῶσιν ὑπισήμου, νὰ μάθῃς ὀφῶ νὰ ὀξεύρῃς. Ἐπὶ πραγμάτων λέγεται αὐτὶ τε, Ἐξεργάζομαι, γεωργῶ, δηλεύω, Ὑποτελείω, ἔτιμον ποιῶ, κατασκευάζω.

Κατεργάθω, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 563. Κατεργάθομαι, αὐτὶ τῦ, Κατέργω.

Κατεργασία, ἡ. (κατεργάζομαι) ἡ πρᾶξις, κατασκευασία, ἐργασία, γεωργία, (δηλιά). ἐτοιμασία, ὑποτελείωσις, τελειοποίησις, κέρδος, ὑπόκτησις, ὀξεργασία, πέψις, χώνευσις, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῇ Κατεργάζομαι.

Κατεργαστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῖκων ἢ ὁ ὑποδεὴς εἰς κατεργασίαν.

Κατεργαστὸς, στὴ, στὸν. κατεσκευασμένος, ὀξηργασμένος.

Κατεργὸς, ὁ, ἡ. (κατὰ, ἔργον) δηλευμένος, πεπαλευμένος, τετειμμένος. Ἔξοδ. Α. 16. ἢ ὁ ὑπὸ τῆ ἔργα (ὑπὸ τὴν δηλειὰν) ἀδωματισμένος.

Κατέργω, παρ' Ἡροδότ. ς'. 101. κεῖται, Κατέργοντες, διεφθαρμένως, ὅπω τὰ Χειρόγραφα, Κατεργάζοντες, ἔχεσι.

Κατερεθίζω, λίαν-δίλα ἐρεθίζω.

Κατερείδω, ἀπ' ἐναντίας ἐρείδω-τὶ εἰς, στερεῶς στηλόνω. Οὐδετ. "Κατερεισάμενος αἰέμε". βιαίως ὑπεισόντος. ὡς τὸ Καπισκήπτω. Δίων Λόγ. οδ'.

Κατερεικτὸς, ὁ, ἡ. κατεθραυσμένος, κατεχισμένος, κατατετειμμένος, ὡς ἔργμα κομμένος. ἐκ τῦ

Κατερείκω, (ἐρείκω, κατὰ) διόλυ ἐρείκω, καταθραύω, καταχίζω, καταξεχίζω. Ἡρόδοτ. Γ'. 66. "Κατερείκοντο τὰ ἐδῶπος ἐκ μβυα". ὀξέχιζον τὰ ἐνδύματα αὐτῦ. "Χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμβυοι". Αἰσχύλ. Πέρσ. 537. Καταζίβω, κατακόπτω εἰς τὸν μύλον, ἔρεγμα ποιῶ. Ἀειςοφ. Σφὴκ. 649. "τὸν ἐ"μὸν θυμὸν κατερεῖξαι". ὀφῶ νὰ ξιασάσῃ τὸν θυμόν μου.

Κατερείπω, κατακρημνίζω, εἰς ἐρείπιον ποιῶ-φέρω. Ζήτ. Κατερήειπε. παρὰ Φωτ. Θυείσκεται καὶ, Κατερεικπώθη, ἐκ τῦ, Κατερειπόω. Ζήτ. Κατειρπόω.

Κατερεύγω, μετὰ Γενικ. ἐναντίον τινὸς ἐρεύγομαι ἢ ἐκπτύω. Ἀειςοφ. Σφὴκ.

Κατερεφὴς, πευτὸν τὸ, Καπρεφὴς. ἀμφ.

Κατερέφω, σκεπάζω, ὄρεφον ὑποβάλλω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1075.

Κατερέω, (ἐρέω, κατὰ) φανερόω, εἰδοποιῶ, καταγορῶ, ἐγκαλῶ, ὀφαβάλλω. μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτιατ. "Αὐτὸς ἐγὼ σφέας κατερέω πρὸς τὸν μάγον". Ἡρόδοτ. Γ'. 71. ἐγὼ μόνος θέλω σᾶς ἐγκαλέσει-σᾶς προδώσει εἰς τὸν μάγον.

Κατερήριπε, Ἰλ. Ξ. 55. αὐτὶ, Καπειπε. Παρακ. τῦ Κατερείπω. "Τεῖχος κατερήειπεν". κατέπεσεν, ἐγκρημνίσθη-ἔπεσε.

Κατερητύω, ὀπίσω κρατῶ, καλύω, ἐμποδίζω, ἐπέχω. Μυσαῖος, 300.

Κατεριθεύομαι, διόλυ ἐριθεύομαι, ὀφὰ μηχανημάτων νικῶ-καταβάλλω τινά. Ζήτ. Ἐριθεύομαι.

Κατερικτὸς, πευτὸν τὸ, Κατερεικτός.

Κατερίπω, πευτὸν τὸ, Κατερείπω. παρὰ Συϊδ. καὶ παρ' Ἡλιοδ. Θ'. "Καπρειπωμβύα".

Κατερίπωσις, ἡ. κρέμνισις. Συϊδ.

Κατερυθραίνω, καταβάπτω ἐρυθρῷ βάμματι. Ἡσύχ.

Κατερυθριάω, λίαν-διόλυ ἐρυθριάω, ξυροκοκκινίζω ὑπὸ ἐνζοπιῦ. Ἡλιοδ.

Κατερυκάκω, ἢ Κατερυκάνω, ἢ, Κατερύκω, πευτὸν τὸ, Κωλύω, ἐμποδίζω. παρ' Ὁμήρῳ.

Κατερύω, ὑπὸ τὸ ἢ ῥος τὸ κάτω σύρω-ξαβῶ. καθελκύω. Ὀδυσ. Ε. 261. "— τὴν γε (νῆα) κα"τείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν". τὴν κατεβίβασεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατέρχομαι, ὑπὸ τὸ κάτω ἔρχομαι - ὑπάγω, καταβαίνω. ὑπερφέρω, ἐπανέρχομαι.

Κατερῶτα, Ἠπίρ. αὐτὶ τῦ, Καὶ ἄλλοτε, ἄλλως δὲ καὶ Αἰολικ. Σαπφὼ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ Συνθέσ. 23. ἐκ τῦ, Ἑτερῶπα, αὐτὶ τῦ Ἑτερῶθε. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κατέροπα, ἢ ἄλλοτε, ὅπω προτιμητέον τὸ Αἰολικ. Κατέρυπα.

Κατεσθύω, πευτὸν τὸ, Καπεζώγω.

Κατεσπευσμένως, Ἠπίρ. ἐκ τῦ, Καπασπεύδω, μὲ βίαν καὶ ταχύτητα, ταχέως, ὀγλίγωρα, ἐν τάχει.

Κατεσπασμένος, καὶ Ἠπίρ. -σμένως. (καπασπαδάζω) ἀσπαδίως, ὑπηρελῶς. "Δέησις κατεσπα"σμένη". εὐθερμος. Διονύσ. Ἁλικ.

Κατέσταθεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Καπεστάθησαν.

Κατεσεὼς, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθεσεὼς, Καθεσηκώς. ὡς τὸ, Καθεσήκει, Καθεσήκει.

Κατεσραμμένως, Ἠπίρ. ἐκ τῦ, Καπεσρέφω, ἀνάποδα, ἀσκαποδεγυεισμβύα.

Κατεσρέφατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κατεσραμμβύοι, ἢ— μβύα ἦσαν.

Κατεσχαρόω, μὲ τὴν ἐσχάραν καλύπτω τὴν πληγήν. Ἡσύχ.

Κάτευγμα, τὸ. (κατεύχομαι) εὐχὴ, πέμμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 216. "Κατεύγματα. καὶ ἐν Θηβ. 694. αὐτὶ τῦ, Κατάρα.

Κατευδαιμονίζω, λίαν-παύ εὐδαιμονίζω. Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. Α'. λγ'. 8.

Κατευδοκέω, μετὰ Δοτικ. συγκατανεύω, σέργω, ἀρέσκομαι, εἶμαι εὐχαριτημβύος. Πολυβ.

Κατευδοκιμέω, καὶ Κατευημερέω, παρὰ Διοδ. Σικ. μετὰ Γενικ. ὑπερτερῶ - ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν δημεσίαν καὶ εὐδοκίμησιν.

Κατευθικτέω, (εὔθικτος) δικόλως ἅπτομαι-θιγγάνω. Μακκαβ. Β'. ιδ'. 43.

Κατευθύ, Ἠπίρ. κυρίως, Κατ' εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια πρός τι, ἴσια ἔξω, ἢ ἴσια αὐτικρύ. Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 2.

Κατευθυντὴρ, τῆρος, ὁ. ἢ, Κατευθυντὴς, ὁ. ὁ κατευθύων. ὄθεν

Κατευθυντηρία, ἡ. ὁ Σχολ. τῦ Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Ο. 410. καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμίν. ὀφῶ τὴν τὴν λέξιν, Σπάθη, προσυπακειμ. τὸ, Κάθετος, ἡ. ἐκ τῦ, Κατευθυντήριος. ἔτι δὲ ἡ Σπάθη, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ καινίζεται τὸ ξύλον, (σάφνη).

Κατευθύνω, εὐθύνω τι πρός τι, ἰσιάζω, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν φέρω-διευθύνω. διοικῶ, κυβερνῶ. ἴσια

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σια ὁδηγῶ. π. χ. "Κατευθύνω τὸ σκάφος". κυβερνῶ τὸ πλοῖον, βάλλω τὴν πρῴραν τα νὰ ὑπάγῃ ἴσια ἐπαίω εἴς τι σημεῖον. 2) "Κατευθύνειν αὐτὸν τὸν εὐθύνων". Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. πυπὸν τοῦ, Καπευθύκαζειν. 3) Οἱ δεπέρ. "Κατευθύνειν". Προσυπακουμ. Βίον. δύτυχῶς ζῶ, ἢ, δύτυχὴς εἰμί. παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Εὐοδέμαι. "Τῇ πόλει ὄρθιος ἐπὶ τὰς πολεμίους κατευθύνεται". Πλούταρχ. ἴσια-ὀρθὰ κατ' ἐπαίω ὡρὸς τὰς ἐχθρὰς πίτᾳ.

Κατευκαιρέω, Πολύβ. ΙΒ'. 4. "Κατευκαιρήσας ἀπάγει". εἰς καλὴν εὐκαιρείαν (ὁπόταν εὕρησκεν ἁρμόδιον καιρόν) ἐξηκολούθει.

Κατευκλεέω, (εὔκλεες) καπαφαιύνω, καθησυχάζω, ἥσυχον ποιῶ. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1059.

Κατευκτικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. Κατευκτικῶς. ὁ δύχόμβρος, ἢ καπερόμβρος.

Κάτευκτος, ὁ, ἡ. ἡ ὅπ' τινι δύχῃ ὑποχέσις, πάμμα, παμμβρός. Ἡσύχ.

Κατευλογέω, λίαν-διόλου εὐλογῶ.

Κατευμαρίζω, καθ' Ἡσύχ. Σεῖδ. ἡ Φώτ. πυπὸν τοῦ, Κατευχαείζω, δύκολιώω, δύχειρον-ὑπήπεδον ποιῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καπεξευμαείζοντος, καπευθυώοντος. εὐκόλεν ποιοῦντος.

Κατευμεγεθεῖν, μετὰ Γενικ. καθ' Ἡσύχ. ἡ Σεῖδ. πυπὸν τοῦ, Καπευμαεβῶ. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 9. ἡ Κύειλ. καπὰ Ἰουλιαν.

Κατευνάζω, εἰς δύπνον (εἰς τὸ σῶμα)-κλίνω ἢ εἰς ὕπνον φέρω· καθόλα δὲ αὐτὶ τοῦ, Καθησυχάζω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, καπαφαιύνω. πυπὸν τοῦ, Καπαπαύω. "Μόχθων κατευνάζω". Ἀνάλεκτ. Β'. 101. ὄθεν

Κατευνασμὸς, ὁ. τὸ εἰς δύπνον-ἡσυχίαν-ὕπνον φέρειν, ἡσυχία. Πλούταρχ.

Κατευνασήριος, ὲ, ἡ. (κατευνασὴρ, αὐτὶ, Κατευνασὺς) πυπὸν τοῦ, Κατευνασικός.

Κατευνασὴς, οῦ, ὁ. ὁ κατευνάζων. εἰς ἡσυχίαν φέρων, καπαπαφαίνων. ἔτι δὲ πυπὸν τοῦ, Καπεκοιμισής.

Κατευνασικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ κατευνάζειν ἁρμόδιος, ἢ ὁ εἰς τὸν ὑπνώδεις-γυμνασμένος.

Κατευνάω, ῶ. πυπὸν τοῦ, Κατευνάζω.

Κατευοδόω, ῶ. λίαν-διόλου εὐοδόω. ὡς Ἐνεργητ. ἢ Οὐδέτ. δύτυχῆ τινα δρόμον ἢ ἐξηκολούθησιν-ὁρμὴν ἐγχυῶμαι, ἢ ἀφιεύω νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσὰ-νὰ αὐξήσῃ. "Κατευοδέμαι". ἔχω δύτυχῆ εὐδὸν, ὑπάγω-φθάνω καλῶς-δύτυχῶς καπελύω τὴν ὁδοιπορείαν μου. "Κατευοδῶται ἡ ὁδὸς ἡμῶν". ὁ δρόμος (τὸ ταξείδι μας) ἡμῶν εἶναι δύτυχὴς. καθόλα δὲ, Καλὴν-δύτυχῆ ὁρμὸδον ἔχω εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὅ ἐστὶν, Ἐκβαίνειν, ἢ ὑπάγειν καλά. ὄθεν

Κατευόδωσις, εως, ἡ. ἡ, Κατευόδιον, τό. δύτυχὴς ὁρμόδος, καλὴ ἔκβασις τῶ δρόμου-τῶ ἐπιχειρήματος, τὸ νὰ κάμῃ τινὰς δύτυχῶς τὴν ὁδοιπορείαν του-τὸ ταξείδιον.

Κατευορκέω, ῶ. ἀληθῶς ἢ ἐπιτηδείως ὁρκίζομαι εἴς τινα θεόν. Γοργίας παρ' Ἀεσχιν. Ῥητ. Γ'. 3. ὁμοῦ αὐτὶ τούτου ἡ, Καπευορκίζω, κεῖται.

Κατεύρροφος, ἡμαρτ. αὐάγν. παρ' Ἀντιπάτρ. Ἐπίγρ. 19. αὐτὶ, Κατ' εὔρροφος.

Κατευπορέω, ῶ. πυπὸν τοῦ, Εὐπορέω, συμπαθείᾳ τῆς σημασίας τοῦ, Κατά τινος. Διόδ. Σικ. ΙΖ'. 45.

Κατευρύνω, διόλου εὐρὺ ποιῶ. ἐξαπλόω, φαρδύνω, πλατὺ ἡ φαρδὺ ποιῶ. Ξενοφ.

Κατευτοχέω, πυπὸν τοῦ, Καπευτυχέω. φθαίω τὸν σκοπὸν (στυπῶ τὸ σημάδι) δύτυχῶς ἐπιτυγχάνω τῆ σκοπῆ, δύτυχὴς εἰμί. Διόδ. Σικ.

Κατευτελίζω, λίαν εὐτελίζω, ἐξευτελίζω. Πλούταρχ.

Κατευτονέω, ῶ. τόνον-διώαμιν ἔχω, λίαν εὐτονέω. Ἱπποκρ.

Κατευτρεπίζω, λίαν-διόλου εὐτρεπίζω. φέρω πάλιν εἰς καλὴν τάξιν. Ξενοφ. Κυρκπ. Η'. ς'. 14. Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 510.

Κατευτυχέω, ῶ. μετὰ Γενικ. δύτυχὴς εἰμὶ ὡρός τι εἴς τι πρᾶγμα.

Κατευφημέω, ῶ. λίαν εὐφημῶ-ἐπαινῶ, δύτυχεῖς δύχὰς ὑποδίδω. παρὰ Πλουτάρχ. ἡ μετὰ Αἰτιακ.

Κατευφραίνω, λίαν-διόλου εὐφραίνω. Δεκιαν.

Κατευχειρίζω, πυπὸν τοῦ, Καπευμαείζω. Σεῖδ.

Κατευχὴ, ἡ. Εὐχὴ, ῥροσθυχὴ. "Μετὰ τὰς ἀποιδὰς ἡ τὰς ἐνομισμένας καπευχάς". τὰς ὅπ' τινι δύχῃ ὑποχέσεις, πάμματα. Πλούταρχ. Δίων, 24.

Κατεύχομαι, μετὰ Γενικ. καπά τινος εὔχομαι, πυπὸν τοῦ, Καπαράομαι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ὑπόχομαι, πίζω εἰς Θεόν. Εὔχομαι, παρακαλῶ, μετὰ Δοτικ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. ἡ Θεοκρίτ. Α'. 97. αὐτὶ τοῦ, Καυχῶμαι.

Κατευωχέω, ῶ. (δύωχὴ) ξώγω πολὺ εἰς τι συμπόσιον ὥστε χορταίνω. (κάμνω ζοῦκι) ὁ Ἀεισοφ. Εὐδημ. Γ'. 1. συναπτει τὸ, Μεθύων, μετὰ τοῦ, Καπδωχικώς· σωπθῶς ὁμῶς, καπὰ Μέσλεν ἐμάθεσιν, Καπδοχέμαι. Πλούταρχ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. κεῖται ἡ Ἐνεργητικ. αὐτὶ τοῦ, Φιλέω, δύωχίαν δίδω.

Κατεφθος, ὁ, ἡ. πυπὸν τοῦ, Κάτεφθος. Ἀθήν. ΙΒ'.

Καθεφίσημι, καπά τινος ἢ ὡρός τινα ἐφίσημι.

Κατεχθραίνω, ἔχθραν ἔχω καπά τινος ἢ ὡρός τινα. ἐχθρεύομαι, μισῶ. Ἰουλιαν. Λόγ. ἑ.

Κατέχμαζω, πυπὸν τοῦ, Κατέχω. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι ἔχει ἡ "Κατέχμασον" αὐτὶ, Καπαφεύδσον. πιθανῶς ὁμῶς ὡροέκυψεν ἐκ τοῦ, Καπεχμάζω. Ζήτ. ἔτι, Καπχμάζω.

Κατέχω, Μέλ. καθέξω, ἢ, καπαχήσω. ἐσκρατῶ, σωέχω. Ἰλ. Γ. 243. σερῶς κρατῶ, σφιχτὰ πιέω, καπελαμβάνω, Κωλύω, ἐμποδίζω. Καπευεισδύω, Καπεκπέομαι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, ἔχω. καπεξουσιάζω, πέρνω, ἢ κάμνω τι ἰδικόν μου, παρὰ Πολυβ. Διόδ. Σικ. ἡ Ἀππιαν. οἵτινες ἡ καπὰ ταύτην τὴν σημασίαν σωπάπτουσι πῶπο μετὰ Γενικ. Ἐπὶ θείπνης τινὸς λέγεται αὐτὶ τοῦ, Κυειδύω, εὐθέον ποιῶ, ἐμπίνω, φωτίζω. Πλάτ. "Ιων. "Πειπὰς γὰρ ὅ τε ἡμῖν ἐπῶν Ποιπαὶ οἱ ἀγαθοί, εὖ ἐκ τέχνης, ἀλλ' εὐθεῖ ὄντες καὶ κατεχόμενοι, παῖπα παῦπα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα". κυειδμβροι, ὑπὸ θεᾶ πεφωτισμβροι, κάπυχοι ὄντες. Τοιῶπο καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. Α'. 10. εὖθα κεῖται καὶ ἡ ἀπεξαφὴ αὐτοῦ. παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. "μανεῖσι ἡ κατεχομβρῷ". Μετοχὴ δὲ, ὡς παρ' Ἡρόδοτ. ς'. 41. "Κατεχθεῖσι διώκοντες". (ὅπω ἄλλοι, Κατείλον, αὐάγν.) δὲν ἀφέθησαν ὑπὸ τῶ νὰ κιυηγῶσι τὴν ναῦν· κιυηγέντες ἐκράτησαν-ἐπίασαν αὐτήν. Οὐδ. σημαίνει τὸ, Προσορμίζω, ἐλλιμβρίζω, καπαβιβάζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμβρα, Πιείω ἐστίνα ξηρὰν καὶ ἀράζω. ὡς, ἐν Ὀδυσ. Γ. 284. "Κατέσχεν εἰς Δῆλον, εἰς Σαλαμῖνα". Ἡρόδ. Η'. 40. ἡ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Καπελύω, (κωλύω), ὡς καὶ τὸ, Καπέχομαι. Εὐσπ. Ἰων. 551. "Προξένων δ' ἐν τῷ (οἴκῳ) κατέχει". ἐν Ἰλ. Γ. 419. "Βῆ δὲ καπαχομβρήν". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Καπακαλυφαμβρίη, ὅτε ἡ σημαίνει τὸ, Κρύπτομαι, καλύπτομαι, σκεπάζομαι. ὡς ἡ ἐν Ὀδυσ. Ι'. 145.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α

Ι. 145. "Κατείχετο γὰρ τεφέεσσιν". καὶ Τ. 361. ἔ ἐναντίον τὸ ἐν Ὀδυσ. Ζ. 141. "Ἀνακομιζέη". ὅτε καὶ προσυπακούεται τὸ, Χεῖρα. "Εὖ κατασχόντα". Σοφοκλ. Ἠλ. 503. αὐτὶ, τῶ, Ἔξω. θέλει σημαίνειν, δύτυχῶς προχωρήσει.

Κατέψησις, καὶ, Κατέψω. ταυτὸν τῷ, Καθέψησις, ἡ, Κατέψω. Διοδ. Σικελ.

Κατέω, ταυτὸν τῷ, Κάτειμι. Ζώπ. ἐν τῷ, Ἔω, τὸ Περιόσομαι.

Κατηβολέω, ῶ. ὑποδ θέρμης - παροξύσμῶ κινεῖσθαι. πίπτω εἰς λειποθυμίαν, λειποθυμῶ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. ὅθεν

Β

Κατηβολὴ, ἡ. καταβολὴ, θέρμης καπνειδύσις, ἡ τῶ πυρετῶ εἴσοδος ἢ ὁρμὴ, καὶ ἡ ἱερὰ νόσος. λειποθυμία, λειποψυχία. τὸ ὑπεβάλλειν, μεσὶς, μεσίδιον, καὶ πέλας, ὑποδύσις τῆ ἡμερῶν, τὸ καθῆκον, θυσία, πελανὰ τὰ νομιζόμενα. Ὁ Γαλλ. ἑρμῆν. τῶτο δηλῶ τῶ, Περιοδικὴ ἀρχὴ τῆ παροξυσμῶν, ὅς τις ἔτι ἢ, Καταβολὶς, αὐτὶ τούτω ἔχει.

Κατηγεμὼν, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθηγεμών.

Κατηγέομαι, Ἰων. αὐτὶ, Καθηγέομαι.

Γ

Κατηγορέω, ῶ. φρός τινα ἢ κατά τινος ὁμιλῶ - λέγω - ὁμιλῶ φρός τινα ἢ περὶ τινος ἢ κατά τινος. κακῶς λέγω ἢ τινος, ὑβρίζω, ἐλέγχω, διασύρω αὐτόν. ὅτε δὲ ἐπὶ Κειμένῳ λέγεται, σημαίνει τὸ, Προσκαλοῦμαί τινος, ἐγκαλῶ, παραδίδω τινὰ εἰς τὸ κοινὸν, ὡς ὑπόχον πταίσματος ἢ ἀδικίας τινός. Ἀναφέρω, διαβάλλω, ὁμολογῶ εἰς τὸν κοινὸν, ἀγοράζω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῶ, Ἀποδεικνύω, φανερόω, δίδω νὰ γνωρίσῃ - νὰ καταλάβῃ τις τι. Ξενοφ. Κυροπ. Α'. δ'. 3. "Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς ἵπποις) ἰσχρὸν, "ὃ καταγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν". Ἐν τῇ Λογικῇ λέγεται ἐπί τινος προσώπου ἢ πράγματος, αὐτὶ τῶ, Βεβαιῶ, παραδίδω βεβαίωσιν τινα ἢ ἄξίωμα. Παθητ. Κατηγορέομαι, ὑποδ κατηγορίαν εἰμὶ, εἶμαι ὑπ' ἐνδιαβάλλω, ἢ ἐγκαλεσμβάω εἰς τὸ κοινὸν. ὅθεν

Δ

Κατηγόρημα, τὸ. ἡ αἰτία τῆς δίκης, ὁ (νδαβὰς, Τυρκ.) κακόργημα, πταῖσμα, ἔνοχὴ, αἰτία δι' ἧς ἐγκαλεῖται τινὰς εἰς τὸ κοινὸν. Διονυσ. Ἁλ. ΙΑ'. 12. "Κατηγόρημα ἔφυγε". Δημοσθ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐις αἰτίαν δείσκεται τις εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶ ἀνθρώπου διὰ νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Παρὰ Κικέρ. Tuscul. Δ'. 9 τὸ, Κατηγορέμενον, ἢ κατηγορία, Praedicatum, Λατ. ἢ

Κατηγορία, ἡ. κακολογία, ἔλεγχος κατά τινος, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κοινὸν, αἰτία τῆς κακολογίας, δυσφημία, ἔνοχὴ πταίσματος, σύνεσις τῶ ὁποίου καὶ ἐγκαλεῖται τινὰς εἰς τὸ κριτήριον. "Κατηγορείας ἔχω". αὐτὶ τῶ, Κατηγορῶμαι. Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῶ, Μέσον δι' ὃ γνωρίζεται τι, Ἀπόδειξις, φανέρωσις. Παρὰ Φιλοσοφ. ἡ ἰδιότης τῶν οὐσιῶν ὑποδείκνυσιν εἴς τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, ἢ ὁμολόγησιν - ἀναφέρσι περὶ αὐτῶ. Adtributum, Λατ. Praedicat, l' attribut, Γαλλ. ὅθεν καὶ Praedicamenta, Λατ. αἱ δέκα Κατηγορίαι τῶ Ἀριστοτέλους. καὶ

Ε

Κατηγορικὸς, ἡ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Κατηγορικῶς. πρὸς ὅ,τι αἰτήσει εἰς κατηγορίαν. ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐγκαλῇ εἰς τὸ κοινὸν, τὰ βάλλῃ ὑπ' ἐνδιαβολὴν τινά, ἢ ὁ αἰτήσει - ὁρμώδης εἰς κατηγορίαν - Praedicat, ἢ ὁ ἐκ τῆ ὕλης τῆ κατηγοριῶν ὤν.

Ζ

Κατήγορες, ὁ, ἡ. ὁ κατηγορῶν. "ὁ δὲ κατήγορος "(ἔφησε) μὴ ὑπεύθυνος τῆς ἐκ τῆ νόμων "ἐπιτιμίους παθεῖν". Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ.

Κατήκω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθήκω. Ἡρόδοτ. Η'. 40.

Κατήκοος, ὁος, ἡ. (κατὰ, ἀκοὴ) ὅστις προσεκτικῶς ἀκούει - ἀκροάζεται. 2) Ὅστις δηλικῶς ὑπακούει, πειθαρχικὸς, ὑπήκοος, ὑποκείμενος, ὑπήκοος ὄχυσίας τινὸς, Suddito, Ἰταλ. ραϊὰς, Τυρκ. Παυσαν. Ἀττ. "Ἀθηναίων κατήκοοι ὄντες. 3) Ὠτακουστὴς, ὅστις κρυφίως ἀκροάζεται (ἀφικροάζεται) νὰ ἀκούσῃ τι δι' νὰ τὸ εἰπῇ εἰς τινα, κατάσκοπος. (μαντατόρης, σπιῶνος). Ἡρόδοτ. ἢ Δίων Κάσ.

Κατήκω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθήκω.

Κατήλιψ, ιφος, ἡ. παρ' Αἰσχυλ. Βάτραχ. 574. "Ἐπὶ τῶν κατήλιφ' ὑθὺς ἀνεπηδήσαμεν". Τινὲς ἑρμῆν. δηλ. τὸ, Μεσόδμιον, μισόστιχον, δοκὸς ἢ ὑποστίτος βυσσάζουσα τὸν ὄροφον, κείμενα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ἄλλοι δηλ. τὸ, Μεσόδμιον ἢ κλίμακα. πιθανῶς ὅμως, τὸ ἀνώτερον πάτωμα τῆ οἴκυ, ὅπερ ἐστὶ τὸ Ταβανὶ Τυρκ. λεγόμενον. Παρὰ Θεοκρίτ. Δ'. 56. καὶ λεῖται, Ἀναύλιπος, Ἀνήλιπος, Ἀνάλιπος, ὁ ἀνυπόδετος, ὁ ἀϊδὴ ὑποδημάτων ὤν" ἐκ τῆ, Ἠλιψ, ὑποδημα (παπούτσιον). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἢ, Καπάλιψ, μεσόδμιον. Ζώπ. Νήλιπες.

Καπηλογέω, ῶ, Καπηλοκίζω, ἠμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ Καπελογέω, ῶ, Καπελοκίζω.

Κάπηλυς, ήλυδος. ὁ, ἡ. καπήφορος, καπηφορικὸς, ὁ βαστὶ τὰ κάπα φέρων. Νόν. "Καπήλυδα πέζαν ὁδεύων".

Καπηλυσία, ἡ, Κάπηλυσις, ἡ. τὸ βαστὶ πὶ, ἢ φρὸς τὰ κάτω ἔρχεσθαι - πορεύεσθαι - κάθοδος, κατέλευσις ἢ ὁδὸς, δρόμος - ἔρχομὸς εἰς τὰ κάτω. Ἄρατ. 536.

Καπηλωκυΐα, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθηλωκυΐα, ἐκ τῆ, Καθαλόω, αὐτὶ, Καθαλίσκω.

Καπῆμαρ, Ἐπίρ. αὐτὶ τῆ, Κατ' ἦμαρ, κάθε ἡμέρα, καθημερινῶς.

Καπημελημένως, Ἐπίρ. μὲ τὴν ὁλότιμον ἠμελημμένως, ἀφροντίστως, ἀμελῶς. Ζώπ. Καμεμελέως.

Καπημύω, βαστὶ τὰ κάτω κλίνω, βυθίζω, ἀφήνω τι νὰ βυθισθῇ, ἢ καὶ κλίνῃ φρὸς τὰ κάτω. Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 862. "Καπήμυσαν θυμὸν Ἀχέοντι", ἐτύγχασαν ταῖς λύπαις, (ἔχασιν τὸ θάρρος) κατεκλίθησαν. Ζώπ. Ἠμύω.

Καπηναγκασμένως, Ἐπίρ. βεβιασμένως, μὲ ἀναγκαστικὸν ἢ βίαιον ζόπον. Ζώπ. Καπαναγκάζω.

Καπήνεμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐναντίον τῶ ἀνέμου, ἢ κατέναντι τῶ αἵματος κείμενος, ὁ ἐκπεφηλμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνεμον.

Καπήνοχα, Μέσ. Παρακ. τῶ Κατανέκω ἢ Κατανέγκω.

Κάπηξις, εως, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Κάπεξις. θραῦσις, σιώτεψις, (τζάκισμα). 2) Ἀντὶ τῆ, Κάθηξις, ἐπιτήρησις, ἐπαγρύπνησις. ἀμφ.

Καπήορος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐπήορος. μετέωρος, κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα φρὸς τὰ κάτω.

Καπηπιάω, ῶ. (ἤπιος) δίδω ἤσιον ποιῶ, καταφαύνω, καταγλυκαίνω. Ἰλ. Ε. 417. "Ἀλλέπο χεῖρα "ὀδύνῃσι δὲ καπηπίωντο βαρεῖαι".

Καπήρεε, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθήρει.

Καπηρεμέω, ῶ, ἡ, Καπρεμίζω, δίδω ἤρεμον - ἤμιραν ποιῶ. καθησυχάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ά. 22. Τὸν β'. χηματισμὸν ἔχουσι τινὰ Χειρόγρ. αὐτόθι παρεγγράφ. 24. Καπρεμίσθησαν, αὐτὶ, Καπρεμήθησαν. καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ.

Καπηρεφὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἐρέφω) καπηγασμβός, καλῶς ὀρεφωμβός, ἀκεπασμβός, ἢ ἀσκεπασμβός. "Δόμος καπηρεφὴς". Εὐριπ. Ἱππ. 468. ἐπὶ Δενδρων, τὰ πυκνὰ φύλλα ἔχον, καπάσιον, πολύφυλλον. "ὀρθὸν πόδα ἢ καπηρεφῆ". Αἰσχύλ. Εὐμ. 289. καμπύλον - κυρτὸν ἐν τῷ καθέζεσθαι. ὡὐ δεῖ ἀφεῖσῃ νὰ ἀναγνωσθῇ "Καπρεπῆ". Μεταφρ. "Τράπεζα καπ- "ηρεφὴς". Ἀθλίου. Α'. σκεπασμβόν μὲ φαγητά. Παραπλήσιον τούτω ἔστι ἢ τὸ παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμέμν. 874.

ἐν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐν Ἰλ. Σ. 589. "Κλισίας καπρεφέας". ἐσκεπασμένας, καπυσέγους, σκεπαστάς. "Σπέος δ' ἔφηνεν καπρεφές". Ὀδυσ. Ι. 183. τὸ ἐσκιασμένον οἱονεὶ ὀρόφῳ καὶς δάφναις. ἔτω καὶ τὸ "Κῦμα καπρεφές". τὸ ὑψηλὸν καὶ κυρτὸν, τὸ δίκην ὀρόφου καλύπτον, ἤτοι ὀρόφῳ ἐοικός.

Κατήρης, ὁ, ἡ. (ἄρω, κατὰ) ἠτοιμασμένος, ἁρμαμπεμένος, ἕτοιμος, τέλειος. 2) Μετέωρος, ἀπαιωρημένος, εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος, ἐκ τῦ, Ἄϊρω. Εὐκτ. Ἱκέτ. 110. τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Ἰφιγ. Ταυρ. 1346. ἐν Ἠλέκτ. 498. τὸ "Κατῆρες ὀσμή". ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀνθοσμίας. 3) Ὁ κώπας (κωπία) ἔχων. Ἡρόδ. Η'. 21. "Πλοῖον κατῆρες". ὡς τὸ, Τειήρης, ἐκ τῦ Ἔρω, Ἐρέω, Ἐρέσω. Ζήτ. Σειήρης.

Κατῆρκται, Παρακείμ. παθητ. τῦ, Καταρχω.

Κατηφεία, ἡ. σκυθρωπότης, λύπη, αἰδὼς, συγκοπὴ τοῦ ἀφοσώπη. αἰχμὴν, ὀνειδος. Ἰλ. Γ. 51. Ζήτ. Καπφὴς.

Κατηφέω, ῶ. κατηφὴς εἰμὶ, κατήφειαν ἔχω, ἢ κατηφὴς γίνομαι. Ἰλ. Χ. 293.

Κατηφὴς, ἔος, ὁ, ἡ. σκυθρωπὸς, λυπημένος, ἐνζοπιασμένος, ὁ κατεβασμένα τὰ ὄμματα ἔχων. Ὀδυσ. Ω. 431. Τινὲς παράγουσι τῦτο ἐκ τῦ, Κάτω τὰ φάη (ὄμματα) ἔχοντες. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλέ- παρχ. "ἐκλεξάφει τὴν Καπήφειαν ὕπνοι" Αὔπλιν κάτω βλέπειν ποιῆσαι". Ὁ δὲ Σχολ. τῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ρ. 556. φησὶ "Κατωπὶν" αὐτὶ τῦ, Κάτω τὰς "ὤπας ἔχειν τὰς δὴ τοῖς αἰχροῖς καπφὴς γινομένους". "Ἄρα, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καπωπὸς, ἡ, Καπωπάω.

Κατηφία, καὶ Ἰωνικ. Καπφίη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καπφεια, ὅθεν

Κατηφιάω, ῶ. ἀφ' ἧ Μετοχ. Καπφόων, ταυτὸν τῷ, Καπφέω.

Κατηφὼν, όνος, ὁ. ὁ Πείσαμος ἐν Ἰλ. Ω. 253. ὁμοιάζει ἔπω τὰς ὑὸς αὐτῦ. "Κακὰ τέκνα καπφόνες". ἐπονείδιστοι, καταίσχυντοι, καπφείας ἄξια φρονοῦντες. ὁ Σχολ. "Ὁρα καὶ Εὐσάθ. παρεκβατικώτερον. κυρίως ὅμως, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, θέλει τὰ εἰπῆ" "Κακὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα φοβερὰ ἔσεσθε εἰς τὰς γενεὰς αἰχμάλωτα ὑπὸ λυπίου". Τινὲς δὲ ἔλαβον τῦτο ὡς Ἐπίθετ. αὐτὶ τῦ, Ἀναίσχυντοι· καὶ ὁ Κράτης, Καπφέες, ἀντὶ τῦ, ἀναίσχυντοι· καὶ ὁ Ἀριστάρχος ἔξέλαβε τὸ, Καπφόεις, δηλ. Ἠλυκ. ἐννοίας ἐκ τῦ, Καπφεια.

Κατηχέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Ἀντιχέω, ἢ ἐναντίας ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἀπηχῶ, γεμίζω τὸν ἀέρα ὑπὸ ἠχου καὶ κρότου. "Μέζοις καταθύσι, καὶ μύδοις κατηχῆσι τὰς ἀκούοντας". καπηγοπιδύσι ἢ καθηδύκσι τὰς ἀκούοντας διὰ τῆ ἐμμέζων σίγων, καὶ καλῶς ἠχόντων ἤτοι δυρύθμων μύθων. Δεκιαν. σωφρόνως ὅμως σημαίνει τὸ, διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκω, νουθετῶ, μανθάνω τινά τι, ἢ παιδεύω τὰ δόγματα θρησκείας τινὸς, καὶ τὰ μυστήρια αὐτῆς. ὅθεν, Κατηχέμενος, ὁ διδασκόμενος. Παρὰ Vitruv. 5. 8. "Τόποι κατηχοῦντες", οἱ καταβάλλοντες ἤτοι ἐκ τῆ ἄνω διὰ τὰ κάτω διακεκομμένως ῥιπτοῦντες τὸν ἦχον. αὐτὸκ. τῷ, Συνηχοῦντες.

Κατήχημα, τὸ. ταυτὸν τὸ, Ἤχημα. ἀμφ.

Κατηχὴς, έος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καταχὴς.

Κατήχησις, ἡ. ἡ διὰ τῆ ἠχῆ γοητεύσις· μαγγάνευσις, ἢ ἐκκώφωσις. 2) Τὸ διδάσκειν, διδασκαλία, νουθέτησις. Ἱππokρ. Γνῶσις. Διον. Ἁλικ.

Κατηχητὴς, ῦ, ὁ. ὅστις διδάσκει, νουθετῆ.

Κατήχητος, ὁ, ἡ. ὁ ὅστις διδάσκεται ἢ ἐδιδάχθη.

Κατηχίζω, ταυτὸν τῷ, Καταχέω. ὅθεν

Κατηχισμὸς, ὁ. ἡ διδασκαλία, νουθέτησις, τὸ ὑπόθεμα διδάσκεταί τις.

Κατηχιστὴς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καταχητὴς. ὅθεν

Κατηχιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰήκων ἢ ὁ ὑπάρχων εἰς τὸ νὰ κατηχῆ· νὰ διδάσκῃ.

Κατηχουμένια, ἡ, Κατηχεμένεια, τὰ. τόποι ἔνθα ἴστανται οἱ κατηχέμενοι, τὰ κατηχέμενα.

Κατηχούμενος, μετοχ. τῦ, Κατηχέομαι. Ζήτ. Κατηχέω, ὅτι τις διδάσκεται τὰς ἀρχὰς· τὰ δόγματα καὶ μυστήρια θρησκείας τινός.

Κάτθανε, κατὰ Συγκ. αὐτὶ, Κατέθανε, ὡς ἐκ τῦ Κατθέμεν, αὐτὶ, Καταθεῖναι, ἐκ, Κάτθετο, αὐτὶ Κατέθεσο, παρ' Ὁμήρῳ.

Κάτθεμεν. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάτεμεν.

Κατιάπτω. Μέλ. ψω, ἀφθείρω. Ὀδυσ. Β. 376. "Κατὰ χρόιον καλὸν ἰάπτει". Ζήτ. Ἰάπτω.

Κατιὰς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθιὰς, παρὰ Παύλ. Αἰγ. ς'. 73. ἐκ 74. χειρεργικόν τι ἐργαλεῖον διὰ κόψιμον ἢ διαίρεσιν. Ζήτ. Κατειάδιον.

Κατίασι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κάτεισι.

Κατίζω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθίζω.

Κατιθὺ, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Κατευθὺ, τὰ ἴσια ὑπὲρ πέρα, αὐστικρύ.

Κατιθύνω, ταυτὸν τῷ, Κατευθυνω.

Κατικετεύω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθικετεύω.

Κατικμαίνω, βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρὸν· μαλακὸν ποιῶ τι. Λυκόφρ. 1053.

Κατιλλαίνω, (ἰλλαίνω) χλευάζω, ἐκπαίζω, ἐκγελῶ διὰ τὰ παίζιματος τῆ ὀμματίων. Ζήτ. Κατιλλώπτω. ὅθεν

Κατιλλαντὴς, ὁ. ὅστις ὑπὸ χλευασμῶ βλέπει, ὅστις γκαλλιεΐζων τὰ ὄμματα χλευαστικῶς βλέπει, ὅστις γκαλλιεΐζει, ἤτοι κλείων τὰ ὄμματα βλέπει ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη. Ἀεξοτ. Φυσιογν. οἱ "κατιλλαντοὶ ὡραΐζαι". ὅπερ, Κατιλλαντικείαν τε, ἐκεῖνο.

Κατίλλω, ὁ Παυσαν. ἑρμίν. τὸ "Κατείλαδα νύκτα" διὰ τῦ, Κατίλλυσαν, καὶ τῦτο πάλιν διὰ τῦ, Καθείργυσαν. Παρ' Ἱπποκρ. ἑρμίν. ὁ Ἐρωτιαν. τὸ "Φωνὰ κατείλλυσα" διὰ τῦ, Κατεχόμενα· ὁ δὲ Διοσκορ. τὸ, Κατίλλειν, διὰ τῦ, Κατείργειν, κατακλείειν. ὅστις ἢ Κατίλλυσαι, ἀντὶ γνωσεν. Ὁ Γαλην. διὰ τῦ, Κατακλειόμενα, ἐνειλύμενα, δεδεμένα. Ζήτ. ἔτι, Κατειλέω, ἢ, Ἐξίλλω.

Κατιλλωπτω, (κατὰ, ἰλλώπτω) σκαρδαμύττω, βλέπω μὲ σκαρδαμυκτικὰ ὄμματα (γκαλλιεΐζω) ὡρύτι, διὰ νὰ θεωρήσω αὐτὸ ἀκειβῶς, ἢ παίζω τὸ ὄμμα καθὼς οἱ τὰ τῦ ἔρωτος ἀσκέμενοι (κάμνω ὀμμάτι) ἢ ἐκπαίζω· ἐκγελῶ τινα διὰ τῆς κατεμύσεως ἢ παίζεως τῆ ὀφθαλμῶν. Ζήτ. Ἰλλώπτω. καὶ ἐνταῦθεν. 1) Ἀκειβῶς θεωρῶ, προσεκτικῶς βλέπω· κυτπίζω. Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. Α'. 20. Εὖ "κατιλλώψας ἄθρει". 2) Ἐρωτικῶς βλέπω, ἢ παίζω τὸ ὄμμα, κάμνω ὀμμάτι. Φιλήμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. "τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων". Ἀνθολ. "Κατιλλώπτων Πείσπος". ὁ ἐρωτικὰ καὶ ἀσελγῆ βλέμματα ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κατιλλαίνθη, καταμυκτηρίσθη. Ζήτ. Ἐγκατίλλω, καὶ, Ἐπιλλίζω.

Κατιλύω, (ἰλὺς) ἰλιῶ ὑπερέω, καλύπτω· σκεπάζω, γεμίζωτι μὲ λάσπην· κόπρον· ἀκαθαρσίαν· λάϋγα. Ξενοφ. Οἰκ. Ι Ζ'. 13.

Κατιόω, ῶ. (ἰὸς) ἰόκαλύπτωτι μὲ Ἰὸν, ἀφιόω τι νὰ σκεπάσῃ, καπερρυπόω, σκεπάζειν ποιῶ. Ἰακ. Ἐπιστ. Ε'. 3.

Κατιππάζομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθιππάζομαι.

Κατιρόω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθιερόω.

Κατίσασθαι, Κατισάτο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθίσασθαι, Καθίσατο.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κατισχναίνω, ποιῶτι δόλῳ ἰσχνὸν - λιγνὸν - ξηρόν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 134. Προμ. 269.

Κάτισχνος, ὁ, ἡ. λίαν ἰσχνὸς - λιγνὸς - καπέξηρος. ὅθεν

Κατισχνόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κατισχναίνω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. ε. 5.

Κατισχύω, καταβιάζομαι, καταβάλλω, κατακρατῶ, νικῶ. μετὰ Γενικ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ε. 19. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. μετὰ Αἰτιατ. βίαν τινὰ προξενῶ εἰς τινα. ὀξὺ βίας καὶ δυναστείας βλάπτω τινά. ὁ αὐτ. ἐν ς'. 65. χρῆται τῇ λέξει καὶ αὐτὶ τῦ, Ἐνδυναμόω. Παρὰ Πολυβ. κεῖται αὐτὶ τῦ, Ὑπερέχω, ἔχω ἢ λαμβάνω ὑπεροχὴν καὶ κατακρατῶ αὐτῆς. Κατέχω.

Κατίσχω, ἕτερος σχηματισμ. τῦ, Κατέχω, καθὼς καὶ τὸ ἁπλοῦν. Ἴσχω, αὐτὶ, Ἔσχω. ὅθεν Ἀόρ. Κάτεσχον, καὶ Προσακτ. Κάτεσχε. Εὐσεπ. Ἡρακλ. μαν. 1211. ὡς καὶ τὸ, Πάρεσχε, ἐν Ἑκάβ. 823. σημ. Παρ' Ἡρόδοτ. Γ'. 28. "Κατίσχει σέλας ἐξ ἠρανοῦ." Οὐδετ. αὐτὶ τῦ, κατέρχεται, καταβαίνει.

Κατιτήριος, (κάτειμι) ὁ εἰς τὸν ὑπὸ τὰ κάτω ἐρχομὸν ἢ ὑπερφλῶ αἰθέων - ἁρμόδιος. "Κατιτήεια" προσυπακουμ. Ἱερά. Θυσία ὀξὺ τῷ δύτυχῆ ὑπερφλῷ, ἢ ὑπὲρ καθόδῳ θυσία. Ἡσύχ.

Κατοδυνάω, ῶ. μεγάλον πόνον - μεγάλην ὀδύνην προξενῶ, παρὰ τοῖς Ο'.

Κατοδύρομαι, λίαν ὀδύρομαι, κλαίω.

Κατόζω, καταβρομῶ. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Δ'. κ. 16. "Κατόζων σεαυτῦ". προξενεῖς βρῶμαν μόνος εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

Κατοικάδες αἶγες. (οἷς) Παυσαν. Θ'. 13. αἱ ἡμέριαι εἰς τὰ ὄρη προβάτων ποίμνια αἶγες.

Κατοίησις, ἡ. (κατοίομαι) ὑπερφαντασία, φαντασία. ὁ Πλούταρχ. σημαίνει τῦτο μετὰ τῦ, Μεγαλαυχία.

Κατοικάς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατοικίδιος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 60. καὶ, 535. ὅστις ἐν τοῖς Θηρ. 557. αὐτὶ τῦτο, Κατοικὶς, εἶπε.

Κατοικεσία, ταυτὸν τῷ, Κατοίκησις. ἀμφ.

Κατοικέσια, τὰ. ὑπακουμ. Ἱερά. ἐκ τῦ, Κατοικέσιος, ἐνιαύσιος τις ἑορτὴ εἰς μνήμην τῦ ἐρχομῦ ἤτοι κατοικήσεως εἴς τινα τόπον. Γρηγ. Ναζ.

Κατοικέω, ῶ. ἔχω τὴν κατοικίαν μου εἴς τινα τόπον.

Κατοίκησις, ἡ. τὸ κατοικεῖν, κατοικία, ἢ ὁ κατοικημένος τόπος. Ἀθηναί.

Κατοικητήριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, κατοικία. Ν. Διαθ. ἐκ τῦ

Κατοικητήριος, προσυπακουμ. Χωρίον. τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κατοικεῖ τινάς. ἐκ τῦ

Κατοικητήρ, ὁ κάτοικος.

Κατοικία, ἡ. οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ τις. (κοινὰ) Τυρκ. Ἀποικία, Παροικία, καὶ κληρουχία. Σερβ. πελλαχῦ. ἢ εἰς τὰς ἀγκὰς οἰκία ἤτοι ἡ εἰς τὰ ὑποχώρια, καλύβιον, (τζιφτζιλίκ).

Κατοικίδιος, ὁ, ἡ. καὶ, Κατοικιδία, ἡ. (οἰκία, κατὰ) ὅστις συνείσκεται ἢ ἀεὶκει εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκιακὸς, π. χ. "ὄρνις κατοικίδιος". ἢ εἰς τὰς οἰκους ὀξυζίβυσα ὄρνιθα. Domestique, Γαλλ.

Κατοικίζω, εἰς κατοικίαν φέρω, φέρω τινα ὑπό τινα τόπον ὀξὺ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἄλλον. Ἀειφορ. Εἰρ. 250. "Εἰς φῶς ἠλίου κατοικίζειν". Εὐσεπ. Ἱππολ. 817. φέρω - ἐκβάλλω εἰς τὸ φῶς. "Κατοικίζω πόλιν, γῆν". φέρω ἀθρώπους ἀπ' ἄλλης τόπυς ὀξὺ νὰ κατοικήσωσι, ὑποικίαν, ἐγκατοίκους φέρω, αὐξάνω τὰς ἐγκατοίκυς πόλεως, ἢ γῆς τινός. Ἀειφορ. Ὄρν. 196. Εὐσεπ. Φοίν. 645. Φέρω πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν κατοικίαν, κάμνω τινὰ πάλιν νὰ ὑπερέλθῃ, ὡς ἐγὼ τὸ Κατέρχομαι. Αἰσχύλ. Εὐμ. 753.

Κατοικὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατοικάς.

Κατοίκησις, ἡ. καὶ, Κατοικισμὸς, ὁ, (κατοικίζω) τὸ κατοικεῖν τόπον τινά, φέρειν ὑποικίαν ὀξὺ νὰ κατοικηθῇ τόπος τις, Ὑποικία.

Κατοικιστὴς, ὁ. ὁ κατοικίζων, ὅστις φέρει ὑποικίαν, συναζεῖ ἀνθρώπους καὶ τοὺς φέρει νὰ κατοικήσωσι τόπον τινα. ὁ ἀρχηγὸς ὑποικίας ἢ πολισμὸς πόλεως τινός.

Κατοικοδομέω, ῶ. κτίζω, οἰκοδομῶ, κατοικίαν ἀνεγείρω. 2) Εἰς οἴκημα κατακλείω ἐγὼ ὑποκτείνω. Ἰσαῖος. Ζήτ. Ἐγκατοικοδομέω.

Κατοικονομέω, ῶ. οἰκονομικῶς ἢ φειδωλῶς διαιρῶ - διαμερίζω. Menager, Γαλλ. Πλούταρχ.

Κάτοικος, ὁ, ἡ. ὅστις κατοικεῖ εἰς οἰκίαν ἢ τόπον τινά, ἔγκατοικος.

Κατοικοφθορέω, ῶ. (Ζήτ. οἰκοφθορέω) διόλου φθείρω - ἀφανίζω οἰκίαν τινά. ὃ ἐστι, κάμνω νὰ χάσῃ ὅλην τὴν οὐσίαν αὐτῆς, χαλῶ - ἐξολοθρεύω μίαν φαμιλίαν, εἶα ὀσπήτιον. "Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν". ἔφθειρεν - ἀφάνισε τὴν πόλιν, ὡς τὸ χυδαῖον. Ἐχάλασεν - ἀφάνισε τὴν χώραν - τὴν πολιτείαν. Πλούταρχ. Ἄλκ.

Κατοικτείρω, ῶ, Κατοικτίζω. ἐξαιρέτ. Μέσως, Κατοικτίζομαι, μετὰ Αἰτιατ. προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι, συμπάθειαν ἔχω. Ὑποδηκνύω τινὸς τὴν συμπάθειάν μου. Ἐνεργητ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1280. "Κατοικτίσαντες". εἰς συμπάθειαν διεγείραντες. "Ὅπως θεοὶ τὰς σὰς πόνους κατοικτίσωσι". αὐτόθ. 384. ὅπως ἡ συμπάθεια τῆς θεῶν θέλει φέρῃ τέλος εἰς τὰ πάθη σου, ὅθεν

Κατοίκτισις, ἡ. ῆ, Κατοικτείρισις, τὸ προσκλαίεσθαι - παραπονεῖσθαι, ἢ τῆς συμπαθείας ὑπόδειξις.

Κατοιμώζω, λίαν ἢ ὑπέρ τι οἰμώζω, ἐκλαίζω.

Κάτοινος, ὁ, ἡ. πλήρης οἴνου, μεθυσμένος.

Κατοινόω, δίδω τινὶ οἶνον νὰ πίῃ ὥστε νὰ μεθύσῃ.

Κατοίομαι, νομίζω ἐμαυτὸν μέγαν, ὑπερηφανεύομαι, φαντάζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀβακ. β'. ὅθεν, Κατοίησις.

Κατοίσεται, καπέξει. ὁ Ἡσύχ. ὁ δὲ Σχελ. κατοίσει, ὑποκομίσει. Ἰλ. Χ. 425. κυρίως ἐκ τῦ, Καταφέρω. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀνωμάλ. Φέρω.

Κατοισρέω, διόλου οἰσρέω. Εὐσεπ. Ἰφ. Αὐλ. 77. "Καθ' Ἑλλάδα οἰσρήσας". εἰς κίνησιν καὶ ὑποταγὴν βάλλω.

Κατοίχομαι, κατὰ τὰ κάτω πορεύομαι - ὑπάγω, καταδύομαι, ὑποθνήσκω. (ὁ Ἐνεστὼς, ὡς ὑπὲρ τὸ πλεῖστον ἔχει σημασίαν Παρακειμένου). ὅθεν, Κατοιχόμενοι, οἱ. οἱ προαπελθόντες, οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροὶ, οἱ ὑποταθόντες. Πλούταρχ. "Ἱλασμὸς προσφέρειν τοῖς "κατοιχομένοις".

Κατοιωνίζομαι, οἰωνὸν λαμβάνω ἔχω ἢ συμπεραίνω ἔκτινος. Φάλαρ.

Κατοκλάζομαι, ταυτὸν τῷ, Οκλάζω. Σερβ. γ'.

Κατοκνέω, ῶ. ἐξ ἀμελείας καὶ ὄκνου ἢ φόβου παραιτῶ - ἀμελῶ τι. Ἔτι δὲ αὐτὶ τῦ, Λίαν ὀκνέω. Ζήτ. ἔτι ἐγὼ, Κατόνημι, Κατονόω.

Κατοκωχὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ Κατοχή. Πλάτ. Φαῖδρ. "Κατοκωχὴ ἐν ἐγὼ μανίᾳ ὑπὸ Μουσῶν". ἐνθουσιασμὸς ἐμπνεύσεως ὀξὺ τῆς Μουσῶν. ὅπου ἄλλοι, Κατοκωχὴν, ἐγὼ Κατοχὴν, ἀκαγιωώσκ.

Κατόλεθρος, ταυτὸν τῷ, Κατώλεθρος. ἀμφ.

Κατολιγορέω, ῶ. λίαν ἀμελῶ. Πολύβ.

Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καταλισθαίνω, καὶ, Καπολισθέω, ῶ, ὅθι τὰ, ὑπὸ τὰ κάτω, ὑπὸ τὸ εὖδον γλοιερῶ-πίπτω-βυθίζομαι. καταφέρομαι-κατέρχομαι-κατεννῶ.

Κατολολύζω, (ὁλολύζω) κατά τινος ὁλολύζω. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1126. "Γοᾶι καπολολύζω". ταυτὸν ἐστὶ τῷ μετὰ ταῦτα "Ἐπορθιάζω δώμασιν". μὲ λυπηρὰς φωνὰς καὶ σκληρὰς καταρῶμαι.

Κατολοφύρομαι, λίαν ὀλοφύρομαι-κλαίω.

Κατομβρέω, λίαν ὀμβρέω-βρέχω. "Τὸ κατομβρῆσαν ὕδωρ". τὸ βρέχιον, τὸ νερὸν τῆς βροχῆς. Θεοφύλ. Ἐπισ. ὅθεν

Κατομβρία, ἡ. ἡ ὑπερβολικὴ βροχὴ (ὄμβρος) ἡ πλημμύρα.

Κατομβρίζω, ταυτὸν τῷ, Κατομβρέω. Γεοπον. Β'. ἡ. 4.

Κάτομβρος, ὁ, ἡ. λίαν-διόλου βεβρεγμένος, ἢ ὁ εἰς βροχὴν ὑποκείμενος-ἐκτεθειμένος.

Κατόμνυμι. Μέσως, Κατόμνυμαι, καὶ, Κατομνύω. (κατὰ, ὁμόω, ὀμνύω) ὀμνύω, δηλ. τινος ὅρκῳ ἐνδυναμένω ἢ ἰσχυρίζω εἰς τὸν λόγον μου. "Κατόμνυμαι "τῆς κεφαλῆς, τῆν θεῶν". κάμνω ὅρκον-ὀμνύω, ὡς τὸ τῆς σωτῆρ. Μὰ τὸν θεὸν, Μὰ τὸ κεφάλι μου. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. "Θεοὺς κατομόσαι". Μεπὰ Γενικῆς σημαίνει τὸ, Κατά τινος μετὰ βεβαιώσεως ὀμνύειν καὶ καταφάσεως ὀμνύειν καὶ κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ἡρόδοτ. ς'. 65. "Δημαράτη κατόμνυται". αὐτίκ. ταυτὸν τῷ, Ἀπόμνυμι.

Κατομφάλιος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς) Νίκανδρ. Θηρ. 290. "Κατομφάλιος τεταύσαι κύρα". ὑπὸ τὸ μέρος τὸ ὀμφαλὸν ἢ τὸ ἀφεδρῶνος. ὡς καὶ τὸ, Κατομάδιος.

Κατονειδίζω, λίαν ἢ κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζω.

Κατονεύομαι, (ὀνεύω) δηλ. τῆς θεσπροφῆς τῆς μηχανῆς "Ονος καλαμβύης ἐκτείνω-ὀξαπλόνω. Γαλλιν. Γλωσ.

Κατονέω, καὶ, Κατόνημι. Ζήτ. ἐν τῷ, Κατονόω.

Κατονομάζω, ὀνομάζω, δίδω ὄνοματινος εἰς τινα. λέγω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ δεῖνος, ἢ αἰτῶ εἰς τὸν δεῖνα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῷ, Κατεγγυάω. Πολύβ. Ε'. 43. Παρθένον ὄσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ καπονομασμένην, καὶ αὐτὶ τῷ, Διοσείζω, ἀφιερόω, ἁγιάζω.

Κατόνομαι. Ζήτ. Κατονόω.

Κατονομασία, ἡ. (κατονομάζω) ὀνομασία κατά τινος, ἤτοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ δεῖνος, διορισμὸς, ἀφιέρωσις.

Κατονόω, ῶ. συνηθεστέρως δὲ, Κατόνομαι, ἐκ τῶν, Ὄνομαι. καταφρονῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, μέμφομαι. παρ' Ἀρατ. 1142. "Τῶν μηδὲν κατόνησε". ΟΣχολ. ἠρμήν. δηλ. τῆς, Καπεμεμφάμβους. ἄρα, αὐτὸς, Κατόνησα, ἀπέγνωσε, καθὼς ἔτι καὶ σύνταξις Χειρογράφοις κεῖται. ἐν ἄλλοις ὅμως, Κατόνοσε. ὁ Πρῶτος σχηματισμὸς, Κατόνησα, ὤφειλε νὰ φοκύπτῃ ἐκ τῶν, Κατονέω, Κατόνημι, καθὼς ἔτι ὁ Ἄρατος καὶ ἐκ τῶν, Πονέω, Πεπόνησα, ἐσχημάτισεν· ἀλλ' ἦταν καλλίτερον νὰ ἀκαγνωσθῇ, Κατόνησεν καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 36. "Μήμε καπονοθῇς" ἔχει· ὅπου καὶ ἡ ἑρμηνεία τότε εἶναι τὸ, Καπεμέμφεται.

Κάτοξος. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάθαλος.

Κατοξύνω, λίαν ὀξύω, πολλὰ ὀξὺ σφυρὸν ποιῶ τι. βιάζω, ὑπερχυμώ. Ἀθηνᾶ.

Κάτοξυς, ξεῖα, ξυ. λίαν ὀξὺς, σφυρὸς, κοπτερός. ἢ ὀξὺς-ταχὺς-σφοδρὸς εἰς τὸ ὑπάγειν-φορεῖν.

Κατοπάζω, (ὀπάζω) παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 324. ἀκολουθῶ, κατόπι ὑπάγω, ταυτὸν τῷ, Διώκω. ἐκ τῶν

Κατόπιν, Καπόπισθε, καὶ παρὸ Φωνίκοπος, Καπόπισθεν. ἀνάδ πτώσεις. Πλάτ. πολ. Β'. "Γένος καπόπισθεν "λειπόμενα". καὶ μετὰ Γενικ. αὐτὶ τῶν, Ὀπίσω, Ὀπισθεν, ἀπ' ὀπίσω, κατὰ πόδας, καταπόδι, ὑπὸ κοντὰ, ἢ εἰς τὸ κοντό. Ἀειφορ. Πλάτ. "Ἀκολουθεῖ κα"τόπιν ἀνθρώπῳ τυφλῷ". Ἐπὶ χρόνου σημαίνει τὸ, Μετὰ, Ὕστερον, μετέπειτα. ὡς "Κατόπιν ἑορτῆς", τὸ ὁποῖον καὶ εἰς Παροιμίαν ἐλήφθη, ὅθι τῆν ὑστερόντων τινὸς καλῶ καὶ μὴ παραγινομένων εἰς δεῖπνον ὡς τὸ τῆς σωτηρίας. "Ἀπέρασε τὸ παπηγύει". Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ "Καπόπι τῆς ὥρας". καὶ ἐντεῦθεν "Ὁ καπόπιν "χρόνος", ὁ μετὰ ταῦτα καιρὸς, ὁ ὕπων χρόνος, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον. Ὁδυσ. Ω. 545. Τοῦτο τὸ, Καπόπιν, Ἀνόπιν, καὶ, Μετόπιν, εἶναι ἐκ τῶν, Ὄπις, τοῦτο δὲ πάλιν ἐκ τῶν, Ἕπω, ἀκολουθῶ. Ἄρα, ἡ ὕπιδα, ἡ ἀκόλουθος. ἐντεῦθεν τὸ, "Κατ' ὄπιν". εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ὕπιον. Ἐκ τῶν, Ἕπω φοκύπτει ἔτι τὸ, Ὀπάζω, καὶ, Καποπάζω.

Κατοπτάω, ῶ. λίαν ὀπτάω, καπολλὰ ψλιῶ. "Καποπταῦν τὰ κέρατα". Ἀειφορ. ψλιῶειν-βάλλειν τὰ κέρατα εἰς τὸν θέρμον δηλ. νὰ σκληρυνθῶσι.

Κατόπτευσις, ἡ. τὸ καποπτεύειν, ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου βλέπειν-παρατηρεῖν.

Κατοπτευτήριος, ὁ, ἡ. (καποπτευτὴρ, ἐκ τῶν, καποπτεύω) ὁ εἰς τὸ καποπτεύειν ὑπάρχων ἢ ἀνήκων. Κατοπτευτήριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Σκοπιά. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 239. τὸ ὁποῖον παρὰ Σοφοκλ. Θ'. "Κατο"πτήριον, κεῖται".

Κατοπτεύω, (ὄπω) ἀκριβῶς ἀφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου βλέπω, κυτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ τι· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῶν, Κατασκοπεύω, παραφυλάττω, παραμονεύω νὰ ἰδῶ τι καὶ νὰ τὸ μαρτυρήσω-νὰ τὸ φοβίσω, καὶ ἐπομένως αὐτὶ τῶν, Ἀκριβῶς ὀξετάζω-ἐρευνῶ νὰ μάθω τι ὀρθῶς δηλ. νὰ τὸ φανερώσω εἰς τινα. Ἀρριαν. Κυνηγ. 15. καὶ 20. "Ἐκπέμπουσιν εἰς τὰ χωρία τὰ "ὕποπτα τοὺς κατοπτεύσοντας". παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Γ'. 8. "Ὑπὸ λῃστῶν κατοπτεύθησαν". ὅθι ἐκείνων, οἵτινες πλωίζονται καὶ ἀλιεύονται εἰς τὸ λῃστεύειν, καὶ ἐκ τούτου γίνονται φανεροὶ, φοβίζονται δηλ. ὑπὸ τῶν λῃστῶν.

Κατοπτὴρ, ῆρος, ὁ. ὅστις κατοπτεύει, κατάσκοπος. "Ομηρ. Ὕμν. Β'. 372. ὅθεν

Κατοπτήριος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατοπτευτήριος. Σοφοκλ. Θ'.

Κατόπτης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κατοπτὴρ, καὶ, Κατάσκοπος.

Κατόπτητος, ὁ, ἡ. λίαν ἐψημένος, διόλου ὀπτός.

Κατοπτία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κατόπτευσις. ἀμφ. ἴσως αὐτὶ τῆς, Σκοπιά.

Κατοπτίλλεται ἐμοί". ταυτὸν τῷ, Δοκεῖ. Δῖος παρὰ Στοβ. Λόγ. 64. ἐκ τῶν, Ὀπτίλος. ἀφ' ὃ ἔτι καὶ τὸ, Ποτοπτίλλυσιν, αὐτὶ, Προσοπτίλλυσιν, καθὼς ὅθι τῆν Ἐπιφανῶν ἔταξεν αὐτόθι ὁ Ῥυγκίνιος αὐτὶ τῶν, Ποτοκέλλυσι.

Κατόπτομαι, ταυτὸν τῷ, Κατοπτεύω.

Κάτοπτος, ὁ, ἡ. (κατόπτω) ὁρατὸς, ὅστις φαίνεται-βλέπεται, ἢ δύναται νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῶν, Κατόπτης.

Κατοπτρίζω, (κάτοπτρον) διάχυτα εἰς τὸν καθρέπτην, ὑποδηλόνω παραστεύτι καθὼς καὶ ὁ καθρέπτης. Πλούταρχ. "Καποπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἰ"ριν". Μέσ. Κατοπτρίζομαι, βλέπω-παρατηρῶ ἐμαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην. παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. Τὸ ἐν αἰσθήσει φαντάζεσθαι καὶ ὁρᾶν.

Κατοπτρικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπιρ. — κῶς. ὁ ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸν καθρέπτην. "Κατοπτρικὴ" ὑπάρχει. Τέχνη, ἡ, Ἐπιστήμη, ἡ περὶ τῆς ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία καὶ τέχνη δηλ. λέγει αὐτὰ κλῶν-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κλῶνται ὑπὸ τῶ καθρέπτε ἢ παρεμβάσει εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἴδωλον τῶ ἀντικειμένε.

Κάτοπτρον, τό. ὁ καθρέπτης, σῶμά τι ὑάλινον ἢ μεπέλλινον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τῆ ἀκτίνων τῶ φωτὸς παρεμβάινει εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἴδωλον τῶ ἀντικειμένε. "Τί τυφλῷ καὶ κατόπτρι". Παροιμ. ἐπὶ τῆ ἐχόντων τι καὶ μηδεμίαν χρῆσιν αὐτῆ δυναμένων ποιῆσαι. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 317. τινὲς Ἐκδόσ. ἔχυσι, Κάτοπτρον, αὐτὶ, Κάτοπτον. ὁ Ἡσύχ. ἑσημ. ἢ Κάτοπτρον, αὐτὶ, Ἄόρατον.

Κατοργανίζω, (ὄργανον) ἐν Ἀνεκδοτ. Β. 138. "Τῆς ἐρημίας κατοργανίζειν". δύφραίνειν - ἡδύνειν τὴν ἐρημίαν διὰ τῆ παιγνιδίων ἢ ζαγνδίωντε.

Κατοργάω, ταυτὸν τῶ, Ὑπερακμάζω. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Κατοργιάζω, εἰς τὰ ὄργια ἢ μυστήρια καθαγιάζω - αἱερόω. ἐτοιμάζω διὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας. διδάσκω τινὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας. ποιῶ τινὰ ἔνδεον διὰ ταύτας τὰς ἑορτάς. Πλούταρχ.

Κατορθόω, ῶ. (ὀρθὸς) ὀρθὸν - ἴσιον ποιῶ. σηκόνω - σίνω τι ὀρθόν. ὀρθῶς κρατῶ τι. διοικίζω, διαπάττω, παραγγέλλω, εἰς τάξιν ἢ τοι δύταξίαν βάλλω. ὀρθὸν ἢ καλὸν ποιῶ τι. δυτυχῶς ὑποτελῶ ἢ φέρω εἰς ἔκβασιν - εἰς τέλος ἢ εἰς κατάσασιν τι. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 510. "Κατώρθωσαι φρενί"; ἐτελείωσας γενναίως; ὅξ ἐναντίας παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1487. "Κατορθῶντος φρενὸς". αὐτὶ τῶ, Ὀρθίω φρενὸς ἔχοντος. ὅθεν

Κατόρθωμα, ατος, τό. τὸ ὀρθῶς ἢ καλῶς γενόμενον - πεπραγμένον. "Ἆρα, ἢ καλὴ καὶ ὀρθὴ πρᾶξις, ἢ δυτυχῶς καὶ ἀνδρείως πεπραγμένη καὶ τετελεσμένη πρᾶξις, ἀνδραγάθημα. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λέγεται τὸ Καθόλε ἐντελὲς καθῆκον.

Κατόρθωσις, ἡ. τὸ ἴσιον ἢ ὀρθὸν ποιεῖν. διόρθωσις, δυτυχὴς ἐκτέλεσις, κ. τ. λ.

Κατορθωτὴς, οῦ, ὁ. ὅστις κατορθοῖ, φέρει εἰς τέλος ἢ εἰς καλὴν κατάσασιν τι. ὅθεν

Κατορθωτικὸς, ἡ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάδειος εἰς κατόρθωσιν.

Κατορῤῥωδέω, ῶ. μετὰ Λίτιατ. πτοῦμαι, φοβοῦμαι. Ἡρόδοτ. καὶ αὐδὶ πάσεως, ὑπό τινος φόβου ἀργοπορῶ, ἴσαμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἢ δὲν θέλω νὰ ἐκτελέσωτι, μικροψυχῶ.

Κατορυκτὲς, ἡ, τὸν. διόλε ὀρυκτὸς, ὑπὸ τὴν γῆν παραχωμένος - κεκρυμμένος.

Κατόρυξις, ἡ. ἡ πρᾶξις τῆ κατορύσσειν. ἐκ τῆ

Κατορύσσω, καὶ — ὀττω. διόλε ὀρύσσω, σκάπτω, λάκκον ποιῶ. σκεπάζω - καλύπτω - παραχώνω ὑπὸ κάτω τῆς γῆς.

Κατορυχὴ, ἡ. ταυτὸν τῶ, Κατόρυξις. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λάκκος, ὁ πῶρος, ἢ τὸ χωνάκι, λαγούμι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κατορυχὰς, θησαυρούς.

Κατορφναω, ῶ. (ὀρφνη) σκοτεινὸν ποιῶ. Ἡσύχ.

Κατορχέομαι "Τινά". διὰ τῆς ὀρχήσεως ἢ τῆ χειρονομιῶν αὐτῆς κυκλίω τινά, μαγεύω καὶ γοητεύω αὐτόν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῶ, Βιάζω - κατεξουσιάζω, ὑπὸ χεῖρεον ποιῶ αὐτὸν διὰ ὡς ὀρχήσεως. Λεκικν. παρὰ Σῤῥαβ. ΙΖ'. αὐτὶ τῶ, λίαν ὀρχοῦμαι, παραπολὺ χορεύω. ε) "Τινός". καπαιζω, μετέχειρίζομαι τινὰ καταφρονητικῶς ἢ ἀτίμως. Ζητ. ἔτι ἢ, Κατακυβιστάω.

Κατορχίτης οἶνος". οἶνος ἐκ ξηρῶν σύκων παρὰ Κυπρίοις κατασκευαζόμενος. Διοσκορ. Ε'.

Κατόσσομαι, ταυτὸν τῶ, Καταπτύω. Ἀνέκδοτ. Β'. 1. "Ὀφθαλμοὶ πάντα κατοσσόμενοι.

Κατουδαῖος, (ἕδας) ταυτὸν τῶ, Καταχθόνιος, ἢ Καπάγειος.

Κατουλὰς νύξ". ταυτὸν τῶ, Ὁλοσκότεινὴ νύκτα. Ἀπολλών. Ἀργον. Δ'. 1695. ἢ Σοφοκλ. ἐν Ναυπλ. παρὰ Φωτίῳ. Τινὲς γράφυσι, Κατειλὰς· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κατειλάδα, τὸ κατόλεθρον ἢ ζοφώδη καὶ συσκοτὰς ἔχουσαν αὐέμων. καὶ, Κατειλάδα, ἡμέραν χειμερινὴν, ἢ, Εἰλὰς, σκοτεινὴ, καὶ Εἰλύ, μέλαν· ἢ ἑξῆς. Ἕλυσα, ἄμπελος μέλαινα. Ἑλίβοτρυς, ἄμπελος τις μέλαινα.

Κατουλόω, ῶ. καταπληγόνω, σημεῖα πληγῶν ποιῶ. Ἀνέκδοτ. Β'. 221. ὅθεν

Κατουλωτικὸς, ἡ, κόν. ὁ εἰς τὸ καταπληγόνειν αὐτήκων ἢ ὑπάδειος.

Κατουρανόθεν, ἠμαρτημ. αὐάγν. ἐξ Ὀρφέως Λίθ. Κερακ. 92. αὐτὶ, Κατὰ ἐρανόθεν πτωκύν.

Κατουρέω τινός". (οὐρέω) οὐρῶ κατά τινος ἢ τινά· κατουρῶ. μεταφορ. Μετεχειρίζομαι τινὰ καταφρονητικῶς καὶ ἀτίμως διὰ νὰ δείξω τρόπος αὐτὸν τὸν καταφρονήσιμα.

Κατουρίζω, ταυτὸν τῶ, Ἐπιχειρίζω, κατ' ἔρον πλέω. Σοφοκλ. Τραχ. 840. Ζητ. Ἐπιχειρίζω.

Κατουρόω, ῶ. (ἔρος) Πολύβ. Α'. 61. "Ἐπαῤῥάμενον τὰς ἰσὰς καὶ κατουρῶσαν". κατ' ἔρον πλέουσαν, τουτέστιν οὐρίμον αὐέμον ἔχουσαν, ἢ οὐρίῳ αὐέμῳ χρωμένην.

Κατοφείλω, ταυτὸν τῶ, Ὀφείλω. ἐκ Δημοσθ.

Κατοφρυάω, καὶ, Καταφρυόω, ἢ Παθητ. "Κατοφρύωνται μᾶλλον". Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλων. Γ'. 8. ἔχυσι διωκαιότερα ὀφρύδες. Μέσως, Καταφρυάομαι· ὑπερφυῶς αὐέλκω τὰς ὀφρῦς· σηκόνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδια. Ἆρα Ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλοφρονῶ· καὶ μετὰ Γενικῆς, ὑπερηφανῶ κατά τινος φέρομαι.

Κάτοχα, τά. ὁ κάτοχος (τὸ χερβλι - μυνίκι) τῶ ζυγαύν. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, Καπωχαύης, καὶ Κάτοχος, ἔχει.

Κατοχεὺς, έως, ὁ. ὅστις χερεῶς κρατεῖ ἢ ἐμποδίζει.

Κατοχεύω, τρὸς οἰκείαν ἀφίημι, ἀφιῶ νὰ βασθῆ τὸ ζῶον. Λευιτικ. ΙΘ'. 19.

Κατοχὴ, ἡ. τὸ χερεῶς κρατεῖν, καπάληψις. "Τὴν κατοχὴν καὶ μνήμην τῆ ἀβασθοτούντων. "Πολεμ. τὸ "ὑπ' ὄξυσίαν ἔχειν, κατακυεύσις. Πλούταρχ. Ἀνείρξεις καὶ κατοχαί· θελκράτησις, θλῖψις, κώλυσις· ἐμπόδιον. 2) Ἡ κατάσασις ἐμπνευσμένε - ἐνθουσιασμένε τινὸς, ἤτοι κατακυεθμένε ὑπό τινος πνεύματος, ὃ ἐσὶ κατεχομένε τινός, Μανία, ἐνθουσιασμός. καὶ ἐνταῦθεν ὁ Πλούταρχ. Ἀλεξ. 2. σωσκφέρει "Κατοχὰς ἢ ἐνθουσιασμούς". Ζητ. Κατακωχή. 3) Καὶ αὐθεντικῶτις, ἤτις ἄλλως, Κάτοχος, ἢ, Καπάληψις, λέγεται· ὁπόταν δηλ. κοιμῶνται τινὰς μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα, καθὼς π. χ. ὁ λαγωός.

Κατόχιμος, ταυτὸν τῶ, Κάτοχος. ὁ κατακυεθμένος ὑπό τινος θεότητος ἢ πνεύματος, σύνθες, ἐμπνευσμένος. καὶ ἐπὶ Κτήσεως - κατακυεθμένε κτήματος τινός. Λευϊτικ. ΚΕ'. 46. "ἵνα κατόχιμον γένηται τὸ "χωρίον ἢ αὐάγκαθῆ τῶ ὀρφανῶ ὑποχεῖσαι".

Κατόχιον, τό. ἰατρικόν τι ἢ μέσον εἰς τὸ χερεῶς κατακρατεῖν - κωλύειν. Διοσκορ. Ε'. 161.

Κατοχμάζω, σφιχτὰ δεύω. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 226. Ζητ. Κατεχμάζω.

Κάτοχος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κατόχως. (κατέχω) ὅστις κατέχει, χερεῶς κρατεῖ - βασᾶ - κωλύει. Παθητικ. ὁ χερεῶς κρατέμενος, ὁ κατακυεθμένος ὑπό τινος πνεύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πνεύματος, θεόπνους ἢ πάθους. Ἔνθεος, ἐμπνεόμενος, ἐνθουσιασμένος. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1075. Ἄρειι κάτοχος". παρὰ τὸ δεδεγμένος - ἔκδοτος εἰς τὸν Ἄρειον. Καὶ ὁ κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν πάθους Κάτοχος, Κατοχὴ, ἡ καὶ Κατάληψις λεγομένη, ὅς τις δηλ. κοιμᾶται μὲ τὰ ἔμματα ὠρικτά. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, βεβιασμένος, ἐσφιγμένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 222. Ζήτ. ἔτι καὶ, Κάτοχα. 2) Οἱ ὑπὸ τοῖς μνήμασι τιθέμενοι λίθοι. Ἰων. Β'. 5.

Κατόψιος, ὁ, ἡ. (ὄψις) ὀρατὸς, ὁ ἀφ' ἧς τῶν ὀμμάτων κείμενος. μετὰ Γενικ. ὁ ἀπεναντι (αὐτικρὺ) κείμενος ἢ ἰσάμενος. Εὐριπ. Ἱππόλ.

Κατοφαγέω, ὦ. φθείρω τὴν οὐσίαν μου εἰς τὰ φαγητά. Ζήτ. Ὀψοφαγέω. ὅθεν

Κατοφαγία, ἡ. ἡ φθείρειν τὴν οὐσίαν εἰς τὰ φαγητά.

Κατρεύς, ὁ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΖ'. 23. εἶδος ἰνδικὸν παῶν. παγώνι τῆς Ἰνδίας.

Καττάδε, Δωσικ. αὐτὶ, Καπάδε. Θεκυδ. Ε'. 75.

Καττίτερος, αὐτὶ, Κασίτερος.

Κάττυμα, τό. Ζήτ. Κάσυμα.

Καττύπτεσθαι, συγκ. τῶ, Κακτύπτεσθαι.

Καττὺς, ἡ. παυτὸν τῷ, Καστύς. Ὑπόστεμμα (τιμῆμα) δερματίνε βαλλόμενον εἰς τὴν σελωνὴν, ὅταν μὴ σφίγγη τὸ σελεόν. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅθεν, Καττύω. Ζήτ. Καστύω.

Κατύπερθε, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθύπερθε.

Κατυπτώσαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθυπτώσαι.

Κάτω, Ἐπίρ. τοπικὸν, αὐτίκ. τῷ Ἄνω. καὶ μετὰ Γενικ. αὐτὶ τῶ, Ὑποκάτω. "οἱ Κάτω". οἱ παρὰ κάτω. οἱ χαμηλοὶ, καὶ ἐξαιρέτως, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ παραθαλάσσια. αὐτίκ. τῷ "οἱ Ἄνω", οἱ Κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ξηρᾶς, ὁ ἐστὶ, μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. "Οἱ κάτω τῆς χρόνης γεγηθυμένοι". Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ'. 22. οἱ μετὰ παῦτα, οἱ μεταγενέστεροι. ἔτι δὲ καὶ αὐδὶ τῆ, χρόνε, αὐτόθ. ΙΑ'. 10. καθὼς καὶ "Οἱ αὐδὶ τῆ χρόνε". οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι. αὐτόθ. Γ'. 50. Παρὰ Δημοσθ. σημαίνει, Τῶν πλησιεστάτω ἀκούσαντα ῥῆσιν τῆ νόμε. τὸ Συγκειτ. Κατώτερος" τὸ Ὑπερθ. Κατώτατος. ὅθεν Ἐπίρ. Κατωτέρω, καὶ, Κατωτάτω. Ἐσχηματίσθη δὲ ἐκ τῆς, Κατὰ, Προθέσ. ὡς καὶ τὸ Ἄνω, ἐκ τῆς Ἀνά· καὶ Ἔσω, ἐκ τῆς Εἰς· καὶ Ἔξω, ἐκ τῆς Ἐκ.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ. Ὑπακουμ. Ταῦρος, παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 5. καὶ Ἀθλιν. Ε'. "Κατώβλεπον" ὑπακουμ. Θηρίον. Ἀρχέλαος παρ' Ἀθλιν. Θ'. Κατώβλεφ. καὶ παρὰ Πλιν. Η'. 21. Κατωβλέπας. ὁ κάτω βλέπων ταῦρος. εἶδος ζώε τῆς Ἀφρικῆς, οἱσέτι ἀγνώσε παρὰ τοῖς Νεωτέροις, μεγάλην καὶ ὑπὲρ τὰ κάτω κριμαμένην ἔχον τὴν κεφαλήν.

Κατώγειος, ἢ, Κατώγαιος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κατάγειος.

Κατωδυνάω, αὐτὶ, Καποδυνάω. ἀμφ.

Κατώδυνος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλων ὀδυνῶν ἔχων.

Κάτωθε, ἢ, Κάτωθεν. ὑπὸ κάτω τόπος τὶς ἀπὸ, ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ, Ἐκεῖ κάτω, μετὰ Γενικ. ὑπὸ κάτω, Παρακάτω.

Κατωθέω, ὦ. ὠθῶ τὰ, ἢ τόπος τὰ κάτω ὠθῶ-απορρίχω ἢ ῥίπτω.

Κατωκάρα, Ἐπίρ. κυρίως, Κάτω κάρα. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον. Κατακέφαλα, Κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα.

Κατώκισθεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Κατωκίσθησαν.

Κατώλεθρος, ὁ, ἡ. διεφθαρμένος. ἀμφ.

Κατωμάδιος, ία, ιον. (κατὰ, ὦμος) ὅς τις δύεσκεται-φέρεται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, ἢ φέρεται ὑπὸ τῶν ὤμων. Ἰλ. Φ. 431. "Δίσκος κατωμάδιος" ὁ Εὐσέβ. Ὁ ὑπὸ χειρὸς ἄνω τεινομένης ὑπὸ τῶν ὤμων ἀφιέμενος (ῥιπτόμενος) δίσκος.

Κατωμαδὸν, Ἐπίρ. (ὦμος) κατὰ τῶν ὤμων. ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους-εἰς τοὺς πλατεῖς. Ἰλ. Ο. 35. καὶ, Φ. 500.

Κατωμίζω, βάλλω τοὺς ὤμους ὑπὸ κάτω τινὸς καὶ κρατῶ ἢ σηκόνω αὐτὸν, ὑπὸ τῶν ὤμων φέρω. βάλλω εἰς τὸν τόπον τὸν ὑξαρθρωμένου ὤμου.

Κατωμὶς, ἡ. Ζήτ. Κατωτὶς.

Κατωμισμὸς, ὁ. τὸ βάλλειν τὸν ἐκβεβλημένον ὦμον εἰς τὸν τόπον αὐτῦ, ὁπόταν τινὰς μὲ τὸν ὦμόν τε κρατῆ εἰς τὸ ὕψος τὴν ὑξαρθρωμένην χεῖρα.

Κατωμιστὴς, ὁ. ὁ ὑπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων ὑπὸ τὴν γῆν τὸν ἔφιππον ἵππος. Ἡσύχ.

Κάτωμος, ὁ, ἡ. ὁ χαμηλὸς ὤμους ἔχων.

Κατωμοσία, καὶ, Κατώμοσις, ἡ. (κατόμνυμι) ὅρκος κατὰ τινος θεῦ, ἢ μαρτυρία δι' ὅρκε κατὰ τινος. Ἡρόδοτ. ς'. 65.

Κατωμοτικὸς, κὴ, κὸν. ἐκ τῦ, Κατώμοτος, ὁ, ἡ. (κατομνύω) "Ὅρκος κατώμοτος". ὅρκος τὸν ὁποῖον κάμνει τινὰς εἰς τὸ ὄνομα θεῦ τινος, ὑποκλυόμενος αὐτὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅς τις γίνεται ὁμοῦ τῷ "Νή, ἢ, Μὰ τὸν Δία, κ. τ. λ." ἢ ἐνταῦθεν τὰ ποικίλα μόρια, τὸ Νή, τὸ, Μὰ, κ. τ. λ. λέγονται Κατωμοτικὰ, ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν Κατώμοτον ὅρκον. ἢ ἔτι, διότι εἶναι ἐν χρήσει τὸ Νή, ἢ εἰς τὸν Καταφατικὸν ὅρκον· καθὼς ἢ εἰς τὸν Ἀπωμοτικὸν, ἤτοι τὸν ἀρνητικὸν τὸ Μά. Λέγεται λοιπὸν, Κατωμοτικὸς ὅρκος, ὁπόταν κάμνει τινὰς ὅρκον, ὅτε βέβαιον θέλει γραφῆναι. Ἀπωμοτικὸς δὲ, ὁπόταν βέβαιον δὲν θέλει γραφῆναι αὐτό. ὁ μὲν πρῶτος δηλαδὴ σημαίνει τὸ Ναί, ὁ δὲ δεύτερος τὸ Οὔ. Ἐπίρ. Κατωμοτικῶς, μὲ κατωμοτικὸν ἤτοι καταφατικὸν ὅρκον.

Κατωνάκη, ἡ. εἶδος ἀνδρικῆς καὶ γυναικείας δαλικῆς ἱματίε ἔχον ὑπὸ κάτω λωρίδιόν τινα νάκης ἤτοι προβατείε δέρματος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. Ἱμάτιον ἔχον ἐκ τῆς κάτω μερῶν νάκος ἀφεστραμμένον, ὁ ἐστὶ μηλωτήν. Δοκεῖσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῆς τοῦ Πεισίστρατον τύραννον ἐπανακαλεσάντων, ἵνα ὑπὸ δυσπελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται. ὅθεν

Κατωνακοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ καπωνάκην φορῶν. Ἀθλιν. ς'. "Καπωνακοφόρους καλεῖσθαι, παρὰ Σικυωνίοις, βέλος τινὰς, παραπλησίως ὄντας Ἐπιδινάκαις".

Κατωπιάω, ὦ. καὶ, Κατωπὸς, ὁ, ἡ. (κάτω, ὤψ.) παυτὸν τῷ, Καπηφάω, ᾗ, Καπφὴς. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 24.

Κάτωρ, διεφθαρμένη τις λέξις ἐν τοῖς τῦ Ὁμήρ. Ὑμν. Τινὲς παράγουσι τῦτο ἐκ τῦ, Κάζω, καὶ ἑρμῆν. ὑφὰ τῦ, Κάσωρ, Κούρανος.

Κατώρα, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθώρα, ἐκ τῦ Καθοράω.

Κατωραΐζομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Καθωραΐζομαι, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Σεμνώσομαι. Ἡσύχ.

Κατωρὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ παρ' Ἡσυχ. Καπώεις. κάτω ῥέπων. Ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τῦ Χανδλερ. μέρ. Β'. 4. 1. μεταξὺ τῆς ἄλλων σολισμάτων καὶ "Καπορρεδὲ (ὃ ἐστὶ, Καπορρήδη) δύο".

Κατώρυξ, υχος, ὁ, ἡ. ἢ, Κατώρυχος, ὁ, ἡ. (κατωρύσσω) Καπορυγμένος, ὁ καταβάθος ἐσκαμμένος λάκκος, ὑπόγειος, καὶ ὁ παραχωμένος, κάτω εἰς τὸ βάθος πεθημένος-ὡς θεμέλιον βαλμένος. Ὀδυσ. Ζ. 167. καὶ Ι. 185. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. "Κατώρυχες σταῶν". εἰσὶν οἱ εἰς τὰς λάκκους-εἰς τὰς ῥύπας-εἰς τὰ σπήλαια κατοικοῦντες, οἱ ἐγκάτοικοι τῆς ὀπῶν τῆς γῆς. Εὐριπ. Ἑκάβ. 992. "Χρυσῦ παλαιαὶ κατω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

" καπύρυχες". ἑρμῆν. ὁ αὐτὸς καπωτήρ. ἐν στίχ. 1133 διὰ τῆς "Κεκρυμμένας θήκας λεύσσω". παρ' Ἀράτ. Καπύρυχα, Ἠπείρ. τὰ κάτω τῆς γῆς. 2) Ταυτὸν τῷ, Καπαβολάς. ὅθεν Δοτικ. Καπυρυχέεσι, ἀντὶ, Καπυρυχέσι. Ποιητικ.

Καταωτήρικός, ἡ, κόν. ὁ ὠρὸς τὰ κάτω φέρων, ἢ ὅτι Ἰατρικῶν αὐτὶ τῆς, Κινητικός. Ἱπποκρ.

Κατώτερος, ἢ—ώτατος. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάτω.

Κατωτίς, ἡ. (ῖδος) παρ' Ἡσυχ. Καταπτίδες, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φορῦσι δέρματα, (κατσιβάλα, κακκάλα τὰ ὦπα καλύπτουσα) πιθανῶς ὅτι, Κατωμίς, ἐρράφη ποτε.

Καταφαγᾶς, ὁ, ὅστις ἔχει παίποτε κρεμασμένην τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ ζώγει, πελυφαγᾶς. Ἀεισοφ. Ὄρν. 288. ὅπου παίζει τὴν λέξιν εἰς τὸ, Καπαφαγᾶς.

Καταφελής, ὁ, ἡ. λίαν ὠφελής. ἀμφ.

Καταφέρεια, ἡ. τόπος καταφορικὸς, καταφορὰ, ὅθεν τὰ κάτω ῥοπὴ, κλίσις.

Καταφερής, ἐος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Καταφερῶς. ὁ κάτω φερόμενος, ὁ ὅθεν τὰ κάτω κλίσιν ἔχων, καταφορος, ταυτὸν τῷ, Καταφερής.

Κατώφορος, ὁ, ἡ. ὁ ὅθεν τὰ κάτω φερόμενος.

Κατωχανής. Ζήτ. ἐν τῷ, Καποχανής.

Κατωχράω, ὦ, σωνθετέρως δὲ, Κατωχριάω. ὠχρὸς - χλωμὸς γίγνομαι, χλωμάζω. ὁ Λεκιαν. ἐν Φιλοπ. 23. ἔχει τὸ παθητικ. Κατωχριωμένους.

Καύαξ, ακος, ὁ. ἢ, Καύηξ, ηκος, ἡ, Κάβηξ, ὁ. ταυτὸν τῷ Ὀμηρικῷ, Κῆξ, Ceyx, καὶ τῷ ἐκ τούτου παραγομ. Λατινικ. Gavia. ἀδηφάγον τι θαλάσσιον πτηνὸν, ὁ Λάρος, Γλάρος.

Καυάξαις, Ἡσίοδ. Ἔργ. 666. αὐτὶ, Καπέξαις, ἐκ τοῦ, Καπάγω, Καπάγνυμι, ἢ, Καπάσω, σωτειβῶ. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον ὅτι τὸ, Ἄγω, ῥῆμα ἐφάρεπτο ποτὲ διὰ τοῦ Διγάμματος Ϝάγω, τὸ ὁποῖον μετὰ παῦτα μετῆλθη εἰς ῦ. ὅπερ καὶ ἐλάμβανε τὸν τόπον τοῦ πρὸ αὐτοῦ τ (ἐν τῷ, ΚατΓάξας). Κατὰ τὸν αὐτὸν ζόπον τὸ Δίγαμμα μετεβάλετο εἰς ῦ καὶ εἰς τὸν τύπον Εὔαδεν, κ. τ. λ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καυάζοντα, ὑποχάζοντα, ὃ ἐστὶ, Καπάσοντα.

Καυθμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καυμός.

Καυκαλὶς, ἡ. εἶδος κιτρώδικοῦ φυτοῦ, Καυκαλίδρα, Caucalis. Παρὰ Διοσκορ. Β'. 169. καλεῖται ἔτι καὶ, Καῦκος, ὅθεν παρῆκται ἡ Καυκαλὶς, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, καθὼς ἔτι καὶ, Καυκαλίας, ὄρνις ποιός.

Καυκαλάω, Ἀρεταῖος, Β'. 11. αὐτὶ, Βαυκαλόω. ἀμφ.

Καύκαλον, τὸ, Καυκάλιον, ταυτὸν τῷ, Βαυκάλιον. ὅθεν ἐν τῇ σωνθ. αὐτὶ τοῦ, Κοῖλον· καὶ ὀξυμέτως τὸ, Κρανίον.

Καυκίζεσθαι, παρ' Ἀθήν. Δ'. αὐτὶ τοῦ, Βαυκίζεσθαι. ἀμφ.

Καυκὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Βαυκὶς, καὶ Πλυθ. Καυκίδες, αἱ. εἶδος γυναικείου ὑποδήματος. 2) Ἐν τῇ σωνθ. Καυκίον, τὸ. εἶδος ποτηρίου, ἐκ πηλοῦ ἢ ξύλου κατεσκευασμένον.

Καυκὸν, τὸ. παρ' Ἡσυχ. Καυλίον καὶ ἄγγειον λάχανον.

Καυλέω, καυλὸν ἐκφέρω. Θεόφρ. ὅθεν ἐν τῇ σωνθ. ἢ ὅθεν ἀσιλήγων ἀνθρώπων. αὐτὶ τοῦ, Ὀχείας ἐπιθυμῶν, ἢ ἀκατεπαμφύλιον ἔχων τὸ αἰδοῖον.

Καυληδὸν, Ἠπείρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ. Παρ' Ἰαβοῖς, καλεῖται, "Καυληδὸν κάτσγμα, ἢ, Σικυηδὸν, καὶ, Ῥαφιδιδόν". ὁπόταν θρύπται (τσακίζεται) ἐν ὅσῳ ἢ ξύλον, χωρὶς τὰ ἄφυσα ἀγκίδας ἢ ἴνας, ἀλλ' ὁ τόπος τῆς θραύσεως μένει λεῖος· καθὼς π. χ. ἡ χυδαϊκὴ συνήθεια λέγει. "Ἔσπα ὡσὰν τὸ ἀγκοῦρι, ἢ ὡσὰν ῥεπάνι". ἢ οἱ Γάλλ. Comme un navet.

Καυλίας, ὁ. ὅς τις ἔχινεν ὑπὸ καυλὸν ὡς καὶ τὸ, Ῥιζίας.

Καυλικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων εἰς τὸν καυλὸν ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

Καυλίον, τὸ. καὶ, Καυλίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, Καυλὸς, μικρὸς καυλός. παρ' Ἀεισοτ. Ζ. Ἱστορ. Η. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ. 2) Ἐν τῇ σωνθ. ταυτὸν τῷ, Βάλανος, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ αἰδοίου μορίου.

Καυλοκινάρα, ἡ. Γεωπον. Κ'. 31. ὁ καυλὸς τῆς κινάρας. ἀμφ.

Καυλομύκητες, οἱ. παρὰ Λυκιαν. ἀληθ. Ἱστορ. οἱ μακρὸν καυλὸν ἔχοντες μύκητες. Καυλομανιτάδεια.

Καυλοπώλης, ὁ. ὁ τοὺς καυλοὺς πωλῶν.

Καυλὸς, ὁ. σελεὸν (σελιδάει), τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὴν ὑποδερατίδα. Ἰλ. Ν. 162. καὶ ἀλλαχοῦ. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Σπέλεχος, ὁ ξυφερὸς βλαστὸς φυτοῦ τινὸς, καὶ ὁ Κορμὸς αὐτοῦ. 2) Τὸ τοῦ λίθοινα σχόμπκες (ἤτοι ἡ βέργα αὐτοῦ) δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ὑπορρεῖ. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ Βάλανος αὐτοῦ. Νίκανδρ. 3) Καὶ ὁ κορμὸς τῆς πτερῶν. Ἀεισοτ. Ἐκ τῶν Αὐλός· Παῦλος ὁ Αἰγινήτης αὐλὸς λέγεται, τὰ κ' δασέως κεκμηκότα.

Καυλώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ καυλὸν ἔχων ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς καυλῶν ὤν.

Καυλωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ ὤν ἢ ὁ καυλὸν ἔχων. "Τετύλιον καυλωτόν". Ἀθήν.

Καῦμα, τὸ. (κάω, καίω) Θέρμη, ζέσα, καύμονα, καπάκαυμα, πύρωσις. Ἡσιοδ. Ἔργ. 413. καὶ ἢ θέρμη τοῦ παροξυσμοῦ.

Καυμασία, ἡμαρτ. αἰτιάγν. αὐτὶ, Καυσία.

Καυματηρὸς, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τῷ, Καυσηρός.

Καυματίας, παρὰ Διογ. Λαερτ. Ζήτ. 154. ἡμαρτ. αἰτιάγν. αὐτὶ, Κλιματίας.

Καυματίζω, διὰ τοῦ καύματος ξηραίνω. Μέσως, Καυματίζομαι, πάσχω ὑπὸ τῆς μεγάλης καύσεως τοῦ ἡλίου - τῆς θέρμης, κ. τ. τ. ἱδρωτοποιοῦμαι.

Καυματόομαι, ῶμαι. ταυτὸν τῷ, Καυματίζομαι.

Καυματώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καυματηρός.

Καυμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Καῦσις.

Καυνάκη, ἡ. ἢ, Καυνάκης, ὁ. Ἀεισοφ. Ὄρν. 1137. ἢ, 1149. Βαβυλωνικὴ ἢ Περσικὴ τις γύνα, ἐκ δερμάτων μυῶντινων ἢ γαλεῶν. Ἀρρίαν. Ἀναβ. ς'. 29. "Καυνάκας πορφυροῦς ὑποστρώματα". Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ Καυνάκαι, διὰ τοῦ, Σβώματα, ἢ ὑπβόλαια ἐπερμαλλῆ. ὁ Φώτ. ἔχει, Καύνακας, εὔδυμα ποιόν. ὁ δὲ Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ΙΖ'. 17. "Καυνακῆνες", τὸ ὀπίσω τινὸς, εἰς τὸ, Καυνάκας, ἢγ' ὑγιῶς ἔφερον, παράξαντες αὐτὸ ἐκ τοῦ, Καῦμα καὶ Νάκος. ἔστι δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσικὴ, ἥτις σημαίνει λαμπρόν τι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἢ εὔτιμον εὔδυμα, δι' ὧν ἐνδύσασι τὸν εἴς τι ἀξίωμα τιμώμενον ἢ ἀρχιβατόμενον, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καυσιὰκ καὶ συγκοπῇ Καυφτὰν, ἢ Καφφτὰν, λέγεται. Ἄρα, ὀρθότερα ἡ τῶν Αἰλιανῶν ἀνάγνωσις.

Καυνιάζω, τὸν κλῆρον σύρω, κληρόω. Ἀεισοφ.

Καῦνος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλῆρος.

Καῦριος, ὁ κύφος παῖς φρισὶν, οἱονεὶ αὔρος τις ὢν - βέλτιον δὲ τὸ Γαῦρος. ὁ Φώτιος ἑρμῆν. διὰ τοῦ, Κακός.

Καυσαλὶς, ίδος, ἡ. (καίω) καυσαλίδα, φλύκταινα. ὁ Ἡσύχ. καὶ, Καυχαλὶς, ἔχει.

Καυσθμὸς, αὐτὶ τοῦ, Καυθμός. ἀμφ.

Καυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καυσία, ἡ. σκιάδιον, πῖλος, Μακεδονικόν τι καλύμμα τῆς κεφαλῆς μὲ πλατέα πτερύγια, (καπέλλο). ἡ ἦν βασιλέων εἷς ἐνα ἢ δύο διημεῖς, ἥτις ἡ ἐκαλεῖτο, Διαδηματοφόρος, ἡ δίμιτος καυσία.

Καύσιμος, ὁ, ἡ. (καίω) ὃ ἐστις δυκόλως καίεται ἢ εἶναι ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ καῇ.

Καῦσις, ἡ. (καίω, καίω) ἡ ἐνέργεια τῦ καίειν, θέρμη, ζέσα, ὕλη τῦ πυρός, ἢ τῦ ἡλίυ ἐπεξεργασμένη. Ἔτι δὲ ἡ ὕλη τῦ πλυσίματος ὕλη θερμῦ ὕδατος γλυκυλύη λειότης. Vitruv. Z'. 9.

Καυσόομαι, ῶμαι. πάσχω ὑπὸ τῦ καυσωνος θέρμυ ἢ ὑπὸ τὸν παροξυσμόν. Καυσόνω. ἐκ τῦ

Καῦσος, ὁ. παυτὸν πῦ, Καῦμα. 2) Εἶδος ὄφεως, ὅστις ἄλλως καὶ Διψὰς λέγεται. 3) Κεκαυμμένον ἔδαφος τῆς γῆς, καπεξηραμμένος τόπος. "Πῶρι ἐν τοῖς καύσοις λεγομένοις ὑπαιτιρόμβοι". Ἀθιν. παρ' Ὀειβασ. Κολλ. Α'. 2. παρὰ Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. κεῖται συχνάκις, Καῦσος, τὸ. αὐτὸ, τὸ Καῦμα, ἡ Καῦσις, ἡ καίουσα θέρμη, ζέση.

Καυσειρὸς, ρὰ, ρὸν. παυτὸν πῦ, Καυσηρός. ὁ καίων, θερμαίνων, ἔμπυρος, θερμὸς, ὑβρίπυρος. "Μάχη καυσειρά". Ἰλ. Μ. 316. ἀντὶ, καυσικὴ. παυτὸν πῦ, Δηϊσμός.

Καυσηριάζω, ᾖ, Καυσήειον, τὸ. παυτὸν πῦ, Καυσειάζω, ᾖ, Καυσήειον.

Καυσηρὸς, ρὰ, ρὸν. παυτὸν πῦ, Καυσειρός.

Καύσης, ου, ὁ. (καίω) ὅστις καίει ἢ καπνκαίει.

Καυσικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καπνκαίειν - θερμαίνειν - ξεσαίνειν, ἢ καπεξώγειν, φθείρειν.

Καυσὸς, σὴ, σὸν. κεκαυμβύος, (καμμβύος). ὑπόδησις ὕλη καύσιμον, ὅστις καίεται.

Καύσρα, ἡ. ὁ τόπος ὅπυ καίυσι τὰ νεκρὰ σώματα ἢ ἄλλα τινά. Σζράβ. Ε'. Λατιν. *Bustrum*, *ustrina*.

Καυσωδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῦ, Καυματώδης.

Καύσιμα, τὸ. (καυσόω) ᾖ, Καύσων, ὁ. παυτὸν πῦ, Καῦσος, ᾖ, Καῦμα. Καύσων, λέγεται ἔτι ᾖ τὸ σιδήρειον ἢποι τὸ ὄργανον ἐκεῖνο δι' ὃ κάοντες τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς ἐρεπτὰς ποιῦσιν αὐτάς.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ. ὅστις καίει, καύτης, παυτὸν πῦ, Καυτήειον. ὅθεν

Καυτηριάζω, μετὰ ἐμπύρυ σιδήρυ καίω, ὃ ἐστὶ, σημείυτι ποιῶ ὕλῃ τῦ κεκαυμβύυ σιδήρυ ἐπάνω ὡς τὰ ζῶα ἢ εἰς ἄλλα τινὰ σώματα. Σζράβ. Ε'. σελ. 215.

Καυτήριον, τὸ. Οὐδέτ. τῦ. Καυτήειος, ὑπακουμ. Σιδήειον. σιδήειον τι ἔχον ἐπ' ἄκρυ σημεῖον, τὸ σπάσιον ἀφ' ᾗ καυθῇ ᾖ γίνῃ ἔμπυρον σημεῖωσι δι' αὐτῦ τὰ ζῶα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα. ᾖ αὐτὰ τὰ ὕλῃ κεκαυμβύα σημεῖα. Ζήτ. ἔτι ᾖ, Κασαύειον.

Καύτης, υ, ὁ. παυτὸν πῦ, Καυτήρ. "Τελεσφόριος καύτας". ὅστις ἔκαυσε τὸν Ἡρακλεῖν, Φιλοκτήτης, Δοσιάδ. ἀρ. 2.

Καυτικὸς, ᾖ, Καυτὸς, παυτὸν πῦ, Καυσικὸς, κὴ, Καυσὸς.

Καυχάσασα, Ποιητ. αὐτὸ, Καυχᾶσαι, παυτὸν πῦ, Καυχᾶ, Β'. πρσ. ἐνικῶ.

Καυχάομαι, Ποιητ. παυτὸν πῦ, Εὔχομαι, Εὐχέτομαι, ἐμαυτῷ λέγω, ἢ ἐπαινῶ - ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν. Κομπάζω, ἐπαινίσμαι, μεγαλορρημονῶ, μεγαλαυχῶ.

Καυχᾶς, ᾶδος, ἡ. ἐκείνη ὅστις καυχᾶται, καυχησιάσασα.

Καύχη, ἡ. παυτὸν πῦ, Καύχησις.

Καύχημα, τὸ. ἔπαινος, τὸ καυχᾶσθαι, ᾖ τὸ αὐτικείμβυον πρὸς ὃ καυχᾶταί τινάς. ὅθεν

Καυχηματίας, ὁ. ὁ καυχησιάρης. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάξ. 40.

Καύχησις, ἡ. τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός.

Καυχητὴς, ᾶ, ὁ. καυχησιάρης, ὅστις ἐπαινᾷ τὸν ἑαυτὸν τῦ θέλει νὰ δείξῃ εἰς τὺς ἀνθρώπυς ὅτι εἶναι μέγας ἢ ἄξιος· ὁ μεγάλα φρονήματα περὶ ἑαυτῦ λέγων.

Καύω, αὐτὶ τῦτο ὁ Ἐνεσῶς, Καίω, ὁ Μέλ. Καύσω. ὅθεν τὸ, Καῦσις, ᾖ, Καύσιμος.

Καφέω, ῶ. ὅθεν "Κεκαφηότα θυμόν". Ἰλ. Ε. 698. Ζήτ. ἐν πῦ, Καπνός.

Καφουρὰ, ἡ. αὐτὶ τῦ Ἀραβικῦ, Κάμφορα, εἶδος ἀνατολικῦ κομμιδίυ, τῦ ὁποίυ ἡ ὀσμὴ εἶναι κατὰ πολλὰ ὀξεῖα ᾖ σφοδρά. παρ' Ἀετίῳ ᾖ Σιμεων Σήθ.

Καφώρη, ᾖ, Σκαφώρη, ἡ. Ἀλώπηξ, ἀλεπῦ. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. Ζ'. 47.

Καχάζω. παυτὸν πῦ, Καγχάζω.

Καχεκτέω, ῶ. καχεξίαν ἔχω. κακῶς διάκειμαι κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ψυχὴν, ᾖ κατὰ τὸ ἠθικὸν, κακῶς τὴν ἕξιν διατίθεμαι. ὅθεν

Καχέκτημα, τὸ. ἡ κακὴ ἕξις - διάθεσις, ἡ κακὴ κατάσασις. Νικήτ. Χρον. Α'. 10.

Καχέκτης, υ, ὁ. ὅστις ἔχει ἢ πάσχει καχεξίαν σωματικήν τε καὶ ψυχικήν. ὁ Πολύβ. συνάπτει τὸ μετὰ τῦ, Σπασιώδης, ᾖ Κινητικὸς, ὅπυ σημαίνει τὸ, Ἐνδεὴς, καθὼς ᾖ ἐν ΚΓ'. 2. τὸ, Καχέκται, αὐτίκ. παυτὸν πῦ, Εὐπόροις.

Καχελκὴς, ὁ, ἡ. (κακὸς, ἕλκος) ὁ κακὸν ἤποι δυσίατον ἕλκος ἔχων. Ἱππόκρ.

Καχεξία, ἡ. ἡ κακὴ ἕξις, ἢ τὸ κακῶς ἔχειν. ἡ κακὴ διάθεσις ᾖ κατάσασις τῦ σώματος, ἧς ὑγείας, ἧς ψυχῆς - ἢ ψυχικῶν δυνάμεων, τῦ νοῦς, κ. τ. λ. λέγεται διὰ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς κατασάσεως. παυτὸν πῦ, Κακὴ ἕξις.

Καχεταιρεία, ἡ. κακὴ ἑταιρεία, κακὴ συνζυγία.

Καχήμερος, ὁ, ἡ. ὁ κακὰς ἡμέρας ἔχων, ὁ κακῶς ζῶν. Ἀνθολ.

Καχλάζω, (χλάζω) πρόσον-ἤχον-ψόφον ἐποτελῶ. παρατρόμβυος βράζω, χυλάζω, καθὼς π. χ. τὰ εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἀποσκρέοντα κύματα· τὸ βράζον ὕδωρ, κ. τ. τ. καὶ ἐνταῦθα παρὰ Διονυσ. Ἀλ. ς'. "Νᾶμα πλύσιον ᾖ τὰς μεγάλας καπασκευὰς καχλάζον". διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ ὑγιὲς ἦχος τὸ λόγυ, ἡδέως ᾖ σοβαρῶς ῥέει ἡ ὁρμὴ αὐτῦ, ὡς τὸ λαμπρὸν νᾶμα ποταμῦ τινος.

Καχλαίνω, (χλάω, χλάζω) μετὰ ἦχος καὶ κρότυ κινῶμαι.

Κάχλασμα, τὸ. ἡ μετὰ ἦχος κίνησις καὶ παραχὴ - ἔπαρσις τῦ βράζοντος ὕδατος, χύχλασμα.

Καχλασμὸς, ὁ. παυτὸν πῦ, Κάχλασμα. ἔτι δὲ ᾖ ἀνάβρυσις πηγῆς τινος.

Κάχληξ, ὁ. ᾖ, Κάχλιξ, πέτρα μικρὰ, λιθάριον τὸ ὁποῖον διείσκεται εἰς τὸ χεῖλη τῆς ποταμῶν. Ὁ Θουκυδ. ἐν Δ'. 26. μεταχειρίζεται τῦτο ᾖ διὰ τῆς παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης διεισκομβύων λιθαρίων. Ὁ Σζράβων ὅμως ἐν Δ'. σελ. 182. διὰ ποταμῶν μόνων, ὅσις καὶ Ὦσφος, λέγεται. Ἐπὶ τῆς θαλάσσης φαίνεται ὅτι κυκλολεκτεῖται ὁ Χάλιξ. Ζήτ. καὶ, Κόχλαξ.

Καχορμισία, ἡ. κακὴ ὅρμησις, δυσυχὴς εἰσέλδυσις (ἔμβασμα) εἰς τὸν λιμβύα. Ἀνάλεκτ. Β'. 122.

Καχρυδίας, υ, ὁ. Ζήτ. Καχρυδίας.

Κάχρυον, τὸ. Ἐπικορ. τῦ, Κάχρυς, κειθὴ πεφρυγμβύη.

Καχρυόεις, ὅμοιος τῇ Κάχρυϊ.

Κάχρυς, υος, ἡ. Ζήτ. Κάγχρυς, ἡ πεφρυγμβύη κειθή. Θεόφρ. Γ'. 7.

Καχρυφόρος, ἢ Καγχρυφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κάχρυ φέρων, ἢ, ἡ κάχρυ φέρυσα.

Κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καχρυώδης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καχρύοις.
Καχυπονόητος, ὁ, ἡ. παρὰ Πολυδ. Β'. 57. ἐκ Πλάτ. ἀμφ. ταυτὸν τῷ ἐπομένῳ.
Καχύποπτος, ὁ, ἡ. (κακὸς, ὑποπτος) ὁ διὰ παντὸς ὑποπτος. Παθητ. ὁ ὑπὸ κακῆς ὑποψίας ὢν, τὸν ὁποῖον ὑποπτεύεταί τινας. Ζήτ. ἐν τῷ, Ταχύποπτος.
Καχυποτοπέομαι, κακῶς ὑποτοπέομαι, ὑποπτεύω, κακὰ συμπεραίνω-σοχάζομαι-ὑπονοέομαι. Ἀειςοφ. Βάξαχ. 958. ὅπου αντίξαφα τινα, καθὼς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ὀρθότερον "Καθυποποπέομαι" ὅ ἐςιν, Ἐπὶ τὸ χεῖρον τοπάζω, ἔχθσιν. ὅθεν
Καχυπότοπος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καχύποπτος. ὁ κακῆς ὑποψίαν ἔχων, ὁ κακὰ ὑπονοέμενος-σοχαζόμενος. Παρὰ Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 38. κεῖται, Καχυποπτης, ὅπου ἡ τῆς Βασιλέας Β'. Ἔκδοσις, Καχυποπώπας, ἔχει.
Κάψα, ἡ, καὶ, Καψάκης, ὁ. καὶ Ὑπεκορ. Καψάκιον, τό. θήκη, κίςη, (κλίφι) κιςίον, σκευάκιον, ἁρμάριον, σεπέτι, (μπαοῦλι) δοχεῖον, ἀγγεῖον ἢ θήκη τις εἰς ὃ ἐμβάλλομέν τι. Ζήτ. Κάμπα. Καψάκης, ὁ. κεῖται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Γ'. τῆς Βασιλ. Κεφ. 17. Καψάκιον δὲ, παρ' Ἡσυχ. ὅτις καὶ διὰ τῆς, Γλωσσοκόμου, ἑρμῆν. καὶ παρὰ Θεοφράς. αἰτ. φυτ. Α'. 7. ὅπου ὡς πρὸ, Ἀξαρίχους, ἔκειτο, καὶ ὁ Κασαυβῶνος εἰς τὸ, Ἀρρίχοις, ἔγραφε.
Καψιδρώτιον, τό. (κάπτω, ἱδρὼς) ὕφασμα τι ἢ τοι μανδήλιον διὰ τὸν ἱδρῶτα, Σουδάριον. Πολυδ. Ζ'. 71. καθ' Ἡσυχ. εἶδος χιτωνίσκου.
Καψιπήδαλος, παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. Ἐγκαψικίδαλος.
Κάψις, εως, ἡ. τὸ καπτίνειν, χάφτειν, χαψιά. Ἀειςοτ. "Κάψει πίνειν". Ζήτ. Κάπτω.
Κάω, αὐτὶ, Καίω. Κάομαι, Μέλ. Β'. Καύσομαι. Ἀόρ. Β'. Ἐκάην.
Κάω, τὸ ωρωτότυπον τῶν Καίνω, καὶ Κπάω, τὸ φονεύω.

Τὸ Κ μετὰ τὸ Ε.

Κε, τρὸ συμφώνου, καὶ, Κεν, πρὸ φωνήεντος, Δωεικ. Κα, ταυτὸν τῷ πεζῷ, Ἀν. πιθανῶς προέκυψεν ἐκ τοῦ, Γε, Δωεικ. Γα, μικρόν τι μεταβαλὼν καὶ τὴν σημαίαν του.
Κεάζω, (κέω, κείω) διαχίζω, διαχωείζω, διακόπτω, ἀπ' ἀλλήλων χωείζω διὰ τῆς ἀπαθοῦς-βέλους ἢ ἀςραπῆς. Ἰλ. Π. 347. καὶ 412. 2) Συντείβω, τείβω τι εἰς μικρὰ τμήματα. Νίκανδρ. Τὸν χηματισμὸν, Κεαίνω, ἔχει ὁ Αἰλιαν. Ζ. Ἰσορ. Ι Δ'. 8. μετὰ τῶν συνθέτων "Κατακεῦναί τε καὶ ἐκκαῦσαι" ὅπου Κατακῆναι, ἥμαρτ. κεῖται. ὅθεν Κέασμα, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Κλάσμα, τὸ διακεκομμένον καὶ διαχωεισμένον τμῆμα (κομμάτι)· καὶ, Κέαρνον, τό. ταυτὸν τῷ ἐκ τούτου παραγόμενον, Σκέπαρνον, μετὰ τῆς τῦ π παρενθέσεως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κέρια, ἀξίνη.
Κεάνωθος, ὁ. εἶδος ἀγρίας φυτῦ. *Serratula arvensis*. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. Δ'. 11.
Κέαρ, έατος, τό. καὶ κατὰ συναλ. Κῆρ, Καρδία. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῶν, Γυῖα, γῆς, σκοπὸς, σοχασμός. καθ' Ἡσύχ. οἱ Πάφιοι, Κορζία, αὐτὶ, Καρδία, ἔλεγον, ὅθεν τὸ Λατιν. *Cor*. ἐκ τῶν, Κέαρ, κῆρ, καῦρ, κόρ. Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι τοῦτο, ἡ καθέδρα τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς ὀργῆς, τῆ θάρρους καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχικῶν παθῶν. Ἐνταῦθεν ἔτι "Θαλείων ἐμπλησάμενος κῆρ". Ἰλιάδ. Χ. 504. καὶ, Τ. 319. "Ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πάσιος καὶ ἐδητύος". ἡ λυπημένη μου καρδία μισεῖ καὶ ἀποτρέφεται τὸ φαγητὸ καὶ ποτό. Ὡς καθέδρα τῆς γνώμης-σκοπὸς-σοχασμὸς, καὶ καθόλου τοῦ Νοὸς, εἶναι ἐν Ἰλιάδ. Β. 851. Π. 554. "Λάσιον κῆρ". καὶ ἐν Ὀδ. Η. 82. Σ. 343. "Πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὥρμαινε". καὶ ἐνταῦθεν ἐν Ἰλ. Ο. 52. "Κατ' ἐμὸν καὶ σὸν κῆρ". κατὰ τὴν ἐμὴν καὶ σὴν γνώμην, ὅπ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον.
Κέαρνον, τό. καὶ, Κέασμα, τό. Ζήτ. Κεάζω.
Κέαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κεῖνται, ὡς καὶ
Κέατο, αὐτὶ, Κεῖντο. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Λ. 658. καὶ Ν. 763.
Κέβλη, ἡ, Κεβλὴ, κατὰ Συγκ. αὐτὶ, Κεβαλὴ, Κεφαλή. Μακεδον. καὶ Ἀλεξανδρινῶς. ὅθεν
Κεβλιγόνος, ὁ, ἡ. (κέβλη, γόνος) παρὰ Νικάνδρ. "Μήκων κεβλιγόνος". ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον-τὸν σπόρον ἔχων-φέρων.
Κεβλήπυρις, ἄγνωςον τινὸς πτηνοῦ. Ἀειςοφ. Ὄρν. 303.
Κεβριόνης, ὁ. ὄνομα γίγαντος τινὸς ἢ πυγμῆ.
Κεγχραλέτης, ὁ. (ἀλέω) ὅτις ἀλέθει τὸν κέγχρον.
Κεγχραμιδώδης, ὁ, ἡ. καὶ πληθ. τὰ Κεγχραμιδώδη, ταυτὸν τῷ, Κεγχραμίδες.
Κεγχραμίς, ἡ. (κέγχρος) τὸ ἐντὸς τῦ σύκου σπερμάτιον, συκόσπορες. Θεόφρας. Φυτ. Ἰσορ. Ε'. 25. *Frumenta fici*.
Κεγχρίοισιν, Ἄρατ. 986. αὐτὶ, Κέγχροις.
Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ. τόπος ἐν Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος. καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἀργυρίου ἀναφερομένη ἄμμος. Παρὰ Δημοσθ. Παναίνετ. "Κἄπειτ' ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς εἰς τὸν κεγχρεῶνα καθέζεσθαι", αὐτὶ τῦ, εἰς τὸ καθαρτήριον (τόπος ἐν τοῖς μεταλλουργείοις) ὅπου τὸν ἐκ τῆς μετάλλου κέγχρον διέψυχον. Ζήτ. ἐν τῷ, Χαλκαίθη.
Κεγχριαῖος, αία, αῖον. ὁ κέγχρου μέγεθος ἔχων, ἤτοι, μεγάλος ὡς αὐτὸ τὸ κεγχρί. ὅθεν
Κεγχρίας, ου, ὁ. "ἕρπης". ἐξάνθημα τι ὅπ τῦ δέρματος ὡσὰν τὸ κεγχρί. 2) Εἶδος ὄφεως.
Κεγχριδίας, ου, ὁ. εἶδος ὄφεως, ὡς, Κεγχρίας, Κεγχρὶς, καὶ Κεγχρίτης, ὁ.
Κέγχρινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ κέγχρου ἤτοι ὑπὸ κεγχρὶ κατεσκευασμένος. ὅθεν Κεγχρίνη, ἡ, Κερχνίνη, ζωμός τις ἐκ κέγχρου βεβρασμένος· τὸ ἐκ κέγχρου δηλ. ἔψημα. καθὼς π. χ. ὁ παρὰ Τέρκ. Μπεζὰς. Ἡσυχ. ὅτις ἔτι ἔχει καὶ, Κεγχρινοπώλης, τὸ ὁποῖον ἑρμῆν. διὰ τῦ, Τραγηματοπώλης.
Κεγχρὶς, ίδος, ἡ. εἶδος μικρᾶς ἰέρακος. 2) Πτηνόν τι μικρὸν τῦ ὁποίου ἡ ἠδύτη ζοφὴ εἶναι ἡ κέγχρος. 3) Εἶδος ὄφεως. Ζήτ. Κερχνὶς, καὶ, Κέρχω.
Κεγχρίτης, ου, ὁ. καὶ —ίτις, ἡ. "λίθος κεγχρίτης". *Milliaris lapis*. "Κεγχρῖτις ἰγνὰς". τὰ ξηρὰ σῦκα μὲ τὸν σπόρον των, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, καὶ Κεγχραμίδες, λέγονται.
Κεγχροβόλος, ὁ, ἡ. ὁ κέγχρον βάλλων-ῥίπτων-σκορπίζων.
Κεγχροειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὸ μέγεθος τῦ κέγχρου ἔχων.
Κέγχρος, ὁ, ἡ. κεγχρίον (κεγχρὶ) σπερμάτιον μελίνης ἐμφερές. 2) Τὸ ἐντὸς τῦ σύκου σπέρμα, διὰ τὸ ὅμοιον τῆς κέγχρου εἶναι. 3) Οἱ κόκκοι τῆς μετάλλου. 4) Τὰ ὠὰ (αὐγὰ) τῆς ὀψείου. Ἡρόδοτ. Β'. 93. "Τῶν γὰρ ὠῶν ὑπερραίνουσι κατ' ὀλίγους τῆς "κέγχρου, οἱ δὲ κέγχροι ἔτοι, ἰχθύες· ἐκ δὲ τῆς "σαρκομένων καὶ μὴ καπνιζομένων κέγχρου, οἱ ζε"φόμβοι ἰχθύες γίνονται". Εὑρίσκεται ἔτι καὶ, Κέρχνος, γυμνόμβιον. Πολυδ. ς'. 61.

Κερ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κεγχροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κέγχρον φέρων-ῆμνῶν.
Κεγχρώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κεγχροειδής.
Κεγχρώματα, τά. ὁ ἔτυς, ἤτοι ἡ ἐπιφέρεια τῆς ἀσπίδος, ἀφ' ὃ τὸ εἶναι αὐτὴν κεντημένην μὲ μικρὰς ζύμας, κ. τ. τ. Εὐεπ. Φοίν. 1401. Ζητ. ἐν τῷ, Κερκτώματα.
Κέγχρων, ονος, ὁ. Ἱπποκρ. Ἀέρ. Τόπ. Η'. αἴτιος τις εἰς τὸν Φθίσιν ἐνεπόδιος.
Κεδάζω, ταυτὸν τῷ, Σκεδάζω, διαμειείζω, διαχωείζω, χίζω, διαιρῶ, ἀπ' ἀλλήλων χωείζω, διασκορπίζω, καπαξεχίζω. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειείζεται ἀντὶ τῆς δύο τούτης σχηματισμῶν διὰ τῆς αὐτῆς σημασίας. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, Κέω, Κείω, Κεάζω, χίζω, χωρίζω. Τὸν σχηματισμὸν Κεδαίω, ἔχει ὁ Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 626. ὁ Ἄρατ. 159. καὶ 410. καὶ ἄλλοι παρ' Ἀράτ. αἰόλγ. Κεραίω, αὐτὶ τῦ, Κεραίζω, διὰ τὴ σημασία τῦ Φθείρω.
Κέδματα, τά. αἱ χρονιώτεροι ἐκ ῥάσματος διαθέσεις, ἤτοι τόσοι περὶ τὰ ἄρθρα ῥάσματισμοὶ, καὶ οἱ ἐκ τούτων προξενούμενοι πολυκαιείνοι πόνοι, καὶ μάλιστα περὶ τὰς μηρὰς ἢ περὶ τὰ αἰδοῖα. Ἱπποκρ. ὁ Ἀρεταῖος μεταχειείζεται τὴν λέξιν αὐτὴ τῦ, Ἀνδρυσμα. Ὅρα τὸν Κοραῆν εἰς τὸ Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρων, τόπων. §. 108. σελ. 340.
Κεδματώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδος τῆς κεδμάτων ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.
Κεδνὸς, νὴ, νόν. (κέδω, κήδω, κεδαίω, κεδκικὸς, κεδιός). Ἐνεργ. φροντιστικὸς, σιωπηρὸς, φρόνιμος, σοχαστικὸς, νηφαλέος. Αἰσχύλ. Θηβ. 62. "Κεδνὸς οἰακοστρόφος". αὐτὶ τῦ, Πιστός. Παθητ. ὁ ἄξιος φροντίδος καὶ τιμῆς, σεμνὸς, σεβάσμιος, κόσμιος, τίμιος. Ὁ Ὅμηρος μεταχειείζεται τὴν λέξιν μόνον διὰ ἀνθρώπων. Ὀδυσ. Α. 335. καὶ, Κ. 225. ἀλλ' ὁ Πίνδαρ. Ὀλ. Η'. 103. λέγει ἔτι καὶ "Κεδνὰν χάειν". ἔντιμος, ἀξιοτίμητος δόξα καὶ τιμή. "Θέλησα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρες". Εὐεπ. Ἰφ. Αὐλ. 371. αὐτὶ, Κακὸν μέγα. ἀμφ. Ὁ αὐτὸς λέγει "Κεδνὸς λόγος". ἐν Ἄλκ. 39. καὶ "Κεδνόν τι φωνάσειν". ἐν Τρωάδ. 678. αὐτὶ τῦ, Εὐτυχὴς εἰμί. καὶ ἐν Ῥήσ. 272. "Κεδνὸς λόγος". καλὰς-ἀγαθὰς εἰδήσεις. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. πάντοτε πάσῃ τὸ, Κεδνὰ, ἀποναντίας τῦ, Κακά. παρ' Ὁμήρ. "Ἑταῖροι κεδνὰ εἰδότες". ταυτὸν τῷ, Κήδιστοι.
Κεδρέλαιον, τὸ. (κέδρος) τὸ ἐκ τῆς κέδρων σκληρὸν ἔλαιον.
Κεδρελάτη, ἡ. ἡ μεγάλη κέδρος. Πλίν. ΚΔ'. 5.
Κεδρία, ἡ. τὸ ἐκ τῆς κέδρων ξύλον, καὶ τὸ ἐκ τούτων ἔλαιον.
Κεδρὶς, ίδος, ἡ. ὁ καρπὸς τῆς κέδρε, κεδρόκικκον.
Κεδρίτης, ς, ὁ. οἶνος ἐκ τῦ καρπῦ τῆς κέδρε κατεσκευασμένος.
Κεδρόμηλον, τὸ. Διοσκορ. ὡροσίμ. Α'. Θεσσαλ. ὅπως ὀφείλει νὰ λέγῃ, Κιτρόμηλον.
Κέδρος, ἡ. Ζητ. ἐν τῷ, Χέδρος.
Κέδρος, ἡ. τὸ γένος δενδρου κέδρος, Διοσκορ. καὶ Θεόφρ. τὸ τῦ Δινν. Pinus cedrus. 2) Ἐν εἴδος ἀρκεύθε, τῦ ὁποίε τὸ λεῖον ξύλον μεταχειείζονται ὡς θυμίαμα, ἔτινος ὁ καρπὸς, Ἀρκευθὶς, λέγεται, καθὼς π. χ. τὸ παρὰ Τύρκ. Οὐενεβγάτζ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 12. Διοσκορ. Α'. 105. Juniperus oxycedrus. Λινν. Παῦ ὅ, τι ἐκ τῦ ξύλε τῆς δύο τούτων φυτῆς γίνεται, καλεῖται Κέδρος. ὡς, Λάρναξ, παρὰ Θεοκρ. Ζ'. 80. καὶ ἐντεῦθεν, Κέδρος, παρ' Εὐεπ. Ἄλκ. 366. οἱ σοροὶ, (σεντάκια ἀφ' ὧν τὰ νεκρὰ σώματα) "Κέδρινοι δόμοι" αὐτόθ. 158. ξύλινα κιβώτια. Παράγεται ἐκ τῦ, Κέω, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καίω.
Κεδροχαρὴς, ὁ, ἡ. Ζητ. Καίνισμα.
Κεδρόω, ῶ. χρίω-ἀλείφω-βαλσαμόω μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κέδρε. Διόδ. Σικελ.
Κεδρὼν, ῶνος, ὁ. τόπος περιέχων κέδρες, δάσος ἐκ κέδρων.
Κεδρωσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Δεδκάμπελος. Διοσκορ. Δ'. 184.
Κεδρωτὸς, ἡ, τόν. ὁ ἀλειμμένος μὲ τὸ ἔλαιον τῆ κέδρε· καὶ ὁ ἐκ κέδρε κατεσκευασμένος. Εὐεπ. Ὀρέσ. 1511.
Κείαντες, Ἀέρ. Α'. ταυτὸν τῷ, Καύσαντες. ἐκ τῦ, Κείω, αὐτὶ τῦ, Καίω.
Κείαται, Ποιητ. αὐτὶ, Κέαται.
Κεῖθεν, αὐτὶ, Ἐκεῖθεν. Ἰωνικ. Ἰλιακ. Ο. 234.
Κεῖθι, αὐτὶ, Ἐκεῖθι, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Ἰλ. Γ. 402.
Κεῖμαι, Μέλ. κείσομαι. ἐκ τῦ Πρωτοτύπε Κέω, Κέομαι, Κεῖμι, Κείμαι, Κείω, Κείομαι. κείπομαι, κατάκειμαι, εἶμαι πλαγιασμένος ἢ ὁλοπλωμένος κατὰ γῆς, κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι. Ἰλ. Ξ. 340. "Ἐνθ' ὅμιλον κείοντες". κοιμηθησόμενοι. Ἐσαμένος ἢ πεφαυμένος εἰμὶ, ὅ ἐστὶν, Εἶμαι βαλμένος εἰς τὸν ὕπνον, ὅ ἐστὶν, Ἀποθέσθαι ὡρος ἀφαίρησιν παντοτεινῶν ἢ ἀφῶ χεῖρα τινὰ φυλαγμένος, ἢ εἶμαι ἰσαμένος εἴς τινα τόπον ἀφ' ὧ φαίνομαι ἀπόλυτος, ἢ κείτομαι ὡρος ἀναπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, θέσιν ἔχω εἰς τινα τόπον-εἴς τι μέρος. "Τέτο τὸ ὄνομα ἔχει τὸ παρὸς κείμενον". Ἰσαῖος, αὐτὶ τῦ, Τεθεῖ, ἢ Ἐπιτεθεῖ. "Θεῶν ἐν γένεσι κεῖται". Ἰλ. Ρ. 514. αὐτὶ τῦ, Παράκειται τῷ θεῷ, καὶ ἐν τῇ δυνάμει αὐτῦ ἢ ἐξουσία κεῖται. Πλουτ. ὡς τὸ τῆς σωτηρ. "Στέκεται εἰς τὸ χέρι τῦ Θεῦ". Λέγεται καὶ διὰ ἀπερρίμμενων-νεκρῶν-κηδευσμένων σωμάτων καὶ ταφαμάτων.
Κειμηλιάρχης, ὁ, Κειμηλίαρχος, ὁ, ἡ. (ἄρχων) ὁ ὑπεράτης τῆς κειμηλίων. ὄθεν
Κειμηλιάρχιον, τὸ. ἡ ὑποδήκη τῆς κειμηλίων, τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ κειμήλια. ἐκ τῦ
Κειμήλιον, τὸ. τὸ ἀποθέσιν-τίμιον ἢ πολύτιμον σῶμα-πρᾶγμα ἢ δῶρον, τὸ ὁποῖον τινὰς φροντιστικῶς καὶ διαπαντὸς φυλάττει, καὶ ὑποταμιεύμενον καὶ ὑποκείμενον ἔχει. Ἰλ. Ι. 330. Ψ. 618. καὶ ἀλλαχῦ. Ὁ συγγραφεὺς τῦ Ῥήσε ἐν Στίχ. 654. ἔχει τὴν λέξιν περὶ τῆς "Ἀφροδίτης" "Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κείνας σέ". διὰ τινας ἀσιωπήτες σημασίας, ὅ ἐστὶν, αὐτὶ τῦ, χρῆμα. ἔστι δὲ κυρίως Οὐδέτερον τῦ
Κειμήλιος, ὁ. (κεῖμαι) παῦ ὅ, τι κεῖται καὶ ὡς πολύτιμον πρᾶγμα φυλάττεται καὶ τιμᾶται. Πλάτ. Νομ. Β'. ὄθεν
Κειμηλιόω, ῶ. φυλάττω-ἐναποταμιεύω τι ὡς πολύτιμον καὶ πολύτιμον. Νικήτ. Χρον. Ι'. 8. ὄθεν
Κειμηλίωσις, ἡ. ἡ ἐναποταμίευσις καὶ φύλαξις τῆς κειμηλίων.
Κείνη, αὐτὶ, Ἐκείνη (ὁδῷ) κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, τὸν δρόμον.
Κεῖνος, Ποιητ. αὐτὶ, Ἐκεῖνος. 2) Ὁ ἐρωμένος-ὁ ἀγαπητικὸς. Κρῆτες.
Κεινὸς, αὐτὶ τῦ, Κενὸς, παρ' Ὁμήρ.
Κεῖπος, ὁ. εἶδος Πίνακος. Ζητ. Κῆπος.
Κειρία, ἡ. ταινία, δεσμὸς, δέμα, φασκιὰ δι' ἧς περιδένυσι τὰ βρέφη. 2) Σχοινίονται δι' ὧ δένυσι (δεσμῦσι) τὰς σανίδας τῆς κρεβατίων, κ. τ. τ. Ζητ. Κρεία. Τινὲς λέγυσιν ἔτι καὶ χειάφυσι, Καμεία, παράγοντες τὸ ἐκ τῦ, Καίρος, ὁ. Χειρόργ. Παλ. σελ. 157.
Κεῖρις, ἡ. εἶδος ὀρνέε χερσαίε, καὶ θαλαττίε. Ciris.

ΑΠΟΣΤΕΓΗΡΙΑΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κειρύλος, Ἀττικ. παυτὸν πῷ, Κηρύλος.
Κείρω, Μέλ. Κερῶ, Κερέειν, Κερᾶν, Ἐκάρην. ἔτι δὲ ᾗ ἐκ τῦ, Κέρω, ὁ Μέλ. Κέρσω. ἀφαιρῶ, λαμβάνω - πέρνω μέρος ὑπό τινος, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀποκόπτω, κερδῶ. "Σεῖτε κόμην κερέειν". Ἰλ. Ψ. 146. καὶ Μέσ. αὐτόθ. Στίχ. 135. ᾗ, 46. "Κείραδαί τε κόμην". ᾗ. "Κείροντό τε χαίτας". Ἡρόδοτ. Γ. 127. ἐκκύρβιον - ἔκοπτον τὰς ζίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆϛ, τὸ ὁμοῖον ἔκαμνον εἰς καιρὸν πεύθας καὶ δυσυχίας, καθὼς ὁ ἴδιος Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Δ. 197. εἶπε "Τῶ τότ' ἂν ἤγερας εἶον ἐϋζυγέϊσι βροτοῖσι, Κείραδαί τε κόμην, βαλέειν τ' ὑπὸ δάκρυ παρειῶν". Ἡρόδοτ. Δ. 34. "Κείρεσθαι τινί". αὐτὶ τῦ, Εἰς τιμὴν τινός. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ξυραφίζω. ᾗ ἐντεῦθεν Μεταφορ. "Ἡμετέρας βελέεσσι Σπάρτη μὴν ἐ- "κείρατο δίξυα". αὐτὶ τῦ, Ἐκπίσατο. 2) Κόπτω, θερίζω, ζυγῶ, κλαδεύω, ὑποτέμνω, κατακόπτω. "Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες". Ἰλ. Ω. 450. τὸ ἐκκόψαντες, σχίσαντες, καὶ μεταφορ. "Μάχης ὔπ μήδεα κείρει". Ἰλ. Ο. 467. ὑποκόπτει καὶ ἐμποδίζει τὰ βελεύματα. 3) Διὰ τῆϛ ὀδόντων ὑποκόπτω - ἀφαιρῶ - καταβιβρώσκω. Ἰλ. Λ. 559. "Κείρουσες βαθὺ λήϊον". τοῖς ὀδοῦσι κόπτουσες, ἁπλῶς ἐσθίουσες (ὅθεν ᾗ Κόρος, ὁ). καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ὀδυσ. Λ. 577. "Γῦπε δέμνιον "παρημβρώσ ἤπαρ ἔκειρον". ἀφ' τῆϛ ῥάμφους κατέχιζεν ᾗ κατέβρωγεν τὸ ἧπαρ. Ζήτ. Ὑπεκείρω. 4) Ἁρπάζω, λεπλατῶ, λαφυραγωγῶ. "Οὐδ' ἄρα τῶν Ἑλ- "λάδα Ἕλληνες ὄντες κερῦσι". ὅτω καὶ τὸ "Τῶν βροφόντε ᾗ μητέρα κείρειν". ὁ αὐτ. "Κήμασπε κείρειν". Ὅμηρ. ὅτω ᾗ τὸ "Κατακείρετε οἶκον". Ἡρόδοτ. Η'. 32. "Πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον". ὅπω ὁ Ξενοφ. "Κόπτειν καὶ καίειν", λέγει. Ζήτ. ἐν τῷ, Καρφύω. Μέσως, Κείρομαι, κείρω ἐμαυτὸν, ἐῶ τὸν κυρέα κείρειν μέ.
Κεῖσε, αὐτὶ, Ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1224. καὶ Β'. 718. κεῖται αὐτὶ τῦ, Ἐκεῖ.
Κεισεῦμαι, Δωεικ. αὐτὶ, Κεισέομαι. παυτὸν πῷ, Κείσομαι, ἐκ τῦ Κεῖμαι.
Κείω, παυτὸν πῷ, Κέω, καὶ, Κεῖμαι. κείσομαι, καὶ μᾶλιϛα εἰϛ τὴν κλίσιν. ὅθεν τὸ, Κακκείων. Ἰλ. Α. 606. Ψ. 58. "Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβεν". ἐπορεύθησαν καπακοιμηθησόμενοι". Παρ' Ὁμήρ. ἔτι ὁ Ἐτεοκλῆς ἔχει σημασίαν Μέλλοντος, καθὼς ᾗ ἐν τῷ, Εἶμι. Ἄρατ. 1000. "Ἦχθε κείουσιν". ὅπω αὐτοὶ κοιμῶνται.
Κείω, ᾗ, Καταπείω, αὐτὶ τῦ, Καίω, ᾗ, Καπακαίω.
Κείω, παυτὸν πῷ, Κεάζω, σχίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Κέω.
Κεκαδήσομαι, Ἰλ. Θ. 352. Δωεικῶν, παυτὸν πῷ, Κηδήσομαι. καπὰ Μέλ. ἐκ τῦ, Κήδω, Κέκαδα, Κεκαδέω. ἄλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τῦ, Κάδω, Κάδημαι. αὐτὶ τῦ, χάζω, χάζομαι, καὶ ἑρμῶ. ἀφ' τῦ, Ἀποχήσομαι. Ζήτ. Κάζω.
Κεκασμένος, Δωεικ. αὐτὶ, Κεκασμῦος. Ζήτει Κάζω.
Κέκασον, Κεκάσοντο, Κεκασών. Ζήτ. ἐν τῷ, Χάζομαι.
Κεκάμω. Ζήτ. Κάμω, ᾗ, Κάμνω.
Κεκάσται, Κεκασμένος. Ζήτ. Κάζω.
Κεκαυτηριασμένος, Μετοχ. ὁ μὴ ὑγιῆ τὴν συνείδησιν ἔχων. ἐκ τῦ, Καυτηριάζω.
Κεκαφηότα, ἐκπεπτωκότα. Ζήτ. Καπνός, καὶ, Κᾶπος.
Κεκεύθω, παυτὸν πῷ, Κεύθω. Ἀνάλεκτ. Α'. 145.

Κεκινδυνευμένως, Ἐπίῤῥ. μὲ κίνδυνον, μὲ κινδυνωδῦμὸν ζόπον. ἐκ τῆϛ παθητ. Μετοχ. τῦ, Κινδυνεύω.
Κεκινέαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κεκίνηνται.
Κέκλαμμαι, αὐτὶ τῦ, Κέκλεμμαι, ἐκ τῦ, Κλέπτω.
Κεκλασμένως, Ἐπίῤῥ. συντεθριμμῦως, τζακισμένα. ἐκ τῆϛ παθητ. Μετοχ. τῦ Παρακ. Κλάω.
Κεκλῆαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κέκληνται.
Κεκλήγω, ἐκ τῦ, Κέκληγα. Ζήτ. Κλάζω.
Κέκληκα, Κεκλημένος, αὐτὶ, Κεκάληκα, κ. τ. λ. ἐκ τῦ, Καλέω.
Κεκλίαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κέκλινται. ἐκ τῦ, Κλίνω.
Κέκλυθι, παυτὸν πῷ, Κλῦθι. ἐκ τῦ, Κλῦμι, αὐτὶ, Κλύω. ὡϛ τὸ, Κέκλυτε, αὐτὶ, Κλῦτε.
Κέκλω, ᾗ σωνηθέϛερον, Κέκλομαι. Παρ' Ὁμήρῳ ἔχει διπλῆν σημασίαν. μετὰ Δοριακῆϛ, παυτὸν ἐϛὶ πῷ, Κελόβω, παροτρύνω, ἐγκαρδίω, παρακινῶ. "Κε- "κλόμβροι ἀλλήλοισιν". Ἰλ. Θ. κ. τ. τ. μεπὰ Αἰτιατ. δὲ παυτὸν ἐϛὶ τὸ, Καλέω, καλῶ, ὀνομάζω. "Κέκλετο Ἥφαιϛον". Ἰλ. Σ. 391. καὶ ἐνταῦθεν τὸ "Ἐπεκέκλετο Ἑεινῦϛ". Ἰλ. Ι. 454. αὐτὶ τῦ, Ἐπικαλῶμαι. "Ἐπικεκλομβία δῖον πόρτιν". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 41. "Κέκλετο αὐτὸν ἐπώνυμον ὄρνιχος". Πίνδ. Ἴσθμ. ϛ'. 77. ὠνόμαζεν αὐτὸν κατὰ τὸ ὄνομα ὄρνιθός τινός. Καπὰ τὴν τρώτην σημασίαν τροκύπτει ἡ λέξις ἐκ τῦ, Κέλω, Κέλομαι, ᾗ κατὰ ἀνάδιπλασιασμὸν, Κεκέλμαι, Κέκλομαι. ὡϛ τὸ, Φεύω, Πεφέυγω, Πέφυγε. καπὰ δὲ τὴν δεύτεραν ἐκ τῦ, Καλέω, Καλῶ, Κεκαλῶ, Κέκλω. ὅπω ἄλλως ἐκ τῦ Καλέω, Κικλήσω, ἐγλῴσω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κεκλεῖ, καλεῖ, κελεύει.
Κεκμακῶϛ, Δωεικ. αὐτὶ, Κεκμηκῶϛ. ὅθεν
Κεκμηκότως, Ἐπίῤῥ. μὲ κόπον, ἐκ τῦ Παρακ. τῆϛ Παθητ. Μετοχ. τῦ, Κάμνω, Καμέω.
Κεκοινωνημένοι, κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν.
Κεκολασμένως, Ἐπίῤῥ. μὲ κολασμῦον ὕτοι τιμωρητικὸν ζόπον. ἐκ τῦ Παρακ. τῆϛ Παθητ. Μετοχ. τῦ, Κολάζω.
Κέκονα, Κέκονε, Παρακ. τῦ, Κεύω, ὅπερ παυτὸν ἐϛὶ πῷ, Κτεύω, Κτένω.
Κεκορηότε. Ὀδυσ. Σ. 371. αὐτὶ, Κεκορηκότε, ἐκ τῦ, Κορέω. Ὁ Σχολ. ἑρμῦν. ἀφ' τῦ, Κορεσμῦοι.
Κεκορυθμένος, Μετοχ. Παθητ. τῦ, Κορύσσω.
Κεκοτεότα, αὐτὶ, Κεκοτηκότα. ἐκ τῦ, Κοτέω.
Κεκράαντε, ᾗ, Κεκράαντο. Ζήτ. ἐν τῷ, Κραίνω.
Κέκραγα, Μέσως Παρακείμ. τῦ, Κράζω, ἀφ' ὗ τὸ Κεκράγω.
Κέκραγμα, τό. Ἀειϛοφ. Εἰρ. 637. (κράζω). καὶ
Κεκραγμὸϛ, ὁ. Εὐειπ. Ἰφ. Αὐλ. 1357. βοὴ, μεγάλαι φωναὶ, φώναγμα, κραυγή.
Κεκράγω, (κράζω, κέκραγα) φωνάζω, κράζω.
Κέκρακα, Ἀττικ. Παρακείμ. αὐτὶ, Κεκέρκακα, ἐκ τῦ, Κερκάω.
Κεκρακτὴϛ, ὁ. ὅϛις κράζει-φωνάζει, κράχτης.
Κεκραμένως, Ἐπίῤῥ. μεμιγμῦως, συγκεκραμῦως, μετειϛραμῦως. ἐκ τῆϛ Παρακ. τῆϛ Παθητ. Μετοχ. τῦ, Κράω, αὐτὶ τῦ, Κεράω.
Κεκραξιδάμας, ὁ, ἡ. (κράζω, δαμάω) κομψή τις συνθεσις παρ' Ἀειϛοφ. Σφὴκ. 596. ὡϛ ᾗ τὸ, Τοξοδάμας. παυτὸν πῷ, Κεκράκτης.
Κέκραχθι, παυτὸν πῷ, Κράξον, φώναξαι. Ἀττικ. Ἀειϛοφ.
Κέκρηγα, ὅθεν, Κεκρηγότε, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κεκραγότε. Ἡσύχ.
Κέκρηται, Κέκρητο, αὐτὶ, Κεκίρατα, Ἐκεκίρατο. Ἰωνικ. ἐκ τῦ, Κεράω.

Κί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κέκριγα, ὅθεν, Κεκεριγὼς, Παρακ. ἐκ τοῦ, Κείζω.
Κεκριμένως, Ἐπίρ. μὲ διακεκριτικὸν τρόπον. κεχωρισμένως καὶ ἀπεφασισμένως διὰ τῆς κείσεως, διακεκριμένως. ἐκ τοῦ Παρακ. τῆς Παθητ. Μεσοχ. τοῦ, Κείνω.
Κεκρυφαλοπλόκος, ὁ, ἡ. ὅσις πλέκει τὸν κεκρύφαλον.
Κεκρύφαλος, ὁ. γυναικεῖος κόσμος δεσμὸς σχεδὸν τῆς κεφαλῆς. διὰ δὲ ἔτος πλεκτὸς ὡς δίκτυον, δι' οὗ αἱ γυναῖκες ἐκάλυπτον τὴν κόμην καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Χ. 469. ἀναφέρει τρεῖς μετὰ τοῦ, Ἄμπυξ, Ἀναδέσμη, καὶ, Κρήδεμνον, ὡς καθημερινὸν καὶ συνήθες τῆς γυναικῶν ἐν τῇ οἰκοι κεφαλοδέσμιον. Ἀνάλεκτ. Β'. 13. "Σχεπτῆς ἄμματα κεκρυφάλων". 2) Ὁ δεύτερος σύμμαχος ἤτοι ἡ κοιλία τῆς μυεικαζομένων ζώων, διὰ τὸ εἶναι ὁμοίαν τῷ δικτύῳ. 3) Ἓν μέρος τῆς λωρείας τοῦ χαλινοῦ τῆς ἵππων τὸ ὁποῖον φέρεται ὑπὸ τοῦ μετώπου καὶ ὑπὸ κάτω τῆς αὐτίων. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. 8. 4) Ὁ ἐν τοῖς δικτύοις σάκκος. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 7. 5) Καὶ τὸ συκεσειὲν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἤτοι ὁ πλεκτὸς σκύφος. Le bonnet, Γαλ.
Κεκρύφαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, Κεκρυμμένοι εἰσίν.
Κεκύθω, παυτὸν τοῦ, Κεύθω (κύθω). Ὀδ. Ζ. 303.
Κελαδεινὸς, ἡ, Κελαδεννὸς, ὅσις κελαδεῖ-ἠχεῖ (ζαζανίζει), Θορυβώδης. Ἰλ. Φ. 208. "Ζέφυρος κελαδεινός". ἐν Ἰλ. Φ. 511. καλεῖται ἁπλῶς ἡ "Ἄρτεμις" Κελαδεινή". παραπλησίως ἡ ἐν Π. 183. Υ. 70. ἡ Θόρυβον κατὰ τὰς ἄρκτους ποιοῦσα. ἐκ τοῦ
Κελαδέω, ῶ. Θόρυβον-ἦχον ποιῶ, βαλῶ μυρμυκιτὸν ποιῶ, καθὼς π. χ. ὁ ποταμὸς ὅταν ὁρμητικῶς ῥέγ-ῃ τὸ ὕδωρ πηγῆς τινὸς ὅταν ζέχῃ. Κραυγάζω, μεγαλοφώνως φωνάζω, βοΐζω, ἠχολογέω. Ἰλ. Θ. 542. "Ἐπεὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν". μετὰ Θορύβου ἐβόησαν, ἤχησαν, Ἀείδω, ᾄδω, ᾠδὴν τὰς ταραχῆς τινὸς, ἠχῶ, μέλπω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. ὡς καὶ τὸ, Κηρύττω. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. "Πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς". καὶ διὰ τῆς φλυάρου χελιδόνος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 683. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκ τοῦ, Κέλω, καὶ Ἄδω.
Κελάδημα, τὸ. ἦχημα, ἠχολόγημα, μυρμυκιτὸν τοῦ ὕδατος. φωνὴ-κραυγὴ-βοὴ, Θόρυβος, λάλημα τῆς πτηνῶν, ὕμνος, ᾠδὴ, ἐγκώμιον. Εὐριπ. Φοίν. 221.
Κελαδήτης, ὁ. ᾗ, Κελαδητὴς, ἡ. "γλῶσσα" παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Δ'. 140. ἡ καθαρῶς ἠχοῦσα φωνή. ταυτὸν τῷ, Κελαδεινός.
Κελαδόδρομος, ὁ, ἡ. (κέλαδος, δρόμος) Ὑπόθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις μετὰ κραυγῆς καὶ Θορύβου κυνηγεῖ. Ὀρφ.
Κέλαδος, ὁ. (κέλω, κελάω, κελαρὸς, κελαρύζω) ἡ βοὴ τῆς ὑδάτων, ὁ βρασμὸς καὶ παραχὴ τῆς κυμάτων. Λέ ἐν τῇ κυνηγέσι καὶ πολεμίοις βοαὶ καὶ κραυγαὶ, κραυγὴ, βοὴ, Θόρυβος. Ἰλ. Ι. 543. Ἦχος μουσικὸς, μολπὴ, μέλος.
Κελαδῶ, ὅθεν τὸ, Κελαδέω. καὶ "Κελάδοντα ποταμὸν". "αὐτὸν". ἠχοῦντα, παρ' Ὁμήρ. καὶ "Κελάδοντος ἀήτεω". Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 106. Ζήτ. Κελαδέω.
Κελαινεγχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἔγχος, κελαινὸς) ὁ μέλαν καὶ αἱματωμένον ἔγχος (κοντάριον) ἔχων. Πίνδαρ.
Κελαινεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. μέλας, μαῦρος. "Αἰθὴρ κελαινεφής". Ὁμηρ. Ἰλ. Δ. 140. καὶ Πίνδαρ. ὡς τὸ, Ἰοδνεφὴς, ἀπὸ τινὸς αἰφαφορᾶς διὰ τὸ, Νέφος. 2) Ὡς διάθετον τοῦ, Διὸς, ἐρμηνεύσει τινὲς διὰ τὸ, Ὁ μελαίνων τὰ νέφη. ὁ μαυρίζων τὸ σύννεφα· ἀλλὰ φυσικώτερον ἐμοὶ φαίνεται ὅτι διάστασιν παραχθῆ ἡ λέξις ἐκ τοῦ, Κέλω, Κέλλω, καὶ,

Νέφος, ἵνα ᾖ, Ὁ εἰς κίνησιν βάλλων τὰ νέφη· καὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τοῦ, Νεφεληγερέτης, καὶ, Ὀρτυνεφής. ὁ ἐγείρων-εἰς τὸ εἶναι φέρων τὰ νέφη ἢ εἰς κίνησιν βάλλων αὐτά.
Κελαινιάω, ῶ. κελαινὸς εἰμὶ, εἶμαι μελανὸς-μαῦρος. ὅθεν, Κελαινεόων, αὐτὶ, Κελαινεάων.
Κελαινὸς, νὴ, νόν. μελανὸς, μαῦρος, σκοτεινὸς, ζοφώδης. παρ' Ὁμήρ. ᾗ ἐντεῦθεν ὅλα τὰ ἐν τοῖς κατωχθονίοις καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Φαίνεται ὅτι εἶναι εὖ καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πεζὸν, Μέλας, ᾗ, Μέλαινα, ᾗ τὸ ἐν τῇ σωματείᾳ, Μελανὸς· ᾗ διαφέρει μόνον κατὰ τὸ γράμμα, ὅπερ ἐσὶ τὸ μ, ἢ τὸ κ, τὸ ὁποῖον ᾗ ἀπέρριπται κατά τινα Διάλεκτον. διότι ᾗ Κμέλας, Κμέλανος, εἶπον· καθὼς ἔτι ᾗ οἱ Παμφύλιοι, Κμέλεθρος, αὐτὶ, Μέλεθρον, ᾗ Μέλαθρον, ἔλεγον· καθὼς καὶ τὸ, Κνοεῖν, ἄλλοι μὲν, Νοεῖν, καὶ ἄλλοι, Κοεῖν εἶπον. ὅθεν
Κελαινότης, ἡ. μελανάδα, μαυράδα, ἡ μελανὴ βαφή.
Κελαινοφανὴς, ᾗ, Κελαινοφανὴς, ὁ, ἡ. (φάος) ὅσις φαίνεται ὡσὰν μελανὸς. μελαινόχρως, σκοτεινὸς, μαῦρος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1306.
Κελαινόφρων, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ μελανὴν ἤτοι μαύρην φρένα ἔχων, δόλιος, κακόβουλος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 462.
Κελαινοχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ. (χρὼς) ὁ μελανὸν σῶμα-δέρμα-χρῶμα ἔχων, μαῦρος.
Κελαινώπας, καὶ, Κελαίνωψ, ῶπος, ὁ, ἡ. (κελαινὸς, ὤψ) ὁ μελανὴν θεωρίαν ἔχων, μαῦρος, σκοτεινὸς, βομβαστικὸς-φοβερός. "Κελαινώπαν θυμόν". Σοφοκλ. Αἴ. 973. αὐτὶ τοῦ, Κακόβουλον· ἐκ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον, ᾗ μέλαινα, καὶ οἷον κεκρυμμένον ᾗ δόλιον. παρ' αὐτῷ κατὰ ἕτι καὶ, Κελαινώπης, ὁ. ᾗ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. Α'. 13. Θηλ. Κελαινώπις, ἡ.
Κελάρυζα, ης, ἡ. Ζήτ. Λακέρυζα.
Κελαρύζω, ταυτὸν τῷ, Κελαδέω, ἀφ' ἧς ᾗ τὴν παραγωγὴν ἔχει. Ἰλ. Λ. 812. Φ. 261. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κελαρύζεται, κατὰ Μέσην διάθεσιν. Ὁ Σουΐδ. ἔχει "Ὡς φάρυγξ ἐκελάρυζεν". ἐθορύβει, βαλὼν ἦχον ποιὸν ἀπετέλει. Λέγεται ἔτι καὶ διὰ τῆς φωνῆς καὶ κραυγῆς τῆς ζώων. Τὸν ἡμαρτημένον αὐλόν. Κελαρίζω, ταρὰς τοῖς ἄλλοις ἔχει ᾗ ὁ Ὀππιαν. Κυν. Β'. 145. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κελωρύω. ὅθεν
Κελάρυξις, ἡ, Κελάρυσμα, τὸ. ᾗ, Κελαρυσμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κελάδημα. Ὁ Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 306. μεταχειρίζεται τὸ, Κελαρύσματα, διὰ τὰς βοὰς τῆς ὑδάτων, τὰ μετὰ ἦχου ῥεύματα, ἤτοι τὰ μυρμυκίσματα τῆς ῥοῆς τῆς ὑδάτων.
Κελέβη, ἡ. ποτήριον, κυκλίσκον, ἀγγεῖον ἁρμὸς νεροῦ, κανᾶς, λεκάνη, Θερμοποτὶς (φιλτζιανὶ ἢ Φιλιζανὶ), ᾗ τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἀγγεῖον, κύγχη, ὑπὸ τοῦ χεῖν εἰς αὐτὸ τὸν λοιβὸν. Ἀθήν. ΙΑ'. Θεόκριτ. Β'. 2. Ὁ Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. λέγει "Κελέβιον Ἀλυβηΐδα". αὐτὶ, Ἀργυρῶ.
Κελέβειον, ᾗ, Κελέβιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κελέβη. Ἀντίμαχος παρ' Ἀθήν. καλεῖ ἔτι ᾗ ἀγγεῖόν τι μετὰ μέλιτος. "Ἄρα, ὁ παρὰ Τέρκ. Χοιρίς.
Κελεόντες, οἱ. ταυτὸν τῷ, Ἰσόποδες. Ὁ Θεόκριτ. ἐν ΙΗ'. 33. φησιν. "Οὐτ' ἐνὶ δικλίδι πυκινώτερον "ἄξιαν ἰσῷ Κιρκίδι συμπλέξασα μακρῶν "ἔπαμ' ἐκ κελεόντων". ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι μακρόν τι ξύλον ἦν, καὶ τοῦ ὁποίου ἐδένετο τὸ ὕφασμα, ᾗ ὁ πῆχυς ἦν τῶν ὀρθῶν ἀργαλείων, καθὼς ᾗ ὁ Φώτ. ἔχει. "Κελεόντες, οἱ ἰσόποδες, καὶ παῦσε τὰ μακρὰ καὶ ὀρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Τὰ ξύλα". Ἀντών. Λιβεράλ. 10. παρὰ τοῖ Ἑτυμολ. καλεῖνται ἔτι, Βεικέλλοι, καὶ ἐν ἄλλοις, Ἀμφικέλεμνοι.

Κελεὸς, ὁ. πτηνόν τι μικρὸν εἰς τὰ δάση διαζεῖβον. Ἀεισοτ. Z. Ἱστορ. Η'. 3. ὅπερ ἡμάρτημ. Κολιὸς, κεῖται. ἔστι δὲ ὁ τῆ Λιτν. Picus viridis. Γαλ. Le pivert (pic vert).

Κελευθεῖος, εἶα. πανυτὸν παρ' Ἐνοδίου. Ἡσύχ. ἐν τῆ, Κελευθέω, ὅθεν ἔτι καὶ

Κελευθείω, πανυτὸν παρ' Ὁδεύω. Ἡσύχ. ὅθεν

Κελευθητὴς, οῦ, ὁ. πανυτὸν παρ' Ὁδίτης. Ἀνάλεκτ. Α'. 236. ὀρθότερον ὅμως, Κελευθίτης, ἀφέπει νὰ γεάφηται.

Κελευθιάω, ῶ. Ζήτ. Κελευσιάω.

Κελευθοποιὸς, ὁ, ἡ. πανυτὸν παρ' Ὁδοποιός. Αἰσχύλ. Εὐμ. 12.

Κελευθοπόρος, ὁ, ἡ. πανυτὸν παρ' Ὁδοιπόρος. Ἀνθολ.

Κέλευθος, ἡ. καὶ Πληθ. Κέλευθα, τά. Ποιητ. ὁδὸς-δρόμος-εἰδοιποιεία (ταξείδιον) διὰ ξηρᾶς-διὰ θαλάσσης ἢ δι' ἀέρος, ἐρχομὸς, φθάσιμον εἴς τινα τόπον· ἀγωγὴ, φέρσιμον, ζωὴ, πολιτεία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 346. καὶ Πίνδαρ. Νέμ. Η'. 60. Ἐκ τῆ, Κέλλω, Κελῶ, Κελέω, Κελεύω· ὡς τὸ, Ἐλεύθω, ἐκ τῆ, Ἔλλω, Ἐλῶ, Ἐλέω, Ἐλεύω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κέλευθρα, αὐτὶ τῆ, Κέλευσις.

Κελεύθω, ἀφ' ὧ ὁ Ἡσύχ. τὸ κατὰ συγκοπ. Κλεύσεμαι, καὶ, Κλευσόμεθα, ἔχει. πανυτὸν ἐσὶ παρ', Πορεύομαι. Ἰλ. Φ. 244. "Εἰσόκεν αὖτὸς Ἀΐδι κλυθμαι". ὅπου οἱ παλαιοὶ, Κλεύθωμαι, αὐτὶ τῆ, Κελεύθωμαι, ἀπέγνωσαν. καθὼς καὶ ὁ Σχολ. Κλεύθωμαι αὐτὶ γν. καὶ ἡρμεύ. διὰ τῆ "Εἰς ὅδε τιν κέλευσιν, ὃ ἐσὶ τὴν ὁδὸν, ποιήσομαι" συγκέκοπται "ἐκ τοῦ κατὰ τῆ, Κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι".

Κέλευμα, τὸ. πανυτὸν παρ' Κέλευσμα.

Κέλευσις, ἡ. τὸ προσάζειν, προσαγὴ, ὕπαγὴ.

Κέλευσμα, τὸ. (κελεύω) φωνὴ-κραυγὴ-φώναγμα πρός τινα ὡσί τινος προσαγὴς ἢ διαπαγῆς, καὶ ὅταν ἐπὶ τῆ Κελεύσει ἐν τοῖς πλοίοις, τὰ ἀρχισράτηγα, τὰ ἀρμαπλάτα (ἁμαξᾶ) διὰ νὰ βιάσῃ-ἐγκαρδιώσῃ τὰς κωπηλάτας-τὰς σρατιώτας-τὰς ἵππους. ὕπαγὴ, προσαγὴ, ἐντολὴ. ὅθεν

Κελευσμὸς, ὁ. ὅθεν, Κελευσμισυὴ, ἡ. προσαγὴ, ὕπαγὴ διὰ φωνῆς-κραυγῆς. Ἡρόδοτ. Α'. 157.

Κελευσαίωρ, ὁ. ὅσις προσάζει, ὃ ἐσὶ δίδει προσαγὰς εἰς ἄνδρας-ἀνθρώπους. ὅσις ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς. Ἀπολλόδωρ. Σελ. 126. ὅσις ἔτι καὶ ἐν Σελ. 38. Κελεύτωρ, αὐτὶ τῆ ὁμόμαπος Κελευσὴς, ἔχει. ἐκ τῆ Ἀνωρ, αὐτὶ τῆ Ἀνὴρ, καὶ Κελεύω.

Κελευστὴς, οῦ, ὁ. (κελεύω) ὅσις προσάζει, ὑπὸ πρόσω βιάζει-ἀναγκάζει-παρακινεῖ, ἢ ἐξουσιάζει-διοικεῖ. ὑπὸ τῶν πλοίων λέγεται ὅσις δίδει τὸν ρυθμὸν εἰς τὰς κωπηλάτας ἤτοι τὸ σημεῖον τὰ τρόπα τὰ κωπηλατεῖν, καὶ ἐπομένως ἀναγκάζει καὶ παρακινεῖ αὐτοὺς διὰ τινων παρακελευσικῶν φωνῶν. Ξενοφ. Οἰκον. ΚΑ'. 3. "Οἷον καὶ ἐν τειήρει, ἔφη, ὅταν πελαγί-"ζωσι, καὶ δὴ πηρᾶν ἡμερίης πλῆς ἐλαύνοντες, οἱ "μὲν τῶν κελευσῶν διώκονται τοιαῦτα λέγειν τε ποιεῖν, "ὡς ἀκουόντων τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ ἥδε-"σθαι τοὺς πόνους". Ἐκάθητο ἔτος ὁ Κελευσὴς ἐν τῷ πλοίῳ ἐφ' ὑψηλῆ τινος τόπῳ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας σφύραν τινὰ, τὴν ὁποίαν κτυπῶν ὑπό τινος σώματος ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆ ῥυθμῶ εἰς τὰς κωπηλάτας τίνι τρόπῳ νὰ ὑψόνωσι καὶ νὰ καταβιβάζωσι τὰς κώπας αὐτῶν καὶ πόσον ταχέως ἢ ἀργῶς νὰ κινῶσιν αὐτάς. Martial.

Κελευσίκος, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸς εἰς τὸν κελευσίω· καὶ ὁ δυνάμιν ἢ ἐξουσίαν ἔχων εἰς τὸ νὰ προσάζῃ.

Κελευσὸς, σὴ, σόν. προσαγμένος, ὑπεπαγμένος.

Κελευσιάω, ῶ. ὦ, Κελευτιάω. ἐκ τῆ Κελευσίω· αὐτὶ τῆ συμπεσέρω, Κελευσικῶς ἔχω. εἶμαι πάντε εἰς προσακτικὸν καὶ παρακινητικὸν ἰδέαν. ὡς καὶ τὸ, Πνευσιάω, ἀθρόως αὐαπνέω. Ἄρα, συνεχῶς-ἀδιακόπως προσάζω. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 125. καὶ Μ. 265. ὅπου ἄλλοι μὴν Κελευσιάω, ἄλλοι δὲ, Κελευθιάω, ἐκ τῆ, Κέλευθος, αὐτὶ τῆ, Πορεύομαι, καὶ ἄλλοι ἔτι, Κελευτιάω, ἀνέγνωσαν.

Κελεύω, πανυτὸν παρ', Κέλλω, Κελῶ, Κελέω, εἰς κίνησιν βάλλω, παρορμῶ, παροξύνω, προξέπω, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ὑπὸ τὰ πρόσω παρώσεσθαι ποιῶ, ἐγκαρδιόω, εἰς κίνησιν βάλλω. Μετὰ Δοτικ. σημαίνει μόνον τὸ Φωνάζω τινα διὰ νὰ διεγείρω-ἐγκαρδιώσω αὐτὸν πρός τινα ἐργασίαν. διὰ φωνῆς παρακελεύομαι. Μετὰ Αἰτιατ. καὶ Ἀπαρεμφ. σημαίνει τὸ, Προξάζω, ὑποπόσω, παρακτικῶς λέγωτι πρός τινα, παρ' Ὁμήρ. Ξενοφ. Πλάτ. καὶ Θουκυδ. Μ' ὅλον τᾶτο ἡ Ἀλεξανδεινὴ καὶ Μακεδονικὴ διάλεκτος ἔχει συμπεπαγμένον τὴν λέξιν μετὰ Δοτικῆς καὶ ὑπὸ τῆς πελευταίας σημασίας.

Κελεών, ὁ. Ζήτ. Κελεόντες. ἔστι δὲ ἐκ τῆ αὐτῆ πρωτοτύπε· ὅθεν Κέλεμνον, καὶ, Κελεύδρυον, τὸ Λιθόξυλον. ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Ἀμφικέλεμνον, ἀμφίξυλον. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, Κηλώνειον.

Κέλης, ητος, ὁ. (κέλω) ὁ πρὸς ἱππασίαν ἵππος καὶ πρὸς ἀγῶνας ὑπηδέσιος. Ὁδυσ. Ε. 371. "Ἵππος κέ-"λης". ἵππος διὰ καβαλικεύμενος, ὁ ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, ὁ δρομικὸς, (ἄλογον τῆς καβάλας, ἢ διὰ καβαλικεύμενος)· παρὰ τὸ Κέλλειν, τὸ ζέχειν, ἢ βαδίζειν. Ἐκ τῆ Αἰολικῆ Κέλπρ, ὁ Ῥωμύλος ὠνόμασε τὰς ἱππεῖς αὐτῆ Celeres. καὶ τὸ Λατιν. Celtus, αὐτὶ τῆ Equus ὁ ἴδιος Φέσις παράγει ἐκ τῆ, Κέλης. 2) Μικρόν τι πλοιάριον ὑφ' ἑνὸς ἐρεττόμενον, ὑπὸ μεταφορᾶς τῆ κέλητος ἵππου, ὡ εἰς ἀνὴρ ὑπηκόσητας, οἷα πάγκον δηλ. μὲ κωπία ἔχον, καὶ ταχέως ἐλαυνόμενον. Ἀεισοφ. Λυσισρ. 60. ζοπικῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ χοίρος, κύσθος, σάκκωθος, κλιτόριον, σάρων, χοιρίδιον, βύσσος, φορμίσιον, ὀρθαγόρα, ὄφις, γόνη, πόττα, ὑπόσειον, κνέωρον, ἄμβων, ἐχάρα, δέλτα, καὶ ἐν τῆ συνηθ. θῆτα, λέγεται.

Κελητίζω, καβαλικεύω (ἱππεύω) οἷα μόνον ἵππον· καθόλα δὲ πανυτὸν παρ', Ἱππεύω. Ἰλ. Ο. 679. "Ὡς "δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, κ. τ. λ. ὅ ἐσιν, ἵππον κέλητα ἐλαύνειν. ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ὡς ὑπήκουν τοῖς ἅρμασιν ἐλέγοντο. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τᾶτο, Κελητιάω, ἔτι ἔχει.

Κελήτιον, τὸ. Ὑποκορ. μικρὸς κέλης.

Κελλεός, ὦ, Κελλεύω, παρ' Ἡσυχ. πανυτὸν παρ' Σφενδόνης, πλαγιὸς, Πλαγιάζω. Ζήτ. ἐν παρ', Κυλλός.

Κέλλω, Μέλ. Κέλσω. πανυτὸν ἐσὶ παρ', Κίνω. κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω. Κατὰ πάντων τῶν σημασιῶν καὶ αὐτὶ τῆ, Τρέχω, Βαδίζω, τὸ ἐσημείωσαν ὑπὸ οἱ Γραμματικοὶ, καὶ κεῖται ὅπου μετὰ τῆ, Πόδα, παρ' Εὐριπ. Ἡλέκζ. 139. "Ἄργου κέλσας πόδ' ἀλά-"τας". μ' ὅλον τᾶτο φαίνεται ὅτι παράγεται ἐκ τῆ Ὀκέλλω, καὶ συμπεθέσερον Κέλλω, Οὐδετ. αὐτὶ τῆ Βαδίζω, Τρέχω πρός τι, ὑπάγω, κινέμαι ὑπὸ τα ἔμπροσθεν· καὶ ἐξαιρέτως ὑπὸ πλοῖα ὁπόταν ὑπάγῃ προς τὸν ξηρὸν-καταβαίνῃ εἰς τὸν λιμένα. Προσορμίζεται. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1091. Ἐντεῦθεν παράγεται τὸ, Νωχελὴς, ἀργὸς· καθὼς καὶ τὸ Νωκελὴς. καὶ ἐκ τῆ, Κέλω, Κελέω, Κελεύω, ἢ Κέλευθος, ὁδός.

Τὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Ὀκίλλω, παυτὸν ἐστὶ πᾶ, Κέλλω· ὡς τὸ, Ὀκιμβάζω, αὐτὶ τοῦ, Κιμβάζω. ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 295. λέγει "Πλοῖον ὀκέλλει". ἐλαύνει-ὠθεῖ-εἰς κίνησιν βάλλει τὸν πλοῦν. κινεῖται-ἕπεται τὸν δρόμον ὅλῃ τῇ πλοΐς. "Ὀκέλλει τῷ ναῦν". φέρει-καταβιβάζει τὴν ναῦν εἰς τὸν λιμβύα. καθὼς καὶ τὸ "Κέλλει ἡ "ναῦς". Ὀδυσ. Α. 149. προσορμίζεται, ἐμβαίνει εἰς τὸν λιμβύα. "Ἐπικέλλειν νήσῳ, ἠπείρῳ ναῦν". ἀράζειν-προσορμίζειν τῷ ναῦν εἰς νῆσον τινα ἢ εἰς τὴν ξηράν. "Ἐποκέλλειν". κἀπὶ τινα σκόπελον (ξέραν) πέξαν φέρειν τῷ ναῦν, ῥίπτειν αὐτῷ ἔξω ἐπαίω εἰς τὰς πέξας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κέλλειν, τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν, ἐξοκεῖλαι". Ζήτ. Ἐξοκέλλω, Ἀποκέλλω, Ἐγκέλλω. τὰ ὁποῖα εἶναι εἰ χρήσει καὶ ὡς Ἐνεργητ. ᾗ ὡς Οὐδέτ. Ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ, Κελέω, ᾗ τὸ, Αὐτοκελής. Ζήτ. Αὐτοκέλευστος.

Κέλσαι, Ἀόρ. Α'. Ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ, Κέλλω.

Κελτικὴ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόφον ἢ κατὰ τὴν δύσιν ἔκλεκτον τῆς Κελτῆς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ ἔθνος παλαιὸν τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Γαλλίας κατοικοῦν. Ἐντεῦθεν παρὰ Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δῆλ. "Κελτὸς Ἄρης". ἡ πολεμικὴ δύναμις τῆς Κελτῆς, ἥτις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βρεννὺ κατέδραμε ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅρα Διόδωρ. τὸν Σικελ. καὶ Πολύβ.

Κελύφανον, τό. Κελύφη, ἡ. καὶ, Κέλυφος, τό. (γλύπω, γλύφω, γλύπτω, κελύφω) λέπυρον, λέπισμα, ὠκαλύμμα, ἐξώφλοιον (τσώφλοιον) τοῦ αὐγοῦ, καρυδίων, καρυδίων, ὀστρείων, κ. τ. λ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 180. καλεῖται ἔτι καὶ τὸ μικρὸν πλοιάριον, ἢ φελοῦκα. ὅθεν

Κελυφανώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ κελύφῳ-τῷ ἐξωφλοίῳ. Σχόλ. Ἀράτ. 923.

Κέλω, ὅθεν, Κέλομαι. παρορμῶ, ἐγκαρδιόω, προσάζω. Ζήτ. Κέλλω, ᾗ, Κελδύω. παρ' Ὁμήρ.

Κέλωρ, ορος, ὁ. παυτὸν πᾶ, Τίδης. Εὐσεπ. Ἀνδρομ. 1033. Λυκόφρ. 495. Πολυβ. Ι Γ'. 19. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Κελώειον, παιδίον. 2) Λιτὶ τοῦ Φωνὴ. ὅθεν

Κελωρύω, κράζω, βοῶ. Ἡσύχ. ἴσως κεῖται αὐτὶ τοῦ, Κελαρύζω. ὁ Ἐτυμολ. παράγει τὸ Κέλωρ, ἐκ τοῦ Κέλω, Κελδύω.

Κεμαδόσσος, ὁ, ἡ. (κεμὰς, σέω, σόω, σαδύω) ὃς τὶς κωφηγεῖ ἢ ξεσκαπεύζει τὰς ἐλάφους.

Κεμάς, άδος, ἡ. εἰ εἰσέτι ἀδιόριστον εἶδος ἐλάφου ἢ θερκάδος. ὁ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἔχει "Κεμὰς τῆς ἄπαξ εἰρημένον· οἱ μὲν, ἐλάφου γένος, οἱ δὲ, δορκάδος. Ἰλ. Κ. 361. Ἔτι δὲ ᾗ ἡ Δωρικὴ. "Ξυθῆς δειλότερον κεμάδος". Ἀνάλεκτ. Β'. 65. ᾗ 119. ἐστὶ δὲ εἰ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ "Ἐλαφος, ὡς Εὐσεπ. ἐν Ὑφ. Ταυρ. 176. ᾗ Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. ΙΔ'. 14. Ὑποδεικνύουσι. κυρίως εἶναι ἡ τοῦ Λιιν. *Antilope Pygarga*.

Κέμμα, τό. (κέω, κείμαι) κοίτη, τόπος εὐδὰ κεῖται-κοιμᾶται τινὰς, φωλεός. "Κέμματα θηρίων μετὰ νέων μυκτῆρσιν ἐραζόντων". Ἐμπεδικλ. παρὰ Πλουτάρχ. ὅπερ ἀλλαχοῦ, Τέρματα, κεῖται· καὶ τὰ Χειρόγραφα, αὐτὶ τούτου, Κλέμματα, Κείματα, καὶ, Σκέμματα, ἔχουσι.

Κεμφὰς, αὐτὶ, Κεμὰς. ἀμφ.

Κέμφος, αὐτὶ, Κίμφος. ἀμφ.

Κεν. Ζήτ. Κε.

Κεναγγὴς, ὁ, ἡ. ὁ κενὰ-ἄδικα ποιῶν τὰ ἀγγεῖα. ὁ ἀδικάζων-δικαιρόνων τὰ Ἀγγεῖα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 196.

Κεναγγία, ἡ. παυτὸν πᾶ, Κεναγγεῖα.

Κεναγγρία, ἡ. (κενὸς, ἀγὴρ) ἔλλειψις-ἄδικασις ἀνδρῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 729.

Κέναυδρος, ὁ, ἡ. ὁ κενὸς-ἄδειος, ἤτοι ἐλλειπὴς ὑπὸ αὐδρὸς, ὁ κενὸς αὐδρῶν.

Κεναύχης, ὁ, ἡ. παυτὸν πᾶ, Κενεαυχὴς. Πλούταρχ.

Κένδυλα. Ζήτ. Σχοίνδυλα.

Κενεαγγεῖν, εἶν. κενὰ-ἄδεια ἀγγεῖα ἔχειν, δι' ἐλλείψεως ἢ πένης. καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρέτως αὐτὶ τοῦ, Νηστεύειν, ἢ πεινᾶν. ὅθεν

Κενεαγγεία, αὐτὶ, Κεναγγεία, ἡ. κενότης τῆς ἀγγείων. ἐξαιρέτ. Νηστεία, πεῖνα. ὅθεν

Κενεαγγικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς κεναγγεῖαν, ὁ συνδεδεμένος μὲ τὴν κατάσχεσιν τῆς κενότητος τῶν ἀγγείων-τῆς πείνης ἢ τῆς νηστείας.

Κενεαγορία, ἡ. (ἀγορέω) ματαία-κενὴ ἀγοραία-ὁμιλία, καύχησις. λόγια-ὁμιλία τοῦ ἀέρος. Πλάτ.

Κενεαυχὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κενὰ ᾗ μάταια καυχώμενος. ὃς τὶς καυχᾶται εἰς κενὰ ᾗ μάταια πράγματα. Ἰλ. Θ. 230.

Κενέβριος, ὁ, ἡ. καὶ, Κενέβρειος. (ἀφ' ἧ, Κενέβρια, ἡ ἀγορά-τὸ πάζαει ὅπου πωλοῦνται τὰ Κενέβρεια) παυτὸν πᾶ, Νεκειμαῖος, καὶ, Θνησείδιος. "Κρέας κενέβρειον". κρέας ὑπὸ φοφίμια ἤτοι θνησιμαία ζῶα. Αἰλιαν. Ζ. Ἰσορ. ς'. 2. Πολυβ. ς'. 55. ὁ Φώτ. ἔχει "Κενέβεια, ἐν οἷς τὰ νεκειμαῖα ᾗ τὰς "ἀπέργας οὗς κατακόπτουσι, ᾗ τὰ θνησιμαῖα".

Κενεγκράνιος, ὁ, ἡ. ὁ κενὸς κατὰ τὸ κρανίον, ὁ μὴ ἔχων μυελὸν-ἐγκέφαλον. Σχολ. *Juvenalis* XIV. 23.

Κενεμβατέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀφ' ἧ ᾗ τὸ, Κενεμβάτησις, εως, ἡ. (κενὸς, ἐμβάτης) κενῶς ἐμβατέω, ἐσφαλμένως πατῶ. ἡμαρτημένον βῆμα-πάτημα ποιῶ. ματαίως πατῶ, εἰς κενὰ βαίνω, κενὰ βηχειρῶ. Γαλιν. καὶ Πλούταρχ. λέγεται καὶ ἐπὶ τινος ὀργαίᾳ τὸ ὁποῖον εἰς τινα κρυφὸν τόπον κειρημμένον κεῖται ὅλῃ νὰ κατακόψῃ τι. ὁπόταν δὲ τοῦτο ἐξέλθῃ εἰς κενὸν καὶ ὕφιον τόπον, τότε αἰσθάνεται τοῦτο ὁ ὑπουργὸς ᾗ λέγει "Τὸ ὄργανον κενεμβατεῖ". Σλίβει ᾗ ὠθεῖ. "Ἀρα "Μέχει κενεμβατήσεως". ἕως ὅτε αὐτὸς αἰσθάνεται, ὅτι αὐτὸ εἰς τὸ κενὸν-ὕφιον ἢ μαλακὸν ᾗ ψαχνὸν κρέας ὠθεῖ-κτυπᾷ.

Κενεὸς, νεὰ, νεὸν. Κενεόπης, ὁ, ᾗ, Κενόφρων, ὁ, ἡ. παυτὸν πᾶ, Κενὸς, Κενόπης, Κενόφρων.

Κενεὼν, ὁ, (κενὸς) τὸ κενὸν-ἄδειον ὀρύγμα. καὶ μάλιστα ὁ ὠρὲ τὴν λαγόνα τόπος, ἤτοι τὸ μαλακὸν ᾗ ὕφιον μέρος τὸ μεταξὺ τῆς πλευρῶν ᾗ τῆς μηρῶν τὸ ὀστέον μὴ ἔχον. ὃ ἐστὶ τὸ μέρος τῆς κάτω κοιλίας, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Λαγόνες, λέγεται. 2) Ἀγγεῖον. Νόν. Διον. ΙΒ'. "γλαφυρὸν κενεῶνι".

Κενεώπρισις, ἡ, ὁ. Στέφανος ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς Νόσον τινὰ τῆς ἵππων. καὶ ἐν τοῖς Ἱπιατρικ. πολλαχοῦ κεῖται, Κενεόφρησις. ἀλλ' ἡ ὀρθότερα αὐτῶν εἶναι, Κενεόφρησις, ἐκ τοῦ, Πρίστω, καὶ, Κενεὸν, ᾗ σημαίνει τὸ, Φύσημα-πελέμιον-οἴδημα τῆς λαγόνων. *Inflatio laterum*.

Κεννήριον, τό. (κενὸν, ἠέριον) παυτὸν πᾶ, Κενοτάφιον.

Κενοβουλία, ἡ. κενὴ-ματαία βουλή. ἀμφ.

Κενοδοντὶς, ἡ. Φηλυκ. τοῦ, Κενόδους, οντος, ὁ. ὃς τὶς ἔχει ἐκβλημμένα τὰ ὀδόντια. ὁ κενὸς ὀδόντων. Ἐπιγραμ. Φαν. Δ'.

Κενοδοξέω, ῶ. κενὴν-ματαίαν-ἀξιόμελπον δόξαν-γνώμην ἔχω. Πρόκλ. παράφρ. Παλεμ.

Κενοδοξία, ἡ. κενὴ καὶ μάταιος δόξα.

Κενόδοξος, ὁ, ἡ. ὁ πλήρης κενοδοξίας, ὃς τὶς εἶναι γεμάτος ὑπὸ μάταιον δόξαν καὶ ὑπερηφανίαν. ὃς τὶς πάσχει νὰ ὑποκύσῃ μόνον δόξαν καὶ ἐπαίνους ὅλῃ τῆς καταρτωμάτων του. *Vanagloriosо*, Ἰταλ.

Κενοδρομέω, ῶ. κενῶς-ματαίως ἢ ἀπὸ συμφόρα ξέ-

ΠΑΝΟΠΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ζέχω. Πρόκλ. παράφρ. 163. τῶ κάκω - εἰς τὸ χαμηλὸν ζέχω.

Κενοκοπέω, ῶ. ὁ Χρύσιππος παρὰ Πλουτάρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μωρολογεῖν. ματαίως βαττολογῶ, φλυαρῶ.

Κενολογέω, ῶ. κενὸς λόγους λέγω, ἢ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶ. ὅθεν

Κενολογία, ἡ. ἡ μάταιος καὶ ἀνωφελὴς ὁμιλία.

Κενολόγος, ὁ, ἡ. ὁ κενὰ λέγων, ὁ μάταια καὶ ἀνωφελῆ λέγων - ὁμιλῶν. φλύαρος (φαρφαρᾶς).

Κενοπαθέω, ῶ. (κενὸς, πάθος) ἔχω κενήν τινα ψοῦδη καὶ ἀπατηλὴν αἴσθησιν. Βασίλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. προκύπτει συχνάκις ἡ λέξις, καθὼς καὶ ἡ ἐκ ταύτης παράγωγος, Κενοπάθημα, τό. ἡ τοιαύτη αἴσθησις. καὶ, Κενοπάθεια, ἡ. αἰσθήσεως". ἡ κενῶς πάθουσα ἀναφορὰ τῆ αἰσθήσεων.

Κενόπρισις. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κενεόπρισις.

Κενὸς, νὴ, νὸν. ἄδειος, εὔκαιρος, κῆφος, κήφιος, μάταιος, οὐδὲν ἔχων ἐν ἑαυτῶ, ἐσερημένος. "Εἰς "κενὸν". τῶ κάκω, εἰς τὸ χαμηλὸν, ματαίως, ἀνωφελῶς. "Κενὴς χερσίν". μὲ ἄδεια, μὲ εὔκαιρα χέρια. "Πλούταρχ. Κάμιλ.

Κενοσοφία, ἡ. κενὴ - ματαία ἤτοι ἀνωφελὴς σοφία.

Κενόσοφος, ὁ, ἡ. ὁ κενὴν - ματαίαν - ἀνωφελῆ σοφίαν ἐν ἑαυτῶ ἔχων.

Κενοσπουδέω, ῶ. σπουδάζω - διώκω, ἢ μετὰ σπουδῆς μετέρχομαι μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. ζητῶ - ἐπιθυμῶ μηδενικοτένια (ἐδάμινα) πράγματα. Ἰώσηπ. παρ' Ἀντωνῖν. Δ'. 32. κεῖται "Κενὰ σπουδάζοντας" αὐτὶ, Κενοσπουδέοντας. ὅθεν

Κενοσπουδία, ἡ. τὸ καταγίνεσθαι - ζητεῖν - ἐπιθυμεῖν - διώκειν μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. ματαία σπουδὴ, ματαιοπονία. παρὰ Διον. Ἁλικ. ε'. 70. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ματαιότης.

Κενόσπουδος, ὁ, ἡ. (σπουδὴ, κενὸς) ὅστις διώκει - ἐπιθυμεῖ - σπουδάζει ἀνωφελῆ ὑπόθεσιν (ἢ τιμὴν) μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. παρ' Ἀρτεμιδ. Δ'. 84. κεῖται καὶ, Κενοσπούδως, ματαίως, εἰς τὸ χαμηλόν.

Κενοταφέω, ῶ. ἀνεγείρω εἰς κενὸν μνημεῖον ἐν τῆ πατρίδι εἰς τιμὴν τινὸς, ὅστις ἀπέθανεν εἰς ξένον τόπον. μετὰ Αἰτιακ. Εὐσεπ. Ἑλλ. 1562. καὶ 1066. "Ὃν Τιμοθέης παῖς ἦδ' ὑπὸ κύντα κενοταφεῖ". Πλούταρχ. "Τὸν βίον κενοταφέω". θάπτω ἐμαυτὸν ζωντανὸν, ὡσὰν νὰ ἤμουν ἀπεθαμμένος.

Κενοτάφιον, τό. κενὸς τάφος, μνημεῖον τὸ ὁποῖον δὲν περιέχει τὸ νεκρὸν σῶμα. Τοιοῦτοι μνημεῖα ἔκαμνον οἱ παλαιοὶ εἰς τὰς πατρίδας ἐκείνων, οἵτινες ἀπέθνησκον εἰς ξένους τόπους. Virgil. Aen. Γ'. 304. Σχόλ. Εὐσεπ. Ἑκάβ. 522. Μαρκελ. εἰς βίον Θουκυδ. 15.

Κενόταφος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ κενοταφίου τιμηθείς. ἀμφ.

Κενότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τῶ κενὸν. τὸ κενὸν ἀξίωμα, ἐδαμινότης, ματαιότης.

Κενοτομία, ἡ. ταυτὸν τῆ, Κενοσπουδία. ἀμφ. καὶ ἰδίου παραδ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καίσ. 6. αὐτὶ τῶ, Κενοτομεῖν, φέρει τὰ ἀναγνώθη, Καινοτομεῖν.

Κενοφροσύνη, ἡ. κενὸν καὶ μάταιον φρόνημα, ματαιοφροσύνη.

Κενόφρων, ονος, ὁ. ὁ κενὰς καὶ ματαίας φρένας ἢ φρονήματα ἔχων, ματαιόφρων.

Κενοφωνέω, ῶ. ματαίας - εἰς τὸ χαμηλὸν φωνάζω - ὁμιλῶ. Νικήτ. Χρητ. Α'. 9. ὅθεν

Κενοφωνία, ἡ. μάταιος ὁμιλία, ματαιολογία. "Ἡ "τῆς αἰτίας κενοφωνία". μάταιος φλυαρία περὶ ὑποθέσεως ἢ ἀρχῆς τινος. Διοσκορ. ἀγνοείμ.

Κενόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ κενὴν φωνὴν ἐκβάλλων, ὁ μάταια ἢ ματαίως ὁμιλῶν - ἠχῶν.

Κενόω, ῶ. κενὸν - ἄδειον ποιῶ. δύκερόνω, ἀδειάζω, γυμνόω, ἐξαντλῶ. κενὸν - μάταιον ὑποτελῶ - ὑποδεικνύω τι.

Κένσαι, Ἀπαρέμφ. Ἀόρ. Α'. τῆ, Κεύω, Κευτέω. Ἰλ. Ψ. 337. "Ἵππον κεύσαι". ταὶ κεύξῳ πλῆξαι, κευτείσαι.

Κέντασε, Δωρικ. αὐτὶ, Κεύτησε, Ἐκεύτησε. ἐκ τῆ, Κευτέω.

Κενταύρειος, εία, ειον. ὁ ἐκ τῆ Κενταύρων ὤν. ὁ ἀνήκων - πρέπων εἰς τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρίδης, ου, ὁ. ὁ ὑπὸ τῆ Κενταύρων ἐκβλαξήσας - φυζώσας - ῥιζωθεὶς - ἢ τὸ ῥίζος ἔχων. "Ἵππος "κενταυείδης, ἢ Κοππατίας". Λυκιαν. ὁ Θεσσαλικός. διότι ἐν Θεσσαλίᾳ ἐφύτευσαν οἱ Κένταυροι.

Κενταυρικὸς, κὴ, κόν. ὡ. Ἐπίρ. Κενταυικῶς. ὁ κατὰ τὸν Κενταυικὸν τρόπον ζῶν. ὦρα Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτ. 48. ἔτι δὲ παυτὸν ἐξὶ ταῖ, Κενταύρειος.

Κενταύρειον, καὶ, Κενταύειον τὸ, καὶ, Κενταυεὶς, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 9. Πλίν. ΚΕ'. 6. καὶ, Κενταυείη, ἡ. Ἱπποκρ. Β'. ὡς παθ. σελ. 154. εἶδος φυτῆ, (τὸ χόρτον τῆ ἁγίᾳ Ἰωάννῃ, καλούμενον) τῆ ὁποίᾳ ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 8. καὶ 9. δύο εἴδη ὡς ἐρεθέφει. τὸ ἐν Κεφ. 8. εἶναι τὸ τῆ Λιννάου Centaurium majus. τὸ δὲ παρὰ Θεοφρ. Α'. 19. 14. καὶ Γ'. 5. Πλίν. ΚΕ'. 4. καὶ 6. εἶναι τὸ τῆ Λιννάου, Centaurea Centaurium. τὸ δὲ μικρὸν εἶδος τούτου, τὸ ὁποῖον ὡσεγράφει ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 9. Θεόφρ. Θ'. 4. ὅπου καὶ "Παύαξ λεπτόφυλλον" καλεῖται. Πλίν. ΚΕ'. 6. εἶναι ἡ τῆ Λιν. Gentiana centaurium.

Κενταυρίσκος, ὁ, Διοσκορ. μικρὸς Κένταυρος.

Κενταυροκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων - φονεύων τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρομαχία, ἡ. ἡ τῶν Κενταύρων μάχη.

Κενταυροπλῆθὴς, ές, ὁ, ἡ. πλήρης Κενταύρων. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 1273.

Κένταυρος, ὁ. κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Κένταυρος ἦτον κατὰ τὸ ἥμισυ ἤτοι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως εἰς τὴν κοιλίαν ἄνθρωπος, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας καὶ κάτω Ἵππος, καὶ ἐκατοικήσαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Πίνδαρος γ' ὁ μῦθος προῆλθεν ἐκ τῆς φαντασίας ἀφ' ἧ εἶδον τὸν ἔφιππον ἄνθρωπον. Ἡ Ἱππορ. παρὰ Παλαιφάτῳ.

Κεντάω, ἤ, Κεντέω, κεντῶ, κεντεύζω, σβλίζω, ἁβὰ τὸ κέντρον πλήττω - ὠθῶ. ἐκβάλλω τὰ ὄμματα τινὸς μὲ τὸ σβλί. Εὐσεπ. Ἑκάβ. 1170. — ἐμῶν "γὼ ὀμμάτων Πόρπας λαβέσαι, τὰς πελαπόρης κό- "ρας Κεντοῦσιν, ἀμμάσσουσιν". Διαξυπῶ, ἁμαρτῶ μὲ τὸ σβλί, φονεύω. ὁ αὐτ. αὐτόθ. 1148. καὶ 387. Σοφοκλ. Αἴ. 1245. Ἐκ τῆ, Κεύω, Μέλ. Κεύσω, ἀφ' ἧ, Κεύτωρ, ὁ. καὶ, Κευτέω. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Κτείνω, Κτείνω. Ἐκ τῆ, Κεύω, Κεύσω, σχημ. τοῦ καὶ τὸ, Κεχύτηκα, κευτμένος - ἐξεργασμένος μὲ τὸν βιλόνιν. καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Κεύω, καὶ, Κευτέω, αὐτὶ τῆ, Κευτῶ, ἐξεργάζομαι - δηλόω τι μὲ τὸν βιλόνιν, ποικίλον ποιῶ αὐτὸ, ἢ πλέκω. καθὼς καὶ ἐν τῆ συνηθείᾳ. Ἐκ τῆ Κευτῶ, προείκυψεν ἐν τῆ συνηθείᾳ τὸ, Κευτάειον, Κευτάειον, τό. τὸ ξύλον δι' ὃ κευτῶμεν, τὸ Δόρυ. ἐνδέχεται δὲ ἡ ἐκ τῆ, Κοντὸς ' ἀναλογικώτερον μοῦτο τὸ ῥῶτον.

Κέντημα, τος, τό. σβλίον, ἄκανθα, κορυφὴ, μύωψ, σβλιρόντι δι' ὃ κευτῶμεν. ἐν τῆ συνηθείᾳ δὲ καὶ τὸ ὕφος τῆς βελόνης ἐξεργασμένον - δηλωμένον - ποικιλμένον - κευτμένον, ἢ ὕφος τοῦ κεντήματος ἐξεργασία.

Κεν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κεντρία, ἡ. ἡμαρτ. ἀπάγω αὐτὶ, Κεντάυειον. Θεόφρ. Θ'. 2.

Κέντησις, εως, ἡ. τὸ κεντᾶν-συβλίζειν.

Κεντητὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ κεντητὴς, ὅστις κεντᾷ. ᾗ ἐν τῇ σιωπηλείᾳ ἥλυκ. Κεντήσεια, ἡ. ἥτις κεντᾷ.

Κεντητήριος, ὁ, ἡ. (ἐκ τοῦ, Κεντητὴρ) ὁ ὑπηνδεος εἰς τὸ Κεντᾶν, ἢ ὑφ' ἃ τὸ ὀξηγυσμβύος. "Κεντητήειον, τὸ. τὸ συβλί, κεντεῖ, ἢ βελόνη.

Κεντητικὸς, ἡ, κὸν. (κεντητὴς) πευτὸν πρ' αὐωτέρω.

Κεντητὸς, τὴ, τὸν. κεντημβύος ἢ ὑφ' τῶ κούζω, ἢ ὑφ' τῆς βελόνης πεποικιλμβύος. Ἐπίκτ. 39.

Κεντίζω, πευτὸν πρ', Κεντάω.

Κεντρήεις, ήεσα, ῆεν. ὁ κούζον ἔχων.

Κεντρηνεκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ὑφ' τῶ κούζω ὅπ' τὰ ὠρόσω χωρεῖν βιαζόμβυος. ὁ τοῖς κούζοις κεντεύμβυος-πειθόμβυος. Ἰλ. Ε. 752. "Κουζηνεκέας ἵππους". ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ὑφ' τῶ, Εὐπειθεῖς, παχεῖς καὶ δίωνεκῶς κεντειζομβύους, καὶ τοῖς κούζοις εὔκοπους καὶ πειθομβύους. Ἐκ τῶ, Κούζον καὶ Ἐνέκω, Ἐνέγκω, ὅθεν ἔτι καὶ τὸ Διωνεκὴς, Δυρηνεκὴς, καὶ Ποδηνεκὴς.

Κεντρίζω, πευτὸν πρ', Κεντάω. ὑφ' τῶ κούζω πλήττω.

Κεντρίνης, ου, ὁ. εἶδος ἰχθύος. Ἀθήν. Ζ'. ᾗ εἶδος καυθάρου ἢ Σφηκῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Β'. κεφ. τελευτ.

Κέντριον, τὸ. καὶ, Κεντεῖς, ίδος, ἡ. τὸ κεντεῖ, καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν κεντᾶται ὁ ἵππος ὑφ' τῶ κούζω. Ἱππιχῆ.

Κεντριάω, ῶ. πευτὸν πρ', Κεντεΐζω. Ἱπποκρ.

Κεντρίσκος, ὁ. εἶδος ἰχθύος ἐν τῷ ποταμῷ Λύκῳ δυσεκβόλμβυος, καὶ ὡς ἡ ἔγχελυς αὐξανόμβυος. Θεόφρ.

Κεντροβαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (κούζον, βάρος) ὁ ἐν τῷ κούζῳ (εἰς τὴν μέσην) τὸ βάρος ἔχων. Ἐντεῦθεν. "Κουζοβαρεικὰ, τά". οὗ βιβλίον τῦ Ἀρχιμήδους, τὸ ὁπεῖον διδάσκει πῶς νὰ βυείσκῃ τινὰς τὸ κούζον τῆς βαρύτητος σώματος τινός.

Κεντροδήλητος, ἡ, Κουζοδάλητος, ὁ, ἡ. (δηλέω) ὁ ὑφ' τῶ κούζῳ βλάπτων-κεντεΐζων. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 579.

Κεντρομυρσίνη, ἡ. ἡ κούζα-ἀκανθία ἔχουσα μυρσίνη, ἥτις ἄλλως καὶ, Ὀξυμυρσίνη, λέγεται. Θεόφρ. Γ'. 17.

Κέντρον, τὸ. (κεντέω) κεντεῖ, Stimulus, Λατ. δι' ὃ κεντῶσι τὰς βόας, βύκεντρον, βυκεντεῖται. 2) Τὸ περὶ τὴν πύρνην σίδηρεον, ᾧ εὐθύνονται οἱ ἵπποι. (μαχμῆζι) παρ' Ὁμήρ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς ἀλεκτρυόνος πλήκτρα. Αἰσχυλ. "Πρὸς κούζα λακτίζειν". Εὐριπ. Βάκχ. 794. ἐναντίον τῆς κούζοις λακτίζειν, κλοντζᾶν ἄταις συβλίζηται. 3) Πᾶν τὸ κεντᾶν, κάθε οὗ-συβλιρὸν, συβλίζειν, ἄκανθα, κ. τ. τ. παρὰ Πλουσιαν. Γ'. 10. καὶ ὁ ἧλος, καρφίον δι' ὃ συμβύονται σίδηρα τινα, καθὼς π. χ. τὸ τῦ Φαληδίου καρφίον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ καρφωθῆναι, ἀμβλυύεται καὶ ἐπὶ τὰ δύο μέρη. 4) Τὸ μισαίτατον μέρος παντὸς φαγμάτος, π. χ. κύκλε τινὸς, σφαίρας, κ. τ. λ. "Κέντροις ἀκειβὲς (κατὰ) τὸ κούζον". Λεκιαν. πῶς δὲ Ἱππορ. συγγρ. καθόλε λεῖος καθρίπασε. 5) Ἐν τοῖς ξύλοις καὶ λίθοις, ὁ σκληρὸς ῥόζος ὁ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῷ ὡς ἧλος κείμβυος. Πλίν. Ἱ'. 39. Λ Ζ'. 2. Inveniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, idest, duritia clavo similis, inimica serris. κατὰ πευτὴν τὴν σύνοιαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὡρὸ τῦ Πλινίε καὶ ὁ Θεόφρ. 6) Τὸ τῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. "Εἰς ἀχλὺν ἀσίλη ξυμαλιλῆ τὸ κούζον "ὠθεῖ". 7) Μεταφορ. παῦ τὸ ἐρεθίζον-διεγεῖρον-παροξυῦον. Θελγητρον, διεγερτήριον.

Κεντροπαγὴς, ὁ, ἡ. (κούζον, πήγνυμι) ὁ κεντρῦ-συβλίζων-κουζόννων, ἐμπήγων τὸ κούζον. Ἀναλεκτ. Γ'. 115. ᾗ, 174.

Κεντροτύπος, ὁ, ἡ. (τύπτω, κούζον) ὁ ὑφ' τῶ κούζε κτυπῶν-συβλίζων.

Κεντρόω, ῶ. (κούζον) ὡς κούζον ποιῶ τι. ὁπλίζω-ἁρμαπόνω τινα μὲ κούζα. 2) Κουζόνω, κτυπῶ μὲ τὸ κούζον-μὲ τὸ κεντεῖ. παρὰ Πολεμ. παράφρ. πάσω-βάλλω τι εἰς τὸ κούζον.

Κεντρώδης, ὁ, ἡ. συβλιρὸς, κυείως, Κουζοειδὴς. ὅμοιος πρ' Κούζῳ. ᾗ ὁ κούζα ἔχων.

Κέντρων, ωνος, ὁ. ὅθεν τὸ Λατ. Cento, (κεντῶ) ὁ ἐκ πολλῶν τμημάτων (μπαλωμάτων) συνηρραμμένος χιτών. καὶ ἐντεῦθεν, Κούζωνες, καὶ, Ὁμηρόκουζα, ᾗ Ὁμηροκούζωτες, καλοῦνται ποιήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐκ διαφόρων στίχων τῦ Ὁμήρε εἰς ἓν συνελέχθησαν καὶ συνερράφησαν. 2) Παρ' Ἀισχυλ. Νεφ. 450. κεῖται ὡς ὑπόδεσιν φαύλε, μαχθηρὲ, καὶ ἀπαιδεύτινος· τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ ὑφ' τῶ, Σάγμα.

Κέντρωσις, εως, ἡ. (κουζόω) τὸ κεντᾶν-κουζόνειν-συβλίζειν ὑφ' τῶ κούζε, κούζωμα. καὶ τὸ πάσσειν-βάλλειν τι εἰς τὸ κούζον-εἰς τὸ μεσαίτατον μέρος τινός. Πρόκλ.

Κεντρωτὸς, ἡ, τὸν. κεντημβύος, κουζωμβύος. ᾗ ὁ κούζα ἔχων. Ἀριστοτέλ.

Κεντυρίων, ωνος. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις, Centurio, πυγμαπάρχης ἑκατονταδος. πευτὸν πρ', Ἑλληνικῶ, Ἑκατόνταρχος. Εὐαγγ.

Κέντωρ, ορος, ὁ. ὅστις κεντᾷ-παροξύνει-ὑφ' τῶ κούζῳ ἀναγκάζει. Ἰλ. Ε. 102. "Κέντορες ἵππων". οἱ ἵππους πλήσσοντες, ὅπ' τὰ ὠρόσω χωρεῖν ποιοῦντες ὑφ' τῶ κούζε. ἐκ τῦ

Κένω, Μέλ. Κούσω. Ἀόρ. Α'. Ἀπαρ. Κοῦσαι. Ἰλ. Ψ. 337. Ζήτ. ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῦ τόπῳ. ὅθεν Κοῦτορ. πρ' κούζῳ πλήσω, συβλίζω μὲ τὸ μαχμῆζι. Ἐκ τῦ Κέω, προκύπτει τὸ, Κεάω, Κεάζω, κείζω. καὶ ἐξῆς, Κέω, Κοίω, Κόντω, Κοντέω. Ἐκ τῦ χηματισμῦ Κάω, προκύπτει τὸ, Καίω, Καίνω, συβλίζω, ὑφαξυπῶ, φονεύω. Ἐκ τῦ σχηματισμοῦ Κέζω, προκύπτει τὸ, Κεῖς, Πολύκεως ἱμὰς, καὶ Πολυκούπης, ᾗ ἐξῆς τὸ, Κέσρα, Κέσρος, Κέσρον. Ζήτ. ᾗ Κτένω.

Κένωμα, τὸ. τὸ κενωθεὺ, τὸ ὁποῖον ἐκενώθη-δύκερώθη-ὀξεβλήθη-ἀδειάθη ὑπό τινος, κόωρος. Βαρβακομ. "Φράγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χεῖρας ἔθηκε". ὅπε γιῶ "Ἐν ὤμοις" κεῖται. τὰ κενὰ ᾗ ἄδεια ὕπνε εὔκαιρα καύκαλα-ὄστρεα.

Κένωσις, εως, ἡ. ἄδειασις, δύκέρωσις, ἡ παρᾶξις τῦ κενώματος, κίνησις τῆς κοιλίας. Διοσκορ.

Κενωτικὸς, ἡ, κὸν. ὁ αὐτῶν-ὑπηδεος ἢ δυνάμιν ἔχων εἰς κένωσιν. "Φάρμακον κενωτικόν". Γαλ. αὐτὶ, Κινητικόν.

Κέομαι, πευτὸν πρ', Κεῖμαι. ἐκ τῦ, Κέω, Κοίω, Κεῖμι, Κεῖμαι.

Κεκπφόρμαι, ῦμαι. ἀφλώω ἐμαυτὸν κέφως ᾗ μωρῶς εἰς τὸ τὰ ἀπατῶμαι-δελεάζομαι-φέρομαι ὡς τὸ πτιλῶν Κέπφος.

Κέπφος, ὁ. θαλάσσιον τι πτιλὸν κεφόπτον ἐκ τῦ γένους Pocellaria, Λιννᾶ. τὸ ὁποῖον δύκόλως ᾗ μωρῶς ὑφ' τῆς ἀφρῦ τῆς θαλάσσης δελεάζεται καὶ αἰχμάζεται, καὶ ὕστ' τὸ αἷμα δύχρῶς ἄγεται. Ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι ᾗ ὁ μωρὸς ᾗ κέφος ἄνθρωπος.

Κέρα, ἡ. ἡμαρτ. ἀπάγω. ἐκ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 15. αὐτὶ, Κέρας. καθὼς ἔτι ᾗ παρ' Ἡσυχ. ἐκ τῦ Σπαφυλι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φυλίνος, γίνεται δῆλον, τὸ ὄνομα τῆς ῥίζης αὐτῶ.

Κέραα, Ἰων. αντὶ, Κέρατα. Ἰλ. Ρ. 521.

Κεραβάτης, ὁ. παυτὸν τῷ, Κεροβάτης.

Κεραελκὴς, ές, ὁ, ἡ. (κέρας, ἕλκω) ὁ ἀφ' ἧς κεράτων ἕλκουσι-σύρουσι-ξαβῶν, καθὼς π. χ. ὁ βοῦς σύρει τὸ ἄροτρον. 2) Ταυτὸν τῷ, Ταυρελάτης. Ἡσύχ. Ζήτ. Κεραλκής.

Κεραία, ἡ. (κέρας) τὸ πέρας-ἡ κορυφὴ-τὸ ὀξύτερον μέρος παντὸς φαγμάτος. 2) Τὸ σκέλος τῆ ἀλφίτου. Σέξτ. Ἐμπ. Ι'. 53. 3) Τὸ πλάγιον ξύλον τῆ ἰσῆ ἐν τοῖς πλοίοις, ᾧ ἐξάπτεται ἡ ὀθόνη ἥτοι ᾧ προσδέσεως τὰ ἄρμενα, Λατιν. Antenna. Ἀπελλῶν. Ἀργ. Δ'. 890. 4) Ὁ ἐπαίω συλλαβῆς ἢ λέξεως τινὸς τόνος. Πλούταρχ. Περὶ συλλαβῶν καὶ κεραιῶν. 5) Ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κέρας, κέρατον. Νίκανδρ. Θηρ. "Ἐκ κεραίας ἀλφάρμειν". ὅπ πλοῖα ὁπότε δέχεται τὸν ἄνεμον ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη καὶ ἐχὶ ὑπὸ τὴν πρύμναν. Ἀρα ὡς τὸ, "Ὄρτζα ἁρμενίζειν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πῶς, ἀειθμ. 5. "Τὸ ἀφ' "πάσης κεραίας δίπηχυ πικρὸν καὶ νεφρόν". Διον. Ἁλ. εἰς Δείναρχ. 7. παροιμιακῶς, αὐτὶ τῆ, Τὸ διὰ λεπτῆς διερχόμενον-ἐκτεινόμενον, σχεδὸν δὲ ἑκάστης συλλαβῆς, δι' ἑκάστης λέξεως.

Κεραΐζω, ἐκ τῆ, Κείρω, Κερῶ, Κεράω, ἁρπάζω, λεπλατῶ, πορθῶ, κερσῶ, ἀλφιτεύω, διόλυ ἀφανίζω, ὀλοθρεύω. Ἰλ. Ε. 557. 2) Ἀναιρῶ, ὑποκτείνω, κόπτω, φονεύω, θανατόνω. "Ἐγὼ δ' ὄ- "πισθεν κεραΐζων". καὶ "Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλυε". "Ἰλ. Β. 861. Καπὶ τὴν πρώτην σημασίαν ἔχει τὸ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 115. "Οἰκία τὰ ξένα κεραΐ- "σας". καὶ ἐν Β'. 121. "Τὰς γὰ κλέπτας ἐκ αἰτίε- "ται κεραΐζοντας". ἐπειδὴ οἱ κλέπται δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ ἁρπάζωσι τοὺς θησαυρούς. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐκλαμβάνουσιν ἔτι καὶ τὸ, Κείρειν, καὶ, Κατακείρειν. Ζήτ. Κείρω, ἀειθμ. 4. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ'. 125. μεταχειρίζεται ἔτι τὴν λέξιν καὶ αὐτὶ τῆ Πήγνυμι, θανατόω, καθὼς π. χ. οἱ λύκοι πήγνυσι τὰ πρόβατα. "Οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζον "μόνας".

Κεραΐνω, ἐν Ἰλ. Ι. 203. τινὲς ἀνέγν. Κέραυε, αὐτὶ, Κέραυρε.

Κεραιοῦχος, ὁ, ἡ. (κεραία, ἔχω) Κεραιοῦχος κάλως". τὸ χοινίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρατεῖ καὶ διευκη ἥτοι εὐνεβοκατεβάζει τὴν κεραίαν, ἤτοι τὴν αὐτέναν. ὁ παρὰ τοῖς ἰκύταις, Μπότζος, λεγόμενος. ὃς τις ἄλλως καὶ, Κερκλικὸς, λέγεται. κατὰ τὸ ἐμοὶ δὲ δικαιότερον, Κερκλικὸς λέγεται ὁ κάλως τὸ τέλος τῆς κεραίας κάλως, τὸν ὁποῖον ἡ σιωπᾶται, Ἀπλοῦν, λέγει. Ἐνταῦθεν μεταφ. αὐτὶ τῆ, Δικαιοδότης. Ἡσύχ.

Κεραίρω, ἕτερος σχηματισμ. τῆ, Κεράω, Κεράννυμι. ὡς τὸ, Γεράω, Γεραίω, Γεραίρω. Ἰλ. Ι. 203. "Χωρὶς τερον δὲ κέραιρε". σιωπηλότερον κίρνα-κέρια. "Ὅρα τὸν Σχολ.

Κεραΐς, ίδος, ἡ. ἡ κεραΐζουσα, ἁρπάζουσα, ἀναιροῦσα. ἐκ τῆ Κεραΐζω. 2) Σκώληξ τις τὰ κέρατα βλάπτων. Ὁδυσ. Φ. 395. ὅπου τινὲς αὐτὶ, "Κέρα "ῖπες ἔδουσιν" ἀναγινώσκ. "Κεραΐδες ἔδουσιν". 3) Πρόβατον ηλικίας τινος. Λυκόφρ. 1317.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ. (κεραΐζω) πορθητὴς, ἁρπαστὴς, κλέπτης. Ὁμηρ. Ἴλιτ. Ἑρμ. 336. "Διαφθο- "σιος κεραϊστής". ἔνθα καὶ κεῖται ὅλη ἡ ἀναγραφὴ ταύτης τῆς λέξεως.

Κεραΐτις, ιδος, ἡ. κατὰ Διοσκορ. Β. 124. ἥτις ἄλλως, Βάκερας, καὶ, Τῆλις, λέγεται, εἶδος χόρτου. *Fœnum Græcum*. Λιν.

Κεραλκὴς, ές, ὁ, ἡ. (κέρας, ἀλκὴ) ὁ ἐν τοῖς κέρασιν ἀλκὴν ἔχων. "βοῦς κεραλκής". ὁ διώκμιν ἔχων εἰς τὰ κέρατα δι' ἧς σύρει τὸ ἄροτρον. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὁ ζυγὸς ἀφ' ἧς κεράτων ἐτίθετο.

Κεράμβηλος, ᾗ, Κεράμβυξ, ὁ. *Cerambyx*. Λιν. εἶδος καβθάρου, μεγάλα κέρατα ἔχοντος, (κερατᾶς). Ἀντώνιος Λιβερ. ΚΒ'. 2) Κεράμβηλον, τὸ. κύπελλον τροβασκαίιον ἢ φόβιτρον τὸ ὁποῖον ἰσῶσιν οἱ ἀγρεφύλακες τοῦ φόβου ὀρνέων (σκιαύτζαρον).

Κεραμαῖος, αία, αῖον. παυτὸν τῷ, Κεράμειος, ᾗ, Κεράμεος. Πολύβ. Γ'. 44. ἀμφ.

Κεραμεία, ἡ. (κεραμεύω) ἡ τέχνη τῆ κατασκευάζειν κεράμια. ᾗ ἡ ἐμπορία αὐτῆς. Ἀθιλί.

Κεραμεικὸς, ὁ. τόπος-πλατεῖα-(παίτζα) τῆ Κεράμου καλέμενος. Παυσαν. Ἀττ. Γ'. Ἐν Ἀθήναις δύο ἦσαν Κεραμεικοί, ὁ μὲν σύδον τῆ τείχους τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω σύδα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ὑπατφίους ἔλεγον. 2) Ἐπιθέτ. παυτὸν τῷ, Κεράμειος. Ξενοφ. Συμπ. Ζ'. 2. "Τροχὸς τῆς κεραμεικῶν". τῆς τὰ πήλινα ἀγγεῖα ἐργαζομένων.

Κεραμεῖον, τὸ. (κεραμεύω) τὸ ἐργαστήριον τῆς κεραμέων, τόπος σύδα κατασκευάζουσι τοὺς κεράμους, ἢ πιπράσκουσιν αὐτούς, Κεραμιδικεῖο. Ἀθιλί. καὶ Πλούταρχ. ὁ Ἀριστίν. Ῥήτ. συμπίπτει τοῦτο μετὰ τῆ, Ἐπαύλιον.

Κεραμεῖος, εία, εῖον. καὶ, Κεράμιος, καὶ σιωπηλ. Κεραμῆς. (κέραμος) ὀστράκινος, ὑπὸ κέραμον κατασκευασμένος, πήλινος, χωματένιος, ᾗ παντὸ, τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον ἢ εἰς τὸν Κεραμέα.

Κεραμεύς, έως, ὁ. ὁ κατασκευάζων τὰ πήλινα ἀγγεῖα, Κεραμιδάρης, Τσικαλᾶς, κ. τ. τ. Ἰλ. Σ. 601.

Κεραμευτικὸς, κὴ, κὸν. παντὸ, τι ἀνήκει εἰς τὸν κεραμέα ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. Κεραμευτικὴ, ὑπακουμ. Τέχνη. ἡ τέχνη τῆ κατασκευάζειν κεράμους. ἐκ τῆ

Κεραμεύω, κεράμους κατασκευάζω. "Τὰ βουλεία κα- "λῶς κεραμεύει, τὴν δὲ πόλιν εὖ ᾗ καλῶς". εἶπεν ὁ Ἀεισοφάν. πρὸς τὸν Κέφαλον, ὅστις ἦν υἱὸς τοῦ κεραμέως.

Κεραμιδόω, ῶ. (κεραμὶς) σκεπάζω-καλύπτω μὲ κεραμίδας, κεραμιδόνω. Ἐν πολέμῳ σημαίνει ἡ λέξις, Κεραμιδῶσαι, τὸ κρατεῖν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν ἀσπίδα δίπλα σκεπασῆς. Ἀπολλών. Λεξ. Σάκος.

Κεραμικὸς, κὴ, κὸν. (κέραμος) πήλινος, ταυτὸν τῷ, Κεράμειος, Κεραμιδάκεικος.

Κεράμινος, ίνα, ινον. ταυτὸν τῷ, Κεράμειος. Ἡρόδοτ. Δ'. 70.

Κεράμιον, τὸ. πήλινον-χωματένιον ἀγγεῖον πρὸς χρῆσιν ὕδατος-οἴνου-φαγητῆ, κ. τ. τ.

Κεράμιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Κεράμειος.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ. (κέραμος) γῆ, χῶμα ὑπόδειον ὀξὺ πήλινα ἀγγεῖα. 2) Κεραμίδα, δι' ἧς σκεπάζομεν τὰς οἰκίας. 3) Ἀγγεῖον ἐκ χώματος κατασκευασμένον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἀποσεγνόω.

Κεραμίτης, ου, ὁ. καὶ, Κεραμῖτις, ἡ. γῆ ὑπόδεσις πρὸς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων. κυρίως, παντὸ, τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Πλάτων ἐν Νομ. Η'. πρὸς τῆς ὀρύξεως τῆ φρέατος "Μέχρι τῆς κεραμίτιδος" λέγει· ὁ Κλήμ. ἐν Στρωμ. Α'. "Παρθένιον γῆν" εἶπε.

Κέραμον, τὸ. Κέραμα, ἀνελληπτικῶς ἔλεγον οἱ Παλαιοὶ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀναγκαῖα τῆς ξαπέζης ἀγγεῖα, καθὼς ἔτι καὶ τὰ ξυλινα καὶ ἀργυρᾶ. Ἀθιλί. ς'.

Κεραμοποιὸς, ὁ. ὁ κεράμου ποιῶν, κεραμεύς.

Κεραμοπωλεῖον, τὸ. ἀγορὰ-τόπος σύδα πιπράσκονται-πωλοῦνται τὰ πήλινα ἀγγεῖα.

Κε-

Κεραμοπολέω, ῶ. κεράμες, πήλινα ἀγγεῖα πωλῶ. Λ
Κεραμοπώλης, ου, ὁ. ὁ τὰς κεράμες πωλῶν.
Κέραμος, ὁ. ἡ τοῦ καπασκεύου πηλίνων ἀγγείων γῆ. Κεραμίς. 2) Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκ χώματος κατασκευασμένα ἀγγεῖα ἢ σκεύη, οἷον πιθάρεον, λαγήνιον, ξαμινίον, πινάκιον, κεραμίδα, κεραμίδιον, κ. τ. τ. ὃ ἐστι, Πᾶσα ἡ τοῦ κεραμέως ἀγγείων ὕλη. Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Κέραμον. Ἰλιάδ. Ι. 465. ὁ πίθος, τὸ πιθάρεον ἐν ᾧ ἔβαλον τὸν οἶνον. 2) Δεσμωτήριον φυλακὴ παρὰ Κυπρίοις. Τινὲς ὕπνῳ ὑζηνῦναι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε. 387. "Χαλκείῳ δ' ἐν κεράμῳ". ὅπερ ὁ Σχολ. φησὶ· Χαλκῷ ἀγγείῳ, πίθῳ, ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον, Κέραμον, καλοῦσι. Β
Κεραμωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ καμωμένος ὑπὸ πήλινα ἀγγεῖα - σκεύη ἢ κεραμίδας. ἢ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Κυρασαίνιον, τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται ἀπὸ κεραμίδων κοπανισμένων καὶ ἀσβέστου. "Κεραμωτὸν (τὸ) κατάρυτον", ἢ ἀπὸ κεραμίδων καπφορικὴ σκεπαστὴ οἰκίας τινός. Πελλίβ. τῶν ὁποίων ὁ Σζάβ. "Στέγαν κεραμωτὴν" λέγει. Ἐκ τοῦ, Κεραμόω, Κεράμος. ὅθεν
Κεραμόω, ῶ. ἀπὸ κεραμίδων σκεπάζω τὴν στέγην - κεραμιδόω. Μαθηματ. παλ. σελ. 81. "Οἰκία στεγανεκεραμωμένη ἢ κεραμωμένη. Ἀριστοτέλ. Φυσικ. Ζ'. 3. Γ
Κεραννυμι, Κερανύω, καὶ, Κεράω. Μέλ. Κερῶ, καὶ, Κεράσω. ἐκ τοῦ παθητικοῦ σχηματισμοῦ γίνονται οἱ χρόνοι τῆς δίς παρατερῶν, σημαίνει τὸ, Μιγνύω, ἀναμακτόνω, καὶ ἀζωρέπως τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος τὸν ὁποῖον πίνουσιν εἰς τὴν τράπεζαν· διὸ καὶ ἡ τοιαύτη μίξις, Κρασίον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, οἱονεὶ Κεκερασμένος οἶνος. ἢ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἀντὶ τοῦ, Οἶνος, Κρασίον, λέγομεν· ὡς τὸ παρὰ Ἰταλοῖς *Vino piccolo*. ὃ ἐναντίον τὸ, Ἄκρατος. Ἐνταῦθα "Ὅτε οἶνον ἐνὶ κρατῆρσι κέρωνται". Ἰλιάδ. Δ. 260. ὁπόταν αὐτοὶ κιρνῶσι - μιγνύωσι τὸν οἶνον ὕδατι ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγγείοις. Ἀλλ' ἔτι σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ τῆς συνηθείας, Κεραύω, ῶ. ἐκχέω, βάλλω ἄκρατον οἶνον εἰς τὸ ποτήριον, καὶ δίδω τινὶ νὰ πίῃ. Ὀδυσ. Ε. 93. "— κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν". καθὼς ἔτι καὶ τὰ ἐκ τούτου συνήθεια, Ἐπικρῆσαι, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. Πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, Κέρω, Κεράω. εἰς κέρας γὰρ ἐχέοντες ἔπινον, παρὰ τῶ δυρισθῶσι τῆς ποτηρίων χρῆσιν. ἐνταῦθα ἔτι καὶ τὸ, Κιρνάω, καὶ Κίρνημι, ὡς τὸ, Πέλω, Πίλνω. Ζήτ. ἢ ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις. Ε
Κέραξ, ακος, ὁ. παυτὸν γέ, Κόραξ. Ἡσύχ.
Κεραξόος, ὁ, ἡ. (ξέω, κέρας) κερατουργὸς, ὁ τὰ κέρατα ἐργαζόμενος - ξύων - ὑαλίζων - κόπτων - πλεκεῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεργάζεται εἰς τόξα καὶ εἰς ἄλλα ὄργανα. Ἰλ. Δ. 110.
Κεραὸς, ὁ. ὁ κέρατα ἔχων, κερατᾶς, κερατωμένος, Κερασφόρος. Ἰλ. Γ. 24.
Κερατοῦχος, παυτὸν γέ, Κερᾶχος.
Κέρας, ατος, καὶ συγκ. κέρως. Δωτικ. κέρατι, καὶ συγκ. κέρᾳ. Ὀππικ. Β'. 9. τὸ σκληρὸν καὶ ὀστῶδες τὸ σταλὸς ὀξὺ μέρος ζώων τινῶν τὸ ὁποῖον ἐκφύεται ἐκτὸς ἀμέσως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, καὶ ὡς ὅπλον αὐτὸ μεταχειρίζονται. Κέρατον, τὸ. ἐκ τοῦ ὁποίου μετάξου τῶν ἄλλων, κατασκεύαζον ἔτι οἱ Παλαιοὶ, ποτήρια, τόξα, καὶ μουσικὰ ὄργανα. "Ὅμηρ. καὶ ἐνταῦθα κεῖται ἔτι. 2) Ἀντὶ τοῦ, Τόξον, Λυκόφρ. 564. "Ἐν χάρμασι ῥαιβώσας κέρας". 3) Ἀντὶ τοῦ, Ποτήριον. 4) Ὁ Φρυγικὸς αὐλὸς, ὅστις ἦτον συνθετος μετὰ τινος κέρατος, τὸ ὁποῖον ἐκεῖτο ὑπὸ κάτω ὀξὺ νὰ ἐκδίδῃ βαρυτέραν τινὰ καὶ βαρυτέρου τόνου. "Αὐλῶν ὃς μόλυβδον λοξὸν ἔκαμψε κέρας". Ἀνάλεκτ. Γ'. 184. καὶ ἐνταῦθα ἔτι καλεῖται ὁ αὐτὸς καὶ Κερασφόρος αὐλός. Ἐνταῦθα καὶ τὸ, Κερκύλης. Τὸν ἐπιμασίωνα καὶ ὀξεργασίαν τῶν κεράτων πρὸ τῆς καύσεως γινομένης, διδάσκει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ Ἀκουστῶν. 5) Ἡ πτέρυξ στρατοῦ τινος παρατεταγμένου εἰς μάχην. Ὁ διοικητὴς τότε, Κεράρχης, ἐκαλεῖτο. "Ὅρα Ἀρρίαν. ἐν Ἀλλαν. ἐν τοῖς Τακτικοῖς. 6) Ἄκρον, ὀξύκορυφον, τὸ ὀξύτερον ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τινός, κορυφή. 7) Ταυτὸν τῷ, Κεραία, ἢ Ἀντέννα. Ζήτ. Πτέρα. Παρ' Ἡροδότ. ς'. 12. καὶ 14. "Ἐπὶ κέρας τὰς νέας ἀνάγειν". ταυτὸν ἐστὶ τῷ παρὰ Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. "Ἐπὶ κέρως ἄγειν, ἢ πορεύεσθαι". εἰς τὴν γραμμὴν - εἰς τὴν λίνεαν, ὃ ἐστι, κατὰ τάξιν - κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν εἰς κατόπιν τῶν ἄλλων. "Κατὰ κέρας". Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. Ε'. 16. ἐπάνω εἰς τὴν πτέρυγα, πρὸς τὸ μέρος τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν τῆς στρατιᾶς. 8) Μεταφορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Δυνάμις, Δόξα, ὑπεροχή. Παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 12. καί τι ἀξιόν κέκτηται, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. "Ὅτι ἡ γυνὴ σου παρανοήσει, καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον, Κέρατά σοι ποιήσει". Σοὶ βάλλει τὰ κέρατα· σὲ ἀτιμάσει δηλ. ἀπὸ τῆς μοιχείας. πορεῖλθε δὲ ἡ Παροιμία, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἀπὸ τοῦ Ἄμμωνος, τὸν ἑλθόντος πρὸς τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου μετὰ κεράτων. ἐνταῦθα ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς μοιχευθείσης γυναικὸς, Κερατᾶς, καὶ Κερατοφόρος, λέγεται. *Becco cornuto*, Ἰταλ. Δ
Κεράς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κερασὸς, ἡ, Κερᾶις.
Κεράς, Ἠπίρ. "Ἐκ δ' ἔχεσε κελέβιν, μετὰ δ' αὖ κέρας ἡΰσατ' ἄλλο". παρὰ Σειδ. αὐτὶ "Ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἐῶτλησε". βέλτιον δὲ αὐτὶ τοῦ "Ἡΰσατο δ' αὖ ἄλλο μετάκερας". Θερμὸν ὕδωρ, δηλ.
Κερασβόλος, ὁ, ἡ. (κέρας, βάλλω) παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. Φυτ. Δ'. 14. τὰ μὴ ῥαδίως ἐψόμενα (τὰ μὴ βρασερὰ) ὄσπεια. "Κερασβόλα ὄσπεια, (ἢ σπέρματα) ἀτέραμνα γίνεται". εἴρηνται δὲ οὕτως (κατὰ χωρικόν τινα μῦθον) ὑπὸ τοῦ τὴν καπαστερὰν καὶ τὸ ἀρόζον τοῖς κέρασι τῆς βοῶν βεβλῆσθαι ἢ αὐτιτύπτειν. ὃ ἐστι, Κατὰ τῆς κεράτων ἐν τῷ σπείρεσθαι βαλλόμενα (πίπτοντα), ἄπακτα καὶ ἀνέφυτα μένει. Γεωπον. Β'. 19. 2) Μεταφορ. παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ'. 8. ὁ σκληρὸς τὴν γνώμην ἢ ἀπειθὴς ἄνθρωπος. Δ
Κερασία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κέρασος, τὸ δένδρον Κερασιά. Γεωπον. ὅπου ἔτι ἢ, Κερασέα, κεῖται.
Κεράσιον, τὸ. ὁ καρπὸς τῆς κερασιᾶς. *Ciregia*, Ἰταλ. Θεόφρ. Γ'. 13. Ε
Κέρασμα, τὸ. κάθε μεμιγμένον ποτόν, καὶ τὸ νερόκρασον, ἔτι δὲ ἢ πρᾶξις τοῦ κερνᾶν, ἐκ τοῦ Κεράω.
Κέρασος, ὁ. τὸ ποιὸν τὰ κερασία δένδρον, ἡ κερασιά. Θεόφρ. Γ'. 13. Πλίν. ΙΕ'. 25.
Κεράστης, ὁ. ἢ, Κεράστις, ἡ. Αἰσχύλ. Προμ. 674. (κέρας) καθόλε ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κεραός. 2) Εἶδος Κωνώπων τὰ σῦκα βλάπτων. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 5. *Cerarites*. καὶ ὁ ἐν τοῖς ξύλοις μεγάλος σκώληξ. 3) Εἶδος ὄφεως κέρατα ἔχων. Πλίν. Η'. 23. ΙΑ'. 37. Ζ
Κερασφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κέρατα φέρων - ἔχων, κεραός.
Κερατάρχης, ὁ. κατ' Αἰλιανὸν Τακτ. ΚΒ'. ὁ ἑκατὸν ἑξηκοντάδυο ἐλέφαντων.
Κερατάρχια, ἡ. τὸ ἀξίωμα τοῦ Κερατάρχου.
Κερατα ύλης, ὁ. ὁ ἀπὸ τῶν κεράτων αὐλῶν. Ζήτ. Κέρας, ἀεὶτ. 4.
Κερατεία, ἡ. τὸ ποιῶν τὰ κεράτια δένδρον. Ξυλοκερατεία. Πλίν. ΙΘ. 12. Κ'. 17. ὀρθότερον ὅμως κεῖται ἐν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐν τοῖς Γεωπονικ. ΙΑ'. 1. Κερατέα, ἡ. *Ceratonia siliqua*. Λιν.

Κερά̓τειος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κέρατι, παυτὸν τῷ, Κερατοειδὴς, ᾗ, Κεράτινος.

Κερατίας, ὁ. παυτὸν τῷ, Κεραὸς, κερατᾶς.

Κερατίζω, ἀφ' ἧς κεράτων κτυπῶ. ἀμφ.

Κερατίνη, ἡ. Σάλπιγξ, Λατ. *Buccina*. καὶ σόφισμα - ψεῦδὴς συλλογισμὸς δι' ὃ ἀποκρύει τινὰς τὸν ἀντικείμενον. Διογ. Λαέρτ. Β'. 208. *Quintil.* Α'. ί. 6. *Senec.* Ἐπις. ΜΕ'. 7.

Κερά̓τινος, ίνη, ινον. ἀπὸ κέρατων κατεσκευασμένος. ᾗ ἡ ἐκ κεράτων σάλπιγξ. "λόγοι κερά̓τινοι". τὰ σοφίσματα δι' ὧν ἀποκρύομέν τὰς ἐναντίας.

Κερά̓τιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κέρας, μικρὸν κέρατον, κερατάκιον. 2) Ὁ καρπὸς τῆς κερατείας, Ξυλοκέρατον. *Siliqua*, Λιν. 3) Ταυτὸν τῷ, Τῆλις, *Foenum graecum*. *Columella*, Ε'. ί. 20.

Κερατιόω, ῶ. ἀφ' ἧς κεράτων ἀποκρύω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κερατοφόρον ποιῶ τινά.

Κερατίτης, ἔ, ὁ. κερατοφόρος, ᾗ ὁ τὸ χρῆμα τοῦ κεράτος ἔχων.

Κερατογλύφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) παυτὸν τῷ, Κεραοξόος. ἀμφ.

Κερατοειδὴς, ἐος. ὅμοιος τῷ κέρατι. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κέρατος ἔχων.

Κερατοποιὸς, ὁ, ἡ. (ποιέω) ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἀφ' οὗπερ τὸ, Κεραοξόος.

Κερατόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ κέρατα ἀντὶ πόδας ἔχων.

Κερατουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ κέρατα ἐξεργαζόμενος.

Κερατοφορέω, ῶ. φέρω-ἔχω κέρατα, κέρατα φορῶ.

Κερατοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κέρατα φέρων - φορῶν - ἔχων, κερατᾶς. ταυτὸν τῷ Κερασφόρος.

Κερατοφυέω, ῶ. ἐκφύω - ἐκβάλλω κέρατα.

Κερατοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκφύων - ἐκβάλλων κέρατα. Ἀθλιῶ.

Κερατόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἀφ' οὗ τὸ κέρας ὁμιλῶν-φωνῶν - ἠχῶν. Ἀθλιν. ΙΔ'.

Κερατόω, ῶ. εἰς κέρατον ποιῶ - μεταβάλλω. ποιῶ τι σκληρὸν ὡς τὸ κέρατον. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 18.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. Βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συμπεπλεγμένων, ὅπου ὁ Στέφανος κάλλιον Κερατᾶς, αὐτὸ, Κερατόεις, αἰαγινώσκεσθαι ἤθελε.

Κερατωνία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κερωνία.

Κεραύλης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κερατούλης.

Κεραύνειος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κεραυνίος.

Κεραυνίας, ὁ. ὁ κεκεραυνωμένος. Ἡσύχ. "λίθος "κεραυνίας". κεραυνόπεξα, ἀσπροπελέκιον.

Κεραύνιον, τό. εἶδος ὑδνῦ. *Tuber*, Λατ.

Κεραύνιος, ία, ιον. ἀπὸ τῆς κεραυνῶν, ὁ αὐτὸν εἰς Κεραυνόν.

Κεραυνοβάλλομαι, κεραυνῷ βάλλομαι, κτυπῶμαι ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ. ῆ, Κεραυνόβλητος, ὁ, ἡ, (βλέω, βάλλω) ὁ κτυπημένος ἀφ' οὗ τὸ κεραυνῷ, κεκεραυνωμένος.

Κεραυνοβολέω, ῶ. κεραυνὸς βάλλω - ῥίπτω, ἀφ' οὗ τὸ κεραυνῷ κτυπῶ.

Κεραυνοβολία, ἡ. τὸ βάλλειν - ῥίπτειν κεραυνὸς, ἢ κτυπᾶν ἀφ' οὗ τῆς κεραυνῶν. ἢ τῆς κεραυνῶν βολὴ - ῥίψις.

Κεραυνοβόλιον, τό. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνῷ κτυπηθεὶς τόπος, ᾗ αὐτὴ ἡ ἰδία βολὴ - τὸ κτύπημα - πέσιμον τοῦ κεραυνοῦ.

Κεραυνοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ κεραυνὸς βάλλων - ῥίπτων.

Κεραυνόβολος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνῷ βληθεὶς, κεκεραυνωμένος.

Κεραυνοβρόντης, ὁ, ἡ. ὁ βροντῆς ᾗ ἀστράπτων. Λειψοφ. Εἰρ. 376.

Κεραυνομάχης, ὁ, ἡ. ὁ ἀφ' οὗ τοὺς κεραυνῶν μαχόμενος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 38.

Κεραυνὸς, ὁ. ἀστροπόβολος, ἀστροπελέκιον, βροντὴ μετὰ ἀστραπῆς ἐκ τοῦ νεφῶν βιαίως ἐξερχομένη. *Fulmine*, Ἰταλ. ἢ Ἀστραπὴ σφοδρὰ κατιοῦσα ἀπὸ τοῦ γοῦ καὶ τὰ ὑπεστυχόντα φλογίζουσα. Λέγεται ἔτι, καὶ ἡ Ἀστροπὴ, ἢ Στεροπὴ, ᾗ ἡ Βροντή. Ἀριστοτ. Κόσμ. "Τὸ δὲ ἀστράψαν αὐθαπυρωθὲν βιαίως ἄχρι "τῆς γῆς ἐκτεῖνον, Κεραυνὸς καλεῖται". ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 690. λέγει, ὅτι οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τῷ Διός. Ἰλ. Φ. 198. Ἐκ τοῦ, Κέρειν ᾗ Ἄυειν.

Κεραυνοσκοπεῖον, τό. κατὰ Πολυβ. Δ'. 123. καὶ, 130. μηχανή τις ἐν τοῖς θεάτροις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὸν βροντῶν, καὶ τοὺς βολοὺς τοῦ Κεραυνοῦ. Ζήτ. Βροντεῖον. κυρίως, τόπος τις, ἀφ' οὗ παρατηροῦσι τὰς βροντάς.

Κεραυνοσκοπέω, ῶ. τοὺς κεραυνοὺς σκοπέω. ὅθεν

Κεραυνοσκοπία, ἡ. παρατήρησις καὶ σημασία τῶν κεραυνῶν ᾗ βροντῶν. ἢ ἀφ' ἧς τῶν κεραυνῶν μαντεία.

Κεραυνοφαὴς, ές, ὁ, ἡ. (φάος) ὁ λάμπων ὡς ἡ ἀστραπή. ὁ λάμψιν ἀστραπῆς ἔχων. Εὐριπ. Τρωάδ. 1103.

Κεραυνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κεραυνοὺς φέρων.

Κεραυνόω, ῶ. μὲ τὸν κεραυνὸν κτυπῶ - φονεύω. ἐκστατικὸν ποιῶ τινά. Ἀρτεμίδ. Β'. 9. "Τὰς καταδι- "καθσπᾶς ἐν τῇ σωφρείᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν". κεραυνὸς ἐπ' αὐτὰς καταβαίνει, ὅθεν

Κεραύνωσις, εως, ἡ. τὸ ἀφ' οὗ τὸ κεραυνῷ κτύπημα - φόνος.

Κεράω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κεράννυμι.

Κεράω, (κέρας) Πολύβ. ΙΗ'. 7. ἵσαμαι εἰς τὸ κέρας - εἰς τὸν πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. Ἐντεῦθεν τὸ Ὑπερκεράω, ᾗ Περικεράω.

Κεραῶπα, (κέρας, ὤψ) σελιδίου". Μάξιμ. στίχ. 337. ταυτὸν τῷ, Κερασιδὴ.

Κέρβερος, ὁ. ὁ φυλάσσων τὸν πύλην τοῦ Ἅδου κύων. Ζήτ. καὶ, Λαίλαψ. Ἰλ. Θ. 368. Παλαίφ. 40. Ἀπολλόδ. Β'. 5.

Κερβολέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Σκερβολέω, καὶ, Κερτομέω.

Κερδαίνω, Μέλ. ανῶ. Ἀόρ. Α'. κερδῆσαι ἐκ τοῦ Κερδάω. Κερδανέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Μέλ. Κερδανοῦμαι, κέρδος ἀποκτῶ, χρηματίζομαι, πλείζομαι, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, διόλου ἐμὸν ποιῶ τι, καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, σύρω φέρω τι πρὸς ἐμαυτόν. ὡς π. χ. "Ὀνειδος κερδαίνειν "ὀνειδος αὐτὶ μισθὸν λαμβάνειν, ἀποκτᾶν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Δανείζω ἢ δίδω χρήματα μὲ μεγάλον δάφορον. πάχω μὲ κάθε λογὶς τρόπον ἢ φρυντίζω, τρόπους ἐφευρίσκω πῶς νὰ ἀπολαύσω μεγάλα καὶ ἀδίκα δάφορα. Προσέχω ἐπάνω εἰς τὰ κέρδη, κέρδη ἀπονῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 959. "— δεῖσε κατθανεῖν κακῶς " Καὶ κερδανῆς ἅπαντα". "Πολλῷ σιῶ κέρδει ἀπο- "τίσεις τὰς σὰς εἰς τὸν Ἡρακλῆ καὶ ἡμᾶς ὕβρεις". ὃ ἐστὶ, Διὰ τοῦ θανάτου σου θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα. Ζήτ. Ἐμπολάω.

Κερδαλέη, ίης, ᾗ σπαν. λῆ, λῆς. ταυτὸν τῷ, Ἀλωπηξ. Ἀρχίλοχος παρὰ Δίωνι Χρυσ. Λόγ. ΞΔ'. παρὰ Γρηγορ. Ναζιαν. τὸ δέρμα, ἡ δορὰ, ἡ γύνα τῆς ἀλώπεκος, ὡς τὸ, Λεοντῆ.

Κερ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κερδαλέος, έα, έον. καὶ Ἐπίῤ. —λέως. (κέρδος) ὅστις διώκει - ἀγαπᾷ - κυνηγεῖ τὸ κέρδος. Φιλοκερδὴς, φιλοκερδὴς, κέρδους ταμίευτικός. Πανοῦργος, ὕπουλος, ἁπατηλὸς, δόλιος. Φρόνιμος, γνωστικὸς, σωφρὼν. Ἰλ. Κ. 44.

Κερδαλεότης, ητος, ἡ. φρόνησις, σωφροσύνη· ἢ πανουργία, δολιότης, ὑπουλότης.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ κερδῶν φρόνημα ἔχων, δολιόφρων· ὁ πρὸς τὸ ἑαυτῷ κέρδος φρονῶν. ὁ ἀεὶ τὰ κέρδη τῶν νέων ἔχων. ταυτὸν τῷ, Κερδαλέος. Ἰλ. Α. 149.

Κερδάριον, τὸ. μικρὸν κέρδος.

Κερδάω, ᾶθεν τὸ, Κερδῆσαι. Ζήτ. Κερδαίνω.

Κερδέμπορος, ὁ, ἡ. ὁ δίδων τὰ κέρδη εἰς τὰς ἐμπόρους ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ὀρφ. Ὕμν. 27.

Κερδέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κερδάω, Κερδαίνω.

Κερδητικὸς, ταυτὸν τῷ, Κερδαλέος. Γλώσσ.

Κέρδιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετ. ἀπ. Κερδίων, ὁ, ἡ. καὶ, Κέρδιον, τὸ. Συγκριτ. ἐκ τοῦ, Κέρδος. ὠφελιμώτερος, σωφρονέστερος, πανουργότερος, ἁπατηλότερος. ἄτε καὶ ὑπερθετικ. ὠφελιμώτατος, κ. τ. λ. Ἰλ. Ζ. 153. --κέρδιστος γὰρ ἀνδρῶν".

Κερδογαμέω, ῶ. εὕρεσιν κέρδους γαμῶ. ἅμφ.

Κέρδος, τὸ. ὅπερ ἄλλως, Σφετέριον, λέγεται. Διοσκορ. Β'. 193. ἴσως συγχέεται μὲ τὸ Λατιν. Gerdius, καρδαμώνα.

Κέρδοπα. Ζήτ. ἐν τῷ, Χέδροψ.

Κέρδος, τὸ. παῦ τὸ πρὸς ὠφέλειαν ἐρχόμενον - ἐκτινος ποιεζόμενον, διάφορον, ὄφελος, ὠφέλεια. "Ὅπως κέρδος ἔῃ". Ἰλ. Κ. 225. Εὐσεπ. Κύκλ. 310. --Πολλοῖσι γὰρ Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο". 2) Συνέσις - φρόνησις, διάνοια ἐπωφελὴς. τέχνασμα, πανουργία, ἀπάτη, δολιότης, τρόπος ὑποθέσεως εἰς τὸ κατὰ πανουργίαν τινάς τι. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ παύτην τὴν δεύτερον σημασίαν. Πληθυντ. Κέρδεα, συνέσκεται. 3) Φιλοκερδία, ἡ πρὸς ὑπόκρισιν ὑπάρχουσα ἐπιθυμία.

Κερδοσυλλέκτης, ὁ. Νικήτ. Χρονικ. Ισ'. 2. ὁ κέρδη συλλέγων.

Κερδοσύνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κερδαλεότης. Ἰλ. Χ. 247.

Κερδύλιον, ημαρτημ. ἀπόγν. αὐτὶ, Κερδύφιον, τὸ. μικρὸν κέρδος.

Κερδῶ, οῦς, οῦς. (κέρδος) ταυτὸν τῷ, Κερδαλέη, Ἀλώπηξ, Volpe, Ἰταλ. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τοῦ, Πανοῦργος, ὕπουλος, δόλιος. 2) Ταυτὸν τῷ, Γαλῆ. Ἀρτεμίδ. Γ'. 28.

Κέρδων, παρὰ Δημοσθ. καὶ Λιβαν. κεῖται ὡς ὄνομα δούλου (σκλάβου) τινός. ἐνταῦθα τὸ Λατιν. Cerdo, ὁ Βαΐαυσος, χειροτέχνης, ὅστις σκληρὸν ἀπὸ κέρδος.

Κερδῷος, (κερδῶ, κερδοῦς) ὁ κέρδος φέρων ἢ δίδων. ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. 2) Ὅμοιος τῇ ἀλώπεκι, ὅστις πολιτεύεται ὡς ἡ ἀλώπηξ, πανοῦργος. Γρηγόρ. Ναζ.

Κέρεα, τὰ, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κέρατα, Κέραα.

Κεραλκὴς, έος, ὁ. ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Κεραλκής. ὁ ἀλκὴν - διύναμιν ἐν τοῖς κέρασιν ἔχων. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 469.

Κερπτίζω, παρὰ Πλουτάρχ. ἅμφ. ἴσως αὐτὶ τοῦ, Κελπτίζω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Κερπτίζει, βασανίζει.

Κέρσεις, Αὐρ. Α'. παθητ. ἐκ τοῦ, Κείρω. Κέρσω.

Κέρσιος, ὁ. εἶδος πτηνοῦ. Cerbia. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 17.

Κερκέτης, ου, ὁ, ἡ μικρὰ ἄγκυρα. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Φ. ὁ Παυσανίας φησί. "Δελφὶς ὁ καλούμενος "Κερκέτης, μηχάνημα ἐστὶ σιδηροῦν ὃ ἁρπάζεται πῶς "πως ὅταν ἡ ἄγκυρα πρὸς τὸ ἀντέχειν", κατὰ παύτην τὴν σημασίαν ἑρμῆν. καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. τὰς δελφῖνας ἀφ' ἁρπάζει, Ἐξάρτημα τῆς νεὼς, ἀγκυρώματος.

Κερκίδιον, τὸ. μικρὰ κερκίς.

Κερκιδοποιϊκὴ, ἡ, Κερκιδοποιητικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κερκίδας.

Κερκιδοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς κερκίδας ποιῶν.

Κερκίζω, ὑφαίνω, κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα.

Κερκὶς, ίδος, ἡ. ἡ Σαῖτα ἢ τὸ Κτένιον τῆς ὑφαντῆς. Ὀδυσσ. Ε. 62. "Ἰσὸν ἐποιχομένῃ χρυσείῃ κερ-"κίδ' ὕφαινε". τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Βιργίλιος μετέφρασε διὰ τοῦ Pecten (textorius). Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Χ. 448. "Χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκὶς". θέλουσιν ὅτι σημαίνει τὴν ὑφαντικὴν Σαῖταν· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου ἦτον ἐν χρήσει ὁ ὀρθῶς ἰσάμβυος ἐργαλειὸς καὶ μήτε ἡ σαῖτα, μήτε τὸ κτένιον ἦτον ἐν χρήσει, διὰ τοῦτο ἐγὼ καλλιον ἐντοῦθα διὰ τοῦ Κερκὶς, τὴν Σπάθην, τὴν ὁποίαν ἀναβιβαζουσες ἐκτύπων τὸ ὕφασμα· καὶ ἐνταῦθα ἄρα ἀπὸ καλλιον τὸ, Χρυσὴ κερκὶς, παρὰ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ, Σαῖπα, Navette. 2) Καὶ αὐτὸ τὸ ὑφαινόμβυον ὕφασμα, ὑπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμβυον. Εὐσεπ. Ἐκλβ. 1153. Ἀριστοτ. Ποιητ. Ισ'. 7. "Κερκίδος φωνὴ". τὸ ὁποῖον Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτ. Ε'. ἐκφράζει ὕτως· "Ἡ "γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὗρηκε φωνὴν, ὑ-"φαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον καὶ τὸ δρᾶμα πλέ-"κει ταῖς πρόκαις, ἃ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ, "ἃ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῆς ὥρας μηνύει, καὶ "τρόπος αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ". 3) Ξύλινον τι σφυρὸν καρφίον, Πάσσαλος, πασσάλιον. 4) Μακρόν τι ξύλον δι' ὃ αὐακατόνεσιται. 5) Τὸ μακρὸν καὶ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης, ἤτοι ὁ κάλαμος τοῦ ποδὸς ὑπὸ τὸ γόνατος ἕως κάτω. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. τὸ ὁποῖον καὶ ἡ σωμάθεκα, Σαῖταν, λέγει. Radius. 6) Εἶδος Λιγύρης (δύδρυς), τὸ Τουρκιστὶ, Καβάκ, καβάκιον (Populus tremula, Linn.) λεγόμβυον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ζ'. 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 14. καὶ ἐν, Α'. 18. ὅπου τινὲς Ἐκδόσεις Κικὶς, καὶ ἄλλαι, Κερκὶς, ἔχουσι. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρὰ τοῦ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Κερκὶς. 7) Πλῆκτρον, δι' οὗ κτυπῶσι τὰς χορδὰς, τὸ παρὰ Τούρκ. Μισθράπ. 8) Παρὰ Μαθηματικοῖς, ἡ ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ κύκλου μέχρι τοῦ κέντρου ἐρχομένη γραμμὴ, ἡ ἡμιδιάμετρος. Radius mathematicus. 9) Μέρος τι τοῦ θεάτρου, κάθισμα τῆς θεατῆς, Cuneus. "Περὶ τὴν κερκίδα καθιζόσας θεωρεῖν". Πολυδ. Θ'. 44. τὸ ὁποῖον ὁ Κασσιώδων ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. Ε'. ἡμαρτημ. ἡρμήνευσεν. "Ἀνάλημμα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ "κερκίδα καὶ τὸ βῆμα". Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Νς'. 10. Κτένιον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ'. 46. "Κόμας ἐκόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι". Φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ, Κρέκειν, ἐκ τοῦ ψόφου τὸν ὁποῖον προξενεῖ τὸ κτένιον τῆς ὑφαντῆς, ἢ τοῦ ψόφου τῆς φύλλων τοῦ καβακίου. παραβάλ. μὲ τὸ, Κέρκω.

Κέρκισις, ἡ. (κερκίζω) τὸ ὑφαίνειν. κυρίως δὲ, τὸ διὰ τῆς ὑφαντικῆς κτενίς κτυπᾶν τὸ ὕφασμα. Ἀριστοτ. Φυσ. Ζ'. 3.

Κερκιστὴ, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, ὑφαντική.

Κερκίων, ὁ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ Ισ'. 3. ξυόντι πανὶ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν 14. καὶ 15. Κερκορώνη, καλεῖται.

Κερκοπίθηκος, ὁ. ὁ κέρκον ἔχων πίθηξ. μαϊμοῦ μὲ οὐρά.

Κερκορώνη, ἡ. Ζήτ. Κερκίων.

Κέρκος, ἡ. ἀρὰ τῆς ζώων. Ἀριστοφ. Ἱππ. "ἰδοὺ δ' ἐγὼ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"κέρκον λαγῶ". 2) Παρ' Ἡσυχ. Θηείδιον τι πὸς ἀμπέλους βλάπτον. 3) Τὸ αἰδρεῖον αἰδοῖον. 4) Παρ' Ἀλκμᾶνι, ταυτὸν τῷ, Χαλκὴ θύρα· ἢ, Σκεῦός τι ὥσπερ τείπους. Ἐτυμολ. μέγ.

Κέρκουρος, ἡ, Κερκοῦρος, ὁ. εἶδος ἐλαφρᾶ πλοιαρίου παρὰ Κυπρίοις. Πλίν. Ζ'. 56.

Κερκοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κέρκον φέρων, ὁ οὐρὰν ἔχων.

Κέρκω, ταυτὸν τῷ, Κρέκω.

Κερκώπειος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ, κέρκωπι, ἢ αἰτήκων εἰς τὸν κέρκωπα. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος. Σουΐσ.

Κερκώπη, ἡ. ἢ Κέρκωψ, ὁ. Αἰλιαν. Ζώων Ἰδιορ. Ι'. 44. ἢ Διβαί. Δ'. εἶδος τέττιγος οὐρὰν ἔχοντος.

Κερκωπίζω, (κέρκωψ) κάμνω τινὰ μαίμωνα. ὃ ἐστὶ, μιμοῦμαί τινα μαίμωνα· ἀπατηλὸς-πανοῦργος ἢ ἀσελγὴς εἰμί. κάμνω χοραπάδες ὡς ἡ μαίμου, μωκίζω.

Κέρκωσις, ἡ. (κέρκος, κερκόω) ἔκφυσις τις εἰς τὸ σῶμα τῆς μήτρας γινομένη. Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 70.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. (κέρκος) εἶδος πιθήκων μακρὰν οὐρὰν ἔχοντος, τὸ ὁποῖον σαφηνίζει ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. ΙΔ'. 90. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος, ἀσελγὴς, μῖμος, μασκαρᾶς. 2) Ταυτὸν τῷ, Κερκώπη.

Κέρμα, τὸ. (κείρω) σὺν τιμῖμα ἀργυρέου, νόμισμα, λεπτο-λιανὶ μονέδα, καθὼς π. χ. ἀσπρον, παρᾶς, σελδί, κ. τ. τ. Πλούταρχ. Λύσανδρ. 17. "Τῶν κερμάτων "ἕκαστα μὲν ὀβολὸς καλεῖσθαι· δραχμὴν δὲ τὰς "Ἓξ "ὀβολὰς. τοσοῦτον γὰρ ἡ χεὶρ ἐσυνέθραττε". Καθόλου δὲ, παῦν τὸ ἐκτινος ὑποτμηθὲν ἢ διαιρεθὲν εἰς μικρὰ τμήματα σῶμα.

Κερματίζω, εἰς μικρὰ-λεπτὰ τμήματα-κομμάτια διαιρῶ, κατακόπτω, λεπτολογῶ. 2) Εἰς κέρματα κόπτω, ὅ ἐστὶ, κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα τινὰ, κάμνω τινὰ εἰς μονέδα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀλλάζω-χαλνῶ μεγάλον τινὰ νόμισμα εἰς μικρά.

Κερμάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν κέρμα.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ. (κερματίζω) καὶ, Κερματοδότης, ου, ὁ. (κέρμα, δίδωμι) Νόν. παράφρ. ταυτὸν τῷ, Κολλυβιστὴς. ὅστις ἀλλάζει τὰ ἀργύρια, (σαράφης, καμπίσας, βέξλερ). παρὰ Νικητ. Χρον. Η'. 2. ὁ δὴ μεγάλῳ τόκῳ δανείζων χρήματα, (μαμελοῦζης, Τουρκ.).

Κέρνος, ου, ὁ. ἢ -νεος, τὸ. ἢ, Κέρνον, τὸ. παρὰ τὸν Ἀθήν. ΙΑ'. σελ. 476. καὶ 478. ἀγγεῖον κεραμεοῦν (πινάκιον πλατὺ) ἔχον ἐν αὐτῷ πολλὰς κοτυλίσκας κεκολλημένας, ἐν εἷς ἦσαν ἀφέροι ὀπῶραι, ἃς ὡρὲς θυσίαν ἔφερον. διὸ καὶ ὁ φέρων τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἱερὸς, Κερνοφόρος, ἐλέγετο. Νικανδρ. Ἀλεξ. 217. ἢ τὸ φέρειν αὐτὸ ἐν τῇ πομπῇ, Κερνοφορεῖν. Παρὰ Πολυδ. Β'. 180. καλοῦνται, Κέρναι, αἱ. αἱ δύο ἐξοχαὶ τῆς κοκκάλου τῆς ῥάχης· ἀλλὰ τινὲς Ἐκδόσεις ἐνταῦθα, Κέρια, ἔχουσι.

Κερνοβάτης, ου, ὁ. Ὑπόθετ. τοῦ Πυθοῦ. Ἀεισοφ. Βάτ. 230. "Παῦ περιοβάτης". ὁ μετὰ κεράτων βαίνων, ἢ ὁ πόδας ῥάγας ἔχων, ὅ ἐστὶ, τὴν βάσιν κερατίνην ἔχων, ἢ ὁ τὰ ἀκρωτήρια ἤτοι τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων βαίνων.

Κεροβόας, ὁ. Ἀνάλεκτ. Β'. 212. "Λωτὸς κεροβόας". αὐλὸς ἐκ λωτοῦ κερατίνην βοὸς ἔχων, ἢ ὑπὸ κάτω αὐτοῦ κέρατον ἔχων. Ζήτ. Κέρας, ἀπόθεμ. 4.

Κερόδετος, ὁ. μὲ κέρατον ἢ εἰς κέρατον δεμένος. Εὐσεπ. Ῥῆσ. 33. "Τόξον κερόδετον".

Κεροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ κέρατος τὸ εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ κέρατι.

Κερόεις, ὁεσσα, ὁεν. ταυτὸν τῷ, Κερασός. Καλλίμ. Ἄρτεμ. 213. "Κερόεις ὄχλος". ἅμαξα συρομένη ὑπὸ κερατοφόρων ζώων. ταυτὸν τῷ, Κερατοειδὴς.

Κεροΐαξ, ακος, ὁ. (κέρας, ἴαξ) ταυτὸν τῷ, Κεραυνοσκόπος. τὸ χοινίον δι' ὃ διοικοῦσι τὸν κεραίαν. Μπόταζος, ἢ Ἁπλή. Λυκιευ. πλοῖον ἢ δίκ. 4. "Ἐπὶ "τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς βεβαίοντα τῶν κεροιάκων ἐ"πειλημμένων". παρὰ Νικητ. Χρον. ΙΓ'. 4. "Ἐπὶ "τῶν κεριάκων καθέζεσθαι".

Κεροπλάσης, ου, ὁ. (κέρας, πλάσσω) καθ' Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Β'. 32. ὁ Τειχοκοσμητής. Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Κερόσρωτος, ὁ, ἡ. (κέρας, σρωννύω) παρὰ Πλινίῳ ΙΑ'. 37. ὅπως τὰ Χειρόσρεφα, Cestrota, Κίσρωπα, ὅ ἐστὶ, Διὰ τοῦ Κίσρα ἐζωσρεφισμένα. (τοιοῦτόν τι εἶναι καὶ τὸ ἐν Λ Ε'. 17.) ἀλλ' ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐχ ὑγιεῖς ἐγράφη. Τῷ αὐτῷ λέξιν ἔπαιξε καὶ ὁ Ἰσιδώρος εἰς Βιβλίον, Δ'. ς'. 6. *Forium ornamenta cestrotra*, ὅπου ὁ Σαλμάσιος παρομοίως *Cestrota* ἤθελεν ἀναγινώσκεσθαι· ἀλλὰ καὶ αὐτόθι τὰ Χειρόσρεφα *Celorata*, ἔχουσι· τὸ ὁποῖον ἴσως *Clathrata*, ἐγράφη ποτέ.

Κερουλκὶς, ίδος, ἡ. παρὰ τὸν Σχολ. τῆς Θεοκρίτ. ἢ ὑπὸ τῶν κεράτων ἕλκομένη.

Κερουλκὸς, κὴ, κὸν. (ἕλκω, κέρας) ὁ ὑπὸ τῶν κεράτων, ἢ ὡς τὰ κέρατα ἕλκων. "Κερκλικὸς καὶ "λως". τὸ χονδρὸν χοινίον, δι' οὗ σύρουσι-ζαβώνουσιν ἤτοι αἰνεβάζουσι τὸν κεραίαν-αὐτένναν, (μπόταζος). 2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις σύρει ἢ τεντώνει τὸ κερατίνιον τόξον. ἢ ἐντεῦθεν ὡς Ἐπίθετον ἢ αὐτὸς τοῦ ἰδίου Τόξου. Εὐσεπ. Ὁρέσ. 268. "Δὸς τόξα μοι κερκλ" "κά". ἐκ κεράτων σκυλαζόμενα. παρὰ τὸν Σχολ. ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ποροβλ. συμπ. Β'. 5. καλεῖ, Κερκλικὸς, πιθανῶς τοὺς Τοξότας.

Κερυτίας, ου, ὁ. ἁλαζών, ὑπερήφανος. ἐκ τοῦ

Κερουτιάω, ῶ. (κέρας) κυρίως δὲ ζώων τὰ ὁποῖα ἀφιῶνται ἐπάνω εἰς τὴν διαμονὴν τῆς κεράτων αὐτῆς, ἢ τὰ ὁποῖα ὑπερηφανῶς σηκώνουσιν εἰς ὕψος τὰ κέρατα ἢ τὸν λαιμὸν αὐτῆς. ἢ ἐντεῦθεν καὶ ἀνθρώπων, οἱ τινες ὑπερηφανῶς αἰωρεύονται τὴν κεφαλὴν δίκην τῶν κερατοφόρων ζώων. Ἀεισοφ. Ἰππ. Ζήτ. Κορυπτιάω, ἢ, Κορωνιάω.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ. Θεόκρ. Ε'. 145. Θηλυκ. τοῦ

Κερουχος, ὁ, ἡ. ὁ κέρατα ἔχων. ταυτὸν τῷ, Κεραυνοῦχος.

Κεροφόρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κερατοφόρος. Εὐσεπ. Βάκχ. 690.

Κερόω, Ἄρατ. Διοσημ. 48. "Κερόωσι σιελοῦσιν". αὐτὶ τοῦ, Κερατοποιοῦσι, σχηματίζουσι τοὺς κεραίας, ὅπως ἄλλοι ὀμῶ τοῦ, Κερανύουσι, ἐκ τοῦ, Κερόω, αὐτὶ τοῦ, Κεράω, ἠρμένον.

Κέρσαι, Ἀόρ. Α'. Ἀπαρεμφ. Αἰολικ. αὐτὶ τοῦ, Κεῖραι. ἐκ τοῦ Κέρω, Κείρω. ὅθεν ἔτι, Κέρσε, αὐτὶ, Ἔκερσε.

Κέρσιμος, ίμη, ιμον. (κείρω, κέρω), τινὲς παρέβαλον καὶ ὠνόμασαν τὸ, Κέρσιμον, μὲ ἐκεῖνο τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ω. 81. Ὁμηρικὸν "Κέρας βοὸς" καλούμενον τὸ ὁποῖον συείγγιον ἢ ἐκ κέρατος φροτιθέμενον τοῦ ἀγκίστρου, ὡρὸς τὸ μὴ ὑποζώννυσθαι τὴν ὁρμιὰν ὑπὸ τῆς ἰχθύος. ὅπως ὁ Σχολ. Βίκτωρ φησιν· "οἱ "δὲ τὸ κέρσιμον ἢ (ἴσ. ὃ) ὡρὸς τοῖς ἄκροις τῆς κα"λάμου βάλλουσι ὡρὸς τὸ καταμίγνυσθαι τῷ βάρει τῆς "ἰχθύος". Ἐγὼ δύσκολα παρομοίως εἰς τὸν Ἡσύχ. Γέρσιμον, ἄκρον ἁλιευτικοῦ καλάμου, τὸ ὁποῖον φαίνεται δηλ. τὸ ζαχύ, Κέρσιμον, καὶ, Κέρσυμον, αὐτὶ, Γέρσιμον, ὑπιωτέρως ἐρρέθη· τὸ πρᾶγμα ὅμως καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι σαφές. ἴσως ποτὲ εἰς αὐτοῦ τοῦ αἰω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

αὐτέρω ῥῆσιν αὐτὶ τῦ "Πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι". ἐγράφη "Πρὸς τὸ μὴ καταγεδαι, ἢ Καταγυδαι". ὅπερ ἢ ὀρθότερον.

Κερτομέω, ῶ. (κέρτομος) ἐρεθίζω, πειράζω, εἰς ὀργὴν παροξύνω, τοῖς λόγοις δάκνω, λυπῶ, πικραίνω. Ἰλ. Π. 261. Χλευάζω, ὠειγελῶ. Αἰσχύλ. Προμ. 986. βαρύνω, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, μεπ' Αἰτιατ. ὅθεν

Κερτόμησις, ἡ. ᾗ, Κερτομία, ἡ. ὁ "Ομηρος μεταχειρίζεται τὸ, Κερτομίαι, καθὼς ᾗ τὸ, Κερτόμια, αὐτὶ τῦ, χλεύασμος, ὠειγέλειον, πείραξις, ὕβρις, λόγος ἐγγικτικὸς-ἐρεθισικός. ἐν Ἰλ. Α. 539. Β. 256. Υ. 202.

Κερτομία, ὁ. ὅστις πειράζει τινὰ μὲ ἐρεθισικὸς ᾗ χλεύασικὸς λόγους, ὠειγελασής. παρ' Ἡσυχ. οὐ δεὶ εἶναι ἡ Αἰτιατ. πληθ. τῦ, Κερτομία, ἡ.

Κερτόμιος, ᾗ, Κερτόμειος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κέρτομος. παρ' Ὁμήρ. κεῖται "Κερτόμια ἔπη". ᾗ αὖθ τῦ, "Επη, αὐτὶ, τῦ, χλεύασικὰ, ἐρεθισικὰ, ὕβρεις, ὠειγέλεια, λόγια πειρακτικὰ ᾗ πικραντικὰ-ἐγγικτικά. Τὸν χησματισμὸν Κερτόμειος, ἔχει ὁ Ἐτυμολ. ᾗ παραβάλ. μὲ τὸ, Ἀνδρόμεος.

Κέρτομος, ὁ, ἡ. (κέαρ, τέμω, τέμνω) ταυτὸν τῷ παραγώγῳ Ὁμηρικῷ, Κερτόμιος, ὁ πειράζων-πικραίνων τινὰ διὰ χλεύασικῶν-ὠειγελασικῶν καὶ ὑβρεισικῶν λόγων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, χλεύασὴς, σκώπτης, ἐρεθισικὸς, ὑβρεισικὸς, ὀνειδισικὸς, μεμπτικὸς, εἰρωνευτικὸς, κατήγορος, κακολόγος, ὁ τοῖς λόγοις τέμνων (κόπτων) ᾗ λυπῶν τὴν καρδίαν τινός. "Κέρτομος χαρά". Εὐειπ. Ἄλκ. 1128. ἡ ἀπατῶσα. "Κέρτομος ἁρμονία". Ἀνάλεκτ. Β'. 90. ὅπ ᾗς μιμητικῆς ᾖχώ. ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. μεταχειρίζεται τὸ "Κέρτομα βάζειν". ὡς ὁ Ὅμηρ. τὸ, Κερτόμια. Ἐπί τινος ἠπιωτέρας σημασίας μεταχειρίδη τὴν λέξιν ὁ Αἰλιαν. παρὰ Σεβίδ. "Μετὰ χορείας γαμπρίστε ᾗ κερτόμε". Θελγέσης δηλ.

Κερχναλέος, έα, έον. ᾗ, Κερχναλέος, ξηρὸς, ξαχὺς ᾗ σκληρὸς, βραγχναλέος. Ζήτ. Κέρχω.

Κερχνάω, ῶ. ᾗ, Κερχνάω. ταυτὸν τῷ, Κέρχω.

Κερχναλέος, ταυτὸν τῷ, Κερχαλέος.

Κερχνασμὸς, ὁ. (κερχνάω) ξηρότης καὶ ξαχύτης τῆς λαιμῆς, βράγχνασμα ἢ βραγχνάδα. τὸ κερχνῶδες πάθος. Γαλην.

Κερχνάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κερχάω. Ζήτ. Κέρχω.

Κέρχνη, ἡ. ᾗ, Κερχνῆς, ἡ. παρ' Λεισοφ. "Ορν. 305. ὄρνεον εἶδος, ὅπερ ἄλλως, Κεγχρὶς, καὶ, Κέγχρις, λέγεται. Tinnunculus.

Κέρχνης, ὁ. αὖ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύη τοῦτο ὡς ἐν τῇ ὀσπρίων, τόσο παρέπει νὰ κεῖται αὐτὶ τῦ, Κέγχρος, καὶ αὖ ὁ Πολυδεύκης αὐτὶ τῦ, Κόκκοι ἀργύρου, παρομοίως, Κέγχρος. Ζήτ. Κεγχρέων, αὐτὶ τῦ, Τραχύτης τῦ φάρυγγος, βραγχνάδα, ἢ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος. ὁ Ἐρωτιανὸς ἀναφέρει τὴν ῥῆσιν τῦ Σοφοκλέους "ἰχθὺς ξαχὺς ὦ χελώνης κέρχνος ὀξανίσταται". Ζήτ. Κέγχρος. Ἀλεξανδρ. Τραλλιαν. ἐν, Ἐ. σελ. 243. "Οὔτε ψόφον τινὰ ὥσπ κέρχνον ὑποῤῥύσει".

Κερχνόω, ῶ, ᾗ, Κέρχνω. ταυτὸν τῷ, Κέρχω.

Κερχνώδης, ες, ὁ, ἡ. ξηρὸς, ξαχὺς, βραγχναλέος. ταυτὸν τῷ Κερχαλέος.

Κέρχνωμα, τὸ. ξηρότης, ξαχύτης, βράγχνη ἢ βραγχνάδα. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Κερχνώμασι, δηλ. τοῖς "Τραχύσμασι, κυκλώμασι, σιαλισμοῖς. "καλοῦσι δὲ ᾗ τὸν κάτω τῆς ἴτυος τῆ ἀσπίδων κόσμον καὶ "ποσπείων ἕνεκα". ὁ αὐτὸς παραπηρεῖ ἑπομένως, ὅτι "Πινακίδες κερχνωταὶ σεπορνεμβράναι, καλοῦνται, "ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τῆ ποσπείων, ὥσπερ κερχνειδῆ, "ποικίλα, ξαχέα, πολύπασα". εἰσὶν ἄρα, Κερχνώματα, τεχνικόντι καὶ ὀξέχον γλύσωμα (περβάζι). καὶ τὰ τοιαυτοτρόπως δεδομβρία καὶ πεποικιλμβρία ἀγγεῖα, Κερχνωταὶ, καλοῦνται. Ζήτ. ἐν τῷ, Σιγάλωμα. Ἡ αὐτὴ ἀναγν. Κερχνώμασι, ἐλήφθη ὑπὸ Εὐριπίδ. Φοίνισ. 1401. ὅπ ἄλλοι, Κεγχρώμασι, ἀναγινώσκουσι.

Κερχνωτὸς, ἡ, τὸν. ξηρὸς, ξαχὺς, βραγχναλέος, ἢ ὁ Κερχνώματι-ποικιλώματι ἐχών. Ζήτ. ἐν τῷ αὐτέρω.

Κέρχω, ὄθεν, Κερχάω, Κερχέω, Κέρχνω, Κερχνάω, Κερχνέω. παρ' Ἱπποκρ. ᾗ Θεοφίλ. Πρωτοσπ. Γ'. 14. ἐκφράζει ὀξαιρέτως τὸ, Ξηρόν-ξαχὺ καὶ βραγχναλέον ποιῶ, ἢ τὸν βραγχναλέον τόνον τῆς ξαχείας ἀρτηρίας. καὶ ἐντεῦθεν "Κερχαλέον, ὑποσυρίζειν". ὅπ τινες βραγχιασμοὺς φωνῆς, ὁπόταν ἡ ξαχεῖα ἀρτηρία εἶναι ξηρὰ-ξαχεῖα ἢ εἰς καιρὸν συνάγχης εἶναι γεμάτη φλέγμα. Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τῦ, Κρένω, ξύζω· ὄθεν τὸ Κερκὶς, ἡ σπάθη-τὸ κτένιον ἢ ἡ σαῖπα τῆς ὑφαντῆς, ἥτις εὐθὺς ἐκεῖθεν ὠφερομβρίη τεσμόν τινα λιγυρὸν ὑποτελεῖ. Ὁ τοιοῦτος τεσμὸς παραπηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν ενὸς βραγχαλέυ· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι φαίνεται ὅτι ἔχει ᾗ τὸ ὄνομα τὸ πτίωσὸν Κερχνὶ ᾗ Κερχνῆς. Συγχέεται μεπὲ τῦ, Καρχαλέος καὶ Καρφαλέος. Ζήτ. ᾗ Κάρχαρος.

Κερχνώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κερχνώδης. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Καρχώδης, ξαχύς. Ζήτ. Κέρχω.

Κέρω. Ζήτ. Κεραίνυμι.

Κερῶ, Μέλ. ἐκ τῦ, Κέρω, Κείρω.

Κερῳδὸς, ὁ, ἡ. ὅστις φυσᾷ-παίζει τὸ κέρας.

Κερωνία, ἡ. παρὰ τοῖς Ἴωσι ταυτὸν τῷ, Κερατέα. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 2. Πλίν. ΙΓ'. 8.

Κερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. ὁ κεράτινα ὀνύχια ἢ πατοῦγαν ἔχων. Διονύσ. Περιηγ. 995. "Κερώνυχα Παῶν "γεραίρων".

Κεροτυπέω, ῶ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 666. διὰ τῆ κεράτων κτυπῶ-ἐμπείζω.

Κέσκετο, Ὀδυσ. Φ. 41. Ἰωνικ. παρατατικ. τῦ, Κέομαι, Κεῖμαι. "Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι". ἔκειτο, ἐκάθετο.

Κεσκίον, τὸ. συπεῖον (σκεπὶ) τὸ ὑποκτύσμα τῆ λαιῆ. Ἡσύχ. ὕπω λέγει καὶ ὁ Ἡρώδης παρὰ Σταβαίω Λόγ. οζ'. σελ. 453. "Ἡ ταῦσι μηλολόνθους "ἄμμετ' ἐξάπτων τῷ κεσκίῳ μοι τὸν γέροντα λωβᾶται". αὐτὸς δείκ ῥάμματα ὑπὸ συπεῖον εἰς τὰς καθάμες, ᾗ τοιαυτοτρόπως ἐξαφθείρεμεν τὸ φέρεμα.

Κεσὸς, ὁ. κεσπὸς, ποικίλως ᾗ ὡραίως κεσπιμβρίος. Ἰλ. Ξ. 214. "Κεσὸς ἰμάς". ὁ τῆς Ἀφροδίτης ὡς τὸ σῶδος ζωστὴρ, τὸν ὁποῖον τινες αὐτὶ τῦ Χιτῶν, ὠξέλαβον, ἀλλ' ἐκ ὑγιῶς. (ἐν Ἰλ. Γ. 371.) "Ιμὰς "πολύκεσος", κεῖται, ὁ δισμὸς, τὸ λωρίον δι' ὗ δένυσι τὴν περικεφαλαίαν ὑπὸ πῶν τῆ λαιμῆ. Ἐκ τῦ, Κεύω, Κεύσω, κεσπῶ, ποικίλον ποιῶ τι διὰ τῆ τῆς βελόνης κεσπήματος ἢ πλέκω.

Κέστρα, ἡ. (κεύω, Μέλ. κεύσω, κεσπῶ) καθ' Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Ι'. 160. ᾗ 183. ς'. 50. εἶδος Σφύρας, ἀμμωτείε Ὄπλε, καὶ Ἰχθύος. Πρὸς ὑπόδειξιν τῆς ῥωμης σημασίας, φέρυσιν ὡς μαρτυρείαν τὴν ῥῆσιν τῦ Σοφοκλέους "Κέστρα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ "κατὰ ῥάχιν ἀλοῦσας". καὶ ἐπομβρώς ὅτι ὁ Ἰχθὺς Σφύραινα, καὶ Κέστρα ἔτι λέγεται. ὁ Πολυδ. παραβάλλει ταύτην τὴν Σφύραν, μὲ τὸ, Κροταφὶς, ἥτις κα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καθ' Ἡσύχ. ἐκ τῆ ἑνὸς μέρους ἔχει ὀξεῖαν κορυφὴν, καὶ ἐκ τῆ ἑτέρε ἀμβλεῖαν. ἄρα, Σφυρὶν σφυρίον. 2) Ὡς Ὄπλον, πυπὸν ἐσὶ πῦ, Κέσρος. τὸ παρὰ Τέρπ. Κιλλῦγκι, λεγόμβυον. 3) Ὡς Ἰχθύς, ἀφακείνεται ὑπό τινων ὑπὸ τῆ, Σφύραινα, καθὼς ὁ Σχελ. τῆ Ἀειτοφ. ἐν Νεφ. 338. σημειοῖ ὅπε τὸ "Κεσρῆ "τεμάχη μεγάλαι ἀγαθαὶ". ἀειθμεῖται μεταξὺ τῆ ὀρεκτικῶν φαγητῆ. ὁ Σχολιαςὴς ἐνταῦθα ἔχει καὶ τὴν αἰτίαγνωσιν, Κεσρέαι, καὶ λέγει ὅτι εἰς τὰς χρύσυς τὰ ὠνόμαζον Κεσρῆς, τὰς Κεφάλας. ὁ Φώτ. ἔχει "Κέσραν", τὴν μύρραιναν. Παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ'. σελ. 323. παραβάλλεται ἡ Κέσρα (Ἀττικ. τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι, Σφύραινα ἔλεγον) μὲ τὴν, Βελόνην, καὶ Σαυρίδα. ὁ Ἀειτοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 2. ἀναφέρει ἅπαξ μόνον τὴν, Σφύραιναν. Οἱ νεώτεροι Φυσιολόγοι θέλυσιν ὅτι ἡ Κέσρα ἔστν ἡ τῆ Λινναίε Esox Sphyraena. ἔσι δὲ κυείως ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Ζαργάνα. 4) Σκβλίον, τὸ Τσακκιροσκβλιον, τὸ κοπτικὸν τῆ ὑποδηματορράφων. Μαθημ. παλ. σελ. 140.

Κεσραῖος, ὁ. πυπὸν πῦ, Κεσρβῦς. Ἡσύχ.

Κεσρέα, ἡ. πυπὸν πῦ, Κέσρα.

Κεσρεὺς, έως, ὁ. εἶδος θαλασσίε ἰχθύος. ἐκ τῆ χήματος τῆς Κέσρας παρωνομασθεί· ὁ παρὰ Πλινίῳ *Mugil* καλέμβυος, τὸν ὀπίσιν, ὡς λέγυσι, παχύτατε εὖρον μὲ κοιλον σόμαχον, καὶ ἐντεῦθεν ὠνομάσθη καὶ, Νῆσις, ἀφ' ᾗ καὶ σκωπτικῶς ἐρρέθη ἡ λέξις ἡ δὴ ἀδηφάγων καὶ πεινόντων ἀνθρώπων. Μεσικὰ εἴδη τὰ καλῦνται, Κέφαλοι, Σφιρῖδες, Δακτυλεῖς χιλῶνες, Μύξινοι. Ὅρα παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ'. σελ. 306.

Κεσρεύω, εἶμαι νησικὸς ὡς ὁ Κεσρβῦς, πεινῶ.

Κεσρῖνος, ὁ. πυπὸν πῦ, Κεσρβῦς, Ἀθηναῖ. σῦθα ἀνωτ. "Κεσεῖνος νῆσις". ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Κεσεινίσκος.

Κεσρίτης οἶνος". ὁ δι' ὕδατος Κέσρα κατεσκευασμένος οἶνος.

Κέσρον, τὸ. εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. Δ'. 1. τὸ τῆ Λιννα. *Betonica officinalis*. 2) Μυτερὸν - σκβλιρόν τι σιδήρειον δι' ᾧ γράφυσι - χαράττυσι - κοντῦσι τὰ μέταλλα - τὰς λίθυς, κ. τ. τ.

Κέσρος, ὁ. καθ' Ἡσύχ. ἡ τρώπε ἔκφυσις (τὸ φύζον) τῆ σπερμάτων. 2) Ἡ ἐν τῇ γλώττῃ ζαχύτης. 3) Ταυτόν πῦ, Κεσροσφενδόνη.

Κεσροσφενδόνη, ἡ. πολεμική τις μηχανὴ κατὰ τὰς χάνας τῆ Περσέως ἐφευρεθεῖσα, δι' ἧς ἐρρίπτων πέτρας κατὰ τῆ ἐναντίων. Πολύβ. Ἡ τοιαύτη πύτις παρὰ Λιβίῳ, Μ Β'. 65.

Κεσρόω, ῶ. γράφω - σκαλίζω τι δι' τῆ Κέσρα. 2) ὡς Κέσρον ποιῶ τι.

Κέσρωσις, ἡ. τὸ γράφειν - σκαλίζειν δι' τῆ Κέσρα. Πλίν. Λ Ε'. 40. καὶ 41. ΙΑ'. 37. ὅπε ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύσασι.

Κεσρωτὸν ξύλον". Ὀξὺ - σκβλιρόν τι ξύλον καὶ κατὰ κορυφὴν κεκαυμβύον, τὸ ὁποῖον ἐμπίγεται εἰς τὴν γῆν, καθὼς π. χ. ὁ Πάλος.

Κευθάνω, ταυτὸν πῦ, Κεύθω. Ἰλ. Γ. 453. "Οὐ "μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον". ἐ γὰρ αὖ δι' φιλίαν αὐτὸν ἐκρυπτον.

Κεύθμα, τὸ. πυτὸν πῦ, Κεύθμός. Θεογνις, 237.

Κευθμὸς, ὁ. καὶ, Κεύθμων, ῶνος, ὁ. (κεύθω) τόπος κρυφὸς - κρύφδρα - φωλεὸς εἰς ὃν καταφεύγει τινας ἢ κρύπτεται. 2) Κατάδυσις, βυθμὸς, βάθος, ζύπα, κοίλωμα - χάσμα γῆς. ἐν Ὀδυσ. Κ. 283. "Σύες πυκινὸς κεύθμωνας ἔχοντες". ἐ κρύφιοι τόποι ὅπε αὐτοὶ κρύπτονται, καὶ συγκεκλεισμένοι εἰσίν· αἱ πυκναὶ μαίδραι αὐτῆ.

Κεύθομαι. Ζήτ. Κεκεύθω.

Κεῦθος, τὸ. πυτὸν πῦ, Κεύθμός.

Κεύθω, Μέλ. κεύσω. κρύπτω, χώνω, παραχώνω. Ὀδυσ. Σ. 406. "Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτιὰ δ' "ἐς ποσσὶ". τὸ ζώγειν καὶ πίνειν ὑπὲρ τὸ μέτρον σᾶς κάμνει ὑπερφαίνυς, δύφραινομβύες. δεν σκεπάζει κρύπτει δηλ. τὸ θάρρος σας. πυτὸν ἐσὶ πῦ, Κύθω, ἐκ τῆ, Κύω. Ζήτ. Κύθω. Φαίνεται ὅτι ὅπο τῆ, Χάω, Χάζω, Χανδάνω, καὶ Χωρέω, διαφέρει μόνον κατὰ τὴν φοροφορὰν τῆ δασέος πνεύματος. 2) Κεκρυμμβύος - παραχωμβύος εἰμί. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 911. "Μηδὲς δ' ἐν Ἅιδε κῇ παρὸς κεκεύθετω". Οἰδ. Τύραν. 977. "Θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς". αὐτὶ τῆ, Κρύπτεται. Ζήτ. κῇ Σκεπάζω.

Κευτηρία, ἡ. παρὰ Θεοφρᾶς. Ἱστορ. Φυτ. Θ'. 1. πιθανῶς αὐτὶ, Κεντρώσεως, τό.

Κεφαλαία, ἡ. ἐρίζωμβυος καὶ παλαιὸς πόνος τῆς κεφαλῆς. Κεφαλαλγία βαρεῖα καὶ πολυχρόνιος π. χ. ὡς ἡ ἐμὴ, ἥτις ἤρξατο ἤδη χρόνων μὲ βασανίζει. Γαλην.

Κεφάλαιον, τὸ. ἐκ τῆ Ἐπιθέτ. Κεφάλαιος· ὅθεν "Ρῆμα κεφάλαιον". Ἀειτοφ. Βάτ. 854. μεγάλος - βαρὺς λόγος. "Τὸ κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος". τὸ κεφάλι τῆ ῥεπανίε. ὁ αὐτ. Νεφ. 987. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἀρχὴ, Κεφαλὴ, Ἄκρον, Κορωνὶς, Κορυφή. "Ἐπιτιθέναι ὡσπερεὶ κεφάλαιον τοῖς ἔργοις". Δημοσθ. "πῦ λόγῳ" Πλουτάρχ. ταυτὸν ἐσὶ πῦ, "Κολοφῶνα πῦ ἔργῳ - πῦ λόγῳ ἐπιτιθέναι". σέφανον δηλαδή. κῇ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἡ καθ' αὐτὸ αἰτία, ἡ κυεία ὑπόθεσις, ὁ κύειος σκοπὸς, ἡ ὠφέλιμος τῆ λεχθέντων ἢ τὸ σωναγόμβυον, Σωίφρ. Θεκυδ. Δ'. 50. "Πολλῶν ἄλλων μεγαλομβύων, κεφάλαιον δὲ ἡγοῦνται". Τοιῦτον κῇ τὸ ἐν ς'. 6. "Λέγοντες ἄλλατε πολλὰ, κῇ κεφάλαιον, εἰ Συρακούσιοι" κ. τ. τ. καὶ κυείως, κῇ ὡς ἀπὸ παύτων, ὃ ἐσὶν, ἡ κυεία - ἡ καθ' αὐτὸ ὑπόθεσις, τὸ ὡφέλιμον καὶ κυειώτατον ζήτημα, τὸ κατ' ἐξοχὴν, τὸ ἀναίρετον. Ἐντεῦθεν "Πολλὰ παρεὶς τὰ μείζισα κεφαλαιώσω". ὁ αὐτὸς ἐν ς'. 91. ἐγὼ θέλω ἀναφέρει μόνον τὰ κυειώτερα, τὴν καθ' αὐτὸ αἰτίαν - ὡς κῇ τὸ, "Κεφαλαιώτες ἐκ πολλῶν". ἐν Η'. 53. σωναγόντες - σωναθροίζοντες - φέροντες ἐκ τῆ πολλῶν εἰς τὰ κυειώτερα· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ἀειθμητικῇ τὸ σωναγόμβυον ἐκ διαφόρων ἀειθμῶν ἢ ἐκ διαφόρων μονάδων εἰς ἕν, τὸ παρ' Ἰταλ. Σύμμα, Καπιτάλι, καὶ Τυρκ. Σερμαγές, ὃ ἐσὶν, ὅλη ἡ οὐσία εἰς ἓν σωναχθεῖσα - ἀειθμηθεῖσα. Ἐντεῦθεν "Βραχυτάτῳ δ' ἂν κεφαλαίῳ "τῆ δ' ἂν μάθοιτε". ὁ αὐτ. ἐν Α'. 36. θέλω ἀναφέρει ἐν σιωπόμῳ τὴν κυείαν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας θέλετε μάθῃ - καταλάβῃ. "Τὰ τῶ δικαίε κεφάλαια". Α'. 46. ἡ Ὑπόθεσις, τὸ Θέμα. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Περίληψις, Ἐπιτομὴ τῆ κυειωτέρων. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 1. "Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτε". παρ' Ἰσοκρ. ὦδε Ἀνδοκ. Τοιῦτον καὶ τὸ τῆ Κυϊντιλιανῆ Γ'. 11. κῇ 27. "Ἐν κεφαλαίῳ, ἢ Ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν". ἐν περιλήψει, τὰ κυειώτερα. Ἐντεῦθεν παρὰ Λεκιαν. "Ἐν "κεφαλαίῳ διφραίνεσθαι". αὐτίκ. πῦ "Ἀκριβῶς εἰ"δέναι τὸ πᾶν". παρ' αὐτῆ ἔτι. "Τὸ κεφάλαιον τῆς "ὀργῆς". ἡ κυεία κῇ καθ' ἑαυτὸ αἰτία τῆς ὀργῆς. Παρ' αὐτῆ κεῖται ἔτι "Αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῆ μα"θημάτων". αὐτὶ τῆ, τὰ, Πρώτιστα τῆς φιλοσοφίας. παρ' Ἰσοκρ. ὦδε Ἀνδοκ. "Τὰ καλύμβυα κεφάλαια· αἱ σιώπομοι καὶ σοφαὶ γνῶμαι, τὰ Ἀποφθέγματα. Λέγεται ἔτι καὶ Ἐπιρρημ. αὐτὶ τῆ, Καθόλε, Γενικῶς. Πλάτ. ἐν Γορ. 49. Πλεόναρχ. Πειακλ. "Ὁ, "τι περ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"τι περ κεφάλαιον". ὅ, τι ἐξαίρετον, ἢ μάλιστα λόγε ἄξιον. ἀλλ' ἐντεῦθα γελοίως πέπαικται ἡ λέξις ἀφὸς τὸ μεγέθος τῆς κεφαλῆς τῦ Περικλέους.

Κεφαλαιόω, ῶ. εἰς κεφάλαια φέρω, σωλέγω - φέρω εἰς ἓν, εἰς ὄλοπμλῶ - σωδόω, φέρω - σωτέμνω, σωαγείρω, σωάπτω, (συμμάρω). Ζήτ. ἐν τῇ Κεφάλαιον.

Κεφαλαιώδης, εως, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κεφαλαιωδῶς, ὁ εἰς κεφάλαια αἰήκων, σωοπτικὸς, ὄλοτομος, κ. τ. λ. "Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν". σωτόμως, σωελωπτικῶς.

Κεφαλαίωμα, τό. (κεφαλαιόω) ἡ εἰς ἓν σωαγομένη ποσότης, ἢ Σῶμα. Ἡρόδοτ. Γ. 159. "Ὥστε "πέντε μυειάδων τὸ κεφαλαίωμα ἦλθε".

Κεφαλαλγέω, ῶ. ἀλγῶ τινὶ κεφαλῇ, ἔχω πόνον εἰς τινὶ κεφαλῇ. πάσχω ὑπὸ Κεφαλοπόνου. ὅθεν

Κεφαλαλγής, ής, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων. Ἐνεργητ. ὁ Κεφαλαλγίαν τροξεῶν, ὁ Κεφαλόπονον φέρων. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 15. "Καὶ ἰὼ καὶ παρὰ πότον ἡδὺ "μὲν, κεφαλαλγὲς δέ".

Κεφαλαλγία, ᾳ, Κεφαλαργία, ἡ. τὸ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, κεφαλόπονος, πονοκέφαλος.

Κεφαλαλγικὸς, κὴ, κόν. (ἐκ τῦ, Κεφαλαλγὸς, αὐτὶ τῦ, Κεφαλαλγὴς) ὁ εἰς κεφαλαλγίαν αἰήκων. ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων, ἢ ὁ κλίσιν καὶ σχέσιν εἰς τοῦτο τὸ πάθος ἔχων.

Κεφαλὴ, ἡ. τὸ ἀνώπτερον καὶ ἐξαίρετον μέρος τῦ ἀνθρωπίνε σώματος, καὶ πάντων τῆς ζώων, τὸ ὅπου ἀνειέναι τὸν ἐγκέφαλον, εἶναι ἡ καθέδρα τῆς αἰσθητηρίων, καὶ ξεχωρείζει σφᾶς τὰ λαιμᾶ. κοινῶς Κεφάλι, τό. Μεταφορικῶς δὲ, Πρῶτος καὶ ἀρχηγός. 2) "Φίλη κεφαλὴ". παρ' Ὁμήρ. ἐν ταις προσρήσεσι καὶ ὁμιλίαις, ὑπὸ τοῦ μέρους σημαίνει, ὅλον τὸν ἄνθρωπον, οἷον ὦ "Ανερ, Ἀγαπητὲ, Φίλε, ἢ ψυχαγωγικῶς μὰ φίλε. 3) Κορυφὴ, ἄκρον, σχοχὴ, τὸ ἀνώπτερον ἢ τὸ τελευταῖον μέρος παντὸς σώματος, κ. τ. τ. 4) Τὸ ἐκ τῆς συνάφεως ἢ συνακειθμήσεως ποσοτήτων τινῶν προκύπτων "Αθροισμα, ἢ Σῶμα. ὁ κυείως καὶ καθ' ἑαυτὸ ὑποθέσις - αἰτία, κ. τ. τ. Ζήτ. Κεφάλαιον. "Κατὰ κεφαλῆς". κατακέφαλα, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατώφερον, ἀνάποδα. "Κατὰ κεφαλῆς φυτεύειν", μὲ τινὶ κορυφαίω τροὸς τὰ κάτω φυτεύειν καταβολάδα τινά. Ζήτ. Κατακέφαλα. Δημοσθ. "Μὴ δύο δῦς κατὰ κεφα"λαῖ εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν", αὐτὶ τῦ, ταχέως ἀποδύειν· ὡς τὸ τῆς σωηθ. Μὴ ζεύξῃς δύο δῦς εἰς τὸ κεντρίειν. "Εἰς κεφαλαίου σοι". Πλάτ. καὶ Ἀεισοφ. Κατὰ καταρασαμβῶν ἢ βλασφημίσαντος τινός, "Εἰς τὴν κεφαλαίου σε ἔλθοι τὸ δεινὸν" τυπίοι, σεαυτῷ μαντεύσαι ὅπερ εἶπας δυσχερὲς, ὡς τὸ κοινὸν, "Εἰς τὸ κεφάλι "σε" τὰ ἔλθη δηλ. ἡ κατάρα.

Κεφαληγερέτης, ω, ὁ. σκωπτικὸν (ἀειπαικτικὸν) ὄνομα τῦ Περικλέους, χηματισθὲν κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν, Νεφεληγερέτης, αὐτὶ τῦ, Χενδροκέφαλος, Μεγαλοκέφαλος, (κεφαλᾶς), Πλατυκέφαλος. Κρατῖνος παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. Ζήτ. Κεφάλαιον.

Κεφαλήτης λίθος", ὁ. ὁ τῆς γωνίας λίθος, ἀκρογωνιαῖος, ἀγκωνάειον. Ἡσύχ.

Κεφαλίζω. Ζήτ. Κεφαλισμός.

Κεφαλικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰήκων - ἁρμόζων εἰς κεφαλὴν. "Φάρμακα, "Εμπλαστρα κεφαλικά". τὰ ὁποῖα ὑποθέτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν. "Κολάζειν κεφαλικῶς". Ἡρωδιαν. Β'. 13. ὑποτέμνειν τὴν κεφαλὴν (κόπτειν "τὸ κεφάλι) ὡς τὸ τῆς σωηθείας" Παιδικὰ κεφαλικὴ.

Κεφαλίνη, ἡ. παρὰ Πολυδ. Β'. 107. τὸ κατώπτερον μέρος τῆς γλώσσης τὸ φορὸς τὸν Φάρυγκα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Γεῦσις, ἡ καθέδρα πάσης τῆς αἰσθήσεως.

Κεφαλῖνος, ὁ. εἶδος θαλασσίε ἰχθύος, ὅστις ἄλλως Βλεψίας, λέγεται. Ἀθηναῖ. Ζ'.

Κεφάλιον, τό. Ὑποκορ. τῆ Κεφαλὴ, μικρὰ κεφαλὴ, κεφαλάκιον.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ. μικρὸν κεφάλαιον ἢ μικρὰ κεφαλή. 2) Τὸ ἀνώπτερον ἢ ἐξαίρετον μέρος φαίγματος τινός. 3) Μέρος τῆς ὑποδημάτων καὶ σανδαλίων. (ἡ μύτη τῆ παπουτσίε). Παρ' Ἀεισοτ. Ῥητορ. "Σκορόδε κεφαλίς". τὸ κεφάλι τῆ σκόρδε. Παλλάδ. Παρὰ Πολυαίν. Γ'. θ'. 38. "Κεφαλίδας ἰζήτων ἑκάστης νεὼς, καὶ ἔτως ἀνείλκυσον αὐτὰς σεπαρ"σωμβύας". καπὰ Λέοντος Τακτικ. Κ'. Τμῆμ. 190. ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Σχοινία, Καλώδια, ἐρείσματα.

Κεφαλισμὸς, ὁ. παρ' Ἀεισοτ. Τοπικ. ἡ. 12. κεῖται, Κεφαλισμοί. κατ' Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἶναι ὁ Πολλαπλασιασμὸς τῆς ἁπλῶν ἤτοι τῆς μοναδικῶν ἀειθμῶν μέχρι τῆς Δέκα. ἄρα, τὸ παρ' ἡμῖν "Μία "ἡ μία, μία. ἡ Προπαίδεια, ἢ ὁ Πυθαγόρειος Πί"ναξ" ἐκ τῆ, Κεφαλίζω, αὐτὶ τῆ, Συγκεφαλαιόω, ᾳ Συγκεφαλίω.

Κεφαλίτης, ᾳ, ὁ. παυτὸν τῇ, Κεφαλὴτης.

Κεφαλιῶται, οἱ. πληθ. Πρῶτοι, ἀρχηγοὶ, βάσημοι. Ὀλυμπ. παρὰ Φωτίω.

Κεφαλοβαρὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Κεφαλοδέσμιον, τό. ὑποκορισ. τῆ, Κεφαλόδεσμος. δέμα τῆς κεφαλῆς, ὕφασματι δι' ἃ περιδύονται τὴν κεφαλήν.

Κεφαλόθλασος, ὁ, ἡ. (θλάω) ὁ ἐθλασμένην - ζυλισμένην κεφαλὴν ἔχων. "Τὰ κεφαλόθλασα". Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. Κεφ. τελευταίῳ, τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ζυλίγματα, τὰ σημεῖα δηλ. τῆς θλάσεων.

Κεφαλοκρέσης, ᾳ, ὁ. (κρέω) ὁ κρέων - κτυπῶν ἢ κεντῶν τὴν κεφαλήν. Εἶδος Φαλαγγίε, ὅπερ ἄλλως, Κρανολάπτης, λέγεται.

Κεφαλόμακτρον, τό. (μάσσω) ὕφασμα - μανδήλιον δι' ἃ ὑποπτογλίζουσι τὴν κεφαλήν. ἀμφ.

Καφαλόρριζος, ὁ, ἡ. ὁ κεφαλὰς ἢ κέμπας περὶ τὴν ρίζαν ἔχων, ὁ κεφαλοειδῆ τὴν ρίζαν ἔχων.

Κέφαλος, ὁ. εἶδος θαλασσίε ἰχθύος μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντος. Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 11. ἡ. 2.

Κεφαλοτομέω, ῶ. τέμνω - κόπτω τὴν κεφαλήν, ὑποκεφαλίζω. ἐκ τῆ

Κεφαλοτόμος, ὁ. ὁ τέμνων τὴν κεφαλήν.

Κεφαλώδης, ες, Κεφαλοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς ἔχων.

Κεφαλωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ κεφαλὴν ἔχων. "Τὸ κε"φαλωτὸν τράσον". ἢ ᾳ μόνως, Κεφαλωτὸν, τὸ Πράσον, Porrum capitatum, Λατ. ἄλλως δὲ, ᾳ, Γηθυλλὶς, λέγεται. Ἀθηναῖ. Θ'. Ἀρτεμίδ. Α'. 69. Τινὲς ὠνόμασαν ὕπω ᾳ τὸν, Θύμον. Διοσκόρ.

Κέχαδα, Μέσ. παρακείμ. τῦ, Χάζω. ᾳ

Κεχάδοντο, Μέσ. Ἀόριτ. Β'. τῦ, Χάζω. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀνωμαλ. Κάζω.

Κεχανδότα, Ὀδυσ. Δ. 96. καὶ Ἰλ. Φ. 268. αὐτὶ τῦ Χωρῆτε. Ζήτ. Χάζω.

Κέχαρα, Μέσ. παρακείμ. ἐκ τῦ, Χάρω, Χαίρω.

Κιχάνια, τά. τὰ αὐτόματα κεχνηότα σύκα. (ριζάντα.) Ἡσύχ.

Κεχάρηκα, Κεχαρηὼς, Κεχαρησέμεν, αὐτὶ, Κεχαρήσειν, Κεχάρητο, Κεχαροίατο, αὐτὶ, Κεχάροιντο. παρ' Ὁμήρ. ἐκ τῦ, χάρω, χαίρω, χαρέω, παραγώμενα.

Κι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κεχαρισμένος, σύν, σύεν. καὶ Ἐπίρ. — σμῴως. ἡδὺς - νόσιμος - θελκτικὸς, ἀγαπητὸς - ἐράσμιος - χαείεις - χαειτωμῴως. μετὰ χάεπος πάντα ποιῶν, ἄειτος, ὄξαίρετος. Παρακ. παθητ. τῆς Μεσοχ. τῦ, χαείζομαι. ὅθεν ἔτι καὶ Ὑπερθετ. Κεχαεισμῳωμένεστατος. καὶ, Κεχαεισμῳώτατα (Ξενοφ. Ἱππαρχ. Α'. 1.) δυείσκεται.

Κεχαριτωμένως, Ἐπίρ. (χαεπόω) παντὸν τρ', Κεχαεισμῴως, χαειτωμῳα. Σχόλ. Ἀειτοφ.

Κεχηναῖοι, οἱ. παρ' Ἀειτοφ. ἐν Ἱππ. 1263. καλοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι, οἵ τινες ὄντο ἀμέλειαν ἢ θαυμασμὸν ἢ ἀπειρίαν ἴσαντο πάντοτε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν, ἤτοι ἔχασκον. ἄρα, Κεχηνῶτες, ὅς τις μωρῶς χάσκει, ἤτοι ἴσατα μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ θαυμαστικῶς βλέπει, ἢ ἀπορεμβόμενος. ἐκ τῦ, Κέχηνα, χαίνω.

Κεχηνότως, Ἐπίρ. χάσκοντας, μὲ ἀνοικτὸν στόμα. ἐκ τῦ Παρακ. τῆς Μεσοχ. τῦ, Χαίνω, Κέχηνα.

Κέχλαδα, Μέσ. παρακείμ. τῦ, Χλάζω.

Κεχλαδάω, ῶ, Κεχλοιδέω. Ζητ. Κεχλιδάω, ῶ, Καχλοιδέω.

Κεχλαδῶς, καὶ, Κεχλαδών. Πίνδαρ. Πυθ. Δ'. Ζητ. Χλᾴζω.

Κεχλίαγκα, Παρακείμ. τῦ, Χλιαίνω.

Κεχλιδῶς, Μέσ. παρακ. τῆς Μεσοχ. τῦ, Χλίω.

Κεχολώσεται, μετ' ὀλίγον Μέλ. ἐκ τῦ, Χολόω, ὡς τὸ, Κελεήσεται.

Κέχυμαι, Κέχυτο. Παρακείμ. ὦ Ὑπερσιωτ. ἐκ τῦ, Χύω, Χόω.

Κεχωρίδαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, Κεχωεισμῳοι, ἢ — σμῳα εἰσί.

Κέω, τὸ ρωπότυπον τῦ, Κείω, Κείομαι, Κεῖμαι, κείτομαι. "Ὄρσο κέων". Ὀδυσ. Η. 342. ὕπαγε τὰ πλαγιάσης - νὰ κοιμηθῇς. ὅθεν, Κέσκω, Κέσκομαι. ταυτὸν τρ', Κεῖμαι. ἐν Ὀδυσ. Φ. 41.

Κέω, Κείω, χίζω, ὅθεν τὸ, Κεάων, ἐν Ὀδυσ. Ξ. 425. καὶ, Κεάζω, καὶ Κεύω, Μέλ. Κεύσω, Ἀόρ. Α'. Κεῦσαι, Κεύσαι, ὦ Κευτέω.

Κέω, Κείω. ταυτὸν τρ', Καίω, Καίω. καπνικαίω, ἀνάπτω, φλογίζω, Ἔκεια, Κείαντες, αὐτὶ, Ἐκαυσα, ὦ καύσαντες. Ζητ. Καπνικαίω, καὶ, Συγκαίω. Ἐκ τῦ τύπυ Κέω, ἔγινε τὸ, Κεύω, ὅθεν Παρακ. Κέκονα, ἀφ' ὃ ρωκύπτει τὸ, Κόνις, ὦ κονία. Ἄρα κυρίως, ὁ κονιορτὸς τῆς σάκτης. Ἐκ τῦ Τύπυ, Καίω, καὶ, Κέω, ἐσχημάτισαν αἱ λοιπαὶ Διάλεκτοι, τὸ, Καύω, Καύδω· καὶ, Κεύω, Κεύδω. ὅθ ὧν τὰ Λατιν. *Cando*, *Candeo*, *Cendo*, *Accendo*, *Succendo*.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Η.

Κῆ, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Πῆ, ἢ, Ποῖ. ὅθ ἐναντίας τὸ Ἐγκλιτικὸν, Κη, εἶναι αὐτὶ τῦ, Πη.

Κῆαι, Ἀπαρέμφ. Ἀόρ. Α'. τῦ, Καίω.

Κῆβος, ὁ. εἶδος φλυάρυ πίθηκος, ὅς τις εἶναι παρδαλός. *Simia Diana*, Λιν. ὁ δὲ γαλαζοκόκκινος λέγεται ὑπὸ τῦ Λιν. *Simia mona* ἢ *rubra*.

Κῆγκος, καπὶ Ἀπολλών. τὸν Δύσκολον ρωπλῆθεν ἐκ τῦ Κῆ, αὐτὶ τῦ, Πῆ, καὶ Ἄγχος, καπὶ σιωπηλοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ, Κῆχος, ἔρραψε, ὦ τὸ "Ποῖ Κῆχος" ὄξω τῦ "Ποῖ γῆς" ἡρμίω. Αὐτὸς ἔχει ἔτι ὦ "Πῦ κῆχος". ὁ δὲ Ἐτυμολ. "Ποῖ κῆχος". ὅς τις φέρει καὶ μαρτυρίαν "Ποῖ κῆχος" ; εἰς τὸν οὐρανόν ; ὄξ Ἀειτοφ. "Ποῖ κῆχος ὀΐδυ Σικελίας" ; ὦ ἐκ Φερεκράτυς πυρομείῳς "Ποῖ κῆχος". ἄλλοι τὸ ἐρμίω. ὄξω τῦ, Ποῖ γῆς. ὁ Ἀπολλών. λέγει ὅτι τὸ, Κῆχες, εἶναι λέξις Ἰωνική.

Κηγώ, καπὶ Συγκ. αὐτὶ, Καὶ ἐγώ.

Κηδαίνω, ταυτὸν τρ', Κήδω, καὶ, Κηδέω. παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ, Μεριμνάω.

Κηδεία, ἡ. φροντὶς, θεμέλια· ἰδιαιτέρως δὲ θὴ νεκρῦ αὐτὶ τῦ, Ἐκφορὰ, Ταφὴ, τὸ θὴ ρῦ νεκρῶν πόθος, ἐνταφιασμός. 2) Συγχύσια, ἀγχιστεία, οἰκειότης κατ' ἐπιγαμίαν. Συμπεθερικά. Εὐριπ. Ἱκέτ. 134. "Οὐκ ἐγχρῦ ξωπῷκα κηδείαν δόμοις".

Κήδειος, ὁ. (κῆδος) ὡς ὦ τὸ, Κεδνός. ἄξιος τῆς ἡμετέρας φροντίδος - ρροσοχῆς. ἀξιοσέβαστος, ἀγαπητὸς, ρροσφιλὴς, ἀκειβὸς, πολύτιμος. "Κήδειοι κασίγνητοι". Ἰλιάδ. Τ. 294. "Θρὶξ κήδειος". Αἰσχύλ. Χοηφ. 223. συγχρμικὴ ὦ ἀδελφικὴ τείχα. Τοιῦτον ὦ τὸ ἐν στίχ. 85. "Κηδείας χοάς". αὐτὶ τῦ, Συγγενικάς. "Κήδειοι ρροφαὶ παίδων". Εὐριπ. Ἰων. 487. φροντιστικαὶ θεμελεῖς θεραπεῖαι.

Κηδεμονία, ἡ. (κηδεμὼν) φροντὶς, θεμέλια, θεραπεία, θπασία, ρρόνοια, σύνοια.

Κηδεμονικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Κηδεμονικῶς. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἢ ρρέπον-ἁρμόζον-ρῦπον εἰς τὸν κηδεμόνα. Ἄρα, ὁ φροντίζων ὦ θεμελιῶχος ὡεί τινος, φροντιστικὸς, θεμελιῶχος.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ. (κηδέω) θεμελιῶχος, φροντιστὴς, βοηθὸς, ρροστάτης, θπαστὴς, ᾧ μάλιστα ρροσήκει τὸ φροντίζειν. Ἰλ. Φ. 674. 2) Ταυτὸν τρ', Κηδεστὴς, γαμβρός. Εὐριπ. Μήδ. 992. Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 271. "Οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι Κηδεμονῆες". ὅπυ ὁ Σχολ. φησι· "Καπὶ πλεονασμὸν ὑπὸ τῦ Κηδεμόνες. "ὅπω δὲ λέγονται οἱ καπὰ γάμον οἰκεῖοι Κηδεσαὶ, ὦ "Κηδέμβριοι", ὅπω καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ'. Α'. 17. "Ὃς ὦ τῦ ὁμομητρέως ὦ ὁμοπατρίου ἀδελφῦ, ὦ τοῦ"νικότος ἤδη ὑποτεμὼν τὸν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, "ἀνεκάρωσεν· ἡμᾶς δὲ, οἷς κηδεμὼν μὴν ἀδεὶς πάρε"στι - - - τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν ;

Κήδεος, τό. ἐν Ἰλ. Φ. 160. "Οἵσι μάλιστα κήδος "ἐστὶ νέκυος". ταυτὸν τρ', Κήδειος, καὶ Κηδεύσιμος. ὅπυ ἄλλοι αὐέγν. Κηδεὸς, ὁ ὑπὸ κηδεμονίαν ἢ κηδείαν πεπτωκὼς, καὶ ἄλλοι ἐννόησαν "Διὰ κήδεος, ἐκ τῦ, "Κῆδος". "Ορα Εὐσταθ. αὐτόθ. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. ὄξω τῦ, Ὁ φροντίδος ὦ κηδεμονίας ἄξιος, καὶ κηδεύσεως· τιμίως, παφῆς.

Κηδέσκω, Κηδέσκομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Κήδω, Κήδομαι. Ὀδυσ. Χ. 358.

Κηδεστὴς, ᾶ, ὁ. (κηδέω) ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, καὶ καταληκτικῶς Συγγενὴς, Συμπενθερός. ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται καὶ ὁ Πενθερὸς ὦ ὁ Γαμβρός. ὃ ἐστὶ, ὦ ὁ δίδων καὶ ὁ λαμβάνων τὴν κόρην. Ξενοφ. Παρ' Ἡσυχ. Ἐπισ. Β'. ὅσις φροντίζει περὶ τῆς κηδείας-ταφῆς τῦ νεκρῦ, ὁ θάπτων ἢ καίων τὸν νεκρύν. ὅθεν

Κηδεστία, ἡ. ἡ ὄξ ἐπιγαμίας συγγένεια, συμπεθερικά. καὶ

Κηδεστικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς κηδεστίαν.

Κηδέστρια, ἡ. θηλ. τῦ, Κηδεστὴρ, αὐτὶ τῦ, Κηδεστὴς. Πενθερὰ, ἢ Συμπενθέρα.

Κήδευμα, τό. ταυτὸν τρ', Κῆδος, φροντὶς. 2) Ἡ ὄξ ἐπιγαμίας Συγγένεια, συμπενθερικά, ὦ αὐτὴ ἢ ἰδία Ὑπανδρεία, ὁ γάμος. "Νομίμοις κηδεύμασι συ"νεργνύουα". Πλούταρχ. 3) Ἡ ταφὴ τῦ νεκρῦ σώματος, ταυτὸν τρ', Κηδεία.

Κηδευτὴς, ᾶ, ὁ. ταυτὸν τρ', Κηδεμών. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ'. 48. ἐκ τῦ

Κηδεύω, (κῆδος) φροντίζω, θεμελιῶμαι, βοηθῶ. ἰδιαιτέρως δὲ αὐτὶ τῦ, Ἐνταφιάζω, τὰ ρρὸς ταφὴν νεκρῦ τινος σώματος φροντίζω. "Κηδεύσασα κατὰ νό"μον τὸν παῖδα". Ἐπιστολ. Φαλάρ. αὐτὶ τῦ, Τ-

παν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

παιδρᾶίσασα, περὶ τῷ γάμῳ τῆς παιδὸς φροντίσασα. Παρ Εὐεπ. Μήδ. 887. "Νύμφῳ κηδοῦεν". αὐτὶ τῷ, Θεραπεύειν, σολίζειν-τιμᾶν-χαϊδοῦειν. ὅτε ἢ συνωνυμεῖ τῷ κοινῷ, Καυακοῦειν. Οὐδετ. "Κηδοῦω τινί". αὐτὶ τῷ, Συμπεθεραίζω, συμπέθερος γίνομαι μετά τινος· ἀφὰ τῷ γάμῳ συγξυνοῦω-ἀγχιεῦω. "Κηδοῦσον λέχος τοῦτο". Σοφοκλ. Τραχ. 1227. συμπεθεράσασον αὐτὸ, ὑπανδρῦσαί το. Αἰσχύλ. Προμ. 890. "Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν". νὰ ἐκλέξῃ πενθερὸς ἐκ τῆς ἰδίας καπεσάσεως-ἐκ τῆς ὁμοίωτος. Ζήτ. Κῆδος.

Κηδέω, ῶ. πυπὸν τῷ, Κηδοῦω. 2) Ταυτὸν τῷ, Κήθω, αὐῶ, λυπῶ. Ζήτ. τοῦτο. Ἐκ τοῦ, Κήδομαι, ὅπερ ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Κήδομαι, εἶναι ὁ Προσακτ. Α'. Ἀόρ. Κήδεσαι, παρ Αἰσχύλ. Θήβ. 127.

Κηδέστατος, ἐν τοῖς τῶ Νικανδρ. Θήρ. 3. αἰνιγνώσκει ὁ Ῥωμύλιος καπὰ τὸν τῶ Σχελ. ἑρμῆν. Προσφιλέσατε, αὐτὶ Κυδίσατε. ὅπερ ἄλλοι Κηδέσατε, ἀνέγν.

Κήδιος, Τπερθετ. ἢ, Κηδίων, Συγκρ. ἐκ τοῦ, Κῆδος αὐτὶ τῷ Κήδειος. Ἄρα, Ἀκειβέσατε, Προσφιλέσατε, Φίλπατε. συχνάκις συγχέεται μὲ τὸ Κύδιος. Ἰλιάδ. Ι. 638.

Κήδομαι, ὡς Παθητ. ἐκ τοῦ, Κήδω, φροντισικὸς εἰμὶ, λυπᾶμαι, αἰῶμαι, ἐννοιάζομαι, πικραίνομαι, ἄχθομαι, δυσχεραίνω. Ὀδ. Ξ. 461. "Ἐπεὶ ἓο κήδετο λίαν". ὡς Μέσ. μετὰ Γενικ. αὐτὶ τῷ, Φροντίζω, Θεραπεύω, Σπμελᾶμαι τινὰ, ἢ ἔχω τὴν φροντίδα-τὴν αἴνοιαν τινός. Ἰλιάδ. Α. 56. "Κήδετο Δαναῶν".

Κῆδος, τὸ. φροντὶς, λύπη, πίκρα, ἄχθος, αἴνοια. "Τῶν ἄλλων ἐ κῆδες". Ὀδ. Χ. 254. περὶ τῆς ἄλλων δεῦ μᾶς μέλει· δεῦ ὄχομαι κόπον ἢ φόβον ἀφ' ἡμᾶς ἄλλους. ἰδιαιτέρως δὲ αὐτὶ τῷ, Πένθος. Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 190. πυφὴ, ἐνφορὰ τῷ νεκρῷ σώματος, ἐνταφιασμός. ὡς καὶ τὸ, Κηδεία. 2) Συγγένεια κατ' ἐπιγαμίαν, Συμπεθεριά.

Κηδοσύνη, ἡ. πυπὸν τῷ, Κῆδος. ὁ Ἀπολλών. ἐν Ἀργον. Α'. 277. ἢ Γ'. 462. μεπιχειρίζεται τὸ, Κηδοσύνησι, αὐτὶ τῷ, φροντὶς-αἰνία-πίκρα-ἄχθος. ἀλλ' ἐν Δ'. 1473. "Νέσσῳ κηδοσύνῃσι". κεῖται αὐτὶ τῷ, φροντὶς-εὔνοια ἀφὰ τὴν ἐπιφρεφῆ. Τὸν τύπον "Κηδόσυνοι "(πόδες)". ἔχουσι τινὰ αὐτίγραφα ἐν Ἀπολλων. Γ'. 631. ἔπου, Τηΰσιν, κεῖται.

Κηδόσυνος, ὁ. φροντισικός. Ζήτ. ἀνώτερον.

Κήθω, (κῆδος) φροντισικὸν-ἐννοιασμένον ποιῶ τινά. λυπῶ-πικραίνω, σοκοχωρῶ, θλίβω. Ἰλιάδ. Λ. 358. "--κῆθε δ' ἐ θυμόν". ἐλύπει. καὶ Ω. 542. "--σέ τε κήθων, ἠδὲ σὰ τέκνα". λυπῶν. ἀλλ' αἰῶτερ. ἐν Στίχ. 240. αὐτὶ τούτου, Κηδέω, κεῖται. "Ὅτι μ' ἤλθετε κηθήσοντες". λυπήσοντες. ὅπου ὁ Σχελ. ἀφὰ τῷ, Πενθήσαντες, ἑρμῆν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῷ, Κακόω, Βλάπτω, βλάβην-ζημίαν-δυσχίαν παροξεῶ-παροξύνω, ἢ κακὸς τινος παροξενος γίνομαι. "Χειμὼν "μήλα κήθει". Ἰλ. Ρ. 550. παρὰ Τυρταίῳ "Πᾶσα κέκηθε πόλις πόθῳ". εἶναι αὐτὶ τῷ, Ἐκνευρόθη ἡ πόλις ὅσον λυπηρά τινα ἐπθυμίαν καὶ πόθον.

Κῆθω, αὐτὶ, Καὶ ἔθω.

Κηθώλος, λη, λάγ. ὁ ὅλων κηθόμενος. Σφίδ. ἀμφ.

Κηθάριον, τὸ. καὶ, Κήθιον, τὸ. Ἀεττοφ. Σφῆκ. 674. ἀγγεῖον (πλέγμα τι καυισκωδὲς) ἐν ᾧ ἐνέβαλον τὰς ψήφους ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δικασῶν. 2) Ταυτὸν τῷ, Φιμός. Ὁ Φώτ. ἔχει. "Κήθιον, πλεκτόν τι σῶμον, εἰς ὃ ἐντιθέασι τὰς ἀεραγάλας βάλλοντες". ἢ εἶδος ποτηρίου ἐν ᾧ ἐπάρατον (ἀκακάπωναν) τὰς κύβους πρὶν νὰ τὰς ἐκχύσωσιν. Ἀθήν. ΙΑ'. παράγω

τοῦτο ὀρθῶς ἐκ τοῦ Χάω τὸ Χωρέω, "Παρὰ τὸ χεῖσθαι, τὸ χωρεῖν τὰς ἀεραγάλας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἢ, Κήθειον, τὸ ὀξύβαφον, ἐν ᾧ τὰς κύβους ἐβαλλον. ἕτεροι γεάφεσι Χείτιον (ἐκ τοῦ Χέω, ὅθεν τὸ Χειτὸς) καὶ Κήτειον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· Κῆθα, πάφος. "Ἐσὶ δὲ καπὶ τὴν φρώτην σημασίαν οὖ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Κημὸς, ὅπερ ἢ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τοῦ Κηθάειον.

Κηθεύω, καὶ, Κηθέω, ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἀφὰ τοῦ, Βοηθέω, Συμπορεύομαι, Σωρεύω. ὅσις ἔχει ἔτι, Κηθοὶ, βοηθοὶ. ἢ, Κέαθοι. ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ Κιάθω.

Κηθίδιον, τὸ. καὶ, Κηθὶς, ίδος, ἡ. Πολυδ. Ζ'. 205. Ι'. 150. ταυτὸν τῷ, Κηθάειον.

Κῆκα, αὐτὶ τοῦ, Κιὰ ἐκ. ὡς ἢ τὸ Δωεικ. Κῆκα, αὐτὶ, Καὶ αἶκα.

Κηκαδέω, ῶ. παρ' Ἡσυχ. πυπὸν τῷ, Κηκάζω, ὑβρείζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, κακολογῶ, λοιδορῶ, χλευάζω, καθόλου δὲ πυπὸν ἐσὶ τῷ, Κακίζω. Ὅρα καὶ τὸ ἑπόμενον.

Κηκάς, ἡ. Ἰωνικ. πυπὸν τῷ, Κακὴ, ἢ κάλλιον Κακωτικὴ, καὶ Κακολόγος. Νίκανδρος Ἀλεξιφ. 185. "Ὅτε βόρειον ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ". ἡ βλαπτικὴ, κακοποιὸς, κακωτικὴ. Καλλίμαχ. "Κηκάδι σιὼ γλώσσῃ". κακολόγῳ, δυσφήμῳ, ὑβρεισικῇ, χλευαστικῇ, λοιδόρῳ.

Κηκασμὸς, ὁ. ὕβρις, κακολογία, λοιδορεία, χλευασμός. Λυκόφρ.

Κηκίβαλος, ὁ. εἶδος θαλασσίᾳ κογχυλίᾳ. Ἀθήν. Γ'. ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κηκοβαυλίτιδες, κογχυλίᾳ τι χθόνιος μέλαν, τὰ Μύδια.

Κηκίδιον, τό. Ἰατρικόν. τοῦ, Κηκὶς. μικρὰ κηκίς.

Κηκιδοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κηκίδα φέρων-βαστάζων.

Κηκὶς, ἡ. ἡ ἀναφερομένη ὑγρασία, τὸ ἀναβλύζον καὶ ἀναπηδᾶν ὕδωρ, ἀτμὸς, ἐξάτμισις, καπνὸς, ἀχνὸς. ὅθεν, Κηκίω, Κπ ἀναβλύζοντος ὕδατος-ἱδρῶτος (Κακιῶσαι, ἱδρᾶν ἀρχόμενα. Ἡσύχ. αὐτὶ, Κηκίσασι) ἢ ἀναπηδῶντος ἢ ἀναβαίνοντος καπνοῦ-ἀτμοῦ-ἀχνοῦ ἢ ἀναθυμιάσεως. "Κηκὶς πισσήρης φλογός". Αἰσχύλ. Χοηφ. 265. "Φόνῳ κηκίς". αὐτόθ. 1009. "Μυδῶσα κηκὶς "μηείων ἐπέκειτο". ἢ ἐκ τῆς μηρῶν ἐξερχομένης ἀναλευμένης παχύτης ὕπνου ἢ τῆς ἐλαιώδους ὑγρασίας ἀνάδοσις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1607. "Πορφύρας κηκίδα". ὀνομάζει ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 968. τὸ ὑγρὸν τὸν χυλὸν τῆς πορφύρας, τὸ βάμμα. 2) Ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς, ὁ ἐν τῇ συμπθ. ἰατροσοφιστικῶς, Κηκίδιον, τὸ, λεγόμενον, τὸ ἢ εἰς μέλαιναν βαφὴν σωτελῶν. ἔσι δὲ τοῦτο ὑπόφυσις τις σφαιροειδὴς παροξυσμένη ἐκ τῆς ἀναβλυζόντων ὑγρῶν, ὁπότε ζωύφια ἢ σπόρια τινα κενῶσι τὰς κλωίας ἢ τὰς βλάσας τῆς δρυός. Θεόφρ. Φυτ. Ἱσορ. Γ'. "Κυπαρισσίνῳ κηκίδα". Λεκιαν. Τραγοπ. 158. τὸ Κυπαρισσόμηλον. Ζήτ. Κίκυς.

Κηκίω, ἐκπηδάω, ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἀναδίδω, ἀναπηδῶ. Κπ πηγῆς, ἱδρῶτος, ἀτμῶν, καὶ καπνὸ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κηκὶς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ Λακωνικὸν, Κακιῶσαι, ἐκ τοῦ, Κακιάω, αὐτὶ, Κηκίω. Ἀπολλών. Α'. 542. "Ἀφρῷ ἐκήκιεν ἅλμη". ἢ, Δ'. 1188. "Ἀπὸ πλόθι κήκιε λιγυὺς θυέων". ἀναπηδᾶ, ἀναβαίνει ὁ ὑπὸ τῆς καιομένων θυσιῶν γινόμενος καπνός.

Κηλαίνω, (κηλέω) ἤμερον ποιῶ, καταστοφαύνω, θυφραίνω, θέλγω.

Κηλὰς, άδος. ἡ. "Λί κηλάδες νεφέλαι θέρος αὔημον "σημαίνουσι". Θεόφρασ. τὸ ὁποῖον ἐν ἑτέρᾳ ῥήσει, Κειλάδες, ἡμαρτημένως κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κυ"λὰς, νεφέλη αὔυδρος, ἢ ἡμέρα χειμεσιη. ἢ αὖξις ἐν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσα τυλοειδές". "Αρα, Κηλὰς ἠφέλη, αὐτὶ τῦ, Ξηρὸν σιώφων. "Κηλὰς ἡμέρα". ἡ χειμερινή. "Κηλὰς αὖξ". ἡ σημεῖόν τι ἐν τῷ μετώπῳ ἔχουσα, (γκιάσα). ἀμφ. μῦτοι. Ζήτ. Κιπκίς.

Κηλάστρα, ἡ. καὶ παρ' Ἡσυχ. Κήλαστρος, ὁ. καὶ, Κήλαστρον, τό. παρὰ Θεοφρ. Γ'. 4. καὶ Ε'. 8. φυτόν τι ἀειθαλές. *Colastrus*, Λατ.

Κηλειος, ὁ. καὶ, Κήλιος, ἐν Ἰλ. Θ. 217. καὶ, Ο. 744. πυτὸν τὸ, Καυσικὸς, θερμὸς, λαμπρὸς. ἐκ τῦ, Κέω, Καίω, ὅθεν Κηλιὸς, ξηρὸς καὶ, Εὔκηλος, καὶ ἐπομβρίως Κηλέμβρος, φλεγόμβρος, καὶ Πεείκηλος, παρ' Ἡσυχίῳ.

Κηλεσπὴς, ες, ὁ. (κηλέω) ὁ ἡμερόνων-καταφαύνων, θέλγων-δύφραίνων, γοητεύων, ἀπατῶν.

Κηλέω, ῶ. ἐκ τῦ, Κηλὸς, ὅθεν τὸ, Εὔκηλος, καὶ, Ἔκηλος, ἥσυχος, ἥμερος, ἀρᾶος, μαλακός. Φαίνεται ἄρα, ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῦ Ῥήματος τότε εἶναι τὸ, Καθησυχάζω, ἡμερόνω, καταφαύνω. 2) Διὰ λόγων-ὕμνων-ἀσμάτων ἐρεθίζω-θέλγω-τέρπω, ἐξαπατῶ, δελεάζω, γοητεύω-δύφραίνω τινὰ, ὃ ἐστὶ καταφαύνω-ἡμερόνω ἄγριόν τινα ἄνθρωπον ἢ θηρίον. σχεδὸν πυτὸν ἐστὶ τῷ, Μειλίσσω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Καὶ κηλεῖν". δυσυχίαν τινὰ καταφαύνειν ἢ ὑποζέπειν-ὑποκρύειν. Ὁ Φώτιος ἔχει τῶν Μεπχ. Κηλέμενος, καὶ ἑρμῶν. ὀρθῶ τῦ, Φλεγόμβρος, τερπόμβρος, οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. 3) Διὰ θωπευτικῶν-κολακευτικῶν λόγων ἀπατῶ καὶ βλάπτω τινὰ, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σειῖδ. ἔχει, Κηλῶ, βλάπτω, ἀπατῶ. καὶ, Κηλέσπης, ἀπαταιών. καὶ ἐπομβρίως, Κηληθμὸς, ἀπάτη. ὅσις ὑπφέρει καὶ τῶν ἐτυμολογίαν ἐκ τῦ, χαλάω.

Κήλη, ἡ. καὶ Ἀττικ. Κάλη. ὁρίσμα εἴ τι μέρος τῦ σώματος, χελώνη, σγάρα ἢ ἀγκύσα τῦ λαιμῦ, ἀπάσμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἐντεροκήλη. ὅθεν τὸ, Κηλήτης. Κηλέοι πυρί". Δοτικ. τῦ, Κήλειος, παρ' Ὁμήρῳ.

Κηληδὼν, ἡ. παρὰ Πινδάρ. μυθική τις ἐσία, ὡς παρ' Ὁμήρ. ἡ Σειρὴ. ἐκ τῦ, Κηλέω, δι' ἀσμάτων θέλγω.

Κηληθμὸς, ὁ. (κηλέω) τέρψις, χαρὰ, θέλγητρον. Ὀδ. Λ. 333. ἡ μεθ' ἡδονῆς καὶ τέρψεως ἡσυχία.

Κηλήκτας, ὁ. Δωσιν. αὐτὶ, Κηλήτης, ταυτὸν τῷ, Κηλήτωρ. παρὰ Πλεπάρχῳ. ἀμφ. μῦτοι· ἴσως ἐρεάφη, Κηλίκτας.

Κήλημα, τό. (κηλέω) τὸ τεθελγμβρον, καὶ τὸ ὁπτὸν θέλγει, θέλγητρον, τέρψις. Σειῖδ. ἀμφ.

Κήλησις, ἡ. (κηλέω) τέρψις, χαρὰ, ἡ διὰ ἀκοῆς ἤτοι διὰ ὠδῆς θέλξις-ἡδονὴ-τέρψις, οἷον χαλάσιος τις ὕσα. πειθὼ μετὰ τέρψεως.

Κηλήτειρα, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Κηλήτωρ, ταυτὸν τῷ, Κηλήτωρ.

Κηλητήριον, τό. Θελκτήριον, μέσον εἰς τὸ θέλγειν καὶ καταφαύνειν. κυρίως Οὐδέτ. τῦ

Κηλητήριος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Κηλητικός. ὁ καταφαύνων, ὀξελεύσιον. Εὐεπ. Ἡρακλ. 535. "Χοὰς "κηλητηρίους". τὰς φραύνσας τὰς ψυχάς.

Κηλήτης, ες, ὁ. (κήλη) ὅσις ἔχει περὶ τὸ σῶμα αὐτῦ ὁρίσμα-ὄγκωμα τι, ὀξαιρέτως δὲ Σγάραν-ἀγκύσιν περὶ τὸν λαιμὸν, ἢ ἄπασμα περὶ τὰ αἰδοῖα. Ἐντεροκήλης, ἀπασμβρίας.

Κηλητικὸς, κὴ, κὸν. (κηλέω) ὁ τρὸς θέλξιν-τέρψιν-χαρὰν-κήλησιν ἀνήκων ἢ ὑπτιόδιος.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κηλητὴρ, ῆρος, ὁ. διὰ ὠδῶν καὶ ἀσμάτων θέλγων-ἡδύνων.

Κηλιδόω, ῶ. (κηλὶς) κηλίδας ποιῶ, λερόνω. ὅθεν

Κηλιδωτὸς, ἡ, τὸν. λερωμβρος.

Κηλὶς, ίδος, ἡ. ῥύπος, λέρα, (λεκὲς, Τυρκ.) ῥύπος, ἢ ῥύπου σημεῖον-μεγάδι-εἶδος αἰθρὸν ἐν ἱματίῳ, μολυσμὸς, αὐλος. εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ αὐτὶ τῦ, Τρεις, ὄνειδος, ἀτιμία, μῶμος, ψαῦξις δηλ. ἐνξοπῆς καὶ ἀτιμίας προξενος. Ξενοφ. Ἑλλην. Γ'. ά. 9. "Ὁ Δερκυλλίδας--ἐξάδη τῶν ἀσπίδα ἔχων. ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς ἀσπιδίοις τῆς Λακεδαιμονίων". παρ' Ἡρωδιαν. ς'. 9. κεῖται σωστεταγμβρον μετὰ τῦ, Τιμωρία, αὐτὶ τῦ, "Ελεγχος, ὀνειδισμὸς ἄτιμος. "Τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀπῆκεν". (ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκῦν ἡ Κηλὶς, σημαίνει τὸ Προφανῶς ἄτιμον πταῖσμα). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῶν. ἔστι τῦτο ὀρθῶ τῦ, "Ελκος, ὠλὴ, πλυγὴ· καὶ φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν τῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 790. ῥῆσιν "Βροτοφθόρος κηλῖδας".

Κῆλον, τό. σὺν τμῆμα ὑπὸ ξύλον ξηρόν. 2) Δόρυ, κοντάριον ἢ βέλος ξύλινον, Κοίῳον. Ἰλ. Α. 383. "--τά δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο πάντη σὺν ἀρατόν". καὶ ἐν Μ. 280. "Πιφαυσκόμβρος τὰ ἅ κῆλα". φανεροποιῶν, ἐμφανιζόμβρος τὰ αὐτῦ σημεῖα καὶ βέλη, τὰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς δηλ. βέλη γάρ καὶ ταῦτα ποιὰ τῦ Θεῦ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 486. καὶ "Χρύσεα κῆλα ἑκάτοιο". κεῖται, αὐτὶ τῦ, Ἀκτῖνες τῦ ἡλίου. 3) ταυτὸν τῷ, Κήλημα. Πίνδαρ. Πύθ. Α'. 21.

Κηλόνειον, Κηλόνιον, τό. αὐτὶ, Κηλώνειον, γράφουσιν ὅσοι ἐκ τῦ Κῆλον παράγουσιν αὐτό.

Κηλὸς, λὴ, λὸν. Ζήτ. Κήλειος. ὅθεν

Κηλόω, ῶ. καίω, καταφλέγω. Ζήτ. Κήλειος. 2) Ταυτὸν τῷ, Κηλέω, καταθέλγω, ἡδύνω, δύφραίνω, ἐξαπατῶ, δελεάζω. Ἐν τῷ τῦ Ἑρμείου Λεξικῷ σελ. 339. τὸ, Κηλῶσαι, ἑρμῶν. ὀρθῶ τῦ, Ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῆς ἐμβρύων.

Κήλων, ονος, ὁ. ὁ ὀχεύτης, βαρβάτος, ζῶον δηλ. ἀρσενικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ὑπὸ τότε ὀρθῶ νὰ βατεύῃ τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς ἀγέλας· ὀξαιρέτως δὲ ὑπὸ "Ονε, λέγεται. Μεταφορικῶς, καὶ ὁ θερμὸς εἰς σωφροσίαν ἄνθρωπος, Ἀσελγής. "Κήλων Παῦ". Κρατῖνος παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Βαβάκης. 2) Ταυτὸν τῷ, Κηλώνειον.

Κηλώνειον, καὶ, Κηλώνιον, τό. καὶ Ἰωνικ. Κηλωνήϊον, ξύλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, τὸ ἐν τοῖς φρέασιν (εἰς τὰ πηγάδια) αὐλευτὸν καὶ καμπευτὸν ξύλον καὶ εἰς τὸ σέλος αὐτῦ ὀρθῶ τινος σχοινίῳ τὸν κυβαῦν ἔχον, δι' ᾧ ἀνασύρεται τὸ ὕδωρ. Γεμάτιον. Ἡρόδοτ. ά'. 119. "Ἀντλέεται κηλωνηίῳ".

Κηλωνεύω, διαθυμῶ καὶ βάλλω ἢ ἐνεργῶ τι ὡς τὸ Κηλώνειον. Ἱερ. Πυθμ. σελ. 174.

Κηλωνήϊον, τό. Ζήτ. Κηλώνειον.

Κηλωσὰ, καὶ, Κηλωτὰ, τό. (κηλόω) Λυκόφρ. 1387. "Κηλ. νυμφεῖα". τὰ περιεῖα, πορνοσάσια.

Κῆμαυτὸν, ὡς καὶ τὸ, Κήμε. κατὰ συγκ. αὐτὶ, Καὶ ἐμαυτὸν, Καὶ ἐμέ.

Κημὸς, ὁ. (Ζήτ. Κηθάειον) πλέγματι κωνοειδὲς σιδηρῦν περιτεθέμβρον ὅλῳ τῷ σώματι τῦ ἵππου, ὀρθῶ νὰ μὴ ἐμπορῇ νὰ δαγκάσῃ, ὁπόταν αὐτὸν χαλινῶ ἄγωσι. Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. 3. παρ' Αἰλιαν. Π'. 9. "Κημοὶ κυνῶσι". οἱ κύνα ἔχοντες. παρ' Ἀρρίαν. Ἰνδ. Ις'. καλεῖται ἔτι, Φιμὸς, καὶ, Πνιγεύς. 2) Εἶδος φαροκοφίνου. 3) Πλεκτόν τι ἀγγεῖον ὡς κόφινος ἤτοι ὁ κάδος τῆς δικασῶν ἐνθα ἔβαλλον τὰς ψήφους, ἢ κατὰ Φώτ. Πλέγμα κωνοειδὲς, δι' ᾧ καθαίρουσιν οἱ δικασταὶ τὸν ψῆφον εἰς τὸν κάδον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κημὸς, πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας (φαροκόφινος)· ἔστι δὲ ὅμοιον ἠθμῷ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ δέλεαρ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὑπτιόδμβρον τῆς τῆς δικασῶν ὑδείας πεπλεγμβρον πῶμα παρόμοιον χώνῃ

("ἤτοι

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

(ἤπαι ἠδημῶ). ἢ ὁ παρατιθέμενος τοῖς ἵπποις, εἰς
Α "ὃν αἱ κεφαλαὶ βάλλονται. ἢ γυναικεῖον φορύσμημα.
"ἢ εἶδος χαλινοῦ". Ἔστι δὲ οὖ ἢ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Κή-
θιον, Κηθάειον. Σχολ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 1147. ὄθεν
Κημόω, ὦ. βάλλω-θεσπίζημι τὸν κημὸν εἰς τὸ στό-
μα τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. 3. "Τὸν ἵππον κη-
"μᾶν". ὄθεν
Κήμωσις, εως, ἡ. ἡ φορᾶξις τοῦ βάλλειν τὸν κημὸν εἰς
τὸ στόμα τοῦ ἵππου.
Κῆν, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Καὶ ἐν. ἢ, Καὶ αὖ.
Κῆνος, Αἰολικ. ἀντὶ, Κεῖνος, Ἐκεῖνος. Σαπφώ.
Κῆνσος, ὁ. ἐκ τῆς Λατιν. Census, τίμημα, ὁ ἐκ τοῦ
Β τιμήματος τῆς ὑπαρχόντων διδόμενος ἐτήσιος φόρος. ἐ-
πικεφάλαιον, (κεφαλιάτικον). Ματθ. ΚΒ'.
Κήνυγμα, Κηρύσσω. Ζήτ. Κίνυγμα.
Κῆξ, Κηκὸς, ἡ. παυτὸν τῷ, Κιὴξ. Ὀδ. Ο. 478.
ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμῆυ. δῆλ. τὸ "Ὀρφέου Θαλάσσιον, πα-
"ραπλήσιον χελιδόνι, οὕτοι δὲ Λάρον αὐτὸν λέγουσιν"
"οἱ δὲ Αἴθυιαν". Ὁ Ἡσύχ. προσίθησι καὶ τὸ "οἱ
"δὲ Κέρφον" οἱ δὲ διαφέρονται ἀλλήλων". Ζήτ. Κακὴν ξ.
Κηπαία, ἡ. εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλιτσιδί. Διο-
σκορ. Γ'. 168. Sedum corsicum, Linn. 2) Τπακουμ.
Θύρα, ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα ὄπισθεν τῆς οἰκίας θύ-
Γ ρα. Δημοσθ.
Κηπαῖος, αία, αῖον. (κῆπος) ἐκ τοῦ κήπου, ὁ εἰς
τὸν κῆπον βλασήσας. ὑπὸ τὸν κῆπον.
Κῆπε, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Καὶ ἔπε. ὅπως ἢ
Κῆπεῖ, αὐτὶ, Καὶ ἐπεί.
Κῆπειτα, αὐτὶ, Καὶ ἔπειτα.
Κηπεία, ἡ. (κηπεύω) ἡ ἐπιμέλεια τῆς φυτῆς εἰς
τὸν κῆπον, τὸ ἐπιποιεῖσθαι-φυτεύειν τὰ φυτὰ εἰς τὸν
κῆπον. Πλάτ.
Κήπευμα, τὸ. τὸ εἰς τὸν κῆπον φυτεύθεν καὶ ἐπιμε-
ληθὲν φυτόν.
Δ Κηπευτὴς, ὁ. ἢ, Κηπεύτρια, ἧς, ὁ. (κηπεύω) ὁ τῆς
κήπου κηπόμενος-ἐπιμελούμενος. (μπαχτζεβάνης, Τυρκ.)
Λεωνίδ. Ταρεντιν. ἢ Ἐπιγράμ.
Κηπευτὸς, ἡ, τὸν. εἰς τὸν κῆπον φυτευόμενος, ἢ ὅσις
φυτεύεται εἰς τὸν κῆπον.
Κηπεύω, (κῆπος) φυτεύω φυτὰ εἰς τὸν κῆπον, ἢ πε-
ριποιοῦμαι αὐτά. Εὐριπ. Ἱππόλ. 78. "Ἀϊδὼς δὲ πο-
"ταμίαισι κηπεύει δρόσοις". ποτίζει καὶ γεωργεῖ τὸν
λειμῶνα, καὶ Τρωάδ. 1175. "Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ
"τεκοῦσα βόστρυχον". Μεταφορικ. θεραπεύθη.
Κηπίδιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, Κῆπος. ἢ
Κηπίον, ἢ, Κήπιον, τὸ. μικρὸς κῆπος. Ἔτι δὲ
ταυτὸν τῷ, Κῆπος. ἀειθ. 2.
Κηποκόμας, ὁ. ὅσις ἐκείρασε τὸν κόμον τῆς κεφα-
λῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν ξόπον Κῆπον λεγόμενον. Εὐσέβ.
Κηποκόμος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κηπωρός. Ἡσύχ.
Κηπολόγος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ κήπῳ διδάσκων. Ἐ-
πίθετον τοῦ Ἐπικούρου. Ἀνάλεκτ. Β'. 53.
Κηποποιΐα, ἡ. τὸ κήπους φυτεύειν, ἢ τοῦ κήπου φυ-
τεία. Γεωπον. ΙΒ'. 2.
Κῆπος, ὁ. περιφραγμένος τις τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυ-
τεύουσι καὶ περιποιοῦνται διάφορα ἥμερα φυτὰ, τὰ μὲν χάριν
ὠφελείας, οἷον καρποφόρα, τὰ δὲ ἢ χάριν ἡδονῆς, οἷον
αὐτοφόρα. (μπαχτζὲς, Τυρκ.) ἐξαιρέτως δὲ εὐθα
φυτεύονται τὰ λαχανικὰ, ἤτοι τὰ χάριν μαγειρείων καὶ
ἐφοδίου ἐπιδεια φυτὰ, (μποσκὰ, Τυρκ.). Λέγεται
καὶ ὁ αὐτὸς φυτῆς περιφραγμένος τόπος, ὡς παρὰ Πιν-
δάρ. Ὀλύμ. Γ'. 43. Ὁ φιλὸς ἤτοι ὁ γυμνὸς φυτῆς
τόπος τῆς ἀγώνων ἢ ἡ Ὀλυμπία, Κᾶπος, λέγεται.
παραπλήσιον τούτῳ ἔστι ἢ τὸ ἐν Ὀλ. Θ'. 40. Πύθ.
Ε'. 32. Θ'. 91. Ἐν Ὀδυσσ. Δ. 732. κῆται "Κή-
Α "πος πολυδένδρεος". περιφραγμένος τις τόπος ἢ φυτευ-
μένος μὲ πολλὰ δένδρα. παρέλληλον τούτῳ ἔστι ἢ τὸ
ἐν Ὀδυσσ. Η. 129. Ω. 246. ἢ 337. Ζήτ. ἐν τῷ,
Κᾶπος. Λέγεται ἔτι ἢ ἡ Φυτιαλιά. "Κῆποι Ἀδώ-
"νιδος, λέγονται φυτίκιά τινα, ταχὺ αὐξανόμενα ἔσω
"χύτρας ἢ ἀρρίχου, ἢ ὅλως κοφίνου τινὸς, ἢ ταχὺ ξη-
"ραινόμενα, διὰ τὸ ἢ τὸν Ἄδωνιν βραχύβιον θρηνεῖσθαι
"ὑπὸ λεγόμενα". Εὐσέβ. ἐν Ὀδ. Λ. Ζήτ. ἢ, Ἀ-
δώνια. "Οἱ ὑπὸ τῆς κήπων". λέγονται οἱ ἐκ τῆς
σχολῆς τοῦ Ἐπικούρου φιλόσοφοι, διότι ὕπος εὖ τινι κή-
πῳ ἐδίδασκε. 2) Τρόπος τις τοῦ κόπτειν τὴν κό-
μην (τὰ μαλλιὰ) τῆς κεφαλῆς, ἢ εἶδος κουρᾶς. Ζήτ.
Β Μάχαιρα. Ὅρα ἢ τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. Ὀρν. 807.
Πολυδ. Β'. 29. Θ'. 13. 3) Εἶδος πιθήκου. Ὅρα
Σχεδὰ. Βιβλ. Ις'. καὶ ΙΖ'. σελ. 775. καὶ 812. καὶ
Αἰλιαν. Ζ. Ἰσορ. ΙΖ'. 8. 4) Τὸ γυναικεῖον αἰ-
δοῖον ἤτοι τὸ Ἐφήβαιον αὐτοῦ, τὸ Ἐπείσιον. Διοσκ.
Λαέρτ. ΙΑ'. 12. "Ἀνασύρας αὐτῆς, τὸν κῆπον ἐθεά-
"σατο". καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Μανιόκηπος ἡ. ἡ ἐκ μί-
ξεως μεμιωμένα γυνή.
Κηποτάφιον, τὸ. τάφος ἐν τῷ κήπῳ.
Κηπουρία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κηπεία.
Γ Κηπουρικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ Κηπευτικὸς.
Κηπουρέω, ῶ. κηπουρὸς εἰμί. ἐργάζομαι εἰς τὰ πε-
ρὶ τὸν κῆπον.
Κηπουρία, ἡ. ἡ ἐργασία τοῦ κήπου, τὸ καταγίνεσθαι
περὶ τὸν κῆπον.
Κηπουρικὸς, κὴ, κὸν. οἰκῆσον εἰς τὸν κῆπον ἢ εἰς τὸν
κηπουρεῖον. ὁ κλίσιν ἢ ἐπιπεδότητα ἔχων εἰς τὸ νὰ
φυτεύῃ-νὰ ἐπιμελῆται τὸν κῆπον. ἐκ τοῦ
Κηπουρὸς, ὁ. (κῆπος, οὖρος) ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης
τοῦ κήπου. καὶ ὅσις ἐργάζεται-θελοῦει-γεωργεῖ-φυτεύει-
ἐπιμελεῖται τὸν κῆπον, (μπαχτζεβάνης, Τυρκ.) Ὁ
Εὐφορίων παρ' Ἕλλαδίῳ, σελ. 14. καλεῖ τὸν φύλακα
Δ τῆς ἐπιτειδείων μήλων, Κηπουρόν.
Κηπωρία, ἡ. (Πολυδ. Ζ'. 141.) Κηπωρέω, Κη-
πωρικὸς, ἢ, Κήπωρος. ταυτὸν τῷ, Κηπεία, Κηπευ-
ρέω, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ὥρη, ἢ, Κῆπος, παρεγόμενα.
Κῆρ, τὸ. αὐτὶ, Κέαρ. καρδία, ψυχή.
Κὴρ, κηρὸς, ἡ. (ὀξύτονον). τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη.
Θεὰ τῆς τύχης. Κῆρες, αἱ θεαὶ τῆς τύχης, αἱ Μοῖ-
ραι ἢ Ἐρινύες. Εὐριπ. Ἡλ. 1252. "Δειναὶ κῆρες".
καὶ Φοίν. 957. "Μέλαινα κὴρ". ὡς τὸ τῆς σιωπῆς.
Μαύρη μοῖρα. Ὁ Αἰσχύλ. (Θήβ. 1034.) σωρεκ-
φέρει ἀμφότερα "Κῆρες καὶ Ἐρινύες". καὶ ἐντεῦθεν
αὐτὶ τοῦ Σκληρὰ τύχη, Κακὴ μοῖρα, πάθος, δυσ-
Ε τυχία, συμφορὰ, θλῖψις, ἢ ξαφνικὸς ὁ Θάνατος, καὶ
Μοῖρα θανατηφόρος. Ἰλ. Α. 228. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ.
Ἀρχ. Η'. 61. ταῦτα ἀπεικαντίας τοῦ, Ἀρεταῖς, τὸ
"Κῆρας τε ἢ ἄτας". Ἄρα, Κακία, ἀθλία, ἔλλει-
ψις ἀρετῆς, κακοπάθεια, πταῖσμα, ἀθυμία, ἀσθέ-
νεια. Βλάβη, ζημία, φθορὰ, ὄλεθρος, ἔλλειψις, ἐ-
λάττωμα. Σοφοκλ. Τραχ. 454. "Ἐλεύθερῳ φθιτοῖ
"καλεῖσθαι κὴρ αἰσχίστη ἢ κακή". ἔνια ἀχρεῖα τε ἢ
μισητὰ κηλὶς καὶ κακία. ἢ καθ' Ἡσύχ. μόλυσμα,
ἀκαθαρσία.
Κηραίνω, καθ' Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Βλάπτω, φθεί-
ρω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. ἢ Οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, Με-
ριμνάω, φροντίζω, δυσθανατῶ. κατὰ δὲ τὸν Φῶτ. Τή-
κω, χάριν φθορᾶν ἄγω. Ἀντὶ τοῦ, Φροντιστικὸς εἰμὶ,
μεριμνῶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀγωνιῶ χάριν τοῦ κέαρ, κεῖ-
ται παρὰ Φίλωνι ἐν βίῳ Μωσέως. "Περὶ ἃς κηραί-
"νεσι ἢ δυσθανατῶσιν οἱ θεαζόμενοι". Ὁ Εὐσεβ.
μετεχειρίσθη τὴν λέξιν αὐτὶ τοῦ, Ὀργίζομαι, θυμό-
νω, ἀγανακτῶ ὡς ἐν Ἱππόλ. 223. "Τίπος' ὦ τέκνον

"παῖδε κηραίνεις"; καὶ ἐν Ἡρακλ. 518. "Πεῖ" ὄνειρα "κηραίνεσ' ὁρῶ"; ὁ δὲ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 29. μετὰ Γενικῆς, αὐτὶ τοῦ, Φροντίζω - μεεημνῶ περί τινος· ὡς καὶ τὸ, Προκηραίνω. Ἡ σημασία τοῦ Ἐνεργητ. φυλάσσεται παρ' Αἰσχύλ. ἐν τῷ, Ἐκκηραίνω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Ἐπικηραίνειν, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιδυσμβουλεύειν. Παρὰ Πλουτάρχ. ἀρέσκ. φιλοσ. Β'. 4. "Ἐν ᾧ τὰ "περίττεια κηραίνεται". τῇ φθορᾷ ὑποκεῖνται, ἢ ὑποκείμενα εἰσὶ τῇ φθορᾷ καὶ τῷ ἀφανισμῷ.

Κηραμύντης, ου, ὁ. ὁ κοῦρα ἀμύνων. Λυκόφρ. 668. παυτὸν τῷ, Ἀλεξίμορος.

Κηράνθεμον, τὸ. παρὰ Διοσκορ. Ε'. 17. παυτὸν τῷ, Κνέωθος, καὶ Ἐρεβάκη, εἶδος κηροῦ.

Κηραφίς, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 392. καὶ παρ' Ἡσυχ. "Κηραφὶς κάραβος". παυτὸν τῷ, Καραβὶς, Θαλάσσιον ὀστρακόδερμον ζῶον. Locusta. ἄλλως δὲ καὶ Γραῦς, Γραῖα, λέγεται. Ζήτ. Κάραβος.

Κηραχάτης, ὁ. ὁ ζωνθὸς ὡς ὁ κηρὸς ἀχάτης. Πλίν. ΛΖ'. 10.

Κηρεία. Ζήτ. Κνεία.

Κηρέλαιον, τὸ. ἀλειφήτις ἢ χρῖσμα ἐξ ἐλαίου καὶ κηροῦ, Κηραλειφή. Ὀρειβάσ.

Κηρέσιος, παυτὸν τῷ, Ὀλέθριος, νοσηρὸς. Ἡσύχ.

Κηρεσιφόρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ὀλέθριος. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 3.

Κηρεσσιφόρητος, ὁ, ἡ. (κῆρες, φορέω) Ἰλ. Θ. 527. "Ἑξελάαν ἐνθένδε κυῶας κηρεσσιφορήτας". τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς Ὅμηρ. ἀκολούθως ἑρμῆν. ἐξὸ τῶ "Οὓς "κῆρες φορέουσι". τὰς ὑπὸ εἱμαρμένης ἠγμένας, μοιροφορήτας· ὑπὸ τῆς κακοτυχίας - δυστυχίας μετενηνεγμένας, ἐνθάδε ἐφερμένας.

Κηρία, ἡ. παυτὸν τῷ, Κηρέα, δεσμὸς, ταινία, φασκιὰ, κ. τ. τ. δι' ὧν ἐλιτυλίσσουσι τὰς νεκρούς. Ἀλεξοφ. Ἐκκλ. 1035. "Ἦν ὠδεῖς γέ πω τῶν κηείων". ὅπου ἡμαρτ. Κηείων, ἐκ τοῦ, Κηείον, κεῖται, τὸ ὁποῖον ὁ Βρύγκιος εἰς τὸ, Κηείων, ἤθελε μεταβάλλειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κηρείαις, ὑπηωσάτια ἐντετυλιγμένα". ἀλλ' ὁ Ἀλεξοφ. ἐν Ὀρν. 876. μεταχειρίζεται ἔτι καὶ τὸ, Κειρία. Ζήτ. Κειρία.

Κηριάζω, (κηείον) παρ' Ἀλεξοφ. Ζ. Ἰσοφ. Ε'. 15. καὶ, Θ'. 38. μελίκηρον ποιῶ· ὅθεν τὴν ἐπωασμὸν τῶν ὠῶν τῆς πορφύρας, καὶ τῆς φωλεᾶς αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἀπαραλάκτως ὡς ἡ κηείθρα τῶν μελισσῶν.

Κηρίνθον, τὸ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἰσοφ. ς'. 7. αὔθεσι τι ἑαυτοῦ. ὃς ἐναντίας παρ' Ἀλεξοφ. Ζώων Ἰσοφ. Θ'. 40. Κνείνθος, ὁ. παυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐρεβάκη. Τὰ Χειρόγραφα Κύνθος ἔχουσι. τὸ Λατ. Cerinthe, φαίνεται συγχύσει μετὰ τοῦ Θεοφρ. Κνείνθου.

Κήρινος, ίνη, ινον. ὑπὸ κηείου, κηείτικος, ὁ ἐκ κηροῦ. "Γυναῖκες κήειναι". καλοῦνται ἐκεῖναι, αἵτινες ζολίζουσιν ἑαυτὰς ὠσαὶ ταῖς ἐκ κηροῦ κόκλαις. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ΙΑ'. 2. καὶ Ἐπιστολ. 4. Ὁ Πλάτ. εἰς Θησῆτ. "Κήειον ἐκμαγεῖον". ἔχει αὐτὶ τοῦ, Εἰκών, ἄγαλμα ἐκ κηροῦ.

Κηριοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸν κηρὸν, ἢ μὲ τὴν κηείθραν.

Κηριοκλέπτης, ὁ. ὅστις κλέπτει τὴν κηείθραν ἤτοι τὴν μελιττόπιτταν. Θεόκειτ.

Κήριον, τὸ. (κηρὸς) ἡ κηείθρα, ἢ μελιττόπιτα τῶν μελισσῶν ἥτις σωίσσεται ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἐν οἷς ἀθροίζεται τὸ μέλι. 2) Εἶδος νόσου. Ζήτ. Ἀχαΐρ. ὅθεν

Κηριοποιὸς, ὁ. ὁ κηείον ἤτοι κηείθραν ποιῶν.

Κηρὶς, ἡ. Ζήτ. Κιρρίς.

Κηρίτης, ου, ὁ. λίθος ὅμοιος τῷ κηρῷ. Πλίν. ΛΖ'. 10. Cerites.

Κηριτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (τρέφω, κὴρ) ὅστις ἐθρυπτήθη ἀπὸ κακοῦ τύχου ἤτοι ἀπὸ δυσυχίαν, ἢ ἀπὸ θάνατον, ἀνητός. Ἡσιοδ. Ἔργ. 418. ἀλλὰ τὸ "Κηριτρεφὲς Πελάγοντος". εἰς τὸν χρησμὸν παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 641. ἄλλου τινὰ σημασίαν ἔχει.

Κηρίφατος, ὁ, ἡ. (κὴρ, φάζω) ὁ ὑπὸ δυσυχίας ἢ ὑπὸ νόσου ὑποθανών. Ἡσύχ.

Κηριώδης, ὁ, ἡ. (κηείον) ὅμοιος τῷ κηείῳ, ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὸν κηείθρων ἢ μελιττόπιτταν. "Ἀνθος "κηειώδες". ὁ σέφανος - ἡ κεφαλὴ τῶν ἀνθῶν ἥτις εἶναι παρομοίως τῷ κηείῳ σωθεμένη ἐκ πολλῶν εἰκίσκων, ἤτοι μικρῶν ἀνθέων, καθὼς π. χ. τῆς Ἡλιοσκοπίας. Θεόφρας.

Κηρίων, ὁ. ἀπὸ πτώσης τῆς λέξεως ὀξυφράσεν ὁ Πλούταρχ. τὸν Λατινικὸν Cereus, ἥτις σημαίνει, Λαμπάδα, ἢ φάκλαν (δᾷδα) ἐκ κηροῦ. Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ, Μάσιξ τις, ἥτις ἄλλως καὶ, Κηείνη, λέγεται.

Κηρογενία, ἡ. χρύσησις - χρωματισμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τοῦ κηείου. Ἰώαννη.

Κηρογραφέω, ῶ. γράφω-ζωγραφίζω μὲ τὸν κηρόν. ὅθεν

Κηρογραφία, ἡ. ἡ μετὰ κηροῦ ζωγραφία.

Κηρογράφος, ὁ, ἡ. ὁ γράφων ἢ ζωγραφίζων μὲ τὸν κηρόν.

Κηρόγραφος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ κηροῦ γεγραμμένος ἢ ζωγραφισμένος.

Κηρόδετος, ὁ, ἡ. (δέω) ὁ δεμένος ἢ στερεωμένος μὲ κηρόν. Ὁ σχηματισμὸς "Κηροδέτης κάλαμος". παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1125. εἶναι ἐσφαλμ.

Κηροδομέω, ῶ. κτίζω-οἰκοδομῶ μὲ τὸν κηρόν. Φωνυλίδ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 449.

Κηροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν. ὡσαὶ τὸ κηεί, κηρώδης.

Κηρόθεν, Ἐπίρ. ἐκ καρδίας, ὑπὸ τῶν καρδίαν. Κηρόθι, εἰς τὴν καρδίαν. ἀμφότερα παράγονται ἐκ τοῦ, Κῆρ, αὐτὶ τοῦ, Κέαρ. παρ' Ὁμήρῳ.

Κηροπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηγνύω) ὑπὸ κηροῦ ἢ μετὰ κηροῦ συμπεπηγμένος-συγκεκολλημένος. Ἐπιγρ.

Κηροπήγιον, τὸ. καυδηλέα, σιαμδάι, σκεῦός τι ξυλοειδὲς, ἐφ' ᾧ βάλλουσι τὸ κηεὶ καὶ καίει.

Κηρόπισσος, ἡ. χρίσματι ἢ ἀλειφὴ ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης. Ἱππόκρ. Ζήτ. ἔτι καὶ, Πισσόκηρος.

Κηροπλαστέω, ῶ. πλάττω - σχηματίζω ἀγάλματα ὑπὸ κηρὸν, ἢ πλάττω τι ὡς κηρόν. Ἀθήν. παρὰ Διοσκορ. ΙΖ'. 75. κάμνω (πλάττω) κηείου-κηείθρας ὡς αἱ μέλισσαι.

Κηροπλάστης, ου, ὁ. ὁ ἐκ κηροῦ ἀγάλματα πλάττων. Ὁ πλάττων - σχηματίζων τὸν κηρόν.

Κηροπλαστικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κηροπλάστην ἢ εἰς τὴν κηροπλαστικήν. "Κηροπλαστικὴ, ἡ". ἡ τέχνη τῶν πλαττόντων τὸν κηρόν. Ὀκελλ. Β'.

Κηρόπλαστος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, καμωμένος ὑπὸ κηεί, κηρώδους.

Κηροποιέω, ῶ. κηρὸν ποιῶ, κάμνω κηεί, ἢ κηείθρας.

Κηροπώλης, ὁι. ὅστις πωλεῖ τὸν κηρὸν, κηρᾶς.

Κηρὸς, ὁ. ὕλη μαλακὴ καὶ ξανθὴ, ἔργον τῶν μελισσῶν, ἥτις μένει ἀφ' ἃ ὑποθλίψωσιν ἐξ αὐτῆς τὸ μέλι, Κηεί. Ὀδυσ. Μ. 48. 2) Καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη λαμπάς, τὸ κηεί. Ἡλιόδωρ. Θ'.

Κηροτέχνης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κηροπλάστης. Ἀνακρ. Γ'. 9.

Κηροτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Κηεῖτρεφής.

Κηροτρόφος, ὁ, ἡ. (κὴρ) ὁ τὸν θάνατον φέρων-φέρων. Θανατηφόρος. (κηρὸς) ὁ κηρὸν φέρων-γλῶν.

Κηρουλκὸς, ὁ, ἡ. (κὴρ, ἕλκω) ὁ εἰς ὄλεθρον σύρων, εἰς φθορὰν φέρων. Λυκόφρ. 407.

Κη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κηροφορέω, ῶ. κηρὸν φέρω-βαστῶ-κυβαλῶ.
Κηροχίτων, ὁ, ἡ. (χιτὼν) ὁ τὸν χιτῶνα ἐκ κηροῦ ἔχων. Ἀνθολογ. "Κηροχίτων λαμπάς". λαμπάδα μετὰ κηροῦ σκευακαλυμμένην.
Κηροχυτέω, ῶ. χυτῶ-ἀναλύω κηρὸν, πλάττω-σχηματίζω-ζυμόω καθὼς τὸν κηρόν. Ἀεισοφαν. Θεσμοφ. 56. "Πλάσαι καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν". παρὰ Στοβ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ
Κηρόχυτος, ὁ, ἡ. (κηρὸς, χέω) ὁ σχηματισμὸς-φκιασμὸς ὑπὸ ἀναλυμμένου κηροῦ. "Μείλιγμα κηρόχυτον". Ἀθήν. Ι'. ἀντὶ "Μείλιγμα τῆς σύριγγος "τῆς κηροδέτης".
Κηρόω, ῶ. (κηρὸς) κηρόγω, σκεπαλύπτω-καπλατίζω-ἀλείφω τι μὲ κηρόν. 2) Ἐκ τοῦ, Κηρ, Βλάπτω, φθείρω.
Κηρύβια, ὀρθότερ. Κυρίβια. Ζήτ. τοῦτο.
Κήρυγμα, τὸ. (κηρύσσω) ἡ κεκηρυγμένη, φανερωμένη διὰ τοῦ κήρυκος, καὶ γνωστὴ θορυβώδη εἴδησις-προσταγὴ καὶ ἡ προκεκηρυγμένη αὐταμοιβὴ-ἀντιμισθία, μισθὸς. Ξενοφ. Ἑλλήνικ. Ε'. δ'. 11. "Κηρυγμάτων μεγάλων "γιγνομένων τοῖς φωτοῖς ἀναβᾶσι". ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, πρεσβεία.
Κηρυγμός, ὁ. ὅθεν τὸ, Ἐκκηρυγμὸς, ταυτὸν τῷ, Κήρυξις, καὶ Ἐκκήρυξις. Σχόλ. Βενετικ. εἰς Ἰλ. Φ. 575.
Κηρύκαινα, αἱ. Θηλυκ. τοῦ, Κήρυξ. γυναῖκες τινες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, αἵτινες ἔπερνον τὰ Φυλάκια (ἀειδμ. 3.) ὑπὸ τῶν οἰκιῶν καὶ τὰ ἐρρίπτον εἰς τὴν θάλασσαν. παρ' Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 713. Κηρύκαινα, ἡ. ἐκείνη ἢ τις ὡς κήρυξ κηρύττει.
Κηρυκεία, ἡ. (κηρυκεύω) τὸ ἀξίωμα καὶ ὀφφίκιον τοῦ κήρυκος. ἔτι δὲ καὶ ἡ Πρεσβεία.
Κηρύκειον, τὸ. ῥάβδος τις τιὼ ὁποίαν ἔφερον αἱ χεῖρας οἱ κήρυκες. Μίαν τοιαύτην φέρει αἱ χεῖρας ὁ Ἑρμῆς, (Caduceo, Ἰταλ.) ὡσὰν ἡς ὁ Σουΐδ. λέγει "Κηρυκειον, ξύλον ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις πεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσώπως ἀλλήλοις κειμένους". ἰδὲ τοῦτο ἔτι καὶ σιώπημα φιλίας. 2) Καὶ ἡ πληρωμὴ-ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος. Παντέκτ. Λ'. ἡ. 8.
Κηρύκειος, εία, ειον. παῦ ὅ,τι ἀνήκει-ἁρμόζει-πρέπει εἰς τὸν κήρυκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτοῦ.
Κηρύκευμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κήρυγμα, πρεσβεία. Αἰσχύλ. Θήβ. 653.
Κηρύκευσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κηρυκεία. ὅθεν
Κηρυκευτικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ, Κηρύκειος.
Κηρυκεύω, κήρυξ εἰμὶ, ἔχω ἢ ἐκτελῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κήρυκος. "Ἐλευθέριος νυὶ ἐθέλᾳ κηρυκεύεσθαι". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 236. πρεσβ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς κήρυκος τῶν Θεῶν· αὐτὸς μᾶς κηρύττει δύτυχίαν καὶ ὀφὰ τοῦτο ἔσω ἡμῖν ἀγαπητός.
Κηρυκηΐα, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Κηρυκεία.
Κηρυκικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ, Κηρύκειος.
Κηρύκινος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῷ, Κηρύκειος. παρὰ Σουΐδ. "Ῥάβδος κηρυκίνη". ταυτὸν τῷ, Κηρύκειον.
Κηρύκιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κηρύκειον. 2) Μηχανήτις.
Κηρυκιοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κηρύκειον φέρων.
Κηρυκτὴς, οῦ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κήρυξ.
Κηρύλος, ὁ. Θαλάσσιον τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ ἀρρὴν τῆς Ἀλκυόνων. Ἀντίγον. Καρύσ. 27. Ἀττικ. Κηρύλος.
Κήρυξ, ρυκος, ὁ. ὁ δημόσιος ὑπηρέτης, θλάκωνες. ὁ πὰς ὑπηρετικὰς θπτελῶν πράξης τῆ κοινῆ. Εἷς τὸν στρατὸν λέγεται ὁ Ἄγγελος ἢ ὁ Πρέσβυς, ὅταν ἀποστέλλεται νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ φέρῃ εἴδησιν τινὰ τοῦ τόπου τὸ ἄλλο στράτευμα. Εἷς πὰς θυσίας καὶ ἱερὰς δωρεὰς, ὁ ἱερεὺς καὶ ὑπηρέτης τῶν Θυσιῶν. ἔτι δὲ λέγονται καὶ ἄλλοι ὑπηρέται εἰς πὰς ἱερὰς τελετάς. Ἐν ταῖς πολιτείαις λέγεται ὁ Διαλαλητὴς, ὁ δημοσίως φωνάζων εἰς τὸ νὰ συναχθῇ τὸ πλῆθος εἴς τι κοινὸν μέρος. ὁ φωνάζων τιὼ πώλησιν πράγματος τινός. ὁ φανερώνων-μηνύων καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους ὀφὰ τῆς φωνῆς ποιῶντι. ὁ παρὰ τοῖς Τύρν. Τελάλης, λεγόμενος. "Οἱ κήρυκες". ταυτὸν τῷ, Κηρύκων ἀγών. Φιλόστρατ. 2) Εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Cerux, καὶ Murex, Ἀεισοτέλ. ζώων Ἱστορ. ς'. 10. τὸ ὁποῖον τὸ ὄστρεον μεταχειρίζοντο οἱ κήρυκες, καθὼς ἄλλως καὶ τὸ κέρας ὡσὰν σάλπιγγα, φωνάζοντες δι' αὐτῶ τὸ πλῆθος εἰς συνάξιν. παρ' Ἀθήν. Β'. φαίνεται ὅτι τὸ ὄστρεον τοῦ κοχλίου τούτου ἦτον ἀκανθωτὸν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 237. "Κήρυξ φρυκτὸς αὐτοφυεῖ σκόλοπι" λέγεται. Μεταφορ. καὶ ὁ τῆς οἰκίας Ἀλεκτρυὼν (ὁ πετεινὸς)· διότι καὶ αὐτὸς φωνάζει ὡς κήρυξ τιὼ νύκτα καὶ ἐγείρει τοὺς ἀνθρώπους ὀφὸς τὰ ἔργα αὐτῶν. Θηλυκ.
Κηρύκαινα, ἡ.
Κήρυξις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν. εἰδοποίησις.
Κηρύσσω, καὶ, Κηρύττω, Μέλ. ξω. (κήρυξ) πρέσβυς ἢ κήρυξ εἰμὶ, μεγαλοφώνως φωνάζω, θλακαλῶ. εἰδοποιῶ-γνωστὸν ποιῶ τι μετὰ μεγάλης φωνῆς εἰς ὅλους, Φωνάζω τὸ πλῆθος εἰς συνάξιν, Συγκαλῶ εἰς πόλεμον ἢ εἰς συνέδριον. Ὅμηρ. Ἰλ. Β. 51. καὶ 443. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκ. 606. "Κήρυσσέμ' εἰς ἅπαντας". εἰπὲ μεγαλοφώνως εἰς ὅλους περὶ ἐμοῦ. κήρυξέμε εἰς ὅλους. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὸ τοῦ, Διακαλῶ τα ὀφὲ τοῦ κήρυκος ὅτι εἶναι ὀφὲ πώλημα, (ἐκβάλλω τι εἰς τὸν σελάλιν). Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Μεγαλοφώνως φωνάζω, παρ' Εὐσεπ. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρ. Συγκαλῶ, Ἐπαινῶ, Ἐγκωμιάζω. Ἔσι δὲ μετὰ τοῦ, Γηρύω, Γαρύω, (Λατιν. Garrio, ὅθεν τὸ, Γαεΐζω, ἐν τῇ σιωπηθείᾳ) οὗ καὶ τὸ αὐτὸ· ἐπειδὴ συγχνάκις τὸ γ' συγχέεται μετὰ τοῦ κ'. ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις τὸ c μετὰ τοῦ, g. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ αὖθις τὸ γ', (τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δικὸν πνεῦμα) "Ἀρύει, αὐτιλέγει, βοᾷ. καὶ, Ἀρύσαι", λέγεσαι, κελεύεσαι· καὶ ἐπιμελῶς, Ἀρύσασθαι, ὑποκαλέσασθαι. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν Λ. Ἀρᾶ, ἀναφέρει ἐκ Σώφρονος τὸ, Ἀρύω, αὐτὶ τοῦ, Καλέω, ὡς λέξιν Συρακούσιον.
Κηρώδης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κηροειδής.
Κήρωμα, τὸ. (κηρόω) παῦ ὅ,τι εἶναι ἐκ κηροῦ κατεσκευασμένον (ὑπὸ κηρὸν φκιασμένον) ἢ μετὰ κηροῦ σκεκακαλυμμένον (μὲ κηρὸν καπλατισμένον). Ἄρκ, κηρωμένη ζωφικὴ ζωπέζα. ταυτὸν τῷ, Κηρωτὸν. Ἐμπλαστρον μετὰ κηροῦ. ὀξυμερέστερος δὲ ἐλέγετο μίκτις ἀλειφὴ τῶν νεωτέρων παλαιστῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τόπος εἰς ὃν ἐγίνετο ὁ ἀγὼν τῆς πάλης. Ὁ Πλούταρχ. σιωπηφόρως τὸ, "Παλαίστρας καὶ κηρώματα". ὡς καὶ Πλίν. ΛΕ'. 2. καὶ 13. Seneca brevit. vit. 12.
Κηρωματικὸς, κὴ, κὸν. ἀλειμμένος μὲ τιὼ ἐκ τοῦ κηροῦ ἀλειφιὼ. Ceromaticum Collum. Juvenal Γ'. 68.
Κηρωματίζω, ἀλείφω μὲ τὸ κήρωμα. ὅθεν
Κηρωματισὴς, οῦ, ὁ. ὅσις ἀλείφει μὲ τὸ κήρωμα, ὡς καὶ τὸ, Ἀλείπτης. Σχολ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 490.
Κηρὼν, ῶνος, ὁ. (κηρὸς) τὸ κυλίκιον-κυβέλιον-κυμβάλιον τῆς μελισσῶν, ἐν ᾧ σιωπάζεται ὑπ' αὐτῶν τὸ μέλι. Σχόλ. Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 737.
Κήρωσις, ἡ. τὸ κηρόγειν, περικάλυψις-καπλατισμα μὲ τὸ κηρί. Ζήτ. ἐν, Κώνωσις, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀεισοτ. (Ζώων Ἱστορ. Θ'. 40.) καὶ Ε'. 22. αὐτὶ τούτου μετεχειρίζετο.
Κηρωτὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κηρωτὸν, τὸ.

Κη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κηρωτὸς, τὸ, τὸν. κηρωμένος, περικεκαλυμμένος - καπλατισμένος μὲ κηρί. Κηρωτὸν, τὸ. Ceratum. κηρωμένόν τι ἔμπλαστρον, τὸ ὁποῖον χρίωσι μὲ ἔλαιον ἢ κόμμι ἢ χυλὸν φυτῶ τινος καὶ τὸ κολλῶσιν ἐπί τινος ποτημένου μέλους, Μεσαμᾶς, Τερκ. Κηρωτὴ, ἡ. λέγεται ἔτι καὶ ἀλειφή τις μεσαίας σερόπητος, ὁ ἐστὶ μεταξὺ ἐμπλάστρου καὶ ἀλειφῆς. Κηραλειφή.

Κῆς, αὐτὶ, Καὶ εἰς.

Κητεία, ἡ. (κητεύω, κῆτος) ἡ ἄρχα-τὸ κυνηγι τῆς κητῆς.

Κήτειος, εία, ειον. παῦ ἔχει τι αὐήκει εἰς τὸ κῆτος ἢ εἶναι ὅμοιος αυτῆ, ὁ ὑπὸ κήτες ὤν.

Κήτημα, τὸ. τὸ ἀλατισμένον κρέας τῦ κήτους, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Ὡμοπάειχος, λέγεται. Ἀθήν. Γ'.

Κητόδορπος, ὁ, ἡ. παῦ ἔχει τι δίδει ζοφὴν εἰς τὸ κῆτος, ἢ τῦ κήτους ζοφή. Λυκόφρ. 954.

Κῆτος, εος, ους, τὸ. ἡ λέξις κυρίως σημαίνει τὸ μεγάλον ὀψάριον· καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κῆτος, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης. παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ λέγεται καὶ τὸ καλούμενον, Βαλεύα, ἢ Φάλαινα. Cete, cetaceï pisces. Λατ. Balena, Ἰταλ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Φώκη (φώκια), ἐν Ὀδ. Δ. 443. καὶ 446. 2) Ἀσεισμός τις ἐν ὑρανῷ, Pistrix. 3) Ἐν τοῖς σωθέτοις σημαίνει ἡ λέξις βαθύπτωτα ἢ κοιλόπτωτα τινα. ὡς π. χ. Βαθυκήτης, Μεγακήτης. 4) Ὁ Ἡρόδοτ. Δ'. 53. περὶ τῦ Βορυσθένες ποταμῦ λέγει, ὅτι ἐν αὐτῷ διείσκονται κήτη μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἀλατίζεσι καὶ πεκχύσι. "Κήτεα μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ Ἀνπακαῖος καλέσι, "παρέχεται (ὁ Βορυσθένης) εἰς πεῖχύσιν". τὰ ὁποῖα αὐτὰ βέβαια εἶναι ἡ Μυρύνα ἢ τὸ Μιρσίνι, (Acipenseris species) λεγόμενα, ἐξ ὧν καὶ τὰ πεκχύσι ὠὰ ἦτοι τὸ Χαβιάρειον. Τινὲς λαμβάνουσι ὡς βάσιν τῆς λέξεως τὸ, Μέγας.

Κητοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ κήτη, ἤτοι τὰ μεγάλα ἀψάρια φονεύων.

Κητόω, ὤσω τὸ, Κητώμενος, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ'. 23. εἰς κῆτος ηὐξάνετο.

Κητώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κήτει, ἢ κατὰ τὸν ζόφον τῦ κήτους, μεγάλος ὡς τὸ κῆτος.

Κητώεις, ώεσα, ῶεν. Ἰλ. Β. 581. "Ἀκκεδαίμων "κητώεσσα". κατὰ τινας σημαίνει τὸ, Μεγάλη, Κοίλη. πιθανῶς, διότι εἶναι ἡ χώρα αὐτῆς Κοίλη, βαθυλωπὸς. Ζήτ. ἐν τῷ, Κυισπέες. Κυίντ. Σμυρν. ΙΒ'. 310. "Ἵππος κητώεις". πυκνὸν τῷ, Πολυχαιτης, μεγαλώπετος, φαρδὺς καὶ πλατὺς, χονδρόπετος.

Κητῶος, ῶα, ῶον. πυκνὸν τῷ, Κήτειος.

Κῆυ, συγκ. αὐτὶ τῦ, Καὶ εὖ.

Κήϋξ, πυκνὸν τῷ, Καύηξ, καὶ, Κῆξ.

Κῆφ', Κῆφα, αὐτὶ, Καὶ ἔφη, Καὶ ἔφα. Θεόκρ.

Κηφήν, ῆνος, ὁ. εἶδος μελίσσης ἄκεντρον, ἐν τῇ κυψέλῃ μετὰ τῆς μελισσῦς διεισκόμενοι, ὁ κατεσθίει τὸ μέλι, ἀργὸν δὲ, διὸ καὶ ἐν τῇ σωνθέσει Ἀργὸς καλεῖται. Νομίζουσι τινὲς ὅτι οἱ Κηφῆνες εἶναι οἱ ἄρρενες τῆς μελισσῦς· αὐτοὶ φρονεύζουσι ὅμως τὸ κλώσιμα τῆς νέων μελισσῶν καὶ μετὰ ταῦτα διώκονται ὑπὸ τῆς ἐργατῆς μελισσῶν ἢ φονεύονται. Ἡσιοδ. Ἔργ. 300. "--ὅς κεν ἀργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κεδάσσας ἰκέ"λος ὁρμήν, Οἵτε μελισσάων καμάτου ζυγὸν οὐκ ἐθέλουσι "γοὶ Ἔδοντες". Μεταφορ. καὶ ὁ μὴ δικαίμυθος δρᾶν τι, ὁ ἀργὸς, μὴ ἐργαζόμενος, ἀλλὰ τὰς ἀλλοτρίας ἀναλίσκων καμάτους. Ξενοφ. Κυρωπ. Β'. β'. 25. "Ἡν μὲν τινες βλακείᾳ καὶ ἀνονίᾳ μόνον κακοὶ ὦσι, "τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, δαπανᾶν μόνον ζη"μίαν τῆς κοινωνίας". Εὐσεπ. Βάκχ. 1362. "Ὅρμις "κηφῆνι". ἐξηστενημένος, ἀδυνατισμένος. Ζήτ. ὅμως καὶ ἐν τῷ, Κόθυρος". ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν Τρωάδ. 191. Δουλεύσω χεροῦς ὡς κηφῆνι".

Κηφήνιον, τὸ. μικρὸς κηφὴν, τὸ χώνημα αὐτῦ. ἔτι δὲ καὶ οἱ οἰκίσκοι αὐτῦ. Ἀειτοφ. Ζ. Ἱστ. 3'. 46.

Κηφηνώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῆς κηφήνων ὤν, ὅμοιος αὐτοῖς.

Κῆφθα, Δωσικ. αὐτὶ, Καὶ ἔφθη. Θεόκρ.

Κῆχος. Ζήτ. Κῆγχος.

Κηώδης, εος, ὁ, ἡ. καὶ, Κηώεις, ώεσσα, ῶεν, παθανῶς ἐκ τῦ, Κάω, Καίω, ατμίζων, καπνίζων, ἀχνίζων, τεθυμιαμένος, εὐώδη ὀσμὴν ἐκδίδων, εὐώδης. Ἰλ. Ζ. 483. καὶ 288.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Ι.

Κιάθω. Ζήτ. Κίω, πορεύομαι.

Κίββα, ἡ. πυκνὸν τῷ, Κίβισις.

Κιβδηλεία, ἡ. κιβδηλεύω) ψεῦδος, ἀπάτη, ψεύτικα, δόλωσις, νόθευσις, (καλπιζαιλίκ, Τερκ.)

Κιβδήλευμα, τὸ, ἡ πρᾶξις τῦ κιβδηλεύειν.

Κιβδηλεύω, (κίβδηλος) νοθεύω - δολεύω τὸν χρυσὸν - τὸν ἄργυρον - τῦ πραγματείαν, καὶ ὄχι τύπτω τὸς ἄλλους ἀπατῶ (καλπίκειν ποιῶ τι). Εὐσεπ. Βάκχ. 475. "Εὖ πάθ' ἐπιβήλευσας". δολίως καὶ ἀπατηλῶς ὁμιλῶ.

Κιβδηλία, ἡ. νόθευσις - δόλωσις τῆς νομισμάτων, τῦ ἀργύρε - χρυσῦ, πραγματείας, κ. τ. τ. ἀπάτη, ψεύτια, (καλπιζαλίκ).

Κιβδηλιάω, ῶ. κύτεινος - χλωμὸς φαίνομαι, ὠχρὸς εἰμί. ἔχω ἢ πάθω ὑπὸ κυτεινάδων. ἐκ τῦ χρώματος τῦ νοθευθέντος χρυσῦ. Ἀειτοφ. Πρυβλ. Β'.

Κίβδηλος, ὁ, ἡ. νενοθευμένος, δολωμένος, μεμιγμένος, μὴ γνήσιος, μὴ καθαρὸς. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ χρυσῦ - ἀργύρε - νομίσματος, ἢ ἐπομένως ἐπὶ πραγματείας, ἢ τ. τ. τὰ ὁποῖα εἶναι μεμιγμένα μετ' ἄλλης τινος ὕλης, δι' ὧν ἀπατῶσι τὸς ἄλλους δίδοντες αὐτὰ εἰς αὐτὸς ὡς καθαρά. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων αὐτὶ τῦ, Ἀπατηλὸς, δόλιος, ὁ μὴ καθαρὰν ἔχων τὴν συνείδησιν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ πραγματεύεσθαι, καὶ πολιτεύεσθαι. Καθόλε δὲ συνωνυμεῖ μὲ τὸ Τυρκοβάρβαρον, Κάλπικος, καὶ, Καλπιζαίης. "Ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἀπαιθὴς, Ἡρόδοτ. Α'. 75. "Κίβδη"λος χρησμὸς", ἁπλοῦς, ἀμφίβολος, ὁ διπλοῦν ἔννοιαν, ἤτοι δύο σημαινόμενα ἔχων. καθὼς π. χ. ὁ παρ' Ἡροδότ. "Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην δύ"ναμιν καταλύσει", κ. τ. τ. "Ἐν κιβδήλῳ τόθε". Εὐσεπ. Ἡλ. 550. τὸ εἶναι ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον. ὁ Χανδλέριος ἐν τῇ σωπάζει τῆς Ἐπιζεφ. μέρ. Β'. ἀειθμ. 4. 2. ἔχει "Σπιπάρες κίβδηλοι", ἤγουν, "Κίβδηλοι ἀκουί". ἀπατηλαὶ ὁμιλίαι. "Κίβδη"λον κακὸν οἱ δῆλοι". οἱ σκλάβοι εἶναι παντοπα"πατηλοὶ καὶ ἀχρεῖα γλωσσά. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κίβδηλον "μὴν ἐστὶ, ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀγαθὸν, ἢ δὲ μοχ"θηρὸν τῆς ζόφου". Πρωπύτυπον τύτε φαίνεται ὅτι ἐσχάθη τὸ, Κίβδις, ἡ, Κίβδη, ἡ. τὸ ὁποῖον σημαίνει ἢ τὴν μεταλλικὴν σκωρίαν τῦ χρυσῦ, ἢ ἄλλην τινὰ ἀκαθαρσίαν ἥτις μεμιγμένη μετὰ τῦ χρυσῦ νόθον ὑποτελεῖ αὐτὸν, αὐτὸ δὲ ἀόρατος μένει. Παρ' Ἡσύχ. δηλοῦται "Κίβδις, κακοῦργος, κάπηλος, χειροτέχνης. παρὰ Πλουτ. Ζ. 99. Κιβδολοὶ, ἢ καθὼς τὰ Χειρόγραφα καὶ ὁ Φώτιος ἔχουσι, Κιβδῶνες, οἱ Μεπαλλεῖς. καὶ ὁ Μοῖρις ἔχει, Κίβδωνες, αὐτὶ, Μεπαλλεῖς, ὡς Ἀττικ. οἱ Γραμματικοὶ ἔτι παράγουσιν ἐκ τῦ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆ, Κιβδηλίς, αὐτὶ, Κίβδις, τὸ, Ῥῆμα Κιβδηλιάω, ὠχειάω.

Κίβισις, Κίβυσις, Κύβισις, Κυβησία, καὶ Κύβεσις, ἡ. παυτὸν πῶ, Πήρα, διοσάκι, ζυβᾶς, τσέπη, σακκέλα. Ζήτ. ᾗ, Σιπύη. ὁ Ζωναρᾶς ἔχει, Κιβύσιον, φλασκίον.

Κιβώριον, τό. Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 10. Διοσκορ. β'. 128. Ἀθήν. Γ'. σελ. 72. Στράβ. ΙΖ'. σελ. 1151. Στέφαν. Βυζαντ. ἐν Λ. Ἄκη. τὸ ὠμοκάρπιον, τὸ ἐξώφλοιον τὸ ὁποῖον ὠμοίχε τὸν σπόρον, Κύαμος Αἰγυπτιακὸς λεγόμενον, τῆ ὁποίᾳ ἔτι καὶ ἡ ῥίζα, Κολοκασία, λέγεται. *Nymphaea nelumbo*. Τὸ ὠμοκάρπιον τοῦτο μετεχειρίζοντο καὶ ὡς ποτήρια, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ Ποτήριον. Ἐν τῇ σιωπηλίᾳ, Κιβώριον, καὶ Κιβώτιον, λέγεται ὁ πάπας.

Κιβώτιον, τό. καὶ, Κιβωτάριον, Γεωπον. ΙΗ'. 21. μικρὰ κιβωτὸς, σκευτικάκι.

Κιβωτοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κιβωτὸν ἢ κιβώτια ποιῶν.

Κιβωτὸς, ἡ. ξύλινον σκευτικὸν ἢ ἀγγεῖνον, παυτὸν πῶ, Κίστη.

Κιγκλίζω, σιωπχῶς, καὶ ταχέως παράττω-κινῶ-κυκλῶ τι, καθὼς ὁ κίγκλος τὴν ὥραν. Καθόλου δὲ Κινῶ, σαλεύω, κυκῶ, σείω. "Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀξεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖν". Θέογν. 303. εἰς μίαν δύστυχῆ κατάστασιν καὶ καλῶ ζωὴ ὡρέπει τινὰς νὰ μὴν ἤσυχος, καὶ νὰ μὴ μεταλλάττῃ αὐτὴν συχνά. Μέσ. Κιγκλίζομαι, κινῶ-σείω-παράττω τὸν κῶλον μου. Ζήτ. καὶ ἐν πῶ, Κίγκλος.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ. διπλῆ θύρα, ὅ ἐστιν, ἡ μεταξὺ τοῦ κυκεῶνος, (περδὲς καγγέλωτος) παυτὸν πῶ, Δρύφακτα. ἐν Ἀθήναις εἶχον τοιαύτας θύρας εἰς τὴν εἴσοδον τῆ δικαστηρίου. παρ' Ἰλιαν. Ποικ. 25. κεῖται "Κιγκλίδες ἀλαλητικαί". αὐτὶ τῆ, Σοφίσματα. Λατίν. *Cancelli*, Κάγκελα.

Κίγκλισις, ἡ. καὶ, Κιγκλισμὸς, ὁ. (συγκλίζω) ἡ συχνὴ καὶ ταχεῖα κίνησις-κύνημα· καθόλου, Κίνησις.

Κίγκλος, ὁ. πτηνόν τι εἰς τὰ ὕδατα διατρέβον καὶ τὴν ὥραν αὐτῆ πυκνῶς κινοῦν, ὡς ἡ Σεισοπύγης, καὶ Σείσυρα, *Pica*. Θέλουσιν ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο μηδὲ καλιὰν ἰδίαν ποιεῖν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἑτέρων τίκτειν. καὶ ἐντεῦθεν ἡ Παροιμία "Πωγώνειος κίγκλος". Ἐντεῦθεν τὸ, Κιγκλίζω, σείω-κινῶ ταχέως καὶ σιωπχῶς, καὶ ἐξαιρέτως, τὴν πυγὴν, παράττω-κυκῶ τὸν κῶλον. Οὕτω κεῖται παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 117. "Εὖ πόκα (σὺ εἶ, "Ποσε) κιγκλίζᾳ". διὰ τὴν ἀσελγῆ κινήματος τοῦ κώλου ἐν τῇ τῆς σιωπῆς καιρῷ. Παρὰ Σκίδᾳ σύνεσται γεγραμμένῳ, Κίγκλος. καὶ, Κίγκαλος. Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ Πλουτάρχου "Σῴζεις σεαυτὸν κιγκλίσι βίου ζῶν ἐξὸ τῆ "μικρολογίαν". ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Κίγκλῳ.

Κίδαλον, τό. Ζήτ. Ἐγκαψακίδαλος.

Κίδαρις, ἡ. εἶδος Περσικῆ πίλου ἢ φακιολίου, ἤτοι ὠφελήματος τῆς κεφαλῆς (καβάκι). Πολυδ. Ζ'. 58. *Curtius*, Γ'. χ. 19. γράφεται ἔτι, καὶ, Κίτταρις. ἔστι δὲ διαφορετικὴ τῆ, Τιάρα, ὡς βεβαιοῖ ὁ Στράβ. ἐν βιβλ. ΙΑ'. σελ. 797. "Τὸν κίδαριν ὥσπερ οἱ "βασιλεῖς ἐπαράμβους". Πλούταρχ. Θεμιστ. 29. ἔβαλεν ὀρθῶς διὰ τῆς κεφαλῆς τὸν τοῦ κίδαριν ὡς οἱ βασιλεῖς.

Κιδαφεύω. Ζήτ. Κίδαφος.

Κιδάφη, ἡ. ᾗ, Κιδάφιος. Ζήτ. Κίδαφος.

Κίδαφος, ὁ. πανοῦργος, ἀπατηλὸς, δόλιος. Ἐξαιρέτως, Κιδάφη, ἡ. ἡ Ἀλωπηξ. ὅθεν, Κιδαφεύω, ἀπατηλὸς-πανοῦργος εἰμὶ, ἢ πράττω τοιουτοτρόπως. Ἔτι δὲ ᾗ, Κιδάφιος, παυτὸν πῶ, Κίδαφος. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου ἔχει ἔτι, Κινδάφη, Κινδάφιος, Κιναφεύειν, καὶ, Κιναβδίματα, ποικιλήματα. Ὅτι δὲ εἶπον ᾗ Σκίνδαφος, φαίνεται ἐκ τοῦ παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. Ζ'. 47. διεφθαρμένῳ, Σκίνδαπος.

Κίδναμαι, ἐκ τῆ, Κίδνημι, παυτὸν πῶ, Σκεδάω, Σκεδάννυμι, διασκορπίζω, ἐξαπλόνω. Κίδνημαι, παθητ. διασκορπίζομαι-ἐξαπλόνομαι. Μέσως, ἐξαπλόνω ἐμαυτόν. Ἰλ. Ψ. 227. Ἐκ τῆ, Κεδάω, Κεδαίω, Κεδαννύω, Κεδαίνυμι, καὶ μετὰ τοῦ Σίγμα, Σκεδάω, Σκεδάννυμι. ὅθεν τὸ, Κιδάω, Κίδνω, Κιδνάω, ᾗ Σκιδνάω.

Κιδνὸς, νὴ, νόν. Ζήτ. Ἀκέδνος, παυτὸν πῶ Ἀσθενὴς.

Κιθάρα, ἡ. ὄργανον μουσικὸν χορδὰς ἔχον. 2) Ταυτὸν πῶ, Κίθαρος, σῶμα. 3) Πλευρά. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κίθαρος, σῶμα, πλευρά. ἔτι κεῖται καὶ ἐν τοῖς Ἱππιατικ. σελ. 135. "Αἴτε κιθάραι παρ' ἑ"κάστερα τῆ νώτα". ὅτι ἄλλος τις παρ' αὐτοῖς λέγει "Τάπε ὁσᾶ ῥῆβ πλευρῶν". ὁ Ἐρωτιαν. ἑρμῆν. διὰ τῆ, Θώρακ, εἴθα προσίθησι "Παρὰ Δωριεῦσιν ὑ"πὸ ὁ θώραξ καλεῖται". Ἐκ τούτου προῆχθη κατὰ παραφθορὰν, ἐν τῇ σιωπηλίᾳ τὸ, Κιφάει, ᾗ, Κυφάει.

Κιθαραοιδὸς, ὁ. παυτὸν πῶ, Κιθαρῳδὸς, ἀφ' ἧ ὁ Ἀειτοφ. Σφηκ. 1278. ἐχλεύασε τὸ Ὑπερβατικὸν, Κιθαραοιδότατος.

Κιθαρίζω, παίζω-κρούω τὴν κιθάραν. Παθητ. Κιθαρίζομαι. παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, διὰ ὕμνε τὸν ἀνοίων δύκολος παίζεσι μὲ τὴν κιθάραν, ὡς "Κι"θαριζόμενον ποίημα".

Κιθάριον, τό. ὑποκορ. μικρὰ κιθάρα.

Κίθαρις, ιος, ἡ. παυτὸν πῶ, Κιθάρα. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 19. 2) Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἡ Κιθαρῳδία. Ἰλ. Γ. 53. Ν. 731.

Κιθάρισις, ἡ. καὶ, Κιθαρισμὸς, ὁ. ἡ φράξις τοῦ κιθαρίζειν. τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας.

Κιθάρισμα, τό. (κιθαρίζω) ὕμνος (ζαγρῆ) τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ τὴν (ἢ ἐπαινῶ εἰς τὴν) κιθάραν. Πλάτ. Πρωταγ. "Εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐν"τείνονται τὰ ποιήματα". βάλλειν εἰς φωνὰς (εἰς νότας) ζαγρῆ διὰ τῆ κιθάρας.

Κιθαριστήριος, ία, ιον. (κιθαριστὴρ) παυτὸν πῶ, Κιθαριστικός.

Κιθαριστὴς, ῆ, ὁ. ὅς τις κιθαρίζει, ἤτοι παίζει τὴν κιθάραν. ὅθεν

Κιθαριστικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι ἀνήκει-ἁρμόζει ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὴν κιθάραν ἢ εἰς τὸν κιθαριστὴν· καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ παίζειν τὴν κιθάραν. Πλάτ.

Κιθαριστρία, ἡ. ᾗ, Κιθαριστὶς, ίδος, ἡ θηλ. τῆ, Κιθαριστήρ. παυτὸν πῶ, Κιθαριστὴς, ἡ τὴν κιθάραν παίζουσα.

Κιθαρισμὸς, ἡ. τὸ παίζειν τὴν κιθάραν, καὶ ἡ τέχνη τοῦ παίζειν αὐτὴν, ἡ Κιθαρῳδία. Ἰλ. Β. 600.

Κίθαρος, ὁ. παυτὸν πῶ, Θώραξ, σῶμα. ὡς τὸ, Χέλυς. Ζήτ. ἐν πῶ, Κιθάρα. 2) Εἶδος ἱχθύος. Ἀειτοφ.

Κιθαρῳδέω, ῶ. παίζω τὴν κιθάραν, καὶ ἐν παυτὶ ζαγρῆ. ὅθεν

Κιθαρῳδία, ἡ. τὸ παίζειν τὴν κιθάραν καὶ ζαγρεῖν ἐν ταυτῇ. ὅθεν

Κιθαρῳδικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς τὸν κιθαρῳδὸν ἢ εἰς τὴν κιθαρῳδίαν. ὁ ὑπηρέτης ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κιθαρῳδὸς, ὁ. (ᾠδὸς, κιθάρα) ἑστὶς παίζει τὴν κιθάραν καὶ ᾄδει ἐν πάσῃ.

Κιθὼν, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Χιτών. Ἡρόδοτ. Β'. 81. "Ἐνδεδύκασι δὲ (οἱ Αἰγύπτιοι) κιθῶνας λινέους "περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτὰς, οὓς καλέουσι Καλασίρις". ὁ αὐτ. ἐν Α'. 8. ""Αμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ σωσεκ"δύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή". Παρ' Ἡσυχ. τὸ Πῶμα τῆ πίθῳ. ἴσως αὐτὶ τῆ, Χίθιον.

Κίκαμα, τὸ. εἶδος χερπετικῶν. Νίκανδρ. Θηρ. 841. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κικαμία, τὴ λαχαίῳ καυκαλίδι ὁμοιοντι. ὁ Εὐστάκιος ἐν παραφρά. αὐτὶ τούτου Κίχυμος, ἔχει.

Κίκι, εως, τὸ. ἄλλως δὲ Σιλλικύπειον, ᾗ, Κρότων, λέγεται, *Ricinus communis*. Λιννᾶ. εἶδος δενδρου, ἐκ τῆ ὁποίᾳ τὸν καρπὸν ἐκβάλλουσιν εἰ κινητικὸν ἔλαιον. Διοσκορ. Δ'. 164. Πλίν. ΙΕ'. 7. ΚΓ'. 4. ὁ Ἡρόδοτ. Β'. 94. ἔχει τὴν ὠφελιμαφὼ αὐτου. ὅθεν

Κίκινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ τῆ Κίκεως ὢν. καμωμένος ἐκ τῆ καρπῆ τῆ Κίκι. "Κίκινον ἔλαιον". Διοσκορ. Α'. 38.

Κίκιννος, ᾗ, Κίκιννος, ὁ. τὸ ὠφελιμεμμένα-κατσαρωμένα δακτυλιωδῶς μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. Λατιν. *Cincinnus*. Ἰταλ. *Riccio*.

Κικὶς, ἡ. Ζήτ. Κνκίς.

Κικκαβαῦ, παρ' Ἀειτοφ. Ὄρν. 262. ἐκφράζει τὴν φωνὴν-τὸ λάλημα τῆς Γλαυκὸς ἤτοι τῆς Κικκαβάϊας.

Κικκάβη, ἡ. ἡ Γλαῦξ κικκαβάϊα. Ἀειτοφ.

Κικκαβίζω, φωνάζω ὡς ἡ κικκαβάϊα. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 761. "Ὑπὸ τῆ γλαυκῶν κικκαβιζουσῶν ἀεί". ὅπου νῦν ἐσφαλμ. Κακκαβιζουσῶν, κεῖται. Ἐκ τῆ, Κικκάβη. ἔτι δὲ Κικύβη ᾗ Κικυμὶς, ὡσκύπτει τὸ παρ' Ἡσυχ. Κιχυβεῖν, ἰυκτιλλωπεῖν, μὴ καλῶς βλέπειν, δυσωπεῖν. ᾗ Κικυμινὰ, γλαυκά.

Κίκκος, ὁ. τὸ τῆ καρπῶν λέπος, ἡ φλοῦδα, ᾗ μάλιστα ὁ ὑμὴν ὁ ἐξωχεΐζων τὰς τῆ ῥοιᾶς κόκκους. παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. Κικαῖος, κεῖται. ἐπειδὴ ᾗ οἱ Λατῖνοι ὀρθῶς *Ciccus*, τὸ ἐφύλαξαν. ὅθεν ᾗ Παροιμία παρ' αὐτοῖς *Ciccum non interduim*. Οὐδὲ ἐλαχίστων ᾗ ἐτοιμοτάτων πραγμάτων, ὡς τὸ Ἰταλικ. Μπαγατέλλα. *Bagatella, cosa da niente*.

Κικλήσκω, Ἰωνικ. παυτὸν τῆ, Καλέω, Καλέσκω, συγκοπ. Κλέσκω, Ἰωνικ. Κλησκω, καὶ ἀναδιπλασ. Κικλήσκω. Ἰλ. Β. 404.

Κικλισμὸς, ἡμαρτημ. αὐτὶ, Κιχλισμός.

Κικοβαυλίτιδες. Ζήτ. ἐν τῆ, Κνκίβαλος.

Κικράω, ᾗ, Κίκρημι. παυτὸν τῆ, Κεράω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς ᾗ τὸ Χράω, Κιχράω.

Κικυμὶς, ἡ. ᾗ, Κίκυμος, ὁ. καὶ, Κίκυβος, ὁ. ἡ γλαῦξ, κεκυβάϊα. ἄλλως δὲ καὶ Κικκάβη, λέγεται. ὅθεν

Κικυμώττω, ἀμβλυώττω, δεῦ βλέπω τόσον καλῶς, ὅ ἐστι, βλέπω ὡς ἡ κεκυβάϊα (γλαῦξ). Ἐπεῦθα φαίνεται ὅτι αὐήκουσι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ, Κυβίναις, γλαυξί. Κύβα, Κύμα, Κίκυμα. Ἐκ τῆ Κύβα ἴσως ᾗ τὸ Κύμβαξ, καὶ Κυμβεῦται, ὀρνιθας καὶ ὀρνιθεῦται, ἴσως οἱ ἀπὸ τῆ γλαυκῶν θηρεῦται τῆ πτηνῶν. Ζήτ. Κικκαβίζω.

Κίκυς, ἡ. Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Λ. 392. ὠφελεῖ τὴν νεκρὸν Ἀγαμέμνονος. "Ἀλλ' ἐ γὸ οἱ ἔτ' ἰῶ ἧς ἔμπεδος, ἠ"δέ τι κίκυς, Οἵη περ πάρος ἔσκε ἐνὶ γναμπτοῖσι "μέλεσι". τινὲς ἑρμῶν. ἀπὸ τῆ, Δυνάμαι, ἡ μετὰ διναμίας κίνησις· ἢ ἡ τῆ πορεύεσθαι διναμις, παράγοντες τοῦτο ἐκ τῆ, Κίω. ἄλλοι δὲ γράφουσι, Κνκὶς, ἡ Κνκὺς, καὶ ἑρμῶν, ἀπὸ τῆ, Ἰκμὰς, ὑγρασία, αἷμα. Ταύτην ἑρμῶν. ἠκολούθησε ᾗ ὁ Αἰσχύλ. ἐν Σιφῷ, ὅστις ὠφελεῖ τὴν πεθνεώτων εἰπεν· "Οἵς οὐκ ἔνε"στι κίκυς (γράφ. κνκὺς) ὑπ' αἱμόῤῥυτοι φλέβες".

Ὁ Σειῆ. ἔχει ἔτι, Κίνυς, ὁ. ἰσχυρὸς, δυνατός. ᾗ, Κικύω, ἰσχύω, πυκνόω. Ἐκ τούτου ὡσκύπτει ἔτι καὶ τὸ, Ἄκικυς, ὁ, ἡ. ἀσθενὴς, ἀδυνατος, τὸ ὁποῖον παρ' Ἱπποκρ. ἐν Χειρουργ. καὶ, Ἄκκικυς, γράφεται. Ζήτ. Κνκίς.

Κίκω. Ζήτ. Κίχω, ᾗ, Δίκω.

Κιλικίζω. Ζήτ. Ἐγκιλικίζω.

Κιλίκιον, τὸ. χονδρότατον ὕφασμα-φόρεμα καὶ σκέπασμα ἐκ θριχῶν αἰγείων τεχνῶν σωτιθέμενον, Τραγόκαπα, ἢ Σαΐασμα.

Κιλικισμὸς, ὁ. (κιλικίζω) τὸ πολίτισμα τῆ κιλικίων· ἰδιωτέρως δὲ παρὰ μὲν Σειῆ. παρὰ Θεοπόμπῳ Ἰσορ. ὁ ἐκ παρεινίας φόνος, παρὰ δὲ Φώτ. ὁ ἐκ παρανομίας φόνος. Κιλικίας δὲ, τὰς πικρὰς τιμωρίας.

Κιλλακτὴρ, ὁ. (κίλλος, ἄγω) ὁ τὰς ὄνους ἄγων, ὀνηγός.

Κιλλαμαρύζω, (κίλλω, ἀμαρύζω) παυτὸν τῆ, Κατιλλώπτω. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, Ἀμαρύττης, Αἰολικ. αὐτὶ, Ὀφθαλμὸς, ἔχει.

Κιλλίβας, αντος, ὁ. (κιλλὸς, βαίνω) παρ' Ἀειτοφ. Ἀχαρν. 1122. εἰσὶ, Κιλλίβαντες, τεισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ὑπτιάζουσι τὰς ἀσπίδας. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτο αὐτὶ τῆ, Τραπεζῶν βάσις. Παρὰ Βίτωνι Μαθημ. παλ. σημαίνει τὸ Ὑπόθεμα ἐφ' ᾧ τίθεται ἡ μηχανὴ δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη. Παρὰ Πολυδ. Α'. 144. εἰ μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀμάξης· ὅπου τὸ Χειρόγρ. Κιλλύβαντες, καὶ Κιλλήβιντες, ἔχουσι.

Κίλλιξ, ᾗ, Κίλιξ, ὁ. βᾶς τὸ εἰ κέρας ἔχων ἀπεσραμμένον. Ἡσύχ. Ζήτ. ᾗ, Κυλλός.

Κίλλιος, ία, ιον. (κίλλος) ὁ ἀπίκων εἰς τὸν ὄνον. "Χρῶμα κίλλιον". ὅμοιον τῆ ὄνῳ.

Κίλλος, ὁ. Δωρικ. ὁ ὄνος, γαϊδαρος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ᾗ, Κίλλαι, ἐκ τῆ, Κίλλης.

Κιλλὸς, (ὀξυτόν.) παυτὸν τῆ, Κίλλιος, Κίλλαι, Ἀστράγαλοι ὀξ ὄνων. Ἡσύχ.

Κίλλουρος, (κίλλω, οὐρὰ) παυτὸν τῆ, Σεισοπυγής.

Κίλλω, ἀρχαία τις λέξις, ὀξ ἧς τὸ Λατιν. *Cillo, cello, percello*, ὡς τὸ Κέλλω, Κίλλω, καταβάλλω· ἀφ' ἧ τὸ Κίλλαρος, Κιλλαμαρύζειν, καὶ Κιλλικύειοι ἐν Συρακούσαις, οἱ αὐτὶ τῆ Γεωμόρων μέρος καταβαλόντες τῆ πολιτεύματος. οἷον εἵλωτες καὶ Πενέσται τινες.

Κιμβάζω, ᾗ, Ὀκιμβάζω, παυτὸν τῆ, Ὀγκλάζω, καὶ, Σκιμβάζω, κάθημαι σαυροπόδι, ἢ εἰς τὰ γόνατα. χαλαίνω, κατζαίνω, εἰς τὰ κάτζα ὑπάγω. Καθίζομαι, ἐμπεῖβω, ἀργοπορῶ.

Κιμβεία, ἡ, καὶ, Κιμβία, παυτὸν τῆ, Κιμβικεία.

Κιμβερικὸν, καὶ, Κιμβεικὸν. ὑπακουμ. Ἱμάτιον, εἶδος γυναικείου φορίματος. Ἀειτοφ. Λυσ. 45.

Κιμβικεία, ἡ. ἦ, Κιμβικία. Παλλάδ. Λαυσαϊκ. ῥυπαρὰ φιλαργυρία. ἐκ τῆ

Κιμβικεύομαι, Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 3. ζ'. 9. κιμβικῆ εἰμὶ, κιμβείαν ἐλαιῶνα.

Κίμβικος, ικος, ὁ+ὁ λίαν μικρολόγος ὠφελεῖ τὰ χρήματα, (ὅστις ἀκριβάζεται καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν) ἀκρόκερδὴς, φιλάργυρος, ῥυπαρός. Ἀειτοφ. Ἠθικ. Α. 25. "Ἐστὶ δὲ τῆς ἀνελευθεριότητος οἵδε πλείω· "οἷον κίμβικας τινας καλοῦμεν, ᾗ κνμινοταμίσας, ᾗ "ἀκρόκερδεῖς, ᾗ μικρολόγους". παυτὸν ἔτι τῆ, Μικρολόγος. Ἀθήν. Ζ'. ὅπου, Κίμιξ, κεῖται.

Κιμωλία, ἡ. παροσυπακούετ. γῆ, λευκόντι χῶμα, γῆ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γῆ λιθικὴ, ἡ εἶδος Βώλου, ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου, παρωνομασθεῖσα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτ. 725. ὡς ἐκ ταύτης αὕτη ἡ γῆ νάτρον, ὃ ἐστὶν, αὕτη εἶναι φυσικὸν Σάπωνι.

Κινάβρα, ἡ. ἡ δυσωδία τῆς ζάγων, Γράσος. "Τράγον πολλῆς τῆς κινάβρας ὀσφόζοντα". Λουκιαν. δὶς κατηγορ. 10. 2) Ἡ τῆς μαχαλῶν δυσωδία. 3) Κάθε δυσωδία-βρῶμα.

Κιναβράω, ῶ. κινάβρας ὀσφόζω, βρομῶ ὡς ὁ ζάγος. "Αἰγῶν κιναβρώντων". Ἀριστοφαν. Πλουτ. 294. ἔθεν παρ' Ἡσυχ. Κιναβρῶμαι, ὑποκαθάρματα ὀζοντα.

Κίναδος, τό. ὡς ὅπου τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὴν λέξιν παύτην ὡς ὑβριστικὴν ὅπου αὐθρώπων, αὐτὶ τῶ, Ἀλώπηξ, Πανοῦργος, ἐπειδὴ καὶ παρὰ Σικελοῖς οἱ Ἀλώπηξ, Κιναδος, ἐλέγετο. Ὁ Κικέρ. Λόγ. Η'. ἐκλαμβάνει τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Bellua, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Κίναδες, θηρίον, ὄφις. ὡς τὸ Ἰταλ. Bestia. Φαίνεται ἔτι ὅτι σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, Κινώπεστον, κάθε θηρίον πεπαιδὸς, καὶ ἐξαιρέτως φαρμακερὸν, καὶ ὄφιν. ἐπειδὴ καὶ ὁ Δημόκειτ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 45. λέγει. "Περὶ κινδύνων τε καὶ ἑρπετέων". Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 25. κεῖται καὶ "Καὶ πῶς, ὦ "κίναδ' εὖ πάγ' ἔσεται". ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὕποπτον. Ὁ Ἁρποκρατ. ἔτι καὶ ὁ Σουΐδ. ἐσημείωσαν τὸ ὑποκορ. Κινάδιον. Ζήτ. Κινώπεστον.

Κιναδίζω, ἀφ' οὗ, Κινάδισμα, τό. "Κλύω πλέος "ὀργίθων". Αἰσχύλ. Προμηθ. 124. κίνησις, θόρυβος ὀργίθων, τὸ κίνημα τῆς πλήθυος, ὅπερ ἄλλοι ἑρμήν. δῆλ. τῶ, Θησαυρισμὸν, ὡς αὖ νὰ εἴπῃ. Κίναθος. ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡσύχ. Κιναδίας, κρυπτὸς, ἔγκρυφος. Ὁ αὐτὸς ἐκφράζει τὸ, Κιναδίζειν, δῆλ. τῶ, Κινεῖν, ὑποθησαυρίζειν, καὶ, μινυρίζειν. Ἐκ τοῦ, Κινέω, ταχυκίνητον τὸ, Κινάθω, καὶ Κιναδίζω. Ζήτ. Κινέω.

Κιναιδεία, ᾶς, Κιναιδία, ἡ. τὸ αἰσχρὸν πολίτευμα καὶ ἡ ἄτιμος πρᾶξις τῶ κιναίδου. Παρὰ Δημοσθ. Φιλ. 97. Κιναιδείαι, τὰ σκώλη τῶ κιναίδου ὡς τύμπανα, κ. τ. τ. παρ' Ἀρτεμιδ. Β'. 12. "Λέσβια κιναιδεία, ἀμφ. σημ.

Κιναιδίζομαι, πάσχω-πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ ὡς κίναιδος. Ὅθεν

Κιναίδισμα, τό. ἄτιμος-αἰσχρὰ πρᾶξις ἢ ὁμιλία.

Κιναιδολογέω, ῶ. ὁμιλῶ αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα λόγους, ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος, ὁ, ἡ. ὁ αἰσχρὰ-ἄτιμα λόγους ὁμιλῶν ἢ αἰσχρὰ διηγήματα γράφων. Αἰσχρορρήμων.

Κίναιδος, ὁ. (ὁ κινῶν τὴν αἰδῶ) ταυτὸν τῷ, Καταπύγων, ὁ μετὰ ἀρρένων σωματεισκόμβους, καὶ ἐνεργῶν, καὶ ὁ πάσχων τὴν ἀρσενοκοιτίαν. Καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἀσελγὴς, αἰσχρὸς, ὡς τὸ παρὰ Τέρκ. Πάτ, Πάτις. Bagascione, Bardassa, Ἰταλ.

Κιναιδώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κιναίδῳ, ἀσελγὴς.

Κίναμος, τό. ταυτὸν τῷ, Κίνναμον, κανέλλα. Νίκανδρ. Θηρ. 947.

Κινάμωμον, τό. κανέλλα. Ζήτ. Κίνναμον.

Κινάρα, ἡ. εἶδος φυτῶ γνωστὸ, ἥτις ἐκ τοῦ μέσου αὐτῆς ἀφίνει τὸν καυλὸν ἢ κατὰ κεφαλὴν ἔχει τὸν καρπὸν ὅμοιον θαλασσίῳ ἐχίνῳ. Ἀγκινάρα. "Ορα Columella, Γ'. 235.

Κίναργος, (κίνω, ἀργὸς) ταυτὸν τῷ, Ἄφυκτος. Ἡσύχ.

Κιναχύρα, ἡ. (κινέω, ἄχυρον) εἶδος σακκίου ἢ σακκέλλας τινὸς ἐν τῷ μύλῳ ἢ ἐν τῷ κοσκίνῳ δὲ ἧς ἐκχωρεῖται τὸ ἄχυρον ἐκ τοῦ ἀλεύρου. Ἀισωπ. Ἐκκλ. 730.

Κινδαλισμὸς, ὁ. καὶ, Κίνδαλος. Ζήτ. Κυνδαλισμός.

Κίνδαξ, ὁ, ἡ. Ζήτ. Σκίναξ.

Κινδύνευμα, τό. (κινδυνεύω) τὸ ὁποῖον κινδυνεύει-βάλλει εἰς κίνδυνόν τινάς. (Periculum, Λατιν.) Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταύρ. "Τὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν". ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. τίτ. 46. "Τὰ κινδυνεύματα αἰνεῖν". καὶ παρὰ Φιλοσ. Σόφισ. ὠφελίμου τολμηροῦ καὶ ἐπικινδύνου λόγου, δῆλ. δοκιμεῖόν τινα λεγόμενον.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ. ὅστις κινδυνεύει, ἐμβαίνει ἢ βάλλει τὸν ἑαυτόν τε εἰς κινδύνους. Ὅθεν

Κινδυνευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀπήκων εἰς κίνδυνον, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς κινδύνους.

Κινδυνεύω, Μέλ. εύσω. παραδίδω ἢ βάλλω ἑαυτὸν εἰς κινδύνους, ἐν δεινῷ, ὅ ἐστιν εἰς κίνδυνον εἰμὶ, ἐν πολέμῳ ἢ ὅπὶ κεπτείᾳ. καὶ ἐντεῦθεν "Περὶ τῆς "ἑαυτῦ βασιλείας κινδυνεύσαντα πρὸς Κλέαρχον". Δημοσθ. "Ἔβαλε τὸν Κλέαρχον εἰς κίνδυνον δῆλ. τὰ χάσῃ τὸ βασίλειόν του. "Τῶν ψευδομαρτυρίαν κινδυ"νεύειν". ὁ αὐτ. βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον τῶ καταγορηθῆναι ὅπὶ κεπτείᾳ εὕεκεν τῆς ψευδοῦς μαρτυρίας. "Διὰ τὴν πελιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ "πόλει". ὁ αὐτ. δῆλ. τὴν ῥηπόρων καὶ βελευτὴν ἐμβαίνει ἡ πόλις εἰς μεγάλον κίνδυνον, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μετὰ κινδύνου δοκιμάζω. "Κινδυνεύσομαι "αὐτῷ βοηθεῖν". Πλάτ. Θεαίτ. 57. ἂς δοκιμάσωμεν νὰ ἰδώμεν αὖ ἐμπορέσωμεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν. ἢ "Κινδυνεύω ποιεῖν τόδε". ὅπερ ὄθελω ποιεῖν δικαίως, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀνάγκης σωματεικόμενος. 2) Φαίνομαι ὅτι εἶμαι εἰς κίνδυνον. κυρίως ὅμως, κίνδυνον ὑποβύομαι, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, ὥστε νὰ κάμω νὰ πιστεύσῃ τινάς. "Τί γὰρ ἄλλο εἰ κινδυνεύσεις ὑποδεῖξαι "σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ "φαῦλός τε καὶ οὐκ ἄξιος διεργεσίας; τί ἄλλο ἤθελεν "εἶναι φανερώτερον ὕστερον, παρ' ὅτι σὺ ἤθελες ἐμβῇ "εἰς κίνδυνον νὰ ὑποδείξῃς ὅτι σὺ εἶσαι χρηστὸς, κ. τ. λ." "Ἐνθυμοῦ ὅτι κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι "τῆς τε οἰκείας καὶ τῆς ἀρρωστάντων". αὐτόθ. Γ. ιγ'. 3. ἐφρόνησε-συλλογίσου καλὰ, ὅτι θέλεις ὑποπέσει εἰς κινδύνους εἰς τὸ νὰ σὲ ἐνοχλοῦνται δυσαρεστότερον ὑπὸ τῶν θέλεις, ἢ ὡς ἰδιογνώμονα (ὡς πεισματάρικο) καθὼς τὰς σκληρὰς καὶ ἀρρώστους. Συχνάκις ὅμως δύναται νὰ τὸ μεταφράσῃ τινὰς δῆλ. τῶ, Φοβοῦμαι, Φόβος ἐστὶ, Φαίνεται. π. χ. "Κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον "ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν". ἢ εὐδαιμονία φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πλέον ἀναμφίβολον καλόν. 3) Ἐγγὺς εἰμὶ, ἐγγίζω. Πλάτ. Ἱππ. "Νῶ δὴ, ὦ Ἱππία, "κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις". ὡς τὸ τῆς σωπῆ. Κοντεύω νὰ τὸ μάθω, ἢ Φαίνεταί μοι ὅτι ἐκαπάλαβα. Ὁ Σχολ. τῶ Πλάτ. ἑρμήν. τοῦτο δῆλ. τῶ, Ἐγγίζειν, ἢ Ἐγγὺς εἰσί. ὁ δὲ Βασίλειος ἐν τοῖς ἀνεκδότοις Σχολίοις εἰς Γρηγόρ. Ναζ. Λόγ. Λ Β'. λέγει. "Τὸ δὲ Κινδυνεύειν, Ἐλέγχεσθαι καὶ Δείκνυ"σθαι σημαίνει. καὶ παρ' Ἑρμογένει αὐτὶ τοῦ, Προτε"τίμηται, Προκέκριται". ὁ Τζέτζης ἐν Σχόλ. Ἑρμογ. δῆλ. τῶ, Ἀναγκαίως ἔχειν. Κινδυνεύομαι, ἐν κινδύνῳ γίνομαι, ἔρχομαι-φθάνω-καταντῶ εἰς κίνδυνον. Θουκυδ. Β'. 35. Καὶ μὴ ἐν οἷ αὐδεὶ πολλῶν ἀ"ρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖτε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστεύθη"ναι". τὸ ὁποῖον τινὲς ἀναλύουσιν ὧδε" Καὶ μὴ ὑφ' ἑ"νὸς ἀνδρὸς πολλῶν ἀρετὰς εἰς κίνδυνον καθίσαθαι, "ἄσε ἢ εὖ ἢ χεῖρον ἐκεῖνός τι πιστεύθωσι".

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἄλλοι δὲ "Καὶ (ἐμοὶ ἀρκῶν ἐδόκει) μὴ κινδυνεύεσθαι "ἐν οἷ αἰδεῖ εὖτε καὶ χεῖρον εἰπόντι τὸ πιστεύεσθαι "πολλῶν ἀρετάς". κατ' ἐμὲ ὅμως γνώμην θέλει νὰ εἴπῃ "Καὶ νὰ μὴ καταισθῃ τινὰς εἰς κίνδυνον ὥστε νὰ βιασθῇ νὰ πιστεύσῃ ἢ νὰ ἀμφιβάλλῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ ἢ ἀχρείᾳ ῥήτορος. ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Κινδυνεύω νὰ πιστεύσω, ἢ Κοντεύω νὰ πιστεύσω. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ϛ'. Δ'. 6. "Τῶν Θηβαίων οἱ "πρεσβεῖς ἐλογίζοντο — εἰμὴ ἔξει ὁ δῆμος ὁ Θη- "βαίων τὴν ὑπαρχοῦσαν, ὅτι κινδυνεύσει καὶ ἡ πόλις αὐ- "τοῖς ἐναντία γενέσθαι". εἶναι ὡς τὸ παρὰ Θουκυδ. Η'. 91. "Φάσκων (ὁ Θηραμένης) κινδυνεύειν τὸ "τεῖχος τοῦτο μὴ τὴν πόλιν ἁμαρτεῖν". αὐτὶ τοῦ, "Ὅτι κινδυνεύσει, κίνδυνος ἔσοιτο, μὴ ἡ πόλις ἐναντία γένοιτο, μὴ τὸ τεῖχος τοῦτο — διαφθείρηται. ὅταν "Τὰ "κεκινδυνευμένα", τὰ ὁποῖα μετὰ κινδύνου ἐπεχείρησε τινάς, αἱ μετὰ κινδύνου πράξεις.

Κίνδυνος, ὁ. τὸ ἐνδεχόμενον καὶ ἡ πλησίασις κακοῦ τινος, ὁπόταν δηλαδὴ τινὰς ἔρχεται εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ πάθῃ κακόν τι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον κακὸν - δεινόν. ἢ ὅπ τὸ δεινὸν συνειλημμένον ἀνάγκη, δεινὸν, μάχη, πόλεμος, καὶ ἐπομβρίως πᾶσα ὑπεύθυνος ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἐνδέχεται νὰ φέρῃ κακὸν ἀποτέλεσμα. Ξενοφ. *Pericolo, rischio.* Ἰταλ. Ἡ ἐκ τοῦ, Κίνω - κινδῶ (κινέω εἰς ὀδιώλω) παραγωγὴ εἶναι βεβαία, ἀλλ' ὁ ῥόπος ἀμφ. Ὁ Φώτ. ἔχει καὶ, Κίνδακος, αὐτὶ, Κίνδυνος.

Κινδυνώδης, ες, ὁς, ἡ. ὑπόκινδυνος, ὁ κίνδυνον φέρων - προξενῶν - ἐπαπειλῶν - ἢ ὁ μετὰ κινδύνου συνδεδεμένος.

Κινέω, ῶ. εἰς κίνησιν βάλλω, διόλου ἢ κατὰ μέρος ἐκβάλλω τὸ ῥᾴγμα ὑπὸ τὸν ζάσιν ἢ ἡσυχίαν του. ὑπὸ τὸ πρόσω χωρεῖν πείθω τι, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, κινῶ, σείω, παράττω, κλονῶ, βιάσιμο σεισμοῦ τινος, ἢ μεταβάλλω, μεταβάπτω αὐτὸ, ἀλλάζω τὴν τάξιν ἢ τὴν θέσιν αὐτοῦ. Ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι, ἀρχίζω ποιῶ, ἀρχίζω ἕνα ῥᾴγμα, καὶ ἐνταῦθεν "Κινεῖν τὴν ῥητορικήν". Σπαλδίγγιος παρὰ Κιντιλιανῷ, Γ'. ἀ. 8. Εἶμαι ἢ γίνομαι αἰτία, δίδω ἀφορμὴν καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐρεθίζω, ἐξεπίζω, σκαλίζω. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 9. "Καὶ τὸ κινεῖν "δοκεῖ μακροτέρων, μεμφικῶδες ἐστὶ φιλοσοφίας". Εἰς πάθη βάλλω τινα, διεγείρω, παρακινῶ, ἐγγίζω, θέλγω. "Εἰς δάκρυα κινεῖν". κάμνω τινὰ νὰ κλάψῃ. Μέσως, Κινοῦμαι, κινῶ ἐμαυτὸν, ἀλλάζω τόπον-θέσιν. ὑπὸ ῥᾴξιν ὁρμῶ, διενεργοῦμαι, κ. τ. λ. Ἰλ. Α. 47. καὶ Β. 144. "Κινήθη δ' ἀγορή". ἐκινήθη, ἐταράχθη. Πρωτότυπον τότε εἶναι τὸ, Κίω, Κίνω, ἀφ' οὗ τὸ, Κινέω, Κινύω, Κίνημι, καὶ, Κινύσσω. Ζήτ. Κίω. Ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχηματισμοῦ ἔγινε τὸ, Κινάθω, Κιναθίζω. Ζήτ. ἔτι ᾗ, Σκίνακξ.

Κίνημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κίνησις, Ποιητ. ὅταν τὸ ἐν τῇ σωφρ. Κινημάτης.

Κίνητρον, τό. ταυτὸν τῷ, Κίνησις. Πολυδ.

Κίνημα, τὸ. κίνησις τις, αἰσθησία, παραχὴ, σύγχυσις, χάλος, ὀργὴ. τὸ ἐν πράξει ἐπιχείρημα. Μεταφορ. ἢ αὐτὶ τοῦ, Σκοπὸς, διεύθυνσις τοῦ σκοποῦ.

Κίνησις, εως, ἡ. (κινέω) ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεως ἢ τοῦ τόπου, κατὰ ἐνεργητικὸν καὶ παθητικὸν σημαινόμενον. ἢ ὅπ τὸ πρόσω χώρησις, ὁρμὴ, ἀρχὴ, ἐπιχείρησις, βάλησις, γνώμη, ὑποφασις. κίνησις, σεισμὸν, παραχὴ, διέγερσις. "Κίνησις λείη σαρκός". εἰς τὸν Κυρηναϊκὸν αἵρεσιν ἐλέγετο τὸ εὐάρεστον Ἀγαθὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον διαφορετικὸν ὑπὸ τὸν Ἐπικούρειον ὕρισμὸν Ἡδονῆς, μόνον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς κινήσεως.

Κινησιφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κίνησιν φέρων, ὁ κινῶν. Ὀρφ. Ὕμν. Φύσ. εἰχ. 21.

Κινησίχθων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν χθόνα - τὴν γῆν κινῶν. Σχολ. Σοφοκλ.

Κινητέος, έα, έον. ὅς τις πρέπει νὰ κινηθῇ. Ἀριστοτ. Πολιτ. "Βία κινητέες εἰς μάχην".

Κινητήρ, ῆρος, ὁ. ἡ, Κινήτης, ε, ὁ. ὁ κινῶν, εἰς κίνησιν βάλλων, κλονῶν, παράττων, σείων, διεγείρων, ἀναπτύσσ. ὅθεν

Κινητήριος, ρία, ριον. ὁ ὑπάρξεως ἢ αὐτῶν εἰς κίνησιν, ὁ εἰς τὸ πρόσω χωρεῖν ποιῶν, διεγερτέον. "Βοηλάτην μύωπα, κινητήριον". Αἰσχύλ. Ἱκετ. 308.

Κινητιάω, ῶ. Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθήν. Ι'. σελ. 442. ταυτὸν τῷ, Βιητιάω.

Κινητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπάρξεως ὁ κλίσιν ἢ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ κινεῖν - εἰς κίνησιν βάλλειν - διεγείρειν - παρορμᾶν - ἐγγίζειν - ἐρεθίζειν. διεγερτικὸς, παραχοποιὸς, ἀναπτικός. Πολύβ. Β'.

Κίνητρον, τό. (κινητέον, κατὰ συγκ.) ὄργανόν τι δι' οὗ κινοῦσι - παράττουσιν - ἀνακαπτώνουσί τι. Πολυδ. Ζ'. 169.

Κίννα, ἡ. εἶδος ἀμπέλου (ἀμπελίδος) καπὶ τὴν ἀβάλεκτον τῆς Κιλικίας. Διοσκορ. Δ'. 32. Παρὰ τοῖς σήμερον Ἰατροῖς λέγεται ὁ Περουβιανὸς φλοιός. *Cortex peruvianus.* τὸ δὲ δένδρον, *Cinchona*, Λιν.

Κιννάβαρι, εως, τό. σωμάτεσις τις μεταλλικὴ ἐκ θείου καὶ ὑδραργύρου, κόκκινον χρῶμα ἔχουσα, ἐξ οὗ ὁ ὑδράργυρος σκευάζεται. Θεόφρας. περὶ Λίθ. "Γίνεται "δὲ ἡ Κιννάβαρι, τὸ μὲν αὐτοφυὲς, τὸ δὲ κατ' ἐργα- "σίαν". *Cinabre naturel, & artificiel.* Γαλ. 2) Φυτικήτις κόκκινος βαφὴ σωφθλιμένη μὲ τὴν ῥητίνην ἤτοι τὸ δάκρυ δένδρου τινὸς, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ Αἷμα δράκοντος, λέγεται. Διοσκορ. Ε'. 109. ᾗ, Κιννάβαρι Ἰνδικόν. (Λατιν. μόνον *Indicum*). Ἀρρίαν. περίπλ. "Γίνεται ἐν αὐτῇ (τῇ Διοσκορίδι νήσῳ) καὶ "κιννάβαρι, τὸ λεγόμενον Ἰνδικὸν, ὑπὸ τῆς δένδρωτος "δάκρυ σωναγόμενον". Ζήτ. Τιγγάβαρι. ὅθεν

Κιννάβαρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ κλίνω πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ Κιννάβαρεως. Διοσκορ. Ε'. 59.

Κιννάβάρινος, ίνη, ινον. ᾗ, Κιννάβάρεος, ία, ιον. ὁ ἐκ τοῦ κιννάβαρεως κατεσκευασμένος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κιννάβαρεως ἔχων.

Κιννάβευμα, τό. καὶ, Κίνναβος. Ζήτ. Κάναβος.

Κιννάμολόγος, ὁ. (λέγω, κίνναμον) πτηνόν τι Ἰνδικὸν τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν καλιὰν αὐτοῦ ἐκ τῆς σωναχθείσης κλαδίσκων τοῦ κιννάμωμου. Πλίν. Ι'. 33. τὸ ὁποῖον παρ. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 13. καὶ Αἰλιαν. Β'. 34. ᾗ, ΙΖ'. 21. Κιννάμωμος, λέγεται. Ὅρα Ἡρόδοτ. ἐν Γ'. 111.

Κίνναμον, καὶ, Κιννάμωμον, τὸ. ὁ δεύτερος σχηματισμὸς τούτου φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀγνώτου, ᾗ Ἄμωμον, καὶ τοι ἡ δεύτερα μόνον αὐτοῦ ὀνομασία ἦτον γνωστὴ εἰς τὸν Ἡρόδοτον, ὡς αὐτὸς ἐν Γ'. 111. λέγει. "Ταύτας τὰς κάρφεα, τὰς ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μα- "θόντες, Κιννάμωμον καλέομεν". καὶ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 13. ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 947. ἔχει Κίναμον, αὐτὶ, Κίνναμον ὡς ᾗ Διονύσ. Περιηγ. "Ἀ- "κρασίων κιναμώμων" λέγει. Ἐκ τοῦ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 5. βλέπει τινὰς, ὅτι τὸ Κιννάμωμον ἐκ πολλὰ λεπτῆς κλαδίσκων σωνειλίμενον λῦ, παρὰ ἡ Κασία ἢ Κασία, ἥτις πωλεῖται εἰς καλαμίσκους, ἄρα ἐκ ξύλων ᾗ κλαδίσκων ξεφλουδισμένων. (ὅρα ᾗ καὶ Ἡρόδοτ. Γ'. 110.) Ὁ μῦθος λέγει καὶ παῦτος Ἡρόδοτ. ὅτι τὰ κάρφη ἦτον οἱ κλαδίσκοι πτηνῶν βάλλεται εἴς τινα δερμάτινον σάκκος, ὅπου καταβώγον-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ται ὑπό τινος σκώληκος. Τοῦτον τὸν σκώληκα πιθανῶς ἐνιοῖ ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Κασιοβόρος, ὁ ἐν κασίᾳ "γινόμενος σκώληξ". Ἡ κασία αὕτη ἡ παρ' ἀρχαίων, ἐστὶν ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ Καννέλλα λεγομένη, παρὰ ἐκ τῆς Ἰταλικῆς *Cannella*, τὸ ὁποῖον ὑπελλιζόμενον σημαίνει Καλαμίσκος, παρὰ τὸ, Κάννα, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἰταλικόν. ἐδόθη δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν φλοιὸν αὐτὸν, διὰ τὸ συειλιγῶδες γίνεσθαι δίκην καλάμου, ὅθεν ἐπιθετικῶς ἡ Κασία σύειγξ, Συείγγιον, ἡ Συειγγὶς, *Cannella cassia*, καλεῖται παράτισι. τὸ δὲ Κιναμώμωμον αὐτὸ τὸ δένδρον ἐστὶ τὸ Καννελλοφόρον ἢ μᾶλλον οἱ τῆς δενδρυ νέοι κλαδίσκοι τὰς ὁποίας ἡ Ξηλοκασίαν, καλοῦσιν. ὅθεν

Κιναμώμινος, ἡ Κιναμώμινος. ὁ ἐκ τῆς κιναμώμου κατεσκευασμένος, ἢ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα αὐτῇ, Καννελλί.

Κιναμωμίζω, ὁμοιάζω τῷ κιναμώμῳ. Διοσκορ. Ε'. 139.

Κιναμωμοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ κινάμωμον φέρων, Καννελλοφόρος.

Κίνυγμα, τό. τὸ κινηθὲν ἢ τὸ κινούμενον, κινητόν τι ἢ κινούμενον μετέωρον σῶμα, σκιὰ, εἴδωλον, φάντασμα. Αἰσχύλ. Προμηθ. 157. "Αἰθέριον κίνυγμα". ὅπου Χειρόζ. τινα μετὰ τῆς Ἡσυχ. Κώνυγμα, ἔχουσι. Ζήτ. Κινύσω.

Κίνυμι, καὶ Παθητ. Κίνυμαι. ταυτὸν τῷ, Κινέω, Κινέομαι. Ἰλ. Δ. 281. "Πυκιναὶ κίνυντο φάλαγ"γες". ἐκινήθησαν.

Κινύρα, ἡ. Ἀσιανόν τι ὄργανον μουσικὸν δέκα χορδὰς ἔχον, καὶ διὰ τῆς πλήκτρου κρουόμενον οἰκεῖον ἡ λυπηρόντινα ἦχον ἐκδίδει. Πίνδαρ. Πυθ. Β'. 27. ὅθεν

Κινύρομαι, κλαίω, θρηνῳδῶ, ὀδύρομαι. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 20. "Οὐ δὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται "ἄλλυτα μήτηρ". Αἰσχύλ. Ἱκετ. 123. "Χαλινοὶ κι"νύρονται φόνου". οἱ ψοφοῦντες - ἠχοῦντες (καθωνίζοντες) χαλινοὶ κηρύττουσι τὸν φόνον - τὸν σκοπόν.

Κινυρὸς, ρὰ, ρόν. κλαυθμηρὸς, ὁ κλαίων, θρηνῳδῶν. Ἰλ. Ρ. 5. "Μήτηρ κινυρή". θρηνητικὴ, οἰκτροφώνος.

Κινῦσσω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 193. ὅπου ἄλλοι μετὰ τῆς Ἡσυχ. Κηνύσσω, ἔχουσιν. ὅθεν, Κίνυγμα. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κινύω, ἢ Κινέω.

Κινώπετον, τό. καὶ, Κινωπισὴς, ὁ. Νίκανδρ. Θηρ. 14. ὅπου ἡμάρτηκ. Κινωπισὴς, κέντρον, ἐπειδὴ παρεμφερῶς χηματίζεται καὶ τοῦτο ὡς καὶ ἐκ τῆς Ἑρπετὸν, τὸ, Ἑρπησὴς. λέγεται δὲ ἄγκιστρον θηρίου, ἢ παρὰ Νικάνδρ. ἐξαιρέτως, οἱ Ὄφεις, καὶ τὰ ἑρπετὰ θηρία. ἔστι δὲ μετὰ τῆς, Κινῶ, εἰ καὶ τὸ αὐτό. ἡ δὲ παραγωγὴ ἐκ τῆς Κινέω καὶ Πέδον, τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενον, ἴσως δεῖ εἶναι ὀρθή. ὡς καὶ ἡ τῆς Κινώδαλον, ἐκ τῆς Κινέω, καὶ "Αλς" διότι ἐκ πάντης εἴδους ἄλλο ὑποδεικνύεται, εἰμὴ ὅτι τοῦτο μὲν θηρίον χερσαῖον, ἐκεῖνο δὲ θηρίον εὔυδρον. ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα πιθανῶς παράγονται ἐκ τῆς Κινέω, Κινόω, μόνον, καὶ συνωνυμοῦσι μὲ τὸ, Ἑρπετὸν, ἢ, Πρόβατον. ὅπερ ἐστὶν, οὐ φυσιολογικῶς ἤτοι ἀφ' ἑαυτῆς κινούμενον ἢ ζῶν τὰ ἀφόσω βαίνον - χωρὶν ζώντων ζῷων. Φαίνεται ἔτι ὅτι καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Κίναδος, θηρίον, ὄφις, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ ταῦτα.

Κιξαλλεία, ἡ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ Λιγεία. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμῆν. διὰ τῆ, Πᾶσα κακοστεχνία. ἐκ τῆς

Κιξαλλεύω, κιξάλλης εἰμὶ, λιγεύω - κλέπτω.

Κιξάλλης, υ, ὁ. ὁ ἐν τῇ ὁδῷ λιγὺς - κλέπτης, ὅς τις παραφυλάττων εἰς τὰς ὁδοὺς ξεγυμνώνει τοὺς ὁδοιβάτας. Κεσιντζῆς, Τουρκ. Δημοκειτ. ἐν Φιλοσ. Πειπμ. σελ. 171. "Κιξάλλιν καὶ λιγὺν πάντα κτεί"νοντις ἀθῶος αὖ εἶη". Ἰωνικ. κυείως ὅμως σημαίνει τὸν Κρυφοκλέπτην, ὅς τις ἄλλως Θυρεπανοίκτης, λέγεται.

Κιόκρανον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ, Κεῖσκανον, καὶ Κιονόκρανον.

Κιονικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐκ τοῦ Κίονος ὤν, ἢ ὁ αὐτῷ κων εἰς κίονα.

Κιόνιον, τό. Κιονὶς, ἡ. καὶ Κιονίσκος, ὁ. Ὑποκοριστικὰ ἐκ τοῦ, Κίων. παρὰ Διοσκορ. Β'. 6. εἶναι Κιόνιον, ὁ ἄξακτος ἤτοι τὸ μέσον τῆς πορφυρῶν καὶ κοχλίων, περὶ ἃ ἡ ἕλιξις ἐστὶ τῆς ὁσράκης. Κιονὶς δὲ, ἰδιαιτέρως ὁ Σπαφυλίτης τοῦ λαιμοῦ.

Κιονοειδὴς, ἐος, ὐ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ χῆμα τῶν κίονος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὴν κολῶναν.

Κιονόκρανον, τό. ἡ κεφαλὴ τῆς κιόνων, τὸ κεφάλι τῆς κολώνας. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. δ'. 5. "Βυθομυχίων "δὲ, τί χρὴ ποιεῖν, πίπτει τὸ κιονόκρανον ὑπὸ τοῦ κίο"νος, ὅτε σεισμὸς, ὅτε ἀνέμου ῥυμβώσις". Ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Χανδλερ. μέρ. Β'. 29. κεῖται αὐτὶ τούτου, Κιόκρανον, καθὼς καὶ ὁ Πολυδ. Ζ. 121. ἔχει. Ζήτ. Κεῖσκρανον, καὶ, Ἐπικρανῖτις.

Κιονοφορέω, ῶ. κίονας φέρω.

Κιρκαία, ἡ. εἶδος φυτοῦ, *Circaea*, Διοσκορ. Γ'. 134. ὁ Ἀπολλόδωρ. Γ'. α'. 5. ἀναφέρει "Κιρκαίας ῥίζα". ὡς μαγικόν τι μέσον.

Κίρκη, ἡ. εἶδος ἐντόμου ἀδιοείου εἰσέτι. Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. Δ'. 5.

Κιρκηλάτος, ὁ, ἡ. (ἐλαύνω) ὁ τυπτὸ τῆ κίρκη καταδιωκόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 61.

Κιρκήσια, τά. ὑπάκουσμ. Ἀγωνίσματα, τὰ παρὰ Λατίν. *Ludi Circenses*. τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο εἰς τινα τύπον ἐν Ῥώμῃ τοιετραγωνισμένον κυκλικῶς μετὰ τείχους, ὅστις ἡ *Circus*, ὠνομάζετο. ὁ δρόμος - τὸ ξέξιμον ἦτον εἰς αὐτὰ τὸ ἐξαίρετον ἀγώνισμα.

Κίρκινος, ὁ, ὁ κύκλος, *Circinnus*. ἔτι δὲ καὶ ὁ Καρκίνος. Σέξτ. Ἐμπ. Γ'. 53.

Κίρκος, ὁ. εἶδος ἱέρακος, ὅστις μετεώρως ὁπόταν πετᾷ κύκλα χῆμα ποιεῖ. Ἰλ. Ρ. 757. ἢ Χ. 139. Ζήτ. ἢ Ἱέραξ. 2) Κύκλος, γύρος, ταυτὸν τῷ, Κείκος, κατὰ μετάθεσιν. Ἀνάλεκτ. Β'. 52. καὶ ἐνσεύθεν αὐτὶ τοῦ, Τόξον. ἀφ' ἧς τὸ Λατινικ. *Circinnus*, *Circulus*. 3) Ὁ παρὰ Λατίν. *Circus*, δημόσιον τι θέατρον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες. Ζήτ. Κιρκήσια.

Κιρκόω, ῶ. περικλείω, περικυκλόνω. δένω τι τροχυλῶς, εἰς χῆμα κείκου φέρω, περιδέω, ἀφ' ἧς τὸ Λατιν. *Circino*, ταυτὸν τῷ, Κεικίω. Αἰσχύλ. Προμ. 74.

Κιρνάω, ῶ. καὶ, Κίρνυμι, ταυτὸν τῷ, Κεράννυμι, Μέλ. κιράσω, Παρακ. κεκέρακα. Ἀόρ. Α'. ἐκράσθην. Μετοχ. κραθεὶς. Εὐριπ. Ἑκ. 219.

Κιρρὶς, ἡ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις ἄλλως ἡ Κηπίς, λέγεται. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 129.

Κιρρὸς, ρὰ, ρόν. πυρρὸς, ὠχρὸς, ξανθὸς, ὑσκιόχρωμος. "Οἶνος κιρρός". τὸ παρ' ἡμῖν, Λευκὸν κρασί. Γαλλιν. αντίκ. τῷ, Οἶνος αἰθοψ. Ἰλ. Α. 462.

Κίρσιον, τό. εἶδος ἀγριοκινάρας, *Carduus*, Λιιν. τὸ ὁποῖον θέλουσιν ὅτι ὠφελεῖ ἐναντίον εἰς τοὺς Κιρσούς. Διοσκορ. Δ'. 119.

Κιρσοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῶν Κιρσῶν ἔχων.

Κιρσοκήλη, ἡ. αὔξησις - φύσκωμα τῆς ἀγγείων εἰς τὰ αἰδοῖα τῆς ἀνδρῶν καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὄρχεις. πρόξιμον τῆς φλεβῶν τῆς περὶ τὰ αἰδοῖα. *Rupex varicosus*. Κέλσ. Ζ'. 18.

Κιρσὸς, ὁ. *varix*. σίδημα φλεβῶν περὶ τὰ αἰδοῖα.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὃ ἐξὶ πάθος τι ᾠδὲ τὰ αἰδοῖα, ὁπόσε πείσκονται αἱ φλέβες αὐτῆς ᾗ μάλιστα τῆς ὄρχεων, τῆς σκελῶν, ᾗ τῆς γλουτῆς. καθόλω δὲ εἰς τὰ ὑποκάτω μέρη τῦ σώματος, γινόμενον. Ἀττικ. Κειρσὸς, Δωεικ. Κειξός. καλεῖται ἔτι ᾗ, Ἰξία, ἡ. Ὅρα Ξενοφ. ἐν τῷ περὶ Ἱππικ. Α'. 5. τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Σύγκαυμα, λεγόμενον.

Κιρσώδης, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κιρσοειδής.

Κίς, κιὸς, ὁ. ἐν τῷ σίτῳ ᾗ τῇ κεδρῇ, κ. τ. λ. γινόμενος σκώληξ. Θεόφρ. *Curculio*.

Κίσηρις, ὁ, ᾗ Κίσηρες. εἶδος ἐλαφρᾶς πέτρας πολλὰς ξύπας ἔχυσα ᾗ ὑπὸ τῆς ὑφανείας τῆς θαλάσσης πλέυσα, ἥτις δύεἰσκεται ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖσον ὄπυ εἶναι κραπῆρες. Ἐλαφρόπετρα. Ἡ νῆσος Σαντορίνη ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, εἶναι ὅλη σχεδὸν μία τοιαύτη πέτρα.

Κίσθαρος, ᾗ Κίσθος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κίσσος.

Κίσσα, καὶ Ἀττικ. Κίττα, ἡ. εἶδος πολυλάλυ ἤτοι φλυάρυ πτηνῦ τὸ ὁποῖον μιμεῖται κάθε φωνήν. *Pica glandaria*. 2) Ἡ ὑπόθυμία τηῦ ὁποίαν ἔχυσιν αἱ ἐγκαυρωμέναι γυναῖκες εἰς τὸ νὰ φάγωσιν ἀσιωπῆτι τινὰ ᾗ ἐκτακτα φαγητὰ, ᾗ συχνάκις ἐναντία τῇ λογικῇ. Διοσκορ. Α'. ὅθεν

Κισσαβίζω, ὡς ἡ κίσσα φωνάζω. Πολυδ. Ε'. 90.

Κισσάμπελος, ἡ. καὶ, Κισσανθέμον, τὸ. κατὰ Διοσκορ. Δ'. 139. τὸ φυτὸν, ὅπερ ἄλλως Ἑλξίνη λέγεται. Καλεῖται ἔτι ᾗ ἡ Κυκλαμινος ἑτέρα, παρομοίως Κισσάνθεμον ᾗ Κισσόφυλλον. Διοσκορ. Β'. 195.

Κίσσαρος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κίσος. ἄλλοι αὐτὸ τὸ, Κίσθαρος, εἶπον. Διοσκορ. Α'. 126.

Κισσάω, ῶ. (κίσσα) ἔχω τηῦ ὁρμητικηῦ ᾗ συχνάκις ἐναντίαν τῆς φύσεως καὶ τῇ λογικῇ ὑπθυμίαν καὶ ὄρεξιν φαγητῦ τινῶν, τηῦ ὁποίαν ἔχυσιν αἱ ἐγκαυρωμέναι γυναῖκες. Γλίχομαι. μεγάλω ὑπθυμίαν ἔχω φησί τι, Ὀρέγομαι. Ἀειτσφ. Εἰρ. 497. "Κιττῆσες τῆς ἐρίκυης". παραπλήσιον τύτῳ ἔτι ᾗ τὸ ἐν Σφηξ. 349. μετὰ Γενικ. ἐνταῦθα αὐτὸ κει ᾗ τὸ ἐν Ψαλμ. Ν'. "Καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ "μυ". τὸ ὁποῖον οἱ ἑρμηνεύται ἀγᾗ τῇ, Μετ' ἡδονῆς ἢ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως συνέλαβέ με, ἐρμην.

Κισσήεις, εντος. Νίκανδρ. Θηρ. 510. παυτὸν τῷ, Κίσσινος.

Κισσηρεφής. Ζήτ. Κισσηφερής.

Κισσήρης, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1132. ὁ κισσὸν ἔχων, ἤτοι ὁ καπάφυτος ὑπὸ κισσόν.

Κισσηρίζω, λεῖον ποιῶ, ὑγελίζω τι ἀγᾗ τῆς κισσήρεως. Νικόλ. Δαμασκ. ἐκ τῦ

Κίσσηρις, εως, ἡ. παυτὸν τῷ, Κίσηρες.

Κισσηρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς κισσηρεως.

Κίσσητος, ἡ, τὸν. παυτὸν τῷ, Κισσωτὸς, (κισσόω) ἐστεφανωμένος μετὰ κισσῦ. Εὐσάθ.

Κισσηφερὴς, παρὰ Σειῆδ. ὅπυ ἀναγνως. Κισσηρεφὴς, μετὰ κισσῦ σκεπασμένος.

Κισσινοβαφὴς, έος, ὁ, ἡ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ, Ὑσσινοβαφὴς. ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρεπ. Η'. γ'. 13. αἱ παλαιαὶ Ἐκδόσ. ᾗ τὰ Χειρόγρ. Κυσσινοβαφὴς, ᾗ Κισσινοβαφὴς, αὐτὶ, Ὑσσινοβαφὴς, ἔχυσι.

Κίσσινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ τῦ κισσῦ κατεσκευασμένος, ὑπὸ κισσόν.

Κίσσιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κισσός. ἀμφ.

Κισσόβρυος, ὁ, ἡ. (βρύω) ὁ βρύων κισσῦ, γιμάτος ὑπὸ κισσὸν, ἐσεφανωμένος μετὰ κισσῦ. Ὀρφ. Ὕμν. Βάκχ. 4.

Κισσοδέτας, (δέω) ὑπόθετ. τῇ Βάκχῃ, ὁ μετὰ κισσῦ θύσων ἢ δεδεμένος. Πίνδαρ. Διον. Ἀλικ. ὅπυ ἄλλοι Κισσοδότας, ἀναγιν. ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Κισσόδοτος.

Κισσοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κισσοειδῶς. ὁ τὸ εἶδος τῦ κισσῦ ἔχων.

Κισσοκόμης, ου, ὁ. (κομάω) ὁ μετὰ κισσῦ τὸν κόμον ἐσεφανωμένον ἔχων. Ὅμηρ. Ὕμν. ΙΕ'. 1.

Κισσόπληκτος, ὁ, ἡ. ὅστις ἐπλήχθη - ἐκτυπήθη μὲ τὸν κισσὸν, ἢ ὁ μετὰ Θύρσυ (ὅστις ἐν ᾠ ἐκτυλιγμένος μετὰ κισσῦ) πεπληγμένος, ὁ ἐξὶν, ὁ εἰς Βακχικὴν μανίαν κατενηνάσας, βεβακχευμένος. "Μέλεα κισσόπληκτα". οἱ Διθύραμβοι. Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'.

Κισσοποίητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ κισσῦ πεποιημένος. ὑπὸ κισσὸν καμωμένος. Λεκιαν. Βάκχ.

Κισσὸς, καὶ, Κιττὸς, ὁ. εἶδος φυτῦ ἀειθαλὲς, τὸ ὁποῖο τὸ βλάσημα ἑρπεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλησίον αὐτῦ φυτὸ. *Hedera helix*. Διον. οἱ χωρικοὶ ὀνομάζυσι τῦτο ᾗ Βρύσκλιαν. Ἀειτσφ. Ζ. Ἰσορ. Ε'. 22. ᾗ Θ'. 5.

Κισσοστέφανος, ὁ, ἡ. ᾗ, Κισσοστεφὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ κισσῦ ἐσεφανωμένος, ἢ ὁ ἐστεφανωμένον ἐκ κισσῦ ἔχων. "Κισσοστέφανος Βάκχος". Ἐπιχαρ.

Κισσοφορέω, καὶ Κιττοφορέω, ῶ. κισσὸν φέρω, ἐσεφανωμένος εἰμὶ μετὰ κισσῦ, καθὼς π. χ. αἱ Βάκχαι, καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ, οἵτινες ἐώρταζον τὸν Βάκχον. ὅθεν

Κισσοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κισσὸν φέρων, ὁ μετὰ κισσῦ ἐσεφανωμένος καθὼς οἱ ἑορτασταὶ τῇ Βάκχῃ.

Κισσόφυλλον, τὸ. τὸ τῦ κισσῦ φύλλον. 2) Εἶδος κυκλαμίνυ, κλιματόφυλλον, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῦ κισσῦ παρωνομασθὲν. Διοσκορ. Β'. 195. ἔτι δὲ καὶ Μιχανικὴ τις ἔκφρασις. Μαθηματ. παλ. σελ. 70.

Κισσοχαρὴς, ὁ, ἡ. (χαίρω) ὅστις ἔχει χαρὰν εἰς τὸν κισσόν. ὁ ὑπὸ κισσῷ χαίρων. Ὀρφ.

Κισσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ κισσῦ ἐνδεδυμένος, ἢ ἐσεφανωμένος. Ὀρφ. λίθ.

Κισσόω, ῶ, Κιττόω, ῶ. (κισσὸς) μετὰ κισσῦ σεφανόω ἢ ἐλικτυλίσω. Εὐειπ. Βάκχ. 205.

Κισσύβιον, τὸ. ποτήριον - καυκίον ἐκ κισσίνυ ξύλυ, καὶ ἐνσεῦσιν, κάθε ποτήριον. Ὁδυσ. Ι. 346. 2) Παρὰ Θεσφυλ. Ἐπισ. ποιμενικόν τι ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἁρμέγυσι τὰ πρόβατα, Καρδίκι.

Κισσώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ κισσῦ ἔχων. ᾗ ἡ τὸ πάθος τῆς κίσσης ἔχυσα γυνὴ, ἢ κισσάυσα. Διοσκορ. Ε'. 12.

Κισσήρνα, ἡ. λάκκος φρέατος, εἰς ὃν σωάγεται τὸ βρόχινον ὕδωρ. Σαίρνα. Ἡσύχ.

Κίστη, ἡ. ἐδεσματοθήκη, ἀγγεῖον ἐκ σανίδων κατεσκαυασμένον εἰς ὑποδοχὴν ἐδεσμάτων, ἢ δὲ Κιβωτὸς ἱματίων καὶ χρημάτων. Σκιῆδ. ὡς καὶ ὁ Φώτιος ἔχει "Κίστης, ᾗ Κοίτης, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖνται, ἢ ἱμάτια τινα, ἤγυν κιβώτια. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κίστη, ἀγγεῖον πλεκτὸν, εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο, ᾗ "ἱμάτια". κιβωτὸς ἢ κάλαθος. Ὁδυσ. Ζ. 76. "Μήπω δ' ἐν κίστῃ ἐτίθη μήδεα εἰκυῖα" καθόλω δὲ αὐτὶ τῦ, Σκυτάκιον.

Κιστηφόρος, παυτὸν τῷ, Κιστοφόρος.

Κιστὶς, ίδος, ᾗ, Κίστις, ιδος, ἡ. ὑποκορ. τῦ, Κίστη. σκυτακάκιον.

Κίστος, ὁ. ἀκανθοφόρον τι φυτὸν ῥοδοειδῆ ἄνθη φέρον. *Cirtus*, Λιν. Διοσκορ. Α'. 126.

Κιστοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κίστην φέρων. ἔοικε δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσυ καὶ τῶν θεῶν. Φώτ. παρὰ Δημοσθ. ὡς Στεφαν. 79. τινὲς ἀπέγνωσαν ὅπως αὐτὶ

τῦ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῶ, Κιττοφόρος, νόμισματι ἐπ' αὐτῷ ἐγκεχαραγμένῳ κίσσιν ἔχον.

Κίταρις, εως, ἡ. παυτὸν τῷ, Κίδαεις. Καπσίας Περσ. 47. "Ἐπέθεντο αὐτῷ τῶ κίτταεις".

Κιτρία, ἡ. ἐν Γεωπονικ. Ι'. ζ'. 11. ὅπερ καὶ ὀρθότερον Κιζέα, κεῖται, καθὼς καὶ ἀλλαχῦ, ἡ Κιτειά, τὸ ποιῶν τὰ κίζα δένδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως ᾗ, Κίτειον, λέγεται, καθὼς ἔτι καὶ ὁ καρπὸς αὐτῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Παλαιοὶ, Μῆλον Μηδικὸν, ἔλεγον. ἡ σωσπόθεια τοῦτον, Κίζον, λέγει. ὁ καρπὸς ὅτος ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ Κιζόμηλον, Γεωπαν. Ι'. οε'. 6. Ζήτ. Κεδρόμηλον, ᾗ τὸ δένδρον Κιζόφυτον, Ι'. ἡ. 2. καὶ τὸ φύλλον, Κιζόφυλλον. Θ'. 8. ὅθεν ἐν τῇ σωσπόθεια Κίτεινος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τῦ κίζου ἔχων· αὐτὶ τῦ, Ξανθὸς, ὠχρός.

Κιτταβίζω, ᾗ, Κιτπάω. Ζήτ. Κιοσαβίζω, Κιοσάω.

Κιττάριον, τὸ. παρὰ Διοσκορ. Γ'. 19. παυτὸν τῷ, Κύπτειροι ᾗ Κυπτάειοι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κίπτυλα, τὰ κελύφη τῦ καρπῶν.

Κιτῶν, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Χιτών.

Κιχάνω, Κιχάω, Κιχέω, Κιχείω, Κίχημι. ἁπαντῶ, φθάνω τινὰ ἔχων κατόπι αὐτῦ. καπελαμβάνω, προφθάνω-ὑποκπῶ, διείσκω τὸ ζητούμενον. Ἰλ. Α. 26. καὶ, Κιχήσατο. Ἰλ. Δ. 385. ὅρε-κατέλαβεν. ὅθεν, Ἐκίχεις, ἐν Ὀδυσ. Ω. 283. Κιχεῖς, Ἰλ. Π. 342. Κιχήσω, Κιχήσομαι, Κιχήμβαι, αὐτὶ, Κιχλῆσαι. ἐν Ὀδυσ. Θ. 329. "Κιχάνει τοὶ "βραδὺς ὠκύν". Ζήτ. Κίχω.

Κιχήλη, ἡ. παυτὸν τῷ, Κίχλη. Ἀεισοφ. Νεφ. 339.

Κίχημι. Ζήτ. Κιχάνω.

Κίχησις, ἡ. (κιχάνω) τὸ καπελαμβάνειν τὸ διωκόμβον. καπόφθασμα, λῆψις, ὑπόκπσις τῦ ζητεμβέν.

Κίχητος, τὸ. ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ Λιβανωτὸς, θυμιατήριον. Κύπριοι. Ἡσύχ.

Κίχλη, ἡ. εἶδος πτηνῦ φαγωσίμε, Κίχλα. Turdus. 2) Ἰχθύς τις θαλάσσιος ὅμοιος τῷ πτηνῷ κατὰ τὸ χρῶμα. Ἀρτεμίδ. Α'. 14.

Κιχλιδιάω, ῶ. ἡ καπὰ τὰ Χειρόγραφα, Κιχλοιδιάω. ὁ Πολυδ. ἐν ς'. 185. ἀναφέρει τοῦτο ὡς Κωμικόν τινα λέξιν ᾗ σωνώνυμον τῷ, Χλιδᾶν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κεχλαδᾶν, χάσκειν. Κεχλαδῶσι, χάσκουσι, Κέχλοιδεν, διέλκετο. ᾗ, Κεχλοιδασμένος, διελκυσμένος. ὁ αὐτὸς ἔχει, Χλοιδῶσι, ῥυπτυνται. καὶ, Χλοιδέσκησαι, γασείζεσαι. Χλοιδᾶν, διέλκεσθαι καὶ ῥυφᾶν. Χλοιάζεσθαι, γασείζεσθαι. ᾗ τέλος ἔτι, Ἀχλυδιᾶν, ῥυπτεσθαι. Ἐκ τούτων γίνεται γνωσὸν, ὅτι ᾗ παρὰ Πολυδ. Κεχλιδᾶν, ἔφερπε νὰ γεαφῇ.

Κιχλίζω, καὶ, Κιχλίσκω. παρ' Ἡσύχ. γελῶ-μειδιῶ, χαμογελῶ, κυείως ἐκφράζει τὸν λεπτὸν-χαείσπε καὶ δύφροσυνον γέλωτα τῦ κορασίου· ὅτι παρὰ τὸν Κίχλον τὸ ὀρνίθιον λέγεται. 2) Κίχλας ζώγω. δώχεμαι, λιπαρῶς-πλησίως ζώγω, ἀσπαλῶ. Ἀεισοφ. Νεφ. Ἡ σωπή. ὅπ τῦ πλησίον ζεπεζῶν, ἢ ὅπ τῦ ἀβροδιαίτου, "Πέρδικας ζώγειν", λέγει.

Κιχλίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κίχλη. Ζήτ. Κίγκλος.

Κιχλισμὸς, ὁ. ὁ λεπτὸς καὶ χαείσης γέλως τῦ κορασίου. 2) Τὸ κίχλας ζώγειν. Εὐωχία, ἀπαλη, Θοίνη. Ἀεισοφ.

Κιχλιστιάω. Ζήτ. Κιχλιδιάω.

Κίχορα, Κιχόεια, Κιχόρια, τὰ. λαχανώδη ἄγρια, ῥαδίκια. Ζήτ. Κιχώρη.

Κιχράω, Κίχρημι. (χρέω, χρῶμι) δανείζω, δίδω δανεια εἰς τινα. Κίχραμαι, Μέσ. λαμβάνω-πέρνω δανεια ὑπὸ τινος ἄλλε. δανείζομαι.

Κιχώρη, ἡ. ᾗ, Κιχώειον, τὸ. εἶδος ἀγρίε λαχανώδους, ῥαδίκιον. Cichorium. Ἀεισοφ.

Κιχωριώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδες τῆς κιχώρης ὤν, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

Κίχω, ὅθεν τὸ Δωεικ. Ἀπέκιξαν. Ἀεισοφ. Ἀχαρν. 869. παυτὸν τῷ, Ἀπέβαλον. καὶ ὁ Δοσιάδ. ᾠόν. "Τὸ μὲν θεῶν εἰσβᾶσα Ἑρμᾶς ἔκιξε κάρυξ φῦλ' ἐς "βροτῆ". αὐτὶ τῦ, Ἤνεγκεν, ἔφερεν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κίξαντες, ἐλθόντες, πορεθέντες. καὶ, Κίξατο, εὗρεν, ἔλαβεν, ὠνήσατο. ὅπως ἔτι καὶ, Κιχεῖν, ἐνέγκειν, εὑρεῖν. Προκύπτει ἄρα ἐκ τῦ, Κίω, Κίκω, Κίχω. ἀφ' ἑ τὸ, Κιχέω, Κιχάω.

Κίω, Ποιητικὴ τις λέξις αὐτὶ τῦ, Πορεύομαι· ὅθεν, Κίε, Ἰλ. Π. 534. αὐτὶ, "Ἐκιε· καὶ, Κιών, Πορευόμενος, παραγινόμενος, ἢ καθ' Ἡσύχ. Ἐλθών, βαδίζων, πορευθείς. Ἰλ. Λ. 35. καὶ ἀλλαχῦ. ὡς καὶ τὸ, Ἰών. ἐνπεῦθεν τὸ, Κιάθω, Μεπακιάθω, τὸ ὁποῖον ὁ Πλάτ. Κρατύλ. 37. λέγει ξενίσειν τινα λέξιν, ἐξ ἧς παράγεται ὀρθότερον τὸ, Κίνω, Κινέω. Ζήτ. ἔτι, Κίχω, ᾗ Κιχάνω. Ἐκ τῦ Κίω (κίτω) εἶναι ᾗ τὸ Λατιν. Cio, Cieo.

Κίων, ονος, ὁ. καὶ Ἰωνικ. ἡ. ὁ ἐκ μαρμάρε σύλος, δι' ὑποσηείζεται ἢ σολίζεται οἰκοδομήτις, Κολῶνα, παρ' Ὁμήρ. "Τὰ θερμὰ λεβῆτα ἄξω ὑπὸ κίονων". Κράτης παρ' Ἀθήν. ς'. ὑπὸ ὑδραγωγίων ὑπεσηριγμένων ἀλλ' κιόνων. 2) Καὶ ἡ ἐν σώματι σφυλὴ ᾗ μάλιστα ἡ ἀρισμένη, ἥτις ᾗ, Κιονὶς, λέγεται. "Ῥῆφος Ἐφέσ. Ι Α'. 56." Ἐπὶ τῆς ὀπγλωττίδος αὐτῶν "ἐκκρεμὴς ὑπάκειται ἡ κιονίς". 3) Τὸ τῆς ῥινὸς διάφραγμα τὸ τὰ ξυπήματα διαρρῦν. (τὸ ξαγανὸν τῆς μύτης. 4) Μεταφορικ. ᾗ ἡ Κορυφὴ τῦ ὀρέων. Ὀδυσ. Α. 53. Ὄρη καὶ Ἡρόδοτ. ἐν Δ'. 184. περὶ τῦ "Ατλαντος ὄρες.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Λ.

Κλαγγάζω, (κλαγγὴ) παυτὸν τῷ, Κλάγγω. ὑπὸ τῆς φωνῆς τῦ Γεράνων.

Κλαγγαίνω, Κλαγκαίνω, παυτὸν τῷ, Κλάγγω, ᾗ, Κλάζω, ὑπὸ τῆς τῦ κυνῶν φωνῆς ἐν τῷ κυνηγίῳ ὄντων. ἔτι δὲ ᾗ ὑπὸ τῆς φωνῆς τῦ ὀρνίθων.

Κλαγγὴ, ἡ. (κλάζω) ἡ ἀναρθρος φωνὴ τῦ ὀρνίθων καὶ μάλιστα τῦ γεράνων, τῦ συῶν, σκύλων, ᾗ ἄλλων ζώων. φωνὴ, ἠχὴ, βοὴ, κραυγὴ, ψόφος-θόρυβος τῦ πετεῶν, τῆς σάλπιγγος-τῦ ἐν θυμῷ ᾗ ὀργῇ μαχομένων, καὶ ὁ ἦχος τῦ σφενδονιζομένου ἢ ἐξ ἑτέρε τόξε βιαίως ἀφεθέντος βέλους. παρ' Ὁμήρ. ὅθεν Κλαγγηδὸν, Ἐπίρ. μετὰ κλαγγῆς-βοῆς. Ἰλ. Β. 463.

Κλαγγώδης, ὁ, ἡ. παρ' Ἱπποκρ. φωνήτις, ἥτις ἐξέ τινος γένος μεταβάλλεται εἰς ξαχύ τινα τόνον ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον τῦ γεράνων, ἢ ἄλλων πτηνῶν.

Κλάγγω, (κλάω, κλάζω) φωνάζω, κραυγάζω, βοῶ, θόρυβον ἐξέ τῆς φωνῆς ἢ ἦχε τινὸς ὑποτελῶ. φωνὴν ἀφίημι, ὑπὸ ζώων, ὡς σκύλων, ᾗ ὀρνίθων. Ἰλ. Κ. 276. "Ἀλλ' κλάζαντος (τῦ ὀρνίθος) ἄκουσαν". φωνήσαντος, φθεγξαμένε. καὶ ὑπὸ βελῶν, ἐν Ἰλ. Α. 46. "Ἐκλαγξαν δ' ἀρ' οἰστοί". ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν, ἐβρόντησαν, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Δ'. "Ζεὺς ἐκλαγξε βρονταῖ". βροντὴν ἀπετέλεσε. Ζήτ. Κλάζω.

Κλαγερὸς, ρὰ, ρὸν, (κλάζω) "Κλαγερῶν γε"ραιῶν". Ἐπιγράμμ. οἱ κλαγγὴν ἤτοι φωνὴν ἀφιέντες γεράνοι.

Κλαγ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κλαγκτὸς, ὁ, πόν. (κλάζω) "Φωνὴ κλαγκτή". παυτὸν τῷ, κλαγγή. Ἀθλ. Α'.

Κλάδα, αὐτὶ, Κλάδον, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἢ Αἴλιαν. παρ' Εὐσαθ. ἐν Ὀδυσ. σελ. 1400.

Κλαδαρόμματος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Κλαδαρός.

Κλαδαρόρυγχος, ὁ, ἡ. (κλαδάω) Αἴλιαν. Ζ. Ἰσορ. ΙΒ'. 15. εἶδος ζοχίλης ὅστις κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος (μύτλυ) τὲ δενδρα. Τσιμπλιπάρα.

Κλαδαρὸς, ρὰ, ρόν. (κλάζω) σιωπεθλασμβύος, σιωπετεμεμβύος, ὅστις δὲ κόλλως θραύεται, σιωπείβεται, δὲ θραυσος. Ἀθλ. Α'. "Κάμακες κλαδαραί". καὶ παρὰ Πολυβ. ς'. 25. "Λεπτὰ καὶ κλαδαρά". "Ἐντεῦθεν παρὰ Κλήμβυτ. Παιδαγ. Γ'. σελ. 293. καὶ, 294. "Κλαδαρὸν περιβλέπειν". καὶ "Κλαδαραὶ "ὄψεις". ὡς τὸ παρ' Ἡσυχ. Κλαδαρόμματος. ὁ εὐσεισος κατὰ τὲ ὄμματα, ὁ παίζων αὐτὰ, δηλ τινος μαλακῶς καὶ ἐρωτικῶς ἢ χαειεύτως βλέποντος. Τινὲς παράγουσι τῦτο ἐκ τῦ Κλαδάω, παυτὸν τῷ, Σείω.

Κλᾷδας, Δωεικ. αὐτὶ, Κλεῖδας.

Κλαδάσσω, κινῶ, κλονῶ, σείω, παυτὸν τῷ, Κλαδάω, Ἐμπεδοκλ.

Κλαδάω, κλάδον ἀφαιρῶ - κόπτω, παυτὸν τῷ, Κλαδεύω. 2) Ταυτὸν τῷ, Κλαδάσσω, σείω, κινῶ, κλονῶ.

Κλαδεία, καὶ, Κλάδευσις, ἡ. (κλαδεύω) τὸ κόπτειν τὲς κλάδες, τὸ κλάδευμα τῆς ἀμπέλων. Γεωπον.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ. (κλαδεύω) ὅς τις κόπτει - κλαδεύει τὲς κλάδες. ὅθεν

Κλαδευτήριον, τὸ, ἡ μάχαιρα δι' ἧς ἀποτέμνομβύ - κόπτομβυ ἤτοι κλαδεύομβυ τὲς κλάδες. ἐκ τῦ

Κλαδεύω, (κλάζω, κλάδω, κλαδάω, κλαδέω) ἀποκόπτω τὲς νέες κλάδες τῆς δενδρων, περιτέμνω τὰς ἀμπέλας.

Κλαδεὼν, ὁ. παυτὸν τῷ, Κλάδος, ὅθεν παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 923. Κλαδεῶσι.

Κλαδί, αὐτὶ, Κλάδω. ἐν Ἀττικ. Σχολίοις "Ἐν μύρτῃ κλαδί". Δωεικ. δὲ, Κλαδὶ, εἶναι αὐτὶ τῦ, Κλειδί.

Κλαδίσκος, ὁ. μικρὸς κλάδος, Ἱππονακ. ἐκ τῦ

Κλάδος, ὁ. (κλάω) τὸ βλάσημα, ἤτοι ὁ νέος βλαστὸς ὅστις καθ' ἕκασον χρόνον βλασταίνει ἀπὸ τῆς δενδρων, καὶ τὸν ὁποῖον κόπτει τινὰς ἢ ἐμφυλλιάζει ἤτοι ἐγκεντρίζει αὐτὸν εἰς ἄλλα φυτὰ, παυτὸν τῷ Κλών. 2) Μεταφορικ. Τέκνον, Ἀπόγονον, ῥύμημα. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, Κλαδὶ, Κλᾷδα, καὶ παρ' Ἀεισοφ. "Ορν. 239. Κλάδεσι· αὐτὶ, Κλάδῳ, Κλάδον, Κλάδοις.

Κλαδοῦχος, Δωεικ. αὐτὶ, Κλυδεῦχος.

Κλαδώδης, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς κλάδες ἔχων.

Κλαδῶν, ῶνος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κλάδος. Ἡσύχ. Ζήτ. Κλαδεών.

Κλάζω, παυτὸν τῷ, Κλάγγω, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τλὺ ἀναρθρον φωνλὺ τῆς ζώων, ὡς π. χ. ἀετῦ, γεράνων, ὀρνέων, ἐτράκων, καὶ συῶν - χοίρων. τὸν ἦχον τῦ βιαίως ἐρριμμβύ ἢ ἐκσφενδονιαθέντος βέλος, τὸν θόρυβον καὶ τλὺ βελῦ τῆς ἀνέμων, τλὺ ἄγειον φωνλὺ τῆς ζώων, ἢ τλὺ θορυβώδη κραυγλὺ τῆς μαχομβύων. Ἐκ τῦ Ἰωνικῦ, Κλήζω, εἶναι ἡ Μεσοχ. Κεκληγὼς, αὐτὶ, Κεκραγὼς, ἐν Ἰλ. Β. 222. καὶ τὸ Ῥῆμα, Κεκλήγω. Π. 430. Ρ. 756. Δωεικ. λέγεται Χλάζω, Κίχλαδα. Ζήτ. Χλάζω. Ἐκ τῦ Κλάω, Κλάζω, καὶ, Κλάγω, Κλάγγω, Κλαγγέω, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. *Clangere*. Κλαγγάω, Κλαγγή. ὡς τὸ Πλάζω, Πλήζω, Πλήττω, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. *Plangere*, Πάγω, Πήγω, *Pangere*.

Κλάζω, θραύω, σιωπείβω. Ζήτ. Κλάω.

Κλαιέω, αὐτὶ τῦτο ὁ Ἕτες. Κλαίω. Μέλ. Κλεήσω.

Κλαΐς, Δωεικ. αὐτὶ, Κλεὶς, ἐκ τῦ Κληΐς.

Κλαῖστρον, τὸ. Δωεικ. αὐτὶ, Κλεῖθρον.

Κλαίω, καὶ Ἀττικ. Κλάω. ὡς τὸ, Καίω, Κάω. Μέλ. κλαύσω, (ἢ παρ' Ἀεισοφ. Εἰρ. 1801. Κλαυσόμεθα). ἢ, Κλαπήσω, ἢ Κλαπήσω, δάκρυα ἐκ τῆς ὀφθαλμῶν χωῦω, θρίνω. Ἰλ. Σ. 73. "Κλαίειν λέγωσοι". εὐχομαί σοι δυσυχίαν καὶ πόνον καρδίας. ἢ ἐναντίον τῷ, "Χαίρειν λέγωσοι". δὲ χομαί σοι χαρά. Καθόλε ἔτι σημαίνει τὸ Κλαίειν, τὸ Μετανοεῖν ἐφ' οἷς ἔραχξε ἢ δρᾷ τῦτο παιδύεσθαι.

Κλαιωμιλία, ἡ. ἡ μετὰ δακρύων ὁμιλία - σιωπακρφή. Ἀναλέκτ. Β'. 389. "Κλαιωμιλίη, καὶ γε"λωμιλίη κεχερημβύος".

Κλαμβὸς, βὴ, βόν. παυτὸν τῷ, Κολοβός. Ἱππακρ.

Κλαμυσέω, παυτὸν τῷ, Βοάω, Καλέω. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι, Κλαμμύειν, κρύοσειν, ἔχει. Φαίνεται ἐκ τῦ Κλάζω, παραγόμ. ἀφ' ἧ καὶ τὸ Λατιν. *Clamo*.

Κλάνιον, τὸ. παυτὸν τῷ, Φέλιον βραχιόνων.

Κλάξ, ακὸς, ὁ. Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Κλεὶς.

Κλαξῶ, Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Κλείσω, μέλ.

Κλάπαι, αἱ. παρὰ Σωίδ. ἐν Λ. Καλόβαθρον. τὰ τῆς καλοβαθρῦ βάθρα, καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. ΟΖ'. 4. τὰ ἐκ ξύλων σανδάλια, (γαλοίζαις). ἐκ τῦ Λατιν. *Clava*.

Κλαπεὶς, Κλαπῆναι, Ἀόρ. Α'. παθητ. τῦ, Κλέπτω.

Κλαρίας, ὁ. Ζήτ. Καλλαείας.

Κλάριον, τὸ. Ζήτ. Κληρίον.

Κλάριος, ὁ, ἡ. (κλῆρος) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 361. "Ζεὺς κλάριος". ὁ δηλ τῦ κλήρε μειζων-μοιράζων.

Κλαρονομέω, Κλᾶρος, Κλαρόω, Δωεικ. Ζήτ. Κληρονομέω, Κλῆρος, Κληρόω, κ. τ. λ.

Κλασαυχενίζομαι, καὶ, Κλασαυχενδύομαι, (κλάω, αὐχὴν) Πειπτής τις παρὰ Πλυτάρχ. Ἀλκιβ. 1. κεκλασμβύον ἤτοι λυγισμβύον - κυρτὸν φέρω - ἔχω τὸν αὐχένα ὡς οἱ μαλακοὶ, (σραβολαιμίζομαι).

Κλασιβώλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ κλῶν - σιωτείβων τὲς βώλακας. Ἀνάλεκτ. Γ'. 44. ἐκ τῦ.

Κλάσις, εως, ἡ. (κλάω) σιώτειψις, θραῦσις, τσάκισμα. "Ἀμπέλων κλάσις". Θεόφρ. τὸ θραύειν - ἀφαιρεῖν τὲς ἀχρείες βλασὲς καὶ τὰ φύλλα τῦ κλίματος, βλασολόγημα.

Κλάσμα, τὸ. τὸ πεθραυσμβύον τμῆμα - τὸ τσακισμβύον κομμάτι ἔκτινος, θραῦσμα, σιώτειμμα, τσάκισμα. *Frammento*, Ἰταλ.

Κλασμὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Κλάσις.

Κλασάζω, καὶ, Κλασάω, παυτὸν τῷ, Κλάζω. Θραύω, τσακίζω, ἐξαιρέτως δὲ, τὲς ζυφείρας καὶ ἀχρήσες βλασὲς τῆς ἀμπέλων, βλασολογῶ. Μεταφορ. ἀντὶ τῦ, Ταπεινόω. Ἀεισοφ. Ἱππ. 166.

Κλασὴρ, ῆρος, ἡ, Κλάσης, ου, ὁ. (κλάω) ἀμπελουργὸς, ὅς τις βλασολογεῖ τὰς ἀμπέλας. Ἡσύχ.

Κλασήριον, τὸ ὑπακουμ. Δρέπανον, μάχαιρα δι' ἧς καθαιρίζυσι ἢ βλασολογῦσι τὰς ἀμπέλας ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 166. Δρέπανον ᾧ κλαδεῦσι καὶ ξύλα καὶ κλίματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Οὐδέτ. τῦ Κλασήειος, τῦτο δὲ ἐκ τῦ, Κλασὴρ.

Κλαυθμονὴ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κλαυθμὸς. Πολυδ. Β'. 64. Ζήτ. Κλαυμονή.

Κλαυθμὸς, ὁ, τὸ κλαίειν - δακρύειν, κλαύσιμον. Ἰλ. Ω. 717.

Κλαυθμυρίζω, καὶ, Κλαυθμυείζομαι, κλαίω, θρηνολογῶ, ἐξαιρέτως λέγεται ὑπὸ Βρεφῶν. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἔχυσιν ἔτι καὶ τὸν χηματ. Κλαυμυείζομαι. Ζήτ. Κολαβρδύομαι. ὅθεν

Κλαυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κλαυθμυρισμὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Κλαυθμός. παρ' Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 248. τὰ Χειρόζ. Κλαυθμυείδων, καὶ ἄλλα, Κλαυθμυεσμῶν, ἔχουσι.

Κλαυθμώδης, εος, ὁ. (εἶδος) ὅμοιος τῷ Κλαυθμῷ. ἢ ὁ κλίσιν εἰς τὸ κλαίειν ἔχων. Ἱπποκρ.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ. ὁ τύπος τῦ κλαυθμῦ, ὃ ἐστὶν, ὅπου κλαίουσι. παρ' Ἰδέ. Β'. 1. αὐτὶ τῦ, Κλαυθμός. ἀμφ.

Κλαῦμα, τό. τὸ ὁποῖον κλαίει ἢ ἔκλαυσε τινὰς, ἢ αὐτὶ τῦ Κλαυθμός. "Πολλῶν αὐτῷ κλαυμάτων ἄξια "ἔργασαι". πολλῦ δάρμῦ ἢ πολλῶν ῥαβδισμάτων ἄξιος ἐγράφετο.

Κλαυμονὴ, ἡ. Πλάτ. Νομ. Ζ'. αὐτὶ, Κλαυθμονή.

Κλαυμυρίζομαι, καὶ Κλαυμυριῶμαι, παυτὸν τῷ, Κλαυθμυείζω.

Κλαυσασκε, Ἰωνικ. προσακτ. τῦ Κλάω, Κλαίω.

Κλαυσεῖται, Δωρικ. Μέλ. Μέσ. αὐτὶ, Κλαύσεται.

Κλαυσιάω, ῶ. (κλαῦσις) ἔχω κλίσιν εἰς κλαυθμὸν, θέλω νὰ κλαύσω, εἶμαι κλαυσιάρης. Λέγεται καὶ ὅπ τῶν τειζόντων ζώων. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1099.

Κλαυσιγέλως, ὁ. ὁ μετὰ κλαυθμῦ μεμιγμένος γέλως. Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ'. β. 9. "Ἔνθα δὴ θεάσα"σθαι παρῆν ὅπ τῶν σωτείας τὰς μὲν ἄνδρας δεξιω"μένους ἀλλήλους, πὰς δὲ γυναῖκας πιεῖντε φερέσας, "καὶ ἅμα χαρᾷ δακρύσας. πάντας δὲ τὰς παρόντας "τότε γε τῷ ὄντι κλαυσιγέλως εἶχεν". παραπλήσιον πότῳ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 484. "Δακρύσα γελά"σασα". μετὰ δακρύων γελάσασα.

Κλαυσίθυρος, ὁ, ἡ. ὑπάρχον ξαγυδίς τινός, τὸ ὁποῖον ὁ ἐρωμένος μετὰ δακρύων ἐξαγυδᾶσεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἐρωμένης τε.

Κλαυσίμαχος, ὁ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἕνεκεν τῆς μάχης κλαίων, ἢ ὁ κλαύμασι πρόξενος, ὃ ἐστὶ, Πολεμικός. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.

Κλαύσιμος, ὁ. ὁ ἄξιος κλαυθμῦ, καὶ ὁ κλαυσιάρης, ὅστις παύποτε θέλει νὰ κλαίῃ. Γλωσσάρ.

Κλαυστικὸς, κὴ, κόν. ὁ κλαυσιάρης ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς κλαυθμόν.

Κλαυσῶ, Δωρικ. αὐτὶ, Κλαύσω, ἐκ τῦ, Κλάω, Κλαίω.

Κλαυτὸς, τὴ, τόν. ὅστις ἔκλαυσεν, ἢ τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν. Ὁ εἰς τὸ κλαίειν κλίσιν ἔχων, κλαυσιάρης.

Κλάω, αὐτὶ, Κλαίω, Ἀττικ. καὶ πῦτο ἔτι εἰς τὸν Ἐνες. αὐτὶ, Κλαύω. ἀφ' ὃ Μέλ. Κλαύσω, καὶ Κλαύσομαι. Ἀριστοφ. ὡς τὸ, Κάω, αὐτὶ τῦ, Καίω.

Κλάω, Μέλ. άσω. θρύπτω, συντρίβω, τσακίζω, ἀποκόπτω, ἔτι δὲ καὶ ὅπ φύλλων καὶ βλαστῶν, παυτὸν τῷ Κλαδάω. Ὀδυσ. Ζ. 127. ἐκ τῦ Σχηματ. Κλάζω, προκύπτει τὸ Κέκλασμαι, μετὰ τῆς παραγωγῆς τε.

Κλέβδην, καὶ Δωρικ. Κλέβδαν, Ἐπίρ. μὲ κλεπτικὸν τρόπον, κλεφτάπε, κρυφίως. Ἀπολλών. Δύσκολ.

Κλεινὸς, νὴ, νόν. καὶ, Κλεινός. (κλέω, κλείω) παυτὸν τῷ, Κλεινὸς, ἀξιέφημος, γνωστὸς, ὀνομαστὸς, ἐξάκουστος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Κλεανὸς, αὐτὶ τύτε. Ποιητ.

Κλενδὼν, όνος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κλινδών. Ποιητ. Ὀδυσ. Σ. 116.

Κλειδίον, τό. ὑποκορ. μικρὰ κλεὶς, κλειδάκιον, ἢ κλειδάριον. ἔτι δὲ καὶ τὸ κάλυμμα τρύπας τινὸς μουσικῦ τινος ὀργάνυ ἢ μηχανῆς, ὑπογλωττὶς. Soupape, Γαλ. Ventil, Γερ. Animella, Ἰταλ. 2) Παρ' Ἀνατόμ. τὸ συγκλεῖον ὃ σωδέον ὀστῦν τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως. Clavicula.

Κλειδοπαιὸς, ὁ. ὁ τὰ κλειδία ποιῶν, κλειδαρᾶς.

Κλειδοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς κλεῖς ἔχων-φέρων, ὅπους ἔχει τὰ κλειδιά. Κλειδοκράτωρ.

Κλειδοφύλαξ, ακος. ὁ, ἡ. ὅστις φυλάττει τὰ κλειδιά. Λυκιαν. Ἐρωτ.

Κλειδόω, ῶ. (κλεὶς) κλειδόνω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. παρ' Εὐσεπ. Ῥήσ. 987. τινὲς θέλουσι, Κλημδῶν, αὐτὶ, Πληρῶν, ἀναγίν. ὅθεν

Κλείδωμα, τό. παυτὸν τῷ, Κλεῖθρον. Συϊδ. καὶ ἡ τοποθέτησις τῆς κλειδώσεως.

Κλείδωσις, ἡ. τὸ κλειδόνειν, κλείδωμα. Συϊδ. ἐν Α. Γόμφιος. καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν σιωπαρμόζονται τὰ κόκκαλα.

Κλείζω, (κλέος) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μετ' ὑφημίας δηλῶμαι. Πίνδαρ. Ὀλύμ. Α'. 226.

Κλειθρία, ἡ. ἡ τρύπα τῆς κλειδαειᾶς, εἰς ἣν ἐμβαίνον τὸ κλειδὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Λυκιαν. Νεκυομ. ἄλλοι ἑρμῖν. τῦτο, δυσὶς, παραθυράκι, βέλτιον ὅμως τὸ παρὰ Τέρκ. Μασγάλι. Ὁ Εὐάγριος ἐν τῇ Ἐκκλησ. Ἰσορ. Α'. 14. ἑρμῖν. τὸ ἐκ τύτε παραγόμενον, Κλειθρίδα, δηλ. τῦ, Θυρίδας. ὅθεν

Κλειθριώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ κλειθρίᾳ, ἢ ὁ πολλὰς κλειθρίας ἔχων.

Κλεῖθρον, τό. κλειδαειὰ, ἔμβολον, μοχλὸς ἢ μανταλος δι' ἧ ἀσφαλίζουσι τὰς θύρας. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ ἡ ἀσφαλισμένη-κλειδωμένη θύρα". Εὐσεπ. Ὀρέσ. 1577. "Οὐκ ἂν φθάσαιτε κλῆθρα συμπερῶντες μό"χλοις". καὶ, 1597. "Μοχλοῖς ἄραρε κλεῖθρα". ποιητον καὶ τὸ ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 345. "Ἔσωτε κλεί"θρων". σῶδον τῦ κεκλεισμένου θυρῶν.

Κλειθροποιὸς, παυτὸν τῷ, Κλειδοποιός.

Κλειννύω, ἡμαρτ. ἀοάγν. ἐκ Πλυτάρχ. αὐτὶ, Ἐλιννύω.

Κλεινὸς, νὴ, νόν. (κλέω, κλείω) εὔδοξος, ὀνομαστὸς, ὑπφανὴς, φανερὸς, περίφημος, ἐξάκουστος. παρὰ Κρησὶν ἔτι ὁ ἐρώμενος παῖς. ἢ κατ' Ἡσύχ. Ὁ εἰς τὰ παιδικὰ ὅπ κάλει ἁρπαζόμενος παῖς. Σῦβ. Ι'.

Κλεῖξαι, Δωρικ. αὐτὶ, Κλεῖσαι, ἐκ τῦ, Κλείζω.

Κλεῖος, τό. παυτὸν τῷ, Κλέος. ὅθεν, Κλεῖα, αὐτὶ, Κλέα.

Κλεὶς, εἰδὸς, ἡ. Αἰτιατ. κλεῖν. λέγεται τὸ Κλειδίον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν ὄργανον δι' ὃ ἀνοίγομεν καὶ ἀσφαλιζόμεθα μίαν κλειδαειάν. Καὶ ἡ Κλειδαειά, ἤτοι ἡ μηχανὴ ἐκείνη μεθ' ἧς ἀνοίγεται τὸ κλειδὶ κλειδόνομεν καὶ ἀσφαλιζόμεθα θύραν τινὰ ἢ κίστην, ἢ ἄλλο τι. Παρ' Ὁμήρ. ἀνοίγειν τῆς λέξεως ταύτης ἐκφράζονται ἀξιόφορον παρασάσεις καὶ σημασίαι. ἐν Ἰλιάδ. Ω. 455. τὸ "Ἐπιβλὴς ἐλάτινος", ὁ μοχλὸς-ὁ σύρτις τὸν ὁποῖον ὑπορρήσει, ὑπαβάλλει-σφαρώχνει, κινεῖ ὅπ τὲ ἐμπροσθεν τινὰς καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα" εἶναι σὺν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ "Μεγάλη κλεὶς θυράων". τὴν ὁποίαν ἤνοιγον. "Θύρην δ' ἔχε μέγας ὑπερβλὴς ἐλάτινος, τὸν ῥεῖς μὲν "ὑπορρήσεσκον Ἀχαιοὶ, ῥεῖς δ' αὐλοίγεσκον μεγάλην "κλεῖδα θυράων". Ἴσως σὺν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Δ. 802. "Κλεῖδος παρὰ ἰμάντος". μὲ τὸ "Παρὰ σαθμοῖο κλεῖδα". ἐν εἰχ. 838. ὅπως τὸ μέρος τῆς θύρας κείμενος μοχλὸς, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ τέλος (ὅπως τὸ ὀπίσω δηλ. αὐτῆς συρομένου) ἐκρέματο ὁ ἱμὰς. Ζητ. ἐν τῷ, Ἱμὰς. Ἴσως αὐτὴκει ἔτι ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ξ. 168. "Θύρας σαθμοῖσιν "ἐπῆρσε κλεῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' ἄθεος ἄλλος ἀνῳγεν". Ἐνταῦθεν προκύπτει ἔτι ἡ σημασία τῦ, Καθέδρα ναυτικὴ ἐφ' ἧς καθίζονται οἱ κωπηλάται, σέλμα, (πάγκος). Ὀδ. Β. 419. "Ἐπὶ κλεῖσι καθίζον". Θ. 37. καὶ ἀλλαχῦ, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωδέον τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως ὀστῦν, τὸ κλειδόκοκκαλον τὸ ὁποῖον κοίταται ἐκεῖ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐκεῖ ὅπου πελειάει ὁ λαιμός, ἢ ἄρχονται αἱ πλάται ἢ τὸ σῶμα. Ἰλ. Φ. 117. "Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα". 2) Εἶδος κλειδίου δρεπανοειδές. Ὀδ. Φ. 6. ἢ, 7. τὸ ὀπίσω βάλλειν εἰς τὴν ζύγαν τὰς θύρας ὅτι αὐοίξει αὐτὰς, καὶ σύρει εἰς τὰ ὀπίσω τὸν μοχλὸν-τὸν σύρτιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔλυσε τὸν ἱμάντα. "Εἵλετο δὲ κληῖδ' ἀγκαμπέα χειρί". εἰκ. 46. καὶ 47. "Ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας". Ζήτ. Κορώνη. "Ἐντεῦθεν τὸ "Θύρεθρα πλαγίπτε κληῖδι". εἰκ. 50. "Οἴξασα θύρας κληῖδι". Ἰλ. Ζ. 89. "Μία κληὶς "ἐπαρήρει δύο ὀχεύσιν". Ἰλ. Μ. 456. Ἐντεῦθεν αἱ ἀγκαμπεῖς ἄκραι (τὰ τέλη) τῆς περονῶν-πορπῶν, ἐν Ὀδύσ. Σ. 293. "Περόναι χρύσειαι, κληῖσιν εὐγναμπτοις ἀρηρῶσι". Ζήτ. Ἰμάς, ἢ, Βαλανάγρα. 3) Κλεῖδες, αἱ. τὰ μεταξὺ τῶν λαιμῶν καὶ τῶν λαρυγγος ὀστέα. Jugulum. 4) Πύλη, θύρα, τόπος σκηνῆς δι' οὗ εἴσοδος ἢ ἔξοδος γίνεται. Εὐσεπ. Μήδ. 213. "Πόντε "κληῖδα ἀπέραντον". τὸ σκηνὴν τῶν Πόντε (μπογάζι). Τοιοῦτον ἢ τὸ παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 1036. "Κληῖδες "γαίης Ἀσιήτιδος".

Κλειτσίαι, αἱ. ἢ, Κλεισιάδες, αἱ. (κλίνω) πυλῶνες, αἱ πλατεῖαι θύραι ἀγροτικῆς τινος οἰκήματος ἢ αὐλῆς. σωζέσθω ὅμως ἡ ἀφ' ἧς τὸ, ι, Κλισίαι, ἢ Κλισιάδες. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Β'. 26. ὀνομάζει ὅπου ἢ τὰς κλεῖς, τὰ κλειδία.

Κλεισίον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κλισίον. "Τῶν ἄλλων "πόντε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ Κλεισίον αὐοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀ"πάγεσθαι τὴν αὔλειον· ὅπως αἴσθησις ἔξω γίνοιτο τοῖς "προσερχομένοις ἢ προσεξῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιτο "προϊόσας τὰς κλεισιάσιν εἰς τὸν σκοπόν". Πλούταρχ. Ποπλ. 20. ὅπου καπὶ τὴν ἀναγραφὴν, τὸ Κλεισίον, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Αὐλαὶ, ἢ τὸ μεταξὺ τῆς θύρας ἀμέσως τῆς οἰκίας μέρος. ἐντεῦθεν, Κλεισιάδες, κυρίως αἱ μεγάλαι θύραι (πόρται) αἱ εἰς τὴν αὐλὴν ἄγουσαι τὸν εἰσερχόμενον.

Κλεισμός, ὁ. σωζέσθω ὅμως τὸ, Κλισμός. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ'. 47. ἔχουσι Κλεισμόθρονος.

Κλειστόρα. Ζήτ. Κλειστόρεια.

Κλειστὸς, ἡ, ὸν. κεκλεισμένος, ἀποκεκλεισμένος, ἢ ὅσις εἶναι δυνατὸν νὰ κλεισθῇ. ὅσις κλείεται. Θουκυδ.

Κλεῖστρον, τὸ. (κλείω) κλειδαρειὰ, μοχλὸς-μανδάλης δι' οὗ κλείονται τὴν θύραν. Λεκικογρ.

Κλειστόρεια, ἡ. παρὰ Σουΐδ. ἐκ Θεοφυλάκτ. Σιμοκρ. Ἱστορ. Ζ'. 14. καὶ Εὐσταθ. Κλεῖστρα, ἔστι τὸ Λατινικ. *Clausura*. τὸ ὀχυρώματα τῆς ἐμβάσεως. ὁρίμου στενὸς μεταξὺ δύο βουνῶν, ἐν ᾧ καὶ ὀχύρωμα τι πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ στενοῦ.

Κλειτόπωλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κιλυτόπωλος. ἀμφ.

Κλειτοριάζω, ἢ, Κλειτορίζω, ἀπολάσως ἅπτομαι τῆς κλειτορείδος. γαργαλίζω, μαλάσσω, ψηλαφῶ-παίζω-χαϊδεύω τὴν κλειτορείδα, καὶ ἐξ' οὗ τότε τὸ γαργαλισμὸν διεγείρω τὴν πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίαν.

Κλειτορὶς, ἡ. προβεβλημένον τι μικρὸν μέρος κατὰ τὸ μέσον τοῦ γυναικείου αἰδοίου ὅπερ ῥᾴδιος πρὸς τὸ ἔπαφώ μέρος κείμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ψηλάφησις καὶ ὁ γαργαλισμὸς διεγείρει τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ὁρμὴν πρὸς συνουσίαν, Κυπρίοι· ἄλλως δὲ Νύμφη, ἡ, ἢ, Μύρτοι, λέγεται.

Κλειτὸς, τὴ, τὸν. (κλέω, κλείω) γνωστὸς, ὀνομαστὸς, περίφημος, ἔνδοξος, ὀξάκουστος. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐξαίρετος, θαυμαστός. Ἰλ. Α. 447. "- - κλειτὴν ἑκατόμβην". ἔνδοξον, ἐξαίρετον.

Κλειτὺς. Ζήτ. Κλιτύς.

Κλείω, Μέλ. εἴσω. ἀσφαλίζω, σφαλῶ, κλειδόω, διὰ κλειθρων ἀσφαλίζω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κλίνω. ὅθεν, Κεκλεισμένος, Μετοχ. τοῦ Παθητ. Παρακειμ. Ἐντεῦθεν τὸ, Κληῖω, κληίζω, Ποιητικ. "Ὅρκοις κε"κλημέθα". Εὐσεπ. Ἑλ. 983. ἐμπεφραγμένοι ἦτοι δεδεμένοι ἐσμὸν δι' ὅρκων. μετὰ ὅρκου ἐδέθημεν. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 957. Κεκλεμένος, αὐτὶ, Κεκλεισμένος.

Κλείω, ταυτὸν τῷ, Κλέω, ἀφ' οὗ καὶ παράγεται. Ὀρφ. Λίθ. Β'. 3. ὡς τὸ Κλεῖος ἐκ τοῦ, Κλέος. Ζήτ. Κλέω. ὅθεν

Κλειὼ, οὖς, εἶος, ἡ. εἷς ἐκ μιᾶς τῆς Μουσῶν.

Κλέμμα, τὸ. (κλέπτω) ἡ κλοπὴ, κλεψιὰ, τὸ κλεμμένον, κρυφίως ἁρπαγμένον πρᾶγμα. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΔ'. 5. "Γέγραπται γὰρ ζημιοῦσθαι καὶ τοῖς κλέμμα"σι, ἢ δεδέσθαι, ἢν τις ἁλῷ ποιῶν, ἢ θανατοῦσθαι τοὺς "ἐγχειροῦντας". καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, Κάθε κρυφὴ ὕπουλος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις, δόλος, παιγνία, ἀπάτη. ὅθεν

Κλεμμάδιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κλοπαῖος, καὶ, Κλοπιμαῖος. κλεψιμαῖος, κλεμμένος, κλεψιμιὸ, τὸ ὁποῖον ἔκλεψε τινάς. "Ἐάν τις κλεμμάδιον οἱονδήν ὑ"ποδέχεται". Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. Ἐκ ταύτης τῆς ῥήσεως ἐσφαλμένως τινὲς ἐδέχθησαν ὡς Ἐπίρ. τὸ, Κλεμμαδόν. αὐτὶ, Κλεπτικῷ τῷ τρόπῳ, καὶ ἄλλοι ὡς Ὑποκορ. τοῦ, Κλέμμα.

Κλεμματικὸς, κὴ, κόν. (κλέμμα) ὅσις ἔχει κλίσιν εἰς τὴν κλοπὴν, κλεπτικὸς, ἀπατηλὸς, δόλιος.

Κλεμματιστὴς, ἐ, ὁ. (κλεμματίζω) κλέπτης, κλεπτικός. Νικήτ. Χρον. Η'. 2.

Κλεμμυὺς, ἡ. χελώνη. Ἀντών. Λιβερ. 32.

Κλέος, τὸ. (κλέω, κλύω) φήμη, λόγος, εὔδησις. "Κλέος ἐσθλὸν, δύρυ, μέγα". παρ' Ὁμήρ. Δόξα, τιμὴ, ἔπαινος. "Ἀείδε κλέα ἀνδρῶν". Ἰλ. Ι. 189. καὶ, 520. ψάλλε-ὕμνει τὰς ἀγαθὰς φήμης ὀνομασίας πράξεως τῶν ἀνδρῶν-τῶν προγενεστέρων. 2) Κατ' Ὁμηρον σημαίνει ἔτι ἡ λέξις καὶ ἀνδρὸς προσθήκης τινὸς, Ἔπαινος, Τιμὴ, Αἶνος. *Gloria*.

Κλέπος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κλέμμα. Σόλων παρὰ παρὰ Πολυδ. Η'. 32. καὶ Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 400. "Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων".

Κλεπτάριον, τὸ. μικρὸς κλέπτης. ἀμφ.

Κλεπτέλεγχος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνακαλύπτων-ξεσκεπάζων ἢ ἀποδεικνύων τὸν κλέπτην. Διόδ. Σικ. Ε'. 161.

Κλεπτὴρ, ῆρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλέπτης. Μανέθ. Α'. 311.

Κλέπτης, ὁ. ὅσις κλέπτει ἢ κρυφίως φαττειτι. ὅσις κρυφῶ τῷ τρόπῳ ἁρπάζει τὰ ξένα πράγματα. Κλέπτης. Ἰλ. Γ. 11. ὅθεν καὶ Ὑπερθετικ. Κλεπτίσατος. Ἀεισοφ. Πλοῦτ. Ὁ Ἀλκίφρ. ἐν Γ'. Ἐπιστ. Κ'. ὀνομάζει τὸν ψηφοπαίκτην, ἤτοι διότι πολλάκις καὶ αὐτοπαθῶς κλέπτει τὰς ψήφους ἐκ τῆς παροψίδος.

Κλεπτίδης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλέπτης. Κωμικὸς τύπος παρὰ Πολυδ. Η'. 34. ἐκ τῆς Κλέπτης, γίνεται τὸ Ἀττικ. ὑπερθετ. Κλεπτίσατος· ὡς τὸ, Πότης, Ποτίσατος. Ἐτυμολ.

Κλεπτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτίων εἰς τὸν κλέπτην. ἢ ὁ κλίσιν καὶ ἰδίωμα ἔχων ἢ ὁ ἐπιπόδιος εἰς τὸ κλέπτειν. "Κλεπτικὴ", ἡ. ὑπακουστ. Τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν. Εὐσεπ.

Κλεπτὸς, τὴ, τόν. αὐτὶ, Κλεπτικὸς, κλεμμένος, ὡσαὶ κλέπτης, κλεφτάπης, κρυφίως. Ἀεισοφ. Σφὴξ. 935. ἢ, 933.

Κλεπτοσύνη, ἡ. ἡ πρᾶξις τῶν κλέπτειν, κλεψιὰ, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν. Καθόλου δὲ, Ὑπόκρισις, ὑπο-

χόπις

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λότης, πανουργία, ἀπάτη, δολιότης. Ὀδυσ. Τ. 396.

Κλέπτρια, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Κλεπτήρ. κλέφτισσα. Γρηγ. Ναζ.

Κλέπτω, Μέλ. ψω. Παρακ. Κέκλοφα, ὄθεν, Κλοπή, Παρακ. Παθητ. Κέκλεμμαι. ὄθεν, Κλέμμα. Ἀόριστ. Παθητ. Ἐκλάπην, Κλαπείς. κρυφίως ἢ βιαίως ἁρπάζω τὰ ξένα-τὰ ἀλλότρια παράγματα, κρυφίως παράπτω τι, μετὰ κλοπῆς ἐργάζομαι, Κλέπτω. "Ομηρ. "Τμν. Ἑρμ. 18. "Βοῦς κλέψεν Ἀπόλλωνος". ἐν Ἰλ. Α. 132. "Κλέπτε νόῳ". εἶναι αὐτὶ τῦ, Παραλογίζου τῇ διανοίᾳ. Πίνδαρ. Πύθ. Γ'. 54. "Τὸν ἐ βροτὸς ἐ θεὸς κλέπτει ἔργοις". αὐτὶ τῦ, Καλύπτω, κρύπτω, σκεπάζω. ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 415. "Εἶτα βλεβαίαις νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματα". Πίνδαρ. Ὀλυμ. ε'. 60. καὶ Πύθ. Δ'. 171. αὐτὶ τῦ Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξεμαυλίζω. "Κλέπτεται αἰδὼς κέρδει". ὁ αὐτ. Νέμ. Θ'. 79. "Κλέπτει σοφία παραγάγοισα μύθοις". αὐτόθ. Ζ'. 34. ἀπατᾷ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 55. "Λόγῳ κλέπτουσες". ἀπατῶσαι, παραλογιζόμενοι. καὶ Ἀντιγ. 1218. Κλέπτων, μετὰ τῦ ἐπομβρῦσι ῥήματος. αὐτὶ τῦ, Κρυφίως, λάθρα, ἀφ' ἑ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Ἐξεκλέφθη". αὐτὶ τῦ, Κρυφίως ἔφυγε. ὡς καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. "Κλοπαῖ πόδοιν ἀρέσθαι". λάθρα φυγεῖν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁπόταν Ταχέως καὶ ἀπροσδόκητος γίνεταί τι. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Ταυτὸν ἰῷ ψήφοις τε παίζειν τὴν ὀψιν κλεπτούσης τῆς πάχει τῆς μεταθέσεως". ἀπὸ τῆς ψηφοπαικτῆς. καὶ "Οὐδὲ κλέπτομαι φρενὸς ταμίαν τι κεδνόν". αὐτὶ τῦ, Ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι. ὡς τὸ τῆς συνηθ. Δεῦ ἔχασα τὰ μυελά μου. Εὐριπ. Τρωάδ. 677. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, Κλέπω. ἀφ' ἑ τὸ Λατιν. *Clepo*.

Κλέτας, τό. κατ' Εὐσάθ. Ὀρεινὴ ξηχεῖα ὄρχησις. Λυκόφρ. 703. "Τῆλον κλέπας". ὅπερ ἑρμῆν. ἀπὸ τῦ, Ἀκρώρεια, κλιτύς. ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ὅτι ἀνήγν. Κλέπας, καὶ Κλέπος, καὶ ἀμφότερα ἡρμέν. ἀφ' ἑ τὸ, Νοτερόν, δασύ, ὑψηλόν, πλῶδες. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν Σκλέπα, ἡ. τὸ ὄρος ὑγρὸν εἰς χαλὺ μεταβεβλημένον τι, καὶ μάλιστα τὸν ὑπὸ τῆς πεζῶν ἀσβεσώδη καὶ θρυμμὸν ὕλην.

Κλεύθω. Ζήτ. ἐν τῇ, Κελεύθω.

Κλεψίαμβος, ὁ. ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, ΙΔ'. ὡς μουσικόν τι ὄργανον καὶ μελῳδία τις. Πολυδ. Δ'. 59. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κλεψίαμβοι, μέλη τινά, παρὰ Ἀλκμανι".

Κλεψίγαμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Κλεψίνυμφος. ὄθεν

Κλεψιγαμία, ἡ. ἡ ταραχὴ τῆς κλεψινύμφου.

Κλεψιμαῖος, αία, αῖον. ταυτὸν τῇ, Κλοπαῖος, Κλοπιμαῖος, καὶ Κλεμμύδιος. "Κλεψιμαῖοι ἢ ἐμποδισταί". Παλλάδ. Λαυσ.

Κλεψίνοος, καὶ σπανιωτ. Κλεψίνους, ὁ, ἡ. ὁ τὸν νοῦν ἤτοι τὸν σκοπὸν αὐτῦ κεκρυμμένον ἔχων, κρυφὸς καὶ τὸν νοῦν-καὶ τὸν σοχασμόν, ἀπατηλὸς, δόλιος, ὅστις ἄλλα σοχάζεται-βουλεύεται, καὶ ἄλλα ὁμιλεῖ. ἀμφ.

Κλεψίνυμφος, ἡ. (νύμφη) ἡ κρυφίως ὑπανδρευομένη. Λυκόφρ. 1116. μοιχεύτρια, ἡ τὸν κοίτην τῦ ἀνδρὸς μιαίνουσα, παραβαλλ. μὲ τὸ, Γαμηλοπίων.

Κλεψιποτέω, ῶ. κρυφίως ἢ κλεφταῖα πίνω, ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶ, ὅ ἐστι, φιλοβρύνω (καμένομαι ὅτι) πίνω καὶ φενακίζω τὸν συμπότην. Πολυδ. καὶ Σουίδ. ὄθεν

Κλεψιπότης, ου, ὁ. ὁ κρυφίως ἤτοι κλεφταῖα πίνων. ὁ ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶν τὸν συμπόσιον. ἀμφ.

Κλεψίῤῥυτος, ὁ, ἡ. ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει "Κλεψίῤῥυτον ὕδωρ". τὸ τῆς κλεψύδρας ὕδωρ. Οὕτως ἐκαλεῖτο δηλαδὴ, πηγή τις ἐν Ἀθήναις, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔτρεχε κάτω τῆς γῆς κρυφίως φερόμενον ἐθεωρεῖτο πάλιν εἰς τινα ἄλλον τόπον. ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 902. καὶ Σφηκ. 853.

Κλεψιτόκος, ὁ, ἡ. (κλέπτω, τόκος) ὁ κρυφίως τίκτων-γεννῶν. Ὀππιαν.

Κλεψίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Κλεψίνοος. ἀμφ.

Κλεψίχωλος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν χωλότητα κρύπτων. Λουκιαν. Ὠκύπ. 33. ὅπου ἄλλοι, Κλεψίχολος, εὐαγῶν.

Κλεψύδρα, ἡ. (κλέπτω, ὕδωρ) ὡρολόγιον ἀφ' ἑ τὸ ὕδατος, σκεύασματι ὡρονομικὸν, ἤτοι ὄργανον ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται. Τοιοῦτόν τι ἐ τὸ παρὰ Γαλλιῶνι, περὶ Ψυχ. σφάλμ. Κεφ. Ε'. ἵν' δὲ αὐτὸ ἀγγεῖον, μικροτέτρυπον ὀπὴν ἔχον περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ ἐῶν ῥεῖν ἄχρι οὗ ὀπὴ, τοὺς ὀλίγον οἱ ῥήτορες. ὅ ἐστιν, ποσὸν χρόνον διήρκει ἡ ὁμιλία τοῦ ῥήτορος, ὅσον διήρκει καὶ ἡ ῥύσις τοῦ ὕδατος. 2) Ἀγγεῖον ἕτερόν τι τοῦ ὁποίου ἐ λαμὲς ἦσαν ἐωθοὶ, καὶ ὁ πάτος πλατύς, καθὼς π. χ. τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰμωρίκι, δι' οὗ χώνουσι νίψιμον. 3) Πηγή τις ἐν Ἀθήναις καὶ Μεσσηνίᾳ, Παυσαν. Δ'. 31. τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐκρατεῖτο ὡρὸς καιρόν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1192. Ζήτ. ἔτι καὶ, Κλεψίῤῥυτος.

Κλέω, αὐτὶ τοῦ εἶναι ὁ Ἐνεστ. Καλέω. ὄθεν ὁ Μέλ. Κλήσω, Ἐκλησα, Κέκληκα, Κέκλημαι.

Κλέω, (κλέος) ὄθεν Κλέομαι, ἐν Ὀδ. Ν. 299. ὁ "Ομηρος αὐτὶ τοῦτο λέγει συχνὰ, Κλείω, καὶ, Κλείομαι, γνωσὸν-ὀνομαστὸν-περίφημον ποιῶ, εἰδοποιῶ, κηρύττω τὰς ἀρετὰς τινὸς, δόξημῶ, ἐγκωμιάζω, δοξάζω, ἐπαινῶ, ᾄδω, ὑμνῶ τὰς ἀρετὰς τινός. Κλέομαι, Κλείομαι γίνομαι-εἰμὶ δεδοξασμένος-ὀνομαστὸς-περίφημος. ὄθεν τὸ "Ἐκλεο". ἐν Ἰλ. Ω. 202. αὐτὶ τοῦ, Κλέος εἶχες. 2) Λέγω. Ἡσύχ. "Κλεῖν, "λέγειν" καὶ, Κλείσατε, εἴπατε". ὁ αὐτὸς ἔχει "Κλαδισόμεθα, ἀκαδισόμεθα, φθεγξόμεθα" αὐτὶ, Κλεισόμεθα". "Ὅτι δὲ τὸ, Κλέω, Κλείω, καὶ Κλύω, ἔστι μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ, Κλυτὸς, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Κλυτός.

Κληῖδες, Ἀττ. αὐτὶ, Κλεῖδες. Ζήτ. Κλείς.

Κλήδην, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Καλέω. κατ' ὄνομα, Ἰλ. Ι. 11. "Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον". ὀνομαστὶ καλοῦντας. καθ' ὄνομα δηλ. ὡς τὸ ὀνομάτι.

Κληδονέω, καὶ, Κληδονίζω, (κληδὼν) κηρύττω-ἐξαπλόνω φήμην ἢ λόγον τινα. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1288. "Κληδονοῦμαι" δυσφημίζομαι, ὑβρίζομαι, κακῶς λέγομαι κατ' ἐμοῦ, καταγρύομαι. 2) Κληδόνα δίδω-ποιῶ, ἐντεῦθεν, Κληδονίζεσθαι, μαντεύεσθαι, ὑπὸ ἀκοὴς πρὸς μαντείας δέχεσθαι. Ζήτ. Κληδών, ἀεισθ. 2.

Κληδόνισμα, τό. (κληδονίζομαι) ταυτὸν τῇ, Κληδὼν. ἀεισθ. 2.

Κληδονισμὸς, ὁ. τὸ κληδονίζεσθαι. ἡ παρατήρησις δηλ. ὁπόταν τινὰς ἐφοσεχῇ ὅτι τινα κληδόνα.

Κληδὸς, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ὁ σωρός. καὶ 2) Κλῆδα, τὰ, ἐκ τοῦ, Κλῆδος, οἱ φραγμοί. Ὁ Στέφανος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, Κληΐζω, καὶ γράφει Κλῆδος. ἀλλὰ τοῦτο κεῖται αὐτὶ τοῦ, Χληδός.

Κληδουχέω, ῶ. ἔχω-κρατῶ-βαστῶ τὰς κλεῖς-τὰ κλῆθρα, ὡς ὕπασπος-ὡς ἱεραύλης, κ. τ. τ. τῆς θεᾶς. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1463. ἐκ τοῦ

Κληδοῦχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Κλειδοῦχος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294. "Κληδοῦχος Ἥρας". Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 442.

Κληδὼν, Κλεηδὼν, καὶ, Κληηδὼν, όνος, ἡ. (κλέος) λόγος, εἴδησις, φήμη, κ. τ. λ. ταυτὸν τῇ, Κλέος. 2) Ταυτὸν τῇ, Μαντεία, οἰωνὸς, οἰωνισμὸς, μεγάλητις φωνὴ ἤτις προσημαίνει τι. λόγος μαντικός.

τικός. 3) Ταυτὸν τῷ, Κλῆσις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 236. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 561.

Κλῄζω, (κλείω) κλειδόνω. 2) Ἐκ τῆ Κλέος, Κλέω, εὐδοποιῶ, δύφημῶ-ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, καλῶ, ὀνομάζω. Ἀειτοφ.

Κληηδὼν, όνος, ἡ. Ζήτ. Κληδών. Ὀδυσ. Δ. 317.

Κλῆθρα, ᾗ Ἰωνικ. Κλήθρη, ἡ. καὶ, Κλῆθρος, ἡ. εἶδος δενδρε τὸ ὁποῖον ῥιπάται εἰς ὑδατώδεις τόπους, σκληρὸν ᾗ τὸ ξύλον ἔχον, τὸ ἐν τῇ σιωηθείᾳ Σκλῆθρον, καλούμενον. Betula alnus. Λιν. Ὀδ. Ε. 239. Τιὼ ἐκ ᾧ Κληΐζω τάτη παραγωγὴ δικολωύει ὁ Πλίν. ἐν Ιῳ. 37. ἐτωσὶ λέγων "Alni sepibus munium contraque erumpentium amnium impetus ripa"rum muro in tutela rurit excubant".

Κλῆθρον, τό. (κλήζω) ἡ κλειδεκεὶα ἤτοι ὁ μοχλὸς, ὁ μαίδαλος δι' ᾧ κλειδόνυσι καὶ ἀσφαλίζυσι τὰν θύρων. Ζήτ. Κλεῖθρον. ὅθεν τὸ Λατιν. Clathra.

Κλῆθρος, ἡ. Ζήτ. Κλῆθρα.

Κλῃΐζω. Ζήτ. Κλήζω.

Κλῃΐς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, Κλεὶς.

Κλῃϊτὸς, τὴ, τόν. κεκλεισμθύος. Ὀδυσ. Β. 344. "Σανίδες κλῃϊταί". αἱ ὑπεκλεισμθύαι θύραι, ἢ κλείθρεις ἠσφαλισμθύαι. 2) Ἐκ τῆ, Κλῃΐζω, αἰτὶ τῆ, Πεεἰφημος, ὀνομαστός.

Κλῃΐω, ῆ, Κλῄω. Ποιητ. ειὠτὶ, Κλείω, κλειδόνω.

Κλῆμα, τό. ταυτὸν τῷ, Κλάδος, ᾗ, Κλών. ἐκ τῆ, Κλάω. βλαστὸς, κλωνάεε. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ βλάστημα τῆς ἀμπέλυ, κλιματὶς. Τοιαύτῳ ῥάβδον ἔφερον εἰς χεῖρας οἱ ἑκατονπρχαι τῆ Ῥωμαίων, ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας των. Πλύταρχ. εἰς Γάλβ. Καθόλυ δὲ λέγεται κάθε τοιῶτον εἶδος, καθὼς π. χ. τὸ βλάστημα τῆς κολεκυίθης, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δικόλως λυγίζονται, ᾗ δικόλως θράυονται. ὅθεν

Κλημᾰτικὸς, ἡ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα, κ. τ. λ.

Κλημάτινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ κλήματος πεποιημένος, ὑπὸ κλῆμα ὤν, κληματώδης. "Φλοὶς κλημάτινος".

Κλημάτιον, τό. μικρὸν κλῆμα, κληματάκιον.

Κλημᾰτὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τῆ, Κλῆμα. τὰ λεπτὰ βλαστήματα τῆς ἀμπέλυ. Καθόλυ κάθε λεπτὸν βλάστημα, κλωνάριον, τὸ ὁποῖον ὠφελυλίσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Παρὰ Διοσκορ. Δ'. 7. Πλιν. ΚΔ'. 15. φυτόνται τὰ ὁποῖα τὰ βλαστήματα εἶναι ὅμοια τῆ κλημάτων. Vinca minor. Λιν. ὅθεν

Κλημᾰτίτης, ᾱ, ὁ. καὶ Θηλ. Κλιματῖτις, ίδος, ἡ. ὅμοιος τῷ κλήματι ἢ ταῖς κλιματίσι. Παρὰ Διοσκορ. Δ'. 182. καὶ Πλιν. ΚΔ'. 10. καὶ φυτόνται τὸ ὁποῖον ἐλίσσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Clematis vitalba, Λιν. παρὰ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ε'. 10. καλεῖται, Ἀμπελώπη.

Κλημᾰτόεις, όεσα, όεν. Νίκανδρ. Ἀλιξ. 530. "Τέρα κλημᾰτόεσα". ταυτὸν τῷ, Κληματίσι.

Κλημᾰτόω, ῶ. (κλῆμα) Σοφοκλ. "Κεκλημάτωται "χῶρος". ὁ τόπος ἐβλάστησε κλήμασι, ἐτημώσω ὑπὸ κλήμασι. Παρὰ Θεοφράς. Αἰτ. Φυτ. Β'. 14. κεῖται "Κλημᾰτῶσθαι". κλιματίδας ἐκβάλλειν-βλαστάνειν.

Κλημᾰτώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κλήματι, ὡσεὶ κλῆμα, ἢ ὡσεὶ κλιματίδες.

Κληρικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸν κλῆρον ἤτοι εἰς τὸ ἱερατεῖον ανήκων. ὁ ἐκ τῆ πάγματος τῆ ἱερατείυ ὤν.

Κληρίον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Κλῆρος. Παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Ἀγησ. 13. οἱσὶ, Κλαεία, Δωεικ. αὐτὶ, Κληεία, τά. τὰ χρεωστικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα χρέφει τινὰς τῆς χρεωφειλέτης τυ, Δοὺσει, Καπέσιχον· ἢ Ὁμολογίαι τῆ χρέες, χράμμα χρεωστικόν.

Κληροδοσία, ἡ. μερεσμὸς-μοιρασία δχὰ τῆ κλήρων, κλῆρος, μερὶς, κληρονομία. ἐκ τῆ

Κληροδοτέω, ῶ. (κλῆρος, δίδωμι) δίδω-μερίζω δχὰ τὰ κλήρε, μοιράζω μὲ τὸν λαχνὸν, κληρονομίαν ἀφίνω. ὅθεν

Κληροδότης, ᾱ, ὁ. ὅσις μοιράζει-δίδυτι μὲ τὸν λαχνὸν-κλῆρον. ὁ κληρονομίαν ἀφίνων. Ἰσαῖος.

Κληροθεσμοθετέω, ῶ. ἡμαρτημ. ανάγν. αὐτὶ, Κλήρῳ θεσμοθετέω. Πλύταρχος.

Κληρονομέω, ῶ. (κλῆρος, νέμω) λαμβανὼ μερίδα δχὰ τὰ κλήρε, πέρνω μερτικὸν μὲ τὸν λαχνόν. "Τῆς "δπηρεσίης τῆ ἐκβαινόντων πλεῖον κληρονομήσειν". Πολύβ. Β'. 21. Ἐξαιρέτως λέγεται δπὶ Κληρονομίας. Λαμβανὼ κληρονομίαν, Κληρονόμος εἰμὶ (μετ' Γενικ.) τινός. "Τῆς φιλίας τῆς πατεικῆς κληρονομεῖν". Ἰσοκρ. Μετὰ Αἰτιατ. σημαίνει τὸ, Ἀφίνω-δίδω εἰς κληρονομίαντι. Παροιμ. Γ'. 22. ὅθεν

Κληρονόμημα, τό. κλῆρος, μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκληρώθη, ἐκληρονομήθη, ἐμερίδθη δχὰ τὰ κλήρε. Δωκιαν.

Κληρονομία, ἡ. τὸ κληρονομεῖν, τὸ δχὰ τῆ κλήρου λαφτὸ μερίδιον· ᾗ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀφίνει τινὰς μετὰ θάνατον ὡς τινα.

Κληρονομικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς κληρονομίαν ανήκων.

Κληρονόμος, ὁ, ἡ. (κλῆρος, νέμω) ὅσις δχὰ τὰ κλήρε λαμβάνει τινὰ· καὶ ὅσις λαμβάνει τὸ μερίδιόν τε ὑπὸ τῶ κληρονομίαν ἀπεδαμμθύε τινός.

Κληροπαλὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅσις δχὰ τὰ κλήρε μερίζεται, ἢ πρέπει νὰ μεριδῇ. Ὅμηρ. Ὕμν. Β. 129. Ζήτ. Πάλλω.

Κλῆρος, ὁ. ὁ λαχνὸς, τὰ σημεῖα τῆ λαχνῆ, οἷον Ψῆφοι, πέζαι, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἐμβάλλυσιν εἰς ἀγγεῖόντι καὶ δχὰ τῆ τοιέτων ῥίπτκσι τὸν λαχνὸν (τὰ βόπε). Ἰλ. Η. 175. "--οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο "ἕκαστος". ᾗ ἡ σημειωμθύη δύλτος, τὸ σημείωμα, ἡ ψῆφος. Εὐριπ. Φοίν. 845. "Κλῆρος τέ μοι φύλαοσε". ὡὲ ὧν ὁ Εὐσάθ. εἰς Ἰλ. Γ. σελ. 414. 41. "Εὐ"ειπίδης ἐν Φοινίσσαις ᾗ μαντικάς τινας ψῆφος, κλή"ρος καλεῖ, ἃς φασὶ δέλτοις παρεσημειῶντο, σὔτε πτή"σεσιν ὀρνίθων ᾗ λοιποῖς". 2) Τὸ δχὰ τῆ λαχνῆ ἀπεκτημθύον μερίδιον τόπυ-ἢ ὡεωσίας. Ἰλιάδ. Ο. 498. "Κλῆρος ἀκήρατος". ὅπυ καὶ ὁ Σχόλ. σημειοῖ. "Χωεικὴ ὁεέκτασις ᾗ ὑσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι, κατα"λαβόντες χώρυν κλῆρῳ αὐτῶν διενέμοντο". ὁ ἐστὶν, ἡ χώρα-ἡ γῆ-ὁ τόπος τὸν ὁποῖον δχὰ τῆ λαχνῆ ἔλαβε τινὰς εἰς τὴν ὑξυσίαν τε. Ζήτ. Κληρῦχος. Ἡσίοδ. Ἔργ. 341. 3) Σκώληξ τις ἐν τοῖς σμιλώσι τῆ μελισσῶν γινόμθυος βλαπτικὸς αὐτῆ, ὅσις ἄλλως ᾗ Πυρεύσης, λέγεται. Ἀειστοτ. Ἱστορ. Ζώων Η'. 27. "Μαντεύεσθαι κλήροις". Πίνδαρ. Πυθ. Δ'. 338. περὶ ᾧ ὁ Ἡσύχ. ἐν Λ. Φρυκτὸς διλφὶς, λέγει. "Ἐ"χρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμθυοι ἐν Ὀλυμπίᾳ". Παράγεται ἐκ τῆ Κλάω, ἐπειδὴ ᾗ εἰς τὰς ἀρχαίας χρόνυς, τμῆμα γῆς ἢ πέζας ἢ βλαστῆ εἰς λαχνὸν ἐμεπαχειεί̈ζοντο. Ὁ Φώτ. ἔχει ὅτι "Κλῆρος Ἑρμῆ, "σωηθεια ἀρχαία· ἔβαλον οἱ κληρῶντες εἰς ὑδρίαν "ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν, καὶ πρῶτον "ἔξῆρον τῦτο, τιμῶντες τῷ θεῷ παύτην ὑπονέμοντες. ἐ"λάγχανε δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν". Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μεταμυθεύει τῆ ἔθυς τάτυ. Λέγεται δὲ ᾗ τὸ σύστημα τῆ ὀρνικόνων καὶ προσβυτέρων, καὶ παίδων τῆ εἰς ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν τεταγμθύων.

Κληρῡχέω, ῶ. (κληρῦχος) δχὰ τῆ κλήρε λαμβάνωτι ᾗ κατέχω αὐτό. Ἐξαιρέτως λέγεται δπὶ τινος τμήματος γῆς-χώρας τῦ ὁποῖον λαμβάνει ἄποικός τις εἰς κατοι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κατοικίαν καὶ κῆσιν. Ἐνεργητ. αὐτὸ τὸ, Διοικίζω τὰ λάβῃ τις τι εἰς κληρυχίαν, εἰς κληρυχίας διαιρῶ. Διόνυσ. Ἁλικ. Θ'. 37. ὅθεν

Κληρυχία, ἡ. ἐκεῖνο τὸ μερίδιον τὸ ὁποῖον ἔλαβε τινὰς ἀβρὶ τῆ κλήρα. τὸ λαμβάνειν καὶ κυριεύειν ἀβρὶ τῆ κλήρα τῆ μεσεμβολίω γῆ· ἡ κατακυρίευσις τόπε τινὸς ἀβρί τινος ἀποικίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποικία. ὅθεν

Κληρυχικὸς, κὴ, κόν. παῖ ὅ,τι αὐήκει εἰς τὴν κληρυχίαν. ἡ διαίρεσις καὶ κατακυρίευσις γῆς τινος ἀβρὶ τὴν ἀποικίαν.

Κληρῦχος, ὁ, ἡ. (κλῆρος, ἔχω) ὅσις ἀβρὶ τῆ κλήρα ἢ ἁπλῶς ἀβρὶ διαιρέσεως τινὸς ἔχει-ἔλαβεν-ἀπέκτησεν ἢ ἐκυρίευσέ τι. ἰδιαιρέτως λέγεται ἐκεῖνος ὅσις ἔλαβεν εἰς μερίδιον μέρος τι ξένης γῆς, ὡς ἄποικος, τὴν ὁποίαν ἀβρὶ πολέμε ὑπέταξεν. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κληρῦχοι ἐκαλοῦντο, ὃς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις "ἃς ἐκάμβανον, κλήρες ἑκάστοις διανέμοντες". καὶ "Οἱ "παρὰ τῆ Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον "πεμπόμενοι εἰς τὸ διανέμειμα τὰς κλήρες ἑκάστῳ, ἡ "δὲ κληρυχία αὕτη, διανομὴ τῆς χώρας ἦν". Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 75. "Γῆ κληρῦχος", αὐτὶ, τῆ κληρύχων. Μεταφορ. Σοφοκλ. Αἴας, 508. "Πολλῶν ἐτῆ κληρῦχον μητέρα".

Κληρόω, ῶ. ῥίχνω τὸν λαχνὸν, διὰ τῦ λαχνῦ ἐκλέγω. "Οὓς ἐκλήρωσε πάλος". Εὐειπ. Ἰων. 416. ὀξ ἐναντίας. "Ὃς ὀμφαὶ κληροῖς". αὐτόθ. 908. αὐτὶ τῦ, ἐκδίδω-λέγω χρησμές· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Μεσίζω-μοιράζω ἀβρὶ τῆ κλήρε. Μέσ. Κληρῶμαι, μετὰ Αἰτιατ. λαμβάνω ἀβρὶ τῦ λαχνῦ, καθόλε δὲ αὐτὶ τῦ, Καπικράπω, καπακυρεύω, ὑπὸ τὴν ὄξυσίνομε λαμβάνω. Παρὰ Διον. Περιηγ. 1173. "Ἐκληρώσατο "τὸ ἑκάστῳ μοῖραν ἔχειν πόντοιο". εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἐκλήρωσαν. ὅθεν

Κλήρωσις, ἡ. τὸ ῥίψιμον τῦ λαχνῦ, ἐβαμοίρασις, καὶ ἡ ἀβρὶ τῦ λαχνῦ ἐκλογή.

Κληρωτήριον, ὑπακσμ. Χωλίαν. (κληρωτὴρ) τόπος εἰς ὃν γίνονται αἱ ἐκλογαὶ ἀβρὶ τῆ κλήρων. καὶ ὅπε οἱ ἐκλελεγμένοι βαλλόνται καὶ δικασαὶ ἐν τῆ ἓξ κάδοις κάθηνται. Πολυδ. ἔτι δὲ παυτὸν τῆ, Κληρωτὶς, ἡ. Ἀειτοφ. Ἐκκλησ. 681. ὅπε ὁ Σχολ. ἑρμῆο. ἀβρὶ τῦ, Κληρωτὴ ἀρχή. Πολυδ. Γ'. 61. καὶ Πλάτπρχος.

Κληρωτὴς, ᾶ, ὁ. ὁ ῥίπτων τὸν λαχνὸν, ὁ μεσίζων ἀβρὶ τῦ λαχνῦ, καὶ ὁ ἀβρὶ τάτε ἐκλέγων.

Κληρωτὶ, Ἐπίρ. ἀβρὶ τῆ κλήρε, μὲ τὸν λαχνόν.

Κληρωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων εἰς κλῆρον ἢ ὁ κτητίδιος εἰς τὸ ῥίπτων τὸν λαχνόν.

Κληρωτὶς, ίδος, ἡ. (κληρόω) ἀγγεῖον-καδίσκος εἰς ὃν καθίσαν (ἔβαλον μέσα) τὰς κλήρες-λαχνές. ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῆ ἐκλογῆ τῆ δικασῶν ἐν Ἀθήναις. Σχολ. Ἀειτοφ. Σφῆκ. 672. καὶ, 750.

Κληρωτὸς, ἡ, τὸν. καὶ Ἐπίρ. Κληρωτὸς, ὁ ἀβρὶ τῆ κλήρε μεμεσισμένος, ὁ ὑπὸ κλῆρον βεβλημένος, καὶ ὁ ἀβρὶ τῆ κλήρων ἐκλελεγμένος-διωσισμένος-συγκεχωρημένος.

Κληρωτρὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῆ, Κληρωτὶς. Γλωσ.

Κλῆσις, εως, ἡ. (καλέω, κλέω, κλῆμι) ἐνόμασμα-ἐπάγασμα τινὸς ὐτὸ τῦ κυρίε ἐνόματος, κάλεσμα, ἐγκάλεσμα. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ζ'. 13. "Ἠραγκάσθησαν ἀφεῖναι τὰς κλήσεις". ἡ ὡσισμένη-ἡ εἰς τάξιν ἀγωγὴ-κατηγορία-δίκη. ἢ εἰς τὸ κειτήριον ἐναγωγὴ-προσκάλεσμα, ἢ δοθεῖσα μαρτυρία. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Δ'. 20. καλεῖ "Κλήσεις, καὶ, Καλέσεις" τὰς τάξεις καὶ διαιρέσεις τῦ δήμε, καὶ τὰς τότε ἀβρὶ τῦ καλέσματος σιωαθροίσεις, καὶ ἐντεῦθεν παράγεται ὀρθῶς τὸ Λατιν. *Classis*, ἐκ τῆ Κλῆσις, Δωσικ. Κλᾶσις.

Κλῆσον, αὐτὶ, Κλήϊσον, ἐκ τῦ, Κλείζω. Ἀειτοφ. καὶ αὖθι τῦ Ὑπογεγραμ. ῑ. ἐκ τῦ Καλέω.

Κλητεύω, (καλέω, κλητὸς) καλῶ-ἐγκαλῶ-ἐνάγω τινα εἰς τὸ κειτήριον. "Κλητεῦσαι τὴν δίκην". Ἀειτοτ. Πρβλ. ΚΘ'. 13. 2) Κλητὴρ εἰμί. Ἀειτοφ. Νεφ. 1220. 3) Ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ὅτις παρασκεῖται τῦ νὰ εἶναι μάρτυς, καὶ βιάζω αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὴν παιδείαν. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κλητεῦσαι, κοινῶς μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι. Ἰδίως "δὲ ἐπὶ τῆ μαρτύρων λέγεται τὸ Κλητεῦσαι, καὶ Ἐκ"κλητεῦσαι μετὰ τῆς Προθέσεως, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι "τῶν τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς διαιτηταῖς, ἐφ' οἷς κα"λῶνται. Βαπτίμιον δὲ ἓν ἐπὶ τῆ ἀλόντων δραχμὴ "χίλιαι". Δημοσθ. "Ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν "ἢ ὀξόμνυσθαι ἢ κλητεύσω αὐτόν". Λατιν. *Denunciare testimonium*.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ. (καλέω) ὁ καλῶν-φωνάζων εἰς συμβάξιν, παυτὸν τῆ, Κήρυξ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 622. 2) Ὁ μάρτυς τὸν ὁποῖον καλεῖ τις εἰς τὸ κειτήριον, ἢ τῦ ὁποίε τὸ ὄνομα ὡς μαρτυρίαν ἀναφέρει τις εἰς τὴν ἀγωγὴν-ἀναφορὰν τῆ ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ κειτήριον· ὁ προσκαλέμενος ὡς μάρτυς εἰς τὸ κειτήριον, ὁ εἰς μαρτυρίαν κλητός. *Subscriptor*. "Κλητῆρα βά"ζεσθαι". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κλητὴρ, ὁ εἰς δί"κην καλῶν, ὁ κλητεύων, καὶ ὁ μαρτυρῶν τοῖς κα"λοῦσιν εἰς δίκην". Ὁ Φώτ. "Κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, "δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τι"σιν. "Ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προ"κλήσεως". Ἐν ῥητορικῷ Λεξικῷ χειρογράφῳ κεῖται "Κλητῆρες, οἱ εἰς δίκην καλοῦντες, καὶ Κλητεύοντες, "μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ "Μαρτυρήσεις, Κλητεύσεις. Κλητῆρες δὲ ἦσαν αὐ"τοὶ, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι· "ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας, ὥς περ μάρτυρας τῆς προσ"κλήσεως, ἵνα μὴ ἀπροσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικα"στήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὸν δίκῳ ὁ κατ"ηγορούμενος". Μία τοιαύτη δίκη αὐτὴ κλητῆρες-μάρτυρες, ἐκαλεῖτο "Ἀπροσκλητος δίκη". 3) Σάγμα, σαμμάτειον. Ἀειτοφ. Σφῆκ. 189. καὶ 1350. ὅθεν τὸ Λατιν. *Clitellae*.

Κλητικὸς, κὴ, κόν. ὅσις καλεῖ-ὀνομάζει. Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς λέγεται Κλητικὴ ἡ πέμπτη πτῶσις, διότι μεπεχόμεθα αὐτῦ ὁπόταν θέλωμεν νὰ φωνάζωμεν-νὰ καλέσωμεν τινὰ εἰς τὸ κύριον αὐτῦ ὄνομα.

Κλητὸς, τὴ, τὸν. (καλέω) ὁ κληθεὶς πρόθεν, καλεσμένος, φωναγμένος, κραγμένος, ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος. 2) Ἐπίλεκτος, εὐδόξος, ἐπιφανὴς.

Κλήτωρ, ορος, ὁ. παυτὸν τῆ, Κλητὴρ, ἐκ τῦ Καλέω, κήρυξ, καλήτωρ, ὑπηρέτης τῦ δικασπείε ὅστις προσκαλεῖ τοὺς δικαζομένους εἰς τὸ κειτήριον, ἔτι δὲ καὶ ὁ Μάρτυς, ὡς καὶ τὸ, Κλητὴρ.

Κλῄω, αὐτὶ, Κλείω. παυτὸν τῆ, Κλέω.

Κλιβάδιον, τὸ. αὐτὶ, Κλυβάδιον, παυτὸν τῆ, Ἐλξίνη.

Κλιβανεὺς, ὁ. Μαλέθ. Α'. 81. παυτὸν τῆ, Καπάφρακτος. παρὰ τῆ Φιλωνῖ ἐν Γλώσ. Νομ. κεῖται "Κλιβανικεῖοι, ὁπλασίδηροι. Κλίβανον γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι "τὸ σιδηρᾶ καλύμμακτα καλοῦσιν, αὐτὶ τῦ, Καλύβι"να. *Clibanarius*, Λατ. *Cuirassier*, Γαλ.

Κλιβανίτης, ᾶ, ὁ. ἄρτος ἐψημένος (ὠπτημένος) εἰς τὸν κλίβανον. Ζήτ. ἐν τῆ, Κεβανίτης.

Κλιβανοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῦ κλιβάνε ἔχων.

Κλίβανος, ὁ. δὲν εἶναι μήτε ὁ φοῦρνος-ἡ κάμινος, μήτε ἡ ἑστία, ὡς τινες ὑπέλαβον, ἀλλ' ἦτον τὸ ἀγ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γεῖον πήλινον ἢ καὶ σιδηροῦν, πλατύτερον κάτω καὶ ἐπαίρω ςενώτερον, (*Columella*, Ε'. *i.* 4. *Scrobis clibano similis sit*) εἰς τὸ ὀπίσθιον ἐν τῷ πυρεῖ, ἢ βάλλουσες ὀλόγυρα αὐτῦ αἰθράκας (κάρβανα ἀναμμένα). ἔψηνον τὸν ἄρτον, ὅς τις κ' καλλίτερον ἔψηνε τὸν αὐτὸν τῷ ἀγγείῳ παρὰ εἰς τὸν φέρνον· ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄρτος ὢν πεπαχύθεν ἀδιακλεισμένος ἐν τῷ ἀγγείῳ πάτω, ἐψήνετο ὀξέως πεπαχύνθη, καθότι καὶ ἡ θέρμη ὀξέως διεδίδετο ἐν τῷ ἀγγείῳ, καθὼς κ' ὁ Μοσχόπυλ. ἐν τῷ ἀδε Σχεδῶν εἶπε· "Κλίβανος, "σκεῦος σιδηροῦν, ἐφ' ᾧ τὰς ἄρτας ὀπτῶσι, πῦρ ὑπο-"καύσαντες, κ' πυρακτώσαντες αὐτόν". Τὸν Κειβανίτην ἄρτον ἐπαινεῖ μεγάλως ὁ Γαλῆνος ἐν τῷ ἀδε Εὐχυμίας, καὶ Μεθοδ. Η'. ὡς κάλλιςον. Ὁ Κλίβανος, ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὴν τῆ χωνευτῶν, Πόντικον, λεγομένην. παρὰ Σξίφ. Ις'. κ' "Κλί-"βανος μολιβδῆς" κεῖται.

Κλιβανωτὸν, ἔδαφος κατεςρωμένον μὲ κεραμίδι, τὸ ὁποῖον εἶναι μίξις τις ὑπὸ τριμμάτων ἐκ τῆ συντεθριμμένων πηλίνων ἀγγείων καλῶς κοπανισθέντων, ἐλαίε, καὶ ἀσβέςε. Τοράτσα, στρωτόν. *Pavimento*, Ἰταλ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κειβανωτός.

Κλιδόν, Ἠπίρ. (κλίτω) πυκνὸν τῷ, Ἐγκλιδόν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'.

Κλίμα, τος, τὸ. (κλίνω) ἡ κλίσις τόπε τινός (καμπύλωμα) ἔτι δὲ καὶ Ἠθικῶς, ἡ κλίσις-διάθυμία τρός τι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β'. τ5. ἡ κατφορικὴ, ἡ ἀνακεκλιμένη καὶ χθαμαλὴ κατάςασις καὶ θέσις ἢ ἡ λόφε τινός ἢ βυνῦ, τὸ ἐν τῇ σωματικῇ Πλάγια, ἐκ τῦ πλαγίως κεῖσθαι, λεγόμενον. Ὑετμρέτως λέγεται ἡ κλίσις-τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς πρὸς τὸν πόλον ὑπὸ τὰ Ἰσημερινῦ, καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν πυκνότητος τῆς κλίσεως, διαθυμάνεται καὶ εἰδίζεται ἥτε θέρμη καὶ ψύχος, καὶ ἡ κατάσασις τῆ ὡρῶν. Καθόλε δὲ, εὐ μέρος γῆς, θεωρούμενον ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ ὕψος τῆ πόλε, κ' πρὸς τὰ θέσιν τὰ ἐκ τῦ Ἰσημερινῦ ἀπέχουσαν. Βαθμὸς, σκαλοπάτημα. Ὅρα τὰς Γεωγράφες.

Κλιμάζω. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Κλιμακηδὸν, ἢ, Κλιμακιδὸν, Ἠπίρ. κατὰ τὸν ῥόπον τῆς κλίμακος, ὑπὸ σκαλοπάτημα εἰς σκαλοπάτημα, ὑπὸ σκαλὶ εἰς σκαλὶ, πυκνὸν τῷ, Βαθμηδόν.

Κλιμακίζω, τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει τὴν τεχνίτιν καὶ τὸ ὄφελος τῦ Πύκνου τῆς Κλίμακος. Ζήτ. Κλίμαξ, ἀεὶδ. 3. ὅθεν, Κλιμακισμὸς, ὁ. κ', Διακλιμακίζω. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ Κλιμάζω. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμίν. ὀφεῖ τὸ, Σκελίζειν, ἀπαρᾶν, ὅ ἐςὶ, Διαςρέφειν τὰς πόδας, Πεδικλόνειν. καὶ ἐνταῦθεν ὑποδεικνύεται τὸ ὄφελος, τὸ ὁποῖον ὑποκαμβάνει ὁ πύκτης· ὁ παλαιςὴς, ὁπόταν πεδικλώσῃ τὸν ἀντίπαλον καὶ ῥίψῃ αὐτὸν κάτω, ἤτοι τὸν νικήσῃ. Ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Δεινάρχ. "Ὅταν ἓν κλιμακίζῃ κ' παράγῃ τὰς νόμυς". αὐτὸ τὸ, Διαςρέφει, παρακλίνει καὶ ζέπει. ὅπε ἄλλοι, Κλιμάζει, γράφεσιν· ὁ δὲ Φώτ. ὑποπτεύει μήπως, Βλιμάζει, γραφὴ τρπὲ, αὐτὸ τὸ, Θλίβει καὶ βιάζεται. Τινὲς ἀναφέρσι πυκνὸν τὴν σημασίαν ἐπάνω εἰς τὴν δολερὰν τυ, Κλίμαξ.

Κλιμάκιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κλίμαξ. μικρὰ σκάλα, κ' τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Σκαλὶ, Σκαλοπάτημα.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ μικρὰ κλίμαξ-σκάλα. Παρὰ Πλυτάρχ. καὶ γυνή τις, ἥτις ποιεῖ ἐκυτὴν κλίμακα ἵνα σκύπτει κ' πατῇ ἐπάνω αὐτῆς τὰς ἀναβαίνε εἰς τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἄλλως, Κολακὶς, λέγεται.

Κλιμακίσκος, ὁ. πυκνὸν τῷ, Κλιμάκιον.

Κλιμακισμὸς, ὁ. ὁ ἀπαπλὸς ῥόπος τῆς πάλης, πεδίκλωμα. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Κλιμακόεις, όεσα, όεν. ὁ κλίμακα ἔχων, σκάλαν-βαθμὸν-σκαλὶ ἔχων, σκαλωτός.

Κλιμακοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κλίμακα φέρων, ὁ σκάλαν βασάζων-ἔχων. παρ' Ἡσυχ. Κλιμακηφόρος, ὁ νεκρὸν ἐπὶ κλιμακίου φέρων. Ζήτ. Κλίμαξ ἀειθμῷ. 4.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ. σκαλὶ-σκαλοπάτημα τῆς σκάλας, βαθμὸς-τῆς κλίμακος. Εὐριπ. Ἑλ. 1586. "Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρε ποδός". ὁ Σιμπλίκιος εἰς Ἐπίκτ. σελ. 222. σημαίνει "Κινδύνες καὶ "κλιμακτῆρας". καὶ σελ. 391. "Κλιμακτῆρσι πολ-"λοῖς ἐμπίπτεσι" ὅπε τὸ, Κλιμακτὴρ, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κίνδυνος. ὁ Σιῦδ. ἑρμίν. ὀφεῖ τὸ, Δυσχερείας, ἀσφαλείας καὶ τὸ "χωρεῖς τῷ ἐγκοπῶν καὶ κλι-"μακτήρων εὐχ οἷόντε ἰὼν ὑπερβαίνειν τῆς πέτρης". ἐν Λέξ. Ἐγκοπὴ, ἡ, Κλιμακτὴρ, ὅτε τροφικῶς ὑδὲ ἄλλο σημαίνει εἰμὶ τὸ, Βαθμὸς, σκαλοπάτημα, καθὼς καὶ ὁ Κασσέριος παρατηρεῖ. Ἡ κυρία ῥῆσις αὐτῦ κεῖται παρὰ Γελλίῳ, Γ'. 10. καὶ, ΙΕ'. 17. ὅς τις λέγει. "M. *Varro pericula quoque vitæ fortunarumque hominum, quæ* Κλιμακτῆρας *Chaldæi appellant, gravissima quoque fieri affirmat septenariis*, &c. Ἐντεῦθεν κατ' ὀξυχολὶ καλεῖται τὸ ἑξηκοσὸν τέτον ἔτος τῆς ζωῆς "Κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός"· ὀφεῖ τὸ ἄρχεσθαι ὀξ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς ὁ κίνδυνος τῦ θανάτυ, ἢ ὀφεῖ τὸ κλίνειν πρὸς τὸ τέλος. ὅθεν

Κλιμακτηρικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαθμὸν-εἰς τὸ σκαλίον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κλιμακτὴρ.

Κλιμακώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος μὲ τὴν κλίμακα, ὡσανὶ σκάλα.

Κλιμακωτὸς, τὴ, τὸν. ὅς τις ἔχει ὅμοιος ὡσανὶ σκάλαν ἢ σκαλίον. φυσικῶς ὡσανὶ σκάλαν, ἢ σχῆμα τοιῦτον ἔχων. Πολυβ. Ε'. 59.

Κλίμαξ, ακος, ἡ. (κλίνω, κλίμα· ἐπειδὴ κ' αὐτὰ πλαγίως τίθενται) σκάλα δι' ἧς ἀναβαίνομεν ἢ καταβαίνομεν. Ὁδυσ. "Κλίμακ ἑλικτὴ". Ἀθήν. Ε'. σελ. 206. ἡ κοχλιωτὴς, ἡ σχῆμα κοχλίε ἔχυσα, σρεφογυρτὴ, ἔτι δὲ καὶ ὁ βαθμὸς, τὸ σκαλίον-σκαλοπάτημα. 2) Ὄργανον βασανιστικὸν, ὅπερ ὀξυτρέφει καὶ σρεβλοῖ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, δεδεμένων ὄντων ἐπ' αὐτῦ. Ἀειτοφ. Βάτ. 618. 3) Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 520. "Ἀμφίπλεκτοι κλίμα-"κες" εἶδός τι τῶν πεχνισμάτων τῆς παλαιςικῆς, ἤτοι ἡ τῶν μαχομένων ῥοπὴ κ' ὑποκελισμός. Ζήτ. Κλιμακίζω. 4) Μέρος τι τῆς ἁμάξης ἤτοι τῶν εἰς βάσιν ξύλων αὐτῆς. Παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'. 7. εἶναι αὐτὸ τὸ Καγγέλιον, ἢ Καγγελωτός τις κράβατος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Κλίνη, Λέχη (ξυλοκρέβατον) δι' ἃ τὴν νευρὰς κεμίζουσι. 5) Ῥητορικόν τι σχῆμα, τὸ ὁποῖον καὶ Ἐπισυναδόμησις λέγεται· γίνεται δὲ τὸ σχῆμα τῦτο, ὅταν τὸ λῆγον τῆς φράσεως ἔννοιας, ἀρχὴ γίνηται τῆς ἑφιξῆς· οἷον ὡς ἔτις εἶπε "ὁ βασιλεὺς ἀγαθός. ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὰ ποιεῖ. ὁ ἀγαθὰ ποιῶν διέργεται", κ. τ. λ. κατ' ἐξῆς. Ὅρα Εὐράθ. ἐν Ἰλιάδ. Β. σίχ. 100. ὅπε κ' παράδειγμα Ὁμηρικὸν κεῖται. Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 102. κεῖται "Κλίμακες, συμπήναι, καὶ, σκύτινα". σκαλοπατήμασι (βαθμοὶ) ἐκ συμπήνε καὶ δέρματος-λωρίων, καθὼς π. χ. ἐκεῖνα τὰ τῆς πλοίων.

Κλιματίας, ὁ. (κλίμα) Ἡράκλειος Ἀλληγορ. 38. "Κλιματίαν σεισμὸν" εἶδός σεισμῦ γῆς, ὡς κ' τὸ, Ἐπικλίνης.

Κλινάριον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ κλίνη.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κλινεγέρτου ἐνύπνια". Νικήτ. Χρον. ΙΗ'. 5. ἴσως, Κλινήρης.
Κλίνειος, εία, ειον. ὁ εἰς κλίνειν αὐήκων.
Κλίνη, ἡ. (κλίνω) ὁ τόπος ἐφ' ᾧ κάθηται ἢ πλαγιάζει τις. ἐξαιρέτως λέγεται ὁ παρὰ τῇ ζαπέζῃ τόπος εἰς ὃν ἀνακλίνονται. καθόλου δὲ, Κοίτη, κράββατος, σρωμνὴ, καθέδρα, καναπὲς, σκαμνίον, φορεῖον (πεχπερβὰ, Τυρκ.). Ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις Κλίνη, καὶ μάλισα μετὰ τῆς ἀφροδίτης, Ἱερά. καὶ τὸ Λατιν. *Pulvinar* καὶ *Lectisternium*. Κασωβ. εἰς Συετῶν. Καίσ. 76.
Κλινήρης, εος, ὁ, ἡ. (ἄρω, κλίνη) ὅστις κείπεται εἰς τὸ κρεβάτι, ἄῤῥωσος, ἀῤῥωσὴς.
Κλινηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κλίνην φέρων.
Κλινθείς, Κλίνθη, Κλινθῆναι. Ἀόρ. Α'. Παθητ. τῦ, Κλίνω.
Κλινίδιον, τό. Ὑποκορ. μικρὰ κλίνη.
Κλινικὸς, κὴ, κόν. παυτὸν τῦ, Κλινήρης. 2) Ὁ Ἰατρὸς ὅστις ἐπισκέπτεται τὺς ἐν κλίνῃ κειμένους ἤτοι ἀῤῥώστους. Κλινικὴ, ἡ. ἡ τέχνη καὶ μέθοδος αὐτῦ.
Κλινίς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῦ, Κλινίδιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "ἡ νυμφικὴ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καθέδρα.
Κλινοκοσμέω, ῶ. κοσμῶ - καλλωπίζω - εἰς πάξιν βάλλω τὰς κλίνας. Πολύβ.
Κλινοκώμος, ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κῶμος. Ἐπίγρ. Ε'. Παύλε τῦ Σιλεντιαρ. ἐν Ἀνακλέκτ. σελ. 72. "Ἐν "κλινοκώμῳ". ἴσως παυτὸν ἐςὶ τῦ, Κλινοπάλη.
Κλινοπάλη, ἡ. ἡ ἐν τῇ κλίνῃ γινομένη πάλη. σαρκικὴ σιωπσία. Συετών. Δομιτ. 22.
Κλινοπετὴς, ές, ὁ, ἡ. (πίπτω) παυτὸν τῦ, Κλινήρης.
Κλινοπηγία, ἡ. (πηγνύω) ἡ τῦ κραββάτου συναρμογὴ καὶ σύνθεσις. τὸ φκιάσιμον τῦ κλινῶν. Ὅθεν
Κλινοπήγιον, τό. τόπος ἢ ἐργασήριον, ὅπε καπασκευάζονται (φκιάνονται) αἱ κλίναι τὰ κρεββάτια - φορεῖα, κ. τ. λ.
Κλινοπόδιον, τό. (κλινόπους) παρὰ Διοσκορ. Γ'. 109. εἶδος χόρτυ. *Clinopodium*. Λιννᾶ.
Κλινοποιϊκὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ καπασκευάζειν - φκιάσειν κλίνας.
Κλινοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κλίνας ποιῶν, ὁ κραββάτας καπασκευάζων.
Κλινόπους, οδος, ὁ. ὁ πῆς (τὸ ποδάριον) τῆς κλίνης - τῦ κραββάτυ - τῦ φορείυ. "Τοῖχα κλινόπως". Ἡσύχ. ἐν Λ. Θεσσαλικός.
Κλινότροχον, τό. παρὰ Θεοφρ. Ἱσορ. Φυτ. Γ'. 4. τὸ τέτον εἶδος τῦ Σφενδάμυ, κατὰ τινὰ ἐξήλικον τῦ Σπαγνευτῦ, ὅπως ἄλλοι, Ἰνόξοχον, αὐλαγινάσκεσθαι θέλυσιν. Ἴσως αὐήκει ἐνπυῦθα τὸ παρ' Ἡσυχ. "Κλινόσειχιον, τινὰ φελλίδα".
Κλινουργὸς, ὁ. παυτὸν τῦ, Κλινοποιός.
Κλινοφόρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Κλινηφόρος.
Κλινοχαρὴς, ές, ὁ, ἡ. (Κλίνη, Χαρὰ) ὅστις ἀγαπᾷ - χαίρει νὰ κοῖται παύτοτε εἰς τινὰ κλίνην. Λυκιαν. Τραγ. 131.
Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ. δίφρος, κλίνη, καθέδρα ἤτοι σκαμνίον ἀναπαυτικὸν, Καναπὲς, ἢ ἀναπαυτικὸς κράββατος, ἢ τόπος ἀναπαυτικὸς εἰς τὸ ἀνακλίνεσθαι παρὰ τῇ ζαπέζῃ. Ὅθεν
Κλιντήριον, τό. Ὑποκορ. παυτὸν τῦ, Κλιντήρ. Ὅθεν, Κλιντήειος, ία, ιον. ὁ αὐήκων εἰς τὸν κλιντῆρα, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς αὐτόν.
Κλίνω, Μέλ. ινῶ. Παρ. ικα. καμπύλον ποιῶ, καμπερόνω, σκύπτω, νεύω, γερνῶ πρὸς τὰ κάτω, βυθίζω, κρύπτω, καπιβιβάζω, κινῶ πρός τινα τόπον, κάτω βάλλω. "Φάλαγγας κλίνω". Ὑποχωρεῖν ποιῶ, Ὑποτρέφειν ἀναγκάζω, εἰς φυγὴν τρέπω. ὡς καὶ τὸ, Κλονέω, παρ' Ὁμήρ. Οὐδετ. "Ὁ ἥλιος κλίνει". τρέφει ἑαυτὸν ὑπὸ τὰ κάτω, ὁ ἐςὶ, πλησιάζει εἰς τὴν δύσιν, κοντεύει νὰ βασιλεύσῃ. ἔτω καὶ τὸ "Ἡ ἡμέρα "κλίνει". πλησιάζει εἰς τὸ τέλος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Ἔγυρευ ἡ ἡμέρα". "Ἔγυρευ ὁ Ἥλιος", λέγομεν. Ἡρόδοτ. Γ'. 104. Ἐκ τύτυ φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν "Κεκλίατο, καὶ, Κεκλιμένος" ἀλλ' ἡ σημασία δείκνει ὅτι ἔχει εἰσρολὴν τινα ἐπάνω εἰς τὸ, Κλείω, καὶ καθόλε ἡ λέξις φαίνεται εἰς Παθητικὸν ἢ Μέσυ διάθεσιν ὅτι σημαίνει τὸ, Ἐπακυμβῶ, σημείζω ἑμαυτὸν ὑπό τι, ὁ ἐςὶν, Ἐπισηρίζομαι. καὶ, Προφυλάττω - διαυθεντεύω ἑμαυτόν· καὶ τὸ Ὑποκρύπτομαι. "Αρα, ἐν Ἰλ. Χ. 3. φεύγυσιν οἱ Τρῶες, ἔρχονται εἰς τὴν πόλιν καὶ σκύπτοντες ὑποκρύπτυσιν ἑαυτὺς ὀπίσω τῆς τοιχῶν. "Κεκλιμένοι ἐπάλξεσιν". Ἰλ. Π. 68. "Οἱ δὲ ῥιγεδὸν θαλάσσης κεκλίαται, "χώρης ὀλίγον ἔτι μοῖραν ἔχοντες". ἐρυμνώχθησαν εἰς σῦκ ὀλίγον τόπον παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ ἔκρυπτον ἑαυτὺς ὀπίσω τῆς πλοίων. Ἰλ. Ο. 740. "Ἐν Τρώων "πεδίῳ, πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης". παυτὸν ἐςὶ τῦ, Πεσεκλεισμένοι, ἐσεφαλισμένοι. Ὀδυσ. Ν. 235. "Ἦπειτις νήσων — ἠέ τις ἀκτὴ "κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐευβόλακες ἠπείροιο". ἔτως ἑρμηνεύυσι καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ε. 708. "Ὅς ἐν ὕλῃ "κάτεσκε — λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι". Πεσεκεκλεισμένος. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 595. "Ὁμόλιθ πόντῳ κεκλιμένῳ παρεμέτρεον". καὶ ἐν Δ'. 1626. "Μυχάτῳ τε θαλάσσης κεκλιμένῳ ἀγ- "κῶνος ὑπὲρ τρέχοντος". τὸ ἐν Ἰλ. Ε. 356. "Ἡέ- "ει δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ παχὲ ἵππῳ". ἑρμην. τινὲς διὰ τῦ, Κεκαλυμμένος ἦν, ἐκεκάλυπτο. Ἰλ. Μ. 121. "Οὐδὲ πύλησι ἔυρ' ὑπεκκεκλιμένας σανίδας καὶ "μακρὸν ὀχῆα". ὅπε αὐτὶ τῦ, Ἐπικεκλεισμένας, κεῖται. Ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ αὐτῦ, ἐκ τῦ Κλίνω, κεῖται ἐν Ἰλ. Γ. 135. "Ἀσπίσι κεκλιμένοι". ἀκουμβισμένοι - ὑποσηριγμένοι ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας των· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ταῖς ἀσπίσιν ὑποκειμένοι. "Κεκλιμένῳ δορὶ πατρίδα". Ἑρμησιανὰξ ἐν Ἐλεγ. 54. κυρισυμμένῳ, πεπορθημένῳ. "Ἔγχεσι κεκλι- "μένοι". Τύλλιος ἐν Ἐπιγρ. ς'. "Οὐ νύσφι — δ' ὑ- "πὸ δυσμενέων δόρατι κεκλίμεθα". Ἀντιπατρ. Σιδών. Ἐπιγρ. 84. αὐτὶ τῦ, Ἀναπαυόμεθα, ἐν τῷ τάφῳ κείμεθα· ὑπὸ πεθνεώτων, ὡς καὶ τὸ "Ἐρημάζω ἢ- "συχα κεκλιμένος". ἡσύχως ἐν τῷ τάφῳ ἀναπαύομαι - κείμαι. Ἐνπυῦθεν τὸ Λατινικὸν *Clino*, καὶ τὰ σωνθετα *inclino*, *declino*, *accelino*, *reclino*. Μεταφορικ. λέγεται καὶ αὐτὶ τῦ, Ἔχω κλίσιν - ἔφεσιν - ὑπόθυμίαν - ἀγάπην τινός τι. Πρωϊότυπον εἶναι τὸ, Κλίω, ἀφ' ὗ σχηματίζονται οἱ ὡρειότεροι χρόνοι.
Κλισία, ἡ. (κλίνω τόπος εἰς ὃν καπακλίνεται — πλαγιάζει τινὰς, ἢ ἐφ' ᾧ κάθηται καὶ ἀναπαύεται ἢ ἐπακυμβᾷ τινὰς· καὶ ἐνπυῦθεν αὐτὶ τῦ, Σκίμπ, Καθέδρα. Ὀδυσ. Τ. 55. Δ. 123. κλίση, κράββατος, Καναπὲς, ἀκουμβισήριον, ἀνάκλινζον. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀρχετικὴ καπασκία, ἔπαυλις, καλύβη, οἶκος, δωμάτιον, καμάρα, κελλίον. τινὲς δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Σκηνὴ, ἁρμόδιόν τι.
Κλισιάς, άδος, ἡ. Ζήτ. Κλεισιάς.
Κλισίηθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς κλίνης.
Κλίσιον, τό. (κλισία) καπασκία ἔξω τῶν θάλων καὶ ὑπηρέτας ἀπὸ τὸν οἶκον τῦ κυρίυ. Ὀδυσ. Ω. 207. "Ἔνθα οἱ οἶκος ἔσω, πρὸ δὲ κλίσιον δέε πᾶσιν, "Ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Ἐν ταῖ σισίσκοντο". ἡ κύκλω τῆ οἴκῳ καπήλυσις ἐκ σιβάδων ᾠκοδομημένη, οἰκίσκος, καλύβη. ἔτι δὲ καὶ ὁ Σπηλαῖος τῆς προβάτων, καὶ λοιπῶν ζώων· καὶ τὸ Στέγασμα, σύστελὲς οἴκημα.

Κλίσις, εως, ἡ. κλιτὺς, κάμψις, λύγισις, σκύψιμον, κίνησις πρός τινα τόπον, γύεσμα, ἢ κατὰ πόλεμον ῥοπὴ, ῥοπὴ εἰς τὰ ὀπίσω. Μεταφορ. ἔφεσις - ἐπιθυμία - ἀγάπη πρός τι.

Κλισμὸς, ὁ. (κλίνω) παυτὸν ταῖ, Κλισία. Ὀδυσ. Δ. 136. πιπτόντι ᾗ τῷ ἐν εἰχ. 123.

Κλίτος, τὸ. παρὰ τοῖς Ο'. παυτὸν ταῖ, Κλιτύς.

Κλιτὺς, ύος, ἡ. κλίσις, καπήφορος, ἡ καπροειδὴς ὀρεινότης (ἡ πλαγιὰ) ὄρους τινός, γεώλοφος. Ὀδ. Ε. 470. Ἐκ τοῦ Κλίω, Κλίνω. ὅθεν τὸ Λατιν. *Clivus*.

Κλοιὸς, ὁ. φειδραχμήλιος δεσμὸς τῆς σκύλων, κολλάειον, ἢ κολλάριον. Ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὁ σιδηρᾶς δεσμὸς, τὸν ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς κακούργων, ὅς τις ἄλλος καὶ Κύφων, λέγεται. Ἐκ τοῦ, Κλείω, Κέκλοια. Εἰς τὸν πληθυντ. λέγεται καὶ, Κλοιὰ, τὰ - τὰ δεσμὰ, αἱ ἁλύσεις.

Κλοιόω, εἰς τὸν κλοιὸν φέρω τινά, βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμὸν τινός. ὅθεν

Κλοιώτης, ου, ὁ. παυτὸν ταῖ, Δεσμώτης. ᾗ

Κλοιωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ δεδεμένος, ὁ κλοιὸν ὡς τὸν βαρύχηλον ἔχων - φέρων.

Κλοῖσρον, τὸ. καὶ, Κλῶσρον, παρ' Ἡσυχ. παυτὸν ταῖ, Κλεῖσρον.

Κλονέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (κλόνος) παρ' Ὁμήρ. ἀπαυτικῶ σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Φέρω τὸν ἐχθρὸν ἢ τὸν ἐναντίον με εἰς ἀταξίαν. Τρέπω αὐτὸν εἰς φυγὴν καὶ καταδιώκω αὐτόν. αἱ σαφέσεραι ῥήσεις εἰσὶν Ἰλ. Χ. 188. "Ἔκπορα δ' ἄσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς "Ἀχιλλεύς". ᾗ Ξ. 14. "Τὸν μὲν ὀπιτομβοῦς, τὸν "δὲ κλονέοντας ὄπισθεν". παραπλήσιον πάτῳ ἔστι ᾗ τὸ ἐν εἰχ. 59. Ἰλ. Φ. 528. "Αὐτὰρ ὑπ' αὐτῶν Τρῶες "ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες. Ἰλ. Ε. 96. "Πρὸ ἕθεν "κλονέοντε φάλαγγας". Παρομοίως εἶπε ᾗ ὁ Πίνδ. ἐν Ἰσθμ. Η'. 141. "Ἐτίκησεν ἀνδρὰς ἀφύκτῳ χει- "εὶ κλονέων". Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἔτι ᾗ ὑπὸ τῶ Ἀνέμου, ὅστις καταδιώκει τὰ σωρὸς (νέφη). Ἰλ. Ψ. 213. "Νέφεα κλονέοντε παρῆσθεν". Τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν Υ. 492. ὅπως εἶπε καὶ ὁ Πίνδαρ. Πυθ. Θ'. 85. "Φαίμαθοι κλονέονται κύμασι". Τὸ σωρὸν τοῦτο "Ναυσὶν ὑπακλονέονται". ἐν Ἰλ. Σ. 7. σημαίνει τὸ, Σφυμβαίνουσι - ἀπορώχουσι ὀπίσω πρὸς τὰ πλοῖα. ὅπου καὶ τὸ, Συγκλονέω, καὶ, Ὑποκλονέω, παρ' Ὁμήρῳ. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 317. "Παρ δ' ἰχ- "θύες ἐκλονέοντο". οἱ ἰχθύες ἐπειδὴν πλησίον ἐκεῖ κολυμβήσωσι, ὅπου ἐν ᾧ ἐκολύμβων ἐπειδὴν. Ἀπολλων. Β'. 133. "Ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν "κλονέονται". εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνησυχίαν εἰσί. Ἀντὶ τῦ, Φοβίζω, εἰς φόβον ᾗ ἀησυχίαν βάλλω. κεῖται παρ' αὐτῷ ἐν Δ'. 487. "Φύλλα κλονέουσι λέοντ- "τας". καὶ ἐν εἰχ. 908. αὐτόθ. ἐν χρήσει ᾗ ὑπὸ τῦ μεγάλου κρούσματος (παιξίματος) τῆς κιθάρας. "Ὅ- φρ' ἄμυδις κλονέοντος ὑπερμενέοιτο ἀκουὴ Κρεγμῷ. παρ' Ὀρφ. Ὕμν. ΚΒ'. 5. "Ὅς κλονέεις δηΐῃς βά- "θρον". ᾗ Λιθικ. 334. αὐτόθ. "Κλονέει καρδίαν". εἶναι αὐτὸ τῦ, Ταράττω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ὅτι καὶ αὐτὸ τῦ, Φθείρω· ὡς ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 194. ἔ- χει. Παρ' Ἀειτοφ. Ἱππ. 361. κεῖται "Κλονήσεις" εἰς θόρυβον βάλλεις. θόρυβον παροξυνήσεις. Διονύσ. Περιηγ. 464. "Ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσαμβίλων τε". καὶ εἰχ. 678. "Ἄπτασι κλονέουσι γαῖαν". αὐτὸ τῦ, θορυβοῦσι, παράττουσι, σείουσι, κινοῦσι.

Κλόνησις, εως, ἡ. κίνησις, παραχὴ, θόρυβος, σείσιμον, κίνισμα. παυτὸν ταῖ, Κλόνος.

Κλόνις, ιος, ἡ. Ἀντίμαχ. παρὰ Πολυδ. Β'. 178. λέγει "Κλονίδες τε θοραίης σφονδυλίων ἔξ". ὥστε ἐκ τούτε γίνεται δῆλον ὅτι ἐνταῦθα ἐνοεῖται τὸ Ἱερὸν ὀ- σέων, ος *lumbare*. Ἄρα, τὸ Λατιν. *Clunis*, ὁ Κῶ- λος, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τῦ Αἰσχύλ. ἐν Πρεμ. 496. λέγει, "Εὐκίνητος ἦσα ἡ γαστὴρ θύεται θεοῖς, ἀφ' ἧ "καὶ Κλόνις ὀνομάζεται δηλ. τὸ ἀεικίνητον", ὁ δὲ Ἡ- σύχ. ἑρμῆν. δηλ. τῦ, Γαστὴρ, Ἰσχίον, ὀσφὺς, ῥάχις.

Κλονόεις, όεσα, όεν. ἀνήσυχος, γεμάτος ὑπὸ ἀνη- συχίαν. Φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τινος ἡμαρτ. ἀνα- γν. ἐκ τῦ Ἐτυμ. Μεγ. αὐτὸ τῦ, Κλονέοντος.

Κλονοκάρδιος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Ὕμν. ΙΘ'. 8. ὁ πα- ράπαν-κλονῶν τὴν καρδίαν. ὅπου πρότερον, χρονοκάρ- διος, ἔκειτο.

Κλόνος, ὁ. (κλίνω) παρ' Ὁμήρῳ σημαίνει τὴν Ἀτα- ξίαν ᾗ τὴν ἐκ ταύτης προερχομένην θλῖψιν (ῥύμ- μωμα) τῆς ἐποκειμένων μαχητῆς. Ἡ σαφεστέρα ῥῆσις κεῖται ἐν Ἰλ. Π. 729. "Ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοι- "σιν ἧκε κακόν". παρὰ δὲ Πινδάρ. Λεῖψ. 36. "Κλό- "νος ὑψαύχην". φαίνεται ὅτι σημαίνει μόνον σφοδρήν τινα Κίνησιν ᾗ Ῥίψιν. Ὁ Αἰσχύλ. εἶπεν "Ἵππιο- "χάρμας κλόνους". ἐν Πέρσ. 105. καὶ "Ἀσπίδορας "λογχίμους τε κλόνους" - εἰς ἐνωτέραν τινὰ σημασίαν, ὁ ἐστὶν ὑπὸ τῦ θορύβου τῆς μάχης. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τοῦτο καὶ δηλῶ τῦ, Σεισμὸς, ὡς ἐν Ἐπιχειρέμ. κεῖται "Κλόνος ἐνοσιγαίου". καὶ "Ἄγελος κλόνου". Ἀνά- λεκτ. Β'. 405. ὁ κρότος καὶ ἡ βοὴ τῆς κυμάτων. Πα- ρὰ Σιωνεσ. παυτὸν ἐστὶ ταῖ, Ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀτα- ξία. "Κλόνος τὴν γαστέρα διεκορκορύγησεν". Ἀειτοφ. Νεφ. 386. παυτὸν ταῖ, Σβόφος, καὶ Ἴλιγξ, κατὰ τὸν Σχολ. "Ἀνὰ μάχην καὶ κλόνον ἐγχειάν". Ἰλ. Υ. 319. αὐτὸ τῦ, Ῥοῖζος, ὁ ἐκ τῆς σωθλίψεως τῆς δεράπων προξενούμενος ἦχος.

Κλονώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κλονόεις.

Κλοπαῖος, αία, αῖον. κλεμμύριος. Πλάτ.

Κλοπεία, ἡ. (κλοπεύω) ἡ κλεψία, τὸ κλέπτειν.

Κλοπεῖον, τὸ. τὸ κλεμμύριον. Μάξιμ. σιχ. 600.

Κλοπεὺς, έως, ὁ. κλέπτης. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 493. "ἡρῆσθαι κλοπέως". αὐτὸ τῦ, Φωραθῆναι, εἰς τὸ φα- νερὸν ἐκβῆναι.

Κλοπεύω, καὶ, Κλοπέω, παυτὸν ταῖ, Κλέπτω. Ξε- νοφ. Ἀναβ. ς'. 1. "Ἐκλοπεύσιον δὲ ᾗ οἱ Παφλαγόνες "εὖ μάλα τὰς ὑποσκεδαννυμένας".

Κλοπὴ, ῆ. (κλέπω, κέκλοπα) ἡ, Κλοπία, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κλοπεία· ἡ πρᾶξις τῦ κλέπτειν, κρυφίως ἁρπάζειν ἢ φυράττειν τι.

Κλοπιμαῖος, αία, αῖον. ᾗ Ἐπίρ. Κλοπιμαίως, ᾗ

Κλόπιμος, ίμη, ιμον. παυτὸν ταῖ, Κλοπαῖος, κλε- πτιμαῖος. "Κλοπίμη χρεώ". Ἀνάλεκτ. Β'. 239. μὲ κλέφτικον χέρι.

Κλόπιος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κλοπαῖος. κλεπτικὸς, ἁπατηλὸς, παύεργος, δόλιος. Ὀδυσ. Ν. 295. "Μύ- "θων κλοπίων". τῆς κεκλιμμένων καὶ μὴ ἀληθῶν. ὁ Σχολ. ὅπου ἄλλοι, Κλοπίμων, ᾗ Κλοκίων, ἀνέγν.

Κλοπὸς, ὁ. (κλέπω, κέκλοπα) παυτὸν ταῖ, Κλο- πεύς.

Κλοποφορέω, ῶ. κλοπὴν φέρω, κλέπτω. Γεώπ. Γ'. καὶ Νικήτ. Χρονικ. συγγράμμ.

Κλοτοπεύω, ἐν Ἰλ. Τ. 149. "Οὐ γὰρ ἐγὼ κλοτο- "πεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, ἠδὲ δηϊτείειν". ὁ Εὐσταθ. ἑρμῆν. δηλ. τῦ, Παρακλέπτων τὸν καιρὸν, ὅ ἐστιν, Ἀργοπορῶν, ἀναβάλλειν τὸν καιρὸν ὑπὸ τὸ πρόσχη- μα ἐξαφόρων προφάσεων καὶ παυεργιῶν. ἐνταῦθα ὁ

Η-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἡσύχ. ἔχει, Κλοπεδεῖς, ὀξυπαπαῖς, ἀλαζών, κομπαστής. Τινὲς θέλουσιν ὅτι κεῖται ἡ λέξις αὐτὶ τῦ, Κλοπετδεῖν, ὅπερ πυνθάνεσθαι ἐστὶ παρ', Κλοπεδῶ, καὶ, Κλωπεδῶ. μετ' ἀπάτης καὶ δόλου πράττω - ποιῶ τι. μετὰ πανουργίας κάμνω τι. ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸν λέξιν αὐτὶ τῦ, Κλυπετδεῖν, ὃ ἐστὶ, καλὸς — γλυκὺς λόγους μετακειρίζεσθαι, ὡροφασίζεσθαι.

Κλυβατίς, ἡ. πανὸν παρ', Ἑλξίνη, εἶδος φυτῦ. Νίκανδρ. Θηρ. 537.

Κλυδάζομαι, πανὸν παρ', Κλυδωνίζομαι. Ζήτ. ἔτι καὶ, Κλύζω. ἔθεν

Κλυδασμὸς, ὁ. ὁ κτύπος - κρότος - βοὴ - ἦχος τὸ ῥοχάλισμα τῆ κυμάτων. Σξάβ. ς'. σελ. 416.

Κλύδιος. Ζήτ. Κλύς.

Κλύδων, ωνος, ὁ. (κλύζω) τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, τὸ κυμάτισμα, ἡ κίνησις - φορὰ ἀφ' ὁρμῆ τῆ κυμάτων, καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια φεσκωμένα κύματα τῆς θαλάσσης εἰς καιρὸν τεκμυρίας. ἀφ' ἑνὸς θεν καθόλε αὐτὶ τῦ, Φυρτῦνα, χειμὼν, ζάλη θαλάσσης. Μεταφορ. καὶ ὁ θόρυβος τῆ ὡραγμάτων.

Κλυδωνίζομαι, ἀπήσυχος γίνομαι ὑπὸ τῆ κυμάτων, κτυπῶμαι - κρύομαι ὑπ' αὐτῆ. ταράττομαι, κυματίζομαι. βοῶ - ἠχῶ ὑπὸ τῆς βίας καὶ παραχῆς τῆ ἀνέμων, θὴ θαλάσσης.

Κλυδώνιον, τὸ. ὑποκοιεῖς. τῦ, Κλύδων. Εὐριπ. Ἑκάβ. 48. "Φανήσομαι γὰ, ὡς πάφι πλήμων τύχω, "Δίνης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ". ὅπε φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τῦ, ὁ ὁμαλὸς αἰγιαλὸς, τὸ ἴσιον ὡσεγιάλιον, παρ' ᾧ τὸ κῦμα ὑπακλύζεται.

Κλύζεσκε, Παρακατ. Ἰωνικ. ἐκ τῦ

Κλύζω, Μέλ. ὑσω. βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, ἐκπλυίω, καθαρὸν ποιῶ, ξεπλυίω. ἀφ' ἑνὸς θεν "Κλύζειν τινά". ἀφὸ τῦ κλυσηείε καθαείζειν, βάλλειν κλυσήειον. ἑνὸς θεν ἀφ' τὸ ὄργανον Κλυσήρ. Ἰλ. Ψ. 61. "Ὅτι κύματ' ἐπ' ἠόνος κλύζεσκον". ὅπε ὑπακλύζουσα (ῥοσκτυπῶσα τὰ κύματα) ἡ θάλασσα, ἐξέπλωσεν - ἐποίει καθαρὸν τὸν αἰγιαλὸν, τὸ ὁποῖον ἐν Ὀδυσ. Ζ. 95. "Ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀ- "ποπλυίσεσκε θάλασσα". εἶπεν. "Ἐκλύσθη δὲ θά- "λασσα". κυματῶσα ἐθόλωσε, ἐταράχθη - ἐκινήθη ὑπὸ τῆ ἀνέμων, ἐφερτούνισεν. "Ὁ ποταμὸς ὑπὸ τῆ "ἐμβαινόντων ἐκλύσθη". Πλούταρχ. ἐξεχείλισεν, ἐπλημμύρισεν, ἐφύσκωσε θλ. ἀφ' ἑαυτὸ ἔξω ὑπὸ τὰς ὄχθας τε. θὴ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται ἀφ' παρ' Ἱπποκρ. ἀδὲ τῆ ἐντὸς παθῶν, 24. "Κλύζεσθαι" ὅπε Χειρόρ. τινα κλυδάζεσθαι, ἔχωσι. Ζήτ. Χρυσόκλυσος.

Κλύμενον, τὸ. Ὀρφ. Ἀργον. 913. ἔχει, Κλύμενος, καὶ ὁ Πλίν. ΚΕ'. 7. Clymenon. εἶδος φυτῦ, τὸ ὁποῖον Φάβιος ὁ Κολούμνας θέλει ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιννάε, Calendula officinalis, Διοσκορ. Δ'. 12. Τάσσεται ἔτι τὸ, Κλύμβος, καὶ ὡς ὑπόθετον τῆ Ἄδε, ὡς μόνος ὢν ὀξυσιαστὴς τῆ ὑπὸ γλῶ κόσμε. Παρὰ Θεοκρίτ. ΙΔ'. 26. "Ἔρως κλύμβυος". ὁ ἀφ' δυσφημίας γνωστὸς, δυσφημισμένος. ἐκ τῦ

Κλύω, ἀκύω, ἀκροάζομαι, ἐπακύω. ὄθεν, Κλῦθι, Κλῦτε, Κέκλυτο. Ἰλ. Α. 37. καὶ, 451. "Κλῦθί μοι". καὶ Ἰλ. Ε. 115. "Κλῦθι μοι". "ἄκουσον ἐμῦ, ἄκουσέ με. Ἰλ. Β. 56. "Κλῦτε φίλοι". ἀκύσατε. Ἰλ. Γ. 86. "Κέκλυτέ μοὶ". ἀκύσατέ με, ἀκύσατε ὅς ἐμῦ λόγου. Ζήτ. Κλύω. Ἀντὶ τῦ, "Ἐκλεο, τινὲς ἀναγινώσκουσιν "Ἔκλυ.

Κλύς, υδὸς, ὄθεν Κλύδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 170. πανὸν παρ', Κλύδιον. ὄθεν, Κλύδιον, πέλαγος, παρ' Ἡσύχ. καὶ, Συγκλύδια.

Κλύσις, εως, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ κλύζειν, ξέπλυμα, κάθαρσις, ὑπόπλυσις διὰ ἐγχύσεως ἢ ὑπαχύσεως ὕδατος ἢ ἄλλε ὑγρῦ τινὸς ἢ ἀφὰ τῆ Κλυσηείε.

Κλύσμα, τὸ. διὰ ἡ κλύσις γίνεται, ἢ διὰ ἣ κλύζουσιν - ὑποπλύουσι - καθαείζουσι τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον μετακειρίζονται εἰς κλυσήειον. 2) Τὸ ὑγρὸν καὶ ἡ ἰατεικὴ σιώθεσις διὰ ἧς ὑποπλύουσι καὶ καθαείζουσι μέλος τι ἢ πληγὴ τινά. 3) Τόπος, τὸν ὁποῖον βρέχει καὶ πλύει ἡ ἀνάχυσις τῆς θαλάσσης. Λευκιππ. Διψάδ. 6. ἀφ' Πλούταρχ. εἰς Κάτ. "Παρὰ τὴν πόλι- "να ἐπ' αὐτῆ τῆ κλύσματι". ὄθεν

Κλυσμάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν κλύσμα.

Κλυσμὸς, ὁ. Ἀειτοσέλ. τὸ κτύπημα τῆ κυμάτων. ἔτι δὲ ἀφ' αὐτὶ τῦ, Κλύσμα.

Κλυσὴρ, ῆρος, ὁ. τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον μετακειρίζονται οἱ Ἰατροὶ εἰς κάθαρσιν τῆ ἐντέρων ἀφὸ τῆ πόλε ἐμβαλλόμβυον, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἀφ' Ἔνεμα, λέγεται. 2) Τὸ ὄργανον δι' ὃ ἐμβάλλεσι ἀφ' ἐγχέυσι τὸ κλύσμα εἰς τὰ ἔντερα. Γαλην. ὄθεν

Κλυσήριον, τὸ. ὑποκορ. Κλυσῆει, Γλυσῆει.

Κλυτεπεύω. Ζήτ. ἐν τῆ, Κλυτοπολύω.

Κλυτόδενδρος, ὁ, ἡ. ὁ εὔμορφα δένδρα ἔχων. Ἀνάλεκτ. Β'. 211.

Κλυτοεργὸς, ὁ, ἡ. πανὸν παρ', Κλυτοτέχνης. Ὀδύσ. Θ. 345.

Κλυτόκαρπος, ὁ, ἡ. τὰ ὁποῖα ὁ καρπὸς εἶναι τιμὴ, ὠφέλιμος ἀφὸ τὸν καρπόν. "Κλυτόκαρπος σέ- "φανος". Πίνδαρ.

Κλυτόμαντις, ὁ. ὠφέλιμος μάντις. ἀμφ.

Κλυτομήτης, ου, ὁ. καὶ, Κλυτόμητις, ὁ, ἡ. πεείφημος ἀφὸ τὴν γνῶσιν καὶ φρόνησιν. Ὅμηρ. Ὕμν. ΙΘ'. 1. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Γ'. 13.

Κλυτόμοχθος, ὁ, ἡ. ὁποιος ἀφὸ τὸν μόχθον ἐργασίαν ὠφέλιμος ἐηλύετο, ἢ ποιεῖ τινά. Ἀνθολογ.

Κλυτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. ὠφέλιμος ἀφὸ τὰς παῖδας. Ἀνθολ.

Κλυτόπωλος, ὁ, ἡ. ὠφέλιμος-εὔδοξος ἀφὸ τὰς ἵππους ἢ ἀφὸ τὴν ἱππασίαν, ἱππῶν ἀγαθὸς. Ἐν Ἰλ. Ε. 654. "Ἄϊδι κλυτοπώλῳ". Φαίνεται ὅτι τινὲς, Κλυτοπώρῳ, ἀπέγνωσαν. καὶ ἀφὸ τῆ, "Ἀκύων τὰς "ὁρμὰς ἢ αἰμωγὰς" ὁρμιτύσεων.

Κλυτὸς, ἡ, τὸν. ἢ Κλυτὸς, ὁ, ἡ. (κλύω) ἀκουστὸς, ἐξάκουστος, ὠφελιμβόητος, ὠφέλιμος, εὔδοξος, ὁ πανταχῆ κηρυττόμβυος ἀφὸ τὰς ἐνδόξεις πράξεις τε, ὁ ἄξιος ὠφελεῖσθαι, παρ' Ὁμήρ. 2) "Κλυτὸν λιμβύα". Ὀδ. Κ. 87. τινὲς ἑρμίν. ἀφὸ τῆ, Κλυδασμὸν ὑποστελῶν. "Κλυτὰ μῆλα". Ὀδυσ. Ι. 308. καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 375. "Κλυτὰ αἰπόλια". θὴ τῆς φωνῆς τῆ προβάτων ἀφ' αἰγῶν, τὰ ἀκουστῶσι διωκόμβυα, τὰ φωνάζοντα βεκάζοντα ποίμνια τῆ αἰγῶν καὶ προβάτων. "Κλυτὸς "ὄρνις" ὁ ἀλεκτρυών, παρ' Ἡσυχ. διότι φωνάζει. Παροιμίως ἑρμίν. τινὲς καὶ τὸ "Κλυτὸς Ἀμφίρεως". παρ' Ἰβύκῳ τὸ, Κλυτὸς, λέγεται θὴ τῆ, Λυκαυγὲς φῶτος, αὐτὶ τῆ, Λαμπρὸς, ὡραῖος. "Τᾶμες, αὖ- "πνος κλυτὸς ὀρθρος, ἐγείρσιν ἀπείρονας". ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Ζ. 58. "Κλυτὰ εἵματα".

Κλυτοτέχνης, ου, ὁ. ὠφέλιμος-ὠφελιμβόητος ἀφὸ τὴν τέχνην, ἢ ὁ ὠφελῶν τὴν τέχνην εὔδοξος. Ἰλ. Α. 571. Σ. 143.

Κλυτότοξος, ὁ, ἡ. ὠφέλιμος-ὠφελιμβόητος ἀφὸ τὰ τόξα, ἢ ἀφὸ τὴν τέχνην τῆ τοξεύειν. ὁ ὠφελῶν τοξικὴν τέχνην εὔδοξος ἀγαθὸς τοξεύτης. Ἰλ. Α. 101.

Κλυτόφημος, ὁ, ἡ. ὁ ἀφὸ τῆς ἀγαθῆς φήμης γνωστὸς, ὠφελιμβόητος. Ὀρφ. Ἀργ. 214.

Κλύω, τὸ εἶναι μέσον ἀφόρον. κατὰ τὸν τύπον λύω τῆ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῦ, Κλέω, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, Εἰδοποιῶ, κηρύττω - ὁξαπλόνω φήμην τινα ἢ λόγον. ὁξ ἐναντίας τὸ, Κλύω, σημαίνει τὸ, Δι' ἀκοῆς μανθάνω, ἀκούω, καταλαμβάνω. "Κλύω τινὸς, ἢ, ἔκτινος". ἐπακούω, ἀκροάζομαι, ἢ ἀκούω - μανθάνω ἔδησιν τινα ὑπό τινος. παρ' Ὁμήρ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθῆν. Θ'. "Κλύεται "γάλα". ὅπερ πρότερον, Καλέεται, ἔκειτο. ἄλλως δὲ, τὸ, Κλύω, ταυτόν ἐστι τῷ, Ἀκούω, καλέομαι, ὀνομάζομαι. Σοφοκλ. Τραχ. 419. 2) Ὡς ἢ τὸ, Ἀκούω, ἀκολουθῶ, ὑποτάσσομαι. μετὰ Γενικ. καὶ Δοτικ. 3) Εἰσακούω, κατὰ ἐχυρωτέραν τινα σημασίαν. "Κακῶς κλύειν τινός". ὑβρίζομαι - ὀνειδίζομαι - κακολογοῦμαι ὑπό τινος. Ζήτ. Κλῦμι, ἢ, Κλυτός.

Κλωβὸς, ὁ. οἰκίσκος τις μικρὸς καὶ φόρημος, ὡκοδομημένος ὁξὺ καλάμων ἢ ῥαβδίων σιδηρῶν, ἐν ᾧ κατακλείουσι τὰ πτηνὰ ἢ μάλιστα τὰ κελαδεινά. Κλωβίον, ὁξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνο τῆ ἰξοθήκη, τῆ κιννηγῶν δηλ. τῆ ἀγείων πτηνῶν (πελῶν). Ὀππιαν. Ἰξοθ. Δ'. 14. ἔχον ἐπαιώθεν αὐτῆ τὴν θύραν ὡς κλαβαυλίω. Ἐν Ἐπιγράμ. κεῖται. "Κλωβὸς ἀμφιῤῥύξ". ὁξὺ τὸ ἔχειν θύραν ὁξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τῦ, Κλοιὸς, Κλωός.

Κλωγμὸς, ὁ. (κλώζω) ἐκφράζει τὸν φωνὸν τοῦ κλώζειν, καὶ τῆς κλώσης, ὡς π. χ. Κλωὰκ, Κλωὰκ. 2) Ὁ ὁξὺ τῆς γλώσσης ὠθεῖ τὸν ἐραυίσκον ψόφος δι' ἓ οἱ ὀνηλάται καὶ ἱππηλάται παρακινοῦσι τὰς ὄνους καὶ ἵππους εἰς τὸ ζέχειν. Ξενοφ. Ἱππ. Θ'. 10. 3) Συριγμὸς ἢ ἦχος τις ποιὸς δι' ἓ ὠθοπαίζουσι τὰς ἐν τοῖς θεάτροις ὑποκειπὰς ἢ καὶ ἄλλως. Ζήτ. καὶ, Κλώζω.

Κλώδωνες, αἱ. αἱ Βάκχαι ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου ἄλλως ἢ, Μιμαλλόνες, ἐλέγοντο. ὠθεῖ τῆς Ἐτυμολογίας αὐτῆ ὁρᾳ Πολύαινον ἐν τοῖς Στρατηγημ. Δ'. 1.

Κλώζω, αὕτη ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τὸ κολοιὸ καὶ τῆς κλώσης ἥτοι τῆς ἐπωαζύσης ἢ νεοσία ἐχύσης ὀργιθος· ὅ ἐστὶ τὸ "Κλωὰκ, Κλωὰκ ποροφέρω, ἀφ' ἓ ἢ τὸ Λατιν. Glocire. 2) Σημαίνει ἔτι καὶ τὸν ἦχον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὑποτελοῦσιν, ὑποσυρόντες τὴν γλῶσσαν ἢ πλήσοντες δι' αὐτῆς τὸν ἐραυίσκον, δι' ἓ διεγείρουσιν εἰς τὸ ἵππους καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀχθοφόρα ζῶα τὴν ποροσοχὴν, ποοξενάντες ἔτι αὐτοῖς καὶ ἐγκαρδίωσιν καὶ ποθυμίαν τινά. 3) Διὰ τῆ ἰδίᾳ αὐτῆ ἦχυ ἦτοι τῆ κλωγμῶ ἔδιδαν οἱ θεαταὶ εἰς τὸς ὑποκειπὰς τῦ Θεάτρυ νὰ καταλάβωσι τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῆ, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον μεταχειρίζονται τὸν Συριγμόν. ὅστε ἢ, Κλώζεσθαι. ἢ Κλωγμὸν ποιεῖν, ἐλέγοντο οἱ ἐν θεάτρῳ ὑποσυρίττόμενοι. Ἰπολ. Fischia.

Κλῶθες, αἱ. Ὁδυσ. Η. 197. "Ὅσσαι οἱ αἶσα, "καταικλῶθές τε βαρεῖαι, γενομένῳ ὑπέκυτο λίνῳ, ὁτε "μιν τέκε μήτηρ". ὁ Ἡσύχ. ἢ ἄλλοι "Κατὰ κλῶ"θες" αἰνίγν. ἢ ἡρμῶ. ὁξὺ τὸ, Μοῖραι. Ἄρα αὐτὸ τὸ, Κλωθῶες. Ζήτ. Κατακλώθω.

Κλώθω, Μέλ. ὡσω. νήθω, γνέθω, νῆμα - κλωστὸν ποιῶ. "λίνον, μῖτον κλώθω". ὅθεν "Τὰ κεκλωσ"μένα". ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι κλωσμένον (γεγαπτὸν) ὑπὸ τῆ Κλωθῶ - Μοῖραν ὡς τὸν ἀνθρωπον. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι ἢ τὸ, Σβέφω, σειφω· διότι καὶ ἐν τῆ σιωπηθείσῃ, Κλωθοσειφω, λέγομεν, "ἄρα, Γνέθω". Ζήτ. ἢ Κλωστός.

Κλωθὼ, ῦς, ἡ. μία τῆ Μοιρῶν ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῦ ἀνθρώπυ. Ζήτ. Μοῖρα. ἐν Ἀνακλέκτ. Β'. 302. "Ἅρπυιαι κλωθῶες". αἱ ἁρπακτικαὶ μοῖραι.

Κλωμακόεις, ἔσσα, ὅεν. ἐκ τῆ ὑπομβρίυ.

Κλώμαξ, κος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κρώμαξ, σωρὸς πετρῶν, ἢ ἀνωφερὴς καὶ πέτρώδης τόπος. ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Β. 729. "Ἰθώμη κλωμακόεσσα". πετρώδης, ξαχεῖα, ὀρεινὴ, κρημνώδης, δύσβατος, ἢ ὑποκλίμακτε - βενὴς καὶ γεωλόφυς (πλαγιαῖς) ἔχυσαν. Ζήτ. Κρωμακόεις.

Κλωὼν, ωνὸς, ἢ, Κλωὰξ, ακος, ἢ, Κλωνάειον, τὸ. Βοτακολ. τὰ, Κλωὼν. κλωνὸς, ὁ ζυφερὸς βλαστὸς ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τῆ κλάδυ τῶν δένδρων, βλαστὸς, κλάδος, παραφυὰς, κλάρα. κυρίως δὲ τὸ τῶν φυτῶν βλάστημα. ἐκ τῦ, Κλάω, ἀφ' ἓ καὶ τὸ συνώνυμον Κλάδος. ὅθεν

Κλωνίζω, τὰς κλωνας κόπτω. ταυτὸν τῷ, Κλαδεύω.

Κλωνίον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κλωνάειον. Βοτακολ. τὰ, Κλωνὶ, κλωνάρακι.

Κλωὸς, Ἀττικ. αὐτὶ τῦ, Κλοιός.

Κλωπάομαι, (κλωπῶ) ταυτὸν τῷ, Κλέπτω.

Κλωπεία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κλοπεία. Ζήτ. Κρυπτεία. Πλάτ.

Κλωπεύω, ταυτὸν τῷ, Κλοπεύω. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. "Δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυ"κτὸς ἀγρυπνεῖν δεῖ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπαταν".

Κλωπικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς κλέπτειν αὐτήκοος, κλεπτικὸς, κλέφτικος. "Κλωπικαὶ ἕδραι". Εὐσεπ. Ῥῆσ. 512. κλέφτικα καθίσματα, κρυφοὶ τόποι σῶτα κρύπτεται τινὰς καὶ παραμονεύει - παραφυλάττει.

Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ κλεπτικῆ παῤῥὸς ὤν. ὁ ἐκ κλεφτιγαμίας γεννηθείς. ἀμφ.

Κλῶσις, εως, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ κλώθειν. Λυκ. 716.

Κλώσκω, ταυτὸν τῷ, Κλώθω. Ἡσύχ.

Κλῶσμα, τὸ. (κλώθω) τὸ κεκλωσμένον - ἐγνεσμένον ῥάμμα. κλωστὶ, νῆμα, φάδι. Νίκανδρ. παρ' Ἀθῆν. καὶ Παυσαν. ε'. 26.

Κλωσμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλωγμός. παρὰ Κεντιλ. Ἰνσιτ. ΙΑ'. γ'. 5. ὠθέπει νὰ λέγῃ, Κραυμός.

Κλωστὴ, ῆς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κλῶσμα. Ζήτ. Κλωστός.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Κλωστὶς, ῖδος, ὁ. (κλώθω) ὅστις κλώθει - γνέθει. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κλῶσμα, τὸ κεκλωσμένον. καὶ τὸ κυβευασμένον νῆμα, κυβάει ἐκ κλωστῆς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 505. "Κλωστῆρα "λίνου". παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 255. Νήματα καὶ "κλωστῆρας". φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν Ἄβακτον - τὸ ἀβάκιον, τὸν Κλώστην, δηλ. ὅ τι ἢ κλώθομεν.

Κλωστόμαλλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Σβεψίμαλλος. Εὐσταθ. εἰς Ὁδυσ. Λ.

Κλωστὸς, στὴ, στὸν, κεκλωσμένος, κλωσμένος - σειμμένος, ἐγνεσμένος. Ζήτ. Κλώθω. παρ' Εὐσεπ. Τραπέζ. 537. "Κλωστῆ ἀμφίβολα λίνα". ἀμφ. ἴσως κεῖται αὐτὶ τῆ, Κλωστὴρ, Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 12. "Κλω"στὴ, κρόκη". κεκλωσμένον νῆμα. ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωνηθείᾳ Οὐσίας. ἡ Κλωστὴ, αὐτὶ τῆ Κλῶσμα.

Κλῶψ, ωπὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλέπτης, Ἡροδότ. ε'. 16. ἔστι δὲ καὶ αὐτὶ τυ, Κακομήχανος, δόλιος, ψεύστης.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Μ.

Κμέλεθρον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μέλεθρον, ἢ Μέλαθρον. Παμφύλιοι. Ἐτυμολ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κελαινὸς.

Κμητὸς, τὸν. (καμέω, κάμνω) ἐξηργασμένος, πεπονημένος, πεποιημένος, φκιασμένος. τὸ σωνήθειον τύπυ Πολυκμητος, κ. τ. λ. ἀδιαφόντα.

Τὸ

Τὸ Κ μετὰ τὸ Ν.

Κναδάλλω, πευτὸν πῶ, Κνάω, Κνήθω. ὡς τὸ, Ψάω, ψαθάλλω. ὅθεν τὸ, Ἀνακναδάλλω, γαργαλίζω, ἀφ' οὗ τὸ γαργαλίσματος ἐρεθίζω - διεγείρω, ὡρὸς τὰ ἄνω ἐγείρεσθαι ποιῶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. Πολυδ. Ζ'. 136. Θ. 108.

Κναίω, πευτὸν πῶ, Κνάω. σύχνοτέρα μυθῖται τὰ σιωθέντα, Ἀποκναίω, καὶ, Διακναίω. ἐξ ὧν τὸ Ἀποκναίω, σημαίνει τὸ, Κατ' ὀλίγον - ὀλίγον ἀφ' οὗ τῆς ὑποζύσεως - ῥινήσεως ὀλιγόσβυσιν ἢ φθορὰν ὡροζενῶ· ἐμικριώω - ἐξαντλῶ. καὶ Μεταφορ. κεκοπιακότα - τετευχωρημένον - ἄνανδρον ἢ ἄκαρδον ἢ λυπημένον ποιῶ τινα.

Κνακὸς, Κνακίας, Κνάκων. ὁ Δωεικ. αὐτὶ, Κνηκὸς, Κνηκίας, Κνήκων. ἐπάθετ. ἀφορῶν ζώων. Ζήτ. Κνῆκος.

Κναμὸς, Δωεικ. αὐτὶ, Κνημός.

Κνάμπτω, Κνάπτω, Κναφαλον, τὸ. Κναφεῖον, τὸ. Κναφὶς, ὁ. Κναφέω, Κναφῆϊον, τὸ. Κναφικὸς, Κνάφος, ὁ. Ζήτ. παῦπα πεύπα ἐν πῶ στοιχείῳ Γ. οἷον Γνάμπτω, Γναφαλον, Γναφεῖον, κ. τ. λ.

Κνάφος, ὁ. πευτὸν πῶ, Γνάφος, ὄργανον τι ὂν, ἐν κύκλῳ κεῖρα ἔχον, δι' ἃς τὰς βασαμιζομένας κτείνασιν, ὅμοιον δὲ ἐξὶ Γναφικῷ κτενί. Ἡρόδοτ. Α'. 92.

Κνᾶσαι, Δωεικ. αὐτὶ, Κνῆσαι. ἐκ τῦ Κνάω, ἢ Κνήθω.

Κνάω, Κνέω, Κνῆμι, Μέλ. ἥσω. ξύω, ῥινίζω, ὑποξέω, ξαξύω. 2) Ζυρανίζω. Μέσ. Κνάομαι, ξύω ἐμαυτὸν, κνήθομαι. "Κνάομαι τὸν κεφαλὸν". ξύω ἀφ' ἧς ἐνύχων τὸν κεφαλὸν μου. Ὁ Πλάτων μετεχειρίσθη καὶ τὸ, Κνῆσαι. καὶ Ἰλ. Λ. 638. "Ἄ- "γειον κνῆ τυρόν". ξύει, τείβει, τὰ ὁποῖα παράγουσί τινες ἐκ τῦ, Κνάω, παραβάλλοντες αὐτὰ μὲ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 30. Προσκνῆσθαι. 3) Γαργαλίζω, ξύω ἐλαφρῶς ὥστε ὡροζενῶ γαργαλισμόν.

Κνεφάζω, (κνέφας) σκοτίζω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 235.

Κνεφαῖος, αἵα, αῖον. καὶ Ἐπίρ. Κναφαίος, ζοφερὸς, σκοτεινός. 2) "Κνεφαῖος ἦλθε". ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς λυκαυγῆς τῆς ἑσπέρας, ὡρὸς τὰ συμπώματα, μετὰ τὴν δύσιν τῦ ἡλίου δηλαδή.

Κνέφαλον, τὸ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Κνάφαλον, καὶ Γνάφαλον. ἐκ τῦ Σουΐδα.

Κνέφαος, πευπὴν πῶ, Κναφεῖος. Ἄρατ. 372. "μᾶλ- "λον κνέφαοι". ὅπερ νῦν, Κνέφας, κεῖται.

Κνέφας, τὸ. καὶ, Κνέφος, τὸ. ὅθεν Κνεφεῖ, ἐν Ἀταλάντ. Β'. 151. καὶ τὸ Λατ. *Crepus*, *crepusculum*. Ἴσκιος, σκοτωσις, σκοτία, ζόφος, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, νύξ. Ἰλ. Α. 475. "Ἦμος δ' ἠέλιος καταδύ, "καὶ κνέφας ἦλθε". ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυ καὶ σκότος ἐγένετο, ἢ, καὶ ἦλθεν ἡ νύξ. 2) Τὸ λυκαυγὲς φῶς τῆς ἑσπέρας καὶ τῦ ὄρθρου. Ζήτ. Ἀκρωκιφαῖος. Ξενοφ. "Ἅμα κνέφα". ἐν πῶ καιρῷ τὸ λυκαυγὲς φωτὸς, εἰς τὸ λυκαυγὲς, δύθις καθὼς ξημερώσῃ - χαράξῃ ἡ ἡμέρα, ἢ σκοτεινιάσῃ. Ἀμφότεροι οἱ τύποι ὡροέρχονται ἐκ τῦ, Νέφος, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, Γνόφος, καὶ, Δνόφος. Ζήτ. Σκνέφας, Σκνιφόω.

Κνέωρον, τὸ. τὸ φυτὸν, Θυμελέα, καλάμβυον, καὶ μάλισα τὰ φύλλα αὐτῦ. Διοσκορ. Δ'. 173. ὁ Θεόφρ. ς'. 2. ἀφικνεῖται δύο εἴδη τὰ ὁποῖα αὐτήκουσιν εἰς τὸ τῦ *Daphne*, *gnidium*, ἢ *Cneorum*. ὁ Φώτ. ἔσχε Κνέωρον, φυτὸν δαμνῶδες, κτηνδέον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ Ἰαζοὶ χρῶνται. ὅτε δὲ ᾗ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Κνῆ, αὐτὶ, Ἔκνη, ἐκ τῦ, Κνῆμι, Κνάω.

Κνήθη, ἡμαρτ. αὐτὶ, Κνίδη.

Κνηθιάω, ῶ. πευτὸν πῶ, Κνησιάω, ᾗ Κνησιάω. ἀμφ.

Κνηθμὸς, ὁ. ἡ ἀίσθησις τῦ γαργαλισμῦ ἢ τῆς φαγέρας τινὸς ἔξι τι μέρος τῦ σώματος, ὅπῦ τῦ ὁποίῳ θέλει νὰ ξυσθῇ - νὰ κνησθῇ τινάς. καὶ ἡ ὡρᾶξις τῦ κνήθειν.

Κνήθω, πευτὸν πῶ, Κνάω. ξύω, τείβω, Κνήθομαι. ξύω ἐμαυτόν. 2) Γαργαλίζω, κνηθμὸν ὡροζενῶ. 3) Διεγείρω τινὰ εἰς ὀργὴν - θυμὸν - μῖσος - ἔρωτα. Πλάτ. Τιμ. Δ'. 3. "Κνηθόμυοι τὴν ἀκοὴν". ποθοῦντες - ζητοῦντες ἀκοῦσαί τι καθ' ἡδονήν.

Κνηκεῖος, πευτὸν πῶ, Κνηκὸς. Ζήτ. Κνῆκος.

Κνηκέλαιον, τὸ. ἔλαιον ἐκ κνήκου. Διοσκορ. Α'. 44. Ζήτ. Κνήκινος.

Κνηκοειδὴς, ἧς, Κνηκώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κνήκῳ, κροκοειδής.

Κνηκίας, ὁ. Δωεικ. Κνακίας. Ζήτ. Κνῆκος.

Κνήκινος, ὁ ἐκ τῦ κνήκου ὤν, ἀπὸ κνήκου. "Ἔλαιον "κνήκινον. ἄλλως δὲ καὶ, Κνηκέλαιον". τὸ ἐκ τῦ σπόρου τῦ κνήκου ἔλαιον. Κνηκόλαδον.

Κνηκὶς, ἡ. "Οὐδέποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο (ὁ Ἡ- "σύχ. ἐπεκυλίσθε, ἔχει) πέπαυτο δ' αἰθήρ". παρὰ Σοΐδ. ἐδόκα θολὸν νέφος ὑπῆρχεν ἐν ἐραμῷ. φαίνεται ὅτι πευτὸν ἐξὶ πῶ, Κηλὰς, καὶ, Κυζὸς ἀήρ. λέγεται ἔτι καὶ κὰτ τὸ ὀφθαλμίᾳ πάθος, ὅπῦ τὸ νέφος δηλ. τὸ ὁποῖον σκοτίζει τὸν ὀφθαλμόν· μελανία, ἀῤῥὶς λεπτή. Παρὰ Κλεμηδ. Β'. σελ. 72. κεῖται· "Αἱ ὠδὲ τὸν ἥλιον φαινόμυαι πολλάκις οἱονεὶ κνηκί- "δες νεφώδεις". Παρὰ Πλουτάρχ. "Διαδρομὴ κνηκίδος "ἀρειᾶς". τὸ ὁποῖον ἀλλαχῦ Διαδρομὴ σπιλάδος, ἔχει· ὡς τὸ, Κηλὰς. ὁ αὐτὸς πάσει μετὰ τὸ, Νέφη ᾗ Ὁμήρου ἔτι ᾗ τὸ, Κνηκίδες. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆς. ἔτι ἀφ' οὗ τὸ, Νεφέλιον λεπτόν. ὁ δὲ Φώτ. ἔχει "Κνη- "κίδας" ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινέσας νεφέλας.

Κνῆκος, ὁ. εἶδος φυτῦ κιναροειδῆ κάλυκα ἔχον, τῦ ὁποίου τὸ ἄνθος εἶναι ξανθὸν ἢ πυῤῥοῦ χρώματος, καὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῇ τυροποιΐᾳ ὡς πυτίαν ὡρὸς πῆξιν τῦ γάλακτος. Κρόκος, (σαφρὰν) *Carthamus tinctorius*, Linn. Ἐκ τῶν ξανθῶν (κιτρίνων) αὐτῦ ἀνθέων, ἢ τῦ λοιπῦ αὐτῦ μέρους, ἑρμῆν. τὸ, Κνηκὸς, καὶ Δωεικ. Κνακὸς, ζάγος, παρὰ Θεοκρίτ. καὶ τὸ, Κνάκων, ὁ, ἵππος, ἀφ' οὗ τὴν Πυῤῥὸν, ξανθὸς, καὶ λοιπὸς, καὶ ψαρός. Παρὰ Λυκόφ. καλεῖται καὶ ὁ Ἀετὸς, Κνήκειος. *Fulva aquila*. Παρὰ Βαβρίῳ Κνηκίας, ὁ Λύκος, *Canis lupus*. Παρὰ Παυσαν. Λακων. 14. καλεῖται ἐν Λακεδαίμονι ᾗ πηγή τις, "Κανακὼ, ἀφ' οὗ τὸν ῥοῦν τῦ ὕδατος". μήποτε δὴ ῥαφεῖν, Κνάκω, διότι καὶ τὸ ὄρος αὐτόθι, Κνακάδιον, καλεῖται. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 17. καὶ Λυκοῦργ. 6. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ποταμόν τινα, Κνακίων. Ὁ Παυσανίας, ς'. 10. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ὄνομα ἵππου τινὸς, Κνακίας. "Ἄραγε, δὴν ἔχει συγ- "γένειαν τινα μὲ τὸ, Κνέφας, τὸ λυκαυγές;

Κνηκὸς, ἡ, κὸν. Δωεικ. Κνακὸς. ὁ κροκίζων κατὰ τὸ χρῶμα, κνηκάτος, ἄλυκος. Ζήτ. ἐν πῶ, Κνῆκος.

Κνηκώδης, ὁ, ἡ. πευτὸν πῶ, Κνηκοειδής.

Κνῆμα, τὸ. καὶ, Κνῆσμα, τὸ. (κνάω) πευτὸν πῶ, Κνῖσμα.

Κνημαῖος, αἵα, αῖον. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἢ εἰς κνήμην.

Κνήμαργος, ὁ. (ἀργὸς, κνήμη) ὁ λευκὰς κνήμας ἔχων. (μὲ ἄσπρας κάλτσας) Θεόκριτ. ΚΕ'. 127. καὶ Ἡσύχ. δὲ, ὁ Παχύκνημος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κνήμη, ἡ. τὸ δίφτεον μέρος τῆ σκέλυς, ὃ ἐστὶ τὸ ὑποκάτω τῆ γόνατος, καὶ ταύτης τὸ μὲν πρόσθιον, Ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον Γαστροκνημία, ἡ Ἄγκα, ᾗ ὁ κάλαμος τῆ πόδος. Τὸ δὲ ἔσχατον τῆ αὐτικνημίε Σφυρὸν λέγεται, διφυὲς ἐν ἑκατέρῳ τῆ σκέλει, παρ' Ὁμήρῳ. 2) Λί ὑπὸ τῆ χοιτικίδων εἰς τὸν τοῦ ξοχῆ ἀναφέρειαν δίκυσαι ῥάβδοι ᾗ πὲς ἀψίδας διερείδεσαι. *Les rais, genjon.* Γαλ. *Razza di ruota.* Ἰταλ.

Κνῆμε, ταυτὸν τῆ, Κναίω. ὅθεν τὸ, Ἔκνη, Κνῆ. παρ' Ὁμήρῳ.

Κνημία, ἡ. ἡ τὸν ἀψίδα τῆ ξοχῆ ἐρείδουσα ῥάβδος. Ζήτ. Κνήμη, εἶδος. 2) Ἔτι δὲ ᾗ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῆ θρόνων τὰ ὁποῖα ἐρείδουσιν αὐτὲς τὰ ποδάρια τῆς καθέδρας-καθέκλας.

Κνημιδοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κνημίδας φέρων-φορῶν.

Κνημιδόω, κνημίδας βάλλω.

Κνημιδωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ κνημίδας ἔχων.

Κνημὶς, ίδος, ἡ. (κνήμη) ὁπλητικὸν σκέπασμα τῆ κνημῶν, σιδηρᾶν ἢ σκύτινον. Ἰλ. Γ. 330. Ἡλιοδ. Αἰθ. Θ'. ἰσελ. 432. "Ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων "παρσῶν εἰς γόνυ δίπκει, σωμάπτουσα τρὸς τὸν θώρα- "κα". καὶ Πολύβ. Γ'. 9. ἐνπεῦθεν γίνεται δῆλον ὅτι αἱ Κνημίδες ἦσαν διάφοροι τῆ Ὑποδημάτων, καὶ Κρηπίδων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐν ταύτῃ ἔφερον. Τὰς κνημίδας ταύτας, φορᾶσιν ἔτι ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτε χωρικοὶ, καὶ οἱ στρατιώμενοι, τὰς ὁποίας Λατινισὶ, Καλτζας λέγεσιν, ἐξ ὑφάσματος χειρῶν πεποιημένας. 2) Ταυτὸν τῆ, Κνημία, ῥάβδος τῆ ξοχῆ. Διόδ. Σικ. ΙΗ'. 27.

Κνημοπαχὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺς ὡς ἡ κνήμη, χειρὸς ὡσαὶ τὸν αὐζένα. Θεόφρ.

Κνημὸς, ὁ. τὸ δρυμῶδες μέρος ὄρης τινός. "Λοχή- "σας ὑπὸ κναμοῖσι". Ἀνάλεκτ. Α'. 228. "Κατὰ "κνημὺς λασίας τε χαράδρας". αὐτόθ. Β'. 295. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 637. "Ἀμφὶ δὲ κναμὸς Ἀργαύθυ κα- "τέφαινε". αὐτὸ τὸ, Ὄρος, βυνὸν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κνημὺς, δασεῖς-ξαχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους". Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται "Ἰδης ἐν κνημοῖσι." αὐτὸ τὸ, Πῆς, πρόπης. ὅπερ ὁ Σχολ. φησὶ" Καθάπερ τὸ σκέλος τῆ ἀνθρώπε τέσσαρα μέρη ἔχει, πόδα, κνήμην καὶ μηρὸν· ὡσαύτως ἐν παντὶ ὄρει τέσσαρα πάλιν λέγεσθαι, ἑκάτιὰ, μέσον, καὶ κορυφή. Κνημὸς λοιπὸν ἡ ἑκατιά, ὁ Πῆς, ᾗ Πρόπης, ἤτοι ἡ πολλὴ τῆ βυνῆ· καὶ ἐπομβρίως Κνήμη. καὶ ἐνπεῦθεν ὁ Ἐτυμολ. ἑρμῆν. ὀφῇ τὸ, Προβάσεις, Ἐξοχὰς, καὶ Καθύχρους τῆ ὀρῶν.

Κνημόω, ῶ. παρ' Ἡσυχ. δίς, ταυτὸν τῆ, Φθείρω. ἐν τῇ τείτῃ ῥίσει ἔχει "Κνημῶσαι, φθεῖραι, φράξαι, φθεῖραι, κλεῖσαι, ἐλθεῖν. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι "Ἐξεκνημώθη, ἐξεφθάρη. ᾗ ἐξῆς" Διεκνημώσατο, ᾗ, Ἐκνημῶντο, ὅπ τῆς αὐτῆς σημασίας· καθὼς ἔτι, ᾗ Κνησὴρ, φονεὺς, ὀλετὴρ. Ὁ Φανοκλῆς παρ' Ἀθήν. ΙΓ'. ἔχει "Κνημωθεὶς" εἰς σκετεινὸν τινὰ σημασίαν.

Κνησείω, (κνήθω, Μέλ. κνήσω), Κνησιάω, καὶ, Κνησιάω. ὑπθυμητικῶς ἔχω τῆ κνᾶσθαι. φαγεῖραν τινα αἰθαίνομαι καὶ θέλω νὰ ξυσθῶ — νὰ κνηθῶ. Πλάτ. Γερ. 49. ὅπε τὰ Χειρόζ. αὐτὶ, Κνησιοῖ (Εὐκτικ.), Κνησιεῖ, ἔχουσιν, ὡς ᾗ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. Ζ'. 35. ᾗ Ἀειτοφ. Ἐκκλ. 913. Τὸν τύπον Κνησιάω, καὶ, Κνησιάω, ἔχει ὁ Σκίδας.

Κνησέρα, ἡμάρτ. αὐτὶ, Κρησέρα.

Κνῆσις, εως, ἡ. ἡ παῦξις τῆ κνήθειν, ξύειν, ὀπτοξύειν, τείβειν, γαργαλίζειν-ῥινίζειν.

Κνησίχρυσος ῥίνη". Ἀνθολογ. ῥίνη δι' ἧς ξύσασι-ῥινίζουσι τὸν χρυσόν.

Κνῆσμα, τὸ. ταυτὸν τὸ, Κνῆμα, τὸ ἐξεσμηγμένον-ὑπερτετειμμένον ἔκ τινος. ξύσμα. Ἱππ. κρ. Συγχέεται ἔτι μετὰ τῆ, Κνίσμα. "Κνῆσμα ψώρης". Ἀνάλεκτ. Β'. 238. τὸ ξύσρον δι' οὗ ξύομαι, ξυσεὲ, ἡ ξύσις.

Κνησμονὴ, ἡ. ᾗ, Κνησμὸς, ὁ. ταυτὸν τῆ, Κνησμός.

Κνησμώδης, εος, ὁ, ἡ. (κνησμὸς, εἶδος) ὁ κνησμὸν πάσχων.

Κνησὴρ, ὁ. καὶ, Κνησήειον, τὸ. ταυτὸν τῆ, Κνῆσις.

Κνησιάω, ῶ. ταυτὸν τῆ, Κνησιάω. Κλίμ. Σζωμ. Ε'. Ἰβλιαν. Λόγ. Ζ. "Αἱ τιτθαὶ τὰς πὸς ὀδοντο- "φυΐας κνησῶσι, σκύτινα ἄπτα προσαρτῶσι ταῖν χειροῖν "ἵνα παραμυθοῖντο τὸ πάθος". ὅθι τῆ σπασμῆ τὸν ὁποῖον δεκιμάζουσι τὰ βρέφη εἰς τὰς ὀδοντοφυΐας.

Κνῆσις, ιδος, ἡ. (κνάω) μαχαίρειον τι, ᾧ ξυέται ὁ τυρὸς, ξυσὴρ, τυροξύστης. "Κνῆσι χαλκείῃ κνῆ τυ- "ρόν". Ἰλ. Λ. 639. αὐτὶ, Κνήσιδι, μαχαιρίῳ τυροτόμῳ ἢ τυροξόῳ ἔξεε τὸν τυρόν. παρὰ Πορφυρ. εἰς Πυθαγ. 34. "Τυρᾶ κνήσεως". τορέπει νὰ γραφθῇ "Τυρᾶ κνησῷ". 2) Ταυτὸν τῆ, Κνησμὸς, ᾗ Κνησμός. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β'. 427. 3) Παρὰ Πλουτάρχ. Ἀντων. 87. φαίνεται ὅτι εἶναι αὐτὶ τῆ, Καλαμὶς, *Calamistrum*. "Κνησὶς κοίλη". Δίων ἐν ΝΑ'. 14. τάσσει αὐτὶ τέτε τὸ, Βελόνη.

Κνησὸς, σὴ, σόν. (κνάω) ὀξεσμηγμένος, ξυσὸς, κεκομμένος, τετειμμένος ἀφὸ τῆ ξυσῆρος ἢ κνήσιδος.

Κνῆσρον, τὸ. ταυτὸν τῆ, Κνῆσις. 2) Ταυτὸν τῆ, Κνέωρον, χόρτον.

Κνήφη, ἡ. ταυτὸν τῆ, Κνησμονή. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐν τῇ Λέξ. Κνίδαι, Σκνῆφαι. ὁ δὲ Σεῖδ. ᾗ Ἀφροδίτη.

Κνιδάω, ῶ. ἀφὸ τῆς κνίδης μαστιγόω, κεντῶ, κνιδίζω, τσικνιδίζω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κνιδᾶται, δάκνεται ὑπὸ τῆς κνίδης.

Κνίδειος, κόκκε. Ζήτ. Θυμελαΐα.

Κνιδέλαιον, τὸ. Διοσκορ. Α'. 43. ἔλαιον ἐκ τῶν κνιδίε κόκκε.

Κνίδη, ἡ. εἶδος φυτῆ τῆ ὁποίε τὰ φύλλα ᾗ ὁ κορμὸς ἔχυσι πολλὰ λεπτὰ ἀκανθάκια, ἅτινα ἀφ' ἃ ἐγγίξυσιν εἰς τὸ σῶμα τῆ ἀνθρώπε τροξενοῦσι φαγέδαιναν (κνισμὸν) τινὰ καὶ σπασμὸν, ὅτε καὶ ὑπθυμεῖ ὁ κενεωθεὶς νὰ ξύεται. Κνίδα, τσικνίδα, *Urtica*. 2) Ζωόφυτόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον καὶ ζώγεται, τῆ ὁποίε ἡ ἐγγιξις φαγέδαιναν καῦσιν εἰς τὸ ἐγγιχθὲν δέρμα τροξενεῖ. ταυτὸν τῆ, Ἀκαλήφη. *Urtica marina*. Ἀειτοφ. Ἰσορ. ζώων ΙΕ. 16. Αἰλιαν. Ζ'. 35. αὐτὸ κεῖται εἰς τὸ γένος *Actinia*, καὶ, *Medusa*, τῆ Λινναίε.

Κνίδιος, κόκκος. Ζήτ. Θυμελαΐα.

Κνίδωσις, ἡ. (κνιδόω) ἡ αὔξησις τῆ κνησμῆ-καῦσις καύσεως τῆς κνίδης. Ζήτ. Κνησμός. Ἱπποκρ.

Κνίζα, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Κνίζη. Ἀνακρ. παρ' Εὐσταθ. "Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι". τὸ ὁποῖον ὁ Στέφαν. ἡρμήν. ἀφὸ τῆ, *Scalptura mihi opus est ut matureseo*. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τῆ, Κνίδη, καὶ σημαίνει τὸ, Ὅλος κνίδη καὶ κνισμὸς γίνομαι.

Κνίζω, (κνάω, κνήθω) ξέω, ξύω, ξαίνω, ξυγαντίζω, μαθύω, ὑποξύω, ὑποκόπτω, τίλλω· ἀφὸ τῆ ὀύχων ἢ ἄκρων δακτύλων ὑποπαπάω-ὑποτσιμπῶ. 2) Διὰ τῆς τροσφυσέως καὶ ἐγγίξεως τῆ δέρματος τροξενῶ κνησμὸν τινα ἀνθηρὸν, ὅ ἐστὶ, γαργαλισμὸν-μυρμηκιασμὸν κνισμὸν-φαγέδαιναν-καῦσιν, ἐλαφρῶς καὶ ὑποπολαίως ξύων τὸ δέρμα, γαργαλίζω ἀφὸ τύπε. 3) Μεταφορ. ὅθι τῆ Ἔρωτος, καὶ τῆ αὐτῆ θελγήτρων καὶ χαρίτων. "Ἔρως κνίζει αὐτὸν τῆς παιδός". Ἀππιαν. ἐθελγμ-ἔκαυσε-ἐγαργάλιζεν. ὅπε καὶ τὸ "Κνί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Κνίζεσθαι ἔρωτι τινός". ἔτι δὲ καὶ μόνον τὸ "Κνί-
"ζεσθαι τινός". κατακαίεσθαι - θέλγεσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρω-
τος ὡρός τινα. Ζήτ. Καίω. 3) Διὰ ὑβρεισιῶν - προ-
πετειῶν - ἢ χορταίδων λυπῶ - πικραίνω - παροργίζω,
εἰς θυμὸν ἢ εἰς ζηλοτυπίαν διεγείρω. ἐξαιρέτως λέγε-
ται ὑπὸ Ἐρασῶν. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Ἐρεθίζω,
κεντῶ, παροξύνω, πικραίνω, ὀργίζω, ἐπηρεάζω.

Κνικὶς, ἡ. Ζήτ. Κνῆκις.

Κνιπεία, ἡ. φειδωλία, ἔλλειψις. Ζήτ. ἐν τρί, Κνιπός.

Κνιπήρα, ἡ. ἡ, Κνιποπήρα. Ζήτ. Κύπειρος.

Κνιπολόγος, ὁ. εἶδος πτίλου (τσιμπλιπάρα) τὸ
ὁποῖον ξέχον ὑπὸ τῆς δούδρων καὶ κτυπῶν αὐτὰ ἀφ'
τοῦ ῥάμφους τα ζητεῖ τὸ ζωΰφιον Κνίψ καλέμμον. Ἀ-
ειεσοτ. Ζώων. Ἰσορ. Η'. 3. Ζήτ. Σκνιποφάγος.

Κνιπὸς, ὁ. φειδωλὸς, ἀκερδὴς, ἀειχρήματος, (ὅστις
λογαειάζει καὶ τὴν τείχα, ἢ ὅ τινος ξέμενιν αἱ χεῖ-
ρες ἀφ' τὸ παραμικρὸν νόμισμα, ὅστις ἀφ' παραμι-
κρὸν κέρδος χάρνει καὶ τὸν κώνωπα) ὁ ἄμεζον ὑπθυ-
μίαν ἔχων εἰς τὸ νὰ σωάζῃ καὶ νὰ ὑποκρᾷ, καὶ νὰ
μὴ θέλῃ ποτὲ νὰ ἐξοδεύσῃ ἀφ' αὐτῆς, μήτε νὰ ὠ-
φελήσῃ, ἀλλὰ μήτε νὰ ὠφεληθῇ. φιλάργυρος, ἀ-
κεκβαχέρης, ἀνελεύθερος, σμικρολόγος. Ἀνάλεκτ. Β'.
338. "Γοννητοῦ τὸ τέκνον κατεπόντισεν "Αυλος ὁ
"κνιπὸς, Ψηφίζων αὐτῷ σαζομβύου δαπάνας". Ἐ-
σὶ δὲ μετὰ τῆ, Γνίφος, ἐν καὶ τὸ αὐτό. ἀφ' ἧ τὸ,
Γνίφων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἰς τὰς Κωμω-
δίας εἰσέφερον γέροντα τινα εἰς τὸ ἄκρον φειδωλὸν,
ἀφ' νὰ θεατείσωσι τὸ βδέλυρὸν τῆτο πάθος. Ὁ Ἀ-
παίσιος εἰς τὰ τοῦ Ἀειεσοτ. Νικεμ. Ἠθικ. Δ'. συ-
νάπτει τὰ, Κίμβιξ, Κυμινοπείσης, Γνίφων, καὶ Σκνι-
πός. Ζήτ. καὶ Γνίφων. Ἐκ τότε ἐσχημάτισαν ἔτι
τὸ, Σκνιπὸς, καὶ δασέως, Σκνιφός. Ἐν τοῖς Σχολ.
τῶ Ἀειεσοφ. Πλάτ. 590. αἱ παλαιαὶ Ἐκδόσεις αὐτὶ,
Σκνιφὰς, ἔχυσι, Σκιφάς. Φαίνεται δὲ ὅτι σύφωνίας
χάριν ἐσχηματίθη τὸ, Σκιπὸς, καὶ, Σκιφός. Ὁ
Ἡσύχ. ἔχει "Σκιπὸς, σκιρὸς, μικρολόγος". ὁ δὲ
Σιῦδ. "Σκιφὸς, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος Σκνιπός".
καὶ ἐνταῦθα ἑρμῶ. τινὲς τὸ παρὰ Διογεν. Λαερτ.
Δ'. 29. "Σκίφης μεζοὶ εἶχοι". ὅθεν, Σκιφία,
παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. Κιμβία, καὶ Σιῦδ. ἐν, Κίμ-
βικα, κατὰ τὴν τῆ, Ἐμπερχίε διόρθωσιν, ὅπερ νεῦ,
Σκυφία, καὶ, Σφικία, κεῖται. Ἐν τρί τῆ Θιοφρ.
Χρονικ. σελ. 284. κεῖται "Κνιπία πανὸς εἶδος".
αὐτὶ τῆ, "Ελλειψις, σπανιότης, ἀπορία, ἐνδεια. καὶ
ἐν τῇ συμμίκτ. Ἰσορ. ΙΖ'. σελ. 529. ἄλλα μὴν
Χειροτεχν. Σκνιπεία, καὶ Σκνιπία· ἄλλα δὲ, Σκνι-
πία, ἔχυσι. καὶ ἐν τῇ τῆ Πρόκλη Πτολεμ. πα-
ραφρ. σελ. 222. Κνιπὸς, κεῖται. Ὁ Φώτ. ἔχει
"Κνίψ, ζωΰφιον. τῆ Κνιπὸς ἡ ὑμικὴ μέτοιη εἰς δύ-
σθειαν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα.

Κνιπότης, ητος, ἡ. παρ' Ἱπποκρ. "Ὅταν δ' εἰς
"τὰς ὀφθαλμὰς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ καὶ κνιπώτητα πα-
"ρέχῃ". ἑρμῶ. ἀφ' τῆ, Κνισμὸς, ᾗ, Ξηροφθαλ-
μία. Ἐνταῦθα αὐτὶκει καὶ τὸ τῆ Ἡσυχ. Κνυζοὶ, οἱ
τὸ ὄμματα πονοῦντες. Ζήτ. Σκνιφός.

Κνιπόω, ῶ. Ζήτ. Σκνιφός.

Κνὶς, ἰδὸς, ἡ. ταυτὸν τρί, Κνίδη. ὅθεν ἡ Λιτιατ.
Κνίδα, αὐτὶ, Κνίδιον. παρ' Ὀππικν. ὡς τὸ, Κρό-
κα, αὐτὶ, Κρόκιον.

Κνίσα, ταυτὸν τρί, Κνίσσα.

Κνίσαρ, τὸ, ταυτὸ τρί, Ξυρός. Σιῦδ. ἀμφ.

Κνίσδω, Δωεικ. αὐτὶ, Κνίζω.

Κνίσμα, τος, τὸ. (κνίζω) ἡ παρᾶξις τῆ κνίζειν,
ξύσιμον. Ξύσμα, ὑποξυσμα, ῥίνισμα, ῥοκανίσμα,
ῥοκανίδι ἢ τμῆμα ὑπότινος. "Κνίσματα καὶ ἀπεστμή-

Λ "ματα τῆ λόγων". Πλάτ. τμήματα (κομματάκια)
καὶ ῥοκανίσματα τῆ νοημάτων καὶ λόγων. 2) Ἡ
αἴσθησις τῆς φαγέρας - μυρμηγκιασμῶ - λαχτάρας - γαρ-
γαλισμῶ τῆ ἐρασῶν, καῦσις - πόθος. "Τὰ ποθέντων
"κνίσματα". Ἀνθολογ. 3) Ὁ ἐκ παύπης τῆς αἰ-
σθήσεως διεγερόμενος ἔρως, καὶ ἀφ' πειραγμάτων - α-
ἰσεϊσμῶν καὶ χορταίδων ξεφόμενος καὶ θελγόμενος. ᾗ
ἔτι. 4) τὸ ἐρέθισμα ἢ δι' ἐγγιγμάτων αἰτία καὶ
ζηλοτυπία πρὸς ὀργὴν - καὶ ἔχθραν. Ζήτ. ἔτι καὶ,
Κνῆσμα, μετὰ τῶ ὁποίω συχνάκις συγχέεται, ὡς πα-
ρὰ Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 28.

Β Κνισμὸς, ὁ. (κνίζω) καῦσις - γαργαλισμὸς - φα-
γέδρα ἀφ' τῆς κνίδης προξενομένη. 2) Ὁ τῆ ἐρα-
σῶν πρὸς ὑπόλαυσιν τῶ ποθουμένω γαργαλισμὸς - λα-
χτάρα, ἢ πρὸς σωσσίαν πόθος καὶ ὁρμή. 3) Ἀ-
σεϊσμοὶ, πειράγματα - ἐγγίγματα ἀφ' λόγων, ἐπηρεα-
σμὸς. ᾗ ἡ ἀφ' αὐτῆς προξενομένη ὀργὴ, ζηλοτυπία,
ἔχθρα, κάκωμα, πεῖσμα, καὶ μάλιστα μεταξὺ δύο
ἐρωμένων. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τῶ, Κνησμός.

Κνισμώδης, εως, ὁ, ἡ. κνισμῶ προξενος. Ζήτ.
Κνησμώδης.

Κνισολοιχός. Ζήτ. Κνισολοιχός.

Γ Κνίσσα, ἡ. ὁ καπνὸς - ἀτμὸς - ἀναθυμίασις ᾗ ὀσμὴ
τὰ ὁποῖα προξενοῦνται ὁπότε καίεται πάχος τι ἢ κρέ-
ας ἐν τρί πυεί. ἐξαιρέτως δὲ ἐκ τῆς θυσιῶν ἢ ὁπτω-
μένων κρεῶν ἀπόδοσις. Ἰλ. Α. 317. "Κνίσση δ' ἀ-
"ρηνὸν ἴκεν ἑλισσομένη σὺν καπνῷ". ὁ ἀναφερόμενος
ἀτμὸς ὑπὸ τῆς καιομένων θυσιῶν. 2) Τὸ παχὺ
δίκτυον ἤτοι ἡ σκέπη τῆ ζώω, ἥτις σκεπαλύπτει τὰ
ἐντόσθια αὐτῆ, ἐν ᾗ σκεπαλύπτοντες οἱ παλαιοὶ τὰ
κρέατα ἔκαιον αὐτὰ ἐν ταῖς θυσίαις. Ἰλ. Β. 422.
"Μηρύς τ' ὀξέατμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν".
ἄλλως δὲ, Δῆμος, καὶ, Ἐπίπλοον, λέγεται. 3)

Δ Καθόλου τὸ Λίπος, πάχος. Ὀδυσ. Σ. 45. "Κνίσσης
"τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες". Ζήτ. ᾗ, Κνισόω.

Κνίσσαι, Ποιητ. αὐτὶ, Κνίσαι, ἐκ τῆ, Κνίζω.

Κνισσαλέος, ἑα, ἑον. ὁ μετὰ κνίσσης πεπλησμένος -
γεμισμένος, ἢ ὁ κνίσσαν ἐκδίδων - ἀναθυμιῶν. Ἡσύχ.

Κνισσᾶντι, Δωεικ. αὐτὶ, Κνισάσαντι, Κνισήσαντι.

Κνισσάριον, τὸ. Ὑποκορ. τῆ, Κνίσσα.

Κνισσάω, καὶ, Κνισόω, (κνίσσα) κνίσσαν ἀνα-
δίδω - ἀναθυμιῶ, (ὑπὸ τῆ καπνῆ τῆ καιομένων λι-
παρῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα ἐκ τῆ θυσιῶν). Ἐν-
ταῦθεν τὸ, "Κνισᾶν θεὸν βωμούς. θύειν", θυσιάζειν,
θυσίας καίειν. "Κνισᾶν βωμὸς βυθύτοισι ῥεκτρο-
"παῖς. Εὐειπ. Ἄλκ. 1159. "Κνισᾶν ἀγυιάς". γε-
μίζειν τὰς ὁδοὺς μὲ τὸν ἐκ θυσιῶν καπνὸν - ᾗ μυ-
ρωδίαν. "Κνισᾶται ὁ ἰχθύς". εἰς ἀτμὸν - καπνὸν
μεταβάλλεται. "Κεκνισωμένον δέλεαρ". καπνισμένον
εἰς τὸν ἀτμὸν λιπώδης τινὸς ἐφημένης. Ζήτ. ᾗ Κνισόω.

Κνισσήεις, ήεσσα, ήεν. (κνίσσα) κνίσσης ἐμπλεως,
ὁ κνίσσαν ἐκδίδων - ἀναθυμιῶν, καθὼς π. χ. τὰ πα-
χέα κρέατα, τὰ ὁποῖα ἐν τρί ψιώεσθαι ἀτμὸν ὑποδί-
δυσιν. Ἀθήν.

Κνισσηρὸς, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τρί, Κνισήεις.

Ζ Κνισσοδιώκτης, ου, ὁ. ὁ κνίσσαν διώκων. ὅστις
κυνηγεῖ τὴν ὀσμὴν - μυρωδιὰν τῆ ἐφημένων κρεάτων.
"Ομηρ. Βατραχ. 231.

Κνισσοκόλαξ, κος, ὁ. ὁ κόλαξ τῆς κνίσσης. ταυ-
τὸν τρί, Κνισσοδιώκτης.

Κνισσολοιχία, ἡ. λαιμαργία - ὑπθυμία - λοιχνθότη
ἀφ' τὴν κνίσσαν. ἐκ τῆ

Κνισσολοιχὸς, ὁ, ἡ. (λείχω, κνίσσα) ὅστις
λαιμαργεῖ - ὑπθυμεῖ - λοιχνθεύεται ἀφ' τὴν κνίσσαν -
ψπὰ, λαίμαργος. Ἀθήν. Θ'.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κνισσὸς, πυπὸν πῦρ, Κνισσηρὸς, παχὺς, λιπώδης. Ἀθήν. Γ'. "Διὰ τὸ κνισόν". 2) Ταυτὸν πῦρ, Λίχνος. ὁ αὐτ. "ὅς τις ἠδ, Κνισσότερος, ἔχει.

Κνισσόω, καὶ, Κνισάω. ταυτὸν πῦρ, Κνισσάω. Παρὰ Λυκιαν. Κρονικ. Ἔπις. 23. "Τὸν ζωμὸν κνισσῶ-"σαι". νὰ ἀφίσῃ τινὰς αὐτὸν νὰ καῇ ἢ νὰ βλαφθα-ρῇ, ὅ ἐστὶ, Νὰ Τσικνώσῃ. Ἐκ τούτου, ἄρα, φορά-κυψε κατὰ βλαφθορὰν τὸ ἐν τῇ χυδαϊκῇ σιωπηθέν, Τσικνόνω, καὶ, Τσίκνωμα, ὅπ' ἦν κεκαυμβύων φαγη-τῶν ἐν τῷ ψιώσθε, καὶ Καπακνιὰ-καπνιὰ, καὶ Τσίκνα, αὐτὶ τοῦ, Κνίσσα, ὅπ' ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς ἢ ὁμίχλης.

Κνισώδης, ως, ὁ, ἡ. ἢ, Κνισωτὸς, ὴ, τὸν. πλή-ρης, γεμάτος κνίσσης, παχὺς, λιπαρὸς, ὁ ἀτμίζων καπνίζων ὡς τὰ κατάμβυα παχέα σώματα ἢ κρέατα. "Τὸ μνημονευόμβυον αὐτῆς ἀμαυρὸν ἐστὶ καὶ κνισσῶδες "ὥσπερ ἐώλων". Πλούταρχ. "Ἀνάμνησιν ὀξίμολον ὥ-"σπερ ὀσμὴν ἐώλων ἢ κνίσσαν ἐναπολειπομβύων." Κόϊντ. Σμυρν. φορείμ. παρεμπλήσιον ἔχει καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 482.

Κνισὸς, σὴ, σὸν. (κνίζω) εἰς μικρὰ τμήματα κε-κομμβύος, λιωνισὸς, λιανισμβύος. Ἀθήν. Θ'. 4. "Ἄρτος κνισός". Πολυβ. ς'. 62. "Τὰ δὲ συγκεκομ-"μβύα (ὁ Φώτ. ἔχει συγκοπτὰ) λάχανα, Κνισὰ "ἐκάλει".

Κνίψ, καὶ, Σκνίψ, ὁ, ἡ. Γενικ. Κνιπὸς, ἢ Κνιφὸς, κατὰ τὸν Ἐτυμολ. μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἀνεισοσέλ. μόνον διείσκεται τὸ, Κνῖπες. εἶδος μικροῦ μύρμηγκος, τὸ ὁποῖον διώκει παύοντα τὸ μέλι. Λέγονται ἔτι ἢ πολ-λὰ εἴδη πτερωτῆν καὶ μὴ, ζωύφιων, ἅτινα ζῶσιν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐν τοῖς ξύλοις, τὰ ὁποῖα ἢ ἡ σιωπὴ. σύνεσις, Σκνίπα, λέγει. Culex. Πλίν. Ζήτ. Σκνίψ. ἀφ' ἧς καὶ ὁ τὸ παραμικρὸν καὶ ἀνερδὲς φαδόμβυος, Κνίπες, ἐρρέσθω.

Κνὸς, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Χνοὴ, Χιονὶ.

Κνόος, κνῶς, ὁ. (κνάω, κνόω, κνύω) ὁ ἦχος-ξι-σμὸς-τὸ τεῖξιμον τῆ τῆς ἁμάξης ἔχοντι τὸν ἄξονα, ἀφ' ἧς καὶ Κνοὴ, ὁ ξεχός. ἔτι δὲ καὶ ὁ ψόφος-κτύ-πος τῆν ποδῶν ἐν τῷ πορδίεσθαι. ἄλλως δὲ, Χνόος, λέγεται, καὶ, Χνοὴ, καὶ, Χοινικίς.

Κνῦ, ταυτὸν πῦρ, Γρῦ. ἐλάχιστον, παραμικρόν. "Οὐ-"δὲ κνῦ". μήτε τὸ παραμικρόν.

Κνύζα, ἡ. (κνάω, κνύω) ταυτὸν πῦρ, Κνηθμὸς καὶ Κνισμὸς, φαγέδρα, ξύσιμον, ἢ ἡ ψώρα. 2) Ταυ-τὸν πῦρ, Κόνυζα. Θεόκριτ. Δ'. 25.

Κνυζάω, ἀφ' ἧς τὸ Μέσ. Κνυζάσμαι, παρὰ Θεο-κρίτ. ε'. 30. "—καὶ γὰ ὄκ' ἤρων Λυκᾶς (τὸς κυνός), "ἐκνυζῆτο ποτ' ἰχία ῥύγχος ἔχουσα". ἐκφράζει τὸ μυρμύεσμα καὶ τὸ κολακευτικὸν γαύγισμα τῆν σκύ-λων. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ἡ ἰλαρὰ καὶ χαϊδευτικὴ φωνὴ τῆν βρεφῶν. Ἀεισοφ. Σφὴξ. "Πῶ τὰ παιδία ἀπαβαί-"νετε, καὶ κνυζώμβυα αἰτεῖτε, καὶ τιβολεῖτε, καὶ δα-"κρύεται". Ἔτι δὲ καὶ ἡ κολακευτικὴ φωνὴ σύος ἡ-μέρᾳ λέοντος. Τὸ Ἐνεργητ. Κνυζάω, καὶ Κνυζεύω, ἔχει ὁ Εὐσταθ. ἐξ Ἀθηναίων. Τὸ, Κνυζεῖ, ἔχει ὁ Ὀππιαν. ἐν Κυνηγ. Α'. 507. ὅπερ πρότερον, Κνιζεῖ, ἔκειτο. Τὸν τύπον, Κνύζω, καὶ Κνύζομαι, Μέσ. ἔχει ὁ Σουΐδ. μετὰ τοῦ παραδείγματος. Τὸ Λατιν. Gannire, καὶ, Gannitus, εἶναι αντίσοιχον τούτου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ, Γαύος, Γαυῶ, Γαύ-νυμαι, Γαυίζω, Γνύζω, Γνυζάω, Κνυζάω. Ὅτι δὲ τὸ κ μετὰ τοῦ γ ἔχουσι σχεδὸν ἤποι πλησιεστάτην συγ-γένειαν, ἀποδεικνύουσιν ἀκεραίως τὸ, Γνάπτω, καὶ, Κνάπτω. Ὅρα καὶ Πλούταρχ. Πριβλ. Ῥωμαϊκ. 277.

Κνυζηθμὸς, ὁ, καὶ, Κνύζημα, τὸ. (κνυζάω) ἡ φιλικὴ καὶ κολακευτικὴ φωνὴ τῆν σκύλων ὁπόταν χαϊ-δεύωσι τὰς κυσὶς αὐτῆν. λέγεται ἔτι καὶ ὅπ' ἄλλων ζώων. Ζήτ. Κνυζάω. Ἡρόδοτ. Β'. καὶ Ἀθήν.

Κνυζισμὸς, παρ' Ἀθήν. Θ'. ἡμαρτ. αὐτὶ, Κνυ-ζηθμὸς, καθὼς ἔτι καὶ ὁ Εὐσταθ. αὐτῶθι ἀνέγνωσε.

Κνυζόω, ῶ. Ὀδυσ. Ν. 401. "Κνυζώσω δὲ νύ οἱ σε "πάρος ἐξεκαλέ' ἔσσαι". ῥυσώσω, ἀπρεπεῖς ποιήσω-κακώσω. ὁ Σχολ. θέλω κάμει τὰ ὀμματία σου ζο-λὰ-σκοτεινά.

Κνύζω, ταυτὸν πῦρ, Κνύω, ἢ Ξύω. Ζήτ. ἢ Κνυζάω.

Κνῦμα, τὸ. (κνύω) ξύσμα, ξύσιμον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἔγγιγμα-πτύπημα τῆς θύρας.

Κνύος, τὸ. ἡ ψώρα, ψωείασις. ἔτι δὲ, ἢ αὐτὶ τοῦ, Ἀδύνη, πάθος τι ἐξεῖ τὴν κεφαλὴν ὁπόταν ἢ πίπτ-σιν αἱ ξίχες, Κασσίδα. Ἡσίοδ. ἐν τῷ

Κνύω, Μ. ὑσω. ξέω, ξύω, ὑποξέω, ξυύω. 2) Ἐ-πιπολῆς καὶ λεπτῶς ἤτοι ἐλαφρῶς κόπτω-ἐγγίζω-γαργαλίζω.

Κνωδάκιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, Κνώδαξ. Ἱερὸν πνεῦμα ὅθεν παρ' αὐτῆν ἔτι καὶ τὸ ἐπόμβυον.

Κνωδακίζω, τοῖς κνώδαξι σπείζω-σπερεύω, ἢ ὄξαρπῶ.

Κνώδαλον, τὸ. κάθε ἄγριον ἢ βλαπτικὸν θηρίον. ἄρα, Παῦν θηρίον ὑπὸ τοῦ λέοντος ἕως τοῦ ὄφεως. Ὀ-δυσ. Ρ. 317. "Οὐ μὴν γάρ τι φύγεσθε βαθείης βυ-"θοῖσιν ὕλης Κνώδαλον, ὅ,τι ἴδοιτο". Αἰσχύλ. Προ-μηθ. 462. Νίκανδρ. Θηρ. 143. Ἀξίοχ. τμ. 3. "Ἀειδὴς δὲ ἢ ἄπεφος ὁποίποτε κείσομαι σπόμβυος, "εἰς δύλακὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων". Οἱ Γραμμα-τικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Κνεῖν, καὶ, Ἄλης, ὃ ἐστὶν, Ἀπὸ τοῦ ἐν ἀλὶ κνεῖσθαι. ἢ λέγουσιν ὅτι σημαίνει τὸ Κῦπος, Θαλάσσιον θηρίον. Εἰς Ὕμν. Ἑρ-μοῦ, 188. "Γέροντα κνώδαλον". κεῖται ὑβριστικῶς. ἀμφ. μβύθοι. Ζήτ. ἐν τῷ, Κνώπεσον.

Κνώδαξ, ὁ. παρ' Ἡσυχ. κοῖλον ἄξονος, γνώμων. ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, καὶ χαλινόν. ὁ αὐτὸς ἔχει "Κνώδακες, οἱ ἐν τοῖς φυσητῆρσιν ἀσκοί. Παρ' Γέρω-νι κεῖται ἡ λέξις συχνάκις αὐτὶ τοῦ, ξύλινος ἥλος, "Ἔμβολον, Ἐπισόμιον, Τύλος. Πινδμ. Α'. "Ἀγ-"γεῖον ἐν κνώδαξι ερεφόμβυον". ἔτι δὲ καὶ ὁ Βιβρύ-βιος, Γ'. 6. μεταχειίζεται τὴν λέξιν ὅπ' ἦς αὐτῆς ἐννοίας. ὅθεν "Τὸ ἐκνωδισμβύον ἀγγεῖον". τὸ εἰς τύλας κινούμβυον. Φαίνεται ὅτι φορύπτει ἐκ τοῦ, Ὀ-δὺς, ὀδόντος.

Κνώδων, οντος, ὁ. ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρατος, ἢ τὸ ἴδιον ξίφος ὡς ἐν Σοφοκλ. Αἴ. 1025. παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3. "ἔστι λογχητὶς, δύο κερυφὰς ὡς ὀδόντας ἔχουσα, δι' ἦς ἐνβαλίζουσιν οἱ κυνηγοὶ τὰς ἐλά-φους εἰς τὴν καρδίαν.

Κνωπόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ, κνώψ) ὁ μορφὴν ζώου ἔχων. Λυκόφρ. 675.

Κνώσσω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω, ῥύγχω, καθεύδω. Ὀ-δυσ. Δ. 809. "Ἦδὺ μάλα κνώσσησ' ἐν ὀνειρείῃσε "πύλῃσι", κοιμωμβύη ἐν τῷ βάθει τῆ ὕπνῳ.

Κνώψ, ὁ, ἡ. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 751. ταυτὸν πῦρ, Κνωπέσον. 2) Παρὰ Σουΐδ. ταυτὸν πῦρ, Τυφλός.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ο.

Κοάλεμος, ὁ, ἡ. ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος. ἐκ τοῦ Κοάω καὶ Ἀλεός. ἀφ' ἧς τὸ, Ἠλιῶος, Ἠλέμα-τος. Οὕτως ἐκάλεῖτο καὶ ὁ τῆ σταμνῷ Κίμωνος συ-νάπαρ ἐν Ἀθήναις. Πλούταρχ. Κίμ. 4. παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 198. κεῖται "Δρακόντων κοάλεμος". ὅπ' τι-νος ἀβιβαίου σημασίας. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ὅμοῦ τῷ, Ἠλί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λίθιος, ἀνόητος. ἐν δ' οἷς τινι Λεξικῷ Χειροχεάφῳ "Κοάλεμος, ὁ μωρὸς, ὁ μάταιος" παρὰ τὸ Κοεῖν, καὶ τὰ Ἠλέμματα· οἷον, ὁ μάταια νοῶν, ἢ Κοιάλεμος.

Κοάω, ῶ. ἀφ' ἧς φαίνονται τὰ ὑπήνεμα, ἐν χρήσει ποτὲ ὡς ὀνόματα κύρια προσώπων, οἷον, Εὐρικόασα, Ἱπποκόων, Λαοκόων, Λαοκόωσα, Δηϊκόων, Δημοκόων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Εὐρυκοὰς, μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τῆς, Κοάω, ἀφ' ἧς ἔτι παρ' αὐτῇ, Κόν, εἰδὸς, καὶ, Κών, εἰδώς. Τὸ δὲ παρ' Ἀεισοφ. Ἀμνεκῶν, ἔμεινε μόνον εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν. Ζήτ. Κοέω.

Κοβαλεία, ἡ. παυτὸν τῇ, Βωμολοχία, προπετοίητος μετὰ ἀπάτης παιδιᾶ. ἐκ τοῦ

Κοβαλεύω, (κόβαλος) τὸν παράσιτον ποιῶ, παρασιτέω, κολακεύω ἄλλως ὀξὺ νὰ μὲ φιλεύσωσι. κάμνω αἰσχύσματα· χορπάδες-μασκαραλίκια ὀξὺ νὰ ὑπολαύσω πλουσίας τραπέζης. Ὃ ἐσὶ Μεταχειρίζομαι ξένους ἀπατηλὲς-δολίως ὀξὺ νὰ γεμίσω τὴν κοιλίαν μου. Ἀράγε δὲν προέκυψεν ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ σιωπηθείᾳ Κοβαλῶ, ἢ Κυβαλῶ, αὐτὶ τοῦ, Φέρω, ὑπὸ τὴν ὦμον βαστάζω, Μεταφορίζω; ἐπειδὴ καὶ ὁ Παράσιτος ὀξὺ τὴν πανουργιῶν τε φέρει πρὸς ἑαυτόν τι ὑπότινος.

Κοβαλία, ἡ. παυτὸν τῇ, Κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα, τὸ. τὸ πολίτευμα τοῦ Κοβάλου, παυτὸν τῇ, Κοβαλεία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κοβαλεύματα, κολακεύματα, πανουργεύματα. ὁ δὲ Σχολ. Ἀεισοφ. Ἱππ. προσίθησι καὶ τὸ, Σοφίσματα, κλέμματα.

Κοβαλικεύω, παυτὸν τῇ, Κοβαλεύω.

Κόβαλος, ὁ. μία τῆς πολυσημάντων λέξις, ἧς ἀγνοῦσι εἰσέτι ἀρχῆς, αὐ δεῖ πρέπει νὰ τιθῶ παράξη τις μετὰ τὸ Ἐτυμολογ. ὑπὸ τὸ Κόπτω, ὑπὸ τῆς σημασίας τοῦ, Κόπις, ὁ. ὅπερ παυτὸν ἐσὶ τῇ, Βωμολόχος, Μόχθων, καὶ Πανοῦργος, μετὰ τῆς ὁποίων καὶ συχνάκις σιωπᾶται. Ἀεισοφ. Πλὴν. τὸ παρ' Ἀεισοτ. ζώων Ἰσορ. Η'. 12. ὁ Πλίν. ἐν Ι'. 23. μετέφρασε ὀξὺ τὸ, Parasita. ὅπερ παυτὸν ἐσὶ τῇ, Παράσιτος. Φαίνεται ἔτι ἡ λέξις ὅτι σημαίνει καί τινας σωζούσης ἐν ὀπαδοῖς τοῦ Βάκχου, οἵτινες ἐχαροποίουν αὐτὸν ὀξὺ τῆς αἰσχίσμων καὶ παιδιῶν ὅπου παιγνιδίων των, ὡς π. χ. οἱ Σάτυροι. Ἐν σιωπώμ. ἡ λέξις ἐκφράζει εὖα Κόλακα, πανοῦργον-ὑποκειτὸν-ἀπατεωνα-μασκαρὴν ἄνθρωπον, ὅς τις ὀξὺ τῆς κολακειῶν-πανουργιῶν-χορπαδῶν-ζέφει ἑαυτόν. ἆρα παυτὸν ἐσὶ τῇ, Παράσιτος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, αἰσχίσιος, χορπαδίης, χαροποιὸς, χαρεμβὸς, μασκαρᾶς, μῖμος, κ. τ. τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κόβαλος, "πανοῦργος, πανοῦργος, κομῦλος, λάλος, ἀφ' ἧς ὁ κομψὸς, σὺοι, μάταιος, ἄλλοι κρατιφιστὴς, ἄσωτος, πωλητὴς, ἀπατεὼν, κακόχολος". καὶ "Κόβηρος, "γελοιαστὴς, σκώπτης, λοιδορητὴς". καὶ "Κόβειρα, "γελοῖα". Καὶ ἐπειδὴ ἡ μεσαία συλλαβὴ εἶναι μακρὰ, ὀξὺ τοῦτο δύσκετται καὶ Κώβαλλος, γεγεμμένος, ἢ παρ' Ἡσυχ. Ἀνδρακόβαλλος, πανοῦργος. Εὐσίκετται ἔτι καὶ, Κώβαλος. Ἐκ τῆς παρ' Ἡσυχ. Γλώσσης, Κομπαλικεύσει, προσαλαζονεύσει, καὶ, Κομβακεύσεται, κόμπους λέγει, δύναται τις νὰ συμπεράνη ὅτι μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τοῦ, Κόμπος, ἢ Κομψός.

Κόβειρος, παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. ἐν τῇ, Κόβαλος.

Κογχάριον, τὸ. μικρὰ κόγχη. Ὡσκοσεὶς. τοῦ

Κόγχη, ἡ. ᾗ, Κόγχος, ὁ. εἶδος ὀστρέου διθύρου, ἢ πυὶ δύο πτυχὰς ἔχοντος, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ᾗ Χήμη, λέγεται. 2) Τὸ ὄστρεον αὐτῆς τὸ ὑποῖον μετηχειρίζοντο εἰς ἀντλησιν καὶ μίξεον. 3) Κάθε ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ σχῆμα τῆς κόγχης. 4) Μέζοντι. 5) Τὸ καλύπτον τὸν ἐγκέφαλον κρανίον, ἤτοι τὸ καύκαλον, τὸ ἐπάνω μέρος αὐτοῦ. 6) Τὸ καμαροειδὲς μέρος τῆς ἀσπίδος 7) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κρανίου ἐν ᾧ κεῖνται οἱ ὀφθαλμοί. 8) Τὸ ὑπὸ τὸ γόνατος στρογγύλον κόκκαλον. 9) Ἡ κοιλότης τῆς ὠτίου. 10) Κεντίον τι εἶδος κόγχης ἔχοντος τὸ ὁποῖον ὑπετίθετο ὑπὸ τῆς σφραγίδος πρὸς τὸ μὴ ἀφανίζεσθαι τὰς τύπους αὐτῆς. ᾗ ἐντεῦθεν τὸ ἀνοίγειν-χαλᾶν τὴν σφραγίδα, ξεβυλόγειν, ὁπόταν ἀφαιρέσῃ τινὰς τὴν κόγχην. "Ἀνακογχυλιάζειν". παρ' Ἀεισοφ. Σφὴκ. 585. λέγεται, "Τῇ κόγχῃ πάντυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπέσῃ". καὶ ἐντεῦθεν ἡ Παροιμία "Κόγχῃ διελεῖν". ὑπὸ τῆς ῥᾳδίως τι ποιεῖσαι, τόσον εὐκόλα δηλ. ὅσον εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τις μίαν κόγχην. Τηλεχίδης παρ' Ἀθήν. Γ'. ὡς τὸ τῆς σιωπῆ. "Ὡσαὶ νὰ πίῃ τινὰς ἕνα ποτήριον κρασί". Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ "Κόγχον διελεῖν". ὀξὺ τὸ "Ἴσον ἐποίησας". ὁ Σουΐδ. ἔχει ἔτι καὶ "Κόγχης ἄξιον". ὑπὸ τῆς διτελοῦς ᾗ μηδενὸς ἀξίᾳ. καὶ, Κόγχη, αὐτὶ τοῦ, Ἐλάχιστον.

Κογχίον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Κόγχη. ὅθεν ἔτι

Κογχίτης, ὁ. παυτὸν τῇ, Κογχυλίας.

Κογχοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόγχης ὤν.

Κόγχος, ὁ, ᾗ, ἡ. παυτὸν τῇ, Κόγχη, Ἀθήν. Γ'. ἔτι δὲ καὶ ἡ Κογχὶς Conchis τῆς Ῥωμαίων, ἥτις ἰῶ φανὴ ἐψιμμύθῳ (μαγνησιμμύθῳ) καὶ μὴ διϋλισμένῳ. Ἀθήν. Δ'. σελ. 160. καὶ κατωτέρω, "Κόγχον καὶ "κύαμον σιωπάγειν φησὶν ὁ Κράτης". Παρὰ Στοβ. ἐν Λόγ. Λ'. μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Μυσώνιος καὶ ὑπὸ τῶν φαγητῶν τῆς πτωχῶν. "Κόγχον καὶ κύαμον". φακὴν καὶ κικιά.

Κογχυλεύω, καθ' Ἡσύχ. τὸ κογχύλιον ἐκπιέζω.

Κογχύλη, ἡ. παυτὸν τῇ, Κόγχη. ὀξαιρέτως δὲ ἡ Πορφύρα, ἀφ' ἧς ᾗ τὸ, Κογχύλιον. Ἐγὼ συμπεραίνω ὅτι τὸ, Κόγχος, Κόγχυλος, εἶναι σὺν ᾗ τὸ αὐτὸ μὲν τὸ, Γόγγος, Γόγγυλος, ὅπερ ἐσὶ, Σγρογγύλος. διότι κυρίως σημαίνει τὸ, Κόγχος, Κόγχη καὶ Κογχύλη, στρογγύλον τι ὀξύθυρον ὄστρεον.

Κογχυλίας, ᾶ, Κογχυλιάτης, ὁ. λίθος, ὅστις ἔχει ἀδιακλεισμένα καὶ ὁλοτελιωμένα κογχύλια. ἢ καθ' Ἡσύχ. λίθος σκληρὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους. παυτὸν τῇ, Κογχίτης. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. δ'. 10.

Κογχυλιευτὴς, οῦ, ὁ. ὅστις κωπηγῶ-ἐκβάλλει ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ κογχύλια ᾗ μάλιστα τὰς πορφύρας. ἐκ τοῦ

Κογχυλιεύω, κογχύλας κωπηγῶ-ἐκβάλλω.

Κογχύλιον, τὸ. (κογχύλη) ὄστρεον, ᾗ τὸ δέρμα αὐτοῦ. 2) Ἐξαιρέτως ἡ Πορφύρα. 3) Ἡ ἐκ πυὸς κατασκευαζομένη βαφή. 4) Τὸ ἐκ πυὸς βεβαμμένον μαλλίον. ἔειον πορφυροῦν.

Κογχυλιώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κογχυλίου ὤν. ὅμοιος τῇ Κογχυλίῃ.

Κογχυλιωτὸς, ἡ, τὸν. ὀξὺ τῆς πορφύρας βεβαμμένος, πορφυροῦς.

Κοδαλεύομαι, παυτὸν τῇ, Οἰκειρέω. Ἡσύχ.

Κοδομεῖον, τὸ. ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ φρύγουσι τὰς κειθὰς, φρύγετρον. ὁ Σουΐδ. ἔχει τὸ Ἰωνικ. Κοδομήϊον, ᾗ ἑρμῆν. ὀξὺ τοῦ, Καμινευτικόν.

Κοδομεὺς, ὁ. ὁ τὰς κειθὰς φρύγων.

Κοδομεύτρια, ἡ. ἡ τὰς κειθὰς φρύγουσα, Ἑπλυκ. τοῦ, Κοδομεύτηρ, ὁ. παυτὸν τῇ, Κοδομεὺς.

Κοδομεύω, κειθὰς φρύγω-καθάλλω δὲ αὐτὶ τοῦ, Φρύγω, ψήνω, καυαλίζω, καβουρδίζω Τουρκιστὶ.

Κε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κοδομή, ἡ. ὄνομα θεραπαίνης (δούλης) ἥτις ἔφυγε πὰς κεθὰς, ὑπὸ τῦ Καθομδύεν, ὅπερ ἐξὶν ἐν ὑπνῳ φρύγειν. ἐκ τῦ, Ψάω, Καύω, Κόω, Κόδω, Κοδόω, Κοδόμω, Κοδομή.

Κοδράντης, ὁ. ἐκ τῦ Λατιν. *Quadrans*, τὸ τέταρτον μέρος τῦ, Ας, ἤτοι τῦ Ἀσσαρίυ.

Κοδύμαλον, τό. Ἀθλιύ. Γ'. τινὲς μὲν ἑρμῆυ. τῦτο δηλ. τῦ, Κυδώνιεν, ἄλλοι δὲ δηλ. τῦ, Μέσπιλον. τὸ ὁποῖον ἡ παρὰ Κρησὶ, Κοδόμηλον, ἐλέγετο. κυρίως ἔστι τὸ τῦ Λιν. *Mespilus Amelanchier*.

Κοέω, ῶ. Ἰωνικ. παυτὸν τῦ, Νοέω, (Ζήτ. Κελαιν.) γράφεται ἐπὶ καὶ, Κοάω. ὅθεν, Κονέω, ᾗ, Κονίω, παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 171. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κοθῆν, ἡ ἐπομβρίως, Ἐκοάθη, Ἐκοάμβη, ἡ, Ἐκόμβη, ἀφ' ᾧ τὸ, Εὐρυκόας, μεγαλόνους, παρ' Ἡσυχ. ἡ ἐπομβρίως, Ἀμνικῶν, παρ' Ἀεισοφ. ἡ, Κοάλεμος, Μακοᾶν, Λακώνων. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ "Εὐεικόωσα νύξ". Τῦτο εἶναι καὶ ἡ ῥίζα τῦ, Ἀκούω· ἐπειδὴ κατὰ ψιλῶσιν λέγεται Ἀκόω, ὡς τὸ, Κόυ, Κόων, ἡ τὸ κατὰ συζυγίαν, Κῶν, ὡς ἐν τῷ, Ἀμνοκῶν· μετὰ ταῦτα δὲ, Ἀκάω. ἀφ' ᾧ τὸ, Ἀκοὴ, ἡ, Ἀκοάζω. ὅθεν τὸ Ἰωνικὸν παρ' Ἡσυχ. Ἀκωὴ, καὶ Ἀκωάζω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἔτι, Ἀκοάζῃ, καὶ, Ἀκοασῆρες. Ἔστι, ἄρα, τὸ Ἀκόω, Ἀκώω, κατὰ πλεῖω σημασίαν παυτὸν τῦ, Σιωπόω, ὡς τὸ, Κόω, Κοέω, Κοάω. παυτὸν τῦ, Νοέω. ἀκώω, καπιλαμβάνω, αἰσθάνομαι. Ἐκ τῦ, Ἀκοάζω, ῥηκύπτει τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἀκροάζεσθαι, Ἀκροᾶσθαι. ἡ τὸ κοινὸν, Ἀκροάομαι, Ἀκροάζομαι. Ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸν Βαλκεναίρην (εἰς Ἡρόδοτ. Δ'. 129.) ῥηκύπτησιν ἀμφότερα ἐκ τῦ, Ἀκὴ, Ἀκόω, Ἄκρος, Ἀκρόω, Ἀκροάω, ἡ σημαίνει κυρίως τὸ τῆς σιωπῆς. Στυλόγω τὰ αὐτία δηλ. νὰ ἀκύσω καλῶς τι.

Κοθαρὸς, Κοθαείζω, Δωρικ. αὐτὰ, Καθαρὸς, Καθαείζω. Πίναξ Ἡρακλειωτικὸς, σελ. 279.

Κόθορνος, ὁ. εἶδος ὑποδήματος ὑψηλῦ, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πόδα, καὶ ὑπὸ κάτω εἶχε πελλὰς κρηπίδας (πόδια). ὀξυμέτρως ἐφόρυν τῦτο οἱ Τραγικοὶ ὑποκρεταί· ἐφαρμόζετο ἡ εἰς τὰς δύο πόδας, ἡ κοινὸν ἓν εἰς τὰς ἀνδρὰς ἡ τὰς γυναῖκας· ἡ ἐντεῦθεν ἐλέγετο Κόθορνος, ὁ ψιλὸς ἡ σφαιροείδης· ἤτοι διφορόσωπος.

Κόθυρος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 304. "Κηφῆνες κοθύροις εἴκελος". ὅμοιος μὲ τὰς ἀργὰς κηφῆνας. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἑρμῆυ. δηλ. τῦ, Ὁ κρύπτων πλεῖω ἑαυτὸν, ἀνέγνωσαν, Κυθυρος, ἐκ τῦ, Κύθω, Καθθω. οἱ ἄλλοι δὲ οἵτινες ἑρμῆυ. δηλ. τῦ, Ἄκυζος κολόβυρος· ἀνέγνωσαν, Κόλυρος, ἐκ τῦ, Κόλος. ἕτεροι δὲ ἑρμηυθύσι τὸ, Κόθυρος, δηλ. τὸ Ἀργὸς, ἀχρεῖος, κακοῦργος· ἐκ τῦ Κλωθῶ, βλάβη. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει Κοθῆειν, ἀλώπεκα. ἀλλὰ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Τιμολ. 21. λέγει ὁ Τιμολέων. "Οὐκ ἐγὼ μέντοι κολοκεὺς, ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες". ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν Φλαμίν. 21. "Ὥσπερ ὄρνιν ὑπὸ χήρας ἀτέκνῦα ἡ κέλυρον", τὸν ὁποῖον ὁ Εὐσεπ. Κηφῶα, ὀνομάζει. Ζήτ. ἐν τῷ, Κηφεύ.

Κοΐ, ἐκφράζει πλεῖω φωνὴν τῦ χοίρου. ὡς ἡ τὸ

Κοΐζω, φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος, μιμέμαι πλεῖω φωνὴν αὐτῦ. Ἀεισοφ. Ἀχαρν. 746. "Γρυλλήσει τε, ἡ κοΐξετε. χησεῖτε φωνὴν χοιρείων". ὅπερ ὁ Σχολ. λέγει· "Κοΐ δὲ, ποιᾷ τῦ δελφακίων φωνή".

Κοΐκινος, ὁ. πεπλεγμένος ἐκ τῦ φύλλων τῦ φυτῦ Κόϊζ.

Κοικυλίων, ὁ. ὄνομα μορῦ τινος πίθηκος. Αἰλιαν. ζώων Ἰδιορ. ΙΓ'. 13. ἐκ τῦ ἐπομβρίω.

Κοικύλλω, Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 852. "Τί κοικύλλεις "ἔχων"; τί ἀδιβλέπεις; τί κυπάζεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἀργοπορεῖς-βραδύεις; ἐκ τῦ, Κύλα, Κύλλειν, Κοικύλλειν. ὡς τὸ, Μύλλειν, Μοιμύλλειν. ἄρα, τὸ κυπάζειν σῶθεν κακεῖθεν μὲ ἀσοικτὸν σῶμα ὡς ὁ μωροξεχαμβρύος.

Κοιλαίνω. Μέλ. ανῶ. κοῖλον ποιῶ.

Κοιλαινώδης, ὁ, ἡ. παρ' Ἱπποκρ. αὐτὶ τῦ, Κοῖλος. ἀμφ.

Κοίλανσις, ἡ. τὸ κοιλαίνειν, βαθυλόπης.

Κοιλάς, ἡ. βαθυλόπης, ἡ κατάσασις τῦ κοίλυ. βαθεῖα γῆ, ὅ ἐξὶ τὸ μεταξὺ δύο βουνῶν βαθυλὸν μέρος τῆς γῆς, (χάνη). βάθος, χάρνα, κυρίως παυτὸν ἐστὶ τῷ, Κοίλη· ἐκ τῦ, Κοῖλος.

Κοίλασμα, τό. παυτὸν τῷ, Κοιλάς. Μαθηματικ. σελ. 37.

Κοιλέμβολον, τό. (ἔμβολον, κοῖλος) κοιλόπης παραπήξιτις πολεμικὴ ἡ σάσις τῦ στρατῦ. Σουίδ.

Κοίλη, ἡ. παυτὸν τῷ, Κοιλάς. Κόϊντ. Σμυρν. Θ'. 477.

Κοιλία, ἡ. (κοῖλος) ὅλη ἡ ἐσωτερικὴ κοιλόπης τῦ σώματος καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος τῦ ὀμφαλῦ σῶθεν πρὸς ἐκτὸς ἐχονται τὰ σπλάγχνα. παυτὸν τῷ, Γαστήρ. 2) Ὁ στόμαχος. "Κοιλία ἡ κάτω". καλεῖται τὸ μέρος τῆς ἐντέρων ὑπὸ τῦ στομάχυ μέχρι τῦ κώλυ, ἤτοι μέχρι τῆς ἀρχῆς τῦ μεγάλυ ἐντέρυ. ἐντεῦθεν δὲ μέχρι τῦ πρωκτῦ λέγεται σπλάγχνα. Ἀεισοτ. Ζ. Ἱστορ. ΙΑ'. 17. "Ἡ "κοιλία κεῖται ὑπὸ τὸ διάζωμα δύο· καὶ τὸ σπλάγχνον "ἐκόμβρυον, καὶ τελευτᾷ πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς τροφῆς". ὡς παρὰ Λατ. *Alvus superior* καὶ *inferior*. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 40. λέγει "Κοιλίαν πᾶσαν", τὸν στόμαχον μετὰ τῆς ἐντέρων. καθὼς καὶ ἐν Β'. 86. καθόλυ δὲ λέγεται κάθε κοιλόπης. καὶ ἐντεῦθεν ἡ Μήτρα τῆς γυναικός. Παρ' Ἱπποκρ. Κωακ. 20. "Κοιλίαι "πυραδώδεις". ἡ ἐκ τῆς κοιλίας ὀξυρχομβρὺν πόπρος, τὸ σκατόν. ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. *Alvus viridis*, Κομπεμέλ.

Κοιλιακὸς, κὴ, κὸν. ὅσις πάσχει εἰς τὸν στόμαχον· εἰς πλεῖω Χωνδρίων, ὡς τὸ *Coeliacus*, καὶ, *alvinus*, παρὰ Πλινίῳ. "Κοιλιακὴ διάθεσις, Κοιλιακὸν πά"θος". καλεῖται κάθε ἐνόχλησις τῦ στομάχυ, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ κακλῶ χρόνυ. Κέλσ. Δ'. 12. Καὶ εἶδος λυσεντερείας-ἢ διαρρόιας.

Κοιλίδιον, τό. μικρὰ κοιλία.

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅσις ζῷον καὶ ποτὲ δοῦ χορταίνει. πολυφαγᾶς. ἐχθματ. ὡς τὸ, Σοροδαίμων. Ἀθλιύ.

Κοιλιόδεσμος, ὁ. ὁ σπὲι πλεῖω κοιλίαν δεσμός. ζώνη, ζωνάριον. Γλωσσάρ.

Κοιλιόδουλος, ὁ, ἡ. δοῦλος-σκλάβος τῆς κοιλίας.

Κοιλιολυσία, ἡ. λύσις τῆς κοιλίας, λυσεντερεία, σφοδρὰ κίνησις. Κικέρ. πρὸς Ἀττικ.

Κοιλολυτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πρωξενῶν λύσιν εἰς τὴν κοιλίαν, κινητικός. Γεωπον. Γ'. 50.

Κοιλιοπώλης, ὁ. ὁ πὰς κοιλίας πωλῶν. Ἀεισοφ.

Κοιλιύχιον, τό. (κοιλία, ἔχω) παρὰ Θεοφρ. Χαρ. ΙΗ'. 1. τὸ ἀεὶ ἔχον τὰ ἀργύρεια κιμβώτιον. Κάσσα.

Κοιλιοφορέω, ῶ. ἐν τῇ κοιλίᾳ φέρω-ἔχω. ὥμαι ἐγγαστρωμύθων. Ἐπιφαν.

Κοιλίσκος, ὁ. (κοῖλος) χειρουργικόν τι μαχαίριον, κοιλόπτερον πρὸς τὸ ἐμπροσθεν αὐτῦ μέρος ἔχον, ὅπερ ἄλλως, Ἐκκοπὰς κοῖλος, ἡ, Κοιλισκωτὴς, καλεῖται. Παῦλ. Αἰγ. ὅπυ, ἡμαρτημ. Κυκλίσκος, καὶ, Κυκλισκωτὸς, καὶ τσι. παλ. Χειρουργ. σελ. 109. τὸ αὐτὸ μαχαίριον αὖ εἶναι ὀξὺ κατὰ κορυφὴν "Σμιλωτὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"τὸς ἐκκοπῆς" καλεῖται· χρήσιμον δὲ πρὸς πόψιμον τοῦ κοκκάλου τῆς κρανίης, τὸ ὁποῖον παρὰ Παύλ. Αἰγ. ἡμαρτημ. Μηλιωτὸς, καλεῖται. Χειρουργ. παλ. σελ. 94. Παρὰ Κέλσ. Ε'. 17. "Κοιλίσκος φακωτός". *Scalper excisorius*. τὸ ὠφὸς τῆς κορυφῆς φακοειδὲς τὸ κοπτερὸν μέρος αὐτῆς ἔχον μαχαίρεον.

Κοιλιώδης, ες, ὁ, ἡ, τὸ, ὁ τὸ εἶδος τῆς κοιλίας ἔχων. ᾗ ὁ κοιλίην ἔχων, κοῖλος, βαθυλὸς, κάφιος.

Κοιλίωσις, εως, ἡ. (κολιόω) Νικόμαχ. Μυσικ. "Αὐλῶν κοιλίωσις". ἡ κοιλότης-ἡ κοιλία τῆς αὐλῶν.

Κοιλογάσωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ κοιλὴν κάφιαν-κοιλίαν ἔχων. Αἰσχύλ. Θηβ. 481. "Κῦπος κοιλογάσορον". καὶ σίχ. 1037. "Λύκος κοιλογάσωρ". πεινασμένος.

Κοιλοκρόταφος, ὁ, ἡ. ὁ κοιλότητα εἰς τὸς κροτάφους ἔχων.

Κοιλομάσχαλος. Ζήτ. Καλομάσχαλος.

Κοιλονεύριοι, οἱ. παρ' Ἱπποκρ. ὠδὲ τόπ. τῆς κατ' ἄνθρωπ. 3. αὐτὴ ἡ λέξις ὡς ἀμφίβ. ὀξέλιπεν ἐκ τῆς Χειροζράφων.

Κοιλόπεδος, ὁ, ἡ. ὁ κοῖλον πεδίον ἔχων. Πίνδ. Πύθ. Ε'. 50. "Νάπος κοιλόπεδος". τὸ εἰς βαθυλὸν μέρος κεκμῆλυον.

Κοῖλος, οἰλη, οἶλον. κάφιος, κεφωμένος, βαθυλὸς, βαθὺς, ὁ κοῖλον ὀλίγιστον ἐσωτερικῶς ἔχων, γαβαθωτός. ὅθεν τὸ Λατιν. *Culus*, αὐτίκ. τῆς, Κυρτὸς. "Κοίλη ναῦς". ἡ κοιλότητα, βαθυλότητα-κοιλίαν ἔχουσα. "Κοίλη φλέψ". ἡ φλέβα τῆ σπλαγχνίᾳ. "Κοῖλος ἄργυρος". ὁ εἰς ἀγγεῖα ὀξηργασμένος. ἀργυρᾶ φιαλωμένος. "Ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν". Λυκιεν. Πλοῖον ἡ δύχαι, 20. ἀγγεῖον ἐκ χρυσῆ ὀλίγα φαγητόν. "Τόποι κοῖλοι". βαθεῖς, οἱ μεταξὺ δύο βουνῶν κεκμῆλυοι, χθόνες, κοιλάδες, λακκώματα. "Κοῖλος ποταμὸς". ὁ εἰς δὲν εἶναι γεμάτος ὑπὸ νεροῦ, τὸ ὁποῖον τὸ νερὸν ὠλιγόσβυσε. "Κοίλη θάλασσα". ὁμως σημαίνει τὸ, ἡ κυματεμένη (φυρτωνιασμένη) χειμαζομένη. Πολυαιν. Γ'. ΙΑ'. 14. "Τὸ κοίλον" ἡ κοιλότης, τὸ βαθυλὸν μέρος. "Τὸ κοίλον τῆ ποδὸς "δέξαι". ὑπὸ τῆ εἰς φυγὴν ζεπτμένων, ὡς τὸ τῆς σωτῆ. "Δείχνω τὴν ῥάχιν μου εἰς τινα". "Κοῖλον "χειρὸς" ἡ φακὸς-χέφτε. "Κοῖλον ποδὸς". τὸ ὑστερινὸν βαθυλὸν μέρος αὐτῆ. Ζήτ. ἔτι ᾗ, Κύλον.

Κόϊλος, ὁ. Αἰολικ. πυτὸν τῆ, Ἵππος.

Κοιλοσαθμος, ὁ. ὅθεν, Κοιλοσαθμέω, παρὰ τοῖς Ο'. τινὲς ἑρμέυ. τὸν αὐτὸ τὸ, Καμαρωτὸν-δολοειδὲς δωμάτιον, ἢ ἄλλοτι μέρος μὲ ὄροφον. ἄλλοι δὲ αὐτὸ τὸ Τόπος τις διὲ ὀβὲ κλίμακος τινὸς κατιβαίνεται. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὸ τόπ. Κολόσαθμος, ἔχει, καὶ ἑρμέυ. ὀβὲ τῆ, Ἐπαυλις, καταβὰν ἔχουσα τὸν πυλῶνα.

Κοιλοσομία, ἡ. τὸ κάφιαν φωλὲν ἤτοι ὠροφορικὴν ἔχειν. τοιαυτὴν ἔχουσιν οἱ Ἑβραῖοι ὁπόταν ὠροφέρωσι τὴν ἑβραϊκὴν ὀβέλεκτον. Κυιντίλ. Ἰνς. Α'. ε'. 32. ἐκ τῆ

Κοιλόσωμος, ὁ, ἡ. (σῶμα) ὅσις κάφιαν φωλὲν ἢ ὠροφορικὴν ἔχει. ὁ ἐστὶν, ὅσις ὁμιλεῖ ὀβὲ τὴν λάρυγγος.

Κοιλοσώματος, ὁ, ἡ. ὁ κοῖλον σῶμα ἔχων. Ἀθήναιος.

Κοιλότης, ἡ. (κοῖλος) βαθυλότης.

Κοιλοφθαλμία, ἡ. τὸ ἔχειν κοῖλα-βαθέα ὄμματα. ἐκ τῆ

Κοιλοφθαλμιάω, ῶ. κοῖλα ἤτοι βαθέως κεκμῆλυα ὄμματα ἔχω. ἔχω βαθυλὰ ὀμμάτια. ἐκ τῆ

Κοιλόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ κοῖλος ἔχων τὸς ὀφθαλμὸς, ὁ βαθυλὰ ὀμμάτια ἔχων. αὐτίκοιτα τῆ, Ἐξόφθαλμος.

Κοιλοφυὴς, ές, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὁ κοῖλος-βαθυλὸς πεπονημένος, ἢ ἐκ φύσεως κοῖλος γεγονημένος. Ὁππιαν. Ἀλ. Γ'. 653.

Κοιλόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ κοῖλα-βαθυλὰ φύλλα ἔχων.

Κοιλοχείλης, ὁ, ἡ. ὁ κοῖλα-βαθυλὰ χείλη ἔχων. Ἀνάλεκτ. Β'. 212. "Κύμβαλα κοιλοχείλεα".

Κοιλόω, ῶ. πυτὸν τῆ, Κοιλαίνω. ὅθεν

Κοίλωμα, τὸ. κοιλότης, βαθυλότης, ἡ καπίσασις σώματος τινὸς ὁπόταν ἐσωτερικῶς ἔχει βαθυλότητα, γέρια, καὶ τὸ ἔχον κοιλότητα σῶμα.

Κοιλώνυξ, υχος, ὁ. ὁ κοιλότητα ὑπὸ τὸν ὄνυχα ἔχων. "Καιλωνύχων ἵππων ῥυτῆρες". ὠνόμαζεν ὁ Σωσίχωρος τὸν Ποσειδώνιον, ὡς κύειον καὶ ῥοσάτην ἵππων ἐχόντων κοιλότητα ὑπὸ τὲ ποδὸς αὐτῆ. Σχόλ. Βίκτωρ εἰς Ἰλ. Ζ. 507.

Κοιλῶπις, ἡ. (Ἄρσεν. Κοιλῶπης, πυτὸν τῆ, Κοιλωπὸς) ἡ κοίλης ὀφθαλμὸς ἔχουσα. καὶ ἡ κοίλην-βαθυλὴν θεωρίαν ἔχουσα. Καθόλε δὲ αὐτὶ τῆ, Βαθυλὴ, κοιλοειδὴς. "Κοιλῶπιν ὁρειάδα πέζην". Ἀνάλεκτ. Β'. 13.

Κοιλωπὸς, ὁ, ἡ. ὁ κοίλης βαθυλὸς ὀφθαλμὸς ἔχων. καὶ ὅσις ἔχει βαθυλὴν θεωρίαν, ἤτοι φαίνεται βαθυλὸς, κοιλοειδὴς. Εὐρεπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 263. "Κοίλωπὸς ἁρμός".

Κοιμάω, ῶ. (κοίτη) φέρω τινὰ εἰς τὴν κοίτην-κλίνην. βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῆ, ὑποκοιμίζω. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Καθησυχάζω, καταπαύω, ἀναπαύω. πυτὸν τῆ, Παύω. Μέσ. Κοιμάομαι, ῶμαι. ἐν τῆ κλίνῃ (εἰς τὸ σῶμα) κάτομαι. ὑπνώττω, ἀναπαύομαι, κυρίως πυτὸν ἐστὶ τῆ, Κεῖμαι. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ὀδυσ. Υ. 4. "—ὅπ χλιδίνην βάλε κοιμηθεῖτι". αὐτὶ τῆ, Καπεκλιθεῖτι, ἢ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλ' ἐν κλίνῃ ὡς τῆ ὑπνῶσαι κειμένῳ. ἔτω κεῖται ᾗ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 2. ἐκ τῆ Κοίμη, ὅπερ πυτὸν ἐστὶ τῆ, Κοίτη, παραγόμενον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Κοιμώμαι, κοιμηθήσομαι". "Μετὰ γυναικὸς κοιμᾶσθαι". αὐτὶ τῆ σαρκικῶς συνουσιάζεσθαι. καὶ αὐτὶ τῆ, Ἀποθνήσκειν, ἢ θανατόνειν. ὅθεν

Κοίμημα, τὸ. ὕπνος, κοίμισμα. παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. "Αὐτοχύντα κοιμήματα". ἡ σαρκικὴ μίξις τῆ ἀρῥὸς μετὰ τῆς ἰδίας τε θυγατρός.

Κοίμησις, εως, ἡ. τὸ κοιμᾶσθαι, αὐταπαύεσθαι ἐν τῆ κλίνῃ, κοίμισμα. μεταφορ. ᾗ ὁ θάνατος.

Κοιμητήριον, τὸ. τόπος-δωμάτιον-κάμαρα, ὅπε κοιμᾶται τινάς. Ἀθηναῖ. Δ'. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ὁ τόπος ἐνθα θάπτουσι τὺς ἀποθαμμένους.

Κοιμίζω, πυτὸν τῆ, Κοιμάω. Ἰλ. Π. ὅθεν

Κοιμιστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ εἰς ὕπνον ἢ εἰς ἀνάπαυσιν φέρων.

Κοινάω, ῶ. πυτὸν τῆ, Κοινόω. Πίνδ. Πύθ. Δ'. 204. "Νυκτὶ κοινᾶν ὀδύν". κάμνειν (ποιεῖν) τὸν θρήνον εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. τοιοῦτον ἐστὶ ᾗ τὸ ἐν σίχ. 236.

Κοινεῖον, ᾗ, Κοινὸν, τὸ. τόπος κοινὸς ἐνθα συναθροίζονται. Ἐπιγραφ. Γρυτέρ. σελ. 216. Παρὰ τοῖς Γραμματικ. ἑρμέυ. καὶ ὀβὲ τῆ, Πανδοχεῖον, Περιγεῖον, καὶ, Καπηλεῖον.

Κοινεῶν, ὁ. Ζήτ. ἐν τῆ, Κοινών.

Κοινῇ, Ἐπίῤῥ. (κυρίως "Κοινῇ ὁδῷ" ἤ τι τῆ τοιούτων, ὡς καὶ τὸ, Δημοσίᾳ,) κοινῶς, μὲ κοινὰ ἤτοι τῆς κοινότητος ἔξοδα-ἀναλώματα. 2) Ταυτὸν τῆ, Σιωπῇ, Ὁμῶ. Εὐρεπ. Ἴων, 1228. "Τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς πάνυ ἀπώλεσεν". Ἑλεν. 835. "Κοινῇ "γ' ἐκείνῃ". αὐτὶ, Σιωπῇ ἐκείνῃ.

Κοινολογέομαι, ὔμαι. μετὰ Δοτικ. μετά τινος ὁμιλῶ, συμβουλεύομαι, συνομιλῶ. Ζήτ. Κοινολογέομαι.

Κοι-

Κοινισμὸς, ὁ. (κοινίζω) Κεϊντίλ. Ἰνστ. Η'. γ'. 59. μίξις διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν.

Κοινοβιακὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκοος εἰς κοινόβιον.

Κοινοβιάρχης, ὁ. ὁ ἄρχων καὶ προστάτης τῶν κοινοβίων.

Κοινόβιον, τὸ. τὸ κοινῶς ζῆν, ὁ κοινὸς βίος, καὶ ὁ τόπος - τὸ μοναστήριον ἐν ᾧ ζῶσιν ὅλοι κοινῶς, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ σὸν καὶ τὸ ἐμόν.

Κοινόβιος, ὁ, ἡ. ὅσις κοινῶς ζῇ μετὰ ἄλλε τινός. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. 29. ὅθεν

Κοινοβιότης, ἡ. τὸ κοινῶς ζῆν μετὰ ἄλλε τινός.

Κοινοβλαβὴς, ὁ, ἡ. ὁ βλάπτων τὸ κοινὸν, ὁ κοινῷ βλάβῃ φεξενών. αὐτίκ. τῷ, Κοινωφελὴς. Νικήτ. Χρον. Ις'. 1.

Κοινοβουλευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς κοινοβελίαν αὐτήκοος. Ἱπποδάμ. παρὰ Στοβ. Λόγ. ΜΑ'.

Κοινοβουλέω, ῶ. κοινῶς βουλεύω, συνεδρεύω, συμβουλεύω, σύμβουλος εἰμί. Ξενοφ. Λακ. πολ.

Κοινοβούλιος, ὁ. ὁ κοινῶς βουλεύων, συνέδρος, σύμβουλος. Ἡσύχ. καὶ Λύβιος ΜΕ'. 32. Σουάτωρ.

Κοινοβουλία, ἡ. κοινὴ βουλὴ, συμβουλὴ. ἡ συνάξις τῆς βουλῆς εἰς τὸ συμβουλεύεσθαι.

Κοινοβούλιον, τὸ. κοινὴ βουλὴ, κοινὴ συνάξις τῆς βουλῆς καὶ συμβουλὴ. καὶ ὁ τόπος ἔνθα κοινῶς συνάζονται οἱ βουλευταὶ. Σκαπάειον.

Κοινοβωμία, ἡ. (κοινὸς, βωμὸς) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 230. "Ἀνάκτων κοινοβωμία". ὁ κοινὸς βωμὸς (τὸ θυσιαστήριον) καὶ ἡ κοινὴ λατρεία τὰ ὁποῖα κοινῶς ἔχουσιν ὅλοι οἱ θεοί. Ζήτ. Ἀγώνιοι θεοί.

Κοινογαμία, τὰ. ὁ κοινὸς γάμος, τὸ ἔχειν δηλ. κοινῶς ὅλας τὰς γυναῖκας. αὐτίκ. τῷ, Ἰδιογαμία.

Κοινογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ κοινῶς ἤτοι μετὰ ἄλλε τινὸς γηνῶν, ἢ ὁ γεγεννημένος ἐκ τῆς κοινότητος ἤτοι ὑπὸ δύο διαφορετικὰ γένη. Πλάτ. Πολιτ. Θ'. Κοινογενεῖς εἰσὶ τὸ τῆς ἵππου καὶ ὄνου γόνος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσιν". αὐτίκ. τῷ, Ἰδιογενής.

Κοινογενία, ἡ. ἡ κοινὴ γένεσις δύο διαφορετικῶν γενῶν, ὡς π. χ. τὸ ἵππος καὶ τὸ ὄνος. αὐτίκ. τῷ, Ἰδιογονία. Πλάτ. Πολιτ. Θ'.

Κοινοδημεὶ, Ἐπίρ. πασῶν τῶν, Κοινῇ, ἢ Δημοσία. Σουΐδ.

Κοινοδημόσιον, τὸ. πασῶν τῶν, Δημόσιον, ἢ Δικαστήριον. Ἡσύχ. ὅσις, Κοινοδήμιον, αὐτὶ τοῦ ἔχει.

Κοινοδίκαιον, τὸ. κοινὸν ἢ καθολικὸν δικαστήριον - κριτήριον. Πολύβ. ΚΓ'. 15. ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι ὁ Σπανχέμιος αἀφέρει ἐκ τῆς Ὀζονίας Μαρμάρων τὸ, Κοινοδίκων.

Κοινοδρομέω, ῶ. Ζήτ. Κυνοδρομέω.

Κοινοεργὸς, ὁ. ἐργάτης τῆς κοινῆς. ὁ τῆ κοινῆ ἕνεκεν ἐργαζόμενος. Παρὰ Συμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 136. "Κοινοεργὰ μόρια". καλοῦνται, ἡ καρδία, ὁ πνεύμων, ὁ στόμαχος, καὶ ὁ ἐγκέφαλος, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦσι καὶ ἐργάζονται ὄλε ὅλον τὸ σῶμα.

Κοινολαΐτης, ου, ὁ. ὁ ἐκ τῆς κοινῆς λαοῦ ὤν. εἷς ὑπὸ τὸν κοινὸν λαόν. *Plebejus*, Λατ.

Κοινολεκτέω, ῶ. ὁμιλῶ τὴν κοινὴν διάλεκτον. κοινῶς διαλέγομαι. Εὐσάθ.

Κοινολέκτρος, ὁ, ἡ. ὅσις ἔχει κοινὸν λέκτρον (κοινὴν στρωμνὴν) μετὰ ἄλλε τινός. παρ' Αἰσχύλ. Προμηθ. 561. τῶν ὑπανδρομιμβίων, οἵτινες κοιμῶνται μαζῆ.

Κοινολεκτῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν. ἀμφ.

Κοινολεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. πασῶν τῶν, Κοινόλεκτρος, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 96. πασῶν τῶν, Μοιχός.

Κοινολογέομαι, οῦμαι. μετὰ Δωτικ. κοινῶς διαλέγομαι, κοινολογῶ τὸν σκοπόν με εἴς τινα ἢ συμβουλεύομαι μετ' αὐτῶ. Πολύαιν. Ζ'. λγ'. 2. ἐκ τῶ

Κοινολογέω, ῶ. κοινὸν ποιῶ λόγον τινὰ, κοινῶς λέγω. ὅθεν

Κοινολόγημα, τὸ. συνομιλία, συμβουλὴ μετά τινος - ἢ φανέρωσις λόγε τινὸς πρὸς ἄλλον τινὰ, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκοινολογήθη.

Κοινολογία, ἡ. τὸ ὁμιλεῖν - συμβουλεύεσθαι μετά τινος. ἡ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ πολλῶν ὁμιλία. 2) Ἡ κοινὴ διάλεκτος.

Κοινολογίζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. πασῶν τῶν, Κοινολογέομαι.

Κοινονομοσύνη, ἡ. κοινὴ - πολιτικὴ - συγκαταβατικὴ πρός τινα γνώμη, ὁμογνωμία, ὡς τὸ παρὰ Λατίνοις *Communitas, civilitas*. Φρονὶς διὰ τὸ καλὸν τῆ κοινῆ - τῆς πόλεως. Ἀντών. Φιλ. Α'. 16. ἐκ τῆ, Κοινονοήμων, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τῆ, Νόημα, καὶ, Κοινός.

Κοινοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πάσχω, κοινὸς) Διον. Ἁλικ. ἀρχ. Β'. 41. "Βίον ἤδη φιλανθρωπα καὶ κοινοπαθῆ". ὁ κοινῶς ἤτοι συμφοσικῶς μετά τινος ἄλλε πάσχων. συμφωνῶν μετά τινος πρός τι πάθος. ὁ πάσχων τὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ὅλοι κοινῶς. αὐτίκειται πασῶν τῶν, Ἰδιοπαθὴς.

Κοινόπλοος, καὶ συναλ. — πλους, ὁ, ἡ. ὅσις κοινῶς πλέει μετά τινος· συμφορὸς τῆ πλοός· ὅσις εἶναι σῶας μετὰ τῶν λοιπῶν οἵτινες πλέυσι μὲ αὐτὸν καὶ τὸ αὐτὸ πλοῖον. Σοφοκλ. Αἴ. 872. "Ὁμιλία κοινόπλους", αὐτὶ τῆ, Ὅμιλος ὁμῆ πλεόντων.

Κοινοποιέω, ῶ. κοινὸν ποιῶ, πυκνὸν πασῶν τῶν, Κοινόω. Κλήμ. Ἀλεξ.

Κοινόπους, οδος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1104. "Κοινόπους παρουσία". ἡ ἐν πυκνῷ - παρ' ὀλίγους ἐρχεμένη καὶ παρεῦσα ἐσί.

Κοινοπραγέω, ῶ. κοινῶς πράττω μετά τινος, λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων εἴς τινα πρᾶξιν. μετὰ Δωτικ. "Τῶν πόνοις κοινωπαγούντων". Διόδωρ. Σικελ. ΙΘ'. 6. ὅθεν

Κοινοπραγία, ἡ. κοινὴ πρᾶξις, τὸ λαμβάνειν μέρος μετά τινος εἴς τινα πρᾶξιν. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλεύρχ. εἰς Πυρικλ. 17. καὶ Πολύαιν. Δ'. ς'. 6. "Κοινωπαγία τῆς ὑποστάσεως".

Κοινὸς, νὴ, νόν. καὶ Ἐπίρ. Κοινῶς. ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουσιν ἢ λαμβάνουσι μέρος πολλοὶ ἀνθρωποι, τὸν ὁποῖον ὀξίσα ἔχουσιν - ὀξυσιάζουσιν ἢ μεταχειρίζονται πολλοί· τὸν ὁποῖον ὀξυσιάζει ἡ κοινότης. Δημόσιος, γνωρικὸς, καθολικὸς, ὁ πᾶσι προκείμενος ἢ γνώμενος· ὅσις εἶναι ὀξὺς καθ' ὅλα. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ποπαπὸς, ὁ μικρὸς χαρακτὴρ ὢν, σῶας τῆ πλήθυος. "Ὅστις πεπειγοῖ - ἀφίνει ἢ παραδίδει ἑαυτὸν εἰς καθ' ὅλα, ἢ ποιεῖ ἑαυτὸν ὅμοιον μὲ καθ' ὅλα. "Ὅσις μεταχειρίζεται ὀξίσα καθ' ὅλα, ἢ εἶναι εἰς ὅλους ἴσος - ὅμοιος - ὀξίσα. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ Δίκαιος. τὸ Κοινὸν, ἡ Κοινότης, ἤτοι ἡ πόλις, ἤτοι τὸ πλῆθος τὸ συγκροτῶν ἓν σύστημα. Ἡρόδοτ. ς'. "Τὸ κοινὸν τῆς Σαμίων". ἡ Κοινότης. "Τὸ κοινὸν τῆς πόλεως". Πλάτ. Κριτ. ΙΑ'. πασῶν τῶν, Σύμπασα ἡ πόλις. ὅλοι οἱ πολῖται. ὅπω καὶ "Τὸ κοινὸν τῆς Περσῶν". Ξενοφ. Κυρκπ. Α'. ε. 4. "Ἀνδὶ τὰ πάντων κοινὸν "πορδυόμενον". Θουκυδ. Δ'. 78. χωρεῖς τὴν εἵδησιν καὶ συνεύδουσιν ὅλα τὰ πλήθυς ἤτοι τῆς κοινότητος. "Τὸ "τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξειτε". ὁ αὐτ. ς'. 40. τὸ κοινὸν καλὸν ἤτοι τὸ καλὸν - τὸ συμφέρον ὅλης τῆς κοινότητος. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1. "Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον "Ἰσμήνης κάρα". ὅπω ὁ Σχολ. σημειοῖ "Πολλάκις "ὁ Σοφοκλῆς δὶ τῆ Ἀδελφῆ τὸ Κοινὸν τίθησιν, οἷον καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

ἢ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις πέπαχε "Πολύκοιταν Ἀμφιτείταν". αὐτὶ τῦ, Πολυάδελφιν.

Κοιγόεσμον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ, Λιχάς.

Κοινότης, ητος, ἡ. (κοινὸς) ἡ κατάσασις προσώπω ἢ πράγματος τινὸς ὁπόσε εἶναι κοινόν. ἀρέσκεια, φιλία, συγκατάβασις, συγκοινωνία, ποτκότης, πεπεινὸν καὶ κοινὸν ἔξιστε μὲ ὅλης πολίτευμα. 2) Τὸ σύστημα πολλῶν ἀνθρώπων συμπεμβύων εἰς ἕν, ἕνεκεν σκοπῦ τινὸς, ἑταιρεία, συμβοφία, πολιτεία, τὸ πλῆθος πόλεως - ἐπαρχίας ἢ συστήματος τινός.

Κοινότοκος, ὁ, ἡ. ὁ κοινὴν γλῶσσαν ἔχων ἢ κοινὰς γονάς. Σοφοκλ. Ἠλ. 853.

Κοινοτροφικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὴν κοινὴν ζοφὴν ἀνήκων. Πλάτ. Πολιτ. Ε'. ἐκ τῦ

Κοινοτροφία, ἡ. ἡ κοινὴ ζοφὴ, τὸ κοινῶς ζέρεδαι. ἀντίκειται τῷ, Μονοζοφία.

Κοινοφαγία, ἡ. κοινὸν ἤτοι ποτκότον καὶ ἀκάθαρτον φαγητόν. ἀκαθαρσία δι' ἀπηγορεύμβύων φαγητῦ. Ἰώσηπ. ἀρχ. ΙΑ'. 8. παραπλήσιον τῷ ἐν Μάρκ. Ζ'. 2.

Κοινοφιλὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ κοινὸν ἤτοι τὴν κοινότητα φιλῶν. Αἰσχύλ. Εὐμβύ. 972. "Κοινοφιλεῖ διανοίᾳ". "ὅπκ τινες Κοινοφελεῖ", ἔγραφαν.

Κοινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ κοινὸν, ὅμοιον φρόνημα ἔχων, ὁμόφρων, ὁμόγνωμος, ὁμόψυχος, σύμφωνος καπὰ τὴν γνώμην μὲ τὰς λοιπάς. Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1008. Ἰων, 577.

Κοινοχρησία, ἡ, Κοινοχρησία, ἡ. τὸ κοινὸν ὠφέλος, κοινωφέλεια.

Κοινόω, ῶ. μετὰ Αἰτιατ. κοινὸν ποιῶ· ὃ ἐγὶ Μεταδίδω πράγματι καὶ εἰς τὰς ἄλλας. Ἀφίνω νὰ μεταδέξωσι καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτῦ. 2) Μεταδίδω λόγον τινὰ, φανερὸν - γνωσὸν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ποιῶ, Κοινολογῶ τὴν γνώμην μὲ ἢ ἄλλον τινα λόγον. Εὐριπ. Μήδ. 811. "Ἡμῖν τὸν δ' ἐκοίνωσας λόγον". καὶ 685. "Τέτῳ θεὸς μάντευμα κοινῶσαι θέλω". Ἰφιγ. Αὐλ. 44. "Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς". παρὰ Θυκυδ. Η'. 48. "Τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν". αὐτὶ τῦ, Κοινῶς ἐσκέφθησαν ἢ Κοινὴν σκέψιν μετὰ τῦ πλήθυς ἐποίησαν. Μέσως, Κοινόομαι, ᾶμαι. κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος. Εὐριπ. Φοίν. 1724. "Κοινῶσαι φυγῆς". ὁ Εὐριπ. σημαίνει τῦτο ἢ μετὰ Αἰτιατ. ὡς καὶ Ξενοφ. ὡδὶ Προσόδ. Δ'. 30. καὶ 32. "Κοινωσάμβυαι τὴν "τύχην". Οὕτω καὶ τὸ "Κοινῶσαι τινί τι. λέγως, π. τ. τ. φανερόνειν τί εἰς τινα καὶ ζητεῖν συμβυλὴν παρ' αὐτῦ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ χρησείων, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. β'. 15. "Θυμβύσω δὲ αὐτῷ τὴν "ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ, ἢ κοινυμβύσῃ, πότερα λῷον καὶ "ἄμεινον ἔη στρατεύεσθαι". ἐφανέρωνε τὴν γνώμην τε εἰς τὸν Ἡρακλῆν καὶ ἐζήτει συμβυλὴν παρ' αὐτῦ ἀφ' τινος σημείε. Τοιῶτον ἢ τὸ ἐν τοῖς Ἑλλ. Ζ'. ά. 27. "Τῷ μὴν θεῷ ὧδεν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρλίη "γένοιτο". ὅθεν

Κοίνωμα, τό. τὸ σύστημα τῆς κοινότητος, ἡ κοινότης, τὸ κοινῶς ἔχειν τι, τὸ ὁποῖον ἔχυσι κοινῶς, ἢ τὸ ὁποῖον ἔγινε κοινὸν, ἐκοινοποιήθη, παρὰ Πλυτάρχ. "Φοίβε κοινώμασι βλαξών". ἐβλάτησεν - ἐφθάρησεν - ἐγρνήθη ἐκ τῆς σαρκικῆς συμπυίας, τῦ Φοίβε. ὅθεν

Κοινωμάτιον, τό. Ἐπιγρ. παρὰ Μαθημ. παλ. σελ. 64. σιδηρᾶς τις δεσμὸς, ὡς ἢ τὸ, "Εφηλις. Ζήτ. Προσκοινῦν, ἢ, Συγκοινῶν.

Κοινωνὸς, ῶνος. κοινανὸς, μεθέκτης, μέτοχος, συμβοφος, συναδοιπόρος, ἢ συμπαράκτωρ. Σύμβυλος. Ξενοφ. Κυρυπ. Η'. καὶ Πίνδ. Πύθ. Γ'. 50. "Κοινῶνι πα"ρὰ δυσκτῶ". Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 340. ἀνέγν. ὁ Σκαλιγέρος "Παιδὸς κοινεῶν, αὐτὶ τῦ, Κοινῶν. ὅπε τώρα "Τοὶ νεῶν" κεῖται.

Κοινωνέω, ῶ. (κοινωνὸς) κοινῶς ἔχω τι, μετέχω - ἔχω μέρος ἀπό τινος. Λαμβάνω μέρος τινὸς, ἢ μερίδιον εἴς τι. μέτοχος γίνομαι τινός. μεταλαμβάνω. "Κεκοινωνηκότες τῆς πόνων". Δημοσθ. "Γαμικὶ κοι"νωῶ". εἰς γάμον συνέρχομαι, σύζμαι, συμβοφεύω. "Ἔχει διάφορον τὴν συνταξιν αὐτὸ ἀπὸ τῦ, Κοινῶ. δηλαδὴ "Κοινωνῶ τινὶ τινός". αὐτὶ τῦ, Κοινωνὸς τινὸς εἰμὶ τινί. ἐξ ἐναντίας τὸ, Κοινόω, λέγεται "Κοινόω τίνι τι.

Κοινώνημα, τό. τὸ ὁποῖον ἐκοινωνήθη - μεταδόθη. κοινωνία, συναναστροφὴ, σύνοσις, συμβοφία. Πλάτ. Πολ. Α'. "Ξυμβόλαια καὶ κοινωνήματα". ὁ Θεμίς. Λόγ. ΚΑ'. καλεῖ "Κοινωνήματα" αἱ μετ' ἀλλήλης ἐμποριαὶ συναναστροφαὶ, τὸ ἐμπόρειον, αἱ ἐμποριαὶ, καὶ αἱ τρὸς ἀλλήλας ὑποθέσεις ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ.

Κοινώνησις, εως, ἡ. μέθεξις, τὸ λαμβάνειν μέρος, ἢ τὸ ἀφιέναι ἑαυτὸν τῷ νὰ μεθέξωσιν ἄλλοι.

Κοινωνητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάρδιος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς κοινωνίαν.

Κοινωνία, ἡ. (κοινωιέω) τὸ ἔχειν ἢ λαμβάνειν μέρος εἴς τι. μέθεξις, μετοχὴ, μετάληψις, Κοινότης, συμβοφία, ἑταιρεία, συμβίωσις, συνερχομὸς, σύνοσις, σμίξις. Communication. Μετάδοσις, Κοινολόγημα, φανέρωσις τῦ σκοπῦ μου τρός τινα. Συναναστροφὴ, Συγγένεια, Σαρκικὴ συμπυία. Ξενοφ. Οἰκον. ὅθεν

Κοινωνικὸς, κὴ, κόν. καὶ, Ἐπίρ. — κῶς. ὁ ἀνήκων - ὑπάρδιος - ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἰδίωμα εἰς κοινωνίαν. Ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν Κοινωνικὺς λέγει, πρᾶγμα μὴν τὺς αὐτόμπτον ὑσίαν νέμοντας ἀδελφῦς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδιώτευε λειτυργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῆς ἐκείνε καθ' ὅλα τεταρτάρχιν ἐκ ἔζήρκυν. Τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τὴν ἐκκυσίαν κοινωνίαν συμβεμβύων ἐμποείας ἢ ἄλλε τινος, ὧν ἕκασος ἐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς ὑσίας. Φώτ.

Κοινωνοποιέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κοινοποιέω. Γλώσ.

Κοινωνὸς, ὁ, ἡ. συμβοφος, ἑταῖρος, συναδοιπόρος, συμβοηθὸς, συμπαράκτωρ, μέτοχος. ταυτὸν τῷ, Κοινῶν, ὁ, ἡ.

Κοινωφέλεια, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κοινωφελία. ἐκ τῦ

Κοινωφελὴς, ὁ, ἡ. ὁ ὠφέλειαν τροξενῶν εἰς τὸ κοινόν.

Κοινωφελία, ἡ. κοινὴ ὠφέλεια.

Κοινωφέλιμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κοινωφελὴς.

Κοῖξ, ὁ. εἶδος φοίνικος ἐν Αἰγύπτῳ, Κοῖκ, ἐκ τῦ ὑποίε τὰ φύλλα ἐξηργάζοντο διάφορα πλεκτὰ ἀγγεῖα. ἐνσεῦθεν ἐκαλεῖντο ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια πεπλεγμβύα ἀγγεῖα, οἷον αἱ σπυρίδες (τὰ Ζεμπίλια) τὰ καλάθια, κ. τ. τ. οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγαν, Κοῖξ, οἱ δὲ λοιποὶ, Κοῖς. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 16.

Κοιογένεια, ἡ. ἡ τὸ Κοῖν συγκάτρ, ἡ Λητώ.

Κοῖος, Κοίη, Κοῖον. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ποῖος, Ποίη, Ποῖον.

Κοῖος, ὁ. Μακεδονικ. ταυτὸν τῷ, Ἀριθμός. Ἀθλιῶ.

Κοιοφόρος, ἡ. ἡ ἐν γαστρὶ ἔχυσα, ἐγκατρυμβύη. ταυτὸν τῷ, Ἔγκυος. Ἡσύχ. ὅσις ἔτι κῦ, Κοίημα, κῦ, Ἔγκοιος, αὐτὶ τῦ, Κύημα, Ἔγκυος, ἔχει.

Κοιράνειος, εία, ειον. (κοίρειος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κοίρανον. "Κράτος κοιράνειον". Δωρικ. αὐτὶ τῦ, Κοιρανία. Ἀνέκδοτ. Α'. 59.

Κοιρανέω, ῶ. κοίρανος εἰμὶ, διοικίζω - προσάζω ὡς κοίρανος. ὅπε κεῖται παρ' Ὁμήρ. συνεπαγμβύον ἐνίοτε μετὰ τῦ Ἐπιπωλεῖσθαι. ὡς καὶ τὸ, Διακοιρανέω, κῦ Κατακοιρανέω, τὰ ὁποῖα τινες καὶ διαζέλλυσι τῆς

Προθέσεων. ἐν Ἰλ. Β. 207. "Ὡς ὄγε κοιρανέων διέπε "κρατύν". ἀμφαίνων, διερχόμενος καὶ τὰ τῶ κοιρανέω ἔργα ἐπιτελῶν. ὁ Σχολ. Ἐπὶ τῆς πολιτικῶν ὑποθέσεων καὶ ἔργων ἐνός βασιλέως κεῖται ἐν Ἰλ. Μ. 318. "Λυκίῃ, κατακοιρανέουσι". βασιλεύουσι, βασιλικῶς διοικοῦσι. ᾗ ἐν Ὀδυσ. Α. 247. "Ἰθάκῃ κατακοιρανέουσι", ἐπὶ τῆς Μνησήρων, οἵ τινες ἔκαμνον ὅ,τι ἤθελον εἰς τὸν οἶκον τῶ Ὀδυσσέως. ἔτω καὶ τὸ "Μέγαρον κατακοιρανέουσι". Ὀδυσ. Ν. 377. καὶ ἐν Ὀδ. Υ. 234. "Οἳ ἐνθάδε κατακοιρανέουσι". κατεξουσιάζουσι, κάμνουσι ὅ,τι θέλουσιν. Ὁ Πίνδαρ. ἐν Ὀλυμπ. Ι Δ'. 12. λέγει "Κοιρανέουσι χορύς". αὐτὶ, Διακοσμοῦσι, ἀμφαίνουσι. "Πειρὶ κοιρανέοντα". Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 34. ᾗ συχνάκις μετὰ Δοτικ. εἶναι αὐτὶ τῶ, Ἐξουσιάζω, βασιλεύω. Παρ' Ὁππιαν. μετὰ Γενικ. αὐτὶ τῶ, Ἄρχηγός ἢ ὁ αὐτόπερος εἰμί. ἄρχω, ἐπικρατῶ.

Κοιρανίη, ἡ. Ἰονικ. αὐτὶ, Κοιρανία. ἡ διὰ μακρᾶς ἐξουσία - ἀξία τῶ Κοιρανέω, βασιλεία.

Κοιρανίδης, ε, ὁ. παυτὸν τῷ, Κοίρανος. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 940.

Κοιρανικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶκων - ἁρμόζων - πρέπων εἰς τὸν κοίρανον.

Κοίρανος, ὁ. ὁ ἐπικρατῆς ᾗ ἡγεμονεύων, ἄρχηγὸς, ἄρχων, πρῶτος, ἐξουσιαστὴς. ὁ διοικῶν ᾗ προσάζων. παρ' Ὁμήρ. συχνάκις κεῖται σωστεταγμένον μετὰ τῆς σωωνύμων αὐτῆ Βασιλεὺς, ᾗ Ἡγεμών. Ζήτ. ἐν τῷ, βασιλεὺς. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς ὑπαρχόντων, ὁ κτήματα ὑπ' ἐξουσίαν ἔχων. Κύριος, ἐκ τῶ, Κῦρος, διότι τὸ, οἱ, καὶ τὸ, ῦ, συγχέονται ἐν τῷ, Κοινὸς, ᾗ, Ξυνός.

Κοΐς. Ζήτ. Κοῖξ.

Κοισύρα, ἡ. ἡ τῶ Ἀλκμαίονος γυνὴ, ᾗ μήτηρ τῶ Μεγακλέους ᾗ Λαμάχου, ἐκ τῆς Ἐρετείας, πλησία λίαν ᾗ ἔπισημος. ἐνταῦθεν τὸ, Κοισυρᾶσαι, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. Νεφ. 40. Μέγα φρονεῖν. Ζήτ. Ἐγκοισυράω.

Κοιτάζω, (κοίτη) εἰς τὴν κοίτην φέρω, ἢ τίθημι - βάλλω. Μέσ. Κοιτάζομαι. εἰς τὴν κοίτην κεῖμαι, ἢ ὑπάγω εἰς τὴν κοίτην νὰ κοιμηθῶ - νὰ ἀναπαυθῶ.

Κοιταῖος, αία, αῖον. ὅσις κεῖται ἢ κοιμᾶται εἰς τὴν κοίτην. "Ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι". κοιμᾶσθαι ἔξω εἰς τὰς αὐλὰς - εἰς τὰ χωράφια. Δημοσθ. "Κοιταίους ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι". παρὰ Πολυβ. Ε'. 17. ὅπου ἑρμην. ἀφὰ τῶ "Ἐν τῇ πόλει κοιμᾶσθαι, περνᾶν - μένειν τὴν νύκτα. ἀλλ' ὁ Σχόλ. ἔχει ἄλλην τινὰ ῥῆσιν· "Παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους". τὴν ὀπίσω ἑρμην. ἀφὰ τῶ, Ἔρχεσθαι κατὰ τὸν καιρὸν τῶ ὕπνου. καθ' ὃν καιρὸν ὑπάγουν νὰ κοιμηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι. ἔτω κεῖται παρὰ Πολυβ. ἐν, Γ'. 61. ὡς τὸ, Κεφαῖος. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Γράκχ. 7. ᾗ, ὁ. κεῖται, Κειταῖον, τὸ αὐτὸ τῶ, ἡ Κοίτη. "Τὰ "κοιταῖα ὑπαστέδεια". Ἡλιόδ. Γ'. σελ. 136. τὴν ὑπηνωτικὴν πόσιν λαμβάνειν, ὅ ἐστι, τὴν τελευταίαν, καὶ τὴν ἀποσβεστὴν ἤτοι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῆς ἐπὶ κοίτην ἰόντων νομιζόμενα ἐκπελεῖν. ἔασεσθον γὰρ οἱ ἐπὶ κοίτην ἰόντες Ἑρμῇ τῷ ὑπασάτῃ τῆς οἰκίης. Ὅρα δεῖ τὰν Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωϊκ. Η'. 714.

Κοιτασία, ἡ. τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κεῖσθαι, κοιτασιὸ.

Κοίτη, ἡ. στρωμνὴ, στρῶμα, κρέββατι ἀφὰ ὕπνου, κλίνη. τόπος ἐς ὃν κοιμᾶται ἢ ἀναπαύεται τις. Ὀδυσ. Τ. 341. τὸ παρὰ Τέρκ. Γιατρ. Λέγεται ᾗ ἐπὶ τῶ τόπου ὅπου κοιμῶνται τὰ ζῶα, Γρέκι. 2) Ὁ ὕπνος, τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κοιμᾶσθαι, ᾗ ἐπομβρία ἢ σαρκικὴ μίξις, ἢ τῶ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικὸς συνουσία. Μεταφορ. δὲ καὶ τὸ στρῶμα τῶ ποταμῶ, ἤτοι ὁ πάτος αὐτῶ ἐπὶ τῶ ὁποίου ῥέει ἤτοι ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖ τὸ ὕδωρ. Ἐκ τῶ Κέω, Κείω, Κοίω, Κέκοιμαι, ἀφ' ὗ ᾗ τὸ Κοιμάομαι. ὅθεν

Κοίτις, ίδος, ἡ. καθ' Ἡσύχ. ἡ μικρὰ κίστη ἐν ᾗ ὁ γυναικωνίτης κόσμος ἀπετίθετο. Κυτίον. Εὑρίσκεται ᾗ Κοῖτις, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολογ. γεγραμμένον. καὶ παρὰ Λουκιαν. "ἐν ταῖς κοιτίσι ᾗ κίστας". Ζήτ. ἐν τῷ, Κυτίδιον.

Κοιτωνητὴς, ὁ. ἡμάρτημ. πιθανῶς αὐτὶ τῶ, Κοιτωνίτης.

Κοιτωπετῶν θηείων". παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 69. ὅπου ἄλλοι, Κοιποδυτῆς, ἔχουσιν. ἀμφ.

Κοῖτος, ὁ. παυτὸν τῷ, Κοίτη, κλίνη, στρωμνή. καὶ ἐνταῦθεν τὸ Κοιμᾶσθαι, ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος. παρ' Ὁμήρῳ.

Κοιτοφθορέω, ῶ. τὸν κοῖτον φθείρω. παρὰ Πλουτάρχ. εἶναι Ἀναξοφ. κεῖται ἐκ παραλλήλου "Μοιχεύοντες καὶ κοιτοφθοροῦντες". τὴν κοίτην τοῦ γάμου μιαίνοντες.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ. (κοίτη) δωμάτιον - ταμεῖον ἐν ᾧ κοιμᾶταί τινάς. ὅθεν, Κοιτώνιον, τὸ. ᾗ, Κοιτωνίσκος, ὁ. Ὑποκορ. καμαράκι.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ. κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαλιηνοῦ ἐλέγετο ὁ τῆ κοίτης ὑπηρέτης, ὅσις παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. Α'. 19. Καπικοιμισὴς, ἐλέγετο. ὁ παρ' Ἰπολ. Καμαριέρης, Camerière.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ τῆ κοίτης.

Κοιφὶ. Ζήτ. Κῦφι.

Κοκκάζω, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Κοκκύζω. Ζήτ. Ἐπικοκκύσεται.

Κοκκάλια, τὰ. Ζήτ. Κωκάλια.

Κόκκαλος, ὁ. ὁ κόκκος ἤτοι ὁ πυρὶὸ τῆ σροβίλε. Nux pinea. ἐνταῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τὴν λέξιν καθόλε ἐπὶ τῆς Πυρίνων, καὶ ἐπὶ τῆς ὀξέων, Κόκκαλον, τὸ, λέγουσα αὐτί. Ὀξὺν. Ζήτ. καὶ Κόκκος.

Κοκκίζω, τὰς κόκκους ἐκβάλλω. Πολυδ. ς'. 80.

Κοκκινοβαφὴς, έος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κοκκοβαφὴς. Ἀθήν. Ε'. ἐκ τῆ

Κόκκινος, ίνη, ινον. (κόκκος) ἐρυθρὸς, κεκμεζένιος, ἢ κεκμεζίτικος. ὁ ὁμὰ τῇ κόκκε βεβαμμένος. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Γ'. 22. "Ἐν κοκκίνοις σπαπάτῃ". ἐνταῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε ψευδῶς τὸ, Κόκκινον, αὐτὶ τῶ, Ἐρυθρόν.

Κοκκίον, τὸ. Ὑποκορ. τῶ, Κόκκος.

Κοκκοβαφὴς, έος, ὲ, ἡ. ὁ μετὰ κόκκε (κεκμεζίε) βεβαμμένος, κόκκινος.

Κοκκοβόας ὄρνις". παυτὸν τῷ, Ἀλεκτρυών. Εὐσάθ. ἐκ Σοφοκλέους.

Κοκκοθραύστης, ὁ. εἶδος πτηνῆ παρ' Ἡσυχ. ὁ τοὺς κόκκους θραύων. Lin. Coccothraustes.

Κόκκος, ὁ. ὁ ἐν τοῖς καρποῖς τῆς δενδρων πυρὶὸ, οἷον τῆς μήλων, ῥοδακίνων, κολοκυνθῶν, ῥοιῶν, κ.τ.λ. τὸ ἐν τῇ σιωπῇ. Κοκκύτσιον, Κοκκίον, καὶ Σπυρίον, λεγόμενον. Ἔνικον δὲ τῆς ὁμοιότητος καλεῖται ἔτι παρ' Ἰατροῖς ᾗ τὸ λεγόμενον Χάπιν. Pille, Pilula. Ἰδιαιτέρως δὲ "Κόκκος βαφικὴ" τὸ Κερμέζιον, ἢ Κεκμεζίον, ἀφ' ὗ γίνεται ἡ ἐρυθρὰ (κόκκινος) βαφὴ· δι' ὗ βάπτεται τὸ κόκκινον. Coccus tinctorius. Θηλυκ. δὲ, Κόκκος, ἡ. τὸ δενδρον, ἐφ' ᾧ γίνεται τὸ Κερμέζιον. Διοσκορ. Δ'. 48. Στράβ. Γ'. σελ. 384. Ὅρα Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8. ᾗ, 16. ὅσις καλεῖ τὸ φυτὸν τοῦτο, Πεῖτις, ἐσὶ δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ σιωπῇ ὑσσ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὑποκορ. Περναέτεν, λεγόμβρον, καὶ ὁ κόκκος, Περνοκόκκιον, *Quercus coccifera*. Λιν. γίνεται πάπο ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ μάλιστα ἐν Πελοποννήσῳ, ἀρκετόν. Ζήτ. κωὶ, Τσγι. Ἐν τοῖς τῦ Σβάπωνος Ἐπιχειρήμ. 64. καλῶνται, Κόκκοι, καὶ οἱ Ὄρχεις. "Τῇ χρεὶ τὸς "κόκκως ἐπαφώμβρος".

Κόκκυ, βπβόημα παρ' Ἀεισοφ. Βάβαχ. 1384. καὶ Ὄρν. 507. "Κόκκυ μεθεῖτε, Κόκκυ ψολὸς πε- "δίον δε". ὡς τὸ πῆς σωηθ. Ε! Αἴ! Αἴδε δε, παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἀναφέρεται τὸ Κόκκυ, αὐτὶ τῦ, Ταχύ, ὡς Ἀττικόν. 2) Ἡ φωνὴ τῦ Κόκκυγος - τῦ Κόκκυ.

Κοκκυγέα, ἡ. εἶδος δενδρυ, πῶ ὁποίῳ ὁ καρπὸς εἶναι ἀπεκυκλωμβρύος μὲ μαλλόν. Θεόφρ. Ἱσορ. Φυτ. Γ'. 16. ὅπε Κοκκυμηλέα, κεῖται. ἀλλ' ὁ Πλίνιος ἐν ΙΓ'. 22. *Coccygia* ἔχει. ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. Κεκοκκυγωμβρίον, ᾧ, Χρῶμα κοκκύγινον. ὃ ἐσὶ Πορφυρῦν, (κόκκινον) ὑπὸ κοκκυγέας δενδρυ. ἄρα, ἠρὶσιμον εἶναι τὸ δενδρον καὶ εἰς βαφλύ. πιθανῶς εἶναι τὸ τῦ Πλινίυ *Cotinus*, καὶ τὸ τῦ Λιννείυ *Rhus*.

Κοκκύζω, φωνάζω ὡς ὁ κόκκυξ. 2) Φωνάζω - λαλῶ ὡς ὁ ἀλέκτωρ - ὡς ὁ πετεινός. κακαείζω, κικελίζω. Θεόκειτ. Ζ'. 48. Ζήτ. Κοκκυσμός.

Κοκκυμηλέα, ἡ. τὸ ποιὸν πὲ κοκκύμηλα δενδρον.

Κοκκύμηλον, τό. τὸ τῦ κόκκυγος μῆλον, ὁ καρπὸς πῆς κοκκυμηλέας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμβρον Ἀβρόμηλον, καὶ Ζιαέρον, *Prunum*. Θεοφρ. Γ'. 16.

Κοκκύμηλος, ἡ. πευτὸν πῦ, Κοκκυμηλέα. Πολυδ. Α'. 232.

Κοκκυμηλῶν, ὄνος, ὁ. τόπος καπέφυπος ὑπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ, υγος, ὁ. εἶδος πτιλῦ, ὁ Κῶκκος, παρονομασθεὶς ἐκ πῆς φωνῆς αὐτῦ, τιλῶ ὁποίαν ἡ μβῦ Ἑλληνες ἀρχὴ τῦ, Κόκκυ, οἱ δὲ Λατῖνοι ἀρχὴ τῦ *Cucu* (ἀφ' ᾧ καὶ τὸ *Cuculus*) ἐκφράζεσιν. 2) Εἶδος θαλασσίυ ἰχθύος, ὅσις φωνάζει ὡς ὁ Κῶκκος, ᾧ τῦ ὁποίυ ἡ κεφαλὴ εἶναι πλατυτέρα πρὰ τὸ σῶμα *Cottus*, Λιν. 3) Εἶδος ψωλίμων σύκων πὲ ὁποῖα φαίνονται - ὠσιμάζεσιν ὁπόπε φωνάζει ὁ κῶκκος, ὅ ἐσὶ, κατὰ τὸν καιρὸν πῆς ἀσάϊξεως. ἄλλως δὲ ᾧ, "Ολωσος (*Grossus*) καλῶνται. 4) Τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις μέρος τῦ ἱερῦ ὀσέυ. *Os coccygis*. Ζήτ. Κοχώνη. 5) Ἐκλαμβάνεται ἔτι ἡ λέξις καὶ ὑβριζικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ, σημαίνουσα τὸ, Ἀφρόντισος, παραλελυμβύος, Ἄσωτος, ἢ Ἀσελγὴς· ἐπειδὴ καὶ ὁ Κῶκκος θεωρῶται ὡς μοιχός· διότι αὐτὸς ᾄμνος πὰ αὐγάπου (ὠὰ) εἰς ξένας φωλεὰς, καὶ ἐκεῖ ἀφίνει αὐτὰ μεπὰ πῆ ξένων καὶ κλωσσῶνται χωρὶς αὐτὸς νὰ κοπιάσῃ. "Ὁ Μελέαγρος κόκκυξ πλήθις ἐπέρχε- "ται". ὁ μωρὸς καὶ ἁπλῶς κῶκκος. Οὕτω κεῖται ᾧ παρ' Ἀεισοφ. Ἀχάρν. 598. "Κόκκυγες γε ζῶσ", νυὶ, ζῶσ κῶκκοι σὲ ἔκλεξαν. Ἐνπεῦθα ἴσως αὐτὴ ἡ τῦ Ἡσυχίυ Γλῶσσα "Κόκκυγες, βπ πῆ ὑπογο- "γγύλων λεπτῶν εἶναι, καὶ ὀλίγων ὄντων". ἐπειδὴ καὶ ὁ Κῶκκος πχέως πετᾷ ὑπὸ τὸ εὖ δενδρον ὡς τὸ ἄλλο ᾧ φωνάζει, ὥσε κάμνει νὰ πισεύσῃ τινὰς, ὅτι ἐκεῖ εἶναι πολλοὶ κῶκκοι καὶ φωνάζεσι.

Κοκκύσδω, Δωείκ. αὐτὶ τῦ, Κοκκύζω. ὅθεν

Κοκκυσμός, ὁ. ἡ φωνὴ - τὸ λάλημα τῦ κόκκυ. 2) Τὸ λάλημα τῦ ἀλέκτορος - πετεινῦ. 3) Ἡ πολλὰ λεπτὴ καὶ ὑψηλὴ φωνὴ ἐν πῷ φάλλειν. Νικόμαχ. Μουσικ. 20. ὅς ἐναντίας δὲ ἡ πολλὰ χονδρὴ καὶ χαμηλὴ, Βηχία, ἢ βιχλίας, λέγεται, ὑπακουσμ. τοῦ, Φθόγγος, ἐπειδὴ καὶ ἡ τοιαύτη φωνὴ ἐν πῷ καιρῷ τῦ βηχὸς πάθος γίνεται.

Κοκκυσὴς, ὁ. ὅσις κοκκύζει - φωνάζει ὡς ὁ κῶκκος, ἢ ὡς ὁ πετεινός. Τίμων Φλίας.

Κόκκων, ωνος, ὁ. παρ' Ἱπποκράτ. ὁ κόκκος πῆς ῥοιᾶς, τὰ σπυεία τῦ ῥοδίυ. 2) Ὁ κνίδιος κόκκος. Ζήτ. Θυμελαία. 3) Καθ' Ἡσύχ. ὁ καρπὸς τῦ ἴξυ.

Κοκκωτὸς, ή, τόν. ὁ τὸ εἶδος τῦ κόκκυ ἔχων, ἢ ὁ κόκκυς ἐν ἑαυτῷ ὠειέχων. Γλωσ. Φιλοξ.

Κοκύαι, οἱ. οἱ πρόγονοι. Ἡσύχ. καὶ Ἀνέκδοτ. Β'. 81. "--κοκύαι γὸ ἔλεξαν Ἀμῖν ὡς πρότερα μητέρες "ἐντὶ δρυές". Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον ἡ λέξις εἶναι Ἰωνική. ὁ Σουΐδ. ἔχει τὸν εἰχ. "Ἀφ' ὑμέων κοκύῃσι "παρημβῴν ἀρχαίῃσι". ὅπε ὁ Τέπιος, Ἐφήμως, ἀπέγνωσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι, Κέκκα, πάππον, καὶ, Κυκοίας, προγόνυς.

Κολαβεῖν. Ζήτ. Ἐγκολυβάζω.

Κόλαβος. Ζήτ. Κόλλαβος.

Κολαβρεύομαι, Κολαβείζω, μεπὰ ὅπλων χορεύω. ὅθεν

Κολαβρισμὸς, ὁ. εἶδος ὁπλιτικῆς ὀρχήσεως. παρὰ Σουΐδα ἀναφέρεται τὸ, Κολαβείζειν, ἐκ πῆ Ο'. Ἰώβ. Ε'. 4. καὶ ἑρμίλιν. αὐτὶ τῦ, Χλιδάζω, ὀξυδερκίζω. ἐκ τῦ Κέλαβρος, τὸ χοιρείδιον. αὐτὶ τύτε ἄλλοι ἔχυσι, Καλαβείζειν. Παρ' Ἀθήν. Η'. σελ. 364. κεῖται "Καλαμυείζυσι τὰς οἰκίπας". ὅπε ὁ μῦ Τέπιος, Κολαβείζυσιν, αὐέγν. ὁ δὲ Κασωβὼν ὀρθότ. Κλαυθμυείζυσιν, ὃ ἐσὶ, Τύπτυσι - δέρυσι, καθὼς καὶ ἡ Ἐπιτομὴ αὐτὶ τύτυ, Πλήττυσιν, ἔχει.

Κόλαβρος, ὁ, εἶδος ὠδῆς, ξαγγέδιον τὸ ὁποῖον ξαγγδώνπες οἱ κολαβείζοντες ἐχόρευον. 2) Τὸ χοιρείδιον. ἀμφ.

Κολάζω, (κολάω) εἰς τὸ Πεζὸν, πευτὸν ἐσὶ πῦ Ποιητ. Κολέω. ἐκ τῦ Κόλος, Κολόω, καὶ Κολάω, ἄρα, κυείως, Κόπτω, ὑποκόπτω, κολοβόω, σμικρύνω, ἀφαιρῶ, μέρος κόπτω ὑπό τινος. ᾧ ἐντεῦθεν καὶ φυτῦ, αὐτὶ τῦ Κόπτω τὸ ὠειτὸν ξύλον ὅς αὐτῦ, καθαίρω ἢ κλαδεύω - ὠειτέμνω - κυρεύω αὐτό. παρὰ Θεοφρ. αὐτ. Φυτ. Α'. "Κολάζειν πὲ δενδρα". ὡς ᾧ τὸ Λατ. *Castigare*. Καπαχρησικῶς δὲ καὶ Μεπαφυσικῶς σημαίνει τὸ, Μετειάζω, σωφρονίζω, Νυθετῶ, βπιπλήπτω, ἐλέγχω, νυθεσίαν - ἐρμηνείαν τινὰ δίδω εἰς τινα πρὸς διόρθωσιν τῦ σφάλματός τε. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. "Τὰ σεμν' ἔπη κόλαζε κἀνες". ὅ ἐσὶ, Διὰ πῆ σεμνῶν ἐπῶν ἔλεγχε - βπίπληπτε ἐκείνες. Βασανίζω, Παιδεύω, τιμωρῶ, δαμάζω, ἐμποδίζω, ὠφελείζω. Παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 456. "Ὅπως "κολᾷ τὸν ἀνδρα". αὐτὶ, Κολάσῃ. καθὼς λέγεται καὶ τὸ, Ἑλῶ, αὐτὶ τῦ, Ἐλάσω. ὅτω ᾧ ἐν Σφῆκ. 244. "Ἐπ' αὐτὸν ὡς κολωμβύσες". ὅπε, Κολυμβύσες, κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κολωμβύς, καλώσαντας· ὁ δὲ Σχολ. ὀρθότερον, Κολάσοντας. Γίνεται ἐκ τῦ Κολάω, μέλ. Κολάσω, Ἀττικ. Κολῶ, Κολῶ. ᾧ Μέσ. Κολώμαι, αὐτὶ τῦ, Κολάσομαι.

Κολακεία, ἡ. τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακπὴρ τῦ κόλακος, ἐκ τῦ Κολακεύω. Ζήτ. Κόλαξ. ὅθεν

Κολάκευμα, τό. ἡ ἀρὸς κολακείαν πραξις ἢ λόγος κολακευτικός.

Κολακευτὴς, ῦ, ὁ. πευτὸν πῦ, Κόλαξ. ὅθεν

Κολακευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπηνδεσμένος εἰς κολακείαν. ὁ κολακεύων, Κολακευτικῶς. Ἐπιρ. μὲ κολακευτικὸν ζόπον, μὲ κολακείαν.

Κολακεύω, Μέλ. εύσω. κόλαξ εἰμί, κολακείας μεπέρχομαι ἀρχὲ νὰ ἀπατήσω τινά. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. ά. 17. "Κολακεύειν τινά". παρὰ δὲ Πλυτάρχ. "Κολακεύω τινί". *Adulare*, Ἰπαλ.

Κολακία, ἡ. πευτὸν πῦ, Κολακεία. ὅθεν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κολακικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. -κῶς, ταυτὸν τῷ, Κολακευτικός.

Κολακὶς, ίδος, ἡ. ἡ κολακεύουσα γυνή. Θηλυκ. τῦ, Κόλαξ. Ζήτ. Κλιμακίς.

Κόλαξ, ακος, ὁ. ὅσις μεταχειρίζεται ψεύδεις ἐπαίνους ἢ κακόδυτικὸς λόγους δι' ἃ φανῇ ἀρεσὸς εἰς τινα, ἢ δι' ἣν ὠφέλειάν τι ὑπό τινος, καὶ ἐναντίως αὐτὶ τῦ, Παράσιτος. ἐν Ἠθικ. Χαρακτ. "Τὸν δὲ κατ' "λακείαν ὑπολαβόι αὖ τις ὁμιλίαν ἀήχρων εἶναι. "συμφέρουσαν δὲ τῷ κολακεύοντι". Ἀθήν. ς'. 17. "Ἀνδοκίδης δ' ὁ ῥήτωρ ἔλεγε τὸν κολακέαν ἔχειν "τὴν ἐπωνυμίαν ὑπὸ τῦ Προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. "Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ δι' ἐλάχιστον, ὅτι πάντα ὑπο"δύεται, ὡς δή τις ὑποδατικὸς ὑποδυόμενος τῷ τῆς ψυ"χῆς ἤθει, καὶ ἀ βαρυνόμενος ἥδεται τῷ ἀήχρων".

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ. ἐργαλεῖόν τι σιδηρᾶν εἰς τὸ ἐγκόπτειν τὰς πέζας ὑποδέων. Σμίλα, σμιλάει. Ἀθήν. Ὁ Πλούταρχ. σιωπᾶσι τοῦτο μετὰ τοῦ Ξυσήρ. ἐκ τῦ

Κολάπτω, Μέλ. ψω. ῥάπτω κτυπῶ, καὶ δι' ἃ τοῦ κτυπήματος κοιλαίνω - σκάπτω - γλύφω - ἐγκόπτω - κοιλότητα ποιῶ. Μὲ τὸ ῥίγχος - μὲ τὸν μύτλον κτυπῶ ῥάπτι. ὅθεν ὁ Δρυσκολάπτης.

Κόλαρις, ὁ. παρ' Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσορ. Θ'. ι. πανόντι. ὅπερ ὁ παλαιὸς μεταφραστὴς Λατῖνος, Κάλαπυς, ἀνέγνωσε, καὶ τὰ Χειρόζ. Κάλαεις, ἔχουσι.

Κάλαρος, ὁ. Ἀθήν. Δ'. σελ. 164. ὅπερ ὁ Κασσαβῶνος, Κάλαβρος, ἀναγινώσκει.

Κολασία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κόλασις. Ἐκφαίνεις παρὰ Σποβαίῳ.

Κόλασις, ἡ. (κολάζω) κολόβωσις, κόψιμον, ὑποκοπή. Θεόφρ. "Κόλασις τῦ δένδρου". ῥεπισμὸς, ἐμποδισμὸς, ἔλεγχος, ῥάπληξις, παιδεία, τιμωρία μετὰ λόγου καὶ ὠφελείας. Ἀεισοτ. Ῥητ. Α'. "Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις. ἡ μὲν γὰρ κόλασις τῶ πάσχοντος ἕνεκά ἐστίν· ἡ δὲ τιμωρία τῦ ποιοῦντος, ἵνα ὑποπληρωθῇ, Κόλασις Σαμίων". ὅθεν

Κόλασμα, τὸ. παιδεία, τιμωρία, δαρμός. Ξεν. φ. Κυρεπ. Γ'. ά. 23. "Ἰχνηλάτων κόλασμα νομίζε"ται, τῷ σιδήρῳ παίεσθαι".

Κολασμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κόλασις.

Καλάσειρα, ἡ. Θηλυκ. τῦ

Κολασὴρ, ῆρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κολασὶς. Ἀνάλεκτ. Β'. 31.

Κολασήριον, τὸ. τόπος ἐν ᾧ κολάζουσι - παιδεύουσι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὅπου εἰσὶ τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, δικαστήριον, φυλακὴ, βασανιστήριον, ὄργανόν τι δι' ὃ παιδεύουσι τοὺς κακοῦργες - σωφρονιστήριον, Μέσον δὲ οὗ παιδεύουσι - σωφρονίζουσιν - ἐμποδίζουσιν - ἢ τιμωρέιζουσι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. δ'. 1. "Ἃ ἐκεῖνος κολασηρίου "ἕνεκα τοὺς παῖδ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῆσ' ἤλεγχεν". Κυρίως εἶναι Οὐδέτ. τῦ

Κολασήριος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κολασικός.

Κολασὶς, ὁ, ὁ. ὅσις κολάζει δι' λόγου ἢ δι' ἔργου. Ζήτ. Κολάζω. Εὐσεπ.

Κολασικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτήκων ἢ ὁ ὑπάδιος εἰς κόλασιν.

Κολαφίζω. Μ. ἰσω. (κόλαφος) πυγμῇ παίω, ῥαπίζω, (μπάτζες δίδω). καὶ ἐναντίως αὐτὶ τῦ, Τιτρώσκω, ὀξυτελίζω. Ὁ Σουίδ. ἑρμῆν. ἔτι τὸ Ἐκολάφισαν, κὴ δι' τῦ, Ἐβασανίσαν, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς παίειν ἐπέτηκαν, ὅπερ αἰτεῖ νὰ ἐννοήσῃ τινὰς τὸν παιδιὰν Κολλαβίζειν. ὅθεν

Κολάφισμα, τὸ. καὶ, Κολαφισμὸς, ὁ. τὸ εἰς τὰ μάγουλα δι' τῆς χειρὸς ῥάπισμα. Μπάτσος.

Κόλαφος, ὁ. (φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τῦ, Κολάπτω.) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Κόνδυλος, λεγόμενον· ῥάπισμα δι' τῆς χειρὸς εἰς τὰ μάγουλα. Μπάτσος. Schiaffo, Ἱπολ. κυρίως ὅμως, Γρόθος, γροθιὰ, τὸ πυγμῇ παίειν. Ζήτ. Κόνδυλος.

Κολάω. Ζήτ. Κολάζω.

Κολεάζω, παρ' Ἡσυχ. τὸ, Κολεάζοντες, ἑρμῆν. δι' τῦ, Ὠθοῦντες· καὶ τὸ δι' αὐτῦ παραγόμενον, Κολεασμὸς, τὸ Περαίνεσθαι, εἰς τὸν κολεὸν καθιέναι (βάλλειν εἰς τὸ θηκάριον). ὕτως ἔχει ἔτι ὁ Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. Ἐγκολεάζω, καὶ, δι' αὐτῦ, Ἐγκολεήσατο, εἰς τὸν κολεὸν κατέδυσεν.

Κολέκανος, καὶ, Κολοκανὸς, ὁ. παρὰ Σξάτ. ὁ μακρὺς καὶ ξηρὸς ἵππος ὁ δύμηκης καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος. ὁ ἐν τῇ σιωπῇ. Κολέκας, Καλέπας, καὶ Λελέκας.

Κολεκτρίων, ὥπερ ἀνέγνωσαν τινὲς εἰς Ἀεισοφ. Βάτ. 932. αὐτὶ, Ἱππαλεκτρύων, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Σουίδας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κολοζρύων, μυθώδες τι πτηνόν.

Κολεόπτερος, ὁ, ἡ. θήκην τῦ ζωϋφίων τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ μαλακὰ πτερὰ ὑπὸ κάπω θήκης τινὸς σκληρᾶς σκεπασμένα, καθὼς π. χ. οἱ Κάνθαροι.

Κολεὸς, ὁ. καὶ Κελεὸς· ἡ θήκη τῦ ξίφους. Θηκάριον, ἢ, φηκάει. ἀφ' ἕ τὸ Λατιν. Culeus. "Ἕλκετο δ' ἐκ "κολεοῖο μέγα ξίφος". Παρ' Ἡσυχ. ἔτι κὴ αὐτὶ τῦ, Λάρναξ καὶ Ὑδρία.

Κολερὸς, ρὰ, ρόν. (κόλος, ἕλιον) ὁ μικρὰ ἕλια ἔχων. "Οἷες κολεραί". κρόβατα μὲ κοντὰ μαλλιά. Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσορ. Η'. 10.

Κολεπράω, ῶ. Ἀεισοτ. Νεφ. 552. "Τὸν θέλαιον "κολεπρῶσ' αἰεί". μὲ τὰς πόδας πατῆσι, κλωτσῆσι. Καπαπατῆσιν, ὑπὸ τῦ τὰς ἐλαίας πατοῦντων, ὃ δὴ λέγουσι κολεπρᾶν· ἢ τὸ ἀνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ, καὶ τύπτειν κατὰ τὸν γαστέρα. ὁ Σχολ. Φαίνεται ὅμως ὅτι σημαίνει ὡς καὶ τὸ, Κολεάζω, πάλαισμα τι, καθὼς ἐκ τῦ λοιπῶν λέξεων Λαβὴ, καὶ Ἐρείδειν, ὑποδεικνύεται.

Κολυβάζω. Ζήτ. Ἐγκολυβάζω.

Καλίαντρον, ταυτὸν τῷ, Κοιλιαντέριον, κόλιντρος.

Κολίας, ὁ. εἶδος ἰχθύος τὸ ὁποῖον παιεχθύεται. ὁ Κολιὸς. Ἀθήν. Γ'. καὶ Πλίν. Colias lacertorum minimus. Ὁ κολιὸς μικρότερος ἐστὶ τῆς Λακέρδας.

Κόλιξ. Ζήτ. Κόλιξ.

Κολιὸς, ὁ. Ζήτ. Κελεός.

Κόλλα, ἡ. ὕλη τις ἰξώδης καὶ κρατητικὴ, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς σύωσιν δύο σωμάτων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Κόλλεα, τὰ ἀπελαμπόμενα τῷ δερμάτων τοῦ βοὸς, ἀφ' ὧν ἕψουσι τὴν κόλλαν. Ζήτ. Κόλλοψ.

Κολλαβίζω, Μέλ. ἰσω. παρὰ Πολυδ. Θ'. 129. εἶδος παιδιᾶς, ὅτε ὁ σύας κρατεῖ (σφίγγει) τὰ ὄμματα τῦ ἑτέρου, καὶ ὁ τρίτος δίδει ῥάπισμα κόλαφον ἑνὶ τῷ ἄμα, Μὲ ποῖον χέρι τὸν ἐκτύπησε; Φαίνεται ὅμως ὅτι κεῖται αὐτὶ τῦ, Κολαφίζειν. Ζήτ. ἐν τέλει τῷ. ὅθεν

Κολλαβισμὸς, ὁ. ἡ τῦ Κολλαβίζειν παιδιά.

Κόλλαβος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κόλλοψ, κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν. ἔτι δὲ καὶ εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος ὅσις παρὰ Σικυωνίοις Λάξαυρος, ἐκαλεῖτο· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συμφωνεῖ ἡ λέξις μὲ τὸν, Κόλλοψ, κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν.

Κολλάμφακον, παρὰ Λυκιαν. Τραγοπ. 157. ἡμάρτημ. ἀπάγν. Ζήτ. ἐν τῷ, Κολύμφακος.

Κολλάω, ῶ. δι' τῆς κόλλας στερεῶς συναρμόζω - σύνω. καὶ ἐναντίως καθόλου αὐτὶ τῦ, Συνδέω, Συναρμόζω, προσάπτω, σμίγω.

Κολ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κολλεφὸς, ὁ. ὁ βράζων τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλήεις, ήεσσα, ῆεν. σιωπηρομεμιγμένος, συγκεκολλημμένος. Ἰλ. Ο. 389. "Κολλήεσσι (δόρασι). ἐκ πολλῶν ἢ καλῶς συγκεκολλημμένα, τὰ ἐκ συμβλημάτων ἡρμοσμένα, ἵνα φήσι μακρά.

Κόλλημα, τό. τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ κόλλησις, ἢ ἡ θραῦσις αὐτή.

Κόλλησις, ἡ. ἡ θραῦσις τῆ κολλᾷν ἀφ' ἧς κόλλας, συναρμοσις, συνδεσις. "Σιδήρου κόλλησις". Παυσαν. Γ'. 16. ἡ ἀφ' ἧς μεταλλε γινομένη.

Κολλητὴρ, ῆρος, Κολλητὰς, ᾶ, ὁ. ὅσις κολλᾷ, συνάπτει - συνδεῖ ἀφ' ἧς κόλλας.

Κολλητήριος, παυτὸν πρ', Κολλητικός.

Κολλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κόλλησιν ἢ εἰς τὸ κολλᾶν.

Κολλητὸς, τὴ, τόν. κεκολλημμένος, συμπεμασμένος, σερεῶς συνδεδεμένος. Ἰλ. Δ. 366. "--ἄρμασι κολλητοῖσι". καλῶς συμπεμασμένοις, δύσμπηκτος. Ἰλ. Ι. 579. "--κολλητὰς σανίδας". τὰς θύρας, ὠειφρασικῶς, ὑπὸ τῆ καλῶς συμπεμάσθαι.

Κολλίζω, παυτὸν πρ', Κολλάω. Γεωπον.

Κολλίκιος, ία, ιον. "ἄρτος κολλίκιος". ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆ κόλλικος, Κολλίκι.

Κολλικοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς κόλλικας (τὰ κολλίκια) ἔθων. παρ' Ἀειξοφ. Μήδειον πρ' Βοιωτ'.

Κόλλιξ, ικος, ὁ. ἄρτου εἶδος, ὅσις ἦτον μακρυλὸς ἢ στρογγυλὸς ὅ ἐστὶ, Κυλινδροειδὴς. ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆ Ὀλισβοκόλλιξ. Κολλίκιον. "Κείθινον κόλλικα, δάλιον χόρτον". Ἀθλιν. Ζ'. 4. ἄρα, παυτὸν ἐστὶ πρ', Ἄρτος χονδείτης. Ἀθλιν. Γ'.

Κολλομελέω, ῶ. (κόλλα, μέλος) σίχους σωδέω, μέλη συγκολλῶ - συρράπτω. Ἀειξοφ. Θεσμοφ. 54.

Κολλοπίζω, Μέλ. ἰσῶ. κορδίζω ἀφ' ἧς κόλλοπος, καθέλκω.

Κολλοποδιώκτης, ὁ. ὅσις διώκει τὸν κόλλοπα. (ἀειθμ. 3.) Σχόλ. Ἀειξοφ. Νεφ. 348.

Κολλοπεύω, κόλλοφ (ἀειθμ. 3.) εἰμί. Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρὰ Στοβαίῳ Ἐκλ. ἠθικ. "Κεκολλόπευκας ἢ τοιγαρῆν ῥήτωρ ἔσῃ".

Κολλοπόω, ῶ. συγκολλῶ, καπικολλῶ· ἐπειδὴ κὴ ἡ κόλλα γίνεται ἐκ τῆ Κόλλοπος (ἀειθμ. 1).

Κολλοπώλης, ὁ. ὅσις πωλεῖ τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλούριον, τό. παυτὸν πρ', Κολλύριον.

Κόλλουρος, ὁ. παρὰ Μαρκελ. Σιδητ. σίχ. 22. ἰχθύς τις εἰσέτι ἄγνωστος.

Κόλλοφ, οπος, ὁ. τὸ χονδρὸν νωτιαῖον (εἰς τὸν σβέρκον) δέρμα τῆ βοὸς - τῆ ἵππου καὶ τῆ χοίρου. Callosum. καὶ τὸ χοίρου Glandium, τὸ ὁποῖον βραττόμενον γίνεται ἡ κόλλα. Γεωπον. ΙΘ'. 6. Columella Ζ'. θ'. 11. σημ. Ἀθλιν. Γ'. σελ. 96. "Καφρικὸν δίχ νέου κόλλοπός τινα". 2) Ὁ παναλίσκος τῆς κιθάρας ἔνθα δέεται καὶ δι' ἧ τείνεται ἡ χορδή. τὸ σεφπάριν εἰς τὴν λύραν ὅπου δεύεται καὶ δι' ἧ κορδίζεται ἡ χορδὰ. Ὀδυσ. Φ. 407. 3) Μεταφορ. καπίσκος τις ὅσις ἔχασε τὴν νεοπαίδευσιν ἢ ὑπὸ τῆς ἀσελγείας ὡς γέρων ἐφάνετο. "Μαρσποὶ κόλλοποι". Δίφιλος παρ' Ἀθλιν. Ζ'. σελ. 292. ξαχεῖς καπὶ τὴν ἡλικίαν, οἱ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν παχυπιῶντες. "Δαπαίῳ κόλλοπι". Ἀγαλλιακτ. Α'. 493. αὐτὶ πρ', Κιναίδῳ. 4) Εἰς τὸν ζυγὸν ὡς ἁμάξης πάσσαλος τις ἢ μοχλὸς, δι' ἧ σριφογυρίζεται ὁ ζυγός. Ἀειξοφ. Μηχανικ. 14.

Κολλυβάτεια, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 572. 589. καὶ 851. εἶδος φυτῆ τὸ ὁποῖον ἄλλως, Κλύβατις, λέγεται· ἡ Ἑλξίνη. Ἐν ταῖς Ἐκδόσεσι νεῶ, Πελυβάτεια, κεῖται, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κυλυβάτεια, σιδηρῖτις.

Κολλυβιστὴς, ᾶ, ὁ. (κόλλυβος) ὁ τὰ νομίσματα ἐναλλάττων, ξαπεζίτης, ἀργυραμοιβὸς, σαράφης Τυρκ. Cambiatore, κοινῶς Cambista, Ἰταλ.

Κολλυβιστικὸς, κὴ, κόν. παῖ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κολλυβιστὴν, ἢ εἰς τὸ ἔργον αὐτῆ. Σαράφικος.

Κόλλυβος, ὁ. παρ' Ἀειξοφ. Εἰρ. 1200. μικρὸν ἤτοι λεπτόντι τιμῆμα νομίσματος, ἢ κατὰ Πολυδ. εἶδος δύτελῆς νομίσματος, παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ λίθ. σελ. 397. δίδεται τὸ μικρότατον καὶ λεπτότατον βάρος τῆ χρυσῆ κατὰ τὴν ἀκόλυθον πῆξιν. "Κειθή, "Κόλλυβος, Τεταρτημόριον, Ἡμιόβολος". Ὁ Πεισκιανὸς De ponderibus σίχ. 9. ἀειθμεῖ οὕτω φακᾶς" ἢ ζειάς, Speltas ἐπάνω εἰς ἐν γραμμάριον Scriptum". (ἔστι δὲ τὸ Γραμμάριον, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς ὐγγίας, τὸ ἐν τῆ σωπθ. Τέγγυι, λεγόμενον) ἄρα, οἱ τέσσαρες Κόλλυβοι, ποιῶσιν ἕνα ὀβολὸν ἢ τὸ ἥμισυ τῆ Γραμμαρίου. Πωῦλος εἰς Ματθαῖον ΚΑ'. 12. παράγει τοῦτο ἐκ τῆ Φοινικικῆ Χολὲφ, ὅπερ σημαίνει τὴν τῆ Ἀργυρίου ἀλλαγὴν, ἤτοι τὸ παρ' Ἰταλ. Aggio, ἐκεῖνο τὸ διάφορον τὸ ὁποῖον πληρώνεται παραπαίω εἰς τὸν κολλυβιστὴν ὁπόταν ἀλλάζῃ νομίσματα. Σαραφλίκι, Τυρκ. ἢ Πολιτσιάτικο. Ἐξαιρέτως σημαίνει ἡ λέξις εἰ τιμῆμα νομίσματος τὸ ὁποῖον ὑποτελεῖ διάφορον (τὸ, Aggio) εἰς τὸν Κολλυβιστὴν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆ ξένων νομισμάτων μετὰ τῆ ἐμποπίων· καὶ ἐνταῦθεν ἔτι ὅλον τὸ ἔργον τῆ Κολλυβιστῆ. 2) Οὐδετ. Κόλλυβα, τά. Σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὰ Τραγήματα, ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον εἶδος ζωαλίων μετὰ τὴν ζάπεζαν. Σχόλ. Ἀειξοφ. Πλοῦτ. 768. Ὁ Σούδ. ἔχει Κόλλυβα, σῖτος ἑψητός· ὡς καὶ ἐν τῇ σωπθείᾳ, ὅ ἐστὶ, σιτάειον βρασμὸν μετὰ καρυκευμάτων.

Κολλύρα, ἡ. παυτὸν πρ', Κόλλιξ. εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος. Κολλύρα, ἄρτος ἐν τῇ τέφρᾳ τῆς ἑστίας ὠπτημένος ἀφ' ἑστίας. Ἀειξοφ. Εἰρήν.

Κολλυρίζω, κολλύρας -ψῶ-ὠπτῶ.

Κολλύριον, τό. Ὠτοκορ. τῆ, Κολλύρα. σημαίνει ἔτι ἡ μάζαν τινα ἢ χύμα κολλύρας ἔχουσαν, ὅ ἐστὶ, βαλανοειδῆ, καὶ ξαιρέτως αἰλεφῶ τινα ἢ χρίσμα πρὸς ὀφθαλμῶν. Παρὰ Λεκικ. Αλέξανδρ. ἢ Ψευδόμ. 21. λέγεται ὕλητις σκευασὴ ἐκ πίσσης Βρυττίας, ἢ ἀσφάλτε, ἢ λίθε τῆ ἀμφιθῆ σεριμμένε, ἢ κηρῆ, ἢ μασίχης, ἀπ' τῆς ὁποίας ἐσώθησαν τινες νὰ σφραγίσῃ ἢ νὰ μιμηθῇ, ἤτοι νὰ ὑπομάσῃ τὸν τύπον ὡς σφραγίδος· πιθανῶς ἀπ' τοῦτο Ἄργιλος γῆ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆ Διοσκορείδ. Ε'. 172. πρ' ὁποίου σωπάδι ἢ ὁ Πλίν. ΛΕ'. 16. Ζήτ. Κολλύρω.

Κολλυρὶς, ίδος, ἡ. Ὠτοκορ. τῆ, Κολλύρα.

Κολλυρίων, ὁ. Collirio, ὁρίζοντι ἀρπακτικόν. Ἀειξοτ. Ζ. Ἰσορ. Θ'. 23. λέγεται ἔτι καὶ, Κορυλλίων.

Κολλυρόω, ἀλείφωτι ἀπ' ἐπάνω ὡς τὴν κολλύραν ὄντις εἶναι κυλινδροειδὴς τις ὕλη βαφῆς τινος λαϊκῆς.

Κολλώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδους τῆς κόλλας ὤν, ἐξώδης. ἢ παρ' Ἀειξοτ. Κολλωδέστατος, λίαν κολλώδης.

Κολόβιον, τό. ἢ Κολοβίων, (κολοβὸς) χιτωνίσκος αὐδὲ χριστιανῶν, Καμιζόλα, Ἐσωκάρδιον.

Κολοβοανθεῖν, κολοβὰ αὐθη φέρειν - ἔχειν. Θεόφρ. ἐκ τῆ

Κολοβοανθὴς, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὰ αὐθη φέρων. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἰσορ. ε'. 5. "Κολοβοανθὲς φυτόν". τοῦ ὁποίου τὰ αὐθη εἶναι ὅμοια μὲ τῆς πεπαλάδας τὰ πτερά· καθὼς π. χ. τὰ λοβὰς φέροντα φυτὰ, οἷον κύαμοι, φασήλια, κ. τ. λ.

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κολοβοκέρατος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὰ κέρατα ἔχων. ἀμφ.
Κολοβόκερκος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβῶ-κεκομμένην οὐρὰν ἔχων.
Κολοβομάχη, ἡ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Γραμματικοῖς ἐκαλεῖτο τὸ ὄγδοον βιβλίον, ἤτοι τὸ Θ τῆς Ἰλιάδος· ὃ ἐστὶν, ἡ Κολιβὴ, ἡ Διακεκομμένη μάχη. κοινῶς ὅμως ὑπερέφεται, Κόλος μάχη. Σχόλ. Βενετικά.
Κολοβόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὸς πόδας ἔχων.
Κολοβόρρινη, καὶ, Κολοβόρρις, ινος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὸν ῥῖνα (μύτιν) ἔχων, (κουτσομύτης). Λουιτ. ΚΑ'.
Κολοβὸς, ὁ, ἡ. (κόλος, κολόω, κολεύω) κεκομμένος, ἐλλιπὴς, ὁ μὴ ἔχων ὁλότητα, τῷ ὁποίῳ λείπεται. κοντὸς, σμικρὸς, ἐστερημένος. Ἀεισοτ. "Κολοβὸς χειρῶν".
Κολοβόστακυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὸς ἢ κοντὸς σάκχυας ἔχων. ἐκ Διοσκορ.
Κολοβότης, ἡ. πευτὸν πρ, Κολόβωσις.
Κολοβόω, ῶ. κολοβὸν ποιῶ, κολοβόνω, ὑποκόπω, ὀλιγοσθύω-σμικρύνω-κοντεύω τι, κόπτω μέρος ὑπό τινος.
Κολοβώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅσις εἶναι ὡς κολοβός. ἀμφ.
Κολόβωμα, τὸ. τὸ κολοβωμένον, τὸ ὑποκεκομμένον μέρος, τὸ ἐλλεῖπον, κολόβωσις. ὅθεν
Κολόβωσις, εως, ἡ. τὸ κολοβὸν ποιεῖν, καὶ ἡ κατάσχασις τοῦ κολοβοῦ.
Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ. ὅσις κολοβόνει.
Κολοιάρχης, ὁ. ὁ ταρσάπης καὶ ἀρχηγὸς τῆς Κολοιῶν. Ἀεισοφ.
Κολοιάω. Ζήτ. Κολοιός.
Κολοιὸς, ὁ. εἶδος πτηνοῦ, Graculus, ὁ τῶν Λιννᾶ. Corvus monedula, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ παραφθορὰν Κολοιακοῦδα, καὶ Καλοιακοῦδα, λέγεται. Τοῦτο τὸ πτηνὸν πετᾶται πάντοτε ἀγεληδὸν, καὶ κάμνει μεγάλον θόρυβον μὲ τὰς φωνάς του. Ἰλ. Ρ. 755. "---ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν, Οὗλον κεκληγυῖαι". ὀξὺ ἢ πυκνὸν βοῶντες· ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ Συναγελαστικὸν δὲ ὁ κολοιὸς καὶ φιλάλληλον· ὡς ἡ παροιμία. "Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει". ὑπὸ συνελθὲ φιλίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος (ἐν Ἰλ. Β. 212.) μετεχειρίσθη ὑπὸ τοῦ Θερσίτου τὴν λέξιν, Κολοιὰ. "Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα". αὐτὶ, Ἐκολοΐα. ὃ ἐστὶν, Ὁ ἀμέτρως ἐν τῷ λέγειν, ὁ φλύαρος ἐθορύβει, τὸ ὁποῖον ὁ Γέλλιος ἐν Α'. 15. ἡρμήν. ὁμοῦ τῷ "Strepentium modo, sive graculorum instar loqui". ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Φωνάζειν ὡς ἡ Καλοιακοῦδα, ἢ ὡς ἡ Καρακάξα. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Α. 575. ὠξέφρασεν ἔτι τὸν Θόρυβον καὶ πλῆθος φωνῶν καὶ κραυγῶν τούτου τοῦ πτηνοῦ ὁμοῦ τῷ, Κολῳόν. "Ἐν δὲ θεοῖσιν κολῳὸν ἐλαύνετο". θόρυβον, κραυγήν. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κολοιὴ, φωνή.
Κολοιτία, ἡ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 18. καὶ Γ'. 11. καὶ παρ' Ἡσυχ. Κολοιτέα, ἡ, Κολωτέα. εἶδος δένδρου τὸ ὁποῖον φέρει λοβοὺς. Σαλμαίσ. Ὁμόν. 101.
Κολοιώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κολοιοῦ ὤν.
Κολοκασία, ἡ. ἡ, Κολοκάσιον, τό. Ζήτ. ἐν πρ, Κιβώριον. αἱ ῥίζαι τῆς Αἰγυπτίας καλαμβόκης κυάμου. μετὰ πεῦτε ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ἔστι εἶδος Ἄρου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἡ συνήθ. ἔτω καλεῖ.
Κολοκορδόκολα, τὰ. ἐν Ἀνθολογ. φαίνεται ὅτι ἦν εἶδος Θεάμνου - Θεάξου.
Κολόκυμα, τὸ. τὸ κῦφον ἤτοι κολοβὸν κῦμα, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολ. Σκόλυπκα, καλοῦσιν. ἐξ οὗ τοῦτο, Τὸ ἠσύχως καὶ ἀργῶς κινούμενον καὶ ἀφισπίπτον εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὡς εἶπε καὶ ὁ Λουκρήτ. "Namque "movetur aqua et tantillo momine fluat". Φαίνεται ὅμως παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 692. ὅτι σημαίνει καὶ τὸ ἀφὸ τῆς κλίσεως δηλωτικὸ ἀργοκύμασμα.
Κολόκυνθα, Κολοκύνθη, καὶ, Κολοκύντη, ἡ. τὸ στρογγυλὸν κολοκυνθιον, Cucurbita, ἐπειδὴ καὶ τὸ μακρυλὸν λέγεται, Σικύα. Ὁ Σειῆδ. ἐν Λέξ. Κείνου, λέγει, ὅτι Κολόκυνθα, καλεῖται ἔτι καὶ τὸ Κείνου, (πιθανῶς, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆ αὐθεώς) καὶ ὅτι τὸ, Κολόκυνθα, εἶναι λέξις Μηδική. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτὸν. ὅθεν
Κολοκυνθιὰς, άδος, ἡ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 412. "Κολοκυνθιὰς βρωτὸς". φαγητὸν ἐκ κολοκυνθης.
Κολοκυνθὶς, ίδος, ἡ. τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς πικρᾶς κολοκυνθης. Διοσκορ. Δ'. 178. Cucumis Colocynthis, Λιννᾶ. πρία κολοκυνθη.
Κολοκύντη, ἡ. Ἀττικ. αὐτὶ, Κολοκυνθη. ἀφ' οὗ τὸ ὑποκορ. Κολοκυντίον.
Κόλον, τὸ. ἔδεσμα, φαγητὸν, ζωφή. ἀφ' οὗ ὁ Εὐσάθ. μετὰ τῶν Ἀθηναίων παράγουσι τὸ, Ἄκελος, καὶ, Κόλαξ.
Κόλος, ὁ, ἡ. πευτὸν πρ, Κολοβός. Ἰλ. Π. 117. "Κολὸν δόρυ". ἐξηρημένον αἰχμῆς, ὀξυτέρως δὲ, ὁ μὴ ἔχων κέρατα, (σιῆπος). Θεόκριτ. Η'. 51.
Κολοσσαῖος, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Κολοσσιεύς, ἐκ τῶν Λυκίων. Ἑρμότ. πευτὸν πρ, Κολοσσικὸς, ὡς τὸ, Κέγχρος, Κεγχριακός.
Κολοσσικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῆκοος εἰς τὸν κολοσσὸν, ὑπερμεγέθης, ὁμοίως πρ κολοσσῷ, ὡς αὐ κολοσσός.
Κολοσσοβάμων, ονος, ὁ, ἡ. (βάω, βῆμι) Λυκόφρ. 615. ὁ τόπον κολοσσοῦ ἐπέχων· ὁ σχῆμα κολοσσοῦ ἔχων, ἢ ὁ κολοσσὸν εἰκονίζων, ὃ ἐστὶν εἰς τόπον κολοσσοῦ ἐμβαίνων.
Κολοσσοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κολοσσὸς ποιῶν. Ἡλιοδ. Ὀπτικ.
Κολοσσὸς, ὁ. ὑπερμεγέθες ἄγαλμα, μεγάλης ἀνδειάς. σωνήθως ὅμως λέγεται κάθε ἄγαλμα τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, καὶ ἁπλῶς, Κάθε ἄγαλμα-εἴδωλον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 427. Ἡρόδοτ. Β'. 130. "Εἰκόνες τῆ παλακείων ἑξῆσι. Ἑξῆσι μὲν "γὰ ξύλινοι κολοσσοὶ, ἑξῆσαι ἀνδμὸν ὡς εἴκοσι μάλι"σά κη, γυμναὶ ἐργασμέναι". Ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ περίφημος ἐκεῖνος γιγαντιαῖος ἐκ χαλκοῦ ἀνδειὰς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅσις ἦκατο ἐπάνω εἰς τὸν λιμένα τῆς Ῥόδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτον ἑβδομήκοντα πήχεων. Πλίνιος, Λ Δ'. 7. Πολύβ. Ε'. 88. Φίλων Βυζαντ. περὶ τῆ ἑπτὰ Θεαμάτ. ὡσὲ τὰ αὐτὰ λέγει ὁ Σχόλ. ἐν, Α'. σελ. 365. "Ἐν τοῖς κολοσσικοῖς ἔργοις ἐ "τὸ καθ' ἕκασον ἀκριβὲς ζητεῖμεν, ἀλλὰ τοῖς καθόλου "ἐφοσέχομεν μᾶλλον".
Κολοσσουργία, ἡ. ἡ τῆ κολοσσῶν ἐξεργασία-κατασκευή. Παρὰ Σχόλ. Κολασσικὸν ἔργον.
Κολοσυρτὸς, τὸ, τὸν. θόρυβος, παραχή. Ἰλ. Μ. 147. καὶ Ν. 472. "--κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλῶ "ἀνδρῶν χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ". Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 880. "Ἀργαλέος κολοσυρτός". ὁ θορυβώδης ὄχλος. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀεισοφ. Σφὴκ. 660. Πλοῦτ. 536. Ἡ παραγωγὴ τούτου ἀμφ.
Κολυμπητὸς, ἀία, ἀὸν. παρὰ Καλλιμ. "Πέτρας ὑ"πὸ κολυμπαίας". τινὲς ἑρμῆν. ὀξὺ τῆ, Κοίλη, κεκαμμένη, στρογγύλη, παρὰ Σειῆδ. ἄλλοι δὲ ὀξὺ τῆ, Νεωπάτη, κολοβὴ, παρ' Ἡσυχ. τῆ ὁποίου καὶ ἡ Γλῶσ. Κολυεία, τῆ ὑποτομία· ἐντεῦθα αὐτὴ κεῖται.
Κόλυμπις. Ζήτ. Κοδῦεις.
Κόλυμπος, ὁ, ἡ. ὁ κολοβὸν ἤτοι κεκομμένην τὴν ὠρὰν ἔχων, ὁ κολοβὸς τὴν ὠρά. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἡμίκυρκος. 2) Κόλυμποι, αἱ. ὑπακουμ. Γραμμαί. λέγονται ἐν τῇ οὐρανίῳ σφαίρᾳ δύο κύκλοι ἡγεμόνοι ὀξὺ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἀφὰ τῆ Ἰσημερεινῶν καὶ τροπικῶν σημείων καὶ τοὺς τῆς πόλης ἀμφαυρύμβους.

Κόλασις, ἡ. (κολάω) Κολόβωσις, ἀκεπομὴ, κόψιμον, ἐλάττωσις, κόντδμα. Ἀεισοτ.

Κόλασμα, τό. ταυτὸν τῆ, Κλάσμα.

Κολαστέα, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. δενδρονται, Ζήτ. Κολοιτέα.

Κολάω, (κόλος, κολάω) κολοβόω, ἀκεπτέμνω, κόπτω μέρος ἔκτινος καὶ μικρότερον ποιῶ αὐτό. ἐλαττόω. καὶ ἐντεῦθεν "Μῦθος κολάει". Ἰλ. Υ. 370. κόπτει εἰς τὸ μέσον, δὲν ὑποτελειόνει αὐτός. "Μήπως "τὸ ἔκαμα κολάσας". Ἀπολλών. Γ'. 1039. αὐτὶ, Ἀτελῆ καὶ ἄτραπτα ποιήσας. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Καταβλίβω, καθυποβάλλω, ἐμποδίζω, ὡς καὶ τὸ συγγενὲς αὐτῆ τὸ, Κολάζω. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ Μειόω, ἐλαττόω, σμικρύνω. Ὀδ. Θ. 211. Λ. 339. "Τῶν δ' ὑπὸ πάμπαν αὐτὸς ἐὼν ἐκόλουσας". Καλλίμαχ. εἰς Δίαν 39.

Κολόφερα, τά. ἡμαρ. ἀνάγν. αὐτὶ, Λόφυρα. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 10.

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ. κορυφὴ, ἡ ἄκρα παντὸς πράγματος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ὑψηλότατος, τελευταῖος, τὸ ἔσχατον τέλος, τὸ πέρας. "Τὸν κολοφῶνα ὑπιδέ"ναι". Διογ. Λαέρ. Ι'. 138. Παρὰ Πλουτάρχ. ὀργανον τι ὡς ἡ σφαῖρα πρὸς γύμνασιν τῆ σώματος.

Κολοφώνιος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Κολοφῶνος ὤν. καὶ ἐντεῦθεν, Κολοφωνία, ἡ. ὑπακουμ. Ῥητίνη. καὶ Κολοφώνια, τά. ὑπακουμ. Ὑποδήματα. εἶδος ῥητίνης, καὶ ὑποδημάτων.

Κολπίας, ὁ. (κόλπος) ὁ κόλπον ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1047. "Πέπλοι κολπίαν ἔρηκε".

Κολπίζω, (κόλπος) κόλπον ποιῶ, σχηματίζω τι εἰς κόλπον.

Κολπίτης, ου, ὁ. ὁ εἰς κόλπον ναύκων. Φιλόξ. Ἀπολ. Γ'. 35.

Κολποειδὴς, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κολποειδῶς. ὅμοιος κόλπῳ.

Κόλπος, ὁ. τὸ κατὰ τὸ σῶθος μέρος ὅπου σαυρόνονται τὰ φορέματα, Κόρφος. Ἰλ. Χ. 80. "Κόλπον ἀνιμένη". ἀνέλκυσα-γυμνώσα τὸν κόλπον, ἵνα τὸν μαζὸν δείξῃ. Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἀγκάλαι. ἢ ἐπομβρίως ὁ τῆς θαλάσσης κόρφος, ὅ ἐστι, μέρος τενὸν αὐτῆς ἐν τῆ μέσῳ τῆς ξηρᾶς ὠκεχωρῶν. Ἰλ. Β. 560. καὶ ἀλλαχῆ. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ Φάσκωμα-φάνωμα ἤτοι ἡ σακέλα τῶ φορέματος, καὶ μάλιστα τῆ γυναικῶν ὁπόταν κρέμανται ἔτω πρὸς τὰ κάτω χωρὶς νὰ ἦναι ἐζωσμένον. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 949. "Κόλπον "ἐπ' ἰξύας εἱλίξασα". Ζήτ. Βαθύκολπος. 2) Κάθε κοιλότης, ἢ ὀξυρέτως ἡ περιξεσμένη μέρος τῆ Φίσσελα, ὁπόσε τὸν κάτω τῆ δέρματος καπεζώνεται τὸ κρέας καὶ περιξενεῖται τὸ ἔμπυον.

Κολποφακὴ, ἡ. παρ' Ἀθήν. πυίζεται ἡ λέξις μετὰ τῆ, Βολφοφακή.

Κολπόω, ῶ. εἰς κόλπον ποιῶ-φέρω τι. Ζήτ. Ἐγκολπίζω.

Κολποώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ κόλπον εἶδος ἔχων. κοιλοειδὴς, κυρτοειδής.

Κόλπωμα, τό. (κολπόω) τὸ εἰς κόλπον σχηματίζειν, κυρτότης.

Κόλπωσις, εως, ἡ. τὸ σχημάτισμα τῆ κόλπου. Μεταφ. "Κόλπωσις ἱστῶν, πατρῶν". τὸ φύσκωμα-ἡ κυρτότης τῆ ἱστίου ἢ τῆ πατρῶν ὑφὰ τῆ ἀέρος. Ἡρωδιαν. Α'. 15.

Κολπωτὸς, τὴ, τὸν. παρὰ Πλουτάρχ. "Χιτὼν κολ"πωτὸς". ὁ κόλπον ἢ διπλωματιαῖς καὶ σάφραις ποιῶν ἔχων ἕως κάτω.

Κολυβδαίνα, ἡ. παρ' Ἀθήν. Γ'. εἶδος καρκίνου.

Κόλυθρον, τό. τὸ ὤειμον σῦκον. καὶ παρ' Ἀθήν. Κόλυβον.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ. ἡ κολυμβῶσα, πλέουσα. "Ἐ"λαῖαι κολυμβάδες". ἐλαῖαι φυκισμέναι εἰς τὸν γάρον, ἤτοι εἰς τὸ ἁλμυρὸν τερὸν ὑφὲ φαγητόν. Παρὰ Γαλήν. Ἀντιδ. Α'. θάμνος τι, ὅστις ἄλλως, Σπιβὴ, λέγεται.

Κολύμβατος. Ζήτ. Κολύμφατος.

Κολυμβάω, ῶ. κολυμβῶ, πλέω ὑπὸ τὸ ὕδατος, βυτῶ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ πάλιν ἐκβαίνω. ταυτὸν τῆ, Νήχομαι. ὅθεν

Κολυμβήθρα, ἡ. ὁ τόπος ἔνθα κολυμβῶσι-βυτῶσι-πλυνόνται-λούονται. Παυσαν. Δ'. 35.

Κολύμβησις, ἡ. ταυτὸν τῆ Κόλυμβος.

Κολυμβητὴρ, ῆρος. ἡ, Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ. ὅστις κολυμβᾷ-βυτᾷ. βυτητὴς. ὅθεν

Κολυμβητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Κολυμβητικῶς. ὁ αὐτήκων ἢ ὁ ὑπηδέων εἰς τὸ κολυμβᾶν.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῆ, Κολυμβὰς. ἔτι δὲ καὶ πτηνόνται τὸ ὁποῖον βυτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, εἶδος αἰθυίας. Ἄρατ. 296. "Κολυμβίσιν αἰθυίησιν". *Colymbus*. τὸ παρατίτι, Καρκαζέλι. Ὁ Ἀθήν. ἐν Θ'. ἀναγράφει τοῦτο ὕστ "Κολυμβὶς πάντων ἐλα"χίστη τῆ ἐνύδρων, ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ "τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχουσα".

Κόλυμβος, ὁ. ταυτὸν τῆ, Κολυμβητὴρ. Παυσαν. Β'. 35. καὶ τὸ κολυμβᾶν-πλέειν, κολύμβημα. Ἀναλεκτ. Β'. 122. τὸ πτηνὸν Κολυμβὶς.

Κολύμφατος, ὁ. Γεωπον. Β'. 4. φυτόνται τὸ ὁποῖον φυτεύεται εἰς ὑδατώδεις τόπους. Τινὰ Χειρόγρ. ἔχουσι, Κολύμβατος. Ἴσως εἶναι σὺ καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ Λυκίαν. Κολλάμφακον.

Κολυτέα, ἡ. παρὰ Θεοφρᾶς. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. εἶδος φυτῆ τὸ ὁποῖον τινὲς τῆ Βοιωτικῶν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. *Berberis*. Ὁ Σαλμάσιος ἐν τοῖς Ὁμωνύμ. σελ. 101. θέλει ὅτι Κοιλωτέα, λέγεται. Καὶ εἶδος δενδρου διάφορον τῆ, Κολυτέα.

Κολχικὸν, τό. εἶδος φαρμακερῆ φυτῆ σφαιροειδεῖς ῥίζας ἔχον. Διοσκορ. Δ'. 84. *Colchicum autumnale*. Λιν.

Κολωάω, ῶ. Ζήτ. Κολοιάω.

Κολωνὸς, ὁ. καὶ Κολωνὸς, ὁ. παῦ ἀνάστημα γῆς, λόφος, τόπος βυνοειδὴς, γεώλοφος. Ἰλ. Β. 811. παρὰ Σοφοκλ. "Κολώνην ἄκραν πέφυ". ὁ σωρὸς τῆ χώματος ἐπανὼ εἰς πέφοντινα, καὶ ἐντεῦθεν, Κολωνία, ἡ. ὁ πάφος. Ἡλιόδ.

Κολωνοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος κολώνης ἤτοι λόφῳ ἔχων.

Κολῳὸς, ὁ. Ζήτ. Κολοιός.

Κόμαιθος, ὁ, ἡ. (αἴθω) ὁ κεκαυμβίλιν ἤτοι ξανθοκοκκίνην κόμην (μαλλιὰ) ἔχων. Λυκόφρ. 934. ὅπε, Κομαιθὼ, κάπτας.

Κόμαρον, τό. ὁ καρπὸς τῆς κομαειᾶς, ὅ ἐστὶ τὸ, Μεμαίκυλον.

Κόμαρος, ὁ, ἡ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 16. ἡ κομαεια, τὸ ποιῶν τὰ ἤμερα κόμαρα δενδρον. *Arbutus unedo*. Λιν. ὃς ἐναντίας τὸ ἄγριον εἶδος αὐτῆ τὸ μικρὸν καὶ ἀχρεῖον καρπὸν ποιῶν, καλεῖται Ἀνδράχνη, *Portulaca*, *arbutus andrachne*. Λιν. ὅθεν

Κομαροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ κόμαρα ζώγων. Ἀειζοφ. Ὄρν. 240.

Κομάω, ῶ. ἀφίνω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μὲ νὰ μακρύνωσι. μακρὰν κόμην ἔχω. Ἰλιάδ. Β. 542. "Α"βαντες, ὄπιθεν κομόωντες". τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες. Λέγεται καὶ ὑπὸ Φυτῆ, αὐτὶ τοῦ Φύλλα-πορυφὴν πολύφυλλον ἔχειν, κλάδους φέρειν. 2) Ἀλλ'

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς καιρὸν δυσχυλίας καὶ λύπης ἔκοπτον οἱ παλαιοὶ ὅλας τὰς ἕξεις τῆς κεφαλῆς, καὶ εἰς καιρὸν δυτυχίας ἄφλωον αὐτὰς καὶ ἤυξανον (Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 82. Τέλος δὲ ἐκ τῆς ἕεισδος συμπεσόντες, Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐμάχοντο. πεσόντων δὲ καὶ ἀμφοτέρων πολλῶν, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι. Ἀργεῖοι μὲν νυν ὑπὸ τύπου τῦ χρόνου κατακεκαλυμμένοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπαύαγκες κομῶντες, ἐπαυσαντο νόμον τε καὶ κατάρλειν, μὴ πρότερον ἴδρέψειν κόμλω Ἀργείων μηδένα, μηδὲ τὰς γυναῖκας σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τύτων ἔθεντο νόμον, ἐν ᾧ κομῶντες πρὸ τύτε, ὑπὸ τύτε κομᾶν). Ἀφ' τῦτο εἴληπται ἡ λέξις καὶ ὡς σημεῖον Χαρᾶς καὶ Ὑπερηφανείας. Ἐν Ἀθλώαις ἔφερεν ἕτι κόμλω καὶ οἱ Ἔφηβοι ἕως εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῦ, ὅτε καὶ εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν βιβλίον ἐνεγράφοντο μεταξὺ τῦ Δημοτῦ, κόπτοντες ὀλίγον καὶ τλὺ κόμλω αὐτῦ. καὶ ἐντεῦθεν μεταχειρίζονται συχνάκις τλὺ λέξιν ὑπὶ Χαειεύτων καὶ ἀχημόνων ἤτοι κοσμίων νέων αὐτὶ τῦ, Γαυειᾶ, Μεγαλοφρονεῖ, ἀγάλλεται. ἔτι δὲ καθόλυ καὶ ὡς σημεῖον Ὑπερηφανίας πλυσίων ἀνθρώπων. ἐπειδὴ κατά τινας ἦτον συγχωρημένον μόνον εἰς τὰς Ἱππεῖς τῦ νὰ ἔχωσι μακρὰν τὴν κόμλω. "Ε-"πὶ τυραννίδι ἐκόμησε". Ἡρόδοτ. Ε'. 71. ὥρμησεν ὑπὶ τλὺ τυραννίδα, ὡρέχθη να λάβῃ τλὺ ἐξυσίαν, ἔ-ξρεψε τὸν σκοπόντα, ἀμφ. Παρὰ Καλλιμ. "Κεκομη-"μένον ὕλῃ". σεξιχωμένον, ἡλικιωμένον, τείχας εἰς τὸ ἡβᾶσθαι ἔχοντα. Ἐν τῇ Σπάρτῃ ὅλοι οἱ πολῖ-ται ἐκομῶσιν, ἑξηκοντάτας δὲ εἰς τὰς Ἀθλώας, ἀφ' ἑ ἐγράφοντο εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν βιβλίον τῆς πολιτῆς οἱ νέοι, ἐκύρλουν τὴν κόμλω, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθλώαις τὸ Κομᾶν, ἦτον ἔτι καὶ σημεῖον Λύπης, καὶ Θλίψεως. Ἀειςοτ. Ῥητ. Γ'. 11. "Κομῶντα καὶ αὐχμη-"ρὸν ἔτι".

Κομβολύτης, ὁ. (κόμβος, λύω) ὅσις λύει τὺς κόμβυς, παυτὸν πλ, Βαλανοτομος.

Κόμβος, ὁ. δεσμος-πλεκτὸς, συγγύλος ὑφάτινος σχοινὶν γινόμβος πρὸς συρέωσιν-σφίξιμον, ἢ σωλήσιμον καὶ σωλάφειαν τινὲς, καθὼς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ λεγομβ. Τὸ γίνεσαι δῆλον καὶ ἐκ τῦ Ἡσυχ. Ἐγκομ-βωθὲς, ὅσις τὸ ἡρμιὸ. ὑφὲ τῦ, Δεθὲς, τὸ ὁποῖον ἡ σωηθεια ἐντελεσέρως ὑφὲ τῦ, Κομβοδεθὲς, ἐκφράζει, καὶ ἐπομβῶς παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς βασιλευσιν εἰσὶν, Ἐπικόμβια, πεγγεία τινὰ μὲ κόμβον δεδεμένα, ἢ καθὼς ὁ Καπκεζλινὸς ἑρμηνεύει. "Ἀποδέσ-μας τινὰς ἐν ὀθονίων τμήμασι δεδεμβύας εἴδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ καὶ ἐξ ἀργύρυ καὶ ὀβελές". τὰ ὁ-ποῖα ὁ βασιλεὺς ῥίπτων καὶ ὑφασκορπίζων ἐχάειζεν εἰς τὸν λαόν. Ἄρα τὸ, Ἐπικόμβιον, παυτὸν ἐςὶ πλ τῆς σωηθείας, Κομπόδεμα, τὸ ὁποῖον σωιζεται ἀπό τινος τμήματος ὑφάσματος. Ἐντεῦθεν τὸ, Ἐγκομ-βώσασθαι, καὶ, Ἐγκόμβωμα, π. χ. "Τλὺ ἐπαμιδα "πτύξασα διπλῦ αὖθεν ἐνεκομβωσάμλυ". ὃ ἐςὶν, Ἐκεμβύδεσα αὐτλύ. Ἐγκόμβωμα, παυτὸν πλ, Κομ-βόδεμα. Ὁ Πολυδ. ἐν Δ'. 119. ἑρμῦν. τῦτο καὶ αὐτὶ τῦ, Λαϊκόντι ἐπαμφόρεμα τὸ ὁποῖον ἐφορῦσαι αἱ σκλάβαι ἐπαύωθεν τῆς Ἐξωμίδος. πιθανῶς, ὑφὲ νὰ φυλάττωσι παρεικὸν τὸν χιτῦνα. Παρὰ Λογγίν. Παιμβν. Ι Α'. τρέχει ὁ Τέτυρος "Τὸ ἐγκόμβωμα ῥί-"ψας ἐ γυμνός". καὶ ἐνταῦθα ἄρα εἶναι αὐτὸς ὁ χιτὼν, ἤτοι τὸ Ὑποκάμισον. Παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημαt. σελ. 487. κεῖται ἡ κυρία αὐτῦ σημασία ὡς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ "Σχοινίον κόμβυς ἔχει ἑκατέρωθεν", αὐτιστιχῶ τῷ Γαλλικῷ, Le nœud. καὶ παῖ Γερμαν. Knoepf. ἐντεῦθεν παρὰ Λατίνοις εὕρεσιν τὸ σφαιροει-δὲς αὐτὸ σχῆματος, Globulus, καλεῖται. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωηθ. τὸ Ὑποκορ. Κομβίον, τὸ παρὰ Γάλ. Bouton. καὶ Ἰτελ. Bottone, τὸ ὁποῖον τιθέμλυον εἰς τὰ φορέματα, σωιδεῖ καὶ σωιάπτει αὐτὰ ἀφ' τῆς προσάψεως μετὰ τῆς ἀπαντι αὐτὸ κειμβύης θηλυάς.

Κομέω, ῶ. Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Κομάω, φροντίζω, θεραπεύω, ἐπιμελέμαι, φροντίδα ἢ ἐπιμέλειαν ἔχω-ποιέμαι ἀφέ τινος, ἀφεποιέμαι τινὰ, κοσμῶ, σολίζω· ὅθεν, Κομέσκε, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἐκόμει, Ἐκόμει. Ὁδ. Ζ. 207. Λ. 249. "Τὸν νῦ χρὴ κομέειν". ἐπιμελείας ἀξιᾶν. ὅθεν Ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, Νοσοκομεῖν λέγεται. Τοιῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 604. "Καὶ κωὰ καρχαρόδον-"τα κομεῖν", κωὰ ὀξέας ὀδόντας ἔχοντα ἔρεειν-ἀφεποιεῖσθαι. Πρωτότυπον τάτε εἶναι τὸ, Κόμω, ἀφ' ἑ τὸ Λατιν. Comere, κοσμέω. ἀφ' ἑ τὸ Κομέω, Κομίζω, Κόμπω, ὅθεν τὸ Κομψὸς, Comtus.

Κόμη, ἡ. ἡ ἕξιχωσις τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά. Ἰλ. Α. 197. "Κόμη ξανθή". ὅπω ὁ Σχολ. σημειοῖ "Πα-"ρὰ τὸ κόσμον εἶναι τῦ σώματος". ὑπὶ φυτῦ, ἡ Κορυφὴ αὐτῦ ὅταν εἶναι πολύφυλλος-χλιερὰ, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῦ, καὶ ὑπὶ γῆς ἡ χλόη, τὸ ξυφερὸν χόρτον. Ἰδίως δὲ λέγεται ὁ Καυλὸς τῦ αὐθέων εἰς τὰς Ταχινθυς κ. τ. τ. Διοσκορ. Δ'. 63. καὶ, 70. ὁ αὐτὸς ἔτι ὀνο-μάζει ὕτω καὶ τὸ παρὰ τῇ ῥίζῃ βλασανον φύλλον εἰς τινα εἴδη φοινίκων καὶ εἰς τὸ φράσον, ἐν Β'. 179. Δ'. 57. "Ὁ φοινὶξ ὑπὶ κόμης ἐβλάστησε μόνης". Λιβαν. Δ'. σελ. 1076. αὖ δεν φρέπῃ να λέγῃ "Κορυφῆς". Ἐπὶ Κομητῦ λέγεται ἡ φωτεινὴ Οὐρὰ αὐτῦ. Ἀειςοτ. Μετεωρολ.

Κόμης, ητος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ἄρχων, ἡγεμών. Λατιν. Comes. Συνοδοιπόρος, σωοπαδὸς, σωακόλυθος. Οὕτος ὁ ἡγεμονικὸς τίτλος ἔλαβεν ἀρχλὺ εἰς τὸν καιρὸν Ἀδειανῦ τῦ αὐτοκράτορος Ῥώμης, ὑπό τινος φίλου καὶ δορυφόρυ αὐτῦ, ὅσις δυείσκετο παύποτε παρ' αὐτῦ, μετὰ πεύκα δὲ εἴληπται ἡ λέξις ὑφαφόρως.

Κομήτης, ᾶ, ὁ. ὅσις ἔχει μακρὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῦ, ὁ κόμλω ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν ὑπὶ δεύδρων αὐτὶ τῦ, Πολύφυλλος, χλοερὸς, ὁ φύλλα φράσι-να ἢ κορυφὴν φυτῶν ἔχων, αὐθηρός. Εὐεπ. Βάκχ. 1053. "Θύρσος κισσῷ κομήτης", σκεπασμβύος ἢ σο-λασμβύος μὲ φύλλα κισσῦ. Ἱππόλ. 120. "Λημῶν "κομήτης". γεμάτος ὑπὸ χλόλυ ἤτοι ξυφερὰ χόρτα. χλοερὸς, αὖθη ἔχων. "Κομήτης τὸ σκέλη". Λυκιουρ. Βάκχ. 2. ἕξιχας-μαλλιὰ ὡσεὶ τὰ σκέλη ἔχων, ἕτει-χωτὸς-μαλλιαρὸς κατὰ τὰ σκέλη. "Ἰὸς κομήτης". Σοφοκλ. Τραχ. 567. βέλος πτερωτόν. 2) Κομή-της, ὑπακκουμ. Ἀςήρ. τὸ ἔχον ὁρᾶν φωτεινὴν ἄστρον. Stella Comata, Λατ. Ὅρα τὺς Ἀςρονόμυς.

Κομιδὴ, ἡ. (κομίζω, κομίζομαι) τὸ φέρειν-κομί-ζειν, φέρσιμον, κοβάλιμα, σειαγωγὴ, ἐπαγωγὴ, ἀ-γωγὴ φορτιμάτων. Ξενοφ. καὶ Σέξβ. Ε'. σελ. 130. 2) Τὸ πορδύεσθαι ὑπάγειν-ἀμαξεύειν, πηγαιμὸς, ἐρ-χομὸς, ἐπαύοδος, ἄφιξις, ἀνάσωσις. 3) Ἀνάλη-ψις, ὑπόληψις τινὸς, ξεναπόκρισις πράγματος τινὸς, ἐκ τῦ Κομίζεσθαι. 4) Φροντὶς, ἐπιμέλεια, πείσι-ποίησις, θεραπεία. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. ὅθεν

Κομιδῇ, Ἐπιῤῥηματικῶς, σωὶ ἐπιμελείᾳ, φροντισι-κῶς, ἀκειβῶς, μετὰ τροσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. 2) Σφό-δρα, λίαν, παύυ, πλείως, διόλυ, ὁλοτελῶς, παν-πάσαι. Πλάτ. λέγεται καὶ ἐν ταῖς Ὑποκείσεσιν, ὡς τὸ, Πάνυ μὲν ὖν, βεβαιότατα, Ναὶ, Πολλὰ καλὰ, μάλιςα, κ. τ. τ. Εἴρηται Ὑπὸ τῆς ἕξ κραπῶν κομι-δῆς, ἥτις γίνεται πελειωθέντων αὐτῦ. Τίμαιος Λεξ. Πλατων.

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κομίζω, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κομέω, φροντίζω, ἐπιμελείας ἀξιῶ, ὠφελοποιοῦμαι, θεραπεύω. Ἰλ. Ω. 541. ᾗ Ζ. 490. Ὀδ. Ω. 250. ᾗ Ο. 545. "κομιῶ". ἐπιμελείας ἀξιώσω. ὅθεν τὸ ἀντίστοιχον αὐτῷ Λατιν. *Comere*, ἐκ τῆς, Κόμω, Κομέω, Κόμπω, ἀφ' ἧς τὸ, Κομψός. 2) Φέρω, βαστάζω, μεταπομίζω, κυβαλῶ. Σοφοκλ. "Κόμιζε νιν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς "ἴδω". φέρε μοι τώρα τὸν γόνον μου νὰ τὸν ἰδῶ. Μέσως, Κομίζομαι, εἰς τὰ ἐμὰ ἤτοι εἰς τὸν οἶκόν μου ἢ εἰς τὸν ἐμαυτόν μου φέρω. μετ' ἐμαυτῷ φέρω, κυβαλῶ μαζίμου, βαστῶ ἐπαίρω μου, σηκόνω, λαμβάνω, πέρνω, δέχομαι, ὑποκτῶ. Ἰλ. Ξ. 456. ᾗ 463. "Κόμισε "χερσὶ ἄκοντα". ὑπεδέχθη-ἔλαβεν εἰς τὸ σῶμα ἀκόντιον. Ἰλ. Χ. 286. "Ὡς ἔγχος παῖε ἐν χερσὶ κομί- "σαιο". αὐτὶ τῦ, Ἀναλαμβάνειν, ἢ περιτι πάλιν ὀπίσω, ξαναπέρνειν τι. 3) Καρπεύμαι, ὑπολαμβάνω ὑπό τινος. Δημοδ. "Τῆς φιλανθρωπίας τὰς καρ- "πὰς κεκόμισθε". 4) Τάσσεται ἔτι ᾗ αὐτὶ τῦ, Ἐπιστρέφω, Ἐπανακάμπτω, Ἐπανέρχομαι· ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν ὁ λόγος ᾖται περὶ ὁδοιπορείας, ὁδῦ ἢ θαλάσσης ἢ πλοίου, ὅτε ᾗ κυρίως σημαίνει τὸ Φέρομαι ὀπίσω ὑπό τινος, ἀνάγομαι, γυρίζω ὀπίσω μὲ τὸ ἄμαξι, ἢ μὲ τὸ πλοῖον. Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. ε'. 52. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Βαστάζειν. ἄλλως δὲ παρ' αὐτῷ σημαίνει ᾗ τὸ, Ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν, ὑψῶν, μεγαλύνειν.

Κόμιον, τό. ταυτὸν τῷ, Προκόμιον. Πυθαγόρ. Δείψ. 713.

Κομιστὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Τροφή. Ἡσύχ.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ. ἡ, Κομιστὴς, οῦ, ὁ. (κομίζω) ὅσις κομίζει-φέρει. 2) Ἐπιμελητὴς, φροντιστής. Εὐειπ. Ἱκέτ. 25. "Κομιστὴς ἧῦ νεκρῶν". ὅσις φροντίζει περὶ ἧῦ νεκρῶν, ἤτοι κηδεύει-θάπτει τὰς νεκρὰς.

Κομιστὸς, στὴ, στὸν. τὸν ὁποῖον ἐκόμισεν-ἔφερεν ἢ ἐπεμελήθητίς. φερτὸς, ἐπιμελημένος, πεφροντισμένος.

Κομίστρια, ἡ. Φιλυκ. τὸ, Κομιστὴρ, ἐπιμελήτεια, τροφός. Ἡσύχ.

Κόμιστρον, τό. ὁ μισθὸς δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερε τινὰς, (χαμαλιάτικον, κυβαλιστικά). Εὐειπ. Ἡρακλ. μαινόμ. 1387. ἐκ δὲ τῦ Κομίζεσθαι, ταυτὸν τῷ, Σῶστρον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 975.

Κόμμα, τό. (κόπτω) τὸ κεκομμένον, κεχωρισμένον μέρος ὑπό τινος, τμῆμα, κομμάτιον. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἔγκοπὴ, κοψὶα, χαραγματιά. 3) Ταυτὸν τῷ, Κῶλον, ὁ ἐστὶ, τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς. 4) Τὸ κεκομμένον-κεχαραγμένον νόμισμα, μονάδα. Ἀεισοφ. Πλήτ. κυρίως ὅμως ἡ μικρὰ μονάδα, τὸ λιτὸν ἄστρα μεγάλης τινὸς νομίσματος, ταυτὸν τῷ, Κέρμα. 5) Ἡ ἀρχὴ τῆς κωμικῆς καλυμβῦς. Παραβάσεως ἐν τῷ χερῷ. Πολυδ. Δ'. 112. 6) Παρ' Ἀριστοκρατ. λέγονται Κόμματα ᾗ μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῆῦ κατὰ τὸν σῖτον αὐτῶν ἐν τῷ σάκχει γινομένων, ἢ τῆῦ ἀνθερίκων.

Κομματίας, ὁ. ὅσις κόπτει πολλὰ κόμματα εἰς τὸν λόγον ἢ εἰς τὴν ὁμιλίαν. Φιλόσοφ. Σοφιστ. Β'. 29.

Κομματικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ ἀνήκων εἰς κόμματα, ἢ ὅσις συνίσταται ὑπὸ μοναδικὰ κόμματα. 2) Ἐκ τῆς, Κομμὸς, ὁ ἀνήκων εἰς κομμόν. Ζήτ. ἐν τέτῳ.

Κομμάτιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Κόμμα, κομματάκιον.

Κόμμι, τό. Ὕλη τις ἐξώδης, ἥτις χύνεται ὑπὸ ἧῦ δένδρων ὡς δάκρυον. Κομμίδιον, *Gummi, commis*. παρ' Ἡροδότ. Β'. 96. τινὲς αὐέγν. "Τῇ κόμμιδι", ὅπου ἄλλοι "Τῷ κόμμι" κεῖται.

Κομμιδώδης, ες, ὁ, ἡ. γεμάτος ὑπὸ κομμιδίου. ὁ ἐκ τῆς εἴδης τῆ κομμιδίου ὤν, ὡσανὰ κομμίδι.

Κομμίζειν, ὡς κομμίδι φαίνεσθαι. Διοσκορ.

Κόμμις, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κόμμι.

Κομμιώδης, ες. ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κομμιδώδης.

Κόμμος, ὁ. (κόπτω) ταυτὸν τῷ, Κόπετος, θρῖνος, κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς, μοιρολόγημα. Ἰδιαιτέρως δὲ φωνή τις κλαυθμηρὰ (ξαχωδὴ λυπηρὸν) τὸ ὁποῖον ἀμοιβαίως ἔψαλον ἐν ταῖς Τραγῳδίαις ᾗ Κωμῳδίαις ὁ ὑποκειτὰι ᾗ ὅλος ὁ χορός. Ἀεισοφ. Πλουτ. 12. ὅθεν Κομματικὰ (μέλη) τὰ τοιαῦτα ξαχωδήματα τὰ ὑπὸ τῦ χορῦ ἐν τοῖς κόμμοις ᾠδόμενα.

Κόμμος, ὁ. φροντὶς-ἐπιμέλεια τῶ ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπάνω εἰς τὸν στολισμὸν ᾗ καλλωπισμὸν τῦ σώματος. ἢ ἀδιάφορος κόσμησις, στολισμὸς, καλλωπισμὸς-πάσχα τῦ ἰδίυ σώματος. ἐκ τῦ Κόμω, Κομέω, Κομίζω, Κόμπω, Κομψὸς, Κομμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Κομμώσεις.

Κομμόω, ῶ. στολίζω, καλωπίζω, ὡραΐζω, δόμορφίνω τὸ σῶμα. ὅθεν

Κόμμωμα, τό. τὸ καλλωπισμένον, στολισμένον, ὁ τεχνικὸς στολισμὸς-καλλωπισμός.

Κόμμωσις, εως, ἡ. τὸ στολίζειν-καλλωπίζειν, ὁ τῦ σώματος ὡραϊσμός. 2) Ταυτὸν τῷ, Κώνωσις, ᾗ Πισσόκηρος.

Κομμωτὴς, ᾶ, ὁ. (κομμόω) ὅσις κοσμεῖ-ὡραΐζει-καλλωπίζει ὅλα τῆς τέχνης, στολιστής. ὅθεν

Κομμωτίζω, ταυτὸν τῷ, Κομμόω. Σωϊσθ. παρὰ δὲ Σωΐδ. ταυτὸν τῷ, Ἐπιμελοῦμαι.

Κομμωτικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπτείδιος εἰς κόμμωσιν.

Κομμώτρια, ἡ. Φιλυκ. τῦ Κομμωτὴρ, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κομμωτὴς. ἡ κοσμοῦσα-στολίζουσα-καλλωπίζουσα τὰς γυναῖκας γυναῖ. Ἡ παρεγωγὴ τέτε ἐκ τῦ Κόμμι, κατὰ τὴν σημείωσιν τῦ Σχολιαστῦ τῦ Πλάτωνος (σελ. 51.) δὲν εἶναι ὀρθὴ, μόλον ὅτι αὐτὸς λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες μετεχειρίζοντο τέτο "ὡρὸς "τὰς ξαίχας τῆῦ γυναικῶν ὥστε μὴ ἀξαχεῖσθαι αὐτὰς, "ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἄγαν σωτηριμένας". καθὼς ἔτι αἰκαφέρει ᾗ ὁ *Petronius*.

Κομμωτρίδιον, τό. ὄργανόν τι ἢ χρῖσμα ἐπιτήδειον εἰς τὸν τῆῦ γυναικῶν καλλωπισμόν. ἢ μέρος τι τῦ στολισμῦ αὐτῆῦ. Πολυδ. Ζ'. 96.

Κομοτροφέω, ῶ. τῶ κόμην τρέφω, ὅ ἐστὶν, ἐπιμελοῦμαι τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου ἀξᾶ νὰ μεγαλώσωσι. Διόδ. Σικελ.

Κομόω, Πλουτ. αὐτὶ, Κομάω. ὅθεν τὸ, Κομόωντι, αὐτὶ, Κομῶσαι, ᾗ, Κομόωντες, ἐν Ἰλ. Β. 542.

Κομπάζω, κυρίως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κομπέω. ἀλλ' ὡς δὴ τὸ πλεῖστον Μεταφορικ. αὐτὶ τῦ, Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανολογῶ, μεγάλα λόγια περὶ τῦ ἐμαυτῦ μου ὁμιλῶ. Σοφοκλ. ὅθεν

Κόμπασμα, τό. ἡ ὁμιλία τῶ ὁποίαν λέγει τινὰς καυχώμενος, λόγια παχέα. ᾗ

Κομπασμὸς, ὁ. καύχησις, μεγαλορρημοσύνη. καὶ

Κομπαστὴς, ᾶ, ὁ. ὅσις κομπάζει, ὁ ἐστὶ, μεγάλα ᾗ παχέα λόγια ὁμιλεῖ. *Milantatore*, Ἰτακ.

Κομπαστικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ ἀνήκων ἢ ὑπτείδιος εἰς κομπασμόν, καυχησιάρης.

Κομπέω, ῶ. (κόμπος) ἠχῶ, κωδωνίζω, ἤχον ἀποτελῶ-ἐκδίδω. ὅθεν τὸ ἦχο τὸν ὁποῖον ἐκδίδουσι τὰ πήλινα ἢ μεταλλικὰ ἀγγεῖα ὅταν τὰ ἐν μετὰ τῦ ἄλλα συγκρέονται. Ἰλ. Μ. 151. "Ὡς μὲν κόμπει χαλ- "κὸς". ἐκόμπει-ἐκωδώνιζεν-ἤχον ἀπετέλει. 2) "Κομ- "πεῖν ἤχον". ᾗ μόνον συχνάκις, Κομπεῖν, ᾗ, Κομ- "πεῖσθαι". βροντῶδη ἤτοι κωδωνίζοντα λόγια ὁμιλεῖν, ὁ ἐστὶ, μεγάλα-ὑπερήφανα-παχέα. Ζήτ. Κομπάζω. ὅθεν

Κομπηρὸς, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τῷ, Κομπαστὴς, καὶ Κομπαστικός.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κομπολακέω, ῶ. (κόμπος, λακέω) κομπώδη λέγω, κενὰς ὑφὰς ποιῶ. μεγάλα-βροντώδη καὶ παχέα ἢ χοιρὰ λόγια ὁμιλῶ τὰ ὁποῖα ὀλίγιν ἐννοιαν ἐχουσιν. Ἀριστοφ. Βάτραχ. 961. παρὰ Φιλοστράτ. Εἰκόν. Λ'. 27. κεῖται αὐτὶ τῦ, Καυχῶμαι.

Κομπολακύθης, ὁ. ἀπὸ τῦ ὀνόματι τύτῳ ὁ Ἀριστοφάνης παρομοίως πτίλωῦ τινὶ, ἐννοεῖ τὸν κομπαστὴν Λάμαχον, ἐν Ἀχάρν. 589. καὶ 1182. Φαίνεται ὅτι παράγεται ἐκ τῦ, Κομπολακέω.

Κομποῤῥήμων, ὁ, ἡ. (κόμπος, ῥῆμα) πυκνὸν τῦ Κομπαστὴς, ὅστις μεταχειρίζεται μεγάλα λόγια εἰς τὴν ὁμιλίαν του. ἀμφ.

Κόμπος, ὁ. (κόπτω, κομμὸς, κόμπος, πυκνὸν τῦ, Πάταγος) παρ' Ὁμήρ. ἐκφράζει τὸν ὕφος τύπον ἦχον τῦ ὀδόντων τῦ συὸς - τῦ χείρος. Ἰλ. Μ. 149. καὶ ἐν Ὀδυσ. Θ. 380. τὸν κτύπον τῦ ποδῶν τῦ χορεύοντων. Ὁ Σοφοκλ. ὀνομάζει ἔτι "Κωδωνοφόρους "κόμπους". τὸν κτύπον τῦ κωδωνίων. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. ὅτι βροντώδες ἤτοι μεγαλορρήμονα ὁμιλίας. καὶ ἐπομβρίως ὅτι φορσώπων καὶ πραγμάτων, Μεγαλορρημοσύνη, καύχησις, ἀλαζονεία, ὑπερφυΐα, ὑψηλοφροσύνη, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια. Παρὰ Ησιόδ. πυκνὸν τῦ, Αἶνος, ἔπαινος. ἄλλως δὲ, Αὖχος, καὶ, Καῦχος, λέγεται. Παρὰ Θεοκυδ. "Κόμπος λό"γων". αὐτίκ. τῦ, "Ἔργων ἀλήθεια". ἄρα, αὐτὶ τῦ, Μάταιος ὡς τὸ τῆς σωμῆδ. "Λόγια ξηρὰ μόνον".

Κομπὸς, ὁ. πυκνὸν τῦ, Κομπασὴς. Εὐριπ. Φοίν. 609.

Κομποφακελορῥήμων, ὁ. καλεῖται παρ' Ἀριστοφ. ὁ Ποιητὴς Αἰσχύλος, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς σωιδέει τὰ βροντώδη ῥήματα ἤτοι τὰς μεγαλορρημοσύνας ἀπαραλλάκτως καθὼς δένυσι ἄλλατινα φάγματα μὲ τὸν φακελον - φασκιάν.

Κομπώδης, ες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ.—ώδως. πυκνὸν τῦ, Κομπασὴς. Κομπῶδες, τὸ. πυκνὸν τῦ, Κόμπος.

Κομψεία, ἡ. (κομψεύω) ἀστειότης, ἀγχίνοια καὶ χαρίεις ὁμιλία - φράξις ἢ ἐφεύρεσις, τὸ πολίτευμα τῦ κομψῦ.

Κόμψευμα, τὸ. (κομψεύω) ἢ μετὰ κομψότητος ὁμιλία ἢ ἐφεύρεσις.

Κομψεύω, κομψὸν - ἀστεῖον - ὡραῖον - νόιμον ποιῶ. "Ὁ λόγος ὑπὸ ποικίλων χημάτων αὐτῦ κεκόμψευται". Παθητ. παρὰ Διον. Ἁλικ. καὶ ἐντεῦθεν Μέσως, Κομψεύομαι, ποιῶ ἐμαυτὸν κομψὸν, ἢ ὁμιλῶ - πολιτεύομαι κομψῶς. "Κόμψευε νῦν τὴν δίκην". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 324. ὁμίλει - καὶ φλυάρει πᾶν ὅ, τι θέλεις περὶ τὸ φαινόμενον.

Κομψευριπιδικῶς, ἀστείως - κομψῶς καὶ κατὰ τὸν ζῆλον τῦ Εὐριπίδυ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 18. ὅπου ὁ Βρύγος Κομψοειπικῶς, ἀντὶ γν.

Κομψευτὸς, ἡ, τὸν. πυκνὸν τῦ, Κομψός. ἐκ Διονυσ. Ἁλικ.

Κομψοεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ κομψὸς κατὰ τὰ ἔπη. ἀμφ.

Κομψολόγος, ὁ, ἡ. κομπαστὴς, ὅστις διώκεται ἢ εἶναι ἱκανὸς νὰ φλυαρῇ. "Ἰαμβὸς κομψολόγος". Αἰσώπ. Μῦθ. 192.

Κομψοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πρέπω) ὁ μετὰ κομψότητος πρέπων, ὡς τὸ κοινὸν, Καλὸς καὶ πρεπώμενος. Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

Κομψὸς, ἡ, ὁν. καὶ Ἐπίῤῥ. Κομψῶς. ἐκ τῦ Κόμω, Κόμεω, Κόμπω. ἀφ' ὃ καὶ τὸ Λατιν. *Como, Comere*, ὅθεν *Compitus*. ἐξεσμμένος, καλλωπισμένος, ὡραϊσμένος, ἐπιμελημένος. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῦ καλλωπισμῦ καὶ τῆς ἐπιμελείας τῦ σώματος. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ Κεμμὸς, ὁ ἐξεσμὸς - καλλωπισμός. Ἄρα, Στολισμένος, τόνιμος, χαρίεις, εὔμορφος, πασεκὸς, Galant. καὶ Μεταφορ. Ἀξιος, ἀγχίνους, ὅστις ὀξέως νὰ σωκαταρέφεται, πολιτικὸς, καλοήθης εἰς φράξεις καὶ λόγυς ἢ κατὰ τὸ πολίτευμα, βέλτιστος, ἀγαθὸς, ἀσφαλὴς, ἔντιμος. Πλάτ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Φρόνιμος, σωμύλος, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, τεχνικὸς. αὐτίκ. τῦ, Φυσικῶ - ἁπλῶ καὶ ἀκαλλωπίστω. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Λικυμν. Λεῖψ. 1. σωάπτεται τὸ Φαῦλος μετὰ τῦ Ἀκομψος, ὅτι ἠθικῆς ἐννοίας. παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Κίμ. 10. καλοῦνται "Πενήτων οἱ κομ"ψοί". οἱ καλῶς φρονοῦντες - οἱ τίμιοι μεταξὺ τῆς πτωχῶν πολιτῆς. "Λόγος κομψός". ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, τεχνικὸς, ἀσφαλὴς, γλαφυρὸς, νόιμος.

Κομψότης, ητος, ἡ. πυκνὸν τῦ, Κομψεία. Πάτ. Ἐπιγ. Γ'.

Κοναβέω, ῶ. (κόναβος) ἢ Κοναβίζω, ἠχῶ, ἠχολογῶ, βοΐζω, αὐτηχῶ, ἀμφότερα παρ' Ὁμήρ. ὅθεν

Κοναβηδὸν, Ἐπίῤῥ. μετὰ ἠχο-ψόφου-κρότου.

Κοναβίζω. Ζητ. Κοναβέω.

Κόναβος, ὁ. ψόφος, ἦχος, βοητὸν, θόρυβος, κρότος. Ἡσιόδ. Θεογον. 709. ὅπου νῦν, Ὄτοβος, κεῖται.

Κόναρος. Ζητ. Κόνναρος.

Κονδῖτος, ὁ. ὑπαν. Οἶνος. Ἀνάλ. Β'. 412. ἐκ τῦ Λατιν. *Conditus*, μετὰ ἀρωμάτων κατεσκευασμένος.

Κονδύλη, ἡ. πληγὴς σῆμα, ταφίσιμον ἐκ τινος κτυπήματος. παρὰ τῆς Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. ἴσως ἐγράφη ποτὲ Κερδύλη, ἢ Κορδύλη.

Κονδυλίζω, μὲ τὸν γρόθον κτυπῶ. μετὰ Αἰτιακ. αὐτὶ, τῦ Κολαφίζω, μπάτζως δίδω εἴς τινα, ὅτι κόρρης παίω. ὅθεν

Κονδυλισμὸς, ὁ. πυκνὸν τῦ, Κολαφισμός.

Κόνδυλος, ὁ. ἡ κλείδωσις τῆς ἁρμῶν, ἡ κεφαλὴ τῆς κοπαλῶν ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ κλείδωσις αὐτῆς, ἁρμὸς, κόμβος, ἡ κάμψις τῦ πήχεως καὶ μάλιστα τῆς δακτύλων. καὶ ἐντεῦθεν 2) Ἡ κυρτομμένη παλάμη ὁπότε σχηματίζουσι οἱ κόμποι τῆς δακτύλων, ὁ γρόθος (μπούνια) τὸ σχῆ τῆς κόμβων τῆς δακτύλων ῥάπισμα· ἐν ᾧ τὸ Κτυπῶ - ῥαπίζω τινὰ μὲ ἀνοικὸν παλάμιν "Ἐπὶ κόῤῥης παίξαι" λέγεται, ὡς παρὰ Δεκιαν. Προμηθ. 10. "Κονδύλοις ἐνέτειψαν, ἢ "ἐς κατὰ κόῤῥης ἐπάταξαν". Ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάτωνα Μικρ. 1. λέγει ὅτι τινὸς ταφὴν καὶ ἡμέρα Ἐπισάτε "Τὸν λόγον τῦ κονδύλε προχειρότερον ἔχων". 3) Κάθε εἴδημα - τορίσμα, *Tuber*. καὶ ὀξυαρέτως τὸ σκληρὸν τὸ ὁποῖον ὀξέχει ὡς ἡ κεφαλὴ τῦ κοκκάλυ. ὡς καὶ τὸ Κονδύλωμα, καὶ τὸ ἀμφ. Κονδύλη. ἡ σωμῆδ. ὀνομάζει τύτο, Ῥόζον. Ἐξ ἐναντίας ὁ Ησύχ. ἔχει, Κονδύλαι, αἱ ἀναδύσεις, καὶ, Κονδυλώμβραι, ἀναδύσαι, καὶ, Κονδύλας, τὰς ἀναδύσεις, ὀξὺ Αἰσχύλ. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ, Κόνδυλος, εἶναι παραγωγὴ τῆς εἰς χηματισμὸν ὑποκοριστικὸν μεταπεσοῦσα, τὸ ὁποῖον φωτότυπον φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ παρ' Ησυχ. Κόνδος, τὸ ὁποῖον ἐρμην. ὀξὺ τῦ, Κεφαλὴ, ἀγράγαλος. ὅθεν ἔτι τὸ παρὰ τῆς Ετυμολ. Κόνδαξ, ἀνάλ. ἐρμην. ὡς Μέρος ἔχει ὁ Κόνδυλος, δύο δακτύλυς. Ἱερ. γεωμέτ. Οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται τὸ *Condalus*, καὶ *Condalium*, αὐτὶ Δακτυλιδίου τινός. Ἐκ τῆς φορᾶς σημασίας, ὀνομάζονται ἔτι καὶ οἱ κόμβοι τῆς καλάμων, καὶ ἐπομβρίως ἐκ τῦ μέρος ὅλος ὁ Κάλαμος, *Martial*. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωμῆδ. ὁ Κάλαμος δι' ὃ γράφομεν, Κονδύλιον, λέγεται. ὅθεν

Κονδυλόομαι, ὦμαι. ἐκδύμαι, φασκόνω, ταφίσκομαι. Ησύχ.

Κονδυλώδης, ες, ὁ, ἡ. (κόνδυλος, εἶδος) ὅμοιος τῆς, Κονδύλῳ.

Κο-

Κονδύλωμα, τό. πευτὸν τῆ, Κόνδυλος, οἴδημα, περισμίλμον τι μέρος, ἢ ἐξαιρέτως σκληρόν τι ὄπόσημα, τύλος, ῥόζος, *Tuberculum*. Κέλσος, ς'. 18. Ζήτ. ἢ Μάρμαρον.

Κόνδυς, υος, τό. Περσικὴ τις λέξις αὐτὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σκύφος, ποτήριον. Ἀθήν. ΙΑ'. καὶ ἐν τοῖς Λειψ. κεῖται "Κόνδυα ἀργυρᾶ". καθὼς ἢ παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 5. ἢ παρ' Εὐσταθ. καθ' Ἰσμ. Δ'.

Κονέω, καὶ Κοννέω. Ζήτ. Κοέω.

Κονέω, ῶ. (κόνις) δρομέως ξέχω ἢ καίμνω ἢ σηκόνω κονιορτόν. καθόλου δὲ αὐτὶ τῦ, Βιάζομαι, ἀσπίδω, ξέχω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ, καπνίζομαι ὡσέτι. ὅθεν τὸ Ἐγκονέω, ἢ, Διακονέω, τὰ ὁποῖα ἢ δύχηςότερα. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κονίπης, θεράπων, ὑπηρέτης.

Κονὴ, ἡ. (κεύω, καίνω) πευτὸν τῆ, Φόνος.

Κονία, ἡ. (Ζήτ. Κόνις) σκόνη, κονιορτὸς, καὶ παρ' Ὁμήρ. Κονίαι, αἱ. 2) Ἡ σκόνη τῆ παλαιστῶν, οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆ πτύοντες κόνιν προσελάμβανον ὑφὲ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν. ἢ μεθ' ἧς ἐπαπαλίζον ὅλον τὸ ἀλειμένον σῶμα αὐτῆ ὑφὲ νὰ κρατῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον πολλὰ σφιχτά. ἐντεῦθεν τὸ "Ἄνευ κονίας". ὅπερ πευτὸν ἐστὶ τῆ, Ἀκονιτί. εὐκόλως-ἄνευ κόπε ποιεῖν τι. 3) Ὁ ἄμμος τῆ ποταμῶν. Ἰλ. Φ. 271. 4) Σπάκπ, τέφρα, ἀσβόλη. 5) Ἡ τῶ ἀσβέστε σκόνη, ψιλὰ ζιμμίλμος ἀσβέστης, καθόλου δὲ ὁ ἐψιμμίλμος, κεκαυμμίλμος. ἢ ἐντεῦθεν παρὰ Θεοφρ. καὶ Ἐμπύρ. "Ἀρτίκαυτος κονία" καλεῖται. Ἐνταῦθεν ἔτι λέγεται Κονία, ἢ ὁ εἰς τὸ ὕδωρ ἀναλελυμμίλμος ἀσβέστης, δι' ἧ ἀλείφομεν-χρίομεν καὶ ἀσπείζομεν τὰς τοίχης. Ἐντεῦθεν ἢ τὸ, Κονιᾶν, αὐτὶ τῦ Χρίειν-ἀλείφειν-ἀσπαρίζειν τὰς τοίχης μετὰ ἀσβέστε, ὅ ἐστὶν, Ἀσβεστόνειν. 6) Ἁλισία, ἡ Ἁλυσίβα, Καπεσκαλὴ, Σπακτόνερον. ὁπόταν γίνεται ὑφὲ τῆ ἀσβέστε λέγεται "Κονία ἀσβέστε", ὅτε δὲ ὑφὲ τῆς σάκπης "Κονία τέφρας" ὅτε ὑφὲ τῆ γαλαγμῶν, "Σπακτή". ὅτε ὑφὲ τῆ σαπωνίε, "Σαπωνικὴ", ἐκείνη δὲ ἡ τῆ Πιλοποιῶν, λέγεται "Πιλοποιητικὴ", ἢ ἐκείνη τῶν ὁποίαν μετέχειζαντο εἰς τὰ Λυβρά, "Βαλανειτική". ἐντεῦθεν παρ' Ἀεισοφ. Λυσιστρ. 470. "Λύειν ἄνευ κονίας". ἄνευ νίζε ἢ σμίγματος, ἄνευ καπεσκαλῆς τινός. Ὁ αὐτὸς αὐτόθ. στίχ. 377. αὐτὶ τῆ Κονία, Ῥύμμα, ἔχει.

Κονίαμα, τό. (κονιάω) ὁ εἰς τὸ ὕδωρ ἀναλυμμίλμος ἀσβέστης δι' ἧ ἀλείφομεν τὰς τοίχης, Τοίχυσις, καπεσκαλή. παρὰ Δημοσθ. εἰσί, Κονιάματα, τά. καθόλου, αἱ μικραὶ καὶ ἐντελεῖς ἐπιδιορθώσεις, ὡς τὸ παρὰ Τύρκ. Μερεμέτ.

Κονίασις, ἡ. (κονιάω) ἀσβέσωσις, ἀσβέσωμα, τὸ ἀλείφειν-χρίειν ὑφὲ τῆ ἀσβέστε ἢ ὑφὲ τῆς πίσης, παλαίμισμα, Ἐπίχρισις.

Κονιαστὴς, ἧ, ὁ. ὅσις κονιᾷ-ἀλείφει-χρίει μὲ ἀσβέστε ἢ με πίσαν.

Κονιατὸς, ἡ, τὸν. χρισμμίλμος-ἀλειμμίλμος μὲ ἀσβέστε, ἀσβεστωμμίλμος, "Οἴκημα κονιατόν". Θεόφρ. 2) Ἀλειμμίλμος μὲ πίσαν, πισωμμίλμος-παλαμισμμίλμος. ὅπερ κυρίως ἔπρεπε νὰ ζεάφηται ὑφὲ τὸ ω. Κωνιατὸς, ἐκ τῦ Κονιάω.

Κονιάω, ῶ. κονιορτίζω, μετὰ κονιορτῦ ἢ σκόνης ῥυπόω. Μέσ. Κονιάομαι, κονιορτίζω ἐμαυτόν· εἰς τὸ σκόνευ-κονιορτὸν-κυλίομαι, κονιορτίζομαι, ὡς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 2) Παραχρίω τὰς τοίχης μὲ τὸν ἀσβέστε, ἀσβεστόνω, ἀσπείζω. ὅθεν τὸ, Κονιατός. 3) Ἐπιχρίω-ἀλείφω μὲ πίσαν, πισόνω, παλαμίζω. κυρίως ὅμως τὸ τοιῦτον πρέπει νὰ ζεάφηται, Κωνιάω.

Μεταφορ. "Κονιᾶν τὸ πρόσωπον". ἀλείφειν τὸ πρόσωπον μετὰ ψιμυθίε, φκιασιδόνειν. 4) Κονίαν ποιῶ. Ζήτ. Κονία, ἢ, Κονίζω.

Κονιβατία, ἡ. παρ' Ἱπποκρ. τὸ ὠφελπατεῖν εἰς τὸν κονιορτὸν, ὅπε τινὰ Χειρόζ. Καναβατία, ἢ Κονιοβατία, καὶ Σκονοβατία, ἔχυσι.

Κονίζω, κονιορτίζω, καὶ χυδαϊκώτ. Κορνιαχτίζω, γεμίζω με κονιορτόν. "Οὐδὲς κονίζειν". Αἰσχύλ. Πέρσ. 162. ὡς τὸ "Εὐρὺ κονίσσει πεδίον". Ἰλ. Ξ. 145. κόνεως πληρώσει, φεύγοντας, ἢτ' ταχείας φυγῆς, οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρει κόνιν καὶ ἐντεῦθεν "Κακονιμμένοι ἐκ πεδίου φεύγον". ἐφέυγον κονιορτισμμένοι, ἢ με μεγάλον κονιορτὸν, ἢ ὅ ἐστὶν, ἐφέυγον δρομέως-ταχέως. Ἰλ. Φ. 541. "Κονίσαι λαβὼν λάκιθον". Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 1223. Τρέχω τὰ πάρης λέκιθον. Ζήτ. Κονέω. αὐτὶ τῦ, Κονιορτίζω, ῥυπόω ὑφὲ τῆς κόνεως, κεῖται ἐν Ἰλ. Χ. 405. "Ὡς τῦ μὲν κεκόνητο κάρη ἅπαν". ἐκονιορτίσθη. Οὕτω κεῖται καὶ ἐν τῷ "Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες "πεδίοιο". κονιορτὸν ἐγείροντες, ξέχοντες. ὅ ἐστὶ, ταχέως ἔφυγον ὑφὲ τὸ πεδίον. Ἰλ. Ν. 820. τὸ κύκειον ὅμως κεῖται ἐν Ἰλ. Ξ. 145. "Εὐρὺ κονίσσει πεδίον". ἐρρέθη ἔτι καὶ ὑπὸ Τυφάσματος. 2) Κονίζομαι, Μέσ. εἰς τὸν κονιορτὸν κυλίομαι, κονιορτίζομαι, κορνιαχτίζομαι, καθὼς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 3) Μετὰ κονιορτῦ ἀλείφομαι, καθὼς ποτὲ οἱ παλαισταί. Ζήτ. Κονία· ἢ παλαίω ἐπαίω εἰς τὸν κονιορτὸν κυλιόμενος. Ἐκ τύτε δῆλον, ὅτι ὁ τόπος εἰς ὃν ἐγίνετο ἢ πάλη ἦτον κατεστρωμμίλμος μὲ κονιορτὸν ἢ μὲ ψιλὴ ἄμμον. Ζήτ. Πύμαχος. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Παρασκευάζομαι, εἰς ἀγῶνα ἑτοιμάζομαι, παλαίω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Ἀνάλεκτ. Β'. 221.

Κόνικλος, καὶ, Κόνιλος, ὁ. ὁ ἄσπρος λαγὸς, τὸ Κονέλιον. *Cuniculus*. Πολύβ. ἢ Αἰλιαν.

Κονίλη, ἡ. εἶδος ὀρυγμάτε. *Cunila*. Νίκανδρ.

Κόνιλος, ὁ. Ζήτ. Κόνικλος.

Κόνιον, τό. Ὑποκορ. τῦ Κόνις. Σουΐδ. ἀμφ.

Κόνιον, τό. πευτὸν τῆ, Κώνειον. παρὰ Διογ. Λαερτ. Β'. 46. ἐπέγνωσαν τινες "Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον "μᾶλλον ἁπλῶς σὺ ἐδέξω". ὅπε νῦν "Κώνειον" κεῖται.

Κονιόπες, ὁ, ἡ. ἢ, Κονίπης, οδος, ὁ, ἡ. ξυπόλυτος, ἀνυπόδετος. Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῆ Ἐπιδαυρείων οἱ βλάδται ἐκαλῶντο, "Αρτιωσι, ὁ δὲ δῆμος, Κονίποδες· ἐπειδὴ ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον διέτριβον εἰς τὰς ἀγρούς. Πλούταρχ. καὶ ἐντεῦθεν, Κονιορτόποδες, ἀγροῖκοι, ἐργάται· παρ' Ἡσυχ. ἡ λέξις αὕτη δύναται νὰ παραβληθῇ με τὸν Λατιν. *Pede pulverosi*, ἢ μὲ τὸ Γαλλ. *Pied poudreux*, τὸ ὁποῖον τύτο ὄνομα ἐδίδετο εἰς τὰς ξένας-εἰς τὰς μὴ ἐντοπίας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς Πραγματευτὰς, οἵτινες εἶχον τὰς πόδας κονιορτισμμένας ὑπὸ τὸν δρόμον, οἱ πεζῇ ὁδεύοντες. 2) Στενόν τι σανδάλιον ὑπὸ τὸν πόδα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πατοῦναν, παρ' Ἀεισοφ. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ὑφὲ τῆ "Ὑποδήματα μοιχικὰ" ἑρμήν. Κλήμ. ὁ Ἀλεξ. Παιδ. Β'. 2. ἔχει "Κονίποδας ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ (τὰ τοιαῦτα σανδάλια) ὑφὲ τὸ πελάζειν τῆ πόδε τῆ κόνι".

Κονιορτὸς, ὁ. (κονία, ὄρω) ἢ εἰς τὸν ἀέρα ὑψυμμίλμη σκόνη, τὸ πολλὰ λεπτόπατον χῶμα, Χυδαϊκ. Κορνιαχτός. Θουκυδ. Δ', 34. "Ὕλης κεκαυμμίλμης κονιορτός". ἢ ἐκ τῆ κεκαυμμίλμων ξύλων σάχνη. 2) Παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἀθήν. "Εὐκτίμων ὁ κονιορτός". αὐτὶ τῦ, Κνιπὸς, φειδιόλος. κυρίως ὅμως αὐτιστοιχεῖ μὲ τὸ Τυρκικὸν, Μπιρμπαούνης.

Κονιορτόω, ῶ. κονιορτὸν ῥίπτω ὅπ τι, κορνιαχτίζω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κονιορτώδης, ες, ὁ, ἡ. πλήρης κονιορτῦ, κορυναχτισμβύος.

Κόνιος, (κόνις) κορυναχτισμβύος, ὑπὸ κονιορτόν. "Ζεὺς κόνιος". ὁ τὴν κόνιν - τὸν κονιορτὸν ποιῶν. Πίνδαρ. Νέμ. Θ'. 102. Παυσαν. Ἀττικ. 40.

Κονιάω, καὶ, Κονίπω, ταυτὸν τῷ, Κονίζω. κόνιν ποιῶ, κονιορτὸν κάμνω, κορυναχτίζω.

Κονίπες. Ζήτ. Κονίπους.

Κόνις, εως, ἡ. τὸ λεπτότατον παντὸς ψαύσματος ὁπόταν τεφθῇ πολλὰ ψιλά, καὶ ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χῶμα, ὁ κονιορτὸς, Ἰλ. Ι. 385. 2) Ἡ σάπη, σέφρα, σαπδός. Ἰλ. Σ. 23. 3) Ἡ καπεσαλαὶ, ἀλυσίβα. Ἔστι παραπλήσιον τῷ, Κονία, ᾗ, Κέω, τὸ καίω. Ἐκ τούτου τροέκυψε καὶ τὸ Λατιν. Cinis. Ἡ σωμάτ. τροφέρει τὴν λέξιν μετὰ τῆς προθήκης τοῦ σ. ἡ Σκόνις, καὶ ἡ Σκόπη, λέγουσα, τρὸς διαφορὰν τοῦ ἐπαμβύος.

Κόνις, ιδος, ἡ. ᾗ πληθ. Κόνιδες, αἱ. τὰ ὠὰ τῆς φθειρῶν, τὰ αὐγὰ ὑπὸ ταῖς ψείρας. Ἔτι δὲ καὶ τὰ τῆς κορέων καὶ τῆς Ψύλλων. Ἀειτοτ. ζώων Ἱστρ. Ε'. 31. ὅθεν

Κονιδιῖς, ἡ. εἶδος χόρτου, ταυτὸν τῷ, Ψύλλιον, Διοσκορ. Δ'. 70.

Κονισαλέος, ᾗ, Κονισαλέος, ἑα, ἑον. κονιορτώδης, κεκονιαμβύος, κορυναχτισμβύος. "Κονισαλέησιν ἐθείραις". Εὐφορίων παρὰ Στεφαν. Βυζαντ. ἐν Α. Ἄσβωτος. ἐκ τοῦ

Κονίσαλος, ᾗ, Κονίσταλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κόνις, κονιορτός. Ἰλ. Γ. 13. 2) Ταυτὸν τῷ, Γλοιός. 3) Ἐν Ἀθήναις ᾗ εἶδος δαιμόνων, ὡς ὁ Πείσπος ᾗ Ὀρθάνης. Ἀειτοφ. Σφήκ. ΙΓ'. ᾗ Σωτάτ. Ἐπιτ. 32.

Κονισήριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κονίστρα.

Κονισικὸς, κὴ, κόν. ὑπόθεσιν ὀρνέων τινῶν, τὰ ὁποῖα ἀγαπῶσι πάντοτε νὰ κυλίωνται εἰς τὸν κονιορτόν. Ἀειτοτ.

Κονίστρα, ἡ. τόπος τῆς γεμάτος ἢτοι ἐστρωμμβύος μετὰ κονιορτοῦ ἢ ἄμμου ψιλῆς, ὅπου διώκουσι νὰ κυλίωνται οἱ ὀρνιθες καὶ τὰ λοιπὰ πετεινά. παρ' Ἀειτοτ. ἔτι δὲ καὶ ἡ γυμνὴ γῆ ὅπου γλυφῶσιν οἱ ὀρτυγες. 2) Ὁ τόπος εὐθὺ παλαίσιν, ἢτοι ἀγωνίζονται οἱ παλαισταί. κυλίστρα, παλαίστρα. Ζήτ. ἐν τῷ, Κονίω, καὶ, Παρασκευάω. Παρὰ Σουίδ. ἔκειτο ποτε, Κόνιζον, ῥύπος, ὅπου νῦν Νίζον, ῥύπος, ἀναγινώσκ.

Κονίω, ταυτὸν τῷ, Κονίζω. ἀφ' ὧ τὸ, Κεκόνιτο, ᾗ, Κεκονιμβύος. ἐκ δὲ τοῦ Κονίζω, τὸ, Κεκόνιτο, Κεκονισμβύος. Ζήτ. Κονίζω. παρ' Ὁμήρ. "Ἵπποι κο- "νίοντες πεδίοιο". ὑπακούετ. ἡ, Διά - οἱ κονιορτὸν ποιοῦντες ἵπποι δηλ. τῷ πεδίῳ ζέχοντες. Λιβύλ. Θηβ. 60. "χορεῖ, κονίει". Ζήτ. ἐν τῷ, Κονίζω.

Κόνναρος, ὁ. εἶδος δένδρου ὁμοίου τῷ Παλιούρῳ. Cognatus. Ἀθήν. ΙΔ'. τὸ ὁποῖον νομίζουσι τινὲς ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Θεοφράστου, Κάλαστρος.

Κοννέω, (κόω, κοέω, κονέω) γινώσκω, ἐξεύρω, ἐπίσταμαι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. Κοέω.

Κόννος, ὁ. Πολύβ. Ι'. 18. εἶδος ἑνωτίου σολίσματος, σκαλαείκι. 2) Γούνιον, Λεξικ. Λεξίφ. "Οὐ "τῷ πολλῷ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ὑποκεκομ- "κώς." ἐνταῦθα ὁ Ἡσύχ. ἔχει" Κόννας, πώγων, ὑπήνη. ᾗ, Κοννοφόρων, σκαλλυφόρων. ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν "Ἰεροβάτοις, κόνιν Λάκωνες. (γράφ. ἱέρωμα, τὸν κόννιν Λάκωνες) τὸ ὁποῖον ὅμοιόν τῷ. Σκόλλυς, ἐρμίν. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Κόνος· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κόννες, χαίες, ᾗ, Ἀκονδος, ἄχαιες.

Κόνταξ, κος, ὁ. Ἐπιγράμμ. Ῥωφίν. "Κόνταξ "παίζειν". ὅπου τινὲς παιδιᾶς τῆς παίδων, ἥτις ἐρμίν. εἰς τὸ, Κωνδαλισμός. ἐλήφθαι δὲ ἡ λέξις καὶ ἀπὸ σαρκικῆς μίξεως. Τινὲς αὐτὴν. Κόνδακα, ἴσως Κιώ- δακα. ἐκ τοῦ Κύνδαξ, ἀμφότερα ἐκ τοῦ, Κοντός.

Κοντοβολέω, ῶ. βάλλω - ῥίπτω τὸν κοντόν. κτυπῶ μὲ τὸν κοντὸν - μὲ τὸ κοντάρι.

Κοντὸς, ὁ. κάμαξ, ῥάβδος, συλιάρι ἢτοι τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ δόρατος. Κώπη. Ὀδυσ. Α. 487. ἡ σωμήθεια κατὰ παύτιν τὴν σημασίαν ἐκφράζει τοῦτο ὑποκοεῖς. Κοντάριον. τὸ δὲ Κοντὸς, ὑφέλαβεν αὐτὸ τοῦ, Μικροῦ κατὰ τὸ ἀνάσχημα ἢ κατὰ τὸ διάστημα. αὐτόθ. ταυτ. Μακρύς.

Κοντοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κοντὸν ἢτοι κοντάριον φέρων.

Κοντόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κοντοβάλλω. ἐν δὲ τῇ συ- νηθείᾳ αὐτὸ τοῦτο, Ὠθέω.

Κόντωσις, εως, ἡ. καὶ, Διακόντωσις, ἡ. (κοντόω, κοντός.) Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 43. τὸ ὄχλημα τοῦ κάμακος ἢ ὄχλησις τοῦ κώπου ψαύσμα.

Κοντωτὸς, ἡ, ὁν. "Πλοῖα κοντωτά". τὰ κώπας ἔχοντα, ᾗ δὲ αὐτῇ ὅτι τὰ ὀρθρόσω χωρεῖται. Διόδ. Σ.

Κόνυζα, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θεοκρ. Δ'. 25. Ζ'. 68. Διοσκ. Δ'. 13. Πλίν. ΚΑ'. 9. καὶ 10. εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλήτερον εἶδος ἢτοι τὸ ἀρσενι- κὸν παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ τοῦ Λιννᾶ. Erigeron viscosum, ἢ κατὰ τὸν Ῥάυβολφ, Baccharis. τὸ μικρότερον ἢτοι τὸ θηλυκὸν τοῦ Θεοφράστ. εἶναι τὸ τοῦ Λιννᾶ. Erigeron graveolens. ᾗ τὸ τείτον τοῦ Διοσκορ. εἶναι τὸ τοῦ Λιννᾶ. Inula dysenterica, ὅθεν

Κονυζίτης οἶνος". ὁ ἐν τῇ κονύζῃ κατεσκευασμέ- νος οἶνος. Γεωπον. Η'. 10.

Κοπάζω, (κόπος) Οὐδετ. κεκράζομαι, καπαφαύ- νω, καθησυχάζω, καπαπαύω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 191. "Αὐτὸς (ὁ ἄνεμος) ἐθέλων ἐκόπασε", ἐντεῦθεν ἡ σιωπήθεια λέγει" Ἐκόπη ὁ ἄνεμος.

Κοπανίζω, μὲ τὸ κόπανον κτυπῶ - σιωτείβω.

Κοπανιστὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Κοπανιστήριον, τὸ. ὄρ- γανον δι' οὗ κοπανίζομεν - κτυπῶμεν - σιωτείβομεν τι.

Κόπανον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κοπανιστὴρ. ἡ σιωπήθ. ἐκ- φράζει τοῦτο ἀρσενικ. Κόπανος, ὁ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 860. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κόπις, μάχαιρα, κοπί- διον, ἀσάθη.

Κοπὰς, άδος, ἡ. (κόπτω) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 5. "Κοπὰς συκῆ, ἐλαία". ἤτις διώκαται νὰ κοπῇ - νὰ κερσθῇ. ἢ ἡ κεκομμβύη, κερσμβύη, κλασθμβύη· ὡς ᾗ Ἡσύχ. ἔχει" Κοπὰς, τὸ ὑπεκομμβύον δένδρον.

Κοπεῖν, Ἀόρ. Β'. τοῦ, Κόπτω.

Κόπειον, Κόπαιον, καὶ, Κόπεον, τὸ. (κόπτω) τὸ κεκομμβύον κομμάτι. ἀμφ.

Κόπελος, ὁ. ὁ νόθος· καὶ Κοπέλα, ἡ ζυφερὰ νέα. ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 326.

Κοπετὸς, ὁ. θρῆνος - κλαυθμὸς - ὀδυρμὸς, ὁπόταν δηλ. κλαίῃ τινὰς ᾗ κτυπᾷ ἐν πένθει καὶ τὸ σῆθος. ἐκ τοῦ, Κόπτομαι.

Κοπεύς, έως, ὁ. (κόπτω) σμίλη, σμιλάκι. Λε- κικογ. Εὐπν. 13. Διοσκόρ. Δ'. 35. Ζήτ. Ἐγκοπεύς.

Κοπὴ, ἡ. ἡ τραξις τοῦ κόπτειν, ὠθεῖν. κόψιμον, σπρώξιμον. 2) Ταυτὸν τῷ, Κόμμα. Τινὲς ἀναφέ- ρουσιν ἐκ τοῦ Σφάβωνος καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, Ἀνή- φορος, ἢτοι Ἀνηφορικὸς ἢ ὑψηλὸς - τόπος· ἀλλὰ πα- ρ' αὐτῷ (ἐν Γ'. σελ. 694.) κεῖται ὀρθῶς, Σκοπὴ, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Σκοπιή.

Κόπηδρον, τὸ. (κόπτω) φυτὸν λαχανώδες ἄγειον. Ἡσύχ.

Κοπία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἡσυχία. Ἡσύχ. ὅσις ἔστι καὶ, Κόπασεν, ἀντὶ τοῦ, Ἡσύχασεν, ἔχει. ἐκ τοῦ, Κοπάζω.

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κοπιάζω, παυτὸν τῷ, Κοπάζω. Λογγῖν. ΜΒ'. 2. κυράζομαι ὑπὸ τὰς κόπας, ὑπὸ τὰς πολλὰς κόπας ὑποκάμνω, ἢ πολλὰς κόπας κάμνω. ὅθεν Μεπχ. Κεκοπιακὼς, ότος. κυρασμὸς, κοπιασμὸς. καὶ, Κεκοπιάκασιν, ἐκοπίασαν. Ν. Δ.

Κοπιαρὸς, ρὰ, ρὸν. (κοπιάω) κοπιαστικὸς, ὁ κόπας καὶ κόρασιν τροξεῶν, ἢ ὁ πολλῦ κόπου τροξενος. Ἀεισοτ. Προβλ. Ε'. αὐτὶ τύτυ ὁ Νικήτ. Χρον. Γ'. 7. Κοπηρὸς, ἔχει.

Κοπιάτης, ὁ. αὐτὶ τῦ, Νεκροθάπης. ἀμφ.

Κοπιάω, ῶ. κοπιάζω, κυράζομαι. εἶμαι κεκοπιακὼς-ἀδυάτος, ἢ Κεκμηκὼς εἰμί. ἀσθίαν ᾗ πλησμονὴν ἔχω. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, Καπεπαύω, ἡσυχάζω.

Κοπίζω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν Κοπὶς λεγομένην, ᾗ δεῖπνον ποιῶ κατ' αὐτήν. 2) Ψεύδομαι, ἀπατῶ, καυχῶμαι, ἐκ τῦ, Κόπις, ὁ.

Κοπὶς, ίδος, ἡ. ἡ σπάθη, μάχαιρα δι' ἧς κόπτουσι φράζουσι, Κοπίδιον. (Σιαπὴρ, Τερκ.) ἡ μάχαιρα τῦ μαγείρυ. Παρ' Εὐελπ. Κύκλ. 240. καὶ Ἡλέκτ. 837. "Κοπὶς μάχαιρα". ἡ τροὸς θυσίαν διωρισμένη. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἦτον Κοπὶς, ἰδιαιτέρα τις ἑορτὴ ᾗ εὐωχία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν ὅλοι τοὺς ξένους, καὶ ἐφίλευον αὐτούς· ὅθεν Κοπίζειν, ἑορτάζειν τὴν τοιαύτην ἑορτὴν καὶ ποιεῖν δεῖπνον ἤτοι φιλεύειν τοὺς ξένους. Ἀθήν. Δ'.

Κόπις, ιος, ὁ. (κόπτω, ἀφ' ἧ τὸ, δημοκόπος) παρ' Εὐελπ. Ἑκάβ. 133. ᾗ Λυκόφ. σοφιστὴς, πολυλόγος, φλύαρος, καὶ ἀπαπλὸς ῥήτωρ. ἀφ' ἧ, ἴσως, ᾗ τὸ παρ' Ἡσυχ. Κοπίζω, ψεύδομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κόπις, κεντρον, ὀρνίθιον. (εἶδος μικρῦ τίνος πτηνῦ.

Κοπιώδης, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κοπώδης. Ἱπποκρ.

Κόπος, ὁ. (κόπτω) παυτὸν τῷ Κοπετὸς, τὸ κτύπημα, ᾗ ἐξαιρέτως τὸ σήθος ἐν καιρῷ θρήνυ. Αἰσχύλ. Χοηφορ. 21. Οὕτως ἀνέγνωσαν τινὲς ᾗ ἐν Ἰλ. Ω. 584. αὐτὶ, Χόλον, ἢ Κόπον, ἢ Γόον. 2) Πόνος, κόρασις, ἀδυναμία τῦ σώματος ἕκτινος μεγάλης κινήσεως ἢ ἐργασίας.

Κοπόω, ῶ, ὁμὰ τῆς ἐργασίας κόπον καὶ ἀδυναμίαν τροξενῶ εἰς τὸ σῶμα, κοράζω. Βαβραχομ. 188.

Κόππα, τὸ. παυτὸν τῷ, Κάππα, τὸ στοιχεῖον, Κ. κ. ὅμοιον τῷ Λατινικῷ Q. ὡς φησιν Quintil Instit. I. 4. q. Q, *cujus similis effectu, specieque, nisi quod paulum a nostris obliquatur. Koppa apud Graecos nunc tantum in numero manet, ut nostrarum ultima X, qua tamen carere potuimus, si non quaesissemus.* Ἐνταῦθεν αἰνιγματώδη ῥ' q. λέγεται, ὅπερ ἐστὶ τὸ Λατιν. q. ἐνταῦθεν, Κοππατίας, ὁ. ὑπακρομ. Ἵππος, παρ' Ἀεισοφ. Νεφ. 23. καὶ, Κοππαφόρος, ὁ. παρὰ Λυκιαν. τροὸς ἀπαιδ. Ἵππος κεκαυμμένος, ἐνπετυπωμμένον ἔχων εἰς τὸν μηρὸν αὐτῦ ὡς παράσημον τὸ στοιχεῖον Κ. ἢ Q. Περὶ τῦ ὅτι τῆς Νομισμάτων, Κ, τραγματεύεται ὁ Μαζόχιος Mazochi ad tabulas heracleot. σελ. 122. Ζήτ. ἔτι ᾗ ἐν τῷ, Κ, ἐν τῇ ἀρχῇ. Ὁ Σχολιας. Ἀεισοφ. (κατὰ τὴν διόρθωσιν τῦ Σαλμασίυ) ἑρμῆν. ἤτω "Κοππατίας ἵππος ἐκάλυν, οἷς ἐγκεχάραπτο τὸ Ϡ σημεῖον, ὡς Σαμφόρας, τὰς ἐγκεχαραγμμένας τὸ C. τὸ γὰρ C ᾗ Π χαρασσόμμενον Σαὶ ἔλεγον. αἱ δὲ χαράξεις αὗται ᾗ μέχρι τε νῦν σώζονται ὅτι τοῖς ἵπποις. Σύνεζδυγμμὴν γὰρ τοῦ Π καὶ C τὸ σχῆμα τῦ Ϡ ἀειδμὲν (90). διώκεται νοεῖσθαι, ἢ τροσηγῆται τὸ q (ὁ ἐστὶ τὸ Ϡ κόππα, ἢ τὸ Λατιν. q.). καὶ τάρα Γραμματικοῖς ἤτω διδάσκεται καὶ καλεῖται Κόππα, Ἐγγυσήκοπα. Οὕτω καὶ Βουκέφαλος ἵππος ἐκάλουν, ᾗ ὅτι τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτὸς ἔχεν, ἀλλὰ ὅτι τὸ ἤτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς ᾗ Ἀλεξάνδρυ τῦ Μακεδόνος ὁ ἵππος Βῶ.

Κοπραγωγέω, ῶ. κόπρον ἄγω-φέρω-κυβαλῶ. Ἀεισοφ. Λυσισρ. 1174. ἐκ τῦ

Κοπραγωγὸς, ὁ. ὁ κόπρον-ἄγων-φέρων-κυβαλῶν.

Κοπρέαι. Ζήτ. Κοπείαι.

Κόπρειος. Ζήτ. Κόπειος.

Κοπρέω, ῶ. Ὀδυσ. Ρ. 299. "Τέμμυος κοπρήσοντες". κοπείσαι ὀφείλοντες. παυτὸν τῷ, Κοπρόω, ᾗ Κοπείζω.

Κοπρία, ἡ. ὁ, τῆς κόπρε σωρός. Κόπρος, κοπειά. παρὰ τοῖς Ο'.

Κοπρίαι, οἱ. (κόπρος) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγοντο ποτατοί τινες γελωτοποιοί, μασκαράδες. Ὁ Δίων σωδέει ἀμφότερα "Κοπείας τινὰς ᾗ γελωτοποιὰς". παρὰ Συετωνίῳ εἰς Τιβέρ. 61. καὶ Κλαύδ. 8. κέηται Copreae. Ἰσιδώρ. Γλωσ. ἔχει Scurula, qui incopriat.

Κοπρίζω, χέζω, κόπρον ἐκβάλλω ἐκ τῆς κοιλίας μυ. 2) Κόπρον βάλλω εἰς τὰς κήπας ᾗ χωρίφια. κονιορχτίζω, λερόω. Μέσ. Κοπρίζομαι, κοπρίζω ἐμαυτὸν, ἤτοι τὰ ἐνδύματά μυ, χέζομαι.

Κοπρικὸς, κὴ, κὸν, ᾗ, Κόπρειος, ίνη, ινον. ὁ εἰς κόπρον ἀνήκων. ὁ ἐκ τῆς κόπρε, ἢ ὑπὸ κόπρον ὤν. ᾗ ὁ κοπρισμὸς, χεσμὸς, σκατσύσις, γεμάτος ὑπὸ κόπρον.

Κόπριος, ία, ιον. παυτὸν τῷ, Κοπρικός. 2) Πόταπος, καταφρονεμμὸς, σκύβαλον. Κόπειον, τὸ. παυτὸν τὸ Κόπρος. Παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 899. ὁ Βρύκν. ἔγραψε "Κόπρειος ἀνὴρ" αὐτὶ, Κόπειος· ὡς τὸ τῆς σιωπῆ. Χέσις, Σκατιὰς, Σκαταθρωπος, ὅτι καταφρονήσεως.

Κοπρισμὸς, ἐως, ὁ. ᾗ, Κοπεισμὸς, ὁ. (κοπρίζω) τὸ κοπρείζειν, χέζειν.

Κοπριώδης, ἐως, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κοπρικός.

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ. ὁ καθαρος ὄσις κυλίει τὸν κόπρον ᾗ σχηματίζει ὅς αὐτῆς σφαιρίδια. Σκατομπαμπάλα. Ὁ Ἱπποκράτ. ὀνομάζει ἤτω ᾗ "Σκώληκας "κοπρίωνας" σκώληκας τινὰς τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο ὡς ἰατρικόν. Περὶ Ἐπικυήσιος, Κεφ. 10.

Κοπροβολεῖον, τὸ. (βάλλω) παυτὸν τῷ

Κοπροδοχεῖον, τὸ. (δέχομαι) τόπος εἰς ὃν ῥίπτεσι τὸν κόπρον, κυμβλιὰ, σωρὸς ὑπὸ κόπρον. καὶ

Κοπροθέσιον, τὸ. (τίθημι) τόπος εἰς ὃν ἐναποτίθενται τὸν κόπρον, κοπροδοχεῖον. Γεωπον.

Κοπρολέγω, κόπρον σωμάζω-μαζόνω.

Κοπρολόγος, ὁ, ἡ. ὅσις σωμάζει-μαζόνει τὸν κόπρον. 2) Ταυτὸν τῷ, Κόπειος. Ἀεισοφ. Σφὴκ. 1184. καταφρονητικῶς ὅτι ποτατῶ τινος ἀνθρώπυ. 3) Ταυτὸν τῷ, Κοπείας, ὁ. Ἀρποκρατ. ἐν Λ. Ἀξυνόμει, σημδέει "Αὐλητείδων ᾗ ψαλτειῶν καὶ κοπρο"λόγων". Ζήτ. Κοπείαι.

Κόπρος, ἡ. κοπειὰ, σκατὸν, σκύβαλον, κοιλίας ὑπόβλημα τῷ ζώων καὶ ἀνθρώπων. ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς τὰς κήπας βαλλομμένη. Ἀεισοφ. Νεφ. 2) Ἔπαυλις, ἔδασις, ἤτοι ὁ σταῦλος τῷ βοῶν, βέσταδμος. Ἰλ. Σ. 575. "Μυκηθμῷ δ' ὑπὸ κόπρυ". καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ. 411. "--πόρεις ἐλθόσας εἰς κόπρον". ὅπυ κατωτέρω, Σηκοί, ἢ ἐπαύλεις (οἱ ζάρκοι) τῷ μοχλείων, λέγοντας. Τινὲς ὀξυμόσι τὸ τοῦτο, Κοπρὸς, τροὸς ὁμόκεισιν γράφοντες. 3) Ταυτὸν τῷ, Κόνις, κονιορτὸς μετὰ κοπείας. Ἰλ. Ψ. 414. "--κυλινδόμμος κατὰ "κόπρον".

Κοπροσύρη, ἡ. παυτὸν τῷ, Πεικαθαρσις. Ἡσύχ.

Κο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κοπροφορέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κοπραγωγέω. Μετὰ Αἰτιατ. παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 295. κτυπῶ τινὰ μετὰ κόπρου. ῥίπτω κόπρον ἐπί τινα. ὅθεν

Κοπροφόρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κοπραγωγός. "Κόφινος κοπροφόρος". κοφίνιον δι' οὗ κοβαλοῦσι τὴν κόπρον.

Κοπρόω, ῶ. ταυτὸν τὸ, Κοπρεύω.

Κοπρώδης, ταυτὸν τῷ, Κοπρεώδης. ὁ ἐκ τῆς εἴδους τῆς κόπρου ὤν.

Κοπρών, ῶνος, ὁ. κοπροδοχεῖον, καταγώδιον. τόπος ἔνθα ῥίπτουσι τὴν κόπρον, καὶ ἔνθα χέζουσι, ἀφέδρια, ἀναγκαῖον, χαλὲς, κεμελιά.

Κοπρώνης, ου, ὁ. ὁ τὴν κόπρον ὠνούμενος. ὅστις ἀγοράζει τὴν κόπρον.

Κοπρώνυμος, ὁ. ὁ ἀπὸ τῆς κόπρου τὸ ὄνομα ἔχων.

Κάπρωσις, ἡ. τὸ κοπρίζειν ἐκ τοῦ, Κοπρόω.

Κοπτάριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Κοπίς.

Κόπτη, ἡ. (κόπτω) παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθήν. ΙΔ'. Σκαλάσιον ὡράσιον. Scharnpraeium, Σχαμοράσιον.

Κοπτή, ἡ. καὶ Κοπτόν, τὸ. εἶδος πλακοῦντος ἐκ διαφόρων καπανισμένων εἰδῶν κατεσκευασμένου. Ἐντεῦθεν ἔτι λέγονται καί τινα ἰατρικὰ ἢ καταπλάσματα τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα, ἢ τιμήματά τινων κοπανισμένων εἰδῶν καθὼς παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 74. "Κοπτοὶ δὲ σησαμίδες καὶ πύραμοι. ἐκ σησάμου καὶ σιτανίου κατεσκευασμένοι. παρόμοιοι εἰσὶ καὶ τὰ, Μυρζιπάνι, Μυρσέλλες, Μπακλαβᾶς, κ. τ. τ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Martial. Κοπτὰ Ῥοδία. ἐκ τοῦ

Κοπτός, ἡ, τόν. κοπανισμένος, κεκομμένος, σιωπετεμμένος ἀφὰ τὸ κοπανίζω.

Κόπτω, Μέλ. ὄψω. κόψω, εἰς τμήματα διαιρῶ, κομματιάζω, σχίζω, χωρίζω, τέμνω. Ἰλ. Λ. 146. Πληγόνας, ἀφὰ τῆς μαχαίρας φονεύω. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β'. ά. 16. 2) Κτυπῶ, παίω, κρούω, πλήττω, κοπανίζω, ἀδυνατίζω - κερατίζω - καταπονῶ ἀφὰ τοῦ κτυπήματος - κοπανίσματος. Ὀδυσ. Θ. 274. "Κόπτε δεσμάς". αὐτὶ τοῦ, "Ἔκοπτεν - ἔπλαιεν - ἐσφυρηλάτει - ἔφκιαεν ἀλύσεις - δεσμά. "Κόπτειν ῥήμασι". αὐτὶ τοῦ, Ὑβρίζειν, ὀνειδίζειν, κτυπᾶν μὲ τὰ λόγια. "Κόπτειν δούρατα". αὐτὶ τοῦ, Ἀποχωρίζειν ἀφὰ τὸ πελέκιος, κόπτειν. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Μ. 204. ὁ Ἀετὸς δάκνει - κτυπᾷ μὲ τὸν μύτον του - πλήττει τὸν Δράκοντα "Κόψε γὰ αὐτόν". Τοιουτοτρόπως κτυποῦνται - πληγόνονται καὶ ξυποῦνται τὰ πλοῖα ἀφὰ τὰ Ἐμβόλα ἐν τῇ Θαλασσομαχίᾳ "Αἱ νῆες κόπτονται". Ἀντὶ τοῦ, Κτυπῶ, παίω - πλήττω. "Ὅσις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ σιβαρῇσι". Ὀδυσ. Σ. 334. καὶ ἐπομένως "Τόξα κόπτειν". ἐν Ἰλ. Κ. 513. ταυτὸν τῷ "Τόξα διαπλίττειν, ὡς ἐν σίχ. 500. εἶπεν. "Ποτὶ γαίῃ κόπτειν". ὁ αὐτ. εἰς τὴν γῆν κτυπᾶν - ῥίπτειν. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Κολαβόω, βλάπτω, χαλιῶ. "Φρενῶν κεκομμένος". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 476. "Κόπτειν τὴν θύραν". κτυπᾶν εἰς τὴν θύραν. "Κόπτειν νόμισμα". μονέδαν - ἄσπρα κόπτειν - κτυπᾶν, ἀφ' οὗ "Κόμμα" τὸ νόμισμα, ἡ μονέδα. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 94. ἔχει ταύτὸ κατὰ Μέσην ἀφάθεσιν. "Πρῶτοι δὲ ἀνθρώπων (Λυδοὶ) τὴν ἡμεῖς ἴσμεν, νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο". ἐνταῦθεν καὶ τὸ, "Κόπτε δὲ δεσμές". ἐχάλκευε. Ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τοῦ, Κοπανίζω, σιωπεύω τε εἰς μικρὰ, ἢ Κτυπῶ τι νὰ μαλακώσω. Ἐντεῦθεν Μεταφορικ. "Κόπτειν ἐρωτήμασιν". παιδεύειν καὶ κυριάζειν τινὰ μὲ τὰ ἐρωτήματα. "Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει". παράττει καὶ κυριάζει αὐτὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπῇ. Μ' ἔκοψε ἡ καββάλα, ἢ τὸ ἄλογον, λέγομεν. καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Κόπος, αὐτὶ τοῦ, Κόπασις. "Σῖτος κόπτεται, καὶ, Κεκομμένα ὄστεα". τὸ σιτάρι φθείρεται, καὶ, διαφθαρμένα ὑπὸ τῆς σκωλήκων ὀσταρία, ὁ ἐστὶν, ὑπὸ τῆς σκωλήκων καταφαγωμένα. οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ σιωπῇ. καὶ τὸ "Γάλα κόπτεται" αὐτὶ τοῦ διαφθείρεται. Μέσως, "Κόπτομαι". κτυπῶ ἐμαυτὸν ἤτοι τὸ σῶμά μου ὑπό τινος, καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ὀδύρομαι, λυπᾶμαι, θλίβομαι, θρηνῶ, μετὰ Αἰτιατ. Εὐριπ. Τρωάδ. 628. "Ἀπέκοψάμην νεκρόν". καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Κοπετός. Παρ' Ἀεισοφ. Βάτ. 425. τὸ, Κόπτεσθαι, κεῖται καὶ ἀπὸ ἀκρᾶς καὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, αὐτὶ τοῦ, Σαρκικῶς συνουσιάζεσθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπῇ. τὸ, Κτυπῶ, Μανικόνω.

Κοπώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ κόπον παροξυνῶν, κοπιαστικός.

Κόπωσις, εως, ἡ. (κοπόω) κόρασις. ἡ ἐκ τοῦ κόπου ἀδυναμία τῆς μελῶν.

Κοράκειος, εία, ειον. (κόραξ) ἀπὸ κόρακα. ὅμοιος τῆς κορώνης. μελανὸς, μαῦρος ὡσὰν τὸν κόρακα. "Κορώνεια σῦκα". τὰ μαυρόσυκα.

Κορακεύομαι, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀφὰ τύπτω τὸν Κοράκα.

Κορακεύς, έως, ὁ. εἶδος ἰχθύος. Ἴσως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κορακῖνος.

Κορακίας, ὁ. εἶδος κόρακος. "Κορακίας κελοιός". Ἀεισοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 24. ὁ ἔχων τὴν μύτην κόκκινην κολοιός.

Κορακινίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Κορακῖνος.

Κορακῖνος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῷ, Κοράκειος.

Κορακῖνος, ὁ. εἶδος θαλασσίου καὶ ποταμίου ἰχθύος, ἐκ τοῦ μελανοῦ αὐτοῦ χρώματος παρωνομασμένος.

Κοράκιον, τὸ. καὶ, Κορακίσκος, ὁ Ὑποκορ. μικρὸς κόραξ. 2) Εἶδος φυτοῦ. Ἀεισοτ. Θαυμασ. 87.

Κορακοειδὴς, ἐς, Κορακώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος ὤν. ὅμοιος τῷ κόρακι.

Κοραλλίζω, κόκκινος εἰμὶ ὡς τὸ κοράλλιον.

Κοράλλιον, καὶ, Κυράλιον, τὸ. λιθώδης οἰκίσκος τις θαυμασίων θηρεδίων τινῶν ἐπὶ τὰς πέτρας φερεῖς ἰσάμορφος, ποτὲ μὲν φυδροειδὴς, ποτὲ δὲ ἀφυδροειδὴς, καὶ ποτὲ καλαμοειδὴς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Σικελικὸν χρηματ. Κωράλιον, ἢ Κωραλλεῖς, οἱ. οἱ τὰ κοράλλια ἀναλέγοντες, σωλάγοντες ἢ κωπηλάτες. Οἱ Παλαιοὶ ἐξελάμβανον τοῦτο ὡς φυτόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον ἐκβαλλόμενον εἰς τὸν ἀέρα, ἐλιθοῦτο. Ὀβίδ. Μεταμορφ. Δ'. 749. ΙΕ'. 416. Πλίν. ΛΒ'. 4. "Ἐστι δὲ κυείως, Κατοικία πολλῶν εἰδῶν θαλασσίων πολυπόδων (οὕτω καλεῖται εὖ ζωόφυτον) λιθώδης καὶ δενδροειδὴς. δι' ὃ καὶ Κοραλλιόλιθον, καλεῖται ὑπὸ τῶν Λινναίων.

Κοραλλοπλάστης, ου, ὁ. ὅστις ἐκ τῆς κοραλλίων πλάττει καὶ σχηματίζει ἀγάλματα. Ἐπιγραφ. Σικελ. σελ. 569.

Κόραξ, ακος, ὁ. εἶδος ὀρνέου σαρκοφάγου μελανοῦ χρώματος, κόρακας. 2) Εἶδος ἰχθύος. καθόλου δὲ, Ἄγκιστρον, ἀγκείφιον, (τζεγκέλι) κ. τ. τ. πὲ ἐν ταῖς πολιορκίαις ὄργανα. Vitruvius, Ι'. 19. Μαθηματ. παλ. σελ. 43. καὶ Πολύβ. Α'. 22. ἔτι δὲ καὶ κυρτὰ κορυφὴ τῆς ῥάμφους ἤτοι ἡ ῥύγχη, ἢ μύτη τοῦ ἀλέκτορος. Ἡσύχ. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐν τῇ θύρᾳ Πλῆκτρον, τὸ ἀπ' ἔξω τῇ θύρᾳ σιδήριον δι' οὗ κρούομεν αὐτὴν ἀφὰ νὰ ἀνοίξωσι. Παρὰ Λουκιαν. "Κόρακα διπτάλαντον ἐπικείμενος". εἶδος ἀλύσου κρεμαμένης ἐκεῖ τὸν λαιμὸν, κεῖνος, χαλκᾶς, ὡς καὶ ὁ Κύφων. ἀμφίβ. μὴ τυι. "Ἄπαγε εἰς κόρακας". ὡς τὸ πὰς συνῆθ. Ἐγκρεμνίσω, Ὕπαγε ἢ Σύρε εἰς τὸν ἀφάβολον. (ὅπου προσυπακούεται ὁ θεὸς, καὶ οἱ κόρακες νὰ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νὰ φάγωσι τὸ πτῶμα). Ἀεισοφ. Νεφ. 123. "Ἀλ-
"λ' ὄζελῶσ' ἐς κόρακας". (Θὰ σὲ σύρω εἰς τὸν
βόθρον) ἐκβαλῶσε ἢ διώξωσε τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς.
ὅθεν τὸ, Ἀποσκορακίζω. Παράγεται ἐκ τοῦ, Κό-
ρος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Corvus. καθὼς καὶ τὸ, Κο-
ρώνη, μετὰ τοῦ, Cornix, ἐκ τοῦ Κοράω, Κορωνὸς, ὁ
ἐστὶ, Καμπύλος-κυρτὸς, ὑπὸ τοῦ καμπύλα αὐτὰ ῥάμ-
φη. Ζήτ. ἐν πρ, Χορός.

Κοραξὸς, ξὴ, ξόν. εἶδος ἰχθύος εἰπέτι ἀδιορίστως.
Ξενοκρ. 2) Ἀντὶ τοῦ, Κοράκειος. ἀμφ.

Κοράσιον, τό. ὑποκορ. τῆ Κόρη. μικρὰ κόρη, κο-
ρήσιον, καὶ Χυδαΐκ. Κορήτσιον. ἔτι δὲ καὶ ἡ Κύκλα,
παίπαι. ὅθεν

Κορασιώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος πρὸς κορασίῳ, παῦ
ὅτι αἰήκει εἰς τὰ κοράσια. Παιδιακήσιος. Πλούταρχ.

Κοράττω, (κόραξ) ἀκαπαύστως παρακαλῶ, ἀγ-
γαρεύω προσκαρτερῶ καὶ λιπαρῶ. Σούδ. ὑπὸ τὴν φωνὴν τὰς
θύρας κοράκων ὥσπερ περιστερῶν καὶ μὴ ὑποχωρούντων. Ὁ
Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Κοράττειν, κορακιδεύεσθαι. καὶ, Κο-
ράξαι, ἄγαν προσλιπαρῆσαι.

Κορδακίζω, χορεύω τὸν χορὸν κόρδακα καλούμενον.

Κορδακικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰήκων εἰς κόρδακα, ἢ ὁ
ἁρμόζων εἰς αὐτόν. "Ῥυθμὸς κορδακικὸς", καλεῖται ὁ Τροχαῖος. Ἀεισοτέλ. Ῥητ. Γ'.

Κορδακισμὸς, ὁ. (κορδακίζω) τὸ χορεύειν τὸν
κόρδακα. Δημοσθ. Ὀλυνθ. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημ. ἔτι καὶ
ἐν Λ. Κολλικογόμιον, κορδακίσματα.

Κόρδαξ, ακος, ὁ. ἀρχηγὸς - αἴτιος τῆς
χορὸς, τὸν ὁποῖον ἐχόρευον οἱ μεθυσμένοι καὶ οἱ ἀστο-
λίτευτοι ἄνθρωποι. Θεόφρασ. Χαρακτ. ς'. 2. κυρίως
ὅμως ἦτον κωμικήτις ὄρχησις. Ἀεισοφ. Νεφ. 540.
ὅπου ὅρα καὶ τοὺς Σχολιαστάς.

Κορδίνημα, τό. Ζήτ. Σκορδίνημα.

Κορδυβαλλῶδες πέδον". Λυκιαν. Τραγοπ. 222.
τινὲς ἐξέλαβον τοῦτο αὐτὶ, Κορδυλοβαλλῶδες, ἐκ τοῦ,
Βάλλω, καὶ Κορδύλη, ὁ ἐστὶ, Κλαδερός. ἀμφίβ.
μβρότοι.

Κορδύλη, ἡ. ῥόπαλον, ῥάβδος δι' ἧς ῥαβδίζουσι-
δέρουσι, μάστιξ. 2) Οἴδημα, πέλσμα ῥαβδοειδὲς,
ὅ ἐστὶ, τὸ ἀφ' τῆ δέρμη προξενούμενον. 3) φακέλ-
λημμα ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σακέλι, φακιόλιον,
παρὰ Κυπρίοις, Κρέων παρὰ Σούδ. ἐν Λ. Νυδ-
ρεῖον, καὶ Φακιόλιον. 4) Κορδέλα, δεσμὸς, ἢ ἡ
σερβίτα δι' ἧς κάμνουσι τὰ σακέλια. 5) Ὁ νέος
θύννος, (ἰχθύς τις) ἢ εἶδος αὐτῆ μικρόν. Χαρίσιον,
ἢ Ἀθηναῖοι.

Κόρδυλος, ὁ, Σκόρδυλος, ὁ. εἶδος ποταμίας σαύ-
ρας, ἢ κυρίως, τὸ δέρμα ἤτοι τὸ ὑποκάμισον τῆς με-
ταμορφωθεύτων ζώων. Ὅρα Ἀεισοτ. Ζώων Ἱστορ. Η'.
2. καὶ Β'. 2.

Κορέει, αὐτὶ, Κορῆ, Κορέσει· ἐκ τοῦ, Κορέω, Κο-
ρέσκω. Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρῳ.

Κορεία, ἡ. (κορέω) σκούπισμα, πάρσιμο. τὸ
καθαρόν-παρεικόν· ποιεῖν ἀφ' τοῦ σκουπίσματος. 2)
Ἐκ τοῦ, Κορέω, τὸ, χορτάνω· χορτασμὸς, πλησ-
μονή. 3) Ἐκ τῆ Κόρη, Κορεύω· ἡ κατάσασις, τὸ
εἶναι τῆς κόρης, ἡ παρθενία. Ἀνακρέων. Διθυρ. ΚΘ'.
Ἀνάλεκτ. Γ'. 76. "Χρύσεοι ἀφαύσιοι διέτμαγεν ἄμ-
"μα κορείας Ζεύς".

Κόρειος, εία, ειον. παῦ ὅτι αἰήκει-ἁρμόζει-εἰς τὴν
κόρην-εἰς τὴν παρθένον. Κόρια, τά. ἑορτὴ τῆς Περ-
σεφόνης ἥτις καὶ Κόρη ὠνομάζετο, καθ' ἣν καὶ ἀφ' ἑσπέρου
ἀγῶνες ἐγίνοντο.

Κορέννυμι, Κορεσιῶ, καὶ, Κορέσκω. πασῶν πρ.
Κορέω, τὸ, χορτάνω. "Κορέσασθαι τινός". Χορτά-
σαι ἑαυτὸν ἀπό τινος. Ἰλ. Τ. 167. Ζήτ. ἐν τοῖς
Ἀνωμάλοις.

Κορεστὸς, στὴ, στόν. χορτάτος, χορτασμένος, τὸν ἐ-
ποῖον δύνανται νὰ χορτάσῃ τινὰς, χορτασικός.

Κόρευμα, τό. ἡ κατάσασις ἢ τὸ εἶναι τῆς κόρης, ἡ
παρθενία. Εὐριπ. Ἄλκ. 313. "Παρθένια κορεύ-
"ματα λύειν ἐκ τοῦ ἀνδρός".

Κορέυομαι, κόρη εἰμὶ, ἢ ζῶ ὡς ἡ κόρη - ἡ παρ-
θένος. Εὐριπ. Ἄλκ. 314. ὅπου, Κορεύθησαν, κεῖται.

Κορέω, Κορέννυμι, Μέλ. ἐσω, καὶ - ήσω, (κόρος)
πασῶν πρ παραγώγως, Κορενιύω, ᾗ, Κορέσκω. Χορ-
τάζω. δίδω τινὰ νὰ φάγῃ τόσον ὥστε νὰ χορτάσῃ.
Παθητ. Κορένυμαι, εἶμαι χορτάτος ἢ χορτασμένος.
"Κεκορηότε ποίης". Ὀδυσ. Σ. 371. αὐτὶ τοῦ, Κε-
κορεσμένοι.

Κορέω, ῶ. κοσμῶ, καλλωπίζω, σαρώνω, σκυπίζω,
φιλοκαλίζω ἢ φορκαλίζω, πασρεύω, καθαίρω. Ὀ-
δυσ. Υ. 149. "Δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι.

Κόρη, ἡ. κοράσιον ἢ κορήτσιον, νεᾶνις, παρθένος, θυ-
γάτειον. Πλάτ. 2) Ἐξαιρέτως ἐλέγετο ἡ Περσε-
φόνη. 3) Εἴδωλον - ἀγαλμάτιον - κύκλα - πύππε
ἐκ κηρῦ - ὕλης, ἅτι τῆς ποιήτου, δι' ὧν παίζουσι τὰ κο-
ράσια. 4) Τὸ κοῖλον τῆ ὀφθαλμῆ, ἔνθα καὶ ἡ
διάμετρος τῆς ὁράσεως κεῖται. Pupilla, Ἰταλ.

Κόρηθρον, τό. κάλλυσμα, σάρωμα, φορκάλιον, ἢ
σκύπα δι' ἧς σκοπίζομεν καὶ πασρεύομεν. ἐκ τοῦ Κο-
ρέω, ὅθεν καὶ

Κόρημα, τό. σάρωμα, σκυπίδιον, φιλοκαλήδιον, ἢ
φορκαλήδιον.

Κορθύλος, ὁ. (κόρθυξ) τὸ πλοῖον ὅπερ ἄλλως
Βασιλίσκος, λέγεται. Ἡσύχ.

Κορθύνω, καὶ, Κορθύω, (κορύω, κορύθω, ὡς ἐκ
τοῦ Φορύω, Φύρω) σωρεύω, ὑποσωρεύω, εἰ ἐπαίνω τοῦ
ἄλλο βάλλω. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. αὐτὶ τοῦ, Ὑ-
ψόω, εἰς ὕψος αἴρω. ὡς καὶ τὸ, Κορύσσω. Ἰλ. Ι. 7.
"Κῦμα κελαινὸν κορθύεται". κρυφθεται, αὔξεται.

Κόρθυς, υος, ἡ. παυτὸν πρ, Κόρυς, σωρὸς, ὕψωμα.
ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. Ι'. 47. "Κόρθυος ἀτμά".
καθ' Ἡσύχ. τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα, τὰ θερισ-
μένα καὶ κατὰ τάξιν βαλμένα δεμάτια τῆς ἀσταχύων.
Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν χημαι. Κορθύλη.

Κορίαννον, τό, Κορίασον, τό. φυτόν τι καὶ ὁ καρπὸς
αὐτῆ, Κόλιανδρος. Coriandrum sativum. Λιννᾶ.

Κορίδιον, τό. ὑποκορ. τῆ, Κόρη.

Κορίζομαι, παυτὸν πρ, Ὑποκορίζομαι, πᾶς λοιπὸς
σημασίας τούτου ζήτει ἐν πρ, Κνείζω.

Κορίνιος, ία, ιον. παρὰ Πολυδ. αὐτὶ τοῦ, Κορι-
νός. ἀμφ.

Κορινικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. Κορινικῶς". ὁ αἰήκων -
ἁρμόζων - πρέπων εἰς κόρην. ζυφερὸς ὡς ἡ κόρη, ὡς
ἂν τὸ κοράσιον.

Κορινθιουργὴς, ὲος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ Κορινθιακῆς ἐρ-
γασίας ὤν. ὁ ἐν τῇ Κορίνθῳ ἢ ἐκ χαλκῆ ἐξηργα-
σμένος. ὡς τὸ Ἀττικοεργὴς, κ. τ. τ.

Κορινθοειδὴς, ὲος, ὁ, ἡ - παυτὸν πρ, Κορινθῆς.

Κόριον, τό. παυτὸν πρ, Κορίδιον. 2) Ταυτὸν πρ,
Κορίαννον.

Κόρις, ὁ, ἡ. ζωδάριον θλίβον ἐν τῇ κλίνῃ τὰς αὐ-
θρώπους, κόριζα, σανιδόψυρα, κορεύς. Cimex, Λατ.
"Κόριες οἱ ὑπὸ κλίνης" ᾗ πῶς χρὴ ἀναμρεῖν τὰς κό-
"ρεις". Ὅρα Κωνσαν. Καισ. Γεωπον. 15. "Αἱ δὲ
κόριες ἐκ τῆς ἰπμάδος τῆς ὑπὸ τῆ ζώων συνισαμένης
"ἐκτός". Ἀεισοτ. Ε'. 31. Καὶ Ἀεισοφ. ἐν Νεφ.
"Ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ὄζεσεγκεῖν οἱ Κόρεις". 2) Εἶ-
δος φυτῆ, Ὑοσκύαμος. Διοσκορ. Γ'. 174.

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κορίσκη, ἡ. ᾠδ, Κοείσκιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Κόρη, ἀφ' ἧ τὸ ἐν τῇ σιωπῇ. Κοείτσιον.

Κορίσκω, Ἰωνικ. αὐτὶ τῆ, Κορέσκω. ὡς τὸ Οἰδέω, Οἰδίσκω, κ. τ. τ.

Κοριώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ κόρῃ, τῇ κώκλᾳ, ταῖ Κοριαίνῳ.

Κόρκορος. Ζήτ. Κόρχορος.

Κορκορυγέω, ῶ. ἠχέω, γοργοείζω ἢ γυργυλίζω, τὸ τλὺ γαστέρα λαλεῖν μόνῳ ἢ μιμεῖσθαι τῇ φωνῇ τῆ ἐνστέρων, ὅταν παρ' Ἀετιοφ. Νεφ. 386. "Διεκορκορύγησε". ἐγυργύλισεν. Ἐντεῦθεν, Κορκορυγή, ἡ. ᾗ Κορκορυγμός, ὁ. τὸ γυργυλιτὸν τῆς κοιλίας-τῆ ἐνστέρων. αὐτὶ τῆ σιωπθεστέρᾳ, Βορβορυγέω, Βορβορυγῆ, καὶ, Βορβορυγμός. Ζήτ. Βορβορύζω. παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 347. "Κορκορυγαὶ ἀν' ἄξυ". Θόρυβος, παραχαί.

Κόρμα. Ζήτ. Κῆρμι.

Κερμάζω, ταυτὸν ταῖ, Καπακορμάζω. Ἡσύχ.

Κορμηδὸν, Ἐπίρ. ὡς ὁ κορμὸς, ὡσαὶ κάτσυρον. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. σελ. 373.

Κορμὸς, ὁ. (κείρω) κορμὶ τῆ δένδρων, ὃ ἐστὶ τὸ ξύτο γῆς μέχρι τῆ κλάδων ξύλον τῆ δένδρε, καὶ τὸ κεκομμβύον μέρος ἀπ' αὐτῆ, Κάτσυρον, τμῆμα ξύλε. Ὀδυσ. Ψ. 196. Εὐριπ. Ἑκάβ. 579. Γεωπον. Θ'. ιά. 8. "Συγκόψαντες αὐτὰ τὰ τρέμνα εἰς κορ"μὸς μείζονας". εἰς κομμάτια ξύλα. Ἡ σιωπθ. λέγει Κορμόν, ᾗ Κορμίον, ᾗ τὸ ἀνάσγημα τῆ ἀνθρωπίνε σώματος. Τινὲς θέλουσιν ὅτι ἐκ τῆ Αἰολικ. Σχήματ. Κορπὸς, παράγεται ᾗ τὸ Λατιν. Corpus (truncus corporis).

Κορυοπίων, ὁ. Ἐπίθετ. τῆ Ἡρακλέος. ἐκ τῆ

Κόρνωψ, οπος, ὁ. σιωπθέστερον ὅμως τὸ, Πάρνοψ, εἴδος ἀκρίδος.

Κόροιφος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Οἰφάω.

Κοροκόσμιον, τό. (κόρη, κόσμος) κόσμος-στολισμὸς τῆ κοραίων, ἢ παιδικῆ αὐτῆ, κώκλα.

Κοροκότας, ὁ. αὐτὶ, Κροκότας. Δίων Κάσ.

Κορυπλαθικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὴκων-ἁρμόζων εἰς τὸν κορυπλάθην. Πρόκλ.

Κορυπλάθος, ὁ, ἡ. ᾗ, Κορυπλάξης, ᾱ, ὁ. (κόρη, πλάσσω) ὁ σχηματίζων-πλάττων ἐκ πηλῆ τινος ἢ κηρῆ ἢ τοιαύτης ἄλλης τινος ὕλης τὰς κόρας, ὅσις σκιαίνει τὰς κώκλας. "Ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τολ"μήσῃ καλεῖν κορυπλάθην". Ἰσοκρ.

Κόρος, ὁ. πλησμονὴ, χορτασμὸς, ᾗ ἡ ἐκ τύτε μετὰ πολῦτε ἀηδία (μπέχτισμα). Ἰλ. Ν. 636. "Πολ"λῶν μὲν κόρες ἐστὶ, καὶ ὕπνε καὶ φιλότητος, Μολπῆς "τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο". καὶ ἐπομβρίως αὐτὶ τῆ, Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ὑψηλοφρεσύνη-αὐθάδεια.

Κόρος, ὁ. τέκνον, παῖς, παιδίον, υἱός. Ἰωνικ. Κῦρος, παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι. 86. ἐσὶ, Κῦροι, καὶ οἱ παῖδες καὶ νέοι Σβεστιῶται, τὰ Παλλικάρια. "Ἑ"κατὸν δ' ἑκάστῳ Κῦροι ἄμ' ἕσπετον". ταυτὸν ᾗ τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 196. "Ἕπποι κῦροι ἕποντο". 2) Οἱ νέοι ᾗ ζυφεροὶ βλαστοὶ-κλάδοι-κλόνος τῆ τε βοτανῶν ᾗ δένδρων. "Κόρες πλεκτὰς ἀκρωφεῖς μυρρίνης". Σβάτιος παρὰ τῆ Ἐτυμολογ. ἐν Δ. Κορυθάλη. Ζήτ. ᾗ ἐν ταῖ, Μόρος. 3) Ταυτὸν ταῖ, Κόρυθρον, Σκύπα, φιλτικάλι. 4) Μέζον δεκαπεντάρων Μεδίμνων ἀττικικόν.

Κόρρη, καὶ, Κόρση, Δωρικ. Κόρρα, κυρίως λέγεται ὁ Κρόταφος, Μαίωγξ, μπλιγγας, ὡς Πολυδ. "Τὰς δὲ κροτάφους εἴνιοι καὶ κόρρας καλῆσιν". Ἰλ. Δ. 502. "Βάλε δυεὶ κατὰ κόρσίω". καὶ Ε. 584. "Ξίφει ἤλασε κόρσίω". ἀρχὴ τῆ ξίφυς ἔκοψε τὸν κρόταφον. "Κατὰ κόρρης παίξαι". ᾗ "Ἐπὶ "κόρης παίειν, πυξ ἐλαυνειν". ὄπισθεν τῆ αὐτίων κτυπᾶν. ὅπου κυρίως ὅμως ἑρμῆν. ἀρχὴ τῆ, Γνάθος, Σιαγὼν, τὸ μέρος ὅπου εἶναι ἡ κλείδωσις τῆς σιαγόνος. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κόνδυλος. 2) Κόμη, μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 3) Ὅλη ἡ κεφαλὴ, ἐκ τῆ Κείρω. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. ἔχει ἔτι, Κόρσεια, Κόρσεια, τά. αὐτὶ, Κόρσαι, αἱ Κεφαλαί. Παρὰ Vitruv. Δ'. 6. λέγεται Κόρσα τὸ Γεῖσον, τὸ ἐπάνω τῆ θυρῶν ὀφρύδιον, ᾗ τὸ ὑπέρκον μέρος ὡς ζώνη ἐν τοῖς τείχοις.

Κόρση, ἡ. ταυτὸν ταῖ, Κόρρη.

Κόρσης, ὁ. ὅσις κόπτει-κερδύει τλὺ κόμλυ τῆς κεφαλῆς αὐτῆ. Ἀθλ. ΙΓ'.

Κόρσιον, τό. (κόρση) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 10. Διόδωρ. Σικ. Α'. 10. ἡ ῥίζα τῆ ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυομλύε λωτῆ. Παρ' Ἡσυχ. γράφεται Κορσίπιον καὶ Κορσεῖον. ᾗ παρὰ Διοσ. Κόρσειον.

Κορσόω, ῶ, κερδύω, ψαλιδίζω. ὅθεν

Κορσωτεύς, ᾗ, Κορσωτὴρ, ὁ. ὁ κερδὺς, ὅσις κερδύει-κόπτει-ξυραφίζει τὰς τείχας. Μπαρμπέρης. ᾗ

Κορσωτήριον, τό. τὸ ἐργαστήριον τῆ κερέως, κερδῶον, Μπαρμπεριό. Χάρων παρ' Ἀθλ. 520. Ἰωνικ.

Κορσωτὸς, τὴ, τόν. παρὰ Λυκόφρ. 201. "Κορσωτὴ "πέπλῳ". ἡμαρτημ. αὐτὶ τῆ, Κροσωτή.

Κορυβάντειος, ταυτὸν ταῖ, Κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμὸς, ὁ. ἡ ἑορτὴ τῆ κορυβάντων. Ζήτ. Κορύβας. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῆ, Καθαρισμός.

Κορυβαντιάω, ῶ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κορύβας. καπὸν Πλίνιον Ι Α'. 37. τμῆμ. 54. αὐτὶ τῆ, μὲ αὐσικὰ ὄμματα βλέπω.

Κορυβαντίζω, ἁγιάζω-καθιερόω ἀρχὰ τῆς ἱεροτραξίας ἢ κατὰ τὸν ζόπον τῆ Κορυβάντων. Ἀετιοφ. Σφῆκ. 119. ᾗ Πλάτ. Νομ. Ζ'. καθαρίζω καὶ ἰαζδύω τινὰ ἀρχὰ τῆ ἱεροτραξιῶν τῆ κορυβάντων. τὸ παρ' Ἀετιοφ. "Παρφρονεῖς ἢ κορυβαντιᾷς". ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἀρχὰ τῆ "Μαίνῃ" παρ' ὅσον ἔτοι οἱ δαίμονιες "μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ εἰσὶν ἐμποιητικοί". Ζήτ. Κορύβας.

Κορυβαντικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὴκων εἰς Κορύβαντα.

Κορυβάντιον, τό. ὁ ναὸς-τὸ τέμλυος τῆ Κορυβάντων.

Κορυβαντισμὸς, ὁ. καθαρισμὸς-ἁγιασμὸς, κατὰ τὸν ζόπον τῆ Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν ταῖ, Κορυβαντικός.

Κορύβας, αντος, ὁ. ὁ ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ τῆς Κυβέλης ἐν Φρυγίᾳ, ὅπου οἱ ἱερεῖς ἐκτελῶν τὰς ἱεροτραξίας μετὰ τινος θορυβώδες μυσικῆς, μετὰ ὁπλιτικῆς τινος ὀρχήσεως καὶ μετὰ τινος μανιώδες, ἐνθυσιαστικῆς ᾗ ἐρωτικῆς κινήσεως, καὶ σκιρτημάτων. Πλάτ. Νομ. Ζ'. Ἐντεῦθεν, Κορυβαντιᾶν, τὸ μιμεῖσθαι τλὺ ὀρχησιν ᾗ τλὺ ἱεροτραξίτε πεύτλυ. τὸ πηδᾶν ᾗ σκιρτᾶν ἐνθυσιαστικῶς. τὸ ἔξω φρενῶν, ἢ ἔξω ἑαυτῆ εἶναι, ἢ γίνεσθαι, Ἐνθυσιαστικῶς κινεῖσθαι, (πηδᾶν ὡς ζελὸς) Μαίνεσθαι. "Τὸν τῆς Ποιητικῆς κορύβαντα". Λουκιαν. πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 82. αὐτὶ τῆ, Ἐνθυ"σιασμόν". παρ' Εὐριπ. ἐν Βάκχ. 123. καλοῦνται "Κορύβαντες τελεκόρυθες". μετὰ τινος σκοπῆ ἐπάνω εἰς τλὺ ἐτυμολογίαν. Ὅρα Σβάβωνα ἐν βιβλ. Γ'. σελ. 715. ὅθεν τῆ Κορυβάντων.

Κορυγὴ, ἡ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κορύπτω.

Κορυδαλλὶς, ίδος, ἡ. ᾗ, Κορυδαλὸς, ὁ. ὀρνίθιον τι μικρὸν, λόφον ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, καὶ κρὸς ὕψος ἱπτάμενον κηλαδεῖ. ὁ χυδαϊκῶς Τσιτσιλιανὸς, λεγόμενος. Ἀετιοσ. Ζ'. Ἱστορ. Θ'. 25. Alauda cristata. ὅθεν τῆ Μύθε τύτε ὅρα Σιμπλ. ΙΑ'. ἐκ τῆ

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κορυδ᾽ὸς, ὁ. πεπτὸν πῶ, Κορυδαλλὶς, ἐκ τῦ Κόρυς, ὁ λόφος.

Κόρυζα, ἡ. συναύγχη - καπαῤῥοὴ ἐκ τῆς ψυχρότητος καὶ ὑγρασίας τῦ ἀέρος προξενυμένη, καὶ ἡ ἐκ πεύσεως δῆθεν τῆς ῥινὸς καπαῤῥέυσα ὕλη, Μύξα λεγομένη, καὶ ἡ κατ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸν προξενυμένη ἀμβλύτης τῦ ὀργάνου τῆς ὀσφρήσεως καὶ τῆς γεύσεως, καὶ ἐξαιρέτως ἔτι ἡ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων, ἤτοι τῦ νοός. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐκφράζεται Μεταφορ. τὸ, Μωρία. ἀναισθησία, ἁπλότης, ἔλλειψις νοὸς - γνώσεως, ἀφ᾽ τῦ, Κόρυζα, καὶ, Κορυζάω, παρὰ Πλάτ. ἐκ τῦ, Κόρυς, ἡ κεφαλή.

Κορυζάω, ῶ. πάσχω ὑπὸ συναύγχου, ἔχει μύξα ἐκ τῆς ῥινὸς - ὑπὸ τοῦ μύξου μαι. 2) Πάσχω ὑπὸ ἔλλειψιν νοὸς - γνώσεως, μωραίνω. Ζήτ. ἐν τῶ, Κόρυζα. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀπομύττειν, σημαίνει, τὸ ἐκβάλλειν τοῦ μύξου τινός, ὅ ἐστὶ Μεταφορ. Φρόνιμον καὶ γνωσικὸν ποιεῖν τινά. ὡς καὶ τὸ Λατ. Emungere. Ὁ Πολύβ. ἐν ΛΗ'. 4. μεταχειρίζεται τοῦ λέξιν χρεῶν καὶ ὑπὸ πασῶν πόλεων. "Πᾶσαι μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις". αὐτὶ τῦ, Ἐμώραιναν. ἀλλ᾽ ὁ χῆματ. Κορύζω, ἀλλαχῆ οὐχ εὑρηται.

Κορύζω, παρ᾽ Ησυχ. πεπτὸν πῶ, Ξαίνω, μωραίνω. "ὅς τις ἐκ πίτυς ἔχει καὶ τοῦ Παροιμίαν" "Ἐς πῦρ κορύζειν, ἤτις ὠφέλιμος ἐστὶ τῷ" Ἐς πῦρ ξαίνειν.

Κορυδάλλις, ιος, ὁ. ἰδὲ

Κορυθαίολος, ὁ. παρ᾽ Ὁμήρ. σημαίνει μαχητὴν - πολεμιστὴν τινα ἔχοντα εὐκέφαλαίαν ὑπὸ τοῦ κεφαλοῦ αὐτῦ, καὶ λόφον ἐπ᾽ αὐτῆς, ὅστις παράγεται καὶ κινᾶται καθ᾽ ὃν καιρὸν αὐτὸς πορεύεται ἢ μάχεται· ὅ ἐστὶν, ὁ τοῦ κόρυθα δύκιμον ἔχων, ἐκ τῦ Κόρυς καὶ Αἴσσειν. καὶ Αἰόλλειν, Αἴολος, ὁ ταχέως κινέμενος. τὸ μὲν κεῖται ἐν Ἰλ. Χ. 132. τὸ δὲ ἐν Β. 816.

Κορύθιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κόρυς.

Κόρυθος, ὁ. εἶδος ζωχίλης, παρονομασθεὶς ἅπας ἐκ τῦ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῦ λόφου, ὡς καὶ τὸ Κορυθύλος, παρ᾽ Ησυχ.

Κορυκοβολία, ἡ. Κορυκομαχία, ἡ. Κόρυκος, ὁ. Ζήτ. Κωρυκοβολία, κ. τ. λ.

Κορυλλίων, ὁ πεπτὸν πῶ, Κολλυείων.

Κορυμβὰς, άδος, ἡ. (κόρυς) τὸ ἐν ταῖς ἄκραις τῦ δικτύου χοινίον, τὸ Γραντὶ, ἀφ᾽ τῦ ὁποίου συρόμενον τὸ δίκτυον ὡς σάκκος σχηματίζεται. Ζήτ. Κορυφάς.

Κορύμβη, ἡ. πεπτὸν πῶ, Κόρυμβος.

Κορυμβηφόρα, ἡ. Διοσκορ. Β'. 210. πεπτὸν πῶ, Κισσὸς· καὶ ἐξαιρέτως τὸ εἶδος τούτου ὕπερ, Καρυμβίας, ὁ. λέγεται, ἐπειδὴ καὶ ὕπος φέρει τὸν καρπὸν αὐτῦ εἰς κορύμβους. ὅ ἐστὶ, πολλὲς ὁμοῦ ὡς βυσσίνους.

Κορυμβηλὸς, ὁ. πεπτὸν πῶ, Κόρυμβος. Νίκανδρ. παρ᾽ Ἀθήν.

Κορυμβίας, ὁ. Ζήτ. Κορυμβηφόρα.

Κόρυμβον, τὸ. καὶ, Κόρυμβος, ὁ. (κόρυς, κορύω) ἡ κορυφὴ, ἡ ἄκρα, τὸ ἐξέχον μέρος σώματος τινός, καὶ ἐντεῦθεν "Κόρυμβον ὄχθης, ὄρεος" παρ᾽ Αἰσχύλ. Πέρσ. 660. Ἡρόδοτ. Ζ'. 218. αὐτὶ τῦ, Κορυφή. 2) Ἐπὶ νηῶν (καραβίων) ἐν Ἰλ. Ι. 241. "Νηῶν ὑπεκόψειν ἄκρα κόρυμβα". ὅπου ὁ Σχ. ἑρμην. ἀφ᾽ τῦ "Τὰ τῆς νεῶν ἀκροστόλια", ὅπου κυρίως σημαίνει τὸ σελδυταῖον κυρτὸν μέρος τῦ πλοίου, ἔνθα κρέμανται τὰ ἀκροστόλια. ὡς καὶ παρ᾽ Αἰσχύλ. Πέρσ. 410. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 258. "χρύσεον δράκοντ᾽ ἔχων, ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα", ὡσὲι τὰ ἄκρα τῆς νηῶν - πλοίων, ὅ ἐστὶ ὡσὲι τοῦ πρώρας ἢ πρύμνας. Λέγεται καὶ ὑπὸ τῆς πεπλεγμένων τειχῶν, (Πλεξάδα, σολισμός τις τῆς κεφαλῆς), πρὸς ὁποίας ἀφειτυλίσσουσιν ὑπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. "Κορύμβας ἀναδήμους τειχῶν". Ἡράκλειτ. Ποντικ. παρ᾽ Ἀθήν. σελ. 512. τὸ ὁποῖον ὁ Σάμιος Ποιητὴς (αὐτόθ. σελ. 525.) ἔτως ἑρμήνευ. "Χαίτας δ᾽ ἀμφιελίσσῃ τ᾽ ἀκέμῳ χρυσέοις ὑπὸ δεσμοῖς, χρύσεαι δὲ κόρυμβαι ἐπ᾽ αὐτῆ πεττίγγες ὥς". ἔστιν, ἄρα, ἐνταῦθα τὸ, Κόρυμβος, πεπτὸν πῶ, Κρώβυλος. ἐνταῦθεν ἑρμηνεύεται καλῶς καὶ τὸ τῦ Θεοκυδ. ἐν Α'. "Χρυσοῖ "πέττυγες". Ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ὁ καρπὸς τῦ Κισσῦ, ἀφ᾽ τὸ εἶναι ὅμοιος βυσσίνῳ καὶ ὡσὲι τὸ τέλος ἔνθα ὁ καρπὸς, κομβοειδής. ἢ κατὰ Πλούταρχ. συμπ. προβλ. Γ'. 2. "Ὄμφακι πυκνῷ καὶ περκάζοντι ὅμοιος". ὅθεν

Κορυμβόω, "Κόμην χρυσῷ τρόφῳ κεκορυμβωμένην". Νικόλ. Δαμασκ. ἐλικοειδῶς δεδεμένην καὶ μετὰ χρυσῦ τινος δεσμῦ (μὲ χρυσὸν σειρίτιον) πεπλεγμένην. Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 13. "Ἀσκητὸς εὐπατρίδαις κορύμβοις". κεῖται, ὡς σολισμός τις τῆς γυναικῶν.

Κορυνάω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῶ ἑπομένῳ.

Κορύνη, ἡ. (κόρυς) ῥάβδος, κόπανος, ξύλον δι᾽ ὃ κτυπᾶμέν τι. καὶ ἐξαιρέτως ῥάβδος τις ἐκ μεπάλλε, ἥτις τρὸς τὸ ἓν ἄκρον αὐτῆς εἶναι χονδροτέρα, ἢ ἔχει κεφαλὴν - ῥόζαν (ματζούκα, σόπα), Ῥόπαλον. Ἰλ. Η. 141. "Σιδηρείη κορυνὴ ῥύγνυσκε φάλαγγας". Ἐν τοῖς φυτοῖς παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 6. "Καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ᾽ εἰς πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τοῦ βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τοῦ "ἀρώτῃ βλαστῷ κορυνῶν". λέγεται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Πλίνιος, Geniculatum incrementum, cacumina articulatio, εἶπεν· ὅ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ σωληνοειδεῖ, Βυβάκι ἢ Μπαμπάκι, λεγόμενον, καὶ ἐξαιρέτως τῆς σιτάρας, ὁ καλὸς μετὰ τῦ σίτου, ἤτοι καλάμου αὐτῦ. καὶ ἐντεῦθεν Κορυναῖ, Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 12. τὸ ἐκβλαστάνειν τοιαῦτα βλαστήματα, ὅ ἐστὶ τὸν κάλυκα μετὰ τῦ σίτου αὐτῦ, καὶ Κορυνώσεις, ἡ. ἡ τοιαύτη ἐκβλάστησις. Φωκίας παρ᾽ Ἀθήν. Β'. σελ. 61. Ζήτ. καὶ ἐν τῶ, Κορωνίδες.

Κορύνησις, ἡ. Ζήτ. ἐν τῶ, Κορώνη.

Κορυνήτης, ὁ, Κορωνίτης, ὁ. Θηλυκ. Κορωνῖτις, ιδος, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς κορωνίης ἔχων. ὁ κορωνίδα ἤτοι Μπαμπάκι μετὰ τῦ σίτου αὐτῦ ἔχων - φέρων. Ἐπὶ δὲ Πολεμιστῶν, ὁ κορωνὴν χρώμενος· ὁ ῥόπαλον φέρων - ἔχων - μεταχειριζόμενος ἐν τῶ μάχεσθαι. Ἰλ. Η. 9. καὶ 138. Ζήτ. καὶ Κορωνίτης.

Κορυνηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κορωνίδα - ῥάβδον - ῥόπαλον φέρων. Κορυνηφόροι, οἱ. ἐκαλοῦντο οἱ δορυφόροι καὶ σωματοφύλακες τῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδοτ. Α'. 59. "Οἱ δορυφόροι μὲν ὡς ἐχρῶντο Πεισιστράτῳ, κορυνηφόροι δὲ" ξύλων γὰρ κορυνίας ἔχοντες εἵποντο οἱ ὄπισθεν". καὶ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 30. 2) Οἱ δίλοισκλάβοι ἢ οἱ χωλιάται τῆς Σικυωνίων, οἵ τινες καὶ Καπωνακοφόροι ἐλέγοντο, ὡς οἱ παρὰ Λακεδ. Εἵλωτες.

Κορυνιόεις, εσσα, εν. καὶ, Κορωνώδης, ος, ὁ, ἡ. (κορωνὴ) ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῆς κορωνίης ὤν. ὁ σχῆμα καὶ εἶδος κορωνίης ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. τὸ, Κορωνώδες, ἀφ᾽ τῦ Ὀζώδες. τὸ παρ᾽ Ησιόδ. Ἀσπ. 389. "Κορωνιόεντα πέπλα". ὁ Σχολ. ἑρμήν. ἀφ᾽ τῦ, Ἐπικαμπεῖς φάχης. ἀλλ᾽ ἄλλοι ἀνέγνωσαν "Κορυνιόεντα πέπλα" καὶ ἁρμόδ. ἀφ᾽ τῦ, Ῥαβδώδη καὶ δ᾽ δύκαρπίαν ὀγκώδη. ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγνωσις ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ, Κορωνιόεντα.

Κορυνήτης, ου, ὁ. καὶ, Κορωνῖτις, ιδος, ἡ. ὁ ἐκ κορωνίης ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς κορωνίδα, ὁ κορωνίδα ἔχων. φέρων. ὡσὲι τῶν Νυμφῶν. Ὀρφ. Τιμ. Ν'. 6. ἔτω

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἄλλοι, Κρανῖτις, ὀρθότερον ἀείγν. Ζήτ. καὶ Κορωνήτης.

Κορυπτιάω, ῶ. παρ' Αἰσχ. Ἱππ. 1341. ἀνέγνωσαν τινες, Ἐκορυπτία, αὐτὶ, Ἐκερτία. Ζήτ. Κερετιάω.

Κορυπτίλος, ὁ. ὅσις ὠθεῖ (ἐμπείζει) μὲ τὰ κέρατα. ἐκ τῦ

Κορύπτω, ὑῖ, Κορύσω. παυτὸν τῦ, Κυείσω, μὲ τὰ κέρατα κτυπῶ-ὠθῶ, ἐμπείζω. ἐκ τῦ Κόρυς, ἡ. ἢ ἐκ τῦ Κέρος, κέρατον, ἀφ' ἕ παράγονται τὸ Λατιν. *Cornu*. καὶ τὸ Κόραξ, ὑῖ, Κορώνη. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τῦ Κυείσω. Θεόκειτ. Γ'. 5. "Καὶ τὸν ἐνόρχαν-- φυλάσσες, μή τυ κορύξῃ". φυλάξῃ νὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατα-νὰ μὴ σὲ ἐμπείσῃ. ἀφ' ἕ, Κορυγὴ, ἡ. τὸ ἄκρ τῦ κεράτων κτύπημα. καὶ παρ' Ἡσυχ. Κεραγγεῖν, κερατίζειν. "Ἐστι δὲ μετὰ τῦ, Κορύσσω εὖ ὑῖ τὸ αὐτό.

Κόρυς, υθος, ἡ. ⸗κεφαλαία. Παρ' Ὁμήρ, εἶναι ἐκ χαλκῦ, ἔχουσα καὶ λόφον ὕπ τῆς κορυφῆς ἐκ ἱππείων ἱππείων. ἔτι δὲ καὶ Φάλος. ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 132. καὶ Π. 338. καὶ ἐνταῦθεν καλεῖται, Χαλκῆ, Χαλκήρης, Χαλκοπάρηος, Ἱπποδάσεια, Ἱππόκομος, Ἵππιες, Τετράφαλος, κ. τ. λ. Εἶναι διαφορετικὴ ὑπὸ τὸν, Κυείω, κ. τ. λ. ἡ αὐτὴ ὅμως μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις *Cassis*, λεγομένω. 2) Παρ' Εὐρετ. Βάκχ. 1175. τὸ "Κόρυς ἀπαλόθριξ". φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τῦ, Κρανίον. 3) Ταυτὸν τῦ παραγώγῳ, Κορυδὸς, ὑῖ, Κορυδαλός.

Κορύσσω, παυτὸν τῦ, Κορύπτω, ὑῖ Κορθύω. ὑψόω, εἰς ὕψος αἴρω. "Ἐκόρυσσε κῦμα ῥόοιο". Ἰλ. Φ. 306. ὕψωσε. παραπλήσιον τούτω εἶναι καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Δ. 424. καὶ 442. "Κῦμα θαλάσσης κορύσσεται". κορυφῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται, μεγεθαίζεται. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Διεγείρω, παροργίω, ἐρεθίζω. "Πόλεμον, κλόνον κορύσσειν". Ἰλ. Β. 273. ὅπ ὁ Σχολ. ἑρμίω. ὀρθ τῦ, Καθοπλίζειν, παρασκευάζειν. Παρὰ Πινδάρ. "Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσειν". καὶ, "βίον κορύσσειν, ὀρθοβόλοις, μηχαναῖς". αὐτὶ τῦ, Κατασκευάζειν-ἀνεγείρειν καὶ ἀνορθοῦν, ὅπ τὸ κρεῖττον φέρειν. Πυθ. Η'. 104. Μέσως, Κορύσσομαι, ἑτοιμάζω ἐμαυτὸν εἰς πόλεμον, ἁρματόομαι, καθοπλίζομαι, ἐκστρατεύω, κινῶ-ὑπάγω πρὸς μάχην. Ἰλ. Δ. 274. Καθόλ δὲ, αὐτὶ τῦ, Μάχομαι. Ἰλ. Κ. 37. "Τί κορύσσεαι". καὶ Ἱππokρ. Ἐπιζ. "Ταῦρος ἐκορύξατο". ὀρθ τὸ Λατὶν. *Cornuco*, *cornuto*, ταυτὸν τῦ, *Vibro*. Οἱ Λατῖνοι ἔχουσιν, ἔτι καὶ τὸ *Cornutare*, αὐτὶ τῦ, Κορθύω, ὀρθ τῦ κεράτων οὕτω, ἐμπείζω. Λυκρέτ. Β'. 320. Κικέρ. *Quintil*. 8. 3. 21.) ὥστε, ἄρα, καὶ τὸ Κορύπτω, ἔσιν ἡ ἰδία λέξις. "Δῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ". Ἰλ. Γ. 18. ἐνδεδαμασμένα, ὅ ἐσὶν, ἐσωμοιωμένα, ἠκοσημένα, κατὰ τὸν Σχολ. κάλλιον ὅμως αὐτὶ τῦ, Καθωπλισμένα, χαλκὸν-σίδηρον ἠκοσημένον κατὰ κορυφὴν ἔχοντα. ὅπου καὶ τὸ "Ἔγχεσι κεκορυθμένον χαλκῷ". καὶ ἐκ Ἰλ. Δ. 495. "Βῆ δὲ θρασὺς κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ". αὐτὶ τῦ, Καθωπλισμένος, ὑπὸ μέρος τὸ πᾶν.

Κορυσσὸς, ὅ, ὁ. ὑῖ, Χαλκοκορυσσὸς, μαχητὴς, πολεμιστὴς, ὁπλίτης. ὁ μετὰ χαλκίου ἢ σιδηροῦ θώρακος ἢ ⸗κεφαλαίας καθωπλισμένος, σιδηροφορεμένος. Ἰλ. Δ. 457. Ε. 699. ἀφ' ἕ ὑῖ τὸ Γαλλικ. *Cuirassier*.

Κορυφαγενὴς, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς κορυφῆς ἢ τῆς κεφαλῆς γεγονὼς-ἀποτεμνόμενος. Πλάτων.

Κορυφαία, ἡ. εἰς τὸν χαλινὸν λέγεται καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τῦ ἵππυ, πλησίον τῦ αὐτίου, ἢ κατὰ τὸν Πολυδ. ὁ ὑπὸ κορυφῆς τῦ ἵππυ ἐκτεταμένος ἱμὰς ὑπὸ τὸν χαλινόν. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 2. Ε'. 1.

Κορυφαῖον, τό. τὸ ἐπάνω μέρος ἤτοι ἡ ἄκρα τῦ κωπητικῦ δικτύυ. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ'. 2.

Κορυφαῖος, αία, αῖον. ὅσις κεῖται-ἵσταται-εἶναι εἰς τὸν κορυφαῖον-εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τινος. ὁ ⸗ρῶτος Ψάλτης-ὁ ⸗ρῶτος χορευτὴς εἰς τὸν χορόν· ὅ ἐσὶν, ὅσις σύρει τὸν χορόν. καταρχὼν, χοροστάτης, ἔξαρχος τῦ χορῦ. Λεξικ. κόσμ. ς'. "Καθάπερ δὲ ἐν χορῷ κορυφαῖοι καπήρξαντος, συνεπήχει πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν, ἐδ' ὅτε ἢ γυναικῶν ἐν διαφόροις φωναῖς ὀξυτέραις ἢ βαρυτέραις, μίαν ἁρμονίαν ἐμμελῆ κεραννυώντων". Καθόλ δὲ, Ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς, ⸗ροηγὸς, ⸗ρῶτος. παρὰ Στοβ. Φυσ. Ἐκλ. "Κορυφαία Φύσις" ἡ ἀνωτάτω.

Κορυφὰς, άδος, ἡ. ἡ ἄκρα-ἡ κορυφὴ τῦ ὀμφαλῦ, ἐκεῖ ὅπ φαίνεται ὅτι εἶναι δεδεμένος καὶ ⸗εσμαζόνεται ἤτοι συσφίγγεται ὡς σακκύλιον. Ἱπποκράτ. Ζήτ. Κορυμβάς.

Κορυφὴ, ἡ. (κόρυς) κυείως λέγεται ἐκεῖνο τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπ αἱ τείχες σχηματίζουσι μίαν δίνην, τὸ Μεσόκρανον. ὑῖ ἐνταῦθεν ὑπὸ τῦ μέρους, ὅλη ἡ Κεφαλή. 2) Τὸ ἀνώτατον καὶ ὑψηλότατον τῦ ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων. Ἆρα, ὅτι ἀνθρώπων, ταυτὸν ἐσὶ τὸ Κορυφαῖος· ὅτι δὲ πραγμάτων, αὐτὶ τῦ, Ἄκρα, ἀκρώρεια, ἔσχατιὰ, τέλος, ὀξύτης, κορωνίς. Ἰλ. Α. 499. "Κορυφὴ ἀκροτάτη Ὀλύμποιο". ⸗ρώρεια, ὀξύτης. 3) Ταυτὸν ἐσὶ τῦ, Κεφάλαιον, σύμμα. 4) Ταυτὸν τῦ, Κορυφιστήρ. "Ὁ λόγος τὸν κορυφὸν ὑπερβὰς ἑαυτῦ". Πλάτ. αὐτὶ τῦ, Κολοφῶνα.

Κορυφιστὴρ, ῆρος. καὶ, Κορυφιστὴς, ῆ, ὁ. κόσμος-σολισμὸς γυναικεῖος ⸗ερὶ τὴν κεφαλὴν, ὑῖ εἰς τὸν χαλινὸν τῦ ἵππυ, ταυτὸν ἐσὶ τῦ, Κεκρύφαλος. ὑῖ τὸ ῥάμμα-τὸ χοινίον τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τὸν ἄκριν τῆς κεκρυφάλυ, δι' ἕ συσφίγγυσι καὶ ⸗εσμαζόνουσιν αὐτὸν ὡς σακκύλιον, Στίγγος. ἔτι δὲ ὑῖ Δεσμὸς τις (κορδέλα) κεκοσμημένος ⸗ερὶ τὸ μέτωπον τιθέμενος ὡς διάδημα.

Κόρυφος, ὁ. εἶδος ὀρνίθυ μικρῦ. ὀρθ παρ' Ἡσυχ. Μελανόκορυφος, αὐτὶ τῦ, ἡμαρτημ. Κόραφος.

Κορυφόω, ῶ, Μέλ. ώσω. (κορυφὴ) συμμαζόνω-συσφίγγωντι φέρω αὐτὸ εἰς κορυφὴν, ὅ ἐσὶ, Κερυφωτὸν ⸗οιῶ. Ἐπαίρω, ὑψῶ, εἰς ὕψος σηκόνω, ταυτὸν τῦ, Κορύσσω. Ἰλ. Δ. 426. "Κῦμα κυρτὸν κορυφοῦται". εἰς ὕψος αἴρεται. Σεβλιρὸν-μυτερὸν-ὀξὺ ἢ ὑψηλὸν ⸗οιῶτι. Ζήτ. ἐν τῦ, Ὀπὴ, Ὀπαῖος. 2) Εἰς εὖ σωμάζω, ⸗ισωρεύω, λόφον ἢ σωρὸν ⸗οιῶ. "Γῆν κορυφῶσαι". καὶ ἐνταῦθεν ἔτι αὐτὶ τῦ, Κεφαλαιόω, σιμμάρω, ἀειθμῶ, λογαειάζω, εἰς κεφάλαιον ἤτοι σύμμαν φέρω. ὡς τὸ "Κορυφούμενος εἰς εὖ ἀειθμός". Ἐνταῦθεν ἔτι αὐτὶ τῦ, Ἐπιτέμνω, συντέμνω, εἰς συντομίαν φέρω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀποπληρῶ, τελειόνω, εἰς πέρας φέρω, κορυφὴν βάλλω.

Κορυφωτὸς, ή, τό. ὁ κορυφὴν-ἀκρὸν ἔχων. ταυτὸν τῦ Πυργωτὸς, ἐν τῇ σωμπλοκῇ.

Κόρχορος, καὶ, Κόρκορος, ὁ. εἶδος λαχανώδυς φυτῦ. παρ' Ἀεσχ. "Κόρκορος ἐν λαχανίοις". Παροιμία, ὡς ἡ ἐν τῇ σωμπλοκῇ" Κ' ἡ κοσκινὸν τὸν "ἄνδρα μὲ τὰς ⸗ραγματοδιδάς". ὅπ σωμπαικέται τὸ, Συγκαπεπάσσει. ἢ ὡς ἡ "Βάλλομεν ἐς τὸν "φακὸν μαγείρδμα. ὅπ τὸ Βάλλω, ἰσοδυναμεῖ τῦ, Συγκατεπάσσω· κατὰ ταύτην ἰσοδυναμεῖ καὶ ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ "Καὶ Σαὺλ ἐν Προφήταις".

Κο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κορωνεκάβη, ἡ. ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῆς Ἐπιγραμ. καλεῖται ὅπω Γρυῦς τις παλαιὰ, ὡς ἡ Ἑκάβη, καὶ Κορώνη, ἡ μακρόβιος κορώνη.

Κορώνεος, ω. ὁ μελανὸν-μαῦρον χρῶμα ὡς ὁ κόραξ ἔχων. "Κορώνεως συκῆ". μαυροσυκιά. ἐκ τῆ

Κορώνη, ἡ. εἶδος κόρακος, Κερβίνα. Ζήτ. Κορωνός. 2) Τὸ ἐν τῇ Θύρᾳ σιδήειον-τὸ ῥόπτρον δι' ὃ κτυπᾶμεν τὴν Θύραν ἵνα νὰ ἀνοίξωσιν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Κείκος, (κεικέλλα) δι' ὃ σύροντες-ξαβλίζοντες τὴν Θύραν κλείομεν, τὸ Ἐπίσασρον. Ὀδυσ. Η. 90. ἢ Φ. 46. 3) Τὸ κυρτὸν ἄκρον τῆ τόξη, εἰς ὃ δέδεται ἡ νευρά. Ὀδυσ. Φ. 138. "Ὡμῷ βέλος καλῇ παρὰ "σέκλινε κορώνῃ". 4) Τὸ ὄπισθεν μέρος τῆ πλοίε. ἡ πρύμνα. ἔτι δὲ καὶ ἴδιον κυρτὸν μέρος αὐτῆς, τὸ παρὰ τοῖς ναύταις τερκισί, Κίτζι, λεγόμενον. Λέρατ. 345. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. "Νηῦς κορωνίδες". αἱ κυρταὶ τὰς πρύμνας ἔχουσαι. Καθόλη δὲ, ἡ Κορυφὴ τὸ ἄκρον-τὸ ὑψέχον μέρος τινος. 5) Στεφάνη εἶδος, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. Corona. Κορώνα. "Χρυ- "σέῃ κορώνῃ ὑπηλιᾶται". Παροιμ. αὐτὶ τῆ, Ἀγαθὸν τέλος, τελειόγειν καλῶς τι. 6) Μέρος τῆ ἀρόχου. ἡ ἄκρα τῆ ῥυμῆ-τῆ ἰσοβοέως. κατὰ Πολυδ. Α'. 252. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1317. "Αὐτὰρ ὅ γ' εὖ "ἐνέδησε λόφοις' (τὰ ζυγὰ) μεσσηγὺ δ' ἀείρας Χάλ- "κεον ἰσοβοῆα θοῇ σιμάρασε κορώνῃ Ζεύγληθεν". ὁ ζυγὸς, ἄρα, ἐδέθη μὲ τὴν ζεύγλην ὅπου μὲ τὸ λωρίον τῆ ζυγῆ εἰς τὴν ἄκριν τῆ ἰσοβοέως-τῆ ῥυμῆ. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἡ ἄκρα τῆ ἀνδρείᾳ μοίρᾳ, ἡ Βάλανος. Ἀρτεμίδ. Ε'. 65. "Λῆξις ἄκρας τῆς κορώνης "τῆ αἰδοίᾳ πετεινῶδαι". καὶ ἐντεῦθεν ὁ χρησμὸς "Ἰσοβοῆ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην". ὦ γέρον, ὑπανδρεύσῃ μὲ μίαν νέαν κόρην. 7) Εἶδος θαλασσίᾳ πετεινῆ, Ἰλ. Μ. 418. τὸ ὁποῖον ἄλλως, Εἰναλίη κορώνη, λέγεται, ἥτις ὑπὸ τῆ Ἀρίου. Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. δηλοῖ εἶναι ὑπὸ τῆ, Λάρος, καὶ, Αἴθυια. ἔτι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν Ἀγελαίκοπα, λεγομένη. Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Κόραξ. ὅθεν

Κορωνιάω, Ποιητ. Κορωνιόω. Ἡσιοδ. "Κορωνιόωντα "πέπλα". κυρτὰ φύλλα. Ζήτ. Κορυνίσεις. Ἐπὶ Ταύρων, παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Κρατῶ- βασῶ-αἴρω τὸν λαιμὸν-τὴν κεφαλὴν-τὰ κέρατα ὑψηλὰ ὡς σημεῖον ὑψηλοφροσύνης καὶ ἐντελοῦς ὑγείας ἤτοι καλῆς κατασάσεως. καὶ ἐντεῦθεν ἑρμῆν. τὸν οἱ Γραμματικοὶ δηλᾶ τῆ, Γαυσιάω, ὑπερηφάνως καὶ ὑψηλοφρόνως φάττω-ποιῶ τι. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μεταπίπτει ἐκ τῆ Κορώνη, τὸ Κέρας. δι' ὃ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῇ, Κορυφιάζω, καὶ, Κερκετιάζω.

Κορωνιδεύς, έως, ὁ. ἡ νέα κορώνη, ὁ τῆς κορώνης νεοττός.

Κορωνίζω, τῇ κορώνῃ ἀγείρω. σιμάζω δηλ. τὴν κορώνην, ἢ κρατῶ ἐν τῇ χειρὶ κορώνην τινα περιερχόμενος ὡς ἀγύρτης σιμάζω· τὸ ὁποῖον τῶτο ἔφασταν τινες μετὰ ψαλμῳδιῶν ἤτοι ξαγουδίων περιερχόμενοι ὑπὸ οἰκίαν εἰς οἰκίαν. καὶ

Κορωνίσματα, τὰ. οἱ ὕμνοι-τὰ ξαγουδίσματα τῆ Κορωνιστῶν. ᾠδ.

Κορωνισταί, οἱ. οἱ μετὰ κορώνης ἐν τῇ χειρὶ περιερχόμενοι ᾠδ. ξαγουδῶντες ὑπὸ οἰκίαν εἰς οἰκίαν, καὶ σιμάζοντες ἀγύρται. Ἀθήν. Η'. Ζήτ. καὶ κατωτέρ.

Κορώνιος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. Κορώνιος βῶς". ὁ μιλτοειδὴς κέρατα ἔχων βῶς. ᾠδ. Κορωνὸς, ὁ. ὁ ὀρθόκερως ταῦρος, παρ' αὐτῷ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ. παρ' Ὁμήρ. "Νηῦς κορωνίδες". αἱ κυρταὶ ᾠδ. καμπύλας τὰς πρύμνας ἔχουσαι, καμπυλόπρυμνοι. Ζήτ. Κορώνη, ἀειδημ. 4. Λέγεται ἔτι ᾠδ. ὅτι τῆ κυρίᾳ κεράτων, αὐτὶ τῆ, Σιπφυΐς. Καθόλη δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κορώνη. Ἰδιωτέρως λέγεται ἔτι ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις Coronis, τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον τιθέασιν οἱ Συγγραφεῖς καὶ Γραμματικοὶ εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος ἢ σκίωσις, ἢ παράξεως. Σχολ. Ἀειφορ. Νεφ. 506. "Ὅταν ἐν οἷς ἤρξατο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκεῖται παύσηται, τὸ τοῦτο καλεῖται Κορωνὶς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶτων, τὸ σημεῖον τῆς Κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμή τις ἐστὶ βραχεῖα, καμπύλη τινα ὑποκάτω ἔχουσα". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Σφραγὶς, Καπάυσις, τὸ Τέλος παράγματος τινός. Ὁ Μελέαγρος ἐν Ἐπιγρ. 129. περιγράφει παύτην δηλ. τῇ "Οὐλα καμφθέντα δρακοντί- "οισιν ἀώτοις". ἄρα, αὖτη συνίσατο ἐκ κυκλοειδῶν ἢ ὀφιειδῶν ἢ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης ξαβιγμένων γραμμῶν· τὸ ὁποῖον τῶτο σημεῖον καὶ μέχρι τῆ νῦν τίθεται εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος ἢ διαγραφῆς γραμμάτων. Ζήτ. καὶ, Κόραξ. Ἐν τοῖς Ἐπιγράμ. Φιλοδήμου 14. (Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 86.) κεῖται ἔτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας. "Αὐτὼ ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, "Μῶσαι ταύτῳ". Ἐκτὸς τούτε ἦτον ἔτι ἐν χρήσει παρὰ Γραμματικοῖς καὶ ὡς σημεῖον τῆς Κρίσεως, ὡς π. χ. Τέλειον. Λεξικ. τῆ Πιδήματ. Ἐτυμολογ. ἐν Λέξ. Τόφρα. Παρ' Ἡλιοδώρ. Γ'. σελ. 139. "Τὴν "κορωνίδα τῆς πομπῆς". ἀπό τινος παρθένε, ὡς καὶ ἐν Γ'. σελ. 517. "Κορωνὶς τῆ ἀγαθῶν, ᾗ ὥσπερ λαμ- "πάδιον τῇ δράματος". ὡς καὶ ἐν τῇ σωπῇ. ἡ Κορῶνα, ἡ κορυφὴ, τὸ ὑψέρετον, κ. τ. τ.

Κορώνισμα, τὸ. ᾠδ. Κορωνισὴς, ὁ. Ζήτ. μετὰ τὸ, Κορωνίζω. Παρὰ Πλυτάρχ. ἐκαλεῖτο Κορωνισταὶ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῆ Κυμαίων, οἱ Κομῶντες.

Κορωνοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ κορώνην βάλλων-κτυπῶν-ῥίπτων. Ἀνθολογ.

Κορωνοπεσιδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ κορωνόποδος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ. Ἱππικρ.

Κορωνόπους, οδος, ὁ. ᾠδ. ὑποκορ. Κορωνοπέδιον, τὸ. εἶδος βοτάνης, ἥτις ᾠδ. Κορακόπους, λέγεται, κορακοπόδιον. Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 9. Πλίν. ΚΑ'. 36. ΚΒ'. 19. Διοσκορίδ. Β'. 158. Plantago coronopus. Λιν.

Κορωνὸς, ὁ. παρ' Ἀρχιλόχ. "Κορωνὸς βῶς". τινὲς ἑρμῆν. δηλᾶ τὸν, Γαῦρος, Ὑφαύχην· ἄλλοι δὲ, δηλᾶ τὸν, Ὀρθόκερως· ᾗ ἄλλοι δηλᾶ τὸν, Ὁ μιλτοειδῆ κέρατα ἔχων· ἐν ᾧ τὸ παραγόμενον ἐκ τύτε παρ' Ἡσιόδ. "Κορωνιόωντα πέπλα" ἑρμῆν. δηλᾶ τὸν, Ἐπικαμπῆ. Παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ'. 151. "Ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι "βακχάλοι ἦσαν". Καθόλη σημαίνει ἡ λέξις, Βυντινα ὑγιεινὸν-θρεμμάριον καὶ διωκτόν. Ζήτ. Κορωνίδων. Ἡ κυρία σημασία τύτε εἶναι τὸ, Κυρτὸς, καμπύλος, ὡς παρ' Ἱπποκρ. "Ὀξέα τὸ Κορωνόν". τὸ ὁποῖον ἄλλως, Κορώνη, λέγεται. ὃ ἐστὶ τὸ καμπύλον μέρος τῆ κοκκάλε, ἤτοι τὸ τελευταῖον μέρος αὐτῆ. ὡς καὶ παρὰ Λυκίῳ. Τραγοπ. 122. "Βραχίονας, κόρωνα, "καρπούς". Ἐντεῦθεν "Νῆες κορωνίδες" παρ' Ὁμήρ. αἱ καμπύλα-κυρτὰ τὰ ἄκρα αὐτῆ ἔχουσαι. Κορώνη, ὡς πτηνὸν ἔχει τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὸ τέλος κυρτὸν ἔχει τὸ ῥάμφος αὐτῆς. Ζήτ. Κόραξ, ᾠδ, Χορός.

Κοσκινεύω, πευτὸν τῷ, Κοσκινίζω.

Κοσκινηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶ κοσκινίζειν.

Κοσκινίζω, δηλᾶ τὸ κοσκίνῳ καθαίρω.

Κοσκίνιον, τὸ. ὑποκορ. τῶ Κόσκινον.

Κοσκινόγυρος, ὁ. πευτὸν τῷ, Τηλία. Σχολ. Ἀειφορ. Πλύτ. 38.

Κοσκινομαντις, ος, ὁ, ἡ. ὁ δηλᾶ τὸ κοσκίνῳ μαντεύομενος-χρησμολογῶν. ἡ τέχνη τύτε λέγεται, Κοσκινομαντεία, ἢ Κοσκινομαντική.

Κόσκινον, τό. ὄργανον τι ἐκ ξυλίνου γύρου, δέρμα πυκνῶς τετυπημένον εἰς βάσιν ἔχοντος, δι' οὗ κοσκινίζουσι καὶ καθαίρουσι τὸν σῖτον, κ. τ. τ.

Κοσκινοπαιδός, ὁ, ἡ. ὅστις ποιεῖ - φκιαίνει τὰ κόσκινα. τὸ θηλυκ. ἐν τῇ σωνθείᾳ, Κοσκινῶ, λέγεται, τὸ δὲ ἀρσενικ. Κοσκινᾶς.

Κοσκινοπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ τὰ κόσκινα.

Κοσκινόριτος, ὁ, ἡ. (ῥινός), τὸ κατατετυπημένον ἐν τῷ κοσκίνῳ δέρμα, ἢ τὸ εἰς κατασκευὴν κοσκίνου ὑποτεθέν.

Κοσκυλμάτια, τά. τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, τὰ τῶν δερμάτων ἐκτὸς ὑποκόμματα τὰ ἐπὶ τὰ λαπρὰ πίπτοντα οἱ σκυτοδαψοὶ ῥάπτοντες ὡς ἄχρηστα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 49. ἐκ τοῦ γναφέως Κλέωνος, ὅστις ἐπεχειρεῖτο κολακείας καὶ δυτελοῦς ἢ ἀπαπλοῦς λόγους. Τινὲς τῶν νεωτέρων παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Σκύλλω, καὶ ἐκ τοῦ, Κόσκυλμα, οἱ παλαιότεροι τὸ Λατιν. Cuticulum, quisquilium καὶ quisquiliæ, ὑποκαθάρματα, σκύβαλα.

Κοσμάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κόσμος.

Κοσμέω, ῶ. βαπτίττω, εἰς τάξιν βάλλω, τίθημι, ἑτοιμάζω. Ὁδυσ. Η. 13. "Ἠ οἱ πῦρ αὐέκαιε, καὶ εἴσω "δόρπον ἑκόσμει". παρασκευάζει-ἑτοίμαζε. "Σπείχων δ' ἑκόσμει συμμάχους". Εὐσεπ. Ῥῆσ. 138. αὐτὶ τοῦ, Καθησυχάζω, ἀναπαύω. 2) Σπολίζω, καλλύνω, καλλωπίζω, Τιμῶ. 3) Κόσμιος εἰμὶ, (Ζήτ. Κόσμος, ἀειδμ. 5.), διοικῶ, εὐσχημάζω. Σοφοκλ. Αἴ. 123. Μέσως, Κοσμέομαι, οῦμαι. κοσμῶ - σολίζω - καλλωπίζω ἐμαυτὸν, ἢ τὰ ἐμαί. Ἡρόδοτ. Ζ'. 209. ἐκ τῆς Λακεδαιμονίων "Νόμως γὰρ σφι ἔτω "ἔχων ἐστὶ ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε "τὰς κεφαλὰς κοσμέονται". Πλάτ. πολ. 5'. "Ἡ πο- "λιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτῇ ἐ- "πίσκοπος φύλαξ". αὐτὶ τοῦ, θέλει εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εἰς εὐταξίαν.

Κόσμησεν, Αἰόλικ. αὐτὶ, Κοσμήσησαν, ἐκ τοῦ, Κοσμέω. Ἰλ. Γ. 1. "Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἀμ' ἡ- "γεμόνεσσιν ἕκαστον". ἐκοσμήσησαν, διετάχθησαν.

Κόσμημα, τό. τὸ κεκοσμημένον, σολισμένον. Καὶ, σολισμὸς, καλλωπισμὸς, σολίδιον. Ξενοφ.

Κόσμησις, ἡ. τὸ κοσμεῖν - σολίζειν, καὶ βαπτίττειν.

Κοσμήτειρα, ἡ. ἐκείνη ἥτις κοσμεῖ. ἐκ τοῦ

Κοσμητήρ, ῆρος, καὶ, Κοσμήτης, ου, ὁ. ὅστις κοσμεῖ - βαπτίττει, εἰς διταξίαν βάλλει. Ἰλ. Α. 16. καὶ 375. Γ. 236. "Δύω κοσμήτορε λαῶν". βαπτάκτορας, ἡγεμόνας. 2) Σπολιστὴς, καλλωπιστής. Ἐν Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Μέρ. Β. ἀειδμ. 58. καὶ ἑπομ. καλεῖται, Κοσμήτης, ἀρχὴ τις ἐν Ἀθήναις" ὅθεν ἐν Ἐπιγραφ. 60. κεῖται "Κοσμητεύοντος Σταιεῖ". ἐντεῦθεν εἴρηκεν ἔτος ὑπὸ τινὸν βαπτίττοντα τὰς Σωφρονιστὰς, Ὑποσωφρονιστὰς, Γυμνασιάρχους, Παιδοτρίβας, κ. τ. λ. ὑπ' αὐτὸν ἦσαν ἔτι καὶ οἱ Ἐφηβαίσαντες. ὅθεν

Κοσμητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς τὸ Κοσμεῖν.

Κοσμητὸς, τὴ, τόν. βαπτισμένος, εἰς τάξιν βαλμένος, ἐσολισμένος.

Κοσμήτρια, ἡ. ταυτὸν τῇ, Κοσμήτειρα.

Κόσμητρον, τό. ὄργανον εἰς τὸ κοσμεῖν ὑπάδειον. Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 59.

Κοσμήτωρ, ορος. ταυτὸν τῇ, Κοσμητήρ.

Κοσμιαῖος, αία, αῖον. ὁ τὸ μέγεθος τῆ παντὸς κόσμου ἔχων. Δημόκρ. παρὰ Στοβ.

Κοσμικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν - ἁρμόζων εἰς τὸν κόσμον, ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ὤν. ὁ βαπτὰ τὸν κόσμον ἐκπεπαιδευμένος - βεβαπλωμένος.

Κόσμιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κόσμος. ὡς καὶ τὸ Κοσμάριον. ἀμφ.

Κόσμιος, ία, ιον. ἢ, Κόσμιος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Κοσμίως. ὁ καλῶς βαπτισμένος, εἰς τάξιν ἢ εἰς διταξίαν βαλμένος. εὐκαλλώπιστος, πρέπων, εὔτακτος, εὖ βαπτισμένος, ἥσυχος, εὐσχήμων, σώφρων, ἁπλοῦς, χρησιμώτατος, ἐσολισμένος μὲ καλὰ ἤθη - ἀρετὰς καὶ τιμάς. σώφρων, μέτριος, πεπολισμένος, πεπαιδευμένος, τίμιος. Παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται καὶ αὐτὶ τοῦ, Κοσμικὸς, ἢ Κοσμοπολίτης, ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, διλ. ὅτω καὶ παρ' Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. 9. Ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει ἔτι καὶ "Πρόβατον κόσμιον". τὸ ἡσυχαῖον καὶ ἥσυχον. ὅθεν

Κοσμιότης, τητος, ἡ. ἡ ἰδιότης - ἢ κατάστασις - τὸ φυσικὸν ἢ τὸ ἰδίωμα τῆ πολίτευμα τοῦ κοσμίου.

Κοσμιώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ Κοσμίῳ. ἀμφ.

Κοσμογένεια, ἢ. Κοσμογονία, ἡ. ἡ τοῦ κόσμου γένησις. ἀμφ.

Κοσμογονία, ἡ. (γόνος) ἡ κτίσις - γένησις τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφέω, ῶ. ζωγραφίζω, ἢ ἐκζωγράφω τὸν κόσμον. ὅθεν

Κοσμογραφία, ἡ. ζωγραφία ἢ ἐκζωγραφὴ τοῦ κόσμου.

Κοσμογράφος, ὁ, ἡ. ὁ ζωγραφίζων ἢ ἐκζωγράφων τὸν κόσμον.

Κοσμοδιοικητικὸς, κὴ, κόν. ὁ διοικῶν τὸν κόσμον, ὁ εἰς τὸ διοικεῖν τὸν κόσμον ὑπάδειος. Στοβ.

Κοσμοκόμης, ὁ. ὁ τέως κόμην κοσμῶν. Ἀνθολ. "Κοσμοκόμης κτένι".

Κοσμοκρατορία, ἡ. ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, τὸ βασιλεύειν τὸν κόσμον. ἐκ τοῦ

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ. ὁ τὸν κόσμον κρατῶν - βασιλεύων. ὁ βασιλεὺς καὶ διοικητὴς τοῦ κόσμου.

Κοσμολογία, ἡ. ἡ ἐκ τοῦ κόσμου διδασκαλία, ὑπόμνημα τῶν χθονίων νόμων, δι' ὧν διοικεῖται ὁ φυσικὸς κόσμος.

Κοσμολογικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπάδειος ἢ αὐτῶν εἰς κοσμολογίαν.

Κοσμοπατὴρ, ὁ. ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου. Ὀρφ. Ὕμν. Γ'. 3. ὅπου νῦν, Κόσμε πατὴρ, ἡμαρτ. κεῖται.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ. (πλάσσω) ταυτὸν τῷ, Κοσμοποιὸς. Φίλ.

Κοσμοπλόκος, ὁ. (πλέκω) ὁ σολίζων καὶ καλλύνων τὸν κόσμον. Ἐπίθετ. τοῦ, Ἀπόλλωνος. Ἀνάλεκτ. Β'. 518.

Κοσμοποιέω, ῶ. τὸν κόσμον κτίζω - ποιῶ. ὅθεν

Κοσμοποιΐα, ἡ. ἡ κτίσις - ποίησις τοῦ κόσμου.

Κοσμοποιὸς, ὁ. (ποιέω) ὁ κτίστης καὶ ποιητὴς τοῦ κόσμου. παρὰ Στοβ. "Τὸ κοσμοποιόν". ὑπάδειος.

Κοσμόπολις, ὁ. παρὰ Λοκροῖς, ταυτὸν τῷ Κόσμος, ἀειδμ. 5. Πολύβ. ΙΒ'. 16.

Κοσμοπολίτης, ὁ. ὁ πολίτης τοῦ κόσμου. Λέγεται δέ τινος ὅστις δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τὴν πατρίδα του.

Κοσμοπρεπὴς, εος, ὁ, ἡ. ὁ πρέπων εἰς τὸν κόσμον, κόσμιος.

Κόσμος, ὁ. τάξις, διταξία, καλὴ κατάστασις, βαπτάξις, ὁρδινία. 2) Ἑτοιμασία, κατασκευὴ, μάθημα, διδασκαλία, ἀγωγὴ, Disciplina. 3) Σπολισμὸς, καλλωπισμὸς, κυείως. "Καὶ τὰς (τοῦ "σῶμα) κόσμους, εἴασε χαίρειν". Πλάτ. Φαίδ. 63. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἔπαινος, τιμή. παρ' Ὁμήρ. "Οὐ κατὰ κόσμον". ἢ κατὰ τὸ πρέπον, ἢ κατὰ τὸ εὐσχῆμον καὶ εὔτακτον. Ἰλ. Β. 214. Ε. 759. 2) "Ολη ἡ κτίσις, ἤτοι ὅλον τὸ παν, ἢ τῆς διαμασίας τάξεως ἧς ἔχει. "Ἀρα, ὁ Οὐρανὸς, ἡ γῆ μετ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

τὰ τῆς ἄρτων, καὶ πλακοῦς, ἢ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ἀνθρωποι ἤτοι τὸ σύστημα τῆς ἀνθρώπων, ὡς τὸ Λατιν. *Mundus*. καὶ Γαλλ. *Monde*. Ἀεισοτ. "Κόσμος ἐστὶ "σύστημα ὅλης ὁρατῆς καὶ γῆς καὶ τῆς ἐν τούτοις περιεχο- "μένων φύσεων". 5) Ἀρχή τις ἢ Ἀρχοντες καὶ διοικητὴ παρὰ Κρησὶ, ὡς οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις Ἔφοροι. Ἐπιγραφ. *Chishull*. Ἐκ τοῦ, Κόμω, Κόμπω, τὸ Κομέω, Κτημελοῦμαι, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Κομίζω, καὶ Κομψός.

Κοσμοσάνδαλον, τό. Δωεικ. τὸ αὐτὸς, τὸ ὁποῖον ἄλλως Τάκινθος, λέγεται κατὰ Παυσανίαν Β'. 35. ὅπου ἡμαρτ. Κομοσανδάλου, κεῖται. Παραβάλ. μὲ τὸ παρ' Ἀθλιω. ΙΕ'. καὶ Πολυδ. ε'. 106.

Κοσμοσωτήριος, ὁ, ἡ. ὁ σωτηρία τοῦ κόσμου γενόμενος.

Κοσμουργέω, ῶ. κτίζω - δημιουργῶ τὸν κόσμον, ἢ Κόσμον δημιουργῶ. Ἡράκλειτ. παρὰ Πρόκλ. ὅθεν

Κοσμουργία, ἡ. ἡ τοῦ κόσμου κτίσις. καὶ

Κοσμουργὸς, ὁ. (ἔργον, κόσμος) ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

Κοσμοφθόρος, ὁ. ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων τὸν κόσμον.

Κοσμῶ, ἡ. ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθλιωνὰς ἐν Ἀθλιώναις. Ἀρποκρατ. ἐν Λ. Τραπεζοφόρος.

Κόσος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Πόσος. ὡς τὸ Κότε, Κῶς, Κῆ, Κῶ, αὐτὶ, Πότε, Πῶς, Πῆ, Πω. καὶ ἐπομβύως, Ὁκόσος, Ὅκως, Ὁκόσπερος, Ὁκότε, Κοῖος. αὐτὶ, Ὁπόσος, Ὅπως, Ὁπόσπερος, Ὁπότε, Ποῖος. Αὕτη ἡ μεταλλαγὴ τῆς στοιχείων, γίνεται καὶ εἰς τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον. Ἐντεῦθεν ἡ Λατινικὴ διάλεκτος ἔλαβε τὸ *Cot*, *Cotus*, ἢ τὸ δεκὺ *Quot*, *Quotus*, ἐκ τοῦ, Κόσος, Κότος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ *Coties*, *quoties*, πανταχοῦ ἐστὶ παρ', Τοσάκις. Διότι "οἱ Ῥωμαῖοι (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθλιωνάδος Βιβλ. Γ'. Κεφ. 6.) "παύσατε τὰς Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς καὶ κατὰ τὰς τόνους "αὐτῆς". τοῦτο σωζόμενον καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 90.) "Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὐδ' ἄκραν "βάρβαρον, οὐδ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, "μικτήν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰο- "λίς". Ἐκ τούτου τοῦ, Κόσος φαίνεται ὅτι ἀρκύπτει καὶ ἡ παρ' ἀειθμῶν τελευταία συλλαβὴ Κόσιοι, ἐν τῷ Διακόσιοι, Τετρακόσιοι, κ. τ. λ. καὶ ἐντεῦθεν, Διακοσὸς, Τετρακοσὸς, κ. τ. λ. ὡς ἐκ τοῦ, Πόσος, Πόσος. Ἴσως ἔτι ἀγκέκυφε καὶ ἡ ἄλλη λήγουσα ἡ ἐν τοῖς, Τετράκοντα, Τεσσαράκοντα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ Κότος, Κόσος, εἰς Οὐδέτ. Κότα. μετὰ τῆς παρεντάσεως τοῦ ν, Κοντα. Ἀρκ, Τετράκοντα, Τεσσαράκοντα, ὡς καὶ παρὰ Λατίν. *Triginta*, κ. τ. λ. καὶ αὐτὰ ὅπως ἔχῃ, τότε αἱ πρὸ τῆς Δικκόσιοι (Ζήτ. τοῦτο) γνῶμαι εἰσὶν ἐσφαλμέναι. Ἀντινὰς ἐπομβύως ἤθελε δεχθῆ Αἰολικῶς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων ἐν τοῖς, Κῶς, Κῆ, Κῶ, αὐτὶ τοῦ, Πῶς, Πῆ, Πω. τότε βλέπει σαφεστέρως τὴν ἀρχὴν τῶν Λατινικῶν, *Co*, *Comodo*, αὐτὶ τοῦ, *Quo*, *quomodo*.

Κόσσος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κολαφισμός. ὅθεν τὸ, Κοσσοζώστρος, καὶ Ἐπιμόκοσσος, ὀνόματα Παρασίτων, παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπις. 69. καὶ Ἐπις. 7. ὃς ἕτοιμος ἔστηκε ῥαπίζεσθαι. ἀφ' ἧς καὶ τὸ, Κοσσίζεσθαι, ταυτὸν τῷ, Κολαφίζεσθαι, κατὰ κίρρησι ῥαπίζεσθαι.

Κοσσυφίζω, ὡς κόσυφος συρίζω-κιλαδῶ. Ἱερ. ἐκ τοῦ

Κόσσυφος, ἢ, Κόττυφος, καὶ Ἀττικ. Κόψυφος. εἶδος ὀρνίθου μελανοῦ χρώματος, Κόσσυβος, καὶ Κόσσυβας. *Merula*. Λιννᾶ. 2) Παρὰ Βοιωτοῖς καὶ εἶδος ὄρνιθος-κόττας. Παυσαν. Θ'. 22. Ἴσως τὸ παρ' Ἡσυχ. Κοτίκας, ἀλεκτρυὼν, καὶ Κόσκιοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες· καὶ ἐπομβύως, Κόττυλοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες.

Κοσσὶ, νὶ, ἢ Κόσσα. ταυτὸν τῷ, Ἀκοσσὶ, κεφαλή.

Κοσσάριον, τό. τόπος ἔνθα φύεται ὁ κόσος. ἀμφ.

Κόσσος, ὁ. εἶδος ἀρωματικῆς ῥίζης, ὡς τὸ πέπερυ. *Costus*, Διοσκορ. α'. 15. Θεόφρ. καὶ Ὁσμ.

Κοσύμβη, ἢ Κοσσύμβη, ἡ. καὶ, Κόσυμβος, ὁ. παροκύπτει ἐκ τοῦ, Κόρυμβος, καὶ σημαίνει τὸ τελευταῖον μέρος πράγματος τινὸς, οἷον ἐπάνω δηλ. ἢ οἷον κάτω ἄκραν αὐτὸ, καὶ ἐντεῦθεν, Δεσμὸς, ἀνάδεσμα τῆς πεπλεγμένης κόμης ἢ ἐγκόμβωμα αὐτῆς ὑπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀττικοῖς, Κρώμβυλος, λέγεται. Πολυδ. Β'. 30. ὅπου ἔτι τὰ Χειρόγραφα καὶ Κορύμβιον, αὐτὶ, Κοσύμβιον, ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀφὰ τοῦ, Κρώβυλος, καὶ Κόρυμβος. μαρτυρεῖ ἔτι καὶ ἡ σωτηρία, Κόσκιν, αὐτῷ λέγουσα. 2) Ἐν τοῖς ἐνδύμασι λέγονται τὰ φλόκια, (οἱ φλόκοι) τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ὕφασμα ὑπὸ τὸ μέσα μέρος. καὶ ἐντεῦθεν "Χιτὼν κοσυμβωτὸς". αὐτὶ τοῦ, Κροσωτὸς, εὔδυμα - φόρεμα με φλόκες. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα ἐνδύματα ἐφορῶσαι οἱ Ποιμένες, φαίνεται ἐκ τῆς μαρτυρίας Δίωνος τοῦ Χρυσοῦ. Λόγ. 71. σελ. 388. ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ σωτῆρ. Τραγόκαππα, ἢ Φλοκάτη.

Κοσυμβωτὸς, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κοσύμβη.

Κοταίνω, καὶ, Κοτέω. (κότος) ὀργίζομαι, θυμόνω, μνησικακῶ, μισῶ. Ἰλ. Α. 181. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 487. 2) Φθονῶ, ἐχθραίνω, ἔτι δὲ καὶ μετὰ Δοτικ. Ἡσιοδ. "Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει". Ἔτι δὲ καὶ Μέσως, Κοτέομαι, Κοτεοσάμενος, καὶ Παρακ. ἐνεργ. Κεκοτηὼς, αὐτὶ, Κεκοτηκώς. Ἰλ. Φ. 456. "Κεκοτήοτι θυμῷ". ὀργίλως, ὠργισμένῃ ψυχῇ. ὅθεν

Κοτήεις, ἤεσσα, ἧεν. θυμωμένος, ὠργισμένος, φθονερός.

Κοτινάς, άδος, ἡ. ἐλαία ἥτις ἐμβολισμένη εἶναι ἐπάνω εἰς ἀγριελαίαν. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἐλαίας.

Κοτινοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ἀγρίας ἐλαίας φέρων.

Κότινος, ὁ, ἡ. ἡ ἀγρία ἐλαία, *Oleaster*, ἐκ τῆς ὁποίας τὰς κλάδας καὶ τὰ φύλλα ἔπλεκον τὰς στεφάνας τῆς ἀθλητῆς, κ. τ. λ.

Κοντινοτράγος, ὁ, ἡ. ὁ ζώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας. Ἀεισοφ. Ὄρν. 240.

Κότος, ὁ. θυμὸς, ὀργὴ, ἔχθρα, χόλος, ἔρις δαίμονος· ἢ ἐγκαμβὴ ὀργὴ εἰς κακοποιΐαν, ἢ ὀργὴ ὑπαρθῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν, πίσμα, ἴνατ, Τυρκ. φθόνος. παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, χόλος, καὶ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐκ τοῦ, Χόω, Χώω, Χώομαι.

Κόττα, ἡ. Κόπη, καὶ, Κόπις, ὁ. Ὁ Πολυδ. Β'. 29. λέγει, ὅτι οἱ Δωριῆς ἔλεγον τὴν κεφαλὴν, Κόπτα· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, Πρεκόπτα, εἶδος κυρῆς, ἤτοι ζόπας τοῦ κόπτειν τὰ μαλλιὰ, ὁπόταν εἶχες μόνον ἐμπροσθεν ὑπὸ τῶν μετώπων μῆνας, καὶ ὄπισθεν κεκαρμένους. "Τὰ πρὸ τῆς κοττίδος" ὅπου τὰ Χειρόγρ. Κοτίδος, ἔχουσι· καθὼς καὶ παρ' Ἱπποκρ. ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖστον κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Προκόττα, κωφοδέτει ἔτι "Καὶ οἱ ἀλεκτειόνες Κοττοὶ (λέγονται) "ὑπὸ τὸν ὑπὸ τῇ κεφαλῇ λόφον". Ὁ ποτάμιος ἰχθὺς, Κόττος, διαίσκεται παρ' Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσορ. Δ'. 8. ὅπου ποσὲ Βοῖτος, ἔκειτο. ἔστι ἔχει ὁ τῆς Λιννᾶ. *Cottus gobio*. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κόττος, ὄρνις, αὐθεντινος ἄλλα προσδιορισμὸν τὰ εἴδος αὐτὸ· καὶ ἀναμφιβόλως λέγεται ὁ οἰκιακὸς, μαρτυρούσης καὶ τῆς σωτηρίας, ἢ τις τοῦ Ἀλεκτρυόνα, Κόπτα, καὶ Ὀρνιθα, λέγει. Ἐντεῦθεν Κοτίκας, ὁ ἀλέκτωρ, ὅσις ἐν τῇ σωτηρίᾳ Πετεινὸς, καὶ, Κόκοττας, λέγεται. καὶ, Κοττυλοιεῖ, κατοικίδιοι (οἰκιακοὶ) ὄρνεις. καὶ, Φιλαφικόπταμοι, φίλικῆς ἧς ἀλεκτειόνων οἱ νεοσσεύοντες. καὶ, Κοττάνασθρον, ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, καὶ, Κοττοβολεῖν, τὸ παραπρῶν τινὰ ὄρνιν. καὶ, Κόσκικοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὄρνιθες. Ἀγκλαὶ δὲ αἱ ἀφεστότεραι τῆς λέξεων τῶν εἰσὶ διεφθαρμέναι, μ' ὅλον τοῦτο ἡ κυρία σημασία παραπρεῖται εἰς ὅλας. Τὸ Λατιν. *Cotta*, ἡ *Gens Aurelia*, καὶ τὸ, *Cotturnix*, ὁ ὄρτυξ, ἔγινον ἐκ τοῦ Κόπτε ἢ Ὄρνιξ, αὐτὶ, Ὄρνις.

Κοτταβεῖον, τό. ἢ, Κοττάβιον, τό. ἡ λεκανὶς ἢν ὁποίαν ἐλάμβανον καὶ ὡς βραβεῖον ἐν τῷ παίζειν τὸν Κόττβον. ὅθεν

Κόττταβος, ὁ. καὶ τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον ῥῆμα, Κοττταβίζω, ὑποδεικνύουσι παιδικά τινα (παίγνιον, παιγνίδιον) σωθῆναι, καὶ μετενεχθέντα ἐκ τῆς Σικελίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διαφθαρέντα εἰς τὰς Ἀθήνας· καθὼς εἶπε καὶ ὁ Κεντίας (παρ' Ἀθήν. ΙΕ'.) "Κόττβος ἐκ Σικελικῆς ἐστὶ χώρας, ἐκπαρεὲς ἔρ-"γον". ὃ εἰς ἐπαίζετο ὕπως. Ἐν τοῖς φιλικοῖς συμποσίοις, καὶ σώφροσι, οἱ νέοι μετὰ τὸ ἐκπιεῖν τὸν οἶνον, τὸ λειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἄφιουν νὰ πέσῃ κατὰ σταλαγμοὺς μέσα εἰς εὐ χάλκινον ἀγγεῖον κειμένου ὑπὸ κάτω, καὶ ἐκ τὸ ψόφου τῶν οποίων ἐκαμνον οἱ σταλαγμοὶ πεπτώματι, ἐσυμπέραινον οἱ ἐρώμενοι τὴν κλίσιν καὶ ἔμφασιν τὸ ἔρασθαι, ὧν εἶχε περὶ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ὄνομα, ὡς δηλ τὸ πλεῖστον, τότε ἐμέμνητο. καὶ εἰ ἐβγαίνετο μεῖζον ὁ ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐρασθῆναι ἐρᾶσθαι. Ἐπαινοῦσι εἰς τοῦτον τὸν ἁπλοῦν ζόπον ἀναφέρεται καὶ ἡ τὸ Ξενοφῶντος (Ἑλλην. Β'. γ'. 56.) ῥῆσις· "Καὶ ἐπειγε ὑποθησόμενον ἀναγκάζομε-"νος (ὁ Θηραμένης) τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λοιπόμενον "ἔφασαν ὑποκοττβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν· Κεντίας τοῦ-"τ' ἔγω τῷ καλῷ". ἃ ἐστὶ, Κατὰ γῆς ῥίψαντα αὐτό, καὶ ψόφον ποιῆσαν. Τὸ ὑπολειπόμενον τοῦτο ἐκ τὸ ἐκποθοῦντος ποτηρίου ὑγρὸν, τὸ ἐν τῷ ἀγγείῳ χεόμενον, καὶ τὸν ψόφον ὑποτελοῦν, ἐλέγετο· Λάπτε, καὶ Λαπαγή. τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐχώνευτο· Λεκανὶ, Σκάφη, καὶ Χαλκεῖον. ἀλλ' ἔτι αὐτὶ τὸ, Λάπτε, ἐλέγετο καὶ Κόττβος· καὶ αὐτὶ τὸ, Λεκανὶ, ἐλέγετο καὶ Λαπαγεῖον, Κοττβεῖον, καὶ Κοττάβιον. Λυπεῖ ἡ τελευταία λέξις ἐκλαμβάνετο καὶ αὐτὶ τὸ, Ποτήριον, δι' ὃ ἔκχεον τὸν οἶνον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὡς βραβεῖον τῷ ἄριστα κοττβίσαντι. Ἡ παιδιὰ αὕτη μετὰ ταῦτα κατὰ μικρὸν ἐπαύθη καὶ σφόδρα παρ' αὐτοῖς καὶ ἐχάθη τεχνικωτέρα, καὶ ποικιλωτέρα, καὶ εἰς τὸν νικητὴν ἔτι διωρίσθησαν καὶ ἄλλα τινὰ βραβεῖα. Ὁ Πολυδεύκης ἐν ε'. 109—111. ἐσημείωσε σχεδὸν ὅλας τὰς λέξεις, ὅσας μετεχειρίζοντο εἰς ταύτην τὴν παιδιὰν, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει μήτε τὴν τάξιν, μήτε τὸν ζόπον, καθ' ὃν ἐγίνετο ἡ παιδιά. Διεστραμμένως ὁμιλεῖ ὁ Ἀθήναιος ἐν Βιβλ. ΙΕ'. σελ. 667. Τούτου ὁ ἁπλούστερος ζόπος ἦν ὁ ἑπόμενος. Ἐγέμιζον μὲ λεκανὴν ὕδατος, ἐπάνω τὸ ὁποίου ἔπλεον ποτηρειά τινα κενὰ, τὰ ὁποῖα ἐγωνίζοντο διὰ τῆς ἐκχύσεως τῶν σταλαγμῶν τοῦ οἴνου ἐπ' αὐτῶν, νὰ τὰ βυθίσωσι, καὶ διὰ τῆς βίας τὸ οἶνον παραπομφθὲν νὰ γεμίσωσιν ὕδατος, καὶ νὰ βυθισθῶσι. Ἕνα ἄλλον δεύτερον ζόπον ἀναφέρει ὁ Σχολιαστὴς τὸ Ἀριστοφάνους (ἐν Εἰρηνῇ. Στίχ. 342.) τὸν ὁποῖον αὐτὸς γράφει καὶ ὁ Σούδας. Οὗτος ὁ ζόπος ἐγίνετο ὕπω· Ῥάβδος διὰ μακρὰ πεπηγυῖα ἐν τῇ γῇ καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς ἐσταυρωμένως κειμένη καὶ κινουμένη ὡς δηλ ζυγὸς (ζυγαστὴς)· εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ὀξυρυγχωμένας, καὶ κρατῆρας δύο πλήρεις ὕδατος ὑπὸ κάτω τῆς πλαστίγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνθρακιὰς διὰ χαλκῆς πεπυρωμένου. Τοῦτο δὲ διὰ ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ πᾶς τῆς παιζόντος αἰτήσατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μακρόθεν ἐφάλλων, ἔπεμπεν ὅλον τὸν αἰγὸν ὑπὸ μίαν σαγόνα εἰς τὴν πλαστίγγα, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῇ καὶ καταλυθῇ καὶ κρύσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ ἀνδριάντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἦχον· καὶ εἰ μὴν χυθῇ τὸ οἶνον, ἐνίκα, καὶ ἤδει ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῆς ἐρωμένων· εἰδὲ μὴ, ἡττᾶτο. ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Γέρων, καὶ Μάνης. Ὁ τρίτος ζόπος ἔστιν ὁ Κόττβος Κατακτὸς, λεγόμενος, τὸν ὁποῖον ἀπεμιμήσατο κατὰ μέρος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. (στίχ. 1243.) Κατὰ τὸ μέσον μιᾶς βαθείας, στρογγύλης καὶ κενῆς λεκανίδος, ἧτον ἐμπεπηγμένη στερεῶς ῥάβδος τις μακρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο πλαγίως καὶ ἄλλη τις ὡς ὁ ζυγὸς τῆς ζυγαστείας, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ἦσαν ἐξηρτημένα ἐλλύχνια, καὶ κοινὰ ποτήρια, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστὴς, κατὰ τὸν αὐτοῦ τρίτον εἰρημένον δεύτερον ζόπον. "Ἐξ ἑκατέρων τῆς μερῶν ἐξηρτῶντο "ἐλλύχνια καὶ κυμβεῖα κοῖλα"· καὶ μετὰ ταῦτα λέγει διωρισμένως, ὅτι τὰ κυμβεῖα ἔκειντο ὑπὸ κάτω τῆς ἐλλυχνίων, καὶ ἐπομένως λέγει. "Καὶ τι ἀγγεῖον ἐτί-"θεσαν ὕδατος πλῆρες". ἀλλὰ πῶς; δὲν τὸ λέγει. Εἶτε καθάπερ ἄλλοι ζωπάνης τὸ ἕτερον βαρυώντες μέρος (πιθανῶς, διὰ τῆς μετὰ ὕδατος πεπληρωμένων ἀγγείων), ἀναγκάσθη ἐποίησεν αὐτεγειρομένου καὶ αὐτοπεσόντι τῆς πεπληρωμένου ἐκ τῆς ἐλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ· ὑπέκειτο δὲ τι κυμβεῖα τοῖς ἐλλυχνίοις, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ· καὶ ὁ τῆς πλειόνων ἐπιφανῶν κυμβείων, ἐδόκει νικᾶν. Κατέκοποι δὲ ἐκλήθησαν, ὑπὸ τοῦ κατέχειν καὶ αὖ πάλιν ἀνάγειν τὸν Κόττβον. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην, ἡ μηχανὴ αὕτη ἐκρέματο ὅλη ἐκ τῆς ὀρόφης διά τε κάτω. "Καὶ τὸ μὲν κοττβεῖον ἐκρεμᾶτο ὑπὸ τοῦ ὀρόφου ὑπτιόν τε καὶ λέον χαλκοῦ τε πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίαν τὸ ἐπίθεμα, ὁ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτῆς φέρει". Ἐκ τῆς ὀρόφου λοιπὸν, ἐκρέματο ἡ μηχανὴ αὕτη εἴδος λυχνοστάτης ἔχουσα, τῆς ὁποίας ἡ μεσαία μακρὰ ῥάβδος "Ῥάβδος κοττβικὴ" ἐκαλεῖτο. Ὁ αὐτὸς Πολυδεύκης ἀναφέρει ἔτι καὶ μίαν τινὰ στρογγύλην καὶ βαθυλὴν λεκανίδα μετὰ ὕδατος πεπληρωμένην, καὶ Σκάφην, καὶ χαλκεῖον, καλαμβεῖον· ἀλλὰ πῶς αὐτὴ ἔκειτο; δὲν ἀναφέρει. Τόσον μόνον αὐτὸς ἐπισημαίνει, ὅτι ἐν τῇ ἐκ τῆς ὀρόφης κρεμαμένῃ μηχανῇ (κοττβείῳ) ἔπιπτον μετὰ ψόφου τινὸς οἱ σταλαγμοὶ τὸ οἴνου "ὑποκοττβίσαντες ποιη-"σαι τινὰ ψόφον". Ἐπιφέρει ἔτι ὁ αὐτὸς, ὅτι δηλ τῆς λεκανίδος εἶχον καὶ μίαν σκληρὰν σφαῖραν, μίαν πλάστιγγα, καὶ εὖα Μάνην. "Ἐπεπόλαζε δὲ αὐτῇ "σφαῖρα, καὶ πλάστιγξ, καὶ Μάνης, καὶ ζεῖς μυείναι, καὶ "τεῖα ὀξύβαφα". αἱ ὁποῖαι αὐταὶ λέξεις ἐχρὴ μόνον εἰσὶ σκοτειναὶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλως πολλὲς ζόπες τῆς παιδιᾶς ὑποδεικνύουσι. Καθόλου δὲ, εἷς τῶν τὸν τελευταῖον ζόπον τῆς παιδιᾶς μνείαν ποιούμενος σκοτεινόν, καθὼς π. χ. τὰ Ἑλλύχνια εἰσὶν ὑπεραίω τῆς κυμβείων, καὶ ἄλλα τινὰ ῥαφάγματα. Ἀκολούθως, καλεῖται ὅλη αὕτη ἡ παιδιὰ, Κόσκινος, καὶ, Κόττβος· καὶ ῥοικύπτει ὡς φαίνεται ἐκ τῶν, Κόσκω, Κόπτω, Δωρικ. αὐτὶ, Κόπτω, Κοπτῶ, Ὠθῶ, καὶ Λάπτω, ἐκ τοῦ φόφου τὸν ὁποῖον ὑποτελεῖ ὑγρόν τι κάτινες στερεὸν σώμασος ῥιπτόμενον, ὡς τὸ τῆς σιωπηδείας, Πλάτσ' καθὼς καὶ τὸ ὕσως ἦκεν, Λαπαγεῖν, ἐκ τοῦ Λαπίω, ὅπερ ποιοῦν ἐστὶ καὶ, Λατύω, καὶ, Λατύσω. Ἐν τοῖς τυποθεμένοις Ἐτυμολογ. σελ. 615. στίχ. 57. κεῖται "Πα-"ρὰ τὸν "Οττβον, ὃ σημαίνει τὸν Τάραχον· ὕπω δὲ "λέγουσιν οἱ Ἴωνες". ἀλλ' ἐν τινι Χειρογράφῳ κεῖται "Παρὰ τὸν "Οττβον· ὕπως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες "Ὀτ-"ταβος καὶ ὁ Κόττβος". καὶ κατὰ τοῦτο, ἄρα, ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τὸ ψόφου. Ὁ ἁπλοῦς ζόπος παύσας τὰς ὀξὺ τῆς μακρᾶς χρήσεως ποικιλωτέρας ἠμφισβήτησε παιδιᾶς ἀπεκαστῆσαι τέλος πάντων τόσον ἐπιθέσεις, ὥστε ἐθιώκατο ὁ παίζων νὰ ῥίψῃ τὸ καταλειπόμενον

μένον

μβυον ἐν τῷ ποτηρίῳ εἰς τὴν χαλκίνην λεκάνην, ἥτις ἔκειτο εἰς τὸ διωρισμένον μακρινὸν δρέπεμα, ὥστε μήτε μία ραγὶς ἐκ τῆ οἴνε νὰ μὴ ἤθελε πέσῃ κατὰ γῆς, ἀλλὰ μετά τινος καμπύλης γραμμῆς νὰ πέσῃ ὅλον εἰς τὴν λεκάνην καὶ νὰ προξενήσῃ ἀρκετὰ διακτὸν ψόφον· μετὰ καιρὸν δὲ ἔγινε τόσον πολυποίκιλος, ὥστε ἔφθασε νὰ μεξῶνται ἐνίοτε ἕξ διαφορετικὰ εἴδη παύσης τῆς παιδιᾶς. Μία ἐπιτομὴ τῶν κεῖται παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ, Στίχ. 1243. καὶ ἐν τῷ Comment. Societ. Philolog. Lipsi. 1. pag. 100—103. Cottabi bubuli Plautus Trin. 4, 3, 4. Horatii Od. 2. 14. Juvenalis 3. 108. Plinii, 14. 22.

Κοττάνη, ἡ. εἶδος ἁλιευτικῆ ὀργάνε. Αἰλιαν. Ζῴων Ἰδιορ. ΙΒ'. 42.

Κόττανον, τό. εἶδος μικρῶν σύκων. Cottanum. Martialis, Δ'. 49.

Κόττυφος, ὁ. Ζητ. Κόσυφος.

Κοτυλαῖος, κατὰ τὸν τῆς κοτύλης τρόπον. παῖ ὅτι πωλοῦνται λιανικῶς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Κοτύλαια, μικρά. Ζητ. Κοτυλίζω.

Κοτύλη, ἡ. (κοτύλος) παῖ τὸ κοῖλον, κάθε κοιλότης-βαθυλότης ἢ ξώγλη. Ἄρα τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς (ἀπλοχειρον, χεῖρα) τῶν ποδῶν, τῶν πίθων, τῶν ποτηρίων· ὅθεν καὶ ἡ κοιλότης τῆ κοκκάλου, καὶ ἁμαρέπως ἐκείνη εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Ἰλ. Ε. 306. ἰδιαιτέρως λέγεται καὶ εἶδος ποτηρίε τινός, τὸ ἐν τῇ σωσθείσῃ Καυκίνῳ. Ἰλιάδ. Χ. 494. Τυτθὸν κοτύλην". αὐτὶ, Τυτθιὸν. Λέγεται ἔτι καὶ εἶδος Μέτρε τῆ ὑγρῶν, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Τρυβλίον, καὶ, Ἡμίξεστον. 7½ ὑγρίας βάρος ὠφελαμβάνουσα. "Χαλκόδετοι κοτύλαι". παρ' Αἰσχύλ. παυτὸν τῷ, Κύμβαλα. "Ορα Ἀθηναῖ. Θ'. σελ. 479.

Κοτυληδὼν, ὄνος, ἡ. ἡ κοιλότης-βαθυλότης τῆ κοκκάλε εἰς ἣν ἐμβαίνει καὶ σωδέεται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπε θηλυκόνονται οἱ μηροί. 2) Κοτυληδόνες λέγονται καὶ αἱ κυλόσπιτες ἢ οἱ κατὰ κορυφὴν κοῖλοι κόμβοι οἵτινες διείσκονται εἰς τὰς πόδας-εἰς τὰς πλεκτάνας τῆ πολυποδῶν-ὀκταποδίων, κ. τ. τ. αἱ βεντούζαι καλοῦμται. Ὁ Ὀππιαν. Ἀλ. Β'. μετεχειρίζεται τὴν λέξιν, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆ βυζαντικῶν τούτων κόμβων, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων πλεκτανῶν. 3) Οἱ παρόμοιοι κοῖλοι κόμβοι, οἵτινες διείσκονται ἐν τῇ μώρᾳ τῆ θηλαστικῶν ζώων. 4) Εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. Δ'. 92. καὶ 93. Umbilicus veneris, Λατιν. τὸ τῆ Λιναίε, Cotyledon umbilicus καὶ tuberosa.

Κοτυληρύτος, ὁ, ἡ. (ἐκ τῆ Ἀρύω. ὅθεν τὸ Κοτυληρρύτος, ἡμαρτημένον). ὁ ῥέων-ἐχέων τόσον πλυσίως, ὥστε διάγεται νὰ ἐξαντληθῇ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ κοτύλης. Ἰλ. Φ. 34. "Πρὸτὴ δ' ἀμφὶ νέκυι κοτυληρύτην ἔρρεεν αἷμα". τοσοῦτον τῷ πλήθει, ὥστε καὶ κοτύλη ἀρύσασθαι". Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 539. φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τῆ μείζε, Κοτύλη, ἀφ' αὐτοῦ "Ὅζος κοτυληρύτου" λέγη.

Κοτυληϊαῖος, αἵα, αἷον. ὁ κοτύλην ὠφελαμβάνων.

Κοτυλίζω, πολλῶ μὲ τὴν κοτύλην λιανικῶς πραγματεύεταί τινα. Ἐπὶ τῆ κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' ὄχι ἀθρόως. Καθόλε δὲ αὐτὶ τῆ, Δίδω μικρὰ μερίδια. Πολυδ. Ζ'. 195. καὶ Σοφ. Βυζαντ. ἐν Λ. Ἰσοῖον.

Κοτυλίς, ίδος, ἡ. Κοτυλίσκη, ἡ. Κοτυλίσκιον, τό. καὶ Κοτυλίσκος, ὁ. ὑποκορ. τῆ, Κοτύλη, καὶ Κοτύλος.

Κοτυλιστὴς, ᾶ, ὁ. Ἰδιωτικ. μισοπώγων. εἶδός τι ἀγωνιστῶν παικτῶν.

Κότυλος, ὁ, παυτὸν τῷ, Κοτύλη, πιθανῶς ἀφοίχθη τοῦτο ἐκ τῆ, Κοῖλος.

Κοτυλώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς κοτύλης ἔχων.

Κοτύλων, ονος, ὁ. ὑβριστικὸν ἐπίθετον μεθύσε τινός. Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. 18. Varius Cotyla, παρὰ Κικέρωνι καὶ, "Φιλωνίδης κοτύλη". παρὰ Διον. Ἁλικ. ΙΒ'. ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωνῇ. ἐπὶ μεθύσε λέγεται ἐν τῷ βαδίζειν, Κοτυλίζει. αὐτὶ τῆ, Τρέμουσιν οἱ πόδες αὐτῆ καὶ λοξὰ βαίνουσιν ἐκ τῆς μέθης.

Κουβαρὶς, ἡ. Διοσκορ. Β'. 37. παυτὸν τῷ, Ὀνίσκος, Millepeda.

Κούκεϑ, αὐτὶ τῆ, Καὶ ὐκ ἔτι.

Κοῦκι, τό. εἶδος φοίνικος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆ. Cocos, Coucis.

Κουκιμήλον, τό. ὁ καρπὸς τῆ, Κόκι.

Κουκιοφόρος, ὁ, ἡ. "Δενδρον κουκιοφόρον". Θεόφρασ. Γ'. 2. καὶ Δ'. 3. τὸ φέρον τὸ κόκι. Cocos nucifera. Λιν.

Κουκκύλιον, τό. ὁ βόμβυξ τῆ σκώληκος τῆς μεταξῆς.

Κουκκούμιον, τό. Ἀρριαν. Ἐπικ. Γ'. ΚΒ'. 71. παυτὸν τῷ Λατιν. Cucumis, κακάβιον, ἀγγεῖον μαγειρικὸν, τσύζερες, Τυρκιστί.

Κουκούφα, ἡ. Ὠραπόλ. Β'. 55. εἶδος πτηνῆ, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Πελαργός.

Κουλεὸν, τό. ἡ Κυλεὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Κολεὸς, ξιφοθήκη. Ἰλ. Α. 220.

Κουλεόπτερος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κολεόπτερος.

Κουλιβάτεια, ἡ. Ζητ. Κολλυβάτεια.

Κουμάσιον, τό. τὸ τῷ ὀρνίθων οἴκημα, ὡς καὶ ἐν τῇ σωνθείᾳ. Ἡσύχ.

Κουππίον, τό. ἡ ἐπὶ τῷ ἀμαξῶν γινομένη καμάρα. Ἡσύχ.

Κουρᾶ, ἡ. (κείρω) τὸ κυρτεύειν-κόπτειν-θερεπτέμνειν, κέρδημα-κόψιμον τῷ ξυχῶν τῆς κεφαλῆς-τῶν γενείων, ξυράφισμα. καὶ τὸ κέρδημα τῶν μαλλίων τῶν προβάτων, κ. τ. τ. "Μικρᾶς τῆ ξύλε κυρᾶς σωέχεται". Μαθηματ. Παλ. σελ. 57. σωέχεται ὑπὸ μικρῶν καὶ ὀλίγων ἰνῶν τῆ ξύλε. αὐτόθ. σελ. 67. "Κυρὰ τοῦ "σφιγκός". τὸ σχίσιμον-τὸ σχίσμα τῆς σφιγκός.

Κουράλιον, τό. παυτὸν τῷ, Κοράλλιον. Λυκιαν.

Κουρεακὸς, (κυρεῦς) Πολύβ. "Λαλιὰ κυρεακή". φλυαρία τῶν κυρέων ἢ τῶν ἐν τοῖς λυρικοῖς ὑπηρετῶν.

Κυρεῖον, τό. (κυρὴ) τὸ ἐργασήριον τῆ κυρέος (μπαρμπερεῖο) ὅπε ξυραφίζεται τινας, ὅθεν γίνεται καὶ συναξις ἀνθρώπων πολλῶν, καὶ μὲ τὰς φλυαρίας διασκεδάζουσι τὸν καιρόν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 338. "Ἐπὶ τοῖσι "κυρείοισι τῶν καθημένων". 2) Τὸ ξύσμα-σφύβκτον τὸ ὁποῖον ἔδιδε τινὰς εἰς τὰς Φράτορας κατὰ τὴν ἡμέραν Κυριώτιδα λεγομένην ὁπότε ἐγεμίσετο ὁ γένος αὐτῆ εἰς τὸν καταλογον αὐτῶν· τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ Μείον ἐλέγετο.

Κουρεύω, παυτὸν τῷ, Κυελάω. ἀμφ.

Κουρεὺς, έος, ὁ. ἡ Κυρεύτης, ῦ, ὁ. καὶ Θηλ. Κυρεύτεια, ἡ. (κείρω, κυρὰ) ὅσις κυρεύει-κείρει-ξυραφίζει ἢ κόπτει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἢ τὰ γένεια, Μπαρμπέρης. Τὰ ἐργαλεῖα τῆ Κυρέος ὠνειρόφρα ὁ Φανίας ἐν ϛ'. Ἐπιγρ. ("Ανάλεκ. Βρυχ. Τόμ. Β'. σελ. 53.) ἔτως·

" Εὐγάθης Λαπιθαιῶν ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθαρον σινδόνα, καὶ πεπάσα φάρσος ἐπιξυρίε,
Καὶ ψαλίδα δονακίτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιποκώπας φασγανίδας, καὶ τὰς αὐλοτυχας γόνυχας,
Ἔπτυσε δ' ἀς ἄλα καὶ ξυρὰ καὶ θρόνον, ἐς δ' ἐπικάρυ κυρέων προλιπὼν, ἄλαστα κηπολογεῖ,
Ἐνθα λύρας ἄκουσεν ὄκως ὄνος. ὤλεσε δ' ὤπιθα λιμώσιον, ἃ μὴ ϛίβδε παλινδρομίαν".

Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, Κυρβὺς, καὶ ὄρνις παιδὸς, ὑπὸ τῆ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἦχον γναφικῆ μαχαιρίε.

Κου-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κουρεύω, (κυρὰ) ταυτὸν τῷ, Κείρω, ὡς ἢ ἐν τῇ σωνηθείᾳ. Σχολ. Ἀεισοφ.

Κουρεώτης, ὁ. καὶ Κυρεῶτις, ἡ. "Ἡμέρα, ἑορτὴ "κυρεῶτις". ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅποτε ἐνέγραφον οἱ γονεῖς τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τοὺς Φράτορας, ἢ ἔφερον καὶ τὸ θῦμα (τὸ τρίτον) Κουρεῖον ἢ Μεῖον, λεγόμενον, ἐκ τῦ Κόρος, Κῦρος. Ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τῦ, Κουρὰ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν ἡμέραν ἔκειρον κατὰ τρίτον τὰς κεφαλὰς τῶν νέων.

Κούρη, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Κόρη.

Κουρήϊος, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Κυρεῖος, ὁ ἐστὶ, Κόρειος.

Κούρητες, οἱ. Ἰλ. Τ. 193. "Κέρητας ἀεισήας". καθ' Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ι'. σελ. 716. ταυτὸν τῷ, Νεανίαι. Κυρῆτες δὲ (τῆς δευτέρας συλλαβῆς τρεσπωμένης) ἔθνος τῆς Κρήτης ἢ τῆς Πλευρῶνος. ὅθεν, Κυρητίζω, ἢ, Κυρητισμὸς, ὁ. ἡ ἱεροφαξία ἢ λαφεία τῷ Κυρήτῳ, τὴν ὁποίαν τρεγράφει Διονύσ. Ἁλικ. Β'. 71.

Κουρεὶας, ε, ὁ. ὅσις συχνάκις κυρδύεται, ὁ κυρδυμβύλω ἔχων τὸν κόμβον αὐτῦ, ξυραφισμβύος.

Κουριάω, ῶ. κυρᾶς δηθυμῶ. δέομαι, ἀγαπῶ ἢ χρείαν ἔχω νὰ κόψω-κυρδύσω τὸν κόμβον ἢ τὰ ῥόδια. Ἄρα, ἔχω μεγάλην κόμβον-μακρὰς θρίχας, Κομάω. "Υπερῆγαν κυρεῶν". Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 48. μεγάλας θρίχας ἔχων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 20. "Τρίχες κυρεῶσαι". Ὅρα ἢ Ἀμμώνιον.

Κουρίδιος, ία, ιον. (κόρος, κῦρος) δηθεῖσαν τὴν νεοϋπανδρευμβύων, ἀνδρὸς δηλ. καὶ γυναικὸς, οἵτινες ἐκ παρθενίας εἰς γάμου κοινωνίαν συνῆλθον. Ἄρα, Νεοϋπανδρευμβύος, Νεοϋπανδρευμβύη. Ἰλ. Α. 114. "Κυρίδης ἀλόχῳ". τῆς ἐκ παρθενίας γυναικός. Ἰλ. Ε. 414. "Κυρίδιον ποθέυσα πόσιν". ποθοῦσα τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτῇ. ὃ ἐστὶ τὸ τῆς συνηθ. Παλλακεύει, ὁ μετὰ τὸν γάμον μὴ εἰδὼς ἄλλην γυναῖκα. Τοιοῦτο ἢ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο. 22. "Κυρίδιον φίλον". ἐν Ὀδυσ. Τ. 580. καλεῖται καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς Κυρίδιος. "Δῶμα κυρίδιον". ἡ τῆς ἐκ παρθενίας νεονύμφων κατοικία.

Κουρίζω, (κῦρος, αὐτὶ, κόρος) ὡς Οὐδέτ. εἶναι αὐτὶ τῦ, Κῦρος εἰμί. Ὀδυσ. Χ. 185. ὡς Ἐνεργ. αὐτὶ τῦ, Κόρυς ἀναζέφω. Ἡσιόδ. Θεογον. 347. "Αἳ "κατὰ γαῖαν ἄνδρας κυρίζουσιν". Καθόλου δὲ, αὐτὶ τῦ, Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, τρεπποιοῦμαι. Μέσ. Κυρίζομαι, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κυρίζεμαι. Ζήτ. Ὑποκυρίζομαι.

Κουρίζω, (κυρὰ, κείρω) ἀφ' ἅπαξ κείρω-ἀποκόπτω. παρὰ Θεοφρ. "Κυπάρισσος κυρίζομβύη". τῆς ὁποίας κάθε χρόνον κυρδύεται τὸν κορυφαῖον.

Κουρικὸς, κὴ, κὸν. (κυρὰ) παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κυρέα ἢ εἰς τὸ κείρειν τὰς θρίχας.

Κούριμος, ίμη, ιμον. ταυτὸν τῷ, Κυρικὸς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυρέα ἢ εἰς τὸ κείρειν τὸν κόμβον. 2) Κυρδυμβύος, ξυραφισμβύος. Εὐριπ. Τρωάδ. 279. Ἡλέκτ. 521. "Κυρίμης τειχέων". κεκομμβύης. 3) Κύριμος, ἡ. ὑπακουομ. Παρθένος, φαγικὴ τις μάσκαρα παρθενεύτινος, πιθανῶς, εἶχε τὸν κόμβον κυρδυμβύλου. Πολυδ. ἢ Ἀνάλεκτ. Α'. 500. Διοσκορίδ. Ἐπίχαρμ. 28.

Κουρὶξ, Ἐπίρ. ἐκ τῆς κόμης, ὑπὸ τὰ μαλλία. Ὁδ. Χ. 188. "Ἔρυσαι τε μιν εἴσω Κυρίξ". τῆς κόμης δηλαβερύμου. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 18. ταυτὸν ἐστὶ τῷ "Κατὰ κόρρης".

Κούριος, ταυτὸν τῷ, Κυρίδιος, καὶ, Κόρειος. Ὀρφ. Ἀργ. 1336. "Κύειον αἷμα παρθενίης".

Κουρὶς, ίδος, ἡ. (κυρὰ) ταυτὸν τῷ, Ἁλιεὺς. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τῦτο ἔχει τὸ Δωρικ. Κωρίς. 2) Ταυτὸν τῷ, Κομμώτρια, ἡ. Μενάνδρ. ἢ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτ. κώδ. 279. 3) Ταυτὸν τῷ, Καρίς. Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Κωρίς.

Κοῦρμι, τὸ. εἶδος ζύθου παρὰ Κρησὶ ἐκ κριθῆς, κατὰ Διοσκορίδ. Β'. 110. κατὰ δὲ τὸν Ποσειδώνιον παρ' Ἀθήν. Δ'. ἐκ σίτου, ἐνίοτε ἢ μετὰ μέλιτος κατεσκευασμβύου, παρ' Ἀθήν. καλεῖται Κόρμα.

Κουροβόρος, ὁ, ἡ. (βορὰ) ὁ τὰς κόρυς-νέους καταβρώων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1505.

Κουρογονέω, ῶ. κόρυς-παιδία γεννῶ. ὅθεν

Κουρογονία, ἡ. ἡ τῶν κόρων γέννησις. Ἱπποκρ.

Κουροθάλεια, ἡ. τὸ θηλυκ. τῦ, Κουροθαλὴς, τὸ ὁποῖον παρὰ Συϊδ. Κυειθαλὴς, ἡμαρτημβύως κεῖται. ἑρμῆν. ἀλφάβορος, ἐκ τῦ Κῦρος, παιδίον, καὶ Θάλλειν, αὔξειν-αὐξάνειν. Ἴσως ὅμως κεῖται αὐτὶ τῦ "Κέειμος δάφνη". ἐκ τῦ Κείρω, ὡς ἀνωτέρω. κυρδυμβύη ἢ ἐκ νέου ἀνθῦσα-βλασταύσα.

Κοῦρος, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, Κόρος, ὡς ἢ τὸ, Κόρη, αὐτὶ τῦ, Κόρη.

Κουροσύνη, ἡ. ἡ παιδικὴ ἡλικία. Ἀνάλεκτ. Α'. 229. καὶ Β'. 155. Θεόκριτ. Κ Δ'. 57. κυρίως ἔξι Θηλυκ. τῦ

Κουροσύνος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς κόρυς. Κουρόσυνον, τὸ. ὑπακουμ. Ἱερόν. ἡ κατὰ τὸν Κουρεῶτιν ἡμέραν ἑορτὴ, καθ' ἣν ἐγγράφετο ὁ νέος εἰς τοὺς Φράτορας.

Κουρότερος, Συγκρ. τῦ, Κῦρος, νεώτερος. καθόλου δὲ αὐτὶ τῦ, Νέος. "Κρυοτέρα ψυχή". Ἀθλύ. αὐτὶ τῦ, Νεωτέρα, Νέα, ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νεότητος.

Κουροτεκέω, ῶ. Κόρυς τίκτω-γεννῶ. ἐκ τῦ

Κουροτόκος, ὁ, ἡ. ὁ κόρυς-παιδία ἀρσενικὰ τίκτων-γεννῶν.

Κουροτροφέω, ῶ. κόρυς-παιδία. θρέφω, νέους ἀναθρέφω. ἐκ τῦ

Κουροτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ κόρυς θρέφων, Παιδοτρόφος, ὁ τοὺς νέους ἀναθρέφων. Καθόλου δὲ, Τροφὸς, Ἐπιμελητὴς. "Ἀγαθὴ κουροτρόφος". Ὀδυσ. Ι. 27. "Κουροτρόφος ἐλπίς". Πίνδαρ. ὑμν. τῆς Δήμητρος, ἥτις ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ ἐτιμᾶτο ὡς τοιαύτη. Ἡρόδοτ. Ὁμηρ. Βιογρ. 30.

Κουστωδία, ἡ. τὸ Λατινικ. *Custodia*, φρουρὰ, φυλακὴ, σύστημα στρατιωτῶν τὸ ὁποῖον φυλάττει εἰς τύπον τινα.

Κουφαγωγὸς, ἡμαρτημ. ἀπάγγ. ἐκ Ξενοφ. αὐτὶ, Κυφαγωγός.

Κουφίζω, κῦφον-ἐλαφρὸν ποιῶ τι. ἐλαφρύνω, μετεωρίζω, σηκόνω. "Κουφίζειν χθονὰ πλήθυς βροτῶν". Εὐριπ. Ἑλεν. 4. εἰς ὕψος αἴρειν, ὑψῶν. ὅθεν

Κούφισις, εως, ἡ. ἐλάφρωσις, ὕψωσις, μετεώρισις.

Κούφισμα, τὸ. τὸ ἐλαφρωθὲν ἢ ὑψωθὲν, ἐλάφρωσις, εὐκολία, ὕψωσις. Ἐν τῇ νεωτέρᾳ Μουσικῇ καὶ σημεῖον φωνῆς ἄνω καλούμβύον.

Κουφισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κούφισις.

Κουφιστὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ κουφίζων-ἐλαφρύνων-εἰς ὕψος αἴρων ἢ κρατῶν. Χειρῦργ. Παλ. σελ. 102.

Κουφιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ κουφίζων-ἐλαφρύνων-ὑψῶν. ὁ δυνάμενον τοιαύτην ἔχων.

Κουφοδοξία, ἡ. καινὴ-ματαία-κούφια δόξα-γνώμη. Παλλάδ. Λαυσαϊκ. σελ. 8.

Κουφόλιθος, ὁ. παρ' Ἀλεξ. Ἀφροδ. εἶδος Λευκοτ. Μετεωρ. Δ'. λίθος τις λαϊκὸς, ὅσις μετὰ τῆς πορφύρας μιγνύμβύος ὑπνωτικὸν ἐν εἴδος κιννα βάρεως, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Ζωγράφοι.

Κουφολογέω, ῶ. μωρὰ ἢ αἰσχρὰ ἢ μάταια ἢ ἀσόχαστα ὁμιλῶ, κωφολόγος εἰμί. Ἀππιαν. ὅθεν

Κου-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κουφολογία, ἡ. ἡ μωρὰ καὶ ἀνόητος ὁμιλία, ὁ μάταιος καὶ ἀσύχαστος λόγος, λόγια τὰ ἀέρος, μωρὰ φλυαρία. Ησύχ. Νεμέσιος καὶ Ἀππιανός.

Κουφολόγος, ὁ, ἡ. (κοῦφος, λόγος) ὁ μωρὰ καὶ ἀνόητα λέγων-ὁμιλῶν, μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφόνοια, ἡ. μωρία, ἀκαπασία νοὸς, ἐλαφρογνωμία.

Κουφόνους, ᾶ σωμαλ. Κωφόνης, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Κωφόνους. μωρὸς, ἀσύνετος, κοῦφος κατὰ τὸν νοῦν, ἐλαφρόγνωμος. Τὸ Κωφόνους, αὐτὸ, ἡ Κωφόνοια.

Κουφόνωτος, ὁ, ἡ. ὁ κοῦφα-ἐλαφρὰ νῶτα-πλάταις ἔχων. *Levis dorsi*, Λατ.

Κουφόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ κοῦφος κατὰ τὰ πτερὰ, ὁ εὐκόλως καὶ ἐλαφρὰ πετῶν. Ὀρφ.

Κοῦφος, φη, φον. καὶ Ἐπίρ. Κώφος, ἐλαφρὸς, μὴ βαρύς. ταχὺς, γοργὸς, ὀλιγόχρονος. ἄλυπος, εὐτυχὴς, κενὸς, εὔκαιρος. Μεταφορ. μωρὸς, ἀνόητος, μάταιος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος κατὰ τὸν νοῦν. Ἐκ τούτε ἐσχηματίσθη ἐν τῇ σωνθέσει τὸ, Κέφιος, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, Κενὸς, τὸ, Κοῖλος, καὶ τὸ, Ἐλαφρὸς. Ὅρα τὸν φίλτατόν μοι Κοραῆν, εἰς τὰς εἰς Ἡλιόδωρ. σημ. σελ. 152.

Κουφόσκευος, ὁ, ἡ. ὁ ἐλαφρὰ σκεύη φέρων, ἐλαφρὰ ὡπλισμένος-ἁρματωμένος. Ησύχ.

Κουφότης, ητος, ἡ. (κοῦφος) ἐλαφρότης, εὐκολία, μωρία, ματαιότης, ἐλαφρογνωμία, ἀκαπασία τοῦ νοὸς.

Κουφοφορέω, ῶ. κωφοφόρος εἰμὶ, βαρίζων κινῶ ἑαυτὸν ὡς ἐλαφρόντι σῶμα. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κουφόω, ῶ. ἡμαρτημ. ὀξ Ἱππουρ. αὐτὶ τῆς, Κωφόω.

Κοφινοποιὸς, ὁ. ὁ κοφίνες ποιῶν. ἐκ τοῦ

Κόφινος, ὁ. ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν, Κοφίνιον, Κῦφα, Κόφα, ᾶ κοφινίδα. Κατὰ Πολυδ. Δ'. 168. καὶ Ησύχ. ᾶ μέξονά τι Βοιωτικῶν χωρῶν χοᾶς ζεῖς.

Κοφινόω, ῶ. καλύπτω-σκεπάζω τι μὲ τὸν κόφινον, βάλλω τὸν κόφινον ἐπάνω εἰς τινὸ κεφαλύτινος. Παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παιδείας κατὰ τῶν ῥεγκόπων γινομένη. Στοβαῖος, Λόγ. 145.

Κοφινώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κοφίνε ἔχων.

Κοχλάζω, ἡμαρτ. ἀόρ. αὐτὶ, Καχλάζω.

Κοχλακώδης, εος, ὁ, ἡ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἰσορ. Θ'. 10. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Κόχλαξ, ακος, ὁ. πανταχοῦ τοῦ, Κάχληξ. Διοσκορ. Β'. 75. Γ'. 151. Ε'. 133. Γαλην. κατὰ τόπους, Η'.

Κόχλαι, αἱ. ἐξ Ἀεισοπελ. Ζώων Ἰσορ. ιδ'. ἡμαρτ. ἀόρ. αὐτὶ, Κοχλίαι, ἢ Κόχλοι.

Κόχλασμα, τὸ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Κάχλασμα.

Κοχλιάριον, τὸ. χελιάριον, τὸ ὠμὸς φαγεῖν ὀπτὰ δύον ἐργανον.

Κοχλίας, ε, ὁ. εἶδος ὀστρακοδέρματος ζώε, τὸ ὁποῖον τὸ ὀστράκινον δέρμα εἶναι ἑλικοειδὲς. Σάλιαγκος, ὁ χερσαῖος. Κορμακλὸς δὲ ὁ θαλάσσιος. *Cochlea* καὶ *Concha*. καὶ ἀμφότερα τὰ εἴδη κοινῶς, Κοχλιὸς, καὶ Κοχλοὶ, ἐν τῇ σωνθ. λέγονται. Ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι καὶ ὑδραυλικὴ τις μηχανὴ, ὀξὲ τὸ εἶναι αὐτῷ ἑλικοειδῆ. Καθόλε δὲ πανταχοῦ ἐσὶ νοῆσ, Ἕλιξ, Βίδα. Λέγεται ἔτι καὶ Μηχανή τις ἕλικας ἔχουσα, δι' ἧς σηκώνομεν τὰ βάρη.

Κοχλίδιον, τὸ. Ἰατρικ. μικρὸς κοχλίας.

Κοχλίον, τὸ. μικρὸς κόχλος. 2.) Πᾶν ὅτι ἔχει σχῆμα ἕλικος, ἢ κοχλίε, ἢ βίδας, ὡς π. χ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. Ἰατρ. σελ. 1145. Κλίμαξ, σκάλα οἰκοδομήματος τινὸς τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσα. Ἡ βίδα ὡς πρὸς γαλιάρεας, ἢ ὑδραυλικὴ μηχανὴ, τὸ σιδήρεον τῆς τρυπάνου-τῆς ἀειδας, κ. τ. τ.

Κοχλίς, ίδος, ἡ. μικρὸς κόχλος.

Κοχλιώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ σχῆμα τοῦ κοχλίε ἔχων, ἑλικοειδὴς.

Κοχλιτάρυχον, τὸ. πανταχοῦ τοῦ, Κοχλιάριον. Πολυδ. ε'. 87. ι'. 89.

Κόχλος, ὁ. πανταχοῦ τοῦ, Κοχλίας, κυρίως, ὁ ἑλικοειδὴς τὸ ὄστρεον ἔχων. Τινὲς θέλουσιν ὅτι λέγεται καὶ ἕδος τι τῶν διθύρων ὀστρέων, ὡς ἡ Κογχύλη.

Κόχυ, (χύω) Ἐπίρ. πανταχοῦ τοῦ, Χύδην. Ησύχ. ἔθω

Κοχύω, καὶ, Κοχυδέω, (χύω, κοχύω) εἰς πλῆθος ἢ πλησίως ῥέω, μετὰ ἤχε-ψόφε-κρότε ῥέω-χωρέομαι. (ὅπ ὕδατος, ὅταν ῥέχῃ πολὺ καὶ βράζει-βοΐζει) Θεόκριτ. Β'. 107. "---ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρὼς "μὺν κοχύδεσκεν ἴσον ποτίασιν ἐέρσαις". ὡς τὸ τῆς σωνθ. Ἔρεχεν ὁ ἱδρὼς ἐκ τοῦ μετώπε μὺν ὡς αἰ ποταμοὺς" ὅπε ἄλλοι Κοχύεσκεν, ἀναγιν. ποιῆτε καὶ τὸ παρ' Ἀθλιν. ε'. σελ. 269.

Κοχώνη, ἡ. τὸ μεταξὺ τῆς ἰσχίων ὑπὸ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν μέχει τῆς αἰδοίαν δέρματος, ἢ μεταξὺ τῆς κωλομηνίων σχισμάδα, ὅπε κατὰ τὸ μέσον εἶναι ἡ ῥάχις τοῦ κώλου. Ἀεισοφ. Ἰατρ. Ἱππ. 524. "Ἀποκρυπτόμυους εἰς "τὰς κοχώνας", ἔκρυπτε τὸ κρέας μεταξὺ τῆς κωλομηνίων τε. Ὁ Σαΐδ. ἑρμίν. ὀξὲ τῆς, Μεσόσκελον, εἰς Ἀεισοφ. τινὲς Ἐκδόσεις ἔχεσι, Κόχωνα, ὡς αὖ νὰ ἦτον δυνηνότερον Κόχωνον, τὸ. ᾶ τῆς ὄντι ὁ Ησύχ. ἔχει, Κόχωνα, τὰ ἰσχία. ὁ Ἱπποκράτ. μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ, Κόκκυξ, ᾶ Κοχώνη, αὐτὶ τῆς, Ἱερὸν ὀστοῦν, ἀφ' ὧν καὶ τὰ Λατιν. *Coxa*, καὶ, *Coxendix*. Παρὰ Πολυδ. β'. 18. Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ὀνομάζει ὕτω, καὶ παλαιόντι μεθυσμόν γωάλιον, Κοχώνη. Παρ' Αἰλιαν. ποικ. Ἱσορ. καλεῖται καὶ Διότιμος ὁ μέθυσος, Χώνη, αὐτὶ τῆς, Χωνίον, ὡς δὴ τοιέτε ναὶ ἐναγνωσθῇ "Οὕτως τις κοχώνη ἐπεκαλεῖτο", αὐτὶ, Καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο.

Κόψιμος, ἡ. παρὰ Θεοφρ. γ'. 15. φυτόντι, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀθλιν. ά. ὀρθότερον, Κότινος, ἀναγινώσκε.

Κόψιμον, τὸ. (κόπτω) ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ τομὴ τῆς κόπτειν, λέξ. νεωτερ.

Κόψιχος, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ, Κόσυφος.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ρ.

Κράας, αντος, τὸ. πανταχοῦ τοῦ, Κρᾶς, ἡ κεφαλή. Ἰλ. Ξ. 177. καὶ Τ. 93.

Κράβατος, ἢ, Κράββατος, ὁ. κρεβάτιον, τὸ τοῦς ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον ἁπάδειον, ἀφ' ὃ τὸ Λατιν. *Grabatus*. παρ' Ἀττικ. Σκίμπους, ἐλέγετο.

Κραβάτιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ Κράβατος.

Κράγγη, ἡ. καὶ, Κραγγών, ῶνος, ἡ. Παρ' Ἀεισοτ. Ζώων Ἰσορ. Δ'. 2. κατὰ τοιῶτον κεῖται, Κραγγών, ᾶ μετὰ πᾶσα δῖς, Κράγγη, ἀλλὰ τὰ ὀρθότερα Χαροῦγραφ. πανταχοῦ, Κραγγών, ἔχεσιν. Ὁ Ησύχ. ἔχει, Κραγών, καὶ ἑρμίν. ὀξὲ τῆς, Ἔνυδρον ζῶον καὶ εἶδος κυρύδος" ὀξὲ συνηθείας τὸ, Κραγγών, ὀξὲ τῆς, Κίστα, ὅπε οἱ ἑρμίν. ἀναφέρουν ὀξὲ Ἰαμβλίχε τοιοῦτον τὸ, Κράαγμα, ὡς ὡς τὸ Κράγγμα μεταβληθέν. Κατὰ τὸν Κυβίρ, ἔσιν ὁ τῆς Λιν. *Cancer mantis*.

Κραγάτης, κ, ὁ. ὅτις κράζει-φωνάζει, πανταχοῦ τοῦ, Κράκτης. Πίνδαρ. Νεμ. γ'. 43. Φιλοσοφ. εἰκόν. γ'. 6.

Κραγόν, Ἐπίρ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 487. Κραγὸν κεκράξεται". πανταχοῦ τοῦ, Κραυγαστικῶς.

Κραδαίνω, δανῶ, σείω, σαλεύω, παράσσω, τινάσσω-κινῶ. Παθητ. Κλονέομαι, ταράσσομαι, κινέμαι, σείομαι. Ἰλ. Ν. 504. Οὐδετ. αὐτὶ τῆς Τρέμω.

Κράδιον, τὸ. ἡμαρτ. ἀόρ. αὐτὶ τῆς, Κράδη. Πολυδ. ε'. 40.

Κράδαλος, ὁ. κλάδος συκῆς. Ησύχ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κραδαλὸς, λὴ, λόν. (κραδάω) πυτὸν τῷ, Ῥαδαλὸς, ὃ ἐσὶν, Εὐσεσὸς.

Κραδασμὸς, ὁ. κίνησις, κίνημα, κίνησις, καθὼς π. χ. κινᾶται τὸ παιδεῖον τῷ ὡρολογίῳ. Νικομ. ἐκ τῷ

Κραδάω, ῶ. πυτὸν τῷ, Κραδαίνω. Ἰλ. Η. 213. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἰσορ. αὐτὶ τῷ, Πάσχω ὑπὸ τὸ πάθος Κράδος, λεγόμενον.

Κραδεύω, πυτὸν τῷ, Κραδάω. Ἡσύχ.

Κράδη, ἡ. ἡ κερυφὴ τῷ κλώνων τῆς συκῆς, καὶ ἐπομβρίως ὁ Κλάδος αὐτῆς. Παρὰ Δίων. σεφ. παραβ. ά. 118. κεῖται "Συκῆς κράδας", τὸ ὁποῖον ἑρμῆν. δῆλα τῷ, Ἀκρέμονες αἰπαλοί. 2) Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον τῆς συκῆς, ἡ Συκιά. 3) Μηχανή τις ζωγικὴ ἐν τοῖς Θεάτροις. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. ἢ κατὰ Πλύταρχ. Παροιμ. 116. "Κράδης ραγείσης". πυτὸν ἐσὶ τῷ, Ἀγκυρεὶς, μέρος παύσης τῆς μηχανῆς τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸν ὑποκειτὸν ἐν τῷ μετεωρίζεσθαι. 4) Νόσος τις τῷ δένδρων, ὡς Πτελέας, Πλατάνου, καὶ Δρυός. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ά. 13. Ζήτ. Κράδος.

Κραδηφορία, ἡ. τὸ φέρειν-βαστάζειν εἰς πὰς χεῖρας κλάδες συκῆς, ὡς καὶ τὸ, Θαλλοφορεία, εἰς τιμὴν τῦ Διονύσου. Πλύταρχ. προβλ. συμπ. δ'. 5.

Κραδιαῖος, αία, αῖον. (κραδία) Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 441. "Κραδιαῖος κύκλος", ὁ μεσαίτατος κύκλος· κυρίως ὅμως, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν.

Κραδίας, ὁ. καὶ Ἰωνικ. Κραδίης, ὁ. "Τυρὸς κραδίας". τυρὸς κατασκευασμένος-πεπηγὼς μὲ τὸν χυλὸν-μὲ τὸ γάλα τῆς συκῆς· ὁ ὑπὸ τῦ ὀπὸς τῆς κράδης πηγόμενος. "Νόμος κραδίας". μελῳδία-ψαλμῳδία τις τὴν ὁποίαν ἔψαλον μὲ τὸν αὐλὸν ἀρὸς καθαρισμὸν μιάσματός τινος, ἐπραβδιζόμενοι μὲ κλάδους συκῆς. Ἡσύχ. καὶ Πλύταρχ. ἐκ τῦ, Κράδη.

Κραδίη, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Καρδία.

Κραδιοπώλης, ὁ. ὅσις πωλεῖ τὰς κλάδας τῆς συκῆς.

Κράδος, ὁ. πάθος-νόσος τις περὶ τὰς κλάδας τῆς συκῆς γινομένη, ὅτε αὐτοὶ σκληροὶ καὶ μελανοὶ γίνονται. Θεόφρας. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 16. "Ἁλίσκεται συκῆ μάλιζα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ" καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι, κράδος δὲ ὅταν οἱ κλάδοι. ὅθεν καὶ τὄνομα τῇ νόσῳ". Ἐν τῇ σιωπηρείᾳ λέγεται Ψώρα.

Κραδοφάγος, ὁ, ἡ. ὅσις ζώγει τὰς κλάδας ἢ τὰ φύλλα τῆς συκῆς· καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Χοικὸς, Ἀγρώσικος.

Κράζω, ὅτι τῆς φωνῆς τῷ κοράκων, καὶ φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἡ λέξις κατὰ μίμησιν αὐτῷ· διότι ἐκ τῦ ςόματος αὐτῷ τὸ, Κρᾶ ἀκύεται. 2) Σημαίνει ἡ λέξις κάθε ζωικὸν φθόγγον, κάθε ζωικῶν φωνὴν, καὶ σκληρὸν φώναγμα. Ἄρα, Τραχέως φωνάζω, μετὰ Αἰτιατ. "Κράζειν τι". μετὰ ζωικῆς φωνῆς ζητῶ-θυμῶ τι. Μέλ. Κράξω, καὶ Μέσ. Κεκράξομαι. Ἔκραγον, Κέκραγα. Πλύταρχ. περὶ Ἀδολεσχ. "Τὸ "κράγμ' ἀνύσατε ἀλλὰ μὴ κεκράγετε", καὶ Προσακτ. ὡς ἐκ τῦ-μι. Κέκραχθι, Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 692. Σφῆκ. 198. Ἐκ τῦ αὐτῦ σχηματισμῦ Κράω, ἔγνην ἔτι καὶ τὸ, Κραύω, Κραΐζω. ὅθεν Κραυγὴ, Κραυγάω, καὶ ἐπεμβρίως, Κράζω, Κράξω, Κραγὴ, ἀφ' ὃ τὸ, Κράγγω, Κραγγαίνω, ὅθεν Ἐγγρακαίνω, καὶ, Ἐκκραγγαίνω.

Κραδεῖς, Κραθῆναι, Ἀόρ. ά. παθητ. ἐκ τῦ, Κεράω.

Κραίνω, Μέλ. ανῶ. πυτὸν τῷ, Κρέω, ἀφ' ὃ τὸ, Κρίσω, Κρέκσα, ἐκ τῦ ἀρχαίου Κράω, ὅθεν τὸ, Κάρα, Κάρας, Καρὴ, Κάρηνον, Κρᾶτι, Κρᾶσι. ἡ Κεφαλὴ, τὸ Τέλος, τὸ Ἄκρον, καὶ Ὕψισον. Ἐντεῦθεν τὸ, Κραίνω, πλησίον, εἰς τέλος φέρω, Ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, ἐνεργῶ. Ἰλ. Θ. 391. Ζήτ. ἐν τῷ, Κελαινω. 2) Κυβερνάω, βασιλεύω. 3) Ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Τελευτάω. "Κραινόντων εἰς ὀσέα", τὰ ὁποῖα τελευτῶσι-καταντῶσιν-εἰς κόκκαλα. Ἱπποκρ. καὶ Ἀρεταῖος. "Ποῖ δῆτα κραναῖ, ποῖ καπνὸς ἔβη". Αἰσχύλ. Χοηφ. 1065. αὐτὶ τῦ ὁποῖον ἐν ἑτέρ. 562. "Ποῖ πλεύσας, καὶ κραναθεὶς λόγος", κεῖται. Ἐντεῦθεν παράγεται τὸ, Κρεάω, Κρεαίνω, Ἀόρ. β'. Κρεῖναι, καὶ Ἰωνικ. Κρηῆναι. Ἐντεῦθεν παράγεται ἔτι καὶ τὸ, Κράανον, καὶ Ἰωνικ. Κρήϊνον, αὐτὶ, Κρῆνον· ἔτι δὲ καὶ τὸ Κεκράανται, Κεκράαντο, αὐτὶ, Κέκρανται. "Χρυσῷ δὴ χείλεα κεκράαντο". Ὀδυσ. Δ. 131. αὐτὶ, Ἐτετελείωτο.

Κραιπαλάω, ῶ. κραιπάλην ἔχω, μεθυσμένος εἰμὶ, πόνον καὶ ζάλην ἢ βάρος ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς μέθης. Καθόλυ δὲ, Μεθυσμένος εἰμὶ καὶ κλονοῦμαι ἐνθεν κακεῦθεν, κυτυλίζω. Ἀλκίφ. ά. Ἐπισολ. 39. "Μετὰ τῶν ἐρασῶν κρεπαλήσομεν". νὰ πίωμεν οἶνον ὥσε νὰ μεθύσωμεν· ἐνθα ἡ λέξις σημαίνει ἔτι καὶ πὰς τῶν μεθυσμένων ὁμιλίας καὶ πράξεις, ὡς τὸ πῆς σιωπ. Μεθοκοπῶ. ἐκ τῦ

Κραιπάλη, ἡ. (κρὰς, πάλλειν) ἡ ἐκ τῆς οἰνοποσίας μέθη, καὶ ὁ ἐκ πυτὸς πόνος-βάρος καὶ ζάλη τῆς κεφαλῆς, σιὼ τοῖς κλονήμασι τῦ σώματος ἐν τῷ βαδιζειν· καθόλυ δὲ, ὁ ἐκ τῆς μέθης κεφαλόπονος τὸν ὁπίσω αἰσθάνεται μετὰ πυτὸν τινάς.

Κραιπαλίζω, πυτὸν τῷ, Κραιπαλάω. ἀμφ.

Κραιπαλόβοσκος, ὁ, ἡ. Σώπαξος παρ' Ἀθλιολείψ. ιά. "Κραιπαλόβοσκος δίψος", ὁ ὑπὸ τῆς κραιπάλης ζεφόμενος.

Κραιπαλόκωμος, ὁ, ἡ. (κραιπάλη, κωμάζων) Ἀεισοφ. Βάτ. 217. ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὕμνος, ὁπόταν δηλ. οἱ μεθυσμένοι διερχόμενοι τὰς ῥύμας καὶ πλατείας τῆς πόλεως ζαγωδῶσι. Παπυλιάδα.

Κραιπαλώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅσις ἑαυτὸν ἢ ἄλλον μεθυσμένον ποιεῖ.

Κραιπνὸς, νὴ, νόν. καὶ, Κραιπνόσσυτος, ὁ, ἡ. παρ' Αἰσχύλ. ὁ διπόλως σευόμενος, ταχὺς, ὀξύλιγγος. Ὀδυσ. Ε. 385. καὶ ἐν Ἰλ. Ψ. 550. "Κραιπνότερος", καὶ Ἐπίῤῥημ. Κραιπνὰ, αὐτὶ τῦ, Κραιπνῶς. ἐν Ἰλ. Ε. 223. καὶ ἀλλαχῦ.

Κραιπνόφορος, ὁ, ἡ. (κραιπνὸς, φορὰ) ὁ ταχέως κινούμενος, ταχύς. Αἰσχύλ. Προμ. 132.

Κραῖρα, ἡ. ἡ κερυφὴ, τὸ πλατύτατον καὶ ἀκρότατον μέρος, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Δίκραιρος, Ὀρθόκραιρος, Ταυρόκραιρος, Εὔκραιρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ Κράρα, ἴσως ἐκ τῦ Κέρας.

Κράκτης, κ, ὁ. (κράζω) ὅσις κράζει-φωνάζει, κράχτης, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Πλουτάρχ. αὐτὶ τῦ, Κηρύκακος.

Κρακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ κράζειν ὑπαίδιος, ἢ κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ κράζειν ἔχων, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κράκτην.

Κρᾶμα, τό. (κεράω) κέρασμα, τὸ κεκραμμένον-μεμιγμένον, μίξις, οἶνος μετὰ ὕδατος μεμιγμένος. Temperatura, mixtura. Ζήτ. Κρᾶσις.

Κραμβαλέος, έα, έον. (κράμβος) ὀπὸς, ἐψημένης, (ψημένος). Ἀθλίου. Θ'. 5. Ξηρός. "Κραμβαλέος "γάλως". πυτὸν τῷ, Καπυρὸς, ξηρὸς γάλως. ὅθεν, Κραμβαλίζω, πυτὸν τῷ, Καπυρίζω, μεγάλως γελῶ, Κόπτομαι ὑπὸ τῦ γέλωτος. Ἡσύχ. ὅπω κάλλιον, Κραμβαλιάζω, εὐαγγωσέον· ἀφ' ὃ τὸ, Κραμβαλιασὺς, ἡ. τὸ αἰσθὸν γέλωτος. Ἀλλ' αὖ τὸ, Ἀποκραμβαλισμὸς, ἀποκαθαρκισμὸς, παρ' Ἡσυχ. ἴσως αὐτὶ τῦ, Ἀποκρεπαλισμὸς, τότε παρὰ τοῖς καὶ τὸ, Κραμβαλίζω, κὰ σημαίνει τὸ, Ὀπτάω, ἕψω, ψήνω.

Κραμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κραμβεῖον, τό. ταυτὸν τῷ, Κραμβίον.
Κράμβη, ἡ. εἶδος λαχανώδους, κεφαλὴν εἶδος ἔχοντος, Καρπολάχανον.
Κραμβήεις, ήεσσα, ήεν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 330. "Σπέρμασς κραμβῆσιν", αὐτὶ, Κράμβης.
Κραμβίδιον, τό. Ἀποκορ. μικρὰ κράμβη.
Κραμβίον, τό. παρ' Ἱπποκρ. τὸ ἐκ τῆς κράμβης ἀπόζεμα - ἀφέψημα, κατ' ἄλλες δὲ, τὸ Κώνειον.
Κραμβὶς, ἡ. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. Θ'. 36. ἡ ξώγυσα τὸν κράμβιν κάμπη, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς πτερωτὸν μεταμορφουμένη.
Κράμβος, βη, βον. ξηρὸς, καπέζηρος, ὀξυκραμβούς. 2) Νόσος τις τῆς καρπῶν ἢ τῆς φυλλῶν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ἐ. 13. "Τὰ δὲ τῆς καρπῶν, οἷον τῆς μὲν "βοῦν ὁ καλέμβιος Κράμβος" τοῦτο δ' ὅμοιον τῇ ἐ- "ρυσίβῃ. Γίνεται γὰρ ὅταν ἀπύσης ὡς ὑγρότητος μετὰ "τὰς ψεκάδας, ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος, ὅπερ συμ- "βαίνει καὶ ἐπὶ τῆς οἰνάρων". Καύσιμον τῆς πωεικῶν ἢ τῆς φύλλων, ὁπόταν ἢ κατάξικτα φαίνονται. 3) "Γέλως κραμβὸς" ταυτὸν τῷ, Καπυρὸς, ξηρὸς γέλως.
Κραμβοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ κράμβιν ξώγων. Βαξαχ. 216.
Κρανεπέδιος, ὁ, ἡ. (πέδον) ὁ ξαχὺ - σκληρὸν πεζῶδες ἔδαφος ἔχων. Ὅμηρ. Ὕμν. ἀ. 72.
Κρανάϊνος, ίνη, ίνον. ταυτὸν τῷ, Κρανέινος. Σξάβ. ιβ'.
Κραναὸς, ἡ, όν. ξαχὺς, σκληρὸς, ἄκαρπος, ἐπὶ γῆς. Ἰλ. Γ. 201. "Ἰθάκη κραναή".
Κρανεία, ἡ. εἶδος δένδρου γνωστοῦ, ἡ Κρανειά. Ἰλ. Π. 767. "Ταινύφλοιον κράνειαν", καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ. 242. λέγει "Καρπὸν κρανείας" τὰ Κράνα, ὡς ξοφιὼ τῆς χείρων, τὸν ὁποῖον ὁ Σχολ. Πίνακα ξυν, λέγει. Ἐν Γεωπον. Γ'. 87. Κρανία, καὶ Κράνεα, ἡ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κράνον, ἀειθμ. 2. Λέγεται ἔτι ἢ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου αὐτῆς κατασκευαζόμενον Δόρυ - κοντάρι - κάμαξυλιάριον.
Κράνεια, τά. Ἀνάλεκτ. ά. 197. ταυτὸν τῷ Πίτακξυς.
Κρανέϊνος, ίνη, ίνον. (κράνον) ὁ ἐπὶ ξύλου κρανείας κατεσκευασμένος, κρανίτικος. Ἡρόδ. Ζ'. 92. "Τόξα δὲ εἶχεν (οἱ Λύκιοι) κρανέϊνα".
Κράνειον, τό. καὶ, Κράνιον, τό. ἄλσος τι ἐπὶ κρανείας καὶ τόπος ἢ γυμνάσιον ἐν Κορίνθῳ, ὅπου συνήθως διέτριβε Διογένης ὁ Σινωπεύς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὰ Κράνεια, ἤγουν τὰ, Λεπτοκάρυα.
Κρανειὸς, ὁ ἐκ κράνου κατεσκευασμένος. Ὁ σχηματισμὸς, Κρανίνος, παρὰ χὴν ἔκτινος ἡμαρτημένης ἀναγνώσεως ἐκ Λυκόφρ. 553.
Κράνη, ἡ. παρὰ Λυκιαν. Τραγοπ. 173. ἀμφ. 2) Δωρικ. αὐτὶ τῆς Κρήνη.
Κρανίον, τό. (κρανὸς) τὸ σφαιροειδὲς κύκλωμα τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει τὸν μυελόν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἰσορ. ά. 7. "Τὸ δὲ κρανίον ἅπαν ἀραιὸν ὀστοῦν, "τραχύλον, ἀσάρκῳ δέρματι περιεχόμενον, ἔχει δὲ "ῥαφὰς τρεῖς, εἰς ἃς συναπτόμενα". Ἰλ. Θ. 84.
Κρανοκολάπτης, ου, ὁ. (κρανὸν, κολάπτω) ταυτὸν τῷ, Κεφαλοκρύστης, εἶδος φαρμακερᾶς φαλαγγίου.
Κράνον, τό. ταυτὸν τῷ, Κάρα, καὶ, Κάρηνον, κεφαλὴ, κρανίον. ἀμφ. μ'. ὅλον τοῦτο ἐδέχθη τὸν γραφὸν τοῦτον ὁ Κασσιβώνος ἐν ταῖς τῶν Ἀρχιτράτου εἴκοσι παρ' Ἀθήν. (ζ'. σέλ. 326.) κεφαλῇ. 2) Ὁ καρπὸς τῆς Κρανειᾶς. Cornus, Linn.
Κρανοποιέω, ῶ. (κρανὸς) κρανὸν - ὀστοκεφαλαίας ποιῶ.
Κρανοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κρανὸν - ὀστοκεφαλαίας ποιῶν.
Κράνος, εος, τό. Περικεφαλαία. Ἡρόδοτ. Ζ'. 91. ἐκ τοῦ Κρανὸν, τὸ κρανίον, κεφαλή. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καλεῖται καί τινα καλύμματα τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικῶν, Κρηδία, τὰ, ξοπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ Ἰωνικ. ὀξ ἐναντίας, Κρανὸς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρανέα, ἢ Κρανειά. Γεωπον. ζ'. 35.
Κρανουργία, ἡ. τὸ ὀστεκεφαλαίας ποιεῖν, ἡ τῆς ὀστεκεφαλαίων ἐξεργασία. ἐκ τοῦ
Κρανουργὸς, ὁ, ἡ. (κρανὸν, ἔργον) ταυτὸν τῷ, Κρανοποιός.
Κράντειρα, ἡ. Ἡλυκ. τοῦ, Κρωπήρ.
Κραντὴρ, ῆρος, ὁ. ἡ, Κρατὴς, Κρώπηρ. (κραίνω) ἐκτελεστὴς, ἐξουσιαστὴς, κύριος, βασιλεὺς, ὁ κρατῶν, δεσπόζων. 2) Ὁ ὕστερον φούμβος ὁδοῦ, ἤγουν τὸ ἀκριανὸν ὀδόντιον τὸ ὁποῖον φυλάττει ἀφ' ἑαυτοῦ ἡλικιωθῆ τινάς, ὁ λεγόμενος Σωφρονιστήρ. Gemellus. Ἀειστοτέλ. Ζώων Ἰσορ. β'. 4. καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν μέρης λέγονται, Κρανιῆρες, ἢ ὅλοι οἱ Ὀδόντες. Νίκανδρ. Θηρ. 447. καὶ Λυκόφρ. ὕστερ
Κραντήριος, ὁ, ἡ. ἐκτελεστικὸς, ἐνεργητικὸς, ὁ κρατῶν καὶ ἐκτελῶν.
Κράντης, καὶ, Κρώπηρ, ταυτὸν τῷ, Κρωπήρ.
Κραπάταλλος, ὁ. εἶδος Πλακοῦντος. Ἐντεῦθεν φέρει καὶ τὸν τοιοῦτον ἐπιχαρῆ Κωμῳδιάτης τὸ Φερεκράτης, Κραπάταλλοι, παρ' Ἀθήν. Ὅρα Ἐμπέρχ. εἰς Πολυδ. ϛ'. 83.
Κρᾶς, ατος, τό. κεφαλὴ, ἀφ' ἧς ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 767. καὶ Φιλοκτ. 1001. ἐχημάτισε τὸν Λίτικικὴν εἰς Ὀνομαστικὸν, Κρᾶτα, τὸ. ἄλλως δὲ, καὶ, Κρᾶτα, τὸν, εἶπον· ὡς Εὐεπ. Ἡρακλ. μαν. 526. "Νεκρῶν "κρᾶτες", κεφαλὰς, κρανία. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ σωμάτων παραλαβοῦσα, χηματίζει τὰς Λίτικικὰς τῆς Πεντεποσυλλάβων Κλίσεων εἰς Ὀνομαστικάς.
Κρᾶς, ἢ Δωρικ. Κρῆς, αὐτὶ τοῦ, Κρέας.
Κράσβολος. Ζήτ. Κερασβόλος.
Κρᾶσις, ἡ. (κεράω) συνθέσεις, εὔωσις, σμίξιμον δύο ἐναντίων πραγμάτων, π. χ. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, ἢ γλυκέος καὶ πικροῦ, ὁπόσα καὶ μετεωρότερα γίνονται. Λέγεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς Ὑγρῶν, οἷον, ὕδατος, οἴνου, καὶ τῆς τοιούτων, ἐπὶ δὲ Ξηρῶν, Μίξις, οἷον σίτου, κεντῆς, καὶ τῆς ὁμοίων. Λέγεται ἔτι ἢ Διάθεσις ἤτοι ἡ κατάσασις καὶ φυσικὴ ἕξις τοῦ ζωτικοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀέρος, ὁπόταν εἶναι ψυχρὰ, θερμὴ, ὑγρὰ, ἢ ξηρά. Temperatura. καὶ Παρὰ Γραμματικοῖς, ἡ κατὰ συναλοιφὴν εὔωσις τῆς φωνηέντων καὶ Διφθόγγων.
Κρασπεδίτης, ου, ὁ. ὁ πελοβυταῖος τοῦ χοροῦ. Ζήτ. ἐν τῷ, Σωπήκος. ἐκ τοῦ
Κράσπεδον, τό. τὸ κρεμάμενον εἰς πέδον, ἢ ἄκρα τοῦ φορέματος, ἢ καθ' Ἡσύχ. τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα, καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ· καθόλα δὲ, ἡ πελοβυταία Ἄκρα παντὸς πράγματος, (τὸ Κινάδει, Περβάζι, Ποδόγυρος.) Ἐπὶ Ποταμῶν καὶ Θαλάσσης τὸ Χεῖλος· ἐπὶ ὄρης, οἱ Πρόποδες, κ. τ. τ. Πιθανῶς, ἡ παρυγωγὴ τούτε φαίνεται ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ, Ἄκρος, καὶ Πέδον, ἀφ' οὗ κεῖται ὡς βάσις τὸ Κρόσσος, ἢ Κρόσσα.
Κρασπεδόω, ῶ. ἐν τῷ κρασπέδῳ ῥάπτω - ὀξαρτῶ τι ἢ κράσπεδον συρράπτω πρός τι. "Κινάδει περιβάλλω εἰς "τὸ ἄκρον τοῦ φορέματος". Εὐσεπ. Ἰων. 1423. "Κεκρα- "σπέδωται τ' ὀφιοῦν Λιγύδος ζόπον". ἐντεῦθεν καὶ αὐτὶ τοῦ, Στείρω, μπιμπιλόνω τὸ φόρημα, τὸ ὕφασμα, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, τὸ ἄκρον αὐτοῦ.
Κράσσων. Ζήτ. ἐν τῷ, Κρέσσων.
Κρασπίριον, τό. ἡ φάττη, τὸ παχνὶ, ἐκ τοῦ, Κρασπίζω, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Γασπίζω· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, Κράσις, ταυτὸν τῷ, Γράσις, ὅπερ ἐστὶν ὁ χορὸς ζοφὸν τῆς ἵππων χλωρὸς χόρτος. Παρ' Ἡσυχ. ἐκείσκεται, Κραπεῖαι, αὐτὶ, Κρασπεῖαι. Πολυδ. ζ'. 142. καὶ ἰ. 166.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κράσις. Ζήτ. ἐν παῖ, Κρασίεσιν.

Κραταβόλος, ὁ, ἡ. (κρὰς, βάλλω) ὁ ὑπτυγχαίων-κτυπῶν καὶ πληγόνων τὴν κεφαλήν. Εὐριπ. Βάκχ. 1086. ὅπᾳ νιν, Κραταίβολος, ὁ μετὰ δικαίμεως ῥιφθεὶς, κεῖται.

Κράταιγος, ἡ, Κραταιχὸς, ὁ. εἶδος δένδρου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ. 15. Πλίν. ΚΖ'. 8. ὅσις ἡ τὸ, Κραταιγὸς, Κραταιγόνα, εἶπεν, ἀν δὲ τοῦτο καὶ εἶπη Κραταίαγον. Τοῦτο ὁ Θεόφρ. ἐν Θ'. 19. ἐμιμήθη ἀφ' ἧς τὸ ὄνόματος "τῆς κραταιᾶς", ὁ δὲ Διοσκορ. ἐν γ'. 139. ὠνόμασε τοῦτο Κραταιόγονον, καὶ τὸ ἄλλο, Κραταίονον. Ἡ παραγωγὴ τούτου φαίνεται ἐκ τοῦ, Γένος ἧς Κραταιὸν, ὡς καρποφόρον καὶ γονιμικωτάτου δικαίμεως ἔχον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κραταίγονον, βοτάνη, μεθ' ἧς πλέκουσι, ἧς, Κραταιγὸς, δένδρον. Ἡ τῆ Ἀθηναίᾳ (Β'. σελ. 50.) σημείωσις εἶναι κατεσπαραγμένη ὑπὸ τῆς αὐτιγραφέως, καὶ δίδυμα ἡμαρτημένη. Ἔξι δὲ κυρίως τὸ τῆς Λινναίᾳ, Crataegus terminalis, τὸ παρ' ἡμῖν Σερβιὰ, ἡ.

Κραταιγύαλος, ὁ, ἡ. (κραταιὸς, γύαλον) ὁ κραταιὸν γύαλον ἔχων. Ἰλ. Τ. 361. "Θώρακες κραταιγύαλοι" - Ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες, Ἰσχυροί. Ὁ Ἀείσαρχος, Θώρακος γύαλον, ἐ τὸ κοίλωμα τῆ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, ἀφελφραικῶς· αὐτὶ τῆ, ὅλον τὸν θώρακα. "Οταν δὲ λέγῃ, Κραταιγύαλος, τὸν κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρὸν θέλει δηλῶν.

Κραταιγὼν, ὄνος, ὁ. Ζήτ. ἐν παῖ, Κράταιγος.

Κραταιΐς, ἐν Ὀδυσ. Λ. 596. τινὲς ἐμιλω. ἀφὸ τῆ, Ἰσχυρὰ δικαίμως· ἄλλοι δὲ γράφουσι "Κρατεΐς" ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς κύριον ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης· ἧ ἄλλοι ὡς Ἐπίρ. αὐτὶ τῆ, Κραταιᾶς.

Κραταίλεως, ω. (κραταιὸς, λέα, λᾶς) ὁ σκληρὰς πέζας ἔχων, πεζώδης. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 677. Εὐριπ. Ἡλέκ. 534. "Πῶς δ' αὖ γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἔκμακζον";

Κραταίνω, παυτὸν παῖ, Κρατιῶ. Γλωσσ. ἀμφ.

Κραταιὸς, ἁ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. Κραταιῶς, ἰσχυρὸς, δικαιτὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, βίαιος· ὁ δικαίμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καθόλε δὲ παυτὸν τῶ, Κρατερὸς, ἀμφότερα ἐκ τῆ Κράτος, Κρατέω, παρ' Ὁμήρῳ.

Κραταιότης, ητος, ἡ. δικαίμις, ἰσχὺς, ἐξουσία.

Κραταιόω, ῶ. (κραταιὸς) παυτὸν παῖ, Κρατιῶ. Ν. Δ.

Κραταίπεδος, ὁ, ἡ. ὁ κραταιὸν - σκληρὸν - στερεὸν πέδοι - ἔδαφος - γῆν ἔχων. Ὀδυσ. Φ. 46. "Οἱ δέ μιν "ἀμφὶ κραταίπεδον ἕδας ἔχοντες". τὸ στερεὸν ἧ λιθόστρωτον ἔδαφος. Ὁ Ἀπολλών.

Κραταίπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ στερεὸς - δικαιτὸς ἢ γερὺς πόδας ἔχων. Ὅμηρ. Εἰρεσιώνη στίχ. 8. "Ἡμίονοι κραταίποδες". Ζήτ. Καρταίπους.

Κραταίρινος, ὁ, ἡ. Ἡρόδωρ. καὶ Εὐσέβ. ἀποσπ. ε. 21. "Χελώνη κραταίρινος" ἤτις ἄλλως, Λιθόρρινος, λέγεται, ἡ στερεὸν - δικαιτὸν δέρμα - ὄστρεον ἔχουσα.

Κραταίωμα, τὸ. τὸ ἐσπειγμένον - ἐνδικαιωμένον, στρέμμα, στρόμα, δικαίμις, σπείγμα.

Κραταίωσις, ἡ. παυτὸν παῖ, Κραταίωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Κραταίκιον, τὸ. εἶδος ποσπέδε. Ἀθήν. ιά. 10.

Κραταιραίχμης, ὁ. (ἀκμὴ, κραταιὸς) ἀνδρεῖος, δικαιτὸς, ὁ μετὰ ἀνδρείας ἐν παῖ πολέμῳ μετὰ αἰχμῆς κραταιᾶς μαχόμενος. Πίνδαρ. Ὀλυμ. ς'. 55.

Κραταιράχνη, ης, ὁ, ἡ. παυτὸν παῖ, Καρταιράχνη.

Κραταιρὸς, ρὰ, ρὸν. ἧ Ἐπίρ. Κραταιρῶς (κρατέω) παυτὸν παῖ, Κραταιὸς, καὶ Κρατὺς, ἰσχυρὸς, δικαιτὸς. Σκληρὸς, στερεὸς. "Κραταιρὸς μῦθος". Ἰλ. Α. 25. καὶ ἀλλαχῆ, σκληρὸς λόγος, ἢ ἀπειλητικὸς, σκληρὰ ἀπειλὴ - φοβερισμός· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ. 566. καλεῖται ὁ Ἀχιλλεὺς "Λίθῳ κραταιρὸς", αὐτὶ τῆ, Κραταιρόφρων, σκληροκάρδιος, ἄγριος, ἀνελεήμων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Ὁρμητικὸς, αὐθαίρετος, γυμνὰς, σφοδρὸς, βίαιος.

Κραταιρόφρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ κραταιὸς κατὰ τὸ φρόνημα, ὁ στερεὰν - ἀνδρείαν φρόνησιν ἔχων. "Αρα, Γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀπόπτυστος, ἄφοβος. Ὁ "Ομηρος μετεχειρίσατο τῶν λέξιν καὶ ὅτι τῆ Ἡρακλέους ἧ Λέοντος. Ἰλ. Ξ. 324. ἢ Σκληρὸς, πεισματώδης, ἄγριος. Ἱπποκρατικὸς, σαθρός.

Κραταιρόω, ῶ. παυτὸν παῖ, Κραταιόω, καὶ Κρατύνω. ἀμφ.

Κραταιρόδους, ὁ, ἡ. ὁ δικαιτὸς ὀδόντας ἔχων. ἀμφ.

Κραταίρωμα, τὸ. παρ' Ἡσυχ. μίξις χαλκῆ ἧ κασσιτέρε, ἐξ ἧς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἐσκλήρυνον (ἐσόμαινον) τὰ κοπτερὰ ἐργαλεῖα. Ζήτ. ἐν παῖ, Χαλκός.

Κραταιρώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. ἢ, Κραταιρώνυχος, ὁ, ἡ. ὁ κραταιὸς - δικαιτὸς - στερεὸς - σκληρὸς ὄνυχας - ὁπλὰς ἔχων. Ὀδυσ. Κ. 218. "Λύκοι καρτερώνυχες, "ἠδὲ λέοντες". αὐτόθ. Ζ. 253. "Ἡμίονοι καρτε-"ρώνυχες".

Κρατευταί, ῶν, οἱ. ἧ, Κρατευτίεια, τό. τὸ μὴ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι. 214. τὸ δὲ παρὰ Πολυδεύκ. Γ. 92. τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἀμφότερα αὐτὶ τῆ, Ὀβελίσκοι, σοῦβλαι, δι' ὧν ψήνουσι τὰ κρέατα· ἄλλοι δὲ αὐτὶ τῆς Βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῆς κρεῶν, (αἱ πέζαι ἐπάνω τῆς ὀπτῶν ἐπακουμβᾶ ἢ σοῦβλα, ὅταν ψήνωσι τὰ κρέατα) πιθανῶς ὅμως εἰσὶν αἱ Λαβαὶ τῆς ὀβελίσκων, καὶ τοι ἐναντίον εἰς τὸν Σχολιαστήν· ἐκ τῆ, Κρατέω, Κρατοῦμαι. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς ἔθετον τὸν σοῦβλαν μὲ τὸ ψητὸν ἐπάνω εἰς τοιαύτας βάσεις διάφορα ψητὰ ποιοῦντες, καθὼς λέγει ὁ Διοσκορ. β'. 83. "Διατιθέντες ὀβελί-"σκοις ἐπὶ πλατυτέρᾳ κεραμεᾶ ἀγγείῳ διεζωτας ἀπ' ἀλ-"λήλων". Ἐκ τῆ, Κρατέω, παράγει ἔτι ἧ ὁ Festus τὸ, Craticulum καὶ Crates.

Κρατέω, ῶ. (κράτος) μετὰ Γενικ. ἔχω κράτος ὄξεσίαν - δικαίμιν - κυριότητα ἐπί τι. ἐνεργῶ - ἐκτελῶ - βάλλω εἰς τάξιν αὐτὴν, ἧ ἐντεῦθεν, Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, δεσπόζω, κυριεύω, ἐξουσιάζω, Κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ὑπολαμβάνω, καρπᾶμαι, δέχομαι, ἐν Ὀδυσ. Π. 265. "Κρατέουσι ἀνδράσι", σιωπακτέον. ἢ Ἐν. 2) Εἶμαι αὐθέντερος τινος, νικῶ, καταβάλλω, βιάζω, καὶ ἐντεῦθεν 3) αὐτὶ τῆ, Ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω. 4) Βαστῶ τι στερῶς, σφιχτὰ πιάνω· ἧ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἐνθυμοῦμαι, βαστῶ - ἔχω τι εἰς τὴν μνήμην μου - εἰς τὸν νοῦν μου. Οὐδέτερ. Κρατεῖ, ἔχει τὰ πρωτεῖα, εἶναι καλλίτερον. Διαρκῶ, βαστῶ, εἶμαι ἐν χρήσει, εἶναι σωτήρες, (εἶναι εἰς τὸν μέλλον.) Λέγεται ἧ ὅτι φωτὸ, τὰ ὁποῖα μεταφυτεύονται ἢ ἐμφυλλίζονται - ἐμβολίζονται, Κρατεῖ, αὐτὶ τῆ σώζεται. Πιαθεν. Ἡ σωτήρια φυλάττει ὅλα παῦτα τὰ σημαινόμενα.

Κράτημα, τὸ. σπείγμα. ἀμφ. Παρὰ Μυσικοῖς, τὸ μετὰ τὸν ὕμνον Μέλος.

Κρατὴρ, ῆρος, ὁ. (κεράω) σκεῦος - ἀγγεῖον τι ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ κρᾶσις τῆ οἴνε μετὰ τῆ ὕδατος. Ἰλ. Φ. 219. καὶ τὸ ὁπόσον ἔκοπτο ἐπάνω εἰς τὸν τείποδα. Πλούταρχ. Κλεομβρ. 13. "Τείπος κρατῆρα χαλκῆν "ἔχων οἴνε μέσον ἧ φιάλας ἀργυρᾶς". Ἡ σωτήρια τὸ ἀγγεῖον τῆτο κατὰ παραφθοράν, Κρουτήριον, λέγει. 2) Τὸ σῶμα - ἡ ζύμα ὄρης τινὸς, δι' ὃ ἐκβάλλει καὶ ξηρὰν πῦρ· καθὼς π. χ. τῆς Αἴτνης. Crater, Πλίνιος γ'. 8.

Κρατηρία, ἡ. Διοσκορ. δ'. 155. παυτὸν παῖ, Κρατὴρ.

Κρατηρίζω, παρ' Εὐσάθ. αὐτὶ τῆ, Συμπίνω. Σώφρων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρων παρ' Ἀθλω. σελ. 504. ἔχει "Ἐκπαπείχθημβυ". ὁ δὲ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτε, Ἐκπαπείθημβυ, ἐμπεύθημβυ, ἔχει. Παρὰ Δημοσθ. σελ. 313. ἀμφ. σημασ. παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. τὸ, Κραπείζων, ἐρμίν. ἀφὸ τῦ, Κίρνων, ᾧ, σπένδων τὸν οἶνον. Ὁ Φώτ. ἔχει, "Κραπείζων, οἶνον ἐν κραπῆι κίρνων, ἢ ἀπὸ κράπερων ἐν "τοῖς μυσπείοις σπένδων".

Κραπήριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κραπήρ. ὑποκορ.

Κρατησίμαχος, ὁ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ κρατῶν, ὅσις νικᾷ, κερδαίνει τὴν μάχην.

Κρατησίπους, οδος, ὁ. ὁ τοῖς ποσὶ νικῶν, ὃ ἐστὶν, ὅσις νικᾷ εἰς τὸ ξέξιμον. Πίνδαρ. Πύθ. ἰ. 25.

Κρατήσιππος, ὁ, ἡ. (κρατέω, ἵππος) "Κρατήσιππον ἅρμα". Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 8. ἅρμα, τὸ ὁπαίον νικᾷ ἀφὸ τῶν ἵππων εἰς τὸ ξέξιμον.

Κράτησις, ἡ. ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ φράξις τῦ κρατεῖν ἐξουσιάζειν ἢ βασᾶν, κ. τ. τ. κράτημα.

Κρατητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτικὸν ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ὁπαδὸς εἰς τὸ κρατεῖν.

Κρατὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κράσις. Ἀεισοπέλ. Ζ. Ἰσορ. ἡ. 8. ὅπε ἄλλοι, Κράσις, ἀνέγν.

Κρατισεύω, κρατίσος εἰμὶ, ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν ὡς τὸν ἄεισον - κάλλισον. Δωριεῖ, κυριεύω. "Κρατισεύω τινὸς (κατὰ) τι". ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, αὐώτερος εἰμὶ τινὸς κατά τι. Ξενοφ. Κυρεπ. Α'. ε. 1. "Ἐπεὶ δὲ — κρατισεύοντα αὐτὸν ἑώρων ἀεὶ ἅπαντα ἑαυτῷ". παραβάλ. μὲ τὸ ἐν Ἀναβάσ. Α'. δ'. 2. "Κράτιστος "ἐνομίζετο".

Κρατισίνδην, Ἐπίρ. κατ' ἐκλογὴν τῷ ἀείσων. Πλάτ.

Κράτιστος, ίστη, ιστον. ἐκ τῦ Κράτος, δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, γενναιότατος. Σκληρότατος, ξερώτατος· καθόλε δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κάλλιστος, ὀξαίρετος, ἄεισος. Ἰσορεῖ Δανίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρενηματισθέντες ποτὲ ὅτι κράτιστοι τῷ Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τῦ θεῦ, Τίνες κρείττονες τυγχάνοιεν· ὁ δὲ ἔφη·

Γαῖης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηίκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.
Ἀνδρες δ', οἱ πίνυσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν δ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵ τε μέσην τε
Τίρινθος ναίυσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλε,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κώτερα παλέμοιο.
Τμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, ὅτε τρίπες, ὅτε πύπαρες,
Οὔτε δυωδέκατοι, ἀτ' ἐν λάχνῃ, ἀτ' ἐν ἀεθμῷ.

Κρατοβρώς, ῶτος, ὁ. (κρὰς, βρώσκω) ὁ καταζώγων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν ἐγκέφαλον. Λυκόφρ. 1066.

Κρατόδετος, ὁ, ἡ. (κρὰς, δέω) ὁ ἐν τῇ κερκλῇ ἢ μετὰ τῆς κεφαλῆς, ἢ ὁ ἐν τῷ τέλει δεδεμένος. "Σφενδόνη κρατόδετος". Ἡσύχ.

Κράτος, εος, τὸ. ἰσχὺς, δυναμις, ἐξουσία, ἢ θείτινος δυνάμις, κυριότης, βασιλεία, δυναστεία, εὐρωστία. δόξα, ὑπεροχὴ, νίκη, παρ' Ὁμήρῳ.

Κρατυντὴρ, ῆρος, ὁ. (κρατιόω) ταυτὸν τῷ, Κατιχῶν. Ἡσύχ.

Κρατυντήριος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτικὸν ἢ ὁ ὁπαδὸς ὡς τὸ σφιγκτὴρ κρατεῖν ἢ συρεύειν. Ἱπποκρ.

Κρατυντικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ αὐωτέρω.

Κρατύνω, (κρατὺς) σιρὸν - ὀχυρὸν ποιῶ, σιρόνω, ἐνδυναμόνω, ὀχυρόνω, ἀσφαλὲς (σίγυρον) κραπερὸν - ἰσχυρὸν - βέβαιον ποιῶ, μετὰ Λίτιατ. 2) Ταυτὸν τῷ, Κρατῶ, Εὐριπ. Βάκχ. 649. "Κρατυνῶν τῆς "δεχθείσης", βασιλεύων, κράτος ἔχων. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 886. καὶ μετὰ Λίτιατ.

Κρατὺς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κραπερός. Ἰλ. Π. 181. ὡς τὸ Πλάπης, Πλατύς.

Κρατυσμὸς, ὁ. (κρατυόω) σερεότης, δυνάμις. Ἱπποκρ.

Κραυγάζω, ἤ, Κραυγάω. Ἡρόδοτ. Α'. 111. "Παιᾶνα κραυγενόμβυον". ταυτὸν τῷ, Κράζω, μεγάλως φωνάζω, (σκύζω). ὅθεν

Κραυγασμὸς, ὁ. τὸ μεγάλως φωνάζειν, τὸ φώνασμα. Φώτ. καὶ Φρυνίχ.

Κραύγασος, ὁ. ὁ μεγάλως φωνάζων, κράκτης. Ἡσύχ. ἐν Λ. Βαβάκτης, καὶ Βάβακον.

Κραυγασικὸς, κὴ, κόν. ᾧ Ἐπίρ. Κραυγασικῶς, ὁ κραυγάζων, ὁ κλίσιν εἰς τὸ φωνάζειν ἔχων.

Κραυγὴ, ἡ. τὸ κραυγάζειν, μεγάλη φωνὴ, βοή. Ζήτ. Κραυγάζω.

Κραυγίας, ὁ. ἵππος, ὁ ὑπὸ τῆς κραυγῆς ᾧ φόβε παρασσόμβυος. Ἡσύχ.

Κραῦρα, ἡ. ᾧ, Κραυρᾶν, παρ' Ἀεισοπέλ. Ζ. Ἰσορ. ἡ. 23. σημαίνει νόσον τινὰ τῶν βοῶν, ἥτις ὡς ἐπὸς τὴν θέρμην παρομοία ἐστὶ τῷ πυρετῷ. ὁ Ἡσύχ. ὅμως αὐτὶ τούτε, Κρᾶρα, ἔχει. 2) Νόσος τις τῶν χοίρων. 3) Νόσος τῶν μελισσῶν, ὅταν σκώληκας καὶ ἀράχνας ποιήσῃ. Ἡσύχ.

Κραῦρος, ρα, ρον. ξηρὸς, σεγνὸς, σκληρὸς, εὔθραυσος. ὁ Πλάτων λέγει τὴν φύσιν τῶν ὀσέων "Κραυροτέραν καὶ ἀκαμπτοτέραν". αἱ κυεῖα τούτε σημασία φαίνεται παρ' Ἀεισοπέλ. Γεν. β'. 2. ὅσις πόσει τὸ, Γλίσχρον. ἀπ' ἐναντίας τῦ, Κραῦρον. ἄρα, Ξηρὸς, ᾧ τὴν ὀπφαίνειαν αὐτῦ ξαχνᾶν ἔχων. ὅθεν

Κραυρότης, ητος, ἡ. σκληρότης, ξηρότης, εὐθραυσότης. καὶ

Κραυρόω, ῶ. ξηρὸν ποιῶ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθλω. σελ. 133. "Καὶ πὰς μὴν κραύρωσον ἀπαυήνας βορέησι". κατὰ τὴν τῦ Βαλκικείε διόρθωσιν, ὅπου νῦν "Καύκωσον ὀπβλίψας", κεῖται.

Κρεάγρα, ἡ. (κρέας, ἀγρέω) ὄργανον μαγειρικὸν, δι' ὃ ἀναπαῶσι καὶ ἐκβάλλυσι τὰ κρέαπα ὑπὸ τῆς λεβήτων, καὶ ἐντεῦθεν καθόλε αὐτὶ τῦ, Ἀγκείφι, ἁρπάγι, ἀγκίσει, ἢ πυρὸνι δί ὃ πιάνει, σημαίνει - ἀναασᾷ ἢ σύρει τινάς τι. Ἀεισοφ. Ἐκκλησ. 1002. Σφῆκ. 1155. ὅπε ὁ Σχολ. ἑρμίν. φησι. "Εἶδος ἐργαλείε "μαγειρικῦ χαίρει παρεικὸς, ἐγκεκαμμένας τὰς δακτύλας ἔχυσα, ᾧ ἀπιμῶσα τὰ ζεσὰ ἐφὰ τὸ τὰς χεῖρας "μὴ καίεσθαι".

Κρεάγραπτος, ὁ, ἡ. (κρέας, γράφω) ὁ γράφων - ζωγραφίζων - ξέων - πλησγόνων τὸ κρέας - τὸ δέρμα. Λυκόφρ. 759. ὅπε ὁ Τζέτζης ἀφὸ τῦ, Κρεαγραπτύσας, ἑρμίν.

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρεάγρα. Ἀνθολογ.

Κρεάδιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κρέας, κρεατάκιον, σῶμα κομματικὴ κρέας.

Κρεαδοτέω. Ζήτ. Κρεωδοτέω.

Κρεανομέω, ῶ. νέμω - διαμειράζω τὸ ὑπὸ τῆς θυσιῶν κρέας εἰς τὰς εἰς τὴν ξαπέζαν μες καλεσμβύους. "Πελλάκις ἐλπυθότι αὐτῷ ἐδεάσποτε κακρεανομήκα- "σι". δεῦ τῷ ἤδοκαν ποτὲ ὑπὸ τὸ τῆς θυσίας κρέας.

Κρεανομία, ἡ. ἡ διαμείρασις τῦ τῆς θυσίας κρέατος εἰς τὰς ἐν τῷ συμποσίῳ καλεσμβύους.

Κρεανόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν κρεανομίαν ἔχων - ποιῶν.

Κρέας, ατος, τὸ. τὸ σαρκὸν καὶ σαυαλὸν μέρος τῦ ζωϊκῦ σώματος, ἐξαιρεμβύων τῶν ὀσέων, τῆς χόνδρων, καὶ τῦ δέρματος. Καὶ τὸ διαδέμβυον τιμῆμα κρέατος τοῖς Ἀραιοπαγίταις· ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείε πάγε βελὴ (αὐτὶ ἐπικαλώμαπος) κρέας ἐλάμβανε.

Κρεμμὸς, ὁ. (κρέκω) τὸ κρέκειν, κτυπᾶν, παίζειν τὸ μουσικὸν ὄργανον, ταυτὸν τῷ, Κρῦσις, ἔτι δὲ καὶ Φωτίυς πολλὰ λεπτὴ ὡς ἡ τῆς πτηνῶν, τὴν ὁποίαν ἀφοφέρυσιν ἐν τῷ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον.

Κρεπ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κρεηδόκος, ἡ, Κρειοδόκος, ὁ, ἡ. (δέχομαι) ὁ κρέας δεχόμενος - πιπόν.

Κρεηφαγεῖν, Ἰωνικ. καὶ, Κρεφαγίη, ἡ. αὐτὶ τῦ, Κρεωφαγεῖν, κ. τ. τ.

Κρειοδόκος, πυπὸν τῦ, Κρεοδόκος. Ἀνθέλογ.

Κρεῖον, τό. (κρέας) τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον, ὁ λέβης (ὁ τενίζερης) εἰς ὃν βράζεσι τὰ κρέατα. Ἰλ. Ι. 206. "Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ".

Κρεισσότενος, ὁ, ἡ. (κρείσσων, τένων) Αἰσχύλ. Θῆβ. 786. "Ὄμματα κρειοτένεια", τὰ ὀπίσω ἐπορόσεχε καλλίτερον, παρὰ τὰ παιδία.

Κρείσσοιν, καὶ, Κρείττων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κρεισσόνως, ᾗ Κρειττόνως, ἐν χρήσει ὡς Συγκειτ. τὸ, Ἀγαθός. ἄρα, Ἰσχυρότερος, διακαιότερος, ἀνδρειότερος, καλλίτερος. Λέγεται ἔτι ᾗ ὁ Νικητής. "Κρείσσων "γαστρὸς, χρημάτων". ὅσις δεν νικᾶται ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ὑπὸ τῦ χρημάτων. "Κρείσσων λέγε", ἀνώτερος, ὁ ὑπερβαίνων κάθε λόγον - κάθε ὠφελιμότητα, ὡραῖος, κ. τ. τ. ὁ Κρείσσων, καὶ ἰδιαιτέρως οι Κρείττονες, οἱ καλλίτεροι, οἱ ἀνώτεροι, οἱ θεοί. Ζήτ. ἐν τῦ, Κρείων. Τὸ Ὑπερθετ. Κράτιστος, ίστη, ιστον. Τὸ Δωρικ. Συγκειτ. Κάρρων, ἐκ τῦ Κάρρος, Κάρτος. ὅπου καὶ τὸ, Κρατὺς, Κρατίων, Κράσσων. Ἰωνικ. Κρέσσων, Ἀττικ. Κρείττων.

Κρειττόω, ἀφ' ἧ καὶ τὸ, Κρείττωσις, ἡ. παρὰ Θεοφράς. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 16. Αἰτ. Φυτ. ε. 13. "Ὅταν "κρειττωθῇ". ὅπως ἄλλοι, Κυρτωθῇ, αὐξηθ. ἄλλοι, Κρυωθῇ, καὶ ἄλλοι, Τυλωθῇ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλίνιος ιζ'. 24. λέει τῆς τῦ κλιμάτων νόσε ὅτως εἰπὼν "Ante eini, priusquam crescant, decoquuntur in callum". τὴν ἀνάγνωσιν Κρυωθῇ, ἀπέρριψε χρεὸν ὁ Στέφανος.

Κρείων, οντος, Θηλυκ. Κρείωσα, ἡ. βασιλεὺς, δεσπότης, κύριος, ἄρχων, ἡγεμών. ἐκ τῦ Κρέω, Κρείω, πυπὸν τῦ, Κράω, Κραίω, Κραίνω. Ἄρα, πυπὸν ἐστὶ τῦ, Κραιπὴρ, Κρατὴρ, Κρητῆρα. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίθη τὸ, Κρέων, καὶ, Κρείωσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ἐπὶ τῦ Ἡγεμόνων, Βασιλέων, καὶ ἐπισήμων προσώπων· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Δ. 22. κεῖται "Κρείων Ἐ"σεωνδύς", μετὰ τὸ "Ὀξυρὸς θεράπων". ἄρα, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, Ἀργυρώνητος δῦλος ᾗ θεράπων. Ὁ Σχολ. ἀφ' ᾧ τὸ, Ἐξέχων ᾗ ἀφίκετος. πρμλ. ἄρα, ὁ Καλλιστος Ἐπεωνδύς· ἴσως, ὁ Πρῶτος καὶ αὐθέντερος ὅλων τῦ δήλου (σκλάβων,) καθὼς καὶ ὁ Εὐμαῖος ὁ πιπὸς τῦ συβωτῦ "Ὀρχαμος λαῶν" καλεῖται. Τοιουτ. εἶναι καὶ ἡ δήλη (σκλάβα) καὶ παλλακὴ τὸ Πετάμε "Κρείσσα γυναικῶν". ἐν Ἰλ. Χ. 48. ὅπ. τινὲς ἀφ' τὸ, Καλλιζώνα, ἑρμῆν. Εἰς τὸ παλαιὸν ἔνομα Κρέων, καὶ Κρέωσα, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς βάσις μόνον ἡ σημασία τῦ, Καλὸς, Ἀγαθὸς, Γενναῖος, Ἔξυπνος, Πρόθυμος. Τὸ Συγκειτ. Κρείσσων, φαίνεται ὅτι ἔγινεν ἐκ τύπε.

Κρειῶν, Ποιητ. αὐτὸ, Κρεῶν, Κρεάτων.

Κρίκη, ἡ. ὁ Εὐσάθ. εἰς Ὅμηρ. σελ. 1528. ἀναφέρει ἐκ τῦ Ῥητορικῦ λεξικῦ τῦ Παυσανίε "Κρίκαν ᾗ κερυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκόλυν, μάλιστα δὲ οἱ Ἀττικοὶ πλοκαμίδα". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κριξ, κορυφαία". Ὁ Σνίδ. ἐσημείωσε Πορφυρίωνα ἔμπσε κρίκα", αὐτὶ, Τείχα.

Κρικάδια αὐλῆς". Ἀεισοφ. Σφῆκ. 1215. κατὰ τὸν Βρύγκον, πυπὸν τῦ, Ἐπαρκεπάσματε, σκεπασὴ ἐπάνω εἰς τὸν σκεπασὸν. πιθανῶς ἡ ἀνάγνωσις ἔχει ἡμαρτημένον.

Κρεκτὸς, ἡ, τὸν. (κρέκω) Αἰσχύλ. Χοηφ. 818. τὸν ὁποῖον ἐψαλον-ἐξαγόδισαν, ξυγκλισμένως, ἄλλως δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, τὴν ὀπτὴν ἐψαλον ἀφ' ἧς λύρας, παιγμένος.

Κρέκω, κτυπῶ, κρύω. "Ἰσὸν κρέκειν". Σαπφώ. κτυπῶ τὸν ἐργαλειὸν, ὑφαίνω, καὶ ἐνταῦθα τὸ, Κερκίς. "Κιθάραν κρέκειν". Κιθαρίζειν, κρέειν τὴν κιθάραν μὲ τὸ δοξάρι, παίζειν τὴν κιθάραν. "Βοὴν πτερύγεσι "κρέκειν". ἠχεῖν - κτυπᾶν τὰ πτερὰ καὶ ἀφ' ὧν πέτε ἦχον τινα προξενεῖν. Ἀεισοφ. ὅσις ἔτι ᾗ, Κρέκειν αὐλόν. ἐν "Ορν. 682. λέγει, αὐτὶ τῦ, Αὐλεῖν.

Κρεμάθρα, ἡ. (κρεμάω) κόφινος ἢ ἄλλο τι ποιᾶν σκεύος τὸ ὁποῖον ἴσαται κρεμασμένον, εἰς ὃ τὰ ἀφεντεύοντα ὄψα εἰώθασιν ἀποτίθεσθαι. Ἀεισοφ. παρὰ Θεοφράς. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. καὶ ὁ σύλος (ἤτοι τὸ Κοτζιανί) τῦ καρπῶν.

Κρέμαμαι, κρεμάμενος (κρεμασμένος) εἰμὶ, κρέμωμαι, ἐκ τῦ Κρεμάω, Κρέμημι, Παθητ. Κρέμαμαι. Παρ' Ἀράτ. 65. πυπὸν τῦ, Ὀκλάζω. Ἐκ τῦ Κρεμάω, ἔπρεπε τὸ Παθητ. Κρεμῶμαι, νὰ σχηματίζεται.

Κρεμάννυμι, πυπὸν τῦ, Κρεμάω.

Κρεμασμὸς, ὁ. ἡ παράξις τῦ κρεμᾶν, κρέμασμα.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ. ὅσις κρεμᾷ, ὁ μύαν - χορδὴν - δεσμὸς - σύλος, κ. τ. τ. ὅς ἔ κρέμαται τι. Κρεμαστέον, ἔστι δὲ πυπὸν τῦ, Κρεμάστρα, ᾗ, Κρεμάθρα.

Κρεμαστήριος, ὁ, ἡ. πυπὸν τῦ, Κρεμαστός.

Κρεμαστὸς, ἡ, ὁ. πυπὸν τῦ, Κρεμαστήρ.

Κρεμαστὸς, ἡ, σόν. κρεμάμενος, κρεμασμένος, μετέωρος. "Σκιὴν κρεμαστὴν". Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 12. πυπὸν τῦ "Κρεμαστὰ ἱστία ᾗ βύβλος". παρ' Ἀθηναί. σελ. 27. τὰ εἰς τὸ κρεμάδται ὑποδήματα, καθὼς π. χ. τὰ πομπικὰ εἰς τὸ πλοῖον.

Κρεμάστρα, ἡ. πυπὸν τῦ, Κρεμάθρα.

Κρεμάω, Κρεμανύμι, καὶ, Κρεμαννύω, κρεμνῶ, ἀφίνω ἢ ποιῶ τι νὰ κρέμαται, μετεωρίζω, στερεῶς δένω τι εἰς ὕψος, καὶ κλονεῖται εἰς τὸν ἀέρα. Ἰλ. Θ. 19. "Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες". Μεταφορ. δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, ἐλπίζειν ἢ προσέχειν ποιῶ τινὰ, κέμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, νὰ προσμένῃ τι. Ὁ Ἀττικὸς Μέλ. Κρεμῶ, αὐτὶ τῦ Κρεμάσω, συγχέεται ἐν πῦ "Κρεμόω ποτὶ γνίην". ἐν Ἰλ. Η. 83. μετὰ τὸ τύπ., Κρεμόω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κρέμων, αὐτὶ, Ἐκρέμων. Ἐκ τῦ τύπ., Κρεμάζω, ἔχει ὁ Πολύβ. ἐν Ε'. δ'. 7. "Κρεμασθέντος".

Κρεμβαλιάζω, ἢ Κριμβαλίζω, μετὰ κρεμβάλων παίζω, κογχύλια ᾗ ὄρπακα συγκρέων ἐεισμόν τινα ᾗ ἦχον ὑποτελῶ. Ζήτ. Κρέμβαλον.

Κρεμβαλιασὴς, ἕ. ὁ κρεμβαλιάζων, ὁ μετὰ κρεμβάλων παίζων. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὕμν. ἀ. 162. ἀναγνωσκόπτε ὅπως, ὅπ. νῦν, Κρεμβαλιασὺς, ἡ. μετὰ τὸ, Φωνὴ, κεῖται, αὐτὶ τῦ, Ἦχος.

Κρέμβαλον, τό. ὄργανόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχον ἐν ἑαυτῷ κογχύλια, ἢ ὄστρεα καὶ δονιζόμενον ἀπετέλει κρότον τινα, δι' ὃ οἱ παλαιοὶ ἐχόρευον. Ἀθηναί. ιδ'. "Δίδυμος δέφησιν εἰώθεσαν τινὰς αὐτὶ τῆς λύρας, κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρέοντας, εὐρυθμον ἦχον τινα "ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχηστάις, καθάπερ καὶ Ἀεισοφ. ἐν "Βαβύλ. (1340.) εἶπεν". Ὁ Φώτ. ἔχει, Κριμβαλιάζειν, ἐλεφαντίνοις τισὶ κροτάλοις ἐν.

Κρεμνάω, νῶ. καὶ, Κρήμημι, πυπὸν τῦ, Κρεμάω, καὶ τῆς ἀναλογίας, Κεμνάω, ἀπαιτήσης, ὡς τὸ, Κεράω, Κιρνάω, Κίρνημι· τὸν τύπ., Κρεμνᾶν, ἔχει ὁ Ξενοφ. ὁ Ἐφέσ. ἐν β'. 13. ἀμφ. μῦθοι.

Κρεμόω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῦ, Κρεμάω.

Κρέμυς, υος, ἡ. αὐτὶ τῦ, χείμυς, ἰχθύστις.

Κρέξ, εκός, ἡ. Crex, ὄρνις τις τῦ ὁποίε κατὰ τὸν Σχολ. Λειοφαί. ("Ορν. 1138.) τὸ ῥάμφος εἶναι ὀξὺ ᾗ πεπονωμένον. Ἀεισοπλ. Ζώων Ἱστορ. ιδ'. ᾗ, ιζ'. κατὰ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

κατὰ τὸν Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 513. Θαλάσσιον πτηνόν, ὅμοιον τῷ, Ἶβις, καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. (β'. 76.) λέγει τὸν Ἶβιδα, ὅμοιον τῷ, Κρέξ. ὁ Ἀριστοτέλ. Ζώων μορ. δ'. 12. λέγει ὅτι ὁ Κρὲξ ἔχει μακρὰς τὰς πόδας, καὶ τὰς ὀπισθίας ὄνυχας μικρὰς, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ τῶ Λιν. Rallus Crex, πλὴν ὄχι καὶ κατὰ τὸ πεπυκνωδὲς ῥάμφος. ὁ Γλωσσογράφος τῶ Ἡροδότ. λέγει ὅτι τὸ ὄρνεον τοῦτο δυσοιώνιστον τοῖς γαμοῦσιν ἐστί. Ζήτ. καὶ Κρέκα.

Κρεόβρωτος, ὁ, ἡ. (βρόω, βρώσκω) ὁ κρέας ζώων, κρεατοφάγος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 302. ὅπερ νῦν, Κρεοβόρος, κεῖται.

Κρεοκάκκαβος, ὁ. κάκκαβος ἐξὲ τὸ κρέας, ἤτοι εἰς ὃν μαγειρεύουσι τὸ κρέας. Παρ' Ἀθήν. δ'. φαγητόν τι ἐκ κρέατος, αἵματος, καὶ λίπους ἠπιμασμένον.

Κρεονομία, ἡ. Ζήτ. Κρεωνομία. ἀμφ.

Κρεοσήπομαι, σήπομαι ὡς τὸ κρέας, ἠμαρτ. ἀναγν. παρὰ Πλουτάρχ. πιθανῶς αὐτὶ τῦ, Καπασήπομαι.

Κρεοσκευασία, ἡ. ἡ ἐπιμασία - τὸ μαγείρευμα τῦ κρέατος. Ἀθήν. βί'. ὅπου αἱ ἑωθιναὶ Ἐκδόσεις, Κρέως σκεύασίας, ἔχασι.

Κρεουργέω, ῶ. κρέας κόπτω, ἢ κατακόπτω τι ὡς κρέας, λιανίζω. "Τὸν πατέρα ἐκρεούργησε". Διογ. Λαέρτ. Ζήτ. Κατακρεουργέω. 2) Κρεουργὸς εἰμί. ὅθεν

Κρεουργεῖον, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῦ κρεουργοῦ. Ἡρόδοτ. "Διασπάσαντες τὰς ἄνδρας κρεουργεῖον", κατέκοψαν τὰς ἄνδρας εἰς λιανὰ κομμάτια.

Κρεουργία, ἡ. τὸ κόπτειν τὰ κρέατα, τὸ ἔργον τοῦ κρεουργοῦ.

Κρεουργικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κρεουργίαν ἢ εἰς τὸν κρεουργόν.

Κρεουργὸς, ὁ. (ἔργον) ὅσις κόπτει τὰ κρέατα, μακελλάρης, Κασάπης. 2) Ταυτὸν τῷ, Κρεωδαίτης. κατὰ τὸν Πολυδ. ὅσις κόπτει τὸ τῆς θυσιῶν κρέας καὶ τὸ μεράζει εἰς τὰς καλεσμένους εἰς τὸ συμπόσιον. Ἐντεῦθεν τὸ "Κρεουργὸν ἦμαρ δαΐτυμος ἄγειν". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1584. ἑορτάζειν δαΐτυμος τινὶ θεῷ θυσίας καὶ δαψιλίας παννυχιζομένου ἡμέραν. Ἐντεῦθεν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζ. λέγει "Τῷ Πέλοπος κρεουργίαν", τινὶ εὐωχίαν ἐκείνου, καθ' ἣν ὁ Ταντάλης διεμέρασε τὰ κρέατα τῆ ἐσφαγμένῃ παῖδός τε εἰς τὴν συμποσιακὴν θεὸς. Ἀπολλόδ. β'. 5.

Κρεοφαγία, ἡ. Κρεόφαγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρεωφαγία, κ. τ. λ.

Κρέσσων, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρείσσων.

Κρεύλλιον, τὸ. ὑποκορ. τὸ Κρέας, ταυτὸν τῷ, Κρεάδιον. Συνέσ.

Κρέω, ἀφ' οὗ τὸ, Κρέων, Κρέωσα, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κραίνω, κρέων εἰμὶ, βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Κρεωβορέω, ῶ. κρέας ζώω. Θέων εἰς τὰ τῦ Ἀράτου Φαινόμ. 132. ὅθεν

Κρεωβορία, ἡ. τὸ ζώειν κρέας.

Κρεωβόρος, ὁ, ἡ. ὁ κρέας ζώων. Νικήτ. Χρον. ἑ. 6.

Κρεωβριθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ κρέατος βεβαρημένος, βαρὺς, παχὺς, χονδρὸς, σωματώδης.

Κρεωδαισία, ἡ. (δαίω) ἡ τῶν κρέατος διανέμησις - διαμοίρασις.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ. ὅσις διανέμει - διαμοιράζει τὸ κρέας. Πλούταρχ. συμπ. β'. 10. Θηλυκ. "Κρεωδαῖτις ἀρχὴ", παρὰ Πολυδ.

Κρεώδης, ες, ὁ, ἡ. ἐκ τῦ εἴδους τῶν κρέατος, κρεατώδης, γεμάτος ὑπὸ κρέας, ἢ δίλυα κρέας.

Κρεωδοσία, ἡ. (δόσις) ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ, Κρεωδαισία. Πλούταρχ. εἰς Δημήτ. 11. ἔνθα μ' ὅλον ὅτι ὁ Συΐδ. ἀναφέρει τὸ, Κρεωδόπης, μετὰ τὸ, Κρεωδαίτης.

Κρεωδοτέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κρεωνομέω. ἀμφ. Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 40. ἔχει "Κρεωδοτήσειν τὰς ἀλειφομένους ἅπαντας", ὅπερ "Κρεοδοτήσειν, ἀναγνωστέον". ἐκ τῦ

Κρεωδότης, ὁ. ὁ τὸ κρέας διαιδίδων - διαμοιράζων, καὶ μάλιστα τῆ θυσιῶν. Ζήτ. Κρεωδοσία.

Κρεωδόχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρεωδόκος.

Κρεωθήκη, ἡ. θήκη - δοχεῖον ἢ δωμάτιον εἰς ὃ φυλάττουσι τὸ κρέας.

Κρεωκοπέω, ῶ. κόπτω - λιανίζω τὸ κρέας. ἐκ τῦ

Κρεωκόπος, ὁ, ἡ. ὅσις κόπτει - λιανίζει τὸ κρέας.

Κρεωλόγος, ὁ, ἡ. ὅσις μαζόνει κρέας. ἀμφ.

Κρέων, Κρέωσα. Ζήτ. ἐν τῷ, Κρέων.

Κρεωνομέω, ῶ. (κρέας, νέμω) κρέας διαμοιράζω, καὶ μάλιστα τὰ τῆ θυσιῶν. ἐκ τῦ

Κρεωνομία, ἡ. ἡ διαμοίρασις - διανέμησις τῶν κρέατος, καὶ μάλιστα τὰ τῆ θυσιῶν εἰς τοὺς συμποσιακάς.

Κρεωπωλεῖον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κρεωπώλιον.

Κρεωπώλης, ου, ὁ. ὅσις πωλεῖ τὸ κρέας, μακελλάρης. Κασάπης, ἢ χασάπης Τουρκ.

Κρεωπώλιον, τὸ. τόπος ὅπου πωλῶνται τὰ κρέατα, μακελεῖον, (χασαπὶ, Τουρκ.) Παρ' Ἀρτεμιδ. ἑ. 2. ἡ τῶν κρέατος πώλησις. "Τὸ σιωγόμυον ἀργύειον ὑπὸ "τῆ κρεωπωλίᾳ".

Κρεωσάθμη, ἡ. ἡ ζυγαριὰ - τὸ σταθμεῖον, δι' ἧ ζυγιάζουσι τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω, κρέας ζώγω. ὅθεν

Κρεωφαγία, ἡ. τὸ κρέας ζώγειν, ἡ διάλυσις φαγητῶν ἐκ κρέατος κατεσκλασμένου. ἐκ τῦ

Κρεωφάγος, ὁ, ἡ. ὅσις ζώγει κρέας, ζῷη ὑπὸ κρεωφαγίαν. Carnivora, Ἰταλ.

Κρήγυος, ὁ, ἡ. γνήσιος, καθαρὸς, ἀληθὴς, ἀγαθὸς, καλὸς, εὐλικρινὴς, εὔχρηστος, ὠφέλιμος. Ἰλ. Α. 106. "— ἢ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας".

Κρήδεμνον, τὸ. (κρὰς, δέω, δέμα) κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες, κεφαλοδέσμιον. καθόλου δὲ, σολισμός τις ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς παρειμένον μέχρι τῆ ὤμων" (καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν Ἐπαωκαλύμμαυχον ἢ ὁ τῆ γυναικῶν Δαρτμᾶς, λεγόμενον) τὰ ὁποῖα καὶ δύο πτέρυγες ἤρχοντο ὅθι τὸ ἐμπρόσθιον μέρος, δι' ὧν ἐνίοτε ἐδύναντο νὰ καλύπτωσι καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆ. ""Αντε παρειάων ἑκάτερθε κρήδεμνα". Ὀδυσ. Α. 334. καὶ Ἰλ. Ξ. 184. ἐν Ὀδυσ. Ζ. 346. δίδει ἡ Ἥρα τῆ Ὀδυσσεῖ Κρήδεμνον, ἵνα νὰ περιδέσῃ τὸ σῶμά του. "Τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ φαεινὸν "ταύσσαι Ἄμβροτον". λάβε τοῦτο τὸ Περιδέσμιον καὶ δέσαι τὴν μέσην σου. Καθόλου δὲ ἐφόρουν αὐτὸ αἱ ὑπανδρευμέναι γυναῖκες. Ἰλ. Χ. 470. μ' ὅλον τοῦτο φορεῖ αὐτὸ καὶ ἡ Ἀντιγόνη, παρ' Εὐριπίδ. Φοίν. 1499. ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Π. 100. καὶ ἀλλαχῦ καλεῖ ἕτω καὶ τὰ τείχη ἢ τὰς κορυφὰς τῆ πύργων τῆς Τροάδος, τὰ ὁποῖα ἄλλως, Στεφάνη, καὶ, Στεφανὶς, λέγεται" ἔτι δὲ καὶ τὸ Σκέπασμα πηλίνῃ ἀγγείῳ τινὸς ἢ πίθῳ. παρ' Εὐριπ. Τροάδ. 508. "Πέτεινα κρήδεμνα". ἀμφίβ. σημασία.

Κρήνιον, Προσακτ. αὐτὶ τῦ, Κρηνεῖον, ἐκ τῦ, Κρημνίω, κάλεσον, βοήθησον. Ἰλ. Α. 41. καὶ 504.

Κρῆθεν, Ἐπίῤῥ. (κρὰς) ὑπὸ τῆς κεφαλῆς, ὑπὸ τὸ κεφάλι ἢ ἀπ' ἐπάνω. Ζήτ. Κατακρῆθεν. Ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἀσπ. 7. καὶ "Ἀπὸ κρῆθεν", ἔχει.

Κρῆθμον, τὸ. εἶδος λαχανώδες ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς φυομένου, Κρίταμον. Crithmum maritimum, Λιν. γράφεται ἔτι καὶ, Κείθμον, παρὰ Διοσκορ. Β'. 157. ὅπερ κάλλιον, Κείθαμον, ἀναγνωστέον, ὑπαμαρτήσεως τῆς συνηθείας. Παρὰ Δυκόφρ. 238. ταυτὸν τῷ, Ὄσυριον.

Κρη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κρημνάω, Κρημνέω, καὶ, Κρήμνημι, παυτὸν τῷ, Κρεμάω, ἀφίνω νὰ κρέμαται τι ὑπὸ τὰ κάτω. ῥίπτω κάτω. Εὐεπ. Ἰων. 1613. Κρήμναμαι, κρεμασμένος εἰμὶ, κρέμομαι, μετέωρος εἰμὶ ὑπό τι, εἰς τὸν ἀέρα ἔσαμαι. Αἰσχύλ. Θῆβ. 231. "Νεφέλαν κρημναμένην "ὕπερθ' ὁμμάτων". Ἀππιαν. Μιθριδ. 97. "Τὰς δὲ "μὴν ἐκρήμνη". Πολιτ. Α'. 71. "Ἐκρήμναντο αἱ κε"φαλαί". Ζήτ. καὶ, Ἀνακρήμνημι.

Κρήμνη, αὐτὶ, Κρήμνῃσι, Προσακτ. παρὰ τῷ, Ἐτυμολ.

Κρημνηγορέω, ῶ. ὑψηλοφρόνως ὁμιλῶ, παυτὸν τῷ, Κρημνοκομπέω. ἀμφ.

Κρήμνημι. Ζήτ. ἐν τῷ, Κρημνάω.

Κρημνίζω, παυτὸν τῷ, Κρημνάω. 2) Ῥίπτω τινὰ κάτω ὑπό τινα κρημνόν, ὑπὸ τὰ κάτω ῥίπτω, κατεδαφίζω, σαείζω. ὅθεν

Κρήμνισμα, τὸ. τὸ ὑπὸ τὰ κάτω ῥίψιμον, κρήμνισμα. Σχόλ. Θουκυδ.

Κρημνοβατέω, ῶ. κατεπατῶ - ἀναβαίνω - ἀνασύρομαι εἰς τὰς κρημνούς. Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου, ὁ. (βαίνω, κρημνὸς) ὅστις κατεπατεῖ εἰς τὰς κρημνούς, ἀναβαίνει ἀνασύρεται εἰς κρημνώδης τόπους. Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμῆν. ἀλλ' τῷ, Νευροβάτης, ὃ ἐστὶ, Σχοινοβάτης· ὡς καὶ τὸ τῆς Κυείλ. Λεξικ. ἔχει, "Κρημνοβάτης, νδροβάτης, ὁ ὑπὸ τῆς κορυφῆς τῆς πλοίων ἀλλ' τῆς σχοινίων ἀνερχόμενος. Γρηγόρ. Ναζ. "Κρημνοβάτης ἐπέων αὐτι"κορυσομβύων".

Κρημνόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τοῦ ὕψους ὑπὸ τὰ κάτω, ὑπὸ τῶν κρημνῶν.

Κρημνοκομπέω, ῶ. κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑψηλόφρονας λόγους ὁμιλῶ. Σωΐδ.

Κρημνοποιὸς, ὁ, ἡ. Ἀειγορ. Νηφ. 1367. ὁ ὑψηλόφρονας λόγους καὶ μεταφορὰς μεταχειριζόμενος, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν.

Κρημνὸς, ὁ. (κρεμάω, ἀφ' οὗ τὸ, κρεμνάω) ἡ κατφερεικὴ ὀξοχὴ ὄρους τινὸς - πέτρας - βαράθρου - πάφρου - ὄχθου. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κρημνὸς, ὄχθος, ὀξοχὴ πέ"τρας, καὶ ὄρους βάθος, χάος", ὑπὸ τῶ χείλους - ὄχθου τῆς θαλάσσης καὶ ποταμοῦ. Ἡριδότ. Ζ'. 23. "Κατερ"ρηγνύμβοι οἱ κρημνοὶ τὸ ὄρύγματος, πόιον διπλήσιον "παρῆιει". καὶ Ἰλ. Μ. 54. "Κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες "ἆεὶ πᾶσαν ἔσασαν ἀμφοτέρωθεν". αὐτὶ τῦ, Ὄχθου. ὀξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ κατὰ κάθετον κατφερεικὸν καὶ οἷον κρεμάμβυον ὀλίσθημα τῦ βάθρου - βαράθρου, χυδαΐκ. Κρέμιος, καὶ Ἐγκρημίς. Παρ' Ἀπολλων. Δ'. 945. αὐτοὶ, Κρημνοὶ, καὶ τὰ κατφερεικὰ ἢ ἀναφερεικὰ ὄρη, εἰς τὰ ὁποῖα δυσκόλως διύαται ν' ἀνεβῇ τινάς. 2) Ὁ Ἱππιατρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ὑπὸ τῆς ὀξοχῶν τῆς πλευρῶν καὶ ἀπεσμάτων, αὐτὶ τῦ, Χείλος. ἐνταῦθεν καὶ τὰ πτερυγώματα τοῦ γυναικείου αἰδοίου. Πολυδ.

Κρημνώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κρημνῷ, ὁ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχων.

Κρημνώδρεια, ἡ. κρημνώδες ὄρος, ἢ μέρος τι κρημνώδες τῦ ὄρους. ἀμφ.

Κρηναῖος, αία, αῖον. ὁ ὑπὸ τῆς κρήνης. "Κρηναῖον "ὕδωρ", ἱερὸν ὑπὸ τὴν βρύσιν, καὶ ὁ αὐτόθεν εἰς κρήνην. Παρ' Ἀπολλων. Α'. 1208. κεῖται, Κρηναίη, αὐτὶ τῦ, Κρήνη. ἐκ τῦ

Κρήνη, ἡ. πηγὴ, βρύσις. Διξαμβυὴ, γέφυα. Φίλων περὶ τῆς ἐπτὰ θαυμάτ. "Εἰς δὲ πυκνὰς καὶ μεγάλας "ὀξαερόμβυας κρήνας αἱ τῆς ὑδάτων ἀγωγαί". Τὴν παραγωγὴν τύτων δηλώσειν ἀπὸ τῦ Κράνου, ἐκ τῦ Κιρκάνου, τὸ Ἐκχέω· διότι ὑπὸ τῦ ὕδατος τῆς πηγῆς ἐκβάλλει εἰς τὸν εἶνον, καὶ ἐκ τῦ κράμματος τύτου ἔπαιτ.

Κρηνιὰς, άδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Κρηναία, ὀξαιρέτως δὲ ἡ Νύμφη τῆς πηγῶν.

Κρηνὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τῦ, Κρήνη. 2) "Νύμ"φη κρηνίς". παυτὸν τῷ, Κρηνιάς. Μόσχος.

Κρηνοβόσκος, ὁ, ἡ. ὑπάρχ. τῦ Ποσειδῶνος, ὁ τὰς πηγὰς ἔχων καὶ δίδων αὐτάς. Κορυδ. 22.

Κρηνοφυλάκιον, τὸ. παρὰ Πολυδ. Η'. 117. "Κρη"νοφυλάκιον ἀρχή". πιθανῶς φρέπει νὰ εἴπῃ, Κρηνοφυλάκων· ὅστις ἔχει τὴν ὑπεξασίαν τῆς πηγῶν, καὶ τὴν διανέμησιν τῆς ὑδάτων εἰς τὰς καναλες τῆς πηγῶν. Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (κρήνη) παρ' Ἀειγοτέλ. Πολιτ. ς'. 8. ὁ ὑπεμελητὴς τῆς κρηνῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κρηνάρχης, ἀρχὴ ὑπὸ τῆς ὑπεμελείας τῦ ὕδατος, ὅπω πιθανῶς, Κρηνάρχη, φρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ. Πλύταρχ. Θεμισ. 31. "Τῶν Ἀθηνήσιν ὑδάτων "ὑπεξάπο ὤν, ἀῤῥῶν τὰς ὑφηρημβύας τὸ ὕδωρ, ἢ πα"ροχετεύσαντας". ὁ παρὰ Τύρκ. Σεϊ - ἐμίν.

Κρηπιδοποιὸς, ὁ, ἡ. (κρηπὶς, ποιέω) ὁ τὰς κρηπίδας ποιῶν, Παπυτζῆς.

Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ. ὁ τὰς κρηπίδας πωλῶν.

Κρηπιδόω, ῶ. Θεμελιόω. Διονύσ. Ἁλικ. ςυλόω, ἐπακμβίζω. ὅθεν "Ὀρθὸς ὑπὸ πατέρα σκέλος κρη"πιδόμβυος". Πλύταρχ. Ὑποθ. Λακων. Ἐπακμβᾶσαν - ἐξέκειτο εἰς τὸν ἑῶα πόδα. κατὰ παύτην τὴν σημασίαν φαίνεται ὅτι κεῖται καὶ τὸ παρὰ Σιϊδ. "Ἡ"ρετο Λεχαίδην τὸν ποιητὴν μεπεξῦ κρηπιδόμβυος". τὸ ὁποῖον ἡρμήν. ἀλλ' τῷ, Τὰς κρηπίδας ὑποδεδόμβυος.

Κρηπίδωμα, τὸ, Θεμέλιον, βάσις.

Κρηπὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἕως ἐπάνω τῆς ἀραγαλῶν, ὡς τὰ τῆς χωεικῶν Φλάεια, λεγόμβυα. παύτης ἦσαν ἔτι διάφορα εἴδη, ὡς "Κρηπὶς Ἀττικὴ, καὶ, Γιωνακεία, ἥτις ἔτι καὶ, "Σχιστὴ, καὶ, Λεπτοχιδὴς, ἐλέγετο, ἀλλὰ τὰ ἄπερ εἰ"χε πολλὰ χίσματα". 2) Βάσις, θεμέλιον, ὑποβάθρα, ὑπόθεμα. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Βωμὸς, τὸ Θυσιαστήριον. Εὐεπ. Τρωάδ. 16. 3) Ὄχθος - χεί"λος - κρημνὸς τῦ ποταμῦ.

Κρῆς, αὐτὶ τῦ, Κρέας. Ζήτ. Κρὰς.

Κρησέρα, ἡ. ὄργανον ὀξ οὗ θανεὶς ἀραιῦ κατεσκευασμένον, δι' ὗ σήθυσι καὶ κοσκινίζυσι καὶ καθαείζυσι τὸ ἄλθυρον. Σήπε. τὸ Ὑποκορ. Κρησέριον, ἔχει ὁ Πολυδ. παρ' Ἡσυχ. εὑείσκεται καὶ τὸ συγχυνὶς αὐτῦ, Κρασσέα, ἀλθύρησις· αὐτὶ, Κρασεά. ὅθεν "Κρησειτὸς "ἄρτος". Ἀθηϊ. Γ'. ψωμὶ μὲ τὴν σήταν.

Κρησφύγετον, τὸ. (φεύγω) ἄσυλον, καταφύγιον, τύπος καταφυγῆς. Ἡρόδοτ. Η'. 51. Ὁ Φώτ. ἔχει "Κρησφύγετα, τὰ ὄρος τῆς χειμώνας τινὰ ὀχυράμα"τα". οἱ δέ φασιν, ὅτι Κρῆτες τὴς νησιώτας ἅμα Μί"νῳ τῷ βασιλεῖ θαλασοκρατήσαντι ἔφυγον εἰς σπήλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν Κρησφύγετα.

Κρηταγενὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ Κρήτης τὸ γένος ἔχων. ὑπάρχ. τῦ Διὸς, ὅστις ἐγενήθη εἰς τὴν Κρήτην.

Κρητὴρ. Ζήτ. Κρατὴρ. Ὅμηρ. ὅθεν

Κρητήριον, τὸ. παυτὸν τῷ, Ἐπίχυσις. Καπικρῆσαι ἀλλ', τὸ καπχύσαι. Ἡσύχ.

Κρητίζω, ταράττω - πολιτεύομαι - ὁμιλῶ ὡς οἱ Κρῆτες. πίστεται δὲ ἡ λέξις ἢ αὐτὶ τῦ Ψεύδεσθαι.

Κρητικὸς, κὴ, κὸν. ἢ Ἐπίρ. Κρητικῶς, ὁ ἐκ τῆς Κρήτης ὤν, ὑπὸ τὴν Κρήτην, κατὰ τὸν Κρητικὸν ξόπον. Καὶ βραχύτι ἱμάτιον.

Κρητισμὸς, ὁ. ὁ ξόπος τῦ πολιτεύεσθαι τῆς Κρητικῶν. Πλύταρχ. "Κρητισμῷ χρησάμβυος".

Κρηφαγεῖν, (κρῆς, αὐτὶ, κρέας) αὐτὶ, Κρεφαγεῖν.

Κρῖ, τὸ. κοιν. Ἀττικοσ. αὐτὶ τῦ, Κεῖθι, Κειθάδε. Ἰλ. Ε. 196.

Κρια-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κριάδδω. Ζήτ. Κειδδω.

Κριανὸς, νὴ, νόν. ὁ γεννημβρίος εἰς τὸ ζῶδιον τοῦ Κειθ. ὡς, Ζυγιανὸς, Σκορπιανὸς, ᾗ Ταυειακός. Βασίλ.

Κριβανίτης, ε, ὁ. ὁ εἰς τὸν κρίβανον ὠπτημβρίος - ἡμημβρίος.

Κρίβανος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κλίβανος, φᾶρος. Ἰλ. Ι. 237. 2) Βράχος - Πέτρα καπαφαγωμβρίου ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. Β'. 22.

Κριβανωτὸς, Ἀεισοφ. Πλάτ. 765. "Κειβανωτῷ ὁρμαθῷ ἀπαθῆσαι", ὅπερ ἀναγνωστέον, Κειβανιτῷ, ἐκ τῆς Κειβανίτης. Ὁ σχῆμα κειβανὴς ἔχων· ἰῶ δὲ καὶ Πλακοῦντος εἶδος, μισοειδὴς τῷ σχήματι.

Κρίγε, Ἀόρ. Β'. τῦ, Κείζω, αὐτὶ, Ἔκειγε.

Κρίζω, Παραλ. Κέκειγα, ἀφ' ὃ καὶ τὸ, Κείγε, ἐν Ἰλ. Π. 470. "Κείγε δὲ ζυγὸν", ἐψόφησεν, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν· ὅπερ σιωπῶτως εἰχ ὑγιῶς, Κείκε, γράφουσι· κυρίως πυτὸν ἐστὶ τῷ, Τείζω. τοιοῦτον, ἄρα, ἦχον ἀπετέλεσε, καθὼς τὸ ξύλον ὅταν τσακίζεται, ἢ καθὼς φωνάζει ἡ Νυκτερίς· κάλλιον ὅμως κατὰ τὸ τῆς σιωπθείας "Ἔκαμε κράκ, κείτζ, ἢ, κράτζ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ὀδυσ. Ω. 7. καὶ, 9. "Τῶν δ' ἦν φωνῶν ἧν ἐν τῷ ἄδῃ νεκρῶν, Τετριγυῖαι". (παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Φ. 101.) ὅπερ ἄλλοι, Κεκριγυῖαι, ἀπέγνωσαν, ᾗ ἐντεῦθεν ὁ Ἱππώναξ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἔλεγε "Κειγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε ᾗ κῆρυξ". Σχόλ. Ἀεισοφ. Ὀρν. 1520.

Κρινδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῦ κειῦ. Ἀεισοφ. Αυσ. 309.

Κριθάμινος, ταυτὸν τῷ, Κείθινος. Ζήτ. Πυράμινος.

Κριθαναίας, ε, ὁ. Θεόφρ. ἡ. "Κειθαναίας πυρός". εἶδος σίτε.

Κριθάριον, τὸ. ὑποκορ. τῦ Κειθή.

Κρίθεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Κείθησαν, ὃ ἐστὶν, Ἐκείθησαν, ἐκ τῦ Κείνω.

Κριθὴ, ἡ. εἶδος σπέρματος, Κειθάειον. λέγεται καὶ τὸ φυτὸν ᾗ ὁ καρπός. Ἰλ. Δ. 69. 2) Μικρόν τι σπέρμα, ὅμοιον τῇ κειθῇ γινόμβρον εἰς τὰ ὀμματόφυλλα, Κειθαράκι, παρ' Ἰσῥ. ὅθεν, Κειθὴς, ἴδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κείθινη. "Ἀκτὴ κειθηΐς". αἰλεύει ἀπὸ κειθάειον. Ἀνάλεκτ. β'. 53. ὅπερ ἡμαρτημ. Κρημνὸς, κεῖται. 2) Μικρόν τι βάρος ἐν τῷ Ζυγιάζειν, Ἐκα σπυρὶ κειθάει. Un grano, Ἰπολ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κόλλυβος.

Κριθίασις, ἡ. Νόσος τῶν ἵππων, ὁπόταν ὁ ἵππος ἢ παρὰ πολὺ ῥέφεται ἀβρῶτος τῆς κειθῆς, ἢ παράκαιρα ῥώγει αὐτὴν, καὶ ἀβρῶτον ποιεῖται κακοχωνδρίαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ'. 2. καὶ Ἀεισοτ. Ζώων Ἱσορ. ἡ. 24. Gall. La fourbure.

Κριθιάω, ῶ. κειθιῶ ῥώγω, ῥώγω πολὺ ἐκ παύτης ὥστε παχύνω - ἀνδρεῖος γίνομαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1652. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Κειθίασιν πάσχω.

Κριθίδιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κειθὴ, κειθαράκιον.

Κριθίζω, μετὰ κειθῆς ῥέφω.

Κρίθινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ κειθῆς κατεσκευασμβρίος, ὁ ἐκ κειθῆς ὤν, κειθαείτικος. Θεόφρ.

Κριθολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) ὁ κειθιῶ συλλέγων, ὅστις θεείζει - μαζόνει τὸ κειθάει. Παρὰ τοῖς Ὀπικοῖς, ἄρχοντις ὅστις παρ' Ἀθλω. Ἱεροποιὸς, ἐλέγετο.

Κριθόμαντις, εως, ὁ. ὁ ἀβρῶτος τῆς κειθῶν μαντεύόμβρος. ὅθεν

Κριθομαντεία, ἡ. ἡ τέχνη τῦ κειθομαύτεως.

Κριθοτράγος, ὁ, ἡ. ὁ κειθιῶ ῥώγων. Ἀεισοφ. Ὀρν. 231.

Κριθοφαγία, ἡ. τὸ κειθιῶ ῥώγειν, ἡ ἐκ τῆς κειθῆς ῥοφὴ, ἢ τὸ ῥώγειν ἄρτον κείθινον. Πολύβ. ε'. 38.

Κριθοφάγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κειθοβάγος.

Κριθοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κειθιῶ φέρων.

Κριθοφυλακία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῦ Κειθοφύλακος· ἀρχὴ ἢ τῆς ἀβαγωγῆς τῆς κειθῆς ἢ σίτε. πιθανῶς ὅτι ὁμοία ἰῶ τῇ, Σιτοφυλακία, ᾗ τῷ, Σιτοφύλαξ. Ὅρα Δημοσθ. εἰς Λεπτίν.

Κριθώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδυς τῆς κειθῆς, ὅμοιος αὐτῇ. "Ἄρτος κειθώδης". αὐτὶ τῦ, Κείθινος. Νόν.

Κρίκε. Ζήτ. ἐν τῷ, Κείζω.

Κρικηλασία, ἡ. (κρίκος, ἐλαύνω) τὸ παιγνίδιον ἀβρῶ παίδων μὲ τὸν ῥοχόν. Θεοβάσ. τὸ ἐργαλεῖον ἀβρῶ τῦ ὁποίυ ἐκίνων τὸν ῥοχὸν Ἐλαπὴρ ἐκαλεῖτο. Ζήτ. ἐν τῷ, Τροχός.

Κρικίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κρίκος.

Κρικίλλιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κεικίον. ἀφ' ὃ τὸ ἐν τῇ σιωπθείᾳ Κεικέλλιον, καὶ, Κεικέλλα.

Κρίκος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κίρκος. παῦ ὅ,τι εἶναι στρογγυλὸν ὡς δακτυλίδιον· ᾗ ἐντεῦθεν, τὸ Δακτυλίδιον, κύκλος, ἢ ἐν τῇ θύρᾳ κεικέλλα, ὃ ἐστὶν ὁ σιδηρῦς κύκλος δι' ὃ ξαβῶμβρι τὴν θύραν. Ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται ᾗ ἡ Κεικωτὴ σφαῖρα. Sphaera armillaris. Δεσμὸς τις ὁθεὶ τὰς βραχίονας, βραχιόλι· καὶ τὰ συνάπτοντα καὶ ὑποτελοῦντα τὰ ἄλυσον σιδήρια, κ. τ. τ. παρὰ Τέρκ. Χαλκᾶς. Ζήτ. ᾗ Ὄκκαβος.

Κρικόω, ῶ. εἰς κρίκον ποιῶ τι. ἀποκλείω τι εἰς κύκλον ἢ εἰς δακτυλίδιον. ὅθεν "Κεκρίκωται τὸ χείλος χαλκῷ". Σφαίρ. ιζ'. ἔχει ἀβρῶ τῦ χειλέως μίαν χάλκινον κεικέλλαν.

Κρίκω. Ζήτ. Κείζω.

Κρικωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ κρίκε σχῆμα ἔχων. ὅθεν "Σφαῖρα κρικωτή". Ζήτ. Κρίκος.

Κρίμα, ἢ Κεῖμα, τὸ. (κρίνω) ὑπόφασις τῦ κρίνειν, διάκρισις, κρίσις. 2) Παιδεία, τιμωρία, Καπαδόκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 398. "Εὔκριτον κρῖμα". φιλονεικίας ὑποθέσεις, ἔρις.

Κριμνατίας, καὶ, Κειμνίτης, ὁ. παρ' Ἀθλω. γ'. "Ἄρτος κειμνατίας", ὅστις ἄλλως, Χόνδριβος, λέγεται· ἐκ τῦ Κείμνον. ὅπερ νῦν, Κειμματίας, κεῖται.

Κρίμνον, τὸ. σημαίνει τὸν Κειθὸν, τὸν βρίζαν (ζειὰν) καὶ τὸν σῖτον, ὁπόταν ἦναι χονδροαλεσμβρία. Διοσκορ. δ'. 12. "Κρίμνον ἀδρότερόν ἐστι τῆ κατεργασίας τῦ ἀλῦρα, γινόμβρον ἔκτε ζειᾶς ᾗ πυρᾶ, ὡς "ἔνιοί τοπος γίνεται". Παρὰ Πλυτάρχ. προβλ. συμπ. ε'. 7. ταυτὸν τῷ, Σκύβαλον, πίτυρον.

Κριμνώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ κρίμνῳ, πιτυρώδης, ὡσανὶ πίτυρον. "Οὖρησις κριμνώδης". κάτυρον ἔχον μέσα μόσατινα ὡσανὶ πίτυρα. Ἱπποκράτ. "Κατὰ φύσιν κριμνώδη". Ἀεισοφ. Νικ. 965. χιονίζει ὡσανὶ πίτυρα. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν "χιονίζει (πίπτει ἡ "χιὼν) ὡς βαμβακόλες".

Κρινάνθεμον, τὸ. εἶδος φυτῆ. Sedum semperuivum, Λινν. τὸ φυλόνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον εἰς τοὺς τοίχως - ἐρείπια καὶ εἰς τὰς σκέπας τῷ οἴκων, ἀμάραντον. Ἱπποκρ.

Κρίνινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ κρίνε κατεσκευασμβρίος, ὡς "Ἔλαιον κρίνινον, μύρον". Πολύβ. λά. 4.

Κρίνον, τὸ, καὶ, Κρῖνος, τὸ. Ἀεισοφαύ. Νεφέλ. "Βασιλικὸν κρῖνον", τὸ ὁποῖον ἄλλως, Λείριον, λέγεται. εἶδος φυτῆ λαδικὸν καὶ διῶδες ἄνθος φέρον, ὅμοιον τῷ τῆς κολοκυάθης. "Λευκὸς Κρῖνος, Lilium. Διοσκορίδ. γ'. 116. Ζήτ. ἔτι καὶ, Κολοκυάθα.

Κρινόχρως, ὁ, ἡ. (χρόα) ὁ τὸ χρῶμα τῷ κρίνε ἔχων, λαδικός. ἀμφ.

Κρίνω, Μέλ. Κρινῶ. διαχωρίζω, ὑποχωρίζω, ξεχωρίζω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἴζω, χωρισὰ ἢ εἰς πόξιν βάλλω, διαπάτω. Ἰλ. Β. 362. "Κεῖν' ἀνδρας καπὶ φῦλα, καπὰ φρήτρας". διάκεινε, διαχώρισον. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ Ἐκλέγω, διαλέγω. Ἰλ. Ζ. 188. "Κείνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀ-"είσης". Ἐκ τῆς σημασίας τῦ Διαχωρίζω, ταροκύπτει ἡ τῦ, Δικάζω, ἀπὸ τὴν δικαίαν χωρίζω τὰ ἄδικα πράγματα, ἐρρύθη διὰ τῆς δίκης - διὰ τῦ νόμου ἢ διὰ τῆ λογικῆ ὑποθέσιν τινὰ ἀμφισβητημβρίου, καὶ ὑποφασίζω ὡσὶ αὐτὸς τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόν. Ἰλ. Π. 387. "Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κείνωσι θέμιστας". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐξετάζω, δοκιμάζω. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1445. εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἐρωτῶ, Πυνθάνομαι. Ἐν Ὀδυσ. Μ. 400. "Κείνων νείκεα πολ-"λὰ δικαζομβίων αἰζηῶν". εἶναι αὐτὶ τῦ, Διαλλάττω, φιλίνω δύο μαχομβίους, διακείνω καὶ τελεύνω αὐτὶ διαφορὰν ἢ τὶν φιλονεικίαν αὐτῆς. ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Ε. 120. "Νοῆσαί τε κεῖναί τε". ταρέπει νὰ εἴπῃ, Κρῖναί τε, ἐκ τῦ, Κρίνω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καταδικάζω. καὶ ἐπομβίως "Κείνειν ὀνείρους" αὐτὶ τοῦ, Λύειν, ἐξηγεῖν. Παθητικ. Κείνομαι, διὰ ταροσώπων, οἵτινες ἔχοντες φιλονεικίαν τινὰ ἢ μαχόμβιοι ταρὸς ἀλλήλους, διὰ τῦ ἀγῶνος ἔπεπα διαλύσωσι καὶ τελειώσωσι τὸν μάχιμον αὐτῆς. Ἰλ. Β. 385. "Παυημέριοι κρινό-"μεθ' ἀρηι". ὅπου ὁ Εὐσάθ. ἑρμίν. διὰ τῦ, Ὁμιλεῖν, συνεῖναι, καὶ συμπεπλέχθαι, καὶ εἰς τὸν διὰ τὸν πολέμου διάκεισιν ἀπιδεῖν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἔχω κείσιν - δίκιν - κεισολύγημα, φιλονεικίαν διὰ λόγων ἢ συνομιλίαν καὶ διάλεξιν μετά τινος. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑποκείνεμαι. Ἔτι καὶ αὐτὶ τῦ, Φέρω ὑποθέσιν τινὰ εἰς τὸ κεισθείην. Εἶμαι ὑπὸ κρίσιν. Λέγεται καὶ διὰ Πραγμάτων τὰ ὁποῖα διακρίνονται, ὑποφασίζονται, λαμβάνειν τέλος. καὶ διὰ Νόσων, τὰς ὁποίας δύναται τινὰς νὰ ἀειδμήσῃ, καὶ τὰ κρίνῃ ὡσὶ αὐτῆς. Δίφιλος παρ' Ἀθήν. ς'. (σελ. 247.) "Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ "παράσιτος κρίνεται". αὐτὶ τῦ, Τάσσεται, τιμᾶται. Ἐν τῇ τῦ Πέρσ. ά. Ἐπιστολ. δ'. 6. κεῖται αὐτὶ τῦ, Ἀποθνήσκω, ὅπου καὶ αὐτόθι. τῷ, Ζῶσι. Ἐκ τῦ, Κέρω, Κείρω, Κέρνω, Κίρνω. ἀφ' ἓ ἔτι καὶ τὸ Λατιν. *Cerno*.

Κριτὼν, ῶνος, ὁ. τόπος ἐνθα ἔχουσι κρίνας φυτευμένας. ὅθεν

Κριναωνιὰ, ἡ. ὡς τὸ Ῥοδωνιὰ, παρὰ τὸν, Κρινῶν, καὶ τὰ ἐν τῷ Κρινῶνι, ἤγουν βλαστήματα τῦ κρίνου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 2.

Κριξὸς, ὁ. παρὰ τὸν, Κρισσὸς, καὶ Κίρσος. Δωρικ.

Κρισδόχη, καὶ, Κρισδόκη, ἡ. τὸ κριβάτι, διὰ τοῦ ὁποίου κείνται ὁ κριὸς, ἤτοι ἡ μηχανὴ δι' ἧς κρεμιζόνται τὰ τείχη.

Κριοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς εἴδους τῦ κριῦ ὤν, ἢ ὁ τὸ εἶδος τῦ κριῦ ἔχων.

Κριοκοπέω, ῶ. κόπτω - κτυπῶ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριῦ εἰς τὸ τεῖχος. Πολύβ. ά.

Κριοκρέω, τὸν τῷ, Κριοκοπέω. ἀμφίβ. μβύτοι· διότι κατὰ τὴν ἀναλογίαν, Κριοκρεύω, ἔπρεπε νὰ λέγῃ.

Κριομαχία, ἡ. μάχη τῆς κριῶν. ἐκ τῦ

Κριομαχέω, ῶ. ὡς ὁ κριὸς, ἢ μετὰ κριῦ μάχομαι, παρὰ Μαθηματ. παλ. σελ. 38. πολεμῶ μὲ τὴν μηχανὴν τῦ κριῦ.

Κριόμυξος αἰπήρ". (μύξα, κεῖσ) ὁ πεπωμένος Κρηκιδὰς παρὰ Γαλλ. μεθοδ. ς'. καλεῖται ὕπο τῶν Μαυρῶν, τῦ ὁποίου ζῇ καὶ ἡ μύξα δύο τὴν μύτην.

Κριοπρόσωπος, ὁ, ἡ. (πρόσωπον) ὁ πρόσωπον κριῦ ἔχων.

Κριὸς, ὁ. τὸ ἀρσενικὸν ὕπο τὸ βαρβάτον πρόβατον, τὸ κεῖσειον. Ἀεισοφ. Νέφ. "Κριὸς ζοφερὰν ἀπέτισε". Παρομία διὰ τὴν ἀγχαείων, ἐπεὶ τὰς φάτνας σύτοι πλήττουσι. λέγεται ἔτι καὶ Ἀσεβισμός τις ἐν τῷ Ζωγράφῳ. 2) Πολιορκητική τις μηχανὴ, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ὁ Ἰώσηπος εἰπών· "Ὁ δὲ (κριὸς) ἐστὶν ὑ-"περμεγέθης δοκὸς, ἰσῷ τοῖς παραπλήσιος, ἐξόμω-"ται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον εἰς κριὸς προτομὴν, ἀφ' ἧ καλεῖται, πετυπωμβίῳ· καταγώρηται δὲ κά-λοις μέσος, ὥσπερ ὑπὸ πλάσιγγος ἑτέρας δοκὸς σαυροῖς ἐκπεράσθη ἑδραίοις ἐσπεγμβίοις. Ἀνωθέμβιος δὲ ὑπὸ πλίνθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῆς αὐτῆς ἀ-θρόως πάλιν εἰς τὰ μαρόσθεν ὑπβεισάντων, τύπτει τὰ τείχη τῷ ταροιωχοντι σιδήρῳ· καὶ ἐδεὶς ὕτω κραταιὸς πύργος, ἢ ὠχυρώμα πλατὺ, ὃς μὴ πᾶς ταρῶτος πλη-γὰς ἐνέγκας κατιχύσει τῆς ὑπομονῆς". 3) Κριὸς ὁ-"ροβιαῖος". Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. ς'. Διοσκορ. Β'. 126. εἶδος ἐρεβίνθου. *Cicer arietinum*. Λιν. 4) Ταυ-τὸν τῷ, Κόγχῃ ξαχεῖα. Ἀθήν. Γ'. 5) Παρ' Ἀρ-χιτέκτοσι, Μέρος τῦ Κοεινθίου κίονος. Ἡ παραγωγὴ τύτου καπὰ τὸν Ἐτυμολόγ. εἶναι ὀρθὴ, ἐκ τῦ, Κέρας, Κεραὸς, Κερεὸς, Κεριὸς, Κριὸς, ὁ κέρατα φέρων.

Κριόσασις, ἡ. τὸ μέρος τῆς μηχανῆς, ὁ σύλος, διὰ τὸ ὁποῖο ὑπηρετίζεται ὁ κριός. ὡς καὶ τὸ, Βελύσα-σις. Μαθημ. Παλ. σελ. 92.

Κριοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ κριὸν ζώων, εἰς τὸν ὁποῖον θυσιάζουσι κριός.

Κριοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κριὸν φέρων.

Κρίσιμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κεισίμως, (κρίσις) παρὰ τὸν, Κριτικός. ὁ διαχωρίζων - ξεχωρίζων· ὅσις δίδει τὸ τέλος ἢ τὴν ὑποφασιν εἴς τι. Παῦ ὅ, τι δύνα-ται τὰ κριθῆ - νὰ δικαθῆ ἢ νὰ ὑποφασιθῆ.

Κρίσις, ἡ. (κρίνω) διαχώρισις, ξεχώρισις, διαφορά· διάκτισις τινὸς ἢ ὑπόφασις ὡσὶ αὐτὸ, τέλος, ὑπόβα-σις ἢ ἔξοδος, π. χ. τῆς μάχης. Δημοσθ. "Κρατερὰ "δὲ ἦν μάχη, κείσιν δ' λαβοῦσα". ἢ τῆς νόσου. Ἱπ-ποκρ. "Οὐδὲν ἄλλο τὴν κείσιν, ὅτι μὴ λύσιν ὀνομά-"ζειν τῦ νοσήματος". ἢ καπὰ Γαλλίν. "Τὰς μεταβο-"λὰς ὅταν ἀθρόως ἐν νόσῳ γίνηθῶσιν αὐτὰς ὁ Ἱπ-"ποκράτης ὀνομάζει Κρίσεις". Παρὰ Νομικ. Δίκη, κεισολογία, (Πρτζέσο, Ἰταλ. Νιτσβᾶς, Τυρκ.) φιλονεικία καὶ ἀγὼν ὡσὶ ἀμφισβητημβίων πραγμάτων, ὑποφασις τῦ κειτῦ ὡσὶ αὐτῆς, καπηδίκη.

Κρίσκρανα, τὰ. ἐν τοῖς τῦ Κτησίβ ἐκλογαῖς κεῖ-ται· "Καὶ κρυφθῆναι ἐν τοῖς κεισκρανίοις τῆς βασι-"λείων οἰκημάτων". ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. Κεικρανίοις, ἔχουσιν. ὀρθοτέρα ὅμως εἶναι ἡ ἀπάγν. Κικρανίοις, ἀν-τὶ, Κιονοκρανίοις, καθὼς καὶ ὁ Π.λυδ. ἔχει.

Κρισσὸς, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ τῦ, Κιρσός.

Κρισσώδης, εος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν, Κιρσώδης.

Κριτήριον, τὸ. (ἐκ τῦ Κειτῆρ, παρὰ τὸν, Κειτὴς) ὄργανον εἰς τὸ κείνειν - δοκιμάζειν - ὑποφασίζειν. σάθμη, κανὼν, διοδευτήριον. Σημεῖον, γνώρισμα, δι' ὃ γνω-ρίζεται τι. 2) Τόπος εἰς ὃν γίνεται ἡ κείσις, εἰς ὃν θεωρῶνται - κείνονται καὶ ὑποφασίζονται διὰ τῆς νό-μων ἢ διὰ τῆς κειτῆς αἱ ἀμφισβητημβίαι ὑποθέσεις, δικαστήριον, *Tribunal*. "Κείσιν καθίζειν". Πολύβ. 9. 33. διρείζειν νὰ σωμαχθῶσιν οἱ κειταὶ διὰ νὰ κειθῆ ὑποθέσεις τις. ὡς τὸ Βαρβαρ. Κάμνω διβάνι, ἢ διορί-ζω νὰ γίνῃ διβάνι. Μεταφορ. λέγεται καὶ διὰ Νόσ.

Κριτὴς, ῆ, ὁ. ὅσις διαχωρίζει - κείνει καὶ ὑποφασί-ζεται, ὁ κείνων. ὅθεν

Κριτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτικὸν ἢ ὁ ἔχων κλίσιν - ὁ ὑπόδικος εἰς τὸ κείνειν. Παρὰ Φιλολόγοις, ὅσις ἐξετάζει τὴν γλῶσσαν, τὰς λέξεις καὶ φράσεις ἢ τὰ συγ-γράμματα αὐτῆς καὶ διὰ τῆς παραβολῆς καὶ κείσεως ἀ-

νηνοδύη

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ιχνεύη, καὶ δυείσκει δυσόχως τὴν ἀλήθειαν. Τύπε ἢ ὑπονήμη, Κεκτικὴ, ἡ. λέγεται, ὑπακουσ. Τέχνη.

Κριτὶς, ίδος, ἡ. θηλυκ. τῦ Κριτὸς, ἐκείνη ἥτις κρίνει. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Κριτὸς, τὸ, τὸν. ὅσις ἐκρίθη, ἐκκεχωρισμένος, ξεχωρισμένος, διχωκεκριμένος, ἐκλελεγμένος, ἀπεφασισμένος, διωρισμένος, ἢ ἐπομένως αὐτὶ τῦ, Κάλλιστος. Ἰλ. Η. 434. Ζήτ. Κείνω.

Κριτόχειρος, ὁ, ἡ. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλυτάρχ. "Εἰλίποδα κειτόχειρα". ὅπερ ἴσως τερον, Κειτόχειρα, ἐκειντο, τὰ ὁποῖα διακείνονται ἢ ξεχωρίζοντιι ἀπ' χεῖρες. Τινὲς ὅμως ἐνταῦθα, Κειτόχειρα, θέλουσιν ἀπαγινώσκεσθαι.

Κροαίνω, παυτὸν ταῖ, Κρέω. ἐκ τῦ Κρόω, ἀφ' ὃ τὸ, Κρεάω, ἢ Κρότος, κρέω, κτυπῶ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν (Ἰλ. Ζ. 507.) ἐπί τινος ἀδαμάστε καὶ ἀχείρε ἵππε, ἥτις πηδᾷ ἢ χορεύει εἰς τὰς κάμπας. "Ἵππος θέει πεδίοιο κροαίνων". τὸ ὁποῖον ἡ ἀληθὴς ἑρμηνεία τὸ, Ἐπικρέων τοῖς ποσί" ἤχι δὲ καὶ τὸ, Ἐπιθυμῶν, ὡς τινες ἡρμήν. ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 229. παραδήσας τὸν "Κροαίνοντες πεδίοισιν", εἶπεν. Ὁ Φιλόστρατ. αἰκαφέρει συχνάκις πεύτην τὴν φράσιν, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τοῖς τῶν Σοφιστ. Βίοις Α'. κέ. 7. εἶπεν "Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις". αὐτὶ, Ἐκπηδᾶν, παρεκβαίνειν τὰ ὑπόθεσιν. Ὁ Ἀνακρέων λέγει "Μέλος ἔξω ὀπὸ τὴν ὑπόθεσιν. "κροαίνω". αὐτὶ τῦ, Κρόω τὴν λύραν" παίζω εὖκα ξαιδὶ ἐπαύω εἰς τὴν λύραν.

Κρόκα, αὐτὶ τῦ, Κρόκη. Ζήτ. Κρόξ.

Κροκάλη, ἡ. παυτὸν ταῖ, Κρόκη. ἀεισθμ. 2. καὶ, 3. ἀφ' ἃ ἢ ὡς Ἐπίθετ. Κρόκαλος, εἴληπται. "Ἠόνα "κροκάλην". αὐτὶ, Εὐρόκαλον. Ἀνάλεκ. Β'. 103. Τὸ Οὐδέτ. Κρόκαλα. ἔχει ὁ Ἐτυμολ. ἢ, Κροκάλοιτι, αὐτὶ, Κροκάλησι, τὰ Χειρόζ. τῦ Ὀρφ. ἐν Ἀργον. 187. 1106. ἢ 1239.

Κρόκεος, ὁ, ἡ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 467. "Κρόκεος πέπλος". ὁ τῦ κρόκε τὴν βαφὴν-τὸ χρῶμα ἔχων. καὶ Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 412. ὅπε ἄλλοι ἐκ τῦ Κρόκη, ἴδιε τῦ, Ὑφαντὸς, ἑρμῆν.

Κρόκες, αἱ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κρόξ.

Κρόκη, ἡ. (κρέκω) τὸ μὴ πολὺ ἐξεμεμβρον φάδι δι' ἃ ὑφαίνεσι τὸ ὕφασμα. "Ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ "πᾶς πλῶτος ἀπήρτηται". Λυκιαν. Πλοῖ. 26. τὸ ἐν τῇ σωμθ. Κροκίδιον, λεγόμενον. ἢ ἐνταῦθεν ἢ αὐτὸ τὸ Νῆμα, Φάδι. "Κρόκην ξαίνειν". Σκίδ. ἐν Λ. Ἀρδυίον. "Ἐμέλοντο δὲ ἢ αἱ γυναῖκες ταῖ ἀρδυίοι αἱ τὴν κρόκην ξαίνσαι ἐπ' αὐτῆ". Ζήτ. Κροκίς. 2.) Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ςρογγυλὰ λιθάρια. Λυκόφρ. 874. 3.) Καὶ αὐτὸς ὁ Αἰγιαλὸς, ἤτοι τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Κροκίας, ᾶ, ὁ. ὁ τὸ εἶδος-τὸ χρῶμα τῆ κρόκε ἔχων· ὡς "Κροκίας λίθος". Κροκίας ἀλικεύων".

Κροκιδίζω, καὶ Κροκισμὸς. ἡμαρτημ. ἀντὶ τῦ, Κροκυδίζω, ᾷ, Κροκυδισμὸς.

Κροκίζω, ὅμοιος ταῖ κρόκῳ εἰμί. 2.) Ἀντὶ τῦ, Ὑφαίνω, ἐκ τῦ Κρόκη. ἀμφ.

Κρόκινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ κρόκε ὢν, ὀπὸ κρόκου.

Κρόκιος, παυτὸν ταῖ, Κρόκεος. Ἀρτεμίδ. Α'. 79.

Κροκὶς, ίδος, ἡ. καὶ, Κρόκις, υος, ἡ. (κρόκη) ἡ λέξις σημαίνει τὰς ἐκ μαλλῶ κρωσὰς ἤτοι τὰ γναφα-τὰς Φλόκας ἐν τοῖς ὑφάσμασι ἢ ἐνδύμασιν. "Ὁπόσον ἄξιον τοῖς ἱματίοις τὴν κροκίδιν ἐπανθεῖ". καὶ ἐντεῦθεν 2.) Αὐτὸ τῦ, Μέρος τῦ ὑφάσματος τῦ φορέματος. Πλούταρχ. "Ἀπὸ τῆ ἱματίε ἀφελεῖν κορκίδα". αὐτὶ, Κρικίδα, μέρος, ἤτοι ἐν ῥάμμα, ἢ μίαν κλωσιὰ. 3.) Κυβάει τὸ μαλλῶ, ὡς τὸ ἐν σωμθ. Κροκίδιον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Γαλλικ. "Κροκίδα κογχυλίε" εἶπεν, ὁ Ἀέτιος ἐξέφρασε διὰ τῦ "Πτύγμα πορφύρας ἐείης". καὶ ὁ Πλίν. διὰ τῦ, *Lanam Conchylio infectam*, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς Μαλλίον λέγομεν, καθὼς π. χ. τῆς Πίννας. Ἆρα ἡ κρόκη, ὃ ἐςὶ τὸ Φάδι, δίδει εἰς τὸ ὕφασμα μαλακότητα, καὶ μετὰ ταῦτα μαλλικρὸν ὑποτελεῖ αὐτὸ· καθὼς καὶ ὁ Πλάτ. Πολιτ. § 13. λέγει. "Ὅσα δέγε αὖ "τὴν μὴ συσροφὴν χαιρίλω λαμβάνει, τῇ δὲ τῦ σήμο"νος ἐμπλέξει ωρὸς τὴν τῆς γνάψεως ολκὴν ἐμμέτρως "τὸ μαλακότητα ἔχει" ταῦτα ἄρα Κρόκην μὲν τὰ "νηθέντα φῶμεν". Ὁ Φόρ. ἔχει "Κρόκην νηθεν λέ"γει, καὶ καθόλε παν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆ"μα ἑκάλει".

Κροκισμὸς, τὸ. (κροκίζω) τὸ ὕφασμα, τὸ ὑφαίνειν. Σχόλ. Σοφοκλ.

Κροκόβαπτος, ὁ, ἡ. καὶ, Κροκοβαφὴς, έος, ὁ, ἡ. (βάπτω) ὁ βαμμένος μὲ τὸν κρόκον, κίξιμος.

Κροκοδειλέα, ἡ. ἡ κώμη τῦ χερσαίε καλαμῶνος Κροκοδείλε, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς χρίσμα ἢ βαφὴν τῆς ὀφθαλμῶν-τῆς ὀφρύων, ἢ ὡς καλλωπισμόν. Πλίνιος ΚΗ'. 8. Γαλλ. Σιμπλ. Γ'. 29.

Κροκοδείλινος, ίνη, νον. ὁ ἐκ κροκοδείλε, ὀπὸ κροκοδείλου. "Κροκοδείλινος λόγος". καὶ παρὰ Κλήμβυτ. Ἀλεξ. Κροκοδειλίνη, ὡς τὸ, Κερατίνη, παρ' αὐτᾶ, καὶ Διογ. Λαέρτ. Β'. 208. Κροκοδείλινος, παρὰ τᾶ ὁξυγωτῆ τῦ Ἀφθονίε, εἴδος συλλογισμᾶ. Ζήτει ταῖ, Κροκόδειλος.

Κροκοδείλιον, τὸ. εἶδος φυτῦ, Διοσκορ. Γ'. 12. Πλίν. ΚΖ'. 8. καὶ ΚΗ'. 8. πιθανῶς, ἐκ τῆς ξηρότητος ὑπφανείας τῆ φύλλων καὶ τῦ σελέχες αὐτῦ. παραβάλλεται μὲ τὸ τῦ Λιιν. *Crocodilus terrestris*, ὃ ἐςὶ, *Lacerta stelio*, ἴσως εἶναι τὸ *Centaurea Crocodilium*, Λιιν. Παρὰ Γαλλίω. ἢ, Κροκοδειλιὰς, κεῖται. σωθές. Φαρμ. κατὰ τόπες, 2.

Κροκοδειλίτης, ᾶ, ὁ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κροκοδείλινος.

Κροκόδειλος, ὁ. ἀμφίβιον τι ζῶον τετράπεν ὁμοίον τῇ Σαύρᾳ, μεγάλον δὲ καὶ ὑπερίνδιον ἐν τοῖ ποτα-μῷ Νείλῳ διαζίβον, ὁμοίως ἢ εἰς τὰς ἄλλας ποτα-μὰς τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ ἱςορία αὐτῦ παρ' Ἡροδότ. Β'. 68. 2.) Κροκόδειλος "χερσαῖος". ἡ μεταξὺ κεύφων Σαῦρα. Ἡρόδοτ. Δ'. 192. ἢ Παυσαν. Β'. 28. *Lacerta stelio*, Λιιν. 3.) Ἀγχίνους συλλογισμός τις ἢ σόφισμα τι πονηρὸν ἢ δολερὸν γινόμενον διὰ νὰ κλέψῃ τις τὴν γνώμην τᾶ ἄλλε, ἢ νὰ ἀπατήσῃ τινά. Σόφισμά τι, τὸ ὁποῖον ἀντικινήθησαν ἰδίᾳ ὁ Κροκόδειλος.

Κροκοδειλῖτις, ίδος, ἡ. αὐτὶ τῦ, Κροκοδείλινη. ἀμφ.

Κροκοδίλη, ἡ. τὸ φάδι-τὸ νῆμα τὸ ὁποῖον γνέθε τινάς. ἐκ τῦ, Κρόκη, ᾷ, Εἴλέω. ὕτως ἑρμῆν. καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ, Κροκόδειλος, διὰ τῦ, Τύλη, ἡ, Γναφαλον φλόκως.

Κροκοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὴν βαφὴν τῦ κρόκε ἔχων.

Κροκοείμων, ονος, ὁ, ἡ. (εἵμα) ὁ κροκοβαφῆ, ἤτοι κίτεινα φορέμαπα ἔχων.

Κροκόεις, όεσα, όεν. παυτὸν ταῖ, Κρόκεος.

Κροκόμαγμα, τὸ. ἡ ξυλώδης ὕλη τῆς λαψάνων τῆς ῥιζῶν τῦ κρόκε ἀφ' ἃ ἐκβληθῆ διὰ τῆς αὐτῆς τὸ ἔλαιον. Διοσκορ. Α'. 26.

Κρόκον, τὸ. αὐτὶ τῦ, Κρόκος ὠῦ. ἀμφ.

Κροκονητικὴ, ἡ. ὑπακουσ. Τέχνη, ἐκ τῦ Κρόκη, ᾷ, Νήθω. ἡ τέχνη τᾶ γνέθειν τὴν κρόκην. Ζήτ. Σαμαντικός.

Κροκόπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ πέπλον ἤτοι ἐπανωφόριον κρο-

κροκοβαφὲς ἔχων, ὁ κροκωτὸν (κίτειον) ἱμάτιον ἔχων. "Κροκόπεπλος ὡς". παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ. 1. καὶ ἀλλαχῶ, ἡ ξουσαυγὴς, ἡ κιξιοκόκκινος.

Κρόκος, ὁ. φυτόν τι τῶ ὁποίω τὸ ἄνθος εἶναι κιξιοκόκκινον ἢ ξουσῶ ὅμοιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς βαφήν. λέγεται ἄλλως καὶ Κυίκος. ὅθεν καὶ, Κυικάτον χρῶμα, τὸ τοιοῦτον ἐν τῆ σωνηθείᾳ. *Crocus*, Λινν. *Safran*, Σαφρανὶ, Γαλ. 2) Τὸ κίτειον τῶ αὐγῶ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 4. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὸ τῶ, Βρόμος.

Κροκάττα, ἡ—κόττας, ἡ—άττας, ὁ. Ἰνδικόν τι ζῶον, παθαιῶς ὅμως, εἶδος Ὑαίνης, ὡς καὶ ὁ Πορφύρ. ὑποχ. Ζήτ. Ὕαινα. ὡς Θηλυκ. ἡ λέξις δὲν εὕρηται· ἡ Γενικ. Κροκόττα, παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 22. *Crocotta*.

Κροκόω, ῶ. (κρόκος) μετὰ κρόκου βάπτω-ξεφαινόωτι. κρόκου ῥίπτω ἐπάνω τινός. 2) Ἐκ τῶ, Κρόκη, Διονύσ. Βασσαικῶν Γ'. παρὰ Στοφαν. Βυζαντ. "ἐν "Δαρσανίᾳ πέπλα γυναῖκες αὐτόματα κροκώσαιν ἀφ' ἱ- "ερῶν ὀδῶν ταινίωσαι". σημαίνει τὸ, Ὑφαίνω, φαδόνω.

Κροκυδίζω, (κρόκυς) ὑπολέγω, ἐκλέγω τὸ ξαχὺ ἢ ζιπῶ-μαζόνω τὰς κροκύδας-τὰς φλόκους ἢ τὸ ξαχέαμαλλιὰ ἐκ τῆ ἱματίων (Πολυδ. Ζ'. 29.) ἢ κολακευτικῶς ὑπολέγω τὰς κροκύδας ἐκ τῆ ἱματίων ἄλλου τινός, καθὼς ποιοῦσιν οἱ ἔξω φρενῶν ὄντες, ὁπόταν πάσχωσιν ὑπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου. ὅθεν

Κροκυδισμὸς, ὁ. ἢ καθ' Ἡσύχ. Κροκυλεγμὸς, ὁ. τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ὑπολέγειν τῆ ἱματίων.

Κροκὺς, ύδος, ἡ. φλόκος, κυρίως τὰ ἐκ τῶ φαδίου (κρόκα) τῶ ὑφάσματος ἐκπρεμάμβυα μαλλία· καὶ ἐπαρβύως παντὸν ἐρι τῆ, Γναφάλου, καὶ, Κρόκη.

Κροκύφαντος, ὁ. παντὸν τῆ, Κεκρύφαλος. Παρ' Ἀντιφάν. Β'. 2. εἶναι, Κεκρύφαντον, τὸ. παντὸν τῆ, Πλεγμάτιον, ὕφασμα.

Κροκώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων. 2) Ἐκ τῶ Κρόκη "Κροκώδης διαίτη- "μα". Πλάτ. Πολιτ. § 46. φάδι ἐκ τῶ εἴδους τῆ φλόκων. Ὅμοιον τῆ συνεχραμμένη κρόκη.

Κροκωτίδιον, καὶ, Κροκώτιον, τὸ. Ἀποκορ. τῶ, Κροκωτός.

Κροκωτὸς, τὴ, τὸν. (κροκόω) ὑπάκουσμ. Χιτὼν, ἢ Πέπλος. φόρεμα κροκοβαφὲς, τὸ ὁποῖον ἐφορέσαν εἰς τὰς ἑορτὰς ἢ εἰς τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις. ὅθεν

Κροκωτοφορέω, ῶ. κροκωτὸν φόρεμα φέρω. Κυριώτερα ἐνδύματα φορῶ. ἐκ τῶ

Κροκωτοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κροκωτὸν ἔνδυμα φέρων· ὁ κυριώτερα φορέματα ἔχων.

Κρομμυογήτειον, τὸ. εἶδος κρομμύου ὁμοίου τῆ Πράσῳ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'.

Κρόμμυον, ἢ κυρίως, Κρόμυον, τὸ. εἶδος φυτῶ τῶ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγύλη, βαρεῖα ὁσμὴν ἐκδίδουσα, καὶ ἐν τῆ μαγειρικῆ χρήσιμον. τὸ ἐν τῆ συνηθ. Κρεμμύδιον, λεγόμενον. Ἰλ. Λ. 629. "Ἐπὶ δὲ "κρόμμυον ποσὶ ὄψον". ὅπου ὁ ὅρα τὸν γέροντα Σωκράτειον (Ξενοφῶν. Συμπεσ. Δ'. 8.) αἰσχύνεται ὅταν τοῦτο λέγωσι. Παρήγγειλε κατά τινας ἐκ τῶ Κόρη καὶ Μύνα, ὅτι τὰς κόρας μύομεν ἐν τῆ ὀδυνῆ· διότι ἐρεθίζει τὰ ὄμματα ἐν τῆ ῥώγειν αὐτὸ, ἀφιξοειδὲς δάκρυα. Τὸ Κρόμυον ἀλκαίνεται ἐκ τῶ Σκορόδου καὶ Πράσου ἐκ τούτου, ὅτι τῶ μὲν κρομύου ἡ κεφαλὴ ἕνα μονομερὲς, καὶ τὰ φύλλα αὐτῶ καλαμώδη καὶ κοῖλα, τῶ δὲ Σκορόδου εἶναι συνηθρόμβη ἐκ πολλῶν γλογίδων (σκελίδων)· τῶ δὲ Πράσου, ὅπερ καὶ Γήτειον καὶ Γήτειον, ἔτι λέγεται, τὰ φύλλα εἶναι πλατέα, καὶ ἡ κεφαλὴ ὀλίγον τι παχυτέρα τῶ κορμῶ. Ζήτ. Σκόροδον.

Κρομμυοξυρεγμία, ἡ. ὁ ἐκ κρομμύου ὀξὺς ἐρεύγμός· τὸ ἐρεύγεσθαι κρομμύδια. Ζήτ. Ὀξυρεγμία. Ἀλεξαφ. Εἰρ. 529.

Κρομμυοπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ τὰ κρομμύδια.

Κρομμυόεις, πλήρης κρομμύων, γεμάτος ὑπὸ κρομμύδια· ὅθεν Κρομμυόεσσα, (αὐτὴ, Κρομμυόεσσα) Πλίνιος Ε'. 31. νῆσα τινὸς ὄνομα, ἴσως τὸ καπάφυτον αὐτοῦ εἶναι κρομμύων, καθὼς ἔτι καὶ

Κρομυὼν, ῶνος, ὁ. κῆπος εἰς ὃν εἶναι φυτοδομβύα κρομμύδια. τόπος ἀφελεκτικὸς κρομμύων, καὶ τόπος τις ἐν Κορινθῳ ὄπου καλεῖται.

Κρόνια, ίων, τὰ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶ Κρόνου ἐν Ἀθήναις ἑορταζομβύη κατὰ τὴν δεκάτην δευτέραν τῶ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 397. παραβάλλεται μετὰ παύτης καὶ τὰ τῆ Ῥωμαίων Σατορνάλια, ἔτι δὲ καὶ τὰ Ἀπατούρια. 2) Τὰ Σατορνάλια τῆ Ῥωμαίων.

Κρονιὰς, ή. "Ἡμέραι Κρονιάδες". τὰ Σατορνάλια. Πλούταρχος.

Κρονίδης, ου, ὁ. ὁ υἱὸς τῶ Κρόνου, καὶ ὑπερέπως ὁ Ζεύς. παρ' Ἡσυχ. Κρονίδαι, Λακων. παντὸν τῆ, Πολυευκής.

Κρονικὸς, κὴ, κὸν. ἢ, Κρόνιος, νία, νιον. ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τὸν Κρόνον· παν ὅ, τι εἶναι ἴδιον εἰς αὐτόν. Χρόνιος, παλαιὸς, ὅστις ὑπερέπεσε πλέον τῆς σωνηθείας. Τρελὸς, λωλὸς, αἰόπτης, μωρός. "Κρονίων ὄζει". Ἀριστοφ. αὐτοῦ, Παλαιᾶς συνηθείας. Ζήτ. Κρόνος. "Μὴ κρόνιος". Ὁ μετὰ τὸν Ἑκατομβαιῶνα. Πλούταρχ. Θησ. 12.

Κρόνιππος, ὁ. ἐκ τῶ Κρόνος, καὶ, Ἵππος, (τὸ ὁποῖον ἄλλως τροποποιῆται ὡς τὸ, ἱππόπορνος, κ.τ.τ.) κατὰ πολλὰ παλαιὸς, γέρων μωρὸς ὁ ἐκ τῆ γηρατείας μωρός. Ἀριστοφ. Νεφ. 1070. Ζήτ. Κρόνος.

Κρονίων, ωνος, ὁ. παντὸν τῆ, Κρονίδης.

Κρονόλιπρος, ὁ. παντὸν τῆ, Κρόνιππος. Πλούταρχ.

Κρόνος, ὁ. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σατορνος, ὁ πατὴρ τῶ Διός. καὶ ἐνπαύθεν ὁ γέρων ἀνθρωπος, ὅστις ἐκ τοῦ γηρατείου χαίει τὰς φρενάς τε, ὁ σκυθρωπάζων καὶ μυρμηκιάζων, μωρὸς, δύσθυμος, αἰόπτης. Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. "Οὕτως εἶ κρόνος". τὸ ὁποῖον μικρὸν μετὰ παύτα λέγει "Ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος". Ἐνπαύθεν παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. "Κρονίων ὄζειν". ὅλη παλαιῶν καὶ ἔξω τῆς σωνηθείας (τῆς μόδας) πραγμάτων.

Κρονοτέκνος, ὁ. ὁ πατὴρ τῶ Κρόνου ἤτοι ὁ Οὐρανός. Ὀρφ. Ὕμν.

Κρόξ, κός, ἡ. παντὸν τῆ, Κρόκη. ὅθεν Κρόκα, καὶ, Κρόκης, παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἀνθολογ.

Κρόσσαι, αἱ. παρ' Ὁμήρ. εἰσὶν αἱ τῆ ἐπάλξεως σφαῖραι, (τὰ Μπεβδόια τῶ κάτρου), ἡ σαφεστέρα φῆσις ἔστιν ἡ ἐν Ἰλ. Μ. 258. "Κρόσσας μὲν πύργων "ἔρυον καὶ ἔρκτον ἐπάλξεις". ἄλλοι ἑρμίν. τὸ ὅλον τῶ, Πολιορκητικὰς ἢ τειχομαχίας κλίμακας. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 123. καλεῖ τὰς βαθμίδας (τὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας) τῆς κλίμακος, Κρόσσας, ἢ Κρόσσας, τὰς ὁποίας ἄλλοι, Ἀναβαθμὰς, καὶ Βωμίδας, καλοῦσιν· ἔστιν ὅμως κυρίως ἐν ᾧ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Κροσσὸς, ὅπερ μαρτυρήσας καὶ τῆς σωνηθείας, ἥτις αὐτὸ τῶ Κρόσσαι, Κλόσσαι, ᾗ Κλώσσαι, λέγει.

Κροσσὸς, ὁ. παντὸν τῆ, Θύσανος, φύπτα (πισκιὰ, Τουρκ.) ὅθεν

Κροσσόω, ῶ. κροσσὲς βάλλω-ὀξαρτῶ. "Τὰ ἐσθῆτα "κροσσόω". βάλλω φύπτας ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτῆς. ὅθεν

Κροσσωτὸς, ὁ. παντὸν τῆ, Θυσανωτὸς. "Χιτὼν κροσ- "σωτὸς". φόρεμα, φύπτας ἔχον ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτῶ, Φυντωτὸς.

Κρόσφος, ὁ. παντὸν τῆ, Γρόσφος.

Κρο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κροταίνω, ταυτὸν τῷ, Κροτέω. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 237.

Κρόταλα, τά. (κρόταλον) ὄνομα ζώων ἢ καὶ πετασσοτέρων μαργαειταείων, τὰ ὁποῖα κρεμασμένα ὄντα εἰς τὰ αὐτία κροτοῦσιν ἦχον ποιὸν ὑποτελοῦσι. Πλίν. θ'. 35.

Κροταλίζω, Μέλ. ίσω. (κρόταλον) παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Λ. 160. "Κεῖν' ὄχεα κροταλίζον". ἔτι δὲ καὶ, Κροτέοντες". αὐτὶ τοῦ Ἦχον ἀπετέλουν, ἐκρότουν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγακυμβαλιάζω, καὶ, Κροπός. Σιωπῶσι ὅμως σημαίνει τὸ, Κροτῶ τινί, κτυπῶ τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν τινός. "Ὑπὸ πάντων κροτεῖσθαι". Ἀλκίφρ. ὅλοι ἐκρότησαν αὐτόν. ὅθεν

Κροτάλισμα, τό. κρότημα, κτύπημα. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 3.

Κροταλισμὸς, ὁ. τὸ κροταλίζειν, ὁ ἀφὰ τῆ κροτάλα κρότος. 2) Ὁ ἀφὰ τοῦ κτυπήματος τῶν παλαμῶν ἔπαινος.

Κρόταλον, τό. (κρότος, κροτέω, κροτάω) παῦν ὅ, τι κροτεῖ-βρέντας, ἦχον ποιὸν ὑποτελεῖ, κώδων, κωδωνάκι, κ. τ. τ. παρὰ Κωμικοῖς, ὁ λάλος, Φλύαρος, πολυλογᾶς, γλωσσᾶς, ζαυλὸς, (ὅσις μπαμπαλίζει-βαττολογεῖ). Εὐεπ. Κύκλ. 104. Ἀεισοφ. Νεφ. 260. καὶ 448. ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαλμ. ἐξέλαβον τὸ Ἐπίθετ. Κρόταλος. Ὁ Σουίδ. ἑρμῆν. ἔτι τὸ Κρόπαλον, ἀφὰ τοῦ, Κάλαμος ἐχισμένος. Ὁ καπασκιαζόμβυλος ὑπάνδρος ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν δυνοίη τῇ χειρὶ, καὶ ἐντεῦθεν

Κρόταλος, ὁ. εἶδος ὄφεως ἐν Ἀμερικῇ. Φυσικ. Ἰσορ.

Κροταφὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ὀξείας σφύρας. Ζήτ. Κέφρα.

Κροταφίτης, ου, ὁ. ὁ παρὰ τοῦ κροτάφου μῦς. Γαλλ.

Κρότα φος, ὁ. (κροτέω) τὸ μεταξὺ τοῦ ὠτίου καὶ ὀμμάτων ἐν τῇ κεφαλῇ ἄφαιμα, Μηνίγγιον, ἢ χυδαϊκ. Μηλίγγιον. Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἰσορ. α. 11. Ἰλ. Δ. 502. 2) Τὸ μέρος τῆς σφύρας τὸ ὁποῖον κτυπᾷ εἰς τὸν ἄκμενα, κ. τ. τ. "Σχῆμα κατὰ κρόταφον", ἐκ τῆ πλαγίᾳ ἤτοι ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους. Ὁ Σουίδ. λέγει ἢ, τὸ βιβλίον τὸ ὄπισθεν μέρος.

Κροτέω, ῶ. κτυπῶ, κρούω, σιωπῶσ ὀργανοῦντι, ἔτι δὲ ἢ μετὰ τῶ ὀργάνου-ἐργαλείου κτυπῶ τὸ ὕφασμα ἀφὰ νὰ γίνεται πυκνότερον. Σχόλ. εἰ. (σελ. 1044.). Ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλούταρ. Ἀγωνοθ. 14. κτυπῶ τὰς χεῖρας τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον τινός. Applaudir, Γαλ. Ξενοφ. Κυρου. η'. δ'. 12. "Κροτεῖν τὼ χεῖρε". κτυπᾶν τὰς χεῖρας-τὰς παλάμας. Παθητικ. "Κροτεῖσθαι". κτυπᾶν τὰς χεῖρας ἄλλου ὡρὸς ἔπαινον καὶ τιμὴν μου (ὅπερ ἴσως σημεῖον ἀρίστου ἐστὶ) Αἰσχίν. Φιλ. γ'. 12. Λέγεται ἔτι καὶ ἀφὰ τῆς φωνῆς τῶ Πελαργῶ, καὶ ἀφὰ Φλυάρων καὶ βαττολιζόντων ἀνθρώπων, οἵτινες μεγαλοφώνως ὁμιλοῦσι. Παρ' Ὁρατίῳ κεῖται καὶ αὐτὸ τῶ, Ἠχῶ, κωδωνίζω. Ζήτ. Κρουτὸς. "Ἀράβα κροτοῦντος". Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. β'. 1. τὸ, Κροτέω, κεῖται ἔτι ἢ, αὐτὶ τοῦ, Συγκροτέω. "Εὐθὺς τὸ σφῆγμα κροτεῖσθω". Ἐπιχαίρ. αὐτὶ τοῦ, Ἐπιχαιρέω, Ἀπομαι τῆ ἀρχῆ. "Κεκροτεμμένος ἐξ ἁπάσης". Θεοκρειτ. ἰδ. 49. ὁλόκλ. ἐξ ἁπάσης σιωπηθεμένος. "Κἂν πιθανώτερος τῶν λόγους κροτήσῃς". Αἰσχίν. Διάλογ. γ'. 15. αὐτὶ τοῦ, Ἠχήσῃς, ἀκουσθῆναι ποιήσῃς, ὅ ἐστιν, Ἐκφωνήσῃς, εἰπῇς. κατὰ τὸν Στέφανον, ὅσις ἀφὰ τοῦ, Crepare, ἠρμένον. διώκαται ὅμως ἐντεῦθεν ἀκληφθῆναι καὶ αὐτὶ τοῦ, Συγκρούσῃς, συμπλίξῃς, ἐφθάρῃς, ἔπτοησῃς· ὡς ἢ παρ' Ἀεισοτ. Ποιητ. ιή. 9. "Δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι". ὅπου αὐτὶ τοῦ Λύ, ἴσως, Εὖ, ἐγράφη ποτε. ὅθεν

Κρότημα, τό. ταυτὸν τῷ, Κρότος. 2) Ὁ Σοφοκλ. ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσέα "Παύσοφον κρότημα". ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Παπάλημα.

Κρότησις, η. τὸ κροτεῖν, κτύπημα, ἦχημα, κρῦσις. 2) Ὁ ἀφὰ τῆ κτυπήματος τῶν χειρῶν ἔπαινος. Applaudissement, Γαλ.

Κροτησμὸς, ὁ. Ζήτ. Κροτισμός.

Κροτητὸς, ἡ, τόν. (κροτέω) συγκεκροτημένος, σφιχτὰ συνδεμένος-πεπαγμένος-κτυπημένος, στερεός. Θεόφρας. ς'. 6. "Τόπος κροτητός". ὁ πεπαγμένος ἢ στερεὸς γεγημένος. 2) Κεκροτημένος, τὸν ὁποῖον ἐκρότησαν, ἐφύμνησαν ἀπὸ. ἀφὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. 3) "Ἅρματα κροτητά". Σοφοκλ. Ἠλ. 714. τὰ κρότου ποιοῦντα, τὰ ζέοντα-ἠχοῦντα ἁμάξια· ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρ. "Κονὰ ὄχεα κροτεῖν, καὶ, κροταλίζειν". Ἰλ. Λ. 160. ἢ ἐν Ὕμν. Ἀπόλλων. 234.

Κροτισμὸς, ὁ. (κροτίζω) τὸ κροτεῖν-κτυπᾶν-ἠχεῖν. ὁ ἐκ τοῦ κτύπου ἦχος, Κρότησις. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 563. τινὲς Κροτησμος, ἀνέγνωσαν.

Κροτοθόρυβος, ὁ. ὁ ἐκ τοῦ κτύπου, ἢ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν χειρῶν θόρυβος. Ἐπικούρειος λέξις, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Κρότος, ὁ. (κρίω, κρύω, κροτέω) κτύπος, θόρυβος, ἦχος γινόμενος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν· ἀφὰ τῆς συγκρούσεως τῶν ἀγγείων-ἐργαλείων, ἀφὰ τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφὰ τοῦ κτυπήματος τῆς κώπης εἰς τὸ ὕδατα, κ. τ. τ. Ζήτ. Κροτέω. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἔπαινος, ὅσις γίνεται ἀφὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. Applaudissement, Γαλλ. Λέγεται ἢ ἀπὸ Φλυακείας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ θορύβου τῶν κενῶν καὶ ματαίων λέξεων.

Κρότων, ωνος, ὁ. κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἐν Λ. Βιτωνίᾳ, ὡρέπει νὰ γράφηται, Κροτὼν, ῶνος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κυνηραϊσὴς, (τσιμπούριον) Ricinus. 2) Φυτόγνι Αἰγύπτιον ἐξ οὗ τὸ ἔλαιον Κίκι. Ζήτει Κίκι.

Κροτωνὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Γόγγρος. ῥόζος-κόμβος εἰς τὰς κλάδας τῆς ἐλαίας, ἢ εἰς ἄλλα φυτά. Θεόφρατ. Φυτ. Ἰσορ. α. 13.

Κροτωνοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κρότωνος ἔχων.

Κρῦμα, τό. (κρύω) τὸ κτυπημένον, ὁ ἦχος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἐπάνω εἰς τὸ ὄργανον, ὕμνος, ᾠδάριον, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν τὸ ὁποῖον παίζεται ἀφὰ τοῦ ὀργάνου. Κυρίως τὸ τοιοῦτον μουσικὸν τὸ ὁποῖον παίζεται ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, καθὼς π. χ. ἐπὶ τῆς λύρας. καθόλου δὲ, ἢ τὸ ἀπὸ πνευστοῦ ὀργάνου. Παρὰ Παυσαν. ί. 7. "Κιθαιρεὺς ἐπὶ κρημάτων τῶν αφόνων". ἀμφ. ἐν δὲ ταῖς νὰ αὐλαγωδῇ, Φιλοκιθαιρεὺς. Ὁ Πολυδ. ἔχει ἢ ἐπὶ Αὐλῶν, (δ'. 83.) "Κρῦμα ἀφὰ δονάκων". Ἀναλεκτ. α. 488. οὕτως ἔτι καὶ τὸ, Κρῦσις. ὅθεν

Κρυματικὸς, ἡ, κόν. ὁ αὐλῶν ἢ ὁ κιθαρίζειν εἰς τὸ κρούειν (παίζειν) τὰ μουσικὰ ὄργανα. "Μουσικὴ κρυματική". ἢ ἀφὰ τῶν ὀργάνων Μουσική, La musique instrumentale, Γαλ. "Κρυματικὴ ἀφάλκητος". Πλούταρχ. ἢ ἔκφρασις τῶν λέξεων ἐν τῷ ψάλλειν-παίζειν ὕμνον τινὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου. Ζήτ. Κρῦμα. "Λέξις κρυματική". Πολύβ. γ'. 36. κενὴ ἢ ματαία, ἢ ἠχοῦσα μόνον ὑχὶ δὲ ἢ ἔννοιαν ἔχουσα.

Κρυμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κρῦμα. ὅθεν

Κρυματοποιὸς, ὁ. κωμικὴ τις ἔκφρασις αὐτὶ τοῦ, Κιθαιρεὺς, ἢ Αὐλητής. Ἀθήν. ἡ.

Κρυναῖος, αία, αῖον. ὁ ἀπὸ τῆς κρήνης. "Ὕδωρ κρυναῖον". νερὸν ἀπὸ τὲ κρηνιὰ, ἀπὸ τὲν βρύσιν.

Κρυνεῖον, ἢ, Κρυνίον, τό. ἢ Κρυνία, ἡ. εἶδος ἀγγείου δι' οὗ πίνεται νερὸν, ἀφὰ τὸ ὅμοιον εἶναι τοῦ, Κρυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κρηνῶ, Ἀθήν. ἐν τῇ σωφ. λέγεται καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἐκπηδᾷ ὕδατα, καὶ αὐτὴ ἡ πρὶν.

Κρουνιδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ξόπον τῆς πρηνῆ - τῆς βρύσεως - χύδην.

Κρουνίζω, Μέλ. ἴσω. (κρουνὸς) ὡς κρουνὸς ἐκχέω. χωῶ καθὼς ὁ κρουνὸς χωεῖ τὸ ὕδωρ. Ἀθην. ιά. ὅθεν

Κρουνίσκος, ὁ. Ζήτ. Κρουνός.

Κρούνισμα, τό. τὸ ὡς ἐκ κρουνῆ, ἢ ὡς κρουνὸς ἐκχυόμενον ὕδωρ, οἷος, ποταμός. Ἀνθολογ. "Κρούνισμα μελισσαγές" - ὅτου

Κρουνισμάτιον, τό. ὑποκορ. μικρὸς κρουνός. Ἱερων.

Κρουνίτης, ου, ὁ. καὶ, Κρουνίτις, ιδος, ἡ. παυτὸν πρ, Κρουναῖος. Ζήτ. ἐν, Κορωνίτις.

Κρουνὸς, ὁ. ὁ ῥέων φορὰ ἢ τὸ κρεβάτιον τῆ ποταμῆ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐν Ἰλ. Δ. 454. ῥήσεως "Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἐπέδε χαράδρης". παὐτὴν φαίνεται ὅτι σημαίνει καὶ ἡ ἐν Ἰλ. Χ. 147. "Κρουνὼ καλλιῤῥόω". δύο ὀχετὸς - αὐλάκια δι' ὧν φέρεται τὸ ὕδωρ, ἐξερχόμενον ἐκ τῆς δύο πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀπὸ τῆ, Ῥεῖθρον, ὀχετὸς, ὑδάτων ἐκβολή. ὁ δὲ Εὐσάθ. ἀπὸ τῆ, χειμάῤῥων ἀρχή. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐν τῆ, Κρύω. ἄλλοι δὲ θέλουσιν ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, Κρουνὸς. Ὁ Πίνδαρος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἔτι καὶ αὐτὴ τῆ, Πηγὴ ἀπὸ ὀρέων καταῤῥέουσα μετὰ κρύσεως, ἢ ἐκ μέσης τῆς πέτρας ἀναβρύουσα. παρ' Ὁμήρῳ ἔμοιγε δοκεῖ αὐτὴ τῆ, Πηγὴ, βρύσις. καὶ παρὰ Σοφ. ἐν αὐτὴ τῆ, Ῥοαῖς, Καυκάλιον, αὐλακῶν. ἔτι δὲ καὶ ὁ Καύκαλος, (τύλος, πῖρος) ὁ σωλὴν δι' οὗ ἐκχέεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς βρύσεις. Καὶ τὸ εἰς τὰ καινοτάτια - εἰς τὰ πήλινα ἀγγεῖα Μασσύειον, ἐν οἷ ἐκχέουσι τὸν οἶνον. ὅθεν καὶ τὸ Ὑποκρεῖς. Κρουσικὸς, ὁ. ὁ μικρὸς ἐν τῷ ἀγγείῳ κρουνός.

Κρουνοχυτρολήραιον, τό. Λ. παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 89. θέλτιτος λάλου καὶ φλυάρου, τὸν ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ καταλάβῃς πῶς, συγκεχυμένου ἔχοντα καὶ τὴν ἰδίαν ἀγγεῖου τινὸς δι' οὗ πίνουσιν ἐκ τῆς Κρουνὸς, Χύδρα, καὶ Λῆρος - ὡς τὸ τῆς σωφ. ἑλας "Τὸ ὁποῖον "τὸ στόμα ἔχει ὡς ὁ κώλος".

Κρούτωμα, τό. (κρούω, κρουνὸς) Πηγὴ, βρύσις. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Υ. καὶ Σπεύσιππ. Φυσ.

Κρούπαλα, ων, τὰ. ὑφάλια ξύλινα ὑποδήματα, τὰ ἐν τῇ σωφ. Γαλεώζεις, λεγόμενα. Σοφοκλ. "Ἀμφίλινα κρόπαλα". ὁ Ἡσύχ. ἔχει δὲ καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Κρύπανα, καὶ, Κρύπεκα.

Κρουπέζα, ης. παυτὸν πρ, Κρύπελα, τὰ ὁποῖα ἐξαιρέτως ἔφερον οἱ Βοιωτοί. Κρατῖνος παρὰ Πολυδ. ζ'. 87. Ὁ Φώτιος ἔχει "Κρουπέζαι, ξύλινα ὑποδήματα, "ἐν οἷς πολλὰς ἐπάτουν". Ἐν τοῖς Θεάροις ἐφέρεν αὐτὰ οἱ αὐληταὶ, δι' ὧν ἔδιδεν καὶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ πάτημα). Πολυδ. ἰ. 153. ὁ Φώτιος ωχεῖ δηλονότι "Οἱ δὲ, Κρότπελον, ὃ ἔτι φορῶσιν οἱ αὐληταὶ, τὸ "βάτπελον".

Κρουπέζιον, τό. παυτὸν πρ, Κρουπέζα.

Κρουπεζοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κρουπέζια φέρων.

Κρουπεζοβάμων, ονος, ὁ. παυτὸν πρ, Κρουπεζόμβως.

Κρουπεζόω, ῶ. ὅθεν, Κρουπεζόμβως, ὁ μετὰ κρουπεζίων περδόμβως, ἢ κρουπέζας φερῶν.

Κρουσιδημέω, ῶ. παρ' Ἀεισοφ. Ἱππ. 859. κωμικῶς λέξις κατὰ τὸ, Κρουσιμεζέω, χειματιθεῖσα, αὐτὶ τῆ, Τὸν δῆμον ἀπατῶ.

Κρουσίθυρος, ὁ, ἡ. (θύρα, κρῦσις) παυτὸν πρ, Θυρικοπικὸς, ὁ κρύων τὴν θύραν. Ὁ Ἀθήν. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ δὶς τοῖς ὕμνοις ἀπὸ τοῦ αὐλητοῦ ψαλλομένου.

Κρουσιμετρέω, ῶ. (κρῦσις) ἐν πρ μεζεῖν ἀπατῶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν μεζῶ τὸν σῖτον. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἀπὸ τῆ, Ἐλλιπῶς μεζεῖν καὶ ἐνδεῶς. οἱ γὰρ φαῦλος μεζοῦντες σωρεύκρυον τὸ μέτρον εἰς τὸ ὑποπίπτειν τὸ μεζόμβρον. αὖτη ἡ φράξις ἀπεσχάφεται ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. (Χαρακτ. ιά.) Φειδωνίου μέζοντος τὸν "πυθάκινον ἐγκεκρυσμβῶ μεζεῖν". τὸ ὁποῖον ἐν πρ γενοῖ δύρεθείτι Χαρακτῆρες ἀπὸ Αἰσχροκερδείας, κεῖται "Φειδομβῶν — κεκρυμβῶν". παρὰ πρ Ἐτυμολόγῳ ἔχει τὴν ἰδίαν σύνοιαν τὸ, Παρακρύεσθαι, (κυρίως τὸ μετὰ φαύλης - μὴ σωστῆς μέζεως, καὶ γενικῶς, Ἀπατᾶν) ὅτι μέζων καὶ ζυγίων, ὁπόταν τινὰς ἐν πρ ζυγιάζειν κτυπᾷ τὴν πλάστιγγα καὶ κλίνει ὅτι τὰ κάτω. Ἐπαίω εἰς τοῦτο σκοπεῖ καὶ ὁ σίχος τοῦ Φιλοφωκυλίδου, 13. "Σπεῦδον μὴ κρύειν ἑτερόζυγον ἀλλ' ὅσον ἕλκειν". καθὼς καὶ ὁ Ὀρφ. ἐν Τιμ. ξβ'. 7. "Ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸ Πλάστιγξι βεταιρεῖσι παρεγκλίναντες ἁπλῶς". Ὁ Ἁρποκρατ. ἐν Α. Παρακρύειν, ἀναφέρει τὸν σίχον "Ὡς μὴ τε κρύσης, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς". ὁ Λεκικογρ. Τίμ. 57. ἀναφέρει δίλλα τὴν λέξιν Παρακρύειν, ἐπαίω εἰς τὸ μέζον τῆς ῥιπιμάτων - τῆς καρπῶν τῆς γῆς. "Μῶν παρακέκρυσμαί σε, καὶ μικὺ ἐπεμβαλὼ χοίνικα ὑπὲρ τὸ μέζον".

Κρουσιμέζης, ου, ὁ. ἡ, Κρυσίμεζος, ὁ. ὁ φαῦλος (ξίκι) μεζῶν, ὁ ἐν πρ μεζῶν τὸν σῖτον ἀπατῶν. ὅσις ἐλλιπῶς μεζᾷ ἤτοι δὲν γεμίζει καλῶς τὸ κοιλὸν - τὸ μέζον.

Κροῦσις, ἡ. (κρύω) τὸ κτυπᾶν, κτύπημα. ἢ ἀπὸ τῆ κτυπήματος δοκιμὴ τῆς πλίνων ἀγγείων αὖ ἰῶσι γερά. Παρ' Ἀεισοφ. Νεφ. 318. ἑρμῆν. ἀπὸ τῆ, Παραλογισμὸς, ἀπάτη, καὶ, δοκιμασία. Ζήτ. ἐν πρ, Σωκρατικὸς. Τὸ παίζειν μουσικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα κρύονται μὲ τὸ τόξον (δεξιόν) ἢ μὲ ἄλλο τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ ὅτι Αὐλῆ, καθὼς καὶ τὸ, Κρῦμα, μεθ' ὃ καὶ παραβάλλεται, ἀλλ' ἰδιαιτέρως ἔτι δύρηπότερον τὸ Κρῦσις. Οὕτω θέλουσιν ὅτι ὁ Ἀρχίλοχος ἐφεῦρε τὸ Τείμεζον, καὶ τὴν εἰς ξοῦον ῥυθμόν τινα δρόμβασιν καὶ τὴν παρακαταλογὴν καὶ τὴν ἀεὶ παῦσε κρῦσιν. Πλούταρ. καὶ ἑπομβρίως "Τὸ τῆς Ἰαμβείων τὸ "μὴ λέγεσθαι παρὰ τὴν κρῦσιν, τὰ δὲ ἄδεσθαι". καὶ ἔτι "Τὴν κρῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν". ἐν ᾧ οἱ παλαιότεροι "Πρόσχορδα κρύειν". ἐσωπήτιζον. Ἐν τοῖς τῆ Ἀεισοτίλ. Προβλήμ. 19. 40. δύσκεται "Καθάπερ τοῖς ὑπὸ τὴν ᾠδὴν κρύουσι· καὶ γὰρ ἔνιοι τὰ "ἄλλα ἐφαρμοζόμενοι, ἐὰν εἰς πυθὸν καταφέρωσιν, δύφραίνουσι μᾶλλον τῆ τέλει, ἢ λυποῦσι ταῖς "ἀπὸ τῆ τέλους δύφερείαις". φαίνεται ἄρα ὅτι σημαίνει τὴν συνῳδίαν τῆς φωνῆς τῆ ψάλτη δηλ. τῆ μουσικῆ ὀργάνῳ ἕως τὸ τέλος τῆ ῥυθμῆ εἰς τὴν ᾠδὴν διὰ πασῶν. Ὁ Βυρέτης, ἑρμῆν. τὴν ῥῆσιν τῆ Πλουτάρχ. "Τὴν κρῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν". Κατὰ τὸν ἦχον, κατὰ τὸ ζαγύδιον. ἀλλ' ὁ Πλούταρχ. ἀλλαχῆ λέγει "Τῆς πρὸς τὴν κρῦσιν τε καὶ λέξιν θεωρίας".

Κροῦσμα, τό. καὶ, Κρουσματικὸς. Ζήτ. Κρῦμα, καὶ, Κρυματικός.

Κρουσμὸς, ὁ. παυτὸν πρ, Κρῦσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 567.

Κρουσοκύρης, ου, ὁ. ἡ, Κρυσιλύρης, ὁ. ὁ τὴν λύραν κρύων, ὁ παίζων τὴν κιθάραν. Ὀρφ.

Κρουσικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτὸν ἢ ὁ ὑπηδὸς εἰς τὸ κρύειν - κτυπᾶν - ὑπτυγχάνειν. Ζήτ. ἐν πρ, Σωκρατικός.

Κρούω, Μέλ. ὑσω. κτυπῶ, συγκροτῶ. "Κρύειν χέρας, ταῖς ποσὶ τὴν γῆν". κτυπᾶν. "Κρύεσθαι, καὶ "Διακρύεσθαι τὰ μέλη", λέγεται ὀπέταν τινὰς μὲ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὰ τῶ πλοίω ἀργῶς ὑπερέφῃ· ἀναποδίζει, εἰς τὰ πίσω κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖ. Θεκυδ. καὶ ἐντεῦθεν "Κρύεσθαι τὸ πτερόν". πετᾶν εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποσρέφειν. Αἰλιαν. Ζώ. Ἰσορ. γ'. 13. "Τὼ ναῦν, κρέασαντες ὅπῃ φρύμναν, αἰτιασᾶν". κτυπήσαντες δηλ. τὰς κώπας, σρέψαντες τὸ τιμώνιον, ἀναποδίζειν. "Τὼ θύραν κρύειν". κόπτειν - κτυπᾶν ἀπ' ἔξω τὼ θύραν. Ἐκ τῦ, Κρόω, ὡς τὸ Κολόω, Κολῶ, ἄρα, ἔσιν οὖ ἡ τὸ αὐτὸ μετὰ τῦ, Κροτέω, ἢ Κρούνω· καθὼς ὑποδεκνύει καὶ τὸ Δωρικὸν, Πρικρόω, παρ' Ἀεισοφ. Ζήτ. ἔτι ἢ ἐν τῇ, Κρῦσις, ἡ, Κρεσιμιξέω.

Κρυβάζω, ταυτὸν τῇ, Κρύπτω. Ἡσύχ.

Κρύβδα, καὶ, Κρύβδην, Ἐπιρ. ἐκ τῦ Κρύπτω. κρυφίως, κρυφᾷ, μὲ κρυφὸν ζόπον, λάθρα. Δημοδ.

Κρυβεὶς, Λόρ. β'. παθητ. τῦ Κρύπτω.

Κρύβηλος, κεκρυμμένος, κρυπτός. Ἡσύχ. Κρυβησία, ἡ. ταυτὸν τῇ, Νεκυσία. ἐκ τῦ, Κρύβ, Κρύβες, οἱ. ταυτὸν τῇ, Νεκροί. Ἡσύχ. Κρυβήσιος, ὁ. ταυτὸν τῇ, Νεκρὸς, ὁ ὑπὸ γῆν κεκρυμμένος. Ἡσύχ. ἐκ τῦ Κρύπτω.

Κρύβω, τὸ ἀρχαῖον τῦ, Κρύπτω, τὸ ὁποῖον φυλάτσει ἢ ἡ συνήθεια.

Κρυερὸς, ρὰ, ρὸν. (κρύος) ὁ κρύος παρεχόμενος, ψυχρός. καὶ ἐπομένως αὐτὶ τῦ, Φβερὸς, βομαντικὸς, φευκτὸς, ἀναξιχιασικὸς, χαλεπός. Ἰλιάδ. Ν. 48. "Φόβος κρυερός". ἢ Ω. 574. "Γόος κρυερός".

Κρυμαλέος, έα, έον. (κρυμὸς) ψυχρὸς ὡσαὶ πάγος. Ἀνάλεκτ. ά. 477.

Κρυμοπαγὴς, ὁ, ἡ. (πάγνυμι) ὁ ἐκ τῆς ψύχρας παγωμένος, ἢ ὁ πάγον παρεχόμενος. Ὀρφ. Ὕμν.

Κρυμὸς, ὁ. ψύχρα, πάγος, κρύος, ῥῖγος. "Τὰς ἐν τοῖς ὁδοῖς κρυμὰς". Διοσκορ. γ'. 60. ὅπω ὁ Μάρκελλος "Πεπεδόεις κρυμὰς" ἀνέγν. Ἐκ τῦ, Κρύος, Κρύω. Ζήτ. Κρύω.

Κρυμοχαρὴς, ὁ, ἡ. ὁ χαίρων ἐν τῷ κρυμῷ. ὁ μετὰ χαρᾶς ζῶν εἰς τὸν πάγον - εἰς τὸ κρύος. Ὀρφ. Ὕμν. ἀμφ.

Κρυμώδης, εος, ὁ, ἡ. κρύος-ψυχρὸς ὡς ὁ πάγος.

Κρυόεις, όεσα, όεν. (κρύος) ταυτὸν τῇ, Κρυμώδης, ἢ Κρυερός. ὁ φείκης ἢ ῥῖγος παρέχων. Ἰλ. Ι. 2. "Φόβῳ κρυόεντος". Φειδίᾳ, φεβιρῷ· σημαίνει γὰρ τὰς φεβμμένας συγκρύειν τὰς ὀδόντας. Ὁ Σχολ.

Κρυόομαι, ῶμαι. κρυόνω, παγόνω, ψύχμς αἰθάνομαι - ἐκ τῦ

Κρύος, τὸ. ψύχος, ψύχρα, ῥῖγος, ἔλλειψις θέρμης. Πάγος, κρύσαλλος. Ἀεισοφ. Ζήτ. Κρύω.

Κρυπτάδιος, ία, ιον. κεκρυμμένος, κρυμμένος, κρυφαῖος, λαθραῖος, ὅθεν "Κρυπτάδεια". ὑπακουμ. Ὁδῷ, ἐν Ἰλ. Ζ. 161. ἢ, "Κρυπτάδεκα". Ἰλ. Α. 542. Ἐπιῤῥημ.

Κρυπτάζω, καὶ Κρυπτάσκω, κρύπτω.

Κρυπτεία, ἡ. παρὰ Λακεδαιμονίοις γύμνασις τις τῶν παίδων εἰς τὸ κλέπτειν καὶ ἁπαντᾶν τὰς Εἴλωτας, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῦ Πλάτωνος Νομ. ά. ἢ Πλυτάρχ. εἰς Λυκῦργ. 28. ὁ Ἰσοκράτ. ἐν Παναθ. καλεῖ ταύτην, Κλοπίαν, ἢ, Κλωπείαν, ὡς ἢ Πλάτ. Νομ. ζ'. "Κλωπείας δὲ ἐν χώρᾳ ἢ πόλει μηδὲ εἰς τὸ ἔσχατον ἐπέλθοι νῶν ἄψασθαι".

Κρυπτεύω, ἢ, Κρυπτεύομαι, κρύπτω ἐμαυτόν. ἐν ἐνέδρᾳ βάλλω ἐμαυτὸν, ἐνεδρεύω. Πλάτ. Πολιτ. ἢ Εὐεπ. Βάκχ. 886. "Κρυπτεύσει δὲ παικάλως". ἢ ἐν Ἑλεύ. 548. "Κρυπτεύομαι". ἐνεδρεύομαι, κρυφίως μὲ παρεμβολὴν τινος.

Κρύπτη, ἡ. (κρύπτω) "Κρύπτη" ὑπακουμ. Στοὰ, σκεπασμένη ὁδὸς. Ἀθήν. ἑ. ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Portico. Παρὰ Vitruv. ς'. 8. σημαίνει ὑπόγειον καμάρα, δρχεῖον, (Μποδρεῖμι) ἐργασήριον. ἢ παρὰ Juvenal. ἑ. 106. αὐτὶ τῦ, Ἀμάρα.

Κρυπτήριον, τὸ. ἢ, Κρυπτήριον, τὸ. τόπος ἔνθα ὁν κρύπτεται τινὰς, ἢ κρύπτεται. Κρυφεῖον.

Κρυπτία, ἡ. Ζήτ. Κρυπτεία.

Κρυπτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίῤ.—κῶς. παῦ ὁ, τι δύναται νὰ κρυφθῇ· ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἑαυτὸν ὑπάδιος.

Κρυπτὸς, πὴ, πὸν. κεκρυμμένος, ὅσις δύναται νὰ κρυφθῇ - νὰ κρύψῃ ἑαυτὸν. καὶ παῦ ὁ, τι γίνεται μὲ κρύφιον ζόπον. κρυφὸς. αὐτίκ. τῇ, Φανερός. "Κλιπὴ κρυπτή". Ἰλ. Ξ. 168. Κρυφοκλισίη.

Κρύπτω, Μέλ. ψω. Ἀόρ. β'. παθητ. Κρυβεὶς, ἐκ τῦ ἀρχαίου Κρύβω. βάλλω τι εἰς τόπον τινὰ, ὅπω δεν δύναται τινὰς νὰ τὸ ἰδῇ ἢ νὰ τὸ εὕρῃ. Φυλάττω τι κρυφὸν - μυσικόν. "Κρύπτω τινά τι". ὡς "Μή τι με κρύψῃς σὺ ὅπερ μέλλω πάσχειν". Αἰσχύλ. Προμ. 630. μὴ σιωπήσῃς, μὴ τὸ φυλάξῃς μυσικὸν, ἀλλὰ φανέρωσον - εἰπὲ πρὸς ἐμέ. "Μὴ κρύπτε συμβόλων". Εὐεπ. Μήδ. 64. Μέσ. Κρύπτομαι. κρύπτω ἐμαυτόν. Πρωτότυπον τύτε εἶναι τὸ, Κρύπτω, καὶ μετὰ τὸ δασέος φ, Κρύφω, ἢ βοπὴ τὸ φ, εἰς τὸ συγγενὲς αὐτῦ β, Κρύβω. ἐκ τῦ παθητ. Παρακ. Κέκρυμμαι, ἔγινε τὸ Λατιν. Cryptena. ἴσως ἔτι ἢ τὸ, Γρυμέα, ἡ, Γρυμαία, ταυτὸν τῇ, Πήρα. Πολυδ. ί. 160. Ἡσύχ. ἢ Σουΐδ.

Κρυσαίνω, (κρύος) ποιῶ - κάμνω τι δηλ. τὸ κρύος νὰ παγώσῃ, ἢ νὰ κρυώσῃ, νὰ γίνῃ ὡς κρύσαλλος. Glacio, Aut. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 314.

Κρυσαλλίζω, ποιῶ τι ὑαλιζερὸν ὡς κρύσαλλον.

Κρυσάλλινος, ίνη, ινον. ὑπὸ κρύσαλλον. καθαρὸς - λαμπρὸς ἢ ἐμφανὴς ὡσαὶ κρύσαλλον.

Κρυσαλλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ἢ, Ἐπίῤ.---δῶς. ὁ τὸ εἶδος τῦ κρυσάλλε ἔχων, ὅμοιος τῇ κρυσάλλῳ.

Κρυσαλλόπηκτος, ὁ, ἡ. (πηγνύω) ὁ πεπηγμένος ὡς ὁ κρύσαλλος, ὅσις ἐπάγωσε ἢ ἔγινεν ὡς κρύσαλλον. Εὐεπ.

Κρυσαλλοπηξ, ῆγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Κρυσαλλόπηκτος. Αἰσχύλ.

Κρύσαλλος, ἡ ὀρθότερον, Κρύσταλλος, ὁ, ἡ. (κρύος, κρυσάω, κρυσαίνω) παῦ ὁ, τι εἶναι πεπηγὸς - παγωμένον, ἢ ἐν ταύτῃ εἶναι ἢ δῆλον. Ἄρα, Πάγος, τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ἐκ κρύος, τὸ ἐν τῇ σιωθ. Κρύσταλεν. Ἰλ. Χ. 152. ἢ ἐπομένως ὁ Ἄγελος, καὶ μάλισα ὁ καθαρώπατος, τὸ Κρυσάλλιον. Καθόλε δὲ καὶ ὅλοι οἱ δῆλοι καὶ δύσκολοι Λίθοι. Διοσκορ. β'. 52. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. ιέ. 8. Σξιβ. ιέ. (σελ. 1045.) Παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 155. ταυτὸν τῇ, Νάρκη· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ γίνεται ὑπὸ πήξεως τινος τῦ αἵματος. Ζήτ. Κρύω.

Κρυσταλλοφανὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅστις φαίνεται ὡς κρύσαλλος. Σξιβ.

Κρυσταλλόω, ῶ. ταυτὸν τῇ, Κρυσαίνω.

Κρύφα, Ἐπίῤ. (κρύπτω) κρυφίως, κρυφᾷ, μὲ κρυφὸν ζόπον.

Κρυφαῖος, αία, αῖον. ἢ Ἐπίῤ. Κρυφαίως. κεκρυμμένος, κρυφός.

Κρυφανδὸν, Κρυφῇ, καὶ, Κρυφηδόν. Ἐπίῤ. ταυτὰ τῇ, Κρύφα. Ὀδ. Ξ. 330. αὐτίκ. τῇ, Ἀμφαδόν.

Κρυφιμαῖος, αία, αῖον. καὶ Ἐπίῤ. Κρυφιμαίως. ταυτὸν τῇ, Κρύφιος.

Κρύφιμος, ίμη, ιμον - ταυτὸν τῇ, Κρύφιος.

Κρυφιομύσως, Ἐπίῤ. (μύω) κεκρυμμένως. ἀμφ.

Κρύφιος, ία, ιον. καὶ Ἐπίῤ. Κρυφίως. (κρύπτω) κεκρυμμένος, κρυφός. ὅθεν

Κρυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Κρυφιότης, πος, ἡ. ἀφάνεια, σκοτεινότης, ἢ κρυπτεία. Σούδ.

Κρυφόνους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κρυψίνους. Ἐτυμολ.

Κρύφος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κρυπτεία.

Κρυψίγονος, ὁ, ἡ. τῶ ὁποίᾳ ἡ γένησις εἶναι κρυφή. Ὀρφ. Ἄμν.

Κρυψίδρομος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς κρυφὺς δρόμους ζέχων, ἢ τῶ ὁποίᾳ ὁ δρόμος εἶναι κρυφὸς-σκοτεινός. Ὀρφ. Ἄμν. ι'. 30. ὅπε ἄλλοι, Κρυψίδρομος, αὐέγν. ὁ εἰς κρυφίῳ κατοικίαν οἰκῶν.

Κρυψιμέτωπος, ὁ, ἡ. ὅσις κρύπτει τὸ μέτωπον. Λουκιαν. Λεξιφ. 7.

Κρυψίνους, κρυψίνους, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Κρυψίνους. (κρύπτω, νῶς) ὅσις κρύπτει τὺς σοχασμούς τε. δόλιος, πανοῦργος, ὕπελος, ἁπλοῦς.

Κρύψις, ἡ. (κρύπτω) τὸ κρύπτειν, ἡ πρᾶξις ἢ ἡ τέχνη τῶ νὰ κρύπτῃ τινάς.

Κρυψίχολος, ὁ, ἡ. ὅσις κρύπτει τὴν χολὴν - τὸν θυμόν τε. Εὐσάθ.

Κρύψορχις, (κρύπτω, ὄρχις) τῶ ὁποίᾳ οἱ ὄρχεις εἶναι κεκρυμμένοι ὑπὸ κάτω εἰς τὸ ὑπογάστειον. Γαλην.

Κρύω, τὸ πρωτότυπον τῶ Κρύος, ψύχος, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ παγώσῃ ἢ νὰ πήξῃ τὸ νερόν. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ξ. 477. ὅθ' ἀπὸ τῆς τῦ πάγε συμπήξεως μετεχειρίσθη τὸ "Κρύσαλλος πεπεδέφεται". τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ἀλλαχῦ ὅθ' ἀπὸ τῆς πήξεως τῦ Γάλακτος, καὶ ὅθ' ἀπὸ τῆς ὁμᾶ τύτε κατασκευῆς τῦ Τυροῦ, Τρέφω, καὶ, Τροφαλίς, εἰπών. καθὼς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Ἀργον. β'. 738. "Πεπεδέφθαι πάχνῃσι" εἶπεν. Ἐκ τῦ Κρύω, εἶναι τὸ, Κρυμὸς, ὡς ἢ τὸ, Κρυερὸς, ἐκ τῦ, Κρύος. Ἐκ τῦ Κρύω, Κρυσὸς, Κρυσάω, εἶναι τὸ, Κρυσαίνω, ἢ Κρύσαλλος αὐτὶ τῦ Νάρκη, παρ' Ὀππιαν. Ἐκ τύτε ἔτι ἢ τὸ Λατιν. *Cruor*, τὸ πεπηγὸς αἷμα. ἢ ἐκ τῦ Κρυμὸς τὸ *Grumus*, ὅθ' μικρῶν τινων ὡς θρόμβοι συνιωμένων μερῶν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κρῶμα, μύξα, αὐτὶ, Κρῦμα, Ἰωνικ. ἢ Λακωνικ. Τὴν σημασίαν τῦ Κρυσάλλυ, σαφέστατα ἀποδεικνύει τὸ Λατιν. *Crusta*.

Κρυώδης, ες, ὁ, ἡ. κρύος ὡσαν πάγος.

Κρώβυλος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κόρυμβος, ἐμπλοκή τις (πλέξιμα) τῆς μαλλῶν τῆς κεφαλῆς ἀνϊυφασμένη ὅθ' μέσα τῦ μετώπυ ὅθ' τὴν κορυφὴν, τὴν ὁποίαν ἐν Ἀθήναις ἔφερον οἱ γέροντες (Θουκυδ. α'. 6.) καὶ οἱ παῖδες τῆς ὅπωρῶν. Ὁ Φώτ. ἔχει, Κρώβυλος, πλέγμα ζιχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον. ἐκαλεῖτο δὲ τύτο ἐπ' ἀνδρῶν μὲν Κόρυμβος δὲ ὅθ' γυναικῶν· Σκορπίος δὲ ὅθ' παίδων· ἢ Θουκυδίδης· "Κρωβύλος ἀναδήσασθαι". ὁ αὐτὸς ἔτι· "Κρώβυλος, ὁ μαλλὸς τῆς παίδων". Ἐντεῦθεν ἔτι λέγεται ἢ ὁ ὅθ' τῆ ὠμοκεφαλαία λόφος ἐκ ζιχῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 13. "Ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα - - - κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαραειδῆ".

Κρωγμὸς, ὁ. ἡ φωνὴ τῆς κορώνης. ἐκ τῦ

Κρώζω, φωνάζω ὡς ἡ Κορώνη. διέτι ἐπὶ τῦ Κόρακος, Κράζειν, λέγεται. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων Μεταφορ. οἵτινες ὁμιλῦσι καὶ φωνάζυσι παρομοίως ὡς ἡ Κορώνη. παραβάλλεται μὲ τὸ, Κλάζω, ἢ Κλώζω.

Κρωμακίσκος, ὁ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν. δ'. "Κρωμακίσκος γαλαθηνός". φαίνεται ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ παρ' Ἡσυχ. Γρωνὰς, καὶ Γρομφὰς, ὗς θήλεια, ὗς παλαιὰ, σκρόφα. Ἱππώναξ δὲ παρ Εὐσταθίῳ, σελ. 1752. λέγει Γρόμφον, ἢ ἀπὸ καθόλου πᾶσαν ὗν θηλῶν, εἴτε ἀπὸ παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ. ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας Γωρύνιον, ἢ Γρύνιον· ἢ Γρωνάρης, ὁ Συβώτης.

Κρωμακόεις, όεσσα, όεν. καὶ, Κρωμακωτὸς, τὸ, τὸν. κρημνώδης, δύσβατος, πετρώδης, πλήρης κρωμάκων. ταυτὸν τῷ, Κλωμακόεις.

Κρώμαξ, ακος, ὁ. σωρὸς λίθων, ταυτὸν τῷ, Κλώμαξ. Ἡσύχ.

Κρώπιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κρῶπος. δρεπάνιον, ἢ ῥωμύλιον. ἔτι δὲ ἢ ὁ διπλῦς πέλεκυς.

Κρῶσσα, ἡ. Ζήτ. Κρόσσα.

Κρώσιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κρωσὸς, ὁ. ὑδρία, κοβᾶς, ἀντλητικὸν ἀγγεῖον. Ὁ Σοφοκλ. κατ' Εὐσάθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἢ αὐτὶ τῦ, Κρατήρ.

Κρωσσὸς, ὁ. ὑδρία, σάμνος, λήκυθος, κεράμιον. Ἡσύχιος.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Τ.

Κτὰ, Κτὰν, αὐτὶ Ἔκτα, Ἔκταν· ὅ ἐστὶν, Ἔκτασαν. Ποιητ.

Κτάμεν, Ποιητ. αὐτὶ, Κτάσαι.

Κτάμενος. Ζήτ. ἐν τῷ, Κτῆμι.

Κτανέεσθαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Κτανεῖσθαι, Μέλ. ὡς ἢ, Κτενέεσθαι, αὐτὶ, Κτανέσθαι.

Κτάνθεν, Αἰολικ. αὐτὶ Κτανθῆσαν, ὅ ἐστὶν, Ἐκτανθῆσαν, ἐκ τῦ, Κτανῶ, Κτείνω.

Κτάομαι, ῶμαι. Μέλ. κτήσομαι. Παρακ. κέκτημαι, ἢ, ἔκτημαι. ἐκ τῦ Κτάω, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, Κερδαίνω ὁμᾶ ἄλλο τινα, ἢ κέρδος προξενῶ εἴς τινα. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς σιωπηθείας μετὰ τῆς Ἀπό, Προθέσ. Ἀποκτῶ, αὐτὶ τῦ, Μέσω, Κτόομαι, κερδαίνω τι ὁμᾶ τὸν ἐμαυτόν μυ, φέρω ἢ ἔχω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μυ, ἰδιάν μου ποιῶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα προτέρων, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀγοράζω, Ὠνοῦμαι. Εἰς τὸν Παρακείμ. Κεκτῆσθαι, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἔχειν, ὑπὸ ἐξουσίαν κρατεῖν. "Κτᾶσθαί τινί". προξενεῖν τι εἴς τινα. κάμνω νὰ ὑπάρξῃ τινάς τι. Ξενοφ. Οἰκον. ιε'. 1. "Ἔτι δὲ προὸς τύτοις θαῤῥήμιλον κάπηλον αὐτῷ". τοιῦτον ἢ τὸ παρὰ Πινδάρ. Νέμ. θ'. 124.

Κτάω, φονεύω. Ἰλ. Ο. 558. Ζήτ. Κτείνω.

Κτέανον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κτῆμα. Πίνδαρ. παρὰ Θεοκρ. κε'. 109. εἶναι "Κτεάνων κομιδή". ἢ ἐπιμέλεια ἢ φροντὶς τῆς ζώων. ἄρα, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κτηνῶν.

Κτέαρ, ατος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κτέανον, κτῆμα, περιουσία. Ἰλ. Ε. 154. ἢ Θ. 478.

Κτεάτειρα, ἡ. ἐκ τῦ, Κτεάτωρ, ὁ. ἐκείνη ἥτις ἔχει πράγματα-κτήματα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της, κυρία, δέσποινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 366. "Κτεάτειρα κόσμων". ἡ διδοῦσα, προξενοῦσα κτήματα.

Κτεατίζω, Μέλ. ἴσω. (κτέαρ, κτέατος) ταυτὸν τῷ, Κτάω, ὀπτῶ, ἢ κέρδος προξενῶ γίνομαί τινί. ὡς τὸ Τερπ. Καζαντίζω, ἢ Καζαντιρεύζω. Ἰλ. Π. 57. "Δωρὶ δ' ἐμοὶ κτεάτισσα πόλιν". αὐτὶ τῦ ἐκτησάμην.

Κτείνω, Μέλ. ενῶ. αἱρῶ, φονεύω, σκοτόνω, σφαγιάζω. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ· ἐκ τῦ, Κάω, Καίνω, Καίνυμι, Καίνυμαι, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, Νικῶ - καταβάλλω καὶ τὸν νικώμενον φονεύω. Ἐντεῦθεν εἶναι τὸ, Κπάω, Κπῆμι, Κταίνω, Κτατνω· καθὼς ἔτι καὶ ἐκ τῦ ἄλλυ τύπυ, Κέω, Κείνω, ἔγινε τὸ, Κτείνω, παρεμθέσει τῦ τ, ὡς τὸ, Πόλις, Πόλεμος. Πτόλις, Πτόλεμος. Παρ' Ἡσυχ. εἰσήκεται ἐντεῦθεν, Κτᾶν, Κτάνειν, αὐτὶ τῦ, Φονεύειν· ὅθεν, Κτᾶσθαι, φονεύεσθαι, αἱρεῖσθαι, ἢ κάλλιον, Φονεύμενος εἶναι. καὶ Κπᾶτο, ἐθανατώθη-ἐφονεύθη. Ἐκ τύτυ τῦ τρόπυ χηματισμῦ προκύπτουσιν ἐν Ὀδυσ. Χ. 216. τὸ, Κτεόμβω, αὐτὶ, Κτῶμβω, ἢ Κτεινόμενον· ἢ ἐπομβύνω τὸ,

Κτε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κτάμενος, αὐτὶ, Κτεινόμενος· τὸ ὁποῖον τῦτο τὸ δεύτερον παράγυσι τινὲς κάλλιον ἐκ τῦ, Κτῆμι, Κτῆμαι, ἔτι δὲ ἀφ' τὸ, Ἀπέκτατο, αὐτὶ τῦ, Ἀπέθανε, νεκρὸς ἔμεινεν, ἐθανατώθη· ἀφ' Καπέκπας, αὐτὶ τῦ, Καπεκτείνας. Ἔτι δὲ προκύπτυσι ἀφ' ἑτέροι τινὲς χρόνοι ἐν τοῖς Συνθέτοις, Ἀποκτείνω, κ. τ. λ. οἷον τὸ, Ἀπέκπακα, ἀφ', Ἀπεκτακώς. Ἐκ τῦ, Κπάω, παρακύπτυσι παρ' Ὁμήρῳ τὰ, Ἔκπα. Ἰλ. Ζ. 205. Μ. 46. αὐτὶ τῦ, Ἐφόνευε· καὶ, Ἔκταν, (Ἰλ. Κ. 526.) αὐτὶ τῦ, Ἔκπαισαν, ἐφόνευσαν, ἐσκότωναν. Ἀόρ. β'. Ἔκτανον. Ζήτ. Κούω. παρὰ Θυκυδ. ά. 132. "Ἀργίλιος -- λύει τὰς θήκολάς, ἐν αἷς, ὑποψίσας τι τοιῦτον προσεπεξάλθαι, ἀφ' αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν". αὐτὶ τῦ. Ἐν αἷς Ἀργίλιος ἐνεγέγραπτο κτείνειν. ὃ ἐστὶν, Ἐνεγέγραπτο, Ἀργίλιον κτείνειν, ἢ τὸν γεγραμμένον εἰς τὰ γράμματα, ὅτι ὁ Ἀρταβάζος ἔπρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀργίλιον. Ζήτ. καὶ ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις.

Κτεὶς, ειός, ὁ. ὄργανον ὀδοντωτὸν δι' ἧς κτενίζυσι καὶ καλλωπίζυσι πὰς τείχας, Κτενίον, ἢ Χτένιον. Καλλίμαχ. α') Ἐργαλεῖόν τι ὑφαντικόν, Κτεί. 3) Αἱ τείχες τῆ αἰδοίων, καὶ τὸ μέρος ἐνθα αὗται φυτρόνυσι. Pectem, Lat. 4) Κτενίες, οἱ. οἱ τομικοὶ ὀδόντες, ἤτοι οἱ ἐμαχρσθέντες. 5) Εἶδος Ὀστρέων ὑδρίων. 6) "Κτενίες κπποειδεῖς". ἐργαλεῖα τινὰ κτενοειδῆ τῆ κπηρῶν, δι' ὧν σωάζυσι τὸν χόρτον, Τσκρανα. Μαθηματ. παλ. σέλ. 100. 7) Μέρος τι τῆς κιθάρας, "Ερατοσθ. Καπεσερ. 24. τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Κτενίον, λέγει. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι· "Κτενίες, πὰς τῆ χειρῶν καρπὰς, (πὰς ἀφεσάσης "τῆ δακτύλων· ὁ σχολ. Λίχυλ. εἰς Ἀγαμ. 1603.) "καὶ τῆ ποδῶν· ἢ πὰ σῶθη, μεταφέροντες ἀπὸ τῆ εἰς "πὰς τείχας ὑπηθείων κτενῶν. λέγυσι δὲ καὶ πὰς ιω"τιάδας πλάθρας". καθὼς καὶ ἐν τῇ σωνθείᾳ. "Ἐχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ συγγενὲς αὐτῦ Κτενῶν. Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεῦσαι ἐν Ἰλ. Φ. 169. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸν τύπον, Κτεδὼν, Ἀκτεδὼν, ἢ Κτιδὼν. Πρωτότυπον τάτε εἶναι τὸ, Κέω, Κεάω, Κεάζω, τὸ, Σχίζω. ὅθεν, Κέαρνον, Σκέπαρνον, Κέρνα. Ἐκ τῦ χηματισμῦ Κτέω, Κτεάω, Κτεάζω, παρήχθη τὸ Ἔπθετον, Εὐκτέανος, καλῶς ἐχσιωμένος. τὸ ὁποῖον Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰθυπτίων. καὶ ἐπομένως τὸ, Κτείς, Κτιδὼν, καὶ Κτεδὼν ἢ Κτεδὼν καὶ ἀκτεδὼν, ἀπὸ τῆ ἐχσιωμένων ὀδόντων τῦ Κτενίου, πὰς Τσιαίνης, κ. τ. τ. Ἐκ τάτε ἔκαμε καὶ ὁ Ὅμηρος τὸ, Εὐκνημτείων, ὁ κατ' διάθεσιν χίζων. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰθυπτίων. ὅθεν

Κτενίζω, Μέλ. ίσω. ἀφ' τῦ κτενίου καλλιῶ, παρδύω, χτενίζω. Μέσ. Κτενίζομαι, κτενίζω ἐμαυτὸν, ἤτοι τὰ μαλλιά μου κηφαλῆς μου. Ἡρόδοτ. ζ'. "Τὰς κόμας κτενιζόμενοι".

Κτένιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κτεὶς.

Κτενισὴς, ᾶ, ὁ. ὅσις κτενίζει· καλλιωτὴς τὴν κόμην τῆς κηφαλῆς.

Κτενοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Κτενοειδῶς, καὶ Σπωαλ. Κτενώδης, ὁ, ἡ. (κτὲς) ὁ τὸ εἶδος τῦ κτενίου ἔχων, ὅμοιος τῷ κτενί.

Κτενοποιὸς, ὁ, ἡ, ὅσις κάμνει τὰ κτένια, χτενᾶς.

Κτενοπώλης, ου, ὁ. ὅσις πωλεῖ τὰ κτένια.

Κτέννω, Κτέννυμι, Κτεννύω. Ἄλλαι χηματισμοὶ τῦ Κτείνω.

Κτεννώδης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κτενοειδής.

Κτεννωτὸς, ἡ, τὸν. κτενισμένος, ὑφασμένος. Ζήτ. Κτείς, ἀειθ. 2. παρ' Ἡσυχ. "Κτενωτὰν τείχα", αὐτὶ τῦ, Ἐφαπτίδα.

Κτέρας, ἔρατος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κτέαρ, Κτέανον, ἢ Κτῆμα. Ἰλιάδ. Κ. 216. Ω. 235. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1550. αὐτὶ τῦ, Δῶρον. Ζήτ. Κτέρες.

Κτερεΐζω, Μέλ. σω. ἢ, Κτερίζω. ταυτὸν τῷ, Κτεατίζω. ὡσαιρέτως δὲ ἐνταφιάζω - θάπτω νεκρόν τινα μὲ ὅλλου τὸν τιμίου. Ἰλ. Λ. 455. "Ἀπὰρ ἐπεὶ "κε θάψω κτερεΐσί με δῖοι Ἀχαιοί". καὶ Ω. 657. "Κτερεΐζέμεν". ἐνταφιάζειν. Ζήτ. Κτέρος. ὅθεν

Κτέρισμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κτέρος, ἡ, Κτέρεα, ἢ Πᾶν ὅ,τι δίδεσι τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον, ὁπόταν ἐνταφιάζυσιν αὐτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐσάθιος, Κῆμα τῦ τεθνεῶτος, λέγει.

Κτερισὴς, ῆ, ὁ. ὁ κτερίζων· ἐνταφιασὴς, νεκροθάπτης, κατὰ Οὐλπιανὸν δὲ, (ἐν Παιδέκτῃ) ὁ τὰ ὠθεῖα πῆς κηδείας ἤτοι ἐνταφιάσεως φροντίζων.

Κτέρος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κτέαρ, ἢ, Κτέρας. ὡσαιρέτως δὲ λέγονται, Κτέεκ, τὰ σφάγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δίδεσιν εἰς κληρονομίαν τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον" ἢ καθ' Ἡσύχ. Πᾶσα τὰ εἰς τιμὴν τῆς νεκροῖς ἀφερόμενα". τὰ ὁποῖα ποτε μὲν μετὰ τὸ σώματος ἔβαλον μέσα εἰς τὸν τάφον, ποτὲ δὲ τὰ ἔρριπτον ἐπάνω εἰς τὸν πυρὰν καὶ σωκαίοντο μετὰ τῦ σώματος, ἢ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν πολύτιμα καὶ ἀγαπητὰ αὐτοκέφυρα. Ὁ Εὐσάθιος ἔχει "Κτέρεα ἢ Κτέανα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τῆς κτεινομένους σφάκοντας", ἢ ἐντεῦθεν ἐκφράζει ἡ λέξις παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ, Κτέρεα κτερείζειν. ἢ "Κτείζειν νεκρὸν", ὅλον τὸν ἐντελῆ ἐνταφιασμὸν τῷ μετὰ τιμῆς ἢ πομπῆς κηδείαν καὶ πὰ διδόμενα δῶρα εἰς τὸν νεκρόν.

Κτέω, ταυτὸν τῷ, Κτείνω. Ζήτ. ἐν τάτοις.

Κτηδὼν, όνος, ἡ. ἐκ τῦ Κτὲς, τὸ κτενίον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμίων. τᾶτο ἔτι καὶ ἀφ' τῦ, Τειδόες. Ἐν τοῖς ξύλοις λέγονται, Κτηδόνες, αἱ κατ' εὐθεῖαν ἢ γραμμοειδεῖς διαφύσεις τῆ ξύλων, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος ἐν ις'. κεφ. 38. λέγει. "Sunt in arboribus et earum "materie pectines per longitudinem rectae, pectinum "modo lineae et intervalla, graece Κτηδόνες appellantur. Ὁ Σειῆδ. πὰς ἑρμίων. ἀφ' τῦ, Αἱ ἐπ' εὐθείας τῆ ξύλων ἐκφύσεις. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ὑπὸ τῦ Θεοφράς. ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 2. "Εὐκτηδόνες" ἐκεῖνα τὰ δένδρα τῆ ὁποίων τὰ ξύλα εὐκόλως χίζονται, διὰ τὸ εἶναι εὐθεῖς αἱ γραμμαὶ - αἱ ἴνες αὐτῆ. ἐνταῦθα αὐτὴν ἔτι καὶ ἡ ῥησις τῦ μηχανικῦ Ἡρωνος (μαθημ. παλ. σέλ. 134.) "Τὰς κτηδόνας τῦ ξύλου "εἰς ὕψος πῆς χηνικίδος δᾶ ποιᾶν". ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ θέσεις τῦ ξύλου αἱ ὁποῖαι ἐκ τῦ κέντρου ἤτοι τῦ εὐρυ ὡς ἐκ τῦ κέντρου κὰ ἀναβαίνουσι πρὸς τὴν περιφέρειαν ἀφ' τῆ ξυλίνων κείκων. Ὁ Διοσκορείδ. ἐν ἑ. 145. καλεῖ Κτηδίνας, ἢ πὰς θέσεις ἤτοι πὰς χισμάδας ἢ γραμμὰς τῆ Πλακῶν, ἤτοι τῆ πεξῶν, ἀφ' ὧν ἐκβάλλουσι πὰς πλάκας. Ζήτ. Κτὰς, καὶ ἐν τῷ, Ἰθυπτίων.

Κτῆμα, τὸ. (κπάομαι) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχυσιν εἰς τὴν ὄχησίαν τῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει ἴδιόν τι, καὶ ὅλα τὰ ὁποῖα ἔχει ὄχησίαν ὑπόλυτον. Ὑπόκτημα, (τὸ ἔχειν, τὸ βίος,) ὡσαιρέτως λέγεται πλυθυντικ. Κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα, παρ' Ὁμήρ. καὶ ἐπομένως, οἱ Ἀχαοὶ, αἱ οἰκίαι, ἢ ἐν τοῖς ζώοις ἐσκυμμένως, οἱ Ἀχαοὶ, αἱ οἰκίαι, ἢ ἐν τοῖς ζώοις ἐσκυμμένως οἰκία, τὰ ἀργύρια, πλέτη, ὑποστατικὰ, ἢ πᾶς ὁ βίος τος. Ἡρόδοτ. Ε'. 24. "Κτημάτων πάντων ἔξι τιμιώ"τατον αἰὴρ φίλος, σιωτός τε καὶ εὔνους".

Κτηματικὸς, κὴ, κὸν. ὅσις ἔχει κτήματα.

Κτηματίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Κτῆμα. ἀφ' ἧ ἢ

Κτηματίτης, ου, ὁ, ὅσις ἔχει κτήματα· ἀγρὸς ὑπερ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σατικά. Λυκοῦργ. παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐπιστλ. Σωκρατ. κζ'.

Κτημᾰτολογία, ἡ. ἡ τῶν κτημάτων φανέρωσις, ἢ λόγος περὶ κτημάτων. ἐκ Θεοδώρ. Γαζῆ. ἀμφ.

Κτῆμι, (κτάω) κτείνω, φονεύω. ἐντεῦθεν τὸ, Ἔκτιεν, Κτὰς, καὶ, Κτάμβους. Ζήτ. Κτείνω.

Κτηνηδὸν, Ἐπίρ. (κτῆνος) κατὰ τὸν ζόπον τῶν κτηνῶν, ὡσανὰ τὰ κτήνη.

Κτηνίατρος, ὁ. ὁ Ἰατρὸς τῶν κτηνῶν - τῶν ζώων.

Κτηνίτης, ᾱ, ὁ. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κτῆνος.

Κτηνοβάτης, ᾱ, ὁ. ὁ βαίνων τὰ κτήνη· ὅσις σαρκικῶς συνουσιάζεται μὲ τὰ κτήνη. Σχόλ. Ἀεισοφ. Βατ. 432.

Κτηνόομαι, οῦμαι. εἰς κτήνους μεταβάλλομαι, κτήνους γίνομαι. Γρηγόρ. Ναζιανζ.

Κτηνοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πρέπων, ἢ ἀνάλογος εἰς τὸ νὰ εἶναι κτήνους.

Κτῆνος, εος, τὸ. πευτὸν ταῦ, Κτέανον, ᾱ, Κτῆμα. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Κτιὼν, ὀρθ. τοῦ, Χρήματα, ᾱ Βοσκήματα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 132. ἐξαιρέτως εἰς τὸ Πεζὸν παλεῖται Κτιὼν, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα, τὰ ἥμερα ζῶα δηλ. ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνει εἰσόδημα ὁ ἄνθρωπος, ἢ τὰ ὁποῖα δηλοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 690. ὀνομάζει τὸν μαλλὸν "Κτησίου βοτοῦ λάχνην". αὐτὸ, Κτιώνης. Ἄρα, καλεῖται ἔτι ᾱ τὸ Πρόβατον. Καθόλου λέγεται, Κτιῶος, κάθε οἰκειακὸν ζῶον. Ξενοφ. Κυρωπ. Η'. β'. 14. καὶ Οἰκονομ. ζ'. 19.

Κτηνοσάσιον, τὸ. ἡ τῶν κτιῶν σάσις, τόπος ὅθεν ἴσανται τὰ ζῶα, σαῦλος, ἀχεῖα, μάνδρα.

Κτηνοτροφεῖον, τὸ. τόπος ὅπου ζέφονται τὰ κτήνη. σαῦλος, πευτὸν ταῦ, Κτίωσάσιον. Γεωπονικ. ιέ. π'. 2.

Κτηνοτροφέω, ῶ, κτιὼν ζέφω, ἐπιμελοῦμαι τὰ κτήνη. ἔχω - κρατῶ - βόσκω αὐτά. ὅθεν

Κτηνοτροφία, ἡ. τὸ ζέφειν - ἔχειν - περιποιεῖσθαι τὰ κτήνη. καὶ

Κτηνοτρόφος, ὁ, ἡ. ὅσις ζέφει - ἔχει - περιποιεῖται τὰ κτήνη.

Κτηνώδης, εος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. Κτηοδῶς. ὅσις ἔγινεν ἢ εἶναι ὡσανὰ κτῆνος, μωρὸς, αἰσθητὸς, ἄγελος, χοιρὸς, κακοήθης. ὅθεν

Κτηνωδία, ἡ. ζωώδης μωρία, αἰσθησία, κακοήθεια.

Κτησίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Κτῆσις, μικρὰ θέλησις.

Κτήσιος, ὁ, ἡ. καὶ, Κτησία, ἡ. ὁ εἰς κτῆσιν - περιουσίαν ἀνήκων. "Κτησίου βοτοῦ λάχνη". Ζήτ. ἐν ταῦ, Κτιῶος, ὅσις δίδει θέλησιν - πλέον, εἶον "Ζεὺς, "Ἑρμῆς κτήσιος, κ. τ. τ." πευτὸν ταῦ, Κερδῶος. Παρὰ Διευσυ. Ἀλικ. ἡ. 41. εἶναι τὸ "Κτήσιοι θεοὶ" συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ "Ἑρκεῖα παρῴα". ὅπερ πευτὸν ἐστὶ ταῦ, Παρῴοι - Ἐφέσιοι - Κατοικίδιοι θεοί. "Ζεὺς κτήσιος" κατ' Ἀρποκρατ. οἱ παλαιοὶ ἐκράτουν τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐν ταῖς καμάραις ᾱ ὑπογείοις (εἰς τὰ μαγαζιὰ καὶ κελάρια) ὡς φρουρὸν αὐτῶν· τὰς δὲ λαβρίας αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀντικλείδης παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 473. "Ζεὺς κτήσιος· καὶ, Ἀθηναίη κτησία", ἔχει ὁ Ἱππακρ. Εὐρυπ. 4. ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1030. ἔχει "Σταθεῖσαν βωμὸν πέλας", ὑπὸ τῆς ἱερᾶς δάλης - σκλάβας. "Κτησία κύναρις". Ἀναλεκτ. ά. 221. ἡ φρουρὸς τῶν παλλακίδων - ἑταιρίδων.

Κτήσιππος, ὁ, ἡ. (κτῆσις, ἵππος) ὅσις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἵππους, τῶν ὁποίων ἡ κτῆσις εἶναι εἰς ἵππους.

Κτῆσις, εως, ἡ. (κτάω, κτάομαι) τὸ ἀποκτᾶν, ἀπόκτησις, κέρδος. "Κτῆσιν τῶν χρημάτων ἔτι μᾶλλον "ἐποιοῦντο". Θουκυδ. 2) Τὸ ἀπεκτημένον πρᾶγμα, πλοῦτος, οὐσία, κτῆμα. παρ' Ὁμήρ. 3) Ἡ κυριότης ᾱ ἐξουσία τινὸς ὀποίαν ἔχει τινὰς ὑπὸ τὰ κτήματος.

Κτητὴ, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Κτητὸς. ἀπεκτημένη, ἠγορασμένη, δέλη, σκλάβα. Ἡσίοδ. Ἔργ. "Γυναῖκα κτητὴν, ᾱ γαμετὴν".

Κτητικὸς, κὴ, κὸν. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς κτῆσιν· ὁ εἰς κτῆσιν ὑπηρέσιος. "Τέχνη κτητικὴ", ἡ τέχνη τοῦ ἀποκτᾶν - κερδαίνειν. Παρὰ Γραμματ. τὸ κτῆσιν τινὸς πράγματος δηλῶν. Possessivus, Λατ. ἐκ τοῦ

Κτητὸς, τὴ, τὸν. (κτάω) τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τινὰς, ὠνητὸς, ἠγορασμένος. καὶ ὁ Προσκτητὸς διωλάμβους· τὸν ὁποῖον διώκεται νὰ ὑποκήση - νὰ ἀγοράσῃ τινάς. Ἰλ. Ι. 407.

Κτήτωρ, ορος, ὁ. ὅσις ἔχει τι ὑπὸ ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ὁ κύριος κτημάτων, οἰκοδεσπότης, αὐθέντης, οἰκοκύρης πράγματος τινός. Possessor, Γαλ. Μαλλσακπὴς, Τουρκ.

Κτίδεος, ᾱ, Κτιδέη, αὐτὴ, Ἰκτίδεος, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ, Ἰκτὶς. Ἰλιάδ. Κ. 335. ᾱ, 458. "Κτιδέῃ κυνέῃ", φωκερκαλαίαν ἐξ ἰκτίδος δέρματος πεποιημένην. Ἰκτὶς δὲ, ζῶον ὀρνιθοφάγον, καὶ παύεργον, μεῖζον γαλῆς ᾱ δασύτερον, ἄλλως δὲ, παραπλήσιον. Ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. Ὁμηρ. φησι "Τινὲς πλανηθέντες "ἔδοξαν εἶναι ὡς Ἰκτῖνος, δέρματος· ὁ δὲ Πεισὼς δι- "δάσκει ὅτι ἐστὶ Κτιδέη. Κτὶς γὰρ ἐστὶ τὸ ζῶον ὅ- "μοιον γαλῇ, μικρῷ μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς· τὸ "δὲ τούτου δέρμα εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς φωκερκαλαίας". Ἄρα, ἔστι τὸ ζῶον τὸ παρ' ἡμῖν Κυνάδιον, ᾱ Κουνάβιον, λεγόμενον. Ζήτ. ᾱ Ἰκτίδες.

Κτίζω, Μέλ. ίσω. οἰκοδομῶ, κατασκευάζω, Πλάττω, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι φέρω τι, τεύχω ἢ οἰκίας ἢ πόλιν ἀνεγείρω. Ἰλ. Υ. 216. "Κτίσσε Δαρ- "δανίην", αὐτὶ τοῦ, Ἔκτισεν, ὡς καὶ τὸ, "Κτίζειν "χώραν". παρ' Ἡροδότ. κτίσις ὑπῆρξε - ἐγένετο τῆς. "Τέχνην κτίζειν", αὐτὶ τοῦ, Ἐφεύρισκειν, Θεμελιοῦ- "σθαι, καθιστάναι. Φάλαρ. Ἐπιστ. "Νῆσος ἐκτισμένη" Ἡρόδοτ. αὐτὶ τοῦ, Καλλιεργημένη. Παρὰ Πεισθ. εἶ- ναι αὐτὶ τοῦ, Ποιῶ, κάμνω. "Καὶ πευτ' ἔτλην τις χεὶρ "γυναικεῖα κτίσαι". Σοφοκλ. Τραχ. 898. Αἰσχύλ. Πέρσ. 287. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κτίσις. Μετὰ τοῦ, Κτάω, ἔσιν ὃν καὶ τὸ αὐτὸ· καὶ καθὼς αὐτὸ κάμνει Κτῆμι, Κτῆμαι, ἔτω καὶ τοῦτο, Κτίω, Κτῖμι, Κτίμαι. ὅθεν τὸ, Κτίμβους, Κτιμβὼν, μετὰ τοῦ Εὖ, ὁ καλῶς οἰκοδομημένος, κτισμένος, ἢ καλῶς κείμενος. ἐνταῦθεν ἔτι ᾱ τὸ, Κτίον, Πεισικτίων. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κτίλος.

Κτιλεύω, ἤμερον ποιῶ, ἡμερόνω. Πινδάρ. Σχολ. Πύθ. β'. 31. ἐκ τοῦ

Κτίλος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ν. 492. "--ὡσεί τε "μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα". ὁ φρονηματίμενος ταῦ βαθέων κεντρῶν, σωνήθης ταῦ ποιμενεῖν. καὶ ἐνταῦθεν Με- ταφορ. ἐν Ἰλ. Γ. 196. 2) Ἐπίθετ. Κτίλος, ὁ, ἡ. ταῦρος, ἤμερος, τιθασσός. "Ἦσαν γὰρ κτίλα πάν- "τα (τὰ θηρία) καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ", λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ ὁ Ἡσίοδ. "ἀρὴ δέ σε πατρὶ κτί- "λον ἐμμεῖναι". Ὁ Πίνδαρ. Πύθ. β'. 31. καλεῖ τὸν Ἱερέα τῆς Ἀφροδίτης "Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτης", αὐ- τὶ τοῦ, Σωφρονέστερον, Σωφρονοῦντα. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 471. "Μῆλα κτίλα", ᾱ σίχ. 452. "Ὠεὰ κτίλα· ἡ σημασία δὲν εἶναι τόσον καθαρὰ, ἐπειδὴ ἡ τοῦ Σχολ. ἑρμηνεία ὁμοῦ τοῦ, Ἥμερα, δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ κλω- σιμόβια αὐγά. Ἡ ἀρχαία αὐτῆς σημασία εἶναι τὸ, Κτίω, Κτίζω, (κυρίως ἐκ τῶν, Κτάω). Ἄρα, παυ- τὸν ἐστὶ ταῦ, Κτήσιος, ἥμερος, τὸν ὁποῖον καὶ οἰκειο- ποιῆται, ἴδιον κτῆμα ἔκαμε τινὰς, καθὼς π. χ. τὰ Κτῆνη, Κτέανα, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα.

Κτι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κτιλόω, ῶ. παρὰ τὸ ἥμερον ποιῶ, ἡμερόνω. σωμᾶτι ἢ γνώσιμον ποιῶ. Ζήτ. Κτίλος.
Κτίμι, ἀφ' οὗ τὸ, Κτῖμαι. ὅθεν Μετοχ. Κτίμβιος. Ζήτ. Κτίζω.
Κτίννυμι, Κτιννύω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Κτείνω.
Κτὶς, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Ἰκτὶς. Ζήτ. ἐν τῷ, Κτίδες.
Κτίσις, εως, ἡ. (κτίζω) ποίησις, ἢ ἐνέργεια ἢ ἡ παράξις τοῦ Κτίζειν, κτίσιμον. Καὶ αὐτὸ τὸ Πεποιημένον, κατεσκευασμένον, ἢ κατασκευὴ, τὸ Κτίσμα. Ὁ Κόσμος, τὸ Πᾶν. Τὸ ποιεῖν, κάμνειν. "Κατ' ἔργα κτίσιν". Σοφοκλ. Τραχ. 230. ὅπερ ἐσφαλμ. Κτῆσιν, κέκτημαι.
Κτίσμα, τό. τὸ κτισμένον, κατεσκευασμένον - φκιασμένον. Κατασκευὴ. Fabbrica, Ἰταλ. Ποίημα, οἰκοδόμημα, δημιούργημα. τὸ κτισμένον τεῖχος, ἢ φκοδομημένη πόλις, κ. τ. τ. ὅθεν
Κτισματολατρεία, ἡ. ἡ παρὰ τὰ κτίσματα λατρεία.
Κτισματολάτρης, ου, ὁ. ὅσις λατρεύει τὰ κτίσματα.
Κτιστὴρ, ῆρος, ὁ. (κτίζω) ὅσις ἔκτισεν - ἐποίησεν - ἔκαμεν - εἰς τὸ εἶναι ἔφερεν, ἢ κατῴκισέ τι. ποιητὴς, πλάστης, δημιουργὸς, θεμελιωτὴς, ἀρχηγὸς, πρωταίτιος, οἰκιστὴρ. καὶ ὁ κτίζων - ἀνεγείρων τὰ τείχη - πόλεις οἰκοδομάς. Ζήτ. ἐν Κτίσωρ.
Κτίστης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κτιστὴρ.
Κτιστὸς, στὴ, στὸν. πεποιημένος, δημιουργημένος, φκιασμένος, ἐξηργασμένος, διαλελυμένος ἀπὸ τοῦ κτίσω, ὡς π. χ. "Λίθος κτιστός". τὸν οἱονεὶ πελεκῶσι - ἐξεργάζονται πρὸς οἰκοδομὴν, "Ομηρ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 299. "Κτιστοῖσιν λάεσσιν". λίθοις ἐξηργασμένοις.
Κτιστὺς, ὑός, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κτίσις. Ἡρόδοτ.
Κτίσωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κτίσης, ἢ Κτίπωρ.
Κτίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κτίσωρ. Εὐσεπ.
Κτίτωρ, ορος, ὁ. (ἐκ τοῦ, κτίζω, ἢ, κτίω) ταυτὸν τῷ, Κτίσης. Conditor, Λατ. le fondateur, l'instituteur, Γαλλ. Stifter, Γερμ. Ἀθλιώτ. Ϛ'. "Ζώων "πᾶς σοφὸς κτίτωρ".
Κτίω, τὸ ρωποτύπον τοῦ, Κτίζω.
Κτονέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Κτείνω.
Κτόνος, ὁ. (κτείνω) φόνος, σκότωμα.
Κτυπέω, ῶ. (κτύπος) ἀφὸ τοῦ κτυπήματος κτύπον καὶ κρότον ποιοῦμαι, ἠχῶ, βροντῶ. παρ' Ὁμήρ. "Ἐκ "τυπε Ζεὺς", ἐβρόντησε. "Κτυπεῖται τὰ ὦπα ὑπὸ "ἐννοίας ἵππων". Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ἡ. 13. ἐκπλήττεσθαι, ξενοφωνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ κτύπου καὶ τῆς φωνῆς τῶν ἵππων. 2) Τῇ χειρὶ κρούω, τύπτω, ὠθῶ. Χτυπῶ, κτυπάω, ἐκ τοῦ, Κτύπος. ὅθεν
Κτύπημα, τό. ῆ, Κτυπία, ἡ. παρ' Ἡσυχ. τὸ κτυπᾶν, ὠθεῖν, κρούειν, κύπτειν, ἢ ἀφὸ τούτων ἴσχειν τὰρξειν. ἡ παράξις τοῦ κτυπᾶν, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ. Κρότος, φόφος.
Κτυπία, τὰ. παρ' Ἡσυχ. τὰ ἀπορρήματα τῆς θαλάσσης, ἃ ἀπεκτυπῆσαι ἔζωθεν, ὅταν συγκαπακλίνηται τῷ νυμφίῳ ἡ νυμφίη.
Κτύπος, ὁ. ὁ ἀφὸ τοῦ κτυπήματος - κρούσεως - ὠθήσεως - τύψεως προξενούμενος κρότος - φόφος - ἦχος - βρόντος, βροντὴ, ἐκ τοῦ, Τύπτω, Τύπος, Κτύπος. ὅθεν ἐν τῇ σωπῇ. Χτύπος, καὶ Χτυπῶ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Υ.

Κυάθειον, τό. μικρὸς κύαθος, ποτήριον.
Κυαθίζω, πίνω μὲ τὸν κύαθον, γαβαθίζω, κρατὶ πίνω (τσιμπίζω.) 2) Πολύβ. ἡ. 8. "Ταῖς ναυσὶν "αὐτῶν κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδη". αὐτολεῖν καὶ πίνειν ἐκ τῆς θαλάσσης.
Κυάθιον, τό. ταυτὸν τῷ, Κυάθειον.
Κυαθὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κυάθιον.
Κυαθίσκος, ὁ. μικρὸς κύαθος. "Μύλης κυαθί- "σκος", τὸ κοῖλον - τὸ κύφιον μέρος τῆς χειρουργικῆς μύλης. Specillum, Λατ.
Κύαθος, ὁ. εἶδος ποτείου, καυκίον. 2) Εἶδος Μέτρου ὑγρῶν καὶ ξηρῶν πραγμάτων δύο Κόγχας καὶ τέσσαρα μύστρα περιλαμβάνον. 3) Ἕκαστον τῶν ἐκκαιομένων ποτείων ὡς βεντούζες ἐπάνω εἰς τὰ πείσματα ἢ τοὺς ὑπώπια. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 444. καὶ Εἰρ. 541. Παρὰ Νικολάῳ Σμυρν. καλεῖται ἔτι καὶ τὸ Κοῖλον τῆς χειρὸς, ἐν τῷ μετρεῖν ἀφὰ τῶν δακτύλων. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, Κύος, Κύαρ, τὸ κοῖλον.
Κυαθότης, ἡ. ἀπὸ τὰ Πλάτων. παρὰ Διογ. Λαερτ. ἐκ τοῦ Κύαθος, τὸ εἶναι τοῦ Κυάθου· ὡς ἐκ τοῦ "Ανθρωπος τὸ, Ἀνθρωπότης.
Κυαθώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κυάθου ἔχων.
Κυαίνω, ταυτὸν τῷ, Κυέω. Ἡσύχ.
Κυάμειος λίθος, λίθος τις ὁμοίως τῷ κυάμῳ. Πλίν. λζ'. 11.
Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ. ὅσις ἀφὸ τῶν κυάμων ψηφίζει.
Κυαμευτὸς, ἡ, τὸν. ὅσις ἐψηφίσθη - ἐκλέχθη διὰ τῶν κυάμων. "Ἄρχων κυαμευτός". Ξενοφ. Ἀπομν. "Κυαμευτὴ ψηφοφορία". ἡ ἀφὸ τῶν κυάμων ἐκλογὴ - ψηφοφορία, τὸ ἀφὸ κυάμων ψηφίζειν. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ
Κυαμεύω, Μέλ. εὔσω. ψηφίζω - ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ἀφὸ τῶν κυάμων ψηφοφορίας· μ. οἱ γὰρ βουλόμενοι τὸ πάλαι κυάμοις αὐτὶ ψήφων ἐχρῶντο ἐν ταῖς ψηφοφορίαις.
Κυαμιαῖος, αία, αῖον. ὁ τὸ μέγεθος τοῦ κυάμου ἔχων, μεγάλος ὡς ὁ κύαμος.
Κυαμίζω, ὅπ κοκκάσια τὰ ὀπωρικὰ φθαίνουσιν εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. Ζήτ. Κύαμος, ἀειτμ. 4.
Κυάμινος, ίνη, ινον. ἐκ κυάμων.
Κυαμιστὸς ἄρχων. παρὰ Πλουτάρχ. αὐτὶ τοῦ, Κυαμοβούτης. ἀμφ.
Κυαμοβόλος, ὁ, ἡ. ὅσις ῥίπτει τὸν κύαμόν τι (τὸν ψῆφον τι) εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ ψηφοφορίας.
Κύαμος, ὁ. εἶδος ὀσπρίου, λέγεται καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φυτὸν, τὸ παρ' ἡμῖν Κυκίον, ἢ Φάβατον, λεγόμενον. "Κύαμοι μελανόχροες". Ἰλ. Ν. 589. ὁ Ἐμπεδοκλ. μετηχειεῖσθαι τὴν λέξιν καὶ ὅπ τῆς "Ορχεως. Gellius, δ'. ιά. 2) Ψῆφος ἢ ψηφοφορία, ἥτις γίνεται ἀφὰ τῶν κυάμων. ὅθεν "Οἱ ὑπὸ τοῦ κυάμου βε- "βουλευμένοι". Θουκυδ. καὶ "Ὁ τῷ κυάμῳ λαχών". Ἡρόδοτ. ε'. 109. τὴν ψῆφον, τὸν κλῆρον. 3) Εἶδος Μέτρου, βάρος τινὸς κυάμου ἔχοντος. 4) Τὸ ρωμαϊκὸν γάλα, τὸ ὁποῖον φιλύνεται - σιωΐζεται κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν θήλειαν τοῦ μαζοῦ τῶν κοκκασίων, ὁπότε ἡ θηλὴ γίνεται σκληροτέρα, τὸ ὁποῖον εἶναι σημεῖον ὅτι ἔφθασε τὸ κοκκάσιον εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. ὅθεν καὶ τὸ, Κυαμίζειν, ἐν ἀκμῇ εἶναι, ὅ ἐστιν, εἰς ἄνδρα ἐκπεπασμένος, ὥριμος. Πολυδ. β'. 18. καὶ, 163.
Κυαμοτρώξ, ῶγος, ὁ. ὁ τοὺς κυάμους ῥώγων. παρ' Ἀειτοφ. Ἱππ. 41. πέπαικται ἡ λέξις ὅπ τῆς λεπίσιος τῶν κυάμων ἐν τῷ καιρῷ τῆς ψηφοφορίας τῆς συνάξεως τῶν λαῶν.
Κυαμοφαγία, ἡ. τὸ ῥώγειν κυάμους. ἀμφ.
Κυαμὼν, ῶνος, ὁ. τόπος κατάφυτος μετὰ κυάμων ἢ χωράφιον φυτευμένον κυάμους. τόπος ἔνθα βλασταίνουσι - γίνονται οἱ κύαμοι. Θεόφρ. δ'.
Κυαναιγὶς, ίδος, ἡ. ἡ κυανοῦ - μαύρου ἢ ζωμακτικοῦ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κλὺ ᾗ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. Πίνδαρ. Ὀλ. ιγ'. 100.
Κυαναμπυξ, υκος, ὁ, ἡ. ὁ κυανῆν ἢ μελανὸν ἄμπυκα ἔχων. Πίνδαρ. παρὰ Λεκκιαν.
Κυαναύγετις, ἡ. παυτὸν τῷ, Κυανωπις, ἡ. Ὀρφ. Ἄμν.
Κυαναυγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κυανῷ αὐγῷ ἤτοι λαμπρᾷ - σιλπνῷ - μαύρῳ βαφῇ ἔχων. Εὐεπ. Ἄλκ. 261. "Ὀφρυς κυαναυγὴς", μαύρην ὀφρύδιον.
Κυαναύλαξ, ακος, ὁ, ὁ κυανῷ ἤτοι μαύρῳ αὔλακα - πέδον ἔχων. Ἡλιόδ. β'.
Κυανέαι, αι. σωυπακουσ. Πέτραι, αἱ κυαναὶ - μελαναὶ - μαῦραι πέτραι, αἱ ὁποῖαι κεῖνται εἰς τὸ στόμιον τῦ Εὐξείνε Πόντε. Εὐεπ. Μήδ. ι.
Κυανέμβολος, ὁ, ἡ. Εὐεπ. Ἠλέκτρ. 436. Ἀειτοφ. Ἱππ. 554. Βάτραχ. 1318. "Τειήρης κυανέμβολες". ἐκ τῦ "Ἔμβολος, ἡ "Ἔμβολον, ὁ κυανῆν ἔμβολον (τῷ μύτῳ - τῷ ἄκρῳ τῦ πλοίε) ἔχων. Ἄρα, παυτὸν ἐσὶ τῷ, Κυανοπρῳρος.
Κυάνεος, έα, ᾶ, έν. ᾗ, Κυανέιος, εία, ειον. γερανίος, σκοτεινογαλάζιος, μέλας, σκοτεινὸς, καὶ ἐνταῦθα ἐνίοτε αὐτὶ τῦ, Μιλανὸς, μαῦρος, μαυροδερὸς, ὁ μελανὸν χρῶμα ἔχων. Ὅμηρ.
Κυανέω, κυανῶ εἰμί. Διονύσ. Περιηγ. 1111. "Ὑπὸ χροὰ κυανέουσι". ἔχουσι μέλαν - μαῦρον δέρμα.
Κυανήτης, ὁ. καὶ, Κυανίτης, ἡ. ὅμοιος τῷ Κυανῷ, γερανίος, μαυροδερός.
Κυανίζω, κυανὸς φαίνομαι.
Κυανοβενθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κυανῷν - γερανίων βάθος ἢ πέδον ἔχων. Ἀειτοφ. παρ' Ἀθήν. ὅπε ἄλλοι ἡμαρτημ. Κυανοκύθης, ακαγιν.
Κυανοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κυανέος.
Κυανόθριξ, χος, ὁ, ἡ. ὁ μελανὰς τείχας ἔχων. Μαυρομάλλης.
Κυανοκευθὴς. Ζήτ. Κυανοξενθὴς.
Κυανόπεζα, ἡ. ἡ μελανὺς πόδας ἔχουσα. Τλ. 628. "Τράπεζαν κυανόπεζαν", κυανῷ τὺς πόδας κεχρισμένην, μελανόπεν. Ὁ Σχόλ.
Κυανόπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ κυανῷν - γερανίων ἢ μαυροδερῶν πέπλον - ἐπαναφορὶν ἔχων. Ἡσίοδ.
Κυανοπρώρειος, ὁ, ἡ. Ὀδυσ. Γ. 299. ἢ, Κυανόπρωρος, ὁ, ἡ. ὁ γερανίαν ἢ μαυροδερῆν πρῷραν ἔχων. ἢ μᾶλλ μελανῷ χρώματος βεβαμμένην ἢ κεχρισμένην πρῷραν ἔχουσα ναῦς. Ἰλιάδ. Ο. 693. Γινὲς αὐτὶ τῦ ἀρχότη ἀπέγν. Κυανοπρώϊρος, ᾗ, Κυανοπρώιρος. ἐκ τῦ, Πρῷρα, αὐτὶ, Πρῶιρα. Ζήτ. ἔτι καὶ, Κυανέμβολος.
Κυανόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ κυανοῖ - μελανὰ πτερὰ ἔχων, μελανόπτερος. "Τέττιξ κυανόπτερος". Ἡσίοδ. Ἀσπ. 393. "Ὄρνις" Εὐεπ.
Κύανος, καὶ, Κυανὸς, ὁ. εἶδος ἡμιμεταλλε, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν εἶναι ὀρυκτὸν, ποτὲ δὲ ᾗ καπασκευασὸν, γερανίαν ἢ μελανὸν χρῶμα ἔχον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Χρυσοκόλλα, καλεῖται. παρ' Ἱπποκράτ. σὲι Καρδίας, καλύπτει ὁ Κύανος ὡς καὶ ἡ Μίλτος μετὰ ὕδατος, ᾗ τὸν μεταχειρίζονται εἰς βαφήν. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο ἄπω καὶ ὁ Λαζύλειος λίθος. Κοινωχόρ. Ἐπιγρ. ϛ'. "Βαπτὴ πορφύρεον κυάνῳ". ἐπὶ τινος βεβαμμένε κεκκίνῳ ὄβρ τῷ κυανῷ λάφῳ. 2) Εἶδος αὐθους τὸ ἀποῖον γίνεται μεταξὺ ἥλ ἀκαρπῆς, γερανίον ἢ βαθὺ γαλάζιον χρῶμα ἔχον. Centaurea Cyanus. Λιννᾶ. 3) Εἶδος κοσσύφε τοιᾶτον χρῶμα ἔχον, Ἀειτοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 21. Αἰλιαν. δ'. 59. 4) Εἶδος χρώματος ἢ βαφῆς ἡραειοειδὲς, ἢ ὡς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, Γερανίαν, ἢ βαθὺ γαλάζιον, μελανόν. 5) Κυανὲς, ὡς Ἐπίθετ. παυτὸν ἐσὶ τῷ, Κυανοῦς. ἀφ' ᾗ ᾗ, Κυανόπτερος, παρὰ Σωΐδ. Παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Λ. 24. καὶ 35.) καὶ ἀλλαχῦ καὶ Παυσαν. ε'. 11. σημαίνει Βαφεῖόν τινα ὄβρ τῆς ὁποίας ἐπέχειον τὴν, ὡς οἱ ζωγράφοι τῦ σήμερον μὲ τὸ Βερνίκιον, λεγόμενον, ἥτις καὶ μᾶλλει εἰσέτι ἀδιόρειτος.
Κυανόσαλος, ὁ. ὁ μελανῷ σολῷ ἔχων, μαυροφορεμένος.
Κυανόφρυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ μελανὰ - μαῦρα ὀφρύδια ἔχων, μαυροφρύδης.
Κυανοχαίτης, ᾳ, ὁ, ἡ. ὁ μελανῷ - μαύρῳ χαίτῃ ἔχων. παυτὸν τῷ, Μελανόθριξ. Ἰλ. Ν. 563.
Κυανοχετέων πηγάων". Ὀρφ. Λίθ. β'. 21. ἐκ τῦ Ὀκεανὸς, καὶ Κυανὸς. ἀμφίβ.
Κυανόχροος, ως, καὶ, Κυανοχρόης, ωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρὼς) ὁ μελανὸν ἤτοι μαύρον - σκοτεινὸν χρῶμα - βαφῇ - δέρμα - σῶμα ἔχων. μελαχρινός. Τὸν σχηματ. Κυανοχρόωτος, ὁ. ἔχει ὁ Ὀρφ. ἐν Ἄμν.
Κυανῶπις, ιδος, ἡ. (κυανὸς, ὤψ) ᾗ Ἄρσεν. Κυανωπὶς, ὁ. ὁ γερανίαν ἤτοι σκοτεινὰ γαλάζια ἢ μαυροδερὰ ὄμματα ἔχων, μαυρομμάτης. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 743. "Ναῦς κυανώπιδας". αὐτὶ τῦ, Μελαίνας.
Κυάνωσις, ἡ. τὸ μελανὸν χρῶμα, ἡ γερανίος βαφή. Πλάτωρχ. ἀρέσκ. Φιλοσ. α'. 6.
Κύαρ, Κύατος, τὸ. κοίλωμα, ἡ ζύπα (τὸ ζῦμα) τῆς βελόνης, κ. τ. τ. ἐκ τῦ, Κύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Κύτος.
Κυβάζω, παυτὸν τῷ, Κυβιτίζω. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ βάλλω, ἀναπεδεγυείζω, καταρρέφω.
Κυβάλης, ὁ. παυτὸν τῷ, Κίναιδος. ἐν τῷ Κύπτειν. Εὐσάθ. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τέτε, Κυπάται, κίναιδοι μαλακοὶ, ἔχει.
Κύβας, ὁ. σορός.
Κύββα, ἡ. παυτὸν τῷ, Κύμβα. Ἡσύχ. ἀμφ.
Κύβδα, Ἐπίρ. (κύπτω) σκυφτὰ, μὲ τὴν κεφαλὴν κρεμαμμένην ἐπὶ τὰ κάτω. καθόλε δὲ, Ἐπὶ τὰ κάτω κεκλιμμένως. ἰδιαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆ σαρκικῆ συνουσία. Ζήτ. Κυπάζω. 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τῦ σώματος ἐπὶ τῆ ἀφροδισιοκοιτία. Ἀειτοφ. Θεσμοφ. 498. Ἱππ. 365. καὶ Μάχων. παρ' Ἀθήν. ὅθεν Κύβδασος, ἢ Κύπδασος, μυθολογέμενός τις δαίμων, ὡς τὸ, Κονίσαλος, Πλάτ. παρ' Ἀθήν. Γ'. ὅπε ἄλλοι μᾶλλ, Κύβδαλος, ἄλλοι δὲ, Κυβδασὼ, αἰτιγν. καὶ ὁ Ἡσύχ. Κύπται, (αὐτὶ, Κυπάται,) κίναιδοι, ἔχει.
Κύβεθρον, τὸ. παυτὸν τῷ, Κυβέλη. Ἡσύχ.
Κυβεία, ἡ. (κυβεύω) ἡ ὄβρ τῆς κύβων παιδιά. Ξενοφ.
Κυβείας, ὁ. εἶδος ἰχθύος. Ζήτ. Κύβιον.
Κυβεῖον, τὸ. τόπος ὅπε παίζυσι τὺς κύβες.
Κυβίλιον, τὸ. ὁ ταὸς τῆς Κυβέλης. Σιυέσ. ἐκ τῦ
Κυβέλη, ἡ. θεά τις ἧλ Φρυγῶν, τὴν ὁποίαν ἐλάβοσον οἱ Γάλλοι, ἥτις ἄλλως καὶ Μήτηρ ἧλ θεῶν, λέγεται.
Κυβερνάω, ῶ. διοικῶ - διαθυνῶ - ἰθυνῶ ὄβρ τῆ τιμωνία τῶν ναῦν, τιμωνίζω. κυρίως λέγεται ἐπὶ πλοίων. Σοφοκλ. Αἴ. "Τάτ' εἰσέπεμπε σῇ κυβερνῶμαι χερί". εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πολιτικῆς διοικήσεως. ἀφ' ᾗ ᾗ, τὸ Λατιν. Guberno. ἐν τῇ σωμασία λέγεται ἔτι ᾗ αὐτὶ τῦ Ποιέζω, πόρον τῷ ζῆν παρέχω εἴς τινα.
Κυβερνήσια, τὰ. ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ τις εἰς τιμὴν ἧλ κυβερνητῆλ τῦ Θησέως. Πλάτωρχ. Θησ. 16.
Κυβέρνησις, ἡ. (κυβερνάω) ἡ ὄβρ τῦ τιμωνίε διοίκησις τῦ πλοίε, ᾗ ἐπομμένως ἡ διοίκησις πόλεως τινος, ᾗ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πλάτ. πολ. ϛ'.
Κυβερνήτειρα, ἡ. Ἑλλην. τῦ, Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ. ἐπίτη ἧτις κυβερνᾷ.

Κυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κυβερνητήριος, ταυτὸν τῷ, Κυβερνητικός.
Κυβερνήτηρ, ῆρος, ἐκ τοῦ, Κυβερνήτωρ. ᾗ
Κυβερνήτης, ου, ὁ. ὅσις κυβερνᾷ, διοικεῖ τὸ πλοῖον, ὁ ἄρχων τῆς ναυτῆς, ὁ Καραβοκύρης. Ἰλ. Τ. 43. ᾗ ἐπομβρίως ὁ διοικῶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. *Gubernator*.
Κυβερνητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκοων ἢ ὁ ὑπηκόους εἰς τὸ κυβερνᾶν - διοικεῖν. "Κυβερνητικὴ, ἡ". ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου, ἤτοι τοῦ Καραβοκυρέως. "Γράμμα "κυβερνητικόν". βιβλίον ὠφέλιμον τοῖς τέχνῃ τοῦ κυβερνήτου - τοῦ καραβοκυρέου, ὠφέλιμον τοῦ πῶς δεῖ κυβερνᾶν τὸ πλοῖον.
Κυβερνισμὸς, ὁ. (κυβερνίζω) ταυτὸν τῷ, Κυβέρνησις. παρὰ τοῖς Ο'.
Κυβερνος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κυβερνήτης. ἐκ Γρηγορ. Ναζ.
Κυβευτήριον, τὸ. τόπος ἔνθα συνήρχοντο οἱ κυβεύοντες. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ, Κυβευτικὸς, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Κυβευτικός. ἐκ τοῦ, Κυβευτὴρ, ῆρος, ὁ.
Κυβευτὴς, οῦ, ὁ. ὅσις παίζει τοὺς κύβους. ὅθεν
Κυβευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπηκόους, ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ αὐήκων εἰς τὸ κυβεύειν, ἢ εἰς κυβείαν.
Κυβεύω, (κύβος) τοὺς κύβους ῥίπτω, παίζω τοὺς κύβους. παυλίζω. εἴληπται δὲ ἡ λέξις ᾗ αὐτὴ τοῦ, Παραλογώς τι πράττω, ῥιψοκινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον ἵνα σκοπῷ τὸ νὰ κτύχω δυτυχίαν τινα. "Μὴ "ὠφελ τοῖς φιλοπότοις κυβεύειν τε καὶ κινδυνεύειν". Πλάτ. Πρωτ.
Κύβη, ἡ. ἡ κεφαλή. Ζήτ. Κύμβαχος.
Κυβεῖν, ἢ, Κυβᾶν. ἀμφ. ταυτὸν τῷ, Κυβίζειν. Ζήτ. Κύμβαχος.
Κυβήβη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κυβέλη.
Κύβηβος, ὁ. ὅσις σκύπτει - κλίνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ᾗ ὁ ὑπηρέτης τῆς Κυβέλης, ᾗ ὁ κατεχόμενος, ἐνθουσιασμένος ὡς οἱ ὑπηρέται τῆς Κυβέλης.
Κυβηλίζω, ἀφὰ τοῦ πελέκεως κτυπῶ - σφάττω.
Κύβηλις, ιος, ἡ. ὁ πέλεκυς ᾧ πὰς βοῦς ξαχηλοκοπῆσι. παρ' Ἀθήν. δ'. κεῖται ἔτι μεταξὺ τῆς σκοῦρας τοῦ μαγειρείου "τοῦ Κύβηλον". ὅπου τὸ Χερόζε. τοῦ Κυβήλου, ἔχουσι.
Κυβηλιστὴς, οῦ, ὁ. ἀθλοτὴς τῆς Κυβέλης, ὅσις περιερχόμενος ἐσθιάζεν ἐλεημοσύνας ὡς οἱ ζητιάνοι. "Ἀ- "γύρτου ᾗ κυβηλιστοῦ" ὀνομάζει ὁ Κρατῖνος τὸν Λάμπωνα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀγερσικυβήλις, ὑπὸ τοῦ ἀγείρειν τὴν Κυβήλην. Ζήτ. Μητραγύρτης.
Κυβήνη, ἡ. Ζήτ. Κικυμώττα.
Κυβήριον, τὸ. ἡμαρτημ. ἀντὶ Κυρήβιον.
Κύβησις, ᾗ, Κύβισις, ἡ. Ζήτ. Κίβισις.
Κυβητίζω, ταυτὸν τῷ, Κυβίζω: ἤγουν ῥίπτω.
Κυβίζω, εἰς κύβον μεταφέρω, ἢ κάμνω τι κύβον. Πλούταρχ. κατὰ κύβους ἀριθμῶ, εἰς κυβικὸν ἀριθμὸν φέρω τι. Ἀντὶ τῆς σημασίας τοῦ, Κυβισμῶ, τινὲς φέρουσιν εἰς παράδειγμα τὸ τοῦ Σιωσίου, Ἐπιστ. 73. "Αἱ ποσραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησαν". Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐγκυβίζω.
Κυβικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Κυβικῶς, Ἐπίρ. ὁ εἰς κύβον αὐήκων, ἢ ὁ εἰς κύβους ἀριθμητὸς, ὁ κύβους ἀριθμοὺς ἔχων.
Κύβιον, τὸ. ἰχθύτις ὅσις ἀφ' ἧς φθάσαι οὔτινα μέγεθος, Πλαμὶς, λέγεται, ᾗ παρ' Ὀππιανῷ. Κυβεῖος. 4) Τὸ ἐκ τούτου τετράγωνον πλατισμάριον ᾗ πεπιεσμένον ἄρωμα κρέατος, ὅπερ ᾗ Κύβος ἔτι λέγεται. *Cybium salsamentum*. ὅθεν
Κυβιοσάκτης, κου, ὁ. (σάττω) ταυτὸν τῷ, Ταριχέμπορος, ὅσις ταριχεύεται μὲ ταριχεῖα - πλατισμένα ὀψάρια. 2) Χλευασικὸν ὄνομα τοῦ ἀθλοδύτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ. Σοφάβ. ιδ'. σελ. 1146. *Suet. on Vespas.* 19.
Κυβισάω, ῶ. Μέλ. ήσω. ῥίπτω τὸν ἑαυτόν μου κατὰ κέφαλα ἢ ἀπὸ τοῦ κεφαλιοῦ μου, βυθῶ ἀπὸ τὰ κάτω κατὰ κέφαλα, ὅ ἐστὶ, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, κολυμβῶ. Ἰλ. Π. 745. ᾗ Φ. 354. "Ἐγχελυές τε "ᾗ Ἰχθύες κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίσων ἔνθα ᾗ ἔνθα". ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Πηδῶ, ῥίπτω ἑμαυτὸν ἀπὸ κεφαλιοῦ σύτινι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ. 9. Συμποσ. β'. 11. "Κύκλος εἰσιὼν ἔχθη ὠθούμενος ξιφῶν ὀρθῶν. "εἰς ἂν πεῖπε ἡ ὀρχησεὶς ἐκυβίσατε, ᾗ ἐξεκυβίσα ὑ- "πὲρ αὐτῶν". χορεύσασα, ἔρριπτεν ἑαυτὴν κατὰ κέφαλα. ὡς τὸ τῆς σιωπῆ. Κάμνω τέμπαν, ἢ ξακλᾶν, κάτω ἔχων τὴν κεφαλιὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀπηρειζόμενος, ᾗ τὰς πόδας ἄνω τὰ κάτω· καθὼς ᾗ Πλάτ. ἐν Συμπ. 14. λέγει "Ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες καὶ εἰς ὀρθὸν τὰ "σκέλη ὠφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ".
Κυβίσημα, τὸ. τὸ κατὰ κεφαλῆς ῥίψιμον τοῦ σώματος, τέμπα, ξακλᾶς, κυρβέβαλα, κυβεβάλα.
Κυβίσησις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ κυβισᾶν, κατὰ κεφαλῆς ῥίπτεσθαι, τὸ κάμνειν ξακλάδες - τέμπες - κυβισήματα. Κυβεβάλισμα.
Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ ἀπὸ κεφαλιοῦ ἑαυτὸν καταβάλλων, ὁ κυβιστῶν, κατὰ κέφαλα πηδῶν, ξακλάδες κάμνων, κολυμβητὴς, βυτιστὴς, Πηδητὴς, ὀρχηστὴς, ὅσις κάμνει ποικίλα πηδήματα ἐν τῷ χορεύειν, κάτω φέρων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν χειρῶν σπειζόμενος καὶ τὰς πόδας ἄνω ἔχων. Ὀδυσ. Δ. 14. Ἰλ. Σ. 604. Κυβιστήνδα παίζειν". ξακλάδες - τέμπες - κουτρουβάλες κάμνειν. κυβιστήματα κάμνειν, ἀπὸ κεφαλιοῦ κυβισᾶν.
Κύβιτον, τὸ. ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς, ὁ βραχίων. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. *Cubitus*. Ἱππόκρ.
Κυβοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κύβου ἔχων.
Κύβος, ὁ. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. *Cubus*, καθόλου λέγεται σῶμα τετράγωνον σῶμα. Ἆρα, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον Ζάρι, κ. τ. τ. ἀφ' οὗ παίζουσι τὸ Τάβλιον. Ἐξαιρέτως δὲ ἡ Μονὰς, ἤτοι τὸ ἐπάνω τοῦ κύβου σημεῖον, ὡς δηλοῖ ᾗ ἡ Παροιμία "Ἢ τρεῖς ἓξ ἢ ἓξ ἓς κύβοι". Πολυδ. θ'. 95. ἐντεῦθεν ἔτι καλεῖται καὶ ἡ Κοιλώτης, ἥτις κεῖται κατὰ τὴν πατείαν τῆς ποδὸς τῆς ζώης. Ἀθήν. σελ. 399. ἡ Φράσις "Ἀναρρίπτειν τὸν κύβον", ἐκλαμβάνεται Παροιμιακῶς, καὶ σημαίνει τὸ, Τολμῶ, Κινδυνεύειν, Μετὰ τόλμης ἐπιχειρεῖν τι. ὅθεν καὶ τὸ "Ἐρρίφθω κύβος". ἂς κινδυνεύσω, ἂς τολμήσω. 2) Ὁ κυβικὸς ἤτοι τετραγωνικὸς ἀριθμός. "Ἡ ὀγ- "δοὰς κύβος ἀπ' ἀρτίᾳ πρώτης ἕξα, ᾗ τὸ πρώτον πε- "ριττὸν διπλασία". Πλούταρχ. Θησ. 35. ὁ ἀριθμὸς 8. εἶναι ὁ πρώτος κύβος ἐκ τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ 2. καὶ ὁ διπλοῦς ἀριθμὸς τοῦ πρώτου τετραγωνικὸς 4. ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ δὶς δύο, τρισὶ πτερὰ ὁ τετράγωνος ἀριθμὸς 4. καὶ πάλιν ἕνας πολλαπλασιαζόμενος, δίδει τὸν τετραγωνικὸν 16. ᾗ πάλιν ἕνας μετὰ τῆς ῥίζης δίδει τὸν Κυβικὸν ἀριθμὸν 64.
Κύβωλον, τὸ. παρὰ Πολυδ. β'. 142. ταυτὸν τῷ, Κύβιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κύβωλα, καὶ ἁρμὸν. ὀφὰ τοῦ, Κῶλα, ὀσφῦς, ἀλέκρανα. καὶ ἄλλοι, Κύβλον, καμπτὸν.
Κιγκνὶς, ίδος, ἡ. ἐσφαλμ. αὐτὶ, Κυλιχνίς. Γαλλ. Γλωσσάρ.
Κύγχραμος, ὁ. παρ' Ἀριστ. Ζώων Ἱστορ. ἡ. 12. εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς ὀρτύγων. ὅπου τὰ Χειρόγραφα Κίγκαμος, Κίγγαμις, ᾗ Κίγκαρις, ἔχουσι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κύγχρανος, εἶδος ὀρνέου. ᾗ, Κιγκράμας, ὄρνεον. Παρὰ Πλινίῳ ἰ. 23. κύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κεῖται, Cychramus, πιθανὸς ὅτι καλεῖται, Κέγχραμος, ᾗ ἔστιν εἶδος τῆς Συκοφάγων.

Κυδάζω, Μέλ. άσω. καὶ, Κυδάσσω, ᾗ, Κυδάπτω. λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ὑβρίζω. Σοφοκλ. Αἴας. 722. Ἀπολλ. ά. 1337. ἐκ τῆ Κῦδος, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται ᾗ ἐπὶ καλῆ καὶ κακῆ· ἄρα, ἐκφράζει ἡ λέξις, Τιμὴν, καὶ Ὕβριν. μ' ὅλον τοῦτο ὁ χηματισμὸς Κυδαίνω, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ καλῆς ἐννοίας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κυδάπτειν, ὑβρίζειν.

Κυδαίνω, Μ. ανῶ. (κῦδος, κυδάω) τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μεγαλιώω, δοξάζω, ἀείφημον ποιῶ τινα. Ζήτ. Κυδάζω. Ἰλ. Ε. 448. "Ἀκέοντό τε κύδαινόν τε". ἐπεμελοῦντο - ἐθεραπεύοντο τὰς πληγάς τε, ᾗ ἔδιδον εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν προτέραν ὡραιότητα μορφῆς. Παρὰ Λυκόφρ. συχνάκις κεῖται αὐτὶ τῦ, Θεραπεύω, Λατρεύω, Σέβομαι. ἀλλ' ἐν Ἰλ. Υ. 42. "Μέγ' ἐκύδανεν". εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἐκυδίων, Οὐδετ. ᾧ ἐναντίον τῆ, Κακῶσαι· ὡς ἐν, Ὀδυσ. Π. 212. "Κύδαινε θυμὸν ἄκαιτον". Ὀδυσ. Ξ. 438. ὕφρανεν - ἐχαροποίει διὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς προτιμήσεως.

Κυδάλιμος, ὁ, ἡ. (κῦδος) τετιμημένος, ἐπαξιφημισμένος, ἀείφημος, εὔδοξος, τίμιος, ἐγκωμιασμένος, ἐπαινεμένος - παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 16. "Κυδάλιμον κῆρ". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Εὐγενὴς - γενναία - καρδία.

Κύδαλος, ἡ, Κύδαρος, ὁ - εἶδος πλοίου. Πολυδ. ά. 82. καὶ Ἡσύχ.

Κυδαίνω, παυτὸν τῆ, Κυδαίνω. Ἰλ. Ξ. 73. Ζήτ. ἐν τῆ, Κυδαίνω.

Κυδάσσω, ᾗ, Κυδάπτω. Ζήτ. Κυδάζω.

Κυδάω, ῶ. αὐτὶ τῦ, Κυδάζω, Κυδαίνω. ἀμφ.

Κυδέσερος, παρὰ Πολυδ. παρεμοίως ἐκ τῦ Κυδὴς, ὡς ᾗ τῆ, Ἐπικυδὴς, ᾧ ᾗ συνωνυμεῖ.

Κυδήεις, ήεσσα, ῆεν. (κῦδος) ἀείφημος, ἀξιφημισμένος, ἐπαινετὸς, εὔδοξος, ὑπερήφανος.

Κυδιάνειρος, ὁ. Κυδιάνειρα, ἡ. "μάχη, ἀγορά". παρ' Ὁμήρ. ἡ τιμὴν ᾗ δόξαν εἰς τὸν ἄνδρα φέρουσα, ἡ τὸν ἄνδρα τιμῶσα. Ἐκ τῦ, Κῦδος, δόξα, τιμὴ, καὶ Ἀνήρ. Πλάτων εἰς Γοργ. 40. "Κυδιανείρας ἀγορὰς, "ἐν αἷς ἔφη ὁ Ποιητὴς τὰς ἀνδρας ἀειναρεπεῖς γίγνεσθαι".

Κυδιάω, ῶ. (κῦδος) ἐπαινῶ ἐμαυτὸν, καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, σεμνύομαι, ἐπαίρομαι, γαῦρος - θρασύκαρδος ᾗ γενναῖος εἰμί. ἔτι ᾗ μετὰ Δωτικ. ὅθεν Κυδιόων, αὐτὶ, Κυδίζων, παρ' Ὁμήρῳ.

Κυδιμος, ὁ, ἡ. (κῦδος) παυτὸν τῆ, Κυδάλιμος. "Κύδιμος ἔατο", πολιτεύσας εὐτίμως - ὡς ἀείφημος, φέρε εὐδόξως - ἐπαινετῶς. Κόϊντ. Σμυρν. ιδ'. 200.

Κύδιστος, ὁ. ᾗ, Κυδίων, Ὑπερθετ. ᾗ Συγκριτ. τῆ, Κῦδος· ἐπαινετώτερος, - πότατος, ἀειφημότερος, — ότατος, Ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, τιμιώτερος, — ώτατος. παρ' Ὁμήρ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἐσημείωσεν ἔτι ᾗ Κυδότερος, καὶ Κυδότατος. "Τί κύδιον μοι ζῆν"; Εὐριπ. Ἄλκ. 960. τί μοι ὠφελεῖ π ζωή; τί μὲ ὠφελεῖ τὸ νὰ ζῶ;

Κυδιόω, ιῶ, ῶσω. (κῦδος, κυδιτὸς) παυτὸν τῆ, Κυδιάω, καπὸ τὸν Γρέβιον δὲ, ἡμαρτημ. ἀπάγν.

Κυδοιδοπάω, ῶ. Ζήτ. Κυκεισδιπάω.

Κυδοιμέω, ῶ. (κυδοιμὸς) κυδοιμὸν - θόρυβον ποιῶ ᾗ διὰ τῆτο σύγχυσιν καὶ φόβον ἀπεργάζω. Ἰλ. Λ. 324. μετὰ Αἰτιατ. Ἰλ. Ο. 136. Βάλλω εἰς ταραχὴν καὶ φόβον.

Κυδοιμὸς, ὁ. θόρυβος, σύγχυσις, παραχὴ, ἀνακατωμὸς· καὶ ἰδιαιτέρως ἐν τῆ μάχῃ, παρ' Ὁμήρ. 2) Πόλεμος. "Ὀρνίθων κυδιμοί". Θεόκριτ. κβ'. πόλεμοι τῆ ἀλεκτρυόνων - τῆ πετεινῶν· παυτὸν τῆ, Τάραχος, ἀπησυχία, φόβος. Ἰλ. Σ. 218. "Ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν".

Κῦδος, εος, τὸ. τιμὴ, δόξα, ἔπαινος, ἀειδεία. παρ' Ὁμήρ. 2) Κῦδος, ὁ. ἀρσ. λοιδορία, κακηλογία, ὕβρις, ἀτιμία, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐν Λ. Ἐκυδάσατο, παρὰ Συρακουσίοις, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. Σοφοκλ. Αἴας 722. ἀλλὰ, Κῦδος, φαίνεται ὅτι διφορεῖται, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Fama, καὶ σημαίνει τὸ καλὸν ᾗ κακὸν, ὅ ἐστι, Τιμὴ - δόξα - ἔπαινος. καὶ Λοιδορίαν - ὕβριν ᾗ ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ Γενικὴ Ἀρσενικὴ καὶ Οὐδετέρου γένους.

Κυδρὸς, δρὰ, δρὸν. παυτὸν τῆ, Κυδνὸς. ἐκ τῦ, Κῦδος, (ὡς ᾗ τὸ Ἐλεὸς, ἐκ τῦ, Ἔλεος.) ἀείφημος, εὔδοξος, σεμνὸς, τίμιος, σεβάσμιος. Ἰλ. Σ. 184. "Ἥρη Διὸς κυδρὴ παράκοιτις". ὅθεν

Κυδρόω, ῶ. τιμῶ, ἀείφημον ποιῶ τινα. Κυδρῦμαι, παυτὸν τῆ, Κυδιάω, ᾗ Γαυριῶ. παρὰ Πολυαίν. δ'. γ'. 5. "Δαρεῖος δὲ ἐκυδρῦτο", τινὰ ἀντίζηλα, Ἐκυδρεῖτο, ἐχθρεύετο.

Κύδων, ωνος, ὁ. πόλις τις ἐπαίω εἰς τὴν νῆσον Κρήτην. ἀφ' ᾗ καὶ, Κυδώνιον μῆλον, καὶ Κυδωνιὰς, ἡ. ᾗ Κυδωνία. Ὑπόθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ἐθνικὸν, Κύδωνες, οἱ ἐκ τῆς Κυδῶνος, ἤτοι Κυδωνίας.

Κυδωναῖα σῦκα". Ἀθηναῖ. γ'. καθ' Ἡσύχ. Κοδώνεα, τὰ χειμερινὰ - τὰ χειμωνιάτικα σῦκα.

Κυδωνέα, ἡ. καὶ Κιδωνία, ἡ. τὸ ποιῶν τὰ κυδώνια δένδρον. Κυδωνιὰ. Γεωπον.

Κυδωνιάω, ῶ. "Μαζὸς κυδωνιᾷ" - φυσκόνει ᾗ γίνεται ὡς τὸ κυδώνιον. Ἐπιχαρμ.

Κυδώνιον μῆλον". ὁ καρπὸς τῆς κυδωνιᾶς, κυδώνιον. Θεόφρ. δ'.

Κυδωνίτης, ου, ὁ. οἶνος καπασκευασμένος μὲ τὰ κυδώνια.

Κυείς, Κυήμενα, Ἀόρ. β'. παθητ. ἐκ τῦ Κύω. ἀμφ.

Κυέω, ῶ. (κύω) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι, ἔγκυος γίνομαι, ἐν γαστρὶ ἔχω, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. Ἰλ. Ψ. 266. Ζήτ. ἐν τῆ, Κύω.

Κυζικηνὸς, (σατήρ) νόμισμα τῆς Κυζίκης, τὸ ὁποῖον ἐξίσου μὲ εἰκοσικτῶ Ἀττικὰς δραχμάς. Ξενοφ. Ἀναβ.

Κύημα, τὸ. τὸ συλληφθὲν, ὁ ἐν τῆ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καρπός - τὸ ἔμβρυον. Ἀειστοτ. Ζώων Ἱστορ. ά.

Κύησις, εως, ἡ. σύλληψις, τὸ ἐν γαστρὶ ἔχειν, ἐγγαστρία.

Κυητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ τρόπος σύλληψις - ἐγκαστρικὴ ἢ εἰς γλύφησιν αἰτήκων - ὑποβόειος, ἢ ὁ ὑπηδάλιον τὴν σύλληψιν ᾗ γλύφησιν ποιῶν.

Κυθέρεια, ἡ. ἡ, Κυθηρεὰς, ἡ - ὑπόθετον τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τῆς ἐν τῆ Κρήτῃ πόλεως Κυθήρας, ἢ ἐκ τῆς νήσου Κυθήρας. Τινὲς τὸ παράγουσιν ἐκ τῦ, Ἔρος, ᾗ Κύθω, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ τῆ, Κάθω.

Κύθος. Ζήτ. Κύθω.

Κύθρα, καὶ, Κύθειρος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Χύτρα, καὶ, Χύτειρος.

Κυθρόγαυλος, ὁ. εἶδος ἀγγείου. Ἱππων. ἀρχ. ἡ. 3. παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Βασιλ. γ'. 7. Χυβόγαυλος, κεῖται. ἐκ τῆς, Χύβα, ᾗ, Γαυλός.

Κύθρος, παυτὸν τῆ, Χύτρος.

Κύθω, παυτὸν τῆ σιωπηθέντι Κάθω. ἐκ τῶ, Κύω, ὅθεν καὶ τὸ, Κυθαίω, Κυθαίνομαι, Κυθρμὸς, κ. τ. τ.

Κύϊξ, ικος, ὁ. φυτόντι κρομμυοειδὲς. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 13. ὅπερ ἄλλοι, Πύϊξ, ἀναγιν. ἀμφ.

Κυΐσκω, ἐγγαστρόνω, ἐγγαστρωμένην ποιῶ τινα. Μέσως Κυΐσκομαι, ἔγκυος γίνομαι, ἐγγαστρόνομαι, συλλαμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λαμβάνω. Ἀεισοτ. Ζῶων Ἰσορ. ς'. 18. "Κυΐσκονται δὲ οὐκ ἐκ μιᾶς ὀχείας, ἀλλὰ πολλάκις ὑπιβιβάσκουσι". (ὅπου αἱ Ἐκδόσεις ἡμαρτημ. Ἐπιβάλλουσιν, ἔχουσι) δεῖ ἐγγυτρόνονται ὑπὸ σῦκα πήδημα μόνον, ἀλλὰ χρὴ νὰ πηδήσωσι πολλὰς φοράς, καὶ ἐν κεφ. 19. κάτω "Τὰ δὲ τρόβατα κυΐσκεται (αἱ Ἐκδόσ. ἔχουσι, Κυΐσκουσι) μὴν ἐν τεσσὶν ἢ τέτταρσιν ὀχείαις· ἂν δ' ὕδωρ ὑπηλθήται μετὰ τὴν ὀχείαν ἀναβάσκυΐσκει". τὸ ὁποῖον Θεόδωρ. ὁ Γαζῆς ἡρμήνευσεν εἰς τὸ Λατιν. ἐξὲ τῦ. *Abortum infert*. ἡμαρτημ. τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, Πάλιν - ἐκ δευτέρου ὀχεύεται ἐκ νέου συλλαμβάνει. Παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ Ἀποκυΐσκω· κυείως ὅμως τὸ Ἐγγαστρόνω, ἐγκυον ποιῶ, καὶ Ἀποκυΐσκεσθαι, γεννᾶν, παυτὸν παρ', Ἀποκυέω.

Κυκανάω, ῶ. ἕτερος σχηματισμὸς τῦ, Κυκάω. Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 852.

Κύκας, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἰσορ. β'. 8. ἔστιν Αἰτιατ. πληθυντ. αὐτὰ τῦ, Κοΐκας, ἐκ τῦ, Κύϊξ.

Κυκάω, ῶ. περάττω, ἀνακατόνω, μιγνύω. εἴληπται δὲ καὶ αὐτὰ τῦ, Συγχέω, εἰς ἀπειρίαν φέρω, ἐπὶ μάχης ἐν Ἰλ. Λ. 129. Σ. 229. Υ. 489. "Τὼ δὲ κυκηθήτην. Κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι. Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες". ἐν Ἰλ. Λ. 637. "Ἐν παῖ σφι κύκησε γυνή". ἔστιν αὐτὰ τῦ, Κυκεῶνα ἐποίησε. παρ' Ἀεισοφ. Εἰρ. 1169. "Κυκῶμαι". αὐτὰ τῦ, Κυκεῶνα πρῶ καὶ πίνω. ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Κ. 235. "Ἐν δέπαϊ τυρόν τε ἰῇ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ" φαμενέω ἐκύκα". ὅθεν

Κυκεία, ἡ. παραχὴ, συγχυσις. ἀμφ.

Κυκεῖ, αὐτὶ, Κυκεῶνα. Ἰλ. Λ. 623. ᾗ 640. καὶ Ὀδυσ. Κ. 290. Ἰωνικ. Κυκεῶ.

Κυκεών, ῶνος, ὁ. Αἰτιατ. Κυκεῶνα, καὶ Κυκεῶ. (κυκάω) πόμα - ποτόν τι ἢ Κρᾶμα, μίξις τις ἑψημένων εἰδῶν, τῶν ὁποῖα βάσις ἰῶ τὸ ἐκ κειθῆς ἄλευρον, ἤτοι τὰ Ἄλφιτα, τὰ ὁποῖα ἢ μετὰ ὕδατος, ἢ μετὰ οἴνου, ἢ μετὰ γάλακτος, ἀναμεμιγμένα ἦσαν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέβαλον ἔτι ποτὲ μὲν μέλι, ποτὲ δὲ τυρόν, ("Ορα ἀνώτερω ἐν παῖ, Κυκάω, τῶν Ὁμηρικῶν στίχ. Ὀδυσ. Κ. 235.) ποτὲ δὲ ἅλας, καὶ ἄλλοτε χόρτα καὶ ἀνῆθη, δι' ὧν ἐγίνετο ποτὲ μὲν παχύ, ποτὲ δὲ λεπτὸν ὡς ποτόν, καὶ ποτὲ μὲν μετεχειρίζοντο τοῦτο ὡς δυναμωτικὸν ἢ καταψυκτικὸν καὶ θρεπτικὸν, ποτὲ δὲ ὡς κινητικὸν, καὶ ἐνεύθεν τὰ ἐπίθετα αὐτῦ, Παχύς, λεπτός, Ἀναλτὸς, Ἀνθινός. Τὸν κοινότατον καὶ διατελέστερον ζόφον τῆς κατασκευῆς ταύτης ἐσημειώσεν ὁ Πλούταρχ. (Τόμ. Η'. σελ. 33.) ὅπου ὁ Ἡράκλειτος θέλει νὰ συσήσῃ τὸν ὑπηκρὸν καὶ δύσπλητον ζοφόν. "Λαβὼν ψυχρὸν κύκεῶνα καὶ τὴν ἀλφίτων κληπάσας ᾗ παῖ γλήχωνι κινήσας ἑκτὸς ἀπήλθεν". ("Ορα τὰς εἰς τὸν Θεσπρᾶς. Χαρακτ. δ'. σημειώσεις.) Χεδὸν ὡς ἢ παρ' ἡμῖν, Κυρκῶν, λεγομένη. Ἀφ' ἧς δὲ ἡτοιμάζετο τοῦτο τὸ ποτὸν μετὰ ὕδατος, ἢ μετὰ οἴνου, ἢ μέλιτος, κ. τ. λ. τότε ἐκαλεῖτο "Κυκεὼν ἐπὶ Οἴνῳ, ἐπὶ μέλιτι", κ. τ. λ.

Κυκήθρα, ἡ. παυτὸν παρ', Ταραχή. Ἡσύχ.

Κύκηθρον, τὸ. ἀνακαπάσιον, ξύλινον δι' οὗ ἀνακατόνομεν καὶ ταράττομεν τι. Ἀεισοφ. Εἰρ. 654. Μεταφορ. ὅσις ταράττει καὶ συγχύζει τὰ πράγματα, παραχοποιὸς, ὁ ἀνησυχίας ἐμπόζενος, ὁ εἰς ἀποστασίαν διεγείρων τὸ πλῆθος. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. ε. 8. "Κύκηθρον μεγάλων πραγμάτων γεγονότα". ἰσοδυναμεῖ παῖ χυδαϊκῷ Σκαπανέλιαρον. Ἐκ τούτου τινὲς ἐσχημάτισαν τὸ ὑπόθετον, Κύκυθρος, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Κύκημα, τὸ. παυτὸν παῖ, Ταραχος. Ἡσύχ.

Κύκησις, ἡ. τὸ περάττειν - ἀνακατόνειν - μιγνύειν, παυτὸν παῖ, Ταραχή.

Κυκησίτεφρος, ὁ, ἡ. Ἀεισοφ. Βάξ. 711. ὁ μετὰ τέφρας μεμιγμένος - ἀνακαπωμένος.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ. ὅσις κυκᾷ - ἀνακατόνει - μιγνύει, ταράττει - συγχέει - εἰς παραχὴν - κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν φέρει, παραχοποιός.

Κυκλάζω, ὁλόγυρα (κύκλῳ) περιέρχομαι, περικυκλόνω.

Κυκλαίνω, στρογγυλὸν ποιῶ, εἰς σχῆμα κύκλου φέρω, στρογγυλόνω.

Κυκλάμινος, ἡ. ᾗ, Κυκλάμινον, τὸ. ᾗ, Κυκλαμὶς, ἡ. Ὀρφ. Ἀργ. 915. φυτόν τι ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγυλὴ, ᾗ τῦ ὁποίου τὰ αὐθη ἐλάμβανον εἰς τὴν ποίησιν τῆς σφαίρας. τὸ ἐν τῇ σωπῇ. Τευτμερος, καλεμένον. *Cyclamen Europaeum*, Λιν.

Κυκλὰς, άδος, ἡ. στρογγύλη. "Κυκλάδες", καλοῦνται ἔτι καί τινες νῆσοι τῦ Αἰγαίου πελάγους, διότι κυκλικῶς κεῖνται. Ἀθην. σελ. 209. "Ὅρα τὴν τοῦ Μελετ. Γεωγρ. 2) Σιωυπακνομ. Ἐδώς, εἶδος φορέματος τῆς ἐν τῇ πόλει γυναικῶν. "Ὥρα κυκλάς". σιωυπακνομ. Κυκλαμμένη. Εὐσεπ. Ἄλλ. 450. ἡ κυκλικῶς περιεφορμένη ἐν παῖ ἐνιαυτῷ.

Κυκλεύω, ᾗ, Κυκλέω, (κύκλος) εἰς κύκλου σχῆμα στρέφωτι. ὡς κύκλον κινῶ - στρέφω, περιάγω, περιστρέφω, στρογγυλίζω. 2) Κινοῦμαι ὑπό τινος μηχανῆς ἥτις φέρεται κυκλικῶς ἢ κινεῖται ὀβὰ κύκλων - ζυγῶν. "Αρκ, Ἁμαξεύω, διὰ τῆς ἁμάξης κινοῦμαι καὶ ὑπὸ τὰ φορῶ χωρῶ, ἢ ἐπ' ἁμαξῶν ἄγω - φέρω - μεταφέρω - μεπακομίζωτι. Ἰλ. Η. 332. "Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρὸς". ἐφ' ἁμαξῶν οἰσομεν - κομίσομεν - φέρομεν. Οὐδετερ. δὲ Ἁμαξεύω, κεῖται παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1361. ἔστιν αὐτὶ τῦ, Κυκλικῶς κινοῦμαι. "Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσι". ἀφ' οὗ τὸ τῆς σωπῇ. "Αἱ ἡμέραι κυκλοῦσι".

Κυκληδὸν, Ἐπίρ. εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλικῶς, ὁλόγυρα.

Κύκλησις, εως, ἡ. ἡ φορᾶξις τῦ κυκλικῶς κινεῖσθαι, ἡ εἰς κύκλον κίνησις, στρογγύλεισμα, κύκλισμα.

Κυκλιάς, παυτὸν παῖ, Κύκλος. "Τυρῦ κυκλιάς". παυτὸν παῖ, Τροφαλίς. Ἀνάλεκτ. β'. 53. ὅπου ὁ Σχῆδ. "Κυκλιάδων", ἔχει.

Κυκλικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ, Ἐπίρ. Κυκλικῶς. ὁ τὸ εἶδος ᾗ σχῆμα τῦ κύκλου ἔχων, στρογγυλὸς ὡς ὁ κύκλος. 2) Κυκλικοὶ, καλοῦνται οἱ Ποιηταὶ, οἵτινες τὰ ἐκ τῦ κύκλου τῆς ὁμηρικῶν μύθων αὐτικείμενα διεξοδικῶς ἐπραγματεύθησαν. *Horatius Art.* 132. καὶ 136. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 439. Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30.

Κυκλοδιδάσκαλος, ὁ. ὁ ποιητὴς τῆς κυκλικῶν ποιημάτων, καὶ ὑξαιρέτως τῆς Διθυράμβων. Ἀεισοφ. Ὄρν. 1403.

Κύκλιος, ία, ιον. (κύκλος) παυτὸν παῖ, Κυκλικός. "χοροὶ κύκλιοι", ἐκαλοῦντο ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους οἱ τῆς Θεῶν ἑορτῆς ἐχόρευον καὶ ἔψαλλον πρὸ τὸν βωμόν. Μετὰ παῦτα ὑξαιρέτως ἐλέγοντο οἱ Βακχικοὶ χοροὶ οἵτινες ἔψαλλον τοὺς Διθυράμβους. Ζήτ. Διθύραμβος. Κατὰ τὸν Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 20. ὡ καὶ παραπλήσιον τὸ τῦ Αἰσχίν. διάλ. γ'. 20. καὶ Αἰσχιν. κατὰ Κτησιφ. σελ. 625. οἱ Διθύραμβοι ἔψάλοντο ἢ μὲ τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῆς ὀρχήσεως - τῦ χοροῦ, ἢ μὲ τὴν κυκλικὴν ψαλμῳδίαν (εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ εἷς κατόπι τῦ ἄλλου), ἢ μετὰ τινος μουσικῦ ὀργάνου ἦσαν συνωδευμένοι, καὶ ἐνεύθεν τὸ "Ἐχορήγησε κύκλον". παυτὸν παῖ "Κυκλίῳ χορῷ". Ἀνάλ. ά. 141.

Κυκλίσκος, ὁ. ὑποκορ. τῦ, Κύκλος. Ζήτ. ἔτι ᾗ, Κοιλίσκος.

Κυκλισκωτός. Ζήτ. Κοιλισκωτός.

Κυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κυκλοβορέω, ῶ. παρ' Αἰσχρ. Ἱππ. 137. παυτὸν τῷ, Κυκλοβόρᾳ φωνῇ ἔχω.

Κυκλοβόρος, ὁ. ὁ μετὰ θορύβου καὶ ψόφου κυκλικῶς ῥέων χειμάρρους τῆς Ἀττικῆς.

Κυκλογραφέω, ῶ. εἰς κύκλου σχῆμα ἤτοι κυκλικῶς γράφω, εἰς ῥοειδῆ γράφω. Παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. ς'. αὐτὶ τοῦ, Διεξοδικῶς καὶ ἐκπεπαμμένως γράφω.

Κυκλοδίωκτος, ὁ, ἡ. (διώκω) ὁ ἐν κύκλῳ γεγραμμένος - ἐκπεπαμμένος - ῥοειδεγγεγεισμένος. Ἀνθολ.

Κυκλόεις, όεσσα, όεν. Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Κυκλικός.

Κυκλοέλικτος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω) ὁ εἰς κύκλον φερομένος. Ὀρφ. Ὕμν. ζ'. 11.

Κύκλοθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τὸ κύκλου, ὑπὸ ὅλα τὰ μέρη ὁλόγυρα, πανταχόθεν.

Κυκλομόλυβδος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Τροχοειδὴς μόλιβδος. Ἀνάλεκτ. γ'. 87. τὸ στρογγυλὸν μολιβδοκόνδυλον. Ἀνάλεκτ. γ'. 69.

Κυκλοπαιδεία, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἐγκυκλοπαιδεία. ἀμφ.

Κυκλοπορεία, ἡ. τὸ εἰς σχῆμα κύκλου πορεύεσθαι - ὑπάγειν. ἐκ τοῦ

Κυκλοπορέω, ῶ. εἰς σχῆμα κύκλου πορεύομαι. ὁλόγυρα ὑπάγω. Σξάβ. ζ'. αὐτόκ. τῷ, Εὐθυπορέω.

Κύκλος, ὁ. στρογγύλη τις γραμμή, ἧς ὁποίας αἱ καμπύλαι συνέχονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, καὶ ἐντεῦθεν κάθε Ὁλοστρόγγυλον στράγμα, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβαδὸν εἶναι κενόν. Περιφέρεια, Τεῖχος τῆς πόλεως (κάστρον. Vitruvius, α'. 5.) καὶ ἰδιαιτέρως ἡ στρογγυλὴ ἀγορὰ (τὸ παζάρι), ὑπὸ τὸ κύκλῳ ὡρεῖς εἶναι τὰς πωλευμένας. "Ἱερὸς κύκλος" παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Σ. 504. καὶ "Κύκλος ἀγορᾶς" παρ' Εὐριπ. Ἐπὶ τοῦ Βακχικοῦ χορὸς (ὀρχήσεως) Ζήτ. ἐν τῷ, Κύκλιος. Ἐν τῇ Λογικῇ λέγεται οὗ εἶδος Συλλογισμῶν. Εἰς τὸν Ῥητορικὸν, εἶδος Πιεσμοῦ. Λέγεται ἔτι καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων κυκλικῶς σωμηθροισμένων ἢ καθεζομένων. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 2. "Κύκλοι (στρατιωτῶν) συνίσαντο". Εἰς τὸ πλησιαστ. λέγεται ἔτι "Κύκλα, τά", οἱ ὄρχοι τῆς ἁμαξῶν. Ἰλ. Ε. 722. τὰ δακτύλια, οἱ κείκοι, κ. τ. τ. στρογγύλα σώματα. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ οἱ Ὀφθαλμοὶ, τὰ ὀμματικὰ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1279. ὁ Στέφανος. Ὀρφ. Ἀργον. 325. ἡ κυρτότης τοῦ κυλιόμενου τοῦ ὄφεως, ὁ Δίσκος, Αἰσχύλ. Προμ. 91. "Κύκλῳ". ὁλόγυρα. "Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς". τὰ πέριξ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κύκλιος.

Κυκλόσε, Ἐπίρ. ὁλόγυρα, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ἰλ. Δ. 212.

Κυκλόσομος, ὁ, ἡ. παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἰσερ. ιγ'. 2. ἐσφαλμ. αὐτὶ τοῦ, Λυκόσομος.

Κυκλοτερὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κυκλοτερῶς. (κύκλος, τείρω) ῥοειφερὴς, στρογγυλοδυμένος, στρογγυλὸς ὡς ὁ κύκλος ἢ ὡς ὁ δίσκος. Βπκαμπῆς. Ἰλ. Δ. 124. "Τόξον κυκλοτερὲς", καὶ Ἡρόδοτ. δ'. "Γῆ κυκλοτερὴς".

Κυκλοφορέω, ῶ. κινῶ - φέρω εἰς κύκλον, κυκλικῶς κινῶ. Παθητικ. κινοῦμαι κυκλικῶς. Μέσ. κινῶ ὑμαυτὸν κυκλικῶς, καπακύκλον φέρομαι - κινοῦμαι - ὑπάγω.

Κυκλοφορητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ καπὰ κύκλον φερόμενος - κινούμενος.

Κυκλοφορία, ἡ. ἡ κυκλικὴ φορὰ, ἢ καπὰ κύκλον κίνησις. Ἀριστοτ.

Κυκλοφορικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κυκλοφορίαν.

Κυκλόω, ῶ. εἰς κύκλον φέρω, ῥοεκλείω, ὁλογυρίζω, ῥοεκυκλόω, ὁλόγυρα ῥοεισφαλῶ. "Τὸν πέζαν κοκκῃ "καὶ βαφῇ κεκυκλωμένην". Ἡσιόδ. γ'. Μίσ. Κυκλοῦμαι, ὁλόγυρα ῥοεπατῶ, ῥοεκυκλόνω, περικλείω. Κυκλικῶς ἢ εἰς σχῆμα κύκλου γυρίζω - τρέφω ἐμαυτὸν καὶ χορεύω. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 120. καὶ, 267. εἰς σχῆμα κύκλου ἵσαμαι ὁλόγυρα ῥοεῖτι, κυκλικῶς περίσαμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 20. "Ἡ στρατιὰ ἐκυκλοῦτο ῥοεὶς "τὰ Ἱερά". ὅθεν

Κύκλωμα, τό. τὸ περικυκλωθεὺν, ἢ τὸ στρεφογυριθὲν, καὶ τὸ περικυκλώμενον, στρεφογυριζόμενον, κυκλικῶς κινούμενον, περιδίνησις, κύκλωσις. ἔτι δὲ παυτὸν ἐξὶ τῷ, Κύκλος. ὁ Εὐριπ. ἐν Βάκχ. 124. ὀνομάζει τὸ τύμπανον "Κύκλωμα βυρσότονον". τὸ μετὰ δέρματος περικεκαλυμμένον. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυρσοτενὴς.

Κυκλώπειος, ὁ, ἡ. ἢ, πεία, ειον. καὶ, Κυκλώπιος, καὶ, Κυκλωπικὸς. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. πεῖ ὅ,τι ἀνήκει ῥοετέρει εἰς τὸν Κύκλωπα, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

Κυκλώπιον, τό. τὸ λάδικον (τὸ ἀσπράδι) τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὀξὺ τὸ κύκλῳ φέρεσθαι ῥοεὶ τὴν κόρην. Ἀριστοτ.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Κυκλωπικὴ.

Κύκλωσις, ἡ. (κυκλόω) περιφορὰ, ῥοείκλεισις, περιζωγύρισμα, περιστροφὴ, τὸ ὁλόγυρα ἔρχεσθαι, τὸ εἰς σχῆμα κύκλου φέρεσθαι. περικύκλωσις. παρὰ Θουκυδ. δ'. 35. καὶ οἱ εἰς τὸ περικυκλώσεν καὶ περικλείσεν τεπυγμένοι στρατιῶται.

Κυκλωτὸς, τὴ, τὸν. (κυκλόω) στρογγύλος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 542.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. κυρίως, ὁ στρογγύλος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, στρογγυλομμάτης. "Σελήνη κύκλωψ". Παρμενίδ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. ε'. ἡ στρογγυλὴ σελήνη, ἡ παυσέληνος. Ὁ Ἐμπεδοκλ. ἐκάλεσεν ὅπου καὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ "Κύκλωπα κόρην". ὁλοστρόγγυλον δηλ. Ἐξαιρέτως ὠνομάζοντο Κύκλωπες, οὗ εἶδος ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκατοικοῦσαν τὰ παραθαλάσσια τῆς Σικελίας, καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν μῦθον εἶχαν μόνον ἕνα ὀφθαλμὸν στρογγυλὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Ὀδυσσ. Ι. 106. Ἡσιόδ. Θεογον. 139. Ἀπολλόδ. ά. 2. Παυσαν. Κορινθ. 25. Ἐκ τοῦ Κύκλος, καὶ Ὤψ.

Κύκνειος, ὁ, ἡ. ὑπὸ κύκνου. ὁ ἀνήκων εἰς κύκνον.

Κυκνίας, ὁ. Παυσαν. ἡ. 17. "Κυκνίας ἀετός". ὁ λάδικος - ἄστρος ἀετός.

Κυκνίτης, ὁ. καὶ, Κυκνῖτις, ἡ. παυτὸν τῷ, Κύκνιος, ὡς "Βοὴ κυκνῖτις".

Κυκνοκάνθαρος, ὁ. τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐμπαυτῷ ἔχει τὸν μορφὸν καὶ τὸ κύκνου καὶ τὸ καυθάρου, διὰ τὸ μέλαν φαίνεσθαι καὶ λάδικον. Ἀθήν. θ'. διότι ἡ μὲν σκάφη εἶναι μαύρη, τὰ δὲ ἄρμενα ἄσπρα, ἢ καλεῖται ὅπως ἐκ τῆς σημείων τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὸν πρῶραν. Ζήτ. Κύκνος.

Κυκνόθρεπτος, ὁ, ἡ. ὅσις αὐξήφη, ἢ ἐξάφη ὑπὸ κύκνου. Σχολ. Λυκόφρ. 237.

Κυκνόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν μορφὸν τοῦ κύκνου ἔχων.

Κύκνος, ὁ. εἶδος ὀρνέου, λάδικον, καὶ μακρὸν λαιμὸν ἔχον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἰσερ. Ὄρα Πλάτων. εἰς Φαίδωνα. 35. 2) Εἶδος πλοίου. ἴσως ὅτι κύκνος καπὰ τὴν πρώραν τῆς νεὼς ἐκτετύπωτο, ὡσημεῖον ἕνεκα. ὁ Φώτ.

Κυκοιδοπάω, παυτὸν τῷ, Κυκάω. Ἀριστοφ. Νεφ. 616. ὅπου ἄλλοι, Κυδοιδοπᾶν, ὡς καὶ ἐν Εἰρ. 1152. αὐταγωνίσκεσι, τὸ ὁποῖον σημαίνει, Θόρυβον - κρότον - ψόφον ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κυδοιδοπᾶ, παράσσει, θορυβεῖ, κυκᾷ. ἐκ τοῦ Κυκάω, ἢ Κυδοιπὸς, καὶ Δόπος, αὐτὶ, Δῶπος.

Κύλα, ων, τά. καὶ, Κυλαὶ, ἡ. τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῶλα, τὰ ὑπώπια, ἢ ὑπὸ κάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ βαθυλόπης. Ζήτ. Κυλοιδιάω.

Κύλη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύλιξ.

Κυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κυλικεῖον, τό. ἡ ζάπεζα ἀπὸ τῆς ὁποίας ἴσωνται τὰ ποτήρια, ἢ ἡ θήκη ἐν ᾗ κεῖνται τὰ ποτήρια. Ἀθήν.
Κυλίκειος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ποτήρια. ὁ ἀπὸ τῆς ποτηρίων ἢ ποτῆς.
Κυλικηγορέω, ῶ. Μ. ἡσω. (ἀγοράζω) ἀπὲ τῆς ποτηρίων ἢ ἐπαίνω εἰς τὰ ποτήρια ἢ ἐν ταῖς πίνειν ὁμιλῶ. Ἀθήν. δ'. καὶ Πολυδ. ς'. 29.
Κυλικηγόρος, ὁ, ἡ. ὅσις ἐπαίνω εἰς τὰ ποτήρια ἢ ἐν ταῖς πίνειν ἢ ἀπὲ ποτηρίων ὁμιλεῖ. ὁ ἐν ταῖς κύλιξι λαλῶν.
Κυλικηήρυτος, ὁ, ἡ. (ἀρύω) ὅσις ἐξιωτλήθη ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξιωτληθῇ μὲ τὰ ποτήρια.
Κυλίκνη, ἡ. παυτὸν ταῦ, Κυλίχνη.
Κυλίκιον, τό. μικρὸν ποτήριον.
Κυλικίς, ίδος, ἡ. ποτηράκιον. 2) Κυπέκιον ἀφ' ἃ τὰ ἐξῆς. πυξὶς ἰατεική. Ευσέβ.
Κυλικοφορέω, ῶ. ἀφ' ἧς φαρμακερῶν ποτηρίων φορέω. Νικήτ. Χρον. ιέ. 4.
Κυλινδέω, ῶ. ἄλλως δὲ καὶ, Καλινδέω, λέγεται. κυλίω. Μέσ. Κυλινδέομαι, κυλίω - περιστρέφω ἐμαυτὸν, κυλίομαι, φέρω ἐμαυτὸν ὁλόγυρα, καβακυλῶ. ἐκ τοῦ, Κυλίνδω. ὅθεν
Κυλινδήθρα, ἡ. ὁ τόπος ἔνθα φέρονται οἱ ἵπποι μετὰ τὴν ἱππασίαν ἀφ' ἃ νὰ κυλισθῶσι. Κυλίστρα. Ζήτ. Ἐξαλίζω.
Κυλίνδησις, ἡ. ἡ παράξις τοῦ κυλίειν ἢ κυλίεσθαι, καβακύλισις. "Ἡ ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδησις". Πλάτ. Σοφ. 52. ἢ εἰς τὴν ῥητορικὴν γύμνασιν.
Κυλινδρικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἠπίρ. — κῶς. ὁ ἀνήκων εἰς κύλινδρον, ὁμοιος κυλίνδρῳ.
Κυλινδροειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ κυλίνδρου ἔχων. Κυλινδροειδῶς, Ἠπίρ. κατὰ τὸν κυλινδροειδῆ τρόπον.
Κύλινδρος, ὁ. (κυλίω) λέγεται τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον εἶναι μακρυλὸν καὶ στρογγυλὸν, καὶ στρέφεται ἀπὲ τὸν ἄξονα αὐτοῦ. ὁ Σχολ. Ἀπολλ. ῥοδίου. ἀφ' οὗ "Κοννίσκος λίθος στρογγύλος, ἑκατέρωθεν βάσιν ἔχων "ὑπόπεδον". Τοιοῦτον σχῆμα ἔχει ἡ ὁ παρ' ἡμῖν λίθος δι' οὗ τείβεμεν τὰς ἐλαίας, ὁ Τείφτης.
Κυλινδρόω, ῶ. κυλίω τὸν κύλινδρον ὁλίτινος, Ἰσιάζωτι ἀφ' οὗ κύλινδρος. Κυλίω, περικυλῶ.
Κυλινδρώδης, εως, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Κυλινδροειδής.
Κυλίνδω, παυτὸν ταῦ, Κυλίω. Ἰλ. Θ. 86. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ, Ἁλίω, Ἁλίζω, Ἁλίνω, Ἁλίνδω, Καλίνδω, Καλινδέω.
Κύλιξ, ικος, ἡ. ποτήριον, Κοτύλη, ὡρωτότυπον τὴν εἶναι τὸ, Κύλη, ἡ. τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ Ἀλιξὶς παρ' Ἀθήν. ιά. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, Κύλιξ, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ ταῦ, Κοῖλος. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κυλλός.
Κυλὶς, ἡ. Ζήτ. Κυλοιδίω.
Κύλισις, ἡ. ἡ παράξις τοῦ κυλίειν ἢ κυλίεσθαι. Ζήτ. Κυλισικός.
Κυλίσκη, ἡ. καὶ, Κυλίσκιον, τό. παυτὸν ταῦ, Κυλίχνη, ἡ, Κυλίχνιον. Πολυδ. ἑ. 95. ς'. 98. ιέ. 66.
Κύλισμα, τό. τὸ κυλισθὲν, τὸ ὁποῖον ἐκυλίσθη. 2) Ταυτὸν ταῦ, Κυλίστρα, ὁ τόπος ἔνθα κυλίνεται. β'. Πέρσ. Ἐπισ. β'. 22.
Κυλιστικὸς, κὴ, κόν. Σχόλ. Πινδ. Ἰσθμ. δ'. 81. ἐκεῖνος ὅσις ἐις τὴν πάλην (εἰς τὸ παγκράτιον) πίπτει κατὰ γῆς καὶ ἀφ' ποικίλων πανουργιῶν ἐν ταῦ κυλίεσθαι νικᾷ τὸν ἐναντίον τη. Ὁ Πλούταρχ. ἐν παροβ. συμ. β'. 4. καλεῖ τοῦτο "Παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις".
Κυλισθὸς, σὴ, σόν. ὅσις ἐκυλίσθη, κεκυλισμένος. ᾗ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κυλίσῃ τινὰς, ἢ ὅσις δύναται κυλισθῆναι. "Στέφανος κυλιστὸς". Ἀθήν. β'.

Κυλίστρα, ἡ. παυτὸν ταῦ, Κυλινδήθρα. Ξενοφ.
Κυλίχνη, ἡ. ὅθεν ᾗ, Κολίχνιον, τό. ᾗ, Κυλιχνὶς, ἡ. καὶ, Κύλιχνος, ὁ. ἅπαντα φρυκτώτυπτα ἐκ τοῦ Κύλιξ, ποτήριον, κοτύλη, πυξὶς ἰατεικὴ ἢ τοι κυπέκι εἰς ὃ ἐμβάλλουσιν ἰατεικά. Ἱπποκρ. ἔτι δὲ καὶ τειβλίον - πινάκιον - ἀγγεῖον ὀψοφόρον. Πολυδ.
Κυλίω, Μέλ. ἰσω. παυτὸν ταῦ, Κυλίνδω. κυλῶ κατὰ γῆς, βάλλω εἰς κίνησιν τι ἀπὸ τῆς ἄνω ἀπὶ πὶ κάτω, τὸ ὁποῖον ἀπὲ ἑαυτὸ στρεφόμενον χωρεῖ ἀπὶ πὶ κάτω. κυρκυλῶ, καβακυλῶ, κυλινδῶ. ἀπεστρέφω, στρεφογυρίζω. Ἰλ. Ρ. 99. Μέσ. Κυλίομαι, κυλίω ἐμαυτόν.
Κυλλαίνω. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κυλλός.
Κύλλαρος, ὁ. Ζήτ. ἐν ταῦ, Σκύλλαρος.
Κυλλάσις, ιος, ὁ. ᾗ Ἰωνικ. Κυλλήσις, ὁ. Αἰγύπτιος ἄρτος ἐξ Ὁλύρας. Ἡρόδοτ. β'. 77.
Κυλλοπόδης, ὁ. παυτὸν ταῦ, Κυλλοπόδης. Ζήτ. ᾗ, Χαλαίπης.
Κυλλοποδίων, ὁ. Ἰλ. Σ. 371. καὶ Κλητικ. Κυλλοπόδιον, ἐν Ἰλ. Φ. 331. (κυλλὸς, πὼς) ὁ κυλλὸς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, ᾗ ἐναντίως αὐτὶ τοῦ Χωλὸς, κυτσὸς, κυτσοπόδης. Πάθετ. τοῦ Ἡφαίστου. Ζήτ. ἔτι ᾗ ἐν ταῦ, Χαλαίπης.
Κυλλὸς, λὴ, λόν. κυρτὸς, ὀπισθοκαμπὴς, στρεβλὸς, στραβὸς. παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τοῦ, Σκολιὸς. Τινὲς ἐννοοῦσιν ἀξιαρέτως, τὸν ὡς τὰ ἔσω φερομένου καμπυλότητα, ὡς ὁ Γαληνὸς ἐσημείωσε. ᾗ ἐναντίως ἔτι ὁ Χωλὸς, ὁ καμπύλον - στραβὸν ἔχων τὸν πόδα, κυτσὸς, κυλλός. Ἀνάλεκτ. β'. 319. "Κυλλὸς ἡκόντιζεν ἀμείνονα", ὁ περιστρεμμένος - σακαπαμμένος ἢ σακάπης. Ὁ Festus ἑρμηνεύ τὸν Κυλλοὶ, ἀφ' οὗ, Mutilati manibus, αὐδ' χειρῶν, κυτσοχέρης. ὅθεν, Κυλλόω, κυλλὸν - στρεβλὸν - καμπύλον ἢ χωλὸν ποιῶ τινα. ᾗ, Κύλλωσις, ἡ. ἡ στρεβλότης - χωλότης - κυτσαμάρα ἀφ' ἧς κυρτώσεως τὰ μέλη, παρ' Ἱπποκρ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, Κυλλοίπους, Κυλλοπόδης, Κυλλοποδίων. Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379. ᾗ ἐν τῇ ῥήσει, ἐν Ἱππ. 1083. "Κυλλὴ χεὶρ". παίζεται ἡ λέξις ἐπαίνω εἰς τὴν στρεβλὴν - χωλὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ ἐπαίνω εἰς τὴν κοιλότητα τῆς χειρὸς καθ' ὃν τρόπον σχηματίζεται ὑπὸ τῆς ζητιανίων, ἢ τῆς λαμβανόντων ἀργύρια. ὃ ἐστὶ "Κοίλη χεὶρ". Ζήτ. ἐν ταῦ, Κύλιξ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἱπποκρ. ἀπὲ ἁρμῶν. σελ. 627. "Κατὰ τὸν κενεῶνα κυλλοί". λέγει, κατωτέρω καλεῖται "Κυλιστόμβοι κατὰ τὸν κενεῶνα". καὶ ἐν Μοχλικῷ "Καμπύλοι ἐν ταῦ κενεῶνι". Ὁ Ἡσύχ. αἰαφέρει ἐκ Σοφοκλ. Φαίδρᾳ "Κυλλαίνων ὄπα". τὸ ὁποῖον παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Ρ. 302. "Οὔατα "κάββαλεν", λέγεται. ὃ ἐστὶ, Κατέβαλε τὰ ὦτα, ἀπὸ τὰ κάτω ἔκλινεν αὐτά. Πρωτοτύπως τοῦτο εἶναι τὸ, Κύλω, Κύλλω ὅπερ παυτὸν ἐστὶ ταῦ, Κέλω, Κέλλω· ᾗ Κίλω, Κίλλω. Ἐκ τοῦ, Κέλω Κέλλω, ἀφοκύπτουσιν ἔτι καὶ ἄλλοι σχηματισμοὶ, οἷον τὸ, Κελλὸς, Κελλόω. παρ' Ἡσυχ. στρεβλὸς, πλάγιος, πλαγιάζω. Ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι, Κίλω, Κίλλω, Κίλιξ, ᾗ, Κίλλιξ, ἀπὸ βοὸς, τὰ ὁποῖα τὰ κέρατα εἶναι στροφογυρισμένα - κυρτὰ - ἀπεστραμμένα. ᾗ, Κυλλοποδίων, χωλὸς, μονόχειρ. Ὁ αὐτὸς ἔχει "Κυλλὰς, μονόφθαλμος. τὸ ὁποῖον ἐγὼ δίχομαι ὡς ὀπλυκὸν τοῦ, Κυλλός. Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι τὸ, Κίλιξ, μετὰ τοῦ, Ἕλιξ, ᾗ Ἑλιξόκερως, εἶναι συνώνυμα· καὶ ἐπομένως τὸ, Κύλω, Κύλλω, Κυλίω, Κυλίσσω, Κυλίνδω, μετὰ τῶν, Ἁλίω, Ἁλύσσω, Ἁλίνδω, Ἑλίω, Ἑλίσσω, ἔχουσι μίαν ᾗ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ σημασίαν τοῦ, Στρεφογυρίζω, κυλίω, κυρτόω, στρεβλόω, κ. τ. τ.
Κύλλωσις, ἡ. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κυλλός.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Κυλοιδιάω, ῶ. (τὰ κύλα οἰδαίνω) ἔχω τὰ κύλα τῆς ὀφθαλμῶν πρισμβύα, ἢ εἶναι τὰ ὀμματιά μου πρισμβύα ὑπὸ ἀχρυπνίαν ἢ ὑπὸ δαρμόν. "Εαν τοῦτο "δρᾷς κυλοιδιᾷν ἀνάγκη". ἐὰν κάμῃς τοῦτο, ἀνάγκη εἶναι νὰ δαρθῇς, ἢ, ἀναγκαίως πρέπει νὰ πριθῶσι τὰ ὀμματιά σε ὑπὸ τὰ κλάμματα. Ἀειτοφ. Τὸ αὐτῶ τερον βλέφαρον καλοῦσι τινες, Κύλον, καὶ, Κοίλον, τὸ δὲ κατώτερον, Ὑποκοιλον, Ὑποκοιλίς, καὶ Ὑποφθάλμιον. Παρὰ Πολυδ. β'. 66. (καὶ παρὰ Θεοφίλ. πρωτοσπαθαρ. δ'. 18.) καλεῖται τὸ αὐτῶ τερον, Ἐπικυλίς, καὶ τὸ κατώτερον, Κυλίς. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις, Κοίλον, καὶ Κύλον, ἐνταῦθα εἶναι μία καὶ αὐτή, καὶ σημαίνει ὄχι τόσον τὸ Βλέφαρον, ἀλλὰ Κοιλότητα τινὰ ὑποκάτω τῆς βλεφάρων.

Κῦλον, τό. Ζήτ. Κυλοιδιάω.

Κῦμα, τό. ἡ κυρτότης καὶ ἡ μεθ' ὁρμῆς κίνησις τῦ ὕδατος, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῆς ἀνέμων εἰς τὴν θάλασσαν. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ. Μεταφορ. καὶ δὴ Δυσχυχίας, ἥτις βιαίως ὡς τὸ κῦμα κτυπᾷ δή τινα. βιαία ὁπόδρομὴ δυσχυχίας. 2) Τὸ ἐν τῇ κυλίᾳ ἔμβρυον, κῦμα. Σχόλ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1492. καὶ Ἡσύχ. 3) Κῦμα, καὶ Κυματὶς, ίδος, ἡ. ὁ ὑψηρὸς βλαστὸς τῆς κράμβης, ὅτις ζώγεται ὡς τὸ σπαράγγιον. 4) Ἀρχιτεκτονικός τις καλλωπισμός. Ζήτ. Κυμάτιον, καὶ, Λέσβιον. Ὁ Ἐμπέρχιος παραβάλλει μὲ τοῦτο τὸ Λατιν. *Cumus, cumulus*.

Κυμαγωγία, ἡ. Ζήτ. Κυματωγή.

Κυμαίνω, Μ. αιῶ. κυματίζω, κύματι σηκόνω καὶ βιαίως κτυπῶ αὐτὰ, (φερτεναίζω). ἡ λέξις ἐκφράζει τὴν κίνησιν καὶ παραχὴν τῆς θαλάσσης, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῆς ἀνέμων. Ἰλ. Ξ. 229. "Ἐπὶ "πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα". κύματι ἔχοντα, παρασσόμβυον. Ἄρα, ἡ κυματοειδὴς κίνησις, ὡς καὶ τὸ, Κύμανσις, κυματοειδῶς φερόμενον. Ἀειτοφ. ἐν τῷ περὶ Ζ. πορείας, 9. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Ἐκκυμαίνω. εἰς Ἀκαπασίαν - παραχὴν - ὁρμητικὴν κίνησιν εἰμί. Μεταφορ. ἡ αἰσυχία καὶ παραχὴ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τῆς ψυχῆς. Ἐνεργητ. εἰς ὁρμητικὴν κίνησιν καὶ αἰσυχίαν βάλλω. "Τὸν οἶνον κυμήναντα "θεὸς ἔρωτα". Ἀνάλεκτ. ά. 489. "Σὸν αὖθος ἦβας "κυμαίνει". Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 281. παυτὸν τῷ, Σφεγγᾶ.

Κυμάκτυπος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κυματόκτυπος. παρ' Ἡφαιστίωνι σελ. 43. ὁ ὑπὸ τῆς κυμάτων κτυπέμβυος καὶ ψοφῶν.

Κύμανσις, εως, ἡ. τὸ κυμαίνειν, κύματι κτυπᾶν, (φερτεία) ἀχείωσις τῆς θαλάσσης. ἡ εἰς γραμμήν τινα ἢ κατὰ τάξιν τῆς κυμάτων κίνησις. Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Κυμαίνω.

Κυμάς, άδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἔγκυος.

Κυματηρὸς, ρά, ρόν. ὁ κύματι σηκόνων καὶ βιαίως κτυπῶν αὐτὰ, πλήρης κυμάτων, γεμάτος ὑπὸ κύματα.

Κυματίας, ου, ὁ. Ἡρόδοτ. "Ὁ ποταμὸς κυματίας "ἐθέλετο". ὁ ποταμὸς ἄρχισε νὰ κυματίζῃ - νὰ σηκόνῃ κύματα. Μεταφ. "Ἦν κυματίαν ὁ δῆμος χρεώ "σαι". ἂν τὸ πλῆθος γένῃ αἰσυχον. Διβαν. "Α- "νεμος κυματίας". ὁ ἀγείρων - σηκόνων κύματα εἰς τὴν θάλασσαν ἄνεμος.

Κυματίζω, παυτὸν τῷ, Κυμαίνω, καὶ Κυματόω.

Κυμάτιον, τό. μικρὸν κῦμα. 2) Μικρὸς βλαστὸς τῆς κράμβης. 3) Καλλωπισμός τις ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, χεῖλος, ὑπεροχὴ, ἥτις ὑπέχοντι μέρος ὀφρύδιον ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ λίθοις, ῥάφιον, γεῖσον. *Cymatii projectura*. Βιτρ. γ'. 3. Σεφφιος φέρει. "Σχῆμα ζωπλάζης κυμάτιον". "Εξοδ. κέ. 24. Κλήμ. Στρωμ. ς'. ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει "Εὐθυμετρικοὶ εἰ- "σὶ παῦ τὸ κατὰ μῆκος μόνον μεξύμβυον, ὥσπερ ἐν "τοῖς σκυτλώσεσιν οἱ σροφοὶ καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς "τὰ κυμάτια". Δωρικὸν κυμάτιον, λέγεται, τὸ μικρὸν κοιλόπτε ἔχον σεφανοειδὲς καλλώπισμα φέρει τι. Λέσβιον δὲ, τὸ μεγάλιον.

Κυματοαγὴς, ὁ, ἡ. (ἄγνυμι) ὁ φυσκόνων ὡς τὸ κῦμα καὶ μετὰ ψόφῳ σκάζων, ὁ δίκην κύματος ἀγνύμβυος. Σοφοκλ. Οἰδ. κολ. 1243.

Κυματοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ κύματι βάλλων - ῥίπτων. Γλωσσάρ.

Κυματόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τοῖς κύμασι ἢ δι' αὐτῆς κυμάτων ξόχων - ὁδῶν. Σχόλ. Λυκόφρ. 789.

Κυματοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κυματώδης.

Κυματολήγη, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. Θεόγον. 253. ἐκτὸς Λήγω, καὶ Κῦμα, σωτεθεί.

Κυματοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ. ἢ, Κυματοπλυγὴς, ὁ, ἡ. (πλύσσω) ὁ ὑπὸ τῆς κυμάτων κτυπημβύος καὶ σύρτου κακεῖθεν ἐρρίμμβυος.

Κυματόφθορος, ὁ, ἡ. (φθορὰ, κῦμα) Εὐσεπελείῳ. Πολυδ. "Κυματόφθορος ἀλιαίετος". ὅπου ἄλλοι, Κυματότροφος, ἀναγινώσκ. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν - ξεφόμβυος.

Κυματόω, ῶ. παυτὸν τῷ, Κυμαίνω. Θεοκυδ. "Ἡ "θάλασσα κυματωθεῖσα". εἰς κύματα φυσκωθεῖσα. Πλούταρχ. "Νότος κυματώσας τὸ πέλαγος".

Κυματωγὴ, ἡ. καὶ, Κυματαγὴ, (κύμα, ἄγω, ἄγνυμι) αἰγιαλὸς - ἀκτὴ, τόπος ὅπε (ἄγνυται) κτυπᾶσι καὶ σκάζων τὰ κύματα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 100. παρὰ Ἰωσήπ. ἀρχ. ιέ. 9. κεῖται αὐτὶ τῶν ἠμαρτημ. Κυμαγωγία.

Κυματώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ κύματος ἔχων, πλήρης κυμάτων, γεμάτος ὑπὸ κύματα.

Κυμάτωσις, εως, ἡ. ἡ σήκωσις τῆς κυμάτων, κῦμα. Στράβ.

Κυμβαλίζω, τὸ κύμβαλον κτυπῶ. ὅθεν

Κυμβαλισμὸς, ὁ. τὸ κτυπᾶν τὸ κύμβαλον. Ἀλκίφρ. γ'. 66. καὶ

Κυμβαλιστὴς, ῆ, ὁ. καὶ, Κυμβαλίστρια, ἡ. καὶ, Κυμβαλιστὴρ, ῆρος, ὁ. ὅστις ἢ ἥτις κτυπᾷ τὸ κύμβαλον.

Κύμβαλον, τό. (κύμβος) ὄργανόν τι κοῖλον κατὰ τὸ σῶμα, δὴ δὲ τὸ χεῖλος δέρμα ἔχον ἐκτεταμβύον, ἐφ' ᾧ καὶ κτυπέμβυον ἠχεῖ. τὸ παρὰ Τέρκ. Τυμπανέλκι, λεγόμβυον. "Ὀξύδερκα κοιλοχείλεα κύμβαλα". Ἀνθολογ. ῥιχὴ τις λεκάνη. Δωρικ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἀρδαίων.

Κύμβαχος, ὁ, ἡ. ὁ δὴ τὰ ἔμπροσθεν ἤτοι δὴ τὰ κάτω ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς πόδας ἄνω, ὁ δὴ κεφαλὴν πρὸ ὀπίσω καὶ ἄνω τὰς πόδας. Ἰλ. Ε. 586. "Ἐκ- "πεσε δίφρε κύμβαχος". ἔπεσε κατὰ κέφαλα ἤτοι μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατώφερον ὑπὸ τὸν δίφρον. 2) "Κό- "ρυθος κύμβαλον ἀκρότατον". Ἰλ. Ο. 536. τὸ κάτακρον τῆς τριεπικεφαλαίας (ἤτοι τὸ θολοειδὲς αὐτῆς αὐώτατον μέρος) ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος. ὁ Σχολ. Πρωτότυπον τύτε φαίνεται τὸ, Κύβη, Κύμβη, ἡ κεφαλὴ, ἀφ' ἧ τὸ, Κύπτω, καὶ Κύβδα, καὶ ἐπομβρίως τὸ, Κυβηστίζω, δὴ κεφαλὴν ῥίπτω. παρ' Ἡσυχ. καὶ Κυμβητιᾶν, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. αὐτὶ τῦ, Κυβισάω, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐκ τῦ, Κυβίζω, Κυβιστῆς. ἐνταῦθα αὐτήκει ἔτι καὶ τὸ, Κυβητίνδα, δὴ κεφαλήν. ἐκ τῦ, Κύμβη. Ἄρα, τὸ, Κύμβαχος.

Κύμβη, ἡ. Κυμβεῖον, καὶ Κυμβίον, τό. Ὑποκορ. τῦ Κύμβος, ὁ. ἡ κυεῖος σημασία τύτε εἶναι Κύλωμα, ἢ Κοιλότης τις. ἐνταῦθα ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κύμβος, κοῖλος, μυχὸς, βυθὸς, καὶ κεραμεῖα πυθμένα. Ἄρα, καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ ὁ Πάπος ἀγγεῖόν τινος, καὶ ἐντεῦθεν, Κοίλοντι ἀγγεῖον, εἶδος ποτηρίου, καυκίου· καὶ εἶδος πλοιαρίου, φελλῆκα. Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. δ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κύμβη, πῆρα· ἄρα, καὶ ὁ Τρυβᾶς, ζειάπα. Ἐκ τῆ Κύμβος, παράγουσιν ἔτι καὶ τὸ Λατιν. *Catacumbae*, ὑπερέσι, *catacúmbi*, Κρύπτ. Ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. ἔχει τὸ, Κύμβος, αὐτὶ τῆ, Ἔκπωμα, ποτήριον, ἢ κάλλιον αὐτὶ τῆ, Ὀξύβαφον. ἐν δὲ τοῖς Ἀλεξιφαρμ. Κύμβη, αὐτὶ τύτυ κεῖται, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐσάθ. ἑρμῆω. ἔτι δηλῆ τῆ, Τὸ τῆ ὀστρακοδέρμων κύπος, τὸ δέρμα· τὸ καύκαλον τῆ κοχλίου. ὁ Φώτ. ἔχει Κυμβίον, εἶδος ἐκπώματος βάμμικες καὶ ξενόν, "καὶ τῆ χήματι παρόμοιον τῆ πλοίῳ ὃ καλεῖται "κύμβη. ὁ δὲ Εὐσάθ. Ποτήριον κεφαλοειδὲς πυθμένα "μὴ ἔχον μηδ' ὅπα". ὀρθότερον μέν τοι τὸ τῆ Φωτίυ. Ἐν ταῖς βιβλιοθ. τῆ Χαλκιδείας (μέρ. β'. ἀειθ. ά.) φέρεται ἡ αὐτὶ τῆ, Μέροστι τῆ σύλη. 2) Ὄρνις τις, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 258. "Ὡσαύτως "θάμνοισι, καὶ ἰχθύσιν ὑδρομελάθροις ἠπείρου τ' ὄρεσι "μελέεσσιν, ἰδὲ πτεροβάμοσι κύμβαις".

Κυμινδις, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῆ, Χαλκίς.

Κυμινοδόχη, ἡ. (κυμινοδόχος) δοχεῖον - ἀγγεῖον ἐμπεριέχον τὸ κύμινον, τὸ ὁποῖον τάσσεται ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κυμινοθήκη, ἡ. παυτὸν τῆ, Κυμινοδόχη. Πολυδ. ί. 23.

Κυμινοκίμβιξ, ικος, ὁ. παυτὸν τῆ, Κύμβιξ, ἐπατικῶς, ἢ τῆ, Κυμινοπρίστης. Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. 1.

Κύμινον, τὸ. εἶδος φυτῆ, τῆ ὁποίυ ὁ σπόρος εἶναι δύσοσις ἢ τὸν μετεχειρίζονται εἰς τὰ καρυκεύματα τῆ φαγητῆ. Διοσκορ. γ'. 68. *Caminum*, Λατιν.

Κυμινοπρίστης, ε, ὁ. ὁ χίζων - θρινίζων τὸ κύμινον, ὁ ῥυπαρὸς φειδωλὸς, ὁ σμικρολόγος· παυτὸν τῆ, Κνιπὸς, ὅστις δηλ. ὑπὸ τῆω φειδωλίαυτε ἢ τὸν σπόρον τῆ κυμίνυ χίζει· ὡς τὸ ἐπὶ τῆς σωφροσύνης, Σχίζει τῆω τείχα, ἢ Ἐκδέρνει ἢ τῆω μῶν. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. δ'. 1. Θεόκριτ. ί. 55. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1357. ἔπαιξε τὸ ἰσοδυνάμον τύτῳ, Καρδαμογλύφος, ὅστις ἐκ τῆς φειδωλίας τε κόπτει καὶ χίζει εἰς τῆω μέσῳ τὸν σπόρον τῆ καρδάμε, τὰ ὁποῖα καὶ σπυρίδετο, Κυμινοπριστοκαρδαμόγλυφον, εἰπών, ἀντὶ νὰ δώσῃ μεγαληπρέπειαν ἐπάσεις καὶ διναμικὴν εἰς τῆω ἔκφρασιν. ὅθεν

Κυμινοπριστία, ἡ. τὸ πάθος τῆ κυμινοπρίστε. Ἀνώνυμ. μετὰ τὰ τῆ Ἀνδρικὴν. ἐπὶ παθῶν. σελ. 756.

Κυμινότριβος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ κυμίνυ τετριμμένος. ὡς "Ἅλας κυμινότριβος". Παλλάδιος παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 320. καὶ 310. ὅπε "Κυμίνῳ αὐτὰ πάσας ἁλὶ" ἡμαρτημένως κεῖται.

Κυμινώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδυς τῆ κυμίνυ ὤν.

Κυμοδέγμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅστις δέχεται κύματα. Εὐριπ. Ἱππόλ. 1173.

Κυμοθαλὴς, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τοῖς κύμασι θάλλων, ἢ πλέσιος εἰς κύματα. ἐπίθετ. τῆ Ποσειδῶνος. Ὀρφ. Ἅμν.

Κυμοπόλεια, ἡ. (πολέω, κῦμα) ἡ ἐν τοῖς κύμασι ζῶσα - διάγυσα. Ὄνομα νύεων παρ' Ἡσιόδ. ἐν Θεογον. 819.

Κυμοτόμος, ὁ, ἡ. (κύματα, τέμνω) παρὰ Θεοφίλ. Σιμοκάτα, ὁ τέμνων τὸ κύματα. σείγωνοτι πλοῖον ἢ ἐκ ξύλων ὀρθῶν ἢ τῶν καπεσκοδασμβίων ἀφὸ τῆ λιμένων, διὰ τὰ κόπτεται ἡ ὁρμὴ τῆ κυμάτων. καὶ ἀφὸ τῆ χειμώνων, ἡ ὁρμὴ τῆ ῥεύματος, ἢ τῆ πάγων. *Le brise-glace*, Γαλ. *Eisbock*, *Eispfahl*, Γερμ.

Κυνάγχη, ἡ - καὶ, Συναγχη, ἡ. (κύων, ἄγχω) ἡ φλόγωσις τῆς ἀναπνοῆς ὀργάνε, ὁπόταν ὁ πάσχων ἐκβάλλει τὴω γλῶσσαν τε ἔξω τῆ σόματος ὡς ὁ σκύλος. ὁπότε δὲ ἡ φλόγωσις ἐπείσκεται μόνον εἰς τὸν λαιμὸν, τότε τὸ πάθος καλεῖται, Παρασυνάγχη. 2) παυτὸν τῆ, Κλοιὸς, καὶ, Κυνῆχος. ὁ ὡσεὶ τὸν λαιμὸν τῆ σκύλυ δεσμός. Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγρ. 8. ὅπυ ἄλλοι, Κυνακὴς, ἔχυσι.

Κυναγχικὸς, κὴ, κόν. ὅστις πάσχει ὑπὸ τὸ πάθος τῆς κυνάγχης, ὁ κυνάγχικα πάσχων.

Κύναγχος, ὁ. παυτὸν τῆ, Κυνάγχη. Ἱπποκρ. ὡσεὶ τόπων τῆ κατ' ἄνθρωπον, κεφ. ιγ'.

Κυναγωγὸς, ὁ, ἡ. ὅστις δίδει ἀγωγὴω εἰς τὰς σκύλας, ὅ ἐστιν ἀπαξέφει καὶ διδάσκει ἤτοι μανθάνει αὐτὰς. 2) Ταυτὸν τῆ, Κυνηγὸς, ὅστις φέρει τὰς σκύλας εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. καὶ Ἀρρίαν.

Κύναιδος, ὁ, ἡ. λίαν αἰσχρὸς. ἀμφ. Ἡσύχ.

Κυνάκανθα, καὶ, Κυνακάνθη, ἡ. εἶδος ἀκανθῆς, σκυλάκανθον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ἑ. 19. ἴσως παυτὸν ἐστὶ τῆ, Κυνόσβατος.

Κυνακτὴς, ᾶ, ὁ. τὸ χοινίον δι' ὃ δέσυσι τὰς σκύλας ὁπόταν φέρωσιν αὐτὰς εἰς τὸ κυνήγιον. Ζήτ. ἢ Κυνάγχη.

Κυναλώπηξ, εκος, ἡ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1067. Λυσιστρ. 957. κεῖται ὡς Ἐπίθετον ἀρχαίᾳ τινος ἢ ἀσώτε. καθ' Ἡσύχ. εἶδος σκύλυ νόθυ ἐκ σκύλυ ἢ ἀλώπεκος γεγονημένυ, ὅστις ἢ Λακωνικὸς λέγεται, (λαγωνικὸν). οἱ πιθανοὶ σκύλοι παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 1. Ἀλωπεκίδες, λέγονται. Ἐκ τῆ Ἡσυχ. ἐν Λ. Κυναλωφ, κυνοφθόρῳ, φαίνεται ὅτι ἄλλοι παρ' Ἀριστοφ. "Κυνὸς ἀλώπεκα" ἀνέγνωσαν, καὶ δηλ. τὸ "Κυνὸς "εἶδος" ἑρμεύ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ Σοφοκλέυς, Ἀλωπὸς, καὶ ἑρμῆω. δηλ. τὸ, Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, ἢ, Ἀλωπὰ, δηλ. τὸ, Ἀλώπηξ.

Κυναμυία, ἡ. παυτὸν τῆ, Κυνόμυια. σκυλόμυια. Μεταφορ. αἰσχρὸς, θρασὺς, ἀδιάντροπος ἄνθρωπος. Ἰλ. Φ. 394. "Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια, θεὸς ἔειδι ζωὲ "λαύνεις". παρὰ τὸν Κυὰ καὶ τῆω Μῦαν, αἰσχρὸν ζῶα ἢ ἄμφω. καινότερον τὸ Κυνάμυια τὸ κυνόμυια, καὶ δῆς ἐκείνε δοκεῖ γενέσθαι τόπ. ὁ Εὐσάθ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ὁ μὲν ἀπὸ κύων αἰσχρὸς, ἡ δὲ μῦα θρασεῖα.

Κυνάνθρωπος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῆ, Λυκάνθρωπος.

Κυνάρα, ἡ. παρ' Ἀθήν. β'. "Κυάρος ἄκανθα". ἀμφ. σημασία. ἴσως παυτὸν ἐστὶ τῆ, Κυνόσβατος, ἢ, Κινάρα.

Κυνάριον, τὸ. ὑποκορ. τῆ, Κύων. σκυλάκιον. Ξενοφ.

Κυνάς, άδος, ἡ. Λακωνικ. παυτὸν τῆ, Ἀπομαγδαλιά. Πολυδ. ς'. 93. καὶ Ἀθήν. δ'. 2) Ταυτὸν τῆ, Κυάναρος. Ἡσύχ. 3) Ἡ ζύμα - ὁ μαλλὸς τῆ σκύλυ. Θεόκριτ. ιέ. 23. "Ἡμέραι κυνάδες". Πλάτωρχ. αἱ ἡμέραι τῆ Ἰουλίε, καθ' ἃς γίνονται τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα. Ζήτ. Κύων, ἀειθ. 7.

Κύνασπρον, τὸ. τὸ ἄσπρον τῆ κυνὸς, ἤτοι τὸ λεγόμενον, Κύων. Σχόλ. Λυκόφρ.

Κυνάω, ῶ. παυτὸν τῆ, Κυνίζω. παίζω τὸν κυνικόν. παρ' Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. ς'. 20. τὰ ὀρθότερα Χειρίζε. Κυνᾶν, ἔγχυσιν, ὅπυ αἱ Ἐκδόσεις, Σκυζᾶν, αὐτὶ τῆ, Σαρκικῆς συνουσίας ὀρέγεσθαι· συνουσίας ἐπιθυμεῖν. ἐπὶ Κυνῶν.

Κυνδάλη, ἡ. παρ' Ἡσυχ. παυτὸν τῆ

Κυνδαλισμὸς, ὁ. παιδιὰ τις τῆ παίδων, καθ' ἣν ἔμπηγον πάσκαλόν τινα εἰς μαλακὸν γῆν, ἢ μετὰ τὸν φραγγελίῳ ἐλαύνυσιν αὐτόν. Ζήτ. Κόπαξ.

Κυνδαλοπαίκτης, ᾶ, ὁ. ὅστις παίζει τὴω κυνδάλλη.

Κύνδαλος, ὁ. εἶδος ξυλίνυ ὅπλυ, ξύλινον καρφίον, πάσκαλος. Πολυδ. ί. 188.

Κυνέη, καὶ σιωπ. Κυνῆ, ἡ. τὸ δέρμα τῆ σκύλυ

(ἡ τῶ κυὸς θρὰ) ἐκ τῶ ὁποίου κατεσκεύαζον κηλύμματα τῆς κεφαλῆς, οἷον σκέφιας, σκιάδιον, ἢ περικεφαλαίας. καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρέτως λέγεται ἡ Περικεφαλαία, ἐν Ἰλ. Κ. 257. "Κυνέη ἄφαλος καὶ ἄ-"λοφος". Μ. 183. "Κυνέη χαλκοπάρηος". Υ. 397. ἔτι δὲ "Χαλκείη, χαλκῆρης, Ἀμφίφαλος, Τετραφά-"λαρος, Ἵππειος. ἀλλὰ ἡ ἐν Ἰλ. Κ. 257. Ταυρείη "ἄφαλος καὶ ἄλοφος". καλεῖται ἔτι ἰδιαιτέρως, Κατατύξ. παραβάλλεται μετὰ τῆς ἐν σίχ. 261. 335. ᾠ, 458. ἡ Κυνέη ἔχει ἔτι καὶ ὅλα τὰ ὑπόθετα τῆς, Κόρυς, λεγομένης παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ω. 230. ἔστι τὸ "Κυνέη αἰγείη" μόνον κάλυμμα τι ἁπλῶν τῆς κεφαλῆς, ὃ ἐστι, μία σκέφια, (πιλίδιον τι) ἐκ δέρματος αἰγός.

Κύνειος, καὶ, Κύνεος, έα, εον. Ἰλιάδ. Ι. 373. (κύων) ὁ ἐκ σκύλου ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς σκύλον, σκυλίτικος, χαλεπὸς, ἀναιδής. "Κύνεός περ ἐών". καὶ περ ἄφρων καὶ ἀναιδὴς ὤν.

Κυνέω, ῶ. παυτὸν τῦ, Κύω, φιλῶ, τοῖς χείλεσιν ἀσπάζομαι. Ὀθυσ. Φ. 224. "--χεῖρε βαλόντε, Καὶ "κύσον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε ὦμούς". τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν σίχ. 225. "Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσῆς κεφαλὰς καὶ "χεῖρας ἔκυσε". ἐφίλησε. ἐντεῦθεν τὸ Γερμαν. Küssen. Μέσ. "Κυσαμένω" παρ' Ἀριστοτέλ. ἀπὸ τῆς περιτέρω· ἀλλήλας φιλῆσαι. Ἐντεῦθεν τὸ, Προσκυνέω.

Κυνῆ, ἡ. Ζητ. Κυνέη.

Κυνήγειον, τὸ. παυτὸν τῦ, Κυνήγιον.

Κυνηγεσία, ἡ. τὸ κυνηγεῖν, τὸ κυνήγιον. Γαλλιστ.

Κυνηγέσιον, τὸ. ἡ τῆς κυνηγῶν συνάθροισις. οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες. Ἡρόδοτ. Α'. 36. "Τὸ "κυνηγέσιον παῦν συμπέμψω". παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. γ'. 5. "Τὰ κυνηγέσια" αὐτίκ. τῦ, Μονοπείραι λύκοι" ὅ ἐστιν, Εἷς πλῆθος ὀξυχόμβροι καὶ κυνηγέτικοι λύκοι. 2) Τὸ κυνήγιον, τὸ κυνηγεῖν ἀγρὰ τῆς σκύλων. Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. δ'. 15. 3) Τόπος ὑπαίθριος ἀγρὰ κυνήγιον, ὅπου δηλ. ἀγριοκυνται ζῶα. Ἀνάλεκτ. ά. 25.

Κυνηγετέω, ῶ. παυτὸν τῦ, Κυνηγέω. ἐκ τῶ

Κυνηγέτης, ε, ὁ. καὶ Θῆλ. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ. (ἀγέτης, κύων) ὁ ἀγων-φέρων τὰς κυνὰς εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ δι' αὐτῆς ἀγρεύων, παιῶν ἄγρια ζῶα. κυνηγός. Ἐπιγρ.

Κυνηγετικός, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυνήγιον ἢ εἰς τὸν κυνηγόν. ὁ ἔπαιδευμένος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ κυνήγιον. "Κυνηγετικὴ, ὑπακουμ. Τέχνη, ἡ τέχνη τῶ κυνηγεῖν.

Κυνηγέω, ῶ. κυνηγέτης εἰμὶ, εἰς τὸ κυνῆγιον ὑπάγω, παιῶ ἢ φονεύω ζῶα, κυνήγιον κάμνω. Πλάτ. Ἐν τῆ σωκρατείᾳ σημαίνει καὶ τὸ Διώκω, πίπτω ἢ ζέχω κατόπι τινὸς ἵνα παίσω αὐτόν.

Κυνηγία, ἡ. καὶ, Κυνήγιον, τὸ. παυτὸν τῦ, Κυνηγεσία, καὶ, Κυνηγέσιον. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ παιδευόμενον κυνηγεῖν ζῶον. ἐκ τῶ

Κυνηγός, ὁ. ὅσις κυνηγεῖ· μετέρχεται τὴν κυνηγετικὴν τέχνην. παυτὸν τῦ, Κυνηγέτης, καὶ, Κυναγωγός.

Κυνηδόν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῆς σκύλων· ὡς κύων, ὡσαὐτὸ ὁ σκύλος. Ὁ Φώτ. ἔχει "Καὶ τὸ χαμαὶ "σιωπησίζειν, καὶ τὸ μὴ ὑπολύεσθαι συμπλακόντας Κυ-"νηδόν, λέγεται".

Κυνηλασία, ἡ. τὸ ἄγειν τῆς σκύλων κυνήγιον. ἐκ τῶ

Κυνηλατέω, ῶ. (κύων, ἐλαύνω) ἄγω τῆς σκύλων κυνηγῶ. Νίκανδρ. Θηρ.

Κυνηπόδες, ων, οἱ. (κύων, πῶς) τὰ εἰς τὴν κατωτέρω κλείδωσιν τῶ ποδὸς τῆς ἵππων κόκκαλα, τὰ ἱππία ἔτι καὶ Σφυρὰ καλοῦνται. Ξενοφ. Ἱππ. ά. 4.

Γαλλ. Les boulets. ὁ Ἡσύχ. καλεῖ ἔτι πάντως, Κυῶας.

Κυνητίδα, ἡ. παιδιάτις, παρὰ τὸ, Κυνῆν, τὸ φιλεῖν. Πολυδ. Ϛ'. 114.

Κυνία, ἡ. κατὰ Διοσκορ. δ'. 192. παυτὸν τῦ, Κυνοκράμβη.

Κυνίας, ὁ. "Πῖλος". ὁ ἐκ σκυλίνου δέρματος πῖλος. "Κυνίας χήρ". ὁ σκυλοσκυνζόχειρος. Erinaceus caninus.

Κυνίδιον, τὸ. ὑποκορ. τῶ Κύων, σκυλάκιον.

Κυνίζω, Μ. ἰσω. μιμοῦμαι τὸν σκύλον. 2) Μεταβλακείας ῥέμπω. Ἡσύχ. 3) Μετέρχομαι τὸν Κυνικὸν βίον, εἶμαι εἷς τῆ συστήματος τῆς Κυνικῶν φιλοσόφων. φράττω καὶ ζῶ ὡς Κυνικὸς φιλόσοφος. Ἀθήν.

Κύνικλος, ὁ. εἶδος μικρᾶ ζώου παρομοίου τῦ μικρῶ λαγῶ, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ μέσα εἰς τὰς ζύπας τῆς γῆς τὰς ὁποίας μόνον τὰ σκάπτει. "Ασσυρος λαγὸς, Cuniculus, λαγώδιον. Πολύβ.

Κυνικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Κυνικῶς. σκύλειος, σκυλίτικος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκύλον. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς Κυνικῶν φιλοσόφων, ὁ ἐκ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὤν, ἢ μέλος αὐτῆς. 3) "Κυνικὸς "τρισμός". παρ' Ἰαζ. ὁπόταν ὑπὸ τὰς τρισμὰς τρέμῃ τὸ σῶμα, καὶ ἐξέρχεται ἡ γλῶσσα.

Κύνιξις, ἡ. παυτὸν τῦ, Ἀκροβολισμός. Ἡσύχ.

Κυνίσκη, ἡ. ἡ νέα σκύλα, σκυλίτσα.

Κυνίσκος, ὁ. ὁ νέος σκύλος, σκυλάκιον.

Κυνισμὸς, ὁ. (κυνίζω) γνώμη ἢ τάξις ἢ ἀγωγὴ τῆς κυνικῶν φιλοσόφων, ἢ ἡ Κυνικὴ φιλοσοφία. παραβάλ. μὲ τὰ τῆ Δίωνος Χρυσοστ. ἐν Λόγ. λβ'.

Κυνιστὶ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν κυνικὸν-σκυλίτικον ζόπον. σκυλίτικα. ἢ κατὰ τὸν ζόπον τῆς Κυνικῶν φιλοσόφων. παυτὸν τῦ, Κυνικῶς.

Κυνίσφυλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Ἀπατητικός. Ἡσύχ.

Κυνοβάμων, ονος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Κυνοβάτης. Ἡσύχ.

Κυνοβάτης, ε, ὁ. (βαίνω) ὁ παρομοίως τῦ σκύλου βαίνων. λέγεται ὁ ἵππος, ὅσις ἔχει τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆ ποδὸς αὐτῆ κόκκαλα, τὰ καὶ Μεσοκωλία, λαγόμβια, μικρὰ καὶ χαμηλά. Ἱππιατρ. σελ. 262.

Κυνοβλώψ, ωπὸς, ὁ, ἡ. (βλέπω) ὁ σκύλινα ὄμματα ἢ ὄψιν ἔχων· ὁ κυνῶπον ὁρῶν. Ἡσύχ.

Κυνόβρωτος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν ἢ ἔφαγεν ὁ σκύλος. ὁ ὑπὸ κυνῶν βρωθείς.

Κυνογαμία, ἡ. σκυλοπαιδρεία. ὕπως ἐκάλεσεν ὁ Κράτης τὸν μετὰ τῆς Ὑπαρχίας γάμοντα. Κλήμ. Στρωμ. δ'.

Κυνόγλωσσον, τὸ. εἶδος χόρτου, μακρὰ καὶ πλατέα φύλλα (ὡς τῆ σκύλου τινὸ γλώσσαν) ἔχον. Cynoglossum, Linn.

Κυνογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη, κύων) ὁ τινὸ γνώμην τῆ σκύλου ἔχων. αἰσχρὸς, ἀδιάκριτος, σκυλόγνωμος. Νικήτ. Χρον. Ϛ'. 17.

Κυνοδέσμη, ἡ. καὶ, Κυνόδεσμον, τὸ. δερμάτινον, ἢ τὰς ἀκροποδίας ὑποδῦσιν οἱ ὡσεὶ τὰς ὑποδύσεις ἀλλ' μονάζοντες. Φώτ. καὶ Πολ. β'. 171.

Κυνοδέσμιον, τὸ. παυτὸν τῦ, Κυνόδεσμος.

Κυνόδεσμος, ὁ. ὁ ὡσεὶ τὸν ζαχλὸν τῆς σκύλου δεσμὸς, λαμβάνεται τῆς σκύλου.

Κυνόδηκτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ σκύλου δαγκασθείς.

Κυνόδους, ογπος, ὁ. τὸ μεταξὺ τῆς τομικῶν σφυριῶν ὀδόντιον. τὸ μεταξὺ θηλαδὴ τῆς μυλικῶν καὶ τομικῶν. Dens caninus, Λατ. σκυλοδόντιον.

Κυνοδρομέω, ῶ. μετὰ τῆς σκύλων κυνηγῶ. ζέχω μαζὶ μὲ τὰ λαγωνικὰ εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. ὅσ., Κυνοδρομία, ἡ. τὸ μετὰ τῆς σκύλων κυνηγᾶν. Μεταφορ. "Ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλας ζητοῦντες". Ξενοφ. Συμπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Συμπ. δ'. 64. ἐξέχαιμψ ὁ εἷς κατόπι τῆ ἄλλη ἢ ἐξηπάσαμψ ἀλλήλες καθὼς ὁ κυνηγὸς μὲ τὲς σκύλες ἔχει κατόπι εἰς τὸν λαγόν, ἢ φοβύμως ἢ μετ' ἐφέσεως ζητεῖ αὐτόν. Ὁ Καμερράειος ἐκπαῦθα φοβάλλει τλὺ ἀνάγν. "Ἐκοινοβρεμῆμψ" · ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἐγὼ φοκείτω τλὺ φράσιν "Ἔξεχα ὡς ὁ σκύλος (εἰς τὸ κυνήγιον) ἢ σὲ ἐζήτεν, ἢ σὲ ἐγύρεα".

Κυνοειδὴς, ἔος, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ, Κιωόδης.

Κυνόζολον, τό. (ὄζω) εἶδος φυτῆ, ἔχον τλὺ ὀσμὴν τῆ σκύλη, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Χαμαιλέων, λέγεται. Διοσκορ.

Κυνοθαρσὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ἢ, Κιωοθρασὺς, αὐθαδὴς, τολμηρὸς ὡς ὁ σκύλος. Θεόκειτ. ἰέ. 53. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 766. ὅπε, Κιωοθρασεῖς, κεῖται.

Κυνοκάρδαμον, τό. παυτὸν τρ, Κάρδαμον. Διοσκορ.

Κυνόκαυμα, τό. τὸ καῦμα ἢ ζέση τρ κιωάδων ἡμερῶν, τὸ ὡσεὶ πὰν τῆ Κιωὸς τῆ ἄστρε ἐπιτολὴ γινόμψον καῦμα. Διοσκορ. ἢ Εὐσάθ.

Κυνόκεντρον, τό. εἶδος φυτῆ. Ἡσύχ.

Κυνοκεφάλαιον, τό. εἶδος φυτῆ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Ἀνεμώνη, λέγεται. Ἡσύχ. Παρὰ Διοσκορ. β'. 207. κεῖται ἐν τοῖς Νόθοις, "Ὄρνιος κεφάλαιος" ἴσως αὐτὶ τῆ, Κιωὸς κρανίον. ἀλλ' ὁ Διοσκορείδ. δ'. 70. ἐμνήσθη τῆ, Κιωοκεφάλιον, ἐν τρ φυτρ, Ψύλλιον.

Κυνοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ σκύλη κεφαλλὴ ἔχων, σκυλοκέφαλος. 2) Ὄνομα πίθηκος, σκύλη κεφαλλὴ ἔχοντος, ἢ ἰδιαιτέρως, εἶδος πιθήκων ἄτω καλεύμψον. Ἀεισοτ. Ζώων Ἰσορ. β'. 8. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. δ'. 46. ί. 25. Διοδ. Σικ. γ'. 35.

Κυνοκλόπος, ὁ, ἡ. ὁ κλέπτων τὲς σκύλες. Ἀεισοφ.

Κυνοκοπέω, ῶ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 289. κτυπῶ. (ἢ σιωυπακουμψη τάτῳ εὐνοια, ἀμφίβ.) ὁ Κωμικὸς λέγει "Κιωοκοπήσωσε τὸν νῶτον". ὅπε ὁ Σχελ. φησι, "Τυπήσωσε, καθάπερ κυών. τῶτο δὲ ὡς μάγειρος "λέγε. ἔξι γὼ κύων ἰχθὺς ποιός. ἄμα δὲ ἢ κιωείῳ "σε δέρματι παίσω. ἔξι γὼ ξαχύπατον".

Κυνοκράμβη, ἡ. εἶδος κράμβης. Διοσκορ. δ'. 192. *Theligonum Cynocrambe*. Λινν.

Κυνοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὲς σκύλες φονεύων. Κιωόκτονον, τό. εἶδος φυτῆ τῆ ὁποίῳ ὁ καρπὸς φονεύει τὲς σκύλες, Σκυλοβότανον.

Κυνοκυτὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τρ, Κιωόῤῥοδον. ἐκ τῆ Μαρκέλλε Ἐμπειρ. λίαν ἀμφ.

Κυνολέσχης, ε, ὁ, ἡ. ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος φλύαρος. ὅσις ὁμιλεῖ ἀδιανόητα λόγια. ἀμφ.

Κυνολογέω, ῶ. ὡσεὶ τρ σκύλων ἢ περὶ τῆ Κυνὸς ἄστρε ὁμιλῶ. Ἀθηνᾶ.

Κυνόλοφα, ων, τά. (κύων, λόφος) τὰ κατὰ τλὺ ῥάχιν ὑψώματα ὡς λόφοι ὑπὸ τρ ὀζοχῶν τρ ἀσπονδύλων γινόμψα, ὡς Κέρνα. Πολυδ. β'. 108.

Κυνόλυκος, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ, Κροκόττας, σκυλόλυκος. Κώδηξ Βαβαρ. Φωτίε εἰς Κτησίε Ἰνδ. Κωδ. εβ'.

Κυνόλυσσος, ὁ. ὅσις ἐκ τῆ δηχπάσματος τῆ λυσασμψκε σκύλε ἐλύσασεν. ὁ λύσσαν σκύλη ἔχων. Ζήτ. Λύσσα.

Κυνόμαλον, τό. παυτὸν τρ, Κοκκύμηλον. Ἡσύχ.

Κυνομαχέω, ῶ. μετὰ τρ σκύλων μαχόμαι. πολεμῶ μὲ τὲς σκύλες.

Κυνόμορον, τό. ὁ καρπὸς τῦ κιωοσβάτε. Γαλλ. περὶ σιωθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ά. τ.

Κυνόμυια, ἡ. σκυλόμυια, σκυλόμυγα. εἴλπται ἢ αὐτὶ τῆ Ἀνασῆς. Ζήτ. Κιωόμυια.

Κυνοπέννα, οἱ. παρὰ Τραλλιανῷ Ἀπολλ. 8. λέγονται Κυνοπέννοι, Κυνοπένοι, ἢ Κυνοφαπῖς, μετὰ τῦ Σκιάποδες, σιωπεπαγμψνοι, ἀπαίοι τινες πεπαιδαγμψνοι καὶ πεπολιτδμψνοι ἄνθρωποι. (ἀμφ. ἢ ἀεκφ).

Κυνοπρῆσις, (πρήθω) ζῶοντι τὸ ὁποῖον φονεύει τὲς σκύλες, ἢ κτυπῶν αὐτὲς ὅλε τῆ κύῤῥε τὲς κάμνει τὰ πριδῶσιν, ὡς ἢ τὸ Βυρπῆσις. Ἡσύχ.

Κυνοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ σκύλε πρόσωπον ἔχων, σκυλοπρόσωπος. Λεκιαν.

Κυνόροδον, ἢ, Κυνόῤῥοδον, τό. σκυλοτριανταφύλλον. *Rosa canina*, Πλίν. ἡ. 41. πολλοὶ συγχέασι τῆτο μετὰ τῆ, Κιωόσβατος.

Κυνορράϊσης, ἢ, Κυνοραϊσὴς, ἔ, ὁ. (ῥαίω, κύων) ζωδάεσι τι ὡς ἡ κόρυς ἐκπαίζων τὸ αἷμα τρ σκύλων ἢ λοιπῶν ζώων, τὸ ἐν τῇ σιωηθείᾳ, Τσιμπάειον, καὶ, Τσιβίκιον, λεγόμψον, *Rèinnis*. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κιωοραΐζαι, κρότωνες, οἱ τὰς κιώας πιπαίζοντες. Ὀδ. Ρ. 300. "Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, "ἐυπλείος κιωοραϊζέων". Ζήτ. ἢ, Κρότων.

Κυνόσαργες, ος, τό. ὅτι τρ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων (ἔξω τῆς πόλεως, ἐ μακρὰν τῆ Λυκείε) · καὶ ἱερὸν Ἡρακλέες κατ' αἰτίαν τοιαύτην. Δίδυμος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ Ἐφίᾳ · εἶπε κύων λδικὸς παρὼν, ἥρπασε τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον. ὁ δὲ ὠεῖδεὶς ἰῶ. ἔφησε δὲ αὐτρ ὁ θεὸς, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἔ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων Ἡρακλέης βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι. ὅθεν ἐκλήθη Κιωόσαργες. ἐπειδὴ ἔν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, ἅμα τῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι (τρ παίδων) ἐτελεῦντο, οἱ μήτε τρὸς πατρὸς, μήτε τρὸς μητέρος πολῖται. Φώτ. Ἐντεῦθεν παρὰ Πλυτάρχ. "Ἐς κιωόσαργες τελεῖν". ὅθι τρ νόθων παίδων. Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς Παροιμίαν ὅτι ὕβρει ἢ ἀρᾷ, οἷον "Ἴθ' εἰς κιωόσαργες". ἐν Ἴσω τρ "Ἐς κόρακας".

Κυνόσβατος, ὁ. εἶδος θάμνε ἀκανθώδης, σκυλόβατος. *Rubus caninus*. καὶ, Κιωόσβατον, τό. ὁ καρπὸς αὐτῆ.

Κυνοσσόος, ὁ, ἡ. (σόω, σῴζω) παυτὸν τρ, Κυυηγός. Ἡσύχ.

Κυνόσουρα, ἡ. ἡ ἐρὰ τῆ σκύλε, ἀστερισμός τις περὶ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ὅσις καὶ Μικρὰ Ἄρκτος, λέγεται. Ἄρατ.

Κυνόσουρα ὠά". παυτὰ ἢ, Οὔεια, Ζιφύεια, ἢ, Ὑπλωέμια, λέγονται. Ἀεισοτ. Ζώων Ἰσορ. ς'. 2. Ζήτ. Ὑπλωέμια.

Κυνοσπάρακτος, ὁ, ἡ. (σπαράσσω) ὁ ὑπὸ κυνῶν ἐσπαραγμψνος, τὸν ὁποῖον κατεξέχισεν εἰ σκύλοι.

Κυνοσφαγὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (σφάττω) ὅσις ἐσφάγη ἤτοι ἐθυσιάθη εἰς τὸν σκύλον. Λυκόφρ. 77. ὅπε ἄλλοι, Κιωοσφαγὴς, ἀνέγν. ὁ σκύλινον μορφλὺ ἔχων, ὅσις φαίνεται ὡς σκύλος.

Κυνοτροφικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκων ἢ ὁ πεπαίδευος εἰς τὸ νὰ ἀνατρέφῃ ἢ νὰ ζέφῃ τὲς σκύλες. "Κυνοτροφικὴ". ὑπακουμ. Τέχνη ἡ σέχνη τῆ νὰ ἀνατρέφῃ καὶ νὰ μανθάνῃ τινὰς τὲς σκύλες.

Κυνοῦλκος, ὁ, ἡ. (κύων, ἕλκω) ὁ ἕλκων-σύρων-φέρων τὲς σκύλες. Νικόλ. Δαμασκ.

Κύνουρα, τά. Λυκόφρ. 99. εἰ ἐν τῇ θαλάσσῃ σκόπελοι, ξύραι. Παρ' Ἡσυχ. Κιωόεσα, τά. παυτὸν τρ, Κυματωγή.

Κυνούχιον, τό. (ἔχω, κύων) σεντήκιον-κάφαρον-σεπέτι, ἢ ζωβᾶς, ζιαπᾶ, μὲ σκύλινον δέρμα ὡσεὶ καλυμμψνον.

Κυνοῦχος, ὁ. ὁ τὲς κιώας ἔχων-κρατῶν, ζωνίον ἢ λωρίον ἢ ὡσεζαχήλιον δι' ὃ δένομψ καὶ σύρομψ τὲς σκύλους. Ἀγαλεκτ. β'. 213. "Κλοιὸς κιωούχους".

2)

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

2) Θυλάκιον, βαλαντίον, μαρσίπιον, σάκκος, ξοβᾶς, παγιδίσκα ἐκ σκυλίνης δέρματος. ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. β'. 10. "Κυνῆχον μόχθιον" λέγει. Ὁ Πολυδ. δ'. 31. ἔχει, Κυνῆχος, δέρμα μόχθιον ἐν ᾧ ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ χρήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ σύσσαξα βαλάντια.

Κυνοφαγεῖν, σκύλας ἢ σκύλινον κρέας ξώγειν.

Κυνοφθαλμίζομαι, μὲ σκύλινα ὄμματα ἤτοι ἀναιδῶς ἐμβλέπω· ἀναιδῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύω. Συνέσ. καὶ Ἡσύχ. ὅθεν τὸ, Διακυνοφθαλμίζεσθαι, παρ' Ἡσυχ.

Κυνοφόντις ἑορτή". ἑορτὴ τις, ὁπότε ἐφόνευον καὶ τὰς σκύλας. Ἀθλιώ. σελ. 99.

Κυνόφρων, ονος, ὁ. (φρὴν) ὁ σκύλινον γνώμην ἢ σκύλινον φρόνημα ἔχων. ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 619.

Κύντερος, Συγκρ. καὶ, Κυΐπατος, Ὑπερθ. ἐκ τοῦ Κύων. "Κυνῶν κυΐστερος". ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Διονυσίων σκωμμάτων. ἀναιδέστερος, ἀδιαντροπώτερος, αὐθαδέστερος, χαλεπώτερος, χειρότερος. ὅπου καὶ τὸ Ὑπερθετικὸν, ἀναιδέσατος, χείριστος, κ. τ. λ. Ἰλ. Κ. 502. "Ὅτι κυΐπατον ἔρδει". ὅπερ ἑρμηνεύεται ἀλλὰ τῷ, Θρασύτατον, δεινότατον. Καπὶ τὸ τῆς Φωτίου Λεξ. "οἱ Κωμικοὶ εἶπον ἔτι καὶ, Κυντερώτερος, καὶ, Κυΐπατώτερος".

Κυνυλαγμὸς, ὁ. (κύων) παυτὸν τοῦ, ὑλαγμός. Συσίχορος ἐν τοῖς Βενετ. σχολ. Ἰλ. Φ. 575.

Κυνώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς εἴδους τοῦ σκύλων ὤν. ὁ κατὰ τὸν ζόπον τοῦ σκύλων ὤν. σκύλινος, σκυλίτικος.

Κυνῶπης, ες, ὁ. Φιλυκ. Κυωπὶς, ιδος, ἡ. (κύων, ὤψ) ὁ σκύλινα ὄμματα ἔχων, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀδιαίζοπος. Ἰλ. Α. 159. Γ. 180. Σ. 396. ὡς τὸ, Κύων, ἐν Ἰλ. Ψ. 481. τουΐτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 26. Τοῦτο τὸ ῥῆθεν κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλόπητα, ἔφερε καὶ ἐκφράζη μετ' ὀνειδισμοῦ μόνον "Ἀθεσιν καὶ μὴ ἐπαινετόν τι ἰδίωμα· καὶ ἀγνὶ ὡς καθ' ὕβρεως καὶ ἄτιμος λέξις καὶ ἐκλαμβάνεται.

Κύνωψ, ωπος, ὁ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. καὶ 17. τινὲς νομίζουσιν ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ τῆς Διοσκορ. Ψύλλιον. ἄλλοι δὲ ἄκαν. Ἐχίνωψ.

Κυογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. (γαστὴρ, κύω) ὁ ἐγκύμων-φαρδυκὴ (ὡς ἐγγαστρωμένος) τὴν κοιλίαν ἔχων. Ἀνάλεκτ. α'. 224.

Κύος, εος, τὸ. παυτὸν τοῦ, Κύημα, τὸ ἐν γαστρὶ ὂν ἔτι ἔμβρυον. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. β'. 6. ὅθεν

Κυοτοκία, ἡ. τὸ γενέσθαι, ἡ γούνησις. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Κυοτροφία, ἡ. ζοφὴ τῶν κυήμασι-τῶν ἐμβρύων, ὁπόταν εἶναι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἱπποκράτ.

Κυοφορέω, ῶ. (κύος, φέρω) ἔμβρυον φέρω, ἐγγαστρωμένος εἰμὶ, ἐν γαστρὶ ἔχω. Δεκιαν. "Ἣν γὰρ αὐτὴν κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ". ἂν αὐτὴ ἐγγαστρωθῇ ὑπὸ σέο. ὅθεν

Κυοφορία, ἡ. τὸ κύος φέρειν, ἐγγαστρία.

Κυοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κύος φέρων, ἐγγαστρωμένος. "Γαστὴρ κυοφόρος". Θεόφιλος Ἐπισ.

Κυπαρίσσιος, ἢ, Κυπαριττίνος, ὁ ἐκ κυπαρίσσου κατασκευασμένος, κυπαρισσένιος.

Κυπαρισσοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν ὄρυφον ἔχων ἐκ ξύλων κυπαρίσσου. ὁ κυπαρισσένιον σκεπασμὸν ἔχων. Ἀθλιώ. γ'. ἔνθα ἀφότερον, Κυπαρισσοζόφων, ἔκειτο.

Κυπάρισσος, ἡ, Κυπάριττος, ἡ. τὸ κυπαρίσσιον· δένδρον αἰθαλὲς, κατ' εὐθεῖαν εἰς ὕψος ἀναπεπαμένον. Πλάτ. Cipressus semper virens, Λινν.

Κυπαρισσὼν, ῶνος, ὁ. τόπος κατάφυτος ὑπὸ κυπαρίσσια.

Κυπαριττοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ κυπαρίσσους ξέφων-αὐαβλαστάνων.

Κύπαρος, ὁ. παυτὸν τοῦ, Κύπειρος.

Κυπὰς, άδος, ἡ. παρὰ Λυκόφρ. 333. "Κυπάσις "χερμάδων". ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ "Κυπασὶς χερ-"μάδων". τὰλάχιστον παυτὸν ἐστὶ τοῦ

Κύπασσις, ὁ, ἡ. εἶδος φορέματος, τῷ ὁποίῳ τὸ χεῖ-μα ἀγνοεῖται. ὅθεν

Κυπασίσκος, παρ' Ἱππώνακτι. ὁ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθη-ναίῳ. σελ. 627. καλεῖ Κυπασίσκον, εὖ μέρος τῆς ὁ-πλισμῆς. ἐν Ἀναλέκτ. ἁ. 220. "Εὐθύσανον ζώνην "τοι ὁμῆς καὶ τόνδε κύπασιν". κεῖται Κύπασις, ὁ, εἶδος γυναικείου φορέματος, καὶ ἐν σελ. 250. "Ἁβρὰ "κύπασιν τὴν Ὀμφάλη λυσαμένη". φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ Ζώνη τοῦ παρθενεύειν.

Κυπειρίζειν, ὁμοιάζειν τοῦ κυπείρῳ, ἢ τὴν ὀσμὴν τῆς κυπείρου ἔχειν. Διοσκορ.

Κυπειρὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τοῦ, Κύπειρος. ἢ εὐ εἶδος ἐξ αὐτοῦ. χεδὸν εἶναι ὁ τῆς Λινν. Cyperus longus.

Κύπειρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Κύπειρος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Φ. 351. τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς ὑδατώδεις τόπους καὶ εἰς πελεβάθρα, καὶ χρησιμεύει εἰς ζοφὴν τῶν ἵππων.

Κύπειρος, ὁ. φυτόν τι εἰς ὑδατώδεις καὶ ἑλώδεις τόπους φυόμενον. τούτου εἴδη δύο, μακρὸν, στρογγύλον καὶ ἀρω-ματικὸν ῥίζαν ἔχων. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. δ'. 11. Διο-σκορ. α'. 4. ὁ Σχολιαστ. τοῦ Θεοκρίτ. α'. 106. λέγει ὅτι εἰς τὰς χρόνας τις ἐλέγετο καὶ Βώτομον, καὶ τοῖς βύ-σσιν ἐδίδετο εἰς ζοφήν. Cyperus longus, καὶ esculen-tus. τὸν Ἰνδικὸν κύπειρον, τοῦ Διοσκορίδ. νομίζουσιν ὅτι εἶναι ἡ εἴζα τοῦ Ἰνδικοῦ κρόκου, La racine de curcuma.

Κυπελλὶς, ίδος, ἡ. Εὐζάθ. εἰς Ὁμηρ. καὶ, Κύ-πελλον, τὸ. εἶδος ποτηρίου ἢ ἐκπώματος. παρ' Ὁμήρ. τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 112. Σκύφον, ἢ κα-τ' ἄλλους, Σκύφος, ὠνόμασεν. Αὕτη ἡ λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ διαφέρει μόνον κατὰ τὴν δασύνσιν καὶ προθέσει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ, Κύπος, Σκύπος. ὁ Ἐτυ-μολόγ. ἔχει, Κῦφος, καὶ ἑρμῆν. ὅμοιά τοῦ, Σκαφίδιον. ἴσως εἶναι συγγενὲς τούτῳ καὶ τοῦ, Κύφελλα. Πρωτότυ-πον τούτου, ἄρα, εἶναι τὸ, Κύπος, Κύφος, Σκύφος. Κύπελλον, δὲ τὸ Ὑποκοριστικόν.

Κυπελλομάχος, ὁ, ἡ. ὅσις μάχεται μετὰ τοῦ ποτηρίου ἢ ἐν τοῦ καυρῷ τοῦ πίνειν. Ἀνθολογ.

Κυπελλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κύπελλα-ποτήρια φέρων. Ἀνάλεκτ. β'. 446.

Κυπελλοχάρων, ὁ, ἡ. (χαίρω) ὅσις χαίρει-εὐ-φραίνεται (ἐγκυπτίζει) μετὰ τοῦ ποτηρίου. ἢ παυτὸν ἐστὶ τοῦ, Οἰνοχάρων. Εὐζάθ.

Κυπερὶς, ίδος, ἡ. παρὰ Θεοφρ. "Κυπερὶς τῆς πτε-"λέας". ὅπου ἄλλοι, Κύπηρα, ἀκαγιν. Ζήτ. Κύπαρος.

Κύπη, ἡ. παυτὸν τοῦ, Γύπη, κοιλότης, ζώγλη. καὶ εἶδος πλοίου. Ἡσύχ.

Κυπόω, ἀφ' οὗ τὸ, Ἀνακυπόω. ὁ Ἡσύχ. ἴσχει ὅτι, Κυβάσαι, καπηρεύσαι. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, Κύ-πω, Κύπτω.

Κυπριάζω. παυτὸν τοῦ, Κυπρίζω.

Κυπρίδιον, ία, ιον. παῦρον τι, ἢ τὴν ἀφήκει εἰς τὴν Ἀ-φροδίτην, εἰς τὸν Ἔρωτα. ἁβρὸς, ζυφερός.

Κυπρίζω, αὐτῶ, αὐδίζω. ὡσαυτίως λέγεται καὶ τῶν λευκῶν αὐθέων τῆς ἐλαίας.

Κύπρινον, τὸ. συυπακουομ. Μῦρον, ἢ Ἔλαιον. μῦ-ρον ἢ ἔλαιον ἠτοιμασμένον μετὰ τῶν αὐθέων τοῦ δεν-δρου Κύπρου.

Κύπρινος, ὁ. εἶδος ἰχθύος. Cyprinus.

Κύπρις, ιδος, ἡ. ἡ λαξευομένη ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κύ-πρου Ἀφροδίτη. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ τοῦ, Ἔρως, σαρκι-

κὴ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ μίξις-σωσυσία. 2) Ἀντὶ τῦ, χαιτωμένη νέα. Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 235. 3) Ταυτὸν τῷ, Κυφισμός.

Κυπρισμός, ὁ. (κυπρίζω) ἡ αὔξησις τῶν λεύκων αὐθέων ἢς ἐλαίας. τὰ αὔξη αὐτῆς. 2) Ταυτὸν τῷ, Κύφωσις, κάθε αὔξησις.

Κυπρογένεια, ἡ. ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης. ἐκ τῦ

Κυπριγενὴς, ὁ, ἡ. (γλῶς) ὁ ἐν τῇ Κύπρῳ γεννηθείς.

Κύπρος, ἡ. ἡ ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ τρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος κειμένη γνωστὴ νῆσος. 2) Τὸ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ εἰς πλῆθος φυόμενον δένδρον, ἐκ τῦ ὁποίου τὰ δύο ἄνθη καταστάζουσι τὸ λεγόμενον, Κύπριον ἔλαιον. *Laurenia inermis*, Λιν. τὸ ὕδωρ τῶν Ἀράβων, Ἔννα, ἢ Ἄννα, ἢ Κόφερ, λεγόμενον. 2) Μέτρον σίτυ, δύο μοδίες περιλαμβάνον.

Κυπτάζω, (συχνὴ ἐπαναλῆψις τῆς ἐνεργείας τῦ Κύπτω σημαίνον), ἐπὶ τὰ τρόσω τῆς κεφαλῆς κεκλιμένην ἔχων πορεύομαι. σκυφτὸς ἢ ἐσκυμμένος εἰμὶ, Σκύπτω-σκύφτω δέω νὰ θεωρήσω-νὰ ἴδω τι τροσεκτικῶς, ἢ δέω νὰ τραξω τι ὕποπτον θαυχείρημα. Μὲ ἐσκυμμένην κεφαλὴν τοιῶ ἢ ἐργάζομαι τι. Καταγίνομαι θαμειλῶς περί τι. ἢ σκύπτω ὡς ὁ κλέπτης ἢ ὡς ὁ κυνηγὸς κατὰ γῆς δέω νὰ κρύψω ἐμαυτὸν καὶ νὰ πλησιάσω κρυφίως ἢ ἀναπαιδήτως τινός. ἢ ἐντεῦθεν τροκύπτει ἡ σημασία τῦ, δυσχερίβω, κάθημαι ἀργοπορῶ, ἐμποδίζομαι εἴς τινα τρόπον, χρονίζω· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Κυπτάζομαι. "Ὅταν περὶ τῶν τεθνεῶτος κυπ"τάζωσι". Πλάτ. ὅταν αὐτοῖ ἁρπάζωσι τὰ τῦ τεθνεῶτος τράγματα ἢ ἐσκυμμένοι ὀξεπάζωσι-διερευνῶσι τροσεκτικῶς ἅπαντα τὰ ἐπ' αὐτῷ. "Εἰώθασι μάλι"στα περὶ τὰς σκιυὰς κλέπται κυπτάζειν καὶ κακο"ποιεῖν". Ἀειτοφ. Εἰρ. 731. σκαφίζουσιν οἱ κλέπται νὰ κρύπτωνται ἢ κρυφιαίως νὰ δυσχερίβωσι, περιπατῶσιν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ κρυφίως-κλεφτικῶς καὶ νὰ κακοποιῶσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει κυρίως τὸ τῆς σκιυοθείας Παραμυθῶ, Κρυφίως ἢ σκυφτὰ βλέπω. ὡς ἢ τὸ παρ' Ἀειτοφ. Νεφ. 509. "Τί κυπτάζεις ἔχω "περὶ τιῦ θύραν"; τί σέκεσαι καὶ παραμυθῆσες εἰς τιῦ θύραν μες; ἢ πάλιν ἐπὶ τῆς γυναικός, ἥτις παραμυθεῖ-κρυφίως βλέπει καὶ παρατρεῖ αὐ ὁ ἀνδρὸς της κοιμᾶται, ἐν Λυσιστρ. 17. "Περὶ τὸν ἄνδρα ἐκύ"πτεσεν". καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ σκιυοθείᾳ, αὐτὸ τῦ, Προσεκτικῶς βλέπω, ἢ Παραπρῶτι. τὸ ὁποῖον δύσμοιρίας χάριν, Κυπτάζω, τροφέρει. Παρὰ Συίδ. κεῖται ἐπὶ τινὸς, ὅστις ἦτον κεκρυμμένος-χωμένος εἰς ἕνα ἀμάξιον φορτωμένον μὲ ξηρὰν χόρτον. 2) Σημαίνει ἐπὶ τιῦ φάσιν ἢ θέσιν τῦ σώματος τιῦ ἐν τῇ συνουσίᾳ τῆς ἀρσενικοιτίας γενομένης, ὅπερ εἰς τὸ, Σκύπτω· καὶ κατὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι ἔχει συγγένειαν τινὰ τὸ Λατιν. *Cerno*.

Κυπτὸς, ἡ, τὸν. σκυπτὸς, σκυφτός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κυπτὸν, παπεινόμενον. Αἰσχύλ. Χοηφ. 767. "Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθῦται λόγος". κατὰ τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο. 207. "ὅπερ τιῦ "Εὐαγγέλιῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί". κεῖται.

Κύπτω, Μ. ὑφ. παρ. κέκυφα. ἡ συνήθεια τροφέρει τοῦτο μετὰ τῦ δασέος σ, Σκύπτω, καὶ, Σκύφτω, λέγουσα. κάμπτω-κλίνω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ ἐμροσθεν τρὸς τὰ κάτω. Ἀειτοφ. Ἱππ. 1351. "Οὗτος τί "κύπτεις"; σὺ τί σκύφτεις; ὡς καὶ τὸ "Κύπτειν οἷς "χῶ" ἐπὶ τῶν αἰδημόνων ἤτοι ἐντρεπαλῶν, οἵτινες ὑπ' αἰδῦς κλίνουσι τιῦ κεφαλιῦ τρὸς χῶ βλέποντες. "Κεκυφότε νόπε". Κυρταὶ, καμπυλωμένοι πλάτας. "Ἔθη κύψας". ἔζεξε μὲ κατεβασμένην-ἐσκυμμένην κεφαλὴν. Ἀειτοφ. Βάτραχ. 1123. "Ὁμὲν δὴ "μι κύψας". ὑπάγω ἐναντίον αὐτῶν μὲ κατεβασμένην κεφαλὴν, ἢ μὲ ὑπόφασιν. Ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη τὸ "Ἔκυψε", αὐτὶ τῦ Ἀπήγξατο, ἐκρεμάσθη. διότι καὶ οἱ κρεμώμενοι κλίνουσι τιῦ κεφαλιῦ. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, Κύπω, ἀφ' ἧ ἐπίλοιπον τὸ, Ἀνακυπόω, ἀναζέπω, ἀναζρέφω. Φαίνεται ἔτι ὅτι εἶναι αὐτῷ ἢ τὸ αὐτὸ ἢ συγγενὲς μετὰ τῦ Λατιν. *Cubo*, *cumbo*, *incumbo* (ἐγκύπτω), αὖ δὲ ἐκλιφθῆ τὸ, Κύβω, Κύμβω, ὡς τὸ, Λάβω, Λάμβω. Ἐκ τῆς Ἐνεργητ. σημασ. καταγεται τὸ, Κυφὸς, καμπύλος, κυρτὸς, καμπερὸς, μετὰ τῆς παραγωγῆς τε. Ζήτ. ἔτι ἢ ἐν τῷ, Κυπόω. 2) Ὡς Ἐνεργητ. Ἐπὶ τὰ ἐμροσθεν σκυφτὸν τοιῶ, κεῖται παρὰ Φίλωνι. ὄθεν τὸ, Κυπτὸς, ἐσκυμμένος, κάτω τιῦ κεφαλιῦ ἔχων, πεπτωκυμμένος. ἐπὶ ἱκετικῆς καταστάσεως.

Κυρβαίη μάζα". Ὁμηρ. Ἔρεσ. 6. ἀμφ. ἴσως ρέπει νὰ αἰναγν. Γυραία, ἐκ τῆς Γύης, θεραπευτικὴ, ἰαματικὴ.

Κύρβας, αντος, ὁ, ταυτὸν τῷ, Κορύβας. Ὀρφ. Ὕμν. λγ'. 2. ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. Κυρβάδωμεν, κρύψωμεν. καὶ, Κυρβάσαι, ὑποσκυρτᾶν. ἐπὶ τῶν χορευτῶν Κορυβάντων καὶ τῦ θορύβυ αὐτῶν, ὅ ἐ ἔκρυπτον καὶ ἀνεπαίθητος ἐποίουν τὰς φωνὰς τῦ νεογεννήτου Διός.

Κυρβασία, ἡ. δύεἰσκεται ἔτι καὶ, Κύρβασις, ἡ. περσικὴ τις τίαρα, ἢ σκέφια ἢ καβύκιον σουρλωτόν. ὁ Φώτ. τροσθέτει "ἢ οἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθὴ ἐχεῖν"το, οἱ δὲ τραπεζοειδῆ ὑπεκκλιμένην. ὁ Ἀειτοφάνης παραβάλλει μετ' αὐτῆς τιῦ κορυφιῦ-τὸν λόφον (τὸ κέ"μι ἢ τὸ χαρχάλι) τῦ ἀλέκτορος. ὁ δὲ Ἱπποκράτ. ὀνομάζει ἅτως εἶδός τι καλύμματος ἐκ λίνε τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τῆς θηλῆς τῦ μαστῦ. Ἀρεταῖος γ'. 10. ἦτον ἄρα τὸ ῥῆμα ταυτὸν κωνοειδές.

Κύρβεις, οἱ. (τὸ οὐκ. Κύρβις). ξύλινοι ἢ πυραμοειδεῖς ξύλινοι πίνακες ἐν Ἀθήναις, τρὸς ἄξονα τινὰ τροσηρμοσμένοι ἵνα δύκολως περιστρέφωνται, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνες ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι. Ὁ Ἀπολλόδωρ. φησὶ τὰς Κύρβεις εἶναι λίθυς ὀρθὰς ἑξῶπες, ὡς ὑπὸ μὲν τῆς φάσεως Στήλας καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρασάσεως δέω τὸ κεκορυφῶσθαι, Κύρβεις· ὥσπερ ἢ κυρβασίαν τιῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ ἱεροὶ νόμοι, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί· ἢ κατὰ ταύτιν τιῦ σημασίαν ὠξέλαβε τιῦ λέξιν ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. 37. "Γράψαντας ἐν κύρ"βεσί τε ἢ στήλαις". Ἐξ ἐναντίας Ἄξονες ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ περὶ τὸν ἄξονα κινούμενοι πίνακες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἰδιωτικοὶ ἢ οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἢ τὰ τρὸς τὰς ἱερὰς ἀναφερόμενα χρέη τῶν πολιτῶν. Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τὸ Κύρβεις, ἢ Κυρβασία, ἀπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνωτέρω ἐδώχθη. Ἐύνος δὲ, ἐκ τῦ, Κύρω, Κυρόω.

Κυρεία, ἡ. ἡ, Κυεία, ἡ. (κυρδόω) κυειόσης, δύναμις, ὄξησία, αὐξεντία, διοίκησις, βεβαίωσις, κῦρος.

Κυρέω, ῶ. (κύρω) ταυτὸν τῷ, Τυγχάνω, Ἔρμι, Ὑπάρχω. ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα. Ὀδυσ. "ἐγὼ δὲς ὧν "κυρῶ". αὐτὶ τῦ, Τυγχάνω ὤν. 2) Μετὰ Γενικ. Ἐντυγχάνω, σωκοπαντῶ, δύεἰσκω, θαυτυγχάνω, ὑπαντυγχάνω. Ἡρόδοτ. "Κυρήσας ἑώλων". Ἔτι δὲ μετὰ Αἰτιακ. Εὐσεπ. Ἐκβ. 698. Ῥῆσ. 113. ἢ, 697. "Κυρήσεις πολεμίους". Αἰσχύλ. Θηβ. 701. 3) Συμβαίνει, ἀκολυθῶ, γίνεται. Ῥῆσ. 745. "Κακὸν κυ"ρῆντι τῷ στρατεύματι ἔοικε". 4) "Ὡς ἔχων κυ"ρεῖ". ὡς ἁρμόττει· ἅτω ἢ "Ὡς κυρῶ ἔχων". Σοφοκλ. "Κυρῶ δίκαιος" αὐτὶ τῦ, Εὐθυμῶς, δικάσκω. Ζήτ. ἢ, Κύρω.

Κυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κυρηβάζω, ταυτὸν τῷ, Κυείοσω. μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ. κυείως λέγεται ὑπὶ τῶν παύρων ἢ ζάγων, ὄχι τῆ τῶν κεράτων μαχομβύων. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Διὰ λόγων φιλονεικῶ, ἐείζω, ὑβείζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω. Ἀειτοφ. Ἱππ. 272. ὅπω ἄλλοι, Κυειβάζω, χεάφεσιν. ὅθεν

Κυρηβασία, ἡ. ἔεως, φιλονεικία, ἀγών. Συϊδ. καὶ

Κυρηβάτης, ὁ. καὶ Κύρηβος, ὁ. ὅσις ὄχαμάχεται, ἐείζει. φιλόνεικος, λοίδορος, ὑβειςής. Ἡσύχ. ὅπω, Κοειβάτης, κεῖται.

Κυρήβιον, τό. τὸ ὀξώφλειον, τὸ ἐκ τῆ ὀσφίων πίτυρον, ἄχυρον. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Κυρηβιοπώλης, ὁ. ὅσις κάμινει καὶ πωλεῖ τὸ Κυρήβιον. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα Κυρηβίων, ἢ Κύρηβος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. 6.

Κύρημα, τό. (κυρέω) ταυτὸν τῷ, Κύρμα, τὸ ὁποῖον σωκαπαντᾷ-ὀυείσκει-ὑπτυγχάνει τινάς. ὑπτύχημα, ἔρμαιον.

Κυρῆς, Ἀόρ. ά. παθητ. τῦ, Κύρω. ἀμφ.

Κυρία, ἡ. Θηλυκ. τῦ Κύριος, ἡ κυεία τῦ οἴκε, οἰκοκυρά, δέσποινα, ἡ δεσποτείαν-ὀξυσίαν ἔχυσα ὑπί τι· Κυρά, τίτλος φιλοφροσύνης ὑπὶ γυναικὸς διδόμβυος. Ἐπίκτ. Ἐγχ. 40. 2) Κυεία ἡμέρα, ἢ Ἐκκλησία. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύριος. Παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀντωνίν. ἡ. 56. "ἡ κυεία" κεῖται ὠσιαστικ. ἢ σημαίνει τὸ, Δυϊαμις, ὀξυσία, κυειότης. Potestas, Λατ.

Κυριακὸς, κὴ, κόν. (κύριος) ὁ αὐτὸν εἰς τὸν Κύριον, παῦ ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῦ. Παρὰ τοῖς Χειτιανοῖς συγχεαφεῦσι, Παῦ ὅτι αὐτὸν ἢ εἶναι ἀφιερομένον εἰς τὸν κύριον Ἰησῦν Χειτόν. "Κυειακὴ" ὑπακουμ. ἡμέρα. ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ, Ἡλίε ἡμέραν, ἔλεγον.

Κυριαρχία, ἡ. ἡ ἀρχὴ καὶ πηγὴ τῆς κυειότητος. Διον. Ἀρεοπ.

Κυριβάζω. Ζήτ. Κυρηβάζω.

Κυρίευσις, εως, ἡ. τὸ κυειεῦσαι-λαμβάνειν ὑπ' ὀξυσίαν. ἀμφ.

Κυριεύω, (κύριος) μετὰ Γενικ. κύριος εἰμὶ, εἶμαι οἰκοκύριος-ἐράγματος τινός. Κέκτημαι, ἔχω ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν ὀξυσίαν μου, ὀξυσιάζω, αὐθεντεύω. Λαμβάνω, ὑπικτῶ, κερδαίνω, ἀναλαμβάνω, πορθῶ, βιαίως ἁρπάζω-καπικράτω. κύριος γίνομαι τινός.

Κυρίζω, ταυτὸν τῷ, Κυείοσω.

Κυρίλλιον, τό. ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν, σουραὶ, σιφλὰς, ἄλλως δὲ καὶ, Βομβύλιος, λέγεται. Πολυδ. ί. 86.

Κύριξις, ἡ. (κυείοσω) ἡ ὀξὺ τῆ κεράτων μάχη-ἀγών. π. χ. καθὼς ἡ τῆ παύρων ἢ ζάγων. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. ιε'. 20.

Κυριοκτονέω, ῶ. τὸν κύριον κτείνω, φονεύω τὸν αὐτεντῶντα. ὅθεν

Κυριοκτονία, ἡ. ὁ τῦ κυείε φόνος.

Κυριοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τὸν κύριον.

Κυριολεκτέω, ῶ. κυείως λέγω. ὅθεν

Κυριολεκτικῶς, ἢ—λικτῶς. Ἐπίρ. μὲ κυειολεξίαν, μὲ κυείαν ἔκφρασιν.

Κυριολεξία, ἡ. ἡ κυεία ἔκφρασις, ἡ οἷς τὸν κυείαν σημασίαν χρῆσις ἢ ἔκφρασις τῆς λέξιως. αὐτίκ. τῆ, Τροπικῆ.

Κυριολογέω, ῶ. κυείως λέγω, ἐκφράζω-λέγω ἢ χεάφω τὰς λέξεις ἢ ἐκφράσεις κατὰ τὸν κυείαν σημασίαν αὐτῦ, ἢ κχὶ ζητικῶς.

Κυριολογία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κυειολεξία. Λογγῖν. κή.

Κύριος, ὁ. (κῦρος) ὅσις ἔχει κάματα ἢ ὑποτατικὰ καὶ ὀξυσίαν ὑπὸ τὴν ἰδίαν τε ὀξυσίαν, εἰκυείος. Οὕτω καλεῖται ὁ Πατὴρ "Τῆ κύριος". καθὼς ἢ ἐν τῇ σωτηρίᾳ τὸ Κύριος, κατ' ἀφαίρεσιν τῆ ὁ. ἢ ὁ Ἀνὴρ "Κύριος γυναικός". ὄχι δὲ καὶ Δεσπότης, διότι τῦτο μόνον εἰς τὰς δύλας ἢ σκλάβας ἀνήκει. ὡς "Δεσπότης δύλε". ὀξὺ τῦτο ἢ οἱ παλαιοὶ τὰς Θεὰς αὐτῆ, Κυείας, ἢ ὄχι Δεσπότας, ἔλεγον· καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ὄνομα Κύριος, δηλωτικὸν ἐςὶ τῆς θεότητος, ἢ κατ' ἐξοχὴν Κύριον, τὸν Ἰησῦν Χειτὸν, λέγομεν. Ἐντεῦθεν ποιεῖται, ὅτι τὸ ὄνομα τῦτο, εἰς τὰς Πατέρας, ἢ εἰς τὰς Ἐπικλήσεις ἢ αὐτὲ τὲ κοινῦ κυρίε καὶ φροντίζοντος ἡγεμόνος κυειολεκτεῖται. Ἡ σωτήθεια δὲ ὀξέλαβε τῦτο ὑποθετικῶς καὶ ὑπὸ τίτλων τιμῆς ἢ προσρήσεως, ἢ σωτομίας χάεις ἐνίοτε ἐκφράζει τῦτο κατ' ὑποκοπὴν, αὐτὶ τῦ Κύειε, Κύριε μόνον λέγυσα. οἱ δὲ Βυζαντινοὶ καὶ, Κυρὸς, αὐτὶ τύτε εἰπόντος. Ἰταλ. Signore. "Κύειος εἰμὶ τύτε" εἶμαι οἰκοκύειος, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐλευθερον ὀξυσίαν μυτι, καὶ μετχειείζομαι ὡς θέλω αὐτό. 2) Ἐπιθέτ. Κύειος, ία, ιον, ὑπὸ ἀνθρώπων, φαγμάτων, μελῶν, ἡμερῶν, ὑπ' ἧς ὁποίων κεῖται ἡ ὀξυέρετος δυϊαμις-ὀξυσία-καὶ ἐνέργεια ἢ χεᾶξις. ὁ ταῦ ὄντι ἀληθῆς. "Ὁ ἀὴρ δὲ εἶναι ἡ μόνη ἢ ἡ τροφὸς κύειος ἐκ ἐςί". Ἀειτοτέλ. ὁ ἀὴρ δὲ εἶναι ἡ μόνη ἢ ἡ τροφὸς κύειος καὶ παρακτικὴ αἰτία τῆ ἤχυ. "Ἐπεί τε δὲ ἡ κυεία ἡμέρα ἐγένετο". ἀφ' ἧς ἔφασαν ἡ διωεισμβύη ἡμέρα. Ἡρόδοτ. έ. 50. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ὁ παῦτων, ὁ ὀξέρετος, ὁ ὀξέχων, ὁ ὀμκείνων, σημαίνων, ἢ τροσδιοειτικὸς, σημαντικός. μέγας, πολὺς, ἴδιος, (Propre) ὁ ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Ὁ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ νόμον ὑπάρχων δυϊατὸς, βέβαιος, στερεὸς, μόνιμος. ὁ κῦρος ἔχων, ἀσφαλὴς. ὑπὸ λέγων ἢ ἐκφράσεων, αὐτίκ. τῷ, Μεταφοικός. "Κυεία ἐκκλησία". ἡ νόμιμος, ἡ κατὰ νόμον διωεισμβύη ἡμέρα τῆς συνάξεως τε δήμε· ἢ ὠεισμβύη καὶ ἐμαρόθεσμος. "Κυειώτεροι κεῖται περὶ "ἧς τοιῦτον". Πλάτ. Ἐπις. ζ'. αὐτὶ τῦ, Πειτοσότερον αὐήκοντες, ἁρμοδιώτεροι, ἀναλογώτεροι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Κύειον, ἴδιον, αὐθεντικὸν χαμμάτιον".

Κυριότης, ητος, ἡ. (κύριος) ἡ ἰδιότης τῦ κυείε, ἡ δυϊαμις ἐν ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπαφὴν εἰς τὴν ἰδίαν ὠεσιαν, κτῆσις, δυϊαμις, ἰσχὺς, ὀξυσία, ἢ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ νόμον ὑπάρχυσα δυϊαμις, βεβαιότης, ἀσφάλεια. Domination, autorité. Γαλ. Ν. Διαθ.

Κυρίσσω, καὶ, Κυρίττω, τοῖς κέρασι πλήττω-μάχομαι, κερατίζω, καθὼς π. χ. οἱ ζάγοι. ὅθεν

Κυρίττολος, ωθητικὸς, ὅτις κερατίζει. Ζήτ. Κορύττιλος.

Κυριωνυμέω, ῶ. ἔχω ἐν ἰδιαίτερον-κύειον ὄνομα. Εὐσάθ. ὅθεν

Κυριωνυμία, ἡ. κυεία-ἰδιαίτερα ὀνομασία. Εὐσάθ. τὸ φέρειν τὸ ὄνομα τῆ κυείε.

Κυριώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων τὸ ὄνομα τῆ κυείε, ἢ ἔχων ἰδιαίτερον ὄνομα.

Κυρίως, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῆ κυείε ἢ τῆς ἰδίας κτήσεως ἢ ὠεσιάσεως. κατὰ τὸν κύειον-ἴδιον-ὀξαίρετον ἢ ὀεικὸν ζόπον. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Παντοτινῶς, ὁλοκλήρως, τελείως, νομίμως, δικαίως, ἀξίως. κατὰ τὴν δικαίαν ἢ νόμιμον δυϊαμιν ἢ βεβαιότητα, κατὰ ἀφῶτον λόγον, βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, ταῦ ὄντι ἀληθῶς, κατὰ τὸν ἄξιον-δίκαιον-τελειὸν καὶ ἁρμόδιον τῆ νόμε ἢ τῆ δικαίε ζόπον. ὡς π. χ. "Κυείως δίδόναι, "κλαῦσαι". κ. τ. τ. τὸ Συγκειτ. Κυειώτερος τὸ Ὑπερθ. Κυειώτατος.

Κυρκαταίω, ῶ. παρ' Ἀειτοφ. ταυτὸν τῷ, Κυκαλάω. Ζήτ. Συγκυρκαταίω.

Κύρμα, τό. (κύρω) εὕρημα, ἐντύχημα, ἅρμαιον, (κελτιτὶρ, Τυρκ.), τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην ἀνεί-

σκει-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σκευή τινάς. Ἰλ. Ε. 488. "Ἔλωρ ἠὲ κύρμα ἕλῃσθε".

Κῦρος, τό. ἡ μετὰ ἐξαρκείας ὑπεβεβαίωσις ἢ ἐρείσεως, πίεσσις, δύναμις, τὸ βέβαιον· ἢ ἰδιότης πράγματος τινός τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἢ δύναται τινὰς νὰ δώσῃ πίστιν ἐπ' αὐτῷ· τιμή, ἀξίωμα, ὄγκος. ἡ κυρία καὶ ἔξοχος δύναμις, ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ αἰτία, ἢ τὸ κύριον πρᾶγμα, τὸ κεφάλαιον. "Τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας". τὸ κεφάλαιον. "Πρᾶξις ἢ κύρωσις". ὑπεβεβαίωσις". Πλάτ. εἰς Γοργ. 4. εὖθα κατωτέρω ἐν §. 5. "ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος" κεῖται· καὶ ἐν §. "Πραγματεία ἢ κεφάλαιον, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 914. "ἡ δὲ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν". αὐτὶ τῆ, "Ἀρξει ὑπερτυχίαν. θέλει εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς μεγάλης εὐτυχίας.

Κυρόω, ῶ. πιστὸν ποιῶ, ὑπεβεβαιῶ, κῦρος ἔχειν ποιῶ. π. χ. Νόμον ἐκλογῶ ἢ ὑποφασίν τινα. καὶ ἐντεῦθεν "Τὰ κυρωθέντα". τὰ ὁποῖα ἀπεφασίσθησαν· ὑπεβεβαιώθησαν ἢ ἐσερεώθησαν, τὸ πιστὸν ἢ ἄξιον ἔχουσιν, ἢ τὰ ὑπεβεβαιωθέντα ἢ δυνάμιν λαβόντα. "Λαὸς πέπακται κυρῶσαι τῷδε δίκῃ". Αἰσχύλ. Εὐμ. 626. νὰ ὑπεβεβαιώσῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἀφ' ἑνὸς ψήφων τῷδε κειτολογίαν. Ἐντεῦθεν ἐν Στίχ. 568. λέγει "Σὺ δ' εἶσαγε—τῷδε κύρωσον δίκῃ". εἰπὲ τῷ δήμῳ νὰ ὑπεβεβαιώσῃ ἀφ' ἑνὸς ψήφων τῷδε δίκῃ. Πλάτ. Γοργ. 13. "Αἱ τῷ λόγῳ τὸ παῦ κυρέμμαι πέχναι". πέχναι αἵτινες γυμνάζονται καθόλου μόνον ἀφὰ τὸ λόγῳ ἢ φθαίνουσι τὸν σκοπόν των. Ζήτ. Κῦρος.

Κύρσαι, Ἀόρ. ά. Αἰολ. τῆ, Κύρω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. Κύρσω. ὄθεν

Κυρσάνιος, ὁ. παρὰ τοῖς Λακεδαιμ. παυτὸν τῷ, Νεωτέρας, ἤ, Μειρακίων. Ἡσιοδ. Λυσ. 982. ἴσως προκύπτει ἐκ τῆ, Κόρος, Κῦρος, Κόρσος, Κύρσος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κυρσίον, μειράκιον. Ἐκ τῆ, Κύρσος, γίνεται τὸ, Κυρσαίος, ὡς ἢ ἐκ τῆ Νέος, τὸ, Νεανίας. Ζήτ. ἔτι ἢ, Σκιρτάω.

Κύρσω, Μέλ. Αἰολικ. τῆ, Κύρω. Ἰλ. Γ. 23. "Μεγάλῳ θὴ σώματι κύρσας". μεγάλῳ ζώῳ ὑπερτυχών.

Κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ. ὁ κυρτὸν αὐχένα ἔχων, ῥαβδολαίμης.

Κύρτη, ἡ. παυτὸν τῷ, Κύρτος. Ἡρόδοτ. Α'. 191. παρὰ Πελυδ. Ἰ. 160. ὁ Κλωβὸς, κλωβίον. Φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τῆ Κυρτὸς, κεκυρτωμένος, πεπλεγμένος.

Κυρτεία, ἤ, Κυρτία, ἡ. ἡ ἀφὰ τῆ κύρτη ἀγρακωήγι. 2) Κάθε πεπλεγμένον πρᾶγμα ὡς κύρτος. ἢ ἐνταῦθεν ἔτι ἢ εἶδος ἀσπίδος. Διόδωρ. Σικ. ἐ. 33.

Κυρτιάω, ῶ. κυρτὸς εἰμί. Μανέθ. δ'. 119. "Νῶτα κυρτιόωντες". παυτὸν τῷ, Νῶτα κυρτὸς".

Κυρτίδιον, τό. ἁ. Κυρτὶς, ίδος, ἡ. μικρὸς κύρτος.

Κυρτὸς, ὁ, τὸν. καμπύλος, κυλλὸς, ὑπακαμπὴς, γυρτὸς, καμπύριος, κεκυφὼς, ὁ τόξῳ σχῆμα ἔχων. Ἰλ. Δ. 426. Β. 218.

Κύρτος, ὁ. κόφινος ἢ καλάθιον ἐκ βύρλων (βρύλλων ἢ σχοίνων) ἀφ' ἧς ἀλιεύουσι τὰς ἰχθύας, Ψαρακόφινον· ἢ τὸ πλοῖον, Κλωβίον. "Κύρτος ἐρημονόμος, Κύρτος εὐδόκιμος". ψαρακόφινον ἀφ' ἧς παιδεύει τὰς ὀψάρια τῷ ἡμέρᾳ ἢ τῷ νυκτὶ. Πλάτ. Νομ. ζ'. Ζήτ. Ἐγκύρτιον, ἢ, Κύρτη.

Κυρτότης, ητος, ἡ. καμπυλότης, καμπύρωμα. Σζάβ.

Κυρτόω, ῶ. κυρτὸν-καμπύλον-καμπυρωτὸν ποιῶ τι.

Κύρτωμα, τό. τὸ κεκυρτωμένον-καμπυρωμένον μέρος, καμπύρα· τύξον, Θόλος, καμάρα, Πρεκόπη.

Κύρτων, ωνος, ὁ. ὁ κεκυφὼς-ὁ καμπύρης ἄνθρωπος. Ἀνάλ. ά. 187.

Κύρτωσις, ἡ. τὸ κυρτὸν ποιεῖν τι, ἔτι δὲ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Κύρτωμα.

Κύρω, Μ. κύρσω. ὄθεν Κυρίω, ῶ. κατὰ τὴν σημασίαν παυτὸν ἐστὶ τῷ, Τυγχάνω. μετὰ Δοτικ. συμπαίπτω, ὑπτυχαίνω, ὑπείσκω κατὰ συμβίβηκός, σκοπτεύω ἐπάνω τινος, κατὰ τύχην πίπτω, φθάνω, κ. τ. τ. παυτὸν τῷ, Ἐντυγχάνω, ἢ, Ἐπικύρω. ὡς "Πάματι κύρειν". ἔστι δὲ καὶ Μέσως. Ἰλιάδ. Ω. 530. "Κακῷ κύρεται". ἐντυγχάνει, συμβαίνει. 2) Μετὰ Γενικ. παυτὸν ἐστὶ τῷ, Τυγχάνω, ὑποκτῶ, καταλαμβάνω, φθάνω. "Ἔκυρσας σκοπῆ". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 625. ἀπήλαυσας-ἔχεις. 3) Μετὰ Αἰτιατ. "Αὐλὴν ἔκυρσεν". Ὀππιαν. Ἀλ. ά. 34. ἀπήλαυσαν· ἔλαβεν ἢ ἔχεσι.

Κύρωσις, εως, ἡ. ὑπεβεβαίωσις, πίεσσις, ἐνίσχυσις. 2) Ταυτὸν τῷ, Κῦρος. ὄθεν

Κυρωτικὸς, ἡ, όν. ὑπεβεβαιωτικός.

Κύσθος, ὁ. (κύω, κυσὸς) κάθε κοίλωμα· ζώγλη· ζύπα· βαθύλωμα. ὀξαρέτως δὲ ὁ Πρωκτὸς, ἢ τὸ γυναικεῖον μόριον. Ἡσιοφ.

Κυσίας, ὁ. (κυσὸς) παυτὸν τῷ, Παχυτίας. Ἡσύχιος δὲ λέγει, Κυσιᾶς, παχυτὶς.

Κυσοβάκχαρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν κυσὸν μετὰ βακχάρεως μυελίζων. Ἡσύχ.

Κυσοδακνιάω, (δάκνω) ἔχω σπασμὸς δάκνομαι εἰς τὸν κυσὸν, μὲ ζώγλη ἢ μὲ γαργαλίζει ὁ κυσός. Ἡσύχ.

Κυσοδόχη, ἡ. εἶδος ξυλίνων ἐργαλείων, ὡρὸς τὰ ὁποῖα ἢ ἐν οἷς ἐδένοντο οἱ σκλάβοι ἀφὰ παιδείαν. Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 72. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτε ἔχει, "Κυσοχλῶν", καὶ ἑρμην. ἀφὰ τῆ, Εἶδος δεσμῆ· οἱ δὲ Εὐρυσθενείαν· οἱ δὲ ξύλον εἰ, ἐν ᾧ αἱμαρτάνοσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο.

Κυσολάκων, ὁ. παιδεραστὴς, ὁ τοῖς παιδικοῖς χαίρων. ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων, ἐπειδὴ ἢ οἱ Λάκωνες ὡς παιδεραστὰὶ ἐνομίζοντο.

Κυσολαμπὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Πυγολαμπίς.

Κυσολέσχης, ε, ὁ. (λέσχη, κυσὸς) ὁ ἄτιμα καὶ αἰσχρὰ ὁμιλῶν, φλύαρος· τὸ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶναι περὶ σαρκικῶν πραγμάτων.

Κυσονίπτης, ε, ὁ. (νίπτω) ὁ τὸν κυσὸν ἑαυτῆ ἢ ἄλλε τινὸς μετὰ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν ὑποπλυών. ὡς τὸ Λατιν. *Aquariolus*, ὁ ὡς τοῦτο πεπαιγμένος δοῦλος. Ἡσύχ.

Κυσονίπτρια, ἡ. Συλλυκ. τῆ Κυσονίπτης, ἢ τὰ αἰδοῖα μετὰ τὴν συνουσίαν πλύουσα, παρὰ τοῖς Ὀ. Παροιμ. λ'. 20.

Κυσὸς, ὁ. Κύσαρος, ὁ. ἢ, Κυσὶς, ὁ, παυτὸν τῷ, Κύθος, ἡ πυγὴ, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. καθόλου δὲ, Τρύπα, ζώγλη. Ἡσιοφ. Ἀχαρν. 782. καὶ, 789. ἐκ τῆ, Κύω, Κύος.

Κυσσαμένη, ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Κυσαμβὴ. ὡς τὸ, Κύσιεν, αὐτὶ, Κύσι, ὃ ἐστὶν, Ἔκυσε. ἐκ τῆ, Κύω, τὸ, Φιλῶ.

Κύστη, ἡ, ὑρήθρα, ἡ ὑροδόχος φύσκα· ἔστι δὲ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Ὑπογάστειον, ἢ, Ἐφύβιον, ἢ Ἐφύβαιον. Ἡλίξις ἔκειτο παρ' Ἡσιοφ. Λυσ. 956. ὅπε ὁ Βρύγκιος καπήτι Χειρὸς. Τίτθιλε, ἔπαιζεν. εὖθα ἔκειτο ὑπὸ τῆς σημασίας τῆ, Γυναικεῖον αἰδοῖον, ἢ Μήζα.

Κύστιγξ, γγος, ἡ. Ὑποκορ. τῆ, Κύστις. Ἱπποκρ.

Κύστιον, τό. εἶδος ἀλικακάβου, (*Solanum bolicacabum*) ἐπειδὴ ἢ φέρεται ὁ καρπὸς ὅπως ἐν τινι φύσκῃ.

Κύστις, ἡ. (κύστη) φύσκα, τὸ ὑροδόχον ἀγγεῖον, ἢ φύσκα ἤτις σωκρατὴ τὸ ὕρος, ἢ τῷ χολῷ. Ἰλ. Ε. 67. ἔστι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Σάκκος, σακκίλιον. ἐκ τῆ, Κύω, σωλαμβάνω.

Κυτίδιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Κυτὶς, αὐτὶ Κοιτίδιον, ἢ Κοιτὶς. μιβώτιον, σεντουκάκιον ἢ Κυτίον, Σχόλ. Ἡσιοφ. Εἰρ. 665. Παρὰ τῷ Κωμικῷ ὁ Σχόλ. ἀ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λέγ. Κύτιν, ὅπερ νῦν, Κύσλον, κεῖται, καὶ ἁρμόδ. ἀφ' οὗ, Κυτίδα. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύση. ἡ σωφροσύνη φυλάττει παῦλαν τοῖς ἔθεσι τῆς γυναικείας αἰδοῦς μεταφορά. Ἡ λέξις ἀφοκύπτει ἐκ τοῦ, Κύπος.

Κύτινος, ὁ. ὁ κρεατώδης κάλυξ τοῦ ῥοδίου, *Cytinus*. ἢ καθ' Ἡσύχ. τῆς ῥοιᾶς τὸ ἔξωθεν ὀξαύθημα, τὸ μικρὸν ῥοΐδιον, ὅπερ αὐθεῖ. Θεόφρ.

Κυτινώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κυτίνου ὤν. ὅμοιος τῷ κυτίνῳ.

Κυτὶς, ίδος, ἡ Κύτις, ιδος, ἡ. Ἀποκορ. τοῦ, Κύπος, παντὸν τῷ, Κυτίδιον. ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ σωφροσύνῃ Κυτίον, ᾗ Κυπάκιον, ἐκ τοῦ, Κυτίον.

Κυτισήνομος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) ὁ τρώγων τὸν κύτινον. Νίκανδρ.

Κύτισος, ὁ. εἶδος θάμνου. *Citisus græc.* καὶ *laburnum*. Λατ.

Κύτος, ες, τὸ. (ἐκ τοῦ, Κύω, λαμβάνω ἐν ἑαυτῷ, ἐμφερέχω) παν τὸ κοιλόπτυ ἔχον. κοίλωμα, βάθος, πλάτος, χώρημα, ἄγγισμα καθενὸς κοίλου σώματος, ἢ καθενὸς κοίλου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ καθενὸς ἀγγείου, καλάθου, κ.τ.τ. Εὐριπ. Τρωάδ. 37. Ἰων. 39.

Κύτος, τὸ. παντὸν τῷ, Σκύτος, δέρμα. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. *Cutis*. Ζήτ. Σκύτος, ᾗ, Ἐγκυτί.

Κύτρα, ἡ. ᾗ, Κύθρος, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Χύτρα, Χύθρος.

Κυττάριον, τὸ. Ἀποκορ. τοῦ, Κύτταρος.

Κύτταρος, ὁ. (κυείω, Κύπαρος) παντὸν τῷ, ὠοτοκύπω αὐτῷ, Κύπος. Ἰδίως δὲ ἡ Κυψέλη (τὸ κιβώλιον) τῆς μελισσῶν. ὅπου καλεῖται ᾗ τὸ Πῶμα τῆς βαλανίδος ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, τὸ κοινῶς, βαλανίδιον, λεγόμενον· καὶ, Κύτινος, τὸ τοῦ ῥοΐδιος ὠοειδὲς ἄνθημα. τῆς Πίτυος (κεκυηκυίας) λέγεται ὁ τοῦ ἀρσενικοῦ ἄνθους σύλος, ὅτοι ἡ ὠοκύθησις αὐτῆς, ὅτις ἐστὶν (κατὰ Θεόφραστον) ὁ μικρὸς σάκχος (τὸ σφοβίλιον) ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ ὑποθυλακοῦται ᾗ ὑποπίπτει. ᾗ ἐντεῦθεν ὁ Λειτοφ. ἐν Θεσμοφ. 523. λέγει "Τὸ πόδιον σφεβλὸν ὥσπερ κύτταρον". ὅπου καὶ Οὐδέτερος κεῖται. ἔτι δὲ καὶ ὅλη τῆς κοιλότητος τοῦ ἐρινεοῦ, ὅτοι τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ μέρος ᾗ ἀκρεκέρφει. "Οὐρανοῦ κύτταρες". ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 193. Ὁ Ἡσύχ. καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἐσημείωσαν ἔτι αὐτὶ τούτου ᾗ τοῦ ἀνάγλωσιν, Κύπαρος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔτι σώζεται παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. Ἰσορ. τὸ, Κυπαεὶς. Ἐκ τοῦ, Κύπη, ἀφ' οὗ τὸ, Γύπη, διχηρότερον, Κύπαρος, ᾗ Κύψη, Κυψέλη.

Κυτώδης, ες, ὁ, ἡ. (κύτος) κοίλος, βαθυλὸς, βαθυλωμένος, πλατὺς, ὁ Κύτος ἔχων.

Κυφαγωγὸς, ὁ, ἡ. (κυφὸς, ἄγω) Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 10. "Ἵππος κυφαγωγὸς", ἵππος, ὅστις ἔχει κεκυρτωμένον (καμπυσιασμένον) ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν τὸν λαιμόν του.

Κυφαλέος, έα, έον. παντὸν τῷ, Κυφὸς.

Κύφελλα, τὰ. νέφη, σωρηφά. ὁμίχλη, καπνιά. Λυκόφρ. 1426. 2) Τὰ ὦτα, τὰ αὐτία. ὁ αὐτὸς σίχ. 1402. ὁ Ἀϊσχάρχος ἑρμῆν. τὸ, Ἀμφικύπελλον, ἀφ' οὗ τὸ, Ἄμφωτον, παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Κύφη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κῦφος.

Κῦφι, εως, τὸ. Αἰγυπτιακόν τι Ἰατρικὸν συνθέμενον ἐκ διαφόρων θερμῶν φαρμάκων. Γαλην. παρ' Ἀετιῷ. κεῖται, Κυφὶ, χεχαραγμένον.

Κυφοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Κύφεως ὤν.

Κυφὸς, φὴ, φὸν. καμπύλος, κυρτὸς, πλήρης λόφων ᾗ κυρτωμάτων ἢ ῥίζων. ἔτι δὲ ᾗ ὁ ἐπὶ τὰ κάτω νεύων, ὁ ὅλῳ γήρᾳ ἐπικεκυρτωμένος, καμπύρης, ἐπὶ τὰ κάτω γνευσμένος - λυγισμένος. ἐκ τοῦ, Κύπω, Κύπτω. ὅθεν

A

Κῦφος, τὸ. καμπύλωμα, κύρτωμα, καμπύρα. 2) Κοίλον τι ἀγγεῖον, σκαφίδιον. Ἐτυμολ. πιθανῶς ὅτι μετὰ τοῦ, Σκῦφος, καὶ, Κύπελλον, εἶναι εὐ ᾗ τὸ αὐτό. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κύφερον ᾗ Κύφη, τῷ κεφαλίῳ, οἱ Κρῆτες. Ἆρα ἐκ τοῦ Σκύφος, παράγεται καὶ τὸ ἐν τῇ σωφροσύνῃ, Σκῦφος, ᾗ Σκύφια, τὸ τῆς κεφαλῆς καθέθεμα, ἀφ' οὗ τὸ ὁμοίστροπα ἔχειν μετὰ τοῦ ἐκπώματος τούτου.

Κυφότης, ἡ. (κυφὸς) παντὸν τῷ, Κυρτότης, τὸ εἶναι τοῦ κυρτοῦ καὶ καμπύλου, καμπύρα.

B

Κυφόω, ῶ. κυφὸν ποιῶ τινα, καμπυρόνω τοιαυτοτρόπως ὥστε ἐν τῇ κυφώσει ἡ κεφαλὴ εἶναι ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν λυγισμένη. ὅθεν

Κύφωμα, τὸ. κύρτωμα, καμπύρωμα.

Κύφων, ωνος, ὁ. (κυφὸς) κάθε κυρτὸν ξύλον, ᾗ ἐπομβρίως δεσμούσης ξύλινος ἢ κλοιὸς (ὄργανον τιμωρητικὸν) δι' ὃ τὸν τράχηλον ᾗ τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου διέρχουσιν, ἵνα μὴ διώκωνται ἀνακύψαι· ἔτι δὲ καὶ ὅλῳ τὸ ἔτι ἐβασανίζοντο. Ἀειτοφ. 2) Ὁ κακοῦργος ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ἄξιος τοιαύτης παιδείας. 3) Ὁ κυρτὸς ζυγός, ἢ τὸ κυρτὸν μέρος αὐτοῦ. Θέογν. "Οὐ "δ' ἐμοὶ ἡμίονοι κύφωνι ἕλκυσιν ἀρότρῳ". Τάσσεται δὲ ἡ λέξις ᾗ ὑπὸ παντῶν τῶν δυσχερῶν. Φώτ. ὅθεν

Κυφωνισμὸς, ὁ. (κυφωνίζω) τὸ εἰς τὸν κύφωνα ἐμβάλλειν ᾗ τιμωρεῖσθαί τινα. ἢ ὅλῳ τοῦ κύφωνος τιμωρία. Ἡσύχ.

Κύφωσις, εως, ἡ. κύρτωσις, καμπύρωμα, ἀκριβῶς δὲ ἡ κύρτωσις τῆς ῥάχεως διὰ τινος καμπύρας. Ζήτ. Κυφόω.

Κύχραμος, ᾗ, Κύχρεως. Ζήτ. Κύχρεμος.

Κυψέλη, ἡ. ἐκ τοῦ Κύπη, ᾗ, Γύπη. λέγεται κατ' ἄμφω κοιλότης καὶ ξώγλη - ξύπα. "Ἆρα, ἡ κοιλότης - ἡ ξύπα τοῦ αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διεισκομβίνη μελισσῶν ἀκαθαρσία, ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος. 2) Κιβώτιον, σκευάκιον, χώρημα τεκτόνων τινὸς, ὑποθήκη, ἀμπάρι. Ἀειτοφ. Εἰρ. 630. καὶ ὀξαιρέτως ὁ τῶν μελισσῶν οἰκίσκος, κόφινος, τὸ ὁποῖον ἔτι ᾗ, Κύβεθρον λέγεται. Ἐκ τοῦ Κυψέλη, ἐσχηματίσθη τὸ ἐν τῇ σωφρ. Κυβέλιον, καὶ ἐκ τούτου τὸ, Κυβέλα, ᾗ Ἀποκορ. Κυβέλιον, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λεγόμενον. ὅθεν

Κυψέλιον, τὸ. καὶ, Κυψελὶς, ἡ. Ἀποκορ. τοῦ Κυψέλη.

Κυψελόβυσος, ὁ, ἡ. (βύω) ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὰ αὐτία εἶναι φερωμβύα διὰ τῆς κυψέλης.

E

Κύψελος, ὁ. εἶδος χελιδόνος, ὅτις ἐμφωλεύει μέσαις τοῖς ῥύπαις τῆς γῆς· ἄλλως δὲ ᾗ Τρωγλοδύτης χελιδών, λέγεται. Ἀειτοφ. Ζώων Ἰσορ. δ'. 30.

Κύω, ᾗ, Κυέω. Μ. κυήσω. κυείως σημαίνει τὸ, Περιλαμβάνω, ὠοείχω - ὠοεκρατῶ ἐν ἑαυτῷ" ᾗ ἐντεῦθεν τὸ, Κύτος, Κυσὶς, Κύσθος, ὑπὸ κοίλων - βαθυλῶν ᾗ ῥύπαν ἐχόντων σωμάτων. ὀξαιρέτως δὲ λέγεται ὑπὸ τῆς Ἐγγαστρίας, αὐτὶ τοῦ, Ἔχω ἐν γαστρὶ ἐγγαστρωμένην - ἔγκυος εἰμὶ, ὑπὸ ζώων. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τοῦ, Γεννῶ. ὁ Ὅμηρος λέγει "Κυέω βρέφος, υἱόν". Ἰλ. Τ. 117. Ψ. 266. αὐτὶ τοῦ, Ἐν γαστρὶ ἔχω - φέρω, ἐγγαστρωμένην εἰμὶ μὲ υἱόν. ὁ αὐτὸς ἔτι λέγει ὑπὸ γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἵτινες ἐγγαστρώθησαν καὶ ἐγένησαν διὰ τινος ἀνδρός. "Ὑποκυσσαμένην τέκεν, ᾗ "γείνατο". Ἰλ. Ζ. 26. ἔνθα ἡ Ὑπὸ, σημαίνει τὸν Δοτικ. τῆς κατὰ φαντασίαν ἐγγαστρίας. Ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἐκφέρει τὸν λέξιν αὐτὴν τῆς Ὑπὸ "Οὐς πρὸ "κυσσαμένην". ᾗ ἀλλαχοῦ μετὰ τῆς Δοτικ. "Κυσσαμένην θεὰ, θεὴ ἐν φιλότητι". Λεκικ. ἐν Ἐπιμελείᾳ ὀλοῦ. β'. 1. "Καὶ πάντα, ὦ Πάμφιλε, ὁπόσα κύω "μιῶν ὄγδοον ἤδη". (εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν ἤδη ἐγγαστρωμένη).

Z

μβύη). "τῦτο γᾶν καὶ μόνον ἐναιμίλιω τῷ σῷ ἔρωτος, Α
"ὅτι με πλινκυτίω πεποίηκας τῷ γαστέρα, καὶ μετ'
"μικρὸν παιδοξοφεῖν δείσει". εἴληπται δὲ ἡ λέξις ἢ
Μεταφορ. ὡς καὶ ἐν τῇ σωσθ. τὸ, Ἐγγαστρωμβύος εἰ-
μὶ, ἔχω κατὰ νᾶν, ἡ λόγος γενῶ. ὅθεν, Κύησις,
Κύημα, Κῦμα. ἢ ἐξῆς τὸ, Κυέω, ἢ, Κοέω.

Κύω, Μέλ. Κύσω. διὰ τῆς χειλέων συμβάλλω, φι-
λῶ. ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τῦτο ὡς καὶ τὸ, Κυ-
νέω. Ζήτ. ἐν τάτῳ.

Κύων, Γενικ. Κυνὸς, ὁ, ἡ. ἐν τῆς πεζοπόδων ἢ οἰ-
κιακῶν ζώων, ὁ Σκύλος, τὸ Σκυλίον. παρ' Ὁμήρ. Β
2) Εἶδος θαλασσίε ζώε, τὸ Σκυλόψαρον. 3) Ἄ-
κρον ἄπω καλεμβρυον, ἔ ὡς τὰς ὑπωπὰς πολλοὶ γίνον-
ται κυόωσιες. Ἰλ. Χ. 29. ἢ ἐνταῦθα τὸ "Κυνάδες
"ἡμέραι". 4) Ὑπὸ τῆς κυβδυτῆς, Βόλος τις,
ῥίψιμον τῆς κύβων, ὅσις ἔτι καὶ Χῖος, καλεῖται.
5) Ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος ἄνθρωπος. 6) Μεταφο-
ικῶς παρὰ Ποιηταῖς καλεῖνται Κυῶες, ἢ οἱ ἄγγελοι
τῆς θεῶν, οἱ Κήρυκες, ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες φέρυσι τὰς
ἀγγελίας ἢ πρωταγὰς αὐτῆς. ὅπω π. χ. καλεῖται ὁ
αετὸς "Διὸς κύων". καὶ Ἑρινῦες, "Ἅιδε κυῶες". καὶ
Ἅρπυιαι "Διὸς κυῶες". Οὕτω ἢ ὁ παρὰ Πλάτ. Ἀ-
πολ. 7. "Οὐ μὰ τὸν κυῶα", ὅρκος, τῦ Ῥαδαμαν-
θυος, φησὶ, ἢ κατὰ Ὀλυμπιόδ. Θεός τις παρ' Αἰγυ- Γ
πτίοις. 7) Εἶδος ἥλιων, τὰ ὁποῖα ἄλλοι, Κυνά-
δας, λέγυσιν. Ἡσύχ. καὶ Σχόλ. Ὀδυσ. Η. 91.
8) Ταυτὸν τῆς, Κιναίδοι. 9) Πάθος τι σπασ-
μῶδες ὡς τὸν γνάθον συμβαῖνον. Ζήτ. ἐν τῆς, Κυ-
νικός.

Τὸ Κ μετὰ τῦ Ω.

Κῶας, τὸ, ἢ σωβαλ. Κῶς. ὅθεν τὸ, Κώεα, καὶ, Δ
Κώεσι, ὡς ἐκ τῦ, Κῶος· τὸ δέρμα τῦ προβάτε ὡς φό-
ρεμα, ἢ σκέπασμα τῦ σώματος. Κώδιον, Ποσικὴ,
Ἰλ. Ι. 637.

Κώβαλος. Ζήτ. Κόβαλος.

Κωβιδάριον, ἢ Κωβίδιον, τὸ, μικρὸς κωβιός.

Κωβιός, ὁ. εἶδος θαλασσίε ἢ ποταμίε ἰχθύος, ὡς
ἢ ἐν τῇ σωσθείᾳ. Gobius, Latin.

Κωβίτης, ὁ, ἢ, Κωβῖτις, ἡ. ὅμοιος τῆς Κωβιῷ.
ἐξαιρέτως δὲ "Ἀφὺη κωβῖτις". εἶδος σαρδέλας.

Κωβιώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῆς Κωβιῷ, ὁ ἐκ τῦ
εἴδυς τῦ Κωβιῦ ὤν. Ε

Κωδάριον, τὸ. Ἐποκορ. τῦ, Κώδιον.

Κώδεια, ἢ, Κωδία, ἡ. ἡ κεφαλή. Ἰλ. Ξ. 499.
ἰδίως δὲ, ἡ κεφαλὴ τῆς μήκωνος (τὸ κεφάλι τῆς πα-
παρύνας). ὁ χυματισμὸς Κώδη, ἢ Κωδία, ἡ. ἀμφ.
τὸ λάχιστον ἔστιν αὐδὲ παραδείγματος.

Κώδιον, τὸ. δέρμα προβάτε μετὰ τὸ μαλὶ, προβιὰ,
ποσεκὴ, μηλωτὴ, κωδίσκα, φόρεμα ἐκ δέρματος προβά-
τε, τὸ ὁποῖον ἔτι μετεχειρίζοντο ἢ ὡς ῥοῦχα, ἢ ὅπ τᾶ
ὁποίᾳ ἐκοιμῶντο. ἄλλως δὲ ἢ, Κῶας, λέγεται. ἔτι
δὲ ἢ Σκίπασμά τι τῆ ῥομάτος - τῆς κλίνης, καθὼς
ἡ παρ' ἡμῖν Τσάργα, ἢ Ἰάμπολη, Τηφνίκι, κ. τ. τ. Ζ
Διόδ. Σικ. 17. 82. Ζήτ. Χλαῖνα. ὡς τὸ ἐν Ὀδυσ.
Α. 443. "Κεκαλυμμένος οἷος ἀώτω". τῆς αὐτῆς ἢ
τὸ καλλίτερον τῆ προβάτε. λέγω δὲ τῆς ἐξ ἀπαλῶν ἐ-
ρίων γεγονότων ἀσεβολαίων. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθ. δ'.
40. ὅπε "Ἀφθίτου ῥομάλευ". τὸ δέρμα τῦ κετοῦ,
τὸ Κώδιον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὑπεστρώννυντο τὰ κώδια· ἀ-
φ' ἧς ἢ Κῶμα ὁ ὕπνος, ἀφ' τὸ ὅπ κωδίων αὐτὰς κοι-
μᾶσθαι.

Κωδιοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κώδιον φέρων - φορῶν.

Κώδων, ωνος, ὁ. καλυκοειδὲς ἢ ἡμισφαιροειδές τι ἠχεῖον
ἐκ μετάλλε, ἢ μάλιστα ὅ ὀρειχάλκε κατεσκευασμέ-
νον, τὸ ὁποῖον διὰ τῦ κτυπήματος ἦχον ἐκδίδει. Κω-
δώνιον, Καμπάνα. Τοιαῦτα κωδώνια μετεχειρίζοντο οἱ
παλαιοὶ ὁπότε ἐξεπάζον τὰς φυλακὰς τῆς νυκτὸς, ἢ
φυλάττη ἡ φυλακὴ ἢ κοιμᾶται. Ἡ φυλακὴ λοιπὸν δι-
ᾤθυς ἀφ' ἑᾶ ἦκεε τὸν ἦχον τῆ κωδωνίε ἐφερε νὰ ὑπο-
κειδῇ διὰ φωνῆς, ἢ ἐνταῦθα τὸ, Κωδωνοφορεῖν, αὐτὶ
τῦ, Ἐπισκοπεῖν ἢ ἐξεπάζειν τὰς φυλακὰς τῆς νυκτὸς,
ἢ καπὶ Φάτ. Πεεπολεῖν ἢ ἐξεπάζειν οἱ χρηγορῦσιν οἱ
φύλακες, οἱ γὰρ ἐφέπολοι τὰς φυλακὰς ὑπσκοπῦντες
οἵτν κώδωνας εἶχον ἢ ἐφόρεν, περιάζοντες τὸν καθεύ-
δοντα, ἢ ἵν' οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται, ὡς τὸ
παρὰ Γάλ. Patrouiller, faire la, ἢ, aller en patro-
uille, ἢ ὡς τὸ Τερκ. Κόλλι, γυείζειν κόλλι. Ἰταλ.
Pattuglia. ἐνταῦθα τὸ τῆ Θεκυδίδ. ἐν δ'. 135. "Τᾶ
"κώδωνος παρευεχθέντος". ἀφ' ἧς παρῆλθεν ἡ ἐφέπο-
λος φυλακὴ μὲ τὸν κώδωνα, ἀφ' ἧς ἐπέρασεν ἐμπροσθὰ
τὸ κόλλι· ἢ παξύλλια· ἢ πατήλλια· ἢ ῥαμίζια. Τοιᾶ-
τον ἢ τὸ τῆ Πλυτάρχ. εἰς Ἄρατ. 7. Παρὰ Παρθεν.
Ναρρ. 34. ἀναφέρεται "Κώδων φύλακος". ἢ ἐκλαμ-
βάνεται ὡς μέρος τῆς ζυγαστῆς "Ἀποτίνος ἐρυμνᾶ τὸν
"κώδωνα καπακομίσαι". 2) Τὸ κατὰ τὸ τέλος τῆς
σάλπιγγος πλατὺ μέρος, τῆς ὁποίας τὸ ῥοὸς τὸ σῶ-
μα ἐξ ἐυαντίας, Ἐπιγλωττὶς, λέγεται. Ἥρων. Ὁ
Σοφοκλ. πίσσα τὸ "Κώδωνος τυρσηνικῆς", ὑπὸ τᾶ μέ-
ρυς ὅλυ τᾶ σάλπιγγα. Ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆ
Χερσιανῶν λέγεται, Κώδων ἱερὸς, τὸ σημαντήριον τῆς
μετακλήσεως τᾶ λαᾶ εἰς τὰς νακς, Καμπάνα. Βαλ-
σαμ. 3) Μεταφορ. ὁ Φλόαρος ἄνθρωπος. ὅθεν

Κωδωνίζω, διὰ τῆς κωδώνων ἠχῶ, κτυπῶ τὸ κωδώ-
νιον, Καμπανίζω. ὡς δὲ ἐφέπολος φυλακὴ (ὡς κω-
δωνοφόρος) ἐφέρχομαι ἢ ὑπσκοπῶ τὰς φυλακὰς τῆς
νυκτὸς αὐ ἀγρυπνῶσιν, ἢ διὰ τᾶ ἦχυ τῆς σάλπιγγος ἐ-
ξεπάζω ἢ δοκιμάζω τὰς ῥοὰς πόλεμον διωσισμένυς ἵπ-
πυς, αὐ αὐτοὶ ὑποφέρωσι τὸν θόρυβον αὐτᾶ· καθόλε
δὲ, Ἐξεπάζω, δοκιμάζω, πειράζω, πεῖραν λαμβάνω
ὅπ ἀνθρώπων, ἵππων, πολίτων ἀγγείων, νομισμά-
των, κ. τ. τ. ἐν τῇ σωσθ. λέγεται ἢ Οὐδετ. αὐτὶ
τᾶ ἦχον ἀφίημι ἢ ἐκδίδωμι.

Κωδωνόκροτος, ὁ, ἡ. (κώδων, κρότος) ὁ ἦχῶν,
κωδωνίζων ὡς ὁ κώδων, ἢ ὁ ἐκ τᾶ κώδωνος κρότος.
Εὐσεπ. Ῥῆσ. 383. ἢ, 388. ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλυ-
τάρχ. προβλ. συμπ. β'. 5. λέγει τᾶτον "Σάκος κώ-
"δωνος".

Κωδωνοφαλαράπωλος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ.
994. καλεῖται ὁ Μέμνων, διότι ἦχεν ὡς ταῖς φαλα-
ραις καὶ χαλινοῖς τῆς ἵππων κωδώνια.

Κωδωνοφορέω, ῶ. κώδωνας φέρω - φορῶ. καθὼς π.
χ. οἱ ἵπποι, ἢ ἡ ἐφέπολος φυλακή. Ζήτ. Κώδων.
Ἀριστοφάν. Ὄρν. 843.

Κωδωνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κώδωνα φέρων - φορῶν - βα-
στάζων, π. χ. ὁ ἵππος, ἢ ἡ τᾶ πάλαι φυλάττυσα
ἐφέπολος φυλακὴ, ἢ παξύλλια, τὸ κόλλι. Δίων
Κάσσ. νδ'. 4. "Οἱ τὰς σωτηρίας νύκτωρ φυλάσσον-
τες, κωδωνοφορᾶσιν, ὅπως σημαίνωσι ἀρίστην ὁπόταν βα-
λησῶσι διώκωσι. Ζήτ. ἐν τῇ, Κώδων.

Κώεια, Κώεσι. Ζήτ. ἐν τῇ, Κῶας.

Κώθων, ωνος, ὁ. εἶδος Λακωνικῆ πηλίνε ἢ χρατιω-
τικῶ ποσηρὸν, τῷ ὁποίῳ τὸ ζῶμα ἐφεψάφυ ὁ Κτη-
σίας παρ' Ἀθηναίῳ, β'. 10. καὶ Πλάτ. ἐν Λυ-
κύργ. 9. μετεχειρίζοντο τᾶτο ἔτι καὶ οἱ Ἀττικοὶ ταῦ-
τα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 601. ὁ Σχόλ. ἐν Εἰρήνῃ 1094.
ὅτι ἦτον μείωτον (μὲ σᾶκ χιρὸλιον), καὶ ἐκαλεῖτο
ἔνι, Ἐρυσκὸς πλωτήριος, ἢ εἰς τὰς χρόνυς τᾶ, Κυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ωτις. ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κέπα, ἐκ τῆ Λατιν. καλούμενον. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀντων. 4. κεῖται "Κώθων ἐμφανὴς". αὐτὶ τῦ, Πολυποσία, Μέθη, Μέθυσος, ὁ παύπε μεθυσμένος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ Μέθυσος. ὅθεν καὶ τὸ, Ἀκρατοκώθων, καὶ

Κωθωνίη, ἡ. παυτὸν τῦ, Κωθωνισμός. Ἀρεταῖος, β'. 13.

Κωθωνίζω, πίνω μὲ τὸν κώθωνα, μεθύω. Ἀειστοτ. προβλ. γ'. 14.

Κωθώνιον, τό. μικρὸς κώθων. Γεωπον. κ'. 10.

Κωθωνισμός, ὁ, ἡ. Ἀειστοτ. προβλ. ἑ. 38. τὸ πίνειν μὲ τὸν κώθωνα, πολυποσία, μέθη.

Κωθωνιστήριον, τό. παρὰ Διοσκορ. ἑ. 19. τύπος εἰς ὃν συναθροιζόμενοι πίνουσι, τύπος ἡδονῆς ἕνεκα πότου.

Κωκάλια, τὰ. εἶδος χερσαίων καὶ ὀστρακοδέρμων κοχλιῶν. Ἀειστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 4. ὅπου, Κοκκάλια, αὐτάγγυστον. λέγονται δὲ ὕστερ, ἐκ τῆ σκληρῦ καὶ ὀστρακώδους ἦναι ὁ στρακίνη αὐτῆς δέρματος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθ. Κόκκαλον, αὐτὶ τῦ, Ὀστῦν. Ζήτ. ἐν τῦ, Κόκκαλος. ἡ συνήθεια ἔτι καὶ τὰ δέρματα αὐτῆς τῆς κοχλιῦν, Κοκκάλια, λέγει.

Κώκυμα, τό. (κωκύω) τὸ ὁποῖον ἐθρήνησεν - ἔκλαυσε τινάς, κλαύσιμον, θρῆνος, κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς μετὰ φωνῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 331. καὶ ἄλλως

Κωκυτὸς, ὁ. θρῆνος, κοπετὸς, ὀδυρμὸς, κλαυθμὸς μετὰ κραυγῆς. Ἰλ. Χ. 408. 2) Ὀνομα ποταμῦ ἐν ᾅδῃ. Ὀδυσ. Κ. 514. ἐκ τῆ

Κωκύω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, μετὰ θρήνου ἀναβοῶ, κλαίω μετὰ μεγάλης φωνῆς. Ἀειστοφ. Λυσ. 1222. "Κωκύσετε τὰς τείχας μακρά". καὶ σίχ. 448. "Ἐκκοκκύσω τὰς σεσοκωκύτας τείχας". τῦτο τὸ ὕστερον ὁ Σχολ. ἑρμῆν. διὰ τῦ, Ἐκασάσω - ἐκτίλλω τὰς τείχας σε πάσας ὡς κάκκης ἐκ τῆς ῥοιᾶς κατὰ μίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς σε, ὧν ἐκτιλλομένων σε κωκύειν - θρηνεῖν καὶ βοᾶν ποιήσω. ἀμφ.

Κωλακρέτης, ου, ὁ. ἐν Ἀθήναις, παυτὸν τῦ, Ἀποδέκτης - ὁ λογιστὴς τῆς δημοκρατίας, ὅ ἐστὶν, ὁ ταμίας, ὅστις ἔδιδε λογαριασμὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν ὅσα ἔλαβε, καὶ ἐπλήρωσεν. Ἦσαν δὲ δέκα, κατὰ τὰς φυλὰς, οἵτινες ἐσυλάζαν ὅλα τὰ δίκαια τῆς πολιτείας, ἐπλήρωναν τὸν καθημερινὸν μισθὸν τῆς κειτῆς (παρ' Ἀειστοφ. "Κωλακρέτα γάλα". ἐρρέθη ἀσείως) καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα ὅσα τὰς δημοσίας θυσίας, ὅσ ὧν αὐτοὶ ἐλάμβαναν τὰ δέρματα καὶ τὰς πέδας. Ῥητορικὴν. εἰς Τιμοκ. Λεξικ. Ἄλλοι γράφουσι, Κωλαχρέται. ὅθεν τὸ ῥῆμα

Κωλακρατέω, ῶ. κωλακρέτης εἰμί. ἐπιγρ. Κυζικ.

Κωλάριον, τό. ὑποκορ. τῦ, Κῶλον.

Κωλεὰ, ἡ. ῆ, Κωλία, ἡ. ῆ, Κωλία, καὶ συνηθ. Κωλὴ. Ζήτ. Κωλὴ.

Κωλεὸς, ὁ. παυτὸν τῦ, Κωλεὰ, Κωλὴ, ᾗ, Κωλὴν, ὁ. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθήν. ε'.

Κωλὴ, ἡ. αὐτὶ, Κωλέα, ῆ, Κωλεὰ, παυτὸν τῦ, Κωλεὸς, καὶ Κωλιὸν. τὰ κόκκαλα τῦ μηροῦ μετὰ τῦ ἐπ' αὐτοῖς κρέατος, τὸ Κωλεμέτειον, ἐκ τῆς ὁποίων (ἀπὸ τῆς χοίρης) κάμνουσι τὰ παστὰ Χειρομήεια, καὶ ἐντεῦθεν ὅλαι αὗται αἱ λέξεις σημαίνουσι τὸ, Χειρομήειον, ἢ τὸν μηρὸν, τὸ ὀπίσθιον σκέλος τῆ ζώης, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέταρτον μέρος τῆ ὅλη. Le jambon, Γαλλ. ἐντεῦθεν τὸ, Μηείον, εἶναι ὡς εἰ μέρος τῆ Κωλῆς. Ἀθήν. δ'. σιλ. 154. καὶ ε'. 367. τοιῶτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ἑ. 30. ἐκ τῦ, Κῶλον. 2) Παρ' Ἀειστοφ. Νίφ. 989. καὶ 1013. παυτὸν ἐστὶ τῦ, Αἰδοῖον, αὖ δεν ἠμπορεῖ νὰ ἐπαγωνισθῇ, ψωλή.

Κωλὴν, ῆνος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῦ, Κωλῆ.

Κωληπιὸν, ᾧ, Κωλήφιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Κώληψ -

Κώληψ, ηπος, ἡ. (κῶλον) ἡ ἰγνύα ἤτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὑποκάτω μέρος τῦ γόνατος, ἔνθα γίνεται ἡ κάμψις. Ἰλ. Ψ. 716. ἑρμῆν. ἔτι καὶ ὄξος τῦ, Ἀσράγαλος, καὶ Γαστροκνημία.

Κωλιὰς, ἡ. σωυπακουσμ. Ἀκρα, ἐλέγετο εἰ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ὅπ τὸ ὁποῖον καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης κωλιάδος, ἰῶ. Παυσαν. Ἀττ. ἀ. ἔνθα καὶ λιμνή τις ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἑωρτάζετο. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 8. Ἡ γῆ τότε τῦ ἀκρωτηρίε ἦτον χρήσιμος ὄξος πύλινα ἀγγεῖα. Σιῦδ. ἐν Λ. Κωλιάδος, καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ τῦ Ἀκούειν "Ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος κεκεραμευμένον".

Κωλικὸς, κὴ, κὸν. ὅσις πάσχει ὑπὸ κώλικα. "Κωλικὴ νόσος, ἡ, διάθεσις". τὸ πάθος τῦ κώλικος, ὁ Κώλικας. τὸ πάθος τῦτο ἔχει τὸν θρόνοντα εἰς τὸ ἔντερον Κῶλον λεγόμενον, ὄξ αἰτίας τῦ περιελειομένου καὶ ἐμποδιζομένε αἵματος ἐν αὐτῷ, ὁπόθε γίνεται καὶ φλόγωσις εἰς τὰ πέριξ γειτνιάζοντα μέρη.

Κωλόβαθρον, τό. Ζήτ. ἐν τῦ, Καλόβαθρον.

Κωλομετρία, ἡ. ἡ καπιμέτρησις ἢ μεζική διαίρεσις τῶν κώλων ἐν ταῖς χοραῖς. Σιῦδ. ἐν Λ. Εὐγκόμιος.

Κῶλον, τό. εἶ μέλος ἐν τῷ σώματι, οἷον πῦς, σκέλος, ὀξὺν, κ. τ. λ. 2) Εἰς οἰκοδομικὸν τινα λέγεται εἶ τμῆμα, εἶ μέρος αὐτῦ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μονόκωλος. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἡ πλευρὰ σώματος τινὸς, ὡς π. χ. ἡ Πλευρὰ εἰνὸς τετραγώνε. 3) Ἓν μέλος τῆς Περιόδε. Ζήτ. Μονόκωλος. 4) Τὸ μεγάλον ἔντερον εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τὸν ὀμφαλόν. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὀμφαλὸς, Κῶλος, ὁ. λέγεται, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Κωλικός.

Κωλοτομέω, ῶ. τὰ κῶλα τέμνω, κολοβόω, κόπτω τὰ μέλη. Παρὰ Πλουτάρχ. "Τῆμος ὀτ' αἰζηοὶ δημήτερα κολωτομεῦσιν". εἶναι αὐτὶ τῦ, Θερίζουσιν. ἀλλ' ἐν ἄλλῃ ῥήσει κεῖται αὐτὶ τύτε τὸ, Βωλοτομῶ.

Κώλυμα, τό. καὶ, Κωλύμη, ἡ. (κωλύω) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω. Θουκυδ. ὅθεν

Κωλυματίον, τό. παρ' Ἱππῶνι, ά. ὅσις τὸ ἑρμηνεύει μόνος ὄξ τῦ, Χαλινάριον.

Κωλυσανέμας, ου, Κωλυσανέμης, ὁ. ὁ κωλύων - ἐμποδίζων τὸν ἄνεμον.

Κωλυσίδειπνος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν δεῖπνον ἀργοπορῶν - βραδυκρινῶν. Πλούταρχ. συμπ. ἡ. 6.

Κωλυσίδρομος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν δρόμον κωλύων - ἐμποδίζων. Λεκτικ. Φαγοπ. 139.

Κωλυσιεργέω, ῶ. ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον τε, κάμνω τινὰ νὰ χασομερήσῃ. Πολύβ. ε'. 15. Φίλ. β'. ὅθεν

Κωλυσιεργία, ἡ. ἡ τῦ ἔργε κώλυσις. τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τινὰς τὸ ἔργον.

Κώλυσις, ἡ. (κωλύω) ἐμπόδιον, εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις. φράγμα τῦ νὰ μὴ χωρῇ τινάς.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ἡ, Κωλυτὴς, ᾶ, ὁ. (κωλύω) ὅσις ἐμποδίζει - εἰς τὰ ὀπίσω κρατεῖ καὶ δεν ἀφίνει τινὰ νὰ προχωρήσῃ, ἐμποδιστὴς, ὅσις γίνεται ἐμπόδιον τινός.

Κωλυτήριος, ὁ, ἡ. ᾱ, Κωλυτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ διάφορος εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ - νὰ κρατῇ ὀπίσω τινά, καὶ ἑορτὴ παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Κωλυτὸς, τὴ, τὸν. ἐμποδισμένος, ὁ διωάμενος κωλυθῆναι. τὸν ὁποῖον δύναται τὰ ἐμποδίσει τινάς.

Κωλύω, Μ. ὑσω. ἀδυνατίζω, μετεωρίζω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, θλίβω, "Κωλύειν τινά τι. Σοφοκλ. "Φιλοκτ. 1241." "Ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ "δρᾶν", ὅπ καὶ τὸ, "Οὐδέσε κωλύσει σεαυτὸν ἐμ-βα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"βαλεῖν". Ἀεισοφ. "Κωλύω πωλεῖν, πειχίζειν". Θυκυδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ς'. 2. "Κωλύσει τῶ καίειν ὑπόπτας". Δημοδ. "Τί τὸ "κωλύον"; Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει; τί τὸ ἐμπόδιον; Ἐσι δὲ μετὰ τῶ, Κολάζω, καὶ Κολάω, οὗ καὶ τὸ αὐτὸ, καὶ διαφέρει μόνον εἰς τὴν μεταβολὴν τῶ ὸ εἰς ω.

Κωλωτιὴ, ἡ. αὐτὶ τῶ, Ὄρυις, ἐλήφθη ἐκ τῆς ἡμαρτημ. γεαφῆς τῶ Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἱσορ. Θ'. 1. ὅπου, Κωλωτὴ, αὐτὶ τῶ, Κωλώτη, κεῖται. ἐκ τῶ

Κωλώτης, ᾱ, ὁ. (κῶλον) ταυτὸν πῶ, Ἀσκαλαβώτης. ὅθεν

Κωλωτοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὅμοιος πῶ κωλώτη. παρομοίως πῶ κωλώτη κηλίδας ἔχων, ἢ εἶναι παρδαλός. Ἱππокр.

Κῶμα, ατος, τὸ. (ἔχει μετὰ τῶ Κοίτη καὶ Κοιμάω μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν) ληθαργία, κλίσις παντοτινὴ εἰς ὕπνον, ἢ εἰς ληθαργικὸν ὕπνον καταφορά. Ἰλ. Ξ. 359. τὸ ἀεὶ παύτε ιυσάζειν, ἢ ὁπόταν ἀσθενὴς τις ἔχει παύτοτε τὰ ὄμματα κεκλεισμένα χωρὶς νὰ ἐμπορῇ νὰ κοιμηθῇ. ἔτι δὲ καὶ ὁ βαθὺς ὕπνος ἢ ὁ ἔξω τῆς φύσεως ὕπνος τῆς ἀῤῥώστως. ὅθεν τὸ, Κωματώδης, καὶ Κωματάω.

Κωμάζω, Μ. δσω. κυρίως ἐκφράζει ἡ λέξις τὰς παρόξους ἑορτασικῆς τινὸς καὶ παιγνιεικῆς πομπῆς γινομένης εἰς τὰς ἑορτὰς τῶ Βάκχε, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς καθήμενοι οἱ ἑορτασταὶ ὑπὸ τῆς ἀμαξῶν, καὶ παρερχόμενοι τὰς κώμας ἐν οἷς οἱ ἐγκάτοικοι τότε διεσκορπισμένως κατῴκων, ἔψαλον διαφόρες ὕμνες εἰς τὸν Βάκχον. ὅτε δὲ καὶ τὰς συναπαντῆς καὶ παρερχομένας ἐπείραζον, ὕβριζον, καὶ ἐχλεύαζον μετὰ ἀσελγείας. (ὡς τὸ Τυρκ. Ζιλκεντίζω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ διφρυίνομαι, καὶ τὸ χλευάζω). Ἐντεῦθεν ὁ Δημοδ. συνάπτει τὸ "Κωμάζειν, μετὰ τῶ, Παιανίζειν. Εἰς ταύτην τὴν Βακχικὴν πομπὴν ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖσον ἔφερον καὶ προσωπία (μάσκας), καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοδεὺς. ὑπενδίζει εἰς τὴν πολιτῆν "Ἐν ταῖς "πομπαῖς αὐτὴ τῶ προσώπε κωμάζει". ἐντεῦθεν καὶ ἀλλαχῶ λέγει "Καὶ τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομ"πὴ καὶ οἱ παῖδες καὶ ὁ κῶμος καὶ οἱ κωμῳδοὶ καὶ οἱ "τραγῳδοί". Ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν ἀρχὴν μετὰ ταῦτα ἡ Κωμῳδία, καὶ ἡ Τραγῳδία. Ζήτ. ἐν τῶ, Πομπεῖω. Ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει τὰς λέξεις Κῶμος, καὶ, Κωμάζω· ἀλλ' ὁ Ἡσίοδ. μόνον ἐν Ἀσπίδ. 281. καὶ Ὅμηρ. ἐν Ὑμν. Ἑρμ. 487. 2) Κῶμον ἄδω, μετὰ μέθης αἰθρῶς ἄδω, ὡς ἡ Βακχικὴ πομπὴ, ἥτις συνίσατο ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵ τινες μετὰ μίαν ἀδιαλείπτον μετὰ μουσικῆς περιερχόμενοι τὴν πόλιν, ἐλάλουν, ἐξαγορίδων, ἐχαράσσον, ἐσπαρτον ἐλεύθερος καὶ θέλοντας παῤῥησίαν, ὡμίλουν καὶ ἔλεγον ὅ,τι ἐδιάβαινε, ἕως νὰ προξενήσωσι γέλωτα καὶ ἡδονὴν εἰς τοὺς ἀκούοντας. χεδὸν ὡς ἡ παρ' ἡμῖν Πατινάδα, λεγομένη. διαφορετικὴ ὅμως ἀπὸ τὴν παρὰ Ξενοφ. Συμπ. β'. 1. "Ἐπὶ κῶμον ἐλθεῖν". εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τὸ πάλος τῆς διονυσιακῆς πρχοντο οἱ Συρακούσιοι μετὰ αὐλητρίδων, καὶ χορευτριῶν, καὶ ἐκαμνον διάφορα τεχνικὰ παιγνίδια, καὶ θεάματα. 3) Λέγεται ἔτι τὸ, Κωμάζειν, ὡς καὶ τὸ, Κῶμος, καὶ ὑπὸ πάσης ἑορτασικῆς πομπῆς, ἥτις ἦτα συνδεδεμένη μετὰ χαρᾶς καὶ διαφορετικῆς, μετὰ μουσικῆς, μετὰ ὕμνων καὶ ᾠδῶν, μετὰ χορῶν καὶ ἀσβεσμάτων ἤτοι χορταρίδων. "Τὸν "καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε (χορόν)". Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 180. "Τὴν ὑμέναιον κωμάζειν". Ἡλιοδωρ. Αἰθ. καὶ ἐντεῦθεν πρὸ μικρῦ σημαίνει τὸ, Ὑμνῶν - ἐπαινῶν - ᾠδὴν, διὰ χαρὰν καὶ διαφορετικὴν

φωνάζειν, τέρπεθαι, διφραίνεθαι, καθὼς π. χ. ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ παννύχοις ποτὲ δὲ τὸ, Πάγειν εἴς τινα ἑορτασικὴν πομπὴν, ἑορτήν τινα μετὰ διφροσυνῆς ἑορτάζειν, κ. τ. τ. Ζήτ. Κῶμος. καὶ ἐπομβρῶς σημαίνει τὸ, Ὀρχεῖθαι, χορεύειν, μουσικὴν φέρειν εἰς τὸ μέσον, ὡς τὸ ἐν Ἀνακλεκτ. ά. 711. "Κάκ "πυρὰς εἰς Ὄλυμπον ἐκώμασας"; Ἐντεῦθεν τὸ, Ἐγκώμιον, καὶ, Ἐγκωμιάζω.

Κωμαίνω, (κῶμα) νυσάζω, ἔχω παύτοτε κλίσιν καὶ διάθεσιν εἰς ὕπνον.

Κώμακον, τὸ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱσορ. Δ'. 7. ἀρωματικόν τι φυτὸν, κατά τινας τὸ Μοσχοκάρυδον.

Κώμαξ, ακος, ὁ. ταυτὸν πῶ, Κωμάζων, ὅτις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους - τοὺς χορταρίδες. ὡς τὸ παρὰ Τουρκ. Ζιλκλῆς.

Κωμάρχης, ᾱ, ὁ. καὶ, Κώμαρχος, ὁ. (ἄρχω) ὁ ἀρχηγὸς καὶ προστὸς κώμης τινὸς, ὁ προεστὼς τῶ χωρίε.

Κωμάσδω, Δωρικ. αὐτὶ τῶ, Κωμάζω.

Κωμασία, ἡ. ἡ πρᾶξις τῶ κωμάζειν, ὑπερέτως δὲ ἡ ἐν ταῖς Βακχικαῖς ἑορταῖς πομπή. Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. έ. 7.

Κωμασήριον, τὸ. Ζήτ. Πωμασήειον.

Κωμασὼς, ᾶ, ὁ. ὁ μετ' ᾠδῆς περπόμβρος - ξυφῶν, ὅτις κωμάζει, ὅ ἐσὶν, ὑπάγει εἰς τὴν Βακχικὴν πομπὴν, ἢ εἶναι ἔθος ἐξ αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ ὁ Βάκχος ἢ ὁ Διόνυσος αὐτὸς, ὁπότε πανηγυρίζεται ἡ ἑορτὴ αὐτῶ. Ἀεισοφ. 2) Ὁ νέος ἢ μεθυσμβρος ἄνθρωπος, ὅτις ἐν τῶ κώμω ὢν περιέρχεται τὴν πόλιν.

Κωμασικὸς, κὴ, κὸν. ἢ Ἐπίῤῥ. — κῶς. ὁ αἰήκων - ὁ ὑπάδειος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ Κωμάζειν, ἢ ὁ ἐκ τῆ εἴδες - τρόπε τῆς ἐν ταῖ κωμάζειν πρακτομβρων ὤν.

Κωματώδης, εος, ὁ, ἡ. (κῶμα) ὅτις ἔχει κλίσιν καὶ διάθεσιν εἰς τὸ νὰ κοιμᾶται παύτοτε, ἢ μ' ὅλον τοῦτο ἔχων τὰ ὄμματα κλεισμβρα, δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, ὡς ὁ ἄῤῥωστος.

Κώμη, ἡ. ἡ βραχεῖα πόλις, ὅ ἐσὶ τὸ μικρὸν χωρίον, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι κατοικοῦσι ξεχωρισὰ ἕκασος εἰς τὸν ἴδιόν τε οἶκον (χωρὶς), αὐτίκατ. πῶ, Πόλις, ἤτις ἔχει τεῖχος. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον Δῆμος, εἰ Δωρικῶς, Κώμας, ἔλεγον. Ἀεισοτ. Ποιητ. γ'. εἴρηκε δὲ καὶ Θυκυδ. ἐν ά. Κώμας, τὺς δήμους. 2) Ἐν τῇ πόλει λέγεται Κώμη, οὗ ξεχωρισὸν μέρος αὐτῆς, ὅπε συγκατοικοῦσι πολλοὶ ἄνθρωποι, Γειτονιά, Μαχαλᾶς, Σεικία, Κονβάδα, ταυτὸν πῶ, Ἀμφοδον. "Πάσας μὲν οἰκίας, πάσας δὲ κώ"μας". Πλάτ. Νεμ. ί. Ἱσικρ. Ἀρκοπ. "Διελόμε"νοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κα"τὰ δήμους". ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Τινὲς παράγυσι τοῦτο ἐκ τῆ, Κίω, Κίω, Κοίω· ὡς ἡ τὸ, Κοίτη. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κοιμᾶσθαι καὶ βιῶν.

Κωμηδὸν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῆς χωρίων. καθὼς εἶναι τὰ χωρία - αἱ συνοικίαι - οἱ μαχαλάδες.

Κωμήτης, ᾱ, ὁ. χωρικὸς, χωρεάτης, ὅτις κατοικεῖ εἰς τὰ χωρία ἔξω τῆς πόλεως. 2) Ἐν τῇ πόλει ὁ Γείτων, σιωΐοικος, (μαχαλελῆς, Τυρκ.) ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γειτονιᾷ οἰκῶν.

Κωμητικὸς, κὴ, κὸν. παῦτο ὅ,τι αἰήκει - ἁρμόζει εἰς τὸν Κωμήτην.

Κωμήτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Κωμήτης. χωρεάτισσα, ἢ γειτόνισσα.

Κωμήτωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν πῶ, Κωμήτης.

Κωμίδιον, τὸ. μικρὰ κώμη.

Κωμικεύομαι, κωμικῶς ὁμιλῶ. Λουκιαν. Φίλοσ. 22.

Κωμικὸς, κὴ, κὸν. ᾱ Ἐπίῤῥ. — κῶς. ὁ αἰήκων εἰς

χῶ

τῇ κωμικῇ τέχνῃ, ἢ κατὰ τὸν τρόπον ὡς κωμικῆς τέχνης. Ἰδίως λέγεται ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς διδασκήσας εἰς ταύτην τὴν τέχνην.

Κώμιον, τό. μικρὰ κώμη. Στράβ.

Κωμογραμματεύς, έως, ὁ. ὁ γραμματεὺς κώμης τινος. Ἰώσηπ. ἀρχ. 16.

Κωμοδρομέω, ῶ. πυτὸν τῷ, Κωμάζω. Πολυδ. δ'. 11.

Κωμόπολις, εως, ἡ. λέγεται μία κώμη, ἥτις εἶναι μεγάλη ὡς μία πόλις, χώρα, μεγάλον χωρίον.

Κῶμος, ὁ. (κώμη) κυρίως, ἡ ἑορτασικὴ καὶ πανηγυρικὴ παράπαιξις καὶ πομπή, ἥτις ἐγίνετο εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, ὅτε ἐφ' ἁμαξῶν περιήρχοντο τὰς κώμας, εἰς τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀττικῆς διεσπαρμένως κατῴκων, ἀφ' οὗ νὰ συναχθῶσιν εἰς πόλεις καὶ νὰ περιχίσωσιν αὐτάς. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν περιερχόμενοι πάσας τὰς κώμας οἱ κωμασταὶ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μεθυσμένοι ὄντες ἐξ οἴνου καὶ χαρᾶς, ἔψαλλον ᾠδὰς καὶ ὕμνους, ἄσεμνα καὶ αἰσχρὰ βαγῴδια, χλευάζοντες καὶ παίζοντες μὲ παν εἴδος ὕβρεων, κακολογίας, καὶ ἀσελγημάτων ὅλας τὰς συναναστροφὰς καὶ παιρερχομένους. καὶ ἐντεῦθεν "Τὰ ἐξ "ἁμάξης σκώμματα". Ζήτ. ἐν τῷ, Ἅμαξα. Ἡ τοιαύτη παρόδιος ὠνομάζετο, Κωμάζειν, καὶ, Πομπεύειν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Πομπεύειν, ἐλήφθησαν καὶ αὐτὶ τοῦ, Χορατεύειν, ἀσελγοῦντας περιάζειν - σκώπτειν τινά, καὶ ἐπομένως αὐτὶ τοῦ, Χλευάζειν, Περιπαίζειν, δημοσίως κακολογεῖν τινά. Ἐντεῦθεν προῆλθε καὶ ἡ Κωμῳδία, ἐκ τοῦ Κώμη, καὶ Ὠδή, ἡ κάλλιον αἰσχρολογικώτερον ἐκ τοῦ, Κῶμος, καὶ Ὠδή. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, (ἐκ τοῦ Κώμη, ἥτις καὶ Χώρα λέγεται) τὸ, Χωρατέω, καὶ Χωρατὰς, ὅ ἐστιν, Ἀστεΐζομαι, καὶ Ἀστεϊσμὸς, Σκῶμμα. μετὰ αἰσχύντου σκώπτω τινά. 2) Ὠδὴ μεθυσικὴ ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Πατωμάδα, λεγομένη. Οἱ νέοι μετὰ τὸν εὐωχίαν καὶ μέθην περιερχόμενοι τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως ἢ τῆς κώμης μετὰ μουσικῆς - φωνῶν καὶ βαγῳδίων καὶ τῆς ἐρωμένων, ὑπήγαινον εἰς τὰς γνωστὰς καὶ φίλας αὐτῶν καὶ πάλιν ἐμέθυον ἐκεῖ. Τοιοῦτοι Κῶμοι εὑρίσκονται ἐν τῷ τῆ Πλάτωνι. Συμποσίῳ. καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, Κῶμος, καὶ τὸ Πολίτευμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν τοιουτοτρόπως πολιτευομένων ἀσώτων - μεθυσων - βυφολῶν καὶ παραλελυμένων νέων. 3) Παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἄλλοις, λέγεται ἔτι, καὶ ἡ Παράπαιξις καὶ πομπὴ, μὲ τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ ἀθλητὴς, ἥτοι ὅστις ἐνίκησεν εἰς ἀγῶνά τινα, ὅτε καὶ τὰ χαροποιὰ ἄσματα καὶ ἡ εὐφροσύνη ἔχουσι τόπον. Ἄρα, Θίασος, Μουσικὴ καὶ χορὸς ὕμνος καὶ ἐγκώμιον, ἢ Ἐγκωμιαστικὸν βαγῴδιον, ἢ Τέρψεως ᾠδή. Καθόλου δὲ λέγεται, Πᾶν πλῆθος, ἢ σύστημα ἐκ πολλῶν, ὄχλος, ἄθροισμα. Εὐριπ. Ἰων. 1197. "Κῶμος πελειῶν", εἶπα κοπάδι ὑπὸ περιστερεῶν. Ἱππόλ. 54. "Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ φοιτόλων ὁπηδόπους Κῶμος λέλακεν". πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων. Ἰκέτ. 390. "Κῶμοι δ' ἐχέ- "θουσι τὸν ἐμὸν ἀδελφεόν", ὅπου τὸ, Κῶμος ἀσπιδοφόρος, εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἐκστρατεία, ἢ Στρατιὰ, εἶπες. ἀλλὰ τὸ ἐν Τρωάδ. 1184. "Κῶμον ὁμηλίκων πρὸς "πόδα ἀπάζω". εἶναι δὴ Κηδείας, ἥτοι παραπόδου κηδευτικῆς καὶ λυπηρᾶς, τῆς συνοδευούσης τινὰ δὴ τὸν πόδα. Ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει συχνάκις, Κῶμον, καὶ τὰς ἀθλητικὰς ᾠδὰς αὐτὰ, τὰς ὁποίας ἔψαλλον ἐν πομπῇ οἱ φίλοι τοῦ νικητοῦ, ἢ ὡς τοιαῦτας ἐλήφθησαν.

Κωμόω, ῶ. παρ' Ἱπποκρ. αὐξάνω. ὁ Γαλλικὸς, Κεκωμῶδται, δὴ τῆς ἐννοίας τοῦ, Κεκωμαῶδαι, ἐν κώματι εἶναι. ἀμφ.

Κωμύδριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κώμη, μικρὸν καὶ δύστελὲς χωρίον.

Κώμυς, υδος, ἡ κατ' ἄλλους, υθος, ἡ. δέσμη χόρτου ἱκανὴ τρὸς ζῳφλοῦ, δεμάτιον, ἢ χερόβολον. Θεόκριτ. δ'. 18. 2) Τόπος ὅπου ὁ κάλαμος μετὰ τῆς ῥίζων αὐτοῦ πυκνῶς αὐξάνει. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 11. "Κώμυθας δὲ καλοῦσιν ὃ αὖ ἡ συνθρισμένος κάλα- "μος, καὶ συμπεπλεγμένος τὰς ῥίζας". 3) Ταυτὸν τῷ, Κορυθάλῃ.

Κωμῳδέω, ῶ. κωμῳδὸς εἰμί. 2) Ἐνεργητ. Πομπεύω, σκώπτω, χλευάζω, διαπαίζω, θεατρίζω καθὼς ἐν ταῖς Κωμῳδίαις. Παράξενον ἦτον ἐκεῖνο τὸ καλούμενον Παλαιὸν, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο προσωπικῶς. Ὁρᾷ δεῖ τότε τὸ ἐν Κωμῳδίαις ἐν τοῖς Προλεγομένοις τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τοῦ Κυττέρου ἐκδόσεως. ὅθεν

Κωμῳδήμα, τος, τό. πόμπευμα, σκώμμα, περίπαιγμα, σκῶψις, διαγέλοιον, καθὼς εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν. Πλάτ. Νεμ. ζ'. "Τὰ γέλωτος κω- "μῳδήματα".

Κωμῳδία, ἡ. κωμικὴ ᾠδὴ, ᾆσμα - βαγῴδιον τὸ ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τὰς κώμας. 2) Σκῶψις, πομπὴ, ὕβρεις, ὀβριασμὸς, ἔμπαιγμα, περίπαιγμα, διαγέλοιον, καθὼς εἰς τὰς παλαιὰς Κώμας, καὶ παλαιὰς Κωμῳδίας. 3) Ποίημα ἐμμέτρον δὴ τότε γεγραμμένον.

Κωμῳδιακὸς, κὴ, κόν. ἢ, Κωμῳδικὸς, κὴ, κόν. Ἐπίρ. — κῶς. ὁ αὐτὸς εἰς τὴν κωμῳδίαν, ἢ, Κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμῳδίας.

Κωμῳδιδάσκαλος, ὁ. αὐτὶ, Κωμῳδοδιδάσκαλος.

Κωμῳδιογράφος, ὁ, ἡ. ὁ κωμῳδίας γράφων.

Κωμῳδιοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κωμῳδίας ποιῶν - γράφων.

Κωμῳδόγελως, ωτος, ὁ. πυτὸν τῷ, Κωμῳδός. Ἀλκιφρ. α'. 21.

Κωμῳδογράφος, ὁ, ἡ. πυτὸν τῷ, Κωμῳδιογράφος.

Κωμῳδοδιδασκαλία, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κωμῳδίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κωμῳδία. ἐκ τοῦ

Κωμῳδοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ ἐπομένως, ὁ διδάσκων καὶ γυμνάζων τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορόν. "Κωμῳδίαν διδάσκει". σημαίνει τὸ Παραδοῦναι σῶα κομμάτιον εἰς τὸ Θέατρον. Ζήτ. Διδάσκω.

Κωμῳδολειχῶν, περὶ τὸν εὖ φρόντιστ' ἀεί". Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1318. ἐκφράζει τὸν Παράσιτον ὅστις μετὰ σκωμμάτων καὶ χαριτιδίων λείχει - γλείφει τὰς λεπάδας - τὰ πιάτα.

Κωμῳδοποιητὴς, οῦ, ὁ. ἢ Κωμῳδοποιὸς, ὁ. (κωμῳδὸς, ποιέω) ὁ ποιητὴς - ὁ συγγραφεὺς μιᾶς κωμῳδίας.

Κωμῳδοποιΐα, ἡ. τὸ κωμῳδίας ποιεῖν - γράφειν.

Κωμῳδὸς, ὁ. (κῶμος, ᾠδὸς) ὁ ποιητὴς τῆς κωμῳδίας. κυρίως ἔσις κάμνει ὕμνους - ᾄσματα - ᾠδὰς, καὶ μόνος τὰ ψάλλει εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. Ζήτ. Κῶμος.

Κωμῳδοτραγῳδία, ἡ. μυθοποιΐα ἢ κομμάτιον τὸ ὁποῖον εἶναι συνθεμένον ἐκ κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας. καθὼς π. χ. εἶναι τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον. τὰ τοιαῦτα κυρίως, Σατύρους, ἔλεγον.

Κωμῳδοτραγῳδὸς, ὁ. ὁ ποιητὴς ἢ ὁ ψάλτης τῆς Κωμῳδοτραγῳδίας.

Κωνάω, ῶ. (κῶνος) κυκλικῶς περιστρέφω, περιδινέω. πυτὸν τῷ, Δινέω. Ζήτ. Περικωνέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει δὲ Ἐπιχάρμου "Σκυφικώνακτος, καὶ ἑρμίν. δρᾷ "τὴν, Τοῖς σκύφοισι περιφέρουσι, ἐκ τοῦ, Κωνάζω, πε- "ριφέρω". 2) Ἐκ τοῦ Κῶνος, ἀεθμ. ς. ποιῶ, χέω μὲ πίσσαν ὁλόγυρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κωνῶσαι, ποιήσαι πίσσαν καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν.

Κωνάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.

Κω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κωνειάζομαι, πίνω τὸ κώνειον. Σχόλ. Ἰ.
Κώνειον, ᾗ, Κώνιον, τό. εἶδος φυτῆ, καὶ ὁ ἐκ τύτε θανατφόρος χυλός, ὑηλητήριον - φαρμακερὸν καὶ θανάσιμον βοτάνιον, ὅ' ᾧ ἐθανατώθη ὑπὸ Σωκράτης. Cicuta, παρὰ τὸ Κωνᾶν, ὅθεν τὸν γινόμβυον ὑπνωτικὸν καὶ σκότον τοῖς πίνεσι.
Κώνησις, εως, ἡ. παρ' Ἀεισοτ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 40. ταυτὸν τῷ, Κόμμωσις, Κήρωσις. ὅπω ἄλλοι ἀναγιν. Κώτυσις, ἐκ τῆ Κωνύω, ᾗ Κῶνος, ἀειδ. 5.
Κωνίας, ὁ. "Οἶνος κωνίας". πιοτωμβύνος οἶνος. ἐκ τῆ Κῶνος, ἀειδ. 5.
Κωνίζω, πιοτόω, πιοτόνω. ἐκ τῆ, Κῶνος, ἀειδ. 5.
Κωνικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸκων εἰς κῶνες, ὅμοιος τῷ κώνῳ, κωνοειδὴς.
Κωνίον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Κῶνος. "Μαζῶν κωνία". Φιλόδημ. ἐν Ἐπιγράμμ. ιή.
Κωνὶς, ίδος, ἡ. ὑδρίσκη, κωνοειδές τι σαμνίον ὑφὰ νερύ.
Κωνίτης, ε, ὁ. ᾗ, Κωνῖτις, ἡ. "Πίσσης κωνίτιδος". Ἐπιγράμ. Ῥιανῆ. ὅπω Κωπήτιδος, κεῖται. Ζήτ. Κωνίας.
Κωνοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Κωνοειδῶς, ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆ κώνε ἔχων, ὅμοιος τῷ Κώνῳ.
Κῶνος, ὁ. εἶδος σχήματος, ὑπὸ πλατείας καὶ κυκλικῆς βάσεως ἀρχόμβυον καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, (καθὼς π. χ. σῦα κεφάλι ζάκχαει). 2) Ὁ κωνοειδὴς κύκλος, ῥόμβιλος. 3) Ἡ κορυφὴ - τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας. 4) Ὁ κωνοειδὴς καρπὸς τῆς πίτυος, τῆς πεύκης, κ. τ. τ. καὶ ἡ κεκινάρα. Ζήτ. Κόννος. 5) Ἡ ῥάβδος καὶ ξυρὰ πίσσα. Ἐντεῦθεν τὸ, Κωνῶσαι, ᾗ Ἀκώνητος. Πισσῶσαι, ᾗ Ἀπίσωτος. Διοσκορ. α'. 94. καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Πίτυς, ἡ κεκινάρια. "Ὑψίκομον φυτήεσσαν φιλάτευσαν πτυκινοῖς κῶνος ὑπὸ ζεφύροις". Πλάτ. Ἐπιγραμ. ιγ'.
Κωνοτομεῖν, τὸν κῶνον τέμνειν. Ἐρατοσθ.
Κωνοφορέω, ῶ. κῶνον ἢ ῥόμβιλον φέρω. ἔθεν
Κωνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ κώνυς φέρων. "Πεύκη κωνοφόρος". ταυτὸν τῷ, Σφοβιλοφόρος.
Κωνοπεῖον, τό. (κώνω) κλίνη - κοίνητις, καπετάσματα ἔχυσα ἐκ λεπτῆ ὑφάσματος, δι' ὧν κωλύεται ἡ εἴσοδος τῶν κωνώπων. κατ' ἄλλες δὲ τὸ ὑφὰ τὲς κώνωπας δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐβάλετο ὠεὶ τὸν κλινίδιον, Κωνωποθλέγος, Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. Σχόλ. Ἰσβεν. ς'. 60. Ἰσίδωρ. ιέ. 5. ὀξυμβρέπως ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑφὰ τὲς Ἱπποκράζοντας ἐκεῖ κώνωπας. Horatius Epod. γ'. 16. Propertius, γ'. δ'. 46.
Κωνωπεών, ὁ. ἡ ὑπερφὴ δύο τινῶν ὑπερεμμάτων. Ἀνάλεκτ. γ'. σέλ. 61. καὶ ἐν 91. κεῖται, Κωνωπεῶνα. ὅπω περιγράφεται τὸ ὠεὶ τὸν κλινίδιον Κωνωπεῖον.
Κωνώπιον, τό. Ὑποκορισ. τῆ, Κώνωψ. ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωπῇδείᾳ, Κωνέπιον, ὡς καὶ ἐκ τῆ, Τραγῴδιον, Τραγέδιον. Γεωπον.
Κωνωποειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ κώνωπος ἔχων.
Κωνωποθήρας, ὁ. ὁ τὲς κώνωπας θηρεύων.
Κώνωψ, ωπος, ὁ. εἶδος ἐντόμε πτερωτῆ τὸ ὁποῖον ὑφὰ τὰς τροβοσκίδας τε δηγκάται, Κωνώπιον. Ἀεισοτ. Ζώων Ἱστορ. ε'. Culex.
Κῶος, εος, τό. ἀφ' ᾧ παράγυσι τινὲς τὸ, Κώτα, ᾗ, Κώεσι, ταυτὸν τῷ, Κῶας. 2) Βόλος τις εἰς τὴν παιδιὰν τῆ Ἀστραγάλων, ὁ Ἑξάπις ὑπὸ τῆ πολλῶν κωλυμβυος, διότι ἔξ ἐδυύετο. Ζήτ. Χῖος. 3) Κῶοι, ζώγλαι, φωλεοί. ὅρα Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Εὐρυκόωσα, ὅπυ τὸ, Κόοι, ὑφὰ τῆ, Κοιλώματα, ἕρμιν. ὡς τὸ παρὰ Λακεδ. Καύεται, ἢ Καιάται. Σχόλ. ἡ. σέλ. 565.

Κώπαιον, τό. τὸ αὐώτερον ἄκρον τῆς κώπης, ἤτοι ἡ λαβή. τὸ δὲ κατώτερον τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ ὕδωρ, Πλάτη, λέγεται, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ. Ἡσύχ.
Κωπαιώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ κώπῃ. ἀμφ.
Κωπείρης, ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ τῦ, Κωπήρης. ὅξ. Εὐσεπ.
Κωπεὺς, έως, ὁ. Κωπέες, ξύλα εὔθετα ᾗ ὑπαρθμα ὑφὰ κώπας - κωπία. Ζήτ. Πλατῶν. 2) Ἡ κώπη. ἀμφ.
Κωπεύω, ᾗ, Κωπέω. "ςρατὸν". ἑτοιμάζω τὸ ςράτευμα εἰς μάχην, τειτοτρόπως, ὥςε ὁ ςρατιώτης ἔχει εἰς χεῖρας τὸ τῶπλον τῆ ξίφυς. "Κωπεύω ναῦν". ἑτοιμάζω τὸ πλοῖον διὰ πλεύσιμον, βάλλω τὰ κωπία εἰς τὸν τόπον των. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κεώπηται, καὶ Κεκώπευται. ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἐκ Σοφοκλ. Ἐκκεκώπηται, αὐτὶ τῆ, Ἐξήρτηται. καὶ, Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαςον, ἢ ἄοπλον· ἀλλ' ἐν Ἀναλέκτ. β'. 81. "Βάειν κωπεύειν", εἶναι αὐτὶ τῆ, Κοπηλατεῖν, ὅτι τὰ ἔμπροσθεν κινεῖν αὐτῷ ὑφὰ τῆ κωπίων.
Κωπεών, ὁ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἑ. 2. ταυτὸν τῷ, Κώπη.
Κώπη, ἡ. (κόπτω, ἕτερα δὲ ἐκ τῆ, κάπω) τὸ κωπίον, δι' ᾧ κινῆσι τὸ πλοῖον. 2) Ἡ τῆ ξίφους λαβή. (τὸ μανίκιον τῆ σπαθίε, ἡ χῆφα). Ἰλ. Α. 219. Ὁ Κάπων ὀνομάζει ὅπω ᾗ τῷ λαβῷ ἤτοι τὸ μακρὺ ξύλον δι' ἧς στρέφεται ἡ τῆ ἐλαίε μύλη. ὅτω καὶ Διόδ Σικ. ἐν γ'. 12. ᾗ Λεκιαν.
Κωπήεις, ήεσσα, ῆεν. ἡ κώπῃ ἤτοι λαβῇ ἔχυσα. Ἰλ. Ο. 713.
Κωπήϊον, τό. (κώπη) ἐντεῦθεν παράγω ἐγὼ τὸ, Κεπηΐον, καμάρα, ἡ τῦ ἁμαξῶν γνομένη ὑφὰ κυρτῦ ξύλων.
Κωπηλασία, ἡ ὑφὰ τῦ κωπῶν ὑπὸ τὰ ταρσὸν κίνησις τῆ πλοίε, τὸ ζαβᾶν μὲ τὰ κωπία τὸ πλοῖον. ἐκ τῆ
Κωπηλατέω, (κώπη, ἐλαύνω) κωπία ζαβῶ, ὅ ἐςὶν, ἐλαύνω τὸν ταῦν ὑπὸ τὰ ταρσὸν. φέρω τὸ πλοῖον ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν ὑφὰ τῆ ζαβίγματος ἤτοι ὑφὰ τῆς βίας τῦ κωπίων. (ἐκ τῆ Ἐλαιῶν τὸν ναῦν, οἱ ἐγκάτοικοι τῦ παραθαλασσίων τῆ Εὐξείνε Πόντε, Λάμνιοι, ἐχημάτισαν). Λεκιαν.
Κωπηλάτης, ᾶ, ὁ. ὁ τὸ πλοῖον ἐλαύνων ὑφὰ τῆς κώπης, ὅσις ζαβᾷ τὸ κωπίον.
Κωπήλατος, ὁ, ἡ. ὁ ὑφὰ τῆς κώπης ὑπὸ τὰ ταρσὸν χωρήσας. τὸν ὁποῖον ζαβῶσιν - ἐλαύνυσι μὲ τὰ κωπία. ἢ ὁ δίκην κώπης ὀξυργασθεὶς - διαδοθεὶς, ὡς τὸ, χαλκήλατος.
Κωπήρης, εος, ὁ, ἡ. (κώπη, ἄρω) ὁ κώπας - κωπία ἔχων. "Κωπῆρες σκάφες". Εὐσεπ. Ἑλ. 1397. πλοῖον μὲ κωπία. 2) Κωπήρης χείρ". ἡ τῷ κώπῳ κρατῆσα χείρ. Εὐσεπ. Τραχ. 161.
Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ. παρὰ Πολυδ. α'. 92. αἱ πλευραὶ τῆ πλοίε ὅπω βάλλονται τὰ κωπία, ὁ σκαλμός. Πρὸ Ἀγαθίᾳ ἑ. κεῖται αὐτὶ τύτε "Κωπωτῆρας ἀφ' ἑκατέρα τῆ πλοίρᾳ".
Κωπίον, τό. Ὑποκορισ. τῆ, Κώπη.
Κωπωτὴρ. Ζήτ. Κωπητήρ.
Κωραλίσκος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μωράκιον. Ἡσύχ. καὶ Ἀθηναῖ. δ'.
Κωρὶς, ἡ. Σικελικ. αὐτὶ, Καρίς. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ. ἀλλ' ὁ Σώφρων παρ' αὐτῷ, λέγει αὐτὶ τύτε, Κυεές. ὅπερ ἐςὶν ἡμάρτημ.
Κῶρος, Δωρικ. αὐτὶ, Κῦρος.
Κωρυκαῖος, ὁ. ᾗ, Κωρυκαιώτης, ὁ. Ὀρφ. κυνηγ. ὁ ἐγκάτοικος τῆ ἐν Σικελίᾳ ἀκρωτηρίε Κώρυκος, καὶ λιμένος. Οὗτοι καπεσκόπουν καὶ ἐφόδιον τὲ ἐν τῇ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θαλάσσῃ πλέοντα πλοῖα· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Προδόσης, Κατάσκοπος.

Κωρύκιον, τό. ᾠδ Κωρυκὶς, ἡ. ᾠδ, Κωρυκίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Κώρυκος.

Κωρυκοβολία, ἡ. (βολὴ), ᾠδ Κωρυκομαχία, ἡ. (μάχη). Ζήτ. ἐν τῷ, Κώρυκος.

Κώρυκος, ὁ. (Ζήτ. Γωρυτὸς) δερμάτινον τι σακκίον ἢ ξυστὰς, θυλάκιον, παρεγζίκια, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Καλυψὼ ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ Ἤια, τὰ ἐφόδια, ἄλδυρον καὶ ἄρτον. Ὀδυσ. Ε. 267. Ἐκτὸς τούτου ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἰδοὺ καὶ εἷς μέγας δερμάτινος σάκκος γεμάτος ὑπὸ ἀπόρρας σύκων (κεγχραμίδων) ἀλδύρου ἢ ἄμμου, καὶ κρεμασμένος ὑπὸ τὸ ὄροφον, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀθληταὶ ἐκπαλαίσματι ἐκπαίουσι. Ἡ ἐπιγραφὴ τούτου κεῖται παρὰ τῷ Ἀντύλλῳ Ὀριβασίῳ, ὅτις ὑφεδόθη ἐν τοῖς *Mercurialis Gymnast.* σελ. 86. Ἐντεῦθεν, Κωρυκομαχία, παρ' Ἱπποκρ. καὶ, Κωρυκοβολία, παρ' Ἀρεταίῳ. Πρὸς Κώρυκον γυμνάζεσθαι. καὶ, Ἀντὶ Κωρύκου παρέχειν ἑαυτὸς τοῖς ἀθληταῖς. Ἀθλιώ. ς'. Τιὲς δ' ἂν ὑγιῶς, ὑφέλαβον τοῦτο αὐτὶ τῆς σφαιρικῆς παιδιᾶς. Ὁ Θεόφρας. καλεῖ, Κωρυκίδας, καὶ, Κωρυκώδη, τὰ θυλακειδῆ φύλλα φυτῶν τινῶν, καὶ τὰς θηλάκους τῆς Πτελέας, ἐν οἷς ἐγγίνεται θηείδης καιωποιειδῆ. Πλίν. *Folliculos.*

Κωρυκώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος κωρύκῳ, θηλακώδης.

Κῶς, πανταχοῦ τοῦ, Κῶας, ᾠδ, Κῶος. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Οἵς, Ἀττικ. Οἷς, Αἰολικ. Ὅως, καὶ προσλήψ. τοῦ, κ, Κῶς. τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ τὰ ὑποτρέφ. Κῶς. Δέρμα προβάτου. ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει αὐτὶ τούτου, καὶ, Κάς. 2) Παρὰ Κοεινθ. δημόσιος τις εἱρκτὴ - δεσμωτήριον - φυλακή. Στέφαν. Βυζαντ. ὡς ὁ παρὰ Λακεδ. Καιάτας.

Κωταλὶς, ἡ. παρ' Εὐσταθ. τοριώνη, δισδυξ, χελιάρα δι' ἧς κηρὸν καὶ ἀνακατώνουσι τι. ὅθεν καὶ Κωτάλιον, παρὰ τοῖς Χίοις, τὸ Κοχλιάριον, χολιάριον. ἐκ τοῦ, Κωτύλη.

Κωτιλᾶς, ἄδος, ἡ. παντὸς τοῦ, Κωτίλη. Ἀθλιώ.

Κωτιλία, ἡ. (κωτιλλῶ) ἡ μετὰ κολακείας φλυκεία.

Κωτίλλω, μετὰ κολακείας φλυαρῶ. "Λίμυλα, μαλ- "θακὰ κωτίλλων". μαλακὰ καὶ γλυκὰ λόγια φλυαρῶν, δολίως μετὰ κολακείας ἀπατῶν. "Εὖ κωτίλλε "τὸν ἐχθρόν". Θέογνις. εἰς τὸν ἐχθρόν σου ὁμίλει πάντοτε μὲ γλυκὰ καὶ φιλικὰ λόγια. ἐκ τοῦ

Κωτίλος, ἴλη, ἴλον. φλύαρος, λάλος, ἢ τὸ ἀνθρώπων, καὶ ἰδίως ἢ τὸ γυναικῶν, καί τινων πτηνῶν, ὡς π. χ. ἡ χελιδὼν, καὶ ἐπομβρίως αὐτὶ τοῦ, Κόλαξ, παράσιτος, ἀπατηλὸς, δόλιος. Ἐκ τοῦ Κόπτω, Κόπτιλος, Κόττιλος, Κώτιλος. ὡς ἐκ τοῦ, Κόπις, ὁ. καὶ Κέβαλος.

Κωφάω, ῶ. κωφὸν ποιῶ τινα, κωφαίνω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, βυβλὸν - ἄφωνον ποιῶ. "Κώφισέ τε πᾶσαν "ἰωλήν". Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 286. Κωφᾶσθαι, κωφαίνεσθαι, κωφὸς καὶ βυβλὸς εἶναι ἢ γίνεσθαι. Ζήτ. Κωφός.

Κωφεύω, καὶ, Κωφίω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Κωφάω, ἐξὸν τοῦ, Ἀναιδητάω. Ἡσυχάζω, καὶ Σιωπάω. κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν μετεχηρίθησαν τοῦτο οἱ Ο'. Τὸν σχηματισμὸν, Κωφίω, ἑρμῆν. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐξὸν τοῦ, Βλάπτειν, πηρὸν, Κωλύειν, κακουργεῖν. ὁ Ἐρωτιαν. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσαρ. ἑρμῆν. τὸ, Κωφίω, ἐξὸν τοῦ, Βλάπτω, καὶ Παρεμποδίζω. Τοιοῦτρόπως ἔστι καὶ τὸ, Κώφωσις. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει ἔστι καὶ ἐκ Σοφοκλ. "Οὐ κωφίζει, ἀβλάπτει. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὸ Κωφίζω, αὐτὶ τοῦ, Κωφὸς εἰμί.

Κωφίας, ὁ. εἶδος ὄφεως· ὁ τυφλίας, τυφλίτης.

Κωφὲ, φὲ, φί. ἐκ τοῦ Κόπτω, παντὸς τοῦ, Ἀμβλὺς, ναθρὸς, πεπεμμβρὸς, σωμωμβρὸς, ἀσθενὴς· "Κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀναλκίδος". Ἰλ. Λ. 390. ἀμβλὺ, ἀνίσχυρον, (μπήχαβον), ἐξ ἐναντίου τοῦ "Ὀξὺ "βέλος". ὕτω καὶ τὸ "Κωφὸν κῦμα". Ἰλ. Ξ. 16. τὸ ἄφωνον καὶ μηδένα ἦχον ὑποπελᾶν, ἀδόνες. ᾠδ ἐντεῦθεν δηλ τὸ ἔχοντος ἀμβλεῖαν νᾶν, ἀκοὴν, ὄρασιν, καὶ χωλεῖν γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν. "Ἀρα, ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν, ἢ τὴν γλῶσσαν, ὁ ἐνεὸς, ὁ ὕπελαλῶν, ὕπε ἀκουων, μόνον τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς σημαίνει τὸ, Κωφὸς, μόνον τὸ Ἄλαλος, βυβλὸς. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις, καὶ τὸ, ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν· ὡς καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ. "Κωφὴ ἀκοῆς αἴσθη- "σις". Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν. σελ. 450. "ὠτῶν κώ- "φωσις". Πεμπέλος παρὰ Στοβαίῳ. Λόγ. 77. "Ὀρ- "θαλμῶν κώφωσις". Ἱπποκρ. ἀμβλύτης, ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, κοιμοφθαλμία. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἀδιάπτος - ἀμβλὺς κατὰ τὸν νᾶν, Ἀναίσθητος, καθὼς τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ω. 54. "Κωφὴ γαῖα", αἰσθητὸν σῶμα, ἄψυχον, ᾠδ ἐπομβρίως, Μωρὸς, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς· τὴν ὁποίαν παύτην τελευταίαν σημασίαν δύναται νὰ παράξῃ τινὰς ἐκ τοῦ, Κωφότης. ἐξ ἧς ἔτι προκύπτησι καὶ αἱ λοιπαὶ, καὶ ἐπομβρίως ἡ σημασία τοῦ, Ἡσυχος, ἁπλοῦς. καὶ τέλος ἡ τοῦ, Μάταιος.

Κωφότης, τητος, ἡ. τὸ εἶναι τὸ κωφὸ. Ἔλλειψις ἀκοῆς, ὁμιλίας, διαλόγου, κ. τ. τ. ἀναισθησία, μωρία. παρὰ Δημοσθ. "Τοσαύτην κωφότητα καὶ τοσοῦτον "σκότος". τόσην ἀμνημοσύνην - λησμονησίαν καὶ σκοτεινότητα. Ζήτ. ἐν τῷ, Κωφός.

Κωφόω, ῶ. παντὸς τοῦ, Κωφάω. ὅθεν

Κώφωμα, τό. τὸ νὰ εἶναι τινὰς κωφὸς. ᾠδ

Κώφωσις, εως, ἡ. παντὸς τοῦ, Κωφότης. Ζήτ. ἐν τῷ, Κωφός.

Κῶχε, Κῶχετο, αὐτὶ, Καὶ ᾤχετο.

Κωχεύω, μετεωρίζω, ὑψηλὰ σηκόω, βαστάζω, σηρίζω, φέρω, παντὸς τοῦ, Ὀχέω. "Πισσίνῃ κωχεύσιν "ἀμφορῆι δέμας". φέρουσι - βαστάζουσι τὸ λείψανον ἐπαίρω εἰς τὸ νεκροκρέβατον. Σοφοκλ. ἐντεῦθεν τὸ, Ἀνακωχεύω. εἰς ὕψος κρατῶ, βαστάζω, ἀνέχω - συλλύω - σύρω - ζαβῶ - ἐμποδίζω - κρατῶ ὀπίσω. Ὁ Σοφοκλ. Ἡλ. 732. μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὀπίσω κρατήσεως - ἐμποδίσεως τῆς ἐχούσης ὁρμῆς. "Ἀρα, Σταματῶ, ὀπίσω βαστῶ, κάμνω νὰ καθῇ τι τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς κίνησιν. ᾠδ ἐπὶ Πλοίων, παρ' Ἡροδότ. ς'. 116. "Ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας". ᾠδ παρ' Ἀρρίαν. Οὐδετ. "Ἀνεκώχευσαν αἱ σὺν τῷ Ἀλεξάνδρῳ νῆες". ἐσταμάτησαν, ἔπαυσαν, ὁπότεν δηλ. δὲν ἀρίζησιν εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ ἔμειναν μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος, ῥίπτοντες τὴν ἄγκυραν, ἢ ἔμειναν "Ορτζ" ἀλλαπαπα, Ἰταλ. ἄλλως δὲ ᾠδ, Σαλεύω, λέγεται. Ἡρόδοτ. Ζ'. 36. "Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῆς ὄπλου". διὰ νὰ συμβοηθῇ τὸν τόνον - τὸ τεντωμα τῆς χορδῶν καὶ τῆς καμίλων (τῆς παραγγίου). Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις τοῦ, Ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, κωλύω. ἐξὸν τοῦ, Ἀνακωχὴ, ἡ. ἐμπόδισις, ἀναβολὴ, "Κακῶν, "Πολέμου ἀνακωχή". δύκολία, ἀναβολὴ, ἀγκοπὴ, ἐπιλάφρωσις, παῦσις ἀφὸς καιρὸν. ἔτι δὲ καὶ μία τῆς Βοιωτείας, σπειγμὸς. Ζήτ. Ὀνωχεύω, ᾠδ Παρακωχή.

Κώψ. Ζήτ. Σκώψ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Κ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λ

Λ, καὶ λ, τὸ ἑνδέκατον στοιχεῖον τῆ Ἑλληνικῆ Ἀλφαβήτε, Λάμβδα, καὶ Λάβδα, λεγόμενον, ἐκ τῆ Λάπτω, ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα ἐν τῆ φορᾷ αὐτῆ ἐκφράζει τὴν τῆ Λείχειν σημασίαν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λαμβδακίζω, ἧ τὸ ἐκ τύτε, Λαμβδακισμὸς, ἧ Λαβδακισμὸς, τὰ ὁποῖα σημαίνει τὴν συχνὴν μεταχείρισιν καὶ ἐπανάληψιν τύτε τῆ στοιχείε ἐν τῆ φορᾷ. Ὡς σημεῖον ἀριθμητικὸν λ'. σημαίνει 30. τετρακοντα, ὑπογεγραμμένον δὲ, λ, σημαίνει 30,000. τετρακοντα χιλιάδας. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔγραφον διὰ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῆ ὡς παράσημον τὸ Λ. ὥσπερ καὶ οἱ Μεσσήνιοι τὸ, Μ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Εὔπολις εἶπεν, "Ἐξέπλαγη δ' ἰδὼν σίλβοντα τὰ λάμβδα". Φωτ. Αεξ. καὶ Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Β. σελ. 293. (ἔκδ. Ῥώμ.) Ὁ Ἀεισοφ. ἐν Ἐκκλησ. 920. παίζει τὸ στοιχεῖον τύτο ἐπαίνω εἰς τὸ Λειχαίζειν καὶ εἰς τὸ ἀσελγῶς θηλάζειν τὸ αἰδοῖον. "Δοκεῖς μοι λάβδα κατὰ τὰς Λεσβίους", μὲ νομίζεις δῆλα ἀσελγῆ κατὰ τὴν σωνήθειαν τῆ Λεσβίων. Ζήτ. ἐν τῆ, Λείχω, καὶ Λεσβιάζω.

Λα, καθὼς ἔστι καὶ τὸ, Λει, κατὰ τὰς Γραμματικὰς ἐν τῆ συνδέσει σημαίνει δηλῶσιν τῆς κυρίας λέξεως, ὅ ἐστὶ, σημαίνει τὸ, Λίαν, ἄγαν, τὸ Μέγα, καὶ τὸ Πολὺ, οἷον, Λάμαχος, ἄγαν μαχητὴς, λίαν ὁρμητικός. Λαίμαργος, πολυφαγὰς, κ. τ. τ. τὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιῶσι καὶ ὧδε τὸ, Λι, κειμένε ἐν ἀρχῆ τινων λέξεων. Ἐξ ἐναντίας δηλῶσι ὁ Ῥωγκίνος ἐν ἀκριτικῆ θεσολῆ, σελ. 86. ὅτι αὐτὸ ἡ διδασκαλία εἶναι μόνον μία φράσις τῆ Γραμματικῶν, δῆλ' νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῆς ἀμηχανίας, ὁσάκις ἠγνόησι τὴν ἔξήγησιν καὶ τὴν ἐκ τῆς πρωτοτύπε παραγωγὴν τῆς λέξεως. "Ὅτι δὲ καὶ τὸ τελειώτερον μέρος τῆ σημειωθέντων λέξεων εἶναι διεφθαρμένον ὑπὸ τῆ ἀντιγραφέων, καὶ εἰς τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ὁ Ῥωγκίνος ὡς ἀδιαφθόρες ἔπρεπε νὰ ἀναγνώσῃ, αὐτὸς δοκιμάζεται καλλιον δηλ Αἰγρολογίας, σημασίαν, ἥτις κατ' αὐτὸν κεῖται ὡς βάσις εἰς τὰς λέξεις, Λυίγνος, Λαῖπες, Λαίσινος, (αἵτινες καθ' Ἡσύχιον σημαίνουσι τὸ, Κίναιδος,) Λαισθαείζειν, Λαισκάπορα, Λαισποδίας, Λαικάζω, Λαίμαργος, Λαιμάω, καὶ τῆ ὁποίων τὴν παραγωγὴν εὐκόλως δύναται νὰ γνωρίσῃ τινάς. Ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι τὴν τῆ Ῥωγκίνε πεῖραν παρατήρησιν καὶ σημασίαν ἐνταῦθα, καὶ μάλισα εἰς τὰς λέξεις, Λαίσκαπορας, Λαίσκαπα, (κάπρος) ἀσελγὴς καὶ, Λαίσπαις, (ὅπερ παντὸν ἐστὶ παῖς, Βάπτες, παρὰ Λεσβακδίοις καθ' Ἡσύχιον) δὲν τὴν δέχομαι· καὶ μ' ὅλον ὅτι συμφωνῶ, ὅτι οἱ Γραμματικοὶ ἔφερον συχνάκις τὰς παρατηρήσεις των καὶ εἰς ἀπάρμοσες τόπες· ἀλλ' ἔτι καὶ ὅπε τὸ Λ μόνον προσετέθη ὡδί τινος σημασίας, κατάτινα δῆλεκτον, καθὼς ἐν τῆ, Λίψηρός, Λαμπρός.

Λᾶας, Γενικ. Λάας, ἧ κατὰ κρᾶσιν, Λᾶς, Γενικ. Λᾶος, λίθος, πέτρα. Ἰλ. Δ. 521. "λᾶας ἀναιδὴς". λίθος ἄχυρος. Ζήτ. ἔτι, Λέας, ἧ, Λάϊγξ.

Λαβάργυρος, ὁ. ἡ. (λαβεῖν, ἄργυρος) ὁ ἀργύριον λαμβάνων, ὅσις κάμνει τι δῆλ' νὰ λάβῃ ἀργύρια. Ἀθλιώτ. Ϛ'.

Λαβδακισμὸς, ὁ, ἡ, Λαμβδακισμὸς. ἐκ τῆ, Λαμβδακίζειν. ἁμάρτημα ὧδε τὸν λόγον, ὁπόταν συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται τὸ λ ἐν τῆ φορᾷ, ἧ διπλασιάζεται ὅπε δὲν ἁρμόζει.

Λαβδοειδὴς, ἡ, Λαμβδοειδὲς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ λάμβδα ἔχων. "Λαβδοειδὴς ῥαφὴ". ἡ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην κρανίε ῥαφὴ, ἥτις φέρει τὸ σχῆμα τῆ Λ. Γαλλ.

Λαβὲν, Δωρικ. ἀντὶ, λαβὼν. καὶ, Λάβεν, Πινδ. ἀντὶ τῆ, Ἔλαβον.

Λαβὴ, ἡ. (λάβω, λαμβάνω) τὸ παίρνειν εἰς χεῖρας λαμβάνειν ἧ κρατεῖν, πιάσιμον, παντὸν πῦ, λῆψις. "Ἀργύρε λαβή". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 948. 2) Ὁ τόπος - τὸ μέρος εἰς ὃ δύναται νὰ πιασθῇ τι. ἡ τὸ ὄργανον δῆλ' πιάσιμον, χερέλιον, ἧ ὠτίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσκολλημένον ὅς τι ἀγγεῖον δῆλ' νὰ πιάνεται, ἧ δῆλ' νὰ πιάσωμέν τι. ὠρὰ, σολιάριον, μανίκιον, ἀγκάθειον, ἀγκύλα, γνάθος, πυράγρα, κ. τ. τ. ἧ ἐνταῦθον 3) Ἀντὶ τῆ Αἰτία, ἀφορμὴ, εὐκαιρία, πρόφασις. "Λαβὴν ἐνδῦναι, διδόναι". Ξενοφ. Νεφ. 547. "Ἔκφρασις τις παλαιστική. Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ψ. 724. ὁπότε ὁ παλαιστὴς δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀντίπαλόν τε, νὰ τὸν πιάσῃ εἰς τὰς πλάτας, εἰς τὸν λαιμὸν, εἰς τὸν μηρὸν ἢ ἄλλε τινὸς δῆλ' νὰ τὸν ῥίψῃ. "Ὅρα ἧ Εὐσάθ. σελ. 1327. "Εἰς λαβὰς ἐμπεσυμένω τὰς ὑπὲρ τῆ τοιύτων ἀκερδεσάτας". Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. γ'. 23. αὐτὶ τῆ, χλεύη, σκῶμμα, ὕβρεις, ὀνειδισμὸς, αἰτία.

Λαβῆν, ἢ αὖδι τῆ ὑπογεγραμμένε Ἰῶτα, λαβιὼ, Δωρικ. αὐτὶ, Λαβεῖν.

Λάβησι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Λάβῃ. Εὐκτ. ἐκ τῆ Ἔλαβον.

Λαβίδιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ λαβίς. ὅθεν

Λαβιδόω, ὦ. πιάνω, συγκολλῶ, σιαλώπτω, πιάνω διὰ τῆς λαβίδος. ἁμφ.

Λαβὶς, ίδος, ἡ. παντὸν πῦ, Λαβὴ, τὸ πιάνειν, πιάσιμον, καὶ ἐπομένως, ἀγκύλη, ἀγκειφιον, χερέλιον, μασιὰ, Τσιμπίδιον, πυράγρα, κ. τ. τ. καθόλε δὲ, "Ὀργανόν τι δι' ᾧ πιάνομέν καὶ χειρῶς κρατεῖμέν τι. "Ἆρα ἔτι καὶ τὸ Ἀγκύσειον, ἀγκείφιον, ἁρπάγιον, θηλυκωπεῖον, κόψα, κ. τ. τ. Fibula. Πολύβ. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆ, Κοχλιάσειον.

Λαβραγορέω, ὦ. (λάβρος) λάβρος εἰμὶ ἐν τῆ λέγειν - ὁμιλεῖν, μεγαλορρημονῶ, αὐθαδῶς ἢ πολλὰ ὁμιλῶ. παντὸν πῦ, Λαβροτομέω. ὅθεν

Λαβραγόρης, ὁ, ἡ. παντὸν πῦ, Λαβρόστομος. ὅστις ὁμιλῶ πολλὰ, τολμηρὸς - αὐθάδης - ἀφοπεὺς ἐν τοῖς λόγοις. Ἰλ. Ψ. 479.

Λαβράζω, παντὸν πῦ, Λαβρύομαι. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 160. ὅθεν

Λαβράκης, κ, ὁ. φλύαρος, πολυλογᾶς. Ἀθήν.

Λάβραξ, ακος, ὁ. (Λάβρος) πολυφάγοντι ὀψάριον, τὸ ἐν τῆ συνηθείᾳ, Λαβράκιον, καλάμβοκ. Perca labrax. Λιν.

Λαβρεία, ἡ. παντὸν πῦ, Λαβροστομία. Ἡσύχ.

Λαβρεύομαι, (λάβρος) παντὸν πῦ, Λαβραγορέω. λάβρως καὶ ἀθρόως ἢ προπετῶς καὶ αὐθαδῶς λαλῶ. Ἰλ. Ψ. 474. καὶ ἐν εἰκ. 478. μετὰ τῆ, Μύθοις.

Λαβροπόδης χειμάρρος". Ἀνακλετ. β'. 177. ὁ ψοφῶν καὶ μεγάλως βοΐζων χειμάρρος. ἁμφ.

Λαβροποτέω, ὦ. πολὺ ἢ ἀμέτρως πίνω. ὅθεν

Λαβροποτης, ε, ὁ. ὁ πολὺ ἢ ἡδέως πίνων, Πολυπότης, μέθυσος.

Λάβρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Λάβρως, ὁρμητικὸς, ὁ ἐπιθυμίαν - λαχτάραν μεγάλην ἔχων, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν. Λαίμαργος, καὶ ἐνταῦθα καθόλε, ὁ Ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, θρασὺς, αὐθάδης, βίαιος, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, πολὺς, μέγας, ὡς "ποταμὸς, αὐτόμος, ὄμβρος - βροχή". Ἰλ. Β. 148. Φ. 271. Π. 383. Ὀδυσ. Ο. 293. Πιθανῶς, ἔχει μετὰ τῆ, Λαφύσσω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φύσω, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν. Παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. β'. 156. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Φλύαρος, πολυλογᾶς, λάλος, μεγαλορρήμων, φαρφαρᾶς. καὶ ἐν Νεμέσ. ι'. 79. "Λάβρον λίθον Μοισαῖον". Ὁ σχολ. ἑρμήν. δηλ. τοῦ, Μουσικὸν σήλιον.

Λαβρόσσυτος, ὁ, ἡ. ὁ λάβρως συρόμενος. ὁ ὁρμητικῶς ἢ παχέως ῥέων. ὑπάγων. Αἰσχύλ. Προμ. 601.

Λαβροσομέω, ῶ. ὁμιλῶ πολλὰ ἢ αὐθαδῶς, φλυαρῶ. πυτὸν τοῦ, Λαβραγορέω. Αἰσχύλ. Προμηθ. 327.

Λαβροσομία, ἡ. τὸ πολὺ ἢ αὐθαδῶς ὁμιλεῖν. φλυαρία, φορτέρεια, αὐθάδεια.

Λαβρόσομος, ὁ, ἡ. (λάβρος, σόμα) ὁ πολλὰ ἢ αὐθαδῶς ὁμιλῶν, φλύαρος, λάλος. Σοφοκλ. Αἴ. 1166.

Λαβροσύνη, ἡ. καὶ, Λαβρότης, ητος, ἡ. (λάβρος) πολυφαγία, λαιμαργία, σφοδρὰ ἐπιθυμία εἰς τὸ φαγεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, Λαβροσία, ἡ. ὁμοίως τῆς αὐτῆς σημασίας.

Λαβροφαγέω, ῶ. λαιμάργως ζῶγω. πολυφαγᾶς εἰμί, βιαίως καὶ μὲ λαχτάραν ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν ζώγω καὶ καπαπίνω.

Λαβρόω, (λάβρως) Λυκόφρ. 705. χάφτω, μὲ ὁρμὴν καπαπίνω.

Λαβρύσσω, ταυτὸν τοῦ, Λαβράζω. Ἡσύχ.

Λαβρώνιον, τό. εἶδος ποτηρίου μεγάλον καὶ πλατὺ τὴ καπασκευὴ, ἢ ὥπερ ἔχον. Ἀθήν. ια'.

Λαβυρίνθειος, ὁ, ἡ. ἢ, Λαβυρινθώδης, ὁ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, ἢ ὅμοιος τοῦ Λαβυρίνθου, ὡσαὐτὼς λαβύρινθος.

Λαβύρινθος, ὁ. σῶμα τι τὸ ὁποῖον ἔχει αὐτὸ ἔχειν πολλὰς κύκλους. κυκλοειδὴς, ἢ κοχλιοειδὴς δρόμος, εἰς τὸν ὁποῖον δηλ. τὸ ἔχειν πολλὰς κύκλους καὶ στριφογυρίσματα, δύκολος διάβασις τινὰς νὰ ὑποπλανηθῇ. Παρὰ πεῖς παλαιοῖς ὁ Λαβύρινθος ἦτον εὐ μεγάλον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἦσαν πολλοὶ ἑλικοειδὴς δρόμοι, καὶ δωμάτια, ὥστε δύκολως ἐπλανᾶτο τινὰς ἐσπερφόμενος δηλ. παίπτε ἐν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ διάβασι νὰ ἐξέλθῃ. Δύο ἦσαν ἐξ αὐτῶν οἱ ἐσπέφημοι, ὡρῶτος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 148. διεξοδικῶς ἐσπεγράφει, καὶ Πλίνιος ἐν λς'. 12. καὶ 6. καὶ δεύτερος ὁ ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐσπεγράφει Διόδωρ. ὁ Σικελ. ἐν δ'. Πλίν. λς'. 13. καὶ Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Λ. σελ. 1688. καὶ ὁ Στράβ. ἐν, ἡ. ἐν ᾧ ὁ Μισωπαυρὶς καθεῖρκτο. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ πελλὸς ἑλιγμὸς - γύρος ἔχων κοχλίας. "Εινάλιος λαβύρινθος". Ἀϊσθλιγ. "Ἐκ σχοίνων λαβύρινθος". Θεόκριτ. κά. ιε. αὐτὶ τοῦ, Κύρτος, ψαρικόφυτον.

Λαβυρινθώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ λαβυρίνθου ἔχων. ὅμοιος αὐτῷ, ἢ πλήρης λαβυρίνθων.

Λάβω. Ζήτ. Λαμβάνω.

Λαγαγίζει, ἐπὶ αἰτίμε, ὅσις ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ φυσᾷ. Ἱπποκράτ. ἀμφ. ὅταν κάλλιον ἀναγίνῃ. Λαγαειζει. Ζήτ. Λαπάζω.

Λαγάνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, λάγανον.

Λάγανον, τό. εἶδος πλακοῦντος δι' ἀλεύρου καὶ ἐλαίου κατασκευασμένον. Ἀθήν. ιδ'. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. β'. Βασιλ. ς'. 19. εἶδος πλακοῦντος λεπτοῦ, σχεδὸν ὡς τὰ Ἰτέα, ὁ ἐστὶν, ὡς τὰ παρὰ Τέρκ. Μπυρέκια, ἢ ἡ παρ' ἡμῖν, Λαλαγγίτα, καὶ, Τηγανίτα, λεγομένη. ὁ καὶ βεβαιότερον, ὡς σιμεῖοι καὶ ὁ Ἡσύχ. Λάγανα, εἴδος πλακουντείας, ὑπὸ σιμιδάλεως ἐν ἐλαίῳ τηγανιζόμενον. "Οἱ λεπτὶ τῆ ἄρτα — διὸ καὶ τὸ τῆ ἰτέων καὶ τὸ τῆ λαγάνων ῥῆμα ἐστὶν ἀχυλίστρια". Ἀθήν. παρ' Ὀρειβασ. συλλ. ια. 29. 2) Παρ' Ἀθήν. σελ. 648. λέγεται ἔτι, Λάγανον, καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν φύλλον τοῦ πλακοῦντος - ὡς πίττης, ἐξ ὧν πολλὰ ἐν ἐπαίω τοῦ ἄλλου ἐσθίομεν, κάμνουσι τὸν πίττας. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Φύλλον, καὶ, Πέζον, καλούμενον. τὸ σχῆμα καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ λαγάνου, ὑποδεικνύει ἡ ἔκφρασις τοῦ Ἀθήν. ἐν σελ. 647. καὶ 648. "Ἐλκυσον "λάγανα". Ζήτ. καὶ ἐν τοῦ, Λάλαξ.

Λαγαρίζω, ταυτὸν τοῦ, Λαγαρόω. παρ' Ἀεισοφ. Σφῆκ. 674. "Λαγαειζόμενον καὶ ζαγαλίζοντα", ἄλλοι ἀνέγνωσαν "Λαγανιζόμενον" καὶ ὁ Ἡσύχ. Λαγαειτόμενον. Ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνωσεν ἔτι, Λαγανιζόμενον, καὶ ζαγαλίζοντα", ἡ ὁποία ἀνάγνωσις φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ἐκ τοῦ, Τρώγειν λάγανον, καὶ ζώγαλον, ζωγάλιον. Ὁ Σκιδ. μετὰ τὴν ἀνάγν. Λαγαριζόμενον, σημειώσας καὶ τὸ, Τραγαλίζοντα. Ὁ φίλτατός μοι Κοραὴς, εἰς Ἡλιοδώρ. σημ. σελ. 88. ὑπερασπίζεται ταυτὴν τὴν ἀνάγνωσιν, διότι καὶ ἡμεῖς, Σζαγάλια, αὐτί, Τρωγάλια, λέγομεν. Ἡ σωωήθεια ἔτι μεταχειρίζεται τὸ, Λαγαείζω, καὶ αὐτὶ τοῦ, Καθαείζω ὑγρὸν ἢ μέταλλον τι, ὅ ἐστὶ, κάμνω νὰ χωνευθῇ τὸ ὑλῶδες καὶ λασπῶδες αὐτοῦ, καὶ νὰ μείνῃ τὸ καθαρὸν. ἐντεῦθεν καὶ Μεταχ. Λαγαεισμένος, αὐτὶ τοῦ Καθαεισμένος.

Λαγαροειδὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Λαγαροειδῶς, ὅμοιος τοῦ λαγαροῦ, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λαγαροῦ ὤν.

Λαγαρόκυκλος, ὁ, ἡ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὀδυσ. "Κιθάρα, λύρα, λαγαρόκυκλος". καὶ παρὰ Φιλοστράτ. Εἰκ. α. 10. "Κύκλος λαγαρὸς", ὅπὶ τῆς ἐσπεγραφῆς τοῦ τῆς χελώνης ὀστρέου, ἐξ οὗ ἐγίνετο ἡ λύρα.

Λαγαρός, ρὰ, ρόν. ταυτὸν τοῦ, Λαπαρός. χαῦνος, ἀδιάπνος, ξεσκωμμένος, ξερασκωμμένος, ἀπονισμένος, πανισμένος, λεπτὸς, μαλακός. αὐτίκ. τοῦ, Τονισμένος - σκληρὸς - φασκωμένος - τσιτωμένος. Ὁ Πλούταρχ. καλεῖ ἅπαξ εἰς Πολιτικὰ. 15. τὰς λεπτὰς σήλας, Λαγαράς· καὶ εἰς Καμιλ. 25. τὴν εἴσοδον κρημνώδους τινὸς πέζης "Τὸ λαγαρώτατον". διότι καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὶ τούτου "Τὰς δεχομένας τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσας "ἀστήλωτον ἐγκλίσεσι καὶ ἐσπαγωγαῖς καὶ ζαχύτησι "πέζης" λέγει. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ, Λαγὼν, ὅ ἐστὶ ταυτὸν τοῦ, Λαπάρα, καὶ Κενεὸν, καὶ, Λαγαρὸς, ταυτὸν τοῦ, Λαπαρός. Ἐκ τούτου ποιεῖται ὅτι ἀμφότερα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἐκ τοῦ Λάω, Λάζω, Λάσω, Λάπω, Λάπτω, Λαπάζω, ἔγκυσι. Ζήτ. Λαπάζω, ἀφ' ὃ τὸ, Λάπαθον, καὶ, Λαπάρα, ἡ κοιλόσις, βαθυλόσις.

Λαγαρότης, ητος, ἡ. μαρασμὸς, πάτσασμα, κενότης, λεπτότης, τὸ εἶναι - ἢ καπάσασις τοῦ λαγαροῦ.

Λαγαρόω, ῶ. Ταυτὸν τοῦ, Λαγαείζω. "Ἰχνος λα"γαρώμενον", κλονούμενον - ἀδιάπνον βάδισμα. Ἀνέλεκτ. β'. 231.

Λαγαρύζω. Ζήτ. Λαγαείζω.

Λαγγάζω, Λαγγέω, Λαγγάω, Λαγγίω, Λαγγαρίω, Λαγγαίομαι. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τοῦ, Σζαγγούομαι, ὀκνῶ, ἐνδοιάζειβω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, φοβοῦμαι, φεύγω ὑποδιδράσκω. παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸν Πολυδ. δ'. 136. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Λογγάζω, ὁ Αἰσχύλ. Ἐναντίον τοῦ, Λαγγὼν, καὶ Λαγγώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τοῦ, Σχολαίος, καὶ Ὀκνός. Φιλοξεν. Γλωσσάρ. Τινὲς παράγουσιν ἐκ τούτου τὸ Λατ. Langueo. ὁ Ἀντιφάνης ἔχει, Λαγγάζει, αὐτὶ τοῦ, Ἐνδίδωσιν. Ζήτ. καὶ Λογγασίη.

Λάγδην, Ἐπίρ. ταυτὸν τοῦ, Λάξ, ἐκ τοῦ, Λάζω. ἀμφ.

Λάγειος, ὁ, ἡ. (λαγὸς) ὑπὸ λαγὸν, λαγίσιος.

Λαγέτης, ου, ὁ. ταυτὸν τοῦ, Λαῶν ἀγὸς. ἡγεμὼν - ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ. Πίνδαρ. Πύθ. δ'.

Λα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λαγήνιον, τό. μικρὰ λάγηνος. Ὑποκορ. τῆ
Λάγηνος, ἡ. ἄλλως δὲ ὁ, Λάγηνος, ὁ. ἀγγεῖον μὲ λαιμὸν ἢ χερόλια ἀφὲ νερόν. Λαβίον, σάμινα. Ἐπιχ. Α
Λαγηνοφορία, τά. συμποσιακή τις ἑορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἀθήν. ζ'. ἑορτὴ τῶν λαγηνοφόρων. ἐκ τῆ
Λαγηνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λάγηνον φέρων - βασάζων.
Λαγιδεύς, έως, ὁ. νέος λαγὸς, λαγόπωλον. ὡς ἀπὸ τοῦ, Λυκιδεύς, ἐκ τῆ Λύκος. Παρὰ Σοφόβ. γ'. αὐτὶ τῆ, Κιωνικλος, Κυνέλιον.
Λαγίδιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, λαγὸς, μικρὸς λαγός.
Λαγίδινος, ίνη, ινον. παυτὸν τῶ, Λάγειος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 120. Β
Λάγιον, καὶ, Λαγίον, τό. παυτὸν τῶ, Λαγίδιον. Ξενοφ.
Λαγκία, ἡ. παυτὸν τῶ, Λόγχη. Διόδ. Σικ. ε. 30.
Λαγνεία, ἡ. ἀσέλγεια, σαρκικὴ σωφροσύνη. ἢ ἀπορία τῆ ἀνδρός. Ξενοφ.
Λάγνευμα, τό. ἡ ὠφέλεια τῆς σαρκικῆς σωφροσύνης. ἡ ῥεύσις τῆς ἀπορίας, σωφροσύνη, μίξις ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἱπποκράτ.
Λαγνεύω, λάγνος εἰμὶ, ἀσκῶ - μετέρχομαι τὴν λαγνείαν, ἀσελγαίνω, ἀπερματίζω. Πολύβ. Ἰαζ. "Οἱ δὲ δύνηχοι ἀφὲ πιῶπε ἀ λαγνεύσι". Παρ' Ὄππιαν. Ἰξ. ά. 7. κεῖται "Ἐλαγνεύετο". πιθανῶς ἡμάρτημ. αὐτὶ τῆ, Ἐξραγνεύετο. Γ
Λάγνης, ου, ὁ. καὶ Λάγνος, ὁ. καταφερὴς ἀφὸς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς, διάλυε ἕκδοτος εἰς τὰς σαρκικὰς σωφροσύνας, ξυφηλὸς, παρὰ Λιβαν. δ'. κεῖται ἔτι, Λάγνιος, ἡ, Λάγνις. Φαίνεται ὅτι ἀφοέκυψεν ἐκ τῆ, Λα, ἢ, Γόνος, λίαν γόνιμος. αὖ δὲν ἔγινε καπὰ συναλοιφ. ἐκ τῆ, Λαγονός.
Λαγοδαίτης, ου, ὁ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 123. (δαιτέω, λαγὸς) ὅσις ζώγει λαγούς.
Λαγοθήρας, ὁ. (λαγὸς, θηράω) ὅσις θηρεύει - κυνηγεῖ - πιάνει λαγούς. Λαγοκιωπηγός.
Λαγοθηράω, καὶ, Λαγωθηράω. (Ἰωνικ. Λαγοθηρεύω) κιωπηγῶ - πιάνω λαγὲς, λαγοκιωπηγῶ. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 790. ὅθεν
Λαγοθήρης, ου, ὁ. παυτὸν τῶ, Λαγοθήρας. Ἀναλεκτ. ά. 224.
Λαγοκτενέω, ῶ. λαγὲς κτείνω, Ἀναλεκτ. 3. 184. "- - εἶτε λαγοκτενεῖς, Παῖα καλεῖ", ὅπω αἰαγνωστέον, Λαγοκτονεῖς. ἐκ τῆ
Λαγοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὲς λαγὲς κτείνων - σκοτώνων.
Λαγονόπονος, ὁ. πόνος τῶν λαγόνων. Πλίν. Ε
Λαγὸς, ὁ. Ζήν. Λαγώς. Ἰωνικ.
Λαγοσφαγία, ἡ. ἡ τῶν λαγῶν σφαγή.
Λαγοτροφεῖον, τό. τόπος εἰς ὃν τρέφονται οἱ λαγοί. Βάῤῥων.
Λαγύνιον, τό. ἢ λαγυνὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. παυτὸν ἐτὶ τῶ, Λάγυνος. οἱ νεώτεροι εἶπον καὶ Λάγυνος, ὁ. Μοίρις.
Λαγυνίων, ὁ. ὄνομα παρασίτε τινός. Ἀθήν.
Λαγχάνω, (Λάχω, Λαχείω, Λαχαίω, Λαγχαίω, ὡς τὸ Λάβω, Λαβαίω, Λαμβαίω. Ζήν. ἐν τοῖς Ἀτθικοῖς.) Μέλ. Λήξω, ἢ Ἰωνικ. Λάξω, καὶ Λήξομαι. Παρακείμ. Εἴληχα καὶ Λέλογχα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λάξασθαι, αὐτὶ τῆ, Κληρώσασθαι. Ἄρα, Κληροῦμαι, ἀφὲ τῶν κλήρων - ἀφὲ τῆ λαχνῆ λαμβάνω - πέρνω - ἀποκτῶ, ἢ ἀφὲ κληρονομίας, ἢ διὰ τύχης. Ἡ συνήθεια ἐχημάτισεν ἐκ τῆ Λαχαίω, Λαχαίνω. καθόλε δὲ, σημαίνει τὸ, Λαμβάνω, Κτῶμαι, ἀποκτῶ, ἔχω. "Οἱ λαχόντες δικασταὶ, βεβλημένοι". εἰ ἀφὲ τῶν κλήρων ἐκλελεγμένοι. "Εἰς δὲ ἑκάστην ἐννέα λαγχάνον αἶγες". Ὀδυσ. Ι. 160. εἰς κάθε πλοῖον εἶς τὴν ἀφαμοίρασιν ἔπιπτον ἢ ἤρχοντο ἐννέα αἶγες - γίδες. ἢ ἐντεῦθεν ἔτι "Λαγχάνειν δίκην τινί". φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ἔχω κρίσιν μετά τινος. Ἰσαῖος, "Ἐλαχε τὴν δίκην τῶν κοινῶν τῶν δημοσίων". ἄρχισε κρίσιν, ἢ ἐξάβιξεν εἰς τὴν κρίσιν τὴν κοινοπραξίας χάρας. ἐπειδὴ ἔτι οἱ παλαιοὶ ἐπεχείρουν τὰς κριτικολογίας κατὰ τὴν τάξιν τῶν κλήρων - τῆ λαχνῆ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Λαχεῖν, γράψασθαι, δικάσασθαι, ὁ δὲ Φώτιος "Λαχεῖν δίκης, τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων οἱ ἐβάλλοντο εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες, ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ λαχεῖν αὐτὸς τῆς δίκης διέπαττον". ἢ Λαχεῖν δίκης ἐστὶν, ὡς ἔνιοι, οἷον τὸ τυχεῖν· ὥς περ ὕπνε λαχεῖν, καὶ ἔροφης, ἢ τῶν τοιούτων. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἢ Ἐνεργητικ. αὐτὶ τῆ, Βάλλω λαχνὸν, μειζόνως ἀφὲ τῆ λαχνῆ. Κληρόω. "Πυρὸς λελάχωσι θανόντα". Ζήτ. Μετελαγχάνω. ἔτι "Δώρων ἐκ Πειμήδοιο λάχῃ". Ἰλ. Ω. 76. αὐτὶ τῆ, Δῶρα λάβῃ. Ἐκ τῆ, Λάχω, εἶναι τὸ, Λάχος, καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθ. Λαχνός. Ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τοῦτο ἐνίοτε καὶ αὐτὶ τῆ, Τυγχάνω.
Λαγωβολεῖον, τό. τόπος ὑπηρέτης ἀφὲ τὸ λαγωβόλον. 2) Ταυτὸν τῶ, λαγωβόλον.
Λαγωβολία, ἡ. τὸ ἀφὲ τῆ λαγωβόλε κυνήγιον τῶν λαγῶν.
Λαγωβόλον, τό. ξύλον τι, ᾧ ἀφεύγοντες οἱ λαγοὶ βάλλονται, ξύλον δι' ὃ πιέζουσιν ἢ σκοτώνουσι τὲς λαγὲς ὁπόταν φεύγωσι. Θεόκριτ. δ'. 49. ὅπε παρ' αὐτῷ κεῖται καὶ τὸ, Ῥοικὸν "Εἴθ' ἢ μοι ῥοικὸν τὸ λαγώβολον ὡς τυ πατάξω". καὶ ἐν ζ'. 128. ἔστι μετὰ τῆ, Κορώνη, εὖ καὶ τὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὁ Βιργίλ. ἀφὲ τῆ *Pedum* ἐξέφρασε. παυτὸν τῶ, Καλάβροψ. ὁ Ὄππιαν. Κυν. α. 154. καλεῖ τοῦτο "Τείαιναν λαγωφόνον". Δ
Λαγωβόλος, ὁ, ἡ. ὁ λαγὲς βάλλων - φονεύων.
Λαγωδάριον, τό. παυτὸν τῶ, Λαγώδιον. Φίλ.
Λαγωδίας, ου, ὁ. εἶδος ὀρνέε μαλλιαρὲς πόδας ὡς ὁ λαγὸς ἔχον. Ζήτ. Λαγώς.
Λαγώδιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Λαγώς. Ἀειτοφ.
Λαγωθήρας, παυτὸν τῶ, Λαγοθήρας.
Λαγωθηράω, παυτὸν τῶ, Λαγοθηράω.
Λαγὼν, όνος, ἡ, καὶ, ὁ. κοιλότης, βαθυλότης, ἀφὲ σημα κενὸν, κενεών. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Λαγόνες, σχίσμα γῆς. καὶ παρὰ Νόν. "Λαγόνες χθόνιοι". ἢ παρ' Ἀθήν. ιά. "Κοίλης λαγόνος βάθος". ἢ τῆς βαθυλότητος τῆ ποτηρίε. "Πρός τινι λαγόνι παλαισκίῳ τῆ κρημνῆ". Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ. 22. καὶ ἐντεῦθεν σωφόως ἢ τῆ ἀνθρωπίνε σώματος λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἢ ἡ συνήθεια Λαγόνια, ἢ Λαγαρὰ, ἢ Λαγγώνια λέγει, τὸ ὁποῖον κεῖται ὑπὸ κάτω τῆ ὀμφαλῆ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν. Λατ. *Ilia*, Γαλ. *les flances*. Ἐξ ἐναντίας λέγεται Κενεὼν, κενεὸς μόνον εἰς τὰ ζῶα, ὡς π. χ. εἰς τὰς ἵππες, ὄνες, κ. τ. τ. ἢ μεταξὺ τῶν πλευρῶν, τῆς ῥάχεως, ἢ τῶν μηρῶν βαθυλὴ κοιλότης, ἡ κοιλία ῥῆσις κεῖται παρ' Ἀειτοφ. Ζώων Ἱστορ. ά. 13. "Ὑπόῤῥιζον δὲ τὸ μέσον διφυὲς, λαγών. τὸ δὲ μονοφυὲς "τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν, ἦζον". Ὁ Ὅμηρος δὲν μετεχειρίσθη ταύτην τὴν λέξιν, ἀλλ' αὐτὶ ταύτης τὸ, Λαπάρη, μόνον ἐν τῇ Βαβυαχομ. κεῖται "χορδὰς ἢ λαγόνας "λιπαρὰς". καὶ τινος ξένης σημασίας. Ε
Λαγωβόλιον, τό. ταυτὸν τῶ, Λαγοβόλον. Ἀναλεκτ. ά. 223.
Λαγωΐς, ίδος. εἶδος πτίλοε. Ὀράτ.
Λαγωός, οῦ, ὁ. ταυτὸν τῶ, Λαγώς. Ὅμηρ.
Λαγῶος, ῶα, ῶον. (λαγὼς) ὁ ἐκ τῆ λαγῶ ὤν, λά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λάγειος, λαγίσιος. "Λαγῶα" ὑπακουμ. Κρέατα. κρέατα ἢ ψητὸν ὑπὸ λαγόν. Ἀειτοφ.

Λαγώπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λαγῶ πόδας ἔχων, λαγοπόδαρος ἢ λαγοπάδης. 2) Εἶδος πανὸς. Πλίν. ἱ. 48. Ζήτ. Λαγώς. 3) Εἶδος χόρτου. Πλίν. κς'. 8. λαγοπόδαρον. Pes leporinus.

Λαγώπυρος, ἡ. ἦ, λαγώπυρον, τό. εἶδος σίτου, ἢ φυτοῦ. Ἱπποκρ. τινὲς νομίζουσιν ὅτι παυτὸν ἐσὶ τῷ, Λαγώπους. αἰεὶ. 3.

Λαγώς, ὁ. παυτὸν τῷ, Λαγωὸς, καὶ, Λαγὸς, Ἀττικ. ζῶον θηλασικὸν μικρὸν τετράποδον εἰς τὰς ἀγρους διαπώμενον ὑπὸ χόρτων, μικρὰν ἀρὰν ἢ αὐτίκα μεγάλα, τὰς πόδας τὰς μὲν ὀπισθίας μακρὰς τὰς δὲ ἐμπροσθίας μικρὰς, ἔχον, καὶ πολλὰ ταχὺ εἰς τὸ φεύγειν· κοιμᾶται μὲ ὀμματα ἀνοικτὰ, καὶ εἶναι δειλόπαυον. Lepus timidus, Λαν. Ἡρόδοτ. Γ'. 108. "Ὅτι ὁ "λαγὸς ὑπὸ παυτὸς θηρεύεται θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ "ἀνθρώπου, ὥστε δή τι πολύγονον ἐσί, ὑπκυίσκεται μὲ "νον πάντων θηλέων· καὶ τὸ μὲν δεξιὸν τῆς σκίνων ἐν "τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ, ψιλὸν· τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μή- "ξῃσι πλάσσεται· τὸ δὲ, αἱμαρέεται". Ἰλ. Κ. 361. Παρ' Ἀρτεμιδ. δ'. 58. εἶδος χελιδόνος, εὑρεσιν τῆς δεξιᾶς αὐτῆς ποδὸς. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λαγωΐνης, ὄρνις ποιός. Ἀλέξανδρος ὁ Μυνδιὸς παρ' Ἀθήν. δ'. 390. καλεῖ τὸν Ὦπα, καὶ Λαγωδίαν. Παρὰ Πλιν. ἱ. 48. Λαγῶπες, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ Λιβυκὴ πέρδιξ.

Λαγωτροφεῖον, τό. παυτὸν τῷ, Λαγοτροφεῖον. ἐκ τοῦ

Λαγωτροφέω, ῶ. λαγὸς τρέφω.

Λαγωφαγέω, λαγὸς ἔσθω.

Λαγωφαγία, ἡ. τὸ ἔσθειν λαγούς.

Λαγωφθαλμος, ὁ, ἡ. (λαγὼς, ὀφθαλμὸς) ὁ ἔχων τὰ ὀμματα ἔξω ἐκπεπαιδία ὡς ὁ λαγός. 2) Νόσος τις, ὁπόταν τὸ αὐτόθεν ἐμπεφυκὸς δὲν σκεπάζει τὸ ὄμμα. διότι καὶ ὁ λαγος κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ὀμματα.

Λαγωφόνος, ὁ, ἡ. ὁ φονεύων τοὺς λαγούς.

Λάδανον, τό. Ζήτ. Λήδανον.

Λαζίνης, ὁ. ὁ ὄρνις Χαραδρίας, καὶ ὁ ἰχθὺς Καλλιαρείας, ὅσις ἄλλως, Μάζιος, καὶ Μαζίνας καλεῖται. Ἡσύχ.

Λαζοίατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Λάζοιντο. Ἰλ. Β. 418.

Λάζομαι, ᾶ, Λάζυμαι, ἐκ τοῦ, Λάζω.

Λαζούριος λίθος, ᾶ, Λαζύρειον. λέξις Περσικὴ, εἶδος Γαλαζίου βαφῆς, λαζουρδί. παρὰ τοῖς ὕστερον ἰατροῖς.

Λάζω, Λαζύω, Λάζυμι. (Ζήτ. Λάω, Λαύω, Λάβω) παυτὸν ἐσὶ τῷ Λαμβάνω. "Ὀδυσῆα με λά- "ζυται". λύπη μὲ κυριεύει· μὲ καταλαμβάνει, με πιάνει πόνος. Ἰλ. Δ. 357. "Πάλιν δ' ὄγε λάζετο "μῦθον". ἐπελάβετο, μετέστρεψε τὸν λόγον. Κατὰ τινὰς ἀφαιρεῖται ἐκ τοῦ, Λαΐα, Ἰωνικ. Λαΐα, Λαΐς, Λαΐζω. Δωρικ. Λαΐζω, Λαΐζομαι. ἀρα, ἔφηπε νὰ χάφηται Λαΐζομαι· ᾶ ἡ σφῶν σημασία τὸ, Μετὰ βίας ἁρπάζω· λαμβάνω· πείρω.

Λαΐζω, παυτὸν τῷ, Ὑβρίζω. Λάτ. Λαΐδη. 2) Ταυτὸν τῷ, Λακτίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Λακτίζω.

Λάϑα, Ἰωνικ. αὐτὶ τῆς, Λήθη.

Λαθάδαν, ᾶ, Λαθασμός. παυτὸν τῷ, Λάθρα καὶ Λήθη. Ἡσύχ. ἀμφ.

Λάθαργος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Λαίθαργος. 2) Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. οἱ ἐν τοῖς δέρμασι σκώληκες· ἢ τρίμματα ἐκ δερμάτων. Ζήτ. Λήθαργος.

Λαθέμεν, Ἰωνικ. ᾶ Δωρικ. αὐτὶ, Λαθεῖν.

Λαθήβης, ου, ὁ. (λάθω, ἥβη) ὁ λησμονήσας τὴν ἡλικίαν, γέρων. Ἡσύχ.

Λαθητικὸς, κὴ, κόν. (λάθω, λαθέω) ὅσις εὐκόλως κρύπτει ἑαυτὸν ἢ ἀγαπᾷ νὰ μένῃ κεκρυμμένος. ὁ αὐτικὸν ἢ εἰς τοῦτο ὑπόδειος. Ἀειτοφ.

Λαθηφροσύνη, ἡ. Ζήτ. Λαθιφροσύνη.

Λαθικηδὴς, έος, ὁ, ἡ. (κῆδος) ὁ λήθειν ποιῶν τοὺς κήδας ἐμποιῶν, παυσίλυπος, λυσικακος. ὅσις κάμνει νὰ λησμονηθῶσιν αἱ φροντίδες, ἢ εἰς τοῦτο ἐνεργῶν, ἢ ὁ ἡσυχάζων καὶ παυόμενος τὰς φροντίδας. Ἰλ. Χ. 83. "Μαζὸς λαθικηδὴς". ὁ λήθειν ἐμποιῶν τοῖς παισὶ τῆς κακῶν παύσεως. Ἀνάλεκτ. β'. 144. "Ἱ- "μερσιὼν λαθικηδής".

Λαθίνοος, ὁ, ἡ. ὁ βραδέως ἐπαινεθεὶς. Ἡσύχ.

Λαθιπήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Λυσιπήμων.

Λαθίποινος, ὁ, ἡ. ὅσις λησμονεῖ τὴν ποινὴν καὶ δὲν τιμωρεῖ. Ἡσύχ.

Λαθίπονος, ὁ, ἡ. ὑπνώσμων τῆς λύπης, ὁ τὴν πόνους καὶ τὰς φροντίδας λύων, λησμονῶν. Σοφοκλ. Τραχ. 1021. Αἴ. 711.

Λαθιπορφυρὶς, ίδος, ἡ. "Ἰβυκος παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 389. ὅπου, Λαθιπόρφυρες, κεῖται· εἶδος εἰσίτου ἀθρόων ἱματίων πτιλωτῶν, μετὰ τὸ ὑπόθετον, Αἰολόδωροι.

Λαθίφθογγος, ὁ, ἡ. (λάθω, φθόγγος) ὅσις παύνει τινὰ νὰ λησμονήσῃ· νὰ χάσῃ τὴν φωνὴν του· νὰ μείνῃ βωβὸς· ἄλαλος. Ἐπίθετ. τοῦ Θανάτου. παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 131.

Λαθιφροσύνη, ἡ. λησμοσύνη, μωρία. Ἀπολλών. δ'. 356. ὅπου ἄλλοι, Λαθηφροσύνη, γραφόμενον ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος, ὁ, ἡ. (λάθω, φρὴν) ὅσις λησμονεῖ, μωρὸς, ἄφρων, ὑπολήσμων, ἐξ χαμερὸς.

Λάθος, εος, τό. παυτὸν τῷ, Λήθη. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας γινόμενον. ἢ διάγνοια καὶ ἀγνοια πράξεως.

Λαθοσύνη, ἡ. τὸ δυκόλως λησμονεῖν, λησμοσύνη, ἐκ τοῦ ὑπόθετ. Λαθόσυνος, αὐτὶ, Λησμόσυνος, ὁ δυκόλως λησμονεῖν ποιῶν.

Λάθρα, ᾶ Ἰωνικ. Λάθρη. Ἐπίρ. κρυφίως, κρυφῶ τῷ τρόπῳ λαμβανόντος. ᾶ μετὰ Γενικ. Ξενοφ.

Λαθραῖος, αία, αῖον. ὅσις κρυφίως πράττει· κάμνει τι. παυτὸν τῷ, Κρυφιαῖος, καὶ Κρύφιος. ᾶ

Λαθραίως, Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Λάθρα.

Λάθρη, Λαθρηδὰ, καὶ, Λαθρηδόν. Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Λάθρα. Ὁδυσ. Θ. 429.

Λαθρίδιος, ία, ιον. ᾶ Ἐπίρ. -- δίως. παυτὸν τῷ Λαθραῖος.

Λαθριμαῖος, αία, αῖον. παυτὸν τῷ, Λαθραῖος.

Λάθριος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Λαθρείως, παυτὸν τῷ Λαθραῖος.

Λαθροβόλος, ὁ, ἡ. ὁ λάθρα βάλλων, ὁ κρυφίως ῥίπτων· κτυπῶν. Ἀνάλεκτ. β', 296.

Λαθρογαμία, ἡ. (γάμος, λάθρος,) κρυφὴ ὑπανδρεία.

Λαθροδάκνης, ου, ὁ. παυτὸν τῷ, Λαθροδήκτης. Ἀνάλεκτ. β'. 205. "Κύνες λαθροδάκναι".

Λαθροδήκτης, ου, ὁ. (λάθρος, δάκνω) ὁ κρυφίως δήκτων, ὅσις κρυφοδαγκάνει. Μεταφορ. ὁ πεφαρμακωμένος· ἐγχίζων τὴν λόγων. κυρίως λέγεται ὑπὸ Σκυλλων. Γλωσσ. Στεφ.

Λαθρόεμφος, ὁ, ἡ. ὁ κρυφίως ὑπανδρεύμενος. Λυκόφρ. 320.

Λαθρόπους, οδος, ὁ, ἡ. κρυφίως πορευόμενος, ὅστις περιπατεῖ κρυφά.

Λάθρος, παρ' Ἡσυχ. παυτὸν τῷ, Λάθειος. ἀφ' οὗ παρ' αὐτοῦ ᾶ, Λαθρόω, κρυφίως βλάπτω. ᾶ, Λάθρως, Ἐπίρ.

Λαθροφαγεῖν, κρυφίως ἔσθειν. Πολυδ. ᾶ Λα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λαθροφαγία, ἡ. τὸ κρυφίως ζώγειν. ἠβ
Λαθροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ κρυφίως ζώγων.
Λαθροφονευτὴς, οῦ, ὁ. ἠβ, Λαθροφόνος, ὁ, ἡ. ὁ κρυφίως φονεύων.
Λαθυρὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ὀπείας. Διοσκορ. γ'. 167. *Euphorbia latbyris*, Λιννᾶ.
Λάθυρος, ὁ. φυτόν τι ὄπειαν φέρον, ἄρακος, λαθύριον. *Lathyrus*, Λιννᾶ. *Cicercula*.
Λαϊβολέω, πέζας ῥίπτω, πεζοβολῶ. ὅθεν
Λαϊβολία, ἡ. (λαὶς, Λάϊγξ) τὸ ῥίπτειν πέζας, πεζοβολία. Νικήτ. χρον. ιζ'. 5. ἠβ 10. 6.
Λαΐγμα. Ζήτ. Λαῖμα.
Λάϊγξ, άϊγγος, ἡ. Ὑποκορ. τῆ, Λᾶας, Λᾶς, μικρὰ πέζα, λιθαράκιον. Ζήτ. Λᾶς. Ὀδυσ. Ε. 433.
Λαϊδάριον, τὸ. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Λιθάριον, ἐκ τῆ, Λῆδος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λαῖδος, τειβώνιον, δύτελές.
Λαΐδιος, ταυτὸν τῷ, Λαιὸς. Ἡσύχ.
Λαιδρὸς, ρὰ, ρόν. θρασὺς, αὐθάδης, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. Νίκανδρ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἠβᾷ τῆ, Λαμυρὸς, ἔτι δὲ ἠβᾷ τῆ, Ταχὺς, καὶ Λειψερὸς, τὸ τελευταῖον ἐκ τῆ Λαιὸς. Καθ' Ἡσύχ. τὸ, Λαιμὰ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λαμυρά. Ὁ Σχολ. Ἀειψοφ. Ὄρν. 1562. ἔχει ἐκ Μεναίνδρου "Καὶ λαιμὰ βακχεῖα λαβὼν τὰ χρήματα". ὅπου ἄλλοι, Δέρμα, ἀείγνωσαν. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Λαιφὼ, αἰσιδεῖς, θρασεῖς, συγνὰ, τολμηρά. ὅπου τινὲς, Λαιβραὶ, βαδιορθῶσι, καὶ ἐπομβρίως ἔχει, Λαιθαείζειν, Λαμυρῶσαι, ἀκαιρᾶξαθαι. αὐτὶ τῆ ὁποίᾳ ὁ Σουίδ. Λαιθαείζω, χλιδάζω" ἔχει. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις φαίνεται ὅτι μετὰ τῆ, Λαμυρὸς, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἐκ τῆ, Λάω, Λῆμα, Λάμα, ἔχουσι. ἠβ σημαίνουσι τὸ, Θάῤῥος, Τόλμη, Ἀποστασία.
Λαίθαργος, καὶ, Λαυθαργὸς, ὁ, ἡ. Ζήτ. Λήθαργος.
Λαικάζω, ἀπατῶ. παρ' Ἀειψοφ. αὐτὶ τῆ, Περιτρίβω. ὅθεν
Λαικαστὴς, οῦ, ὁ. καὶ Θηλυκ. Λαικάστρια, ἡ. κυρίως ἐκ τῶν, Λαικαστήρ. πόρνης, πόρνη. παρ' Ἀειψανέτ. β'. Κηφ. 16. κεῖται ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λικκὰς, ἡ.
Λαικάτη, ἡ. ἡ συλλογὴ τῆ δήμου, ἢ ἐθνοσυλλογὴ. παρὰ τοῖς Δωρικοῖς λαοῖς. Ἐπιχαρ.
Λαϊκὸς, κὴ, κὸν. (λαὸς) ὁ ἀπλῶς εἰς τὸν λαόν. ὁ μὴ ἐκ τῆ ἱερατικῆ πέγματος ὤν, κοσμικός. ὅθεν
Λαϊκόω, ῶ. λαϊκὸν ἀντὶ τοῦ τινός.
Λαιλάπετος, ὁ, ἡ. (λαίλαψ) ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύων τὴν λέξιν ἠβᾷ τῆ, "Οταν σωτῆρος καὶ εὐημερίας ὁ αἰὴρ ᾖ. ἀλλὰ παρ' Ἱπποκράτ. Ἐπιδ. ά. κεῖται "Οὐρανὸς λαιλαπώδης καὶ ὑπνέφελος". ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. ὁ αὐτὸς ἔχει "Ὕδωρ λαιλαπῶδες" ἐπὶ μεγάλης βροχῆς μετὰ σφοδρᾶ εὐήμια.
Λαιλαπίω, ἠβ, Λαιλαπίζω, μετὰ λαίλαπος συγχίζω. ἀμφ. ἐκ τῆ
Λαίλαψ, απος, ἡ. καταιγὶς, εὐήμια συεροφὴ μετὰ ὑέτῶ, εὐημεροβόλιος μὲ σκότος καὶ βροχὴν, μεγάλη εὐήμια παραχὴ, (μπόρα) εὐημεζάλη· καὶ ἐξαίρετος ἐν τῇ θαλάσσῃ. κατ' Ἀειψοτέλ. ἐπὶ Κόσμου ἔφη "Λαίλαψ καὶ τρόβιλες πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω". παρ' Ὁμήρῳ.
Λαῖμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Λῆμα. 2) Παρ' Ἀειψοφ. Ὄρν. 1162. ἐπὶ ἀμφιβόλῳ τινὸς σημασίας. τινὲς ἑρμῆν. ἠβᾷ τῆ, Λαιμὸς, ἄλλοι ἠβᾷ τῆ Αἷμα, καὶ Ὄρμημα. αὐτὶ, Λῆμα. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Λαιμός. Ὁ Σουίδ. ἑρμῆν. ἠβᾷ τῆ, Ἱερὸν θῦμα· καὶ ἐκ τῶν φαίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχ. Λαῖγμα, αἰέγν. διότι αὐτὸς ἔχει, Λαίγματα, πέμματα, σπέρματα, ἱερὰ, ἀπάργματα.
Λαιμάζω, ταυτὸν τῷ, Λαιμάσσω.
Λαιμαργία, ἡ. πολυφαγία, ἀχορτασία. τὸ μετὰ μεγάλης ὀπθυμίας ζώγειν καὶ μὴ χορταίνειν ποτέ. "Λαιμαργία ὡεὶ τὴν ζοφλὴν". καὶ "Λαιμαργία τῆ "ἡδονῶν. Πλάτ. Νομ. ἐκ τῆ
Λαίμαργος, ὁ, ἡ. ὁ ἀμέτρως ἢ μετὰ μεγάλης ὀπθυμίας ἐσθίων-ζώγων. ἀδδηφάγος, πολυφαγὰς, ἀχόρτακος, ὁ ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης. ἐκ τῆ Λαιμὸς καὶ Ἀργὸς, ὡς τὸ, Γλυπτέργος. ὅσις ποτὲ κινεῖ τὴν γλῶσσάν τε, ἤτοι ξηραγλείφεται, ἢ ἀνάμασᾶ τι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Φλύαρος, λάλος.
Λαιμάσσω, Λαιμάττω, καὶ, Λαιμάω, ῶ. (λαιμὸς) ἀμέτρως ἐσθίω. λαιμαργῶ, λαίμαργος εἰμί. Ἀειψοφ. Ἐκκλ. 1178.
Λαιμητόμος, ὁ, ἡ. ὅσις τέμνει-κόπτει τὸν λαιμόν.
Λαιμήτομος, ὁ, ἡ. ἐσφαγμὸς, τῷ ὁποίῳ ἔκοψαν τὸν λαιμόν.
Λαιμία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λάμεια.
Λαιμίζω, κόπτω τὸν λαιμόν. σφάζω. Λυκόφρ. 326.
Λαιμοδακὴς, έος, ὁ, ἡ. (δάκνω) ὅσις δάκνει τὸν λαιμόν. Ἀνάλεκτ. β'. 217. "Γυρῶν τ' ἀγκίστρων "λαιμοδακεῖς ἀκίδας".
Λαιμοπέδη, ἡ. ὁ περὶ τὸν λαιμὸν δεσμὸς τῆ σκύλων. λαιμοδέτης. Ἀνάλεκτ. ά. 229. "Καὶ τῆ δ' "είνων λαιμοπέδην σκυλάκων". 2) Παγὶς, θηλυκὴ, βρόχος δι' ᾧ πιάνομεν τὰ πτηνὰ-τὰ πελειά.
Λαιμόρυτος, ἡ, Λαιμόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥύω) ὁ ἐκ τῆ λαιμῆ ῥέων. Εὐσεπ. Ἑλ. 360. "Ξιφοκτόνον "δίωγμα λαιμορύτε σφαγᾶς". ὅπου, Αἱμορῥύτε, ἀναγνωστέον.
Λαιμὸς, ὁ. (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω) φάρυγξ, ὁ μετὰ τὸ στόμα τῆ ζώων καύαλος δι' ᾧ καταβαίνει ἡ ζοφὴ εἰς τὸν στόμαχον. Ἰλ. Τ. 209. "-καὶ "τὰ λαιμὸν εἰσ πάσις, βρῶσις". ἔτι δὲ ἡ ζαχρεῖα ἀρτηρία, ὁ λάρυγξ, γόργυλος. καὶ ὁ ζαχλὸς, ἤτοι ὅλον ἐκεῖνο τὸ σεσηρὸς καὶ ζραγγύλον μέρος τῆ σώματος, τὸ ὁποῖον σιωδεῖ τὴν κεφαλὴν μετὰ τῆ σώματος. Ζήτ. Λάμος, καὶ, Λαιστρὸς, ἠβ Λαιφάζω. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται πληθ. Λαιμά, τὰ. αἱ κοῖλαι τὸν λαιμὸν μαλακίδες.
Λαιμότμητος, ὁ, ἡ. ἐσφαγμένος, τῷ ὁποίῳ ἔκοψαν τὸν λαιμόν. Εὐσεπ. Ἑκάβ. 207.
Λαιμοτομέω, ῶ. τέμνω-κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω. Ἀπολλών. β'. 840. "λαιμοτόμησαν μῆλα". Πλουτάρχ. Θη. "Ἑαυτὸν λαιμοτομῆσαν". κόπτειν μόνος τὸν ἑαυτοῦ λαιμόν.
Λαιμοτόμος, ταυτὸν τῷ, Λαιμητόμος.
Λαιμότομος, ταυτὸν τῷ, Λαιμήτομος.
Λαιμώσσω, καὶ, Λαιμώττω. (λαιμάω, λαιμόω, ἐκ τῆ, λαιμὸς) πεινῶ, νηστικὸς εἰμί. φαγεῖν ἐπιθυμῶ.
Λαῖνα, ταυτὸν τῷ, Χλαῖνα. Σχόλ. δ'. αφ' ᾧ τὸ Λατ. Laena, Πλούταρχ. εἰς Νομ. 7.
Λαΐνεος, νέα, εον. ᾶ, Λαΐνος, ίνη, ῖνον. (λᾶς) ἐκ πέζας, πέτρινος, λίθινος. Ἰλ. Χ. 154. Γ. 57. καὶ Ι. 404. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Λαϊνόχειρ, σκληρόχειρ. ὁ λιθίνην χεῖρα ἔχων. ὁ αὐτὸς ἔχει, Λαΐνος γῆ, (ἐκ τῆ, λαὸν, λῆϊον) αὐτὶ τῆ Σιτόσπορος.
Λαῖον, τὸ. Δωρικ. αὐτὶ, Λῆϊον.
Λαιὸς, αὰ, αόν. ἀριστερὸς, ζερβὸς, δύωνυμος. Λυκιακὸν. Πλείστ ἢ Εὐχ. 9. "Καταδύσαμαι τὴν ναῦν ἐπὶ "τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος". χωρὶς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὄρτζα. αὐτίκ. τῷ, Δεξιός. αφ' ᾧ τὸ Λατ. Laevus. ὅρα Αἰσχύλ. Σχολ. εἰς Προμ. 713.

Λαΐος,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λαΐος, ὁ. εἶδος ὀρνέου, ὁμοίου τῇ κίχλᾳ. Ἀεισοτ. ζώων Ἱστορ. Γ. 19. Ἀντών. Λιβερ. 20.

Λαιοτομέω, ῶ. (λαΐον, τομὴ) κόπτω τὴν γλῶτταν. τὸ χωράφιον, ὃ ἐστὶν, ἀροτεύω, ὀργάνω, κάμνω χωράφι. Θεόκριτ. κ'. 3.

Λαισαιοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λαισήϊον φέρων - βαστάζων.

Λαισήϊον, τὸ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ε. 453. "Λαισήϊα πτερόεντα". εἶδος μικρῶν καὶ ἐλαφρῶν ἀσπίδων, ἀσπιδίσκια· παρὰ τὸ, ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι. κατὰ τὸν Σχολ. ὄρα Εὐσταθ. σελ. 570. καὶ, 911. (ἐκδ. Ῥώμ.) παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 91. "ἦσαν δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατέργαστα βοείης δέρματος κατεσκευασμένα. "Λαισήϊά τε εἶχον αὐτ' ἀσπίδων (οἱ Κίλικες), ὠμοβοέης πεποιημένα". Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λάσιος, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Λαιός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Λαΐσεα, μηλωτά. Λαισᾶς, ἠθμὸς παχύτερος. Οἱ ἐκ τοῦ, Λαιός, παράγοντες τοῦτο, φαίνεται ὅτι νομίζουσιν εὖ καὶ τὸ αὐτὸ, τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαίβα, ἀσπὶς, πέλτη.

Λαίστη. Ζήτ. Λάδη.

Λαίσυαπρος, ὁ, ἡ. (λα, κάωμαι) λάγνος, ἀσελγής.

Λαίσπαις, ὁ. (λα, παῖς) ταυτὸν τῷ, Βύπαις.

Λαισποδίας, ου, ὁ. (λα, σπεδεῖν) λάγνος, ἀσελγής. ἀλλ' ἔτι κεῖται καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Ἀθηναίου τινὸς, ὃς εἶχεν αἰχμὴν πόδας. Ἀεισεφ. Ὄρν. 1569. "Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν". διότι τὴν κνήμην εἶχε σκαρὰν καὶ τριβλίν. ὅπερ ὁ Σοῦδ. "Λαισποδίζει τὴν φύσιν" ἀπέγνωσε.

Λαῖτμα, τὸ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Τ. 267. Ὀδυσ. Δ. 504. "Μέγα λαῖτμα ἁλὸς, θαλάσσης". καὶ μόνον "Μέγα λαῖτμα" ἀνὰ τὴν, Ἁλὸς. Θεόκριτ. ιγ'. 24. ἡ βαθεῖα θάλασσα, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λῖμα, ὁρμημα. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Λαιμὸς, καὶ ἐρμῖνι. ὀρχ. τὸ, Κύπις, ὅπερ καὶ ὀρθότερον. ἄρα, ταυτόν ἐστι τῷ, Βυθὸς, Βάθος. τὸ τ' κατὰ παροίθησιν. Ζήτ. Λάμος.

Λαΐτος, καὶ, Λαῖπος. (λαὸς) ταυτὸν τῷ, Λητος. δημόσιος.

Λαιφάζω, Νίκανδρ. Θηρ. 477. ταυτὸν τῷ, Λάπτω, Λαφύσσω. μεπὶ τούτῳ φαίνεται ὅτι εἶναι συγγενὲς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαιφὶς, δαπανωσιβόρος. καὶ, Λαυφθάσει, λάβρως ἐσθίει. καὶ ἔτι, Λαυρθάζει, ἀπολύει. καθὼς ἔτι καὶ, Λαφύσσει, ἀπολύει. ἄρα, ἐδιώκετο τὰ παραχθὲν ἐκ τοῦ, Λάω, Λάπω, Λάπτω, Λάψω, παρακείμ. Λέλαφα, τὸ, Λαιμὸς, ὁ φάρυγξ, καὶ ἐκ τοῦ, Λάφω, Λαίφω, Λαφάω, Λαιφάω, Λαφάζω, Λαφύζω, Λαφύσσω.

Λαίφη, ἡ. καὶ, Λαῖφος, τὸ. φόρεμα, σύδυμα, ἱμάτιον. Ὀδυσ. Τ. 206. ἐν Ὀδυσ. Ν. 399. "ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἔχυτο". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ῥάκκος, παλαιὸν ἀλφὶτον καὶ ξεσχισμένον φόρεμα. (ζαΐζαλον.) 2) Ἰστίον, ἀρμένον, τὸ πανὶ τοῦ πλοίου. ὡς καὶ τὸ, Φάρος. ἴσως εἶναι εὖ καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Λώπη.

Λαιψηρόδρομος, ὁ, ἡ. καὶ, Λαιψηροκέλευθος, ὁ, ἡ. (λαιψηρὸς, δρόμος, κέλευθος) ὁ ταχέως ξέχων ἢ σκεπάρνῳ - ὑπάγων. Εὐστ.

Λαιψηρὸς, ρὰ, ρὸν, καὶ Ἐπιρ. Λαιψηρῶς, ταχὺς, ὀξύτατος, ἐλαφρὸς, ἰσχυρὸς. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. Ἐκ τοῦ, Λίπτα, Λίψηρος. ἄλλοι παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ψάρω, ψείρω, ψαρὸς, καὶ Λα. κατὰ Συΐδ. σημαίνει παρὰ Λακεδαιμ. τὸ, Ἡμίξηρος. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Λεύφυρον, τὸ αὐτονὲς, καθὼς καὶ Ἡσύχ. Ἢ ἐναντίας, Λαεπτύριον, ἐχυρόν.

Λακάζω, ταυτὸν τῷ, Λάκω. ἀεισθ. 4. Λίσχυλ. Θῆβ. 188. Ἱκέτ. 885.

Λακάθη, ἡ. εἶδος δεύδρου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 4. καὶ 7. αὐτὶ τούτου ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λακάρη, Λακάρη· ἴσως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἄκακος, ἡ σφένδαμνος.

Λάκαινα, ἡ. συμπανικόμ. Γυνή. ἡ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος γυνή. Λακεδαιμόνιος. 2) Συμπανικόμος Κύλιξ, ποτήριον λακεδαιμονικόν.

Λακάνη. Ζήτ. ἐν τῷ, Λεκάνη.

Λακάρη, καὶ, Λακάρη, ἡ. Ζήτ. Λακάθη.

Λακαταπύγων, ὁ. Ἀεισοφαν. Ἀχάρ. 664. ὅπερ κατώτερον, Λακοκαταπύγων, ἔκειτο. ταυτὸν τῷ, Καταπύγων, τὸ λᾶ, κατ' ἔμφασιν αὐτοῦ τοῦ, Ἄγαν. ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει ἐν Λ. Λακαπάρατοι, οἱ ἄγαν κατάρατοι, Λακαπύγων, ὁ ἄγαν κατεπύγων. καὶ Λακοσκαπέρδαν, αὐτὶ τοῦ, Λακκόσωρον, ἢ τὸν μέγαν σκάπερδον.

Λάκαφθον, τὸ. ὁ φλοιὸς δεύδρου τινὸς, ὅστις ἐν τῇ σιμβόσει τοῦ Κύφι, Ἡλιακὸν, λέγεται. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 22. τὸ ὁποῖον παρὰ Πλουτάρχ. Λάπαθον, κεῖται. κατὰ τὰς τοῦ Σπεφάνου παρατηρήσεις τινὲς νομίζουσιν ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Νάσκαφθον.

Λακεδών, ἡ. (λακέω) φωνὴ, διδασκαλία. Σέξτ. Ἐμπ. ια'. 171.

Λακερὸς, ρὰ, ρὸν. (λακεῖν) κατεξεχισμένος, ῥακώδης. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λακερὸν, εἰκαίον· ὡς αὖ τὰ ἑλεγμ, Ἀρχεῖον καὶ ἐτοιμάσιον ἱμάτιον. ἐνταῦθεν εἶναι τὸ Λατιν. Lacer, lacerare. 2) Θορυβώδης. ὅθεν, Λακερολογία, ἡ. ἡ φλυαρία. ἐνταῦθεν παροξύνεται ἔτι καὶ τὸ

Λακέρυζα, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. "Ἔργ. 747. "Κερδὼ" καὶ παρὰ Πλάτ. "Κύων" ἡ θόρυβον ποιοῦσα, ἢ πολλὰ βοῶσα - κρώζουσα, ὑλακτοῦσα, γαυγίζουσα. Θορυβώδης. ὅθεν, Λακερύζειν, καὶ, Λακερύζεσθαι, ταυτὸν τῷ, Κελαρύζειν, καὶ, Κελαδεῖν. καθὼς ἔτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας σημειοῦται "Κελάρυζα κορώνη" ὡς καὶ τὸ, Λακέρυζα.

Λακέω, ταυτὸν τῷ, Διαῤῥηγνύω, σωτείβω. Οὐδεπέρ. παρὰ Νικήτ. Χρον. ιγ'. 4) Ἠχῶ. ὡς καὶ τὸ, Λάκω.

Λακίζω, ῥήγνυμι, ῥαΐζω, σχίζω, ξεχίζω. "Χιτὼν "λελακισμένος". Ἀναλέκτ. β'. 264. "Κόμας κακὶ "σασα κεῖνα." 2) Ὁ Ἡσύχ. ἐρμῆν. ἔτι ὀξέως τοῦ, Θωπεύω, ὡς καὶ τὸ, Λασκίζω. ὅθεν

Λακὶς, ἡ. καὶ, Λάκισμα, τὸ. τὸ κεκομμένον ὑπό τινος τριμμα, σπάραγμα, κομμάτιον. Σχίσμα, ῥάϊσμα, χάσμα, σχισμάδα. σπάραγμα ἱματίου. τὸ ἐσχισμένον ὑπό τινος, (πανσιαβῦρα, μεγάλωμα ῥάκος).

Λακιστὸς, στὴ, στὸν. (λακίζω) διεῤῥωγώς, ἐσχισμένος. Λυκιακ. "Λακιστὸς μόρος ἐν πέζαισιν".

Λακκαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ λάκκης ὤν. "Ὕδωρ "λακκαῖον". ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ φρέατος. Ἀθλιν. γ'.

Λακκοκαταπύγων. Ζήτ. Λακαταπύγων.

Λακκόπιδον, τὸ. τὸ ὀστέϊνον τῆς ἀρχῆς σακκέλιον. Πολυδ. β'. 172. Ζήτ. Λακκοσχίας.

Λακκόπλουτος, ὁ. ἐκαλεῖτο ὁ Καλλίας ἐν Ἀθήναις, διὰ τὸ ὀστυχῆν χρυσῷ (θησαυρῷ εἰς λάκκον) εἰς φρέαρ βιβλημένον. καὶ ἐνταῦθεν ἁπλῶς αὐτὸν τὸν, Πλούσιον. ἡ Ἱστορία παρὰ Φωτίῳ ἐν Λ'ξ.

Λακκοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ λάκκης ποιῶν.

Λακκόπρωκτος, ὁ. (πρωκτὸς), καὶ, Λακκοπρωκτία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λακαπεσύγων, Ἀεισεφάν. Νιφ. 1333. καὶ Κηφισόδωρος, παρ' Ἀθήν. ταυτὸν τῷ, Εὐρυπρωκτος, καὶ, Εὐρυπρωκτία.

Λάκκος, καὶ, Λάκος, ὁ. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lacus, lacu-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

lacuna. ἐκ τῦ, Λάκω, Λακέω, ξώγλυ, ξύπα, γύρνα, κοίλωμα ἐν τῇ γῇ, σέρνα, ὄρυγματι κατεσκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ, ὅμβρυς ὑποδέξασθαι, ἢ ὅρυγμα ἄλλων τινῶν ὑποθεσιν. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τῆς ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες δύρυχωρῆ καὶ φρογγύλα καὶ τετράγωνα, ἃ κονιῶντες αὐτὰ, οἶνον ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον καὶ καρπὸς τῆς γῆς εἰς αὐτά. ἃ πιθοὺς Λάκκους καλοῦσι. Φώτ. καὶ Σχολ. Αἰσχ. "Ἐκ λάκκου τινὸς αἰσχάλαν ἐκκόπτοντες ἐν ὁδῷ". Πλούταρχ. "Λάκκος ὕδατος". Αἰσχρολ. Ἐκκλ. 155. "Καὶ γὰρ εἷς πολὺς ἦν, ὃν ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον". Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 22. ὁ Ἀπολλόδωρ. παρ' Ἀθην. σωλῆνα τὸ, Λάκκος, μετὰ τῦ, Φρέαρ. "Λάκκος κάδος λύσασα καὶ τὸν τῦ φρέατος". τῆς σέριας, δηλ. ὁ Δημοσθ. καταπίπτοντα τὸ, Λάκκος, μεταξὺ τῆς σκαφῶν τῆς ἀντλούσης εἰς τὰς τῆς ἀγρῶν οἰκίας. "Τὸν λάκκον σωτειψας".

Λακκόπυγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λακκόπρωκτος. Αἰθίοπ.

Λακκοσχέας, ᾶ, ὁ. (λάκκος) ὅστις ἔχει τὸ σακκάλιον τῆς ὀρχέων μεγάλον. Φώτ. ὁ καθειμμένον ἔχων τὸν ὄρχεον, ὃ ἐστὶ τὸ τῆς διδύμων ἀγγεῖον. Πολυδ. β'. 172. "Τὸ δὲ τῆς ὀρχέων ἀγγεῖον, ἢ τῆς διδύμων Ὄρχεος, καλεῖται. ἃ τὸ χαλόμμον, Λακκόπεδον. τὸν "δὲ ἀεὶ χαλαρῷ τούτῳ κεκειμμένον, Λακκοχέα, ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι".

Λακκώδης, ὁ, ἡ. ὁ πλήρης λάκκων. "Γῆ λακκώδης". Ὑπαπόδεσις ἀλλὰ λάκκως. Γεωπ. γ'. γ'. 11.

Λάκος, ὁ. (λακεῖν) ἦχος, ψόφος, κυρίως ὑπὸ σχιζομένων.

Λάκος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Λακίς. Ζήν. Γάκος.

Λακπατέω, ῶ. (λὰξ, πατέω) τοῖς ποσὶ πατῶ, καπαπατῶ, ὠθῶ - κτυπῶ - πατῶ μὲ τὰ ποδάρια, τσαλαπατῶ. ὅθεν

Λακπάτητος, ὁ, ἡ. ὁ καταπατημένος - τσαλαπατημένος. Σοφοκλ. Αἴαντ. 1391. "Λακπάτητον αὐχένων χαρὰν" τὴν μεγάλως καταπατημένην. Ὁ σχολ.

Λακτίζω. Μ. ίσω. (λὰξ) ἐκτινάσσω τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω καὶ κτυπῶ, κλοτσῶ καὶ παπῶ τινά. λέγεται καὶ ὅτι τὰς κυήσεως τὰ παιδία ἀλείσκομένα ἔτι ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς αὐτῆ. Αἰσχρ. Θεσμοφορ. 516. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πηδῶ, Σκιρτῶ. καὶ ἐντεῦθεν "Καρδία φόβῳ φρενὸς λακτίζει". Αἰσχύλ. Προμ. 887. ἡ καρδία μου πηδᾷ - τιναίσσεται - πεταίσσεται ὑπὸ τὸν φόβον. ὡς καὶ Πίνδαρ. Ἴσθμ. δ'. 113. "Φλοὸς αἴθέρα λακτίζουσα κάπνῳ", ἡ πυκνὸς εἰς τὸν ἀέρα ἀναψυμμένη - ἀναπτυσσομένη φλόγα. Ἐκ τῦ Λάζω, Λάξω· ἀφ' ἃ τὸ, Λαγδάω. Λυκόφρ. 137. "Λάξας ἔραπίσαν". ἀντὶ τῦ, Λακτίσας. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ'. 9. ὅθεν, Λιγμὸς, ὁ. τὸ σμῆγμα τῆς ὀπισθίων ποδῶν κτύπημα τῆς ἵππων, Κλότσισμα ἢ Κολτσιά. Ἀντίμαχ. καὶ "Λαγμὸς κόρης". παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Λακτισμός.

Λακτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν εἰς λακτισμόν. "Λακτικὴ" ὑπακουμ. Τέχνη. ἡ τέχνη τῦ Λακτίζειν. αὐτικ. τῷ, Πυκτική". Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε'. 34.

Λάκτις, ιος, ἡ. (λὰξ) ἀλεκτρυόμαχος, κόπανος, ῥόπαλον ἢ ξύλον τι δι' ὃ κοπωτίζουσι - τεμπανίζουσι - τὰ κυνῆγοι τι. πορώνη, κίνησις. Νίκανδρ. Θηρ. 109.

Λάκτισμα, τὸ. (λακτίζω) τὸ σμῆγμα τῆς ποδῶν εἰς τὰ ὀπίσω κτύπημα, κλότσισμα. 2) Ἐνεργητ. ταυτὸν τῷ, Λακτισμός. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1503. "Λάκτισμα δαίπνου".

Λακτισμὸς, ὁ. (λακτίζω) τὸ κτυπᾶν μὲ τὸν πόδα. Κλοτσιά.

Λακτιστὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις λακτίζει - κλοτσᾷ. Ξενοφ.

Λάκτω. ταυτὸν τῷ, Λακτίζω.

Λάκω, ποιὸν ἦχον ἐκδίδω - ὑποτελῶ. ἐκδίδω - ἐκβάλλω ὑπὸ τὸν ἐμαυτόν μου ἦχον - φθογγὴν. καθὼς π. χ. ὅταν ξεχίζεται ὕφασμα - φόρεμα τι, ἢ ἡ ἀσπὶς ὅταν βλίζηται. κυρίως δὲ ἀηδόνων σωμάτων, παρ' Ὁμήρ. "Λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς". καὶ "Λάκε δ' ὀϊστὸς". ἦχον ἀπετέλεσαν, ἔτριζον τὰ κόκκαλά τε καθὼς τὰ τοῦ ἄλλα συγκρυόμενα σκληρὰ σώματα. "Λάκε χαλκὸς ὠτὶ χροΐ". Ἰλιάδ. Ν. 616. Ξ. 25. Υ. 277. 2) Ἐντεῦθεν καθόλου, Μετὰ ἦχου καὶ ψόφου χίζομαι - ραΐζομαι - σωτείβομαι. Οὐδετ. 3) Θόρυβον - παραχὴν ποιῶ, καθὼς π. χ. οἱ κωφοὶ ὅταν ὑλακτῶσιν, ὅταν γαυγίζωσι τὰ σκυλία. "Δεινὸν λέλακυῖα". ὡς καὶ τὸ, Κελαδέω, Κελαρύζω, καὶ, Παπαγέω. 4) Ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς τῦ ἀνθρώπου φωνῆς αὐτὶ τῦ, Ὁμιλῶ, Λέγω, Λαλῶ. "Ὁ φοῖβος "ἔλακεν". ὁ Ἀπόλλων ὡμίλησε - τὸ εἶπεν. Ἐσὶ δὲ κατὰ τὴν σύνταξιν Ποιητικὸν, καὶ ἐντεῦθεν παρήχθη τὸ συνώνυμον αὐτῦ Ἰωνικὸν, Δακέω, καὶ ἐπομένως τὸ, Λακάζω, παρ' Αἰσχύλ. Λάσκω, καὶ Λασκάζω, ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, Λάκω, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λάκος, καὶ, Λακὶς, σχίσμα, ῥάκος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Λακίζω. ἴσως φαίνεται ἐκ τούτου ἔτι καὶ τὸ, Λαχαίνω.

Λακωνίζω, (Λάκων) μιμοῦμαι τὰς Λακεδαιμονίους κατὰ τὰ ἤθη - κατὰ τὰ ἐνδύματα - κατὰ τὴν διάλεκτον, κ. τ. τ. ὁμιλῶ λακωνικῶς, ἢ κράτω εἶμαι ὑπὸ τὸ μέρος τῆς Λακεδαιμονίων.

Λακωνικὴ, ἡ. ὑπακουμ. Χώρα, ἡ Γῆ. ἡ Λακεδαιμονία. ἐκ τῦ

Λακωνικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ αὐτῶν εἰς τὰς Λάκωνας ἢ εἰς τὰς Λακεδαιμονίους. "Λακωνικὸν ἦθος". τὸ περαίνειν ἢ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις. ἤκουσα γὰρ τὰς γυναῖκας φυλάσσεσθαι οἱ Λάκωνες, Λακωνικὸς, σκληρὸς, ἀνδρεῖος. Φώτ. ἐντεῦθεν τὸ παρ' Αἰσχρᾷ. "Λακωνικὸν πνέων".

Λακωνὶς, ίδος, ἡ. ἡ ἐκ τῆς Λακωνίας γυνή. Λάκαινα.

Λακωνισμὸς, ὁ. λακωνικὸς ἦθος τῦ ζῆν, λακωνικὸς ἰδιωτισμὸς τῆς ἠθῶν ἢ τῆς διαλέκτου. ἀξιαρέπτως, ἢ συντόμως ἐκφρασις τῦ λέγειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κρατεῖν τὸ μέρος τῆς Λακεδαιμονίων· τὸ νὰ εἶναι τινὰς ὑπὸ τὸ μέρος αὐτῆς.

Λακωνιστὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις μιμεῖται τὰς Λακεδαιμονίους ἢ εἶναι ὑπὸ τὸ μέρος αὐτῆς.

Λακωνομανέω, ῶ. μανίαν ἔχω, ἤτοι κλίνω ὑπερβολικῶς ἀλλὰ τὰς Λακεδαιμονίους - ἀλλὰ τὴν διοίκησιν - τὰ ἤθη - τὴν διάλεκτον - τὰ ἐνδύματα αὐτῆς. Αἰσχρ. ὅθεν

Λακωνομανία, ἡ. ἡ τοιαύτη ὠὲ τῆς Λακεδαιμονίων μανία.

Λαλαγέω, ῶ. φλυαρῶ, πολλὰ ἢ παχέως - λαλῶ - λέγω. βαμβαλίζω, ματαιολογῶ. "Ὀδόντες λαλαγοῦσιν". ἐξ Ὀππιαν. Ζήν. ἐν τῷ, Σαλαγέω. "Μαίνη λαλαγοῦσα". Φιλόδημ. Ἐπιγρ. 30. ἀμφισημασ. "Λαλαγοῦσα χελιδών". Ἀνάλεκτ. ά. 235. ἡ φλυαροῦσα. Ἐντεῦθεν τὸ, Ἀλαλαγέω. ὅθεν

Λαλαγὴ, ἡ. (λάλαξ) φλυαρία, πολυλογία, τὸ παχέως καὶ ἀσήμως λαλεῖν, βαμβάλισμα, ματαιολογία.

Λαλάγημα, τὸ. (λαλαγέω) ἦχημα, βοὴ, τὸ ἠχεῖν τύμπανον. Ἀνάλεκτ. ά. 495.

Λαλαγητὴς, ᾶ, ὁ. φλύαρος, ματαιολόγος.

Λαλάζω, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ, Βοάω. "Ὥσε πόντιον κῦμα λαλάζει". Ἀνακρέων παρ' Ἀθην.

Λάλαξ, ακος, ὁ. αὐτὶ τῦ, Λαλαγὴ, ἀναφέρει ὁ Σπε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Στέφανος "Ἐφυπνιδίων λαλάγων". ὅθ' Ἀνθολογ. ὅπερ διώκεται ἔτι "Λαλαγῶν, εἰπεῖν. ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμῆν. τὸ, Λάλαξ, ἀφ' οὗ, Θέρυβος· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι καὶ τὸ, Ἀλαλαγή, ἐντεῦθεν ἔχει τὸ ἀρχικὸν τὸ α κατ' ἐπέκτασιν ἔχον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λάλαγες, οἱ, Λάσαγγες, οἱ χλωροὶ (οἱ φάσιοι) βάθρακες, οἱ τινες ἔτι καὶ Κίμβεροι, καλοῦνται. παραβάλ. καὶ τὸ παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 578. ὁ Σοῦδ. ἐν Λ. Κολλύρα, ἐσημείωσε, Λάλαγγες, καὶ Λαλάγγια, αὐτὶ τοῦ, Κολλύρια· ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ τὰ τῆς παλαιᾶς Λάγανα. καὶ τὰ παρ' ἡμῖν Λάλαγγίται, καὶ Λαλάγγια λεγόμενα. Ζήτ. καὶ, Λάγανον.

Λαλέω, ῶ. ὁμιλῶ, λέγω, φωνῶ· ἀφίημι, φθέγγομαι. φλυαρῶ, ματαιολογῶ. "Λαλεῖν ἄειστος, ἀδιωκάτατος λέγειν". Εὔπολις παρὰ Γελλίῳ, ά. 15.

Λάλη, ἡ. ἦχος, φωνὴ, ὁμιλία. 2) Ταυτὸν τῷ, Λάλλη. Ζήτ. Λάλλαι.

Λάληθρος, ὁ, ἡ. φλύαρος, ματαιολόγος, πολυλεγᾶς. Ἀνθολογ. "Λάληθρον ἆθλον γλῶς.

Λάλημα, τό. (λαλέω) ὁμιλία, φλυαρία, πολυλογία. Εὐσεπ. 2) Ἐκεῖνο περὶ ὃ γίνεται ἡ φλυαρία. Σοφοκλ. Αἰτιγ. 320. ἀλλὰ περὶ τούτου Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄλημα.

Λαλησιγάϊη, Λυκιακ. Λεξιφ. 14. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Λάλης θηγαίη. ὀξύνως - ἀκόνισμα τοῦ λόγου.

Λαλητικὸς, κὴ, κόν. (λαλέω) ὁ αὐτὸν ἢ ὁ κλίσιν ἔχων· ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ λαλεῖν. φλύαρος, λάλος.

Λαλητὸς, τὸν, τόν. (λαλέω) περὶ ὃ ἐλάλησεν· ἐφλυάρησε τινας. περὶ ὃ διώκεται νὰ λαλήσῃ τις. παρ' Εὐσαθ. ταυτὸν τῷ, Λαλητικός.

Λαλητρίς, ίδος, ἡ. φλύαρος, ματαιολόγος, λάλος. ἐκ τοῦ Λαλητὴρ, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λαλητικός. Ἀνθολογ.

Λαλιὰ, ἡ. ὁμιλία, τὸ ὁμιλεῖν· διαλέγεσθαι. 2) Εἴδησις, φήμη, λόγος συρόμβους μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων περί τινος. 3) Φλυαρία, ματαιολογία. Ζήτ. Λαλέω.

Λάλιος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λάλος. Μελέαγρ. 94. "Λαλίῃ σόμαπες". καὶ ἐν σίχ. 127. "Λαλίῳ ἑταίρῳ". ἀμφ.

Λάλλαι, αἱ. (λάλλη) καθ' Ἡσύχ. αἱ παραθαλάσσιαι καὶ παραπεπταμέναι ψῆφοι, λιθάδια τῆς αἰγιαλοῦ. Θεόκριτ. κβ'. 37. ὅπου ὑστερον, Ἄλλαι, ἔκειτο. Ἐν Ἐτυμολογ. Χειροχ. κεῖται "Λάλλαι δὲ εἰσὶν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλασσίαι αἱ ὑπὸ τῆς κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ὑποτελοῦσαι. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτου.

Λάλος, ὁ, ἡ. Συγκριτ. Λαλίστερος. Ὑπερθετ. Λαλίστατος, ὅστις λαλεῖ - ὁμιλεῖ πολλὰ, φλύαρος, πολύλογος, φαρφαρᾶς. ὁ παρὰ τῷ Στεφαν. σχηματισμὸς, Λάλοεις, λίαν ἀμφ.

Λάμαχος, ὁ, ἡ. (λα, μάχη) ὁ λίαν μαχητὴς καὶ ἀνδρεῖος, ἀκαταγώνιστος.

Λάμβα, ἡ. ὁ ἰχθὺς Λαμία καλούμενος. 2) Χάσμα γῆς. Ζήτ. Λάμος.

Λαμβάνω, (λάω, λαύω, ἀφ' οὗ τὸ, Ὑπολαύω. λάβω, λάζω, λάζομαι. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀνωμαλ. Ἐκ τῆς ἀρχαίας Λάβω, εἰσὶ τὸ, Ἔλαβον, καὶ, Λαβῶ, ἐκ τῆς Ἰωνικ. Λήβω, αὐτὶ τοῦ Λήψομαι.) πέρω, δέχεμαι, φέρω εἰς ἐμαυτὸν φέρω, ἢ πέρωτι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐμαυτὸν μεταφέρω εἰς τὸ χεῖρας μου, ὡς τὸ "Λαμβάνω γυναῖκα". αὐτὶ τοῦ Ὑπανδρεύομαι. Ἀγοράζω, ὠνοῦμαι. Φθαίω, ὑποκρύω, κυκεύω, εἰς χεῖράς μου πέρνω, κρατῶ, πιάνω, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. "ὁ "Πυρετὸς λαμβάνει". Ἱπποκρ. ὑπευγχαίνει· ἀνείσκει-

πιάνει. "Λήθη λαμβάνει". κυκεύει. "Ἔλαβέ μου "πόθος". Θεοκρ. "Λαμβάνει με θάρσος, δίος, ἄχος, χόλος". Ὁμηρ. Πλάτ. καὶ Ξενοφ. αὐτὶ τοῦ, Κυκεύει με, μὲ πιάνει. "Ἐξαφνα καταπλακόνω τινὰ, ἐπ' αὐτοφώρῳ - ἐπάνω εἰς τὸν τρόπον πιάνω. "Μοιχὸς ληφθείς". Ἰσαῖος. παθητ. Ὑπάθη ἐπάνω εἰς τὸν τρόπον τῆς μοιχίας. Ὡς ἀληθὲς καὶ ὡς μαρτυρημένον δέχομαι τι. "Πρὸς ὀργὴν λαμβάνειν". Διονύσ. Ἁλ. β'. 52. ἄλλως δὲ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Δέχομαι· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἑρμηνεύειν, ἐξηγεῖσθαι· πιστεύειν. "Ποίαν δὴ δεινὰ, ἢ ποίαν οἰκτρὰ φαίνεται "τῆς συμπτώσεως, λάβωμεν". τροσυπακουομ. Τύπω. ὡς, ἐξηγήσωμεθα καὶ ὡς ἐξετάσωμεν ἀφ' παραδειγμάτων. Ἀειστ. Ποιητ. ιδ'. 6. "Τῇ Ῥέᾳ λαμ"βάνεσθαι" κατέχεσθαι, ἐνθουσιᾶσθαι. Λυκιακ. Νιχ. 37. Πρὸ Ὁμήρ. μετὰ Γενικ. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Κρατῶ, Ἅπτομαι, πιάνω. ὅτε καὶ τροσυπακοῦνται ἡ Ἐκτροπὴ, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 407. "λάβε γύνων. "Πλάτ. πολ. "Ὁ τὰς λαβόμενος τῶν ἱματίων". αὐτὶ τοῦ ἐχόμενος - κρατόμενος. Ὑπάθη ὑπὸ τὸ φόρεμα.

Λαμβδακισμὸς, ὁ. Ζήτ. Λαβδακισμός.

Λαμβδοειδὴς. Ζήτ. Λαβδοειδὴς.

Λάμβω, ταυτὸν τῷ, Λαμβάνω, ἀφ' οὗ τὸ Ἰωνικὸ Λάμψομαι, Ἐλάμφθη, Λαμφθείς, κ. τ. λ.

Λάμια, ἡ, Λαμία, ἡ. τέρας τι θηριῶδες ἢ δαιμόνιον μυθικὸν, τὸ ὁποῖον ὑπέθετον ὅτι ἔζωγε τὰ παιδία καὶ ἀνθρώπινον κρέας. Φώτ. ἐν Λ. "Ταύτην ἐν τῇ Λυβίῃ Δῦσεις ἐν δουσέρῳ τῆς Λυβικῶν ἱερεῖ γυναῖκα καλλιγενέσθαι· μιχθεῖσαν δὲ αὐτῷ τῇ Διὸς, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπεμβλίᾳ, ἃ ἔτικτεν ὑπολιώσαι. διόπερ ὑπὸ τῆς λύπης δύσμορον γεγονέναι, καὶ τὰ τῆς ἄλλων (τὰ τῆς τικτουσῶν) παιδία ἁρπάζουσαν ἀφανίζειν". 2) Φάντασμα, φέβισμον δι' ὃ φοβίζουσι τὰ παιδία.

Λαμία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Καρχαρείας, εἶδος ἰχθύος. ἔτι δὲ καὶ, Λάμνα, καὶ παρ' Ἡσυχ. Λάμβη, λέγεται. Παρ' Ὡραπόλ. Ἱερογλυφ. β'. 109. κεῖται Λάμια, ἡ, Λάμεια, αὐτὶ τοῦ, Λαμπαρία. ὅπου ἄλλαι, Λαμπέα, διαφθοῦσι.

Λάμια, τὰ. χάσματα. Ἐτυμολ. ἐν τῷ

Λάμος, ὁ. βάραθρον, ἕλωλη, σπήλαιον, φάρυγξ· ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. *Lama*, ὅ ἐστὶ, *vorago*. Σχολ. *Horatii*, *Epist.* ά. 13. 10. ἐντεῦθεν τροκύπτει τὸ λαιμὸς, τὸ ἐν τῷ σώματι ὄργανον δι' οὗ καταπίνομεν τὴν ἔφεψιν. ἀμφότερα παράγονται ἐκ τοῦ, Λάω, Λάζω, λαμβάνω, δέχεμαι.

Λαμπαδαρχία, ἡ. ἐπιστασία ἀρχὴ ἐπάνω εἰς τοὺς λαμπαδηφορεύοντας. Ἀειστ. Ῥητ. τροῦ Ἀλέξ. κεφ. 30.

Λαμπαδεύω, εἰς λαμπάδα ποιῶ τι. Διοσκορ. κ'. 7. 2) Λαμπαδεύομαι. ταυτὸν τῷ, Λαμπαδίζω. Αἰλιαν. παρὰ Σοῦδ.

Λαμπαδηδρομία, ἡ. ὁ μετὰ τῆς λαμπάδος δρόμος, ὁ ἀγὼν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον ζέχοντες μετὰ λαμπάδων ἀναμμένων εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὸν ὁποῖον νικητὴς ἦν ἐκεῖνος, ὅ τινος ἡ λαμπὰς διήρκει ἀδιαστόρτως ἀναμμένη ἐν τῇ ζέχειν, ἢ ὅσις ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ σημεῖον. Ζήτ. Λαμπάς. γράφεται ἔτι καὶ Λαμπαδοδρομία, ἡ. ὅθεν, Λαμπαδοδρομικὸς ἀγών. "ταυτὸν τῷ, Λαμπαδοδρομίας. Σχολ. Πινδάρ. Ὀλύμ. ιγ'. 56.

Λαμπαδηφορέω, ῶ. λαμπάδας φέρω - βαστῶ.

Λαμπαδηφορία, ἡ. τὸ φέρειν - κρατεῖν λαμπάδας· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Λαμπαδηδρομία. Ἡρόδ. Η'. 98.

Λαμπαδηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπάδα φέρων - βαστῶν χεῖρας κρατῶν.

Λαμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λαμπαδίζω, ἔχω τὸν ἄθλ τῆς λαμπάδος ἀγῶνα.
Λαμπαδικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸν τῷ λαμπαδικὸς ἀγών" ἡ λαμπαδηδρομία.
Λαμπαδοδρομέω, ταυτὸν τῷ, Λαμπαδίζω. Σχόλ. Λειτοφ.
Λαμπαδισμὸς, ῦ, ὁ. "ἀγών". ταυτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία, παρὰ Διογν. Λαερτίῳ. Ϛ'. 62. κεῖται, Λαμπαδισαι, αντὶ τῦ, Λαμπαδηφόροις
Λαμπάδιον, τὸ. μικρὰ Λαμπάς. 2) Δεσμός τις, ἢ ὑπόδεσμον, ᾧ καταδεῖται τὸ κατάγμα τε. οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμης οἷς δεσμοῦσι τὰς τῶν κνήμων καπάξαντες. Λειτοφ. Ἀχάρ. 1177. Δίων Κάσ. νή. 8. 3) Τὸ τείχωμα ἀναδεδεμένον μέχει τῆς "κορυφῆς, ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Λαμ"πάδιον". Δείναρχ. εἶδος πλέγματος τῶν τειχῶν τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῶν θηβαίων γυναικῶν, εἰς ὃ ξυλα κατὰ τὴν κορυφὴν ὑπολήγοντος.
Λαμπαδοδρομία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπαδηδρομία.
Λαμπαδοδρομικὸς, κὴ Λαμπαδοδρομίας. Ζήτ. ἓν τῷ, Λαμπαδηδρομία.
Λαμπαδόεις, όεσσα, όεν. ὁ λαμπάδα φέρων. Ὀρφ. ὕμν. Δήμητ. 2.
Λαμπαδουχέω, ῶ. λαμπάδα ἔχω - κρατῶ.
Λαμπαδουχία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία. Λυκόφρ. 1179.
Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπάδα ἔχων - κρατῶν.
Λαμπὰς, άδος, ἡ. (λάμπω) χονδρός τις φακὸς ἐκ κηρῦ ἢ πίσσης ἢ ἐκ δαδὸς καὶ ἄλλων ξύλων κατεσκευασμένος, ὅσις εἶναι εὐαμμένος καὶ καίων φωτίζει φάκελα, λαμπάδα. λέγεται δὲ καὶ τὸ φαῦλον, καὶ τὸ καιόμενον. "Οἱ τῶν ἱερῶν λαμπάδα ὀφθέντες". Πλούταρχ. Σόλ. 1. οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς λαμπαδηφορείας ἔχοντες τὸν ἀγῶνα μετὰ τῶν λαμπάδων. Ξενοφ. πόρ. δ'. 52. "Οἱ ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχήσαντες". ὕστερον λέγει καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. β'. 5. ἄλλως δὲ καὶ "Λαμπάδα ὑπελθεῖν ἢ ποιεῖν" λέγεται. Κατὰ τὸν Σχόλ. Λειτοφ. Βάτρ. 131. τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐγίνοντο ἔτι ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου καὶ Προμηθέως, καὶ ἑνιαυτόν. τὸν δὲ τρόπον ἐκτιθεται ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικ. "Ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμὸς, ᾧ θέουσιν ἀπ' αὐτῦ ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμῶ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾴδα ἔτι καιομένην, ἐστίν· ὑποσβεσθείσης δὲ, κἀκεῖ ἔτι νίκης τῷ πρώτῳ, δεύτερος δὲ αὖτ' αὐτῦ μένειν· εἰ δὲ μηδὲ τοῦτο καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰδὲ καὶ πάσιν ὑποσβεσθείη, εἰδεὶς ἐστὶν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη". Καθόλε δὲ ἔστιν ἡ Λαμπὰς κυρίως ταυτὸν τῷ, Λαμπηδών· καὶ παρὰ Κλεομήδῃ ἀ. 3. τινὰ Χηρόζεφα αὐτὶ τῦ, Λαμπηδόνα, Λαμπάδα ἔχουσι. παρ' Ησυχ. κεῖται ἔτι, Λαμπάδες, ὀφθαλμοὶ, ἀστέρες. ὅθεν "Λαμπάδος αὐγὴ" τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. ᾗ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. "Λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα". τὸ φῶς τῦ ἡλίε. 2) Φῶς τι μεσίζωρον, ὡς λαμπὰς καιομένη φαινόμενον. Λειτοφ. 3) Πολεμική τις μηχανή. 4) Ἐπίθετ. "Ἀκτὴ λαμπὰς" Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1048. ἡ φωτίζουσα - λάμπουσα.
Λαμπάσκω, ἐκ τῦ, Λαμπάω. ταυτὸν τῷ, Λάμπω. Θεόκρ. κδ'. 19.
Λαμπετάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λάμπω.
Λαμπετίη, ἡ. μία τῶν θυγατέρων τῦ ἡλίε.
Λαμπέτις, ιδος, ἡ. θηλ. τῦ, Λαμπάς. ἡ λάμπουσα - φωτίζουσα. Λυκιαν. Τραγοπ. 103.
Λαμπετόω, Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Λαμπάω. Ἰλ. Α. 104.

Λ Λαμπεύω, λάμπω, φωτίζω, φέγγω. Πίνδαρ. παρὰ Κλήμ. ἀλεξ. ὅπου ὁ Βαλκεναίριος, Λαμπετόωντα, ἀναγινώσκεσθαι παρωνιεῖ.
Λάμπη, ἡ. ἡ ὑπερπλάζουσα ῥευστὴς, ὁ ἀφρὸς, ἡ παχεῖα ἀκαθαρσία ἐπαίρω τῦ οἴνε ἢ τῦ ὕδατος, ᾗ τῶν λοιπῶν ὑγρῶν, Ῥύπος. Ζήτ. Λάπη, καὶ Φλέγμα. Ἱπποκρ. ᾗ ἐντεῦθεν τὸ, Λαμπηρός. Παρὰ Διοσκορ. ε'. 87. εἶναι, Λάμπη, ἡ ὑπερπλάζουσα ἀκαθαρσία. Ζήτ. Λέμφος. Πλούταρχ. "Κώνωπες χαίρουσι λάμπῃ "καὶ ὄξει, τὸν δὲ πότιμον ᾗ γλυκὺν οἶνον φεύγουσιν". ἆρα, ἡ ἐπαίρω τῦ οἴνε ὑπερπλάζουσα ὑμβρώδης ἰλύς;
Μάλα ἢ Μάλλα, ἢ Αἶθος. Flos vini. "Ἀνηλίφ "λάμπᾳ". Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. ὅθ' ὃς τὸ ἄθλ, τῶν ὁποίαν ὁ "Ομηρος (Ἰλ. Υ. 65.) ὡς, Εὐ"ρώεντα", ἐξεγράφει. παρεπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν Ἀνεκδ. γ'. 295. "Αὐχμηρὸς καὶ ἀλαμπὴς "Αΐδος δόμος".
Λαμπηδοκόμος, ὁ. (κομέω, λαμπηδὼν) παρὰ Σωσιφίῳ Φαλ. ὁ τῶν φρυγανίδα τῦ λαμπάδων ἔχων.
Λαμπηδὼν, ῶνος, ἡ. (λάμπω) λάμψις, ἀστραπὴ, φωτεινὴ ἀκτὶς, σπινθὴρ, αὐγὴ.
Λαμπήνη, ἡ. ἁμαξα σκεπαστὴ. ὅθεν
Λαμπηνικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅτι ἀοίκει εἰς τὸ λαμπηνίῳ, ἢ εἶναι ὁμοιον αὐτῇ.
Λαμπηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ λάμπειν ἔχων, μυχλιασμένος, κ. τ. τ. Ζήτ. Λάμπη.
Λάμπος, ὁ. (λάμπω) ἵππε ὄνομα. Ἰλ. Θ. 185.
Λαμπτηρὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπυρὶς, (λάμπω, ἐρὰ) εἶδος σκώληκος ἢ κανθαρίδος, τὸ ὁποῖον ἢ ἐρᾷ λάμπει. Λαμπυρὶς, Κωλοφωτὶς, Cicindela. 2) Ἐπίθετον τῦ Κυνὸς, ᾗ τῆς Ἀλώπεκος. ὡς ᾗ τὸ
Λάμπτηρος, ὁ, ἡ. ὑπὸ τῆς λαμπῆς ᾗ ἀστραπτέσης ἢ πυρροειδῦς ὥρας. Λυκόφρ. 1393. ὅπου ἄλλοι, Λαμπυρὶς, αἰσχιν. Παρὰ Θεοκρίτ. Ϛ'. 65. καλεῖται ὁ σκύλος, Λάμπτερος, ὑπὸ τῦ λαμπρᾶ, ἢ πυρρᾶ ἔχειν τῶν ὀρῶν.
Λαμπρειμονέω, ῶ. λαμπρᾶ ἱμάτια φορέμαπα φορῶ, λαμπροφορῶ. Χρυσόστ. ᾗ
Λαμπρειμονία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπροφορία. Νικήτ. Χρον. ιέ. 8. ἐκ τῦ
Λαμπρείμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὸν εἶμα φέρων, λαμπροφορειμένος, ὁ λαμπρὰ ἢ λευκὰ ἱμάτια ἔχων.
Λαμπρόβιος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὸν βίον ζῶν.
Λαμπροείμων, ταυτὸν τῷ, Λαμπρείμων.
Λαμπρόζωνος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὰν ζώνην ἔχων. Γραμματ.
Λαμπρόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὰς πόδας ἔχων. Σχόλ. Ὁμηρ.
Λαμπροπυρσόμορφος, ὁ, ἡ. (λαμπρὸς, πυρσὸς, μορφὴ) ὁ λαμπρὰν καὶ φωτεινὴν μορφὴν ἔχων. Γρηγορ. Ναζ.
Λαμπρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίρ. Λαμπρῶς, (λάμπω) φαιδρὸς, πλαυγὴς, ὁ λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων, ἀκτινοβολῶν. Ἰλ. Χ. 30. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καθαρὸς, σαφὴς, φανερός. Σοφοκλ. Τραχ. "Λαμπρὰ ταῦτα συμβαίνει". λέγεται ἔτι ᾗ ὑπὲρ τῆς φωνῆς, ᾗ ὑπὲρ παντὸς ἄλλε φωτεινε χρώματος. ᾗ ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὶ τῦ, Λαμπὸς, ἄστρος, παρεικός. Μεταφορ. Περιφανὴς, μεγαλοπρεπὴς, εὐδόξος, ὑπέρτιμος, περίφημος ὀφθ τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων, ἐξολισμένος, καλλωπισμένος. Ἔτι δὲ ᾗ ὁ ὑπερβατικὸς εἰς τὰς πράξεις τε, καὶ μάλιστα ὁ ὀξυδόρκων πλησίως ὀφθ τὸ κοινὸν καλὸν. ὁ εἰς τὰς κοινὰς πράξεις, εὐσφορὰς ᾗ δικαίας ἐλευθέριος, φιλότιμος, παρὰ Δημοσθ. καὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἀντιφ. "Λαμπρῶς χρηγοιῶπα". πλησιοπαρόχως. παρὰ δὲ Θευκυδ. αὐτὶ τοῦ, Φανερῶς. "Ἔτι δὲ καὶ ὁ πεζέφημος, ὁ αὐδρεῖα καρδώματα φράξας καὶ ἐπιδείξας ἑαυτὸν ἐν τοῖς πολέμοις. παρὰ Διοδώρ. Σικελ. πελλαχῶ. Παρ' Ἡροδότ. Β'. 96. κεῖται καὶ "Λαμπρὸς αὔεμος". "ὁ σφοδρὸς καὶ ἐκ τῆς ῥυμίνης πνέων, ἔλεις, ὁπόπ καὶ ὁ ἠρινὸς καθαρὸς ἐστίν. ὅθεν

Λαμπρότης, πος, ἡ. φαιδρότης, λάμψις, καθαρότης, σαφήνεια, Τιμή, ἔπαινος, δόξα, ἀξία, ἐπιφάνεια, μεγαλοφρέπεια, Φιλοτιμία, ἐπίδειξις εἰς εἰσφορὰς καὶ δαπάνας κοινὰς, εἰς λόγους κ. τ. λ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. "Λαμπρότης ψυχῆς". ἡ καθαρότης τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοός. ἡ λαμπρὰ καρδώματα φανταζομένη.

Λαμπρότοξος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὸν τόξον ἔχων. Γραμμ.

Λαμπροφορέω, ῶ. λαμπρὰ ἢ λευκὰ ἱμάτια φορῶ. ὅθεν

Λαμπροφορία, ἡ. τὸ φέρειν - φορεῖν λαμπρὰ ἢ ποικίλα ἱμάτια.

Λαμπρόφορος, ὁ, ἡ. λαμπρὰ ἢ λευκὰ ἱμάτια φέρων - φορῶν.

Λαμπροφωνέω, ῶ. λαμπρὰν φωνὴν ἔχω, λαμπρῶς - καθαρῶς φωνάζω - ὁμιλῶ.

Λαμπροφωνία, ἡ. ἡ καθαρὰ καὶ σαφὴς φωνὴ - ὁμιλία.

Λαμπρόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὰν φωνὴν ἔχων.

Λαμπροφώνως, Ἐπίρ. μὲ λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπρόψυχος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὰν φωνὴν ἔχων. πανὸν παρ' Μεγαλοψυχες. Πρόκλ. παράφρ. σελ. 228.

Λαμπρυστὴς, οῦ, ὁ. ὁ λαμπρύνων, ὁ λαμπρόν ποιῶν τινα. 2) Ἐκ τοῦ Μέσου, ὁ Κομπάζων, ὁ ἐπιδεικνύων ἑαυτὸν, ὁ καμαρώνων. "Ἵππος λαμπρυστὴς". Διογ. Λαέρτ. ὁ εἰς παράταξιν ἑσολισμένος ὑπερήφανος ἵππος.

Λαμπρύνω, (λαμπρὸς) φαιδρύνω, λαμπρὸν ποιῶ, φωτίζω, σολίζω, καλλωπίζω, κ. τ. λ. Ἀειγεφ. Πλουτ. "Λελάμπυσται κόραι". ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί τινος. "Ἐν ἡμῖν ὁ φόνος λαμπρύνεται". ἐμοὶ δὲ λέγοντι καταγορεῖν - διεδιδῆ μετὰ μεγάλης φωνῆς καὶ παῤῥησίας - δημοσίας. Μέσως, Λαμπρύνομαι, καυχῶμαι, κομπάζω, λαμπρὸν - σεμνὸν - εὔδοξον ποιῶ ἢ ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθῶν καὶ κατορθωμάτων ἢ δημοσίων εὐεργεσιῶν, φιλοτιμοῦμαι, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ἢ ὁράω λαμπρῶς. Ἀειγεφ. Ἠθ. β'. "Ἐν τοῖς μικροῖς τοῦ δικαιώματος πολλὰ ἀναλίσκει καὶ λαμπρύνεται". ὅθεν

Λάμπρυσμα, τὸ. ἐκεῖνο, δι' οὗ λαμπρύνει - σολίζει - καλλωπίζει τινάς τι. Σῶμα λαμπρόν. παρὰ Γραμμ.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ. (λάμπω) φανὸς, φάκλα, λύχνος, φέγγος, λαμπὰς, φῶς, καιδήλα. Ἐχάραξ (πυρσεύειν) ἢ λυχνία, ἐφ' ἧς ἔκαιον οἱ παλαιοὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς ξηρὰ ξύλα, καὶ δαΐδας. Ὀδυσ. Σ. 306. "Αὐτίκα λαμπτῆρας ζεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν Ὄφρα φαείνοιεν· ἀμὲ δὲ ξύλα "κάγκαλα θῆκαν Αὖα πάλαι, σκέκληα, ἰσὸν πεπυρασμένα χαλκῷ· Καὶ δαΐδας κατέμισγον· ἀμοιβαδὶς "δ' αὐέφαινεν". οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὰς καιομένας λύχνους λέγουσι. Καιδηλίρι, Σιαμδάι. παρ' Ἀειγεφ. ζώων Ἰσρ. δ'. 5. τὸ Φανάρι. "Λαμπτὴρ δίμυξ τὸ "κύκλῳ ἔχων".

Λαμπτροκλέπτης, ου, ὁ. ὁ κλέπτων τοὺς λαμπτῆρας. Λυκόφρ. 846.

Λαμπτροκλία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπαδυχία. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 899.

Λαμπτηροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν λαμπτῆρα φέρων, κρατῶν καὶ φέγγων. ὅσις βαστᾶ τὸ φανάρι. Ἀθῆν.

Λαμπυρίζω, φέγγω - φωτίζω, λάμπω, ἀστραπηβολῶ ὡς ἡ λαμπυρίς.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπυρίς. πτηνόν τι ἢ ζωάριον μικρὸν ἤ τινος ἡ ἔρα ἐν τῷ σκότει λάμπει.

Λάμπω, Μ. ψω. φωτίζω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω. "Λάμπων πυρὶ κεραυνός. Ἀειγεφ. Ἐπεργ. "Δόλιον ἀσέρα λάμψας". λαμπρὸν ἢ λάμπειν ποιήσας. Εὐριπ. Ἑλ. 1142. "Σώματα λάμπονται πυρί". ὁ αὐτ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1155. φλογίζονται, καίονται καὶ λάμπουσι. Παθητ.) Μεταφορ. ἐπὶ Φωτὸς, φημίζομαι κ. τ. τ. "Παλαιὰ δὲ λάμπει γονέων τε γῆρυς ὁμαυλος". Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 187. παραβάλ. ἔτι μετὰ τῶν, Ἐπιλάμπω, καὶ Λαμπρός.

Λαμπώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαμπηρός.

Λαμυρία, ἡ. (λαμυρὸς) αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναίδεια, τόλμη, θάρρος εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ φαίνεσθαι.

Λαμυρὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λωγάνιον.

Λαμυρὸς, ρὰ, ρὸν, ἢ, Λάμυρος. καὶ Ἐπίρ. Λάμυρος. (λάμος) καλεῖται "Θάλασσα, Λίμνη λαμυρά". ἡ βαθεῖα, ἡ βάθος ἔχουσα, ὡς τὸ Latin. Vorago sinosum mare. 2) Καπηλικὸς, ζημιακτικὸς, φοβερὸς, Θεόκριτ. κέ. 234. "Λαμυρὲς χαλεπὸν "ὑπέδειξεν ἐδόντας". 3) Θρασὺς, αὐθάδης, ἀναίδης, θαῤῥαλέος εἰς τὸ λέγειν καὶ φράττειν. Ξενοφ. συμπος. "Εἰδὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· παρὰ τοῖς ὕστερον κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ἐπίχαρις, καὶ Εὔχαρις, Εὐχάριτος, ἡδὺς, χαρίεις, ἁρμόνιος, ἐπιτήδειος Γυναικῶν. Ἀντὶ τοῦ, Λαίμαργος, κεῖται παρ' Ἀθῆν. μετὰ τοῦ Γάστις. ὁ δὲ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. "Γλαμυρὸς κατὰ φορβάν". Ζήτ. καὶ Λαμδρός.

Λαμφθείη, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ληφθείη.

Λαμψάνη, ἡ. Ζήτ. Λαψάνη.

Λάμψις, ἡ. τὸ λάμπειν - φωτίζειν, ἀκτὶς, φῶς, σιλπνότης.

Λάμψομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Λήψομαι. ἐκ τοῦ, Λαμβάνω.

Λανθάνεμος ὥρα". ἡσυχία - παῦσις τοῦ ἀέρος γαλήνη. Ἐπίθετ. τῆς Ὥρας. Σημειώδ. παρ' Ἀειγεφ. ζώων Ἰσρ. ε'. 8.

Λανθανόντως, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Λάθρα. ἐκ τοῦ

Λανθάνω, (Λάθω, ὅθεν Ἀόρ. β'. "Ἔλαθον, καὶ Λαθών. Ἐκ τοῦ Ἰωνικ. Λήθω, ἔσιν ὁ Μέλ. Λήσω, Λήσομαι. Παρακ. Λέληθα, Λέλησμαι.) κεκρυμμένος εἰμὶ ἢ μένω κεκρυμμένος διὰ νὰ μὲ μὴ γνωρίσῃ τινάς. Μετὰ Αἰτιατ. "Λανθάνω τινά". Μετὰ Μετοχῆς σημαίνει τὸ, Πράττοντί κρυφίως γνωρίζω νὰ τὸ γνωρίσῃ - νὰ τὸ καταλάβῃ τινάς, γελῶ, ἀπατῶ. "Μεμαθηκότες λελήθασι". ἐμάθασιν γνωρίζω νὰ τὰς παρατηρήσῃ - νὰ τὰς καταλάβῃ τινάς. Ξενοφ. "Λανθάνομαι ὅτι". μοὶ εἶναι ἄγνωστον ὅτι ὀξύρροπον ὅτι. Μέσως, Λανθάνομαι, λανθάνω ἐμαυτὸν, Λησμονῶ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Μετ' ὀλιγωρίας καὶ ὑποψίας παρέτω - ἀφιῶ - ὑποσιωπῶ. "Ἡ λάθετ' "ἐκ ἐνέησεν". Ἰλ. Ι. 533. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπιλανθάνομαι. Ἐν τῇ σιωπηθείᾳ, καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἐξ ἀγνοίας ἁμάρτημα, πταίω, σφάλλω, ἀπατῶμαι. Ζήτ. καὶ ἐν τοῖς Ἀτομάλοις.

Λάξ, Ἐπίρ. μὲ τὰς πόδας εἰς τὸ ὀπίσω λακτίζω - κλοτσῶ, ἢ μὲ τὴν πτέρναν ὠθῶ - ἀπορρίχω - κινῶ - πατῶ - παίω. Λακτικῶς. Ἰλ. Κ. 158. "Λάξ πε "δὶ κιτῶνος". Ἰλ. Ζ. 65. "Λάξ ἐν φιλότητι βαλὼν". Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1446. "Λάξ ποδὶ τύψεν σὺν ῥοθῷ". β'. 221. "Λάξ ἐπίβη". Ζήτ. Λάζω, καὶ Λακτίζω.

Λά-

Λάξασθαι, Δωσικ. αὐτὶ, Λῆξασθαι. ἐκ τῦ Λαγχάνω.

Λάξευσις, εως, ἡ. τὸ λαξεύειν - κόπτειν πέτρας. παρὰ Διοδώρ. Σικελ. α'. 63. κεῖται παραλλήλως μετὰ τῦ, Ξεσκαφία.

Λαξευτὴρ, ῆρος, ὁ, Λαξευτὴς, ῦ, ὁ. ὅσις Λαξεύει - κόπτει - πελεκᾷ - σκάπτει τὰς πέτρας. ὅθεν

Λαξευτήριον, τό. ὄργανον τι, ᾧ ἔ κόπτουσι καὶ σκάπτουσι τὰς πέτρας. ὅθεν

Λαξευτὸς, ἡ, τὸν. ὁ ἐκ πέτρας πελεκημένος - ἐξηργασμένος.

Λαξεύω, (λᾶς, ξέω, ξεύω) πέτρας κόπτω - πελεκῶ, ἐκβάλλω, ὑποξέω - λιαίνω - ἐξεργάζομαι.

Λάξις, ιος, ἡ. αὐτὶ, Λῆξις. Καλλίμ. εἰς Δῆα.

Λαξπάτητος, βέλτιον τὸ Λακπάτητος. Ζήτ. τῦτο.

Λαοβότειρα, ἡ. Θηλ. τῦ, Λαοβοτὴρ, ὁ. (βόσκω, λαὸς) ἡ τὰς λαὰς βόσκουσα - ζέφουσα. Ὀρφ.

Λαοβότος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαοζέφος. ἀμφ.

Λαογραφία, ἡ. ἡ εἰς τὸν δημόσιον κῶδικα καταγραφὴ τῦ λαῦ. ἀμφ.

Λαοδάμας, αντος, ὁ. (δαμάω) ὁ τὰς λαὰς δαμάζων. ὁ τὰ ἔθνη νικῶν - καταβάλλων - βιάζων - ὑποτάττων. Ἐπίθετ. τῦ, Ἄρεως. Αἰσχύλ.

Λαοδίκαιος, ὁ, ἡ. ὁ δικάζων ἢ διδυθιώων τὰς λαάς. "Λαοδίκαιος σοφία". Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 42.

Λαοδογματικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. (λαὸς, δόγμα) ὁ ἀρέσκων εἰς τὸ δόγμα τῦ λαῦ. ὁ κατὰ τὸ δόγμα - τῷ γνώμῳ τῦ λαῦ ὤν. Στράβ. ζ'. παρὰ Πολυβ. "Ἀποφάσεις λαοδογματικαί". εἰς τὰς ὁποίας ἀκολυθεῖ τινὰς τῷ γνώμῳ τῦ κοινῦ λαῦ.

Λαοηγησία, ἡ. (ἡγέομαι, λαὸς) ἡγεμονία - ἐξουσία ἐπαίω εἰς τὸν λαόν. Ἰσεῖν. Μάρτ.

Λαοκατάρατος, ὁ, ἡ. κατηραμένος ὑπὸ τῦ λαῦ. ἀμφ.

Λαοκόων, Λαοκόωσα. Ζήτ. ἐν τῷ, Κοάν.

Λαομέδων, οντος, ὁ. ἐξουσιαστὴς - βασιλεὺς τῦ λαῦ. Ζήτ. Μέδω.

Λαοξόος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λαξεύτης.

Λαοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πάθω) ὅσις ἔπαθε ὑπὸ ὅλυ τῦ λαῦ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 491.

Λαοπλάνος, ὁ. ὁ πλανῶν τὸν λαόν. Ἰώσηπ.

Λαοπόρος, ὁ, ἡ. (λαὸς, πόρος) παρ' Αἰσχύλ. "Λαοπόρος μηχανή". ἡ γέφυρα, δι' ἧς περᾶ ὁ λαὸς εἰς τὸ πέραν.

Λαὸς, ὁ. ᾧ Ἀττικ. Λεὼς. παρ' Ὁμήρ. κεῖται καθόλυ αὐτὶ τῦ, Σῶμα, τὸ πλῆθος τὸ ὁπλῖτον σωιζᾷ τὸ στράτευμα. "Λαὸς Ἀχαιῶν". τὸ πεζικὸν στράτευμα τῆ Ἀχαιῶν. ὅπερ ἕπεται τῷ "Ἵπποι". ἡ καβαλλαρία. Ἰλ. Β. 809. Ἐκ δ' ἔασυτο λαὸς πέζοι θ' ἱππῆές τε". πλῆθ. Λαοί, οἱ. οἱ πολεμισταί, οἱ μαχηταί, οἱ στρατιῶται, τὸ πολεμικὸν πλῆθος, καθόλυ. ᾧ ἐνίοτε διάφορον τῆ ἡγεμόνων. Ἰλ. Β. 365. "Ὃς δ' ἡγεμόνων, ὃς τε τυ λαῶν". οἱ μαχηταὶ καθόλυ καλοῦνται ἔτι "Λαοὶ ἕτεροι". ὅθι αὐτῆ κεῖται ἔτι, "Ἔθνος λαῶν, Ἰλ. Μ. 495. "Στίχες λαῶν". Δ. 90. "Σῆμα πύργυς λαῶν". Δ. 76. Ἐνίοις τάττει ὁ Ὅμηρος καλεῖ ἔστι, Λαὸς, τὰς πολίτας. "Λαοὶ ἀγρῶται". Δ. 675. οἱ χωρικοὶ, οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικοῦντες, οἱ χωρῖται. ἐν Ἰλ. Ρ. 390. "Λαοί". εἰσὶν οἱ συμβυλοὶ τῷ Κηρβέρῳ ἢ τῷ Αἰακῷ. ὁ Πίνδαρος ἔχει τὸ, Λαὸς, καὶ Λεὼς. αὐτὶ τῦ, Ὅλον τὸ ἔθνος, ὅλον τὸ πλῆθος τῆ αἰθρώπων τὸ ὁποῖον συνισᾷ ὡς ὁλόκληρον ἔθνος. "Λαὸς Δωριεύς", κ. τ. λ. ᾧ "Λαοὶ" αὐτὶ τῦ, Πολῖται. Καθόλυ δὲ, ὁ Δῆμος, τὸ πλῆθος ἔθνους ἢ πόλεως τινός. 2) Ἀντὶ τῦ, Λᾶας, λίθος, πέτρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 196. Προήχθη δὲ ἡ λέξις ἐκ τῦ μύθυ τῦ Δευκαλίωνος. Ὅρα Ἀπολλωδ. Βιβλιοθ. α'. Κεφ. 7.

Λαοσεβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λαὸς, σέβω) τὸν ὁποῖον σέβεται ᾧ τιμᾷ ὁ λαός.

Λαοσσόος, ὁ, ἡ. (λαὸς, σόω, σῴω) ὁ τὰς λαὰς ἐρεθίζων - διεγείρων - παρορμῶν εἰς πόλεμον. Ἐπίθετ. τῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἔριδος. Ἰλ. Ρ. 398. Υ. 48. Ἀθηνᾶ, Ν. 128. Ἀπόλλων. Υ. 79. ἔτι δὲ ᾧ ὁ βασιλεὺς Ἡλεκτρυών. Ἡσίοδ. ἀσπ. 3. καὶ 27. ὡς καὶ τὸ, Ἱπποσόος. ἐν Ἰλ. Υ. 40. καὶ, Ἱπποσόα, ἡ. παρὰ Πινδάρ. 2) Ἐκ τῦ, σόω, σῴζω. ὁ τὰς λαὰς σῴζων - διατηρῶν, κατ' Ἀπίωνα. ἀμφ.

Λαοτέκτων, ονος, ὁ. ὅστις κτίζει τοίχυς μὲ τὰς πέτρας, (διλυγέρης, διβαρτζῆς). Ἀνάλεκτ. β'. 150.

Λαοτίνακτος, ὁ, ἡ. (λᾶς, τινάσσω) ὁ ὑπὸ πετρῶν τιναγμένος, εἰς κίνησιν βαλμένος. Ἀνάλεκτ. β'. 155. "Λαοτίνακτον ὕδωρ".

Λαοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς λαὰς - τὰς ἀνθρώπες ζέφων.

Λαότροφος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῦ λαῦ ζεφόμενος ἢ τεθραμμένος. Πίνδαρ. Ὀλ. ε. 102.

Λαοφθόρος, ὁ, ἡ. (φθείρω) ὅσις φθείρει ᾧ ἀφανίζει τὸν λαόν.

Λαοφόνος, ὁ, ἡ. (φονεύω) ὅσις φονεύει - θανατόνει τὸν λαόν.

Λαοφόρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λεωφόρος. ὁ φέρων τὸν λαόν.

Λάπαγμα, τό. (λαπάζω) τὸ ἐκκενωμένον, πᾶν ὅ, τι ἐκκενώθη - ἀδειάθη. ἐκκένωμα, ξδιακένωμα.

Λαπαγμὸς, ὁ. ἡ ἐκκένωσις, ἀδειασις.

Λαπάζω, καὶ, Λαπάσσω, ᾧ, Λαπάττω. παρ' Ἰχθῦσι "Κοιλίαν, γαστέρα λαπάζω". ἐκκενόω - ἀδειάζω - καθαρίζω τὸν στόμαχον. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Μαλακύνω, μαλακὸν ποιῶ τὸ σῶμα διάτινες καθαρτικὴ ἰατρικὴ, ὁπόταν αὐτὸ εἶναι σκληρὸν ἢ πάσχει ὑπὸ δυσκοιλιότητα. Λαπάττεσθαι, μαλακὸν δύκοιλιον σῶμα ὑπάρχειν. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἁλαπάζω. Αἰσχύλ. Θηβ. 47. "Ἔχει μεπὶ τὴ Λάπτω, καὶ, Λαφύσσω, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καθὼς ἔτι καὶ μεπὶ τὴ ἀρχαίαν Λάζω" ἀφ' ἧ τὸ, Λαγὼν, ᾧ Λαγαρὸς, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λαπάρα, καὶ Λαπαρὸς" ἐκ τῦ Λάω, Λάζω, Λάπω, Λάπτω, Λαπάω, Λαπάζω. ὅθεν

Λάπαθον, τό. καὶ, Λάπαθος, ὁ. κοιλότης τις τῆς γῆς, ὄρυγμα, λάκκος, γέρια. 2) Εἶδος λαχανίυ, Λάπατον, τὸ ὁποῖον ἐξοιδαίνει μαλακαίνει καὶ κινεῖ τὴν κοιλίαν. ὁ Διοσκεύδ. β'. 140. ἐξηκείνη πολλὰ εἴδη, Ἄγειον, Κηπαῖον, Ἱππολάπαθον, Ὀξυλάπαθον, ᾧ, Ὀξαλίς. τὸ ὡρῶπον ἴσως εἶναι τὸ τῦ Λιν. Rumex scutatus. τὸ δὲ δεύτερον, Rumex, patientia.

Λάπαξις, εως, ἡ. ἐκκένωσις, κίνησις τῆς κοιλίας. ὅθεν τὸ ἐν τῷ σιωπῷ. Λαξίειον. Ἀειγεν.

Λαπάρα, ἡ. τὸ ὑπὸ κάτω τῆ πλευρῶν τῦ σώματος μέρος, τὸ ὁποῖον ἄλλως μέχρι τῆ μηρῶν μαλακὸν μέρος, τὸ ὁποῖον ἄλλως Λαγὼν, λέγεται. Ἰλ. Ζ. 64. ᾧ αἰδοῖα. ἐποιῆσι ᾧ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν, Λαγὼν, διὰ μετηχνειάθη. Ζήτ. Λαγαρὸς. κυρίως ἔστι θηλυκὸν τῦ

Λαπαρὸς, ρὰ, ρὸν. ὅσις ἔχει μαλακὸν ἢ πολὺ δύκοιλιον σῶμα. ὃ ἐστὶν, ὅσις ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας. κυρίως δὲ, ὁ Ξηρὸς, σφιγκὸς, λεπτὸς, λιγνὺς, καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Μαλακὸς. Ζήτ. Λαγαρὸς.

Λαπάσσω. Ζήτ. Λαπάζω.

Λάπη, ἡ. φλύγμα, Ἱππουκρ. "Ἐμέειν σίκλα ᾧ λάπην". Ὁ Ἡσύχιος ἔχει, Λάπην ἔλεγον τὸν πάχος ἀφρὸν, τὸν βαπολάζοντα περὶ οἶνον πολιόν. ἄλλοι βόρβορον ἰλυώ. ἄλλοι τὸν ὑπὸ τῆ ἅλμης ἐφιζάνοντα ᾧ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ὑπὸ τῇ γάλακτος ὑμβρώδη πηλόν. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας Λάπτη, ἴσως ἢ ὀρθότερον, παρὰ τὸ, Λάπη, ἢ Λάμπη.

Λαπῆναι, Ἀόρ. β'. τῦ παθητ. Ἀπαρεμ. Λάπτω.

Λαπίζω, ὑπερηφάνως πολιτεύομαι, ἀλαζονικῶς φέρομαι, κομπάζω, ἐπαινῶ ἐμαυτὸν, καυχῶμαι. Κικέρ. τῶς Ἀττικ. ὅπω ἔτι φέρεται ἢ τὸ ἐκ τύτε παράγωγον, Λάπισμα.

Λαπίθης, ὁ. Λαπίθαι, οἱ. ἔθνος παλαιὸν τῆς Θεσσαλίας.

Λάπισμα, τὸ. ὑπερήφανον πολίτευμα, κόμπασμα, τὸ τὰ κάμνη τινὰς τὸν μεγάλον ἢ ὑπερηφάνον.

Λαπιστὴς, ᾶ, ὁ. ἡ, Λαπίκτης. ἀλαζὼν, ὑπερήφανος, καυχησιάρης, Λαφαζάνης. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἢ, Λεπιστής. Ζήτ. Λαπίζω.

Λάπτω, Μέλ. ψω. Τὸ κυλαίνων τὴν γλῶσσαν ἢ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μεπέτινος ἦχε πίτω, λείχω, Χλαπατῶ, ἢ Χλάπτω, τῇ γλώσῃ ἀναλαμβάνω, ἀναρροφῶ. καθὼς π. χ. οἱ σκύλοι καὶ αἱ γάται. Ἰλ. Π. 161. "Λάψοντες γλώσσησιν ἀρυσσάσιν μέλαν ὕδωρ". πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῦ κυνῶν γλώττης, ὅταν πίνωσιν, ὃ ἐστὶν ἐκ τῦ, Λάπ, Λάπ, ὅτω πινόντων μετὰ ψόφυ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλυ αὐτὶ τῦ, Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τῦ πιεῖν, λαχτικεσὰ πίνω, ῥοφῶ. "Τὸ δεῖπας λέλαφας τιμόν". παρ' Ἀθηναίῳ, καθὼς ἔτι "Λεπαστὴν λαφάμβυος μεσὴν ἐχαρύβδισε". ἐξέπιεν, ἐρρόφησεν αὐτὴν ὡς ἡ Χάρυβδις. ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας τὸν ἔκαμε Λάπ, ἢ Χλάπ. τὸν ἐγχλαπάτησε. "Τὰς ὅπω λάπτοντας τὸν οἶνον" πίνοντας, ῥοφῶντας. Ἐντεῦθεν φρικύπτει τὸ, Λαπάζω, καὶ, Λαπάσω, ὅπ τῇ σημασίᾳ τῦ, Ἐκκενόω.

Λαπώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ λάπῃ, ἢ πλήρης λάπης. Ἐρωτιαν. Γλωσσ.

Λάρβασον, τὸ. πυτὸν παρ', Στίμμι. Διοσκορ. ε. 99.

Λάρμνον, τὸ. Ἰνδικόν τι ξυμιατήριον. Ἀγαθαρχίδ. ἐν Σφάβ. ιϛ'.

Λαρινεύομαι, Λαειτεύω, ζέφω, σιτίζω, σιτεύω. Μέσως, ζώγω, σιτεύω ἐμαυτόν. Σώφρων παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 376. ἐκ τῦ

Λαρινὸς, νὴ, νόν. τετραμμένος, σιτευτὸς, λιπαρὸς, εὔζωφὸς, παχύς. "βῦς, Σῦς λαεινός". εἴρηται ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς βοῶν, τῆς ἀπό τινος κώμης, Λαείνης λεγομένης. Ἀειστοφ. Εἰρ. 927. Ὀρνιθ. 465. ἐνθα ὅρα τὸν Σχολιαστὴν, καὶ Ἀθήναιον δ'. σελ. 376. Ἡρ. Ὀππιαν. ἀλ. γ'. 399. ἔστι θαλάσσιος τις ἰχθὺς εἰσέτι ἄγνωστος ὅπω ἄλλοι, Λάειμος, ἀλαγιώσκυσι.

Λάριξ, ἔδος θενδρυ. Larix.

Λαρὶς, ἡ. πυτὸν παρ', Λάρος. Ἀνάλεκτ. ά. 240

Λαρισσαῖος, σωυπακκυομ. Λέβης, σκεῦός τι μαγειρικὸν, χύζα, τσύζερης, "Λαειστεὺς ἐψήτορας". Ἀνάλεκτ. ά. 224. ὁ Λειστεὺς. πολ. γ'. 2. καλεῖ αὐτὸς ὁμοίως, Λαειστεύς, καὶ τὸς κατασκευασὰς αὐτῦ, Λαειστοποιός. μ' ὅλον ὅτι, Λαειστοποιεῖ, κεῖται. Τὸ δὲ ἐκ χαλκῦ εἶδος, Ταπάγη, καὶ Ταπάγεις, ἐλέγετο.

Λαρκαγωγὸς, ὁ. ὁ λάρκον ἄγων. φέρων. Εὐσεπ.

Λαρκίδιον, τό. Διοσκορ. τῦ Λάρκος.

Λάρκος, ὁ. πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες, κόφινος. καθ' Ἡσύχ. Πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἀνθρακας φέρυσιν, ὅτε δὲ καὶ ἰχθύας. Ὁ Φώτ. ἔχει Λάρκος, φορμός ἐστιν εἰς ὃν ἀνθρακας ἐνέβαλον. κέχρηται τὸ ὀνόματι Λυσίας καὶ Ἀειστοφάνης. ὅθεν, Ἐπιλάρκισμα, τὸ τῦ Λάρκου βύσμα. Ἐτυμολέγ. ὅθεν

Λαρκοφορέω, ῶ. λάρκον φέρω. βαστῶ. κόφινον μετ' ἀνθράκων φέρω.

Λαρνακοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ λάρνακι φθείρων. φονεύων. Λυκόφρ. 234. ὅπω ἄλλοι, Λαρνακοφόρος, ἀκριβ. ὁ ἐν τῇ λάρνακι φερμένος. μεπεκομισμένος.

Λάρναξ, ακος, ἡ. κιβωτὸς, κίστη, κάμψα (σεντούκι) καθε λογῆς σήκη εἰς ἃ ἐμβάλλυσί τι. ἄρα ἔτι καὶ Κάλπη, σάμνος, ἀγγεῖόν τι ὡς δηλ. τὸ πλῆσον τροχοῦλον, ἐν ᾧ ἐνέβαλλον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐκ τῶν νεκρῶν σωμάτων σάκτα. Ὕπερ. Ἰπολ. Ἰλ. Σ. 413. Ω. 795. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ Τάφος.

Λαροειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ λάρε ἔχων.

Λάρος, ὁ. εἶδος ἀδηφάγυ θαλασσίυ πτηνῦ λάσκη χρώματος, τὸ ἐν τῇ σωνῃ. Γλάρος, λεγόμβρος. Ἀριστοτ. Ζῶ. ἱστορ. ἑ. 90. Larus, Λατιν. Ὁδυσ. Ε. 51.

Λαρὸς, ρὰ, ρὸν. ἡδὺς, γλυκὺς, ἁπλαυσικὸς, νοσιμος, "ἐν Ἰλ. Τ. 316. Δεῖπνον λαρόν". Ρ. 57. "Αἷμα λαρόν." Ἀπολλών. ά. 456. "Μέθυ λαρόν" γ'. 932. "Ἔπος λαρόν." Ὀδυσ. Β. 350. "Λαρώτερος οἶνος". Διονύσ. Περιηγ. 936. "Λαρὸν ὄδμεν". ἐκ τῦ Λάω, τὸ, θέλω.

Λαρυγγιάω, ῶ. (λάρυγξ) πυτὸν παρ', Λαρυγγίζω. Λεκικογρ. Ῥητ. διά. 19. ἐν Ἀνθολογ. "Βραγχιᾷ "λαρυγγιόων". πυτὸν παρ', Βραγχιῶν, μὲ βραγχιασμῷ φωνὴν ὁμιλῶν ὡς ὁ συναγχωνιῶν.

Λαρυγγίζω, πλατυνῶ τὴν φωνὴν φωνάζων ἐκ τῦ λάρυγγος, ὃ ἐστὶν, ἐ κατὰ φύσιν φθέγγομαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύω διεργότερον τὴν φωνὴν παρὰ λάρυγγι χρώμενος. δύηχος λέγω. μετὰ Αἰτιατ. Δημοσθ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὸ τῦτο, Φωνάζω τόσην μεγάλως ὥστε κάμνω τὰν ἐναντίαν μὲ νὰ σιωπήσῃ. Ἀειστοφ. Ἱππ. 357. "Λαρυγγίζει "τὰς ῥηπόρας". καταβοήσομαι, καπασιγάσω, ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτείνω. ἢ Σωφρ. ἀπόσ. 247. ὀθεν

Λαρυγγισμὸς, ὁ. τὸ φωνάζειν μεγάλως ἐκ τῦ λάρυγγος. "Λαρυγγισμὸς πολεμικὸς". κραυγαί. Πλάτ. παρμ. καὶ

Λαρυγγιτὴς, ᾶ, ὁ. ὁ φωνάζων, ἢ ὁ λυγγαίνων. Ἀθήν.

Λαρυγγόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ λάρυγγος φωνάζων. Ἀθήν. δ'. "Λαρυγγόφωνος τύπος". τύπος παρόμοιος τῇ ἐκ τῦ λάρυγγος φωνῇ.

Λάρυγξ, γγος, ὁ. κυρίως ἡ κεφαλὴ ἤτοι ἡ ἀρχὴ τῆς ξαχείας ἀρτηρίας, δι' ἧς ἀναπνέομεν. Γαλην. ἐν Ἀφορ. ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ ὁ Φάρυγξ ἤτοι ὁ αὐλὸς δι' ὃ εἰσέρχεται ἡ ξοφὴ εἰς τὸν στόμαχον. ἐπειδὴ καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος ἔβλεπεν ὅτι τὸ ποτὸν καπέβαινε διὰ τῆς λάρυγγος εἰς τὸν πνεύμονα.

Λαρύνω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει Λαρύζει, βοᾷ ὑπὸ τῆς λάρυγγος. "ὦ ξένε λαρύνει". ἀμφ. ἴσως Λαρυγγίζει.

Λᾶς, γενικ. Λαός. ὁ. ἐκ τῦ, Λᾶας. Δωτικ. Λᾶϊ, Ἀπολλών. δ'. 1489. ἐπειδὴ τὸ Λᾶϊγξ, (δύκολον ὥστε φερέσθαι Λᾶϊς, ἀφ' ᾧ τὸ Λατιν. Lapis) ἐκ τῦ ἐβλήθη, ᾗ Λᾶϊα. Γράφεται δὲ ᾗ, Λᾶς, ἐκ τῦ Λᾶϊς, ὡς ᾗ τὸ, Δᾶς, ἐκ τῦ, Δαΐς. Ζήτ. ἔτι ᾗ, Δᾶϊς.

Λασάμενος, Δωρικ. αὐτὶ, Λησάμβυος, ἐκ τῦ, Λήθω.

Λάσανον, τό. πυτὸν παρ', Χυζόπυς, ξυπόδιον, πυρεῖα, ἢ ἐχάρα, σκεῦος μαγειρικὸν, θηλ. τῦ ὁποίυ κέκτηται ἡ χύζα ἢ ὁ τσύζερης, ἢ ἐφ' ᾧ ψαίνυσί τι. Ἀειστοφ. Εἰρ. 893. Ὁ Σχολ. ὁ Ἡσύχ. ᾗ ὁ Φώτ. θηλ πυτὸν τῇ ἀπαιδεῦ ποιδιᾷ τῆς λέξεως ἐπαφέρεται μόνον ἡ ἑρμήνεια "Τὰ ὀστάδια τῆς μυρῶν ὑπὸ τῆς δαπύπυς", παρ' Ἡσυχ. καὶ παρὰ τῆ Σχολ. Οἱ "ἰσσὰς μυρεῖ". 2) Ὁ ἀφοδεύσεως δίφρος, (κοπρόδρα).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μοδο). Εὔπολις παρὰ Μοιερ. σελ. 250. *Horatius Sat. α.* 6. 109. Πολυδ. "Λάσανον, ἐ μόνον ἐπὶ τῆ "ἀκινήτῳ ὑποπάτῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆ τιθεμένῃ".

Λασανοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ λάσανον (ὑπόπατον) φέρων. *Horat.*

Λάσδεο, Δωεικ. ἀντὶ, Λάζεο, Λάζυ.

Λασεύμεθα, Δωεικ. ἀντὶ, Λησόμεθα.

Λασίμηλον. Ζήτ. Λασιόμαλον.

Λασθαίνω, χλευάζω, κακολογῶ, αἰσχύνω, ὑβείζω, λοιδορῶ. ἐκ τῆ

Λάσθη, ἡ. Ἰωνικ. ὕβεις, αἰσχύνη, λοιδορία, κακολογία, χλεύη. Ἡρόδ. Ζήτ. Λάκω, ἀειθμ. 4. καθ' Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Εὐειπ. Ἐκ. 64. ἔστι τὸ, Λάζω, ταυτὸν τῷ, Ὑβείζω. ἀφ' ἒ τὸ, Λάσθω, Λασθαίνω. Λάζομαι, ταυτὸν τῷ, χλευάζω, κακολογῶ· καὶ ἐπουκρίνω, Λάστον, αἰσχρόν.

Λασθῆμεν, Θεόκρ. β'. 46. Δωεικ. ἀντὶ, Λαθῆναι, Λησθῆναι, ἐκ τῆ, Λήθομαι.

Λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ. ὁ λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα ἔχων. Ὅμηρ. ὕμν. β'. 224.

Λασιέδριξ, χος, ὁ, ἡ. μαλλιαρὸς, πολύτειχος.

Λασιόκνημος, ὁ, ἡ. ὁ λασίας-μαλλιαρὰς κνήμας ἔχων. Ὀρφ. Κυνηγ. β'. 186.

Λασιόκωφος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν κωφὸς, οἷον λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀκοαδιστεῖν. Φώτ. Ἡσύχ. καὶ Σαϊδ. Ὁ Σωσίσ. ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐν τῷ τῆς Φαλάκρ. ἐγκωμ.

Λασιόμαλον, τὸ. (μῆλον) εἶδος μαλλιαρᾶ μήλε, ἢ μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν· οἷον τὸ Κυδώνιον, τὸ ῥοδάκινον. Ζήτ. καὶ, Λείμηλον.

Λάσιος, ὁ, ἡ. δασὺς, δασύμαλλος, πολύξυχος, μαλλιαρός. Ἐπὶ λόφων καὶ πεδιάδων γῆς, ὁ ἔχων πυκνὰ δενδρα, πολυδένδρος, πλήρης δενδρων, καπήφυτος. καὶ ἐπὶ φυτῷ, αὐτὶ τῦ, Πολύφυλλος, ὡς τὸ "Λασίας πλα-"τανε". Ἀνάλεκτ. γ'. 204. δασείας, πολυφύλλε καὶ καπασκίε. Ὁ Ὅμηρος πάσει τὴν λέξιν "Λάσιον κήρ". καὶ "Λάσια εἵματα". Ἰλ. Β. 851. Α. 189. ὡς σημεῖον τῆς αὐθείας καὶ τῆ δάρρυς. καθόλε δὲ ἐξέλαβον οἱ τῆ Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφεῖς τὸ Λάσιον εἶναι, ὡς σημεῖον Σωσίσεως καὶ φρενήσεως, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῆ, Σωσεῖ, καὶ ἀναπαλιν. Ὁ Σωσίσιος ἐν τῷ τῆς Φαλακρ. ἐγκώμ. εἶπεν "Εἰ φιλεῖ μὴν ἔχει τινὰ "κεφαλὴν, λάσιον δὲ τὸ φρονεῖν". καὶ ἐντεῦθεν ὁ *Martial. vulsa mens*, ἐπὶ τινος μωρᾶ, εἶπεν.

Λασιόστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) ὁ λάσιον στέρνον ἤτοι μαλλιαρὸν στῆθος ἔχων.

Λασιόφρυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ μαλλιαρὰ ἤτοι πολύξυχα ὀφρύδια ἔχων. Γραμματ.

Λασιών, ῶνος, ὁ. δασὺς ἤτοι πολύδενδρος-δρυμώδης τόπος, (ὁρμαὶ, ὕλαι). Νίκανδρ. Θηρ. 28.

Λασκάζω, ταυτὸν τῷ, Λάκω, ἀειθ. 4. λέγω, ὁμιλῶ. ἐκ τῆ

Λάσκω, ταυτὸν τῷ, Λάκω, λέγω, ὁμιλῶ. Εὐειπ. Ῥῆσ. 724. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Μέμφομαι, λοιδορῶ.

Λασταυροκάκκαβος, ὁ. (κάκκαβος, καὶ, λάσαυρος) ἐδέσματι τῷ τρυφηλῶν. Χρύσιππος παρ' Ἀθήν. ά.

Λάσαυρος, ὁ. (λάσιος, παῦρος) σημαίνει τὸ Κίναιδος, καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ, Δασύπυγος. ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἐτυμολ. τὸ Ὑποκορ. Λάσεις, ὁ.

Λασῶ, Δωεικ. αὐτὶ τῆ, Λήσω. ἐκ τῆ Λήθω.

Λαταγεῖον, τὸ. ἀγγεῖον ἤτοι ἡ λεκάνη εἰς ἣν πίπτει ἡ λάπαξ.

Λαταγέω, ῶ. (λάπαξ) Λυκιαν. Λεξιφ. "Κοπτάβους "λαπαγεῖν". ὁ Ἡσύχ. ἐρμῆν. δηλ. τῆ, ψοφεῖν, τύπτειν. Ζήτ. Κόπταβος.

Λαταγή, ἡ. ὁ ἦχος-ψόφος τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ ῥιπτομένη λάπαξ. ὁ Ἀθήναιος ἐν ιέ. σελ. 666. ἔχει "Λαπάγη δ' ἐστὶ τὸ ὑπολειπόμενον ὑπὸ τῆ ἐκποθέντος "ποτηρίε ὑγρὸν, ὃ συνεγραμμένῃ τῇ χειρὶ ἀνωθεν ἐρ-"ρίπτων οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον".

Λάταξ, αγος, ἡ. ὁ ὑπορρίπτόμενος ἐκ τῆ ποτηρίου οἴνος εἰς τινὰ λεκάνην καὶ ἦχον-ψόφον ἀποτελῶν. Ζήτ. ἐν τῷ, Κόπταβος. Ὁ Φώτ. ἔχει "Λάπαγες, οἱ κόπ-ταβοι. εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας χαλκίον στρογγύ-λον ἐμφερὲς κρανίῳ τιθέντες ἐν μέσῳ, καὶ τότε σοχα-ζόμενοι τὰς κοττάβυς βάλλειν ἀφ' ἑαυτῶν ἄθλον, καθά-περ οἱ κυβεύοντες. ἐκείνετο δὲ νικᾶν ὁ τῆ χαλκίε τυ-χὼν καὶ μέγιστον ποιήσας ψόφον. (ἐκ τότε ἐσυμπέραι-νον καὶ οἱ ἐρώμενοι τινὰ τῶν αὐτὰς κλίσιν τῶν ἐρωμέ-νων). ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα ὠὰ καὶ ξαγήματα, ἃ ἐκα-λεῖτο Κοττάβια.

Λατομεῖον, τὸ. τόπος ἐνθα κόπτουσιν-ἐκβάλλουσι πέ-τρας, λιθοτομεῖον. μανθάνομεν ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας. ἐκ τῆ

Λατομέω, ῶ. (τομὴ, λᾶς) κόπτω-ἐκβάλλω πέτρας δηλ. κτίσιμον, λιθοτομέω. "Λατομεῖν λίθυς". Ἀντίγον. 77. κόπτω-πελεκῶ αὐτάς. ὅθεν

Λατόμημα, τὸ. ὁ ἐκκεκομμένος (ξεκομμένος) λί-θος-πέτρα.

Λατομητὸς, ἡ, τὸν. ὁ ἐκκεκομμένος εἰς πέτρας. τὸν ὁποῖον ἐλατόμησαν, ἢ ἐκ τῆ ὁποίε ἔκοψαν πέ-τρας, τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ λατομήσῃ τινάς. ὅθεν τὸ ἐν τοῖς Ὑμνῳδοῖς "Ὄρος ἀλατόμητον". ἐκ τῆ ὁποίου δεν ἐκόπη-δεν ἐξέβαλον λίθυς, ἀνέγγικτον δηλ. εἰς τὸν παρθενον Θεοτόκον ἀναφερόμενον.

Λατομία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λατομεῖον.

Λατομικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς λατομίαν, ἢ εἰς τὸν λατόμον.

Λατόμιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Λατομεῖον. ἐκ τῆ

Λατόμος, ὁ. (λᾶς, τέμνω) ὅσις κόπτει-λαξεύει-ἐκβάλλει πέτρας δηλ. κτίσιμον. Καὶ ἐργαλεῖον ἀφ' ὡ τέτο ὑπάρχειν.

Λάτος, ὁ. ἰχθύς τις τῆ Νείλε. Ἀθήν. ζ'. "Λαβ-"κότατος ὢν (ὁ λάτος) καὶ ἥδυστός ἐστι πάντα τρόπον "σκυλαζόμενος". *Perca nilotica*, καπὰ τὸν *Geoffroi*.

Λατραβίζω, παρ' Ἡσυχ. βωμολοχεύω, πανηργεύω. ἀλλαχῆ ὁ αὐτὸς ἔχει "Λαζαβὸς, λαμυρός. καὶ, Λα-"ζαβῶν, ἀλαζονευόμενος. καὶ, Λαζαβία, λαμυρία "μετὰ ἐρυθριάσεως". Φαίνεται μετὰ τῆ, Λαιδρὸς, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν.

Λατρεία, ἡ. ἡ δηλ μισθῷ δηλεία. τὸ νὰ δηλεύῃ-νὰ ὑπηρετῇ ἢ νὰ ἐργάζηται τινὰς δηλ μισθὸν-πλήρω-μὴ. ἡ κατάσασις τῆ πτωχῆ λάξιος. Σοφοκλ. Αἴ. 503. "Οἵας λαξείας αἰδ' ὅτι ζήλᾳ ξένοι". αὐτὶ τῆ, Ἔκτη. 2) Ἡ σωστὴ Θεὸν θρησκεία, δήλω-σις, τιμὴ, σέβας, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἢ δηλ ὕμνον ἢ δηλ ἱεροφαντείων ἐποδείξει τινὰς εἰς τὸν Θεόν. Πλάτ. Φαίδρ. 49. "Θείων δύχας καὶ λαξείας".

Λάτρευμα, τος, τὸ. τὸ δηλεύειν, ἡ δήλεσις, ἡ δηλειά. παρ Εὐειπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1275. ὡσὶ "Λα-"τρεύματα πολύχρυσα". αὐτὶ τῆ, Θεϊκὰς τιμὰς καὶ ναὸς, καθὼς π. χ. ὁ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλων.

Λατρεύς, έως, ὁ. καὶ, Λαξεύσης, ῆ, ὁ. δῆλος-ὑ-πηρέτης. ἔτι καὶ ὁ ὠήτως δῆλος, σκλάβος.

Λατρεύω, (Ζήτ. Λάξις). ἐπὶ μισθῷ δηλεύω. ἐρ-γάζεμαι-ὑπηρετῶ δηλ νὰ λάβω μισθὸν-πληρωμὴ. Σό-λων. Ἐλεγ. 5. 2) Σέβομαι-τιμῶ-δηλεύω τὸν Θεὸν δηλ ἱεροφαντείων καὶ θυσιῶν. σωνήθ. μετὰ Δωτικ. ἀλ-λὰ παρ Εὐειπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1275. καὶ Ἡλέκτ. 131.

καὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ μετὰ Αἰτιατ. Ἐν τῇ σωμῃδ. σημαίνει καὶ τὸ, Πιεσποιοῦμαί τινα, κολακευτικῶς τιμῶ, κολτιβάρω. ὅθεν
Λάτρης, ου, ὁ. Εὐστ. Ἰων, 4. ταυτὸν τῷ, Λάτρεις. ἀμφ.
Λάτρις, ιος, ὁ, ἡ. δοῦλος, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ὑπηρέτης, ἐργάτης, μισθοργός, μισθωτός. Θέογν. 296. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Latro, μίστιος. "Λάτρις, ἡ. ἡ θεραπαίνη, παιδίσκη, δούλη. "Ἀγύρτης λάτρις". Εὐστ. Ῥῆσ. 715. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λάω, Λάβω, Λάζω, Λέλαται.
Λάτρον, τό. ὁ μισθὸς-ἡ πλησμονὴ τῆς δούλων καὶ ἐργατῆς, ῥόγα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1024.
Λατυπέω, ῶ. (λατύπος) κόπτω πέζας καὶ ἐκ τούτων κτίζω. Λυκόφρ. 523.
Λατύπη, ἡ. τὸ ὑπὸ τῆς πέζῶν ἐξερχόμενα ὑποξύσματα καὶ ὑποπελεκήματα εἰς τὸ κόψιμον καὶ πελέκημα αὐτῆς. "Ετι δὲ καὶ ἰδιαίτερος τις γύψος ἡ ἄσβεστος. Ὁ Πλούταρχ. σωενεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μάρμαρος.
Λατύπος, ὁ. (λᾶς, τύπτω) ταυτὸν τῷ, Λατόμος, Λιθοτόμος, καὶ, Τοιχοποιός. Σοφικλ.
Λατύσσειν, παρ' Ὄππιαν. Κυν. β'. 437. Ἁλιεύτ. α'. 628. "Λατύσσεσθαι πτερύγεσσι". ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Λατύσσει, πτερύσσεται, πήχεται, παράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει. ἄρα, μὲ τὰς πτέρυγας κτυπῶν - τινάσσων τὸ ὕδωρ κελυμβᾷ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κόπαβις. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. α'. 1299. κεῖται ἡμαρτημ. Λατύπεσθαι.
Λαυκανία, ἡ. καὶ, Λαιμανία, ἡ. (λάω, λαύω) ὁ λάρυγξ, οἰσοφάγος· ταυτὸν τῷ, Λαιμός. Ἰλ. Χ. 325. καὶ Ω. 642. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Λαυχαίνη, γλῶττα.
Λαύρα, ἡ. ὁ ἐν τῇ πόλει δρόμος, (σοκάκι) καὶ ἐπομβρίως εἰκῆ ἔχων ὅξ ἑκατέρων τῆς μερῶν, (κονβάδα, μαχαλές, γειτωνιά). ταυτὸν τῷ, Κώμη. ἀειθμ. 2. καὶ Ἀμφοδὶς, ῥύμη δ' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσι καὶ φέρονται, σεωπὸς, ὁδός. Οἰ. Χ. 128. καὶ 137. 2) Μοτὸ, μετοικίσεις, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Εὐάγγ. α'. 21.
Λαύω. Ζήτ. Λαμβάνω.
Λαῦρος, Λαύρως, Λαυροσομέω. Ζήτ. Λάβρος, κ. τ. τ.
Λαυρομήλη. ἡ. μῆλη πλατεῖα κατὰ τὸ τέλος, αὐτὴ, Λιθρομήλη. Καλλιστ. Αὐρηλιαν. Χρον. ε'. 2.
Λαυροσάται, οἱ. Κρατῖνος παρὰ Φωτίῳ Λεξ. καὶ Πολυδ. δ'. 106. οἱ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χορῆς ἱσάμβοι. οἱονεὶ γὰρ ἐν σεωπεῷ εἰσι. φυλάττουσι δὲ ἕτοι.
Λαφρία, ἡ. Ἐπίστ. τῶν Ἀθλιωτῶν καὶ Ἀρτεμιδος. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Λάφυρον.
Λαφυγμός, ὁ. καὶ, Λαφυξις, ἡ. τὸ λαιμάργως ἐσθίειν. λαιμαργία, πολυφαγία, ἀπληστία. Ζήτ. Λαφύσσω. Ἀεξεφαν.
Λαφύκτης, ου, ὁ. (λαφύσσω) ὁ ἀπλήστως ἐσθίων, ἀσθιητὴς, λαίμαργος, ἀχόρταγος.
Λαφυραγωγέω, ῶ. λάφυρα ποιῶ, ἁρπάζω - ξεγυμνόω. "Πόλιν λαφυραγωγῆσαι". τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἁρπάζειν καὶ μετοικεμίζειν αὐτά. Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. Β'. ζ'. 67.
Λαφυραγωγός, ὁ. ὁ λάφυρα ποιῶν - ἁρπάζων καὶ μετοικεμίζων αὐτά.
Λαφυρεύω, ῆ, Λαφυρέω. ταυτὸν τῷ, Λαφυραγωγέω. ἀμφ.
Λάφυρον, τό. καὶ πληθ. Λάφυρα, τά. ἐκεῖνα τὰ τῆς ἐχθρικῆς κινητὰ πράγματα τὰ σπολῖα ἁρπάζει ὁ ἁρπὼς ὅταν ἔμβῃ εἰς ἐχθρικὰς τόπους εἰς καιρὸν πολέμου, κύρσις, (πλιάτσικα). ὁ Ἡσύχ. ἔχει καθὼς καὶ ὁ Φώτ. "Λάφυρα, τὰ ἐκ τῆς πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα", τὰ δὲ μετὰ θάνατον, Σκῦλα λέγονται. "Ἐπικηρύττειν τινὶ λάφυρον". δίδειν ἄδειαν νὰ ἁρπάξωσιν οἱ στρατιῶται τὰ κινητὰ κτήματα, ἢ καὶ ἀνθρώπους, ὁπόταν ἐμβωσιν εἰς τοὺς τόπους τῶν ἐχθρῶν. Ζήτ. Ῥύσιον, καὶ, Σύλη. Τινὲς παράγουσι τὸ ἐκ τοῦ, Λάπω, Λάπτω, Λαπάζω, Λάφω, Λαφύω, Λαφύσσω. Ζήτ. Λαπάζω.
Λαφυροπωλεία, ἡ. ἡ τῆς λαφύρων πώλησις.
Λαφυροπωλεῖον, καὶ, Λαφυροπώλιον, τό. ὁ τόπος ἔνθα πωλεῖται τὰ λάφυρα.
Λαφυροπωλέω, ῶ. τὰ λάφυρα πωλῶ, ἢ πωλῶ τινὰ ὡς λάφυρον. Ἀθηναῖ. ἐπὶ Ἀσιάτων. "Λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα". ὅθεν
Λαφυροπώλησις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν τὰ λάφυρα. Νικήτ. Χρον. κ. τ. ὅθεν
Λαφυροπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἁρπὼν σιωπηρισμένα ἠγόρασε, καὶ μετὰ ταῦτα πωλεῖ αὐτὰ μοναδικῶς.
Λαφύσσω, ῆ, Λαφύττω. Μ. ξω. ἁπλήσως ἢ λαιμαργῶς ἐσθίω, καταβιβρώσκω, ῥοφῶ, καπατίνω, ἀμέτρως ἢ ἀθρόως ἔρωτω καὶ πίνω, καταναλίσκω, ἀσωτεύω. Ἰλ. Σ. 583. "Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσειεν" ἀθρόως ἐσθίοι. ὁ Φύλλων ἐν δ'. σωμάτων τοῦτο μετὰ τοῦ, Σπαθάω. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λα, καὶ, Ἀφύσσω· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Λάω, Λάπω, Μέλ. Λάψω, Παρακ. Λέλαφα, Λάφω, Λαφύω, ἀφ' οὗ τὸ, Λάφυρον, ἄλλοι ἐκ τοῦ, Λάω, Λαύω, ἀφ' οὗ τὸ, Ἀπολαύω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λαύζει, δαίνυται, παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐπομβρίως, Λαυφάζει, λάβρως ἐσθίει· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Λαφύω. Ἄρα, Λαύω, Λάφω, Λαφύω, Λαφύσσω. ὡς τὸ, Δαΐς, Δαδύσσω, Δαιδύσσω, καὶ Δαιτύσσω. Ἀριστοτ. δ'. 3. "Ἱκανὴ ἡ τοῦτος τὸ παῖπτ λαφύξαι". ὁ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. δ'. 45. λέγει "Λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τὴν γαστέρα". αὐτὸ τοῦ, Σπαράξαι.
Λαφύστιος, ία, ιον. λαφύσσης, πολυφαγᾶς. Λυκόφρονι καὶ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. 238.
Λαχαίνω, σκάπτω, ἐξισκάπτω, ὀρύσσω, λάκκον ποιῶ. ἴσως εἶναι εὐ καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Λάκκω, ἀφ' οὗ τὸ, Λακκὶς, Λακίζω, ἐλαρρύγγυμοι, Λάχνω, Λαχάω, ἀφ' οὗ τὸ, Λαχή.
Λαχαναρίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Λάχανον.
Λαχανεία, ἡ. ἡ φυτεία ἢ ἡ ἐξεποίησις τῆς λαχάνων. ταυτὸν τῷ, Λαχανισμός. Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Πρασιαί.
Λαχανεύω, σπείρω - ἐξεποιοῦμαι ἢ ζῶ λάχανα. "Τῷ τεπάρτῳ σπόρῳ λαχανεύεται", εἰς τὴν τεπάρτην σπορὰν σπείρεται τὸ χωράφιον μὲ λάχανα. Σξάβ. ἐ. σιλ. 372. καὶ Ἀππιαν. ἐν τῇ σιωπηθίκᾳ, καὶ αὐτὸ τοῦ, Τρώγεται ὡς λάχανον, ἐμβαίνει εἰς τὴν τάξιν τῆς λαχάνων.
Λαχανευτὸς, ἡ, τὸν. ὅστις λαχανεύεται, ζώγεται ὡς τὰ λάχανα.
Λαχανηλόγος, ὁ, ἡ. ὅστις φυτεύει καὶ σιωπάζει λάχανα, κηπουρός. Ἀνάλεκτ. α'. 235.
Λαχανηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λαχάνων ἢ ἀσήκων εἰς αὐτά.
Λαχανιάτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λαχανοθήκη. βέλτιον μᾶλλον τὸ, Λαχανίστης.
Λαχανοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λάχανα φέρων.
Λαχανιὰ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρασιαί.
Λαχανίζομαι, συλλέγω - σιωπάζω λάχανα. *Suetonius Aug.* 17.
Λαχανικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ, Λαχανηρός.
Λαχανισμὸς, ὁ. (λαχανίζω) τὸ κόπτειν ἢ σιωπάζειν λάχανα, ἢ τῆς λαχάνων σιωπάρισις - συλλογή. Θεκνδ. γ'.

Λα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λαχανοθήκη, ἡ. ἡ τῆς λαχανίων θήκη. Ἀλεξανδρ. Κτης. παρ' Ἀθην. ιά. 4. "Λαχανοθήκη ἀργυρᾶ". λοπὰς (πινάκιον) ἢ χύτρα εἰς τὸ κενόνειν ἢ φυλάττειν τὰ λάχανα.

Λάχανον, τό. ᾗ πληθυντ. Λάχανα, τά. λέγονται τὰ χόρτα ἐκεῖνα ὅσα φυτεύονται εἰς τὰς κήπους, καὶ ὅσα ἕπεται φύονται εἰς τὰς ἀγρούς, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς ζοφὶν, τὰ ὁποῖα μαγειρεύουσι καὶ ζώγουσι. Θεόφρας. Ἱστορ. Φυτ. ζ'. "Καλὸν μὲν λάχανα τὰ φοὺς τὴν ἡμετέραν χρείαν". παρ' Ἀειτοφάν. Λυσιστ. 557. "Λαχανώοισιν". ἀγορὰ ὅπου ἐπωλήθησαν τὰ λάχανα. κυρίως ὅμως, τὰ ἐξαμμένα ἀγρῶν λάχανα. ἐκ τοῦ, Λαχαίνω, τὸ σκάπτω. ὁ Ἀρτεμίδωρος Ὀνειροκρ. ά. 67. καλεῖ "Λάχανα "λευκὰ" τὴν Βενιάδα, τὴν Γογγύλην, καὶ Κολοκύνθην.

Λαχανοπωλεῖον, τό. καὶ, Λαχανοπώλιον, τό. ἀγορὰ τόπος ὅπου πωλοῦσι τὰ λάχανα. ἐκ τοῦ

Λαχανοπωλέω, ῶ. λάχανα πωλῶ.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ. ὁ λάχανα πωλῶν.

Λαχανοπωλήτρια, ἡ. ἐκ τοῦ, Λαχανοπωλητὴρ. παυτὸν τῆς Λαχανοπώλης.

Λαχανοπώλις, ιδος, ἡ. ἡ λάχανα πωλοῦσα.

Λαχανοπωλία, καὶ, — πωλεία, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν λάχανα.

Λαχανοφαγία, ἡ. τὸ ζώγειν λάχανα.

Λαχανώδης, ες, ὁ, ἡ. ἐκ τοῦ εἴδος τῆς λαχανίων ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

Λάχεια, ἡ. Ὀδυσ. Ι. 116. "Νῆσος ἔπειτα λαχεῖα. τινὲς ἑρμίνευ. τὸ, Εὔλαχος, δηλ. τοῦ, Εὔγειος, εὔσκαφος" παρὰ τὸ Λαχμίσεσθαι, ὅ ἐστὶ σκάπτεσθαι πυκνῶς. ἄλλοι ἀνέγνωσαν "Ἔπειτ' ἐλάχεια". μικρὰ νῆσος. ἐκ τοῦ, Ἔλαχύς, καὶ ἄλλοι, Λοχεῖα. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. Λοχικὸν, τὸν δύσβατον γῆν, ἔχει. Ζήτ. Λοχαῖος.

Λαχεῖον, τό. (λάχω, λαγχάνω) τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Λοπεία, (Lotto) καλούμενον. Νεωτερ.

Λάχεσις, εως, ἡ. (λάχω, λαγχάνω) κλῆρος, τύχη, μοῖρα. Ἡρόδοτ. Θ'. 43. 2) Ὄνομα μιᾶς τῆς τειῶν Μοιρῶν, ἀπὸ τοῦ Λαγχάνω, ὡς ὑποκληρώσα τῇ μὲν ἀγαθὸν, τῇ δὲ ἐναντίον.

Λαχνὴ, ἡ. παυτὸν τῆς, Λάχεσις. 2) παυτὸν τῆς, Σκαφὴ, ἀφ' ἧς τὸ, Λαχμεύω.

Λαχμὸς, ὁ. παυτὸν τῆς, Λάχος, ᾗ Λάχεσις, ὁ κλῆρος. Ἐκ τούτου ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ, Λαχνὸς, ξεύασα τὸ μ εἰς ν.

Λαχμὸς, ὁ. αὐτὶ τοῦ, Λάχνος, Λάχνη. Ὀδυσ. Ι. 445. "Λαχμῷ ξυνομένους, ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, Λάχνῳ, αὐτὶ, Λάχνῃ, αἰνιγματώδεσιν. ἐνταῦθα αὐθάδεις τὸ τῆς Ἡσυχ. Λαχμία, αὐτὶ τοῦ, Λοχμία. Ζήτ. ἐν τῇ, Χλαῖνα.

Λαχμὸς, ὁ. παυτὸν τῆς, Λακτισμὸς. Ζήτ. Λακτίζω.

Λαχναῖος, αία, αῖον. δασύμαλλος, μαλλιαρὸς, τειχωπὸς, χοιρώδης. Ἀναλεκτ. β'. 150. "Βρέγμα λαχναῖον". ἐκ τοῦ

Λάχνη, ἡ. μαλλὸς, δασεῖα θείξ, μαλλιαρὸν ἢ τειχωπὸν δέρμα, τείχωσις. Ἰλ. Β. 219. καὶ, Κ. 134. ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἀλιευτ. δ'. 167. καὶ 380. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς τὸ Κόμη, αὐτὶ τοῦ, Φύλλα. ὁ δὲ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 690. αὐτὶ τοῦ, Ὄρνις, καὶ αὐτὶ τοῦ, Θείξ, τῆς ζώων. Παρ' Ἀπολλων. δ'. 1531. "Μυδόωσα ἀπὸ χροὸς ἔρρινεν ἄχνη". ἔκειτό ποτε "Ἔρια λάχνη". Φαίνεται, ἄρα, ὅτι ἡ λέξις προέκυψεν ἐκ τῆς, Ἄχνη, ἢ ἐκ τῆς, Λα, ὑπατ. καὶ, Χιὼς.

Λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν. παυτὸν τῆς, Λαχνώδης.

Λαχνώγυιος, ὁ, ἡ. ὁ δασὺς - μαλλιαρὸς κατὰ τὰ γυῖα. Εὐστ. Ἑλεύ. 384. "Ληρῶν λαχνογυίων". ὅπου "Λάχνα γυίων", κεῖται, μαλλιαρὸς, μακρὰ μαλλιὰ ἔχων.

Λαχνόομαι, ῶμαι. (λάχνη) τειχῶμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι μαλλιαρὸς. Ἡσύχ.

Λάχνος, ὁ. δασὺς. Ζήτ. ἐν τῇ, Λαχμὸς.

Λαχνώδης, εος, ὁ, ἡ. μαλλιαρὸς, τειχωτὸς, δασύμαλλος. "Λαχνώδες ἄδας χλόης". Θεσπιωμβρίου, πλῆρες αἰθέων. Εὐστ. Κύκλ. 539.

Λάχνωσις, εως, ἡ. (λαχνόω) τείχωσις, μαλλίασις. "Γενέθλ λάχνωσις". Φίλ. ά.

Λαχοίην, Ἀττικ. αὐτὶ, Λάχοιμι, ἐκ τοῦ, Λάχω, Λαγχάνω.

Λάχος, τό. (λαγχάνω) κλῆρος, μέρος ἐκ κλήρου ἢ κληρονομίας, μεσίδιον τὸ ὁποῖον ἔλαβε τινὰς δηλ. τοῦ κλήρου - δηλ. τοῦ λαχνοῦ. ᾗ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Λότος, ὁ. Le Lot, Γαλ. παρὰ τοῖς νεωτέροις.

Λάχω. Ζήτ. Λαγχάνω.

Λαψάνη, καὶ, Λαμψάνη, ἡ. Διοσκορ. β'. 142. εἶδος φυτοῦ ἐδώδιμον. "ἴσως τὸ τοῦ Linn. Sinapis arvensis".

Λαψεῦμαι, Δωρικ. αὐτὶ, Λήψομαι. ἐκ τοῦ Λαμβάνω. τὸ δεύτερον προσωπον, Λήψῃ, ᾗ τὸ πρῶτον ἔτι, Λαψέομαι.

Λάω, λέξις προστυπος σημαίνει Βλέπω. "Ὀξὺ λάων". Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 360. Λάω, Λαύω, Λαύσσω, ᾗ αὐτὶ τούτου ἔτι, Γλαυσσω, σύνηθέστερον. καὶ, Λέω, Λεύω, Λεύσω. Ἐκ τοῦ, Λάω, προσκύπτει τὸ, Λαλαὸς, τυφλὸς, σκοτεινός. τὸ, Ἀγλαὸς, φωτεινὸς, λαμπρὸς, καὶ, Γλαυκὸν, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) Λάω, Λῶ, Λῆς. ὅθεν τὸ, Λῆμα, θέλω, θέλησις, ὑπόθυμία. Ζήτ. Λῶ. "Ἄλλοι θέλεσι τοῦτο βέλτιον ὑποκοπὴν τινα τοῦ, Θέλω, ἀλλ' εἶναι ἐναντίον πάσης ἀναλογίας. 3) Ὀδυσ. Τ. 219. "Ἀσπαίρουσα λεόντων". πολλοὶ ἑρμίνευ. τοῦτο δηλ. τοῦ, Ἀπολαύων, Ἀπολαυσικῶς ἔχων" ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἐνταῦθα κεῖται αὐτὶ τοῦ, Λαβὼν, ἢ Κρατῆσ" ὡς ᾗ τὸ κατωτέρω "Ὁ μὲν Λάε νεβρὸν ἀπάγχων". τὸ ὁποῖον οἱ μὲν δηλ. τοῦ, Ἐπεβλέπετο, οἱ δὲ δηλ. τοῦ, Ἀπολαυσικῶς ἤθελεν. ἐπειδὴ 4) Ἔστι τὸ Λάω, προστυπον τοῦ, Λάζω, Λάζομαι, καὶ Λάω, Λάυω, Λάβω, Λάμβω, Λαμβάνω. ᾗ ἐνταῦθεν τὸ, Ἀπολαύω, λαμβάνω μέρος δηλ. τινος. Ζήτ. Λαφύσσω. Ἐκ τοῦ, Λαύω, προκύπτει ᾗ τὸ, Λαυρὸς, Λαβρός.

Λαώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δηλ. τὸν λαὸν γελοιομυθος - καμωμυθος ἢ ὑποπόθιος, δημώδης.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ε.

Λία, ἡ. (λᾶς) καὶ, Λία, ἡ. λίθος, πέτρα τὴν ὁποίαν κριμῶσιν οἱ ὑφάνται εἰς τὸν ἱστὸν δηλ. νὰ βαρυνθῇ κατὰ κάθετον τὸν ῥήμονα. Ζήτ. Ἄγνυθες.

Λέαινα, ἡ. τὸ θηλυκὸν λεοντάρειον. καθ' Ἡσύχ. λέγεται καὶ δηλ. τυραννικῶς, σχῆμα σιωπῆς ἀκόλαστον.

Λεαίνω, Μέλ. Λεανῶ. λέπτω ἢ ἴσιον - δύτες ποιῶ, ἐκτείβω. παρ' Ἡροδότ. Δ'. 122. "Τὰ ἐκ τῆς γῆς "φυόμενα λεαίνοντες". παυτὸν ἐστὶ παρ' Εὐκρ. 120. "Τὴν πόλιν τε ἐκ τῆς γῆς ἐκτείβων". Φρυνίχου - ἀφανίζειν. "Λεῆναι τε καὶ ἐκτεῖψαι τὴν δύναμιν". Μέναιδρ. Ἱστορ. αὐτὶ τοῦ, Φθεῖραι, ἀφανίσαι, ἐξαλεῖψαι, ἐξολοθρεῦσαι. 2) Ἰσάζω, δύσκολάζω, σκληβόνω, ὑαλίζω, ὁμαλίζω. "Ἵνα λεανθῶσι τὴν κατάστασιν". Μενάνδρος παρὰ Στοβαίῳ, Λόγ. ιή. δηλ. νὰ γαργαλίζῃ τὸν ὑρκανίσκον - τὸν καπνιῶνα - τὸν λαιμόν. Ἐκ τοῦ Λεάω, Λοάω, Λίω, Λεάω. ὅθεν τὸ, Λεῖος, καὶ, Λεῖωρον, κ. τ. τ.

Λεάο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λεάντειρα, ἡ. Λεαντήρ, ὁ. ἥτις ἢ ὅσις λεαίνει - ἰσάζει - δύσκολα ζει - ἐκτείβει ἢ λεπτὸν ποιεῖ. ᾠδ.

Λεαντικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Λεαντικῶς. παρ' ὅ,τι δύναται νὰ λεαίνῃ - ἰσάσῃ - ἐκτείψῃ - λεπτύνῃ - ἐξαλείψῃ - ἢ σκληρὸν πόνον νὰ καταπαύσῃ. "Οἶνος "λεαντικός". Ἀεισωτ.

Λεβηρίς, ίδος, ἡ. δέρμα, ἔλυτρον, τὸ λέπος (τὸ φλοῦδι. τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις) τῆς κραπῶν, τῆς ὄφεων καὶ ἐντόμων ζωϋφίων. Νίκανδρ. Θηρ. 2) Λαγώδιον, Κυνίκλες.

Λέβης, ητος, ὁ. ἀγγεῖον μαγειρικὸν ἐκ μετάλλου, τσύζερες, κακάβιον. Ἰλ. Ψ. 267. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Λεκάνη. Ὀδυσ. Α. 237. Καλεῖται ἔτι, Τείπους, ὅτῳ τὸ ἔχειν τρεῖς πόδας, ἵνα δυκόλως θῇ τὸ πῦρ ἴσαται. "Ορα Ἀθήναιον ἐν β'. σελ. 37. καὶ 38.

Λεβητάριον, τό. ὑποκορ. μικρὸς λέβης.

Λεβηττίζω, ἐν τῷ λέβητι ῥίπτω - βάλλω. βάλλω τι εἰς τὸν τσύζερεν καὶ μαγειρεύω αὐτό. Λυκόφρ. 199.

Λεβήτιον, ὑποκορ. μικρὸς λέβης.

Λεβητοχάρων, ἢ Λεβητοχάρπης, ὁ. Λερκίδης παρ' Ἀθήν. ἡ. ἀμφίβ. σημασ.

Λεβητώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος - τὸ σχῆμα τοῦ λέβητος ἔχων.

Λεβιανὸς, ὁ. εἶδος ἰχθύος, παρ' Ἀθήν. ἀμφ.

Λεβίας, ὁ. εἶδος ἰχθύος. ταυτὸν τῷ, Ἥπατος. Ἀθήν. ζ'. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λέβια, τὰ λεπίδας ἔχοντα ταεῖχη, ᾗ ἰχθῦς λιμναῖοι".

Λεβινθοι, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ, Ἐρέβινθοι. παρ' Ἀθήν. ιδ'. ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Φιλοξένου δύεισκεται "Πυ"ρεβρεμελέβιθοι".

Λεγεὼν, ῶνος, ὁ. ἐκ τοῦ Λατιν. Legio, τὸ ἐκλεκτὸν σῖφος, ἢ πλῆθος - πάγμα - σύστημα στρατιωτῶν. καθ' Ἡσύχ. συνίστατο ὑπὸ "Ἐξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑξήκοντα ἓξ ἀνδρῶν" ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀειθμὸς δὲν ἦταν ποτὲ σταθερός. διότι παρ' Ἰουλίῳ Καίσαρι καὶ Λιβίῳ, ὁ ἀειθμὸς τῶν λεγεώνος ἀναβαίνει μέχρι τῶν τεσσάρων χιλιάδων καὶ ἑξακοσίων πεζῶν, καὶ τετρακοσίων ἱππέων. Πλούταρχ. "Ἐκλήθη λεγεὼν τῶν λεγάδας εἶναι τοὺς "μαχίμους ἐκ παίδων", ἢ κατὰ τὸν Εὔξοπ. ἐκ τῆς τῶν ἱππέων ἐπιλογῆς. "Ορα τῶν ἐν βιβλ. β'. κατ' ἀρχάς.

Λέγνα, ἡ. καὶ, Λέγνον, τό. τὸ παρυφαινόμενον τῇ παρυφῇ (τῇ ὤᾳ) τῆς χιτῶνος, σειρὰ ἢ ὤα (ὦϊα) ὁλόγυρα εἰς τὰς ἄκρας τοῦ φορέματος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 62. ὅπερ ἐσφαλμένως, Λίγνον, κεῖται. καὶ ἐντεῦθεν "Λεγνωτὸς χιτών". Καλλίμαχ. εἰς "Αρτεμ. 12. "--εἰς χρόνου μέχρις χιτῶνα Ζώνυσθαι λεγνωτὸν, "ἵν' ἄγχια γυῖα κάλυπτε". ἱμάτιον - φόρεμα τι ἔχον ὁλόγυρα μίαν εἰδικὴ ἀδίσεισιν σειρὰν - ὤαν. ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι αὐτὸν "ἓν παχεῖα τοῦ τῶν ὤαν ἐκ ῥάμ"ματος. ἄρα, ἦχεν εἶδος Σειρητίν". ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τὸ, Λίγνα, αὐτὶ τοῦ "Ακρεα. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Λεγνώσαι, ὀξέα τὰ, Ποικίλαι. καὶ τὸ, Λεγνώδης, ὀξὺ τὸ, Ποικίλος. ὅπου καὶ τὸ, Πεειλεγνὴς, ὀξὺ τὸ, Πεεποικίλες. παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 726. αἱ "Ἐκδόσεις ἔχουσι "Λιγνωταὶ ῥάβδοι". τὰς δὲ Χειρόγραφα ὀρθότερον "Λεγνωταὶ" τὸ ὁποῖον τὰ Γλωσσάρ. ἑρμην. ὀξὺ τὸ, Λεπταί, ποικίλαι. ὁ δὲ Εὐσέβιος ἐν τῇ παραφράσει ὀξὺ τὸ, Ποικίλαι γεάμμαι.

Λέγω, Μέλ. λέξω, λέγης ἀφαιρέτως, φωνῶ εὐαρθρον ἀφίημι, ὁμιλῶ, καλῶ, διηγοῦμαι, εἰσμάζομαι, Ἐντοῦ, ἀναζήτημα, καταλαμβάνω. "Κακὰ λέγειν τινὰ, αὐτὶ τοῦ, Κακολογεῖν, Ὑβρίζειν". Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν "στρατηγὸν" ἢ ὅπως ὁμιλεῖς κατὰ τοῦ στρατηγοῦ; "Ἀλλ"ους τὰ ἐσχατα λέγουσι". Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 9. ὑβρίζονται ἀναμεταξύτων λέγοντες τὰς μεγαλυτέρας ἀ- Α

-σχρολογίας. "Τὸ λεγόμενον". συνυπακούομ. Κατὰ τὰ τῶν κοινῶν παροιμίαν, καθὼς λέγεται. Θουκυδίδ. Ζ'. 87. ᾠδ Πλάτων. καὶ ἐπομένως αὐτὶ τοῦ, Συναίρω, συναθροίζω, μαζόνω. "Τί δῆτ' ἂν (ᾠδ, "Η πῶς) "λέγομεν περὶ τοῦ ὁσίου"; Πλάτων (Ἱππίας μείζων 51. καὶ Εὐθυφ.) αὐτὶ τοῦ, Τίνα γνώμην ἔχομεν, τί σχεδιάζομεθα, τί ἐννοοῦμεν, τί καταλαμβανόμεθα; "Λέ"γειν γε ποιεῖν δίκαιός". ὁ αὐτ. εἰς Γοργ. αὐτὶ τοῦ, Διδάσκειν δίκαιός ἄλλους λέγειν. ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλους νὰ λέγωσι - νὰ ῥητορεύωσιν. ἔτι δὲ ᾠδ αὐτὶ τοῦ, Ἀειθμῶ, Μετρῶ, λογαειδίζω, καταειθμῶ. Ὀδυσ. Δ. 452. Ἐκλέγω, ἀναλέγω, ἀναλεκτέον. Πλάτ. Εὐναίζω, Εὐναίζομαι. Μίσγω, Λέγομαι. Ἀειθμῶ, λογαειδίζω, καταειθμῶ. ἐντεῦθεν "Λέκτο ἀειθμόν". Ὀδυσ. Δ. 451. ταυτὸν τῷ, Διαλέγομαι, συνομιλῶ ὁμιλῶ μετά τινος. ἐν Ἰλ. Ν. 275. καὶ, 292. "Τί "σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λέ"γωμεθα". ὡς ᾠδ ἐν Τ. 244. ἂς μὴ ὁμιλῶμεν ἀφ' ἑαυτῶν ἀλλήλους, ἂς μὴ διαλεγώμεθα. αὐτὶ τοῦ, Εὐναίζομαι, Εὐναίζω. Καθεύδω, κοιμῶμαι, κεῖμαι. Ὀδυσ. Δ. 305. "Παρ' δ' Ἑλένη ταπήτεπλος ἐλέξατο δῖα γυναι"κῶν". τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν σίχ. 453. "--ἕπεται "δὲ λέκτο καὶ αὐτός". καὶ τὸ ἐν Η. 346. "--λέκ"το μυχῷ δόμου". ᾠδ ἐντεῦθεν τὸ, Λέχος, ᾗ, Λέκτρον. καὶ τὸ Λατ. Lectus, καὶ lego. Ἰλιάδ. Ω. 635. "Λέξεν τῶν μὲν πάντα". φέρομεν εἰς τὸν κλίνω, κατακλινῶ, βάλλω καὶ κοιμηθῶ. "Ἕλεξα Διὸς νόον". Ἰλ. Ξ. 253. κατεκοίμησα, κατεθύμωσα, ἀπεκοίμησα, Ἡ σημασία τοῦ, Ἀναγιγνώσκω, φαίνεται εἰς τὸ σωθεῖσα, Ἐπιλέγεσθαι. Παρὰ Πλάτ. "Οὐδὲν πλέον "ποιεῖν — τί δεῖ λέγειν"; αὐτὶ τοῦ, Τίς ἡ χρεία νὰ λέγω τόσα λόγια εἰς τὰ χαμένα - τὰ κακὰ; ἔτω ᾠδ τὸ "Τί δεῖ λέγειν; ἤδη γὰρ μοι πλέον ἢν". ὡς τὸ τῆς συμπτ. "Ὅσα καὶ αὖ εἶπα, κείνα δεῖ μὲ ὠφελεῖν, "ἢ Τίς ἡ χρεία νὰ λέγω; ὅλα εἶναι εἰς τὰ χαμένα. "ἢ Τί χρειάζονται τόσα λόγια"; Β

Λεηλασία, ἡ. (λείας ἐλάσια) ἡ ταξὶς τῶν λεηλατῶν, ἁρπαγὴ, τὸ ἁρπάζειν τὰ κινητὰ πράγματα τοῦ ἐχθροῦ, κέρσυμα, αἰχμαλωσία, ληϊεία. Ἀπολλών. β'. 305. Μῆλα τὰ τ' ὀΐς Ἀμύκιτα λεηλασίης ἐκόμισσε". Γ

Λεηλατέω, ὦ. (λεηλάτης, ἐκ τοῦ, λεία, λεΐα, ἐλάω) ἁρπάζω τὰ πράγματα τοῦ ἐχθροῦ εἰς καιρὸν πολέμου ὅταν ἔμβω εἰς τοὺς τόπους του καὶ τὰ μεταφέρω εἰς τὸν πατρίδα μου, ἐξαιρέτως δὲ τὰ ζῶα - τὰ κτήνη. λησεύω, αἰχμαλωτίζω, κερσεύω. (ἀγαμίζω, ἢ ἀγαμαλατίζω, κάμνω πλιάτσικα ἢ κελεπίρι) μετὰ Αἰτιατ. Ξενοφ. ὅθεν

Λεηλατικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν - ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ὁ πρέπων εἰς λεηλασίαν ἢ εἰς τὸ λεηλατεῖν. Δ

Λεία, ἡ. ἡ διὰ τοῦ πολέμου κτῆσις, ληϊεία, αἰχμαλωσία, ἁρπαγὴ τῶν πραγμάτων τοῦ ἐχθροῦ, ᾗ μάλιστα τῶν βοσκημάτων - τῶν ζώων. "Λείαν ποιεῖσθαι τὴν "χώραν, τὰ σώματα". Ξενοφ. αὐτὶ τοῦ, Λεηλατεῖν. 2) Ἐντεῦθεν καλεῖται παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι "Λεῖαι" ἐξαιρέτως τὰ Πρόμνια τῶν βοσκημάτων, Ἀγέλη. καὶ παρ' Ὁμήρ. Λαΐς, αὐδὴ τινὸς ἀναφορὰς διὰ τοῦ Ἁρπάζειν καὶ Λεηλατεῖν. ὅπου καὶ Θεόκριτ. ᾠδ. 97. "Παῦ ἐνοπλίδα πεδίον λαΐδος ἐρχομένης". τοιοῦτον καὶ τὸ κατωτέρω ἐν σίχ. 116. "Λαΐδα τόσσην". καὶ Ἡσίοδ. Θεογον. 444. μετὰ τῆς ταυτόνυμης τοῦ, Ἐνσαδμείης. "Ἑβδόμη δ' ἐν σαδμοῖσι σιὼ Ἑρμῆ λαΐ"δ' ἀέξειν". 3) Ταυτὸν τῷ, Λαβὰς, Λαβὲς, ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ ἰσοῦ κρεμαμύμβαμαι πέζας. Ζήτ. Λέα. αὐτὶ τοῦ, Κάθε κρεμάμενον βάρος, μετεχειρίσθη τὸν λέξιν ὁ Ἡρων, ἀ. σελ. 218. Ε

Λειαί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λειαίνω, Μέλ. ανῶ. ταυτὸν τῷ, Λειάνω, ἢ Λειόω. λεῖον - μικρὸν - λεπτὸν ποιῶ. σιωτείβω, καπατείβω, ἀλέθω. Τείβωτι καὶ γίνεται ὁμαλὸν, ξέω, διθειάζω, ἰσιάζω, ὁμαλιῶω. Ἰλ. Δ. 111. "Κέλευθον λειαίνεω". Ο. 261. Ὀδυσ. Θ. 260. ὅθεν

Λειάντειρα, ἡ. ἐκ τῦ, Λειαντὴρ, ὁ. ἡ λειαίνουσα, λεῖον ποιοῦσα.

Λειαυχηρὸς, λεῖος. ἢ Γλυκόξυλος. Πολυδ. ς'. 15.

Λείβηθρον, τό. (λείβω) ὀχετὸς ὑδραγωγικὸς, κρουνὸς (αὐλαξ, καυάλη). τόπος ὑδατώδης ἢ ὑγρὸς, Λειβάδιον. 2) Λείβηθρα, ὄρος Θράκης, ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται αἱ Μοῦσαι, Λειβηθρίδες. 3) Ἀμυσσότερος Λειβηθρίων. "Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀνοήτων". Ὑπὸ τόπου, ἐν ᾧ κατῴκουν ἀνόητοι ἄνθρωποι.

Λείβω, χωῶ, ῥέω, ςάζω, ἀφίνω νὰ χυθῇ, ἀποσταλάζω, καταχέω. Ἰλ. Η. 481. καὶ Ζ. 266. "Δὶς λείβειν ἀίθοπα οἶνον". ἀντὶ τῦ, Σπένδω. Ν. 88. "Ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον", δάκρυα ἔχεον, ἐδάκρυον. Λείβομαι, χωόμαι, ἀναλύομαι. ὅθεν τὸ, Λιβάς. Αἰσχυλ. Ἱκτ. 326. "Ὁ δὲ λείβεται (συνυπακουομένου δάκρυσι) θεώμενος". αὐτὸς ἀναλύεται εἰς δάκρυα ὁπόταν τὸ βλέπῃ. "Κατὰ μικρὰ λειβόμενος ὑποτήκεται". ἀναλυόμενος - φθειρόμενος κατ' ὀλίγον, ὑποτήκεται. ἀφ' ὗ τὸ, Λίβω, ᾧ, Λοιβή. καὶ τὸ Λατιν. Libo. Ζήτ. ἔτι καὶ, Λίμνη.

Λειεῦμαι, Δωρικ. αὐτὶ, Λειοῦμαι. ἐκ τῦ Λειόω,

Λειεντερέω, ῶ. λειεντερίαν ἔχω. ὅθεν

Λειεντερία, ἡ. (ἔντερον, λεῖον) πάθος τι περὶ τὰ ἔντερα, ὁπόταν τινὰς ἐκβάλλῃ ὑπὸ κάτω ἀχώνευτον τινὸ ξηφίου, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ μετὰ τινὸ δυσεντερείαν, λυσεντερία. ὅθεν

Λειεντεριώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῆς λειεντερίας ὤν, ὅμοιος αὐτῇ, καὶ ὁ πάσχων ἐκ τύτου τοῦ πάθους.

Λειΐζομαι, Ποιητ. ᾗ Ἰωνικ. Λιΐζομαι. (λεία) ἁρπάζω, λεπλατῶ, κουρσεύω. ὑποκτῶ, ὑπολαμβάνω, μερδαίνω.

Λείηναν, αὐτὶ, Ἐλέηναν. ἐκ τῦ, Λειαίνω, αὐτὶ, Λειαίνω.

Λειήνας, ἐκ τῦ Λειαίνω. Ἰλ. Δ. 111.

Λειηνάριον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Λεῖηνον.

Λειηνίζω, ἀφ' ἧ τῦ λείηνα καθαρίζω, λειηνίζω, κτενῶ. ἐκ τύτου

Λεῖηνον, τό. ταυτὸν τῷ, Λίηνον, κόσκινον - δερμάτινον δι' ἧ κοσκινίζοντες τὰς καρπὰς τῆς γῆς καθαρίζουσιν αὐτὰς ἀπὸ τῆς ἀχύρων, λειχνιστήριον. 2) Κόπια, μπεσίκι, ἐν ᾧ τιθῶσι τὰ βρέφη ᾗ κινῶσιν αὐτὰ. ἐκλήθη οὕτως οὕνεκεν τῆς ὁμοιότητος, ἢ τῆς κινήσεως. Καλλίμ.

Λειμακώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅσις εἶναι ὅμοιος λειμῶνος ἢ λειμώνας ἔχει. Ἱπποκράτ. ἐπὶ τόπων, ἀέρ. §. 92. ὅπου ἐστὶ ᾗ ἐν §. 79. κεῖται "Λειμακεσέρας, αὐτὶ, "Λειμακωδεσέρας". ἐκ τῦ

Λείμαξ, ακος, ὁ. ᾗ, Λειμὰς, άδος, ἡ. Εὐσεπ. ταυτὸν τῷ, Λειμών. 2) Εἶδος κοχλίου. *Limax*. Ζήτ. ἐν τῷ, Σίσιλος.

Λεῖμα, τό. (λείπω) τὸ ἐναπολειπόμενον ἔκτινος, τὸ ῥύσιν. Πλούταρχ.

Λειμόδωρον, τό. εἶδος φυτῦ. τινὲς θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ τῆς Λιν. *Fœnum græcum*. Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 22. ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ὀροβάγχη.

Λειμών, ῶνος, ὁ. (λείβω) ὑγρὸς ἢ ὑστερὸς τόπος, λιβάδιον, κατάφυτος - ἀνθηρὸς - σκιερὸς ᾗ ὑδατώδης τόπος. Ἰλ. Β. 467. 2) Τὸ γυναικεῖον μόριον, κατ' εὐφημίαν, ὡς ᾗ τὸ, Κῆπος. Εὐσεπ. Κύκλ. 170. "Φαῦσαι χεροὶν λειμῶνος".

Λειμωνήρης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα.

Λειμωνία, ἡ. ᾗ, Λειμωνιὰς, άδος, ἡ. ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη.

Λειμωνίτης, ὁ. ᾗ, Λειμωνῖτις, ἡ. εἶδος πρασίνου λίθου.

Λειμώνιον, τό. εἶδος φυτῦ, Διοσκορ. δ'. 16. *Statice limonion*". Λιν. λειμωνόχορτον. 2) Καρπός τις πλήρης ζωμῦ ξυμῦ· ὅσις ᾗ, Μηδικὸν μῆλον, λέγεται. *Citrus medica*, Λιν. τῦτο μετεφυτεύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸν δεύτερον αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Πλίν.

Λειμώνιος, ία, ιον. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ὁ ἐκ τῦ Λειμῶνος ὤν, λειβαδίσιος.

Λειμωνίς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λειμωνία.

Λειμωνίτης, ὁ. ᾗ, Λειμωνῖτις, ἡ. ταυτὸν τῷ, λειμώνιος. Σειΐδ.

Λειμωνοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λειμῶνος εἶδος ἔχων. χλοερὸς, αὐτώδης, σκιερὸς, δροσερὸς, χαείης. ἀπὸ τόπου.

Λειμωνόθεν, Λειμωνόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῦ λειμῶνος. Ὅμηρ. Ω. 451. ᾗ Θεόκριτ.

Λείξυρος, ὁ, λαίμαργος, ᾗ Λειξυρία, ἡ, λαιμαργία. Λεξικ. χειρόγρ.

Λειόβατος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖος ἐν τῷ βαίνειν, ὁμαλὸς, ἴσιος. "Λειόβατος ὁδός". 2) Ἐκ τῦ, Βάτος, εἶδος ἰχθύος, ταυτὸν τῷ, Ῥίνη, ἰχθὺς σελαχώδης, ὀξὺ τὸ λεῖος εἶναι. *Raja lævis*, Λιν.

Λειογένειος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖον τὸ γένειον (τὸ πηγῦνι) ἔχων. ὅ ἐστιν, ἀγένειος. Ἡρόδοτ.

Λειόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖαν τὴν γλῶσσαν ἔχων, κόλαξ.

Λειοκάρηνος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖαν τὴν κάραν ἔχων· φαλακρός.

Λειόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖον τὸν καυλὸν ἔχων.

Λειοκυμονέω, παρὰ Σειΐδ. "Νῆες λειοκυμοίωσι". γλυσῥῶσιν ἀπὸ τῆς γαλιωσίας θαλάσσης. ἐκ τῦ

Λειοκύμων, ονος, ὁ, ἡ. Λευκιαν. "Λειοκύμων θάλασσα". ἡ ἥσυχα ᾗ γαλιωσὰ ἤτοι ὁμαλὰ κύματα ἔχουσα, ἥσυχος.

Λειόμιτος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖον μίτον ἔχων. "Κάμαξ "λειόμιτος". ἡ τὸν μίτον ἤτοι τὸ φλοιὸ τῦ ὑφάσματος λεῖον - ὁμαλὸν ποιῶν, ἢ σπάθη, τὸ κτένιον τῦ ὑφαντῦ. Ἀνθολογ.

Λειοντῆ, ἡ. αὐτὶ, Λεοντῆ.

Λειοντομάχης, ὁ. ᾗ, Λειοντοπάλης, ὁ. αὐτὶ, Λεοντομάχης, ᾗ, Λεοντοπάλης. ὁ μετὰ λεόντων παλαίων - μαχόμενος.

Λειοποσέω, ῶ. ταυτὸν τῷ. Λειόω. Γεωπονικ.

Λειόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖος πόδας ἔχων.

Λεῖος, Λεία, Λεῖον, πετειμμένος, Ἐξεσμμένος (καθὼς π. χ. μὲ τὸ ῥόκανι - μὲ τὸν ξηρὸν ὑαλισμένος) ὁμαλὸς, ἴσιος, ὑαλίσιρος, ὁ ὁμαλὸν ᾗ μὴ ξηγμένον τὴν ὄψιν ἔχων. Ἰλ. Δ. 484. "Αἴγειρος "λείη". παρ' Αἰσχύλ. Προμηθ. 647. "Λεῖοι μῦθοι". γλίχροι, γλυτῖροι - ἀπαπλεῖ ἢ κολακευτικοὶ λόγοι. καθόλου δὲ, ὁ ξαχνώπτε μὴ ἔχων, ᾗ ἐνταῦθεν αὐτὸ τῷ, Φαλακρός. ἐκ τῦ, Λέω, Λείω, Λίω, ἀφ' ὗ τὸ, Λειαίνω, Λειαίνω, καὶ, Λίσρον. Ζήτ. ἐν τῷ, Λιπὸς.

Λειόσρακος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖον ὄσρακον ἔχων.

Λειόσρεια, ᾗ, Λειόσρεα, τὰ. (λεῖος, ὄσρεον) εἶδος ὀσρακοδερμάτων λεῖον τὸ ὄσρεον ἐχόντων.

Λειότης, ητος, ἡ. ὁμαλότης, αὐτὸν τῷ, Τραχύτης ὑψηφάνεια.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λειοτριβέω, ῶ. ὑφ' ἧς τείψεως λεῖον ποιῶ τι. λειαίνω, ὑαλίζω. ὅθεν

Λειοτριβὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ὑφ' ἧς τείψεως λεῖος - ὁμαλὸς, ὑαλοειδής.

Λειοτριχέω, λείας τὰς τρίχας ἔχω.

Λειουργέω, ῶ. (λεῖος, ἔργον) λεῖον - ὁμαλὸν - ὑαλοειδὲς ποιῶ. Κλήμ. Ἀλεξ.

Λείυσι, Ποιητ. αἰτ. Λείυσι, Δοτικ. πληθυντ. ἐκ τοῦ, Λέων. Ἰλ. Ε. 782.

Λειόφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖον φλοιὸν ἔχων.

Λειόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ λεῖα φύλλα ἔχων.

Λειόω, ῶ. λεῖον - ὁμαλὸν ποιῶ, ἢ παρ' Ἰαξεῖς, Διακόπτω, τὸ ὑφ' οὗ διδόντι εἰς λεπτὰ τείβω. ταυτὸν τῷ, Λειαίνω. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Φαλακρόω, μαδῶ τὰς τρίχας.

Λειπάζομαι, ταυτὸν τῷ, Λοιπάζομαι. ἀμφ.

Λειπανδρεῖν, ἔλλειψιν ἀνδρῶν ἔχειν.

Λειπανδρία, ἡ. ἢ, Λειπανθρωπία, ἡ. (λείπω, ἀνὴρ, ἄνθρωπος) ἔλλειψις ἀνδρῶν - ἀνθρώπων.

Λειπεργάτης, ου, ὁ. ὁ τὸ ἔργον ἀμελῶν, ὅστις λείπει ὑπὸ τὸ ἔργον τι. Λογγῖν. ποιμ. β'. ὅπου ὁ Σεφέρεις, Διπερίτης, ἔταξε.

Λειποβοτανέω, ῶ. ἀφίνω - χαίνω τὸν βοτάνην - τὸ χέρτον. Πλούταρχ.

Λειπογάλακτος. Ζήτ. Λειπόθηλος.

Λειπόγαμος, ὁ, ἡ. ὅστις ἀφίνει - παραιτεῖ - ἀπαρνεῖται τὸν γάμον. Εὐριπ. Ὀρέσ. 1304.

Λειπογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ γνωρίσματος τῆς ἡλικίας μὴ ἔχων. "Ἵππος λειπογνώμων", τὸν ὁποίου λείπει ὁ γνώμων ἢ δὲν δύναται τινὰς νὰ γνωρίσῃ ἐκ τῆς ὀδόντων τοῦ ἡλικίαντος. Ζήτ. Γνώμων.

Λειπογράμματος, ὁ, ἡ. τοῦ ὁποίου λείπει ἓν γράμμα.

Λειποδρὴς, ές, ὁ, ἡ. (λείπω, δέω) πτωχὸς, ἐνδεὴς, ὁ ἔλλειψιν τῆς τροφῆς τοῦ ζῆν πάσχων. ἐκ τοῦ Πυθαγόρ. ἀμφίβ. ἢ ἐκ τοῦ, Δέος, ὁ αὐτὸ φέβω. ἀμφ. καὶ μετὰ τοῦ Μέτεως, αὐτὶ τοῦ, ὁ ἀρκέμβους. Πυθαγόρ. Ἐπιστ. παρὰ Λαερτ.

Λειπόδερμος, ὁ, ἡ. τῷ ὁποίῳ λείπει τὸ δέρμα - ἡ ἀκροβυσία, ἢ περιτετμημένος, (κυτζοψώλης).

Λειποδρανέω, ῶ. (λείπω, δράω) ταυτὸν τῷ, Ἀδρανέω. ἐκ τοῦ

Λειποδρανὴς, ὁ, ἡ. Ἀρεταῖος β'. 6. ταυτὸν τῷ, Ἀδρανὴς.

Λειπόθηλος, ὁ, ἡ. (Θηλὴ) Γεωπον. ιγ'. ς'. 8. τὸ εἰς καιρὸν χειμῶνος γεννημένον χοιρίδιον, Μετάχοιρος. καὶ παρ' Εὐσταθίῳ, Λειπογάλακτος· διότι ἡ μητέρα αὐτοῦ δὲν τὸ θηλάζει, ἢ ὑφ' οὗ τοῦτο, ἢ πολλὰ ὀλίγον γάλα ζώγει ἢ παντελῶς.

Λειποθυμέω, ῶ. λειποθυμίαν ἔχω, ἢ πίπτω εἰς λειποθυμίαν.

Λειποθυμία, ἡ. ἔλλειψις τοῦ θυμοῦ - τῆς ζωῆς. Ὀλιγοθυμία, ἢ χυδαϊκώτερον Λιγοθυμία. πάθος τι ἀπὸ ἄκραν ἀδυναμίαν ἢ λύπην προξενούμενον ὥστε καὶ πίπτει ὁ ἄνθρωπος ὡς νεκρός. "Ὅσος καὶ γλίχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν". Deliquio, Ἰταλ.

Λειποθυμικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἔχων κλίσιν εἰς λειποθυμίαν.

Λειπόθυμος, ὁ, ἡ. (λείπω, θυμὸς) ὅστις λειποθυμεῖ ἢ εἶναι λειποθυμημένος. κυρίως, ὅστις παραιτεῖ - ἀφίνει τὸν ζωοῦντα, ὅστις μένει ὡς νεκρός.

Λειπόκρεως, ω, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχασε τὸ κρέας του, ξηρὸς, σιγνός.

Λειπομαρτυρία δίκη". κατηγορία - ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κεφάλαιον ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἐπαρρησιάζετο νὰ δώσῃ μαρτυρίαν κατὰ τοῦ ὑποχρεώντος. Φώτ. ἔχει "Τοῖς ὑπομνήμοσι τῆς παραγομένων ἢ μάρτυσιν ὑπεχομένοις, ἐν δικαστηρίῳ, εἰπεῖν δὲ ὕστερον ὑποφυγοῦσιν ἐλάγχιστον δίκην. κἂν μὴ ἥλωσαν ἐτιμῶντο τοῦ ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ ἔλοι ὁ διώκων, τρόσιμον ἐτίθετο δραχμήν".

Λειπομορία, ἡ. δεύτερόν τι τὸ ὁποῖον καταφαγὸν (ἐντζακίωθη) καὶ ἐκ τῆς ῥίζης πάλιν ἀναβλαστάνει βλαστούς. Ἡσύχ.

Λειπόναυς, ὁ. ἢ, Λειπόνεως, ἢ, Λιπόναυς, Λιπόνεως, ὁ, ἡ. ὅστις ἀφίνει - παραιτεῖ - ἀπαρνεῖται τὰ ναῦν ἢ τοῦ θαλασσινοῦ δέλεσιν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 220.

Λειποναύτης, ἢ, Λιποναύτης, ου, ὁ. ὅστις παραιτεῖ - ἀφίνει τὸν ναύτην. ταυτὸν τῷ, Λειπόναυς. Θεόκριτ. ιγ'. 73

Λειποναύτιον, τὸ. ὅθεν "Λειποναυτίου δίκη" δίκη ἐναντίον ἐκείνου ὅστις ἀπίστως παραιτεῖ τὸ πλοῖον - τοὺς ναύτας ἢ τοῦ θαλασσινοῦ δέλεσιν καὶ φεύγει, ὡς τὸ "Λειποταξίου δίκη".

Λειπόνεως, ταυτὸν τῷ, Λειπόναυς.

Λειποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὅστις ἀφίνει - παραιτεῖ τὸν πατέρα τοῦ.

Λειποπυρίας, ὁ. Ζήτ. Λειπυρία.

Λειποπωγωνία, ἡ. ἔλλειψις πώγωνος - γενείου. τὸ εἶναι ἀγένειος. Κράτης παρὰ τῷ Ἐτυμολογ.

Λειπόρινος, ὁ, ἡ. (εινὸς) "Βάκτρον λειπόρινον", ῥάβδος αὐτὴ δέρματος ἤτοι φλοιοῦ, δεκαπέντε χωρὶς φλοιοῦ.

Λειπόσαρκος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λειπόκρεως.

Λειποσιτέω, ῶ. ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων. Σοφοκλ.

Λειποστρατία, ἢ, Λειποστρατία, ἡ. παραίτησις - ἄφεσις - ἀπάρνησις τῆς στρατείας. Σχόλ. Αἰσχιν. Ἰππ. 226. ἐκ τοῦ

Λειποστρατέω, ῶ. ἀφίνω - παραιτῶ τὴν στρατείαν ἤτοι τὴν στρατιωτικὴν δέλεσιν καὶ φεύγω. Deserter.

Λειποστράτιος, ὁ, ἡ. Θυκυδ. α'. 99. "Τὸ λειποστράτιον". ταυτὸν τῷ, Λειποστρατία· ἢ καθὼς μετὰ ταῦτα λέγεται, Ἀποκήρυξις τῆς στρατείας. ταυτὸν ἔτι ἢ τῷ, Λειποστρατίωσις, ὁ. Ἀππιαν. πολεμ. 115. ὅστις ἀφίνει τὸ στράτευμα ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του καὶ φεύγει. Deserteur, Γαλ.

Λειποτακτέω, ῶ. ἀφίνω τὴν τάξιν μου ἢ τὰ μέλη μου καὶ φεύγω. ταυτὸν τῷ, Λειποστρατέω. ἐκ τοῦ

Λειποτάκτης, ου, ὁ. ὅστις ἀφίνει τὴν τάξιν του - τὴν παράταξιν τῆς μάχης ἢ τὰ μέλη του, ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του, καὶ φεύγει. Deserteur.

Λειποταξία, ἡ. παραίτησις τῆς τάξεως ἢ τῆς παρατάξεως τῆς μάχης καὶ τῆς συστρατιωτῆς, φυγὴ ἐκ τοῦ στρατεύματος ἢ ἐκ τῆς τάξεως. Desertion.

Λειποταξίας, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λειποτάκτης. ἀμφίβ. πιθανῶς ὅτι εἰσέφρησεν ἐκ τῆς Γοτθικ. Λειποταξία (δίκη), καθὼς ἔτι καὶ τὸ Λειποτάξιος, αὐτὶ τοῦ, Λειποτάκτης.

Λειποταξίου δίκη, ἣν γραφὴν κατὰ τοῦ στρατεύσαντος μόνου, λιπόντος δὲ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ.

Λειποτονέω, ῶ. χαίνω τὸν τόνον καὶ τὴν δυναμιν· Νικόμ. μυσ.

Λείπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρὸς) ὁ ἐλλείπων ἤτοι μικρὰν ποσότητα πυροῦ ἔχων, κολοβός. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873.

Λειποψυχέω, ῶ. (λείπω, ψυχὴ) πίπτω εἰς λειποθυμίαν. παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 229. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Φιλοψυχέω, φοβοῦμαι, δειλιῶ, εὔμαι φοβιτσιάρης· "Ἀεισόδημον λειποψυχέοντα λοιφᾶσθαι". ὅθεν

Λειποψυχία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λειποθυμία.

Λειποψυχώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς ἕξεως τῆς λιπο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πολυχίας ὤν. Ἱπποκράτ. ἐκ τῦ, Λυπόψυχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λειπόψυχος.

Λειπυρία, ἡ. "Λειπυρείας πυρετός". (λείπω, πῦρ) κακός τις πυρετὸς, ὅσις δίδυς μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμῦ, παύει. ὅθεν

Λειπυρικὸς, κὴ, κόν. ἡ, Λειπυρώδης, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειπυρείας ὤν. χαίρεται ἔτι καὶ, Λειποπυρικός.

Λείπω, Μέσ. Παρακ. Λέλοιπα. Ἀόρ. Ἔλιπον. ἀφίνω, παρατῶ, ὀπίσω ἀφίνω, ἐγκαταλιμπάνω. "Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή". ἀντὶ τῦ, Ἐλειποψύχησε. "Τὸν δ' ἔλιπε αὐτῦ". καὶ Ἰλ. Α. 428. "Τομὴν "ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν", αὐτὶ τῦ, Κατέλιπεν, ἄφισε. Ξενοφ. "Λείπω μικρὸν τῦ θήλεος τὴν ἰδέαν". Οὐδέτερ. εἶμαι ἐλλειπὴς, πάσχω ὑπὸ ἐλλείψιν, δὲν εἶμαι παρὼν, δὲν εἶμαι ἐνδεὴς, παύω. Παθητικ. Λείπομαι, ἀφίνομαι, παρατῦμαι, μυῶ ὀπίσω, ὀπομύω, ἀφ' ἕ Μετοχ. τὸ, Λειπόμυον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπέμυσεν ὀπίσω. ἢ ἴσαμαι, ἀφίνομαι ὀπίσω, ἤτοι νικῶμαι, θὰ ἀγωνιῶν. Ἰλ. Μ. 14. "Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ ἐλίποντο". οἱ μὲν ἐδαμάσθησαν, οἱ δὲ ἀπέμειναν. Εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ θὰ πραγμάτων, Εὐειπ. Ἑλεν. 1262. "Λέλειμμαι τῆς ἐν Ἕλλησι νόμων". ἀγνοῶ - δὲν ἐξεύρω τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη - τὰς συνηθείας. Ἐκ τῦ, Λίπω, Λίμπω, ἀφ' ἕ καὶ τὸ, Λιμπάνω.

Λειτώδην, ινος, ὁ, ἡ. ἀφίνων - παραιτῶν τὰς πόνας τῆς γενήσεως. ἐκ τῦ, Λείπω καὶ Ὠδίν. Σνίδ.

Λείρινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ λιείας κατεσκευασμένος.

Λειριόεις, όεσσα, όεν. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῦ λιείου ὢν λευκὸς ὡς τὸ λίειον, λειειοειδὴς, ἁπαλὸς, μαλακὸς, ζυφερὸς. Ἰλ. Ν. 830 "Χρόα λειειόεντα δάψει". καθόλου δὲ ταυτὸν τῷ, Ἀνθηρός. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Χαείεις, γλυκὺς, ἡδὺς, νόσιμος, θυμηπὸς, ερπνός. "Ὅπα λειειόεσσαν". Ἰλ. Γ. 152. Ἐπὶ τῦ ἰδίου Λιείου, "Κάρη λειειόεν". Νίκανδρ. "Λειειόεις βά- "θυλλος". Ἀνάλεκτ. β'. 27.

Λείριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κρίον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ, λευκόν. ἔτι δὲ αὖθις διῶδες, τὸ παρὰ Τύρν. Ζαμπάκ. Καθόλου δὲ, Ἄνθος, λευκόδιον. Νίκανδρ. Θηρ. 543. Ἐπιθέτως "Λείρια κρέα". παρ' Ὁππιαν. Κυνηγ. 1. γλυκύ - ηδὺ μέλι, ὡς καὶ τὸ, Λειειόεις.

Λειριώδης, καὶ, Λειειοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ λειείν ἔχων, ὅμοιος τῷ λειείῳ.

Λειρὸς, ρὰ, ρὸν. ἰσχνὸς, ξηρὸς, ὠχρός. 2) Ὁ νεογενημμένος λαγώς. (ἴσως θηλέτης μόνον) Ἡσύχ. ἄλλοι, Λιρὸς, πῶον, αὐτὶ τῦ, Ἀναιδὴς. Σνίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Λειρόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ χαείεπα - θηθυμηπὰ ὄμματα ἔχων, ἐξ ἐναντίας δηλ. τῦ ἴ Λιρόφθαλμος, ὁ ἀναιδὴ ὄμματα ἔχων. Ζήτ. Λειρός.

Λεῖσὸς, σὴ, σὸν. ταυτὸν τῷ, Λῃϊσός. Ἰλ. Ι. 408.

Λείτος, Λεῖτον, ὁ, Λειπὸς, ταυτὸν τῷ, Δημόσιος. Ζήτ. Λειτουργός.

Λειτουργέω, ῶ. (Ζήτ. Λειτουργὸς) διοικῶ - ἔχω ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐν ὀφφίκιον τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πέ- "ξιν ἔπεσεν εἰς ἐμὲ ἢ προσαγὴν μοι ἐδόθη, ἢ τὸ ὁποῖον τὰς συνδεδεμένας μετ' αὐτὸ δαπάνας ἐξοδεύω ἐκ τῆς ἰδίας μου οὐσίας. Δημοσθ. Εἰς τὰς Δημοκρατίας λέγετο τοῦτο τὸ ὀφφίκιον, τὸ ὁποῖον παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, Munera ædilicia. 2) Καθόλου εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἀποδίδω τὰς δηλώσεις μου τῇ πατρίδι, δηλόω τὴν πατρίδα. Ξενοφ. 3) Λέγεται ἔτι καὶ θὰ πάσης ἄλλης κυβερνήσεως καὶ ὑπηρεσίας διαφόρων ὀφφικίων καὶ ἐκδηλώσεων, αὐτὶ τῦ, Ὑπηρετῶ, ὑπηρεσίαν ἔχω ἀξιώματος ἢ ὀφφικίου τινός. Ζήτ. ἔτι καὶ, Λειτουργέω. 4) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. αὐτὶ τῦ Ἐπιτελῶ τὴν θείαν Ἱερουργίαν, προσφέρω εἰς τὸν Θεὸν τὴν ὑπὲρ τῦ λαῦ ἀναίμακτον θυσίαν. ὅθεν

Λειτούργημα, τὸ. ἡ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐκτελουμένη ὑπηρεσία - δήλωσις. καὶ ἡ ὑπηρεσία ἢ καὶ διοίκησις δημοσίε τινος ἀξιώματος ἢ ὑπηρεσίας καὶ τοποθέτησεως.

Λειτουργησία, ἡ. Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 26. ταυτὸν τῷ, Λειτουργία· ὅπερ πρότερον, Ἀλειτουργησία, ἐκείνο. ἀμφ.

Λειτουργία, ἡ. ἐλέγετο τὸ ἀξίωμα ἤτοι ὀφφίκιον καὶ ὑπηρεσία ἤτοι διοίκησις ὑπηρεσίας τινος, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς Δημοκρατίας ἤρχετο κατὰ τάξιν - εἰς τοὺς ἀρίδηλους καθ' ὅλα ἢ κατὰ προσαγὴν ἐδίδετο εἴς τινα, ὅσις ἔφερε νὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔξοδα αὐτῦ ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας. 2) Καθε ὑπηρεσία καὶ δήλωσις ἥτις ἐγίνετο δι' τοὺς πατρίδα, παντὸς ἀξιώματος - ὀφφικίε. Κάθε ἐργασία, κάθε ἐργόχειρον. "Ὁ θὰ τῆς "λειτουργιῶν", ἐλέγετο εἰς τὸν Σωκράτην ἐκεῖνος, ὅσις εἶχεν ὑπὸ τοὺς ὑπηρεσίαν τὰς ὅλας τὰς βακούσας, ὡς π. χ. τεκτοσύνης, τέκτονας, ξυλουργὰς, κ. τ. τ. Πολύβ. 3) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἡ προσφορὰ τῆς αἱμαμάκτε θυσίας δι' τῦ ἱερέως πρὸς τὸν Θεόν.

Λειτουργικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι ανήκει εἰς τὸν λειτουργὸν, ἢ εἰς τὴν λειτουργίαν.

Λειτουργὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Δημιουργὸς· ἐξαιρέτως δὲ ὁ ἐν ταῖς Δημοκρατείαις ὁ ἔχων τὸ ὀφφίκιον λειτουργίας τινὸς, καὶ ἐξοδεύων ἐξ ἰδίων τε τὰς ανηκούσας δαπάνας, ὡς π. χ. ὁ Τειπραρχος, καὶ Χορηγός. 2) Ταυτὸν τῷ, Ὑπηρέτης, Ἐργάτης, Ἐιεργός. Πολύβ. ι'. 29. Ἐκ τῦ Λαός, Λεὼς, Λαὴς, Λάϊτος, Λεῖτος, Λῃϊτος, Λῆϊτος. ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Δῆμος, Δημόσιος· ὁ τὰ λῃϊτὰ ἔργα ἔχων, ὁ ανήκων εἰς τὸν λαὸν ἢ εἰς τὴν πατρίδα, ὡς τὸ Λατιν. Popularis, publicus, καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ'. 197. μαρτυρεῖ. "Λῃϊτον δὲ καλέυσι τὸ Πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί".

Λειφαιμέω, ῶ. χαίω τὸ αἷμα μου, λείπομαι αἵματος, γίνομαι ὠχρός. ἐκ τῦ

Λείφαιμος, ὁ, ἡ. (λείπω, αἷμα) ὅσις ἔχασε τὸ αἷμα του καὶ ἔγινεν ὠχρός.

Λειχάζω, (λείχω) γλείφω, ἢ ἀγλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν. λέγεται ἔτι καὶ θὰ ανωμαλίες δι' τῆς γλώσσης ἄψεως τῦ αἰδοίου.

Λείχασις, εως, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ λειχάζειν, γλείψιμον.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ. Ὑποφυές τις γινομῦν θὰ τῦ δένδρων ὡς βρύον (Lichen, Linn.) καθὼς ἡ εἰς τὰς ἐλαίας, ψώρα, (Scabies, Linn.) καλεῖται. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ σὺ εἶδος φλυκταίνων ἢ ἐξανθήματος (πάθος) τὸ ὁποῖον γίνεται θὰ τὸ δέρμα τῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν Σιαγόνα, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, Λειχῆνα, ἡ. Θηλυκ. ἐκφράζει. Mentagra, καὶ ἐπομμύως εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς ἄλλα ζῶα, ὅπου αὐτὶ τῆς τειχῶν κτίνται ὑποφύσεις τινες τυλοειδεῖς. Διοσκορ. δ'. 53. καὶ β. 4. "Λειχῆνες ἵππων, εἰσὶ "δὲ τύλοι κατ' ὀπίσω ἐντετυλωμένοι παρὰ τοὺς γό- "νατα καὶ παρὰ τοὺς ὀπλάς". Ἐντεῦθεν "Λειχῆν "ἄφυλλος ἄπτερος". Λιχνᾶ. Εὐρυφ. 788. θὰ τῆς ὁποίας σημασίας ακούεται ὁ Ἡσύχ. "Λειχῆν, τῆς "χωλείων τὰ φίλα". γυμνοὶ φαλακροὶ τόποι. ὅθεν

Λειχηνιάω, ῶ. θὰ ανθρώπων, ζώων, καὶ φυτῦ, λειχῆνας ἔχω.

Λείχμάω. Ζήτ. ἐν τῷ, Λείχω.

Λείχω, γλείφω, δι' τῆς γλώσσης ἅπτομαι, ἀγλείφω· καὶ ἐπομμύως αντὶ τῦ, Ἀσελγαίνειν καὶ ἀκολασταίνειν δι' τῆς

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆς γλώσσης, ἀπόμβυμα τὰ αἰδοῖα. Ἐκ τοῦ, Λίχω. ἢ Λίγω, Λίγγω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lingo, Λείχω, Λείξω, φοκύπτει τὸ, Λιχμάω, Λιχμάζω, ἀφ' οὗ τὸ, Λίχνος, ἢ τὸ Λατιν. Ligurio, τὸ παρ' Ησιόδ. Θεογ. 825. "Λελιχμώτες" φοκύπτει ἐκ τοῦ, Λειχμάω, αὐτὸ, Λελειχμακότες. Ζήτ. Λιχμάω.

Λειψανδρία, ἡ. λεῖψις (ἔλλειψις) ἀνδρῶν. Ησύχ.

Λειψανηλόγος, ὁ, ἡ. (λείχω, λείψανον) ὅσις συλλέγει - σωρεύει τὰ λείψανα - ἐναπομενάμενα. Αἰσχίλ.

Λείψανον, τὸ. (λείπω) τὸ ἐναπολειφθὲν, ἢ τὸ καταλειπόμβυον ὑπό τινος, τὸ ὁποῖον ἔμεινε ὀπίσω καὶ σώζεται μέρος ὑπό τινος πράγματος, ἐναπομενάμενον.

Λείψις, ἡ. (λείπω) παράλειψις, ἄφεσις τινος ὀπίσω, ἐγκατάλειψις, τὸ λείπειν. 2) Αὐτὸ τὸ, Ἔλλειψις, στέρησις.

Λειψιφαὴς, ὁ, ἡ. (λείπω, φάος) ὁ ἀφίνων - παραλείπων τὸ φῶς. "Λειψοφανὴς μῆνη". ἡ κατ' ὀλίγον ἀφίνουσα τὸ φῶς σελήνη, καθὼς π. χ. γίνεται μετὰ τὴν πανσέληνον. Μάξιμ. στίχ. 455.

Λειψόδριξ, ιχος, ὁ, ἡ. ὅσις χάνει τὰς τρίχας. ὁ ἐλλειπὴς τρίχας ἔχων. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. ιδ'. 4.

Λειψὸς, ψὴ, ὸν. ὁ ἔλλειψιν ἔχων ἢ πάσχων. ὁ μὴ ἐντελὴς, ἢ πλυσιοπάροχος, ἐν τῇ σωφροσύνῃ.

Λειψοσέληνος, ὁ, ἡ. παρὰ Διοσκορ. νόθ. "τὸ "Λειψοσέληνον" καθ' ὃν καιρὸν ἡ σελήνη δὲν εἶναι ἐντελὴς - γεμάτη, εἰς τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον τέταρτον αὐτῆς.

Λειψυδρέω, ῶ. ἔλλειψιν ὕδατος ἔχω. ὅπ. ποταμῶν. Νικήτ. χρον. β'. 5. ὅθεν

Λειψυδρία, ἡ. ἔλλειψις ὕδατος.

Λειψύδριον, τὸ. εἷς μέρος τῆς ὄρυς Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων.

Λείψυδρος, ὁ, ἡ. (λείπω, ὕδωρ) ὁ ἔλλειψιν ὕδατος ἔχων.

Λειώδυς, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Λεῖος. Συίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Λείωμα, τὸ. (λειόω) τὸ εἰς λεπτὰ τετριμμένον - ἀλεσμένον, τὸ ὁμαλὸν - λεῖον γεγενημένον, Lomentum. Ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται "Λείωμα ἄκρατον, ὑδρὲς", κ. τ. τ. ἢ ἐκ τοῦ Κυανοῦ ὀξὺ τῆς τείψεως ἑτοιμαζομένη βαφή. Θεόφρ. περὶ Λίθ.

Λείων, αὐτὸ, Λέων. ὅθεν τὸ "Λείοισι" ἐν Ἰλ. Ε. 782.

Λείωσις, εως, ἡ. (λειόω) τείψις, ὁμαλότης, τὸ εἰς λεπτὰ τείβειν ἢ ὁμαλὸν - λεῖον ποιεῖν τι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, φαλακρότης.

Λεκαλέος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λικάω.

Λεκανάριον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη.

Λεκάνη, καὶ Δωρικ. Λακκάνη, ἡ. (λέκος) ξυβλίον, κεραμεκλοπὰς, πινάκιον, σκαφίδιον ἢ πιάτον. Ὁ Φώτ. ἔχει "Λεκανίν, παρώνυμος τοῦ Λέκης, ἀπὸ τοῦ Λάλακος. Λάλακος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπεπλανὸν καὶ ἀναπεπταμβυον ἀγγεῖον, ἀλλοὶ παλαιοὶ, ὃ ἡμεῖς Λεκάνην (λεκάνιον, τὸ ὑποκείμβυον τοῖς νεοτομβύοις ἀγγείοις) Ποδονιπτῆρα (καὶ Λέβητα) ἐκάλουν. Λεκανίου δὲ, καὶ Λεκανίδα, ἀγγεῖα ὅπου ἔχοντα ἀφὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ ἄλλων τοιούτων. ὅθεν Ἀεισοφάνης. "Δότε μοι λε"κανίδιον, ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω". καὶ ἐν Ἐπιγραφ. Σιγιακ. σελ. 142. "Λεκανίδιον εἰς ποτήρια, καὶ ἄλλα πο"δονιπτῆρα".

Λεκανίδιον, τὸ. Λεκανίσκιον, τὸ, Λεκανὶς, ίδος, ἡ. Λεκανίσκη, ἡ. ὑποκορ. τῆς Λεκάνη, πινάκια μικρὰ, σκαφίδια, πιάτα, ξυβλία.

Λεκανομαντεία, ἡ. ἡ ἐξ, ἢ ἐκ τῆς λεκανῆς μαντεία, ἐκ τῶν

Λεκανόμαντις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς λεκανῆς μαντεύων - χρησμολογῶν. Σφάβ. ις'.

Λεκανοσκοπία, ἡ. παυτὸν τοῦ, Λεκανομαντεία. Μανέθ. δ'. 213.

Λεκάριον, τὸ. Ἀθλιὼ. δ'. σελ. 149. Πολυδ. ς'. 85. παυτὸν τοῦ, Λεκάνιον.

Λεκιθίτης, ου, ὁ. παρ' Ἀθλιῳ. γ'. 28. "Ἄρτος λε"κιθίτης". ἄρτος ἠτοιμασμβυος μὲ τὸν κρόκον (λέκι"θος, ἡ.) τοῦ αὐγοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Λέκιθος, ὁ. ὁ Ἀθλιὸς φησὶν, ὁ δὲ ἐρηρειγμβύος ἢ ἀσπάσε πυρᾷ γιγνόμβυος, καὶ χονδρώδης. παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Σχολ. Ἀειοφ. εἰς Λυσ. 562. καὶ Πλάτ. 427. Ζήτ. ἐν τῷ, Λέκιθος.

Λεκιθολαχανόπωλις, ιδος, ἡ. Ἀειοφ. Λυσιστ. ἡ πωλοῦσα λάχανα, αὐγὰ καὶ ὄσπρια.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ. καὶ, Λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ. (πωλέω, λέκιθος) ὁ τὰ φαγητὰ Λέκιθος καλουμβυα πωλῶν. Ἀειοφ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λέκιθος.

Λέκιθος, ἡ. τὸ ξυνθὸν - τὸ κίτρινον τοῦ αὐγοῦ, ὁ κρόκος. 2) Λέκιθος, ὁ. εἶδος ζωμοῦ ἐξ ὀπρίων, καὶ ἐξαιρέτως ἐξ Ἀράκου, ἑτοιμαζόμβυον. ὁ Φανίας παρ' Ἀθλιῳ. σελ. 406. πάνει τοῦτο ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Ἔτνος. "Τὰ δὲ πάλιν αὖθις λεκιθωθῆ καθάπερ ἄρακος ἢ καὶ ἐμπυθὲν τὸ ἑρμῖνι. τινὲς δέ τὸ, Ἄρακος. ὁ Σχολ. Ἀειοφ. ἐν Πλάτ. 427. ἑρμῖνι. τὸ, Λεκιθόπωλιν, φησὶν "Ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος ὠοῦ, Ὠόπωλιν. Λέκιθος "δὲ κυρίως τὸ ξυνθὸν τοῦ ὠοῦ, δέχεται δὲ λέπει καὶ θέσθαι "ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται Πίσον" ὅτι ἐν "Πίσᾳ τῆς Ἠλιάδος καπικόρως φύεται· δέχεται δὲ ἑαυτὸ "καὶ τὴν χρείαν λεκίθῳ ὠοῦ. ὅπου μέρος ἦν τὴν Ὀξυ"πεταπωλῶν δῆλοι. καὶ ἐν Λυσιστράτῃ". διείσκεται δὲ μως, καὶ, Λέκιθος φακῶν, κυάμων, πτισάνης, ὀρόβινος, κ. τ. τ. ὁ Γαλῆν. ἐν Γλώσ. ἔχει, Λέκιθος, φακῶν τὸ σῶδον τῆς λέπης. ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει "Ἔτνος "ἔν ὀνομάζω τὸ ἐκ τῆν ἑρεχθεώτων ὀσπείων τε καὶ χ" "δρόπων σκευαζόμβυον, Λέκιθον δὲ τὸ ἐκ τῆν ἀλε"θεώτων ἄλουρον ἐψόμβυον ἐν ὕδατι φοσεμβαλλομένης "τῆς λέπης". Ἐντεῦθεν καλεῖται, Λεκιθώδης, ὁ πηκτὸς ὡς ἔτος ὁ ζωμός. καὶ, Λεκιθίνης ἄρτος. "ὁ δὲ "τοιοῦτος ἄλουρος ἦτοι ἐξ ὀσπείων κατεσκευασμβυος".

Λεκιθώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος - τὸ χρῶμα τοῦ λεκίθου ἔχων. Ζήτ. καὶ Λέκιθος, ὁ.

Λεκὲς, ἐδος, ἡ. Λεκίσκιον, τὸ. καὶ, Λεκίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ

Λεκὸς, οῦ, ὁ. ἡ, Λέκος, εος, τὸ. ξυβλίον ἐκπίπλεον, πιάτον ἢ Ταλλέριον. "Λέκος πυρῶν". Ἱππώνακτι παρὰ Πολυδ. ι'. 87. Φοίνικι παρ' Ἀθλιῳ. ἡ. σελ. 360. ὅπου πρότερον, Λέκος, καὶ, Λέκος, ἔκειτο, ἐκτεκμή τι μέζον αὐτὶ τοῦ Ὀξύβαφον. Λατ. Acetabulum.

Λεκροὶ, οἱ. Ζήτ. Λικροί. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Λικροὶ τοὺς ὄζοι τὴν ἐλάφου, καὶ ὀρθότερον ἐν τῷ, Λικροὶ, οἱ ὄζοι τὴν ἐλαφείων κεράτων. ἐκ τοῦ, Λίγξ, Λίγγος, πλάγιος, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν Λικρὸς, Λικρὸς, Λικρῆφις, Λέκες, Λέκεος, ἐντεῦθεν τὰ Λατ. Lirus, liquus, liquis, obliquus, obliens.

Λέκτωρ, ορος, ὁ. (λέγω) ὅσις λέγει - ὁμιλεῖ. Γλωσσάρ. Σπαρτ.

Λεκτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Λεκτικῶς. ὁ ἀσκήκων καὶ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν καὶ ὁμιλεῖν. Καὶ ὁ ἀσκήκων εἰς λόγον καὶ ἔκφρασιν, ἢ ὁ ἐν τούτοις σωιζόμβυος.

Λεκτὸς, τὴ, τὸν. (λέγω) τὸν ἐποῖον ὡμίλησεν - ὃν πάντας, ὡμιλημβύους. τὸν ἐποῖον διώκαται νὰ νόηση - νὰ ἐκφράση τινές. Σεσωσμβυος. Ἐκλελεγμβύος. Σοφοκλ. Λέγονται ἔτι, Λεκτὰ, τὰ, καὶ τὰ πράγματα ἐννοήσαι, ὅσα μένουν ὡς χνημάτισμοὶ Ἰδιῶν ἐκλαμβανόντων,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τυκ, ἀλλ' ὑσίαν ὑδημίαν ἔχουσιν, ὡς π. χ. Καιρὸς, χρόνος, ῥῆγμα, κ. τ. τ. ταυτὸν τῷ, Ἀφηρημένα, Abstracti, Ἰταλ. Πλήτταρχ.

Λεκτρίτης, ου, ὁ. (λέκτρον) "θρόνος". ὁ ἀνάκλισιν ἤτοι ἀκκμπισήθεια ἔχων θρόνος. Ἡσύχ.

Λέκτρον, τό. (ἐκ τῦ λέγω, τὸ, κεῖμαι - δύναζω) στρωμνὴ, κλίνη, κοίτη. Ὀδυσ. Θ. 337. ἢ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Γάμος, συζυγία, ὑπανδρεία.

Λεκτροχαρὴς, έος, ὁ, ἡ. (λέκτρον, χαίρω) ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς λέκτροις. Ὀρφ. Ἄμν.

Λέκυθος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λήκυθος. ἀμφ.

Λελαβέσθαι, Ὀδυσ. Δ. 388. αὐτὶ, Λαβέσθαι, αὖ δεῦ φρέπη νὰ δεχθῇ τινὰς τῶν σχηματισμῶν Λελάβω. ὅπου καὶ τὸ, Λελάβησι, αὐτὶ, Λάβῃ, καὶ Λελαβόμην.

Λέλαθα, Μέσ. παρακ. ἐκ τῦ, Λήθω.

Λελάθω, Λελάθομαι. ὅθεν τὸ, Λελαθόμην. ἐν Ἰλ. Ζ. 283. κατ' ἀνάδιπλασιασμὸν ἐκ τῦ, Λάθω, Λήθω, Λήθομαι. Ἐνέργ. αὐτὶ τῦ, Λησμονεῖν ποιῶ. Ὅμηρ. Ἄμν. Ἀφροδ. 40.

Λέλακω, ὅθεν, Λελακὼς, Λελακυῖα. Μέσ. παρακ. ἐκ τῦ, Λάκω.

Λελάκω. Ζήτ. Λάκω.

Λελάσμεθα, Δωρικ. αὐτὶ, Λελήσμεθα. ὡς τὸ, Λέλασται, αὐτὶ, Λέλησται. ἐκ τοῦ, Λήθομαι. Ἰλ. Λ. 313.

Λελάχω, ταυτὸν τῷ, Λάχω, Λαγχάνω. Ἰλ. Η. 80.

Λελησθότως, Ἠπίρ. ἐκ τῦ, Λελησθὸς, τῆς μετοχ. τῦ μέσ. Παρακ. τῦ, Λήθω, Λανθάνω, ῥήματ. ταυτὸν τῷ, Λάθρα.

Λέληκα, Ἰλ. Χ. 141. Μέσ. παρακ. τῦ, Λάκω. "Ὀξὺ λεληκώς". κεκραγὼς, ἰωῦ δὲ ἦχον μὲν ὀξὺ τῆς πήσεως ὑποτελῶν.

Λέλημμαι, Ἀττικ. Εἴλημμαι. παθητ. παρακ. τῦ, Λαμβάνω.

Λελῆσθαι, παθητ. παρακ. τῦ Ἀπαρεμφ. Λήθομαι.

Λέλησμαι, παθητ. παρακ. Ὅμ. τῦ, Λάθω, Λήθομαι. Ἰλ. Ε. 834. "Τῶν δὲ λέλασται". λησμόνητε.

Λέληφα, Ἀττικ. Εἴληφα. παρακείμ. τῦ, Λήβω, Λαμβάνω.

Λελιμμένος, παρακ. παθητ. ὑπό τινων παράγεται ἐκ τῦ, Λιάω, ἀφ' ἧ τὸ, Λιαρὸς, ἢ, Χλιαρὸς, ταυτὸν τῷ, Θερμὸς. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Δ. 465. Ε. 690. Μ. 106. Π. 552. κεῖται αὖθις πήσεως ὡς Ἐπίθετ. αὐτὶ τῦ, Ἔνθερμος, ὀρθυμόμυθος, ἐσπευδακώς, παρωρμημένος, ὁ ἐσπευδασμένως ἢ μετ' ὀρθυμίας ἢ ἐφέσεως ἔχων, ταχὺς. ὁ Ἡρωδιανὸς ὅμως, παράγει τοῦτο ἐκ τῦ, Λάω, Λιλάω, Λελιλημένος, κατ' ἀφαίρεσιν μόνου τῦ τελικῦ Ν.

Λελιμμένος, μετοχ. τῦ παθητ. παρακ. τῦ, Λίπτω.

Λέλογας, ταυτὸν τῷ, Εἴρηκας, εἶπας, παρακ. τῦ, Λέγω. Ἡσύχ. ἢ Φώτ.

Λελογισμένως, Ἠπίρ. ἐκ τῦ παθητ. παρακ. τῆς Μετοχ. τῦ, Λογίζομαι. μετὰ σκέψεως ἢ φρονήσεως, φρονίμως. Ἡρόδοτ.

Λέλογχα, Μέσ. παρακ. τῦ, Λαγχάνω.

Λελογχυῖα, παρ' Ἡσυχ. ἡ λεχὼ γενομένη. ἐκ τῦ, Λέχω, Λέγομαι, τὸ, κεῖμαι, δύναζομαι.

Λελύμασμαι, παρακ. τῦ, Λυμαίνομαι, αὐτὶ, Λελύμμαμαι.

Λελυμένως, Ἠπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τῦ παθητ. παρακ. τῦ, Λύω. μὲ λυμῶνα ζόπον, χαύνως, ἀργῶς.

Λεμβάδιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Λέμβος.

Λεμβαρχος, ὁ. ὁ λέμβον ὑπὸ τινὰ ἑαυτῦ διοίκησιν ἢ ὄρησίαν ἔχων.

Λέμβος, ὁ. μικρά τις ναῦς, σχεδὸν ἡ ἴδη Γερμανῶν Κύτταρ λεγομένη, ἢ ὡς ἡ Σαλίκα. ὅτι δὲ τὸ πλοῖον τῦτο εἶχεν ὀξεῖαν πρῴραν, δηλῦται ἐκ τῆς τῦ Ἀριστοτέλ. (ζώων πορείας 10.) ῥήσεως "Πλοῖα πρῴρα λεμ- "βώδης". Παρ' Ἀθήν. ς'. καλεῖται Λέμβος καὶ τις παράσιτος.

Λεμβώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς λέμβυ ἔχων. ὅμοιος αὐτῇ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λέμβος.

Λέμμα, τό. (λέπω) λέπισμα, λέπος, φλοιὸς, φλοὶδα, δέρμα, λέπιον, κάλυμμα, καύκαλον. Θεόφρας. δ'. 12.

Λέμνα, ἡ. παρὰ Θεοφράς. Ἰσορ. Φυτ. δ'. 11. εἶδος φυτῦ ἐν ἀκινήτοις ὕδασι φυόμενον, τὸ ὁποῖον νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ τῦ Λιν. *Lemna palustris*.

Λέμφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Κορυζώδης, μυξώδης, μυξιάρης, ἁπλῆς, μάταιος, μωρὸς. "Γέρων ἀπεμέμυκ- "τ' ἄθλιος λέμφος". ὁ δυσχερὴς ἁπλῶς γέρων ἢ παπάθη, (τῦ ἐκβάλλειν τὴν μύξαν). Μενάνδρ. 2) Οὐσιαστικ. ταυτὸν τῷ, Κόρυζα, Μύξα. Παρὰ Φωτ. κεῖται, "Λέμφοι, τὰ ὑγιεσθέντα τῆς ἑρεμμάτων ἢ ξηρὰ "τοῦ νόσου". Παρὰ Μοιρίδι τὰ Χειρόγρ. Λέφος, ἔχουσιν. Ἄραγε δεῦ εἶναι συγγένεια τις μεταξὺ τῦ Λάπη, Λάμπη, ἢ Λέφος, Λέμφος; ὁ Festus ἀναφέρει ἐκ *Lucilii*, τὸ *Stlembus*, αὐτὶ τῦ *tardus*, *gravis*, ἢ Ἵππων ῥηθέν.

Λέντιον, τό. ἐκ τῦ Λατιν. *Linteum*, ταυτὸν τῷ Ἑλληνικῷ, Ὀθόνη, ὕφασμα ἐκ λινῦ. Ἀρριαν. ἐπίκτ. Ἐρυθρ. "λεύτιον διέζωσεν ἑαυτόν". Ἰωαὴν. Εὐαγγ. ιγ'. ὡς τὸ παρὰ Τέρκ. Περιπέτ.

Λεξείδιον, ᾠδ, Λεξίδιον, τό. Ὑποκορισ. τῦ, Λέξις.

Λεξείω, (λέξω, μέλ. ἐκ τῦ, λέγω) λέγειν θέλω - κληθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλήσω - νὰ εἴπω.

Λέξεο, αὐτὶ, Λέξαι. Ὀδυσ. Τ. 598. ὅπου ἄλλως, Λέξο, κεῖται. ἐκ τῦ, Λέγομαι, δύναζομαι, κοιμῶμαι.

Λεξιθήρας, ου, ὁ, ᾗ, Λεξίθηρ, ηρος, ὁ. παρ' Ἐπίφαν. (λέξις, θήρα) ὁ λέξεις θηρεύων - κωνωπῶν.

Λεξιθρεύω, ῶ. λέξεις ἢ ἐκφράσεις θηρεύω - κωνωπῶ. Σωκράτ. Ἰσορ. ἐκκλησ. ὅθεν

Λεξιθρία, ἡ. ἡ ἴδη λέξεων θήρευσις. τὸ κωνωπῶν λέξεις ἢ ἐκφράσεις. Κλήμ. Ἀλεξ.

Λεξικογράφος, ὁ. ὁ λεξικὸν γράφων - συνθέτων.

Λεξικός, ὁ. ταυτὸν τῷ Λεξικογράφος. ὅπου καλεῖ Θεόδωρος ὁ Γαζῆς τὸν Σουΐδαν. Λεξικὸν, τό. ὑπακουσμ. Βιβλίον, τὸ περιέχον πᾶς λέξεις γλώσσης τινὸς βιβλίον μετὰ τῆς ἑρμηνείας αὐτῆς.

Λέξις, ἡ. (λέγω) τὸ λέγειν, ὁμιλία, ἔκφρασις ἴδη νοημάτων διὰ τῆς φωνῆς, ῥῆσις, ἰδίωμα γλώσσης, ὕφος λέγω, χαρακτὴρ. Ἀειγορ. Ῥητ. γ'. ἢ ἡ μονάδικὴ, ἤτοι μία ἢ μόνη Λέξις, οἷον Ἡμέρα, ἥτις ἢ φωνὴ ἐγγράμματος ἢ συλλαβὴ, λέγεται, σημαντική τινος ἀφώγματος. Παρὰ Κύριλλ. α'. αὐτὶ τῦ, Ὄνομα. ἢ παρὰ Γραμματ. ταυτὸν τῷ, Γλῶσσα, ὀψίλεκτος.

Λεοντάγχωνες, ὁ, ἡ. ὁ ἄγχων - πνίγων τοὺς λέοντας. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Καλλιμάχ. Ἐπιγρ. 36.

Λεοντέη, καὶ συναίρ. Λεοντῆ, ἡ. (δέρμα) τὸ δέρμα τῦ λέοντος. Ἡλιόδ. ἐκ τῦ, Λέοντειος, ἐκ λέοντος.

Λεόντειος, εία, ειον. ἢ, Λεόντιος, ὁ, ἡ. ἢ, Λεόντιος. ὁ ἐκ λέοντος, ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῆς λεόντων ὄν.

Λεοντηδὸν, Ἠπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῆς λεόντων, ὡς οἱ λέοντες.

Λεοντιαῖος, αία, αῖον. ταυτὸν τῷ, Λεόντιος. ἀμφ. ἐπειδὴ ὡμὴ κατὰ τὴν ἀναλογίαν σημαίνει τὸ, Μέγας ὡς ὁ λέων.

Λεοντιδεὺς, έως. ὁ νέος λέων, λεοντοπάρδικος.

Λεοντικὸν, ἡ. εἶδος φυτῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Κα-

κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καλία, λέγεται. Διοσκορ. δ'. 123. Πλίν. κέ. 11.

Λεόντιος, ία, ιον. παυτὸν τῷ, Λεόντειος.

Λεοντίσκος, ὁ. ὑποκορ. τῦ λέοντος.

Λεοντόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) ὁ ὑπὸ λεόντων βοσκηθεὶς ἢ βοσκήμβρος. τόπος εὔθα τρέφονται ἢ συχνάζουσι λέοντες. Σζάβ. 16. σελ. 1083.

Λεοντοδάμας, αντος, ὁ. ὁ δαμάζων τὰς λέοντας.

Λεοντοδέρης, ᾱ, ὁ. (δέρος) λέθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τῦ λέοντος. Ὀρφ. λίθ. 15'. 10. Πλίν. λζ'. 10. καὶ 54. ὅπου σιωπῶσι, Λεοντοσέρης, κεῖται.

Λεοντόδιφρος, ὁ, ἡ. ὁ λεόντων δίφρον ἔχων. Ἀνάλεκτ. β'. 213. ὕπαθεν τῆς Ῥέας, ἥτις κάθηται ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ λεόντων συρομήβρης.

Λεοντοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. καὶ συγκ. Λεοντώδης, καὶ Ἐπίρ. Λεοντωδῶς. ὁ εἶδος λέοντος ἔχων, ὅμοιος τῷ λέοντι, ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῦ λέοντος ὤν.

Λεοντόθυμος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντος θυμὸν - καρδίαν ἔχων. ἀνδρεῖος, θαρραλέος.

Λεοντοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντος κεφαλὴν ἔχων.

Λεοντοκόμος, ὁ, ἡ. (κομέω) ὁ θηράτης καὶ τροφεὺς ἢ θηρελάτης τῷ λεόντων.

Λεοντομιγὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ λεόντων ἢ μετὰ λέοντος μορφῆς μεμιγμβρός. ὁ γεθυπημβρὸς ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ σκύλα. Πολυδ.

Λεοντόπαρδος, ὁ. εἶδος ζώα γεγενημβρὸν ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ πάρδα. Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 273.

Λεοντοπέταλον, τό. ὄνομα φυτῦ τινος. Διοσκορ. γ'. 110. Πλίν. κζ'. 11. *Leontice leontopetalum*. Λιν.

Λεοντοπίθηκος, ὁ. εἶδος πιθήκα λέοντος μορφὴν ἔχον. Φιλοσόργιος γ'. 11.

Λεοντοπόδιον, τό. εἶδος φυτῦ. Διοσκορ. δ'. 131. ἴσως οὖ τῆς τῦ Λιν. *Gnaphalium*, διάφορον μόνον τῦ Πλπίν ἐν κς'. 8. ἐκ τῦ

Λεοντόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντος πόδας ἔχων.

Λεοντοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντος προσωπον ἔχων.

Λεοντοσέρης. Ζήτ. Λεοντεσέρης.

Λεοντοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντας φονεύων.

Λεοντόφονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ λέοντος φονευθείς.

Λεοντοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λέοντας φέρων - βαστάζων.

Λεοντοφυὴς, έος, ὁ, ἡ. (φύω, φυὴ) ὁ ἐκ λέοντος γεθυπημβρὸς ἢ λέοντος φύσιν ἔχων.

Λεοντόχλαινος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ λεοντείᾳ δέρματος τινὸ χλαίναν ἔχων. ὁ ἐνδεδυμβρὸς μὲ δέρμα λέοντος.

Λεοντόψυχος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Λεοντόθυμος.

Λεοντώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Λεοντοειδής.

Λεόπαρδος, ὁ. παυτὸν τῷ, Λεοντόπαρδος. *Leopardus*. Ἀνώνυμ. Αὐγυσ. χειρ. κεφ. 12. λέγει ὅτι τὸ τὸ τὸ ζῶον γενᾶται ἐκ τῆς μίξεως τῦ λέοντος μετὰ τῆς παρδάλεως, ἢ καὶ ἀνάπαλιν.

Λεωργός. Ζήτ. Λεωργός.

Λεπαδεύομαι, Λεπάδας συλλέγω. πεπαλίδας συλλέγω. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Λεπαδνιστὴρ, ῆρος, ὁ. τὸ πῶλος τῦ λεπάδνου. Πολυδ. α'. 147.

Λέπαδνον, τό. ἱμὰς σηθιαῖος ἢ ἱμὰς ἵππων ἀπὸ τὸ σῆθος, πλατὺς, ἀπὸ τὰς ζαχήλας τῷ ζώων θπιτιθέμβρος, καὶ ἀφὸς τὸν ζυγὸν καὶ μαχαλιστῆρα ἀναδεσμούμβρος, (εἰς τὸν καιρὸν τῦ Ἀπολλωνίᾳ, Λέπαμνον δέ τῦ μὲ ἐλέγετο, νεῶ δὲ, χάμηλα) Ἰλ. Ε. 730. ἢ καθ' Ησύχ. Λέπαδνα, ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ ζάχηλοι τῷ ἵππων ἀφὸς τὸν ζυγόν.

Λεπαῖος, αία, αῖον. (λέπας) Εὐειπ. Ἱππ. 1259. "λεπαίας χθονός". πεζώδης - ὀρεινῆς γῆς.

Λέπαργος, ὁ, ἡ. λεῖος, ἄπορος. τινὲς παράγυσι τῦτο ἐκ τῦ, Λέπος· ὁ τὸ λέπος ἀργὸν ἤτοι ὁ τὸ δέρμα λεῖον ἔχων. ἄλλοι δὲ ἐκ τῦ, Λαπάρα. Θεόκειτ. δ'. 45. ὕπὸ Τράγυ. Νίκανδρ. Θηρ. 349. ὕπὸ Ὄνυ, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὕπὸ Βοός. βέλτιον ἐκ τῦ Λαπάρα, ἵνα ᾖ, Ὁ λεῖος κατὰ τὴν λαπάρην· ὁ ἄπορον κοιλίαν - λαγγόνια ἔχων.

Λέπας, τό. (λέπω) φαλακρὸν καὶ πέτρῶδες βυνόν. ἢ Ὀρεινὴ ζαχύτης καὶ ὑπόσπασμα ὄρους, βράχος. Ἐπιγράμ.

Λεπὰς, άδος, ἡ. (λέπας) ὄστρεον τι κοῖλον καὶ μονόθυρον παρὸς πὶς πέτρας ἐκ τῦ μέρους τῆς κοιλίας αὐτῦ κεκολλημβρόν. Πεπαλὶς, Πεπαλίδα. *Patella*. Ἀεισοπ. ζώων Ἰσορ. δ'.

Λεπασὴ, ἡ. ῆ, Λεπασὶς, ίδος, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ἀμφ. ἡ λεπάδος σχῆμα ἔχουσα κύλιξ.

Λέπασρον, τό. καθ' Ἡσύχ. σκεῦός τι ἀλιευτικόν.

Λεπίδιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Λεπὶς, καὶ εἶδος φυτῦ, παυτὸν τῷ, Ἰβηρὶς, ἢ, Γιγγίδιον. *Lepidium*. Λιν.

Λεπιδοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος λεπίδος ἔχων.

Λεπιδόχαλκος, ὁ, ἡ. παρὰ Κίλσῳ, β'. 22. αὐτὶ τῦ, Λεπὶς χαλκῦ. ἀμφ.

Λεπιδωτὸς, τὴ, τὸν. (λεπιδόω) φολιδωτὸς, ὁ λεπίδας - λέπια ἔχων. 2) Εἶδος μεγάλα ἰχθύος τῦ Νείλα. *Cyprinus Bynni*.

Λεπίζω, τὸ λέπος ἐκβάλλω, ξεφλυδίζω, ἐκδέρω.

Λέπιον, τό. παυτὸν τῷ, Λεπὶς. Ἱπποκρ. Κωακ. 18. καὶ ἐν τῇ σιωπθείᾳ, ὕπὸ Ἰχθύων.

Λεπὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Λέπος, Λέπιον, φλοιὸς, δέρμα, φλῦδα. "Λεπὶς χαλκῦ, σιδήρυ". τὰ ἀποσφυροκοπήματα τῦ σιδήρυ, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσιν ὡς λέπια. τὰ τοιαῦτα ἐκπίπτουσιν ἐκ τῦ μετάλλα ὅταν σφυροκοπῶσι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ Πέπαλον σιδήρυ. καὶ ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῇ σιωπθείᾳ τὸ πλάτυσμα τῆς μαχαίρας, Λεπίδα. καὶ, Λεμπίδα, λέγεται. Ζήτ. καὶ Φολὶς.

Λέπισμα, τό. (λεπίζω) τὸ ὁποῖον λεπίζεται, τὸ ἐκβαλλόμβρον ἢ ἀφαιρεμβρον λέπος, παυτὸν τῷ, Λεπὶς. Γαλιν. "Ῥοιᾶς λέπισμα".

Λέπορις, ὁ. Αἰολικ. παυτὸν τῷ, Λαγὸς. ἀφ' ᾧ τὸ Λατιν. *Lepus*. *Varro R. R.* 3. 12. 6. *Gellius*. 1. 18.

Λέπος, τό. λεπὶς, λέπιον, φλοιὸς, δέρμα, εἰξώφλειον, τσώφλειον. Βαθχομ. 130.

Λέπρα, ἡ. πάθος τι ὕπὸ τῆς ὑπφκυΐας τῦ σώματος ἐκ τῦ, Λεπρὸς, διότι τὸ δέρμα ζαχὺ καὶ λεπιδῶτὸν γίνεται.

Λεπρὰς, άδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Λέπρα. ὡς Θηλυκ. ἐκ τῦ, Λεπρὸς, παρ' Ὀππιαν. ἁλ. α'. 129. "Πέτρα "λεπρὰς". χαμηλὴ πέτρα εἰς ἀμμώδεις αἰγιαλοὺς κειμένη.

Λεπράω, ῶ. (λέπρα) ἔχω ἢ ὑποκεῖτ τινὶ λέπρας καὶ λεπρὸς εἰμί. λέγεται καὶ ὕπὸ δένδρων. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. ἱ. 12. καὶ ὕπὸ ξυσῦ καὶ μηχλιασμβρύ ἢ κομμβρύ οἴνυ. Ἀεισοφ. παρὰ Πολυδ. ζ'. 162.

Λεπρὸς, ρὰ, ρὸν. (λέπος) ὡς καὶ τὸ, Λεπιρὸς, ζαχὺς, λέπια ἔχων, μὴ ὁμαλὸς - λεῖος. καὶ ἐνταῦθεν ὁ λέκανον ἔχων· ἐπειδὴ καὶ τὰ πάσχοντα τὸ σῶμα γίνεται λεπιδωτὸν, καὶ λέπια πίπτουσιν ἐξ αὐτῦ. Καθόλα δὲ αὐτὶ τῦ, Τραχὺς, οἷον. "Βυνὸς λεπρὸς". ζαχὺς καὶ φαλακρὸς λόφος. Χανδλιρ. Ἐπιγραφ. 38.

Λεπρόω, ῶ. ῆ, Λεπρώω. ζαχὺ - λεπιδωτὸν ποιῶ - παθητικ. ζαχὺς - λεπιδωτὸς ἢτοι λεπρὸς γίνομαι. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 156. καὶ, 262. κεῖται "Λεπρύνονται". αὐτὶ τῦ, Ἔχουσιν ἢ λαμβάνουσι τὸ σφρῶδες - λεπρῶδες χρῶμα.

Λεπρώδης, ους, ὁ, ἡ. (εἶδος, λεπρὸς) ὅμοιος τῇ Λέπρᾳ, ὡς ὁ λεπρὸς, ζαχὺς, λεπιδωτός.

Λε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λεπτακινὸς, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ. Λεπταλέος. Ἀνάλεκτ. β'. 387.

Λεπταλέος, έα, έον. παυτὸν τρ. Λεπτὸς, ἀσθενὴς, ξηρὸς, ἰσχνός. Ἰλ. Σ. 571.

Λεπτεπίλεπτος, ὁ, ἡ. λίαν λεπτὸς, εἰς ἄκρον λεπτότατος. Ἀνάλεκτ. β'. 353.

Λεπτηγορέω, ῶ. παυτὸν τρ. Λεπτολογέω.

Λεπτηκὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἀκὴ) παυτὸν τρ. Λεπτὸς. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λεπτήκεα, τὰ. λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα.

Λεπτίζω, παυτὸν τρ. Λεπτιῶω. Ἱπποκρ.

Λεπτὶς, ίδος, ἡ. ἐν Ἀνθολογ. "Λεπτὶς κειθὴ". εἴδοςτι κειθῆς. ἐν Γεωπονικ. γ'. 3. 12. "Λεπτὶς "κειθὴ" κεῖται.

Λεπτοβαθὴς, ές, ὁ, ἡ. ἐχὶ τόσον βαθὺς, ῥιχός. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 4.

Λεπτόβλασος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸς βλαστὸς φέρων ἢ ἐκφύων.

Λεπτοβόης, ες, ὁ. ὁ λεπτιῶ βοιῶ ἔχων. ἀμφ.

Λεπτόβυρσος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτιῶ βύρσαν ἔχων.

Λεπτόγαιος, ὁ, ἡ. ἡ, Λεπτόγεως, καὶ, Λεπτόγεως, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὴν - ἀσθενῆ - μὴ λιπαρὰν γῆν ἔχων.

Λεπτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτιῶ - ὀξεῖαν γνώμην ἔχων, ὀξύνους. Λεκιαν.

Λεπτογραμμία, ἡ. τὸ λεπτῶς γεάφειν, φιλογραμμία.

Λεπτόγραμμος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτιῶ γεαμμιῶ ἔχων. "Βιβλίον λεπτόγραμμον". τὸ λεπτὰ - μικρὰ γεάμματα ἔχον. λεπτογεαμμῶον. Λεκιαν.

Λεπτόγραφος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτῶς γεγεαμμῶος, φιλογεαμμῶος.

Λεπτογράφος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰ - φιλὰ γεάφων.

Λεπτοδέρματος, ὁ, ἡ. λεπτὸν - ξυφερὸν δέρμα ἔχων.

Λεπτοδερμία, ἡ. ἡ λεπτότης τῦ δέρματος.

Λεπτόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν - φιλὸν δέρμα ἔχων. Ἱπποκρ.

Λεπτόδομος, ὁ, ἡ. (δέμω) ὁ λεπτιῶ οἰκοδομιῶ ἔχων, λεπτῶς ᾠκοδομημῶος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 112. "Λεπτόδομα πείσματα". ὅπου ἡ β'. Ἐκδοσ. τὰ Σεβ. Λεπτόμιτα, ἔχει.

Λεπτοεπέω, ῶ. παυτὸν τρ, Λεπτολογέω. ἀμφ.

Λεπτόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰς τείχας ἔχων.

Λεπτόθριος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰ θεία - φύλλα ἔχων.

Λεπτόϊνος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰς ἴνας ἔχων.

Λεπτοκάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν κάλαμον ἔχων. Σχόλ. Ἀεισοφ. Βάτ. 233.

Λεπτόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν καρπὸν ἔχων.

Λεπτοκάρυον, τὸ. τὸ λεπτὸν κάρυον ἤτοι τὸ Ποντικὸν καλούμενον ᾧ διφύαν οὐκ ἔχον. Διοσκορ. α'. 180.

Λεπτόκαρφος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰ κάρφη - κλωνας ἔχων. Διοσκορείδ. Ζήτ. Κάρφος.

Λεπτόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν καυλὸν ἔχων.

Λεπτόκνημος, ὁ, ἡ. (κνήμη) ὁ λεπτὰς — ἰσχνὰς κνήμας ἔχων.

Λεπτοκοπέω, ῶ. εἰς λεπτὰ - μικρὰ κόπτω.

Λεπτολέσχης, ες, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ, Λεπτολόγος. ἀμφ.

Λεπτολεσχία, ἡ. παυτὸν τρ, Λεπτολογία. ἀμφ.

Λεπτολογέω, ῶ. λέγω - ὁμιλῶ λεπτὸς λόγους ἤτοι σοφίσματα. ἀκειβῶς ἐξετάζω, ὅ ἐσι, καὶ τὸ παραμικρότατον. ὄθεν

Λεπτολόγημα, ατος, τὸ. σοφιστικὴ τις ὁμιλία, σόφισμα.

Λεπτολογία, ἡ. ἡ ἀγὰ λεπτῶν λόγων ὁμιλία, ἀγχίνοια, ψιλότης τῦ νοὸς, ἐξέτασις ἀκειβὴς, ἀγὰ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Raisonnement. 2) Ταυτὸν τρ, Κυπρόσης. Φριυίχ.

Λεπτολογιστὴς, ᾶ, ὁ. παυτὸν τρ, Λεπτολόγος. Ἀεισεφ. Ὄρν. 318. ὅπου ἀγὰ τὸ μέζον τῦ ςίχυ κεῖται διηρημῶον κατὰ δυϊκὸν ἀειθμὸν "Λεπτὼ λογισᾶ" τὸ ὁποῖον καὶ δεῦ ἐκφράζει τὴν σύνοιαν τῦ, Λεπτολόγος. καὶ ἀγὰ τῦτο ἡ Βατικανὴ ἀπάγνωσις, Λεπτοσοφισᾶ, ὡσκεπαπέρα, εἰς τὸ "Λεπτὼ σοφισᾶ" διηρημῶον.

Λεπτολόγος, ὁ, ἡ. (λεπτὸς, λέγω) ὅσις λέγει ὁμιλεῖ μὲ λεπτολογίαν ἤτοι ἀκειβῶς καὶ φιλοσοφικῶς ωὲίτινος ωράγματος. Ἡπλεμ. Ἐπιχειρ.

Λεπτομέρεια, ἡ. ἡ ποιότης καὶ ἰδιότης ἤτοι ἡ κατάσασις σώματος τινὸς ἐκ λεπτῶν μερῶν συνισαμῶου.

Λεπτομερὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. — ρῶς. (λεπτὸς, μέρος) ὁ ἐκ λεπτῶν μερῶν συνισάμενος. λεπτὸς, ψιλὸς, καθὼς π. χ. τὸ Πῦρ. λέγεται ἔτι καὶ ὑδὴ Ὕδωρ. Ἀειστοτέλ. ᾧ καὶ ἀντίκειται τὸ, Παχυμερὴς. 2) Τὸν ὁποῖον θεωρῦσι καὶ ωραγματεύονται μοναδικῶς εἰς μικρὰ τμήματα, ἤτοι ἐξετάζυσι τὰ μέρητα ὑπὸ εἶα εἶα. Ωτολεμ. Γεωγρ. α'. 22.

Λεπτομερίμνια, ἡ. Κορυνᾶτος κεφ. 28. ὅπου, Λεπτομερυμνία, κεῖται, ἡ ἀκείβεια ᾗ φροντὶς.

Λεπτομέριμνος, ὁ, ἡ. ὁ μεειμνῶν καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον, ὑποπτος. Γλωσσάρ.

Λεπτόμητις, εως, ὁ. φρόνιμος, πονηρός. Ἡσύχ. ἀμφ.

Λεπτόμιτος, ὁ, ἡ. (μίτος, λεπτὸς) ὁ συνισάμενος ἐκ λεπτῶ νήματος, ὁ λεπτὰ ὑφασμῶος. Εὐσεπ. Ἀνδρομ. 825. Ζώτ. Λεπτόδομος.

Λεπτομυθέω, ῶ. παυτὸν τρ, Λεπτολογέω.

Λεπτὸν, τὸ. νόμισμα, μικρὴ μονέδα, ὅ ἐσὶ, μικρὸν κέρμα νομίσματός τινος ἢ τμῆμα ἀργυρέου, χαλκοῦ, ὀβολὸς καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν Ἄσπρον, ἢ Διανὸν, καλούμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἑκατοσὸν εἰκοσιοσὸν τμῆμα τῦ χρυσῦ, ἢ ἡ φόλα. Ν. Διαθ. 2) Τὸ ἑξηκοσὸν μέρος τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Λεπτόνητος, ὁ, ἡ. (νέω) ὁ λεπτῶς ἐγνεσμῶος. καὶ ὁ ἐκ λεπτῶ νήματος ὑφασμῶος. "Λεπτόνητοι ὑμέ"νες". Εὔβυλος παρ' Ἀθήν. ιγ'. ὅπου τινὰ Χοηγὸν Λεπτόπλωοι, ἔχουσι.

Λεπτοποιέω, ῶ. λεπτὸν ποιῶ τι.

Λεπτόπες, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸς - λιγνὸς πόδας ἔχων. συραυλοπόδης.

Λεπτόπυγος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτιῶ τιῶ πυγιῶ ἔχων. τῶ ὁποίῳ τὰ κωλομέεια εἶναι λεπτὰ - λιγνά.

Λεπτόραξ, αγος, ὁ, ἡ. εἶδος σαφυλῆς μικρὰς ῥάγας ἐχέσης. Πλίν.

Λεπτόῤῥιζος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰς ἢ τρυφερὰς ῥίζας ἔχων.

Λεπτόῤῥυτος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτῶς ῥέων. Ἱπποκρ.

Λεπτὸς, τὴ, τὸν. καὶ Ἐπίρ. Λεπτῶς, (λέπω, λέπος) οἱονεὶ Λεπισός. ἡ λέξις κυείως σημαίνει τὸν ξέσον τῆς ἐκπάσεως σώματος τινός, ὑπὸ τῆς ὁποίας ὀλίγα μόεια διείσκονται σὺν ἐπαλῶ τῷ ἄλλῳ, ἔχουσα ἀπ' ἐναντίας τὸ, Πυκνὸς, Χοιδρός. "Ἀρα, ψιλὸς, ξυφερὸς, μαλακὸς, (φίνος) Ἰλ. Χ. 511. "Εἵματα λεπτὰ". καὶ ἐπομβρῶς, Ἰσχνὸς, λιγνὸς, ξηρὸς, ὁ μὴ πάχους μετέχων" λιαυὸς, μικρὸς, ἐσυὸς, διέλκης, ποσπὸς. Μεταφορ. ὁ Ἀγχίνους, ὁ ὀξὺς καὶ τὸν νῶν, σοφιστικός. Καλλίμ. ἔπιγρ. κδ'. 2. "Λεπταὶ ῥήσιες". καὶ "Λεπτὰ φροντίς". Ἀεισοφ. Νεφ. 739. "Τὰ λεπτὰ "τῆς ωοδάτων". τὰ μικρὰ - τὰ λιαυὰ ζῶα. Ζήτ. ἐν τρ, Βῦ.

Λεπτόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτιῶ σάρκα ἔχων, λιγνὸς, μὴ παχύς. Γεωπον. ί. 64.

Λε-

ΠΗΛΕΩΝ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λεπτοσκελὴς, ἑος, ὁ, ἡ. (σκέλος) ὁ λεπτὰ σκέλη ἔχων.

Λεπτοσπάθητος, ὁ, ἡ. (σπαθέω) "Χλανίδιον "λεπτοσπάθητον". αὐτὶ τῦ, Λεπτὸν, φιλόν. παρὰ Πλεπάρχ. προβλ. συμπ. ε'. 6. ὅπε ἡμαρτημ. "Λεπτὰ πάθη χλανιδίων" κεῖται.

Λεπτόσομος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν σῶμα ἔχων.

Λεπτόσπερμος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν σπέρμα ἔχων.

Λεπτοσύνη, ἡ. παυτὸν τῦ, Λεπτότης.

Λεπτόσυγος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Λεπτός. Ἀνάλεκτ. β'. 353.

Λεπτοσύνθετος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτῶς συνθεμένος, ἢ ὁ ἐκ λεπτῦ μορίων συνθεμένος. Ἀθιὼ. σελ. 449.

Λεπτοσχιδὴς, ἑος, ὁ, ἡ. (σχίζω) ὁ λεπτῶς ἐσχισμένος - ἐγκεκομμένος - ἐγκεχαραγμένος.

Λεπτόσωμος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν σῶμα ἔχων.

Λεπτότης, ητος, ἡ. ἡ κατάσκασις ἢ τὸ εἶναι τὰ λεπτά. ὅθι δὲ νοός, ὅθι καλῶ αὐτὶ τὸ, Ἀγχίνοια, ὀξύτης τῦ νοός.

Λεπτοτομέω, ῶ. εἰς λεπτὰ τμήματα ἢ μέρη τέμνω. Σβάβ. ιέ. σελ. 1057.

Λεπτοτραχήλος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν ξάχηλον ἔχων. Ἀθιὼ. σελ. 392.

Λεπτότριπτος, ὁ, ἡ. (τρέω) Γαλλ. συνθέσ. φαρμ. έ. "Λεπτότριπτον κόσκινον". τὸ λεπτὰς - σεσὰς ἤτοι μικρὰς τρύπας ἔχον. παραβάλ. μὲ τὸ τῦ Διοσκορ. έ. 138. αὐτίκειται τῦ, Εὐρύζηπος.

Λεπτότριχος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰς τρίχας ἔχων.

Λεπτυργέω, ῶ. λεπτῶς ἐργάζομαι τι. ποιῶ τι λεπτὸν - φίνον. 2) Λεπτὸν ἔργον ποιῶ, κὴ ἰδιαιτέρως τοριβλικόν. Πλέτραρχ. "Εὐφυὴς ἐν τῦ τορεύειν "κὴ λεπτυργεῖν". Παρ' Εὐειπ. Ἱππόλ. 934. παυτὸν τῦ, Λεπτολογεῖν. ὅθεν

Λεπτυργὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λεπτῶς ἐξηργασμένος. (ὁ φλοὶς ἤτοι μὲ φιλὴν δελικὴν δελδυμένος). καὶ

Λεπτυργία, ἡ. ἡ λεπτὴ ἐργασία ἤτοι ἡ φιλὴ δελικὴ, κὴ μάλιστα ἡ τοριβλική. Opus intestinum.

Λεπτυργὸς, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν ἔργον ποιῶν. ὅτις δουλεύει φιλὴν δελικήν. ἐξαιρέτως ὁ τέκτων κὴ τοριβλής. Λεφτυργός.

Λεπτοϋφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὴν ὑφὴν ἔχων, ἢ φιλοϋφασμένος. Λεκιαν. ἐρωτ. 41.

Λεπτόφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν φλοιὸν ἔχων.

Λεπτοφυὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὴν φυὴν - φύσιν - ὕπαρξιν ἔχων. λεπτὸς, φλὸς, φίνος.

Λεπτόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰ φύλλα ἔχων.

Λεπτοφωνία, ἡ. λεπτὴ ἢ ἀσθενὴς φωνὴ - ὁμιλία. ἐκ τῦ

Λεπτόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὴν - φιλὴν ἢ ἀσθενῆ φωνὴν ἔχων.

Λεπτόχαγον. Ζήτ. ἐν τῦ, Λεπύχαγον.

Λεπτόχειλος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὰ χείλη ἔχων.

Λεπτόχρως, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν τὸν χρῶτα ἔχων. Εὐριπ. παρὰ Κικέρ. Ad Divin. ιε'. 8.

Λεπτόχυλος, ὁ, ἡ. ὁ λεπτὸν ἢ ὀλίγον χυλὸν ἔχων.

Λεπτόψηφος, ὁ, ἡ. παρὰ Πλιτίῳ "Περφυρίσης "λεπτόψηφος". αὕτη εἶναι συμπέρασμος τῦ Ἀρδυίνα, αὐτὶ τῦ, Λαδικήσιπος, ὃ καὶ ὀρθότερον.

Λεπτόω, ῶ, αὐτὶ τῦ, Λεπτύνω. ἀμφ.

Λέπτυνις, ἡ. παρὰ Λυκόφρονι, 49. ἡ Περσεφόνη. ἀφ' τὸ Λεπτύνειν τὰ σώματα τῶν ὑποθεμένων.

Λεπτυνσις, ἡ. τὸ λεπτύνειν, τὸ λεπτὸν ποιεῖν, ἢ λεπτὸς γίνεσθαι.

Λεπτυντικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκως ἢ ὁ δυνάμενος εἰς τὸ λεπτύνειν. ἐκ τῦ

Λεπτύνω, μέλ. νῶ. λεπτὸν ποιῶ, ἰσχναίνω.

Λεπτυσμὸς, ὁ. παυτὸν τῦ, Λέπτυσις.

Λεπύριον, τὸ. ὑποκορ. τὸ, Λέπυρον. ὅθεν

Λεπυριόω, ῶ. ὀξαχνειόω, τὸ λέπυρον ἐκβάλλω, ξεφλοιδίζω. Ἡσύχ.

Λεπυριώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ λεπύρε εἶδος ἔχων, ἢ πλήρης λεπύρων, ἢ ὁ ἐκ λεπύρων συνιστάμενος.

Λέπυρον, τὸ. παυτὸν τῦ, Λέπος, φλοιὸς, λέπιον, τὸ ἐπικάλυμμα τῦ ὠῦ, τῆς ῥοιᾶς, κὴ τῦ ὀστέου, ἐξώφλοιον.

Λεπυρὸς, ρά, ρόν. ὁ λέπυρον ἔχων. ὁ Νίκανδρ. Θηρ. 136. καλεῖ "Λεπυρὸν ἀμέθυλλον". τὰ εἰσέτι ὄντα ἐν τοῖς λεπύροις τῦ ὠῶν νεοσσία - ὀρνιθόπουλα.

Λεπυρώδης, παυτὸν τῦ, Λεπυειώδης. Θεόφρ.

Λεπύχανον, τὸ. παυτὸν τῦ, Λέπυρον. ἐξαιρέπος δὲ τὸ ἐξώφλοιον τῆς κεφαλῆς τὸ κρομμύε (κρομμυόπτεφλον). Tunica cerae. Πλέτραρχ. προβ. συμπ. έ. 8. ἐν τοῖς τῦ Διοσκορ. παραβ. ά. 95. κεῖται κὴ "Θύρμων λεπύχανα".

Λέπω, Μέλ. ψω. ἀφαιρῶ - ἐκβάλλω τὸ λέπος-δέρμα-φλοιὸν - τὸν μαλλόν. ξεφλοιδίζω - ξύω. ἐντεῦθεν τὸ,

Λέπος, Λεπὶς, Λόπος, Λοπὶς, Λόφος, Λοβὸς, Λῶπος καὶ Ἄλοπος. Παρ' Ἀθιω. ιέ. σελ. 663. κεῖται "Τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθιωαῖοι ἐπ' ἀ"σελγῶς κὴ φορτικῶς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς. ὡς καὶ τὸ "Δέφεσθαι".

Λεπώδης, εος, ὁ, ἡ. παῦ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῦ εἴδους τῦ Λέπος, ἢ ὅμοιον αὐτῷ.

Λερναῖος, ναία, ναῖον. ὁ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Ἔστι δὲ ἡ Λέρνη τόπος ἑλώδης (βαλτώδης) ἐν τῇ Ἀργολίδι, ὅπε κατώκει ἡ Ὕδρα· κὴ ἐντεῦθεν "Ὕδρα Λέρ"ναία". Ἐντεῦθεν ἔτι κὴ Παριμία "Λέρνη κακῶν". διότι τὰ ὑπικαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρεῖον ἐνέβαλον. κὴ "Λέρνη θεατῆ". τὸ θέατρον, ἐξαί τὸ σύμμικτον εἶναι, κὴ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν.

Λεσβιάζω, Λεσβιὰς, Λεσβίζω, Λέσβιος, Λεσβὶς, ἡ. ἐκ τῦ, Λέσβος, μιᾶς τῆς νήσων τῦ Αἰγαίε πελάγους (Μιτυλήνη) τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες διαφημίζοντο σύνεκεν τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀσελγῶς τῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς. ἐμόλυνον γὰρ τὰ σώματα αὐτῆς ἀξὶ τῆς λεσχάσεως κὴ ὑπομυζήσεως τῆς αἰδοίων. Ἄρα, Λεσβιάζειν, καὶ, Λεσβίζειν, τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν πρᾶξιν μετέρχεσθαι. καὶ Λεσβιὰς, καὶ, Λεσβὶς, ἡ. ἡ ἀσελγὴς. κὴ Λέσβιος, ὁ τὰ τοιαῦτα πράττων. Ἀλεξοφ. κὴ Λυκίαν. Ζήτ. κὴ, Σιφνιάζειν.

Λέσβιον, τὸ. ἐν τῷ πλοίῳ, παυτὸν τῦ, Δοῦρα ζῴπις. Πολυδ. ά. 85. Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ αὐτ. ζ'. 122. ἔχει "Λέσβιον φάτνωμάτι". ὡς Αἰσχύλ. "Κῦμ' ἐν "τειχώσεις ἐκ περαινίτα ῥυθμοῖς φατνώμασι". ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθικ. έ. 14. αἰσθέρει "Τῆς Λεσβίας οἰ"κοδομῆς ὁ μολύβδινος κανών, ὃς γὰρ τὸ σχῆμα τῦ "λίθε μεταπίπτει καὶ ὁ μόλυβδος ὁ κανών". τὸ ὁποῖον ὁ Βαρθολομαῖος (εἰς τὸν νέον Ἀνάχαρσιν). Régle de plomb, μετέφρασε. Ζήτ. Κυμάτιον.

Λεσπὶς. Ζήτ. Ἐλεσπὶς.

Λεσχάζω, κὴ, Λεσχαίνω. ὁμιλῶ, φλυαρῶ. (κόπτω λάφια). ἐκ τῦ Λέσχη.

Λεσχαῖος, ἐξηγητὴς, ὁμιλητὴς, ὁ λεσχάζειν ἀγαπῶν. Ἡσύχ.

Λέσχη, ἡ. Ἰωνικ. τὸ λέγειν - ὁμιλεῖν - φλυαρεῖν. ἡ ὁμιλία, κὴ φλυαρία. Ἡρόδοτ. Εὐτέρπ. "Ἀφικέσθαι "ἐς λέσχλω ὡς τὸν Νεῖλον". εἰς λόγον κὴ ὁμιλίαν. 2) Τόπος τις εἰς ὃν συνήρχοντο οἱ τῆς φυλετῆς οἱ παρεσβύτεροι καὶ ὅθεν ἀλλήλοις συνωμίλουν κὴ συνεβουλεύοντο, βαλανεῖον, συνέδριον. Σοφοκλ. Αἴτιγ. 164.

"Σὺ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Συγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι". ἐχηματίσθη καὶ τὸ "Προτιθεῖσαι γνώμην". ἀφ' ἧς παρώτερον ἐγίνετο γνωστὴ ἡ ψηφοφορία. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 362. "Λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο Ζεὺς τὸ ἔθνος". Φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ Δικαστικὸν ἀξίωμα, ἤτοι τὸ τῆς Δικαιοσύνης. "Ἐτι δὲ ἡ Τόπος δηλοῖ τὴν καιρόν. ὁ Φώτ. ἔχει "Λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. (εἰς ἃς συνιόντες ἐλέσχαινον". ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἡ τῆς Ὁμήρ. (ἐν Ὀδυσ. Σ. 328.) ῥῆσις. "Ἠέ που ἐς λέσχην". ὁ Ἡσύχ. ἔχει, "Ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πρεσβύτεροι, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις, σημαίνει δὲ ἡ τὰ κενὰ δεπνιστήρια, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τὰς ἀλλοίους τόπους". ὁ δὲ Ἐτυμολογ. προσέθηκεν "Συμβαίνει γὰρ τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις παύτας χαίειν θέρμους καθεζομένους, λόγους συναίρειν". Ὁ φίλος μου Κοραῆς (σημ. εἰς Ἡλιόδ. σελ. 98.) παρασημαίνει τὴν τῆς ἀρχαίων Λέσχας μὲ τὰ τῆς Ἱπλῶν Καζίνια (Casini), καὶ Καφεπωλεῖα (καφενέδες). Παρὰ Ῥωμαίοις αὐτὶ τούτων ἦσαν αἱ Scholae porticum. Πλίν. λς'. 27. Ἐπεκράτησε τὸ συνήθεσον Ἀθηναίοις. Τινὲς τῆς παλαιῶν Γραμματικῶν ὠέλαβον τοῦτο αὐτί τινος Ἰωνικοῦ σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ Λέγω.

Λίσχημα, τό. φλυαρία. Ἱπποκρ. Κῶσ.

Λεσχηνεία, ἡ. συνομιλία, φλυαρία, κ. τ. τ.

Λεσχηνευτὴς, οῦ, ὁ. ὁ ὁμιλῶν, συνομιλῶν - φλυαρῶν. Ἀθήν. σελ. 649. ἐκ τοῦ

Λεσχηνεύω, (λέσχη, λεσχαίνω) μετά τινος ὁμιλῶ, συνομιλῶ, φλυαρῶ. ἐν τῇ λέσχῃ διατείβω, ὁμιλῶ διὰ νὰ περάσω τὸν καιρὸν, κόπτω λόγους - λαφία. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Ὁμιλῶ. ὁ Ἀππιαν. καὶ Κύριλλ. συντάττουσι τοῦτο μετὰ Δοτικ. ὅθεν

Λεσχηνίτης, ου, ὁ. πευτὼν τῆς, Λεσχηνευτὴς. ὁ Σουΐδ. τὸ ἑρμῆν. διὰ τοῦ, Τρεσνὴς, ἤγουν τὸ, Λεσχηνεία, διὰ τοῦ Τβεις.

Λεσχηνόριος, ὁ. (λεσχηνώρ, ἐκ τοῦ, Λεσχαίνω) ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ὑπεραπτικοῦ καὶ προεστῶτος τῆς εἰς Λέσχας συνερχομένων. Κειρῆτος καὶ Πλουτάρχ.

Λεσχηνώτης, ου, ὁ. (λεσχαίνω) πευτὼν τῆς, Ὁμιλητὴς, ὁ μεθημόνων λαλῶν. ἔτι δὲ καὶ ὁ Μαθητὴς. Διογ. Λαέρτ.

Λεσχηρέω, ῶ. πευτὸν τῆς, Λεσχαίνω. Ἡσύχ.

Λεσχομάχη, ἡ. πευτὸν τῆς, Λογομαχία.

Λεσχομάχος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἢ ἐν τῇ ὁμιλεῖν μαχόμενος.

Λευγαλέος, έα, έον. καὶ Ἐπίρ. Λευγαλέως. κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ἔχει παύτας τὰς σημασίας. Ὀλέθριος, ὄνπλαβὴς. 2) Δεινὸς, Χαλεπὸς, κακὸς, βαρύς. "Ἀνίαι λευγαλέαι. "Ἔπεια λευγαλέα". Ἰλ. Υ. 109. ἀχεῖοι - σκληροὶ λόγοι. ἐν Ἰλ. Ι. 119. τὸ "Φρεσὶ λευγαλέῃσι". ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ, Δειναῖς, ἀλεθείμοις. ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει ὀργισικλύτινα καὶ κακῶς βλαβομένην διάθεσιν τῆς ψυχῆς. "Λευγαλέος "θανάτου". δεινὸς, ζομακτικός. Ἰλ. Φ. 211. "Λευγαλέως γὰρ ἀπὸ Τρῶες ἐχώρησαν κε". Ἰλ. Ν. 723. ὀλεθείως, ἀδέξιος. ὡς τὸ τῆς σιωπῆ. Κακὰ σιγωρύμενα, ἢ Κακῶς. 3) Ἐλεινὸς, ἀξιολύπητος. "Πτωχῷ λευγαλέῳ". 4) Ἀθενὴς, ἀδιάπτος. Ὀδυσ. Β. 61. "Λευγαλέοι ἐσόμεσθα". τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐν Ἰλ. Ν. 119. ἐκφράζεται διὰ τοῦ "Ὅς αὖ πολέμοιο μεθίει λυγρός", ἀσθενὴς, ἀδιάπτος, ὀκνηρός. "Ἀρα, ἀμφότερα αὐτὰ αἱ λέξεις εἰσὶ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν παραγωγὴν ὁμοιαι. παραβάλλ. καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ν. 237. "Ἀνδρῶν λυγρῶν". 5) Κακὸς, λυπηρὸς, λύπης πεπληρωμένος, οἰκτρός.

Παρ' Ἀπολλων. "Λευγαλέως ἐφόβηθεν". αὐτὶ, Ἐφοβήθησαν, ἐξέμαξαν ἑαυτούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἔτι διὰ τοῦ, Οἰκτρόδης, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ, Εὐτελὴς. ὡς ὁ Φιλέτας παρὰ Σξάβ. γ'. σελ. 420. Ζηνόδ. Χοιρίν. ὁ Φώτιος ἑρμῆν. τὸ παρὰ Σοφοκλ. "Λευγαλέᾳ" διὰ τοῦ, Διάβροχος. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ, Καπαλευγαλέᾳ, διὰ τοῦ, Κάθυγρος, παρὰ τὸ Ἐτυμολ. λέγει ὁ Σοφοκλ. Λευγαλέω, ὑγρῶ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Λοιγὸς, Λυγαλέος, καὶ μεταθέσει τῆς στοιχείων, Λευγαλέος. βέλτιον δὲ ἀμφότερα ἐκ τοῦ Λύγος. ὅθεν τὸ Λυγερὸς, Λυγρὸς, ὡ, Λεύγος, Λευγαλέος, κακὸς, βλαβερὸς, χαλεπὸς, ὀλέθριος, ζομακτικός. ὡς καὶ τὸ, Ὄλοος, Ὀλέθριος. Αὕτη ἡ σημασία καὶ παραγωγὴ ἁρμόζει εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας Ὁμηρικὰς ῥήσεις ὑπὸ τοῦ 1 — 5 ἀειθμοῦ, ἐκεῖ δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπά.

Λευκάζω, πευτὸν τῆς, Λευκαίνω.

Λευκαία, ἡ. παρ' Ἀθήν. ε'. σελ. 206. "Λευκαία "ἐξ Ἰβηρείας". θαυμασία δηλ. σχοινία τῆς πλοίων. ἀπὸ τῆς παλαιῶν γλωσσαρίων ἑρμῆν. διὰ τοῦ, Σπάρτον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λευκέα, σχοῖνος, ἢ σιλλύη. Λευκαίας, "σχοινίου". παρ' Ἀρτεμιδώρ. γ'. 59. πάσαι πεύτλιν μεταὶ τὰ Λίνα ἢ Καυάβεως, "ἢ γὰρ (αὖται) κόπτεται, "ἢ βασανίζεται ἢ καταπλέκεται, --- ἢ διαπόντιος "κομίζεται", φησὶ. φαίνεται, ἄρα, ὅτι εἶναι τὸ Ἱσπανικὸν σπάρτον, ἤτοι τὸ τοῦ Λιννᾶ. Scirpa tenacissima.

Λευκαῖναι, αἱ. παρὰ Γαλην. ἐν Εὐχυμίαις, Καυσώνων εἶδος ἐξ οὗ μέρος τῆς ὄρυς τῆς Ἴδης, Λεύκαι, καλεῖται μου.

Λευκαίνω, Μέλ. ανῶ. λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω. Ὀδυσ. Μ. 172. "Λεύκανεν ὕδωρ ξεστὸς ἐλαίσησιν". ἀσπρίζων τὸ νερὸν ὡς θαλάσσης διὰ τῆς κοπῶν, τὸ ἐπικαίριον νὰ ἀφελίζῃ δηλ. διὰ τῆς σιωπόνων ἐρέσεως. "Λεύκαινε τόδε φῶς λάμπουσα ἠώς". χρωματίζει λευκὸν τοῦτο τὸ φῶς. Ἐκ τοῦ Λευκαίζω σιωνώνυμα, παρακύπτει παρ' Ἀθήν. β'. σελ. 54. ἡ μετοχὴ, Λελευκασμένος, ἀσπασμένος,

Λευκάκανθα, ἡ. εἶδος ἀκάνθης. Διοσκορ. γ'. 22. Carthamus oxyacantha, Λιννᾶ.

Λευκάλφιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ λευκῶν ἀλφίτων κατεσκευασμένος.

Λευκάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν ἄμπυκα (κεφαλόδεσμον) ἔχων.

Λευκάνθεμον, τό. ῶ, Λευκανθεμὶς, φυτόν τι λευκὰ ἄνθη φέρον. κυρίως ὅμως, Ἀστρολεύκανθον. ὕπου καλοῦνται διάφορα εἴδη Χαμαιμήλων.

Λευκανθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν ἄνθος ἔχων. λέγεται διὰ ἀνθέων, καὶ διὰ χρώματος. ὁ λευκὸς ὡς τὸ ἄνθος. "Λευκανθὲς κάρα". ἄσπρον κεφάλι. Σοφοκλ.

Λευκανθίζω, λευκὸν ἄνθος = χρῶμα ἔχω, λευκὸς - ἄσπρος εἰμί. Ἡρόδοτ. η'. 27. "Γυμνώσας ἀνδρὸς ἕξακοσίους (ὁ Τελλίης) τὴν Φωκείων τὴν ἀείσης --- "ἀρειπάς αὐτοῖσι, τὸν αὖ μὴ λευκανθίζοντα ἴδωνται, "τοῦτον κτοίνειν". ἢ Στοβ. λόγ. ί. "Γύψω οἰκία λευκανθίζουσα".

Λευκανία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Λευκανίη, ἄλλως δὲ καὶ, Λαυκανία. Ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμὸς, ὁ ἐσωφάγος, ὁ καταπιῶνας, ὁ αὐλὸς δι' οὗ καταβαίνει ἡ ψοφη εἰς τὸν στόμαχον. "Λευκανίῃσι δὲ" εἰς τὸν φάρυγγα. "Λευκανιόθεν". ἐκ τοῦ φάρυγγος. Ἰλ. Χ. 325.

Λεύκανσις, ἡ. τὸ λευκαίνειν - ἄσπρον ποιεῖν. τὸ βάπτειν ἢ ἀλείφειν ἄσπρον.

Λευκαντὴς, οῦ, ὁ. ὅσις λευκαίνει - ἀσπρίζει, ἢ χρωματίζει ἄσπρον.

Λευκαντικὸς, κὴ, κόν. ὁ λευκαίνων - ἀσπρίζων. Σίξτ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λευκάργιλος, ὁ, ἡ. ος, Λευκάργιλλος. ὁ λευκὸς ἄργιλος, τὸ ἀσπρόχωμα, διὰ ἀσπείζομενοι. Πλίν. ιζ'. 7. 2) Ἐπιθέτ. "Γῆ λευκάργιλλος". ἡ πολλὴν ἄργιλον ἔχουσα γῆ.

Λευκὰς, άδος, ἡ. ἄστρη, λαμπρὰ, καθαρά. ταυτὸν τῷ, Λευκή. 2) Φυτόν τι. Διοσκορ. γ'. 113. 3) Καὶ ὄνομα νήσου τινὸς ἀπεράντου τῆς Ἀκαρνανίας κειμένης.

Λευκασμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λεύκανσις.

Λευκάσπις, ιδος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν ἀσπίδα φέρων. Ἰλ. Χ. 294. ὅπου τὰ Σχόλια σημειοῦσιν ὅτι ὁ Σοφοκλῆς τοὺς Ἀργείους καλεῖ, Λευκάσπιδας· ὡς καὶ Εὐριπ. ἐν Φοίν. 1106. ὁ Ξενοφ. Ἑλλην. Γ'. β'. 15. καλεῖ τοὺς Κύρου λευκάσπιδας. καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἀναβάσ. μεταξὺ τῆς Περσῶν, Λευκοθώρακας, καὶ ἐν Ἑλληνικ. Β'. δ'. 25. "Λευκὴν θαι τὰ ὅπλα". ἀσπείζειν καὶ ἐπαλείφειν δηλ. τῷ ὕψει τὰς ἐκ τῆς ξύλων ἀσπίδας. "Λεύκασπις λαός". Αἰσχύλ. Θῆβ. 90. ὁ ὡραῖος τῆς Ἀργείων. ὅπου ὁ Σταυλεῖος προσέθετο τὸ τοῦ Βιργιλ. ἐν Αἰνειάδ. Θ'. 548. *Parma inglorius alba*, ὡς σημεῖον, ὅτι ὁ κοινὸς στρατιώτης εἶχε μόνον μίαν λευκὴν ἀσπίδα, χωρὶς νὰ ἦναι ἐπ' αὐτῆ ἐδεν σημεῖον ἐγκεχαραγμένον.

Λευκαυγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν αὐγὴν - λάμψιν ἔχων - ἐκβάλλων.

Λευκαχάτης, ου, ὁ. ὁ λευκὸς ἀχάτης.

Λευκέα, ἡ. Ζήτ. Λευκαία.

Λευκεῖον, τὸ. ἡμαρτημ. αὐάγν. ἐκ Θεοφρ. Ἰσ. Φυτ. δ'. αὐτὶ τοῦ, Λευκόϊον.

Λευκερινεὸς, ἡ. Ἀθλιὸ. γ'. 76. εἶδος συκῆς ἢ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Ἀσαφοσυκιά.

Λευκέρυθρος, ὁ, ἡ. ἀσπροκόκκινος. Εὐσεπ.

Λευκερώδιος, ὁ. ὁ λευκὸς ἐρωδιός. Ἀλεξοτ. Ἰσερ. Ζώων, δ'. 18.

Λεύκη, ἡ. δενδρινή τινὶ ὑψηλὴν, ἄσαρκον τινὶ φλοιὸν ἔχον, λεῦκα. Θεόφρ. Δημοσθ. κατὰ Κτησιφ. "Τοὺς ἐστεφανωμένους τῇ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ". ἐστέφοντο δὲ οἱ τὰ βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τινὶ δὲ λεύκῃ περφυκέναι φησὶν ὁ τοῖς τῆ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ Ἀχερωΐδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ. ὁ Φώτ. 2) Πάθος τι ἐπὶ τοῦ σώματος, ὁπόταν ὑπὸ τοῦ σώματος φαίνονται λευκὰ ἐξανθήματα, ἢ ἀσπραι φλυκτίδες. *Vitiligo alba*, ἢ καθόλου ἡ καταξώγουσα τὸ σῶμα λευκὴ λέπρα.

Λευκηπατίας, ου, ὁ. ὁ λευκὸν ἦπαρ ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ Δειλός. Σοϊδ.

Λευκήπειρος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν γῆν ἢ λευκὸν ἔδαφος ἔχων. Γεωπον. β'. ς'. 39.

Λευκήρετμος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν ἐρετμὸν ἤτοι ἄσαρκα κωπία ἔχων. Εὐσεπ. Ἰφ. αὐλ. 283.

Λευκήρης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λευκός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1061.

Λεύκιμμα, τὸ, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Λεύκωμα.

Λεύκινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ λεύκης κατεσκευασμένος. ὡς "Λεύκινος στέφανος", τὸ δὲ παρ' Ἡσυχ. "Σχοινία "λευκινά". ἐν λέξ. Μαχαίνιον, δεῖ ἀπήκει ἐνταῦθα, ἀλλ' ἔστι ἡμαρτ. ἀφάγν. αὐτὶ τοῦ, Λευκαϊνά. Ζήτ. Λευκαία.

Λευκίππος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν ἵππον ἔχων, ἢ ὁ ἐπὶ λευκῆ ἵππῳ καθήμενος.

Λευκίσκος, ὁ. εἶδος λευκῆ ἰχθύος. ἀσαφέσταρον.

Λευκίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λευκός. Θεόκριτ. ι. 147.

Λευκοαιθίοπες, ων, Λευκαιθίοπες, οἱ. οἱ λευκοὶ τινὲς ὄψιν ἐγκάτοικοι τῆς Λιβύης.

Λευκοβραχίων, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸς βραχίονας ἔχων.

Λευκόγαιος, καὶ, Λευκόγειος, καὶ Ἀττικ. Λευκόγεως, ω, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν γῆν ἢ λευκὸν τὸ ἔδαφος ἔχων, ἢ ὁ ἐκ λευκῆς γῆς σωρευόμενος. ἀσαρκωμάτινος.

Λευκογραφέω, ῶ. γράφω ἢ ζωγραφίζω μὲ λευκὴν βαφήν. ὅθεν

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ. εἶδος λευκῆς γῆς δι' ἧς γράφουσιν ἢ ζωγραφίζουσιν.

Λευκοδέρματος, ος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν δέρμα ἔχων.

Λευκοδίφθερος, ος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν διφθέραν ἔχων.

Λευκοείμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὰ εἵματα ἔχων. λευκοφόρος, ἀσαρκοφόρος.

Λευκόζωμος, ος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν ζωμὸν ἔχων.

Λευκοθέα, ἡ, κυρίως, ἡ λευκὴ θεά. ἰδίως δὲ ἡ θεοποιηθεῖσα Ἰνὼ, ἡ τοῦ Ἀθάμαντος γυνή.

Λευκοθρακία, ἡ. Γεωπον. ε'. ιζ'. 4. "Ἄμπελος "λευκοθρακία". εἶδος ξυλῆ ἢ λευκῆ κλήματος. ἀσαρόκλιμα.

Λευκόθριξ, ὁ, ἡ. ὁ λευκὰς τείχας ἔχων, ἀσαρομάλλης.

Λευκοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν θώρακα ἔχων. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 9. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Λευκάσπις.

Λευκοΐινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ λευκοΐνης κατεσκευασμένος.

Λευκόϊον, τὸ. τὸ λευκὸν ἴον, (ἄσαρος μενεξές) Διοσκορίδ. γ'. 133. *Cheiranthus*, Λιν.

Λευκόκαρπος, ος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν καρπὸν φέρων.

Λευκόκαυλος, ος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν καυλὸν ἔχων.

Λευκοκέρατες βόες, παρ' Ἡσυχ. οἱ ἐκ τῆς Εὐβοίας βόες, παρωνομασθέντες ἢ ἐκ τῆς Κέρας, αὐτὶ Λευκοκέρωτες, ἢ ἐκ τῆς Κρᾶς, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. μικρὸν ἀνωτέρω ἔχει, Λευκόκρας, λευκοκέφαλος. καὶ τότε ἔτυχε νὰ λέγωνται, Λευκόκρατες. ἄλλως δὲ ὁ Αἰλιαν. ζώων Ἰσερ. β'. 36. ἀναφέρει ὅτι οἱ Ποιητὰὶ λέγουσι τὴν Εὐβοίαν Ἀργιβόειον, διὰ τὸ λευκοὺς εἶναι τοὺς βόας αὐτῆς.

Λευκοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν κεφαλὴν ἔχων, ἀσαρκοκέφαλος.

Λευκόκομος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὴν κόμην ἔχων. ἀσαρομάλλης.

Λευκοκράμβη, ἡ. ἡ λευκὴ κράμβη, ἀσαρολάχανον. καρναμπίτ, Τυρκ. Γεωπον. ιβ'. ά. 4.

Λευκόκρας, ταυτὸν τῷ, Λευκοκέφαλος.

Λευκόκρεως, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν κρέας ἔχων. Ἀθλιὸ. σελ. 380. ἀμφ.

Λευκόκυμα, τὸ. λευκὸν - ἄσαρον κῦμα, ἀμφ.

Λευκοκύμων, ὁ, ἡ. ὁ λευκῶς κυμαίνων, ὁ ἀσαρα ἤτοι ἀφεζοντα κύματα ἔχουσα. Εὐσεπ. Ὁρίζ. 993.

Λευκόλιθος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸς λίθος ἤτοι ἄσαρα μάρμαρα ἔχων. Σχόλ. ε'. "Λευκόλιθα, τὰ". ὁ αὐτὸς θ'. τὰ λευκὰ ἤτοι τὰ ἄσαρα μάρμαρα.

Λευκόλινον, τὸ. τὸ λευκὸν - ἄσαρον λινάριον. Ἡρόδοτ. Ζ'. 25. καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἰσερ. ε'. 3. ἐν οἷς δίνας λιναρίου ὑπῆρξεν ἀσαρκία ἢ παράγυια. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ'. 34. λέγει ὅτι τὸ Λευκόλινον ἐγίνετο εἰς τὴν Φοινίκην. ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν ζώων Ἰσερ. ιβ'. 42. τὸ "Λίνον λευκὸν ἢ μέλανες". τὰ ὑπὸ μεταξὺ τῆς ἁλιευτικῶν σκοινῶν.

Λευκολόφας, ὁ. ᾶ, Λευκόλοφος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν λόφον ἔχων. Ἀεξοφαν. ἢ Εὐσεπ. Φοίν. 120. ἐν Ἀναλέκτ. β'. 151. κεῖται "Ποιητὸν λευκόλοφον, τὸ". εἶδος γναλόφου τινός. ἀμφ.

Λευ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λευκομαινὶς, ίδος, ἡ. ἡ λδικὴ μαινὶς, εἶδος ἰχθύος. Ἀθ. ζ'.

Λευκόμαλλος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ ἄσπορα μαλλὰ ἔχων. Εὐσ. Ἀθ.

Λευκομέλας, έλαινα, έλαν. ἄσπορος καὶ μαῦρος, ἀσαρόμαυρος. Λυκόφρ.

Λευκομέτωπος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὸν μέτωπον ἔχων.

Λευκομφάλιος, ὁ, ἡ. εἶδος σύκων λδικὸν τὸν ὀμφαλὸν ἔχοντα. Θεόφραστος παρ' Ἀθ. γ'.

Λευκόνοτος, ὁ. ὁ λδικὸς - καθαρὸς - ξηρὸς νότος, Ποντόπε γαρμπής. *Horatius Carmin.* α'. 7. 15.

Λευκόπωρος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς ὀπώρας ἔχων - φέρων. Ἀνάλεκτ. α'. 232. "Συκῆ λδικόπωρος". ἀσαρουσικά.

Λευκοπάρειος, καὶ Ἰωνικ. Λδικεπάρηος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα) ἔχων.

Λευκοπάρυφος, ὁ, ἡ. ὁ λδικῷ παρυφῷ ἔχων.

Λευκοπέταλος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ πέταλα ἔχων.

Λευκόπεπλον, τὸ. καὶ, Λδικόπεζα, ἡ. γυμνὴ - φαλακρὴ πέζα, βράχος. Πολύβ.

Λευκόπηχυς, εος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς πήχεις ἔχων, ταυτὸν τῷ, Λδικοβραχίων. "Λδικοπήχεων χειρῶν ἀκμαί". Εὐειπ. Βάκχ. 1196. ἡ δυϊκμις ἀντὶ γωναικείων ἄσπρων μπράτζων καὶ χεριῶν.

Λευκόπλευρος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς πλευρὰς ἔχων. Γραμματ.

Λευκόπληθὴς ἐκκλησία". ἡ ἐκ λδικῶν ἀνθρώπων πλήρης - γεμάτη ἐκκλησία, σωάξις ἐκ λδικοφόρων ἀνθρώπων. Ἀειτοφ. Ἐκκλησ. 387.

Λευκοποίκιλος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ ποικίλματα ἔχων. Γραμμ.

Λευκόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς πόδας ἔχων.

Λευκόπρωκτος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὸν πρωκτὸν ἔχων. Ζήν. ἐν τῷ, Μελάμπυγος.

Λευκόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ πτερὰ ἔχων. "Ἡμέρα λδικόπτερος". Εὐειπ. Τρωάδ. 849. "Νιφὰς λδικόπτερος". Αἰσχύλ. Προμηθ. 993.

Λευκόπυγος, ὁ, ἡ. ὁ λδικῷ πυγίῳ ἔχων, ἀσαρόκωλος. ὁ Ἡσύχ. καὶ Σοίδ. ἑρμιν. ἀπὸ τῆς, Δηλὸς, καὶ αὐτόκοιτα τῷ, Μελάμπυγος.

Λευκοπύροις, Φίλ. δ'. καὶ, ε. λδικὸν ἐκ πυρῶν ἄλδιρον, σεμίδαλις.

Λευκόπωλος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰς πώλους ἔχων. ἢ ὁ ὅτι λδικῶν πώλων - ἵππων καθήμενος ἢ ἀμαξῶν. Σοφοκλ. Αἴ. 682.

Λευκόπωρος, ταυτὸν τῷ, Λδικοπωρος.

Λευκόρδον, τὸ. ἄσπρον τσικνιδόφυλλον.

Λευκὸς, κὴ, κὸν. (λεύω, λαύω, λαύσω, φωτίζω, βλέπω, μόλις τοῦτο φαίνεται ὅτι παράγεται ἀμέσως ἐκ τῆς, Λυΐς, Λυκὸς, ἀφ' ὃ τὸ, Λύκω, Λύχνος, καὶ τὰ Λατ. *Lux, lucco, lucerna.*) ἀφανὴς, λαμπρὸς, καθαρὸς, σαφὴς, ὁράτος, ἀφικτικὸς ὄψεως, εὐειδὴς, φαιδρὸς, ἀφυγὴς, γαλανὸς. "Λίβπα λδικὸν ἔδ' ὕπως". Ἰλ. Ψ. 268. λαμπρὸς, καθαρὸς, παχυκὸς. "Τδατι λδικῷ". αὐτόθ. 282. καθαρῷ, ἀφυγεῖ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὸ τὸ, Ἄσπρος, κυρίως ὑπάρχον τῆς Χιόνος, τῷ Γάλακτος, καὶ τῷ Τδατος. Κλέαρχος παρ' Ἀθην. β'. 43. "Λδικότερος χιόνος". Ἰλ. Κ. 437. ἀσαρότερος καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ λδικὸν (ἄσπρον) χρῶμα εἶναι τὸ σημεῖον τῆς εὐτυχίας, τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῆς χαρᾶς, (ἢ ἐναντίον τοῦ Μέλανος.) ἀπὸ τούτου σημαίνει ἔτι ἡ λέξις τὸ, Εὐτυχὴς, λαμπρὸς, χαρεῖς, εὐφρόσυνος, γαλανὸς, ἥμερος, ἀγαθὸς, θυμήρης, καταθύμιος. "Λδικὸν ἦμαρ, λδικὴ ἡμέρα". λαμπρὰ, εὐφρόσυνος. Αἰσχύλ. καὶ Φιλόσοφ.

Λευκὸ τὸ ἀμαχέων τλιὺ ὄψιν. (τὸ δὲ Μέλαν, συγκρύπτει καὶ σκυθρωπάζει τλιὺ ὄψιν.) καὶ ἐπουλόω, ἐπιδὴ καὶ τὸ λδικὸν χρῶμα εἶναι σημεῖον τῆς ἀπαλότητος - ξυφερότητος καὶ ἀδυναμίας σώματος τινός, τὸ ὁποῖον ἐβλάβησε καὶ ἀνεξάφη εἰς τὸν ἔσκιον ἢ ὑπὸ εἰς σκιερὸς τόπους καὶ ὄχι εἰς ἐλεύθερον καὶ ὑπαίθειον τόπον. ἀπὸ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ "Μελανὸς, ξυφερὸς, γυναικώδης, ἀσθενὴς, ξυφερὸς, ὀκνηρὸς, χαῦνος". 2) Καθαρὸς, σαφὴς, κατάληπτος. "Οὐχὶ λδικά σου ἐρεῖς, "σαφέστερόν δ' ὁ βύλεμοι λέγειν"; ὅπω καὶ τὸ "Λδικώτερον ἑρμηνεύσας. Λδικώτερον ἑρμηνεύων. Λδικοῖς "τοῖς ἐλέγχοις ἀπεγύμνωσα". παρ' Εὐσεβ. καὶ "Λδικότερον ἀλεξήθησαι". Ἡλιόδωρ. ἐντεῦθεν τὸ "Διαλδικαίων ἀνιγμάτων βιβλίων". Νικηφόρ. Γρηγορ. ἑρμηνεύων, σαφηνίζων. "Πᾶς λδικὸς, Κῶλον λδικόν". Εὐειπ. Βάκχ. 654. καὶ, 851. αὐτὸ τοῦ, Γυμνὸς, Περὶ δὲ τῶν, "Λδικαὶ φρένες". Ζήν. ἐν τῷ, Μέλας.

Λευκόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ λδικῷ σάρκα (ἄσπρα κρέατα) ἔχων.

Λευκοσεφὴς, έος, ὁ, ἡ. (σέφω) μὲ ἄσπορον μαλλὶ σεφανωμένος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 199. "Λδικοσεφῆς ἱκετείας". λδικοῖς ἐείοις ἐσεμνύας. Ζήν. ἐν τῷ, Ἱκετήριος.

Λευκόσικτος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ σίγματα ἔχων. Εὐειπ.

Λευκόσφυρος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ σφυρὰ, ἤτοι καθόλου, λδικὸς πόδας ἔχων.

Λευκοσώματος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὸν σῶμα ἔχων.

Λευκότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τῆς λδικῆ, ἀσπράδι, τὸ ἄσπορον τοῦ χρώματος, λαμπρότης.

Λευκοτριχέω, ῶ. λδικὰς - ἄσπρας τείχας ἔχω. ἐκ τοῦ

Λευκότριχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λδικόθριξ, ὁ λδικὰς τείχας ἢ ἄσπορον μαλλὸν ἔχων. Σφάβ. ιε'.

Λευκότροφα μύρτα". Ἀειτοφ. Ὄρν. 1100. ἀντὶ τῶν, Λδικὰ, φυσικῶς ἄσπρα, ξυφερά.

Λευκουρὸς, ὁ, ἡ. ὁ λδικὴν οὐρὰν ἔχων.

Λευκοϋφὴς, έος, ὁ, ἡ. (ὑφὴ) ὁ λευκῶς ὑφασμένος.

Λευκοφανὴς, έος, ὁ, ἡ. (φάω) ὁ λδικῶς λάμπων ἢ ὁ λδικὸς φαινόμενος.

Λευκόφαιος, ὰ, ἡ. λδικόμελας, ἀσαρόμαυρος, σκοτερὸς, τεφράδης, (σιντζαπὶ, Τερκ.) Ζήν. Φαιός.

Λευκόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ ἤτοι γαλανὰ ὄμματα ἔχων.

Λευκοφλεγματία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λδικὸν φλέγμα. ἢ χλωμόσης, ὁπόταν πληθυνθῇ τὸ φλέγμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ φαίνεται ἡ ὄψις αὐτοῦ χλωμὴ καὶ σκοτεινὴ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ὕδρωπος. Ἐνταῦθεν καὶ Ἐπίθετ. Λδικοφλεγματίας, ὁ, ἡ. ὁ πάσχων ἀπὸ τοῦτο τὸ πάθος.

Λευκοφλεγματόω, ῶ κάλλιον, Λδικοφλεγματέω. Ἱπποκρ. Κωακ. 20. ἔχω τὸ πάθος τῆς λδικοφλεγματίας.

Λευκοφλεγματώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς εἴδους τῆς λδικοφλεγματίας ὤν, ὁ πάσχων εἰς αὐτὴν, ἢ ὁ κυκεσβμὸς ἀπὸ τοῦτο τὸ πάθος.

Λευκόφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὸν φλοιὸν (φλοῦδαν) ἔχων.

Λευκοφορέω, ῶ. λδικὰ φέρω, ὅ ἐστὶν, ἄσπρα φορέματα φορῶ.

Λευκοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λδικὰ φέρων, ἀσαροφόρος, ἄσπρα φορέματα φορῶν. Ἀνάλεκτ. β'. 385. τὸ δὲ "Ἄμπελος λδικοφόρος", αὐτὶ τῆς, ἡ Ἄσπρα σαφύλια ἢ κρασὶ ἄσπορον φέρουσα. ἐν Γεωπον. ε'. β'. 2 ἀμφ. σημασ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λευκοφρυῆς, ὁ, ἡ. ὁ ἄσπορα ὀφρύδια ἔχων.
Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. πανὸν ταῖ, Λευκοφόρος.
Λευκόχροια, ἡ. λευκὸν χρῶμα, ἄσπορη βαφή. Πλούταρχ.
Λευκόχροος, καὶ σπανιαλ. ὀχρως, ὁ, ἡ. (χρόα) πανὸν ταῖ, Λευκόχρως.
Λευκόχρυσος, ὁ, ἡ. ὁ τῷ χρυσῷ τὸ χρῶμα μετὰ τοῦ λευκοῦ μεμιγμένον ἔχων. Πλίν. λξ'. 9.
Λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὸν δέρμα-χρῶμα-σῶμα ἔχων. ἀσωδερὸς.
Λευκόψαρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἀργύρου ἔχων, γείβος.
Λευκόω, ῶ. λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω. σιλπνόω, ὑαλίζω, ἀλείφω-χρίω μετὰ ἄσπρης βαφῆς-ἀσβέστου ἢ γύψου τοῖχον ἢ σκυτάλινα, κ. τ. τ. καὶ κάμνω αὐτὸ ἄσπρον. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. καὶ Ζ'. ε'. 20. καὶ ἐντεῦθεν "Γραμματεῖον λελευκωμένον", πανὸν ταῖ, Λεύκωμα. Ζήτ. ἐν ταῖ, Λευκάσπις.
Λευκωλένος, ὁ, ἡ. ὁ λευκὰς ὠλένας-ἀγκάλας ἔχων. Ἰλ. Α. 55. "Λευκώλενος κόρη". λευκοβραχίων, λευκόπηχυς, καλὴ, εὐπερίσκεπτος.
Λεύκωμα, τό. (λευκόω) τὸ λελευκωμένον, παῦ ὅτι εἶναι ἀσπρισμένον ἀλλὰ βαφῆς-ἀσβέστου ἢ Γύψου. καὶ Πίναξ τις γυψώδης ἐλλιμμένος ἁρὸς γράμματα πολιτικὰ γραφόμενα ὑπὸ δέκα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ δηλαδὴ ἔγραφεν ὁ ποιός τις, ἵνα γένηται τοῖς πᾶσι φανερὸν, ἢ κατὰ Φώτιον "Λεύκωμα, τοῖχος ἐσὶ γύψῳ ἀλλιμμένος ἁρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ὑπάτου". ἐν ἐντεῦθεν καθόλου, αὐτὶ τοῦ, "Αμαξ, Πίναξ, πυξίον, καταγραφὴ, καταλογος. Δίων Κάσ. 2) Τὸ λευκὸν-τὸ ἄσπορον τῆς αὐγῆς, τὸ ἀστράδιον. 3) Ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, λευκὴ κηλὶς. Διοσκορ.
Λευκωματίζω, ἀφ' τὸ λευκώματος σκοτίζω. Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρεμ. 498.
Λευκῶν, ῶνος, ὁ. δάσος ὑπὸ λεύκας.
Λευκῶπις, ι. ἐν Θηλ. Λευκῶπις, ιδος, ἡ. ἢ, Λευκωπίας, ι, ὁ. (ὤψ, λευκὸς) ὁ λευκὴν ὄψιν ἔχων.
Λευκωσις, εως, ἡ. τὸ λευκὸν ποιεῖν ἢ γίνεσθαι, ἄσπρισμα. πανὸν ταῖ, Λεύκωμα.
Λευρὸς, ρὰ, ρὸν. Ἰωνικ. πανὸν ταῖ, Λεῖος, ὁμαλὸς, ὑαλώδης, σιλβωμένος, μὴ ξυχὺς, ἴσιος, πλατερὸς, βλάπτεδος, ἢ κατ' ἄλλους, Πλατὺς, φαρδὺς. "Λευρῷ "ἐνὶ χάρῳ". Ὁδυσ. Η. 123. "Λευρὸν ἄλσος". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 509. "Γύας λευρὰς Σικελίας". Προμηθ. 369. "Λευρὸν οἶμον αἰθέρος". αὐτόθ. 394. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ "Σωφρισκώης λευρᾶς". αὐτὶ τοῦ, τελείας, καὶ παπειῆς. Ἐκ τοῦ, Λέος, Λεάω, Λεῶς, Λιῦς, Λεύρος. Ζήτ. ἔτι ὡς, Λαυρός.
Λεῦς Καπποῦτας", καλεῖται κατὰ Παυσανίαν γ'. 22. ὁ λίθος ὅτι τῷ ὁποίῳ ἐκάθησε καὶ ἀνεπαύθη ὁ Ὀρέστης. "Αρα, Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Λᾶς Καπαπαύφης, ἐκ τοῦ Καπαπαύω, κατὰ Συγκοπ. ὡς καὶ τὸ, Καπαῶσαι, κ. τ. τ.
Λεύσιμος, ὁ, ἡ. (λεύω) ἄξιος λίσθαι, ἢ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ λιθοβολήσῃ τινάς. "Δίκη, θάνατος λεύσιμος". πανδεία, θάνατος διὰ λίθων γινόμενος. Εὐσεπ. Ὀρέσ. 613. Ἴων. 184.
Λευσμὸς, ὁ. (λεύω) λιθοβολία, ἡ παῖξις τοῦ λιθοβολῶ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 184.
Λεύσσω, ᾠ. Λεύσω. (λάω, λαύω, λαύσω, γλαύσσω, λέω, λεύω) βλέπω, ὁρῶ. Ἰλ. Τ. 19. "Δαίδαλα λεύσσων". Αἰσχύλ. Πέρσ. 709. "Ἑλένας". ὅπου ἄλλοι "Ἑλένας" ἔχουσι. Κυπρίζω, θεωρῶ, Ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω, φωτίζω, φέγγω. Ἐνταῦθεν

Α τὸ, Λεύκος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, "Αλευσος, ἀόρατος. Ζήτ. Γλαύσω.
Λευστὴρ, ῆρος, ὁ. (λεύω) ὁ λιθοβολῶν-βάλλων λίθους καπάτινος, λιθοβόλος. Λυκόφρ. 1187. 2) Ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, πανὸν ταῖ, Λεύσιμος. "Ἄξιον μὲν ἦναι Σικυωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα". Ἡρόδοτ. Ε. 67. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ε'. 15. Παρ' Αἰσχύλ. κεῖται "Λευστῆρ μόρος". λιθαξικὸς. ὁ θάνατος τῆ λιθοβοληθῆναι, καθήκει δὲ εἰς τὴν πρώτην σημασίαν. ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει, "Λήβολε, αὐτὶ τοῦ, Λιθαθῆναι ἄξιε".
Β Λευσὸς, σὴ, σὸν. (λεύω) τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, λιθοβοληθὲς. 2) Ὁρατὸς, τὸν ὁποῖον βλέπει τινάς.
Λεύσω. Ζήτ. Λεύω.
Λευχειμονέω, ῶ. λευκὰ ἐνδύματα φέρω. ἀσπροφορεμένος εἰμί. ἐκ τοῦ
Λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ. (εἷμα, λευκὸς) λευκοφόρος, ἀσπροφόρης, ἀσπροφορεμένος.
Λευχηπατίας, ι, ὁ. Ζήτ. Λευκηπατίας.
Λεύω, (λᾶς, λεῦς) λίθους βάλλω, λιθοβολῶ. ἄθεν τὸ, Λεύσιμος. Ζήτ. Λεύς.
Γ Λεύω, βλέπω. Ζήτ. Λεύσω.
Λεχαίνω, Μ. ανῶ. λέχος ὑπνόω. Ἐτυμολ. ἀμφ.
Λεχαῖος, αία, αῖον. ὁ αὐτόκων ἢ ὑπνόδεις εἰς λέχος. Ζήτ. καὶ, Λοχαῖος.
Λεχεποίης, ὁ βαθύδασος-ὑψηλὸν ἦτοι πολλὴν καὶ δύασξη πόαν ἔχων, ὅθεν ἐσὶ καὶ λέχεσι ἦτοι κοίτῃ ποιῆσαι. ἢ κατ' Ἡσύχ. ἐν ᾗ ἐσὶ καὶ λέξασθαι, τοῖς, κοιμηθῆναι. Ἐπίθετ. ποτιμῶ, καὶ πόλεως τινὸς κειμένης ἐν κοιλάδι ἢ παρὰ ποτιμῶ τινι. Ἰλ. Β. 697. καὶ Δ. 382. ἐκ τοῦ, Ποία, Πόα, ᾗ Λέχος. ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ποιέω.
Δ Λεχήρης, εος, ὁ, ἡ. πανὸν ταῖ, Κλινήρης. Εὐσεπ. Φοίν. 1557.
Λεχήρια, τά. παρ' Ἡσυχ. ἐνήλατε. Ζήτ. τοῦτο.
Λεχμάς, άδος, ἡ. (λέχος) παρ' Ἡσυχ. ὕλακτρος. Ζήτ. ἐν ταῖ, Ἠλεκτρον. ἀειδ. 3.
Λέχνη, ἡ. ἀμφ. αὐτὶ τοῦ, Λεχνή. παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ, Τόπος, ἄρα, πανὸν ταῖ, Λέχη.
Λέχος, εος, τό. (λέγω) κοίτη, κλίνη, ἐρῶμα, δύνη, ὁ τόπος ἦτοι τὸ κρεβάτιον ἐνθα κοιμᾶται τὸ ἀνδρόγυνον. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Συνουσία, σαρκικὴ μίξις, Γυνὴ, σύζυγος. Ὅμηρ. ᾗ Εὐσεπ.
Ε Λέχοσδε, Ἐπίρ. εἰς τὸ λέχος, εἰς τὴν κλίνην. Ἰλ. Γ. 447.
Λεχόω, ἀφ' οὗ τὸ, Λεχόωντο, συνευνάζοντο. παρ' Ἡσυχ.
Λέχριος, ία, ιον. πλάγιος, παῦ ὅτι εἶναι πλαγίως ἢ ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη κείμενον. παρὰ Πλουτάρχ. ὅπου ὀρθότερον ἐκ τοῦ, Λέχεις, Λέχεται ἀναγνωσέον. ἐκ τοῦ
Λέχρις, Ἐπίρ. πλαγίως, ὑπὸ τὰ πλάγια. Ζήτ. Λικειφὶς.
Λέχω, καὶ, Λέχομαι. πανὸν ταῖ, Λέγω, ᾗ Λέγομαι. ἀφ' οὗ τινὲς παράγουσι τὸ, Λέχος, καθὼς ἔτι ᾗ τὸ, Λέξασθαι, ἐν Ἰλ. Θ. 519. καὶ, Λεξάσθων, ἐν Ι. 67. αὐτὶ τοῦ, Λεξάσθωσαν, Κατακλινήτωσαν, καὶ τὸ, Λεχοσυΐα, ὅ ἐσὶ, Λεχὼ γενομένη. Ἡσύχ. Ἀττικ. αὐτὶ, Λεχεσυΐα.
Λεχὼ, όος, οῦς, ἡ. ἡ ἐν τῇ κλίνῃ κειμένη γυνὴ, ᾗ μάλιστα ἡ ἀρτίτοκος, λεχῶνα. ἔθεν
Λεχῶΐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς λεχὼ, ἢ ὁ αὐτόκων ὑπνόδεις εἰς τὴν λεχώ.
Λεχωΐς, ίδος, ἡ. πανὸν ταῖ, Λεχὼ.
Λεὼβατος, ὁ, ἡ. ὑπακτικ. Ὁμήρ. (λεὼς, λαὸς βαί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

βαίνω) ὅσις καταπατεῖται ὑπὸ τῶ λαῶ. μεγάλη καὶ πλατεῖα ὁδὸς, λεωφόρος, βασιλικὸς δρόμος.

Λεώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Λαώδης, ὁ ἐκ τοῦ λαῶ ὤν, κοινός. Φιλόξεν. γλωσσ.

Λεωκόρητος, ὁ, ἡ. (κορέω, ζήτ. ἐκπορέω) παυτὸν ταῦ, Λεώλεθρος.

Λεωλεθρία, ἡ. παυτὸν ταῦ, Πανολεθρία, ὁ τῶ ὅλου ἀφανισμός. ἐκ τῶ

Λεώλεθρος, ὁ, ἡ. (λεὼς, ὄλεθρος) παντελῶς ὀλεθρολοθρόμβιος, παντελὴς ὄλεθρος. κυρίως, μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Λεωλογεῖν, ὡσὲι λαῶ λέγειν, Ἀθήν. σελ. 530. ὅπω ὁ Κασσιβῶνος, Λεπτολογεῖν, ἀναγινώσκεσθαι θέλει, ὁ δὲ Σαλμάσιος, Ἐλλογεῖν.

Λεῶμι, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ, Λεάσιμι, ἐκ τῶ, Λεάω, Λάω.

Λέων, οντος, ὁ. τετράποδον καὶ ἄγριον ζῶον, ἰσχυρὸν καὶ ἀνδρεῖον, διὸ καὶ βασιλεὺς τῆ τετραπόδων ζώων λέγεται. κυρίως δύεισκεται ἐν τῆ Ἀφρικῆ, τὸ Λεοντάριον. παρ' Ὁμήρ. τίνω Αἰτιατικ. Λέοντ ἢ Λέον, αὐτὶ τῦ, Λέοντα, ἔχει ὁ Ἀντίσιος ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 282. Ἀεισαίνετ. δ'. "Ἐκ τῆ ὀνύχων τεκμαίρομαι τὸν "λέοντα", ἀπὸ τὰ ὀνύχια γνωρίζω τὸ λεοντάριον. 2) Εἶδος Καρκίνων. Ἀθήν. β'. 67.

Λεωπάτητος, ὁ, ἡ. ὅσις πατεῖται ὑπὸ τῶ λαοῦ, ἢ ὁ ὑπὸ τῶ λαῶ πατημένος.

Λεωπέτρα, Λειοπέτρα, καὶ, Λεοπετεία, ἡ. λεῖα πέτρα, λεῖος λίθος. Διόδ. Σικ. γ'. 16. ὁ δεύτερ χημ. παρὰ τοῖς Ο'.

Λεωργός, ὁ. ἡ, Λαοργὸς, (λαὸς, λεὼς, ἔργον), ἀχρεῖος - κακὸς - τολμηρὸς καὶ αὐθάδης ἄνθρωπος, κακοποιὸς, κακοῦργος. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 9. Αἰσχύλ. Προμ. 5.

Λεὼς, ὠ, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ τῦ, Λαὸς, ὄχλος.

Λέως, Ἰωνικ. παυτὸν ταῦ, Λίαν, ὅ ἐστὶ, Παύ, παντελῶς. Ἀρχίλοχ. "Λέως γὰρ ἄδευ ἐφρόνεον", τελείως δὲν ἤμην φρόνιμος, κατὰ Ἀπολλών. Δύσκολον καὶ Ἐτυμολόγ. εἶναι ὑποκοπὴ τῆ, Τελέως.

Λεωσφέτερον ἐποιήσαντο". Ἡρόδοτ. Ϛ'. 33. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ, Λέως, ἄλλοι δὲ γράφουσι "Λεῶ σφέτερον", ἕκαμαν αὐτὸν συμπολίτην των.

Λεωφόρος, ὁ, ἡ. (λεὼς, φέρω) ὑπάκουσ. Ὁδὸς, λαὸν φέρουσα πολλὴ, δημοτικὴ ὁδὸς πλατεῖα, παυτὸν ταῦ, Λεώβατος.

Τὸ Λ μετὰ τῶ Η.

Λήβολε. Ζήτ. Λιβύη.

Λήβω, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Λάβω, παυτὸν ταῦ, Λαμβάνω. ὅθεν τὸ, Λήψω, Λέληφα, ἢ Εἴληφα, κ. τ. λ.

Λήγω, Μέλ. ξω. παυτὸν ταῦ, Παύω, καὶ, Παύομαι. "χεῖρας ἐμοὶς λήξασι φόνοιο". Ὀδυσσ. Χ. 63. καὶ Οὐδετ. αὐτὶ τῦ, Καταπαύω. μετὰ Γενικ.

Λήδανος, ὁ, ἡ, Λάδανος, ὁ. θάμνος τις ὀξὺ συναγόμενος τὸ Λάδανον ἢ Λήδινον. Ladanum. ἔχει δὲ φύλλα ὅμοια κόμμεως ἢ ῥετίνης καὶ ἥδυ φύλλων τε φυτὸ γινόμενον. Ὅρα Ἡρόδοτ. Γ'. 112.

Ληδάριον, τὸ. ἡ, Λήδιον, Ληδίον, Λιπίδιον, τὸ. Ἰατρικ. τῆ, Λήδου, τὸ. παρ' Ἀθήν. ε'. σελ. 257. "Λεπτὸν λήδιον". ὑφασμάτι λεπτὸν, δι' ὃ ἐκάλυπτον γυνή. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "Λήδιον, περιβώνιον ἐσθῆτες".

Λῆδος, ὁ. τὸ φυτὸν, ὁ θάμνος ἀφ' ὃ σωμάγουσι τὸ Λήδανον, ἢ Λάδανον. Cistus creticus. Λιννᾶ. Διοσκορ. αὐ. 128.

Λῆδος, ἡ, Λῆδος, τὸ. λεπτόν τι καὶ ἐλαφρὸν τῦ ἱματίου ἱμάτιον, ἢ ὕφασμα.

Λήθαιος, ὁ, ἡ. ἡ, Λησθαῖος, αία, αῖον. παυτὸν τῦ Λαθραῖος, ὁ εἰς λησμονησίαν αὐτῶν. Ἡσύχ. καὶ ὁ αὐτῶν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Λήθης. "Πόμα λησθαῖον", ὁ ἐκ τῦ ποταμῦ τῆς Λήθης ὤν.

Λησθάνω, λησμονεῖν ποιῶ. μετὰ Γενικ. τῦ αὐτικειμένω. Ὀδυσσ. Η. 221. "Ἐκ δέ με πάντων λησθάνει, ὅσ- "σ' ἔπαθον". Ἁπλαθέστατα ποιεῖ. Ὁ Σχολ.

Λησθαργέω, ῶ. (λήθαργος) λησμονῶ. ὅθεν, Λησθαργησθῆναι, παρὰ τῦ Σχολ. Πινδ. Νέμ. ε'. 30.

Λησθαργία, ἡ. ὕπνος βαθὺς, ὁπόταν ὁ κοιμώμενος εἶναι παύτη ἀναίσθητος καὶ νεκρὸς.

Λησθαργίζω, λησθαργίαν ἔχω, εἶμαι λησθαργικός.

Λησθαργικὸς, κὴ, κὸν. ὁ λησθάργου ἔχων - πάσχων.

Λήθαργος, ὁ. παυτὸν ταῦ, Λησθαργία. Ἐπίθετ. ὁ λησμονῶν, ἁπλούστερον. "Λήθαργος κακῶν, φιλάγιτων". Μελέαγρ. 55. καὶ, 90. Μυάνθρος παρὰ Φρυνίχ. σελ. 76. αὐτὶ τῦ, Πανοῦργος, κακότροπος, ὅστις ἔχει τὴν κακίαν κεκρυμμένην ἐν τῆ καρδίᾳ αὐτῦ, καὶ ὑπὸ σκύλων, ὁ Κρυφοδαγκυίων. ὁ Ἡρωδιαν. λεξ. σελ. 9. καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. "Ἐπίβυλος καὶ ὁ πρόσ- "σαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων". Οὕτω λέγει καὶ ὁ Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. ζ'. 14. "Ἐοίκασι δ' αἱ μὲν "τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῆ ἤθεσιν, αἱ δὲ τοῖς "μαλακωτέροις τε καὶ λησθάργοις". Ἐπὶ Ἵππων λέγεται αὐτὶ τῦ, Νωθρὸς, καὶ ἀβλεμὴς, καθ' Ἡσύχ. Γράφεται καὶ Λαθάργος, ἢ Λήθαργος, παραβάλλ. μὲ τὸ Λυκόφρ. 241. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, "Λαθάρ- "γῳ ποδί". αὐτὶ τῦ, Ἀσθμῶ. Καὶ, Πάθος τι σιωπῆ ταῦ πυρετοῦ.

Λησθεδανός, νὴ, νόν. παυτὸν ταῦ, Ἐπίληθος, τῦ Ὁμήρ. παρὰ Δυκιεῖ. Ὀρχησ. ἢ Φιλοψ. 27.

Λησθεδὼν, όνος, ὁ. παυτὸν ταῦ, Λήθη. Ἀνάλεκτ. γ'. 49.

Λήθη, ἡ. (λήθω, λήθης, τὸ) τὸ λησμονεῖν, λησμοσύνη, ἁπλησμοσιὼν. Ἰλ. Β. 33. 2) Ποταμός τις ἐν ταῦ ᾅδη μυθολογούμενος τῦ οἱ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσα αἱ ψυχαὶ λησμονοῦσι τελείως τὰ ἐν ταῦ κόσμω ἀγαθὰ καὶ κακά. Ἀπολλόδ. ὅθεν

Λησθήμων, ονος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Λησθάργος. Ἡσύχ.

Λησθικὸς, κὴ, κὸν. καὶ, Λήθιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς λησθην αὐτῶν, φέρων ἢ κλίσιν ἔχων, παυτὸν ταῦ, Λησθεδανός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λήθιος, αὐτὶ τῦ, Λαθραῖος.

Λησθομέριμνος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μεριμνας λησμονῶν, ἢ ὁ ἁπλουστάτως ποιῶν τὰς μεριμνας. Ὀρφ.

Λῆθος, τὸ. παυτὸν ταῦ, Λήθη. ἐνταῦθον ἔχει ὁ Ἡσύχ. τὸ Δωρικ. Λάθος, ἀκηδία. Δοτικ. τῆ, Λάθει.

Λησθοσύνη, ἡ. ἡ, Λησθότης, ητος, ἡ. παρὰ Σοφοκ. ταυτὸν ταῦ, Λήθη.

Λησθὼ, ἡ. αὐτὶ τῦ, Ληθὼ. Πλάτ. εἰς Κρατύλ. 220.

Λήθω, Μέλ. θσω. παυτὸν ταῦ Δωρικῶ, Λάθω, Λανθάνω. Ἰλ. Α. 561. "Οὐδέ σε λήθω". Οὕτω ἢ κατὰ Μέσην διάθεσιν, Λήθομαι. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 39. Λήθομαι, εἶναι αὐτὶ τῦ, Σιωπῶ, αὐτίκ. ταῦ, Λυδῶ. Εἰς τὸν Ἐνεστῶτα εἶναι εὐχρηστότερος ὁ σχηματισμὸς, Λανθάνω. ὅτος ἐνεστῶτα κεῖται παρὰ Ξενοφ. Οἰκονομ. ζ'. 31. "Ἴσως τι καὶ ἀπεκρίθη τῶς θεοὺς οὐ "λήθειν".

Λησϊάνειρα, ἡ. ἡ ποιοῦσα τὸν ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν, ἤτοι ἡ ἄνδρας αἰχμαλωτίζουσα. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης. ὅτοι τῶν, Λησϊζεσθαι τὰς ἄνδρας. Ἡσύχ.

Λησϊὰς, άδος, ἡ. ταυτὸν ταῦ, Λησϊὶς, ἡ ἐκ τῆς λείας αἰχμαλώτου, παραμυθία εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλ. Τ. 193.

Λησβοτειρα, ἡ. θηλ. τῦ, Λησβοτὴς, ὁπερ ταυτὸν ταῦ,

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πω, Λιϊπάνω ἡ ὁ (βάω, βόσκω, λιῖον) ὁ τὸ λιῖον βόσκων, ὁ βόσκων ἢ ἑτέρων τὰ σπαρτά. Ὀδυσ. Σ. 29. "Συὸς ἐν λιϊοτείρης". ὅπως ὁ Σχολ. σημειοῖ "Τῆς κατεσθιόντος τὸ λιῖον, ὅ ἐστὶ τὸ σιτοφόρον χω-"εῖον. ἐὰν γὰρ ἀρεσθῇ συὸς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον "βοσκομένη, ἀξιοδικάζεται". ὁ Αἰλιαν. ἐν Ἱστορ. Ζώων, ε. 45. ὅπω λέγει σὲ τάτε. "Ἐν Σαλαμῖνι "δὲ, χλωρᾶ σίτα καὶ λιῖα κομῶντος, ἐαὺ σὺς ἐμπε-"σοῦσα δοκείρῃ, νόμος ἐςὶ Σαλαμινίων τὰς ὀδόντας "ἐκτείβειν αὐτῆς". καὶ τᾶτο εἶναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Συὸς λιϊβοτείρης, "φασὶν. οἱ δὲ ἕτερος ἰθύσι ἢ λέ-"γουσι. χλωρᾶ σίτα τὰν αὖ γαυσαμένην, ἀπτευεῖς ἔ-"χειν τὰς ὀδόντας". ὁ δὲ Εὐσάθιος ἔχει "Συὸς λιϊ-"βότειρα, ἡ βλαβισκομένη ἀλλότριον λιῖον, ἰῶ ὀξω-"δόντιζον εἰ δυσπόταν τῷ χοείῳ". ὁ νόμος δὲ φασὶ πα-"ρὰ Κυπρίοις". ἐντεῦθεν δῆλον ὅτι ὁ Αἰλιανὸς τὰν ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνα ἔνιοθεν.

Λιϊδάριον, τὸ. ᾱ, Λιΐδιον. πατὸν παῖ, Λυδίειον, ὑποκοιτὸν, τὸ, Λιΐδος. ἱματίων, τειβώνιον ἑτεινόν. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, Λιϊδιώδης, ὁ, ἡ. τειβωνιώδης. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Λιϊδιος, ία, ιον. (λιῖς) αἰγμάλωτος.

Λιϊζω, (λεία, λιΐα) ᾱ Μέσ. Λιΐζομαι. ἐκμοῶ, πορθῶ, ἁρπάζω, καπηλεύω, ἀφανίζω, ὀξολοθρεύω, λείαν (κέρδη) ποιοῦμαι καὶ πέρνω αὐτὰ μαζήμα, ᾱ ἐντεῦθεν καθόλη αὐτὶ τᾶ, Λαφυραγωγέω, ἁρπάζω, λεπλατῶ, κερδοῦω, λαμβάνω, πέρνω, ὑποκτῶ. Ἰλ. Σ. 28. "Ἃς Ἀχαιοὺς λιΐσατο", ἐκ λαφύρων ἐκπί-σατο. Ἡσίοδ. Ἔργ. 702. "Οὐ μὰν γάρ τι γυναικὸς "ἀνὴρ λιΐζεται ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς". αὐτὶ τᾶ, Κτᾶται, λαμβάνει. Μετὰ Γονικῆς αὐτὶ τᾶ, Ἁρπάζω, σφετερίζω, βιαίως πέρνωτί τινα καὶ οἰκειοποιοῦμαι αὐτό, αἰχμαλωτίζω. Εὐσεπ. Ἑλεύ. 482. "Οὔτι "πω λελήσμαθ' ὅς ἀνδρῶν λέγεις". Παρὰ Θεοκυδ. γ'. 85. δ'. 41. τὰ Χειρόγραφα ᾱ αἱ Ἐκδόσεις ἀμφιρρέ-πουσι μεταξὺ τᾶ Ἐνεργητικᾶ ᾱ Μέσα. Ἐκ τᾶ, Λάω, Λαύω, Ἀπελαύω, Λάζομαι, Λαΐζομαι, Λάβω, Λαΐβω.

Λιϊη, Ἰωνικ. αὐτὶ, Λεία.

Λιϊνόμος, ὁ, ἡ. (λιῖον) ὁ τὰς ἀγρὰς ἐπιμελέμε-νος, Γεωργός. Ἀνάλεκτ. β. σελ. 99.

Λιϊος, τὸ. ᾱ σπορὰ, τὰ ἐκβλασταμένα σπαρτὰ εἰς τὰ χωράφια, αἱ ἐκβλαστήσεις τᾶν ἐσπαρμένων γενημάτων, τὰ σπαρτά. Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται τὸ Ἐσπαρμένον πεδίον ἤτοι τὸ σιτοφόρον χωρίον. Ἰλ. Ψ. 599. "Ὡ-"σεί τε θεὸς ταχύεργος ἐέρσῃ Λιΐῃ ἀλδήσκοντος, ὅτε "φρίσσουσιν ἄρουραι". Δωσεθ. Λεξικ. Θεόκρ. Γ. 21. "Καταβάλλε τὸ λιῖον". ἀσπόρατο τὸ χωράφιον, ὅθεν τὸ, Λαιστομένη, παρ' αὐτᾶ, αὐτὶ τᾶ, Γεωργήν, ἀ-ροτεκᾶν. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. γ'. 1335. "Λαΐον δὴ "ῥιβρῷ πιέσας ποδί". ὅπω ἐν ταῖς Ἐκδόσεσι, Βα-θμὸν, κεῖται, ἀνθ' τινος ἔννοιας.

Λιϊς, ίδος, ἡ. πατὸν παῖ, Λεία. ἡ ἐκ τᾶ λαφύρων κτῆσις, τὰ ἐκ τᾶ πολέμω λάφυρα. παρ' Ὁμήρ. πολ-λαχᾶ. "Δωρικ. Λαΐδος ὀλλυμένοιο". Αἰσχύλ. Θηβ. 317. 2) Ἡ ἐν πολέμῳ πιαθεῖσα, αἰχμάλωτος.

Λιϊσήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Λιΐσσης, Λιΐσσωρ. (λιΐζω) ὁ λεία ποιούμενος, ὅστις ἁρπάζει - λεηλατεῖ - λιΐζεται, λῃστὴς, πειρατής. Ἡρόδοτ. 5'. 17.

Λιϊσός, σὴ, σὸν. λαφυραγωγημένος, λεπλατισμένος. Κτηνὸς, ἐκ λείας ἀπεκτημένος. Ἰλ. Ι. 406. ᾱ, 408. κυρίως, ἐν πολέμῳ. 2) Τὸν σπόριον δύνατα νὰ λεπλατήσῃ - νὰ λαφυραγωγήσῃ τινάς.

Λιϊσύς, ύος, ἡ. λεηλασία, ἁρπαγὴ, ἡ φράξις τᾶ λιΐζειν. Ἡρόδοτ. Ε'. 6.

Λιΐτις, ιδος, ἡ. ἡ λείας καὶ λάφυρα ποιουμένη - δί-δουσα - ἄγουσα - φέρουσα, ἢ ἡ λιΐζουσα - λεπλατοῦσα, λα-φυραγωγός. Ἰλ. Κ. 460. "Ἀθηναίη λιΐτις". ἄλλως δὲ, Ἀγελεία. 2) Παθητικ. λεπλατισμένη, αἰ-χμάλωτος. πατὸν παῖ, Λιΐδιος. Λυκόφρ. 105. Ἀ-πολλών. ά. 818.

Λιϊτοάρχης, ὁ. παρ' Ἡσυχ. πατὸν παῖ, Λήπαρ-χος. ὁ καθηγεμόνος τᾶν θυσιᾶν ᾱ ἐσιάσεων. καὶ ἀρ-χὴ, ᾱ Ἱερεύς.

Λιΐτον, τὸ. πατὸν παῖ, Δημόσιον. Ζήτ. Λειτουργός.

Λιΐτος, ὁ. πατὸν παῖ, Δημόσιος. ἐκ τᾶ, Λαὸς, Λεὼς, Λεὼς, Λεΐτος, Λιΐτος. ἐντεῦθεν τὸ, Λιΐ-τη, παρ' Ἡσυχ. πατὸν παῖ, Ἱέρεια. καὶ

Λιϊτεργέω, ῶ. ᾱ, Λιϊτεργὸς, πατὸν παῖ, Λει-τουργέω, ᾱ, Λειτουργός.

Λικκάζω, καὶ, Λικκάω. πατὸν παῖ, Βινέω. Ἀειξεφ. Θεσμοφ. 57. ᾱ 493. Ἱππ. 167. Τὸ σιωπᾶτον, Δια-λικκάσθαι, ἑρμῆν. ὁ Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Υ. σίχ. 41. ὅθεν τᾶ, Διαμωκᾶσθαι, Διαπαίζειν, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τᾶτων ὅθεν τᾶ, Διαλεκ-μᾶσθαι. ὅθεν, Λικκαλέος, ὁ πέρινος, παρὰ Λυκιακ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ, Πορδαλέος, ὅπω καὶ, Λεκα-λέος, κεῖται.

Λικέω, ῶ. Ἰωνικ. πατὸν παῖ, Λακέω, κρότον - κτύ-πον - θόρυβον ποιῶ, ἐκδίδων ἐκ τᾶ ἑαυτᾶ μυῶντινα. Ζήτ. Λάκω.

Λικμαστα, τὰ. ἀχρείατις ἔκφρασις σιωπᾶσης πα-ρ' Ἐπικούρᾳ, ἐκ τᾶ, Λικάζω. Κλεμπάσης β'. σελ. 91. ὅπω καὶ Λικισμάτα, κεῖται.

Λικτήριος, ία, ιον. (λήγω) ὁ παύων, τελειῶν. ὁ θεοκυκλωμένος, ὁλόγυρα σιωπωμένος, πεπεισμένος. Λυκόφρ. 966. "Νῆσος λικτηρία" - ὑπὸ τᾶς θαλάσσης θεοκυκλωμένη.

Λικτός, ὁ, ἡ. (λήγω) πεπεισμένος, ἐκπεπεισμέ-νος, ἢ ὁ θεοπεισθῆναι δυνάμενος. Ἡσύχ. ἀμφ.

Λικυθίζω, ἡ λέξις σημαίνει τὸ, Χείω - ἀλείφω ὅλα τᾶ μύρᾳ ἢ βαφῇ - ψιμύθῳ, τὰ σπόρια φυλάττοντας ἐν τῇ Λικύθῳ. Ἄρα, Μεταφορικῶς ἔτι αὐτὶ τᾶ, χρω-ματίζω, ὡραΐζω, καλλωπίζω ὅλα τᾶς ῥητορικᾶς βα-φᾶς, ἤτοι ὅλα τᾶς τοπικᾶς ἴδιας ῥητόρων. "Λικυθίζειν "θέσεις". Σχόλ. ιγ'. σελ. 907. θέσεις ἢ κοινὰς τό-πους ῥητορικῶς ἐκτείνειν καὶ μετὰ ἐμφάσεως διηγεῖσθαι. 2) Ἐκ τᾶ Λεκύθου, ἀειθ. 2. σημαίνει τὸ, Μετὰ μεγάλης καὶ σοβαρᾶς φωνῆς ὁμιλῶ - φάλλω - φωνάζω. πατὸν παῖ, Λαρυγγίζειν. Ἡσύχ. ἐν λ. Λικυίζειν, καὶ, Λικωΐζειν. Σχόλ. Ἀειξεφ. Ἀχάρν. 589. Ἐν-τεῦθεν καλεῖται ἡ Τραγῳδία "Μῦσα λικυθία". ἢ λαρυγγίζουσα, ἤτοι μεγάλως, ὑψηλῆς καὶ σοβαρᾶς ὁμιλίας ἴδιος Τραγικῶν. ὡς καὶ ὁ Θεοδωρίδας εἶπε. "Μῦσα κενὰ ᾱ κηλακυθίσεια". μεγαλεφωνοῦσα, μεγάλως καὶ σοβαρῶς τὰς λέξεις τροφίρυσα.

Λικύθιον, τὸ. μικρὰ λήκυθος.

Λικυθισμὸς, ὁ. τὸ ὁμιλεῖν - φάλλειν - βοᾶν μετὰ μεγάλης ᾱ σοβαρᾶς φωνῆς. "Αἰσχρὸν ᾱ γελοῖον ἀ-"σμάτων λικυθισμόν". ὁ Σουίδ. ἑρμῆν. ὅθεν τᾶ, Εὐ-φωνίου, παρὰ Πλουτάρχ. εἶναι ὡς ὑβρεστικὴν τινὰ λέξιν τᾶ Ἐπικούρου.

Λεκυθιστὴς, ᾶ, ὁ. (λικυθίζω) ὁ μεγάλως βοῶν - ὁμιλῶν - φάλλων. Ἡσύχ. ᾱ Σουίδ.

Λικυθοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ λικύθους ποιῶν.

Λικυθοπώλης, ου, ὁ. ὁ τὰς λικύθους πωλῶν.

Λήκυθος, ἡ. τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον, μυροθήκη, ἐλαιο-δόχον ἀγγεῖον, λαδικόν. Ὀδυσ. Ζ. 79. "Δῶκε δὲ "χρυσείῃ ἐν λεκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον". (κατεσκευάζετο τὸ ἀγγεῖον τᾶτο ἔτι καὶ ὅθεν Δίρματος, ᾱ ἐντεῦθεν

τὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ "Λήκυθον σκυτίνῳ σκυφόμον". Ἱππокр. ἢ Μαθημ. παλ. σελ. 102.) ἐφύλαττον κυρίως ἐν τούτῳ τῷ ἀγγείῳ, μύρον, ἔλαιον, χρίσμα, καὶ ψιμύθιον. Ἐντεῦθεν Μεταφορ. ὁ Καλλωπισμός, ὡραϊσμός, ἢ κάλλιον ἡ Τοπική, ὁ κοινὸς τόπος ἐνθα οἱ ῥήτορες καλλωπίζουσι καὶ στολίζουσι τοὺς ῥητορικοὺς λόγους αὐτῶν. Κυκέρ. "Ἱπποζοφίαν ἐ λακύθῳ ὀπαδεῖν". Πλούταρχ. ἡ Ἱπποζοφία δοκεῖ ἁρμόζει εἰς ὑδέαν ἐλαιοφόρον πόαν. 2) Τὸ εἰς τὸν λάρυγγα ἔχον μέρος, τὸ κοινῶς Καρύδιον, καὶ ὑποτίνων τὸ Μῆλον τοῦ Ἀδάμ, λεγόμενον· ἄλλως δὲ, Βρόγχος, Gurgulio. ἢ καθ' Ἡσύχ. Τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ αὐχένος ἠχώδες. ὅπου καὶ τὰ Σχολ. Πλάτ. σελ. 136. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος ἤτοι τῆς ξαχείας ἀρτηρίας σωτηρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοῦ φωνοῦ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ δευτέρα σημασία τοῦ Λικυθίζειν, μεγάλως βρύειν, λαρυγγίζειν, κοιλοφωνεῖν, καὶ ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ ἀγγείου τὸν ὁποῖον ἐκδίδει ὁπόταν τινὰς φυσᾷ ἐν αὐτῷ.

Λήκω, ταυτὸν τῷ, Λάκω, ἀφ' οὗ τὸ Λακέω, Λακάζω.

Λῆμα, τό. (λάω) βούλημα, θέλημα, ὑπόφασις. Θάρρος, ἀνδρεία, δυνάμις, γενναιότης, δύτολμία, μεγαλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια. παρὰ Ποιητ. "Λήματος κάπνη". Αἰσχύλ. Θήβ. 601. ὀκνηρία, ῥαθυμία. "Τοῖς "ἄλλοις ψυχῆς λήμασιν ἀξιόλογοι". Διόδωρ. Σικελ. ἀ. 58. αὐτὶ τοῦ, Ἰδιώμασι τῆς ψυχῆς. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Πολυμν. "Ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηίης "ἐρατεύετο". Ὑπὸ δύτολμίας καὶ θάρρους.

Λημαλέος, ἑα, ἑον. (λῆμα) ὁ ἔχων λῆμα εἰς τὰ ὄμματα, τσιμπλιάρης, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ καλῶς βλέπων.

Λημάτιας, α, ὁ. (λῆμα) ἀνδρεῖος, γενναῖος, θαρραλέος, μεγαλόφρων. Αἰσχυλ. Βάξαχ. 494. "Λημάτιας κἀνδρεῖος εἶ". ὅπου ἄλλοι "Λήματιας" ἀναγινώσκ. ἐκ τοῦ, Λημάτιάω, ἀνδρεῖος εἰμὶ, μεγαλοφρονῶ.

Λημάτόω, ῶ. (λῆμα) θάρρος τροχενῶ - ἐμποιῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λέλημάτωμαι, λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Λημάω, ῶ. λήμην ἔχω εἰς τὰ ὄμματα. τσιμπλιάρης εἰμί. Αἰσχυλ. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀμβλυώττω. ἐκ τοῦ

Λῆμη, ἡ. ἄλλως ἤτι ἢ, Γλήμη, Αἰολικ. Γλάμα. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Gramia. Ὁ ὑγρὸς καὶ θολερὸς τῆς ὀφθαλμῶν σιελαγόμενος ῥύπος· ἢ ἐκ τῆς ὀφθαλμῶν ἐκρεύσις λευκὴ ἀκάθαρσία. τὸ πεπηγὸς δάκρυον, τσίμπλα. Ἐντεῦθεν τὸ Ὑποκορ. Γλημίον, τό. παρ' Ἱπποκράτ.

Λῆμμα, τό. (λήβω, λαμβάνω) τὸ λαμβανόμενον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἢ ἔλαβε τινάς. "Τῶν ἄλλων λημάτων τὴν ἀργυρίαν". Δημοσθ. τὸ παρὰ τῆς ἄλλων ληφθὲν - ἐπαρθὲν ἀργύριον. 2) Ἐντεῦθεν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τινὰς ὡς δῶρον - ὡς δωροδοκίαν ἢ ὡς φόρον καὶ εἰσόδημα. "Λῆμα καὶ κἀπήλωμα ὑποδεῖξαι". νὰ ὑποδείξῃ ἤτοι νὰ δώσῃ λευκασμὸν τι ἔλαβε καὶ τί ἐξόδιασε. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Κέρδος, ὄφελος, ὄγκος φόρος, πάρος, πρόσοδος. 3) Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ λέγεται Πρότασις τις, ἧς ἢ ζητήσει - ἀπαιτήσει τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ σωτηρία τοῦ λόγου ἢ ὁ συλλογισμός. Αἰσχυλ. τὸ ὁποῖον λαμβάνει τινὰς ὀφὰ νὰ τὸ ὑποδείξῃ. 4) Τίτλος, ἐπιγραφὴ, ἢ ὑπόθεσις κεφαλαίου ἢ ποιήματος τινός. ὅθεν

Λημματικὸς, κὴ, κόν. πρὸς ὅ,τι ἀνήκει εἰς λῆμμα. Ἱππокр. "Πρὸς καιρὸν εὔθετος καὶ λημματικός", ὡσεὶ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν δίδει καλῶς τὴν φροσοχλὴ ἐπάνω εἰς τὸ κέρδος τε.

Λημμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Λῆμμα.

Λημματισμὸς, (λημματίζω) κέρδος, ὄφελος, ὄφελος. Νικήτ. Χρον. β'. 5.

Λημνίσκος, ὁ. (λίνος) μάλλινος δεσμὸς, κορδέλλα ἢ φασκιὰ - ταινία σεσηθὲν ὑπὸ μαλλίου. Πλούταρχ. ὁ Ἡσύχ. λέγει Συρακούσιον τὴν λέξιν.

Λῆμνος, ἡ. νῆσος τις ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἥτις σώζεται τὴν ὑπογεῖον πυρὸς ἱερὰ ἰῶ τοῦ Ἡφαίστου.

Λημόττης, ητος, ἡ. (λήμη) τὰ πεπηγότα δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν. Σχόλ. Ἀεσοφ. ἀμφ.

Λῆν, ἀπαρέμφ. ἐκ τοῦ, Λάω, τὸ θέλω.

Ληναὶ, αἱ. αἱ Βάκχαι. Σράβ. Ι'. σελ. 717.

Ληναΐζω, τὰ λιναῖα ἑορτάζω, ἤτοι τὴν τοῦ Διονύσου ἑορτὴν. λέγεται καὶ ὑπὸ Ποιητῶν, οἵτινες γράφουσι ποιήματα εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ ἑορτὴν. Πλούταρχ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, Ληνοβάειν, βακχεύειν, ἔχειν.

Ληναϊκὸς ἀγών. ταυτὸν τῷ, Ληναῖα. "Τραγῳδίαι "Ληναϊκαί". αἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ληναίων γινόμεναι καὶ παιζόμεναι.

Ληναῖος, ἐκ τοῦ Ληνὸς, ὑπόθετον τοῦ Διονύσου, τῷ ὁποίῳ εἰσὶν ἱεροὶ αἱ ληνοί. 2) Ληναῖα, τά. ἑορτὴ τις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Ζήτ. Λίμναι. ὁ τόπος ἐνθα ἑορτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ πόλει ἐκαλεῖτο, Λήναιον. καὶ ἐντεῦθεν "Ὁ ὑπὲ Ληναίῳ ἀγών", ἐκαλεῖτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη καθ' ἣν ἀμιλλῶντο τρεῖς ἀλλήλοις οἱ Ποιηταὶ ἐν τῷ Θεάτρῳ, ἡ αὐτὴ ἔτι ἑορτὴ ἐκαλεῖτο καὶ Ἀνθεστήρια.

Ληναΐτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ληναϊκὸς.

Ληναίων, ωνος, ὁ. ὁ μὴν καθ' ὃν ὡσεὶ τὸ φθινόπωρον ἑορτάζοντο τὰ Ληναῖα.

Ληναὶς, άδος, ἡ. καὶ, Ληνὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ληνὸς, ἀειδμ. 5. ἢ Ἰσοδύκη.

Ληνεών, ῶνος, ὁ. ὁ τόπος ὅπου ἵσταται ὁ ληνός. Γεωπον. ε'. κ. 3.

Ληνοβατέω, ῶ. ἐπαίω τὴν ληνὸν πατῶ τὰ σταφύλια. Νικήτ. Χρ. β'. 6. ἐκ τοῦ

Ληνοβάτης, ου, ὁ. ὅστις ἐπαίω τὴν ληνὸν πατεῖ τὰ σταφύλια, ὁ ὑπὸ τῶν ληνῶν βαίνων. παρ' Ἰμερίῳ Λόγ. ἑ. 3. ὁ ἀμπελουργός.

Ληνὸς, ὁ. ἔτι δὲ καὶ, ἡ. ὁ τόπος - ὁ λάκκος, ἢ ἡ Καρύπη, ὁ Κάδος, ὅστις δέχεται πατούμενα τὰ σταφύλια καὶ ὅπου φυλάττεται ὁ μοῦστος καὶ βράζει μέχρις ἡμέρας μέχρι τῆς ἐκφύλλου, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Τρυγητὸς. Θεόκριτ. ζ'. 25. "Ἤνικα λινὸς ἦρχε χορσιμανίης". Ἀνθολογ. 2) Λάρναξ, Σορὸς. 3) Σκάφη (μάκρα) τῆς ἁρπαστικῆς. Μενάνδρ. 4) Κοιλότης τῆς ἁρματιᾶς ὄπισθεν ὅπου κάθηται ὁ ἡνιοχός. 5) Τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπαναπαύεται τὸ καπάρτιον τοῦ πλοίου. 6) "Λινὸς λειμῶνος". Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 104. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ Κοῖλα λεβάδος. 7) Πύλος, δεξαμβυθή. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλών. ς'. 27. ὁ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, Λεαίνω, τὸ λεπτύνω, Λειαίνω, λειαὸς, καὶ κράσει, Λιὼς. παρὰ τὸ Λειαίνεσθαι πατεμβύης τῆς σαφυλῆς.

Λῆνος, ους, τό. καὶ Δωρικ. Λᾶνος, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lana, ἔριον, μαλλίον, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ μαλλοῦ ἐγένετο. Ἀπολλών. γ'. 173. καὶ, 177.

Ληξιαρχικὸς. "Τὸ ληξιαρχικὸν", συμπαρομολ. Βιβλίον, ἢ, Γραμματεῖον, κώδιξ, καταλογος ἐκάστου δήμου, εἰς ὃν ἐνεγράφοντο οἱ τελειωθέντες τῆς παίδων, οἷς ἔξεστιν ἤδη τὰ παρέρα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γέγονε ἀφ' τοῦ τῆς λήξεως ἄρχειν, ἤτοι κύριον γενέσθαι τῆς παρέρας οὐσίας, καὶ τῆς ὁποίων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχεν ὁ Δήμαρχος. Δημοσθ. σελ. 1306. "Ὅρα Πολυδ. γ'. 25.

Λη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ληξίαρχος, ὁ. (λῆξις, ἄρχω) ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ληξίαρχοι, ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ γράφειν εἰς τὸν Κώδικα τὰς νέας ἐκείνας, οἵτινες ἔμβαινον εἰς τινὰ τάξιν τῆς πολιτῆς.

Ληξιπύρετος, ὁ, ἡ. (λῆξις, πυρετὸς) ὁ λήγων - παύων - ἀφαιρῶν τὸν πυρετὸν, φυγαδευτικὸς τοῦ πυρετοῦ.

Λῆξις, εως, ἡ. (λήγω, λήξω) τὸ παύειν. παῦσις, τέλος, τελείωσις, ἀνάπαυσις, τελείωσις. Συΐδ. 2) Ἐκ τοῦ, Λάχω, Λαγχάνω, κλήρωσις, μερισμὸς, κληρονομία τῆς παρ' ἀξίας οὐσίας. Κλῆρος, λάχος, μερίς. ὁ διὰ τῆς κλήρου μερισμὸς, διακλήρωσις, λαχνός. σωνηθέστερον δὲ εἶναι ὡς τὸ "Λαγχάνειν τινὶ δίκην". οὕτω καὶ τὸ, Λῆξις, ἡ. τὸ ἔγκλημα, κατηγορία ἐπὶ κειμένῃ, δίκη, κεισολογία, ψευτζέσο. "Λῆξιν ποιεῖν". ἀρχίζειν τινὸς κείσιν. "Ἡ λῆξις τοῦ "κλήρου διεξάφη". ἡ κατηγορία ἀπερρίφθη. "Τῆς "φύσεως λῆξεως". τῆς ἐναντίας ἐμοὶ κατηγορίας - κειτολογίας. Ἰσαῖος. Ὁ Φώτ. ἔχει "Λῆξις, τὸ ἔγκλη-"μα, καθ' οἱὸν λόγον φαιλῶ καὶ Λαχεῖν δίκην. Λῆ-"ξις θεῶν, αὐτὶ τοῦ, Λάχοι, κλῆροι, τεμένη. Ἀρ-"χῆς δὲ λῆξιν, αὐτὶ τοῦ, Διακλήρωσιν. Λῆξιν δίκης, "καὶ Λαχεῖν δίκην, τὸ καταγγέλλειν κείσιν ἰδιωτικῶν "πραγμάτων φασι. τὸ δὲ Ἀντικαλέσαι, αὐτιλαχεῖν. "τὸ Διαιτᾶσθαι χρήματα, ἐξαλαχεῖν". Λυκιακ. "Λῆξις ἡ ἐξέγκλημα". ὡς καὶ τὸ "Ἡ καθ' ὕδατος ὑγρὰ "λῆξις", καὶ, "Τὴν ἀέριον λῆξιν τέμνειν". Καλλίσρατ. Εἰκόν. τοῦ Καιροῦ. ἡ διὰ τοῦ κλήρου διανεμηθεῖσα κατοικία καὶ διαιτεία.

Λήπτης, ου. ὁ, Λήπτωρ, ῆρος, ὁ. (λήβω, λαμβάνω) ὅστις λαμβάνει - πέρνει - δέχεται. ὅθεν

Ληπτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰνίκων ἢ ὁ κλητῆρος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λαμβάνειν - πέρνειν - δέχεσθαι.

Ληπτὸς, τὴ, τὸν. (λαμβάνω, λήβω) τὸν ὁποῖον ἔλαβεν - ἐπῆρεν - ἔπιασεν - ἐκαπέλαβε τινάς. Καὶ τὸν ὁποῖον δύνατται νὰ λάβῃ - πιάσῃ - καπελάβῃ τινάς.

Ληραίνω, ἤνω, Ληρέω, μωρὸς εἰμὶ, ἢ ὁμιλῶ - φλυαρῶ ὡς μωρὸς - ξελὸς καὶ αἰσχρὸς, (τσαμπανίζω, ἢ Μασκαρᾶς εἰμὶ,) ματαιολογῶ, παραφρονῶ. Ἀειφ.

Λήρημα, τὸ. μωρὰ καὶ αἰσχρὸς φαίνεσθαι ἢ ὁμιλία.

Λήρησις, εως, ἡ. τὸ μωρῶς καὶ αἰσχρῶς φαίνεσθαι ἢ ὁμιλεῖν. "Ἡ τῶ γήρως λήρησις", ἡ μωρία ἤτοι ἡ παραφροσύνη τῶν γερατειῶν. Ἀρεταῖος γ'. 6.

Ληρολόγος, ε, ὁ, ἡ. ὁ λήρους λέγων, φλύαρος. ἐκ τοῦ

Λῆρος, ὁ. ἡ φλυαρία, αἰσχρὸς καὶ μωρὰ ὁμιλία, μωρολογία, χαρατᾶς, (τσαμπανίσμα). 2) Ὁ φλύαρος καὶ μάταιος ἄνθρωπος, ψεύτης, μασκαρᾶς. 3) Κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς ὑπὸ τῶν χρυσοχόων ἐξηργασμένος καὶ ἐν ταῖς ῥαφίσι τῶν γυναικείων ἱματίων τοποθερμένος. Ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Leria.

Ληρῳδέω, ῶ. (λῆρος, ᾠδὴ) ψάλλω - ὁμιλῶ αἰσχρὰ καὶ μάταια. Σχολ. Λυκόφρ.

Ληρῳδὴς, ες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ληρῳδῶς, φλύαρος, μάταιος, παράφρων, αἰσχρὸς, μωρὸς, παιδαριώδης, μασκαρᾶς.

Ληρῳδία, ἡ. αἰσχρὸς καὶ μωρὰ ὁμιλία, τσαμπάνισμα, φλυαρία, χαρατᾶς, μάταιος ὁμιλία. Χρυσόστομ.

Λῆς, Δωρικ. κατ' ἀποκοπὴν τοῦ, Θέλης. "Αἴ δὲ λῆς, "αὐχάσδεο". ἐὰν θέλῃς, βλέπε τόδε.

Ληστίμβροτος, ὁ. (λήθω, βροτὸς) ἀπαταιῶν, κλέπτης. Ὅμηρ. Ὕμν. β'. 339.

Ληστοπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. ἡμαρτημ. ἀπάγγ. ὡς Ἀνακρέοντος λϑ'. 9.

Λῆστις, ἡ. (λάω) βλέπησις, θέλησις, ἄρεσις - ἐκλογή. Ἡσύχ. αὐτὶ τοῦ, Λῆσις, ὅ ἐστὶ, Λήθη. Ἀθηναῖ. ἑ. ἐν Χειρογρ.

Λησμονὴ, ἡ. ῆς, Λησμοσύνη, ἡ. παυτὸν τῷ, Λήθη, ης, Λησμοσύνη. Ἐκ τοῦ, Λησμονέω, ῶ. ξεχνῶ, ἀλησμονῶ, δὲν φυλάττω εἰς τὸν μνήμην - δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Λήσμων, ονος, ὁ, ἡ. (λήθω) ὅστις λησμονεῖ, δὲν φυλάττει εἰς μνήμην, δὲν ἐνθυμεῖται.

Λησάρχης, ου, ὁ. καὶ, Λήσαρχος, ὁ. Πολυαιν. δ'. ϑ'. 3. ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῆς λῃστῶν, ἀρωποκλέφτης.

Λῃστεία, ἡ. ἡ τάξις τοῦ λῃστεύειν, κλεψιὰ, καὶ τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης τάξεως παυτὸς κέρδος. ὡς τὸ, Λεία, ἡ. ἐκ τοῦ

Λῃστεύω, (λῃστὴς) λῃστὴς εἰμὶ, μεταχειρίζομαι τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ. λεηλατῶ, ἁρπάζω, κλέπτω, ληΐζομαι, μετὰ Αἰτιατ.

Λῃστήριον, τὸ. τόπος ὅπου κατοικοῦσι καὶ διατείβουσιν οἱ λῃσταὶ, ἡ ζωὴ, τὸ πολίτευμα, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς. ἡ ἑταιρεία - τὸ σύστημα τῆς λῃστῶν. ἐκ τοῦ, Λῃστὴρ.

Λῃστὴς, οῦ. καὶ, Λῃστὴρ, ῆρος, ὁ. παυτὸν τῷ, Λῃστὴς. ὁ λείαν ποιούμενος, ὁ βιαίως ἁρπάζων τὰ ξένα πράγματα, κλέπτης φανερὸς, πειρατὴς, κυρσάριος, κεσοντζῆς. Δωρικ. Λαστὴς, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Latro. ὅθεν

Λῃστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰνίκων εἰς λῃστὴν, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν - ὁ κτηνώδης εἰς τὸ λῃστεύειν. Λῃστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς λῃστῶν.

Λῆσις, ἡ. (λήθω) παυτὸν τῷ, Λήθη. Εὐσεπ. Κύκλ. 371.

Λησοδίωκτος. Ζήτ. ἐν τῷ, Λυσοδίωκτος.

Λῃσεκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς λῃστὰς κτείνων.

Λῃσὸς, σὴ, σὸν. Ζήτ. Λῃῖσός.

Λησοτροφέω, ῶ. τοὺς λῃστὰς τρέφω, δίδω ψωμὶ εἰς τοὺς κλέπτας. Ταυρισκ. Λόγ. 161.

Λῃστρικὸν, τὸ. συνωπακτικὸν. Σύστημα. ἑταιρία - σύστημα λῃστῶν. Οὐδέτερ. τὸ

Λῃστρικὸς, κὴ, κὸν. παυτὸν τῷ, Λῃστικός. ὡς τὸ, Παλαιϊκὸς, Παλαιϊκικός. Οὐδέτ. τὸ Λῃστρικὸν, οἱ λῃσταὶ, τὸ σύστημα (τὸ μπαντίτικο) τῆς λῃστῶν.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ λῃστὴς, ἡ λείαν ποιουμένη.

Λήταρχος, ὁ. (λήϊτον, ἀρχὴ) δημόσιος Ἱεροῦς. Λυκόφρ. 901. παρ' Ἡσυχ. Λητοάρχης, κάτα.

Λήτειρα, ἡ. παυτὸν τῷ, Τέρεια. Ζήτ. Λήϊτις, Θηλ. ἐκ τοῦ, Λητὴρ, ῆρος, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἱεροῦς. Καλλίμαχ.

Λητογένεια, ἡ. ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεγεννημένη. ἐκ τοῦ

Λητογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸ γένος ἢ τὴν γένησιν ἔχων, καθὼς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ἐος, ὁ, ἡ. υἱὸς τῆς Λητοῦς.

Λῆτος, παυτὸν τῷ, Λῃῖτος. ὅθεν

Λητουργέω, ῶ. Λητουργία. Ἀττικ. παυτὸν τῷ, Λειτουργέω, ῶ, Λειτουργία.

Λητὼ, οος, καὶ σωκαλ. οῦς. ἡ. ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Λητωΐς, ίδος, ἡ. "Κύρη λητωΐς". παυτὸν τῷ, Λητωΐα κόρη, ῆ, Λητογένεια. Ἐπιγράμ.

Λητῶον, τὸ. ἱερὸν τῆς Λητοῦς.

Ληχμὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Λῆξις. 2) Ζήτ. ἐν τῷ, Δακτίζω.

Λήχω, παυτὸν τῷ, Λαγχάνω, ἀφ' οὗ τὸ, Λῆξω, κ. τ. λ. ὡς καὶ τὸ, Λήβω, λαμβάνω, Λήψω.

Λιψικέρματος, ὁ. ἡ. ὁ κέρματα λαμβάνων. ῆς

Λιψίμισθος, ὁ, ἡ. (λῆψις) ὁ μισθὸν λαμβάνων, ὅστις δηλαδὴ - ἐργάζεται διὰ νὰ λάβῃ μισθόν. Ἐφιππ. παρ' Ἀθήν. σελ. 509.

Λῆψις, εως, ἡ. τὸ λαμβάνειν - δέχεσθαι - πέρνειν, πιάνειν, ἁρπάζειν. Πάρσιμον, πιάσιμον. "Λῆψις πυρε-"τῶν". τὸ πιάσιμον τῆς θέρμης. Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, παυτὸν ἐστὶ τῷ, Λῆμμα.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Λ μετὰ τῦ Ι.

Λι, κατ' ὑποκοπὴν αὐτὶ τῦ, Λίαν. Ἐπίχαρμος παρὰ Σξάβωνι Σ. σελ. 560. οἱ Γραμματικοὶ δέχονται παύτλην τὴν συλλαβὴν εἰς τινα σωθεῖσα αὐτὶ τῦ, Λίαν.

Λιάζω, τὸ Ἐνεργητ. (τὸ ὁποῖον ὀλίγον εἶναι ἐν χρήσει) ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐν ἑρμῆι, ὅθεν τὸ, Ῥίπτω, Ταράσσω, Τινάσσω, Σπαράζω. καὶ ἐν Ἰλ. Ψ. 879. "Αὐχένι ἀπεκρέμασε, σιὼ δὲ πτερὰ πυκνὰ λίαδεν". ὁ Ἀείσαρχος, Λίασεν, αἰόλησεν. τὸ ὁποῖον τὰ σιώτομα σχόλια θέλει τὸ, Σωνεκρότησεν, ἑρμῆν. Σωνήθως ὅμως παρ' Ὁμήρῳ κεῖται Μέσως, Λιάζομαι, ἐποχωρεῖζω ἑμαυτὸν, Ὑπομακρυώομαι, ἀφίσαμαι, χωρεῖζομαι, διίσαμαι, ἀνάχωρῶ, Ὑποπλανῶμαι, ἐκφεύγω, παραμερῶ, ἐκξέπομαι, πλαγιάζω, ἐκκλίνω, ὑποχωρῶ, ἢ ὑπερέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἰδιαιτέρως δὲ σημαίνει ἔτι ἢ Κλίσιν ἢ Σβοφλὴν τινα τῦ ἰσαμβικῦ σώματος πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἢ ὡρὸς τὸ ἔμπροσθεν θέλει νὰ ὑποφύγῃ πλῆξίν τινα (κτύπημα ἢ σκόνταμα). "Ὅς' ὔπαιθα λιάδῃ". Ἰλ. Ο. 520. Φ. 255. Ο. 543. "Πρὶν ἐλιάδῃ". ὡς ἢ τὸ ἐν Ἰλ. Υ. 418. ἢ, 420. "Λιαζόμενος ἀγορὴ γαίη". ὡρὸς τῇ γῇ κεκλιμένον-χαμηλωμένον. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ λέξις ὡρμήχθη ἐκ τῦ "Αλημι, ἢ Ἀλέω, Ἀλίζω, Λιάζω κατὰ μετάθεσιν. τὸ παρ' Εὐσεπ. Ἑκάβ. 100. "Σπαδῇ ὡρὸς σ' ἐλιάδην". ὁ Σχολ. ἑρμῆν. θέλει τὸ, Προσέφυγον, ἦλθον. "Τινὲς εἶπον ἔτι ἢ, Λιχάζω. Ζήτ. τοῦτο.

Λίαν, Ἐπίρ. ἄγαν, παύ, σφόδρα, κατὰ πολλὰ, παρὰ πολὺ, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς. "Διὰ τὴν λίαν φιλόπατα". Αἰσχύλ. Προμηθ. 123. ἢ μετὰ τῦ Ἵημι θέτ. Βέλτισα, Λίχίν. Διαλ. β'. 5. "Ὅπως αὖ βέλτισα λίαν πράττοι πάτε αὐτὸς αὐτῷ πράγματα ἢ τὰ τῶν φίλων". μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἐτυμολόγ. ἀποκαίζει τὴν τοιαύτην χρῆσιν. Ζήτ. ἐν τῷ, Λισσὸς, ἀετόμ. 3.

Λιανθὴς, ἠμαρτ. ἀπάγν. ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 584. αὐτὶ, Ἀλιανθὴς.

Λιαρὸς, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τῷ, Χλιαρὸς, ὀλίγον ζεσός. "Αἷμα λιαρὸν". Ἰλ. Λ. 477. χλιαρὸν, θερμὸν, ἢ "Λιαρὸς ἄημος". Διονύσ. Περιηγ. 1078. ἢ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἔχαιρον ἐν τοῖς ἐκ τῦ χλιαρῦ ὕδατος λουτροῖς, ἀφ' τῦτο ἡ εὐφωνία τῆς λέξεως ἐπόσειτο ἢ αὐτὶ τῦ, Χαείης, Ποθητὸς, Ἡδὺς, Γλυκὺς, ὡς ἐν τῷ ""Υπνος λιαρός". Ἰλ. Ξ. 164. μ' ὅλον ὅτι ἔτι ἡ κυρία σημασία ἔχει τόπον ἐν τῷ "Οὖρος λιαρὸς, "ἢ, ἄημος". καλὸς καιρὸς ἀφ' ἑρμῆσμα. ἢ ἐνεῦθεν Μεταφορ. "Οὖρος ἔσβη". ὁ ἄημος ἔσβυσεν, ἐπαυσεν. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 876. τὸ "Διαρὰ "ὕδατα". Ὁ σχολ. ἑρμῆν. ἀφ' τῦ, Λαμπρὰ, καθαρὰ· παραπλησίως ἔτι ἢ τῶν τῆς Ὁμηρικῆς γλώττης χρήσιν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἐλαιόθη, ἐχλιάνθη. ἢ ὁ Ἐτυμολογ. Βλιαρὸν, λάβρον. Ζήτ. ἐν τῷ, Λεπιμμένος.

Λίασμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Χλίασμα ἄλμης. Ἀθήν. σελ. 342. ὅπου ἄλλοι, Λίπασμα, ἀναγνωσαν.

Λιβάδιον, τὸ. βοτανώδες ἢ αὐτοφόρον χωρίον. τόπος ὑγρὸς ἔνθα φύονται πολλὰ χόρτα, καὶ ἀφ' ἑαυτὰ ὄντα ὡραῖσιος. ταυτὸν τῷ, Λειμών. ἐκ τῦ, Λιβάς.

Λιβάζω, Μέλ. ἀσω. ταυτὸν τῷ, Λείβω. σαλάζω, σείζω, ἀρχῶς ῥέω. παρ' Ἡσυχ. Ἀπηθῶ, σάζω, σῴζω. φθείρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀπολιβάζω. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 205. "Πηγὴ λιβαζομένη προχοαῖσι ἐυρύοις". ἢ πλησίως καὶ δαψιλῶς ῥέουσα.

Λιβανίζω, ταυτὸν τῷ, Λιβάνῳ ὄζω. μυείζω ὡς τὸ λιβανί. Διοσκορ. γ'. 37.

Λιβανικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς λίβανον.

Λιβάνινος, ἐκ λιβάνῳ κατεσκευασμένος.

Λιβανοκαία, ἡ. τὸ λίβανον καίειν. Γλωσσ.

Λιβανόμαντις, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ καπνῦ τῦ λιβάνῳ μαντευόμενος. ἢ τέχνη τῦτο, Λιβανομαντεία, ἡ. λέγεται.

Λιβανοπώλης, κὴ, Λιβανοπῶλις, ὁ. ὁ πωλῶν τὸν λίβανον.

Λίβανος, ὁ. τὸ δένδρον ἐξ ἧ ῥητίνη Λιβανωτός. 2) Ταυτὸν τῷ Λιβανωτὸς, λιβανίον, Θυμίαμα, τὰ ὁποῖα τὸν καπνὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ Θυσίας, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ πρᾶξις τῦ Θυμιᾶν, Ἐπιθύειν, καὶ, Ἐπιθυμιᾶν, ἐκαλεῖτο. Εἰς μικρὰ τμήματα καλεῖται "Κόνδρος λιβανωτῦ". *Gumi grana turis*, τετριμμένον δὲ εἰς λεπτὰ "Μάνα λιβανωτῦ". *Mica turis*. 2) "Λιβάνῳ νέος κλάδος". Νίκανδρος παρ' Ἀθήν. σελ. 681. φαίνεται ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λιβανωτίδος. 4) "Ορος Φοινίκης.

Λιβανοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λίβανον φέρων.

Λιβανόχροος, κὴ σπανλ. ος. ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τῷ βαφῷ τῦ λιβάνῳ ἔχων.

Λιβανώδης, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ λιβάνῳ ἔχων.

Λιβανωτίζω, μὲ λίβανον κπνίζω. Στράβ. ιε'. σελ. 1131.

Λιβανώτινος, ίνη, ινον. ἐκ λιβάνῳ κατεσκευασμένος - πεπιμασμένος.

Λιβανώτιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Λιβανωτός.

Λιβανωτὶς, ίδος, ἡ. εἶδος δενδρολίβανον. *Rosmarinus officinalis*, Λιν. Διοσκορ. γ'. 89. παρὰ Νικάνδρῳ λέγεται μετὰ τῦ ἐπιθέτ. "Λιβανωτὶς καγχυφόρος, ἢ, Καγχρυόεσσα". Διοσκορ. γ'. 87. τότε εἴδη δύο, ἀμφότερα δὲ σκιαδηφόρα. τῦ ἑνὸς ὁ καρπὸς εἶναι σφογγυλὸς καὶ γωνιώδης, ὅθεν καὶ, Κάρχης, λέγεται, τῦ δὲ ἄλλῳ πλατερός. Τὸ ὕδωρ τῦ Θεοφράστ. ἐν θ'. 126. Φυτ. Ἱστορ. ἀναγραφόμενον εἶδος, θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ τῦ Λιναίῳ *Laserpitium latifolium*, ἢ τὸ, *athamanta livanotis*, Ὅλα παῦτα ἔχουσι τὴν δύωδίαν τῦ λιβάνῳ, ἀφ' ἧ καὶ τὸ ὄνομα. Ζήτ. κὴ, Λιβανωτείς.

Λιβανωτὸν, τὸ. αὐτὶ τῦ, Λιβανωτός. Συίδ. ἀμφ.

Λιβανωτοπωλέω, ῶ. λίβανον πωλῶ. Ὄθεν

Λιβανωτοπώλης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λιβανοπώλης.

Λιβανωτὸς, ὁ. τὸ δάκρυον ἢ ἡ ῥητίνη ἡ ἐκ τῦ δένδρῳ τῦ λιβάνῳ ἐκχυομένη, Λιβανίον, Θυμίαμα. Ζήτ. ἐν τῷ, Λίβανος.

Λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιβανοφόρος.

Λιβανωτρὶς, ίδος, ἡ. ἀγγεῖον ἢ κιστίον ἐν ᾧ φυλάττουσι τὸ λιβανίον, λιβανοθήκη. Πλούταρχ. Διόδωρ. ὁ Σικελ. αὐτὶ πάντ., Κιβωτὸς, ἔχει.

Λιβὰς, άδος, ἡ. (λείβω) ταγὼν, σαλαγμὸς ὕδατος. Δάκρυον, δακρύων σαλαγμός. "Λιβάδες". νερὰ ἀναβρυσικὰ ἐπὸ τὰς βροχὰς. Γεωπον. β'. 6. καὶ παρ' Ἀθήν. σελ. 515. "Λιβὰς" ἡ πηγὴ, βρύσις, ἀναβρυσις ὕδατος.

Λιβδύω, ἠμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ, Ἀλιβδύω.

Λίβηθρον, τὸ. (λείβω). Ζήτ. Λείβηθρον.

Λιβυρὸς, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τῷ, Λιβρὸς. ἀμφ. Γαλλίν. Γλωσσ.

Λίβου, τὸ. εἶδος πλακοῦντος, ἰδιαιτέρως ἐσιωπήθιζον τῦτον εἰς Θυσίας, καὶ εἰς τὰς ἑβδομαδικὰς ἡμέρας.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λιβόνοτος, ὁ. ὁ μεταξὺ τοῦ Λιβὸς καὶ τοῦ Νότου πνέων ἄνεμος.

Λίβος, το. ταυτὸν τῷ, Λιβάς, σαγὼν, σκλαγμὸς δακρύων, δάκρυον τῆς ὀφθαλμῶν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 440. 2) Ταυτὸν τῷ, Λίβυν.

Λιβοφοίνιξ, κος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λιβόνοτος.

Λιβρὰς, ρὰ, ρόν. δίϋγρος, ἔφυδρον χωρίον, νοτερός. 2) Σκοτεινὸς, ἀμυδρὸς, μέλας, ὁμιχλώδης, ζοφώδης, μαῦρος. Φαίνεται ὅτι ἐλήφθη ἐκ τῆς σκοτεινῶν καὶ βροχερῶν νεφῶν. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, Λιμβρός. ὁ Suid. ἔχει, Λιμβρὸς, ἢ νυξὶ ἢ σκοτεινὴ, ἀλλὰ τάχα παρέπεται λέγηται, Λιμβρὰς. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Ὀλός. Ἡ σιωπήσεια ἀχὼ ταύτης τῆς λέξεως καλεῖ αὐτὸ ζῶον τὸ ὁποῖον ὁ μαλλὸς φυσικὰ, δοκεῖ εἶναι μακρύς· καθὼς ἔτι καὶ, Λεπόμαλλον, λέγει.

Λιβύη, ἡ. ἐπαρχία τις παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀφ' ἧς καλεῖται καὶ ὅλη ἡ Ἀφρική.

Λιβυκὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐκ τῆς Λιβύης - Ἀφρικῆς.

Λίβυς, ὁ. εἶδος πανὺ εἰσέτι ἀδιορίστου. Ἀεισοφ. 2) Εἶδος ὄφεως, ὅπερ ἔτι καὶ, Λίβυς, λέγεται. Νικάνδρ.

Λιβυρνὶς, ίδος, ἡ. καὶ, Λίβυρνον, τὸ. εἶδος ἐλαφρᾶς καὶ μακρᾶς πλοίας ἢ πλοίου λῃστικοῦ καὶ πολεμικοῦ ὡς τὸ, Γαλέρα, παρὰ τοῖς νεωτέροις λεγόμενον. Liburnica.

Λίβυς, ὁ. αὐτὸ, Λιβυκός. ὡς "Αὐλὸς, λωτὸς, οἱωνὸς λίβυκός". Εὐριπ. 2) Ἀντὶ τοῦ, Λιβυὸς, ἀριστ. 2. Ζήτ. ἐν ταῖς, Λυζοφόρος.

Λίβυσσα, ης, ἡ. ἡ ἐκ τῆς Λιβύης - Ἀφρικῆς.

Λιβυστικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῷ, Λιβυκός.

Λιβυστὶς, ίδος, ἡ. συνταγμ. Γῆ, ἢ, ἡ γῆ τῆς Λιβύης, ἡ γυνὴ Λίβυσσα.

Λιβυφοίνιξ, κος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος. (Μπαρμπαρέσος ἢ Τσιεζλῆς). διότι ἡ Καρχηδὼν ἀποικία ἦν τῆς Φοινίκων.

Λίβω, ταυτὸν τῷ, Λείβω.

Λίγα, Ἐπίρ. καπὲ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Λιγέα. ὡς τὸ, Ὦκα, Ὠκέα. ταυτὸν τῷ, Λιγυρῶς. Ὀδυσ. Θ. 527.

Λιγαίνω, (λιγὺς). Ἰλ. Λ. 684. "Κήρυκες δ' ἐλίγαινον". ἀντὶ τοῦ, Λιγυρῶς ἐβόων. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 879. "Ἐκ φρενῶν ὀρθῶς λιγαίνω". αὐτὸ, Λιγυρῶς ἢ Λίγα κωκύω. Ζήτ. Λιγυρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Λιγαίνει, αὐτὸ τοῦτο, Μασσαγέται, ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ "Μάσσιγι λιγυρῇ". Παρ' Ἀράτ. Διοσημ. 275. Λιγαίνομαι, ὁ σχολ. ἑρμῆς. ἀφὸ τοῦ, Μετὰ γεροντέρας φωνῆς φθέγγομαι. ἄλλος δέ τις ἑρμῆς. ἀφὸ τοῦ, Ἡσυχάζω καὶ ἀνεμοῦμαι μετρίως. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 110. "Σύειγι λιγαίνων".

Λιγγέριον, τὸ. Ζήτ. Λυγγήριον.

Λίγγω, ἀφ' οὗ τὸ "Λίγξε βιός". ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν, ὅταν ἀφέθη ὑπὸ τῆς χειρὸς - ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ τόξου. (ἔκαμε τὸ βέλος Ζίγγ, ἢ Λίγγ.) Ἰλ. Δ. 125. ὅθεν τὸ, Λιγὺς, Λιγυρὸς. Ζήτ. Λίζω.

Λίγδα, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λίγδος, ἡ, Ἴγδη. Ἐν τῇ σιωπήσειᾳ καὶ τὸ, Λίπος.

Λίγδην, Ἐπίρ. ὅθεν τὸ, Ἐπιλίγδην, ὑποπολαίως καὶ ἀκροθιγῶς ψαύων, ὁπόταν τὸ βέλος λίγγον ἀφιέμενον. Ζήτ. Λίζω.

Λίγδος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἤδμος. Διαζυπεμμένος τύπος τις (καλάπι) ὡς χρῆσιν τῆς ἐξεργαζομένων τὰ πήλινα ἀγγεῖα. Ὁ Φώτ. ἑρμην. ἀφὸ τοῦ "Χῶνες, ζυμάτια ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠδύνατο". ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ ἀφὸ τοῦ, Χοανὴν. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἦτον ἔτι καὶ τύπος τις ἢ κιβώτιον ἐκ πηλοῦ ἀφιξυπεμμένον, εἰς ὃ ἐνεχείτο ὁ χωνευόμενος χαλκὸς ἢ ὀρείχαλκος, καὶ ἐκ τῆς ξυπῶν διέρρεχεν. Ὁ Εὐσάθιος λέγει ὅτι αἱ ξύπαι τοῦ χωνευτηρίου τούτου εἶχον τὸ σχῆμα τοῦ Δ. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι ἦτον χωνευτήριον εἰς νομισμάτων ἀφατύπωσιν. ὁ δὲ Πολυδ. ἰ. 189. ὅτι ἐβάλλον ἐν αὐτῷ τύπους τινὰς ἐκ κηροῦ, οἵτινες ἀπέλυον ἐν τῷ πυρί. Τοιουτοτρόπως χύνει ὁ Φίλων (Μαθηματ. παλ. σελ. 77.) τὰ χάλκινα κητία, τὰ ὁποῖα αὐτὸς προτέρως κηΐνα ἐμόρφωσε. "Προποιησάμενα κήεινα καὶ χωνευθέντα". τοιουτοτρόπως χώνεται καὶ εἰς ἄγαλμα. Ζήτ. καὶ ἐν, Χοανή.

Λίγειος, ία, ειον. ταυτὸν τῷ, Λιγὺς. παρ' Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. ε'. σελ. 270. "Λίγειόν τι ἀνακωκύσασα". ὀξεῖα τῇ φωνῇ ἀρύσασα.

Λιγέως, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Λίγα, Λιγὺ, καὶ, Λιγυρῶς.

Λίγνον, τὸ. Ζήτ. Λίγνη.

Λιγνυόεις, όεσσα, όεν. (λιγνὺς) καπνώδης, καπνισμῶδες, ἀσβολωμένος.

Λιγνὺς, ύος, ἡ. καπνώδες - ὁμιχλῶδες πῦρ. 2) Καπνὸς, ἢ ἡ τῆς λύχνης, ἢ τῆς φλογὸς ἀτμὶς, ἢ ἀνάδοσις τοῦ πυρὸς, κυρίως δὲ ὁ ὑπὸ τῆς καπνοδόχων ἐλαιωδῶν γινόμενος καπνός. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἄσβολος, αἰθάλη, ἢ καπνιά. ὅθεν

Λιγνυώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιγνυόεις.

Λιγνωτός. Ζήτ. Λεγνωτός.

Λιγυηχὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἠχὴ) καὶ, Λιγύθροος, συναλ. Λιγύθρους, (θρόος). Λιγύμολπος, ὁ, ἡ. (μολπή). Λιγύμυθος, ὁ, ἡ. (μῦθος). Λιγυπνείω, οησ, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιγύπνοος, ος, ὁ, ἡ. (πνέω, πνοή). ἅπαντα εἰσὶν ἐκ τῶν Λιγὺς, Λιγυρὸς, καὶ σημαίνουσι τὸν καθαρὸν - ὀξὺ τόνον - φωνὴν - ἦχον - θόρυβον - ψαλμῳδίαν - ὁμιλίαν - αὔρημον ἢ ἀέρα.

Λιγύκροτος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξέως - καθαρῶς ἠχῶν - κροτῶν. Συϊδ. ὅσις ἔτι καὶ, Λιγύμοχθος, ὅς Ἀεισοφ. Ὄρν. 1381. ἔχει ὅπερ νῦν, Λιγύφθογγος, ἢ Λιγύμυθος, ἔχει.

Λιγύπνοος, καὶ Λιγύπνοιος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξέως πνέων - φυσῶν. Ὅμηρ. Τίτ. Ἀπόλλ. 28.

Λιγυπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) τὸ ὁποῖον αἰπτέρυγες καθαρῶς - ὀξέως ἠχοῦσιν ἐν τῷ πέτεσθαι. Μιλεάγρ. ἐπιγρ. 112.

Λιγυρίζω, (λιγυρὸς) ὁμιλῶ ἢ ψάλλω καθαρῶς ἢ χαρίεντως - νοήμονα. ὡς τὸ παρ' Ἡσυχ. Λιγαίνω.

Λιγύριον, τὸ. αὐτὸ τῷ, Λιγγάριον. ἄμφ.

Λιγυρόθροος, καὶ συνηλ. — ρόθρους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιγύθροος, ος, ὁ, ἡ. ὁ καθαρῶς ἠχῶν, λιγὺν ἦχον - θρῶν ἀποτελῶν.

Λιγυρόπνοος, ἡ συνηλ. — πνους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιγύπνοος, ὁ καθαρῶς - ὀξέως πνέων.

Λιγυρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίρ. Λιγυρῶς, ἐκ τοῦ, Λιγὺς. ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τοῦτο διὰ Ἀνέμων "Λιγέων ἀνέμων. Λιγυπνείοντας ἀήτας". διὰ Ἀνθρώπων "Κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι. Λιγὺς ἀγορητής". διὰ Κλαυθμῶ καὶ Θρήνου "Κλαῖον δὲ λιγυέως ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί. Λίγα κωκύων". διὰ Ὁμιλίας "Ἀχόρευε παῦρα μᾶλλ' ἀλλὰ μάλα λιγέως". καθὼς ἔτι καὶ, "Λιγυρὰ πνοιὴ, ἀοιδὴ, μάσις" εἶπεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λιγαίνει, τέρπει, ᾄδει, μασσαγέται, κηρύττει, κλάει, ἢ ὀξέως ἐφάρμα. καὶ, Λιγυείζει, μελῳδεῖ. "Λιγυρὸν, ἡδὺ, γλυκύ. Λιγὺς, ὀξὺς, ἡδύς. Λίγα, "Λιγυρῶς, λαμπρῶς, ἡδέως, λεπτῶς, ὀξέως, προσηνῶς, ἠχέως". Ὁ Σχολ. ἐν Ἰλ. Α. 24. τὸ "Λιγὺς ἀγορητὴς" ἑρμῆν. ἀφὸ τοῦ "Ἡδὺς, ἐν τῷ λέγειν "ὀξύς". ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει τλῶ ἐκ τοῦ Λίγω, ἢ Λίαν ἡδύς, ἐτυμολογίαν οὐχ ὑγιῆ. Κυρίως φορήχθη ἢ λε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἡ λέξις ἐκ τῦ, Λίγγω, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς καὶ τῆς ποιότητος τῦ ὑποκειμένυ ἦχε καὶ τῦ συειγμῦ τὸν ὁποῖον ὑποτελεῖ τὸ βέλος αφιέμενον ἐκ τῆς ὑδρᾶς καὶ διαχωρείζον τὸν ἀέρα. "Λίγξε βιός". Ζήτ. Λίγγω. καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς σώματος παχέος φερομένυ καὶ συείζοντος, ἦχον ὀξὺν ὑποτελῦντος. "Αρα "Μάρις λιγυρὴ". Ἰλ. Λ. 532. ἡ παχέος κινημένη, καὶ ὀξὺν ἦχον διὰ τῆς θλίψεως τῦ ἀέρος ὑποτελῦσα - συείζουσα. "Λιγυρὰ φωνή". παντὸν πῦ, Ὀξεῖα, καθὼς π. χ. ἐκείνη ἡ τῆς γυναικῶν ἢ τῆς παίδων. ἢ ὁ συείζων καὶ ὑψηλὸς τῆς φωνῆς τόνος, ὅσις διαπερᾷ τὰς ἀκοὰς, λαμπρὰ δηλαδὴ, καθαρὰ, καλή. Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι μετὰ παῦτα ἐδέλαβεν τὴν λέξιν αὐτὶ τῦ, Προσῳδὸς, χαείσες, νόσιμος, ὁ θέλγων τὰς ἀκοὰς ἐν τῷ ὁμιλεῖν καὶ ψάλλειν, ὁ δύεπὴς ἐν τῷ λέγειν. ἢ κάλλιον ἐν τῷ "Λιγύς ἀγορητής". διὰ τῦ Θερσίτυ, ὁ ὁμιλῶν μὲ καθαρὰν - ὀξεῖαν καὶ συείζουσαν φωνὴν, ὀξύφωνος. καὶ πάλιν "Παῦρα, ἀλλὰ λιγέως ἀγόρευε". Ἰλ. Γ. 214. αὐτὸς ὁμιλεῖ μὲν ὀλίγα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δύφωνα - ὀξέως - διαπερασικῶς - ἐμφατικῶς - ἐκφρασικῶς. "Λίγα κωκύειν". Ἰλ. Τ. 284. Ὀδυσ. Δ. 259. ὀξέως - ὑψηλοφώνως κλαίειν - θρηνεῖν. Ὁ Ἀλεξοτέλης ἔχει "Φωνῇ λιγυρᾷ", διὰ Ὀρνίθων - πτηνῶν. ὁ Ἰσοκράτ. "Σύμβιον ἁπάντων ἥδυσεν καὶ λιγυρώτατον". ὁ Ἀλεξοτελ. ἐν τῷ διὰ Ἀκης. ἑρμῆν. τὸ "Φωναὶ λιγυραὶ" διὰ τῆς, Λεπταὶ καὶ συκναί. Παρὰ Ξενοφῶντ. Κυνηγ. φ'. 1. τὸ "Οὐρὰ λιγυρά". ὁ Πολυδ. ἑρμῆν. διὰ τῆς, Ὀξεῖα. ὁ δὲ Ἀρρίαν. διὰ τῆς, Λεπτή. κατ' ἐμὴν ὅμως γνώμην ἐντεῦθα σημαίνει τὸ, Εὐκαμπὴς, ἀφὸς τὴν ῥάχιν τῦ ζώυ κεκυρτωμένη. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Λυγηρός.

Λιγύς, εῖα, ύ. Ποιητικ. παντὸν πῦ, Λιγυρός. Ἐπίρ. Λιγέως. Ἰλ. Ψ. 218. "Φυσῶντες λιγέως αὔημοι". ὀξέως, μὲ συείγμόν. ἐκ τῦ, Λίγγω, ἢ Λίζω. "Λιγέων Μυσῶν". αὐτὶ, Λιγειῶν. Θεόκειτ. κβ'. 221.

Λίγυς, υος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Λυγειείας (ἔθνος ὄτομα) Γαυλβίζος. Λιγυσικός, ἡ, Λίγυσις, ι. ἡ ἐκ τῆς Λιγυειείας - Λιγυσικὸν, τό. Διόδωρ. Σικ. γ'. 58. φυλή τι φοίνικας φέρων. *Laserpitium Siler.* ἢ *Ligusticum, levisticum.* Λιναῖος.

Λιγυφθόγγος, ὁ, ἡ. ἡ, Λιγύφωνος, ὁ, ἡ. (φθόγγος, φωνή). ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνὴν.

Λίζω, ἐκ τῦτο δύναται παραχθῆναι καλλίτερον παρὰ ἐκ τῦ Λίγγω, τὸ παρ' Ὁμήρ. "Λίγξε βιός". διὰ τῦ συείζοντος καὶ ἠχοῦντος βέλυς. καθὼς ἔτι ἡ τὸ, Λιγδίζω, ἐν Ὀδυσ. Φ. 277. "Βάλε χεὶρ διὰ καρπῦ λιγδίζω". καὶ, "Ἄκρον θηλίζω". ἐν Ἰλ. Ρ. 599. διὰ τῆς κατὰ ἀνθυφαίρεσιν ἦτοι τῆς ὑποδερμίδος τῦ καρπῦ ἐγγίζεως καὶ ἁπτόσεως διὰ τῦ βέλυς. Εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ῥῆσιν μετεχειρίσθη ὁ κοινὸς Σχολιαστὴς τὴν λέξιν "Ὠρεξε θηλίζων". ὁ δὲ Νίκανδρος ἐχρημάτισε τὸ "Ἐπιλίζοντας οἰκούς". (ὅρα ἐτυμολογ. μέγα ἐν Λ. Σίζω). Ἐκ τῦ, Λίζω, Συείζω, ποιὸν ἦχον ὑποτελῶ, ζυζίζω, γίνεται τὸ, Λιγὺς, καὶ Λιγυρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύων τὸ, Λίζει, διὰ τῦ, Βύσει, καὶ Σπίζει, φαίνεται ὅτι ἐσχημάτιζε διὰ τὸ, Λύζει. παρομοίως ἔχει καὶ αὐτὸς, Λύγξ, τὸ Γόξον, αὐτὶ τῦ, Λίγξ.

Λίην, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Λίαν. ἄγαν, κατὰ πολλά.

Λιθάζω, λιθοβολῶ. Πολύβ. ι. 29.

Λίθαξ, ακος, ὁ. ἡ. ὡς Ὑποκορ. τῦ, Λίθος. αὐτὶ τῦ, Λιθάριον, μικρὰ πέτρα, βράχος. ὡς Ἐπίθετ. τῦ, Πέτρα, αὐτὶ τῦ, Σκληρὰ, λιθώδης πέτρα. Ὀδυσ. Ε. 415.

Λιθάργυρος, ὁ. (λίθος, ἄργυρος) *Spuma argenti.* ἄργυρος ἢ μόλιβδος, τὸ ὁποῖον συείσταται εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῦ ἐκ τῆς μεταλλείων μὴ καθαρᾶ ἐκβαλλομένυ ἀργύρυ ἤτοι ἀσημοχώματος. κυρίως, ὁ κατὰ τὸ μέσυ εἰς ὕελον μεταβεβλημένος μόλιβδος, ὅσις συσταίνεται ὁπόταν ὁ μόλιβδος ὑποτείθηται ἐκ τῦ ἀργύρυ μετὰ τὴν ἀνάλυσιν, ἢ ἰδιαιτέρως πως ἑτοιμάζεται, ὅτε καὶ Ἀργυρίτις αὔτος, λέγεται. Ἐκ τῦ βαθμῦ τῦ πυρὸς, λαμβάνει καὶ τὰ διάφορα χρώματα· ὁπότε δὲ λάβῃ τὸ κίτρινον, τότε καλεῖται, Χρυσῖτις, καὶ ὁπότε τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, Ἀργυρῖτις. Διοσκορ. ε. 102. 2) Μέταλλόν τι ὅμοιον τῷ Κασσιτέρῳ κατὰ τὴν λόγχην, ὃ ἐκ κατασκευάζον ἀγγεῖα. καὶ ἐντεῦθεν "Λιθάργυρος ὅλην. καὶ Λιθαργύρεος ποδονιπτήρ". Ἀθήν. σελ. 451. ὁ Λεξικογρ. ἔτι ἐν τῷ Σοφισ. Ἐλέγχ. ι. ὀνομάζει "Λιθαργύρεια, καὶ καττιτέρεια σκεύη". ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τύτυ τὰ μετάλλυ καὶ ἐφαίνοντο ὡς ἄργυρα. Δράγμε δὲ εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ, Ψευδάργυρος; πιθανὸν ὅμως ὅτι ἦτον μίξις τις ἐκ μολίβδυ καὶ ἀργύρυ. Ὅρα τὴν τῦ Βεκμάννυ Ἱστορίαν τῆς ἐφευρέσεων, τόμ. δ'. σελ. 340.

Λιθαρίδιον, τό. καὶ, Λιθάριον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Λίθος, μικρὸς λίθος, λιθαράκιον.

Λιθάς, άδος, ἡ. παντὸν πῦ, Λίθος. Ὀδυσ. Ξ. 36.

Λιθασὴς, ῆ, ὁ, ὅσις λιθάζει - λιθοβολεῖ. ὅθεν

Λιθασικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς λιθοβολίαν.

Λιθεία, ἡ. λίθων εἶδος ἢ μαρμάρων, πρὸς ὕλην τοῖς οἰκοδομοῖς. Στράβ. θ'. σελ. 668. ὀξυμερέστερος δὲ διὰ δύγλυφων λίθων. Ἔτι, Λιθία, ὡς καὶ τὸ, Ξυλεία.

Λίθειος, εία, ειον. ᾶ, Λίθεος, ὁ, ἡ. ᾶ, Λίθεος, εα, εον. ᾶ, Λίθεος, ὁ, ἡ. παντὸν πῦ, Λίθινος.

Λιθηλογία, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Λιθιλογία. ὁ ἐκ συναγμένων λίθων ᾠκοδομημένος - κτισμένος. Ἀνάλεκτ. β. 142.

Λιθία, ἡ. Ζήτ. Λιθεία.

Λιθιαῖος, αία, αῖον. αὐτὶ τῦ, Λίθινος. ἀμφ. Ἀναλεκτ. α. 256.

Λιθιακὸς, ὁ αὐτὸς - ἁρμόζων εἰς τὸν λίθυς. καὶ ἐντεῦθεν "Λιθιακὰ (συγγράμματα)", συγγράμματα - πραγματεῖαι περὶ λίθων. 2) Ὁ πάσχων λιθίασιν.

Λιθίασις, εως, ἡ. πάθος τι περὶ τὴν κύστιν, ὁπόταν ἐν αὐτῇ γίνεται ἡ λεγομένη πέτρα. 2) Πάθος τι σκληρὸν ἐν τοῖς βλεφάροις. ἐκ τῦ

Λιθιάω, ῶ. πάσχω ὑπὸ λιθίασιν, ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν - φύσημα.

Λιθίδιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Λίθος, λιθαρίδιον.

Λιθίζω, ὁμοιος εἰμὶ τῷ λίθῳ, φαίνομαι ὡς λίθος.

Λίθινος, ίνη, ινον. ἡ, Λίθινος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Λιθίνως. πέτρινος, ἐκ πέτρας, ὑπὸ πέτρων.

Λιθὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τῦ, λίθος, ὡς καὶ τὸ, Λιθάς.

Λιθόβλητος, ὁ, ἡ. (βλέω, βολέω, λίθος) τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, λιθοβολημένος, κτυπημένος μὲ πέτρας. 2) Ὁ μετὰ λίθων ἐμβεβλημένος, ὁ ἔχων ἀπ' ἐπάνω λίθους διὰ φόλισμόν, ὡς "Λιθόβλητος κεκρύφαλος". Ἐπιγράμ.

Λιθοβολέω, ῶ. λίθυς ῥίπτω, πέτροβολῶ. ῥίπτω λίθυς κατά τινος καὶ δικαιόνω αὐτόν. ὅθεν

Λιθοβολία, ἡ. ἡ ἀρχὴ τῦ ῥίπτειν λίθυς, πετροβολία, πετροβόλισμα.

Λιθοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ λίθους βάλλων" ὅσις ῥίπτει λίθυς - πετροβολεῖ. "Λιθοβόλον, τὸ "μηχανή τις δι' ἧς ἐρρίπτου πέτρας, σφενδόνη.

Λιθογλύφτης, ᾶ, ὁ. ὅσις γλύφει - κόπτει πέτρας. Λιθοξόος. ἀμφ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λιθογλυφής, ές, ὁ, ἡ. ὁ εἰς λίθους γεγλυμμένης - σκαλισμένος - γεγραμμένος.

Λιθογλύφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιθογλύπτης. Λεξικ.

Λιθογνωμικὸς, κὴ, κόν. ὁ γνωρίζων τὰς λίθους, κατὰ Σουίδ. Φιλόστρατος ὁ παλαιότερος ἔγραψε βιβλίον, Λιθογνωμικὸν, ἤτοι, Περὶ γνώσεως λίθων, ἐπιγεγραμμένον.

Λιθόδενδρον, τό. δένδρον λελιθωμένον. κυρίως τὸ σῶμα δένδρου ἔχειν Κοράλλιον, τὸ ὁποῖον αὐξὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκβαίνει ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἀέρα, ὑπολιθοῦται.

Λιθοδερκὴς, ές, ὁ, ἡ. (δέρκω) ὅσις ἔχει τῆς ὄψεως - μὲ τὸ βλέμμα μόνον, αὐξὺς ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ, τὸν μεταβάλλει εἰς λίθον. Ἐπιγράμ.

Λιθόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ λίθινον δέρμα ἔχων, ὀστρακόδερμος.

Λιθοδικτέω, ῶ. (δίκω) ταυτὸν τῷ, Λιθοβολέω. Σουίδ.

Λιθόδμητος, ὁ, ἡ. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Λιθοδόμητος, ὁ, ἡ. (δομέω) ὁ ἐκ λίθων ἢ μετὰ λίθων οἰκοδομημένος.

Λιθοδόμος, ὁ, ἡ. ὅσις μὲ λίθους οἰκοδομεῖ, οἰκοδέμος, τεκτοκτίσης.

Λιθοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λίθου εἶδος ἔχων.

Λιθοεργὴς, καὶ, Λιθέργος, ὁ, ἡ. Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 222. ᾗ Λιθολογ. ὁ εἰς λίθον μεταβάλλων. ὡς ᾗ τὸ, Λιθοδέρκης.

Λιθοθλάω, ῶ. λίθους θλάω - συντείβω - θλίβω. (τζακίζω πέτρας). ὅθεν

Λιθοθλάστης, ὁ, ἡ. τὸ ὄργανον δι' οὗ θλῶμεν τοὺς λίθους.

Λιθοκάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ λιθίνην ἤτοι σκληρὰν ὡς τὴν πέτραν καρδίαν ἔχων. Βασίλ.

Λιθοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ λιθίνην κεφαλὴν ἔχων. Ἀθηνᾶ. σελ. 305.

Λιθοκόλλα, ἡ. εἶδος κόλλας δι' ἧς κολλῶσι τοὺς λίθους. Διοσκορ. ε'. 164. Ἡ δὲ λιθοκόλλα μίγμα ἔστι μαρμάρων ἢ λίθων παντοίων ᾗ πυροκόλλης.

Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ. (λιθοκολλάω) ὁ μετὰ λιθοκόλλας κεκολλημένος, ὁ ἐπάνω αὐτῆ λίθους (πετράδια) ἔχων κεκολλημένους εἰς στολισμόν. ὡς "Λιθοκόλλητος στέφανος". στέφανος ἐστολισμένος μετὰ λίθων πολυτίμων. "Τὸ λιθοκόλλητον". Σοφάβ. ις'. στιχ. 1125. Ἐπίσης, ἡ στολισμὸς μετὰ σύνθετων λίθων ἢ μαρμάρων. "Οἷς χρῶνται εἰς τὰ λιθοκόλλητα, ἢ "Λιθόκολλα". Θεόφρ. περὶ Λίθ. σελ. 396. "Στόμιον λιθοκόλλητον". Σοφοκλ. Τραχ. 1261. τὸ ἀρτιοκολλημένους λίθους ἔχον.

Λιθοκοπέω, ῶ. λίθους κόπτω. ὅθεν

Λιθοκοπία, ἡ. τὸ λίθους κόπτειν.

Λιθοκόπος, ὁ, ἡ. ὁ λίθους κόπτων.

Λιθοκτονέω, ῶ. κτείνω - φονεύω διὰ τῆς λίθων. ὅθεν

Λιθοκτονία, ἡ. ὁ εἶδος τῆς λιθοβολίας θανάτου. Ἀνθολογ.

Λιθολευστέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λιθοβολέω. ὅθεν

Λιθολεύστης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λιθοβόλος. Ἡσυχ. καὶ

Λιθόλευστος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν. ταυτὸν τῷ, Λιθόβλητος. "Λιθόλευστος Ἄρης". Σοφοκλ. Αἰ. 234. ταυτὸν τῷ, Λιθοκτονία.

Λιθολευσίω, ταυτὸν τῷ, Λιθολαβέω. ἀμφ.

Λιθολογέω, ῶ. λίθους συλλέγω, κτίζω - οἰκοδομῶ μὲ τοὺς συλλεγμένους λίθους, καθὼς ὅμως ἀσβέστη ἢ πηλὸν· ὡς τὸ τῆς συντάξεως κτίζω ξηρολίθι. τὸ ὑπόδρον ὁ Θουκυδ. δ'. 4. Λογάδην συντιθέναι, λέγει. ὅθεν

Λιθολόγημα, τό. κυρίως, συλλογὴ, ἢ συναθροισμὸς λίθων. ἢ κατὰ πᾶξιν θέσις τῆς λίθων ἐν τῇ οἰκοδομεῖν. Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. γ'. 25.

Λιθολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) ὁ λίθους συλλέγων - ἐφαρμόζων. ὁ ἔχων τῆς συναχθεσθέντων λίθων οἰκοδομῶν, οἰκοδόμος. Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 18. καὶ δ'. ἡ. 9.

Λιθομόστης, παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Λιθωμόστης.

Λιθομυλία, ἡ. παρὰ Σουίδ. "Λιθομυλίας κατέπρωσε". ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Λίθῃ μυλίᾳ, ἤ, μυλίτῃ.

Λιθόξεστος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ λίθου ξεσμὸς. Κλήμ. Ἀλεξ.

Λιθοξοεῖον, τό. τὸ ἐργαστήριον τῶν λιθοξόων. Γλωσσάρ.

Λιθοξοϊκὸς, ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπάδειος - ἁρμόδιος εἰς τὸν λιθοξόον.

Λιθοξόος, ὁ. ὁ λίθους ξέων. ὅσις πελεκᾷ - ὑαλίζει τὰς πέτρας ἢ φκιάνει ἀγάλματα ἀπ' αὐτάς. λατύπος, ἀγαλματοποιός. Statuario, Ἰταλ.

Λιθοποιέω, ῶ. λίθους ποιῶ, μεταβάλλω εἰς λίθους. Λουκιαν.

Λιθοποιὸς, ὁ. ὁ λίθους ποιῶν, ἢ εἰς λίθους μεταβάλλων. Λουκιαν. εἰκ.

Λιθοπρίστης, ου, ὁ. ὁ τοὺς λίθους πρίζων. ὁ πέτρας ἢ μάρμαρα πριονίζων. Πολυδ.

Λιθόρρινος, ὁ, ἡ. ὁ λιθίνην ῥῖνα ἔχων. "χελώνη λιθόρρινος". ἡ ζωὴ ἢ πέτρωδες δέρμα ἔχουσα. ταυτὸν τῷ, Ὀστρακόδερμος. Ἐμπεδοκλ.

Λίθος, ὁ. ἡ κοινὴ πέτρα, καὶ τὸ ἐκ πολλῶν πετρῶν ἄθροισμα. 2) Ἡ πολύτιμος ἢ σύνθετος πέτρα (παρὰ τοῖς Τυρκ. Ντσεβαΐρ, καὶ κοινῶς, Πετράδιον). Παρ' Ἀειτοφ. Ἀχαρν. 683. Εἰρ. 680. Ἐκκλησ. 87. "Ὁ ἐν τῇ πυκνὶ λίθος", τὸ βῆμα, πέτρατις ὑψηλὴ ἐφ' ἧς οἱ δημαγωγοὶ ἐστάμβουν ἐδημηγόρουν εἰς τὸν λαόν. Ζητ. Λιθωμόστης. καὶ Ἁρπόκρατ. ἐν Λ. Λίθος. "Ἕκαστος θεσμοθέτης ἔωρκε νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον τοῦτο εἰς τοῦτον τὸν πέτρον". Πλούταρχ. Σόλ. 25. "Κοινὸν μὲν ἓν ὤμνυον ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, ἴδιον δ' ἕκαστος τῆς θεσμοθετῆς ἐν ἀγορᾷ παρὰ τὸν λίθον, καθιστάμενος, εἰτι παραβαίη τῆς θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἱστάναι ἔμελλεν ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς". Ὁ αὐτὸς ἐτι ἐλέγετο καὶ "Ὁ τῆς κήρυκος "λίθος". αὐτόθ. 8. 4) "Ἐν σκύφῳ χυτὸς λίθος". Ἀθηνᾶ. ἰ. σελ. 432. ἄγνωστος τις ὕλη ἐξ ἧς κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια. πιθανῶς ἦσαν αὐτὰ ὡς παρ' Ἡροδότ. Β'. 169. "Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ ξεύσεα", ὅπως ἄλλοι, Λιθωτὰ, αὐαγινώσκ. ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν ῥῆσιν ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα καὶ τοῦ Σουίδ. "Χυτὸν -- καὶ ὁ ξεστὸς λίθος". Ἡρόδοτος". ἡ αὐτὴ ὅμως ἑρμηνεία δὲν ἔχει τόπον. Παρὰ Σουίδ. σύγκειται ἡ Γλῶσσα "Λίθων χοαὶ, ἄργυρος καὶ χρυσός". ἔκτινος Ποιητοῦ, τοῦτο ἀπολέσαν ὁ Ἡσυχ. ἄλλως ἑρμην. Ζητ. ἐν τῷ, Ταλος.

Λιθοσόος, καὶ, Λιθοσοὸς, ὁ, ἡ. (σοβῶ) ὁ λίθους βάλλων - διώκων - φοβίζων, λιθοβόλος. Νόνν.

Λιθοσπαδὴς, ὁ, ἡ. (σπάω) ὁ ἐκ λίθων κατασκαλισμένος - οἰκοδομημένος. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216.

Λιθόσπερμον, τό. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ὁ σπόρος εἶναι σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα. Διοσκορ. γ'. 158. ἴσως τὸ τῶν Λατ. Coix lacrima.

Λιθοστεγὴς, ὁ, ἡ. (στέγω) ὁ ἐκ λίθων τοῦ στέγου ἔχων. μὲ πέτρας σκεπασμένος. Σχολ. Λυκόφρ. γ'. 50. ἀμφ.

Λιθόστρωτος, ὁ, ἡ. (στρωννύω) ὅσις εἶναι στρωμένος μὲ πέτρας, καθὼς π. χ. αὐλή τις, ἀγορά, ἤ ὁδὸς -

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δρόμος, (καλδιείμ). ἔτι δὲ ἡ τὸ Ἔδαφος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐσχλισμένον μὲ μικρὰς ψηματισμένας πέτρας, καθὼς π. χ. τὰ Μωσεικά.

Λιθοτομεῖον, τό. ταυτὸν τῷ, Λιθοτομία.

Λιθοτομέω, ῶ. λίθας τέμνω, κόπτω πέτρας.

Λιθοτομία, ἡ. τὸ κόπτειν πέτρας. καὶ τὸ κόλλιμον τῆς ἐν τῇ κύτρᾳ πέτρας. 2) Ταυτὸν τῷ, Λαοτομία, τόπος ἔνθα κόπτουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὰς πρὸς οἰκοδομὴν πέτρας. Δημοδ. 3) Αἱ κεκομμέναι πέτραι. "Καὶ οἱ τὸ πολὺ τῆς λιθοτομίας τῆς Πεντέλης "σιν ἐς τὴν οἰκοδομὴν ἀνήλωθη". Παυσαν. ἀ. 19.

Λιθοτόμος, ὁ, ἡ. ὁ λίθας τέμνων, ὅσις κόπτει τὰς πέτρας. 2) Ὅσις κόπτει τὴν ἐν τῇ κύτρᾳ πέτραν. καὶ

Λιθότομος, ὁ, ἡ. Παθητ. ὁ ἐκ λίθου κεκομμένος. ὁ Σχηματισμός, Λιθοτομίας, ὁ. ἔχει ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. ζ'. 118. ὅπου καὶ, αἱ λιθοτομίαι, κεῖται.

Λιθοτράχηλος, ὁ, ἡ. ὁ σκληρὸν τράχηλον ἔχων. ἀμφ.

Λιθοτριβικὸς, (λίθος, τείβω), ὄθεν, Λιθοτειβικὴ, ἡ. ὑπάκουσ. τέχνη. ἡ τέχνη τῶ τείβειν λαίειν τὰς λίθους.

Λιθουλκέω, ῶ. ἕλκω-σύρω-ἐκβάλλω λίθους. ἐκ τοῦ

Λιθουλκὸς, ὁ, ἡ. ὅσις σύρει-ἐκβάλλει λίθους.

Λιθουργέω, ῶ. ἐργάζομαι-δολεύω τὰς πέτρας. εἰς πέτρας δολεύω. ὅθεν

Λιθουργία, ἡ. ἡ τῶν λίθων ἐξεργασία. τὸ εἰς πέτρας δολεύειν.

Λιθουργίζω, ταυτὸν τῷ, Λιθουργέω. ἀμφ.

Λιθουργικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς τὸν λιθουργόν. Λιθουργικὴ, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ λιθουργοῦ.

Λιθούργιον, τὸ, αὐτὶ τοῦ, Λιθοτομεῖον. ἀμφ.

Λιθουργὸς, ὁ, ἡ. (ἔργον, λίθος) ὅσις δολεύει τὰς πέτρας. "Σιδήρεια λιθουργά". ὄργανα σιδηρᾶ (ἢ σιδήρεια) δι' ὧν δολεύουσι τὰς πέτρας. ἄλλως δὲ καὶ, Λιθουργικὰ, λέγονται.

Λιθουρία, ἡ. (οὖρον) τὸ οὐρεῖν-κατουρεῖν λίθους πέτρας. Σχόλ. Πινδάρ. Πυθ. ἀ. 87. ᾗ 89.

Λιθοφορέω, ῶ. λίθους φέρω, πέτρας κυβαλῶ-βυσάζω. ἐκ τοῦ

Λιθοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λίθους φέρων-βυσάζων-κυβαλῶν.

Λιθόω, ῶ. λιθοβολῶ, ἢ μεταβάλλω τι εἰς λίθον.

Λιθώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιθοειδής.

Λιθωδία, ἡ. ἡ τῶ λίθου σκληρότης. Εὐσάθ.

Λιθωμότης, ᾶ, ὁ. (λίθος, ὄμνυμι) παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Δημιογόρος. ὅσις ὤμοσε (ἔκαμνε ὅρκον) ἐπειδὴ εἰς τὸν ἐν τῇ Πυκνὶ λίθον, ὅσις ἐκεῖ τὸ βῆμα. Αἰσχραί. Ἀχαρν. 683. Ἐκκλησ. 87. Εἰρήν. 680.

Λίθωσις, ἕως, ἡ. (λιθόω) τὸ λιθοβολεῖν, ἢ μεταβάλλειν εἰς λίθον. Πλουτάρχ.

Λικμαῖος, αία, αῖον. (λικμὸς) ὁ ἀρτιγέννητος τοῦ λικμοῦ. "Δηὼ λικμαία". Ἀνέκδοτ. β'. 80.

Λικμᾶς, ὁ. (λικμάω) ταυτὸν τῷ, Θείνας. παρ' Ἡσυχ. Λιχμὰς, κεῖται.

Λικμάω, ῶ. καὶ, Λικμάνω, λιχνίζω, διαχωρίζω διὰ τοῦ λικμητείου τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον. Ξενοφ. Οἰκον. ι'. 2. καὶ Ἰλ. Ε. 500. ἔτι δὲ ἡ αὐτὶ τοῦ Διαχωρίζω, διασκορπίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰκμάω: ὅθεν

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Λικμητὰς, ᾶ, ὁ. ἡ, Λικμήτωρ, ορος, ὁ. ὁ λικμάων-λιχνίζων τὸν σῖτον, ἢ τὰ ἀπαχωρίζοντα, καθαρίζων τὰς καρπὰς ἀπὸ τῆς ἀχύρων εἰς τὸ ἀλώνιον. Ἰλ. Ν. 590. ὅθεν

Λικμητήριον, τό. ὄργανον ἁπλοῦν εἰς τὸ λικμᾶν-λιχνίζειν, λιχνιστήριον, θείνακτρον, πτύον, λικμός.

Λικμητηρὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λικμητήριον. Πολυδ. ἀ. 245.

Λικμητὴς, ταυτὸν τῷ, Λικμητὴρ. ὅθεν

Λικμητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ λικμᾶν-λιχνίζειν.

Λικμήτωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λικμητὴρ.

Λικμίζω, ταυτὸν τῷ, Λικμάω. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λιχνίζω.

Λικμὸς, ὁ. πτύον (φκυάειον) λιχνιστήριον δι' οὗ καθαρίζουσιν εἰς τὸ ἀλώνι τὰς καρπὰς ἀπὸ τὰ ἄχυρα. παρὰ τοῖς Ο'. Ἀμὼς θ'. 9. καὶ Ἡσυχίῳ. Ζήτ. Λίκνον.

Λικμοφόρος. Ζήτ. Λικνοφόρος.

Λικνάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Λίκνον.

Λικνίζω, καὶ, Λικνίζω, ταυτὸν τῷ, Λικμάω. Γλωσσάρ.

Λικνίτης, ου, ὁ. ὑπόθετον τῆ Διονύσῳ, ἀπὸ τῆς λίκνου ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, ἢ διότι οἱ Λικνοφόροι ἐτίμων αὐτόν.

Λικνοειδὴς, ές, ὁ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ λίκνου ἔχων. ὁ Συϊδ. ἐρμίλ. καὶ τοῦ, Ῥυπαρός.

Λίκνον, καὶ, Λεῖκνον, τό, τινὲς νομίζουσι τοῦτο οὐ διὰ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Λικμὸς. ἔστι δὲ πεπλεγμένον κόσκινον ἢ πτὶ δερμάτινον διὰ οὗ ὑποχωρίζουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ ἄχυρα. 2) Ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο τὸ κόσκινον ἢ τὸ καλάθιον διὰ οὗ ἔφερον τὰ πρὸς θυσίαν ἀπαρχαῖα σκεύη. Ζήτ. Λικνοφορέω. Ἐτίμων ἔτι καὶ ἄλλως θεὰς μὲ τὰς ἀπαρχὰς τῆς καρπῶν, τὰς ὁποίας βάλλοντες ἐν τῷ λίκνῳ φοσφέρον αὐτοῖς. Ἐκαλεῖτο αὐτὰ ἡ φοσφορὰ, Λίκνοις φοσφορήσατε. Πλούταρχ. "Οἱ τῷ Διὸς γοργῶπιν ἐργαίῳ φατοῖς "λίκνοισι φοσφορήσατε". ὁ Ἡσύχ. ἐρμίλ. τοῦτο δηλ. τῆ, Κανᾶν. 3) Κύτρα, μεσσίκι, ἐν ᾧ τὰ παιδία κοιμῶνται· αὐτὶ τούτου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ σὺ κόσκινον-δερμάτιον ἢ πυριάτιον. Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. καὶ Θεμίς. λόγ. ιή. Ὥρα ᾗ Ἐτυμολ. μέγα ἐν Λ. Λεῖκνον.

Λικνοφορεῖν, φέρειν ἐν τῇ πομπῇ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον. ταυτὸν τῷ, Λικνοφορεῖν. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Λικνοφὴς, ὁ, ἡ. (λίκνον, σέφω) ὁ φέρων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον ὡς σέφινον.

Λικνοφορέω, ῶ. λικνοφόρος εἰμὶ, τὸ λίκνον φέρω. ἐκ τοῦ

Λικνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λίκνον φέρων, ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ μυστηρίοις τοῦ Διονύσου ἔφερον πεπλεγμένα λίκνα-παλάθια ἢ παστέκια ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐν οἷς ἦσαν τὰ πρὸς θυσίαν καὶ ἱερὰς τελετὰς ἀπαιτούμενα σκεύη. Ζήτ. Λίκνον.

Λικριφὶς, Ἐσίρ. πλαγίως, ἐκ πλαγίου, ἀπὸ τοῦ πλαγίου μέρους. ταυτὸν τῷ, Λεχεὶς. Ἰλ. Ω. 453. ὅθεν

Λικροὶ, οἱ. τὰ σέλη τῆς ἐλαφείων κεράτων, ἐπειδὴ ἐκ αὐτὰ πλαγίως κεῖνται. Ζήτ. Λεκροί.

Λίκτης, ου, ὁ. (λείχω) ὅσις λείχει-ἀγλύφει.

Λιλαίομαι, (λάω, λιάω) μετὰ Γενικ. ἢ Ἀπαρεμφ. ἐπιθυμίαν ἔχω κάτι τι, ὀρέγομαι. ἀπεύδω-προθυμοῦμαι, πασχίζω ν' ἀπολαύσω τι. Ἰλ. Π. 89. Ζήτ. Ἐλλιπῶς.

Λιμαγχέω, ιδ. (λιμὸς, ἄγχω) ἀφίνω τινὰ νὰ πεθάνῃ, ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ πεῖναν, ἢ νὰ γίνῃ λιγοστεγνός-ξηρὸς ἀπὸ τὴν πείναν. Μέσ. Λιμαγχέομαι, καταβρόχω ἐμαυτὸν, φθείρω, ὀλιγοσθένω τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός με ἀπὸ τὴν πεῖναν-νηστείαν. ὅθεν

Λιμαγχία, ἡ. τὸ νηστεύειν-πεῖναν, ἢ ὑπὸ τῆς πείνας φθορὰ ἢ ξηρότης τοῦ σώματος. Ῥῆφ. Ἐφέσ.

Λι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λιμαγχιώδης, κὴ, κόν. ὁ θλίβων ἀπὸ τῆς πείνης-πτείας. Παθητ. ὁ καταζήρος ἀπὸ τῆς πείνης. Ἱπποκράτ.

Λιμαγχονέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λιμαγχέω. Σποβαῖος, Λόγ. 44. κὴ Βασίλ.

Λιμαίνω, (λιμὸς) πεινῶ, πάσχω ὑπὸ πείνων καὶ ἔλλειψιν ζοφῆς. Ἡρόδοτ. Ζ'. 25. κὴ Ἀπποκρ.

Λιμακώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιμακώδης.

Λίμβος, ἡ, Λίμβος, ὁ. λαίμαργος, ἀφόδοφάγος. Gulosus, γαστρίμαργος. ὁ τὰ καλὰ φαγητὰ ἀγαπῶν. Ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τῆς παραγωγῶν, Λιμβόω, Λιμβόομαι, Λιμβία, κὴ, Προλιμβόομαι, (σχολ. Ἀεισοφ. Νεφ. 1201.) οἱ νεώτεροι μετεχειρίδησαν αὐτὶ τῶν, Λίχνος, Λιχνόω, κὴ Λιχνεία.

Λίμβρος, ρὰ, ρὸν. ταυτὸν τῷ, Λίβρας, ἀεισθμ. 2.

Λιμεναρχης, ε, ὁ. ὁ τὸ λιμένος ἄρχων. ὁ ὕπατος τῶν λιμένος ἢ τὸ ἐν αὐτῷ τελωνίου. ὅθεν

Λιμεναρχία, ἡ. ἡ ὑπατεία ἤτοι τὸ ὀφφίκιον τοῦ Λιμεναρχου.

Λιμενηρόχος, ὁ, ἡ. ὁ λιμένα ἔχων, ὁ κυριεύων-ἔχων ὑπὸ τὴν ὀξουσίαν τε ἢ κατοικῶν τὸν λιμένα. Λιμενυήοχος, ὁ, ἡ. (παροξυτ.) ὁ ἐν τῷ λιμένι εἰσπεπλεγμένος ἢ ὑπὸ τὸν λιμένος ἐχόμενος-περικυκλούμενος. Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 965.

Λιμενίζω, ἐν τῷ λιμένι εἰμὶ, εἶμαι εἰς τὸν λιμένα. Πολύαιν. δ'. 7. 7. "Κρημνῷ λιμενίζοντι". λιμένα σχηματίζοντα.

Λιμένιον, τὸ. καὶ, Λιμνίσκος, ὁ ὑποκορ. τῶν, Λιμένι. μικρὸς λιμένας. ὅθεν Λιμενίας, νίκη, ου, Ἀφροδίτη. "Παυσαν. β'. 34. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα.

Λιμενίτης, ε, ὁ. καὶ διὰ Λιμενίτης, ἡ. ὁ ἐκ λιμένος ὤν. ὁ ἀνήκων εἰς λιμένα, καὶ ὁ ὅμοιος τῷ λιμένι.

Λιμενοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος λιμένος ἔχων.

Λιμενοποιϊκὴ, τὸ. διδασκαλία ὡς δεῖ λιμένας ποιεῖν. Μαθημ. παλ. σελ. 50.

Λιμενορμίτης, ε, ὁ. Ἀνάλεκτ. β'. 277. "Πειραιεὺς λιμενορμίτης". τὸ ὁποῖον ἐν σελ. 16. "Ἐνορμίτης, κὴ ἐν ἀ. σελ. 235. "Λιμενίτης" πέπαιτ. ἀμφ.

Λιμενοσκόπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔφορος καὶ ὕπατος τοῦ λιμένος. Ἀνάλεκτ. β'. 113.

Λιμενοφυλακία, ἡ. τὸ ὀφφίκιον-ἡ ὑπατεία τοῦ λιμενοφύλακος.

Λιμενοφύλαξ, ακος, ὁ. ὅστις φυλάττει τὸν λιμένα. Αἰνείας κεφ. 29. ὅστις σιωπᾷ τὰ μετὰ τοῦ, Ἀποστόλους.

Λιμὴν, ένος, ὁ. κόλπος μικρὸς τῆς θαλάσσης περικυκλωμένος ὑπὸ ἀκρωτείων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζοντα τὴν βίαν τῶν κυμάτων, διώκεται ἐν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ τὸ πλοῖον ἐν καιρῷ ζάλης καὶ τεικυμίας, κὴ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταποντισμῆς. τόπος παραθαλάσσιος ὑπήθειος εἰς τὸ νὰ ἀράζωσιν ἡσύχως τὰ πλοῖα, λιμένας. Ἰλ. Α. 432. διαφέρει ὅμως τοῦ, Ὅρμος. παρὰ Θετταλοῖς ἐκαλεῖτο ἕτω κὴ ἡ Ἀγορά. Γαλίν. Ζήτ. Λίμνη.

Λιμηρὸς, ρὰ, ρὸν. (λιμὸς) πεινασμένος, πτωχὸς, ἄπορος. "Λιμηρὰ ἐργασία". Ἀνάλεκτ. β'. 8.

Λιμνάζω, Μ. άσω. διὰ πλημμυριζόντων ὑδάτων καὶ εἰς λίμνην μεταβαλλομένων. Στράβ. καὶ Φίλ. ἐνταῦθα Μέσ. Λιμνάζομαι, διὰ ὑπολειπομένων ὑδάτων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ πεδίοις, καὶ λίμνην σχηματιζόντων. Ζήτ. Διμνάω.

Λίμναι, αἱ. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ἄπο τόπος τις πλησίον τῆς ἄστεως, ἐν τῷ Ἱερατείῳ Διὸς καλυ-

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

ρλίῳ, ὅπου ἰδοὺ τὸ παλαιότατον σέμνος τῆς Διονύσου εἰς τὸν ὁποῖον κατ' ἔτος ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης κὴ τῶν γερασιτέρων τροσφέρων ἑορτησικὰς θυσίας ἐτέλει τὰς μυστικὰς λαβεῖας. Ἐντεῦθεν καλεῖται ὁ Διόνυσος, Λιμναγενὴς, καὶ, Λιμναῖος, καὶ, Λιμνήτης, καθὼς ἔτι καὶ ἡ ἐνταῦθα τιμωμένη Ἄρτεμις. Δημοσθ. κατὰ Νεαιρ.

Λιμναῖος, αία, αῖον. ὁ διόλου λίμνη ὤν, γεμάτος ὑπὸ λίμνας. 2) Ὁ ἐκ τῆς Λιμνῶν. Ζήτ. Λίμναι.

Λιμνακὶς, ίδος, ἡ. Ὀρφικὰ, 648. ἴσως, Λειμακίδιον, ἐκ τοῦ, Λειμαξ, ὁ ἐστὶ, Λειμών. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, Λίμνη.

Λιμνὰς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιμναία. Θεόκριτ.

Λιμνασία, ἡ. (λιμνάζω) ἡ ἐνβολὴ κὴ πλημμύρα ποταμῶν τινος ἢ θαλάσσης, καὶ ἡ εἰς λίμνην χύσις τοῦ ὕδατος τότε, λίμνασμα. Ἀεισοτ. Προβλημ. κέ. 2.

Λιμνᾶτις, Δωρικ. αὐτὴ, Λιμνῆτις.

Λίμνη, ἡ. τὸ συνεχῶς ὕδατα ἢ συναγωγὴ ὑδάτων, οὕτινι κοίλῳ τόπῳ. κυρίως τὰ ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ τινος καὶ θαλάσσης ὑπερχόμενα καὶ μένοντα ἐν τοῖς κοίλοις τόποις ὕδατα. "Ὅσοι ποταμοὶ λιμνάζουσιν εἰς ἕλη, ἢ ὅσα ἕλη λιμνάζονται. Ἀεισοτέλ. Προβλημ. κέ. 2. 2) Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται ἔτι ἡ Θάλασσα, καὶ ὁ Ὠκεανός. καὶ αὐτὴ ἡ σημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη. καὶ ὅτι τοῦτο τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, Λίμνη, παρὰ τοῖς ὑστέροις, Λιμνοθάλασσα, καὶ Στομαλίμνη, ἐλέγετο. καὶ ἐνταῦθα τὸ, Λιμνόσρεον, τὸ ἐν αὐτοῖς φυλαττόμενον ὄσρεον. Τοῦτο φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁ Δίφιλος παρ' Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 92. λέγων "Κράτιστα δὲ τὰ θαλάττια (ὄσρεα) ὅταν "λίμνη ἢ ποταμὸς παρακέηται". Ἐκ τοῦ Λείβω, Λίβω, τὸ ῥέω, σάζω. Μέλ. Λίλω, Λέλιμαι, Λιμνὸς, Λίμνη. ὡς καὶ ἐκ τοῦ Στάζω, τὸ Λατιν. Stagnum.

Λιμνῆσις, ἡ. (λίμνη) ταυτὸν τῷ, Ἀσάρκη.

Λιμνήτης, ε, ὁ. καὶ, Λιμνῆτις, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ Λιμναῖος. ὁ ἐκ τοῦ μέρους τῆς Λιμνῶν ὤν. Ζήτ. Λίμναι.

Λιμνιάζω, αὐτὶ τοῦ, Λιμνάζω. Στράβ. ιγ'. ἀμφ.

Λιμνόβιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ λίμνῃ ζῶν. Ἀέτιος. Ζήτ. ἐν τῷ, Χερσάβιος.

Λιμνοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Λιμνοειδῶς. ὁ τὸ εἶδος τῆς λίμνης ἔχων.

Λιμνοθάλαττα, ἡ. ἡ ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ τοῦ ξεχειλισμοῦ τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη. Lacunarium. Στράβ. καὶ Ἀεισοτ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ὀλίγα στενὴ τινὸς αὔλακος ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν σχηματισθεῖσα ἁλμυρὰ λίμνη.

Λιμνομάχης, ε, ὁ. ὁ ἐν ταῖς Λίμναις μαχόμενος-ἀγωνιζόμενος. ἐκ τοῦ, Λίμναι, καὶ μάχη.

Λιμνόσρεα, τὰ. (λίμνη, ὄσρεον) παρ' Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσορ. δ'. 4. καλοῦνται ὅτω μόνον τὰ παρὰ μῆν Ἀσείδῃ καλούμενα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον εἰς παραθαλασσίους λίμνας ἢ εἰς μέρη θαλάσσης εἰς λίμνην σχηματιζόντα φορὰς χρῆσιν φαγητῶν. Ὄσρεα, δὲ καθόλου παρ' αὐτῷ καλοῦνται ἅπαντα τὰ δίθυρα ὀστρακοδέρματα.

Λιμνοσώματος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λιμνώδης. Εὐβουλος παρ' Ἀθήν. σελ. 300.

Λιμνουργὸς, ὁ, ἡ. (λίμνη, ἔργον) ὁ ἐν ταῖς λίμναις ἐργαζόμενος, ἁλιεὺς, ψαρᾶς. Πλούταρχ. ἐν Μαείῳ. 37.

Λιμνοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἐν ταῖς λίμναις φυόμενος-βλαστάνων.

Λιμνοχαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λίμνη, χαρὰ) ὅστις χαίρει εἰς τὰς λίμνας, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διαίσκεται εἰς τὰς λι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λίμνας καὶ νῆ ζῆ ἐν αὐταῖς. ἐνταῦθεν ἐν τῇ Βατραχομυομ. στίχ. 111. καὶ ὄνομα μυόστινος, Λιμνόχαρις.

Λιμνόω, ῶ. πλημμυρῶ - ξεχειλίζω, ἢ ὑδρὸ τῆς ἐκβεβλημβόων εἰς τὰ πεδία ὑδάτων λίμνῃν χηματίζω - πνιὸ. Σχόβ. ε.

Λιμνώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ λίμνῃ· πλήρης - γεμάτος ὑπὸ λίμνας, ἢ νερὰ ἰσάμβυα.

Λιμοδοξία, ἡ. Φίλ. β'. σελ. 436. Ρ. ἡ κακὸς δόξαν πεῖνα. τὸ νὰ λιμώττῃ τινὰς ὑδρὸ δόξαν, ἤτοι νὰ ζητῇ αὐτὸ μὲ λαχτάρα ὡς πεινασμβός.

Λιμόθωρον, τό. ζιζανίοντι τὸ ὁποῖον αὐξαίνει μεταξὺ τᾶ Κυμίνυ. Θεόφρας. Ἰς. Φυτ. ἡ. 8. ὅπυ ἄλλαι Ἐκδόσεις, Λιμόδωρον, ἔχυσι.

Λιμοθνὴς, ὁ, ἡ. (λιμὸς, θνήσκω) ὅσις ἀπέθανεν ἢ ὑποθνήσκει ὑπὸ τὸν πεῖναν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1282.

Λιμοκίμβιξ, ικος, ὁ, ἡ. (λιμὸς, κίμβιξ) ὅσις πάσχει ὑπὸ πεῖναν, ὑδρὸ ῥυπαρότητος ἢ φιλαργυρίας. Εὐσάθ.

Λιμοκόλαξ, ακος, ὁ. ὅσις ἐκ τῆς πείνας βιαζόμενος κολακεύει. Φρωϊχ.

Λιμοκτονέω, ῶ. διὰ τῆς πείνας φονεύω. ἀφιλῶ τινὰ νὰ ὑποθαίῃ ὑπὸ τὸν πεῖναν. Οὐδετ. ὑποθνήσκω ὑπὸ τὴν πεῖναν. δὲν βρώγω διὰ ν' ὑποθαίνω. Γαλλ. ὄθεν

Λιμοκτονία, ἡ. ὁ διὰ τῆς πείνας θανάτος.

Λιμοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ τῆς πείνας φονεύων. ὅσις ὑποθνήσκει ὑπὸ τὸν πεῖναν.

Λιμόξηρος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς πείνας κατεξηραμβός. Γλωσσάρ.

Λιμὸς, ὁ. (λείπω, λιμπάνω, παρακείμ. παθητ. λέλιμμαι) πεῖνα, ἀξοφία, ἔλλειψις ξοφῆς ἤτοι τῆς τροφῆς πρὸς ζῆν ἀναγκαίων. Ἰλ. Τ. 166. Δωσιθ. Θηλ. Λιμὸς, ἡ. Σχελ. Λεισοφ. Ἀχάρν. 743. ὄθεν

Λιμυργὸς, ὁ, ἡ. παρὰ Δίωνι Χρυσ. Λόγ. 33. ἴσως ἡμαρτ. ἀντὶ τᾶ, Λιμνεργός.

Λιμοφορεὺς, έως, ὁ. παυτὸν τῷ, Λιμοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) λιμὸν - πεῖναν φέρων ἢ τροξεινῶν. Ἀνθολογ.

Λιμόψωρος, ὁ. Πολύβ. γ'. 87. ψώρα ἥτις τροξενεῖται εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ὑπὸ πεῖναν ἢ ὑπὸ ἀχρειάν ξοφιᾶ.

Λιμπάνω, ἕτερος χηματισμὸς τᾶ, Λείπω.

Λιμφεύω, καὶ, Λιμφὸς. ὁ Ἡσύχ. ἑρμίν. ὑδρὸ τᾶ, Ἀπαπεύω, Φιλιώλος, Συκοφάντης. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι εὐ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τᾶ, Λιμβάνω, καὶ, Λιμβὰς, Λιβαὶ. δ'. σελ. 615. "Οὐχ ὑπὸ λιμφὸς ὑδ' ἀνοήτους ἐγώ". ἄρα αὐτὶ τᾶ, Ἁλιὰς. ὅπυ ἄλλαι Ἐκδόσεις, Λίμφας, ἔχυσι, καὶ ἄλλοι ὑδρὸ τᾶ, Μωρὸς, ἠρμίν.

Λιμώδης, εος, ὁ. ἡ. πεινασμβός, πεινικός.

Λιμῶσσω, καὶ — ώττω. (λιμὸς, λιμόω) πεινασμένος - ἄσιτος - πεινικὸς εἰμὶ, ξοφῆς δεῖπρῶ, πάσχω ἔλλειψιν τῆς τροφῆς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὑποθνήσκω τῆς πείνας.

Λιναγερτουμένη, ἡ. ἐνεμωλὴ λινὰ, κακοείμονα, λινεργάσα. Παρὰ Φιλῇ, ρβ'. στίχ. 6. κεῖται "Λιναζέτλεω, ἢ Λιναγέρτλω" ὑδὲ ἀμφιβόλε ἐννοίας. Παρὰ Λυκόφρον. 237. κεῖται, Λιναζέτης, ὁ. ὑδ ἑρμίν. ὑδρὸ τᾶ, ὁ ἀγρεύθεις ἐν λίνοις, ὁ πιαθεὶς εἰς τὸ δίκτυα.

Λίναιος, παυτὸν τῷ, Λίνειος.

Λιναίριον, τό. ὕπκορ. τᾶ, Λίνον, ἐκλαμβανόμενα πολλάκις ἢ αὐτὶ τᾶ Λίνον, ὡς καὶ ἐν τῇ σωμπλοκῇ.

Λιναίω, ἀφ' ᾧ τὸ, Ἐπιλιναίω, γυρίζω ὁλόγυρα ὡς τὰ σημβόα δίκτυα ἢ βλέπω. παυτὸν τῷ, Λινοπτέω. παρ' Ἡσυχίῳ, (Ἐπιλινᾶν, ὑπορρόδεσθαι τὰ ἐσῶπα λινὰ, καὶ ὑπβλέπειν). ὅσις ἔτι καὶ, Λίναμαι, ζητῶ μαι, καὶ ἐπομβόως, Ἐπιλίνημι, ὑπβλέπω, ἔχει. ὁ Εὐσάθιος ἀναφέρει "Διελινήσατο ὁ λαγωὸς". ὁ λαγὸς διεξῆλθεν ὑπὸ τὰ δίκτυα, καὶ "Ἐξελίνησεν", ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται "Λινοπτέζει, Λινοπτᾶ, Ἐπιλινθύει, Περιβλέπει. ὅπυ ὁ Μύσυρος "Ἐπὶ λίνα ὡεβλέπει" ἔγραψεν.

Λινέη, τὸ Λατιν. Linea. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομένῳ.

Λίνειος, καὶ, Λίνεος, έα, εον. καὶ σωκλ. Λινοῦς, Λινῆ, Λινᾶν, ἐκ λίνα κατεσκβασμβόν, ὑπὸ λιναέων, λιναείσιν, ἢ λιναείτικον. Παρὰ Βίωνι περὶ Μηχανῶν κεῖται συχνάκις, Λινέαι, καὶ, Λιναῖαι, αὐτὶ τοῦ, Σχοινία, τειχαῖ, ὡς τὸ Λατιν. Linea, αὐτὶ τᾶ Σχοινίον, ῥάμμα, κλωσὴ, σπάγος, φάδιον.

Λινεργὸς, έος, ὁ, ἡ. (λίνον, ἔργον) ὁ ἐκ λίνα ἐξεργαζόμβος, ὅσις φκιαίνει σχοινία ἢ πανιὰ ὑπὸ λιναέα, ὁ τὸ λιναέα ὑφαλόων. Διονύσ. Περιηγ. 1116. "Ἰσὸς λινεργός".

Λινεὺς, έως, ὁ. ἁλιεὺς, ψαρᾶς. ἐκ τᾶ, Λίνον. 2) Εἶδος ἰχθύος. Mugil. Ἡσύχ.

Λινευτὴς, ᾶ, ὁ. ἀγρεύτης, κυνηγὸς, ὁ ὑδρὸ τῆς δικτύων κυνηγῶν. Ἀντιπάτρ. Ὑπηρ. ιγ'.

Λινεύω γυρνάθοις". Ἀρριαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 10. παυτὸν τῷ, Ἁλιεύω, ψαρεύω. ἐκ τᾶ, Λίνον, τὸ δίκτυον.

Λινίσκος, ὁ. παυτὸν τῷ, Λιναέειον.

Λινόδεσμος, ὁ, ἡ. δεσμὸς ἐκ λίνα, λιναείσιον χοινίον - σπάγος. 2) Ἐπιθέτ. παυτὸν τῷ, Λινόδετος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ λίνα δεδεμβός. "Σχεδία λινόδετος". Αἰσχύλ. δεδεμβὴν μὲ λιναείσια χοινία.

Λινόδρυς, φυτόν τι, παυτὸν καὶ, Χαμαίδρυς.

Λινόζωσις, εἶδος φυτᾶ. Διοσκορ. δ'. 191. Λατιν. Mercurialis annua. Linn. Perennis, ὑπό τινων λεγεται, Παρθενώδι.

Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ. ὁ λιναείσιον (λινᾶν) θώρακα ἔχων. Ἰλ. Β. 529. ἢ 830. ὅπυ ὁ Σχολιαστὴς ἔχει "Οἱ γὰρ πεζέται λινᾶς θώρακας φορῶσιν.

Λινοκαλάμη, ἡ. ἢ, Λινοκαλαμὶς, ἡ. τὸ φυτὸν τᾶ λιναείου. ὁ Καλλίμ. λεξ. 265. ὀνομάζει τῆς Κολχίδος τὸ λιναέειον "Κολχίδα καλάμιλα". Ζήτ. ἐν τῷ, Καλάμη.

Λινοκάρυξ, ὁ. Δωσικ. αὐτὶ, Λινοκῆρυξ. ὁ τὰ λίνα (τὸ λιναέειον) πωλῶν καὶ φωνάζων. Ἡσύχ.

Λινόκλωσος, ὁ, ἡ. (κλώθω, λίνον) Ἀνάλεκτ. γ'. 262. "Ἠλακάτα λινόκλωσος". ἡ κλώθουσα - γνέθουσα τὸ λιναέειον ῥόκα. ἢ παθητ. ὁ ἐκ λιναείᾳ ἐγνεσμβός - κλωσμβός.

Λινόκροκος, ὁ, ἡ. (κρόκη) ὁ ἐκ λιναείᾳ ὑφασμένος, λιναείσιος, ὁ ἐκ λιναειτίᾳ πανίᾳ ὤν. "Λινόκροκος" φᾶρος". Εὐριπ. Ἑκάβ. 1068. τὸ ἄρμβυον τᾶ πλοίυ.

Λίνον, τό. τὸ φυτὸν λιναέειον καλάμβυον, καὶ αἱ ὑδρὸ αὐτᾶ μακραὶ ἶνες. Linum. 2) Πᾶν ὅ,τι κατασκβάζεται ὑδρὸ αὐτᾶ, ὡς, Κλωσὴ, χοινίον, σπάγος, ῥάμμα, νῆμα, καὶ τὸ ἐκ τούτυ πεπλεγμένον δίκτυον. Ἰλ. Ε. 487. ἑρμιᾶ, ἢ ἄγκιστρον, ὅ ἐστὶ, τὸ λεπτὸν σχοινίον τᾶ καλαμιδίυ δι' ὃ ψαρεύυσιν. Ἰλ. Π. 408. ὕφασμα, πανίον. Ὀδυσ. Ν. 73. ἄρμβυον, πανίον τὸ πλοίυ, τὰ ἱστία. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 563. "Λίνον "λίνῳ σωκάπτειν". Παροιμ. Ζήτ. ἐν τῷ, Δινοτόμος. Τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 570. "Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε". τινὲς ἑρμίν. τὸ, λίνον, ὑδρὸ τᾶ, Χορδὴ, ἐπειδὴ καὶ κατὰ ταυτὸν φέρει Κλωσὶν ἐκ λίνα εἰς χορδὴν ἔλαβον. Ὁ Φώτ. Λίνον, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λίνοις αὐτὶ χορδῶν ἐχρῶντο" ἀλλὰ καὶ "Ὅμηρος χορδὰς ὑπερβάλλων, λίνον, καλεῖ. ἄλλοι δὲ ὑφάσματα Λίνον, ἢ ἑρμίν. ὑδρὸ τᾶ, Τὸν παῖδα Λίνον,

κα-

ΑΠΟΘΕΤΗΡΙΟ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καλάμῳνον, ἢ τὸν ἐπ' αὐτῇ ὑπὸ τῶ λαῶ πεποιημένον καὶ ψαλλόμενον Ὕμνον.

Λινόπεπλος, ὁ, ἡ. ὅσις φορεῖ λιναρέσιον ἐπανοφόριον. ὁ λινᾶν πέπλον φέρων.

Λινοπηνὴς, ές, ὁ, ἡ. (πλέω) λινᾶς - λιναρέσιος, ὁ ἐκ λιναρέου κατεσκευασμένος. Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. ζ'. 45.

Λινόπλακτος, ὁ, ἡ. (λίνον, πλήσσω) ὅσις φοβᾶται ὑπὸ τὰ δίκτυα. ὑπὸ ζώων, τὰ ὁποῖα ἔπαθησαν πρὸς εἰς τὰ δίκτυα καὶ ἐγλύτωσαν, καὶ διὰ τοῦτο φοβοῦνται. Πλούταρχ. συμπ. προ. β'. 8. ὀθεν

Λινοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ. καὶ Ὑπερθετ. Λινοπληξέστατος, παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 321. κυρίως ὑπὸ ἰχθύος, ὅσις ἐμπλεχθεὶς ἢ κλεισθεὶς εἰς τὰ δίκτυα, πλήρης ἀγωνίας ὢν ἀρχίζει νὰ ῥίπτεται ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἔξοδον καὶ ἐλευθερίαν του. Ἐντεῦθεν Μεταφορ. ὑπὸ ἀνθρώπου, ὅσις καταντᾷ εἰς μανικὴν κίνησιν. παυτὸν πρ, Φρενοπλήξ. Ζητ. καὶ, Λινόπληκτος.

Λινοπλόκος, ὁ, ἡ. ὁ λίνον πλέκων, ὅσις πλέκει δίκτυα. 2) Λινόπλοκος, ὁ, ἡ. (τροπαροξ.) ὁ ἐκ λίνου πεπλεγμένος.

Λινοπλύνας, ου, ὁ. ὁ τὰ ἐκ λίνου ὑφάσματα πλύνων. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ὑπὸ τῶ, Τειβεῖς. ὅπερ καλλίον, Γρυπεῖς, ἀναγνωστέον. ὁ ῥίπτων τὰ δίκτυα εἰς τὴν Θάλασσαν.

Λινοποιὸς, ὁ. ὁ λίνον ποιῶν, ὑφαντὴς. Σχολ. Ἀεισοφ.

Λινοπόρος, ὁ, ἡ. "Αὔρα λινοπόρος". οἱ τὰ ἰσιακὰ πανικὰ τῶν πλοίων φυσῶντες αὔρα. Εὐριπ. Ἰφιγ. τ. 411.

Λινοποτάω, ῶ. Λινοποτέομαι, Λινοποτέζω. Ζητ. Λινόπτης.

Λινόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ λιναρέσια ἤτοι πανίτικα πτερὰ ἔχων. "Νεὼς λινόπτερος". Αἰσχύλ.

Λινόπτης, ου, ὁ. (ὄπτομαι, λίνον) ὁ ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις ἤτοι δικτύοις ἐσὼς καὶ ὀπτικοπῶν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία, τὸ δὲ ὀπτικοπεῖν καὶ ἴσασθαι ἐπ' αὐτοῖς, Λινοπτάω, Λινοπτίζω, καὶ Λινοπτάομαι, λέγεται. Ἀεισοφ. Εὐρ. 1178. Ζητ. ᾧ, Λινάω.

Λινορράφης, ές, ὁ, ἡ. (ῥάπτω) συρραμμένος - συνθεμένος ἐκ λίνου ἤτοι ἐξ ὑφάσματος λινοῦ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 140. "Δόμος λινορράφης". τὸ Αἰγυπτιακὸν πλοῖον.

Λῖνος, ὁ. εἷς τῶν ἡρώων, υἱὸς τῆς Οὐρανίας. ὡσεὶ τῶν συμβεβηκότων τότε οἱ παλαιοὶ εἶχον μίαν ᾠδὴν ἥτις παρομοίως, Λῖνος, ἐπεγράφετο, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἔψαλλον εἰς τὰ συμπόσια. Ἐκ τούτου ἔτι μετὰ τῆς παρωδήσεως, Αἰ, ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τις θρηνητικὴ ᾠδὴ, Αἴλινος, τὴν ὁποίαν μετὰ παῦτα ἐξέλαβεν Ἐπιθετικῶς αὐτὴ τῶ, Θρηνητικός, Κλαυθμηρός. Ζητ. καὶ ἐν τῷ, Λίνον.

Λινόσαρκος, ὁ, ἡ. (σαρξ) παρ' Ἀθηναίῳ. σελ. 455. "Τροφαλὶς λινόσαρκος". παυτὸν πρ, Λεπτὸν, ἁπαλὸν.

Λινόσπαρτον, τὸ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 8. ἀμφίβολον φυτόν τι, μεταξὺ λίνου καὶ σπάρτου.

Λινόσπερμον, τὸ. τὸ σπέρμα τοῦ λίνου, λινόσπορος.

Λινοσασία, ἡ. ἡ χάσις, τὸ ξύσιμον τῆς δικτύωσῆς, ἢ τὸ ἐξῆς τῆς δικτύων κατασκευῆς. ἐκ τοῦ

Λινοσατέω, ῶ. (λίνον, ἵστημι) ξύω τὰ δίκτυα, κατασκευάζω μὲ τὰ δίκτυα. "Ἐστησάτο λινοσατήμενος". ἐπιασάτο εἰς τὰ δίκτυα. Ἀθηναῖ. ε'. σελ. 219.

Λινοσολία, ἡ. (λινοσολέω, ἐκ τοῦ, λινόσολος) φορέματα ἢ φορεσιὰ ὅλα λιναρέσια ὑφάσματα. τὸ φορεῖν λινᾶ ἐνδύματα. Πλούταρχ.

Λινοτόμος, ὁ, ἡ. (λίνον, τέμνω) ὁ κόπτων τὴν κλωστὴν - τὸ ῥάμμα ἢ τὰς ἐκ λίνου δεσμάς. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὁ Θαυματουργὸς, ὅσις ἐξαπέμνει τὰς ἐκ ξοινίων δεσμὰς καὶ πάλιν ὑγιὲς καὶ σῶον παρασκευάζει τὸ ξοινίον εἰς τὰς θυσίας. Τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦτο τὴν παροιμιακὴν φράσιν "Λίνον λίνῳ συνάπτεις". τὴν κλωστὴν εἰς τὴν κλωστὴν δένεις. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδ. φησι "Λίνον λίνῳ συνάπτεις. ἐπὶ τῶν παρακρουομένων ἢ ἀπατώντων". ὁ Ἡσύχ. λέγει "Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων". ὁ δὲ Φώτ. "Ἐπὶ τῶν αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων".

Λινόκλωκος, ὁ, ἡ. (λίνον, ἕλκω) ὁ ἐκ λίνου ἑλκυσθεὶς ἤτοι κλωσθείς. ὁ ὑπὸ λιναρέου ἐγκεκλεισμένος. Ἰων. παρ' Ἀθηναίῳ. σελ. 451.

Λινουργεῖον, τὸ. ἐργαστήριον (φάμβρικα) ἢ ἐργαλεῖος, ἔνθα ὑφαίνουσι τὰ λιναρέσια ὑφάσματα. Στράβ. ις'.

Λινουργέω, ῶ. (λίνον, ἔργον) τὸ λίνον ξηραίνομαι, δηλαδὴ τὸ λιναρέσιον καὶ κάμνω ὑφάσματα - πανία ἐξ αὐτοῦ. "Λινουργεῖν τὴν καλάμην". Σχόλ. Πινδάρ. Πύθ. δ'. 376.

Λινουργία, ἡ. τὸ λινᾶ ὑφάσματα ξηραίνεσθαι. καὶ τὸ ἐκ λίνου ὑφασμένον πεπλον, ἐκ τοῦ

Λινουργὸς, ὁ, ὁ. ὁ λινᾶ ὑφάσματα ξηραζόμενος. ὑφαντὴς, κ. τ. τ. 2) Εἶδος χιτῶνος. Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ. 23.

Λίνυες. Ζητ. Λίνιος, ᾳ, Λίνιες.

Λινόϋφος, ὁ. (ὑφω) ὑφαντὴς, ὁ ὑφαίνων λινᾶ ὑφάσματα. Γλωσσ.

Λινῦχος, ὁ. ὁ λίνα ἔχων, ψαρᾶς. Γλωσσ.

Λινεφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ λίνα - τὰ ὑφάσματα φθείρων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 25.

Λινοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ λινῦν χιτῶνα φέρων, ὅσις φορεῖ λινᾶ φορέματα.

Λινοχλαίνης, ου, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ λίνου χλαῖναν ἔχων.

Λινόω, ῶ. (λίνον) δένω μὲ λιναρέσιον κλωστήν. ὅθεν

Λίνωσις, ἡ. τὸ μεταξὺ κλωστῆς ἐκ λίνου δέσιμον.

Λίπα, Ἐπίρ. παρ' Ὁμήρ. "Λίπ' ἀλήφεσθαι". καὶ Θουκυδ. δ'. 68. ά. 6. "Λίπα χρίεσθαι". ἐλαίῳ ἀλείφεσθαι. Ἴσως ἐκ τοῦ, Λίπαι, Δοτικ. τῆς, Λίπας, Ἄλιφας, Ἄλειφας, Ἀλειφαρ. διὰ νὰ δηλοποιήσῃ τὸ "Ἔλεον ἄλειφαρ" τὸ ἐλαιόλαδον, ὑπὸ τὸ ἄλλον λίπος τῆς ζώων ὁ ἐστὶν ὑπὸ τὸ, Ἄλειφαρ λίπας. διὰ τοῦτο ἔτι καλεῖται καὶ Ὑγρὸν ἔλαιον, τὸ ἐλαιόλαδον, ὡσὰν διαφορὰν τοῦ πάχους τῆς ζώων.

Λιπάζω, καὶ, Λιπαίνω. (λίπας, λίπος) παχύνω ἢ λιπαρὸν ποιῶ. ἀλείφω, χρίω μὲ λίπος. κοινῶς γδύνω τινά. "Λιπάσαντας". Νίκανδρ. Θηρ. 90. "Λιπασμένον ὀστέον. ᾳ, Λιπαρόστομε" παρὰ Γαλλίῳ. ὁ Κορνήλιος ἑρμην. διὰ τὸ, Σιαπόστομε, ᾳ, ἐξαφταρεύτε, καπαφχωθεύτε.

Λιπαραῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ τῆς νήσου Λιπάρας ὤν. "Λίθος Λιπαραῖος". Θεόφρ. περὶ λίθ. ἔστιν ὁ τοῦ Πλινίου Lapis obsidianus. καὶ τὸ Γόρλιτζ, ὁ Liparaeo lapide.

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὸν ἤτοι ὡραῖον ἄμπυκα ὡσεὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἔχων. Πίνδ. Ζητ. Ἄμπυξ.

Λιπαραυγὴς, ὁ, ἡ. (λιπαρὸς, αὐγὴ) λαμπρὸς, φωτεινὸς, λάμπων. Ἀθηναῖ. σελ. 643. "Λιπαραυγεῖς" "περθμίδας". τὰς λαμπρὸν παλάμισμα ἐχούσας.

Λιπαρέω, ῶ. (λιπαρὴς) σαθρῶς θαμμόω, σφόδρα προσκαρτερῶ εἰς ἕνα πρᾶγμα - εἰς μίαν πρᾶξιν καὶ δίνησιν. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ Εἶμαι θαμεινὸς - θάμονος, σέκομαι σαθρῶς εἰς τὴν ὑποφασίνομαι, προσκολλῶμαι - θαμβέω σερῶς εἰς τὸ θαμχέρνημαμαι. Πρεσβύμος ᾗ φι-

λό-

λοτέρως δέομαι, παραμόνως καὶ θερμῶς παρακαλῶ, καθικετεύω. Ξενοφ. Ἀπολογ. Σωκράτ. "Τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ὤετο λιπαρητέον εἶναι". δεῦ τὸ ἐνόμιζεν ἄξιον νὰ παρακαλέσῃ. Καταπείθω, φέρω τινὰ εἰς τὰ θελήματά μου, νικῶ. "Ἀρωγοναύπης δαίμονας Λυσίστρατος ἐλιπάρησεν". Ἀνάλεκτ. β'. 215. Παρ' Ἡροδότ. Ε'. 19. "Μηδὲ λιπάρει τῇ πόσει". αντὶ τοῦ, Μὴ διάβρεχε, Μὴ πίνε πλέον, Μὴ πίνεις ἀδιαλείπτως. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Η'. 144. "Ἡμεῖς μέν τοι λιπαρήσομεν ἔτι". ἐπιμενοῦμεν, προσκαρτερήσομεν.

Λιπαρέως, ὡς. Ἐπίρ. ἐπιμόνως, ἐπιμελῶς, καρτερικῶς. προθύμως, ἱκετευτικῶς. τὸ ἐν Ὀδυσ. Δ. 210. ὁ Ἡσύχ. ἑρμεῖν. διὰ τοῦ, Ἀφθόνως, ἄλλοι δὲ αντὶ τοῦ, Εὐδαιμόνως. ἐκ τοῦ

Λιπαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπιμενῶν εἰς πρᾶξιν ἢ λόγον τινα. ἀρα, Καρτερικὸς, ἐπιμελὴς, προθύμως, προσεδρευτικὸς, παράμονος. Ἐκ τοῦ Λιπαρὸς, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι τὸ παράγωσιν ἐκ τοῦ, Λίαν παρῆναι, ἢ Λίπτω. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ λήγουσα διορίζει τὴν σημασίαν ἥτις ἐν τῇ Γλίσχος, εἶναι ἡ ἰδία. "Λιπαρῆ καὶ θεραπευτικὸν ὄχλον". Πλούταρχ. Κοριολ. ὅθεν

Λιπαρία, ἡ. παχύτης, λίπα. 2) Ἡ καρτερεία καὶ ἐπιμονὴ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἢ δέεσθαι - παρακαλεῖν. ἀρα, Προθυμία, ἐπιμέλεια, θερμὴ καὶ ἐπίμονος δέησις, προσεδρεία, σταθερότης. "Λιπαρίῃ καὶ ἀρετῇ". διὰ τῆς σταθερότητος καὶ ἀνδρίας. Ἡρόδοτ. Θ'.

Λιπαρογέωος, ω, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὰν γῆν ἔχων.

Λιπαρόζωνος, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὰν ἤτοι λαμπρὰν ζώνην ἔχων. "Ἥλιος λιπαρόζωνος". Εὐσεπ. Φοίν. 178. ὅπου ἄλλοι τὸ ἀνάγουσιν εἰς τὸ, Σελίνη, ᾗ, Λιπαρόζωνε, ἀναγνώσκ.

Λιπαρόθρονος, ὁ, ἡ. παχὺν ἢ λαμπρὸν θρόνον ἔχων. Αἰσχύλ. Εὐμ. 805. "Λιπαρόθρονοι ἑκάραι".

Λιπαροκρήδεμνος, ὁ, ἡ. ὁ λαμπρὸν καὶ ὡραῖον κρήδεμνον ἔχων. Ἰλ. Ζ. 387. ὡς τὸ, Λιπαράμπυξ.

Λιπαρόμματος, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὰ καὶ λαμπρὰ ὄμματα ἔχων.

Λιπαροπλόκαμος, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὸν - ἀλειμμένον ἢ λαμπρὸν πλόκαμον ἔχων. "Λιπαροπλόκαμος κεφαλή". Ἰλ. Τ. 126.

Λιπαρὸς, ρὰ, ρόν. (λιπάω) παχὺς, ὁ ἀλειμμένος — χεισμένος μὲ λίπος - ἔλεον - χρίσμα, καὶ διὰ τοῦτο παχὺς ἢ ὑαλιερὸς - σιλπνὸς καὶ δηλ γῆς, αντὶ τοῦ, Καρποφόρος, παχύπυρος ἔχουσα. Οἱ παλαιοὶ ἀλείφοντο εἰς τὰς παλαίστρας μετὰ ἐλαίου, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὸν σφοδρὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν κόρασιν. οἱ πλούσιοι μετὰ τὸ λουτρὸν ἄλειφον μετὰ ἐλαίου ὅλον τὸ σῶμά των· καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ἄλειφον ἰδιαιτέρως τὴν κεφαλὴν, τὰς ξίχας αὐτῆς, τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ἡθεῖον μετὰ μύρων. Καθόλου δὲ τὸ λίπος - ἡ παχύτης εἶναι εἰς τὸ σῶμα σημεῖον τῆς ὑγείας, δυνάμεως καὶ ἀφθονίας τῆς ζωῆς· καὶ ἐντεῦθεν καταδέχονται τὰ διάφορα σημαινόμενα, δηλ λαμπρὸς - ὑγιὴς - ἰσχυρὸς ἕξεως, Ἀνδρεῖος, δυνατὸς, εὔρωστος, αἰθηρὸς, γυρὸς, δύσφαρης, εὔσαρκος. 2) Πλούσιος, ὁ πολλὰ ἔχων, δυδαίμων, λαμπρὸς, ἐξαίρετος, ἔνδοξος. Παρ' Ὁμήρ. κοινῶς "Λιπαρεῖ πόδες". (Ἰλ. Β. 44.) αντὶ τοῦ, Ἰσχυροὶ, δυνατοὶ, ταχεῖς. "Λιπαρὰ κάλυπτρα, κρήδεμνα". αντὶ τοῦ, Λαμπρὰ, ὡραῖα, στιλβομένα, καλλωπισμένα, στιλπνά. καὶ, Λιπαρὸν γῆρας. "Ὀδυσ. Λ. 135. τὸ δίχα νόσου, τὸ εὔρωστον καὶ αἰθηρόν". παρὰ Θεοκρίτ. κγ'. 8. "Ὅσσων λιπαρὸν σέλας". διὰ τῆς εὐρωστίας - αἰθηρότητος καὶ λαμπρότητος τῆς φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν. Συχνάκις διώκεται νὰ ἑρμηνευθῇ μόνον διὰ τοῦ, Καλὸς. ὁ Καλλίμαχ. λέγει καὶ τὸν καλὸν λιμένα "Λιπαρὸν ὅρμον". καὶ, "Λιπαραὶ θέμιστες". αἱ πλέον - εὐδαίμονα ποιοῦσαι. "Λιπαραὶ Ἀθῆναι". αἱ διωκταὶ - πλουσίαι - εὐτυχεῖς· διὰ τὸ πλῆθος δηλαδὴ τῶν ἐκεῖ αὐτοῦ φυομένων ἐλαιῶν. ὁ δὲ Λυκόφρων καὶ "Λιπαρὰ γαλήνη" ἔχει. 3) Ἀντὶ τοῦ, Ἐπίμονος, Καρτερικὸς (παρὰ γόμφιον ὑπὸ τῆς ἐξώδους καὶ κολλητικῆς οὐσίας τοῦ ἐλαίου) ἐστὶν ὁ χηματισμὸς, Λιπαρὴς, δυσχερεστέρους. μ' ὅλον τοῦτο ἀναφέρεται ὡς Ἰωσήπου "Λιπαρὰ δέησις". καὶ "Λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου". αντὶ τοῦ, Ἐπιθυμητικῶς, ἀκαποπαύστως. ἐκ Πλάτωνος εἰς Πρωταγόρ. ὅθεν

Λιπαροτης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τὰ λίπη, παχύτης.

Λιπαρόχροος, ᾗ σπαν. — ρόχρους, ὁ, ἡ. ἢ Λιπαροχρώς, ωτος, ὁ, ἡ. ὁ λιπαρὸν ἤτοι λαμπρὸν σῶμα ἔχων. "Λιπαρ. σελαναίη". Θεόκριτ. β'. 165.

Λιπαρώψ, πωπὸν τοῦ, Λιπαρόμματος. παρ' Ἀθηναίῳ "Λιπαρώπι τραπέζα". πωπὸν τοῦ, Λιπαρά.

Λίπας, τὸ. Ὀρφ. λίθ. ιή. 94. πάχος, παχύτης.

Λίπασμα, τὸ. (λιπάζω) πᾶν ὅ,τι λιπαρὸν ποιεῖ. παχύτης. ὕπως ἐκάλει ὁ Ἐπίκουρος τὸ δάκρυον. "Λίπασμα ὀφθαλμῶν". παρὰ Κλεομεδ. β'. σελ. 91.

Λιπασμὸς, ὁ. (λιπάζω) τὸ παχὺ ποιεῖν τι.

Λιπαυγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λίπος, αὐγὴ) πωπὸν τοῦ, Λιπφεγγὴς, τυφλός. Ἐπιχαρμ.

Λιπάω, ῶ. (λίπος) λιπαρὸς - παχὺς - ἰξώδης εἰμί. Θεόφρας. "Τὸ δένδρον λιπᾷ".

Λιπερνὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λείπω, ἔρνος) λειποπρόλις, δραπέτης, μεταναστὴς, πτωχὸς, ὁ ἐκ πλησίον πένης, παραπεμπόμενος. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ά. "Γεωργὸς λιπερνὴς", ὁ ὡς ἀγρὸν εἰς πόλιν πεφευγώς. ἐνταῦθεν τὸ, Λιφερνέω.

Λιπερνήτης, πωπὸν τοῦ, Λιπερνὴς. παρ' Ἀρχιλόχ. Κρατῖν. "Οὐδὲ λιπερνήτης κενεῷ καὶ ἀκερδεῖ μάχῃ κλαῦσε δικαιοπίτυ μιδὲ ἀτεμβόμβυλος". Ἀνάλεκτ. γ'. 120.

Λιπεσήνωρ, ορος, ἡ. (λείπω, ἀνὴρ) τὴν ἀποίαν παραλείπουσιν - ἀφήνουσιν οἱ ἄνδρες.

Λιπήμερος, ὁ, ἡ. (λείπω, ἡμέρα) ὁ ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ μὴ γενόμενος. Ἡσύχ.

Λιπηνὸς, ὁ. ἡμαρτημ. παρὰ Θεοφρ. αντὶ, Λιπαρὸς.

Λιπόβιος, ὁ, ἡ. (λείπω, βίον) νεκρός. Ἡσύχ.

Λιποβλέφαρος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον λείπουσι τὰ βλέφαρα. "Κύκλος λιποβλέφαρος". Νόννος.

Λιπογάλακτος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τοῦ, Λειπογάλακτος. Γλωσσάρ.

Λιπογνώμων. Ζήτ. Λειπογνώμων.

Λιπόγυνος, ὁ, ἡ. ὁ ἐλλείπων τὰ γυῖα, χωλός. Ἀνθολογ.

Λιπόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐλλείπων τὸ δέρμα ἔχων. ἀποστεπημμένος.

Λιπόζυγος, ὁ, ἡ. μονάζων. Ἡσύχ.

Λιποθυμέω, ῶ. Ζήτ. Λειποθυμέω.

Λιπομαρτυρία, ἡ. Ζήτ. Λειπομαρτύρειον.

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὅστις παραλείπουσιν - ἀφήνουσι τὴν μητέρα τοῦ. Ἀνθολ.

Λιπόναυς, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 312. ὅπου ἄλλοι, Λιπόνας, ἀκαγνώσκ. ὡς τὸ, Ἑλκύας, αντὶ, Ἑλκεύας· ὁ τὸ πλοῖον παραπέμπων.

Λιποναύτης, ᾱ, ὁ, ᾗ. Λιπόνεως. Ζήτ. Λιποναύτης, κ. τ. λ.

Λιπόπνοος, ος, ὁ, ἡ. (λείπω, πνοὴ) ὁ τὴν πνοὴν ἀφήσας, νεκρός.

Λιπόπρῳρος, ὁ, ἡ. λέξις διφορουμένη παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. τὰς Σαλαμανδρας.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λίπος, τό. παχος, ἄλειμμα, ὀξύγγιον, ἔλαιον, λίγδα, παχός.

Λιποσαρκέω, ῶ. τὴν σάρκα λείπω, σγενὸς-ξηρὸς-ἄπαχυς γίνομαι. ἀντίκειτ. τῷ, Ἀδρύνομαι. Θεόφρας. Φυτ. Ἴσορ.

Λιποσαρκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ, Λιπόσαρκος, ὁ, ἡ. τὸ ὁποῖον λείπει τὸ κρέας, ξηρὸς, σγενὸς, ἄπαχυς.

Λιπόσκιος, ὁ, ἡ. (λείπω, σκιὰ) ὁ ἐκτὸς τῆς σκιᾶς ὤν. καθαρὸς, σαφὴς, λαμπρός.

Λιποσέφανος, ὁ, ἡ. "Φύλλον λιποσέφανον". τὸ ὁποῖον λείπει ὑπὸ τὸ σεφάνι. Ἀνθολογ.

Λιποστρατία, ἡ. τὸ παραιτεῖν τὸ στράτευμα καὶ φεύγειν. Desertion, Γαλλ.

Λιποστράτιος, ὁ, ἡ. (λείπω, στρατὸς) ὅσις ἀφιὼν παραιτεῖ τὸν στρατὸν καὶ φεύγει, λιποτάκτης. Deserteur.

Λιποτακτέω, ῶ. ἀφιὼ-παραιτῶ τὴν τάξιν-τὸν τόπον μου καὶ φεύγω. ἐκ τοῦ

Λιποτάκτης, ου, ὁ. ὁ καταλειπὼν τὴν τάξιν αὐτοῦ, φυγὰς. Ζήτ. Λειποτάκτης, ἡ, Λειποτάξιον.

Λιποτριχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λείπω, θρὶξ) τὸ ὁποῖον αἱ τρίχες πίπτουσιν-ἐλλείπουσι. φαλακρός. Ἀνθολογ.

Λιποφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λείπω, φέγγος) τὸ ὁποῖον λείπει τὸ φῶς ἢ ἡ ὅρασις. "Ὀμίχλη λιποφεγγὴς". ζοφώδης, σκοτεινὴ. Μουσαῖος.

Λιπόφθογγος, ὁ, ἡ. τὸ ὁποῖον λείπει ἡ φωνή. ἄφωνος, βαρὺς.

Λιποψυχέω, ῶ. χαίνω τὴν ψυχὴν, λειποθυμέω, ὑποτήκω, Μικρόψυχος γίνομαι, χαίνω τὸ θάρρος.

Λιπόω, ῶ. πυκνὸν τῷ, Λιπάζω, καὶ, Λιπαίνω. Νικανδρ. Θηρ. 81.

Λίπτω, καὶ, Λίπτομαι. ὅθεν, Λελιμμένος, μετὰ Γενικ. εὔχομαι, ὑπερθυμῶ τι. Ἐντεῦθεν ὁ Αἰολικὸς σχηματισμὸς, Λίσσω, Λίσσομαι. καὶ, Λίπτομαι, ξοπὴ τοῦ πτω εἰς σσω. Ἐκ τοῦ, Λίπτω, γίνεται τὸ, Λίπτω, Λιπάζω, Λιταίνω, κ. τ. λ. κατ' Εὐσταθίου ἐν Ὀδυσ. Α. σελ. 1390. 34. Ἐγὼ συμπεραίνω ὅτι ἐκ τοῦ, Λίξομαι, Μέλλοντος τοῦ χηματ. Λίσσω, Λίσσομαι, παράγεται καὶ ἡ λέξις, Γλίχω, Γλίχομαι, τὸ ὁποῖον εἰς ὑδὲν ἄλλο διαφέρει παρὰ μόνον εἰς τὸν δασύνοντα τὸ Γάμμα. ὡς καὶ τὸ, Λῖμη, Γλῖμη, καὶ Λάξ, Γλάξ.

Λιπώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ λίπος μετέχων, λιπαρὸς, παχύς.

Λιραίνω, Μέλ. ανῶ. (λιρὸς) πυκνὸν τῷ, Ἀναιδεύομαι. Ἡσύχ.

Λίριγος, Λιριόεις, καὶ, Λίειον. Ζήτ. ἐν, Λείειος.

Λιρὸς, ρὰ, ρὸν. ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. "Λιρὰ γουνοῦσα γυνή". Ἀλεξανδρ. Αἰτωλ. ὅθεν παρὰ Σουίδ. Λιρόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ ἀναιδεῖς ὀφθαλμοὺς ἔχων. καὶ παρ' Ἡσυχ. Λιραίνω, ἀναιδεύομαι.

Λιρόφθαλμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Λειρόφθαλμος, καὶ, Λιρὸς.

Λῖς, ὁ. Αἰτιατικ. Λῖν. πυκνὸν τῷ πεζῷ, Λέων. Ἰλ. Ρ. 109. καὶ, Λ. 480.

Λὶς, Δοτικ. Λιτὶ, Αἰτιατ. Λῖτα. λεπτὸν λινοῦν ἱμάτιον, ἢ λεπτὸν ὕφασμα-ῥιπιδύλαιον ἐκ λίνου, ὑποσρωμα. (ὡς καὶ ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἐχόμενον). Ὀδυσ. Α. 130. καὶ Ἰλ. Θ. 441. Ζήτ. Λίτον. ἐκ τοῦ, Λίνον, Λῖς, Λὶς.

Λὶς, ὁ. πυκνὸν τῷ, Λεῖα, ἡ, Λισσή. Ὀδυσ. Μ. 64. καὶ, 79. "Πέζη λὶς. ὑαλιζερὴ, ἴσια.

Λίσαι, Προσακτ. Ἀόρ. Μέσ. τοῦ, Λίπτομαι.

Λίσγος, ὁ. ὅθεν, Λισγάειν, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ σκάπτουσι τὰς ἀμπέλους, Λισγάει.

Σχόλ. Θεοκρίτ. δ'. 10. καὶ Σουίδ. Λ. Σκαφεία. Ἐκ τοῦ, Λίσγος, φορικύπτει τὸ Λατιν. Ligo.

Λίσπη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λίσπος, ἀειθμ. 2.

Λισπόπυγος, ὁ, ἡ. (λίσπος, πυγὴ) ὁ λεῖαν-ὁμαλὴν-καὶ ἐκτεθυμμένην τὴν πυγὴν ἔχων. ἔστι δὲ κυρίως ὄνειδος τῶν Κιναίδων.

Λίσπος, καὶ Ἀττικ. Λίσφος, ὁ. τετριμμένος, λεῖος, ξηρὸς, λιγυὸς, ἄπαχυς. "Λίσπος τὴν πυγήν". Ζήτ. Λισπόπυγος. 2) Λίσπαι, αἱ. Πλάτ. ἐν Συμποσ. οἱ ἐκτετριμμένοι καὶ διαπεπερισμένοι κατὰ τὸ μέσον καὶ ἄρρηκτοι ἀσράγαλοι. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. διὰ τὸν, Οἱ ἡκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη. ἄλλοι δὲ διὰ τὸν, Θηλύδριον τινὰ, λεπτὸν σφόδρα, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 848. καὶ ἡ ὑπερτετριμμένη γλῶσσα, Λίσπη, λέγεται. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπερθετικῶς Λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικὸν ὄντα σύνεγγυς τῆς ἐν τῇ κωπηλατῶν σωρείας ἐφέδρας ὑπολύτους εἶναι. Φώτιος. Τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ, Λίσπαι, μᾶς τὴν διδάσκει ὁ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Μηδ. στίχ. 613. φάσκων λέγων "Οἱ ὑπεξυσμένοι τινές εἰσιν, ἀσράγαλον καταπεμπόντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος θάτερον δὲ καταλείμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις· ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτὸν, ἢ τὸν ἐκείνων, ὑπεξυσθῆναι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸν ἥμισυ ἀσράγαλον, ἀναπεσόντο τὴν ξυσίαν". καὶ ἐντεῦθεν ἅπαντα τὰ διαπεπερισμένα ἡμίσεως, Σύμβολα ἐκάλουν. φαίνεται ὅτι εἶν οὖ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Λεῖος, καὶ, Λισσὸς, καὶ φορικύπτει ἐκ τοῦ Λέω, Λείω, Λίω.

Λισσάνιος, ὁ. Λακωνικ. πυκνὸν τῷ, Ἀγαθὸς, καὶ, Φίλος. καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. αὐτὶ τούτου παρ' Ἀριστοφ. Λυσισρ. 1171. Λυσσανίας, κεῖται.

Λισσὰς, άδος, ἡ. πυκνὸν τῷ, Λισσή. (Ζήτ. Λισσός.) παρὰ Πλουτάρχ. Μαρ. 23. "Κρημνῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀχανεῖς ἐχόντων". ὅπου συμπλακεῖσα, Πέτρας. ὡς καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 320. "Λισσάδι μυχαλέῃ". καὶ Θεοκρίτ. κβ'. 37. Ὑπὸ "λισσάδι πέτρῃ".

Λίσσομαι, δέομαι, παρακαλῶ, θερμῶς καὶ ὑπομόνως ἱκετεύω, λιτανεύω. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ (Ἰλ. Α. 174.) κυρίως δι' ἑνὸς σ, Λίσομαι, δι' οὗ καὶ, Λίτομαι, αὐτὶ τούτου εἴρηκεν. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λίω, Λέω, Λείω, Λειαίνω. πειθὼ γάρ τινα ἴσχει λαβὴν συμπαθείας καὶ πειθοῦς εἰς τὸν δέοντα μνήμην. Ἐκ τοῦ, Λίω, ἔστι μὲν τὸ, Λίσσεσθαι, Λισσοὶ, ὅπερ πυκνὸν ἔστι τὸ, Λεῖος, ἐκ τοῦ, Λέω, Λείω, ὁμαλὸς, ἴσιος, μαλακός. ἀλλὰ κατ' ἐμὲ γνώμην ἔστιν οὗ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Λίπτομαι. Ἐκ τοῦ, Λάω, Λαίω. (ὅθεν τὸ Λῆμα) ἔστι τὸ, Λιλάω, Λιλαίω, Λιλαίσμαι τινὸς, διαφανέστερον. Ἐκ τοῦ χηματισμοῦ Λίπω, Λίπτω, Λίπτομαι, ἀφ' οὗ τὸ "Λελιμμένος μάχης". παρ' Αἰσχύλ. αὐτὶ τούτου εἰπόντινες, Λίσομαι, Λίτομαι, καὶ, Λίτομαι· ὑπερθυμῶ, καὶ δέομαι, παρακαλῶ. ἐντεῦθεν τὸ, Λιτάω, Λιτάζω, Λιταίνω, Λιταίνω, Λιταίνω, Λιτανεύω. Ζήτ. Λίπτω.

Λισσὸς, σὴ, σὸν. πυκνὸν τῷ, Λεῖος. ἐκ τοῦ Λίω, ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ, Λέω, Λείω. παρ' Ὁμήρ.

Λίσσω, ἡ, Λίττω. αὐτὶ, Λίσομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. ἐν Ὑμνῳ Ὁμήρ. Α'. 59. ἡ σύνοια δὲν ἁρμόζει εἰς τὴν παλαιὰν ἀνάγνωσιν, Λίσσει, καὶ διὰ τοῦτο, Τίσῃ, ὑπεσιρέψῃσι.

Λισραίνω, ἡ, Λισραίω, σκληρύνω, σκασκάπτω, ὁμαλίζω, λεῖον ποιῶ, ἰσιάζω. Ὀδυσ. Ω. 226. ἐκ τοῦ

Λίσρον, τὸ. ὁμαλίσρον, ἐδαφιαῖον, ἔργανον δι' οὗ ὁμαλίζεται τι, ξυσὴρ, πυκνὸν σιδηροῦν. Ὀδυσ. Χ. 455. ἐκ τοῦ, Λίω, Λάω, Λίω, ἀφ' οὗ τὸ, Λειαίνω. ὅθεν

Λι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δήμόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λισρόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λισραίνω. λεῖον - ἴσον - ὁμεσμῆνον - ὁμαλὸν - εἰλπνὲν ποιῶ. ἐντεῦθεν τὸ Ἰταλικὸν Lustrare, lustro, lustratura, κ. τ. λ. ὅθεν

Λισρωτὸς, τὴ, τὸν. λεῖος, ὁμαλὸς, ἰσοσμῆνος, ἐξεσμῆνος ἀφὰ τῆ λίσρε. Νίκανδρ. Θηρ.

Λίσφος, Ἀττικ. αὐτὶ τῆ, Λίασπος. ὅθεν Λισφόω, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῆ, Ἐλαττόω. ἀφὰ τῆς τελβῆς σμικρύνω. ἀφ' τὸ, Λίσπος, εἶναι ἐκ τῆ, Λίω.

Λίσχροι, οἱ. παρ' Ἡσυχ. τὰ τροφικὰ τῶν σπερμάτων.

Λιτάζομαι, ᾶ, Λιταίνω. (λιτὴ) ὡς ἱκέτης δέομαι. καθόλε δὲ, Ἱκετεύω, παρακαλῶ. ὅθεν

Λιταναία, ἡ. (λιτανεύω) παράκλησις, δέησις.

Λιτανευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰτήκων ἢ ὁ ὑπόδηλος εἰς λιτανείαν. καὶ

Λιτανευτὸς, τὴ, τὸν. τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρακαλέσῃ τινάς. ἐκ τῆ

Λιτανεύω, Μέλ. εὔσω. ταυτὸν τῷ, Λιτάζομαι, ᾶ, Λιταίνω. Ξενοφ.

Λίτανος, ὁ, ἡ. (λιτὴ) ὁ λιτανεύων, ἱκετεύων - παρακαλῶν, ἢ ταυτὸν τῷ, Λιτανευτικός. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 816.

Λιταργίζω. (Ζήτ. Ἀπολιταργίζω) σκυτόμως - ἀσκύλως ἔχω. Ἀεισοφ. ὅθεν

Λιταργισμὸς, ὁ. τὸ σκυτόμως ἔχειν, ταχύτης. Ἀεισοφ.

Λίταργος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοῦδ. καὶ Ἐτυμολ. "Κύων "λίταργος" ταχὺς, ὀλιγώρος.

Λιτασμὸς, ὁ. (λιτίζομαι) ταυτὸν τῷ, Λιτανεία. Νικήτ. Χρ. ἰ. 9.

Λιτὴ, ἡ. δέησις, παράκλησις, ἱκεσία. "Λιταὶ" ὡς θεαὶ ἐν Ἰλ. Ι. 498. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Litare. Ζήτ. Λίασμαι, καὶ Λίτομαι. ὅθεν

Λιτήσιος, ταυτὸν τῷ, Λίτιος. Νόνν.

Λιτόβιος, ὁ, ἡ, ὃ, Λιτοβόρος, καὶ, Λιτοδίαιτος, ὁ, ἡ. (λιτὸς) ὃσις ζῇ ἢ διαιτᾶται μὲ λιτὰ ἤτοι ποτεπτὰ βρώματα. ὀλιγαρκὴς, ὁ εὐτελῶς ζεφόμενος.

Λίτομαι, ταυτὸν τῷ, Λίσσομαι, Λίομαι. ἐντεῦθεν τὸ, Ἐλλισάμην, αὐτὶ, Ἐλισάμην.

Λίτον, τὸ. τὸ Ὁμηρικὸν Λίτα (ἐκ τῆ Λίς, Λιτὸς) ἑρμηνεύουσι οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ, ὡς ἐκ τῆ, Λίτην, παραγέμβυον. ὕφασμα λινῶν, ἢ λεπτὸν πέπλον - ποικιλόβαλμον. ὁ δὲ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 48. λέγει "Ὁ- "μηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν τραγικῶν τὰ μὲν καθόλε Λίτα εἶναι φάσκει ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ ποικιλμένα". παρὰ Θεοκρ. β'. 27. τὸ "Ὑφαντά τε καὶ λοῖα". ὁ Σχολ. ἑρμήν. τὸ, Λεῖα, ἀφὰ τῆ, Λίτα. "Ἆρα "Υφασμα λεῖον καὶ ὑποικίλτον. Ζήτ. Λίς.

Λιτὸς, τὴ, τὸν. καὶ Ἐπίρ. Λιτῶς. (βραχέα ἔχον τὸν ὠρωτίλον συλλαβὴν παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ ἄλλοις, μακρόν.) ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἁπλοῦς. ὅπε τίκτει ὁ Ἄρατος ἐν Διοσημ. 92. τὸ, Λιτὸς, ἀπ' ἐναντίας τῶ, Ποικίλος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἀκαλλώπιστος, ἐνελὴς, πεπεπὸς, καθ' ὅ, τι δεῦ ἀροζομένῃ ἢ δεῦ χρήζουσα πολιῶ κόπον καὶ ἀροετοιμασίαν, ὁ ἐκ τῆ ἀροχείρε γινόμενος. Φωκυλ. "Ξενίζοιν πα- "χνὸς λιταῖσι ξυπέζαις". Ἔτι δὲ ἐκ Μεταφορ. ἔχει ὅλας τὰς σημασίας τῆ, Ἁπλῆς. καὶ φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦν σὺν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τὰ, Λίς, Λεῖος, καὶ, Λισσός. 2) Αὐτὶ τῆ, Λιτανευτικός. Πίνδαρ. Ὀλύμ. δ'. 385. καὶ ε'. 132. 3) "Λιτὸς οἶν "πυθμένα γαίης". Ὀρφ. Ἀργ. 92. καὶ Ἀλεξανδρ. Αἰτωλὸς παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 296. "Ἦν ἠελίῳ φαέ-

"σοντι ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαρι γαῖα". ὅτε ἡ σημασία ἔσιν ἀμφίβολος, καὶ ἡ τρώτη συλλαβὴ βραχεῖα. καὶ ἐπομένως φαίνεται ἡ λέξις ὅτι εἶναι διαφορετικῆς τινος ἀρχῆς. ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσύχ. εὗρε παρά τινι "Λιτὴ χθών", καὶ ἡρμήνευσε διὰ τῆ, Λιτανευτικὴ, οὐχ ὑγιῶς. ἀλλ' ἡ σύνοικε ἐνταῦθα ζητεῖ τὴν ἑρμηνείαν τῆ, Μεμακρυσμένη, ἢ εἰς τὴν ἐχατιὰν τῆ κόσμε ὄσα. καὶ τὴν παραγωγὴν ἐκ τῆ, Λίω, Λιάζω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λίαν, ὅπ μέτρε καὶ ὑποτάσεως, αὐτὶ τῆ, Μακρύ.

Λιτότης, ητος, ἡ. ἁπλότης. Simplicité, εὐτέλεια, ποταπότης, λεπτότης, μὴ ποικιλότης. κυρίως δὲ τὸ ἴδιωμα τῆ Λιτῆ, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν ἑτοιμασίαν χρειάζεται τινὰς ὀλίγον κόπον καὶ ὀλίγα ἔξοδα. Ἐκφράζεται καὶ ἀφὰ τῆ, Λιτὸν, τό.

Λιτυργέω, ῶ. πράττω ἢ ὁμιλῶ εὐτελῶς - καθῶς, κακῶς λέγω ἢ πράττω. ὅθεν

Λιτυργὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λεωργός. ὁ Σιμωνίδης ὀνομάζει ἔτω τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν παραβάλλει μὲ τὴν κύων. "τὴν ἐκ κυνὸς λιτυργόν". καθ' Ἡσύχ. αὐτὶ τῆ, Κακέργων. Πρὰ Διονυσ. ἀρχ. ἀ. 7. κεῖται, Λειτέργημα, ὅπ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, σὺν μικρὸν κάτωτέρω, Ῥαδιέργημα, ἔπαξε. Ἐκ τῆ, Λεῖτος, Λῖτος, Λῖτος.

Λιτοφαγία, ἡ. (λιτὸς, φάγω) εὐτελὲς φαγητόν.

Λίτρα, ἡ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λίβρα, Ὀβολός. οἱ δὲ, "Νόμισμα, παρὰ Σικελοῖς. οἱ δὲ ὅπ σταθμῶν, οἱ δὲ "Ῥωμαῖοι ἀφὰ τῆ β, Λίβρα". ὁ δὲ Φώτιος "Λίτρα, "ἣν μνᾶν καὶ νομίσματα, ὡς Δίφιλος, ὅπ δὲ τῆ στα- "θμῆ (ζυγίε) Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων, ἐχρήσαν- "το. Σοφοκλῆς δὲ Λίτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοι- "βὸν ὑπὸ τῆ νομίσματος". Εἶχε δὲ κυρίως ἡ λίτρα ὡς σταθμὸς, δώδεκα ὀγγιῶν ἤτοι δραχμῶν ἑνενηκοντα ἓξ, βάρος, κατ' ἀρχὰς ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σικελοῖς, μετέπεσε δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις. ὡς δὲ νόμισμα ταυτὸν τῷ, Ὀβολός. ὅθεν

Λιτραῖος, αἶα, αῖον. ὁ εἰς λίτραν ἀνήκων, ὁ ἔχων βάρος μιᾶς λίτρας, ἢ ὁ ἀξίζων σὰ ὀβολόν.

Λιτριαῖος, ὁ μέγεθος λίτρας ἔχων, ὁμοίως λίτρα. Γλωσσάρ.

Λίτρον, τὸ. Ἀττικ. αὐτὶ, Νίτρον.

Λιτροσκόπος, ὁ. (λίτρα, σκόπος) ταυτὸν τῷ, Ἀργυραμοιβός. Ζήτ. Λίτρα.

Λιτρώδης, ες, ας, ὁ, ἡ. Ἀττικ. αὐτὶ τῆ, Νιτρώδης.

Λιτυέρσης, Λιτυέρσας, ᾶ, ὁ. παρὰ Θεοκρίτ. ἰ. 41. ὁ συγγραφεὺς φῶτός τινος τῶν χωρικῶν, ἐκ τῆς Φρυγίας, ὑὸς τῆ Μοίδα.

Λιφαιμέω, ῶ, Λιφαιμός. Ζήτ. Λειφαιμέω, κ. τ. λ.

Λιφερνέω, αὐτὶ, Λιπερνέω, πτωχὸς - πενὴς εἰμί. εἶμαι εἰς ἔνδειαν καὶ ἀθλιότητα καθέσασιν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ἰά. ἑ. 5. Ζήτ. Λιπερνής.

Λιχάζω, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Βάλλω, ῥίπτω. Κρῆτες. ἐντεῦθεν τὸ, Ἐκλιχάζω, ἐκσοβέω, ἐξορμῶν ποιῶ. ᾗ, Ὑπολιχάζει, ἐκπέσας ὑποχώρει. Ἡσύχ. ὅσις ἔτι ᾗ, Λιάζω, ῥίπτω, ταράσσω, ἔχω. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἐπιθυμέω. Ἡσύχ. ἴσως εἶναι σὺν ᾗ τὸ αὐτὸ μετὰ τῆ, Λίχνω, Γλίχω, Γλίχομαι.

Λιχανὸς, ὁ. ὁ δάκτυλος δι' ᾧ δείχνομεν. ὁ μετὰ τὸν ἀντίχειρα ἤτοι τὸν μέγαν, εἰσὶ δὲ τῇ τάξει οἱ δάκτυλοι ὧτως, Ἀντίχειρ, λιχανὸς, μέσος, παράμεσος, μικρός. Ἐκ τῆ, Λίχνω, Λείχω, τὸ γλείφω.

Λίχανος, ἡ. (ὀροπαροξύτ.) ὑτακτικὸν. Χορδὴ. ἐλέγετο εἰς τὸν Κιθάραν μία χορδὴ τις ἐδίδε τὸν τῆ ὑπατῆ τόνον. Ἀεισοτέλ. προβλημ. 19. Βιβλ. ἀ. 4.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Διόδωρ. Σικ. γ'. 59. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ ἠγγίζετο ὑπὸ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀειστερᾶς χειρός. Νικομ. Γηραστ.

Λιχὰς, άδος, ἡ. τὸ μεταξὺ τῦ μεγάλυ δακτύλυ καὶ τῦ λιχανοῦ σχῆμα ὁπόταν εἶναι οἱ δάκτυλοι ἐκτεταμμένοι, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Πολυδεύκιον β'. 158. ἀφείχει δύο Παλαισάς. καλεῖται ἔτι, Δίμοιρον σπιθαμῆς, καὶ, Κοινέσμον, καθὼς ἐν τῇ συμπαθείᾳ, καὶ κατὰ Ἴερωνα τὸν Γεωμέτρην, ὅσις ἐρμηνεύει τῦτο διὰ τῦ, Τὸ μεταξὺ δύο δακτύλων ἀπόσημα, τῦ αὐτίχειρος φησὶ, καὶ τῦ λιχανοῦ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται "Λιχὰς, καὶ, "Πέζα, ἡ ὀπότομος". ἐντεῦθεν τὸ, Λιχάζω, ῥίπτω - κρημνίζω ἀπὸ τῆς ὀποτόμων πετρῶν, καὶ ἐπομβρίως ἔχει, Λιχάδες, ὄσρεα παίπα· οἱ δὲ λίθοι, καὶ ψῆφοι, καὶ κογχύλια. Ἴσως κεῖται αὐτὶ τῦ, Λεπὰς, καὶ Λιβάζω. Ζήτ. Ἀπολιβάζω.

Λιχὴν, ῆνος, ὁ. καὶ, Λιχηνώτης. Ζήτ. Λειχὼ.

Λιχμάζω, Μ. άσω. ταυτὸν τῷ, Λιχμάω.

Λιχμὰς, άδος, ἡ. ἀπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετὴς, ἣν τὰ ἑρπετὰ σπαλίχνουσιν. Ἡσύχ.

Λιχμάω, Λιχμάζω, Λιχμάομαι, λείχω, γλείφω. Λιχμάομαι, γλείφω ἐμαυτὸν, γλείφομαι, ἀφελείχω τὸ σῶμά μυ. λέγεται ἔτι καὶ ὑπὸ Ὄφεων, οἵτινες μὲ τὰ αὐτῶν γλωσσίδια ἀφεγλείφονται. "Γλώσσησι "λελιχμότος". Ἡσίοδος Θεογ. 826. ἀπομάλως αὐτὶ τῦ, Λελειχμακότος.

Λιχμήρης, ες, ὁ, ἡ. ὅσις γλείφεται. "Λιχμήρης "ἑρπηστής". ὄφις ὅσις ὀξὺ τῆς γλωσσιδίων τυ ἀφεγλείφεται. Ζήτ. Λιχμάω.

Λιχνάω, ταυτὸν τῷ, Λιχνεύω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἐλίχνων, ἀπὸ Ἀεισεφανῆ. Εἰρ. 756. Σφὴξ. 1033. ὅπυ νῦν, Ἐλιχμῶντο, κεῖται.

Λιχνεία, ἡ. (λιχνεύω) καὶ, Λιχνία, λαιμαργία, λειξυεία, ἁπλησία, ἐπιθυμία εἰς καλὰ ἢ γλυκὰ φαγητὰ, καὶ τὸ ἀπίκπως καὶ παρὰ καιρὸν τρώγων αὐτά. Λιχνδιά.

Λίχνευμα, τό. (λιχνεύω) τὸ γλυκὰ ἢ ὡσιμα φαγητὰ ζώγων. ἢ καὶ ἡ ἑτοιμασία αὐτῦ τῦ φαγητῦ. σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Τέρ. Μιζές. καὶ παράτισι Γλιγύσσα, καὶ Λιχνδίσα, λεγόμενα.

Λιχνεύω, καὶ, Λιχνεύομαι, (λίχνος) λίχνος - λαίμαργος εἰμὶ, ἀγαπῶ νὰ τρώγω ὡσιμα - γλυκὰ - καλὰ φαγητὰ, κλιπτάπαι καὶ παρὰ καιρὸν ζώγωντι. Λιχνεύομαι, ἔτι αὐτὸ τῦ, Θερμῶς (ὑπερβολικὰ) ἐπιθυμῶ τι, μεγάλως ποθῶ. πάσχω ἢ ὑπολαύσωτος. Πλούταρχ. Κιμών. σύγκρ. "Ἀγαπᾶν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν". Λιβαν. δ'. σελ. 1069. "Τῶν ὀφθαλμῶν λιχνευομέ"νων εἰς ὅρασιν". ὀρεγομένων, μεγάλως ἐπιθυμούντων.

Λιχνία, ἡ. Ζήτ. Λιχνεία.

Λιχνοβόρος, ὁ, ἡ. (λίχνος, βορὰ) λαίμαργος καὶ πολυφάγος. ἐν Ἀναλέκτ. β'. 25. "Μῦς λιχνοβόρος" ὅπυ ἄλλοι Λυχνοβόρες, ἀχ ὑγιῶς γεγόνασι.

Λίχνος, ὁ, ἡ. καὶ, Λίχνις, ιν, νος. λαίμαργος, ἄπληστος, λειξερος, ὀψοφάγος. ὅπους ἀγαπᾷ νὰ ζώγῃ καλὰ - γλυκὰ φαγητὰ, ὅ ἐστι, λιχνεύματα. Ξενοφ. Μεταφορ. ὁ ἐπιθυμητικῶς ἔχων τινὸς τι, ἀειεργος, πολυπράγμων. Ἐπίῤῥ. Λίχνως, μὲ λαίμαργον ζόπον. Ἐκ τῦ, Λείχω, Λίχω, τὸ γλείφω. ἢ ἐκ τῦ, Λίχω, Γλίχω, Γλίχομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι.

Λιχνοτέυθης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λίχνος, καὶ, Τευθὴς.

Λιχνοφιλάργυρος, ὁ, ἡ. ὁ λίχνος μὴν, φειδωλὸς δέ.

Λίχος, τό. παρὰ Πολυδ. ε'. 61. "Ἐπίπασα λί"χη". ὅπυ νῦν ὀρθότερον, Λείχων, κεῖται.

Λίψ, λιβὸς, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Λιβύας πνέων ὑγρὸς, Λίβας. Ἀειστοτ. Κόσμ. "Τῶν ζεφύρων λίψ αὔημος, ὁ "ὑπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων". 2) Ἡ ὑπότομος πέτρα, βράχος. 3) Ἡ ῥινὸς, σαλαγμὸς, ἐκ τῦ, Λείβω, Λίβω. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1454. "Μέλιτος λίβα". 4) Ἐπιθυμία. ἐκ τῦ, Λίπτω. Ἡσύχ.

Λιψυρία, ἡ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 754. ἐκ τῦ Λίπτειν ἢ Οὐρέω, ἐπιθυμία τῦ καπυρῆσαι.

Λιψύδριον, τό. Ζήτ. Λειψύδριον.

Τὸ Λ μετὰ τῦ Ο.

Λό'. Ζήτ. ἐν τῇ, Λόε.

Λόβιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Λοβός.

Λοβὸς, ὁ. ἐκ τῦ Λέπω (ἐκδέρω - ἐκβάλλω - ἀφαιρῶ τὸ λέπος καὶ ἀφαιρέτως τὸ δέρμα) ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Λόπες, Λόφος, Λεπὶς, δέρμα, φλοιὸς, ἐξώφλοιον, τὸ ἁπαλὸν τῆς ὀσπείων. συμπαθέστερος δὲ λέγεται τὸ φῶς τὰ κάτω κρεμάμβυον ἄκρον τῦ αὐτίυ, παρὸ ὁ ἐξήρτηται καὶ τὰ ἐνώτια. Ἰλ. Ξ. 182. 2) Καὶ εὐμέρος ἕτω κρεμάμβυον ἐν τῇ ἥπατι (τὸ αὐτίον τῦ σικοτίυ), ὑπὸ τῦ ὁποίυ τλῶ καπέσασιν ἢ ἐξάτεσιν ἐφράσεχον οἱ ἡπατοσκόποι, ἐξ ὧν ἢ ἀγορεφήτευον. Νίκανδρ. Θηρ. 537. 3) Τὸ ἁπαλὸν τῆς ὀσπείων ἐν ᾧ κεῖται ἐγκεκλεισμβύος ὁ καρπὸς αὐτῦ. καὶ ἐντεῦθεν καλῦνται παρὰ Θεοφράστῳ τὰ "Ὀσπεία, "Ἐλλοβα. "Σπέρ"ματα ἀμφίεσμα λοβὸν ἔχοντα, "Ἐλλοβα, καὶ Κερώ"νια". 4) Ἐξαιρέτως καλῶνται Λοβοὶ, οἱ φασίολοι, ἄλλως δὲ καὶ Δόλιχοι, καθὼς καὶ ἡ σωμπάθεια τὰ ξυφρὰ ἁπαλεία τῆς φασυλίων, Λοβὸς, καὶ Λοβία, Ὑποκορ. λέγει, διότι αὐτὰ τρώγονται μετὰ τῆς ἁπαλείων. Γαλην. περὶ Τροφῶν δυνάμεως, ά. 28. καὶ Ἰυλιαν. Λόγ. έ. σελ. 175 ὅπυ αὐτὸς παραπρεῖ ὅτι τὸ φυτὸν τῦτο πλειτυλιοσόμβυον εἰς τὰ πλησίον αὐτῦ φυτὰ, εἰς ὕψος ἀέιρχεται, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰν σήμερον κλάδες μακρὲς παρ' αὐτῦ ἐμπήγυσι καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἀέιρχόμβυον πολλὰς λοβὲς ἐκδίδει.

Λοβόω, εἰς λοβὲς διαιρῶ. Νικήτ. Χρ. κά. 3. "Ὄφις "εἰς ὀλκὰς λοβόμβυος".

Λοβώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ λοβῷ.

Λογάδες, τὰ λευκὰ τῆς ὀφθαλμῶν. καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὀφθαλμοί. 2) Λογάδες, οἱ. οἱ ἐπίλεκτοι, οἱ ἐκλελεγμβύοι. Ζήτ. Λογάς. Ἐκαλῶντο δὲ οἱ κατ' ἐκλογὴν στρατιῶται, εἴποτ' ἀνάγκη γένοιτο ἐκπέμψαι στρατιάν, ἢ ἐνεστήκοι τις ἄλλος κίνδυνος, καπέλογος ἐλέγετο τῆς ἐπαιδείων τρὸς τὰς μάχας.

Λογάδην, Ἐπίῤῥ. κατ' ἐκλογὴν, μετ' ἐκλογῆς, μὲ ἐκλελεγμβύων ζόπον, ἐπιλέκτως. Ζήτ. καὶ Λιθολογέω. Θυκυδίδ. δ'. 4.

Λογαῖος, αία, αῖον. (λογὰς) ἐκλελεγμβύος, διαλεγμβύος.

Λογαοεδικὰ μέτρα", κατὰ Ἡφαισίωνα καλῶνται, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλυς ἔχει, τελευτάσα δὲ ξοχαϊκὴν συζυγίαν. τοιῦτον ἐστὶ τὸ καλούμβυον Ἀρχιλόχειον.

Λογαριάζω, (λογάειον) ταυτὸν τῷ, Ἀειθμέω. νεωτ. λέξ. ὅθεν

Λογαριασμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λογισμός. νεωτ. καὶ

Λογαριασὴς, ὁ. ὁ λογαειάζων. νεωτ.

Λογάριον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Λόγος. Ἀειτοφαν.

Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ. (λέγω) ἐκλεκτὸς, ἐκλελεγμένος, ἐξελεγμβύος, κατ' ἐκλογὴν συναγμβύος. Ζήτ. Λεγάδες, ὑπὸ ἀνθρώπων, Θυκυδίδ. ὑπὸ δὲ Λίθων "Λί"θοι λογάδες", οἱ ἐκ τῆς ἀγρῶν κατ' ἐκλογὴν συναγμβύοι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μβίοι καὶ εἰς τοῖχον κτισμβίοι λίθοι, ἀπελέκητοι δὲ, ἢ ἄνευ πηλοῦ ἢ ἀσβέστου. Παυσαν. ζ'. 22.

Λογάω, ῶ. Θέλω - ἀγαπῶ καὶ ὁμιλήσω. Λέγειν ἐπιθυμῶ. Λυκιακ. Λεξιλ.

Λογγάζω, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον, Λαγγάζω.

Λογγασία, ἡ. ἢ, Λογγάσιος, ὁ, ἡ. ἢ ἐντεῦθεν, Λογγάσια, τὰ. παρ' Αἰσχύλ. παντὸν τοῦ, Λογγασίη. παρ' Ἡσυχ. Νεὼς ἢ ἰσία ἕρεσμα. Πέζα παρὰ τὸν κίγκλον ὀξὺς τὰ θρυμνίσια - τὰ ὑπόγεια δέουσι τῆς νεὼς (ἀφ' ἧς δεύσει τὰ παλαμάρα) ὁπότε τὸ πλοῖον ἔχει ἐρρωμβίαν τὴν ἄγκυραν (σέκεται εἰς τὸ σίδηρον) καὶ ἡσυχάζει - λογγάζει.

Λογγών, ῶνος, ὁ. παντὸν τοῦ, Λογγασίη. ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. "Λογγῶνες δὲ καλοῦνται, οἱ ὑπὸ τὴν λιμένων ξηροὶ λίθοι" ὡς ξυπῶσιν, ἵν' ὀχυρῶσι τὰ σχοινία τῆς νεὼς ὀξὺ αὐτῆς. τὰς δὲ τοιάυτας λίθας ἢ Λογγάσια ἔλεγον.

Λογεῖον, τὸ. τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπου ἵστανται οἱ ὑποκεκριμένοι ἢ παίζουσιν ἢ λέγουσιν. ἔτι δὲ παντὸν τοῦ, Προσκήνιον, ἢ Ὀρχήστρα.

Λογέμπορος, ὁ. ὁ ἐκ τῶν λόγων ἔμπορος, ὅ ἐστιν, ὅστις ἐκ τῶν λόγων ἢ συγγραμμάτων ἢ ἁπλῶς ἐκ τῶν γραμμάτων κερδίζει. ὅστις κάμνει φραγμάτων μὲ τοὺς λόγους ἢ τὰ συγγράμματα ἢ μὲ τὸ διδασκαλικὸν ἔργον. Ἀρτεμίδ. β'. 70.

Λογεύς, έως, ὁ. Ζητ. Λογιδός.

Λογία, ἡ. παντὸν τοῦ, Συλλογὴ, ἡ ἀφ' ὧν πραγματειῶν συναγωγὴ πολλῶν ἐλευθερωθῆναι, ἢ ἔρανος, συναγωγὴ εἰς αὐτῆς. Ἑκάτωνος.

Λογίατρος, ὁ. ὁ κατὰ τοὺς λόγους μόνον ἰατρὸς, ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια.

Λογίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Λόγος.

Λογιεύς, έως, ὁ. Κτησίας παρὰ Πολυδ. β'. 122. παντὸν τοῦ, Ῥήτωρ. ἀντὶ τούτου παρὰ Πλουτάρχ. ἡμαρτημ. Λογεὺς, κεῖται.

Λογίζομαι, Μέλ. ίσομαι. (λόγος) ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριασμὸν κρατῶ, λογαριάζω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 28. "Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας "ἑξακοσίους ταλάντων". ὅθεν Μεταφ. Διαλογισμοῦμαι, τὸ λογαριασμοῦμαι. 2) Συλλογισμὸν ποιῶ, συλλογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι.

Λογικεύομαι, συλλογίζομαι, σοφίζομαι. ἀμφ. ἐν τῇ Λογικῇ καταγίνομαι, σπουδάζω τὴν Λογικήν.

Λογικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Λογικῶς. ὁ εἰς τὸν λόγον ἢ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὸ συλλογίζεσθαι ἀνήκων. Νοητικὸς, ὁ νοῦν ἔχων, ὁ ἐπιστήμων ἢ γεγυμνασμένος ὡς τὸ λέγειν - ὁμιλεῖν, ἢ εἰς λόγον εὐχρηστος.

Λόγιμος, ίμη, ιμον. ἢ, Λόγιμος, ὁ, ἡ. ὁ λόγου ἄξιος, ἀξιόλογος, ὀξαίρετος. παντὸν τοῦ, Ἐλλόγιμος. Ἡρόδοτ. Β'. 98. "Πόλις λογίμη".

Λόγιον, τὸ. (Ζητ. ἐτι ἢ Λογεῖον) χρησμὸς, μαντεύμα, ἢ τὴν χρησπεῖαν ὑποφασις, προφητεία, λόγος θεϊκὸς, τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ λεγόμενον. Ἀειτοφ. Ἱππ. 120. Ἡρόδοτ. Η'. 62. "Τὰ λόγια λέγει". ὁ χρησμός. Παυλ. προς Ῥωμ. γ'. 2. Πέτρ. δ'. 11. κυρίως ἔστιν Οὐδέτερ. τοῦ

Λόγιος, ία, ιον. ἢ Ἐπίρ. Λογίως. (λόγος) γνωστὸς, ὁ νοῦν ἔχων, ὅστις συλλογίζεται καὶ καταλαμβάνει καλῶς τὰ πράγματα, ἔμφρων, φρόνιμος, σοφιστικὸς, ἐπιστήμων, πολύϊστωρ, πεπαιδευμένος, πολυμαθὴς. Εὐσεπ. Ἰων. 602. ὀξηρμένος δὲ ὁ νοῦς τὸν λόγον ἦτοι εἰς τὰς μαθήσεις γεγυμνασμένος - εἰς τὰ γράμματα προκομμένος. ἔτι δὲ ἢ ὁ Εὐγλωττος. καὶ ὁ Ἑρμῆς τοῦ λόγου, ἐθεωρεῖτο τῷ Ἑρμῇ. Παρὰ Θωμᾷ Μαγίστρῳ καλοῦνται ὕπως οἱ Διαλεκτικοί - καὶ ὁ Σχάβων ἐν ιγ'. σελ. 919. λέγει ὡς τὸ Δημοσθένης ὅτι αὐτὸς ἐποίησε τοὺς μαθητὰς τῶν Λογίους, καὶ τὸν Θεόφραστον, λογιώτατον. Παρὰ Πινδάρ. ὀνομάζονται Λόγιοι μετὰ τοῦ Ἀοιδοῦ, οἱ Ῥήτορες ἢ οἱ Ἰσοκρατικοί. Ἔτι δὲ παντὸν ἐστὶ τοῦ, Μεγαλοφυοῦς. Δημήτριος Φαληρ. 38. ἢ 42. Ζητ. ἢ ἐν τῷ, Λόγος. ὅθεν

Λογιότης, ητος, ἡ. ῥητορικὴ, δύναττία, ἡ δύναμις τῆς φράσεως. Πλούταρχ. πολλαχοῦ, ὅτις ἀλλαχοῦ αὐτὸ τοῦτο πάσχει τὸ, Δεινότης. ὁπόταν ὅμως αὐτὸς ταυτίσθησιν εἰς τὸ τοῦ Σοφοκλέους Λογιότης, Εὐεπίβουλος, Σοφία, ἢ Αἰσχύλε, τὸ Στόμα" τότε φαίνεται ὅτι τὸ Λογιότης, παντὸν ἐστὶ τοῦ, Μεγαλοφυΐα.

Λόγισμα, τὸ. (λογίζομαι) ὁ λογαριασμὸς, τὸ λογαριασμοῦ. Ἀντιφῶ. παρ' Ἀθήν.

Λογισμὸς, ὁ. (λογίζομαι) λογαριασμὸς. "οἱ Λογισμοί". ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν - λογαριάζειν, Ἀριθμητική. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 8. "Ἐκέλευε δὲ "ἢ λογισμὸν μανθάνειν". Ὁ Πλάτων ὅμως εἰς Γοργ. §. 13. ὀξακρίνει τὴν Ἀριθμητικὴν καὶ Λογιστικὴν, ὑπὸ λέγων "Τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ "ἔχει καὶ ἡ λογιστική, διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι ἢ "πρὸς αὐτὰ ἢ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθος ἐπισκο-"πεῖ τὸ ἄρτιον ἢ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική". 2) Σκέψις, σχασμὸς, φροντὶς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, ἐξαλογισμὸς, συλλογισμὸς. Θεωρία ὀξὰ τὸ νοῦς. Λογισευσάτω τὰ πεπραγμένα". Σαῖδ. αἰτὶ τοῦ, Ἐρωτῶ - ὀξετάζω - σκέπτομαι - σχολάζομαι. Παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. α'. 13'. 3. "Ἐλογίσθη πικρῶς τοὺς Σμυρναίους". λογισθὴς ἐν Σμύρνῃ.

Λογιστήριον, τὸ. τὸ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖον, τόπος ἐν Ἀθήναις ὅπου ἐσωματροίζοντο οἱ λογισταί. Ἔτι δὲ ἢ ὁ τόπος ἦτοι τὸ σχολεῖον ἐνθα ἐμανθάνουν τὴν ἀριθμητικὴν. ἢ καθόλου τόπος τις ἐνθα σωματροιζόμενοι ἐφιλοσόφουν, ἐφιλονείκουν, καὶ ἐρητόρευον. Παρὰ Σχάβωνι ις. σελ. 1092. ἔχουσι τὰ Χειρόγρ. "Λογιστήριον "στρατιωτικόν". ὅπου, Λῃστήριον, κεῖται, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Λατῖνοι μεταφρασαὶ ἠρμήν. ὀξὰ τὸ, Militer ibi recensebantur, ὅ ἐστιν, ἐκεῖ οἱ στρατιῶται ὀξεταζοντο ἢ ἠριθμοῦντο.

Λογιστὴς, οῦ, ὁ. (λογίζομαι) κριτὴς, δοκιμαστὴς, ἐξεταστὴς. ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί. εἰσὶ δὲ τῶν ἀριθμῶν δέκα, οἱ τὰς οὐσίας τῆς διοικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποδῶνται οἱ ἄρχοντες. Φώτ. ὁ δὲ Ἐτυμολογ. ἔχει "Λογισταί, ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ δέκα". ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρξαντες ἀρχήν τινα λόγον ἀπέφερον τῆς διοικημένων. (εἰς τὰς οἰκείας δηλ. ἔδιδον λογαριασμὸν τῆς ὅσων χρημάτων ὀξόδωσαν). ὁ αὐτὸς ἔχει "Εὔθυναι, "δικασταὶ, οὗτοι" ὡς ἡμεῖς λογιστὰς λέγομεν. παρὰ τὸ Εὐθύνω. Νόμων δωδεκάπλα, Διὸ δὴ πάντας "τοὺς οὐθύνους θαυμαστῶς πᾶσαν ἀρετὴν μετιέναι". ἢ κατώτερον. "Εὐθυνοὶ ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. "δέκα δὲ τῶν ἀριθμῶν ἦσαν" παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ ἀφειδόμενοι, ἢ οἱ ἄρξαντες, ἢ οἱ διοικήσαντες τι τῆς "δημοσίων, τὰς οὐσίας. Καὶ πάλιν Εὐθυνὰι κυρίως "λέγεται, ὧν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ τοὺς ὀξεταστὰς "μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τὴς πόλεως, ἢ ἀφειδῶσαι κακῶς". ἄρα, ὁ Ἐξεταστὴς τῶν λογαριασμῶν. Le rendeur des Comptes. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ Ἀριθμητικὸς, ἤτοι ὁ διδάσκων τὴν τέχνην τῆς ἀριθμητικῆς - (τὸ λογαριάζειν), ὅστις δεν ἀποδίδει λογαριασμὸν τῆς ὧν ὀξόδωσεν, ἤτος ὑπέστειλεν ὑπὸ τὴν κεισολογίαν. "Ἀλογίῳ δίκῃ" λεγομένην. παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο οἱ Λογισταὶ Curatores urbium, οἵτινες εἶχον τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης καὶ κριτικῆς. Valesius emend. p. 83. ὅθεν Λογισαῦω, λογιστὴς εἰμί, ᾧ

Λε-

Λογισία, ἡ. ἡ ἀρχὴ - τὸ ἀξίωμα καὶ ὀφρίκιον τοῦ λογισοῦ.

Λογιστικὸς, κὴ, κόν. (λογιστὴς) ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ἔγκων κλίσιν καὶ ὑπηρέσιος εἰς τὸ λογίζεσθαι ἢ εἰς λογισμόν. "Λογιστικὴ" ὑπάκουσ. Τέχνη. Ζωΐτ. ἐν πρ, Λογισμός. ὁ Σχολιας. τῷ Πλάτ. εἰς Χαρμίδ. ἔχει "Λογιστικὴ ἐστὶ θεωρία τῆς ἀριθμητῆς, οὐχὶ δὲ τῆς ἀ- "ριθμῶν μεταχειριστική, ἢ τῶν οὕτως ἀριθμῶν λαμβά- "νουσα, ἀλλ' ὑποτιθεμένη τὸ μὲν σὲ ὡς μονάδα, τὸ δὲ "ἀριθμητὸν ὡς ἀριθμὸν οἷον τὰ τεῖα τειάδα εἶναι ἢ "τὰ δέκα δεκάδα" ἐφ' ὧν ἐπάγει τὰ κατὰ ἀριθμητικὴν "θεωρήματα, κ. τ. λ."

Λογογραφέω, ῶ. λόγον - ὁμιλίαν τινὰ γράφω. Δημοσθ. καθόλε δὲ, Γράφω εἰς τὸ πεζόν. αὐτίκ. πρ, Πεπτικῶς γράφειν. *Scribere in prosa*, Ἁπλ.

Λογογραφία, ἡ. τὸ λόγον - ὁμιλίαν γράφειν. καθόλε δὲ τὸ Πεζῶς γράφειν. αὐτίκ. πρ, Πεπτικῶς γράφειν.

Λογογραφικὸς, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. Λογογραφικῶς. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑπηρέσιος εἰς λογογραφίαν. ὅθεν, Λογογραφικὴ, ὑπακουσ. Τέχνη, ἡ τέχνη τῦ πεζῶς γράφειν.

Λογογράφος, ὁ, ἡ. ὁ λόγον - ὁμιλίαν ἢ ἱστορίαν γράφων. Ῥήτωρ ἢ Ἱστορικός. καθόλε δὲ, Συγγραφεὺς εἰς τὸ πεζόν. ἡ ὁ ἀριθμητικῶν γράφων ἢ διδάσκων. Λέγεται ὅπ κακῶς, οἷον, ψευδογράφος.

Λογοδαίδαλος, ὁ, ἡ. τεχνίτης τῆς λόγων, ὁ τεχνικὰς λόγους ποιῶν. καπ Πλάτ. ὁ Κικέρ. ἁρμόν. ὑβρ τῦ, *Artificiosi sermonis fabricator*.

Λογοδείπνιον, τό. δεῖπνος μετὰ λόγων. πεπαιδιαμμένον σῶμα, τὸ ὁποῖον οἱ λόγοι εἰσὶ δεῖπνον. Ἀθήν.

Λογοδιάρροια, ἡ. ἡ τῆς λόγων ὑβρροια. πολυλογία, φλυαρία, (ξενάρθρωμα τῆς λόγων). Ἀθήν. σέλ. 159.

Λογοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. ὁ διδάσκαλος τῦ λέγειν ἢ ὁμιλεῖν ἢ τῆς ῥητορικῆς.

Λογοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λόγος, εἶδος) ὃς φαίνεται ὅτι ἔχει λόγον - λογικὸν, πιθανὸν, ὁμοιον τῷ λόγῳ - τῷ πεζῷ - τῇ κοινῇ ἐκφράσει. Εὐσέβ. "Λογοει- "δὴς ῥυθμὸς, ὁ ἢ πολιτικὸς, ὁ ἀπὸ πάσης ἢ ξένης "λεγόμενος". ὅθεν

Λογοειδία, ἡ. πεζικὴ ἔκφρασις, ἡ εἰς τὸ πεζὸν ἢ εἰς τὸν κοινὸν ἔκφρασιν ὁμοίωσις. Διον. Ἁλικ.

Λογοθεσία, ἡ. (λόγων, θέσις) ἀπαίτησις ἢ ἐξέτασις ἢ δοκιμὴ τῆς λογαριασμῶν. Φιλοξεν. Γλωσσ. ἡ θέσις τῦ λόγου - τῆς ὁμιλίας. Μαθηματ. παλ. σέλ. 105.

Λογοθέσιον, τό. ἡ λῆψις τῦ λογαριασμῦ. ἀμφ.

Λογοθετέω, ῶ. μετὰ Αἰτιατ. φέρω εἰς λογαριασμόν. Λογαριασμὸν ζητῶ ὑπό τινα. Φώτ. ἢ Αἰσώπ. Μῦθ. 283. ἐκ τῦ

Λογοθέτης, ε, ὁ, ἡ. ὃς ἀπαιτεῖ - λαμβάνει τὸν λογαριασμόν, ἢ βλέπει καὶ θεωρῶ τὸς λογαριασμός. Παρὰ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεῦσι καθόλε μὲν ἐλέγετο ὁ Καγγελλάριος. *Le chancelier*, ἰδιαιτέρως δὲ "ὁ Λογοθέτης τῦ δρόμε" ὁ παρὰ Γερμανοῖς, *general-postmeister*. Λογοθέτης γενικὸς, *general-Schatzmeister*. Λογοθέτης οἰκειακῶν, *gebeimer-Schatzmeister*. Λογοθέτης τῦ στρατιωτικῦ λογοθεσίε, *general-Kriegs-Zalmeister*, ἢ τὸ, Λογοθέτης τῦ δρόμε, ἢ ἁπλῶς, ὁ Μέγας λογοθέτης, ὁ Ἀρχικαγκελλάριος, *Reichs* ἢ *groß-Kantzler*, ἴσως ὑπέγραφε καὶ τὰς ἀποσαγὰς τῦ βασιλέως.

Λογοθεώρητος, ὁ, ἡ. (θεωρέω, λόγος) ὁ ἐν τῷ λόγῳ ὄντι ἐν τῷ μόνῳ θεωρούμενος, τὸν ὁποῖον μὲ τὸν νῶν μόνον διώκαται νὰ καταλάβῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τινάς. *Intellectuel*.

Λογοθήρας, ε, ὁ. (θήρα) ὅσις θηρεύει - κυνηγᾷ τὸς λόγους.

Λογοϊατρεία, ἡ. ἡ διὰ λόγων Ἰατρεία. Φίλ. ἀ.

Λογοκλοπεία, ἡ. ἡ τῶν λόγων κλοπή. τὸ κλέπτειν τὰς ξένας λόγους - ἢ διδασκαλίας. Διογ. Λαέρτ.

Λογολεσχεῖν, φλυαρῆν.

Λογολέσχης, ε, ὁ. (λέσχη) φλύαρος. Ἀνάλεκτ. β'. 323.

Λογομάγειρος, ὁ. ὁ τῶν λόγων ἢ διὰ λόγων μάγειρος. ἀμφ.

Λογομανέω, ῶ. (μανία, λόγοι) ἔχω μανίαν ἢ τὸν μεγάλην ἐπιθυμίαν - πόθον - ὄρεξιν εἰς τὸς λόγους - εἰς τὴν ῥητορικὴν - φιλοσοφίαν ἢ ὑπερβολήν. καθόλε δὲ, Πολλὰ ἢ τοι ὑπερβαλλόντως ἀγαπῶ πὰς μαθήσεις.

Λογομαχέω, ῶ. ὡσεὶ λόγων ἢ διὰ λόγων μάχομαι, φιλονεικῶ. ὅθεν

Λογομαχία, ἡ. ἡ διὰ λόγων μάχη, φιλονεικία - ἔρις, (καυγᾶς). ἡ ἢ ὡσεὶ τῶν λόγων ἢ λέξεων μάχη.

Λογομάχος, ὁ, ἡ. (μάχη) ὁ διὰ λόγων μαχόμενος, ἢ ὅσις μάχεται διὰ τὸς λόγους, φιλόνεικος, σοφιστὴς, (καυγατζῆς).

Λογόμιμος, ὁ, ἡ. ὅσις μιμεῖται τὸς λόγους. Ἀθήν. ἀ. 19.

Λογομύθιον, τό. μυθώδης διήγησις. Πολυδ. β'. 123.

Λογοποιέω, ῶ. λόγους ποιῶ, ὅ ἐστὶν, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, φλυαρῶ, μυθολογῶ, πλάττω λόγους ἢ μύθους λέγω. ἰδιαιρέτως λέγεται ὅπ ἀνθρώπων οἵτινες πλάττουσι νέας εἰδήσεις ἢ διηγοῦνται αὐτὰς εἰς ἄλλους ὡς βεβαίας. "Οὔτε ὄντα ἔτε ἂν γινόμενα λογοποιοῦσι". Θεκυδ. ἐ. 38. ὅθεν

Λογοποίημα, τό. τὸ πεπλασμένον, ὁ πλασὸς καὶ μυθώδης λόγος, διήγησις ψευδὴς, φλυαρία.

Λογοποιητικὴ, ἡ. ὑπακουσ. Τέχνη. ἡ τέχνη τῦ λογοποιῶ. Πλάτ.

Λογοποιΐα, ἡ. λόγος - ὁμιλία - διήγησις, ποίησις, μῦθος, ψευδὴς καὶ πεπλασμένη εἴδησις ἢ διήγησις. Θεόφρας. Χαρακτ. ἡ. "Ἡ δὲ λογοποιΐα ἐστὶ συνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πραξέων. 2) Ἡ τέχνη τῦ ποιεῖν - συγγράφειν - διηγεῖσθαι - πλάττειν λόγους - μύθους.

Λογοποιϊκὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς λογοποιΐαν αὐτῶν ἢ εἰς τὸν ὑπηρέσιος. πιστὸν πρ, Λογοποιητικός.

Λογοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ λόγους ποιῶν. διὰ καλῆ, λέγεται ὁ Συγγραφεὺς, Ἱστορικός. Ξενοφ. Κυρπ. Η'. ἐ. 28. 2) Ἐπὶ κακῆ δὲ ὁ Μυθολόγος, ὁ μῦθος ἢ ψευδολογίας λέγων - πλάττων. ὁ αὐτὸς ἑαυτῦ συνθέτων λόγους καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις ὡσεὶ τῆς πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἢ ἐκδίδων αὐτὰς εἰς τὸ κοινὸν, καιτολόγος. Θεόφρ. Χαρακτ. ἡ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Φλύαρος, ματαιολόγος, ψεύστης, συκοφάντης, (μαντατῶρος, μιναφίκης). Λέγεται ἔτι ὅπ καλῆ ἢ ὁ συγγραφεὺς τῆς μύθων, ὡς π. χ. Αἴσωπος ὁ λογοποιός. Ἡρόδοτ. Β'. 134.

Λογοπραγέω, ῶ. (λόγος, πράττω) φήμην τινὰ ἢ εἴδησιν ψευδῆ πλάττων ἐκδίδω. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Λογαριασμὸν ζητῶ - ἀπαιτῶ. Εὐσέβ.

Λογοπράτης, ε, ὁ. (πιπράσκω) πιστὸν πρ, Λογάμπορος. Γρηγόρ. ὅπτετ. τῦ Ἰδίε, διότι ἐπώλησε τὸν Λόγον τῦ Θεῦ.

Λογοπώλης, ε, ὁ. ὁ λόγους πωλῶν. Φίλ.

Λόγος, ὁ. ε̃υς, λογικὸν, σχῆμα ὁ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ἰδιοτρόπως λαλῶν, ἢ ἐπαινούμενος διὰ τὴν φωνὴν ἀρμονικός, ὅ ἐστὶ διὰ τὸ Λέγειν. 2) Ἐντεῦθεν ἡ Διάλεκτος, ὁμιλία, λέξεων συνθέσεις ἢ ἰδιοτροπίαι ἀπηρτισμέ-

νης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νης παράσασις, φωνὴ σημαντικὴ ὑπὸ τῦ σώματος ἐκπεμπομένη. Φήμη, εἴδησις, Διήγησις, Ἔκφρασις νοημάτων καὶ παράσασις αὐτῦ ἢ διὰ φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς, Διήγησις, Ἱστορία, Περιγραφὴ, ἢ κατὰ παράδοσιν Ἱστορία καὶ εἴδησις τοῦ τινος, παρ' Ἡροδότ. πολλαχῦ. καὶ ἐνταῦθα ὁ αὐτὸς τῷ Ἱστορικῷ αὐτῦ διήγησιν, Λόγος, ἐκάλεσεν. ἢ ἐπομένως αὐτὶ τῦ Διδασκαλία, Συμβολή. 3) Ἀντίκειται τῷ, Ἀλήθεια. Ἄρα, Μῦθος, ψεῦδος καὶ πεπλασμένη εἴδησις - ὁμιλία, ἁπλῆ κοινὴ ἢ ἀνάξ βεβαιότητος ὁμιλία, φορφασις, πλάσμα, ποίημα, τὸ μὴ ὂν μᾶλ, λεγόμενον δέ. Ἐκ τῆς φωτὸς σημασίας φροκύπτει ἔτι. 4) Συλλογισμὸς, διανόημα, ἢ διὰ τῦ νοὸς θεωρία, διαλογισμὸς, ἐνθύμημα, νόημα, γνώμη. 5) Φρονῆτις, φροσοχὴ, σέβας, τιμὴ, ὑπόληψις. "Ἐν ἀδεσὶ λόγῳ ποιεῖσθαι τινά". ὡς τὸ τῆς συμπαθείας "Δεῦ θέλω νὰ ὀξύρω, δεῦ τιμῶ τινα, ὅ ἐστὶ τὸν "καταφρονῶ". ἔτω καὶ τὸ "Λόγον ἔχειν τινός". φρονῆτίζειν ὡσεί τινος, ἢ φροσέχειν ὅπ τινα, τιμᾶν, συναισθάνεσθαι, ἔχειν εἰς σέβας καὶ ὑπόληψιν. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 120. λέγει "Λόγῳ ἡδονὴς γλυκόμεθα φρὸς Περ"σέων". θέλομεν καταφρονηθῆ ὑπὸ τῆς Πέρσας, ἢ δεῦ θέλομεν ἔχει ἁδὲ μίαν ὑπόληψιν εἰς τὰς Πέρσας· αὐτοὶ θέλει μᾶς φοβάζονται διὰ τὸ καὶ τί ποτε, ὡς καὶ τὸ παρὰ Θεοκρῖτ. ιδ'. 51. "Ἄμμες δ' ἄπε "λόγῳ τινὸς ἄξιοι, ἀτ' ἀεισματοὶ δύσανοι Μεγαρῆες", ἢ ὡς τὸ τῆς Πυθίας "Οὔτ' ἐν λόγῳ ἀτ' ἐν ἀεισμῷ". Ζήτ. ἐν ταῦ, Κράτισος. ἢ ἐνταῦθεν "Τὸ δ' ἐμὸν "ἰδιωτεῦν λόγῳ καὶ ἀτίμᾳ". ἐγὼ θέλω φανεῖ ὡς εἰς ἴδιόν ἰδιώτην, ὅσις ἀδεμιᾶς τιμῆς ἐστὶν ἄξιος. Ἡρόδοτ. Γ'. 220. "Σὺ γὰ ἐν αὐτρὸς λόγῳ"; θέλεις ἢ σὺ νὰ φανῇς ἄνδρας, ἤτοι νὰ ἔμβῃς εἰς τὴν τάξιν - εἰς τὸν ἀεισμὸν τῦ ἀνδρῶν; Καὶ ἐπομένως αὐτὶ τῦ, Τιμὴ πράγματός τινος, Ἐπίτιμημα. Διόδωρ. Σικελ. ιβ'. 38. καὶ, 39. "Χρημάτων λόγος". Ἀπολογία, Λογισμὸς. "Λόγον διδόναι". ταυτὸν ταῦ, Εὐθύνας ὑπέχειν. ἐνίοτε δὲ ἰσοδυναμεῖ ταῦ Τυρκ. Ντζοβάπ, ἢ Ντζοάπ. ὅπ καὶ ταῦ "Λέγον ζητεῖν, λαμβάνειν "παράτινος". ἢ, Λόγον ἀπαιτεῖν τινά". ἢ τὸ "Λόγον παρέχειν". Ξενοφ. ἢ Δημοσθ. "Μηδεν' ἡμέρας ἡλικίαν ὑπολόγον ποιεμένους". Πλάτ. εἰς Λάχητα. χωρεῖς νὰ δώσῃ φροσοχὴν, χωρεῖς νὰ σοχαθῇ, ἢ δεν ἤθελε νὰ ὀξύρῃ τὴν ἡλικίαν μας. ἔτω καὶ τὸ "Ὡς "ἔγωγε ἁδεν σοι ὑπὸ λόγον τίθημαι, ἐὰν πῃ ἄλλην "φῆσις". δεν μὲ μέλει, δεν σὲ σοχάζομαι ἢ δεν σὲ λογαριάζω διὰ τίποτε, δεν σὲ τιμῶ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 6) Ἀναλογία. Proportion. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. "Καὶ τῶν τὸ μέγιστον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ "κατὰ λόγον τῦ ὅλυ σώματος". καὶ ἐπομένως αὐτὶ τῦ, Ἀπόδειξις, βεβαίωσις. 7) "Λόγον διδόναι τι"νί. καὶ, Τυχεῖν λόγυ". ἀφίνειν τινὰ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἔλθῃ κατὰ τύχην εἰς ὁμιλίαν. "Λόγον ἑαυτῦ δι"δόναι". αὐτὶ τῦ, Συλλογίζεσθαι, Στοχάζεσθαι. Ἡρόδοτ. β'. 162. "Οὐδενὰ λόγον ἑαυτῦ διδόντες, ἀλλὰ "ταράτιμοι ἐγένοντο". χωρεῖς νὰ σοχαθῇ - νὰ συλλογισθῇ. "Λόγος ἔχει τινα ποιῆσαι" ἢ "Λόγον ἔχει τις "ποιῆσαι". εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἄδεται, λείπεται, ὅτι ἐποίησεν - ἔκαμεν τις. Ἡρόδοτ. Ε'. 66. Γινώσκει ταῦ "λόγῳ". ὁ αὐτὸς αὐτόθι, 20. μόνον κατὰ τὸν ἁπλῶν λόγον, (μὲ τὸν λόγον μένει) ἀλλ' οὐχὶ ταῦ ὄντι. "Δοκῶ μοι σὲ δύνηχήσειν καινῶν λόγων". μοὶ φαίνεται ὅτι θέλω σὲ ἀφράνει μὲ τὰ καινούρια, ἤτοι μὲ τὰς νέας εἰδήσεις τῦ πολιτικῶν πραγμάτων καὶ πράξεων. 8) Ἐκ τῆς τρίτης σημασίας φροκύπτει ἡ σημασία τῦ, Φλυαρία, ἀκυρολογία, ὁμιλία χωρὶς θεμέλιον.

Λ "Εἰ δὲ ταὐτὰ λόγυς ἢ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό "γε ἐ λόγος". Δημοσθ. Λεπτ. 87. αὐίσως ὅλα αὐτὰ τὰ σοχάζεται διὰ φλυαρίας, τοῦτο βέβαια δεν εἶναι καμμία φλυαρία. 9) Βάσις, Θεμέλιον, αἰτία, ἀφορμή. Raison, ὑπόθεσις, φρόφασις. "Παρὰ λό"γον". Θουκυδ. αὐτὶ τῦ, Παρὰ δόξαν, παρὰ φροσδοκίαν, παρ' ἐλπίδα, ἐναντίον πάσης φροσδοκίας. "Ὑπὲρ λόγον". φερεσότερον παρ' ὅ,τι δύναται νὰ εἴπῃ τις. "Εἰς φραγμάτων λόγον" τὸ αἰῶκον - φέρον εἰς τὰ φράγματα. Πολύβ. "Κατὰ λόγον". ταυτὸν ταῦ, Κατὰ τὸ εἰκός. κατὰ τὸ πιθανὸν, κατὰ φροσδοκίαν καὶ ἐλπίδα, κατὰ τὴν γνώμην, καθὼς σοχάζεται τινάς. "Πρὸς λόγον". κατὰ τὸ αἰῶκον - ἁρμόζον εἰς τὰ φράγματα, κατὰ τὸν σκοπόν. Πολύβ. β'. 50. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, κατὰ τὸ εἰκάλογον. 10) Συμφῶνία, συμφωνία, συμβιβασμός. "Ἐπὶ ταῦ λόγῳ. "Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖσι λόγοισι". Ζήτ. ἐν τῇ, Ἐπὶ, φροθέσ. 11) Πρᾶγμα, χρῆμα. "Ψυχῆς ὑσίαι καὶ "λόγον". Πλάτ. Φαίδρ. 53. τὸ φρᾶγμα - τὸ ὑποκείμενον ὡσεὶ ὕ ὁ λόγος. ἔτω καὶ τὸ "Εἰς λόγον". εἰς τὸ φρᾶγμα. ὁ αὐτ. Νόμ. Γ'. "Λόγῳ εἰ". Κώνων ἁ. με εἶα λόγον. "Λόγον ἐν ταῦ δήμῳ παρέχε τὸ "ἔργον". τὸ φρᾶγμα ἐσωζώσησε λόγια εἰς τὸ πλῆθος. Ἰσαῖος. 12) Λέγει, οἱ. αἱ μαθήσεις. "Οἱ ἐπὶ "λόγοις εὐδόκιμοι". Ἡρόδοτ. αὐτὶ τῦ, οἱ Πεπαιδευμένοι, ἔτω καὶ τὸ "Οἱ ἐν λόγοις ὄντες, Οἱ ἀμφὶ "τὰς λόγυς, Οἱ ὡσεὶ τὰς λόγυς νὺς ἐλευθερίους". οἱ φιλολογοῦντες, οἱ ἐν παῖς μαθήμασι σπουδάζοντες. καὶ ἐνταῦθεν τὸ "Λόγιος, ἢ, Λογιώτατος". Ἡρόδοτ. Β'. 3. "Ἡλιοπολίται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι" - οἱ πλέον πεπαιδευμένοι - γραμματισμένοι - 13.) Παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1039. "Δῦλος λόγοισιν" - αὐτὶ τῦ, Λοιδορείας. ὡς ἢ ἐν τῇ συμπαθείᾳ.

Δ Λογοτόπος, ὁ. ἡμαρτημ. αἰάγν. αὐτὶ τῦ, Λογόξοπος, ὁ. ἐκ Διογεν. Λαερτ. ζ'. 77. ἔστι δὲ ἐν τῇ Διαλεκτικῇ εἶδος συλλογισμοῦ ὑποθετικὸς, οἷον "Εἰ "ζῇ Πλάτων, περιπατεῖ Πλάτων. ἀλλὰ μὴν τὸ φρῶ"τον, ἄρα τὸ δεύτερον".

Λογοφίλης, ου, ὁ. ὁ τῶν λόγων φίλος. ὅσις ἀγαπᾷ τὰς μεθήσεις - τὰς ὑπομήμασι. Ἐξ ἐναντίας, Λογόφιλος, ὁ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 36. ὁ ἀγαπῶν τὰ φλυαρίαν.

Λογόω, ῶ. (λόγος) λογικὸν ἢ ὅμοιον ταῦ λόγῳ ποιῶ τινά. ὅθεν

Λόγωσις, ἡ. τὸ λογικὸν ἢ ὅμοιον ταῦ λόγῳ ποιεῖν, ἢ γίνεσθαι. Ἐκκλησ. Συγγρ.

E Λογχαῖος, αία, αῖον. ὁ μετὰ λόγχης, ἢ ἐκ τῆς λόγχης ὤν.

Λογχάριον, τὸ. μικρὰ λόγχη.

Λογχέω, ταυτὸν ταῦ, Λαγχάνω. Ἐτυμολ. Μέγ. σιλ. 569. 34.

Λογχεύω, τῇ λόγχῃ (μὲ τὴν λόγχην) κεντῶ - σουβλίζω. Νικήτ. Χρ. ιδ'. 139. ἐκ τῦ

Λόγχη, ἡ. κυρίως ἡ αἰχμὴ - τὸ τριγωνικὸν ἢ ὀξὺ σιδήρεον τὸ ἐν τῇ κορυφῇ τῦ δόρατος - κονταρίου. Διοσκορ. γ'. 151. Ἡρόδοτ. Α'. 52. 2) Δόρυ, κονταρίον. ἢ ἐπομένως Σύστημα στρατιωτῶν λόγχας φερόντων. Ζήτ. ἐν ταῦ, Ἐπιλόγχος. 3) Ἐκ τῦ Λαγχάνειν, Λέλογχα, Ἰωνικ. ταυτὸν ταῦ, Λάχος, ὅθεν τὸ, Εὔλογχος, Εὐλογχῶν.

Λογχήρης, ος, ὁ, ἡ. (λόγχη, ἄρω) ὁ λόγχῃ ἔχων - φέρων - κρατῶν - ὁπλισμένος. Εὐριπ.

Λογχίδιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ λόγχη.

Λόγχιμος, ίμη, ιμον. (λόγχη) "Κλόνοι λόγχιμοι". ὁ θόρυβος - ἦχος - κρότος τῶν λογχῶν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 414.

Λογ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λογχίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τῆ, Λόγχη.
Λογχίτης, ε, ὁ. ὁ ἐκ τῆς λόγχης ὤν, ὁ λόγχῃ φέρων. Ὅμοιος τῇ λόγχῃ. Λογχίτις, ιδος, ἡ. εἶδος φυτῆ, τὸ ὁποῖον τὸ σπέρμα εἶναι τετράγωνον ὅμοιον τῇ λόγχῃ. Διοσκορ. γ'. 161. τάττει τὸ δεύτερον εἶδος, Τραχῆαν, λέγεται. Polypodium lonchitis. Λιν. τὸ δὲ πρῶτον ἴσως εἶναι τὸ τῆ Λιν. Iris tuberosa.
Λογχοδρέπανον, τό. λόγχη ὁμοία τῇ δρεπανῃ ἡ παρὰ τὸ σιδήρειον αὐτῆς ἔχουσα ἕτερον κυρτὸν ἔχουσα.
Λογχόομαι. Ζήτ. ἐν ταῖ, Λογχωτός.
Λογχοποιός, ὁ, ἡ. ὁ τὰς λόγχας ποιῶν.
Λογχοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λόγχῃ φέρων-βασάζων.
Λογχωτός, ἡ, τόν. ὁ λόγχῃ ἤτοι τετράγωνον ἢ ὀξὺ σιδήρειον κατὰ κορυφὴν ἔχων. ἐκ τῆ, Λογχόω. ὦ. λόγχῃ βάλλω κατὰ κορυφὴν τῆ δόρατος.
Λόγωσις, ἡ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Λογόω.
Λόε, ῥωσακτικὸν τῆ, Λόω, αὐτὶ τῆ, Λύω. Ὀδυσ. Κ. 361. "--λόε ἐκ τείποδος μεγάλοιο". αὐτὶ τῆ, Λύε.
Λοετρὸν, τό. Λοεζοχόος, καὶ, Λοέω. ταυτὸν ταῖ, Λοεζὸν, Λοεζοχόος, καὶ, Λόω.
Λοιβάσιον, τό. καὶ, Λοιβᾶον, τό. (λοιβὴ) ἀγγεῖον δι' ἧ ἔχιωον πὰς σποιδὰς-ἤτοι πὰς δὶ ὑγρῶν θυσίας. Πλούταρχ. Μάρκ. 2. Ἐν τῇ ῥήσει τῆ Ἐπιχάρμε παρ' Ἀθήν. σελ. 362. ὡρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ "Λοιβάσια, λέβητες". ὅπου νῦν, Λοιβιλέβητες, κεῖται.
Λοιβάω, Λοιβάομαι, ταυτὸν ταῖ, Λείβω.
Λοιβὴ, ἡ. σποιδὴ, ἡ δὶ ὑγρῶν θυσία. Ἀπολλών. β'. 291. "Στυγὸς λοιβή". αὐτὶ τῆ, Λειβόμενον ὕδωρ. παρὰ τὸ, Λείβω τὸ χάζω, χαλάζω.
Λοιβὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν ταῖ, Λοιβάσιον.
Λοιγαῖος, αία, αῖον. Λοιγηέις, ήεσσα, ῆεν. Λοιγὸς, ὁ, ἡ. ᾗ, Λοίγιος, ία, ιον. λυπηρὸς, θανατηφόρος, χαλεπὸς, λύπης ᾗ ἀθυμίας ἀρξίνος, φθορποιὸς, τὸν τείτον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Νίκανδρ. Θηρ. 921. "Λοιγαῖ τύψεν". ὁ δὲ πρῶτος ἐκ Λυκόφρ. 973. ὅπου νῦν, Λυγαία, κεῖται. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Α. 518. "Λοίγια ἔργα". εἶναι αὐτὶ τῆ, Ὀλέθρια, κακά. "Λοίγι' ἐσσεῖται". Ἰλ. Ψ. 310. Θέλουσι ζέξηδόσοβῆ κακῶς, κακὰ θέλουσιν εἶναι. παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Φ. 533. ἐκ τῆ
Λοιγὸς, ὁ. ὄλεθρος, θανάτος, φθορά. Ἰλ. Α. 341. "--ἀεικέα λοιγόν". παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 6. Ἐπιθετικῶς "Λοιγὸν ὀδόντα". αὐτὶ τῆ, Λοίγιον. Φαίνεται ὅτι μετὰ τῆ, Λύγξ, Λυγρὸς, μίαν ᾗ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει.
Λοιδορέω, Λοιδορέομαι, ῆμαι. (λοίδορος) ὑβρίζω, κακολογῶ, μετὰ ὕβρεων, ἐνδείζω-ἐλέγχω. τὸ Ἐπιγρ. μετὰ Αἰτιακ. Ξενοφ. Α'. δ'. 8. "Οἱ δὲ φύλακες ἐλοιδόρουν αὐτόν". τὸ δὲ Μέσ. μετὰ Δοτικ. Ξενοφ. Κύρου. Α'. δ'. 9. "Ἐνταῦθα μάλιστα ἤδη ᾗ ὁ θεὸς αὐτῷ ἐλοιδόρητο, τὴν θρασύτητα ὁρῶν". Ἡρόδοτ. Β'. 121. "Τὸν δὲ βλασφημίαις λοιδορέεσθαι πᾶσαν". Αἰσχυλ. Εἰρ. 57. "Ὡδὶ κεχυμένως λοιδορήσεται ταῖ Διί".
Λοιδόρημα, τό. ὕβρεις, κακολογία, λόγος ὑβριστικός. "Τὸν πονηρὸν λοιδόρημα ποιοῦνται". Πλούταρχ. αὐτὶ τῆ, λοιδοροῦνται. ὅθεν
Λοιδορημάτιον, τό. Ὑποκορ. μικραὶ ὕβρεις.
Λοιδορησμὸς, ὁ, Λοιδορισμός. αὐτὶ τῆ, Λοιδορία. Θωμ. Μάγ.
Λοιδορία, ἡ. ὕβρεις, κακολογία. Δημοσθ.
Λοίδορος, ὁ. ὑβριστὴς, κακολόγος, ὁ κακῶς καὶ ἀχρείως ἤτοι ὑβριστικῶς ᾗ ἀτίμως λόγως λέγων κατά τινος. ᾗ ὁ ἰδίωμα τοιοῦτον ἔχων. Ἐπίρ. Λοιδόρως, μὲ λοιδορίας, ὑβριστικῶς.

Λοιμεύομαι, (λοιμὸν) θεμφθείρω. παρὰ τοῖς Ο'.
Λοιμίη νεαρὴ". παρ' Ἱπποκρ. ταυτὸν ταῖ, Λοιμῶ νεαρικῆ. ἀμφ.
Λοιμικὸς, κὴ, κόν. θανατηφόρος, ὁ λοιμικὰς νόσους ἐργαζόμενος, ὁ εἰς λοιμὸν αὐτίκων. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, Λοιμικὴ, ἡ. Ὑπονομ. Νόσος, σαφῆ τις καὶ ὀξέα θέρμη λίαν ἐπικίνδυνος.
Λοιμὸς, ὁ. νόσος τις ἀέρωθεν φθοροποιὸς ζώων, ἐκ ἧς τῆς γῆς φασὶν ἀναθυμιάσεων ᾗ τῆς τῆ ἀέρος ἀπαξίας γινομένη. Πανοῦκλα, μολιωτικὸν καὶ θανατηφόρον πάθος. καθόλα δὲ αὐτὶ τῆ, Φθορὰ, ὄλεθρος. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ φθοροποιῆ καὶ κοινῶς ἐπιβλαβῆς ἀνθρώπῳ. ἔστι δὲ ταυτὸν ταῖ, Λύμη, ἡ. ἡ φθορὰ, ὄλεθρος. ὡς καὶ τὸ, Λοιγὸς, ταυτὸν ταῖ, Λυγὸς. ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ, Λοίμη, αὐτὶ τῆ, Λοιμὸς.
Λοιμοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λοιμὸν φέρων, ὀλέθριος, φθοροποιός.
Λοιμώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδους τῆ λοιμῆ ὤν, μολιωτικὸς, κολλητικός.
Λοιμώττειν, ὑπὸ τῆ λοιμῆ πάσχειν, ἔχειν τὴν πανοῦκλαν, ἐκμανθάνεται κατὰ τὸ, Λιμώττειν.
Λοιπαδάριον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Λοιπάς.
Λοιπὰς, άδος, ἡ. (λείπω) τὸ ἀναπολειφθὲν, (τὸ ῥέον), τὸ ὁποῖον μένει ἐξ τινα ἐκ τῆ ῥέοντος. Χρυσόστομ.
Λοιπάζω, ῥάμματι εἰς τὸ δεύτερον ὡς ἀναπολειφθέν. Παθητ. μένω ἀκόμη χρεώστης μέρος ἐκ τῆ κεφαλαίου.
Λοιπογραφία, ἡ. τὸ εἰς λειπάδα (εἰς ῥέον) ῥάφειν. ἐκ τῆ
Λοιπογράφω, εἰς λειπάδα ῥάφω, γράφω τὰ ῥέοντα ἀναπολειφθέντ ἐκ τινος ῥέοντος εἰς τὸ δεύτερον. Γλωσσάρ. Σωφ.
Λοιπὸς, πὴ, πόν. (λείπω) ὁ ἀναπολειφθεὶς, ὁ ἐπίλοιπος. "Τῆ λοιποῦ". Ὑπονομ. Χρυσ. εἰς τὸν ἐπίλοιπον καιρόν. ἐκ τῆ ἀπαρεμφάτ (παρελθόντος) ᾗ ἐρχομένου. "Ἀρχ. Εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ ἐρχόμενον, ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα. Λοιπὸν, Ἐπιῤῥηματικῶς, αὐτὶ τῆ, Καθεξῆς, ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ ταῖ, Ἄρα. Χρυσόστομ.
Λοισθεύω, ταυτὸν ταῖ, Λοίθω. Ἰλ. Ψ. 751. "Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσὸν λοισθῆι ἔθηκε". ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον "Λοισθῆι ἔθηκε". ἀναγινώσκουσι.
Λοισθήϊα, τά. αὐτὶ, Λοισθεία, ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν τελευταῖον. ἄλλως δὲ "Λοισθήϊον ἄεθλον", λέγεται ἐν Ἰλ. Ψ. 785.
Λοίσθημα, τό. (λοισθέω) ταυτὸν ταῖ, Πέρας, Τέλος. Ἡσύχ.
Λοίσθιος, ία, ιον. ᾗ, Λοίθος, ὁ. Ἰλ. Ψ. 536. ἔσχατος, τελευταῖος, ἀκεινός.
Λόκαλος, ὁ. εἶδος πτηνῆ εἰσέτι ἀδιοικίσε. Ἀειστέλ. ζώων Ἱστορ. β'. 1. ὁ Γαζῆς μεταφράσε τὸν εἰς τὸ Λατινικὸν Ciconia· ἀλλ' εἰς τὰ κάλλιστα Χειρόγραφα ἡ λέξις αὕτη οὐχ εὑρήται.
Λόκκη, ἡ. ἐν Ἀναλέκτ. β'. 120. ἐν τοῖς τῆ Ἀντιπάτρου ὑπογράμμασι φέρεται ἡ λέξις ὡς πεπαλαιωμένη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. ἔχε τῆ, Χλαμὺς, ἧσις ἔτι ἔχει, Λόκκος, φαλακρός. καὶ ἐνταῦθεν κατὰ Μεταφορὰν, Λόκκος, ὁ. ὁ ἐστριμμένος ἐγκέφαλος, μωρός.
Λοξεύω, ταυτὸν ταῖ, Λοξόω. Λιβανίος δ'.
Λοξίας, ᾶ, ὁ. Ἐπίθετον τῆ Ἀπόλλωνος. Μακρόβιος ά. 17. παρὰ τὸ λοξὸν ἔχειν τὴν ὄψιν, ὁ ἐστὶ, τὴν φωνὴν, ὁ σκοτεινὸς ᾗ ἐκ πλαγίου χρησμὸς ἐκδίδων.
Λοξιὰς, άδος, ἡ. ὑπακκειμ. Ὁδὸς. ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, διὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον.

Λό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λόξις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λοξότης, ἡ. Ὥκελλ. β'. 23. ὅπου καλοῖ Λοξὺς, καὶ τὰ Χειρόγρ. Λόξωσις, ὀρθότερον ἔχουσι.

Λοξοβάμων, ονος, ὁ, ἡ. ἕ, Λοξοβάτης, ου, ὁ. ὁ λοξῶς βαίνων, ἤτοι πλαγίως ἀκροβατῶν, π. χ. ὡς ὁ καρκίνος, κ. τ. τ. Βαβυλωμ.

Λοξοβλεπτέω, (λοξὸς, βλέπω, βλεπτὸς) παρὰ Θωμᾷ Μαγίστρ. ἐν λέξ. Διάστροφοι, αντὶ τῦ, Λοξὰ βλέπω, εἶμαι ἀληθωρος.

Λοξοκίνητος, ὁ, ἡ. ὁ λοξῶς κινούμενος.

Λοξοπολέω, αντὶ τῦ, Λοξοπορέω. ἀμφ.

Λοξοπορέω, ῶ. λοξῶς - στραβὰ ἀκροβατῶ. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Λοξὸς, ξὴ, ξόν. πλάγιος, ὕπτιμμπὴς, κεκλιμμένος, γωνιὸς, καμπύλος, σκολιὸς, στρεβλὸς, στραβός. "Ασ-"ξὰ βλέπειν". πλαγίως, ἀληθωρα, στραβὰ βλέπειν, στραβοκυτταζειν. λέγεται καὶ ἐπὶ φθονερῶν - μνησικάκων, καὶ ὑποπτων, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυβ. ε'. 86. "Λο-"ξότερον ἔχειν πρός τινα". αντὶ τῦ Ὑποπτεύω, Ὑπο-"ψίαν ἢ δυσπιστίαν ἔχω πρός τινα, Δυσπιστῶ. "Λο-"ξὸν ὄμμα". τὸ πλαγίως βλέπον, πλάγιον βλέμμα. Ἀπολλων. γ'. 445. καὶ, δ'. 475. Τυρταῖος, β'. 2. "Οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει". ἀκόμη δὲν μετέβαλε τὴν γνώμην του, δὲν μετεβλήθη. Ὁ Θέογνις ἐν στίχ. 548. λέγει ἐπὶ ἀγάλων (σκλάβων) "Οὔπονε δυ-"λεῖαν περφαλὴ δύσεα πέφυκεν, ἀλλ' αἰεὶ σκληὴ, κ' αὐ-"χένα λοξὸν ἔχει". ἀληθεύοντως ἐπὶ τῆς ἐπὶ τὸ πρεῖτ-τον μεταβολῆς τῆς γνώμης αὐτῦ. ὁ σκλάβος δὲν ἔχει μόνε κεφάλι, μήτε ἰδέαν ἴσιον καὶ ἐλεύθερον. "Ετι δὲ "Ο μὴ ὀξὺ διάνοιας γνώμονος, ὅπε καὶ αντίκειται τῇ, Εὐθὺς - ἴσιος, καὶ ἐπὶ σκοτεινῶν - συγκεχυμμένων καὶ ἀμφιβόλων χρησμῶν λέγεται. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Λοξίας. Ἐκ τύτε εἶναι καὶ τὸ Λατιν. Luxus, luxatus, luxatio, ἐπὶ ἐστριβλωμμένων μελῶν.

Λοξότης, ητος, ἡ. ἡ λοξὴ - πλαγία διεύθυνσις, τὸ εἶναι - ἡ κατάστασις τῶ λοξῦ.

Λοξοτρόχις, ὁ, ἡ. (λοξὸς, τρόχις) ἐν Ἀνθολογ. "Λοξοτρόχις ἄγγελος". σκολιὸς - στραβὸς μὴ κατάλη-πτος. Ζήτ. Τρόχις.

Λοξοχρήσμων, ὁ, ἡ. (χρησμὸς) ὁ λοξὸς - σκολιὸς ἤτοι ἀμφιβόλους χρησμὸς ἐκδίδων. ὡς καὶ τὸ, Λοξίας. Σχολ. Λυκόφρ. 1467.

Λοξόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ λοξὸς ὀφθαλμὸς ἔχων, ἀληθωρος. Πρόκλ. παράφρ. 204.

Λοξόω, ξῶ. λοξὸν ποιῶ. ὅθεν

Λόξωσις, εως, ἡ. τὸ λοξὸν ποιῶν. πλαγίωσις, ἡ λοξὴ καὶ πλαγία διεύθυνσις. Σοφόβ.

Λοπαδάγχης, ὁ. (ἄγχω) Ἀθηναί. ζ'. σελ. 123. ταυτὸν τῷ, Λοπαδαρπαγίδης, ὅπερ ἰδὲν, Λοπαδάχης, κάτω.

Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ. (λοπὰς, ἅρπαξ) ὅσις ἁρπάζει τὴν λοπάδα ἤτοι τὸ πινάκιον - τὸ πιάτον μετὰ ἐν αὐτῇ λείψανα τῦ φαγητῦ, ἢ μὲ ὅλον τὸ φαγη-τόν. ὅσις λαιμάργως ἁρπάζει τὴν λοπάδα. λαίμαρ-γος, παράσιτος. ὡς τὸ ἐν τῇ συμποσίᾳ, ὅσις γλείφει τὰ πινάκια. Ἀθηναί.

Λοπάδιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Λοπὰς.

Λοπαδοφυσητὴς, οῦ, ὁ. ἡ, Λοπαδοφυσητὴς, ὁ. ἐκα-λεῖτο ὁ αὐλητὴς Δαμείων, Ἀθηναί. ἡ. σελ. 338. ἐπειδὴ ἐν ταυτῷ καὶ ἀδελφάγος ἦν. ἐκ τῦ Λοπὰς καὶ Φυσάω.

Λοπὰς, άδος, ἡ. (λόπος) εἶδος ῥηχῦ ἀγγείου, τρὸς πιοτὸν ἢ τρὸς μαγειρίαν ἢ ὀξὺ κρέμμα ἢ ζωμὸν φαγητῦ ἐπι-τήδειον, τὸ ὁποῖον κοινῶς, αλλ' ἀκ ὑγιῶς, ὀξὺ τοῦ, Χύτρα, ἑρμηνεύουσιν. ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ συμποσίᾳ

Ἁπλᾶς - ἁπλάδα, ἡ. λεγόμενον. καὶ ἐντεῦθεν πα-ρὰ Σωΐδ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Τήγανον, παρὰ Σικελοῖς. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐφαύη, καὶ παρὰ Κωμικοῖς τῷ, Σορὸς, ἡ. ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συμπο-σιακῇ Πινάκιον, ἐν ᾧ κυρίως τὰ φαγητὰ καὶ ἐπὶ τῆς ζωπέζης φέρεσι. 2) Νόσος τις τῷ φυτῷ. Θεό-φρας. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 16. "Ἡ δὲ ἐλάτη τρὸς τὰς "σκώληκας ἔχειν (οἱ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν "ἐντίκτοντες) φύει καὶ ἦλον, οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, "οἱ δὲ λοπάδα. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡλίκη κοῦσις". Cocces, Λπν.

Λοπάω, ῶ. παρὰ Θεοφρ. "ἔνθα αὐτὸν τὸν φλοιὸν τῦ δένδρου ἐκβάλλω, ξεφλοιδίζω τὸ δένδρον. γίνεται τῦ-το καθ' ὃν καιρὸν ἄρχεται πάλιν ὁ νέος χυλὸς, ἤτοι φυσκόνεσι τὰ φυτά. ὅθεν

Λοπητὸς, ὁ. ὁ καιρὸς καθ' ὃν φυσκόνεσι τὰ φυτὰ καὶ εὐκόλως ξεφλοιδίζονται. καὶ

Λοπία, ἡ. ἡ κατάστασις τῷ φυτῷ, ὁπότε αὐτὰ ξε-φλοιδίζονται.

Λοπίζω, Μέλ. ἰσω. (λοπὸς) ξεφλοιδίζω. ἀφαιρῶ - ἐκβάλλω τὸν λόπον ἤτοι τὴν φλοιδα ἐκ τῦ δένδρου.

Λόπιμος, ὁ, ἡ. λέγεται καρπὸς τις ἢ δένδρον τὸ ὁ-ποῖον εὐκόλως ξεφλοιδίζεται, κάρυον, τῦ ὁποίου τὸ ἐ-ξώφλοιον εἶναι μαλακὸν καὶ λεπτὸν. Ἀθηναί. β'. 54.

Λοπὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λεπὶς. Ἀκυσερ. ἰῶ δὲ καὶ εἶδος λεπτῦ νομίσματος.

Λόπισμα, τό. ταυτὸν τῷ, Λοπὶς, Λεπὶς, καὶ, Λέ-πυρον.

Λοπὸς, ὁ. ἡ κάλλιον, Λόπος, (παροξύτ.) ὁ. δέρ-μα, φλοῦδα, ὀξώφλοιον, λέπυρον, ἡ ἀκτεμιαῖον ἔξω-θεν τῦ κρομμύου λεπὶς, καὶ πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρ-μα λεπτὸν. Ὀδυσ. Τ. 233. "Κρομμύου λοπός". ὁ ὑμὴν - ἡ τσίπα - ἡ φλοῦδα τῦ κρομμυδίου. καὶ ἐπομβρίως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λέπυρον, καὶ Λέπος. ἐκ τῦ, Λέπω. Ζήτ. καὶ, Λύφος. Παρ' Ἱπποκράτη κεῖται τὸ, Λό-πος, αντὶ τῦ, Δέρμα, ἡ ἐκδορμὴ δορὰ τοῦ ζώου. Ζήτ. Λόφος.

Λορδαίνω, Μ. ανῶ. κυρτὸν ποιῶ. ἐκ τῦ

Λορδὸς, δὴ, δὸν. ὑπκαμπὴς, ὑπόκυφος, ὁ συγκεκαμ-μένον τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῦ σώματος ἔχων, ὅσις ἔχει κύφον - καμπύρκα ἐμπροσθεν κατὰ τὸν λαιμὸν, ἢ κατὰ τὸ στῆθος, ὅτε καὶ τὸ σῶμα κλίνει τρὸς τὰ ὀπίσθια. ὁ Φώτ. ἔχει "Λόρδος, ἀπηξυλωμμένος (γράφ. Ἀπε-"λελοξωμμένος, ἐκ τῦ, Ἀπολοξόω), συγκεκαμμένος "τὸ σῶμα. καὶ, Λόρδον, τὸ, Ὑπόκυφον. καὶ, Λορδό-"τατον, τὸ ὑποσιμωμμένον καὶ ἐναντίον τῇ κυρτῇ, ὃ "καὶ Κύφον, καλεῖται". ἄρχαγε, ἡ ἑρμηνεία αὐτη τῇ Φωτίῳ δὲν ἔχει αὐαφορὰν τινὰ τρὸς τὸ τῦ Θουκυδίδ. Ἀποσιμωσώπων; Ζήτ. καὶ, Λόρδωσις. ὅθεν

Λορδόω, ῶ. λυγίζω - κυφὸν - καμπυρωτὸν ποιῶ τὸ ἐμ-προσθεν μέρος τῦ σώματος. Λορδῶται, κυρτὸν - καμπυ-ρωτὸν ποιῶν ἑαυτὸν τρὸς τὰ ἐμπροσθεν, ὅπερ ἐστὶ, Τὰ ὀπίσθια τῆ φυσῇ σωματίζων τὰ ἐνθα τροιζηνίσαν τρο-πικῶς, λιγὰν τὴν μέσην, ὡσε τρεσβεύεται ἡ κοι-λία. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀφροδισιακῆς πάσεως τῆς γυναικός. Ἀκυσερ. Ἐκκλησ. ὅθεν

Λόρδωμα, τό. κύρτωμα - καμπύρωμα τρὸς τὸ ἐμ-προσθεν.

Λορδῶν, ὁ. ὁ δυσμὸν τῆς ἀσελγῦς λορδώσεως. Ἀ-θηναί. σελ. 442. ὅπερ τρότερον, Δόρδων, ἔκειτο.

Λόρδωσις, εως, ἡ. λέγεται ὅταν ἡ ῥάχις μετὰ τῦ λαιμῦ ὀξέτινος πάσης σχηματίζῃ κυφὸν τὸν λαιμὸν ἢ τὸ στῆθος ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν. Γαλην. γ'. περὶ Ἄρθρ. "Ὀπίσω μὲν ὑπεχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ τρόσω δὲ "ἰόντων ἡ λόρδωσις, ὅπη δὲ τὸ πλάγιον ἐκβεβηκὸς ἢ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"σκωλίωσις". ἔτι δὲ καὶ τὸ ἧμα τῆς σάσεως τῆ γωνακῶν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας. Σχολ. Θεοκρίτ. ε. 43. Τίλωσις καὶ Λόρδωσις πάθη. Λόρδωσις μὲν ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν, Τίλωσις δὲ τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῆς ῥάχεως πάθος. Κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

Λυέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λυέω. ἐντεῦθεν τὸ, Ἐλύεεν, Τυμν. εἰς Δήμητρ. 288.

Λοῦμαι, Ἀττικ. αὐτὶ, Λόομαι. Ἡσυχ.

Λούομαι, λόω ἐμαυτὸν, πλυνόμαι. Ζήτ. Λούω. ὅθεν

Λοῦσις, εως, ἡ. λύσιμον, πλύσιμον.

Λοῦσσον, τὸ. ἡ. ὁ ἄπορος - ὁ καρπὸς ἢ ἡ ῥιτίνη τῆς Ἐλάτης. Θεόφρας.

Λούστης, ὁ. (λούω) ὅσις ἀγαπᾷ νὰ λούεται. Ἀλεξιπέλ. ζώων ἱερ. β'. 49. ὅπου, Λοῦνται, αὐτὶ, Λοῦσαι, κεῖται.

Λουτὴρ, ῆρος, (λούω) τὸ ἀγγεῖον τῷ λουτρῷ ὃ περιέχει τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ἐμβαίνοντες πλυνόμεθα. ὅθεν

Λουτηρίδιον, ᾗ Λυτήριον, τό. ἔτι δὲ ᾗ, Λυτηρίσκος, ὁ. Διόσκορ. μικρὸς λυτήρ. Ἀθλιό. ι α'.

Λουτιάω, ῶ. (λούω) λουτροῦ ὀπηδυμῶ. Λουκιαν. Ἀλεξιφ.

Λούτριον, τό. Ὑπόλυμα, Ὑπόλυτρον, Ὑπόνιμμα· τὸ ἐκ τοῦ λουτροῦ ῥυπαρὸν ὕδωρ. Ἡσυχ. Πελυδ. ᾗ Φώτ. Ἐκ τῆ Λύτειος, σιωυπακνομ. Ὑδωρ.

Λουτρὶς, ίδος, ἡ. σωυπακνομ. Ὦα. λεύτιον - πεσεμάλι δι' ἧ καλύπτουσι τὰ αἰδοῖα ἐν τοῖς λουτροῖς.

Λουτροδάϊκτος, ὁ, ἡ. (λουτρὸν, δαΐζω) ὁ ἐν τῷ λουτρῷ φονευθείς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1071.

Λουτρὸν, τό. ὕδωρ εἰς πλύσιμον τοῦ σώματος - εἰς λύσιμον, τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐμβαίνοντες λυόμεθα. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ἢ τὸ κτίσειον ἐν ᾧ λουόμεθα. 2) Ταυτὸν τῷ, Χοή. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 84. ᾗ, 434. "Παῖδες χέοντες λουτρά". τὰς τῶ παιδὸς χοὰς σπένδοντες.

Λούτρον, τό. ταυτὸν τῷ, Λύτειον.

Λουτροφορέω, ῶ. λουτροφόρος εἰμί. ἐκ τοῦ

Λουτροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λουτρὸν φέρων. ὅσις φέρει τὸ πρὸς λύσιμον ὀπηδεῖον ὕδωρ. "Τδρεία λουτροφόρος". τὸ ἀγγεῖον - ἡ σάμνα δι' ἧς ἔφερον τὸ λουτρόν. "Παῖς λουτροφόρος". τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν γαμβρὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶ γάμου ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς Καλλιρρόης καλουμένης διὰ νὰ λουθῇ, κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις ἔθος. ὁ παῖς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν· ᾗ ἐντεῦθεν "Λουτροφόρος χλιδή". παρὰ Πλουτάρχ. καλεῖται ἡ Ἕρη τῶν γάμων. Καλεῖται ἔτι, Λουτροφόρος, ἡ. ᾗ ἡ σάμνος τὴν ὁποίαν ἔβαλλον ὀπὶ τὸ μνημεῖα τῶν τεθνεώτων ἀγάλματα. Δημοσθ. παῦτα τὰ ἀγγεῖα ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ Λίβυες, διότι ἦσαν μαῦρα.

Λουτροχοέω, ῶ. λουτρὸν χωνω. ἐκ τοῦ

Λουτροχόος, ὁ, ἡ. (λουτρὸν, χέω) ὅσις χωνει τὸ λουτρὸν ἤτοι τὸ ὕδωρ δι' ἧς πλυνόνται τινάς. Ξενοφ. Κυρωπ. Η'. ἡ. 20. καὶ ὁ ἑτοιμάζων - παρασκευάζων τὸ λουτρόν. "Λευτροχόος ἵππος". Ἰλ. Σ. 346. ἐν ᾧ ἐβάλλετο τὸ βλῆ λουτρὸν ὕδωρ νὰ ζεσθῇ.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, (λουτρὸν) βαλανεῖον, ὁ εἶκος εἰς ὃν γίνεται τὸ λουτρὸν - εἰς ὃν πλυνόνται - εἶδος λουτρόν. (χαμάμ, Τουρκ.).

Λούω, Μέλ. λύσω. πλυνω, βλ. τὸ ὕδατος καθαίρω τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος τινός. Ἰλ. Ε. 905. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Lavo, lavi. Μέσος, Λούομαι. λόω ἐμαυτὸν, πλυνόμαι. "Ἐλούσατο εἰς τὰς κοινοὺς "λουτῆνας". Ἀθλιό. ι'. σελ. 438. ἤρχετο εἰς τὰ κοινὰ λουτρὰ καὶ ἐλούετο. "Λελουμένος (σωυπακνομ. ῥοῦσι) Ὠκεανοῖο". αὐτὶ τοῦ, Διαυγάλων ὀξ Ὠκεανοῦ

"ιῶ". Ἐκ τοῦ, Λόω, Λώω· ὡς τὸ, Κολόω, Κολούω. ἐντεῦθεν Ἀόρ. ά. Λόεσκε, Λοεσάμενος, παρὰ Ποιηταῖς "Φόνῳ λελουμένος". ὅσις ἐπλύθη εἰς τὸ αἷμα, ὁ φόνου σῶσχος. Λουκιαν. ὀμολ. ἐρωτ. ιγ'.

Λόφα, καὶ, Λόφη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λόφος. Ἡσύχ.

Λοφάδια, τά. Ζήτ. Καπλοφάδια.

Λόφαλοι, οἱ. παρὰ Συίδ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Φαλοί. ἤτω καὶ τὸ, Λεφαμίχος, ὁ. ἡμαρτημ. ὀξ Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ, Λόφα, μίχος, ὠδείπτισμα, γῆς ἔπαρμα.

Λοφάω, ῶ. παρ' Ἀεισοφαν. Εἰρ. 1211. "Λοφᾶς"; ἑρμην. ὀμολ. τῆ, Λόφη ὀπηδυμεῖς; ἄλλως δὲ καλεῖται, Κόφη ὀπὶ τῆς ὠσεικεφαλαίας ὀπηδυμῶ. Φάβωρις παρὰ Συίδ. ἐν Λ. Λόφος.

Λοφεῖον, τό. καὶ, Λόφιον, τό. (λόφος) θήκη (κλίφ, Τουρκ.) ἐν ᾗ ἐτίθετο ὁ λόφος τῆς ὠσεικεφαλαίας. ἔτι δὲ καὶ ἡ θήκη τῆ καπόκρυ. Ἀεισοφ. ᾗ Πολυδ. ι') Λόφιον, τό. μικρὸς λόφος τῆς γῆς, ἢ τῆς ὠσεικεφαλαίας.

Λοφιὰ, ἡ (λόφος) καλεῖται ὁ ῥάχηλος - λαιμὸς μετὰ μακρῶν καὶ ῥαχέων τριχῶν τῆ ἵππων - χοίρων, καὶ τῆ τοιούτων ζώων· καὶ ἐντεῦθεν ποτὲ μὲν λέγεται ὁ ῥάχηλος - λαιμὸς μόνον, ποτὲ δὲ αἱ μακραὶ καὶ ῥαχέαι τρίχες ἤτοι ἡ χαίτη αὐτῆ. "Καὶ αὐτὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχρα". Ἡρόδοτ. Ζ'. 70. αἱ τρίχες τὸ λαιμοῦ ἡ χαίτη ἐχρησίμευον - ἦσαν εἰς τόπον λόφου. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 446. καθὼς καὶ παρ' Ἡσιόδ. ὁ λαιμὸς - ὁ αὐχὴν, ὀπὶ τοῦ κάσφου". Ὀρδὰς "δ' ἐν λοφιῇ φέρουσι τρίχας". Ζήτ. Φέρω. ε') Εἰς τοὺς μεγάλους ἰχθῦς, π. χ. εἰς τὸν Δελφῖνα λέγονται τὰ ὀπίσω τὸν ῥάχηλον πτερά. Φιλόσρ. Εἰκ. ά. 19. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 239. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Λόφος, γῆς ἐπανάστημα. ὅθεν

Λοφίας, ᾶ, ὁ. ὁ λοφιὰ ἔχων. "Φάλαγξ λοφίων". Νεμεσίους παρ' Ἀθην. σελ. 322.

Λοφίδιον, τό. Διόσκορ. τῆ Λόφος. Λίλιαν.

Λοφίζω, λόφην ποιῶ. ἀμφ.

Λόφιον, τό. Ζήτ. Λοφεῖον.

Λοφίς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λοφεῖον.

Λοφνία, ἡ. Λοφνίδιον, τό. ἐκ τοῦ, Λοφνὶς, ἡ. ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπὰς, φάκλα. Λυκόφρ. 48. καὶ Ἀνθόλογ.

Λοφόεις, όεσσα, όεν. ὁ λόφους ἤτοι ἐπανασήματα ἔχων. γεμάτος ὑπὸ λόφους.

Λοφοποιός, ὁ, ἡ. ὁ λόφους ποιῶν.

Λοφοπωλέω, ῶ. λόφους πωλῶ.

Λόφος, ὁ. ὁ ῥάχηλος - ὁ λαιμὸς τῶν ζώων, τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος - ὁ αὐχὴν, ἐνθα τοῖς ζευγνυμένοις ὀπτίθεται ὁ ζυγός. ὀπὶ Ἵππων. Ἰλ. Ψ. 508. "-- "πολὺς δ' ἀείκησεν ἱδρὼς Ἵππων, ἕκτε λόφων ᾗ ἀ- "πὸ σείριος χαμάζε". τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν Ἰλ. Κ. 573. Σοφοκλ. "Τπὸ ζυγῷ λόφον ἔχων". καὶ ἐντεῦθεν "Τπὸ ζυγῷ ἵππων δύλοφως φέρειν". ὁ αὐτ. αὐτὶ τῆ, Τπομενητικῶς ὑποφέρειν, καθὼς τὸ ζῶον ὑποφέρει τὸν ζυγόν. λέγεται ἔτι καὶ ὀπὶ ἀνθρώπου ὁ τράχηλος, ὁ αὐχὴν. 2) Γῆς ἐπανάστημα, τόπος ὑψηλὸς, ἀκρώρεια. Ὀδυσ. Λ. 595. καθόλου δὲ, πᾶν τὸ εὐρύ- ψος μετέωρον. 3) Τὸ ἐπανάστημα τῆς ὠσεικεφαλαίας ἤτοι αἱ ὀπὶ τῆ κορυφῆ αὐτῆς εἰς ὕψος ἀναπεπλεγμέναι ἵππειαι τρίχες ἢ πτερὰ εἰς κόσμον καὶ καταπλήξεως χάριν. παρ' Ὁμήρ. ᾗ ἐντεῦθεν. 4) Ἐπὶ πτηνῶν, τὸ ὀπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ᾗ ἐκ πτερῶν συνηθροισμένον, Σκέπια, ἢ Κορῶνα λεγόμενον. Crista. ἔτι δὲ ᾗ τὸ ἐκ ἐρίκινος, τὸ Χαρχάλι, καθὼς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τῶ Ἀλεκτορες - τῶ πετεινῶ. "Λόφους κείρεσθαι".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"σθαι". παρ' Ἡροδ. Δ'. 175. "τὸ ἀποίον ἄλλως, "Πεκτεχαλία καίεσθαι" λέγει. Ἐκ τῦ Λέπω, τὸ ἐκδέρω, Λόπος, Λόφος. κυρίως τὸ δέρμα ἢ ἀκαρέως τὸ κατὰ τὸν ξάχηλον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγὸς, ἢ ὅπου σφάζεται ὁ λαιμός. Ὅτι δὲ τὸ, Λόφος, σημαίνει ἢ τὸ Δέρμα, ἢ τὸ Ἰμάς, ἀποδεικνύεται ἐκ τῦ, Πυρσόλοφος, ἢ παρ' Ἱπποκράτ. "Καρχηδόνιος λόπος". δέρμα ἐκ τῆς Καρχηδόνος.

Λόφορος, ὁ. (ἔρα, λόφος) ὁ λόφον (χαίτην) καὶ ἔρια ἔχων. Λόφορα, καλοῦνται εἰκόνα τὰ ζῶα ὅσα ἔχουσι μακρὰν ἔριν, ἢ μακρὰν χαίτην ἐπὶ σκληρῶν ἢ τραχέων τενόντων συνιστάμενα, καθὼς π. χ. ὁ Ἵππος, ἡμίονος, ὄνος, κ. τ. τ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἰσορ.

Λόφωσις, εως, ἡ. τὸ λόφον ἔχειν. "Λόφωσις ἡ ἐπὶ "τῆ ὄρνεων". παρ' Ἀριστοφ. ταυτὸν τῷ, Λόφος, σκέπη τῆ πτηνῶν.

Λοφωτὸς, ἡ, τὸν. (λοφόω) ὁ λόφον ἔχων, σκεπωτὸς. ἐπὶ πετεινῶν. Ἡσύχ.

Λοχαγέτης, ᾱ, ὁ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Λοχηγέτης, ἢ, Λοχαγός. ὅθεν

Λοχαγέω, ῶ. τὸν λόχον ἄγω. λοχαγὸς εἰμί. ὅθεν

Λοχαγία, ἡ. ἡ ἀρχὴ = τὸ ἀξίωμα τῦ λοχαγῦ.

Λοχαγὸς, ὁ. ὁ λόχον ἄγων, ὁ ἡγούμενος ἢ ἀρχηγὸς τῦ λόχου. Ξενοφ. Κυρεπ. Η'. ά. 13. "Ὡς γὰρ τὰ "πολλὰ δικάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχα"γοὶ δὲ δικαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρι"αρχοι δὲ χιλιάρχων". Ὁ αὐτὸς. Λοχαγὸς, ἀμφ. Λοχάδην, Ἐπίρ. κρυφίως, ἀπαπλῶς, ἐνεδρευτικῶς, Νικανδρ. Θηρ. 125. 2) Κατὰ τὸν διαιρετικὸν τόπον τῦ λόχου ἐν τῇ φραγῇ, κατὰ λόχας.

Λοχάζω, ταυτὸν τῷ, Λοχάω.

Λοχαῖος, αία, αῖον. ταυτὸν τῷ, Λοχεῖος. ὁ εἰς λοχείαν = εἰς γέννησιν ἢ εἰς τὴν γέννησαν αὐτὴν. ὡς "Δίφρος λοχαῖος". τὸ σκαμνίον ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ καθημένη ἡ γυνὴ γεννᾷ. Ἀρτεμίδωρ. ε'. 74. "Δίφρος λο"χαῖος. ὃν ἔστι τὸ ἐποτεκεῖν χρῶνται αἱ γυναῖκες". Ἐπὶ τῆ Σπαρτῆ λέγει ὁ Θεόφρ. ἐν Αἰτ. Φυτ. γ'. 26. "Ταχὺ ἀναδίδωσι ἢ λοχαίαν ποιοῦσι". καὶ ἐν κεφ. 29. "Λοχαίας ποιοῦσι". συνωνυμ. Καλάμης, ἢ Στάχυς. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἢ ἡ τῦ Ἡσυχ. ἑρμεῖα. "Λοχαῖος (σῖτος), κλιθώδης, εὔσιτος, "ὑπὸ τῆ βύζοφον". ἢ, "Λοχία, — ἀρὴς ἀσάχυος "ἔχουσα". ἢ "Λοχίαι, τῶν βύζαφ γῶν, ἢ ἀρὴς "ἀσάχυας ἢ καρπὸς φέρουσαν". ἢ ἡ τῦ Φωτίου "Λο"χαῖος, σῖτος ὁ βαθὺς, ἢ ὁ ἐπιμβέλαν κεκλιμέ"νος". Παρ' Ἀριστ. Διοσημ. 325. κεῖται "Λοχαία "χιὼς". ᾗ σημαίνει ἐκεῖ τὸ, Βαθεῖα ἢ ὑψηλὴ, ἀλλὰ τὸ, Λιθῶδες, ἢ Λιθη γενῶσα χιὼς.

Λοχαρχης, ᾱ, ὁ. ἢ, Λοχαρχος, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς = ἡγεμὼν τῦ λόχου.

Λοχάω, ῶ. ἢ, Λοχάζω. λελιθότως ἐνεδρεύω. ἔστι, Βάλλω ἀνθρώπους εἰς τὸν λόχον = εἰς τὴν ἐνέδραν δηλ. τὰ παραφυλάξωσι ἢ νὰ παραμονεύσωσι τὸν ἐχθρὸν, (κάμνω καρτέρι). Πλούταρχ. "Ὑπ' ἐκείνοις ἐφη "λόφοις παντρατιᾶ Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς". 2) ὡς Εὐριπ. μανία. Αἰτιατ. Πίνω δὲ ἀπράτως ζῶντι ἢ ἀνθρώπων, αἱμοῤῥοΐδιον πίνω ἐπ' αὐτὸν ἢ τὸν ἐμὸν. Παραφυλάττω. παραμονεύω τινά. Ἡρόδοτ. Ἔτι δὲ ἢ Μέσης, Λοχάομαι, ὦμαι. Ὁδυσ. Δ. 163. ὅθεν Λελοχημένοι, καθαρῶς κεκρυμμένοι. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 7. ᾗ, 168. "--καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγερόωντο". Παρὰ Πολυβ. γ'. 40. "Τῶν ἀφ' Ῥωμαίων φιλίαν "λοχώντας". ἐκφράζει ἀπατηλόν τινα ἢ μεθ' ὑποκρίσεως φιλίαν. ἀμφ. μῦθοι.

Λοχεία, ἡ. (λοχεύω) τὸ τίκτειν = γέννα. ἢ γέννησις.

Λοχεῖος, εία, εῖον. παρ' ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ γέννα ἢ εἰς τὴν γέννησιν. "Ἄρτεμις λοχεία". ἢ τροφὸς ἢ ὑπερασπίστρια τῆ τικτουσῶν. "Ὀδυσσεὺς λοχίων". Εὐριπ. Ἴων 452. Λοχεία, τὸ. ἢ κάθαρσις ἢ τὰ καθάρσια τῆ τικτουσῶν γυναικῶν μετὰ τὴν γέννησιν. ᾗ συνυπακουομένου τῦ, χωρίον, ὁ τόπος ἐνθα γεννῶσι.

Λοχεὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λόχος. Ἡσιοδ. Θεογν. 178.

Λόχευμα, τὸ. (λοχεύω) γέννημα, τὸ γεννηθὲν παιδίον ἢ ζῶον.

Λοχεύτρια, ἡ. (λοχεύω, λοχεύτωρ) ἡ παιδίον γεννήσασα, ἢ λεχὼ, λεχῦσα, λεχώνα.

Λοχεύω, Μ. εύσω. τὸ γέννημα φέρω εἰς τὸν κόσμον, συμβοηθῶ = συμπαρίστημι εἰς τὴν γέννησιν. "Τίς "λοχεύσειε"; Εὐριπ. Ἴων 948. τίς θέλει σὲ βοηθήσει εἰς τὴν γέννησιν; τίς θέλει γίνει μαῖα; Μέσ. Λοχεύομαι. τίκτω, γεννῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ αὐτὸ τῦ, Λοχάω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014. "Τὰς ἐν "τοῦτλοισι λοχευομένας". αὐτὸ τῦ, Λοχώσας.

Λοχηγετέω, ῶ. λόχον ἄγω, εἶμαι ἀρχηγὸς τῦ λόχου. Ἡρόδ. Θ'. 53.

Λοχηγέτης, ᾱ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λοχαγὸς, ἢ Λοχηγός. ὅθεν

Λοχηγέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Λοχηγετέω.

Λόχησις, ἡ. (λοχάω) τὸ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθέζεσθαι, τὸ ἐνεδρεύειν. παραμόνευμα.

Λόχια, τὰ. ταυτὸν τῷ, Λοχεῖα, τὰ. Ζητ. Λοχεῖος.

Λοχία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λοχεία. ὁ Ὀππιαν. κυνηγ. 292. ἔχει, Λοχίη, αὐτὶ τῦ, Λεχώ.

Λοχιάδες, αἱ. συνωνυμ. Ὕλαι. ταυτὸν τῷ, Λόχμαι.

Λοχίζω, Μέλ. ίσω. εἰς λόχας διαιρῶ τὰς ἀνθρώπους, ἢ πόσους τάττω εἰς τὴν παράταξιν τῦ πολέμου, εἰς λόχας πόσους = βάλλω. Ἀγαθαρχίδης παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 272. "Δαρδανεῖς φησὶ δῆλος κεκτῆσθαι τὸν "μὲν χιλίους, τὸν δὲ ᾗ πλείους. τούτων δ' ἕκαστον ἐν "μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λοχίζεσθαι, ἡ"γεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην". τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διοδωρ. Ἁλικ. ἀρχ. Θ'. 14. 2) Τίκτω, γεννῶ. ταυτὸν τῷ, Λοχεύω. 3) Παραμονεύω, παραφυλάττω τινὰ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, κάμνω καρτέρι τινὰ, ἐνεδρεύω, κρυφίως ᾗ δόλιρως ἀπατῶ. μετὰ Αἰτιατ.

Λόχιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Λοχεῖος.

Λοχισμὸς, ὁ. (λοχίζω) τὸ ἐνεδρεύειν, παραμονεύμα, καρτέρι.

Λοχίτης, ᾱ, ὁ. ᾗ, Λοχίτις, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν λόχον, ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ λόχου ὤν. 2) Ὁ ἐνεδρεύων, ὅστις κάθηται εἰς τὸν λόχον = εἰς τὴν ἐνέδραν ᾗ παραμονεύει = κάμνει καρτέρι. Ζητ. ἐν τῷ, Λόχος, καθόλου δὲ ὁ Πολεμιστὴς, μαχητὴς. Ἀναλικτ. ά. 496.

Λοχμαῖος, ὁ εἰς λόχμιον ἀνήκων.

Λόχμη, ἡ. σύμφυτος ᾗ συνδενδρος τόπος, δάσος, (ερμεῖα). Ὁδυσ. Τ. 439. "--ἐν λόχμῃ πυκινῇ κα"τέκειτο μέγας σῦς". ὁ Ἡρωδιανὸς ἔχει ἔτι "Λόχ"μαις ὕλαις". ἐκ τῦ, Λόχος, Λόχμος. "Ἀρα παυ"τὸν ἐστὶ τῷ, Ξύλοχος, ἢ παρὰ τὸ Λοχᾶν ἐν αὐτῷ "τοι κρύπτεσθαι ᾗ ἐνεδρεύειν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. Ἐντεῦθεν ᾗ Παροιμία "Μία λόχμη δύο ἐχεθάκους ἢ "ζέφει". μία ἐπαρχία δύο βασιλεῖς ἢ τρέφει.

Λόχμιος, ταυτὸν τῷ, Λοχμαῖος. Λόχμια, τὰ. ταυτὸν τῷ, Λόχμη, Λεκικ. Φιλητ. 10.

Λοχμόω, ῶ. ᾗ, Λοχμόομαι, ῶμαι. (λόχμη) αὐξάνω = ἐκπολύομαι ὡς ὁ θάμνος, πυκνώμαι = δασὺς γίνομαι ὡς ὁ πολυδένδρος τόπος, ὡς τὸ δάσος.

Λοχμώδης, ους, ὁ, ἡ. (εἶδος, λόχμη) ὅστις ἔχει πυκ-

πυκνὸς καθὼς τὸ δάσος. ἢ εἶναι γεμάτος ὑπὸ πυκνὰ δένδρα, δασὺς, πολύδενδρος.

Λόχος, ὁ. (λέγω) παρ' Ὁμήρῳ καὶ Πινδάρῳ λέγεται εὖας ἀριθμὸς ἐκλεκτῶν καὶ ἡλικιῶν πολεμιστῶν, διωρισμένων εἰς τὸ νὰ παραφυλάττωσι - παραμονεύωσι (κάμνωσι καρτέρι) τὸν ἐχθρὸν, καὶ νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτὸν κρυφίως ὅπου μὲ ἀπάτην ἔξω. καὶ ἐντεῦθεν "Λέχεσθαι, Κεῖσθαι λόχοισδε". αὐτὶ τοῦ, Εἰς λόχον. ἐντεῦθεν "Κοῖλος λόχος". ὁ στρατιωτῶν πεπληρωμένος ξύλινος ἵππος. ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἔγκρυμμα, ἐνέδρα, Ἐπιβουλὴ, ἀπάτη, παραμόνευμα, καρτέρι.

Λόχος ἀλίου γέροντος". Ὀδυσ. Δ. 395. Μετὰ πολλὰ ἐλλείπει ἡ λέξις καὶ ἐπὶ στρατιωτικῆς τάγματος, σημαίνουσα ἀδιόρισόν τινα ἀριθμὸν διαιρέσεως καὶ συντάγματος στρατιωτῶν. ἔτι δὲ καὶ ὡρισμένον τινὰ ἀριθμὸν, ἀλλὰ διαφορετικόν. Συγκλητικὸς σωμάτων ὁ Λόχος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν. καὶ ἐντεῦθεν Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. ἀρχ. δ'. πο. καὶ ὁ Πλούταρχ. ὀνομάζουσι Λόχους, πὼς Ῥωμαϊκὰς Centurias, ὅπερ παρ' ἡμῖν ἐστὶ παρὰ Γάλ. Compagnie, παύποτε ὅμως ἐλέγετο ἐπὶ τῆς Πεζικῆς στρατεύματος. Ἂν ὁ Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἑλληνικ. καθόλου ὀνομάζει "Λόχους Θηβαίων, καὶ, Ἀργείων" τὸ πεζικὸν στράτευμα (τὸν infanterie), τότε φαίνεται ὅτι τοῦτο ὑποδεικνύει ἰδιαίτερόν τινα πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὴν διαίρεσιν τῶν λαῶν εἰς Λόχους. ἐπειδὴ ὁ Ξενοφ. εἰς Ἱέρων. Θ'. 5. λέγει "Διήρωτας ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ "μὲν κατὰ φυλὰς (εἰς τὰς Ἀθήνας), αἱ δὲ κατὰ "μοίρας (μόρας, οἱ Λακεδαιμόνιοι), αἱ δὲ κατὰ λόχους". 2) Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 140. καὶ Ἱκετ. 691. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Γούπισις.

Λοχὸς, ἡ - παυτὸν τοῦ, Λεχὼ. Διοσκ.

Λόχος, ὁ. παρὰ Μακεδονίοις Μίλων τις, ὅστις αὐτισοιχεῖ τοῦ Ἀττικοῦ, Μμακτηρίων. Ἰώσηπ.

Λόω, παυτὸν τοῦ, Λάω.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Υ.

Λύα, ἡ. φάσις, ἐπαλύσασις, διχόνοια. Πίνδαρ. Νέμ. θ'. 34. ἐντεῦθεν τὸ

Λυάζω, καὶ, Λυάω, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ, Σπασιάζω. Ἡ ἑρμην. ὀφείλει τοῦ, Φλυαρέω, κεῖται εἰς τὸ, Φλυάζω.

Λυαῖος, ὁ. (λύω) ὁ λύων, ὁ τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας λύων. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Λυγαῖος, αία, αῖον. καὶ Ἐπίρ. Λυγαίως. (λύγη) ἀκμαῖος, ζοφώδης, σκοτεινὸς, μέλας, μαῦρος. "Νὺψ "Λυγαίη". Σοφοκλ. Σχολ. Ἀπόλλων. Ἀργ. β'. 1182. καὶ Εὐσεβ. Ἰφιγ. Ταυρ. 210. "Νὺξ λυγαία". Ζήτ. καὶ, Λυγαῖος.

Λυγαίνω, καὶ, Λυγγαίω, παυτὸν τοῦ, Λύζω. λύγγα - λεξίγγα ἔχω, λεξιγγάζω, ἢ Λυγγιάζω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λυγγανόμενον, λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν. καὶ, Λυγκαῖσαι, λύξαι. καὶ, Λυγκάσαι, ῥεῦσαι. ὁ δὲ Σοῦδ. Λυγκαίνωσα, ἀναλύζωσα, ὀλολύζωσα.

Λυγγώδης, ους, ὁ, ἡ. (λυγγάω) ὅστις συχνὰ ἔχει τὸν λύγγα, ὅπου συχνὰ λεξιγγιάζει.

Λύγδις, Ἐπίρ. (λύζω) λυγγαίνων, μὲ λεξίγγα. Σειφεκλ.

Λύγδινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ λαλικῆς λίθου ἢ μαρμάρου κατασκευασμένος. ἐκ τοῦ

Λύγδος, ὁ. λίθος λαλικὸς, τὸ σιλπνὸν καὶ λαλικὸν μάρμαρον. Πλίν. λς'. 8. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. β'. 32. λέγεται καὶ τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου. "Ἡ Παεία λύγδος".

Λύγη, ἡ. σκιὰ, ἴσκιος, σκοτία. Ἀππιαν. Ἰλλυρ. καὶ. ὅθεν τὸ, Λυγαῖος. Ζήτ. Ἡλύγη. ἐκ τοῦ ἀρχαίου Λύξ, Λυγὸς, σκιὰ, σκότος. Ζήτ. καὶ, Λυκόφως.

Λυγηρὸς, ρὰ, ρὸν. Μαθημ. παλ. σιλ. 46. "Λυγηρὸν καὶ εὐκαμπὲς". δίλύγισον, δικλολύγισον, τὸ ὁποῖον δικέλως λυγίζεται, ἐκ τοῦ Λύγος. ὅπερ νῦν ἡμαρτημ. Λυγυρὸν, κεῖται.

Λυγίζω, (λύγος) καμπύλον ἢ ἐπικαμπὲς ποιῶ, Λυγῶ, στραμπαλίζω, συστρέφω, δεσμεύω, δεύω. Θεόκριτ.

Λύγινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ λυγοῦ κατεσκευασμένος ἢ ὢν. λυγαείσιος.

Λύγισμα, τὸ. τὸ λυγισμένον, καμπυλωμένον. ἢ στρεφογυρισμένον - πεπλεγμένον. Ἐπίκαμψις, στροφὴ, στρεφογύρισμα, σύγκλασμα. ἐκ τοῦ, Λυγίζω. ὅθεν

Λυγισμὸς, ὁ. τὸ λυγίζειν, καμπτειν, στρέφειν - πλέκειν. "Ἄρτρων λυγίσματα, καὶ, λυγισμοί" - καλοῦνται παρὰ Διοσκορ. καὶ Γαλην. ἡ ἀνάκλασις τῶν μελῶν, τὸ στραμπάλισμα.

Λυγιστὴς, οῦ, ὁ. (λυγίζω) ὁ ἐκ τῆς λυγαείας πλέγματα ποιῶν.

Λυγιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λυγίζειν, καὶ ὁ εὐκόλως λυγιζόμενος, ἢ πλεκόμενος, εὐκαμπὴς.

Λυγιστὸς, στὴ, στὸν. λυγισμένος. ὃ ὡς διώκεται λυγισθῆναι.

Λυγκαίνω. Ζήτ. Λυγγαίνω.

Λυγκεῖος, εία, ειον. ὁ ἐκ λυγκὸς, ἢ ὀξυδερκὴς ὡς ὁ λυγκὸς ἢ ὁ Λυγκεύς.

Λυγκεὺς, έως, ὁ. ὄνομα παλαιοῦ τινος ὠφελήμου ἐπὶ τῷ ὀξυδερκίᾳ. Ὅρα Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β'. 10.

Λυγκικὸς, κὴ, κὸν. παυτὸν τοῦ, Λύγκιος.

Λυγκώριον, τὸ. ἔτι δὲ καὶ, Λιγκώειον, καὶ, Λιγγώειον. ἠλίκερον, κεχριμπάρι. ἢ σῶμά τι ἐξ αὐτοῦ κοκκινοκίτρινον καὶ διαφανές. κατ' ἄλλας δὲ νομίζεται ὁ ἐκ νεωτέρων ὀρυκτολόγων Θηλυκὸς Τάκινθος, ὁ καὶ τὸ κόκκινον κλίνων. Ἐκ τούτου κατασκεύαζον οἱ παλαιοὶ πὼς σφραγίδας ὅπου τὰς βόλας. κυρίως δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λιγκείας (Λίγυες) ἐπαρχίας.

Λυγμὸς, ὁ. (λύζω) τὸ λυγγαίνειν, λεξίγγας, κλῶξος.

Λυγμώδης, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Λυγγώδης.

Λύγξ, γκὸς, ὁ. καὶ, Λύγξ, λυγγὸς, ὁ. εἶδος ζώου ἀγρίου καὶ ἁρπακτικοῦ, ὁμοίου τῇ γαλῇ. Lynx. "Βασιλὶς λύγκες". Εὐσεπ. Ἀλκ. 582. ἐν Θεσσαλίᾳ. 2) Ταυτὸν τοῦ Λυγμὸς, λύξιγγας ἢ λουξιγγας. Ἀεισχύλ. προβλ. κγ'. 8. "Λύγκα παύει παρμὸς "καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις καὶ ὄξος" - παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Πλάτων. συμπ. κά. 6. "Ἐκεῖ μὲν "σοι ἐθέλῃ σπουδὴ ἔχοντι πολλοῦ χρόνου παύεσθαι ἢ "λύγξ· εἰδὲ μὴ, ὕδατι ἀναπεγχυλίασον" εἰδ' ἄρα "παύει ἰσχυρὰ ἐστὶν, ἀναλαβών τι τοιοῦτο, οἷον πυήσας "ἐν τοῖν ῥῖνα, πίπρε. καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ "δίς, καὶ εἰ παύει ἰσχυρὰ ἐστὶ, παύσεται".

Λυγόδεσμος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ λύγου (λυγαείας) δεδεμένος.

Λυγοπλόκος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ λύγου πλέκων. Γλωσσ.

Λύγος, ἡ. ἄλλως δὲ καὶ, Ἄγνος, λέγεται. Vitex agnus castus, Linn. φυτόν τι θαμνώδες μακρὸς καὶ εὐκαμπὲς, ὅπου λυγίσας - εὐσρόφως καὶ ἁπαλὰς ῥάβδους ἔχον, ἐπιτήδειας εἰς τὸ πλέκειν καλάθους καὶ δεσίνας· τὸ παρ' ἡμῖν, Λυγαείᾳ, λεγόμενον. καὶ ἐνταῦθεν καλοῦται, Λύγος, κάθε λυγιστὴ καὶ εὐκαμπὴς ῥάβδος τοῦ δεσίμου ἐπιτηδεία. "Παλαιῶν λύγος". Διοσκορ. γ'. 33. "Λύγοι, μάστιγες αἷς οἱ ἀθλητὰ τύπτονται". Σχόλ. Πλάτ. σιλ. 156. "Σβεστὰς λύγοισι συμπεπλεγμένος". Εὐρισ. Κύκλ. 224. αὐτὶ τοῦ, Ῥάβδος, βακτηρίας. "Χρυσέαν λύγον ἔχων ὁ βασιλεύς". Ἰώσηπ.

Ἐν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἐντεῦθεν ἔτι "Λύγος τρεβλή". ὄργανον τι τῶν τεκτόνων, δι' ὃ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν συμπηγνυμένων ξύλων. τρεβλωτήριον, γαλιάγρα. ἐντεῦθεν τὸ, Λυγίζω, τρέφω, κάμπτω, δεύω, πλέκω, τρεφογυρεύω, τραμπυλίζω, κομποδεύω.

Λυγοτευχής, ές, ὁ, ἡ. (τεύχω) ὁ ἐκ λύγου πεπλεγμένος, ἢτοι λυγαρινῆ κατεσκευασμένος - πεπλεγμένος. Ἀνάλεκτ. β'. 147. "Κύρτος λυγοτευχής".

Λυγόφως, αὐτὶ τοῦ, Λυκόφως. Σχόλ. Ἀπολλ. β'. 376.

Λυγόω, ῶ. (λύγος) τινὰ τῶν, Λυγίζω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Λύγος. Ἐπιρρ.

Λυγρός, ρὰ, ρόν. ἡ Ἐπίρ. Λυγρῶς - τινὰ τῶν πεζῶν, Λυπηρός, πονηρὸς, θλιβερὸς, ὕπονος, κακὸς, χαλεπὸς, οἰκτρὸς, ἐλεεινός. Ἀδιάπαυστος, δηλὸς, ὀκνηρός. παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. ἔτι ἡ, Λυγρὸς, ἀριθ. 4. Παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 602. κεῖται "Λυγρὰ σώματα". αὐτὶ τοῦ, Φοβερὰ, τρομακτικὰ, ἐκδικητικά. Πιθανῶς ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τὸ, Λοίγιος, ἡ, Λυγαλέος, ἐκ τοῦ, Λοιγός. καθὼς καὶ τὸ Λατιν. Lugeo, Luctus.

Λυγώδης, εος, ὁ, ἡ. ἁπαλὸς - μαλακὸς - εὔτροφος ὡς ἡ λυγός.

Λυδία, ἡ - ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἦν τὸ βασίλειον τοῦ Κροίσου. Ὅρα τὸν Γεωγράφον.

Λυδιάζω, ἢ Λυδίζω, παρὰ Σωΐδ. τὰ τῆς Λυδῶν φρονῶ, εἶμαι ἐκ τῶν μερῶν των, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν των, ἢ μιμοῦμαι τὰ ἤθη αὐτῆς.

Λυδιακὸς, κὴ, κὸν - ἢ, Λύδειος, εἰα, εῖον. ἢ, Λύδιος, ἰα, ιον, ὁ ἐκ τῆς Λυδίας ὢν. ὁ αὐτόχθων εἰς τὴν ἐγκατοίκησιν τῆς Λυδίας. "Λίθος λυδία" ἡ καὶ, Βάσανος, λεγομένη, ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα (μελέγγι, Τουρκ.) ὀνομάζεται κῶς, διότι κατ' ἀρχὰς εὑρίσκετο ἐν τῇ Λυδίᾳ. Θεόφρασ. περὶ Λίθων.

Λυδιστὶ, Ἐπίρ. (λυδίζω) κατὰ τὸν λυδικὸν τρόπον, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς Λυδῶν, λυδικά.

Λυδίων, τὸ Λατινικ. Ludio, ὑποκειτὸς τῆς θεάτρου, ὅστις ἐν πανηγύρει ᾄδει καὶ ὀρχεῖται καὶ παντομίμως. Διονύσ. ἀρχ. β'. 71. ὁ Ἀππιαν. Πυνικ. ξ'. καλεῖ τοὺς ποιήτας, Λυδούς.

Λυδοπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. πανηγύρ. τῆς, Ἡδυπαθής. παρεδεδομένως εἰς τὴν ἡδυπάθειαν ὡς οἱ Λυδοί. Ἀνακρέων παρ' Ἀθήν. σελ. 690.

Λυδὸς, ὁ. ὁ ἐγκάτοικος τῆς Λυδίας. δυφημίζοντο ἔτοι ὡς ἀβρόδιαιτοι καὶ ἡδυπαθεῖς. Ζήτ. καὶ, Λυδίων. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὅτι οἱ Λυδοὶ τὰς θέας δύρειν λέγονται.

Λύζω, Μέλ. ξω. τὸν λυγμὸν ἤτοι τὸν λιγγμὸν ἔχω. κλαίω κατ' ὀχθηρίαν. λυγαίνω-λυζιγγιάζω ἐν τῇ κλαυθμῷ. ὅθεν τὸ, Ἀναλύζω, Λυγμὸς, καὶ, Λυγγαίνω. ὁ Σωΐδ. ἔχει "Λύζω, ποιητὴ φωνῶν ἔχοντα ἀφίημι. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀλολύζω.

Λύθεν, αὐτὶ, Λύθησαν, ὅ ἐστὶν, Ἐλύθησαν. ἐκ τοῦ, Λύω. Ὀδυσσ. Θ. 360. "--ἐκ δεσμοῖο λύθεν". ὅπου ἄλλοι, Λύθη, διὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκουσι.

Λύθρον, τὸ - ἢ καλλίων, Λίθρος, ὁ. Ἀντωνῖν. β'. 2. παρὰ Πολυδ. ά. 45. ὁ βαφικὸς χυλὸς τῆς πορφύρας. Παρ' Ὁμήρῳ πανταχοῦ ἐστὶ παῖς, Βρότος. ὅσοις λέγει ("Ὀδυσσ. Χ. 402. ἡ Φ. 48.) "Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος". ὡς καὶ τὸ "Βρότειον αἷμα τεύξω". τὸ ἐκ τῆς πληγῆς ῥέον αἷμα. οἱ Γραμματικοὶ προστιθάσι καὶ τὸν προσδιορισμὸν "Τὸ μετὰ κονιορτοῦ μεμιγμένον αἷμα", ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς σωματόμβιος δι' ἱδρῶτος ἢ κόπου μετὰ ἱματίου. καθὸ καὶ ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν δύρειν τὴν, Μολύνειν,

Ἀκαθαρσία. καὶ ὡς συγγενὲς τοῦ, Λῦμα, τοῦτο νομίζουσι.

Λυθρόω, ῶ. μετὰ φοινικοῦ αἵματος μολύνω.

Λυθρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ φοινικοῦ αἵματος μεμολυσμένος, αἱματώδης, αἱματωμένος, ῥαντισμένος μετὰ αἵματος.

Λυκαβαντίδες ὧραι". Ἀνάλεκτ. β'. 87. αὐτὶ, Λυκαβάντων. ἐκ τοῦ

Λυκάβας, αντος, ὁ. ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ χρόνος, ἤτοι τὸ διάστημα δώδεκα μηνῶν. Ὀδυσσ. Ξ. 161. Τ. 306. ἐξ ἀγνώστου τινὸς παραγωγῆς, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, Λυκηγενὴς, ἡ, Λυκόφως. Φαίνεται ὅμως ὅτι μετὰ τοῦ Λατιν. Lux ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν. Ἡ Αἰτιατ. Λυκάβαν, κεῖται ἐν Ἀνακλέκτ. γ. 190.

Λύκαια, τὰ. (λύκος) ἑορτὴ παγκοσμ. Ἱερὰ. ἑορτὴ τοῦ λυκαίου Διός. Παυσαν. Ἀρκ. β'. καὶ Κορινθ. ιδ'. ἔτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥωμαίων Lupercalia, ἐκ τοῦ, Lupus.

Λύκαινα, ἡ, Λυκαινὶς, ἡ. ὁ θηλυκὸς λύκος. ὅθεν

Λυκαινόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) ὁ λυκαίνης μορφὴν ἔχων. Λυκόφρ. 481.

Λυκαῖος, ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, ἡ ἐντεῦθεν αὐτὴ τὴ, Ἀρκαδικὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, Ἐπίθετον τοῦ Διός.

Λυκανθρωπία, ἡ. ἡ, Λυκάνθρωπος, ἡ. παγκοσμ. Νόσος. πάθος τι ἐκ μελαγχολίας παρερχόμενον, ὅπου ὁ ἀσθενὴς ζήσας τὴν νύκτα φωνάζει ὡς ὁ σκύλος ἢ λύκος, κ. τ. λ. Καλεῖται ἔτι ἡ αὐτὸς ὁ πάσχων, Λυκάνθρωπος, ὁ, ἡ.

Λυκαυγὴς, ές, ὁ, ἡ. τὸ Λυκαυγές. πανηγύρ. τῆς, Λυκόφως.

Λύκαφος, ἡ. καὶ, Λύκεφος, ἡ. ἡ, Λυκαφὶς, ἡ. εἶδος φυτοῦ. Lycaphos. Πλίνιος, Νίκανδρ. Θηρ. 840. Διοσκ. δ'. 26. ἔστι δὲ ὅμοιον πανηγύρ. Βάγλωσσον, anchusa, ἢ lycopis, ἤτοι εὐ τὸ echium. Λιν.

Λυκείη, καὶ σωμαλ. Λυκὴ, ῆς, ἡ. καὶ, Λυκεία, ἡ. παγκοσμ. Διρά. Πολύβ. ε'. 22. τὸ δέρμα τῆς λύκης, (λυκοτόμαρον). καὶ ἡ ἐκ τούτου κατεσκευασμένη Περικεφαλαία. ὡς ἡ τοῦ, Κυνέη, Κυνῆ. Ἰλ. Κ. 459.

Λύκειον, τὸ. εὐ ἐκ τῶν τειῶν ἡμερῶν ἢ δημοσίων Γυμνασίων ἐν Ἀθήναις ἐσκεπασμένος τὸς οἴκους ἔχον, ἔνθα ἤρχοντο οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ ἔργα. Ἐκλήθη ἴσως ἐκ τοῦ πλησίον αὐτῷ κειμένου Ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Λυκείου ἐπονομαζομένου, τὸ ὁποῖον ἐκεῖθεν ἔξωθεν τῆς πόρτας εὐθείας πύλης τῆς πόλεως. Παυσαν. Ἀττικ. ιδ'. ὁ Φώτ. ἔχει "Λύκιον, εὐ τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων. ὁ Θεόπομπος μὲν ἐν Φιλίππου πεμπτεσθαι φησίν. Φιλόχορος δὲ ἐν Πασιφάνους Πειρικλέους φησὶ δεῖσθαι. Ἐν τούτῳ τὰς θρανιωτικὰς ἐξεπέσας (καὶ γυμνάσας πρὸ τοῦ πελέμου) ἐποιοῦντο". Ὅρα Παυσανίαν ἔνθα κάτωτερα, Ξενοφ. Κυρηπ. ζ'. καὶ Λεκικογρ. Ἀνέκδοτ. Ἐνταῦθα ἐδίδασκε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου παρὰ τοῖς ὑστέροις αὐτὸ τὸ Σχολεῖον, Γυμνάσιον.

Λύκειος, εία, εον. ἢ, Λύκιος, ὁ, ἡ. ἐκ λύκης, ἀπὸ λύκον, λυκίσιος. ὡς Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. κεῖται παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 7. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 145.

Λυκεργὴς, ὁ, ἡ. Ζήτ. Λυκοεργής.

Λύκη, ἡ. Ζήτ. Λυκέφος.

Λυκὴ, ἡ. Ζήτ. Λυκείη.

Λυκηγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἰλ. Δ. 101. ἔνθα ὀνομάζεται αὐτὸν ὁ Λύκιος Πάνδαρος. Ἄρα, ὁ Λύκιος.

Λυκηδόν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν λύκων.

Λυκηθμὸς, ὁ. ὁ ὠρυγμὸς - τὸ φώναγμα - ὕρλιαγμα τῶν λύκων. Ἀνώνυμος παρὰ Σωΐδ.

Λυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λυκυάλκτος, ὁ. καθ' Ἡσύχ. Ἔγχελυς.
Λυκιδεύς, έως, ὁ. ὁ σκύλαξ - τὸ κατάβι τῆ λύκη, λυκίσκυλον.
Λυκιεργὴς, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Λυκισεργὴς, Λυκιεργής.
Λυκιήθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Λυκίας.
Λύκιον, τὸ. εἶδος ἀκάνθης ἐν Λυκίᾳ φυομένης, ἥτις ἄλλως καὶ Πυξάκανθα, λέγεται. Διοσκορ. α'. 133. Πλίνιος κδ'. 14. λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ τῆς ῥιζῶν καὶ κλωίων τεύτης ἀφέψημα, ὡς ἰατρικὸν μεταχειριζόμενον. Κέλσος, έ. 26. λ'. 6. καὶ 7.
Λύκιος, ὁ. κολοιὸς εἶδος. Ἡσύχ. Παρ' Ἀειστ. ζώων Ἱστορ. δ'. 24. κεῖται ωὐθ'ως, ὅπερ ἀμφότερον, Λύκος, ἔκειτο.
Λυκιεργὲς, τὸ. (λυκία, ἔργον) τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ ἢ κατὰ τὸν τρόπον τὸν Λυκίων ἐξεργασμένον - φκιασμένον. ὡς τὸ, Μιλησιεργὴς, Μιλησιεργός. Ζήτ. Λυκιεργής.
Λυκιεργέω, ἤμαρτ. ἀπάγν. παρ' Ἀθηναίῳ. Ζήτ. Λυκιεργής.
Λυκὶς, ίδος. ἡ. ταυτὸν τῷ, Λυκαινίς. Πλεπάρχ. Σόλ. ὅπερ αὐτὶ, Λυκίδα, ἀπάγνωσέον, Λυκιδέα.
Λυκίσκος, ὁ. (λύκος) παρ' Ἡσυχ. ζοχιλιὰ ἢ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκιον. ᾗ, αὐλὸς δόμακος.
Λυκοβατίας, ᾱ, ὁ. ὁ ὑπὸ λύκων πεπατημένος. "Δρυμὸς λυκοβατίας". παρ' Ἡσυχ. ἴσως αὐτὶ τῷ, Λυκαβήττιος.
Λυκόβρωτος, ὁ, ἡ. (λύκος, βρώσκω) ὁ ὑπὸ λύκου δηχθεὶς ἢ καταφαγωθείς.
Λυκόδοντες, οἱ. πυτὸν τῷ, Κυώδοντες. Γαλλ. χρείας μερίων, ιά. 1. ἀμφ.
Λυκοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ λύκου ἔχων.
Λυκοεργὴς, ἡ, Λυκεργής. Ἡρόδοτ. Ζ'. 76. παρ. "βολὴ" ἤμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ, Λυκιεργής. παραβάλλ. μετὰ τῆ παρ' Ἀθαν. β'. στελ. 486. ὅπερ ἤμαρτημ. Λυκιεργήσας, κεῖται.
Λυκοθαρσὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ λύκου θάρρος ἔχων. θρασὺς ἢ θρασὺς - πολεμικὸς ὡς ὁ λύκος. Ἀνάλεκτ. β'. 107.
Λυκοθήρας, ᾱ, ὁ. ὁ λύκος θηρεύων.
Λυκοκτονέω, ῶ. λύκους κτείνω - φονεύω. ἐκ τῆ
Λυκοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ λύκους κτείνων - φονεύων. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 6. "Λυκοκτόνος θεὸς". ὅπερ ὁ Σχολ. σημειοῦ. "Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα (φασὶ) οἱ μὴ δεῖν τὸ τῶν Θεῶν νόμιον εἶναι καὶ τῶν τῆ βουκολίᾳ τῶν φυλακὴν ποιεμένων ἀναιρεῖν τὰς ἐπιβούλους αὐτῆ λύκους. διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φησι θύεσθαι ἐν Ἄργει. οἱ δὲ δεῖν τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους. ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῷ Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύκους".
Λυκόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ λύκου μορφὴν ἔχων.
Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ. τὸ ἐκ παίνθηρος καὶ λύκου γεννηθὲν ζῶον. Εὐσταθ.
Λυκόποδες, ων, οἱ. παρ' Ἀειστοφ. οἱ Ἀλκμαιωνίδαι καὶ Ἀθηναῖοι, καθότι δὲ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκρέμισαν τὸν τύραννον Ἱππίαν.
Λυκορράϊστης, ᾱ, ὁ. ὁ λύκους ῥαίων, λυκοκτόνος. Ἀνάλεκτ. β'. 81.
Λύκος, ὁ. ζῶον τετράποδον ἄγριον καὶ ἁρπακτικὸν ἢτοι σαρκοφάγον. ὅμοιον μεγάλῳ σκύλῳ, στιφρὰς καὶ λάσιον ἔχον τὸ χρῶμα. Ἰλ. Π. 156. "Λύκοι ὠμοφάγοι". 2) Εἶδος ἰχθύος. Ἀθήν. στελ. 282. 3) Εἶδος ἀράχνης ἢ φαλαγγίου. 4) Τὸ ἐν ταῖς πηδαλίοις ξύλον γραφίον λεγόμενον ὃ καὶ κρίμαται ὁ καδίσκος - κυβὰς. 5) Ὁ ἐν τῇ θύρᾳ μακέλλος, κατοχεὺς, κλεῖθρον. 6) Μέρος τῆ χαλινῆ, ὅ ἐστι, τὸ σιδήρειον αὐτῆ, ὡς τὸ, Ἐχῖνος. 7) Σιδηρᾶντι σωλῆνι - κανῶν.
Λυκοσκόροδον, τὸ. αὐτὶ τῆ, Ἀμπελόπρασον. κεῖται ἐν Χειροχάφοις παρὰ Διοσκορ. β'. 180.
Λυκοσκυτάλιον, τὸ. καπὰ Διοσκορ. δ'. 152. φυτόντι τὸ ὁποῖον ἄλλως, Σησαμοειδὲς μέγα, λέγεται.
Λυκοσπάς, άδος, ὁ, ἡ. (σπάω, λύκος) ὁ ὑπὸ λύκου κατασπαραγμὸν - ξεσχισμὸν, ἢ καταπλακωμὸν. Αἰλιαν. ζῴ. Ἱστ. β'. 28. "Οἱ λυκοσπάς". Νίκανδρ. Θηρ. 241. ἐξαιρέτως δὲ "Ἵππος Λυκοσπάς" - εἶδος ἵππων ἐν τῇ κατωτέρᾳ Ἱπελίᾳ, ὅπερ ἄλλως, Ἐνετὸς, λέγεται. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ιε'. 24. σημ.
Λυκοστομος, έ, ἡ. εἶδος σαρδέλλων. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 8. ιή. σημ.
Λυκόφανος, ὁ. Πλούταρχ. Λυκούργ. 26. ᾗ ἀλλαχῆ παρ' αὐτῷ κεῖται, Λυκέφωνος. καθ' Ἡσύχ. τὸ φυτὸν, Ἐχινόπους.
Λυκόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ λύκου ὀφθαλμὺς ἔχων. 2) Εἶδος εὐθμοῦς λίθου.
Λυκοφιλία, ἡ. ἡ μετὰ τῆ λύκου φιλία, ἢ φιλία παροιμιακῶς τῆ τῶ λύκου. ὁ Πλάτων σιωπᾶσθαι τῶν μετὰ τῆ, Ἀκεφαλία. ὁ Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ιά. 15. πάσσει ἀπ' ἐναντίας τάττει τὸ, Ἁπλόης. ὅθεν
Λυκοφίλιος, ὁ, ἡ. ᾗ, Λυκιφίλιος. Ἐπίρ. παῦ ὅ,τι εἴησι ἐκ τῆς τῆ λύκου φιλίας, ἢ αὐτὸκαὶ εἰς αὐτὸν. ὕποπτος, ὕπελος. Μενάνδρ.
Λυκοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λύκων φέρων. "Ἵππος λυκοφόρος". Σξάβ. έ. στελ. 215. ὁ φέρων τὸ χρῶμα τῆ λύκου ὡς σημεῖον κεκαυμβύον ἐπάνω τῆ δέρματος τε.
Λυκόφρων, ονος, ὁ, ἡ. καθ' Ἡσύχ. δεινόφρων, ὑψηλόφρων, λυκοθρασὴς. Πλούταρχ.
Λυκόφως, τὸ. ὅπερ ἄλλως, Κνέφας, ᾗ, Ἀμφυλίκη νὺξ, καλεῖται. τὸ ἀμυδρὸν ᾗ ἀστροκόκκινον φῶς τῆς αὐγῆς ᾗ τῆς ἑσπέρας τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἐντὸς τῆς ἀναπλῆς ᾗ μετὰ τὴν δύσιν τῆ ἡλίου. ἐν τῇ σιωπηθείσῃ ἐκείνῃ τῇ τῆς αὐγῆς ἤτοι τὸ πρωϊνὸν φαινόμενον φῶς τῆς ἡμέρας, Χάραγμα, ᾗ Γλυκυχάραγμα, λέγεται. τὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, Σκοτόπωμα. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ, Λύκη, τὸ, Ὄρθρος. ἀλλὰ ὧδε τούτῳ τῷ, Λύκῃ, ὁ Μακρόβιος Saturnal. ά. 17. ὑδὲ μίαν κυνέσπαστα φέρει. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Λύκος, διότι ὁ λύκος κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξέρχεται εἰς ἁρπαγήν. ἢ ἐκ τῆ χρώματος τῆ τειχῶν τῆ λύκη, παραβαλλομένων μὲ τὸ φῶς τῆ ὄρθρου ἢ τῆς ἑσπέρας. ἐπὶ τούτῳ φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται ἡ τῆ Ἡσυχ. ἔκφρασις "Λυκοειδὲς ἄθρει". ᾗ ἄλλοι ἐκ τοῦ, Λύκη, αὐτὶ τῆ, Αὐγῆ, ὅ ἐστι, Σκιᾶ. ᾗ ἐντεῦθεν Λυκιανὸς (ἀληθ. Ἱστορ. β'.) "Οὐ μὴν ὑδὲ ἡ νὺξ - - "ὑδὲ ἡμέρα πάνυ λαμπρά. ἀλλὰ καθάπερ τὸ Λυ"καυγὲς ἤδη ἐστὶν ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου". ᾗ "Σκιάφως, παρὰ Θεοφρ. Ὁμιλ. λγ'."
Λυκόχρους, χροῦς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ λύκου ἔχων.
Λυκοψία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λυκόφως. Λυκόφ. 1432.
Λυκόω, ῶ. (λύκος) Ξενοφ. Κυρηπ. "Πρόβατα λε"λυκωμβύα". πιασμβύα - πνιγμβύα ἢ δακαμβύα ὑπὸ λύκων.
Λυκωδὴς, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λυκοειδής.
Λῦμα, τὸ. (λύω) καθάρμα, ῥύπασμα τῆ σώματος, ἀκαθαρσία, ὁ ἐκ τῆ πλυσίματος ἐξερχόμενος ῥύπος, ὑπόπλυμα, σπίλος, κηλὶς, μελυσμὸς, λέρα. Ἰλ. Α. 314. Ξ. 171. "Λύματα σῦκα". ταυτὸν τῷ, Λόχμα. τὰ μετὰ τὰ ῥύπτεσθαι καθάρσια τῆς λεχῶς. "Λῦμα "τῆ γήρως ἔφυ". Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 839. κατακρατῆς τὸν ῥύπον ἐς τὰ ψυχλὰ ἕως εἰς τὸ γῆρας"

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὅ ἐστιν, Ἀπαίδευτος μέλλει γήρως μυρίας. 2) Μεταφορικ. Ἄτιμος τάξις, ἄτιμος καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ, Κάθαρμα. 3) Ἀντὶ τοῦ Ἐνέχυρον, ἐσημείωσεν ὁ Σοῦδας. ὅθεν

Λυμαίνω, Μέλ. ανῶ. ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ξενοφ. Ἀπομν. Λ'. γ'. 6. πρότερον ὁ Στέφανος, Λυμαίνοντας, ἔλεγε, νῦν δὲ, Λυμαινόμενα, κεῖται. "Καὶ γὰρ "τὰ λυμαινόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς, ταῦ"τ' ἔφη, εἶναι". καὶ παρ' Ἀριστοτ. τοπολλημ. λα'. 29. φέρεται ἅπαξ τὸ, Λυμαίνει. σωφρονέστερον ὅμως τὸ, Λυμαίνομαι. καθαίρω ἐμαυτὸν, πλύνομαι, καὶ δυσχερέστερον τὸ, Ἀπολυμαίνομαι. ὅθεν, Λῦμα, ἡ ἀκαθαρσία, ῥύπος. 2) Μεταχειρίζομαί τινα κακῶς καὶ ἀτίμως, μετὰ λόγων καὶ ἔργων. ἄρα, Τβρίζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, καταισχύνω ἀπὸ δαρμῶν - μαστίγων - τρεβλώσεων - δεσμῶν - ξεσμῶν, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. γ. 26. μετὰ Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. Ζήτ. Λύμη. 2) Καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Διαφθείρω, βλάπτω, ζημιῶ, ἀφανίζω, χαλνῶ, κ. τ. τ. ὅθεν

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Λυμαντής, οῦ, ὁ. φθορεύς, ἀφανιστὴς, ὀλοθρευτὴς, ὀλέθριος. ὅθεν

Λυμαντήριος, καὶ, Λυμαντικὸς, κὴ, κόν. (Γεωπονικ. ιδ'. ις'. 4.) ὁ φθείρων, ἀφανίζων, βλάπτων, βλαπτικὸς, φθοροποιός.

Λύμαξ, παρ' Ἡσυχ. Πίθ. ὅθεν τὸ Λατιν. *Lumarius*, καὶ *lumecta*, ἀκανθηρὸς, πλήρης ἀκανθῶν, χέρσος. ἔτι δὲ "Καπαλυμακώδεις" Πίνακ. Ἡρακλεωτ.

Λύμασις, ἡ. (λυμάζω) Αἰσχύλ. Ἰκετ. 890. ταυτὸν τῷ, Λύμη, ἀριθ. 2.

Λυμάχη, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Λύμη.

Λυμεών, ῶνος, ὁ. φθορεύς, ἀφανιστὴς, βλαπτικός. ὅθεν, Λυμεωνίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ, Λυμαίνεσθαι, ἐν τοῖς τοῦ Πολυβ. Χειρόγρ. ε'. 5.

Λύμη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λῦμα, τό. ὀξαιρέτως δὲ, Ἀτιμία, ἐνδεσπὴ, καταισχύνη ἀπὸ λόγων καὶ πράξεων. ὅθεν τὸ, Λυμαίνομαι, ἀριθ. 2. 2) Βλάβη, ζημία, φθορὰ, ὄλεθρος, ἀφανισμός. Ζήτ. Λοιμός. ὁ Εὐριπ. Ἑκάβ. 1061. ἐκλαμβάνει τὸ, Λοιβὴ, ἀντὶ, Λύμη, ὡς σωφώνυμα αὐτὶ τῶν, Κολάσεις. 3) Ταυτὸν τῷ, Λῦμα, ἀκαθαρσία, ῥύπος, κ. τ. λ. Πολύβ. ε'. 59.

Λύμην, Ιν. Φ. 80. αὐτὶ, Ἐλελύμην, ὑπερσυντέλ. ἐκ τοῦ, Λίλυμαι, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Λύω, τὸ Λυβόω. "Νιὼ δ' ἐλύμην τεῖς τόσσα παρὼν". ἐγὼ ἀγοράσην, ἐξαγόρασα. ἐμαυτὸν. λύτρα δὲς δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἀπελύθην.

Λυπέω, ῶ. Μέλ. ήσω. βαρύνω - βλίβω - ἐνοχλῶ τινα. Ἡσίοδ. Ἔργ. 401. "Ἢν δ' ἔτι λυσσῇς, κεῖνα "μὲν ὑ φυλάξεις, κ. τ. λ." Βλάπτω, ζημιῶ. λύπῃ προξενῶ, πικραίνω, πονῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἤτοι πάθημὰ τινά. Ἀριστάν. ἐπ. ις'. "Ἅπας γὰρ δι' ὀ"τιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυπεῖν ἐκλαλῶν, "ἐπικουφίζει τὴν διάνοιαν τὸ βάρος". ἐκ τοῦ

Λύπη, ἡ. θλῖψις, βάρος - πόνος τῆς ψυχῆς, πίκρα, ἀθυμία, αἰσία, ἄχθος, ὠδὶν, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 534. Ἐνεργητ. βλάβη, ζημία, ἐνόχλησις, ὕβρις, φθορὰ, ἀπώλεια. ὅθεν

Λύπημα, τό. "λυπήριον λύπημα". Σοφοκλ. Τραχ. 563. αὐτὶ τοῦ, Λύσις τῆς λύπης, ἡ λύπης ἴαμα.

Λυπηρὸς, ρὰ, ρὸν. ἡ, Ἐπίῤῥ. Λυπηρῶς. λύπης πρόξενος, βαρὺτὸς, ἐπαχθὴς, ἐνοχλητικός. Ἐκ τοῦ Λυπέω, Λυπηρὸς, Λυπρός.

Λυπησιλόγος, ὁ, ἡ. ὁ ἀπὸ λόγων λύπην καὶ βάρος προξενῶν.

Λυπητήριον, τό. τὸ λύπην προξενῶν. ἀμφ.

Λυπητικὸς, κὴ, κόν. ὁ λύπην προξενῶν. Παθητικ. ὁ λυπημένος, πικραμένος.

Λυπρόβιος, ὁ, ἡ. (λυπρὸς) ὁ παλαίπωρον βίον διάγων.

Λυπρόγαιος, ὁ, ἡ. καὶ, Λυπρόγεως, ὁ, ἡ. (λυπρὸς, γαῖα, γέα) ὁ ἀγρὸν ἢ ποτιστὴν ὃ ἐστὶ, μὴ λιπαρὰν γῆν ἔχων. Ἀπτικῶν.

Λυπρὸς, ρὰ, ρὸν, καὶ Ἐπίῤῥ. Λυπρῶς. αὐτὶ, Λυπερὸς, Λυπηρός. ὁ λύπην καὶ πίκραν προξενῶν. Εὐριπ. Ὀρέσ. 1584. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐξαιρέτως λέγεται καὶ γῆς καὶ χωραφίου, τὴν ὁποίαν τὸ ἔδαφος εἶναι ἄπαχυ χωρὶς λιπαρότητα καὶ διύγμιν, ὃ ἐστὶν ἄκαρπον. Ὀδυσ. Ν. 243. "Γαῖα λυπρή". Καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Εὐπελὴς, ἐνδεὴς, ἐλεεινὸς, παλαίπωρος, Θεόφρ. "Δένδρα λυπρά. Καλύβη λυπρά". καὶ "Λυπρὰ σιτία". Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς παρὰ Σουΐδ.

Λυπρότης, ητος, ἡ. ἡ λυπρὰ ποιότης, καὶ ὀξαιρέτως τῆς γῆς τῆ χωραφίου. Σοῦδ.

Λυπρόχωρος, ὁ, ἡ. (χώρα) ταυτὸν τῷ, Λυπρόγαιος. Σοῦδ.

Λύρα, ἡ. κιθάρα, ὄργανόν τι μουσικὸν μετὰ χορδῶν (ζαγκλακῆτα). 2) Ἀσεισμός τις ἐν οὐρανῷ. 3) Ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἐκ τῆς ὕδρας τῆς Τείγλας. *Trigla lyra*. Λιν. 4) Ἡ Ποιητικὴ τῆς Λυρικῶν. ὁ Λυκιανὸς ἀναγράφει τὴν Πακτίδα χεδὸν ὡσαὐτὼς νὰ ἦτον Λύρα, τὴν ὁποίαν καὶ παρομοιάζει μὲ τὸ κρανίον τῆς ἐλάφου, τὰς πήχεις αὐτῆς ἔχουσα ὡς κέρατα.

Λυραοιδὸς, ὁ. ὁ ψάλλων μὲ τὴν λύραν, ἢ τοῦ ὁποίου τὴν ᾠδὴν παίζει τὴν λύραν ὁ ἀκουστής. Ἐπιγρ.

Λυρίζω, παίζω τὴν λύραν.

Λυρικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἁρμόζων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν τὴν λύραν. παρ' ὅ, τι ἔγινε δηλ. νὰ παίζωνται μὲ τὴν λύραν. ὁ συντροφεύομενος μὲ τὸ παίζειν τῆς Λύρας. "Λυρικοὶ, τροσυπακουσ." Ποιηταὶ, λέγονται ὅσοι ἔγραψαν ᾠδὰς, τὰς ὁποίας ἔπαιζον μὲ τὴν λύραν.

Λύριον, τό. Ὑποκορ. μικρὰ λύρα.

Λυρισμὸς, ὁ. (λυρίζω) τὸ παίζειν τὴν λύραν. Σχολ. Ἀισχυφ.

Λυριστὴς, οῦ, ὁ. ὅσις παίζει τὴν λύραν.

Λυροδηθὴς, έος, ὁ, ἡ. (δηθῶ) ὅσις χαίρεται νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίζει τὴν λύραν. Ἀνθολογ.

Λυρόεις, όεσσα, όεν. λυρικὸς, ὁ ἁρμόζων - ἀρεσκόζων εἰς τὴν λύραν. ὁ Θεόπομπος παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 183. καλεῖ "Σκιδαφὼν λυρόεντα" τὴν λύραν ὅμοιον.

Λυροεργὸς, ὸς, ἡ. ὁ τὰς λύρας ποιῶν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 7. ταυτὸν τῷ, Λυροποιός.

Λυροθέλκτης, ες, ὁ, ἡ. ὁ θέλγων ἀπὸ τῆς λύρας ἢ ἀπὸ τὴν δεξιὰν τῆς λύρας ψαλλομένην ἁρμονίαν. Ἀνακλεκτ. β'. 290.

Λυρόκτιτος, ὁ, ἡ. ἡμαρτημ. αὐτὶ γν. ἀπὸ Ἀιθολογ. αὐτὶ τοῦ

Λυροκτίστος, ὁ, ἡ. (κτίζω, λύρα) ὅσις ἐκτίσθη μὲ τὸ παίξιμον τῆς λύρας. "Θήβη λυρόκτιστος". Ἀνακλεκτ. β'. 466.

Λυροκτυπία, ἡ. τὸ κτυπᾶν - ἤτοι παίζειν τὴν λύραν. Ἀνακλεκτ. γ'. 88.

Λυροκτύπος, ὁ, ἡ. ὁ κτυπῶν - παίζων τὴν λύραν. ταυτὸν τῷ, Λυρεστὴς. Λυκόφρ. 918.

Λυροποιὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λυροποιός. Ἀισχυφ. Ὀρν. 491.

Λυροποιέω, ῶ. λύρας ποιῶ. ὅθεν

Λυροποιητικὸς, κὴ, κόν. ὁ πολλὰ ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν λύρας. Λυροποιητικὴ, ἡ. λυροποιΐα.

Λυροποιΐα, ἡ. τέχνη τοῦ ποιεῖν λύρας.

Λυροποιϊκὸς, κὴ, κόν. ταυτὸν τῷ, Λυροποιητικός.

Λυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λυροποιὸς, ὁ. ὁ λύρας ποιῶν.
Λυρτὸς, τὸ. κατ' Ἀθήναιον ιά. σελ. 500. ταυτὸν τῷ, Σκύφος, παρ' Ἡπειρώτας.
Λυρῳδία, ἡ. ᾠδὴ - ὕμνος τὸν ὁποῖον ἔψαλλον παίζοντες τὴν λύραν. ἐκ τῆ
Λυρῳδὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Λυρικοιδός.
Λυρωγία, ἡ. (ὠνέω) ἡ τῆ λυρῶν ἀγόρασις. Πολυδ.
Λυσανίας, ᾳ, ὁ. ὁ τὰς ἀνίας λύων. ὁ παύων τὰς λύπας. Ἀεισεφαί. Νεφ. 1165.
Λυσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ. (λύω, ἀνὴρ) ὁ λύσι-ἀξιολύωνεκτελεζων - ἀδιωατίζων τὰς ἀνδρας.
Λυσίγαμος, ὁ, ἡ. ὁ λύων τὸν γάμον.
Λυσιγυιία, ἡ, Λυσιγυΐα, ἡ. ἡ λύσις τῆ μελῶν, κάρασις, ἀδιωαμία. Ἱπποκράτ. ἐκ τῆ
Λυσίγυιος, ὁ. ὁ λύων - ἀδιωατίζων τὰ μέλη.
Λυσίδικος, ὁ, ἡ. ὁ λύων τὴν δίκην ἢ τὸ δίκαιον. ὁ τελείων ᾗ ἀξιολύων κεισολογίαν τινά. καὶ ὁ ἀμφοτέρων τὴν δικαιοσύνην - τὸ δίκαιον.
Λυσιέθειρα, ἡ. ἡ λελυμμένη - μὴ πεπλεγμένη τὸν κόμην αὐτὴς ἔχουσα.
Λυσιζώνη, ἡ. τὸ Φηλυκ. τῆ, Λυσίζωνος, ὁ, ἡ. ἐκ τῆ Λύω ᾗ Ζώνη, ὁ τὴν ζώνην λύων. ἐξαιρέτως λέγεται ὑπὸ παρθένων αἵτινες χαίρουσι τὴν παρθενίαν αὐτῆ ἀξίᾳ τῆς ὡρώσης μετ' αἰδῶς σωφροσύνης εἰς τὸν καιρὸν, ᾗ ᾗ ἑκτὸς, τὸ γάμου. ἔτι δὲ ᾗ ἡ ὡρώσης τέκτεσα, Λυσιζώνη, λέγεται. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται καὶ ἡ Ἄρτεμις ὅτι ὡς προεδρὶς τῆ τοκετῶν, καὶ ἱερὸν ἐν Ἀθήναις αὐτῆς ἱδ. Καλεῖται, Λυσίζωνος, ἔτι καὶ ὁ ἐνδὺς ὅπλων στρατιώτης, ὅτις ἀπεβλήθη ἐκ τοῦ στρατιωτικῆ τάγματος. Πολυαιν. ἡ. κδ'. 2.
Λυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λυσιέθειρα. Γεωπον. ιβ'. ἡ. 5.
Λυσίκακος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ κακὸν λύων - παύων.
Λυσίκομος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λυσιέθειρα.
Λυσιλαΐς, ἡ. Λακων. ταυτὸν τῷ, Θέρμος. Ἀθήναι. β'. 55.
Λυσιμαχία, ἡ. ἡ Λυσιμάχιον, τὸ. εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. δ'. 3. *Lysimachia vulgaris*. Linn.
Λυσίμαχος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μάχην λύων.
Λυσιμελέω, ῶ. τὰ μέλη λύω. ἀμφ. ἐκ τῆ
Λυσιμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ μέλη λύων - ἐξαλύων. Ἐπίζητ. τὸ Ὕπνος, ᾗ τῆ Θανάτου.
Λυσιμέριμνος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μεριμνὰς λύων.
Λύσιμος, ὁ, ἡ. ὃς δύναται νὰ λυθῇ. ἢ εὐκόλως λύεται.
Λυσίνομος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς νόμους λύων-καταλύων. Νέν.
Λύσιος, ία, ιον. ἡ, Λύσιος, ὁ, ἡ. (λύσις) ὁ λύων, λυτέων, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων. ταυτὸν τῷ, Λυσιτέλειος, ὁ αὐτὸς ἢ ὁ ὁμοιόδειος εἰς τὸ λύειν. Λύσιοι "Θεοὶ" Πλάτ. οἱ καθάρσιοι, οἱ λυτικοὶ τῆ κακῶν.
Λυσιπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. Ἀνακρέων λθ'. 9. ὅπου τινὲς, Λυσιπήμων, ᾗ ἄλλοι, Λυροπαίγμων, ἀναγινώσκουσι.
Λυσιπήμων, ονος. ὁ, ἡ. (λύω, πῆμα) ὁ λύων - λυτέων - ἀπαλλάττων τινα ἀπὸ τὰς πόνους - λύπας ᾗ ζημίας. Ὀρφ. ὕμν. β'. 11. ὅπου ἄλλοι, Λαθιπήμονες, ἀναγινώσκουσι.
Λυσιπόθης, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πόθον - ἔρωτα λύων-καταπαύων. Ἀνθολογ.
Λυσίπονος, ὁ, ἡ. ὁ λύων - καταπαύων τὰς πόνους ᾗ φροντίδας. "Θεράπων λυσίπονος". Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 71. ὁ ἀναπληρώμενος τὰς πόνους ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐργαζόμενος.
Λύσις, ἡ. τὸ λύειν, τὸ ἐλευθέρου ἀφιέναι, καὶ λυσις, ἐλευθέρωσις, ἄφισις, παῦσις, λύσιμον. 2) Λύζωσις, ὀξαγόρασις. 3) Πληρωμὴ, ὑπόδοσις χρέως. 4) Ἀπαλλαξις χρέως ὁμῶ τινος καθαρισμῶ ἢ θυσίας. ἐνταῦθεν "τῇ Φιλοσοφίᾳ λύσεται καὶ καθαρμῷ". Πλάτ. Φαίδ. 32. "Ὠμὴ λύσις". Ζήτ. ἐν τῷ, Ὠμὴ λύσις.
Λυσισωματέω, ῶ. (λυσισώματος) καπακεκομμένα, διόλη λυμμένα ἔχω τὰ μέλη τῆ σώματός μου, καπακρασμένος καὶ ἀδιώατος εἰμί. Ἱπποκρ.
Λυσιτέλεια, ἡ. ὠφέλεια, καρποφορία, κέρδος, συμφέρον. Ἰώσηπ. ιέ'. 9. ἐκ τῆ
Λυσιτελέω, ῶ. (λύω, τέλος) ὠφελῶ, ὠφέλιμος - χρήσιμος εἰμί, συμφέρω, ᾗ πλουτίζω παρομοίως τὰ ἐξοδευθέντα χρήματα. ὡς τὸ "Αἱ τριήρεις λύουσι πέναλώματα". Δίφιλος παρ' Ἀθήν. σελ. 227. ἀναπληρόει - βάλλουσιν εἰς τὸν τόπον. 2) "Τὸ ζῆν οὐ νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν". Ἀνθολογ. Καλλίτερον ἤθελεν εἶναι τὸ νὰ ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ζῇ τοιαύτην ζωήν.
Λυσιτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Λυσιτελῶς, ἐπωφελὴς, ὠφέλιμος, συμφορος, χρήσιμος, χρειώδης, ἀπαιρδὴς. 2) Εὐτελὴς, εὐθηνος, εὐωνος. Ξενοφ. Ἱέρ. ϑ'. 11. "Οὐκ ἔστιν ἐμπορεύμασι λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἀνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται". καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ι'. 50. "Τὸ δέοντος λυσιτελέστερον ποιήσασθαι". εὐθηνότερα (παρὰ κάτω ὑπὸ τὴν τιμὴν) παρ' ὃ, τι πρέπει.
Λυσιτελοῦντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆ, Λυσιτελέων, Λυσιτελέοντος. ἐπωφελῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως. Ξενοφ. Οἰκον.
Λυσιφλεβὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὴν φλέβα λύων - ἀνοίγων. Ἀνθολογ.
Λυσίφρων, ονος, ὁ. (λύω, φρὴν) ταυτὸν τῷ, Λυσιπόθης, ὁ τὴν ψυχὴν λύων - ἀπαλλάττων ἐκ τῆ φροντίδων.
Λυσιχαίτης, ὁ. ὁ λελυμμένην - ἐξαπλωμένην τὴν χαίτην ἔχων. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 5.
Λυσιῳδὸς, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθήν. ιά'. σελ. 620. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μαγῳδὸς, εἶδος παντομίμων θεατρικῶν. "Μαγῳδὸς, ὅτος δ' ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. Ἀμειξόξενος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα ᾗ γυναικεῖα σχήματα ὑποκρινόμενον, Μαγῳδὸν καλεῖσθαι" τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις Λυσιῳδόν. τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ἄδουσι, ᾗ τἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ὅμοια". ἐν ᾧ. σελ. 211. κεῖται "Λυσιῳδῷ γυναικὶ". καὶ ἐν σελ. 252. κεῖται "Λυσιῳδοὶς ὑποκρίνειν". Παρ Εὐδοκίᾳ σελ. 351. κεῖται "Λυσιῳδοί". ὁ Πλάτων. εἰς Σύλ. 36. καλεῖ Ῥωμαῖόν τινα "Μηδόβιον Λυσιῳδόν". ὅτε καὶ σημαίνει κεδὸν τὸ, Ἀρχιμίμους, τοὺς τῆς μίμους. ὁ Στράβων ἐν ιά'. σελ. 959. καλεῖ τὸν ποιητὴν τῆ κοινῶν ᾠδῶν - τραγῳδίων Λύσιν ὡς ἀρχηγὸν καὶ τροπέα τῆ Λυσιῳδῶν, τὸν ὁποῖον ᾗ σωκειδημεῖ μετὰ τῆ Κινησιόλεγων, ὃ ἐστὶ τῆ Λιχρὰ καὶ ἄσεμνα ποιήματα αἰσχρολογούντων.
Λύσσα, ᾗ, Λύττα, ἡ. μανία, παραφροσύνη μανιώδης, ἥτις κυκλοῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς σκύλας, ὅτε ἢ ὠμότερχεται καὶ ἀπὸ πάθους τῆς Ὑδροφοβίας. Μεταφορικῶς λέγεται ᾗ Πᾶσα ὁρμητικὴ ἐπιθυμία, οἷον ἔρως, κ. τ. τ. καθὼς ᾗ ἐν τῇ σωφροσύνῃ. Ἰλ. Ι. 239. 2) Ὁ σκύλαξ τῆς λύσσας τὸν ὁποῖον ἔχουσιν οἱ σκύλοι λίγο κάτω τῆς γλώσσης αὐτῶν. ὅθεν
Λυσσαίνω, ταυτὸν τῷ, Λυσάω, λυσσαλίος εἰμί - Λύσσαν ἔχω, ἢ λυσσασμένος εἰμί. ὑπὸ Κυνῶν ᾗ Ἀνθρώπων. "Λυσσαίνω τινί". μαίνομαι - ὀργίζομαι κατά τινος, ὑβρίζω τινά. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 643.
Λυσσαλέος, λέα, λέον. λυσσασμένος, παράφρων, ὑπὸ τῆ πάθους τῆς λύσσης κυκλωμένος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λυσσάνιος, Ζήτ. Λυσσαῖος.
Λύσσα, ἄδος, ἡ. ἡ ὑπὸ λύσσης κυνὸς μυθῶν, παράφρων, μανιώδης, ἢ μανιωμένη. Εὐελπ. Ἡρακλ. μ. 1024.
Λυσσάω, ἡμί, Λυτταίω. (λύσσα, λύττα) λυσσασμένος εἰμί ἢ λύσσαν - μανίαν ἔχω. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ Κυνῶν, Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ Ὀργιζομένων καὶ θυμωμένων ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρων ὁρμητικῶν ἢ σφοδρῶν παθῶν. Φωκυλίδ.
Λυσσαλέος, ἐντος, ὁ. παυτὸν τῆ, Λυσσαλίος.
Λύσσημα, τό. (λυσσάω) παυτὸν τῆ, Λύσσα. Εὐελπ. Ὀρέϊ. 270.
Λυσσητήρ, ὁ, ἡ. παυτὸν τῆ, Λυσσήεις. Ὀρφ. ὕμν. ἢ Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ. (λυσσάω) παυτὸν τῆ, Λυσσαλέος. Ἰλ. Θ. 299.
Λυσσοδήκτος, ὁ, ἡ. (λύσσα, δάκνω) ὁ δηχασμένος ὑπὸ λυσσασμένων ζώων καὶ μάλιστα ὑπὸ σκύλε. Γεωπον.
Λυσσοδίωκτος, ὁ, ἡ. Ξενοφ. Ἐφέσ. ἀ. 6. ὅπου ἀναγνωστέον, Λυσσοδίωκτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ λυσσῶν διωγμένος - καταζεσμένος.
Λυσσομανής, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ λυσσώδη ἤτοι λυσσασμένην σκύλε μανίαν ἔχων. καθόλε δὲ αὐτὶ τε, Λυσσασμένος, παράφρων.
Λυσσόω, ῶ. εἰς λύσσαν - μανίαν φέρω τινά. Μέσ. Λυσσῶμαι, εἰς μανίαν καταντῶ, Λυσσάζω. Φωκυλ.
Λυσσώδης, εος, ὁ, ἡ. (λύσσα, εἶδος) ὅσις εἶναι ὡς μεμυημένος - ὡς λυσσασμένος, μανικὸς, μεμηνώς. Ἰλ. Ν. 53.
Λυσσῶπις, ιδος, ἡ. (ὤψ) ὁ λυσσώδη καὶ μανικὸν ἤτοι ἄγριον βλέμμα ἔχων. Ὀπ. Ἀργ. 977.
Λύσσωων, Περιτ. αὐτὶ, Λυσσάων. Ἐπιχάρμ.
Λύσωμα, τό. ᾠδ. Λύτρωσις, ἡ. Λεξιοτέλ. ζώων Ἰσορ. ἀ. 7. ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ "Εἰλύσωμα τειχῶν" ὀρθοτύλιγμα τῆ τειχῶν ἐπὶ τῆ κερυφῆ.
Λύτειρα, ἡ. Θηλυκ. τε,
Λυτὴρ, ῆρος, ὁ. ὅσις λύει καὶ ἀπαλλάττει, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτής. Κειτ. δικαιὸς, Λίκυλ. Θῆβ.
Λυτηριάς, άδος, ἡ. παυτὸν τῆ, Λυτήριος, ἡ. καὶ, Λύτηρα. Ὀρφ. ὕμν. ἐκ τε
Λυτήριος, ὁ, ἡ. (λυτὴρ) ᾗ, Λυτικὸς, κὴ, κὸν. Ἐπίρ. Λυτικῶς". (λύσις) ὁ εἰς λύσιν ἢ εἰς λύσωσιν καὶ ἐλευθερίαν ἀσήκων, ἢ ἱκανὸς, ἀπαλλακτικὸς. Σοφοκλ. Ἠλ. 1521. Καθάρσιος, αὐτόθ. σίχ. 495.
Λυτὸς, ὠ, τόν. ὁ λυθῆναι δυνάμενος, λελυμένος.
Λύτρον, τό. (λύω) τὸ ὑπὲρ ἐλευθερίας - ἐξαγορᾶς ᾗ ἀπαλλαγῆς αἰχμαλώτε διδόμενον τίμημα, λυτήριον. Ἡρόδοτ.
Λυτρόω, ῶ. ἐλεύθερον ποιῶ ἢ ἀφιλῶ τινὰ ἀφ' λύτρων, Μέσ. Λυτροῦμαι, ἐξαγοράζω αἰχμάλωτον τινὰ, ἐλευθερόω - γλυκύνω τινὰ ἀφ' λύτρων.
Λυτρῶν, ῶνος, ὁ. αὐτὶ τε, Ἀφαιδρών. Σκίδ. ἀμφ.
Λύτρωσις, ἡ. (λυτρόω) λύσις, ἄφεσις, ἀπαλλαγὴ, ἐλευθερία, ἐξαγορὰ ἀφ' λύτρων.
Λυτρωτὴς, ᾶ, ὁ. ὁ λυτρώων - ἐξαγοράζων. ἐλευθερωτὴς ἐφ' λύτρων.
Λύτωρ, ορος, ὁ. παυτὸν τῆ, Λυτὴρ.
Λυτώτης, ε, ὁ, ἡ. (λύω, λυτὸς) παρὰ Σιβάρ. γ'. 391. ὅπου ἀστρον, Λιθώδης, ἔκεινο. αὐτὶ τε, Ἀρμός. ἀμφ.
Λυχναῖος, ὁ. ἡ, Λυχνεῖος, ὁ. πρόσυπον. Λίθος. ὁ φωτεινὸς ᾗ ἐμφατικὸς ἢ ἐμφανὴς λίθος. ἄλλως δὲ ᾗ, Λυχνίτης, λέγεται. Ἡσύχ. ᾗ Ἀθηνᾶ. ε. 205. Λυχνεῖος. αὐτὶ τε, Λαμπὰς, φανὸς, λαμπτὴρ. Ἀθηνᾶ. ιέ. ὡσὸς τὸ σέλος.

Λυχνάπτης, ε, ὁ. ὁ λύχνον ἅπτων. ὅσις ἀνάπτει τὸς λύχνες - τὰς καντήλας - τὰς φανὸς. ὅθεν
Λυχναψία, ἡ. τὸ ἀνάπτειν τὸς λύχνες. Γλωσσ.
Λυχνεῖον, τό. λυχνοστάτης, λυχνοῦχος, ὁ τόπος ἔνθα κεῖται ὁ λύχνος.
Λυχνεύς. Ζήτ. Λυχναῖος.
Λυχνεύω, φωτίζω, φέγγω μὲ τὸν λύχνον.
Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ. θήκη - τόπος ἔνθα κεῖνται οἱ λύχνοι. Λεκιαν.
Λυχνία, ἡ. καθηλέριον, λυχνοστάτης, λυχνοῦχος. παρὰ Ἀφρικαν. κεῖται "Ἀπὸ κάμακος, ὃ δὴ λυχνία καλεῖται". ᾗ ἐν Ἐπιγρ. Ἀσιατ. σελ. 142. "Λυχνία χαλκῆ σαλπιγγωτή". ὅθεν
Λυχναῖος, αία, αῖον. ὁ εἰς λύχνον - φωτὸν - λαμπάδα ἀνήκων. "Φλὸξ λυχναία". Ἀλέξ. Ἀφρόδ.
Λυχνίδιον, τό. ὑποκορ. τε, Λύχνιον, τό. τὸ δὲ ὑποκορ. τε, Λύχνος. Ζήτ. ἐν τῆ, Κόπταβος.
Λυχνὶς, ἡ. εἶδος φυτε, τε ὁποίε τὰ αὐθη μεταχειρίζοντο εἰς τὰς ἐμφυσήσεις. Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 7. Διοσκορ. γ'. 114. καὶ 115. καλεῖται ἄπως ἐκ τῆ πυροειδοῦς τῆ αὐθῶν χρώματος. 2) *Lychnis coronaria*, Λιν. εἶδος ὀργυιᾶς λίθε, ἥτις φέγγει εἰς τὸ σκότος. Λυκιαν.
Λυχνίσκος, ὁ. ὑποκορ. τε, Λύχνος.
Λυχνίτης, ε, ὁ. καὶ, Λυχνῖτις, ιδος, ἡ. ὁ εἰς λύχνον ἢ εἰς τὸ φέγγειν ἀνήκων. ὁμοίως τῆ λύχνος. "Λυχνίτης λίθος". καθαρόστις καὶ ὀργυιᾶς λίθος. Πλίνιος λζ'. 5. καὶ, 8. "Φλογμὶς Λυχνῖτις". Διοσκορ. δ'. 104. εἶδος φυτῆ τε ὁποίε τὰ μαλλιαρὰ φύλλα μεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς ἐλλύχνια - φωτύλια τῆ λύχνου.
Λυχνόβιος, ὁ. παρὰ τῆ Σενέκα θηρίλ. 122. ὁ παρὰ τῆ λυχνῳ ζωὴ. ὅσις διηλαδὴ ὀλίγον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς τε καθήμενος - περιερχόμενος ἢ ἐργαζόμενος τῷ νυκτὶ, ἢ τῷ ἡμέρᾳ κοιμᾶται. ὅσις κάμνει τῷ νυκτὶ ἡμέραν, ἢ τὴν ἡμέραν νυκτά.
Λυχνοβόρος, ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ τε, Λιχνοβόρος.
Λυχνοκαία, ἡ. τὸ ἀνάπτειν - καίειν τὸς λύχνες - φανὸς. *Illumination*. λυχναψία. τὸ αἷμμα ἢ καυσέμενον τῆ λύχνων - φανῶν. Ἡρόδοτ. Β'. 62. Ζήτ. Λύχνος.
Λυχνοκαυτέω, ῶ. λύχνες - φῶτα ἀνάπτω ἢ καίω - καυσίμην τὴν λύχνων - φανῶν. Ἡρόδοτ. Β'. 62. Ζήτ. Λύχνος.
Λυχνοκαυτέω, ῶ. λύχνες - φῶτα ἀνάπτω ἢ καίω - καυσίμην τὴν λύχνων - φανῶν. "Τῆς πόλεως λυχνοκαυτέσης". λύχνες - φανὸς ἀναμμένες ἔχούσης. ἐκ τε
Λυχνοκαύτης, ε, ὁ. παυτὸν τῆ, Λυχνάπτης.
Λυχνοκαυτία, ἡ. παυτὸν τῆ, Λυχνοκαΐα. Ἀθήν. ιέ. 20. σελ. 701.
Λύχνον, τό. αὐτὶ τε, Λύχνος. Ἡρόδοτ. Β'. 62. "Ἐς Σαΐν δὲ πόλιν ἐπεὶν συλλεχθέωσι τῇ σι θυσίῃ σι ἐν τὴν νυκτὶ, λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια ἀμφὶ δώματα κύκλῳ, τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβαφία ἐμπλέα ἁλὸς καὶ ἐλαίε". ὑπόπολις δὲ ἔπεσι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τῦτο καίεται πανυχίην· καὶ τῇ ἑορτῇ ὄνομα κέεται Λυχνοκαΐη". ἄρα, ἀντίστοιχον τῆ Γαλλικῷ, *Illumination*.
Λυχνοποιέω, ῶ. λύχνες ποιῶ. ἐκ τε
Λυχνοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ λύχνες ποιῶν.
Λυχνόπολις, εως, ἡ. ἡ πόλις τῆ λύχνων. Λεκιαν.
Λυχνοπώλης, ᾶ, ὁ. ὁ λύχνες πωλῶν.
Λύχνος, ὁ. τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ βάλλοντες ἔλαιον καὶ φωτύλιον ἀνάπτομεν φῶς ᾗ φέγγος. Λειτορ. Νηρ. 56. παρ' Ὁμήρ. κεῖται ἅπαξ ἡ λέξις αὐτὶ τε Ψωλὸς, λαμπτήρ. Ὀδυσ. Τ. 34. "Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος ἔκαλλες ἐποίει". τῷ λαμπάδα, τῷ δᾷδα.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Ἀθλιώ. ιε. 20. Οὐ παλαιὸν εὕρημα ὁ λύχνος, φλο-
"γὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδὸς καὶ τῆς ἄλλων ξύλων
"ἐχρῶντο". Ζήτ. Λαμπάρ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 17.
"Ἂν σωθῇς, λύχνις ἄψομαι". ἐκ τῆς χαρᾶς μου
θέλω κάμει λυχνοκαΐαν, Illumination. Ζήτ. ἐν τῇ,
Λύχνον. Ἡρόδοτ. Ζ. 215. Περὶ λύχνων ἁφᾶς". ὁ
καιρὸς τῆς ἐπερας καθ' ὃν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, ἁρὸς
τὸ Σερέπωμα. "Οἱ τῶ λύχνι χρείαν ἔχοντες, ἔλαιον
"ὑπηχέσιν". Ἀναξαγόρας παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Πε-
ρικλ. 16. ἐν Ἐπιγραφ. Ἀσιατικ. σελ. 142. "Λύ-
"χνος χαλκοῦς δίμυξος". Ζήτ. Μύξα. Φαίνεται ὅτι
μετὰ τε Λύχω, Λύκινος, καὶ Luceo, μίαν καὶ τὴν αὐ-
τὴν ἀρχὴν ἔχει.

Λυχνεῦχος, ὁ. ὁ λύχνον ἔχων, ὅστις βαστᾷ τὸν λύ-
χνον καὶ φέγγει. λυχνοστάτης ξύλον ἢ ἄλλο τι μετάλ-
λῶδες, ἐφ' ᾧ ὁ λύχνος ὀρθοῦται· λαμπτὴρ, φανὸς, φα-
νάριον, ἢ κανδηλήριον. ὁ Φώτ. ἔχει "Λυχνεῦχον, τὸν
"κερατινὸν φανὸν, ὑπὸ τῶ λύχνου ἐν αὐτῷ ὠθεῖσθαι.
"Φανὸς δὲ, ἢ ἐκ ξύλων λαμπὰς, Φιλιππίδης". Ἐγί-
νοντο δὲ καὶ ἐκ τῆς καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων
λαμπτῆρες, καὶ κεραμέοι διαττεζημένοι, ὥστε διαφαίνειν.
ὅπως Ἀριστοφάνης.

Λυχνοφορέω, ῶ. λύχνον ἢ φανὸν - φανάρι φέρω - κρα-
τῶ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1003. Λυχνοφοριάω, Λα-
κωνικῶς, ὡς τὸ, Ἀδικιάω, καὶ, Μογγιάω. ἐκ τῆ
Λυχνοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ λύχνον - φανὸν φέρων - ὅστις
κρατεῖ - βαστᾷ τὸ φανάρι καὶ περιπορεύεται τινός. Ἀ-
θλιώ. "Ἐκέλευσε μετὰ λυχνοφόρα μηδεμία φοιτᾶν".

Λύχνωμα, τὸ. παντὸν πτ, Οἰδέμιον, Ἔμμοτον.
Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1175.

Λύω, Μέλ. λύσω. παρακ. λέλυκα. λυθήσω, ἀπο-
λύω - ἐλευθερόω ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τινὰ ἢ ἐκεῖνα τῆς
λαμβανομένων λύτρων. Ἰλ. Α. 20. "Παῖδα δὲ μοι
"λύσατε". λύτρα λαβόντες ἀπόδοτε. "Ἔνθα λύ-
"σειαν". Ἰλ. Ρ. 163. λυτρώσειαν. Μέσ. Λύομαι,
ἐξαγοράζω - ἐλευθερόνω - ἀσκῶμαι πάλιν τινα ἐκ τῆς
αἰχμαλωσίας διὰ τῆς δεδομένων λύτρων. Ἰλ. Α. 13.
"Λυσίμελός τε δύγατρα". 2) Παρὰ Ποιηταῖς ταυ-
τὸν ἐστὶ τῆ, Λυσιτελέω, ὠφελῶ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ.
1005. ἐπειδὴ, τὸ "Λύω τὰ τέλη" σημαίνει τὸ, Πλη-
ρόω τὰς φόρους. ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 31. "Μι-
"σθὸν ἀδίστερον λύσει". πληρώσει, δώσει. 3) Ἐκ
τῆ δεσμῶ ἐλεύθερον ποιῶ. Ἰλ. Θ. 504. ὡς καὶ ἐν
τῆ σωτηρίᾳ, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τῶ, Ἀπαλλάττω,
Ἀφαιρῶ, ἐξελύω, ἐξανορθόζω, φθείρω, ἀφανίζω,
χαλῶ, τελειόω, κ. τ. τ.

Τὸ Λ μετὰ τὸ Ω.

Λᾶ, λῆς, λῆ. Δωρικ. ἀντὶ τῆ, Λῶσι. θέλω, ἐπι-
θυμῶ. Ζήτ. Λάω, ἀείδ. 1. καὶ, Λῆς. ἔστι δὲ μέτον
παρὰ Δωριεῦσιν ἐν χρήσει. Ζήτ. ἐν τῇ, Λιλαίομαι.

Λωβάζω, παντὸν πτ, Λωβάομαι.

Λωβάομαι, ῶμαι. (λώβη) μετὰ Αἰτιατ. παντὸν ἐπὶ
τῇ, Λυμαίνομαι, μεταχειρίζομαι τινὰ ὑβριστικῶς
καὶ ἀτίμως ἐξ λόγων καὶ πράξεων, ὑβρίζω, ἀτιμάζω,
καταισχύνω, ὀνειδίζω, χλευάζω, κακῶς μεταχειρίζο-
μαι, θέρω, μαστιγόω, ἀνθρωποκτονέω, δισμεύω, κ. τ. τ.
(οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰς ἐν τισι ἀπανθίσματι ἀδένας ἐνυ-
βρίζοντες, τὰ ἄκρα τῆ ὦτων ἀπέτεμνον). Ἰλιάδ. Α.
232. "Νῦν ὕστατα λωβήσασθε". ὑστάτην νῦν ταύτην ὕ-
βριν ἐργάσω. Ὁδ. Ψ. 15. καὶ 26. "Τίπτε μὲ λω-
"βᾶς". ἐξαπατᾷ μὲ χλευάζεις-ὑβρίζεις, εἰς λώβην καὶ
ὕβριν ἄγεις; Λυσίας. "Τῶν πόλιν ὅτας αἰσχρῶς καὶ
"δεινῶς ἐλωβήσαντο". Παρὰ Διον. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'.
72. καὶ μετὰ Δοτικ. 2) Βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω, κα-
τερημόω, ἀφανίζω. 3) Πάσχω ὑπὸ τῆς λώβης. ὁ σχη-
ματισμὸς "Λώβησον καρπόν". κεῖται παρὰ Φωκυλ. 33.

Λώβευσις, ἡ. λωβεύω, λωβέω, παντὸν πτ, Λώβη.

Λωβεύω, Λωβέω, ῶ, Λοβέομαι, παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. β'. 41. παντὸν πτ, Λωβάομαι.

Λώβη, ἡ. παντὸν πτ, Λύμη. ὕβρεις, ἀτιμία, κατα-
σχυνὴ, ὀνείδος, χλεύη ἀφ' λόγων καὶ ἔργων. "Ἐπὶ
"τισαίμεθα λώβῃ". Ἰλ. Τ. 208. Ἐπειδὴ τῶ ὑ-
πὲρ τῆ ὑποδεδυόντων ὕβρεν καὶ ἀτιμίαν ἐκδικήσωμεν.
παντὸν πτ, Αἰκία, καὶ "Τβρις, ἀφ' λόγων καὶ ἔργων
γινομένων. "Ἐωὺν ων λωβᾶται λώβῃ αἰνήκεστον". Ἡ-
ρόδοτ. Γ'. 154. ὡς τῶ Ζωπύρω. ὅπως ὄρα τῶ περι-
σχεφῶ. Πλάτ. Γοργ. 28. "Μεγάλας καὶ παντοδα-
"πὰς λώβας λωβᾶσθαι". μεγάλας καὶ ἀφορμὰς παι-
δείας καὶ ἐπιβλώσεως μετὰ κολοβώσεως καὶ ἀκρωτηριασμῶ
τῆ μελῶν τῶ σώματος σωφρονεστέρους ὑπομένειν. 2)
Βλάβη, ζημία, ἀπώλεια, φθορὰ, ἀφανισμὸς, ἐρή-
μωσις. ἐνταῦθα καὶ τὸ Λατιν. Labes. Ἡ παρωχωὴ τού-
του εἶναι πολλὰ ἀμφίβολος, ἴσως προέκυψεν ἐν τῇ
Ἰωνικῇ ἀφ' ἑλκέκτω ἐκ τῶ, Λύμη, ξοσῇ τῶ ῦ εἰς ῶ,
καὶ τῶ μ εἰς β. 3) Νόσος τις ἀπὸ τὸ σῶμα, ὁπό-
τε καὶ ἀπώλεια τῆ ξιχῶν γίνεται, λέπρα.

Λωβητὴς, ἠτία, ἧτον. ὑβριστικὸς, βλαπτικὸς, ἐπιζη-
μίως, ὁ λώβης φρόζενος. ὁ σχηματισμὸς Λωβὴς ἄμφ.

Λώβησις, ἡ. (λωβέω) παντὸν πτ, Λώβη.

Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, καὶ, Λωβητὴς, ὁ. Ζήτ. Λωβήτωρ.

Λωβητὸς, ἡ, τὸν. ὁ λώβῃ ὑπομένων. ὑβρισμένος, ἀτιμασμένος, ἐπονείδιστος βεβλαμμένος, κολοβωμένος, διεφθαρμένος, κ. τ. τ. καὶ ὁ λωβᾶσθαι ἄξιος. Ἐνεργητ.
"Λωβητὰ ἔπη". Σοφοκλ. Φιλοκτ. 616. ὑβριστικοὶ -
χλευαστικοὶ ἤτοι κατακλυσμοῦ καὶ ἀτιμίας φρόζενοι λό-
γοι. "Ὁ παὶ ἀκόων αἰσχρὰ καὶ λωβητὰ ἔπη". ὁ ὑπὸ
παίδων ὑβριζόμενος. "Λωβητὸν ἔθηκε". Ἰλ. Ω. 531.
ἀντὶ τῶ, Ἐλωβήσατο.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ. (λωβέω) ὡς καὶ τῶ, Λωβητὴρ,
παντὸν πτ, Λυμεών. Χλευαστὴς, φθορεὺς, ἀφανιστὴς,
ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τῶ, Ὕβριστὴς, ἀτιμαστὴς, Βλαπτι-
κός. Ἰλιάδ. Β. 275. Λ. 385. Ω. 239. ὡς καὶ τὸ
Λυμεών.

Λωβὸς, παρὰ Θεμιστίῳ, Λέγ. κά. σελ. 247. αὐτὸ
τῶ, Λοξὸς. παρὰ πτ Ἐτυμολόγ. ἐν Α. Λώβη, παν-
τὸν πτ, Λωβητὸς, ἠκρωτηριασμένος. ἄμφ. κυρίως ὅμως
ὁ Λεπρὸς, ὁ τὴν λώβην ἔχων.

Λωγάλιον, τὸ. παρ' Ἡσυχ. παντὸν πτ, Λωγάνιον.

Λωγάνιαι, οἱ. (ἡμέρτημ. ἀπὸ τὸ Λωγάλιοι) καλοῦν-
ται τινὲς ἀστραγάλοι ἐκ τῆ βοῶν. 2) Ἀσελγεῖς,
πόρνοι. Ἡσύχ.

Λωγάνιον, τὸ. οἱ Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται λέ-
γουσι τὸ ὀστοῦν τῶ ξηχῶνος τῆ βοῶν ἀγκύλωμα χάλασμα
(τὸ ὑπὸ κάτω τῶ λεμῶ κρεμάμενον δέρμα, ἢ δέρη)
καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῆ βραχιόνων. Σχόλ. Λυ-
κοφρ. εἰς Λεξιφῶ. Paleare, Λατιν.

Λωγαῖος, ἡ. ἀσελγὴς γυνὴ, πόρνη. Ἡσύχ. σχεδὸν ὡς
τὸ Ταύρη, ἐκ τῶ Ταύρος, τὸ ἀρσενικὸν τῶ αὐθρός.

Λώγασος, ὁ. πευρίνα μαστίξ. Ἡσύχ.

Λωΐων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Οὐδετ. Λωΐον. παρ' Ὁμήρ.
Ἰλ. Α. 229. καὶ Ζ. 339. βέλτιον, κρεῖσσον, φίλτε-
ρον, καλλίον. (ἐκ τῶ Λῶ, τὸ θέλω, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ)
ὁ ἐπιθυμητότερος, δικαιότερος, ποθεινότερος. κατὰ δὲ
σύνεσιν ἔστι Συγκριτικὸν τῶ Ἀγαθὸς, καλλίτερος, ἐν-
δελεχέστερος, ἐξουσιαστικός. Ἐκ τούτου εἶναι καὶ δεύτερον Συγ-
κριτικὸν Λωΐτερος." Λωΐτερος κύκλος μικρὸς θρόνος, ἢ
"κολοιῶν κρωγμός". Ἀνθολογ. ἀντὶ τῶ Καλλίτερος.

τὸ

τὸ Ὑπερθετικ. Λωΐτερος, ἢ Λῷτος. κάλλιστος, βέλτιστος, ποθεινότατος, ἀγαπητότατος, φίλτατος. Ζήτ. καὶ Λαρός.

Λῶμα, ἀφ' ὃ τὸ Ὑπερθ. Λωμάτιον. Λεκτίλλιος ἐν Ἐπιζεύγν. 114. "Μήλινα λωμάτια". ἡ ὥα, οὖσα (τὸ κυάθιον) ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς ἱματίων. Ἐξοδ. κή. ὅθεν, Παραλώματα, παρ' Ἡσυχ. τὰ παρυφάσματα τοῖς λώμασι τῆς ἱματίων, τὰ προσκολλημένα εἰς τὰ ὦτα· οἷον δύσκολοι, ποδάγυροι, κ. τ. τ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Λῶτοι, ἐρραμμένοι, ἢ, Εὔλωτοι, εὐυφεῖς. ὁ δὲ Ζωναρᾶς, Λῶμα, τὸ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἱματίου ἐπίβλημα, ὡς ἐκ βύσσου ἢ πορφύρας ἢ κοκκίου.

Λώντι, Δωρικ. αὐτὶ Λῶσι, ἐκ τοῦ Λάω, τὸ θέλω.

Λῶος, ἢ, Λόος, ὁ. μία τῆς Μακεδόνων ὀφυς περιεῖχε τὸ ἥμισυ τῆς Ἑκατομβαιῶνος ἢ τῶν Βουσεριμιῶνος.

Λωπὰς, άδος, ἡ. ἢ, Λώπη, ἡ. Ὀδυσ. Ν. 224. ταυτὸν τῷ, Λῶπος. ὅθεν

Λωπίζω, εὕρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, Ἐκλωπίζω, Ἀπολωπίζω, Περιλωπίζω.

Λώπιον, τὸ. ὑπερθ. τοῦ, Λώπη, ἢ, Λῶπος.

Λωποδυσία, ἡ. (λωποδυτέω) ἡ τῆς ἱματίων κλοπὴ, κλεψία, ἁρπαγὴ, λῃστεία. ἐξαιρέτως δὲ ὁπόταν ὁ κλέπτης ξεγυμνώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἤτοι ἁρπάζει τὰ φορέματα αὐτοῦ. παρ' Ἑρμογ. εὕρηται ἢ "Λωποδυσίᾳ δίκη". κατηγορία ἢ περὶ εἰσαγωγὴ ἤτοι κατηγορία ἐπὶ τοιαύτης κλοπῆς.

Λωποδυτέω, ῶ. τὸ ἱμάτια κλέπτω, ἐπὶ ληστῶν ἢ κλεπτῶν, οἵτινες εἰς τὰς ὁδοὺς ξεγυμνώνουσι τοὺς ἀνθρώπους. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς λουτροῖς κλεπτῆς, οἵτινες κλέπτουσι καὶ ἁρπάζουσι τὰ ἐνδύματα τῆς λουομένων. καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Κλέπτω, ἁρπάζω, μετὰ Αἰτιατικ. Δημοσθ. ἢ Λεπτοφ. ἐκ τοῦ

Λωποδύτης, ου, ὁ. (λῶπος, δύω) ὁ τῆς ἱματίων κλέπτης, ἅρπαξ, λῃστὴς, κακομήχανος. ὅστις ξεγυμνόνει (ἐκδύει) τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἁρπάζει τὰ ἐνδύματα αὐτῶν. ἢ ἐξαιρέτως ἐν τοῖς λουτροῖς, ὅστις κλέπτει τὰ ἱμάτια τῶν λουομένων.

Λωποδύω, αὐτὶ τοῦ, Λωποδυτέω. ἀμφ.

Λῶπος, τὸ. ἢ, Λώπη, ἡ. ἐκ τοῦ Λέπω, ταυτόν ἐστι τῷ, Λόπος, Δῶφος, ἢ, Λεβὸς. δέρμα, δορὰ, (πέτζι, τορβιὰ) λέπος, λέπυρον τῆς σοσφίων. ἐξαιρέως λέγεται ἡ Διφθέρα, τὸ δέρμα τῆς τραγέων, ἢ μηλωτή. ἢ τὸ ἐξ αὐτῆς ἢ ἐκ τοῦ μηλέου αὐτῆς ἐξηργασμένον ἱμάτιον, ἢ ἐποιμένιον, κώδιον μάλλινον ἱματίου· σαμβόλαιον· ἐπισαρόειον· χλανίδα, κ. τ. τ. μῦνοι παρὰ Ποιηταῖς ἐν ᾠδῇ· (Ὀδ. Ν. 224. "λώπεσι δίργια"). παρὰ δὲ λογογράφοις τὸ σύνθετον, Λωποδύτης, ἢ, Λωποδυτέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λῶψ, χλαμύς. καὶ, Λώπιες, ὁ Παλαμήδης ἐκ τῆς τῆς ἱματίων ὑπαρχῆς". Πρωτότυπον ἀρκέσει τὸ, Λώψ, Λωποῦς, Λῶπος, Λώπη. Ζήτ. Ἄλοπος, ἐπὶ μαλλῶν, ἢ, Λαῖφος.

Λῶρον, τὸ. ἢ Λῶρος, ὁ. ἐκ τοῦ Λατιν. *Lorum*, παρὰ τοῖς ἰατροῖς, αὐτὶ τοῦ, ἱμὰς, λωρίον. ὅθεν

Λωροτομέω, ῶ. (τομὴ) εἰς ἱμάντας· εἰς λωρία κατακόπτειν. λωρία ἐνυάλλω ἐκ τοῦ δέρματος τινός. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

Λῶτος, Ζήτ. ἐν τῷ, Λωΐτερος.

Λώτραξ, κος, ὁ. ὁ αὐλητὴς, ἐκ τοῦ Λωτὸς, ὁ αὐλός.

Λωτεύεται, πυτὸν τῷ, Λωτάζεται, Λωτίζεται, Λωτὸς ἔχοντα φύσιν. Ἱλ. Μ. 283. "Πεδία λωτοῦντα". ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τοῦ, Λωτέω, ἢ ἑρμῶ. ὅθεν τὸ, Ἀνθεμόεντα. ὡς τὸ Λωτίζω, Λώτισμα, πυτὸν τῷ, Ἀωτίζω, Ἄωτος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Λῶπε, ἀντὶ τοῦ, Ἄνθη. καὶ ἔκτινος Πάππῳ, Λωτεῦσι, ἀντὶ τοῦ, Ἄνθη ποιοῦσι.

Λωτία, ἡ. στέφανος ἐκ λωτοῦ. Σχόλ. ἀμφ.

Λωτίζω, Λωτίζομαι, (λωτὸς) ἀπαυδίζω, ἀνθῶ κόπτω ἢ σιωπάω. λαμβάνω· ἐκλέγω ὡς τὸν ἐκυτόν μου. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 976. ἐνταῦθεν "Λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος". τὰ ἄνθη, οἱ ἐκλεγμένοι, οἱ ἐκλεκτοί. Εὐσεπ. Ἐλ. 1609.

Λώτινος, ίνη, ινον. ἐκ λωτοῦ κατεσκευασμένος. "Λώτινοι αὐλοί". Ἀθήν. δ'. 182. οἱ ὑπὸ τῆς Ἀλεξανδρέων καλαμένης Φώτιγγες. κατασκευάζονται δὲ ἐκ τοῦ καλαμένου λωτοῦ. ξύλον δ' ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Λιβύῃ.

Λώτισμα, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λωτίζω.

Λωτοειδὴς, έσσα, έν. Ζήτ. ἐν τῷ, Λωτεύεται.

Λωτὸς, ὁ. παρ' Ὁμήρῳ φυτόν τι ἐν τοῖς λειμῶσιν ἤτοι λιβαδίοις φυόμενον, ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς ζοφὸν ἵππων. ἄρα, ἓν εἶδος Τριφύλλου, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν δ'. 171. ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ σιωνθείᾳ, Καβαλλαρικὰ, ἐκ τοῦ Ἰταλ. *Cavallo*, ὅτι ζοφὴ τῆς ἵππων ἐστί. "Ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν εἶσιν ἕκαστος Λωτὸν ἐρεπτόμενοι". Ἰλ. Β. 776. "Λωτὸν ἐρσήεντα". ὁμοτερόν. ἀλλ' ἑκὼς τύπτε καλῶ ὁ Ποιητὴς (ἐν Ὀδυσ. Ι. 92. 96) Λωτοφάγες, τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἔζωγον τὸν καρπὸν τοῦ Λωτοῦ. Ὀδυσ. Ι. 84. "Αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν Γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον ἔδαρ ἔδουσιν". ἢ ἐκ τούτου τινὲς ὑπέλαβον ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐνταῦθα ἐννοεῖ φυτόν τι "Ἄνθος καλούμενον. ἀλλ', "Ἄνθινος, καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Ποικιλόχρως, ὁ ποικίλον τὸ χρῶμα, ἔχων. μετὰ πάντα καλεῖ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσ. Ι. 94.) "Λωτοῦ μελιηδέα καρπόν". Κατὰ τὸν Θεόφραστον (Φυτ. Ἱστορ. δ'. 14.) εἰσὶ πολλὰ εἴδη τοῦ Λωτοῦ, διαφέροντα καὶ φύλλοις, ἢ κυλοῖς, ἢ ἄνθεσι, ἢ καρποῖς. ὁ Ἡρόδοτος περιγράφει δύο εἴδη, ἐκ τῆς ὁποίων τοὺς καρποὺς ζῶσι πολλοὶ τῆς ἐκατοντάκων τῆς παραθαλασσίων τῆς Λιβύης. ἐν Β. 92 λέγει. "Ἐπεὰν πλήρης γένηται ὁ ποταμὸς (Νεῖλος) ἢ τὰ πεδία πελαγίσῃ, φύεται ἐν τῷ ὕδατι κεῖνται πολλὰ, τὰ Αἰγύπτιοι καλέουσι λωτόν. τοῦτον ἐπεὰν δρέψωσι, αὐαίνουσι τοῦτο ἥλιον ἢ ἔπειτα τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λωτοῦ, τῇ μήκωνι εἰσὶν ἐμφερές, πτίσσουσι, ποιεῦνται δὲ αὐτοῦ ἄρτους ὀπτοὺς ποιεῦσι. ἔστι δὲ ἢ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τοῦτο ἐδώδιμον, ἢ ἐγγλύφουσι, στρογγύλον, μέγαθος καπὲ μῆλον". Τὸ δεύτερον εἶδος περιγράφει ἐν Δ'. 177. "Λιτῶ δὲ προσέχουσα εἰς τὸν πόντον τῶν τῆς Γινδικῆς ἤρεντο Λωτοφάγοι· οἱ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λωτοῦ ζώοντες ζώουσι. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς, ἔστι μέγαθος ὅσον τε τῆς σχίνου· γλυκύτητα δὲ, τὸ φοίνικος τοῦ καρπῷ ὡρισμένος. ποιεῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον". Τοῦτο τὸ εἶδος περιγράφει ἔτι καὶ ὁ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἱστοριῶν λέγων οὕτως· "Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτὸς ὑπὲρ μέγα, ζαχὺ δὲ καὶ ἀκανθῶδες, ἔχει δὲ φύλλον χλωρὸν παραπλήσιον τῇ ῥάμνῳ μικρὸν, βαθύτερον καὶ σκιατύτερον. ὁ δὲ καρπὸς τὰς μὲν ὥρας ὁμοίως ἔστι καὶ τῇ ληθάκᾳ, καὶ τοῦ μεγέθους τὰς λοκάδας μυρτίοις ταῖς τελειωμέναις. αὐξάνεται δὲ καὶ μᾶλλον χρώματι γίνεται φοινικοῦς, τῇ δὲ μαγίδι ταῖς στρογγύλαις ἐλαίαις παραπλήσιος· πυρηνίον δὲ ἔχει σκληρὸν μικρόν. ἐπὰν δὲ πεπανθῇ συνάγουσι---γίνεται δὲ καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ---καὶ μᾶλλον γλυκὺς ἢ ἡδύς---ὁ δυνάμενος δὲ πλέον δέκα μῆνας ἡμερῶν. ποιοῦσι δὲ καὶ ὄξος ἐξ αὐτοῦ". παρ' Ἀθήν. ι'. σελ. 651. Τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ Λωτοῦ φύεται καὶ ἐν τῇ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Παρά γε μὲν τοῖς Πέρσαις, οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοί, καὶ πάνυ τεράστιοι, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται. τὸ γὰρ ὄνομα, κατὰ τὴν ἐπιχώριον διάλεκτον, ὁ Μάγος, κ. τ. λ. 2) Ἀγύρτης, ἀπατεών, φαρμακεύτης, πλανήτης, μηχανορράφος. 3) Ὁ μαγεύων-γοητεύων, Ἐπιθέτως. "Κεσὸ φρεῦσα μαγώτερα". βελτιόνερον μαγεύοντα, θελκτικώτερα παρὰ ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης. Ἀνθολογ.

Μαγοφονία, ἡ. ὁ τῶν μάγων φόνος. Ἡρόδοτ.

Μαγυδαρις, ἡ. κατὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ'. 3. ὁ αὐτὸς τῷ φυτῷ Σιλφίῳ. ἄλλοι ἑρμίνιον, ἐλξὶ τῷ, χυλός, καὶ ἄλλοι ἄλλως. ὥρα Διοσκορ. γ'. 94. Πλίν. ιϛ'. 3.

Μαγωδὴ, ἡ. ἢ Μαγῳδία, ἡ. ἡ τέχνη ἢ τὸ παίζιμον τῶν Μαγωδῶν, εἶδος θεατρικῆς παντομιμίας. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μαγωδὴ, ἀρχαῖσις ἀπαλὴ, ὑπὸ Χρυσογόνε μάγε. Ἀθήναιος ιδ'. σελ. 621. "Ἔχε δὲ τὸ "νεμα ἡ μαγῳδία ὑπὸ τῶν οἰονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι, "καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, κ. τ. λ."

Μαγωδὸς, ὁ. ἐν τοῖς θεάτροις, ὁ αἰσχρὰ καὶ γυναικεῖα σχήματα ὑποκρινόμενος. Ζήτ. "Λυσιῳδὸς". Ἀθήν. ιδ'. σελ. 620. καὶ, 621. "Ὁ δὲ Μαγῳδὸς "καλούμενος, τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ παίπτα "τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα. χοίζεταί τε καὶ "παίπτα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμα, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν "γυναῖκα, καὶ μοιχὸν καὶ μαστροπὸς· ποτὲ δὲ ἄνδρα με"θύοντα καὶ διὰ κώμων παρακεκινημένον περὶ τὸν ἐρω"μένον, κ. τ. λ."

Μαδαχείειος, ὁ. Ζήτ. Μαθητείειος.

Μαδαῖος, πυπὸν πῶ, Μαδαρός. "Ἕλκη μαδαῖα". Ποιητὴς παλαιὸς περὶ Χόρτ. σίχ. 83.

Μαδάλλω. Ζήτ. ἐν πῶ, Μαδάω.

Μαδαρὸς, ρὰ, ρόν. (μαδάω) ἐκείνος τὸ ὁποῖον ἐμάδησαν αἱ ρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀραιόθριξ, λεῖος, φαλακρός. Ἀεισοφ.

Μαδαρότης, ητος, ἡ. ἔλλειψις τῶν θριχῶν, φαλακρότης.

Μαδαρόω, ῶ. (μαδαρὸς) πυπὸν πῶ, Μαδίζω. Νεμέας ιγ'. 25.

Μαδάρωσις, ἡ. τὸ μαδίζειν, ἀφαίρεσις τῶν θριχῶν.

Μαδάω, ῶ. ἐκρέω, ὑγρὸς εἰμὶ, (ὅθεν τὸ Λατιν. *Madeo*) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τειχῶν, αἱ τῆς ἐκρέουσι-χωνόνται-πίπτουσιν. ἄρα, Φαλακρὸς εἰμὶ, κέμαι ἐκ ἔχω. Ἀεισοφ. Πλάτ. Ἐντεῦθεν τὸ, Μαδίζω, φαλακρὸν ποιῶ τινα, ἐκβάλλω τὰς θρίχας ἢ τὰ πτερά. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μαδάλλω, ἀντὶ τοῦ, Τίλλω. ὡς τὸ, Ψάω, Ψάλλω, Ψαδάλλω. καθὼς ἔτι καὶ, Μαδρώω, αὐτὶ τοῦ, Ἐκθρίβω, πολλάζω. ἐκτὸς, Μαδαρὸς, καὶ συγκοπ. Μαδρὸς, Μαδρόω, Μαδρώω.

Μάδδα, Δωρικ. αὐτὶ τῆς, Μάζα.

Μαδηγένειος, ὁ. (μαδὰω, γένειον) ὁ μαδισμένον τὸ γένειον τὸν τράγον ἔχων, ἀγένειος, ἀπαρὴς. Ἀεισοφ. ζώων Ἱστορ. γ'. 11. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μοτογενίων, ἀποτριχώσεως.

Μάδησις, ἡ. (μαδάω) ἡ τῶν τειχῶν ἔκρυσις-τὸ πάσιμον, τὸ φαλακρὸς ἢ ἀπαρὴς γένεσθαι. Ἱπποκρ.

Μαδίζω, τὰς τείχας τίλλω-ἐκβάλλω-ἀφαιρῶ, φαλακρὸν ἢ ἀπαρὴν ποιῶ τινά. Οὐδέτερ. δὲ αὐτὶ τοῦ, Φαλακρὸς εἰμὶ. ἀμφ.

Μάδισις, ἡ. τὸ μαδίζειν-φαλακρὸν ποιεῖν. αὐτὶ δὲ τοῦ, Μάδησις. ἀμφ.

Μαδιστήριον, τὸ. ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι-μαδίζουσι τὰς τείχας, (τσιμπίδα). ἔτι δὲ πυπὸν πῶ, Εὔστρα. Σχόλ. Ἀεισοφ. ἐκ τοῦ Μαδίζω, Μαδιστὴρ, ὁ μαδίζων.

Μαδὸς, δῆ, δὸν. πυπὸν πῶ, Μαδαρὸς, παρ' Ἡσυχ. ἐκ Θεοφράσ. αἰτ. Φυτ. ἑ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Μα"δὸν, πόα, καὶ, Μάδος, φίλωθρον". Τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον ὁ Θεόφρας. Μαδωνία, λέγει, ὁ Πλίν. ἐν κέ. 7. *Madon*, καλεῖ. καὶ ἐν κγ'. 1. ἀναφέρει τὸ *Madon* ὑπὸ τὸ ἄλλο ὄνομα τὸ ἐκ τοῦ, *Vitis alba*, πυπὸν πῶ, Φίλωθρον. Ζήτ. ἐν πῶ, Μάδον. ἐν τοῖς τοῦ Διοσκορ. Παραβ. ά. 178. κεῖται "Μάδος ὑπὸ βορσοδεψῶν κα"ταπλέμενος".

Μάδρυα, τὰ. Ἀθήν. σελ. 50. αὐτὶ, Μαλόδρυα, πυπὸν πῶ, Κοκκύμηλα.

Μαδωνία, ἡ. καὶ, Μάδων. εἶδος κείνε, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Νυμφαία, λέγεται. Θεόφρας. ϛ'.

Μάζα, ἡ, Μᾶζα, ἡ. (μάττω, ζυμόω) κυρίως σημαίνει Ἄρτον ἐκ κειθῆς (κειθαείσιον ψωμὶ) διαφόρε εἴδος καὶ ἐπιμασίας. καθ' Ἡσύχ. λέγεται Μάζα, ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. κατὰ δὲ τὸν Φύτ. ἄρτος, φύραμα, ζύμη. "ὁπότε αὐτὴ ζημωθῇ λέγε"ται, Φύρμα, ὁπότε δὲ ἐν τῷ ζυμᾶσθαι μεγάλως ζη"θῇ λέγεται, Τεῖμα". αὐτὴ ἐπιμάζεται ὑγρὰ, ἢ ξηρά. καὶ, Ψύεται σφοδρῶς ἢ ξηρῶς, καὶ ἐντεῦθεν ἐπόσετο μετὰ τὸ, Ἄρτος. Ζήτ. ἐν πῶ, Ἄλφιτον, καὶ "Ἄρτος. 2) Τὸ φύραμα-ζυμάει, ἐξ ὧν τὸ ὁποῖον ἐπιμάζεται ὁ ἄρτος καὶ ἐπομβρίως, Καθὲ ὄγκος ἢ πα"χεῖα ὕλη, εἶδος ἔχουσα ἄρτου ἐκ κειθῆς. Ὄγκος, massa, Λατιν. 3) Τροπικῶς, ὡς καὶ τὸ, Ζωμός. "Μά"ζαν μεμαχώς". Ἀεισοφ. Ἱππ. 55. τὰ πεφυρμένα ἄλφιτα μαλάξας καὶ ἀρτοποιήσας, ἔλι τῶ ἔλι τοῖς ξυλίνοις παλάξεσι ὡς ἴδιον κατόρθωμα ἐπαγγειλόμενος.

Μαζαγρέτας, ὁ. Ἀεισοφ. ἐν Ἀθήν. σελ. 686. ὁ Εὐσάθ. ἑρμίν. ἐξὶ τῶ, Ἀκόλες, ὅτερ καὶ αἰνάρμοσεν. κυρίως ἐκ τῶ, Ἄγρα, ὅσις ἀγρεύει-κιννηγεῖ-ἐξαγκειλίει-τρώγει τὴν μάζαν.

Μαζάω, ῶ. (μάζα) καθ' Ἡσύχ. μάττω-ζυμόω καὶ ἐτοιμάζω ἄρτον ἐκ κειθῆς. ὁ Πολυδ. ϛ'. 37. ἔχει, Μάζειν μαζᾶσθαι, ἔλι τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, Ὑπερμαζᾶν.

Μαζηρὸς, ρὰ, ρόν. Ζήτ. Μαζευόμιον.

Μάζινος, ὁ, ἡ. ὅσις ἐγίνεν ἐκ φυράματος-ὑπὸ ζυμάειον. ὁ ἐκ μάζης καπασκευασμένος. 2) Εἶδος ἰχθύος, *Callarias*. λέγεται ἔτι, Μαζίνας, Μαζέας, καὶ Μαζὸς, καὶ Λαζίνας, παρ' Ἡσυχ.

Μαζίον, τὸ. Ὑποκορ. τῆς Μαζὸς. 2) Ἐκ τῆς Μάζα. πυπὸν πῶ, Μαζίσκη, μικρὸς ἄρτος ἐκ κειθῆς. Ἀεισοφ.

Μαζοβόλιον, τὸ. Ζήτ. Μαζευόμιον.

Μαζονόμιον, τὸ. Ὑποκορ. τῆς, Μαζονόμος, ὁ, σπρουπακνομ. Κύκλος, ἢ Πίναξ. καὶ, Μαζινόμιον, τὸ. σπρουπακνομ. Ἀγγεῖον, (νέμω, μάζα) ζυβλίον-τηγάνιστι ξύλινον. Πολυδ. ζ'. 87. εἰς ὃ ἐμάττετο καὶ ἐζυμοῦτο ὁ ἐκ κειθῆς ἄρτος. ἄγγος μέγα καὶ κοῖλον ἐν ᾧ φυρᾶται ἡ μάζα. Καβύλη δὲ καθὲ μεγάλον ζυβλίον, εἰς ὃ φέροντας τὰ ὄψα, καὶ κ. τ. τ. πινάκα, ξυλοπινάκα. Πολυδ. ϛ'. 26. ὅσις ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἔκφρασιν, Μαζηρὸς πίναξ, ἐν ι'. 84. οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν πυπὸν τὴν λέξιν, *Mazonomion* λέγοντες τὸ ζυβλίον. ὁ Ἀπίων παρ' Ἀπολλων. ἐν Λ. Οὐλοχύτης, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Μαζοβόλιον, ἔλι τῆς αὐτῆς σημασίας.

Μαζοπέπτης, ου, ὁ. ὅσις ζυμόει τὴν μάζαν, ἀρτοπέπτης.

Μαζοποιέω, ῶ. μάζαν ποιῶ. κεῖσθον ψωμὶ ἐτοιμάζω.

Μαζοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μάζαν ποιῶν-καπασκευάζων.

Μαζὸς, ὁ. τὸ βυζίον, αἱ δὲ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κρεατώδεις καὶ ἡμικύκλιοι ὄγκοι, καὶ ἡ θηλυτέρα εἰς τὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ θῆλυ γένος, ἐν οἷς ἐπικρατεῖται καὶ ἐν καιρῷ θερείας ἐκπίπτει τὸ γάλα. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Δ. καὶ Ε. 145. καὶ Λ. 108. 528. ἐπὶ ἀνδρῶν. καὶ ἐν Ἰλ. Χ. 83. καὶ 80. καὶ Ὀδυσ. Τ. 483. ἐπὶ γυναικός. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Τροφός, βυζάστρα. Σιμωνύμου πάντῃ ἔστι καὶ τὸ, Μαζός. Οἱ Γραμματικοὶ ὅμως κάμνουσι ταύτην τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ, Μαζὸς λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, μᾶλλον ὅτι ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικός, ὁπόταν ἡ μήτηρ τῦ Ἕκτορος λέγει περὶ αὐτῦ κλαίουσα "Τέκνον ἐμὸν — — ἦ ποτε τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον".

Μαζοφαγέω, μάζαν ζώγω. ὅθεν

Μαζοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ μάζαν ζώγων.

Μαζοφορίς, ίδος, ἡ. παυτὸν πρ, Μαζονόμιον.

Μαζῶνες, οἱ. (μάζα) ἡ ἐν τῇ Φυγαλίᾳ ἑορτὴ τῦ Διονύσυ. Ἀθήν. δ'. σελ. 148.

Μαθαλλίς, ίδος, ἡ. εἶδος ποτείυ. Ἀθήν. σελ. 487. καὶ Ἡσύχ. ἀλλ' ἡ τῦ Ἀθήναιε ἔκπαμα, καὶ ὁ Εὐσταθ. Μαθαλίς, ἔγχυσιν, ὅπερ καὶ προτιμότερον.

Μαθέω, ῶ. παυτὸν πρ, Μανθάνω. ἐντεῦθεν ὁ Μέλ. Μαθήσω, καὶ Παρακ. Μεμάθηκα. Ζήτ. Μάθω.

Μάθη, ἡ. αὐτὶ τῦ, Μάθησις, παρ' Ἡσυχ. καὶ, Μάθος, αὐτὶ τῦ, Ζήτησις, καὶ, Μάθησις. Φώτ. ἐν Λέξ. ἐξ Ἀεισοφ.

Μάθημα, τό. τὸ ὁπόϊον μανθάνει ἢ ἔμαθε τινάς, τὸ ἐπουσείωδες τῆς μαθήσεως καὶ διδασκαλίας. Μάθησις, γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐπιστήμη. Ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἐξαιρέτως Μαθήματα λέγονται ἡ Ἀριθμητική, ἡ Γεωμετρία, καὶ τὰ λοιπά, τὰ ὁποῖα ἐπιστρέζονται ἐπάνω εἰς τὰς δύο ταύτας τρώτας ἐπιστήμας. Παρ' Ἡροδότ. Α. 207. "Τὰ δὲ μοι μαθήματα τὰ ἐόντα ἀχάρεστα, μαθήματα γέγονε". ὡς καὶ τῆς συνηθείας Παροιμία "Τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα". ὅθεν

Μαθηματικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν - διδάσκειν, ἐπιστήμων, σοφὸς, ὁ διδάσκων, διδασκαλικός. "Τοιούτων τινῶν μαθηματικὴς". Πλάτ. Πολιτ. οἱ εἰς τὰς ἐπιστήμας αὐήκοντες. Ἐξαμήνου Μαθηματική, ἡ. τροσυπακουσ. Ἐπιστήμη, παυτὸν ἐστὶ πρ, Μαθήματα, ἡ περὶ τὴν Ἀριθμητικὴν, Γεωμετρίαν, κ. τ. τ. καταγινομένη. καὶ ἐντεῦθεν, Μαθηματικὸς, ὁ περὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστήμας καταγινόμενος, ἔμπειρος - εἰδήμων τῆς μαθηματικῆς, ἢ κατὰ τὸν Πορφύρ. εἰς Βίον Πυθαγόρ. 37. ὁ τὸν θεωρητικώτερον καὶ τρὸς ἀκρίβειαν διαπεπονημένον τῆς ἐπιστήμης λόγον ἐκμεμαθηκώς. παρὰ τοῖς Ὑστεροις λέγεται καὶ ὁ Ἀστρολόγος.

Μαθηματοπωλικὸς, κὴ, κόν. ὅσις ἐμπορεύεται μὲ τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ πωλῶν αὐτάς. Πλάτ. Σοφ. 2.

Μάθησις, ἡ. τὸ μανθάνειν. γνῶσις τῆς γραμμάτων, ἐμπειρία, ἐπιστήμη. Πλάτ. Νόμ. "Μάθησις τῆς γραμμάτων". 2) Παρ' Ἱπποκράτ. ἡ Σωμάτων, ἕξις, συνεθισμός. Ζήτ. Μανθάνω. Καθόλυ δὲ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔμαθεν - ἐδιδάχθη τινάς, ἐπιστήμη, μάθημα. Πλουτάρχ. "Ἡ ἄλλη μάθησις καὶ ἡ Ἰσοτεία".

Μαθητεία, ἡ. μάθησις - διδασκαλία παράτινι διδασκάλῳ, τὸ τὰ εἶναι μαθητὴς τίνος διδάσκαλον. ἐκ τῦ

Μαθητεύω, μετὰ Δοτικ. "Τινί". εἶναι μαθητὴς παράτινι διδασκάλῳ. Ν. Διαθ. Ἐγερνητ. "Μαθητεύω τινὰ" διδάσκω, μαθητὰς ποιῶ τινά. ὅθεν Παθητικ. "Μαθητεύομαι τινί". μαθητὴς εἰμὶ τίνος, μαθαίνω παράτινι. ἐκ τῦ

Μαθητὴς, ῦ, ὁ. (μαθέω) ὅστις μανθάνει - διδάσκεται. ὅθεν

Μαθητιάω, ῶ. μαθεῖν ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι ἢ νὰ γίνω μαθητὴς - ἀκροατὴς. Ἀεισοφ. Νεφ. Παρὰ Σωσιπάτῳ Ἐπιστολ. 153. μαθητὴς εἰμί τινος ἢ παρά τινι, μετὰ Δοτικ.

Μαθητὸς, τὴ, τὸν. τὸν ὁποῖον διδάσκεται τινὰς νὰ μάθῃ. παῦσον, τί μανθάνεται, εἶναι διδακτὸν νὰ τὸ μάθῃ τινάς.

Μαθήτρια, ἡ. θῆλυκ. ἐκ τῦ, Μαθητὴρ, ἢ Μαθητὴς. καὶ

Μαθητρὶς, ίδος, ἡ. (κατὰ τὸν Μαιευτὴς, ἀττικώτερον τὸ τρότερον) ἐκείνη ἥτις μανθάνει - διδάσκεται ὑπό τινα ἢ παράτινι.

Μάθος, τό. παυτὸν πρ, Μάθημα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 185. τὸ ὁποῖον ἔμαθεν - ἐσωφρόνισε τινάς. Ζήτ. καὶ, Μάθη. παρ' Ἱπποκρ. γυν. παθ. α'. 87. ἀμφ.

Μάθω, τρωτότυπον τῦ, Μανθάνω, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ σωφρόνισα φυλάττει. ὅθεν τὸ, Ἔμαθον, Μαθέω, Μαθήσω, Μαθητὴς, Μάθημα. ὡς τὸ, Θίγω, Θιγγάνω, καὶ, Λάβω, Λαμβάνω. Ῥίζα τέτε ἔστι τὸ, Μάω, Μάομαι, ζητῶ, ἐρευνῶ.

Μαῖα, ἡ. ἡ βοηθῦσα καὶ παρεζῶσα ταῖς γυναιξὶν ἐν τῷ τίκτειν, μαμμὴ, ὀμφαλοτόμος. ἔτι δὲ καὶ ἡ Τροφὸς, βυζάστρα (παραμάνα, νταντά). Ὀδυσ. Τ. 482. "Μαῖα, — — σὺ δὲ μ' ἔζερες αὐτὴ πρ σῷ θῦμῷ "μαζῶ". Παρὰ Δωριεῦσι λέγεται καὶ ἡ Πρεμάμμη, ἤτοι ἡ μήτηρ τῦ πάζος ἢ τῆς μηζός μυ. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 56. "Καὶ καλέσαι τὸν μὲν ἄγαμον "Κόρῳ" τὸν δὲ τρὸς ἄνδρα δεδεμένον, Νύμφιον" τὴν "δὲ τέκνα γεννησαμένην, Μητέρα" τὴν δὲ παῖδα ἐκ "παίδων θεθεσαν, κατὰ τὸν Δωρικὸν ἰδίωμον, "Μαῖαν". ταύτῃ ἡ συνήθεια λέγει, Βάβα, Γεραγιὰ, καὶ Μανιά. λέγεται ἔτι καὶ ἡ Μήτηρ, κατὰ τροσφώνησιν τῦ παιδὸς. Εὐσεπ. Ἀλκ. 394. "Μαῖα "δὴ κάτω βέβηκεν". καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς πᾶσα γυνὴ τρεσβυτέρα κατὰ τιμητικὸν τροσφώνησιν. 2) Εἶδος καρκίνυ. Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 2. τῦτο τὸ εἶδος εἶναι τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῦ θαλασσίων καρκίνων. 3) Ὄνομα κύριον μιᾶς τῦ συγκατέρων τῦ Ἄτλαντος, καὶ τῆς μητρὸς τῦ Ἑρμῆ. Ἐντεῦθεν κατ' ἐπικλησιν καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτ. ιά. 80. "Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος"; σχεδὸν ὡς τὸ, Ἡράκλες, ἐπὶ θαυμασμυ.

Μαιαδεῦ κυλλήνιε". παρ' Ἱππώνακτ. αὐτὶ τῦ, Μαίας ὑέ.

Μαίανδρος, ὁ. ποταμὸς τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Μαιανδρ - Μενδὲρ, ὑπὸ τῆ Τέρκων λεγόμενος, καὶ κατενάντι τῆς νήσυ Σάμυ τὰς ἐκβολὰς ἔχων. καὶ διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς κυρτότητας καὶ ὀφιοειδὲς χῆμα τὸ ῥεῦμα αὐτῦ, διὰ τῦτο καλεῖται κῶν καὶ Πᾶσα κυρτὴ καὶ λαβυρινθώδης ἢ ὀφιοειδὴς ὁδὸς, ἢ ἄλλοτι ποῦτον. Ἰώσηπ.

Μαιὰς, άδος, ἡ. παυτὸν πρ, Μαῖα. Ὀδυσ. Ξ. 435.

Μαιεία, ἡ. (μαιεύω) ἡ ὑπηρεσία ἢ ἡ τέχνη τῆς μαίας - τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα, τό. τὸ ὑπὸ τῆς μαίας μαιεύεσθαι ἤτοι εἰς τὸ φῶς ἀχθὲν παιδίον, τὸ γέννημα, ἢ γέννησις.

Μαίευσις, ἡ. τὸ μαιεύειν, ἢ ὁ τρὸς τῆς μαμμῆς ξεγλύνησις ἐγγαστρωμένης τινός. ὅθεν

Μαιευτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μαιευτικῶς. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν - ξεγεννᾶν. "Τέχνη μαιευτικὴ". ἡ τέχνη τῦ ξεγλύνειν τὰς ἐγγαστρωμένας.

Μαιεύτρια, ἡ. θῆλυκ. ἐκ τῦ, Μαιευτὴρ. ἡ μαμμὴ, ἢ ξεγλύνουσα τὰς ἐγκαστρωμένας.

Μαιεύω, καὶ, Μαιεύομαι. (μαῖα) ὡς μαμμὴ βοηθῶ τὰς ἐγγαστρωμένας γυναῖκας εἰς τὸν γέννησιν. μαμμὴ εἰμὶ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σίμι, ἢ μάμμην τὴν μαμμήν. "Γυναῖκα ὄρνιθας μαιεύεσθαι". γυναῖκα ἥτις βάλλουσα τὰς ὄρνιθας νὰ κλωσσῶσιν ἔκβαλε πυκνά. Σνίδ.

Μαιμάζω, ἔκειτό ποτε παρὰ Σειδίᾳ, ὅπου νῦν, Μαιμάσσω, κεῖται, παρὰ Φίλ. γ'. σελ. 270. "Ἡ ὄρεξις ἔτι λιμώττουσα μαιμάζει". ὅπου, Μαρμάζει κεῖται.

Μαιμακτήρια, τὰ. ἡ ἑορτὴ καὶ θυσία τὴν ὁποίαν ἐπιφοίτερον ἐν Ἀθήναις τῷ Διὶ Μαιμάκτῃ ὑπεκαλυμβύνω. ἐτελεῖτο εἰς τὸν πέμπτον μῆνα τὸ Ἀττικὸν καλενδαρεῖον.

Μεμακτηριῶν, ῶνος, ὁ. μὴν παρ' Ἀθηναίοις παρωνομασθεὶς ἐκ τῆς, Μαιμακτήρια, ὅσις πίπτει εἰς τὰς ἀρχὰς τὸ χειμῶνος, καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸν Βοιωτικὸν Ἀλαλκομβύνιον. Φερεῖχε μέρος τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου.

Μαιμάκτης, α, ὁ. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς ἕπος, ἐκ τὸ Μαιμάσσω. κυρίως ὅμως, Ἐνθουσιώδης, παρακτικὸς, ἄγριος, εὐήσυχος, κυματώδης. δὲ ἐναντίας ἑρμηνεύει τοῦτο ὁ Πλούταρχ. (τόμ. ζ'. σελ. 707.) καὶ ἄλλοι κατ' ἀντίφρασιν, αὐτὶ τὸ, Μειλίχιος, ἡσυχαῖος, ἀνοσιώτατος. Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. γ'. σελ. 436. Η.) ῥῆσις "Διὸ καὶ τὴν τῶν θεῶν βασιλέα Μειλίχιον, "Ἀθηναῖοι δὲ Μαιμάκτην οἴμαι καλεῖσι". φαίνεται ὅτι εἶναι διεφθαρμένη. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ησύχ. ἔχει "Μαιμάκτης, μειλίχιος, καθάρσιος". Ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίαζον εἰς τὸν Μαιμάκτην Δία, εἰς τὸν Μεμακτηριῶνα μῆνα, ὅσις κατὰ τὸ καλενδάριον τῶν Ἀθηναίων ἦτον ὁ πέμπτος, ὁπόταν καὶ ὁ χειμὼν καὶ αἱ παραχαὶ τῶν αἐέμων ἤρχοντο. ἔτω λέγει ὁ Ἁρποκρατίων καὶ ὁ Σειδίας. ἀλλ' ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἔχει "Μαιμακτηριῶν, πέμπτος μὴν Ἀθηναίοις· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ "τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον. μαιμάξαντες "γὰρ, ὅ ἐστὶν ἐρμήσαντες, ἐβύτρυσαν τὴν ἄμπελον, καὶ "οἶνον ἐποίησαν". καὶ κατώτερον "Μεμακτηριῶνος, ὁ ἐ. "μὴν παρὰ Ἀθηναίοις". ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου. Μαιμάκτης δὲ ἐστὶν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ παρακτικὸς, ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ αἰὴρ παράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μαίμαξ, ακος, ὁ, ἡ. (μαιμάσσω) παρακτικὸς. Ησύχ.

Μαιμάσσω, πυκνὸν τὸ, Μαιμάζω. ὑπεμιῶ, ὁρέγομαι. 2) Ἐξαιρέτως σημαίνει τὴν ἀπὸ ἑρμῆς καὶ πάθους τινὸς σωματεμβύλου κίνησιν ἢ ὁρμὴν ἀπὸ σφοδρᾶς ὁρμῆς καὶ προκοπῆς. ὁ Φώτιος ἔχει "Μαιμάσσει, σφαδάζει, σφοδρῶς κινεῖται, κυμαίνεται, πηδᾷ, καγχάζει, κλονεῖται". ὁ δὲ Ησύχ. "Μαιμάσσει, σφύζει, σφαδάζει, σφριμᾷται, ὁρμᾷ, ἐνθουσιᾷ, ἐναργῶς κινεῖται, ὁρμᾷται". καὶ ἐντεῦθεν πυκνὸν ἐστὶ τὸ, Οἴστρῶν, ᾷ, Ἐνθουσιᾶν. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σφυγμῶν, σφύζει, ὁρμᾶσθαι.

Μαιμαχμός, ὁ. ἡ. πυκνὸν τὸ, Χαλεπὸς καὶ δύσμαχος. ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Τραγῳδίας.

Μαιμάω, ῶ. Μέλ. ήσω. πυκνὸν τὸ, Μαίω, ὑπεμιῶ, ὁρέγομαι. "Μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ". Ἰλ. Ε. 670. καὶ μετὰ Γενικ. "Χεῖρε μαιμῶσαι φόνου". Σοφοκλ. Αἴ. 50. 2) Καθόλου ἐκφράζει κάθε σφοδρὸν καὶ ὁρμητικὸν πάθος συνδεδεμένον μετὰ κινήσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὸ, Μαιμάζω. καὶ ἐνεῦθεν ἑρμηνεύεται ἐδῶ τὸ, Οἰστρᾶν, καὶ, Ἐνθουσιᾶν. "Μαιμᾷ θέλας ἔρις". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 898. αὐτὶ τοῦ, ἀγριοῦται, ἀγρίως καὶ ὁρμητικῶς κεῖται. ὁ Λατῖν. ἑρμηνεύ. ἐδῶ τὸ, Furit, μαίνεται. Ἐντεῦθεν, Μιμμώνω, Μαιμάσκω, καὶ Μεταχαί. Ἰλ. Ε. 661. "Ἀίχμὴ δὲ διὰ-

A "αυτο μαιμώωσα". ὀξέως ὁρμῶσα, αἰτιολογεῖ τὸ Λατῖν. Gestio. "Ὡς δ' αἰὰ μαιμάει βαθὺ ἄγκεα πῦρ". καθὼς ἀγριοῦται - μαίνεται τὸ πῦρ. καὶ ἐνεῦθεν αὐτὶ τὸ Προθυμοῦμαι, ἴδε τὸ πρόσω ἴεμαι.

Μαιμώσσω, καὶ, Μιμμώω. Ζήτ. Μαιμάω. παρ' Ἀπολλων. ἀρχ. β'. 269. "Μαιμώωσαι ἐφίτυες". αὐτὶ τὸ, Τρεφῆς ὀρεγόμεναι, ὑπεμιῶσαι. Διονύσ. Περιηγ. 1156. "Ἐς δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώοντο". αὐτὶ τὸ, Μετεμορφώοντο - μετεβάλλοντο - πλάσσοντο. (ασυνήθης σημασία).

Μαινὰς, άδος, ἡ. (μαίνω) ἡ Βάκχη, κυρίως, ἐνθουσιασμένη καὶ μανιομβύνη γυνή. Ἰλ. Χ. 460. καὶ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 384. "Μαινὰς ὄρνις". ἡ τὸν ἐνθουσιαστικὸν καὶ μανικὸν ἵμερον λυσσώδη ἔρωτος ἐμπνέουσα. Ἀλεξανδρ. παρὰ Παρθεν. σελ. 38. "Μαινὰς νύμφη". ἡ ἔτσι τὸν ἔρωτος λυσσῶσα - μανιομβύνη.

Μαίνη, ἡ. πασσα, μικρός τις ἰχθὺς, ὅσις περιχύνεται ὡς αἱ σαρδέλλαι. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκλήθη ὁ ἰχθὺς ἔτσι καὶ, Μαινομβύνη. ὅθεν, Μαινομβύνια, τὰ τοιαῦτα ἰχθύδια. Ἀλεξανδρ. Τραλλιαν. α'.

Μαινίδιον, τὸ. ὑποκορ. τῆς, Μαίνη. τὰ μικρὰ - τὰ ἀρτιγέννητα ἰχθύδια τῆς μαίνης.

Μαινόλης, ὁ. καὶ, Μαινολὶς, ἡ. (μαίνω) μανιόμβυνος, ἐνθουσιασμβύνος, βεβακχευμβύνος, ἐνθεος. Ἐνεργητ. ὁ ἐνθουσιάζων, μανιοποιὸς, ἢ μανίας καὶ ἐνθουσιασμὸν παρακαθαρτικός. Φίλ. γ'. σελ. 150. "Θεὸν, Μαινόλιος, πυκνὸν τὸ, Μαινόλης. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517. "Βάκχης μαινόλιος". ὑπόθετ. τῆς Διονύσου, δηλονότι ἐν μέσῃ ἐπιγινομβύνῃ μανίᾳ.

Μαινομήνη, ἡ. πυκνὸν τὸ, Μαινὶς. ὅθεν, Μαινομβύνια, τὰ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαίνη.

Μαινυργὸς, ὁ. παρὰ Σειδ. ἰχθύς τις. πιθανῶς, ἡ Μαίνη. ἀμφ.

Μαίνω, μαίνεσθαι ποιῶ τινά. "Ἔκφρονα ἢ παράφρονα ξύλον - μωρὸν - μανικὸν ποιῶ, Λειτερ. Θεσμοφορ. 561. "Φερμάκοις τὸν ἄνδρα ἐμηνε". εἰς μανίαν ἐνέβαλεν. Μαίνομαι, μανικὸς γίνομαι, ἐξαλλόνομαι, λυσσῶ, ἔκφρων γίνομαι, παραφρονῶ, ἐνθουσιαστικὸς, καὶ σφοδρῶς κινοῦμαι, πρὸς μάχην ἐνθυμοῦμαι. Ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις καὶ πᾶσι τὰ ὁρμητικὰ καὶ σφοδρὰ ἤτοι ὑπερβολικὰ πάθη, οἷον, Θυμὸν, Ὀργὴν, Ἔρωτα, κ. τ. λ. ἔτι δὲ καὶ τὸν ἐνθουσιαστικὸν καὶ ψυχωτικὸν μανίαν. Παρ' Ὁμήρ. Μεταφορ. καὶ Θαλλούσης, "Κύμασι μαίνεσθαι". Μόσχ. Μέλ. Μαίεσθαι, Ἀόρ. β'. Μανῆς. ἀφ' οὗ, Μανία. ἡ συνήθεια Ἐκφράζει τὸ Μαίνομαι, ἀφ' οὗ, Μανῶ, Μανοῦμαι, ᾷ, Τριλίτερμα. καθόλου ἐκφράζει ὑπέρτατον ὑπερβολὴν ὁρμῆς ἢ ἁπλῶς πάθους τινὸς ὑπαγορεύει. ὁ Σωκράτ. παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἀλκιβ. β'. 5. φησὶν "Οὕτω μὲν τοῦ ἀφροσύνου διειληφότες εἶμεν, καὶ "τὸν μὲν πολίτικον μέρος αὐτῆς ἔχοντες, μανιοῦμεθα "καλοῦμεν· τὸν δ' ὀλίγον ἔλαττον, πλήθει τε καὶ ἐμ"βρίθειαν· οἱ δὲ ἐν δίφυσι τὸν ἀνόμασι βακχεύοντες "κωμαζόντες, οἱ μὲν μαινολυκῶν, οἱ δὲ δίψης" "ἕνεκα δὲ ἀκάκους, καὶ ἀκοίτας, καὶ ἐκστάσεις. δίρρησις δὲ "καὶ ἕτερα πολλὰ ἀσαφῆ ἐνέπαιξε. πάντα δὲ ταῦτα "ἀφροσύνου εἰσί".

Μαίομαι, ἐρῶ, ὑπισχνοῦμαι. Ὀδυσ. Ξ. 356. ἐφίεμαι, ὑπεμιῶ, ὀρέγομαι. Ἀπολλων. Ζήτ. Μάω. παρὰ Νικανδρ. Θηρ. 197. "Ὀλέθρου τινὰ μαίεσθαι". συλλογίζεσθαι καπῶς ἐναντίον τινός.

Μαιόω, Μαιόομαι, Μαιῶμαι, πυκνὸν τὸ, Μαιδίω. ἐκλοχίζω, ξεχωρίζω, ὡς μαιωθῆ βοηθῶ εἰς τὴν γέννησιν τῶν ἐγκατρωμβύων. Δημοσθ. ᾷ, Ἀταλλοτ. β'. 221. ἐνεῦθεν, Μαίωσα, τὸ. ὁ μισθὸς, ὅσις δίδεται εἰς τὰς μαίας. Λουκιαν. αὐτ.

Μαι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μαῖρα, τὸ ἄλλως καλούμενον ἄστρον, Κῷον, ὁ Σείριος ἀστήρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρμαίρω. Ἀνάλεκτ. β'. 146. "Ὑπὸ μαίρω".

Μαίρω, φωτίζω, αὐγάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρμαίρω.

Μαίσων, ὁ. παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο ὁ ἐνοπτριοπώλης, καὶ ὑποκειταί τινος τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ μάγειρον, τὸν θεραπεύοντα, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ δεικνύοντος ἑαυτὸν ὁμοιούμενος καλούμενον. Ἀειτοφάνης Γραμματ. παρ' Ἀθηναίοις ιδ'. σελ. 659. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ τοῦτοις ἀφέψοντα σκώμματα καλεῖται Μαισωνικά.

Μαίωσις, ἡ. (μαιόω) πυκνὸν τῷ, Μαίωσις.

Μαιωτικὸς, κὴ, κόν. πυκνὸν τῷ, Μαιωτικός.

Μαιωτισί, Ἐπίρ. κατὰ τὸν σκυθικὸν ζόφον ἢ ἀμβλεκτον τῆς Σκυθῶν τῆς κατοικούντων παρὰ τὴν Μαιωτίδι λίμνη. ἐκ τοῦ Μαιωτίζω, μιμοῦμαι τοὺς Σκύθας, κ. τ. τ.

Μαίωτρον, τὸ. ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὰς μαίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαίσω.

Μάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, τὸ. καὶ, Μάκαρς. Φιλυκ. Μάκαιρα, τὸ Συγκειτ. Μακάρτερος. Ὑπερθ. Μακάρτατος. δύτυχὴς, δύδαίμων, ὄλβιος. "Ὦ μάκαρ Ἀξιόδη". Ἰλ. Γ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πλούσιος, ὁ εὐπορίαν ἔχων. Ἰλ. Λ. 68. "Ἀνδρὸς μάκαρος καὶ τ' ἄρυραν". Μάκαρες, οἱ. καθόλου σημαίνει οἱ Θεοὶ, οἱ μὴ πεπτωκότες ὑπὸ κῆρα, καὶ οἱ Κεκοιμημένοι ἤτοι οἱ τεθνεῶτες, οἱ δοθανάτοντες. Ἢ τὰ Ἀειτοτέλ. Νικομαχ. ζ'. 12. παραγωγὴ ἐκ τοῦ, Χαίρω, φαίνεται ἡ πιθανωτέρα· καὶ ἐπομβρίως τὸ, Μάκαρ, εἶναι αὐτὶ τοῦ, χαρίμβρως· δύτυχεπιμβρίως· δύτυχὴς· ὁ "παύτοτε ἐν ἀγαθοῖς ὢν ἄνθρωπος." Μακάρων νῆσος", ἐλέγετο τὸ παλαιὸν καὶ ἡ ἀκρόπολις (τὸ Καδμεῖον) τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. οὐκ δὲ τῆς ἄλλων ἔρα τὰς Γεωγράφους, οὐ τινες καὶ Ἠλύσια πεδία, λέγουσι.

Μακαρία, ἡ. δύτυχία, δύδαιμονία, τόπος τῆς μακρὸν, ὅ ἐστὶ, τόπος ἔνθα κατοικῶσι καὶ διατρίβουσιν οἱ μάκαρες. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Βάλλ' εἰς μακαρίαν". ἢ "Ἀπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκπρόθυ". ἢ "Ἔρρ' ἐς μακαρίαν". κατ' ὄφημισμὸν, ὡς τὸ τῆς συμπαθείας "Ἔπαγε εἰς τὸ καλὸν". ἢ αὐτὶ τοῦ, Ἐς ὄλεθρον, ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες Μακαρίτας λέγουσι. ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀφθυμημένων τι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάσης ἀφευδώσεως. Ὀρκ Πλάτωνος Σχολ. σελ. 134. "Μακαρία κεφή". καλεῖται, ἡ κατὰ τινὰς ὕπνος τις ἐγκαρδίου δύσκολος. Λουκιαν. Ἑρμότ. 71. ὅπου δρα καὶ τὸν Σχολιαστήν. Οἱ παλαιοὶ ἔτι ἐκάλουν Μακαρίαν, τὰ νεωστὶ ἀπολωλεμένα ἄλφιτα, μάλιστα σπανιζόμενα, καὶ ἀσαφῶς καὶ χλωρῶς ἐρεβίνθοις μεμιγμένα, ἃ τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔσεμον. Ἀριστοκρατ. ἐν Λέξ. Νηπάπα. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωμπαθείᾳ καλεῖται ἡ μετὰ θάνατον τινὸς καὶ μετὰ τὴν ἐκφορὰν τὰ λειψάνα, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τεθνηκότος ὥρας παραμονὴν τῆς συγγόου, καὶ κοινὴ δύοχία.

Μακαρίζω, δύδαιμονίζω, καλοτυχίζω, ὡς μακάριον ἀναγορεύω τινα.

Μακάριος, ία, ιον. καὶ Ἐπίρ. Μακαρίως. πυκνὸν τῷ Ποιητικῷ, Μάκαρ. καλότυχος, δύτυχὴς, δύδαίμων, κ. τ. λ. ὅθεν

Μακαριότης, ητος, ἡ. δύτυχία, δύδαιμονία, χαρὰ· εὐφροσύνη.

Μακαρίς, ίδος, ἡ. πυκνὸν τῷ, Μακαρία. ἀμφ.

Μακαρισμὸς, ὁ. (μακαρία) τὸ ὡς μακάριον ἐπαινεῖν, δύδαιμονισμὸς, καλοτυχισμὸς, τὸ μακαρίζειν.

Μακαριστὸς, στὴ, στόν. καὶ Ἐπίρ. Μακαρίστως, ὁ μακαρισμοῦ ἄξιος, ἢ τὸν ὁποῖον ἐμακάρισαν. Ὑπερθ.

Στερ. Μακαριστότατος. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. "Τὴν "μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι".

Μακαρίτης, ε, ὁ. ἡ Θηλυκ. Μακαρίτις, ιδος, ἡ. δύδαίμων, δύτυχὴς, καλότυχος. λέγεται καὶ ὅτι τεθνεώτων ὑφήμως, ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι ἐκεῖνοι ἀπαλλάττονται τινός. Δωριεῖς δέ τινες αὐτοὺς Ζαμολπίδας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μοίρας ἢ τῆς κοινωνικοὺς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 632. Ζήτ. καὶ Μάκαρ.

Μάκαρς, αὐτὶ τοῦ, Μάκαρ. μόνον παρὰ Γραμματ. Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. σελ. 1542.

Μακαρτὸς, τὴ, τὸν. πυκνὸν τῷ, Μακάριος. Ἀνάλεκτ. ά. 238.

Μακεδνὸς, νὴ, νόν. πυκνὸν τῷ, Μηκεδανός, κατὰ συγκοπὴν, μακρὸς, ὑψηλὸς, ὑψίκομος. Ὀδυσ. Η. 106. "Μακεδνὴ ἀΐγειρος".

Μακεδονίζω, μιμοῦμαι τὰ ἀκολουθῶ· ἢ κρατῶ τὸ μέρος τῆς Μακεδόνων, κ. τ. τ. ὅθεν, Μακεδονιστὶ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ζόφον ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῆς Μακεδόνων.

Μακεδονικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτόχθων εἰς τοὺς Μακεδόνας.

Μακέλη, ἡ, Μάκελλα, ἡ. (κέλλω) ὄργανον πλατὺ δι' ὃ σκάπτουσι τοὺς λάκκους, σκαφίον, σκαλίδιον· Τσάπα, ἢ τσαπίον. Ἰλιάδ. Φ. 259. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 1533. εἰς τὸ παραβύειν καὶ καθαιρεῖν βοτανίδιον. παρὰ τὸ Κέλλειν, ὃ ἐστὶ Κινεῖν καὶ σέρνειν μονότονον. ἢ ἀπὸ Δίκελλα διχόθεν κέλλειν.

Μάκελον, καὶ, Μάκελλος. παρ' Ησυχ. εἶναι τὸ, Μάκελις, καὶ, Μάκελλα, τὰ. πυκνὸν τῷ, Δρύφακτος, φραγμός. ἀφ' ὃ τὸ Λατιν. *Maceria*, τειχύδιον, περίφραγμα (αὐλαῖ). ὁ Βάρρων. *De ling. Lat.* δ'. σελ. 35. παράγει ἔτι ἐκ τούτου καὶ τὸ *macellum*, ἀφ' οὗ λέγει *forum oliterium — ea loca etiam nunc Lacedaemonii vocant* Μακελλώπας, *sed Jones, ostia hortorum et castelli* Μακέλλας. ὅ ἐστὶν, Ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάχανα, λαχανοπωλεῖον. τοῦτον τὸν τόπον ἔτι λέγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Μακελλώπας· ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες τὸ περίφραγμα ἤτοι τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ τῆς φρουρίου, Μακέλλας, λέγουσι. ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι καθόλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, Μάκελος, ὁ περίφραγμένος ἤγουν τείχος τόπος, ἀγορὰ, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ ὠνὸς τοῦ ζῆν ἀναγκαῖα, οἷον, χόρτα, λάχανα, κρέατα, κ. τ. τ. Παρὰ Πλουτάρχ. κῆπος, Μακελλεῖον, τὸ. ὁ τόπος ἔνθα σφάζουσι τὰ ζῶα. ἐκ τοῦ *Macellum*, κρεατοπωλεῖον, Ὀψοπωλεῖον. ὁ Δίων Κάσ. ξά. 18. ἑρμῆν. τὸ, Μάκελλον, ἤγουν τοῦ, Ἀγορὰν τῆς ὅλων. ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωμπαθείᾳ, Μακελλάριος, ὁ. ὁ σφάζων τὰ ζῶα, κρεωπώλης.

Μάκερ, παρὰ Γαλ. ἰνδικόν τι ἄρωμα. *mavir*. Πλίν. ιβ'. 8. Φλοιός τις ἐστὶν (τὸ μάκιρ) ἐκ τῆς Ἰνδικῆς ἡμιζόρκου, ἐν μεθ' ἧς γεύεται ἱκανῶς, μετά τινος βραχείας δριμύτητος ἀρωματιζούσης. καὶ ἀλλαχοῦ "Θερμαίνων καὶ ξηραίνων ἱκανῶς". ὅρα καὶ Διοσκορ. ζ'. σελ. 111.

Μακεσίκρανος, ὁ, ἡ. (μάκος, κρανίον) ὁ μακρὸν κρανίον· λόφον ἔχων. Φιλόστρ. τῶν Εἰκόνων. Δημοστρ. "Ορν. 94.

Μακεσπὴρ, πῆρος, ὁ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 695. "Μῶτις "μακεσπὴρ". ἀπίκοντας τῷ, Σωτῆρος. "Μὴ τὸ μα"κεσπὴρ ἀπίκοντας ἀλλὰ σωτῆρος λέγων". ὅρα καὶ αὐτὸ ἐνταῦθα τὸ, Μακρός. ὁ Ησύχ. ἔχει "Μακισπὴρ, βέλος, "κόντος δὲ καὶ τὸ μεγάλη". σκοπεῖν δὲ ἡ ἑρμηνεία αὕτη τῇ Ησυχίᾳ ἐπαίει εἰς τὴν βῆσιν τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἰκέτ. 475. "Ἥκουσι μακισπῆρα καρδίας λόγον". αὐτὶ τοῦ, Δοκτικὸν καρδίας. Ἐκ τοῦ, Μᾶκος, πυκνὸν τῷ, Μῆκος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μακέτης, ᾱ, ὁ. ᾰ, Suid. Μακέτις, ἡ. συνωνυμ. Γῆ. ταυτὸν τῷ, Μακεδονικὸς, καὶ, Μακεδονία.

Μακιστὴρ, ῆρος, ὁ. Ζώτ. Μακεστήρ.

Μάκιστος, ταυτὸν τῷ, Μακρότατος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 850. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. ἀφὰ τῦ, Μέγιστος, αὐσύμβελος, σύμφορος, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀφὰ τῦ, Πορρώτατος, ὄφελος ἔχοντα.

Μακκοάω, ῶ. (μὴ, κοάω, κοέω) ἀνοηταίνω. ὅθεν, Μεμακκοακὼς, Λειτοφ. Ἱππ. 62. καὶ, 396. ἁπλᾶς-ακόντος-εἰμί. "Ὁρᾶ μεμακκοακότα". τὰ μακκᾶς φρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα. ὁ Σολ. Ὀφθ. ἔχει, Μακκεᾶν, παραφρονεῖν. Κοᾶν γὰ, ᾱ Κοεῖν, τὸ νοεῖν, φρονεῖν. τὸ δὲ Μὴ, στερητικὸν. ὁ δὲ Ἡσύχ. προσίθησι καὶ τὸ "Προαποειδαι μὴ ἀκῦσαι".

Μακράδρομος, Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 21. αὐτὶ τῦ, Μακρόδρομος. ἀμφ.

Μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ. (μακρὸς, αἰὼν) μακρόβιος, ὁ μακρὰν ζωὴν ζῶν, διαφορώτ. ταυτὸν τῷ, Πολυχρόνιος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 515.

Μακρακόντιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μακρὸν ἀκόντιον.

Μακρὰν, φορσυπακ. Ὁδὸν. μακρυνὸς δρόμος, ᾱ ἐπομβρίως, αὐτὶ τῦ, Εἰς μεγάλην ἤτοι μακρυνὴν ὑπόσκασιν τὰ τόπε ἢ τῦ χρόνε. Πολλὰ μακρὰ, Πολλὴν χρόνον, Εἰς μακρινὸν τόπον. Πλάτ. "Μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς". Λειτοφ. "Μακρὰν ὑποικῶ". ἔτι τόπε. "Οὐκ εἰς μακρὰν". ἔτι χρόνε Λυκιν. αὐτὶ τῦ, εἰς ὀλίγον διάστημα καιρε. Ζώτ. Μακρὰς, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1269. "Μακρὰν λέγειν". μακρῶς ᾱ διεξοδικῶς ἤτοι πολλὰ λέγειν. ἔτω καὶ τὸ ἐν Τραχ. 317. "Μακρὰν αἰτιορεῖν".

Μακραύχην, ενος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν αὐχένα ἔχων. μακρολαίμης.

Μακρέτιος, ὁ, ἡ. (ἔτος) ταυτὸν τῷ, Μακρόβιος, Πολυχρόνιος. Σιῦδ.

Μακρηγορέω, ῶ. (ἀγορέω) πολλὰ ἢ διεξοδικῶς ὁμιλῶ. ὅθεν

Μακρηγορία, ἡ. μακρὰ-μεγάλη-διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρηγόρος, ὁ, ἡ. ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

Μακροβάμων, ονος, ὁ, ἡ. (βῆμα) ὁ μακρὰ ἤτοι μεγάλα βήματα ποιῶν.

Μακρόβιος, ὁ, ἡ. ὁσις ζῇ μακρὸν ἤτοι πολλὰ καιρὸν, μακροχρόνιος. ὁ εἰς μακρὰ ἐκτείνων τὸν βίον.

Μακροβιότης, ητος, ἡ. (ἡ Μακροβίωσις, ἡ. ἀμφ. ωξ ὦν) μακρὰ καὶ πολυχρόνιος ζωή. τὸ μακρῶς ζῆν, μακροζωΐα.

Μακροβίοτος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν βίον ζῶν ἢ ἔζησεν. ὁ πολλὰ χρόνον ἐμμονῶν, πολυχρόνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 260. "Αἰὼν μακροβίοτος". ὁ πολλὰ χρόνον ἐμμείνας.

Μακροβολέω, ῶ. μακρὰν βολέω-ῥίπτω. Μαθηματ. παλ. 53.

Μακροβολία, ἡ. τὸ ῥίπτειν μακράν. ἐκ τῦ

Μακροβόλος, ὁ, ἡ. (βάλλω) ὁ μακρὰν ῥίπτων.

Μακρόβωλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰς βώλας ἔχων. ἀμφ.

Μακρογένειος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν τὸ γένειον ἔχων. μακρυγενὴς.

Μακρόγηρως, ω, ὁ, ἡ. (γῆρας) ὅσις ἔφθασεν εἰς μακρὸν ἤτοι μεγάλον γῆρας. πολλὰ γήρως, ἑκατόγηρως.

Μακρογώγυλος, ὁ, ἡ. μακροστρόγγυλος, μακρὺς ᾱ τριγώνυλος. Ἀθλίω. σελ. 85.

Μακροδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ δάκτυλα ἔχων.

Μακρόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν τρέχων, μακρὺν ἤτοι μεγάλον δρόμον τρέχων, ὁ πολλὰ δρόμον διανύων. Ξενοφ.

Μακροζωΐα, ἡ. (ζωὴ) ταυτὸν τῷ, Μακροβιότης.

Μακροημέρευσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μακροζωΐα.

Μακροημερεύω, ζῶ πολλὰς ἡμέρας, μακρόβιος εἰμί. ἐκ τῦ

Μακροήμερος, ὁ, ἡ. ὅσις ζῇ πολλὰς ἡμέρας, ἢ εἰς μάκρος φέρων τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τε, μακροχρόνιος. Εὐσάθ. μετὰ τῦ, Μακρόβιος.

Μακρόθεν, Ἐπίρ. (μακρὸς) ὑπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυά.

Μακροθυμέω, ῶ. μακρόθυμος εἰμί. τὴν μακροθυμίαν ἀσκῶ-μετέρχομαι. ἀντίκειται τῷ, Ὀξυθυμέω. παρὰ Πλυτάρχ. (πόμ. ἡ. σελ. 345.) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Σπαθερὸς εἰμί.

Μακροθυμία, ἡ. τὸ μακρὸν θυμὸν ἔχειν, τὸ ἰδίωμα τῦ μακροθύμε.

Μακρόθυμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μακροθύμως. ὁ μακρὸν θυμὸν ἔχων, ὑπομονητικὸς, ὅσις ἀργεῖ νὰ θυμώσῃ. ἀντίκειται τῷ, Ὀξύθυμος.

Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ. (μακρὸς, καμπύλος, αὐχὴν) ὁ μακρὸν καὶ καμπύλον αὐχένα ἔχων. Ἀθλίω. 398.

Μακροκαταλληκτέω, ῶ. λήγω-τελειόνω μετὰ μακρᾶς συλλαβῆς, μακρὰν ἔχω τὴν κατὰ τὸ τέλος συλλαβήν. ἐκ τῆ

Μακροκατάληκτος, ὁ, ἡ. (καταλέγω) ὁ μακρὰν τὴν τελευτάιαν συλλαβὴν ἤτοι τὴν λήγουσαν ἔχων.

Μακρόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν καυλὸν ἔχων.

Μακρόκεντρος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν κέντρον ἔχων. Ἰβλίκιν. Ἐπις. κδ'. ὅπου ἡμάρτηται. Μακρόκεντος, κέντρον.

Μακρόκερκος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν κέρκον-οὐρὰν ἔχων.

Μακροκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν-ὑπερμήκη τὴν κεφαλὴν ἔχων.

Μακροκομέω, ῶ. μακρὰν κόμην ἔχω. μακρὰ μαλλιὰ ἔχω. ἀντίκειται τῷ, Βραχυκομέω. ὅθεν

Μακροκόμος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν κόμην ἔχων.

Μακροκωλία, ἡ. τὸ μακρὰ κῶλα ἤτοι μέλη ἔχειν, ἢ καπύσασις ᾱ κατασκευὴ τε μακροκώλε.

Μακρόκωλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ κῶλα-μέλη-μηρὺς ἔχων.

Μακρόκωπος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰς κώπας-κωπία ἔχων. Ἐτυμολόγ.

Μακρόλοβος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὺς λοβὸς ἔχων.

Μακρολογέω, ῶ. μακρῶς ἤτοι διεξοδικῶς ὁμιλῶ, πολυλογῶ. Ἡρόδοτ. ὅθεν

Μακρολογία, ἡ. μακρὰ-διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρολόγος, ὁ, ἡ. ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

Μακρονοσέω, ῶ. μακρὰν ᾱ ἀβάρκη νόσον ἔχω. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 16. ὅθεν

Μακρονοσία, ἡ. (νοσέω, μακρὸς) ἡ ἀβάρκης καὶ μακρὰ νόσος, ἡ πολλὰ καιρὸν ἐμμείνασα νόσος. Ἀρτεμίδωρ. α'. 36.

Μακρονυχίας, ὁ. ὁ μακρὺς ὄνυχας ἔχων, ἢ ὁ ἐμπήκης, ᾱ μακρὰς χεῖρας ἔχων ὡς τυπτικός.

Μακροπαραλλακτεῖν, τὸν παραλήγουσαν μακρὰν ἔχειν. ἐκ τῆ

Μακροπαράλληκτος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἔχων.

Μακροπαροίτιος, ὁ, ἡ. ὁ ὅτι πολὺ ἀβάρκων ἐν τῇ πίνειν. ἀμφ.

Μακρόπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν πέπλον (μακρὰ ἐπαωρίαν) ἔχων. Εὐσάθ.

Μακρόπνους, ᾱ συωακ. Μακρόπνυς, ὁ, ἡ. ὁ βαθεῖαν πνοὴν ἔχων, ὁ ἀργὰ ἀναπνέων. ἀντίκειται τῷ, Βραχύπνους. Ἱπποκράτ. ᾱ ὁ μακρὸν χρόνον ἀναπνέων. "Μακρόπνους ζωή". μακροβιότης. Εὐστρ. Φοίν. 1551. ὅπου ὁ Βαργαῖος, Μακρόπνους, ἀπέγνωσε.

Μα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μακροπόνηρος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς μακρὰ ἐκτείνων τὴν πονηρίαν ἢ μνησικακῶν. Φώτ.

Μακροπορέω, ῶ. μακρὰν πορίαν ποιῶ. ὑπάγω ἢ ταξειδεύω μακρά. Σξέιβ. ἡ. σελ. 541. ὅθεν

Μακροπορία, μακρὰ περοία ἢ ταξείδεμα, μακρυνὸς δρόμος.

Μακρόπους, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸς πόδας ἔχων. Ζήτ. ἢ, Μακρόπους.

Μακρόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ πτερὰ ἔχων.

Μακροπτόλεμος, ὁ, ἡ. ὁ μακρόθεν πολεμῶν.

Μακρόπυλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν πύλην ἔχων. ἀμφ.

Μακροπώγων, ωνος, ὁ, ἡ. πατὴρ πῦ, Μακροπώγιος.

Μακρορριζία, ἡ. τὸ μακρὰς ῥίζας ἔχειν. ἐκ τῆ

Μακρόρριζος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰς ῥίζας ἔχων.

Μακρόρυγχος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν ῥύγχος ἔχων.

Μάκρος, εος, ους, τὸ. πατὴρ πῦ, Μῆκος. Ἀεισοφ. Ὄρν. 1131.

Μακρὸς, ρὰ, ρὸν. ἐκ τῆ, Μᾶκος, τὸ. κυρίως, Μακερὸς, μακρὺς, οἱονεὶ ἀπὸ τῆ Μῆκος, Μακεδνὸς, ἢ Μακεδνός. λέγεται δὲ τὴ ἐξεπήματος τόπυ ἢ χρόν. καὶ δὲ τραγμάτων, τὸ ἔκπαιν ἔχον, ἐπίμηκες. ἄρα, Ὅσις ἐξαρκεῖ πολὺν καιρὸν, ὁ διακαίῳ πολὺ ἐξέσημα τόπυ, μακρυὸς. Ἕρματα μακρά. Ἰλ. Α. 484. μακρὰ ἐρείσματα - σπείγματα. Μακρὸς βίος. ἢ δὲ πολὺ ἐκτεινομένη ζωή. εὑίσκε δὲ σημαίνει καὶ τὸ, Μέγας, Βαθὺς, Ὑψηλὸς, Πολυχρόνιος. Μακρὰ κύματα. τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα. Μακρὰ φρέατα τὰ βαθέα. Μακρὸς Ὄλυμπος ὑψηλὸς, ἐπίμηκης, εἰς ὕψος ἀνατεταμένος. ὡς καὶ τὸ Ἑλλάς μακροτάτη. ὑψηλὴ, ἐρτεμώκης. Μακρὰ μεμυκώς αὐτὶ τῆ, Μεγάλα, καὶ δὲ πολύ. Μακρὸν ἄυσε μεγάλως ἐβόησεν. ἢ κατ' Εὐσάθ. δὲ πολὺ μῆκος καὶ ἐξέσημα ἐβόησε. παρ' Ὁμήρ. Μακρὸς λόγος. διεξοδικὸς, ἐκπεταμένος. Μακρῷ. μετὰ Συγκρ. καὶ Ὑπερθετ. σωστεταγμένον. Πλάτ. Μακρῷ κείσεται. καὶ Μακρῷ ῥάον. Πλούτ. αὐτὶ τῆ, Πολύ, Κατὰ πολλὰ, Λίαν. ὡς καὶ τὸ, Μακρόπικρε. Ἐπιρρηματικῶς, πολλὰ μακρά. ὕτω καὶ τὸ, Ἐπὶ μακρότατον. εἰς πολὺ ἐξέσημα καιρὸν, ὡς πολὺν καιρόν. καὶ Σύγκειτ. Μακροτέρως, καὶ, Μακρότατα. ὁ Φώτ. ἔχει Μακρὰ γραμμὴ ἢ καταδικάζουσα. ὁ δὲ ἀπολύων βραχεῖαν ἐσήμαινε. Μακρὰ οἰσία. τὴν πολλὴν λέγουσι οἱ Ἀττικοί. Μακρὰν τίμησιν, τοῖς δικάζουσι πλείονα ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἐγράφοι μακρὰν ζημίαν, ὅτε τινὰ καταλαμβάνοιεν ἐν τῇ τιμήματι. βραχεῖαν δὲ, ὅταν ἀπολύοιεν ἢ μὴ καταδικάζοιεν. Μακρὰ χαίρων, οἰμώζειν, σκάζειν. Διὰ μακρῆ. ὑπακουμ. χρόνῳ. ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν, ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον. Οὐ δι' μακρῆ. παρευθὺς, μετὰ ταῦτα. Πολυαίν. α. 17. Ἀντιφῶν ὧδε Ἡρόδ. φόν. Τοσοῦτον ἐμοὶ τὸ μακρόπτερον τῆς ὑποκρίσεως ἐστί. καὶ ἂν ἤθελε μὴ κοσίσῃ τὴν ζωὴν, ἐγὼ πλοῦτον δὲν διαίρεμα ὠφελοσόφερον νὰ ὑποκειθῶ, παρὰ ὅτι. Ζήτ. καὶ, Μακρά.

Μακροστάτω, πολλὰ μακρά. ἀττικ. πῦ, Ἐγγυπέτω. Διογ. Ὑποσολ.

Μακροσκιλὴς, έος, ὁ, ἡ. (σκέλος) ὁ μακρὰ σκέλη ἔχων.

Μακροσελέχης, εος, ους, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν σέλεχον ἔχων.

Μακροσύλλαβος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν αὐλλαβὴν ἔχων.

Μακροτένων, οντος, ὁ, ἡ. ἐν Ἀναλέκτ. β. 295. Ἦλος μακροτενῶν. μακρὸν καρφίον.

Μακρότης, τος, ἡ. τὸ εἶναι τῆ μακρῆς.

Μακροτομέω τὴν ἄμπελον. κόπτω - καθαίρω τὸ κλῆμα τοιουτρόπως, ὥστε τὰ κλιματίδες μένοι μακρά. μακροκλαδόω. ἐκ τῆ

Μακρότομος, ὁ, ἡ. (τομὴ, μακρὸς) ὁ μακρὰ κεκομμένος, μακροκλαδόμενος. ἢ, Μακροτόμος, ὁ μακρὰ κόπτων, μακροκλαδόων.

Μακρότονος, ὁ, ἡ. (τόνος) ἐν Ἀναλέκτ. β. 219. Μακρότονοι χοῖνοι. μακρὰ ἑξαπλασμένοι. ὅπερ ὀπίτερον, Μακροτέρων, ἔκητο. ἐν τοῖς Μαθημ. σαλ. σελ. 53. ὁ μακρὸν τόνον ἔχων, πολλὰ τονισμένος ὤν.

Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν τράχηλον ἔχων.

Μακροῦπνία, ἡ. μακρὸς ὕπνος. ἀμφ.

Μακροφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὸν φάρυγγα ἔχων.

Μακροφλυαρήτης, ου, ὁ. ὁ μακρὰν φλυκείαν ποιῶν, ὥστε τὸν βαρυήκοα τινός. Ἀνδρολογ.

Μακροφυὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν φυὴν - μεγάλην αὔξησιν ἔχων.

Μακρόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ φύλλα ἔχων.

Μακροφωνέω, ῶ. μεγάλως φωνάζω ὥστε ἀκούεσθαι μακρά. Ἱπποκρ.

Μακρόχειλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰ χείλη ἔχων.

Μακρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰς χῆρας ἔχων.

Μακρόχηλος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰς χηλὰς ἔχων.

Μακροχρονίζω, μακροχρόνιος εἰμὶ ἢ γίνομαι. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῆ, Ἀργοπορῶ. ἐκ τῆ

Μακροχρόνιος, ὁ, ἡ. (χρόνος) ὁ πολὺν καιρὸν ζῶν ἢ ἐμμένων, πολυχρόνιος, πολυκαιρινός. Πλάτ.

Μακροχρονιότης, ἡ. ἡ μάκρυνσις τῆ χρόνῳ ἢ τῆς ζωῆς. Γλωσσάρ.

Μάκρυμμα, τος, τὸ. (μακρύνω) τὸ ἐπιμακρυσμένον, ἡ μάκρυνσις. ὑπέρασις. βδελυγμὸς, ὑποτροφή. Ἐζεκ. σ'. 1. ἢ 11.

Μάκρυνσις, εως, ἡ. τὸ μακρὺ ἐξέσημα τῆς ὑποτάσεως, ἔκπαιν, ὑπομάκρυσμα. ἐκ τῆ

Μακρύνω, (μακρὸς, μακρὺς) μακρὸν ἢ μακρὺ ποιῶ τι. μακρὰν βάλλω δύο τινὰ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ξεχωρίζω, μακρὰν ὑποτίλλω. Μαθημ. σαλ. σελ. 148.

Μάκρων, ωνος, ὁ. μακροκέφαλος, πιθανῶς ἐξελαβόν τὸν ἐκ τῆ ἔθνος, Μάκρωνες, καλούμενον, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. ἡ. 1. τὸ ὁποῖον θέλασιν ὅτι εἶναι ἓν ἢ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Μακροκέφαλοι. ἐκ τῆ, Μακρὸς.

Μακρωσις, ἡ. (μακρόω) πατὴρ πῦ, Μάκρυνσις. Πολύβ. ιε'. 36.

Μακρώνης, ου, ὁ. (ὦς) ὁ μακρὰ ὦτα ἔχων, ἢ μακρὰν ἀκούων. ἀμφ.

Μακτὴρ, ῆρος, ὁ. ἢ, Μακτὴς, ὁ. (μάσσω) ὁ τὰς μάζας μάττων, ζυμωτής. παρ' Ἡσυχ. ἔτι δὲ πατὴρ πῦ, Μάκτρα, ἢ, Διφθέρα. ὅθεν

Μακτήριος, ὁ, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. καλοῦνται, Μακτήρια, τὰ. ἐργαλεῖα τινὰ τὰ μαγειρίνα. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Μακτήριον, ἔξῃ τὰ, Ἱλαστήριον, κάλυμμα ἱερὸν κρύφιον, ἢ κύκλος ξύλινος.

Μάκτρα, ἡ. ἡ καρδόπος, ἡ τῆς ἀρτοποιΐας σκάφη, ὅπου ἀλλάσσει - ζυμώνει τὰ ἄλευρα μετὰ ὕδατος καὶ ποιῆσῃ τὸν ἄρτον. Σκαφίδα, ἢ Σκαφίδιον. 2) Ἀγγεῖόν τι, ἐν ᾧ τείβωσι καὶ κοπανίζουσι τι. 3) Ἡ σκάφη τῆ λυχνῆ. ὡς τὸ Πύξελος, ἢ, Σκάφη. Πολυβ. ζ'. 168. Παλύβιος λ'. 20. ὁ Φώτ. ἔχει Μάκτρα, λίθινον ἢ κεφαλῆν σκεῦος, ἔτι δὲ ἢ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναβύνουσι.

Μακτρισμὸς, ὁ. εἶδος γελοιώδους χορῆ - ὀρχήσεως, ὅσις ἄλλως καὶ, Ἀπόκινος, λέγεται. Ἀθήν. ιδ'.

Μάκτρον, τὸ. (μάσσω) ὕφασμά τι ἀφ' ὃ τὸ ὑποπογγίζειν ἐπιτήδειον. ὡς π. χ. μανδύλιον, πετσέτα, κ.τ.τ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μά̓κω, ὅθεν τὸ, Μέμακα, Μεμακώς. Ἰλ. Δ. 435. ὅτι τῆς φωνῆς τῆ̃ῤ ῥοπβάσεως. "Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, "ἀκέσασθε θοὰ ἀρνῶν". αὐτὰ τῶ̃, Μικώμβυσε, βλη-χέμβυσε, βοῶσαι, βελάζουσαι. αὐτὰ τύπτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μεμηκώς, καὶ, Μέμηκε, ζοπῆ τῆ̃ ᾱ εἰς ῆ ἐβῆ τὸ μακρὸν τῆς συλλαβῆς· ᾗ ἑρμῖν. ἀβᾶ τῶ̃, Κε-κραυγώς. καὶ, Βοᾶ, μέμυκε, κραυγάζει. παρομοίως ἐγνικε ἐκ τῶ̃, Μάκω, καὶ τὸ, Μήκω. Μηκάω, Μη-κάζω, καὶ Μηκάομαι, διὰ τῆς αὐτῆς σημασίας. ὡς ἐκ τῶ̃, Μύκω, Μυκάω, Μυκάομαι. Ἐκ τύτ παράγει καὶ ἑρμῖν. ὁ Ἀπίων τὸ ἐν Ἰλ. Π. 469. "Καθ-"δύπεσ' ἐν κονίῃσι μακών". αὐτὶ τῶ̃, Βοήσας. τὸ ὁ-ποῖον ἄλλοι, Ἐπὶ μῆκος, ἑρμῖν. καὶ παράγουσιν ἐκ τῶ̃, Μᾶκος, αὐτὶ τῶ̃, Μῆκος· ἀφ' ᾧ καὶ τὸ, Μακε-δνὸς, Μακρὸς, ᾗ, Μάκελα.

Μακών. Ζήτ. ἐν τῷ̃, Μάκω.

Μάλα, Ἐπίῤῥ. παῦ, σφόδρα, λίαν, ἄγαν, κατὰ πολλὰ, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς. σημαίνει ἔτι ᾗ τὸ πέραν τῦ μετρίυ. παρ' Ὁμήρ. "Οὐ μάλα τι". διόλυ-παν-τελῶς οὐχί, μὲ τὸν ὅλον ἔχει. "Μάλα εἰκότως". πάντων τῷ̃, Παῦ δικαίως. Τὸ Συγκετ. Μᾶλλον, ᾗ τὸ Ὑπερδετ. Μάλιστα. Ἔτι δὲ ἐκλαμβάνεται ᾗ ὡς Βεβαιωτικὸν, ἢ Καταφατικὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τῦ, Μάλιστα, ὡς ὅτ τὸ πλῆθυν δὲ μετὰ τῶ̃, Καί. "Καὶ μάλα". καὶ μετὰ τῶ̃, Δή. "Μάλα δή". ᾗ μετὰ τῶ̃, Τοί, καὶ ἄλλων, αὐτὶ τῶ̃, Ναί, βεβαιύ-πτωσι, πολλὰ καλά, ὄντως, τῷ ὄντι, κ. τ. τ. παρὰ Πλάτ. ὡς καὶ τὸ, Ἀλλὰ ἤ. Ἡ συνήθεια ἐκφέρει ἔτι ἐκ παραλλήλυ τὸ, Ἀλλὰ ἤ, μάλα ἤ. "Ὅτ βε-βαιώσεως, καὶ χυδαϊκώτερον, Ἀλλά ἢ μαλά ἢ, λέγει. Ξενοφ. Ἀπομνημ. "Ἆρα ἔν τῳ, τεχνῖταί εἰσιν οἱ "ἀφέλιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι. μάλιστά γε ἔφη". βε-βαιότπτωσι. Ναί, πάντως.

Μαλαβάθριον, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἢ ἐκ μαλαβάθρυ κατασκευασμένος. Τῦτο δὲ τὸ, Μαλάβαθρον, ἢ, Μα-λόβαθρον, ἔστιν ἀρωτιμωτικὸν φύλλον Ἰνδικῆ τινος φυτῆ, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐρεγγύλως δίπλωμβύον πωλεῖται, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἀπεσπάσθη, Φύλλον, μόνον, αὐτὶ τῶ̃, Μαλάβαθρον, ᾗ Foliatum unguentum, αὐτὶ τῶ̃, Μαλαβάθρειον ἔλαιον. καὶ ἐπομβύως "Φύλλα σφαι-"εία". Γεωπονικ. ς'. 6. σημ. καλεῖται ἔτι ᾗ, Φύλ-λον Ἰνδικόν". Διοσκορ. α'. 11. Πλίν. ιβ'. 26. ᾗ παρὰ τοῖς νεωτέροις, Δαφνοκασία.

Μάλαγμα, τό. (μαλάσσω) τὸ μαλακτικὸν ἔμπλα-στρον, ἤτοι τὸ ἐκ μαλακτικῶν φαρμάκων κατεσκευασμέ-νον ὑπόθεμα, τὸ ὁποῖον μαλακύνει καὶ καθ' ὑπνυκάζει τὰς πόνους. Ἰατρ. 2) Ἐν μαλακὸν σῶμα, π. χ. ὡς τὸ, Κηρίνιον, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐβλήθυσιν αἱ πτυπ-μάτων καὶ αἱ παρασβολαὶ τῆ̃ῤ πολυφαρμακτικῶν μηχανῶν.

Μαλακαίπης, ου, ὁ, ἡ. πάντων τῆ̃ῤ, Μαλακόπης. ὁ μαλακὰς πόδας ἔχων. ὁ μαλακῶς - ἡμέρως - ἡσύχως πάντα τῆ̃ῤ - παντῆ̃ῤ. Θεόκρ.

Μαλακαύχητος, ὁ, ἡ. (αὐχέω) Αἰσχυλ. παρ' Ἀθήναι. σελ. 696. ὅπυ "Μαλακαύχητος, κεῖται. αὐτὶ τῶ̃, Ἄπαλὸς, Μαλακός. ἀμφ.

Μαλάκειον, τό. Ζήτ. Μαλάκιον.

Μαλακευτέω, ῶ. (ἀδιπ) μαλακὰ - ἡσύχως κοιμῶ-μαι. Ἱπποκρ. ἐνύπν. 4. ᾗ 6.

Μαλακευτικὸς, ἡ, όν. (μαλακεύω) ὁ μαλακύ-νων, καθησυχάζων - εὐπαθύνων. Σχόλ. Ἰλ. Α. 582.

Μαλακία, ἡ. ἀπαλότης, ζωηρότης, ἢ κατάσασις τῆ̃ μάλακ. αὐτὰ τῆ̃ῤ, Σκληρότης, ᾗ, Τραχύτης. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῶ̃, Ἀδυναμία, ἀβρωστία, ἢ Νόσος ὀλιγοχρύ, καὶ ἀρκετὰ ἔχυσα, καὶ οἷον καταχαυνώσασα τὸ σῶμα. ἢ ἀνεμαλία τῦ σώματος ὑγροπαιρυς, (ζωϊ-φλίνι, Τερμ. Indisporition, Γαλ. unpaerslichkeit. Γερμ.) ὁπότε δηλαδὴ τὸ σῶμα εἶναι ὀλίγον ἀσθενές. "Ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῶ̃, Βλακεία, δειλία, ἔλλειψις ὑμ-νυμόπτος, ἀσθείας, τόλμης - καρδίας ᾗ ἐνεργείας. ἔτι δὲ τὸ μὴ ὑπομβύειν πόνυς, ὅτε ᾗ αὐτὸν τῆ̃ῤ, Καρ-τερία. 2) Ἡ ἡσυχία τῦ ἀέρος καὶ ὡς θαλάσ-σης, γάλλων, γαληνία. 3) Παρ' Ἰσαίᾳ, σελ. 224. "Παράγων ἀῤῥᾳ πρεσβύτερον θεραπείας καὶ μαλα-"κίας". αὐτὶ τῶ̃, Διὰ κολακευτικῶν - χαϊδευτικῶν ᾗ μαλακῶν λόγων καὶ ζωφερῶς θεραπείας. Παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται ᾗ ὁ Αὐνανισμὸς, παρὰ τὸ μαλάσ-σειν τὸ αἰδοῖον.

Μαλακίας, ὁ. ἡμαρτ. κλάγν. ἐκ Σειῤῥ. ὅπυ νῦν, Μαλακίων, κεῖται.

Μαλακιάω, ῶ. (μαλακία) μαλακὸς εἰμὶ, ἔχω ζυφερὰν ὑγίειαν. θεμερότπτος δὲ, Φιλάσθενος εἰμὶ, ἢ δειλὸς, ἢ ὑποφεύγω τὰς πόνυς καὶ κόπυς. Εὐείσκεται ᾗ, Μαλακίω.

Μαλακίζω, μαλακὸν ποιῶ τινά. Μέσ. Μαλακίζο-μαι. μαλακὸς εἰμὶ, γίνομαι, ἢ φέρομαι ᾗ πολιτεύο-μαι ὡς τοιῦτος. Ζήτ. Μαλακὸς. ᾗ ἐπομβύως αὐτὶ τῶ̃, Κακῶς ἔχω πρὸς τὸ σῶμα, ἀσθενῶς διάκειμαι, ὑποκλίνομαι. "Μαλακιζόμβυος ὅτι μονῆ ἀπὸ πνέχετο". Παρθεν. 36. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐβαρύνετο, τὸ κάθισμα ᾗ τὴν ἀναρξίαν ἤτοι τῶν ὀκτείων, ἐβάρε-θν τὸ νὰ κάθηται ἀργός. Παρ' Ἀλκίφρ. β'. 3. πάν-των τῆ̃ῤ, Ἀσθενῶν.

Μαλάκιον, τό. ᾗ πληθ. Μαλάκια, τά. σημαίνει ἡ λέξις οὐ γένος ἢ τάξιν τινὰ τῆ̃ῤ ἐνύδρων ζώων, τῆ̃ῤ ὁποίων τὸ δέρμα εἶναι μαλακὸν, εἶον τὰ Ὀκτωπόδια, κ. τ. τ. καθὼς λέγει ᾗ Γαλῖν. ἐν τῷ̃ περὶ Τροφῶν δυνάμεως γ'. "Μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας "ἔχοντα, μήτε ξαχῦ, μήτε ὀστρακώδες τὸ δέρμα, μα-"λακὸν δ' ὅπως ὡς ἀνθρώπους. ἐσὶ δὲ πᾶσα πολύπο-"δές τε καὶ σηπίαι καὶ τευθίδες". Ἀειςοτέλ. ζώων Ἱςορ. α'. 6. ὁ Σειῤῥ. ἔχει ἔτι, Μαλάχια, ᾗ, Μα-λάχεια, ὡς τὸ, Σελάχη. ὁ Ὀππιαν. αλ. α'. 6. ᾗ 38. ἔχει, Μαλάκεια. 2) ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. καλεῖσιν ἔτι, Μαλάκιον, καὶ κόσμον τινα γυναικεῖον. ὁ Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκοῖς σελ. 93. ὀνομάζει ὅπυ μεταξὺ τῆ̃ῤ ἐργαχείρων τῆ̃ῤ Μοναχῶν, καί τι ἁγ-γεῖον πλεκτὸν "Ἄλλος πλέκων ασυείδας τὰς μεγάλας, "ἄλλος τὰ λεγόμβυα μαλάκια, τὰ ασυειδάκια τὰ μι-"κρά". ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐν Λ. Κρεῖσα χλιδιὰ, ᾗ, Πλεκτὰ ἐκ σχοίνυ ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκια.

Μαλακίων, ωνος, ὁ. πάντων τῆ̃ῤ, Μαλακὸς. λέγεται ἐνίοτε ᾗ Ὑπεκφυσ. ὡς παρ' Αἰσχυλ. Ἐκκλησ.

Μαλακοάγειος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακῶ γλῶ̃ ἔχων.

Μαλακογνάθος ἵππος". Πολυδ. α'. 49. ὁ μα-λακῶ γνάθον ἔχων.

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακῶ γνώμην ἔχων, ταπεύς, ἥμερος, ἥσυχος. Αἰσχύλ. Προμ. 188.

Μαλακόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὸν δέρμα - κελύ-φαιον ἔχων. "Ὦ μαλακόδερμα".

Μαλακοειδὴς ῥυθμὸς, ὁ μαλακῶς τῇ ἀκοῇ ῥωαπίπτων. Εὐσάθ.

Μαλακόθριξ, ικος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὰς τείχας ἔχων.

Μαλακόκισσος, ὁ, ἡ. πάντων τῆ̃ῤ, Σμίλαξ λεία. Convolvulus. Γεωπον. β'. ς'. 31.

Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ. πάντων τῆ̃ῤ, Κόλαξ, ᾗ Ἡδυκωλὴς. Ἀθήν. σελ. 258.

Μαλακοκρανὴς, έος, ὁ. ὁ μαλακὸν κρᾶνυν ἔχων. εἶδος ἀδικείσα πτηνῦ. Ἀειςοτέλ. ζώων. Ἱςορ. δ'. 22.

Μαλακοποιέω, ῶ. μαλακὸν ποιῶ, μαλακύνω.

Μαλακοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μαλακύνων.

Μα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μαλακόπους, οδος, ὁ, ἡ. Ζήν. Μαλακαίπους.
Μαλακοπύρηνος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὸν πυρῆνα ἔχων.
Μαλάκιος, κὴ, κόν. ἡ Ἐπίρ. Μαλακῶς. ἁπαλὸς, ὁ μὴ σκληρὸς, μὴ ἐχχὺς, ξυφερὸς. Μεταφορικ. μαλθακὸς, ἔκλυτος, γυναικοήθης, γυναικώδης. Ἁπαλὸς κατὰ τὴν γνώμην ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, τραχὺς, ἥμερος. Ὠκυπόρος, ἀμελὴς, δειλὸς, ἄκαρδος, ἄτολμος, χαῦνος, Βλάξ. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑγιείαν ξυφερὴν (δελικάτον) ἔχων, ὁ μὴ ὑγιῶς κράσεως ὤν, φιλάσθενος (ζαΐφης, Τυρκ. indisposé,) ὡς καὶ τὸ "Μαλακῶς ἔχειν". ὁ ἀρξάμβλως νοσεῖν. καὶ ὅσις δεῦ ὑποφέρει τὰς κόπους πόνους καὶ λύπας. αὐτίκειται τῷ, Καρτερικός. Πλησίων. Μαλακὰ, τὰ σημαίνει ἀκαιρέτως, τὰς τρυφὰς, ἡδυπάθειας καὶ ἡδυπαθείας, τὰς χαρὰς καὶ εὐφροσύνας. Ξενοφ. Κυρεπ. Ζ'. β'. 28. "Τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς "μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν". Ἰλ. Ζ. 337. "Μαλακὰ ἔπη". τὰ ἐσκληρυμμένης καρδίας μαλακτικὰ-παραμυθητικὰ - πειστικὰ - κολακευτικὰ, προσλαλητικὰ, γλυκά. "Μαλακὸς χιτών." Ἰλ. Β. 42. ἁπαλὸς, ξυφερὸς, "λαμπρὸς, πολύτιμος, πολυτελὴς". "Μαλακὸς ὕπνος". ἡδὺς, ἀναπαυτικός. ἔτι δὲ καὶ ὁ Τρυφηλὸς, ἡδυπαθὴς.
Μαλακόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὴν σάρκα ἔχων. Γαλην.
Μαλακόστρακος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὸν ὄστρακον ἔχων.
Μαλακότης, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαλακία.
Μαλακόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. αἰτίκ. τῷ, Σκληρόφθαλμος. Ἀθήν. 454. ἀμφ.
Μαλακόφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων.
Μαλακόφρων, ὁ, ἡ. (φρὴν) ταυτὸν τῷ, Μαλακεγνώμων. Ὀρφ. Ὕμν.
Μαλακόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὴν - τραυλὰν φωνὴν ἔχων.
Μαλακόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὰς - τραυλὰς χεῖρας ἔχων.
Μαλακοψυχέω, ῶ. μαλακόψυχος εἰμί. Ἰώσηπ.
Μαλακόψυχος, ὁ, ἡ. ὁ μαλακὴν ἢ χαῦνον καὶ δειλὴν ψυχὴν - καρδίαν ἔχων.
Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ μαλάσσων, ὁ μαλακὸν ποιῶν - ἁπαλύων. "Μαλακτὴρ ἐλέφαντος". ὁ μαλακαίνων τὸ τῆς ἐλέφαντος ὀστοῦν ἀφὸ τῆς ζύθου. Πλούταρχ. Περικλ. 12. "Ὅπως ἐνόμισαν οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ, Μαλακτὴρ, ἡ συνάπτεται ἀγὸς τὸ Ἐλέφαντος, ἀλλὰ ἀγὸς τὸ Χρυσοῦ. ὅθεν καὶ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ λέγεσθαι ὁ Χρυσὸς, Μαλαγμα. ὅπου καὶ ἀγνοοῦσιν "χρυσῶ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι".
Μαλακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ μαλάσσων - ἁπαλύων - καταπραϋντικός.
Μαλακτὸς, τὴ, τὸν. μεμαλαγμένος, τὸν ὀπίσω δύνατας τινὰς νὰ μαλάξῃ.
Μαλάκυνσις, εως, ἡ. τὸ μαλακύνειν, μαλακὸν ποιεῖν.
Μαλακύνω, μαλακὸν - ἁπαλὸν ποιῶ. ταυτὸν τῷ, Μαλακίζω. ἐκ τῆ, Μαλακὸς. Γαλην.
Μάλαξις, εως, ἡ. τὸ μαλάσσειν - μαλακύνειν. ἐκ τῆ
Μαλάσσω, Μαλάττω, Μ. ξω. μαλακύνω, ἁπαλύνω. ἀφὸ τῆς χειρὸς ἀπομύσσω τι ὑποθλίβω ἢ χαϊδεύω αὐτὸ ὥστε εὐδίδη καὶ ἁπαλὸν γίνεται, μαλακαίνω, ζυμόνω. παρ' Ἀεσχ. Ἰαπ. 389. "Ἐαὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ". Βυρσοδεψικῆς λέξις, αὐτὶ τῆ, Διεψέω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) Μεταφορ. αὐτὶ τῆ, Χαυνόω, ἢ Δυσωπῶ, καταπαραύνω - καθησυχάζω.
Μαλάχη, ἡ. καὶ, Μολόχη, ἡ. εἶδος λαχανίου. μολόχα, *malva*. Ἡσίοδ.

Μαλάχιον, τὸ. ἱμάτιον γυναικεῖον, ἔχον τὸ χρῶμα τῆς μαλάχης. *Molochinum*.
Μαλερὸς, ρὰ, ρὸν. φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ Μαλὲς, τὸ λιπὸς, καὶ ἐνταῦθα "Πῦρ μαλερόν". Ὅμηρ. Ἰλ. Ι. 240. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 734. καθαρὸν, λαμπρὸν. Εὐσεπ. Τρωάδ. 1308. Μαλερὰ "μέλαθρα, πυρὶ καπέδρομα". αὐτὶ τῆ, Κεκαυμένα, καπφλεγμένα. ὅπου ἴσως πρέπει "Μαλερῶ" ἀναγνωσθῆναι. 2) "Μαλερὰ φρονεῖς". παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῆ, Ἀσθενεῖς. ὡς τὸ παρὰ Πινδάρ. Λιπαρὰ φρονεῖς. ὁ Φώτ. ἔχει ἔτι καὶ, Σπουδαῖον, ἐχυρὸν, ὀξὺ, σφοδρὸν, δεινὸν, ξηρὸν καὶ μαραντικόν.
Μάλη, ἡ. τὸ ὑπὸ κάτω τῆ βραχίονος μέρος. "Ὑπὸ "μάλης" ὑπὸ μασχάλης, ὑπὸ κάτω τῆς μασχάλης. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος φησὶν, ὅτι ἡ λέξις ἐπ' εὐθείας οὐχ εὑρηται, ἀλλ' ὅτι Γενικῆς μόνον. "ὁ δὲ Πολυδ. Ἰλιάδ. 139." Ἡ δὲ μασχάλη, ὑπὸ μὲν τῆς ἰδιωτικῶν καλεῖται, Μάλη, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀττικῶν οὐχί. ἀλλὰ τὸ ὑπὸ αὐτῆ φερόμενον, Ὑπὸ μάλης φέρεσθαι, λέγεσι. μόλιστα τοῦτο ὁ Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἱππ. "Ὑπὸ τὴν "μασχάλην" ἔχει. 2) Μεταφορικ. Κρυφίως, λαθραίως, κρύβδην. καθ' ὕφα κρυφὸν καὶ λαθραῖον τρόπον. "Λαβόντες ὑπὸ μάλης ἕκαστος, τὰς μὲν ἐλάττονας ὄρνιθας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δὲ ὑπὸ τὴν ἀγκάλην "ἐντὸς πορεύονται". Πλάτ. Νόμ. ζ'. ποιοῦσι καὶ τὸ τῆ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. "Ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες". καὶ τὸ τῆ Δημοσθ. ὑπὲρ Ἀφοβ. "Ἀλλὰ μὴν οὐχ οὕτω δὲ δύο ταῦτα ἔσασιν, ὑπ' ὑπὸ μάλης ἡ ἀφαίρεσις "γέγονεν, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων".
Μάλθα, ης, ἡ. κηρὸς μετὰ πίσσης μεμιγμένος, δι' ἧς βύουσι τὰς χαραμάδας τῆ πλοίου, ἵνα μὴ εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ ἐν αὐτῷ. ἢ κατὰ τὸν Σχολ. τῆ Θεοκρίτ. Εἰδ. ζ'. 105. "Μαλθακὸς, ὁ ξυφερός. ἐκ τῆς μάλθης. "αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόλυβδος. χρίουσι δὲ "αὐτῇ τὰς τῆς σανίδων γομφώσεις". Ἐξαιρέτως λέγεται ὁ μεμαγμένος ἢ ὁ ἁπαλὸς κηρὸς, δι' ὃ ἐπαλείφουσι τοὺς πίνακας, καὶ τῆς ὁποίων χρήσεως. Δημοσθ.
Μαλθάζω, καὶ, Μαλθαίνω. παρὰ Σοφ. ταυτὸν τῷ, Μαλάσσω.
Μαλθακευτικὸς, ἡ. (μαλθακεύω) ἁπαλὴ δύνη, μαλακὴν τροφὴν. Σουίδ.
Μαλθακία, ἡ. καὶ, Μαλθακίζω. Αἰσχύλ. Προμ. 79. ταυτὸν τῷ, Μαλακία, καὶ, Μαλακίζω.
Μαλθάκινος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῷ, Μαλθακὸς. Ἀντίκτ. β'. 117.
Μαλθακὸς, κὴ, κόν. ταυτὸν τῷ, Μαλακὸς, καὶ παρεύθεσιν ἔχων τὸ Θῆτα. Ἰλ. Ρ. 588. "Μαλθακὸς αἰχμητής". αὐτιθέτως τῷ σώματι, ἀσθενὴς.
Μαλθακότης, ητος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαλακότης.
Μαλθακόφωνος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαλακόφωνος.
Μαλθακόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μαλακόω. ἐντεῦθεν τὸ, Ἐκμαλθακίω, παρὰ Σουίδ.
Μαλθακτήριος, ία, ιον, ὡ, Μαλθακτικὸς, κὴ, κόν. ταυτὸν τῷ, Μαλακτικός.
Μαλθακώδης, ους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαλακὸς.
Μάλθαξις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μάλαξις.
Μαλθάσσω, Μ. ξω. ταυτὸν τῷ, Μαλάσσω.
Μάλθη, ἡ. Ζήν. Μάλθα. ὅθεν
Μαλθόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μαλθακόω. Ἡσύχ.
Μαλθώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μάλθης ἔχων. μαλακὸς, ἁπαλὸς, εἰδὴς ὡς ἡ μάλθα.
Μάλθων, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μακαίων, μαλακὸς, Σωκράτ. παρὰ Στοβ. σελ. 369.
Μαλισμὸς, ὁ. καὶ, Μαλίη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μάλις.
Μαλιτσαθάλλη, ἡ. Αἰγύπτιον φυτὸν. Θεόφρ.

Φυτ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10. παρὰ Πλινίῳ καὶ. 15. καλεῖται *Annibalium*. ἔστι δὲ οὗ χθὼν μὲ τὸ τῦ Λιννᾶ. *Cyperus esculentus*, ὧν δοὺ εἶναι οὗ ᾗ τὸ αὐτὸ εἶδος.

Μάλιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Κίκκινος, Κόμη, μαλλίον, ἢ μαλλιὰ ὡς κεφαλῆς ἐρεφογυεισμένα, (τζολάφιον) βόσκιμος. ἔστι δὲ ὑποκορ. τῦ, Μαλὸς, Μαλλός. Ἀνάλεκτ. β'. 388. ᾗ ὁ Σχολ. Θεοκρίτ. ιά. 10.

Μάλις, ιος, ἡ. χύσις τις ἐπὶ τὰς ὄνες ᾗ ἵππες γινομένη, ἥτις ἐστὶ καπάρρις ὀλὰ μυκτήρων, ᾗ τρέφος ἐπὶ τὰς αὐτὰς. Λατιν. *Malleus*. λέγεται ἔτι ᾗ Μῆλις, ᾗ Μαλιασμός.

Μάλις, ίδος, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Μηλὶς, ἡ. μία τῶν ἀμαθριάδων ἤτοι τῶν ἰσιμόρων τὰ δάση.

Μάλισα, Ἠπίρ. κυρίως δὲ Τπερθετικὴ ἐπίπτωσις τῦ, Μάλα. λίαν, καπὶ πολλὰ, σφόδρα, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ σημαίνει ᾗ τὸ, Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. τὸ ἐπιεικέστερον μέρος. ὡς ἐν τῷ, "Ὁ "σόλος, τὰ μάλισα διεφθάρη". ἐπὶ δὲ Λειπομένῳ σημαίνει τὸ, Σχεδὸν, ἢ τὸ τῆς συμπτώσεως Τὰ πολὺ πολύ. Θυκυδ. β'. "Ἐν τεσσαράκοντα μάλισα ἡμέραις". Σχεδὸν τεσσαράκοντα ὡσεὶ ἡμέρας. ἢ κατ' ἄλλας αὐτὶ τῦ, Ἀκεσιβίῳ. τοιῦτον ᾗ τὸ ἐν ζ'. 37. "Διεφθαρμένοι ἐς ὀκ"τακοσίους μάλισα". Σχεδὸν ἕως ὀκτακοσίους. Μετὰ Γενικῆς εἶναι αὐτὶ τῦ, Μᾶλλον. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. "Τούτων μάλισα τῆς κόρης ἀπαίζεται". Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 91. "Τμμι μάλισα ἢ ἐμοί". Παρ' Ἡλιοδώρ. β'. σιλ. 110. "Ἐς τὰ μάλισα γνώσεμος γεγο"νώς". ᾗ σελ. 158. "Ἡμῖν ἐς τὰ μάλισα φίλος". αὐτὶ τῦ, Ἐξαιρέτως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐξόχως. Ἐς μάλισα "Λυκιπν. καὶ "Ἐν τοῖς μάλισα" Παυσαν. Ἀτ. ἐν τῷ, Μάλα, ᾗ, Μᾶλον.

Μαλκάω, Μαλκιάω, Μαλκέω, Μαλκίω. καὶ, Μαλκίεω, Μαλκιῶ. ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὸν ὑπὸ τῆς ψύχους νάρκωσιν καὶ ἀναισθησίαν (ἤτοι τὸ αἰμωδίασμα - πάγημα -) τῶν μελῶν, ἢ τὸ ὑπὸ τῆ ψύχους κρύους ᾗ τοῦ παγεῖν πάσχειν. ᾗ ἐξαιρέτως ὁπόταν πέσχωσι τὰ μαλακὰ καὶ ἀπαπανικὰ μόλη, οἷον ἡ ῥὶς (ἡ μύτη) αἱ χεῖρες, ᾗ πόδες ᾗ δυσκίνητα γίνονται. Ἆρα ὡς τὸ τῆς συμπτώσεως, Ξεπαγιάζω, Κοκκαλιάζω, Ἐρέμω ἢ ἀτσαμῶ αἰσθάνομαι ὑπὸ τῆ κρύους, ῥιγέω. Ξενοφ. κυνηγ. ἐ. γ. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 538. Θηρ. 725. ἐκ τῦ, Μάλκη, ἡ. τὸ τοιῦτον πάσχος, ἤτοι ἡ ὑπὸ τῆ ψύχους νάρκωσις τῶν μελῶν. Ἡ λέξις αὕτη σφυρίττει καὶ συριαλεφθὶ ἐκ τῦ, Μαλακίη, Μάλκη· καὶ ἔστι ἄρα τὸ, Μαλκάω, Μαλκίω, ταυτὸν τῷ, Μαλακίζομαι. ἐν τῇ συμπτώσει φυλάττεται ἡ λέξις διὰ τῆς γλώσσης, εἰς τοιοῦτον τρόπον "Ἐμαλκία"σε ἡ γλῶσσα μου, καὶ χυδαϊκῶς Ἐμάλκιασε, ᾗ κατ' ἀφαίρεσιν τῦ κ, "Ἐμάλιασε ἡ γλῶσσά μου", ὅ ἐστιν, Ἐμωρώθη, ἀκίνητος ἔγινε, ἐκρατήθη ὑπὸ τῆς πολυλογίας.

Μάλκη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαλκάω.

Μαλκιάω, ῶ. Μαλκάω, ᾗ Μαλκίω. Ζήτ. Μαλκάω.

Μάλκιος, ἐκ τῦ, Μαλκὸς. παρ' Ἡσυχ. μαλακός. ἐκ τῦ, Μάλκη. Ἐκ τῦ, Μάλκιος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μαλκιώπιον, μαλακώπιον. ὁ Σουΐδ. ἔχει τοῦτο ῥῆσιν "Φάρμακον ἀσθενές τε ᾗ μάλκιον πιὸν". ὅπερ ἑρμην. ὀφείλει τῦ, Ψυχρόπιον, ὅ ἐστι, ὀφὲ τῆς ψυχρόπιος νάρκωσιν ἀγόσεων. καὶ ἐπομένως "Μαλκίσπιος ἦμαρ". ψυχρόπιος, μάλκις ἀγόσεων.

Μαλκὸς, πιοῦν τῷ, Μαλακός. Ζήτ. Μάλκιος.

Μαλλόδετος, ὁ, ἡ. μετὰ μαλλῦ ἢ μαλλίνῳ δεσμῷ δεδεμένος. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 1262.

Μάλλον, Ἠπίρ. Συγκρ. ἐκ τῦ, Μάλα, ὡσοσότερον, πλειότερον. παρ' Ὁμήρ. "Μᾶλλον δὲ μᾶλλον". Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1406. πολλὰ ὡσοσότερον. Θυκυδ. ά. 85. "Ἔξεσι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑνὶ ἑρων (καθ' ἡσυχίαν "βιλεύειν)". αὐτὶ τῦ, "Μᾶλλον ἢ ἑτέροις". ποιῦ τῷ ᾗ τὸ ἐν β'. 60. "Μᾶλλον ἑτέρων ἐφυσεῖναι αὐτῷ" κ. τ. λ. Ἐνίοτε παρὰ τῦ, Ἤ, παραλείπεται. Μετὰ τὸ, Μᾶλλον, καὶ, Πλέον, δύνεισκονται ἔτι ἐπιτατέρως καὶ διαφορόττινες σωπάξεις. παρ. χάρ. κεῖται τὸ, Ἀλλὰ, αὐτὶ τῦ "Η. Θυκυδ. ά. 83. "Ἔστι ὁ "πόλεμος ὅτ' ἂν ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ βαπάνης". καὶ β'. 44. "Καὶ ὅτ' ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς ἡλικίας τὸ περ"δαίνειν - - - μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι". Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. "Μᾶλλον αἱρῶνται σωθῆναι τοῖς ἐ"ξαμαρτοῦσιν, ἀλλ' ἢ τοῖς ὑπερέχουσι". Τοιοῦτο ᾗ τὸ τῦ Πλάτ. εἰς Πρωταγ. "Ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν, "εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλ' ἡ"δονάς τε ᾗ λύπας". καὶ ταυτὸ τὸ Ἀνακλήθη ἦτοι ἀντιπαπόδοτος λογισμὸς, ἐδώκαν αὐτῶν, ὡς μία σύγκρισις μετὰ πλειόνων ἐν ταυτῷ, ὠφέλιμον εἰς ἀντικείμενον. Μία σωμάφεια δύο σωπήξεων ἔστιν ἡ τῦ Πλάτωνος ἐν Ἀπολογ. "Οὐκ ἔσθ', ὅ,τι μᾶλλον πρέπει ἀ"νῆρ, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι". διότι λέγεται "Οὐδὲν μᾶλλον πρέπει, ἢ τὸν ἄνδρα" καὶ ἔτι "Οὐδὲν πρέπει ἕτερ, ὡς τὸν ἄνδρα". τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν Μινέρμ. "Οὐκ ἔσθ', ὅ,τι τῶν ἀσεβέστερόν ἐστιν, ἐὰ ἄπο μὴ μᾶλλον βλαβῆναι, πλὴν εἰς "θεὺς καὶ λόγῳ ᾗ ἔργῳ ἁμαρτάνων". Καὶ ἐνταῦθα ἡ μετὰ τὸ Μᾶλλον σωμάχεια τῆ λόγε εἶναι κατὰ τὴν εὔνοιαν ὑποφατική, ὁμὲ πάντα ὁ Θυκυδίδ. πάντα τὸ Οὐ, μετὰ τὸ Η. οἷον ἐν γ'. 36. "Ὧμὸν τὸ βλάβου"μα, πόλιν ἀφθεῖραι, μᾶλλον ἢ ὠφελῆσαι τὰς αἰτίας". καὶ ἐν β'. 62. "Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν "μᾶλλον, ἢ ἀ, κίπριον ᾗ ἐγκαλλώπισμα πλούτε φορὸς "ταυτίαν νομίσασθαι ὀλιγωρῆσαι". Παρὰ Πλάτ. ἔστι "Παντὸς μᾶλλον" εἶναι αὐτὶ τῦ, Μάλισα, βεβαιότατα. ὡς καὶ τὸ "Πάντων μάλισα" - καὶ ἀριστικῶς "Πάντες μᾶλλον γε ῥήματα ἐκ ἐξέμαθεν". πανταχῶς, τελείως.

Μαλλοπάρηος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μηλοπάρηος.

Μαλλὸς, ὁ. ᾗ, Μαλὸς, ὁ. ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Μαλίον, τὸ. καθ' Ησύχ. λέγεται οὐχὶ μόνον τὸ Ἔριον ἢ ἀροβάτων ᾗ ποιμνίων, ᾗ ἐνδυμάτων, οἷον ὁ φλόκος, ἢ κρόκη· ἀλλὰ καὶ ἡ καθειμένη κόμη, ἤτοι αἱ ξίγκες τῆς κεφαλῆς, καθὼς καὶ ἐν τῇ συμπτώσει φαμέν, ᾗ ὁ Σκόλλυς. ὅπου λέγει ᾗ ὁ Εὐριπ. ἐν Βάκχ. 113. "Λελουτρευμένων πλοκάμων μαλλοῖς". ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μάλυς, αὐτὶ τῦ, Θείξ. Ἐν τῇ συμπτώσει λέγομεν Τείχας, τὸ ξαχὺ ἔριον ᾗ τὰς τῆ ῥινόων. Μαλίον δὲ, καὶ Μαλία, τὰ τὸ μαλακὸν, καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς.

Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μαλλοὺς (μαλιὰ) φέρων - ἔχων.

Μάλλωσις, εως, ἡ. (μαλλόω) τὸ ἔχειν ἐνδύματα ἐκ μαλλῦ ἢ τὸ ὑποκτᾶν μαλίον, ἔριωσις. "Μάλ"λωσις ῥευστή". ταυτὸν τῷ, Μαλλὸς. Σχολ. Πινδάρ. Πύθ. δ'. 407.

Μαλλωτὸς, τὴ, τὸν. (μαλλόω) ὁ μακρὸν μαλλὸν μακρὰ μαλία, ἔχων. δασὺς, μαλιαρός. ὡς "Μαλ"λωτὸς χιτών". Ζήτ. Ἀμφίμαλλος. ὁ Ἡσύχ. ἀνάφορον ἔτι ᾗ ἤδη μαλλωτὸν. αὐτὶ τῦ, Πολυτρόβατος.

Μαλόβαθρον, τὸ. Ζήτ. Μαλάβαθρον.

Μαλόδρυον. Ζήτ. Μάδρυα.

Μᾶλον, Δωρικ. αὐτὶ, Μῆλον.

Μαλοπάρηος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μηλοπάργος. Θεόκριτ. κς'. 1.

Μαλὸς, λὴ, λόν. Θεόκριτ. ἐν Ἐπιγρ. "Τράγος ὗ"τος

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πος ὁ μαλός. αὐτὶ τῦ, Λείκος. ἔπως ἔχει ἡ ὁ Ἡσύχ. Μάλυρος, ἡ Μαλλεὺς, αὐτὶ τῦ, Λεύκυρος, ὁ λεύκιλο ὑραὶ ἔχων. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Χ. 310. αἰέγνωσαν τινὲς "Ἄρνα μαλιώ". αὐτὶ, Ἀμαλιὼ, ξυφεραὶ, αἰπαλιώ.

Μαλοφόρος, Δωεικ. αὐτὶ, Μηλοφόρος.

Μαμμρὰ, Μαμιρὰ, καὶ Μαμιρᾶς, παρ' Ἀλεξ. Τραλλιαν. ζ'. 11. ἡ Παύλ. Αἰγ. γ'. 22. ξενικήτις ῥίζα.

Μάμμα, Μάμμη, Μαμμαία, ἡ. τὸ πελεκυταῖον παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Ω. σελ. 957. αὐτὶ τῦ, Μαμμία. παρ' Αττικοῖς ἐλέγετο ἡ Μήτηρ. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Μαῖα, ἤτοι ἡ Προμήτωρ. Μοίεις Ἀττικ. Μάμμιλλ ἡ Μαμμίαν τὴν μητέρα Ἀττικοὶ, Ἕλληνες δὲ τὴν τῆς μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα, Μάμμιλλ καλοῦσι. Ἀεισοφαί. Λυσ. 878. "Οὕτος ὑ καλεῖς τὴν "μαμμίαν; Παῖς. Μαμμία, μαμμία, μαμμία". Πλάτερχ. "Τὴν δὲ παῖδα ὡρὸς τὴν μητέρα φράσαι "τὴν ἑαυτῆς, ὅτι ὦ μαμμίδιον ὁρᾶς, ὑ μίγνυταί μοι "κατὰ νόμον Πεισίστρατος". ἔστι δὲ κυρίως φωνὴ πεποιημένη τῶν παίδων δι' ἧς καλοῦσι τὴν μητέρα αὐτῶν. καθὼς καὶ ἐν τῇ σωνηθείᾳ φαμὲν, Μαμμὰ (ὀξυτόνως) καὶ, Μάννα. ὡς καὶ τὸν πατέρα, Τάτα, καὶ Ταπᾶ, καὶ Τέτιν. Ἀνάλεκτ. β'. 108. "---λέγε "πᾶσι τάτα". Παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. β'. 28. 39. καὶ 43. φαίνεται ὅτι κεῖται τὸ, Μάμμη, αὐτὶ τῦ Λατιν. Mamma, ὅπερ σημαίνει τὸν, Μαζὸν, καὶ ἐν τῇ σωνηθείᾳ Μημμή. ἔτι λέγωσι τὰ βρέφη, Μαμμὰ, ἡ τὸν ἄρτον ἢ τὴν Τροφὸν. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀβολέκτῳ σημαίνει καθόλου τὸ, Τροφὸς, ἢ Τροφὸν.

Μαμμακουθος, ὁ. ἢ, Μαμμάκυθος, ὁ. ὄνομα ἁπλᾶ τινος καὶ μωρᾶ ἀνθρώπε. ὡς καὶ τὸ, Βλιτομάμμας, Συκομάμμας, Κόρριβος, ἡ, Μαργίτης. καὶ ἐντεῦθεν Πᾶς μωρὸς καὶ Βλὰξ ἄνθρωπος. Ἀεισοφ. Βάξ. 190.

Μαμμᾶν, ἐκφώνησις πεπαιδευμένε τινὸς βρέφος. Ἀεισοφ. Νεφέλ. 1383. ὁ Φάτ. ἔχει "Μαμμᾶν, Ἀργεῖοι τὸ "Ἔδεσθαι". Ζήτ. ἡ ἐν τῷ, Βρύλλω.

Μαμμάριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μαμμίον, ἡ, Μαμμίδιον. ἀμφ.

Μαμμία, ἡ. ἡ Μήτηρ. Ἀεισοφ. Λυσ. 878. "Οὗτος ἁ καλῶς τὴν μαμμίαν" σωνηθως ἔφως ἡ Προμήτωρ, ἡ Μαῖα, μαῖα. ὅθεν, Μαμμίον, τό. καὶ Μαμμίδιον, Ὑποκορ. ἀπὸ τῆς μητρός. Πλάτερχ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάμμη.

Μαμμόθρεπτος, ὁ, ἡ. (μάμμη) ὁ θρεμμένος ἡ αὐξηρεμμένος ὑπὸ τῆς τροφῦ ἢ ὑπὸ τῆς τροφοπόρου. ἡ ἐπομένως αὐτὶ τῦ Εὐήθης.

Μαῦ, Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Μὴ. Ἰλιάδ. Β. 370. "Ἦ "μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶς". "Οντως, ἀληθῶς δή. "Ἰλ. Ε. 765. "Ἀγρεμάν". "Ἀγὶ δή". Ἰλ. Δ. 512. "Οὐ "μὰν, ἀλλ' Ἀχιλλεύς". Οὐ μὴν ἄν. "Μὴ μὰ", μὴ δῆτα δή. "Ἀλλὰ μαὶ αἳ λῆς". ἀλλὰ μὴν ἐὰν θέλῃς. Ἀεισοφ. Ἀχάρν.

Μαγάκιον, τό. Ζήτ. Μαγάκιον.

Μαγάκις, Ἐπίρ. (μακὸς) ταυτὸν τῷ, Ὀλιγάκις. Ἡσύχ.

Μαγδάκη, ἡ. ἡ, Μαγδακηδόν. Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζέτον τῆς μαγδάκης. ἔστι δὲ ἡ Μαγδάκη παρ' Ἱπποιατρικοῖς, εἶδός τι καυσίματος ἀφ' ἧ Καυστεῖον. Διοσκορ. ἀπολιθ. μέλχι βύρσης-δέρματος. 2) Δεσμὸς ᾧ δεσμῶνται τὰ δράγματα.

Μάνδακλος, ὁ. κλεῖθρον, ὀχεὺς τῆς θύρας. Ζήτει ἐν τῷ, Λύκος, ἀριθ. 6. ὅθεν

Μανδακλωτὸς, τὸ, τὸν. παρ' Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 132. "Μανδακλωτὸν φίλημα". ταυτὸν τῷ, Ἐπιμανδακλωτὸν, ἐν Ἀχάρν. 1201. ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος. Ζήτ. Καταγλώττισμα.

Μανδοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ μανδύα ἔχων. Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. Α. 30.

Μάνδρα, ἡ. σαῦλος, τόπος περιφραγμένος εἰς ἐν φυλάττονται τὰ πρόβατα καὶ οἱ βόες κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. αὐλὴ, σαθμὸς, σαὶν, μανδεῖον. 2) Ταυτὸν τῷ, Πυελίς. Ἀνάλεκτ. ἀ. 172. ἡ περιφέρεια-ἡ σεφανὴ τῦ δακτυλίε ἥτις περικρατεῖ τὸν λίθον. "---"νῶ δὲ κρατεῖται τῇ χρυσῇ μανδρῃ τὸ βραχὺ βου"κόλιον". ὅπε ἀμφότεραι αἱ σημασίαι ἔχωσι τόπον. 3) Παρὰ τοῖς χειρωνομοῖς, ἡ Ἐκκλησία, ἡ τὸ Μοναστήριον. ὅθεν τὸ, Ἀρχιμανδρίτης.

Μανδραγόρας, ε, ὁ. εἶδος φυτῦ διώαμιν ἔχον ἐκβατικὴν-καρωτικὴν καὶ ὑπνωτικήν. λέγεται ἔτι καὶ τὸ ὑπ' αὐτῦ ποιμασμένον ποτόν. Πλάτ. Πολ. ς'. Atropa mandragoras. Διοσκορ. δ'. 76. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ς'. 2. Λεκικογρ. εἰς Τίμ. 2. "Ὑπὸ μανδραγό"ρα καθεύδειν". Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνοήμονων καὶ ραθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνωγερτοι ὑπνώττουσιν. ὅθεν

Μανδραγορίτης, εἶνος κατεσκευασμένος μετὰ ῥίζης μανδραγόρε. Διοσκορ. ε'. 81.

Μάνδρευμα, τὸ. ἡ ἐν τῇ μανδρᾳ σωλαξις, ταυτὸν τῷ, Μάνδρα. Διονύσ. Ἁλικ. ἀ. 71. ἐκ τῦ, Μανδρεύω, ἐν τῇ μανδρᾳ-ἐν τῷ μανασπείῳ φέρω-βάλλω. Νικήτ. Χρον. ιδ'. 1.

Μανδύας, ε, ὁ. ἡ, Μανδύη, ἡ. ἡ, Μανδὺς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Χλαμὺς, ἡ, Ἐφεσεὺς. Ἀρτεμίδ. β'. 3. Παρὰ Δίωνι Καασ. συχνάκις αὐτὶ τῦ Λατιν. Pænula. ὅπερ ἴῳ χειρόν τι καὶ μαλλωτὸν ἐπαωφόρειον. ἔστι δὲ ἡ λέξις Περσικὴ, ἥτις παραβάλ. μὲ τὸ, Κανδύς. παρ' ἡμῖν φέρωσι τὸν οἱ Ἀρχιερεῖς ἡ οἱ Ἡγούμενοι ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις.

Μανέρως, ὁ. κατὰ τὸν Πολυδ. δ'. 54. ἄσματι (βαγῳδίου) τῶν χωρικῶν, παρωνομασθὲν ἔκ τινος Μανέρωτος. Πλάτερχ. ἐν Ἰσιν. 16.

Μαίνομαι, ταυτὸν τῷ, Μάινομαι. ὅθεν τὸ, Μεμάνημαι, παρὰ Θεοκρίτ. Γ'. 31.

Μάννης. Ζήτ. ἐν τῷ, Κότταβος.

Μαννῆς, ὁ. ὅθεν ἡ Αἰτιατ. Μαννῆ. Ἀεισοφ. Ὄρν. 523. ὄνομα σωνηθὲς τῇ δάλῃ (σκλάβῃ), καθὼς ἔτι καὶ, Μανία, ὄνομα δάλης. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμοφ. 728. Ἀνάλεκτ. ἀ. 201.

Μανθάνω, (Ζήτ. ἐν τῷ, Μάθω, ἀφ' ἧ τὸ, Ἔμαθον, ἐκ δὲ τῦ, Μαθέω, εἶναι τὸ, Μαθήσεμαι, Μεμάθηκα) διδάσκομαι, ἀκούω, δι' ἐμπειρίας ἢ ἀκοῆς γνώσεις ὑπικῶ. Ἀεισοτ. Ῥητ. γ'. "Τὸ γὰρ μανθάνειν ῥαδίως, ἡδὺ φύσει πᾶσιν ἐστίν". Εἰδοποιοῦμαι, πληροφορεμαι, Αἰσθάνομαι, γνωρίζω, Καταλαμβάνω, ἐννοῶ. Σκοπῶ, καθορῶ, σωνίημι, ἐξετάζω-ἐρεύνω, ἢ ἐξετάζω ἵνα εἰδοποιηθῶ. ὡς καὶ τὸ αρωτόστομον αὐτῦ, Μάω. παρ' Ἡροδότ. συχνάκις, εἶον τὸ ἐν Ζ'. 208. "Τὸ πλῆθος ἐμαθέτην". εἰδεποιήθη, ἐλάμβανεν εἰδήσεις. τὸ "Τί μαθὼν". ἐρωτᾷ τις, Διατί, Διὰ ποίαν αἰτίαν, ὡς καὶ τὸ "Τί παθὼν". μ' ὅλον τοῦτο τὸ "Τί μαθὼν". ἀναφέρεται μᾶλλον ἐπὶ τινα ἐπιστημονικὴν αἰτίαν· τὸ δὲ "Τί παθὼν". ἐπὶ τινα παθητικὴν, ὥστε τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ, Πόθεν; ὑπὸ ποίαν αἰτίαν; τὸ δὲ δεύτερον τὸ, Τί συμβῆ; Τί ἠκολούθησε; Τί ἐπαθες; ὥστε, ἢ ὅτι, κ. τ. λ. 2) Παρ' Ἱπποκράτ. σημαίνει τὸ, Ἐθίζομαι, Εἴωθα, σωνηθίζω. ὅπε καὶ τὸ Μάθης, καὶ τὸ Μεμαθηκὼς, τὸ ἀποῖον

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ποίει ἐσυνήθισέ τινάς. ᾗ, Μάθησις, ἡ. ἡ συνήθεια, τὸ σωνθισμόν, τὸ εἰωθός. Μετὰ Μετοχῆς, οἷον, "Μαθὰν ὢν". εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἰδιῶν, γίνωσκε. Σοφοκλ. Ἡλ. 1357. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, Μανθάνειν, καταλαμβάνειν, ἐννοῆν τινὶ ἐξωτικῶς δεδομβίλω ἰδέαν ἢ τῆς ἐκφράσεως, ᾗ παύτης καθαρὰν παράσασιν ἐν τῷ ᾗ ὑπ' ἔξυσίαν ἔχειν. ᾗ Μάθημα, τὸ ἐν νῷ φυλαττόμβιον ποικτῷς καθαρῶς καθὼς τὸ ἤκουσε τινός. Ὁ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καλεῖ "Καλὰ μαθήματα". τὰ κίρδος δεκόμβια φέρειν. 3) Καὶ αὐτὶ τῦ Διδάσκω, μεταβατικῶς.

Μαθία, ἡ. φρενῶν ἔκσασις, ζέλα, λύσα, ἐνθυσιασμός, κατοχὴ, οἶστρος. Ζήτ. ἐν τῇ, Μανῆς.

Μανιάκης, ὁ. Πολύβ. ἐν β'. 31. ἑρμῆν. "Τῦτο "δ' ἐσὶ χρυσῦν ψέλλιον, ὃ φορῦσι περὶ τὰς χεῖρας ᾗ "τὸν ζάχηλον οἱ Γαλάται". αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις ἔχεσιν ἡμαρτημ. Μανιάκιος, ἐν β'. 29. ὅπω δ᾽μκείσεται ὑπὸ τὰ, Περίχειρα, καθὼς καὶ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Κάμ. ὑπὸ τὰ, Ψέλλια. Παρὰ Πολυδ. ἐ. 99. καλῦσιν οἱ Δωρῆς τὸν περιδαχήλιον κόσμον (τὸ γυρδάκι) Μαίνον, ἢ, Μάιον. ᾗ Μόινον Παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. ια'. 41. αἰνίγμασα τινὲς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῦ, Μανηφόρες, ὁ περιδαχήλιον κόσμον φέρων. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Μανίσκια, ἔχει τὸν σχηματισμόν, Μανιάκια, τά. Ἐν τῇ Γλωσσαρ. Σπεφ. κεῖται, Μανίαξ, Torquille, circulus, torcus. Οἱ ἦν Ῥωμαίων Manni, εἰσὶ μικροὶ ἵπποι.

Μανιάς, άδος, ὁ, ἡ. ὁ μανίμβιος, μανιωδὴς. ὁ ὑπὸ τῆς μανίας κυριδμβίος. Εὐριπ. Ὀρ. 272. "Μανιά-"σι λυσήμασι". Σοφοκλ. Αἴ. 59. "Νόσοις μανιάσι".

Μανικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μανικῶς. ὁ εὐήνιος εἰς μανίαν, ὁ κλίσιν ἔχων εἰς μανίαν, ἢ τὸ ἰδίωμα αὐτὸ πάντων ὄν. ὅσις φαίνεται ὡς μανιόμβιος, ὃ ἐσὶν, ἔχων τὰ ὄμματα ἀνερραμμβία. Ἀριστοτέλ. προβλ. λά. 7. "Σωφρόνημα λίαν μανικόν". Ξενοφ. Ἀγησ. ἐ. 4. αὐτὶ τῦ, Λίαν μέγα, μεγαλώπτον. τινὲς δὲ καὶ τὸ "Γελᾶν μανικόν". Ἀριστοφ. Πλῦτ. 874. "Τῶν πο-"λυτελῶν καὶ μανικῶν ἱππωνείων". Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 12. ὅτι τὰς πολυτελῶς καὶ μανικῶς ἀγόμβας ἄρας τὰς ἵππας. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. κεῖται τὸ, Μανία, ᾗ, Μανικὴ, ὅτι καλῶ, αὐτὶ τῦ, Μαντικὴ, καὶ, Μαντικὸν. ἄρα αὐτὶ τῦ, Ἐνθεος, Ἐνθουσιαστικὸς, κάτοχος.

Μανιόκηπος, ὁ, ἡ. (μανία, κῆπος, εἰδ. 4.) ἢ μανίαν ἐν τῷ κήπῳ ἔχουσα, ἢ ὁ μανίαν περὶ κῆπον ἔχων. Ἀσελγὴς γυνὴ, ἡ περὶ μίξης μεμανῖα, πέρη. Συϊδ. ἐν Λ. Μυσάχνη.

Μανιοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μαίνεσθαι ποιῶν, ὁ μανίαν ἐξεργάζων. Πλυτ. ἠ. 43.

Μανιουργέω, ῶ. μανικὸν Ποιῶ τινά. Πολύαινος ἠ. 43.

Μανιώδης, ες, ὁ, ἡ. καὶ, Μανιωδὴς, Ἐπίρ. ὁ μανιόμβιος, εὔθυς, ὅσις εἶναι ὡς λυσασμβίος, παράφρων, ἀέσπος. Θυμυδ. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 299. Οὐσιασ. αὐτὶ τῦ, Μανία, ἐνθυσιασμός. "Τὸ γὰρ βάκ-"χεύσειεν ᾗ τὸ μανιῶδες, μαντικὴν πολλὴν ἔχει, ὅ-"ταν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμα ἔλθῃ πολύς, λέγειν τὰ μέλλοντας μεμηνότας ποιεῖ".

Μάννα, ἡ. Αἰλιανὸς ἐν τοῖς Τακτικ. 35. καλεῖ "Μάν-"ναν, λιβανωτὸν" μεταξὺ τῆς πυρικαύσων ὑλῶν ἢ ἐκ-κόπτων, δι' ὧν ἀνάπτεται πῦρ. ὁ Διοσκορ. (ά. 74.) ὁ Πλίνιος (ιβ'. 14.) ᾗ ὁ Γαλλοὶ καλῦσι "Μάν-"ναν λιβανωτὸν" ἑκάτερο τὸ ὀνομα ὁ Πλίνιος Micam tu-ris λέγει, τῶν δὲ τετραυσμβίων ᾗ πεξιμμβίων, Glebas turis. Ἴδε Κορναίλιον εἰς Γαλλω. περὶ σωνθέσ. φαρμ. σελ. 313. 2) Μανία, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μαμμᾶ, ἐν τῇ σωνθείᾳ. ὅτι δὲ ἐν χρήσει ἀδ ποτε ᾗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δῆλον ἐκ τῦ παρὰ Δυκιανῷ Ὑπερεσιακῦ, Μανιάδειον. 3) Καὶ εἶδος ὕλης τινὸς χρησίμυ εἰς κίνησιν κωλίας παρ' Ἰαξοῖς. Ζήτ. ἐν τῇ, Μελία.

Μαννάκιον, τὸ. κόσμος περιδαχήλιος (γυρδάκι). ταυτὸν τῇ, Μανιάκης. Σχολ. Θεοκρίτ. ιά. 41.

Μαννάριον, τὸ. Ὑπερεσιακῶς τῦ, Μάννα, μήπρ. ταυτὸν τῇ, Μαμμάδειον. Λεξικογρ. ἑτερωρ. ς'. ᾗ, ζ'.

Μάννος, ᾗ, Μάνος, ὁ. Ζήτ. Μανιάκης.

Μαννοφόρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μανιάκης.

Μανόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ ἀραιὸν ἤτοι εὐθὺ κ' ἐκεῖ καρπὸν ἔχων. ὁ μὴ πυκνὸς τὴς καρπὴς ἔχων. ἐκ τῦ

Μανὸς, νὴ, νόν. ἀντίκειται τῇ, Πυκνός. ἀραιὸς, μὴ πυκνός. χαῦνος, λελυμβίος, μὴ σφιχτός. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. δ'. "Τὸ μὲν μανὸν ᾗ μαλακὸν· τὸ δὲ πυκνὸν "ᾗ σκληρόν". ᾗ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Σπανὸς, ὀλίγος, μοναδικὸς, φειδωλός. Ἐν τῇ σωνθείᾳ λέγεται ᾗ τὸ ἐξωθεν τῆς ἁλιευτικῶν δικτύων ἀραιὸν δίκτυον.

Μανοσπορέω, ῶ. (απορὰ) ἀραιῶς-φειδομβίως σπείρω.

Μανόσπορος, ὁ, ἡ. (απορὰ) ἀραιῶς ἐσπαρμβίος.

Μανόσημος, ὁ, ἡ. ὁ μανὸν ἤτοι ἀραιὸν σῆμον ἔχων. Αἰσχύλ. παρὰ τῇ Ἐτυμολ.

Μανότης, ητος, ἡ. ἀραιότης. αὐτίκ. τῆς, Πυκνότης. 2) Σπανιότης.

Μανόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ ἀραιὰ ἤτοι σπανία φύλλα ἔχων.

Μανόχροος, ὁ, ἡ. (χρόος) Θεόφρασ. περὶ Ἱδρῦσ. ταυτὸν τῇ, Ἀραιόσαρκος.

Μανόω, ῶ. μανοῖ-ἀραιοῖ-χαῦνοι-σπανίοι ποιῶ. Μανόομαι, ῶμαι. ἀραιῶμαι, ἀραιὸς-χαῦνος, κ.τ.τ. γίνομαι.

Μαντεία, ἡ. προφητεία, χρησμολογία. τὸ προφητεύειν-χρησμολογεῖν. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῆ Μαντεία ἐρώτησις. "Μαντείας δεῖται". Πλάτ. Συμπ. ᾗ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 394. ὅτι δυσκόλων καὶ δυσκατάλυτων πραγμάτων. Ζήτ. ᾗ ἐν τῇ, Μαντεύομαι.

Μαντεῖον, τὸ. χρηστήριον, χρησμοδοτήριον. ὁ τόπος ἐνθα δίδονται οἱ χρησμοὶ καὶ προφητεῖαι. ἔτι δὲ ταυτὸν τῇ, Μαντεία.

Μαντεῖος, εία, εῖον. ὁ κρήνων-ἀρμόζων εἰς τὸ μαντεῖον-χρηστήριον. Οὐσιαστικῶς δὲ ταυτὸν ἐσὶ τῇ, Μάντις.

Μάντευμα, τὸ. ἡ ἐκδοθεῖσα μαντεία. ἡ προφητεία. ὁ χρησμὸς-ἡ ὑπόφασις τῦ μαντεῖου. ἐκ τῦ

Μαντεύομαι, (μάντις) προφητεύω, χρησμολογῶ, τὰ μέλλοντα προλέγω. χρησμὸν ἐκδίδω, χρησμοδοτῶ. ᾗ ἐνταῦθεν Μεταφορ. Συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, εἰκάζομαι, τεκμαίρομαι, νομίζω, πιστεύω. Ἀριστοτέλ. Νικομ. ά. γ'. καὶ Πλάτ. Νέμ. γ'. "Μαντεύομαι δὲ "ἐγὼ Κύρε, κ.τ.λ." ᾗ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Προνοῶ, προβλέπω, ἀποκάζω, ὑφαιροῦμαι, κατὰ τὴν ἰ-χὼ, σοχάζομαι, φαντάζομαι. Θεόκριτ. κά. 45. "Πά-"σαι κύων ἐν ὕπνῳ ἄρνας μαντεύεται". ποιητὴν καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Α. 107. "Ἀεί τοι τὰ κακὰ ἐσὶ φίλα φρε-"σὶ μαντεύεσθαι". αὐτὶ τῦ, Διανοεῖσθαι, κατὰ νοῦν ἔχειν. 2) Χρῶμαι-μετέχω-εἰσέρχομαι-συμβουλεύομαι-ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον-τὸ χρηστήριον ἢ τὸ οἰωνισήριον, χρησπεύω, οἰωνίζομαι. Πλάτ. Ἀπολογ. 5. "Καὶ δὴ-"ποτε ᾗ εἰς Δελφὰς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τῦτο μαντεύ-"σασθαι". ἐρώτησε τὸ μαντεῖον. Ἀριστοτ. Ῥητορ. ά. 13. "Ἔσι γὰρ ὃ μαντεύονταί τι πάντες, φύσει κοινὸν "δίκαιον καὶ ἄδικον". ἐπειδὴ, κατά τινα κοινὸν νόμον τῆς φύσεως, ἐλέσκεται κάτειον δίκαιον ᾗ ἄδικον, τὸ ὑποῖον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἂν ἰδίας ὑπονοίας φυ-

σικῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σικῆς τινὸς αἰσθήσεως, γνωρίζεσθαι καὶ συμβαλλόμενα. Τοιοῦτον δὲ τὸ τῶ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. 1. "Εἰ ἄν πη "ἔχοις συμβαλεῖν τῆδε Κρατύλῳ μαντείαν". ὅπερ τὸ, Μαντεῖα, κεῖται δηλοῦντος σκοτεινῆς λόγου-ὁμιλίας. καὶ Λεξικογρ. Εὐθημ. ί. 13.

Μαντευτὴς, οῦ, ὁ. (μαντεύω) ψευδὴς προφήτης, Μάντις.

Μαντευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μαντείαν, ἢ εἰς τὸν μάντιν.

Μαντευτὸς, τὴ, τὸν. μεμαντευμένος, τὸ ὑποῖον ἀνθρώπινον-ἐφικέρατον ἢ ἐφιλόσαξε τὸ μαντεῖον.

Μαντεύω, προφητεύω, χρησμολογῶ. Ξενοφ. Ἐφεσ. ί. 4.

Μάντης, υ, ὁ. αὐτὶ τῦ, Μάντις. ἀμφ.

Μαντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν προφητικὴν τέχνην, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ τὰ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Μαντικὴ, ἡ. ὑπακουμ. Τέχνη. ἡ τέχνη ἤτοι τὸ ἐκ Θεῦ δῶρον εἰς τὸ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 481. "Τόδε μὲν "ἄξιον δεδηλῶσθαι, ὅτι καὶ τῆν παλαιῶν οἱ τὰ "ὀνόματα τιθέμενοι ἐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο ὑδὲ ἄνεδος μα-"νίαν. Οὐ γὰρ αἰ τῆ καλλίστη τέχνη, ἢ τὸ μέλλον "κρίνεται, αὐτὸ τῦτο τὄνομα ἐμπλέκοντες Μανικὴν ἐ-"κάλεσαν, ἀλλ' ὡς καλῆ ὄντος, ὅταν θεία μοίρα γί-"γνηται, ὕτω νομίσαντες ἔθεντο. Οὐδὲ τῶ ἀπειρακ-"κάλως τὸ πν ἐπεμβαλόντας, Μαντικὴν ἐκάλεσαν". ὁ αὐτ. ἐν Συμπος. 13. "Καὶ ἔστι αὖ ἡ Μαντικὴ φι-"λίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργός".

Μαντιπολέω, ῶ. μαντεύομαι, προφητεύω. ἐκ τῦ

Μαντιπόλος, ὁ, ἡ. (μάντις, πολέω) ψευδὴς προφήτης, Μάντις.

Μάντις, εως, ὁ. (μαίνω) προφήτης, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, παρονομαζόμενος ἐκ τῆς προφητικῆς μανίας. ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ἀπὸ τῦ Μαίεσθαι· ἐνθουσιασμέ-νοι γὰρ οἱ μάντεις ἐμαντεύοντο, φησὶ. Ἰλ. Α. 62. "Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν". 2) Θηλυκ. ἡ, εἶδος ἀκρίδος. Θεόκριτ. ί. 18. τὴν ὁποίαν θέλου-σιν ὅτι εἶναι ἡ τῦ Διὸς μάντις. ἴσως ὅμως εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἄλλως Καλαμίτα, καὶ Καλαμῖτις, κα-λαμώδη. παρὰ Διοσκορ. Παραβ. ά. 158. κεῖται "Μάντις" ἔστι δὲ ὄρνεις ἀκρίδι ὅμοιος". Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι ἡ ὁ ἐν τοῖς κάπαις Βάσκανος.

Μαντιχώρας, ᾶ, Μαρτιχώρας, ὁ, ἡ. εἶδος ἰνδικῦ τετραπόδου ζώου, ἀδιοίκητον ὑπάρχει ἡ μυθικά. Ἴσως ἔστιν εἶδος Λεοντοκέφαλ. Πτυσσιν. Ἀκρ. ί. 21.

Μαντοσύνη, ἡ. ἡ τέχνη τὸ μαντεύεσθαι, μαντεία. Ἰλ. Α. 72.

Μαντόσυνος, ὁ, ἡ. ὁ αἰνήκων εἰς τὴν μαντοσύνην. "Κέλδομαι μαντοσύνων". Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1031. ψευδὴς τῶ μαντεία. Ζήτ. Παπάσωνος.

Μαντώδης, εος, ὁ, ἡ. ψευδὴς προφήτης, Μαντόσυνος.

Μαντῶος, ὁ. (μάντις, μαντεῖος) ψευδὴς προφήτης, Μαντεῖος.

Μαγύω, Μαγυτὴς, Μάνυσις, Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Μανύω, κ. τ. τ.

Μανώδης, εος, ὁ, ἡ. ψευδὴς προφήτης, Μαντοσδὴς, ἀραιὸς. ἀκέκοπται τὰ, Πυκνὸς.

Μάνωσις, ιος, ἡ. (μανόω) ἀραίωσις, τὸ ἀραιὸν ἢ κῆφον ποιεῖν.

Μαξεινὸς, ὁ. εἶδος ἰχθύος. ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ, Μαζινός.

Μάπτω, ἀφ' ὃ τὸ, Μαπεῖν, καὶ, Μεμάπτειν. Ζήτ. Μάρπω. παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 231. καὶ 252. ψευδὲς ἐστὶ τὰ, Πατέω.

Μάραγδος, αὐτὶ τῦ, Σμάραγδος.

Μαράγνα, ἡ. μάσιξ, ἢ μάστιγος ὕφος, οἷον ῥάβ-δος, πυρολα (καμτζίκι, Τορκ.) Εὐριπ. Ἱππ. 817. καὶ Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. ί. 56. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μαργαίνων -- δεσμῶν — δεσμὸς δὲ ἡ μαρ-γὶς, ὁ αὐτὸς ἔχει δὲ, Σμάραγνα, ἐκ τῦ, Σμαραγέω.

Μαράθον, τὸ. παρ' Ἀθῆν. σελ. 56. 70. ᾗ 71. ᾗ. Μάραθρον, τὸ. εἶδος ἀρωματικῆς χόρτης, τὸ ἐν τῇ σωνηθείᾳ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα γινωσκόν. Διοσκορ. γ. 81. *Anethum foeniculum*.

Μαραθρὼν, ῶνος, Μαραθὼν, ὁ. τόπος καταφυτος ὑπὸ μάραθρα, ἢ γωράφιον ἐσπαρμένον μὲ μάραθρα. Σβάβ. γ. 2) Τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἄπω καλού-μενος, ᾗ δῆμος Ἀττικῆς.

Μάραινα, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Μύραινα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 373.

Μαραίνω, Μέλ. ανῶ. φαίνεται ἡ λέξις κυρίως ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ὅτε τὸ πυρὸς ἢ ὅτε τῆς θερμότητος, αὐ-τὶ τῦ, Καταναλίσκω, κατεξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, κατα-φλέγω, ἐξηκαίω. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀδυνατον ποιῶ, ἀδυνατίζω, ἀχαμιτίζω, ἰσχαίνω, ἰσχνὸν-λιγνὸν ποιῶ, ἐκπίνω, φθίω, ποιῶ εἰ σῶμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤτοι κατὰ μικρὸν ἀφανίζεσθαι-χαίνειν τὰς δυνάμεις τε ἢ καὶ δίρωξίωσιν. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ι. 212. "Φλὸξ ἐμα-"ραίνθη". ἔσβυσεν-ἔπαυσεν. ὅπερ ἄλλοι "Πῦρ ἐ-"μαρήναντο". ἀνέγνωσαν, αὐτὶ τῦ ἔσβυσε, κατ' ὀ-λίγον ἐπαύετο. ᾗ ἐν Ὑμν. Ἑρμῆ 140. "Αἰθρακιὴ "ἐμάρηνε". ἔσβυσε τὰ κάρβωνα. Παρὰ Σοφοκλ. "Πει-"θ' ὁ μέγας ῥοῦς μαραίνεται ᾗ φλέγει". αὐτὶ τῦ, Ἀφανίζει, φθείρει. Ἰσοκράτ. "Κάλλος μὲν ἡ ῥᾳστώ-"νη ἀπόλλυσιν, ἡ νόσος ἐμάρανε". τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτέλ. ἐν Οὐρανῷ. β. "Τὸ πῦρ ἑαυτὸ μὴ κινῆ, μαραίνε-"ται". δύναται ἐκληφθῆναι καὶ παροιμιακῶς ἀπὸ τῆς παθῆσ. Ἐντεῦθεν καὶ τις τοπικὴ ἀφορμὴ τῆς λέ-ξιος, Μαραγγιάζω. Ζήτ. Μαρμαίρω.

Μάρανσις, ἡ. τὸ μαραίνειν. Ζήτ. Μαρασμός. ὅθεν

Μαραντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ μαραίνεσθαι ποιῶν. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρ. 59.

Μάρκον, τὸ. ῆ, Μάρκος. Ζήτ. ἐν τῷ Πίτπεξις.

Μαρασμὸς, ὁ. (μαράζω) ταὐτὸν τῷ, Μάρανσις. ᾗ ὑστέρ. ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ ᾗ ἔλλειψις τῆς δυνά-μεως ἢ τῆς ὑγρῶν τε σώματος, ἐκ τῦ γήρατος ἢ ἐκ-τυπτης φθινικῆς θέρμης. Λεξικογρ. ὑδὲ Νεότητ. "Ἀλ-"λὰ μᾶλλον πυρέττε δύο ὁρῶμεν φθορᾶς, μάρασίν τε ᾗ "σβέσιν. καλέμεν δὲ τὸν μὲν ἀφαυτην, μάρανσιν".

Μαρασμώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ εἴδος τῦ μα-ρασμῶ ὤν· ἢ ὁ μετὰ μαρασμῶ συνδιεφθαρμένος-συμβεβρω-μένος. Γαλην. "Ἑκτικὸς ᾗ μαρασμώδης πυρετός".

Μαράσσω, παρ' Ἐρωτικ. ταυτὸν τῷ, Ψύφω. πιθανῶς ὅτ. εἶναι τὸ πρωτότυπον τῦ, Σμαραγῆ, ᾗ, Σμαραγέω.

Μαρυγέω, δὶς παρὰ Πλουτάρχ. "χρώματα λυπη-"ρὰ τῇ ὄψει, ὡς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι ᾗ μα-"ρυγῶν". ὅθεν, Μαρυγία, ἡ. Ἀρχύτας ἀκρᾶ Στοβ. Λόγ. ά. "Τὸ λαμπρὸν φῶς μαρυγέαν ποι-"εῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς". ἄρα, Τυφλόω, σκοτίζω, σκοτόω. Τυφλότης, σκότωσις ἢ ὀφθαλμῶν. Ἴσως παράγεται ἐκ τῦ, Ἀμαρυγή.

Μαργαίνω. Ζήτ. Μαργάω.

Μαργαρίτης, υ, ὁ. ᾗ, Μαργαρεῖτις, ἡ. ὑπακουμ. Λίθος. μαργαρεῖτειον, τὸ ὑποῖον γίνεται ἐν τοῖς ὀ-στρέοις. ὅρα τὸν ἀκριβέστερον πάντα παρ' Ἀθηναίῳ, γ. σιλ. 93. ᾗ 94. Παρ' Ἀρριαν. ᾗ Λεπτιν. λέγεται ἔτι "Ἰνδικὸς, καὶ, Ἐρυθραῖος λίθος". ὁ Φώτ. ἐν Βι-βλιοθ. κώδ. ξς'. σημειοῖ "Ὅτι οἱ μαργαρεῖται, καὶ "μάργαροι λέγονται καὶ μαργαρεῖδαι· εὕρηται γὰρ ὁ "μάργαρις παρὰ Προκοπίῳ τῷ ῥήτορι, ᾗ ἄλλοτε τε "ἀξιολόγως. τὸ δὲ μαργαρεῖδαι παρὰ τε Πραξαγόρᾳ, "ἰωνίζοντι ἐν τῇ περὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δυνά-"ρα ἱστορίᾳ, ᾗ παρ' ἄλλοις. οἱ δὲ μαργαρεῖται, ὠνομά-"θησ ᾗ πολὺ ἐν τῇ χρήσει". 2) Φυτόν τι τῶ ὁ-μοίω

ποίᾳ ὁ καρπὸς παρομοιάζει τῷ μαργαείτῃ. Ζήτ. ᾗ, Μαργέλλια.

Μάργαρον, τό. ταυτὸν τῷ, Μαργαείτης. ὅθεν

Μαργαρώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα τῦ μαργάρε ἔχων.

Μαργάω, ῶ. (μάργαρος) ᾗ, Μαργαίνω. μωρὸς ᾗ ἀνόητος, ἢ ἔξω φρενῶν εἰμί, ἢ ἀράττω μωρά, ἀνοηταίνω, μαίνομαι, ἐνθυσιῶ, ἁρπαῖος ὁρμῶ. Ἀλαζὼν εἰμί, ἢ ἡδονικὸς, ἀσελγὴς, ἀλαζονεύομαι, ὑβρίζω. Ἰλιάδ. Ε. 882.

Μαργέλλια, τά. παρὰ Κεσμᾷ Ἰνδικοπλ. ιά. 9. ὅπερ, Ἀργέλλια, ἡμαρτημ. κεῖται. ταυτὸν τῷ, Μαργηλίδες. Τὸ παρὰ Πλινίῳ Μαργαείδης, ἔστιν εἶδος φοίνικος ἢ καρπὸς φοινίκων, τὸν ὁποῖον οἱ νεώτεροι Μαλδιβικὸν κάρυον, καλοῦσι.

Μαργέλλιον, τό. ταυτὸν τῷ, Μαργαείτης.

Μάργη, ἡ. αὐτὶ τῦ, Ὕβρις. Ἡσύχ. ἀμφ.

Μαργήεις, ήεσσα, ήεν, ήεντος. ᾗ, Μάργης, υ, ὁ. παρὰ Σοῖδ. μωρὸς, ἀνόητος, μανικὸς, οὖθος, ἔξω φρενῶν, ἀλαζὼν, ὑβριστής.

Μαργηλίς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαργαείτις. Φιλόξ.

Μαργίτης, ου, ὁ. ὄνειμα ἁπλῶ, μωρῷ καὶ ἀνοήτῳ τινος ἀνθρώπε, ὅτι τῷ ὁποίῳ ὑπηρέφεται οὐ ποίημα εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμβον. ἐκάλει ὅτω καὶ Δημοσθένης τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅρα Ἁρποκρατ. ἐν Λέξ. ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι "Μαργίτης, ὅτι μωρία καμοφθέγματος, ὃν φησὶν ἀειθμῆσαι μὴν μὴ πλείω τῷ πεντε διανθίσαι· "νύμφιον δὲ ἀγόμβον, μὴ ἅψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φεῦβεσθαι, λέγοντα, μὴ τῇ μηδὲ αὐτὸν ἐμβάλῃ. ἀ"γνοεῖν δὲ νεωτέραν ἤδη γεγενημβόν, καὶ πειθαίεσθαι "τῇς μητρὸς, εἴ γε ὑπὸ τῇ αὐτῇ παιδὸς ἐτέχθη". ᾗ ἐνταῦθεν ἐκάλεν τὰς αἰσχίστας ἅπας. ἐκ τῦ

Μάργος, γη, γον. ἡ Μάργις, ίδος, ἡ. (μάργη) παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν τῷ, Ἄφρων. ἐν Ὀδυσ. Π. 422. Σ. 2. καὶ Ψ. 11. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἔκφρων, αἰνίδηπος, μωρὸς, ἀνόητος. Ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, μανόμβος, ἀυθάδης, ἀποπειστὴς, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος. Θέογις 581. "--- ἄνδρα μάργον, Ὅς τὴν ἀλλο"τρίαν βέλει ἄρεραν ἄρεν". ὅστις θέλει τὰ παραί"υβρίσαι τῦ ἄλλε τὴν γυναῖκα. Πλάτ. Νέμ. "Ἡδο"ναὶ πολλαὶ καὶ μαργαί". ἔξω τῦ δείπνος ἀσελγεῖς καὶ ἄσωτοι. 2) Ἀδηφάγος, λιμάργος, ἢ κάλλιον ὁ ἐκδότης εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. ὅθεν

Μαργοσύνη, ἡ. ᾗ, Μαργότης, ητος, ἡ. ἀφροσύνη, ἀνοησία, μωρία, ἀλαζονεία, ὑποπέτεια, μανία, ὕβρις, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀσωτία. Λειμαργία, ἀδηφαγία, πολυφαγία καὶ πολυποσία. Εὐστ. καὶ Πλάτ.

Μαργόω, ῶ. (μάργος) ὅθεν "Μεμαργωμβοῖ αὐτῇ"ρῷ μβοῖ". αὐτὶ τῦ, Ὑπὸ μανίας κυκεωμβοῖ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 758. καὶ "Μαργῶσαν χώρα". Εὐστ. Ἑκάβ. 1228. τὴν μαινομβίδα.

Μαρή, ἡ. κατὰ τὸν Σχολ. τῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο. 37. (Ἐκδ. *Villoison*) παρὰ Πινδάρῳ καλεῖται ἡ χείρ, καὶ ἐνταῦθεν παράγεται τὸ, Μάρτω. ἔτι δὲ καὶ τὸ, Εὐμαρὴς, αὐτὶ τῦ, Εὐχερὴς.

Μαριδάν, ᾗ, Μαριδεύς, ὁ, εἶδος λίθε, ὅτις ὁπόταν τινὰς χύσει ὕδωρ ἐπάνω αὐτῦ καίεται, οἷον ὁ ἄσβιστος ἀσβίστες. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 41. Παρ' Ἡσυχ. ἀπαιτεῖ ἡ τάξις, Μαειδὴς, ὅπερ, Μαειζδὴς, κεῖται. Ἐνταῦθα φαίνεται ὅτε αἰσχρὸν καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἐτυμολογήσις τῦ Σοφοκλέες ἐν Λέξ. Ἀλοιμές. "Μαειδὲς ἀλοιμές, ἢ ἐπάνω τῆς τῦ θαλάμου γαμήσεως "ἐοικυῖα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πεπλωσις ὅσα ἐν "αὐτῷ". Ἀλοιμὲς δὲ πᾶς χρίσεις καὶ πᾶς ἐπαναλήψις ἔλεγον.

Μαριλευτὴς, ᾶ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μαειλοκαυτής. Πολυδ. ἐκ τῦ

Μαριλεύω, μαειλίω ποιῶ. Πολυδ. ἐκ τῦ

Μαρίλη, ἡ. ἡ τῷ ἀνθράκων τέφρα ᾗ ἀποβολὴ, θερμοαποσία, τὸ λεπτὸν τῷ ἀνθράκων, ἢ λεπτὴ τέφρα ἢ ὑποσάθμη ἀνθράκων. λέγεται ἔτι ᾗ, Σμαείλη. ἐνταῦθεν τὸ ὄνομα ἀνθρακέως τινὸς, Μαειλάδης. Ἀειφορ. Ἀχάρν. 609. Ζήτ. ᾗ ἐν τῷ, Μαρμαίρω.

Μαριλοκαύτης, ου, ὁ, (καύσις) ἀνθρακευτὴς, ἀνθρακὸς, μαείλης, τὸ ὑποψιμα τῷ ἀνθράκων. Ἡσύχ.

Μαριλοποίητος, ου, ὁ. ὁ μαείλιω πίων-κατασκευάζων.

Μαρῖνος, ὁ. ἰχθὺς τις. Ἀειφορ. ζώων Ἰσορ. ς'. 17.

Μάρις, εως, ὁ. μείζονα τῷ ὑγρῶν, ἐξ κοτύλας περιλαμβάνον. Ἀειφορέλ. ζώων Ἰσορ. η. 9. κατ' ἄλλες δὲ δέκα χοᾶς. Πολυαιν. δ'. γ'. 32.

Μαρίω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρμαίρω.

Μάρκος, ὁ. καὶ, Μάρμων, ὁ. παρ' Ἀθῆν. γ'. ἐν Χειρῦς. Μάρκων, ὁ. κατὰ Πειρσώνιον εἰς Ἰγνάτ. ταυτὸν τῷ, Ὀμαίμων.

Μαρμαίρω, Μέλ. αρῶ. αὐγάζω, λάμπω, φωτίζω, ἀστράπτω, σίλβω, ἀκτινοβολῶ, ἀπιθηροβολῶ. Ἐκτὸς τῆς ταχέως κλονεμβίης ἢ ξεμεμβίης κινήσεως τὸ φῶς, ἐκφράζει ἡ λέξις ἔτι ᾗ τὴν παρομοίαν κίνησιν τῷ ὀμμάτων - τῷ ποδῶν, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἐνταῦθεν τὸ, Μάρμαρος, Μαρμαρύσσω, ᾗ Μαρμαρυγὴ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν. Πρωτότυπον τύτε ἐστὶ τὸ, Μάρω, Μαίρω. ὅθεν τὸ, Ἀμάρω, Ἀμαρύω, Ἀμαρύσσω, Ἀμαρυγή. ταυτὸν τῷ, Μαρμαρύσσω, Μαρμαρυγή. ᾗ ἐπομβίως τὸ, Μαυρὸς, καὶ, Ἀμαυρὸς, τὸ ἀ δίφωτας χαίειν ἔχον, ὡς καὶ τὰ ἀνώτερω. Ἐκ τῦ, Μάρω, τροποῦται τὸ, Μαείω, πυρέττω, ὀχλῶμαι, παρ' Ἡσυχ. ὁ αὐτὸς ἔτι σημειώσατο καὶ "Μαῖρα, κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα—Τὰ "ρεντῖνοι δὲ Μαειῆν, τὸ κακῶς ἔχειν". Ἐκ τῦ, Μαῖρα, ἡ θέρμη, τροποῦται τὸ Δωεικ. Μαειάω, αὐτὶ τῦ, Μαείω, θερμίω, ἢ πῦρ ἔχω, θερμαίνομαι. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ὀρθῶς τὸ Μάρω καὶ Μαίρω, ἐκ τῦ Μαραίνω, καὶ ἑρμίω. Διὰ τῦ πυρὸς ἀφανίζω. Ὅτι δὲ ᾗ τὸ, Μαείλη, παρεμοίως παράγεται ἐκ τῦ, Μάρω, Μαίρω, Μαράω, Μαράζω, Μαραίνω, φαίνεται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Φωτίῳ γλώσσης. "Μαρινὴ, ἡ μεμαρασμβίη ὕλη, ᾗ τὰς ἀνθρακιάς". Ἐνταῦθεν ἔτι ᾗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μαράζιεν, τὸ καπνῶσαν ᾗ ὀχυρὸν ἢ νοτερὸν μαρτύριον τὸ σῶμα παθεῖν.

Μαρμάρειος, εία, ειον. ἢ Μαρμάρεος, έα, εον. ἐκ μαρμάρε, μαρμαρεώδης, ὠχρώδης, σιλπνὸς, σκληρὸς ἢ λεῖος-λαμπρὸς ὡς τὸ μάρμαρον. Ἰλ. Χ. 442. καὶ ἐν Γ. 126. ἀντιγράσαν τινὲς "Δίπλακα μαρμα"ρέην" αὐτὶ, Πορφυρέην, λαμπρὰν, λεῖαν. ὅθεν

Μαρμαρίζω, λαμπρὸς εἰμὶ ἢ λάμπω - ἀστράπτω - ἀκτινοβολῶ ὡς τὸ μάρμαρον. "Πέζα μαρμαρίζουσα". Διοσκορ. γ'. 2. ἡ σκληρὰ ὡς τὸ μάρμαρον.

Μαρμαρίνος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῷ, Μαρμάρεος. παρὰ Φίλωνι τῷ ἐκ τῆς ζ'. θεωμάτ. σελ. 8. "Πέζα "μαρμαρίτις". αὐτὶ τῦ, Μαρμαρίνη.

Μαρμαρογλυφία, ἡ. τὸ ἐκ τῆς μαρμάρων γλυφὴν-κατασκευάζειν αἰδεσιάτης. Σχολ. ἰ. σελ. 746.

Μαρμαρόεις, όεσσα, όεν. (μάρμαρον) ὁ ἀστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν. "Αἰγλὰ μαρμαρόωσα". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 618.

Μάρμαρον, τό. ταυτὸν τῷ, Μάρμαρος.

Μαρμαροποιὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ἀγαλματογλύφος. Γλωσ. Φιλοξ.

Μάρμαρος, ὁ, ἡ. ἐν Ἰλ. Μ. 380. "Μαρμάρω "ὀκειόσντι βαλών". σημαίνει ὀξύ τινα λίθον, συβλιρὺ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρὰ πίσσαν. καθόλου δὲ τὸ, Λίθος, Πίσσα, ᾗ πᾶν τὸ ἐξ αὐτῆς κατεσκευασμένον. καθὼς π. χ. τὸ Μνημεῖον, παρὰ Θεοκρίτ. κβ'. 211. Παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1410. κεῖται παρ' αὐτῷ καὶ τὸ, Πίσσος. Παρὰ τοῖς Ἕτερον καλεῖται σὺ σκαίριπτον καὶ λαμαρὸν εἶδος λίθων, τὸ ἐν τῇ σωληνοτέρᾳ ἑδετέρως Μάρμαρον, λεγόμενον. "Λαπάριον μαρμάρᾳ λίθῳ". Σχολ. ιδ'. σελ. 955. τόπος (μανθάνει) ἔνθα ἐκβάλλεσι μάρμαρα. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου λέγεται. Παῦ σκληρὸν σῶμα. ὡς παρ' Ἱππίκῃ. "Καλύσει τί πάθος οἱ ἔμποροι Μάρμαρον" συμβαίνει δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς "ποσὶ τῆς (τῆς ἵππων) ὁπλῆς, ὃ καλεῖται Στεφάνη" ἔστι δὲ κονδυλώματα σκληρά". Παρὰ τὸ, Μαρμαίρειν, ὃ ἐστὶ, Στίλβειν, ἀσινῶς προβολεῖν.

Μαρμαρυγή, ἡ. (μαρμαρύσσω) τὸ ἀστράπτον καὶ ἀντιναβλᾶν φῶς. λάμψις, λαμπηδών, ἡ κλονουμένη ᾗ σπινθηρίζουσα συνεχὴς καὶ ταχεῖα κίνησις τοῦ φωτός. Ὀδυσ. Θ. 268. "Μαρμαρυγὰς ποδῶν". τὰς σωτόνους τῆς ποδῶν κινήσεις. ἐν ᾧ ταῖς ὀξείαις κινήσεσι ὑποσίλψις τῆς ποδῶν (τῆς ὀρχησῶν) γίνεται. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρμαίρω. ὅθεν

Μαρμαρυγώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μαρμαρυγῆς ἔχων, λαμπρὸς, φωτεινός.

Μαρμαρύζω, ταυτὸν τῷ, Μαρμαίρω. ἀμφ.

Μαρμαρύσσω, ταυτὸν τῷ, Μαρμαίρω.

Μαρμαρώτις, ιδος, ἡ. (ὦψ) ἡ λαμπρὰ-φωτεινὰ ᾗ ἀντιναβλῆσα ὄμματα ἢ λαμπρὸν τρόσωπον ἔχουσα. ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Λιθοδερκής.

Μαρμαρωπὸς, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μαρμαρῶπις. Εὐριπ. Ἡρακλ. 883. "Λύσσα μαρμαρωπός".

Μαρμάρωσις, εως, ἡ. (μαρμαρόω) τὸ ἐπαλείφειν τι μετὰ ἀσβέστου ἐκ μαρμάρου. Γλωσσάρ. Στεφ.

Μαρμαρωττὸς, ἡ, τὸν. μαρμαρωμένος, μετὰ μαρμάρων ἐσολισμένος, καὶ ὁ σκληρὸς ὡς τὸ μάρμαρον. Γλωσσ.

Μάρναμαι, μάχομαι, ταῖς χερσὶ, πολεμῶ. Ἰλ. Δ. 513. ᾗ παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 238. Ἐμαρνάσθην. Εὐριπ. Φοίν. 1249. "Τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις ἐμαρνάμεθα". Ὁ Πίνδαρ. μεταχειρίζεται συχνὰ αὐτὸ τὸ, Πράττω-ἐνεργῶ καὶ Μεταχειρίζομαι τὰς φυσικὰς δυνάμεις τοῦ σώματος ᾗ τοῦ πνεύματος ἀντὶ τοῦ. Φαίνεται ὅτι ἀφομοίωται ἐκ τοῦ, Μαρῶ, ἡ χώρ. ἀφ' χερῶν γὰρ μάχονται.

Μάρναξ, ὁ. παρὰ Γαζαίοις ἐκαλεῖτο ὁ Ζεύς.

Μάρον, τὸ. Διοσκορ. γ. 39. Πλιν. βι'. 24. εἶδος φυτοῦ, τὸ παρ' ἡμῖν Μαζωρικὸν λεγόμενον, Μαϊόραμα.

Μάρτις, ὁ. παρὰ Λιχύλ. Ἰκέτ. 833. ἑρμῆν. ἀφ' ᾧ, Ἄρτεμις. ἐκ τοῦ

Μάρτω, ᾗ, Μάρτομαι, Ποιητικ. ταυτὸν τῷ, Συλλαμβάνω, ἁρπάζω, πιάνω, κρατῶ, Ἀπολλών. Ῥόδ. α. 756. "δόρυ χερὶ μεμαρτώς". 2) Καταλαμβάνω, ἔχει κατόπιν τινος καὶ φθάνων πιάνω αὐτόν. "Τὸν ἢ δύνατο μάρψαι ποσίν". καὶ ἀλλαχῆ, "Οὐ δὲ χέρσιν μάρπτε ποδοῖν". μήτε ἡ γῆ δεῦ ἐγγίζειν τοῦ ὑπὸ τῆς ποδὸς πιεζόντος. "Εὖτε τὸν ὕπνος ἐμάρψῃ". Ἰλ. Ψ. 62. ὁπόταν τὸν ἐλάμβανεν-ἔπιανεν ὁ ὕπνος. ὅθεν Μέμαρπται, Μεμάρπωσ, ἐν Ἰλ. Θ. 405. "-- ἄκμων μεμάρπτοι κραιπνοῦς". καταλάβοι, κατέχοι, κυριεύοι δὲ τὸ, Μάρψαι, λέγεται, τὸ ταῖς χερσὶ συλλαμβάνειν, πιάσαι μὲ τὸ χέρι. ὡς τὸ παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1188. "Μάρπτει χερσὶν ἰοὺς". ᾗ ἐν Ὀδυσσ. Ι. 289. "Σιὼ δὲ δύω μάρψας". Πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, Μάπω, ὅθεν τὸ παρ' Ἡσιόδ. Μαπτῆναι, ᾗ Μεμάπτοιεν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας. Εὐνοῦθεν τὸ, Βράψαι, σωλαβεῖν, ἀσκλῆσαι, κρύψαι, δηρύσσειν.

Ἡσύχ. ᾗ, "Ἔβραπτεν, ἔκρυπτεν, ἔσφιγγεν. ᾗ ἐπομένως, "Ἔβραψεν, ἔκρυψεν, ἔπιεσεν, κατέφαγεν. ἐκ τοῦ Βράπτειν, ἐδίειν, κρύπτειν, ἀφανίζειν, τῷ σέμματι ἔλκειν ἢ σκάζειν, παρ' αὐτῷ. ἡ τελευταία σύν ἐρμῆν. φαίνεται ὅτι ἀπάγεται εἰς τὸ, Βράζειν. καὶ καθὼς ἐκ τοῦ, Μολίσκω, ἐσχημάτισαν τὸ, Βλώσκω, ᾗ ἐκ τοῦ, Ἤμαρτον, τὸ, Ἤμβροτον· οὕτω ᾗ ἐκ τοῦ, Μάρπτω, τὸ, Βάρπτω, ᾗ μεταθέσει, Βράπτω. Ἴσως ἀνήκει ἔτι ἐνταῦθα ᾗ τὸ παρ' Ἡσυχ. Βρακεῖν, Βρακεὶς, σωιεῖναι, σωιεῖς. ὅπου τὸ Συλλαμβάνειν, καταλαμβάνειν, ἐκ τοῦ Βράκημι, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, Βέβρακα, παράγεται.

Μαρσίπιος, Μαρσύπιον, ᾗ, Μαρσύπειον, τὸ. ἐκ τοῦ, Μάρσιπος ὁ. Μάρσιππος, ᾗ, Μάρσυπος. ὅθεν τὸ Λατιν. Marsupium. πουγγίον, σακκύλιον ἢ σακκούλα, βαλάντιον εἰς ὃ ἐμβάλλουσι νομίσματα. 2) Σάκκος, σακκίον, τυλάκιον, (τσιαμαντάνι, Τουρκ.) εἰς ὃ ἐμβάλλασιν ἱμάτια. ὅπερ ἄλλος καὶ Κιβώτιος, λέγεται. Ξενοφ. Ἀναβ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. κ'. 41. τὰ Χειρόγραφα αὐτὶ τούτου, Ἀρρίχους, ἔχουσι.

Μαρτυχώρα. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρτιχώρας.

Μάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μάρτυς.

Μαρτυρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (μάρτυρ) μάρτυς εἰμί, μαρτυρίαν δίδω, φανερόνω. "Τόσῳ κάλλιον μαρτυρεσι μαίαν". Πλάτ. Φαίδρ. 48. αὐτὶ τοῦ Ἐπαινῶ. ἀμφ. Παρὰ Νεμεσ. ᾗ ἄλλοις, Μάρτυς γίνομαι, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τροπάδια τοῦ ζωοποιοῦ εἰς σανίδιον, ἢ εἰς βάσεις.

Μαρτύρημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μαρτυρία. καὶ

Μαρτυρία, ἡ. τὸ μαρτυρῶν-λέγειν τὴν ἀλήθειαν. ἀποδείξις ᾗ βεβαίωσις τῆς ἀληθείας, ὁμολογία τοῦ μάρτυρος διὰ ζώσης φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς γινομένη. Δημοσθ.

Μαρτυρικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ. Μαρτυρικῶς. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων-πρέπων εἰς τὸν μάρτυρα.

Μαρτύριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μαρτυρία. Ξενοφ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησίας. ὁ τόπος ἔνθα ἐμαρτύρησέ τις ὑπὲρ τῆς ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾗ τὰ βάσανα ἔπαθε.

Μαρτύρομαι, καλῶ-φέρω μάρτυρας. "Μαρτύρομαι "τοὺς θεούς". ἐπικαλοῦμαι-φωνάζω τοὺς Θεοὺς εἰς μάρτυρας. φέρω εἰς μάρτυρας τοὺς Θεούς. βεβαιῶ, ἀποδεικνύω, φανερόω. Ἀππιαν. Πολ. β. 47. "Μαρτυρίμεθα "νος ἐμαυτὸν τοῖς ἐς ὑμᾶς μέχρι δεῦρο φιλοτιμίας". ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς, ὅτι ὑμᾶς φέρω μάρτυρας τῆς ἐμῆς μέχρι τοῦδε φιλοτιμίας. ᾗ, ε. 129. "Τοὺς μὲν ἀπο"σανίσας ἐμαρτύρετο τῆς ἀπορκίας". ἐπεκαλεῖτο-φέρεσε αὐτοῖς εἰς μαρτυρείαν τὴν ἐπορκίαν αὐτῶν.

Μαρτυροποίημα, τὸ. καὶ, Μαρτυροποιία, ἡ. (μαρτυροποιέω) τὸ εἰς μαρτυρείαν πραιῆναι. τὸ ποιῆσαι φέρεσθαι εἰς μαρτυρείαν.

Μάρτυρος, ᾗ, ὁ. ἐξαιρέτως εἰς τὸν πληθυντ. ἀκριβῆ. παρὰ Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Μάρτυρι. Ὀδυσ. Ξ. 394. "Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί". αὐτὶ τῶν Μαρτύρων.

Μάρτυς, υος, ταυτὸν τῷ, Μάρτυρ. ἐκεῖνος ὅστις εἶδε ἢ ἤκουσε ἢ βεβαίως ἐξεύρηται, καὶ τὰ ὁποῖα διδάσκεται τὰ δόγματα βεβαιώσει ᾗ πληροφορίαν. ὅστις μαρτυρεῖται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξεύρηκε. Καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδὺς τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰς βασάνους ᾗ εἰς τὸν θάνατον.

Μαρυκάομαι, ῶμαι. καὶ, Μαρύκημα. Δωρικ. αὐτὶ, Μηρυκάομαι, ᾗ Μηρύκημα.

Μαρδόμαι, Δωρικ. αὐτὶ, Μηρύομαι.

Μασάομαι, καὶ, Μασσάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. ἀφ' τοῦ ἐσθίοντων ἀλέθω-σιωτείβω τὴν τροφὴν, μώω, γνάθω, καπιζώω. Θεόφρ. Ἱς. Φυτ. δ'. 4.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυρον καὶ "ὠμὸν, καὶ ἑφθὸν, καὶ ὀπτὸν, καὶ τὸν μὲν χυλὸν κα- "πεπίνωσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι". Παρὰ Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. ζ'. 21. "Ἔλεγε ταῦτα μασώμενός τε καὶ "ξυγγελῶν", ἐκφράζει τὸ χῆμα τῆ σέμνοτι τῆς γελα- σῦ - χλοάσας τινος, ὅσις ἐν τῇ χλοάζειν τινὰ τὴν μὲν σιαγόνα ἔχει κινουμένην, τὰ δὲ χείλη αὐτῆ σε- συρμένα ἢ πεπυμμένα, ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης "Φυγκεί- "ζω τε σάρκια". Ζήτ. Διαμασάομαι. 2) Ζήτει Μάσω, ψηλαφῶ, ἅπτομαι.

Μασδὸς, Δωρικ. αὐτὶ, Μαζὸς. ὡς καὶ τὸ, Μάσδα, αὐτὶ τῆς, Μάζα.

Μάσημα, καὶ, Μάσσημα, τὸ. (μασάομαι) τὸ μεμασημένον, τὸ ὁποῖον ἐμάσησεν ἢ μασᾶ-ζώγει τι- νὰς, ξοφή. Ζήτ. Μασάομαι.

Μάσησις, ἡ, Μάσσησις, ἡ. τὸ μασᾶ-ζώγειν.

Μασητὴρ, ἡ, Μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, ὅσις μασᾶ- ζώγει. "Μῦς μασητὴρ", ὅσις ἐνεργεῖ ἐν τῷ μασᾶν.

Μασθαλὶς, ἡ. Ζήτ. Μαθαλίς.

Μάσθλη, ἡ. καὶ, Μάθλη, ης, ὁ. παυτὸν τῷ, Ἰμάθλη. διφθέρα, δέρμα, ἱμὰς, λωρίον. Χαλινὸς ἐκ δέρματος, τὸ λωρίον τῆς χαλινῆς, ἡ φορβειὰ, ὁ με- μαλαγμένος λῶρος. Τραπέσματα - παστέσια κόκκινα ἐκ δέρματος, ὅ ἐστι, ὑφάσμα φοινικοῦν. Μεταφορ. ἡ ὁ Παιδεραστὴς καὶ πολυαγώμων ἄνθρωπος, ὅσις ἐξεύρει τὰ κρύπτειν τὰς παιδεραστίας τε, ἤτοι ἐξεύρει τὰ ξηλυ- φρᾶ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλ. ἑρμῆν. ἀφ' οὗ τὸν, Ὀλι- σθηρὸς ἡ ἀλαβαστικὸς. Ἀριστοφ. Νεφ. μαθ.

Μάσθλημα, τὸ. (μασθλέω) παυτὸν τῷ, Μάσθλη. "Μασθλήμασι φιλαῖ". Κτησίας Ἰνδικ. 23. δέρμασι αὐδὲ τειχῶν· καθὼς π. χ. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μετακει- εἴζονται οἱ σανδαλιορράπται.

Μασθλήπινας, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μάσθλης κατεσκευασ- μένος, δερμάτινος, παρ' Ἀθην. χ'. σελ. 166. "Κα- "εἰς μασθλήπινα". καλεῖται δὲ κάκκινον εἶδος Κνεΐδος.

Μασθὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Μαζὸς, ἡ, Μαστός.

Μάσι, παρ' Ἡσυχ. μάσιον ἐσθητικὸν ὡς τὸ, Ἔσι· τὸ ἐπὶ τέλει ἀφωνοῦμενον τῆς λέξεως, σημαίνει τὸ, Μεγά- λως, ἢ Πολὺς· ὡς ἐν τῷ, Μασίγδωπις, καὶ, Μα- σιμαίας, τὰ ἐσθιὰ ἀπαρέγκλιτον ὁ αὐτὸς Ἡσυχ. αὐτὶ τῆς, Ἐσίγδωπις, κ. τ. λ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάσιον.

Μάσμα, τὸ. τὸ ἐρεθιανὸν - ἐξεπίζειν. ἐκ Πλάτ. Ζήτει ἐν τῷ, Μάσω.

Μάσπιτον, τὸ. τὸ τῦ σιλφίου φύλλον.

Μασσάομαι, ῶμαι. Μάσημα, Μάσησις, Μασ- τὴρ. Ζήτ. Μασάομαι, κ. τ. λ. μετὰ ενὸς σ.

Μάσσω, ἡ, Μάττω, Μέλ. ξω. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἅπτομαι, παπαταίνω, χαϊδεύω. ἡ ἐκπυδεῖν αὐτὶ τῆς, Ἁρπάζω, πείθω ἡ κρατῶ, χεῖρας ἐμβάλλω, ἢ ἑρεθιῶ- ἐξεπίζω-καλεύω-ζήπω. εὐλόγησεν μάλιστα ἐν τοῖς σωφρονισταῖς. Ζήτ. Ἐπιμάσσομαι, ἡ Εἰσμάσσομαι. Προσύ- πτειν ἐκ τῆς, Μάω, καθὼς ἐκ τούτου ἴστι τὸ, Μαιμάσσω, κατὰ τινα διάφορον σημασίαν. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡ- συχ. Μάσσαι, ζῆσαι. καὶ ἐπομένως, Μάσασθαι, λαβέσθαι, ἐφάψασθαι. καὶ, Μάσασθαι, ἐφάψασθαι, καθάρσαι. Ἐντεῦθεν παρομηθεῖσα ἡ σωφρονικὴ ἐκφυ- σις τὸ, Μαζόω, αὐτὶ τῆς Συλλέγω, σωρεύω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, εἰς τὸ φέρω. ἐκ τῆς Μάσω, Μά- ζω, Μαζόω. Ζήτ. Σμάω. Μέλ. μάσω. Τινὲς δὲ- πον εἶτε καὶ, Μάττω. ἀφ' οὗ τὸ, Μάστος, ἡ ζήτησις. ἡ, Ματίζω, ζητῶ. ὁ Κρατῖνος ἐκ τῆς, Μάσω ἔχει ἡ, Μάσμα, παυτὸν τῷ, Ζήτημα, ἡ ἐπιζήτησις, Μα- στὴρ, Μασδῶ, ἡ, Μαζμὸς. Ζήτ. Μάω. Τὸ ἐπά- μενον τούτῳ, Μάσω, αὐτὶ τῆς, μαλάσσω - ζυμόω, ὅπως ἡ ἰδία λέξις, διότι ἐν τῇ ζυμούντων τὸν ἄρτον ἐγγίζει τινὰς συνεχῶς διὰ τῶν χειρῶν τὸν ζύμωσι-μά- ζαν ἢ τὸ ἄλδριον.

Μάσσω, ἡ, Μάσσομαι, τὸ ἄλδριν ἢ τὴν μά- ζαν μαλάσσω, φυράω, ζυμόω ἄρτον. "Ἐμὲ μάζαν "μεμαχότος". Ἀριστοφ. Ἱππ. 55. ὅθεν, Μεμαγμέ- νος, παρακ. παθητ. ζυμωμένος, μεμαλαγμένος. ἡ, Μάζα. ἔστι δὲ κυρίως μεπὸ τῆ ἀνωτέρω εἰ ἡ τὸ αὐ- τό. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέττω.

Μάσσων, ονος, ὁ, ἡ. ἡ, Μᾶσσον, τὸ. παυτὸν τῷ, Μακρότερος, ἡ, Μᾶζον. μακρύτερος καὶ μεγαλήτε- ρος. Ὀδυσ. Θ. 203. "Ἦ ἔτι μᾶσσον". ἢ ἀκόμη μακρύτερα. γίνεται ἐκ τῆ Μακρὸς, Μάσσων· ὡς καὶ ἐκ τῆ Βραχὺς τὸ, Βράσσων· καὶ ἐκ τῆ Ἐλαχὺς τὸ Ἔλασσον. Αἰσχύλ. Προμηθ. 707. "Ὁ μάσσων βίος "ἰῶ ταλῆ κρύσσω". ἡ Ξουθ. "Ἂν μὴ πολὺ μάσσων "ὀδὸς εἴη". αὐ δὲ εἶναι πολλὰ μακρωδὸς ἑδόμε- ὁ Ἐριέσιος παράγει τῦτο ἐκ τῆ, Μαγίων, Μαγίων· ἡ ἐντεῦθεν ἡ τὸ Λατιν. Major, Majus, ἡ, Magis. ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μάσι, αὐτὶ τῆ, Μεγάλως· ἡ ἐκ τύτε τὸ σιωπώμενον, Μασίγδωπον, μεγαλόπηχυν, τὸν μέγαν ἐν "ἴχνι" καὶ ἐπομένως τὸ, Μασιμαίας. ὡς φαίνεται ὅτι κρωπύπτειν τύτε εἶναι τὸ, Μάσις, μέ- γας, τὸ ὁποῖον εἰσέτι καὶ ἐν τῇ σωφροσύνης σώζεται· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Μασίων, Μάσων. αὐτὶ τύτε ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἔτι, Μάτις, μέγας. καὶ Μάτιον. αὐτὶ τῆ, Μᾶσσον, μακρότερον. ὁ αὐτὸς ἔχει, Μασσότε- ρον, πορρώτερον.

Μασταίζω, παυτὸν τῷ, Μασάομαι. ὅθεν

Μάσταξ, ακος, ἡ. ἀφ' ἧ τὸ ὁποῖον μασᾶ-ζώγει τινάς. ἄρα, τὸ Στόμα. "Ἐπὶ μάσακα χερσὶ πίεζε". Ὁ- δυσ. Δ. 287. ἐκράτει σφιχτὰ ἤτοι ἔσφιγγε τὸ στόμα αὐτῆ ἀφ' ἧς χερῶν. 2) Ἐξαιρέτως λέγεται τὸ ἀ- ιώτερον χεῖλος (τὸ ἀπ' ἐπάνω χεῖλ»). 3) Καὶ αἱ ἐπ' αὐτῷ αὐξανόμεναι θρίχες, ὁ μύσαξ, τὰ μυ- σάκια, ἢ μυσάκια. κατὰ παυτῶ τῷ σημασίαν ἔλε- γον οἱ Λακεδαίμονες "Κείρεσθαι τὸν μύσακα. Μὴ θρέ- "φειν μύσακα". τὸ παρὰ Γάλ. Moustaches. Θεόκρ. ιδ'. 4. "Χὼ μύσαξ πολὺς ἦτος". 4) Τροφὴ, παυτὸν τῷ, Μάσημα. Θεόκριτ. ιδ'. 39. "Μάσακα "δ' οἷα πεκίεσιν κ. τ. λ." ἐκ τῆ Ὁμηρ. Ἰλιάδ. Ι. 349. "Ὡς δ' ἔριδι ἀπᾶσι μεσσοῖσι προφέρησι μά- "σακ', ἐπεὶ κε λάβησι", ὁ Ἡλιόπαρχ. ἡρμήνευσε παυ- τῷ τῷ Ὁμηρικῷ ἐκφρασιν "Δικ τῆ σέμνοτος προσ- "φέρων". ἔρα καθὼς καὶ ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιός φησι, τὸ πλῆρες ἐστὶ, "Μάσακι προφέρησι", οὐχὶ δὲ Μάσακα. 5) Εἶδος ἀκρείδος, παρὰ τὸ Μασᾶσθαι· ἔστι ἡ αὕτη ὅλα καπεζώγει. Νίκανδρ. Θηρ.

Μαστάριον, τὸ. Ἐπόκορ. τῦ, Μαστὸς. παρ' Ἀλ- κίφρ. ἐν τῇ σωφροσύνῃ κυκλοκεκτῆται διὰ τῆς μαστῶ τῆς ζώσης.

Μαστάρυζω, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 689. "Ὑπ' "γήρως μαστάρυζει". παυτὸν τῷ ἐν στίχ. 683. "Τυθὸς "ῥύζοντες γήρᾳ". Σιωπῶντες ἡ συνάγοντες τὰ χείλη, ἢ τὸ χείλη κινῶν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὑποτιθήνου παιδίου, ὃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῆς μάτρος αἰσθάνεται τὰ χείλη. κα- θὼς π. χ. οἱ μὴ ἔχοντες τὰς ὀδόντας γέροντες, οἵτινες μὴ δυνάμενοι μασῆσαι τῶν ζοφῶν κάπρου σωνεχῶς τὰ χείλη ἡ τῶν σιαγόνα, καθὼς καὶ τὰ βρέφη ὅταν βυζάσωσι. Ζήτ. ἡ, Μαστιχάω.

Μάστειρα, ἡ. Θηλ. τῦ Μαστὴρ. Ζήτ. ἐν τύπῳ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 160. "Μάστειρα μιῶις".

Μάστευσις, ἡ. τὸ μαστεύειν, ζήτησις, ἔρευνα. ὅθεν

Μαστευτὴς, ῦ, ὁ, ἧς ζητεῖ - ἐρευνᾷ. ἐρευνητὴς δοκιμαστὴς, ἐξεταστὴς. Ζήτ. ἡ, Μαστὴρ.

Μαστεύω, ζήσω, ἐρευνῶ. Ἰλ. Ξ. 110. ὅπως, Μα- στεύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τεθύσωμαι, κεῖται. ἐκ τῆ, Μαστύω. 2) Ἐπιποδῶ, παίζω, προσπαίζω, κωμῳδῶ, σκώπτω, κόπτω λαμβάνω εἰς ζήτησιν ἢ ἀπόκρισιν τινός. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἐκ τῆ Μάσσω, φυλάττω, ἄπτομαι, παπαιτῶ.

Μαστὴρ, ῆρος, ὁ. παιτὸν παῖ, Μαστήρ. ἐξ ἑ τὸ ἀπλ. Μάστειρα, ἡ. ἐκ τῆ Μάω. ἔτι δὲ καὶ, Μάστωρ. Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1482. ἐξαιρέτως λέγονται παρὰ Φώτιον, Μαστῆρες, οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεὶ ζητηταὶ τῆ φυγαδευτικῶν χρημάτων τῆ ἀπαιτησίας φυγαδευθέντων. Ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῆ κυνηγῶν τῆ ἐν τοῖς μαστοῖς τῆ ὀρέων ζητοῦντων τὰ θηρία. Ἐν τῆ συνηθείᾳ λέγεται, Μάστωρ, ὁ τεχνίτης τινὰ ἐπαίρων καὶ ἐξασκῶν αὐτήν. πιθανῶς ἐκ τῆ Μασσῶμαι, τὸ ἐπιπόνως ζητῶ καὶ ἀποκάμνω τὸ ἄγος τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἢ ἀφορᾶς ἐφεύρεσιν τεχνῶν πόθεν ἔχω. ὅθεν

Μαστήριος, ία, ιον. ὁ εἰς τὸ μαστεύειν ἁρπάδιος ἢ ἀνήκων. "Ἕρμῆς μαστήριος". Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 921.

Μαστιγεύς, έως, ὁ. (μάστιξ) ὁ μετὰ μάστιγος δέρων, ὁ μαστιγόων-δέρων. Ἡρόδοτ. ζ'. 37. ὅπου καὶ Στυγοῦς, κεῖται. Τινὲς θέλουσι νοεῖσθαι μύων τὸν χαρακτῆρα τῶν καὶ τιμωρῶσι τὸν "Μασιστῆ". καθὼς παρὰ Μακκαβ. δ'. ἐν Χειρογρ. συνίσταται.

Μαστιγέω, παιτὸν παῖ, Μαστίζω. Ἡρόδ. Α'. 114.

Μαστιγίας, ου, ὁ. (μάστιξ, μάστιγος) ὁ μαστίγων ἄξιος. λέγεται ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος ἢ ὀκνηρὸς δοῦλος, ἢ ἄνθρωπος, ὅστις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀξιοῖ τὴν ἀχρειότητα αὐτῆ, μαστίζεται, ἢ γίνεται μαστίγων ἄξιος, ὁ μαστιζόμενος. Ἀθεώ.

Μαστιγιάω, ῶ. μαστίγων ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν ἢ ἁρμὸν, ξυλιᾶς θέλω, (αἱ πλάτιαι μὲ ξύγων). Εὔπολ. παρὰ Πολυδ. γ'. 79.

Μάστιγμα, τὸ. (μαστίζω) ξυλιὰ, ἁρμὸς, τὸ ἐξ ἑνὸς μάστιγος κτύπημα. Παλατιακ. ἀνθ.

Μαστιγονόμος, ὁ. κατὰ Πολυδ. γ'. 145. καὶ, 153. παιτὸν ἐσὶ παῖ, Ῥαβδοῦχος. ὁ δοῦλος-ὑπηρέτης ἐπιτάττει καὶ ἄρχοντος τινὸς, ὅστις ῥυτῶ τὴν μάστιγα, ἢ κακὸν ἀγροικίαν, μαστίζει ἢ δέρει τὸν ἄξιον μαστιγώσεως.

Μαστιγοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μάστιγα φέρων. ὅστις βαστᾶ ἢ φέρει τὰς μάστιγας. Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ ἔχων τὴν ἐπιτροπὴν ὑπηρέτης ἄρχοντος τινὸς, εἰς τὸ νὰ φρουτίζῃ καθὲ τὰς κοινὰς ἡσυχίας καὶ δικαιοσύνας πόλεως τινός. 2) Ἄϊας μαστιγοφόρος". ὁ μάστιγι ὕπνι ἐπιπλήξας ἀπειλήσων.

Μαστιγόω, ῶ. μετὰ μάστιγος δέρω, καθόλου δὲ, σύρω τῆ, Δέρω, τύπτω, κτυπῶ, παιδεύω, βασανίζω-ξυλίζω, ῥαβδίζω. Ξενοφ.

Μαστιγωσιμος, ὁ, ἡ. ὁ μαστιγώσεως ἢ μαστίγων ἄξιος. ἄξιος ἁρμῶ καὶ παιδείας.

Μαστίγωσις, ἡ. τὸ μαστιγῶν, ξυλισμὸς, ἁρμός.

Μαστιγωτέος, ὁσία, ὁν. ὁ ἀνάγκη νὰ μαστιγωθῇ. Ἀελιοφ.

Μαστίζω, παιτὸν παῖ, Μαστιγόω, ῶ, Μαστόω.

Μαστίκτωρ, ὁ. ὁ μαστίζων-δέρων. Αἰσχύλ. Εὐμ. 158.

Μάστιξ, ιγος, ἡ. ῆ, Μάστιξ, μάστιγος, ἡ. φραγγέλιον, καμτσίκι, ῥάβδος, βέργα, ξύλον δι' ὃ δέρονται τύπτουσιν. ὀργανοῦσι δὲ ἢ διώκουσι-βιάζουσι-παρωτρύνουσι καὶ εἰς πίνουσι βάλλουσι. ῆ ἐντεῦθεν παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 390. "Παιδὸς μάστιξ". ῆ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 687. "Θεία μάστιξ". καὶ παρὰ Μενάνδρ. Θησ. ν'. "Ἀνέμων μάστιξ". Μεταφορ. Παιδεία, βάσανος, πληγὴ, νόσος, καὶ τ. τ. παρ' Ὁμήρ. Ἐκ τῆ, Ἰμάζω, Ἰμάστις, κατ' ἀφαίρεσιν τῆ, ἰ. ἢ ἐκ τῆ, Μάω Μάσσω, τὸ ἐγγίζω, ἅπτομαι. ἢ παρὰ τὸ Στίζω, κεντῶ.

Μάστις, ὁ. παιτὸν παῖ, Μάστιξ. ἐνταῦθα τὸ, Μάστιν, ῦ, Μάστι, παρ' Ὁμήρ.

Μαστίσδω, Δωρικ. αὐτὶ, Μαστίζω.

Μαστιστὴς, ὁ. Ζήτ. Μαστιγίας.

Μαστιχάω, ῶ. παιτὸν παῖ, Μασάομαι. παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 389. Μασιχόωντι, αὐτὶ, Μασιχάοντι. κινεῖν-κτυπᾶν τὰν ὀδόντας ὡς γίνεται ἐν τῆ Μασᾶν. Ζήτ. ᾶ, Μασωρύζω.

Μαστιχέλαιον, τὸ. ἔλαιον ἐκ μαστίχης. Διοσκορ. δ'. 52.

Μαστίχη, ἡ. (μασάομαι) πεπηγός τι ὡς ἡ ῥετίνη δάκρυον ἐκ ξύλου, τὸ ὁποῖον ὡς δὴ τὸ πλεῖσον ἐν τῆ νήσω Χίῳ γίνεται, τὸ ὁποῖον μασῶσιν εὐχρεῖον τὰς δυσώδεις αὐτῆ ὁσμὰς, ᾶ τὰς καθάρσεις τῆ ὀδόντων.

Μαστίχινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ μαστίχης κατεσκευασμένος.

Μαστίω, παιτὸν παῖ, Μαστίζω. Ἰλ. Ρ. 622. ᾶ Τ. 171.

Μαστόδετον, τὸ. παιτὸν παῖ, Σπαθόδεσμος. Ἀνθολογ.

Μαστοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ μαστῆ ἔχων.

Μαστὸς, ὁ. τὸ βυζίον. 2) Λόφος, ἀκρώρεια, ὄρους ὄξυχή. ἢ ὑψηλὸν ᾶ μαστοειδὲς μέρος. ἄλλως δὲ, Μαζὸς, ᾶ Μαθὸς, λέγεται. Ζήτ. ἐν τύποις.

Μαστοφαγὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς μαστοὺς ζώων. παρὰ Κλήμ. παιδ. γ'. "Μαστοφαγὴς ὠκύπτερος". εἶδος ὀρέων. ἀμφ.

Μαστρία, ἡ. (μαστρὸς) δοκιμὴ, ὄξέτασις, ἔρευνα.

Μαστρονεία, ἡ. παιτὸν παῖ, Προαγωγία. τὸ ἔργον τῆ μαστρωπῆ (πεζευμενγκλίκι, Τυρκ.) ἐκ τῆ

Μαστροπεύω, ᾶ, Μαστροπέω, Φίλ. δ'. παιτὸν παῖ, Προαγωγέω. μαστρὸς εἰμὶ, μετέρχομαι τὴν μαστροπίαν.

Μαστρόπιον, τὸ. ὁ τόπος ὅθεν γίνεται ἡ μαστροπεία.

Μαστροπικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἁρμόδιος εἰς μαστροπείαν.

Μαστροπὸς, ὁ, ἡ. παιτὸν παῖ, Προαγωγὸς, ὅστις ἀπατᾷ τὰς γυναῖκας, ἢ ἄνδρας, νέους, ἢ νέας ᾶ ὡροσκάλας ἢ φέρει αὐτὰς εἰς πορνεῖα, κ. τ. τ. μαυλιστὴς, ξεμαυλιστὴς, πεζεβένγκης, Τυρκ. ῥαφιάδες, Ἰταλ. Εὐσέβιος καὶ ᾶ, Μαστρωπὸς, γεροκομιώνης. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ᾶ, Μαστριφός. Ζήτ. ᾶ, Μαζύλιος.

Μαστρὸς, ὁ. παιτὸν παῖ, Μαστὴρ. ἐρεύνησις, ὄξέτασις, ζήτησις, δοκιμασία - - - ᾶ, Μαστεία, ἡ. ἡ ὄξέτασις, δοκιμὴ. παρὰ Ῥοδίοις τὸ, Μάστρος, παιτὸν ἰῶ παῖ, Βυκλωπὸς.

Μαστρύλλιον, τὸ. ᾶ, Μαστρὺς, ὁ. Ζήτ. Μαζύλιον.

Μαστὺς, ύος, ἡ. (μάω, ἀφ' ὃ τὸ, Μαστὴρ) ἔρευνα, ὄξέτασις, δοκιμὴ, ζήτησις. Καλλίμ. ἐκ τύπου ὁ Ἡσύχ. ἔχει Μασεῖν, αὐτὶ, Μαζεῖν, ζητεῖν.

Μαστωδὴς, ες, ὁ, ἡ. παιτὸς παῖ, Μαστοειδὴς.

Μάστωρ, ορος, ὁ. παιτὸν παῖ, Μαστὴρ.

Μασύντης, ᾶ, Μασυντίας, ὁ. Ζήτ. Πυγμαχοπὴς.

Μασχαλάω, παρ' Ἡσυχ. δηλ. ἀγκύρας, αὐτὶ τῆ, Δένω-δεσμεύω τὰν ἄγκυραν. ἐκ τῆ, Μασχάλη, εἶδ. 4.

Μασχάλη, ἡ. τὸ ἐσωκάτω μέρος τῆς χειρὸς ἐκεῖθεν τὴν πλάγιαν, ἐνῶ φυτρόνει ᾶ τείχος. Ἀμμασχάλη. "Ομηρ. Ἰλ. εἰς Ἑρμῆν στίχ. 242. "Τὴν δὲ χάλιω ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε". 2) Ἓν μέρος τῆς πρώρας τῆ πλοίου ὅπου ἀνεύσκεται ᾶ ὁ ἀρτέμων. Ἡσύχ. καὶ ἐν τῆ συνηθείᾳ. 3) "Ἓν μέρος τῆ φύλλου τῆς ἐλαίας. Ἡσύχ. 4) Ὁ κλῶνος ἢ τὸ βλάστημα τῆ φοίνικος τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόθεσιν εἰς τὸ πλέκειν καλάθους-ταινείδας, ᾶ εἰς τὸ φορτίον ᾶ καπασκιάζειν χοιρίνα ᾶ καλωδίζα ἢ ἄλλα παράγγελα. Ἡσύχ. ὡς ᾶ ὁ Θεόκλης. 5) Ὁ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. α'. 6. καλεῖ Μασχάλας

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λας ᾗ τὰ νέα βλαστήματα ἤτοι τὰ βλαστάρια τῆς δεύδρων. ᾗ ἐν ἑ. 6. ὁμοίκεινα τὸν δρυὸν ὁμοῦ τῷ "Ὀζώδης ᾗ πολυμάχαλος". κατὰ παύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται συχνάκις τὴν λέξιν ᾗ ὁ Διοσκορίδης, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἀπὸ τῦ Ala ᾗ Axilla μετέφρασε. Σημαίνει ἄρα ἡ λέξις τὸ ὑπὸ κάτω τῆς ὑπὸ τῆς δεύδρων ἀρχῆς τῦ βλαστήματος ἢ τῦ φύλλου κρίλωμα· ᾗ ἐντεῦθεν κατ' ἔκπασιν τῆς σημασίας λέγεται ᾗ αὐτὸ τὸ νέον ἐκ τῦ δεύδρου βλάστημα. διὸ ὃ καὶ παυτὸν ἐφὶ τῆς Θαλῆς. ἐντεῦθεν ἄρα ἑρμηυδεύεται ὁλικῶς ᾗ ἡ τείση καὶ ἡ τετάρτη αὐτοτέρα σημασία. "Μαχάλῃσι "ἄειρεν". λέγεται ὑπὸ κωθωνισμένων καὶ μεθυόντων ἀνθρώπων, οἱ ᾗ μεθύοντες τὰς μαχάλας ἄνω ἄειρυτες κατεμωκῶντο. ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. Πολυδ. ς'. 26. Ζηνόβ. παροιμ. ἑ. 7. ᾗ Φώτ. Λεξ. ἔχουσι τὸν στίχον τῦ Κρατίνου. "Ὡς ἄνω τὴν "μαχάλην ἀείρωμεν ἐμπεπωκότες". παραβάλλουσι μετ' αὐτῦ καὶ τὸν ἐν Ὀδυσ. Σ. 99. "χεῖρας ἀναχόμενοι γέλων ἔκτανον". ἄειροντες εἰς ὕψος τὰς χεῖρας ἀπέθνησκον ὑπὸ γέλωτος. Αἰλιαν. Ἐπιστ. ιέ. "Οἰνώμενοι μαχάλην ἄραι". ὁ Σχόλ. ε'. σελ. 257. καλεῖ, Μαχάλην, τὸ ὑπὸ τῆς ἀκροπείων ἐκμανισμένον κύρτωμα ᾗ κοίλωμα, διὸ ὃ σχηματίζεται ὁ λιμήν· καθὼς ᾗ ἐν τῇ συμπλοΐᾳ. ὅθεν

Μασχαλιά, ἡ. ἡ Μαχαλιάια, ἡ. ἐπιχαφ. Χειμβλερερ. τὸ μέρος τῦ σύλλου ὅπου ἐπαπομβᾷ τὸ σπειζόμενον. ἀμφ.

Μασχαλίζω, ἐν τῇ μαχάλῃ πρεμῶ. 2) Ἐξαμέτρως Καπνεμπορεύομαι ἢ ἀκροπελάζω τὸ σῶμα, (καθὼς ἔκαμνον οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, ὅπως μὲ δίλιον ζόπον ἐφόνδευ τινα) ᾗ τὰ ἀκροπόδια πεύτε κρεμῶ ὑπὸ τὴν μαχάλῃ αὐτῦ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 431. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 446. "--ὥστε δυσμενὴς ἐμμαχαλίσαι". ὅπου ὁ Σχολ. φησίν. "Ὑπὸ τῆς μαχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, "αὐτὶ τῦ, ἀκροποδιάσαι. --ἔθος (γὰρ) ἦν τοῖς παλαιοῖς ἁμάξας τινὰ διεγχόσαντας, ἀκροποδίζειν αὐτὸν, ᾗ ὑπὸ τῆς μαχάλης πεύτε κρεμάσαι, ὃ καὶ Μαχαλίζειν, ἔλεγον. τῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα σφίγχυρον αὐτὸν "ἐργάζωνται ἀπὸ τῆς τῦ ἀκροπείων τομῆς ἀφ' ὃ τὸν "αὐτῦ ἄμαξαν, ἵν' οἱ τροχοὶ τὰς ζώπας ἀμείψωνται". τὰ αὐτὰ λέγει ὁ Σχολ. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 478. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ἀπάρχεται. ὁ δὲ Φώτιος λέγει, ὅτι ὁρμάσωπες αὐτὰ διεκρίμων τὰ ξαχύλα ἀπὸ τῆς μαχάλας ἀπείροντες.

Μασχάλιος, ὁ. ᾗ, Μαχαλινὸς, ἡ. νέν. "Πλέγμα, Κάνων μαχαλιῶν". ἐκ μαχάλης ἤτοι βλαστήματος φοινίκος πεπλεγμένον. Ζώσ. ἐν τῇ, Μασχάλη, ἀείθμ. 4.

Μασχαλίς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῦ, Μαχάλη.

Μασχαλίσματα, τὰ. τὰ κατακερματισμένα καὶ ἀκροπελασμένα μέρη τῦ σώματος ὑπὸς θηλυφόνων ἀνδρώπων. Ζώσ. ἐν τῇ, Μασχαλίζω. Καὶ τὰ τοῖς μπροῖς ὑπανιδίμενα ὑπὸ τῆς ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῆς θυωδυσίαις.

Μασχαλιστὴρ, ῆρος, ὁ. τολατεύανις δερματίνη ζώνη, δι' ἧς ἐκείζώνυσι τὰς ζώπας ὑπὸ κάτω τῆς μαχάλης, ὅταν ᾗ σωθίσπασι μετὰ τὸ ἄλλο ἀμάξιος Δεπάδια, καλυμμένα. 2) Καθάλλα δὲ, Δισμὸς, ζώνη, ἐκείζωσμα. Αἰσχύλ. Προμηθ. 71. Ὅρα καὶ τὸ Σχολ.

Ματαίζω, παυτὸν τῦ, Μαπάω. Σίξτ. Ἐμπ. Ὑ. 281. μωραίνω καὶ αἰσθάνομαι φαύλως· ὁμοῦ Πολιτεύομαι. μάταιος εἰμί. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1004.

Ματαιάζω, μάταια ᾗ ἀσόπτα ἤτοι μωραίνω καὶ ξενολογῶ φαύλως ὁμιλῶ. Λυκοφ.

Ματαΐζω, παυτὸν τῦ, Ματαιάζω, ἡ Ματίζω. ὅπαπτος ἐφευρίσκεται ἐν τῷ, Μαπὸς, ἡ Ματαιός.

Ματαιοβιοστάκτης, ὁ, ὁ. παυτὸν τῦ, Ληροπώλης, ἡ Ληροφόρος, ματαιολόγος, μασκαρᾶς. Γλωσσάρ. Στεφ.

Ματαιοβουλία, ἡ. Ζώσ. ἐν τῇ, Μεταβουλία.

Ματαιόκομπος, ὁ, ἡ. (μάταια, κομπάομαι) μάταιος κομπαστὴς, ὁ ὑπὸ ματαίοις κομπάζων. ἀμφ.

Ματαιολογέω, ῶ. μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα λέγω-ὁμιλῶ. ὅθεν

Ματαιολογία, ἡ. ἡ περὶ ματαίων καὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων ὁμιλία, φλυαρία, λόγια τὰ ἀέρος, χωραπᾶς.

Ματαιολόγος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ ἀνωφελῶν ᾗ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶν, φλύαρος, ψόφος, χωρατατζής.

Ματαιολοιχός. Λεισοφ. Νεφ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ματτυολοιχός.

Ματαιοποιέω, ῶ. μάταια ποιῶ. παυτὸν τῦ, Ματαιάζω. Σχόλ. Σοφοκλ. ὅθεν

Ματαιοποιός, ὁ, ἡ. ὁ μάταια ποιῶν. Ἀθλιώ. 179.

Ματαιοποιέω, ῶ. ματαίως ποιῶ, μάταια ᾗ ἀνωφελῆ ἔργα ποιῶ, ματαίως-τὰ κάκα κοπιάζω. ὅθεν

Ματαιοπόνημα, τὸ. ὁ ματαῖος κόπος, ἡ ἀνωφελὴς ἐργασία, τὸ ἀνωφελὲς ἔργον. Ἰάμβλ. Πυθαγ. ἑ. 24.

Ματαιοπονία, ἡ. ὁ ματαῖος κόπος, τὸ ἀνωφελῶς κοπιάζειν.

Ματαιοπόνος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως ᾗ ἀνωφελῶς κοπιάζων· ὅσις κοπιάζει καὶ δελυθεῖ τὰ κάκα-εἰς τὰ χαμηλά.

Ματαιοπραγέω, ῶ. Μέλ. ἤτω. παυτὸν τῦ, Ματαιοποιέω. Εὐσέβ.

Ματαιοπραγία, ἡ. παυτὸν τῦ, Ματαιοποιία. Εὐσέβ.

Ματαιοπώγων, ὁ. ὁ ματαίως ἔχων τὰ γενεῖα. Σχολ. Θεοκρίτ. ιδ'. 28.

Μάταιος, αία, αιον. κενὸς φρενῶν, ἠλίθιος, ἐλαφρόγνωμος, μωρὸς, ἀσύνετος, ξεχαμβάς, ξελὸς, φρενοβλαβὴς, ψόλδης, ἀλαζὼν, κομπαστὴς, ὅστις τοιαζέται ἢ ὁμιλεῖ πράγματα χρείας θεμιλίου, ᾗ οἰκοδομεῖ εἰς τὸν ἀέρα. ᾗ καὶ Πραγμάτων, τὸ ἀνωφελὲς μηδὲν χρήσιμον, ἀνώφελες, ἄχρηστον, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ ὄφελος, προσωπεῖον, τὸ βάσιν μὴ ἔχον. Coste vanité, Ital. καὶ Ἐπιθ. "Ματαίως". τῶ κάκως, εἰς τὰ χαμηλὰ, ἀνωφελῶς, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Ἰταλ. Matto. Πρωτότυπον τύτε φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, Μάνος, ὅθεν τὸ, Μανὸς, καὶ, Ματαιὸς. ὡς ᾗ τὸ, Μανῶ, ἀφ' ὃ τὸ, Μάτην, καὶ Δωρικ. Μάταν. Ἡρόδοτ. Β'. 173. "Ἦν μάταιός τε ᾗ παγκυμόνων". ἐν τῇ ξαπεζῇ ἀποδείκνυε-ξαπάλει τὸν ἑαυτὸν τε ἀνωφελῆ ἢ ξελὸν μὲ τὰ παγκυμόνια τε-μὲ τὰς χωραπάδες τε, ἢ κάλλιον, μὲ τὰς φλυαρίας τῆς ἀθυροστομίας τε. ᾗ ἐξαιρέτως ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ τῦ, Ἀτίμων, ἀνωφελῶν καὶ ἀχρήστων πραγμάτων ἢ ὁμιλιῶν· ὡς ᾗ τὸ ἐν ς'. 68. "Ὁ μα"ταιότερος λόγος". ἢ κακοσέρα-μωροτέρα ἢ ἡ σκωπτικωτέρα καὶ πορακτικὴ ἤτοι χλεύασπικὴ δήγησις-ὁμιλία. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 594. "Ψαύει "ματαίως χεροί". ἀπλαφὰ μὲ ἀσελγοῖς ᾗ ἀτίμους ἤτοι πορνικὰς χέρας. "Οὔτε γὰρ τί παῖδα ὄντ' ἀ"κύσας μάταιον ἔπος εἶπε Πολυκράτης". Ἡρόδοτ. Γ'. 120. δεὶ ἔπαθεν ὑπὸ τῦ Πολυκράτυς ἐδέν κακὸν, μύτε ἤκυσε παρ' αὐτῦ κάνενα ἀχρεῖον ᾗ ἄτιμον λόγον. "Λυπρίαι δικαίων μάταιοι". Αἰσχύλ. Εὐμ. ἀσεβεῖς, ὑβριστικοὶ, αὐθάδεις, ἄχρηστοι ᾗ ἄτιμοι. Τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν Ἱκέτ. 769. "Κνώδαλα ἀσε"βῆ ᾗ μάταια". ἀσεβῆ-ὑβριστικὰ, ἀχρήστα. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 882. "Ὦ ματαίᾳ". σύναπ. αὐτὶ τῦ, Μήδεια. ὡς καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. Μήλος, αὐτὶ τῦ, Μάταιος. τὸ παρὰ Μελανίππῃ ἐπίγραμμ. 5'. "Τί μά"ταια μάχῃσι ζῶντες φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν Κακόζηλον γέλω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γέλωτα, ὃ ἐστὶ τὸν θᾶ τοῖς κακοῖς τῷ ἑτέρῳ γινόμενον. Ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ, Αὐτόματος, ᾗ, Αὐτοματίνη, ὃ ἐστὶν ὁ Ἐξ ἰδίας κινήσεως γινόμενος-ἢ παρακινούμενος. Ἐκ τούτου δῆλόν τινας νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ Μάτος ἢ εἶχέ ποτε τινὰ σημασίαν τῆς Κινήσεως, ἢ ὤφειλε νὰ ἔχῃ ὡς βάσιν αὐτῆς τοιαύτην συνώνυμον ᾗ ἀντίστοιχόντινα λέξιν. Ὁ Θεόκειτ. μετεχειρίσθη τὸ, Αὐτομάτως, αὐτὶ τοῦ, Μάτην. Ὁ Ἡσύχ. ἁρμαὶν. τὸ, Αὐτομάτην, δῆλ. τῷ, Σπέρμα αὐδρὸς, ἤτοι τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἢ ἀφ' ἑαυτῆς ῥέουσα σπορά. ᾗ τὸ, Αὐτομαπσαντες, δῆλ. τῷ, Ἀφ' ἑαυτῆς πράξαντες. ᾗ, Αὐτόμαπον, δῆλ. τῷ, Αὐτοφυῶς. ἐν οἷς ὑπακούεται σαφῶς ἡ σημασία τῆς Κινήσεως. Χεδὸν ᾗ ἐν τῇ λέξει, Ἀπομαπϊσμὸς, αὐτὶ τοῦ, Ἀποπορδὴ, τὸ ἀποπέρδεσθαι-ῥίπτειν-ἀφίεναι πορδάς. Ζήτ. ᾗ, Ματάω.

Ματαιοσπουδία, ἡ. ματαία σπουδὴ, παυτὸν ταῦ, Ματαιοπονία, ᾗ αὐτὶ τοῦ, Κενοσπουδία. ἀμφ.

Ματαιόσπουδος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως σπουδάζων, παυτὸν ταῦ, Ματαιόπονος. ᾗ αὐτὶ τοῦ, Κενόσπουδος. ἀμφ.

Ματαιοσύνη, ἡ. παυτὸν ταῦ, Μάτη, Ματία, Ματαιότης. ἀμφ.

Ματαιότεκνος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ ματαίαν ἡμῶν τέκνα. τὸν ὁποῖον δεῖ βοηθῆσαι τὰ τέκνα του. Γραμματ.

Ματαιοτεχνία, ἡ. ματαία-ἀνωφελὴς τέχνη. Κλήμ. Παιδ. β'. 1.

Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίαν ᾗ ἀνωφελῆ τέχνην ἐπαγόμενος-μετερχόμενος.

Ματαιότης, ητος, ἡ. (ματαιὸς) τὸ εἶναι-ἡ κατάσασις τοῦ ματαίου, μωρία, κ. τ. τ.

Ματαιοφιλονικέομαι, οῦμαι. ματαίως φιλονικῶμαι. ἀμφ.

Ματαιοφρονέω, ῶ. ματαίως ἢ μάταια φρονῶ.

Ματαιοφροσύνη, ἡ. ματαία φρόνησις. ἐκ τοῦ

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως ἢ μάταια φρονῶν. κενόφρων, αὐόητος.

Ματαιόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως ᾗ ἀνωφελῶς φωνοῦν-ἠχῶν ἢ ὁμιλῶν. Γραμματ.

Ματαιόω, ῶ. (ματαιὸς) μάταιον-ἀνωφελῆ-ἄπρακτον-αὐσύεργητον ποιῶ, ματαιόνω. "Μεματαίωταί σοι". ἀ. Βασιλ. ιγ'. ἑρμῆν. δῆλ. τοῦ, μωρὸς ᾗ αὐόητος πράττειν.

Μάταξα, ᾗ, Μάταξα, ἡ. παρὰ τοῖς Ὑπέροις, τὸ μετάξιον, ὁ σκώληξ, καὶ τὸ νῆμα αὐτοῦ. Ἡ Ἰσοδεία παρὰ Προκοπίῳ, πολεμ. Γοτθικ. δ'.

Ματάω, ῶ. παρ' Ὁμήρ. "Ἐμάησε, καὶ, Μαησέτην". Ἰλ. Ε. 133. Π. 474. Ψ. 510. ὅπου ὁ Σχελ. ἑρμῆν. δῆλ. τῷ, Ματαιοπραγῆσαι, ματαίαν ἔχουσι τὴν ὁρμὴν. καὶ, Ἀργὸς ᾗ ἄπρακτος ἔμεινεν. Ἄρα, αὐτὶ τοῦ, Μάταιος-μωρὸς εἰμὶ, Ἀμελῶ, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρόν. "Παραίνεται πράγματα πάργον". Αἰσχύλ. Προμ. 57. παυτὸν ταῦ, Ἀργῶ. 2) Πράττω-κάμνω τι χωρὶς δύναμιν-ἐνέργειαν ἢ ὠφέλειαν, ἢ ματαίως ἐρμῆνεύω-δοκιμάζω. μάταιόν τι πράττειν. "Ματᾶν ὁδῷ". ματαίως κάμνειν τὸν δρόμον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 37. καὶ ἐνταῦθα παυτὸν ταῦ, Ἁμαρτάνειν, Ἀποτυγχάνειν. Ἐνταῦθα τὸ, Ματτίζω, Ματτίζω, Ματαΐζω. καὶ τὸ, Μάταιος, Ματαιὸς. Ἀντὶ τοῦ, Ματκὸς, καὶ, Ματαῖος, τινὲς εἶπον καὶ, Μάταβος, Μάτταβος. αὐτὶ τοῦ, Μωρὸς, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν Ματτίβης, Ὑποῤῥῶν. ᾗ, Ματταβεῖ, ἀσεβλέπει, ἀδημονεῖ. καὶ, Ματταβόμβυος, μίλλων, ὀκνοῦντα. ὅ ἐστὶν, ἀργοπορῶν, ἀμεχανῶν, ἀμελῶν, ἀπέχων.

Ματερία, ἡ. παρ' Ἀθήν. γ'. σελ. 113. ἐκ τοῦ Λατιν. Materia, μάζα, φύραμα, ὕλη.

Ματεύω, καὶ, Ματεῶ. ζητῶ, ἐρευνῶ. παυτὸν ταῦ, Μαστεύω, Θεόκειτ. κδ'. ις. ὅθεν τὸ, Ἐμματεύω, ᾗ, Κατεμματεύω.

Μάτη, ἡ. παυτὸν ταῦ, Ματία. πταῖσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 915.

Μάτην, Ἐπίῤῥ. ματαίως, ἀνωφελῶς, τῷ κάκει, εἰς τὸ χαμβύκ. χρεὼς καινὸν ὄφελος ἢ κέρδος. ἀφρονεστάτως, ἀνοήτως καὶ βασίως καὶ θεμελίως, παραλόγως, ἀδίκως. Ἔστι δὲ σχηματισμὸς Ἰωνικῶς ἐκ τοῦ, Μαπάω. Ὁ Λουκιαν. εἰς Τραγοπόδ. χρῆται τῷ, Εἰς μάτην, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐννοίας.

Ματὴρ, ῆρος, ὁ. παυτὸν ταῦ, Μαπήρ. ὅθεν τὸ

Ματηρεύω, ζητῶ. παρ' Ἡσυχ. ἀμφ.

Μάτηρ, Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Μήτηρ. ὅθεν τὸ Λατιν. Mater.

Ματία, ἡ. ᾗ Ἰωνικ. Ματίη, ἡ. φρενοβλάβεια, μωρία, αὐσισία, ἐλαφροχωμία, πταῖσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα, ἀσφοσυξία. ἐκ τοῦ, Μαπάω, Ματέω, Ματεία. Ὀδυσ. Κ. 79. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 368.

Ματίζω, ζητῶ. παυτὸν ταῦ, Ματεύω.

Ματιολοιχὸς, ὁ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Ματτυολοιχός.

Μάτιον, τὸ. καθ' Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ἀεισοφ. Νεφέλ. 451. εἶδος μέζης, παυτὸν ταῦ, Ἐλάχιστον. ἀμφ.

Μάτος, τὸ ἐρώτησις, ζήτησις. Γαλήν. Γλωσσ. ὅθεν τὸ Ματέω, Ματδῶ, Ματίζω. Ζήτ. ἔτι, Μάταιος.

Ματρόξενος, Δωρικ. καὶ παρὰ Ῥοδίοις, αὐτὶ τοῦ, Μητρόξενος, γόητος (μάταρδος). Σχόλ. Εὐριπ. Ἄλκ. 989.

Ματρυλλεῖον, Ματρύλλιον, ᾗ, Μαξύλιον, τὸ. ὡς τὸ Μαξύλλη, καὶ Μαξύλη, ἡ. ἡ μαφροπός. ἔτω καὶ Μαξύλιον, τὸ. ὁ τόπος τῆς πορνεύουσαν, τυπτέσι Πορνεῖον, ὅπου οἱ μαφροποὶ ἤτοι οἱ μαυλιζόμενοι διέτριβον. Ἡσύχ. ἡ κατὰ Φώτιον. "Τόπος ἐν ᾧ ζῶσιν "μαφροποὶ διατείβουσι, ἑταίρας ἔχουσαι, ᾗ δέχονται "τὰς βωλομένους. ἐκάλουν δὲ αὐτὰς ᾗ Μάφρυας σύφι"μους". Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν ἀρχὴν μὲ τὸ Μαφροπὸς, καθὼς καὶ αὐτὸ αὐτῆς ἡ ἰδία σημασία. παρὰ Πλουτάρχ. σύεισκεται ἔτι ᾗ, Μαφρύλλιον, καὶ ἐν τοῖς Χειροφαφ. τοῦ Πολυδ. ϛ'. 188.

Ματταβέω, Ματτάβης, Μάτταβος. Ζήτ. ἐν τῷ, Ματάω.

Ματτύα, καὶ, Ματτύη, ἡ. ᾗ, Ματίης, ὁ. σκυβασίαντις ᾗ ἐνδεσμάτων, ἄρτυμα, ἢ διαγέρτικόν τι ἐκ ὀρέξεως σκυβάσιμα, ἐν τῇ ῥαπέζῃ ἐπιτιθέμενον, χρήσιμον εἰς ποτόν. ὡς παρ' Ἀθήν. ϛ'. σελ. 245. "Ματτύης ἐπιφερομένης καὶ κατ' ἐκεῖνον αἰεὶ λιπάσης". ὁ αὐτὸς ἐν ιδ'. σελ. 663. λέγει ὅτι τὸ, Ματτύης, ὁ κοινὸν ἦν ὄτομα παλαιῶν τῆς πελυτελεσάτων ἐδεσμάτων, καὶ Θετταλῶν ἦν εὕρημα. νομίζεται δὲ ἔτω χαὶ τοῦ μασᾶσθαι. "Ὅρα τὸν διεξοδικώτερον, ᾗ Εὐσάθ.

Ματτυάζω, παπασκευάζω ἢ ζωγῶ ματτύαν, δύωχῆμαι. Ἀθήν.

Ματτυολοιχὸς, ὁ, ἡ. (ματτύη, λείχω) ὁ τῶν ματτύων λείχων, λιμάργος, ἀδηφάγος, ὁ ἀμέτρως ζώων ᾗ πίνων, πολυλιδύλας. Ἀεισοφ. Νεφ. 451.

Μάττω, Μ. αξω. Ζήτ. Μάσω. ἄρτον παρασκευάζω, ζυμόνω. ἐκ τοῦ, Μάζα. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 663.

Ματτύλλη, ἡ. μακεδονικόν τι σκεύασμα δίφης διεγερτικόν. ἀμφ.

Μαυλία, ἡ. παυτὸν ταῦ, Μαυλίς.

Μαυλίζω, παυτὸν ταῦ, Μαφροπέω. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἐμμαυλίζω, ᾗ, Ξεμαυλίζω.

Μαυλίς, ἡ. τὸ μαχαίριον. Νίκανδρ. Θηρ. 705. Δοσιάδ. σχόλ. Ἀράτ. 4. Θουκυδ. α'. 6. ᾗ Σουΐδ. 2) Ταυτὸν ταῦ, Μαφροπὸς, μαυλίσεια. Ἡσύχ. ἀφ' οὗ, Ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, ὁ Σχολ. Θουκυδ.

Μαυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μαυλισηὴς, ᾶ, ὁ. παυτὸν τῷ, Μαστροπός. Ἴσως ἐκ τῦ, Ὁμαυλισηής. ἐκ τῦ, Ὁμᾶ αὐλίζω.

Μαῦρος, η, Μαυρὸς, ἀφ' ᾧ τὸ, Μαυρόω. παυτὸν τῷ, Ἀμαυρὸς, καὶ, Ἀμαυρόω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 306. Εὐμθν. 355. καὶ Ἡσιοδ. ἔργ. 325. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαρμαίρω. ἐνταῦθεν τὸ ὡς σωφρονείας Μαῦρος, ρω, ρει. αὐτὶ τῦ, Μέλας, σκοτεινὸς, ζοφώδης. ὡς τὸ Λατιν. Maurus.

Μάχαιρα, ἡ. (μάχη) ὄργανόν τι ἐκ σιδήρυ κοπτερόν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς πόλεμον· ἦν δὲ κατὰ τὸ σχῆμα κυρτὸν, ὡς τὸ παρὰ Τύρριοις Γιαταγὰν, λεγόμθνον, ᾗ τὸ παρ' ἡμῖν, Μαχαίρα, ἡ. ἐπειδὴ ᾗ τὸ Ξίφος ἐν διάφορα ἴσιον ὡς τὸ παρὰ Τύρκ. Χαντζέρ. Ἰλ. Γ. 271. ἔτι δὲ λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ὀξὰ τῆς μαχαίρας μάχη καὶ ὁ φόνος. Λέγεται ἔτι ᾗ ὁ Ξυρὸς, ὅπου τὸ Ξυράφιον τῦ κυρίως. ὅθεν τὸ παρ' Ἀεισοφ. Ἀχαρν. 849. "Κεκαρμθνος μοιχὸν μιᾷ "μαχαίρᾳ". ξυεσμθνος, κυρεσμθνος μέχει χρόνυς, ὡς οἱ ἠδίνικοὶ ᾗ μοιχοί. Οὕτος ὁ ζόφος τῷ ξυραφίζειν ἢ ξυραφίζεσθαι ἐλέγετο καὶ, Κόπος. Ἐξ ἐναντίας ἐλέγετο "Διπλῇ μαχαίρᾳ" τὸ παρ' ἡμῖν φαλίδιον, δι' ᾧ κερδύνσι τὰς τείχας. Πολυδ. β'. 32. ὁ Λυκιαν. συγκαπαίπτει τῦτο μεταξὺ τῆς ἐργαλείων τῆ κυρίως "Ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας ᾗ κάπτξον". ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μάχαιρα, ξίφος, ᾗ παραζώνη, ᾗ "οἷς κείρεται τὰ πρόβατα". ὁ δὲ Σχολ. Ὁμήρ. "Τὸ "παρὰ τὸ ξίφος μικρὸν μαχαίριον". Διὰ τῆς μαχαιρίδων ἔκοπτον ἔτι καὶ τὰς ὄνυχας. Παροιμία "Μὴ "παιδὶ μάχαιραν". Θεόφρ. παρ' Ἀθήν. ἐ. ὅτι τῆς διδόντων ὄξυσίαν εἰς τὰς ξιλάς. ὅθεν

Μαχαιρίδιον, τὸ. ᾗ, Μαχαίριον, τὸ. Δεπτογρ. μικρὰ μάχαιρα, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπὸ τῆ δεκάτῃ ἐγκρύπτο. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. β'. "Τὸ μαχαίριον τὸ ὑπεκπέ"ζιον, ἀργυρόπλοκον ὀξὺ ἐλέφαντος πεπεσμθνον τὸν λα"βύν". Παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 152. Ἡ μαχαιροφορεία τῆς παλαιῶν ἦν ἀπαραλλάκτως κατὰ καὶ παρ' ἡμῖν σώζεται. "Ἐὰν δὲ ἡ δυσκρόπαιξεν, μαχαιρίοις μι"κροῖς παρατέμνοντες, ὃ πῖς καλεῖς ἐν ἰδίᾳ ἀπὸ "παρόνυχα". ποιθν ἐστὶ ᾗ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ. 271. Μάχαιρα, καλλιθρίκων. "Μαχαιρίδιον θρυ"πτικόν". Λυκιαν. τὸ ὀξὺ σχισμὸν φερόμθνον, ᾗ ὑπὸ τῆ γυναικῶν ἔτι ἐν τῷ καλλωπίζεσθαι χρήσιμον.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ. μικρὰ μάχαιρα, ξυρὸς, ξυράφιον, φαλὶς, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάχαιρα. "Μα"χαιρὶς ὀξυβελὴς". παρ' Ἱππογρ. αὐτὶ τῦ, Φλεβοτόμος. Lancetta, Ital.

Μαχαιροδέτης, κ, ὁ. ὁ ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καπηλεμπόρ. ὁ ἱμὰς, δι' ὃ δένεται ᾗ κρέμαται ἡ μάχαιρα. Ἡσύχ.

Μαχαιρομαχέω, ῶ. ὀξὺ τῆς μαχαίρας μάχομαι.

Μαχαιροποιία, ἡ. ἡ τῆς μαχαίρων κατασκευή.

Μαχαιροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μαχαίρας ποιῶν.

Μαχαιροπωλεῖον, τὸ. καὶ, Μαχαιροπώλιον. ὁ τόπος ἢ τὸ ἐργαστήριον ἔνθα πωλοῦσι τὰς μαχαίρας.

Μαχαιροπώλης, κ, ὁ. ὁ μαχαίρας πωλῶν.

Μαχαιροφορέω, ῶ. μάχαιραν φορῶ. ᾗ

Μαχαιροφορία, ἡ. τὸ μάχαιραν φέρειν. ἐκ τῦ

Μαχαιροφόρος, ὁ, ἡ. ὃς φέρει φορεῖ μάχαιραν.

Μαχαιρώνιον, τὸ. παυτὸν τῷ, Ξίφος, Φάσγανον. Διοσκορ. δ'. 20.

Μαχαιρωτὸς, τὴ, τὸν. (μαχαιρόω) ὃς ἔγινεν ἢ ἐμορφώθη ὡς ἡ μάχαιρα. ὅμοιος τῇ μαχαίρᾳ.

Μαχάτας, ᾶ, Μαχάπας, ὁ. Δωρικ. αὐτὶ τῦ, Μαχητὴς. τὸ πρῶτον Λακωνικῶς αὐτὶ τῦ, Ἀντίπαλος. Ἡσύχ.

Μάχαω, μάχεσθαι θέλω. Ἡσύχ.

Μαχεῖομαι, παυτὸν τῷ, Μαχέομαι. Ὀδυσ. Ρ. 471.

Μαχεύω, ᾶ, Μαχέω. ἀφ' ὃ τὸ, Μαχεύομαι. παυτὸν τῷ, Μάχομαι. ἐνταῦθεν τὸ, Μαχήσομαι, Μεμάχηται, Ἐμαχήσατο. καὶ τὸ, Μαχέσομαι, Ἐμαχέσατο, κ. τ. τ.

Μαχεώμενος, αὐτὶ, Μαχόμθνος, μέλ. ἐκ τῦ, Μάχομαι. Ὀδυσ. Λ. 402.

Μάχη, ἡ. ἡ σύγκρισις δύο στρατῶν, πόλεμος. παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος καθ' ὃν γίνεται ἡ μάχη. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. β'. 6. "Ἀεισμὸς δὲ τῆς ὁδῦ, "Ὧδε ἦλθον ὀξὺ Ἐφέσυ τῆς Ἰωνίας μέχει τῆς μάχης, "σταθμοὶ τρεῖς ᾗ ἐνενήκοντα". ᾗ ἐπομθνως αὐτὶ τῦ, Ἔρις, φιλονεικία. (κυνῶν, Τυρκ.) Παρὰ Ῥωμαίοις ὧδε τὸ τῆς Μάχης σημεῖον, χιτὼν κόκκινος, ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς ὀξυτενόμθνος. Πλούταρχ. ἐν Φαβίῳ.

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ. (μαχέομαι) ὁ μαχόμθνος, μαχητὴς, πολεμικός. Ἰλ. Μ. 247.

Μαχησμὸς, ὁ. (μαχέω) παυτὸν τῷ, Μάχη. Γαλεομυομαχ. Ζήτ. ἔτι καὶ, Μαχισμός.

Μαχητὴς, ᾶ, ὁ. (μαχέω) ὅστις μάχεται· πολεμεῖ· ἀγωνίζεται. πολεμιστὴς. ὅθεν

Μαχητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Μαχητικῶς. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μαχητὸν, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν· ὁ ὑπόδεσις εἰς τὸ μάχεσθαι. Ἀριστοτ.

Μαχητὸς, τὴ, τὸν. ὅστις δύναται· νὰ πολεμήσῃ, ἄξιος· ὑπόδεσις ὀξὺ μάχην καὶ νίκην.

Μάχιμος, ίμη, ιμον. ἡ, Μάχιμις, ὁ, ἡ. (μάχη) πολεμικὸς, ὁ δυάμενν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ μάχεσθαι. καὶ ὁδὲ ὁ μάχεται τινάς, ἢ γίνεται μάχη. παρ' Ἡροδότ. Β. 165. "Εἰς τὸ μάχιμον". ὅπερ κατωτέρω τὸ "Ἐς πόλεμον" κεῖται.

Μαχισμὸς, ὁ. τὸ μάχεσθαι, ἡ παρόξυς τῆς μάχης. Νικήτ. Χρον. καὶ 8. Ζήτ. ᾗ, Μαχησμός.

Μαχλὰς, άδος, ἡ. ᾗ, Μαχλὶς, ίδος. παυτὸν τῷ, Μάχλος, ὁ. ἀσώτυς γύνη, ἀσελγὴς πόρνη.

Μαχλάω, ῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μαχλῶσα, πορ"νεύουσα". ᾗ "Μαχλώσας θυγατέρα". Κλήμ. παιδ. γ'. Μαιθ. δ'. 315. "Μεμαχλωμθνον ὕπορ". ἐκ τῆ Μαχλόω· πόρος· ἄσωτος· ἀσελγὴς· καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια εἰμί. παρὰ Πλούταρχ. (τόμ. ς'. σελ. 84. Wet.) κεῖται ἐν Χειρῖς. "Πρῶται μόναι μαχλῶ"σαν καπηλείων γεωλόφους". ὅπερ ἀρχαιότερον ἀνδρικὰς ἐνεργείας, Μνηκανήσαντο, ἔκτησο.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Μαχλὰς.

Μάχλος, ὁ, ἡ. ἀσελγὴς, ἄσωτος, ἀκόλαστος, πόρνος ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, καταφερὴς· ἕκτοπος ὡς τὰ ἀφροδίσια, πόρνος. "Μάχλης ἀμάλλος". ὃς Αἰσχύλ. ὅπερ ὁ Εὐσάθ. εἰς Ὀδύσ. Η. ἑρμῆν. ὀξὺ τῆ, Ῥιπμθνὴν. ὅθεν

Μαχλοσύνη, ἡ. ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἡ ὡς τὰ ἀφροδίσια ἤτοι ὡς σαρκικῶν σωμάτων κατάφορα, ἀκολασία, πορνεία. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ω. 30. "—ἢ οἱ "πόρε μαχλοσύνην ἀλιγκίην". ὅτι κατ' Εὐσάθ. ὁ Ἀρίσαρχος ὀξὺ τῦ τῆς Μαχλοσύνης λέξιν ἀθετεῖ τὸν στίχον, ᾗ ἀπαγινώσκει αὐτὶ τύτυ "Ἢ οἱ μεχαεισμθνα "ὥρ' ὀνόμηνε" νεωτέρων γὰρ ἡ λέξις, ᾗ τίθεται καινῶς ὅτι τῆς ἐν γυναιξὶ μανίας, ὅτοι τῆς ἀφρὸς τὰς μίξεως ὁρμῆς, ἀχὶ δὲ ᾗ ὅτι ἀνδρῶν. Ἡ λέξις καὶ παρὰ τοῖς ὀβελίσκοις παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. "Μαχλότατά τε γαμεῖ"κις". κυρίως ὑπλ. ἐκ τῦ, Μαχλόσυνος. παυτὸν τῷ, Μάχλος.

Μαχλότης, τητος, ἡ. παυτὸν τῷ, Μαχλοσύνη.

Μαχοίατο, Ἰλ. Δ. 348. Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Μάχοιντο.

Μά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μάχομαι, Μέλ. β'. μαχέσομαι. ἐρίζω, φιλονεικῶ, πολεμῶ, παλαίω, ἀγωνίζομαι, διαιρέτως δὲ ἐν τῇ μάχῃ. καθόλου δὲ, ὅτι παντὸς ἀγῶνος ἢ δι' λόγων, ἢ διὰ χειρῶν. Τὸν φυσικὸν ἀναγραφὴν τὸ μάχεσθαι, ὅρα παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο. 710. "Οὐδ' αὖ ἔγωγε αἰδέομαι μαχεσαίμην". Ἰλ. Ν. 118. ὅπου συνώνυμα. τὸ, Ἔπεσι. δοκῶ θέλω ὑβρίσει - ὀνειδίσει τινά. Ζήτ. Μάχεσθαι. "Μάχομαι τοῖς πολεμίοις" Δημοσθ. "Σοὶ πάντες μαχόμεθα". Ὁμηρ. αὐτὶ τοῦ, Διὰ σέ, "Μάχομαι ἀντὶ σοῦ, ὁ αὐτ." "Μάχεσθαι ὑπέρ τινος" Ξενοφ. "Μάχεσθαι περός τινα". Θέογν. Μετοχὴ, Μαχόμενος, αὐτὶ, τὸ Ἐναντία. "Θεῷ μάχεσθαι δεινὸν ἐστὶ καὶ τύχη". Μενάνδρ.

Μάψ, Ἐπίρ. ματέως, εἰκῆ, ματαίως, ἀνωφελῶς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ταχέως, ὀρμαίως, ἀπάκτως, ἀσφαλῶς. Ἰλ. Ε. 759. καὶ Ὀδυσ. Γ. 138. ὅπου ἑρμῆν. ὀρθῶ τῷ, Οὐ κατὰ κόσμον.

Μάψαυραι, ῶν, αἱ. (μάψ, αὔρα). αἱ ματαίως αὔραι καὶ κοῦφαι πνοαὶ τῶν ἀνέμων, ἤτοι αἱ ἀτρόσωτοι, αἱ παρερχόμεναι. "Μάψαυραι ὁρμφοί". ματαίοι ἔπαινοι ἢ καυχήσεις. λόγια τὰ ἀέρος. Λυκόφρ. 395. παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 872. τινὲς ἀναγινώσκ. διϊσαμβῶς "Μάψ αὖραι". ὃ ἢ ὀρθότερον.

Μαψίδιος, ία, ιον. ἢ Ἐπίρ. Μαψιδίως, ματαίως, ἀνωφελῶς, προσωρινός. τὸ ἐν Ὀδυσ. Β. 57. "Μαψιδίως" τινὲς ἑρμῆν. ὀρθῶ τῷ, Πολὺ, Δαψιλῶς, ἄλλοι δὲ ὀρθῶ τῷ, Ματαίως, ὀρθότερον ὅμως ὀρθῶ τῷ "Οὐ κατὰ κόσμον, ὡς καὶ τὸ, Μάψ". τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Η. 310. "Μαψιδίως κεχολῶσθαι". αὐτὶ τοῦ, αὐθυπευθύνους αἰτίας, τῷ κάκε, ἄπις δίκαιος.

Μαψιλάκας, α, ὁ. (μάψ, λακεῖν) ὃστις ὁμιλεῖ ματαίως καὶ ἀνωφελῆ ἀναγκαῖα, φλύαρος. "Τέκνους "μαψιλάκας". Πίνδαρ. "Γλῶσσαν μαψιλάκαν". Πλούταρχ. Ζήτ. Μαψυλάκας.

Μαψιλόγος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως λέγων. Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμῆν 543. "Μαψιλόγοι οἰωνοί". ὅτι ἢ ἐπὶ ποίων ματαίως προσέχει τινάς.

Μαψιτόκος, ὁ, ἡ. ὁ ματαίως τίκτων - γόνων. Ἀνέκδοτ. β'. 482.

Μαψίφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) ματαιόφωνος, ὁ ματαίως φθεγγόμενος - ταυτὸν τῷ ἐποπόβρυξ.

Μαψυλάκας, ὁ, ἡ. (μάψ, ὑλακὴ) ὁ ματαίως ὑλακτῶν - γαυγίζων - φωνάζων. ὁ ματαίως φλύαρος λέγων - ὁμιλῶν. "Παῦε μαψυλάκας". Πίνδαρ. Νέμ. ζ'. 155. ὅπου ἡμάρτηκ. Μαψιλάκας" κεῖται. "Μαψυλάκων γλῶσσαν". Πλούταρχ. αὐτὶ τοῦ, Μαψυλάκων.

Μάω, ῶ. παλαιὸς τὸ Ὁμηρικὸν λέξις, ἀφ' ἧς τὸ, Μέμακα, Μεμάκαμεν, Μεμάκασι, Μεμακὼς, καὶ κατὰ συγκ. Μέμαμεν, Μέμασαν, Μεμαὼς, Μεμαῶτες, ἢ, Μεμαότες. ὅπ. θυμῶ, θέλω, αἰσθάνομαι κλίσιν ἢ ὁρμὴν τινὰ σπουδῆς. μετὰ Γενικ. ἢ Ἀπαρεμφ. "Μεμαὼς ἔειδες". Ἰλ. Ι. 637. "Μέμαμεν δέ τοι ἔγχει ἄλλων αἰνότατοί τ' ἔμμεναι καὶ φίλτατοι". αὐτὶ τοῦ, Εὐχόμεθα, ἡμᾶς πεπιθέμεν καὶ ἐπαινεῖμεν - μακαρίζομεν ἑαυτοὺς, ἤτοι καυχώμεθα. "Ἢ μεμάασιν". Ἰλ. Κ. 208. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σίγ. 236. 409. καὶ 433. αὐτοὶ θέλουσι καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸ ἔχουσι. τὸ ἐν Ἰλ. Π. 754. "Μεμαὼς" ἔχει τὸν μέσον συλλαβὴν μακράν. Ἡ Μετοχὴ, Μεμαώς, ῆ, Μεμαῖα, πάσεται ἐνίοτε καὶ μόνη, ὅπ καὶ σημαίνει πάθός τι, ὃ ἐστὶν, Ἀνδρεῖαν, Θάρρος, προθυμίαν, τόλμαν, αὐθάδειαν, ὀργὴν, κ. τ. τ. κατὰ τὸν συνέχειαν τοῦ λόγου. "Ὡς οἵ γε μεμαῶτε φέρον νίκαν". Θαρραλέως, τολμηρῶς, προθυμούμενος. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ "Ἐμμεμαώς" Ἰλ. Ε. 142. καὶ ἀλλαχῆ. ὅπου καὶ τὸ "Θωρήσσοντο μεμαῶτες ἐγχείῃσι". Παρ' Ἀπολλων. γ'. 564. "Ὡς ἤυδα μεμαώς". αὐτὶ τοῦ, ὠργισμένος, θυμωμένος. 2) Μάω, ἢ, Μάομαι, Μῶμαι, ζητῶ. "Μή μοι τὰ μαλακὰ μάου, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς". Ἐπίχαρμος παρὰ Ξενοφῶντ. Ἀπομν. β'. ά. 20. "Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύσει". Θέογν. 749. Ἐνθεύθεν προκύπτει τὸ, Μῶσα, Μῶσαι. καὶ ἐπικλήσεως τὸ, Μαιμάω, Μαιμάζω, Μαιμῶ, Μαιμάσσω. καὶ σέλος τὸ, Μάσσα, (ἢ Μάζω, Μαζάω, Μαζόνω) ὅπ τῇ σημασίᾳ τῶ, Ψηλαφῶ, ἅπτομαι ταῖς χερσί. ἢ τὸ, Μαιμάσσω, ὅπ ὁρμητικῶ πάθος τινός, ἢ κινήσεως. Ζήτ. Μάσσω, καὶ, Σμάω. καὶ ἐπικλήσεως, Μοῦω, καὶ, Μεύω.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ε.

Μεγαβάρης, ὁ, ἡ. (βάρος) πολλὰ βαρὺς, βαρέως ὡπλισμένος. ἀμφ.

Μεγαβρεμέτης, ου, ὁ. (βρέμω) λίαν ἰσχυρῶς ἠχῶν - βοῶν - ἐορυβῶν. Ὀρφ. Ἀργ. 747.

Μεγάδωρος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα δῶρα ποιῶν - δίδων. μεγαλόδωρος.

Μεγαθαρσὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (θάρσος) πολλὰ θαρραλαῖος - τολμηρὸς - ἀνδρεῖος. ὅλος θάρρος.

Μέγαθος, τὸ. Ἰωνικ. κατὰ τῶ, Μέγεθος. Ἡρόδοτ.

Μεγαθυμος, ὁ, ἡ. ὑψηλὸς, μεγαλόψυχος, ὁ ὑψηλὸν νῶν - φρόνημα ἔχων, μεγαλόκαρδος, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν. παρ' Ὁμήρ.

Μεγαθύνω, μεγάλην ποιῶ. Γεωπον.

Μεγαίρω, μετὰ Δωρικ. παντὸν τοῦ, Φθονέω. Ἰλ. Δ. 64. "Μοὶ πολλὲς ἐμέγηρε τόκοις". Ἀπολλών. ά. 289. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Κωλύω, ἐμποδίζω. "Βιότοιο μεγήρας". Ἰλ. Ν. 563. μὴ ἀφήσης νὰ τοῦ ἁρπάσωσι τὸν ζωήν. φθονήσας τὸ βίον. ἢ, ὅτι μὴ ἀφήρπασε τὸν βίον τοῦ Ἀντιλόχου. 2) Ὀργίζομαι, θυμόνω ὅπ τινα. 3) Παραχωρῶ, παραιτοῦμαι, ἀρνοῦμαι, ἀπολέγω, ἐκκλίνω. Οὔτι μεγαίρω πάντων "Φαιήκων". Ὀδυσ. Θ. 206. ὅπου ὑπακούεται τὸ, Ἑκόντα. 4) Μετὰ Αἰτιατ. "Ὄμμασιν ἐμέγηρεν ὁ "πως πάς". Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1670. ἐγκατέδυσεν, ἐμάγησε. 5) Κατηφορῶ, ἀθετοποιῶ, ὑβρίζω, μέμφομαι, χλευάζω. Θεόκριτ. ζ'. 101. "Φοίβος παρὰ ζωπόδιοι μεγαίρει".

Μεγακήτης, εος, ὁ, ἡ. ὁ μέγα κῆτος ἔχων. πλατὺς, εὐρύχωρος. κατάστασις τῆς Θαλάσσης ἢ τοῦ Πλοίου, ὅπ τὸ ἔχειν βάθος ἢ πλάτος ἤτοι κοιλότητα μεγάλην. Ἰλ. Λ. 5. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Φ. 22. "Μεγακήτης δὲ φάλαγξ" κεῖται αὐτὶ τοῦ, Μέγας, ἢ, Κυτώδης.

Μεγαλαδικηπτικός, ἡ, όν. ἢ, Μεγαλάδικος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως ἀδικῶν. ἢ ἐν τοῖς μεγάλοις ἐγκλήμασιν ἀδικίαν ποιῶν. αὐτίκ. τοῦ, Μικραδικηπτικός. Λεξικ. Ρητ. β'. 17. ὅπου ἄλλοι, αὐτὶ τούτου, Μικραδικηπτῆς, ἀναγινώσκουσι.

Μεγαλαλκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην ἀλκὴν ἔχων, μεγαλοδύναμος.

Μεγαλάμφορος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην ἄμφορον ἔχων.

Μεγαλανδροι, οἱ. μεγάλοι ἄνδρες. ἀμφ.

Μεγαλανηγήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ἐξ Ὀρφ. Ὕμν. οβ'. 1. "μεγαλανηγήτορα" ἡμάρτηκ. αὐτὶ "Μέγαν ἐπ' ἀνηγήτορα".

Μεγαλανορία, ἡ, ἢ, Μεγαλαύωρ, Δωρικ. αὐτὶ, Μεγαλανδρεία, ἢ, Μεγαλαύωρ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεγαλάρτια, τά. ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Θεσμοφορείων.

Μεγάλαρτος, ὁ, ἡ, ὁ μεγάλον ἤτοι πολλοῦ ἄρτον ἔχων. ἢ ὁ μεγάλος ἄρτος. Ἀθλιὰ. γ'. σελ. 109.

Μεγαλάρχης. Ζήτ. Μεγάυχης.

Μεγαλαυχέω, καὶ, Μεγαλαυχέομαι, οῦμαι. εἰμὶ - φέρομαι - πολιτεύομαι - πράττω - ὁμιλῶ ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς. καυχῶμαι, κομπάζω, μεγάλως αὐχέω, μέγα φρονῶ. ὅθεν

Μεγαλαυχής, ές, ἢ, Μεγάλαυχος, ὁ, ἡ. μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, κομπαστὴς, καυχησιάρης.

Μεγαλεῖος, εία, εῖον. ἢ Ἐπίρ. Μεγαλείως. μέγας, μεγάλος, μεγαλοπρεπὴς, ἔνδοξος, λαμπρός. "Τὸ μεγαλεῖον". μεγαλειότης, λαμπρότης, παῦ δηλοῖ καὶ κοσμεῖ οἷα μεγάλον ἄνθρωπον. Ξενοφ. "Ἆρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ αὐδεὶ ἢ "πόλει κῶμα, ὡς οἴονται". τὸ Συγκειτ. Μεγαλειότερος. ὁ αὐτ. "Ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι". Ζήτ. ἢ, Μεγάλλιον.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεγαλεῖον. Majesté, Γαλ.

Μεγαλέμπορος, ὁ, ἡ. μέγας ἔμπορος, μεγάλος πραγματευτής. Σχολ. Ἀειξεφ.

Μεγαλεπήβολος, ὁ, ἡ. (μέγας, ἐπήβολος) ὅσις ἐκτελεῖ εὐτυχῶς μεγάλα πράγματα, ἤτοι φέρει εὐτυχὲς τέλος εἰς αὐτά. Διόδ. Σικ. α'. 19.

Μεγαλεπίβολος, ὁ, ἡ (ἐπιβάλλω) ὅσις ἐπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα. φαίνεται ὅτι εἶναι σὺν ἢ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ αἰωτέρω.

Μεγαληγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. μεγάλως ἢ μεγάλα ἀγορεύω. μεγάλα πράγματα λέγω ἢ περὶ μεγάλων πραγμάτων ὁμιλῶ. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Καυχῶμαι, κομπάζω. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. Ἡρωδιαν. γ'. 9. "Τὰς πράξεις μεγαληγορεῖν". ὅθεν

Μεγαληγορία, ἡ. τὸ ὁμιλεῖν περὶ μεγάλων πραγμάτων ἢ κατορθωμάτων, μεγαλαυχία, καύχησις, κομπασμὸς, ἔπαινος.

Μεγαληγόρος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Μεγαληγόρως. ὁ περὶ μεγάλων πραγμάτων ἢ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτὸν ὁμιλῶν. κομπαστὴς, καυχησιάρης, ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἐπαινέτης, ἐγκωμιαστής.

Μεγαληνορία, ἡ. μεγάλη ἀνδρεία, μέγα θάρρος, μεγάλον - ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον φρόνημα. Πίνδαρ. Νέμ. β'. 57.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. μεγάλος - ἰσχυρὸς - ἀνδρεῖος - θαρραλαῖος καὶ ὑπερήφανος ἀνὴρ. Ἐπιγραμ. ὁ μεγάλως ἀνδρας ποιῶν.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ μέγα ἦτορ - καρδίαν - θάρρος ἔχων, μεγαλόκαρδος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος. "Τρῶες μεγαλήτορες". Ἰλ. Φ. 55. ἡ λέξις φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Θαρραλαῖος, ὁ μεγάλων διωαμενείς τὸ σῶμα ἔχων, (καρδιακλὴς), γηναῖος.

Μεγαλίζω, ταυτὸν τῷ, Μεγαλύνω. μεγάλον ποιῶ, ὑψόω. Μέσως, Μεγαλίζομαι, μεγαλύνω ἐμαυτὸν, ἐπαίρομαι, ὑπερφαυλίζομαι. Ἰλ. Κ. 69. "- - μηδὲ "μεγαλίζεο θυμῷ". μηδὲ ἐπαίρου τῇ διανοίᾳ δι' ὑπερφυείαν. Τοιοῦτον ἢ τὸ ἐν Ὀδυσ. Φ. 174.

Μεγαλίσσας, ὁ, ἡ. "Λαὸν μεγαλίσσω". Αἰσχύλ. Εὐμεν. αα. ὁπω, Μεγίσω, ἔκτω - ἔκται, Λίζομαι, Λίπομαι. κυρίως, ὁ μεγάλας ἱκετεύων - λιταυόμενος. Λιτὰς (πιλίδιον ἐκ μαλλοῦ) ἢ ἐν ᾧ ἔπεσε τὸ σημεῖον τῶν ἱκετῶν.

Μεγάλλιον, τό. "Μῦρον μεγάλλιον" εἶδος διώδους μύρου. γράφεται ἔτι ἢ, Μεγαλεῖον, ἐξ ἀμφιβόλου τινὸς παραγωγῆς. Ἀθλιὰ. ιέ. σελ. 690.

Μεγαλοβρόμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεγαλοβρεμέτης. Ὀρφ. Ἀργ. 461.

Μεγαλόβρυχος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως βρυχώμενος. ἀμφ.

Μεγαλόβωλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐυβώλαξ, Γραμμ.

Μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην κοιλίαν ἔχων. Σχολ. Αἰσχύλ.

Μεγαλογκίη, ἡ. ὁ μεγάλος ὄγκος σώματός τινος. Ζήτ. Εὐογκίη.

Μεγαλογνωμοσύνη, ἡ. μεγάλη - ὑψηλὴ γνώμη. μεγάλον ἢ εὐγενὲς φρόνημα. ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μεγαλογνωμόνως. ὁ μεγάλην καὶ ὑψηλὴν γνώμην, γενναῖον ἢ εὐγενὲς φρόνημα ἔχων.

Μεγαλογραφεῖν, μεγάλως ἤτοι μὲ μεγάλα γράμματα γράφειν. Σχόλ. Εὐσεπ. Ὁρές. 321.

Μεγαλογραφία, ἡ. τὸ μετὰ μεγάλων γραμμάτων γράφειν. παρὰ Vitruv. ζ'. 4. μεγάλη ζωγραφία, παράστασις μεγάλων ἀντικειμένων.

Μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ. Σάραπις. ὁ μέγας θεὸς Σάραπις. Κλήμ. Ἀλεξ.

Μεγαλόδενδρος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα ἔχων. "Ὕλη μεγαλόδενδρος". συνεκδοχικῶς μεγάλων δένδρων. Σέβαστ. δ'. σελ. 74.

Μεγαλοδοξία, ἡ. μεγάλη δόξα - τιμὴ - ἔπαινος. καύχησις, ἀλαζονεία. Σχολ. Ἀειξεφ.

Μεγαλόδοξος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην δόξαν - τιμὴν ἔχων. ὁ μεγάλην δόξαν παρεισαίων. Πίνδαρ. Ὀλ. γ'. 24.

Μεγαλόδουλος, ὁ, ἡ. μεγάλος δοῦλος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μικρόδουλος.

Μεγαλόδους, όδοντος, ὁ. ὁ μεγάλους ὀδόντας ἔχων. Γραμμ.

Μεγαλοδυναμέομαι, οῦμαι. μεγάλα δυνάμαι. πάρεστιν. αὐάγν. ἐξ Ἐπικτ. ιγ'. 2. ὅπου καὶ "Μέγα "δυνάμαι" κεῖται.

Μεγαλοδύναμος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα δυνάμενος. ὁ μεγάλην δύναμιν ἔχων. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Μεγαλοδωρεά, ἡ. ἢ

Μεγαλοδωρία, ἡ. μεγάλη - λαμπρὰ δωρεά. πολλὰ καὶ χαρίσματα, ἐλευθερίως εἰς τὸ χαρίζειν μεγάλα δῶρα. Λεξικ. Ἡρωδιαν. ἢ Ἡλιόδωρ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόδωρος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα καὶ λαμπρὰ δῶρα δίδων. "τὸ Μεγαλόδωρον". αὐτὸ, ἡ Μεγαλοδωρία. τὸ λαμπρὰ καὶ μεγάλα δῶρα χαρίζειν. Ἡρωδιαν.

Μεγαλοεργὴς, ές, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Μεγαλοεργῶς, ὁ μεγάλα ἔργα ἐργαζόμενος. ἢ ὁ ἐσολισμένος μὲ λαμπρὰ ἔργα. καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, Λαμπρὸς. Πολύβ. ἢ

Μεγαλοεργία, ἡ. λαμπρότης.

Μεγαλόζηλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἀγαόζηλος. Γραμμ.

Μεγαλόηχος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως ἠχῶν, μεγάλον ἦχον ἐκπέμπων. Γραμμ.

Μεγαλόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας τρίχας ἔχων.

Μεγαλόθυμος, ὁ, ἡ. μεγαλόψυχος, ταυτὸν τῷ, Θυμοειδὴς. Πλατ. πολ. β'. 15. ταυτὸν τῷ, Μεγαλόφρων. ὁ Εὐσάθ. δηλοῖ ἐνταῦθα τὸ Μεγαλόθυμος, ὑπὸ τὸν Μεγάθυμος, τὸ μὴν σημαίνει, τὸν μέγαν θυμὸν ἤτοι ὀργὴν ἔχοντα, τὸ δὲ, τὸν ἀνδρεῖον καὶ μεγαλόψυχον.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ. (οἶτος) λίαν δυσυχὴς. Θεόκριτ. β'. 72.

Μεγαλόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως καρπὸς ἔχων ἢ φέρων.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεγαλόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον καυλὸν ἔχων.
Μεγαλοκευθὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (κεῦθος) λέαν πλατὺς, ὁ πολλὰ ἐγκαλαμβάνων. Πίνδαρ. Πύθ. β'. 60.
Μεγαλοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην κεφαλὴν ἔχων.
Μεγαλοκίνδυνος, ὁ, ἡ. ὅστις ἐμβαίνει εἰς μεγάλας κινδύνους, πολυμερὴς. ὅστις ἐπιχειρεῖ μεγάλα ἢ ἐπικίνδυνα πράγματα. ἀττ. τῷ, Μικροκινδυνος. ὅστις ἐμβαίνει εἰς μικρὰς κινδύνους. Ἀεισοτ. Ἠθικ. δ'. 3.
Μεγαλόκλονος, ὁ, ἡ. Κλήμ. Ἀλεξ. "Σάλπιγξ μεγαλόκλονος". ἡ μεγάλον θόρυβον ἦχον ποιοῦσα.
Μεγαλοκμὴς, ῆτος, ταυτὸν τῷ, Ἀνδροκμὴς. Σχολ. Αἰσχύλ.
Μεγαλοκοίλιος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην κοιλίαν ἔχων.
Μεγαλόκολπος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον κόλπον ἔχων. Σχόλ. Ἀπολλ. γ'. 467.
Μεγαλοκόρυφος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην κορυφὴν κατὰ τὴν κεφαλὴν ἔχων.
Μεγαλοκότως, Ἐπίρ. λίαν ὡρισμένως. ἀμφ.
Μεγαλόκρακτος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐσκλάγκτος. Σχόλ. Πινδάρ.
Μεγαλοκρατὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ὁ μέγα κράτος ἔχων. μεγαλοδύναμος. Ἀνθολογ.
Μεγαλοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ εὐρυσθενὴς. Μεγαλοκύμων, ταυτὸν τῷ, Ἐσκυμων. Ἀεισοτέλ. προβλ. κς'. 17.
Μεγαλόκωλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα κῶλα - μέλη - μηρὸς - πόδας ἔχων. ὁμοίως καὶ ἐπὶ λόγων.
Μεγαλόλαος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα ἢ μεγάλως λαλῶν. Γλωσσ.
Μεγαλόμαζος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην μάζαν ἔχων. ἢ ἐκ μεγάλης μάζης σωτηρίμβρυος. Ἀθηναῖ.
Μεγαλομανὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως μανόμβρυος, ἢ μεγάλην μανίαν ἔχων. ὡς ἑρμῆν. τὸν, Ἱπομανὴς, παρὰ τῷ, Σχολ. Σοφοκλ.
Μεγαλομάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ. μεγάλως μάρτυς.
Μεγαλόμασθος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλους μαστοὺς ἔχων.
Μεγαλομάτηρ. Ζήν. ἐν τῷ, Μεγαλομήτηρ.
Μεγαλομέρεια, ἡ. ἡ ἰδιότης πράγματος τινὸς, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἐκ μεγάλων μερῶν, καθόλου δὲ σύστασις τοῦ, Μεγεθους.
Μεγαλομερὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μεγάλων μερῶν σωτηρίμβρυος. τὸ Ἐπίρ. Μεγαλομερῶς, μετεχειρίσατο ὁ Πολύβ. λβ'. 14. αντὶ τοῦ, Μεγαλως, λαμπρῶς.
Μεγαλομερία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεγαλομέρεια.
Μεγαλομήτηρ, ἡ. ἡ ἐκ μητρὸς τινὸς φρονίμου, σοφὴ μήτηρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 139. "Σεμνὰς μεγαλομάτορος". Δωρικ. αντὶ, Σεμνὸς μεγαλομήτορος.
Μεγαλόμητις, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων. μεγαλόθυμος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1437.
Μεγαλόμισθος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον μισθὸν λαμβάνων, ἢ μεγάλα μισθὸν ὤν. ἀκείβιος, ἀκειβὰ πληρωμένος. Λουκιαν. καὶ Ἀθηναῖ.
Μεγαλόμματος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα ὄμματα ἔχων.
Μεγαλομυκήτης, υ, ὁ. ὁ μεγάλως μυκώμενος. Γραμμ.
Μεγαλόνοια, ἡ. ταυτὸν τῷ, Σιώνιος, ὑπερηφάνεια. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Μεγαλόνους, καὶ σωκλ. Μεγαλόνους, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον νοῦν ἔχων. ἢ ταυτὸν τῷ, Μεγαλόφρων. Γραμμ.
Μεγαλοπάθεια, ἡ. ἕξις ψυχικὴ, μεγαλόψυχία, μακροθυμία. Πλούταρχ.
Μεγαλόπατρος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας πατέρας ἔχων. Ἀεισοφ. Λυσιρ.
Μεγαλοπλάσιος, ἡ, Μεγαλόπλασος, ὁ, ἡ. πολλαπλάσιος. Πολυδ. "Ὑπογάστεια μεγαλόπλασος". Εὐπολις παρ' Ἀθηναίῳ. σιλ. 300.

Μεγαλοποιέω, ῶ. μεγάλων ποιῶ. Γλωσσ. Στεφ.
Μεγαλοπόλεμος, ὁ, ἡ. μεγάλος - ἀδιάλειπτος πόλεμος. Ἰώσηπ.
Μεγαλόπολις, εως, ἡ. μεγάλη πόλις. "Τρεῖς μεγαλόπολις". Εὐσεστ. εἰς Πίνδαρ.
Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ. ὁ ἐγκύκλιος μεγάλης τινὸς πόλεως. ἀττ. τῷ, Μικροπολίτης.
Μεγαλοπόνηρος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην πονηρίαν ἔχων.
Μεγαλόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας πόδας ἔχων.
Μεγαλοπραγία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεγαλουργία. Ἀππιαν.
Μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ. ὑπηδειότης ἢ κλίσις - τοσοῦτον εἰς μεγάλας πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις. ἐκ τοῦ
Μεγαλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. (πρᾶγμα, μέγας) ὁ μεγάλας σκοπὰς ἢ μηχανὰς καταλαμβάνων. Ξενοφ. καὶ μεγάλας πράξεις - ἢ πράγματα ἐπιχειρῶν. Πλούταρχ.
Μεγαλοπρέπεια, ἡ. μεγάλα ἔξοδα καὶ λαμπρότης. καθόλου δὲ τὸ πολίτευμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς.
Μεγαλοπρεπεύομαι, ὡς μεγαλοπρεπὴς πολιτεύομαι. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 2.
Μεγαλοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Μεγαλοπρεπῶς, Ἐπίρ. μέγας ἄνθρωπος, ἢ ὁ ἔχων μεγάλον καὶ εὐγενὲς φρόνημα καὶ πρέπον εἰς τὸν χαρακτῆρα. ἢ ἀνδρώπων, ὁ μεγάλως καὶ εὐγενῶς πολιτευόμενος, καὶ μάλιστα ὁ ἀποδεικνύων ἑαυτὸν μέγαν εἰς ἰδίας δαπάνας καὶ εἰς τιμὴν μεταχειρίσεσιν τῆς οὐσίας τε καλῶς πρέπει εἰς ἐκα μεγάλον. Ἀρα, Λαμπρὸς, ἐλευθέριος, κ. τ. τ.
Μεγαλοπτέρυγος, ὁ, ἡ. καὶ, Μεγαλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ὁ μεγάλας πτέρυγας ἔχων.
Μεγαλόπτολις, ταυτὸν τῷ, Μεγαλόπολις. Ἀνθολογ.
Μεγαλόπτωχος, ὁ, ἡ. μεγάλως πτωχός. Στοβαῖος.
Μεγαλόπυλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας πύλας ἔχων.
Μεγαλόῤῥαξ, ῥαγος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας ῥαγὰς ἔχων.
Μεγαλορρημονέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μεγαληγορέω.
Μεγαλορρημοσύνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεγαληγορία. ἐκ τοῦ
Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μεγαλορρημόνως. (ῥῆμα) ταυτὸν τῷ, Μεγαληγόρος.
Μεγαλόῤῥιζος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας ῥίζας ἔχων.
Μεγαλόῤῥινος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην ῥῖνα - μύτην ἔχων, ἐκ τοῦ Ῥὶν. ἢ ἐκ τοῦ Ῥινὸς, ὁ διωκτὸν δέρμα ἔχων. Σχόλ. Ἀεισοφ. Εἰρ. 924.
Μεγάλος, λη, λον. ταυτὸν τῷ, Μέγας.
Μεγαλόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην καὶ πολλὴν σάρκα ἔχων, παχύς.
Μεγαλοσθενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σθένος) ὁ μεγάλως κατὰ τὴν διωκτὴν τοῦ σώματος, δυνατώτατος.
Μεγαλοσμάραγδος, ὁ, ἡ. ὁ μέγαν σμάραγδον ἢ ἔχων εἰκόνα. ὁ μεγάλως ἠχῶν - κτυπῶν - κρότου. Λουκιαν.
Μεγαλοσοφιστὴς, οῦ, ὁ. μέγας σοφιστὴς. Ἀθην.
Μεγαλόσπλαγχνος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα σπλάγχνα ἔχων, τὰ ὁποῖα τὰ σπλάγχνα εἶναι περισσότερον σωματώδη ἢ πάχυνσιν καὶ φλογώσεις. Ἱπποκράτ. Μοσχοφορ. θυμώδης ἢ μεγαλόψυχος. Εὐσεστ. Μήδ. 109.
Μεγαλοσάφυλος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐσταφύλος. Γραμμ.
Μεγαλόσαχυς, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας σάχυς ἔχων.
Μεγαλόσονος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως ἤτοι βαρέως - βαθέως ἠχῶν, ἢ θορυβώδης. Αἰσχύλ. Ἀγ. 413.
Μεγαλοσυνὴ, καὶ, Μεγαλωσυνὴ, ἡ. μεγαλεῖον, ὑψηλότης, λαμπρότης. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Ἔπαινος, δόξα, τιμή. Τριφιόδ.
Μεγαλόσχημος, ὁ, ἡ. ἡ, Μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μέγας κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ ὁ μεγάλον σχῆμα

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔχων, μεγάλος. "Μεγαλοκήμονα τιμάν". Αἰσχύλ. Προμ. 408.

Μεγαλόσωμος, ὁ, ἡ. ἡ, Μεγαλοσώματος, ὁ, ἡ. ὁ μέγα σῶμα ἔχων. Γραμμ.

Μεγαλότεχνος, ὁ, ἡ. ὁ μέγας κατὰ τὴν τέχνην ἢ εἰς τὴν τέχνην. "Τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον". τὸ ὑψηλὸν καὶ μέγα εἰς τὴν τέχνην. Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Ἰσοκράτ. 3.

Μεγαλότης, τητος, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μέγεθος. Πλούταρχ.

Μεγαλότιμος, ὁ, ἡ. καὶ, Μεγαλοτίμως, Ἐπίρ. ὁ μεγάλως τετιμημένος. ὁ μεγάλης τιμῆς ὤν.

Μεγαλότολμος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως τολμῶν, ὁ μεγάλην τόλμην ἔχων, μεγαλοψυχότερος, τολμηρός. Λυκιαν. καὶ Ἀππιαν.

Μεγαλοτράχηλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον ἵππου δικαίου τράχηλον ἔχων. Σχόλ. Ὁμήρ.

Μεγαλουργέω, ῶ. Μεγαλουργὴς, ὁ, ἡ. Μεγαλουργία, ἡ. Μεγαλουργὸς, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μεγαλοεργὸς, καὶ, Μεγαλοεργία, ὁ μεγάλας πράξεις - ἔργα ποιῶν, μεγάλη πρᾶξις, μέγα ἔργον. ἀντιστοιχεῖ τῇ Λατιν. *Magnificus*, καὶ *magnificentia*. καὶ τῇ Γαλ. *Magnifique*. ὃ ἐστὶ, λαμπρὸς, λαμπρότης, μεγαλοπρεπὴς, καὶ μεγαλοπρέπεια. "Τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανον τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν". Λυκιαν. τὸ πρᾶγμα φαίνεταί μοι ὅτι ὑπερεπιζητεῖται ἐπαίνου εἰς τινα μεγαλίαν, ἀλλ' ἀπίθανον, ἐπιχείρησιν.

Μεγαλοφανὴς, ταυτὸν τῇ, Μεγαλοφεγγὴς. Γραμμ.

Μεγαλοφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην φέγγος-φῶς ἔχων. φωτεινότατος. Γραμμ.

Μεγαλόφθαλμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μεγαλόμματος.

Μεγαλόφλεβος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλας καὶ δικαίας φλέβας ἔχων.

Μεγαλοφρονέω, ῶ. μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχω, ὑπερηφανεύομαι. "Μεγαλοφρονεῖν ὅτινι". Ξενοφ. Κύρου. Δ. β. 5. καὶ Ἑλλην. ς'. β. 39. καὶ ἀδ. τῆς Ἐτεί. "Μεγαλοφρονοῦντες ἐφ' αὑτοῖς". Διονύσ. Ἁλ. ἀρχ. ἡ. 83. κατὰ Μέσην μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, Μεγαλοψύχως φρονεῖν. ὡς καὶ Δίων Κάσ. καὶ Ἱπποκρ. παρεσβύτ. καὶ Πλάτ. πολ. ζ.

Μεγαλοφροσύνη, ἡ. μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα. ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μεγαλοφρονέστερος. ὁ μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων. ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ φρονῶν - σεμνοπρόσωπος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ὑπερήφανος, ἀλαζών, μεγαλόψυχος.

Μεγαλοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μεγαλοφυῶς. (φυὴ) ὁ ἐκ μεγάλης καὶ δυσλύτου φυῆς - φύσεως ὤν. ὁ ὑψηλὰ καὶ γλαφυρὰ - δυσλύτῳ φρονῶν - πράττων.

Μεγαλοφυΐα, ἡ. μεγάλη καὶ δυσλύτος φυὴ - φύσις - γνώμη.

Μεγαλόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλα φύλλα ἔχων.

Μεγαλοφωνία, ἡ. μεγάλη - δικαία φωνὴ - ὁμιλία. ἐκ τοῦ

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μεγαλοφώνως, ὁ μεγάλην φωνὴν - ὁμιλίαν ἔχων.

Μεγαλόχαρτος, ὁ, ἡ. λίαν χαιτωμένος, ὑπέρωος. Ἡσύχ.

Μεγαλοχάσμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως χάσκων, ὁ μέγα χάσμα ἔχων - ὁ μεγάλως χάσκων ἐν τῷ χασμωδεῖσθαι. Ἀθήν. ζ'. σελ. 327.

Μεγαλόψοφος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως ψοφῶν - ἠχῶν. Γραμμ.

Μεγαλοψυχέω, ῶ. μεγαλόψυχος εἰμί. Γραμμ.

Μεγαλοψυχία, ἡ. τὸ μεγάλην ψυχὴν-καρδίαν ἔχειν. ἐκ τοῦ

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην ψυχὴν ἔχων - μεγαλόκαρδος, ἡμιθέος, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικὸς, μεγαλόφρων. Μεταχειρίζονται ἔτι τοῦτο, καθὼς καὶ τὸ, Μεγαλοψυχία, δηλ. τὸ ὑποδείξωσι τὸν Μωρὸν καὶ τὴν Μωρίαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. β'. 5. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαίνω.

Μεγαλύνω, Μ. ὦ. μεγάλον ποιῶ, μεγαλόνω, δυνατὸν ποιῶ - ἐκ μικροῦ μεγάλον ποιῶ τινα, εἰς μέγεθος αἴρω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ὑψόω, τιμῶ, ἐπαινῶ - ταυτὸν τῇ, Μεγαλίζω.

Μεγαλώδυνος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Ἐλεώδυνος. Γραμμ.

Μεγαλώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον ὄνομα ἔχων. δοξασμένος, ἐπίφημος, μεγαλόδοξος.

Μεγαλωπὸς, πι, ποῦ. ταυτὸν τῇ, Μεγαλόφθαλμος. ἀμφ.

Μεγαλωσὶ, Ἐπίρ. ταυτὸν τῇ, Μεγάλως. καθ' ὑπερβολὴν μεγάλον - ὑψηλὸν καὶ λαμπρὸν ἔπος. ὡς ἐκ τοῦ, Νέος, τὸ Νεωστί. Ἰλ. Σ. 26.

Μεγαλωσύνη, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μεγαλοσύνη.

Μεγαλωφελὴς, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλης ὠφελείας παρέχων, λίαν ὠφέλιμος. Κλεομήδ.

Μεγάμυκος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλως μυκώμενος. Ἡσύχ.

Μεγάνωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν τῇ, Μεγαλήτωρ.

Μεγαρίζω, κρατῶ μὲ τὸ μέρος τῆς Μεγαρέων. "πολιτεύομαι κατὰ τὰς συνηθείας αὐτῆς". Λεξικ. Ἀνεκδ. 722. "Κλαίων μεγαιρεῖς". ἀντὶ, Λιμώξεις. Κωμικῶς. 2) Παρὰ Κλήμεντ. Προτρεπτ. "Ἐν "τοῖς Θεσμοφορείοις μεγαιρίζοντες χοίρους ἐμβάλλουσιν". αὐτὶ τοῦ, Μέγαρα ποιοῦντες. Ζήτ. Μέγαρον.

Μεγαρὶς, ίδος, ἡ. σιτοταμεῖον. Γῆ. ἡ γῆ, ἡ ἐπαρχία τῆς Μεγαρέων. Ζήτ. ἐν τοῖς Γεωγράφ.

Μέγαρον, τὸ. οἶκος, κατοικία. παρ' Ὁμήρ. 2) Δωμάτιον, ἢ κάλλιον, ὡς τὸ Ἰταλικὸν Appartamento, δηλ. ἀνδρὸς γυναῖκας καὶ κοράσια. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἔνθα ἤγουσι. *La chambre à manger*. Γαλ. *Salone da mangiare*, Ἰταλ. καὶ ἐπομένως ἐνταῦθα αὐτὴν καὶ ὁ Ἀνδρών. 3) Κατάγειον ἢ ὑπόγειον οἴκημα, τὸ ὁποῖον ἐποίουν εἰς μίαν τῆς ἡμερῶν τῆς Θεσμοφορείων, καὶ τὸ ὁποῖον καὶ τὸν καπισκόλιν Μεγαρίζειν, ἔλεγον. Ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει τοῦτο, Θεῶν οἴκημα. ὁ Πορφύρ. Ἀνέκδ. Νυμφ. λέγει "Χθονίοις καὶ "ἥρωσιν ἐχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μεγάρα "ἱδρύσαντο". Ζήτ. καὶ Μάγαρα. Ἐν τοῖς μυστικοῖς Μεγαρεῖος, αὐτόκτιστος καὶ ἐπὶ τῆς Παυσανίου. (Ἀττ. 8.) ῥῆσις "Εἰς τὰ μέγαρα καλύμβια ἀφίασιν ὃς τῆς νεογιῶν" τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ Κλήμεντ. ἐν τῷ, Μεγαρεῖος, ἀεὶ δ. 2. 3) Ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ ἐλέγετο ὁ τόπος, εἰς ὃν εἰσήρχοντο οἱ ἱερόσυλοι. Ἡρόδοτ. Α'. 47. "Ἐν δὲ Δελφοῖσι ὡς ἐσῆλθον τάχιστα εἰς τὸ μέ"γαρον οἱ Λυδοὶ ληισάμενοι τοῦ θεοῦ". ὁ δὲ Παυσαν. Η'. ς'. 2. "Ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ τὸ ἀκρωτήριον μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Ἱερὸν τοῦ ναοῦ, καὶ Ἅγια ἁγίων, λέγεται.

Μέγαρσις, ἡ. (μεγαίρω) θυμὸς, ὀργή.

Μέγαρτος, ὁ, ἡ. (μεγαίρω) ταυτὸν τῇ, Φθονερὸς. Ζήτ. Ἀμέγαρτος.

Μέγας, Μεγάλη, Μέγα, μεγάλος, δικαίος, ἰσχυρὸς, κραταιὸς. Πολὺς, σφοδρὸς, ἐν τῇ κλίσει κεῖται ὡς βάσις τὸ, Μεγάλος, σημαίνει κυρίως ὑπερβολὴν ἐκτάσεως ἢ ὕψους, ἢ δικαιώματος. Ἐνίοτε τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ, χαλεπὸς, αὐστηρὸς, δύσκολος, παρὰ Πλάτ. τὸ Συγκειτ. Μείζων, καὶ Ἰωνικ. Μέζων, καὶ Δωρικ. Μέσων, τὸ Ὑπερθετ. Μέγιστος, ὅπερ κατὰ τὴν ἀναλογίαν σχηματίζεται ἐκ τοῦ Συγκειτ. Μεγίων. Τὸ δεύτερον Μέγα, ὡς καὶ τὸ, Μεγάλα, τίθεται καὶ ἐπιρρημ. ὡς καὶ τὸ, Πολύ, "Μέγα κρατεῖ πάντων" Ἰλιάδ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἰλιάδ. Α. 78. "Μέγα προθορών, ὁμόκλα, ὦρσεν, "σίνεται, κήδετε, ἔσχε, χαίρων". παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Συγκειτ. καὶ Ὑπερθετ. "Μέγ' ἀμείνων, "Μέγ' ἄριστος. Μέγα φέρτατε". καθὼς καὶ μετὰ Θετικῶν, ὡς "Μέγ' ἔξοχος". τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Χ. 88. "Μέγα αἰνόθε". ἀσιωπήτως. Ἡ σιωπήσει ἔχει ἐν χρήσει τὸ ἀρχαιότατον, Μεγάλος, Μεγαλήτερος, καὶ Μεγαλώτατος.

Μεγασθενής, ἐος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Μεγαλοσθενής.

Μεγάτιμος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλης τιμῆς ὤν, μεγαλότιμος, πολλὰ τιμηθείς, ἢ ὁ λίαν τιμῶν.

Μεγαυχής, παυτὸν ταῦ, Μεγαλαυχής. Ἀνάλεκτ. γ'. 211. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 641. ὅπου ἄλλοι, Μεγαλαυχῆ, ᾗ, Μεγαλαρχῆ, γράφουσι.

Μεγάφρων, παυτὸν ταῦ, Μεγαλόφρων. καὶ

Μεγαφρονέω, παυτὸν ταῦ, Μεγαλοφρονέω.

Μεγεθοποιέω, ῶ. μεγάλον ποιῶ, μεγαλυνῶ. Λογγῖν. 40. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιός, ὁ, ἡ. ὁ μέγα ποιῶν, μεγαλυνῶν, ὑψῶν.

Μέγεθος, ους, ους, τό. μεγαλεῖον, ὕψος, ἡ κατάσασις τοῦ μεγάλου, λέγεται καὶ σώματος, καὶ πνεύματος. Ἐκ τοῦ, Μέγας, ἀφικύπτει τὸ, Μέγαθος, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴωνες ἐφύλαξαν. τὸ δὲ, Μέγεθος, ἔσιν Ἀττικόν, ὡς τὸ, Λαός, Λεώς.

Μεγαθυργία, ἡ. μέγα ἔργον, μεγάλη πραξις. Φίλων, καὶ Αἰσχίν. Διάλ. γ'. 17.

Μεγαθύνω, παυτὸν ταῦ, Μεγαλυνῶ. Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. καὶ Λεγγῖν. Θ'. 5.

Μεγήρατος, ὁ, ἡ. (μέγας, ἐρατὸς) ἀξιοαγάπητος, ὁ μεγάλης ἀγάπης ἄξιος, ἀξιέρατος. Μ' ὅλον τὸ τοιν τινὲς παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 240. ἀκαγιώσιμ. Μεγήειτος. φιλόνεικος, ἐριστικός. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Μεγήειπε, ἀφ' οὗ τὸ, Τίμια, μεγαλόχαρπε.

Μεγιστᾶνες, οἱ. οἱ μεγάλοι, οἱ ἔξοχοι καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ. Magnates, μαγνᾶτοι. Primates. Ἰωσηπ. καὶ Σενέκ. ἐπιs. 24. ὅσις σωάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Σαξόνος. Ν. Δ.

Μεγιστεύω, (μέγιστος) Ἀππιαν. Συρ. 58. "Ἡ πόλις μεγιστεύει", μεγάλη γίνεται, γίνεται μεγίστη. ὡς καὶ τὸ, Ἀειστεύω, ἐκ τοῦ, Ἄριστος.

Μεγισταπόλις, εως, ὁ, ἡ. ὅσις ποιεῖ τὴν πόλιν μεγάλην καὶ εὐτυχῆ. "Μεγισταπόλις ἡσυχία". Πίνδαρ. Πυθ. ἡ. 1.

Μεγισότιμος, ὁ, ἡ. ὅσις ἐτιμήθη ἢ τιμᾶται μεγάλως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 709.

Μεγισοφώνος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλην φωνὴν ἔχων, μεγάλως φωνάζων, λίαν μεγαλόφωνος. Πεισάνδρ 1087.

Μέδεω, παυτὸν ταῦ, Μέδω.

Μεδιμναῖος, αία, αῖον. τόσον μέγας ὡς εἷς μέδιμνος.

Μέδιμνος, ὁ. μέτρον Ἀττικὸν εἰς μέτρησιν ξηρῶν πραγμάτων, οἷον σίτου, κ. τ. τ. ὅσις περιελάμβανε 48. περίπου κοτύλας ὑγρῶν, ὡς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν Κεντόλιον, λεγόμενον. Ἐν τῇ καπούρῳ Ἰταλίᾳ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὁ Κρανὸς, ὁ κανάλος τῆς βρύσεως. Διόδωρ. Σικ. ιβ'. 10. Ἡ λέξις καθόλου σημαίνει τὸ, Μέτρον, καὶ ἐξ αὐτοῦ μετὰ τοῦ Λατιν. Metior, ἐκ τοῦ Μέτω, Μέτρον. Ἰωνικῶς, ἡ Μέδιμνος, Ἡλ. Ἡρόδοτ. α'. 192. λέγεται καὶ τὸ μέτρον, καὶ τὸ μεζόμβρον.

Μεδοέστος, Ἰωνικ. αὐτὸ, Μέδιμνος.

Μέδω, καὶ Μεδέω. καὶ Μέσως, Μέδιμαι, μετὰ Γενικῆς. Ὅτι ἐγκάζομαι, ἔχω τὸν νοῦν μέγιστον. "Μέδομαι δείπνου, δόρπου, ὕπνου, κείτου". τὰ ὁποῖα ὅλως ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος "Μιμησάμενος" λέγει ἐν

Α χαίζομαι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὸ φαγητὸν καὶ ζωγῶ, κ. τ. λ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ Φροντίζω - φρονοῦμαι ἢ φρόνιμον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι ὡσεὶ τύπτων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Ἡγεμονεύω, ἄρχω, βασιλεύω, κυριεύω, διοικῶ. καὶ ἐξαιρέτως εἰς Μετοχὴν, Μέδων, ὁ βασιλεύς, διοικητὴς, ἄρχων βελτίστικος καὶ φροντιστικὸς τῆς ἀρχομένων. Ἰλ. Β. 384. "Μεδέσθω πολέμοιο". φροντιζέτω ὡσεὶ τοῦ πολέμου. Ἰλ. Ι. 646. "Μεδήσομαι πολέμοιο αἰμαπόεντος". φρόνιμον ποιήσομαι. Ὀδυσ. Η. 168. "Κίκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες". ἡγήτορες καὶ βασιλεῖς. διότι καὶ οἱ βασιλεῖς φροντίζουσιν ὡσεὶ τοῦ λαοῦ αὐτῶν. Ἐκ τοῦ Παρακειμένου Μέμοδα, τύπου τοῦ Ῥήματος παράγεται τὸ Λατιν. Modus, moderari, modius, καὶ τὸ Ἑλλην. Μέθιμνος, ἀλλ' ὁπόταν παραβάλλωμεν μετὰ τούτου καὶ τὸ μόνως Ἰωνικὸν Μίδομαι, μετὰ τῆς σημασίας αὐτοῦ, τότε βλέπομεν φανερῶς ὅτι καὶ τὸ Meditari, ἐντεῦθεν ἔρχεται.

Μέζεα, έων, τά. ταυτὸν ταῦ, Αἰδοῖα, τά. οἱ Ὄρχεις. Ἡσίοδ. ἔργ. 510. ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὰ, Μήδεα, οἱ δὲ Σικελοὶ καὶ Ταραντῖνοι, Μέσα.

Μεζόνως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Μέζων. Ζήτ. ἐν ταῦ, Μείζων.

Μεθαιρέω, ῶ. (μετὰ, αἱρέω, καὶ, ἕλω) ἐκ τοῦ ἄλλα μέρη λαμβάνω, μεταλλάττω, μεταβάλλω. "Ὁ "δ' ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέλεσκε πά"ρος ποσὶν ἕδρας ἑκάστοτε". Ὀδυσ. Θ. 376. ἐκ μύρων τὰς πόδας. αὐτὴ ἡ ῥῆσις ἐκφράζει τὴν λεγομένην ὄρχησιν Θερμαυσείς. Ζήτ. Θερμαυσίον.

Μεθάλλομαι, πηδῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἢ τοι εἰς τὸ πέραν.

Μεθαμέριος, Δωρικ. αὐτὶ, Μεθημέριος.

Μεθάπτω, Ἀνάλεκτ. β'. 51. ἡμαρτ. ἀνάγ. αὐτὶ, Τίμε θάπτεσε.

Μεθαρμόζω, καὶ, Μεθαρμόσσω, ἢ, Μεθαρμόττω. ἀλλάττω τὴν ἁρμονίαν, μεταβάλλω, μεταλλάσσω. Μέσως, μεταβάλλω ἐμαυτὸν, ἀλλάζω τὴν γνώμην - τὴν ὑποφαίνειν μου ἢ τὸ ἦθος καὶ τὸ πολίτευμά μου. Εὐριπ. Ἄλκ. 1160. "Μεθαρμόσασθε βελτίω βίον τοῦ πρό"σθεν". ἠλλάξατε καλλίτερον ζωὴν ὑπὸ τὴν πρώτην. ὅσεν

Μεθάρμοσις, ἡ. μεταλλαγὴ, μεταβολή.

Μεθέηκε, Ποιητ. αὐτὶ, Μεθῆκε, ἐκ τοῦ, Μεθίημι. Ὀδυσ. Σ. 401.

Μεθείω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μεθέω, καὶ Ἀττικ. Μεθῶ. ἐκ τοῦ, Μεθίημι.

Μεθέκτης, ου, ὁ. (μετέχω) ὅσις μετέχει - λαμβάνει μέρος ἐκ τίνος πράγματος, ὅσις ἔχει μέρος εἰς τι. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. ά. ὅπου ἡμαρτημ. Μεθεκτοί, κεῖται.

Μεθεκτικός, κὴ, κόν. ὁ εὐήκοον εἰς μέθεξιν.

Μεθεκτὸς, κὴ, κόν. (μετέχω) ἐκ τοῦ οὗ ποιὰ μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τινές. Ζήτ. καὶ, Μεθέκτης.

Μεθέλκω, Μ. ξω. εἰς ἄλλο μέρος ἕλκω - σύρω.

Μέθεν, αὐτὶ, Ἐμέθεν. Δωρικ. καὶ Ποιητ.

Μεθέξις, εως, ἡ. τὸ μετέχειν - λαμβάνειν μέρος ἐκ τινος, μετοχή.

Μεθέορτος, ὁ, ἡ. συνυπάκουσ. Ἡμέρα. ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα. Πλούταρχ.

Μεθέπω. (Ζήτ. Ἕπω) κατόπιν νεύω εἶναι ἢ ὑπάγω - ἀκολουθῶ, ἕπομαι, διώκω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Ζητῶ, ἐρευνῶ. Τυδείδης μεθέπεσε κραιπνοῦσιν ἵπποις". αὐτὶ, Μεθέπεσε τοῖς ἵπποις μετὰ τὸν Τυδείδην. εὐθέως τοὺς ἵππους ὄπισθεν τοῦ Τυδείδου, ὅ ἐστὶ, κατεῖχεν ὀπίσω αὐτῶν, ἐδίωκεν αὐτόν. Ἰλ. Ε. 329. ὡς καὶ τὸ "Πειρακλῆα τοῦγε ἕπεσθαι". αὐτὶ, Πειρακλῆι τοῦτο ἐπόμενοι. "Ζήτ. Ἐφέπω". ἐν Ἰλ. Θ. 126.

"Η-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Ἠιόχον μέθηκε". ἐξῆκεν. "Ἀθωνάδων μετὰ Τυ-
"δέος υἱὸν ἔπεσσεν". Ἰλ. Κ. 516. ἡ Ἀθωνᾶ ὑπερ-
ραπίζετο - ἐβλαυδύτδυε τὸν υἱὸν τῆ Τυδέος, καὶ πα-
ράυτῳ ἰῶ. ἢ τέλος ἐν Ὀδυσ. Α. 175. "Νέον με-
"θέπεις"; εἶναι αὐτὶ τῆ, Ἔρχομαι, παραγίνομαι.
Εἰς ἡμᾶς ἦκες. Πρὸ ὀλίγω ἦλθες ἀφὶς ἡμᾶς; Ἀν-
τὶ τῆ, Σαόδω, ἔχει ὁ Πίνδαρ. "Ψεῦδος ἄσσον με-
"θέπει". Τὸ δὲ ἐν Νέμ. ς'. 98. "Νώτῳ ἄχθος
"μεθέπων". ἐπὶ τῆ ὤμῳ βάρος ἔχων - φέρων, εἶναι
ἀσυμπαθές.

Μεθερμηνεύω, μεταφέρω ὑπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλ-
λην, μεταγλωττίζω, ἑρμηνεύω, μεταφράζω. Διόδωρ. Σικ.

Μεθερπύζω, ἡ, Μεθέρπω. κατόπι τινὸς ἢ ἐπὶ τὸ
πέρυσι ἕρπω.

Μέθεσις, εως, ἡ. (μεθίημι) τὸ παρελθεῖν - ὑπάγειν ὀπίσω ἢ κενοῦσί τινος, ἀμέλεια.

Μεθετικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Μεθετικῶς. ὑπο-
χωρῶν, ὀπίσω τινὸς ὑπάγων, ἀμελής.

Μέθη, ἡ. ἡ κατάσχεσις τῆ μεθύσου, ὁπόταν διλ. ἡ
κεφαλὴ αὐτῆ εἶναι κατεπαραγωλὴν ὑπὸ τῆ οἴνε. κραι-
πάλη, ἡ πολὺ πόσις τὺ οἴνε. Πλάτ. ἐκαλεῖτο ἔτι
καὶ εὖ ποτήριον χαρᾶς τὸ ὁποῖον ἔπινον ἐν τοῖς συμπο-
σίοις. Ἀριστοτ. πολιτ. ἡ. 5. Ζήτ. Μέθυ.

Μεθήκω, ταυτὸν τῷ, Μεθέρχομαι, κατόπι τινὸς ὑ-
πάγω - διώκω. Ζήτ. Μέτειμι.

Μεθηλικιόομαι, ὥμαι. μεταβαίνω ὑπὸ μιᾶς ἡλι-
κίας εἰς ἄλλην. ἀλλάζω ἡλικίαν. ἀμφ. ὅθεν

Μεθηλικίωσις, ἡ. ἡ ὑπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην
μεταβασις. Βασίλ.

Μέθημαι, "Μηνὶ τῷδε μεθήμενος". Ὀδυσ. Α. 118.
αὐτὶ, Μετὰ τοῖς μηνὶ τῷδε ἥμενος". πλησίον τοῖς μηνὶ
τῷδε ἢ σὺν αὐτοῖς καθήμενος.

Μεθημερινὸς, νὴ, νὸν. καὶ, Μεθημέριος, ὁ, ἡ.
(μετὰ, ἡμέρα) περὶ ὅτι γίνεται κατὰ τὴν ἡμέραν.
ὁ Δημοσθένης καλεῖ "Γέμινας μεθημερινάς". τὰς καθη-
μερινάς. τὸ ὁποῖον ὁ Κικέρ. ad Herenn. δ'. 34. ἡμέ-
ρίας quotidianas, εἶπε.

Μεθημοσύνη, ἡ. ἀμέλεια. Ἰλ. Ν. 108. 121. ἐκ τῆ

Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ. (μεθίημι) ῥάθυμος, ἀμελής.
Ἰλ. Β. 241.

Μεθητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Μεθητικῶς. ἀμε-
λὴς, ὑποχωρῶν. Σχολ. Ὁμήρ.

Μεθίδρυμι, ἢ παθητικ. Μεθίδρυμαι. ταυτὸν τῷ,
Μεθιδρύω. Πολυαιν. ς'. 52.

Μεθίδρυσις, εως, ἡ. μεταβολὴ, μετακλαγὴ, ἀνα-
στροφὴ. ἐκ τῆ

Μεθιδρύω, μεταβάλλω, μετακλίνω, ἀναστρέφω, γυ-
μνάζω ἀναπόδα, ἀλλάζω τόπον. Μέσ. Μεθιδρύομαι.
ἀναχωρῶ ὑπό τινος τόπε καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον. καθόλε
δὲ ταυτὸν τῷ, Μεθίστημι, καὶ, Μεθίσταμαι.

Μεθίει, αὐτὶ, Μεθίεσαν. ἐκ τῆ, Μεθίημι. Ὀδυσ.
Φ. 377.

Μεθιζάνω, ταυτὸν τῷ, Μεθιδρύω.

Μεθίημι, Μέλ. ησω. Ἀόρ. α'. Μεθῆκα. Ἀόρ. β'.
Μετὼν. Μεθεὶς. Ἀπαρ. Μεθεῖναι, ἢ, Μεθεῖναι.
ἀφίεμαι, παραίτῳ. ὑπάγων ἀφίεμαι. Καταλείπω, κα-
ταβιβάζω, χαυνόω, Κάτω ἀφίεμαι ἢ κατόπι τινός. καὶ
καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἀμελῶ. Ἰλ. Λ. 840. "Σοῖο
"μεθήσω τειρομένοιο". ἀμελήσω, παραιτήσω. "Κλαύ-
"σας καὶ ὀδυράμενος μεθῆκε". Ἰλ Ω. 48. αὐτὶ,
Ἐπαύσατο. καὶ ἐνταῦθεν ἀπὸ ῥήματος ἢ πράσεως "Ο-
"ὐ μεθιεύσας ἔδοιτο". Ἰλ. Δ. 516. προσοπικ. Μά-
χης. ὅπε καὶ ἐν Κ. 121. "Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ
"κὴ ἐθέλοντα πείθεται", ἀμελεῖ - παραιτεῖται. τοιῶτον
καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ζ. 523. "Ἀλλὰ σὺ νῦν μεθίεις τε, καὶ
"ὄκ ἐθέλεις". ἀμελῶς διάκεισαι. Ὀδυσ. Α. 77.
"Μεθήσει δὲ χόλον". ἐάσει, παραπήσει, παύσει.
"Μεθίεν χαλεπῆο χόλοιο Τηλεμάχω. Ὀδυσ. Φ.
375. ἠμέλησεν τὸν κατὰ τῆ Τηλ. θυμόν. "Ἢ ἐκὼν
"μεθίεις". Ὀδυσ. Δ. 372. αὐτὶ, Ἀμελεῖς, ἀφρον-
τίσως ἔχεις. Ἀφίημι, παραιτῶ, ἀπολύω, ἀπίημι,
συγχωρῶ, μεταπέμπω, μεταφέρω, μετάγω. Ὀδυσ.
Σ. 401. "Τόσσον κέλαδον μεθέηκε". ὥσ' εἰσφέρειν -
εἰσεκόμισσεν, μεταξὺ ἡμῶν ἔφερεν. "Ὀλίγον κῆρ ἄχεος
"μεθέηκα". Ἰλ. Ρ. 539. ὀλίγον ἀναψυχὴν ἔλαβε
τῆ πόνε μου, ἔπαυσα. "Τῶν ὅπλων μεθίεσαι". ἄ-
φησαι ἑαυτὸς νὰ τοῖς πάρωσι τὰ ὅπλα. καὶ "Τῆς α-
"πάσης ἃ μεθίει". δὲν ἀπαιτᾶται, δὲν ἀφιλόνεικα νὰ
τὸν ἀπαιτήσῃ τινάς. Ἀπίκιν. Τὸ μὴν Μεθίεται,
σιωπᾶσεται ἀεὶ Γενικῆ, ὅπὶ τῆ σημασίᾳ τῆ Ἀμελῶ,
ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 234. "Μή πωτι μεθίετε θυ-
"εσδὸς ἀλκῆς". τὸ δὲ, Μεθιέναι, Αἰτιατικῆ ὅπὶ τῆ
σημασίᾳ τῆ, Ἀφίημι, παραιτῶ. Σοφοκλ. Οἰδίπ.
Κ. 830. "Μέθες χερῶν τὸν παῖδα θᾶσσον". καὶ ἐν
Αἴαντι "χερσὶ μὴν μεθῆκα τὰς ἀλάστορας". (τοιῶτον
καὶ τὸ τῆ Σωσεφ. "Μεθῆκεν ἂν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῆδ' χεί-
"ρων τὸ πηδάλιον"). Εὐριπ. Ἑκάβ. 404. Ὡς τῆ
"δ' ἐκθέσα παιδὸς ἐμὸν μεθήσομαι". Ἀριστοφ. Πλούτ.
42. "Ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών, ἐκείνδυσε τάτε
"μὴ μεθιέσθαί μ' ἔτι". Εὐριπ. Μήδ. 734. "Ἀγου-
"σιν ἐμεθεῖαν ἐκ γαίης ἐμέ". τὸ Ἐμὲ, ἐνταῦθα
ἀνάγεται εἰς τὸ, Ἄγεσιν. εἰς δὲ τὸ, Μεθῆο, προ-
συπακούεται τὸ, Ἐμέ. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἡρόδοτ. θ'.
33. ἔχει καὶ τὸν Γενικὸν εἰς τὸ Ἐνεργητ. "Σπαρ-
"τῆται δὲ, πρῶτα μὲν ἀκοντίσαντες, δεινὰ ἐποιεῦντο τῆ
"μετίεσθαι τῆς χρησμοσύνης τὸ παράπαν". ὅπὶ τῆ σημα-
σίᾳ τῆ, Ἀμελῶν, μὴ προσέχειν, μὴ φροντίζειν.
"Μεθεῖται σφαὶς σφαιρόπαιδον λιπών. ἀμελεῖ, ἀφ-
"ρόντιστος γίνεται". Αἰσχύλ. Θήβ. 79.

Μεθίπταμαι, ἀφ' ἑνὸς μέρους πετῶ καὶ ὑπάγω εἰς
ἄλλο. Ἀπίκιν.

Μεθίσανω, ταυτὸν τῷ, Μεθίστημι.

Μεθίστημι, Μέλ. Μεταστήσω, μεταίρω, τόπον τινὸς
μεταβάλλω, σηκόνω ὑπὸ ἓν μέρος τι καὶ τὸ βάλλω εἰς
ἄλλο. μεταξέπω, ἀναποδογυρίζω, Ἐναλλάσσω, ἀντιαλ-
λάσσω, μεταβάλλω, μεταλλάσσω. Ὀδυσ. Δ. 612.
"Ταῦτα μὲν ἐστήσω". ἀντιδόσω" ἐκ μεταφορᾶς τῆ ἐξ
ἐναντίε ἀντικαταλλασσόντων. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῆ, Με-
ταπορπίζω, μεταφέρω. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῆ, Ὑπάγειν
ἀφιλῶ, ἀφιλῶ τινὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, διώκω, κυνηγῶ;
πίπτω κατόπι τινός. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῆ, Μεταβάλ-
λω, γυρίζω τι ἐκ τῆ ἄλλε μέρους, ἀλλοιῶ, εἰς τὸ ἐ-
ναντίον μέρος φέρω. (φέρω τινὰ εἰς τὸ ἄλλο παρά-
φρ.). Μέσως, Μεθίσαμαι, ἀναχωρῶ ὑπό τινος τόπε
καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον. καθόλε δὲ αὐτὶ τῆ, Ἀναχω-
ρῶ, ὑπάγω, πορεύομαι. ὅπὶ τὰ πρόσω ἢ ὅπὶ τὸ πί-
σω ὑπάγω - χωρῶ, διαβαίνω, ἀπειρῶ εἰς τὸ ἄλλο μέ-
ρος "Πλάτ." Μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, ἐκ τῆς πα-
τρίδος. "ἀναχωρῆν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπάγειν ἀλ-
λαχῆ". τοιῶτον καὶ τὸ "Μεταστῆναι βίᾳ". Εὐριπ. Ξέ-
νοφ. "χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μετεστηκότα". ἀπέ-
βασαν - ἐδόθησαν εἰς τὸς Λακ. Μεταφορικῶς, αὐτὶ τῆ
Μεταβάλλω - ἀλλάζω γνώμην - μέρος (περίφ - παρτί-
το). ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Διαφθείρομαι, χαλῶ, σκέ-
ζομαι. "Μεθέστηκας φρενῶν". Εὐριπ. Βάκχ. 932.
ἐκβῆκες ὑπὸ τὸν πάνσα, ἔχασες τὸ μυαλό σου, ἐπρι-
λάθης. τὸ ὁποῖον ἐν σίχ. 1260. "Μεταστὰς τῆδ'
"πάρος φρενῶν", κεῖται.

Μεθίω, ταυτὸν τῷ, Μεθίημι.

Μεθό, αὐτὶ τῆ, Μεθ' ὁ. μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα.

Με-

Μεθοδεία, ἡ, (μεθοδεύω) πανοῦργον τρόπον, Τέχνη, ἀπάτη, πανουργία, δόλος. Ν. Δ.

Μεθόδευμα, τό. πανοῦργον τρόπον, Μέθοδος, Νικήτ. Χρον. κά. 3.

Μεθοδευτής, οῦ, ὁ. ὅστις ποιεῖ - ἐξεργάζεταί τι μετὰ τέχνης καὶ μεθόδου. ὅστις μεθοδεύεται. Εὐσάθ.

Μεθοδεύω, (μέθοδος) κατόπιν ὑπάγω δόλῳ νὰ φέρω τινά, ἢ νὰ εὕρω αὐτόν. ἐνεδρεύω, καταδιώκω, καταθέχω. Διὰ τάξεως ἢ κανόνος ὁ ἐσὶ δόλῳ τῆς μεθόδου πραγματεύομαι, καὶ ἐξεπίζω αὐτικειμένου τι. ὡς τὸ, Μεθοδεύειν ὕπνημίαν". ὅ ἐσὶ, Μεθοδικῶς πραγματεύεσθαι. Ζήτ. Μέθοδος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Ἐπιχειρῶ καὶ πράττω τι, Μετέρχομαι. "Μεθοδεύοντάς τι "τῶν χρησίμων". Διόδωρ. Σικ. ζ'. 16. "Πῶς μεθο"δεύεται γυνή". πῶς πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὶς τὴν γυναῖκα δόλῳ νὰ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν. παρὰ Χαείτωνι αὐτὸ τοῦτο, Ἀπατῶ, τεχνάζομαι, δολιεύομαι, τέχνας ἐφευρίσκω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Μεθοδηγέω, ῶ. εἰς ἄλλον τινὰ δρόμον φέρω. γυεϊζωτρέφω τινὰ εἰς ἄλλον δρόμον. Ἀναλεκτ. β'. 196.

Μεθοδικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μεθοδικῶς. ὅσις πράττει ἢ πραγματεύεται τι κατὰ τὴν μέθοδον, ἢ πᾶσιν. ὅσις ἐπραγματεύθη - ἐπράχθη κατὰ τὴν μέθοδον ἢ μὲ μέθοδον.

Μεθόδιον, τό. πανοῦργον τρόπον, Ἐφόδιον. Ἡσύχ.

Μεθοδίτης, πανοῦργον τρόπον, Τεχνίτης. Ἡσύχ.

Μέθοδος, ου, ἡ. (μετὰ, ὁδὸς) τὸ παρδεύεσθαι - ὑπάγειν κατόπιν τινὸς δόλῳ νὰ φέρῃ τινὰ, ἢ νὰ ζητήσῃ - εὑρῇ - φθάσῃ καὶ πιάσῃ αὐτόν. Τὴν τῆς νύμφης μέθοδον "ποιοῦνται". Σοίδ. ἐν Δ. Ζεῦγος. αὐτὸ τοῦτο, Ἔρχονται δόλῳ νὰ πάρωσι τὴν νύμφην. αὐτὸ τοῦτο, Ἐξεπίζεσθαι - ἐρευνᾶν - καταδιώκειν. μεταχειρίζεται ὁ Πλάτων ἐν Σοφισ. γ'. τὸ "Μέθοδον ποιεῖσθαι". ὡς ἐν παρόδῳ. 3. "Μέθοδος σοφιστοῦ". ἢ ὡσὲ τὴν φύσιν ἐρεύνα καὶ ἐξέτασις τοῦ σοφιστοῦ. τὴν οἱανοῦν παραβάλλει ὁ Πλάτων μὲ τὸ, Ἰχνηλασία. καὶ ἐντεῦθεν ἐν §. 23. "Μήποτε ἐκφυγὸν ἐπιζήτησιν τὴν τοῦ ὄντος δυναμένων μετιέναι καθ' ἑκάστα καὶ μὴ παντὶ μέθοδον". παρατηλικοῦτον τοῦ ἐν §. 3. "Περί τινες τῶν φαύλων μετιόντες περαιτέρω παράδειγμα αὐτὸ ἕξεται". καὶ κοινόν τι κοινὸν αὐτικειμένου ἐρεύναν καὶ ἐξέτασιν. καὶ ἐντεῦθεν ἄρα, Μέθοδος, Μεταφορικῶς, ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ὑπομελὴς σκοτεινά τινος αὐτικειμένου. ἔτι δὲ σημαίνει καὶ αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως. καθόλου δὲ, Τρόπος τις τοῦ λέγειν - ἐξετάζειν - πραγματεύεσθαι ἢ τι ποιεῖν τι, κατά τινα τάξιν καὶ κανόνα. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἡ αὐτή τινος αὐτικειμένου ἢ βιβλίου πραγματεία. Παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι, Τρόπος ὑπνημονικὸς τοῦ πῶς δεῖ τὰ νοήματα ἐξάγειν.

Μεθολκή, ἡ. (μεθέλκω) τὸ ἕλκειν - σύρειν τι πρὸς ἓν ἄλλο μέρος.

Μεθομιλέω, ῶ. Μέλ. ήσω. μετὰ Δοτικ. ταυτὸν τῷ, Ὁμιλέω. συναναστρέφομαι μετά τινος, μεταξύ τινων εἰμί. Ἰλ. Λ. 269. "Τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον".

Μεθορία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μεθόριος.

Μεθορίζω, ὅεια βάλλω, μετέχω. Ἡσύχ.

Μεθόριος, ία, ιον. ἢ, Μεθόριος, ὁ, ἡ. (ὅρος) ὁ ὁρίζων, συνορεύων, μεσόριος, ὁ τὸν ὅρον - τὸ σύνορον ποιῶν. ὁ διαχωρίζων τοὺς δύο τινῶν ὅρους, π. χ. "ὁ Μεθόριος ποταμός". ὅπου καὶ τὸ "Μεθόρια (χωρία") τὰ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὰ σύνορα. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 16. καὶ "Μεθόρια, ἡ. ὑπακουομ. τὰ, Χώρα, ἢ Γῆ. ἡ τὸ σύνορον ποιοῦσα.

Μεθορκέω, ῶ. ἄλλον ὅρκον ποιῶ, ἢ ἐκ νέου ὁρκίζομαι, ὑποχρεοῦμαι πάλιν τὰ κάμω ὅρκον. μετὰ Αἰτιατ. Ἀππιαν.

Μεθορμάω, ῶ. ὁρμῶ τινὰ κατόπιν τινός. Μέσως, Μεθορμῶμαι. κατόπιν τινὸς ἔχω - ὑπάγω, καταδιώκω, καιπηγῶ. Ὁδ. Ε. 325.

Μεθορμίζω, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Β. ά. 25. "Οὐκ "ἐν καλῷ ἔφη αὐτὰς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσασθαι εἰς "Σηστὸν παρήνει". ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. 37. ἀντὶ τούτου τάσσει "Μεθορμίσαι τὸν στόλον". ἂν ὅμως παραιτῶνται τὸ, Στόλος, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν αἰτίαν τῆς Βουλῆς "Μεθορμῆσαι". ὅ ἐσὶ, Μεταπέμπομαι, μεταφέρομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ ἕνα ὅρμου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον. ἐν ᾧ τὸ, Μεθορμίζω, σημαίνει τὸ, Φέρω ἀπό τινος ὅρμου εἰς ἄλλον. Μεταφορικ. εἰς ἄλλον τινὰ τόπον ἢ εἰς ἄλλην κατάστασιν φέρω. μεταστρέφω, μεταβάλλω. "Τὸ νοῦν σκυθρωπὸν μεθορμίσε". Εὐριπ. Ἄλκ. 801. "Μεθορμίσασθαι τῆς δὲ συμφορᾶς", ὁ αὐτ. Μηδ. 258. καὶ, 443. "Μεθορμίσασθαι "μόχθων".

Μέθυ, υος, τό. οἶνος. Ἰλ. Η. 471. "Δῶκεν Ἰησο"νίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα". ῳ, Ι. 465. "Πολλοὶ δ' ἐκ κεράων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος". ὡς ἐντεῦθεν τὸ, Μεθύω, Μεθύσκω. πιθανῶς ἐλέγετο κάτε ποτὲ μέθυ, ὡς καπηρχὰς τὸ, Μελίκρατον, ὅπου τὸ ἐκ μέλιτος μετὰ ὕδατος βιβρασκόμενον πιτόν. Φαίνεται συγγενὲς μετὰ τὸ Λατιν. Tementum, ὡς temulentus.

Μεθυδότης, ου, Μεθυδώτης, ου, ὁ. ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου. Ἀνάλεκτ. β'. 517. ὑπάρχει τοῦ Διονύσου.

Μεθυδριὰς νύμφη, ταυτὸν τῷ, Ὑδριάς. Ἀνάλεκτ. ά. 469.

Μεθυμναῖος, ὑπάρχον τοῦ Διονύσου παρὰ Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ, Μέθυ. προβλ. συμπ. γ'. 2. ὅτι μεθ' ὑμῶν ἦλθεν, πάχα δὲ ὡς παρὰ τὴν μέθην εἴρηται. κάλλιον δὲ τὸ, ὁ μετὰ μέθης ὑμνούμενος.

Μεθυπαρξις, ἡ. τὸ εἶναι μετὰ ταῦτα. ἡ μετέπειτα ὕπαρξις. Ἰωσῆν. Μάρτ. ἐκ τῶν

Μεθυπάρχω, μετά τινα ἄλλον εἰμὶ - ὑπάρχω ἢ γίνομαι, μετὰ ταῦτα ὑπάρχω. Ἰωσῆν. Μάρτ.

Μεθυπέρβατος, ὁ, ἡ. μετὰ ὑπερβατὸν λόγων ἢ συντάξεως. ἀμφ.

Μεθυπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ. (μέθυ) ὁ οἶνον ἐκβλύζων - πηγάζων. Ἐπίθετ. τῆς Σπαφυλῆς. Ἐπιγράμ. Διοδώρ.

Μεθυπλανὴς, ές, ὁ, ἡ. (πλανῶ) ὁ ὑπὸ τοῦ μέθης πλανώμενος ἢ ὁ ἐν τῇ μέθῃ πλανῶν. ἀμφ.

Μεθυπλὴξ, ηγος, ὁ, ἡ. (πλήσσω) ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πεπληγμένος - κτυπημένος, μεθυσμένος. Καλλίμ.

Μεθυποδέομαι, Ἀεσιεφ. Ἐκκλ. βάλλω ἄλλα ὑποδήματα, ἀλλάζω τὰ παπούτσια.

Μεθυποδύομαι, μεταπίπτω, ἐνδύομαι. ἀμφ.

Μεθυπόστρωσις, ἡ. μεταλλαγὴ τοῦ στρώματος, τὸ μεταλλάττειν τὸ στρῶμα. Ἱπποκρ.

Μέθυσις, ἡ, ὁ, αὐτὸ τοῦτο, Μέθυσος. ὁ Ἀκακιανὸς παραπλέκει ἀλλαχοῦ τοῦτον τὸν γλωσσοσοφισμόν - §. 5.

Μέθυσις, εως, ἡ. τὸ μεθύσκεσθαι, ἢ μεθύσκειν. Ζήτ. Μεθύω.

Μεθύσκω, Μέλ. ύσω. ποτίζω τινὰ οἶνον ἢ μεθύω αὐτόν. Μεθύσκομαι, Μέσ. μεθυσμένος εἰμὶ ἢ γίνομαι. Ζήτ. Μεθύω.

Μέθυσμα, τό. τὸ προξενῶν μέθην ποτόν. Φίλ. καὶ ἡ κατάσασις τῆς μέθης.

Μεθυσοκότταβος, ὁ, ἡ. ὁ πίνων - μεθύων ἢ παίζων τὸν κότταβον. Ἀσεγοφ.

Μέθυσος, ὑπερθ. υσον. ἢ, Μέθυσος, ὁ, ἡ. (μέθυ) ὅσις

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὅσις πίνει πολλοὺ οἶνον ἢ μεθῇ, μεθυσμαῖος, ὁ εἰς μέθην ὑπονείμενος. ὅσις ἔχει τὸν ἐγκέφαλον πεπαρυγμένον ὑπὸ τῆς καπνοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ οἴνου ἢ ὑπ' ἄλλων πνευμάτων ποιῆ.

Μεθυσοχάρυβδις, ἡ. ἡ μέθυσος γυνή. Φρύνιχ.

Μεθύτερος, ίρα, ερον. παυτὸν τοῦ, Τέρος.

Μεθύτης, ου, ὁ. μεθυσμένος, μεθύσακας, ὁ τὸν μέθην ἀγαπῶν. Ἐπίκτητ. ἐγχειρ. δ'. ά. 7. Ζήτ. Μεθύσεια.

Μεθυτικός, κὴ, κόν. (μεθύσκω) ὁ εἰς τὸ μεθύειν ἢ εἰς μέθην ἀπίκων, ὁ εἰς τοῦτο ὑποπέσεις ἢ κλίσιν ἔχων. Πλάτ.

Μεθύτρια, ἡ. (μεθύω, μεθυτὴς, μεθυτὴρ) ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον γυνή. Γλωσσάρ. ὅπου καὶ τὸ, Μεθυτὴς, ὁ.

Μεθυσφαλέω, ῶ. ὑπὸ τῆς μέθης σφάλλω. κλονοῦμαι εὖθεν κάκεῖθεν, κυτρυλῶ. Ἀππιαν. Κιν. δ'. 204. ἐκ τοῦ

Μεθυσφαλὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς μέθης σφαλλόμενος, ὅσις ὑπὸ τῆς πολυποσίας κλονεῖται εὖθεν κάκεῖθεν.

Μεθυτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ μέθυ-οἶνον τρέφων. Ἀνθολογ.

Μεθύω, ἄκραπον οἶνον (μέθυ) πίνω. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Πίνω κρασί. ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι, Μεθῶ. Μέθυσος εἰμί. ἔχω τὸν ἐγκέφαλον βεβαρυμένον καὶ πεπαρυγμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἢ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οἴνου. Ὀδυσ. Σ. 239. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. ὅτι παθῶν τὰ ὁποῖα καταπυκνοῦσι τὸν ἄνθρωπον, ἢ ἔξω φρενῶν ποιοῦσιν αὐτόν. "Μεθύειν ὡδεῖ πὴς ἡδονῆς". Φιλόστρ. Σοφ. Α'. κβ'. 1. ἀμέτρως παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς. παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι ὁ ὑπὲρ τὸ δέοντος ἤτοι καπὶ κόρον σολισμὸς ἢ καλλωπισμὸς τοῦ ὕφους τοῦ λόγου. ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ρ. 390. καλεῖ τὸ παχὺ δίγμα τοῦ βοός. "Βοὸς ἀλοιφῇ μεθύουσα". αὐτὶ τοῦ, Πλήθουσα, πλήρης λίπους-παχύς. Θεόκριτ. κβ'. 98. "Πληγαῖς μεθύων". ἐμπεπλησμένος. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1274. "Προσώπων ἡδονὴ μεθύεται". ὅπου φρόσερον, Μεθύεται, ἔκειτο, αὐτὶ τοῦ, Μεθυσθῆναι. κορεσθῶσαι, ἐμπλησθῶσαι.

Μειαγωγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ὅθεν, Μειαγωγία, ἡ. καὶ, Μειαγωγὸς. Ζήτ. ἐν τοῦ, Μεῖον. ἐνταῦθα αὐτὸν τὸ παρὰ Πελυδ. γ'. 52. "Οἷς φράτηρ". καὶ "Αἷς φράτειος".

Μειδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. παυτὸν τοῦ, Μειδιῶ, χαμογελῶ, γλυκογελῶ, ὑπογελῶ. Ἰλ. Α. 595. ὅθεν

Μείδημα, Μειδίαμα, καὶ, Μειδίσμα, τὸ. ἤμερος καὶ γλυκὺς γέλως, χαμογέλειον. ἐκ τοῦ Μειδάω, καὶ Μειδιῶ. ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ, Μεῖδος, τὸ. αὐτὶ τοῦ, Γέλως. καὶ ὁ Ἐτυμολ. Μήδω, αὐτὶ τοῦ, Μειδάω. καὶ τὸ ὀξ αὐτοῦ παραγόμενον κύειον ὄνομα Μήδυλος. "Καρχαρεὺν μειδήσας". Φάβιος παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Καρχαρόδης. Χλιδαστικῶς γελάσας.

Μειδιάω, ῶ. παυτὸν τοῦ ἀρχαίου Μειδάω. ὅθεν τὸ, Μείδημα.

Μειζονότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τι μείζονες, μεγαλήτερα ποσότης ἢ μεγαλήτερος ἀξιώματος. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ.

Μείζων, ονες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μειζόνως. μεγαλήτερος. Ἰωνικ. Μέζων. Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Μίσσων, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Μεγίων Συγκριτικοῦ τοῦ Μέγας.

Μείλιγμα, τὸ. (μειλίσσω) παν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἡμέρωσιν-κατευνάζωσιν-ἀφροσύνην καὶ παιδιάν. Ὀδυσ. Κ. 217. "Λιτὴ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμόν".

Α ἀρὸς ἡδονὴν δωρήματα, ὁ Σχολ. Παρ' Ἀθην. ί. σελ. 455. παυτὸν ἐστὶ ταῦ, Μέλος. ὕμνος, ᾠδή. "Χρυσηΐδων μείλιγμα". Αἰσχύλ. Ἀγ. 1341. καλεῖται ὁ Ἀγαμέμνων διότι ἠγάπα τὴν Χρυσηΐδα.

Μειλικτήριος, ὁ, ἡ. ᾗ, Μειλικτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μειλικτικῶς. (μειλίσσω) παν ὅ,τι δύναται νὰ καθησυχάσῃ-κατευνάσῃ-ἐξιλεώσῃ. σύμβητικός. "Τὸ μειλικτήριον" ὑπάκουσμ. Ἱερόν. τὸ ἀφὸς θυσίαν ἀποσφερόμενον ζώων, θυσία.

Μειλικτός, ὁ. (μειλίσσω) ἐξιλεωμένος. τὸν ὁποῖον δυνάται τινὰς νὰ ἐξιλεώσῃ-κατευνάσῃ.

Β Μείλικτρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Μείλιγμα. Ἀπολλών. Ῥόδ. δ'. 712. πιθανὸν ᾗ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 30. καὶ Εὐμ. 107.

Μειλινόεις, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 173. αὐτὶ τοῦ, Μείλινος.

Μείλινος, ίνη, ινον. (μελία) ὁ ἐκ μελίας ξύλου κατεσκευασμένος. Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 13. Ἰλ. Τ. 361. Μείλινα δῶρα". αὐτὶ, Δόρατα.

Μείλινος, ὁ, ἡ. γλυκὺς, ἡδὺς, ἀφοσιωτὴς, πρᾶος. "Ἀδοναὶ μείλινον". Εὐσεπ. Ἰφ. Αὐλ. 234. ἐκ τοῦ, Μέλι, ὃ Μείλιον, τὸ. ὅπερ ἄλλοι, Μείλιχον, αἰόλ.

Γ Μείλιξις, ἡ. (μειλίσσω) ἡμέρωσις, κατευνάσεως, ἐξιλέωσις, εὐφροσυνὴ, ἡδονή.

Μείλιον, τὸ. παν ὅ,τι δύναται νὰ προξενήσῃ ἡδονὴν καὶ χαρὰν, ὡς δῶρα, χαϊσμοσύνα, παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται, κ. τ. τ. Ἰλ. Ι. 147. "Ἐγὼ δὲ μείλια θαλύσω". Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 135. ᾗ, 146. "Μείλια χρυσοῖο". ἀλλ' ἐν δ'. 1549. εἰσὶ, Μείλια, αὐτὶ τοῦ, Δῶρα, δι' ὧν πάσχει τις νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὸ θελήματά του, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ νὰ συγκατανεύσῃ. ἐν γ'. 394. "Ἐοικότα μείλια τίσειν". αὐτὶ τοῦ, Δίκην, ἐκδίκησιν δι' ἧς ὁ ὠργισμένος καταπαύεται καὶ ἐξιλεοῦται. λέγονται ἔτι καὶ τὰ δίδυμα παῦδεῖ παρὰ τῆς νύμφης δῶρα.

Δ Μειλίσσειος, Ἀπολλών. γ'. 1035. ἀφοσιωτ. Πειθ. αὐτὶ τοῦ, Μειλίσσιος, μειλίσσιος.

Μειλίσσω, Μέλ. ξω. καὶ, Μειλίσσει. (ὡς τὸ Εἰλίσσω, Ἑλίσσω) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1030. κυρίως σημαίνει τὸ, Ποιῶ τι γλυκὺ-ἡδύ. Χαροποιῶ, ἡδίω, εὐφραίνω. καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει παν τὸ προξενοῦν-ἀγάπην ᾗ φιλίαν, ἤτοι τὸ χρήσιμον ἀφὸς ἀγάπην καὶ φιλίαν. τὸ, Θεραπεύειν, Χαρίζεσθαι, καὶ, Φιλοφρονεῖν. καθὼς ἔτι καὶ τὸ, Ἐξιλεοῦσθαι, ᾗ, Καταπαύνειν. "Τρωτὸν μειλίξαντ' ἀποπέμψαι". Θεόκριτ. ιθ'. 26. τὸν ξένον-τὸν φίλον πρὸς ζωπέζης (τὸν μισαφίρην) ἀγαπητῶς ᾗ φιλοφρόνως διέκεισθαι ᾗ φιλεῖν. "Πυρὸς "μειλισσέμεν". αὐτὶ τοῦ, Χαρίζεσθαι πυρὸς, ὅ ἐστι, δίχα πυρὸς θάπτειν. διότι δίχα τοῦ καπακαίεσθαι τὸ σῶμα, ἐξιλεοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνηκότος. Ἰλ. Η. 410. ὁ Αἰσχύλ. λέγει καὶ Ποταμῶν "Λιπαροῖς χεύμασι "γαῖαν ὕδατος μειλίσσοντες". ὅπου σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Μαλακωτέρων, ἤμερον καὶ καρποφόρον ποιοῦντες τὴν γῆν. "Αὐτὰρ ἐγὼ κεινόνγυα πάσας ἐς χεῖρας ἰκέσθαι μειλίξω". Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 416. ἐγὼ θέλω τὸν κατοικήσει θέλω νὰ ἔλθῃ. ἀλλ' ἐν δ'. 408. "Μειλίσσει "χύτλοισι". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἐξιλεώνω, καταπαύω. Μέσως, Μειλίσσομαι. προσωπῶ λέγω, μεταχειρίζομαι ἤμερα ᾗ γλυκὰ λόγια, ἐξιλεώνω τὴν ὀργὴν ποιῶν τινὰ καταπαύω ᾗ ἐξιλεόνω τινά. (ὁμοίως ᾗ πείθω τινὰ μὲ τὸ καλόν). ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Γ. 96. καὶ Δ. 326. "Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο". μὴ πρόφασιν ἀπ' ἐμοῦ ἐξιλεώσεως (ὡσὸ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐνζήλωσίν σου) τὴν ἀληθινὴν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν εἶναι ἀρεστὴ. μὴ παρασύσῃς αὐτὴν πρός με μὲ μαλακὸν ᾗ ἐλαφρὸν λόγον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γης· μὴ προσέτως δηλόγν. Ἀντὶ τῦ, Παρακαλῶ, κεῖται παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1210. "Δίχθα μειλίξαντο σιωπήμονας". τυτῦτον δὲ τὸ ἐν α'. 650. "Μειλίξατο δίχθα ἰόντας". καὶ ἐν γ'. 531. "Πυρὸς μειλίσσετ' αὐτμῆ". αὐτὶ τῦ, Βιάζων καταπραΰνω. Ἂν παράξωμεν τὸν λέξιν ἐκ τῦ, Μέλι, τότε ἰσοδυναμῆσει τότῳ τὸ Λατιν. *Mulcere*, *demulcere*. Πρωτότυπον ὅμως εἶναι τὸ, Μέλων, αὐτὶ τῦ, Ἀρέσκων, καθὼς καὶ τὸ, Μειλιᾶν, αὐτὶ τῦ, Ἀρίσκειν, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ, Μειλίσσω, καὶ, Μέλπω. αὐτὶ τῦ, Εὐφραίνω, ἡδύνω.

Μειλίχη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰμάς.

Μειλιχία, ἡ. πρᾳότης, ἱλαρότης, μαλακότης τῆς ψυχῆς. Ἰλ. Ο. 748. "Μειλιχία πολέμοιο". τυτῦν τῷ, Ῥᾳθυμία. καθὰς καὶ ἐν Ἰλ. Ω. 839. "Μείλιχος ἐν δαὶ λυγρῇ". τυτῦν τῷ, Ῥᾴθυμος. καὶ Ἡσύχ. Θεογ. 206. "Φιλότητά τε μειλιχίην τε".

Μειλίχιος, ία, ιον. ἢ, Μείλιχος, ὁ, ἡ. πρᾶος, ἥμερος, ἠρεμικὸς, ἐπιεικὴς, γλυκύθυμος, εἰρηνικὸς, πρᾷος, γλυκὺς, χαρίεις, ἀβάρεσος, ἀγαπητὸς, ἐρασὴς, καλαισθητικὸς, παρακαλεσικὸς, καταπραϋντικός. καθόλου δὲ τυτῦν τῷ, Μείλιχος. ὁ Ὅμηρος χρῆται καὶ λέξει, Μειλιχίοις, ὡς δηλ τὸ πλεῖστον ἀνθ' τῦ, Ἔπεσι. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ. 431. "Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσήυδα". μὲ φιλικὺς καὶ ἀγαπητὺς λόγυς. "Μειλίχια ἱερά". ἐξιλεωτικαὶ θυσίαι. "Μειλίχιος Ζεύς". ὁ προσάτης ἐκείνων, οἵτινες προσκαλῦσιν αὐτὸν εἰς βοήθειαν καὶ ἐξιλέωσιν μὲ τοιαύτας θυσίας. "Μειλίχια τελεῖσθαι καὶ παραμύθια". ὑπακουμ. τὰ, Ἱερά. Πλούταρχ. διότι τὸ, Ζεὺς μειλίχιος" ἔχει ὁ Συγγραφεὺς τῆ περὶ Κόσμυ βιβλίυ, κεφ. ζ'. Καθάρσιος τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μειλίχιος". ὁ Παυσαν. α. 37. καλεῖ τὸν Ἀττικὸν βωμὸν τῦ μειλιχίυ Διὸς "Ἐπὶ τότῳ Θησεὺς καθαρσίων ἔτυχε". Ἐγνώριζον ἔτι καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸν Μειλίχιον Δία, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῦ Παυσανίυ ἐν Β'. 3'. 6. καὶ οἱ Ἀργεῖοι, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν β'. 20. λέγει "Ἐπηγάγοντο καθάρσια ἄλλα, καὶ ἄγαλμα ἀνέθηκαν μειλιχίυ Διός". καὶ τὸν Θουκυδ. ἐν δ'. 126. ἐτειμήθησαν τὰ Ἀττικὰ Διάσια εἰς τιμὴν τῦ μειλιχίυ Διὸς, τὰ ὁποῖα ἐπομπευέζοντο ἔξω τῆς πόλεως, πιθανῶς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἐν α'. 37. Ἐκ τῆς Ξενοφῶντος (Ἀναβ. Ζ'. ἡ. 4. καὶ 5.) ῥήσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, Ζεὺς μειλίχιος, ὦ διόλα ἑλληνικὸν ἐκ τῦ, Ζεὺς βασιλεὺς, εἰς τὴν τῆ Ἀσιανῶν λατρείαν. ἡ θυσία ἐγίνετο δι' χειρὸς, ὡς διόλα εἰωθότο, ὅπυ αὐτὶ τῦ "Ὥσπερ οἱ καὶ ἀκόλυθοι ἐποίησαν". "Καθ' ἃ εἰώθει". Ἐκ τῦ Σουΐδα καὶ Ἡσυχίυ ἐν Λ. "Διὸς κώδιον" γίνεται δῆλον, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις προσέφερι θυσίαν τινὰ ἱλαστικὴν, ἔκαπτε δηλ τὸ δέρματος τῦ ἱερείυ. Καπὶ τὸν Σχολιαστὴν Ἀλεξανδρίνης ἐν Νεφέλ. 407. ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος δηλοκείνει τὴν ἑορτὴν τῦ Μειλιχίυ Διὸς, ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμ. Διασίων, ἀλλὰ δεν μᾶς λέγει καὶ τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ πρὸς τὸν Καπιτωλῖνον θυσίᾳ γινομένῃ θυσίας, ἐκαλεῖτο ὅλοι τὸ ἱερεῖον, καὶ ἐδεῖ ἔζωγον ὅλ αὐτὸ, καθὼς λέγει καὶ ὁ Βιργίλ. ἐν Αἰν. γ'. 253. *Solida imponit taurorum viscera flammis*. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τῦ Ἀπολλωνίυ Ἀργον. γ'. 1032. καὶ 1209. ὅστις καὶ διεξοδικώτερον ἀναγράφει τότο, καὶ μάλιστα τὸ ὀνομάζει "Ἀδαΐτων ὠμοδεσίας". καὶ ὅθεν καὶ καίγεται γρηγορώτερον τὸ δῶμα ἔχειν ἐπ' αὐτῦ ἔλαιον. Καπὶ τὸν Πλούταρχον παρβλ. συμπ. ε'. 8. "Ἔθυον οἱ Ἴωνες τῇ Βυβρώσει πεῦρν μέλανα καὶ κατακέλασιν αὐτόθερον ὁλοκαυτῶσιν". Ἐκ τῦ Μειλίσσω, Μειλίσσω. Μίλ.

Μειλίξω. προκύπτει τὸ, Μείλιχος, κ. τ. λ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 159. "Μειλιχίων ποτῶν". τυτέστ τῦ, Μειλικράτων ποτῶν, ἐκ μέλιτος κατασκευασμένων.

Μειλιχόγηρυς, υος, ὁ, ἡ. (γῆρυς) ὁ γλυκείαν ἡδεῖαν - ἐρασὴν φωνὴν - ὁμιλίαν ἔχων.

Μειλιχόδωρος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθην. σελ. 29. καὶ Πρόκλῳ Λυκία Ἐπιγρ. (Ἀνάλ. β'. 442.) δηλότερον τὸ οἶνος. οἱονεὶ, δῶρον μειλίχιον.

Μειλιχόμειδος, ὁ, ἡ. ὁ οὐρανίως καὶ γλυκέως γελῶν. πρᾴγελως, ἡδύγελως. παρ' Ἡρῳ. ὦδὲ μέτρ. 47.

Μειλιχόμητις, εος, ὁ, ἡ. ὁ πρᾳὺς - ἡδὺς - χαρίεις κατὰ τὸ φρόνημα, πρᾳΰνους. Ἡσυχ.

Μείλιχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μειλίχιος. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μειλιχία.

Μειλιχόφωνος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μειλιχόγηρυς. Σαπφὼ παρ' Ἀειζαινέτ. α'. Ἐπιστ. 10.

Μεῖον, ους, τὸ. Οὐδέτ. τῦ, Μείων, μικρότερον, ἔλαττον. Ξενοφ. α') Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ Ἱερεῖον, (ὅπερ ἴσως πρόβατον) τὸ ὁποῖον παρεῖχον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἡμέραν Κυριῶτις λεγομένην, εἰς τὰς Φρατρίας, ὅτε καὶ τὰς παῖδας ἔφερον εἰς αὐτὰς, τὸ ὁποῖον δεν ἔπρεπε νὰ εἶναι βαρύτερον ἀπὸ τὸ δυνεσμένον βάρος. ἀφ' τότο λοιπὸν ἐζυγιάζετο τὸ θῦμα ἐμπροσθεν αὐτῦ καὶ οἱ Φράτορες ἐρώταζον "Μεῖον, "Μεῖον". τυτέστιν, Ἐλαφρὸν ἐστίν. Ἐκεῖνος, ὅστις ἔφερε τότο τὸ θῦμα καὶ ἐζύγιαζεν αὐτὸ, ἐκαλεῖτο Μειαγωγός. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Μυσαγωγεῖν. ὁ Φώτ. ἔχει. "Μεῖον, τὸ ὑπὲρ τῦ ἐγγραφομένων παίδων εἰς τὰς "φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, ἐλάττον ὑποδεδιγμένου τι"νος εἶναι, ὦ ἐπερωτέγγετο οἱ φράτορες εἰ μὴ μεῖζον "εἴη, ὅτι μεῖον. καὶ Μειαγωγός, ὁ τότο παρέχων". Ἐντεῦθεν Μεταφρ. "Οὐδεὶς ἐραστὴς διώκεται ὥσπερ "μειαγωγὸς ἐπὶ ὧς τῦδε νίκης πλέον ἐλκύσας ἐρα"σθείς". Εὐπολις παρ' Ἀθηναίῳ. Βάτ. 798. "Μειαγωγήσωσι τὴν ζαγωδίαν"; θέλουσι ἐρασθήσει-ζυγιάσει τὴν ζαγωδίαν καθὼς ποτὲ οἱ φράτορες τὸ Μεῖον; ὁ Σουΐδ. ἐν Ἐπιστολ. 147. μεταχειρίζεται τὸ Οὐδέτ. αὐτὶ τῦ, Ὀλιγώτερον ζυγιάζει.

Μείων, τό. Ζήτ. Μεῖον.

Μειοτεκτέω, ῶ. ἔχω ὀλιγώτερον τῆ ἀναγκαίᾳ, ἔλλειψιν πάσχω. αὐτίκειται τῷ, Πλεονεκτέω. ὅθεν

Μειοτέκτημα, τό. αὐτίκειται τῷ, Πλεονέκτημα. ζημία. ὁπόταν τις ἔχῃ ἢ ὀκτᾶς ὀλιγώτερον τῦ δέοντος.

Μειοτέκτης, ου, ὁ. αὐτίκειται τῷ, Πλεονέκτης. ὅστις ἔχει ὀλιγώτερον τῆ δέοντος. Λιθύμ. παρ' Ἀνδρονίκ.

Μειοτηξία, ἡ. αὐτίκ. τῷ, Πλεονεξία. τὸ ὀλιγώτερον τῆ δέοντος ἔχειν. ταυτὸν τῷ, Μειονέκτημα.

Μείονος, Ἐπίρ. πεπονημένου τῷ, Μεῖον. ὀλιγώτερον, ἐλάττονος.

Μειότερος, μικρότερος, ἐκ τῦ Μεῖον. πεπονημένου τῷ, Μέων. Ἀπολλ.

Μειρία, ἡ. Μειρείζω, Μείρος, ὁ, ἡ. πεπονημένου τῷ, Μυκεία, Μυκείζω, Μύκος.

Μειόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (μεῖον, φρὴν) ἐλαφρὸς καὶ ἐλάττων φρενῶν, παράφορος. Ἡσύχ.

Μειόω, ῶ. μικρότερον - ὀλιγώτερον - ἔλαττον ποιῶ. ὀλιγοσέω, μικροτερόω. Παθητικ. Μειόομαι, ὑμαι, μικρότερος γίνομαι, ὀλιγοσόω, καπότερος - πεπονημένος γίνομαι, ἐλαττόμαι, Ξενοφ.

Μειρακεύομαι. Ζήτ. Μειρακιεύεται.

Μειρακιεξαπάτης, ου, ὁ. ὅστις ἐξαπατᾷ τὰ μειράκια. Ἡγησανδρος παρ' Ἀθην.

Μειρακιεύομαι, πολιτεύομαι ὡς τὰ μειράκια. φρονῶ ἀκόπως ὡς τὰ παιδία. μειράκιον εἰμί. "Πρεσ-

"βύτε δὶς μειρακιδομβῆν". ὅπερ ἡ τῶν Ἀλδῶ Ἐκδ. Μειρακιδομβῆν, ἔχει.

Μειρακίζομαι, καὶ, Μειρακίζεσθαι. μείραξ εἰμὶ ἢ γίνομαι. 2) Ἐκβαίνω ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς μειράκων καὶ ἐμβαίνω εἰς ἐκείνην τῆς νεανίσκων. "Ὅσοι "εἰς ἡλικίαν ἐμειρακίσαντο". Ἀρρίαν. Ἀλεξ. ἑ. "Ὅσοι ἐξῆλθον τῆς ἡλικίας τῆς μειρακίων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν τῆς νεανίσκων.

Μειράκιον, τό. (μείραξ) παιδίον ἀπὸ τῆς δωδέκα χρόνων μέχρι τῆς δεκαοκτώ. *Adolescentulus*, Λατ.

Μειρακιόομαι, ὤμαι. εἰμὶ ἢ γίνομαι μειράκιον. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. γ'. ε. "Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων "εἰς τὸ μειρακιῦσθαι ἐκβαίνωσι".

Μειρακίσκη, ἡ. κόρη, θεραπαινὶς, κοπέλα.

Μειρακίσκος, ὁ. πυπὸν τῷ, Μειράκιον.

Μειρακιώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅσις φέρεται ὡς μειράκιον, παιδαριώδης. Ἐπίρ. Μειρακιωδῶς, ὡς μειράκιον. παρὰ Ῥήτορσι σημαίνει τὸ Φρενῖτις, δεινὸς, χαλεπὸς, ἀκμαῖος, εὔτονος, μειρακίῳ ἁρμόττων.

Μειρακύλλιον, τό. μικρὸν μειράκιον.

Μείραξ, ακος, ὁ, ἡ (ἄρω, λέγω, ὁμιλῶ, εἴρω, εἴραξ) πυπὸν τῷ, Μειράκιον. λέγεται ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἡλικιώτιδος ἡβῆς. Λακιαν. Δουλοσοφ. 5.

Μείραμαι, Νίκανδρ. Θηρ. 502. αὐτὶ τῦ, Ἰμείρομαι. ἐνταῦθα αὐτὸν ἴσως καὶ τὸ παρὰ Σοφ. Μείρεται, βουλεύεται, αὐτὶ, Βούλεται. ὁ Ἀρατ. ἐν στίχ. 657. ἔχει. "Μειρομένη γενάων". αὐτὶ, Ἀμειρομένη.

Μείρω, Ποιητ. αὐτὶ, Μέρω. μειρίζω, μειρᾴζω. Μέσ. Μείρομαι, μειρίζω ἀπὸ τῶν ἑαυτόν μου, ὅ ἐστι, λαμβάνω - πέρνω μέρος ἀπό τινος, κληρῶμαι. Ἰλ. Ι. 612. "Ἴσσι ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς". πυπὸν τῷ, Λάμβανε, λάγχανε, μειρίζω. Ὀπίσω, Μέμορμαι, μέσ. παρακείμ. καὶ Ποιητ. "Ἔμμορε, ἀπὸ τῦ κλῆρος ἔλαβον. Ἰλ. Α. 278. "Ἐπεὶ ἔπεσθ' ὁμοίης ἔμμορε τι-"μῆς". ἔλαχεν, ἔτυχεν. καὶ παθητ. παρακείμ. Εἵμαρμαι, εἵμαρται, ὄθεν, Εἱμαρμένη, ὁ κλῆρος, τύχη, μοῖρα. Ἰλ. Φ. 281. "Νῦν δέ με λοιγὸς ἐφῆκε "θανάτῳ εἱμάρτῳ ἁλῶναι". ἤτοι τῆς μοίρας μου, ἤτοι πεπρωμένον, παρὰ Πλουτάρχ. Μάρ. 39. αὐτὶ τῦ, Πεπρωμένον, καὶ Χειρόγραφα, Μεμορμένον, αὐτὶ, Εἱμαρμένον, ἔχουσι, τὸ ὁποῖον καὶ ἀσιώπητος. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἀπολλων. Ἀργ. γ. 1119. ἔχει "Μεμορμένος". Παρήγουσι τοῦτο ἀχυδίως καὶ μάλιστα παρὰ ἑαυτοῖς ἐναντίον τῆς καλλονῆς ἐκ τῦ, Μέρος. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον παράγεται ἐκ τῦ Μέρω, ὡς καὶ τὸ, Ἔτος, ἐκ τῦ Ἔω, καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα.

Μείς, νος, ὁ. Δωρικ. καὶ Αἰολικ. αὐτὶ τῦ, Μὴς, καὶ Μήν. Ἰλ. Τ. 117. "- - ὁ δ' ἕβδομος εἰσέκει μείς". Ἡσίοδ. ἔργ. 557. "Μεὶς γὰρ καλεπώπατος ἔπος". ὁ Λεσβοποιὸς, ἀπλ. Πίνδαρ. Νέμ. δ'. 82. Πλάτ. εἰς Κρατύλ. ἐν τῷ, Ἡρακλειτ. Πίνακ. κεῖται, Μὴς. Δωτικ. Μενὶ, ἐν Ἐπιζηφ. Συνεκδ. Ἐκαλοῦντο ἔτι, Μὴς, καὶ αἱ διάφοροι φάσεις τῆς σελήνης, ὡς παρὰ Σοφοβ. ἐκλ. σελ. 556. "Μὴς, τὸ φαινόμενον ἡμῖν τῆς σελήνης σχῆμα.

Μεῖσος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μέσον.

Μείωμα, τό. (μειόω) ἐλάττωμα, σμίκρυμα, ὀλιγόσωμα (ἀπὸ ὑπαρχόντων), παιδία, ζημία. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ἡ. ι. "Ὥφλε τὴν γυναικῶν χρημάτων τὸ "μείωμα". τὴν περιττὴν - τὴν ζημίαν - (τῶν νεζερμὲ).

Μείων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Οὐδετ. Μεῖον, τὸ ἐλάσσων, μικρότερος. Ἰλιάδ. Β. 528. Ζήτ. ἐν τῷ, Μικρός. τὸ Συγκρ. Μείων, ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ Βίων Εἰδύλ. ε'. 10.

Μείωσις, εως, ἡ. ἐλάττωσις, ὀλιγόσωσις. ὄθεν

Μειωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτήκων ἢ ὑποπίπτειν εἰς μείωσιν, ἐλαττωτικὸς.

Μειωτὸς, πὴ, τόν. ἐλαττωμένος, ὀλιγοσωμένος, μικροτερωμένος, καὶ ὁ διωκόμενος ἐλαττωθῆναι.

Μελάγγαιος, Μελάγγειος, καὶ, Μελάγγεως, ὁ, ἡ. (μέλας, γαῖα) παρ' Ἡροδότ. "Μελάγγειος "χὴ, χώρα". ἀρουραία ἢ ἐλαφρὰ γῆ. μαυρόχωμα, μαύρη βαφή. *Columella*. γ'. ιά. 6.

Μελάγκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ μελανῶ καρπὸν ὤν, ὁ μαύρον βαφὴν ἔχων.

Μελάγκερος, ὁ, ἡ. ἢ Ἀττικ. Μελάγκερως, ω. ὁ, ἡ. ὁ μαῦρα κέρατα ἔχων.

Μελαγκορυφίζω, Ἱερων πνευμ. σελ. 220. κελαδῶ ὡς τὸ πτηνὸν μελαγκόρυσος.

Μελαγκόρυφος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ἔχων. εἶδος πτηνῦ. Ἀριστοτ. ζώων. Ἱστορ. ἡ. 3. τὸ ἐν τῇ σωμηθείᾳ, Καλογερίτζα, ἢ, Μελισσουργὸς, λεχόμβιον. *Motacilla atricapilla*. Λατ.

Μελάγκραινος, ὁ, ἡ. ἢ, Μελαγκρανὶς, "Ζῶ-"μα, ἢ, ἄμμα μελαγκρανίων". ζώνη ἐκ βύρλων (βρύλλων) πεπλεγμένη. Φιλήπας. ἐκ τῦ

Μελάγκρανις, ιος, ἡ. (μέλας, κρᾶνος) εἶδος βρύλλων (βύρλη) τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῦ ἔχει κάμπον μαῦρον κέμπον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13. ὅπως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ὀρικλαίοις, ἐξύλωνοι, ὅπου καλαγνασεῖον, Ὀλοικρᾶοι. τὸ παρὰ Θεοφρ. (αὐτόθ.) Μελαγκρανισμὸς, εἶναι ἐσφαλμ. αὐτόγρ. ἴσως τὸ τῦ Λιν. *Schoenus nigricans*.

Μελαγκρήδεμνος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαν κρήδεμνον ἔχων - φορῶν.

Μελάγκροκος, ὁ, ἡ. ὁ μελανὸν κρόκον ἔχων ἤτοι μὲ μαῦρον φάδι ὑφασμένος. καὶ ὁ μαῦρα ἱσία - ἀρμύρα ἔχων. Αἰσχύλ. Ἱκ. 860.

Μελαγχαίτης, κ, ὁ. ὁ μέλανα - μαύρα χαίτην ἔχων. "Ἀΐδας μελαγχαίτης". Εὐρεπ. Ἄλκ. 440. εἰλῆπται δὲ καὶ ἀπὸ τὰ, Βαθύχαιτα κόμην ἔχοντα μαῦρα - πυκνὰ φύλλα ἔχοντος.

Μελάγχειμος, ὁ, ἡ. ἢ, Μελαγχίμης, ὁ, ἡ. μέλας, μαῦρος, Εὐρεπ. Ἡλέκ. 513. "Μελάγχ-"ῖος". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 719. "Μελάγχ. γυῖα". παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. καλεῖται "Μελάγχιμα, τὰ" οἱ τόποι ὅπου μεταξὺ ἀνέλυσεν ἡ χιὼν, καὶ φαίνεται μαύρη ἡ γῆ, ὡς καθάδες. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀνάβ. Δ'. ἡ. 15. λέγει. "Καὶ ἰδόντες μέλαν τι χωρίον, δῆλα τὸ ἐκ "κλεισπόνας αὐτόθεν τὸν χιόνα, ἐκάζον ἀστοχοῦντα".

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ μέλανα ἐμάτιον ἔχων. μαυροφορεμένος, λυπημένος. "Μελαγχίτων φρήν". Αἰσχύλ. Πέρσ. 116.

Μελάγχλαινος, ὁ, ἡ. ὁ μέλανα - μαύρην χλαῖναν ἔχων.

Μελάγχλωρος, ὁ, ἡ. μελαγχρὼς, μαυρικίτρινος.

Μελαγχολάω, ῶ. (μέλαινα, χολὴ) πάσχω ἀπὸ μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς εἰμί. ἢ ἐνοιοῦσθαι αὐτὰ τὰ, Σκυθρωπὸς, παράφρων. Ἀνεπορ. ὄθεν

Μελαγχολία, ἡ. κυρίως πᾶσα ὑγρὸς εἰς τὸν ἐπιφάνειαν κινεῖται ἡ μέλαινα χολὴ εἰς τὸ αἷμα. Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ ἔχειν ἢ πάσχειν ἐκ τῆς μελαίνης χολῆς. καὶ ἐπομβρίως αὐτὰ τὰ, Σκυθρωπότης, παραφροσύνη.

Μελαγχολικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ. Μελαγχολικῶς. ὁ αἰτήκων ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν μελαγχολίαν. ὁ πάσχων ἀπὸ μελαγχολίαν.

Μελάγχολος, ὁ, ἡ. (χολὴ) ὁ μέλαιναν χολὴν ἔχων. "Ἰὸς μελάγχολος". ἀλεπμβίος μὲ μαῦρον ἤτοι φαρμακερὸν χολιό. Σοφοκλ. Τραχ. 573.

Μελαγχολόω, ῶ. μελαγχολικὸν ποιῶ. ἀμφ. σώ-ζεται

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ζεται ὅμως ἐν τῇ σιωπηθείσᾳ. αὐτὶ τοῦ, Μελαγχολίαν παροξυνῶ θῆς τινα.

Μελαγχρής, ἐος, ὁ, ἡ. ἐκ τοῦ, Μελαγχροΐς, κατὰ σιωπ. ἔτι δὲ ἧς, Μελαγχροΐς, ᾶς, Μελάγχροος, — άγχρους, ᾶς — άγχρως, ωτος, ως, ω, ὁ, ἡ. ἡ — χρωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρώς) ὁ μαῦρον χρῶμα ἢ δέρμα ἢ σῶμα ἔχων. μαυροδέρος, μελαγχρινός. "Μελαγχρῆ "μάζα" παρ' Ἀθήν. σελ. 60. ᾗ, 161.

Μελάγχυμος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαιναν χυμὸν ἔχων.

Μέλαθρον, τό. ὁ ὄροφος - τὸ ἔσωθεν μέρος τῆς σκεπάσεως τοῦ δωματίου, ἐξαιρέτως δὲ ἡ δοκὸς ἡ τὸν ὄροφον ἔχουσα. Ὀδυσ. Λ. 277. καὶ Θ. 279. "Μέλαθρον "αἰθαλόεν". Ἰλ. Β. 414. "Ἐπὶ ᾧ ἔχοντι μελά-"θρῳ". Ὀδυσ. Τ. 544. κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Μελαίνω. ὅσις ἐχει "Μέλαθρον, κυρίως λέγεται τὸ "μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ Ὑποτόνουν καλάμβων, ὑπὸ "τοῦ, Μελαίνεται ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. - τινὲς δὲ καὶ τὸν "Ὄροφον, ᾗ τὸν οἶκον". ἐν Ὀδυσ. Χ. 239. "Αἰ-"θαλόεντος μεγάροιο μέλαθρον". αὐτὶ τοῦ, Αἰθαλόεν. 2) Καθόλου δὲ, Δωμάτιον, κατοικία, οἶκος.

Μελαθρόφιν, Ποιητ. αὐτὶ, Μελάθρου. Ὀδυσ. Θ. 279.

Μελαθρόω, ῶ. ἀπὸ μελάθρων ἤτοι δοκῶν στεγάζω ᾗ στερεόω. παρὰ τοῖς Ο. γ'. Βασιλ. ζ'. 5.

Μελαίνω, Μέλ. πῶ. μέλαν ποιῶ, μαυρίζω. Ἰλ. Ε. 354. "Μελαίνετο δὲ ῥόα". μελανὸν - μαῦρον τὸ σῶμα αὐτῆς ἐγίνετο. "Μελαίνειν τινὰ φράσιν" - σκοτεινὴν ποιεῖν. ἢ μεταχειρίζεσθαι - ἔχειν σκοτεινὴν φράσιν.

Μελαμβαθής, καὶ — βύθης, ὑ, ες. ὁ μέλαν βάθος ἔχων. βαθὺς, σκοτεινὸς βλέπε τὸ βάθος. Εὐριπ. Φοίν. 1024. "σκιὰν μελαμβαθῆ". ὅπου ἄλλοι, Μελαμβαφῆ, ἀκαιρινώσκουσι.

Μελαμβαφής, έος, ὁ, ἡ. ὁ μέλας - μαῦρος βεβαμμένος, μαῦρος.

Μελάμβιος, ὁ, ἡ. σκοτεινὸς τὸν βίον ἢ μελαμὸς. Ἡσύχ.

Μελαμβόρειος, καὶ — ρεος, ὁ, ἡ. ὁ μέλας βορέας. (ὁ ἐστὶ, νεφελώδης) ὅσις φησὶν εἰς τὰ παρὰ Παλαίστιναν Παλαιστίνης. Ἰώσηπ. γ'. 3. καὶ Σ'. 3. Διόδ. κ'. 74. ἐλέγετο ἔτι καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ. Διόδ. ε'. 26. Σβάβ. δ'. σελ. 270. Gall. La bise.

Μελάμβροτος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρους ἀνθρώπους ἔχων. Εὐριπ.

Μελάμβωλος, ὁ, ἡ. ἢ ἔχουσα μαύρους βώλους γῆς.

Μελαμπαγής, ἐος, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) μέλας καὶ πεπηγμένος, μαῦρος καὶ πηχύς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 391. "Χαλκὸς μελαμπαγής".

Μελάμπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαιναν πέπλον ἔχων, μαυροφορεμένος.

Μελαμπέταλος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαινα πέταλα ἢ μαῦρα φύλλα ἔχων. Ἀνέκδοτ. β'. 228. "Κλὼν μελαμ-"πέταλος".

Μελαμπύδιον, τό. μέλας ἑλέβορος, τὸ ὁποῖον τὴν ἀρχὴν ἀπεγράφεν ὁ Μέλαμπος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 11. Πλίν. κε'. 5.

Μελαμπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ μέλας καὶ πορφυροῦς. μαυροκόκκινος. Πολυδ. δ'. 119. βαθὺς πορφυροῦς.

Μελάμπτερος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαινα - μαῦρα πτερὰ ἔχων. Ἀνέκδοτ. β'. 97. ὅπου ταρόπτερον, Μελανόπτερος, εἶπεν.

Μελάμπυγος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαιναν πυγὴν - μαῦρον κῶλον ἔχων. ἐκ τοῦ Σχολ. καὶ ἐκ τοῦ Σειδ. καὶ Λεξικογρ. Ἀνεκδ. Λυσ. 802. καὶ Ὀρν. 151. Λευκόπυγος, καὶ παρ' Ἡσυχ. Λευκόπυγος, γίνεται διπλοῦς, ὅτι Μελαμπύγους, ἔλεγον τοὺς ἔχοντας μαύρας τρίχας εἰς τὸν κῶλον, ὅ ἐστὶ, τοὺς δασεῖς πὰς πυγὰς, τοὺς ἐναντίους δὲ ἐνόμιζον ὡς ἀνδρώδεις καὶ ἀπρωκτους. αὐτίκ. τοῦ, Λευκόπυγος.

Μελάμπυρον, τό. μέλας πυρὸς, ζιζανίου τι φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου, Δαυλίτης. Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 5. *Melampyrum arvense*. Λιν.

Μελαμφαής, έος, ὁ, ἡ. (φάω) ὅσις φαίνεται μέλας, μαῦρος, μελανὸς, σκοτεινός. Εὐριπ. καὶ Καρκίνος παρὰ Διοδώρ. Σικελ.

Μελάμφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρα φύλλα ἔχων, ὁ ὑπὸ τῶν φύλλων μαῦρος-σκοτεινὸς-ἰσκιασμένος. ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων, καπάσκιος ὑπὸ τῶν δένδρων. "Χλοὴν "μελάμφυλλος". παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Φοιν. 641. "Μελάμφυλλον, τό". ἰδιαίτερος εἶδος ἀκάνθης, *Acanthos*, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Πικέρος, λέγεται. Διοσκορ. γ'. 19. Πλίν. κβ'. 22.

Μελάμφωνος, ὁ, ἡ. ὁ σκοτεινὴν ἤτοι βραγχιασμένην φωνὴν ἔχων.

Μελαμψηφίς, ίδος, ἡ. ἡ μαύρας ψηφίδας ἤτοι λιθαράκια ἔχων. Καλλίμ.

Μέλαν, ανος, τό. (ὡς ἐπερ. τὸ, Μέλας) μαῦρον, μελανὸν, μαυράδα, μελαίνη δ' ἧς γραφομένη, κ. τ. τ.

Μελανάθηρ σῖτος". ὁ μαῦρον αἰθέρα ἤτοι ἄχυρα ἔχων. μαυρόσιτι. Γεωπον. γ'. 3. παρ' Ἡσυχίῳ, Μελανοαιθήρ, κεῖται.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ, ἡ. "αἶνος" παρὰ Πλουτάρχ. τοροβλ. συμπ. ε'. 7. μαῦρον κρασί. Παρὰ Σωΐδ. ἐν Δ. Ἀπατήσει, ὑπόθετο τὸ Διεύσθε ἐν Ἀθήναις. παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Λ. Μέλαν, κεῖται, Μελαναιγές. ἡμάρτημ. παρ Αἰσχύλ. Θήβ. 701. "Μελαναιγὶς ἐ-"ἐτυμος". ἡ μέλαινα-ἡ μαύρη.

Μελαναίετος, ὁ. ὁ μέλας-μαῦρος ἀετός.

Μελαναυγής, έος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μελαμφαής. Εὐριπ. Ἑκάβ. 151.

Μελάνδειρος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρον δειρὴν ἔχων, εἶδος πτηνοῦ.

Μελάνδετος, ὁ, ἡ. (δέω, μέλας) μὲ μαῦρα δεμάτια, ἢ μαύρον δεσμὸν ἔχων. "Μελανδέτοις φάσγα-"να". Ἰλιάδ. Ο. 713. μελανίας λαβὰς ἔχοντας. ἔστι γὰρ ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους. ὁ Σχολ. ἀλλαχοῦ δύναται ἐνταῦθα, ὅτι ἡ λέξις δὲν σημαίνει μόνον τὴν κιρκίνην λαβίδα τοῦ ξίφους, ἀλλὰ μόνον τὴν σιδήρεον, ἐπειδὴ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ, Κωπήσατο, ὅπερ σημαίνει τὸ "Σπερεὰς λαβὰς ἔχοντας". ἄρα, βέλτιον τὸ, Σιδηρόδετος, ἢ μετὰ σιδήρου ἐπικαλυμμένα. ὡς καὶ τὸ παρὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 43. "Σάκας μελανδέτους".

Μελανδίνης, ου, ὁ. (δίνη) ὁ μελαίνας ἤτοι βαθείας δίνας ἢ βαθέα κύματα ἔχων. Διονύσ. Περιηγ. 577.

Μελανδόκης, ὁ, ἡ. ὁ τὸ μέλαν δεχόμενος-ἐπεκτικός. "Μελανδόκος πίτυς". ἡ τῶν μελαινῶν ἐπεκτατικωτέρα-ἔχουσα, μελανοδοχεῖον.

Μελανδρύαι, εἰ. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομένῳ.

Μελανδρύον, τό. (μέλας, δρυὸς) ὁ κόκκος ἢ ἡ ἐνυπειλουμένη τοῦ ἐγκάρδιον ἤτοι ἡ μήξα τῆς δρυὸς, ἐν ᾗ γίνεται ἡ μέλαινα βαφή. Ζήτ. ἐν τῷ, Δρυὸς. καὶ ἐνηθύσθη καλεῖσθαι ἔτι καὶ τὰ τεμάχια τῆς ἀλιπάστων μιρδῶν τῶν θυννῶν, Μελανδρύα, τὰ, ᾗ, Μελανδρύαι, οἱ. καλεῖται ὑπό τινων καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιος ἰχθὺς θυννος, Μελανδρύς, ὁ. *Cana melandrya pelle*. Martial. Ἀθήν. γ'. σελ. 121. "Μελανδρύς δὲ τῆς μεγίστης "θυννίδος εἶδός ἐστι, ᾗ τὰ τεμάχη αὐτῆς λιπαρώτερα". ἴσως ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν Λεπιὸς, ἢ Ὄρκυνος, καλούμενος.

Μέλανδρυς, υος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Μελανεπιμονέω, ῶ. μαυροφορῶ, μαῦρα ἐνδύματα φορῶ, παρὰ Φωτ. Κώδ. σξ'. "Ἐπὶ δὲ τῆς Σωκράτους

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"θανάτῳ λίαν ἐλυπήθη (ὁ Ἰσοκράτης)" ᾗ μελαγχολικῶν "μενῶν ἐφθάρη τῇ ὑστεραίᾳ". ὅθεν

Μελαγχιμολγία, ἡ. τὸ φορεῖν μαῦρα φορέματα. Νικήτ. Χρον. ιε'. 5.

Μελαγχίμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μέλανα ἱμάτια, ἤτοι μαῦρα ἐνδύματα φορῶν.

Μελαγχέω, ῶ. μελανὸς-μαῦρος εἰμὶ ἢ γίνομαι, μελαγχλίζω. Ἰλ. Η. 64. "Μελαγχέι δέ τε πόντος ὑπ' αὐ"τῆς". μελαγχλίζει ἢ μελαγχίσει. ἐκ τοῦ Μελανῶ, αὐτὸ, Μελανέω. ἐν Ἀντολογ. "Μελαγχεῦσα"· ᾗ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1574. "Βοὸς μελαγχεῖ".

Μελαγχίφατος, ὁ, ἡ. (μέλας, φατὸς) "Ὕμνος με"λαγχίφατος". Ὀρφ. ἀργ. 419. ὕμνος τις ἐπαίω εἰς τὸ Μελανὸν χάος.

Μελαγχιφόρος, ἢ Μελανοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μελανὰ φέρων, μαυροφορεμένος.

Μελαγχθέα, ἡ. ἡ θεωρία τοῦ μέλανος. ὡς κατὰ τὸ, Λευκοθέα, ἡ θεωρία τοῦ λευκοῦ. Πλούταρχ.

Μελαγχθέλαιον, τὸ. ἔλαιον ἐκ μελανθίου. Διοσκορ.

Μελάνθεμον, τὸ. εἶδος ἀνθεμίδος φυτοῦ. Διοσκορ. γ'. 154.

Μελάνθης, ους, ὁ, ἡ. (ἄνθος) μέλας-μαῦρος βαμμένος, μαῦρος. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 161.

Μελάνθιον, τὸ. ἢ "Μελάνθιος πόα". εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ὁ σπόρος εἶναι ἀρωματικὸς, (μαυροκκόκκιον ἢ μαυροκκοῦκι). *Nigella sativa*. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 12. Διοσκορ. γ'. 93.

Μελανδρύον, τὸ. παρὰ Πελυδαν. δ'. γ'. 3 φαίνεται ὅτι πυκνὸν ἐστὶ τὸ, Μελανδρύον, τὸ ἀλίνατον τεμάχιον τοῦ Θυείου.

Μελανία, ἡ. μελαντιὰ, μαυράδα, ἢ μανεέλα, μαύρη κηλὶς, ἢ μαῦρον σωφέρον. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 8. "Ὡς περ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ὅλῃ πολύ".

Μελανίζω, μελανὸς ἢ μαῦρος εἰμὶ. φαίνομαι ὡς μαῦρος.

Μελάνιον, τὸ. ὃ ἐστὶ, Μέλαν ἔτερ. κυρίως ὁ Μενεξὲς, καλάμβυκος. αὐτόθεστ. τῷ, Λευκόϊον, ὅ ἐστὶ, Λευκὸν ἴον.

Μελάνιππος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρους ἵππους ἔχων. "Νὺξ "μελανίππος". Αἰσχύλ. παρ' Ἀθήν. σιλ. 469.

Μελανόγραμμος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρας γραμμὰς ἢ γράμματα ἔχων.

Μελανοδοχεῖον, τὸ. τὸ δοχεῖον τὸν μελανίου ἀγγεῖον, Καλαμάριον. πυκνὸν τῷ, Μελανοδόκος, ᾗ συγκ. Μελανδόκος.

Μελανοείμων, πυκνὸν τῷ, Μελανείμων.

Μελανόζυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ζεύγνυμι) παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 546. "Ναῦς μελανόζυξ". ἡ μαύρας κωπηλάτας ἔχουσα.

Μελανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρας τρίχας ἔχων.

Μελανοκάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην καρδίαν ἔχων. "Πέτρα μελανοκάρδιος Στυγός". Λυκοφρ. Βάτ. 470. καθόλου δὲ αὐτὸ τὸ Σκληρὸς, ψυχρὸς, σκληροκάρδιος.

Μελανοκόμης, ου, Μελανόκομος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην κόμην μαύρα μαλλιὰ ἔχων.

Μελανόμαλλος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρα μαλλιὰ ἔχων.

Μελανόμματος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρα ὀμματία ἔχων, μαυρομμάτης.

Μελανονικυοείμων, ονος, ὁ, ἡ. (μέλας, νέκυς, εἶμα) ὁ μαυροφορεμένος, ἤτοι λυπρὰ ᾗ νεκρικὰ φορέματα ἔχων. Λυκοφρ. Βάτ. 1336.

Μελανοπέφνης, ους, ὁ, ἡ. πυκνὸν τῷ, Κελαινοπέφνης. Γραμμ.

Μελανοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μέλαν ποιῶν.

Μελανόπτερος, ᾗ, Μελανοπτέρυγος, ᾗ Μελανοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρας πτέρυγας ἔχων.

Μελανόρριζος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρας ρίζας ἔχων.

Μελανόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην σάρκα ἔχων, παρ' Ἀθήν. σελ. 328. ἡμάρτ. αὐτὶ τοῦ, Μελανὸς.

Μελανόστερνος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρον στέρνον ἤτοι στῆθος ἔχων.

Μελανόσερφος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρον σέρφος ἤτοι σέρμα ἔχων. Αἰσχύλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1348.

Μελανόστικτος, ὁ. ἡ. ὁ μαύρα στίγματα ἔχων.

Μελανόστολος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην στολὴν ἔχων, μαυροφορεμένος. Πλούταρχ.

Μελάνοστος, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλ. Φ. 252. συνέγνωσαν τινες "Μελανοστῆ θηρητῆρες". αὐτὸ, Μελανοστέα. ἄλλοι δὲ, Μελανόστοιο, αὐτὸ, Μελανοφθάλμου.

Μελανοσυρμαῖος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀειτοφ. Θεσμ. 857. καλοῦνται, "Μελανοσυρμαῖος λαὸς", οἱ Αἰγύπτιοι. ἴσως ἐκ τῆς μαύρων φορεμάτων αὐτῆς, καὶ τοῦ Συρμαίας.

Μελανότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τὸ μέλανος, μαυράδα. Γαλ.

Μελανουρὶς, ίδος, ἡ. πυκνὸν τῷ, Μελανούρος, ὁ.

Μελάνουρος, ὁ, ἡ. ὁ μαύρην οὐρὰν ἔχων. 2) Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Μελανούρι. "Μελανούρι ἀ"πέχεσθαι". Πυθαγ. 3) Εἶδος φαρμακερᾶς ἐχίδνης.

Μελανόφθαλμος, πυκνὸν τῷ, Μελανόμματος.

Μελανόφλεψ, φλεβὸς, ὁ, ἡ. ὁ μαύρας φλέβας ἔχων.

Μελανοφόρος, ὁ, ἡ. πυκνὸν τῷ, Μελανοφόρος.

Μελανόφρυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρα ὀφρύδια ἔχων, μυροφρύδης.

Μελανόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ μελανὸν-μαῦρον τὸν φρένα-τὸν ψυχὴν ἔχων. σκληρόκαρδος. ἀμφ.

Μελανοχροὴς, έος, ὁ, ἡ. ᾗ, Μελανόχρους, ὁ, ἡ. ᾗ, Μελανόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρὼς χρωτὸς) μελανόχρους, μελανὸν χρῶμα, ἢ σῶμα ἔχων. πυκνὸν τῷ, Μελαγχρὴς, κ. τ. λ.

Μελανόω, ῶ. μέλαν-μαῦρον ποιῶ, μανεέζω. ὁθεν

Μέλανσις, εως, ἡ. τὸ μέλαν ποιεῖν, μαυράδα.

Μελάνσπερμον, αὐτὸ τὸ, Μελάνθιον. ἀμφ.

Μελαντειχὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μαῦρον τεῖχος ἔχων. "Μελαντειχὴς δόμος". Πίνδ. Ὀλ. ι'. 28. μαύρη κατοικία.

Μελάντερος, συγκειτ. τοῦ Μέλας. Ζήτ. ἐν τούτῳ "Μελάντερος πίσσης". Παροιμία ἐπὶ τῆς καθ' ὑπερβολὴν μιμελασμένων.

Μελαντηρία, ἡ. (μελαντήριος, μελαντὴρ, μελαίνω) πυκνὸν τῷ, χάλκανθος. Διοσκορ. ε'. 118. καλαμαύθιον, ᾗ ὁπομένως κάθε μαύρη βαφή.

Μελανυραγὴς, ὁ, ἡ. (ῥαγεὶς, μέλας) Ἀνέκδ. β'. 53. "Μελανυραγὲς σῦκον". μαῦρον ὡραῖον τὸ φαγεῖν, μέσαν ξάγμα, καὶ τῆς κυριωτέρου λεγομένου σύκου.

Μελάνυδρος, ὁ, ἡ. ὁ μέλαν ὕδωρ ἤτοι μαῦρον νερὸν ἔχων. Ἰλ. Π. 3. κοὶ, Ι. κα. "Κρήνη μελάνυ"δρος". ἡ μέλαν ἤτοι θολὸν ὕδωρ ῥέουσα-χύνουσα.

Μελάνω, μαύρος εἰμὶ ἢ γίνομαι". Ἰλιάδ. Η. 64. Ζήτ. Μελαίνω.

Μελανωπὸς, ὁ, ἡ. (ὤψ) ὁ μέλας-μαῦρος κατὰ τὸν ὄψιν. ὅθεν ἐν τῇ σωμηθείᾳ, Μελανῶπις, μελανοχρινός.

Μελάνωσις, ἡ. πυκνὸν τῷ, Μέλανσις.

Μέλας, αινα, αν. ὁ, Μέλαινος, αίνης, ἡ. Μέλαν, ανος, τὸ. ἐκ τῆς Ὀνοματικ. Μέλανες (Αἰολικ. Μέλνες) ἀγκυλότατοι τὸ Συγκειτ. Μελανόπτερος, μελανοπάτερος, πλέον μαῦρος, σκοτεινὸς, βαθὺς. ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τῶν "Ὀδυσσέως" διὰ λύπης καὶ αἰθυμίας, ᾗ ἄλλων τοιούτων ὀδυνηρῶν καὶ φροντιστικῶν παθῶν, "Φρεσὶ μέλαιναι". ἀντὶ τοῦ Βαθεῖαι. αἱ κατὰ βάθος κρυπτόμεναι καὶ σκοτιζόμεναι τὰ τοιαῦτα. αὐτόθεν τῷ "Λευκαὶ φρενες". αἱ ἐπιπολαίως σκοτιζόμεναι

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μῶμαι αὐτὰ, μωραί. "Ναῦς μέλαινα". βαθεῖα, ἢ πίσση κεχρισμένη· ὃ καὶ ὀρθότερον. "Μέλαιναι δρυός". Ζήτ. ἐν τῷ, Δρῦς.

Μέλασμα, τό. (μελάζω, μελαίνω) μαύρη βαφή. μαύρη κηλὶς, μαυρίδα. τὸ τῆς κόμης βάμμα, ἤτοι Βάμμα τῆς κεφαλῆς. μαυρή. Πολυδ.

Μελασμός, ὁ. τὸ μαῦρον ποιεῖν, μαύρισμα, τὸ μελαίνειν.

Μέλδω, ἀφλοίω τι καὶ αὐαλύσω, αὐαλύσαι ποιῶ, ἀναλύω, πήκω. Ἰλ. Φ. 363. Μέσ. "Κνίση μελδόμενος".

Μέλε. Ζήτ. ἐν τῷ, Μέλεις.

Μελεάγρια, τά. καὶ, Μελέαγρα. ὁ Σειῆδ. ἔχει "Ῥίζας μελεαγρίων". ἐκτίνος αἰωνύμου, ἢ χωρὶς ἄρθρου.

Μελεαγρὶς, ίδος, ἡ. εἶδος Λιβυκῆς ὀρνίθος, ἐκ τῆς Μελεάγρου παρονομασθεῖσα.

Μελεάζω, μέλος χηματίζω, ψάλλω. χηματίζω-γυμνάζω, τιλῶ φωνῶμαι εἰς τὸ μέλος. Νικόμαχ. μυσ.

Μελαιδαίνω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω. "Γῆμαι κακὴν κακῶ ἐμελδαίνει ἐνδὸς ἀνήρ". Θέογν. 187. αὐτὶ τῦ, Οὐ φροντίζει, δεῦ τὸν μέλει, δεῦ ἐπιθυμεῖ ὀρθῶ τῦτο.

Μελέδη, ἡ. παρ' Ἱπποκρ. γυν. ί. παυτὸν τῷ, Μελεδωνή.

Μελέδημα, τό. (μελεδαίνω) παυτὸν τῷ, Μελεδώνη. "Λύων μελεδήματα θυμοῦ ὕπνος". Ἰλ. Φ. 62. φαίνεται ὅτι ἐκφράζει τὸ ἐπίθετον Λυσιμελής.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, ἡ. φροντιστὴς. ὁ φροντίζων, μεριμνῶν, γυμναζόμενος. Αἰθελογ.

Μελεδὼν, όνος, ἡ. ᾗ, Μελεδώνη, ἡ. ᾗ, Μελεδὼν, ἡ. φροντὶς, μέριμνα.

Μελεδωνεὺς, έος, ὁ. Θεόκριτ. κδ'. 104. ᾗ

Μελεδωνὸς, ᾗ, Μελεδὼν, ὁ, ἡ. φροντιστὴς, μεριμνητὴς, ὁ φροντίδα ἔχων τῶν τινος, ἐπίσκοπος, οἰκονόμος, τροφεὺς, φύλαξ, ἐπόπτης. Ἡρόδοτ. Β. 65.

Μελεδώνη, ἡ. φροντὶς, μέριμνα. ἐκ τῦ, Μέλος, ἡ φροντὶς. παρ' Ὁμήρ. αὐτὶ τῦ, Θλῖψις, σύνοια, βάσανον, συνοχωτέα ψυχῆς τοῦτινος. Ὀδ. Τ. 517.

Μέλεθρον, τό. ἡμαρτ. αὐάγν. αὐτὶ τῦ, Μέλαθρον. ἐξ Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 107.

Μέλει. Μέλ. μελήσει. παρκ. μεμέληκε. ἐκ τῦ Μέλω, καὶ Μελῶ· φροντίζω, μεριμνῶ, περί τινος. ἄρκ ἀοριστικ. "Μέλει μοι τῦτο". ἢ, Μέλει μοι περὶ τῦτο. ἢ, Μέλει μοι τῦτο. αὐτὶ τῦ, Τῦτο μοι ἔστιν ἐπιμελές. Φροντίδα ποιῦμαι περί τινος, ἐν τῇ καρδίᾳ μου κεῖται, ἐννοοῦμαι. "Ὀλίγον μοι μέλει". Αἰσχυφ. Νίφ. ὡς ᾗ ἐν τῇ σιωπῇ, αὐτὶ τῦ, Ὀλίγον φροντίζω. "Τί δέ σοι μέλει"; Εὐριπ. ἡ συνήθεια αὐτὶ ἐκφράζει τῦτο ᾗ ἐξὸ τῦ "Τί σε κύπτει"; Τί σ' ἐννοιάζει; Πλάτ. "Οὐδέν σοι μεμέληκε". Ξενοφ. Οὐδὲ μέλει μοι τῶν σκωμμάτων. "Μέλεσθαι χορεῦσαι". Σοφοκλ. "Μεληθῆσαι μοι". ἐν φροντίδι γενέσθαι. καὶ μετὰ Ὀσμῆς. καὶ Λιτῶν. ὅτε καὶ τὸ ὠφέλημα ὡς ὑποκείμενον κεῖται. ἐν Ἰλιάδ. Ε. 490. "Σοὶ δ' ἐχθρὰ πάντα μέλεσκε νύκτας τε, ᾗ ἦμαρ". ᾗ Ἰλ. Β. 24. "-- ᾗ τόσα μέμηλε". αὐτὶ τῦ, Διὰ φροντίδος ἐστίν. ᾗ Αἰσχύλ. Προμ. 3. "Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν κτηδεῖας, ἃς σοι πατὴρ ἐφίετο". Ζήτ. Μέλω, ᾗ, Μέμηλα.

Μελείνος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μελίνος. ἐν τοῖς παλ. Μέλημ. σελ. 108. κεῖται "Μελείνα ὑποσυλώμενα".

Μελείζει, Ἐπίῤῥ. (μελοίζω) κατὰ μέλος τι κόπτειν, μελίσδειν. Ἰλ. Ω. 409. ὡς τὸ παρ' ἀοιδοῖ. Κομμάτια-κομμάτια, κεκμηκότα.

Μελεμβόρειος. Ζήτ. Μελαμβόρειος.

Μελεοπαλὴς, ὁ, ἡ. Λιχῆλ. Θῆβ. 565. παυτὸν τῷ ἐπομβρίῳ.

Μελεόπονος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μελεοπαθὴς. Αἰσχύλ. αὐτόθ. ὁ δηλ. τῦ παθῶν δυσυχὴς.

Μέλεος, έα, εον. παρ' Ὁμήρ. παυτὸν τῷ, Ματαιὸς, ᾗ, Ἠλεὸς. μάταιος, ἀτιδεινὸς, μηδενὸς ἄξιος, ταλαιπωρὸς, ἕωλος, ὁ εἰς μηδὲν ὠφέλιμος, κενὸς. Ἰλ. Φ. 795. μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 480. "Ἰσάμβροι μέλεοι". αὐτὶ τῦ, Ἀπράκτως - ἀργῶς ἰσάμβροι. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὁμηρον αὐτὶ τῦ, Μωρὸς, δυσυχὴς, ἄθλιος, (ἀχμάκης), μάταιος, δείλαιος, σχέτλιος, ἀσωτος. Εὐριπ. Βάκχ. 1377. ᾗ Πλάτ. εἰς Θεαίτητ. 92. ὅτι καὶ ὁ Τίμαιος ἑρμῆν. τὸ, Μέλιος, δηλ. τὸ, Ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος. ᾗ τὸ "Ὦ μέλεε" καὶ κατ' ἀφαίρεσιν "Ὦ μέλε". "Ὦ μάταιε". ὁ δὲ Σχολ. φησὶν "Ὦ μέλε", παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γωμικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ, Ὦ πάλαι, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ᾗ ὑπ' ἀοιδῶν. — σημαίνει δὲ Ὦ δείλαιε, Ὦ πονηρέ. ἐνίοτε δὲ, Ὦ ἐπιμελείας ἄξιε, καὶ οἷον μεμελημένε. Ὅρα καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 668. ᾗ, 1334. καὶ Νεφ. 33.

Μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ. δυσυχὴς ᾗ κατεθλιμμένος ὑπὸ τῆς φροντίδων ᾗ μερίμνων. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 854.

Μελεσίπτερος, ὁ, ἡ. (μέλος, πτερὸν) Ἀνθολογ. "Μελεσίπτερος ἀκεῖς". ἢ δηλ. τῆς πτερῶν ἀοιδῆς.

Μέλεται, Μέλ. Μελήσεται. παυτὸν τῷ, Μέλει, ᾗ, Μελήσει, Ποιητ.

Μελετάω, ῶ. Μέλ. ήσω. φροντιστικὸς εἰμὶ, φροντίζω, μεριμνῶ. ἐν μελέτῃ εἰμὶ, φροντιστικῶς φέρομαι, κατὰ νοῦν ἔχω. ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι, ἀσυδάζω, μανθάνω. Ξενοφ. "Οἱ τὴν ἱππικὴν μάλιστα μελετῶντες". ἰδιαιτέρως δὲ Μέσως, Μελετῶμαι, ὠμαι. ἀσκῶ-γυμνάζω ἐμαυτόν. περὶ τῆς ῥητορικῆς γυμνάσεως Ζήτ. ἐν τῷ, Μελετ. ὁ Πλάτων ἐν Φαίδρ. 3. μετακεχειρίζεται τὸ ὑπὲ τῦ, Γυμνάζομαι ὑπὲ τινα ξένον λόγον, ἀναγινώσκω αὐτὸν συχνάκις ἵνα μάθω αὐτόν. ὡς ᾗ ἐν τῇ σιωπῇ. οἱ Λατῖνοι ἐχρημάτισαν ἐκ τύπου τῦ, Meditor, ὡς ᾗ ἐκ τῦ Δάκρυον τὸ, Lacryma.

Μελέτη, ἡ. (μέλος, μέλω) μέριμνα, φροντὶς, ταραχὴ, θεραπεία, ὡς καὶ τὸ συγγενὲς αὐτῦ Μελέδη, καὶ, Μελιδὼν. 2) Ἄσκησις - γύμνασις σωματικῆς τινος πράγματος τινός. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐπιμέλεια, ἄσκησις, ἄμιλλα. Θώκυδ. 3.) Τὸ νὰ κατακίνεται τινὰς ἐπάνω εἰς τὴν γύμνασιν τῆς ῥητορικῆς, ἄσκησις ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους. Εἰς τὴν παλαιὰν σημασίαν σωματικῆς γενικῆς. "Μελέτης βίᾳ". Ἡσίοδ. ἔργ. 316. καὶ, 443. "Τῶν μελέτην ἐχέμεν". 457. πρὸς τὸν φροντίζομεν. τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν σίκ. 412. ᾗ 380.

Μελέτημα, τό. φροντιστικὸν ᾗ κοπιαστικὸν ἔργον. ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Μελέτη.

Μελετηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὃς ἀγαπᾷ ᾗ προθυμεῖται νὰ γυμνάζεται, γυμναστικὸς, ἀσκητικὸς. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ'. 5. "Φιλομαθέστερος καὶ μελετηρότερος". Φιλόσοφ. Σωφ. ά. κγ'. 4. "Σωφροσύνη μελετηρά", συνεπαγομένη ἀπροσκτησίαν, γυμναστικὴ εἰς τοὺς λόγους.

Μελετητήριον, τό. τόπος ἐν ᾧ γυμνάζονται, γυμνάσιον. Πλούταρ. ᾗ Ὀργανικὸν ἔργον, ᾧ δι' ᾧ γυμνάζονται. Λεξικ. ά. σελ. 638. ᾗ Ἡσύχ.

Μελετητὴς, ὁ, τὸν. τὸν ὁσίως διώκοντα νὰ μελετήσῃ τινὰς ἢ νὰ μάθῃ ἀφ' ἑαυτῦ τὰς μελέτας.

Μελεϊὼν, ῶνος, ὁ. ἡμαρτ. κρητ. ἀπὸ τῦ Ἐπιμελὴς. αὐτὶ τῦ, Μελισσῶν οἶκος. Ἡσύχ. ᾗ Φωτ.

Μελέτωρ, ορος, ὁ. φροντιστὴς, ἐπιμελητὴς. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 846.

Μελέω. Ζήτ. Μέλω.

Μέλη, ῆ. γένος. ποιητ. Ἀθλ. σελ. 426.

Μελήδων, Ἐπίῤῥ. παυτὸν τῷ, Μελισσεὺς. Σειῆδ.

Με-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μελιηδών, όνος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Μελιδών. ἴδε ἐν τῇ συμφυΐᾳ τοῦ, Φροντίς, καὶ Ὠδή. "Α- "ρακτον μελιδόνες". Σιμωνίδης παρὰ Πλουτάρχ.

Μέλημα, τό. (μελέω) φρόντισμα, ἐκεῖνο περὶ ὃ φροντίζει ἢ ἔχει τις φροντίδα, τὸ ὑποκείμενον τῆς φροντίδος ἢ τῆς μελέτης. ἢ καθ' Ἡσύχ. ὅ τινος αὖ τις φροντίζει, ἀγάπημα. Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 972. "Ὦ "χρυσοδείδαλον ἐμὸν μέλημα". ἀγάπημα. λέγεται ἔτι ἢ αὐτὴ ἡ Φροντὶς ἢ μέλημα. Ἀνακρέων ργ'. 846.

Μελπσίμβροτος, ὁ, ἡ. περὶ τὰ ὁποῖα φροντίζουσιν οἱ ἄνθρωποι. ὁ ὑπ' ἀνθρώπων τιμώμενος. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 26. ἐκ τοῦ

Μέλπσις, ἡ. φροντὶς, μέλημα.

Μελησμός, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μέλησις. ἀμφίβ.

Μέλι, ιτος, τό. ὁ γλυκὺς, πηκτὸς, ἢ ξανθὸς χυλὸς, τὸν ὁποῖον αἱ μέλισσαι μετ' ὀλιγομελίας ἐκ τῆς αὐθέως σιωπώσης καὶ εἰς τὰ σίμβλια κυΐᾳ φυλάττουσιν. Ἰλ. Α. 249. "Τῶ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος "γλυκίων ῥέεν αὐδή". ὡς τὸ τῆς σιωπῆς. "Μέλι ξέ- "χει ὑπὸ τὸ σῆμα τε". Ἀρίστ. Πειράλ. Ἐρυθ. "Μέλι καλάμινον, τὸ λεγόμενον Σάκχαρι". Πολύαιν. δ'. γ'. 32. "Τὸ ὗον μέλι". Τὸ Περσικὸν Μάννα. ἐκ τοῦ ὁποίου "Ὕοντος μέλιτος παλάθαι "τεσσάρων αἱ δέκα μναῖς ἔλκουσαι". ἐφέροντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως.

Μελία, ἡ. εἶδος δένδρου, φυόμενον ἐν ὀρεινοῖς τόποις, μακρὸς - ίους καὶ σκληρὸς κλῶνας ἔχον, ἐξ ὧν κατασκεύαζον οἱ παλαιοὶ τὰ ἔγχη καὶ δόρη, τὸν ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, Μέλεγος, λεγόμενον. πῶς τὰ εἴδη τέτα. *Fraxinus excelsior. frax. rotundifolia*, καὶ *frax. ornus*. ἐκ τῶν φύλλων πύου τὸ ἐκ τοῦ τετου εἴδος, τὸ ὁποῖον διείσκεται ἐν τῇ Καλαβρείᾳ, καὶ Σικελίᾳ, ἐνχεῖται τὸ λεγόμενον Μάννα, χρήσιμον πρὸς κάθαρσιν τῆς κοιλίας. π) Καὶ τὸ ἐκ τῆς φυτῆ τύτε κατεσκευασμένον δόρυ. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ. ἢ ἐν Ἰλ. Π. 143. "Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ "ὦρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς" τέμὼν ἐκ Πηλίου ὄρους τμηθεῖσαν.

Μελιαδὴς, έος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Μελιηδὴς.

Μελίβρομος, ὁ, ἡ. (βρέμος) ὁ ἡδέως καὶ προσφυῶς ἠχῶν. Ἀνάκρεκτ. β'. 97.

Μελιγαθὴς, Δωρικ. (γηθέω) αὐτὸ, Μελιγηδὴς, γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. ἡδὺς καὶ χαρίεις. "Ὕδωρ μελι- "γαθές". Πίνδαρος.

Μελίγδουπος, ὁ, ἡ. ὁ ἡδέως ἠχῶν.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ. (γῆρυς) ὁ γλυκεῖαν φωνὴν ἔχων. ἡδὺς - γλυκὺς ἐν τῷ λέγειν. εὔφωνος, γλυκύφωνος. Ὁδυσ. Μ. 187. καὶ Πλάτερχ. ὅστις ἁπλῶς ἀσαφέστερον ἐκ Πινδάρ. "Ὕμνος μελιγήρυος". ἐν ᾧ ὁ Πίνδαρος. "Μελιγάρυες ὕμνοι", λέγει.

Μελίγληνος, ὁ, ἡ. (γλαύσσω) ταυτὸν τῷ, Ἡδυόφθαλμος, ὁ γλυκὰ ὄμματα ἔχων. Ἡσύχ.

Μελίγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ γλυκεῖαν γλῶσσαν - ὁμιλίαν ἔχων. Ἀεισοφ. Ὄρν. 908. "Μελίγλωσσα ἐ- "πη". γλυκείας λέξεις ἔχοντα, γλυκύφωνα.

Μέλιγμα, τό. παρὰ Μόσχ. γ'. 56. καλεῖται ὁ Αὐλὸς. ἀντὶ τῦ, Μείλιγμα.

Μελίδουπος, ταυτὸν τῷ, Μελίγδουπος.

Μελιηδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μέλιτος ἔχων. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῦ μέλιτος ὤν. ὅμοιος τῷ μέλιτι.

Μελίφθος, ὁ, ἡ. ἐφθὸς - βρασμένος μὲ τὸ μέλι. Ἀρίστ. Πειράλ. Ἐρυθρ. "Μελίφθα χαλκᾶ". ἔτι ἢ μόνως, Μελίφθα, ἰνδικὴ τις ὀραγματεία.

Μελίζω, τὰ μέλη διαιρῶ - χωρίζω. κόπτω τὰ μέλη εἰς τμήματα, ἀκρωτηριάζω. παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 159. καλεῖται "Οὐ μεμελισμένα τέκνα". μὴ ἐ- σχηματισμένα εἰς μέλη ἢ κατὰ τὰ μέλη. ἴδε ἐν νέων ἄρκτων.

Μελίζω. (μέλος) ψάλλω, μιμοῦμαι τὴν ψαλμῳδίαν. "Λέξις μελίζουσα". Διον. Ἁλικ. "Ὅσα μέ- "λη ἢ ἄνθρωπος μελίζεται". παρὰ Σωσιβ. φυσ. στιχ. 990. ὅπου αὖ δὲν τοιοῦτο νὰ αἰσθανθῇ, Μελίζεται.

Μελίζωρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μελίκρατος. μετὰ μέλιτος μεμιγμένος. ἔτι δὲ ἢ Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. Νίκανδρ.

Μελιηγενὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς μελίας γεγονὼς - φυζωμένος. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. δ'. 1641. καλοῦνται "Μελιηγενεῖς ἄνθρωποι". οἵ τινες παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 144. "Χάλκειον ἦμος ἐκ μελιᾶν". λέγονται, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσύχ. "Μελίης καρπὸς" ἔχει ἢ ὕλη τῆς "Τὸ ἦμος ἀνθρώπων ἦμος, ἡμικόν. Ἐ- "σι δὲ τὸ τῦ Ἡσιόδε, "Ἐκ Μελιᾶν" ἦμικὴ πλέον. αὐτὶ τῦ, Ἐκ μελιῶν.

Μελιηδὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἡδὺς) γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. Ὅμηρ.

Μελίθρεπτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ μέλιτος ἀνατεθραμμένος. θρεμμένος μὲ μέλι. ἐν Ἀναλέκτ. α'. 166. "χελιδῶν μελίθρεπτος". ἀμφ. σημ.

Μελίθροος, καὶ σιωπηλ. - θρους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ Μελιηδὴς.

Μελίϊνος, ίνη, ινον. ἐκ μελίας. οὕτως ἤθελεν ὁ Στέφανος ἀναγινώσκεσθαι τὸ Μελέϊνος, τὸ ὁποῖον αὐτὸς φερεν ἐκ Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. ε'.

Μελίκηρα, ἡ. ῆ, τό. Ἀεισοτέλ. ζώ. ἱστορ. ε'. 15. τὰ ὠὰ ἢ τὰ ψηφίσματα τῆς πορφύρας, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσι τῇ κηρέθρᾳ (τῆς μηρίθρας) τῆς μελισσῶν. ἢ ἐντεῦθεν, Κηρεάζων, ψηφᾶν τὰ τοιαῦτα ὠά. Ἀθηναῖ. σελ. 88.

Μελικηρία, ἡ. ῆς, Μελικηρὶς, ίδος, ἡ. καὶ, Μελίκηρον, τό. ἀχώρ, ὀπόσημα τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον. Γαλην. κκτὶ τόπ. ά. Ἔντι τῆς ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γιγνομένων παθῶν ἐστὶν ὁ καλούμενος Ἀχώρ, ἐκ μὲν τῶν ὑγρῶν τῆς παρὰ φύσιν ὄγκων ὑπαρχόντων, ἰδίας δὲ διαφορότητος χυμῶν ἐπὶ τῆς τῶν συμπτωμάτων ἰδιότητι. λεπτοῖς γὰρ πόροις ξύμμασι καταπιμπλάμενα, λεπτὸν ἔχουσιν ὑγρότητος ἄφεμα γλίχρον. = πλησιάζει δὲ αὐτὸ κατὰ πολὺ ἰδίαν ἔτερον πάθος τῦ δέρματος ὁ καλοῦσι κηρίον, ὑπόδη τῆς ξύσεως ἔχει μείζονας, ὑγροτέρας τε ὠμοειχέσας ὑμπτυχὰς μέλιτι παραπλησίους. "ἢ κατὰ Παῦλον τὸν Αἰγιν. γ'. Τὸ κηρίον καταπρήσεις ἔχει μείζονας, ὑγροτέρους μελιτώδεις ὠμοειδικτικὰς, παραπλησίως τοῖς ἐπὶ μελιτῆς κηρίοις". Ὅρα Κέλσον ιέ. 16. "Ἐσὶ δὲ κηρίον, Μελικηρὶς, Μελικηρὶς, καὶ Μελίκηρον, τό. ἡ κηρέθρα, ὅπου ἡ ἀδελτικὴ τῆς μέλιτος πέπτει, ἡ μελιτόπηκτος ἐπὶ μελιτῶν. Θεόκειτ. κ'. 27.

Μελικόμπος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μελίγδουπος. Πίνδαρ.

Μελικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μελικῶς. ὁ αὐτῶν εἰς μέλος - ψαλμῳδίαν. ὁ μετὰ μέλους σιωπώσης μέλος. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῦ μέλους ὤν. ὁ ψάλλων - μελίζων.

Μελίκρατος, ὁ, ἡ. καὶ, Μελίκρητος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. Ὁδυσ. Κ. 519. (κεράω, μίγνυμι) ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος ἢ κατασκευασμένος. "Μελίκρατον, "τό". σιωπηκὸν. "Ὕδωρ, ἢ Γάλα. τὸ μετὰ ὕδατος συγκερασμένον - μεμιγμένον. "Μελίκρατος γάλακ- "τος". Εὐσεπ. Ὀρ. 115.

Μελίκταινα, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μελίτταινα.

Μελικτὴς, ῆ, ὁ. Δωρικ. Μελκτὴς. (μελίζω) ψάλτης, ποιητὴς, ζαχφδιστής.

Μι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μελιλώτινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ μελιλώτου κατεσκευασμένος. Α
Μέλιλωτον, τό. καὶ, Μελίλωτος, ὁ. (μέλι, λωτὸς) εἶδος λωτοῦ ἔχον τινὰ ὁσμὴν παρομοίαν τῷ μέλιτι. εἶδος καβαλλαείας (χίρτου) μυείζων ὡς αὐτὸ μέλι. ὅρα Σκράβ. σελ. 830. καὶ Ἀθήν. σελ. 73.
Μελίμηλον, τό. εἶδος μήλου γλυκέος ὡς τὸ μέλι. γλυκύμηλον, γλυκόμηλον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μηλόμελι.
Μελίνη, ἡ. ὀπτείωσ εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ. Ζήτ. Ἕλυμος.
Μέλινον, τό. παυτὸν τῷ, Μελίτινα. Varro. Β
Μέλινος, ὁ. παυτὸν τῷ, Μελίνη. ἀμφ. βέλτιον ὅμως τὸ, ὁ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος.
Μέλινος, ίνη, ινον. (μελία) ἐκ μελίας κατεσκευασμένος. "Δόρυ μέλινον". παρ' Ὁμήρῳ.
Μελίπαις, αιδος, ὁ, ἡ. ὁ τὴ μέλιτος παῖς. Ἀνάλεκτ. β'. 379. "Σίμβλοι μελίπαιδες".
Μελίπηκτον, τό. ὁ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος πλακοῦς. "ὥσπερ οἱ τῇ μέλιτος ἐψητοὶ τὰ μελίπηκτα". Βασίλ. ὑπομν. εἰς Λιβάν. 1593. Sucreries, Confitures, Γαλ.
Μελίπνοος, ίπνους. ὁ, ἡ. ὁ γλυκεῖαν πνοὴν ἐκδίδων, ἡδύπνους. Γ
Μελίῤῥους, ὁ, ἡ. ῥοῦς, Μελίῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥόος, ῥυτὸς, ῥύω) ὁ μέλι ῥέων, γλυκύς.
Μελίσδω, Δωεικ. αὐτὶ, Μελίζω. Θεόκριτ.
Μέλισμα, ατος, τό. (μελίζω) ὕμνος, ᾠδὴ, ᾄσμα. 2) Μελῳδία, ψαλμῳδία. "Ἐν ᾠδαῖς τὰ μελίσματα ὅτῳ τῷ σοὶ γίνεται τῷ αὐτῷ μακρὰ γράμματα". Δημήτρ. 74. τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ μετὰ τῶν ἐκ Διογυσ. κείσ. Λυσίᾳ π. Κινήσεως μελισμὸς καὶ πλοκὴ φθόγγων". ἀλλὰ τὸ Χειρόγρ. ἐνταῦθα, Μελῶν, ἔχυσι.
Μελισμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν μέλισμα. Δ
Μελισμὸς, ὁ. ἡ τῆ μελῶν διαίρεσις καὶ ἀλαχώρεισις. ἀλλοιωσμὸς τῆ μελῶν, ἤτοι κατακερματισμὸς αὐτῆ. 2) Τὸ ᾄδειν - ψάλλειν. Ζήτ. Μέλισμα.
Μελίσπονδος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑδρόσπονδος.
Μέλισσα, καὶ, Μίλιττα, ης, ἡ. τὸ γνωστὸν ἡμῖν πτερωτὸν ζωύφιον, τὸ ὁποῖον σωρεύει ἐπιμελῶς ἐκ τῆ φυτῆ καὶ ἀνθέων τὸ κηρίον καὶ τὸ μέλι. ἡ ἰσοσύλ. τύπ. κεῖται παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱς. ὁ αὐτὸς χαμαιτυπισμὸς Μέλιττα, παράγεται ἐκ τῆ Μέλι, μέλιτος, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἀθήν. ιβ'. σελ. 510. "Ἀνθῶν μελιτῆδ'". αὐτὶ, Μελιττῆδ'. 2) "Μέλισσα Δελφίς". Πίνδαρ. Πυθ. δ'. 108. ἡ εἰς τὶς Δελφὰς ἱέρεια. ὀξυρρύγχους δὲ, Μέλισσαι, ἐκάλυπτο αἱ ἱέρειαι τῆς Δήμητρος. Πορφυρ. Νυμφ. ἀντ. καὶ παρὰ πᾶσι Μυσικοῖς, αἱ κάτωθεν καὶ σώφρονες ψυχαί. Σχόλ. Πινδάρ. Πυθ. δ'. 106. ὕτως ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ἡ Σελήνη. Ε
Μελισσαῖος, ὁ. ἐκ τῆς μελίσσης ὤν. ὁ αὐτὴν-ἁρμόζων εἰς τὴν μέλισσαν.
Μελισσεὺς, έως, ὁ. παυτὸν τῷ, Μελισσοκόμος.
Μελίσσιος, ᾱ, Μελίσσειος, ος, ον. ὁ ἐκ τῆ μελισσῶν κατεσκευασμένος. ὁ αὐτὸν-ὡς τὰς μελίσσας. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μελίσσιον, τό. αὐτὶ τὸ. Σημαίνει. ὡς καὶ ἐν τῇ σωσθήκα. καὶ ὁ Σνίδ. "Μελισσεῖν κηρία". Ζ
Μελισσοῦσσις, ισσα, ισσον. πλούσιος μελισσῶν. γεμάτος ὑπὸ μέλισσας. Νίκανδρ. Θηρ. 2. καὶ Κόλουθος 23.
Μελισσοβότανον, τό. παυτὸν τῷ, Μελισσόφυλλον. Σχόλ. Θεοκρ. δ'. 25.
Μελισσόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) ὁ ὑπὸ μελισσῶν βοσκούμενος ἢ βοσκημένος. Τὸ Οὐδέτ. εἶναι παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 677. παυτὸν τῷ, Μελισσόφυλλον. Η
Μελισσοβότος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μελισσοκόμος.
Μελισσοκόμος, ὁ, ἡ. καὶ, Μελισσονόμος, ὁ, ἡ. ὁ μελίσσας κομέων, νέμων. ὅστις ἐπιμελεῖται τὰς μελίσσας, ὃ ἐστὶ φυλάττει - ἐκτρέφει - ζέφει καὶ ἔχει αὐτάς. μελισσουργός.
Μελισσόκρας, παυτὸν τῷ, Μελιτόκρας. ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος.
Μελισσοπόνος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μελισσοκόμος. Ἀνάλεκτ. β'. 133.
Μελισσόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥύω, μέλισσα) ὁ ὑπὸ μελισσῶν ῥεόμενος. ὅστις χύνεται ὑπὸ τὰς μελίσσας. Ὀρφ. Ἀργ. 572. "Νασμοὶ μελισσόῤῥυτοι". τὸ μέλι.
Μελισσόσοος, ὁ, ἡ. (σόος, σώζω) ὁ τὰς μελίσσας σώζων - προφυλάττων. Ἀνθολογ.
Μελισσότευκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) "Κηρία μελισσότευκτα". ὑπὸ τῆ μελισσῶν κατεσκευασμένα. Πίνδαρ. παρ' Ἐτυμολ.
Μελισσότοκος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ μελισσῶν γεννηθείς. Εἰρηνικ. ὁ μελίσσας τίκτων - γεννῶν. "Ὕμνων μελισσοτόκων". Ἀνακλεκτ. γ'. 261. αὐτὶ, Ἡδέων - γλυκέων ὕμνων.
Μελισσοτροφεῖον, τό. παυτὸν τῷ, Μελισσών.
Μελισσοτρόφος. παυτὸν τῷ, Μελισσοκόμος.
Μελισσουργία, ἡ. παυτὸν τῷ, Μελιτουργία. ἀμφ. ἐν τῇ σωσθήκα λέγεται ἡ τῆ μελισσῶν ἐπιμέλεια.
Μελισσουργικὸς, κὴ, κὸν. παυτὸν τῷ, Μελιτουργός. ἐν τῇ σωσθ. ὁ ἐπαΐων εἰς τὸ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας.
Μελισσουργὸς, ὁ, ἡ. (μέλισσα, ἔργον) ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος. μελισσοκόμος. ἐν τῇ σωσθ.
Μελισσόφυλλον, τό. εἶδος φυτῶ τῷ ὁποίῳ ἡ ὀσμὴ εἶναι ὡς ἡ τῆς μελίσσης. Διόσκορος Σικ. γ'. 118.
Μελισσόχορτον, τό. παυτὸν τῷ, Μελισσοβότανον.
Μελίσσω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1037. Ζήτ. Μελίσσω.
Μελισσὼν, ῶνος, Μελιττὼν, ῶνος. τόπος εἰς ὃν φυλάττονται αἱ Μέλισσαι.
Μελιτᾶγὴς, ές, ὁ, ἡ. Μελίσσιος, ὁ, ἡ. Μελίσιος. Ἐπιχ. ἀ. 33. ὁ μέλι ἄγων.
Μελιτᾶς, ᾶ, ὁ. (μελίζω) ψάλτης.
Μελίτα, ἡ. Ζήτ. Μέλισσα.
Μελιτάριον, τό. κυνίδιον μικρόν. Συίδ. καὶ Ἡσύχ. Ἀρτεμίδ. β'. ιά. "Οἵτινες ἐπὶ τερπώλιν (κυνῆς) καὶ "οἱ Μελιτάριοι λεγόμενοι". ὃ ἐστὶν, οἱ ἐκ τῆς Μελίτης νήσου ὄντες.
Μελίταινα, ἡ. ᾶ, Μελίττανα, ᾶ
Μελίτειος, ος, ον. (μέλι) παρὰ Θεοκρίτ. παυτὸν τῷ, Μελισσόφυλλον. Νίκανδρ. Θηρ. 354.
Μελίτειον, καὶ, Μελίτιον, τό. (μέλι) ποτόν τι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος ἀφ' ἧς ζυμώσεως (βράσεως) κατασκευάζεται. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τῆς Μελίσσης κατασκευαζόμενον. Πλούταρχ. Κορι. λ'. Κοίντ. Σμυρν. δ'. 6. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. 365.
Μελιτερπὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τέρπων, ὁ ὡς μέλι γλυκύς. Ἀνθολογ.
Μελιτήμερον, τό. παρ' Ἡσυχ. ἡδὺ, γλυκύ. παθητῶς ἐκ τῆ Ἡμέρα, ὃ ἀγαθὸν ἢ καλὸν ἡμερῶν.
Μελιτήριος, ία, ιον. καὶ, Μελισσεῖος, καὶ, Μελίτινος. ὁ ἐκ μέλιτος ὤν. ὁ αὐτὸν ὡς μέλι. "Μελιτήριον ἄγγος". Πολυδ. ί. 193. ἄγγιον ἐν ᾧ ἐμβάλλουσι μέλι.
Μελιτίζω, ὄσω, Μελιτισμὸς, ὁ. Παῦλ. Αἰγιν. ά. 17. ἡ χρῆσις τῆ μέλιτος, ἵνα γλυκανθῇ τι.
Μελίτιον, τό. Ζήτ. Μελίτειον.

Με-

ΑΝΙΚΟΥΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μελιτίτης οἶνος". ὁ μετὰ μέλιτος ἡτιμασμένος οἶνος. *Mulsum vinum.*

Μελιτοειδὴς, ές, ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τῦ μέλιτος ἔχων.

Μελιτόεις, όεσσα, όεν. ὁ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος. γλυκὺς ὡς αὖ μέλι, ἡδύς. "Μελιτόεσσα" Ἡρόδοτ. Η'. 41. παυτὸν τῦ, Μελιττῶπα. σιωπακνομ. τὸ Μάζα. πλακῦς μετὰ μέλιτος, Μπυρέκι. Τυρκ. Πλυθ. ς'. 76. Σχολ. Ἀριστοφ. Νερ. 508.

Μελιτόκρας, μέλιτι κεκραμένον.

Μελιτοπωλέω, ῶ. μέλι πωλῶ. ὄθεν

Μελιτοπώλης, ου, ὁ. καὶ, Μελιπώπωλις, ιδος, ἡ. ὁ τὸ μέλι πωλῶν.

Μελιτοτροφέω. μετὰ μέλιτος ζέφω. ὄθεν

Μελιτοτροφία, ὁ. ἡ ἕξις μέλιτος ζοφή.

Μελιτοτρύγησις, εως, ἡ. ἡ τῦ μέλιτος ζύγησις.

Μελιτουργεῖον, τὸ. τόπος ἔνθα γίνεται τὸ μέλι, ἐκ τῦ

Μελιτουργέω, ῶ. μέλι ἑτοιμάζω, μελίσσια ἔχω καὶ κάμνω μέλι. ὄθεν

Μελιτουργία, ἡ. ἡ τῦ μέλιτος ἑτοιμασία. καὶ τὸ ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας.

Μελιτουργικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῆκων εἰς μελιτουργίαν.

Μελιτουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ μέλι ἑτοιμάζων. καὶ ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος, μελισσουργός.

Μελιτοῦττα, ἡ. κατὰ συγκ. ἐκ τῦ, Μελιτόεσσα, ὑπακουμ. τῦ, Μάζα. πλακῦς τις ἐκ μέλιτος καὶ ἀλεύρου κατεσκευασμένος. ὡς τὸ, Οἰνῦττα, κ. τ. τ. ἐκ τῦ, Μελιττῦς, αὐτὶ, Μελιτόες, ὑπακουμ. Πλακῦς.

Μελιτοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μέλι φέρων.

Μελιτόχρους, χρως. ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Μελίχρως.

Μελιτόω, ῶ. μετὰ μέλιτος μιγνύω, ἢ ἀλείφω μετὰ μέλιτος. ποιῶ τι γλυκὺ ὡσὰ τὸ μέλιτος. "Ἄγγεσον "μεμελιτωμένον". Πλάτωρχ.

Μέλιττα, ἡ. Ζώτ. Μέλισσα.

Μελίττιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ μέλισσα. 2) Τὸ σίμβλον - τὸ κυβέλι τῆ μελισσῶν. ὡς τὸ, Κηφίσιον, Σφηκίον, κ. τ. τ. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. θ'. 4.

Μελιττοπηχεῖν, παρὰ Σουΐδ. καὶ Φώτ. αἰτῆσαι νὰ αἰσχυνθῆ, Μελιττοπαχεῖν. ἐκ τῦ, Πάσσω. τὸ κρέσσονας ψῆφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι ἀποπέτωνται, καθὼς π. χ. κάμνων ὅταν ἐκβαίνῃ τῆ σίμβλων τὸ νέον μελίσσιον. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τύτε, Μελιττοπολεῖν, ἔχει.

Μελιττοπολέω, ῶ. μετὰ τῆ μελισσῶν ἀφειδέρομαι, σωπαρεφόμαι μὲ τὰς μελίσσας.

Μελιττοπόλος, ὁ. (πολέω) ὁ πατὴρ τῆ μελισσῶν. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 65. καὶ ὁ μετὰ μελισσῶν συναστρεφόμενος.

Μελιττοπτηχέω. Ζώτ. Μελιττοπηχεῖν.

Μελιττοτροφεῖον, καὶ, Μελιττοτρόφος. παυτὸν τῦ, Μελισσοτρόφος.

Μελιττουργέω, Μελιττουργία, Μελιττουργὸς, ταυτὸν τῦ Μελισσουργός.

Μελιττώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μελίσσης ἔχων.

Μελιττῶν, ῶνος. παυτὸν τῦ, Μελισσών.

Μελιττώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῦ μέλιτι, ὡς αὖ μέλι.

Μελίτωμα, τὸ. πλακῦς ἐκ μέλιτος. Διοσκορ. δ'. 64.

Μελίτωσις, εως, ἡ. ἡ ἕξις τῦ μέλιτος γλύκανσις.

Μελίφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ ἡδυγλυκὺ φθόγγον ἔχων, καθόλε δὲ, γλυκὺς, ἡδύφωνος, χαείσης.

Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ωραιοπὴς, γλυκὺς, ὁ τὴν ψυχὴν γλυκαίνων-ἀφραίνων. Ἰλιάδ. Ζ. 264." Οἶνος "μελίφρων".

Μελίφυλλον, τὸ. παυτὸν τῦ, Μελισσόφυλλον. Νίκανδρ.

Μελίφυρτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ μέλιτος πεφυρμένος-μιγμένος. Ἀθήναιος.

Μελίφωνος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Ἡδύφωνος, γλυκύφωνος.

Μελίχλωρος, ὁ, ἡ. ξανθὸς-κίτρινος ὡς τὸ μέλι.

Μελίχροος, χρόου, ὁ, ἡ. ὁ τὴν χρόαν ὅπου τὸ χρῶμα τῦ μέλιτος ἔχων, ξανθός. συχνάκις συγκέεται μὲ τὸ, Μελιχρόος. Ὑπάρχει δὲ ὅτι ποὺ (ὁ ζόφος τῆς ἀναγνώσεως) ἡρέμα τῆ πνεύματος πνέοντος ἢ μεχρὶ χροὸς τὴν φωνὴν ἀποτελοῦντος, κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν "τὴν καὶ ὑπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή". ἄρα παυτὸν ἐστὶ τῦ, Μελίφθογγος.

Μελιχροποιέω, ῶ. μελιχρὸν-γλυκὺ ποιῶ.

Μελιχρὸς, χρὰ, χρὸν. γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. ὁ μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος. συγκέεται μετὰ τῦ, Μελίχρως.

Μελίχρυσος, ὁ, ἡ. ξανθὸς-κίτρινος ὡς τὸ μέλι ἢ ὡς ὁ χρυσός.

Μελίχρωος, ὁ, ἡ. ῦ, Μελιχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ, Μελίχροος.

Μέλκα, ἡ. ἀνάψυκτικόν τι καὶ δροσερὸν ἔδεσμα (φαγητὸν) ἐκ γάλακτος κατεσκευαζόμενον. Γαλην. μιθοδ. 7.

Μέλαξ, ακος, ὁ. ἔφηβος, μειράξ. Γλωσσ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Μέλακες, νεώτεροι. ἄλλοι δὲ χειρόφυσι, Μίλαξ, καὶ ἑρμίλιν. ὅθεν τὸ, Δημοτικός.

Μελέβειος, ὁ, ἡ. (μέλλω, βίος) παυτὸν τῦ, Ἡμιθανὴς. Ἡσύχ.

Μελείρην, ῆνος, Μελίρηνα, παρὰ Λακεδαιμον. παυτὸν τῦ, Μελέφηβος. Ζώτ. Εἰρίνη. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 17. "Εἰρήνας δὲ καλοῦσι τὰς ἔτι ἥδη δεῦτερον "ἐκ παίδων γεγονότας. Μελλείρενας δὲ τῆ παίδων τὰς "ωραιοτάτας. ἔτος δὲν ὁ εἰρὼν εἴκοσι ἔτη γεγονὼς ἄρ" "χει τῆ ὑποντεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις, κ. τ. λ."

Μελλέποσις, ἡ, Μελλόπους, ους, ὁ. (μέλλω, πόσις) ὅσις μέλλει νὰ ὑπανδρεύθῆ. ὁ μέλλων ἀνὴρ γαμικὸς γίνεσθαι.

Μελλέπταρμος, ὁ, ἡ. Ἀριστοτέλ. παροιμ. λέ. 7. ὁ μέλλων ἢ ὁ θέλων νὰ πταρμισθῆ. Ἀριστοτέλ. παροιμ. λέ. "Καί τοι κρύπτεται τὸ μέλανός τι, καὶ τοῖς ἀπὸ "βάλλουσι τὰ λάικα τῆ ὀμμάτων, οἷς μέλλοπτάρμοις".

Μελλέφηβος, ὁ, ἡ. ὁ μέλλων νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν πέρην τῆ ἐφήβων. ὁ ἐγγὺς ὢν τῦ ἐλθεῖν εἰς ἡλικίαν τὴν ἡλικίαν.

Μέλλω, αὐτὶ τύτε ὀλιγοσύλλαβον εἰς τὸν Ἐνεστῶτα τὸ, Μέλλω. ὁ Μέλ. Μελλήσω. ὄθεν, Μέλλημα, τὸ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 818. ἀργοπορεία, ἄργηπα. καὶ

Μέλλησις, εως, ἡ. καὶ, Μελλησμὸς, ὁ. ἄργηπα, ἀργοπορεία, βραδύτης, ὑπέρθεσις ἢ ἀναβολὴ τῦ καιρῦ. 2) Θέλησις, ωραιοσύνη. Θουκυδ. δ'. 126. "Οὔτοι δὲ τῶν "μέλλησιν μᾶλλον ἔχασι τοῖς ἀπείροις φεβρυάρ". 3) "Διὰ "βραχείας μελλήσεως". Θουκυδ. ε'. 66. μετὰ μίαν μικρὰν ἐν τῆ μεταξὺ ἀναβολὴν τῦ καιρῦ.

Μελλητὴς, ῆ, ὁ. (μελλέω) ὅσις ἀργοπορεῖ-βραδύνει-ἀναβάλλει τὸν καιρόν.

Μελλητιάω, ῶ. ἀγαπῶ-ἔχω ἔρεξιν νὰ ἀργοπορήσω. Ἡσύχ.

Μελλητικὸς, κὴ, κόν. (μελλέω, μέλλω) ὁ αὐτῆκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀργοπορεῖν καὶ ἀναβάλλειν τὸν καιρόν.

Μελλίρη, ἡ. Ζώτ. ἐν τῦ, Ἱρη.

Μελλόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ μέλλων γαμεῖν. ὅσις μετ' ὀλίγον θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ." Μελλόγαμος γαμβρός". Θεόκριτ. κβ'. 140.

Μελλοδειπνικὸς, κὴ, κόν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153.

"Μέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Μέλος μελοδιπτικόν". τὸ ὁποῖον ἁλλεται ὁπόταν θέλει νὰ διατάξῃ τινάς.

Μελοθάνατος, ὁ, ἡ. ὅστις πλησιάζει εἰς τὸν θάνατον. ἁμφ.

Μελονικιάω, ῶ. ἀναβάλλω-ὑπερτίθημι τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶ. ὡς τὸ γραικικὸν Νικίᾳ, ὅστις ἀνέβαλε τὸν καιρὸν μὲ διαφόρους προφάσεις εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν. Λεξοφ. Ὀρν. 639.

Μελονυμφη, ἡ, Μελώνυμφος, ἡ. Δίων Κάσ. ἡ μέλλουσα νύμφη γραφεσθαι. ἡ ἀρραβωνισμένη ἢ συμβιβασμένη (συμβασμένη). "Ὁ μελόνυμφος (ὑπακ. ὕμνος) ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴσως κλαγγά". Σοφοκλ. Τραχ. 207. αὖ δεῦ πρέπῃ νὰ εἰπῇ "Ἁ μελόνυμφος κλαγγά". αὐτὶ, Τῶν μελονύμφων". ῥῆ μελλόντων ὑπανδρεύεσθαι παρθένων.

Μελλονυμφίος, ὁ, ἡ. ὁ μέλλων νυμφίος γενέσθαι.

Μελλοπαίς, αιδος, ὁ, ἡ. καθ' Ησύχ. ὁ ἐπὶ δέκα ἐτῆ προκόπτων (προβαίνων) παῖς τῇ ἡλικίᾳ.

Μελλόποσις, ὁ. Ζήτ. Μελέποσις.

Μελλόπτερμος. Ζήτ. Μελέπτερμος.

Μέλλω. (Μέλ. Μελήσω, ὡς ἐκ τοῦ, Μελλέω) μετὰ Ενεστῶτ. ἢ Μέλλοντος Ἀορεμφ. σιωπεπαγμένον, οἷον "Μέλλω ποιεῖν, ἢ, ποιήσειν". κυρίως σημαίνει τὸ, Ἔχω καιρὸν νὰ φράζωτι, ἔχω θέλησιν ἢ κλίσιν, ἢ σκοπὸν νὰ κάμωτι. Πλάτ. Πολ. β. "Ὁ γὰρ γεωργὸς κὰι αὐτὸς πεισθεὶς ἑαυτῷ τὸ ἄροζον, ἐμέλλει κάλλιον εἶναι". αὐ θέλῃ νὰ ἦναι καλλιώτερον τὸ ἄροζον. ἐν ᾧ ὁ κυρίως Μέλλων (χρόνος τοῦ Ῥήματος) Ποιήσω, ἔχει κατ' ἐυκτικίας τῶν ἀρτησιῶν ἢ τὸν Ἐνεστῶτα χρόνον, ἢ σημαίνει ἀθεσμοθέτως τὸ "Θέλω κάμει". Ἐντεῦθεν λοιπὸν σημαίνει καθόλουτι, τὸ ὁποῖον θέλει ἢ πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν ὁποιονδήποτε χρόνον, ἤτοι εἰς τὸ ἐρχόμενον. καὶ ἐντεῦθεν "ὁ Μέλλων χρόνος". καὶ, "τὰ Μέλλοντα". ὁ μετὰ ταῦτα—ὁ ἐρχόμενος χρόνος, τὰ μετὰ ταῦτα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν νὰ γίνουσι, ἢ ὑποτίθενται-ἐλπίζει τινὰς νὰ γίνουσι· καὶ ἐντεῦθεν. 2) Πότοτε θέλω ἢ ἠθέλησα πρώτως. ἄρχ, Ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω καὶ ὑπερτίθημι τὸν καιρὸν, βραδύνω, συλλογίζομαι-τοχάζομαι τι, τοχασμὸς ἔχω περί τινος, διστάζω, φοβοῦμαι νὰ πράξωτι ἢ δὲν τὸ ὅλον συλλογίζομαι. "Ὁ δ' οὐκ ἐμέλλησεν ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἶπεν". Ξενοφ. Κυρωπ. Λ'. γ'. 15. δεῦ ἐσυλλογίσθη πολιὺ καιρὸν, δὲν ἀργησεν, ἀλλά. "---Οὐκοῦν δὴ μέλλειν". αὐτόθ. Ζ'. ε. 76. ἄρα, δὲν πρέπει τινὰς νὰ ὦναι βαλλὴ τὸν καιρόν. δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῇ. ὁ αὐτ. Ἑλλην. Δ'. α. 17. "Οὐ γὰρ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ παραγενόμενος τὰ ἅρματα,---ἐκέλευσεν ἐλαύνειν". δὲν ἀργοπόρησε, δὲν ἔχασε καιρόν. "Ὡς μὴ μέλλειτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα". Ἀναβάσ. Γ'. α. 41. ὡς ἢ τὸ "Ἡμῶν τὰ ἐπικουρώτατα ἐλπιζόμενα μέλλεται". Θουκυδ. 1. 11. ἡ ἐδικήσας μεγάλη ἢ δυνατὴ βοήθεια συμπέσαται ἀκόμη εἰς τὴν ἐλπίδα, ἢ τὴν προσμενόντε ἀκόμη νὰ ἔλθῃ. 3) Ὀφείλω, Πρέπω. "Ὑπόσα μελλήσαντα παθεῖν". Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. α. 40. "Φιλεῖ-ἔφασκε νὰ παίζω-παιδιζῶ ὁσάκις σὺ, τοιοῦτον καὶ τὸ τε Γρηγορ. εἰς Βασίλ. βιπτάφ. "Ἐμελλεν ἄρα πᾶσιν ἡμῖν ὑποθέσεως". Συχνάκις καταλοίπεται ἡ ὅτι τοῦτο ὑπονοούμενα λέξις, ἥτις ἐκφέρεται ἅπαξ, ἢ μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ. οἷον "Τὸν δ' ἐγὼ, ἔφη, εὐφραδέστατον ὡς καλὸς εἶ"· ἢ ἄλλα τὰν ὁποῖα τὰν εἴδες ὅσην εὐμορφος εἶναι; ἐφ' οἷς ἔπεται ἡ ὑπόκεισις "Τί δ' ἐμέλλω"; πῶς δεῦ ἤθελες, ἢ δεν ἔπρεπε νὰ τὸν εἴδω; ἢ, Πῶς δεν τὸν εἶδες; Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. α. β. ἢ "Πῶς γὰρ οὐ μέλλω". ὡς ὁ Πλάτ. "Τὸ μὲν μέλλειν ῥῆ δεινῶν (ὑπακουομ. Παρῆναι) τὸ δ' ἤδη

"παρῆν". Δημοσθ. "Ὅ,τι δὲ μέλλετε, αὖθις καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς τράπεσθε". Θουκυδ. Παν ὅ,τι θέλετε-ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας νὰ κάμετε, κάμετε το παρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ τὸ ἀναβάλλετε. 4) Παρ' Ὁμήρῳ ἔχει ἡ λέξις ἀλλοῦ τινα μεγάλως διαφορετικὴν σύνοιαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ησύχιος ἐν Λ. Ἐμέλετε, καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ἔτι ἐν Λ. Μέλετε, ἐσημειώσαντο, ὅτι ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε ἐχρήσατο τῷ, Μέλειν, οὐδὲ τὰ (μέλλοντος-ἐλλιπομένου) χρόνου, ἀλλ' ἀεὶ ποτε αὐτὶ τοῦ, Ἐοικέναι, καὶ, Φαίνεσθαι. ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν Λ. Μελετῶ, ἐσημείωσεν ὅτι τὸ Μέλω, παρ' Ὁμήρῳ τεῖχος σημαίνει τὸ, Ὀφείλω, Φαίνω, Πρέπω. καὶ κατὰ τοῦτο ἐπομένως δύναται ἐρμηνευθῆναι τὸ ἐν Ιλ. Ν. 226. "Ἀλλά πῃ ὅππου μέλει δῖ φίλον εἶναι Κρονίωνι". δῆλα φαίνεται, ἔοικε, ἢ πρέπει νὰ εἶναι ἐρατὸς εἰς τὸν Δία, ὡς καὶ τὸ ἐν Α. 564. "Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι". ἐμοὶ πρέπει-ὀφείλει-ἁρμόζει. ἢ Δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι εἰς ἐμὲν τὰ νὰ εἶμαι φίλος. Φ. 83. "Μέλλω πῃ ἀπέχεσθαι Διὶ πατρί". ἐγὼ πρέπει νὰ μισῶμαι. Λ. 364. "Ὦ μέλλεις εὐχεσθαι". πρέπει-ἀνάγκη ἐσὶ νὰ εὔχεσαι. ποιᾶτην ἐσὶ καὶ τὸ ἐν Υ. 451. καὶ, Ξ. 125. "Τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούειν". πρέπει νὰ τὰ ἀκούσατε. "Μέλλεις ἁφαιρήσεσθαι ἄεθλον". Ψ. 544. μοὶ φαίνεται ὅτι θέλεις νὰ ἁρπάζῃς τὸ ἄεθλον. Ω. 46. "Μέλλει γὰρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι". φαίνεται χεδὸν ὅτι νὰ ἔχασε προτήτερα καὶ ἄλλο ἀκόμη τιμιώτερον ἀντικείμενον, ἀδελφὸν δηλ. ἢ υἱὸν. Ν. 776. "Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι τοπαλέμοιο μέλλω". ἐν ἄλλῳ καιρῷ ἢ ἄλλῃ φορᾷ φαίνεται ἡ διάκρισις-ἐμπορεῖ ὅτι ἐγὼ ἠμπόρουν νὰ ἀπέφυγα τὸν πόλεμον. Οὕτω καὶ τὸ ἐν Σ. 362. "Καὶ μάλ' δή που τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι". τοῦτο ἐδύνατο-ἐμπορεῖτο νὰ τὸ κάμῃ καὶ ἄλλος ἄνθρωπος εἰς ἄλλον τινά, ὅπως ἔπρεπε ἐκ παραλλήλου τοῦ. "Πῶς δῆτ' ἐγώγε κε ὄφελον ἢ καὶ πῶς τάχα, δεν ἔπρεπε χεδὸν νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγώ; Κ. 327. "Οἵτινα μέλλουσι ἄεσσι βελέων βαλέειν". ὅπου τώρα χεδὸν κάθηνται οἱ βελάται καὶ βυλλόνται. Ὀδυσ. Δ. 377. "Μέλλω αὖθι κατακτάς ἀλιπεῦσαι". ἐγὼ βέβαια πρέπει νὰ ἤμαρτον εἰς τοὺς θεούς. τὸ ἐν Ιλ. Ξ. 125. "τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούειν". ταῦτα εἶναι-πρέπει νὰ τὰ ἠκούσατε-νὰ τὰ ἐμάθετε. εἶναι ὡς τὸ ἐν Ὀδυσ. Δ. 200. "Μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι". σὺ πρέπει τοῦτο νὰ τὸ ἠξεύρῃς. καὶ τὸ ἐν ει. χ. 94. "Πανέρων τάδε μέλλετ' ἀκούειν". καὶ Χ. 322. "Μέλλεις ἀρήιφυσι". τοῦτο βέβαια πρέπει νὰ τὸ δύνηθῆς. "Τῶδ' ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπὸ σεῖο φιν ἐρύσαι". Ξ. 133. αὐτὸν χεδὸν ἤδη τὸν κατεξέχουσι οἱ σκύλοι. Ἐπὶ παροχυσμοῦ χρόνου κεῖται ἐν Ὀδ. Σ. 137. "Καὶ γὰρ ἐγὼ πυκ' ἐμελλον ἐν εὐρυάγυιαν Ὀλβίης οἶκον ἔμεν, πολλὰ δ' ἀπὸ σθένος ἔρυξα". σαφέστερα ὅμως ἐν Ὀδυσ. Α. 132. "Μέλλεν μοῖ ποτε οἶκος ὁ δ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμονι ἔμμεναι, σφῶϊν ἔπι κῦρος ἀνὴρ ἑκαδήμιος ἦεν· νῦν δ' ἕτερος βάλλοντο θεοί". ὅπου ἁπλῶς δύναται ἐρμηνευθῆναι ἤδη τὸ Τέτυκτο, Ἦν, ἤμελλον-ἤμην. ἐν τῇ ῥήσει "Δεκτὸς δ' ἐμοὶ οὗτος ἔσεσθαι μέλλεσκεν ἀνὴρ ἐγὼν δὲ θεοῖς μέλλεσκον ἀνάσσειν". Σ. 19. "Δύναται ἐρμηνευθῆναι ἤδη τῷ "πάλαι". "Ἀφόωντο, Οἱ θεοὶ ἐφύλαττον ἀκόμη νὰ περιξώσιν, ἢ νὰ βασιλεύσουσιν εἰς ἴσους τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων. Ἡ διαφορὰ ἄρα τῶν Ὁμηρικῶν γλωσσῶν σημειοῦται ἔτι ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ, Μέλλω, καὶ εἰς παροχυσμὸν χρόνου, καὶ πολλὰ ἀπαιτούμενος ἀπὸ μέλλοντος, ἐνῶ ἐπορεύθη ὑπὸ σκοπὸν τοιοῦτον καὶ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς εἶναι τὸ πλῆθος ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δίαν τῆ χρείᾳ ἢ κατὰ τὸν διορισμὸν τῆς τύχης. ὁ Ὅμηρος πλησιάζει ὀλίγον εἰς τὴν κοινὴν σημασίαν ἐν τῇ ῥήσει τῆς Ἰλ. Λ. 817. "Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῶλε φίλων ἔσσαι κυῶας". ἤτοι ὀφείλετε, ἤτοι ἔφερεν ἄρα εἰς ῥοὰς. ποιητὴν ἐστὶ καὶ τὸ τῆ Ἀπόλλων. Ἀργ. γ'. 260. "Ἔμπης ἐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδέα με λιπόντες". Β'. 36. "Α ἁ τελέεσθαι ἔμελλεν". τὰ ὁποῖα δὲν ἔφερε νὰ τελεσθῶσιν, ἢ δὲν ἤθελον ἐκπληρωθῶσι. καὶ μικρὸν μετὰ παῦτα στίχ. 39. "Θῆσεν γὰρ "ἐπ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί". ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἀποφασίσει, ἢ εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ ἐκείνην ἀκέμη εἰς τὰς Τρῶας πολλὰς θλίψεις καὶ λύπας. "Τάχα δ' αἰσθήσεσθαι ἔμελλεν". αὐτόθι. στίχ. 694. ὁ καιρὸς δὲν ἦτον μακρὰν, ὁπότε αὐτὸς ἔφερε πάλιν νὰ ἀναπηδήσῃ καὶ ὑψωθῇ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Κ. 336. καὶ, 365. ὁμοίως καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 52. 393. 515. καὶ Τ. 98. ἐξαιρέτως δὲ ἐν Λ. 22. "Οὔνεκ Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἰθύνειν αὐαπλεῦσασθαι ἔμελλον". ἐμείνας καὶ τὸ ἐν στίχ. 700. ἀλλὰ ἐν Ψ. 773. κεῖται "Ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ἐπαίξασθαι ἄεθλον". καὶ Μ. 323. Εἰ γὰρ μέλλοιμεν ἔασεσθαι ἀγήρω ἀθανάτω τε". σαφέστατον ὅμως τὸ ἐν Ὀδυσ. Χ. 9. "Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλσος αὐαιρήσεσθαι ἔμελλεν". αὐτὸς ἤθελε νὰ σηκώσῃ τὸ πέτρινον. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Τ. 94. "Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλεν ἐρέεσθαι". αὐτὶ τῦ, Ἤθελον. Συχνάκις ἐν τῇ συντάξει τῦ, Μέλλω, παραλείπεται τὸ Ἀπαρέμφατον, οἷον "Τὰς μὲν ἐπόρθησε, τὰς δὲ ἔμελλον, τὰς δὲ ἠπείλησε πόλεις". ὅπου ἀφοσυπακούεται τὸ, Πορθεῖν. εἶχον σκοπὸν νὰ τὰς πορθήσωσι μετὰ παῦτα. Πλάτ. Θεαίτ. "Οὔτ' αὐτὸς διϊσχυρίζομαι πεῖσαι ἐμαυτὸν ὡς ἱκανῶς τι λέγω, "οὔτ' ἄλλῳ ἀκοῦσαι λέγοντος ἔτως, ὡς σὺ δέμελλες", ἢ μὲν δὴ αὖ ὑπαλλαγὴν τῦ μέλλειν. συνυπακούεται τὸ, Λέγειν ἔτως. καὶ ἐνταῦθα αἱ φράσεις "Τί ἐ μέλλει; Πῶς δὲ ἐ μέλλει;" παρὰ Πλάτ. συνεπακολουθοῦσι τὸ ἀπαρέμφατον τῆ προηγουμένῃ ῥήματος, ὅτε καὶ ἡ ἐρώτησις καταφατικὴ καὶ βεβαιωτικὴ ἐστί.

Μελογραφεῖν, μέλη-ῦμνος-ῳδὰς γράφειν. ὅθεν

Μελογραφία, ἡ. τὸ μέλη-ῳδὰς γράφειν. Ἀνάκλικτ. γ'. 271.

Μελογράφος, ὁ, ἡ. ὁ μέλη-ῦμνες γράφων.

Μελοθεσία, ἡ. ἡ θέσις τῦ μέλους ἢ τῆς ᾠδῆς.

Μελοκοπεῖω, ῶ. τὰ μέλη κόπτω.

Μελοκόπακες, ἡ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 280. καὶ

Μελοκοπία, ἡ. ἡ τῦ μελῶν κατακοπὴ.

Μελοκόπος, ὁ. (μέλη, κόπτω) ὅστις κατακόπτει τὰ μέλη.

Μελοποιέω, ῶ. μέλος-ῦμνον-ᾠδὴν ποιῶ. μελῳδικὸν καὶ ἁρμονικὸν ποιῶ. Λογγῖν. κπ'. 2.

Μελοποιητὴς, ᾶ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Μελοποιός. Ἀνθολ.

Μελοποιΐα, ἡ. τὸ ποιεῖν μέλη-ᾠδάς.

Μελοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μέλος ἢ μέλη ποιῶν, ψάλτης.

Μέλος, ους, ους, τὸ. ἓν μέρος ἢ μόριον τῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἔχει τινὸς ἁρμὸν συνδέσεως μετ' ἄλλου τινὸς μέρους, οἷον αἱ χεῖρες, οἱ πόδες, κ. τ. λ. Ἰλ. Λ. 668. καὶ μεταφορικ. παῦ μέρος ὑπό τινος συντάμπου - ἑταιρίας, κ. τ. τ. 2) Ὕμνος, ᾠδὴ (ζαγρέδιον) ψαλμῳδία, μελῳδία, ἔτσι τὸ ψάλλειν ἐκλήθη ὕστερα παρὰ τὸ μελίζεσθαι ἢ διαιρεῖσθαι τὰς τόνους αὐτῦ εἰς φράσεις, εἰς στίχους, πόδας, συλλαβὰς, κ. τ. τ. Τὰ ἔμμετρα εἴδη τῦτο ὁρᾷ παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. Κώδ. σλδ'. ἐν ᾠδῇ. Πρόκλ. χρησομαθείας ἐκλογαί. συχνάκις τὸ Μέλη, σημαίνει τὸν χορὸν, καὶ τοὺς Ὑμνῳδοὺς τῦ χοροῦ ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ. Δίων λόγ. νβ'. "Παρὰ μέλος". ἐκμελῶς, ἐξω τῦ δέοντος.

Μελοτυπέω, ῶ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1164. αὐτὶ τῦ, ψάλλω.

Μελουρὶς, ἡμαρτημ. αὐτὶ, Μολυβίς. ἐξ Ἐτυμολ.

Μέλπηθρον, τὸ. παίγνιον, παιγνίδιον. ἐκεῖνο δι' ὃ παίζει τινὰς, ὡς "Κωῶν μέλπηθρον". Ρ. 255. Σ. 179. παίγνιον τῆ σκύλων. ἐν λοιφανον τὸ ὁποῖον καπηλεχίζουσιν οἱ σκύλοι. παράγματα, ἐλκύσματα, τὰ ἐκ τῦ λοιφανῦ κομμάτια, τὰ ὁποῖα σύροντες οἱ σκύλοι, παίζουσι μετ' αὐτῆ. Ζητ. Μολπή.

Μέλπω, Μέλπομαι, κυρίως σημαίνει τὸ, Εὐφραίνω-ηδύνω-τέρπω. Εὐφραίνομαι-ηδύνομαι-τέρπομαι. ἄρα, μετὰ παιγνίων - χορῦ - ὕμνων. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὴ τῦ, Παίζω, ψάλλω, χορεύω. "Μέλπεσθαι Ἀρηΐ". Ἰλ. Η. 240. ὅπου ὁ Σχολ. σημειῦ. Μέλπεσθαι, κυρίως μὲν παίζειν, ἢ σέρπεσθαι. νῦν δὲ οἷον κινεῖσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τινὰ μάχην. ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει Παιδιάν τινα παίζειν, ἥτις ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἄρην, εἰς ὃν ἐμάχοντο οἱ ἥρωες ἀνδρα, παιδιᾶς χάριν καὶ χαρᾶς. Παρὰ πᾶς Ἐκκλησιαστῦ τῦ, Ὑμνῶ, ᾄδω. Ὑμνῳδὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ὑμνῳδός. Ἡσύχ.

Μελυδρίον, τὸ. ἰατρικ. τῦ, Μέλος. ᾠδάριον. Μέλος, ὡς Ἐνεργητ. ἔστι μόνον ἐν χρήσει κατὰ Μέσην διάθεσιν, Μέλομαι, ὅτε ἢ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἐπιμέλομαι, καὶ Ἐπιμελέομαι, φροντίδα ποιοῦμαι, φροντίζω, συνοιδάνομαι, κήδομαι, μέλον τῦτο κατὰ παρ Εὐσεπ. Ῥῆσ. 770. "Μελέσθω καρδίᾳ". μὲ φροντιστικὴν καρδίαν. "Μέλομαι ἀμφί τι, περί τι". Ἀπολλών. Ῥόδ. αὐτὶ τῦ, Καταγίνομαι, φροντιστικὸς εἶμι, ἐναχολοῦμαι. 2) Ὡς Οὐδέτ. Τῦτο μοι μέλει". φροντὶς ἔστι μοι, φροντίζω περί τινος. Ζητ. Μέλει. Ἰλ. Σ. 463. "Μήποι πεῦτε μελόντων". ἢ Ὀδυσ. Ι. 20. "Μέλω ἀνθρώποισι πᾶσι". εἰς ὅλους εἰμὶ γνωστὸς, ἐν τῇ καρδίᾳ ὅλων κεῖμαι - ἢ εἰμὶ ὁ ἐντεῦθεν ἡ ναῦς Ἀργὼ Πασιμέλησα παρ' Ὁμήρῳ καλεῖται, ὃ ἐστὶ, ἡ εἰς ὅλης γνωστή. Ἰλιάδ. Κ. 5. "Ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι". καὶ στίχ. 282. ἐφ' οἷς οἱ Ἀργεῖοι πολὺν καιρὸν θέλουσι συλλογίζονται. Ἰλ. Ω. 152. "Μηδέ τι ὁ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι πάρβος". ὡς καὶ τὸ ἐν Κ. 383. "Κεκαθύμιος ἔσω". αὐτὶ τῦ, Φοβεῖσθαι, ὡς ἂν φόβον ἐμβάλλειν. Ἰλιάδ. Ω. 683. "Οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν". σὺ δὲν προβλέπεις - δὲν προνοεῖς - δὲν προμηθεύεις κάμμίαν δοσγχίαν. "Τὸν ξεῖνον δὲ νῶμεν Τηλεμάχου μελέμεν". Ὀδ. Τ. 420. ἂς τὸν ἀφήσωμεν νὰ φροντίσῃ δι' αὐτόν. "Μή τι τοι ἡγεμόνες γε ποθὴ μελέωσι". Ὁμηρ. Κ. 505. μὴ φροντίζῃς διὰ τὸν ἡγεμόνα τῶν ὁδῶν ἢ τὴν σωτηρίαν. "Τὰ δ' ἂν κίνοισι μέλοιτο". Διονύσ. Περιηγ. 648. ὅπερ ἐστὶ ἔχει "Τὰ μὲν Λυδοῖσι μέτα "θρώσκουσι μέλοντα", 806. Εὐριπ. Ἐλ. 198. "Ἴλιν κατασκαφὰν πυρὶ μέλουσαν Ἰδαίᾳ". αὐτὶ τῦ, Διὰ τῦ ἐνθουσιαστικῦ πυρὸς Ἰφιγ. Ταυρ. 644. "Καπνοφόρους μάστιγας ἐν χερνίβων ῥοαῖσιν αἱμακτὰς μέλομεν". αὐτὶ τῦ, Διωσισμένους, Προτισμένους, προωρισμένους. ὡς καὶ τὸ ἐν Φοιν. 1312. "Στυγνακτὰς νεκρὸς "καὶ μελεμβύας νεκρεῖς". καὶ Ἑλ. 1176. "Αἰδὼς "μέλοιτ' ἂν κάτω". παρὰ τοῖς ᾅδου οἰκοῦσι, εἶναι κάτω εἰς τὸν ᾅδην. Ζητ. Μέλει.

Μελῳδέω, ῶ. μελῳδὸς εἰμὶ, ψάλλω. μεταχειρίζομαι χρηματίζομαι ἐν τῇ ψάλτικῃ. "Τὰ μελῳδούμενα ἄσματα πάντα, οἷονεὶ ἢ ἡμιτόνιον, ἢ τόνος καὶ ἥμισυ πύκνα ἢ διέσεις". Πλούταρχ. ὅθεν

Μελῴδημα, τὸ. ὕμνος, ψαλμῳδία, ᾠδὴ, ζαγρέδιον.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μελῳδής, ες, ὁ, ἡ. πλήρης μελῶν, γεμάτος ὑπὸ μέλη - μόδεια. Γλωσσάρ.

Μελῳδητός, ή, τόν. τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθησαν εἰς μελῳδίαν, τὸν ὁποῖον ἔψαλον. τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ψάλλῃ τινάς. ὃς ψάλλεται. ἐκ τοῦ Μελῳδέω. ὅθεν ἔτι

Μελῳδία, ἡ. ψαλμῳδία, τὸ ψάλλειν, καὶ ὁ ψαλλόμενος ὕμνος.

Μελῳδός, ὁ, ἡ. (μέλος, ᾠδή) ὅστις ψάλλει, ᾄδει ψαλμούς.

Μεμακυῖα. Ζήτ. Μάκω, ῶ, Μεμηκω.

Μεμαότες, Μεμαώς. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάω.

Μεμάπω, ἐκ τοῦ, Μάπω, Μέμαπα. ὡς καὶ ἐκ τοῦ Φύω, τὸ Πέφυκα, Πεφύκω.

Μεμαώς, Μεμαυῖα, αὐτὶ, Μεμακὼς, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Μάω.

Μέμβλομαι. ὅθεν "Τοι μετὰ φρεσὶ μέμβλεται". αὐτὶ τοῦ, Μέλει σοι. Ἰλ. Τ. 343. Μέμβλεσο, ῷ, Μεταμέμβλομαι, αὐτὶ τοῦ, Μέλομαι, φροντίζω, Νοέω, ῶ, Μεταίσια. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Βέβλεσθαι, ῷ, Βέβλειν, αὐτὶ τοῦ, Μέλειν, φροντίζειν". ἐκ τοῦ Μέλω, Μέμηλα, Μεμέλω, Μέμβλω.

Μεμβλωκα, Μεμβλωκὼς, παρ' Ὁμήρ. ῷ Εὐειπ. ἐκ τοῦ, Βλώσκω, Βέβλωκα, Μέμβλωκα. Ἐλήλυθα, ἦλθα, παραγέγονα, παρὼν εἰμὶ, πάρειμι. Τὸ Βλώσκω, παρακύπτει ἐκ τοῦ, Μολέω, Μολίσκω, ᾧ κατ' ὀλίγον. Βλώσκω. ὡς τὸ, Θόρω, Θορέω, Θοροίσκω, Θρώσκω. καὶ τὸ, Βεβρὼς, Μεμβρὼς. Ἐκ τοῦ, Βλώσκω, εἶναι καὶ τὸ, Ἀγχίβλως, αὐτὶ τοῦ, Ἀγχιπαρών.

Μεμβραδοπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ τὸν ἰχθὺν Μεμβρᾶς, καλάμμυρον.

Μεμβράνα, ἡ. δέρμα λεπτὸν, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὰ μέλη, τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τὰς κοιλίας. καθόλου δὲ, Δέρμα. 2) Περγαμηνὸν, ἤτοι Περγαμηνὸς χάρτης ἐκ δέρματος κατεσκευασμένος, ὅπου τὸ ὁποῖον ἔγραφον οἱ παλαιοὶ, διφθέρα, καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ γεγραμμένον βιβλίον, ἐκ τοῦ Λατιν. Membrana.

Μεμβρὰς, ἡ. εἶδος μικρὸν καὶ ποτιμον ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σαρδέλλας. τὸ ἐν τῇ σωματικῇ, Χαλκίον, λεγόμενον.

Μεμελετηκότως, Ἐπίρ. μετὰ μελέτης. ἄμπρ.

Μεμελημένως, Ἐπίρ. (μελέομαι) φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεπονημένως.

Μεμερισμένως, Ἐπίρ. (μερίζομαι) μερικὸν τρόπον, μεμερασμένα.

Μεμετιμένος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μεθειμένος, ἐκ τοῦ, Μετίω, αὐτὶ, Μεθίω.

Μεμετρέκται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μεμέζωται, ἐκ τοῦ Μεζόω.

Μεμετρημένως, Ἐπίρ. (μεζόω) κατά τινα μεζημμένον τρόπον, ἢ κατά τι μέζον, μεζημμένα.

Μεμήκω, ὅθεν ὁ Παρακείμ. Μέμηκα. ἐκ τοῦ Μηκάω. ἀφ' οὗ τὸ "Ἐμίμηκον". ἐβληχῶντο - ἐβέλαζον. Ὀδυσ. Ι. 439. ἐπὶ τῶν βληχώντων καὶ μηκωμένων προβάτων. καὶ μετὰ τοῦ βραχέος φωνήεντος τοῦ, Μεμακυῖα, ἐν Ἰλ. Δ. 435. ὡς καὶ τὸ, Πεπαγῆα. Ζήτ. Μήκω.

Μέμηλα, παυτὸν τοῦ, Μεμέλημα, ἐν φροντίδι εἰμὶ, ἢ, Διὰ φροντίδος ἔχω, ἐκ τοῦ, Μέλω. καὶ σωματοσεται ὡς τὸ, Μέλει. "Τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν". ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη καὶ τὸν Ὑπερσυντ. "Ἐμεμήλειν". ἀπὸ Ἐνεργητ. ἐννοίας. καὶ "Μέγα πλοῦτον μεμηλώς". Ἰλ. Ε. 709. αὐτὶ τοῦ, Ἐπιμελῶς φροντίζων. αὐτὶ τοῦ, Ἐφρόνει, κεῖται ἐν Ὑμν. β'. 436. "Πεντήκοντα βοῶν αὐτάξια πάντα μέμηλας".

Μεμηνιμένως, Ἐπίρ. (μηνίω) μετ' ὀργῆς, θυμωμένα.

Μεμηχανημένως, Ἐπίρ. (μηχανάομαι) ἀπατηλῶς, Εὐσεπ. Ἰων. 809.

Μεμιασμένως, Ἐπίρ. (μιαίνω) μὲ μιασμὸν τρόπον.

Μεμνέφτο, Ποιητ. αὐτὶ, Μεμνῆτο, ἢ Μεμνῆτο.

Μέμνημαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Μνάω.

Μεμνημην. Ἰλ. Ω. 745. Εὐκτικ. αὐτὶ τοῦ σεμνύθης, Μεμνοίμιω, τὸ ὁποῖον καὶ τινα χειρόγραφα ἔχουσι.

Μέμνονες, εἶδος μελανοῦντινων πτηνῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ δυσεισκομιζόντων. ἐκ τοῦ Μέμνονος.

Μέμνων, ονος. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ "Ὄνος. ὅθεν, Μεμνόνια, τὰ. ὑπακουσμ. Κρέατα. κρέατα δὲ ὄνου ἦσαν ἄνευα. καὶ ἡ ἀγορὰ εἰς ἣν ἐπωλεῖτο. Ἡσύχ. Πολυδ. ῆ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 195.

Μεμοιραμένως, Ἐπίρ. κατὰ μοῖραν - κλῆρον ἢ τύχην. Σχολ. Ἀπολλών.

Μεμονωμένος, μετοχ. τοῦ Μονόομαι, ἐκ τοῦ Μονάω.

Μέμορμαι, παυτὸν τοῦ, Μεμοίρημαι. ἐκ τοῦ, Μείρω, Μείρω. ὅθεν ἔτι καὶ τὸ Αἰολικ. Μέμορται, αὐτὶ, Μεμόρθαι. Ἐτυμολογ.

Μεμπτικὸς, ἡ, κὸν. ὁ αἰνίκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν ὁ ὑποπίπτοντος εἰς μέμψιν. ἐκ τοῦ

Μεμπτὸς, ἡ, ὸν. τὸν ὁποῖον ἐμέμφθη - ὠνείδισε τινάς. ῆ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μεμφθῇ τινάς. καὶ ὁ μεμφόμενος. Σοφοκλ. Τραχ. 446. ἐκ τοῦ

Μέμφομαι, ἐνειδίζω, ὑπτιμῶ, ὑπαλήτω, λοιδορῶ, καταγινώσκω. κατηγορῶ, ἐλέγχω, ὑβρίζω. ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖον μετὰ Δοτικ. "Μέμφεσθαι τινί". Ξενοφ. Οἰκ. β. 13. παρὰ Θουκυδ. ξ'. 77. καὶ μετὰ Αἰτιατ.

Μεμφωλὴ, ἡ. ταυτὸν τοῦ, Μέμψις, ῆ Μομφή. Ἡσύχ.

Μεμψιβολέω, ῶ. (μέμψις, βάλλω) ταυτὸν τοῦ, Μέμφομαι. Σνίδ.

Μεμψιμοιρέω, ῶ. Μ. ήσω. αὐθυχαίρετος εἰμὶ, δεῖ δύχαιρεθῆμαι εἴς τι ῆ ἐξ οὗ τοῦτο προσκαλέομαι - ὑβρίζω τὴν τύχην ἢ τὴν μοῖραν μου. παρὰ Δημοσθ. καὶ μετὰ Δοτικ.

Μεμψιμοιρία, ἡ. αὐθυχαιρεσία - μέμψις εἰς τὴν τύχην ῆ μοῖραν τὴν ὁποίαν ἔλαχε τινάς. καταγνώσις ῆ ἀγανάκτησις τοῦ δυσαρίστου. Θεόφρας. Χαρ. ιζ'. "Ἐστι δὲ ἡ μεμψιμοιρία, ὑπτίμησις παρὰ τὸ πρόσηκον δεδομένον". ὅθεν

Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μοῖραν μεμφόμενος, ὅστις δὲν εἶναι δύχαιρεσιμος, ἀλλ' ἀγανακτεῖ εἰς ὃν ἔλαχε μοῖραν. καθόλου δὲ αὐθυχαίρετος, δυσάριστος, ὅστις μὴ ὢν δύχαιρεσιμος εἶναι προσκαλεῖται ῆ μεμφεται τὴν πρόνοιαν ἢ τὰς λοιπὰς ἀνθρώπους, καὶ δυσκόλως ὑβρίζει - ὠνείδιζει, καὶ καταγορεῖ αὐτούς. ὑβριστὴς, φιλόνεικος. Ὅρα Θεόφρας. Χαρακτ. ΙΖ'.

Μέμψις, εως, ἡ. (μέμφομαι) ὕβρις, ἔλεγχος, ὀνειδισμὸς, ἀγανάκτησις κατά τινος, καταγνωσις, αὐθυχαιρεσία, δυσαρίσκεια.

Μέμων, Μέμωσα, αὐτὶ, Μεμακὼς, Μεμακυῖα. ἐκ τοῦ, Μάω.

Μέν. Συνδεσμ. συμπλεκτ. σημαίνει ὅμως τὸ, Μάλιστα, βέβαια, καλῶς. σωστῶς ὑποτιθεὶ τὸ προηγούμενον τῆς ἀρνήσεως, καθὼς ἐξ ἐναντίας ὁ Δὲ, τὸ ἐπόμενον ῆ καταγορεύμενον, παρὰ Πλουτάρχ. Θεμιστοκλ. 11. "Πάντων μὲν, ἄκουσον δὲ". πολλάκις δὲ παραλείπεται ὁ Δὲ, καὶ αὐτ' αὐτῆς σωματοῦται ἄπαρα μόνα. Διακείνει δὲ καθόλου μετὰ τοῦ Δὲ κοινῶς τόσον τὰ προσώπα, ὅσον καὶ τὰ πράγματα. Τὰς μετὰ τοῦ ἄλλων μορίων συντάξεις αὐτοῦ οἷον, Μεγάρ, γε, δή, τοι, κ. τ. τ. Ζήτ. ἰδιαιτέρως ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Κατ' ἀρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τ' ἀρχὰς ὅμοιος ἰῶ ὁ Μεὺ παῖ Μιὺ ᾗ καπὶ τὶῦ σημασίαν. ὡς ᾗ ἐν Ιλ. Β. 703. κεῖται "Οὐδὲ μὺν ἔδεε". ἐ μὶῦ ἔδε ἔοικε. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 647. "Μάλιστα μὺν τὸν δ' ὅρκον αἰδεῖσθαι θεῶν, Ἔπειτα "κἀμέ". ᾗ ἐν Φιλοκτ. 1345. "Τῆτο μὺν - - εἶπε".

Μέταιχμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ αἰχμῇ μὺων, ὅστις μὺει ταῦτερος καὶ χρηαῖος εἰς τὶῦ μεπὶ αἰχμῆς μάχιμ, ανδρεῖος, ἐπομοιπικὸς, θαρραλαῖος, πολεμικός. Ἀνθολογ.

Μέναιδρος, ὁ, ἡ. ὁ μὺων - ταοσδοκῶν τὸν ἄνδρα. Ἀθῶν. σελ. 98.

Μὲν ἄρα, ταυτὸν παῖ, Μεὺ δῆ, Μεὺ δὴ, Μεὺ τοίνυν. ἄρα, λοιπὸν, μετὰ ταῦτα. μετὰ τῆτο, ἑπομένως, Ξενοφ. Κυρωπ. Β'. ά. 4. "Ἀγωνιεῖον μὺν ἄρα "ἡμῖν". ἐνθα αὐωτέρω ἔλλειπεν ὁ Μεύ.

Μέν γάρ, ἐνταῦθα δεῦ ἀλλοιεῖ τὰν σημασίαν τῦ Γάρ. ἀλλὰ ὁ Μεὺ, ἐμφαίνει ἢ τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ κῶλον τῆς ταροπάσεως.

Μέγε, ταυτὸν παῖ, Μεῖτοι. μᾶλιστα, μόλιστα τῆτο. Ἰλ. Α. 216. "Χρὴ μὺν σοφώτερόν γε, θεὰ ἔπος εἰ"ρύσασθαι". Ἀειτοφ. Ἀχαρν. 154. "Τῆτο μὺν γ' ἤ"δη σαφές". Τάοεται δὲ καὶ ἀντιτρόφως "Γέμὺν". Ἰλιάδ. Β. 703. "Οὐ δὲ μὺν εὐ δ' οἱ ἀπαρχοι ἔσαν "ποδεόντε μὺν ἀρχὸν, Ἀλλὰ σφέας κόσμησε Ποδάρ"κης". ὅπω τινὰς δυνατὰ μεταζέψαι αὐτὸ εἰς τὸ "Ποδέοντες μὺν τοι".

Μέν δή, ταυτὸν παῖ, Μεὺ ἔν. τόσον μόνον ὅτι ὁ Μὲν φυλάττει τὶῦ σωνήθη τὴ σημασίαν, καθὼς ἔτι καὶ, ἐ Δή. οἷον Ξενοφ. Κυρωπ. ΚΑ'. β'. 1. "Παῖδὸς μὺν "δὴ λέγεται—μειῖὸς δέ". ὅπω ὁ Μεὺ—Δὲ, συμπλέκονται ἀλλήλοις. ἐξαιρέτως δὲ ὅτ' διηγήσεως διαχρησόπρος ὁ Μεὺ δὴ, εἰς σωνάφειαν ᾗ συμπλοκὴν αὐτῆς, οἷον. "Ὁ μὺν δὴ Κῦρος ὅτι τάτοις εἶπε—ὁ δὲ "Ἀρμένιος ἔλεξεν ὧδε". Ἐν Ιλ. Α. 514. "Νημερ"τὲς μὺν δὴ μοι ὑπόχρε, καὶ καπέβασεν ἢ ὑπόειπε". ὡμίλησε λοιπὸν ᾗ εἰπέ μοι φωτερὰ τὶῦ γνώμὶῦ σου ἢ ναὶ ἢ ὄ.

Μενεαίνω, ὁρμητικὶῦ τινὰ ἢ σφοδρὴν ὑπθυμίαν ἔχω, ὑπθυμῶ, ὁρίγομαι, ταροθυμέμαι, ταιδάζω, βάλεμαι, θέλω. Ἰλ. Γ. 399. "Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουσε "καπεπτμένος μένεαίνων Ἐγχεῖ χαλκείῳ". ἔτι δὲ ᾗ μετὰ Γενικ. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 361. "Μάχης ἄμοτον μένεαίνων". 2) Ὀργίζομαι, θυμῶ ᾗ ὀργῆς ἐμπίπλαμαι, θυμόνω. ἔτι μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Ο. 104. "--οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφροσύνῃσι". ὅπω ὀρθοτέρα ἡ ἀνάγν. Ἐκεδαίνομεν. Ἰλ. Π. 491. "Κτειλόμενος "μενέαινε". ὁ Ἀπολλών. ἑρμῖω. θέμ τὶῦ, Λειπόψυχεῖν. σημαίνει ὅμως ἐνταῦθα τὸ, Στένειν, Στενάζειν. Ἐκ τὶῦ Μένος, Μενέω, Μενάω, Μενοίνω. ὡς τὸ Ἔρω, Ἐείνω, Ἐρείνω, Ἐρεύνω. Ζήτει Μενοινάω.

Μενεγχής, ες, ὁ, ἡ. (ἔγχος) ταυτὸν παῖ, Μεμαχμος. Ἀνθολογ.

Μενεδάϊος, Μενεδήϊος, ὁ, ἡ. (μάχω, δάϊς) Ἰλ. Μ. 247. ᾗ, Ν. 228. κατὰ τὶῦ ἐνγενικὸν ταυτὸν ἐτὶ παῖ, Μενέγχης, ὁ μάχων ἐν τῇ μάχῃ, πολεμιστὴς, μαχητὴς, ανδρεῖος, θαρραλέος, γενναῖος, καρτερικός. ἐν Ἀναλέκτ. ά. 200. "Μενεδάϊος ἵππος".

Μενέδουπος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Ἀργ. 537. ταυτὸν παῖ, Μενεδάϊος.

Μενέκτυπος, ὁ, ἡ. ἀπόπτος, ἄφοβος, μὴ φοφοδὴς. Ἡσύχ.

Μενεμάχος, ὁ, ἡ. ᾗ Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἐν παῖ πολέμῳ μάχων. ταυτὸν παῖ, Μενεδάϊος. Ποιητ.

Μενετικὸς, ἡ, κόν. ὁ ταροθυμος-ἕτοιμος εἰς τὸ μένειν. Ἀντωνῖν. ά. 16.

Μενετοὶ θεοί. Ἀειτοφ. Ὄρν. 1620. οἱ ανοξίκακοι ᾗ ἐκ διθέως τιμωρέμενοι. οἱ δυνάμενοι μένειν ταροσμένειν. οἱ ὑπομενὶῦ ἔχοντες. ἐκ τὶῦ Μένω. "Οἱ "καιροὶ ὁ μένετοί". Θυκυδ. ὁ καιρὸς-ἡ δικαιεία δεῖ ταροσμένειν-δεῖ μένειν-δεῖ καρτερεῖ.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, ἡ. ἢ, Μενεχάρμος, ὁ, ἡ. ᾗ Μενεχάρμης, ὁ. (φύλοπις, χάρμη) ταυτὸν παῖ, Μάναιχμος, ᾗ, Μενεδάϊος. Ἰλ. Ν. 396. ᾗ, Ξ. 376.

Μενθῆραι, αἱ. Μενθῆρες, αἱ. Μενθηρίζω. ταυτὸν παῖ, Μέρμηρες, Μερμηρίζω. φροντίδες, φροντίζω. Ἡσύχ. Σιίδ. ᾗ Φώτιος.

Μενὶ, αὐτὶ τῦ, Μεύ. ὡς ᾗ τὸ, Νιῶ μὺνὶ, ἢ, Νομὺνὶ. Ἀειτοφ.

Μέννυν, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Μεὺ ἔν. παῖ Ἡροδότ.

Μενοεικὴς, ές, ὁ, ἡ. παῖ ὅ, τι καπεπαύει-καθησυχάζει-χορτάνει-ἀνάπαύει τὴν ἔφεσιν-ὑπθυμίαν ἢ παῖθος τι. καὶ ἐνταῦθεν, αὐτὶ τῦ, Προσίμὴς, ἀρεσόμὺνος ὑπθυμητὸς. ἐκ τῦ, Μένος, καὶ, Εἴκω, ταυτὸν παῖ Ἁρμόζω. ὁ Πλάταρχ. εἰς Φων. 2. ἑρμῖω. τὸ ἐμφ τὸ "Τῷ ἡδυλόγῳ τῆς ψυχῆς ὑπείκον ᾗ μὴ μαχόμε"νον". καὶ ἐνταῦθεν ἑπομένως λέγει Προσίμὴς καὶ "ταροσικόντες". ὁ Ὅμηρος μετεχειείθη τὶῦ λέξιν ἐν Φαιηκῖῦ ᾗ Πατῖῦ "Δαῖς, οἷνος, ἐδωδὴ, ὄπα, δῆτο"νον μνοεικ. αὐτὶ τῦ, Δαψιλὴς, αὐτάρκης, κ. τ. λ. ἐνταῦθεν ἔτι ᾗ "Μενοεικὴς πάφος". Ἰλ. Ψ. 29. ἁρμόζον καὶ θυμῖρες δὶ πνον, τὸ ὅλ τοῖς τελειοτικοῖν παρασκευάζομενον. σωζὶ-ἐνταλὴς μακελεύ. "Μενοε"κὴς μάλαγος". θυμήρης. Ὀδυσ. Ν. 409. καὶ ἐπομόνως "Μενοεικὴς χάρις". Ἰλιάδ. Ψ. 650. "Μενοε"κέα δῶρα". Τ. 144. "Ζωὴ πολλὴ μνοεικὴς". Ὀδ. Π. 429. αὐτὶ τῦ, Βίοτος, εὐσία. "Τῶν ἁμαρθό"μὺν μνοεικέ". Ὀδυσ. Ξ. 232. ἐκ τῶν ἐκλεξ, ἐκεῖτο τὸ ὁποῖον μοι ἦτον αἱρετὸν ᾗ θυμῖρες, ἀλλὰ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ. 139. "Μενοεικέα νὺίων ὕλλω". ἐκ αὐτὶ τῦ, Ἱκανὸν, πολλὸν, πλουσίον, δαψιλῆ. ἐν καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ι. 158. "Μενοεικὴς ἠπὴρ". καὶ ἐν Ν. 273. "Μενοεικὴς λπίς".

Μενοινάω, ῶ. Μέλ. ήσω. Μενοινέω, καὶ, Μενοινάω. Ἰλ. Ν. 79. παῖ Ὁμῖρ. αὐτὶ τῦ, Ἐν νῷ ἢ κατὰ νῦν ἔχω, φροντίζω, συλλογίζομαι, φροντίζω, μεμνῶ, ἐνθυμίζομαι. Ἰλιάδ. Τ. 164. καὶ Ν. 70. 2) Ταυτὸν παῖ, Μενοιάω, ὁρμητικὸν τινα ὑπθυμὸν ἔχω ταρός τι, ταροθυμέμαι, ταιδάζω, βάλομαι, θέλω. μετὰ Δοτικ. "Μενοινᾶν χρήμασι". Θέογν. 434. δεῖ ταραγμάτων ταιδάζειν-ταροθυμίζεσθαι.

Μενοινὴ, ἡ. (μάνω, μάνω, μανόω) ὑπθυμία, ἔ"ρεξις, ταροθυμία, βάλη, θέλησις, διέγερσις, ὁρμὴ ταρός τι.

Μενοινόω. Ζήτ. Μενοινάω.

Μενόλκιον, ἡμαρτ. ανάγν. παρὰ Ἡσυχίῳ. εἰς Ἀλίξ. 20. αὐτὶ, Ὄλκιον.

Μένος, τὸ. σωματικὴ δύναμις, ἰσχὺς, ανδρεία, θάρ"ρος, πύκμη (κυρίζει), θυμός. "Αἴσυπε ταροφυγόντε "μάνω ᾗ χέρας". ᾗ "Ἔτι μοι μάνος ὑμπεδον ἐσί". Ὁμηρ. "Ἔτι δὲ ᾗ ὑπὶ Ἵππων ᾗ ἄλλων ζώων, ἡ σωματικὴ δύναμις, ᾗ ἡ ἐκ παύτης ταροερχομένη ταχύτης. Ἔτι δὲ ᾗ ὑπὶ Ἡλίῳ, Πυρὸς, Πετομένων, ᾗ Ἀνέμων. παῖ Ὁμῖρ. ὅτε σημαίνει ᾗ τὸ, Ὁρμὴ, βία, δύναμις. ᾗ παῖ Ἱπποκρ. "Μένος οἴνου". ᾗ Ἀπολλων. "Μένος "ὁδμῆς". ἡ δύναμις. συχνάκις δὲ καὶ κατὰ ἀειφρασίαν, οἷον "Ἱερὸν μάνος Ἀντινόοιο". ἡ δύναμις τῦ Ἡρακλέους. 2) Ψυχικὴ δύναμις, ᾗ ἐξαιρέτως αἱ σφοδρὰς ᾗ ἑρμητικὰς ὑπθυμίας ἢ ταθη ὁποτε διεγεί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρη ἢ τὸ σῶμα, ἢ μεταδίδωσι εἰς αὐτὸ τὴν ὁρμὴν· θύ-
νομιν-αἰδέομαι-δάρσος, ἢ ἐνταῦθα ἔτι αὐτὴ τῆ, Ὀρ-
γὴ, Λιδέα, Θάρσος, Ὁρμή. "Ἐπεὶ μῦθος ἔλλα-
"βε θυμόν". Ἰλ. Ψ. 468. ἀπ' ἀχρειοδαιτέων-ἀχρίων
γεγονότων ἵππων. "Μενοῦς δὲ μέγα φρονέων πίμπλαν-
"το". Λ. 103. πλήρης θυμῦ ἢ ὀργῆς ἐγίνοντο. ὀρ-
γῆς ἐπληροῦντο, ὡς ἢ τὸ "Μενέος δ' ἐμπλήσατο θυ-
"μὸν ἀρείῃ". Ἰλιάδ. Χ. 312. καθόλα δὲ αὐτὴ τῆ,
Ἐπιθυμία, "Ὀρίξις ποός τι. Ἰλ. Τ. 202. ποτὲ μῦθῳ
σωνεκφερόμενον μετὰ τῆ, Θυμὸς, ἢ μετὰ τῆ, Ἐν φρε-
σί. Ἐν σπλάγχνοις, ποτὲ δὲ ἢ βαλλόμενον εἰς τὸν Θυμὸν,
οἷον "Μενέος δὲ οἱ ἔμβαλε θυμῷ". αὐτὴ τῆ, Ἐνέ-
πνευσεν, ἐνεθύμωσεν, ἐγκαρδίωσεν-ἐθεδάρρυνεν. Ἐκ
τῆ, Μενὸς, τροέκυψε ἢ τὸ Λατιν. Mens. Πλουτ.
Μενέαι, αὐτὶ τῆ, Σκοπὸς, Γνώμη, τροβλημα. Ἰλ.
Θ. 361. "Ἐμῶν μενέων ἀπερωεῖς". κωλυτὴς τῆ ἐ-
μῶν τροβλημάτων. "Μενέαι πνείουσι". Ἰλ. Β. 536.
θυμῷ καὶ διανοίας γέμοντες, θαρσαλέοι. "Τῶν μέ-
"νος αἰὲν ἀπάσσαλον". Ἰλ. Ν. 634. αὐτὶ τῆ, Ψυ-
χὴ, γνώμη, σκοπὸς, σοχασμός. ὡς ἢ τὸ ἐν Ἰλιάδ.
Ω. 198. "Μενέες καὶ θυμὸς ἀώρει". Ζήτ. Μένω,
ἢ, Μενοινάω. Ἐπὶ, Νεὸς, θελήσεως, κλίσεως, ἢ
φρονήσεως λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς σιωθέ-
νοις, ὡς ἐν τῆ, Εὐμβρης, Δυσμβρὴς. ἐν δὲ τῆ, Ὑ-
περιβρὴς, ἢ ἐπὶ θεὸς ἢ δυνάμεως.

Μενοῦν, ἢ, Μενοῦν, καπὶ τροῖσον ἔχει τὴν σιωπὴν
μοναδικὴν ἐξ ἀμφοτέρων σημασιῶν, καθὼς ἔτι ἢ με-
τὰ τῆ, Δή. ἆρα "Μενοῦν δή". ἢ "Μενοῦν δῆτα".
παρὰ Πλάτωνι. μετὰ ταῦτα ἐν τῆ ὑπακοίσει ἔτι Κα-
τηφατικὸς, οἷον "Ἔστιν ὅτις ὑ πφοβήταί τε ἢ δέδοι-
"κε; δέδοικε μῶν". Πλάτ. ὡς ἐπὶ τὸ "Μήτοι". αὐ-
τὸ τῆ, Βέβαιε, πάντως. "Καὶ σὺ μὴ ἀχθεσθήσῃ
"μοι ἀκούων τολλῶν; ἡδήσομαι μῶν". ναὶ, βέβαιε,
ἀληθῶς, μάλιστα θερμοτέρων θέλω χαρῆ. Ξενοφ.
Κυρωπ. Η'. δ'. 10. "Τῶν χύδην ξυμβεβλημένε, σὲ
"μῶν καταλείσομεν". κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν
ἔστι ἢ τὸ, Μενοῦνγε, ἢ μάλιστα καὶ ἀρχὰς τὸ λόγε
καθὼς ἐν τῆ Ν. Δ. Δυνάται τινὰς ἔτι νὰ ἑρμηνεύ-
σῃ τὸ, Μενοῦν" ὀρθῶς τὸ, Τυλάχιστον". Αἰσχυλ.
Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 1002. "Ἀρ' ἀκοδαίμων εἰμὶ; βαρυδαίμων
"μῶν ἂν".

Μήν πω, μ' ὅλον τοῦτο, μάλιστα, καλῶς, βέβαια, δή-
πω, ἀμέλει. παρὰ Πλάτ. "Μεμνησθῆς μῶν πω".
ἐνθυμήσαι βέβαια-καλῶς. "Εἰσθέναι μῶν πω χρή".
ἆρά ποι δηλαδὴ-ἢ μάλιστα νὰ ὀρθόρῃ τινὰς. ἢ, Πρέ-
πει τινὰς ὅμως νὰ ὀρθόρῃ καλῶς.

Μέν ρα, ταυτὸν τῆ, Μὲν, μόνον παρὰ Ποιητ. εἰς
τὸ τροτηγούμενον τῆς τροτάσεως, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι
τροέκυψεν ἐκ τῆ, Μὲν ἄρα. δι' ὃ ἢ οἱ Σχολ. ἑρ-
μηνεύσι τοῦτο ἢ ὀρθῶ τῆ, Δή, ὡς δή.

Μέν τε, χρέος ταυτὸν ἐστὶ τῆ, Μέντοι. Ἰλιάδ. Δ.
342. "Σφῶϊν μὲν τ' ἐπίοικε". μάλιστα, τυλάχιστον,
βέβαια ἔοικεν-ἁρμόζει ὡς ὑμᾶς. Ἰλιάδ. Ο. 205.
"Σφῆσιν αὖ μέν τε φρένες ἐσθλῶν". οἱ δύγενεῖς μ' ὅλον
τοῦτο, ἢ, τυλάχιστον μεταβάλλουσι τὴν γνώμην αὐτῶν
εἰς τὰς παρακλήσεις ἢ παραινέσεις τῶν τροταγμάτων.
Εἰδοτα ὅμως ἑστιν ὁ Τε, ὡς ἐν Ἰλ. Φ. 464.
"Ἄλλοτε μὲν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν — ἄλλοτε δὲ
"φθινύθουσιν".

Μέντοι, μ' ὅλον τοῦτο, τυλάχιστον, ὅμως ἀλλά. "Τά
"γε ῥήματα μὲν ἔμαθεν, ἔργα μέντοι διαφορα χρεῖδον
"ἀπείρων— δίειμι". Πλάτ. τῇ ἀληθείᾳ ἐγὼ τὰς λέ-
ξεις δὲν τὰς ὀρθόρω, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, καταλαμ-
βάνω ὅλον τὸ νόημα. ἔστι δὲ καὶ μετὰ τῆ, Ὅμως,
παρ' Αἰσχυλ. Βάβ. 61. "Ὅμως γε μέντοι σοὶ δὲ μὲ-

"νιγμῶν ἐρῶ". ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ θέλω σοὶ ὁ-
μιλήσει δίχα σημείων. "Οὐ μέντοι ἀλλὰ γε". Πλάτ.
συμ. ἀ. 7. μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τοσούτῳ. 2) Ὅμως,
Ἀλλὰ, ἐξ ἐναντίας, "Εἰ μὲν μὴ μέγα εἴη τὸ ὄχλο-
"φορον-ὁπότε μέντοι πάντες ἐκθέοι". Ξενοφ. Ἀπομν.
β'. γ'. 5. ὁπότε ἢ διαφορὰ ὅμως. καπὶ ταύτην τὴν
εὐθεῖαν κεῖται ἔτι καὶ ἐν Β'. ἀ. 12. τὸ, Εἰ μέντοι,
Εἰ μέν τοι. 3) Πάντως, βέβαια, μάλιστα. "Οὐ
"ἂν ἀφεκτέον ἢ τούτου; ἀφεκτέον μέντοι". ὅταν κατα-
φάσει ἢ διορίζει πλησιεστερος ἐν τῷ "Παρὰ βασιλέως
"πολλοὶ ὡρὸς Κῦρον ἀπῆλθον — ἢ ἔτοι μέντοι οἱ μά-
"λιστα ὑπ' αὐτῦ ἀγαπώμενοι". Ξενοφ. Ἀνάβ. Α'. β'.
29. καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι οἵ τινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑ-
πὸ αὐτῦ ἠγαπῶντο. "Ετι δὲ ἢ ἐν τῇ ἐρωτήσει· "Οὐκ
"οὖτός δε μέντοι τοσοῦτον ὑπὸ τῆ Ἰλιοσὺ λέγεται ὁ βο-
"ρέας τὰν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι". Πλάτ. ἢ ἐν τῇ ὁ-
μιλίᾳ· "Οὗτος, σὲ λέγω μέντοι". Αἰσχυλ. Βάβ.
171. ἢ παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Ξ. 508. "Αἶσος μέντοι
"ἀμύμων". ἀληθῶς, ἀληθινὰ-βέβαια ἡ ὁμιλία εἶναι
καλὴ καὶ θερμασμένη. Ἰλιάδ. Θ. 294. "Οὐ μέντοι
"παύσομαι". ἐγὼ, βέβαια. ἐνταῦθα διάκειται τινὰς
νὰ ἐκλάβῃ τὸν Μὲν, αὐτὶ τῆ, Μίν, καπὶ τὸν ξύ-
πον τῆ Ἰώνων.

Μέντοι γε, μ' ὅλον τοῦτο. τὸ, Γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον κεῖται διέξαιρέτως, ὡς "Οὐ μέντοι πολλά γε χρή-
"νε ἠδύνατο καὶ ἅπασι ἐνίκησαν". Θουκυδ. "Δοκεῖ
"μέντοι καὶ ἐμοὶ ταυτὰ, ἃ μέντοι τάχ' γε ἀπαγγελῶ".
Ξενοφ. "Ἐξερρύη μέντοι τὸ ὀφθαλμὸν ἐκ τῆ χρώματος—
"ἃ μέντοι ἀπέθανέ γε". Ἡρόδοτ. Γ'. 78. μ' ὅλον
τοῦτο, πλὴν, ὅμως τοῦτο, ἀλλὰ, ὅμως δὲν ἀπέθανε.
τοιουτοτρόπως μεταχειρίζεται τὸ "Μέντοι γε" ὁ Δημο-
σθένης. Ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι τὸ "Μέντοι, ὅμως, τὸ
"δὲ σιωπᾶται, Γε, παρ' Οὐδεῖσι τῆ Ἑλλήνων". καὶ ὁ
Φώτιος, ἐν Χειρογράφ. παρ' Ἀλβέρτῳ εἰς Ἡσυχ. ἐν
Δ. Μενῶν, κεῖται "Μέντοι γε, ἢ αὐτὶ τῆ, Μέντοι,
"λέγουσι ἢ αὐτὶ τῆ Μέν. Μέντοι, τόδε σιωπᾶται, Γε,
"παρ' ὕδεσι τῆ Ἑλλήνων. τὸ δὲ Μέντοι βάρβαρον,
"ὡς ἢ Χρύσιππος φησίν". ἀλλ' οὔτε ἡ παρατήρησις
ἐπὶ τῶ, Μέντοι γε, ἐδενὸς ἄξιος ἐστὶ, καλλίων ὅμως
ἐπὶ τῶ, Μενοῦνγε, τὸ ὁποῖον εὑρὼς τὰς ἰδίας Διαθήκης,
παρ' ὕδεσι τῆ Ἑλλήνων συγγραφέων εὕρηται.

Μέντοιγε, ὡς ἢ τὸ, Μέν γε, ἐν χρήσει εἰς τὸ
παραλειπόμενον ἢ ἐπομένων τὸ λόγε, ὅτε ἢ φυλάττου-
σιν ἀμφότερα τὴν ἐκείνῃ σημασίαν. ἢ συχνάκις ἀφ' ὧν
τῇ ἐποιήκασι Δή.

Μένω, Μέλ. Μενέω, ἢ συγκ. Μεννῶ. Παρακ. Μεμόνηκα. (τὸ Λατ. Maneo ἐκ τῆ; μανῶ). Ποιητ.
Μίμνω, ἀκίνητος ἢ μετ' ὀπαδίας ἔσομαι καπτι, πε-
ρας στήσομαι, ὑπομένω, ἐμμένω, ὡς ἢ ἐν τῇ σιωπη-
θείσῃ. Ἰλ. Ι. 45. "Ἄλλοι μὲν ἕατο κατηκομόωντες
"Ἀχαιοί". Σοφοκλ. Αἴ. 76. "Ἐνθὰν ἀρκύτῳ μένων".
αὐτὸν, Ἀρκύτῳ αὐτὸν, ἐνέδραν μένων. 2) Μετὰ Αἰ-
τιατ. Προσδοκῶ, Προσμένω, ἀπεκδυκάνω, χαρτερῶ.
"Ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῆ, Προσμένω-παραμένω τὸν ἐχθρὸν,
ἢ συμπίπτω, ἢ ὑστερίζω τὸν μάχιμον. "Μένων δὲ
"τάνυν, ἢ, ἐπὶ τοῖσι". αὐτὶ τῆ, Ἀμυνόμενος, Συ-
στὰς μάχην. Δημοσθ. κατὰ Φιλίπ. ά. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ
αὐτὶ τῆ, Οἰκῶ, κατοικῶ, ἀφιξείλης τὸν χωρίου. Ζήτ.
ἢ ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Μένω, (ἀκὶ ἐκ τῆ Μενῶ, ὅπερ γίνεται ἐκ τῆ, Μί-
νω, ἀλλ' ἐκ τῆ, Μάω, ὡς ἐκ τῆ Τάω, Ταύω,
Ταίνω). ὁ Παρακ. Μέμονα, ἔ οι Ἐνεστῶτος σημα-
σίαν, Ἐπιθυμῶ, βούλομαι, θέλω. "Πεπόμην μέ-
"μονας ἀκαρεῖς ἐλθεῖν Ἕκτορα". Ἰλ. ΩΙ. 657. Πόσας
ἡμέρας θέλεις νὰ ἔχῃς ὀφθῆναι τὸν ἐνεφανισμένον τῷ λει-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἡδύς; "Μέμνας πόνοιο". Ἀπολλών. Γ. 509. Θέλεις
νὰ ἀνάσχῃς τὸν κόπον (τὸ ἔργον); Θέλεις νὰ κιν-
δυνεύσῃς; "Μεμοίκασιν τίσασθαι". Ἡρόδοτ. ς'. 84,
ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ." Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέ-
"μονε". ἀμφίβολος εἰμί. ἔμμι ἐς ἀμφιβολίαν. Ἰλ.
Π. 435. ὅπου ὁ Σχολ. δίχα τῶ, Διανοοῦμαι, ὑρμῶ.
"Ὃς δὴ νῦ κρατέει, μέμονεν δ' ἔγε ἴσα θεοῖς". Ἰλ.
Φ. 315. αὐτὶ τοῦ, Ἀσκοῦσι-δικαίως διώκειν. ὡς καὶ
τὸ, Μέμακεν, δι' ὃ καὶ ὁ Σχολ. δίχα τῶ, Προθυμοῦται,
ὑρμᾷ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάω. καὶ, Ἐμαιόμην. Ὁ Ἐνε-
ωὸς "Μεύω ἑπήκοος γρέσθαι ὡς δίκης". Αἰσχύλ. Εὐ-
μέν. 719. ὡς καὶ τὸ ἐν εἰκ. 664. "Μεύω δ' ἀκοῦσαι
"ὡῶς ἀγὼν κειθήσεται". φαίνεται ὅτι κεῖται ὀπὶ τῇ
αὐτῇ σημασίᾳ τῷ Θέλω. Τὸ ἀνώτερον ῥῆμα Μεύω,
Μίμνω, (ὡς τὸ Τέκω, Τίκω) ἔσιν ἡ ἰδία λέξις
μετὰ τῆς σημασίας αὐτῆς, ἴσαμαι ὀπί τι, ὀπιθυμῶ,
βέλομαι, ἐλπίζω, ὡροσμένω, ἀργοπορῶ. Τὸ Λατιν. Manco μᾶς διδάσκει, ὅτι τὸ Μεύω, καὶ Μεῖος
ἐκ τοῦ Μάω ὡροκύπτουσι.

Μεράρχης, ου, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν τῆς μερί-
δος, ἤτοι ενὸς συνήματος (ῥηγμένου) ἐκ δύο χιλιά-
δων, καὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡραιοτέρων σωϊσαμένων.
Αἰλιαν. Τακτ.

Μεραρχία, ἡ. (μεραρχέω) τὸ ἀξίωμα τοῦ μεράρχου.

Μέρδω, Μ. σω. ταυτὸν τῷ, Ἀμέρδω. Ἡσύχ. ὁ
αὐτὸς ἔχει ἔτι, Μερθέσα, ὡερηθέσα. καὶ Μέρε-
ται, ὡέρεται.

Μερείη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μειρίς. Πίν. Ἡρακλ. πα-
ρὰ Ἡσυχ. φυλῆς μέρος ἓν δέκα ξιφέων σωϊζόν.

Μεριδάρπαξ, αγος, ὁ. ὃσις ἁρπάζει τὰς μεριδας.
Βαβ. 256.

Μεριδάρχης, ου, ὁ. ὁ μερίδος ἄρχων. ὁ διοικητὴς
ἢ ἀρχηγὸς μερίδος τινὸς τόπου ἢ ὡρατεύματος.

Μεριδαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεριδάρχου. Ἰώσηπ.

Μερίζω, ὡς μερίδας διαιρῶ, εἰς μέρη μαράζω.
2) "Μερίζομαί τι". μεράζω. μετά τινος τι. μεταξύ
μας μοιραζόμεθα τι μετά τινος. "Πότερα μεμερισμέ-
"νος εἰμὶ τοῦ τῶν ἀδελφῶν ἢ κοινὸς ἁπάντων αὐτοῖς".
Δημοσθ. αὖ ἡ πατρικὴ οὐσία ἔσται μνησικμένη μετὰ
τῶν ἀδελφῶν. ὁ Ἀππιαν. λέγει "Μερίζεσθαί τι τι-
"νί. Τί ὡρός τινα". καὶ "Τινί τινος". μεράζειν τι
μετά τινος. "Τῆς γῆς ἐκείνης ἡμῖν τὸ μὴ τι ἡ πατρὶς
"μερίζεται". οὐ μέρος τῆς ἀποικίας μας τῆς ὑπαρχούσης
μας καμμιὰν ἢ πατρὶς εἰς μερίδιον καὶ ἡ πατρίς.
3) Μερίζεσθαι, Παθητ. διαιροῦμαι, (γίνομαι τα-
μάφι) εἰς μερίδα γίνομαι, ἢ ἐν μερίδι εἰμί.

Μεριχεύομαι, μεικὲς γίνομαι, διαιροῦμαι. ἐκ Πιχυμίρ. ἀμφ.

Μερικός, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Μερικῶς. ὁ εἰς μέ-
ρος ἀνήκων-ἁρμόζων. καὶ ὁ κατὰ μέρος ὢν ἢ ζῶν, ἰ-
διαίτερος, ξεχωριστὸς, μοναδικὸς, καὶ καινὸς. ὡς τὸ
Ἰταλ. Particolare, ὡραζιάλε.

Μέριμνα, ἡ. φροντὶς, εὔνοια, ὡροκοπὴ, τὸ φροντι-
στικῶς ἢ σκεπτικῶς καταγίνεσθαι ὡού τι. ἢ σύνοιαν ἐ-
χειν ὡού τινος. Ἐκ τοῦ, Μέρω, Μάρω, Μερίω, Με-
ρίζω, μεριμνὸς, Μεριμνῶ (ᾗ συγκ. Μερίμνη, ὡς
τὸ Λίμνη ἐκ τοῦ Λιμνόω, ἐκ τοῦ Λιμνάω, Λίμνω) τὸ
διαιρῶ. ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. εἶπεν "Οἱ γὰρ φροντίζοντες
μεριζονται τὴν γνώμην. ᾗ ὁ Λατῖν. Τερεντιος Ἀνδρ.
α. ἐ. 25. Cura animum diverse trahunt. Πχρομοίως
ἐκ τούτου ἔσι καὶ τὸ, Μέρμερες, καὶ, Μέριμπρος, Μερ-
μηρίζω, ἐκ τοῦ Μέρω, Μάρω, Μέρμερες. (ὡς ἐκ
τοῦ Μάρω, Μαίρω, Μάρμαρος) ὁ φροντίδα καὶ θλί-
ψιν ὡροξενῶν. ὅθεν

Μεριμνάω, ῶ. Μέλ. ήσω. φροντίζω, ὡροσεκτικῶς
καὶ σκεπτικῶς καταγίνομαι ὡού τι. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.
52. "ὁ παρεληκὼς τὰ ἔργα — κἀγὼ ὁ ἐσκεμμένος, ὁ
"δ' ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν". ὅπου τὸ, Μερι-
μνήσας παράλληλον ἐσὶ τοῦ, Παρεληκὼς, καὶ ὡρὸς ἀ-
ποφυγὴν τῶ κακοφώνως, Μεμερεμνηκὼς, ὁ Ῥήτωρ ἐξέ-
λαβε τὸν Ἀόριςον αὐτὶ Παρακεκμήκα. Συλλογίζομαι,
σοχάζομαι, Ἐρευνῶ, λεπτομερῶς ἐξετάζω ὡού τινος.
Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ά. 14. "Τῶν ὡερὶ τῆς γῆς παν-
"των φύσεως μεριμνόντων". ὅθεν

Μέριμνημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μέριμνα. καὶ ἐκεῖνο
ὡερὶ τοῦ ὁποίου γίνεται μέριμνα.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ. ὃσις μεριμνᾷ-φροντίζει. λε-
πτομερῶς ἐξετάζει. ὅθεν

Μεριμνητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ κλίσιν ἔ-
χων, ὁ ὑπόδειος εἰς τὸ μεριμνᾶν. Τὸ μεριμνητικὸν,
αὐτὶ, ἡ Μέριμνα.

Μεριμνοποιῶ, μεριμνας ποιῶ. Γλωσσ.

Μεριμνοσοφιςὴς, οῦ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μεριμνοφρον-
τιςής. Σχολ. Ἀριςοφ. Νεφ. ἀμφ.

Μεριμνοτόκος, ος, ον. ὁ μεριμνας τίκτων-γεννῶν.

Μεριμνοφροντιςὴς, οῦ, ὁ. ὁ ὡερὶ μεριμνων φρον-
τίζων-ἐξετάζων, λεπτολόγος. Κωμικῶς ὑπό τινος Φιλο-
σόφου. Ἀριςοφ. Νεφ. 101.

Μερὶς, ίδος, ἡ. (μέρος) μέρος ἔκ τινος, μερίδιον,
τμῆμα, κομμάτιον, μερτικὸν, μεριδίον ἔκ τινος φαγητοῦ.
(Portion, porzione.) λέγεται ἔτι καὶ ὑπὸ διαιρέσεως
σώματός τινος πολιτικοῦ. Φατεία. Partito, παράφ.
Τυρκ. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὴ τῷ, Σωτηρία, βοήθεια, κέρ-
δος, ὄφελος. "Τῶν τῶ παθόντος δυλαβηκεν τοῦ μηδὲν
"ὑποκλαμβάνῃ μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν". Δη-
μοσθ. σελ. 537. καὶ σελ. 574. "Ἔσι μεγάλη τοῖς α-
"δικοῦσιν ἄπασι μερὶς καὶ πλεονεξία ἡ τῆς ὑμετέρων
"ζόφων ὡαρόντος".

Μέρισμα, τὸ. τὸ μεμερισμένον, μοιρασμένον, μερί-
διον, μερτικὸν, μέρος. Ὀρφ. Ὕμν. ἐκ τοῦ Μερίζω,
ὅθεν ἔτι

Μερισμὸς, ὁ. ἡ ὡράξις τοῦ μερίζειν, μοιρασμὸς,
μοίρασία.

Μεριςὴς, οῦ, ὁ. ὃσις μερίζει-μοιράζει, μοιραςὴς.

Μεριςικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν-ὁ
ὑπόδειος εἰς τὸ διαιρεῖν καὶ μερίζειν.

Μεριςὸς, ὴ, ὸν. ὁ μεριδωθεὶς διαιρεμένος. καὶ ὁ
μοιρασμένος, διηρημένος εἰς μέρη. Πλάτ.

Μερίςευόμαι, μεικτίνος ἢ μεταξύ μας μοιράζομαι.
παρὰ τοῖς Ο. Ἰώβ. μά. 6. ἐκ τοῦ

Μερίτης, ου, ὁ. ὁ λαβὼν-ἔχων μέρος ὡού τινος.
συμμερις ής. Πολύβ.

Μερμαίρω, Μερμέρω, ᾗ, Μερμήρω. ταυτὸν τῷ,
Μεριμνίζω. σύνηθες μόνον παρὰ τοῖς παλαιοῖς
Γραμματ.

Μέρμερον κακόν. Λυκιαν. λεξιφ. ια. αὐτὶ τοῦ,
Μεγάλον κακόν, ὅπου ἄλλοι, Τερμέριον, εἶπον.

Μέρμερος, παρ' Ὁμήρ. καλοῦνται Μέρμηρα, αἱ μεγά-
λαι πολεμικαὶ ὡράξεις, ἤτοι τὰ ἐν πολέμοις μεγά-
λα κατορθώματα, δι' ὧν ἐβλάφθησαν οἱ ἐχθροί. ᾗ
ἐναντίον εἶπεν ἔτι ὁ αὐτὸς "Πολέμου μέρμερα ἔργα".
τὰ φθοροποιὰ ἔργα τοῦ πολέμου, τὰ ὁποῖα παραδίδας
ὁ Ἡσίοδος εἶπε "Μέρμερα ἔργα γυναικῶν". τὰ πλή-
ρη μεριμνῶν ἔργα τῆς γυναικός. "Τοσσάδε μέρμερα".
αὐτὶ τοῦ, Κακά. Ἰλ. Κ. 48. καὶ εἰκ. 480. "Μέρ-
"μερα ἔργα". αὐτὶ τοῦ μεγάλα κατορθώματα. "Μερ-
"μέρῳ κακῷ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 509." Διονύσ. ὁ Περιηγ.
ἐν εἰκ. 350. καλεῖ "Μέρμηρον ἔθνος", τὸ πολεμι-
κόν. ὁ Νίκανδρ. Θηρ. 208. "Μέρμερος αὐδρακίη". ᾗ
Λυκόφρ. 949. "Μέρμερος βλάβη". αὐτὶ τοῦ, Μεγά-
λη.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λη. Ἡ κυρίως σημασία τούτου φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, Πᾶς ὅστις φοβεῖται φροντίδα ἢ κόπον. ἄρα, Κακὸς, βλαβερὸς, φθοροποιὸς, δύσκολος, ἢ ὁ δεῖ πανηγιῶν φροντίδα τισιν ἐμποιῶν. ὁ Πλάτων καλεῖ, Μέρμερον, τὸν κακὸν-βαρὺ, τὸν φροντίδος ἄξιον, τὸν χαλεπὸν καὶ δύσκολον εἰς τὸ νὰ τὸν δύνασθαι ὑπομένειν ἄνθρωπον. καὶ ὁ Πλούταρχ. "Μέρμερον χρῆμα". τὸ βλαβερὸν ζῶον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Μέεμνα. καὶ ἐντεῦθεν ἐκ τῆς τοῦ κατὰ Πλάτωνα σημασίας τροπήχθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, Μερμηρίζω, καὶ κατὰ παραφθορὰν, Μυρμηρίζω, δηλ. δυσκόλως-ἀνθρώπινος καὶ ὑποπτοφορύζοντος ἀνθρώπου, ἢ τὸ, Μερμήρης, ὁ τοιοῦτον ἰδίωμα ἔχων. ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. α'. 409. καλεῖ "Κυῶν μέρμερον". καὶ τὸν ἰχνοβατοῦντα κυῶν. διότι καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ζῶον, μερμηρίζει, ἢ φροντιστικὸς ἐστὶ τῶν δυνατῶν τὸ ζῶον δι' ἰχνῶν.

Μέρμηρα, ἡ. μέεμνα, φροντὶς, ἐνοχλεία, θλῖψις, ἀνάγκη. "Ἄμπαυμα μερμηράων". ἀνάπαυμα-ἀναψυχὴ ἀπὸ τῆς φροντίδων. Ἡσίοδ. "Ὅτεω, Ἀμερμηρὲ, ἀφροντίστως, ἀμεριμνως. Πρσκύπτει μετὰ τοῦ, Μέεμνα, ἐκ τοῦ, Μέρος. Ζήτ. Μέεμνα, ὅτεω

Μερμηρίζω, Μ. ἴσω, καὶ, ἴξω. μεεμνῶ, φροντίζω, σκοπεύω, σκοπάζομαι, ἐνθυμίζομαι, βασανίζομαι καθ' ἑαυτὸν, ἀμφιβάλλω, διστάζω ὡς τινες. Ἰλ. Α. 189. 2) Σκέπτομαι ἢ μελετῶ καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ ἐφεύρω τι, κατὰ τὸν ἔχω, ἐφευρίσκω. Ὀδυσ. Ω. 127. "Δῖλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε". Β. 321. "Φόνον ἡμῖν μερμηρίζει". Δ. 533. "Λεικέα μερμηρίζων". καὶ σίχ. 791. "Ὅσα μερμήριξε λεών". τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Π. 256. "Ἀμφίφορα μερμήριξα". αὐτὶ τοῦ, Ἐν ἑαυτῷ σκοπάζεσθαι καὶ βραδύνειν-ἀργοπορεῖν. πιθανὸν καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 190. Μετὰ Ἀπαρεμφ. "Μερμήριξε κύσαι". Ὀδυσ. Ω. 235. ὅπερ ἀκολουθεῖ κατοπέρω τὸ "Ἦ φῶτ' ὄξυρέοιτο". ὡς ἂν νὰ ἐρωτηθῇ τὸ "Ἦ κύσαι".

Μέρμις, ιθος, ἡ. καὶ, Μέρμιθος, ου, ὁ. παυτὸν πῦ, Μήνιγγος, μίτος, νῆμα, κλωστὴ, δεσμὸς, χαῖται, λεπτὸν χοινίον. Ὀδυσ. Κ. 23. Παρ' Ἀγαθαρχίδ. κεῖται ἔτι "Ταύτας μερμίθας εἰς τὴν χέρσον ἐκπέλλοντες". ὁ δὲ Διόδωρ. Σικ. γ'. 22. αὐτὶ τούτου "Μήνιγγον, εἶπε". ὅπου τὰ Χειρόγρ. Μίρμιθα, ἔχουσι. Ζήτ. Μήνιγγος.

Μέρμηκος, ὁ. ἄδος ἱερακος. Λίλιαν. Ζῶων Ἰδιορ. ιβ'. 4. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μέρμης, καὶ ἑρμῖν. ὄρνις πυ, Τετράρχης.

Μεροπήιος, ὁ, ἡ. ὑ, Μεροπίς, ίδος, ἡ. (μέροψ) ἀνθρώπινος, ἀνθρωπίνη. Λυθόλογος.

Μέρος, εος, ους, τὸ. τὸ μεμερίσθαι ἢ διαιρεῖσθαι τμῆμα τινὸς σώματος ἢ ποσότητος φυσικῆς ἢ ἠθικῆς, ἢ τὸ ὁποῖον ἔλαχεν ἢ ἔλαβέ τινας. ἐν τῷ ὁποίῳ μετέχει ἢ ἐμερίσθη. μεείδιον, μερτικὸν, μερὶς. καὶ ἐπομένως αὐτὶ τοῦ, Τάξις, σειρὰ, ἀράδα. "Ἐν μέρει". κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδα, ὁπὸ σίρα σίρα. ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. "Κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος". ἔτι δὲ καὶ ἀπλῶς τῆς Κατὰ ἔσον αὐτὴν εἰς ἐμὲ. ὡς τὸ τῆς συνηθείας "Ὅσον ἀπὸ μέρος μου". "Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ. ἔτι δὲ καὶ "Πρὸς τὸ μέρος". "Ὠκελ. "Μέρος τι". κατὰ μέρος, μεριχῶς, ἰδιαιτέρως, ξεχωριστὰ, ἐν μέρει, ἐν μέρει καθόλου ἤτοι Ὁλικῶς. Ξενοφ. Ἱππ. α'. 12. Ἐπεί τε αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀφίξιος παρὰ τὸν μάγον". ὁπότε ἦλθεν ἡ ἀράδα ἀπὸ ὑπάγῃ αὐτὸς πρὸς τὸν μάγον. Ἡρόδοτ. γ'. 69. "Ἐν μέρει ἐργασίας τινὶ ἀνδρώσει". Δημοσθ. θέλει τὸ μεμέρισθαι ὡς μίαν ξεχωριστὴν ἐργασίαν. "Ὡς ἐν ἀγαθῷ μέρει λαμβάνων". Ἀεισοτ. μεγ. Ἠθ. β'. 2. θέλει τὸ διχῶς νομίσαι ὡς κάτι τι ξεχωριστὸν καλόν. τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 477. "Τοῦτο γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος". φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τοῦ, Μοῖρα.

Μέροψ, οπος, ὁ. καὶ πληθ. Μέροπες, οἱ ἄνθρωποι, κατ' ἀρχὰς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ἰσιακικῶς. πιθανῶς τροποπλάστως ἡ λέξις ἔκτινος σημειωτικῆς ἰδιότητος τῆς φωνῆς (ὄψ, ὄπος) τὴν ὁποίαν ἡμεῖς πλέον δὲν διακρίνομεν ἀκριβῶς νὰ τὴν διορίσωμεν. Ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Α. 250. ἔχει "Μερόπων, μεμειγμένων τὴν φωνὴν ἐχόντων", ὡς τρόπος σύγκρισιν τῆς ἄλλων ζώων. ὃ ἐστὶ μεμιγμένην εἰς συλλαβὰς, καὶ ἐνάρθρων ἐχόντων τὴν ὄπα, τουτ' ἔστι τὴν φωνήν. 2) Εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἀέροψ, ὁ. λέγεται, τὸ ὁποῖον ζώγει τὰς μέλισσας, μελισσοφάγος. Merops apiaster, Linn.

Μέρω, Ποιητ. παυτὸν πῦ, Μείρω.

Μέσαβον, καὶ, Μεσάβιον, τὸ. ὑ, Μέσαβος, ὁ. Καλλίμαχ. "Μεσάβης ὑποδύς". (μέσος, βῆς) παυτὸν πῦ, Ζυγόδεσμος. δερμάτινος ἱμὰς-λωρίον, δι' οὗ δένεται ὁ ζυγὸς τῆς βοῶν κατὰ τὸ μέσον τοῦ ῥυμοῦ. Ζήτ. Ζυγόδεσμον. ὁ Πολυδ. α'. 13. ἔχει "Ὁ πλατὺς ἱμὰς ὁ τοῦ ζυγοῦ παρακαθαπτόμενος, Ἐγκέβιον, ἢ Μέσαβον, καλεῖται. καπελαμβάνουσι δὲ αὐτῶν ὅταν περιελῶσιν εἰς τὸ τὸ ζυγὸ ξύσπημα, κερκίδα ξυλίνην ἐμβαλόντες ἣ καλεῖται Ἔμβρυον, ἢ Ἔνυδρον". ὅτεν

Μεσαβόω, ζεύγνυω-ζεύγω τὰς βοᾶς, ἢ βάλλω τὸν ζυγὸν ἐπὶ τὰ ζαχήλα τῆς βοῶν. Δυκόφρ. 817. "Ὑπὸ ζεύγλησι μεσαβεῖν".

Μεσάγκεια, ἡ. παυτὸν πῦ, Μεπάγκεια, κοιλώς.

Μέσαγκτος. Ζήτ. Μεσάκτιος.

Μεσάγκυλον, τὸ. προσυπακουμ. Ἀκόντιον. εἶδος ἀκοντίου τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέσον τῆς ὑδρίας ἀγκυλίου ἔχει. Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἀνδρομ. 1134. "Μεσάγκυλα, εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων ἔκαστον ἔχοντες ἰφίσματα". ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Φοινίσ. 1148. λέγει "Διὰ τὸ κατὰ μέσον τῇ ξύλῃ τὸ ἀκόντιον ἀγκύλην τινὰ ἢ κοίλην ἔχειν, ὡς ἂν ἐρείδηται ὁ χεὶρ τῷ "πέμποντος". ὡς ἂν τὰ ἔκκεντρα Κύκλοι, αὐτὰ τὰ Κοῖλα.

Μεσαγκωνὶς, ωνος, ὁ. παρὰ Μαθημ. παλ. σιλ. οι. καλοῦνται, Μεσαγκωνίς, μέρη τινὰ τῆς ῥιπτικῶν πολεμικῶν μηχανῶν.

Μεσάγριος, ὁ, ἡ. κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγριος, μισὸς χωρικὸς. Στράβ. ιγ'. σελ. 885. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον, Μισάγριος, ἔχουσι.

Μισάγριος, ὁ, ἡ. κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγριος, μισὸς ἄγριος.

Μεσάζω, ἐν τῇ μέσῳ εἰμὶ, κεῖμαι-διείσκομαι ἢ ἔχομαι εἰς τὸ μέσον. εἶμαι ἢ ἐμβάλλω ἀνάμεσα. ἐν τῇ συνηθείᾳ, αὐτὶ τοῦ, Μεσίτης εἰμὶ. ὅς ἢ ὃ ὑπάρξει. Μεσάζω, αὐτὶ τοῦ Μεσίτης.

Μισαίγεως, ὁ, ἡ. παυτὸν πῦ, Μισόγειως. Δυκόφρ. 363. ὅπου ἄλλοι, Μεσήγειως, ἀναγινώσκουσι.

Μισαιπόλιος, ὁ, ἡ. κατὰ τὸ ἥμισυ λύκος-ἄσαρκος, ῥείβος, τὸ ὁποῖον ἀρχίζουσι νὰ αἰσθάνωνται τὰ γόνατα. Ἰλ. Ν. 361.

Μεσαίτατος, λίαν-ἀκριβῶς κατὰ τὸ μέσον κείμενος, ἤτοι, Μέσα εἰς τὸ μέσον ὤν. ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, Μέσαιος, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ πῦ, Μέσος. τὸ συγκειτ. Μεσαίτερος. ἀκριβέστερον κατὰ τὸ μέσον.

Μεσαίχμιον, τὸ. (μέσος, αἰχμὴ) τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰχμῆς ἔλασμα, ὃ ἐστὶν, ὁ τόπος ὅστις κεῖται μεταξὺ τῶν δύο μαχομένων στρατευμάτων.

Μέσακμον, Μέσακνον, Μέσακλον, Μεσάκτιον, ἡμάρτημ. ἀκμαγι. αὐτὶ, Μεσαίτιον.

Μι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεσάκτιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκτῆς κείμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 886. ὅπου πρότερ. Μεσαγκτος, ἔκειτο.

Μεσάντιον, τό. ταυτὸν τῷ, Ἀντίον, ἢ ἄλλως, μέγα τι τιμῆμα ξύλου ἐν τῷ ἐργαλείῳ τῷ ὑφαντῷ.

Μεσάραιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεσονύκτειος. καὶ, Μεσάραιον, τό. (ἀρὰ, γάσηρ) ταυτὸν τῷ, Μεσονύκτειον. Ζήτ. Ἀραῖος.

Μεσάτιος, καὶ, Μέσατος, ταυτὸν τῷ, Μέσος.

Μεσαύλη, ἡ. Vitruvius, ς'. 10. τὸ μεταξὺ δύο αὐλαῖ διάστημα. Ζήτ. Μέσαυλος, ἀειδ. 2.

Μεσαύλιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μέσαυλος. τὸ Μεσαύλιον, ταυτὸν τῷ, Μέσαυλον. ἡ ἐν μέσῳ τῇ οἰκῳ αὐλή. παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Ξ. 449. καὶ 455. λέγεται εἰς ἕξους (σκιλάβους) ὅσις ἐπιμελεῖτο τὰ ἐν τῷ οἰκῳ ζῶα, ἢ τὰ ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἐπαύλει κτλσὶν. ὡς τὸ παρὰ Λατ. Mediastinus. Παρ' Ἀειστάρ. Κυνικ. σελ. 26. κεῖται "Τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαυλικὰ "ἢ ὑλικὰ ῥήματα". ὁ Ἡσύχιος μετεχειρίσθη τὸ, Διαύλιον, αὐτὶ τῷ, Μεσαύλιον, καὶ ἁμαρτ. αὐτὸ ἀλλέως παρὰ τὸν Σουίδ. καὶ Σχολ. Λειτορ. Σφῆκ. 1282. κατ' Εὐξάθ. Κρήματι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλιζόμενον.

Μέσαυλος, ὁ, ἡ. Μέσαυλος, καὶ Ἀττικ. Μέταυλος. (μέσος, αὐλὴ) ὡς ἰσιακ. σημαίνει τὸν ἐν μέσῳ τῇ οἰκῳ αὐλίου, ἤτοι τὸ μεταξὺ τῆς θαλάμων διάστημα, ἐν ᾧ εἰσὶν ἑκατέρωθεν αἱ θύραι, δι' ὧν εἰσέρχονται εἰς τὸν γυναικωνίτιν καὶ ἀνδρωνίτιν, τὸ ὁποῖον τοῦτο χώρημα εἶχε καὶ σύλας κατὰ σειρὰν, καθὼς τὸ ἀειγεάφει σαφέστατα Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. ἀργ. γ'. 235. "Ἐνθάδε καὶ μέσαυλος ἐλήλατο, τῇ δ' ἔπι "πολλαὶ Δικτίδες δι' παγῆς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ "καὶ ἔνθα. Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε πέ"τυκτο. Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔξασαν ἀμφοτέ"ρωθεν". ἐν Ἰλ. Λ. 547. καὶ Ρ. 112. καὶ 657. καὶ παρὰ Κοίντ. Σμυρν. ιβ'. 572. λέγεται ἔτι καὶ ἡ "Ἐπαυλις, ἡ μήτηρ, ἤτοι ὁ ἀγχιστικὸς σαθμὸς, (σαὶη) ὅπερ μύουσι τὰ κτλσὶν. ἐν Ἰλ. Ω. 29. καὶ Ὀδυσ. Κ. 435. καλεῖται ἔτι καὶ τὸ Σπήλαιον τῆς Κύκλωπος. 2) Ὡς ὑπόθετ. συνώνυμ. τὸ Θύρα, ἡ ἐκ τῆς τῆς οἰκῳ αὐλῆς θύρα ἡ ἀπάγουσα πρὸς τὸν γυναικωνίτιν, ἤτοι ἡ μεταξὺ δύο αὐλῶν κειμένη. Ζήτ. Μεσαύλη, καὶ, Μέταυλος. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 235. "Ἡ φέρουσα εἰς τὸν ἀνδρωνίτιν καὶ "γυναικωνίτιν θύρα". Πολύπερχ. Ἀραπ. 26. ὁ αὐτὸς ἔτι παραβάλλει μὲ τὸ τῶν Ἐπιγλωττίδα.

Μεσαύχην, ενος, ὁ, ἡ. "Μεσαύχενες ἀσκοί". ἔγραψεν ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Φώτ. ὀρθῶς Ἀειφαύ. οἵτινες ἔτι ἐσημείωσεν καὶ τὴν διάφορον τύτε ἀπάγι. Δεσαύχενες, ἐκ τῆς Δίω. οἱ ὑπὸ τὸ μέσον τῆς αὐχένος δεσμεύόμενοι.

Μέσδων, Δωρικ. αὐτὶ, Μείζων. Πολύπερ. Λυκόργ. 19.

Μεσεγγυάω, ῶ. (μεσέγγυος) ὑπέχομαι τι εἰς τινα, καὶ διὰ βεβαίωσιν τῆς ὑποχέσεώς μου καταβάλλω ἐνέχυρόν τι εἰς ἕν ἄλλο τείτον πρόσωπον. διὶ ἐνέχυρα ἐγγυῶμαι, μεταξὺ τινῶν ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ἐγγυῶμαι. Μέσ. "Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, ἀργύριον, πάλαντον, κ. "τ. τ." Ῥήτορ. Ὑπόχομαι ἀργύριον, πάλαντον, καὶ διὰ ἐγγύησιν καὶ βεβαίωσιν καταβάλλω αὐτὸ εἰς ἐνέχυρον εἰς ἕν ἄλλο τείτον πρόσωπον. Ἀντιφ. ὠδὲ τῷ Χορευτῇ. καὶ Πλάτ. Νόμ. ιά. "Ἐὰν δὲ τὸ μισεγγυηθὲν "ῥῆμα ᾖ, τὸν ικηθέντα ὧδε αὐτῷ δίκη, τῷ προ"φίλει ἐκτίειν τοῖς ἄρχουσι". τὸ διὰ μεσιτῆς ὑποτεθὲν καὶ ἀμφισβητούμενον. ὧδε

Μεσεγγύη, ἡ. ᾗ, Μεσεγγύησις, ἡ διὰ καταβολῆς ἐνεχύρου εἴτε τείτου προσώπου ἐγγύησις.

Μεσεγγύημα, τό. τὸ παρακατάμενον ἀργύριον διὰ ἐγγυήσεως τῆς δόντων, διὰ τὸ διαπραξάμενον αὐτόν. ἢ Μεσεγγύημα, ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῆς δόντων διὰ τῆς ὅτιῶν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό. Ἀππιαν.

Μεσεγγυητὴς, οῦ. ὁ διὰ ἐνεχύρου ἐγγυώμενος. Γλωσσ.

Μεσέγγυος, ὁ, ἡ. μεσίτης, ὁ τῷ διὰ ἐνεχύρου ἐγγύησιν δεχόμενος.

Μεσεντέριον, καὶ, Μεσέντερον, τό. ὑπακουσ. Δέρμα. ἡ λεπτὴ μεμβράνη ἥτοι ἡ σκέπη, ἥτις διείσκομβὴν μεταξὺ τῆς ἐντέρων, σωμδέει καὶ συγκρατεῖ αὐτά. Ζήτ. Μεσόκωλον.

Μεσέρκειος, ὁ, ἡ. (μέσος, ἕρκος) παρ' Ἡσυχ. ὁ ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας τιμώμενος ἢ ἱσάμβωμος Ζεύς.

Μεσευθεῖς, έος, ὁ, ἡ. παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις καλεῖται ὁ ἀειθμὸς ἕξ, 6. διότι κεῖται κατὰ τὸ μέσον, μεταξὺ τῆς δυάδος ἀειθμῶν τά τε ἑπλασὴ δέκα, 10. καὶ τὲ δύο, 2. Κλήμ. Σέξτ. ς'.

Μεσεύω, (μέσος, μεσέω) εἰμὶ - κεῖμαι κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὸ μέσον εἰμί. μετὰ Γενικ. Πλάτ. Νόμ. ς'. ὅπου τινα Χειρόγρ. Μεσιτεύω, ἔχουσιν. Ἀειστοτέλ. "Μεσῶν ἥλιος". αὐτὶ τῷ, Μεσημβρινίζων. "Μεσεῖπος "δεῖπνον", κατὰ τὸ μέσον ἢ ὡσεὶ τὰ μέσα ὤν. "Με"σέουσα ἡμέρα". τὸ μεσημέρειον. Ἡρόδοτ.

Μεσήγαιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεσόγειος. ἀμφ.

Μεσηγύ, Μεσηγύ. καὶ, Μεσηγύς, Μεσηγής. Ἐπίρ. Κατὰ τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ, Ὀδυσ. Ο. 527. διὰ διαστήματος καὶ χρόνου. ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ. "Τὸ μεσηγὺ ἡμέρας" τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημέρι. Θεόκειτ. κέ. 216. μετὰ Γενικ. αὐτόθ. σίχ. 237. "Μεσηγὺ σπιδέων" ἀναμεταξύ, ἀνάμεσα.

Μεσήεις, ήεσσα, ῆεν. μέτειος, μεσιακὸς, κατὰ τὸ μέσον. Ἰλ. Μ. 269. ταυτὸν τῷ, Μέσος.

Μεσηλιξ, ικος, ὁ, ἡ. ὁ μέσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, μεσοκαιρίας. ἢ καθ' Ἡσύχ. ὁ ἀπὸ ἐτῶν πεσσαρακοντα ἕως πεντήκοντα.

Μεσημβρία, ἡ. (μέσος, ἡμέρα) καὶ, Μεσημβρίη, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, μεσημέριον. 2) Καὶ τὸ ἀπὸ νότου κείμενον σημεῖον, ὁ ἐστὶ, τὸ ἀπ' ἀνατολῶν τῆς Ἄρκτου μέρος, παρὰ Γεωγράφοις καὶ Ἀστρονόμοις.

Μεσημβριάζω, Μ. άσω. Μεσημβρίαω, ῶ, Μεσημβρίζω, ἐν μεσημβρίᾳ εἰμὶ, ἢ κεῖμαι, περὶς μεσημβρίαν. Κάμνω μεσημέρι, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μεσημερίας. "Ἥλιος μεσημβριάων, ῶ, μεσημβριά"ζων". ὕσταται κατὰ τὸ μέσον τῦ ὁρκυῦ.

Μεσημβρινὸς, ἐκ τῆς, Μεσημερινὸς. (Ζήτ. ἐν τῷ, Β. στοιχείῳ) καὶ, Μεσημέρης, μεσημερινὸς, ὁ αὐτὸκυκλος μεσημβρίας. ὁ ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ἢ τοῦ μεσημβρίαν κείμενος. "Μεσημβρινοὶ κύκλοι". οἱ διὰ τῶν πόλων διερχόμενοι τέμνυσι κατὰ τὸ μέσον τὸν Ὑσημερινόν. ᾗ ἐφ' οἷς ἐρχόμενος ὁ ἥλιος μεσουρανίζει εἰς τὸν δοθέντα τόπον κατὰ αὐτῆς τόπον. "Ὅρα τοὺς Γεωγρ. καὶ Ἀστρονόμ.

Μεσήπειρος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἠπείρου ὢν. μεσόγειος. Διονύσ. Περιηγ.

Μεσηρεύειν, τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν, οὐδέτερος εἶναι. Φίλιστος παρ' Ἡσυχ.

Μεσήρης, καὶ Ποιητ. Μεσσήρης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μέσος. Εὐελπ. Ἰων. 907.

Μέσης, υ, ὁ. ἀρκτικὸς τις ἄνεμος μεταξὺ τῆς βορρᾶ καὶ τῆς κακίας πνέων. Ἀειστοτέλ. Μετεωρ. β.

Μεσήτιος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μεσίδιος.

Μεσιδιόομαι, ταυτὸν τῷ, Μεσιγγυόομαι. Φρυνίχ.

Με-

Μεσίδιος, ία, ιον. παυτὸν τῷ, Μέσος, καὶ ποιητ. Μεσσίδιος, Ἀριστοφ. πολιτ. ε. 6. "Ἀρχοντι μεσιδίῳ". ὅπερ πρότερον, Μεσηπίῳ, ἔκειτο. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μεσηπίους, μέσους. ἐν τοῖς Νικομαχ. ε. 7. αἱ Ἐκδόσεις ἔχουσι "Μεσιδίους, ἢ, Μεσοδίκους" αὐτὶ τῦ, Μεσίτας.

Μεσιτεία, ἡ. τὸ μεσιτεύειν, ἐμβαίνειν μεταξὺ δύο μαχομένων καὶ ὁμιλεῖν πρὸς εἰρήνης, ἢ ἀποτελεῖν ἄλλοτι τοιοῦτον. καὶ τὸ ἔργον τῦ μεσίτου. ἐκ τῦ

Μεσιτεύω, ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἰμὶ, ἀναμέσον κεῖμαι, ἢ ἐμβαίνω. μεσίτης εἰμὶ, ἢ μεσιτείαν ποιῶ. "Μεσιτεύειν τὰς συνθήκας". Διόδ. Σικ. ιθ'. 71. Διονύσ. β'. 59. καὶ Πολύβ. ια'. 34. ἐκ τῦ

Μεσίτης, ου. καὶ παλαιὸν Μεσίτις, ιδος, ἡ. (μέσος) ὁ μεσάζων, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὢν ἢ κείμενος. ὅσοις ἐμβαίνει μεσίτης δύο ἐχθρῶν καὶ εἰρηνοποιὸς. καθόλε ὅσοις ἐμβαίνει εἰς τὸ μέσον δύο τινῶν διαφορετικῶν προσώπων καὶ πραγμάτων συμφωνίαν τινὰ ἢ ἀλλαξιν ἢ περισμόν.

Μεσοβασιλεία, ἡ. Μεσοβασιλεὺς, ὁ. ᾗ, Μεσοβασίλειος, ὁ, ἡ. (μέσος, βασιλεὺς). ὀξὺ ταύτης τῆς λέξεως ἐξέφραζον οἱ νεώτεροι Ἕλληνες τὸ Λατινικὸ Interregnum, καὶ, Interrex, καὶ παρ' ὅτι εἰς αὐτὰς αὐήκει. ἄρα, βασιλεία, βασιλεὺς μεταξὺ τε τελευταίε καὶ τῦ νέε βασιλέως.

Μεσόβοιον, τό. ταυτὸν τῷ, Μέσαβον.

Μεσόγαιος, ὁ, ἡ. ἡ, Μεσόγαιος, αία, αιον. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς κείμενος.

Μεσογαίζωρ, ορος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. "Μεσογαίζορα ταύτα". τὸν ἐν τῇ μέσῃ πῃ κείμενον, ἢ καλλιον ταυτὸν τῷ, Ζωπυρίζωρ.

Μεσόγειος, εία, ειον, ἢ, Μεσόγεος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεσόγαιος.

Μεσογειότης, ητος, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς ἢ ἐπαρχίας τινὸς κείμενος τόπος, τὸ εἶναι τὰ μεσόγεια. Σχολ. ιγ'. σελ. 931. ὅπε τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον, Μεσσωγείδος, ἔχουσι.

Μεσαγειωτικοὶ, οἱ. οἱ ἐν τῇ μεσογείῳ οἰκοῦντες. Φιλοξ. Γλωσσ.

Μεσογονάτιον, ᾗ, Μεσογόνιον, τό. τὸ μεταξὺ δύο γονάτων-κόμπων ἔμφυμα. Θεοφρασ. Φυσ. Ἱστορ. δ'. 12.

Μεσόγραφος, ὁ, ἡ. "Γραμμὴ μεσόγραφος". ἡ ἐξ ἀρχῆς μεσολάβη ζητεμένη μέση ἀναλογος γραμμή. "Μεσόγραφα μυρία τοξότης". Ἐρατοσθ. Καταστερ. ια. δύνασαι καὶ εὐρεῖς χιλίας μέσας γραμμάς.

Μεσόδεκοι. Ζητ. ἐν τῷ, Μεσίδιος.

Μεσόδμη, ἡ. ἐκ τῆ Μεσοδόμη, ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας ἀειζόντιος δοκὸς, ἐφ' ἧς ἐπικοινται αἱ λοιπαὶ. καὶ ἐπὶ τῆ ὁποίας κρεμῶσι βαρέα φορτία. Ὁδυσ. Τ. 37. Υ. 354. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. ιγ'. 451. 2) Ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἰσχὺς (καϊκίε) ἀειζόντιος δοκὸς ζυγὸν ἢ κοιλόσπα-οπλὸν ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα, εἰς ὃν ἐμβαίνει ὁ ἰσχὸς (τὸ καπάρτιον). Ὁδυσ. Β. 424. "Ἰσχὸν δ' ἐλάτινον κοίλης ἐνέθηκε μεσόδμης Σισυφίην ἀείραντες". ὁ Λυκιαν. λέγει τὸν τοῦτο, Μεσόκοιλα, τά. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πεσσκοντομεσόδμιον, πολυσήγιον. αἱ γὰρ μεσόδμαι, σήραγγες. ᾗ ὁ Γαλην. Μεσόδμη, τὸ ὑπερκείμενον σέσος.

Μεσόζευγμα, τό. κατὰ τὸ μέσον ζεύγνυσι-συνδέσμη δύο τινῶν, ὁ κατὰ τὸ μέσον δεσμὸς. παρὰ Γραμματ. ὁπόταν μία λέξις συνδέσμη δύο λέξεις ἢ φράσεις, ἐξ ὧν ἡ μία ἕπεται περὶ ἡ ἄλλη φράσεως.

Μεσοικέτης, ᾑ, ὁ. ὅσις κατοικεῖ ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ὁ τῷ μέσῳ κατοικῶν. ἢ καὶ Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Μέτοικος, ὅσις ἔτι καὶ, Μετοικένης, αὐτὶ τῦ ἔχει-

Μεσοκάρπιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῦ καρπῦ ὤν. κάλλιον ὅμως ὁ Μέτειον καρπὸν ἔχων. Ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Μετακάρπιος. ἀμφ.

Μεσόκλασος, ὁ, ἡ. (κλάζω) ὁ κατὰ τὸ μέσον ἤτοι κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλασμένος-τσακισμένος. Πλάτ. ἀρχ.

Μεσονήμιον, τό. (μέση, νήμη) τὸ ἥμισυ τῆς νήμης, ἡ μισὴ ἀόζα. Σχόλ. ιδ'.

Μεσόκοιλος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον κοῖλος. Διοσκορ. α'. 10. Ἀγαθήμερ. α'. 5. Πολύβ. ι'. 10. τὰ "Μεσόκοιλα". Ζητ. ἐν τῷ, Μεσόδμη.

Μεσοκόπος, ὁ, ἡ. (κόπτω) "Μεσοκόποι αὐλοί". οἱ χοδδεύτεροι τῆ σωλῆνος, μέσοι, μεσιακοί. "Μεσοκόπος χαμαί". ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας ἕξις, μεσήλιξ. Ἀθήν. σελ. 569.

Μεσόκρανον, τό. τὸ μέσον τῆ κρανίε, ἢ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.

Μεσοκρινὴς, ἥς, ὁ, ἡ. (μέσος, κρίνω) "Κίων μεσοκρινής". ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆ μεταλλείε σύλος. Πελυδ. καὶ Πλάτ. ἀρχ.

Μεσοκύνεον, τό. ὁ τῦ ἵππε πῦς, ὁ ἐστὶ τὸ κατώτερον μέρος αὐτῦ ἕως τὸν ὀπλῶν. Ῥάτμαν. Γαλ. Ζητ. Κυνίποδες.

Μεσόκωλον, τό. ταυτὸν τῷ, Μεσεντέριον. ἡ ἀμφικρατῦσα τὰ χονδρὰ κῶλα-σύστρεμμα μεμβρανώδες. αὐτὸ καλεῖται ἕως τὸ μέρος τῆ λεπτῆ ἔντερον, Μεσεντέριον, ἕως δὲ τῆ χονδρῶν, Μεσόκωλον. Ἱππόκρ.

Μεσολαβέω, ῶ. κατὰ τὸ μέσον-ἐν τῷ μέσῳ ἢ εἰς τὸ μέσον λαμβάνω-πιάνω-ὑπτυγχάνω-κράτω, περιλαμβάνω, φθάνω, προκαταλαμβάνω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Λύω, ἀνακλύω. "Μέσον λαβεῖν". ὡς παρὰ Πλουτάρχ. "Τὸν φερομένην δύθενίαν Ῥωμαίοις μέσον λαβών". αὐτὶ, Μεσολαβήσας. ἐν τῇ συνοψίδι ἔτι καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀναστήσας-ἀναβαλλόμενος τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶν, ἀφίνων νὰ περάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνε τι ὀφείλομα.

Μεσολαβὴς, ἐος, ἡ. ὁ τὸν μέσον λαμβάνων-πιάνων ἢ ὑπτυχαίνων. Αἰσχύλ. Εὐμ. 152.

Μεσολάβιον, τό. μαθηματικόν τι ὄργανον τῦ Ἐρατοσθένες, δι' ὃ ἐξήτει δύο ἀναλόγως μέσας γραμμάς. Vitruv. β'. 3. ὅπε, Μεσόλαβον, κεῖται.

Μεσόλευκος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον-εἰς τὸν μέσον λεύκος. ἢ μετὰ λεύκε μεμιγμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ λεύκος. ἄλλως δὲ ἔτι ᾗ Διάλευκος.

Μεσομήνιον, τό. τὸ ἥμισυ ἤτοι τὸ μέσον τῆ μηνός.

Μεσομήρια, τά. τὸ μεταξὺ τῆ μηρῶν ἔμφυμα. Πελυδ.

Μεσομφάλιος, καὶ, Μεσόμφαλος. ὁ κατὰ τὸ μέσον τῦ ὀμφαλῦ κείμενος. ὁ κατὰ τὸ μέσον ὀμφαλόν ἔχων. "Μεσομφάλιον, τό. ἢ μέση-τὸ μέσον τῦ ὀμφαλῦ". καθόλε δὲ αὐτὶ τῦ, Μέσον. "Λύχνε μεσόμφαλον". Βαβυλωμ. 928. ἑρμῆν. ἔχε τὰ, Καπνολύχνιον.

Μέσον, τό. ἡ μέση, τὸ κοῖλον, τὸ σημεῖον εὖθυ διαρρήγνυταί τι εἰς δύο ἴσα μέρη. παρ' Ὁμήρ. καὶ τὸ δι' ὧ γίνεται ἢ ἐνεργεῖται τι. 2) Ἐπίρρημ. μεταξὺ, ἀναμέσα. Ἀπίκιον.

Μεσόγυοι, αν, οἱ. (γυῖον, μέσος) οἱ ἐν τῷ μέσῳ ἢ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἰσχὸς τῆ πλοίε κωπηλατῦντες. ἄλλως δὲ καὶ, Ζυγίται, λέγονται· οἵτινες, εἶναι τῆ πλοίε τῷ μὲν ἐπὶ τῷ ὠκυτάτε, ἐφ' οἷς εἰς τῆς τῷ πλοίε ἦσαν καὶ τὰ μακρύτερα κωπία, ἐν ᾧ εἰ εἷς τῷ ὠκυτάτε Θαλαμίτας, ἐφ' οἷς εἰς τὸν ἀρίμιλον Θρανίτας, καλύμβιοι ἦσαν τὰ ποινότερα. διόπερ καὶ τὸ πλοῖον μέρη ἐνταῦθα εἶναι φανότερα. ὁ Σχολιαστὴς τῆ Θυνυσίδε ἐν ε'. 31. ὀξὺ ἐναντίως λέγει ὅτι εἰ Θρανίται ἦσαν τὰ μακρύτερα κωπία ἢ ὕστερον ἐφάλλοντο. ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ἀνοκῶνται οἱ πρὸς δύο μεγάλας κωπας ἔχοντες τοὺς διαζώματα τῆ πλοίε. ἐπ-

ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λαμβανον δὲ ἔτι οἱ Θρεισταί, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, καὶ φειδοτέρον μισθόν, παρὰ οἱ ἄλλοι. Ζήτ. ἐν τῷ, Θρᾶιος. οἱ τῶ Βοττιγέρε δὲ παράσεσις τύπων (Archæol. materm I. pag. 68.) δεῦ μοὶ ἀρέσκει. Ὅρα τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. Βάβ. 1106.

Μεσευδόμος, ὁ. συνυπακουμ. Ἑβδομάς. ἡ μέση ἑβδομὰς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, (μισοσαράκοσον).

Μεσονύκτιον, τό. τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τὰ μεσανύκτια. ἔτι δὲ κυρίως Οὐδέτερ. ἐκ τοῦ

Μεσονύκτιος, ὁ, ἡ. (νὺξ, μέσος) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὢν ἢ αὐτῶν.

Μεσοπαγὴς, ᾶς, Μεσοπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομένῳ.

Μεσοπαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πάλλω, μέσος) Ἰλ. Φ. 172. "Μεσσοπαλὲς ἔθηκεν ἔγχος κατ' ὄχθης". ἔμπηξεν - ἔκαμε τὰ ἔμβη τὸ ἔγχος - τὸ κοιπάει εἰς τὴν ὄχθην ἕως εἰς τὴν μέσην. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, Μεσσοπαγὲς, ἀπέγνωσαν. καὶ ἡρμέν. ἀμφ. τῷ, Μέχει τῷ ἡμίσεος καταπεπηγὸς τῇ γῇ. ἐπειδὴ τὸ, Μεσσοπαλὲς, σημαίνει, Ἐκ μέσου κραδαινόμενον - παλόμενον - σειόμενον.

Μεσοπεντηκοστὴ, ἡ. ἡ μέση ἑβδομὰς ὑπὸ τὸ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς. κυρίως ὅμως ἡ ὑπὸ τὸ Πάσχα εἰκοστὴ πέμπτη ἡμέρα.

Μεσοπερσικὸς, ἡ, όν. μισὸς περσικός.

Μεσοπετὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ πετῶν. ἀμφ.

Μεσόπλατος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατύς. Ἀγαθήμ.

Μεσοπλεύριος, ὁ, ἡ. καὶ, Μεσόπλευρος, καὶ, Μεσοπλευρίτης. (πλευρὰ) ὁ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν πλευρῶν κείμενος.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ. πυτὸν τῷ, Μεσαιπόλιος.

Μεσόπολις, εως, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. ὅπου ὁ Στέφανος Μεσόπολις, ἔπεξεν, ὅπερ καὶ ἐζήτησις τάττει εἰσί.

Μεσοπορεία, ἡ. (μεσόπορεία) ἡ κατὰ τὸ μέσον πορεία. ὁ ἐν τῷ μέσῳ δρόμος.

Μεσοπορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐν τῷ μέσῳ ἢ κατὰ τὸ μέσον πορεύομαι. Διόδ. Σικελ.

Μεσοπόρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον πορευόμενος, ὅτις ὑπάγει εἰς τὴν μέσην.

Μεσοπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ πορφυροῦς ἐν τῷ μέσῳ, ἢ μετὰ πορφύρας μεμιγμένος. ὡς καὶ τὸ Μισόλδικος.

Μεσοποταμία, ἡ. συνυπακουμ. τῆ, Χώρα, ἢ, Γῆ. ἐκ τῆ Μεσοποτάμιος, τόπος - γῆ μεταξὺ δύο ποταμῶν εἰσικυμένη. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ μεταξὺ τῶ Εὐφράτη καὶ τῶ Τίγρητος τῆ ποταμῶν χώρα. ὅθεν

Μεσοποταμίτης, ου, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Μεσοποταμίας.

Μεσοπτερύγια, τά. Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ζ'. 17. τὰ μεσιαῖα πτερύγια, ἢ τὰ μέσα πτερὰ τῆς πτέρυγος. ἐπειδὴ καὶ τὰ ἔξω ἤτοι τὰ μεγάλα τὰ ὁποῖα κινοῦσιν ὑποτείνουσι τῷ πᾶσαι λέγονται Ὠκύπτερα.

Μεσόπυκνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυκνός.

Μεσοπύλη, ἡ, πυιητ. Μεσοπύλη, ἡ. ἡ μέση ἤτοι μεσιακὴ ἡ κατὰ τὸ μέσον πύλη. Ἀνάλεκτ. ά. 217.

Μεσοπύργιον, τό. (πύργος) τόπος μεταξὺ δύο πύργων. καὶ τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῷ δὴ τῶ τείχους πύργων, Μεσοπύργιον, ἐλέγετο.

Μεσοπωρέω, ῶ. (ὀπώρα) εἰς τὸ μέσον τῶ φθινοπώρου εἰμί. Διοσκορ.

Μεσόριον, τό. συνάρσει μεταξὺ δύο τόπων. ἐκ τῆ

Μέσορος, ὁ, ἡ. ὁ μεταξὺ δύο τόπων τὸ σωρεύον ποιῶν. ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ὅρος. "Ἄντομος μέσορος". Πίνδ. Ἡρακλ. ὁ κατὰ τὸ μέσον ὡς σωρὸν ἰσάμενος πάσσαλος - πάλος. ὁ Ἡσύχ. ἔχω, Μεσόρης, πιθανῶς αὐτὶ τῆ, Μεσόρος.

Μεσορράγης, ἐος, ὁ, ἡ. (ῥάγω, ῥήγω) ὁ κατὰ τὸ μέσον ῥαγισμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 31. "Κευθμῶνας μεσορράγεας γαίης". τὰ μεταξὺ τῆς ἐσχισμένης γῆς χάσματα.

Μέσος, μέση, μέσον. καὶ Ἐπίρ. Μέσως. ὅτις εἶναι τὸ κύριον τόπου τινος ἢ μέρους, κ. τ. τ. τῶ ὁποίου ἡ ὑπόστασις ἢ ἡ περιφέρεια ἢ αἱ ἄκραι ἀπέχουσιν ἀπ' αὐτῶ ἴσα. ὁ κατὰ τὸ μέσον ὤν. ὁ ἀναμεταξὺ ἢ ἀνάμεσα τινος διεστώς. λέγεται δὴ ἀφηρημένως καὶ χρόνε. λέγεται ἔτι ἐπὶ Ἰδιώματος προσώπων ἢ πραγμάτων, οἷον "ὁ Μέσος δικαιος". Θουκυδ. δ'. 81. μεσίτης ἢ διαιτητής. "Ἐν μέσῳ". λέγεται ἔτι ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι φανερὰ ἢ κοινά. Ἰλ. Γ. 72. "Εἰς μέσον ἰών". ἐκβὰς εἰς τὴν μέσην καὶ φανερόν. "Ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν παρέχειν". Ξενοφ. Κυρηπ. ζ'. ε. 46. ὅσις ἐν ϛ. 55. αὐτὶ τούτου "Εἰσὼν "ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες". καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, π. χ. "Ἐξέβη εἰς τὴν μέσην". αὐτὶ τῶ, Εἰς τὸ φανερόν. "Νῦν ἔρχεται μέσος". Λεξικοφ. Ἱππ. 387. ἡμεῖς τὸν ἔχομεν ἢ τὸν ἐβάλομεν εἰς τὴν μέσην καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς φύγῃ. Σχελ. Νεφ. 1043. "Εἰς τὸ μέσον κατατιθέναι". Ξενοφ. Οἰκον. φέρειν εἰς τὸ παρὸν - εἰς τὸ φανερὸν, καὶ γνωστὸν, κοινὸν ποιεῖν. "Εἰς τὸ μέσον τῇ παιδικῇ "λέγειν". Ξενοφ. Κυρηπ. Γ. γ'. 7. ποιεῖσθαι καὶ τὸ αὐτὸ Η. ε. 46. αὐτὶ τῶ, Ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ ὅλων, φανερᾷ εἰς ὅλους. "Τί δ' ἐν μέσῳ ἔστι τῷ συμμίξαι;" αὐτόθ. Ε. β'. 26. ποῖον ἐξάδη τὸ ἐμπόδιον; τί ἐμποδίσει; "Διὰ μέσου ποιεῖσθαι". ὡς τὸ μέσον φέρειν, φανερόνειν. αὐτόθ. δ'. γ'. 3. "Ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι". Ἀνάβ. Α'. ε. 14. ἐκβαίνειν ὑπὸ τὸ μέσον, ἀναχωρεῖν. "Τὸ μέσον". ἐν τῷ μεταξὺ, ἀνάμεσα, ὑπὸ τόπου καὶ τὸ, "Διὰ μέσου. ὑπακουμ. Χρόνου. εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα. Θουκυδ. δ'. 20. "Διὰ μέσου, Ἐν τῷ μέσῳ". παρὰ Γραμματ. αὐτὶ τῶ, Ἐν παρεμβάσει ἢ κατ' Αἴλ. Ἡρωδιαν. "Ἕνωσις λόγου τὸ ἀκόλουθον "ἀφαιρουμένη ἑτέρου τινὸς παραθέσει λόγου". οἷον τὸ τῆ Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 286. "Σφῶϊ μὲν, ὑγὰρ ἔοικ', ὀΐομεν ὕτι κελεύω". Παρ' Εὐσεπ. Εκ. 1099. "Φόβου παρέσχ' ἂν ἐ μέσως". δεῖ ἤθελε προξενήσει δεῖν παραμικρὸν φόβον. "Πολὺ τὸ μέσον". μεγάλη διαφορὰ εἶναι. Ἡρόδοτ. Θ. 82. Εὐσεπ. Ἀλκ. 917. Τὸ Συγκειτ. Μεσαίτερος. τὸ Ὑπερθετ. Μεσαίτατος. Ζήτ. ἔστι, Μεσολαβέω, ᾶς, Μέσον. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ὅλας τὰς αἰσιωτέρω σημασίας, ἀλλ' ἔτι μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ αὐτὶ τῶ, Ἔνδον.

Μεσοσέληνον, τό. ἡ νέα σελήνη. Γλωσσάρ.

Μεσόσηνος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον σηνός. Μαθματ. παλ. 18.

Μεσόσυλον, Μεσοσύλιον, τό. καὶ, Μεσόσηλον, τό. πυιῶν τῷ, Μεταξύλιον. Γλωσσ. Στεφ.

Μεσοσυλλαβέω, ῶ. πυιῶν τῷ, Μεσολαβέω. Λεξίκ. Ἀφροδ.

Μεσόσφαιρος, ὁ, ἡ. (σφαῖρα) τὸ μεσαῖον ἰνδικὸν σφαιροειδὲς Μαλάβαθρον, τὸ ὁποῖον τὸ μικρότερον εἶδος καλοῦσι, Μικρόσφαιρον. Λεξικογρ. Ἐπιτομ. Ἐρυθρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μαλάβαθρον.

Μεσοσχιδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σχίζω) ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐσχισμένος, ἢ μεσοσχισμένος. Ἀνάλεκτ. γ'. 87.

Μεσοτείχιον, τό. Ἀππιαν. καὶ Πολυδ. ά. 20. τὸ μεταξὺ τῶ τείχους καὶ τῆ σφαιροειδῆ ὀρύγματος.

Μεσότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τῆ μέσου, μέσον, μεσίτης. παρὰ Γραμματ. ἡ ποιότης ἢ ἰδιότης, ὅ ἐστι τὸ μέσον ὑφηλὸν μήτε λιτὸν τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὸ κεκραμένον.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεσότοιχον, τό. ὁ κατὰ τὸ μέσον ἢ ἐν τῷ μεταξὺ δύο τινῶν διαστημάτων τοῖχος, ἐμπόδιον. Ὑμνῳδ.
Μεσότοιχος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῖχος. Ἀθλιώ.
Μεσοτομέω, ῶ. τέμνω κόπτω εἰς τὸ μέσον. εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρῶ, τὸ ἥμισυ κόπτω. ἐκ τοῦ
Μεσότομος, ἡ Μεσοτόμος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον ὅπου εἰς τὸν μέσον κομμένος-διηρημένος.
Μεσοτριβὴς, ές, ὁ, ἡ. μισοξεσμένος.
Μεσουρανέω, ῶ. κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ εἰμί. καθὼς π. χ. εἶναι ὁ ἥλιος τὸ μεσημέρι. ὅθεν
Μεσουράνημα, τό. καὶ Μεσουράνησις, ἡ. ἡ στάσις ἢ ἡ ἀνάβασις τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, μεσημβρία. Σφάβ. Ζήτ. Φρεωρύχος.
Μεσουράνιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ ὤν.
Μεσουρία, αἱ. φροσυπακ. Κάλαι. (ὕρος) χοινίκ δὶ ὧν καπνιβιβάζεται ἡ ὀδὸν τοῦ πλοίου ὑπὸ τὴν ἰσᾶ. Σχόλ. Ἀπολλων. ά. 166.
Μεσούριον, τό. Ἰωνικ. αὐτὸ, Μεσόειον, σιώρον. Διονύσ. Περιηγ. 17.
Μεσοφάλακρος, οἱ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς φαλακρός. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 203.
Μεσοφανὴς, καὶ, Μεσοφανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον φανόμβυος.
Μεσοφαράγγιον, τό. κοιλὰς, ἡ ἀναμέσον τινῶν τόπων φάραγξ.
Μεσοφλέβιον, τό. τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.
Μεσόφρυον, τό. τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.
Μεσόχθων, ονος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μεσόγαιος. Διονύσ. Ἀλικ.
Μεσόχλοος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλοΐζων. Νίκανδρ. Θηρ. 753.
Μεσόχορος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς χορῆς ἱσάμβυος καὶ διοικῶν αὐτόν. Σιδών. ἐπιστ. ά. 2. ἄλλως δὲ καὶ, Κορυφαῖος, λέγεται.
Μεσόχωρος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας-τόπου ὢν ἢ κατοικῶν. "Τὸ μεσόχωρον". ὁ κατὰ τὸ μέσον χῶρος, τὸ κατὰ τὸ μέσον διάστημα. Μαθηματ. παλ. 42. ἡ συνήθεια λέγει καὶ Μεσοχῶρον, τό. τὸ μέσον τῆς χωρίας.
Μεσόω, ῶ. εἰς τὸ μέσον ἢ ἐν τῷ μέσῳ εἰμὶ ἥμισυς-μισὸς εἰμί. Αἰσχύλ. Προμηθ. 434. Εὐριπ. Μηδ. 60.
Μεσπίλη, ἡ. τὸ ποιὸν τὰ μεσπίλα δένδρον.
Μέσπιλον, τό. ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης. καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον. ὅθεν
Μεσπιλώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μεσπίλης ἔχων.
Μέσσαβον, τό. Ζήτ. Μίσαβον.
Μεσσάτιος, Μέσσατος, Μέσσαυλος, Μεσσηγὺς, Μεσσήρης. Ζήτ. Μεσάτιος, κ. τ. λ.
Μεσσογενὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας ὤν, μεσῆλιξ.
Μεσσόγεως, ὡ τὰ λοιπὰ τὰ μετὰ δύο σσ Ποιητικῶς ἀναφόμβυα Ζήτ. ἐν τοῖς μετὰ ενὸς σ. ἐπισθὴ καὶ οἱ Ποιηταὶ μόνον διπλασιάζουσι τὸ σ ἐπεκτεινόμενοι τῆς προσόντος τῆς τροπῆς συλλαβῆς.
Μεσσόθι, Μεσσόθιν, Ἐπίρ. αὐτὶ τοῦ, Μεσόθι. ἐκ τοῦ μέσου, ὑπὸ τὸν μέσον. Μεσόθι. Ἄρατ. αὐτὶ, Μεσόθι, κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὸν μέσον.
Μεσσοπύλη, ἡ. Ζήτ. Μεσοπύλη.
Μέσσορος. Ζήτ. Μέσορος.
Μέσσος, Μέσσα, Μέσσον, παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. Μέσος, κ. τ. λ.
Μεσσωτὴρ, ῆρος, ὁ. (μεσόω) ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα.
Μεσοκάλαμος, ὁ. εἶδος πυκνῆ ἥπιο μεσῆ καλάμη, Μεσοκάλαμος, τσιποκάλαμον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάλαμος.

Μεστὸς, σὴ, σὸν. πλήρης, γέματος, χορτάτος-χορτασμένος. "Ἐπειδὴ μέσος ἐγένετο ἀγανακτῆσ". ἀφ' οὗ δὲ ἐχορτάσθη καὶ ἐκορέσθη ἀγανακτῆσ. Δημοσθ. ὁ μέχρις ἀπείρας χορτάτος. "Ὁπλοῖκα τοὺς Ἀθηναίους "ἐώρα μεστοὺς ὄντας αὐτῆς καὶ κεκορωνῶντας". Πλούταρ. ὡς τὸ τῆς σωμῆ. Ἐχόρτασα πλέον νὰ τὸν βλέπω. ὅθεν
Μεστότης, ητος, ἡ. πλησμονὴ, χορτασμὸς, γέμισμα.
Μεστόω, ῶ. μεστὸν τινὰ ποιῶ, πληρόω, γεμίζω, χορταίνω.
Μέσφα, Ποιητ. Ἐπίρ. αὐτὶ τοῦ, Μέχρι, ἕως. Ἰλ. Θ. 502. Παρ' Ἀράτ. 599. κεῖται, Μέσφι, ἀλλ' ἐν Χειροχ. Μέσφα, ὀρθότερον κεῖται.
Μεσοφδικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸν Μεσῳδὸν ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τὸν τρόπον τοῦ μεσῳδοῦ ὤν (ὡς τὸ Ἐπωδός).
Μεσῳδὸς, ὁ. ὁ σωματόμβυος ἐκ δύο ἴσων μερῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ εὐ ἄνισον ἔχων. "Μέλος μεσῳδόν".
Μεσώριον, τό. τὸ μεταξὺ δύο ὡρῶν διάστημα. μισὴ ὥρα. Ἐκκλησ.
Μέσωρος, ὁ, ἡ. (μέσος, ὥρα) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡλικίας γεγονὼς, μεσιακὸς τὴν ἡλικίαν, μεσοκαιρίτης, ὁ μεταξὺ νεανίσκου καὶ ἀνδρὸς. παρὰ ὅτι ἀνήκει εἰς πάντων τὴν ἡλικίαν, ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον.
Μετὰ, αὐτὶ, Μέτεστι.
Μετὰ, Πρόθεσις. μετὰ Γενικ. σημαίνει τὸ τῆς συνῳδ. Μὲ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποκοπὴ ἔχει τῆς Μετὰ, σημαίνει δὲ τὸ, Ὁμοῦ, ἐν παυτῷ, (Συνῶ), Μαζὶ, ἅμα, ἐν τῷ ἅμα, ἐνταῦθα, οἷον "Μετ' ἐμοῦ". σὺν ἐμοὶ, μὲ ἐμένα, μαζὶ μὲ ἐμένα ἢ μαζί μου. "Μετὰ καιρὸν". Θουκυδ. ε'. 85. κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸν καιρὸν. ὅσις ἔτι καὶ ἐν Η'. 27. "Μεθ' ὅτων ζόπω". μὲ κάθε ζόπον, λέγει. "Οὐδ' ἄξιον αὐτὴν ὑπειλήφαμεν μὴ "μετὰ νόμων ἡμαρτεν". ὁ αὐτ. γ'. 62. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτὴ φαίξκα ἥμαρτε, χωρὶς νὰ τὰ διοικίζασιν οἱ νόμοι αὐτῆς. ἢ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἐναντία τῶν νόμων της. ἢ κάλλιον, ὡς τὸ ἐν Β'. 39. "Μὴ μετὰ "νόμων τὸ πλεῖον". αὐτὶ τοῦ, Σὺν νόμοις, ἢ, Κατὰ τοὺς νόμους. ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀντιφ. "Μετὰ τῶν νό"μων τῶν ἡμετέρων ἀπολέσαι". κατὰ τοὺς ἡμετέρους τόπους. "Μετὰ τίνος εἶναι". παυτὸν τῷ, Συμφέρει. Σταθέντες μετ' ἀλλήλων". αὐτὶ τοῦ Ἀθλήσεις συμμαχήσαντες, Θουκυδ. "Μετὰ θεῶν". παυτὸν τῷ, Σὺν θεῷ. Πλάτ. "Μετὰ καιρῶν γίγνεσθαι". Θουκυδ. ε'. ὡς τὸ τῆς σωμῆσίας, Μὲ τὸν καιρὸν, ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως. ὡς καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. "Ἀναμιμνήσκω ὑμᾶς μετὰ τοῦ δί"καίου". αὐτὶ τοῦ, Δικαίως, Ἐπιρρηματικῶς. 2) Μετὰ Δοτικ. σημαίνει τὸ Ἐμπροσθεν, τὸ Μεταξὺ, τὸ Πλησίον, ἢ ἰσοδυναμεῖ τῇ, Παρὰ, καὶ τῇ, Ἐν. "Μετὰ πόσιν". μεταξὺ-ἀναμέσα τῶν ποδῶν. "Πηδάλιον μετὰ χερσὶν ἔχοντα". αὐτὶ, Ἐν χερσὶν εἰς τὰς χεῖρας. Ὀδυσ. Γ. 281. καὶ ἐν τῷ "Μετὰ φρεσίν". αὐτὶ τοῦ ἄλλως "Ἐνὶ φρεσίν". ἔτι δὲ καὶ τῷ, Ἅμα, Ὁμοῦ, ὡς καὶ μετὰ τῆς Γενικ. ὡς "Ἀεθλεύειν ἐθέντα "μετὰ σφίσι". Ἀπολλών. αὐτὶ τοῦ, Μετ' αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ὑπό. Ἰλ. Ψ. 367. "Χαῖται δ' ἐρ"ρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο". ἢ ὡς τὸ ἐν Ὀδυσ. Β. 128. "Ἑπέπιτνο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο". ὅπερ ἄλλως "Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο", λέγεται. Τάσσουσιν ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν πτῶσιν ταύτην μετὰ τῆς Μετὰ, οἱ Ποιηταὶ μόνον. 3) Αἰτιατ. συμαίνει τὸ, Ὕστερον. "Μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας". Ἰλ. Α. 423. καὶ Η. 115. "Ἀλλὰ σὺ μὴν νῶϊ ἔζεο ἰὼν μετ' ἔπος ἐτυμό"ρον". ὕστερον, κατόπι. Ἀπολλών. δὲ ἐν Ὁμηρικ. Λεξικῷ λέγει ὅτι ἐνταῦθα ἡ, Μετὰ, κεῖται αὐτὶ τῆς, Εἰς. "Κάλλιστος τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πη"λείωνα". Ἰλ. Β. 672. ὕστερα ὑπὸ τὸν Πηλ. Ἐνίοτε δὲ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δὲ κεῖται καὶ αὐτὶ τῆς, Ἐν, ἢ Ἐπί. "Μετὰ πλη-
"θεῖ, Μεθ' ὁμιλίαν". Ἐπιῤῥήματ. αὐτὶ τῦ, Σωρη-
δόν, εἰς Πλῆθος. "Μεθ' ὁμιλίας". μεταξὺ τῆς ὁ-
μιλιῶν. Τάσσεται ἔτι ἡ Μετὰ κ' ἄνευ πτώσεως πα-
ρὰ Ποιητ. κ' Ἡροδότ. αὐτὶ τῦ, Μεταπειτα. Α'. 34.
"Μετὰ Σόλωνα οἰχόμενον". ὕστερον ἀφ' ἕ ἔφυγε ὁ Σό-
λων. "Μεθ' ἡμέραν". Εὐριπ. Ὀρ. 58. κατὰ τὸν καιρὸν, ἢ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἡμέραν.
"Μεθ' ἡμέραν μίαν". Αἰσχίν. κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν
ἡμέραν, μέσα εἰς μίαν ἡμέραν. "Μετὰ ζήτην ἡμέ-
"ραν". τῇ τετάρτῃ, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν ζήτην ἡμέραν.
"Μετὰ χεῖρας ἔχειν". αὐτὶ τῦ, Μεταχειρίζεσθαι,
Εἰς πὰς χεῖρας κρατεῖν, Ἐν ταῖς χερσὶν ἢ Ἐπὶ τῆς
χειρῶν, ἢ Μεταξὺ τῆς χειρῶν ἔχειν. Ἐν τῇ σωτηρίᾳ
ἔτι καὶ αὐτὶ τῦ, Πάλιν, ἐκ δευτέρᾳ, αὖθις. Παρὰ
Ποιηταῖς σημαίνει ἔτι καὶ τὴν, Πρὸς, ὅτε σωπάσε-
ται μετὰ τῆς κίνησιν σημαινόντων Ῥημάτων. οἷον "Ἕλ-
"θὲ μετὰ Τρῶας κ' Ἀχαιούς". Ἰλ. Δ. 70. καὶ Ρ.
261. κ' 458. Εὐριπ. Ἄλκ. 67. ὅθεν τὸ Μεταλθεῖν.

Μεταβαίνω, Μέλ. βήσομαι. ἀναχωρῶ, ὑπάγω εἰς
ἄλλο μέρος, ὑπό τινος μέρους ὑπάγω εἰς ἄλλο. περιῶ
ὑπὸ οὗ μέρες εἰς ἄλλο, μετακινῦμαι.

Μεταβάλλω, Μέλ. αλῶ. Παρακ. βέβληκα. ἀλλέως
βάλλω, ἀναποδογυρίζω, ἀλλοιόω. ῥέφω-γυρίζω τι ἀ-
πὸ τῦ ἄλλε μέρες, μεταῤῥέπω, μεταστρέφω. ἐκπορίζω,
μεταπορίζω, ἢ ὑπὸ εὐός μέρες φέρω εἰς ἄλλο. εἰς
ἄλλην μορφὴν ἢ σχῆμα ἢ τόπον φέρω. "Μεταβάλλω
"τὰς ῥέπας". ἀλλοιῶ, ἀλλάσσω τὰ ἤθη. Ἀεισοτ.
Πολιτ. 36. Μέσως Μεταβάλλομαι, μεταβάλλω-ἀλλοιῶ
ἑμαυτόν. ἀλλάζω ῥέποντα τῆ ζυγῆ ἢ τὰ ἤθη μ. Ἀεισοφ.
Σφὶξ. 1461. "Μεταβάλλομαι τὰ νῶτα". μεταστρέφομαι,
εἰς φυγὴν ῥέπομαι. στρέφω-γυρίζω τὰς πλάτας μ.
Ἰλ. Θ. 94. "Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλών". Ξενοφ.
"Μεταβάλλομαι τὴν γνώμην". γυρίζω-οργίνω αὐτὴν ἀπὸ
τῆς ἐμῆς ὠφελείας. "Τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι". ἀλ-
λοιόω-ἀλλάζω τὰ φορέματά μ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'.
ς'. 6. Ἐναλλάττω, ἢ Ἀπαλλάττω, ἐμπορεύομαι.
"Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι". αὐτόθ. Γ'. ζ'.
6. οἱ μεταβολεῖς ἤγουν, οἱ μεταπωληταί, οἱ συνεχῶς ἀρ-
γυρεῖα πωλοῦντες καὶ ἀναλλάσσοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ τὰς
ἀργυρικὰς πραγματείας. Ζήτ. Μεταβολεύς. "Ἐκ τῶν μετα-
"βαλῶν ἔλεγον". Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. γ. 13 μετέστρε-
ψε τὴν ὄψιν, ἄλλαξε τὸν λόγον ἢ τὸν γνώμονα
ἀφ' ἑτέρᾳ. "Κρῆτων ἐγὼ δὴ τὰς ἀσπίδας παραβάλλο-
"μαι τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλόμενος ὑπὲρ ἡμῶν
"ὑπὲρ πάσης τὰς πολεμίους δεήσασθαι". Ἀναβάσ. ς'. ε.
16. καλλίτερον εἶναι μὲ τὰ ἅρματα εἰς τὰς χῶρας καὶ
ὑπάγωμεν ἐμπρὸς ἀπὸ κατὰ τῆς ἐχθρῶν, παρὰ νὰ φοβη-
θῶμεν καὶ νὰ βλέπωμεν αὐτὰς κατόπιμας ἐρχομένας.
"Εἰς τὰ κινητικὰ μεταβάλλονται ἄγαν". ὁ αὐτ. Κυ-
νηγ. ς'. 4. δεῖ ὀφείλει τινὰς νὰ φέρῃ τὰς σκύλας εἰς
τὸ κυνηγεῖ πάντοτε εἰς ἕνα κ' εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἀλλὰ
νὰ τὸν ἀλλάζῃ, νὰ τὰς ὑπάγῃ καὶ εἰς ἄλλα μέρη.
"Μεταβάλλειν τὴν ζυγὴν" - ἀλλάζειν τὰ φαγητὰ, εἰς
ζυγὴν μεταζέπειν, χωνεύειν. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. καὶ
ἐνταῦθα ἔτι Οὐδετέρ. "Μεταβάλλειν τὰς τόπους".
ἀλλάζειν τόπους, μεταβαίνειν ὑπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον,
ἀλλάζειν τὴν κατοικίαν. "Μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῆς
"Σκυθικῆς εἰς τὰ ἕλη". Ἀεισοτέλ. ζώων Ἱστορ. η'.
12. Διέρχονται, ὑπάρχουσιν ἀπ' ἕνα μέρος εἰς ἄλλο.
Καθόλου δὲ κεῖται τὸ Ἐνεργητ. ὡς Οὐδέτερ. κ' ἔχει
τὴν σημασίαν τῦ Μέσου. ὅ ἐστὶ Μεταβάλλω ἑμαυτὸν,
ἀλλάζω μορφὴν ἢ γνώμην, παραβαίνω, μεταβαίνω,
ἀλλοιῦμαι, κ. τ. τ. "Σίγα λόγων μεταβάλλου". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1261. ἀλλάζων τὴν σιγὴν μὲ τὸν
ὁμιλίαν. Λέγεται δὴ καιρῶν, καὶ πράξεων, τόπων,
καὶ μορφῆς.

Μεταβάπτω, Μέλ. ψω. ἀλλάζω τὸν βαφὴν, ἀλ-
λέως βάπτω. καθόλε δὲ αὐτὶ τῦ, Μεταβάλλω-ἀλ-
λοιῶ διὰ βαφίματος. "Ὄζει μεταβαπτόμενον ἐκ πυ-
"ρὸς νόμισμα". Πλούταρχ. Λυσ. 17. τὸ νόμισμα ὁ-
πόταν ἐβάπτετο (ζεστὸν ἐβάπτετο) εἰς τὸ ξύδιον παίτη
ἀλλοιότικον ἐγίνετο, διόλε μετεβάλλετο.

Μεταβασις, εως, ἡ (μεταβαίνω) ἀναχώρησις, με-
ταβολὴ τόπε. μεταβολὴ ὑπό τινος εἰς ἄλλο.

Μεταβάτης, ε, ὁ. ὁ μεταβαίνων. ὁ ἀφ' εὑός μέ-
ρους ὑπάγων-ἀπερχόμενος. Γλωσσάρ. Φίλοξ.

Μεταβατικὸς, κὴ, κὸν. κ' Ἐπίῤῥ. Μεταβατικὸν,
ὁ εἰς μεταβασιν αἰτήκων ἢ κλίσιν ἔχων, ὁ μεταβαί-
νων ὑπὸ εὐ εἰς ἄλλο.

Μεταβιβάζω, ἀφ' εὑός μέρους φέρω εἰς ἄλλο, μετα-
φέρω. "Νῷν δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει".
Ἀεισοφ. Εἰρ. 947.

Μεταβιόω, ῶ. μετέπειτα-ὑστερόσερα ζῶ. μακροχρό-
νιος γίνομαι. ζῶ μετὰ τὴν ἀπόβασιν πράγματος τι-
νός. Πλούταρχ.

Μεταβλαστάνω, Μ. βλαστήσω. ἐν τῇ βλαστήσει
μεταβάλλομαι, ἢ λαμβάνω ἄλλην τινὰ νέαν μορφήν.
Ἐν τῇ σωτηρίᾳ σημαίνει καὶ τὸ πάλιν-ἐκ δευτέρε
βλαστάνω. ὅθεν

Μεταβλαστικὸς, κὴ, κὸν. Φιλόλαος παρὰ Στοβ.
"Φύσις μεταβλαστική". ἢ ἐν τῇ βλαστήσει μεταβάλ-
λουσα κ' ἀλλοιοῦσα τὴν ἑαυτῆς μορφήν.

Μεταβλέπω, μετέπειτα ἢ κατόπι βλέπω. Ἀπολ-
λών. Ἀργον. α'. 726.

Μεταβλητικὸς, κὴ, κὸν. κ' Ἐπίῤῥ.—κῶς. (μετα-
βάλλω) ὁ αἰτήκων-διαπιδεῖος ἢ ἔχων κλίσιν εἰς μετα-
βολὴν-μεταλλαγήν. Μεταβλητικὴ, ἡ. συνυπακουομ.
Τέχνη. Ἀεισοτέλ. Πολιτ. α'. 11. ἢ τέχνη-τὴ μετ-
ταλλάττουσαν ἢ ἐναλλάττουσαν (καμένην ἀλλαξίαν) διὰ τὸ
ἐμπορεῖν. αὐτόθι κεῖται ἔτι κ' τὸ ἰσοδυναμοῦν "Με-
"ταβολὴ χρημάτων". ἡ μεταλλαγὴ τῆς τοκοῦντος, ἐμ-
πορία. Ζήτ. Μεταβολεύς.

Μεταβλητὸς, τὴ, τὸν. ὁ μεταβιβλημένος, κὴ ὁ
δυνάμενος μεταβληθῆναι.

Μεταβοθρύω, (βόθρος) μετασκάπτω, μετοφυ-
τεύω. Ἡσύχ.

Μεταβολεύς, έως, ὁ. ὅσις μεταβάλλει-μεταῤῥέπει
καὶ μεταλλάττει τὰ φαγήματα, ἔμπορος, πραγματευ-
τὴς, ὅσις διὰ διὰ πραγματείας καὶ λαμβάνει αὐτὴ
τὴν ἀργυρεία. μεταφορικὴς, μεταπωλητὴς. κατὰ τὸν
Σχολ. Ἀεισοφ. Πλοῦτ. 1156. ὁ Μεταβολεὺς, διαφέ-
ρει τῦ, Καπήλε, κ' ἔτι ὁ Μεταβολεὺς ἀγοράζει με-
γάλην ποσότητα πραγμάτων ὑπὸ τὴν Ἐμπόρε καὶ με-
ταπωλεῖ αὐτὸ λεπτῶς ἤτοι λιανικῶς. ὃ ἐστὶν, ὁ κα-
τὰ τὴν κοτύλην πωλῶν. Ζήτ. ἔτι ἐν τῇ, Μεταβάλ-
λω, κ' Μεταβλητικὸς.

Μεταβολὴ, ἡ. τὸ μεταβάλλειν-μεταῤῥέφειν-ἀλλοιῶ-
μετατοπίζειν, μεταστροφὴ, ἀλλοίωσις, ἐναλλαγή. κα-
θόλε δὲ Μεταχημάτισις, μεταμόρφωσις, ἔτοι εὐός
πραγματὸς εἰς ἄλλο, ἐμπορία, μεταπώλησις. Θω-
κυδ. ς'. 31. "Μεταβολὴ γὰ πάντων γλυκύτατον". Ἀ-
εισοτ. Ἠθικ. ζ'. 14. Ζήτ. κ' ἐν τῇ, Μεταβλητι-
κὸς. Τινὲς δὲ κ' αὐτὴ τὴν Παράφρασιν, εἶπον.

Μεταβολία, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μεταβολὴ. Ὠκελ. πα-
ρὰ Στοβ. Φυσ. κ' Σειράχ. λζ'. 11. ὅθεν

Μεταβολικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς μεταβολὴν αἰτήκων
ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς ταύτην κ' διαπίδιος. "Καπηλεῖον
"μεταβολικόν". τὸ ἐργαστήριον τῦ μεταβολέως. Ἡρα-
κλείδ. Πολιτ.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεταβολος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεταβλητός. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μεταβολώδης.

Μεταβουλεύομαι, ἀλλάζω τὴν βυλὴν-τὴν γνώμην μου, μετανοέω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 12. "Μετὰ δὴ "βυλεύσεως, ὦ Πέρσα, γράτδυμα μὴ ἄγειν ἐπὶ τὴν "Ἑλλάδα". ἀλλάξαι γνώμην-βυλήν. ὅπως ἀκούσητε "Οὔτε ὧν μεταβυλευόμενος ποιέεις εὖ". Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιτ. 4. "Εἰ μεταβυλεύσαις τὰς περὶ βασιλέα ἀφί-"ξεως". εἰ ἀλλάξεις σκοπὸν-γνώμην τὴν νῦν μὴν ὑπάρχ.

Μεταβουλία, ἡ. μεταβολὴ τῆς βυλῆς, ἄλλαξις-ἀλλοίωσις τῆς γνώμης-τῆ σκοπῆ, μετανόησις. Σιμωνίδ. παρὰ Διογ. Ἀλικ.

Μεταβουλος, ὁ, ἡ. ὅστις ἀλλάζει τὴν βυλὴν-τὴν γνώμην τε καὶ μετανοεῖ. ὅστις ἀλλέως πρότερον ἐσκοπάζετο, νῦν ἀλλέως μετὰ ταῦτα. Ἀειτοφάν. Ἀχαρν. 632.

Μεταγγέλλομαι, αὐτὶ τοῦ, Τπέρχομαι. ἀμφ.

Μετάγγελος, ου, ὁ, ἡ. ὁ φέρων εἰδήσεις καὶ ἀγγελίας ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον (Internuncius). Ἰλιάδ. Ο. 144. Ψ. 199. ὅπου ἄλλοι διίσωσι τὴν Μετ' ἐναφέρουσιν αὐτὴν ὅπ' τι Ῥῆμα.

Μεταγγίζω, (ἄγγος) ἀφ' ἑνὸς ἄγγους φέρω ἢ χύνω ὑγρόν τι εἰς ἄλλο. εἰς ἕτερα ἀγγεῖα βάλλω. ὅθεν

Μεταγγισμὸς, ὁ, καὶ, Μετάγγισμα, τὸ. ἡ πρᾶξις τοῦ μεταγγίζειν.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ. ὁ δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, ὅστις εἶναι ὁ Παάμιος τῆς Θηβαίων, ὁ Καρνεὸς τῆς Σικελῶν, καὶ ὁ Σεπτέμβριος τῆς Ῥωμαίων. Πλούτ. Ποπλικ. 14. "Ἐχει τὸ ὄνομα ἐκ τῶν, Γειτόνων, καὶ, Μετὰ, ὃ ἐστὶν ἐκ τῆς, Μετοικισμοῦ (ἀλλάσσω τὸν γείτονα) διότι κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα πλεῖστοι πρὸς κατοικίας. Σχόλ. Θουκυδ. β'. 15. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐκαλεῖτο Μεταγειτνίος, αὐτὶ, Μεταγειτόνιος. Πλούταρχ. "Ἐπαίνημεν θυσίαν ἄγουσι τὴν μετοικισμοῦ "τὰ μεταγείτνια". ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μετοίκια.

Μεταγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ τοῦτο γενηθείς. ἄρα, νεώτερος κατὰ τὴν γένησιν. καὶ ὁ μετὰ ταῦτα γενηθησόμενος, ὑπόγαιος. τὸ Συγκειτ. Μεταγενέστερος. ὑστερότερα γενηθείς. οἱ Μεταγενέστεροι". οἱ μετὰ ταῦτα, οἱ ὕστερον ὑπὸ ἡμᾶς. Ῥόστορ. Ἰπλ.

Μεταγεννάω, ῶ. μετάφρασις γεννῶ, ἢ πάλιν γίνω, (ξαναγεννῶ) ἀναψυχὴν δίδω. Ἰώσηπ. ἀρχ. ια'. γ'. 3.

Μεταγέννησις, ἡ. ἡ ἐκ δευτέρου γένησις, τὸ μεταγίνεσθαι. ἐν τῇ σκιῇ.

Μεταγίγνομαι, καὶ, Μεταγίνομαι, μετὰ ταῦτα-ὑστερότερα γίνομαι, ἢ ἀλλέως-ἄλλως πως γίνομαι. Μεταξύ τινων γίνομαι ἢ εἰμί. Ζήτ. Μεταπαυσωλή.

Μεταγιγνώσκω, καὶ, Μεταγινώσκω, ταυτὸν τῷ, Μετανοέω, καπέτι τὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν συντάξιν. Ζήτ. ἔτι καὶ, Μετεπαγιγνώσκω.

Μεταγίγνομαι. Ζήτ. Μεταγίγνομαι.

Μεσάγκεια, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεσάγκεια, κοιλάς.

Μεταγλωττίζω, ἐκ μιᾶς γλώσσης μεταφέρω τὰς λέξεις εἰς ἄλλην.

Μεταγλωττιστὴς, οῦ, ὁ. ὅστις μεταγλωττίζει, ἑρμηνεύς, δραγμανεύς.

Μεταγωγία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεταίσια. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 584.

Μεταγώγιμος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεταίσιος. Ἀππιαν. Πολ. ε'. 122. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Παράβασις.

Μετάγνωσις, ἡ. (μετεγινώσκω) μεταβολὴ τῆς γνώμης, μετάνοια, μεταμέλεια. Ἡρόδ.

Μεταγομφόω τὰς ὀδόντας εἰς ὄπλα". Νικήτ. Χρον. ι'. 10. μεταβάλλω-μετασχηματίζω, ἢ καλλιον, μεταχειρίζομαι τὰς ὀδόντας εἰς ὄπλα.

Μεταγραφεὺς, έως, ὁ. ὁ μεταγεγράφως-ἀντιγράφων.

Μεταγραφὴ, ἡ. ἀντιγραφὴ, τὸ μεταγεγράφειν, καὶ αὐτὸ τὸ μεταγεγραμμένον, ἤτοι τὸ ἀντίγραφον. Cοrіа, Ἰπλ.

Μεταγραφικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς μεταγεγράφως ἀνήκων, καὶ ὁ ἐκ μεταγραφῆς ἐρχόμενος-σωζόμενος.

Μεταγράφω, Μέλ. ψω. ἀλλέως γράφω, ἀλλάζω-ἀλλοιῶ-μεταβάλλω τὴν γραφήν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. καὶ Δημοσθ. κατὰ Μηδ. "Τὴν δίκην ὑποδεδικασμένην ὑπο-"φαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν". τὴν ἐγγρῆν δηλ. ὑπογραφὴν μεταβάλλειν εἰς ἀθέτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν. Ἀντιγράφω, τὰ γεγραμμένα μεταφέρω ἐγγράφης εἰς ἄλλο βιβλίον, (καπιάρω), καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μεταγλωττίζω, μεταφράζω, Θουκυδ. δ'. 50. "Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῆς Λακωνείων γραμ-"μάτων ἀνέγνωσαν". μεθερμηνεύσαντες.

Μετάγω, Μ. άξω. σπάνιον αἰφνίδιος μέρος καὶ τὸ φέρω εἰς ἄλλο, μεταφέρω, μεταποτίζω, μεπεκινῶ, μεπεκομίζω. ὕστερα ὑπό τινα ἢ κατὰ τι τινὸς φέρω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μεταδιώκω. παρ' Ἡσύχ. ὅθεν

Μεταγωγὴ, ἡ. ἡ ὑπό τινος τόπου εἰς ἄλλον ἀγωγὴ-φέρσιμον, μεταφορὰ, μεταπόπισις, μεπεκόμισις, Transport.

Μεταγωγὸς, ὁ. ὁ μεπάγων. ἀμφ.

Μεταδαίνυμαι, ἢ, Μεταδαίομαι, συνεδάω, δαιτυμόμαι μετά τινος. μέρος λαμβάνω ὑπό τινος. "Ἵνα μεταδαίσωμαι ἱρῶν". Ἰλ. Ψ. 207. ὡς καὶ τὸ, Μεταλαμβάνω. "Μεταδαίυται ἡμῖν". Ἰλ. Χ. 493. ζώγοι μετ' ἡμῶν-μαζὴ μας ἢ μετεξὺ ἡμῶν, Σωὴ ἡμῖν.

Μεταδειπνέω, μετέπειτα ξώγω-δειπνῶ.

Μεταδέω, εἰς τι ἄλλο μέρος δίδω. λύω τι ὑπό τι μέρος καὶ τὸ δεύω ἀλλοῦ. Ξενοφ. Ἱππ. δ'.

Μεταδίμιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐπιδήμιος. Ὀδ. Θ. 293. ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Ν. 46. "Μήτι κακὸν με-"ταδήμιον εἴη". δὲν ἤθελα νὰ εὕρῃ κανένα κακὸν τὸ πλῆθος σας. ὅπου συνήθως ἑρμηνεύ. ὀρθῶς τὸ, Ἐνδήμιον, ἢ Ἐνδήμιον τῇ πόλει.

Μεταδικιτάω, ῶ. μεταβάλλω τὸν ξόπον τῆς ζωῆς. Λεκιαν.

Μεταδιδάσκω, ἀλλέως διδάσκω. ἀλλάζω-μεταβάλλω τὴν διδασκαλίαν. ὡς καὶ τὸ, Μεταμανθάνω. ἀλλέως μανθάνω.

Μεταδίδωμι, Μ. ώσω. μοιράζω-δίδω καὶ εἰς ἄλλης μέρος ὑπό τινος. "Μεταδίδωμι τινί τινος ἢ τί". Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. 1. καὶ Κυρπ. Ζ'. ε'. 78. ὡς καὶ τὸ "Μεταλαμβάνω τινός".

Μεταδίομαι, ταυτὸν τῷ, Μεταδιώκω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 819. "Μεταδίομαι δρόμου".

Μεταδιωκτὸς, ὁ, ἡ. ὅστις μεταδιώκεται, τὸν ὁποῖον διώκοντες καπόπι φθάνουσι.

Μεταδιώκω, Μ. ξω. καταδιώκω, ζέχω-ὑπάγω κατόπι τινὸς καὶ φθάνω αὐτόν. Οὐδέτερος δὲ παρὰ τοῦ, Ἔρχομαι-φθάνω παρεδῶς. Ξενοφ. Ἑλλην. καὶ Κυρπ.

Μεταδίωξις, εως, ἡ. τὸ μεταδιώκειν.

Μεταδοκέω, ῶ. ἀλλάζω γνώμην. "Μή σφι μεπε-"δόξῃ". Ἡρόδοτ. μήπως αὐτοὶ ἤθελον ἀλλάξῃ γνώμην. "Μεπεδόξεέ σφι ταῦτα βελτίω εἶναι". Λεκιαν. ὅθεν "Μεταδεδογμένον μοι μὴ ἐρχθῆναι". Ἡρόδοτ. ζ'. 13. ἐν ᾧ ἐγὼ μετέβαλλα-ἄλλαξα τὴν γνώμην μου. τοῦ μὴ ἐρχθῆναι.

Μεταδοξάζω, Μ. άσω. ἀλλέως δοξάζω, ἀλλάζω γνώμην-δόξαν-φρόνημα.

Μεταδόρπιος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ τὸν δόρπον-μετὰ τὸ δεῖπνον. "Τὰ μεταδόρπια". τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον γλυκύσματα-ῥωσικὰ-ξαγημάτια, κ. τ. τ. Ὀδ. Δ. 194.

Μετάδοσις, ἡ. δῆμοίρασις, ἢ ὑπό τινος καὶ εἰς ἄλλους δόσις. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Συμπεισφορὰ, βοήθεια. Πλούταρχ. Κλεομ. 32.

Με-

Μεταδοτικὸς, κὴ, κόν. ὁ μεταδίδων, ὁ αἰτήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν-ὁ ὑποπίπτων εἰς μετάδοσιν.
Μεταδοτέον, Ῥηματ. Ἐπίθ. πρέπει νὰ μεταδώσῃ τινάς. Ξενοφ. Κυρσπ. Ζ. ε. 79.
Μετάδουπος, ὁ, ἡ. ὁ μεταξὺ τῶν ἄλλων πίπτων. Ἡσίοδ. Ἔργ. 823. ἐκ τοῦ Δοῦπος. ἀμφίβ. μάρτυσι.
Μεταδρομάδην, Ἐπίῤῥ. μεταξὺ ἢ κατόπι ἐχόντων. Ἰλ. Ε. 80. ἐκ τοῦ
Μεταδρομὴ, ἡ. τὸ ἔχειν κατόπι καὶ διώκειν τινά. καταδρομὴ, ὑποδρομή. Εὐσεπ. Ἰφιγ. Τ. 941.
Μεταδρομος, ὁ, ἡ. ὁ καταδιώκων, ὁ ἔχων κατόπι τινὸς καὶ κινυγεῖ-διώκει αὐτὸν. τιμωρὸς, ἐκδικητής. Σοφοκλ. Ἠλ. 1501. "Παντοργημάτων μεταδρομος".
Μεταδροπάδην, Ἐπίῤῥ. (δρέπω) κατόπι δρεπόμενος. ἄμφ.
Μεταδύω, μετέπειτα δύω-βυθίζω. ἀμφ.
Μεταζεύγνυμι, — ύω, Μ. ξω. ἀλλέως ζεύγνυω, ἀλλάζω τὸ ζεύξιμον, μεταζεύγω. Ξενοφ. Κυρσπ. ς'. γ. 21. "Τὰς ἵππους μεταζεύγνυναι".
Μετάθεσις, εως, ἡ. (μετατίθημι) ἡ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο θέσις τινος. μεταλλαγὴ τῆς φάσεως ἢ θέσεως, μεταβολή. Οὐδετέρ. Μετάβασις, γνώμης ἀλλαγὴ, μετάγνωσις. παρὰ Ῥήτ. τὸ μεταθέσθαι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἑτέραν εὔλογον.
Μετάθετος, ὁ, ἡ. ὁ ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλο θεμένος-βαλλόμενος-φερόμενος. μεταβεβλημένος, μεταβλητός.
Μεταθέω, ὀπίσω τινὸς ἔχω. καταδιώκω, καταζέχω, μετοδιώκω. ὑπὸ τὰ ὀπίσω χωρῶ, φεύγω.
Μεταθρόα, Ἐπιῤῥηματικῶς παρ' Ἀράτ. 1004. φαίνεται ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Ἀθρίως. αὖ δὲ πρέπει νὰ εἴπῃ, "Μέγ' ἀθρόα".
Μεταθωρήσομαι, Ἰλ. Υ. 329. "Πόλεμον με- "ταθωρήσοιντο". ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον. "Μέτα θωρήσ- "σοιντο". αἰσχυλ. αὐτὶ τοῦ Εἰς πόλεμον ἑτοιμάζοντο. ὡς καὶ ἐν Ν. 301. "Ἐφύρης μεταθωρήσειδον". ἤρχοντο εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἐφύρων πόλεμον. αὐτὶ τοῦ καιρότερ' ὁ Ποινὴς ἀλλαχοῦ (Ἰλ. Α. 226.) "Ἐς πό- "λεμον θωρηχθῆναι", εἶπε.
Μεταΐγδην, Ἐπίῤῥ. (αἴσσω) ὀπίσω τινὸς ἔχων, καταδιώκων. Ἀπολλ. Ἀργ. β'.
Μεταΐζω, (ἵζω) πλησίον τινος καθήμαι, συγκάθημαι. μετά τινος κάθημαι. Ὁδυσ. Π. 362. "Οὔτε "τῶν μεταΐζειν, οὔτε γερόντων".
Μεταΐρω, ὑπό τινος μέρους ἀνακόω καὶ φέρω ἄλλῃ, μεταπτίθημι, μετακομίζω, μετοχέω. Πλούταρχ. "Με- "ταΐρειν" σωυπακούομι. Ναυτ. ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Ἀπαίρειν, Ἀναχωρεῖν. ἐπὶ δὲ πραγμάτων, αὐτὶ τοῦ, Μεταβάλλω.
Μεταΐσσω, Μέλ. ίξω. (αἴσσω) πηδῶ-ἔχω κατόπι τινὸς, καταδιώκω-κινυγῶ τινὰ, μεταδιώκω. Ἰλ. Π. 398. καὶ, Φ. 564. μετὰ Αἰτικ. παρὰ Πινδάρ.
Μεταιτέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (αἴτέω, μετὰ) αἰτῶ-ζητῶ ἵνα λάβω μέρος τοῦ τινος, ἐπιθυμῶ. "Μεταιτεῖν "μέρος τινος". Ἀεισοφ. Σφὴξ. 972. "Μεταιτεῖν τῆς "βασιλείης". Ἡρόδοτ. α'. 146. ἐπιθύμει νὰ λάβῃ μέρος τῆς βασιλείας. "Τριφυλὴν ἐφήμεροι μεταιτεῖν". αὐτὶ τοῦ, Αἰτίζειν-ζητιαρεύειν-δέεσθαι-ἀπαιτεῖν. Λουκιαν. Κυν. ε. "Μεταιτεῖν τινα". δέεσθαι-ἐλεημοσύνῃ ζητεῖν καὶ παρακαλεῖν τινα. Ἀεισοφ. Ἵππ. 775.
Μεταίτης, ὁ, Μέταιτος, ὁ. ἐπαίτης, πτωχαίτης, ζητιάνος ἢ δεκοπάρις. Πολύβ. "Οὔπω τε μέται- "τος ἐστελλόμην καὶ χρεμάται ἄπορις, ὡς κοιν παρῆ- "ται". ὁ δεύτερ. χημ. παρ' Ἰωαν. Ἀντιοχεῖ.
Μεταίτιος, ὁ, ἡ. συμμέτοχος ἢ σύσχολος αἰτίας τινός. Ἡρόδοτ. ἔτι δὲ ταυτὸν τῇ, Αἴτιος, παιδικῶς. "Μεταίτιος βουλῆς". συμμέτοχος τῆς βουλῆς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 97.
Μεταίφνιος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξυπόνους, αἰφνίδιος. Ἡσύχ.
Μεταιχμέω, ταυτὸν τῇ, Μοχθέω. Ἡσύχ.
Μεταίχμιος, ὁ, ἡ. (αἰχμὴ, μετὰ) ὁ μεταξὺ δύο αἰχμῶν ἤτοι στρατευμάτων διεκσκόμενος. "Τὸ μεταίχ- "μιον". ὁ μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπος. ἡ μέση, ὑπαρέτως δὲ τὸ κατὰ τὸ μέσον μαχόμενον στράτευμα τῆ ὁποίᾳ καὶ ἡ μέση καὶ οἱ ὄροι εἰσὶν ἀδιάστατα, διότι ἐν τῇ μάχεσθαι κινεῖται-ἀλλάζει τάσιν. ὁ ἐν μέσῳ τῆς αἰχμῆς πολεμῶν. Μεταφορ. παρὰ Λουκιαν. "Ἐν "μεταιχμίῳ ὑπῆρτε πολλῶν καὶ τῆ φιλοσόφων". μεταξὺ τῆ ἰδιωτῆ καὶ τῆ φιλοσόφων.
Μεταναθέζομαι, σπανίως μεταναθέσσομαι. ἀφ' ἑνὸς μέρους καθήμαι εἰς ἄλλο. ἀλλάζω τὸ κάθισμά μου. ἀλλέως καθέζομαι.
Μεταναθίζω, σπανίως μεταναθίσσω. τινὰ ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τὸν καθίζω εἰς ἄλλο. κάθισμα ἀλλάζω, μεταζέπω. ἔτι δὲ ταυτὸν τῇ, Μεταναθέζομαι.
Μεταναθοπλίζω, (μετὰ, ἀπὸ, ὁπλίζω) ἀλλέως ὁπλίζω. Πολύβ.
Μεταναλέω, ῶ. Μέλ. ήσω. καλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ὑπάγῃ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, ἀνακαλῶ. Μέσ. Μεταναλέομαι, οῦμαι. καλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. σέλλω τινὰ νὰ ἀράξῃ ἄλλον ὅπου νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Προσκαλέω. Εὐσεπ. Ἐπιστολ.
Μεταναπτίον, τὸ. τὸ ὑπὸ τὸ ῥίσματος τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τῆ ἄκρων δακτύλων μέρος τῆς χειρὸς, τὸ μετὰ τὸν καρπὸν ἀνθ. Ζητ. Καρπός.
Μεταναταχέω, μετέπειτα καταχέω. Ἱπποκράτ.
Μεταναταψύχω, μετέπειτα καταψύχω.
Μεταναπτίον, εἰς ἄλλο μέρος κεῖμαι. μεταστρέφομαι, ἀλλέως κεῖμαι, μεταζέπομαι, μεταβλητὸς εἰμί. "Τὸ ἦθος μεταναπτίον". Διον. Ἁλ. τὰ ἤθη μεταστε- βλήθησαν, ἀλλοιώθησαν. "Ἡ μεταφορὰ μεταναπτίον "ἀφυπτῶς". Δημήτρ. Φαλ. 188. μετέληπται-ἐλήφθη ὑπό τινος ἀφυπτικῆς-αἰγυιεὺς αὐτὴ μεμιμημένον.
Μεταναπτίζω, εἰς ἕτερον ὄχημα". Νικήτ. Χρον. ά. 10. μεταβαίνω ἤτοι καβαλικεύω ἐπάνω εἰς τινα ἄλλον κέλητα.
Μετανενόω, ταυτὸν τῇ, Μετανοῶ. Γεωπον. ζ'. τέ. τ.
Μετανερώνυμι, ἀλλέως πῶ, ἢ μετά τινος μιγνύω. ταυτὸν τῇ, Μετανοῶ, καὶ, Μετανιγγίζω. Διοσκορ. ά. 62.
Μετάνερας, ατος, ὁ, ἡ, τὸ. τὸ μετά τινος μεμιγμένον-συγκερασμένον, εὔκρατον, τὸ μεταξὺ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ. ἄμα, χλιαρὸν, χλιόν. Ζήνων Κυρεὺς, Ἐπίῤῥ.
Μετανέρασμα, τὸ. τὸ ἐκ δύο τινῶν μίγμα. "Ψυ- "χρὸν καὶ θερμὸν μετανέρασμα καὶ κοινώνημα". Πλούταρ. ἔστι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Μετάνερας.
Μετανιάω, (νίω) ἀφ' ἑνὸς τόπου μεταβαίνω εἰς ἄλλον, ἢ ὑπάγω κανόνι τινός. Ἰλ. Α. 713. "Παν- "τοίην μετανιάθεν". αὐτὶ τοῦ Διηλθον. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Μετανιάθεν, δηλ. τὸ, Μετῆρχεντο, ἐκίνησαν, μετῆλθεν, ἐπεδίωξαν. ὁ δὲ Ἀπελλοῦ. δηλ. τὸ, Μετ' αὐτὸς ἦλθεν.
Μετανύω, ῶ. μετατίθημι, ἀλλέως καινῶ-βάλλω. ἀλλάζω τόπον τινός. σπανίως ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ φέρω αὐτὸ εἰς ἄλλο. μεταβάλλω, ἀλλοιῶ. ὅθεν
Μετανίνημα, τὸ. ταυτὸν τῇ, Μετανίνησις. Ἱπποκρ. κυρίως δὲ τὸ Μετανενινημένον, μεταβεβλημένον.
Μετανίνησις, εως, ἡ. ἡ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο κίνησις. τὸ μετανενίνημα-μεταφέρειν τι.
Μετανίνητος, ὴ, τὸν. μετανενημένος, μεταβλητὸς-σπα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σηκωμβδος ἀφ' ἑαυτὸς μέρος καὶ φερωμβδος εἰς ἄλλο ἢ ὁ δυνάμβδος μεπεκινηθῆναι.

Μεταχιρνάω, ῶ. παυτὸν τῷ, Μεπακερανύνυμι. ἀμφ.

Μεταχλαίω, Μ. αύσω. μετὰ παῦπα-μεσέπεπε κλαίω. Ἰλ. Λ. 763. "Πολλὰ μεπαχλαύσεσθαι". ὕστερον, ἀπολλυμβδῶν ὄχλων, μεταμελήσεσθαι.

Μεταχλείω, καὶ, Μεταχλείζω, Ἐτυμολογ. ἀλλέως καλῶ, ἀλλέως ὀνομάζω. μετονομάζω.

Μετάχλησις, εως, ἡ. (μεπαχαλέω) ἡ δι' ἑτέρα τινὸς κλῆσις. ὁπόταν δηλ. δι' ἄλλη τινὸς καλῶ-μηνύω τινὰ νὰ ἔλθῃ πρός με. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀνακάλεσις.

Μεταχλίνω, μετέπειπε ἢ ἄλλως πως κλίνω-λιγῶ τι. μεπαξέπω τὴν κλίσιν τινός, μεπαβάλλω. ὅθεν

Μετάκλισις, εως, ἡ. ἡ μετέπειπε ἢ ἄλλως πως κλίσις, λίγισμα αρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος. μεπαβολὴ, μεπαξοπὴ. ἔτι δὲ παυτὸν ἐσὶ τῦ, Μετάληψις.

Μεταχλύζω, μετέπειπα καθαίρω καὶ κινῶ τὴν κοιλίαν μεπὰ παῦπα διὰ τὸ κλυσηείν. Ἱππокр.

Μεταχοιμίζω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1073. "Μεπακοιμισθὲν μύκης ἄπυ". ὅπυ ὁ Βλκινάρος "Μέγα κοιμισθέν". αὐαγνινώσκεσθαι παραινῶ. ἄλλως δὲ αὐτὶ τῦ, εἰς ἄλλο μέρος, ἢ ἀλλέως φέρω εἰς ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν.

Μεταχοίνωνος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Κοινωνός. Ἡσύχ.

Μεταχομιδὴ, ἡ. μεπακόμισις. τὸ φέρειν τι ἀπὸ σέα τόπον εἰς ἄλλον. Χρυσός. εἰς Γενέσ. Ὁμιλ. ά. 91.

Μεταχομίζω, Μ. ίσω. φέρω τι ἀπό τινα τόπον εἰς ἄλλον, μεπακινβάλλω, μεπαφέρω. ὅθεν

Μεταχόμισις, ἡ. παυτὸν τῷ, Μεπακομιδή.

Μεταχόνδυλοι, τὰ Μεπακόνδυλα. Πολυδ. β'. 145. τὰ μεπαξὺ τῶν κονδύλων (τῶν δακτύλων) μέρη.

Μεταχόπτω, ἀλλέως ἢ κατ' ἄλλον ζόπον κόπτω.

Μεταχοσμέω, ῶ. ἀλλέως-κατ' ἄλλον ζόπον κοσμέω, ἀλλέως διαπάπτω, μεπαβάλλω. ὅθεν

Μεταχόσμησις, εως, ἡ. ἡ κατ' ἄλλον ζόπον κόσμησις-διάπαξις-μεπαβολὴ, ἀλλοίωσις. "Μεπακόσμησις τῦ βίυ". Πλύπαρχ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Μεπαμόρφωσις, μεπάπλασις, μεπαποίησις τῦ κόσμυ. ὁ αὐτ. εἰς Σύλλ.

Μεταχόσμιος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξεμρίπως, Μεπακόσμια, πί. ὁ ἐν τῷ μεπαξὺ κόσμος, ὅ ἐσὶ, τὸ μεπαξὺ γῆς καὶ ὑρανῦ διάσημα μεπὰ τῦ ἐν αὐτῷ ἐνεσηκμβδῶν, παρ' Ἐπίκηρ. "Ἐξ ἑτέρων τινῶν κόσμων ἢ μεπακοσμίων". Πλύπαρχ. ῥωβλ. συμπ. π. 9.

Μεταχρούω, σιωυπακκρμ. Ναῦν. ῥωὸς πὲ ὀπίσω ῥέφω τὴν ναῦν. ῥωὸς πὲ ὀπίσω ῥέφω αὐτὸς τὸ πηδάλιον ἢ κωπλατῶ. ὡς τὸν ἐν τῇ συμπόσια Ποδίζω. μεπεδώκασε δὲ καὶ διὰ τῦ, Μεπαβάλλω τὴν γνώμην μυ. Πλύπαρχος.

Μεταχτίζω, ἀλλέως ἢ ἀλλᾶ που κτίζω εἰς ἄλλο τόπον εἰκοδομῶ. "Εἰς ἕτερον τύπον μεπακτίζειν". Σέραβ. ιγ'. 935. ἔτι δὲ παυτὸν ἐσὶ τῷ Μεπαπλάττω καὶ Μεπαποιῶ.

Μεταχυβεύω, ἀλλέως κυβεύω, δίκην κύβων μεπαξέπω. "Μεπακυβεύειν πὰς γνώμας". παρακινῶ τινὰ ἐνα ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλέως μεπαξέπειν πὰς γνώμας. Νικήτ. Χρον. π. 1.

Μεταχυκλέω, ῶ. ὅθι πὰ ῥωόσω χωρεῖν κυκλικῶς παιῶ-μεπαπορίζω, μεπακινῶ, φέρω τι εἰς ἄλλο μέρος. Πλάτ. Ἐπινομ.

Μεταχυλινδέω, ῶ. ὅθι πὸ ἔμπροσθεν κυλινδέω. μεπαφέρω-μεπαπορίζω τι διὰ τῆς κυλίσεως, μεπακυλίω. Ἀειφαν.

Μεταχυμίας, ὁ, ἡ. (κῦμα) παρ' Εὐβυπ. Ἀλκ. 91. "Ἀπας μεπακύμιος". ὁ ὑποξέπων-ῥωὸς πὲ ὀπίσω ῥέφω-ὑποδιώκων τὸ κῦμα ὡς δυσηχίας. "Τὸ μεταχύμιον". ὡς καὶ τὸ Μεταίχμιον, τὸ μεπαξὺ τῦ κυμάτων διάσημα. Ἡσύχ.

Μεταχύνιον, τὸ. παυτὸν τῷ, Κονίπολις. Ἱππιατρ.

Μεταλαγχάνω, παυτὸν τῷ, Μεπαλαμβάνω, καὶ, Μεπέχω, τινός. ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ὑπό τινος. συνυπακ. Μοῖραν, ἢ Μέρος. Ἐνεργητ. παρὰ Πλυπάρ. εἰς Ἀεισφάδ. 6. "Δίκης ἐδένι ὅτι μὴ τῷ φρονεῖν τὸ Θεῖον μεπαλαγχάνειν". αὐτὶ τῦ, Μεπαδίδωσι. Ζήτει Λαγχάνω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. "Πολέμυ καὶ μάχης φασὶ χρεῖαι ἔπι μεπαλαγχάνειν". αὐτὶ τῦ Λαφυσερεῖν ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρυ.

Μεταλαμβάνω, μεπὰ Γενικ. μέρος λαμβάνω ἢ ἔχω ὑπό τινος. ἆρα παυτὸν ἐσὶ τῷ Ἀπολαμβάνω, δίκομαι-πέρνω ὑπό τινος. ὡς τὸ, Μεπαδίδωμι τινὶ τινός, καὶ, Μεπέχειν τινός. 2) Μεπὰ Αἰτιατ. ἐκ τῆς συμμασίας τῆς Μεπὰ, αὐτὶ τῦ, Ὕσερον, μεπέπειπα, ῥωκύπτει ἡ σημασία τῦ, Ὕσερον απ' ἄλλον τινὰ λαμβάνω. Μεπέπειπα λαμβάνω. "Ἱμάτιον μεπαλαβεῖν". Ξενοφ. ἕτερον ἱμάτιον ἐνδύεσθαι· ἀλλάζειν τὸ φόρεμα. "Ἡμέραν μεπαλαβεῖν". Πλύπαρχ. Λυκυργ. 41. ἀλλίως ἡμέραν ἐκλέγειν, ἀλλάζειν τὴν ἡμέραν. καὶ ἐνπαῦθεν καθόλυ αὐτὶ τῦ, Ἀλλοιῶ, μεπαβάλλω, μεπαξέπω, ἐναλλάσσω. "Αὐτὶ εἰρήνης πόλεμον μεπαλαβεῖν". Θουκυδ. ά. 120. "Μεπαλαβεῖν τὴν ἀρχήν". ὕσερον ὑπ' ἄλλον τινὰ λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, ὅ ἐσὶ, Διαδέχεσθαι τὴν διοίκησιν. "Μεπέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν καπασκευὴν τῶν ὅπλων". ἔλαβον-ἐδέχθησαν. Πολύβ. ῥ'. 25. "Τὸν λόγον, πὰς λόγυς μεπαλαμβάνειν". καὶ ἀπλῶς πῦ, Λόγον, ἔτι παρὰ Πλυβ. μεπὰ τὴν ὁμιλίαν τινὸς δέχεσθαι τὸν λόγον, ὅ ἐσὶ, Ἀποκείνεσθαι, ὑποκρισιν δίδειν. Οὐδέτερ. "Ἅμα τῷ μεπαλαβεῖν τὸ πῆς νυκπὸς". Πολύβ. ιέ. 30. οὗτος ἀφ' ἑσπέρας ἦρξεν ἡ νύκπα. Παρὰ Φιλοσράτ. εἰς Ἀπολλών. ά. 19. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Καπελαμβάνω, ἐννοῶ. ἔτι δὲ καὶ τὸ, Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἀναγράφω, σαφηνίζω, μεπαφράζω.

Μεταλαμπαδεύω. "Ἀθανασίαν τῆς γένυς καὶ νίκης ἀγαμονλὼ τινα παισὶ παίδων μεπαλαμπαδεύομένην". Κλήμ. Ἀλεξ. καθὼς μεπαδίδεται ἡ λαμπὰς εἰς τὸν ἀγῶνα πῆς λαμπαδηφορείας.

Μεταλγέω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 417. "Μεπαλγεῖς τὸ δίκαιον ἕρξαι". παραινέσαι, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἀλγεῖς-πονεῖς, ἡμίμιον συμπάθειαν πλέον ἔχεις. ἄλλως δὲ σημαίνει καὶ τὸ, Συμπάθειαν, ἢ μεπαμέλειαν ἔχω.

Μεταλθήσκω, (ἀλθήσκω, μεπὰ) Ἀπολλων. χ'. 414. "Μεπαλθήσκοντας ἀδόντας αὐδράσι τόδυχηθῆσι". τύξιον καὶ νῆς ὡπλισμβῶς αὐθρώπυς μεπεμορφῶντο.

Μεταλήγω, Μ. ήξω. μεπὰ Γενικ. καπαπαύω, μεπέπειπα λήγω.

Μεταληπτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ.—ῶς. ὁ εἰς μεπάληψιν αἰσήκων. καὶ ὁ διωάμβδος μέρος λαβεῖν.

Μεταληπτὸς, πὴ, πὸν. ἐκ τῆ ουσία μεπαλαβεῖν, καὶ ἐκ τῶ ὁποίυ δίωαπαι πινάς νὰ μεπαλάβῃ-νὰ μεπάσχῃ. ὁ διωάμβδος μεπαληφθῆναι.

Μετάληψις, εως, ἡ. τὸ μεπαλαμβάνειν. ἡ ὑπό τινος μέθεξις, κοινωνία. Ἄλλαγὴ, ἐναλλαγὴ, μεπαβολὴ, Ἀκολυθία, διαδοχὴ, κ. τ. τ. τῶ Μεπαλαμβάνω ῥήματος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Σαφήνεια, ἐξήγησις, ἀλληγορία, καὶ ἡ τῆ λέξεων ἑρμηνεία. Ζήτ. ἐν τῷ Μεπάφρασις, καὶ ἐν τῷ, Παραφρασή.

Μεταλλαγὴ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μεπάλλαξις. ἡ μεπαβιβλημένη κπῆσις ἢ οἰκησία. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1162.

Μεταλλακτὴρ, ῆρος, ὁ. ὅσις μεπαλλάττει-μεπαβάλλει. "χροὸς μεπαλλακτήρ". ὅσις μεπαβάλλει-ἀλλάζει τὸ χρῶμα τυ. Ἰων παρ' Ἀθήν. σελ. 318.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεταλλακτὸς, κὴ, τὸν. ὁ μεταλλαγμένος. καὶ ὁ μεταλλαγῆναι δυνάμενος, μεταβλητός.

Μεταλλαξις, εως, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ἐναλλαγὴ, μεταβολὴ, Μεταλλαγή.

Μεταλλάσσω, ἀῤῥ, Μεταλλάττω, ταυτὸν τῷ, Ἐναλλάσσω, κάμνω, ἀλλάξω, μεταβάλλω, μεταῤῥέττω, ἀλλέως ἀλλάσσω, ἀλλοιοῤῥόπως ποιῶ. Οὐδετέρως ἀῤῥ τὸ, Μεταβάλλω, "Πολλὺς ἑταῖρος μεταλλάττει". ἀφίνει τὸν σὸν φίλον καὶ πείθει ἄλλον. Ἰσοκράτ. "Ἡρακλῆς μεταλλάξας τὸν βίον". ἄλλαξε τὴν ζωὴν, ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς μετέβη εἰς τὴν ἄλλην, ἀπέθανε. "Πάντες οἱ οἰκεῖοι μεταλλάσσοντες". ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἀποθνήσκοντες. Φλέγ. Τρωλλ. "Ὅπου καὶ τὸ "Μεταλλάσσειν τόπον, χώραν, πόλιν". αὐτὶ τοῦ Μεταβιβάζειν, ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπου - μέρους καὶ ὑπάγειν εἰς ἄλλο.

Μεταλλάω, ῶ. Μέλ. ήσω. Ἐξετάζω - ἐρωνῶ - ἐρωτῶ, βασανίζω. Ἰλιάδ. Α. 553. καὶ Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 291.

Μεταλλεία, ἡ. ἡ ζήτησις - ἔρευνα τῆς μετάλλων ἐν τῇ γῇ ὑφὲ λαϊκῶν, ὑπονόμων, κ. τ. τ. γινομένη. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ἔτι καὶ ἡ ἐν ταῖς πολιορκίαις γινομένη ὑπόνομος ἤτοι τὸ ὑπὸ γῆν λαγόμιον.

Μεταλλεὺς, έως, ὁ. ἡμαρτημ. ἀπάγ. αὐτὶ τοῦ, Μεταλλοδύτης. Σχόλ. Θ'. σελ. 426. ὁ Ἡσύχ. μόνος ἔχει, Μεταλλεῖς, τοὺς μυρμήκων τινὲς ὕπνους καλοῦντας.

Μεταλλευσις, εως, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεταλλεία. Παλαίφατ. ί.

Μεταλλευτὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις σκάπτων ἐν τῇ γῇ ζητεῖ μέταλλα ἢ ἄλλα τινα ὀρυκτά. Πλάτ. καὶ ὁ τοὺς ὑπονόμους ὀρύσσων-σκάπτων (λαγωμάζης, Τερκ.) Σχόλ. εἰ. καὶ Θ'. σελ. 426. Μαθέτ. δ'. 259. καὶ Μοίερις μετὰ τὸ, Λίθων. ὅθεν

Μεταλλευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ βασανιδεὺς εἰς Μεταλλείαν.

Μεταλλευτὸς, τὴ, τὸν. ὅστις ἐμεταλλοδύθη, ἐζητήθη ἐν τῇ γῇ ὡς μέταλλον - ὡς ὀρυκτόν. καθόλου δὲ, ἐκεῖνος τὸν ἐπείσιον ὀζίσκον - ὀρύσσων. ἐκ τοῦ

Μεταλλεύω, Μ. εύσω. (μέταλλον) σκάπτω - ὀρύσσω τὴν γῆν ἵνα εὕρω μέταλλα καὶ τεύξας. ἢ σκάπτω - ὀρύσσω τὴν γῆν καὶ ποιῶ ὑπονόμους - κάμνω λαγόμια. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Ἐξετάζω, βασανίζω, ἐρευνῶ, πολυπραγμονῶ, ὀρύσσω, ἀνασκάπτω· ὡς καὶ τὸ Μεταλλάω. παρὰ Πολυαιν. β'. ά. 26. "Μεταλλεύειν τινά". καταδικάζειν τινὰ ἵνα ἐργάζηται εἰς τὰ μεταλλεῖα. ὡς καὶ τὸ

Μεταλλίζω, καταδικάζω τινὰ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἵνα δουλεύῃ ἐκεῖ. Παυθέκτ.

Μεταλλικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὰ μέταλλα.

Μεταλλικὸν. Ζώτ. ἐν τῷ, Μεγάλιον.

Μεταλλίτης, υ, ὁ. καὶ Θηλυκ. Μεταλλῖτις, ἡ. ὁ ἐκ μετάλλων ὤν, μεταλλικὸς, ὑπὸ μέταλλον.

Μέταλλον, τὸ. λάκκος τις ὄρυγμα (γῆρυα) εἴς τι ὄρος ἢ ἄλλως ἐν τῇ γῇ, ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας ἢ ἄμμον ἢ κάθε ἄλλο τι ὀρυκτόν. ὁ τύπος δηλαδὴ ἐν ᾧ σκάπτοντες βασανίζουσι χρυσὸν, ἄργυρον, ἄλας, κ. τ. λ. ἄρα τὸ παρὰ Τέρκ. Μανδέμ. καλούμενον. Ἡρόδοτ. Ζ. 112. "Τὸ Παγγαῖον ὄρος, ἐν τῇ χρυσειά τε καὶ "ἀργυρέη ἐνὶ μέταλλα". 2) Καὶ τὸ ἐν τῷ ὀρύγματι τούτῳ διεξοδευόμενον ὀρυκτὸν, οἷον λίθος, ἄμμος, χρυσῖτις γῆ, ἄργυρος, κ. τ. λ. ὃ ἐστὶ σῶμα χωρυχόμενον. ὁ Ἐτυμολογ. παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ, Μῶ, τὸ ζητῶ. ὁ δὲ Ἐριτίσιος ἀπὸ τοῦ, Μέτω, τὸ μεζῶ.

Μεταλλουργεῖον, τὸ. ὁ τόπος ἐν ᾧ καθαιρέζονται ἢ ξηραίζονται-διαλύονται τὰ μέταλλα.

Μεταλλουργέω, ῶ. καθαιρέζω τὰ μέταλλα, ἢ ξηραίζομαι-διαλύω αὐτά. ἐκ τοῦ

Μεταλλουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, καθαιρέζων ἢ διαλύων αὐτά.

Μεταλλόχρυσος, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτ. γ'. 95. "Τὸ "μεταλλόχρυσος". πλεσία ἀπὸ μέταλλα ἢ μεταλλεῖα χρυσοῦ.

Μεταλλώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου ἔχων. καὶ ὁ μέταλλα μετέχων.

Μετάλμενος, Ἰλ. Ε. 336. αὐτὶ, Μεταλλόμενος ὅ ἐστὶν Ἐφαλλόμενος. ἐκ τοῦ, Μεθάλλομαι.

Μεταλωφάω, ῶ. ἢ Ἰωνικ. Μεταλωφέω. καταπαύω, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. Ἀπολλών. Ἀργ. ά. 1161.

Μεταμάζιος, ὁ, ἡ. ὁ μεταξὺ τῆς μαζῶν ὤν. "Τὸ "μεταμάζιον". τὸ μεταξὺ τῆς μαζῶν διάστημα. Ἰλ. Ε. 19. καὶ Ἀνακρ. κδ'. 30.

Μεταμαίομαι, βασανίζω, ἐρευνῶ, ἰχνηλατῶ, καταπατῶ τινος ὑπάγω, καταδιώκω. Πίνδαρ. Νέμ. γ'. 141.

Μεταμανθάνω, ἀλλέως μανθάνω, μεταβάλλω τὴν μάθησιν. ἀλλάζω τὰ ἤθημα. μετὰ ταῦτα ἕτερον τι μανθάνω ἀφιεμένου τοῦ πρώτου.

Μεταμείβω, Μέλ. ψω. μεταλλάσσω, ἐναλλάσσω, ἄλλο αὐτὶ ἄλλου δίδω. ὅθεν

Μετάμειψις, ἡ. ἐναλλαγὴ, ἀλλαξία, μεταβολή.

Μεταμέλει, ἀπροσώπ. ὡς τὸ Μέλει. μεταμέλειά μοι, μετανοῶ, ἢ ἔρχεταί μοι, ἀλλέως μέλει μοι. "Οὔτε "νῦ μοι μεταμέλει ὅτως ὑπολογισαμένῳ". Πλάτ. Ἀπολογ. "Τὸ μεταμεληθέντα". ἢ ἐπακολουθοῦσα ἤτοι ἡ μετάπεπτε μετάνοια. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ε'. 23.

Μεταμέλεια, ἡ. μετάνοια-μετανόησις καὶ μεταβολὴ τοῦ σκοποῦ. Θεκυδ.

Μεταμελέομαι, ῆμαι. ὑμαι, Μεταμέλομαι. Μέλησόμαι. μεταμέλειαν ἔχω. μετανοῶ καὶ ἀλλάζω σκοπὸν ἢ πολίτευμα ἢ γνώμην. "Μεταμέλονται τὰς αὐτὰς "δὴς ὑ δεξάμενοι". Θεκυδ. καὶ αὖθις πάσσεως, Ξενοφ. Κυρπ. Δ'. 6. "Μεταμέλονται ὑπὸ τῆς καταδίκης". Φιλαρ. ἀπὸ. "Μεταμελῆμαι τοῦ βελτιόνων".

Μεταμελητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς μεταμέλειαν.

Μεταμελητὸς, τὴ, τὸν. μεταμεμελημένος.

Μεταμέλον, μεταχικὸν ὄνομα ἀπρόσωπον ἐκ τοῦ Μεταμέλει. ἐν ᾧ αὐτὸς μετεμελήθη, ἢ ὑπὸ μεταμελείας ἐκινεῖτο. μεταμέλεια αὐτῷ ἐγίνετο. Ἰσοκράτ.

Μεταμελὲς, ὁ. μετανοημένος. Θεκυδ. ζ'. 55. Ἐπιθέτ. αὐτὶ τοῦ Πλήρης μεταμελείας. Πλάτ.

Μεταμέλπομαι, παρά τινι ἢ σύν τινι ἢ μεταξὺ τῆς ἄλλων μέλπω - ᾄδω. Ὅμηρ. Ἴλιαδ. ά. 197. "Τῇσι μεταμέλπεται". αὐτὶ "Μετὰ τοῖς μέλπεται" ἢ δεῖ ἀρεῖπη τὰ εἴπῃ "Μέτα μέλπεται".

Μεταμέμβλομαι, Ἰλ. Τ. 343. αὐτὶ, Μεταμέλομαι. Ζώτ. Μέμβλομαι.

Μεταμηθεία, ἡ. αὐτόκ. τῆς, Προμηθεία. ἐποπτεύειν τινὰς μετὰ τὸν ἀφῖξιν ἢ ἀφ' ὧν γίνηται τότε μεταμελείας καὶ γίνεται φρόνιμος, ὁ ἐστι, τότε τὸ σοφίζεσθαι καλῶς. ἔστι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μεταῤῥοια. Ἡσύχ.

Μεταμίγνυμι, Μ. ίξω. ἀλλέως μιγνύω καὶ μεταβάλλω. ὅθεν

Μεταμίξ, Ἐπίῤῥ. μεμιγμένως, ἀνακατωμένα. ταυτὸν τῷ Ἀναμίξ.

Μεταμίξις, εως, ἡ. ἡ ἀφὶ τῆς μίξεως μεταβολή.

Μεταμίσγω, ταυτὸν τῷ, Μεταμίγνυμι.

Μεταμορφόω, ῶ. δότινος μορφῆς εἰς ἑτέραν μεταφέρωτι, ἀλλέως μορφόω, ἀλλίως ἢ ἀλλοιοτύπως μορφὴν δίδω (ἔστι. Μέσ. Μεταμορφόομαι, ὦμαι. ἀπὸ τινος σώματος ἢ μορφῆς εἰς ἕτερον ἢ ἑτέραν μεταπ[illegible]πτω· ἀλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἀλλίαω-ἀλλοιότικῶ μορφὴν λαμβάνω, ἀλλάζω-μεταβάλλω τὴν μορφήν μου, ἀλλοιότικος γίνομαι. ὅθεν
Μεταμόρφωσις, εως, ἡ. ἡ ἀλλοίωσις-ἀλλαξις τῆς μορφῆς, ἡ ἐκ μιᾶς μορφῆς εἰς ἄλλην μεταβολή, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἕτερον σχῆμα.
Μεταμόσχευσις, ἡ. μεταφύτευσις. ἐκ τοῦ
Μεταμοσχεύω, (μόσχος) μεταφυτεύω.
Μεταμπίσχω, ταυτὸν τῷ, Μεταμφιάζω. Πλάτ. Πολ. β'.
Μεταμφιάζω, ταυτὸν τῷ, Μεταμφιέννυμι. Διόδ. Σικ.
Μεταμφιέννυμι, Μέλ. Μεταμφιέσομαι. ἤ, Μεταμφιέζω. Μέλ. έσω. ἀλλάσσω τὰ ἐνδύματά μου. ἀλλέως ἐνδύομαι. ἄλλα ἢ ἀλλοιότικα φορέματα ἐνδύομαι. Λυκιαν. ἧς ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀλλοιῶ, Μεταπείθω, Μεταβάλλω. Ἀνάλεκτ. ά. 422. "Εἰς ὁποσους χεῖρα μεταμφίασεν".
Μεταμώλιος, ὁ, ἡ. ἧς, Μεταμώνιος, ε, ον. παρ' Ὁμήρ. καὶ ἄλλοις, ταυτὸν τῷ, Ματαιος. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καθὼς ἔτι καὶ ἡ παραγωγή. μ' ὅλον τοῦτο φαίνεται τὸ, Μεταμώνιος, αὐτὶ τοῦ Ματαιος, ὀρθότερον· ὅπερ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀνεμοφόρητος, ἠρμήν. ὡς καὶ τὸ, Ἀνεμώλιος. ἐξ ἐναντίας τὸ, Μεταμώλιος (ἐκ τοῦ Μῶλος) ἠρμήν. ὁ Ἡσύχ. ἧς τοῦ, Ἐμπόλεμος, μετὰ μάχης καὶ φροντίδος. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι "Μανίη, ὀλιγωρία". καὶ, Μωτιὸν, ματαιον, ἀλφιτον. ἧς αἱ τρεῖς παράγουσι καὶ τὸ, Μεταμώνιος.
Μεταγινώσκω, ταυτὸν τῷ, Μεταπείθω. Σοφοκλ. Αἰ. 707. ὅπου ἄλλοι "Μετεγνώσθη" γεγράφασι.
Μεταιτίης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μετοικίσης. Ἡσίοδ.
Μεταναστάσιον ὕδωρ". ἀφ' οὗ τόπου εἰς ἄλλον μεταφερόμενον. Νόν. ἐκ τοῦ
Μετανάστασις, εως, ἡ. (μετανίσταμαι) ἡ ἀφ' οὗ τόπου εἰς ἄλλον μετοίκησις, ἡ ἀπό τινος τόπου φυγή.
Μεταναστατος, ὁ, ἡ. "ὅσις ἔφυγεν ἀπό τινα τόπον καὶ ἦλθεν εἰς ἄλλον καὶ ἐκατοίκησε. Παρ' Ὁκέλ. γ'. "Ἑλλὰς ὑπ' ἀνθρώπων γινομένη μεταναστατος". ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι μεταναστάσει γεγόνασιν. ἀμφίβ.
Μεταναστεύω, φεύγω ἀπό σέα τόπου καὶ ὑπάγω ἀλλοῦ νὰ κατοικήσω. Σωσίσ. ἐθνογ. 124. παρὰ Σουίδ. μόσως "Μεταναστεύσου, φεῦγε, μετοίκει". ἐκ τοῦ Ψαλμ. ί. ε.
Μεταναστης, ου, ὁ. ἧς, Μετανάστευς, ως. (νάω, μετὰ) ὅσις φεύγει ἀπό τὴν πατρίδα του, ἢ σπικάτας ἀπὸ σέα τόπον καὶ ὑπάγει ἀλλοῦ καὶ κατοικεῖ, καθὼς π. χ. ὁ Ἄσσυρικος, ἢ Μήδικος. Ἰλ. Ι. 644. "Ὃς μ' ἀσύφηλον ἔθηκεν, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀκατάστατος, ἀσύστατος, ὁ ξένος ὢν εὐθὺς κακοῦται, (περιπάσσω) φυγὰς, ἐξόστιος, ξένος. ὁ Ἄρατος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὴν Πλειάδων. "Ἀστέρες μεταναστῆρες".
Μεταναστήριος, ὁ, ἡ. πρὸς ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν Μεταναστῆρα. ἢ ὁ ἐκ τούτου τοῦ εἴδους ὤν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μεταναστῆρ.
Μεταναστηρία, ἡ. Ζήτ. Μεταναστης.
Μεταπείσομαι, ταυτὸν τῷ, Μεταπείσομαι.
Μεταπέμπω, μεταξὺ τινων πέμπω-μεσίζω. ἀμφ.
Μεταπέμπομαι, ταυτὸν τῷ, Μεταπέμψομαι. ὅθεν, Μεταπεμπόμενος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μεταπεμπόμενος.
Μεταπλάσσω, ἀλλάσσω τὰ σχῆμα, ἢ τὸ χρῶμα-τὴν φαρμακείαν. Φιλόσοφ.
Μεταπίζω, (πίζω, πάπω) ἀλλέως πιέζω-πλιάω. μεταπίπτω. ἀμφ.
Μεταπιπτρὶς, ίδος, ἡ. συνηπαμομ. Κύλιξ. ἧς, Μεταπίπτριον, τὸ. (μεταπίπτω, — πίζω) ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπαὶ πίνωσι διάφορα κύλικες. πότης μετὰ

δόρπιος. (στολοκαίσιον). Ἀθήν. σελ. 423. καὶ 488. καὶ Πολυδεύκ.
Μεταπίσσομαι, ταυτὸν τῷ, Μεταπέσομαι. ὑπάγω κατόπι ἢ μετέπειτα. Ἀπολλών.
Μεταπίστημι, (αἴσημι, μετὰ) πέρνω-σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλον νὰ κατοικήσῃ ὡς μίχμάλωτον, ἄποικον, κ. τ. τ. μεταφέρω τινά. Μεταπίσταμαι, Μεταπέσω, καὶ, Μετοικεσίω, Πλούταρχ. ἧς Μέσως. φέρομαι εἰς ἄλλον τόπον-εἰς ἄλλην χώραν. ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου. Θουκυδ.
Μεταπείθω, ῶ. Μέλ. ήσω. μετέπεισα-ὑστέρα ἔσχάζομαι-νῶ τὰ προγεγονότα. μανθάνω-γνωρίζω-καταλαμβάνω ὑστερότερα τὸ πρᾶγμα καὶ ἀλλάζω γνώμην-σχασμὸν-σκοπὸν καὶ ἀπόφασιν, μεταμελοῦμαι. ὡς τὸ ἑῆς συνων. Μεταβλέπω, καὶ, Μεταπείθω, ἀόρ. ἐνθυμοῦμαι τὰ προγεγονότα καὶ ἀλλάζω τοῦτο λυποῦμαι, λέγω καὶ ἐμαυτόν ὅτι κακῶς ἔπραξα. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μεταγινώσκω. Ξενοφ. Κυρπ. Α'. ά. 3. "Ἐκ τούτου ἰωάγκαζόμεθα μεταμοσθῆναι, μὴ ἄπεφ τῆς ἀδυνάτου ἢ πρὸς χαλεπῶν ἔργων εἶναι τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν". αὐτὶ τοῦ, Εἰ μετὰ ἀναγκασμοῦ νὰ ἔχωμεν ἄλλην γνώμην καὶ πληροφορίαν, νὰ σχαζώμεθα δηλ. μετὰ ταῦτα, καὶ νὰ πισεύωμεν ὅτι, κ. τ. λ. καθὼς καὶ τὸ ἐν Ε'. ἐ. 40. "Ὥσε Κυαξάρην μεταγινώσκειν, ὡς ἔστε ὁ Κύρος ἀφίεη αὐτός". ὥσε ὁ Κυαξάρης ἐῆχεν ἄλλην γνώμην, ἀλλέως ἐσχαζέτο, ὅτι, κ. τ. λ. ὅθεν
Μετάνοια, ἡ. μεταβολὴ-ἀλλαξις τῆς γνώμης-τοῦ σκοποῦ ὁποτανῆς μάθῃ ἢ σχοινεθῇ τι καλλίτερον. τὸ μετὰ ταῦτα βλέπειν καὶ ἐνοεῖν τὰ πράγματα. καὶ ἐντεῦθεν ἔπεσε αὐτὶ τοῦ, Μεταμέλεια. ἡ λύπη τῶν ὁποίων αὐθαίνεται τινὰς μετὰ τὴν ἁμαρτίαν.
Μεταντλέω, ῶ. αἴρω ὑποτινος πηγῆς ἢ ἀγγείου ἢ κοπρανῶ ὕδωρ καὶ φέρω αὐτὸ ἀλλαχοῦ, μεταγγίζω. Γεωπονικ.
Μετάξα, ἡ. ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Μετάξιον, τό, τὸ ἐκ τῆς σκωλήκων Σήρων λεγομένων νῆμα. Ζήτ. Μάτεξα, καὶ, Σήρ. ἔστι δὲ κυρίως ξύλη ἡ λέξις, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις γνωστή.
Μεταξύ, Ἐπίρ. αὐτὰ μέσον, αὐτόμεσα δύο τινῶν. "Μεταξὺ δεύδρου καὶ θάμνου". αὐτόμεσα εἰς τὸ δεύδρον καὶ εἰς τὸν θάμνον. "Μεταξὺ λόγων". αὐτόμεσα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ. Μετὰ Μειοχ. "Μεταξὺ παρθομύθιες μήτε ἐδέσιν μήτε πίειν". ἐν τῇ περυσεύεσθαι, καθ' ὃν καιρὸν ἐπερυσεύετο. καὶ αὖθι πάσεως. Ἰλ. Λ. 156. "Πολλὰ μεταξὺ ἔρρεα". ἐκεῖ αὐτόμεσα. "Τὰ μεταξύ". τὸ αὐτόμεσον δύο τινῶν διεσκιλμένον δίαφραγμα εἴτε τοπικὸν εἴτε χρονικόν. 2) Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐγγύς. ἔστι καὶ ἧς τοῦ, Ἐξαίφνης, Μετ' ὀλίγον. Ἡρόδοτ. Δ'. 155. "Οἱ χρεὸ μεταξὺ δοκιμάζων". ἔφυγε μικρὸν μετὰ πεῦσε, αὐτεχώρησεν ὀλίγον ὑστερότερα, ἢ διὰς μετὰ πεῦσε. Ἀντὶ τοῦ, Μετὰ πεῦσε, Μετὰ ταῦτα, "Υστερον, μετεχειρίσθη τὸν ὁ Πλούταρχ. "Τοῖς μεταξὺ βασιλεύσι".
Μεταξυλογέω, ῶ. μεταξὺ λόγω, παρενθέσεις ποιῶ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ὑποκόπτω δηλαδὴ τὸν λόγον μου μικρὸν καὶ ὁμιλῶ ἄλλα τινὰς, καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι εἰς τὸν πρῶτον μου λόγον. ὅθεν
Μεταξυλογία, ἡ. τὸ μεταξὺ λέγειν, ἢ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ διακοπὴ τοῦ σπειροῦ τοῦ λόγου καὶ ὁμιλία περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καὶ πάλιν ἐπανάληψις τοῦ πρώτου, Παρένθεσις, τὸ ἐκ βραχέων παραλειπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. Θέων προγυμν. Κεφ. δ'. παρὰ Μουσόδρ. παρεκβ. σελ. 122. καὶ ὁ κατὰ συμβεβηκὸς λόγος-ὁμιλία μεταξὺ ἄλλων συμπίπτουσα. ἢ ἡ μεταξὺ δύο τινῶν ὁμιλία.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεταξύτης, ητος, ὁ. παρὰ Σέξτ. ἐμπ. καὶ Ἰαμβλ. Πυθαγ. τὸ εἶναι ἡτοι τὸ ἀξίωμα μεταξὺ δύο τινῶν, ἀναμεσότης.

Μεταξυτριγλύφιον, τό. τὸ μεταξὺ τῆς τριγλύφου ἀξίωμα.

Μεταξωτὸς, τὴ, τόν. τὸ ἐκ μεταξης κατεσκευασμένον, τὸ ἐκ μεταξης ὕφασμα. παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ. καὶ, Μεταπαιδεύω, ἀλλέως παιδεύω, ἢ παιδαγωγέω, κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ τὸ ἀνωτέρω διδάσκω.

Μεταπαιφάσσομαι, σθεν κἀκεῖθεν φέρομαι· ἐπὶ Ἀσραπῆς. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1266. ὅπου ἄλλοι, Μεταπαμφάσσω, ἀναγινώσκουσι.

Μεταπάλλομαι, κλῆρον βάλλω-ρίπτω λαχνὸν μετά τινος. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, Μέτα πάλλομαι. Ἰλιάδ. Ω. 400. "Τῶν μεταπαλλόμβους". μετ' αὐτὸν κληρώμβους. πάλοι γὰρ, οἱ κλῆροι. ὁ Σχολ.

Μεταπαραδίδωμι, ὑπὸ τὸ αὐτὸ δίδω εἰς τὸν ἄλλον. δίδωτι ὑπὸ τὸν αὐτὸν εἰς τὸν ἄλλον. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 226.

Μεταπαύομαι, ἐν ταῖ μεταξὺ ἀναπαύομαι-ἡσυχάζω καὶ καταπαύω. Ὅμηρ. ὅθεν

Μεταπαυσωλὴ, ἡ. ἡ ἐν ταῖ μεταξὺ καταπαυσις-ἀνάπαυσις-ἡσυχία. Ἰλ. Τ. 201. "Ὁπόσ' τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένοιτο". ὅπου ἄλλοι διϊξαμένως "Μετὰ παυσωλὴν". ἀναγινώσκουσιν, ἀναφέροντες τὸν Μετὰ, εἰς τὸ Γενήσεται, ἵνα ἡ "Παυσωλὴ πολέμου μεταγένηται". ὡς καὶ ἐν Β. 386. "Παυσωλὴ γε μετέσσεται".

Μεταπείθω, ἀλλέως πείθω, ἐκβάλλω τινὰ ὑπὸ τὸν σκοπόντα καὶ τὸν καταπείθω εἰς ἄλλον. μεταβάλλω καὶ ἀλλοιῶ τινὸς τὸν σκοπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε "Μεταπεῖσαθαι, αὐτὶ, Μεταπεισθῆναι.

Μεταπειράομαι, ῶμαι. κατ' ἄλλον τρόπον δοκιμάζω, ἀλλέως πειρῶν μεταχειρίζομαι παρὰ τὸν ἀρχαῖον. Ἀειτοφ. Ἐκκλ. 217.

Μετάπειστος, ὁ, ἡ. (μεταπείθω) τὸν ὁποῖον τινὰς μετέβαλε τὸν σκοπὸν, ὁ ἐξ, εἰς ὃν ἄλλον τὸν κατέπεισε. τὸν ὁποῖον δύνανται τινὰς νὰ μεταπείσῃ.

Μεταπειστὸς, τὴ, τόν. μεταπεπεισμβύος, τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ μεταπείσῃ τινάς.

Μετάπεμπτος, ὁ, ἡ. μετακαλεσμβύος, τὸν ὁποῖον δι' ἑτέρου τινὸς ἐκάλεσε καὶ ἐφερε ἑαυτὸν ἐφερε τινάς, ἐφεσκαλεσμβύος.

Μεταπέμπω, μεταστέλλω, ὀπίσω-κατόπι ἢ μετέπειτα τινὸς στέλλω, ἐξαποστέλλω. Εὐρεπ. Ἑκάβ. 504. "Πέμψαντος ὧ γυναῖ μέτα". Παρὰ Θουκυδ. ε'. 88. καὶ ζ'. 8. καὶ Ἀειτοφ. Σφῆκ. 678. τὸ, Μεταπέμπω, πάντως ἐξὶ ταῦ "Μεταπέμψασθε τινά", στέλλω τινὰ ἐφὸς τινα καὶ δι' αὐτῆ καλῶ αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ ἐφὸς μέ, ἢ ἵνα νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἐμέ, ἐφεσκαλῶ, ὃ ἐξὶ Μεταπαλέσμαι, Μετάτινα πέμπω. αὐτὸ τὸ ἐφὸς τινα στέλλω. Ἰσαῖος. "Μετεπέμπετο τὸν ἀρχιθέωρον". ἔστελνε ἐφὸς τὸν ἱερέαν.

Μετάπεμψις, ἑως, ἡ. τὸ μεταπέμπειν ἢ μεταπέμπεσθαι. ἐφεσκάλεσις τινὸς δι' ἑτέρου.

Μεταπερισπάω, ῶ. εἰς ἄλλον τόπον φέρω τινά.

Μεταπέταμαι, καὶ, Μεταπέτομαι, πετῶ ἀπὸ τόπου τινὸς πρὸς καὶ ὑπάγω ἀλλοῦ.

Μεταπεττεύω, μεταβάλλω-μετατίθημι τὰ λιθάρια ἐν τῇ πεττείᾳ. ἀλλάζω τὸν τόπον αὐτῶν. καὶ ἐνταῦθα Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Μεταβάλλω. Πλάτ. Μίν. καὶ Ἀειτοφάνετ. ἀ. 23.

Μεταπεύθομαι, Ὀδυσ. Ν. 415. "Πολυσόμβους μετὰ σὴν κλέος". ὅτις ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ-ζητήσῃ-ἐρευνήσῃ ἐπεσε κατὰ τὴν φήμην-εἴδησίν σου.

Μεταπήγνυμι, καὶ, Μεταπηγνύω, παυτὸν πῶ Πηγνύω. μετὰ τῆς σημασίας τοῦ, Μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον. Μέσ. "Μεταπήγνυμαι τὴν καλιὰν". φωλεάζω τὴν φωλεάν μου ἐπαύω εἰς ἄλλο δένδρον. Δίων Χρυσ.

Μεταπηδάω, ῶ. ἀλλέως πηδῶ. μετέπειτα πηδῶ. ἀφ' ἑνὸς μέρους πηδῶ εἰς ἄλλο. ὅθεν

Μεταπήδησις, εως, ἡ. ἡ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο πήδησις. τὸ μετὰ ταῦτα ἢ ἔπειτα πήδημα. μεταπήδημα.

Μετατίνω, μετέπειτα-κατόπι πίνω. Ἱπποκρ. ὅθεν Ῥηματ. Ἐπίθ. Μεταποτέον, πρέπει νὰ πίῃ τινὰ ἔπειτα.

Μεταπιπράσκω, μετέπειτα ἢ ἔπειτα πάλιν πωλῶ, μεταπωλῶ. ἀγοράζω τι ὑπό τινα καὶ τὸ πωλῶ εἰς ἄλλον. Σχολ. Ἀειτοφ. Νεφ. 1200.

Μεταπίπτω, ἀλλέως ἢ ἀναποδα πίπτω. ὑπὸ ἓν πίπτω εἰς ἄλλο, πάλιν πίπτω. ἐπαύω εἰς ἓν ἄλλο μέρος πίπτω. Μεταβάλλομαι, ὑπὸ ἓν εἰς ἄλλο καταντῶ. "Μεταπίπτοντες λόγοι". παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. καλεῖται ἓν εἶδος Συλλογισμῶν, τὸ ὁποῖον ἐν γ'. ὄρῳ "Μεταπτώσεις λόγων" λέγεται. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τὴν Ἐξίσαμαι τῇ ῥήσει, παραβαίνω γίνομαι, ἐκπίπτω, ξεπέφτω. ἀλλάζω-μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ἀλλέως ἐσχάζομαι. Ἀππιαν.

Μετάπλασις, ἡ. ἡ, Μεταπλασμὸς, ὁ. μεταμόρφωσις, μεταμόρφωσις. ἐκ τοῦ

Μεταπλάσσω, καὶ, Μεταπλάττω, Μεταπλάσσω. μετασχηματίζω, ἀλλέως πλάττω, μεταμορφόω, μεταβάλλω.

Μεταπλόμενοι, οἱ ἐξ ἀνθρώπων γλαύκωμβροι, ἢ οἱ θεόπεμπτοι μεταβληθέντες, οἱ ἀποθεωθέντες. Ἡσύχ.

Μεταπλόω, ῶ. μεταβάλλω τὸν πλοῦν. ἀμφ.

Μεταπνέω, παυτὸν ταῦ, Ἀναπνέω, ἀναψυχὴν λαμβάνω. Ὀππιαν.

Μεταποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀλλέως ποιῶ, μεταβάλλω, ἐπιβλασκευάζω, ξαναφκιάνω. Μέσως, Μεταποιέομαι, ῶμαι. μετὰ Γενικ. ὡς καὶ τὸ, Μεταλαμβάνω, Μεταλαγχάνω, καὶ, Μετέχω, σωνπαιχνομ. Μέρος. ποιῶ τι ἰδιόν μου, οἰκειοποιοῦμαι, (αρετεγτίρω) ἀντιποιοῦμαι, κέκτημαι, ἐπόκτω. Πλάτ. Πολιτ. καὶ Ἡρόδοτ. Β'. 178.

Μεταποίησις, εως, ἡ. ἐπιδιασκεύασις, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ποίησις καὶ ἐξεργασία τινὸς (Umarbeitung Γερμ.) ἀνανέωσις, καλλιτέρευσις, μεταβολὴ, ξύρισμα φκιάσιμον.

Μεταποιητὴς, οῦ, ὁ. ὅστις μεταποιεῖ. ἀμφ.

Μεταποιητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῆκων—κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταποίησιν.

Μεταποίνιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκδικήμβρος, τιμωρῶν. Σοφ.

Μεταποιπνύω, Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1113. "Σμήνιζων ἀμφίπολοι δέατοιαν εἴω μεταποιπνύσασαι". αὐτὶ Σμηνίζων μετ' εἴω δέατοιναν ποιπνύσασα. σμηνίζησαν καὶ ἦλθον ἐφὸς τὴν κυρίαντων δῆμ νὰ τὴν βοηθήσωσι καὶ νὰ τὴν διαλύσωσι.

Μεταπομπὴ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Μετάπεμψις.

Μεταπόντιος, παυτὸν ταῦ, Διαπόντιος. Ἡσύχ.

Μεταπορεύθην, Ἐπίρ. παυτὸν ταῦ, Μεταβὰν κ.τ.λ. Ἡσύχ.

Μεταπορεύομαι, μετέπειτα-ὕστερον-κατόπι πορεύομαι-ὑπάγω. Καταδιώκω, καταδέχω, κυνηγῶ. Πολύβ. Ζητῶ, π. χ. ἀρχήν τινα. Διονύσ. Ἁλικ. ἰ. 5. Ἐπιθυμῶ, τιμωρῶ. ὡς τὸ Μετέρχομαι.

Μεταποροποιέω, ῶ. καὶ, Μεταποροποιία, ἡ. Ζήτησις. Μεταπυγικεῖνο.

Μετάπρασις, ἡ. ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἕτερον συχνάκις γινομένη πρᾶσις. μεταπώλησις. Σχόλ. ἰ. σελ. 359.

Με-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεταπράτης, ου, ὁ. (μετὰ, πιπράσκω) ταυτὸν τῷ, Παλιμπραμάτης, μεταπωλητής. Γλωσ. τὸ ἀπλ. Μεταπράτεια, ἡ.

Μεταπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἰλ. Σ. 370. "Μεταπρεπὲ ἀθανάτοισι", ὅσις ἐκαμψε ὑπόδειξιν μεταξὺ τῆς Θεοῦ. ἐκ τοῦ

Μεταπρέπω, μετὰ Δωτικ. ἐξαπρέπω, ἐξελάμπω, ὑπερβαίνω, ὑπερλάμπω, ὑποδεικνύω ἑαυτὸν, ὑπερέχω. Ἰλ. Β. 481.

Μεταπτοιέω, (πτοία) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 343. κεῖται "Μεταπτοιῶσιν" ἀντὶ "Μεταπτώσεσθαι", παραπτῆσαι τὸ ποντικὸν ὑπὸ φόβον καὶ φεύγειν εἰς ἄλλον. ἄλλως δὲ ἡ αὐτὶ τοῦ, Κυρίως φεύγειν.

Μεταπτάμενος, Μετοχ. τοῦ Μεταπέτομαι. ἀναχωρήσας-πετάξας εἰς ἄλλο μέρος, φυγών.

Μετάπτωσις, εως, ἡ. (μεταπίπτω) μεταβολὴ-ἀλλαγὴ τοῦ τόπου, ἀλλοίωσις, ἀκαταστασία, μεταβολὴ, Γαλλ. ὄδευ

Μεταπτωτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν ἢ κλίσιν ἔχων καὶ ἰδίωμα εἰς μετάπτωσιν. μεταβλητὸς, ἀκατάστατος. κατὰ πτῶσιν τὴν σημασίαν κεῖται παρ' Ἀντωνῖν. ὁ ἡ "Μεταπτωτὸς" ὅπερ παρὰ Πλουτάρχ. σημαίνει τὸ, Μεταβλητὸς, ὁ ἑαυτὸν μεταβάλλων, ἀλλοιούμενος. "Μεταπτώτων ἐλεύθερος αὐτὸν". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 22.

Μεταπύργιον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μεσοπύργιον. Θουκυδ.

Μεταπωλέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μεταπιπράσκω. ὄδευ

Μεταπωλητὴς, οῦ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μεταπράτης. (μαξαπάζης, Τουρκ.)

Μεταρδεύω, (ἄρδω) ὑπό τινος πηγῆς μεταφέρω τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλο μέρος ἢ πεδίζω, παροχετεύω. "Ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῆς Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τὰς ἰδίας ἐξελόγας μετήρδευσεν. Ἡρακλ. Ἀλληγορ. 18.

Μεταρίθμιος, ὁ, ἡ. ἀνήκων μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν ἢ τῆς πρωτομημένων. ὅσις σωματισθῆναι μεταξὺ τῆς ἄλλων. Ἀπολλων. Ἀργ. α. 205.

Μεταῤῥέω, ἀλλέως-ἀλλαχῆ ὅπη τὰ ὀπίσω ὁρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἐπίσω ῥέω. πάλιν ῥέω.

Μεταῤῥιπίζω, ὁ Ἀρριαν. Ἐπ. α. δ'. 19. συνάπτει τὸν παθητικῶς μετὰ τῶν, Μεταπάπτειν. ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο πίπτω-ῥιπίζω-βυθίζομαι. ὅπου ἄλλοι, Μεταῤῥυθμίζεσθαι, ἀλφυσι.

Μεταῤῥιπτέω, ῶ. ἡ, Μεταῤῥίπτω. Μέλ. ψω. ἀλλέως ἢ ἀναπεσὰ ῥίπτω, εἰς ἄλλο μέρος ῥίπτω. Πλούταρχ.

Μεταῤῥοια, ἡ. ἡ ὅπη τὰ ὀπίσω ῥοὴ, καὶ πάλιν ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ῥοὴ τοῦ ὕδατος, παλίῤῥοια.

Μεταῤῥυθμέω, ταυτὸν τῷ Μεταῤῥυθμίζω. ἀμφ.

Μεταῤῥυθμίζω, ἀφ' ἑνὸς ῥυθμοῦ εἰς ἄλλον μεταφέρω, μεταχηματίζω, μεταβάλλω, καλλιτερεύω. ὄδευ

Μεταῤῥύθμισις, ἡ. μεταχημάτισις, μεταβολὴ ὅπη τὸ κρεῖττον, καλλιτέρευσις.

Μεταῤῥυθμόω, ταυτὸν τῷ, Μεταῤῥυθμίζω. Ἡσύχ. ἐν Λ. Μεταῤῥυθμωμένα.

Μεταῤῥυΐσκομαι, ταυτὸν τῷ Μεταῤῥέω. Νικήτ. Ἰσορ. σελ. 150.

Μεταρσία, ἡ. Διόδωρ. Σικ. γ'. 51. "Μεταρσίας καὶ κινήσεως", αὐτὶ τοῦ, Μετάρσεως. ὡς τὸ, Νεοχμία, αὐτὶ, Νεόχμωσις· οὗ δεῖ ὡσπερ καὶ ἀναγνῶναι "Μεταρσίας κινήσεως".

Μεταρσιολογέω, ῶ. καταφρονητικῶς, αὐτὶ τοῦ, Μετεωρολογέω.

Μεταρσιολέσχης, ου, ὁ. (μετάρσιος, λέσχη) ταυτὸν τῷ, Μεταρσιολόγος. καταφρονητικῶς ῥηθὲν. ὄδευ

Μεταρσιολεσχία, ἡ. καταφρονητικὴ μεταωρολογία. Πλούταρχ. εἰς Πυθικλ. 5.

Μεταρσιολογία, ἡ, Μεταρσιολόγος, ὁ, ἡ. καὶ, Μεταρσιολογέω, ταυτὸν τῷ, Μετεωρολογέω, Μετεωρολόγος, ἡ, Μετεωρολογία. ἐκ τοῦ Μέτωρος, ἡ Μετάρσιος.

Μετάρσιος, ὁ, ἡ. ἡ, Μετάρσιος, ία, ιον. (μέτωρσις) ὑψηλὸς, ὕψος ἔχων, ὁ εἰς τὸν ἀέρα ὤν, ταυτὸν τῷ, Μετέωρος. ἄρα, Μετάρσια, τὰ ὁ ἀὴρ, ὁ ἄνεμος, τὰ φαινόμενα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς συμβαίνοντα. ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Σίσυφον ἔχει "Μετέωρα, Μετάρσιον δὲ φέρει. ἢ τὰ μὲν μετέωρα ἐν ἀνέμῳ καὶ αἰθέρι ἐστὶν, ὡς ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ἀνεμος καὶ αἰθὴρ. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι σωματούμενα, ὡς ἄνεμοι, νεφέλαι, ὄμβροι, ἀστραπαὶ, βρονταὶ, κομῆται, δοκίδες, πώγωνες, λαμπάδες, ἴριδες, ἅλωνες, ἐξαίφνιδες, ῥυμοὶ, ῥυάκες, καὶ τὰ τοιαῦτα". 2) Μεταφορικ. Ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος.

Μεταρσιόω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μετεωρίζω. Ἡρόδ. ἡ. 65.

Μέταρσις, εως, ἡ. (μεταίρω) τὸ φέρειν τι ὅπη τὰ ἐμπροσθεν, μετατόπισις, ὕψωσις. Μετάθεσις, μεταφύτευσις, μεταβολὴ.

Μεταστεύομαι, μετά τινος ἢ σύ τινι ὑπάγω, συμφοβοῦμαι τινά. Ἰλ. Ζ. 296.

Μεταστρατεύω, παρά τινι-ἐν τινι-ὅπη τὰ ἐμπρόσω ἢ ὑπὸ μέρους εἰς ἄλλο πηδῶ, μεταπηδῶ. Ἄρατ. Φαινόμ. 280.

Μεταστρεύω, Μέλ. εύσω. φέρω τι εἰς μίαν ἄλλην σκευὴν-μορφὴν ἢ ἰμάτισμὸν, μεταβάλλω, μεταμορφόω, μετασχηματίζω. Μέσ. Μεταστρεύομαι. σκεύη-φορτία τινὰ τὰ σφάγματά μου ἀφ' ἑνὸς τόπου ἢ μεταφέρω αὐτὰ εἰς ἄλλον. "Μεταστρεψάμενος τὸν οἶκον "ὅλον". Διονύσ. Ἁλικ. δ'. 6. ἐσκηψθη μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν τε καὶ αὐτοκώρησε. "Μεταστρεψάμενος τὰ "αὐτῶν παρὰ τὸν". Ξενοφ. Ἐφέσ. ε. 13. "Οἰκετικαῖς "ἐσθῆσεσι μεταστρεψάμενος". Πολύαιν. ε'. 49.

Μεταστρεπτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ῥαπτὸς εἰς μεταστρεπτόν.

Μεταστρεπτὸν, ἡ. μεταβολὴ, μεταχημάτισις, ἔρπη σκευῆς τινος εἰς ἄλλην, ἀλλοίωσις.

Μεταστρωτός, ὁ, ἡ. ὑπό τινος σκεπῆς ἢ κατοικίας ἀναχωρῶ καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλην, ἢ μεταφέρω τὰς σκεπὰς ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον. Διόδωρ. Σικελ.

Μεταστοβέω, ὑποδιώκω. Σοῦδ.

Μεταστρώω, ῶ. ἐκβάλλω-ξεσείω-ὑποπτώω τι ἢ μεταφέρω αὐτὸ ἀλλαχῆ. μεταστρέφω-μεταγυάζω τινὸς τὸν γνώμωνα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 808.

Μεταστρώω. Ἰλ. Ρ. 190. ταυτὸν τὸ, Μεταστόμωμος, ἡ Μετερχόμωμος, ἡ, Κιχλώνιον. Ἐπιδραμὼν, καταδιώξας ἢ φθάσας αὐτὸν, ἐπακολουθήσας. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ν. 567. "Μεταστόμωμος. ὡς τὸ τῆς συνηθείας ""Ἔπεσε κατόπιν καὶ τὸν ἔφθασε". Κυρίως ἀμφότερα εἰσὶν ἐκ τοῦ, Μεθέπω, ὄδευ τὸ, Μεθίστημι. Ἀόριστος Μέθεστον. ὡς τὸ, Ἴσχω, Ἔσχον. ὅπως ἴστι καὶ τὸ, Ἐπίσπω, ἡ, Ἐπιστόμωμος. παραπλησίως ἡ τὸ, Κέρω, Κείρω, Ἐνέπω, Ἐνίπω, κ. τ. τ.

Μέτασσαι, αἱ. αἱ μέσαι-αἱ μεσίλικες ἡμέραι ἢ κάλλιον τὰ μεταγενεστέρως γενησόμενα ἀρνία ἢ πρόβατα. Ὀβυσ. Ι. 221. ὡς τὸ, Ἔπισσαι, παρ' Ἑκαταίῳ, ἐκ τῆς Μετὰ, ὡς τὸ, Ἔπισσος, ἐκ τῆς Ἐπὶ· καὶ, Πεισσὸς, ἐκ τῆς Πεισί· ταυτὸν τῷ, Πεῖσι ὤν. Ἐπὶ ὤν. Μετὰ ὤν.

Μεταστεύομαι, αὐτὶ Μεταστρώομαι.

Μετάστασις, εως, ἡ. (μεθίστημι, καὶ, μεθίσταμαι) μετάθεσις, μετατόπισις, μεταλλαγὴ-ἀλλοίωσις τῆς φύσεως. μεταβολὴ, μεταστροφὴ, ὑποχώρησις, ὑπομάκρυνσις, π. χ. "Μετάστασις τῆς ἀληθείας". Ὑπομακρύνσεις-ὑποχώρησις τῆς ἀλήθειας. Ἐξοδία, Ὑποθίωξις. Ἀναχώρησις,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σις, φυγὴ, τὸ ἀφανὴς γίνεσθαι. "Μεταχάσεις τῆς Δω- Α
"ειέων". Θουκυδ. γ'. 82. ἔτι δὲ καὶ ἡ μεταλλαγὴ τῆς
κατοικίας, τῆ βίᾳ, ὁ θάνατος, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ
αὐτὴ τῆ, Ἐπανάχασις, ἀνάχασις πόλεως (Revolution).
καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις μετὰ τοὺς ἐν Συρακούσαις Τριακοσίων
ἐκ Δημοκρατίας εἰς Ἀριστοκρατίαν μεταβολή. Θουκυδ.
Μεταχατικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰτήκων ἢ ὁ δεόμενος εἰς μετάχασιν.
Μετασείχω, ταυτὸν τῷ, Μεταχαλέομαι. ξέχω-ὑπάγω
κατόπι τινὸς δῆθ' ἵνα δέρω αὐτὸν-ἵνα τὸν φθάσω-ἵνα
ἐρευνήσω ὅπου αὐτὸς, ἢ ὑπάγω νὰ κράξω τινά. Εὐ-
ριπ. Ἑκ. 509. "Ἦκω μετασείχων σε". ἔρχομαι νὰ σὲ Β
φωνάξω δῆθ' ἵνα ὑπαντήσῃς.
Μεταξέλλομαι, ταυτὸν τῷ, Μεταπέμπομαι, σέλ-
λω τινὰ κατόπι τινὸς δῆθ' ἵνα τὸν φθάσῃ ἢ ἵνα τὸν φέ-
ρῃ ὀπίσω. ξέλλω ἀντὶ λαλήσω τινὰ ἢ τὸν φέρω ἐπίσω μου.
Μεταξέω, μετέπειτα μεταμελοῦμαι καὶ αἰσχύνομαι.
Ὁδυσ. Δ. 261. "Ἄτιμον δὲ μετέσσεαι". ὁ Ἡσίοδ.
αὐτὶ τούτου μετεχρησιμοποίησε τὸ, Μεταξονιχίζω. "Μετα-
"σχόμαι δὲ σὸν ἄλγος". Εὐριπ. Μήδ. 997. ἐκφράζει τὴν τῶ ἄλγους μετάβασιν ἀπὸ τὰ Ἰάσιμος δῆθ' τὴν
Μήδειαν. ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τὸ, Λυπᾶμαι σε. ὡς τὸ
τῆς σιωπῆ. Σὲ κλαίω, ὡς ἢ τὸ παρ' Αἰσχύλ. "Με-
"τασχὼν πόνων".
Μεταχήθιος, ὁ, ἡ. ὁ μεταξὺ τῶν χηθῶν ὤν. Με-
ταχήθιον, τὸ. τὸ ἥμισυ τῆς σφαίρας τὸ ὁποῖον κρατοῦ-
ται ἐν τῇ μέσῃ τῆς χειρός.
Μεταχοιχεῖ, Ἐπίρ. ἀπὸ χοῖχον ἢ πίζειν τινά. ἐμ-
φιξῆς εἰς τὴν ἀράδα. Ἰλιάδ. Ψ. 358. "Στὰς δὲ
"μεταχοιχεῖ".
Μεταχοιχειόω, ῶ. εἰς ἄλλο χοιχεῖον μεταβάλλω,
μεταμορφόω, μεταπλάττω, μεταποιῶ, ὥχε τὰ συχατι-
κὰ μέρη σώματος τινὸς ἀναλύοντας. ὅθεν
Μεταχοιχείωσις, ἡ. μεταμόρφωσις, μετάπλασις, Δ
εἰς ἕτερον χοιχεῖον μεταποίησις.
Μεταχοιχίζω, ταυτὸν τῷ, Μεταχοιχειόω. ἀμφ.
Μεταχοιαχίζω, ταυτὸν τῷ, Μεταχονάω.
Μεταχρατοπεδεύω, σκοῦω τὸ χρατόπεδον ἀφ' ἑνὸς
μέρους καὶ τὸ φέρω εἰς ἄλλο. Οὐδετ. δὲ καὶ Μέσως
Μεταχρατοπεδεύομαι. ἀφ' ἑνὸς χρατοπέδου ἀναχωρῶ ἢ
ὑπάγω εἰς ἄλλο. Πλούταρχ.
Μεταχρεπτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰτήκων ἢ ὁ δεόμενος
εἰς μεταχρεφίου. ἐκ τοῦ
Μεταχρέφω, Μέλ. ψω. ἀλλέως ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλου
μέρους χρέφω, ἀναπαδογυείζω. μεταβάλλω, μεταμορ-
φόω, μεταποιῶ. 2) Μετὰ Γενικῆς Οὐδετέρ. ταυ-
τὸν τῷ, Ἐπιστρέφομαι. χρέφω ἐμαυτὸν ἔμπροσθεν τινὸς, γυεί-
ζω καὶ βλέπω εἰς τὰ ὀπίσω ἢ πρός τινα. Ὅμηρ.
Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Κυρωπ. β'. "Μεταχραφεὶς πρὸς
"τοὺς λοχίτας ἔφη". ὅθεν
Μεταχροφὴ, ἡ. ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους χροφὴ, ἀναπα-
δογύεισμα, μεταβολή.
Μεταχρεφάω, ταυτὸν τῷ, Μεταχρέφω.
Μεταχύλιον, τὸ. τὸ ἔχον πολλὰς χύλας καπὶ σειρὰν
οἰκοδόμημα. Γαλλιστὶ, Gallerie. Δίων Κάσ. ξή. 25.
Μεταχυγχρίνω, λέξις ἰδία τῆς μεθοδικῆς σχολῆς, Ζ
ἥτις σημαίνει τὴν ἀλλοίωσιν καὶ μεταβολὴν ὅλης τῆς
ἐνστερεικῆς σωματικῆς ἰδιότητος, χυμῶν δῆθ' ὅτι ῥηθή-
σεται τῶν φαρμάκων "Μεταχυγχριτικὰ", ἢ "Θεραπεία
"μεταχυγχριτική", λεγομένων, ταῦτα τὰ φάρμακα
ἐσωτερικῶς ἐνήργουν δῆθ' τὰς ἀποζέσεις τῶν πόρων ἢ τῶν
δῆθ' τούτων ἐκχύσεις τῶν διεσθορμένων χυμῶν. Ὅρα
Γαλλιστὶ Βιβλ. ε'. ὅθεν ἁπλῶν φαρμάκων διωρισμένης.
ἢ β'. καὶ τόπος. ὁ Καίλιος Αὐρηλ. καλεῖ ταυτὸν
τοῦτο "Μεταχύγχισιν, Recorporationem, καὶ, novatio-

"nem corporis". ὁ δὲ Κέλσος β'. 17. Ubi summam cutem relaxari evocarique corruptum humorem et abitum corporis mutari expedit. Αὕτη ἡ δῆθ' τῶν πόρων
ἔκχυσις τῶν χυμῶν λέγεται ἔτι καὶ, Μεταποροποίησις,
καὶ, Μεταποροποιΐα.
Μεταχύγχρισις, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μεταχυγχρίνω.
Μεταχυγχριτικός. Ζήτ. Μεταχυγχρίνω.
Μεταχυμβάλλομαι, συμβοηθῶ, βοήθειαν συ-
νεισφέρω. Ἱπποκρ.
Μεταχυντίθημι, μεταξύθημι, μεταξύθεσιν ποιῶ καὶ
ἕτερόντι ἐν τῇ σιωθέσει πόσῳ καὶ διορίζω. Δημόκ.
Φαλ. 294.
Μεταχύρω, εἰς ἄλλον τόπον μεταφέρω τι. Εὐσάθ.
Μεταχύομαι, ξέχω-ὑπάγω ἀναβδαίως πρός τινα. ἐπ-
θεν τὸ "Μετέθυτο". ἐν Ἰλ. Φ. 423. καὶ μετὰ Λί-
τιατ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 389. "Ὦκα μετέθυτο ποιμένα
"λαῶν". ἐπορεύθη ἀναβδαίως πρὸς αὐτόν.
Μεταχωρέω, ταυτὸν τῷ, Μετέχω. ἔθεν τὸ, Μετέχηκα.
Μεταχωματίζω, ἀλλάζω τὸ χῆμα, ταυτὸν τῷ,
Μεταμορφόω, ἢ Μεταπλάττω.
Μεταχωματισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μεταμόρφωσις, Γ
ἢ Μετάπλασις.
Μεταχωματισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μεταχωματίσις.
Μετατάσσω, καὶ, Μετατάττω, Μέλ. άσω.
ἀλλέως πόσῳ-βάλλω, ἀλλάζω πάξιν ἢ δρμαγιὰν, με-
ταβάλλω, μετατίθημι. ἀλλέως δχιάτω. Μέσως, Θουκυδ. α'. 95. "Μεταπέξασθαι παρ' Ἀθηναίους". αὐτὶ
τῦ, Μετελθεῖν, μεταχωρεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.
Μετατίθημι, Μέλ. ήσω. ἀλλέως τίθημι, ἀλλαχοῦ
ἢ ἀνάπαλιν βάλλω, σπκόνω τι ἀφ' ἑνὸς τόπου ἢ βάλλω
αὐτὸ εἰς ἄλλον. ἐναλλάττω, μεταβάλλω, μεταξύω.
"Μετατίθεσθαι τὸν βίον". Διογ. Λαέρ. ε'. 78. αὐτὶ
τῦ, Ἀποθνήσκειν. "Μετατίθεμαι". μεταβαλλόμενος,
μεταγινώσκω, ἀλλάζω-μεταβάλλω τὴν γνώμην μου. "Με- Δ
"τατίθεμαι γνώμης". Ἀππιαν. πολ. γ'. 29. καθόλου
δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μεταβάλλω, ἢ Μεταβάλλομαι.
Μετατίκτω, ἔπειτα γεννῶ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 154.
"Μετὰ μὲν πλείονα τίκτει". μετὰ πολὺ γεννᾷ.
Μετατρέπω, Μέλ. ξέψω. ἀλλέως ξέπω, ἀναπα-
δογυείζω, μεταβάλλω, ἀλλοίωσιν ξοπικὴν ποιῶ, ἐκ τοῦ
ἄλλου μέρους ξέπω. Μέσως, Μετατρέπομαι, ξέπω, γυ-
είζω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀλλοιοῦμαι, μετα-
βάλλομαι. Σχέφω-γυείζω ἐμαυτὸν πρός τι, ποσέχω νο-
φρωτίζω. μετὰ Γενικ. ὡς ἢ τὸ, Ἐπιστρέφομαι, ἢ
Ἐνξέπομαι. Ἰλ. Ι. 626. "Φιλέοντος μεταξέπεσθαι". Ε
Μετατρέφω, μεταξὺ ἢ μετά τινος ξέφω, ἀνάξεφω.
μετὰ Δοτικ. Πεντικῶς. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 198.
Μετατρέχω, καπόπι τινὸς ξέχω, ἢ ἀπό τινος τάσσω
εἰς ἄλλον φεύγω-ὑπάγω. "Παρ' Ἀθηναίων μεταδρέξας
"(μέσος Μέλ.) ταχύ". Ἀειξερ. Εὐρ. 261. ὑπ' Ἀ-
θηναίων μπεκλησθήσῃ.
Μετατρεπάζομαι, ταυτὸν τῷ, Μετατρέφομαι.
Ἡσύχιος.
Μετατροπαλίζομαι, μετατρέφομαι. Ἰλ. Γ. 190.
Μετατροπὴ, ἡ, Μετατροπία, ἡ. (μετατρέ- Ζ
πω) ἀναπαδογυεισμὸς, ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ξοπὴ. Πίν-
δαρ. Πυθ. ί. 31. μεταμέλεια, μεταβολὴ, ἀλλοίωσις.
Μετάτροπος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπερφόω-γυείζω ὀπίσω, ἢ
ἀναπαδογυείζω, μεταβάλλω-μεταξέπω. μεταβλητὸς.
Αἰσχύλ. Πέρσ. 937. "Μετάξοπος δαίμων".
Μετατροπάω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μετάξέπω. Ἀπολλ.
Ῥόδ. ὡς ἢ τὸ, Μετατροφάω, αὐτὶ τοῦ, Μετατρέφω.
Μετατυπόω, ῶ. εἰς ἄλλον τύπον φέρω. ἀλλάζω
τὸν τύπον, μεταχωματίζω. 2) Ἐκ δευτέρου τυπόω,
μετατυπόω. ὅθεν

Με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μεταπύπωσις, ἡ. μεταχηματισμός. 2) Ἡ ἐκδοτέρα τύπωσις. Μετατύπωμα. ἐν τῇ συνηθ. ὑπὸ τῆς δευτέρας ἔκδ. τῆς τυπογραφικῆς ἐκδόσεως βιβλίου τινός.

Μεταυδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. μετὰ Δοτικ. μετά τινος ἢ πρός τινα ὁμιλῶ, συνομιλῶ. Ὀδ. Α. 31. Δ. 721. "Ἐστὶ ἀθανάτοισι μεταυδᾶν". ἐν αὐτοῖς εἶπε. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 54. ᾗ Μόρ. δ'. 61. μετὰ Αἰτιατικ.

Μεταυλος, ὁ, ἡ. Ἀττικ. αὐτὶ, Μέσαυλος.

Μεταύριον, Ἐπίρ. (μετὰ, αὔριον) μεθαύριον, "Ἡ μεταύριον", συνηθέστ. Ἡμέρα. ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, ἡ βέβαια δηλαδὴ ὑπὸ τῆς σήμερον.

Μεταυτίκα, Ἐπίρ. (μετὰ, αὐτίκα) παρ' αὐτὰς μετὰ ταῦτα, αὐθὺς ὑστερότερα.

Μεταῦτις, Ἐπίρ. (μετὰ, αὖτις) αὐθὺς μετέπειτα.

Μέταυτος, αὐτὶ, Μετὰ, αὐτὸς. Πίν. Ἡρακλ. 219.

Μεταυχένιος, ὁ, ἡ. (αὐχὼ) ὁ μεταξὺ τῶν αὐχένων ἢ μετὰ τὸν αὐχένα διεισκόμβιος-κείμενος.

Μεταφέρω, ὑπό τινος τόπου εἰς ἄλλον φέρω, εἰς ἄλλον τόπον κεβαλῶ. εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω, μεταποπίζω. ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς ἄλλο φέρω. ᾗ ἐντεῦθεν Μεταφορά. Παρ' Ἀππιαν. ταυτὸν τῷ, Ἀναφέρω, ἀναγγέλλω, εἰσπεμπω.

Μεταφήμι, μετὰ Δοτικ. ταυτὸν τῷ, Μεταυδάω.

Μεταφοιτάω, ῶ. ὑπό τινος εἰς ἄλλον ὑπάγω, μεταβαίνω, φεύγω ὑπὸ ὧν ᾗ ὑπάγω εἰς ἄλλον. Σχόλ.

Μεταφορά, ἡ. (μεταφέρω) τὸ φέρειν τι (τὸ φέρσιμον τινος) ὑπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, μετακόμισις. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ φέρσιμον λέξεως ἢ σημασίας τινὸς ἐπί τινα ἄλλην σημασίαν ἢ ἐπί τι ἕτερον αἰσθητικὸν μόριον. "Μεταφρὰ ἐστὶν, ὅταν ὑπὸ τῶν κυρίως δηλουμένων ἐφ' ἑτέρου τις τὸ ὄνομα μεταφέρῃ, κατὰ τὰς ἀμφοῖν ἀναλογίαν ὁμοιότητας", π. χ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 274. "Ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν". ὅπερ τὸ Νέφος εἴληπται αὐτὶ τοῦ, Πύκνωμα, πλῆθος. ᾗ P. 755. "Τῶν δ' ὥστε φαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν". αὐτὶ τοῦ, Τὸ πολὺ τῆς ὀρνέων πλῆθος, ὑπὸ τῶν ἀθροίσματος τῆς νεφῶν. Ἰταλ. *Traslato*. ὅθεν

Μεταφορέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μεταφέρω. ὅθεν

Μεταφόρητος, τὸν ὁποῖον μεταφέρουν, ἢ οἷος δυνατὸν νὰ τὸν μεταφέρῃ τις. Λεξικ.

Μεταφορίζω, παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 286. ταυτὸν τῷ Μεταφέρω ἢ Μεταφράζω.

Μεταφορικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν εἰς μεταφορὰν, ὁ ὑπό τινος εἰς ἄλλο μεταφερικὸς. "Μεταφορικῶς", Ἐπίρ. κατὰ μεταφορὰν, μὴ κυρίως.

Μεταφράζομαι, Ἰλ. Α. 140. ταυτὸν τῷ, Ἐπιφράζομαι, σοφίζομαι, συλλογίζομαι, βουλεύομαι κοινῶς μετά τινος.

Μεταφράζω, Μέλ. άσω. ὑπό τινος φράσεως ἢ ἰδιώματος μεταφέρω εἰς ἄλλο, καθὼς π. χ. ὑπὸ τῆς Ποιητικῆς μεταφέρω εἰς τὸ πεζόν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μεθερμηνεύω, ὑπὸ μιᾶς γλώσσης μεταφέρω τὰς ἐκφράσεις-τὰς λέξεις εἰς ἄλλην, διερμηνεύω, ἐξηγῶ. ὅθεν

Μετάφρασις, εως, ἡ. τὸ μεταφέρειν μίαν φράσιν εἰς ἑτέραν, μεθερμήνευσις, ἐξήγησις, διερμηνεία, ἀλλοίωσις τῆς ἑρμηνείας τοῦ αὐτοῦ φυλάττουσα διάνοιαν. ἢ κατὰ Εὐσταθ. Ἰλ. Η. στιχ. 691. "Ἡ διασαφητικὴ τῆς λέξεων ἑρμηνεία μεταλήψεις καὶ μεταφράσεις καίειος λέγεται".

Μεταφραστὴς, οῦ, ὁ. ὅστις μεταφράζει, μεταφέρει τὰς ποιητικὰς φράσεις εἰς τὸ πεζόν. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Διερμηνευτὴς. *Traduttore*, *Interprete*, Ἰταλ.

Μεταφραστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ὑποπίπτων εἰς μετάφρασιν.

Μετάφρενον, τὸ. τὰ νῶτα-αἱ πλάται. ᾗ μάλιστα παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Β. 265. "Σκήπτρῳ δὲ μεταφρένων, ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν". τὸ μεταξὺ τῆς ὠμοπλάτης κείμενον μέρος, ἡ ῥάχις. ἢ κατ' ἄλλους, τὸ κατέναντι τοῦ διαφράγματος (φρενῶν) ἢ τῆς καρδίας μέρος, ὅ ἐστι, τὸ ὑπὸ τὰς ὠμοπλάτας μέρος μέσον νώτου κατὰ τὴν φρενῶν διάζωσμα. Κατὰ τὸ Ῥῆφον, ἔστιν ὁ τόπος ὅπου εἶναι τὰ μέρη τῆς νεφρῶν. Ἰαπουρ, Γαλλ. "Μετάφρενον δὲ τὸ μεταξὺ τῶν νώτων καὶ ὀσφύος κατὰ τὴν τῆς νεφρῶν ὑφίστασιν". Γρηγόρ. Ναζ. κατὰ Ἀερον. "Μετάφρενα, τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς λέγονται".

Μεταφρίσω, ὑπὸ τὰ ὀπίσω ἢ ὀπίσθεν ἐκρρίπτω. Ἱπποκρ. Κωακ. α'.

Μεταφύομαι, ἀλλέως φύομαι-γίνομαι. μετέπειτα φύομαι-βλαστάνω, αὐξάνω. ἔτι δὲ ᾗ, Μεταφύω. ὅθεν παρὰ Σουΐδ. Μεταφῦσαι, μεταπλασθῆναι.

Μεταφυτεία, ἡ. τὸ μεταφυτεύειν, μεταφύτευσις, ἢ μεταφύτευμα. ἐκ τοῦ

Μεταφυτεύω, ἐκβάλλω φυτόν τι ὑπὸ τὸν τόπον τοῦ καὶ φυτεύω αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος.

Μεταφύω, μετέπειτα αὐξάνω-γίνομαι. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Μεταφωνέω, ῶ. μετά τινος ἢ πρός τινα ὁμιλῶ. μετὰ Δοτικ. ὡς καὶ τὸ Μεταυδάω, Μεταφημι, κ. τ. τ. Ἀπολλών.

Μεταχάλκευσις, ἡ. ἢ ἀλλέως ἢ ὅπου κατ' ἄλλον τρόπον χάλκευσις, (ξαναφκιάσιμον). ἐκ τοῦ

Μεταχαλκεύω, χάλκινα ἢ μετάλλινα ἐργαλεῖα-ὄργανα χαλκεύω-δηλοῦν ἐργάζομαι. κατ' ἄλλον τρόπον χαλκεύω-ἐργάζομαι-χύνω αὐτὰ, (ξαναφκιάνω τὰ χάλκινα ἐργαλεῖα).

Μεταχαράσσω, ἀλλέως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον χαράσσω-κόπτω τὸ νομίσματα.

Μεταχείμασις, ἡ. ἡ μετέπειτα χείμασις, ἢ μετὰ ταῦτα φερτὴν-παρχὴ τῶν ἀνέμων. Πλίνιος ἰή. 25.

Μεταχειρίζω, κατὰ ἐνεργητικὴν διάθεσιν τὸ ἐπανελθὲ νὰ σημαίνῃ τὸ, Δίδω εἰς χεῖρας, μετὰ χεῖρας βάλλω. ἀλλὰ μένον παρὰ Θουκυδ. ά. 13. ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. τὸ, Μεταχειρίσασα, διὰ τῆς, Ἐναλλάξασα. 2) Συνήθως λέγεται τὸ, Μεταχειρίζω, καὶ Μέσ. Μεταχειρίζομαι, μετὰ Αἰτιατ. διὰ σχημάτων καὶ ὠφελιμοπαθῶν αὐτὶ τοῦ, Εἰς χεῖρας λαμβάνω τι. ἀπὸ χεῖρας-ὑπὸ χεῖρας ἢ μεταξὺ τῶν χειρῶν ἔχω. πραγματεύομαι, ἀσκοῦμαι τι, ὡς π. χ. ἐργόχειρον ἢ ἐπάγγελμά τι. καταγίνομαι τοῦτό τι, συναπαντῶ, ἐντυγχάνω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἐπιτηδεύω τί ἐστι, ἢ θεραπεύω τινα, διοικῶ, κυβερνῶ, οἰκονομῶ. παρ' Ἀντιφῶντι "Τὸν ἑαυτῆς φονέα μεταχειρίζομένους". ὅπερ αὐτὶ τοῦ, Ἀγκαλιάζοντες αὐτὸν, ἢ ἐβάλοντας τὰς χεῖρας των φιλικῶς εἰς τὸν φονέα. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 38. "Μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ, πάνυγε ἀεὶ προσκυμβοῦς μεταχειρίζεσθαι". ἰσοδυναμοῦν τούτῳ ἐστὶ κατὰ πάντα τὸ Γαλλικὸν *Manier*.

Μεταχείριος, ὁ, ἡ. ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν ἢ ἐν ταῖς χερσὶν διεισκόμβιος.

Μεταχείρισμός, ὁ. ᾗ Μεταχείρισις, ἡ. τὸ ἔχον τι εἰς χεῖρας ἢ κατὰ χεῖρας. ὁ τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι.

Μεταχέω, ᾗ, Μεταχόω, οὖς ἄλλο μέρος-ἀλλαχοῦ ἢ ἀλλέως χύνω.

Μεταχθόνιος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπεράνω τῆς χθονὸς-τῆς γῆς ὤν. Ζητ. Μεταχθόνιος.

Μεταχοιροι, τὸ. ἢ, Μετάχοιρος. Πολυδ. ά. 251. τὸ μετὰ ταῦτα ἢ ὕστερον παρὰ γεγονὸς μόριον (ἐν τῇ μήτρᾳ βεβλαμμένον) χοιρίδιον. Ἀριστοτ. ζῴων. Ἱστορ. ς'. 18. τὸ ὁλόγονον ἢ ὅλιμον γονιμώτερον χοιρίδιον.

Μεταχρηματίζω, Τῷ ὄντι μεταχρηματίσα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"σα". Διοδ. Ἐκλογ. νόμ. ἄλλαξιν τὸ ὄνομα τῆ δώρᾳ.
Μεταχρόνιος, νία, νιον. (χρόνιος) τὸ ἐφεπόμενον νὰ σημαίνῃ τὸ Μετέπειτα γεγενημμένον. ἀλλὰ παρὰ Ποιηταῖς κεῖται συχνὰ, αὐτὶ τοῦ, Μεταχθόνιος, ὁ ὑπὲρ αὐτὸν τῆς χθονὸς ὑψωμένος, μετέωρος, μετάρσιος· χρόνιος γὰρ ἡ ὁ Οὐρανὸς καλεῖται.
Μεταχρόνος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ χρόνον-μετὰ καιρὸν γεγενημμένος-ῶν.
Μεταχρόω, ῶ. Μέλ. ώσω. (χρόα) ἄλλο χρῶμα-ἄλλην βαφὴν-ἄλλο χρῶμα καὶ μορφὴν δίδω. μεταχρωματίζω, ἀλλέως βάπτω.
Μεταχρώννυμι, καὶ, Μεταχρωννύω, Μ. ρώσω. ταυτὸν τῷ Μεταχρόω.
Μεταχωρέω, ῶ. ἀναχωρῶ, φαίνω, ἀπό τινος τόπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, μεταβαίνω. ὅθεν
Μεταχώρησις, εως, ἡ. ἀναχώρησις, φυγὴ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, μετάβασις.
Μεταψαίρω, ταυτὸν τῷ, Μεπακινῶ. Εὐσεπ. Φοίν. 1409. Ζήτ. Ψαίρω.
Μεταψαλάσσω, ταυτὸν τῷ, Μεπατίθημι.
Μεταψηφίζομαι, μεταφέρω τι ἀπό τινα ἄλλον ἐξ ψήφων καὶ ἀποφάσεως. Ἀππιαν. ὅθεν
Μεταψήφησις, ἡ. ἡ ἐξ τῆς ψήφου καὶ ἀποφάσεως μεταφορὰ ἀπό τινα ἄλλον ἀπόφασίας τινός.
Μεταψύξις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μεπαπνοή. Ἡσύχ.
Μεταψύχωσις, ἡ. ἀμφ. ἴσως αὐτὶ τοῦ, Μετεμψύχωσις.
Μετεγγράφω, τὸ ἐγγεγραμμένον-περασμένον εἰς τὸ κατάστιχον-εἰς τὸν κατάλογον ἀλλέως γράφω. Ἀειτοφ. Ἱππ. 1370. ὅπου πρότερον, Μεπεγράφω, ἔκειτο.
Μετεγγυάω, ταυτὸν τῷ Μεσεγγυάω. Λιτιφ.
Μετέγγυος, ταυτὸν τῷ, Μεσέγγυος. ὡς τὸ Μέπαυλος. Μοίρις.
Μετεγκεντρίζω, ἀλλέως ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο κεντρίζω, μεταφυλλίζω. Φόρ. ἐπιστολ. 2. καὶ Γεωπον.
Μετεγχέω, ταυτὸν τῷ, Μεπεγχέω.
Μετέειπον, Μετέειπα, Ζήτ. Μετέπω.
Μετέηνσι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μετέῃ, καὶ Ἀττικ. Μετῆ. δύκτικ.
Μέτειμι, μετὰ Δοτικ. (μετὰ, εἶμι) παρὼν-μεταξὺ εἰμὶ-μιγνύω-δύσκομαι. εἶμαι μαζῆ, συναναστρέφομαι, συνειμι. Ἰλ. Δ. 316. "Κερδοσύνῃσι μετεῖναι". συναναστρίφεσθαι. "Οὐ γὰρ πανσωλὴς μετέσσεται". Ἰλ. Β. 386. μεταξὺ ἡμῶν γίνεται-ἔσεται. 2) "Μέτεσίμι τύπε". ἔχω μέρος ἐν τύπῳ, μετέχω ἀπό τινος, κοινωνῶ. "Μετῶ αὐτοῖς ἀρχῆς ἐδημίας". αὐτοὶ δὲ οὐκ εἶχον μήτε μέρος μήτε λόγον εἰς κανένα τοιοῦτον διοίκησεως. Ἀειστοτέλ. Πολ. β'. Πλουτάρχ. λέγει ὁ Ἰσοκράτ. "Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι". καὶ ἐνταῦθεν, Μετουσία, ἡ. "Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὧδ' αὐτοῖς-κτανεῖν". Σοφοκλ. Ἠλ. 538. αὐτοὶ δὲ οὐκ εἶχον καινὰ δίκαιοι εἰς τοῦτο.
Μέτειμι, (μετὰ, εἶμι) ὅθεν, Μετιέναι, Μετιών. καὶ, Μετείσομαι, Μετοσόμβρος. Ἰλ. Ν. 90. Ρ. 285. ὑπάγω-περιέρχομαι φόρτι, ἵνα φθάσω αὐτό. Καὶπὶ τινος ὑπάγω, ἀκολουθῶ τινί. καταδιώκω-καταζήτω τινά. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ζητῶ-ἐπιθυμῶ-ὀρέγομαι τινός. καταγίνομαι-παρέχω ἑαυτὸν ὑπόκτισιν αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἐκδικῶμαι, παιδεύω, τιμωρῶ. μετὰ Αἰτιατ. 2) Ὑπάγω πρός τι μέρος-ἢ εἰς τὸ πέραν, διαπεράω. ταυτὸν τῷ, Μετέρχομαι. Ζήτ. τοῦτο.
Μετείς, Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Μεθείς.
Μετεισδύνω, ἀπό τινος εἰς ἄλλον ὑπάγω, μεταβαίνω.
Μετείω, Ποιητ. αὐτὶ, Μετῶ. Ζήτ. Μετίω.
Μετεκβαίνω, ἐκβαίνω ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο.

Μετεκβιβάζω, ἐκβιβάζω τι ἀπό τινος τόπου ἢ φέρω αὐτὸ εἰς ἄλλον. Θουκυδ.
Μετεκδέχομαι, παρ' ἄλλου τινὸς ἢ κατὰ σειρὰν ἢ ἐκ δευτέρου δέχομαι.
Μετεκδίδωμι, πάλιν, μετὰ ταῦτα-ἀλλέως ἢ ἄλλο ἐκδίδωμι-δανείζω. Πλουταρχ. σύγκρ. Λυκούργ. 4.
Μετέκδυμα, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ ἐπομβύω.
Μετεκδύω, κατὰ Μέσων δόσεσιν, Μετεκδύομαι. ἐκδύομαι-ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου ἐγὼ κατόπιν τοῦ ἄλλου. καὶ τοιαυτοτρόπως μεταλλάττω αὐτά. καὶ ἐνταῦθεν τὸ "Μετεκδήματα τύφω". παρὰ Στοβ. λόγ. 32. ἐνδύματα-φορέματα τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔκαμα ὑπερηφανείας, φορῶ τινὰς ἐγὼ κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ σωπαλλάττει αὐτά, καθὼς π. χ. ἐκεῖνοι οἱ τινες ἔχουν καὶ τέσσαρες φοράδες τὴν ἡμέραν ἀλλάζουν τὰ φορέματα αὐτῶν.
Μετεκπνεύσῃ ροθίοισι". Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 164. αὐτὶ, Μετὰ ροθίοισι ἐκπνεύσῃ.
Μετεκφέρω, εἰς ἄλλο μέρος ἐνεφέρω. ἀμφ. ἐν Ἰλ. Ψ. 377. ὅπου ἄλλοι διϊσαμβύουσι, Μετ' ἐξέφερον, χειφωσι.
Μετελέγχω, μεταπείθω, δι' ὑποδείξεων πληροφορῶ τινὰ καὶ μεταφέρω αὐτοῦ τὴν γνώμην ἐπ' ἄλλοτι. Ἰάμβλ. Πυθαγορ. 218. "Τὸν Φάλαικον μετελέγχων ἐνυπάτευε".
Μετελευσέον, Ῥηματ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Μετελεύθω, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μετέρχομαι.
Μετεμβαίνω, ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἁμάξι μεταβαίνω. Πλούταρχ.
Μετεμβιβάζω τὰς ἑρέτας". Πολύαιν. ε'. 41. φέρω-ἐμβάζω-βάλλω ἄλλους κωπηλάτας εἰς τὸν τόπον τῶν προτέρων.
Μετέμμεναι, Δωρικ. καὶ Ποιητ. αὐτὶ, Μετέμβυ, ὃ ἐστὶ, Μετεῖναι.
Μετέμφυτος, ὁ, ἡ. μεταφυτεμβύος, ἀλλέως φυτεμβύος ἢ ἐγκεντρισμβύος. ὁ ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο μετακομισμβύος καὶ φυτεμβύος. Διόδολογ.
Μετεμψυχόω, ῶ. (ψυχὴ) ἀπό τινος σώματος εἰς ἄλλο μεταφέρω τὴν ψυχήν. ὅθεν
Μετεμψύχωσις, ἡ. ὁ ἀφ' ἑνὸς σώματος εἰς ἄλλο ἐρχομὸς ἢ ἡ μετοίκησις τῆς ψυχῆς.
Μετένδεσις, ἡ. (μετενδέω) ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἕτερον μέρος δέσις, μετάδεσις.
Μετενδεσμέω, ῶ. καὶ, Μετενδέω, ῶ. μεταδένω, ἀπό τινος μέρους λύω καὶ δένω εἰς ἕτερον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον.
Μετενδύω, ἐκβάλλω ἐγὼ φόρεμα καὶ ἐνδύω ἕτερον, ἀλλάζω τὰ φορέματα. Μέσ. Μετενδύομαι, καὶ, Μετενδύμι. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου, ἄλλα φορέματα ἐνδύομαι. "Μετενδύομαι τὸν κάδιον". Λουκιαν.
Μετενέγκω, ταυτὸν τῷ, Μεπαφέρω. ὅθεν τὸ Ἀττικὸν, Μετενείκαιμι, αὐτὶ, Μετοίσω, μεταφέρω.
Μετενέπω, λέγω, διηγοῦμαι, μετὰ Δοτικ. Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1168.
Μετενσωματόω, ῶ. ὡς καὶ τὸ, Μεταμψυχόω, ἀπό τινος σώματος εἰς ἕτερον μεταφέρω-μεταβάλλω. ὅθεν
Μετενσωμάτωσις, ἡ. ἡ ἀφ' ἑνὸς σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή. Πλάτ. Νόμ. ι'.
Μετεντίθημι, ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον ἐντίθημι-βάλλω-φέρω. Δημοσθ.
Μετεξαιρέομαι, ἀπό τινος μέρους ἐκβάλλω, ἢ βάλλω ἢ φέρω εἰς ἄλλο. Δημοσθ.
Μετεξανίστημι, ἀπό σπιτιοῦ τόπου κατοικίας σηκώνω τινὰ καὶ φέρω αὐτὸν εἰς ἕτερον νὰ κατοικήσῃ. μεταπείθω, διώκω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον του, πάλιν ἐξανίστημι.
Μετεξαντλέω, ῶ. ἀπό τινος πηγῆς ἢ ἀγγείου ἢ λάκκου αὐτὸ καὶ χύνω εἰς ἄλλο-ἢ ἔξω του. Ἀθήν. δ'. 204.
Μετεξάρτυσις, ἰος, ἡ. ἡ διόρθωσις καὶ διάθεσις

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆς κακῶς ἰσαμβύης μηχανῆς. Μαθηματ. παλ. 58.
Μετεξέτεροι, ρα, ρα. παρ' Ἡροδότ. μεσικὶ ἄλλοι, ἕτεροι τινὲς, καὶ ποιοὶ ἄλλοι.
Μετέον, Ῥηματ. Ἐπίθ. ἐκ τῦ, Μέτειμι.
Μετέπειτα, Ἐπίρ. (μετὰ, ἔπειτα) ὑστερόσερα, μετὰ ταῦτα. Ὀδυσ. Ξ.
Μετεπιγράφω, ἑτέραν ὑπογραφὴν ποιῶ. Πλούταρχ.
Μετεπίδεσις, ἡ. ἀφαίρεσις τῦ παλαιῦ δεσμῦ ἢ ἐπιβολὴ νέα, μεπίδεσις. ἐκ τῦ
Μετεπιδέω, ῶ. ἐκ τῦ δέω, ὅ ἐστιν, ἀφαιρῶ τὸ παλαιὸν δέμα καὶ ἐπιδέτω νέον. Ἱπποκρ.
Μετέπω, μετὰ Δοτικ. μεπ' τινος ἢ ἀρέστινα ὁμιλῶ. ταυτὸν τῷ, Μεταφημι. ὅθεν τὸ, Μενέπτον.
Μετερύω, ῶ. (ἐρύω, μετὰ) ὑπό τινος ἀγγεῖα χύνω εἰς ἄλλο, ἢ ἄλλῃ πε.
Μετέρχομαι, (ἔρχομαι, μετὰ) ἀντὶ πτώσεως εἶναι αὐτὶ τῦ, Μεταβαίνω, ἀφ' ἑνὸς μέρους ἔρχομαι περνῶ εἰς τὸ ἄλλο. ταυτὸν τῷ, Μεταφιτεύω, καὶ, Μεταχωρῶ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται παρὰ Θουκυδ. ἀ. 95. τὸ, Μετατάξασθαι. 2) Μετὰ Αἰτιατ. ἔρχομαι - ὑπάγω κατόπι τινὸς διὰ νὰ φθάσω αὐτὸν ἢ νὰ τὸν κράξω νὰ ἔλθῃ ὀπίσω. ὑπάγω ἢ σέλλω νὰ κράξω τινὰ, μετακαλῶμαι, εἰς τινα ἔρχομαι, Ἀπέρχομαι. Ἰλ. Ζ. 280. "Ἐγὼ δὲ Πάριν μετ-"κλήσομαι, ὄφρα κελεύσω". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἀκολεθῶ, κατηγορῶ-διώκω τινά, καὶ Μεταφορικ. Ἐκδικῶμαι, παιδεύω, τιμωρῶ. 3) Ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, πόθον καὶ ἐπιθυμίαν ἔχω σρός τι, παρακαλῶ ἢ ὑπολαμβάνω τι, ζητῶ-γυρεύω μετὰ πόθε νὰ ἀποκτήσω τι. Ὀδυσ. Γ. 83. "Κλέος δ' ἐρὺ μετάρχομαι "πᾶσιν ἐμῆς". καὶ ἐντεῦθεν "Ἐπεὶ τέ με λίτηαι μετ-"έρχεαι εἰπεῖν τὴν ἀληθείην". Ἡρόδοτ. ς'. 69. ἐπειδὴ μὲ παρακαλεῖς. "Ἐγὼ ὧν σε μετέρχομαι "τῆ θεῶν, εἰπεῖν πάντες". αὐτόθ. 68. αὐτὶ τῦ, Παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἱλάσκομαι. διὰ παρακλήσεων θερμῶς ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τι. "Ἅπαν τῆ "Μεγαρέων μετελθόντων αὐτὸς, ὡς ἤκει Φιλοποίμην "σφίσιν εἰς τὴν πόλιν". Παυσαν. ἀ. 50. αὐτὶ τῦ, Ἀπάντων μετεχειρίσαντο, ἐπάτησαν αὐτὸς οἱ Μεγαρεῖς διὰ ψεύδες φήμης, ὅτι ἦλθεν ὁ Φιλοποίμην εἰς τὴν πόλιν των. ὅτε καὶ σημαίνει τὸ, Μεταχειρίζομαι, καὶ, Ἀσκῶμαι. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν "Τί τέχνην ἢ Τί ἔργον μετέρχεται;
Μετεσεώσης, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μετεώσης, ἐκ τῦ, Μετίσημι, αὐτὶ, Μετίσημι.
Μετέσχηκε, Παρακειμένε τῦ, Μετέχω, Μεταλέω.
Μετεύχομαι, Μέλ. ξομαι. ταυτὸν τῷ, Ἀνεύχομαι. μεταβάλλω τὴν εὐχήν με ἢ πείρω αὐτὴν ὀπίσω. Εὐσεπ. Μηδ. 600.
Μετέχω, Μέλ. μεθέξω. μετὰ Γενικ. συμπαθήκομ. Μέρος. μετά τινος ἔχω μέρος εἴς τι. συγκέκτημαι, συναπολαμβάνω. "Μετέχειν τινὸς τιεῖ". καὶ, "Μετέχω "σοι τῶν". ἔχω πᾶσο μαζῆ μὲ ἐσέ. Μέρος ἔχω ἀπό τινος, μεταλαμβάνω. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδοτ. Ξενοφ. Ἀριστοφ. αὐτὶ τῦ ἁπλῶς Ἔχω. "Μετέχω μοίραν, μέρος, τῦτο". Παρ' Ἀριστοτέλ. ῥητορ. λ. 9. ὁ Φιλόσοφος περὶ τὰς ἰδίας ἀσχολεῖται, ὁ δὲ Ῥήτωρ περὶ τὰς μετέχοντας". ὁ Φιλόσοφος καταγίνεται εἰς τὰ ἀφηρημένα (Astratto), ὁ δὲ Ῥήτωρ εἰς τὰ συγκεκριμένα (Concreto).
Μετέω, Ἰλ. Χ. 388. αὐτὶ τῦ, Μετῶ, Ὑποτακτ. ἐκ τῦ, Μέτειμι, μεταξὺ εἰμὶ, σωίζομαι. αὐτὶ τέτε ἐν Ἰλ. Ψ. 47. Μετείω, κεῖται.
Μετεωρία, ἡ. (μετέωρος) ἐλαφρογνωμία, λησμοσύνη.

Μετεωρίζω, εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω εἰς τὸ ὕψος. ὑψόω. ἀφ' ὧν τι νὰ ξεκεται ἢ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. Μεταφορικ. ὑψόω τὴν ψυχήν τινος δι' ἐλπίδος, προσδοκίας, χαρᾶς, ὑπερηφανείας καὶ ἀδείας ἢ θάρρες. Μέσως, Μετεωρίζομαι, ἐπαίρομαι, μετεώρως φέρομαι, ὑψόμαι, ὑπερφανεύομαι. Ἐν προσδοκίᾳ-ἐλπίδι ἢ προσοχῇ εἰμί. Ἐλαφρὸς κατὰ τὸν νῦν, ἐλαφρόγνωμος-ἀκατάστατος ἢ ἀβέβαιος εἰμί. Παρὰ Φιλεσράτῳ εἰς Ἀπολλών. ε'. 12. "Μετεωρῆσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλα-"γος". αὐτὶ τῦ, Φέρειν τὸ πλοῖον μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς, Κεφ. ἡ. Οὐδετ. "Ἔπλει μετεωίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ἡ ναῦς". Ἐκ τῆς μεταφορικῆς σημασίας τῦ, Τύφω τὴν ψυχήν τινὸς διὰ τῆς χαρᾶς, προέκυψεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, Μετεωρίζομαι, καὶ κατ' ὑποκοπὴν, Μετεωίζομαι, αὐτὶ τῦ, Ἀσεΐζομαι, χορεύω, διὰ ἡδονικῶν ἢ γελωποιῶν λόγων χαροποιῶ ποιῶ τινα, ἢ εἰς γέλωτα διεγείρω.
Μετεωρισμὸς, ὁ. ὕψωσις, κυρίως καταχρηστικῶς ἡ τῆς ψυχῆς ὑψωσις δι' ἐλπίδος - προσδοκίας - θάρρες - ἀλαζονείας, καὶ ἐντεῦθεν, Ὑπερφάνεια, ἔπαρσις, σήκωσις τῦ νοός, ἀλαζονία, ἐλαφρογνωμία.
Μετεωροδοκῶ, ἔχω ὁ Σχίν. ἐκ Πολυβ. κς'. 5. ὅπως ἀρέσκῃ νὰ εἴπῃ "Ἐμετεώρισε, δοκῶν", κ. τ. λ.
Μετεωροθήρας, ὁ. ὁ ἐν τῷ ὕψει θηρεύων. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ.
Μετεωροσκοπέω, ῶ. (κόπτω) πάντοτε ὁμιλῶ περὶ μετεώρων καὶ ὑπερτέρων πραγμάτων, καὶ περὶ τούτων ἐσχολάζομαι. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 92.
Μετεωροπολεσχέω, ῶ. καὶ, Μετεωροπολέχης, ὁ. καταφρονητικῶς καὶ χλευαστικῶς ἤτοι περιεργαστικῶς Μετεωρολογέω, καὶ, Μετεωρολόγος. ἐκ τῦ, Λέσχη.
Μετεωρολογέω, ῶ. μετέωρα λέγω. ὁμιλῶ-πραγματεύομαι περὶ μετεώρων ἤτοι ὑπερτέρων πραγμάτων, ὑψηρέτως δὲ περὶ τῆ ἐρανίων σωμάτων καὶ τῆ ἐν τῷ ἀέρι φαινομένων. Πλάτ. ἐκ τῦ
Μετεωρολογία, ἡ. ὁμιλία-λόγος-διδασκαλία-πραγματεία περὶ μετεώρων πραγμάτων, καὶ μάλισα περὶ τῆ ἐρανίων σωμάτων καὶ τῆ φαινομένων ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ.
Μετεωρολογικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀπήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μετεωρολογίαν, ἢ ὁ ἔμπειρος ταύτης.
Μετεωρολέγος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ μετεώρων λέγων-ὁμιλῶν-πραγματευόμενος, ἢ ὁ παραπλῶν τὰ ἐν τῷ ἀέρι φαινόμενα. παρ' Ἡσυχίῳ ἔτι ταυτὸν τῷ, Μεγαλορρήμων.
Μετεωροποιέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Μετεωρίζω. Ἱπποκρ.
Μετεωροπωλέω, ῶ. καπηλεύομαι εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῆ μετεώρων. Πλάτ. Φαίδ. ἐκ τῦ
Μετεωροπώλης, ὁ, ἡ. ὅστις καπηλεύεται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῆ μετεώρων.
Μετεωροπορέω, ῶ. πορεύομαι, ὡσεπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. ἐκ τῦ
Μετεωροπόρος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὢν ἤτοι ἐν τῷ ἀέρι πορευόμενος-ὡσεπατῶν-ταξιδεύων.
Μετέωρος, ὁ, ἡ. (Συήθ. Αἰώρα, καὶ, Ἐώρα). ὁ ὑπερκείμενος τῆς γῆς ἤτοι εἰς τὸν ἀέρα ὑψωμένος, ὑψηλὸς, ἀερώδης. ὁ εἰς ἀέρα κεφισθείς. ὁ εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος-κλυζόμενος ἢ πεσῶν, καθὼς π. χ. τὰ νέφη. "Ἀπὸ τῆ μετεώρε". κάτωθεν διὰ τὰ κάτω. αὐτὸ ἐπαίνω ἀρὸς τὰ κάτω. Θουκυδ. β'. 27. λέγεται ἔτι περὶ διὰ πλοίᾳ διεισκαμμένᾳ ἢ πλέοντος μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος. Θουκυδ. Μεταφορικ. λέγεται καὶ διὰ ψυχῆς ἢ ἀνθρώπε τῆ ὁποίᾳ ἡ ψυχὴ ὑψῶται μετεωρίζεται καὶ κλονίζεται ὑπὲρ τὴν σωτηρίαν κατάσασιν τῆς ψυχῆς τε

ΑΡΧΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὑπ' ἐλπίδος, φόβῳ καὶ ἄλλων τοιούτων παθῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸν λέξιν καὶ ὀξὺ τὸ, Κῦφος, κενός. "Μετέωρα, "τά". λέγονται ἔτι ὅλα τὰ ὑπὲρ γῆν φαινόμενα, ὁ οὐρανός δηλαδὴ, ἡ ἀτμοσφαῖρα, καὶ ὅλα τὰ ἐν αὐτοῖς φαινόμενα, οἷον νεφέλαι, ἀστραπαί, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μεταίρσιος· καθὼς ἔτι ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ πάντες οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται.

Μετεωροσκοπέω, ῶ. σκοπῶ-παρατηρῶ τὰ μετέωρα καὶ ὀξαιρέτως τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα. ἐκ τῆ

Μετεωροσκοπικός, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀεροσκόπον. "Τέχνη μετεωροσκοπική". ἡ τέχνη τῆ μετεωροσκόπε.

Μετεωροσκόπιον, τό. ὄργανον τι παρὰ Πτολεμ. (μεγαλ. συντάξ. καὶ Γεωγραφ. α'. 4.) ὀξὺ τὸ ὁποῖον ἡ μετεωροσκοπικὴ παρατηρῆ κατὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. 12. τὴν ὀξαρμάτων τὰς διαφορὰς καὶ τὴν ἄστρων τὰς ἀποστάσεις.

Μετεωροσκόπος, ὁ. ὅστις σκοπεῖ-βλέπει-παρατηρεῖ τὰ μετέωρα, ἤτοι τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα. ταυτὸν τῷ, Μετεωρισοφιστὴς, καὶ, Μετεωρολόγος, μεγαλορρήμων, ἐξ ὃ καὶ ὁ Πλάτ. ἐκφέρει τοῦτο μετὰ τῆ, Ἀδολεσχης.

Μετεωροσοφιστὴς, ῆ, ὁ. ὁ τὰ οὐράνια σώματα καὶ φαινόμενα παραπλησίως σοφιστής. Ἀεισωφ. Νεφ.

Μετεωροσύνη, ἡ. Μανέθ. δ'. 435. ταυτὸν τῷ, Μετεωρισμὸς, ἤ, Μετεωρία.

Μετεωροφανὴς, ές, ὁ, ἡ. "Διεγείρων ὡρὸς βάσιν "μετεωροφανές". Φίλ. ὀξὺ τὴν ἑπτὰ στομάτ. ὑλωμιλίος, ὁ ὑψηλὸς-μετέωρος φασιόμενος.

Μετεωροφαίνακες, ακος, ὁ. ὁ φενακίζων-ἀπατῶν τὰς ἀνθρώπως ἢ τὰς ἀκροατὰς τι ὀξὺ τῶς τῶν μετεώρων ὁμιλίας. Λειτσφ.

Μετεωροφρονέω, ῶ. φρονῶ-σοχάζομαι παράλογα μετέωρα. ὑψηλόφρων εἰμί.

Μέτηλυς, υδος, ὁ, ἡ. (ἐλθεῖν) Διον. περιηγ. "Μέτηλυς Αἰγύπτοιο". ταυτὸν τῷ, Μέτοικος καὶ Ἄποικος, ὑπόγονος.

Μετημέριος, ὁ, ἡ. (ἡμέρα, μετὰ) ὁ ἐν τῷ ἀεὶ ὤν. ταχὺς ὡς ὁ ἀήμερος. Ἀπολλοκτ. γ'. 136.

Μετήωρος, ὁ, ἡ. (μετάρω) ταυτὸν τῷ, Μετέωρος, ὑψιπέτης, ὑψηλὸς, ἐν τῷ ἀεὶ κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀκατάστατος. Ἰλ. Θ. 26.

Μετήσεσθαι, αὐτὶ τῆ, Μεθήσεσθαι. ἔτω καὶ τὸ

Μετίεται, αὐτὶ, Μεθίεται. ὡς καὶ τὸ

Μετίημι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μεθίημι. Ἡρόδοτ. δ'. 111.

Μετιστῆλαι, αι. παρ' Ἡσυχ. αἱ ὀξ ἑκατέρα μέρους τῆ ἅρματος ῥάβδοι. ὁ Πολυδ. α'. 143. Μεστῆναι, ἔχειν.

Μετοικεσία, ἡ. ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰκε-τόπε εἰς ἄλλον μετοίκησις. Ἀπολλοκτ. α'. 241. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τῆτε, Μετοικέσιον, τὸ ἐκ τόπε εἰς τόπον οἴκησις. 2.) Καὶ τὸ κατοικεῖν ὡς μέτοικος ἐν τινι πόλει, ξένος. ἐκ τῆ

Μετοικέτης, ταυτὸν τῷ, Μεσοικέτης.

Μετοικέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀναχωρῶ-ἐκβαίνω ἀπό τινος εἰκε ἢ ὑπάγω εἰς ἄλλον τὰ κατοικήσω. ἀπό τινος τόπε ἀναχωρῶ, ἀλλάζω κατοικίαν. 2.) Μέτοικος εἰμί, ὁ ἐξὶ ξένος, ἢ κατοικῶ ἐκτὸς πόλιν πληρούμενος εἰς αὐτὴν ὀξὺ τὴν ὑπεράσπισιν τὸ μετοίκιον. Ἰσοκράτ. "Πολὺ γὰρ ἀξιολογώτερον παρὰ τοῖς αὐτὸ πολίταις ἢ "τιμωμένον οἰκεῖν, ἢ παρ' ἑτέροις μετοίκοις". ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι ἢ Μέσως "Μετοικεσαμένους ἐν Τροιζῆνι". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 609. "Μετοικεῖς τῆς δὲ γῆς ἡμᾶς". αὐτὶ, Μετοίκους γίγνεσθαι.

Μετοίκησις, ἡ, Μετοικία, τὸ ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπε ἢ κατοικίας ἢ ὑπάγειν εἰς ἄλλον, ἵνα κατοικήσῃ ἐκεῖ. ἀλλαξις τῆς κατοικίας. ταυτὸν τῷ, Μετοικεσία. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1016.

Μετοικίζω, Μέλ. ίσω. σπουδῶ τινὰ ἀπό τινος τόπε ἢ οἰκίας ἢ φέρω αὐτὸν εἰς ἄλλον, ἀποικίζω.

Μετοικικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς μέτοικον ἀνήκων.

Μετοίκιον, τό. τέλος-φόρος-δόσιμον, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωναν οἱ ξένοι ὅταν ὑπήγαινον νὰ κατοικήσωσιν εἰς πόλιν τινα. μέτοικος μὲν ἐξὶν, ὁ ὀξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, ἢ μὴ ὡρὸς ὀλίγον δηλαδὴ, ὡς ξένος, ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῆ καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, (ἐν τῇ πόλει ὀξὺ τὴν ὑπεράσπισιν) ὅτινες ὠνόμασαν Μετοίκιον. Ἰσαῖος δὲ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρε ἢ Δημοφάνης ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ἓξ. ἢ ὅτε τὰ ὑῆ τελοῦντος, ἡ μήτηρ ἓξ ἐτέλει, μὴ τελοῦντος δὲ, αὐτὴ ἐτέλει. ἢ οἱ υἱοὶ δὲ ἀφηθέντες ὑπὸ τῆ διατίθη ἐτέλουν τὸ μετοίκιον. Μούνδρος δέ φησι, ὡρὸς τὰς δώδεκα δραχμὰς καὶ ξιώβολον τόκος τελεῖν· ἴσως τὴ τελωΐη. Οἱ μὲν οὖν τὸ μετοίκιον μὴ τιθέντες μέτοικοι, ἀπήγοντο ὡρὸς τοὺς πέλτας, ἢ εἰ ἑάλοντο, ἐπωλῶντο. Ἐπεβίβαζον δὲ ἢ εἰς τὰς ναῦς τὰς μετοικικὰς, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ. Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ Σκαφίας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον ἔτοι. Φώτ. "Μετοίκιον "τελεῖν, καταβάλλειν". πλουτεῖν μετοίκιον. Δημοσθ. "Μεγαλὰ ὀξώκηκε κακὰ μετοίκιον τέθεκεν". 2.) "Μετοίκια, τά". ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις. Πλούταρχ. Θησ. 23. ἰῶ ὁ Θησυδ. β'. 15. Συνοίκια, καλεῖ, καὶ ὁ Σχολ. Ἀεισοφ. Εἰρ. 1010 Συνοικέσια, εἰς μνήμην τῆς ἐναλλαγῆς τῆς κατοικίας ὁπότε οἱ πολῖται τῆς ἀγρῶν εἰς μίαν πόλιν συνῳκίσθησαν. Ἐκ τῆ, Μετοίκιος, ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς μέτοικον. ὡς "Ζεὺς "μετοίκιος". ὁ προστάτης τῆ μετοίκων. Φρυνίχ.

Μετοικισμὸς, ὁ. ἡ ἀπό τινος τόπε κατοικίας εἰς ἄλλον κατοίκησις. τὸ μετοικίζειν ἢ μετοικίζεσθαι.

Μετοικιστὴς, ῆ, ὁ. Πλούταρ. Θησ. σύγκρ. 5. ὅστις μετοικίζει, ὁ ἐξὶ, ὅστις συνοίκιζε τὰς ἐγκατοίκους τόπε ἢ πόλεως τινος καὶ φέρει αὐτὰς ἀλλοῦ πε. "Πόλεων "μετοικιστὴς" ὅστις πληθύνει τὰς ἐγκατοίκους τῆν πόλεων διὰ μετοικεσίας.

Μετοικοδομέω, ἀλλάττω τὴν οἰκοδομὴν, ἀλλέως ἢ πάλιν οἰκοδομῶ. σπουδῶ τὴν οἰκοδομὴν ἀπό τινος τόπε καὶ μεταφέρω αὐτὴν ἀλλοῦ. Πλούταρχ. Καίσ. 57 καὶ Ἀρίστ. Ἐπίκ. ἐκ τῆ

Μετοικοδόμος, ὁ, ἡ. ὁ μετοικοδομῶν, ὁ ἀλλάττων ἢ ἀλλοῦ πε οἰκοδομῶν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 971. ὅπε ἄλλοι ὀρθότερον "Δίμων μετοίκιος" γεγράφασι.

Μέτοικος, ὁ, ἡ. ὁ ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταβὰς, ἢ ἑτέρων οἴκων. ἢ ὁ καταλιπὼν τὴν ἰδίαν πόλιν ἢ μὲ ἄλλην οἰκίαν. ὅστις οἰκοῦσε ὑπό τινα μέρος ἢ ὑπεράσπισιν ἀλλοῦ ἢ κατοικεῖ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Μέτοικοι, οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, οἵτινες ἐπλήρωναν ἀνὰ δώδεκα δραχμὰς τῷ ἐνιαυτῷ εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν ἢν ἀπελάμβανον παρὰ τῆς πόλεως. Ὁ Φώτ. ἔγει "Μετοίκων λειτουργίας, αἱ σκαφηφορίαι". οἱσὶ δὲ Μέτοικοι, ξένοι, οἱ Ἀθήναζε οἰκοῦντες, δι-δόντες τὸ μετοίκιον δραχμῶν δώδεκα. Ζήτ. Μετοίκιον.

Μετοικοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ καὶ προστάτης τῆ μετοίκων. Ἡσυχ.

Μετοίχομαι, Μέλ. ήσομαι. ἀφ' ἑνὸς μέρους ἀναχωρῶ καὶ φεύγω-ὑπάγω εἰς ἄλλο, κομπὸς τινὸς ὑπάγω. ἄρα, ἀκολουθῶ-καταδιώκω-καταβαίνω τινὰ, ἢ σωζοφοβῶ, μετά τινος ὑπάγω, ὑπάγω-ἔρχομαι ὁμοῦ τινα, ἢ μετακαλοῦμαι. ταυτὸν τῷ, Μετέρχομαι. παρ' Ὁμήρῳ.

Μετοίω, ὄσω τὸ, Μετοίσω, Μέλ. ίσω τὸ, Μεταφέρω-

Μετοιωνίζομαι, παρὰ Δοκιμάσ. "Μετοιωνίσασθε

"πῶς

"τὰς τῆς πόλεως φράξεις εἰς τύτες τὰς ὑποτυχίας ξέ-
"ψαντες". ἢ, "Μεταμανίσασθαι τῷ τύχῳ ἢ μεταλ-
"λάξασθαι βυλόμεθα". μεταβάλλω τὸν οἰωνόν. φορ-
φυρόω καλυπτέραν κατάσασιν εἰς τὸ ἐρχόμενον. φέρω
τὰ φάγματα εἰς καλυπτέραν, ὥσε δι αὐτῆς ἐλπίζω
δύτυχίαν.

Μετοκλάζω, ἀλλάζω τόπον ἐν τῷ καθέζεσθαι. γο-
νατίζω ἢ μεταχωρῶ, ἀλλέως κάθημαι. Ἰλ. Ν. 281.
καὶ Σαίδ. ταυτὸν τῷ, Μετακαθίζω.

Μετοκωχή, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μετοχή, Ἐποχή, ἢ
Ὀχεία. Ἡσύχ.

Μετονομάζω, ἀλλέως ὀνομάζω, ἀλλάζω τὸ ὄνομα.
2) Μεταχαιρίζομαι εἰ ὄνομα ἢ ἐσιασικὸν ἀντὶ ἄλλ.
"Ῥήματι καινῶς μετωνομασμένῳ". Πλάτ. Θαιάτ. 92.

Μετονομασία, ἡ. ἡ ἀλλαγὴ τῦ ὀνόματος.

Μετόπη, ἡ. καὶ τὸν Βιζύβιον σ'. 1. ᾗ 2. ᾗ παρ' Ἡσυχίῳ, Μετόπιον, τό. μέρος τι τῆς καλυμμένης
ξιγλύφυ. ἐκ τῦ Ὀπή, ᾗ Μετά.

Μετόπιν, ταυτὸν τῷ, Μετόπιδε. Ζήτ. Κατόπιν.

Μέτοπις, ἡ. σύτινι τῷ Ὁμήρᾳ ὑπηρεμμ. ἡ ἐκδίκη-
σις ἥτις ἕπεται μετὰ τὸν κακυργίαν. Ζήτ. Ὄπις.

Μετόπισθε, ᾗ παρὸ φωνήεντος, Μετόπιθεν. Ἐπίρ.
ἀπ' ὀπίσω, ὀπίσω ὑπὸ ταῖς πλάταις. ὀξόπιθεν,
ὀξοπίσω. Ἀπὸ τῦ χρόνυ, ὑπὸ τὸν καιρόν. Μετέπειτα, ὕσερον, μετὰ ταῦτα, ἔτι δὲ ᾗ ὡς Πρόθεσις με-
τὰ Γενικ. αὐτὶ τῦ Ὀπίσω, κατόπι.

Μετόπωρα, ἡ. καὶ Μετόπωρον, τό. ἐκ τῦ ὕπαθέτ.
Μετόπωρος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ τὸν ὀπώρην καιρὸς τῦ
χρόνυ, τὸ φθινόπωρον. κυρίως ἡ χειμερινὴ ζοπή.
Ζήτ. Ὀπώρα.

Μετοπωρίζω, "Ἔαρος μετοπωρίζοντος, ἢ μετοπώρυ
"ἐαρίζοντος". Φίλ. ἀ. ὁπόταν τὸ ἔαρ ὁμοιάζει τῷ
μετοπώρῳ, ᾗ ἀνάπαλιν.

Μετοπωρινὸς, ἡ, νόν. ὁ αὐτήκων-εἶς τὸ μετόπωρον.
ὁ ὑπὸ τῦ μετοπώρυ, φθινοπωρινός.

Μετάρχιον, τό. (ὄρχος) τὸ μεταξὺ τῆς πεφυτευμέ-
νων δενδρων διάςημα, ὧν ὁ σίχος (ἢ ἀράδα) ὄρχος
ὀνομάζεται. ἢ τὸ μεταξὺ τῆς συμφύτων πεδίον, ἐν
ᾧ ὁ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται.

Μετοσσεύω, (ὀσσεύω) ταυτὸν τῷ, Περιβλέπω, ᾗ Ἀ-
ποβλέπω. Ἡσύχ.

Μετουσία, ἡ. (μέτειμι, μετὼν, μετοῦσα) κοινωνία,
χέσις μερίδιον, μοῖρα ὑπό τινος, μεταχή. καὶ ἐντεῦ-
θεν αὐτὶ τῦ, Κῆσις, ἢ Ἀπόλαυσις.

Μετουσιαστικὸς, κὴ, κόν. (μετουσιάζω) ὅσις ὑπο-
δεικνύει μετουσίαν ᾗ μεταχήν τινα, ὁ ὑσίας τινὸς με-
τέχων. παρὰ Γραμματ. Μετουσιαστικὸν, τό". τὸ Πα-
ράγωγον, οἷος, Παίδιος, ὑπὸ τὸ Παῖς. Λίθινος, ὑπὸ
τὸ Λίθος, κ. τ. τ.

Μετοχέτευσις, ἡ. ἡ εἰς ἕτερον τόπον ὀχέτευσις.
ἐκ τῦ

Μετοχετεύω, εἰς ἕτερον τόπον ὀχετεύω. κυρίως, δέ-
νω τὸ νερὸν εἰς ἄλλο αὐλάκι ᾗ ξέχει ἀλλᾶ, ἤτοι κά-
μνω ἵνα σρέψῃ τὸν ἑαυτῦ ῥῦν εἰς ἕτερον τόπον, μετα-
κομίζω.

Μετοχὴ, ἡ. (μετέχω) τὸ ἔχειν μέρος ὑπό τινος ἢ σιω
τινι. μετουσία, κοινωνία, μέρος. Παρὰ Γραμματικοῖς,
τὸ τῦ ὀνόματος, ᾗ ῥήματος μετέχον μέρος τῦ λόγυ.

Μετοχικὸς, κὴ, κόν. ὁ μετέχων, ὁ μέρος λαμβά-
νων ὑπό τινος. παρὰ Γραμματ. τὸ Μετοχικὸν, αὐτὶ,
ἡ Μετοχή.

Μετοχλίζω, Μέλ. ίσω. ὀξὺ ὡς δικαίμειος τῷ μο-
χλῷ μετακινῶ - μετατοπίζω-σηκόνω-μεταφέρω τι. Ἰλ.
Ω. 567. ᾗ Ἀνάλεκτ. β'. 149.

Μετοχμάζω, μεταφέρω. ἀμφ.

Μέτοχος, ὁ, ἡ. (μετοχὴ) κοινωνὸς, ὁ μετέχων τι-
νὸς, ὅσις ἔχει μέρος ὅτι τι, ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό
τινος. μετὰ Γενικ.

Μετραπατέω, ῶ. Ἀντιφά. παρ' Ἀθήν. ς'. σελ.
226. Ζήτ. ἐν τῷ, Μηδαγυρτέω.

Μετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀεισμῶ, μέτρῳ, Ἀλκαῖος
παρὰ Φωτ. ὡς ᾗ ἐν τῇ σωμῳδίᾳ. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ
τῦ, Σποχάζομαι, νομίζω, τιμῶ, εἰς τάξιν βάλλω.
2) Διαπορθύομαι, διέρχομαι, διαπείρω, διαβρέχω,
διαπλέω, διαπεραιῶμαι. "Πέλαγος μετρήσαντες". διαπεράσαντες. Ὀδυσ. Γ. 179. Ἀπολλών. "Ποτέρῳ ε-
"μέτρεον". ὑπακουμ. Θάλασσαν. Σοφοκλ. Αἴ. "Κυ-
"νηγετῦντα ᾗ μετρύμενον ἴχνη τὰ ἐκείνυ". ὀπίσω τῆς
ἰχνῶν πορθυόμενον. 3) Τὸ ἴσον δίδω, ταὐτὸν μέτρῳ
δίδω, διαπείρω ποσότητα τινὰ διὰ τῦ μέτρυ, ἢ διὰ
τῦ μέτρυ ἐξετάζω-δοκιμάζω, καθὼς π. χ. ἐν τῷ
πωλεῖν-δανείζειν, κ. τ. τ. "Μέτρῳ τῷ ἴσῳ τινί". ἀ-
ποδίδειν τινὶ τὰ ἴσα. Μέσ. Μέτρομαι, ᾶμαι. ὑπὲ
τῆ ἐμῆ ὠφελείᾳ μέτρῳ. κάμνω νὰ μετρήσωσι τι διὰ τῦ
μέτρυ δί ἐμὲ νὰ τὸ ἀγοράσω δηλαδὴ ἢ νὰ τὸ δανει-
σθῶ, ἢ λαμβάνω μεμετρημμένον, ὡς ὑποδώσων τοσῦτον.
"Τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρύμενοι". Δημοσθ. "Τῦς
"στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρυμένυς σῖτον". Πλυτάρχ.
οἱ στρατιῶται ἐλάμβανον τὸν ἀκριβῆ ἤτοι τὸν διεφθαρ-
μένον σῖτον. Ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, "Ἐμετρόθην τινὸς
διὰ τῦ μέτρυ μετρῶ τι ᾗ τὸ δίδω εἰς αὐτόν. ὡς ᾗ τὸ
παρὰ Πολυαίν. γ'. 16. ὅθεν

Μέτρημα, τό. τὸ μεμετρημμένον, τὸ σιωθὲς μέτρον.
Πολύβ. Ϛ'. 27.

Μέτρησις, ἡ. ἡ φαξις τῦ μετρεῖν-τιμᾶν.

Μετρητὴς, ᾶ, ὁ μετρῶν-τιμῶν. 2) Εἶδος μέτρυ
χωρῶν δώδεκα χοᾶς, ἤτοι ἑκατὸν εἴκοσι λίτρας. Ἀεισ-
χυλ. Οἰκον. β'. ὅθεν

Μετρητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκων ἢ ὁ ὑπόθεσις εἰς
τὸ μετρεῖν.

Μετρητὸς, τὴ, τόν. μεμετρημμένος. ὁ διωλαμμένος με-
τρηθῆναι. Εὐριπ. Βάκχ. 1242.

Μετριάζω, Μέλ. άσω. (μέτριος) μετὰ μετριότητος
πράττω ἢ πολιτεύομαι. μέτριος εἰμὶ, ἢ εἰς μετρίαν
κατάσασιν διείσκομαι. καὶ ἐντεῦθεν ὅτι αὐθρώπων οἱ
τινες ἀφιῶσι τὸν θυμὸν των νὰ καταπαύσῃ-νὰ ὀλιγο-
ψυχήσῃ ᾗ πάλιν ἔρχονται εἰς ἑαυτές. "Μετριάζειν ᾗ
"οἰκτίρειν". Πλυτάρχ. εἰς Κράσ. καλυτερεύειν με-
τά τινα ἀσθένειαν, ἀναλαμβάνειν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας.
2) Μέτρια φρονῶ-ὁμιλῶ-πράττω. παπαινὸς εἰμὶ καὶ
οὐχ ὑπερήφανος. καθόλυ δὲ σημαίνει τὸ, Μήτε πολ-
λὰ παπαινὸς, ἀλλὰ μήτε πολλὰ ὑπερήφανος εἰμί. ἔτι
καὶ ἐπὶ τῆ ἄλλων σημασιῶν, τὸν μέσον ὅρον δηλαδὴ
κρατῶ. μετὰ τῆς Περὶ, Πρὸς, ᾗ Ἐν. 3) Ἐπεργά-
ζομαι. Διοικῶ, μέτριος κυβερνῶ, ὠφελιμίζω. "Μετρια-
"ζειν νέαν ψυχὴν ὅρκοις". καὶ "Μετριάζειν τὰς ἀρ-
"χάς". Πλάτ.

Μετριάω, Δωρικ. αὐτὶ, Μετρέω. ὡς τὸ, Ἀδικιάω,
αὐτὶ, Ἀδικέω. Πίναξ Ἡρακλ.

Μετριεύομαι, ταυτὸν τῷ, Μετρέω. ἀμφ.

Μετρικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Μετρικῶς. ὁ εἰς μέ-
τρον ἢ εἰς μετρικὸν αὐτήκων. Μετρικὴ, ἡ. ὑπακουμ.
Τέχνη, ἡ τέχνη τῶν μετρεῖν τὰς ποιητικὰς σίχυς, ἢ
ἡ βίβλος ἥτις καταγίνεται ἐπάνω εἰς τὸ μέτρημα τῆς
σίχυς.

Μετριολόγος, ὁ, ἡ. ὁ μέτριος κατὰ τὸν λόγον-τῶν
ὁμιλιῶν. Πολυδ. β'. 123.

Μετριοπάθεια, ἡ. (μετριοπαθὴς) ἡ μετριότης εἰς
τὰ πάθη οἷον ὀργῆς, λύπης, κ. τ. λ.

Μετριοπαθέω, ῶ. μέτριός εἰμι περὶ τὰ πάθη,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ μάλιστα εἰς τὸν θυμὸν-ὀργὴν, λύπην, κ. τ. τ.
Μετριοπαθής, ής, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μετριοπαθῶς. ὁσις μετριάζει ἑαυτὸν εἰς τὰ πάθη, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργὴν, λύπην, κ. τ. τ. ὁ μέσια πάσχων, ἢ ὁ ἐν μέσῳ τὰ πάθη καταδεχόμενος.
Μετριοπόσια, ἡ. μέσια πόσις, τὸ μετρίως πίνειν, μεσίως εἰς τὸ πιοτὸν.
Μετριοποτέω, ῶ. μετρίως πίνω. μέσιος εἰμὶ εἰς τὸ πίνειν. ὅθεν
Μετριοπότης, ου, ὁ. ὁ μέσιος εἰς τὸ πίνειν, ὁ μετρίως πίνων. Ξενοφ. ὅθεν Ὑπερθετ. Μετριοποτίσαιος. Πολυδ. ς'. 20.
Μέτριος, ία, ιον. ῆ, Μέτριος, ὁ, ἡ. ὅσις ἔχει τὸ ὀρθὸν καὶ σωστὸν ἢ πῖ τὸ ἀναγκαῖον μέτρον, ἀφὰ νὰ ἦναι καλὸς εἰς τὸν διορισμένον ἢ εἰς τὴν κατάσασίν τὸ, ἱκανὸς, ἀρκετὸς. "Τοσοῦτον τείβομβυ, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν". Πλάτ. Φαιδ. 66. ὅσον σοχαζόμεθα ὅτι εἶναι ἀρκετὸν ἀφὰ νὰ πίωμβυ μίαν φοράν. "Οἷς μὴ μέτριος αἰών". Σοφοκλ. Φιλοκτ. 179. κατὰ τὸν Σχολ. Οἷς ὁ βίος ἐκ ἔχει τὴν κακῶν μέτρον. ῆ, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος ἢ ἐπαρκῶν. κυρίως δὲ, οἷς ὁ βίος τεθλιμμένος ἐσὶ ἀφὰ τὴν ὑπὲρ τὸ μέτρον κακῶν. ἢ ἐνσεῦθεν ἔτι Παῦ τὸ αὐτὸν ἢ ἁρμόζον εἰς τὸ πρᾶγμα, τὸ δίκαιον ἢ ἀληθές. "Μέτρια "λέγειν". ὀρθὰ-ἀληθῆ λέγειν, ἢ ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Μὲ τὸ μέτρον ἢ ἴσια ὁμιλεῖν. Πλάτ. Φαίδ. 37. Ἐπὶ ἀνθρώπου λεγόμβυρον σημαίνει τὸ, Ὁ συσπαστικῶς καὶ κατὰ τὴς κανόνας τῆς ἀρετῆς πολιτευόμενος, ὅπερ ἐσὶ, Καλὸς-ἐνάρετος-χρηστὸς ἄνθρωπος. Πλάτ. αὐτόθ. 31. "Μέτριοι ἄνδρες". ἢ κατωτερ. 57. "ψυχὴ καθαρῶς τε ἢ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα". καθαρῶς ἢ καλῶς τε ἢ τιμίως. ἤτοι σωφρόνως ἢ δικαίως. τὴν ὀπαίαν ἀνωτέρω "Κεσμιάσατε ἢ φρονίμως" εἶπε. Τὸ δὲ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. 29. "Οἶμαι αὐτὰ "μετρίως ἔχειν". ἢ τὸ ἐν Κρίτ. 6. "Πῶς ἂν οὖν μη"τριώτατα σκοποίμεθα αὐτά". ἑρμηνεύσει ἀφὰ τὰ, Ὀρθῶς, καλῶς. 2) Ὁ μὴ ὑπερβαίνων τὸ μέσον, ὁ τὸν μεσὸν ὅρον κρατῶν, ὃ ἐσὶν, ὁ μήτε εἰς ὑπερβολὴν, μήτε εἰς ἔλλειψιν κατασῶν, ὁ μεμεσημβρίαν ἕξιν ἔχων. ὁ μεταξὺ μεγάλου ἢ μικροῦ, ἢ καλοῦ καὶ κακοῦ ὤν, μεσαῖος ἢ μεσιακός. ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. *Mediocre*. Ἠθικῶς δὲ, ὁ Σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατὴς, δίκαιος, κόσμιος, εὔπακτος, ὡς τὸ Ἰταλ. *Moderato*. "Τὰ μέτρια" τὰ καθήκοντα, τὰ κατὰ νόμον χρεών. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 306. "Σοὶ δ' ἔργα φίλα ἐγὼ μέτρια "κεσμεῖν". πρ. ἐν τῷ μέτρῳ ἔνεσι, ἤγουν πρ. μέτρον ἔχοντα. ὃ ἐσὶν, τὰ τῆς ἀρετῆς, τὰ σωφρόνα, τὰ ὅσια, τὰ ἔμμετρα, τὰ σύμμετρα τῇ δυνάμει, τὰ σεμνὰ καὶ μὴ ἀσχήμονα, τὰ φρονήσιμα. Παρ' Ἡροδότ. Α'. 72. ὅπου τὸν βασιλικὸν πῆχυν κεῖται "Τὸν μετρίου ἐσὶ "πήχεος μέζων". αὐτὶ τοῦ, ὁ βασιλικὸς πῆχυς εἶναι μεγαλήτερος τὸ κοινοῦ.
Μετριόσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) ὁ μετρίως-κυρίαρκως-ἱκανῶς ζώων-σιτούμβυρος. Πολυδ. ς'. 28. καὶ 34.
Μετριότης, ητος, ἡ. τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τὸ μετρίου, ὀπιείκεια, σωφροσύνη, ἀνεξικακία, ἐγκράτεια, κοσμιότης, ἀγαθότης, καθαρότης τῆς καρδίας, εὐλικρίνεια, αὐτάρκεια, ἱκανότης, δικαιοσύνη, καὶ τὸ μέσον καλοῦ καὶ κακοῦ, ἢ ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως τινος.
Μετιοφρονέω, ῶ. μετρίως φρονῶ, σωφρονῶ. ὅθεν
Μετριοφροσύνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Σωφροσύνη.
Μέτρισμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Νόμισμα. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 355.
Μετρίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Μέτριος, συμμέτρως, ἀπροσχόντως, ἀπρεπόντως, ἀρκούντως, ἱκανῶς, αὐτάρκως, δικαίως, κ. τ. λ.
Μετροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὅμοιος τῷ μέτρῳ ἢ συλλαβῶν. Δημήτρ. Φαλ.
Μέτρον, τὸ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ κανὼν, ὁ μετρῶν τὰ ποσότητες, ὃ ἐσὶ τὸ σκεῦος ἢ τὸ ὄργανον μετρεῖται τι. Ἰλ. Η. 471. "Μέτρον ὕβρις". Ἰλ. Λ. 225. ὁ αἰδεῖος χρόνος. τὸ ὁποῖον τινες παραβάλλουσι μετὰ τὸν, Τέλος, ἢ ἑρμηνεύουσι μετὰ τὸν Εὐσεβῆ ἀφὰ τὸν, Ὁ καιρὸς γάμος, ὅτε δηλαδὴ φίλπεπος ἐσὶ καὶ ἐπὶ τῇ ὑμέναιος ὁ γαμέτης. Τὸ αὐτὸς τῆς νεότητος-ἡλικίας. ὡς ἢ τὸ "Ἱμερτὴς σοφίης μέζον ὑπεραμβρύνει Σόλων. Λεξ. ἑ. 52. αὐτὶ τοῦ, Ἡ ἐυτελὴς σοφία. "Μέζον χέων σοφίης". καλεῖται ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἐπιζεφυρίοις. (Ἀνάλεκτ. ά. 149.) ὡς ὄργανον τῆς μαθήσεως. 2) Παθητικ. τὸ μεμετρημβρύον, ἢ τὸ μετρούμβρυον. Χρόνος δὲ ἢ μέτρουνται οἱ σίχοι. "Ἔτι δὲ καὶ ὅλων μῆκος-πλάτος-βάθος-ὕψος ἤτοι ἡ ποσότης καὶ τὸ μέγεθος σώματός τινος. οἷον "Μέτρα θαλάσσης". Ποιητικῶς αὐτὶ τοῦ, Ὅλη ἡ θάλασσα. "Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες". "ἀμέτρητα δὲ μάζαν ἔδοντες". ὕπνος ὁ σίχος εἰς πρωϊμίαν ἀφέσεως ἕκτινος χρησμὸς, ὃν ἀπῆλθεν ὁ θεὸς τοῖς Συβαρίταις. ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμέτροπόται ἐπώλλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. τοῖς ἂν ὀφφυγθοῦν αὐτὸς ὕπνος ἐληλύθη". Φώτ. Λεξ.
Μετρονόμοι, οἱ. (μέτρον, νέμοντες) ἀρχή τις ἐν Ἀθήναις ἥτις συνίσατο ἐκ δεκαπέντε προσώπων, τινες εἶχον τὴν ὑπεραίαν καὶ ἐπιμέλειαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτρα τῆς πωλήσεως ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς δίκαια τὰ μίτρα αὐτῆς· τῶν οἱ ὑπηρέται, Προμετρηταὶ ἐκαλοῦντο. Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ.
Μετροποιέω, ῶ. μέτρον ποιῶ ἢ κατὰ τὸ μέτρον. "Τὰ ζῶα μεμετροποίηται". κατὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. Σπαβ. Φυσ.
Μετροποιΐα, ἡ. τὸ μέτρον τῆς σίχων ἢ τῆς συλλαβῶν. Γραμμ.
Μετωνυμία, ἡ. (μετὰ, ὄνομα) ἐναλλαγὴ τοῦ ὀνόματος. χρῆσις ὀνόματος ἢ λέξεως τινὸς αὐτὶ ἄλλου ἢ ἄλλης.
Μετωνυμικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς μετωνυμίαν αὐτίκων. Μετωνυμικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μετωνυμίας.
Μετωπηδὸν, Ἐπίρ. εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ τὸ μέτωπον, μὲ τὸ μέτωπον, ὃ ἐσὶ κατ' εὐθεῖαν, κατ' ἐμπροσθεν τῆς μετώπου. Ἡρόδοτ.
Μετωπίας, ου, ὁ. ὁ μεγάλον μέτωπον ἔχων, εὐρυμέτωπος. Πολυδ. β'. 43.
Μετωπιδαῖος, αία, αῖον. καὶ, Μετωπίδιος. ὁ εἰς νίκων εἰς τὸ μέτωπον. ὁ ἐπιτέθεν τῆς μετώπου ὤν. τὸ καθὸν παρ' Ἱπποκράτ. Γυν. Παθ. ἀμφ.
Μετώπιος, ία, ιον. ὁ αὐτίκων εἰς τὸ μέτωπον. "Μέτωπιον", τὸ. ταυτὸν τῷ, Μέτωπον. Ἰλιάδ. Λ. 35. 2) Μετώπιον, τὸ. Αἰγυπτιακόν τι μῦρον-χρῖσμα. ὀδώδες ἔλαιον. Διοσκορ. ά. 71. Ζήτ. καὶ, Νέτωπον.
Μετωπὶς, ίδος, ἡ. ἰατρικὸς ὀπισμὸς, δεσμὸς τοῦ μετώπου. Ἡσύχ.
Μέτωπον, τὸ. (μετὰ, ὤψ) τὸ μετὰ τὰς ὄπας ἤτοι τὸ ἐπάνω τῆς ὀφθαλμῶν μέρος. ἢ ἐνσεῦθεν καὶ ὅλον τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος. Λέγεται καὶ τὸ ἔμπροσθεν τῆς μαχαιρίδων. ἔτι δὲ ἢ τὸ ὀφρύωμα. Ἰλιάδ. Π. 70. "Κόρυθος μέτωπον".
Μεῦ, Δωρικ. ἢ Ἰωνικ. αὐτὶ, Μοῦ, ῆ, Μέο.
Μέχρι, καὶ ἐπεμβάσει φωνήεντος, Μέχρις, ἕως τινός, ἕως εἰς ἐν μέρος ὡρισμένον. Λέγεται ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, ὁρισμένου σημαίνον. "Μέχρι τοῦτο ἴδωμεν". Ἡρόδοτ. δ'. 119. Ἔτι δὲ ἢ μετὰ Γενικ. "Μέχρις

ἧς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔ; ἕως πῦ μακρύ; "Μέλει τινος". ἕως εἰς κάποιον τινα ὠφεσμένον χρόνον ἢ ὁπόσαν. "Μέλει πολλοῦ". μακρὸν χρόνον, πολλὺν καιρόν. "Μέλει παντός". διόλου, παντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, ὅλα παντός. "Μέλει πότε"; ἕως πότε; τοιοῦτον καὶ τὸ "Μέλει τινος"; "Μέλει αἰδοῦς". ἕως εἰς τὰ αἰδοῖα. "Ὀμφαλὸς μέλει". ἕως εἰς τὸν ὀμφαλὸν καὶ μὴ παρεταίρω. "Μέλει ζωῆς". ὅλα βίου, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Ὡς τὸ, "Ἀχρὶς, φροκύπτει ἐκ τοῦ "Ἄκρος, ὅπου φαίνεται καὶ τὸ, Μέλει, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Μάκος, Μακρὸς, Μέκος, αὐτὶ τοῦ, Μῆκος, Μεκρός. ᾗ σημαίνει κυρίως ἔκτασιν κατὰ μῆκος ᾗ μάκρος, ὡς τὸ "Ἀχρι κατὰ ὕψος.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Η.

Μὴ, Ἐπίρ. δι' ἣ τὶς ἀπαγορεύει ὅλα προσαγῆς κωλύει ἐμποδίζει. οἷον "Μὴ τύπτε". ἀλλ' εἰς τὸν Ἀόριστον πρέπει νὰ εἴπῃ τις "Μὴ τύψῃς". ὡς ᾗ τὸ παρ' Ἀεισοφ. Λυσιστρ. 733. "Μὴ ὅλα πέτασον μηδ' ἀπέλθῃς". μ' ὅλον τοῦτο αὐτὸς ἐν Θεσμοφ. 810. εἶπε "Μὴ ψεῦσον". Σχόλ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 225. Οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς Προσακτικοῖς αὐτὶ Ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὐτοῖς τοῖς Προσακτικοῖς αὐτὶ Ὁριστικῶν. τῷ μὲν ἓν ἐρώτῳ τὸ Ἀεισοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα "Μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ, "πρὸς ταύτην ἡμέραν". τῷ δευτέρῳ δὲ ὁ Μύανδρος "Οἶδ, ὅτι ποίησεν". αὐτὶ τοῦ, "Ὅτι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρόπον ᾗ Εὐριπίδ. "Οἶδ' ἓν, ὃ δράσον". αὐτὶ τοῦ, Δράσεις, θέλεγκον, κ. τ. λ. Δυνατὰί τις εἰπεῖν ἔτι "Οὐ μὴ φιλήσεις". αὐτὶ, "Μὴ φιλήσῃς". Ἰλ. Ο. 115. "Μὴ νεμεσήσετε". μετὰ Μέλλοντος. 2) Ἀρνητικὸν, αὐτὶ τοῦ, Οὐδαμῶς, "Μὴ ὅτι. Μὴ ὅπως". ἔτι δὲ καὶ "Μὴ ἵνα". παρὰ Λυσίᾳ. δεῦ λέγω ἀχὶ, ὅτι. Οὐχὶ μόνον ἀ. ἐλλειπτικῶς τοῦ, Λέγω, ἢ τι τοιοῦτον. ὅτε ᾗ ἐπακολουθεῖ ὁ, Ἀλλὰ. καὶ ἐνταῦθα τὸ "Μὴ τι γε". αὐτὶ τοῦ, Πολλὰ ὀλιγώτερον, ἢ Πόρρω μᾶλλον. πολλάκις δὲ καὶ διῖσαμβύως, οἷον "Μή τι δὴ βασιλεῖς γε". Πλάτ. πολιτ. Δ. 32. πόρρω μᾶλλον οἱ βασιλεῖς. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν ταῖς, Μήτοιγε. ἐξ ἐναντίας εἶναι τὸ "Μή τι". αὐτὶ τοῦ, Ἆρα, Αἰσχύλ. Προμηθ. 967. Αὐτὶ τοῦ "Μὴ "ὅτι ὁ Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 192. μεταχειρίζεται τὸ "Μὴ καί". ὡς καὶ ἐν γ'. 589. Τὸ δ' ἐν Ἰλ. Ε. 252. "Μή τι φόβον δ' ἀγόρευε". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Μηδὲν τοῦτ' ἔστι φυγῆς ἄξιλέγων. 3) Ἐν τῇ ἐρωτήσει ἢ ἀμφιβολίᾳ αὐτὶ τοῦ, Μήπως, μήπε Ὁσιῳκ. Πλάτ. Λύσ. 34. "Φοβοῦμαι, μὴ—ἐνστετυχήκαμεν". 4) "Φοβοῦμαι μή". φοβοῦμαι, ὅτι. μετὰ Ὑποτακτ. μ' ὅλον ὅτι ὁ Θυκυδ. ἐν γ'. 33. εἶπε "Φοβούμεθα μὴ ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων". Καθόλου δὲ τὸ, Μὴ, ἐςὶ μόνον Ἀπαγορευτικὸν, οἷον "Ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν". ἐξ ἐναντίας ᾗ τὸ, Κώμης. ὡς ᾗ παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ, Οὐ, ἀρνητικόν. μ' ὅλον τοῦτο ᾗ τὸ Μὴ, πολλάκις σημαίνει ἄρνησιν ὁπόταν καταφατικαί τινες ἐρωτήσεις ἀμέσως ἀκολουθῶσι, οἷον "Ὅταν κεῖνον μέλλῃς φύσιν φιλόσοφον τε, ᾗ μή". καὶ "Τίς "αὖ ἀνθρώπων Θεῶν μὴ παῖδας ἡγοῖτ' εἶναι, Θεὰς "δὲ μή". τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 21. "Ηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους γενέσθαι". εἶναι ὡς τὸ τῆς σωτηρ. "Νὰ μὴ φθάσῃ τὴν λεόνα". δηλ. καταράς. Παρομοίως δύναται εἶναι καὶ τὸ, Οὐδεὶς, καὶ, Μηδείς, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι καθαρῶς φαίνεται Κυρου. Γ'. γ'. 50. "Μηδεὶς σε λυπέντων αἱ τῶν Ἀσυ"ρίων παρακελεύσεις· ὑδεμία γὰρ ὅπως ἔσαι καλὴ πα"ραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς ἀκέσαιτας ἀγα"θοὺς ποιήσει· ὑκ ἂν ἓν τοῦτ' ἄρα γε, εἰ μὴ ἔμφροντα "τοῦτο μεμελετήκοτας εἶεν. Οὐδὲ μὴν ἀκοντισὰς, ὑδὲ "μὴν ἱππέας—ἴσως μὴ φρόδρα ἡσκηκότας ὦσιν". Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν ταῖς, Μὴ ὑ.

Μὴ γὰρ, ἐν χρήσει μόνον ἐλλειπτικῶς. "Μὴ γὰρ ὅτι "πρὸς τοῦτον—ἀλλὰ ὑδὲ πρὸς ἄλλον". Δημοσθ. δεῦ δέλω νὰ εἴπω, ὅτι. ὡς καὶ τὸ, Μὴ ὅτι. Παρὰ Πλάτ. "Ἐκὼν ὑκ ὑπολείψω". ὑποκείμενα ὁ ἑτερος "Μὴ γάρ". συνυπακουμ. τοῦ, Ἀπολείψω. ἀχὶ. ὑκ ὑπολείψω. ὅτε καὶ ὁ Γὰρ εἶναι ἀμφοτερικός. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐρηρημένης Γε, Δημοσθ. "Μὴ γάρ τις "πόλεώς γε, μηδ' ἐμὲ". ἀρνητικῶς. καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς σωτηρίας Ἀττικῶς, Μηγαεί, αὐτὶ τοῦ, Μήπως.

Μὴ καὶ. Ζήτ. ἐν ταῖς, Μὴ, ἀειθ. 2.

Μὴ νύ τοι, μὴ δή σοι ὑδαμῶς χάρσοι.

Μὴ ὅπως. Ζήτ. ἐν ταῖς, Μὴ, ἀειθ. 2.

Μὴ ὅτι. Ζήτ. ἐν ταῖς, Μὴ, ἀειθμ. α. κατὰ παύσιλυπίαν σημασίαν κεῖται καὶ τὸ "Μὴ ὅτιγε" παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. ζ'. 11. καὶ τὸ, "Μὴ ὅτι δή". Πλάτ. Φαίδρ. 38. αὐτὶ τοῦ, Πόσῳ μᾶλλον, ἢ Πολλὰ ὀλιγώτερον λοιπόν. ᾗ παρὰ Δημοσθ. "Μὴ ὅτιγε δή".

Μὴ ὑ, ἐκπὸς τῆς σωτήρας αὐτῆς σημασίας τοῦ, Μήπως ὑχὶ Μὴ πως δεν. "Ὅτι ὑ. ὡς π. χ. "Δέδοικα μὴ "ὑκ ἔχω". ᾗ "Δήσας μὴ ὑ ῥᾳδίως παραδράμοι εἰς "τὸ χωρίον". Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ'. 11. ἐφοβήθη μήπως ᾗ δεν ἤθελεν ἐμβῆ αὐτὸς πρῶτος· ἔχει ἔτι ᾗ τὸ ἐπόμβρια σημαινόμβρια. αὐτὶ τοῦ, Ἐκπὸς, Μόνον, Πάρεξ. οἷον, "Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ ὑ χρόνῳ "καὶ πολιορκίᾳ". ἐκπὸς μόνον μὲ τὴν πολυκαιρίαν ᾗ πολιορκίαν. Δημοσθ. ὅπε τὸ, Μὴ ὑ, κεῖται αὐεσραμμένως αὐτὶ τοῦ, Οὐ μὴ, ὅπερ ᾗ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἁπλῷ, Οὐ, ἢ, Οὐχί, ὡς ᾗ τὸ "Μὰ τὸν Ἀπόλλω, ὑ μὴ σ' ἐγὼ ὦδε ὑμὸν ἀπελθόντα". Ἀεισοφαν. Βάτ. 508. Ἐκκλησ. 1000. καὶ Λυσιστρ. 704. Πρὸ τῆς Ἀπαρεμφάτ. μετέπεπτι τινῶν ῥημάτων, οἷον "Ὤ"ρε αἰχμὴν εἶναι μὴ ὑ σαυδάζειν". Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 11. "Ἀντιλέγειν μὴ ὑχὶ τὸν πλείω πονη"ρὰ τοῦτον ᾗ μιγίσων ἀξιοῦσθαι". Κυρικ. Β'. β'. 20. "Οὐδεὶς ὰν ἀντιγνωμονήσειε μὴ ὑχὶ τὸ παῦ ἄμφιφέρειν". αὐτόθ. Δ'. γ'. 8. "Τί φυσιδύμεθα τῆς λίθων μὴ ὑ, "καταξαίνειν τὸν ἄνδρα". Ἀεισοφ. Ἀχάρν. 320. Ἐνίοτε συμπαρακεῖται ἔτι καὶ τὸ Ἄρθρον, οἷον "Μὴ" δ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νῦν ἐργάσῃται Διὸς τὸ μὴ ὑ κα"τ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν". Εὐριπ. Φοίν. 1183. "Οὐκ ἐςι μὴ ὑ κακὸν ἐμμενναι". Σιμωνίδ. αὐτὸς φρόνει νὰ ἦναι κακός. "Μὴ ὑχὶ μισῶν ὑκ ἂν "δυνάμην". Λυκιαν. δεν δύναμαι τὸ νὰ μὴ μισήσω. Σχεδὸν κεῖται ὡς δηλ. τὸ πλεῖσον αὐτὶ τῆς ἁπλῆς Ἀρνήσεως τοῦ Μὴ ἀπὸ τῆς Ἀπαρεμφάτων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἀπαγορεύω, Ἀπογινώσκω, Ἀπειπεῖν, καὶ Φυλάττομαι.

Μή ποτε, μήπως πῶς καμμίαν φοράν, Μήπως ἤθελε τύχῃ ποτέ. "Ὅτι ποτε, δηλ. δίκαιον μετὰ Ὑποτακτ. καὶ Εὐκτικ. καὶ ἀπὸ Ἀπαρεμφ. καὶ μετὰ Ἀπαρεμφ. "Μήποτε δεῖ χρήφειν". ἴσως ἀρέπει τινὰς νὰ γράφῃ. καὶ μετὰ τῆς ἐρηρημένης, Ἄρα, "Μήπο"τ' ἄρα". μήπως τάχα ποτέ.

Μή πω, ἀκόμη ὑχί. "Μή πωγε". ἀκόμη μήτε πῶρα τυλάχισον. "Μή πωτι μεθίετε θυείδος ἀλκῆς". Ἰλ. Δ. 234. μὴ ἀμελήσητε ποτέ. ἢ, Μὴ θελήσατε ποτὲ νὰ ἀμελήσητε. "Μὴ πώποτε". ἀκόμη ποτέ.

Μηδαμῶς, Μηδαμᾶς, καὶ Ποιητ. Μηδαμά. Λί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χύλ. Πέρσ. 429. Ἐπίρ. αὐτὶ τῦ, Κατ' ἀδεύα ξύπτον. παντελῶς, τελείως, ποτέ. κυρίως ὅμως, Μηδ' ἀμῆ, Μηδ' ἀμᾶ.

Μηδαμινός, νὴ, νόν. ἀδενὸς ἄξιος, μηδεπιποτενίος, Καπτιποτενίος, ἀδιτελὴς, ἀτιδενός. ἐκ τῦ, Μηδαμός.

Μηδαμόθεν, Ἐπίρ. ἀπ' ἀδενὸς μέρυς. μηδὲ ὑπὸ καινένα μέρος.

Μηδαμόθι, μηδὲ εἰς καινένα μέρος, πυθενὰ, πώ ποτε.

Μηδαμός, μὴ, μόν. ἀδεὶς, κανένας, ὡς ἢ τὸ Μηδείς. Ζήτ. Ἀμός.

Μηδαμόσε, Ἐπίρ. εἰς ἀδεὺ μέρος, πώ ποτε. ὁ Πλάτ. αὐτὶ τύτυ, "Μηδ' ἀλλόσε". εἶπε. Πολιτ. ς'. 12. μηδὲ εἰς καινένα ἄλλο μέρος, μήτε ἀλλᾶ.

Μηδαμῆ, πυπὸν ταῦ Μηδαμόθι.

Μηδαμῶς, Ἐπίρ. πυπὸν ταῦ, Μηδαμῆ.

Μηδὲ, Συώδεσμ. (δὲ, μὴ) καὶ ὑχί. μήτε, ἀλλὰ μήτε. ἤτε, νὰ μή. ἀρνητικὸν, καὶ ἀπαγορευτικόν. Ἰλ. Ε. 830.

Μηδείς, Μηδεμία, Μηδέν. Γενικ. Μηδενὸς, Μηδεμιᾶς, Μηδενός. κυρίως, Μηδὲ εἷς. ὡς ἢ τὸ, Οὐδὲ εἷς. Οὐδεὶς, Οὐθείς. κανένας, μήτε εἷς, κανεὶς, κἀγκανένας. Θηλ. μήτε μία. Οὐδέτ. κανένα. μήτε σύα, τίποτε. "Μηδὲν ἄγαν". πυπὸν ταῦ, Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. τίποτε νὰ μὴ κάμνη τινὰς μὲ ὑπερβολὴ ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον. *Ne quid nimis*, Λατ. Οἱ Ἀττικοὶ συχνάκις εἰς τὸ πεζὸν διαιρῦσι τὴν λέξιν, βάλ παρεμθέσεως ἑτέρας τινος λέξεως. ὁ Σχηματισμός Μηθεὶς, δὲν εἶναι Ἀττικός. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν Μηδεὶς καὶ Οὐδεὶς, ἐσημείωσα ἐν Λέξ. Μή.

Μηδέποτε, καὶ διγρηγμύως, Μηδὲ ποτε. Ἐπίρ. ποτὲ δεύ, ἀδὲ μίαν φορὰν ἀρνητικῶς. ἔτι ἢ μετὰ Μίλλοιτος.

Μηδέπω, Ἐπίρ. ἀκόμη ὑχί.

Μηδεπώποτε, Ἐπίρ. τελείως ποτέ. τελείως ἀκόμη ὑχί. ποτὲ ἀκόμη δεύ, καινεμμίαν φορά. ὡς ὅπ τὸ πλέϊστον μετὰ Παρακειμένυ.

Μηδεσικάστη, ἡ. ἡ μετὰ φρονήσεως ἐσολισμένη. ἔνομα γυναικός. Σχολ. Λυκόφρ. 921. ὡς ἢ τὸ, Πλυκάστη. ἐκ τῦ, Κάζω, καὶ, Μῆδος.

Μηδέτερος, έρα, ερον, ἐκ τῦ Μηδὲ, καὶ Ἕτερος. μήτε εἷς ἐκ τῶν δύο. καινένας ὅπτο τῶν δύο. μήτε ὁ εἷς μήτε ὁ ἄλλος. ὅθεν

Μηδετέρως, Ἐπίρ. κατ' ἀδεύα ἐκ τῶν δύο τρόπον. καινένα ὅπτο τῶ δύο. μήτε ὅπως μήτε ἄλλως.

Μηδετέρωσε, Ἐπίρ. εἰς καινένα μέρος ἀπὸ τῶν δύο. μήτε εἰς τὸ ἓν ἀλλὰ μήτε ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Μήδευμα, τὸ. (μηδεύω, μηδέω) ἀπατηλὸν τρόβλημα, ἀπάτη, δολιότης. πυπὸν ταῦ, Μῆδος.

Μηδήτα, αὐτὶ τῦ, Μηδαμῶς.

Μηδίζω, μιμῦμαι τὺς Μήδυς, ὁμιλῶ τὴν γλῶσαν αὐτῶν, κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν, κ. τ. λ. ὡς καὶ τὸ Ἑλληνίζω.

Μηδικός, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὺς Μήδυς. ὁ ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. "Μηδικὴ πόα". *Medica herba*. εἶδος τειφύλλυ. *Medicago sativa*, Λιν. Ἀειζωτ. "Μῆλον μηδικόν". τὸ Κίτρον. Ζήτ. ἐν ταῦ, Κιτρία. "Τὰ μηδικὰ προσυπακκομ. Πράγματα. τὰ ἐν ταῦ μηδικῷ πολέμῳ ἀνήκοντα ἢ γεγονότα.

Μήδιον, τὸ. εἶδος χόρτυ. Διοσκορ. δ'. 18. κατὰ τὸν Ῥαυβόλφιον ἔστι τὸ τῶ Λιν. *Campanula laziniata*. κατὰ δὲ τὸν Μιχὼ, ἡ κατ' αὐτὸν ὀνομαθεῖσα *Michauxia Campanulata*.

Μήδιος, ὁ, ἡ. πυπὸν ταῦ, Μηδικός.

Μηδίς, ίδος, ἡ. προσυπακκομ. Γῆ. καὶ, Μηδία, ἡ χώρα-ἢ ἐπαρχία τῶν Μήδων. Ὅρα τὺς Γεωγράφυς.

Μηδισμός, ὁ. (μηδίζω) ἡ τρὸς τὺς Μήδυς κλίσις, τὸ Μηδίζειν. ὅθεν

Μηδιστί, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Μήδων.

Μηδοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τὺς Μήδυς. κυρίως ἐλέγοντο οἱ Πέρσαι.

Μηδόλως, Ἐπίρ. αὐτὶ, Μηδ' ὅλως. διόλυ τελείως, ὁλότελα, ὁλοτελῶς, παντελῶς.

Μήδομαι, Μέλ. μήσομαι. πυπὸν ταῦ Ἰωνικῶ, Μέδομαι. ἔχει ὅμως παρ' Ὁμήρῳ διαφορετικήν τινα σημασίαν, Διὰ τῦ νοὸς ἐφευρίσκω, ἢ σοφιζόμυος-βυλεύομυος καθ' ἑαυτὸν ἐφευρίσκω τι καὶ βάλλω αὐτὸ εἰς πρᾶξιν ἢ ποιῶ ἐκτελῶ αὐτό. ἢ τὸ βυλεύω βάλλω εἰς πρᾶξιν ἔτι καὶ μετὰ Αἰτιατ. "Τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς". Ἰλ. Κ. 52. Ψ. 395. ὅπερ ὁ Σχολ. διὰ τῦ, Εἰργάσατο, ἐρμῆν. ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τῦ, Τεχνάζομαι, βυλεύομαι. "Τέχνας καὶ πόρυς ἐμησάμην". Αἰσχύλ. Προμ. 427. κυρίως ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Κακῶς βυλεύομαι-τεχνάζομαι δόλυ τινος, καὶ κατά τινος, τεχνάζομαι, τέχνας ἐφευρίσκω, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι σημαίνει τὸ, Διὰ τῆς τέχνης ποιῶ-ἐκτελῶ-ἐξεργάζομαι-φέρω εἰς τὸ μέσον-εἰς τὸ φανερόν τι. κατὰ τὸν Σιμωνίδην εἶπε "Μέλιτταν ξανθὸν μέλι μήσαντο". Εἰς τὸ πεζὸν μετὰ Γενικ. παρὰ Πλάτ. αὐτὶ τῦ, Φροντίζω ὠφελίας τινός, μεριμνῶ, ἐνοιαίζομαι, Ζήτ. καὶ Μῆτις.

Μηδοπότερος, πυπὸν ταῦ, Μηδὲ ὁπότερος. Διονύσ. Ἀρχ. β'. 38. πυπὸν ταῦ, Μηδέτερος.

Μῆδος, τὸ. Φροντὶς, μέριμνα, σοφισμὸς, ἐφεύρεσις, βύλευμα, βυλὴ, συμβυλὴ, φρόνησις. 2.) Ταυπὸν ταῦ, Μέζος, τὸ αἰδοῖκὸν αἰδοῖον. Ὀδ. Σ. 86. "Μήδεά τ' ἐξερύσας". ἐξελκύσας-ἐκβάλλας τὰ αἰδοῖα. Ὀππιαν. κυνηγ. δ'. 441. καλεῖ Μήδεα, τὴν ὠδίνα, τὴν ὠφελίσασαν τὸ ἔρος φύσκαν.

Μηδοστισοῦν, ἡ, Μηδεστινοῦν, πυπὸν ταῦ, Μηδὲ ὁστισοῦν. Μηδὲ ὅ,τι ἂν. μήτε κἂν εἷς, μήτε κἂν ἕνας ἂς ἦτον ὅστις ἤθελε καὶ ἂν ἦναι, πάλιν ὑχί. ἂς ἦτον ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι πάλιν ὑχί. μηδὲ τί ποτε.

Μηδοσύνη, ἡ. παρὰ Σουίδ. βυλὴ, φρόνησις. ἐκ τῆς Μῆδος, Μηδόσυνος. Σιμμίας παρ' Ἡφαιστ. μετρικ. "Ἐμ Κρατερὰς μηδοσύνας". αὐτὶ τῦ, Τέχνη, ἐξεργασία.

Μηδοφόνος, ὁ, ἡ. πυπὸν ταῦ, Μηδοκτόνος.

Μηθείς, εῖσα, ὁ. πυπὸν ταῦ, Μήτε εἷς, Μηδὲς μήτε εἷσα, καινένας.

Μηκάζω, Μέλ. άσω. κυρίως ἐπὶ Αἰγῶν, φωνάζω. βελάζω. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ Προβάτων. Ζήτ. Μάκω.

Μηκάομαι, ῶμαι. Μηκάσμαι. πυπὸν ταῦ, Μηκάζω. Ζήτ. Μάκω.

Μηκὰς, άδος, ἡ. ἡ μηκάζυσα-βελάζυσα Αἴξ. Ἰλ. Λ. 383. ἔτι δὲ καὶ τὸ μηκάζειν Πρόβατον, τὸ ὁποῖον κυρίως, Βληχᾶς, λέγεται. Ἐπιθετικῶς ὅπτο ἰδιώματος τῆς φωνῆς.

Μηκασμὸς, ὁ. ἡ φωνὴ τῶν αἰγῶν, τὸ βέλασμα τῶν γιδίων.

Μηκεδανὸς, νὴ, νόν. (μῆκος) πυπὸν ταῦ, Μακρὸς.

Μηκέτι, Ἐπίρ. (μὴ ἔτι) μὴ πλέον, ὑχὶ εὐκολώτερον πλέον. ὑχὶ πλέον εἰς τὸ ἑξῆς.

Μηκὴ, ἡ. πυπὸν ταῦ, Μηκασμός. ὡς ἢ τὸ, Μύκη αὐτὶ, Μυκασμός.

Μηκηθμὸς, ὁ. πυπὸν ταῦ, Μηκασμός. Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 359.

Μηκητικὸς, κὴ, κόν. ὅσις δύναται μηκᾶσθαι, ἢ ὅσις συνηθίζει νὰ μηκᾶται.

Μήκιστος, ίστη, ιστον. (μῆκος) μακρότατος, μακρυνώτατος, πολλὰ μακρὺς, ὑπερμεγέθης. Ἰλ. Η. 155.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὅθι ἀνδρώπων. Ἐπίρ. Μήκιστα, παντὸν πλ, Ἐπὶ μήκιστον, πολλὰ μακρὰν, πολὺ καιρόν. ἢ αὐτὶ τῦ, Τέλος παύτων, εἰς τὸ τέλος, ἐλάχιστος. "Τί μοι μήκιστα γλύνται"; Ὀδησ. Ε. 299. τί θέλει γίνη τέλος παύτων μετ' ἐμέ; Τί θέλει γλύπ μετ' ἐμὲ ἕως εἰς τὸ τέλος; παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α. 82. αὐτὶ τῦ, Πολλὰ μακράν.

Μηκύθεν, παντὸν πλ, Μακρόθεν, ἀπὸ μακρᾶν. "Μηκύθεν ςαθεῖσα". μῦθ. παρὰ Τυρβιτίῳ.

Μηκοποιέω, ῶ. (μῆκος) μακρὸν ποιῶ, μακρύνω.

Μῆκος, εος, τὸ. μάκρος, ὕψος. τὸ ὅθι πολὺ ἦκον μακρόν. 2) Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Μῆχος. ὄθεν

Μηκύνω, Μέλ. ινῶ. μακρὸν ποιῶ, μακρυῶ. Οὐδετ. φροσυπακουμ. τὸν Λόγον. Αἰχίν. Φιλ. γ'. 10. μακρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι. ὄθεν

Μηκυσμὸς, ὁ. μάκρυσις, τὸ μακρὸν ποιεῖν, π. χ. τῆ φωνηέντων. Εὐςάθ.

Μήκων, ωνος, ἡ. εἶδος φυτᾶ, Papaver, παπαρύνα. Ἰλ. Θ. 305. 2) Ἐν τοῖς κογχυλίοις καὶ τισι σκώληξι λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆ ἐντοδίων τὸ ὁποῖον ἐπέχει τόπον ἥπατος, ὅπερ καὶ ξανθὸν χρῶματος ἐςί. Ἀειςοτέλ. Ζήτ. Μύτις. Τὸ παρὰ Παυσανία ἑ. 20. "Ἐπὶ κορυφῇ—μήκων χαλκῆ σιδήρεος ταῖς δοκοῖς". φαίνεται ὅτι εἶναι λέξις ἀρχιτεκτονική. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κώδων, καὶ ἑρμῆν. ἀμφὶ τὰ, Μήκων. Παρὰ Πολυαίν. ἡ. 6. κεῖται "Τὰς ὑψηλοτάτας μήκωνας". αἱ ὑψηλότατα κεφαλαὶ τῶν παπαρύνων. ὕτω καὶ Πολέμ. παρ' Ἀθήν. σελ. 477. καὶ 478. "Μήκωνες λῦκοι". ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κραπείσκοι τῶν ὀφθαλμῶν. καὶ ἑρμῆν. ἀμφὶ τὰ, Μήκωνες. καὶ παρὰ Πολυδ. κεῖται, Μήκων, φάμμι τι εἶδος. ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει, Μήκων, ἄμμος μεπαλλική.

Μηκωνικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μήκωνα.

Μηκώνιον, τὸ. ὁ χυλὸς-ὁ ζωμὸς τῆς μήκωνος, Opium, αὐχιώνιον. 2) Ἡ ἀκάθαρσία ἥτις ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοιλίας τῶν ἀρτιγενήτων βρεφῶν. Ἀειςοτέλ. Ἱςορ. ζώων ζ'. 10. "Καὶ τῦτο τὸ περίττωμα πλέον ἢ τῆ παιδὸς κατὰ μέγεθος, ὃ καλῦσιν αἱ γυναῖκες μηκώνιον. χρῶμα δὲ πύτε αἱματώδες καὶ σφόδρα μέλαν, καὶ πιττώδες, μετὰ δὲ τῦτο γαλακτώδες".

Μηκωνίς, ίδος, ἡ. καὶ, Μηκωνῖτις, ιδος, ἡ. εἶδος θειώδικος (μαρκασίτε) τὸ ὁποῖον παρομοιάζει τῇ μήκωνι κατὰ τὸν χυμόν.

Μηκωνίτης, ὁ. καὶ Στηλυκ. Μηκωνῖτις, ἡ. ὅμοιος τῇ μήκωνι, ἢ ἐκ τῆ εἴδος τῆς μήκωνος ὤν. "Λίθος μηκωνίτης".

Μηκωνοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. παντὸν πλ, Μηκωνίτης.

Μηλάνθη, ἡ. παρὰ Σωίδ. ἀμφ. αὐτὶ, Μηλολόνθη. Ἐν τῇ τῦ Ἡρόδε παρὰ Σποβαίῳ. Λόγ. 77. "Ἡ ταῖσι μηλολόνθαις ἄμματ' ἐξάπτων". τὸ ἐν Πυθίοις Χειροζεφον ἔχει "Ταῖσι μηλανθέσιν". τὸ παρὰ Φιλοσράτ. Εἰκ. α. 28. "Οὐδὲ μῆλον ἅδε μηλανθίδι".

ἐλλείφθη ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδ. Ι. 538. Ὁμηρικῆς ῥήσεως, ὅπου κεῖται "Λυτῆσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθέσι μήλων". ὅπερ ἡ ἐννοια ἔχει ἀμφ.

Μηλατὰς, ὁ. ἡ, Μηλωτὴς, ὁ. ὁ ποιμήν. Ἡσύχ.

Μηλαφίω, ῶ. ὡς ἡ τὺ, ψηλαφίω. (μῆλον, ἀφὴ) παντὸν πλ, Μηλάω. ἀφὴ τῆς μήλης ἐραύνω.

Μηλέα, ἡ. τὸ ποιὸν τὴ μῆλα δένδρον, μηλιά. "Μηλέα κυδωνία". ἡ κυδωνιὰ, "Μηλέα περσική", ἡ ῥοδακινέα.

Μήλειος, ὁ, ἡ. (μῆλον) πορβάτινος, ὁ ἐκ πορβάτων ὤν.

Μήλη, ἡ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' ὃ ἐραίνῶσι τὰς πληγὰς, καὶ βάλλυσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἰατρικά. "Δρα, Καθητὴρ, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν πλ, Χήλη. ἀειθ. 3.

Μηλία γῆ". Ζήτ. ἐν πλ, Μήλιος.

Μηλιάδες, αἱ. (μῆλον) αἱ νύμφαι τῆ δένδρων, καὶ ἐξαιρέτως τῆ καρποφόρων. λέγονται ἔτι καὶ, Μηλίδες, καὶ, Ἐπιμηλίδες. Παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 725. ὅθι τὰ ἔθνος Μηλιεῖς ἀεὶ τὸν Τραχῖνα. κεῖται ἔτι καὶ "Μηλιὰς γῆ" αὐτὶ τῦ, Μηλία γῆ. Ζήτ. Μήλιος.

Μηλιαθμὸς, ἡ κάλλιον, Μηλιαυθμὸς, ὁ ἐςι, Μήλων ἰαυθμὸς, (ἰάυω) ἡ μανδρα-ὁ σαῦλος ἢ σαῦη τῆ προβάτων. ὁ τόπος εἰς ὃν κοιμῶνται τὰ πρόβατα. Λυκόφρ. 96.

Μηλίζω, (μῆλον) ὁμοιάζω τῇ μήλῳ κατὰ τὸν ὀσμὴν-γεῦσιν καὶ χρῶμα, κιτρινίζω, κίτρινος φαίνομαι. Διοσκορ. β'. 107. καὶ ἀλλαχῦ.

Μηλινοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος, μήλινος) παντὸν Μηλιτώδης.

Μηλινόεις, όεσα, όεν. ξανθὸς, κίτρινος, ὁ χρὼς τὸ ξανθὸν ἢ κίτρινον κλίνων. Νίκανδρ. Θηρ. 173. "Χροιὴ μηλινόεσσα". κατὰ τὸν Σχολ. ὠχρὰ, κίτρινος. ἐκ τῆ

Μήλινος, ὁ, ἡ. ἡ, Μήλινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ μήλα ἢ κυδωνίᾳ κατεσκευασμένος. ὁ τὸ χρῶμα τῆ μήλα ἢ τῆ κυδωνίᾳ ἔχων, κίτρινος, ὠχρός. "Μηλίνη ἔμπλαστρος" καὶ "Μήλινον ἔμπλαστρον", κίτρινόν τι ἔμπλαστρον.

Μήλιος, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Μήλυ (μιᾶς τῆ Κυκλάδων Νήσων) ὤν. Μηλία, ἡ. φροσυπακουμ. Γῆ. Μηλιὰς, καὶ, Μηλὶς. γῆ τις ἐν Μήλῳ δυεισκομμένη ἀποδοιδὲς (σακχαρώδης) χρῶμα ἔχυσα. Διοσκορίδ. ἑ. 180. *Melinum*. παρὰ Ζωγράφοις εὕχρηςος χρὼς πλείονα ἀξιόλογίαν τῆ χρωμάτων. ὁ Θεόφραςος (ὡς λίθ. σελ. 400.) προσίθησιν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν σύγκρασιν τῦ ἀμμώδες. "Τὸ ἀραιὸν ἤρεμον καὶ παραχῶδες καὶ ἁλίπες" χρὼς μείζονα χρῆσιν τῆ ζωγράφων, ἀντιπούων τὸ, Λίπος, καὶ Πυκνότης. "Ἔςιν ἄρα κυρίως τεφροειδὴς τις συμπεία γῆ, μεθ' ἧς οἱ Ζωγράφοι μιγνύσι τὰς ἄλλας γεώδεις λιπαρὰς βαφάς.

Μηλὶς, ίδος, ἡ. παντὸν πλ, Μηλέα. "Ἰβυκος παρ' Ἀθήν. 601. 2) Ταυτὸν πλ, Μηλία γῆ. 3) Ταυτὸν πλ, Μάλις. νόσος τις τῆ ἵππων καὶ ὄνων. *Malleus*.

Μηλίτης, ᾶ, ὁ. φροσυπακουμ. Οἶνος. οἶνος κατεσκευασμένος ἐκ μήλων ἢ κυδωνίων. "Μηλίτης ἀειθμὸς". ἀειθμητικόν τι προβλημα ἀφίτινος ἀειθμῆ προβάτων. Σχόλ. Πλάτ. Ζήτ. ἐν πλ, Φιαλίτης.

Μηλιωτὸς ἐκ κοπεύς". Παῦλ. Αἰγ. Ζήτ. Σμιλιωτός.

Μηλοβατέω, ῶ. τὰ προβατα βατεύω-ὀχεύω. Ὀππιαν. κυνηγ. α. 381.

Μηλοβαφὴς, ὁ, ἡ. (μῆλον, βαφὴ) κίτρινος, ὁ μετὰ μηλίας βαφῆς βεβαμμένος. Φίλ. ἀφὶ τῆ ζ'. θεαμάτ.

Μηλοβολέω, ῶ. μετὰ μήλων κτυπῶ, τοῖς μήλοις βάλλω. Μεταφορ. εἰς ἔρωτας ὑπάγομαι-βάλλω τινά.

Μηλόβοσις, ἡ. ὡς κύριον ὄνομα παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 354. ἢ τὰ προβατα βόσκουσα.

Μηλοβοτέω, ῶ. προβατα βόσκω. ὄθεν

Μηλοβοτὴρ, ῆρος, ὁ. ἡ, Μηλοβότης, ου, ὁ. βοσκὸς, ποιμήν. Ἰλ. Σ. 529.

Μηλόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω, βότος) ὁ ὑπὸ τῆ προβάτων βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος. "Μηλόβοτος γῆ". εἰς ἣν βόσκονται-νέμονται τὰ πρόβατα ἀφὶ τὴν ἐρημίαν. ἀγεώργητος ἤτοι. καὶ ἄσπαρτος γῆ. Ἡρόδοτ.

Μηλοδύκος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ προβατα (εἰς δυσίαν) δεχόμενος.

Μηλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τῆ μήλυ ἔχων. ξανθὸς, κίτρινος.

Μη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μηλοθύτης, ε, ὁ. ὁ τὰ τροβατα θύων-σφάζων. Εὐεπ. Ἄλκ. 119. ὅπου ἄλλοι, Μηλόθυτον, ἐκ τοῦ, Μηλόθυτος, ὁ, ἡ. (ἐχάρην) αἰσχιν. ὅτι τῆς ὁποίας θύουσι-σφάζουσι τὰ τρόβατα.

Μηλολόνθη, ἡ, Μηλολάνθη, ἡ. ὁ χρυσοῦς καράβος, ἤτοι ὁ χρυσοκάνθαρος (ζῶνος) δι' ὃ παίζουσιν οἱ παῖδες. ὅπως δηλατείβει ὡς ὅτι τὸ πλεῖσον ἐπαπάω εἰς τὰ αὐθη. Ἀεισοφ. Νεφ.

Μηλομαχία, ἡ. ἡ δηλ. τῶν μήλων μάχη. Ἀθλιώ. σελ. 277. "Καλλισα μῆλα δύρων ὁ Ἀλέξανδρος πε-"εἰ τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, τάτων τε πληρώσας τὰ "σκάφη, μηλομαχίαν ὑπὸ τῶν νεῶν ἐποιήσατο, ὡς τὸν "θέαν ηδίστην γενέσθαι".

Μηλόμελι, ιτος, τὸ. τὸ ἐκ κυδωνίων μέλι. παρ' Ἀρτεμιδ. α'. 68. κεῖται ἡμαρτημ. Μελίμηλον. Ζήτ. Μῆλον.

Μῆλον, τὸ. καὶ Δωεικ. Μᾶλον, τὸ. ὅθεν τὸ Λατιν. Malum. ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, τὸ ᾧ ἐν τῇ σωνηθείᾳ ἔπω λέγομβυον. ᾧ ἐνπεῦθεν Πᾶς καρπὸς δενδρων κατὰ τὸ μέσον πυρίωας ἔχων, οἷον Μῆλον κυδώνιον, τὸ Κυδώνιον. Μῆλον περσικὸν, τὸ Ῥοδάκινον. Μῆλον μηδικὸν, τὸ Νεράντζιον ἢ Πρωτοκάλλιον. Μῆλον ἐπειρωτικὸν, τὸ Κίτρον. ὀξαιρέτως ὅμως λέγεται τὸ Κυδώνιον. ὅρα ὡσὲ τῶν Ἀθλιώ. ἐν γ'. σελ. 80.—85. ὅθεν "Οἶνος μηλίτης". "Ελαιον μήλινον. καὶ, Μηλόμελι. Ἰλ. Ι. 538. "--χαμαὶ βάλε δενδρέα μακρὰ Αὐτῆ-"σιν ῥίζῃσι, ᾧ αὐτοῖς αὖθεσι μήλων". σιὼ τοῖς καρποῖς· ὅτι παντὸς καρποφόρου δενδρου λεγόμβυον. Ζήτ. ἐν τῷ Μηλαύθη. Μεταφορ. δὲ λέγονται Μῆλα καὶ οἱ τράγγυλοι καὶ σκληροὶ μαζοὶ (τὰ βυζία τῶν νεανίδων). Ζήτ. Κυδωνιάζω. 2) Ἡ παρειὰ, τὸ μάγουλον, διότι ἐπ' αὐτῷ φαίνεται τὸ κόκκινον χρῶμα, ἢ διότι εἶναι τροχγύλον. Θεόκριτ. ιδ'. 38. "Τίλῳ "τὰ σὰ δάκρυα μάλα ῥέοντι". τὰ δάκρυά σε βρέχε-σι τὰ μάγουλα, ἤτοι ῥέουσιν ἐπ' αὐτῷ, τοιωτρόπως καλεῖ αὐτὰ ᾧ ἡ σωνήθεια. 3) Παρ' Ὁμήρ. καλεῖνται Μῆλα ὀξαιρέτως τὰ Πρόβατα, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ αἱ Αἶγες (τὰ γήδια), ὡς ἐν Ὀδυσ. Ξ. 105.

Μηλόσθη. Ζήτ. ἐν τῷ, Μηλαύθη.

Μηλονόμας, Δωεικ. αὐτὸ, Μηλονόμης, υ, ὁ. Εὐριπίδ. Ἄλκ. 576. καὶ, Μηλονομεύς, έος, ὁ. καὶ, Μηλονόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ μῆλα νέμων, ὁ βοσκὸς τῶν τροβάτων, ᾧ τῶν αἰγῶν, ποιμήν. ὅθεν, Μηλονομεῖον, τὸ. παντὸν τῷ, Ἐννόμιον. Ησύχ.

Μηλοπάρειος, ᾧ Δωεικ. Μαλοπάρειος, καὶ, Μηλοπάρηος, ὁ, ἡ. (μῆλον, παρειὰ) ὅστις ἔχει τὰ μάγουλα ὡσεὶ μῆλον, τοιντρόπως δηλ. τροχγύλα ἢ κόκκινα. Παρὰ Θεοκρίτ. ιε'. 1. ἀναγινώσκ. τινὲς Μαλοπάρηος, ᾧ ἑρμήν. δηλ. τῶ, Ἀπαλοπάρηος, ᾧ ἄλλοι δηλ. τῶ, Λευκοπάρηος. ἐκ τῆ λευκῆ καὶ ἁπαλῆ μαλλῆ. ἄλλοι ὅμως ὀρθότερον ἀναγινώσκουσι, Μαλοπάρηος. διότι Μῆλα καλεῖνται ἔτι καὶ τὰ τροχγυλοκόκκινα μάγουλα.

Μηλοπέπων, ονος, ὁ. τὸ πεπόνιον, δηλ. τὸ ἔχον τὴν ὁμοιότητα τῆ μήλου, ᾧ διότι ζώγεται μετὰ τὴν ὠρίμασιν. Ζήτ. Πέπων, καὶ, Σικυός.

Μηλοπλακοῦς, οῦντος, ὁ. ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Μηλοπλακούντιον, τὸ. (μῆλον, πλακοῦς) πλακοῦς τις κατασκευασμένος δηλ. κυδωνίων, καὶ ἄλλων τοιούτων παρεγκεκιμένων.

Μηλοσκόπος, ὁ, ἡ. Ὁμηρ. Ἴλιν. ιή. 11. "Κο-"ρυφὴ μηλοσκόπος". κεφυφὴ τις ἐφ' ἧς σκοπεύουσι τὰ τρόβατα. Μηλοσκόπος δὲ, ὁ τὰ τρόβατα ἐφ' ὑψηλῆ τινος τόπε σκοπῶν.

Μηλόσπορος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ δενδρων μηλέων ἐσπαρμένος-πεφυτευμένος. Εὐεπ. Ἱππόλ. 742.

Μηλοσσόος, (σόος, σώζω) ὁ σώζων τὰ τρόβατα, τροσάπης τῶν τροβάτων. Ἀνάλεκτ. α'. 229.

Μηλοσφαγέω, ῶ. σφάζω-θυσιάζω-φονεύω τρόβατα.

Μηλοσφαγία, ἡ. τὸ σφάζειν-θυσιάζειν-φονεύειν τρόβατα, ἢ τῶν τροβάτων σφαγὴ-θυσία. ὅθεν

Μηλοσφάγος, ὁ, ἡ. ὁ σφάζων-θυσιάζων-φονεύων τὰ τρόβατα.

Μηλοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ μῆλα-τρόβατα ζέφων-ἔχων.

Μηλούχος, ὁ, ἡ. (μῆλον, ἔχω) ἐν Ἀνάλεκτ. β'. 221. "Μηλοῦχος ὑκλοῆρες". ὁ τὰ μῆλα-τὰς μα-"σὰς ὠρειχων-ὠεικραῦβ. δεσμὸς ὠεὶ τὸ σῆθος.

Μηλοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ μῆλα ζώων. ὁ τρόβατα ἢ κρέας τροβάτειον ζώων.

Μηλοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τρόβατα σφάζων-φονεύων.

Μηλοφορέω, ῶ. μῆλα φέρω. ὅθεν

Μηλοφορία, ἡ. τὸ μῆλα φέρειν. καὶ τὸ ἀξίωμα τῆ Μηλοφόρε. Ἀθλιώ. σελ. 514.

Μηλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μῆλα φέρων. "Μηλοφόροι, ἐκαλεῦντο παρὰ τῇ βασιλεῖ τῶν Περσῶν στρατιῶταί τι-"νες ἐκ τῶν δορυφόρων αὐτῆ, οἵτινες ἔφερον ὅτι τῆς κο-ρυφῆς τῶν σιράκων αὐτῶν χρυσᾶν μῆλον. Ἀθλιώ. ιβ'. σελ. 514.

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ μῆλα, ἢ τὰ τρόβατα φυλάσσων. Αἰσθολογ.

Μηλόω, ῶ. ἐρωνῶ-ὀξετάζω πληγὴν τινα βελῶν ἐν αὐτῇ τινὶ μήλῳ, τινὶ μήλῳ καθήμενε. Ζήτ. ἔτι Καταμηλόω. ὅθεν

Μήλωθρον, τὸ. παντὸν τῷ, Ἄμπελος ἡ λευκή. παρὰ Διοσκορ. δ'. 184. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 1.

Μύλων, ωνος, ὁ. ὅτι θεῖον τὸν Ἡρακλέα, διότι τροσέφερον αὐτῷ τρόβατα, ἢ κατ' ἄλλες, καρπὸς δενδρων εἰς θυσίαν. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. 2) Μηλών, ὁ τόπος καταφυτος ἢ ὠεικτικὸς καρποφόρων δενδρων, κῆ-πος. Ἐτυμολ.

Μήλωσις, εως, ἡ. (μηλόω) ἡ δηλ. τῆς μήλης ἔρωσις ἐστιν πληγή.

Μηλωτή, ἡ. (μῆλον) τροβάτειος δορὰ, γένα ἐκ δέρματος τροβάτου, κυζικὸν. καθόλε δὲ Γένα.

Μηλωτὴς, ᾶ, ὁ. ποιμὴν τροβάτων. Ἡσύχ.

Μήλωψ, οπος, ὁ, ἡ. Ὀδυσ. Η. 104. "Μήλοπα "καρπόν". ὁ κοκκινοκίτρινος καρπὸς, ὅ ἐστιν, ὁ πυρὸς, ὁ αἴτης. καλεῖται, καὶ Μηλειδὴς, διότι ἔχει κιτρινοκόκκινον χρῶμα. ἐκ τῆ, Μῆλον, ᾧ ὤψ. Ζήτ. Μύλη.

Μήν, Σωύδισμ. (ἀφοήχθη ἐκ τῆ Μεὺ, διότι οἱ Ἴωνες αὐτὶ τύτε Μιὺ, μετεχωεέζοντο) καταφατικὸς. Ναὶ, παύτως, ὄντως, ἀλλὰ, μὰ ὅλον τῦτο, λοιπὸν, μβήτοι, ἀλλ' ὅμως. "Σώφρων μὲν ὄγε τοιῦτος", μὰ ὅλον τῦτο, ὄντως αὐτὸς εἶναι τοιῦτος σώφρων. "Καὶ μὲν τὸ δ' ἔρ-"ξας, δίς θαιεῖν ὑ χάζομαι". ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ λοιπὸν τῦτο ἐτραξα παύτως. ὅτι ὑποκείνεται ὁ Πυλάδης. "Ἀλλ' ἢ δ' ἐγὼ μὲν", Εὐεπ. Ὀρέστ. 1117. ἀλλὰ βέβαια μήτε ἐγὼ. ᾧ ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ πολλὰ ὀλιγώ-τερον. "Εἰδ' ἄγε μὲν, πείρησαι". Ἰλ. Α. 303. "Ἐ καλὰ, πολλὰ καλὰ λοιπόν. Ἂν θέλῃς λοιπόν. Ζήτ. ᾧ ἐν τῷ, Ἄγρει. "Ἦ μὲν". βέβαια, καὶ τῇ ἀλη-θείᾳ, παύτως. "Μὴ μὲν". ὄχι τῇ ἀληθείᾳ, βέ-βαια ὄχι, ἐν τοῖς ὁρκωμοτικοῖς σχηματισμοῖς. ὅπε ᾧ οἱ Ἴωνες αὐτὶ τύτε, Ἦ μβύ, ᾧ, Μὴ μβύ, λέ-γεσι. Γρηγόρ. Διαλ. σελ. 222. Δωεικ. Μεύ. "Τί "μεὺ" ᾧ ταυτὸν τῷ "Πῶς γὰρ ἄν"; Ἰλιάδ. Β. 291. "Ἦ μὲν ᾧ πόνος ἐσίν". ἔτι δὲ ὄντως ᾧ πάνυ. τοιῦ-τον ᾧ τὸ, Καὶ μὲν. ᾧ ὄντως, ᾧ βέβαια.

Μήν, μῆνός, ὁ. Δωεικ. Μεὺ, ᾧ Αἰολικ. Μέις. αἱ ὑμέρας ἐκὸς κύκλε τῆς σελήνης, ὁ μεὶς. Σχόλ. β'.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

557. λέγονται ἔτι πληθυντ. Μιῶες, οἱ. ἡ κατὰ μῆνα καθαρσις τῶν γυναικῶν, ἤτοι ὁ γυναικεῖος ῥὺς, τὰ καταμήνια. Menstrua, Ἰπκλ. Ἀεισοτέλ. Ἐντεῦθεν, Μιώνη, ἡ. ἡ σελήνη. Παρὰ Θεοφράς. ὡδὲ σημείων Ἀνέμ. κεῖται συχνάκις τὸ, Μεὶς, ᾗ, Μιὼ, αὐτὶ τῆ, Σελήνη. καὶ ἐπομβρίως διοείζει τὸν μῆνα κατὰ τὸ παλαιὸν εἰς σεληνιακὸν χρόνον. οἷον "Μεὶς ὀρθὸς. Ἡ "κεραία τῆ μηνὸς", κ. τ. λ. Ζήτ. Μεὶς. παρὰ Θυκυδ. β'. 4. τὸ "Τελευτῶντος τῆ μηνὸς". σημαίνει τὴν ἔλλειψιν τῆ φωτὸς τῆς σελήνης. φθινούσης δηλ. τῆς σελήνης. ὡς τὸ χυδαϊκὸν "Ἤτον εἰς τὴν χάσιν τῆς σε"λήνης". Ἡ ἀρχὴ τῆ μηνὸς καὶ τὸ τρέξιμον αὐτῆ μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης ἡμέρας αὐτῆ, λέγεται, Ἰσάμηνος. οἷον, Πρώτη-δευτέρα-τρίτη, κ. τ. λ. ἰσαμένη. μετὰ πεύτε δὲ λέγεται Φθίνων, ὅτε καὶ αὐτισρόφως ἤτοι ὑπὸ τὸ τέλος μετρεῖ τινὰς, οἷον "Τρίτη τῆ "φθίνοντος μηνός", τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆ τέλους αὐτῆ. ἤτις ἐστὶ καθ' ἡμᾶς ἡ εἰκοστὴ ἑβδόμη. Τινὲς δὲ καὶ Μεσοῦντος, τὴν ὑπὸ τῆς ιε'. μέχρι τῆς κα'. τῆ μηνὸς εἶπον. Ζήτ. ἐν τῷ τέλει τῆ βιβλίου ἐν ἰδίῳ τόπῳ.

Μηναγυρτέω, ῶ. μηναγύρτης εἰμί. ὡσερχόμενος κατὰ μῆνα ζητῶ ὡς ἀγύρτης. ἐκ τῆ

Μηναγύρτης, ᾱ, ὁ. (μὴν, ἀγύρτης) ὁ κατὰ μῆνα ὡσερχόμενος κατὰ δήμους καὶ πόλεις καὶ ζητῶν ἱερεῖς τῆς Κυβήλης. παυτὸν τῷ, Μητραγύρτης.

Μηνάς, άδος. ἡ. παυτὸν τῷ, Μὴν, σελήνη. Εὐσεπ. Ῥήσ. 534.

Μήν, ὁ. παυτὸν τῷ, Μηνίσκος, σελήνη. Ζήτει ἐν τῷ, Μὴν.

Μηνιαῖος, αία, αῖον. (μὴν) κατὰ μῆνα, μηνιάτικος, μεγάλως ὡς ὁ μῆνας, ἢ ὁ τὸ μῆκος τῆ μηνὸς ἔχων.

Μηνίαμα, τὸ. παυτὸν τῷ, Μήνιμα. Σαράχ. μ'. 5. ὅπου ἄλλα Χειρόγραφα ὀρθότερον, Μήνιμα, ἔχουσι.

Μηνιάω, ῶ. ὀργίζομαι, θυμόνω, παυτὸν τῷ, Μηνίω. Ἀππιαν.

Μηνίγγιον, τὸ. Ἐπικορ. τὸ, Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ τῶν μηνίγγων. χειρουργικόν τι πλατὺ ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅταν ἀποκόπωσι τὸ διεθαρμένον ὀστοῦν τῶν μηνίγγων ἢ τῆ κρανίε, ὑποβάλλοντες αὐτὸ ὑπὸ τὸ ὀστέον διὰ τῆ μεμβράνη τὸ ἐγκεφάλε, ἵνα μὴ βλαβῇ αὐτὸς ἐν τῷ κόπτειν τὸ ὀστοῦν. Κέλσ. η'. 3.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ. παῦ δέρμα, ᾧ ὑζαιρέτως τὸ δέρμα ὁ ὑμῶ ἤτοι ἡ μεμβράνα ἐκείνη, ἥτις ὡσκαλύπτει τὸν ἐγκέφαλον. Ἀεισοτέλ. Ζώων Ἱστορ. γ'. ἡ σωμήστεια δὲ λέγει, Μηΐγγια, ᾗ Μήνιγγα, ᾗ τὸν Κρότεφον. ὁ σχηματισμὸς ὅπως ἔχει ᾗ Ὑποκορεῖς. Μηΐγγιον, ᾗ ἐν τῇ σωμήστεια, Μηλίγγιον. ᾗ φαίνεται ὅτι καταγεται ἐκ τῆ, Μῆν. Ἴσως εἶναι σὺ ᾗ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Σμίνθη, ᾗ Σμίνθος.

Μηνιθμός, ὁ. τὸ ὀργίζεσθαι, ὀργὴ, θυμὸς, ἀγανάκτησις. Ἰλ. Π. 62.

Μήνιμα, τὸ. (μηνίω) αὐτικείμενον ἢ ὑπόδειξις (δείγμα ἔκχυσις) τῆς ὀργῆς-τῦ θυμῦ. Ἰλ. Χ. 358. "Μή τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι". μήπως τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιός σοι κατασταθῶ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 169. "Μηνίων δακρύματα" = φόνων-αἱμάτων ἀθωώσεις, δακρύματα ὡσὲ ἀθωώσεως φόνων. Παρὰ Παυσαν. δ'. ις'. 6. αὐτὶ τῆ, Ὀργὴ, μῆνις.

Μήνιον, τὸ. ὁ ναὸς τῆς σελήνης. Παυσαν. ς'. 26.

Μῆνις, ιος, ᾗ, ιδος, ἡ. ὀργὴ, θυμὸς, χολὴ, κότος θάμνος, πολυχρόνιος μηνικακία. Ἰλιάδ. Α. τ. Εἰς τὸ Πεζὸν λέγεται ὡς καὶ τὸ πλεῖστον καὶ τῆς Ὀργῆς των θεῶν. Παράγεται ἀπὸ ἐκ τῆ Μαίνω. ἀλλ' ὀρθότερον ἐξίν ἐκ τῆ Μενῶ, ἡ ὑπομένουσα ὀργή.

Μηνίσκος, ὁ. (μὴν) μικρὰ σελήνη. παῦ σελήνοειδὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δηλαδὴ τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ὁπόταν αὔτη εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν ᾗ τὸ τέλος αὐτῆς, καθὼς π. χ. ἐκεῖνα τὰ χάλκινα τὰ ὁποῖα ἔβαλον διὰ τὰς κεφαλὰς τῆ ἀνδριάντων διὰ νὰ φυλάξωσιν αὐτὲς αὐτὸ τῆ ἀκαθαρσιῶν. (ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα προσίζηται ᾗ ὑπακαθέζηται). Ἀεισοφαν. "Ὄρν. λέγεται ἔτι ᾗ κάθε σολισμὸς τοιαύτῃ ἔχων μορφή. παρὰ τοῖς Κελτικοῖς λέγονται Μηνίσκοι καὶ τὰ σημεῖα,, παύτα.

Μηνίτης, ᾱ, ὁ, (μηνίω) ὠργισμένος, θυμωμένος, θυμώδης, ὀργίλος. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. δ'. 5.

Μηνίω, (μὴν) ὀργίζομαι, θυμόνω, ὀργὴν ὑπομονὴν ἔχω. ἔτι δὲ καὶ μεπὸ Δοτικ. ὑπτινι. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῶ. Ζήτ. Μηνιάω. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 101. Μέσως "Μηνίεται ἀδὲς".

Μηνοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Μηνοειδῶς. ὁ τὸ σχῆμα τῆς μηνὸς ἤτοι τῆς σελήνης ἔχων, σεληνοειδὴς. "Ἥλιος, σελήνη μηνοειδὴς". ὁπόταν τὸ σῶμα τῆ ἡλίε ἢ τῆς σελήνης ἔχει κεράτια, ὁπόταν ἡ σελήνη εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς. ὁπόταν δὲ εἶναι ὡσὲ τὰ μέσα αὐτῆς λέγεται Διχότομος. καὶ ἐπειτα Ἀμφίκυρτος. ὁπόταν δηλ. τὸ ὡσεσιότερον μέρος αὐτῆς εἶναι περωτισμένον. Λέγονται ἔτι, Μηνοειδῆ, τὰ σκληρὰ σώματα τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ὁπόταν αὐτὴ εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς.

Μῆνος, τὸ. παυτὸν τῷ, Μὴν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 281. "Μήνῳ καὶ δέκᾳ". ἀμφ.

Μήνυμα, τὸ. εἰδοποίησις, εἴδησις, φανέρωσις, κήρυγμα. ἐκ τῆ Μηνύω. ὅθεν ἔτι

Μήνυσις, ἡ. τὸ μηνύειν, εἰδοποιεῖν.

Μηνυτὴρ, ῆρος, ὁ. ᾗ, Μήνυτρις, ιδος, ἡ, (μηνύω) ὅσις μηνύει-εἰδοποιεῖ-φανερόνει-φέρει εἰδήσεις. (μηνυτοφόρος). ἔτι δὲ καὶ ὁ Προδότης. (μηνυτωρὴρ). ὅθεν

Μηνυτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰνικῶν ἢ ὁ ὑπαινίττεσθαι εἰς μηνύματα.

Μήνυτρον, τὸ. ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τὸ μήνυμα.

Μηνύτωρ, ορος, ὁ. παυτὸν τῷ Μήνυτὴρ.

Μηνύω, φανερόνω, εἰδοποιῶ, εἰδήσεις δίδω, κηρύττω. Πλάτ.

Μῆον, τὸ. χόρτον τι φοινικοφόρον. Διοσκορ. α'. 3. Arbamanita meum. Λιιν.

Μήπερ, ἀκόμη, ἀχὶ. Ζήτ. Περ. ἀειδ. 5'.

Μήποτε, μήπως τάχα καμμίαν φορὰν. Μήπως τύχη ποτε. "Μὴ ποτε φιλήσῃς ἐπ' ἐλπίδι". μήπως πάχα ἠθελες, ἢ μήπως τύχη ᾗ ἀγαπήσῃς ἐπ' ἐλπίδι. Ζήτ. ἐν τῷ, Μὴ, καπωτερο.

Μήποθεν, μήπως ὑπὸ κανένα μέρος.

Μήπου, μήπως εἰς κανένα μέρος.

Μήπω, ἀχὶ ἀκόμη, οὔπω, ἀκόμη δεύ. Μήπωγε. Ζήτ. ἐν τῷ, Μὴ, καπωτερω.

Μήπως, πάχα, καὶ ἐν τῇ ἐρωτήσει αὐτὶ τῆ, Ἴσως, τάχα, ἀείσως.

Μῆρ, αὐτὶ τῆ, Μηρὸς. ἐκ τῆ Μηρὸς. Ἰλ. Β. 247.

Μηραῖος, αία, αῖον. παῦ ὁ, τι ἀνῆκει εἰς τὸν μηρὸν, ὁ ἐκ μηρῶ ὤν. "Μηραῖα" = σωμπακνομ. Τείχις. Ξενοφ. Ἱππ. 14. παυτὸν τῷ ἑπομένως.

Μήριγξ, ἡ. αἱ εἰς τὰς μηρὰς ᾗ εἰς τὸν ζυγὸν τῆ σκύλων-ἁγοβάτων καὶ ἑτέρων ζώων δερσικόμβιαι σκληραὶ ζίχις. λέγονται ἔτι ᾗ, Σμήριγγις.

Μήρινθος, ὁ. σημα, κλωστὴ, χοιρίου, ῥάμμα, σπάγος, σπάρτος, βρόχος. Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ'. συχνάκις. παρ' Ὀρφ. Ἀργοπ. 595. ᾗ 1095. κεῖται, Μήρινθα, αὐτὶ, Μήρινθοι. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ, Μέρμηθα.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μηδα, ἀμφότερα ὅμως ἔχυσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καθὼς ἔτι καὶ μετὰ τῦ, Μήρυμα, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὶ τῦ, Σχοινίον, καὶ Καλώδιον, μετακτείζονται. Ἡ παλαιὰ ἄρα παραγωγὴ τῦ Μηρύω, ἐκ τῦ Μέρος, Μερύω, πρὶν τῆς ἐφολκύσεως τὸ η, εἶναι ἀπίθανος. Λιπτέον ἓν τὸ Μέρω, Μείρω, Μέρμω. Ζοπῆ τῦ ε, εἰς η, Ἰωνικῶς, καὶ ἰδὲ τὸ, Μήρω, Μηρύω, Μῆεις, Μήεινς, Μήεινθος, παυτὸν τῦ, Μέρμις, ἀναλογικώτερον.

Μηρίον, τό, σχεδὸν ὑποκοριστικὸν ἐστὶν ἀπὸ τῦ Μηρός. ἐνίοτε δὲ καὶ παυτὸν τῦ, Μηρός. Ἐν ταῖς θυσίαις καλεῖ ὁ Ὅμηρος Μηεία, καὶ Μηρὰ, ἢ ὡς ἄλλοι γράφυσι, Μῆρα. Οἱ Μηροὶ παρ' αὐτῦ ἐκτέμνονται, Ἰλ. Α. 460. Β. 423. Ὀδυσ. Μ. 360. τὰ δὲ Μηεία σχίζονται εἰς τὸ μέσον κατὰ μῆκος, καὶ διαιρῦνται εἰς δύο πτυχὰς, (" δίπτυχα ποιήσαντες) ἔπειτα δὲ (" δημῷ, ἢ, κνίσῃ) μετὰ λίπους ἢ σκέπης τῦ ζώου ἀπεκαλύπτοντο, ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπιβάλλονται καί τινα ἄλλα μέρη τμημάτων ἀπὸ παντὸς τῦ σώματος τῦ ζώου, καὶ ὅλα ὁμῦ βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὅπου καὶ ξύλα ἕτοιμα ἐπὶ τότε εἰσὶ καὶ καίονται. " Μηρὺς τ' ὀφέτμιον κατάτε κνίσῃ ἐκάλυψαν, Δίπτυχα " ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῆ δὲ ὠμοθέτησαν. Καῖε δ' ἐπὶ " σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε". Ἐντεῦθα Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικὸς καὶ οἱ πλείονες τῆ ἄλλων σχολιαστῶν ἐρμηνεύσι τὸ, Μηεία, ἀπὸ τῦ " Τὰ " ἐκ τῆς μηρῶν ὀξαιρέμενα καὶ ἱεροθυτέμενα ὀστᾶ". ὅ ἐστὶ, Τὰ ἀγιαζόμενα καὶ ὁλοκαυτέμενα μηεικὰ ὀστᾶ. τὰ ὁποῖα ἀπεκαλυπτόμενα διπλῶς μετὰ τῦ ἐπιπλόου ἦσαν τῦ δημῦ (τῆς σκέπης τῦ ζώου) καὶ ἐπ' αὐτοῖς βαλλόμενα καὶ τὰ λοιπὰ ἀπὸ μέρους τμήματα, καὶ ἐπὶ τῆ πυρὶ βαλλόμενα καίονται. Αὕτη ἡ τάξις ἀποδεικνύεται ζωηρῶς καὶ ἐκ τῆς τῦ Ἡσιόδυ ἐν Θεογον. (στίχ. 556.) ῥήσεως " Ἐκ τῦδ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθο- " νὶ φῦλ' ἀνθρώπων Καίνυσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ " βωμῶν". Παραπλησίως ἐρμῆν. καὶ τὸ τῦ Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 691. καὶ 699. " Δίπλοα μυεία". καὶ τὸ τῦ Ὁμήρυ ἔτι (Ἰλ. Α. 40. καὶ, Ο. 373.) " Μη- " εία πίονα". ὁ Βόσσιος (Μυθολογ. Ἐπισολ. β'. σελ. 310.) ἀποδεικνύει ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Μηροὶ, οὐδέποτε ἐξετέμνοντο, ἀλλὰ μόνον τὰ Μηεία. ἢ Μῆρα, ἐκαίοντο· καὶ μ' ὅλον ὅτι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Παυσανίᾳ (β'. 10. " τῆ δ' ἱερείων μηρὺς θύσαι πλὴν " ὑῶν) καλῶνται ἀδιαφόρως Μηροὶ, καὶ, Μηεία, ἔτι δὲ καὶ ἀδιαφόρως ἐκαίοντο. καὶ ἑπομένως λέγει ὅτι τὰ τμήματα πάντα (τὰ ὠμοθετημένα) δεῦ ἀπεκαλύπτοντο ἐν ὅπλοις (ἐν δημῷ) ἀλλ' ἑτάοντο ἐπὶ τῆ λίπει, καὶ τελευταῖον ὅτι τοῦτο τὸ ἀπεκαλύπτον τὰ μηεία λίπος παρ' Ὁμήρῳ ἰδίως ἐξαιρέτως ὑπὸ τῆ νεφρῶν. Ἐξ ἐναντίας ἡμεῖς βλέπομεν ὅτι ὁ Ὅμηρος οὐχὶ μόνον λέγει " Μηρὺς τ' ὀφέτμιον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυ- " ψαν". ἀλλ' ἔτι καὶ ἐν Ὀδυσ. (Γ. 456.) " --ἀφαρ " δ' ἐκ μηεία τάμνον Πάτροκλ κατὰ μοῖραν, κατὰ τε " κνίσῃ ἐκάλυψαν, Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῆ " δ' ὠμοθέτησαν". Ἐκ τοιπὸν ὁ Ὅμηρος πρότερον (ἐν Α. 460.) ἐξέτεμε τὺς μηρὺς καὶ διπλῶς ἦτοι δίπτυχος μετὰ τῦ ὅπλου ἀπεκάλυψε, καὶ ἐπὶ τῆ ξύλων ἔθηκε καὶ ἔκαυσεν αὐτά· καὶ μεταθέτει (ἐν Β. 427.) λέγει " Ἐπεὶ κατὰ μοῖρ' ἔκαν". εἶναι φανερὸν ὅτι μεταξὺ τῦ Μηρὸς, καὶ Μηεία, οὐδεμία διαφορὰ χωρεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτό. ἄρα ἀβλαβὴς ἐστὶν ἡ γνώμη, τὸ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οἱ Μηροὶ δεῦ ἐκαίοντο, ἀλλὰ μόνον τὰ Μηεία. Εἰς τὴν δευτέραν σημειώσιν ἐν Ὀδυσ. Ο. 427. " --ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης " Πάντοθεν ἀρχόμενος μηλέων ἐς πίονα δημόν". φαί-

νεται τις ἀμφισβήτησις, ἥτις εἶναι καὶ ἐναντία τῆς τῦ Ὁμήρυ σαφῦς ἐκφράσεως· διότι ἐδώκατο ἄλλως εἰπεῖν " Ἐπὶ πίονι δημῷ". ἐὰν τὰ τμήματα (τὰ ὠμοθετημένα) ἔφερε νὰ σκεπῶσιν ἐπὶ τῆ λίπει, καὶ μὴ νὰ ἀπεκαλυφθῶσι ὑπὸ τῦ δημῦ. Τείπον, αἱ λέξις, Κνίσα, καὶ, Δημὸς εἰσὶ παντελῶς ἀδιάφοροι, αἵτινες καθόλυ σημαίνυσι μόνον τὸ Λίπος, ἀφ' ὗ τινὸς διοεισμένα ἦσαν ἢ ἐκ τῦ ὅπλου. Ἀλλὰ τὸ " Δίπλακ " δημός". ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 243. καὶ τὸ " Δι- " πλόα, ἢ Δίπτυχα ποιήσαντες". διπλώσαντες τὴν κνίσαν" ἢ κατ' Εὐριπίδ. " Τὰς δὲ μηρὺς κνίσῃ πυθέσ- " θαι μελῆ καλύπτοντες ἔκαιον, δίπτυχα ποιῦντες, ἤγουν " δίπλωμα τῆ πρὸς ἀλλήλας ὑπαθέσει τῶν μηρῶν, ἢ " μάλιστα διπλᾶντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν κνίσαν". τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Βόσσιος δηλ. τῦ, Διπλῶς μετὰ λίπους περικαλύψαντες, ἠρμήνυσε. σαφέστερος δὲ φαίνεται ὁ ἐνοια αὐτῦ καὶ ὁπότον ἐκλάβωμεν τὸ Κνίσα, καὶ Δημός, ὑπὸ τὴν σημασίαν τῦ, Ἐπίπλοον. Ὅτι δὲ παρ' Ὁμήρῳ τὸ, Μηεία, σημαίνει μόνον τὰ Μηεικὰ ὀστᾶ, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς κρέας, τοῦτο ὑπὸ τῆ Ὁμήρυ δεῦ ἀποδεικνύεται. Τὴν ῥῆσιν τῦ Ἡσιόδυ ἀναφέραμεν αἰωτέρω, αὗ καὶ αὐτὴ ἐστὶ γνήσιος. Εἰς τὺς μεταγενεστέρυς αὐτῆ Ποιητὰς, οὐδεμία σαφεστέρα ἀποδειξις δύναται, ὅτι τὰ Μηεία σημαίνυσι μόνον τὰ Μηεικὰ ὀστᾶ, καὶ ὅτι ἐκαίοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ὁ Βόσσιος αἰτιάφερεν ἔτι μίαν ῥῆσιν τῦ Αἰσχύλυ, (Προμηθ. 496. λέγουσαν " Κνίσῃ κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ " μακρὰν ὀσφύν". ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δεῦ σαφηνίζεται ὑπὸ τῆ σχολιαστῶν αὐτὰ Κῶλα σημαίνυσι τὰ Ὀστᾶ· τὸ δ' ἀκόλουθον καὶν ἔφερε τὸ, Ὀσφύς, παρομοίως νὰ λέγηται ὅτι τὰ κατὰ τὴν μέσην τῦ σώματος ὀστᾶ (τὸ κοινῶς Σπανεῖ, λεγόμενον). Ἐν τῆ ῥήσει τῦ Ἡροδότυ Πεισιστρατίδων παρ' Ἀθηναίοις δ'. σελ. 154. " Πα- " ρατεθέντων κωλίων τὸ μηεῖον ὁ κράτιστος ἐλάμ- " βανεν". εἶναι φανερὸν, ὅτι Μηεῖον ἐνταῦθα τὸ κρέας τῦ μηρῦ μετὰ τῦ ὀστέου λέγεται. παρομοίως ἄρα εἶναι καὶ ἐκεῖνο τὸ παρ' Αἰσχύλῳ, Κῶλον, λεγόμενον, παυτὸν τῦ Κῶλα, ἢ Κωλιῶς. Ἡ ῥῆσις τῦ συγχρόνυ αὐτῦ κωμικῦ Φερεκράτυς παρὰ Κλημεντ. Σζωμ. ζ'. σελ. 847. τὴν ὁποίαν ὁ Βόσιος ἁπλῶς αἰτιφέρει, " Τῶ " μηρῶ, καὶ, Ὀσφύϊ". αὐξάνει μόνον τὰς χλόας τῦ ἀσείσμυ, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει, εἰμὴ τὸ φειδωλὸν καὶ λαίμαργον τῆ θυσιαζόντων, οἵτινες ἔζωγανῦσι τὺς μηρὺς καὶ τὴν ὀσφὺν καὶ ἐφοσφέρυν τοῖς θεοῖς μόνον τὺς ἀστοιβύλυς. ὥστε ὅλα τὰ ὑπὸ τῦ Βοσσίυ πρὸς τῦ, Μηείων, ῥηθέντα οὐδεμίαν ἀπόδειξιν βεβαίαν ἔχυσι. μ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ Βόλφιος ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἑρμηνείαν τυ, Μηεία, τὸν Ἀπολλώνιον. Ὁ Ὁμηρὸς τὴν λέξιν, Ὀσφύς, δεῦ ἀφαίρει ὁλοτελῶς, καὶ ἐκ τύτυ συμπεραίνει ὁ Συγγραφὺς τῦ βίβ αὐτῦ, τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῦ Ἡροδότυ σωζωμένον, §. ιε'. ὅτι ὁ Ὅμηρος ἰδίως Αἰολεύς, διότι τοῦτο τὸ ἔθος μόνον τῆ Ἑλλήνων δεῦ ἔκαιε τὴν ὀσφὺν τῶν θυσιαζομένων ζώων. Ὁ Φῆστος (Festus) λέγει " Strebula umbrico nomine Plautus appellat coxendices bestiarum, quas Graeci μυεία dicunt, quæ in altaria imponi solebant.

Μηριόνης, ᾱ, ὁ. ὄνομα παρ' Ὁμήρῳ ἀπὸ τῦ Μηρὸς παραγῦδὲ, καὶ ἐντεῦθεν παυτὸν τῦ, Μηρός. Ἀνάλεκτ. β'. 390. Ζήτ. Διαμπείζω.

Μηροκαυτέω, ῶ. μηρὺς καίω. ὁ Φρύνιχ. παραβάλλει τοῦτο μετὰ τὴν, Ἱεροκαυσίαν. ἄλλως δὲ, ἡ Μηρὺς καῦσαι, λέγεται.

Μηρορραφὴς, ἑος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὺς μηρὺς ἐρραμμένος, ἐπίθετον τῦ Διονύσυ.

Μηρὸς, ὁ. τὸ μηεῖον, μυεῖ. τὸ ηρακλῶδες μέρος τῦ μηεικῦ

μηειαμαι ὁσῶ, ἔπερ ἐξὰ τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῦ γόνατος μέρος τῦ ποδός. (το παρὰ τοῖς Τέρκ. Μπετι, λεγόμενον). "Ἐνθα μηρός ἐκίω ἐνερέφεται". Ἰλ. Ε. 305. "Μηρᾶ κεφαλή". τὸ τῆ κοτύλη συμπεφυκὸς στρογγύλον ὀστῦν. Ζήτ. Ἰχίου, ἢ ἐν τῷ, Μηείου.

Μηροτομέω, ῶ. μηρὸν τέμνω, κόπτω τὸ μηείον.

Μηροτραφής, ές, ὁ, ἡ. (ῥέφω) ὁ ἀναπεπταμμένος (ἀναπεπταμμένος ἐπαίω εἰς τὸ ὄρος Μῆρος λεγόμενον. Σβάβ. σελ. 1008. πιθανῶς, Μηρορράφης, ῥαφέντα νὰ λέγηται.

Μηροτυπής, ές, ὁ, ἡ. ὁ μηρὸν τύπτων. ὅσις κτυπᾷ ἢ κεντᾷ τὸ μηείον. "Κοίζων μηροτυπές". Ἀνάλεκτ. β'. 228.

Μήρυγμα, τό. (μηρύω) ταυτὸν τῷ, Κάτεγμα. ἔτι δὲ ἢ τὸ νῆμα, ἡ κλωστὴ, τὸ ῥάμμα. Σχοινίον, καλώδιον, ξιχιά. Πλούταρχ. Κικέρ. 47. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἑλικοειδὴς κίνησις τῦ ὄφεως. Νίκανδρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μέλ. άσω. ἢ, Μηρυκάω, ῶ, Μηρυκάομαι, ῶμαι, Μηρυκάζω, ἢ, Μηρυκίζω. ἀναμηρυκίζομαι, ἀναμασῶ, ἀναφέρω τὸ φαγητὸν ἐκ τῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ μασῶ πάλιν αὐτό. καθὼς π. χ. οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κ. τ. τ. ὅθεν

Μηρυκισμός, ὁ. τὸ μηεικίζεσθαι, ἀναμάσημα. Τινὲς παράγουσι τὸ, Μήρυξ, Μήρυκος, Μηρυκάω, ἐκ τῦ Μηρύω, Μηρύκω, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς. διότι προκύπτει ἐκ τῦ, Ἐρύω, Ἐρύγω, τὸ, ἐρυγόμενα, ἐκπτύω. ἐπειδὴ καὶ ὁ Μηρυκισμὸς, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὶ σὺ εἶδος ἐρεύξεως ἢ ἐξεράσματος, ὁπόταν ἡ ζοφὴ ἐκ τῦ στομάχου ἐξέρχεται πάλιν εἰς τὸν λάρυγγα καὶ εἰς τὸ στόμα. ἢ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύουσί τινες τὸ "Ταύρων ἐρύγμηλον". (Ἰλ. Σ. 580.) ἀφὸ τῦ, Ερυγγάνοντα ἢ ἐρευγόμενον τὴν ζοφὴν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ερύγω.

Μήρυμα, τό. ταυτὸν τῷ, Μηρυγμα. ὅθεν

Μηρυματίον, τό. Μ. Ἀθηναῖ. παλ. σελ. 248. ὡς ἀφὸ Μήρυμα, τὸ ἀειτυλιγμένον σφαιροειδῶς σχοινίον, κεβάειον ῥάμματος ἢ ἀσκάγυ.

Μήρυξ, υκος, ὁ. εἶδος ἰχθύος, ὅσις μηρυκάζει.

Μήρυσμα, τό. ταυτὸν τῷ, Μήρυγμα.

Μηρύω, κυείως, ἑτοιμάζω· μᾶλλον ἀφὸ τῦ ξύσματος - γραβίγματος, κ. τ. τ. ἀφὸ γνήσιμον. ξύσεν τὰ μαλλία καὶ τὰ ἑτοιμάζω ἀφὸ γνήσιμον. καὶ ἐντεῦθεν καθόλῳ αὐτὸ τῦ, Ἕλκω, σύρω, ἐκδιπλόω, ἀπ' ἀλλήλων ἀφιστάω, ἐκτυλίσσω. "τι δὲ καὶ ἐν τῷ ὑφαίνειν, ἐμβάλλω τὸ φάδι, φαδύνω, ἐμπλέκω τὸ νῆμα ἐν τῷ ὑφαίνειν." Μηύσασθαι, ἀπὸ βυσσῶν". Ὀππιαν. Κυνηγ. α. 50. μετὰ τὸ ἀγκύρᾳ ἢ δικτύῳ ἕλκειν ἐκ τῦ βάθους. Ζήτ. Μηρώδους. παρὰ Λυκιακ. ἐκτυλίσσω (ξετυλίγω) τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ κεβάειον. 2) Παρ' Ὁμήρ. κεῖται αὐτὶ τῦ, Τυλίσσω, συσέλλω. Ὀδ. Μ. 170. "Νεὸς ἰσία μηρύσαντο". ἀφὸ τῶν καλῶν σωμάτων, ἔμασαν τὰ παιὰ μὲ τὰς σίγγας. ἄρα, ἰσοδυναμεῖ ἐνταῦθα τῷ τῶν ναυτῶν Στιγγάρω τὰ παιά. ἐπομένως δὲ σημαίνει τὸ, Σωτάγω, μαζόνω, καθὼς π. χ. τὸ μᾶλλον ἢ τῷ κρόκῳ ἐπαίω εἰς τὸ ἀδράχτιον, ὅ ἐστὶ ἀειτυλίσσω. στρέφω, κλώθω. τὸ δὲ, Μυείεσθαι τὰ σχοινία, τὸ συνάγειν ἢ κατὰ κύκλον ἑλεῖν αὐτὰ, κλωσιάζειν ἢ κεβαειάζειν.

Μῆστο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἐμέμνησο. Ὑπερσυστελ. ἀπὸ τῦ, Μήδομαι. ἄω ἢ τὸ, Μήσαο, Μήσατο. ἐκ τῦ Μήδομαι, βυλεύομαι, τεχνάζομαι, παρ' Ὁμήρῳ.

Μήστωρ, ωρος, ὁ. ὁ μηδόμενος, βυλευτὴς, ὑπονοητικὸς, φρόνιμος, βυλευτικός. "Ὕπατος μήστωρ". Ἰλ. Θ. 22. μέγιστος βυλευτής. Η. 366. "Θείφιν μήστωρ

"ἀπάλαστος". Ἴσος θεοῖς κατὰ τὴν βυλήν. Ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Ἐργαζόμενος, ἔμπειρος, π. χ. "Μήστωρ πολέμοιο. Μάχης. Αὐτὰς". Ἰλιάδ. Δ. 328. Θ. 108. Ψ. 16. Ρ. 339. ταυτὸν τῷ, Ἐργάστης, ὑφηνημόνων, ἐειστὴς, μαχητής.

Μήτε, Συμβέσμ. (ἐκ τῦ, Τε, ἢ, Μή). ἀρνητικὸς, ἢ συμπλεκτικὸς τῆς προτάσεως, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Οὔτε, καὶ, Μηδέ. ἢ ποτὲ μὲν συνεφέλκει τὸν, Μηδέ, οἷον παρὰ Πλάτ. ἢ Θουκυδ. "Μήτε—μηδέ. ποτὲ δὲ διπλασιάζεται ὁ αὐτὸς, οἷον, Μήτε—μήτε. ποτὲ δὲ ἢ ἀντιστρόφως, Μηδὲ—μήτε. παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 686. ἢ "Οὔτε—μήτε" κεῖται.

Μήτειρα, Ἰλ. Ξ. 259. ἀπέγνωσαν ἅπας ὁ Ἀλεξάνης καὶ Ζευξίππος, αὐτὶ τῦ ἀσημάτου Δημήτειρα, ὅπ τῇ ἐννοίᾳ τῦ, Μήτηρ. Ζήτ. Παμμήτειρα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μήτειρα, φρονίμη, ἢ ἡ μήτηρ.

Μητέριος, ὁ. μητρικὸς. Ἀνάλεκτ. β'. 503. ὅπου νεῶ "Ἀγκοίνας μηζιάσι" τῦ, Μητειας, ὅπ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, κεῖται.

Μήτηρ, γενικ. Μητέρος, ἢ Ιωνικῶς μάνα, ἡ παιδίον τεκοῦσα γυνή. παρ' Ὁμήρῳ "Μητέρα μήλων". ἡ πολυθρέμμων. Δωρικ. Μᾶτερ. ὅθεν τὸ Λατιν. Mater. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μηξόπολις. Καλλίμ. λαβ. 112.

Μήτι, Ζήτ. ἐν τῷ, Μή. μηδαμῶς, "Μή τι γε", πάσῃ γε μᾶλλον, "Μή τι ἐγώ". ἆρα γε ἐγώ, μήπως ἐγώ.

Μητιάω, ῶ. Ποιητ. αὐτὶ, Μητιόω, ῶ. ἐν νῷ ἢ κατὰ νῶν ἔχω, βυλεύομαι, τοχάζομαι, ὑφαντεύομαι. Ἰλ. Σ. 312. "--κακὰ μητιόωντι". βυλευομένῳ, μηχανωμένῳ. ἔτι δὲ ἢ τὸ ὑφαντεύειν βάλλω εἰς τοιαῦτα, ἐκτελῶ. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Κατεργάζομαι, πράττω. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μητίζομαι, ἢ, Μήδομαι. ὅθεν, Μητιήσασα, αὐτὶ, Μητιάζουσα. γυναικός τινος ὄνομα, παρ' Ἀπολλοδώρ. γ'. ιέ. 5.

Μητιέτης, ω, ὁ. καὶ Αἰολικ. Μητιέπ. βυλευτὴς, βυλευτικὸς, ὁ βυλὴ-συμβυλὴ δίδων, ὁ ἄεισα βυλευόμενος. ὡς ὑπάρχει τῦ Διός. Ἰλ. Α. 175. Ἔτι δὲ ὁ Θεόκειτ. ἔχει, Μητιόεις, ὅπερ καὶ παρέφρασε ἀφὸ τῦ, Μέγα βυλεύων. ἡ ἀρχὴ ἢ πηγὴ πάσης βυλῆς, ἢ φρονήσεως. ἐγένετο ἐκ τῦ ἀρχήσω σχηματισμῦ Μητιέω. ὡς ἢ τὸ Ἑλάσσω, ἐκ τῦ Ἐλάω.

Μητίζομαι, Μητίομαι, (μῆτις) ταυτὸν τῷ, Μήδομαι. Ἰλ. Κ. 48. "--μέμβλετο μητίσασθαι". αὐτὶ τῦ, Ῥέζω. παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ὦν Ὀδυσ. Σ. 27.

Μήτιμα, τό. Ζήτ. Μῆτις.

Μητιόεις, όεσσα, όεν. ταυτὸν τῷ, Μητιέπ. φρόνιμος, σωφρὼν, συνετὸς, σοφιστικός. Ἡσίοδ. Παθητικ. "Φάρμακα μητιόεντα". τὰ τεχνικῶς ἢ τεχνασμένως δυρημένα, ἢ συντεθημένα ἢ ὑπάρχοντα. ὁ Σχολ. ἑρμην. ἀφὸ τῦ, Πρακτικά. ὁ δὲ Εὐσάθ. ἀφὸ τῦ, Κατὰ σύνεσιν δύρημένα, ἢ τὰ δραστικὰ καὶ βυλῆς δεόμενα εἰς ὑποφυγήν. ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἀφὸ τῦ, Εὖ ὑπονοημένα ἢ ἐνεργά. Ὀδυσ. Δ. 227.

Μητιόω, ῶ. Ποιητ. αὐτὶ, Μητιάω.

Μῆτις, ιδος, ἡ. (μήδω, μέλ. μήσω. παρακείμ. μέμηται) ταυτὸν τῷ, Μῆδος. φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ὑπονοητικότης, βυλὴ. βοηθητικὸν μέσον, βοήθεια, ἐπικουρία, τέχνη. παρ' Ὁμήρ. καθόλου δὲ, Προσοχὴ, Πρόνοια, ἔννοια, τοχασμὸς, συλλογισμός. Ἰλ. Ψ. 313. "--μῆτιν ἐμβάλλετο θυμῷ".

Μητίω, ταυτὸν τῷ, Μητιάω, ῶ, Μητίζομαι. Ὀρφ.

Μήτοι γε, μήπως ἄρα, μήπως τάχα. ἀλλ' οὐχί, οὐχὶ ὅμως; ἀλλ' ὅμως οὐχί. Ξενοφ. Κυρεπ. Β'. γ. 24. "Δηλῶ ὑμῖν δίκαιον καὶ τὴν οὐσίαν παρέχειν".

ἔνθα γίνεται ἡ ὑπόκεισις "Μὰ Δία, μήτι γε ἐν μιᾷ "ἡμέρᾳ, εἰμὶ, κ. τ. λ." ἐχὶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἐχὶ εἰς μίαν ἡμέραν. ὁ Οἰγγυδεύιος ἀναφέρει καὶ "Μήτι "γε δή". ἐξ Ἀεισχύλ. καὶ Ἡλιοδώρ. ἀλλ' αὐτόθι φαίνεται ὅτι κεῖται αὐτὶ τοῦ "Μήτι γε δή" πόσῳ μᾶλλον λοιπόν. καθόλ. δὲ συχνάκις συγχέεται τὸ "Μήτοι γε" μετὰ τοῦ "Μήτι γε".

Μῆτος, τό. παυτὸν τοῦ, Μῆτις. Ἡσύχ. ὅσις ἑρμηνεύει τοῦτο ἴδιον τοῦ, Μήτιμα.

Μήτρα, ἡ. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γυναικῶν μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ γίνεται ἡ σύλληψις τοῦ παιδὸς· ὁ ἐσὶν, ὁ τύπος ἔνθα καταβάλλεται ἡ γονὴ, ὅπως ζωογονεῖται καὶ ξέφεται τὸ ἔμβρυον, Matrix. 2) Ἡ ἐντεριώνη ἤτοι ἡ καρδία, ἡ ψίχα, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς καρπῶν-φυτῆς καὶ δενδρων. Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. α'. 4. "Μήτρα δὲ τοῦ μεταξὺ τοῦ ξύλου ξίτου ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ, "οἷον ἐν τοῖς ὀσοῖς ὁ μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτον "καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν". 3) Εἶδος σφηκὸς διαφόρου μεγέθους, ἥτις συγκαπνικεῖ μετὰ τῆς ἄλλων. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ.

Μητραγυρτέω, ῶ. μητραγύρτης εἰμὶ, περιερχόμενος ζητῶ ὡς μητραγύρτης.

Μητραγύρτης, ου, ὁ. παυτὸν τοῦ, Μιαιγύρτης. ὁ μητρὸς ἀγύρτης. Μήτηρ ἐνταῦθα ἔσιν ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν ἡ Κυβέλη. Εὐσάθ. ἐν Ὀδ. "Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων ποιήτων περιϊέναι, καὶ ὅθεν τὴν μητρὶ ἀγύρειν, ξοφὰς δηλαδὴ, ὃ ἐσὶν ὅθεν τῇ Ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκείως τὸν βίον κατέστρεψε". Ἀντιφάνης παρ' Ἀθήν. ς'. σελ. 226. "Τοὺς "μητραγυρτοῦντας", ὅπερ ὑστερον "Μητραπατοῦντας τοὺς "τ' ἀγυρτοῦντας" ἔκειτο.

Μητράδελφος, καὶ, Μητραδελφὸς, ὁ. Πίνδαρ. Πύθ. ἡ. 48. ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς, ὁ θεῖος. Ἡσυχικῶς δὲ, ἡ. ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς, ἡ θεία.

Μητράζειν, ὁμοιάζειν τῇ μητρὶ κατὰ τὰ ἤθη. Γλωσσ. ἀμφ. ἐπειδὴ, Πατριάζω, καὶ Παζιίζω, ὅθεν παζὸς λέγεται. ἄρα καὶ ὅθεν μητρὸς, Μητριάζω, καὶ Μητριίζω.

Μητραλοίας, καὶ Μητραλῴας, Ἰωνικ. ης, ου, ὁ. (ὡς καὶ τὸ, Παζαλοίας) ὁ τοῦ μητέρα τύπτων.

Μητράριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Μήτρα. Γλωσσ.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ. (ἐγχέω, μήτρα) ἐργαλεῖόν τι ἰατρικὸν ὡς τὸ κλυσήριον δι' οὗ ἐγχέουσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τὰ ἰατρικὰ καὶ ὑποζέματα. Γαλην.

Μήτρη, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Μήτρα.

Μητριάζω, παυτὸν τοῦ, Μητραζυρτεῖν. Πολυδεύκ. γ'. 21.

Μητριὰς ἀγκοίνη. Ζήτ. ἐν τοῦ, Μητέριος.

Μητρίδιος, ία, ιον. παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 559. "Τηθῶν καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν". παίζει τις τῆς λέξεως ἐπαίων εἰς τὸ, Μητρίδιον, καὶ, Μητειδίων. ὡς, Τήθη, Τηθῶν, καὶ Ἀκαλήφας μητειδίας. τὰς ὅθεν τῇ κορυφῇ ἀπόρου ἐχούσας κνίδας.

Μήτριος, παυτὸν τοῦ, Μητρικός.

Μητρικὸς, κὴ, κὸν. καὶ, Μητρικῶς, Ἐπίρ. ὁ αὐτήκοων εἰς τὴν μητέρα. κυρίως ὅμως διαφέρει τοῦ, Μήτριος.

Μητρὶς, ίδος, ἡ. πόλις-χώρα-γῆ εἰς ἣν ἐγκρίθητις. ὡς καὶ τὸ, Παζίς.

Μητρογαμέω, ῶ. τῇ μητέρα λαμβάνω εἰς γυναῖκα. ἀμφ.

Μητροδίδακτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς διδαχθείς.

Μητρόδοκος, ὁ, ἡ. (δέχομαι) τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἡ μήτηρ. Πίνδαρ. Νέμ. ζ'. 123.

Μητρόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τὸ μέρος τῆς μητρὸς, ὑπὸ τῇ μητέρα.

Μητρόθεος, ἡ. μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Μητροκασιγνήτη, ἡ. ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς, θεία.

Μητροκασίγνητος, ὁ. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος.

Μητροκομέω, ῶ. ξέφω-θεραπεύω τὴν μητέρα. Νικήτ. ἡ. 7.

Μητροκτονέω, ῶ. κτείνω-φονεύω τὴν μητέρα. ὕδε

Μητροκτονία, ἡ. τὸ κτείνειν τῇ μητέρα.

Μητροκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μητέρα κτείνων-φονεύων. ἐξεναντίας δὲ, Μητρόκτονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροκωμία, ἡ. (κώμη) ἡ μεταξὺ τῆς κωμῆς φωτεινοῦσα κώμη. ὡς π. χ. μεταξὺ τῆς πόλεως ἡ μητρόπολις. Παυσάνιας.

Μητρόλεθρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Μητροκτόνος. Νικήτ. Χρον. κά. 10.

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ. ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς, ἡ μάμμη.

Μητρομιξία, ἡ. μίξις-συνουσία σαρκικὴ μετὰ τῆς μητρὸς. Σέξτ. Ἐμπ. ια'. 191.

Μητρόξενος. Ζήτ. Μαζόξενος.

Μητροπάρθενος, ἡ. ἡ ἐν παντὶ καὶ μήτηρ καὶ παρθένος οὖσα. λέγεται ὅθεν τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ. ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ. ἢ παππῶς.

Μητρόπολις, ἡ. ἡ μήτηρ τῆς πόλεων ἤτοι ἡ φωτεινοῦσα πόλις ἐπαρχίας ἢ βασιλείας τινός. Κατ' ἀρχὰς ὅμως ἐλέγετο ἡ φωτὸς πόλις, ἐξ ἧς ἀπεστάλησαν ἀποικίαι εἰς ἄλλα μέρη, αἵτινες καὶ ἐθεωροῦντο ὡς θυγατέρες αὐτῆς. μετεπείτα δὲ εἰλήφθη ἡ λέξις καὶ ἁπλῶς ὡς τίτλος πόλεως τινος μεγάλης ἢ παζρίδος. ἢ ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἀσίαν. Πίνδαρ. Νέμ. ε'. 16.

Μητροπολίτης, ου, ὁ. ὁ ἐκ τῆς μητροπόλεως ὤν. 2) Ἐπίσκοπος-ἀρχιερεὺς τῆς μητροπόλεως.

Μητροπόλος, ὁ, ἡ. (πολέω, μήτηρ) Ἡσυχ. ἡ, ἡ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἤτοι τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Δήμητρος. Ἡσύχ. "Μητροπόλος ἐλευθέρα". Πίνδαρ. Πύθ. γ'. 15. ἡ προσάτις τῶν μητέρων.

Μητροπρεπὴς, ὁ, ἡ. ὁ πρέπων τῇ μητρί. Ἐπίθ. Μητροπρεπῶς, καθὼς πρέπει τῇ μητρί.

Μητρορραϊσὴς, ές, ὁ. (ῥαίω) μητροκτόνος. Σιβύλ.

Μητρόῤῥιπτος, ὁ, ἡ. (ῥίπτω) ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐῤῥιμμένος. Δοσιάδ. Ἄρατ. 2.

Μητροτρεφὴς, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀνατεθραμμένος. παρ' Ὀρφ. Ὕμν. ἡμαρ. αὐτὶ, Μητροθρεφὴς.

Μητροτύπτης, ου, ὁ. (τύπτω) παυτὸν τοῦ, Μητραλοίας.

Μητροφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μητέρα φθείρας, μητροκτόνος.

Μητροφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μητέρα φονεύσας.

Μητρόφονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροφόντης, ου, ὁ. παυτὸν τοῦ, Φόνος.

Μητρυιὰ, ἡ. ἡ γυνὴ τοῦ παζρὸς μου τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου. Ἰλ. Ε. 389. ὅθεν

Μητρυιάζω, ὡς μητρυιὰ φέρομαι, ἢ εἰμί.

Μητυιὸς, ὁ. παυτὸν τοῦ, Παζυιός. Παρὰ Πολυδ. γ'. 27. καὶ Μοίρ. σέλ. 255.

Μητρυιώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος ἢ αὐτήκοων τῇ μητρυιᾷ ἢ τοῦ μητρυοῦ.

Μητρωακὸς, παυτὸν τοῦ ὡροτοτύπῳ Μητρῷος. ὁ αὐτήκοων εἰς τὴν μητέρα Κυβέλην.

Μητρώας, ου, ὁ. παυτὸν τοῦ, Μήτρως. ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς, καὶ ὁ πατὴρ τῆς μητρὸς, μητροπάτωρ.

Μητρωασμὸς, ὁ. (μητρωάζω) τελετὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Κυβέλης.

Μητρωνυμικὸν, τό. καλεῖται εὖ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔλαβέ τις ἐκ τῆς μητρὸς, ὡς π. χ. Λητοΐδης, ὑπὸ τῆς Λητῶ, καθὼς καὶ τὸ Πατρωνυμικὸς, ὑπὸ τοῦ πατρός. Μητρῷος, ῶα, ῶον. μητρικὸς, ἢ ὁ αὐτὸκων εἰς τιὼ τῆς θεῶν μητέρα Κυβέλιαν. καὶ ἐντεῦθεν, Μητρῶα, τὰ. συνωπακυμ. Ἱερά. αἱ λειτουργίαι καὶ ἱερουργίαι τῆς Κυβέλης. καὶ, Μητρῷον, τὸ. ἐν Ἀθήναις ἱδρύματος τὸ ἱερὸν αὐτῆς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, πλησίον τῆ βιβλιοθείκη, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ δημόσια γράμματα καὶ οἱ νόμοι.

Μήτρως, ωος, ὁ. ὁ ὡρὸς μητρὸς πάππος, ἤτοι ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου. Ἰλ. Β. 662. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός μου, θεῖος.

Μηχανάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. (μηχανή). Τὸ Ἐνεργητικὸν κεῖται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδυσ. Σ. 142. καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 1057. ὅπου σημαίνει τὸ Ἑτοιμάζω, Σκευάζω. Λέγεται δὲ καὶ ἀπατηλῶν καὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ βουλευμάτων τὰ ὁποῖα ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἤτοι ἐν ἑαυτῷ διαλογίζεται. ἄρα, Σκοπὸν ἢ κατὰ νοῦν ἔχω, διανοέω, διανοοῦμαι, διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκω, ἢ πλάττω διὰ τοῦ νοός. ἀλλ' ἔτι μετ' ἀπάτης-πανουργίας-φρονήσεως-κακίας ἢ κρυφίως ἐκτελῶ-πράττω τὸ διανοηθέν. ὡς τὸ "Ἀπέθαλα, ἀεικέα, κακὰ μηχανᾶσθαι". παρ' Ὁμήρ. ὅσις ἐν Ἰλ. Θ. 177. ἅπαξ μετεχειρίσθη τιὼ λέξιν κατὰ τιὼ νεωτέραν σημασίαν, ὅπου οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, Κατασκευάζειν-κτίζειν ("--τείχεα μηχανόωντο") ἀλλ' ἔτι καὶ κάθε τεχνικὴν κατασκευὴν καὶ ἑτοιμασίαν διὰ διανοήσεως ἢ χρήσεως ὀργάνου τινός. καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις τὸ, Ἐκτελῶ, ὁπλήρω, ὑποτελεύω, ἕτοιμον ποιῶ, εἰς τέλος φέρω, Κτίζω, ἐξεργάζομαι, δημιουργῶ, κατασκευάζω, τεχνάζομαι, κ. τ. τ. Ὁ σχηματισμὸς Μηχανῶμαι. Ξενοφ. Κυρωπ. ἐν Χειρογρ. ἀμφ. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ Μήδω, Μέλ. Μήσω, παρακείμ. Μέμηκα, ἀφ' οὗ τὸ, Μῆκος, Μῆκαρ, αὐτὸ, Μῆχος, Μῆχαρ, Μηχανή. νεώτεροι δέ τινες παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ Ὑπερμεγεθυσμένω Μάω, Μῶμαι, τὸ ζητῶ· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Μηχανεύω, μηχανῶ ποιῶ, κτίζω, ἑτοιμάζω, τεχνάζομαι, τεχνικῶς κατασκευάζω τι. Διον. Ἁλικ.

Μηχανή, ἡ. (μῆχος) κάθε ἐργαλεῖον-ὄργανον ἢ βοηθητικὸν μέσον, διὰ οὗ κατασκευάζεται-ἑτοιμάζεται καὶ ὑποτελεῖται τι. 2) Ἐφεύρεσις, τέχνη, δόλος, ἀπάτη, σκοπὸς, βουλὴ δι' ὧν ὑποτελεῖται τι. "Πάσῃ μηχανῇ", κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον, ἢ Μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς τρόπους, Μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ, Διόλου. "Οὐδεμία μηχανὴ οὐκ ἔστι τιὼ μοὶ λύραν "ἔτι εἶναι". Δὲν εἶναι τρόπος. Δὲν εἶναι δυνατόν. Δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι, ὅτι ἡ λύρα νὰ ἤθελεν εἶναι ἀκόμη ἐδῶ. Πλάτ. Φαίδων.

Μηχάνημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μηχανή.

Μηχάνησις, εως, ἡ. ἡ μεταχείρισις μηχανῆς τινός. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ μηχανή. Πολύβ. δ'.

Μηχανητέον, πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ μηχανάς. Πλάτ.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ. ὁ μηχανὰς ἤτοι δόλους-πανουργίας-φρόνησιν μεταχειριζόμενος.

Μηχανητικὸς, κὴ, κὸν. ὅστις ἐξεύρει-δυνάται νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ. ὅσις βοηθεῖ ἑαυτὸν ἢ δύναται νὰ βοηθήσῃ διὰ μηχανῶν καὶ πανουργιῶν. ὁ ὑπόδικος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καὶ ὑπονοεῖν μηχανάς. Ingenieux, Γαλ.

Μηχανηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μηχανεῖον φέρων. ἀμφ.

Μηχανικὸς, κὴ, κὸν. (μηχανὴ) ὁ μηχανὰς ἐφευρίσκων, ἐφευρετικός. ταυτὸν τῷ, Μηχανητικός. ὅθεν "Μηχανικὴ" συνωπακυμ. Τέχνη. ἡ τέχνη τὸ ἐφευρίσκειν καὶ συνθέτειν ὄργανα-μηχανὰς διὰ τὰς χρήσεως ἧς δυνάμεων τῆς φύσεως ἢ τῶν λογισμῶν αὐτῆς.

Μηχανιώτης, ου, ὁ. μηχανητὴς-ἁπλοῦς-δόλιος ἀνθρωπος. Ὅμηρ. Ὕμν. β'. 435.

Μηχανοδίφης, ου, ὁ. (διφάω) Ἀεισοφών. Εἰρ. 792. ὁ ἐξετάζων-ἐρευνῶν καὶ μεταχειριζόμενος κάθε λογὶς μηχανὰς ἢ μέσα. ὅσις βάλλει ὅλα τὰ δυνατὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τινός.

Μηχανόεις, όεσσα, όεν. ταυτὸν τῷ, Μηχανικός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 371. "Σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας". τὸ ἐφευρίσκειν μηχανάς. Τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περιεργεύειν τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα. ὅπου τινὲς "Μηχανάων (μετοχ. ἐκ τῆ Μηχανάω) ἀκαγινώσκουσι.

Μηχανοίατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μηχανοῦντο.

Μηχανοποιέω, ῶ. μηχανὰς ποιῶ. ὅθεν

Μηχανοποιΐα, ἡ. ἡ τέχνη-ἐξεργασία τῆ μηχανικῆ. ἢ τῶν μηχανῶν κατασκευή.

Μηχανοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μηχανὰς-ὄργανα ποιῶν. Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. ά. 22.

Μηχανορραφέω, ῶ. μηχανὰς-δόλους ὑφαίνω καὶ μεταχειρίζομαι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 219. ὅθεν

Μηχανορραφία, ἡ. τὸ ὑφαίνειν καὶ μεταχειρίζεσθαι δόλους καὶ ἀπάτας.

Μηχανορράφος, ὁ, ἡ. ὁ μηχανῶν ῥάπτων, ὅ ἐστὶν ὁ ὑφαίνων-ἐφευρίσκων καὶ μεταχειριζόμενος δόλους καὶ ἀπάτας. Εὐριπ. Ἀνδρ. "Ψευδῶν ἀνάκτες, μηχανορράφοι "κακῶν". κακῶν ὑφαντὰ καὶ κατασκευάσματα.

Μηχανουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ μηχανὰς ἐργαζόμενος. ταυτὸν τῷ, Μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος, ταυτὸν τῷ, Μηχανηφόρος.

Μῆχαρ, τὸ. καὶ, Μῆχος, τὸ. Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Μηχανή. Ἰλ. Β. 342. "--οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι "δυνάμεθα". μηχάνημα, τέχνασμα. "Χείματος μῆ"χαρ". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 299. βοηθητικὸν μέσον ἐναντίον τῆ χειμῶνος-τῆς φορτίνας. Τὸ Ἰωνικὸν, Μῆκος, ὑποδεικνύει ὅτι ἐκ τῆ Μήδω καταγωγίζεται. Μέλ. Μήσω, παρακείμ. Μέμηκα. ἄρα, ταυτὸν ἐστὶ κυρίως τῷ, Μῆδος, καὶ, Μῆτις.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ι.

Μία, ιᾶς. τὸ ἀνώμαλον θηλυκὸν τοῦ, Εἷς, ἀριθμητικῆ. Ἰωνικ. Ἴα.

Μιαιγαμία, ἡ. αἱμομιξία, ὡς καὶ τὸ, Μιαιφονία. Σχίδ.

Μιαίνω, Μέλ. μιανῶ. αἰσχύνω, ῥυπόω, λερῶνω. Ἰλ. Π. 797. χέω, βάπτω. 2) Μολύνω, ἀκάθαρτον ποιῶ, διά τινος αἰσχρᾶς πράξεως ἢ δι' ἐνοχῆς φόνου τινός, κ. τ. τ.

Μιαιφονέω, ῶ. μιαιφόνος εἰμί. ὅθεν

Μιαιφονία, ἡ. φόνος.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ. (μιαίνω, φόνος) ὁ μεμιασμένος φόνῳ, φονεύς. Ἰλ. Ε. 36.

Μίαμμα, τὸ. (μιαίνω) ταυτὸν τῷ, Μίασμα. ἐρμηνεύ. διὰ τοῦ, Βάμμα. ἀμφ. ὁ Σχίδ. ἔχει, Μίασμα, βαφή.

Μίανσις, ἡ. (μιαίνω) μολυσμὸς, ἀκαθαρσία, μίξις.

Μιαντὸς, (μιαίνω) μεμολυσμένος, βαμμένος, ἀκάθαρτος.

Μιαρία, ἡ. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ χαρακτὴρ μιαρῦ τινος. Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐνοχὴ καὶ ἀκαθαρσία ἣν ὁποίαν ἔχει φονεύς τις ἐπαύσωτο. παρ' Ἀντιφ. ταυτὸν τῷ Μίασμα, αὐτὶ τοῦ, Πᾶσα ἀκαθαρσία καὶ μολυσμός. "Τιὼ μιαρίαν τοῦ καπνοῦ καὶ τιὼ ὄχλησιν "τῆς κόπρου". παρὰ Σχίδ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μιαρόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν μιαρὸς, ὅστις ὁμιλεῖ μιαρὰ καὶ αἰσχρὰ πράγματα, ὑβριστὴς, κακολόγος. Ἀνάλεκτ. β'. 297.

Μιαρὸς, ρὰ, ρόν. ἐξ Ἐπίρ. Μιαρῶς. ἐπιλωμβίος, (μαγαειομβίος, λεροιμβίος, μυρδάρης) βεβαμμβίος, ἀκάθαρτος, βδελυρὸς, ῥυπαρὸς, μεμολυσμβίος, μεμιασμβίος. Ἰλ. Ω. 420. καὶ ὄξαιρέτως ὀξὺ αἵματος καὶ ἐνσχήτης φόνε. ἐξ ἐνταῦθεν καθόλε σημαίνει τὸ Μιαρὸς, ἄθεον, κακοῦργον, κακοποιὸν καὶ κακόξοπον τινα, ὅσις ὀξὺ τῆς σωσαναστροφῆς καὶ κοινωνίας τὸν μολιώνει καὶ ὀξαφθείρει τὰς ἄλλας. "Μιαραὶ ἡμέραι". αἱ τὸ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, κατὰ τὰς ὁποίας ἐμπεριεχειρίζοντο τὰς χὰς καὶ θυσίας ὑπὲρ τῆς κεκοιμημβίων, καθὼς παρὰ Ῥωμαίοις αἱ τὸ Φεβρουαρίε Inferias λεγόμβιαι. Ὁ Φώτ. ἔχει "Μιαραὶ ἡμέραι. ἐν ταῖς χυσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῆς τελευτησάντων αἰσθάνεσθαι, ῥάμνῳ ἔωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον".

Μιαροφαγέω, ῶ. μιαρὰ καὶ ἀκάθαρτα φαγητὰ ζώων.

Μιαροφαγία, ἡ. τὸ τρώγειν μιαρὰ φαγητά.

Μιαροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ μιαρὰ - ἀκάθαρτα φαγητὰ τρώγων.

Μίασμα, τὸ. ἀκαθαρσία, μολυσμὸς (μυρδαρλίκι, Τουρκ.) δι' ἐνοχῆς φοινικίνος ἢ ἄλλης αἰσχρᾶς πράξεως, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία αἰσχρὰ πρᾶξις. ἐκ τοῦ Μιαίζω, Μιαίνω. ὅθεν ἔτι καὶ

Μιασμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μίανσις, εως, ἡ. βδελυρία, ἀκαθαρσία, ῥυπαρότης.

Μιάστωρ, ορος, ὁ. (μιαίω, μιαίνω, μιαίζω) παρὰ Σοφοκλ. ταυτὸν τῷ, Μιαρὸς, κακότροπος τις ὅσις μιαίνει ἑαυτὸν καὶ τὰς ἄλλας ὀξαίτινος ἐνσχήτης φόνε ἢ καὶ ἄλλης τινὸς αἰσχροπραγίας. ὁ ὀξὺ τῆς ἑαυτῦ αἰσχρῶν πράξεων τὰς ἄλλας μιαίνων. παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1371. ταυτὸν τῷ, Ἀλάστωρ, ἐκδικητικὸν πνεῦμα, καλαμναῖος.

Μίασμος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μίασμα. Ἡσύχ. ὅσις ἔτι ἔχει καὶ, Μιαιφὸς, αὐτὶ τῦ, Ἀκάθαρτος, μιαρός. ἐκ τῦ, Μιαίω, Μιαίζω, μέλ. Μιάξω.

Μίγα, Μιγάδην, Μίγδα, καὶ, Μίγδην, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Μίγω, Μίγνυμι. μεμιγμβίως, ἀνακατωμβίως, ὁ εἰς μεταξὺ τὰ ἄλλε.

Μιγάζομαι, ταυτὸν τῷ, Μίγνυμι.

Μιγὰς, άδος, ὁ, ἡ. (μίγω, μίγνυμι) μεμιγμβίος, ἀνακατωμβίος, αὐτὸ ὀξαιρέσεως καὶ ἐκλογῆς. Εὐριπ. ὡς τὸ, Λεγὰς, άδος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκλελεγμβίος. τὸ ἐκ πολλῶν ἐκλελεγμβίων ἄθροισμα.

Μίγδα, καὶ, Μίγδην, Ἐπίρ. Ζήτ. Μίγα.

Μίγεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Μίγησαν, Ἐμίγησαν.

Μιγέωσι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μιγῶσι.

Μιγήμεναι, Δωρικ. αὐτὶ, Μιγῆναι.

Μιγὴς, ὁ, ἡ. μεμιγμβίος, ἀνακατωμβίος. Νίκανδρος παρ' Ἀθήν. γ'. σελ. 126. "--δύώδη δὲ μιγῆ ἄ-"μα φύρσαι ἐλαίῳ". ὅπε ἴσως "Μιγεὶς" ἐγράφη πρότ.

Μίγμα, τὸ. (μίγνυμι) τὸ μεμιγμβίον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συντεθειμβίον. τὸ ὀξὺ μίξεως ὀξαιρόρων εἰδῶν ἠτιμασμβίον χύμα-βαφὴ-ἢ ἰατρικόν. καὶ ἐνταῦθεν

Μιγματοπώλης, ὁ, ἡ. ὁ τὰ μίγματα πωλῶν. ὁ Πλούταρχ. συνάπτει "Τὰς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγ-"ματα πωλοῦντας". ὁ Γαληνὸς ὧδε συνθέτ. φαρμ. κατὰ τόπ. γ'. 7. καλεῖ Μιγματοπώλιν, τὸν φαρμακοπώλιν, τὸν τὰ φάρμακα - τὰ ἰατρικὰ πωλοῦντα, τὸν Ἀποθηκάριον. (Σπετζιέρι).

Μιγμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μίγμα. ἐκ Λαιρτ.

Μίγνυμι, καὶ, Μιγνύω, Μέλ. Μίξω. ἀναπαύω, εἰς εὖ φέρω ὀξάφορα πράγματα, παρ' Ὁμήρ. Ἐκ τῦ Μίγω, γίνεται τὸ, Μίγνω, Μιγνύω, ὡς, Μίγω, Μισγέω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ μετάθεσιν, Σμίγω. καὶ τὸ Λατιν. Misceo. Μίγνυσθαι, καὶ, Μίσγεσθαι, συγγίνεσθαι, ὁμῦ γίνεσθαι, συνέρχεσθαι, συῦσθαι, ἀνακατόνεσθαι, συμπλέκεσθαι, καὶ ἐνταῦθα ἔτι σημαίνει καὶ τὸ Συγκοιμᾶσθαι, ὅποι τὴν σωματικὴν μίξιν, ὁ ἐξὶ τὴν μετὰ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσίαν. Ἰλ. Ζ. 161. "Κρυπταδίη φιλότητι μιγήμβιαι". καὶ "Ἐν δίνῃ καὶ φιλότητι μιγῆν". καὶ ἔτι "Ἐς λέκτρα μι-"γῆναι". Ὀρφ. Ἀργ. 476. παρ' Ἡροδότ. Α'. 198. "Ὁσάκις δ' αὖ μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωῦτε ἀνὴρ βαθύ-"λώνιος, ὧδε θυμίημα καπνιζόμβιον ἵζει· ἐπεὰν δὲ ἡ γυνὴ πῶῦτο τοῦτο ποιέῃ. ὀρθρίη δὲ ἡμερόμβιοι "λοῦνται καὶ ἀμφότεροι. ἄγγεος γὰρ οὐδενὸς ἅψονται, "πρὶν ἂν λόσωνται. πυρὶ δὲ πῶῦτο καὶ Ἄραβιοι "ποιεῦσι". Παρὰ Ποιηταῖς "Μίγνυσθαι γῇ, θαλάσ-"σῃ". αὐτὶ τῦ, Ὀδύσσειν, πορεύεσθαι, ὑπάγειν ἐπὶ τὰς γῆς-ἐπὶ τὰς θαλάσσης. "Ὑπὲρ ποταμοῖο μίσγεσθαι". Ἰλ. Φ. 73. ὑπὲρ τῦ ποταμῦ εἰς τὸν ἄλλον ὑπάγειν. Ὀδ. Ω. 313. "Μίξεσθαι ξεινίῃ". συνουσιακῶς. Τρά-πεζα. ὡς φίλοι συνέρχεσθαι καὶ συνδρώγειν εἰς μίαν τράπεζαν. "Νίκῃ σεφάνοις μίσγεσθαι". Πίνδαρ. λαμ-βάνειν - κτᾶσθαι νίκην ἢ σεφάνες. Καθόλε ἄρα σημαίνει Πᾶσαν μίξιν-συνδεσμὸν-σύνοδον ὀξὺ κτήσεως-λύσεως, κ. τ. τ.

Μίδας, α, ὁ. λέγεται εἰς τὴν κύβειαν 2) Εἶδος θηριδίε, τὸ ὁποῖον καταπτώγει καὶ ἐξαπτᾷ τὰς κυάμες καὶ τὰ λοιπὰ ὄσπρια, (παπᾶς). Θεόφρας. αἰτίαι Φυτ. δ'. 16.

Μιηφόνος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μιαιφόνος.

Μίθρας, α, ὁ. Περσικὴ τις θεότης, ὁ Ἥλιος.

Μικκίζομαι, οἱ Λάκωνες νομίζον τὸ τελευτᾶν βρέφος, Μικκιζόμβιον. Ἡροδότ. Γλωσσάρ.

Μικκὸς, κὴ, κόν. Δωρικ. αὐτὶ, Μικρὸς, παρὰ Θεοκρίτ. ἐκ τῦ Μίω, Μικὸς. ὅθεν παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ δισσὸς βρέφος, Προμικιζόμβιος, καὶ τὸ τελευτᾶν, Μικιζόμβιος, ἐκαλεῖτο. Γλωσσάρ. Ἡροδότ. σελ. 177. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μίκας, μικρολόγος, ὡς, Μάμμικον, μικρὸν, αὐτὶ Πάμμικον.

Μικκότρωγος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον ζώων. κωμικὸν ὄνομα παρασίτε τινός. παρὰ Plauti. itichi. α. γ. 88.

Μικκύλος, Ἰωνικῶς. τῦ Μικρός. Ἐπιχαρμ.

Μικροδικητικὸς, κὴ, κόν. ὅσις κάμνει ἀδικήματα παραμικρὰ πράγματα. Ζήτ. Μεγαλοδικητικός.

Μικραίτιος, ὁ, ἡ. ὅσις φροσκλαίεται εἰς μικρὰ ὀξὺ μικρὰ πράγματα, ὅσις τὸ παραμικρὸν τὸ κάμνει αἰτίαν, καὶ φροσκλαίεται καὶ ὑβρίζει ὀξὺ τοῦτο. Πλίνιος. β'. 2. ὅπε ἄλλοι, Φιλαίτιος, ἀπαγε.

Μικράσπις, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν ἀσπίδα ἔχων. Πλάτ. Κριτ. καὶ Πολυδ. ζ'. 155.

Μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν αὔλακα ἢ τὸν μικρὸν καὶ ὀλίγον χωράφιον ἔχων. "Μικραύλακες χώ-"ρος". μικρὸν χωράφιον. Ἀνάλεκτ. β'. 217.

Μικροβασίλειος, εία, ειον. "μικροβασίλειος ἀρ-"χή". τὸ βασίλειον εὖος μικρᾶ βασιλέως. ἐκ τῦ

Μικροβασιλεύς, έως, ὁ. μικρὸς βασιλεύς. Εὐσέβ.

Μικρόβιος, ὁ, ἡ. ὁ μικρᾷ βίᾳ ὤν.

Μικρόβωλος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸς βῶλος ἔχων ἢ ἐκ μικρῶν βώλων συνιστάμβιος.

Μικρογένειος, ὁ, Μικρόγενυς, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν γένειον ἔχων. ἀμφ.

Μικραλάφυρος, ὁ, ἡ. μικρὸς καὶ γλαφυρός. ἀμφ.

Μικρογνωμοσύνη, ἡ. (μικρογνώμων) ταυτὸν τῷ, Μικροψυχία. Πολυβ. δ'. 13.

Μι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μικρογραφέω, ῶ. μετὰ μικρᾶ ἤπει βραχέος φωνήεντος γράφω. Γραμματ.

Μικροδοσία, ἡ. μικρὰ δόσις. τὸ μικρὰ ἢ εἰς μικρὰ δῶρα δίδειν. ᾗ, Μικροληψία, ἡ. ἡ λῆψις μικρῶν δώρων. τὸ λαμβάνειν μικρά τινα. Πολύβ. ε. 9. "Τῶν βασιλέων μικροδοσία, ᾗ μικροληψία ψυχὴ ἔθνῶν".

Μικρόδουλος, ὁ, ἡ. μικρὸς δοῦλος-σκλάβος. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. ἀ. 58. ἀντίκειται τῷ, Μεγαλόδουλος. ὁ μεγάλος δοῦλος.

Μικροθαύμαστος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ ἢ ἧκα μικρὰ θαυμάζων. Σχολ. Ἀεσχ. Ἱππ. 677.

Μικροθυμέω, ῶ. μικρόθυμος εἰμί. ὅθεν

Μικροθυμία, ἡ. μικρὰ καὶ παπεινὴ ψυχὴ-γνώμη-φρόνησις, μικροψυχία.

Μικρόθυμος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν ᾗ παπεινὸν θυμὸν ἤπου ψυχὴν-γνώμην-φρόνησιν ἔχων. ὁ μικρὰ φρονῶν, μικρόψυχος. Διονύσ. Ἁλ. ἀ. 12.

Μικροκαμπής, ὁ, ἡ. ὀλίγον καμπύλος-καμπέρης. Παῦλ. Αἰγιν. ε'. 13.

Μικροκαρπία, ἡ. τὸ μικρὸν καρπὸν φέρειν. ἐκ τοῦ

Μικρόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν καρπὸν φέρων-ἔχων.

Μικροκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Μικροκίνδυνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μεγαλοκινδύνως.

Μικροκλέπτης, ου, ὁ. ὁ μικρὰ κλέπτων. Σχόλ. Ἀεσχ. Σφῆκ. 960.

Μικροκοίλιος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν κοιλίαν ἔχων.

Μικρόκομψος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ μικρόν τινα τρόπον ἐξολισμένος. Διονύσ. περὶ συνθέσ. 4.

Μικρόκοσμος, ὁ. ὁ μικρὸς κόσμος, ἢ ὁ κόσμος εἰς μικρόν.

Μικρολυπία, ἡ. Ζήτ. Μικροθυμία.

Μικρολογέω, ῶ. Μικρολογία, ἡ. Μικρολόγος, ὁ. ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Μικρολόγως. (μικρὸς, λόγος) εἷς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ τινῶν μικρῶν ᾗ ἀσημάντων πραγμάτων ποιεῖ τι ἢ προσέχει ἐπ' αὐτοῖς. ὅτος λογίζεται-λογαριάζει τὰ μικρότατα ἔξοδα. εἰς τὰς ἐργασίας τὴν πυραπρεῖ ἕως εἰς τὸ παραμικρότατον. ἀσκεῖ-ζητεῖ τὴν ἀκείβειαν ᾗ φροντίδα τινὸς ἕως εἰς τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα. εἰς τὴν συναλλαγὴν προσέχει καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον, κ. τ. τ. "Ὁρα Θεοφράσ. Χαρακτ. Γ'. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκείβης-φειδωλὸς ᾗ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δύχαριστηθῇ. ὁ ᾗ τὰ παραμικρὰ πράγματα μετὰ δυσαρεσκείας ἐξετάζων ᾗ λογαριάζων αὐτά. Ἡ πρᾶξις λέγεται, Μικρολογία, ᾗ τὸ τοιοῦτόπως πράττειν ᾗ πολιτεύεσθαι, Μικρολογεῖσθαι. Ἡ συνήθης τῦτε σημασία ἔστι τὸ, Φειδωλός, ἀκείβὸς, σκνιπὸς, φιλάργυρος, ἀκείβοχέρης, ὅστις ἐσχάζεται ᾗ τὸ παραμικρότατον ᾗ μηδενὸς λόγυ ἄξιον ὡς ζημίαν τι. Παρ' Ἰσοκράτει κεῖται "Δυσάρεστον ᾗ μικρολόγον ᾗ μεμψίμοιρον". παρὰ Λυκίν. "Μικρολόγος, ὀργίλος ᾗ φιλόνεικος". παρὰ Πλυτάρχ. "Μικρολόγος ᾗ μικρόλυπος". Παρ' Ἰσοκρ. καὶ Ἀντιδ. "Οὐδὲ τὴν μικρολογίαν ταύτην ἡμιαμόριν αὐτῆς". κεῖται ἀντὶ τῦ, Ἡ τῆς παραμικρῶν ᾗ ἐδενὸς ἀξίων πραγμάτων ἐξέτασις. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, Μικρολογεῖν, κατὰ μικρὸν, λεπτολόγως, μεθοδικῶς διεξέρχεσθαι-διηγεῖσθαι-πραγματεύεσθαι. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Ἀππιαν. ἀ. "Οὐδὲ μικρολογεμένοι παθεῖν". δεῦ καταδέχονται-δεῦ σέργυσι τὰ πάθῃσι. παρὰ Πλυτάρχ. καὶδ. ἀγων. "Μικρολογία" ἀντὶ τῦ, Παραμικρα-φειδωνὴ-ποσπὴ ἔκφρασις.

Μικρόλυπος, ὁ, ἡ. ὅστις λυπεῖται-συγχύζεται ᾗ πρὸς τὸ παραμικρόν.

Μικρομελής, ές, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ μέλη ἔχων. ἀμφ.

Μικρομέρεια, ἡ. ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς ἐκ μικρῶν μερῶν συνισαμένου.

Μικρομερής, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν συνισάμενος.

Μικρόμματος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ ὄμματα ἔχων.

Μικρόμυρτος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ μύρτα φέρων. "Μυρίνη μικρόμυρτος". Θεόφρ.

Μικρόπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν πέπλον ἔχων. ἀμφ.

Μικροποιέω, ῶ. μικρὸν ποιῶ. ὅθεν

Μικροποιός, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν ποιῶν. Λογγίν. 41.

Μικροπολιτεία, ἡ. Στοβ. Λόγ. 157. ἡ ἔκτινος μικρᾶς πολιτείας καταγωγή. ἐκ τῆς

Μικροπολίτης, ου, ὁ. ὁ πολίτης-ὁ ἐγκάτοικος μικρᾶς τινος πόλεως. ὅθεν

Μικροπολιτικός, κὴ, κόν. ὁ εἰς μικροπολίτας αὐτῶν. "Τὸ μικροπολιτικόν". οἱ πολῖται μικρᾶς τινος πόλεως, ἢ ἡ ὕπαρξις ᾗ τὰ ἤθη αὐτῆς τῆς μικρᾶς πόλεως.

Μικροπόνηρος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ μικρὸν πονηρός. ἢ ὁ μικρὰν πονηρίαν ἔχων. ὀλίγον κακός.

Μικροπρέπεια, ἡ. τὸ ἴδιωμα ἢ ἡ πρᾶξις καὶ τὸ πολίτευμα ἑνὸς μικροπρεπῦς. φειδωλία, ᾗ τὸ τοιοῦτο πρέπον εἰς παραμικρὰς καὶ ἀτιδεῖς ἀνθρώπες. ἀντίκειται τῷ, Μεγαλοπρέπεια.

Μικροπρεπεύομαι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι-πράττω ὡς μικροπρεπής. ἐκ τῦ

Μικροπρεπής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μικροπρεπῶς. (πρέπω, μικρὸς) ἀντίκειται τῷ, Μεγαλοπρεπής. ὅστις εἰς τὰς πράξεις τε, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀναγκαῖα ᾗ ἀπαιτήματα ἀναλώματα ᾗ δαπανήματα τὸν δεικνύει ἑαυτὸν μικρόψυχον-φειδωλὸν ᾗ παπεινὸν καθὼς φέρονται οἱ ποσποὶ ᾗ ἀτιδεῖς ἄνθρωποι. πολιτεύεται καθὼς πρέπει τοῖς παραμικροῖς καὶ ἀτιδέσι ἀνθρώποις. ἄρα, Φειδωλὸς, ἀκείβὸς. Χεδὸν παντῶν τῷ, Ἀνελεύθερος.

Μικροπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν πρόσωπον ἔχων.

Μικροπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰς πτέρυγας ἔχων.

Μικρόραξ, αγος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰς ῥάγας ἔχων.

Μικρόρρινος, ᾗ, Μικρόρρις, ινος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν ῥῖνα (μύτην) ἔχων.

Μικρορροπύγιος, ὁ, ἡ. παντῶν τῷ, Μικρόρροπος.

Μικρόρριζος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν ῥίζαν ἢ ὑρὰν ἔχων.

Μικρός, ρά, ρόν. ὅστις ἔχει ὀλίγην ἔκτασιν, ὀλίγον σῶμα κατὰ τὸ εἶδος τε ἢ κατὰ τὸ ὄγκος, παρὰ τὸ ἄλλο σῶμα. ἀντίκειται τῷ, Μέγας. ἄρα, ὀλίγος, κοντὸς, ἀτιδεινὸς, ποσπὸς, παπεινὸς, κ. τ. τ. ὡς ᾗ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἰλ. Ε. 801. "Τυδεΐδη μικρὸς μοὶ ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής". ὁ Τυδεΐδης μικρὸς μοὶ ἦν κατὰ τὸ σῶμα, μ' ὅλον τῦτο ἦν καλὸς μαχητὴς-πολεμιστής. Ἐκ τῦ Μίω, Μικὸς, Μικερὸς, Μικρὸς. ὡς ἐκ τῦ Νέκω, τὸ Νεκρὸς, καὶ ἐκ τῦ Σάπω, τὸ Σαπρός. Τὸ αὐτὸ ἔτι Μίω, γράφεται ἔτι ᾗ Μείω. ὅθεν τὸ Μεῖος, Μικρὸς ᾗ Μεῖος, Ἐλαχίστος, παρ' Ἡσυχίῳ. Ἐντεῦθεν ἔμεινε μόνον τὸ, Μείων, ὁ. ἡ. Μεῖον, τό. ὡς ἀνώμαλον Συγκριτικὸν τῦ Μικρός. Ἐκ τῦ Μίω ἔγινε ᾗ τὸ, Μίνω, Μινύω, τὸ Λατιν. Minuo, (ὅθεν τὸ Ἰταλικ. Minuto) ᾗ τὸ Μινύθω.

Μικροσκελής, ές, ὁ, ἡ. ἡ, Μικρόσκελος, ὁ, ἡ. Ἀθήν. σελ. 391. ὁ μικρὰ σκέλη ἢ πόδας ἔχων.

Μικρόσοφος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον ἢ εἰς μικρὰ πράγματα σοφὸς ὤν. Διόδωρ. Σικελ.

Μικροσπέρματος, ὁ, Μικρόσπερμος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν σπέρμα ἔχων ἢ φέρων.

Μικρόστακυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸς στάχυας ἔχων.

Μι-

Μικρόστομος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν στόμα ἔχων.
Μικρόσφαιρος. Ζήτ. Μεσόσφαιρος.
Μικρόσφυκτος, ὁ, ἡ. (σφύζω) ὁ μικρὸν καὶ ἀδύνατον σφυγμὸν ἔχων. Διόδωρ.
Μικροσφυξία, ἡ. μικρὰ σφύξις, ἤτοι ἀδιώπατος σφυγμός.
Μικρόσχημος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν σχῆμα ἔχων. ἀμφ.
Μικροτέχνης, ὁ μικρὸς τεχνίτης, ὁ μικρὰν καὶ ποπαπλῆν τέχνην ἐπιπάμβριος. Κλήμ. Ἀλεξανδρ.
Μικρότης, τητος, ἡ. ἡ ἰδιότης τὸ εἶναι τὸ μικρόν.
Μικροτράπεζος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν ποπαπλῆν τράπεζαν ἔχων ἐπιμαίζων. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.
Μικρότριχος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰς θρίχας ἔχων.
Μικροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν ἤτοι ὀλίγον καὶ ποπαπὸν ζώων. Σουΐδ. ἐν Λ. Ματιολόγος.
Μικροφιλοτιμία, ἡ. μικρὰ φιλοτιμία· ὄρεξις τιμῆς ἀνελεύθερος.
Μικροφιλότιμος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν φιλοτιμίαν ἔχων, ἀτιθασὸς, μάταιος, ὁ ἐν τοῖς μικροῖς τιμὴν ζητῶν. Θεόφρας. Χαρακτ. κά.
Μικροφρόνως, Ἐπίρ. μὲ μικροφροσύνην.
Μικροφροσύνη, ἡ. μικρὰ φρόνησις. ἐκ τοῦ
Μικρόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) μικρὸς κατὰ τὸ φρόνημα· κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὰς σοχασμούς. ὁ μικρὰ φρονῶν.
Μικροφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὁ μικρᾶς φύσεως ἢ μικροῦ ἀνασήματος ὤν. ὅθεν
Μικροφυΐα, ἡ. μικρὸν ποπεινὸν ἀνάσημα. Στράβ. ιζ'. σελ. 1176.
Μικρόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ φύλλα ἔχων.
Μικροφωνία, ἡ. μικρὰ ἀδιώπατος φωνή.
Μικρόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰν καὶ ἀδιώπατον φωνὴν ἔχων.
Μικροχαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (χαρὰ) ὁ χαίρων ὅπι τοῖς μικροῖς. ὅσις χαίρεται εἰς μικρὰ πράγματα.
Μικρόχωρος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὸν χῶρον ἔχων. Στράβ. γ'. σελ. 252.
Μικροψυχέω, ῶ. μικρόψυχος εἰμί. ὅθεν
Μικροψυχία, ἡ. τὸ ἰδίωμα τοῦ μικροψύχου. ὀλιγοψυχία.
Μικρόψυχος, ὁ, ἡ. ὁ μικρὰ καὶ ποπαπλῆ ψυχὴν ἔχων. ὅσις ἔχει ποπεινὰς καὶ δειλὰς σοχασμούς. ὅσις φοβεῖται δειλίᾳ καὶ εἰς τὸ παρακινδυνον, μικρόφρων, ὀλιγόψυχος. ἀντίκ. πρ, Μεγαλόψυχος.
Μικρύνω, μικρὸν ποιῶ. ἐκ τοῦ Μικρὸς, Μικρύς.
Μικτὸς, τὴ, τὸν. (μίγω) μεμιγμένος, ἀνακατωμένος. ὁ διαπάμβριος μιχθῆναι.
Μικύθινες, παρ' Ἡσυχ. μικροὶ, νηπιοι. ἐκ τοῦ,
Μίκυθος. ταυτὸν πρ, Μικύλος. Ὑποκορ. τὸ, Μικὺς, ταυτὸν πρ, Μικρός.
Μίλαξ, ακος, ἡ. ταυτὸν πρ, Σμίλαξ.
Μιλησιουργὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἔργον, μιλήσιος) ἐξηργασμένος κατὰ τὸν Μιλήσιον τρόπον, ἢ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐξηργασμένος. ὡς τὸ, Καειυργὴς, κ. τ. λ.
Μιλιάζω, καὶ, Μιλιάω, (μίλιον) κατὰ μίλια ἤτοι εἰς μίλια μετρῶ. Στράβ. ς'. σελ. 304.
Μιλιάριον, τὸ. ὁ πρὸ μιλίων δείκτης, τὸ ξύλον πλαπὴ ἢ ὁ λίθος τὰ ὁποῖα βάλλουσιν ὡς σημεῖα εἰς κάθε ενὸς μιλίου διάσημα. ἐκ τοῦ Λατιν. Miliarium. 2) Θερμαντὴρ, χαλκοῦν τι ἀγγεῖον πρὸς θέρμασιν ὕδατος ποπάδειον, ὑφ' ᾧ δὲ τοῦτο ὑφηλὸν καὶ κατὰ κορυφὴν εξύ. (Γκιβμι). Παλλάδιος Γεωργικ.
Μιλιασμὸς, ὁ. (μιλιάζω) τὸ εἰς μίλια μετρᾶν. Στράβ. ς'. σελ. 408.
Μίλιον, τὸ. λέγεται εὖ μῆκος χιλίων βημάτων, μίξιμον σωνηθες παρὰ Ῥωμαίοις. κατὰ τὸν Στράβ. ζ'. σελ. 497. ἔχει εὖ μίλιον ὀκτὼ Ἑλληνικὰ στάδια· κατὰ δὲ τὸν Γεωμέτρην Ἱέρωνα ἔχει ἑπτὰ ἥμισυ στάδια· τετρακόσια πεντήκοντα πλέθρα· τετρακοσίας πεντήκοντα ἀκτίνας, καὶ ἑπτακοσίας πεντήκοντα πήχεις.
Μιλλὸς, ὗ, Μιλλότης, ἡ. ταυτὸν πρ, Βραδὺς, καὶ βραδύτης. λέξις νεωτερικὴ παρ' Ἡσυχίῳ.
Μίλος, ταυτὸν πρ, Σμίλος.
Μίλτειον, τὸ. τὸ ἔχον τὴν μίλτον ἤτοι τὴν λιθυμβρίαν κοκκίνην βαφὴν ἀγγεῖον. Ἀνέκδοτ. α. 221.
Μίλτειος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μίλτου κατεσκευασμένος.
Μιλτηλιφὴς, ὁ, ἡ. (μίλτος, ἀλείφω) ὁ ἀλειμμένος ἤτοι χρωματισμένος (βαμμένος) μὲ μίλτον. Ἡρόδοτ. Γ'. 58. ὅπερ ὁ Ὅμηρ. Μιλτοπάρηος, εἶπε.
Μίλτινος, ὁ. ὁ ἐκ μίλτου. Ζήτ. Μίλτος.
Μιλτίτης, ου, ὁ. "Λίθος μιλτίτης". ὁ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς μίλτου ἔχων.
Μιλτοπάρηος, ὁ, ἡ. (μίλτος, παρειὰ) Ἰλ. Β. 637. καὶ Ὀδυσ. Ι. 125. "Ναῦς μιλτοπάρηος". ἡ τὰς παρειὰς ἤτοι τὰ πλάγια μέρη τοῦ πρώμνου σπλαδὸς καὶ τοῦ πρώρου ἀλειμμένους καὶ βεβαμμένους ἔχουσα.
Μιλτόπρεπος, ὁ, ἡ. (μίλτος, πρέπω) Ἀνέκδοτ. β'. 11. "Μιλτοπρεπέσι μόροισι". ἐρυθροῖς συκαμίνοις, κόκκινα μῆρα. ὅπου ὁ Βρύγιος, Μιλτοπρεπτοις, διορθώσατο.
Μίλτος, ἡ. παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, χρῶμα τι ἐρυθρὸν κόκκινη βαφὴ, Rubrica. καὶ τὸν Πλίνιον φαίνεται ὅτι ἐλέγετο καὶ ἡ Κινάβαρις, ἢ βέλτιον τὸ "Ἄμμιον" (σκληρὸν) Minium. παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται "Μίλτινον" αὐτὶ τοῦ Λατινικοῦ Minium, τὸ κόκκινον χρῶμα δι' οὗ ἔβαπτον τὰ ἀγάλματα τοῦ Διός. Πλίνιος λγ'. 7. 2) Ταυτὸν πρ, Ἐρυσίβη, ὅθεν τὸ ἔχειν κόκκινον χρῶμα.
Μιλτοφυρὴς, ἐος, ὁ. ὁ μίτῳ πεφυρμένος. ὁ ἀλειμμένος ἢ σημειωμένος μετὰ μίλτου. Ἀνέκδοτ. β'. 216. ὅπου τοῦτο, Μιλτοθυρῆ, ἔκειτο. καὶ ὁ Σουΐδ. Μιλτοφυῆ, ἔχει.
Μιλτόω, ῶ. μετὰ μίλτου ἀλείφω· βάπτω.
Μιλτώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μίλτου ὤν.
Μιλτωρυχία, ἡ. (μίλτος, ὀρύσσω) τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται. ἐκ τοῦ
Μιλτωρύχος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν μίλτον ὀρύσσων.
Μιλτωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ μίλτῳ βεβαμμένος.
Μίλφαι, αἱ. ἢ Μίλφωσις, ἡ. ἡ ὑποπτωσις (τὸ πέσιμον) τῆς τῷ βλεφάρῳ ἤτοι τῆς ὀφρυδίων τειχῶν. ταυτὸν πρ, Μαδάρωσις.
Μιμαίκυλον, τὸ. εὕρηται ἔτι καὶ, Μιμάκυλον, καὶ Μαιμάκυλον, ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, τὸ κόμαρον.
Μιμαλλόνες, καὶ, Μιμαλόνες, αἱ. αἱ Βάκχαι. ὡς τῆς ἐτυμολογίας αὐτῆς ὄρα Πολυαιν. Στρατ. δ'. 1. Ζήτ. Κλώδων.
Μίμαρκις, ἡ, Μίμαρκυς, ἡ. κυρίως ὅπι τῆς κριάντου τοῦ λαγωοῦ, ὁπόταν ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔσωτερα μέρη τὰ αἵματος εἰσὶν ἐσκυβασμένα. λέγεται καὶ ὅπι ἄλλων ζώων.
Μιμὰς, ὗ, Μίμη, ἡ. Mima. γυνὴ τις ἐν σκέπτῳ παίζουσα. Αἰλιανὸς παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Κείσεως.
Μιμαυλέω, ῶ. καθ' Ἡσύχιον, Ὑποκείνομαι, μιμέομαι.
Μίμαυλος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθηναίῳ. ι'. σελ. 452. ἀναφέρεται "Κλέων ὁ μίμαυλος ὑπακαλύμβριος". τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ αὐτὸς Ἀθηναῖος ἑρμηνεύει ὅτι τῇ "Ὥσπερ καὶ τῆς Ἰταλικῶν μίμων ἄσεως γέγονεν αὐτοφυὴς σκωπος Ὑποκειτής". ἡ συνθεσις τῆς λέξεως μετὰ τοῦ Αὐλοῦ, δὲν ἑρμηνεύεται δύσκολος, αὖ δεῖ ἐννοήσωμεν ἐνταῦθα τὸν Ὑποκειτίαν, ὅστις εἶχε τὴν ὄψιν τῆς φω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νῆς ἔκφρασιν τῶ μίμου ἢ ἐσωζόφθεν ἐν ταὐτῷ τὸν Ὑποκειτλιὸ.

Μιμέομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. (μῖμος) - ραπτωκάμωτι κατὰ μίμησιν τινὸς, ἤτοι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπραξε ἢ ἄλλος τις. μετὰ Αἰτιατικ. Ἡρόδοτ. β'. 78. ὅθεν τὸ Λατ. Imo, imito, imago.

Μιμέρα, ἡ. μίμησις. Ἡσύχ. ἀμφ.

Μιμηλάζω, ταυτὸν τῷ, Μιμέομαι. Ἡσύχ. ὁ Φίλ. ἔχει "Μιμηλίζοντες οἱ σοφισταὶ καὶ παρακόπτοντες τὸ "δόκιμον νόμισμα". ἐκ τῶ

Μιμηλὸς, λὴ, λόν. ὁ μιμούμενος, ὁ εἰς τὸ μιμεῖσθαι δεπάδειος. Λεκιαν. 2) Ὁ κατὰ μίμησιν τινὸς σχηματισθείς. τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη τις. Ἐντεῦθεν ὁ Σειῆδ. ἔχει, Μιμηλόπης, ἡ. αὐδὶ ἑρμῆν.

Μίμημα, τὸ. τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη τις, ἢ ἔγινε κατὰ μίμησιν τινός. εἰκὼν, εἴδωλον, αὐτίτυπον, (κόπια).

Μίμησις, ἡ. τὸ μιμεῖσθαι, παράσασις παρομοία ἄλλου τινος. Imitazione, Ἰταλ.

Μιμητὴς, ᾶ, ὁ. ὅστις μιμεῖται. ὅθεν

Μιμητικὸς, κὴ, κὸν. ἢ Ἐπίρ. Μιμητικῶς. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ δεπάδειος εἰς μίμησιν.

Μιμητὸς, τὴ, τὸν. τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη τις ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν μιμηθῇ.

Μιμία, ἡ. αὐτὶ τῆ, Μίμησις. ἀμφ.

Μιμίαμβοι, οἱ. παρὰ Στεφαν. Βυζαντ. ἐν Λ. Μεγαλόπολις, καλεῖται ὁ Κερκίδας, Ποιητὴς μιμιάμβων.

Μιμικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ πρέπων εἰς μίμησιν. ὁ ἐκ τῆ εἴδους τῆ μίμων ὤν, ὅ ἐστιν, Ἀστεῖος, ἀρχίμων, ἀπαίσταλος (μεκαλίτης). Κικέρ. Λόγ. β'. 59.

Μιμιχμὸς, ὁ. ὁ χειμετισμὸς τῆ ἵππων. ἐκ τῆ Μιμίζω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡμαρτημ. Μιμάξασα, χειμετίσασα.

Μιμνάζω, ταυτὸν τῷ, Μίμνω. Ἰλ. Β. 392.

Μιμνήσκω, ἐνθυμίζω, εἰς νῶν φέρω. Μιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, αἰακαλῶ εἰς τὸν μνήμην μου. ἀμφότερα μετὰ Γενικῆς. Ἰλ. Χ. 268.

Μιμνόντεσσιν, Ποιητ. αὐτὶ, Μίμνουσι. Μεσοχ.

Μίμνω, Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Μεύω. παρ' Ὁμήρ. ἔγινεν ὡς τὸ Γίνω, ἐκ τῆ Γεύω.

Μιμογράφος, ὁ, ἡ. ὁ μίμους γράφων. Ζήτ. Μῖμος.

Μιμολογέω, ῶ. κατὰ τὰς μίμους ἢ εἰς μίμους ὁμιλῶ. μίμους ἢ τὸν μῖμον ποιῶ. "Ποιήμασι μιμολογεῖται". μιμικὰ ποιήματα ἐχρώντο καὶ ἐρρέθησαν, ἤτοι ὑπῆ τῆ Θεάτρων ἐδιδάχθησαν. Στράβ. ε'. 356.

Μιμολόγος, ὁ μίμους ποιῶν-διδάσκων. "Ἠχὼ μιμολόγος", ἡ τὰς λόγους μιμουμένη. ἢ κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς ὑποκρινομένη. Ἐπιχ.

Μῖμος, ὁ. ὅστις μιμεῖται ἄλλον τινα. Ὑποκριτὴς, ὁ ἐν τοῖς Θεάτροις τὰς παρασάσεις ποιῶν. (κωμῳδιακὸς, μεκαλίτης). Ἐκτὸς τῆ Σώφρονος "Μίμοι ἀνδρεῖοι καὶ γυναικεῖοι, οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἔτι καὶ ἄλλην Κωμῳδίαν τῆς ὁποίας ὁ Πλούταρχ. (παροβλ. συμπ. ζ'. 8.) δύο ἤδη ἀναφέρει, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐπαγματεύετο εἴς τι ὑποκείμενον, τὸ δὲ ἄλλο ἀσκεδάσιον ἦν. 2) "Μῖμος πεζάπους". Ἰσιεπ. Ῥῆσ. 256. αὐτὶ τῆ "Μῖμησις πεζαπόδης".

Μιμὼ, όος, οῦς, ἡ. (μῖμος) ὁ πίθηξ, ἡ μαϊμοῦ. Τζέτζης καὶ Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 282.

Μίν, Ἀπωνυμ. ἄκλιτ. αὐτὶ τῆ πεζῆ Αὐτὸν, Αὐτῷ, Αὐτό. "Μὶν αὐτὸν". αὐτὶ τῆ, Αὐτὸν ἐκεῖνον. "Αὐτὸν "μιν". αὐτὶ τῆ Ἑαυτόν. Ὅμηρ. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς Ἀλεξανδρινοῖς Ποιηταῖς εἴληπται ἔτι καὶ Πληθυντικ. αὐτὶ τῆ, Αὐτούς.

Μίνδαξ, ακος, ἡ. περσικόν τι θυμιάμειον. Ἀθλιώ. σελ. 691.

Μίνθα, Μίνθη, ἡ. εἶδος δυώδες φυτῆ, καλαμίνθη, ἡδύοσμος. Mentha.

Μίνθος, ὁ. ἡ ἀνθρώπινος κόπρος. 2) Ταυτὸν τῷ, Μίνθη. ὅθεν

Μινθόω, ῶ. μετὰ κόπρου μολύνω. Νικήτ. Χρον. ί. 8. ταυτὸν τῷ, Ἀποσκορακίζω. Ἀρχίστρατ. παρ' Ἀθλιω. σελ. 285.

Μινυαμάχιος, ὁ, ἡ. (μάχη) νικητὴς-μαχητὴς τῆ Μινυῶν. (Μινύαι ἐλέγοντο ἔτι οἱ Ἀργοναῦται. Ὅρα Ἀπολλών. Ἀργ. ά. 229. καὶ Σχόλ. Λυκόφρ. 874.

Μινυθέω, ῶ. παρ' Ἱπποκρ. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ταυτὸν τῷ, Μινύθω. μ' ὅλον τοῦτο ὁ σχηματισμὸς Μινυθίζω, ὡς Ἐνεργητ. φαίνεται ὀρθότερος, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὀρθότερα Χειρόγραφα, ἐν τῷ ἐκεῖ χρήσεως ὑγρῶν, ά. Μινυθῖσαι, αὐτὶ τῆ παρ' Ἄλλοι Μινυθῆσαι, ἔχυσι. ἔπειτα καὶ τὸ Μινύθησις, ἡ. Ἐνεργητ. τὸ σμικρυνθῆναι, σμίκρυνσις, κ. τ. τ. ὀρθότερον παρὰ τὸ, Μινύθησις. ὅθεν

Μινύθημα, τὸ. τὸ σμικρυνθῆναι, ὀλιγοσθῆναι, κολοβωθῆναι. καὶ

Μινύθησις, εως, ἡ. σμίκρυνσις, ὀλιγόσθυσις, κολόβωσις, κόντευσις. Ζήτ. Μινυθέω.

Μινυθικὸς, κὴ, κὸν. ὁ σμικρυνόων, ὀλιγοσθύων. Κοίλιος Αὐρήλ. Χρ. μ. ά. 1.

Μινύθω, ἐκ τῆ, Μινύω, ἀφ' ἑ τὸ Λατιν. Minuo, σμικρυνῶ, ὀλιγοσθύω, κολοβώω, μικρὸν ποιῶ, σωστέμνω, ἐλαττόω. Οὐδέτερ. μικρότερος-ὀλιγώτερος-ἐλαττότερος-λιγνὸς-ξηρὸς ἀδυνάτως γίνομαι, ὀλιγοσθύω, μειοῦμαι. "Φρενῶν κλαυσμῷ μου μινύθει". Αἰσχύλ. Θηβ. 901. καταναλίσκεται, φθείρεται. ὅθεν

Μινυθώδης, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μινωθώδης.

Μίννυθα, Ἐπίρ. πολλὰ ὀλίγον, ὀλίγον καιρὸν, ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Ὀδ. Ο. κυρίως ὅμως ἔστιν Αἰτιατ. τῆ, Μινύς, Μινυὼς, Γενικ. Μίννυθος. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Ὀλίγυθα, ὀλίγον". μόλον ὅτι ἐν τοῖς τυπωμένοις, Ὀλίγυθα, κεῖται.

Μινυθάδιος, ὀλιγοχρόνιος, ὁ ὀλίγον χρόνον διάρκων.

Μινυθώδης, ὁ, ἡ. μικρὸς, ὀλιγοσὸς, ὀλίγος, σιώπομος. "Πνεῦμα λεπτὸν καὶ μινυθῶδες". παρ' Ἱπποκράτ. δίς. ὅπου ἄλλοι, Μινυθῶδες, ἀναγινώσκουσι.

Μινυὸς, ά, όν. κατ' Εὐσάθ. ταυτὸν τῷ, Μικρὸς, Ζήτ. Μινύς.

Μινύρισμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μινύεισμα, παρ' Ἀθλιω. δ'. 147. "Μινυείσματα θερμά". ἀμφ. ἐκ τῆ

Μινυρίζω, (μινυρὸς) ῥέμα ἄδω, ἢ ὑφεμμόνως-λεπτῶς σιγανὰ κλαίω, θρηνῶ. Ἰλ. Ε. 889.

Μινύρισμα, τὸ. λεπτὸν ᾆσμα, ἢ θρῆνος, κλαυθμὸς μετὰ λεπτῆς φωνῆς. καὶ

Μινυρισμὸς, ὁ. τὸ κλαίειν-θρηνεῖν-ᾄδειν ὑφεμμόνως ἤτοι σιγανὰ μετὰ λεπτῆς φωνῆς.

Μινύρομαι, ταυτὸν τῷ, Μινυρίζω, καὶ, Κινύρομαι.

Μινυρὸς, ὁ. ὁ μετὰ λεπτῆς φωνῆς ἤτοι σιγανὰ καὶ ὑφεμμόνως κλαίων-θρηνῶν ἢ ᾄδων-ᾄδων. Ἀθλιώ. β'. σελ. 44. ἐκ τῆ Μινύω. ὅθεν ἔτι καὶ

Μινυὺς, νύ. ταυτὸν τῷ, Μικρὸς. ὅθεν τὰ σιώπεπα, Μινύζιος, ὀλιγόβιος, καὶ, Μινύωρος. ἐκ τῆ Μίω, Μείω, Μίνω, Μινύω, Μινύθω. ὡς τὸ Βαρὺς, Βαρύθω. Ζήτ. Μινωθάδιος.

Μινυώριος, ὁ, ἡ. καὶ, Μινύωρος, ὁ, ἡ. (μινὺς, ὥρα) ὀλιγόβιος, τῆ ὁποίᾳ ἡ ζωὴ ὀλίγον διάρκει. μὴ διαρκὴς, προσωρινός.

Μίξ, Ἐπίρ. ἐκ τῆ Μίγα. ταυτὸν τῷ, Μίγδα.

Μιξαιθρία, ἡ. ἢ Μιξαίθειον, τὸ. (μίξις, αἴθρα) ἐξ Ἱπποκράτ. "Μιξαίθεια παντα". καιρὸς, ὅταν εἰ-

ται

ΑΝΑΡΤΥΞΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ναι αἰθεία καὶ ἐν παυτῷ βρέχει. ὅταν δηλαδὴ εἶναι ἥλιος καὶ βροχή.

Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ. μισὸς ἄνθρωπος, ὡς καὶ, Μιξόθηρος, ὁ, ἡ. κυρίως ὅμως, Ἄνθρωπος μικτὸς, καὶ θηρίον μικτόν. Θεμίστιος Λόγ. κγ'.

Μιξαρχαγέτας, ὁ. ὅπως ἐκαλεῖτο ὁ Κάσωρ παρὰ Ἀργείοις. Πλούταρχ. Δωσεκ. αὐτὸ, Μιξαρχαγέτης. διότι Ἀρχαγέται ἐλέγοντο οἱ τεθνηκότες ἀνθρωποι, οἱ τινες μετὰ τὸν θάνατον ἐτιμῶντο ὡς Ἥρωες.

Μιξέλληνες, οἱ. μικτοὶ-μισοὶ Ἕλληνες.

Μιξίαμβος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. λοίδορος, μετὰ ὕβρεων μεμιγμένος. ὁ ὑβριστὴς ἢ χλευαστὴς ποιητής.

Μιξίας, ᾱ, ὁ. παρὰ Σειδᾷ καὶ Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Μίγω, Μίξω. ὡς τὸ, Σώζω, Σώσω, Σωσίας. ὁ μιγείς.

Μίξις, εως, ἡ. (μίγω) σμίξις ἢ σμίξιμον-ἕνωσις δύο ἢ πλειοτέρων φαγμάτων, ἀνακάτωσις. Σαρκικὴ συνουσία, συγκοίμησις. Ζήτ. καὶ Κρᾶσις.

Μιξοβάρβαρος, ὁ, ἡ. μισὸς βάρβαρος, μιξέλλην.

Μιξοβόας, ᾱ. μετὰ φωνῶν μεμιγμένος, "Μιξοβόας "διθύραμβος". Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μιξοδία, ἡ. κῇ, Μίξοδος, ἡ. (μίσγω, ὁδὸς) μεμιγμένη-ἀνακατωμένη ὁδὸς, τεῖσος ἢ ζίγκραπον (σαυροδρόμι). ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 921. λέγει "Ἀλὸς "μιξοδίας". τὴν Πλαγκτῶν δίοδον μεταξὺ τῆς πέτρας τῆς Σκύλης καὶ Χαρυβδος.

Μιξοθάλασσος ἀνὴρ. Ξενοφ. Ἐφεσ. α'. 6. ὅστις μιγνύεται ἤτοι συναναστρέφεται μὲ τὴν θάλασσαν. ναύτης, ἁλιεὺς, πειρατής.

Μιξόθηρ, ρος, ὁ, ἡ. κῇ, Μιξόθηρος, ὁ, ἡ. (μίσγω) μικτὸν θηρίον. Ζήτ. Μιξάνθρωπος.

Μιξόθριξ, χος, ὁ, ἡ. μισοτριχωμένος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φαλακρός.

Μιξόθροος, ὁ, ἡ. μετὰ βοῆς μεμιγμένος. Αἰσχύλ. Θῆβ. 336.

Μιξοιφία, ἡ. Ζήτ. Οἰφάω.

Μιξόλευκος, ὁ, ἡ. μετὰ λευκῆς μεμιγμένος.

Μιξολύδιος, ὁ, ἡ. μισὸς λύδιος, ἢ μετὰ Λυδίου μεμιγμένος. ἐν τῇ Μουσικῇ.

Μιξολυδιστὶ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν μιξολύδιον τρόπον τῆς μουσικῆς ἢ τῆς μελῳδίας. Πλάτ. πολ. γ'. ὡς τὸ, Σιωπιολυδιστί. λυπηρὰ τις μελῳδία.

Μιξόμβροτος, ὁ, ἡ. αὐτὸ, Μιξόβροτος. μισὸς ἄνθρωπος. μιξάνθρωπος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 577.

Μιξοπάρθενος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ παρθενικῆς μορφῆς μεμιγμένος.

Μιξοπόλιος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μισαμπόλιος.

Μιξόπυος, ὁ, ἡ. (πύον, μίξις) μετὰ πύου μεμιγμένος.

Μιξοφρύγιος, ὁ, ἡ. μισὸς Φρύγιος. Σχόλ.

Μιξόφρυς, υος, ὁ, ἡ. ὁ μεμιγμένος ὡρὸς ἀλλήλας κατὰ τὸν ῥῖνα τὰς ὀφρῦς ἔχων. συνόφρυς.

Μιξόχλωρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλωρός, ὑποχάσινος. Ἱπποκρ.

Μισάγαθος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς ἀγαθοὺς ἢ τὸ ἀγαθὸν μισῶν, μισόκαλος. Σχολ. Πινδάρ.

Μισαδελφία, ἡ. τὸ μισεῖν τοὺς ἀδελφούς. ἐκ τοῦ

Μισάδελφος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς ἀδελφούς.

Μισαλαζὼν, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν ἀλαζονείαν. Ἀνεκδ.

Μισαλέξανδρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν Ἀλέξανδρον μισῶν. Αἰσχίν.

Μισαλληλία, ἡ. τὸ νὰ μισῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον. ἐκ τοῦ

Μισάλληλος, ὁ, ἡ. ὁ εἷς τὸν ἄλλον μισῶν. ὁ ἀμοιβαίως μισάμενος. "Μισάλληλος βίος". Διον. Ἁλικ.

Μισάμπελος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν ἄμπελον μισῶν. Ἀνάλεκτ. γ'. 191.

Μισανθρωπέω, ῶ. μισάνθρωπος εἰμὶ, μισῶ τοὺς ἀνθρώπους.

Μισανθρωπία, ἡ. τὸ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους.

Μισαπόδημος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὴν ἀποδημίαν. Πολυδ. ε'. 172.

Μισαργυρία, ἡ. τὸ μισεῖν τὰ ἀργύρια. ἐκ τοῦ

Μισάργυρος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὰ ἀργύρια. Διόδ. Σικ.

Μισγάγκεια, ἡ. (ἄγκος, μίσγω) ἄγκος-κοιλὰς-χέν μεταξὺ δύο ὀρῶν πέτρων ἔνθα συμμίγνυνται οἱ χείμαρροι, ἢ γίνεται ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. Ὁ Ὅμηρος ἑρμηνεύει τοῦτο μετὰ παύτα ἀλλὰ τοῦ, Χαράδρα. Ἰλ. Δ. 453. ὁ Στράβ. ἐν ιβ'. σελ. 809. ἐκφράζει τοῦτο πέζως ἀλλὰ τοῦ, Σωλήνια.

Μισγέσκω, Ἰωνικ. παυτὸν τῷ, Μίσγω.

Μισγηπεύω, ζῶ ὡς μισητὸς ἢ μισηπὸ. τινὲς εἶπον ἡμάρτ. αὐτὶ τοῦ Μισηπὸ. ἀμφ.

Μισγηπία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μισηπεία.

Μισγοδία, ἡ. παυτὸν τῷ, Μιξοδία.

Μισγόλας θόρυβος, (λαὸς, μίσγω) θόρυβος μεμιγμένος ὑπὸ διαφόρων λαῶν. Ἡσυχ. κάτα κῇ ὡς κύκλον ὄνομα παρ' Αἰσχίν. κῇ Ἀθλιω. ἡ.

Μισγόνομος γῆ". (νομὸς, μίσγω) τόπος εἰς ὃν κοινῶς βόσκουσι τὰ ζῶα.

Μίσγω, παυτὸν τῷ, Μίγνυμι, κῇ, Μίγω. ἐνταῦθεν τὸ Λατιν. Misceo. Ζήτ. Μίγνυμι. Ἰλ. Γ.

Μισέλλην, ηνος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας. ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος.

Μίσεργος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ ἔργον μισῶν, ὀκνηρός. Πολυδ.

Μισεταιρεία, ἡ. ὁ χαρακτὴρ κῇ τὸ πολίτευμα τῶν μισεταίρων.

Μισέταιρος, ὁ. ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους-τοὺς φίλους του.

Μισέω, ῶ. ὑποτρέφομαι, καταφρονῶ, ἀπαίχθειαν ἔχω, δεῦ ἀγαπῶ. "Μίσησε δ' ἄρα μιν κυσὶ κύρμα "γλυφέσθαι". Ἰλ. Ρ. 272. δεῦ ἠθέλησεν, ἢ καθ' Ἡσυχ. Ἐφθόνησεν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 501. "Μισῶ γὰρ "μὴ τοι χὠτὸν ἐν κακοῖσί τις Ἀλεῖς, ἔπειτα τοῦτο "καλλιώνειν θέλῃ". μισῶ-ὑποτρέφομαι τὸν ἁμαρτάνοντα κῇ ὑπονοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. ὅθεν

Μίσηθρον, τὸ. φάρμακον-ἰατικὸν-μέσον τι δι' οὗ διεγείρει τις μῖσος κατά τινος. ὡς τὸ, Φίλτρον, μέσον δι' οὗ διεγείρει τις ἀγάπην. Λυκιαν.

Μισήλιος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν ἥλιον μισῶν. Γλωσσ.

Μίσημα, τὸ. (μισέω) τὸ μεμισημένον, τὸ ὁποῖον μισεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μίσης. Αἰσχύλ. Θήβ. 192. Σοφοκλ. Ἠλ. 292.

Μισηνέρως. Ζήτ. Θρηνέρως.

Μισητεία, ἡ, Μισητία, ἡ. ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια, πορνεία. Ἀεισοφ. Πλουτ. 989. κῇ Πρικόπ. Ἀνεκδ. Θ'. καθόλου δὲ, Ἀκρασία ἀπληστία, ἀχορτασία. Ἀεισοφ. Ὀργ. 1620. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Μισγητία, ἔχουσι.

Μισητὴ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μισητός.

Μισητὴς, οῦ, ὁ. ὅστις μισεῖ, ὁ μισῶν. Μισητίζω, αὐτὶ τοῦ Μισῶ, παρ' Ἡσυχ. Μισητικὸς, κὴ, κὸν, κῇ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ εἰς μῖσος αἰτίαν ἢ κλίσιν ἔχων.

Μισητὸς, τὴ, τὸν. μεμισημένος, τὸν ὁποῖον μισεῖ τις. ἔτι δὲ κῇ αὐτὸ τοῦτο, Ἀκόρεστος. καὶ ἐνταῦθεν, Μισητὴ, ἡ. ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερὴς κῇ ἀκόρεστος, ἀσέλγεια, πόρνη, καὶ ἐνταῦθεν, Μισητία, ἡ. ἡ παρὰ ὁτιοῦν ἄχαρις ἀπληστία.

Μίσητρον, τὸ. παυτὸν τῷ, Μίσηθρον.

Μισ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μισθαποδοσία, ἡ. τὸ δῶροι-ἡ ὑπόδοσις τῦ μισθῦ. Ζήτ. ᾠδ, Μισθοδοσία.
Μισθαποδότης, ᾶ, ὁ. ὁ ὑποδίδων τὸν μισθόν.
Μισθάριον, τό. ὑποκορ. τῦ, Μισθῦ. μικρὸς-ὀλίγος μισθός.
Μισθαρνευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται κὰ νὰ λαμβάνῃ μισθόν. ὁ ἐκ τῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν. ἐκ τῦ
Μισθαρνέω, ῶ. ᾠδ, Μισθαρνῶ, (μισθὸν, ἀρνέω, ἄρνυμαι) ὑπηρετῶ-ἐργάζομαι σῦνεκεν μισθῦ, δηλοῦω δηλ. μισθόν. Πλάτ. πολ. ά.
Μισθάρνης, πανὸν ταῦ, Μισθοφόρος. Ἡσύχ.
Μισθαρνητικὸς, κὴ, κόν. πανὸν ταῦ, Μισθαρνευτικός.
Μισθαρνία, ἡ. τὸ σῦνεκεν μισθῦ ἐργάζεσθαι, ἡ ὑπὸ μισθῷ γινομένη ἐργασία.
Μισθαρνικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν-ἁρέπων εἰς τὸν μίσθαρνον, ἢ ἐκ τῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν, ὡς "Ἐργασία μισθαρνική". πανὸν ταῦ, Μισθαρνία. Ἀεισοτ. Πολιτ. ἡ. ι.
Μίσθαρνος, ὁ. πανὸν ταῦ, Μισθάρνης.
Μισθαρχίδης, ᾶ, ὁ. (ἀρχὴ) ὅσις ζητεῖ τοιαύτην ἀρχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ κερδήσῃ μισθόν. ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ἐχθμαστ. ὡς τὸ, Σπαθαρχίδης.
Μίσθιος, ία, ιον. ἢ Μίσθιος, ὁ, ἡ. μισθωμένος, ὁ ὑπὸ μισθῷ ἐργαζόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃτις. δηλ. ὑπηρέτης, μισθωτός.
Μισθοδοσία, ἡ. ἡ τῦ μισθῦ δόσις, πληρωμή. Ξενοφ. παρὰ Διοδ. Σικ. ιϛ'. 73. τὰ Χειρόζ. Μισθαποδοσία, ἔχυσι.
Μισθοδοτέω, μισθὸν δίδω, πληρόνω μισθὸν, (δίδω ἢ πληρόνω τὸν λεφτό). ὅθεν
Μισθοδοτέομαι, ῦμαι. μισθὸν λαμβάνω, μισθοφορέω. Ξενοφ. ὅθεν
Μισθοδότης, ᾶ, ὁ. ὁ δίδων-πληρόνων μισθόν. παρὰ Πολυβίῳ λέγεται κὰ ὁ πληρόνων εἰς τὰς στρατιώτας τὸν μισθὸν κομμισσάριος. Quaestor.
Μισθὸς, ᾶ, ὁ. πληρωμὴ ἔργατινος ἢ δηλιᾶς, (ῥώγα, κιράς, λεφτὲς) ἔπαθλον, ἀνταπόδοσις, ἀντιμοιβή. λέγεται ὑπὸ καλῆ ᾗ κακῆ. "Μισθὸς ἐρημβίος, ἢ ῥητός". ὁ συμφωνημένος.
Μισθοφορὰ, ἡ. (φέρω) ὁ ληφθεὶς ἢ δοθεὶς δι' τινα ἐργασίαν μισθός. τὸ ἐκ τῆς μισθοφορείας κέρδος. ὁ τοῖς στρατιώταις διδόμενος μισθός, ἢ ἡ ὑπὲρ τῆ στρατιωτῆ διδομένη δημοσία συμφορά. πληρωμὴ, ἐνοίκιον, κ.τ.τ.
Μισθοφορέω, ῶ. μισθοφόρος εἰμί. λαμβάνω πληρωμὴν-μισθὸν δι' τινα ἐργασίαν ἢ δήλωσιν πολιτικὴν, δηλοῦμαι ὡς στρατιώτης. Ξενοφ. Ἑλλην. ϛ'. ά. 4. "Ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς μισθοφορεῖ, ὅσις μὴ ἱκανὸς ἐστὶ ἴσα ποιεῖν ἐμοί". Πολυαιν. δ'. Σ'. 3. "Μισθοφορεῖν τῷ βασιλεῖ", δηλοῦσιν ὡς στρατιῶται. ὅθεν
Μισθοφορία, ἡ. τὸ μισθοφορεῖν, ὁ μισθὸς τῦ μισθοφορῦ. ὑπηρεσία, δήλωσις. πίνεται ἐνίοτε καὶ αὐτὶ τῦ, Μισθοφορά.
Μισθοφορικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὸν μισθοφόρον. "τὸ μισθοφορικὸν" αὐτὶ τῦ, οἱ Μισθοφόροι.
Μισθοφόρος, ὁ, ἡ. (μισθὸν φερόμενος) ὁ ὑπὸ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅσις δηλοῖ-ἐργάζεται-πράττει τι δι' νὰ ὁπλαύσῃ μισθόν. κὰ ἐντεῦθεν ἔτι ὁ σῦνεκεν μισθῦ ὑπάγων εἰς πόλεμον, ὅσις δι' μισθὸν πολεμεῖ, στρατιώτης τὸν ὁποῖον πληρόνει τὸ κοινὸν, Σελδάτος. Ξενοφ. Ἑλλην. ϛ'. ά. 4.
Μισθόω, ῶ. λαμβάνω εἰς δήλωσίν τινὰ ὑπὸ συμφωνίαν μισθῦ. πληρόνω-δίδω μισθὸν εἰς τινα δι' τι ἔργον ἢ ὑπηρεσίαν τινά. Μέσ. Μισθόομαι, ῶμαι. ἐμαυτὸν ἢ τὰ πράγματά μου δίδω, ἵνα λάβω μισθόν. Ἡρόδοτ. ά. 68. "Ἐμισθῶτο παρ' ἐκείνου τὸν αὐλὸν". ἤθελε νὰ μισθώσῃ ἑαυτόν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Μισθόω τινὰ ὑπὲρ τῆ ἐμῆ ὠφελείᾳ. ὅθεν
Μίσθωμα, τό. τὸ ὁποῖον ἐμισθώθη-ἐδόθη εἰς μισθὸν ἢ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν-ἐκέρδησε τις σῦνεκεν μισθῦ. μισθὸς, πληρωμὴ, τὸ δι' μισθὸν συμφωνηθέν. ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εἰς τὰς πόρνας διδόμενος μισθός. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. δ'. 12. ὅθεν
Μισθωμάτιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Μίσθωμα.
Μισθωσιμαῖος, αία, αῖον. μεμισθωμένος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μισθωθῇ τις. Γλωσσ. Σπερμ. ὅθεν
Μισθώσιμος, ὁ, ἡ. (μισθόω) τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃ τις.
Μίσθωσις, εως, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ δίδειν ἢ λαμβάνειν τι σῦνεκεν μισθῦ.
Μισθωτὴς, ᾶ, ὁ. ὁ μισθῶν.
Μισθωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις εἰς μισθόν.
Μισθωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ ὑπὸ μισθῷ ἐργαζόμενος-δηλοῦν, μίσθιος.
Μισθώτρια, ἡ. θηλ. τῦ, Μισθωτὴρ, ἢ Μισθωτής. Πολυδ. ζ'. 131.
Μίσιππος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς ἵππους μισῶν.
Μίσκω, παρ' Ἡσυχ. ἀφ' οὗ τὸ, Μισκύλω. ᾗ ἐντεῦθεν τὸ τῆς συμπλοκῆς ὑποβολὴ τῦ κ. Μισκύλω. ὁδοιπορείας ἄρχομαι, ἀναχωρῶ, εἰς δρόμον κινῶ.
Μίσκος, ὁ. πανὸν ταῦ, Μίσχος. Πολυδ. ϛ'. 94.
Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς βαρβάρους μισῶν.
Μισοβασιλεὺς, έως, ὁ. ὁ τὸν βασιλέα μισῶν.
Μισόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν γάμον.
Μισογόης, ὁ. ὁ μισῶν τὸν γόητα, καὶ τὰς πράξεις αὐτῦ.
Μισογύναιος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς γυναῖκας μισῶν.
Μισογυνία, ἡ. τὸ μισεῖν τὰς γυναῖκας.
Μισογυνέω, ῶ. τὰς γυναῖκας μισῶ. Σχολ. Ἀεισοφ.
Μισογύνης, ᾶ, ὁ. πανὸν ταῦ, Μισογύναιος.
Μισοδημία, ἡ. μῖσος κατὰ τῦ δήμου ἢ τῆς δημοκρατίας. Δυσίας.
Μισόδημος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν δῆμον μισῶν. αὐτίκ. ταῦ, Πατείκιος.
Μισοδικαστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ μισῶν τὸν δικαστήν.
Μισόδικος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν δίκην ὅπου τὰς κείσεις καὶ προτζέσα μισῶν. ἀπαράγμων, φιλήσυχος.
Μισόθεος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν θεὸν μισῶν, ἐχθρὸς τῦ θεῶν.
Μισόθηρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ θηρεύειν μισῶν, ἐχθρὸς τῇ κυνηγίᾳ. Ξενοφ. κυνηγ. γ'. 9.
Μισόθριξ, χος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς τείχας μισῶν.
Μισοίδιος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ἴδια μισῶν. Πρόκλ. παράφ. 226.
Μισοινία, ἡ. μῖσος-ὑποτροφὴ τῦ οἴνου. Σποβ.
Μίσοινος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν οἶνον μισῶν.
Μισοκαίσαρ, αρος, ὁ. ὁ μισῶν τὸν καίσαρα.
Μισοκακέω, ῶ. μισῶ τὸ κακὸν ἢ τὰς κακίας. Γλωσσ.
Μισόκαλος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸ καλόν.
Μισοκερδὴς, ους, ὁ, ἡ. ὁ τὸ κέρδος μισῶν.
Μισολάκων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς Λάκωνας μισῶν.
Μισολογέω, ῶ. μισολόγος εἰμί. ὅθεν
Μισολογία, ἡ. τὸ μισεῖν τοὺς λόγους.
Μισολόγος, ὁ, ἡ. ὅσις μισεῖ-ὑποτρέφεται τοὺς λόγους-τὰς ἐπιστήμας-τὰς μαθήσεις-ἐχθρὸς τῦ λόγων.
Μισόνοσος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς νόσους μισῶν.
Μισόνυμφος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν νύμφην ἢ τὸν γάμον μισῶν. Δυκόφρ. 355.

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μισοξενία, ἡ. τὸ μισεῖν τοὺς ξένους. ὁ χαρακτὴρ τοῦ μισοξένου.
Μισόξενος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἐχθρὸς τῆς φίλων τῆς ξαπίζης, ἄξενος. αντίκ. τοῦ, Φιλόξενος.
Μισόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς παῖδας μισῶν.
Μισοπάρθενος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς παρθένους μισῶν.
Μισοπάτωρ, ορος, ὁ. ἡ. ὁ μισῶν τὸν πατέρα.
Μισοπέρσης, ου, ὁ. ὁ τοὺς Πέρσας μισῶν.
Μισοπόλεμος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.
Μισόπολις, ιος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν πόλιν μισῶν.
Μισοπονέω, ῶ. τοὺς πόνους-τὰ ἔργα μισῶ.
Μισοπονηρέω, ῶ. μισοπόνηρος εἰμί.
Μισοπονηρία, ἡ. μῖσος ἐναντίον τῆς πονηρῶν.
Μισοπόνηρος, ὁ, ἡ. ὅστις μισεῖ καὶ ὑποτρέφεται τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις.
Μισοπονία, ἡ. τὸ μισεῖν τοὺς πόνους.
Μισόπονος, ὁ, ἡ. ὅστις μισεῖ τοὺς πόνους-τὸ ἐργάζεσθαι.
Μισοπορπακιστάτη, κωμικὸν ὑπερθετικ. ἐκ τοῦ Μισοπόρπαξ, ὁ, ἡ. ἐχθρὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀσπίδος. Ἀεισοφ.
Μισοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὴν ἐργατικὴν καὶ πονητικὴν ζωὴν καὶ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν. Δαμάσπος παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1071.
Μισοπροσήγορος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μισοπροσηγόρως. πικτὸν τοῦ, Ἀπροσήγορος. Πελυδ.
Μισόπτωχος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς πτωχούς.
Μισοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν πώγωνα.
Μισορωμαῖος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους.
Μῖσος, τό. ἔχθρα, ὑποτροφή. "Μῖσος ἔχω παρὰ "πάντων". αὐτὸ τοῦ Μισεῖμαι ὑπὸ πάντων.
Μισόσοφος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὴν φιλοσοφίαν. αντίκειται τοῦ, Φιλόσοφος.
Μισοστρατιώτης, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας.
Μισοσώματος, ὁ, ἡ. ὅστις μισεῖ καὶ καταφρονεῖ τὸ ἰδιάντα σῶμα. αντίκειται τοῦ, Φιλοσώματος. Πρόκλ. Παράφρ.
Μισοτεκνία, ἡ. τὸ μισεῖν τὰ τέκνα. ἐκ τοῦ
Μισότεκνος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὰ τέκνα.
Μισοτύραννος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς τυράννους.
Μισότυφος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν τύφον-τὴν ἀλαζονείαν. Λεκιαν.
Μισοφαής, έος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸ φῶς. Νικήτ. Χρον. Δ'. 16.
Μισοφίλιππος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον.
Μισοφιλόλογος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὴν φιλολογίαν, ἤτοι τοὺς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας.
Μισόφιλος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τοὺς φίλους, ἐχθρὸς τῆς φιλίας. ὁ ὑποτρεφόμενος ἢ καταρώμενος τοὺς ἰδίους τοὺς φίλους.
Μισόφροντις, ιδος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὰς φροντίδας.
Μισόχρηστος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἐχθρὸς τῆς χρησεως.
Μισόχριστος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸν Χριστόν. ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς χριστιανῶν.
Μισοψευδής, έος, ὁ, ἡ. ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.
Μιστυλάομαι, ῶμαι. ἀφ' ἧς μιστύλης τὸν ζωμὸν ἀρύομαι. Ἀεισοφαί. Ἱππ. 827. "Καμφθεῖν χειροῖν "μιστυλλᾶται τῆς δημοσίας". αλλ' ἐν τῇ ε'ίχυ 1168. "Ἐγὼ δὲ μυσίλας, μιμυσιλημβίας ὑπὸ τῆς θεοῦ τῆ "χειρὶ τῇ ἐλιφαντίνῃ". καὶ ἐκ τῆς ὑποκείσεως "Ὡς "μέγιστ' ἀρ' εἶχες, ὦ πέτινα, τὸν δάκτυλον", φαίνεται ὅτι, Μισύλη, ἢ Μισύλη, ἰδοὺ εἶ κυρίᾳ ξυμῆμα ἄρτου τὸ ὁποῖον τὸν κειλέσπε ἐποίησ ἀφὸ τοῦ δακτύλου, δι' οὗ ἀπειστόγγιζεν τὸν ζωμὸν ἐκ τοῦ τεμβλίου. πιότιν

Μιστύλη, ἡ. ξυμῆμα ἄρτου κοίλου οἷα δοίδυκος (κοχλιαρίου). κομμάτι ψωμὶ κοιλωμβῆμα, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς χυλιάριον. ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δουλεύεται ἡ ζωμὸν ἀρύσασθαι. Ἀεισοφ.
Μιστύλλω, εἰς μικρὰ ξυμῆματα τέμνω, κόπτω ὡς κομμάτια, κεμματιάζω, ἀφικόπτω, κατακερματίζω. Ζήν. Διαμιστύλλω. Ἰλ. Α. 465. Εὑρίσκονται αὐτοῦ καὶ ξεῖς λέξεις ἔτι καὶ, Μυσιλάομαι Μυσίλη, καὶ Μυσίλλω, ἀφ' ἧς ὑ, γεγεμμβύμαι, ἀπὸ ἧς ὁποίας τὴν ῥαφὴν καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ φιλοσοφοῦσιν. Ἂν ὅμως παῦτα παράγωνται ἐκ τοῦ Μίω, πρέπε βέβαια ὀρεπει καὶ νὰ γράφωνται Μισύλλω. τοιοῦτο εἶναι καὶ ἡ ῥαφὴ τοῦ, Μίτυλος, καὶ, Μύτιλος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. *Mutilos*, ἀμφισβητήσιμος.
Μίσυ, *Mysi*, Διοσκορ. ε'. 112. ξανθὸς χάλκανθος. *Vitriolerz*.
Μισυβρις, ιος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν ὕβριν μισῶν.
Μίσχος, ὁ. ὁ σύλος (τὸ κυτσιάι) ὑπὸ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τὸ φύλλον ἢ ὁ καρπὸς φυτῶν τινος, *Pedicellus*. Λατιν. *stiel*, *stengel*, Γερμ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 3. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μόσχος. 2) Ὄργανον τοῦ σκάπτειν βοπόδειον, παρὰ Θεοκαλοῖς. Θεόφρ. Αἰτιολ. Φυτ. γ'. 25. Ἀρτεμίδ. β'. 24. 3) Καθ' Ἡσύχιον ἔτι, Ὁ παρὰ τὸν φύλλω κόκκος. Ὁ μέγας Βασίλειος ὕστω φησὶν εἰς τὴν Ἑξαήμερ. Ὁμιλ. ε'. ὅτε ἦν ἀπεῶν, πόλκων καὶ αἰγειρῶν "Ὁ γὰρ Ὑποκείμενος τοῦ φυλλο-"λω κόκκος, ὃν μίσχον—τινὲς προσαγορεύουσιν, τὸ "σπέρματος ἔχει δυάμιν". ἄραγε τί ὀρεπει ἐνταῦθα νὰ ἐντοπόσωμεν, τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ φυτοῦ; ἢ ὀρεπει νὰ ἀναγνωσθῇ Μόσχος;
Μῖσώδης, εος, ὁ, ἡ. μισητὸς, μεμισημβύος, ἄξιος μίσους. ἀμφ.
Μιτόεργος ἄτρακτος". ἀδράκτιον τὸ ὁποῖον γνέκει καὶ σύρει τὸν μίτον ἤτοι τὸ νῆμα. Ἐπιχάρμ.
Μιτορράφης, έος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ μίτου-νήματος ῥαμβύος ἢ σιωτεθημβύος. "Μιτορράφεις ἀμφίβληστρα δίκτυον πεπλεγμβύον ἀφὸ λινοῦ νήματος. Ἀνάλεκτ. β'. 452.
Μίτος, ὁ. νῆμα, φάδι, ῥάμμα, κλωστή. "Ἀπὸ "λεπτῆς μίτου τὸ ζῆν ἐξαρτᾶται". ἢ ζωὴ κρέμαται εἰς τὸν τείχα. 2) Ἡ νειρά, ἡ χορδή, "κίθα-δα. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Φ. 762. "Πάντη "ἐξέλκουσα παρὲκ μίτα", ἤ, "μίτον" ὡς ἄλλοι ἀναγινώσκουσι, δεῖ σημαίνει ἄλλο εἰμὶ τὸ ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἐργαλείῳ ὑποτιμασμβύον πρὸς ἐξύφανσιν φάδι, καθὼς καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἀντιπάτρου Ἐπιγράμματι ὅπου ἡ γυνὴ ἀφὸ τοῦ ἐργαλείου "Εὑρέκτης διέκειτο μίτος". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μίσασθαι, αὐτί, Μισάσθαι, ἐκ τοῦ ωστοτύπου, Μίω, ἀφ' οὗ τὸ, Βίω, δεύω, πλέκω, Λατ. *Vio*. Μίττος, παρ' Ἡσυχ. πικτὸν τοῦ Σόφρ. Τύπος, Αἰολικ. Βίττος, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. *Vitta* "βλὰς καθαπειρωνεῖ καπὲ μίτων ἐξυφασμβύας". Πολυβ. γ'. 32. καὶ Κικέρ. Ἀττ. ιδ'. 16. "Ut mihi καπὲ "μίτον *scribere*". ὅπου ἑρμηνεύεται ἀφὸ τοῦ, Καπὰ λεπτόν". τὸ παρὰ Πολυβ. σημαίνει τὸ, Νῆμα συνυφασμβύον-πεπλεγμβύον, καθάπερ δηλαδὴ ὑφασματι. ἀλλος δὲ δύναται ἡ λέξις ἐκφρᾶσαι καὶ τὸ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ Μίτος σημαίνει καὶ τὸν Σπόρτα, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἀειθ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών.

ἀειθμὸν τὸ ὕφασμα γίνεται ἢ ὁμαλὸν ὡς τὸ Πανίον, ἢ πλυμιζὸν ὡς τὸ Δαμασκὶ, καμυχᾶς, κ. τ. τ.

Μιτόω, ῶ. ἐκτείνω-βάλλω τὸν μίτον εἰς τὸν ἐργαλειὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ σωσθείσῃ, Μιτόνω, Μιπαρόνω, ἐνταῦθεν καὶ τὸ Μιτάειον, τὸ διϊξάμβριον φυλάττον τὸν μιτὸν ἐν τῷ ἐργαλειῷ ὑφαντικὸν ὄργανον. "Τὰ καθ' ἑαυτὸν νήματα πολλὰ μιτωσαμβρίου". Ἀνθολογ. 2.) "Μιτώσασθαι φθόγγον". Μελέαγρ. ἐπίγραμ. 112. αὐτὶ τῆς, Ἁδειν, Ψάλλειν. καθὼς ἔτι καὶ τῷ, Μίτος, (ἀειθμ. 2.) πύνον ἐκδίδειν, λυείζειν.

Μίτρα, ἡ. Ἰωνικ. Μίζη. κυρίως Πᾶς δεσμὸς, δέμα, ταινία, ζώνη, παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁπλιτικόν τι ἐνδύσιμα ὑπὲρ τὸν χιτῶνα καὶ ὑπὸ τὸν κυνέωνα, μίτρῳ ὑφασμένον χαλκῷ ἔξωθεν ἐνειλημένον, χάριν πλείονος ἀσφαλείας. ἐν δὲ τραγελαφείοις τις ὁπλισις ἀλυσιδωτὴ ἢ λεπιδωτὴ, ἧς ἀρὰ τὰ ἤζικα φυλακτική. καὶ ἐνταῦθεν ἔτι καὶ τὸ δέμα πλαγίως τινος. Κόϊντ. Σμυρν. δ'. 213. σωσθὲν ὅμως λέγεται γυναικείως τις δεσμὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ δεσμὸς ἢ ἔμπλεγμα. καὶ τὸ ἐπίδεσμα τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς δι' ἃ ἐπιδέονται καὶ αἱ ζίγκες, (νυκτικὴ σκέπη). Εὐσεβ. Ἐκάβ. 914. ὁ Πίνδαρ. Ὀλυμπ. δ'. 125. πάσει τὸ, Μίτραις, αὐτὶ τῦ, Στεφάνοις. ἐξαιρέτως δὲ ἐν ἡ Μίζα, καλυμμάτι τῆς κεφαλῆς ὑπὸ γυναικείως τις ἀναδέσμως τῆς κεφαλῆς ἧς γυναικῶν ἧς Ἀσιανῶν ἐθνῶν ἧς Περσῶν. Θεόκειτ. ιζ'. 19. ἧς Λυδίων, Πίνδαρ. Νέμ. ν'. 25. Παρ' Ἡροδότῳ Ζ'. 62. ἔφερον οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς Πίλας, οἱ δὲ Κίσσιοι, Μίζας, ("μιζηφόροι ἦσαν"). ἡ Μαιώνιος ἢ ἡ Φρύγιος Μίζα εἶχεν ἐξοχὰς ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη, καθὼς π. χ. τὸ τεθραύλιον παρ' ἡμῖν καλπάκι λεγόμενον, καὶ ὑπὸ κάπο τῆς σιαγόνος ἐδένετο. Ἀντὶ τῦ, Ζώνη παρθενικὴ, πάσει τὸν λέξιν Ἀπολλών. ὁ Ῥώδ. ἐν ἀ. 288. καὶ δ'. 1024. Παρ' Ἱπποκρ. πυτὸν ἐσὶ πρὸ, Ἐπιδίδυμις. ἐκ τῦ Μίτος, Μιτρός.

Μιτροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μίτραν φέρων.

Μιτρίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Μίζα.

Μιτροφορέω, ῶ. μίζαν φέρω-φορῶ. ἐκ τῦ

Μιτροφόρος, καὶ Ἰων. Μιτρηφόρος, ὁ μίζαν φέρων ἢ τὸν φορῶν ἐπὶ τῆς ἀσφύος ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Λέγεται καὶ ἐπὶ ζιφυλῶν ἀνδρώπων, διότι οἱ Λυδίοι τοιαύτην στολὴν ἔφερον. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 531.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τὸν χιτῶνα μίζαν φέρων. Ἀθήν. ιβ'. 526. "Ἐκαλοῦντο μιζοχίτωνες, (ἐζώνυντο μίζας πολυτελεῖς), ἐπεὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιζοχίτωνας καλεῖ".

Μητρόω, ῶ. μετὰ μίτρας στολίζω, στεφανόω δηλαδὴ τὸν ὀσφὺν ἢ τὸν κεφαλὴν μετὰ μίζας.

Μιτρώδης. Ζήτ. Μιτώδης.

Μίτυλος, ὕλη, ἡ Δωρικ. υλα, υλον, ἡ Μύτιλος. ἔνθεν τὸ Λατιν. *Mutilus*. κολοβὸς, πεπωπεκασμένος, ἐξαιρέτως δὲ, ἀνὴρ κεράτων, σιῦτος, ἄκερως. Θεόκειτ. "Αἶγα μιτύλαν". Ζήτ. Μισύλλω.

Μίτυς, υος, ἡ. εἶδος κυρὸς δι' ὃ αἱ μέλισσαι φράττουσι καὶ συπόνους τὰς ζυπὰς καὶ χαραγμάδες τῆς κυψέλης τῦ κηρύλου. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. δ'. 40.

Μιτρώδης, ὁ, ἡ. (μίτυς) "Βρόχος μιτώδης". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1222. αὐτὶ, Εὔμιτος, πολύμιτος. βρόχος ἐξ ἐκκύρτε ῥήματος, ὅπερ ἐφέταρον, Μιτρώδης, ἐκοπτο.

Μίχω. Ζήτ. Ὀμιχῶ.

Μίω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μίτος.

Λ

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

Τὸ Μ μετὰ τῦ Ν.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ. κατὰ συναλοιφὴν ἐκ τῦ Μίνα. ἑκατὸν δραχμαὶ ποιῦσι μνᾶν μίαν κατὰ τὸ βάρος ὡς ζύγιον, ἢ κατὰ τὸν χρηματικὸν τιμὸν ὡς ποσότης ἑκατὸν νομισμάτων. αὕτη δὲ διάφορος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ κυρίως Ἀττικὴ ὅμως ἀναλογᾷ μὲ 22. παλάρας τῦ Ῥήνου, καὶ 14. ½ Οὐγγίας. Ἐγὼ εὗρον ἐν τῇ πατρίδι μου μεταξύ τινων ἐπιπέδων μίαν ἐκ μολύβδυ κυκλοτερῆ κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἐπιγραφὴν ΜΝΑ, τὸν ὁποῖον ζυγιάσας, εἶχε βάρος ἑκατὸν πενήκοντα δραμίων ταρκικῶν. ὅθεν

Μναᾶῖος, Μναιαῖος, Μναῖος, ὁ μνᾶς σταθμὸν ἕλκων. ὁ μνᾶς βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Μνάομαι, ῶμαι. τὸ ἁπλοῦν τύτο ἔχω ἐν χρήσει ἐν τῷ, Ὑπομνῆσαι, καὶ ἄλλων σωσθέντων. Μέλ. Μνήσω, Μνήσομαι. Παρακείμ. Μέμνημαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ-φέρω ἢ ἔχω εἰς τὴν μνήμην μου, μνήμην ποιοῦμαι. μετὰ Ἀπαρεμφάτ. "Μέμνημαι ποιήσας". ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔκαμα. μετὰ Γενικῆς ἔτι καὶ Αἰτιατικῆς προσώπων καὶ πραγμάτων, αὐτὶ τῦ, Ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τι πρᾶγμα. ἔτι δὲ καὶ "Μέμνημαι τύτε τὸν "λόγον". ἀναφέρει-ἐνθυμᾶται παύτην τὴν ὁμιλίαν. μνήμην ποιεῖται. Μετὰ Γενικῆς καὶ Ὑπέρ, Δημοσθ. Παρ' Ὁμήρ. ἔτι αὐτὶ τῦ, Ἐνθυμοῦμαί τινος. σοχάζομαι-ἔχω κατὰ νοῦν πρᾶξίν ἢ χρείαν τινά. "Ἐμνήσατο σίτου. Μνησόμεθα δόρπου, χάρμης, ἀλκῆς, "ὕπνου", αὐτὶ τῦ, Φαγόμεθα. ἡμεῖς θέλομεν φάγειν", ἀφέτου νὰ φάγωμεν, κ. τ. λ. ἀσυνήθες ὅμως τὸ "Φύγαδε μνώοντο". αὐτὶ τῦ, Φυγῆς. Ἰλ. Π. 697.

Ζήτ. ἐν τῷ, Μνήσκω.

Μνάομαι, μνῶμαι. ἔραμαι λαβεῖν, ζητῶ, ποθῶ, γυρεύω, παρίζω ν' ἀποκτήσω-ν' ἀπολαύσω τι. "Μνεώμενος ἀρχὸν". "Ζητῶσεν-ἔπαρχε ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἀρχήν. Ἡρόδοτ. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ Μνησίλεω, ζητῶ νὰ πάρω εἰς γυναῖκα κόρην τινά. καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Μνηστήρ. "Ὡς μεμνέωτο δρόμα". Ἰλ. Ψ. 361. πυτὸν τῷ, Ἐπιμελοῖτο, καὶ Ἐπισκοποῖτο. σωσθέστερον δὲ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Κυρωπ. Α'. ε'. 3. "Μεμνῶτο". ὁ Κράτης αὐέγνωσε παρ' Ὁμήρ. Μεμνοῖτο. καὶ ὁ Πίνδαρος εἶπέ πυ, Μεμναίατο. Ἐτυμολογ.

Μναρός, ὁ. καθ' Ἡσύχ. καὶ Συίδ. μαλακὸς, θυμήρης, ἡδύς. ὁ Φώτιος φροσίδησιν ἔτι καὶ, Ῥάθιος, ἀναφέρων τὸν Κρατῖνον, αὐτὶ, Μναρός.

Μνασιδωρέω, ῶ. Ζήτ. Μνησιδωρέω.

Μνασίον, τὸ. ἢ κατ' ἄλλες, Μναεῖς, μέζον σίτε παρὰ Κυπρίοις δύο μεδίμνων. Ἡσύχ.

Μνάσιον, τὸ. Αἰγυπτιακόν τι φυτὸν ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔζωγρον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 9.

Μνάστειρα, ἡ. Θηλυκ. τῦ Μνηστήρ, ὁ. πυτὸν τῷ, Μνηστήρ.

Μνάω, μνῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μνάομαι, καὶ, Μνήσκω.

Μνέα, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μνᾶ.

Μνεία, ἡ. (μνέω, μνάω) ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἀνακάλεσις τινὸς εἰς τὴν μνήμην, μνόμη.

Μνῆμα, τὸ. (μνάω) *Monumentum*. πᾶν ὅ,τι γίνεται-πράττεται-ὁμιλεῖται-γράφεται πρὸς ἐνθύμησιν ἤ-τοι εἰς μνήμην πράγματός τινος. πυτὸν τὸ, Μνημεῖον. "Μνῆμα ἔχησιν ἀγαθόν". Θέογνις 114. μνημεῖον-πάφον. ὅθεν

Μνημάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν μνῆμα.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μνηματίτης λόγος". παυτὸν τῷ, Ἐπιτάφιος. Εὐσάθ.

Μνημεῖον, τὸ. μνῆμα, τάφος, μαυσωλεῖον, παῤ ὅτι γίνεται ἢ ὁμιλεῖται - γεάφεται ὡρὸς ἐνθύμησιν τινός. κοινός τις τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ἀξιόλογα ὡράγματα. ἢ τὸ ὑποκείμενον μνήμης ᾗ ἐνθυμήσεως τινος. Monument, monumentum, σημεῖον δηλαδὴ δημόσιον δι' ὃ μεταφέρεται εἰς τὸς μεταγενεστέρους ἡ μνήμη αὐθρός τινος ᾠφιλήμε ἢ ὡράξεως. Μνημονικόν, ἐνθύμησις, μνήμη. "Τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τὸ μνημεῖον". παῤ ὅ,τι μάθωσιν ἢ ἀκούσωσιν οἱ παῖδες ἐν τῇ νεότητι αὐτῇ, τοῦτο ἐντυπᾶται μὲ θαυμάσιον τινὰ ζόπον εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῆ. Πλάτ. Τίμ. ἐκ τοῦ

Μνήμη, ἡ. ἡ δύναμις τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ἔχων κρατεῖν εἰς νοῦν. ἐνθύμησις, ἐνθυμητικόν, ἀνάμνησις, ἀνάκλησις ὡράγματός τινος εἰς τὸν νοῦν, μνεία. Ἡρωδιαν. δ'. 8. "Ὁ τῆς βασιλικῆς μνήμης ὡροεσώς". ὁ ὡροεσὼς τῆς βασιλικῆς ἀρχείης ἢ καμπινέτε.

Μνημεῖον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Μνημεῖον.

Μνημονεῖος, ὁ, ἡ. (μνήμων) ὁ εἰς μνήμην τεθνηκώς. "Ζωήματα μνημόνεια". Πολυδ. ε'. 108. ἐρωτήματα, δι' ὧν ἐν παυτῷ γυμνάζεται ᾗ τὸ μνημονικόν. ὅπερ ὡρότερον Μνημόνια, ἔκειτο.

Μνημόνευμα, τὸ. μνήμη-ἀνάκλησις ὡράγματός τινος εἰς τὴν μνήμην εἴτινα λόγον ἢ ταξιν, τὸ ὁποῖον ἀφ' ὑπογύσεως τινος μιμνησκόμεται. Πλούταρχ. καὶ Ἐρατοσθ. καπασερ. 41.

Μνημονευτικῶς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Μνημονευτικῶς. ὁ αὐτὸς ἢ ὁ ὑπαιδεὶς εἰς μνήμην.

Μνημονευτὸς, τὴ, τὸν. τῷ ὁποίῳ μνήμην ποιεῖσθαι τις, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐνθυμηθῇ, ἢ νὰ τὸν μνημονεύσῃ.

Μνημονεύω, (μνήμων) κατὰ νοῦν ἔχω, ἐνθυμοῦμαι, μνείαν ποιοῦμαι, μέμνημαι. μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτιατ. Ἐνεργητ. ἀνακαλῶ - φέρω εἰς μνήμην-εἰς ἐνθύμησιν. κίμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τίς τι. μετὰ Αἰτιατ.

Μνημονικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Μνημονικῶς. (μνήμων) ὁ εἰς μνήμην ὑπαιδεὶς ἢ αὐτὸς. ἄρχ. "Ἁμάρτημα μνημονικόν". σφάλμα τῆς μνήμης. "Οσις ἔχει καλὴν μνημονικὸν καὶ καλῶς κατακρατεῖ τὰ ὡράγματα εἰς τὴν μνήμην του. ᾗ "Οσις δύκολως πάλιν ἀνακαλεῖ αὐτὰ εἰς μνήμην. τὸ Μνημονικόν, αὐτὴ τὴ, ἡ Μνήμη. Ξενοφ. Οἰκονομ. δ'. 11. ἀλλ' ἐν Συμποσ. δ'. 62. εἶναι ὡς τὰ Μνημονικὰ τὰ Ἀριστοτ. περὶ Ψυχ. γ'. 3. ᾗ Κικέρ. Τεχνικὴ μνήμη. ἡ Τέχνη τὰ ἐνθυμεῖσθαι.

Μνημόνιος. Ζώπ. Μνημόνειος.

Μνημοσύνη, ἡ. παυτὸν τῷ, Μνεία, καὶ, Μνήμη. τὸ μνημονικόν. "Μνημοσύνη τις πυρὸς γμέσθω". Ἰλ. Θ. 181. αὐτὶ, Μνησθησώμεθα, μιμώμεθα πυρός. χρὴ εἶναι πυρὸς, τοιαύτην-ἐνθυμεῖσθε ὅτι χρειάζεται ᾗ πῦρ. Παθητικ. τὸ ὑποκείμενον τῆς μνήμης, μνημόσυνα. Ἐτι δὲ ᾗ ἡ Μήτηρ τῶν Μουσῶν ἐκαλεῖτο ὕτως, ἐπειδὴ ᾗ ὡρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τέχνης τὰ γεγραμμένα ἡ μνήμη ὡς θεὸς ἦτον εἰς σύα. Ποιητικ. ἔτι δὲ κυρίως ἐπιλοκὴν τῆς

Μνημόσυνος, συνὴ, νον. ὁ ὡρόξενος μνήμης ᾗ ἐνθυμήσεως. ὁ κρατῶν καὶ φυλάττων τὴν μνήμην. "Γράμματα λήθης μνημόσυνα". Πλούταρχ. ἀμφ. Μνημόσυνον, τὸ. παυτὸν τῷ, Μνημεῖον. τὸ ὑποκείμενον μνήμης ᾗ ἐνθυμήσεως.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ. (μνάομαι) ὅσις ἐνθυμεῖται, ἔχει καλὴν μνημονικόν. Ἐνεργητ. ὁ ὡρόξενος μνήμης, ὁ ἀνακαλῶν-φέρων εἰς μνήμην. σύμβολος, ὑπομνηστὴς, ὁδηγός, ἡγεμών, ὡροεσώς. Πινδαρ. Ἡφαιστ. α'. ὁ δὲ Εὐσάθιος εἰς Ὁδυσ. Λ. ἀναφέρει ἐκ παλαιῶν ἱστορικὰ παραδείγματα. παῤ Ὁμήρ. καλεῖται "Ἀρχὸς νεκύων φόρτου μνήμων ᾗ ὑπήκοος ὁδοίων". Ὀδυσ. Θ. 163. ὁ τῆς νεὼς γραμματεὺς εἶτον λογισὴς καὶ ὑποκαίτωρ τῶν φορτηγημάτων. Τοιοῦτρόπως ἐκαλοῦντο Ἡρομνήμονες ἐν Ἀθήναις, οἱ τὴν φροντίδα καὶ ὑπαλλαγὴν τῶν κατ' ἔτος ἐν Δελφοῖς θυσιῶν ἔχοντες. Καὶ τὰ τοῦτο ἐλέγετο ᾗ ἀρχοντεία τις ἐν Κωνσταντινοπόλει. Οἱ ἐν Σικελίᾳ Δωρεῖς ἔλεγον Μνάμονα (παῤ ὃν Πλούταρχ. παροβλ. συμπ.) τὸν Ἐπίσαθμον.

Μνησαίατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Μνήσαιντο. ἐκ τοῦ Μνάομαι. Ἰλ. Β. 492.

Μνησάρετος, ἀφ' ὃ τὸ, Μνησαρέτη. ὁ ἐναρέτως ᾗ τὴν ἀρετὴν εἰς μνήμην ἔχων, ὕπως ἐκαλεῖτο ποτὲ ἡ Φρυνή. Πλούταρχ.

Μνησάσκετο, Ἰωνικ. ὑπερσωτ. τοῦ, Μνάομαι.

Μνησιδωρέω, παρὰ Δημοσθ. "Μνησιδωρεῖν" ἐστὶ τὸ Μνάομαι ᾗ Δῶρον. προσφέρω δῶρα καὶ θυσίας πρὸς δυχαείτησιν. ἀλλαχοῦ δὲ αὐτὶ τοῦ, Εὐχαειτῶ, χάριτας ὑποδίδω.

Μνησίθεος, ὁ, ἡ. (μνῆσις) ὁ τὸν Θεὸν ἐνθυμούμενος ἐναρέτως, ὅσιος. ἀμφ.

Μνησικακέω, ῶ. μνησίκακος εἰμὶ, ἢ μνησικακίαν ἔχω. δεὺ λησμονῶ-ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τὴν κατ' ἐμοῦ ἀσκηθεῖσαν ὑπό τινος κακίαν-ἀδικίαν-ζημίαν-ὕβριν. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ'. 1. "Μὴ μνησικακήσειν αὐτοῖς τῆς διαιρτείας". Λέγεται ᾗ, Μνησικακῶ τινά. ἀλλ' ἧττον παρὰ τοῖς ἀρίστοις. ὅθεν

Μνησικακητικὸς, παυτὸν τῷ, Μνησίκακος. Ἀριστοτ. Ἐπικτ. ἀ. 15. ᾗ

Μνησικακία, ἡ. τὸ νὰ ἐνθυμῆται τις τὴν κακίαν-ζημίαν ἢ ὕβριν τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ὑπό τινος, ᾗ νὰ ζητῇ ἐκδίκησιν.

Μνησίκακος, ὁ, ἡ. ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μνησικάκως. (κακὸν, μνάομαι). ὅσις ἐνθυμεῖται-φυλάττει εἰς τὴν μνήμην του τὴν κακίαν-ὕβριν ἢ ζημίαν τὴν ὁποίαν ὑπέφερε, ᾗ ζητεῖ καιρὸν δεξὶ νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν. Ἀριστοτέλ.

Μνησίνοος, ος, ὁ, ἡ. ᾗ, Μνησινὸς, ἡ. φρόνιμος ὡς ᾗ τὸ, Μνησάρετος. παρὰ Παυσανίᾳ β'. 22. καλεῖται ἄνθρωπος τις ὅσις παῤ Ἀπολλοδώρῳ γ'. ἰατρὸς Μιτυλήνης, λέγεται. Μνησινόη ἐκαλεῖτο ᾗ Λήδα. Πλούταρχ.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐνθυμούμενος εἰς τὸν βλάβην-ζημίαν ἢ εἰς τὸ χεῖρος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 187.

Μνῆσις, εως, ἡ. ἐνθύμησις, μνήμη. ἐκ τοῦ, Μνάομαι.

Μνησιτόκος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν χρῆσιν ἐνθυμούμενος χρηστικὸς, καρποφόρος.

Μνησιχάρη, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἡδονή.

Μνήσκω, Μνήσκομαι, παυτὸν τῷ, Μέμνημαι. ἐκ τοῦ, Μνάω. Ἀθήν. σελ. 463. ἐνταῦθεν τὸ Λατινικὸν Miniscor.

Μνησπεία, ἡ. (μνησθῶ) ὁ πόθος ἢ ἡ ζήτησις κόρης τινὸς ἀγὸς ὑπανδρείαν, ἀρραβώνων.

Μνήσευμα, τὸ. τὸ μεμνησθυμένον. "Γυναικὸς μνήσευμα". ἢ μεμνησθυμένη-ἀρραβωνιασμένη γυνή. Εὐριπ. Ἑλεν. 1530. ἐπὶ δὲ ᾗ αὐτὴ τὴ, Μνησίη, γάμος, ὑπανδρεία. Εὐριπ. Φοίν. ᾗ Νικήτ. Χρονικ. Θ. 8.

Μνησευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς μνησίαν ἢ μνήσευμα αὐτὸν. ἐκ τοῦ, Μνησεύομαι. ὅθεν

Μνησεύω, ἢ, Μνηστεύω, ποθῶ-παρακαλῶ νὰ ἑνώσω δύο εἰς γάμου κοινωνίαν, προξενῶ, ποθῶ νὰ παυδρεύσω τινά. Μέσ. Μνησεύομαι. ποθῶ-παρακαλῶ νὰ ὑποταξάσω τὴν ἀγαπητὴν κόρην τινὸς ᾗ νὰ τὴν λάβω εἰς γυναῖκα. μνησεύω ἑμαυτὸν, ἀρραβωνίζομαι, γομφεύω.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φιέσμαι. δίδω τῷ ὑποχεσίνμι πορός τινα ὀξὲ γάμον (συμβιβάζομαι, συμβάζομαι). ἔτι δὲ καὶ Ἐνεργητ. "Μνησήσας Ἑλεάν". Θεόκειτ. ιη'. 6. αὐτὶ τῦ, Ἐ"μνησθὴν. καὶ "Μνησθὴν ἐκ κακῆς ἐθλὸς αὐήρ". Θέογν. 1068. μετιωέχθη δὲ ἡ λέξις καὶ αὐτὶ τῦ, Ποθῶ, παχίζω-κατοχύνομαι ὀξὲ νὰ κερδήσω-ν' ὠπολαύσω-ν' ὠποκτήσωτι. ἢ πορόζενος γίνομαι τῷ ν' ὠποκτήσητι. Παρ' Ἀπολλοδώρ. β'. ἐ. 5. "Μνησθέντα τῷ "θυγατέρα τινί". ὑπόχομαι εἰς τινα νὰ δώσω τὴν θυγατέραμε εἰς γυναῖκα· ὀξὲ ἐναντίας δὲ τὸ "Μνησθέ"σθαι τὴν θυγατέρα". ὑπόχομαι ἢ πάχω νὰ λάβω αὐτὸν εἰς γυναῖκαμε.

Μνησή, ῆς, ἡ. ἀρραβωνιασμόν, συμβιβασμόν, ἀρραβωνιαστικὴ νύμφη.

Μνησήρ, ῆρος, ἡ, Μνησὴς, ῆ, ὁ. ὅσις μνησθέται κόρῳ τινα. ἀρραβωνιαστικὸς, συβασικὸς, νυμφίος. ὁ ἐπιθυμῶν ὑπανδρευθῆναι μετά τινος. "Ομηρ. ἐν Ὀδ. Μεταφορ. καὶ ὅσις ποθεῖ-παχίζει ν' ὠπολαύσῃ-ἢ νὰ κερδήσῃτι. Ζήτ. ἐ Μνήσωρ. καὶ ὅσις ζοχάζεται-ἐνθυμεῖται-ἔχει κατὰ νῶτι. Πίνδαρ. Νέμ. ἀ. 24. "Πο"λέμε μνασῆρα λαῶν". αὐτὶ τῦ Μαχητὴς, πολεμιστής. ὡς καὶ τὸ "Μνᾶσθαι σίτε" αὐτὶ τῦ, Τρώγειν.

Μνησήριος, ὁ, ἡ. ὁ αὐήκων εἰς τὸν μνησεῖαν ἢ εἰς τὸν μνησῆρα. ὁ εἰς τὸ ὑπάρξενος.

Μνηστηριώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ μνησῆτε, ἢ πρέπων αὐτῷ, "Γέλως μνησηειώδης". Κλήμ. παιδ. β'. 5. ὅπε ἄλλοι Κνησειώδης, ἀναγινώσκεσι.

Μνηστηροκτονία, ἡ, Μνηστηροφονία, ἡ. (κτείνω, φονεύω) τὸ φονεύειν τὺς μνησῆρας. ἐκ τῦ

Μνησηροκτόνος, ὁ. ὁ τὺς μνησῆρας κτείνων-φονεύων.

Μνῆσις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μνῆσις, ἡ, Μνήμη.

Μνησὸς, σὴ, σὸν. μεμνησθμένος, ἀρραβωνιασμένος.

Μνήσρια, ἡ. πορόξενιὰ, ἡ μνησείας πρόξενος, μαρτυρία. ἐκ τῦ Μνησήρ.

Μνῆσρον, τὸ. ἀρραβὼν, γάμος. καὶ τὸ σημεῖον δι' ὃ γίνεται ἡ μνησεία, ἢ τὸ ὁποῖον δίδεται ἐν καιρῷ τῆς μνησείας ὡς σωθήκη τῦ γάμε. "Τὸ δεύτερον μνῆ"στρον". ὁ δεύτερος γάμος. Νικήτ. Χρον. δ'. 5.

Μνησὺς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, Μνησεία ἢ Μνήμη. ἀμφ.

Μνήσωρ, ορος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μνησῆρ. Ἡσύχ. καὶ Νικήτ. Χρον. ε') Ταυτὸν τῷ, Μνήμων. Αἰσχύλ. Θηβ. 164.

Μνιαρὸς, ρὰ, ρὸν. ἐξ, Μνιόεις, ἔσσα, όεν. (μνίον) σύμφυτος-πλήρης βρύων-μνίων-φυκίων. Ὀππιαν. ε') Μαλλιαρὸς, ἀπαλὸς, μαλακὸς, Ζήτ. ἐν τῷ, Μνῆς.

Μνίον, τὸ. βρύον, παρόμοιον τῷ μαλλῶν ἐν τῇ θαλάσῃ φυόμενον, διαφορετικὸν τὸ, Φῦκος.

Μνιώδης, ες, ὁ, ἡ. "Θεία μνιώδια". αὐτὶ, Φύλλα τῦ βρύων. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 497. ταυτὸν τῷ, Μνιόεις, ἐκ τῦ, Μνίον.

Μνοία, ἡ. παρὰ Κρησὶ, οἱ δοῦλοι-σκλάβοι, ὡς παρὰ Λακεδαιμ. οἱ Εἵλωτες. παρ' Ἡσυχ. "Μνοία, ἱκετία. Μνοῖται, δοῦλοι. Μνῶα, δουλεία". Ἀθήν. σελ. 276. ἐ, 263. Πολυδ. γ'. 83. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ποιητὴς Ὑβρείας παρ' Ἀθήν. σελ. 696. λέγει "Δε"σποτᾶς μνοίας κέκλημαι". κύριος εἰμὶ τῶν δούλων. ἄρα, ἐκ τῦ Μνοία, γίνεται Μοῖα καὶ Μνῶα. ὅθεν Μνοΐτης, Μναΐτης, καὶ, Μνώτης, ὁ δοῦλος. Παρὰ Σφάβ. ιβ'. σελ. 817. κεῖται ἡμαρτημ. "Κρησὶ μὲν "ἐθνικῶς ἡ Μινῶα καλεμένη σωσοδος". αὐτὶ τῦ, Μνωΐα.

Μνόος, Μινοῦς, ὁ. ὁ χνῆς, τὸ μαλακὸν χνόῃ τῆς ψυχείας, ἔριον. καὶ τὸ ἀπαλὸν μαλλίον τῶν νέων ζώων καὶ πτηνῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν χλωαείων, καθ' Ἡσύχιον. ὅθεν τὸ, Μνιὸς, (Εὐφορίων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ἰός). καὶ, Μνιαρὸς, ὁ ἀπαλὸς, μαλακὸς, μαλλιαρός. Ὁ Ἡσύχ. Σχίδ. καὶ Φώτ. ἐχρσιν ἔτι, Μναρὸς, μαλακὸς, ἡδὺς, ῥάδιος. πιθανῶς αὐτὶ τῦ, Μνιαρός. ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι τοκοῦτον καὶ τὸ Ἀμνὸς, ὁ ἀπαλὸς καὶ ξυφερὸς, διότι κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. "πα"ρὰ τὸ Μνῆς, ὅπερ σημαίνει τὸν ἐκ γενετῆς μαλθα"κὸν αὐτὸ εἶχα" ὡς ἔ Μνάδην". Ἐπάνω εἰς τὸ Μνιὸς, ἁρμόζει ἔτι καὶ τὸ τῦ Ἡσυχ. Μνοῖον, μαλακόν. Ἐν Ἀναλέκτ. Βρυγκίν. β'. σελ. 170. τὸ σκέπασμα τῦ χρώματος (τὸ πάπλωμα ἢ ἡ Σέργα, ἡ Γιάμπολη) "Τάπης βαθυῤῥώλιος μνιαρός". Ἐν ἐπιγράμ. Φιλοδήμε, ἰ. ἡ αἰσχύνωσις "Καὶ μνῆ χρῶτα περνοτέρη". εἶναι ἀμφίβ. ἐπειδὴ τινὲς αὐτὶ τῦτε, ἀναγινώσκεσι, Κρέμνῃ, αὐτὶ τῦ, Καὶ ἀμνῆ. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τῦ, Μνίον, ὡς καὶ τὸ, Μνιαρὸς, παρ' Ὀππιαν. Ἀλιευτ. β'. σημαίνει τὸ, Μαλλιαρος, μαλακὰς τείχας ἢ μαλλὺς ἔχων, καὶ τὸ, Βρυώδης, Φυκιόεις. τὸ Γλωσσάρ. τῦ Σπεφ. ἔχει, Μνάδιον, *Pluma*. τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ πτερὰ τῶν ὀρνίθων καὶ μάλιστα τῶν ἀρτιγενήτων. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ σωνηθείᾳ Μνίον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἤτοι ὁ κῆπος τῶν γυναικῶν.

Μνώα, Μνωΐα, Μνωΐτης, Μνώτης. Ζήτει ἐν τῷ, Μνοΐα.

Μνώομαι, ταυτὸν τῷ, Μνάομαι, ἐκ τῦ Μνάω, Μνῶ, μνησθήσομαι, νυμφεύσομαι. καὶ, ἔχω κατὰ νῶν, ἐνθυμᾶμαι, εἰς νῶν φέρω, ὑπομιμνήσκομαι. Ὀδ. Δ. 106.

Τὸ Μ μετὰ τῦ Ο.

Μογγὸς, ὁ βαθεῖαν καὶ σκοτεινὴν φωνὴν ἔχων. Ἱππιάτ. ὅπε ὁ ὶς "Ἐγὼ δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς ἀλ"λὰ λαμπρός".

Μογείω, ταυτὸν τῷ, Μογέω. Ἡσύχ.

Μογερὸς, (μόγος) καὶ Ἐπίῤῥ. Μογερῶς. ὀδύπονος, κοπιαστικὸς, μοχθηρὸς, φροντιστικὸς, ἐλεεινός. ὁ πόνος καὶ μόχθος ὑποφέρων, κακοπαθὴς, παλαιπωρος. Αἰσχύλ. Θηβ. 812. "Μογερὰς καὶ δυσειδαίμονας". αὐτὶ τύτε εἶπον τινὲς καὶ, Σμυγερός.

Μογέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Πονέω, ἐργάζομαι, δειλόω, κόπος-πόνος καὶ μόχθος ὑποφέρω-ὑπομένω, πόνος αἰσθάνομαι, παλαιπωρῶμαι, κακοπαθέω, ἀσθενὴς εἰμὶ, κοπιάω. παρ' Ὁμήρ. Πρωτότυπον τύτε ἐστὶ τὸ, Μόγω, ὅθεν τὸ Μόγος καὶ Μόχθος, ὡς ἐκ τῦ Λγω, Ἄχθος. ὅθεν

Μόγημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μόγος. Νικήτ. Χρον. ιά. 12.

Μογιάω, Λακωνικ. αὐτὶ, Μογέω. Ἀεισοφ. Λυσ. 1003. ὡς τὸ, Ἐπανιάω, Ἀφιπιάω, κ. τ. τ.

Μογιλαλιὰ, ἡ. ἡ βαρεῖα ὁμιλία-λαλιά.

Μογιλάλος, ὁ, ἡ. ὁ βαρέως-δυσκόλως ὁμιλῶν. Ἀέτιος ἡ. 38. ταυτὸν τῷ, Ἀγκυλόγλωσσος. παρὰ δὲ τοῖς Ὀ. αὐτὶ τῦ, Ἄλαλος, βλοβὸς, ἐννεός.

Μόγις, Ἐπίῤῥ. μετὰ κόπε, μετὰ βίας, μόλις. Πλάτ. ἐκ τῦ Μόγος, ὡς καὶ τὸ, Μόλις ἐκ τῦ Μόλος.

Μογισαφεδάφα, Λυκιακ. Ζαγοπ. 199. (μόγις, ἔδαφος, ἄπτομαι) μόλις ἐφαλάφα-ἔπιασε τὸ ἔδαφος.

Μόγος, ὁ. πόνος, μόχθος, κακοπάθεια, ἄσκησις, κόπος, φροντὶς, παλαιπωρία, κάματος, ὡς καὶ τὸ πόνος. "Ἐστι δὲ μετὰ τῦ Μόχθος εὖ καὶ τὸ αὐτό. Πρωτότυπον τύτε φαίνεται ὅτι ἦτον ποτὲ τὸ, Μόσσω, μέλ. Μόξω. ἀφ' ὃ ὁ παρακείμ. Μέμοχα, ὅθεν τὸ Μόγος. καὶ ἐκ τῦ, Μέμοχθαι, Μόχθος. ὁ Ἡσύχ. ἐνταῦθεν ἔχει, Μόξοντι καὶ Μοξεῦντες, αὐτὶ Πονῶσι.

Πυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πυρέσσοντι, κ. τ. τ. ᾗ ἐπομβρίως Μογέω, ᾗ Μογθέω.

Μογοσοκέω, ῶ. πόνῳ τῆς γλυπάσεως ἔχω, ἢ μετὰ πόνων γλυφῶ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Μογοσόκος, ὁ, ἡ. ὁ δυσκόλως γλυφῶν. ᾗ ὁ εἰς τὴν γλύπησιν ἢ τὰς γλυπάσας βοηθῶν, λοχαγίζει. Ἰλ. Τ. 103. "Εἰλείθυιά μογοσόκος". ἡ ἀπὸ τὰς τικτούσας καπιῶσα ἢ ἡ τὰς μόγους ἀποκαφίζουσα τῆς τικτουσῶν. Θεόκριτ. κζ'. 29.

Μόδιος, ὁ. παρὰ Δεινάρχ. μέζοντι σίτου, τὸ τεῖον μέρος τοῦ ἀμφορέως, ᾗ τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου ἀπελαμβάνων. Κατὰ Ἡρώνα τὸν Γεωμέτρην εἶναι καὶ κανόνιον Γεωμετρικὸν, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ Σχοινίον ἢ Σωκάδιον δεκαέργυιον μετροῦ ἑξακοσίας ὀργυιὰς, ᾗ μὲ τὸ δεκαόργυιον, ἑξακοσίας ὀγδοήκοντα ἑκατό. παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι καὶ Μόδιον εὖ, ᾗ, Μοδισμὸς, ὁ. ἡ ἑξὰ τοῦ μοδίου καπιμέτρησις. παρ' αὐτῷ ἀπολαμβάνει ὁ "Σπόρτος μος μόδιος, τεσσαράκοντα λίτρας". ᾗ "Μία λίτρα "πέρει γὰρ ὀργυιὰν πέντε". ἄρα πεντὰν τῆς τῶν συνηθείας Σχῆμα, ἢ Δολεμι.

Μόδος, ἡ. παρ' Ἱπποκράτ. εἶδος φυτοῦ. ὁ Καΐλιος Αὐρηλ. μετέφρασε ἑξὰ τοῦ, Βρυωνία. ἄρα, Μαδὸς, πρέπει νὰ ἀπαγωσθῇ.

Μόθαξ, ὁ. πανὸν τῆς, Μόθων.

Μόθος, ὁ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ θόρυβος, πόλεμος, μάχη. "Ἵππων μόθων". Ἰλ. Η. 117. "Μόθε ἐς ἀ"κόρητε". ὅπερ τινὲς ἑρμῆα. ἑξὰ τοῦ Φρύαγμαι, καὶ Πόνος. Ζήτ. Μῶλος. ὁ Φώτ. προσίθησι ᾗ, Τάραχος, φόβος, ἀπάτη, θόρυβος.

Μόθουρα, ἡ. παρ' Ἡσυχίῳ, τὸ μέρος τῆς κώπης τὸ ὁποῖον κρατεῖται ὑπὸ τῆς χειρός. παρ' Ἀειστοτέλ. Φυσιογν. "Τῶν μὲν ἐν λοφύρων ἢ μοθύρων" ἢ ὡς ὁ Βαθαῖος αὐτί, Λοθύρων, ἀπαγινώσκει. ἀμφ.

Μόθων, ὁ. παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο Μόθακες, ᾗ Μόθωνες, τὲ παιδία τῆς πολιτῆς τῆς ἐκ τῆς Λακωνικῶν (ἀχὶ δὲ ᾗ ἐκ τῆς Σπάρτης) πόλεων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ Σπάρτῃ δημοσίως ἀνεξέφοντο ὡς καὶ τὰ τῆς Σπαρτιατῆς. Ἀθήναιος ς'. σελ. 271. Αἰλιαν. ιβ'. 43. 2) Ταυτὸν τῷ, Οἰκεβρύς· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεγενημμένος ᾗ ἀναπεθραμμένος δοῦλος (σκλάβες) ὅσις γίνεται πλέον πολυμερὲς ᾗ βαρβαρικὸς παρὰ ὁ ἡγορασμένος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι Οἰκότειβα, καλοῦσι. καὶ ἐντεῦθεν, Μόθων, ἔτι τὸ ἰδίωμα τῆς ποιήσ. ἑξὴν. ὁ Λεσχηφ. ἐν Πολιτ. 279. συναπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κόβαλος. "Μόθων ᾗ κόβαλος". Ἰππ. 635. ᾗ, 697. Ζήτ. Μοθωνικός. 3) "Μαι"μάων μόθων". Εὐριπ. Βάκχ. 1049. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς ἐν σίχ. 1051. ἑξὰ τοῦ, Αἰχμηρυία. ἄλλοι δὲ ἑξὰ τοῦ, Ἀσιλητὴς καὶ ἀκόλαστος ἔρχησις. Ὁ Φώτιος ἔχει "Μόθωνα, ὄρχημα φορτικὸν ᾗ κορδακώδες. Ὑπὸ δὲ "πιστῶν ᾗ ὁ ἀναγωγὸς ᾗ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος".

Μοθωνία, ἡ. ἀθλαζονεία τῆς σώματος κινητική. οὕτω Ἡσύχ. Σουΐδ. ᾗ Ἐτυμολόγ. ᾗ

Μοθωνικὸς, κὴ, κὸν. Ὁμοῖος μοθωνικῷ ᾗ ὑποκυ"φίῳ". Ἰων παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. πανὸν τῷ, Δυσφορητικὸς, φορτικὸς, φλύαρος, ἀηδὴς. Λοιπὸν ἡ σημασία φαίνεται ἐκ τοῦ Μόθων. ἀπεθ. 2.

Μοιμυάω, ἐκ τοῦ, Μύω, Μυάω. κλείω τὲ χεῖλη, βουζάω μὲ συνεσφιγμένα χείλη, Σκληρύζω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μυάω.

Μοιμύλλω, πανὸν τῷ, Μοιμυάω. παρεμοίως ἐκ τοῦ, Μύω, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τὸ, Μυζάω, τὸ Σκληρύζω. Ζήτ. Μύλλω, Μυλλαίνω. κυρίως παράγονται ἐκ τῆς βορβορώδους φωνῆς, Μοιμὺ, ὁ μαζὸς.

Μοῖρα, ἡ. μέρος, μερίδιον, μερτικὸν, (Portion) κληρονομία, τύπος εἰς κατοίκησιν. Ἡρόδοτ. Γ'. 91. Τμῆμα ὑπό τινος, μερὶς, κλῆρος, τύχη ἢ τὸ πεπρωμένον (τὸ γραφτὸν), ἡ εἱμαρμένη. Κοσμετ, παρὰ Τόρν. Ὀδ. Τ. 76. "Μοῖραν τ' ἀμμορίσσε". δυστυχίαν καὶ δυσυχίαν. "Τεῖν δ' ὑπὶ μοῖραν ἔθηκεν". αὐτόθ. Λ. 559. τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Μαύρη μοῖρα, λοιπὸν τύχη. καὶ ἐντεῦθεν, Μοῖραι, αἱ. αἱ θεαὶ τῆς δυστυχίας ᾗ δυσυχίας, τῆς ζωῆς ᾗ τοῦ θανάτου, ἢ Κλωθὼ, ἢ Λάχεσις, ᾗ "Ἄτροπος -- αἵ τε δίδουσι ξυμφορὰς "ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθοί τε κακοί τε". Ἡσίοδ. Θεογον. 904. ᾗ Ἀειστοτέλ. ἐπεὶ Κόσμ. ζ'. "Τρεῖς μὲν "γὰρ αἱ Μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι· νῦ"μα δὲ ἀδάκτε, τὸ μὲν διηργασμένον, τὸ δὲ μέλ"λον, τὸ δὲ ἀεισρεφόμενον. Τέτακται δὲ κατὰ μὲν "τὸ γεγονὸς, μία τῶν μοιρῶν, Ἄτροπος, ἐπεὶ τὰ παρ"ελθόντα ἀβέπτα ἐσί. κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχε"σις· εἰς πάντα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν μοῖρα λῆξις. κατὰ "δὲ τὸ ἐνεστὸς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσα καὶ κλώθουσα "ἑκάστου τὰ οἰκεῖα". ᾗ, Μοῖρα, ὁ θάνατος. "Μοῖ"ραν ἀνάπλησαι". Ἀπολλων. α'. 1323. τῶν διοικεῖν μοῖραν ζωὴν πληρῶσαι ᾗ ὑποτεινεῖν. 2) Πῶς ὄν, τὰ ἀνήκει-πρόσηκει-ἁρμόζει-εἶναι πρέπον εἴς τινα. ἄρα, τὸ Καθῆκον, τὸ πρέπον. "Κατὰ μοῖραν ἔειπες". Ἰλ. Α. 286. κατὰ τὸ πρόσηκον, κατὰ τὸ πρέπον εἶπες· καθὼς πρέπει, καθὼς τυχαίνει, πρεπόντως. ᾗ ἐντεῦθεν "Ἐν μοίρῃ". Ἰλ. Τ. 186. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἶσα. κατὰ τὸ πρόσηκον, κατὰ τὸ πρέπον. "Μοῖραν νέ"μειν τινί". Σοφοκλ. Τραχιν. 1254. αὐτὶ τοῦ, Μέ"ρος. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Μερίδιον, Μέτρον. "Ἐπὶ "γὰρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκε ἀθανάτοι". Ὀδ. Τ. 592. "Θοὸς μοῖρα". ᾗ τῶν θείων προσεισμῶν, ᾗ τῶν πεπρωμένων, κατὰ βάλησιν θείκιν. Πλάτ. Φαίδρ. 48. ὡς τὸ Ποιητ. "Δαίμονος αἶσα". παρ' Ἀθηναίῳ ς'. σελ. 274. "Μυείαις μοίραις". μυειοπλασίως, δέ"κα χιλιάδες φοραῖς. 3) Παρὰ Μαθηματικοῖς ἡ Βαθμός. Ζήτ. Μοιρογνωμόνιον. 4) Συνταγμά τι στρατιωτῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ᾗ ὄνομα Λόχος.

Μοιράζω. Ζήτ. Μοιράω.

Μοιραῖος, (μοῖρα) ἑξὰ τοῦ κλῆρος ἢ ἑξὰ τῆς τύχης μοιρασμένος.

Μοιρὰς, ἡ. πανὸν τῷ, Μοιρεὺς. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 329.

Μοιρεύω, ᾗ, Μοιράζω, διαιρῶ, εἰς μερίδια τέμνω, ἢ μερίδιον δίδω. Μοιράομαι. παρακείμ. Μεμοίραμαι, λαμβάνω ὡς μέρος-κλῆρον-τύχην. πεπρωμένον-γραφτὸν ἐσί μοι. "Ζεὺς μὲν δὴ καὶ πεθνάκασι μεμοίρα"ται ἡμῖν". γραφτὸν εἶναι νὰ ἡμᾶς. Ἀλκίφρ. α'. ἐπιστολ. 52. "Εἰ δέ κεν ἄλλως αἶσα μοιρήσασα". ἀ δὲ ᾗ λάβεις ἄλλον ἄνδρα. Ναυμαχ. ἔτι ᾗ μετὰ Γυναικ. "Ὅσα ψυχῆς μεμοίρκται". ὅσα ἐλλαβον ζωὴν. Φιλ. "Γᾶς μεμοίρακται". Τίμαιος Λοκρ. ἐν τῷ Μοιράζω, αὐτὶ τοῦ, Σωίζεται ἐκ γῆς. "Ἐμοιρήσατο "δὲ χαίπης". Ἀπολλών. δ'. 1533. διεμοίρασαν-εἶδαν-πλώσαν τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς αὐτῷ ἐν τῇ λύσῃ.

Μοιρηγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (μοῖρα, γείνω) ὁ ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημμένος. Ἰλ. Γ. 182.

Μοιρηγέτης, ε, ὁ. ὁ μοῖραν ἄγων, ἡγεμών. Ἀπολλών. α'. 1127.

Μοιρίδιος, ία, ιον. ᾗ Ἐπίρ. Μοιρεδίως. (μοῖρα) ὁ ἑξὰ τοῦ κλῆρος ἢ τῆς μοίρας μοιρασμένος. μερεδίου. Δυσχὴς, κακόμοιρος.

Μοιρίς, ίδος, ἡ. μέρος, μερτικὸν, μερὶς.

Μοιρογνωμόνιον ὄργανον". παρὰ Πτολεμ. μεγ. συντάξ. σελ. 121. ὀργανοντι δὲ ἐ καπιμέτρηται οἱ βαθμοὶ τοῦ ὕψους τόπαντος. ἐκ τοῦ Μοῖρα καὶ Γνώμων.

Μοιροδοκέω, ῶ. μοῖραν δέχομαι, μέρος λαμβάνω μι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μειδιον πέρνω. Ἀντιφ. παρ' Ἀρποκρατ. ὅπου τινὲς, Μοιρολογχέω, ἀπαγινώσκουσι.

Μοιροθεσία, ἡ. ἡ θέσις τῆς μοιρῶν. Πρόκλ. παράφρ. 187.

Μοιρόκραντος, ὁ, ἡ. (κραίνω, μοῖρα) ὁ ὑπὸ τῆς Μοιρῶν διωρισμένος-τετελεσμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 609. καὶ Εὐμεν. 395.

Μοιρολαχέω, ῶ. Μέλ. ήσω. μοιράζω, ἢ μειδιον λαμβάνω.

Μοιρολόγος, ὁ, ἡ. χρησμολόγος, προφήτης, ὁ τὰ μέλλοντα ἤτοι τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας γεγραμμένα προλέγων, μάντις. Γλωσσάρ. ὅθεν "Μοιρολογεῖν τινά". ἢ Μέσως, Μοιρολογεῖσθαι, λέγειν τινὶ τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, λέγειν τῷ μοίραντι. Ἐν τῇ σιωπηθείσῃ λέγεται, Βλέπω τινὰ τῷ μοίραν τινός. Ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Κλαίω τινὰ τῷ μοίραν ἤτοι τὸν θάνατον τινός, Θρηνολογῶ. ἢ, Μοιρολόγος, ὁ θρηνῶν τινά. ἢ Μοιρολόγιον, ὁ θρῆνος, κοπετός. Ζήτ. ἢ Μύρω.

Μοιρολογχέω, ῶ. μέρος ἔχω. ὅθεν

Μοιρολόγχος, ὁ, ἡ. ὁ μοῖραν ἤτοι μειδιον λαμβάνων. Πολυδ. ἡ. 136. ὅπου τὰ Χειρόγραφ. Μοιρολαχεῖν, ἔχουσιν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μοιρολόγχοι", οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες.

Μοιρονόμος, ὁ, ἡ. (νέμω, μοῖρα) ὁ τὴν μοῖραν-κλῆρον-τύχην-εἱμαρμένην διανεμόμενος, μοιρασής.

Μοῖσα, Αἰολικ. αὐτὶ τοῦ, Μῆσα.

Μοῖτος, ὁ. παρὰ Σικελοῖς, αὐτομισθὴ, αὐτεπάδοσις, δύκαειρία. ἐντεῦθεν τὸ Λατ. *Mutuum*." Μοῖτον αὐτὶ μοίτης". χάειν αὐτὶ χάειτος.

Μοιχάγρια, τὰ. (μοιχὸς, ἄγρα) τὰ αὐτὶ μοιχείας ἀγρεύματα καὶ τὰ λαφθέντα μοιχῶν ὑποτεινόμενα, παιδεία-ζημία, τῷ ὀφείλοντι δίδει ὁ μοιχὸς ὅταν πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὀδ. Θ. 332.

Μοιχάζω, μοιχεύω ἀσκῶ, μοιχεύω, τῷ μοιχείαν μετέρχομαι.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ. καὶ, Μοιχὰς, άδος, ἡ. ἡ τὴν μοιχείαν ἀσκοῦσα-μετέρχομένη. ἢ μοιχευομένη. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 1109. αὐτὶ τούτου, Μοίχαινα, ἔχει.

Μοιχάω, ῶ. ἢ, Μοιχάζω, παρὰ Σχόλ. ἐνεργητ. ἀπατῶ, φέρω γυναῖκα τινὰ εἰς μοιχείαν, συγκοιμῶμαι μετὰ τινος ὑπανδρου γυναικὸς, καὶ ἐξ οὗ παύομαι τῆς φαύξεως μιαίνω τὸν γάμον. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 15. "Μοιχῶντα τῷ θαλάσσαν". καταπαραπέμπει τῷ θάλασσαν ἐναντίον τῷ δικαίῳ, ἤτοι παρανόμως ἢ ἐναντίον ἐξ' συνηθικῶν. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Ἐξασκῶ-μετέρχομαι (κάμνω) τῷ ἀπηγορευμένῳ ὑπὸ τῶν νόμων μοιχείαν μετὰ τινος γυναικός. "Τῷ θυγατέρα "μεμοιχευμένῳ". Δημοσθ. Οὐδετ. μοιχὸς εἰμὶ, μετέρχομαι (κάμνω) τῷ μοιχείαν. κατὰ παύτιον τῷ σημασίαν κεῖται ἢ κατὰ Μέσῳ ἐξαθείσιν ἐν τῇ Ν. Δ.

Μοιχεία, ἡ. (μοιχεύω) ἡ μετὰ ὑπανδρου γυναικὸς συγκοίμησις. τὸ συνευρεθῆναι σαρκικῶς μετὰ ὑπανδρευμένης γυναικός. τὸ ἔργον τῶν μοιχῶν. *Adulterio*, Ἰπολ.

Μοιχεύτρια, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μοιχαλὶς. ἐκ τοῦ

Μοιχευτὴρ, καὶ, Μοιχευτὴς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μοιχὸς. ἐκ τοῦ

Μοιχεύω, ταυτὸν τῷ, Μοιχὸς, ἐνεργητ. ἢ Οὐδετέρ.

Μοιχίδιος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπό τινος μοιχαλίδος εἰς μοιχείαν αἰτήσας.

Μοιχικὸς, κὴ, κὸν. ἢ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ αἰτήσας ἢ κλίσιν ἔχων ἀπὸς μοιχείαν.

Μοίχιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Μοιχίδιος.

Μοιχογέννητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μοιχαλίδος γεγεννημένος. Σχόλ.

Μοιχὸς, ὁ. ὅστις μοιχεύει, ὅστις συνευρίσκεται σαρκικῶς μὲ ὑπανδρου γυναῖκας. ὅστις παντὶ-μολυνει τὸν γάμον τῷ ἄλλῳ. ὁ τὰ ἐναντία τῷ νόμῳ ἢ τῇ δικαιοσύνῃ πράττων. 2) Τρόπος τῷ ξυραφίζεσθαι. Ζήτ. Μάχαιρα. ἄλλως δὲ ἢ, Κῶπος, λέγεται. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Μυχὸς, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Μείχω, Μίχω, Ὀμίχω. Ζήτ. Ὀμιχῶ.

Μοιχότροπος, ὁ, ἡ. (μοιχὸς, τρόπος) Λεξικογρ. "Μοιχότροπος γυνή". ἢ τὸν τρόπον ἢ τὸν χαρακτῆρα μοιχαλίδος ἔχουσα.

Μοιχοτύπη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μοιχαλὶς. ἐσχηματίσθαι κατὰ τὸ, Χαμαιτύπη. Ἡσύχ.

Μόλγης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μοχθηρός. Σχόλ. Λεξικογρ. Ἱππ. 959. ἀμφ.

Μόλγινος, ὁ. ὁ ἐκ μολγοῦ πεποιημένος. "Φυσητῆρες "μόλγινοι". *Follet coriacei*, Λατ.

Μολγὸς, ὁ. σάκκος ἐκ βοείας δορᾶς. δέρμα βοδινὸν, ἢ βόειος ἀσκός. "Βέδορος μολγὸς" Ἡσύχ. ἐν Λ. Βυδώρῳ. ἢ Δίων Κάσ. ξά. 16. σημ. 2) Κακίζεται ἄνθρωπος. ὅστις ἁρπάζει τὰ δημόσια χρήματα. *Depeculator*. καθ' Ἡσύχ. ἢ Σχόλ. Λεξικογρ. Ἱππ. 959. ἢ Πολυδ. ί. 187. ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι προέκυψε καὶ τὸ Λατ. *Bulga*. παράγεται ἐκ τοῦ, Μέλγω, Ἀμέλγω, τινὲς εἶπον ἢ, Μοργός.

Μολεύω, παρὰ Πολυδ. ζ'. 146. κόπτω τὰς βλαστὰς ἢ τὰς παραφυάδας. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μολύειν. ὅθεν τὸ, Λυτύμολος, ἢ παραφυὰς, παραβλάστημα. *Stolo*. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. ἔχουσι αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις "Ἀπὸ τῆς ῥάβδων μωλύειν". ὅπου αὐτὶ τούτου ἔταξαν ἐκ τοῦ Αἰτίαι Φυτ. ά. 2. Μοχλεύειν, ὁ ἐστὶ, Μεταφυτεύειν. ἡ λέξις ἄρα σημαίνει τὸ, Κόπτω τὰ παραβλαστήματα ἢ μεταφυτεύω αὐτά.

Μολέω, ῶ. ὡς καὶ τὸ, Μόλω, βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ἔρχομαι, φθάνω, παραγίνομαι. Ἰλιαδ. Ζ. 286. Ἐντεῦθεν ἔγκειται τὸ Βλώσκω, ὡς τὸ Θρώσκω, ἐκ τοῦ, Θορέω.

Μολιβαχθὴς, έος, ὁ, ἡ. (μόλιβος, ἄχθος) μετὰ μολίβδου βεβαρυμμένος. Ἀνθολογ.

Μολίβδαινα, ἡ. σφαῖρα τις ἐκ μολίβδου, ἣν ὁποίαν ἐκράτει τις εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔρριπτεν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἔβαλον εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δικτύου ἵνα βυθισθῇ τὸ δίκτυον εἰς τὸν πάτον τοῦ ὕδατος. Μολιβαινὰ, ἢ Μολιβίδρα. λέγεται ἔτι καὶ "Μολιβδὶς ὡς "σὲ δίκτυον κατέπασσε". ἐν Ἰλ. Ω. 81. ἐπίκειται ταῖς ἀγκίστροις ἐν τῇ ὁρμαθιᾷ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὴν τὴν βάρα κάτω. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ χοινίον τῆς βολίδος, Σκανδύλιον. Ζήτ. Βολίς. 2) Ἀγγεῖον ἐκ μολίβδου ἤτοι μολιβοῦν. "Διὰ κεραμίδων ἢ μολιβδαινῶν". Ἀθήν. έ. σελ. 207. ὅπου ἀναγνωστέον "Κεραμίδων μολιβδί"νων". 3) Μεταλλικόντι τροϊὸν, λιθάργυρος. Διοσκορ. έ. 100. παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Γεν. β'. 2. ἔχει ξανθὸν χρῶμα. φαίνεται ὅμως φυσικῶς ὅτι τοῦτο εἶναι εὐ εἶδος Ἀρσενικὸ. Ζήτ. καὶ Γαλκὸν. 4) Εἶδος φυτῆ, *Plumbago*. 5) Ταυτὸν τῷ, Μολύβδινος κανών. Ζήτ. Λέσβιον.

Μολίβδεος, έα, εον. ἢ σπαν. Μολιβδῆς, δῆ, δῆν. ἢ, Μολιβδικὸς, κὴ, κὸν. ἢ, Μολίβδινος. ὁ ἐκ μολύβδου ὤν. μολιβοῦς.

Μολιβδίνη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μολίβδαινα. παρὰ Λεκκιαν. Γυμν. 27. "χειροπλήθεις μολυβδίνας". σφαῖραι μολιβοῦσαι. αἱ παλαιαὶ Ἐκδόσεις ἔχουσιν ὀρθότερον, Μολυβδίδες.

Μολίβδιον, τὸ. σίφων-αὐλὸς μολιβοῦς. Ἱπποκρ.

Μολιβδὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μολίβδαινα.

Μολιβδοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ μολίβδου ἔχων.

Μο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μόλιβδος, ἡ, Μόλυβδος, ὁ. εἶδος μετάλλου, Μολίβιον παυτὸν παρ', Μόλιβος. κατὰ τὸν Ἐτυμολ. *Piombo*, Ἰταλ. Ἡ γραφὴ τοῦ Μόλιβδος ἀπὸ τοῦ ι εἶναι ἡμαρτημένη, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ υ, εἶναι ἡ ὀρθή. μόλυβδος τοῦτο εἶναι ἀμφιβολία. ὁ Φίλιπ. ἐν Ἐπιγρ. ιζ'. καλεῖ τὸ μετεγχειζόμενον ὄργανον εἰς τὸ σημεῖον γραμμὰς ἐν τῷ γράφειν "Κυκλοτερῆ μόλιβον". ὁ δὲ Ἰούλιος. Ἐπιγρ. ια'. ἔχει "χρωτὸς μόλιβος". καὶ ἐν ι'. "Μολίβῳ καινὸν "σώματος ἰσχύν". ὥστε γίνεται δῆλον ὅτι οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὸν μόλιβδον εἰς τὸ σύρειν καὶ ξαβὰν γραμμὰς καθὼς οἱ νεώτεροι τὸ μολιβοκόνδυλον. Μετεχειρίζοντο ἔτι τὸν μόλιβδον καὶ ὡς βάσανον λίθου (μεχέγγυ) εἰς τὴν τοῦ χρυσοῦ δοκιμήν, καθὼς ὑποδεικνύει ἡ παρὰ τοῦ Θεόγνιδ. ῥῆσις Παρατείβω.

Μολιβδουργός, ὁ. ὁ μόλιβδον ἐργαζόμενος. ὅσις δηλοῖ τὸ μολίβιον.

Μολιβδοφανής, ές, ὁ, ἡ. ὅσις φαίνεται ὡς ὁ μόλυβδος. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων.

Μολιβδοχοέω, ῶ. χυῶ ἢ ἀπαλύω μόλιβδον. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1102.

Μολιβδόχροος, σωπαλ.—χρους, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων.

Μολιβδοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ. ὁ μολιβώδιον ἢ μολιβδόχρουν σῶμα ἔχων.

Μολιβδόω, ῶ. εἰς μόλιβδον ποιῶ. "Μολιβδῶται". Διόδ. Σικελ. ἐ. 109. εἰς μόλιβδον μεταβάλλεται, γίνεται ὡς τὸ μολίβιον. ὕπως μετέφρασεν αὐτὸ ὁ Πλίνιος. κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, Ἀναλύεται ὡς μόλιβδος.

Μολιβδώδης, ες, ὁ, ἡ. παυτὸν παρ', Μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα, τό. (μολιβδόω) ἔργον ἐξ μολίβδου ἐξηργασμένον. ὡς π. χ. ἀγγεῖον, πλάκα, κ. τ. τ. ἐκ μολίβδου. Ἀθήν. ἐ. 208.

Μόλιβδος, ὁ. παυτὸν παρ', Μόλιβδος. Ἰλ. Λ. 237. ἐνταῦθα τὸ τῆς σωμπαθείας ὑποκορ. Μολίβιον. Γράφεται ἔτι, Μόλυβος, ἡ, Μόλιβδος.

Μολιβοσφιγγής, ές, ὁ, ἡ. μετὰ μολίβου δεδεμένος, σωνεσφιγμένος. ἐκ τοῦ Σφίγγω, ἡ, Μόλιβος. Ὀππιαν. Κυνηγ. ά. 155.

Μολιβουργός, ὁ, ἡ. παυτὸν παρ', Μολιβδουργός. Πρόκλ. Πτολεμ. παράφρ. σελ. 251.

Μόλις, Ἐπίρ. μετὰ κόπου καὶ πόνου. Ἀττικ. παυτὸν παρ', Μόγις. Ἰλ. Χ. 412. Πλούταρχ. Ποπλικ. "Ὑπὸ βίας ἢ μόλις". ὡς τὸ τῆς σωνηθείας "Μόλις ἢ "μετὰ βίας". ἐκ τοῦ, Μόλος, Μόγος. Ζήτ. Μῶλος.

Μολίσκω, παυτὸν παρ', Μολέω.

Μολίων, ωνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μῶλος.

Μολόβρια, τά. τὰ χοιρεῖα τῆς ἀγελαίας ὑῶν. (ἀγελοφορνόμηλα)· καὶ ἐνταῦθα "Μολοβρεῖτε ὑές". παρ' Ἱππώνακτ. ὁ Εὐσταθίος ὅμως ἐν Ὀδυσ. (σελ. 1817. ἔκδ. Ῥώμ.) παρατηρεῖ ὅτι τινὲς ἢ Κολύβεια, ἀπέγνωσαν. Αἰλιαν. ζώων Ἰδιορ. ζ'. 47.

Μολοβρίς, ίδος, ἡ. ἢ, Μολεβρὰς, ὁ. Ὀδυσ. Ρ. 219. ἢ Λυκόφρ. 775. ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ, Πτωχὸς, ἐπαίτης, γαστρίμαργος, ἀκόρεστος ξοφῆς, παράσιτος, ὁ μολὼν ὅπου βοράν. "Μολεβρὸς ἢ αὐέσιος". Νικήτ. Χρον. δ'. 13. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 662. "Κεφαλὴ ποδόεσσα μολοβρή". παυτὸν παρ', Χαμηλή, πιπεινή. Τινὲς ἀπέγνωσαν ἐνταῦθα αὐτὶ τούτου, Μολυβρὴ, ὃ ἐστὶ, Μολυβδοειδής.

Μολόθερος, ὁ. θάμνος τις ἀκανθαλής. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 147. ὁ Ἡσύχ. ἑρμίνιον. ἀπὸ τῶν, Ἀσφόδελος, ἢ, Ὁλόχοινος.

Μόλος, ὁ. Ζήτ. Μῶλος.

Μολοσσικὸς, ἢ, Μολοττικὸς, κὴ, κόν. ἢ, Μολοσσὸς, ἢ, Μολοττὸς. ὁ ἐκ τῆς Μολοσσῶν (ἐπαρχίας ἐν Ἠπείρῳ). Ἐν τῇ Μετεκῇ λέγεται ἢ Πῦς τις ἐκ τειῶν (---) μακρῶν σωνεστάμενος. Κύων "Μολοσσικὸς, ἢ Μολοσσὸς". εἶδός τι σκύλου μεγάλου καὶ ὑπνώδους ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ γενομένου. ὃς ὁ παρὰ Γάλ. *Le dogue*, καὶ παρὰ Γερμαν. *Bullenbeisser*, λεγόμενος. Τὸ θηλυκ. Μολοσσὶς, ἡ, Μολοττὶς, ίδος, ἡ. σωνυπακουμ. Γῆ. ἢ γῆ-ἢ χώρα τῆς Μολοσσῶν.

Μολυρὶς, ίδος, ἡ. (μόλω, ὕρα) εἶδος ἀκείδος ἥτις καταξώγει τὸν σῖτον. Γράφεται ἢ, Μολυεὶς, ἡ, Μιλυεὶς. Σειῆδ. καὶ Ἐτυμολόγ. ἢ Νίκανδρ. Θηρ. 416. 2) Εἶδος βατράκου. 3) Εἶδος ὄφεως.

Μολούω. Ζήτ. Μαλδύω.

Μολόχη, ἡ. Ζήτ. Μαλάχη. ὅθεν

Μολόχιον, τὸ. ὑποκορ. Ζήτ. Μαλάχιον.

Μολπάζω, (μολπὴ) μέλπω, ᾄδω, ψάλλω, κιθαρίζω.

Μολπαῖος, αία, αῖον. (μολπὴ) Ἀνάλεκτ. ά. 59. "Μολπαῖαν ἀοιδὴν γάμων". ὁ σύφραντικὸς ὕμνος.

Μολπαστὴς, ἔ, ὁ. (μολπάζω) ψάλτης, κιθαρίστης, συμπαίκτης. ὅθεν Θηλ.

Μολπάστρια, ἡ. ψάλτρια, κιθαρίστρια, συμψάλτρια, συμπαίκτρια.

Μολπὴ, ἡ. (μέλπω) παιδιὰ, παιγνίδιον, ὅτω καλεῖται ἐν Ὀδ. Ζ. 101. ἡ τῆς σφαίρας παιδιά. 2) Καὶ ἐνταῦθα τὸ παίζειν μετ' ᾠδῆς ἢ μετὰ μουσικῆς, ἢ μετ' ᾠδῆς παιδιά. "Ὕμνος, ψαλμῳδία, ἆσμα. Ἰλ. Α. 472. "Μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο". ἆρα ἔτι καὶ "Ὀρχησις, ὁ χορός. παρ' Αἰθλ. "Δύο δὲ κυβερνῆται "μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνουν". ὅθεν

Μολπηδὸν, Ἐπίρ. μετ' ᾠδῆς-ὕμνων ἢ μετὰ παιδιᾶς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 388.

Μολπηστὴς, ἔ, ὁ. παυτὸν παρ', Μολπαστὴς. παρὰ Μανέθ. δ'. 183. κεῖται Μολπήτορες, ἐκ τοῦ, Μολπήτωρ.

Μολύβδαινα, ἡ, Μολύβδεος, παυτὸν παρ', Μολίβδαινα, κ. τ. τ.

Μολυβδέω, ἐν Γλωσσαρ. βέλτιον τὸ, Μολυβδόω.

Μολύβδινος, Μολύβδιος, ὁ, ἡ. ἢ, Μολυβδίς, ἡ. Ζήτ. Μολίβδινος, κ. τ. λ.

Μολυβδοειδὴς, ἢ, Μόλυβδος. Ζήτ. Μολιβδοειδὴς, ἢ Μόλιβδος. ὅθεν

Μολυβδουργός, παυτὸν παρ', Μολιβδουργός. καὶ

Μολυβδοφανὴς, παυτὸν παρ', Μολιβδοφανὴς, καὶ τ. τ. Ζήτ. ἐν παρ', Μόλιβος.

Μολύβδωσις, εως, ἡ. (μολυβδόω) ἡ μετὰ μολίβδου συγκόλλησις, ἢ ἀπεκάλυψις. μολίβωσις.

Μολυβδωτὸς, τὸ, τόν. μετὰ μολίβδου ἀπεκεκαλυμμένος, ὁ μόλιβδον ἀφὸς βάρος ἔχων.

Μολυβδόω, ῶ. μετὰ μολίβδου συγκολλῶ, ἢ ἀπεκαλύπτω τι. μολιβόω.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ. παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ, Μολυβδίς. ὡς καὶ ἐν τῇ σωνηθείᾳ.

Μόλυβος, παυτὸν παρ', Μόλιβδος. ὅθεν

Μολυβοῦς, βῆ, βοῦν. αὐτὶ τοῦ, Μολύβεος, μολιβούσιος.

Μολυβρὸς, παυτὸν παρ', Μολυβδοειδής. Ζήτ. Μολεβρός.

Μόλυμμα, τό. (μολυνω) παυτὸν παρ', Μόλυσμα. Γλωσσάρ.

Μολυνίη, ἡ. (μολυνω) πρωκτὸς, κῶλος. Ἡσύχ.

Μολυνοπραγμονέω, ῶ. ὅθεν "Μολυνοπραγμονοῦμβρος", παρ' Λειτοφαν. Ἀχαρν. 382. (μολυνω, πρᾶγμα, ὡς τὸ, πολυπραγμονέω) ὅσις ἐπέσυρε εἰς πράγματα ἢ πνοὰς εἰς λογοτεβίας-φιλονεικίας-συγχισμβάσεις ὑποθέσεις-εἰς ἐμπερδεύματα καὶ ἀμηχανίας.

Μόλυνσις, ἡ. ῥύπανσις, μίανσις λέρωμα. 2) Ἡ ποιότης τῶν κρέατος ἢ ἄλλων σωμάτων, τὰ ὁποῖα σκληρῶς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρῶς ἐψήθησαν ἢ ἔβρασαν, ᾗ εἰσὶν ἄρα κατὰ τὸ ἥμισυ βρασμῷα-ἑψημῦα, ᾗ κατὰ τὸ ἥμισυ ὠμά. Ἀσοτ. Μετεωρολ. δ'. γ'. Ζήτ. Μολυσμός.

Μολύνω, Μέλ. λωῶ. ῥυπαίνω, μιαίνω, λεράω, (μερδαρδίω, Τυρκ.) παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ἔτι ᾗ τὸ, Ἀλείφω-χρωματίζω εὖ λιπὸν σῶμα ὄμφ' τινος βαφῆς φῶς ὄμφ'κειται. Παρὰ Θεοκρίτ. ε. 87. αὐτὶ τῦ, Συγκοιμῶμαι, συνομιλῶ, σαρκικῶς συνδιείσκομαι μετά τινος. Παρ' Ἡλιοδώρ. β'. σελ. 91. "Κρέα φῶς ὀλίγον "τῷ πυρὶ μεμολυσμῦα". τοσοῦτον μόνον φροσομιλήσαντα τῷ πυρὶ, ὅσον μολυνθῆναι· ὅσον δηλαδὴ ὀλίγον ἐμαύρησαν ὑπὸ τῦ πυρός. ἄρα Ἡμίθαλπτα, μισοεψημῦα. ὅπερ ἕπεται καὶ ἡ ἐπεξήγησις αὐτῦ, Ἡμίοπτα, ὅ ἐστιν, Ἀκρόκαυστα. Ζήτ. Μόλυνσις. Παρ' Ἰσοκράτ. Φιλιπ. 192. "Μολυνθῆναι ᾗ λοιδορηθῆναι "τοῖς ὑπ' τῷ βήματι καλινδημῦοις". πατῶν ἐστὶ τῷ, Φύρεσθαι. συναναστρέφεσθαι, ἀνακαπύεσθαι μετά τινος. "Ἐν ἀμαθίᾳ μολυνθῆναι". Πλάτ. Πολιτ. ζ'. περικυλίεσθαι ἐν τῇ ἀμαθίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ πίπτειν. "Ὁ μολυσμένος ὑπὸ τῦ ὄφεως μᾶλλον ἢ χρή". Μεσώνιος παρὰ Σπαν. λόγ. ιή. σελ. 362. ᾗ 364. "Ἐστίοντα "ὑπμελεῖσθαι κόσμου τε καὶ μέζω καὶ τῦ ἐξαφέρειν τῷ "τε ἀμολυνθῆναι ᾗ τῷ χολαίνῃ". φαίνεται ἄρα ὅτι τὸ, Μολυνθῆναι, ἐκφράζει ἀσχεπῆ τινα ὑπθυμίαν ᾗ ὄρεξιν. Ζήτ. Μολυσμός.

Μολυρίς, ίδος, ἡ. πατῶν τῷ, Μολυδίς.

Μόλυσμα, τό. (μολύνω) ῥύπος, μίασμα, ἀκαθαρσία, λέρωμα. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ Νόσος τις κολλητική, ἥτις ἐξαδίδεται δηλαδὴ ἐξ ὀφθαλμίας προσεγγίσεως. ὁμοίως λέγεται ἔτι καὶ τὸ, Μολύνω, αὐτὶ τῦ, Διαδίδω τόσον τινὰ κολλητικὴν εἰς ἄλλον.

Μολυσμός, ὁ. πατῶν τῷ, Μόλυνσις, μίανσις, ἀκαθαρσία. Πλούταρχ. Συμπ. "Μολυσμὸς ᾗ μίασις ἐστὶν ἡ τῶν ἑτερογενῶν ὑγρῶν ἕτερον μίξις, τὸ δὲ σῦ, εἰ "λικρινὲς ᾗ καθαρόν· ὥσπερ καὶ ὁ Ὅμηρος ἐλέφαντα τινα φοινισσόμενον βαφῇ Μισίσθαι φησί· ᾗ τὰ μιγνύμενα τῷ χρωμάτων οἱ βαφεῖς Φθείρεσθαι, ᾗ Φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσι.

Μολυχνός, ὁ. παρ' Ἡσυχ. Δεισαλέος. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι Μόλυκος, μεμολυσμῦος, ὅσις ὑπερπροθέτει τὴν λέξιν Μολύζω, αὐτὶ τῦ Μολύνω.

Μόλω, ὑπάγω, πορεύομαι, ἔρχομαι, φθάνω εἴς τινα παραγίνομαι. πατῶν τῷ, Μολέω. ἐκ τύτε μόνον ὁ Ἀόριστ. β'. Ἔμολον, ᾗ Μολεῖν, ἔσιν ἐν χρήσει παρὰ Ποιηταῖς. χρῆται ἔτι τῇ λέξει ᾗ ὁ Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσ. ὁ δὲ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 688. ἔχει καὶ τὸν Μέλλοντα "Μολεῖσθαι". καὶ, Μόλονται, αὐτὶ, Ἔρχονται ὁ Ὅμηρος. Κυπρ. γ'. 514. ἐντεῦθεν τὸ, Μολέω, Μολίσκω, Μλοΐσκω, Βλώσκω.

Μομφή, ἡ. (μέμφομαι) ὀνειδισμός, κατηγορία, χλεύη, μέμψις, κατάγνωσις.

Μονάγκωνα, ὁ, ἡ. (ἀγκὼν) "Πεζεβόλοις μονάγκωσι". Μαθημαπ. παλ. σελ. 91. ᾗ 40. μηχανή τις ἧς ὁποίας ὁ ἀγκὼν ὅσις ᾗ Σφενδόνη ἐλέγετο ἐκτιναξόμβος ἐρίπτε πέτρας κατὰ τῦ ἐχθρῶν. Onoger, Lat.

Μοναρχία, ἡ. Ἀλκίφρ. ὑπερ. β'. 2. ἀπάγγως. Μοναρχία. παρὰ Φίλ. ἑ. σελ. 240. τὸ Χειρόγρ. αὐτὶ Μοναρχέω, Μοναρχείᾳ, ἔχεσιν, αὐτὶ τῦ, Ἐρημία, μοναξία.

Μόναγρος, ὁ. ἔρημος τόπος, ἐρημία. Εὐσέβ. Ἱστορ. Ἐκκλησ. ιά. 17.

Μοναδήν, Ἐπίρ. (μοναδίζω) κατὰ μόνας, μοναδικῶς.

Μοναδικός, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Μοναδικῶς. (μόνος) εἷς ᾗ μόνος, μόνος, ἁπλῦς. μοναχὸς, κατὰ μόνας, πατῶν τῷ, Μοναστικός, Σωτήρ.

Μοναδόν. Ἐπίρ. πατῶν τῷ, Οἰκαδόν, καὶ, Μόνον. Σχόλ. Νικάνδρ.

Μοναδίζω, (μόνος) εἷς ᾗ μόνος εἰμὶ, μοναχὸς ἢ κατὰ μόνας εἰμὶ ἢ ζῶ.

Μοναθλία, ἡ. Νικήτ. Χρον. ά. 6. πατῶν τῷ, Μονομαχία.

Μονάκανθος, ὁ, ἡ. (ἄκανθα) ὁ μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ εὖ ἀκάνθιον ἔχων.

Μονάλυσις, ἡ. ἁπλῆ ἄλυσις. Πολυδ. ί. 176.

Μονάμπυκος, ᾗ, Μονάμπυξ, υγος, ὁ, ἡ. (μόνος, ἄμπυξ) παρ' Εὐριπ. "Πῶλος μονάμπυξ". καὶ "Μονάμπυξ". αὖθις τῦ Πώλου. ἐν Ἱκέτ. 586. καὶ, 680. πατῶν τῷ, Κέλης. εἷς καὶ μόνος ἵππος ὄμφ' ἵππασίαν. παρὰ Πινδάρ. Ὀλυμπ. ἑ. 16. κεῖται αὐτὶ τύτε "Μοναμπυκία". ὁ Εὐριπ. Ἑλέν. 1583. λέγει ὑπὸ πύρε "Μονάμπυκον δίφρον". ἴσως αὐτὶ "Μοναμπύκου πώρου". τῦ μοναδικῦ πώρου. Ἑρμῆν. Τῦ περὶ τὸν ζάκυνθον χοινίκος.

Μοναυδρέω, ὦ. σὺν ᾗ μόνον αὖδρα ἔχω. Σχόλ. ἐκ τῦ

Μόναυδρος, ὁ, ἡ. (μόνος, ἀνὴρ) ὁ σὺν αὖδρα ἔχων, ἡ μεθ' ἑνὸς ᾗ μόνε ἀνδρὸς ζῶσα γυνή.

Μόναπος, ὁ. Ἀεισοτ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 45. παρὰ Παιονίοις εἶς ἄγριος βοῦς, ὅσις ἄλλως ᾗ Βόνασος, ᾗ, Μόνωψ, ἐλέγετο.

Μοναρχής, ές, ὁ. (ἀρχὴ, μόνος) ὁ μόνος τὴν ἀρχὴν ᾗ ἐξουσίαν ἔχων, ὁ μόνος ἐξουσιάζων, ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής, βασιλεύς.

Μοναρχία, ἡ. ἡ τε ἑνὸς καὶ μόνε ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, ἀρχὴ ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνε διοικημῦη. μονοκρατορεία. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Βασιλεύς. ὁ Εὐριπ. Ἱκέτ. 352. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ᾗ αὐτὶ τῦ, Ἐξουσία-ἀρχὴ τῦ δήμε, ἐν τῇ δημοκρατίᾳ.

Μοναρχικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ, Μοναρχικῶς, Ἐπίρ. ὁ αὐτῇκων εἰς μοναρχίαν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς αὐτήν.

Μόναρχος, ὁ, ἡ. πατῶν τῷ, Μοναρχής. Αἰσχύλ.

Μονὰς, άδος, ἡ. τὸ εἶναι τῦ ἑνός. καὶ τὸ εὖ ὑπ' τῦ τῦ κύβε σημεῖον. ὡς μέζον δὲ, πατῶν τῷ, Δάκτυλος. Ἱέρων Γεωμέζ. 2) Ἐπιθέτ. Μονὰς, μεμονωμῦος, εἷς ᾗ μόνος. ὁ, ἡ. Εὐσεπίδ. Φοίν. Μονάδ' αἰῶνα". ᾗ "Μονάδ' ἐρημίαν". αὐτόθ. "Μονάδα Ξέρξου". Αἰσχύλ. Πέρσ. 733.

Μοναδμὸς, ὁ. (μοναδίζω) ἡ μοναχικὴ ζωή.

Μοναστήριον, τό. τόπος εὖθα μοναδικὸς ζῇ τινας. ᾗ ἡ κατοικία τῷ μοναχῶν. ἐκ τῦ Μονάζω. ὄθεν

Μοναστὴρ, καὶ, Μοναστὴς, ὁ. ὅσις μονάζει ἤτοι ζῇ μοναχός. ὁ μοναστικὴν ζωὴν μετερχόμενος.

Μοναστικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ αὐτῇκων εἰς τὸν μοναχόν, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν τῷ μοναχῶν ζωήν. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῷ μοναχῶν ζῶν.

Μονάστρια, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Μοναστήρ. ἡ μοναχικὴν ζωὴν μετερχομένη, μοναχὴ, ἡ μονάζουσα. ἀσκήτρια. Νόν.

Μονάτωρ, πατῶν τῷ, Κέλης. Γραμματ.

Μοναυλέω, ῶ. μόνος αὐλέω, παίζω μόνος τὸν αὐλὸν, ἢ ψάλλω μόνος.

Μοναυλία, ἡ. τὸ αὐλεῖν μόνος, ἤτοι παίζειν τὸν αὐλὸν μόνος. Μεταφορ. ὁ δίχα γάμε βίος· ἡ μοναδικὴ ζωή. Ζήτ. Σωμαυλία. Πλάτ.

Μοναύλιον, τό. ὄργανον μουσικὸν ὑπ' τῦ ὁποίε εἷς ᾗ μόνος παίζει.

Μόναυλος, ὁ, ἡ. (αὐλὴ) ὁ μόνος αὐλιζόμενος ἤτοι κατοικῶν. εἷς ᾗ μόνος, μοναδικός. παρὰ Σχόλ. ἐν Λ. Λεκιανὸς, κεῖται, "Βίος μοναύλιος". 2) Ἐκ τῦ Αὐλὸς, ὅσις μόνος ψάλλει ἢ παίζει τὸν αὐλόν. "Μόναυλον μέλος". τὸ μοναδικὸν, τὸ ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνε ᾠδόμενον.

ΑΡΧΕΙΟ ΠΟΝΤΟΥ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μοναχή, ἡ. Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. Ἰνδικόντι ὕφασμα.

Μοναχῇ, Ἐπίρ. καὶ αὖθι τῷ ὑπογεγραμμένῳ ἰῶπα, αὐτὶ τῆς, Μοναχῶς, μία ἢ μόνη, μοναχά. "Ἤπερ "μοναχῇ πορεία". Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. δ'. 18. ὅπου ἄλλοι, Μοναχή, αὐαγινώσκ.

Μοναχικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτόκων εἰς τὸν μοναχὸν ἢ εἰς τὴν μοναχικὴν ζωήν.

Μοναχόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τῆς ἑνὸς μέρους. ὡς καὶ τὸ, Παντοχόθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. Σχέδ.

Μοναχός, κὴ, χόν. (μονάζω) ὁ εἷς καὶ μόνος ὤν. Διόδ. Σικελ. β'. 58. ὅσοις εἶναι μόνος, ἢ ζῆν, διάγειν τὴν ζωὴν τὴν μόνος, χωρὶς δηλαδὴ ἄλλου τινός. ἢ ἐνταῦθεν ὁ ἐν ἐρήμοις ζῶν, μονάζων, ἀσκητής.

Μοναχοῦ, Ἐπίρ. μοναχά, μόνον. Πλάτ. Συμπ. "Ἐνταῦθα μοναχῆ". ἐδῶ μοναχά.

Μοναχῶς, Ἐπίρ. μόνον, μοναχά, καθ' αὑτὰ ἁπλῶν ξόμεν.

Μονέντερον, τὸ. (μόνος, ἔντερον) τὸ ἔντερον τὸ ὁποῖον ἢ Κῶλον λέγεται. Ἱπποκρ.

Μονή, ἡ. (μένω) τὸ μένειν, ἀργοπορεῖν, βραδύνειν, διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ἀργοπορία. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ά. 5. παρὰ Θουκυδ. ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ εἰς ἀμφιβολίαν διείσκεσθαι ἢ μὴ ὑποφασίζειν. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Κατοικία.

Μονήκοιτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μονοίκητος.

Μονήλατος, ὁ, ἡ. (ἐλάω) ὁ ἐξ ἑνὸς τμήματος ἐξεργασμένος. Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 431.

Μονημέριος, ία, ιον. ἢ, Μονήμερος, ὁ, ἡ. (ἡμέρα, μόνος) ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μιᾶς ἡμέρας ὤν. ὁ μιᾶς ἡμέρας μῆκος ἔχων ἢ μίαν ἡμέραν ἐξαρκῶν.

Μονήρης, εος, ὁ, ἡ. μοναδικὸς, μοναχὸς, εἷς καὶ μόνος. ὅθι δὲ Πλοίων, ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν μίαν κώπην ἔχων, ὃ ἐστὶ τριακοντόρον, Μπίρ τζιφτέ.

Μονθυλευσις, Μονθυλευτὸς, Μονθυλεύω. Ζήτ. Ἐνθύλησις, ἢ, Ἐνθυλεύω.

Μονίας, ὁ. (μόνος) μοναχός. Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. ιέ. 3. Καθ' Ἡσύχ. ἔτι ἢ αὐτὶ τοῦ, Νηφάλιος, αὐτόν. τοῦ, Δεύτερος, ὃ ἐστὶ, Μέθυσος.

Μόνιμος, ὁ, ἡ. ἢ, Μονίμως, Ἐπίρ. (μονὴ) ὅσις μένει. διαρκὴς, σταθερὸς, στερεὸς, ἀκίνητος, πιστὸς, ἐπιμελὴς. ὅθεν

Μονιμότης, τητος, ἡ. σταθερότης, στερεότης, διάρκεια. πιστότης, ἐπιμέλεια. Εὐσάθ.

Μονιός, ἢ, Μόνιος, ὁ. ὁ μοναχικῶς ζῶν, ἄγριος. ὅθεν τὸ Συὸς (ἀγριοχοίρου) ἢ Λύκου. Ζήτ. Μονόλυκος. παρ' Αἰλιαν. Ζώω. Ἰσορ. ζ'. 47. τὰ Χειρόγραφα αὐτὶ Μονιοὶ, Μονίαι, ἔχουσι.

Μόνιππος, ὁ, ἡ. (ἵππος, μόνος) Οὐσιαστ. παντὸν ἐστὶ τοῦ, Κέλης. Ἵππος ὁλόκ ἱππασίαν, ὁ μὴ ζευγνύμενος μετ' ἄλλου εἰς τὴν ἅμαξαν. Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. δ'. 1. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἱππεύων (καβαλικεύων) ὅθι τοῖς τοιούτοις ἵπποις. 2) Ἐπιθέτ. Μόνιππος, ὁ, ἡ. ὁ εἷς ἢ μόνον ἵππον ἔχων.

Μονοβάλανος, ὁ, ἡ. ὅθεν. τοῦ, Κλεῖς. ὁ μίαν βάλανον ἔχων.

Μονοβάμων, ωνος, ὁ, ἡ. (βάω, βαίνω) ὁ μόνος βαίνων-πορευόμενος. Πίνδαρ. ὅσις ἐπαίω εἰς εἷα μόνον πόδα ἐσήμενος πεπάτηκεν. "Μέζον μονοβάμων". μέζονα τῶν συλλαβῶν εἷα πόδα μόνον ἔχων. Σιμμίας ἐν Ὠῷ, ὅπου τὸ μέζον "Ἀοιδὰ μονόδηπος". ἢ ἁπλῶς ἠχοῦσα, λέγει.

Μονόβιβλος, Οὐσιαστικ. εἷς καὶ μόνον βιβλίον. Ἐπιθέτ. "Μονόβιβλον" συνυπακουσ. Σύγγραμμα, σύγγραμμα ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου βιβλίου συνισάμενον.

Μονόβολος, ὁ, ἡ. ὁ Σχολ. Πινδάρ. Πύθ. ἐ. 56. ἑρμῆν. διὰ τοῦτο τὸ, Μονόδρομος, ὅπερ παντὸν ἐστὶ τοῦ, Μονόξυλος. ἐν ταῖς Ἐκδόσεσι κεῖται ἔτι καὶ Μονάβελος.

Μονογαμέω, ῶ. ὑπανδρεύομαι μόνον μίαν φορὰν, ἢ λαμβάνω μίαν μόνην γυναῖκα. ὅθεν

Μονογαμία, ἡ. τὸ λαμβάνειν μίαν μόνην γυναῖκα, ἢ μίαν ἢ μόνην φορὰν ὑπανδρεύεσθαι. ὅθεν "Μονογαμίᾳ δίκη" παιδεία εἰς ἐκεῖνον ὅσις μίαν καὶ μόνην φορὰν ὑπανδρεύεται. Κλήμ. Ἀλεξ. ὡς τὸ, Κακογαμία.

Μονόγαμος, ὁ, ἡ. ὅσις μόνον μίαν φορὰν ὑπανδρεύεται, ἢ λαμβάνει μίαν ἢ μόνην γυναῖκα.

Μονογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μονογενῶς· ὁ εἷς ἢ μόνος υἱός. ὁ εἷς ἢ μόνος γεγεννημένος. "Γίνεται μονογενῶς ὁ λίβανος". γεννᾶται-γίνεται μόνος τε. Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. "Μονογενὴς ἀφ' αἵματος". Εὐσεπ. Ἑλλ. 1701. αὐτὶ τοῦ, Ἑνὸς ἢ μόνου.

Μονογέρων, οντος, ὁ, ὁ δύσκολος γέρων. Φρυνίχ.

Μονόγλαινος, ὁ, ἡ. (γλαυκὸς) ὁ μίαν γλαυκὸν ἔχων, μονόφθαλμος. κυρίως, ὁ μίαν κόρην ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων.

Μονόγλωσσος, καὶ, Μονόγλωττος, ὁ, ἡ, (γλῶσσα) ὁ μίαν γλῶσσαν ἔχων, ἤτοι ὁ μίαν ἢ μόνην διάλεκτον ὁμιλῶν.

Μονογνώμων, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνην γνώμην ἔχων, ὁ τὴν ἰδίαν τὴν γνώμην ἀκολουθῶν, ἢ δυνάται νὰ ἀκολουθήσῃ. Διονύσ. Ἁλικ. ἐ. 71. ὅθεν, Μονογνωμέω, ῶ. ἢ, Μονογνωμοῦντας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. σελ. 222. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Μονογνωμονοῦντας, ὡς καὶ κατωτέρω αὐτόθ. 235. Μονογνωμονικὸς, κεῖται, αὐτὶ τοῦ, Ἰσχυρογνώμων.

Μονόγονος, ὁ, ἡ. ἢ Ποιητ. Μενόγονος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος ἢ εἷς ἢ μόνος γεννηθεὶς, παντὸν τοῦ, Μονογενὴς.

Μονογράμματος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ἑνὸς γράμματος συνισάμενος. "τὸ Μονογράμματον" σημεῖόν τι δι' ἑνὸς καὶ μόνου γράμματος σημειωμένον.

Μονόγραμμος, ὁ, ἡ. (γραμμὴ) ὁ ἐκ μόνων γραμμῶν συνισάμενος. "τὸ Μονόγραμμον" ὅθι σχεδίᾳ τινὸς, τὸ ὁποῖον συνίσταται μόνον ἐκ γραμμῶν. σχέδιον, σκιαγραφία, ἰχνογραφία. Contour, Γαλ.

Μονοδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ εἷα καὶ μόνον δάκτυλον ἔχων.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ. (δέρκω). Εὐσεπ. Κύκλ. 78. ὁ μετὰ ἑνὸς ὄμματος βλέπων, μονόφθαλμος.

Μονόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ μόνον εἷ δέρμα ἔχων.

Μονοδιαιτησία, ἡ. (διαιτάομαι) ἡ μοναχικὴ ζωή. Κλήμ. Ἀλεξ.

Μονοδοξέω, ῶ. Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 326. μοναχὸν δόξαν ἢ τιμὴν ἔχω, ἢ μίαν καὶ μόνην δόξαν ἔχω.

Μονόδουπος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τοῦ, Μορμυρόμων.

Μονόδους, οντος, ὁ, ἡ. ὁ εἷα καὶ μόνον ὀδόντα ἔχων. ἢ ὅπου ὅλοι οἱ ὀδόντες εἰς εἷ ἢ μόνον ὀστοῦν ἠύξησαν, ἤτοι ὅλοι οἱ ὀδόντες συνεκολλήθησαν ἢ εἰς εἷ καὶ μόνον ὀστοῦν ἢ ὀδόντα μετεβλήθησαν. Festus. παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Πύρρ. 3.

Μονόδρομον φυτόν. (δρέπω) Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 56. φυτόν τι δένδρον μετὰ ἑνὸς ἢ μόνης κορμοῦ.

Μονοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Μονοειδῶς. ὁ εἷς καὶ μόνον εἶδος ἔχων, ἁπλοῦς, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. β'. 13. "Μονοειδὴς γὰρ ἦν ἡ παράταξις". πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Μιμοειδὴς, ὅπως ἄλλοι, Εὐοιδὴς, γράφουσι.

Μονοείμων, ονος, ὁ, ἡ. (εἷμα) ὁ εἷ ἢ μόνον φόρημα ἔχων.

Μο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μονόζυγής, ές, ὁ, ἡ. ἢ, Μονόζυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ζεύγω) ὁ εἷς ἢ μόνος εἰς τὸν ζυγὸν ὤν, ὡς ἢ μόνος, μοναχός.

Μονόζωνος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ζώνην ἔχων. παρὰ τοῖς Ο'. εἰσὶ, Μονόζωνοι, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται. Ὁ Ἡσύχ. ἐρμην. ἔτι ἢ ὀξὺ τῶ, Καπήσκοποι, ἢ Μονομάχοι. ἔτι δὲ πυκνὸν ἐσὶ παρ, Οἰόζωνος, μόνος, χωρὶς σωφρον.

Μονόζωος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ μόνας ζῶν. ἀμφ.

Μονόζωστος, πυκνὸν παρ, Μονόζωνος. καὶ Ποιητικ. αὐτὶ τῦ, Οἰόζωνος. Ἀθήν. σελ. 597. "Κῦμα μονόζωστον κιθαρίζων". μοναχὸν, μεμονωμένον.

Μονοήμερος, ὁ, ἡ. πυκνὸν παρ, Μονήμερος.

Μονοθελῆται, οἱ. (θελέω) αἱρετικοί τινες, οἵτινες ὑποδίδυσιν εἰς τὸν Χριςὸν μίαν θέλησιν, ἢ μίαν φύσιν.

Μονοθρηνέω, ῶ. θρηνῶ ὀξὺ μόνον τὸν ἑαυτόν μου. ἀμφ.

Μονόθυρος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν καὶ μόνην θύραν ἢ θυρίδα - ὀπὴν ἔχων. ὅθεν δὲ Ὀτρακοδέρμων, τὸ ἔχον εἰ ἢ μόνον ὄτρεον. π. χ. καθὼς ἡ λοπὰς - ἡ Πετάλις. Ἀελιοτ. Ζώων Ἰσορ. δ'.

Μονοίκητος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος κατοικῶν. Λυκόφρ. 960. ὅπου ἄλλοι, Μονήκοιτος, ὁ μόνος κοιμώμενος, ἄγαμος, ἔχυσι.

Μονοκάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα ἢ μόνον κάλαμον ἔχων.

Μονόκαμπτος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν κάμψιν ἔχων. ὁ οὖα κόμπον ἔχων, καθὼς π. χ. ὁ χοιράδος δάκτυλος. Ἀελιοτέλ. Ζώων Ἰσορ.

Μονόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα ἢ μόνον καυλὸν ἔχων.

Μονοκέλης, ἢ Ποιητ. Μενοκέλης, ητος, ὁ. πυκνὸν παρ, Κέλης. εἷς ἢ μόνος ἵππος. Παυσανίας, ἡ. 42.

Μονοκέρας, ὡ, Μενοκέρατος, ὁ, ἡ. ἢ Μονόκερως, ὁ. ὁ οὗ ἢ μόνον κέρατον (κέρας) ἔχων.

Μονοκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν κεφαλὴν ἔχων.

Μονόκλαυτος θρῆνος". Αἰσχύλ. Θῆβ. 1671. θρῆνος εἰς τὸν ὁποῖον κλαίει εἷς ἢ μόνος.

Μονοκληρονόμος, ὁ, ἡ. ὁ εἷς καὶ μόνος κληρονόμος. Σχόλ. Πινδάρ. καὶ Παλλάδ. Λαυσαϊκ.

Μονόκλινον, τὸ. Ἐπίζ. Φιλοδήμ. σωρὸς ἢ φορεῖον νεκροφόρον κατεσκευασμένον ὡς κρεββάτιον, εἰς ὃ δύναται νὰ κοιμηθῇ εἷς ἢ μόνος.

Μονόκλωνος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα ἢ μόνον κλῶνον (κλωνάριον) ἔχων.

Μονοκοίλιος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνην κοιλίαν-στόμαχον-κοιλότητα ἔχων.

Μονοκοιτέω, ῶ. μονόκοιτος εἰμὶ, μόνος κοιμῶμαι. Ἀελιοφαν.

Μονόκοκκος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα ἢ μόνον κόκκον ἔχων.

Μονοκόνδυλος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα κόνδυλον-κέμπον ἤτοι μίαν καμπὴν ἔχων. Ἀελιοτέλ. ὅθεν Δακτύλων.

Μονοκότυλος πολύπους". Ἀελιοτέλ. πολύπους ὅτις μίαν ἀράδα μόνον κοτυλῶν ἔχει εἰς τὰς πόδας αὐτῦ.

Μονοκρατορία, ἡ. μοναρχία, ἢ ὀξυσία τῦ μονοκράτορος. ἐκ τῦ

Μονοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος κρατῶν, ὁ εἷς καὶ μόνος ὢν κύριος καὶ ὀξυσιαστής. ὁ τὰ πάντα ὀξυσιάζων, μοναρχής.

Μονοκρηπὶς, ίδος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνην κρηπῖδα ἢ μισὸν ὑπόδημα ἔχων.

Μονόκροτος, ὁ, ἡ. ὁ δι' οὗ κρότου ἤτοι ὀξὺ μιᾶς ἀράδος κωπίων κινήμενος. Ζήτ. Δίκρατος.

Μονόκυκλος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα κύκλα-γύρον ἔχων.

Μονόκωλος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα ἢ μόνον κῶλον ἢ μέλος-πόδα ἔχων. "Πεζούσης μονόκωλες". ἡ οὖα κῶλον, ἔχυσα εἶδος. "Οἴκημα μονόκωλον". Ἡρόδοτ. α'. 72. οἰκοδόμημα ἢ κτίσεον τι, ὀξὺ οὗ τμήματος μόνον σωισάμενον. καθὼς ἐν Β'. 132. ὧδε περὶ τῶν Πυραμίδων "Τῆς ἑκάσου κῶλον". κάθε τμῆμα. καὶ ἐν δ'. 62. καλῦνται Κῶλα, τὰ μέρη ἑκάσε τετάρτε μέρους.

Μονόκωπος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνην κώπην ἔχων. ἢ ὁ μόνος κωπηλατῶν. Εὐσεπ. Ἑλλ. 1138.

Μονολέκυθος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα λέκυθον ἔχων. ἀμφ.

Μονολεχὴς, ές, ὁ, ἡ. (λέχος) πυκνὸν παρ, Μονόκοιτος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Μονολήκυθος, ὁ, ἡ. ὁ λήκυθον μόνον ἔχων. πυκνὸν παρ, Λυτολήκυθος. Ἀθήν. σελ. 414.

Μονολέμματος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺ οὗ λέμματος συνισάμενος. "Συλλογισμὸς μονολέμματος".

Μονολίθος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺ οὗ μόνου λίθε κατεσκευασμένος ἢ σωισάμενος.

Μονολογία, ἡ. ὁμιλία πρὸς ἑαυτὸν. ἐκ τῦ

Μονολόγος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς ἑαυτὸν ὁμιλῶν. Γλωσσ. Στεφ.

Μονόλοπος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἤτοι ἁπλῆν λοπάδα-δέρμα ἢ φλοιὸν ἔχων.

Μονόλυκος, ὁ. μέγας τις λύκος. Πλύταρχ. Ἀλέξ. 23. Αἰλιαν. ζώω. Ἰσορ. ζ'. 47. Ἀρατ. Διοσημ. 392. ὅσις ἄλλως ἢ, Μονιὸς λύκος, λέγεται. κατὰ Ἀνώνυμον τινα (ἐν Χειροχάφ.) εἶναι ὁ ἐκ λύκε ἢ ὑαίνης γενηθείς. Ζήτ. ἢ Μονοπείραμε.

Μονόλωπος, ὁ, ἡ. (λώπη) πυκνὸν παρ, Μονοχίτων. Ἡσύχ.

Μονόμαζος, ὁ, ἡ. ὁ οὖα μαζὸν ἔχων.

Μονομάτωρ, Δωρικ. πυκνὸν παρ, Μονομήτωρ.

Μονομαχεῖον, τὸ. πυκνὸν παρ, Μονομάχιον.

Μονομαχέω, ῶ. μάχομαι μετὰ ἑνὸς ἢ μόνε. μετὰ Δωτικ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, μόνος μάχομαι. ὅθεν

Μονομάχης, ε, ὁ. πυκνὸν παρ, Μονομάχος.

Μονομαχία, ἡ. τὸ μάχεδαι μετὰ ἑνὸς καὶ μόνε ἄλλε, μάχη ἁπλῆ γινομένη ἀνθρώπε μετ' ἀνθρώπε, ἤτοι οὖα ἢ οὖας. Duello, Ἰταλ. ἢ Duel, Γαλ.

Μονομαχικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἷς μονομαχίαν ἀνήκων ἢ κλίσιν καὶ θεσπέσιόπε ἔχων εἰς αὐτήν.

Μονομάχιον, τὸ. πυκνὸν παρ, Μονομαχία. Ἀππιαν. δ'. Λιβυκῶν. ὀξὺ. ἑταρ. ιγ'. Ἀθήν. ε'. σελ. 191. ἔτι δὲ πυκνὸν παρ, Μονομαχοθρεφεῖον.

Μονομάχος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἑνὸς καὶ μόνε μαχόμενος, ὁ μονομαχίαν ἀσκήμενος.

Μονομαχοτροφεῖον, τὸ. τόπος ἔνθα ὀξυβίβασι-θρέφονται ἢ διδάσκονται οἱ μονομάχοι. ἐκ τῦ

Μονομαχοτρόφος, ὁ, ἡ. (θρέφω) ὁ τὲς μονομάχες θρέφων ἢ διδάσκων.

Μονομέρεια, ἡ. ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς ὀξὺ οὗ μέρης συνισαμένε, ἁπλότης. ἀμφ. ἐκ τῦ

Μονομερὴς, ρέος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Μονομερῶς. ἁπλῶς, ὁ ὀξὺ οὗ μέρες σωισάμενος. ἀμφ.

Μονόμετρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺ οὗ μέτρε ἢ σίγκε σωισάμενος.

Μονομήτωρ, ὁ, ἡ. ὁ ἐσπερμένος ἐκ μιᾶς μητρός. Εὐσεπ. Φοίν. 1518. ἢ ὁ μόνον τινὸ μητέρα ἔχων ἀκόμη.

Μονόμιτος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺ οὗ μίτε σωισάμενος, ὡς τὸ, Δίμιτος, ἢ, Τρίμιτος.

Μονόμματος, ὁ, ἡ. πυκνὸν παρ, Μονόφθαλμος.

Μονομοιρία, ἡ. τὸ μίαν μοῖραν ἔχειν. ἢ μία μοῖρα. Σέξτ. Ἐμπ. ἀμφ.

Μονόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλῆς.

Μονόμοσχος, ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ, Μονόμαχος. ὁ οὖα μόχον ἔχει. Ζήτ. Μόχος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μόνον, Ἐπίρ. μοναχά. "Μόνον ἐ, ἐκ. ἐχί". καὶ "Μονονὲ, Μονονὲκ, Μονονεχί". αὐτὶ τῦ, Σχεδὸν, ἐγγύς. Ζήτ. Μόνος.

Μονόξοος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν καὶ μόνιν φορὰν ἐχισμένος. Ζήτ. Τριξάξοος.

Μονόξυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ενὸς ἢ μόνε ξύλε σιωισάμενος-ἢ κατεσκευασμένος. "Πλοῖον μονόξυλον". (κυρίτε).

Μονοούσιος, ὁ, ἡ. (ὐσία) ὁ ἐκ μιᾶς ἢ μόνης ὐσίας ὤν. ἢ τὸ μὴ ἔχον ἕτερον τῆς αὐτῆς ὐσίας ὅμοιον.

Μονοπάθεια, ἡ. τὸ μόνος πάσχειν. τὸ πάθος ενὸς μέρες τῦ σώματος μόνον ἐκ τῶν πολλῶν. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Μονόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. "Κόρος μονόπαις". μοναχοπαίδιον. Εὐσεπ. ἢ ὁ μόνον ενα παιδίον ἔχων.

Μονοπάτιον, τό. δρόμος τόσον πλάτος ἔχων, ὥστε μόλις δύναται νὰ διέλθῃ ἐξ ἑνὸς μόνος. αὐτίκ. τῆ πλατείᾳ ὁδῷ. Παυσάνιαν.

Μονοπέδιλος, ὁ, ἡ. ὁ ενα πέδιλον ἔχων.

Μονοπεῖραι λύκοι". λύκοι οἵτινες ὑπάγουσι μόνοι τον, ἤτοι ἀνὰ σιωτρόφων, εἰς τὸ κυνήγιον. Ἀεσχοτ. ζώων Ἰσορ. ἐ. 5. ἐκ τῦ Μόνος ἢ Πεῖρα, ὃ ἐστὶν, ὁ Μόνος πειρατῶν. ἄλλως δὲ ἢ, Μονιὸς, καὶ Μονόλυκος, λέγεται.

Μονόπελμος, ὁ, ὐ. Φανία Ἐπιγράμ. "Μονόπελμος συκῆς". ὑποδήμα ἐν πέλμα ἤτοι πάτον ἔχον.

Μονόπεπλος, ὁ, ἡ. ὁ ἀπεκεκαλυμμένος μόνον μετὰ πέπλε. Εὐσεπ. Ἑκαβ. 933. Ζήτ. ἐν τῷ, Δωρίζω.

Μονόπηρος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ἢ μόνιν πήρην ἔχων.

Μονόπλευρος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν πλευρὰν ἔχων.

Μονοποδία, ἡ. ἡ εἰς ενα πόδα μέτρησις τῦ ςίχε. αὐτίκ. τῷ, Διποδία.

Μονόποιος, ὁ, ἡ. (ποιὸς) ὁ μίαν ἢ μόνιν ποιότητα ἢ ἰδιότητα ἔχων. Σέξτ. Ἐμπ.

Μονόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ενα πόδα ἔχων. μοναπόδαρος.

Μονοπραγματέω, ῶ. (μόνος, πρᾶγμα) ἀσκῶ-μετέρχομαι ἐν πρᾶγμα μόνον. αὐτίκετ. τῷ, Πολυπραγματέω. Ἀεσοπέλ.

Μονοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Μονοπροσώπως. μετὰ ενὸς, ἢ μετὰ ξὺ ενὸς, ἢ ὑπὸ κάπε ενὸς προσώπε, ὁ ἐν πρόσωπον ἔχων.

Μονόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πτερὸν ἔχων.

Μονόπτωτος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν πτῶσιν ἔχων.

Μονοπωλέω, ῶ. μόνος πωλῶ, μονοπώλης εἰμί. Σξάβ. ὅθεν

Μονοπώλης, ᾱ, ὁ. ὅσις μόνος πωλεῖ. καὶ

Μονοπωλία, ἡ. τὸ μονοπωλεῖν, ἢ παρ ενὸς ἢ μόνε γινομένη πώλησις τῦ πραγμάτων.

Μονοπώλιον, τό. τὸ δίκαιον τῦ νὰ πωλῇ εἷς καὶ μόνος τὰ ἀναγκαῖα πράγματα. "Ἐμπόριον μονοπώλιον". τόπος ἐμπορικὸς εἰς ὃν γίνεται τὸ μονοπώλιον. Μέμνων παρὰ Φωτίῳ.

Μονόπωλος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ενὸς ἵππε-πώλε ἁμαξεύων, ἢ ἐπὶ ενὸς ἢ μόνε ἵππε ὄντων.

Μονόῤῥηξ, ηγος, ὁ, ἡ. (ῥηγνύω) διερῥηγμένος, σχισμένος. Ἡσύχ.

Μονόῤῥιζος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν ῥίζαν ἔχων.

Μονόῤῥυθμος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 968. "Μονόῤῥυθμες δόμες". τὰ ενὸς κατοικημένος. κυρίως, ὁ ενα ἢ μόνον ῥυθμὸν ἔχων.

Μόναρχις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ενα ἄρχιν ἔχων.

Μόνος, Μόνη, Μόνον, (μένω, μέμονα, μονὴ) μοναχὸς, ὁ ἀπὸ ἑτέρε ὤν. μονὸς, μὴ διπλᾶς. κεχαρακτηρισμένος, μεμονωμένος. Ἐπιῤῥήμ. Μόνον, μοναχά. "Μόνον ἐ". σχεδὸν, ἐγγύς. "Μόνον ἐκ ἔτυπτε". μοναχὰ τῦτο ἔλεγεν ὅτι δὲν τὸν ἔδερνε. "Μόνος τῶν ἄλλων".

Μονοσάνδαλος, ὁ, ἡ. ὁ ενα σανδάλιον ἔχων. Ἀπολλώδ. ἀ. Ϛ. 16.

Μονόσιροι, ἐν Αἰγύπτῳ, ὀρνίθων γένος. Γεωπον. ιδ'.

Μονοσιτέω, ῶ. μόνος ἢ μίαν ἢ μόνιν φορὰν ζώω.

Μονοσιτία, ἡ. τὸ μόνος ἢ μίαν ἢ μόνιν φορὰν τῆς ἡμέρας ζώειν. ἐκ τῦ

Μονόσιτος, ὁ, ἡ. ὅσις μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν ζώει. ὁ ἅπαξ τῆς ἡμέρας σιτέμενος. Κυριλ. Ξενοφ. Η'. ἡ. 9. ἢ ὁ μόνος ζώων.

Μονοσκελὴς, ές, ἢ, Μονόσκελος, ὁ, ἡ. ὁ ενα ἢ μόνον σκέλος ἔχων.

Μονόσκηπτρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ σκῆπτρον εἷς ἢ μόνος ἔχων. μονοκράτωρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 379.

Μονόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγος) ὁ μίαν σκεπασίαν ἢ ἐν πάτωμα ἔχων. Διον. Ἁλικ.

Μονοστελέχης, ες. ἢ, Μονοστέλεχος, ὁ, ἡ. ὁ ενα ἢ μόνον στέλεχος ἔχων.

Μονόστεος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ενὸς ἢ μόνε ὀστέε σιωισάμενος. (μονοκόκκαλος) "Λύκοι ἢ λέοντες μονόστεον τὸν αὐχένα ἔχουσι". Ἀεσχοτ.

Μονοστειβὴς, ὁ, ἡ. (στείβω) ὁ μόνος ὑπὸ ἑνὸς-πεπατῶν. ὅσις πεπάτηται μόνος τε. μόνος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 766.

Μονόστιχος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ενὸς στίχε σιωισάμενος.

Μονόσολος, ὁ, ἡ. (σολὴ, ἢ σέλλω) ὁ μίαν σολὴν ἔχων. 2) Ὁ μόνος τε σαλθεὶς-ἐλθών. μοναχὸς, ἐρημωμένος, μοναδικός. Σοφοκλ.

Μονόσομος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν σῶμα, ἢ μίαν κόψιν ἔχων. "Ἀξίνη μονόσομος". παυτὸν τῷ, Ἡμιπέλεκυς.

Μονοστόρθυγξ, κάθετον τὸ Πειράτε, ὅμοιον τὸ εἶναι τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἐξ ενὸς καὶ μόνε ξύλε ἐξηργασμένον. Ἀνάλεκτ. β'. 80.

Μονοστροφικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ εἰς μονόστροφον αὐτίκων, ἢ ἐκ τῦ εἴδος τῦ μονοστρόφων. ἐκ τῆς

Μονόστροφος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν στροφὴν ἔχων. "Ὠδὴ μονόστροφος". ἢ "Ἅμαξα μονόστροφος", ἡ ἐν ξυλόκονκυκλον ἔχουσα. ὡς π. χ. ἡ παρὰ Γερμ. *Schubcarre* Γαλ. *La brouette*, ἢ Ἰταλ. *Carretto*, λεγόμενον.

Μονοσυλλαβέω, ῶ. ἐκ μιᾶς συλλαβῆς σιωίσαμαι.

Μονοσύλλαβος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ.—βως. ὁ ἐκ μιᾶς συλλαβῆς σιωισάμενος.

Μονότεκνος, ὁ, ἡ. ὁ ενα τέκνον μόνον ἔχων. Εὐσεπ.

Μονότης, ᾱ, ὁ. ἢ ὀρθότερ. Μονώτης. Ζήτ. τῦτο.

Μονότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι-ἢ κατάστασις τε μόνε. τὸ μόνως ζῆν ἢ ὑπάρχειν.

Μονοτοκέω, ῶ. ἐν ἢ μόνον, ἢ μίαν φορὰν τίκτω. ὅθεν

Μονοτοκία, ἡ. τὸ ἐν καὶ μόνον γεννᾶν. ἡ γένησις τῦ ενὸς ἢ μόνε παιδίε, ἢ μίαν φοράν.

Μονοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν ἢ μόνον ἢ ἅπαξ γεννῶν.

Μονοτονία, ἡ. τὸ ψάλλειν μόνον μὲ ἕνα τόνον. ἁπλῆς σχηματισμὸς τῶν τόνων ἐν τῇ μουσικῇ, ὥστε ὅλη μιᾶς φωνῆς ἢ ενὸς ὀργάνε γίνεται.

Μονότονος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ.—τόνως. ὁ ενα ἢ μόνον ἤτοι ἁπλῆν τόνον ὅλης τῆς φωνῆς ἢ δι' ὀργάνε ἐκδιδόων. ἐν τῷ τῆ Φιλοξένε Γλωσαρ. ἑρμηνεύεται ἢ ὑπὸ τῶν, Ἰσχυρογνώμων.

Μονοτράπεζος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος παρὰ τὴν ἑκάστε καθήμενος, ὅσις ζώει μοναχὸς τε. "Ξενία μονοτράπεζα". Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 949. τράπεζα εἰς ἣν κάθηται ἢ ζώει μόνος τις ὁ φίλος.

Μονότροπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μονοτρόπως. ὁ ἐξ ενὸς τρόπε ὤν. ὁ πάσης τροπῆς ἢ σχηματισμῦ χωρὶς ἕξις ζῇ πάντα μὲ ἕν καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον. ἰδιογνώμων,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μων, ἐχυρογνώμων. ὅσις ζῇ ἀφ' ἑαυτοῦ τε καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν τε μόνον, μοναδικός, μεμονωμένος. ἁπλῶς, ἀγαθός, ἀγωνιώδης.

Μονοτροφέω, ῶ. σῦκα καὶ μόνον ξέφω-ἀναξέφω. ὅθεν

Μονοτροφία, ἡ. ἐνεργητ. τὸ μοναξοφεῖν. Παθητικ. τὸ μοναξέφεσθαι.

Μονότροχος, ὁ, ἡ. ἅμαξα μετὰ σύρας ἕνὸς ἔχουσα.

Μοναχία, ἡ. μοναχικὴ-ἄζυγος ζωὴ, βίος χωρὶς γάμου. Σωΐδας.

Μονοφαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. παυτὸν πῶ, Μονοσιτέω.

Μονοφαγία, ἡ. παυτὸν πῶ, Μονοσιτία.

Μονοφάγος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῶ, Μονόσιτος.

Μονοφαλαγγία, ἡ, μία φάλαγξ. ἀμφ.

Μονόφαντος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος τι φαινόμενος. Ἡσύχ.

Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ. ἑτερόφθαλμος, ὁ σῦκα μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων.

Μονόφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ σῦκα τόνον ἔχων-ἐκδίδων ἁπλῶν ἤτοι εὐ καὶ μόνον φωνῆεν. ἀντίκειτ. πῶ, Δίφθογγος.

Μονόφορβος, ὁ, ἡ. ἡ (φορβὴ) ὁ μόνος βόσκων.

Μονόφρουρος, ὁ, ἡ. ὁ μόνος ἐν τῇ φρουρᾷ ὤν. ᾗ ὁ ὑπὸ σοῦ ᾗ μόνῳ φρουρούμενος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 267.

Μονόφρων, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ὁ μόνος ἀφ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν γνώμην τε.

Μονοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ἁπλῆς ἤτοι μιᾶς λογῆς φυῆς-φύσεως-εἰσίας ὤν. Ἡρόδοτ. Δ'. 83. "Ἐφαίνη δὲ ᾗ γνάθος, ᾗ τὸ αὖ ὠπῆς γνάθε, ἔχουσα ὀδόντας μεν" νοφυέας, ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντας, τάς τε ὀδόντας ᾗ τὰς γομφίους". Ζήτ. Μονόδυς.

Μονόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ σῦκα φύλλον ἔχων.

Μονόφυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μιᾶς φυλῆς-γενεᾶς ἢ ἐξ ἑνὸς γένους ὤν.

Μονοφυσῖται, οἱ. καλοῦνται αἱρετικοί τινες, οἵ τινες μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν ὑποδίδωσι.

Μονόφωνος, ὁ, ἡ. ἁπλῶς κατὰ τὴν φωνήν. ὁ αἰσθητὸν φωνὴν ἐκδίδων.

Μονοχάλινος, ὁ, ἡ. ὁ σῦκα χαλινὸν ἔχων.

Μονόχειρ, ρος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν χεῖρα ἔχων.

Μονόχηλος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν χηλὴν κατὰ τὸν πόδα ἤτοι ὀνύχιον ἔχων, π. χ. ὡς ἵππος, ὄνος, αἰτίκ. πῶ, Δίχηλος.

Μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὅσις φορεῖ τὸν χιτῶνα μόνον, ὁ σῦκα ᾗ μόνον χιτῶνα φορῶν. ὅθεν

Μονοχιτωνέω, ῶ. φορῶ τὸν χιτῶνα μόνον. (εἶμαι μόνον εἰς τὸ ὑποκάμισον).

Μονόχορδος, ὁ, ἡ. (χορδὴ) ὁ μίαν ᾗ μόνην χορδὴν ἔχων. Μονόχορδον, τό. ὄργανόν τι μουσικὸν (ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ταμποῦρι, ἢ Ταμπουρᾶς) μίαν χορδὴν ἐπ' αὐτῷ τεταμένην ἔχον, ἐφ' ᾧ κατεμέλουν ᾗ ὀξέπαιζον τὰς φωνὰς φυσικῶς καὶ ἀριθμητικῶς, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις "Κανὼν (μουσικὸς)" ἐλέγετο. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πυθαγόρας διώριζεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὸ Μονοχορδίζειν. Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. Μουσ. 117.

Μονόχρονος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺς χρόνος. "Ἡδυπάθεια μονόχρονος". ἡ ὀξυρρέουσα χρόνου τινός. Ἀθλίου. σελ. 544. ὁ μόνον σῦκα χρόνον ἢ μίαν συλλαβὴν ἔχων. ἀντίκ. πῶ, Δίχρονος.

Μονοχρόος — χρως, ὁ, ἡ. ὁ, Μονοχρώματος, ὁ, ἡ, καὶ, Μονόχρωμος, καὶ, Μονόχρωος, ωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρῶμα, χρώς) ὁ σῦ καὶ μόνον χρῶμα-μίαν βαφὴν ἔχων.

Μονόψηφος, ὁ, ἡ. ὁ μίαν μόνην ψῆφον ἢ μίαν φωνὴν (σῦκα βάτον) ἔχων. ὁ μιᾶς ψήφου ὤν." Νεῦμα μονόψηφον". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 378. τὸ ἀφ' ἧς γωνίας ἤτοι τῆς καθ' ὧν τὸ ὀφθαλμὸς γινόμενον, ἢ τὸ ὁποῖον ᾗ μόνον ἐκτελεῖ.

Μονόω, ῶ. (μόνος) μόνον ἢ σῦκα καὶ μοναχὸν ποιῶ. Μονῶ ποιῶ, μόνον ἀφίνω, παραπῶ, ἐγκαταλείπω, χωρίζω ἀπὸ τῆς ἄλλων. "Μεμονωμένοις πάσης βοηθείας". Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 34. ἐρημωμένοις-ἀπογεγυμνωμένοις ἀπὸ κάθε βοήθειαν.

Μονῳδέω, ῶ. (μονῳδὸς) μόνος ψάλλω, ἢ ψάλλω εἴς τινα μίαν ᾗ μόνην ᾠδήν. ὅθεν

Μονῳδία, ἡ. ἡ μία ᾗ μόνη ψαλμῳδία, τὸ εἰς ᾗ μόνος ᾄδειν. ὅταν εἷς καὶ μόνος λέγει τὴν ᾠδήν, καὶ ὐχ ὁμοῦ ὁ χορός. λέγεται δὲ ἡ ὑπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι. καὶ Μονῳδεῖν τὸ δρᾶμα. ἁπλουστέρως γὰρ πᾶσαι αἱ ὑπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δρᾶμά εἰσι. Φώτ.

Μονῳδικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῷκον εἰς μονῳδίαν.

Μονῳδὸς, ὁ, ἡ. (μόνος, ᾠδὴ) ὁ μόνος τι ᾄδων. ὅσις φέρει ἢ ἀφίνει σῦκα μόνον πρόσωπον εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ ὁμιλῇ.

Μονώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Μονώνυχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ, μόνος) παυτὸν πῶ Μονύχηλος.

Μόνωπος, ὁ, ἡ. (ὤψ) παυτὸν πῶ, Μονώψ.

Μόνωσις, εως, ἡ. (μονόω) τὸν σῦκα ᾗ μοναχὸν ποιεῖν ἢ ἀφίειν. ἐγκατάλειψις, παράπτωσις, μοναξιά.

Μονώτης, ητος, ὁ. καὶ Ἠθλιν. Μοιῶτις, ιδος, ἡ. μοναδικὸς, εἷς ᾗ μόνος, μοναχὸς, μονός.

Μόνωτος, ος, ὁ, ἡ. (οὖς) ὁ σῦ οὖς ἤτοι αὐτὶ-χερόλιον ἔχων.

Μονωτὸς, ὁ. (μονόω) μεμονωμένος, παραπεπτωμένος.

Μονωψ, ῶπος, ὁ. ὁ σῦκα ὦπα ἤτοι σῦκα ὀφθαλμὸν ἔχων. μονόφθαλμος.

Μόνωψ, ωπος, ὁ. παυτὸν πῶ, Μόναπος. Αἰλιαν. ζῴων Ἰσορ. ζ'. 3.

Μοῖρα, ἡ. παυτὸν πῶ, Μοῖρα. πάγμα καὶ διαίρεσις φρατιωτῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Σπαρτιᾶται ἦσαν διηρημένοι εἰς δώδεκα Μόρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς διάφορος κατὰ καιροὺς ἦν. Ξενοφ. Λακεδ. πολιτ. ιά. 4. "Οὕτω γε μὴν κατεσκευασμένων μόρας μὲν δίπλινα ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. Ἑκάστη δὲ τῶν ὁπλιτικῶν τέτταρα μορῶν ἔχει πολέμαρχον σῦκα λοχαγοὺς τέτταρας, πεντηκοντῆρας ὀκτώ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα". Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 17. "Τῶν δὲ μόρων Εὔφορος μὲν ἄνδρας εἴκοσι πεντακοσίους φησί. Καλλισθένης δὲ ἑπτακοσίους, ἄλλοι δέ τινες ἑνακοσίους, ὧν Πολύβιος ἐστί". Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Μόρα συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν.

Μοράζω, ἢ, Μοράω, ὅθεν "Μεμόρακται". Τίμαιος Λοκρ. μεμοιρασμένος ἐστὶ, ἐμοιράσθη. ὡς ἐκ τοῦ Μοιράζω.

Μοργὴ, ἡ. παρὰ Πολυδ. ζ'. 151. ἢ ὀρθότερον, Μορμὼ, ᾗ παρ' Ἡσυχ. Μοργίον, μέσον γῆς, πλέθρον. ἀμφ.

Μόργνυμι, Μοργνύω. Ζήτ. ἐν πῶ, Ὀμόργνυμι.

Μόργος, ὁ. τὸ ὑπὸ τῆ ἀμάξῃ ξύλινον καλάθιον, ἐν ᾧ βάλλουσιν ἄχυρα ᾗ χόρτα. ὅθεν παρὰ Πολυδ. ζ'. 116. Μοργοῦσι, ἄχυρα ἢ τὰ μόργα φέρειν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μόργος, φραγμὸς, ᾗ τὸ ὑπὸ ταῖς ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι". ᾗ φαίνεται ὅτι εἶναι σῦ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τῶ, Μολγός. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Μοργίας, αὐτὶ, Γαστερμαργίας. ἀλλὰ τοῦτο ἐφείπετο νὰ εἴπῃ, Μαργίας, οὗ δὲν κεῖται ἐκ τῶν, Μοργὸς, αὐτὶ, Ἀμοργὸς. Ἐν τῇ σημασίᾳ ὡς Μολγὸς, αὐτὶ τῶ, Ἀμολγός. Ζήτ. Μολγὸς, ἀειθ. π. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μοργύων, ταραγνάων. ᾗ ἐπεμβάσει, Μορμύλλῳ, ζρονγλκεῖ, καὶ, Μορμῶται, παρῳπται. ἀλλ' αὐταὶ αἱ λέξεις ἀνήκουσι μᾶλλον πῶ Μαργάω.

Μο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μορέα, ἡ. ἡ συκαμινέα, συκαμινέα, (δένδρον). ᾗ
Μόρον, τό. ὁ καρπὸς τῆς μορέας, συκάμινον, μῆρον.
Μορέω, (μόρος) καθ' Ἡσύχ. Διαιρέω, Μερίζω. κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. Πονέω, ᾗ, Κακοπαθῶ. ὁ αὐτὸς ἑρμῆν. Μορέσσατε, τὰ μετὰ πολλῆ μόχθῳ ᾗ κακοπαθείας γεγυμνωμένα — ὑπὸ τῆ Μορῆσαι, ὃ ἐστὶ κακοπαθῆσαι. καὶ ἐν Γεσόμορος — ὑπὸ τῆ τὴν γῆν μορεῖν, ὃ ἐστὶ πονεῖν. ᾗ τέλος ἐν Λ. Μίγνυμα — οἱ δὲ Μόρνμα, ἐπεὶ δῆλα πόνῳ ἐργάζονται. μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. α'. 646. "Ἀλλ' ἢ γ' ἔμ-
"πεδον αἰεὶ ἀμειβομένη μεμόρηται". ὁ Σχολ. ἑρμῆν. δῆλ. τῆ, Κεκλήρωται, ἔχει τὴν τύχην. καὶ ἐν σίχ. 973. "Οὐδὲ νύπω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο". ἀλλ' ἐν γ'. σίχ. 1130. κεῖται "Θνήτος μεμορμένος". αὐτὶ τῆ, Πεπρωμένος, γεγραμμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Μεμορημένον, ἠσκημένον, πεποιημένον. ἀλλ' αὕτη ἡ ἑρμῆν. ἀνάγεται εἰς τὸ τῆ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 229. "Ὀρ-
"πηλιχθὲν πυρὸς μεμορημένον αὐγαῖς". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμῆν. δῆλ. τῆ, Δεδασμένον καὶ ἐψηθὲν πῦρ πυρί. Διάφορος ἐστὶν ἡ σημασία παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 213. "Πάν δὲ νόημα ἐμπλακτὸν μεμόρηκε κακῇ ἐσφαλμέ-
"νον ἄτῃ". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμῆν. δῆλ. τῆ, Ἐκάκωσε παρὰ τὴν μοῖραν. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι τὸ "Μορόεν
"ποτόν". Νίκανδρ. Ἀλεξ. 130. ἐκ τῆ Κυκεών, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμῆν. δῆλ. τῆ, Τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν. καὶ σίχ. 136. "Χλωρὸς μορόεν ποτόν". δῆλ. τῆ, Πο-
"λυέψητον ἢ μοιρίδιον αὐτὶ τῆ Αἴσιμον, ὃ αὐτὸς ἐπὶ
"τῆ συμφέροντος ἐκδέξασθαι, ἢ τὸ ἁρμόζον τῇ πάθει. (ἔτι κεῖται ᾗ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Αἰτωλῷ Παρθεν. ιδ'. "Ἠείον μεμορμένον, ἢ, μεμορημένον"). καὶ ἐπομέ-
νως "Μορόεντος ἐλαίης, ἡ, ἐλαίη". σίχ. 455. καὶ "Μορόεις φρικῶς". σίχ. 582. ὅπερ ἑρμηνεύεται δῆλ. τῆ, Κακοποιός, μόρον ἄγων, θανάσιμος. Τὰ Ὁμη-
ρικὰ "Ἕρκεα τείχεα μορόεντα". Ἰλ. Ξ. 183. ἑρμῆν. δῆλ. τῆ, Μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας εἰργασμένα. Περὶ ἃ ἐμόρησεν ὁ τεχνίτης, τουτέστιν ἔκαμε καπασκευάζων αὐτά. Τὰ φρονιστικῶς καὶ μετὰ κακοπαθείας ἐξειργασμένα.
Μορία, ἡ. παρὰ τὸν, Μέρος. 2) Ἡ ἱερὰ ἐλαία (τὸ δένδρον) τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις κατ' ἀρχὰς διὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρόπολιν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐκ ταύτης μεταφυτεύθησαν ᾗ ἄλλαι πολλαὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Λείσοφ. Νεφ.
Μέριμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μάρσιμος. Ἰλ. Υ. 302.
Μόριον, τό. ταυτὸν τῷ, Μέρος, ᾗ, Μοῖρα, μέλος. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον. 2) Εἶδός τι ὑπὸ τινος γένους. 3) Καὶ τὰ συζατικὰ μέρη σώματός τινος.
Μόριος, ταυτὸν τῷ, Μοιραῖος. Ἀναλεκτ. α'. 506. "Μόριος γῆ". ἡ διωρισμένη γῆ διὰ τὸν τέφον.
Μόριος Ζεύς". Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 705. ὁ ὑπερφυσικὸς τῷ μοιρῶν, ὅτι δῆ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἱερὸν ἐλαίων.
Μερίς, ίδος, ἡ. (μείρω) ταυτὸν τῷ, Μοῖρα, μέρος. Ἡρόδοτ.
Μορμολοκεία, ἡ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. α'. 15. ἡμαρτημ. "Πρὸς τὰς μορμολυκείας" ὅπου "Πρὸς τὰ
"μορμολύκεια" αἀάγν.
Μορμολύκειον, ᾗ, Μορμολυκεῖον, τό. ᾗ, Μορμολύκη, ἡ. παρὰ Σξάβ. α'. καὶ Πορφυρ. προσωπεῖον, (Μάσκα) προσωπίδα. ᾗ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆ, Φόβητρον, (σκιάζειν) φαντασμα, εἰς φόβον παιδίων. διὸ δὲ τοῦτο τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. Ζήν. Μορμώ. ἐκ τῆ
Μορμολύττομαι, ζημιόω, ἐκφοβέω, φοβίζω (σκιάζω) τινά. τὸν σχηματισμὸν, Μορμολυκτόω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐν ταῦ, Ἐμορμολυκτῆτο.
Μορμορωπὸς, (μορμώ, ὤψ) ζομακτικός. ὁ φοβίζων. Λειτοφαν. Βάζ. 925.
Μορμύλος, ὁ. ταυτὸν ταῦ, Μορμύρος.
Μορμύνω. Ζήτ. Μορμύσσομαι.
Μορμύρεος, ὁ μορμύρων, μορμυρίζων. ἐκ τῆ
Μορμυρίζω, ταυτὸν ταῦ, Μορμύρω.
Μορμύρος, ὁ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος. γεάφεται ἔτι ᾗ, Μορμύλος.
Μορμύρω, καὶ, Μορμυρίζω, ἐκ τῆ, Μύρω, ῥέω, ξέχω. παρ' Ὁμήρῳ ἐκφράζει τὴν βοὴν καὶ τὸν ἦχον ὕτοι τὸ μερμηρεπὸν οἷος ῥέοντος ᾗ ἐπαφειζόντος ποταμοῦ, ἢ ὕδατος. ἔτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῆς θαλάσσης. Ἰλ. Ε. 599. "--ποταμῷ ἅλαδε ῥεούσῃσι, Ἄφρῳ
"μορμύρουσα ἰδών". καὶ Σ. 403. ὅπου ὁ Σχολ. φησιν. "Ὠρομαποπεποίηται ἡ λέξις, ὑπὸ τῆ ψόφῳ, τῆ
"ἐν τοῖς ὕδασι γινομένῃ". ὃ ἐστί. Μετὰ ἀφρῆ βοῶντος. Τινὲς ἀναγινώσκουσι παρ' Ὁμήρῳ, Μυρμύρων, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὑποδεικνύει, ὅσις καὶ τὸ Μυρμύρεσκε, διὰ τῆ, Ἀνεκύκα, ἑρμῆν.
Μορμυρωπὸς, (ὤψ, μορμύρω) "Ἥλιος ἀμαυρὸς
"ἢ ὑφαιμος, ἢ μαρμυρωπός". παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. β'. 36. ταυτὸν ταῦ, Θολὸς, ζολερὸς, μὴ καθαρός. Ἴσως ἐγεάφη ποτε, Μορμορωπὸς. ὅπου τινὲς, Μορμύ-
ρων, γεάφουσι. καὶ τὸ Χειρόγραφα, Μορμυρώδης, καὶ, Πορφυρώδης, ἔχουσιν· ὅπερ ᾗ ὀρθότερον.
Μορμύσσομαι, ἐκπλήττω, ζομάζω, ἐκφοβέω, φοβίζω. Καλλίμαχ. παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι ᾗ, Μορμιύω, ταυτὸν ταῦ, Δεινοποιέω.
Μορμὼ, όος, ᾗς, ἡ. καὶ, Μορμὼν, όνος, ἡ. μυθικόν τι δαιμόνιον ζομακτικὸν, φάντασμα, φόβητρον (σοιχιὸ), δι' ὃ ἐξαιρέτως ἐκφοβοῦσι ᾗ ἐκπλήττουσι (σκιάζουσι) τὰ παιδία ἵνα σιωπήσωσι. καὶ ἐντεῦθεν ἐκαλεῖτο ἔτι καί τι ξωγικὸν ᾗ κωμικὸν προσωπεῖον πλατὺ τὸ σῶμα ἔχον, καὶ παῦ ὅ, τι ἄλλο καπεπληκτικὸν καὶ ἐπιφοβον. Λειτοφ. Ἀχάρν. 582. καὶ Εἰρ. 474. "Τὴν μορμόνα". παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. δ'. 17. "Ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τὰς πλεπτὰς ὥσπερ μορ-
"μόνας παιδιᾶς". καθὼς τὰ παιδία φοβοῦνται τὴν μορμὼ (τὸ σοιχιό). "Ἰδιόζοπον τινα μορμώ". Δίων Λογ. 66. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Λειτοφαν. Ἱππ. 693. "Μορμὼ τῆ θράσος". ὡς ὑποφώνημα τι ἐκπληκτικὸν, ᾗ φόβου προέχνον. ἔτι ᾗ Θεόκριτ. ιε'. 40. "Μορμὼ,
"δάκνει ἵππος". Πρωτότυπον τάττει ἀναμφιβόλως ὄντως τὸ παρ' Ἡσυχ. Μόρμος, φόβος κενός. ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Ἐπίθετον, Μορμὴ, γαλεπὴ ἐκπληκτική. ὅθεν, Μορμὼ, Μορμών. ᾗ ἐπομβρίως, Μορμύω, Μορμιύω, ᾗ Μορμύσσω, τὸν ὁποῖον σχηματισμὸν ἐκεῖνος τῆ Καλλιμάχῳ ἐφύλαξε καὶ ὁ Ἡσύχιος. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι ᾗ, Μορμῶ, αὐτὶ τῆ, Μορμὼ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει, ἥτις ἔτι αὐτὶ τούτου ᾗ Βομβῶ, λέγω. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι ᾗ, Μομβρῶ, ὡς ᾗ Σεῖδ. καὶ Φώτ. διείσκεται ἔτι παρ' Ἡσυχ. καὶ, Μύρμος, ὁ. Αἰολικῶς αὐτὶ τῆ, Φόβος. τὸ δὲ, Μόρμορος, ᾗ Μυρμαία, φόβος, τελαίχιον τὸ, Μυρμαία, ἔστιν ἀμφιδιότι ἐκ τῆ Μόρος, γίνεται τὸ, Μορμορύττω, τὸ ὁποῖον ᾗ ὁ Τίμαιος ἐν Γλωσσαρ. συγκρίνει μετὰ τῆ ᾗ Μορμολύττω. ἄρα καὶ ἐνταῦθα πάσχει τὸ λ' αὐτὶ τῆ ῥ, ὡς καὶ ἐν ταῦ Κεφαλαργία, αὐτὶ, Κεφαλαλγία. ᾗ ἐκ τῆ Μόρμος (ὑσιατ. Μορμὸς, ᾗ Αἰολικ. Μύρμος) γίνεται τὸ, Μορμόω, (ὅθεν Μορμῶνος) ᾗ ἐξῆς τὸ Μορμορίζει, ἢ Μέρμορος. ὅθεν Μορμαρόω, Μορμορύω, Μορμορίσσω, — ύττω. ἢ Μορμολύσσω, — ύττω. ἀφ' ὧ ὁ Μίλ. Μορμολύζω, Παρακείμ. Μεμορ-
μό-

μόλυκα· ὅθεν, Μορμολύκη, ἡ Μορμολύκη, ἡ Μορμολύκειον. ἆρα δεῖ εἶναι ἀνάγκη εἰς τὴν παραγωγὴν ταύτην, νὰ λάβῃ τινὰς εἰς βοήθειαν τὸ Λύκος, ἢ Λύκιον, ὡς ὁ Ἐσέρχιος (εἰς Πολυδ. ἰ. 167.) ὁπόταν θέλῃσῃ νὰ παράξῃ τὸ Μορμολύκειον ἐκ τοῦ Μορμώ.

Μορμωτὸς, ἡ, τόν. (μορμόω) ἐκπεπληγμένος, πεφοβισμένος. Δυκόφρ. 342.

Μορόεις, όεσσα, όεν. (μόρος) βλαπτικὸς, ἐπιζήμιος, θανατηφόρος. 2) Μετὰ πολλῆ καμάτῳ πεπονημένος, μετὰ πολλῆς κακοπαθείας κατεσκευασμένος, κοπιαστικός. Ζήτ. ἐν τῷ, Μορέω.

Μόρον, τὸ, ὁ μέλας καρπὸς τῆς συκαμινέας, συκάμινον, μαῦρον μῆρον. ᾐ ἔοικεν ἡ ὁμοιότης αὐτῆ λέγεται ἔτι ἡ ὁ καρπὸς τῆς βάτου. Mora rubi.

Μονοπονέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Κακοπαθέω. Ἡσύχ.

Μόρος, ὁ. (μείρω) παυτὸν τῷ, Μοῖρα, κλῆρος, τύχη, τὸ μεμερισμένον, τὸ μοιρίδιον, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ γραφὲν, συμφορὰ, θανάτος. ὅθεν τὸ Λατιν. Mors. παρ' Ὁμήρῳ.

Μοροφεγγὴς, έος, ὁ, ἡ. Μελέαγρ. 78. "Φαείνῃ "μοροφεγγές". τὸ διὰ τῆ φέγγους αὐτῆ φονεύον. τοιοῦτον φέγγος ἐκδίδον ὥσε δὲ αὐτῆ θανατοῖ.

Μόροχθος, ὁ, εἶδος γῆς δι' ἧς λευκαίνουσι τὰ ἱμάτια. Διοσκορ. ε. 152.

Μορρίνα, ἡ. παρὰ Παυσαν. ἀγγεῖόν τι κατεσκευασμένον ὑπὸ σεσάτιτε τῆς Κίνας. Ζήτ. Μυείνη.

Μόρσιμος, ὁ, ἡ. (μόρος) ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένος, πεπρωμένος, εἱμαρμένος. Ἰλιάδ. Ε. 674. "Ὀδυσσῆϊ μόρσιμον εἶεν". πεπρωμένον, γραφὲν. ὡς τὸ τῆς συνηθείας "Ἂν εἶναι τῆς μοίρας μου". Καὶ ὁ τῇ μοίρᾳ ἦτοι τῷ θανάτῳ ὑποκείμενος, θνητός. Ἰλ. Χ. 13. "Οὐ γάρ με κτανέειν, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός "εἰμι". ἐγὼ δὲν φρένει νὰ ὑποθέλω ὑπὸ σοῦ κατὰ τὸν διορισμὸν τῆς μοίρας. ὡς καὶ τὸ παρ' Ἰαμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 217. "Οὐκ εἴη Φαλαίεσι μόρσιμος". δὲν εἶναι ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τῶ Φαλαίεως.

Μερτὴ, ἡ. (μέρω, μέρος) φόρος - δάσιμον τὸ ὁποῖον διωρισμένως δίδεται εἴτινα, διότι ἔσπειρε τὸ χωράφιόν τε. ᾧ ἐνεπεύθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις "Μερτάτης γεωργὸς" ὁ ἐπὶ μερτῇ γεωργῶν τὰ τῆ ἄλλων χωράφια. Colonus partiarius.

Μορτὸς, ὁ, ἡ. (μόρος) παυτὸν τῷ, Βροτὸς, θνητός. Καλλιμ. Λείφ. 271. ὅθεν Μορτόβατος, ὁ, ἡ. "Ναῦς "μορτοβάτα". τὸ πλοιάριον τῷ Χάρωνος διὰ ἃ φέρει εἰς τὸν ᾅδην τὰς ψυχάς. Ἡσύχ.

Μορύσσω, παυτὸν τῷ, Μολύνω. ῥυπόω, (λερόνω) ἀκάθαρτον ἢ ἄχημον ποιῶ. ὅθεν, Μορύζω, παρακείμ. Μεμορυγμένος, καὶ Μεμορυγμένος. παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ν. 435. "Κάπνῳ μεμορυγμένα". ῥυπωμένα, λερωμένα. "Ἦκα μέλαν κυκάσιο μεμορυγμένον ἄνθος". Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 39. βαφῆτις μετὰ κυανῆ μεμιγμένη. ἤτοι ἡ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 144. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Μόρυχος Διόνυσος", ἐν Σικελίᾳ, τὸ ὀπεῖα τὸ πρόσωπον εἰς καιρὸν ζύγης ἔπλεφον μετὰ γλοῦτος. Σχόλ. ἐν Λίζ. Μορόττερος Μορύχε.

Μορφάζω, (μορφὼ) μορφὰς ποιῶ, (κάμνω μάζα) σχηματίζω τὸ σῶμα παιζικαίζω τινὰ, μιμοῦμαι τινὸς τὰ σχήματα τῆ προσώπῳ. Ξενεφ. Συμπ. ς'. 4. Ζήτει Μωκάομαι, ἡ, Μορφάω. ὅθεν

Μόρφασμα, τὸ. τὸ μεμορφωμένον. εἴδωλον, εἰκὼν, μορφή. Νικήτ. Χρον. κε'. 3.

Μορφασμὸς, ὁ. τὸ μορφάζειν-μιμεῖσθαι τὰ σχήματα τῆ προσώπῳ τινός. τὸ σχῆμα τῆς μορφῆς ἢ τῶ σώματος πρὸς ὠφελίαν, μιμητικὸς χορός.

Μορφάω, σχηματίζω, παρασκευάω, εἰς μορφὴν φέρω. "Ἀεικὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσύνην". Νόσσις ἐν Ἐπιγράμ.

Μορφεὺς, έως, ὁ. (μορφόω) κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ υἱὸς τῆ ὕπνῳ, ᾧ Θεὸς τῆς ὀνειράτων. διὰ τὸ παρασκευάειν ἐν τῇ ψυχῇ ᾗ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἐν τῷ ὑπνώττειν διαφόρους μορφάς. Ὀβίδ.

Μορφὴ, ἡ. τύπος, ὄψις, ἰδέα, προσοψὶς, σχηματισμὸς τῆ σώματος. Θεόκριτ. κγ'. 2. "Ἤρατ' ἐφάβω "τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ ζόφον εἰκ ἔοικε". αὐτὶ, Οὐ πᾶσι μορφὴ ἀγαθὴ ἴδ, ὁ δὲ ζόφος οὐχ ὅμοιος. οὕτω διώκεται ὑποκρινόμενος ᾗ ἡ Κατά. 2) Ὡραιότης, κάλλος, εὐπρέπεια. Ὀδυσ. Δ. 366. "Μορ"φὴ ἐπέων". ὁ καλλωπισμὸς-ζόλισμὸς τῆς διηγήσεως, ἡ ἔκθεσις τῆ λόγῳ. ὁ Διονύσ. Ἀλικ. λέγει ὅτι τῆς τῆ νεωτέρων ῥητορικῆς "Ἐν εὐπρεπείᾳ καὶ τρυφῇ ᾗ μορ"φῇ πλείονι διήγει". ὅπερ σημαίνει τὸ Καλλωπισμός.

Μορφήεις, ήεσσα, ῆεν. καὶ Δωσικ. Μορφάεις. ὁ ὡραίαν μορφὴν ἔχων, καλῶς ἐσχηματισμένος. "Λίθου "μορφήεντα θῆκαν". ἐκ λίθε ἐσχηματισμένον. Ἐπιγραφ. Χανδλερ. σελ. 56.

Μορφνὸς, νὴ, νόν. ἢ Μόρφνος, ὁ, ἡ. ὑπόθεσον Ἀετῆ τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 316. ὁ περὶ τινες ὀξῆ τῇ, Ταχὺς, ἐρμῆν. (ἐκ τῆ Μάρπω, πιάνω), ἄλλοι δὲ ὀξῆ τῆ, Μέλας, (ἐκ τῆ Ὄρφνη, Μόρφνη, νυξ, σκότος) ᾗ ἄλλοι ὀξῆ τῆ, Φόνιος, ὁ φονεύων· ἐκ τοῦ Μορφνὸς κατὰ συγκοπήν. ὁ φόνον ὑπερόν τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις). Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἑρμηνείαν τῆ, Ξανθὸς. ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπ. 134. συνάπτει τὸ Μορφνοῖο, μετὰ τῆ, Φλεγύου. "--αὐτὰρ "ὄπιθεν Μορφνοῖο φλεγύου κελευπόμβοι πτερύγεσσιν "Ἦσαν". ὅπερ ὁ Ἡσύχ. τὸ, Φλεγύας, ὀξὺς, ἐρμῆς. Ἡ σημασία μᾶλλον σκοτεινή.

Μορφοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος, μορφὴ) ὁ μορφὴς εἶδος ἔχων, μεμορφωμένος.

Μορφοποιέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Μορφόω. ἀμφ.

Μορφοποιΐα, ἡ. παυτὸν τῷ, Μόρφωσις. ἀμφ.

Μορφοσκοπέω, ῶ. σκοπῶ-βλέπω-παρατηρῶ τὴν μορφὴν. ἐκ τῆ

Μορφοσκόπος, ὁ, ἡ. Ἀρτεμίδ. ὀνειρ. β'. 74. ὃς βλέπει-παρατηρεῖ ᾗ ἐρευνᾷ τὴν μορφὴν, ᾗ ἐκ τύπε προλέγει τὰ μέλλοντα.

Μορφόω, ῶ. εἰς μορφὴν φέρω, σχηματίζω, εἰκονίζω.

Μορφύνω, (μορφὴ) καλλύνω, σολίζω, καλλωπίζω. Ἡσύχ. ὅθεν ὁ αὐτὸς, Ἀμορφώνων, Οὐδετέρ. Οὐ δεόντως ταράττων, ἔχει.

Μορφὼ, οῦς, οῖς, ἡ. ὑπόθεσον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Ἡσύχ. καὶ Παυσαν. 2) Ταυτὸν τῷ, Μορφὴ, Ἀρχύτας παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 81. "Τὰν ἐσὼ τᾶ πραγμάτων ᾗ τὰν μορφώ". αὐτὶ, Τὰν ὑσίαν — μορφήν. Δωσικ.

Μόρφωμα, τὸ. τὸ μεμορφωμένον, σχῆμα, εἰκὼν, ἄγαλμα, μόρφωσις.

Μόρφων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ προσωπεῖον ἔχων. ἀμφ.

Μόρφωσις, ἡ. (μορφόω) σχηματισμὸς, εἰκὼν, ἄγαλμα, ἢ εἰς μορφὴν ἀποκατάστασις.

Μορφωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς μορφὴν ἀφίκων ἢ ἐπιτήδειος.

Μορφώτρια, ἡ. Θηλυκ. ἐκ τῆ Μορφωτὴρ. ἡ εἰς μορφὴν φέρουσα-ποιοῦσα τι. Εὐσεπ. Τρωϊκ. 437.

Μόσσυν, ὑνος, Μόσυν, υνος, ὁ. ξύλινος οἰκία, ἤτοι κατοικία κατεσκευασμένη ἐκ ξύλων. ὅθεν, Μοσύνοικοι, οἱ. ἐλέγοντο ποτὲ οἱ ἔξω τὸ ὄρους ξυλίνους οἴκους εἶχον εἰς κατοικίαν. Ξενεφ. Ἀνάβ. Ε'. δ'. 26. Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 379. Ὁ σχηματισμὸς, Μόσυνος, ὁ.

ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ. ἐλήφθη ἐκ τῆς τῦ Ξενοφῶντος ῥήσεως "τοῖς μοσύ-
"νοις". ἀλλὰ, Μόσυνα, τὰ, ἔχει ὁ Νικήτας Χρον.
ἱ. 7. μετὰ τῦ, Ληξάμβυος. Μοσυνοίκια, τά. καὶ,
Μοσυνοίκοι, οἱ. ἔχει ὁ Ἡσύχιος, ἀπὸ τῆς ξυλίνων
ξυβλίων.

Μόστηνα κάρυα". Ἀθηνᾶ. σελ. 52. κατά τινας
ἡμαρτ. αὐάγν. αὐτὶ τῦ, Πραινέστινα κάρυα.

Μοσχάριον, τό. ὑποκορισ. τῦ, Μόσχος, μοσχάκιον.

Μοσχὰς, άδος, ἡ. μικρὰ γελάδα, δάμαλις. Γλωσσάρ. Στεφ.

Μοσχέη, Μοσχῆ, ῆς, ἡ. σωυπακυομ. Δωρά. τὸ
δέρμα τῦ μοσχείε.

Μοσχεία, ἡ. ἡ φυτεία παραβλασήματος τινος. ἡ τῆς
λεπτῆς λαχανίων φυτεία.

Μόσχειος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μόσχιος.

Μόσχευμα, τό. παραφυὰς-παραβλάστημα τὸ ὁποῖον
μεταφύτευσε τινάς. τὸ ἁπαλὸν φύτρον ἤτοι ὁ βλαστὸς
τῆς δενδρων καὶ λαχανίων. "Ἐρώτων μόσχευμα". Νικήτ.
Χρον. κά. 3. ὡς καὶ τὸ "Ὄζος ἄρπος".

Μοσχευματικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτήκοος ἢ ὁ ὑποπτόδειος εἰς μόσχευμα. ἐκ τῦ

Μόσχευσις, εως, ἡ. (μοσχεύω) Γεωπον. β'. γ'. ἡ
ἀπὸ τῆς παραβλασημάτων μεταφύτευσις.

Μοσχεύω, μεταφυτεύω εἰ παραβλάστημα. ὅθεν, Με-
ταμοσχεύω, καὶ Προμοσχεύω, Γεωπονικ. ια'. 3. Ἀλλ' ἐν
τῇ κυείᾳ αὐτῆ σημασίᾳ μεταφορικῶς ἔχει ὁ Φιλόστρα-
τος εἰς Ἀπολλών. ε'. 30. "Ὁ ἐκ νέε μοσχεύσας με".
ὅσις ὡς μόσχον με αὐξήτρεφε." Μοσχεύειν τυραννίδα".
αὐαξῆφειν, ἐμφυτεύειν - ξέφειν τὴν τυραννίδα. Διονύσ.
Ἀρχ. ζ'. 46. ὡς καὶ τὸ, "Ὑπομοσχεύω πόλεμον".
παρ Εὐναπίῳ. ταυτὸν τῷ, Ὑποφυτεύω. παρ αὐτῷ
κεῖται ἔτι Μοσχεύειν καὶ Ῥωννύειν τὴν ψυχήν". Ὁ
Πλίνιος κά. 4. ἔχει καὶ, Ῥόδον μοσχεύειν". ἀλλ' ἀμ-
φίβ. Ἡ σωπῆσις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ αὐτὶ
τῦ, Ὑγραίνω, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν ἐν ὕδατι ποιῶ.

Μοσχηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῆς μόσχων ἤτοι
τῆς μοσχείων. Νίκανδρ.

Μοσχίας, α, ὁ. ὅμοιος τῷ μόσχῳ-μοσχείῳ. παρὰ
Πολυδ. καὶ ὁ νεος λαγὸς. παρ Εὐσαθίῳ ὁ τελεπῆς κεῖος.

Μοσχιάω, νεανιεύομαι, ξέλας κάμνω ὡς ὁ μόσχος.
Νικάνδρ. παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Πέμπειν. ἀμφ.

Μοσχίδιον συκίδιον". Ἀειτοφ. Ἀχαρν. 996.
νέον βλάσημα ἀπὸ τῆς κεκομμένων κλώνων τῆς συκῆς.
κυείως ὅμως ἔσιν ἑτερον τὸ, Μοσχίδιος, ὅπερ ταυ-
τὸν ἐσὶ τῷ, Μόσχειος.

Μοσχίον, τό. ὑποκορισ. τῦ, Μόσχος.

Μόσχιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ Μόσχειος. ὁ ἐκ μόσχε
ληφθεὶς ἢ κατεσκευασμένος, μοσχείσιος. ὅμοιος τῷ Μο-
σχείῳ, ξυφερὸς, ἁπαλὸς, νέος.

Μοσχοδύτης, α, ὁ. (δύω) ὁ τὰ μοσχεία δύων. Γλωσσ. Φιλοξ.

Μοσχοκάρυον, κὴ, Μοσχοκαρύδιον, τό. παρὰ
τοῖς ὑστεροις, ἀρωματικόστις καὶ δενδρὴς καρπὸς ὅ-
μοιος καρύῳ ἐκ τῆς Ἰνδίας μεπακομιζόμενος. Λέγεται
ἔτι καὶ, Κάρυον μυριστικὸν, καὶ ἀρωματικὸν.

Μοσχοποιέω, ῶ. μόσχον ποιῶ. ἢ ποιῶ δι ἐμαυ-
τὸν μοσχείον ἐκ μεπάλλε. Ν. Δ.

Μόσχος, ὁ, ἡ. καθε ξυφερὸν καὶ ἁπαλὸν νέον σῶμα.
ἐξαιρέπως δὲ εἰς τὸ πεζὸν λέγεται ὁ νέος βοῦς ὁ ἐν
τῇ σωπῆσει Μοσχείων, τὸ, λεγόμενος. ἔτι δὲ κα-
θὼς καὶ τὸ, Δάμαλις, ἡ. ἡ νέα γελάδα, ἤτοι τὸ θῆ-
λυ τῆ βοὸς. Vitello, Giovenca, Ἰπαλ. "Ἀξόργοιο κα-
"τείρυσεν οὔθατα μόσχε ωρωπυγόνε". Νίκανδρ. Οἱ
Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ παντὸς νέου
ζώε, ὡς ὁ Ἀχαιὸς "Μόσχον χελιδόνος", τὴν νέαν
χελιδόνα, λέγει. ὁ Εὐριπίδ. τὴν Πολυξένην, ὡς καὶ
τὸ, Πῶλος, ὁ, καὶ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φυτῆ τὰ νέα
βλασήματα, τὰς παραφυάδας, τὰς βλασὰς, τὰς κλώ-
νας, καὶ παραβλασήματα, ὡς παρ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Λ.
105. "Μόσχοι λύγοι". τὰ νέα ξυφερὰ καὶ δύκαμπῆ
βλασήματα (τὰς ῥάβδας) τῆς λυγαειᾶς. "Ἀσφοδέ-
"λοιο νέον μόσχον". καλεῖ ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 73.
τὸν νέον βλασὸν ἢ τὸν κορμὸν (τὸ βλασάει) τῆ ἀσφο-
δέλε. αὐτὶ τῦ, Φύξον, ἢ νέος βλασὸς, καυλὸς, ὅ-
σις ἄλλως, Ὄρμενος, λέγεται, κεῖται παρὰ Διοσκορ.
δ'. 180. "Πεπασίσης ἐξὶ μόσχος μείζων πήχεως". καὶ
ἐν 186. "Πτερὶς φύλλα ἐσὶν ἄκαυλα καὶ αὐανῆ καὶ
"ἄκαρπα ὅς εἰσὶ μόσχε". καὶ ἐντεῦθεν "Φύλλα μο-
"νόμοχα". ἐν 187. "Ὁ μόσχος τῆς φύλλων" ἐν β-
210. ὅπε καὶ αὐαγνωσέον ὁ "μίσχος τῆς φύλλων" καὶ
"Φύλλα μονόμισχα". Παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται
Μόσχος, καὶ ἀρωματικόν τι καὶ δενδρὴς εἴδος ὕλης τινὸς,
ἥτις γεννᾶται ὑπὸ κάτω τῆ ὀμφαλῆ ἐν τινι ὠοειδεῖ σάκ-
κῳ εἰς τὸ ζῶον Moschus moschiferus, Μόσχος μοσχο-
φόρος, καλούμενον. τὸ ἐν τῇ νοτίᾳ Σιβηρείᾳ καὶ Κίνᾳ
διαιτώμενον. Ἂν ἡ παραγωγὴ τέτε γίνεται ἐκ τῦ "Ο-
χος, ὡς τὸ, Μόνθος, αὐτὶ, Ὄνθος, καὶ τὸ, Μάραξ,
ἐκ τῦ, Εἴρω, καὶ τὸ Mars, ἐκ τῦ "Αρης, Μάρης,
τότε ἔσιν ἡ κυείως αὐτῆ καὶ τρώτη σημασία τὸ, Νέον
καὶ ἁπαλὸν βλάσημα, φύτρον, κλῶνος, βλασὸς· αἱ
δὲ λοιπαὶ μεταφορικαί.

Μοσχοσφραγιστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ τὰς μόσχες ἤτοι τὰ
μοσχεία σφραγίζων. ἤτοι ἐξεπίζει καὶ ἐκλέγει τὰ νέα
μοσχεία ἢ τὰ ταυειόβια τὰ ὡρὸς θυσίαν ὑπόδεια, καὶ
μετὰ ταῦτα σημειοῖ αὐτὰ ἰδίᾳ τῆς σφραγίδος. Χαρέμων
παρὰ Πορφυρ. ὑποχ. ἐμψύχ. ιδ'. 7. παρὰ Κλήμεντ.
ρωμ. ε'. εἰσὶ καὶ "Βιβλία μοσχοσφραγιστικὰ" ἐν οἷς
ἦσαν καταγεγραμμένα τὰ τοιαῦτα ζῶα.

Μοσχοτόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μόσχες τέμνων. ταυτὸν
τῷ, Μοσχοθύτης.

Μοσχοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μόσχες ἢ μοσχείσιον κρέας
ζώων.

Μοτάριον, τό. ὑποκορ. τῦ, Μοτὸν.

Μοτὴ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μοτὸς.

Μοτὸς, ὁ. καὶ, Μότος, ὁ. καὶ, Μοτὸν, ἡ, Μότον,
τό. καὶ, Μοτὴ, ἡ. τὰ ἐξεσμένα ὑφάσια τὰ ὑποτιθέμε-
να τοῖς κοίλοις ξαύμασι ὡρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρ-
κὸς, ξαντὸς, (φτύλιον) Charpie, Γαλ. Tarta, Ἰπαλ.
Ἐκ τῆς διαφόρε μορφῆς τε καὶ ὕλης ἔχει καὶ διαφορετι-
κὰ τὰ ὑπόθετα, οἷον "Μοτὸς ξυτὸς, τιλτὸς, ερεττὸς,
"ἐλλυχνιωτὸς, ωλιαπισκωτὸς". Ὁ Κόιντ. Σμυρν. ἐν δ'.
212. ἔχει "Μοτίων ἐέεια". ἐκ τῦ Μοτὴ, ἡ. Ζήτ. ἐν
τῷ, Ἄμοτος.

Μοτοφύλαξ, ακος, ὁ. εἶδος πτερπείε, εἰς ὁ ἐντι-
θέμβος ὁ μοτὸς φυλάττει τὸ σῶμα τε. Παῦλ. Αἰγ. ς'.

Μοτόω, ῶ. βάλλω μοτὸν εἰς τὴν πληγὴν, ἵνα φυ-
λάτηται αἱμοκτὴ καὶ νὰ θεραπεύσω αὐτήν. ὅθεν

Μότωμα, τό. ταυτὸν τῷ, Μοτὸς, κὴ

Μότωσις, εως, ἡ. τὸ βάλλειν μοτὸν εἰς τὴν πληγήν.

Μουΐα, ἡ. Λακωνικ. αὐτὶ τῦ, Μῦα.

Μουκηρόβας, ὁ. (βάω, βῆμι) Δακωνικ. τὸ πρω-
νὸν Καρυοκατάκτης, λεγόμενον. ἐκ τῦ

Μούκηρος, ὁ. τὸ κάρυον, καρύδιον, ἢ τὸ ἀμύγδαλον.
ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον. Λακων. αὐτὶ, Μύ-
κηρος. "Ορα Ἀθηνᾶ. β'. σελ. 53.

Μουκίζω, σιωπῶ, σενάζω, δυσαρεσκῶμαι. Λακων.
αὐτὶ, Μοχθίζω.

Μουναξὶς, Ἐπίρ. (μῶνος, αὐτὶ, μόνος) κατὰ μό-
νας, μοναχῶς, "Αρατ. ἐνυπνίοις τὸ ἐν τῇ σωπῆσει
Μουναξιὰ, καὶ Μοναξιὰ, ὑσιαστικ. καὶ ῥῆρημα.

Μου-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μουνερέτης, ᾱ, ὁ. αὐτὶ, Μονορέτης. ὁ μόνος κωπηλατῶν. Ἀνάλεκτ. β'. 33.

Μούνιος, ὁ. αὐτὶ Μόνιος. Ἀνάλεκτ. β'. 125. "Μόνιος λύκος".

Μουνογένεια, ἡ. Θηλυκ. ἐκ τοῦ

Μουνογενὴς, παυτὸν τῷ, Μονογλμὴς, Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 489. ὅπερ πρότερον, Μονογόνη, ἕκητο.

Μουνόγλυπος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μονόγλιφος, μονόφθαλμος.

Μουνόθεν, Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Μονόθεν, μοναχῶς.

Μουνοκέλης. Ζήτ. Μονοκέλης.

Μουνολεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (μόνος, λέχος) ὅσις κοιμᾶται μόνος, ἄγαμος.

Μουνολέων, ὁ. (μόνος, λέων) ὁ κατὰ μόνας ζῶν λέων, ὡς καὶ τὸ, Μονόλυκος. Ἀνθολογ.

Μουνόλιθος, ὁ, ἡ. (μόνος, λίθος) ὁ ἐξ ἑνὸς λίθου ἐξειργασμένος, ἢ σωρισάμενος.

Μουνομήτωρ, παυτὸν τῷ, Μονομήτωρ.

Μουνοπάλης, Παυσαν. ς'. 4. "Μυρωπάλης νικᾷ "δὶς Ὀλύμπια". ὅπερ νῦν "Μῦνος πάλη" ἐναντίον τῷ συλλαβιῷ μέρει κεῖται. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Μυρωπάλαι, ἀντὶ τοῦ, Οἱ μόνῃ τῇ πάλῃ νικῶντες".

Μουνόρυχος, ὁ, ἡ. (ὀρυχὴ) "Ὀρυξὶ μωσορύ"χα". ἐργαλεῖόν τι σκαπτικὸν τῷ πέρᾳ, μίαν μόνην κορυφὴν ἔχον. Ἐπιχάρμ. Φανῖν δ'.

Μοῦνος, Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Μόνος.

Μουνοφυὴς, παυτὸν τῷ, Μονοφυὴς.

Μουνόω, ῶ. παυτὸν τῷ, Μονόω.

Μουνυχία, ἡ. λιμήν τις ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τὸν Πειραιᾶ συνεχόμενος. ἔτι δὲ καὶ ὄρος τῆς ἐνταῦθα τιμωμένης Ἀρτέμιδος.

Μουνιχιὼν, ῶνος, ὁ. ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, καθ' ὃν ἑορτάζετο καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐν τῇ Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος.

Μουνώψ, αὐτὶ τοῦ, Μόνωψ, μονόφθαλμος. Αἰσχύλ.

Μοῦσα, ἡ. ἡ θεὰ τῆς ὕμνων - ᾠδῶν - τῆς ψαλμῳδίας - τῆς μουσικῆς καὶ ποιητικῆς. ἐκλαμβανομένου δὲ τοῦ ὀνόματος εἰς πολλὰς Μούσας, τότε ἀποδίδεται τὸ ὄνομα ἰδιαιτέρως εἰς κάθε ἐπιστήμην ἥτις καὶ θεωρεῖται ὡς ἀφιερωμένη εἰς αὐτὴν. καὶ ἐντεῦθεν Μοῦσα καθόλου ἐπὶ πάσης ᾠδῆς ἢ ὁμιλίας. Εὐριπ. Ἰων 767. καὶ ἐπὶ παντὸς εἴδους διάφορσιώσεως ἢ ἀσκήσεως τοῦ νοὸς, οἷον Ἰσοκράτ. καὶ Ἀστρονομίας. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ Θεατρικῶν ἢ Ποιητικῶν ἠθῶν καὶ διαφορσιῶν. ὡς καὶ τὸ, Μουσικός. ὁ Ἡρωδιαν. ἐν γ'. 8. καλεῖ τοὺς ὑποκριτὰς τῆς θεάτρου "Μούσης ὑποκριτάς". Διονύσ. Ἀλ. ζ'. 9. "Μουσοκόλακας". τοὺς ὀρχήστας καὶ αὐλητάς. "Ἐν μούσαις εἶναι". Εὐριπ. Ἱππολ. 451. "Ὁ ἐν μούσαις βίος". Αἰλιαν. π. Ἰσορ. ιβ'. 2. Αἱ Μοῦσαι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν Ἐννέα, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα. Κλειὼ, θεὰ τῆς ἱστορίας. Εὐτέρπη, τῆς μαθημάτων καὶ τοῦ αὐλοῦ. Θαλεία, τῆς κωμῳδίας. Μελπομένη, τῆς τραγῳδίας. Τερψιχόρη, τῆς λύρας. Ἐρατὼ, τοῦ ψαλτῆρος. Πολυμνία, τῆς μύθων. Οὐρανία, τῆς ἀστρονομίας. Καλλιόπη, τῆς ποιητικῆς. ἦσαν δὲ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης.

Μουσαγέτης, ᾱ, ὁ. ὁ τῆς Μουσῶν ἀγέτης, ἡγήτωρ ἢ συνέζοφος τῆς μουσῶν.

Μουσαπολεστὴρ, ῆρος, ὁ. παρ' Ἀθην. ἰ. ὅσις φθείρει - βλάπτει τὴν μουσικὴν - τὴν ψαλμῳδίαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ὅπου νῦν "Μουσοπόλε ἦρ." ἐπὶ τοῦ Πανὸς, κεῖται.

Μουσεῖον, τὸ. ὁ τόπος τῆς Μουσῶν, ὁ ναὸς - τὸ τέμενος τῆς Μουσῶν, ὁ θρόνος καὶ ἡ κατοικία τῆς Μουσῶν. Ἀκαδημία. περιπάτου - δωμάτιον, ἔνθα τινὲς καθήμενος μελετᾷ καὶ ἀσκάζει τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιτηδεύματα. Ὁ Ἀειτοφάνης ἐν Βατρ. 93. καλεῖ "χελιδόνων μουσεῖα". τὰς φλυαρίας, καὶ πολυλογίας, οἱονεὶ τὸ γυμνάσιον ἢ ἡ ἀκαδημία τῆς χελιδόνων καὶ κιττῶν. ὅπερ εἶπε καὶ πρὸ τούτου ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ἑλεν. 1117. καὶ τὸ βασίλειον τῆς Περσεφόνης "Μουσεῖα θριγκήματα "σι ξυνῳδά". τὸ ὑπὸ τῆς θριγκίων ἀνηρχῶν - ἀπηχλοῦν. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐκλήθη, Μουσεῖον, opus musivum, mosaïque, ἡ ἐκ πολλῶν καὶ διαφορετικῶν κατὰ τὸ χρῶμα ψηφίδων ἢ πετραδίων συνθεμένη ζωγραφία. ὁθεν, Μουσόω, ῶ. διὰ μουσείου ζωγραφίζω. καὶ, Μουσίωσις, ἡ. ἡ τοιαύτη ἐργασία. Μουσιώτης, ὁ διὰ μουσείου ζωγραφίζων. Οἱ παλαιοὶ αὐτὶ τούτου, ψηφοθετέω, ψηφοθέτημα, ᾱ, ψηφοθέτης, ἔλεγον.

Μουσεῖος, εἶα, εἷον. ὁ ὑπὸ τῆς Μουσῶν, παυτὸν τῷ, Μουσικός.

Μουσηγετέω, ῶ. ἄγω τὰς μούσας. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Μουσηγέτης, ᾱ, ὁ. παυτὸν τῷ, Μουσαγέτης.

Μουσίδδω, Αἰολικ. παυτὸν τῷ, Μυσίζω.

Μουσίζω, καὶ Λακων. Μουσίδδω. ψάλλω, ᾄδω, παίζω ἐν μουσικοῖς ὀργάνοις. Εὐριπ. Κύκλ. 488. "Ἀ"χαιὸν κέλαδον μουσιζόμενος". κατὰ Μίσην διάθεσιν.

Μουσικεύομαι (μουσικὸς) παυτὸν τῷ, Μουσίζω. Σέξτ. Ἐμπειρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 510.

Μουσικὸς, καὶ, κόν. ὅσις γυμνάζεται - μετέρχεται τὰς εἰς τὰς Μούσας ἀφιερωμένας τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ ἐξαιρέτως ὁ Ψάλτης καὶ Κιθαριστὴς, ὁ Ποιητὴς, καὶ ὁ Ῥήτωρ. Μουσικὴ, ἡ. συνυπακουομ. Τέχνη, ἡ Ψαλτικὴ, ἡ Κιθαριστικὴ, ἡ ἀσματικὴ καὶ μελισικὴ, ἤτοι ἡ διὰ φωνῆς καὶ ὀργάνων μελῳδία. ἡ Ποιητικὴ, καὶ Ῥητορικὴ, καὶ ἐπομένως ἡ περιληπτικὴ τῆς εἰς τὰς μούσας ἀφιερωμένων τεχνῶν ἐπιστήμη. Περὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἁρμονικῆς ἐπιστήμης τῆς Μουσικῆς, ὅρα Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. Κεφαλ. κς'. Ἐπίρ. Μουσικῶς, καὶ Ὑπερ. Μουσικώτατα. ἐπαιδευμένως, ἐπαϊδασμένως, ἐπιστημόνως, τεχνικῶς, θαυμασίως, ἀσείως, κομψῶς. "Ὥσε καὶ τὰς ἐμμέτρους, καὶ τὰς τῆς ἀσμάτων Ποιητὰς, καὶ πολλὰς τῆς Συγγραφέων τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῆς μουσικῆς πεποιῆσθαι ὑποθέσεις". Διονυσόφ. αὐτὶ τοῦ, αὐτικείμενα ὑποθέσεις τῆς αὐτῆς τέχνης. "Μουσικώτερον λέγειν". ἀσειότερον, κομψότερον, πεπαιδευμένως.

Μουσίκτας, ὁ. (μουσίζω) Δωρικ. αὐτὶ, Μουσίκτης. ψάλτης, κιθαριστὴς, μουσικός.

Μοῦσίσδω, Δωρικ. αὐτὶ, Μουσίζω.

Μούσμων, ὁ. Σαρδινικόν τι ζῶον, πιθανῶς ὁ ἀρωπάτωρ τῆς αἰγῶν καὶ προβάτων.

Μουσόδρομος, ὁ, ἡ. (δρέμω) ὁ ὑπὸ τῆς μουσῶν οἰκοδομημένος. Ἀνάλεκτ. β'. 290. ὅπου ἄλλοι ἐσφαλμ. Μυσόδρομος, ἀναγνώσκ.

Μουσοεργὸς, καὶ, Μυσεργὸς, ὁ, ἡ. ὅσις καπηλεύεται μὲ τὰς μούσας, ὁ μουσῶν ἔργα ἐργαζόμενος ἢ ἐκ τούτων κερδαίνων, οἷον ψάλτης, κιθαριστὴς, ποιητὴς.

Μουσοκόλαξ. Ζήτ. ἐν Μῦσα.

Μουσόληπτος, ὁ, ἡ. (λήβω) ὁ κυριευμένος ἢ ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῆς Μουσῶν.

Μουσομανέω, ῶ. ἐνθουσιασμένος εἰμὶ ὑπὸ τῆς Μουσῶν, ἢ μετὰ μανίας ἀγαπῶ τὰς Μούσας, οἷον τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικήν. ἐκ τοῦ

Μουσομανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (μανίαν) ὁ ὑπὸ τῆς μουσῶν ἐνθουσιασμένος. ὁ μανίαν ἤτοι ὑπερβολικὴν ἀγάπην καὶ κλίσιν ἔχων εἰς τὰς μούσας ἤτοι εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικήν.

Μουσόμαντις, εως, ὁ, ἡ. Λειτοφ. "Μουσόμαντις "ὄρνις". πτηνοῦ τινὸς κελαδητικοῦ καὶ μαντικοῦ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μουσομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Μουσομήτωρ. ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν. "Ἐργάτιν μουσομήτορα μνήμης ἀοιδῶν". Αἰσχύλ. Προμ. 461.

Μουσοπάτακτος, ος, ον. (πατάσσω) ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν πεπαταγμένος — κτυπημένος — ἐνθουσιασμένος. παυτὸν τῷ, Μουσόληπτος. Κικέρ. Ad Q. Fr. 2. 10.

Μουσοποιέω, ῶ. ποίησιν ποιῶ, ψάλλω. Ἀεισοφ.

Μουσοποιὸς, ὁ, ἡ. ψάλτης, κιθαριστὴς, ποιητὴς. ψάλτεια.

Μουσοπόλος, ος, ὁ, ἡ. (πολέω) θεῖος, θεράπων, λάτρις τῶν Μουσῶν. "Μουσοπόλος σέφανος". Μελέαγρ.

Μουσοπρόσωπος, ος, ὁ, ἡ. ὁ Μουσῶν πρόσωπον ἔχων. Φιλοδημ. Θπγρ.

Μουσοτραφὴς, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀναπεθραμμένος. Εὐσάθ.

Μουσουργέω, ῶ. μουσουργὸς εἰμί. ψάλλω, κιθαρίζω, ποιέω. Φιλοστρατ. εἰκ. γ'. β'. ὅθεν

Μουσουργία, ἡ. τὸ ψάλλειν — κιθαρίζειν ποιεῖν. καὶ

Μουσουργὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Μουσοποιὸς.

Μουσόφθαρτος, ος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ἢ ἐξ' τῶν μουσῶν διεφθαρμένος — φονευμένος. Λυκόφρ. 832.

Μουσοφίλης, καὶ, Μουσόφιλος, ὁ. φίλος τῶν μουσῶν. Φιλοδημ. Θπγρ.

Μουσοχαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (χαρὰ) ὅσις χαίρεται μὲ τὰς μούσας. ὁ διφραυόμενος ἐν τῇ μουσικῇ καὶ ποιητικῇ.

Μουσόω, ῶ. εἰς τὰ μέρη τῆς μουσικῆς — τῆς ποιητικῆς ἢ τῶν ὡραίων θπημάτων φέρω τι. ἄρα, Καλῶς ψάλλω-ποιέω, εἰς σίχους ἢ εἰς μελῳδίαν φέρω-ποιῶ-βάλλω. ἔτι δὲ, Μουσικὸν ποιῶ, διδάσκω τινὰ τὰς τέχνας τῶν Μουσῶν, ἤτοι τὰς ὡραίας θπημάς. καθόλου δὲ, Διδάσκω, μαθητεύω τινά. "Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπου". Λίλιαν. ζώ. ἰσορ. ις'. 3. διδαχθεὶς, ἐμαθε. "Μέλη καὶ κρέσματα ὀρθῆς καὶ ὀργάνου μουσωθέντα". διδαχθέντα. Διονύσ. Ἁλικ. ε'.

Μουσάκια, τὰ. ἐκ τῶν Λατιν. Mustacea. εἴδος πλακοῦντος ἢ τάρτης.

Μοχθέω, ῶ. μέλ. ήσω. παυτὸν τῷ, Μογέω. ἐργάζομαι, κοπιάζω, θλίβω, κακοπαθῶ, βαρύνω-ξενοχωρῶ-ἐνοχλῶ ἐμαυτόν. "Μοχθέω τὲ τινα". Ξενοφ. "Ἀναβ. ε'. 6. 31. κοπιάζω ἢ ἐνοχλῶ ἐμαυτὸν ὀρθὰ κάμω τὸ θέλημα τινός. "Πειστὸν πόνον μοχθεῖν". ὁ αὐτ. Οἰκονομ. ι'. 2. "Ἐπὶ φλαύροις "καὶ χρηστοῖς μοχθεῖν". Εὐσεπ. "Πόνοις μοχθεῖν". ὁ αὐτ. "Ὑπὲρ χρημάτων μοχθεῖν". ὁ αὐτ. καὶ ἐνεστῶσαν αὐτὶ τῦ, Ἐν θλίψει καὶ ξενοχωρείᾳ εἰμί, ἀθυμονῶ, ξενοχωροῦμαι, τὲ μόχθον ἀκαταπόνητα, πλακαποροῦμαι. "Κινδύνοι μοχθήσειν". Ἰλ. Κ. 106. 2) Ἐνεργητ. Μετὰ κόπου ἢ κοπιαστικῶς πράττω τι, μετὰ φροντίδων ἐκτελῶ. Ὁ Εὐσεπ. σωμάτων τῦτο μετὰ τῦ, Μαθήματος. ὁ αὐτὸς ἐν Φοινίσ. 1566. ἔχειν. "Ἃ πόδα σὸν θεραπεύμασιν ἐμόχθει". αὐτὶ τῦ, Μοχθηρῶς ἐθεράπευεν.

Μοχθήεις, ήεσσα, ήεν. παυτὸν τῷ, Μοχθηρός.

Μόχθημα, τὸ. παυτὸν τῷ, Μόχθος. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ.

Μοχθηρία, ἡ. κυρίως, παλαιπωρία, ξενοχωρεία, δυσυχία, (κακορροιζικία). καὶ ἐνεστῶσαν αὐτὶ τῦ, Πονηρὰ καὶ ὀτιδανὴ κατάστασις. "Ἀδοξίαν μοχθηρίας διδόσης". ἐφοβοῦντο τὸν ὀνειδισμὸν τῆς πονηρᾶς καὶ ἀτίμου ἤτοι μικροφρενοῦς καταστάσεως. Πλάτ. Φαίδρ. 32. καὶ ἐπομβρίως, ἡ ἀχρεία καὶ ὀτιδανὴ ποιότης (τὸ ὄντος) ἢ ἡ διάθεσις προσώπων καὶ πραγμάτων. ἡ κακία.

Μοχθηρὸς, ρὰ, ρὸν. (μοχθέω) ὁ τὲ μόχθον αὐτρεφόμενος, ὀθνείους, παλαίπωρος, ἐλεεινὸς, ὁ μετὰ κόπου ζῶν, δυσυχὴς, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. 2) Ὁ μικρᾶς καὶ ὀτιδανῆς καταστάσεως αὐθρωπος ὤν. 3) Ἀχρεῖος, ἀνωφελὴς, κακὸς καὶ πονηρὸς τὴν διάθεσιν, κακότροπος. Ἐπίρ. Μοχθηρῶς, καὶ, Μοχθηροτέρως.

Μοχθίζω, παυτὸν τῷ, Μοχθέω. Ἰλ. Β. 723. καὶ Θεόκριτ. α'. 38. ὅθεν

Μοχθισμὸς, παυτὸν τῷ, Μόχθος. ἁμφ.

Μόχθος, ὁ. κόπος, πόνος, ἐργασία (θλιβερὰ), θλῖψις, παλαιπωρία. παυτὸν τῷ, Μόγος.

Μοχλεία, ἡ. ἢ, Μόχλευσις, ἡ. ἡ ὀθὲ τὲ μοχλῦ ὕψωσις-κίνησις-ἐπανόρθωσις καὶ ἀποκάπασις. καὶ

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ. ὁ ὀθὲ τὲ μοχλῦ κινῶν-σαλεύων τι. καθόλου δὲ, ὁ κινῶν τι. "Καινῶν ἐπῶν "κινητὴ καὶ μοχλευτά". Ἀεισοφ. Νεφ. 1399. ἐκ τῦ

Μοχλεύω, καὶ, Μοχλέω, ἐν Ἰλ. Μ. 259. ὀθὲ τὸ μοχλῦ κινῶ εἰς κίνησιν βάλλω-εἰς τάραξιν ἢ μετὰ βίας σαλεύω-μετακινῶ, Πλουτάρχ. εἰς Δημήτ. 40. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Κλείω-ἀσφαλίζω ὀθὲ τὸ μοχλῦ, κλειθέντω, μανδαλόνω. κατὰ παυτέλειαν ὅμως τῶν τελευταίαν σημασίαν τὸ Μοχλόω ἐστὶν ἀχρηστότερον.

Μοχλικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἁρμόζων ἢ ὑπάρχων εἰς τὸ μοχλεύειν.

Μοχλίον, τὸ. ἢ, Μοχλὶς, ἡ. ῆ, Μοχλίσκος, ὁ. ὑποκορισ. τῦ, Μοχλός.

Μοχλὸς, ὁ. ξύλον θπημένες ἢ σιδηρῦν, διὲ σαλεύωσι-σηκόνωσι καὶ μετακινῶσι τὸ βάρη, (λοσὸς), ὑποτιθεμένου αὐτῦ τῆς κορυφῆς ὑπὸ τὸ βάρος. Λίσνα, ἢ Ἰσνα, Ἰπελ. 2) Καὶ τὸ ὑπτιθέμενον ξύλον ὄπισθεν τῶν θυρῶν ἵνα κλείεται καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα. θπηλὴς, ὀχλὸς, καπηρᾶκτης, μανδαλος. Εἰσευθὲν τὸ, Μοχλόω, καὶ, Μοχλέω. μετακινῶ-σηκόνω ὀθὲ τὲ μοχλῦ, καὶ ἀσφαλίζω-κλειδόνω τὴν θύραν. προκύπτει ἐκ τῦ, Ὄκος, Ὄχος, Ὀχέω, ὑψόνω-σηκόνω-κινῶ. ἐνεστῶσαν καὶ τὸ, Ὀχλὸς, Ἐποχλὸς, Ὀχλόω, καὶ, Ὀχλίζω· παυτὸν τῷ, Μοχλόω, καὶ, Μοχλίζω. ἐπειδὴ καὶ ὀθὲ τὲ μοχλῦ κλειδόνει καὶ ἀσφαλίζει τινὰς τὴν θύραν. ὅπω φησὶ καὶ ὁ Σοφοκλ. μετοφορικ. "Μέγα σοι τῦ δ' ἐγὼ φέβε μοχλὸς". Ἀθηνᾶ. γ'. σελ. 99. ἐγὼ θέλω ὑποδιώξει μακρὰν ὑπὸ σῦ τὸν φέβον.

Μοχλόω, ῶ. Ζήτ. Μοχλόω. Ἀεισοφ. "Μόχλωσον τὴν θύραν". κλείδωσον-βάλλε τὸν καπηρᾶκτην ἢ τὸν μανδαλον.

Τὸ Μ μετὰ τῦ Υ.

Μῦ, ἢ, Μύ. φωνὴ κατὰ μίμησιν τῦ σκνάζω. ὅθεν, Μύζω, τὸ σκνάζω, ἀναξκνάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μύζω.

Μυάγρα, ἡ. (μῦς, ἄγρα) ὄργανόν τι διὲ ὃ ἀγρεύουσι-πιάνουσι τὰς μῦας-τὰς ποντικούς. ξυλόγαπε.

Μυάγρος, ὁ. ὁ ἀγρεύων τὰς μῦας ἤτοι πιάνων τὰς ποντικὰς, εἶδος ὄφεως. 2) Εἶδος φυτῦ, ὄπερ, Μυάγρον, τὸ, λέγεται, Myagron.

Μυάκανθος, ὁ. καὶ, Μυάκονθον, τὸ. εἶδος ἀκάνθης. Kneorum, ruscus. Θεόφρ. ε'. 4.

Μυαλόω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μυιλόω.

Μύαξ, ὁ. παυτὸν τῷ, Μῦς. εἶδος ὀστρέου διθύρου, τὸ ἐν τῇ σωμπθείᾳ, Μύδιον, λεγόμενον. ὅθεν, Μυΐσκοι, Mytuli, παρὰ Ῥωμαίοις ἐδώδιμοι. τὸ ὑποκορισ. Μυάκιον, τὸ. μπακχειΐζονται συχνάκις ὡς καὶ τὸ, Χήμη, οἱ Ῥωμαῖοι ἀς μέζον, πιεζαμβάνον τόσον, ὅσον τὸ ὄστριον τέτε.

Μυάω,

Μυάω, ῶ. ὅθεν, Μοιμυάω, διὰ τοῦ-θλίβω-συνάγω τὰ χείλη τοῦ ἑνὸς πρὸς ἄλληλα, καθὼς π. χ. εἰς πόνον τινὰ ἢ δυσάρεστόν τι εἰς ἀποροσδόκητον ἢ δυσάρεστόν τι συμβεβηκός. Ἀεισοφ. Λυσ. 126. "Τί μυᾶτε". ὅπου ἑρμηνεύεται ἀφὰ τοῦ, Σκαρδαμύσσειν, ἢ Μύλλειν. Τὸ κλείειν τὰ ὄμματα, ἢ σκύπειν τὰ χείλη, εἰσὶ σημεῖα αἰθήσεως πόνου ἢ δυσαρεσκείας. Ζήτ. Μυλλαίνω, ἢ, Προμυλλαίνω.

Μυγαλέη, λῆ, ἡ. Mus araneus, τὸ τῶν ποντικῶν εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ῥύγχος μακρυλόν. Ζήτ. ἐν τῷ, Φαλάγγιον.

Μύγμα, ταυτὸν τῷ, "Αμυγμα. ἀμφ.

Μυγμὸς, ὁ. σπασμὸς, ὁ μετὰ βίας ὑποτελέμβυος ἦχος τῆς πνοῆς ἢ τὸ σπασμῶδες ἀφὰ τῆς ῥινὸς, ὁπόταν ἔχῃ τινὰς τὰ χείλη κεκλεισμένα. ὁ ἀφὰ τοῦ μυκτῆρος μετὰ βίας ἐξερχόμενος ἦχος. τὸ ἀφὰ τῆς μύτης (ἀφὰ τῶν ῥινῶν) φύσημα. ἐκ τούτου ἐφευματίσθη καὶ τὸ Λατιν. Mussitatio. λέγεται ἔτι καὶ, Μυχμός. Ζήτ. καὶ, Μύζω, Ἀεισοτ.

Μυδάζομαι, ἢ, Μυδάσσομαι, ὅθεν, Ἐμυδάζατο, αὐτὸ, Ἐμυσάξατο, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 482. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμήν. ἀφὰ τὸ, Ἀπεσρέφετο, ἀπεμυκτήρισε, παρῃτήσατο. ἀμφ.

Μυδαίνω, ὑγραίνω, βρέχω. Λυκόφρ. 1008. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Σήπω, καὶ, Σπάζω. Ἡσύχ.

Μυδαλέος, έα, έον. ἀφάβροχος, διόλου βεβρεγμένος, κάθυγρος, διΰγρος, ὑγρὸς, νοτερός. ὁ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διεφθαρμένος - ἢ σεσηπώς. Ἀπολλ. ἀργ. ὁ σχηματισμὸς, Μυδαλόεις, όεσσα, όεν. κεῖται ἐν Ἀναλεκτ. β'. 375. ὅπου, Μυδαλέσσαι, κεῖται. ἐκ τοῦ

Μυδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀφάβροχος - διΰγρος - διόλου ὑγρὸς - βεβρεγμένος εἰμί. ὑπὸ τῆς πολλῆς ὑγρασίας φθείρομαι - σήπομαι. Θεόφρας. συχνάκις συγκέεται μετὰ τοῦ, Μαδάω.

Μῦδες, αἱ - ἡμαρτημένως αὐτὸ, Ἐμύδες, αἱ χελῶναι τῆς ποταμιᾶς, ἱεροχελῶνες.

Μύδησις, ἡ. (μυδάω) τὸ νὰ εἶναι τις διΰγρος— διόλου βεβρεγμένος· ἢ φθορὰ καὶ σῆψις τινὸς ἀφὰ τῆς ὑγρασίας.

Μύδιον, τὸ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱσορ. γ'. 9. "Οἱ "δὲ τὸ μύδιον". ἡμαρτημ. αὐτὸ, Οἱ δ' ὑτυμόδριον.

Μυδόεις, όεσσα, όεν. ταυτὸν τῷ, Μυδαλόεις. Νικάνδρ. Θηρ. 362.

Μύδος, τὸ. (μύω, μύζω) ἐνιαυτὸς, ἄλαλος, βουβός. Ἡσύχ. μίαν ἀρχὴν ἔχων μετὰ τοῦ, Μωῦδος, ἢ, Μύστος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μύζω.

Μυδρίασις, ἡ. πάθος τι ἀφὰ τὰς ὀφθαλμὰς. Κέλσ. ς'. 6. καὶ Παῦλος Αἰγιν. γ'. 22. ὁπόταν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ λίαν ἐκπεπυρῶται ἐστὶ, ἢ βλέπει τινὰς καλλίτερον μακρὰν παρὰ πλησίον, ἀλλὰ σκοτεινῶς. ἄραγε, δὲν παράγεται ἐκ τοῦ Ἀμυδρῶς, κατ' ἐποκοπήν;

Μυδροκτυπέω, ῶ. χαλκεύω - κτυπῶ μὲ τὴν σφῦραν τὸν σίδηρον.

Μυδροκτύπος, ὁ, ἡ. ὁ κτυπῶν - χαλκεύων τὸ σίδηρον. Χαλκεὺς. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 992.

Μύδρος, ὁ. ὁ πεπυρακτωμένος καὶ ἀφάπυρος σίδηρος, ἢ ἄλλο τι ἀφὰ μετάλλων ἢ λίθων. ὅθεν τὸ, Μυδροκτύπος, ὁ χαλκεύς. καὶ, Μυδροκτυπέω, χαλκεύω. Αἰσχύλ. Προμ. 366. "Μύδρους ἄρρην χερσὶν". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 270. κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας πεπυρακτωμένον - ἀπαμμένον σίδηρον· τὸ ὁποῖον τῶτο ἦν ποτὲ σημεῖον ἀθῳότητος. τοὺς γὰρ μὴ ἐνόχους τῶν ἁμαρτημάτων, ἤοιτο ἢ ἐν τούτοις μὴ ἁλῶναι. Καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, Λίθος, μετεχειρίσθη τοῦ λέξιν ὁ Καλλίμαχος

Α "Φωκαίων μάχεις κε μενὴ μέγας ἐν ἀλὶ μύδρος". εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες τοῦτο ποιεῖν, μύδρους λαβόντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως ἂν τοῦτοι φανῶσι, ἢ ῥίψωσι τοὺς ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἂν ἐν αἰῶνι τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. ὁ δὲ Ἡρόδοτ. "Μύδρον σιδήρεον" λέγει. "ἐν Α'. 165." Ἐποιήσαντο (οἱ Φωκαιεῖς) ἰχθυρὰς καταράς τοῦ ὑπολειπομένου ἑωυτῶν τοῦ ὅρκου. πρὸς δὲ ταύτῃσι καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν, ἢ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον "τοῦτον ἀναφανῆναι". Κατὰ τὸν Σξάβωνα βιβλ. ς'. σελ. 420. ἐκείπτη ἔτι ἢ ὁ κρατὴρ τῆς Αἴτνης μύδρας, τὰς ὁποίας καὶ ὁ Ἀεισοτέλης καὶ Κόσμας δ'. 25. "Μύδρους ἀφαπύρους", καλεῖ. Ὁ Λυκόφρων 272. καλεῖ καὶ μάζαν τινὰ λιθυκὴν χρυσῆν "Παικτώλιον πα-"λαυγῆ μύδρον". Ἂν ὁ Ἀναξαγόρας καλεῖ τὸν ἥλιον "Μύδρον διάπυρον", κατὰ Διογεν. τὸν Λαέρτ. β'. 8. ὁ Ξενοφῶν (Ἀπομνημ. Δ'. ζ'. 7.) καὶ ὁ Πλάτων ἐν Ἀπολογ. ιδ'. αὐτὰ τάτα "Λίθους διάπυ-"ρους". εἶπον. ὁ δὲ Εὐσεπ. ἐν Φαίθ. "Χρυσέαν βῶ-"λον", εἶπεν.

Μυδὼν, (μυδάω) τὸ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διεφθαρμένον καὶ σεσηπὸς κρέας. Πολυδ. δ'. 191.

Γ Μύειος, ὁ, ἡ. (μῦς) ὁ ἐκ μυὸς ὤν.

Μυέλινος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῷ, Μυελόεις. Ἀνέκλεκτ. α'. 493.

Μυελόεις, όεσσα, όεν. (μυελὸς) πλήρης μυελοῦ. γεμάτης μυελοῦ. Παχὺς, ζῴφιμος, θρεπτικὸς, ζοφὴν ἔχων. Ὀδυσ. Ι. 293.

Μυελόθεν, Ἐπίρ. ἐκ μυελοῦ, ὑπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μυελὸν ποιῶν, θρεπτικός.

Μυελὸς, ὁ. ὁ ἔσωθεν τῶν ὀστέων - τῶν κοιλίων λιθικὸς χυλός. τὸ τῶν ὀστέων πλήρωμα, τὸ ἢ νοσιμώτατον τῆς ζοφῆς. Ἰλ. Τ. 482. ἢ Χ. 501. "Μυελὸν "οἷον ἔδεσκε". Λατιν. Medulla, μεδύλλιον. Τὸ ἐν Ὀδυσ. Β. 290. ""Αλφιτα, μυελόν". ἑρμῆν. ἀφὰ τοῦ, "Αλθρα μυελοποιά, θρεπτικά.

Μυελοτρεφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ θρέφων ἢ δίδων τὸν μυελόν. Τιμόθεος παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Μυελόω, ῶ. μετὰ μυελοῦ-λίπους πληρόω. γεμίζω μὲ μυελὸν ἢ μὲ πάχος. Ψαλμ. ξέ. 15. "Μεμυελωμέ-"να ὁλοκαυτώματα". ὅπου ἄλλοι, Μεμυκλωμένα, ἀναγινώσκουσιν, ὡς καὶ ὁ Σειῆδας ἔχει.

Μυελώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ μυελοῦ ἔχων, ἢ ὅμοιος τῷ μυελῷ.

Ε Μυέω, ῶ. (μύω) καθιερόω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια, καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, Διδάσκω, μανθάνω, μαθητεύω. σωφρονέστερον δὲ τὸ, Μυέομαι, μυοῦμαι, παθητικ. διδαγμένος - καθιερωμένος εἰμί, διδάσκομαι, μανθάνω, μυσαγωγέομαι. "Τοῦ βίου τὸ ἄγειν μύησαν εἰρήνην". Στοβαίος.

Μυζάω, ταυτὸν τῷ, Μυζέω. Σπλάζω, βυζαίνω, ἐκθλίβω. ἐκ τοῦ Μύζω. ὅθεν

Μύζουρις, ἡ. πόρνη, ἢ τὸ πόσθιον βυζάσασα. παρὰ τὸ Μύζειν τὸν ἀρὸν, ὅ ἐστι, τὸ αἰδοῖον αἰδοῖον.

Ζ Μύζω, Σπλάζω, βυζαίνω, πιπυλίζω, ἐκθλίβω τὸ ὑγρὸν, (ὁπόταν σωλὴν καὶ σωθλίβῃ τινὰς τὰ χείλη, ἢ πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ σώματος ῥώφῃ). ἐνταῦθα τὸ Μυζάω, ἢ ζοφὴ τοῦ μ εἰς β, Βυζάω, ὅθεν τὸ Βυζαίνω, ἐν τῇ σωληνίᾳ. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε'. 27. "λαβόντα εἰς τὸ σῶμα (τὸν κάλαμον) ἀμύ-"ζειν". ὁ Σειῆδ. Μύζειν, αἰνίγ. 2) Μύζειν, σεύειν, αὐασεύζειν, γογγύζειν, μορμυρίζειν, ἀφὰ τῆς μυκτήρων φυσᾶν, χλευάζειν, σκώπτειν, πικραίνειν, καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Σιωπᾶσθαι τὰ χείλη ἢ ἀφὰ τῆς μυκτήρων - ἀφὰ τῆς μύτης ἦχον ποιῶν ὑποπλεῖον.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τοῦτο ποιοῦσιν ὅσοι σκυλάζουσι, ἢ θυμωμένοι καὶ δυσάρεστοι εἰσί. ἢ ὅσοι χλευάζουσι καὶ ἐκπαίζουσι. καὶ ἐντεῦθεν παράγονται ὅλαι αἱ τοιαῦται σημασίαι. Ἐκ τοῦ Μύζω, γίνεται τὸ Μυγμὸς, Μυχθμὸς, Μυχθίζω, καὶ Μυκτήρ. τὸ Λατιν. *Mucro*, *mussito*, ἐκ τούτου ἔχει τὴν παραγωγήν. Ὁ Ἀειφαν. ἐν Θεσμοφορ. 231. λέγει πρὸς σκυλάζοντα τινὰ "Μῦ, μῦ". καὶ ὁ ἕτερος ἐρωτᾷ "Τί μύζεις"; τί σκυλάζεις; Ὁ Ἀειφαν. ζώ. ἱστορ. σιωπᾶν τὸ, Μύζων μετὰ τοῦ Στενῶν. καὶ ἀλλαχοῦ "Μύζει καὶ τεγμὸν ἀφίησι". καὶ "Ἦχον καὶ μιγμόν" λέγει. Τὸ Ὁμηρικὸν "Ἐπιμύζειν". ἐν Ἰλ. Δ. 20. Θ. 457. "Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἄθηναι." ἑρμηνεύουσι τινὲς μὴν ἀλλὰ τὸ, Μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεσκάξαν· ὁ παχύνουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καὶ μηδὲν ποιεῖν δυναμένοι. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ, Ἐχλεύασαν, ἔσκωψαν. Ζήτ. καὶ, Ἐπίμυκτος. Ἐκ τοῦ, Μύζω, τὸ γογγύζω, ζρύζω, προκύπτει τὸ Μύπος. παρ' Ἡσυχ. Μύπτος, ἔνυπος, ἄφωνος, ἄλαλος. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μῆπος, καὶ τὸ Λατιν. *Mutus*. ἐντεῦθεν τὸ, Μυπτάω, Μυπτάζω, Μύπτης, Ἰωνικ. Μύπτης, κος, ὁ ἔνυπος. καὶ ἐκ τούτου τὸ, Μυπικίζω, ἀπὸ τῆς μυκτήρων ἤχον ποιὸν ἀφίημι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μυπάξασα, σκυλάξασα. καὶ, Μυπικάζειν, σκυλάζειν. Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μύπ, ἡ. ἀντὶ τοῦ, Ῥὶς, ἡ. ἔχει τὴν ἀρχήν.

Μύημα, τό. (μυέω) τὸ μεμυημένον, καθιερωμένον, μυσαγωγία.

Μύησις, εως, ἡ. καθιέρωσις, μυσαγώγησις, ἡ πρὸς διδασκαλίαν προπαρασκευή, κατήχησις, μάθησις, μυσαγωγία.

Μυθάριοι, τό. ὑποκορ. τοῦ, Μῦθες.

Μυθέομαι, οῦμαι. ἢ εἰς Παραπτικ. Μυθέσκομαι. (μῦθος) λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἀπαγγέλλω. Ἰλ. Α. 74. Ζήτ. καὶ, Μῦθος.

Μύθευμα, τό. τὸ ὁποῖον ἐδιηγήθη· εἶπε τινάς· τὸ ἐπηθεύθη. ἄρχ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Μῦθος.

Μυθεύω, καὶ Μυθέω, Μυθέομαι. λέγω, διηγοῦμαι. λαλῶ, ἀφηγοῦμαι. παρ' Ὁμήρ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον αὐτὶ τοῦ, ψεύδομαι λέγω, μύθους ποιῶ· πλάττω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 77.

Μυθητήρ, ἡ, Μυθητὴς, ὁ. παντὸν ταὐτόν, Μυθεύων, καὶ Μυθολόμβρος. ὅστις ὁμιλεῖ, διηγεῖται, λέγει. 2) Θερυβοποιὸς, παραχοποιὸς, σασιαστής. Ζήτ. Μῦθος, αἰσθμ. 2.

Μυθίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Μῦθος.

Μυθίζω, Μυθίζομαι, παντὸν ταὐτόν, Μυθέω, Μυθέομαι. Ὀρφ. Ἀργ. 191. αὐτὶ τοῦ, Μύθους καὶ πλασὰς λόγους λέγω. Νικήτ. Χρον. ι. 10.

Μυθικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Μυθικῶς. ὁ ἀρμόττων εἰς μῦθον ἢ εἰς μυθολογίαν.

Μυθιστορία, ἡ. ἱστορία ἀρμόζουσα εἰς μῦθον· πλασὴ ἱστορία, *Romanzo*, Ἰταλ. ὅθεν

Μυθιστοριογράφος, ὁ, ἡ. ὁ μυθιστορίας γράφων.

Μυθίτης, ου. ὁ Ζήτ. Μῦθος, αἰσθ. 2.

Μυθογραφέω, ῶ. μύθους πλασὰς, λόγους γράφω, μυθικῶς ἀναγράφω. ὅθεν

Μυθογραφία, ἡ. τὸ Μύθους γράφειν. μυθικὴ περιγραφή.

Μυθογράφος, ὁ, ἡ. ὁ μύθους γράφων ἢ πλάττων· συγγραφεύς.

Μυθολάτρις, ιος, ὁ. ὁ ἐστὶ, ὁ τῷ μύθῳ ἤτοι τῷ Λόγῳ, ὅ ἐστὶ τῷ Χριστῷ λάτρις, χριστιανός.

Μυθολογεύω, καὶ, Μυθολογέω, ὁμιλῶ, λόγους λέγω, ἀφηγοῦμαι, παρ' Ὁμήρ. παρὰ δὲ Πλάτ. Φαίδρ. 240. διηγοῦμαι. Διηγοῦμαι ἱστορίαν τινὰ ἐκ τῶν προγεγονότων εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ σκοτεινοὺς χρόνους. "Ἃ ὑπομνήματα ὕπω μεμυθολόγηται". Δημοσθ. ἡ διήγησις αὕτη ἀκόμη δὲν ἔγινε σκοτεινὴ, δὲν ἐπαλαίωσεν ἀκόμη. Μῦθον διηγοῦμαι. Παραμύθια λέγω. "Πολιτείαν λόγῳ μυθολογοῦμεν". Πλάτ. πολ. ε'. 13. πλάττομεν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, φλυαρῶ. ὅθεν

Μυθολόγημα, τό. ἡ μυθικὴ διήγησις ἢ παράστασις. Κέβ. καὶ

Μυθολογία, ἡ. τὸ διηγεῖσθαι μύθους ἤτοι πλασὰς λόγους, μυθικὴ ἢ ἡ τῶν μύθων ἱστορία. μῦθος, φλυαρία.

Μυθολογικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἁρμόδιος ἢ ὁ αἰνίκων εἰς τὴν μυθολογίαν.

Μυθολόγος, ὁ, ἡ. ὁ μύθους λέγων· διηγούμενος. ὁ μύθους πλάττων, ὁ φλύαρος.

Μύθομαι. Ζήτ. Μύθω.

Μυθοπλασέω, ῶ. μύθους πλάττω· γράφω· διηγοῦμαι· λέγω. "Ψεύδεα μυθοπλασεῖν". Στοβαῖος Λόγ. 274. ὅθεν

Μυθοπλάστης, ε, ὁ. ὁ μύθους· διηγήσεις πλάττων· ποιητής. Λυκόφρ. 764.

Μυθοπλασία, ἡ. ποίησις λόγων· μύθων ἢ διηγήσεων. πεπλασμένη ὁμιλία.

Μυθοποιέω, ῶ. μύθους ποιῶ· πλάττω. Παθητικ. Μυθοποιέομαι, μύθους ἐφευρίσκομαι· πλάττομαι τινὰς περὶ ἐμοῦ. ὅθεν

Μυθοποίημα, τό. ἡ πεποιημένη καὶ πλασὴ διήγησις.

Μυθοποιΐα, ἡ. ἡ ποίησις· συνήθεια μύθους τινός. τὸ μύθους ποιεῖν ἢ διηγεῖσθαι.

Μυθοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ μύθους ποιῶν· πλάττων, λογοποιός.

Μῦθος, ὁ. λέξις, λόγος, ἔπος, ῥῆμα. ὁμιλία, συνομιλία, διήγησις, ἀφήγησις, ἀπαγγελία. Ἰλ. Α. 388. "--- αὐτὰρ ὁ μῦθον ἀπειλήσας ἐτέλεσσε". ἀπαγγείλατο εἶπε λόγον. παρ' Ὁμήρῳ κυρίως, ὁ ἁπλῶς λόγος, ὁμιλία. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐλήφθη ἡ λέξις αὐτὶ τοῦ, Λόγος (διήγησις) ψευδὴς καὶ πεπλασμένος, καὶ ἀληθείας ἔμφασιν ἔχων. ἢ κατὰ Σέξτον Ἐμπ. "Μῦθός ἐστι, πραγμάτων ἀγνήμων καὶ ψευδῶν ἔκθεσις" ἢ κατὰ Ἀφθόνιον "Λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν". Παραμύθιον. λόγος σκοτεινὸς, ἢ Ἱστορία παλαιὰ μετὰ ψευδῶν καὶ πεπλασμένων διηγημάτων συμπεπλεγμένη. "Μηδὲ παῖδας ἐμοὺς ὀπίσσω μῦθος Ἐλέγχῃσιν". Ἰλ. Α. 545. μὴ ἔλπιζε νὰ μάθῃς τὰς ἐμὰς φοχασμὰς (τὰς ἐνθυμήσεις λόγους) τοῦ γνώμου καὶ ὑποφασίνομαι. "Μύθων, τὰς μητέρας "ἐμοὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον". Ὀδυσ. Δ. 676. Ἐπὶ βυλευομένων λέγεται "Μῦθον μυθεύσθω". Ὀδυσ. Γ. 140. "Ὅφρα ἕκαστα μυθήσαιτο". Ν. 191. ἀπὸ τοῦ ἤθελον ὅλα αὐτοὶ τὰ τὰ βυλεύσωσι καὶ νὰ τὰ βάλλωσιν εἰς πεῖραν. ὁ Ὅμηρος ἐκφράζει ἔτι φυσικώτατα τὸ, Καθ' ἑαυτὸν βυλεύεσθαι, ἐν Ἰλ. Ρ. 200. "Μυθήσατο πρὸς ὃν θυμόν. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅπου ὁ Σχολ. ἀπὸ τὰ "Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ψυχικὸν ἔφη", ἑρμην. Οὕτω λέγεται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου "Μῦθος δημόσιος". ἡ δημόσιος καὶ κοινὴ βυλή. "Τελέωμεν μῦθον". Ὀδυσ. Δ. 777. ἀπὸ πλειόσωμεν τὸ προβλημα· τὴν βυλὴν· τὴν γνώμην ἢ τὸν σκοπὸν, ὅ ἐστι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς βυλῆς ἀπεφασίσθη. ὡς καὶ αἰωτέρω εἰρημένον "Μῦθος βυσσοδομεύων". ἐν Δ. 676. 2) Ἐν Ὀδυσ. Φ. 71. κεῖται "Μῦθος" Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Μέθοδος· Θόρυβος, σάσις, ἐπανάστασις, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Λναξιμένει, Μυθητὴ, ἢ Μυθίτης, παντὸν ἐστὶ ταὐτὸν Σισσιαστικοῦ. "Μῦθος ἀπώλετο". Παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ

τῷ διώκειν μὴ ὑπὲρ πέρας ἀγόντων. "Πλάτ. Μῦθος "ἐσώθη". ῥῆμα ἐστὶ λεγόμενον ἐπ' ἐλάττῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις. Φώτ.

Μυθοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ μύθους ἤτοι λόγους τίκτων-ψευδεῖς. Νόν.

Μυθουργέω, ῶ. ὄσω, Μυθύργημα, τό. (ἔργον) ταυτὸν τῷ, Μυθοποιέω, ᾗ, Μυθοποίημα. Σχολ. Λυκόφρ. 17.

Μύθω, ὄσω, Μύθομαι, παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν τῷ, Μυθέομαι. ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι.

Μυθώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ Μύθῳ, πλήρης μύθων.

Μυῖα, ἡ. μικρόν τι πτερωτὸν εὔτομον, ζωῦφιον, ἡ μύγα. κατὰ τιὼ μαρτυρίαν τῶ Λεκιαν. (μύας ἐγκώμ.) λέγεται καὶ ἡ ἐν τοῖς οἴκοις διεισκομβῦσα κοινὴ, καὶ ἡ δάκνουσα (*Conops calcitrans*). "Μῦα στρατιῶτις, ἡ, "κύων". *Musca vomitoria*, λέγεται ἐκείνη ἥτις ῥίπτει τὰ αὐγάσματα εἰς τὸ στόμα τῶν κρεῶν. Λεκιαν. αὐτόθ. "Μῦα χαλκῆ". ἡ μεγάλη καὶ ὁμοία τοῖς χρυσοῖς καυθάροις. Καπὲ Πλουτ. "Μῦα χαλκῆ" ἐλέγετο παιδιά τις, ἣν ὁποίαν οἱ παῖδες νῦν "Τυφλῶ μῦαν, "ἢ Τυφλομῦγα" λέγουσι. *Musca cisca*, Ἰταλ. Ζήτ. Μῦιδα.

Μυιαγρος, ὁ, ἡ. ὁ ἀγρεύων-πιάνων τὰς μύας.

Μυιΐδιον, τό. ὑποκορ. τῶ Μύα.

Μυιϊκὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῆκων εἰς μύας, ἢ ὁ ἐκ μύας ὤν.

Μυΐνδα, (μύω) μὲ κλεισμένα ὀμμάτια, (γαλιεσά). ἔστι δὲ καὶ ὄνομα παιδίσκης τινος, ἥτις καὶ Δραπετίνδα, ἐλέγετο. "Ἔστι δὲ τῆς Μυΐνδα καλουμένης ζόπος" τῶν παίδων ὁ μὴ τὶς μύει τοὺς ὀφθαλμοὺς βοῶν, Τηρῶ, φυλάττω· εἰ δὲ ἄλλοι φεύγουσι, φυλασσόμενοι τῶ ἀγρεύθῆναι. εἴρηται παρὰ τὸ δραπετεύειν καὶ φεύγειν τὰς παίζουσας αὐτήν. Ὁ Ἡσύχ. "ἔστι "Μῦα χαλκῆ, παιδιά τις, ἐν οἱ παῖδες παίζοντες "καταμύουσιν ὑποτείνοντες τὰς χεῖρας, ἄρχις ἄν τινος "λάβωνται". Ὁ δὲ Εὐστάθιος περιεργαφικώτερον ὕστερον φησιν, ἐν Ἰλ. Φ. "Καταδῆσαι τις ῥακίῳ τὰς ὄψεις, "καὶ κατιὼν ἐν μέσῳ τῆς σωρειλεγμένων, παιζων φω-"νεῖ" Χαλκῷ μῦαν θηράσω. οἱ δὲ κύκλῳ ἑστῶτες, βίβλοις ἢ καὶ ταῖς χερσὶ παίοντες, ὑποκείνονται· ἀλλ' ὑ λήψῃ. ὃ δὲ ἂν λάβωσι, καθίσουσιν ἐκείνου εἰς ἑαυτῶν χώραν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μῦα. παρα Γερμαν. λέγεται αὕτη ἡ παιδιὰ, *Blinde Kuh*.

Μυΐνος, (μῦς) ὁ ἐκ ποντικῶν ὤν, ποντικίσιος. ἔστι τινι Γλωσσαρίῳ κεῖται καὶ Μυΐνος, ὁ ἐκ μύας.

Μυιοθήρας, ου, ὁ, ἡ. ὁ μύας θηρεύων.

Μυιοκέφαλον, τό. (κεφαλὴ, μῦα) πάθος τι περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὁπόταν ὁ ῥαγοειδὴς χιτὼν δι' ἁμαρτίαν τινὸς ὀπῆς τῶν κερατοειδῶν διερχόμενος σχηματίζῃ μυίας κεφαλήν. Παῦλος Αἰγ. γ. 22.

Μυιοσοβέω, ῶ. διώκω τὰς μυίας.

Μυιοσόβη, ἡ. ῥιπίδιόν τι δι' οὗ διώκουσι τὰς μυίας. ἢ κατ' Εὐστάθ. Ὄργανον ἐκ πτερύγων δι' οὗ μυῖαι ὑποσοβοῦνται. μυιαρπείον. ἐν Ἀναλέκτ. β'. 388. κωμικῶς, καὶ ὁ πώγων ἤτοι τὰ μακρὰ γένεια.

Μυιοσόβης, ου, ὁ. καὶ, Μυισσόβος, ὁ τὰς μυίας ἀπισσοβῶν-διώκων. Ἀναλέκτ. γ'. 92. "Μυισσόβα ἀπ-"μυίας".

Μυιοσόβιον, τό. ὑποκορ. τῶ Μυισσόβη. μυιαρπείον.

Μυΐσκος, ὁ. ἤ, Μυΐσκα. ἡ ὑποκορισ. τῶ Μῦς, τὰ μικρὰ ὄρεια, μυδάκια. Ζήτ. Μύαξ.

Μυΐωδης, ὁ. ὑπόδεσμον Θεότιμος τινός. ἐκ τῶ μῦς, ᾗ εἶδος. ὁ ἐκ τῆς μυίας τὸ εἶδος ὤν.

Μυιὼν, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μυών.

Μυκάω, καὶ Μυκάομαι, μυγγρίζω, βοῶ. ὑπὸ βοῶν, ὄνων, καμήλων, βρυντῶ, καὶ ἄλλων τοιούτων παρομοίων ἤχων καὶ ψόφων. Ζήτ. Μύκω.

Μύκη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μύκησις. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1285.

Μυκηθμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μύκησις. Ἰλ. Σ. 575.

Μύκημα, τό. (μυκάομαι) ἡ φωνὴ τῶ μυκηθμῶ. τὸ μύγγρισμα.

Μυκηρόβατος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μυκηρόβας. ἐκ τῶ

Μύκηρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μύκηρος.

Μύκης, ητος, καὶ-ήκος, ὁ. (μῦκος) ἀμανίτης, μανιτάριον, *Fungus*. ἐπειδὴ σωΐζεται ἐκ φλέγματος καὶ ὑγρασίας. 2) Τὸ ὠὸν τιὼ τῶ λύχνου θρυαλλίδα ἐφισάμενον ὡς μανιτάριον, ἢ αἰταιάσημα τι ἀπογγοειδὲς ὠὸν τιὼ θρυαλλίδα (ἡ τῆς λύχνων μύξα) τὸ ὁποῖον φυσημαίνει βροχλῶ ὡς λέγουσιν. Αἰσχοφ. Σφὴκ. "Ὕ-δωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιήσας. "Ἔπεισι γοιῶ τοῖς λύχνοισι ἐποιῆ μύκητες· φιλεῖ δ' ὅταν ἡ τυτὶ, "ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα". 3) Τὸ κάλυμμα τὸ ὠὸν τὸ τέλος τῶ ξίφους, ἤτοι τὸ ἄκρον αὐτῶ τὸ καπκλεῖον τιὼ θήκῃ. Ἡρόδοτ. Γ'. 64. "Τῶ κυλεῶ τῶ ξίφεος "ὁ μύκης ὑποπίπτει". καὶ Νίκανδρ. λέγονται ἔτι ᾗ ἄλλα πολλὰ σώματα ᾗ φάσματα ὕπω, ὅσα δηλαδὴ ἔχουσιν ὁμοιότητα μὲ τὰ μανιτάρια.

Μύκησις, ἡ. τὸ μυκᾶσθαι. μυγγεῖον, ἡ τῶ βοὸς φωνή.

Μυκητὴς, οῦ. ὁ. ὃς μυκᾶται-μυγγείζει.

Μυκητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῆκων ἢ ὁ κλίσιν ἔχων-ὁ ὑποπίπτων εἰς τὸ μυκᾶσθαι-μυγγείζειν.

Μυκητινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ μύκητος, (μανιτάριον, ὑπὸ μανιτάριον) κατεσκευασμένος.

Μύκλαι, ῶν, Μύκλοι, αἱ ὑποδιπλώσεις ᾗ μέλαιναι γραμμαὶ ὑπὸ τῶ νώτου καὶ ὠὸ τὰ σκέλη, καὶ ἐν τοῖς ποσὶ τῆς ὄνου. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἐννεάμυκλος. 2) Μύκλοι, οἱ κατωφερεῖς ᾗ ἀσελγεῖς ὠὸ τὰ ἀφροδίσια ἄνθρωποι. Λυκόφρ. 171. Ζήτ. Μυχλός. ὁ αὐτὸς ἐν σίχ. 816. καλεῖ τὸν ὄνον "Μύκλον κάθυρα".

Μύκονος, ἡ. μία τῆς κυκλάδων Νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. ὅθεν ἡ Παροιμία "Μία Μύκονος". ὁπόταν τις θέλῃ νὰ εἴπῃ "Δυὸ εἶναι καμμία δύ-"φορα, ὅλα εἶναι ὅμοια. "Ολα μία εἶναι". Συγχεῖν "ᾗ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν". Λυκιαν. ἴσως τροπλάθεν ἐκ τύπ, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐγκάτοικοι πάντες τῆς Νήσου ὅλοι εἶχον φαλακρὰς κεφαλάς.

Μυκὸς, αὐτὶ τῶ, ἐυγεὸς, ἄλαλος. ἀμφ. Μῦκος δὲ κακὸς, ἀγρεῖος. Ἡσύχ. φαίνεται ὅμως ὅτι παρ' Ἡσυχίῳ ἐγράφη ποτε, Μῦκος, μωρὸς· καθὼς ὁ αὐτὸς ἔχει, Μυκηπάτ, μωροπάτ. διότι ᾗ τὸν Κορυζῶντα, μύκητα, (ἐκ τῶ μύκος) ἔλεγον. ὅθεν ᾗ τὸ Λατιν. *Mucus*. ἆρα, ταυτὸν ἐστὶ τῆ, Μύκης.

Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ. (Ζήτ. Μύσσω) ἡ μύτη, ἡ ῥὶς. ἢ κάλλιον, ἡ ξύπα τῆς μύτης, ῥώθων.) Παρ' Αἰσχοφ. Ἐκκλ. 5. τὸ ὀμμάτι τῶ λύχνου. Ζήτ. Μύξα. 2) Ἡ μύτη-τὸ ῥύγχος ἤτοι ἡ προβοσκὶς τῶ ἐλέφαντος.) Χλεύη, ὠειγέλοιον, εἰρωνεία. Ζήτ. καὶ, Μυκτίζω.

Μυκτηρίζω, χλευάζω, ὠειπαίζω, ὠειγελῶ, ὀξυθενῶ, σκώπτω. Ζήτ. Μύζω, ᾗ, Μυκτίζω.

Μυκτήρισμα, τό. ταυτὸν τῷ, Σκῶμμα.

Μυκτηρισμὸς, ὁ. χλεύη. ὠειγέλοιον.

Μυκτηριστὴς, οῦ, ὁ. ὃς μυκτηρίζει, ὠειγελαστής. Ἀθηνᾶ. σελ. 184.

Μυκτηρόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μυκτήρων, ὑπὸ τιὼ μύτῃ. ὡς ᾗ τὸ, Οἰκόθεν. Παλλαδ. Ἐπιγρ.

Μυκτηροκόμποις πνεύμασι". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 466. (μυκτὴρ, κόμπος) τοῖς ἐκ τῆς μυκτήρων ἠχήσι. ὑπὸ τῶν μυζόντων ἤτοι φευματτομένων ἵππων.

Μύ-

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μύκω, (ἔθεν τὸ Μυκάω, μυκάομαι. ὡς ἐκ τῦ Μάκω, Μήκω, Μηκάω, Μηκάζω, Μηκάομαι) ὑποδεικνύει κάθε βαθιὰ ἢ σκοτεινὸν ἦχον - ψόφον - θόρυβον. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς (τῦ μουγγείσματος) τῶν βοῶν - ὄνων καὶ - καμήλων - καὶ βροντῆς. "Μεμυκὼς ἐύστε ταῦρος". Ἰλ. Φ. 237. καὶ Σ. 580. "Ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει κρέα ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. "Βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή". Ὀδυσ. Μ. 395. μυκηθμῷ ὅμοιον ἦχον ἀπετέλεν. καὶ ἐπὶ τῆ κρότε - κτύπε - ἀραγμῷ τῶν λογχῶν τοῖς πάντῃ ἀπαίδας. "Μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δυρὸς ἀκωκή". Ἰλ. Υ. 260. ἐψόφησεν - ἦχον ἀπετέλεσεν, καὶ ἐπὶ τῆ ψόφε - τεξίσματος τῶν ἀνοιγομένων θυρῶν. "Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι "μύκον". Ἰλ. Μ. 460. καὶ "Αὐτομάται δὲ πύλαι "μύκον ἀραντο". Ἰλ. Ε. 749. Οὕτως ἔτι καὶ τὸ, Ἀμφιμέμυκε. ἐνταῦθεν ἔγινε καὶ τὸ Λατιν. *Mugire*.

Μύκων, ὁ. τὸ μέρος τῦ ὠτός. Πολυδ. β'. 87. πιθανῶς ἐκ τῦ Μυχός. Ζήτ. ἔτι, Μυχών.

Μυλαβρὶς, ἡ, Μυλαγεὶς, ἡ, Μυλακεὶς, ἡ. ζωύφιόν τι τὸ ὁποῖον ἀγεληδὸν διείσκεται εἰς τὰς μύλας καὶ εἰς τὰ ἀρτοκοπεῖα, καὶ ζέφεται ὑπὸ τῦ ἀλφίτου. *Blatta pristinorum*. Ὁ Διοσκορείδ. β'. 38. καλεῖ τὸ "Σίλφη ἡ ἐν τοῖς ἀρτοκοπείοις διεισκομβύη. ὁ δὲ Ἡσύχ. Ζωύφιόν ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον τῇ χροιᾷ ἔλλοβον ὑπὸ τῶν μύλων καὶ ἀλφίτων. ἄλλοι δὲ ἐρμῆν. ἀπὸ τῦ, Ἀκεὶς σιτοφάγος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. "Μυῖλα, σὰρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα". Ἐν Ἀναλέκτ. α. σελ. 420. κεῖται "Μυλακείδα λᾶαν", αὐτὶ τῦ, Μυλόπετρα.

Μύλακρον, οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ γόμφοι.

Μύλαξ, ακος, ὁ. ἡ μυλόπετρα. μέγας καὶ στρογγύλος ἥτοι μυλώδης λίθος. Ἰλ. Μ. 161.

Μυλεργάτης, ου, ὁ. ὁ ἐργάτης τῆ μύλη, μυλωνᾶς. Ἀνάλεκτ. β'. 233.

Μυλεὺς, (μύλη) ὑπάθετον τῦ Διός. Λυκόφρ. 435. φυσσάπης τῶν μύλων.

Μύλη, ἡ. ὁ μύλος. Ὀδυσ. Τ. 111. 2) Ὁ κάτω τῦ μύλε ἀκίνητος λίθος. 3) Ἡ Ἐπιγονατὶς, τὸ ἐπάνω τῆ γόνατος στρογγύλον καὶ κοῖλον ὀστέον, τὸ καυκί. 4) Μύλαι, οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ ζαπεζῖται. ἐξὸ τὸ λεαίνεσθαι ἥτοι τρίβεσθαι ἐπ' αὐτῶν τὰ ζερόμενα, οἱ γόμφιοι. 5) Τέρας, τὸ παρὰ φύσιν αἰσθητὸν ἀφύτευμα, ἔκφυσμα. Ἐξ οὗ ὁ Μύλαι, κατὰ Πατῦλ. τὸν Αἰγιν. γ'. 69. "Σκιρρώδης ὄγκος ποτὲ μὲν κατὰ τὸ "σῶμα τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καθ' ὅλην αὐτὴν, στρο- "φαπόμορφος, ἀφ' ἧς λιθώδης". 6) Τὸ παρὰ ταῖς θυσίαις ἁλισμένον ἄλφιτον, τὸ ὁποῖον ἐρρίπτων ἐπὶ τὸ ζῶον. Ἐν Ὀδυσ. Η. 104. "Ἀλεζόμενοι μύλης ἐπὶ "μήλοπα κάρηνα". τινὲς ἐρμηνεύουσι τὸ, Μήλοπα κάρηνον "ἐξὸ τὸ Ἔσεσθαι (μᾶλλον) ὁ κάρπος τῦ "στροβάτων, καὶ τὸ, Μύλη, τὸ ὄργανον ἐπὶ τῷ ὁποίῳ "τυλίσσεται ἡ κρίκη".

Μυλήκερον, τὸ. (κέρας) ἡ σκέπη τῆ μύλη, τὸ παλύνδρον τῦ ἀλφίτου. Πολυδ.

Μυλήφατος, ὁ, ἡ. (φάω) ὁ ὑπὸ τῦ μύλε στεμμβύος - κεκομμβύος - ἀλισμβύος. Ὀδυσ. Β. 355.

Μυλίας, ὁ. συνωνύμως λίθος. Σξάβ. ς'. ὁ μυλικὸς λίθος, ἡ μυλόπετρα, μυλολίθιον, λίθος - πέτρα ἐξ ἧς κατασκευάζονσι τὰς τῦ μύλης πέτρας.

Μυλιάω, ῶ. παρ' Ἡσιόδ. "Λυγρὸν μυλιόωντας". τὰς μύλας - τὰς ὀδόντας συγκρύοντες. Ζήτ. ἐν τῷ, Μυλλαίνω.

Μυλικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀπήκων εἰς μύλον - ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν.

Μυλίτης λίθος", μυλόπετρα. ταυτὸν τῷ, Μυλίας. παρ' Ἱπποκράτ. λίθος μέλας. "Μυλίτης ὁ- "δὲς". γόμφος, ζαπεζίτης. Ζήτ. ἐν τῷ Μύλαι. Ἀειθ. 4.

Μυλλαίνω, ὑπὸ τῦ Μύω, τὸ κλείω, τὸ ὁποῖον μάλιστα λέγεται ἐπὶ τῆς καπαμύσεως - τῦ κλεισματος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆ χειλέων. καὶ ἐνταῦθεν τὸ, Σκαρδαμύσσω, Σκαρδαμύττω. ταχέως καπαμύω - κλείω καὶ ἀνοίγω τὰς ὀφθαλμάς. Ἐνταῦθεν τὸ, Μύλλω, τὸ ὁποῖον ὡς ἁπλῶν δεν διείσκεται. ἐπειδὴ καὶ τὸ, Μύλλειν, παρὰ Θεοκρίτ. δ'. 58. ἔσιν ἐνεργητ. καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λεγόμβυον, αὐτὶ τῦ, Σαρκικῶς μετὰ γυναικὸς συνουσιάζεσθαι· καὶ ἐνταῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Μύλ- "λει, πλησιάζει". καὶ ὁ Σουΐδ. Φώτ. ἔχουσι "Μυλ- "λὰς, πόρνη". Τῶ λεξικῶ, Μυλλὸς, ἑρμῆν. ὁ Ἡσύχ. ἐξὸ τῦ, Καμπύλος, σκολιὸς, κύλλος, στρεβλός. κυρίως ὅμως λέγεται ἐπὶ τῶν στραγόνων. "Ἐπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλε στρεβλῦ καὶ διεστραμμβύε μέλες. Τὸ παράγωγον ἐκ τύτε καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν χηματισθὲν, Μιμύλλειν, καθ' Ἡσύχιον σημαίνει τὸ "Θηλάζειν, ἐδίειν, καὶ τὰ χείλη στροσάπτειν "ἀλλήλοις". Ὁ Πολυδύκ. ἐν Η'. 20. λέγει ὅτι τὰ χείλη καλύτεται Μύλλα, καὶ τὸ, Μιμυλλειν καὶ Μιμυλλᾶν, σημαίνει τὸ, Κλείειν τὰ χείλη. καὶ τὸ, Διαμυλλαίνειν, τὰ χείλη κινεῖν, ὅπως στρότερον Μιμυλλᾶν καὶ Διμηλαίνειν, ἐκειτο. Τὸ Διαμυλλαίνειν, ἑρμηνεύουσιν ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολόγ. ἐξὸ τῦ, Χλευάζειν, ἐξαμωκᾶσθαι, στραβόνειν τὰ χείλη ἢ τὸ σῶμα καὶ ὠσπαίζειν τινά. καθὼς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τῦ Λεξιστρατ. ἐν Σοφ. 1306. φαίνεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἑρμῆν. τὸ, Διεμύλλαινε, καὶ ἐπὶ τῆς ἀηδίας, αὐτὶ τῦ, Μυσαττόμβυος, βδελυττόμβυος· ἐπειδὴ καὶ τότε στραβόνει καὶ ἐξασύρει τὰ χείλη καὶ τὸ σῶμα. Τὸν χηματισμὸν, Μεμυκὼς, ἔχει ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τῦ, Τὸ τὰ χείλη στρὸς ἄλληλα στροσάγειν. Ὁ Φώτ. τὸ ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ, Μεμύλλειν, καὶ τὸ τὰ χείλη ἐξεστρέφειν. Τὸ ἁπλοῦν Μυᾶν, μεταχειρίζεται ὁ Ἀειστοφ. Λυσιστρ. 126. "Τί μοι μυᾶτε"; ἐξαιτῖ μοὶ στραβόνετε τὸ σῶμα; Δεν σᾶς ἀρίσκει; ὅπως ὁ Σχολ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ, Σκαρδαμύσσειν, μύλλειν, μυκτηρίζειν· ἔτι δὲ καὶ ἐξὸ τῦ, "Ωσπερ μῦες καταδύεσθαι. Τῶ λεξικῶ Μυλλαίνειν, ἑρμῆν. ὁ Ἡσύχ. ἐξὸ τῦ, Μυκτηρίζειν, ἐν Λ. Ἐμυάλακεν. καὶ ἐπομβύως ἔχει "Ἀ- "νεμυλλάσατο, ἀνασεύσατο, ἀρνήσασθαι. καὶ ἔτι τὸ, Ἀ- "πομυλλαίνειν, καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολογ. ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ, Ἐξολετρεύειν, ἐξαφανίζειν σαρκάζοντα. καὶ τὸ Μεμύλληκε, Οὐδετέρ. καθ' Ἡσύχ. ἐξὸ τῦ, Διεστραπται, συνέστραπται. ἄρα, ἐκ τῦ, Μυλλάω, ἢ Μυλάω, προκύπτει ἔτι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. "Ἔργ. 530. "Λυγρὸν μυλιόωντας", τὸ ὁποῖον ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ "Τὰ "χείλη κινοῦντες ἢ σιωπῶντες ὑπὸ ψυχρότητος, τὺς ὀ- "δόντας συγκρύοντες" ὅπως ὁ Κράτης αὐτὶ τύτε, Μαλακιῶντες, ἀσθενοῦντες, ἐξήγησεν. Οὐδετέρ. μετσχηματίσθη ὁ Ἱπποκράτ. τὸ, Ἀπεμυλλαίνων, ἐν τῷ περὶ Ἄρθρ. "Μὴ "ὑπεμυλλαίνῃ ἡ γνάθος". ὥστε νὰ μὴ ἐξαιρεθῇ - στραβώσῃ ἡ σιαγών. ὁ αὐτὸς λέγει "Προμυλλαίνειν καὶ συ- "στέλλειν, πιέζειν τε τὰ χείλη". ἐναλλὰξ συνακτομβύως τὰ χείλη καθὼς γίνεται ἐν τῷ βυζαίνειν μύζειν, ὅπερ (τὸ Μύζω, δηλαδὴ καὶ Μυζάω) παρομοίως ἐκφέκυψεν ἐκ τῦ Μύω, ὅθεν ἔ ὅρα καὶ ἐν τῷ, Μύζω. Ἀντὶ τῦ, Μύζω, τινὲς εἶπον καὶ Μύσσω, καὶ ἀφαιρέτως ἐπὶ τῆς στωθλίψεως τῆ μυκτήρε ἐν τῷ, Ἀπομυξίζεσθαι. Ἐνταῦθεν καὶ τὸ Μυκτὴρ ἢ Μυκτίζω, τὸ ὁποῖον τῦτο τὸ τελευταῖον ἔχει τὴν σημασίαν τῦ, Μυλλαίνω. Τὸν χηματισμὸν Μυλλαίνω, ἔχυσι μόνον οἱ Γραμματικοὶ, οἱ τινὲς καὶ ἐξὸ τῦ Σιλλαίνειν, ἑρμηνεύουσι.

Μυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μυλλάκανθος, ὁ, ἡ. (μυλλὸς) ὁ καμπύλας ἀκάνθας ἔχων. ἀμφ.

Μυλλὰς, ἡ. (μύλλω) πόρνη. Σουΐδ.

Μύλλον, τό. ιβ', Μύλλος, τό. κατὰ τὸν Πολυδ. β'. 90. καλέσαντας τὰ χείλη, Μύλλη. ἀφ' οὗ τὸ Μυλλαίνω ιβ' Μοιμύλλω. παρ' Ἡσυχ. κεῖται, Μύλλη, λεῖα, ὅπερ ἄλλοι χείλη, ἀναγινώσκουσι.

Μυλλὸς, ὁ, ἡ. στρεβλὸς, διεστραμμένος, σκολιὸς, συγκεκυφὼς, καμπύλος, ὁ καμμύων τὰς ὀφθαλμὰς, ὁ διεστραμμένος τῷ ὄψιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μεμύλληκεν, διέστραπται. Ζήτ. Μυλλαίνω.

Μύλλος, ὁ. εἶδος ἰχθύος, ἀδιόσιτον εἰσέτι. Ὁ Δωρείων παρ' Ἀθήν. σελ. 118. λέγει, ὅτι οἱ μείζονες τῶν ἰχθύων ὀνομάζονται Πλατισακοί. οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, Μύλλοι· οἱ δὲ βαιοὶ (μικροὶ) τοῖς μεγέθεσιν, Ἀγνοτίδηκα. Παρ' Ἡσυχίῳ ιβ' Φωτίῳ ἑρμῆν. τὸ, Πλατίσακος, δηλ. τὸ Γωμικὸν αἰδοῖον. ιβ' ὄνομα ἰχθύος. καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ ιβ' ἡ τῶ Ἀθήναιος (σελ. 647.) εἴδησις, ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐκαλεῖτο Μυλλός. ιβ' ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον ἐν Συρακούσαις Milo πλακοῦς τις ἐκ σησάμης ιβ' μέλιτος, κατεσκευασμένος, καθὼς ὁ Ἀθήναιος λέγει "Ἐν Συρακούσαις, τοῖς παντελείοις ἤδη θεσμοφορίοις ἐκ σησάμης ιβ' μέλιτος κατασκευάσασθαι ἐφήβαια γυναικεῖα, ἃ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν Μυλλὸς, ιβ' φορεῖσθαι ταῖς θεαῖς". Ὅτι δὲ τὸ εἶδος ἦν ἰχθύων τῶν ἀλατίζειν (ἐπειχεῖτο) καὶ ἐφέρετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου, γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Τροφ. 2. "Εἰ τὸ τάριχον εἴη ἦν Ποντικῶν ἐκείνων, ἃ κυλλοῦσι Μύλλους". παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. α'. 130. συγκαπειθμῆνται οἱ Μύλοι μεταξὺ ἦν ἰχθύων οἵτινες διείσκυνται εἰς τὰς παραθαλασσίους ἀμμώδεις τόπους. ιβ' παρ' Αἰλιαν. ζώων ἰδιορ. κδ'. 23. εἰσὶν οἱ Μύλλοι, μεταξὺ ἦν ἰχθύων τῶ Δευκάβεως.

Μύλλω, ἀλήθω, ἀλέθω. 2) Γωμικὴ πλησιάζω, σωμασιάζομαι σαρκικῶς μετά τινος. Θεόκριτ. δ'. 58. "Τὸ γερόντιον ἦρ ἔτι μύλλει". ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ διὰ τῶ, Μύειν, κλείειν· συμπτύειν τὰ χείλη. ὁ δὲ Εὐσάθ. ὁμιλεῖν μὲ κλεισμένα χείλη, μορμυρίζειν. Ζήτ. Μοιμύλλων, ιβ', Μυλλαίνω.

Μυλόδους, οντος, ὁ. ὁ μυλικὸς ὀδὼς. ὁ γόμφος. Εὐσάθ.

Μυλοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μυλώδης. στρογγύλος κατὰ μύλλα, ὅ ἐστιν, ὡσὰν τὸν μυλικὸν λίθον. Ἰλ. Η. 270.

Μυλόεις, όεσσα, όεν. (μύλη) Νίκανδρ. Θηρ. 90. "Σιάρνα μυλόεσσι θυείης". αὐτὶ, Μυλοείσης θυίας. εὐὰς ἰγδίν (γυδίν) ἐκ μυλίτα λίθου κατεσκευασμένης.

Μυλόκλαστος, ὁ, ἡ. (μύλη, κλάζω) ὁ ὑπὸ μύλης κεκερματισμένος-τετριμμένος-ἀλληλεσμένος. Ὅμηρ.

Μυλοκόπος, ὁ, ἡ. (μύλη, κόπτω) ὅσις χαράττει κόπτων-ξέων τὸν μύλον. Ζήτ. Νεόκοπος.

Μυλοκάρος, ὁ, ἡ. (μύλη, κορέω) ὅσις κερᾶ-σκοπίζει-καθαίρει-παρασύρει τὸν μύλον.

Μύλος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μύλη, μυλόπετρα, ἤτοι ὁ στρογγύλος λίθος ἦ ὅ εἰς τὰς μυλῶνας ἀλέθουσι τὸν σίτον ὡς ἄλευρον. ιβ' ἐντεῦθεν καλεῖται Πᾶς μύλος ιβ' σκληρὸς λίθος. 2) Γόμφος, ξαπτζίσης, τὸ μεγάλον ὀδόντι, ἐφ' ᾧ συντρίβεται ιβ' μασᾶται ἡ τροφή.

Μυλοσαρξ, ἡ. ἰῶ αἱ κυοφορῶσαι κάτ' ἐμβρύων φέρουσι.

Μυλουργὸς, ὁ τὰς μυλικὰς λίθους ἑτοιμάζων-ἐξεργαζόμενος.

Μυλόω, σκληρύνω, ποιῶ τι ὡς μύλλον, ὡς σκίρρωμα ἤτοι ὡς ἔκζωμα. Ἱπποκρ.

Μυλωδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἀνήκων εἰς μύλον ἢ εἰς μυλόπετραν. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, ταυτὸν τῷ, Μυλοειδὴς. "Λίθος μυλωδὴς". ταυτὸν τῷ, Μυλίτης.

Μυλωθρέω, ῶ. ἀλήθω-ἀλέθω. ἀμφ.

Μυλωθρικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυλωθρόν.

Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ. ἡ ἐν τῷ μύλῳ ἀλήθουσα, (μυλωνῶ). ἢ εἰς μύλον ἀνήκουσα.

Μυλωθρὸς, ὁ. ὁ ἐν τῷ μύλῳ ἀλέθων, ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ τὴν μύλιν ὠθῶν, ἤτοι δῆλος (σκλάβος) ὅσις γυρίζει τὸν μύλον. Μυλωνᾶς, 2) Ἐπίθετ. ὁ, ἡ. Μυλωθρὸς "ᾠδή". ἢ εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν ἀκούουσα, "ταυτὸν τῷ, Ἐπιμύλιος ᾠδή". ᾠδὴ-ζαγρεύδι, τὸ ὁποῖον ἐζαγρεύθη ὅταν ἄλεθον. ἦν παρὰ τοῖς ἀλετοῖς ἤδον.

Μυλωρὸς, ὁ, ἡ. (μύλη, ὦρη) ὅσις φυλάττει τὸν μύλον, μυλωνᾶς. Ἀφθόνιος ἐν μύθ. ιγ'.

Μύλων, ωνος, ἡ. Μυλῶν, ῶνος, ὁ. ὁ τόπος ἢ οἰκοδομὴ ὅπου εἶναι ὁ μύλος. ὅθεν

Μυλώνιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸν μύλον ἢ μύλωνα ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν ἀνήκων. ὡς "Μυλώνιος ἵππος".

Μῦμα, τὸ παρ' Ἀθήν. ιδ'. 22. εἶδος ἐδέσματος.

Μῦμαρ, τό. ὅθεν, Μυμαρίζω, ταυτὸν τῷ, Μαῖμος, ιβ' μωμέομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Μῶμος.

Μύνδος, ὁ. (μύω) ἐνεὸς, ἄλαλος, μύττος. "Μυνδότερος νεποδῶν". ἀφωνότερος τῆς ἰχθύων. Καλλίμ.

Μύνη, ἡ. παράφασις, ἀπάτωσις, βλημονὴ, ἀργοποιία, βραδύτης. Ὀδυσ. Φ. 111. "Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρείπεσε".

Μυνακέα, τά. εἶδος ὑποδημάτων (παπούτσια) σανδάλια, ὑπὸ τῶ σανδαλιορράφου Μυνάκου κατασκευασμένα. Πολυδ. ζ'. 89. Ἀθήν. σελ. 351. ὅθεν, Μυνακεῦσαι, παρ' Ἡσυχ. τοιαῦτα σανδάλια φέρειν, ὡς τὸ, Βλαυτόω.

Μύνομα, (μυῶ) τροφασίζομαι, βραδύω, ἀργοπορῶ. "Οὐδέτι μυνάμβους ἄλλο νόημα". τροφασισάμβους. Ἀλκαῖος παρ' Εὐσαθ. παρὰ τὸ, Μύειν τὰς ὀφθαλμὰς καὶ σκέπτεσθαί τί χρὴ δρᾶν. ὁ Σχολ. ἐν Ὀδυσ. Φ. 111. ἢ παρὰ τὸ μεμυκέναι τοῖς χείλεσιν, ὡς καπνισιωπῶντας.

Μύξα, ἡ. ἡ ἐκ τῆς μυκτῆρος (ὑπὸ τῶ μύττω) ἐξερχομένη ιβ' καταρρέουσα ὡς φλέγμα παχεῖα ιβ' ἰξώδης ὕλη. Ἡσίοδ. "Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον". καθόλου δὲ, Φλέγμα ὡς "Μύξα κοχλιῶν". Γαλ. παρ' Ἀττικ. λέγεται, Κόρυζα. λέγεται ἔτι τὸ, Μύξα, καὶ αὐτὶ τῶ, Μυξωτὴρ, ἡ, Μυκτὴρ. ὁ ῥώθων, ζύπα τῆς μύτης. καὶ ἐνταῦθεν ἔτι τὸ ὀμμάτιον ἢ ἡ μύτη τῶ λύχνου, ἤτοι ὁ τόπος ἔνθα τίθεται τὸ φυτύλιον. ὅθεν "Λύχνος δίμυξος". ὁ ἔχων δύο φυτύλια-ἑλύχνια λύχνος. Ἐπιγραφ. Σιγαϊκ. σελ. 142. 2) Ταυτὸν τῷ, Μύκης.

Μύξα, τά. εἶδος δαμασκηνῶν. Παλλ. Αἰγ. ζ'. "Μύξα, δενδρὸν καρπὸς ἐστὶ μικρότερος μὲν τῆς κοκκυμήλων, διαφέρει δὲ παραπλήσιος. Ζίζυφα. Cordia sativa. Λιν. ὅθεν, Μυξάκειον, τό. ὑποκορ. Διοσκ. Σικελ. α'. 34. ιβ' Παλλάδ. ὡραῖ. Πυρετ. 34.

Μυξάζω, μυξώδης εἰμί. ἀμφ.

Μυξάριον, τό. ὑποκορ. τῶ, Μύξα, ιβ', Μύξα, τά.

Μυξητὴρ, ταυτὸν τῷ, Μυκτὴρ. παρὰ Γαλλίῳ. ἀμφ.

Μύξινος, ὁ. ιβ', Μυξίνος, ὁ. ιβ', Μύξος, ὁ. ιβ', Μύξων, ὁ. εἶδος Κεφαλοῦ. ἰχθύεται μετὰ φλέγματος ὑπὸ τὸ δέρμα. Παρ' Ἀριστοτέλει τινὰ Χειρογράφα Σμύξιν, αὐτὶ, Μυξῶν, ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 306. Μύξος, ὡναι ἡμάρτημ. γραφῆς ὡς Ἀριστοφάν. ζώων Ἰσορ. ι'. 12. εὑρηται δὲ καὶ, Μύξινος, γεγραμμένον. Παρὰ Σουΐδ. ἑρμῆν. ἔτι τὸ, Μύξοι, καὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ ἐξὰ τῆς, Λαγόχηρως, ἔσιν ὅμως ἡμαρτημ. ἀπάγν.
Μυξὶ, αὐτὶ τοῦ, Μυξὸς, ἢ Μυωξός. ὡς καὶ παρ' Ἡσυχ. Μυξίαι, αὐτὶ τοῦ, Μυωξίαι. αἱ ζῴγλαι τῶν μυῶν.
Μυξώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μύξας ἢ τοῦ φλέγματος ἔχων. πλήρης μύξας ἢ φλέγματος.
Μύξων, ωνος, ὁ. Ζήτ. Μύξινος.
Μυξωτὴρ, ῆρος. παυτὸν τῷ, Μυκτὴρ, ῥώθων, ἡ ζύπα τῆς μύτης. Ἡρόδοτ.
Μυογάλη, Μυογαλέη, Μυογαλῆ, ἡ. (μῦς, γαλῆ) παυτὸν τῷ, Μυγαλῆ.
Μυοδόχος, καὶ, Μυοδόκος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς μύας ποντικὰς δεχόμενος-κρύπτων.
Μυοθήρας, ὁ. ὁ τὰς μύας θηρεύων. ἐκ τοῦ
Μυοθηρέω, ῶ. μύας θηρεύω, πιάω ποντικούς. Σχόλ. γ'. σελ. 251.
Μυοκόπρος, ὁ, ἡ. ἡ κόπρος τῶν μυῶν. (ποντικοκόπρος).
Μυοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τὰς μύας.
Μυομαχία, ἡ. μάχη τῶν μυῶν. Πλέπαρχ. Ἀγησιλ.
Μυοξὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Μυωξός. Ὀππιαν. Κυν. β'. 574. καὶ, 585. εἶδος μυῶν.
Μυοπάρων, ωνος, ὁ, ἡ. εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ, ἐκ τοῦ, Πάρων, καὶ, Μῦς.
Μυοπία, ἡ. αὐτὶ, Μυωπία. ἡμαρτ. ἀπάγν.
Μύος, τὸ. αὐτὶ τοῦ, Μῦσος. ἡμαρτ. ἀπάγν.
Μυοσόβη, ἡμαρτ. αὐτὶ, Μυϊοσόβη.
Μυοσωτὶς, ἡ. ἡ, Μυοσωτὶς, καὶ, Μυόσωτον, τὸ. (ὗς, μῦς) εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. β'. 214. γράφεται καὶ διϊσαμβύως, Μυὸς ὦς. Myosotis scorpioides. Λιν. ὁ ρωῶτος χήματ. παρὰ Παύλ. Αἰγ. ἀμφ.
Μυότρωτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ μυῶν ἢ μυΐων τεθρωμένος-διεφθαρμένος.
Μυουρία, ἡ. τὸ ἰδίωμα τῆς μυέρυ, ὃ ἐσὶ, τὸ ῥοῦς τὸ τέλος ἠκρωτηριασμένον τοῦ σώματος-κολοβότης. ἄλλως δὲ καὶ, Μειουρία, γράφεται.
Μυουρίζειν, λεπτότατον εἶναι κατὰ τὸ ἄκρον. μυέρυς γὰρ ἔλεγον τὰς τῆ λεπτότητι μυὸς ὁρᾶ ἐμφερεῖζοντας, ἤγουν τὰς εἰς τὸ ἄκρον στενὰς ὄπας τόπους. εἶναι συβλιρὸς κατὰ κορυφὴν ὡς ἡ ὁρᾶ τοῦ μυός. ἔτι δὲ, Κεκομμένος-κολοβωμένος εἶναι. γράφεται ἔτι καὶ, Μειουρίζω. ὅθεν, Μεμυουρισμένος, οἷονὶ κατὰ κορυφὴν, συβλιρός. Ἡλιόδωρ.
Μύουρος, ὁ. ὁ οἷονὶ συβλιρὸς κατὰ κορυφὴν. καὶ ὁ ῥοῦς τὸ τέλος ἠκρωτηριασμένον, κολοβός· σημειωτέρον μέντοι τὸ Μείουρος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Μειουρίζειν.
Μυοφόνος, παυτὸν τῷ, Μυοκτόνος.
Μυέχοδον, τὸ. (μῦς, χέζω) ἢ τῶν μυῶν κόπρος ἢ ὀπυπάσμα. τὸ σκατὸν τοῦ ποντικοῦ. (ποντικοκόπρακον). ὁ Μένανδρος ἐν τινι κωμῳδίᾳ ὁ Μυέχοδος γέρων ἔφη, καταφρονητικῶς, ὁ μηδενὸς ἄξιος. ὡς τὸ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Σκατύγερος, λεγόμενον.
Μυρσίνα, ἡ, Σμύρσινα, Myrsine. Θαλάσσιον ἐγχέλιον, ποικιλώματα ἔχον τὸ δέρματος ἔχον, καὶ ἡδύτατον τῇ γεύσει. Ἀελιαν.
Μυράκοπα, τὸ μετὰ μύρου μεμιγμένον ἢ ὑδατώδες ἄκρον.
Μυράλειπτρον, τὸ. ἢ φέρουσα τὸ μῦρον κύστη.
Μυραλοιφέω, ῶ. μετὰ μύρου ἀλείφω. ὅθεν
Μυραλοιφία, ἡ. τὸ μετὰ μύρων ἀλοιφήν. Πλέπαρχ. συμβολ. συμπ. δ'. 2. παρὰ Νικήτ. ἐν Ἀγαλλ. ι'. 9. κεῖται. Μυραλειφαῖς.
Μυράφιον, τὸ. ὑποκορισ. τοῦ, Μῦρον. Ἀρίσταιν. Ἐπικτ. δ'. 8'. 7. ὅπου ὁ Schweighäuser αὐτοῦ τινὰς κύρνας καὶ ἐναντίας τῆς ἀναλογίας, Μυραλειφία, ἔπλεε.

Μυρεψία, ἡ. (μυρεψὸς) ἡ ἐπιμασία-κατασκευὴ τοῦ μύρου. καὶ
Μυρεψικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς τὴν ἐπιμασίαν καὶ κατασκευὴν τοῦ μύρου. ἐκ τοῦ
Μυρεψὸς, ὁ. (μύρον, ἕψω) ὁ βράζων καὶ κατασκευάζων τὸ μύρον.
Μυρηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ εἰς μύρον ὑπάδειος. "Μυρηρὸν ἀγγεῖον, λήκυθος". κύστη, ἢ ἀγγεῖον εἰς ὃ φυλάττεται τὸ μύρον, τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον.
Μυριαγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ μυείας ἀγων-φέρων, μυείων ἤτοι δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν, κ. τ. τ. "Ναῦς μυριαγωγὸς" ναῦς-καράβιον τὸ ὁποῖον φέρει ἢ ἔχει-δέχεται περὶ μέσα μυείας ἀνθρώπους-καπάεια-οκάδες, κ. τ. τ. ὅθεν, Μυριαγωγέω, παρὰ Πολυδ. δ'. 165. μυείας ἄγω. λέγεται ἔτι καὶ, "Μυριοφόρος ναῦς". καθόλου δὲ, μεγάλη καὶ φορτηγὸς ναῦς.
Μυριάκις, Ἐπίρ. 10,000. δέκα χιλιάδες φοραῖς.
Μυριάμφορος, ὁ, ἡ. ὁ δέκα χιλιάδας ἀμφορεὶς πέτ εἰέχων ἢ πεπλαμβύων. "Μυριάμφορον ῥῆμα". Ἀεισχυλ. εἰρὶ. 521. σκληρὸν-ἰσχυρὸν, πολλὰ πεπλαμβάνουσα καὶ σημαίνουσα λέξις. Κωμικ.
Μυριάνδρος, ὁ, ἡ. (ἀνὴρ) ὁ μυείας ἄνδρας ἢ ἑκατοντάδας ἔχων.
Μυριάρχης, ου, ὁ. ἢ, Μυριάρχος, ὁ. ὁ μυείων ἄρχων. ὅσις ἔχει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του μυείας.
Μυριὰς, άδος, ἡ. ἀριθμὸς ἢ πλῆθος δέκα χιλιάδων. Ἡρόδοτ.
Μυριαχοῦ, Ἐπίρ. πολλαχῆ, εἰς πολλὰ καὶ ἄμιξα μέρη. Εὐσάθ.
Μυρίδιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ Μῦρον.
Μυριέλικτος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω) ὁ μυείας ἤτοι παμπόλλας ἑλιγμὰς ἐν ἑαυτῷ ἔχων. πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι περιφόμβους. "Μυριέλικτος ὄφις". Εὐριπ.
Μυριετὴς, ὁ, ἡ. ὁ μύεια ἔτη ἔχων. παμπάλαιος. Ἀεισχυλ.
Μυρίζω, ἐξὰ τοῦ μύρου ἀλείφω-χρίω. "Οἷς ἡ Ἀραβία γῆ μυρίζεται". Ἡλιόδωρ. ι'. σελ. 495. δι' ὧν ἡ Ἀραβία εὐωδιάζει ἤτοι ἐξὰ τῆς ἀκαθυμιάσεως πληροῦται εὐωδίας μύρου. ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωμῳδίᾳ Οὐδετέρους, Μυρίζω, αὐτὶ τοῦ, Εὐωδίαν ἢ ὀσμήν τινα ἐκπέμπω. καὶ Μέσ. Μυρίζομαι, ὀσμῆς αἰσθάνομαι, μυρίζω ἐμαυτόν. καὶ Μεταφ. Προβλέπω, φροντιδάνομαι, φροντίζω.
Μυρίκη, ἡ. θαμνώδες τι φυτόν. παρ' Ὁμήρ. ὄρκ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. Διοσκορ. α'. 116. Ταμαρίξ. Λιν. ὅθεν
Μυρικίνεος, έα, εον. ὁ ἐκ μυρίκης. "Θάμνος μυρικίνεος". Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 223.
Μυρικώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ μυρίκῃ.
Μυρίνη, παυτὸν τῷ, Μυρρίνη. Παρ' Ἀρίσταιν. Πλειπλ. Ἐρυθρ. δ'. καὶ κεῖται "Μυρρίνη λιβὰς, ἢ, Μυρρίνη". αὐτὶ τοῦ Λατινικοῦ myrobalanus. Ζήτ. Μυρρίνα.
Μυρίνης, ὁ. "οἶνος μυρίνης". παρὰ Πολυδ. ς'. 17. ὁ Ἡσυχ. γράφει, Μυρρίνης. τινὲς ἁμάρτ. ἐκ τοῦ Μύρτου. "Μύρτου γὰρ οἶνον μυγνύοντες ἔπινον". Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιβ'. 31. ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς, Μυείνης. μυείνης γὰρ τὸν καρπὸν θλίβοντες, ἐμίγνυον τὸν χυλὸν αὐτοῦ μετὰ οἴνου. παρ' Ἀθηναίῳ α'. 32. ἡ ἀπάγνωσις "Μυρτίνης ἢ μυρρίνης ὁ τίμιος". εἶναι ἀμφ. ἀλλ' ὁ δ'. 132. κεῖται "Μυείνου ὡραιοτάτης". πιθανῶς ἐὰν ὁ τοιοῦτος οἶνος γλυκὺς, καὶ ὡρὸς τὸ πίνειν ἄριστος.
Μύρινος, ὁ. Θαλάσσιος τις ἰχθύς. Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. η'. 19. ὅπου τὰ Χειρόζ. Μαείνος, ἔχουσι, καὶ ὁ Γεσνέρος, Μύξινος, ἔπεξ.

Μυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μυριόβοιος, ὁ, ἡ. ὁ μυείους βοῦς (δέκα χιλιάδας βόδια) ἔχων. Ἀνθολογ.

Μυριόγραφος, μυειάκις γεγραμμένος. ἀμφ.

Μυριόδους, οντος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ μεγάλα ὀδόντια ἔχων. "Μυριόδους ἐλέφας". κυρίως δὲ, ὁ πάμπολλα ὀδόντια ἔχων.

Μυριόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ μυείων λογιῶν ἤτοι πολλῶν εἰδῶν καρπὸς ἔχων. Σοφοκλ.

Μυριόκρανος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς κεφαλὰς ἔχων. πελυκέφαλος. Εὐειπ.

Μυριόλεκτος, ὁ, ἡ. ὅσις μυειάκις ἐλέχθη, τὸν ὁποῖον εἶπε τινὰς πολλαῖς φοραῖς. ἢ ὧδε τῷ ὁποίου εἶπεν-ὡμίλησε τινὰς μυειάκις. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 17. "μυριόλεκτον ἐσί".

Μυριόμματος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πολυόμματος. ὁ μύεια ὄμματα ἔχων.

Μυριόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ μυείας μορφὰς ἔχων. πολυόμορφος. ὁ πολλῶν λογιῶν μορφὰς ἢ σχήματα ἔχων.

Μυριόμοχθος, ὁ, ἡ. ὅσις ἔκαμε πολλὰς κόπους ἢ ἐδέλασε παραπολύ. Ἀνθολογ.

Μυριόναυς, αος, ὁ, ἡ. ὁ μυείας ἤτοι πολλὰς νῆας ἔχων. ἢ ὁ ἐκ πολλῶν πλοίων σωρὸς ἁμιλλώμενος. Ἀνθολογ.

Μυριόνεκροι μάχαι". Πλούτ. μυείους ἤτοι παμπόλλους νεκροὺς ἔχουσαι. μετὰ μυείων νεκρῶν γιγνόμεναι.

Μυριονταάκις, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Μυειάκις.

Μυριονταρχης, ε, ἡ, Μυειόνταρχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μυειάρχης. Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 314. καὶ 999.

Μυριοπάλαι, Ἐπίρ. πολλὰ παλαιόθεν. Εὐσάθ.

Μυριοπλάσιος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ.—σίως. δέκα χιλιάδες φοραῖς φειδοσότερος. ὡς συγκειτ. μετὰ Γενικ. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 22. ἢ Λεξιστ. Νικομ. ζ'. 7.

Μυριόπλεθρος, ὁ, ἡ. ὁ μυείων πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. μέγας, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος. Διόδωρ. Σικ.

Μυριοπληθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸ πλῆθος ἀναρίθμητος, πολυπληθής.

Μυριόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ μυείας ἤτοι πολλὰς πόδας ἔχων.

Μυρίος, εία, είον. ἢ Πληθυντ. Μύειοι, εῖαι, εῖα. κυρίως σημαίνει τὸν δέκα χιλιάδων ἀριθμὸν, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πολὺς, ἄπειρος, ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ. Πλάτ. πολιτικ. §. 16. "Τῶν νῦν οἱ τότε μυείοις πρὸς εὐδιμονίαν διέφερον". ἦσαν πολλὰ φειδοσότερον ἢ ἀπείρως διαφερετικοί. καὶ "Μυείῳ βέλτιον". Πολιτ. ζ'. ἢ, "Μυείον κλέος". καὶ "Μυεία πενία", κ. τ. τ. αὐτὶ τῦ, Ἄπειρος, χιλιάδες φοραῖς μέγας, ἢ μεγάλη, πολὺς, ἢ πολλὰ, κ. τ. τ.

Μυριοστὴ, ἡ. συνυπακουμ. Μερίς. ταυτὸν τῷ, Μυειοστός. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Βαδαῖος ἐκ τῦ Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. γ'. 20. ὅπου νῦν, Μυειοσὺς, κεῖται. παρομοίως "Χιλιοστὴ" ἐκ τῦ β'. δ'. 3. ἢ, ε'. γ'. 31. ἢ, ζ'. δ'. 17. ὅπου νῦν, Χιλιοσὺς, κεῖται.

Μυριοστημόριον, τὸ. τὸ εὖ μέρος τοῦ μυειοστοῦ. Ἀειστίδ.

Μυριοστὸς, σὴ, σὸν. ὁ πακτικὸς ἀριθμὸς τῆς δέκα χιλιάδων.

Μυριοστὺς, ὑος, ἡ. εὖ πλῆθος ἢ μία ποσότης ἀνθρώπων ἐκ δέκα χιλιάδων συνισαμένη, ὡς καὶ τὸ Ἑκατοστύς.

Μυριόστευχοι, οἱ. ἀναρίθμητοι ὁπλῖται. ἐξ Εὐριπίδ.

Μυριότης, ητος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μυειάς. ἀμφ.

Μυριότρητος, ὁ, ἡ. (τίω, τρέω) ὁ πολλὰς καὶ ἀπείρως ζύπας ἔχων. "Μυριότρητα ἄγγεα". μυείας ζύπας ἔχοντα. ὅθεν τῆς κηρυθρῶν (μελιττίων) τῆς μελιοσῶν. Φωκυλ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 448. ὅθεν ὁ Στέφανος, Μυειότητα, ἡμαρτημ. ἀναφέρει.

Μυριοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ μυείας ἤτοι ἀπείρως πολλὰς ζέφας.

Μυριόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ μυείους ὀφθαλμοὺς ἔχων. πολυόφθαλμος, πολυόμματος.

Μυριόφιλλος, ὁ, ἡ. ὁ μυείας ἤτοι ἀπείρως πολλὰς φίλλας ἔχων.

Μυριοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μυείους φέρων. ταυτὸν τῷ, Μυειαγωγός.

Μυριόφορτος, ὁ, ἡ. "Ναῦς μυειόφορτος". ταυτὸν τῷ, Μυριοφόρος, μεγάλη, διωκαμβὴν δεχέσθαι μυείον φορτίον.

Μυριόφυλλον, τὸ. εἶδος ἐνύδρυ φυτῦ. Διοσκορ. δ'. 115. *Myriophyllum*. Λιννᾶ. ἐκ τῦ

Μυριόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ μύεια ἤτοι ἀπείρως πολλὰ φύλλα ἔχων.

Μυριόφυλος, ὁ, ἡ. (φῦλον) ὁ ἐκ μυείων φυλῶν συνισάμενος, ἢ μύεια φῦλα-γένη ἔχων.

Μυριόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) ὁ ἐκ μυείων φωνῶν συνισάμενος, ἢ μυείας φωνὰς-λήψεις-ἤχους ἔχων.

Μυρίπνοος, ὁ, ἡ. καὶ, Μυείπνους, ὁ, ἡ. (πνέω, μύρον) ὁ μύρε πνέων, εὐώδης. ὁ εὐωδίαν μύρε ἐκδίδων.

Μυρὶς, ίδος, ἡ. τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον. Πολυδ. ζ'. 177. ἀμφ.

Μύρισμα, τὸ. (μυείζω) ταυτὸν τῷ, Μύρωμα. τὸ ἐν χρήσει μύρον. ὅθεν

Μυρισμὸς, ὁ. τὸ ὅλον τῦ μύρε χρίσμα, χρῖσις. ἢ αὐτὸ τὸ μύρον. Ἀθήν. σελ. 547. ἢ

Μυριστικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ μυείζειν ἢ εἰς τὸ μύρον ἀνήκων ἢ ὑπάδηος.

Μυριώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ μυεία ἤτοι ἀναρίθμητα ὀνόματα ἔχων.

Μυριωπὸς, ὁ, ἡ. (ὤψ) ταυτὸν τῷ Μυειόφθαλμος. Αἰσχύλ.

Μύρμαξ, Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Μύρμηξ.

Μύρμαι, ῶν, Μυρμίαι χελιδόνες. Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθήν. σελ. 313. ἢ, 321. ὅσις ὀξέλαβεν αὐτὰς ὡς εἶδος ἰχθύων, Μορμύρι, καλουμένων· ἀλλ' ἐκ ὑγιῶς.

Μυρμηδὼν, ῶνος, ὁ. ἡ κατὰ σωρὸν συνάξις τῆς μυρμήκων, ἢ αὐτὸς ὁ μύρμηξ, Δωρικῶς κατ' Ἡσύχ.

Μυρμήκειος, ὁ, ἡ. ἐκ μυρμήκων. ἐκ τῦ εἴδους τῆς μυρμήκων.

Μυρμήκια, τὰ. ἢ, Μυρμηκίαι, αἱ. ἔκφυσις περὶ καὶ ζαχεῖα, τυλώδης, σῶρμος, ἢ Ἐπανάστασις τις τῦ δέρματος μικρὰ, τυλώδης ἢ ἀφειρὴς κατὰ τὸ πλῆθος, γινομένη ὧδε τὰ ἄκρα ἢ τὰ ἔσω τῆς χειρὸς (τῆς παλάμης) ἢ τῦ ποδὸς (τῆς πατήνης) ὑβρέφορος μένοντος τῆς Ἀκροχορδῶνος. ἐπειδὴ ἡ μὲν Μυρμικία πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, ἡ δὲ Ἀκροχορδὼν, σκυλὶν, ὥστε δοκεῖν κρεμᾶσθαι ἄκρῳ χορδῆς ὁμοιωμένην. Κέλσ. ε'. Κεφ. πελσυταίω. "Μυρμικίας ἐκβαπέλυε". ἀνεσείζετο ὅπως ὁ κωμικὸς Φερεκράτης παρὰ Πλουτάρχ. ὧδε Μουσικῶν Τιμόθεον, διότι ἔξεμῦν ἢ ἐγίζεν ἡ φωνὴ αὐτῦ ἐν τῷ ψάλλειν. Διώκεται παραβλητέως αὐτῷ ἡ φράσις μετὰ τῆς, Σφυγμὸς μυρμηκίζων". ἀλλ' ἔτι βελτιωτέρως μετὰ τῆς τῦ Λεξιφαν. ἐν Θεσμοφ. 100. ἥτις λέγεται ἐπὶ τῷ Ποιητῦ Ἀγάθωνος "Μυρμήκων "ἄζαπὴς διαμινυίζεται". ὧν ὁποίαν ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τῆς, Λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀνακρύεται.

Μυρμηκιὰς, ἡ. σωρὸς μυρμήκων, ἤτοι πολὺ πλῆθος μυρμήκων συναγομένων εἰς εν. ἢ ἐντεῦθεν κἀπὶ πυκ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἢ σωμάτων συμφόρησις ἢ πλῆθος συναγμένων τῶν εἰ-
καθῶς π. χ. εἰ πλῆθος μαθητῶν-σχολαστικῶν. ἄρα,
Σχολεῖον, διδασκαλεῖον, κ. τ. τ. καθ' Ησύχ. Κα-
τὰ δὲ Εὐσάθ. Τόπος μυρμήκων φειδεκτικὸς, μυρμη-
κοφωλία. "Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν". Παροιμία ἐπὶ πλή-
θους ἀγαθῶν.

Μυρμηκίας, ε, ὁ. Ζήτ. Μυρμηκίης.

Μυρμηκίασις, ἡ. ῑ, Μυρμηκιασμός. ἡ ἐκβολὴ
ἢ ἔκφυσις τῶν μυρμήκων, ἥτις γίνεται μετὰ σασμῦ-
κωσμοῦ, καὶ φαγέδας. ὅθεν

Μυρμηκιάω, ῶ. μυρμήκια ἔχω ἢ μυρμηκίασιν πά-
σχω, κνησιάω.

Μυρμηκίζω, κνησμονῶ ἢ φαγέδαιν-πόνον καί τινα
αἴσθησιν ἔχω ἢ πάσχω ὡς εἰ τὰ ἐπικαπάτων μύρμηκες ἐπὶ
τῶν δέρματος τῶ σώματός μου. Ἀέτ. ιβ. 41. "Σφυγ-
μὸς μυρμηκίζων". ὁ συνεχῶς περατούμενος-ζέμων
καθὼς γίνεται ὁ αἰσθητικὸς εἰς τὸ σῶμα. *Formicalis pulsus.*

Μυρμηκίτης, ε, ὁ. παρὰ Πλινίῳ λζ'. 11. εἶδος
δύσκολος λίθος, ἥτις φειδεκτικὸς μύρμηκα ἐν ἑαυτῇ, ὡς
τὸ Ἠλεκτρον. ὅς ἐναντίας παρ' αὐτῷ αὐτόθ. Κεφ. 10.
"Μυρμηκίας λίθος". εἶναι ἕτερος τις δύσκολος λίθος,
τυλώμασι μελανὰ ἔχων ὡς μυρμηκίαι. "Χρυσὸς
"μυρμηκίας". ὃν ἐκβάλλουσιν οἱ μύρμηκες ἐκ τῆς γῆς
εἰς τὰς Ἰνδίας.

Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ. ὅσις ζῇ ὡς οἱ μύρμηκες.
Εὐσάθ.

Μυρμηκολέων, οντος, ὁ. παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. 4.
τινὲς ἑρμην. ἤγουν τινὲς εἰσέτι ἀδιοείσῃ εἴδος λεοντος,
ὅσις Μύρμηξ καλεῖται, τὸν ὁποῖον αἰσφέρει ἔτι ὁ Ἀ-
γαθαρχίδης, Σβράβων, καὶ Λίλιανός. ἄλλοι δὲ δηλοῦ-
σιν ὅτι καλεῖται ὅπως ἡ ὑμφη τετρακέρατινος ἐντόμων.

Μυρμηκώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος, μύρμηξ) ὁ ἔχων
τὸ εἶδος τῶ μύρμηκος, ὅμοιος αὐτῷ. πλήρης μυρμήκων.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. ἡ, Μύρμης, ὁ. εἶδος μικροῦ τινος
ἐντόμου, ἀγελαδὸν ὑπὸ γῆν κατοικοῦντος. μυρμήκιον.
Ζήτ. Νύμφη. 2) Ἰσχὺς πυκτικὸς φειδομένους τινὸς
χερσὶ τῶν πυκτευόντων. 3) Σκόπελος-Ξέρα ὑποκε-
κρυμμένη ἐν τῇ θαλάσσῃ. Λυκόφρ. 878. καὶ 890.
4) Ἰνδικόν τι θηρίον ζῶον, *Canis corsak*, Λιν.
Ζήτ. ἔτι, Μυρμηκιλέων. Ἐκ τούτου ἐγένετο καὶ τὸ
Λατιν. *Formica.*

Μυροβάλανος, ἡ. ἄλλως δὲ ἡ, Βάλανος μυρε-
κὴ, λέγεται. *Glans unguentaria. Palma unguentariorum.* ὁ καρπὸς δενδρύτινος, εὔληπτος πρὸς κατα-
σκευὴν μύρου. Διοσκορ. δ'. 160. ἡ, Βάλανος, πα-
ρὰ Θεοφρ. Ἰς. Φυτ. δ'. 1. ἡ Ἀεισοτ. φειδ Φυτ. β'.
10. τὸ ἐκπιεζόμενον ὑπὸ τῶ καρπῶ τούτου ἔλαιον κα-
λεῖται "Βαλάνινον ἔλαιον" κατὰ τὸν Λιν. *Guilandina moringa.* Παρὰ τοῖς Νεωτέροις Μυροβάλανοι, οἱ
λεγόμενοι οἱ καρποὶ τῶ δενδρου τῶ ὑπὸ τῶ Λιν. *Phyllanthus Emblica*, καλουμένου.

Μυροβαφὴς, έος, ὁ, ἡ. (βάπτω) ταυτὸν τῷ Μυ-
ροβρεχὴς. Κλημ. Ἀλεξ.

Μυροβλύτης, ε, ὁ. (βλύω) ὁ μύρον βλύζων-
ἀναβρύων. Νικήτ. Χρον. ι'. 7.

Μυροβόστρυχος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς βοστρύχους ἀλειμμένους
ἔχων μετὰ μύρου, τὸ ὁποῖον διαβλύζουσιν-μυρίζουσιν
οἱ βόστρυχοι.

Μυρόβοτρυς, ὁ, ἡ. Μελέαγρ. Ἐπιγράμ. 105. "Ἡ-
"λιοδώρα μυρόβοτρυς". ὅπου ἀντὶ προτρου, Μυροβόστρυχος,
ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔκειτο. κυρίως δὲ, ὁ βότρυς
βότρυας ἔχων-φέρων.

Μυροβρεχὴς, ές, ὁ, ἡ. (βρέχω) ὁ μετὰ μύρου
βεβρεγμένος-ἀλειμμένος.

Μυροθήκη, ἡ. καὶ ὑποκορ. Μυροθήκιον, τὸ. τὸ φέ-
ρον καὶ φειδέχον τὸ μύρον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον, λή-
κυθος.

Μυροκομίστρια, ἡ. ἡ τὸ μύρον κομίζουσα. ἀμφ.

Μύρομαι, θρίωῶ, κλαίω. Ζήτ. Μύρω.

Μύρον, τὸ. παρὰ τὸ Μύρω, τὸ, ῥέω. ὁ ἀφ' ἑαυτῶ
ἐκρεόμενος ὑώδης χυλὸς, ἢ ἐξαιρέτως ἐκ τῆς μυρρί-
νης, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς χείσματα-ἀλείμ-
ματα. καὶ ἐνταῦθα ἔτι λέγεται καὶ Πᾶς τεχνικὸς ὑώ-
δης χυλὸς, ἢ ὑώδες ἔλαιον, ὡς λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος,
διότι αὐτὸς μὲν τὴν τῶν μύρων χρῆσιν οἶδε, τὴν δὲ
φωλεὰν Μύρον οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον αὐτὸ καλεῖ μετ'
ὀλίγων τινές. Τινὲς τῶν Κειτικῶν νομίζουσιν ὅτι
τὸ Μύρον εἶναι νεωτερικὴ λέξις ἐκ τῆς Ἀσίας μετε-
νεχθεῖσα, ὅπου καὶ τὸ χείσμα ἐκ τοῦ φυτοῦ Μύρρα
καλεμμένου γίνεται, καὶ ἀφ' μιᾶς συνωνύμου λέξεως
ἐκφραζομένου. Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ τῷ ὄντι καὶ ὁ Ἀ-
θηναῖος (ἐν βιβλ. ιέ. σελ. 688.) ὅσις σημειοῖ ὅ-
τι τὴν λέξιν τὸ Μύρον παρὰ πρώτων ὁ Ἀρχίλοχος
μετεχειρίσθη. "Τῷ δὲ τὸ Μύρῳ ὀνόματι πρώτος Ἀρχί-
"λοχος κέχρηται λέγων. "Οὐκ ἂν μύρῳσι γεκὼς ἐν
σ' ἠλείφετο". Ὁ Ὅμηρος καλεῖ τοῦτο τὸ χείσμα ἤτοι
τὸ μύρον "Ἔλαιον δροσόεν, ῥοδόεν, πεπυωμένον".
Περὶ τῶν διαφόρων μύρων ὅρα τὸν Ἀθηναῖον ἐνθα ἀ-
νωτέρω. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἔλαιον, διότι εἰς ὅλα τὰ
χείσματα ἐμβαίνει ἔλαιον. 3) Ὁ τόπος ὅπου πω-
λεῖται τὸ χείσμα-τὸ μύρον. Ἀειτοφαν. Ἐκκλ. 137.
Πολυδ. ι'. 2. καὶ, 19.

Μυροπισσόκηρος, ὁ. χείσματι παρὰ Γαλλιανῷ κη-
κὸ τόπ. ἀ. ἐκ κηροῦ, πίσσης καὶ μύρου κατεσκευασμένον.

Μυρόπνοος, πνους, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μυείπνοος.

Μυροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἐπιμάζων-κατασκευάζων τὸ
μύρον.

Μυροπόλος, ὁ, ἡ. (πολέω, μύρον) ὁ φειδὲ τὸ μύ-
ρον ἀναφρεφόμενος, μυροπωλεύς.

Μυροπωλεῖον, ἡ, Μυροπώλιον, τὸ. τόπος-ἐργα-
στήριον ἔνθα πωλεῖται τὸ μύρον.

Μυροπωλέω, ῶ. μύρον πωλῶ.

Μυροπώλης, ἡ, Μυροπῶλος, ὁ. καὶ, Μυρόπωλις,
ιδος, ἡ. ὅσις πωλεῖ μύρον.

Μυρορόδα. Ζήτ. Καρπίον.

Μυρόῤῥαντος, ὁ, ἡ. (ῥαίνω) ὁ μετὰ μύρου ῥαν-
τισμένος, ταυτὸν τῷ, Μυροβρεχὴς. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 65.

Μύρος, ὁ. εἶδος θαλασσίου ἀχελίδος, ὡς ἡ Μύραινα.

Μυροσαγὴς, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀβροσαγής.

Μυροσάφυλον, τὸ. (μύρον, σαφυλὴ) ἢ ὑώδης
σαφυλὴ, Μοσχοσάφυλον. Γεωπονικ.

Μυροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ μύρον φέρων-βαστάζων-κρατῶν.

Μυρόχριστος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ μύρου κεχρισμένος-ἀ-
λειμμένος-πεπισμένος.

Μυρόω, ῶ. (μύρον) χείω-ἀλείφω μετὰ μύρου, μυ-
ρίω. Ἀειτοφαν. "Μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμα-
"σιν ἀγαθοῖς".

Μύρρα, ἡ. ὁ χυλὸς τῆς Ἀραβικῆς μυρρίνης, ὅς δὲ
κατεσκευάζετο τὸ μύρον. *Myrrha, Murrha.*

Μυρρινάκανθος, (μυρρίνη, ἄκανθος) θάμνος τις
ὅμοιος τῇ μυρρίνῃ καὶ ἀκανθώδης, ὅσις ἄλλως καὶ
Ὀξυμυρρίνη, λέγεται, καὶ Λακωνικ. Μυρτιλίς.

Μυρρινάω, ῶ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ Σχολ. Ἀ-
ειτοφαν. Σφηκ. 857. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Κωμικός
τις αὐτὴ τῇ, Ἀρχῆς ὀδυμῶ, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐν Ἀ-
θήναις ἄρχοντες μυρρίναις ἐστεφανοῦντο.

Μυρρίνη, ἡ. ἡ μυρτία, μύρτος, θάμνος τις ὑώδης:
ἔστι δὲ ἡ, Μυρσίνη, ἡ. ὁ κλῶνος τῆς μυρρίνης. "Αι
"μυρρίναι". ἡ τῶν μυρρίνων ἀγορὰ, ὅ ἐστιν ὁ τόπος
ἐν τῷ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εὖθα ἐπωλεῖντο αἱ μυρρίναι. Ἀεισοφ. Θεσμοφ. 448. Ζήτ. ᾗ, Μυρίνη.

Μυρρίνης, ὁ. οἶνος. Ζήτ. Μυρίνης.

Μύρρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μύρτης. 2) Οὐσιαστικ. ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Μύρτος.

Μυρρινών, ῶνος, ὁ. τόπος μυρρίνων θαμνικτικός.

Μυρρίς, ίδος, ἡ. φυτόν τι (λάχανον) δυῶδες, Διοσκορ. δ'. 116. *Scandix odorata*. Διιν. Χαιρέφυλλον δυῶδες.

Μυρρίτης, ου, ὁ. ὁ τὸ χρῶμα ἢ τὴν ὀσμὴν ὡς μύρρας ἔχων.

Μυρσινέλαιον, τό. τὸ ἐκ τῆς μύρτων ἔλαιον. Διοσκ.

Μυρσίνη, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μύρτος.

Μυρσίνινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ τῆς μυρσίνης. "Ὄζος "μυρσίνινος". Καλλίμ.

Μυρσινίτης οἶνος". ὁ ἐκ τῆς καρπῶν τῆς μύρτης ἢ ἐκ τῆς χυλῆς αὐτῆς κατεσκευασμένος οἶνος. "Τιθύμαλος μυρσινίτης". εἶδος τιθυμάλης τὰ φύλλα ὅμοια μυρσίνης ἔχων.

Μυρσινοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς μυρσίνης ἔχων. ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ τῆς, Ἐπιπέδειος, κόσμιος, ἐπιχαρὴς.

Μύρσινος, ίνη, ινον. ταυτὸν τῇ, Μύρρινος.

Μύρσος, ὁ. καλάθιον. "Μύρσον ἐς ὠτιόεντα παλαιφαρίτης ἄγοιο". πλεκτόν τι ἀγγεῖον μὲ χερέλια, ἐξ ἄγνε πλεκόμενον λύγων. Ἐτυμολ.

Μυρταλὶς, ἡ. Ζήτ. Μυρρινάκανθος.

Μυρταῖς, άδος, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μυρτίδανον.

Μυρτεών, ῶνος, ὁ. ταυτὸν τῇ, Μυρρινών. Γλωσσ.

Μυρτία, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μυρσίνη. Ἡσύχ.

Μυρτίδανον, τό. παρ' Ἱπποκράτ. φυτόν τι· ᾗ ἐντεῦθεν "Μυρτιδανὶς κλωνία". 2) Ὁ καρπὸς τῆς Περσικῆς πεπέρεως. "Τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, καὶ ἐν τούτῳ σὺν σφογγύλην, ὃ καλέουσι "Μυρτίδανον". Ἱπποκρ. ὁ Διοσκορίδης ἀ. 157. ἑρμηνεύει τοῦτο, ὡς καὶ τὸν, Μυρτὶς ᾗ Μυρτὶς, ἔτι. "Τὸ δὲ Μυρτίδανον λεγόμενον βάφυσίς ἐστιν ἀνώμαλος ᾗ ὀχθώδης ᾗ ὁμοίως οἱονεὶ χείρις ὥσει τὸ τῆς "μυρσίνης φρέμνον". ὁ δὲ Γαλην. Συμπλ. ζ'. "Ἡ "μὲν τοι τῆς σελέχεσι τε ᾗ τοῖς κλάδοις αὐτοῖς κάβρυσις ἐστὶν ὀχθώδης, ἵν' εἴποι μυρτάδα ὀνομάζειεν". ἔστι δὲ αὕτη ἡ κάβρυσις Κρημνίδιον ἢ Περσικόκκῳ ὁμοία. *Coccus ilicis*. Τὸν καρπὸν τῆς μύρτης μασσωμένοις ποτὲ ὡς ἄρωμα ᾗ ἄρτυμα τῆς φαγητῆς. ἴσως δὲ ᾗ τὴν κάβρυσιν πεύκῃ ἤτοι τὸ Μυρτίδανον, (Πλίνιος ιε'. 29.) Μετὰ πεύκης φέρον ἐκ τῆς Ἰνδίας ᾗ Περσίας ᾗ σὺ ἄλλο εἶδος τούτων *Myrtus conjugophyllata*. ὑπὸ τῶν Λινναίου καλεμένων, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς πέπερι, καὶ σύνεγγυς τῆς ὁμοιότητος, ὠνομάσθη καὶ τοῦτο Μυρτίδανον, καθὼς καὶ πάρα καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου τὸ τῆς Ἰαμαϊκῆς πέπερι, *Myrtus Pimenta*.

Μυρτίνη, ἡ. ταυτὸν τῇ, Μυρρίνη. 2) Εἶδος ἐλαίας ᾗ ἀπίας (ἀπιδίας) ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν καρπῶν.

Μύρτινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ μυρτίνης.

Μυρτὶς, ίδος, ἡ. ὁ καρπὸς τῆς μύρτης. 2) Ταυτὸν τῇ, Μυρτίδανον.

Μυρτίτης οἶνος, ταυτὸν τῇ, Μυρσινίτης.

Μύρτον, τό. ὁ καρπὸς τῆς μύρτης. μύρτον ἐν τῇ συνῆθ. Λακωνικ. 2) Ἓν μέρος τῶν γυναικείων αἰδοίων, ἢ Κλειτορίς. πᾶσα δὲ τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη μέρη καλοῦντες, Μυρτόχειλα, καὶ, Μυρτοχειλίδες. ᾗ κατὰ Πολυδ. ἔτι, Κρημνοὶ ᾗ Παρυφώματα. παραβάλ. μὲ τὸ παρ' Ἀεισοφ. Λυσισ. 1004.

Μυρτοπίταλον, τό. (πίτυλον, μύρτος) ταυτὸν τῇ, Πολυγόνατον. εἶδος φυτοῦ.

Μύρτος, ἡ. τὸ φυτὸν μυρτία λεγόμενον· ᾧ ὁ καρπὸς Μύρτον, τό. καλοῦται ὁ Ἡσύχ. ἐν λ. Μορτὸς, καὶ, Μυρτὸς. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ τὴν σημασίαν Μέλας, Φαιός.

Μυρτοχείλια, τά. ᾗ, Μυρτοχειλίδες, αἱ. (χεῖλος) Ζήτ. Μύρτον. ἀειθμ. 2. Πολυδ. β'. 174.

Μύρω, ταυτὸν τῇ, Ῥέω. Ἡσίοδ. ἀσπ. 132. "Καὶ "δάκρυσι μῦρον". αὐτὶ, "Ἔμυρον, ἔρρεον - ἔσταζον δάκρυα. "Θερμισκύρηον ἐπ' ἄκρῃσι μύρεται". ὧδε τοῦ Θερμώδοντος, αὐτὶ τῆ, Ῥέει, ᾗ ἔχει, Ἀπολλών. ἀργ. β'. 371. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀλιμυρίας, καὶ, Μύρον. 2) Μύρομαι, συνυπακουμ. Δάκρυσιν. ὡς τὸ, Ῥέομαι δάκρυσι. χαίω δάκρυα, δακρύω, ἢ Κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι. "Ἠδ' ἐλεὸν μύρετο". Ἡσιόδ. ἔργ. 205. ὠδύρετο ἔκλαιεν. Ἰλιάδ. Ζ. 373. "Πύργῳ ἐ- "φεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε". θρηνοῦσα, ὀδυρομένη. ὅθεν, Μυρωδέω, παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῇ, Θρηνῳδέω, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ὀδύρομαι τῇ, Μυρολογέω, ἐκφράζομεν. (Ζήτ. ᾗ Μοιρολόγιος). Ἐντεῦθεν καὶ κύπτει καὶ τὸ, Μορμύρω, ὅπ τῇ ἦχος τῆς ῥεόντων ὑδάτων ἐν τοῖς μικροῖς ποταμοῖς.

Μύρωμα, τό. (μυρόω) ταυτὸν τῇ, Μύρον, μυραλοιφή.

Μύρωσις, ἡ. (μυρόω) τὸ μεπὶ μύρε χρίειν - ἀλείφειν. ᾗ ἡ μετὰ μύρε μίξις.

Μῦς, μυὸς, ὁ. μικρόν τι ζῶον τετράπουν ἐν τοῖς οἴκοις διαιτώμενον, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ οἴκῳ διαφθεῖρον. πανοῦργος, (βλαβὲς ἢ μπλαβὲς), καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία "Μῦς ἐν πίττῃ, ἐν ἅλμῃ". ἢ "Μῦς "πίττης γεύεται". ὅπ αὐθρώπων, οἵτινες εἰσὶν ἐν ἀφάγῳ, ᾗ ἐδεμίαν ἀπαλλαγὴν δύεσκουσι, ἤτοι δοὺ ἑξεύρουσι βοηθῆσαι ἑαυτοῖς. "Μῦς λαβικὸς". ὅπ' ἀσελγὴς ᾗ ἀκρατὴς ὡς τὰ ἀφροδίσια αὐθρώπου. 2) Μέρος τῶ σώματος ὀργανικὸν, ἐκ πλειόνων σαρκωδῶν τινῶν συνισάμενον. Θεόκειτ. κβ'. 48. "Ἐν δὲ μῦες "σειρεῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον "Ἔσασαν". 3) Τὸ κῆτος (ὁ θαλάσσιος μέγας ἰχθύς). Ζήτ. Μυσίκητος. 4) Ὄστρεόν δίθυρον εἶδος, τὸ Μύδιον. Ζήτ. Μυΐσκος. Ὁ Ἀεισοτέλ. διαιρεῖ τοὺς Μῦς εἰς Κυπριακίδιους, ᾗ Ἀργραίους, ᾗ Ποντικοὺς, ἤτοι τοὺς ἐκ τῆ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν πλοίων μεταπομπευθέντας. ᾗ ἐντεῦθεν ἔλαβον τὸ ὄνομα ῥωμικῶς οἱ Μύες, ὅτι τοῦ τόπου τὰ καλοῦσαι Ποντικοί.

Μύσαγμα, τό. (μυσάττομαι) ταυτὸν τῇ, Μῦσος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1001. μυσαρὰ παράξις ἢ ὁμιλία.

Μυσάζω, μέλ. άσω. ταυτὸν τῇ, Μυσάττω. παρ' Ἡσυχ. ἑρμῆν. ὑπὸ τῆ, Μιαίνω.

Μυσαρία, ἡ. μυσαρὰ παράξις, ἢ μισαρὸν πολίτευμα. ἀμφ.

Μυσαρὸς, ρὰ, ρὸν. (μῦσος) μιαρὸς, ἀπεχθὴς, βρωμερὸς, βλαβερὸς, συγχαμερὸς, μαγαιεσμένος, βδελυρὸς. παρ' ὃ, τι καθέζεσθαι ἀπέχθεται καὶ ἀηδίαν. ὁ ἄξιος μύσους ᾗ ἀποτροπῆς. ἐκ τῆ Μῦσος.

Μυσάρχης, ου, ὁ τῆ μύσους ἄρχων. ἀμφ.

Μυσάττω, μέλ. άξω. παρ' Ἡσυχ. Μισάσω, μισήσω. ἄρα, Μιαίνω, ῥυπόω, λυμαίνω, ἀτιμάζω, μαγειρίζω. συγχαμερῶν ᾗ βδελυρῶν ποιῶ. Μυσάττομαι, μεπὶ Αἰτιατ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, μῦσος - καὶ ἀποστρέφω ἔχω εἰς τὸ βρωμερὸν σῶμα, καὶ φοβοῦμαι μήπως ὑπὸ τῆς αὐτῆς αὐτὸ ἐγγίξεως - ἁφῆς ἢ ὄσφρεσις ποιήσω ἐμαυτὸν ἀκάθαρτον. ἀηδιάζω ὅταν τὸ βλέπω, συγχαίνομαι, ναυτιάω, ἀναγουλιάζω. καθόλου δὲ, Ἀποστρέφομαι, ἀποζέπομαι, βδελύττομαι, συγχαίνομαι. Κατὰ τὴν ἐκ τῆ Μύω ἐτυμολογίαν, ἑρμῆν. ὁ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 482. ὑπὸ τῆ, Ἀποματτοποιέζεται.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μυσαχθής, ές, ὁ, ἡ. (μυσάττομαι, μυσαχθὸς) Νίκανδρ. Θηρ. 161. καὶ Ἀνάλεκτ. β'. 220. παυτὸν τοῦ, Μυσαρός.

Μυσαχθὲς, νὴ, νόν. παυτὸν τοῦ, Μυσαρός. ὀξυτέρως δὲ, Μυσάχνη, ἡ. πόρνη. ᾗ, Μυσαχρὸς, Μυσχρὸς, ᾗ Ἀμυχρὸς, Μυχνὸς, Μυσκρὸς, αὐτὶ τῦ Μυσαρὸς· ἐκ τῦ Μυσάττομαι.

Μυσητὸς, (μυσέω, μυσάω) παυτὸν τοῦ, Μυσαρός. Γλωσ.

Μυσιάω, ῶ. (μῦσος) αὐτὶ τῦ, Μυσάττω, δυσχεραίνω, ναυτιάω. ἀμφ. 2) Μυσάττειν, πνεῦσιὰν, ἐκφράζει τὸ ὀξὺ τῦ μυκτῆρων φύσημα ἐν καιρῷ τῆς σαρκικῆς σιτυσίας γινόμενον, ᾗ ἐν τῷ μετὰ λαμπαργίας ξώγειν. Ἐκ τῦ Μύζω. Κοριῶτ. ὡσὲ θεῶν φύσεως, κεφ. κή. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μυσιῶν, Σιλλαίνων.

Μυσίδδω, Λακωνικ. αὐτὶ, Μυθίζω, ὁμιλῶ.

Μύσις, εως, ἡ. (μύω) σωφρόνισις-κλείσιμον τῦ χειλέων-τῦ ὀμμάτων ᾗ ἄλλων ὀπῶν. κάμμυσις. Οὐδετέρ. δὲ, παυτὸν ἐστὶ τοῦ, Σκώψις.

Μυσκέλενδρον, τὸ. παυτὸν τοῦ, Μυόχοδον.

Μύσκος, ὁ. παυτὸν τῦ Μυΐσκος. ἀμφ.

Μῦσος, τὸ. (ἐκ τῦ Μύζω, ὀξὺ τῦ μυκτήρων μετὰ κεκλεισμένων χειλέων φυσῶ, καὶ ὀξυτέρως ὅταν περᾷ ὑπό τινος τόπε σῦτα κεῖται βρωμερόν τι σῶμα). κυρίως λέγεται σὺ βρωμερὸν σῶμα, παρὰ τὸ ὁποίῳ φυσᾷ τινὰς ὀξὺ τῦ μυκτήρων, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ τῆς δυσωδίας αὐτῦ. βδέλυγμα, ὑπερορᾶς ἄξιος, μίασμα, (μιαρὸν, ἢ μιαρέεσμα), τρόπος ὁ δηλ. μυόμβῳ, ἢ ὁ πάντες μύοντες ἐκφυγόμβῳ. ὡς ὅθι τὸ πλεῖσον λέγεται Μεπφοεικῶς ὅθι αἰσχρᾶς τινὸς ᾗ μυσαρᾶς τοιάξεως, ἥτις τοιοῦτον ἀπέχθειαν καὶ απιδίαν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1155. ὅσις ᾗ ἐν σίχ. 1219. μετεχειρίσθη τὸ, Μύσος, βραχέως.

Μυσὸς, παυτὸν τοῦ, Μυσαρός. Ἡσύχ.

Μυσπολέω, ῶ. (μῦς, πολέω) ὡσεξέχω ὡς ὁ μῦς, ὡσειπατῶ ἐσθεν κακεῖσθεν ὡς ὁ ποντικός. Ἀειεσφ. Σφῆκ. 140.

Μύσσω, Μύττω, τὸ τοιοῦτόπον τῦ, Ἀπομύττω. Ἐπιμύττω, καὶ, Προμύττω. ἐκ τῦ, Μύω, Μύζω, Μύξω, ᾗ, Μυγῶ. ὅθεν τὸ Λατιν. Mungo, emungo. καθὼς ἔτι ᾗ τὸ, Μυκτήρ. Ζήτ. Μυλλαίνω.

Μυσαγωγέω, ῶ. εἰσάγω-φέρω εἰς τὰ μυσήρια. διδάσκω καὶ τοιετοιμάζω τινὰ τῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μυσήρια.

Μυσαγωγητὸς, τὸ, τόν. ὁ εἰς τὰ μυσήρια εἰσαγμένος-κατηχημένος-διδαγμένος.

Μυσαγωγία, ἡ. εἰς τὰ μυσήρια εἰσαγωγὴ, καὶ τοιετοιμασία.

Μυσαγωγὸς, ὁ, ἡ. (μύσης, ἀγωγὸς) ἱερεὺς, ὁ τὰς μύσας ἄγων, ἤτοι ὅσις εἰσάγει-φέρει καὶ τοιετοιμάζει ἤτοι κατηχῇ τινὰ καὶ καθιερόει αὐτὸν εἰς τὰ μυσήρια. Παρὰ Σικελοῖς ταυτὸν τοῦ, Πειτηγητής. Κιμέρ. ἔτι δὲ, παυτὸς τοῦ, ἱερεύς. Φώτ.

Μυσάλμης, ὁ. (ἅλμη) ὁ δυσχὴς καὶ πτόης. ἀμφ. Εὐσάθ. ᾗ Ἡσύχ.

Μύσαξ, ακος, ὁ. τὸ ἐπάνω χεῖλος, ᾗ τὸ ἐπ' αὐτῷ φυόμενον ξύλιος. μυσάκιον, ᾗ μυσάκιον. Δωρικῶς αὐτὶ, Μάσαξ, ἀειδμ. 3.

Μυσηριάζω, καθιερόω εἰς τὰ μυσήρια. Γλωσ. ὅθεν

Μυσηριασμὸς, ὁ. καθιέρωσις.

Μυσηριακὸς, ὁ. ὁ οἰκεῖος εἰς τὰ μυσήρια.

Μυσήριον, τὸ. παρ' Ἀθῆν. γ'. κεφ. 20. ἀοφιστικῆ τις ἔκφρασις παρὰ τὸ Μῦς, ᾗ Τυρέω. ἢ τὸ μυὸς ὀπή. "Τὰς τῦ μυῶν ἐκύσεως, μυσήρια, ἐκάλει, ὅτι τὰς "μῦς περᾷ".

Μυσήριον, τὸ. τὸ κεκρυμμένον ἤτοι τὸ ἀπόκρυφον καὶ εἰς πολλὰ ὀλίγως γνωσόν. ὀξυτέρως λέγεται ὑπὸ θρησκευτικῶν τοιαγμάτων, τὰ ὁποῖα εἰσὶν ἀπόρρητα-θαυμαστὰ-ἀγνοούμενα ᾗ ἀκατάληπτα. ἢ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοιέπει νὰ τὸ φυλάττῃ τινὰς μυστικόν. παρὰ τὸ τὰς ἀκόοπτας μύειν τὸ σόμα καὶ μηδενὶ τῦτο ὀξηγεῖσθαι. "Μυσήεια, τὰ. αἱ ἱεραὶ τελεταὶ. παρ' Ἀθηναίοις ᾗ ὀξυτέρως ἐλέγοντο αἱ τῦ Ἐλευσινίων. "Τὰ μι"κρὰ" καὶ, "Τὰ μεγάλα". τὰ μὲν μικρὰ ἔπιπτον εἰς τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα, τὰ δὲ μεγάλα εἰς τὸν Βοηδρομιῶνα. Ὁ Εὐριπ. ἐν Ἰκέτ. 470. καλεῖ "Στεμ"μάτων μυσήεια". τὰ ἅγια ᾗ ἀδόξαστα. Ἔσι δὲ κυρίως τὸ Οὐδέτ. τῦ Μυσήειος, ἐκ τῦ Μυσὴρ, ὅπερ παυτὸν ἐστὶ τοῦ, Μύσης. "Μυσηείων ἐπιμελητὴς, ὁ ἐ"πιμελέμενος τῆς ἑορτῆς τῦ μυσηείων, ὃς ἦν χειρο"τονέμενος ἄρχων".

Μυσηρὶς, ίδος, ἡ. τελετή". Ἀνθολογ. παυτὸν τοῦ: Μυσηειακὴ τελετή. τὰ μυσήεια.

Μυσηριώδης, ὁ, ἡ. κατὰ τὸν τρόπον τῦ μυσηείων, μυσικός. ὁ φυλάττων μυσικόν.

Μυσηριῶτις σπονδή". παρ' Αἰσχύλ. ἀνάκωχη πολέμε ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῦ ἐν Ἐλευσίνι τελεσθείσης τῦ μυσηείων. ἐκ τῦ, Μυσηειώτης, ὁ. ὁ αἰήκων εἰς τὰ μυσήεια.

Μύσης, ε, ὁ, ᾗ, Μύσις, ἡ. (μύω) ὁ τὰ μυσήεια μαθών, μεμυημένος, σιωπηλὸς, μυσήεια εἰδώς, μυσηείων μεταλαβών. ὁ ἀφιερωμένος ἢ καθιερωμένος εἰς τὰ μυσήεια. παρὰ τὸ Μύω, τὸ καμμύω. Μύοντες γὰρ τὰς αἰσθήσεις, καὶ ἔξω τῦ σαρκικῶν φρενιτίδων ῥιπτόμενοι, ὕτω τὰς θείας ἀναλαμβάνειν ἐδέχοντο. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέροις παυτὸν τοῦ, Μυσαγωγός. ἐν τῇ Ἀνθολογ. κεῖται "Μολπὴ μύσις". αὐτὶ τῦ, Μυσηκή. ὁ Φώτ. ἔχει "Μύσης, ὁ τὰ μυσήεια διδασκόμενος ᾗ διδάσκων, ὁ τῦ μυσηείων διδάσκαλος.

Μυσίκητος, ὁ. μέχρι τῦδε ἀνεγίνωσκον ἡμαρτημένως ἤτω παρ' Ἀεισοτέλ. αὐτὶ, Μῦς τι κῆτος.

Μυσικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. Μυσικῶς. (μύσης) μυσηείων ἔμπλεως. ὁ μυσήειον σημαίνων-εἰκονίζων, ἱερὸς, καθιερωμένος. κρυφὸς, ὅστις ὀξὺ ἔρει νὰ φυλάττῃ κρυφόντι. ἢ ὁ κεκρυμμένως τινὰ σημαίνων ἢ σύνοιαν ἔχων, ἀκατάληπτος. καὶ τὸ ὁπᾶον δὲν τοιέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τινὰς, ἀλλὰ νὰ τὸ φυλάττῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῦ.

Μυσιλάγυνος, ἡμαρ. ἀεάγν. ὀξ Ἀνακλέκτ. β'. 270. αὐτὶ, "Μῦσι, λάγυνε".

Μυσιλλάομαι, ᾶ, Μυσιλλόομαι, Μυσίλω, Μύσιλος, Μυσίλλω. Ζήτ. Μισυλλάομαι, Μισύλλω, κ. τ. λ.

Μυσιπολεύω, μυσιπόλος εἰμὶ, τὰ μυσήεια ἑορτάζω. καθόλε δὲ αὐτὶ τῦ, Ἑορτάζω. ὅθεν

Μυσιπόλευτος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Τιμ. "Μυσιπόλευτοι "τελεταί". παυτὸν τοῦ, Μυσηειώδης τελεταί.

Μυσιπόλος, ὁ, ἡ. (μύσης, πολέω) ὁ τὰ μυσήεια ἤτοι τὰς μυσικὰς τελεσθείσας ἑορτάζων, ἑορτασής.

Μύσις, ίδος, ἡ. Φιλοκ. τῷ, Μύσης. Ὀρφ. ἀργον.

Μυσοδόκος, ὁ, ἡ. ὁ μύσας ἢ τὰ ἱερὰ μυσήεια δεχόμενος. Ἀειεσφ. Νεφ. 303.

Μυσοδότης, ε, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Μυσαγωγός. Ἀνάλεκτ. β'. 253.

Μυσοπολεύω, ᾗ, Μυσοπόλος, παυτὸν τοῦ Μυσιπολεύω, κ. τ. λ.

Μύσρον, τὸ. καὶ, Μύσρος, ὁ. Ἀθῆν. ά. 4. εἶδος κοχλιαείε. 2) Μίζον τι δύο κοχλιαείων σκευαμβάλων. ὅθεν Ὑποκρ. Μυσεῖον, τὸ. ὅθεν

Μυσροπώλης, ᾶ, Μυσειοπώλης, ὁ. Ἀθῆν. σιλ. 126. ὁ κοχλιαείων πωλῶν.

Μυσ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μυσφόνος, ὁ. ὁ τὰς μῦας φονεύων. Ἡσύχ.
Μυσωτὸς, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μυττωτός.
Μυτακίζω, μεταχειρίζομαι συχνὰ τὸ μῦ εἰς τὴν ὁμιλίαν μου. ὅθεν
Μυτακισμὸς, ὁ. ἡ τοῦ μῦ συχνὴ χρῆσις. Διομήδ. Γραμμ.
Μυτίλος, ὁ. (μῦς) ἐδώδιμόν τι ὄστρεον, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν Μύδια.
Μύτις, ιδος, ἡ, ιος, ἡ. εἰς τὰς σπιρίας καὶ τὰ δελφίδας, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, ὅπερ τόπον ἐπέχει ὕπατος. "Ἀεισοτελ. ζώ. ἱστορ. δ'. 1. "Μύτις, ὃ ἔχει αὐτὶ αὐλάγχνων, τὰ μὲν ἔχοντα αὐλάγχνα ζῶα, ἐφ' ᾗ τὸν θόλον, ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡ σπιρὶς ἔχει. "κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ σῶμα. ἔχει δὲ τῆς μύτιος ὁ "σῶμαχος τένων". Εἰς τὰς Κοχλίας ταῦτα λέγεται, Μήκων.
Μυττωτεύω, ταυτὸν τῷ, Καταμυττεύω. Ἀεισοφ. Σφῆκ. 63.
Μυττωτὸν, τὸ. ἦ, κάλλιον, Μυττωτὸς, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ, Μυσωτός. ἔδεσμα τι ἐξ ἐτεμαχισμένων κρομμύων ἢ σκορόδων καὶ μετά τινων ἄλλων πολλῶν ἀρτυμάτων σιωτεθειμένον. κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀεισοφ. Σφῆκ. 63. ὠνομάσθη ἴσως ἐκ τῆς δεμείας αὐτῆς καὶ δυσώδους ὀσμῆς, καὶ ἐκ τοῦ, Μῦσος, Μυσάω, Μυσάζω, Μυσάττω, παραγόμενον. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Καλλίμαχος "Ἦν ἐτεί ῥα μυοσωτὸν εἶπεν. Λέγεται ἔτι καὶ εἶδος ἁλιάδος, ἢ ἀβυρτάκης, ἢ μεσάρδας, ἐκ τετεμαχισμένων σινάπεως, κ. τ. τ. Διοσκορ. β'. 182. "Τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τῆς μελαίνης ἐλαίας γινόμενον τείμημα "καλεῖσθαι δὲ μυττωτόν". ὅπερ αἱ Ἐκδόσ. Μύρτον, καὶ, Μυρτωτὸν, ἔχουσι.
Μυχαίτατος, καὶ, Μυχοίτατος, καὶ, Μυχώτατος, ὑπερθετ. τοῦ, Μυχός. ὁ ἐνδότατος, ἐσώτατος. Ἀεισ.
Μύχατος, άτη, ατον. ὅσις εἶναι ἐνδον-μέσα. ὁ ἔνδον, ἐσωτερικὸς, κεκρυμμένος. Εὐριπ.
Μυχὴ, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Μυχός. παρὰ Σιμῳδ.
Μυχηβόρος, ὁ, ἡ. (μυχὸς, βόρις) ὁ ἐν ταῖς μυχώδεσι τῆς ὀπῆς ἢ αὐλοῦ ὃ ἐστὶν ἐν σκοτεινῷ τόπῳ ζῴων. Νίκανδρ. ὅπου ἄλλοι, Νυχηβόρος, ἀναγιν.
Μυχθίζω, Μέλ. ἰσω. (μύζω, μύξω, μυχθῶ) ἐκδίδω-ἀφίημι ἦχον τινὰ διὰ τῆς μυκτῆρων, κλείων τὰ χείλη φυσῶ διὰ τῆς μύνης, καθὼς π. χ. ποιεῖ τις ὅταν δυσμύττηται. ἄρα, σημαῖνον δίδω διὰ τῶν τῆς δυσαρεσκείας μου, ὀργῆς, χλεύης, μυκτερισμοῦ, λύπης, ἀγωνίας, καὶ μύσεως. Ζήτ. Μύζω, καὶ, Μυγμός. καὶ ἐνταῦθεν 1) Στενάω, στενάζω. 2) Χλευάζω, μυκτηρίζω, καταφρονῶ, ἀπαγελῶ. Θεόκριτ. κ'. 13. "χείλεσι μυχθίζουσα". ὅπερ ἁπλῶς μόνον τὸ ῥοιβδημα τοῦ σώματος ἢ τῆς χειλέων, ὡς σημεῖον χλεύης καὶ καταφρονήσεως, φαίνεται ὅτι σημαίνει. ὁ Πολύβ. ἐν ἐπ. 26. σωμάτιον τι τὸ μετὰ τὸ "Διαφθειρίζοντες ἐ"ξεκήρυσσε". Ζήτ. Μυλλυίνω. ὅθεν
Μυχθισμὸς, ὁ. στεναγμὸς, τὸ στένειν, βαρέως ἀναπνεῖν-ῥέγχειν-ροχαλίζειν. Ῥῆσ. 789. 2) Χλευασμὸς, μυκτερισμὸς, καταφρόνησις.
Μυχθώδης, ους, ὁ, ἡ. καθὼς ὁ στενάζω. "Πνεύ"ματα μυχθώδη". Ἱπποκρ. Κωακ. 24. τὰ μετὰ μυχθισμοῦ ἀναφερόμενα.
Μυχιαῖος, αία, αῖον. ἐσωτερικὸς, ὁ ἔνδον ἢ τοι μέσα διεσκομμένος. "Μυχιαῖος στεναγμός". ὁ ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος.
Μύχιος, ία, ιον. ἡμαρτ. ἀνάγν. πιθανῶς προέκυψεν ἐκ τοῦ, Μυχμός.
Μυχλὸς, ὁ. ὁ καταφερὴς καὶ ἀσελγὴς ὡσεὶ τὰ ἀφροδίσια. Οἱ Φωκεῖς ὠγόμαζον ἔτω καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐγεννήθησαν. Ἡσύχ. Ζήτ. Μύκλαι.
Μυχμὸς, ὁ. (μύζω) ταυτὸν τῷ, Μυγμός.
Μυχόθεν, Ἐπίρ. ἐσωθεν, ὑπὸ τὰ ἐνδότατα, μέσα ὑπὸ τὸ βάθος, ὑπὸ τὰ ἐσωτερικά. Αἰσχύλ. Ἀγ. 96.
Μυχοῖ, Ἐπίρ. αὐτὶ, Μυχῶ. ἐσωτερικῶς.
Μυχοπόντιον, τὸ. αὐτὶ, Μυχὸς πόντου. ἀμφ.
Μυχὸς, ὁ. τὸ ἐσωτερικὸν-βαθὺ-τὸ ἐνδοπέτες σκοτεινὸν καὶ ὑπόκρυφον μέρος ἢ ἡ γωνία εἴτε τινὸς, ὄρους, λιμβῶνος, ("Ὁμηρ. Ἰλ. Φ. 23.), σκάφους, θαλάσσης καὶ γαῦ. Ἀεισοφαν. Θεσμοφ. ὅπου θαλάσσης, ὅπερ ὁ Σχολ. φησὶ" Γίνεται ὑπὸ τῆς Νύξ, Νυχὸς, καὶ κατὰ ἔμφασιν τῆς ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον Μυχὸς, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι, ἢ νύχιός τις ὤν, οἱονεὶ σκοτεινός" ἢ ἐκ τοῦ "Μύω, τὸ καμμύω, ἃ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐσέρηται". Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς σαγήνης. Λαμβάνεται ὑπερθετικῶς ὡς καὶ τὸ, Μυχώπατος. Μυχαίπατος, Μυχοίπατος. καὶ, Μύχαπος. ἐσώπατος, ἐνδόπατος. Μυχόθεν, ἔσωθεν, Μυχόνδε εἰς τὸ ἐσώπατον.
Μυχοτρόπος, ὁ, ἡ. Ἀεισοφ. Θεσμ. ἡμαρτημ. αὐτὶ, Μοιχοτρόπος.
Μύχερος, ὁ, (ἔρος μυχὸς) ὁ φύλαξ τῆς ἐσωτερικῶν ἤτοι τῆς ἐνδοπάτων-τῆς μέσα.
Μυχώδης, ὁ, ἡ. ὁ μυχὸς ἔχων.
Μυχὼν, ὁ. ταυτὸν τῷ, Σωρὸς, καὶ, Θημών. Γρηγόρ. ὡσεὶ Διαλέκτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μύκων, σωρὸς, θυμών.
Μύω, κλείω, κλειδόνω, ἀσφαλίζω, καὶ ἰδιαιτέρως, Κλείω τὸ σῶμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς. "Μύσαν ὅσσε ὑπὸ "βλεφάροισι". Ἰλ. Ω. 637. Ἐνεργητ. "Ὕπνος ἔ"μυσε κόρας". Ἀνάλεκτ. β'. 297. Οὐδετερ. κλείω ἐμαυτόν.
Μυώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς εἴδους τῆς μυῶν ὤν. 2) Πλήρης Μυῶν. Ἀρεταν. κυνηγ. ς'. 2.
Μυὼν, ῶνος, ὁ. (μῦς) τόπος τις, ἢ μέρος ὅπου πολλῶν μυῶν συναθροισις ἐστί. ὡς π. χ. ἡ Γαστρονημία, ("Αντζα) ἥτις ἐδεσὶ ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ σάρξ τις νευρώδης. Ἰλ. Π. 315. "—ἀμυνόν σκέλος, οὗτε πάχυσσε "Μυῶν ἀθρόα πέλεται". Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1520. Ἀνάλεκτ. β'. 465. "Ὁ δὲ οἱ ὦσε τὰ νῦρα "πανυθὶς μυῶν ἧς ὑπάτιος βραχίονος ὀρθὸς κάθηται". Θεόκριτ. κέ. 149. ὅπου τινὲς ἡμαρτημ. Μυῶν, ἔχουσι. παραβάλ. μὲ τὸ ἐν κβ'. 45. "Ἐν δὲ μύες στε"ρεῇσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὤμον ἔσασαν νῦτε πέ"ξοι ὀλοίτροχοι". ἐν τῇ σιωπηθείσῃ παρὰ τοῖς κοινοῖς καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῆς σιωτεθραμμένων καὶ νευρωδῶν σαρκῶν, Ποιητικὸς, ὡς καὶ τὸ ζῶον, λέγεται.
Μυωπία, ἡ, Μυωξία, ἡ, Μυωπία, ἡ. ἡ ὀπὴ-ἡ ξύγλη-ἡ ζύπα-ἡ φωλεὰ τοῦ μυὸς ἤτοι τῶν ποντικῶν. Ποντικοφωλιά. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. ιβ'. 10. Λαμβάνεται ἔτι καὶ ὡς λέξις ὑβρεϊστικὴ ὑπό τινος ἀσελγοῦς ὡσεὶ τὰ ἀφροδίσια γυναικὸς, ὡς καὶ τὸ "Μυὸς λιδικός".
Μυωξὸς, ὁ, εἴδος τι μυὸς εἰσέτι ἀδιοίκητον, ἐν τοῖς ἀγρεῖς διατρίβοντος. Θέλουσιν ὅτι ἔτος κοιμᾶται ἓξ μῆνας. Ὅρα Ἐπιφάνιον ἐν τῷ ὡσεὶ Φυσιολογίας. Ζήτ. καὶ Μυξός.
Μυωπάζω, ταυτὸν τῷ, Μυωπιάζω.
Μυωπία, ἡ. (μύω) σφάλμα τι τῆς ὀφθαλμῶν ἢ τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τινὰς βλέπῃ καλλίτερα τὰ ἐγγὺς καὶ πλησίον, παρὰ τὰ μακρά. τὸ πάθος τοῦ Μύωπος. 2) Ὀπὴ μυὸς, ξύγλη. Ζήτ. Μυωπία.
Μυωπιάζω, μύωψ εἰμὶ, ἢ μυωπίαν πάσχω, ἔμμαι κοντόφθαλμος, Γαλιανειζω. ὅθεν τὸ, Ἐμυωπίασε, παρὰ Σικελ. Ζήτ. Μυωπία, καὶ Μύωψ.
Μυωπίας, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μύωψ.

Μυω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μυωπίασις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μυωπία.
Μυωπίζω, κυτείζω - διώκω - βιάζω τὸν ἵππον ὀξέϊ τῷ κούρῃ - ἤτοι τῷ μύωπος. 2) Μυωπίζεσθαι, καὶ αὐτὶ τῦ θλίβομαι ὑπὸ τῦ μύωπος ἤτοι τῦ οἴστρου ἢ κωνωπῶμαι - διώκομαι. ὁ Ξενοφ. ἔτι ἐν τῷ Ἱππικ. δ'. 5. λέγει, Μυωπίζεται, καὶ ὅπ' ἵππου ὅταν διώκη ἢ ὑποσοβῇ τὸν μύωπα ἤτοι τὸν οἶστρον ἀφ' ἑαυτῦ. Μεταφορικ. αὐτὶ τῦ, Θλίβομαι, ἐνοχλοῦμαι, διώκομαι, ἐνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ βίας τινὸς ἢ ἐνοχλείας ἀπειφέρομαι.
Μυωπώδης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Μυωπίας, ἡ, Μύωψ.
Μυωτὸς, (μῦς) ὁ μῦας ἔχων. "Μυωτὸς χιτών". Πολυδ. ζ'. 60. ὁ μῦας ἔχων ἐμπεποικιλμένους. 2) Μυωτὸν, τὸ. ταυτὸν τῷ, Μυὸς ὑός. εἶδος χόρτε, Myosotis. Λιν.
Μύωψ, ωπος, ὁ. (μύω, ὄψ) ὁ μυωπιάζων ἤτοι καμμύων τὰς ὀφθαλμὰς ἢ ὀξὺ τῷ ἄκρων αὐτῷ βλέπων, ὅσις Γαλεωπίζει, καὶ Γαλεωπίζει. ὁ τὰ ἐγγὺς βλέπων, τὰ δὲ μακρὰν μὴ ὁρῶν. Κοντόφθαλμος, Γαλιώπης καμμύων τὰ ὄμματα ὡς ἡ Γαλῆ, ἤτοι ὡς ἡ Γαλῆ ὁρῶν. 2) Οἶστρος, ἤτοι ἡ μυῖα ἥτις πειράζει - ἐρεθίζει καὶ κεντᾷ τὰς ἵππους ἢ βόας, (σρέγγλαι). 3) Κνῖζον τι ἀεὶ τὰς πόδας τῦ ἵππου, (μαχμᾶζι, Τουρκ.) "Ἐν "ταῖς μύωψι ἀεὶπατῶν". Θεόφρ. Χαρακτ. 4) Ὁ μικρὸς δάκτυλος. Νικόλ. Σμυρν.

Τὸ Μ μετὰ τῦ Ω.

Μῶα, Λακων. αὐτὶ, Μῶσα, Μῦσα, ᾠδή.
Μῶδιξ. Ζήτ. Σμῶδιξ.
Μωϊκὸς, Δωρικ. αὐτὶ, Μωσικός. Ἐτυμολ.
Μωκάομαι, ὦ. ἡ, Μωκέομαι, ὦμαι. (μῶκος) μυκτηρίζω, σκώπτω, χλευάζω, ἀστειάζω, ἀστειεύω, κυρίως ὀξέϊ τῷ μυκτήρων. ἢ ἐντεῦθεν ὁ Αἰλιαν. ζώ. ἰσορ. α'. 29. συμπάσχει τῷτο μετὰ τῦ, Μορφάζειν. λέγεται ἔτι ἢ ὅπ' ἐκ τῆς φωνῆς τῆς Καμήλε. "Κάμη"λος μωκᾶται".
Μώκημα, τὸ. σκῶψις, χλεύη, μυκτηρισμὸς, ἀστεϊσμα.
Μωκία, ἡ. τὸ μυκτηρίζειν, χλευάζειν. μώκημα. Διλιαν. ποικ. ἱστορ. γ'. 19.
Μωκίζω, παρὰ Σικελ. ταυτὸν τῷ, Ἐμπαίζω.
Μῶκος, ὁ. σκώπτης, χλευαστὴς, ἐμπαίκτης, ἀστειαστὴς. ὅθεν τὸ Γαλ. Moqueur, παρ' Ἀντισθεν. ζώ. ἰσορ. α'. 9. κεῖται καὶ "Μῶμος καὶ εἰρωνεία". τὰ Χαρακτηρισμ. μετὰ τῦ Ἀντιγόν. Καρυστ. κεφ. 125. Μάκκε, ἐχθρὲ, ἢ κάλλιον Μωκῆ, ὡς ἢ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. ἐπειδὴ ἢ τὸ Μῶκος, ὁ. ἀσιατικ. αὐτὶ τῦ, Χλεύη, Δείσκεται ἐν τοῖς Γλωσσαρίοις τῷτο Κυείλλε ἢ Φιλοξένε.
Μῶλος, ὁ. ἐργασία, πόνος, κακοπάθεια, μόχθος, ἔργον, σκληρὰ, ἢ ἐξαιρέτως ἐν πολέμῳ. ἄρα, Μάχη, πόλεμος, ἢ ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος λέγει. "Ἄρηος μῶ"λος". ἐν Ἰλ. Β. 401. ἢ ἀλλαχῦ κοινῶς τῦ, Ἄρηος, Ἰλ. Σ. 188. καὶ, 134. Η, 137. ἢ Ρ, 397. ὅπ' μάχης ἢ πολέμε, ἤτοι συμπλοκῆς τῷ δύο στρατευμάτων. Ἐντεῦθεν ἢ Πάσης ἀγῶν, ἢ ἔρις, φιλονεικία. Αἰσχύλ. Εὐμ. 862. ὅπου πρόσθεν, Μόλις, ἔκειτο. Ἐκ τύτε ἔχει ὁ Ἡσύχ. Μωλεῖ, μάχεται. ἢ, Μωλήσει, μαχήσεται, πικρανθήσεται. Τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχε καὶ τὸ, Μόλος, παρὰ τὴν ἐφαίρεσιν τε ω. Οὕτος ὁ Μόλος, ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Μόγος, ἢ, Μόχος. ὅθεν τὸ, Μόγις, ἢ, Μόλις, ἐμενον ὁπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐκ τε Μόλω, γίνεται τὸ, Μόλος, ὁ. Μολίω, ἢ, Μολύω, ταυτὸν τῷ, Μωλύω, μάχομαι. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, Μολύσονες, ὀξὺ τὸ, Μαχηταί. Ἐντεῦθεν ἔτι ἢ τὸ, Μωλεία, ἡ. ἑορτή τις παρ' Ἀρκαδίοις. Σχόλ. Ἀπολλων. α'. 164. Ἐκ τῦ, Μολίω, παροξυνῶ καὶ τὸ Λατιν. Molio, molior, moles. βαρεῖα κόπον, ἢ βαρὺ ἔργον ὁπιχειρῶ. ἢ ἐπομένως ἐκ τῦ, Μόλω, τὸ Ἐπίθετον Μολόρος, ἀπλῶς, λυπηρός. παρ' Ἡσυχ. ἢ ἐκ τῦ, Μολύω, Μολυρὸς, ἰωδὴς, βραδὺς, ἀνίαρὸς, ἀηδὴς, λυπηρὸς, ἀχάριστος. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Μωλυρὸν, ἰωδὲς, βαρύ. ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ κεῖται ἢ, Μωλὺς, Μῶλυς, ἢ Μώλυς. τὰ μὴ ἑρμηνεύω ὀξὺ τῷ, Ἀμβλὺς, παρειμένος, ἀμαθὴς. ἀλλὰ τῷτο τὸ, Μωλυτικὸν, ὀξὺ τῷ, φοβερά. καὶ, Μώλυκα, τὸν ἀπαίδευτον, λέγει κατὰ τὴν ὀξύτητα τῷ Ζακυνθίων. Παρομοίως κεῖται, Μῶλυς, ὁ ἀμαθὴς. ἐν Σοφοκλ. Φαίδρᾳ, εἰς τὰς Σωφρονικὰς ὑφορᾶς. κτλ. "Μὴ θαυ"μάζειν δὲ εἰκὸς πως ἀναγνὺς μωλύτερον ἢ φαυλότε"ρον ποιεῖ ποτε φαίνεσθαι τὸν λόγον". Ἐν Λεξικῷ Ῥητορικῷ τινι εὕρηται. "Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον, "ἢ ἀηδεστέρον ἢ αὐθις ἐκ ἔχον". ὅπερ ἀσυγγνώστως οἶμαι, ἀκανθέστερον. ὁ Φώτιος ἔχει. "Μολύτερον, "ἀμβλύτερον ἢ ἀπαθέστερον, ἢ ἧττον ἐκ ἔχον". ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. "Μολύτερον, τὸ ἀμβλύτερον ἢ ἀδεεστέρον, ἢ αὖθις ἐκ ἔχον. Εὑρίσκεται ἔτι ἢ ἄλλο ὄνομα θετον, Μολυχνὸς, ἢ Μωλυχνός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μόλυχνον, δυσαλέον, ἢ Μωλυκνον, μεμολυσμένον. Τὰς παραγώγως λέξεις, Μωλύω, ἢ, Μωλύζω, ἀφ' ἧς τὸ, Μεμωλυσμένη, αὐτὶ, Παρειμένη, ἀδιάπαυς, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλέους, καὶ Μωλυῶσα, ἀφ' ἧς ζήτει ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ. Ὅτι δὲ τὸ, Μῶλυς, Μωλυρὸς, ἢ, Μωλυχνὸς, ἦτον γνῶσον εἰς τὰς παλαιὰς Γραμματικὰς ὡς συνώνυμον τῷ Μογερὸς, γίνεται δῆλον ἐκ τῆς εἰς τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 32. συμειώσεως. "Μῶλυς, βρα"δὺς ἢ νωθὴς· ἢ μογερὸς, ἢ ναχελὴς καὶ ἄπαλος ὁ "γεμπρακῶς ὤφις ἢ μόλις βαίνων· ἢ καὶ ὁ ταχὺς καὶ "μολῶν". Ὁ ὑπὸ τῦ Φαβρικίε ἀναφερόμενος Ποιητὴς ἐκεῖ φυτ. ἐν κεφ. 7. ἔχει "Μωλυθείσα πυεί". ἢ ἐν κεφ. 10. "Μωλυθεῖσα καθαίρει". ὅπερ ἡ σημασία ἐσὶν ἀμφίβ. Ζήτ. Μολύω.
Μῶλυ, υος, τὸ. εἶδος μυθολογουμένης βοτάνης παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσσ. Κ. 350. ἐκ τε αἵματος ἐνὸς τῆς γιγαίτης φυὲν. ὅπερ δέδωκε ὁ Ὀδυσσεὺς τοῖς ἑταίροις αὐτῦ καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Κίρκης. παρὰ τὸ, Μωλύειν τὰς νόσους. παρὰ τοῖς Ὑστερον. Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. θ'. 15. καὶ Διοσκεϊδ. γ'. 54. λέγεται εὖ εἴδος Σκιλλήδε, ἐχέδον τὸ παρὰ Λιν. *Allium magicum*, ἢ *subbirsutum*.
Μωλυζα, ἡ. εἶδος μικροκεφάλε σκιλλήδε, ἐκ μιᾶς ἢ μόνης σκελίδος δηλ. συνισαμένης. παρ' Ἱπποκρ. ὡς ἑρμῆν. ἢ Γαλήνης, Μωλυζα, σκόροδον ἁπλῦν τινὸ κεφαλῆν ἔχον ἢ μὴ ὀξυλυμένον εἰς πολλὰς ἀγλίδας. παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, ἢ Μώλυζα.
Μωλύζω, ἢ, Μωλιῶω, ταυτὸν τῷ, Μωλύω. ὅθεν Μεμωλυσμένη. Σειφικλ. παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. Μωλύω, ἢ, Μωλοῦω.
Μῶλυξ, υκος, ὁ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Μῶλυς.
Μῶλυς, ὁ, ἡ. ἀμβλὺς. ἢ Μεταφορ. ἀδιάπαυτος, βραδὺς, νεκροπινακὶς, ῥάθυμος, νωθρὸς, ναχελὴς, γέρων. Συγκρ. Μωλύτερος. λέγεται καὶ ὅπ' νοὸς, ἀμβλὺς, μωρὸς, ἀμαθὴς. ὅθεν τὸ, Μώλυγκος, ἢ Μωλυρὸς, ὅπ' τῆς αὐτῆς σημασίας. Ζήτ. ἐν τῇ, Μῶλος. "Ἐφρεσε ἔμως τὰ γλήγορα, Μωλὺς, ὀξυπόνως.

Μω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μωλύτης, παυτὸν τῷ, Μῶλυς. Διογ. Λαέρτ. ζ. 170.
Μωλυτικὸς, κὴ, κόν. ὁ μωλυόντα-ἀδυνατίζων.
Μωλύω, ῷ, Μωλυόω. ἀδυνατίζω, ἀδρανῆ ἢ ἀδύνατον ἢ παρειμμένον ποιῶ. παύω, καταστέλλω, ἀμβλυόω. ἐκ τῦ Μῶλυς, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μωλύεται, γηράσκει, ἢ παρ' Ἱπποκράτ. Μωλύεθαι, μωλυόεσθαι, ἢ, Καταμωλύεσθαι, αὐτὶ τῦ, Ἀπομαραίνεσθαι, ἐλαττῦσθαι τὰς δυνάμεις καὶ βαρέως κινεῖσθαι. Ζήτ. Μῶλος. "Μωλυθεῖσα πυεῖ". καὶ "Μωλυθεῖσα καθαίρει". Ποιητ. παλαιὸς ἐν Φυτ. σίχ. 101. ᾗ, 138. αὐτὶ τῦ, Εὐκόλως ψιέσται, ἐπομβρίας φαίνεται ὅτι τὸ Μωλύω, μετὰ τῦ, Μολιόω εἶναι σὺ καὶ τὸ αὐτό.
Μωλωπίζω, μώλωπας ᾗ πληγὰς ποιῶ. Πλάτ. ἐπιτρ.
Μωλωπικὸς, κὴ, κόν. πλήρης μωλώπων.
Μώλωψ, ωπος, ὁ. τὸ σημεῖον πληγῆς τινὸς, ὁπόταν φαίνεται τὸ αἷμα ὑπὸ κάτω τῦ δέρματος, ἢ ὅταν ὀγκῶται-φυσκόνει τὸ δέρμα ὑπὸ τῆς μασιγώσεως. παυτὸν τῷ, Σμώδιξ, ἐκ τῦ, Σμώχω. παρομοίως φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τῦ, Μάω, Σμάω, Μῶλος, Σμῶλος, ᾗ Μώλωψ, Μώλωψ. ὡς τὸ Σκῶλος, Σκόλος, Σκόλοψ. Δόλος, Δόλοψ, Αἶθος, Αἴθοψ, ᾗ, Θυμάλωψ, Αἰμάλωψ, Ὕδρωψ.
Μῶμαι. Ζήτ. Μάω. αἰτμ. 2.
Μωμάομαι, ᾗ Ἰωνικ. Μωμέομαι. (μῶμος) σκώπτω, χλευάζω, μυκτηρίζω, ψέγω. Ἰλ. Γ. 412.
Μῶμαρ, παυτὸν τῷ, Μῶμος. Λυκόφρ. 1134.
Μώμευμα, ῆ, Μώμημα, τος, τὸ. κυρίως, τὸ μυκτηρισθὲν, χλευασθέν. ἄλλως δὲ παυτὸν ἐστὶ τῷ, Μῶμος.
Μωμεύω, παυτὸν τῷ, Μωμέομαι. Ὀδυσ. Ζ. 274. ὅθεν
Μωμητὴς, ᾶ, ὁ. σκώπτης, χλευαστής.
Μωμητὸς, τὴ, τὸν. ἐμπαιγμὸς, καταγελασμός. ἄξιος μώμε καὶ χλεύης, ἀξιοκατάγελαστος. ὃν δύναται τινὰς ἐμπαίζαι-χλευάσαι.
Μῶμος, ὁ. χλεύη, σκῶψις, μυκτερισμὸς, καταγελία, καταγέλοιον, ἐμπαιγμὸς, αἰσχύνη, αἶσχος, ψόγος, φέγγμα, μέμψις, ὄνειδος. λέγεται καὶ εἰς τὴν θεῶν, τῷ σοφῷ δοκοῦντι τὸν χαρακτῆρα τῶν τῆς χλεύης καὶ τῦ ψόγε, ἤτοι τῦ ἐμπαιγμῦ. Ἐποιήθη αὖτη ἡ θέσις κατὰ τὰς χρόνας τῦ Ὁμήρε. Ταυτὸν ἐστὶ καὶ τὸ, Μῶμαρ, Δωρικ. ὡς ᾗ τὸ, Μῆχαρ, Μῆχος. ᾗ Αἰολικ. Μῦμαρ, τὸ. παρ' Ἡσύχ. αὐτὶ τῦ, Αἶσχος, ψόγος. ὅθεν ἔτι ᾗ, Μυρμαείζω, αὐτὶ τῦ, Γελοιάζω, ἔχει. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγυσι τῦτο ἐκ τῦ, Μάομαι, μῶμαι. ἴσως ὅμως δύναται παραχθῆναι ὀρθότερον ἐκ τῦ, Μέμφω, Μέμφομαι, Παραχ. Μέμομφος, Μεμφὴ, παυτὸν τῷ, Μέμφις, ᾗ ἐκ τῦ παθητ. Παραχ. Μέμομμαι, μόμος, μῶμος, ᾗ Αἰολικ. Μῦμος. Ἂν ὅμως ᾗ τὸ Μῶκος, ἔχῃ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, εἶναι ἀβέβαιον.
Μωμοσκοπέω, ῶ. ἐξετάζω-δοκιμάζω-ἐρευνῶ. κυρίως πὶ πρὸς θυσίαν ζῶα. ὅθεν
Μωμοσκόπος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν ταῖς θυσίαις ἐξετάζων πὶ ζῶα, εἰ αὐτὰ ἐλεύθερα μώμε εἰσίν. Ζήτ. Ἱεροσκόπος, ᾗ Ἱεροποιός.
Μῶν, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Μὴ ἄν, Δωρικῶς σωσταλιφθέν. μία ὅλον τῦτο ἔστι ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν αὐτὶ τῦ, Ἆρα, πάνυ, λοιπόν. "Μῶν ᾗ σὺ καταγέλᾳς"; γελᾷς ᾗ ἐσύ; Μῶν μή". Πλάτ. Μῶν ". Εὐσεπ. ὁ Φωτίος λέγει ὅτι τῦτο εἶναι Σμύδισμος βαπτιστικός. τὸ δὲ Μῶδαι, ζητεῖν.
Μώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. ᾗ, Μώνυχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ, μόνος) ὁ εἷς μόνον ὄνυχα ἔχων, μονώνυξ, μονόνυχος. ὁ μὴ δύχηλον τὸν πόδα ἔχων. Ὀδυσ. Ο. 46. "Μώνυχας ἵππυς ζεύξον". Soliper. Ἰλ. Ε. 236.

Μώομαι, παυτὸν τῷ, Μάομαι, ἐρεθίζω, ζητῶ.
Μωραίνω, Μέλ. ἀνῶ, μωρὸς εἰμὶ, ἢ ζῶ ᾗ πολιτεύομαι-πράττω ὡς μωρός. "Πεῖραν τῶν δ' ἐμώρανε". Αἰσχύλ. Πέρσ. 718. Ἐνεργητ. ἄνοσον-ἄποινον-δύσχυλον-ἄγευστον ποιῶ. Ν. Διαθ. Μέσως δὲ, αὐτὶ τῦ Ἁπλῶς, ἀσόφος εἰμί. Ν. Δ. παρ' Ἀντιγ. Καρυστ. 115. "Μεμωραμμένας. ἡμαρτ. αὐτὶ, Μεμωρωμένας".
Μωρία, ἡ. ἁπλότης, ἀνοησία, ἔλλειψις νοός. Ἡρόδ.
Μώριον, τὸ. εἶδος μανδραγόρα, τῦ ὁποίυ ἡ γεῦσις μωρίαν προξενεῖ. Διοσκορ. δ'. 76.
Μωρόβυλος, ὁ, ἡ. (βυλὴ) ὁ μωρῶς βυλεύων. ἀμφ.
Μωροκακοήθης, ες, ὁ, ἡ. μωρὸς καὶ κακοήθης, λωλοπόνηρος. Προκόπ. ἀνέκδ. 8.
Μωρόκακος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μωροκακοήθης. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ.
Μωρολογέω, ῶ. μωρὰς λόγυς λέγω. ὅθεν
Μωρολόγημα, τὸ. παυτὸν τῷ, Μωρολογία. Πλάτ. ἐπιτρ.
Μωρολογία, ἡ. μωρὰ ὁμιλία. ᾗ
Μωρολόγος, ὁ, ἡ. ὁ μωρὰς λόγυς λέγων. ὃς τις ὁμιλεῖ ὡς ὁ μωρός.
Μῶρον, τὸ. παυτὸν τῷ, Μόρον. παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ, Συκάμινον.
Μωροπάνηρος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Μωροκακοήθης.
Μωρὸς, ρὰ, ρὸν, ἢ, Μῶρος, Ἀττικ. καὶ, Μωρῶς, Ἠπίρ. ἁπλῆς, ᾗ ἀνόητος. ἄφρων, ἐλλιπὴς κατὰ τὸν νῶν, ξηλὸς, λωλὸς, μαμάκυθος, σύνθης, ξεχασμῦος ἢ ξεχαμῦος. κυρίως, ὁ Ἀμβλὺς, βραδὺς, βαρὺς, νωθρὸς, κατὰ τὸν τῦ Ἡσυχίυ ὁρθὸν ἐρμῆν. ᾗ ἐνευστὸν ἔτι καὶ ὑπὸ γεύσεως ἢ τοι αἰσθητικῆς ἐννοίας. "Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί". Διοσκορ. δ'. δύσχυλοι, ἄγευστοι, ἄνοσοι, ἄποιοι, ἀνάλατοι, ᾗ ὑπ' αἰσθήσεων καὶ τῦ νοός, αὐτὶ τῦ Ἀναίσθητος, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νῶν, κατὰ τὰς αἰσθήσεις. (Ἀχμὰκ, Τυρκ.). Ἡ ἐκ τῦ Ὥρα, τὸ φρονῆς, ἢ Ὁράω, παραγωγὴ τύτε, εἶναι τῷ ὄντι μωρά· ἴσως ὅμως ἐκ τῦ Μάρω, Μαράω, Μαραίνω. ὁ μεμαραμμένος τὸν νῶν, ἢ ἐκ τῦ, Μῶλυς, Μολερὸς, ᾗ κατ' ἀποκοπὴν, Μωρός.
Μωροσοφέω, ῶ. μωρὸς σοφὸς εἰμί. ἀμφ. ὅθεν
Μωροσοφία, ἡ. ἡ μωρὰ σοφία. ἐκ τῦ
Μωροσόφος, ὁ, ἡ. ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος σοφός. ἢ σοφὸς μωρός.
Μωρόσυκον, τὸ. παυτὸν τῷ, Συκόμωρος. Κέλσ. γ'. 18.
Μωρότης, ητος, ἡ. ἀμβλύτης τῦ νοός. μωρία.
Μωρόω, ῶ. ἀμβλυνῶ ἢ μωρὸν ποιῶ. ξηλαίνω-μωραίνω τινά. ὅθεν
Μώρωσις, εως, ἡ. ἀμβλύτης-ἀναισθησία τῆς αἰσθήσεως-τῦ αἰσθητηρίων-τῆς γεύσεως-τῦ νοός. ἀναισθησία, μωρία, ἁπλότης.
Μῶσα, Δωρ. αὐτὶ Μῦσα.
Μωσῆς, ᾶ, ἢ Μωσέυς, έως, ἢ Μωϋσῆς, ῆ, ἡ Μωϋσέυς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα Ἑβρ.
Μῶσθαι. Ζήτ. Μώομαι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Μ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

N

N, νῦ, τὸ εἰδέκατον στοιχεῖον τῆ Ἑλληνικῆ Ἀλφαβήτῳ· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον ἅπλῳ ζεφόμβρων, ν, σημαίνει 50. πενηκοντα, ἢ ἁπλῳζεφόμβρων, ν, 50,000. πενηκοντα χιλιάδας. Τὸ σχῆμα τῆ N, δύναται τινὰς νὰ τὸ ἰδεασθῆ ὑπὸ τῆς παρὰ Σξάβωνι IZ'. ῥήσεως τῆ Ἐρατοσθένους.

Νάβλα, ἡ. ᾶ, Ναῦλα, ἡ. ᾶ, Νάβλας, ὁ. (τὸ δὲ, Ναῦλον, ἀμφ.) εἶδος μυσικῆ ὀργάνε, ὡς τὸ ψαλτήριον, ἢ ἡ Κιθάρα.

Ναβλιστὴς, ᾶ, ὁ. ᾶ Νάβλας, ὁ. ὅσις παίζει τῶτο τὸ ὄργανον. Ἀθήν. Δ'. Σξάβ. Ovidius. Κλήμ. Σξωμ. Α'.

Ναβλιστοκτυπεὺς, ὁ. παυτὸν πῶ, Ναβλιστής. Μανέθ. Δ'. 185.

Νάϊγμα, τό. παυτὸν πῶ, λίθινον τεῖχος. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. Α'. κά. 7. Ζήτ. Νάοτω.

Ναετὴρ, ῆρος, ὁ. ἡ, Ναέτης, ὁ. (νάω, ναίω, ναιέτω) κάτοικος, ἐγκάτοικος.

Ναέτωρ, παυτὸν πῶ, Ῥέων, Πολυρρίης. Ἡσύχ.

Ναθμὸς, ὁ. παυτὸν πῶ, Νασμός.

Ναὶ, Ἐπίῤ. βεβαιωτικὸν. ὡς καὶ ἐν τῆ σωνηθείᾳ, Ναὶ, βέβαια, ἀληθῶς, πῶ ὄντι. "Ναὶ μὰ τόδε "σκῆπτρον". Ἰλ. Α. 234. ὅρκος καταφατικὸς ὡς καὶ ἐν τῆ σωνηθείᾳ "Ναὶ μὰ τὸ ψωμί". Ζήτ. Νή. "Ναὶ μὰ". ναὶ ἔτος.

Ναΐαδες, αἱ. (νάω) νύμφαι πηγαῖαι. Θεαὶ πῶν ποταμῶν, (νεράϊδες).

Ναιδαμῶς, Ἐπίῤ. παντὸς, βεβαιότατα. Ἀντίκ. πῶ Οὐδαμῶς.

Ναΐδιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Ναὸς, μικρὸς ναός.

Ναίεσκε, ᾶ, Ναιετάασκε, Ἰωνικ. Παρατατικ. τῆ, Ναίω, ᾶ, Ναιετάω. Ἰλ. Β. 539. "Οἱ Στύ"ρα ναιεπάεσκον". ᾤκων.

Ναιετάω, ῶ. οἰκῶ, κατοικῶ. Ἔτι δὲ καὶ Παθητ. Κατοικοῦμαι. Ποιητ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 45. ᾶ Β. 648. "Ναιετάοντι πόλιες". αὐτὶ, Κατοικοῦνται. Ἐκ τῆ Νάω, Ναίω. Ναιέω, Ναιέτω.

Ναιέτης, ε, ὁ. (ναίω, ναιέω) παυτὸν πῶ, Ναέτης.

Ναΐος, ία, ῖον. Δωρικῶς αὐτὶ, Νηΐος.

Ναῖρον, τό. Ζήτ. ἐν πῶ, Νάρθη.

Ναίρω. Ζήτ. ἐν πῶ, Θάω τὸ Θηλάζω.

Ναΐς, ἡ. Νύμφη πῶν ποταμῶν ᾶ ὑδάτων, (νεράϊδα) Κών. Β'.

Ναΐσκος, ὁ. Ὑποκορ. τῆ Ναός. μικρὸς ναός.

Ναίτειρα, ἡ. (ναίσα) κάτοικος. καθ' Ἡσύχιον δὲ, οἰκοδέσποινα.

Ναιχὶ, Ἐπίῤ. αὐτὶ, Ναὶ, ὡς ᾶ τὸ, Οὐχὶ, αὐτὶ, Οὐ. ὅθεν τὸ ἐν τῆ σωνηθείᾳ, Ναίσκι, Πλάτ. Ἱππαρχ. ᾶ Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30. ᾶ 36. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι αὐτὶ τῶτο ᾶ νηχί.

Ναίω, οἰκῶ, κατοικω. Ἰλ. Ε. 613. Παρὰ Ποιηταῖς δὲ ᾶ αὐτὶ τῆ, Κατοικοῦμαι, Κεῖμαι. Ζήτ. ἐν πῶ, Νάω. 2) Ταυτὸν πῶ, Νάω, ῥέω. ὅθεν τὸ, Νᾶμα. Ἀπολλών. Ῥόδ. Α'. 1146. "ὕδατι ναῖεν".

Νάκη, ἡ. παυτὸν πῶ, Νάκος. δέρμα μαλλιαρὸν, πορβιᾶ, δέρμα πορβάτε μὲ μαλλιὰ, (ποστεκὶ). Ὀδυσ. Ξ. 530.

Νακοδέψης, ε, ὁ. (νάκος, δέψω) ὅσις ἐργάζει τὰ δέρματα τῶν πορβιῶν, (πεμπάκης) βυρσοδέψης.

Ἀθήν. ὅπε ἐπαίνω εἰς παύτην τὴν λέξιν παίζει τὸ Νακοδαίμων, αὐτὶ, Κακοδαίμων.

Νάκος, τό. δέρμα προβάτε, κώδιον, ἢ Αἰγὸς δέρμα μετὰ ζιχῶν, τομάρι προβιᾶ, παυτὸν πῶ, Νάκη. Ἔτι δὲ ᾶ τὸ μαδυσμβύον (ἀπὸ ζιχῶν) δέρμα τῆ προβάτε, (ποστί). Ὁ Festus in Nicae, λέγει· quidam ajunt, quod omnia fere opera ex lana nacae dicantur a Graecis. ὅθεν, τὸ Ὑποκορ. Νακύδιον, τὸ, παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸ Λατιν. Naeca, αὐτὶ fullo, ὁ βυρσοδέψης.

Νακοτιλτέω, ῶ. μαθάω τὸ δέρμα, ἢ πὰς ζίχας τὰ μαλλιὰ ἐκ τῆ δέρματος. Κυριῶ πὰς ζίχας-τὰ μαλλιὰ. ἐκ τῆ

Νακοτίλτης, ε, ὁ. ὁ τὸ νάκος τίλλων. ὅσις μαδύει πὰς ζίχας τὰ μαλλιὰ ἐκ τῆ δέρματος. ἐπειδὴ εἰς τὰς παλαιὰς καιρὰς δὲν ἐκύρδων, ἀλλ' ἐμαδοῦσαν τὰ μαλλιὰ ἐκ τῆ δέρματος. ὅθεν "Νακύτιλτον κω"δάειον". παρὰ Πολυδ. Ζ'. 28. τὸ ἀπὸ ζιχῶν, ἤτοι τὸ μαδυσμβύον δέρμα.

Νάκτης, ε, ὁ. παυτὸν πῶ, Γναφεύς. ἀμφ.

Νακτὸς, τὸ, τόν. παυτὸν πῶ, Νασός. Παρ' Ἡσυχ. εἰσὶ, Νακτὶ, οἱ πῖλοι, ᾶ τὰ ἐμπίλια. ᾶ, Νακτὸν, τὸ πεπιλωμβύον, ὃ ἐσὶ τὸ πεπυκνωμβύον ἐκ μαλλῶν, οἷον Καπέλλον, Ἀμπᾶς, κετζὲς, κ. τ. τ.

Νᾶμα, τό. (νάω) ῥεῦμα, πηγὴ, ὕδωρ, ῥοῦσον, ὑγρὸν, βρύσις, ὑγρότης. Ποτα μός.

Ναματιαῖος, αία, αῖον. Πολυαιν. Σξατηγ. ς'. 13. "Ναματιαῖον ὕδωρ". ῥοῦσον ὕδωρ, ζεχάμενον νερόν.

Ναμάτιον, τό. Ὑποκορ. τῆ, Νᾶμα. μικρὰ πηγὴ, ἢ ὀλίγον νερὸν ζεχάμβυον, βρυσίτσα.

Ναματώδης, εος, ὁ, ἡ. (νᾶμα, εἶδος) γεμάτος ἀπὸ πηγὰς, ἢ ἀπὸ νερὰ ζεχάμβυα.

Ναμέρτεια, ᾶ, Ναμερτὴς. Δωρικ. αὐτὶ, Νημερτὴς, ᾶ Νημέρτεια.

Νᾶν, Δωρικ. αὐτὶ, Ναῦν, τὸ καΐκι.

Νανίον, τό. (νανὸς) βρέφος, παιδάριον, νηπιον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Νανάζον, παιζόμβυον. ᾶ, αἱ πῶν κοράσιων νύμφαι-κύκλοι. Ὑποκορισ. τῆ, Νανὸς.

Νάννη, ἡ. ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Νανίνας, ὁ τῆ παιδὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. καὶ ἀλλαχῆ ἔχει, Γούνας. Ζήτ. Νούνες.

Νάνος, ὁ. ὁ πολλὰ μικρὸς ἄνθρωπος, ὅσις δὲν εἶναι μεγαλήτερος ἀπ' ἕνα μικρὸν παιδίον, ὁ παρὰ τοῖς Τύρκ. Τζιντζὲς. 2) Ἄρτος πλακωτὸς ἀπὸ τυρὸ ᾶ ἐλαῖα κατεσκευασζόμβυος. (τυρόπιτα). Ἀθήν. ὅθεν "Νανίσκοι πολύτυροι". παρ' αὐτῷ.

Νανοφυὴς, έος, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὁ ἐκ τῆ γήρως πῶν νάνων. ὁ τὸ εἶδος ᾶ τὸ σιάσημα πῶν νάνων ἔχων.

Νανώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῶ, Νανοφυὴς.

Ναξία λίθος, ἡ, πέτρα. Πίνδαρ. Ἴσθμ. ς'. 107. ἡ ἐκ τῆς νήσε Νάξε πέτρα, ἡ ἀκόνη. Coticula Naxia. Πλίνιος 36. 7. ᾶ 22.

Ναξιεργὴς, έος, ὁ, ἡ. (Νάξιος, ἔργον) ὁ ἐν τῆ Νάξῳ εἰργασμβύος-κατεσκευασμβύος-σκαλισμβύος.

Ναοδομία, ἡ. ἡ πῶν ναῶν οἰκοδομὴ-κατασκευή. Νικήτ. Χρον. Η'. 3.

Ναοποιέω, ῶ. ναὸς ποιῶ-οἰκοδομῶ. ἐκ τῆ

Ναοποιὸς, ὁ. ὁ ποιῶν-οἰκοδεμῶν τὸς ναός. ὅσις φροντίζει-ἐπιτρέπει εἰς τινὰ οἰκοδομὴν ἢ ἀνακαίνισιν αὐτῶν. Ἀεισοτ. Ῥητ. Α'. 14.

Ναοπόλος, ὁ. (πολέω) ὁ ὑπηρέτης πῶν ναῶν, νεωκόρος, ἱερόσκυλος. ἢ ὁ ἐν τοῖς ναοῖς ἐκποιῶν-καπηλῶν-κατοικῶν-συχνάζων. ὡς "Ναοπόλος μαῖτις". Ἀλκαῖος παρὰ Σξάβ. Θ'.

Ναὸς, ὁ. (νάω, ναίω) κατοικία. ἰδίως δὲ, Κατοικία

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κία Θεοῦ τινος. Τόπος ἐνθα ἵσταται ἢ ἡ εἰκὼν ἢ τὸ ἄγαλμα θεότητος τινος. Κλεινίας δέ φησι τὸν ναὸν ποτε εἰρῆσθαι Ἔνναιον, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὰς Θεάς. πευτὸν τοῦ, Σπικός.

Ναοφύλαξ, ακος, ὁ. ὅστις φυλάττει τὸν ναόν.

Νάπειον, τό. (νάπυ) τὸ Σινάπι. Νικήτ. Ἀλεξ. 430.

Νάπη, ἡ. ᾗ, Νάπος, τό. (νάω, τὸ ῥέω) κοιλὰς, τόπος χαμηλὸς μεταξὺ ὑψηλῶν κορυφῶν πέριξωθεν ὀρέων. τὰ ἐπάνω εἰς τὰ βυνὰ κακώματα μετὰ δενδρων. ὄρης κοίλωμα. ᾗ ἐντεῦθεν παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. Β'. 735. "κοίλη νάπη". καὶ Πλάτ. Νόμ. ς'. "Ὕδατα ῥέοντα ἐκ τῆς ὑψηλῶν εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὅσαι κοῖλαι". ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται δὶς τὴν λέξιν Νάπαι, ἐγγὺς τῶ "Σκοπιαὶ ᾗ ῥωῶνες ἄκροι". Ἰλιάδ. Θ. 557. καὶ Π. 300. Πίνδ. Ἰσθμ. Γ'. 30. "Νάπη κοίλη λέοντος". ὡς καὶ ἐν Πυθ. Ε'. 51. "Νάπος κοιλόπεδον". Θεόκριτ. Κ'. 39. "Λάτμιον νάπος". βενῶδες δάσος, βενόν. Ὁ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 997. ἔχει "Νάπαι πεζῶδες". ὅπω ἀπεναντίας τάσσει τὸ "Ὄρη δάσκια". καθὼς καὶ ἐν Ὀρν. 740. Τινὲς θέλουσιν ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι παρὰ Βίωνι Α'. 36. ᾗ Κοΐντ. Σμυρν. Γ'. 415. ᾗ τὸ Βάθος τῆς θαλάσσης, ᾗ τὰ ἐν αὐτῇ Σπήλαια, ᾗ Αἴγεα. Ἔτι δὲ ᾗ τὰ Λακώματα (κοιλώματα) ὅπου συνάγεται ὕδωρ βροχῆς, καὶ ἐπομβρίως πᾶς λίμνας. Ἰκρὰ Ξενοφ. κεῖται Νάπος, αὐτὶ τοῦ, Δάσος, ᾗ Νάπη, αὐτὶ τῆς Κοιλάς. Κύρ. ἀνάβ. Ε'. β'. 28.

Ναπτάλιος, "Ἡ ἐν Βαβυλῶνι γίνεται". Μαθημ. Παλ. σελ. 90. ὅπω τὰ αὐτόγραφ. Ναπάλιος, ἔχουσι, πευτὸν ἐσὶ τοῦ, Νάφθα. εἶδος ἐλαίου ἐκ γῆς ἀναβλύζοντος, Νέφτι.

Νάπυ, υος, τό. πευτὸν τοῦ, Σίναπι.

Ναρδίζω, εἶμαι ὅμοιος τοῦ Νάρδου, κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὸ ὀσμῶ, κ. τ. τ.

Ναρδῖνος, ίνη, ινον. παῦ ὅ,τι ἔγινεν ἀπὸ Νάρδον.

Ναρδίτης, ου, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Νάρδου ἢ μετὰ Νάρδου κατεσκευασμένος. ὡς "Ναρδίτης οἶνος". Καὶ ὁ τῇ Νάρδῳ ὅμοιος.

Ναρδῖτις, ιδος, ἡ. ἡ τῇ Νάρδῳ ὁμοία.

Ναρδολιπὴς, ές, ὁ, ἡ. (λιπέω, λίπος) ὁ χρισμένος-ἀλειμμένος μετὰ ναρδίνου ἐλαίου. Ἀθηναγ.

Νάρδος, ἡ. εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ ἄνθεων τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζετο τὸ εὐῶδες ἔλαιον. Ἔτι δὲ ᾗ αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔλαιον ἐκαλεῖτο Νάρδος. (Νάρδος πιστικὴ, τὸ καθαρὸν ᾗ ἀμιγὲς ἔλαιον αὐτῆς). τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς ἐκαλεῖτο, Νάρδι σάχυς, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ὅμοιον τοῦ ἀσάχυ, *Spica nardi*. τὴν γνησίαν Νάρδον περιεργάφει ὁ Διοσκορίδ. Α'. 6. ᾗ Πλίν. 12. 12. *Nardus*, Λατ. Κατὰ τὸν ἀναγραφὴν τοῦ Ῥόξβεργ (*Atlantik Researcher Vol. IV. n. 33.*) τοῦτο τὸ φυτὸ, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Valeriana jatamansi*, οἱ ἀπὸ τὸν κορμὸν αὐτῆς πολλοὶ κόκκοι ὠσπλοῦσι τὸ χρῶμα τοῦ ἀσάχυος. Τὸ φυτὸν ὅπερ Κελτικὴ Νάρδος, *Nardus*, καὶ, *spica celta* καλεῖται, Διοσκορ. Α'. 7. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου *Valeriana celtica*. τὸ δὲ, Νάρδος ὀρεινὴ, ἢ, Θυλακῖτις, Διοσκορ. Α'. 8. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου, *Valeriana tuberosa*. Ζήτ. ᾗ ἐν ταῦ, Φῦ.

Ναρδόσταχυς, ἡ. *Spica nardi*. Ζήτ. Νάρδος.

Ναρθηκία, ἡ. χαμηλόντι εἶδος τοῦ Νάρθηκος. *Ferulago*. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Ναρθηκίζω, (νάρθηξ, *ferula*) ἀδειδεύω καὶ στρεύτω τὸ ἄγμα (τζάκισμα) τῶ κοκάλω τῶ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς μὲ μικρὰ σανιδάκια. Ζήτ. Νάρθηξ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ναρθηκιῶντας, νάρθηξι πλήσσοντας. Δωσεκ. αὐτὶ, Ναρθηκιάω. Ζήτ. Ναρθηκισμός.

Ναρθήκιος, παρ' Ἀεσχ. ἀπὸ Ἀκεσῶν. "Ὄργανα Ναρθήκια". μουσικά τινα ὄργανα ἐκ Νάρθηκος κατεσκευασμένα.

Ναρθήκιον, τό. πευτὸν τοῦ, Νάρθηξ. ἀειθμ. 2.

Ναρθηκισμὸς, ὁ. (ναρθηκίζω) τὸ κτυπᾶν-δέρειν μετὰ Νάρθηκος. Γαλλ. Μεθοδ. ΙΔ'. 16. Διοσκορ. παραβ. 240. 2) Τὸ Ναρθηκίζειν. Μαθημ. Παλ. 25.

Ναρθηκοπλήρωτος, ὁ Αἰσχύλ. ἐν Προμηθ. 109. λέγει "Ναρθηκοπλήρωτον θησῶμαι πυρὸς πηγήν". τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμᾶ. διὰ τῶ, Τὴν ἐν Νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν. ἔσι δὲ πηγὴ τοῦ ἐκζωπυρήσεως (σκαμζυλίτρων) τῆς πυρὰς ἡ ἐντερώνη τοῦ Νάρθηκος, διότι φυλαττόμενον τὸ πῦρ ἐν αὐτῇ ποτὲ ἐκζωπυρεῖ - ἐκτινάσσει σκαμζυλίτρας.

Ναρθηκοφόρος, ὁ, ἡ. ὅστις φέρει-βαστᾶ ῥάβδον ἐκ Νάρθηκος, ὡς π. χ. αἱ Βάκχαι. Ξενοφ. Κυρκπ. Β'. γ'. 7. Ἐντεῦθεν παροιμία "Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι". Ὅσοι φορῶσι μακρὰ μάχαιραν δὲν εἶναι ὅλοι μάχιμοι.

Ναρθηκώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Νάρθηκος, ἢ αὐτῷ ὅμοιος.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ. καθ' Ἡσύχ. εἶδος φυτοῦ καλαμώδες ἐλαφρὸ. Ἔσι δὲ τοῦτο φυτόν τι ὑψηλὸν καὶ ἀκανθώδες, τὸ ὁποῖον ὁ κάλαμος πεπληρωμένος ἔσι γονάτων (κόμπων) ᾗ ἐντερώνης (ψύχης) ἔσωθεν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ ῥάβδος ᾗ βακτηρίας οἱ παιδαγωγοὶ διὰ νὰ παιδεύωσι τὰς παῖδας· οἱ χειράργοι διὰ νὰ δείωσι τὰ καταγμάτα (τσακισμάτα) κόκκαλα (*Obligare fermlis*) ᾗ εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐντερώνη ἐμπορεῖ τινὰς νὰ φυλάξῃ φωτίαν καθὼς ᾗ εἰς τὸν ἀσκαν. Λιν. *Ferula*. Γαλ. *La ferule*. Ζήτ. ᾗ ἐν τοῦ, Θύρσος. 2) Κιβώτιόν τι ἢ Κιβώτιον, ἐν ᾧ φυλάττουσιν ἀλοιφὰς-χρίσματα ᾗ ἰατρικά. Ἐν παρόμοιον πολύτιμον εὗρεν ὁ Ἀλέξανδρος μεταξὺ τῆς λαφύρων ἐν Περσίᾳ, ἐν ᾧ μετὰ ταῦτα κατέθεσε τῶν Ἀριστοτελικῶν διόρθωσιν τοῦ Ὁμήρου, ἥτις καὶ "Ἡ ἐκ τοῦ Νάρθηκος ἔκδοσις" ὠνομάσθη. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 8. καὶ Στράβ. ΙΓ. σελ. 594. Ἔτι, οἱ Ἰατροὶ ὠνόμασαν ᾗ τὰ βιβλία αὐτῆς, ἐν οἷς εἶχον σημειωμένα τὰ Ἰατρικὰ, Νάρθηκας, ᾗ, Νάρθηκια. 3) Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λέγεται ὅτε καὶ τὸ ἐκτὸς τοῦ καθολικοῦ μέρος.

Νάρκαφθον, τό. τὸ ὁποῖον ἄλλως ᾗ, Νάσκαφθον, λέγεται. ἔσι δὲ Ἰνδικόσιτις δύῶδης φλοιὸς, ὡς κάπνισμα (θυμίαμα) θηπήδιος. Διοσκορ. Α'. 22.

Νάρκαω, ῶ. φέρω εἰς νάρκην-φόβον-ἀκινησίαν. Ζήτ. ἐν ταῦ, Λάκαφθον.

Νάρκη, ἡ. ᾗ, Νάρκα, ἡ. (νὴ, ἀρκὴ, ἀλκὴ) πίκρωσις, ναυσθησία, ἀκινησία, ἀμωδίασμα, μυρμηκίασις, κράτησις, παραλυσία τοῦ σώματος ἢ μέλους τινός, ὅτις προξενεῖται ἢ ὑπὸ ψύχους, ἢ ὑπὸ φόβου ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ἀεισοφκ. "Νάρκη μὲ κατὰ "τὴς χειρὸς κατεχεῖται, ᾗ τὸ ξίφος ᾗ δύναμαι κατα- "χεῖν" - ἀμωδίασεν ἢ ὑπάδυη τὸ χέρι μου. 2) Καὶ ἰχθύς τις, *Torpedo*, τὸν ὁποῖον δύνῦς ἀφῆ τὸν ἐγγίξῃ τινὰς ἀμωδιάζει - καὶ μυρμηκίζει τὸ χέρι του. Ἀεισοτ.

Νάρκημα, τό. τὸ ὑποπίπτεσμα τῆς νάρκης, ὅ ἐσὶ, τὸ πάθος τῆς ναρκώσεως.

Νάρκησις, ὁ. πευτὸν τοῦ, Νάρκωσις.

Ναρκίσσινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ Νάρκισσα κατεσκευασμένος. Διοσκορ. Α'. "Ναρκίσσινον ἔλαιον".

Ναρκισσίτης, ὁ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Νάρκισσα, ἢ ὅμοιος αὐτοῦ. Διονύσ. Περιηγ. 1031. "Λίθος νάρ- "κισσίτης".

Νάρκισσος, ὁ, εἶδος φυτοῦ ὡραῖον ἄνθος ἔχων (Ζιμπε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πέλι, Τυρκ. Δακράκι). Θεόκειτ. Α'. 133. παρὰ δὲ Διοσκορ. Δ'. 161. καὶ Θεοφράς. Φυτ. Ἱσορ. ς'. 6. καὶ 7. Θηλυκ. ἡ Νάρκισσος. Λινν. Narcissus.

Ναρκόω, ῶ. (νάρκη) παυτὸν πῶ, Ναρκάω. Γαλην.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ἡ. Νευαρκωμένος, ἀμωδιασμένος, ἀναίσθητος.

Νάρκωσις, ἡ. (ναρκόω) τὸ ναρκᾶσθαι. παυτὸν πῶ, Νάρκη. ὅθεν

Ναρκωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ νάρκιλα ποιῶν - παρέχων.

Νάρξ, ἡ. ὅθεν Νάρκα, Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. 55. παυτὸν πῶ, Νάρκη.

Ναρὸς, ρὴ, ρόν. ῥοῦσος, ὑγρὸς, ποτός. "Κρουνὸς "ναρὸς ποτοῦ". τρεχάμενα νερὰ ἀπὸ βρύσεων. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Νῶ, τὸ ῥέω. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, Νηρὸν, καὶ Νερὸν, αὐτὶ, Ὕδωρ.

Νάρταλος, ὁ. πεπλεγμένοι ἀγγεῖον. Σχόλ. Ἀεισοφ. Σφὴκ. 672.

Νάρτη, ἡ. παρὰ Θεοφράς. Φυτ. Ἱσορ. Θ'. 7. κεῖται ἐγγὺς τοῦ, Νεῖρον, μεταξὺ τῶν Ἰνδικῶν ἀρωμάτων, ἀμφ. τινὲς ὅμως θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ, Νάρκαφθον.

Νάρω. Ζήτ. Θάω.

Νάσατο, Νάσθη, ἐκ τοῦ Νάω. Ζήτ. Ναίω. Ἰλ. Ξ. 119. "--"Αργεϊ ναίθη". ἀπῳκίσθη, ᾠκίσθη.

Νάσκαφθον. Ζήτ. Νάρκαφθον.

Νασμὸς, ὁ. (νάω) τὸ ῥέειν, ξέξιμον, ῥεῦμα, ὄμβρος, ῥοῦσις. ὅθεν

Νασμώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν πῶ, Ναμαπώδης, γῆ διϋγρες, ὑδατώδης, γεμάτη ὑπὸ βρύσεις καὶ νερά. Ἡσυχ.

Νάσσα, Ποιητ. αὐτὶ, Ἔνασα, ἐκ τοῦ Νάω, Ναίω.

Νάσσω, Μέλ. νάξω. παρ' Ἡσυχ. Θλίβω, Ὁμαλίζω· ἄρα ἡ κυρία τύπου σημασία εἶναι τὸ, Ἐπισωρεύω. καὶ ἰσοδυναμεῖ πῶ, Νέω, Νήσω, ὅθεν παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. "Νῆσαι πυρὰν". σωρὸν (ξακάδων) ξύλων ἁρὸς κάψιμον θυσίας τινὸς ποιῆσαι. Οὕτω καὶ τὸ Νάω, Νάσω, Νίκανδρ. Θηρ. 952. Καθ' Ἡσυχ. Νάξαι, παυτὸν πῶ Σάξαι, Βύσαι, Ὀδ. Φ. 122. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, Ἐπιάξαι, δηπακτῶσαι. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Ναστὸς, στερεὸς πεθλιμμένος, (δειζὸς), γεμάτος, πυκνός· τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ὁ Ἱππῶναξ αὐτὶ τοῦ, Στερεὸς, ἐξέλαβεν. "Νάττω τυ"τονὶ τὸν θύλακον". Ἐπίκτ. Ἀνέφ. 94. Ζήτ. ἐν τῷ, Καταναίσω, καὶ, Θάω.

Νάσης, ου, ὁ. (νάω) κάτοικος, ἐγκάτοικος, οἰκισής.

Νασσίσκος, ὁ. Ὑποκορεῖς. τῆς Νάσσος. μικρὸς πλακοῦς. Ἀθήν. ς'.

Ναστοκόπος, ὁ. (κόπτω) ὅσις κόπτει τὸν ναστὸν (τὸν πλακοῦντα).

Νασσὸς, σὴ, σὸν. πυκνὸς, στερεὸς, πεπηγὼς, (πηχτὸς) πλήρης, μεστός. μὴ ὑπόκενος, μὴ κένος, π. χ. "Κάλαμος νασσός". Διοσκορ. ἐξαιρέτως δὲ Πλακοῦς τις (πάττε) ξηρὸς - σφιχτὸς, μὴ μαλακὸς δηλ. καὶ φύσκωτος. Ἀεισοφ. Πλοῦτ. Ζήτ. Νάσσω. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ζυμίτης ἄρτος.

Νασσότης, ἡ. πυκνότης, στερεότης. Σιμπλίκ. εἰς τὰ Φυσικ. τοῦ Ἀεισοτ. Α'. σελ. 18.

Ναστοφαγεῖν, ναστὸν-πλακοῦντα ζώγειν. ἐκ τοῦ

Ναστοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ ναστὸν-πλακοῦντα ζώγων. καθόλα δὲ παρὰ Παυσαν. Ἀρκαδ. ΜΒ'. Ὁ ἄρτον ζώγων, (ψωμοφάγος).

Νάττω. Ζήτ. ἐν τῷ, Νάσσω.

Ναυαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ναυαγὸς) ναυάγιον πάσχω, (καραβοτσακίζομαι). ἔληπται δὲ καὶ πάσης δυσχερείας καὶ βλάβης. ὅθεν

Ναυαγία, ἡ. ἡ φθορὰ τοῦ πλοίου διὰ τῶν ξηρῶν. (καραβοτσάκισμα). παυτὸν πῶ, Ναυάγιον. Πλούταρχ.

Ναυάγιον, τὸ. λειψανον, μέρος τι τοῦ ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων εἰς τοὺς ξηρὰν πεσόντος καὶ συντριφθέντος πλοίου. (ξύλον ὑπὸ καραβοτσακισμένον, ῥιγμένον ἔξω καΐκι), ἢ καὶ αὐτὸ τὸ συντριφθὲν-πεσμένον ἔξω πλοῖον.

Ναυαγὸς, ὁ. (ναῦς, ἀγνύω) ὁ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπολλύμενος, ὅσις ἐναυάγησε ποτὲ ἔπαθε ναυάγιον, (ὅσις ἐκαραβοτσακίσθη, ἔπεσεν ἔξω εἰς τοὺς ξηρὰν ὑπὸ τῆς φορτούνας), τοῦ ὁποίου ἡ ναῦς (τὸ καράβι) διεφθάρη-ἔπεσεν ἔξω. Ὁ Εὐφορίων Ἑλλάδιος χρησμάθεια, σελ. 14. μεταχειρίζεται τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Ὁ τοὺς ναῦν ἄγων, ὑποσὶ λέγων ὡσεὶ τῷ Ἰάσονος "Ναυσ"γὸν (λέγουσιν αὐτὸν), ὅπερ ὁ ναυαγησόπτε μᾶλλον, "τὸν δὲ ναυῶ ἄγοντα δηλοῖ".

Ναυαρχέω, ῶ. εἶμαι ναύαρχος.

Ναυαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ναυάρχου.

Ναυαρχὶς, ἡ. ἡ ναῦς, τὸ πλοῖον (καράβι) τοῦ ναυάρχου. ἡ παρὰ Τούρκ. Καπετανία.

Ναυαρχίται, οἱ. αὐτὶ, Ναύαρχοι. ἀμφ.

Ναύαρχος, ὁ. ὁ ἄρχων τῶν ναῶν. ὁ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Ἀρμιράλις, καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καπετὰν πασιᾶς, λεγόμενος· ὁ ἐστὶν, ὅσις ἔχει ὑπὸ τοὺς ὀφσιάλους τὸν σόλον (φλότιαν-ἀρμάδαν τινά). Λέγεται ἔτι καὶ μεταφορικῶς, ὁ τοιοῦτος καὶ ἀρχηγὸς πλοίου τινός, ὁ Καπετάνιος, Καραβοκύρης.

Ναυβάτης, ου, ὁ. (ναῦς, βάω) παυτὸν πῶ, Ναύτης, πλοίου ἐπιβάτης. Σοφοκλ. Αἴ.

Ναύδετον, τὸ. (δέω) χοινίον δι' οὗ δένουσι τὴν ναῦν. Παλαμάει. Εὐειπ. Τραχ. 811.

Ναυηγὸς, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ναυαγός. Ὅμηρ. Βαῤῥ. 93.

Ναυκληρέω, ῶ. κῶμαι - ἔχω ναῦν καὶ δίδω αὐτὴν μὲ τὸ ἐνοίκιον (κυρᾶ) εἰς ἄλλον τινὰ, μεπε Γενικ. καὶ Αἰτιατ. "Ἦν Τβλήσιος ἐναυκλήρει". Δημοσθ. 2) Αἰτιᾶ τοῦ Ναυτίλλομαι, ἐσημείωσ. ὁ Ἡσύχιος ἕκτινος Ποιητοῦ. Ζήτ. Ναύκληρος. 3) Καὶ τὸ οἰκίας διατρόζειν. συνοικίαν δὴ μισθῷ λαμβάνειν καὶ διοικεῖν αὐτὴν". "Ἡ ἐναυκλήρει συνοικίαν αὐτῷ". "Ὅτις ἐδιοικήσε τὸν οἶκον αὐτῷ, καὶ ἔδιδεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐνοίκιον, ὁ ἐστὶ. Αὖτη ἔλαβε ὅλην τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἐπάνω της μὲ τὸ ἐνοίκιον, καὶ ἔπειτα ἔδιδε τὰ οἰκήματα (τὰ δωμάτια, ὀντάδες) αὐτὰ μὲ τὸ ἐνοίκιον καθ' μέρος εἰς ἄλλες ἀνθρώπους, λαμβάνουσα πρὸς ὄφελός της τὸ κέρδος ἀπ' αὐτῶν. Ἰσαῖος 134. "Ναυκληροῦν "πόλιν". Αἰσχύλ. 658. ὠφελεῖν, φροντίζειν τῆς πόλεως. Ὁ Σχολ. ὅθεν

Ναυκληρία, ἡ. ὁ βίος καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυκλήρου. 2) Καὶ ἡ ναῦς (τὸ καράβι) τοῦ ναυκλήρου. Εὐειπ. Ἑλ. 1535.

Ναυκλήριον, τὸ. ἡ ναῦς τοῦ ναυκλήρου. Ῥῆσ. 233. Ναυκλήεια, αὐτὶ, Ναυσάθμους.

Ναύκληρος, ὁ. (ναῦς, κλῆρος) ὁ κύριος ἢ ὁρισμὸς τῆς νεώς, ὅσις δίδει ταύτην καὶ τὸν ναύσαθμον αὐτῆς τοῦτ' μὲ τὸ ἐνοίκιον. 2) Ὁ κύριος ἢ ὁρισμὸς οἱουτινὸς ὅσις δίδει τὰ οἰκήματα ἢ δωμάτια αὐτὰ μὲ τὸ ἐνοίκιον εἰς ἄλλες (ὅσις ἐνοικιάζει τὰς ὀντάδες-καμάρας τοῦ οἴκου τε). καὶ ἐντεῦθεν "Ναυκληρώσιμοι εἰ"γαι". παυτὸν πῶ, Παιδοχεῖα. 3) Ὁ Σοφοκλ. εἶπεν ἔτι "Ναύκληρον πλάτιον". αὐτὶ τοῦ, Ναυτικὸν. Ὁ Φώτ. ἔχει "Ναύκληρος ὁ τῆς νεὼς κύριος ἢ ὁ ὁπλέων αὐτῆς δηλ. τὸ τὰ ναῦλα λαμβάνων. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, Διοικῶ.

Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ. ὅσις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοικιάσῃ τινάς. Ζήτ. καιωτήρια.

Ναυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ναυκράρια, τά. κατ' Ἀμμών. τὰ ἀρχεῖα τῆς Ναυκράρων.

Ναυκραρία, ἡ, ταυτὸν τῇ μετὰ ταῦτα Δῆμος. Ζήτ. Ναύκραροι.

Ναυκραρικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκων εἰς τὸν ναύκραρον ἢ εἰς τὴν ναυκρατείαν.

Ναύκραροι, οἱ. εἰσὶ οἱ αὐτοὶ, οἵτινες ἄλλως Ναύκλαροι, καὶ ἐσφαλμένως Ναύκαροι, γεγράφονται. Εἰς τὴν Ἀττικὴν Διάλεκτον ἴσῳ τὸ Ναύκραροι, ᾗ Ναύκλαροι, σὺν ᾗ τὸ αὐτὸ, καθὼς παρ' αὐτοῖς τὸ Γλῶσσαργος, ᾗ Κεφαλαργία, αὐτὶ τῦ, Γλῶσσαλγος, καὶ Κεφαλαλγία, κ. τ. τ. Καθόλκ δὲ ἦσαν οἱ Ναύκραροι ὑπὸ τῦ Κλεισθένες ᾗ Σόλωνος πολιτικῆς κατασκάσεως τῆς Ἀθηνῶν, ὁπότε ὅλον τὸ πλῆθος διηρημένον ἰσῳ εἰς τέσσαρας φυλὰς, ἐκεῖνοι, οἵτινες μετὰ τὴν ὑπὸ τῦ Κλεισθένες διαίρεσιν τῦ λαῦ εἰς δέκα φυλὰς, Δήμαρχοι, ὠνομάσθησαν. Ἡ κυρία ῥῆσις τύτων φέρεται παρ' Ἡροδότ. Ε'. 71. ὅπε "Οἱ φρυτάνεις τῆς Ναυκράρων", εἰσὶν οἱ αὐτοὶ δικηταὶ, τὰς ὁποίας ὁ Θεκυδίδ. ἐν Λ'. 126. "Ἐννέα ἄρχοντες" καλεῖ. Εἰς τὴν παλαιὰν τῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῆς πολιτῆς ἦσαν τέσσαρες Φυλαὶ, καὶ ἄλλοι τόσοι Φυλοβασιλεῖς. κάθε Φυλὴ ἐσυνίστατο ὑπὸ ξε' Τριττύας, καὶ ὑπὸ δώδεκα Ναυκρατείας, ἐξ ὧν ἑκάστη εἶχε τὸν Ναύκραρον αὐτῆς. Ἄρα, ὅλαι ἦσαν τεσσαράκοντα ὁκτὼ Ναυκρατείαι, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἀειστοτέλης παρὰ Φωτίῳ Λ. "Ναύκραροι, τὸ παλαιὸν Ἀθηναίοις οἱ νῦν Δήμαρχοι ᾗ οἱ "ἐκμισθῶντες τὰ δημόσια". ᾗ ἐπομβρίως "Ναυκρατεία, τὸ πρότερον ἔτως ἐκάλεν, Ναυκρατεία, ᾗ, Ναύκραρος. Ναυκρατεία μὲν ὁποιόυν ἡ Συμμορεία, καὶ ὁ δῆμος. Ναύκραρος δὲ, ὁποιόυν ὁ Δήμαρχος, Σόλωνος ἔτως ὀνομάσαντος, ὡς ᾗ Ἀειστοτέλης φησί. Ἐν τοῖς νόμοις δὲ αὖτις Ναυκρατείας ἀμφισβητῆ, ᾗ τὰς ναυκράρως τὰς κατὰ Ναυκρατείαν. Ὕστερον δὲ ὑπὸ Κλεισθένες δῆμοι εἰσὶ, ᾗ Δήμαρχοι ἐκλήθησαν ἐκ τῆς Ἀειστοτέλης πολιτείας, ὃν τρόπον διέπεξε τὴν πολιτείαν ὁ Σόλων. Φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες, καθάπερ πρότερον ᾗ Φυλοβασιλεῖς τέσσαρες. Ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν τεσσαρακονταμυῖαι Τεττύες μὴν ξε', Ναυκρατείαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάστην. Ὁ Κλεισθένης ἐν τῇ τείτῃ φησὶν, ὅτι Κλεισθένης δέκα φυλὰς πεποιήσαντος αὐτὶ τῆς τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διανεμηθῆναι. αὐτὸς δὲ ἑκάλεν Ναυκρατείαν, ὥσπερ νῦν ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλῦσι Συμμορείας. Οἱ Φυλοβασιλεῖς ἐφρόντιζον κυρίως περὶ τῶν δημοσίων θυσιῶν τῆς φυλῆς, καθὼς ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η'. 111. ἀναφέρουσι. Δευτέρα δέ τις διαίρεσις τῆς Φυλῆς, ὠνομάζετο τὰ Ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἦσαν ξία, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι (παρ' Ἡσύχ. Ἀγροιῶται) ᾗ οἱ Δημιοργοὶ, καθὰ τὸν Πολυδεύκ. Η'. 111. Κάθε Ἔθνος περιεῖχε τεσσάκοντα ἄνδρες, ἡ Τεσσαράδας· ἐπειδὴ ᾗ κάθε ἄνδρες εἶχε ξεκόσιοι μέλη, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Γενῆται ᾗ Ὁμογάλακτες, ἐκαλοῦντο ἔτσι τινὲς ἀναφορᾶς ἕνεκεν εἰς τὴν ξε' αἵματος συγγένειαν. Ἡ δὲ τείτη διαίρεσις τῆς Φυλῆς, περιεῖχε τὰς Φρατρείας. Ἀλλ' ἐπὶ τὸν τρόπον διαίρεσιν ἐπανιτέον. Οἱ Ναύκραροι εἶχον ἐκείνην τὴν ἰδίαν φροντίδα εἰς τὰς Ναυκρατείας, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα εἶχον καὶ οἱ Δήμαρχοι εἰς τὰς Δήμους, ὅ ἐστι, Τὰς εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχείριζον ὅτοι ᾗ τὰ ξε' αὐτῆς ἀναλάμβανε· ἐσυνάζον τὰ κοινὰ δουλήματα ὑπὸ τὰς δήμους καὶ τὰ παρέδιδον εἰς τὸ Κοινὸν τῆς διοικήσεως. Ἐκτὸς τύτων, ἑκάστη Ναυκρατεία ἔφερνε νὰ δόσῃ ἕνα δύο ἱππεῖς ᾗ μίαν ναῦν, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα των. ᾗ ἐναυπήγει, κατὰ Πολυδεύκιον, φορτηγὸν καὶ τὸ σῖτον

Ναυκρατεία. Ἄρα, ἐγνώσεσθαι ὅτος τὴν ἀρχὴν τῦ ὀνόματος τύτε ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐκφράσει Ναύκραρος, αὐτὶ, Ναύκλαρος. Ὅτι δὲ ὁ Κλεισθένης ἀντὶ τὸ τῆς δέκα Φυλῶν, ὄνομα εἰσήγαγε ᾗ τὸ, τῆς Δήμων, ᾗ Δημάρχων, αὐτὶ Ναυκρατείαι. καὶ Ναύκραροι, ὑποδεικνύει ὁ Ἀειστοτέλ. καὶ παρ' Ἁρποκρατίωνι ἐν Λ. Ναυκρατεικὰ, ᾗ, Δήμαρχος, ᾗ ἐξῆς παρὰ τῆ Σχολ. Ἀειστοφ. Νεφ. 37. ὅπε καὶ αἱ ὑπάσιαι ᾗ τὸ ἐπάγγελμα τῆς Δημάρχων ἀκειβῶς φερεζάφεται, ὅπε παραβλητέον τόν τε Ἡρόδοτ. ε'. 66. καὶ 72. ᾗ Δημοσθεν. κατὰ Μακαρτ. σελ. 1069.

Ναυκρατέω, ῶ. (ναῦς) κρατῶ-κυριεύω τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καράβια. εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης ἀφ' τῆς νεῶν. Νικῶ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ πολὺς ναῦς. Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. β'. 6. παθητικ. ὕστερ.

Ναυκράτης, ες, ὁ, ἡ. ὁ χερσὶ κρατῶν τὴν ναῦν. ὅσις μὲ τὰς ναῦς νικᾷ εἰς τὴν μάχην τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχει τὴν ἀνωτέραν δύναμιν, ἤτοι εἶναι κύριος τῆς θαλάσσης. Καὶ ὁ μὲ τὰς ναῦς ἢ μὲ τὸν στόλον κατακυριεύων μέρος τι τῆς θαλάσσης ἢ λιμένα τινα. Ἡρόδοτ. Ε'. 36. "Ὅκως Ναυκράτεες τῆς θαλάσσης ἔσονται". Ζήτ. ᾗ ἐν τῷ, Ναυτοκράτωρ, ᾗ Ναυκράτωρ.

Ναυκρατικὸς, κὴ, κόν. (ναυκρατέω) ὁ αὐτήκων εἰς τὸν Ναυκράτην, ἢ εἰς τὸ Ναυκρατεῖν.

Ναυκρατία, ἡ. νίκη εἰς τὴν θάλασσαν, κατακυριεύσις τῆς θαλάσσης ἀφ' τῆς νεῶν. καὶ ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ κερδαλέα μάχη.

Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ Ναυκράτης, Ἡρόδοτ. ε'. 9. καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἑαυτῦ ἀφ' ἡσίαν ναῦς ἔχων, (καραβοκύρης) ὁ πρωεὺς ἢ πρῶτος τῆς νεῶν. Καπετάνιος, Ἀρμυράλιος. Σοφοκλ. Φιλ. 1072.

Ναύλα, ἡ. Ζήτ. Νάβλα.

Ναυλολογέω, ῶ. (λέγω, ναῦλον) ἀπαιτῶ-ζητῶ-συναζω τὸ ναῦλον.

Ναῦλον, τό. ᾗ, Ναῦλος, ὁ, ὁ μισθὸς ἢ πληρωμὴ τὴν ὁποίαν δίδει τινὰς εἰς τὴν ναῦν (εἰς τὸ καίκι) ἢ ἀφ' τὸν ἑαυτόν τε ὁπότε ἀπ' ὅλα μέρος περνᾷ εἰς ἄλλο ἀφ' τῆς πλοίε, ἢ ἀφ' πραγματείας, τὰς ὁποίας φέλλει ἢ φέρει εἰς ἄλλο μέρος. ὡς ᾗ ἐν τῇ σιωπῇ. "Ἡμᾶς τὸ ναῦλον φρεσεείσαθαι". μᾶς ἀπατῶσι-γελῶσι ἀφ' τὸ ναῦλον. Δημοσθ. 2) Ναῦλον, αὐτὶ τῦ, Ναῦλα, ἡ. ἀμφ.

Ναυλοχέω, ῶ. Οὐδετ. εἶμαι εἰς τὸν ναύλοχον-εἰς τὸν λιμένα, ἢ κεῖμαι μετὰ τῆς πλοίων εἴς τινα ἄλλον ἀσφαλῆ τόπον πρεσμβίων δύκαιρίαν ἀφ' νὰ ξέλθω ἐκεῖθεν· ἢ φυλάττω καιρὸν ἀφ' νὰ ἐφορμήσω κατὰ τῦ ἐχθρῦ. Θεκυδ. ᾗ ἐνταῦθον μετὰ ταῦτα Ἐνεργητ. αὐτὶ τῦ, Ἐνεδρεύω, παραφυλάττω τὰς ναῦς τῦ ἐχθρῦ εἰς λιμένα ἢ ὅρμον τινα. (μπλοκίρω, μπλοκάρω). 2) Ὑποδέχομαι τὰς ναῦς εἰς τὸν λιμένα. Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. ὕστερ.

Ναυλοχία, ἡ. ἡ πρᾶξις τῦ ναυλοχεῖν.

Ναύλοχον, τό. ταυτὸν τῇ Ναύλοχος. ἀμφ.

Ναύλοχος, ὁ, ἡ. Ἐπιθέτ. παρ' Ὁμήρ. "Λιμὴν "ναύλοχος". ἐκ τῦ Ναῦς ᾗ Λέχος, ἢ Λόχος. λιμὴν τις ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσιν ἢ κοιμῶνται, ὅ ἐστιν, ὅπε διώκονται τὰ πλοῖα νὰ σαθῶσιν ἥσυχα ὑπὸ τὰς αἴμνες. Ἔτι δὲ καὶ κάθε τόπος ὅπε διώκονται νὰ σαθῶσι πολεμικὰ πλοῖα ἀφ' νὰ ἐνεδρεύωσι τὸν ἐχθρόν. Εἰλοπ κεῖται καὶ Οὐσιασικ. Κατὰ τὴν τρώτην σημασίαν ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Ναύσταθμος. Ὁ Σοφοκλ. λέγει. "Ναύλοχα λιμένα". αὐτὶ τῦ, Ὁρμὰ, εἰς τὸν ἀσφαλέστατον πλησίον τῦ λιμένος δύεισκόμβρα.

Ναυλόω, ῶ. ναυλόνω. "Πλοῖον ναυλῶ". δίδω τὸ πλοῖον μὲ τὸ ναῦλον. Ναυλῶμαι. λαμβάνω πλοῖον μὲ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μὲ τὸ ναῦλον. Πλούταρχ. Προβλ. συμπ. ζ'. ς'. Πολύβ. λά. 20.

Ναυμαχέω, ῶ. (ναῦς, μάχη) μάχομαι-πολεμῶ μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν. κάμνω πόλεμον εἰς τὴν θάλασσαν. Ξενοφ. "Ναυμαχεῖν τινί".

Ναυμάχης, ου, ὁ. παυτὸν τῆ, Ναυμάχος.

Ναυμαχητήριον, (ἐκ τοῦ Μέλ. Ναυμαχέω) εὔχομαι-ἐπιθυμῶ-ἀγαπῶ ἵνα Ναυμαχήσω. Πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχω.

Ναυμαχία, ἡ. ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐξ ἀφῆς νεῶν μάχη. πόλεμος μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν.

Ναυμάχιον, τὸ. ἡμαρτημ. αἰάγν. ἐκ τοῦ Σειδα, αὐτὶ, Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος, ὁ. ὅσις μάχεται μὲ τὰ καράβια. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆφ, ἢ ἐξ ἀφῆς τῶν νεῶν μαχόμενος. θαλάσσιος μαχητής.

Ναύμαχος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. "Ναύμαχα ξυσά". παυτὸν τῆ "Δόρατα ναύμαχα" τοῦ Ἡροδότ. Δόρατα (ἐντατέα) ἐπιτήδεια ἐξ ἀφῆς τὰς θαλασσίους πολέμους. ἤτοι τὰ αἰτήκοντα εἰς ναυμαχίαν· ἦσαν δὲ παῦτα μακρὰ ὥςε ὑπὸ τῶν νεῶν ἐδιώκοντο μάχεσθαι.

Ναυπηγέτης, ου, ὁ. παυτὸν τῆ, Ναυπηγός. Λυκόφρ. 873.

Ναυπηγέω, ῶ. (ναυπηγὸς) πηγνύω-φκιαλώ καράβια.

Ναυπηγητὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Μαιέθ. παυτὸν τῆ, Ναυπηγός.

Ναυπηγησία, ἡ. παυτὸν τῆ, Ναυπηγία. ἀμφ.

Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ. (ναυπήγησις) ὁ αἰτήκων ἢ ὑπαίδειος-χρήσιμος ἐξ ναυπηγίαν.

Ναυπηγία, ἡ. ἡ πῆξις νεῶν ἤτοι τὸ φκιάσιμον τῶν καραβίων. ἡ ἐπιμασία τοῦ σόλα. ὄζεν

Ναυπηγικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτήκων ἢ ὑπαίδιος εἰς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον, τὸ. τόπος ἐνθα καπισκευάζονται τὰ καραβία. (ἀρσαναῖς).

Ναυπηγὸς, ὁ. (πηγνύω) ὅσις καπισκευάζει καράβια.

Ναυσίπορος ἀκτὴ, ὁ, ἡ. (πόρος, ναῦς) Αἰσχύλ. Εὐμεν. παυτὸν τῆ, Ναυσιπέραπος ἀκτή.

Ναυρὸς, παρ' Ἑλλαδίῳ Χρησομ. ἑλαφρόγνωμος ἄνθρωπος. (αὖρα). ἐκ τούτου φαίνεται προέκυψε ἡ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, Ναῦρα ἢ Ναυρὶν, ὄγκος, φύσκωμα, ὑψηλεφροσύνη, ἢ Ναυείζειν, καταμωκᾶσθαι, διότι ὁ ὑψηλόφρων, καὶ ὑπερήφανος, ὑβείζει καὶ ὠκειπαίζει τὰς ἄλλας.

Ναῦς, ἡ. Ἰωνικ. Νυῆς. Γωνικ. ναὸς, νεὸς, ἢ Ἀττικ. νεὼς, Ἰωνικ. νηός. Δωτικ. νηΐ. Αἰτιατ. ναῦν. Πληθυντ. Ναῦς, πές. ἢ Ποιητ. νέας. Ὄνομ. πληθυντ. Νῆες, καὶ Ἰωνικ. νηῦς. Γωνικ. νεῶν, Δωτικ. ναυσὶ, ἢ Ἰωνικ. νηυσὶ. τὸ μεγάλον πλοῖον, τὸ Καράβιον. ἐξι δὲ τοῦτο καπισκευή τις ἐκ ξύλων ἢ σανίδων συνευφιγμένων εἰς ἰδιαίτερον τι σχῆμα, καὶ ἔζωθεν μετὰ πίσσης ἀλειμμένον, ὑπαίδειον εἰς τὸ μεταφέρειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος τὰς θαλάσσης καὶ ἄλλα ποικίλων ἀνθρώπων καὶ φορτίων ἀπ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο. παρ' Ὁμήρ. Παράγεται ἐκ τοῦ, Νάω, ὁ Μέλ. Νάσω, ἐκ τοῦ Ναῦω. τοῦτο δὲ τὸ Νάω, Ναῦω, εὑρεῖν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ ἕτερος τις χηματισμὸς, ἐκ τοῦ Νέω, Νεύω, Νεύσω, ἐξ ἧ γίνεται ἢ τὸ Νῆσος ἢ Νῆττα. Ὅτι δὲ τὸ Νάω, σημαίνει οὐχὶ μόνον τὸ Ῥέειν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ Πλέειν, Κολυμβᾶν, δηλοῦσι τὰ ἐκ τοῦ, Ναῦς, καὶ, Ναύτης, μετὰ τῆς παραγωγῆς αὐτῆφ.

Ναυσθλόω, παυτὸν ἐστὶ τῆ, Ναυσολέω, κατὰ συναλοιφὴν, διαφέρον μόνον κατὰ τὸν χηματισμόν. Ἀ-

εσοφ. Εἰρ. 126. καὶ Εὐριπ. ἐκ τοῦ Ναῦθλον, ναῦλον. Ἡσύχ.

Ναυσία, ἡ. νόσος τις γινομένη εἰς τὰς πλέοντας ἐν πλοίῳ τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐστὶ, Κλίσις τοῦ ἐμετὸν μετὰ ζάλης τῆς κεφαλῆς, ἐμεσία, καθόλα δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἀηδία, Ἀναγδία, βδελυγμός.

Ναυσίασις, ἡ. ἔμεσις, κλίσις τοῦ ἐμετὸν. ἐκ τοῦ

Ναυσιάω, ῶ. ναυσίαν πάσχω, κλίσιν ἔχω τοῦ ἐμετὸν, (ἀναγδιάζω, γυρίζει ἡ καρδία μὲ νὰ ξεράσω) ἀηδίαν ἢ ἀναγδίαν ἔχω, καθὼς π. χ. ἐκεῖνοι εἰς τὸ πλοῖον τοὺς ὁποίους πιάνει ἡ θάλασσα.

Ναυσίβιος, ὁ. ὁ ἐν τῇ πλοίῳ ζῶν ἐκ τοῦ πλοίου (ὑπὸ τὰ κέρδη αὐτοῦ) ζεφόμβυρος-ζῶν. Ἀλκίφρ.

Ναυσίδρομος οὖρος". Ὀρφ. "Τμ. ὁ τροξενῶν τὴν κίνησιν ἤτοι τὸ πλοῦσιμον-τὸν δρόμον τοῦ πλοίου.

Ναυσίκλειτος, ἢ, Ναυσίκλυτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ἀφῆς νεῶν ἢ τοῦ πλουσίμαπος αὐτῆφ εἰς τὴν θάλασσαν περίφημος. ὁ ὡςεὶ τὴν θάλασσαν ἢ καπὶ τὰς ναῦς εὐδόξος. ἐν Ὀδυσ.

Ναυσιόεις, όεσα, όεν. ὁ ναυσίαν ἔχων. ἀμφ.

Ναυσιπέδη, ἡ. χοινίον τῆς νηὸς, καραβοχοίνιον, γόμμα. κυρίως δὲ, Δεσμὸς τῆς νεώς. Λακιαν. Λεξίφ.

Ναυσιπέρατος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῆ, Ναυσίπορος. ἐκ τοῦ Περάω. Διον. Ἁλικ. γ'. 44.

Ναυσίποδες, καὶ, Ναύποδες, οἱ. (πῦς, ναῦς) παρὰ Ποιηταῖς καλῶνται οἱ ἐγκάποικοι τῆφ Νήσων οἱ νησιῶται. ἐπειδὴ ἢ αὐτοὶ ἀλλέως δὲν δύνανται νὰ ὠφεπαίσωσιν ἤτοι νὰ ὀξελθωσιν εἰς τὴν ξηρὰ, εἰμὴ ἐξ ἀφῆς τῶν πλοίων.

Ναυσίπομπος, ὁ, ἡ. (πομπὴ) Ἐνεργητ. ὁ πέμπων ἤτοι συνξοφόλων τὴν ναῦν. "Αὖρα ναυσίπομπος". ὁ καπὰ συνήθειαν φυσῶν ἄνεμος, ἤτοι συνήθμενος. 2) Παθητικ. ὅσις ἐξάλθη εἰς τὴν ναῦν, ἤ μετὰ τοῦ πλοίου πεμπόμβυρος-πλέων.

Ναυσίπορος, ὁ, ἡ. (πόρος) ὁ ὑπὸ νηῶν περαιόμβυρος. ὅσις πλέεται ὑπὸ νηῶν. εἰς τὸν ὁποῖον διώκονται νὰ πλεύσωσι καράβια. 2) Ὁ ἐξ ἀφῆς τῶν πλεόντων-ταξειδεύων, ναύτης, ἢ ὑπβάτης. Εὐριπ.

Ναυσίσονος ὕβρις". Πίνδαρ. Πύθ. ά. 140. ὕβρεις μετὰ σκοπῆς ἕνεκεν τῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ δυσχίας.

Ναυσιφόρητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς νηὸς φερόμβυρος· τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἢ φέρει τὸ καράβιον, ὑπβάτης ἢ ναύτης. Πλούταρχ.

Ναυσίωσις, ἡ. παυτὸν τῆ, Ναυτίωσις.

Ναύσαθμον, τὸ. καὶ, Ναύσαθμος, ὁ, ἡ. τόπος, μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ ὅπου ἴσανται τὰ καράβια. τύπον λιμένος ἐπέχων, ἔνθα εἰσερχόμενα τὰ καράβια διώκονται νὰ σαθῶσιν ἤτοι νὰ ἀραξωσι. Ζήν. ὁ Ναύλοχος.

Ναυσολέω, ῶ. ναῦν σέλλω, σέλλω εἰ καράβια. Μιτάφρασ. "Τὸ πτέρυγε ποῖ ναυσολεῖς". Ἀειτοφ. ποῖον μέρος διδυθύσεις-κινεῖς τὴν πτέρυγά σου; ὡς τὸ τῆς σωσθείσας "Ε! Πῦ τὰ ἐκρύμνισες; ὅπερ ἐστὶ, Πῦ ἔχεις καπὲ νὰ ὑπάγῃς; "Ναυσολεῖν τὴν πόλιν". Εὐριπ. αὐτὶ τοῦ Διοθύνειν, διοικεῖν. 2) Στέλλω-πέμπω ἐξ ἀφῆς τινὸς, συνξοφόω-φέρωτι εἰς τὸ καράβιον. "Ναυσολοῦμαι φέρομαι εἰς τὸ καράβιον". ἢ Μέσως, πλέω, ταξιδεύω-φέρω ἐμαυτὸν μετὰ τοῦ πλοίου. 3) Ναυσολῶ, Οὐδέτερ. πλέω-ταξιδεύω μὲ τὸ καράβι. Καθόλα δὲ αὐτὶ τοῦ, Πορεύομαι, ὑπάγω, βαδίζω. "Ἵπποισιν ἢ κύμβαις "σι ναυσολεῖς χθόνα". αὐτὶ, Διὰ χθόνα. Πλάτ. Λακιαν. "Ναυσολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον". ὑπάγειν, Ἀρτέμιδ. "Ὁ τῆς φθιμβύνης ναυσολέων ἐβολός". ὁ ναύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νάλκητε ἀ. 235. ὁ παραπέμπων - σέλλων τὰς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδλιν ὀβολὸς, ὁ ναῦλος, δηλ. ὅθεν
Ναυσόλημα, τό. Εὐσεπ. Ἱκέτ. 209. τὸ δεῖ τῆ πλοίᾳ κομιδεύ. τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ πλοῖον. ἔτι δὲ ταυτὸν τῇ, Ναυσολία, ἡ. τὸ σέλλειν - σιωζοφδεῖν, ἢ πλέειν - ὁδοιπορεῖν - ταξειδεύειν - ὑπάγειν μὲ τὸ καράβι. πλοῦς, ναυτιλία.
Ναυσόλος, ὁ, ἡ. ὁ ναυῶ σέλλων - φέρων - ἄγων.
Ναύσολος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπὶ τῆ πλοίᾳ φερόμβυος-θαλασσοπόρος - ναύτης, ἐπιβάτης.
Ναυστιβάτης, ου, ὁ. αὐτὶ, Ναῦς καὶ βάτης. ὁ θέλων διαπεράσαι θάλασσαν τινὰ καὶ μὴ ἔχων τὸν ναῦλον, ὑπηρετεῖ ἐν τῇ πλοίῳ ὡς ναύτης.
Ναύτης, ου, ὁ. ὁ ἐν τῇ πλοίῳ ὑπηρετῶν. (γεμιτζῆς, Τυρκ. μαρινέρος, Ἰταλικ.). καὶ ὁ ἄγων τὴν ναῦν, ὁ τὸ πλοῖον διοικῶν. καὶ ὁ πλέων - ταξειδεύων μὲ τὸ πλοῖον. παρ' Ὁμήρ. ἐκ τῦ Νάω, ταυτὸν τῇ, Νέω, πλέω. Ζήτ. Ναῦς. τὸ Θηλυκ. Ναῦτις, ἡ. παρὰ Πολυδ. ἡ. 190.
Ναυτία, ἡ. ᾗ, Ναυτιάω, ταυτὸν τῇ, Ναυσία, ᾗ, Ναυσιάω.
Ναυτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ναύτην ἢ εἰς τὴν ναυτιλίαν. "Ναυτικὴ, ἡ. προσυπακουμ. Τέχνη. "ἡ τέχνη τῆς ναυτιλίας". τὸ Ναυτικὸν, ἡ ναυτιλία, ἡ ναυτικὴ τέχνη. ἔτι δὲ καὶ ὁ στόλος (ἡ φλότπα) τὰ καράβια τῆς ἁρμάδος, ἤτοι τὰ πολεμικά. καὶ ἐντεῦθεν, Ναυτικὸς, ὁ. ὁ τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς ὑπεράμβυος. Ἐξαιρέτως λέγεται Ναυτικὸν, τὸ κεφάλαιον χρημάτων (καπιτάλι, σερμαγὲς) τὸ ὁποῖον δίδει τινὰς δανειακῶς ἤτοι σιὼ τόκῳ εἰς τὰ καΐκια, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ "Ναυτικῶς δανείζειν" λέγεται. "Μέ"γεθος χρήματα ἔχων, τοῖς πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐρ"γάζεσθαι". ζητῶ νὰ τὰ δώσω ἢ νὰ τὰ βάλλω εἰς τὰ καράβια μὲ τὸ διάφορον. Δημοσθ. "Ἐπακοσίας "δραχμὰς παρὰ τῦ ναυκλήρυ ναυτικὸν ἀνειλόμην". Δημοσθ. ἔλαβα παρὰ τῦ ναυκλήρυ 70. δραχμὰς δανειακῶς ἤτοι μὲ τὸ διάφορον εἰς τὸ καράβι μου. "Ὡ"σπερ ναυτικὸν χρέος ἅπαντα αὐτῷ γίνεται τελώ"βολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι". Ξενοφ. ἀναβάσ. γ'. 9. "Τοῦτο ἐγίνετο κατὰ δύο ζεύξεις". "Οταν τις ναυτικὸν "δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῇ ᾗ ἐνθένδε πλεῦσαι ποι κἀκεῖ"θεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται". Ἀρποκρατ. ἀλλ' ὅταν ὁ δανειστὴς φοβῆται τὸν κίνδυνον τῆς ἐπιφορᾶς τῦ πλοίυ, τότε καλεῖται, "Ἑτερόπλουν ναυτικὸν δάνειον". ἔτι δὲ "Ναυτικὴ συγγραφὴ". τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὁ ποιεῖται τις ἐπὶ ὑποθήκῃ.
Ναυτικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ναυτῆς. "Ναυτικῶς δανείζειν". Ζήτ. ἐν τῇ, Ναυτικὸς, ἀ"ειδ. 2. δίδειν χρήματα-ἄσπρα δανεικῶς ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς τὰ καράβια.
Ναυτιλία, ἡ. τὸ πλέειν - ταξειδεύειν μὲ τὰ καράβια ἢ μὲ τὰ πλοῖα. ᾗ ὁ τῆ νηῒ πλῦς, τὸ πλάδισιμον-τὸ ταξείδεμα τῆ καραβίυ. Navigazione, Ἰταλ. Navigation, Γαλ. Ὀδυσ. Θ. 253. ἡ τέχνη τῦ ναύτου, γεμιντζλίκι, Τυρκ.
Ναυτιλλομαι, πλέω - ταξειδεύω μὲ τὸ καράβιον. Ὀδυσ. Δ. 672.
Ναυτίλος, ὁ, (ναύτης) ναύτης ὅσις πλέει - ταξειδεύει παντοτε μὲ τὸ καράβιον. 2) Εἶδος πολυπόων, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὰς οἰκίσκους τῆ κοχλίου καὶ δι' αὐτῦ πλέει. Nautilus. ἔτος λέγεται ἔτι ᾗ Πόντιλος. Ἀργοναυτ. Argonauta. Λιιν.
Ναυτιλοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς ναυτίλους ἤτοι τὰς ναύτας φθείρων - βλάπτων. Λυκόφρ. 650.
Ναυτιώδεις, ταυτὸν τῇ, Ναυσιώδεις.
Ναυτιώδης, ες, ἡ. πλήρης ναυτίας, ὁ κλίσιν ἔχων εἰς ναυσίαν. ἢ ὁ τὴν ναυσίαν διεγείρων-ταράζων.
Ναυτιώσιες, αὐτὶ, Ναυσίωσις. παρ' Ἱπποκράτ. "φλεβῶν ναυτιώσιες". αἱ ὑπὸ τῆ φλεβῶν ἐκχύσεις τῦ αἵματος, αἳ καὶ Ἐκχυμώσεις λέγονται.
Ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ. (ναύτης, δίκη) ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες ἦσαν καὶ κεῖται, ὅτι τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες, καὶ τοῖς ὠφελὲ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον ἐργαζομένοις, καὶ τὰς τῆς ξυνίας δίκας εἰσάγοντες, κατὰ τὸν μῆνα Μουνυχιῶνα. μεπὰ ταῦτα ἔλαβον καὶ αὐτοὶ μεπαβολήν.
Ναυτοκράτωρ, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Ναυσικράτωρ. Θεκυδ. ἑ. 109. ὅπυ τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον "Ναυ"κράτωρ" ἔχυσι.
Ναυτολογέω, ῶ. ναύπας ἢ ἐπιβάπας σιωάζω εἰς τὴν ναῦν. Ἀνάλεκτ. β'. 169. "Κύπειν δημοτέρῳ "ναυτολογεῖν". ὅπὶ πορνοβοσκῶν οἵ τινες δέχονται τὰς πόρνας.
Ναυτολόγος, ὁ, ἡ. ὁ ναύπας ἢ ἐπιβάπας τῆ πλοίυ σιωάζων, ἢ ἐκλέγων. Σχάβ. ἡ. σελ. 575.
Ναύτριαι, ῶν, Ναύτρεια, Θηλυκ. τῆ, Ναυτὴρ, ταυτὸν τῇ Ναύτης. Πολυδ. ζ'. 139.
Ναυφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς ναῦς καταξώγων, ἢ διαφθείρων. Λυκόφρ. 1095.
Ναυφθορία, ἡ. φθορὰ τῆς νεώς, ἀφανισμὸς-χαλασμὸς ἢ χαμὸς τῆ καραβίυ, ναυαγίον. Ἀνάλεκτ. β'. 281.
Ναύφθορος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῇ, Ναυαγός.
Ναυφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ φθείρων - χαλῶν τὰς ναῦς.
Ναῦφι, Ναῦφιν, Ποιητ. αὐτὶ, Νεῶν, Ἰλ. Β. 794. "- ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν". ὑπὸ τῆ νεῶν.
Ναύφρακτος, ὁ, ἡ. (φράσσω, ναῦς) ὅσις εἶναι πεφραγμένος-διαφθαντόμβυος μὲ καράβια. "Ναύφρα"κτος στρατὸς". ἡ θαλάσσιος δυνάμις, ἤτοι ὁ πόλεμος. Αἰσχυλ. ὡς καὶ τὸ "Ναύφρακτον στράτευμα". Εὐριπίδ. τὸ ἐν τοῖς ναυσὶν εὐεισκόμβυον, ἢ ὑπὸ τῆ νηῶν διαφθαντόμβυον. "Ναύφρακτον βλέπεις". Αἰσχυλ. Ἀχ. 95. ἑρμηνεύεται διάφορος. λέγεται ἔτι καὶ "Ναύχαθμον ἀπεβλέπεις". κατὰ Φώτιον λέγεται, ὅπὶ τὰ ἀπεπαθρεύοντος καὶ σεμνῶν ἰόντος. ἄλλοι δὲ διάφ τῦ, Ναυτικὸν στρατόν. καὶ ἄλλοι διάφ τῦ, Ναύχαθμον.
Ναυφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ τὰς ναῦς - ἤτοι τὰ καράβια φυλάττων.
Ναύω, ταυτὸν τῇ, Νάω, ῥέω-ξέχω. 2) Ἀντὶ τῦ, Ἱκετεύω, Ποτνιῶμαι, λίσσομαι. ἔχυσιν ὁ Ἡσύχ. Σκιάδ. καὶ Φώτ. ἐν σχηματισμῷ, Ναύω, Ναύειν, Ναύει. καθὼς ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν, Ναύω. Ναυσὶ, ὁμοίως ᾗ, Ἐναύειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καθὼς ἔτι ᾗ, Ἐνάζω, ᾗ, Ἐναίζω. τὸ ὁποῖον ποτε μὲν ἐκ τῦ Νάος, ποτε δὲ ἐκ τῦ, Λύειν, παράγουσιν. αἱ γλῶσσαι αὗται φαίνεται ἔτι σωϊχθησαν ἔκτινος ἀμφιβόλυ ῥίσεως, ὅπυ Ἔναυε, ἦ, Ἔναυσεν, ἔκειτο.
Ναυών, ὁ. (ναῦς) ταυτὸν τῇ, Νεώρων. Ἡσύχ.
Νάφθα, ἡ. ῆ, Νάφθας, ὁ. ἀρσεν. παρὰ Πλουτάρχ. συμπ. προβλ. ἑ. 7. εἶδος λεπτῦ ᾗ δύπολοκαπνῶδες ὀρυκτῦ ἐλαίυ, Νέφθιον, ἢ Νέφτι. Ζήτ. ἐν τῇ, Νάπελιος.
Νάω, ῥέω, ξέχω. ὅθεν τὸ, Νασὸς, καὶ, Νᾶμα. ὁ ποταμὸς. Ὀδυσ. Δ. 49. "Ἀλλ' ἀεὶ παρίχνισιν ἐ"πιτηδεύων γάλα θῆσθαι". ὅπυ ἄλλοι, Νάσαι, ἀναγιν. ᾗ ἑρμην. διάφ τῆ, Προβαλεῖν, Ῥῶν. Ἔστι δὲ ἐκ τῦ Νέω, μέλ. Νεύσω, ῥέω, πλέω, κολυμβῶ, μόνον διάφορος σχηματισμός. Ζήτ. Ναῦς. 2) Τίθημι, βάλλω, ἢ φέρω εἰς τινα τόπον ἀποικίσαι τινὰ, ἢ κατ' Εὐσταθ. Κατοικίζω. Ὀδυσ. Δ. 174. "Νάσσα "ἐπὶ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"πόλιν". κατώκησα. καὶ παθητικ. αὐτὶ τῦ, Οἰκῶ, Κατοικῶ. Ἰλ. Ξ. 119. "πατὴρ δ' ἐμὸς ἐν "Αργει "ναίδη". ἀποικίδη. ὅθεν τὸ, Νάοσα, αὐτὶ, Ἔνασσα. Μέσως Νάομαι, κινῶμαι, πορεύομαι, ὑπάγω εἴς τινα τόπον, ἵνα νὰ κατοικήσω ἐκεῖ. Κατοικῶ, ἢ Ἀποικίζομαι, ὅθεν τὸ, Νάοσατο, Ναίδη, Ἄσυ νεασμένον. "Διονύσ. Περιηγ. 264. "Νεάσσαι ἄστυ". σίχ. 381." Νενασμένοι ἐν εἰαμβυῆσι. "1032. καὶ ἐνταῦθεν, Ναὸς, αὐτὶ τῦ, Οἰκία, Κατοικία, καὶ ἰδιαιρέτως τῆς θεῶν. Ζήτ. Ναίω.

Τὸ Ν μετὰ τὸ Ε.

Νε, μόριον ἀρνητικὸν ἐν τῇ συνθέσει τῆς λέξεως τροπατόμενον, ὡς καὶ τὸ, Νὴ, οἷον, Νέποδες, οἱ ἀποδες, ἀμφ.

Νέα, ἡ. συνυπακουμ. Γῆ. χωράφιον, τὸ ὁποῖον μένει ἀγεώργητον τρὸς καιρὸν ἵνα νὰ ἀναπαυθῇ, χέρσον. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25. Ζήτ. Νέος. Ἐκ νέας, συνυπακουμ. Ἡλικίας. ἐκ νεότητος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἐκ νέα. παρ' Ἡροδότ.

Νέα, πλοῖον, αὐτὶ, Νῆα, Ναῦς. τὸ καράβιον. Ποιητ.

Νεάγγελτος, ὁ, ἡ. ὁ τρὸ μικρῦ-τρὸ ὀλίγα ἠγγελμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 733.

Νεαγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τρὸ ὀλίγα γεννημένος. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1623.

Νεάζω, (νέος) νέον ποιῶ τι, ἀνανεόγω. καὶ ἐνταῦθεν. 2) Γεωργῶ πλοῖα νέα. 3) Οὐδετ. νέος εἰμὶ, τρώτω-πολιτεύομαι-ὁμιλῶ-τοχάζομαι, δυνατὸς εἰμὶ-ἔχω δυνάμεις ὡς νέος.

Νεαίρετος, ὁ, ἡ. (νέον, αἱρέω) ὁ τρὸ ὀλίγα ἥτοι νεωστὶ ἐκλωκὼς-αἱρεθεὶς-παιδεὶς-κυεισθεὶς. Αἰσχύλ.

Νεακὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Νεικὴς.

Νεακόνητος, ὁ, ἡ. (ἀκονάω) ὁ νεωστὶ ἠκονημένος.

Νεακρὰς, ἄπος, ὁ. ἡ, Νεάκρατος, ἥμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Νεόκρας, ἢ Νεόκρατος.

Νεαλδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἄλδω) ὁ τρὸ ὀλίγα αὐξωθεὶς-γενηθείς.

Νεαλὴς, ὁ, ἡ. ἀκμάζων, νεαρὸς, νέος, ἔξυπνος, δυνατὸς, τρόσφατος, ἰωπὸς, (παιζέδικος). ἢ νέος, ἀγύμναστος. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς νεωστὶ ἁλισθέντων-ἁλατισμένων ἰχθύων. κυρίως ὅμως, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τῦ Δημοσθένους. "Νεαλὴς δὲ καὶ τρόσφατος ὢν "ἐκεῖνος ἔλειπε αὐτῦ πεπειγόμενον". σημαίνει τὸ, Νωπὸς καὶ δυνατὸς, αὐτικείμενον ἔχον τὸ, Λιγνὸς-κατεξηραμένος καὶ ἀδύνατος. ἐκ τῦ, Νέος, καὶ Ἁλίζω. νεαλατισμένος.

Νεάλωτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ἐκλωκὼς-παιδεὶς.

Νεάμελκτος. Ζήτ. Νεήμελκτος.

Νέανδρος, ὁ, ἡ. Λυκόφρ. 1345. "Νεάνδρῳ ἀλκῇ", μὲ πλοῖα δυνάμιν σὰν νέα ἀνδρός.

Νεανεία, ἡ. παρὰ Σοῦδ. ἡ ἔπαρσις, παυτὸν τρ, Νεανιεία. ἀμφ.

Νεανίας, ὁ. (νέος) παυτὸν τρ, Νεανίσκος. "Ἄρ- "τος νεανίας". Αἰσχιν. Λυσ. 1208. μέγας καὶ δυνατὸς. ὡς καὶ τὸ Νεανικὸς, ἐν Πλάτ. καὶ Ἀνδρικός.

Νεανιεία, ἡ. Φίλ. β'. ἡ νεότης, ἡ νεανικὴ ἡλικία.

Νεανίευμα, τὸ. νεανικὴ-πολεμικὴ-ἐπικίνδυνος-θαρραλέα-ἀλαζονικὴ ἢ ἀσέβαστος πρᾶξις-κατόρθωμα καὶ πολίτευμα. Παλληκαρεία, κόμπασμα, κενὸν τόλμημα, ἀφόβισμός.

Νεανιεύομαι, τρώτω-πολιτεύομαι ὡς νεανίας, ὁ ἐστὶν ἀλαζονικῶς-τολμηρῶς καὶ ἀσκέπτως. καυχῶμαι, μεθαλοφρονῶ, ἀνδρίζομαι, νέα ἔργα τρώτω, κομπάζω ἐπὶ τόλμῃ ἢ ἀνδρεία. "Τῶν νεανιευομένων εἰς τὰς "πολίτας". Ἰσοκράτ. οἵ τινες ἀλαζονικῶς φέρονται κατὰ τὴν συμπολιτείαν αὐτῶν.

Νεανίζω, Πλούταρχ. Φλαμ. 20. "Νεανίζοντι τῷ "πάθει". ὅ ἐστὶ, τῷ νεανικῷ, τῷ ὁρμητικῷ. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. δ'. 136. κυρίως, Νέος εἰμὶ, ἢ Φαίνομαι ὡς νέος.

Νεανικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Νεανικῶς. ὁ νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν. ἢ ὁ αὐτίκων εἰς τὸν νεανίαν, παλληκαρίσιος. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Θαρραλέος, πλήρης ἰσχύος καὶ δυνάμεως, ζωηρὸς, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, γενναῖος, ἀνδρεῖος, μέγας, χονδρός. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων καὶ φυτῶν, ὡς καὶ τὸ, Ἀνδρικός. "Τὰ "δένδρα τὰ τρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα". Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. σκληρότερα-πυκνότερα-γερώτερα καὶ δυνατώτερα.

Νεάνις, ἰδος, ἡ. παυτὸν τρ, Νεᾶις, Νέα, ἡ. κοράσιον.

Νεανίσκευμα, τὸ. παυτὸν τρ, Νεανίδμα. ἐκ τῦ

Νεανισκεύω, νεανίσκος εἰμί. Νεανισκεύομαι, παυτὸν τρ, Νεανιεύομαι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀνήκω εἰς τὰς νεανίσκους. Ξενοφ. Κυρεπ. Α'. β'. 15. Πλούταρχ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 15. φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς νεανίσκος.

Νεανίσκος, ὁ. (νέος, νεᾶν, νεᾶος) ὁ νέος τὴν ἡλικίαν, παλληκαράκιον. καὶ ὁ δυνατὸς, θαρραλέος-γενναῖος-τολμηρὸς, ἀλαζὼν, μεγαλόφρων.

Νέανσις, ἡ. παυτὸν τρ, Νέασις. Θεόφρ. ἀμφ.

Νέαξ, ὁ. Ποιητ. παυτὸν τρ, Νέος, καὶ Νεανίας.

Νεαοιδὸς, ὁ, ἡ. νέος ἀοιδὸς-ψάλτης. Ἀνθολογ.

Νεάπολις, ἡ. νέα πόλις. ὅθεν

Νεαπολίτης, ου, ὁ. ὁ ἐγκάτοικος ἢ ὁ πολίτης τῆς νέας πόλεως.

Νεαροπρεπὴς λέξις". Φιλόστρατ. Σοφ. β'. ἡ. 2. ἢ νεαρῶς ἢ νεωστὶ ἠχῦσα.

Νεαροποιέω, ῶ. νεαρὸν ἢ νέον ποιῶ, ἀνανεόγω. Πλούταρχ. τροβλ. συμ. ζ'. 3.

Νεαρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίρ. Νεαρῶς. νέος, νωπὸς, νεανικὸς, νεανίας, παλληκαράκιον, νέος τὴν ἡλικίαν, μικρὸς, ὁ νεωστὶ γενηθείς. Ἰλ. Β. 289.

Νεαρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίρ. Νεαρῶς. νέος τὴν ἡλικία, ὁ νεωστὶ γενηθείς, μικρός. ἢ νεανίας, παλληκα- "ράκιον". Ἰλ. Β. 289. "Παῖδες νεαροί". Νεωνικὸς, ὁ νεωστὶ φανείς, ἢ τὸ εἶναι λαβών, νέος, τρόσφατος, νωπὸς (παιζέδικος), καὶ τὸ νεωστὶ ἀρυθὲν ὕδωρ. Ἐτυμολ.

Νεαρυφόρος, ὁ, ἡ. ὁ νέον ἢ τρόσφατόν τι φέρων. Γλωσσ.

Νεάρχος, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ, Ναύαρχος. Πλουτάρχ. ἀμφ.

Νέας, Ποιητ. αὐτὶ, Νῆας, νᾶας, καὶ συναλ. ναῦς, καράβια.

Νεάσιμον, τὸ. ὑπακουμ. χωρίον. παυτὸν τρ, Νειάσιμον. Γλωσσ.

Νέασις, ἡ. (νεάζω) καὶ, Νεασμὸς, ὁ. τὸ γεωργεῖν πλοῖα νειά. ἢ τῆς νέας γεωργία.

Νεασπάτωτος, ὁ, ἡ. παυτὸν τρ, Νεοκάττυτον. Ἀθηναῖ. ιδ'. σελ. 622. ὅπου, Νεοπάτωτον, ἀναγνωστέον.

Νεάτη, ἡ. συνυπακουμ. χορδὴ, ἡ ἐσχάτη καὶ κατωτέρα χορδή. Ζήτ. καὶ, Νήτη.

Νεατὴ, καὶ, Νεατὶς, ἡ. συνυπακουμ. Γῆ. παυτὸν τρ, Νέα, ὁ. τὸ χέρσον χωράφι.

Νέα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νέατος, ὁ. (νέος) ὁ τελευταῖος ἕκατος-κατώτερος. Ἰλ. Ι. 153.

Νεατός, ὁ. (νειάζω) τὸ νεωστὶ ἠροτριαμμένον χωράφιον. (τὸ ὁποῖον δηλ. ἔμεινεν ἀγεώργητον μεσεικὸν καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ), νέωμα. καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἔμεινε χέρσον-ἀγεώργητον. Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 20. λεχθῆναι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ ἑτέρου, Νεατὸς, ἡ, τὸν.

Νεαύξητος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ αὐξημένος. ἀμφ.

Νεάω, ῶ. νέον ποιῶ, ἀνανεόνω, γεωργῶ ἐκ νέου τὸ χωράφι καιρὸν χέρσον χωράφιον.

Νέβραξ, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νεβρός. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν νέων ὀργίων. Ἡσύχ.

Νέβρειος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ νεβροῦ.

Νεβρῆ, ἡ. συνηπαν. Δωρ. τὸ δέρμα τῆς νεβρῆς. παυτὸν πρ, Νεβείς. Ὀρφ. Ἀργον. "Νεβρῆ παρδαλέη".

Νεβρίας, ὁ. ὅμοιος πρ νεβρῷ, παρεμοίως καὶ ποικίλος-παρδαλὸς, οἷον Γαλεὸς, κ. τ. τ.

Νεβριδόπεπλος, ὁ, ἡ, καὶ, Νεβριδέσολος, ὁ, ἡ. (πέπλος, σολὴ), σολισμένος-ἐνδεδυμένος μετὰ νεβρίδος. ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχίδων.

Νεβρίζω, ἑορτάζω τὰ Διονύσια μετὰ νεβρίδος, ἤτοι νεβρῆς δέρμα φορῶ, κατὰ μίμησιν τοῦ ἀπὸ τὸν Διόνυσον πάθους. Δημοσθ. ὄθεν

Νεβρὶς, ίδος, ἡ. ἡ δορὰ-τὸ δέρμα τῆς νεβρῆς ἤτοι τοῦ νέου ἐλαφίου. ἐξαιρέτως ἔφερον τοῦτο ὡς φόρεμα οἱ ἑορτασταὶ τοῦ Βάκχου.

Νεβρισμὸς, ὁ. (νεβρίζω) τὸ φέρειν-φορεῖν τὸ δέρμα τῆς νεβρῆς κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βακχῶν. ἀμφ.

Νεβρίτης, ου, ὁ. ὅμοιος πρ δέρματι τοῦ νεβροῦ. "Λίθος νεβρίτης". λίθος τις ἀφιερωμένος πρ Βάκχῳ. Πλίν. λζ'. 10.

Νεβρόγονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ νεβροῦ γεγονὼς ἢ γεννηθείς.

Νεβρὸς, ὁ, ἡ. ἀρτιγένητος ἔλαφος, ἐλαφάκιον.

Νεβροσολίζω, παρὰ πρ παλαιῷ Ποιητ. ὠδὴ Φυτ. σίχ. 8. "Νεβροσολίσης". διεφθαρμ. ἀνάγν.

Νεβροτόκος, ὁ, ἡ. ὁ νεβροὺς τίκτων-γεννῶν.

Νεβροφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς νεβροὺς φονεύων.

Νεβροχαρὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς νεβροὺς ἀγαπῶν. ἀναφέρεται ἔτι καὶ, Νεβροχαρής.

Νεβρώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νεβροῦ ὤν. ὅμοιος πρ νεβρῷ. ἔτι δὲ παυτὸν πρ, Νεβροχαρὴς. Ἀνθολογ.

Νέη, ἡ. συνηπαν. Ἡμέρα. Ζωτ. Νέος.

Νέηαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, Νέησαι. Εὐκτικ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Νέομαι. Ἰλ. Α. 32. "Σαώτερος ὧδε νέηαι". ὅπως ἂν πορεύῃς-ἐπανέλθῃς.

Νεηγενὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νεαγενὴς, νεογεννημένος. Ὀδυσ. Δ. 336.

Νεηθαλὴς, ές, ὁ, ἡ. (θάλλω) ὁ νεαρῶς θάλλων καὶ ἀνθῶν, ἢ ὁ νεωστὶ βλαστήσας-αὐξήσας. Εὐριπ. Ἰων. 112.

Νεήκης, Νεηκὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἀκὴ) ὁ νεωστὶ ἠκονημένος. Ἰλ. Ν. 391. "Πέλεκυς νεήκης".

Νεηκοὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νεήκης. ἐκ τοῦ Ἀκόνη, Σοφοκλ. Αἴας 831. "Θηγαίη νεηκοεῖς".

Νεηλέα, ἡ. παυτὸν πρ, Νειλέα. Ἡσύχ.

Νεηλάτης, ου. ὁ. ὁ ἐλαύνων ἰθύων τὴν ναῦν. Ἡσύχ.

Νεήλατος, ὁ, ἡ. (ἐλάω) νεωστὶ ἀληλεσμένον ἄλοδρον, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένος πλακοῦς. Δημοσθ. Ζωτ. Νεολής. Ὁ Φωτ. ἔχει ὀξ Ἀρποκρατ. "Νείλατα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα, ἃ δὴ μετὰ λιτὶ ἀναβρύοντες, ἀσαφίδας δὲ καὶ χλωρὰς ἐρεβίνθους ἐπαμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ πέλανον ἐνέμον· ἐκάλουν δὲ αὐτὰ, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νεηλιφὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἀλείφω) ὁ νεωστὶ ἀλειμμένος.

Νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ. (νέος, ἐλύω, ἐλεύθω) ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, ἢ νεωστὶ ἐληλυθώς. ὅσις κατὰ πρώτιμον φορὰν ἔρχεται εἰς ἕνα τόπον. Ἰλ. Κ. 434.

Νεήμελκτος, ὁ, ἡ. (νέος, ἀμέλγω) νεωστὶ ἀρμεγμένος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 310. ὅπερ πρότερον, Ρεμέλκτη, ἔκειτο.

Νεηνίης, Νεῆνις, Νεηνίσκος, Ἰωνικ. ἀντὶ Νεανίας, Νεᾶνις, Νεανίσκος.

Νεήτομος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ τετμημένος-κεκομμένος. Ἀνάλεκτ. β'. 295.

Νεήφατος, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νεόφατος, καὶ, Πρόσφατος. Ὕμν. Ὁμήρ. β'. 442.

Νεῖ, αὐτὶ, Νῆ, Βοιωτικ. ὡς τὸ Ὑγιείς, αὐτὶ, Ὑγιής. Ἀειτοφ. Ἀχάρν. 867.

Νεῖαι, Ὀδυσ. Λ. 113. αὐτὶ, Νέεσαι, Νείσαι, ἐκ τοῦ, Νέομαι, Νείομαι. "Ὀψὲ κακῶς νῆαι". ἀπελεύσῃ, ἔρχεσαι, θέλεις ἔλθῃ.

Νειαίρα, Ἰωνικ. Νειαίρη, ἡ. συνηπαν. Γαστήρ. τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρὸς, τὸ ὑπογάστειον, ἢ κάτω κοιλία. Ἰλ. Ε. 539. "Νειαίρῃ δ' ἐν γαστεί". Εὐριπ. Ῥῆσ. 794. "Νειαίρα πλαδρά". ἢ τελευταία καὶ κατωτάτω πλαδρά. ἐκ τοῦ Νέα, Νεαρὸς, Νειρὸς, Νέαιρος, Νείαιρος. ὁ ἔσχατος-τελευταῖος-κατώτατος. Ζήν. ἐν πρ, Νῆρα.

Νειάτιος, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νέατος. Μανέθ. ς'. 738.

Νειατόθεν, παυτὸν πρ, Νεόθεν, καὶ, Νειόθεν.

Νείατος, άτη, ατον. παυτὸν πρ, Νέατος, κ. τ. λ.

Νεικείησι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Νεικέῃ. Ὑποτακτ. Ἐνεστ.

Νεικείω, ὅθεν ὁ Ἰωνικ. παρατατ. Νεικείεσκε. παυτὸν πρ, Νεικέω. λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐπηλυτῶ, κακολογῶ. Ἰλ. Α.

Νεικεστὴρ, τῆρος, ὁ. ὅσις λοιδορεῖ-ὑβρίζει-κακολογεῖ. Ἄρατ. καὶ ὅσις περαίζει τινὰ ἀπὸ χωραταῖ. Ἡσιόδ. ἐκ τοῦ

Νεικέω, ῶ. (νεῖκος) μετὰ Αἰτιατ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. μετὰ τοῦ "Ἔπεσιν ὀνειδίοις, αἰσχροῖς, χαλεποῖς", ὀνειδίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, ἐπηλυτῶ, διεγείρω καὶ ἐρεθίζω τινὰ διὰ ὑβρεισικῶν λόγων, πλὴν μετὰ τίνος ἀσείσμου-χαραπτοῦ. φιλονεικῶς μέμφομαι, ἐρίζω. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τοῦ, ψέγω, χλευάζω, ἐμπαίζω, καταγελῶ, μυκτηρίζω, ὑβρίζω, καταμωκῶμαι, κακολογῶ. μετὰ Δοτικ. ἐν Ἰλ. Τ. 254. καὶ Ὀδυσ. Ρ. 181. Ἐν τῇ ῥήσει. "Νεικέσσομεν οἵω". Ὀδυσ. Λ. 511. σημαίνει τὸ "Ἡμεῖς μόνοι ἐφιλονεικήσαμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν τροτίμησιν" ἀλλ' ἄλλοι ἐνταῦθα, Νικάσκομεν, αὐτὶ, Ἐνίκωμεν, ἀνέγν. Ἐν Ἰλ. Ω. 29. "Οἳ νείκεσε θεάς". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἐκείνων, ἀπ' ἐναντίας ἔχον τὸ, Ἥμαρτε. ὡς καὶ ἐν τῇ Τ. Ὀδυσ. εἶναι τετραγμένον. παρ' Ἡροδότ. Η. 125. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Κατηγορῶν, Ἐγκαλῶν, ἢ Διαβάλλων-συκοφαντῶν (μαστιγοῦν).

Νείκη, ἡ. παυτὸν πρ, Νείκησις, καὶ, Νῖκος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1370.

Νεῖκος, τὸ. ἔρις, φιλονικία, (καυγᾶς), ὕβρις, κακολογία ἐν τῷ ἐρίζειν. "Νείκεα ἄειρε". Ἰλ. Ψ. 483. "Πόλεμος καὶ νεῖκος". αὐτὶ τοῦ, Μάχη. Ἰλ. Μ. 361. 270. Ν. 122. "Νεῖκος πολέμοιο". Ἰλ. Ν. 271. Ο. 400.

Νειλαγάθια, τὰ. Κοσμᾶς Ἰνδικ. καρπός τις τοῦ Νείλου.

Νειλαῖος, αία, αῖον. ἢ, Νειλεῖος, εία, εῖον. ὁ ἐκ τοῦ Νείλου.

Νειλοθερὴς, ές, ὁ, ἡ. (θέρω) ὁ ἐν τῷ Νείλῳ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λω γλυπτὴς ἢ ζεστὴς. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 73. ὅπου ἡ β'. τῆ Σωτζίᾳ Ἔκδοσις, Νειλοθαλὴς, ἐκ τῦ Θάλλω, ἔχει.

Νειλομέτριον, τό. τὸ μέτρον τῦ Νείλυ. ἰῶ δὲ τῦτο τύλος τις ἐστὶν βόθρῳ ἐσημμένος, ἐφ' ὧν γραμμαί τινες ἐγκεχαραγμέναι κατὰ δάκτυλα ἦσαν, δι' ὧν παρετήρυν τὴν ἀνάβασιν (τὸ φύσκωμα) καὶ κατάβασιν τῦ ὕδατος τῦ Νείλυ. Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. γ'. σελ. 439.

Νειλοσκοπεῖον, τό. παυτὸν τὸ, Νειλομέτριον· ἐκ τῦ, Σκοπέω, ᾧ, Νεῖλος. ἔστι δὲ ἔτος ποταμὸς μέγας ποτίζων τὴν Αἴγυπτον.

Νειλώτης, υ. ὁ. ᾧ, Νειλῶτις, ᾧ, Νειλωΐς. Ἐπιλ. ἐγκάτοικος τῦ Νείλυ. "Πυραμίδες νειλωΐδες". Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 219.

Νειόθεν, Ἐπίῤ. Ποιητ. ἀντὶ, Νεόθεν. κάτωθεν, ἀπὸ κάτω φορὰς τὰ ἐπάνω. ἐκ τῦ βάθυς. Ἰλ. Κ. 10. ᾧ ἀντὶ τῦ, Ἐκ νέυ.

Νειόθι, Ἐπίῤ. Ποιητ. ἀντὶ, Νεόθι. ἐν τῷ κατωτάτῳ εἰς τὸν πάτον, εἰς τὸ ἔσχατον ᾧ τελευταῖον, κάτω. Ἰλ. Φ. 317.

Νείομαι, παυτὸν τῷ, Νέομαι. Ζήτ. Νείσομαι.

Νεῖον, ὡς Ἐπίῤ. ἀντὶ τῦ Νέον. νεωστὶ, φρὸ μικρῦ, φρὸ ὀλίγυ.

Νειοποιέω, ῶ. νέαν ποιῶ. σπαρ. Γλῶ. Ζήτ. Νειός. ὀργάνω-γεωργῶ τὸ φρὸς καιρὸν ἀγεώργητον φρὸς ἀνάπαυσιν χωράφιον. Ξενοφ. Οἰκον. ιά. 16.

Νεῖος, παυτὸν τῷ, Νέος. 2) Ζήτ. Νήϊος.

Νειὸς, ὁ, ἡ. ὑπακυσμ. Ἀγρὸς, Γῆ. παυτὸν τῷ, Νέος, Νεός. ἡ νεωστὶ ἠροτειωμένη γῆ, ἥτις φρότερον φρὸς καιρὸν ἀγεώργητος ἔμεινεν. ἡ ἄρτι ἀναπεμένη γῆ. Ἰλ. Σ. 541. καὶ Ὀδυσ. Ε. 127. ὁ Θεόφρας. μετεχειρίσθη τὸ "Νειὸν ποιεῖν". ἵνα τινος γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς φροετοιμασίαν φρότερον σπέρμασιν ὄφελος, ᾧ τῷ ἐπομένῳ ἔτι σίτον.

Νειότατος, αὐτὶ, Νεώτατος. ὁ ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινὸς, καπώτατος. "Νειότατον". βραχύμ. ἐσχάτως, εἰς τὸ καπώτατον.

Νειοτομεὺς, έως, ὁ. ὁ τὸν νέον τέμνων-ἀροτριῶν. (μαχαῖρα) ὄργανόν τι γεωργικόν. Ἀνάλεκτ. γ'. 44.

Νεῖρα, ᾶς, Νειρὴ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1490. παυτὸν τῷ, Νειαιρα, τὸ ὑπογάστριον, ἐκ τῦ Νειρὸς, ὁ ἔσχατος. Λυκόφρ. 896. "Νηρεῖς μυχοῖς". ὅπου ἄλλοι, Νηρῆς, ἔχυσιν. Ἐν Εὐριπ. Ῥῆσ. 794. "Νειρὰν εἰς πλεύρων πάλιν". ὅπου φρότερον, Νειρὰν, ἔκεινος. "Βῆχα νειρόν". Ποιητ. παλ. φαὶ Φυτ. 94. ἀμφ.

Νειρίτης, ᾳ, ὁ. παυτὸν τῷ, Νηρίτης. εἶδος θαλασσίυ κοχλίυ.

Νείσομαι, ἤ, Νεύσομαι, παυτὸν τῷ, Νίσομαι. ἐκ τῦ, Νέω, Νέομαι, Νείομαι, ὄφελον, Ὑπενείατο, παρὰ Νικανδρ. Λόρ. ά. ὄφελον, Νεύσομαι, Νείσομαι, Νίσομαι, ὡς τὸ Λάω, Λαύω, ὁρῶ, βλέπω, ὅπ. καὶ τὸ, Γλαύω, Γλαύσω, ᾧ τὸ, Λέω, Λεύω, Λεύσω. τὸ ὁποῖον ὡς Μέλ. Θιωρῆται.

Νεῖται, αὐτὶ, Νέεται. ὡς ᾧ τὸ, Κεῖται, αὐτὶ, Κέεται.

Νείφω, παυτὸν τῷ, Νίφω, βρέχω.

Νεκὰς, ἡ. (Ζήτ. νέκυς) Ἰλ. Ε. 886. "Ἐν αἰ"νῆσι νεκάδεσσι". μεταξὺ τῆ σωρῶν-τῆ τάξεων (ξακαλῶ) τῆ νεκρῶν σωμάτων. Ὁ Καλλίμαχος μετακενεΐζησε τὴν λέξιν ἁπλῶς αὐτὶ τῦ, Τάξις. "Ἠδεμνὴ "νεκάδεσσιν ὑποκύρων πολέμοιο". παρ' Ἡσυχ.

Νεκράγγελος, ὁ, ἡ. ὁ ἄγγελος τῆ νεκρῶν. Λυκιαν. Περεγ.

Νεκραγωγέω, ῶ. νεκραγωγὸς εἰμὶ, ἐκφέρω ᾧ σωζοφθίω τὺς νεκρύς. Λυκιαν.

Νεκραγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἐκφέρων καὶ σωζοφθίων τὺς νεκρύς.

Νεκρακαδημία, ἡ. ἡ ἀκαδημία τῆ νεκρῶν. Λυκιαν.

Νεκρεγερσία, ἡ. ἡ τῆ νεκρῶν ἔγερσις. ἀμφ.

Νεκρικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. Νεκρικῶς, ὁ κηδεμόνων-ἁρμόζων-πρέπων εἰς τὺς νεκρύς. ὡς "Νεκρικὰ φυτά". τὰ νεκροῖς φροσήκοντα, ᾧ ἐν τοῖς μνήμασι φυτευόμενα.

Νεκριμαῖος, παυτὸν τῷ, Θνησιμαῖος. ὃν νεκρῶν ζώων, ψόφιος.

Νεκροβαρὴς, ές, ὁ, ἡ. (βάρος) ὁ ὑπὸ νεκρῶν βεβαρυμένος. Ἀνάλεκτ. β'. 144.

Νεκρόβιος, ὁ, ἡ. Σχόλ. Ἀεισοφ. Πλάτ. 555. ἡ μαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Νεκρῦ βίος. ὡς ἔχει καὶ ὁ Σουΐδας.

Νεκροβόρος, ὁ, ἡ. (βορὰ) ὁ τὺς νεκρὺς ζώων.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Προμ. 153. ὅθεν, Νεκροδόκος, ὁ, ἡ. ὁ τὺς νεκρὺς δεχόμενος-περιλαμβάνων.

Νεκροδοχεῖον, τό. τύπος εἰς ὃν βάλλυσι τὺς νεκρύς. τὸ τῆ νεκρῶν δοχεῖον.

Νεκροθάπτης, ᾳ, ὁ. ὁ τὺς νεκρὺς θάπτων.

Νεκροθήκη, ἡ. ἡ θήκη τῆ νεκρῶν, τὸ μνημεῖον, σωρὸς, κιβώριον. Εὐριπ. ᾧ Πορφύρ. ὑποχ. δ'. 19.

Νεκροκαύσης, ᾳ, ὁ. ὁ τὺς νεκρὺς καίων.

Νεκροκορίνθια, τά. ὠνόμαζον ἅπαξ εἰς τὴν Ῥώμην, τὰ ἐκ τῆ πάφων τῆς Κορίνθυ ἐκβεβλημένα πήλινα τεχνικὰ ἀγγεῖα. Στράβ. ἡ. σελ. 586.

Νεκροκόσμος, ὁ, ἡ. ὁ τὺς νεκρὺς κοσμῶν-φολίζων-ἐνδύων ᾧ φρὸς τὸν τάφον ἑτοιμάζων. Πλούταρχ.

Νεκρολατρεία, ἡ. ἡ λατρεία τῆ νεκρῶν.

Νεκρομαντεία, ἡ. ἡ δι' ἅ τῆ νεκρῶν μαντεία, ἡ ἐρώτησις τῆ νεκρῶν ἢ τῦ πνεύματος αὐτῆ, ὅτε καὶ ἐφαίνετο ὁ νεκρὸς καὶ ἀπεκρίνατο. ἢ ἡ θήκλησις τῦ ὀνόματος αὐτῦ. Ἡ τῦ Ὁμήρυ Λ, ῥαψῳδία τῆς Ὀδυσσείας πραγματεύεται σχεδὸν περὶ ταύτης τῆς μαντείας, τίνι τρόπῳ ἐγίνετο. Λέγεται ἔτι, καὶ, Νεκυομαντεία.

Νεκρομαντεῖον, τό. ὁ τόπος ἔνθα ἐπερωτᾶτο ὁ νεκρὸς, ἵνα ἐγίνετο ἡ νεκρομαντεία. παυτὸν τῷ, Νεκυομαντεῖον.

Νεκρόμαντις, εως, ὁ, ἡ. ᾧ, Νεκυόμαντις, ὅσις μετέρχεται τὴν νεκρομαντείαν.

Νεκρονόμυς, ὁ. Μανέθ. δ'. 192. νεκροφόρος.

Νεκροπέρνας, ᾳ, ὁ. ὁ νεκρὺς περνάων. ὅσις πωλεῖ τὰ σώματα τῆ νεκρῶν. Λυκόφρ. 276.

Νεκροπομπὸς, ὁ, ἡ. (πομπὴ) ὅσις σωζοφθίων ἢ ἄγει-ὁδηγεῖ τὺς νεκρύς, ὁ ὁδηγὸς τῆ νεκρῶν. Ἐπίθετ. τῦ Ἑρμῦ. Λυκιαν.

Νεκρορύκτης, ᾳ. (ῥύσσω) ὅσις ξεπαραχώνει-ἐκβάλλει ἐκ τῆ πάφων τὺς νεκρύς. Φλέγων θαυμ. ά.

Νεκρὸς, ρά, ρόν. ὑπόθετος, ὁ τεθνηκὼς, ὁ ἀπεθαμμένος, ὁ ζωῆς ἐξερημένος. "Ἀπὸ νεκρᾶ φέρειν". Παροιμία, τὸ ὑπὸ αἰσχροκερδίας ᾧ ἀνελευθερείας κερδαίνειν. 2) Οὐσιαστ. τὸ λείψανον, ἤτοι τὸ σῶμα τῦ ἀποθαμμένυ. "Τὰ νεκρά". τὰ λείψανα. Πλούταρχ. ὡς ᾧ τὸ, Νίκυς, μεθ' ἣ ᾧ βαίαν ἀρχὴν ἔχει. Ἐκ τῦ, Νίκω, τὸ θανατῶ, τὸ ὁποῖον Νεκο ἐφύλαξαν οἱ Λατῖνοι. ὡς ᾧ ἐκ τῦ, Σάπω, Ἰωνικ. Σήπω, τὸ Σαπρός.

Νεκροσολέω, ῶ. περῶ-φέρω εἰς τὸ πέραν τὺς νεκρύς, ὃ ἐστὶν εἰς τὸν ᾅδην. Λυκιαν. Χάρων. ἐκ τῦ

Νεκροσόλος, ὁ, ἡ. (σέλλω) ὁ περῶν εἰς τὸ πέραν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρων μὲ τὸ πλοῖον τὰς νεκρὰς. ὁ Σάπτων τὰς νεκρὰς. Ἀρτεμίδ. δ'. 58.

Νεκροσυλία, ἡ. ἡ ἁρπαγὴ τῆ νεκρῶν. Πλάτ. πολ. ε'. 15.

Νεκρόσυλος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς νεκρὰς συλαῶν. ὅσις ἁρπάζει ἢ λεπλατεῖ τὰς νεκρὰς.

Νεκρόταγος, ὁ, ἡ. κύριος τῆ νεκρῶν. Λυκόφρ. 1398. ὕθετ. τῆ Πλούτωνος.

Νεκροταφία, τὰ. τὰ σάβανα ἢ τὰ λοιπὰ δι' ὧν ἐνταφιάζουσι τὰς νεκράς. Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Νεκροτάφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς νεκρὰς θάπτων. Μανέθ. δ'. 192.

Νεκρότης, ητος, ἡ. ἡ κατάστασις - τὸ εἶναι τοῦ νεκροῦ. ἀμφ.

Νεκροτοκέω, ῶ. νεκρὸν παιδίον ἢ ἔμβρυον γεννῶ. ὕθεν

Νεκροτόκιον, τό. τὸ νεκρὸν γεγλυμμένον παιδίον.

Νεκροφαγέω, ῶ. νεκρὰς ἢ νεκειμένους ζῴων. ἐκ τοῦ

Νεκροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ νεκρὰς ἢ νεκειμένους ζῴων.

Νεκροφορεῖον, τό. τὸ φέρον τὰς νεκρὰς φορεῖον, νεκροκρέββατον ἢ ξυλοκρέββατον.

Νεκροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων - βαστάζων τὰς νεκράς.

Νεκροφορέω, ῶ. φέρω-βαστάζω-(κυβαλῶ) τὰς νεκράς.

Νεκρόω, ῶ. νεκρὸν ποιῶ, θανατόω, νεκρόνω. ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. λέγεται καὶ ὑπὸ ψύχης ἢ ἄλλων αἰτιῶν, τὰ ὁποῖα προξενοῦσι νέκρωσιν - ἀκινησίαν, καὶ ἀναισθησίαν εἰς τὰ μέλη.

Νεκρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεκροῦ ἔχων, ὅστις εἶναι ὡς νεκρὸς-ὡς λείψανον.

Νεκρώσιμος, ὁ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νεκράς. ἐκ τοῦ

Νέκρωσις, εως, ἡ. τὸ εἶναι τὸ νεκροῦ, ἔλλειψις-στέρησις ζωῆς. ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. καὶ ἡ ὑπὸ τῆ ψύχης κ. τ. τ. προξενουμένη εἰς τὰ μέλη ἀναισθησία καὶ ἀκινησία αὐτῆ.

Νέκταρ, αρος, τό. τὸ τῶν Θεῶν πόμα. τὸ ποτὸν τὸ ὁποῖον ἔπινον οἱ Θεοί. τινὲς εἶπον ὅτι ἢ τὴν ζοφώδη - τὸ φαγητὸν τῶν Θεῶν. Ἀθλιώ. β'. σελ. 39. ὅτι δὲ ἡ λέξις αὕτη θεόσταλτα οἶνον δηλοῖ, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς Ὁμήρου ῥήσεως ἐν Ἰλ. Τ. 38. "Νέκταρ ἐρυθρὸν "Στάζε κατὰ ῥινός". καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὸν ἡδύτατον - γλυκύτατον οἶνον, Νέκταρ, καλεῖν. 2) Εἶδος μύρου - χρίσματος. Ἀνάκρεοντ. ἀ. 195. ὕθεν

Νεκτάρεος, ρέα, (Ἰωνικ. ρέη,) ρεον. γλυκὺς ὡς τὸ νέκταρ, θεῖος. καθόλου δὲ, ὡραῖος. "Ἑαυτὸν, χι- "τῶνα νεκτάρεον". Ἰλ. Γ. 335. Σ. 25.

Νεκτάριον, τό. εἶδος ἐντὸς, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Ἐλαίον, λέγεται. Διοσκορ. ἀ. 66. ὕθεν

Νεκταρίτης, ου, ὁ. οἶνος μετὰ νεκταρίου κατασκευασμένος. Διοσκορ. ε'. ὕθεν ἀνώτερω.

Νεκταροσαγὴς, ὲς, ὁ, ἡ. ὁ νέκταρ σάζων - σαλεύων, γλυκύς.

Νεκταρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ νέκταρος ἔχων, ὅμοιος τῆ νέκταρι. Γεωπον. ἀ. μ'. 10.

Νεκυάμβατος, ὁ, ἡ. (νέκυς, ἀμβαίνω) ὃν τὸν ὁποῖον ἀνέβησαν οἱ νεκροί. Παυσαν. ἀ. 28.

Νεκύδαλον, τό. παρ' Ἀριστοτ. ζῴ. ἱστορ. ἀ. 19. ὁ ἐκ τῆς ψύχης εἰς χρυσαλίδα μεταμορφωθεὶς σκώληξ τῆς μελίσσης. ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ψύχη. ἐκ τοῦ Νέκυς, τὸ νεκρὸν σῶμα, διότι καὶ αὕτη τοιοῦτόν τι παρίσταται.

Νεκυηγὸς, ὁ. ὁ τὰς νεκρὰς ἄγων-φέρων. Ἀνθολογ.

Νεκυία, ἡ. ἡ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερομένη θυσία, ὁπόταν ὁ προσφέρων αὐτὴν ἐπερωτᾷ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς (ἐν Ὀδυσ. Λ.) ἔπραξεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ

Tom. II.

ὄνομα Νεκυία, ἢ τὰς κατὰ τὰς νέκυας λέγουσα φαντασίας, προέκυψε. ἄρα, ταυτὸν ἔστι τῆ, Νεκυομαντεία. Ἡρωδιαν. δ'. 12.

Νεκυϊσμὸς, ὁ. Μανέθ. δ'. 213. ταυτὸν τῆ, Νεκυομαντεία.

Νεκυμάντιον, τό. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ τοῦ, Νεκυμαντίου. Παυσαν. δ'. 30.

Νεκυομαντεία, ἡ. Νεκυομαντεῖον, τό. καὶ Ἰωνικ. Νεκυομανήϊον, Νεκυόμαντις, ὁ. ταυτὸν τῆ, Νεκρομαντεία, ἢ τ. λ.

Νεκυοσσόος, ὁ. (νέκυς, σόω, σώζω) ὁ τὰς νεκρὰς σώζων-ἐγείρων ἀπὸ τῶν - ἢ φυλάττων-διαπρῶν.

Νεκυοστόλος, ὁ, ἡ. (νέκυς, στέλλω) ταυτὸν τῆ, Νεκροστόλος, ἢ Νεκυηγὸς, ὡς π. χ. ὁ Χάρων.

Νέκυς, υος, ὡς Ἐπίθετ. ὁ νεκρός. 2) Οὐσιαστ. ὁ. τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, τὸ λείψανον. "Νέκυας καὶ δῶ- "μ' Ἀΐδαο". Ἰλ. Ο. 251. αὐτὶ, Ἐνέρες, νεκροί. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Νέκες, νεκροί. Ζήτ. Νεκρός.

Νεκύσιος, Νεκύσια, τά. συνηπαν. Ἱερά. ἑορτὴ ἢ θυσία εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τῆ παθητέων, ἤτοι τῆ κεκοιμημένων. Ὁ Ἀρτεμίδ. δ'. 83. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Περίδειπνα.

Νεκύωρον, τό, Νεκυώειον, τό. (νέκυς, ὥρη) ταυτὸν τῆ, Νεκρομαντεῖον. Ἡσύχ.

Νέμεα, τά. οἱ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἀγῶνες, ἰδίᾳ δὲ τὸ μέρος τοῦτο ἢ Νεμέα, δηλαδὴ ἢ μεταξὺ τοῦ Ἄργους ἢ τῆς Κορίνθου εἰς σὺ δάσος. ὕθεν Νεμεαῖος, ἢ Νεμεαῖος. ὁ ἐκ τῆς Νεμέας. συνείσκεται ἔτι ἢ "Νέμειος χλαῖ- "να, ἢ Νεμείων". αὐτὶ τοῦ, Νεμεαῖος, ἢ Νεμεαίων. ἐν τῇ Ἀνθολογ. καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, Ἀττικ. Ὅρα περὶ τῆ Ἀγώνων τῶν Παυσανίου ἐν τοῖς Κορινθ. Κεφ. ιε'. Φωκ. ιε'. καὶ Ἀρκάδ. μή. Σχόλια Πινδάρ. Νεμ. Σεβήρ. Βιβ. ή.

Νεμέθω, ταυτὸν τῆ, Νέμω, βόσκω. Ἰλ. Α. 634. ἔτι δὲ ταυτὸν τῆ, Νέμομαι. Νίκανδρ. Θηρ. 430.

Νεμεσάω, Νεμεσάομαι, ῶμαι. ἢ ποιητ. Νεμεσιάω. (νέμεσις) νεμεσσιν ἔχω. δυσαρεστοῦμαι εἴς τινα ἀνάξιάν τύχης, ἔχω ἢ νομίζω κρατοῦντί ὡς ἀπρεπὲς καὶ ἀνάρμοστον. δικαίως μέμφομαι, εἰς ἀμφιβολίαν εἰμὶ, ἀμφιβάλλω. Ὀδυσ. Δ. 158. καθόλου δὲ, Δυσαρεστοῦμαι, μεμ-ψιμοιρῶ, ἀγανακτῶ, ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, τῶ Νεμέσσιν βάλλομαι, αἰδοῦμαι, Ὀργίζομαι, ἐλέγχω, ὀνειδίζω, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, ὑβρίζω. μετὰ Δοτικῆς ἔτι ἢ αὐτὶ τοῦ, Φθονῶ.

Νεμέσεια, τά. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως, καθ' ἣν ἢ τοῖς κατοιχομένοις ἤτοι τοῖς νεκροῖς (ἢ μάλιστα τοῖς γονεῦσι) ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα, π. χ. ὡς παρ' ἡμῖν τὰ κατ' ἔτος, ὑποτελούμενα μνημόσυνα ὑπὲρ τῆ κεκοιμημένων. Δημοσθ. Parentalia, Λατ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ. δυσάρεστος, θυμώδης, ὀργίλος, ὑβριστὴς, ὁ δυσαρέσκειαν διεγείρων. Νόν.

Νεμεσητικὸς, κὴ, κόν. (νεμεσάω) ὁ ἀνήκων ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νεμεσᾶν-μεμφέσθαι-ὀργίζεσθαι. Ζήτ. Νέμεσις.

Νεμεσητὸς, καὶ Ποιητ. Νεμεσσητὸς, ὅσις σύρει πρὸς ἑαυτὸν τὸν φθόνον-τὸ μῖσος ἢ τῶ ἐκδίκησιν. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μισητὸς, μεμπτὸς, ἐπίφθονος. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Μέμψεως ἄξιος, ἄδικος. ἔτι δ' ἢ αὐτὶ τοῦ, Δυσαρεστος - μεμψίμοιρος. Ἰλ. Λ. 648. τῶ ὁποίῳ τῶ δυσαρέσκειαν τινὸς αἰδεῖται-βλάβεται. Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Νέμεσις.

Νεμεσίζομαι θεούς. αἰδοῦμαι - βλάβομαι - φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς ἢ τῶ ὀργῶ αὐτῶν. 2) Δυσαρεστοῦμαι-μεμ-ψιμοιρῶ, ἀγανακτῶ, ὅτι τι ἄδικον καὶ ὑβριστὸν πράττομαι. Ἰλ. Θ. 421.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νέμεσις, εως, ἡ. ὁ Ἀεισοτελ. ἐν Ἠθικ. β', ζ'. 3. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν οὕτως "Νέμεσις δὲ (ἐστὶ) μεσότης φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας. εἰσὶ δὲ ὧδε λυπεῖν καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας. ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικὸς, λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως αὐτῷ πράττουσιν· ὁ δὲ φθονερὸς ὑπερβάλλων τούτου, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται· ὁ δὲ χαιρέκακος, τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν". καὶ ἐν Ἠθικ. μεγάλ. Α'. 28. "Νέμεσίς ἐστι μεσότης φθονερείας καὶ χαιρεκακίας. ἀμφοτέραι γὰρ αὗται ἀδικταί εἰσιν. ὁ δὲ νεμεσητικὸς ἐπαινετός. Ἔστι δὲ ἡ νέμησις ὧδε· ἀγαθὰ, ἃ τυγχάνει ὑπάρχοντα ἀναξίῳ ὄντι, λύπητις. Νεμεσητικὸς ἂν, ὁ ἐπὶ τούτοις λυπητικός· καὶ αὐτός γε πάλιν ἕπος λυπήσεται, ὧ τινα εἶδῃ κακῶς πράττοντα ἀνάξιον ὄντα. Ἡ μὲν οὖν νέμεσις, καὶ ὁ νεμεσητικὸς ἴσως τοιοῦτος. ὁ δέ γε φθονερὸς ἐναντίος τούτῳ. ἁπλῶς γὰρ ἅπαντι ἀξίως τισὶν ἐῇ, ἅπαντι μὴ, τῷ εὖ πράττειν λυπηθήσεται. ὁμοίως τούτῳ ὁ ἐπιχαιρέκακος πεφύκεται κακῶς πράττοντι, καὶ πᾶσι ἀξίῳ, καὶ πᾶσι ἀναξίῳ· ὁ δέ γε νεμεσιτικὸς οὔ. ἀλλὰ μεσότης (ἴσ. μέσος) τις ἐστὶ τούτων. "ἔστιν ἄρα, ἐναντία πᾶσι, Ὕβρεις. γλυκὺ τοῦ ὑπερηφανεύεσθαι, τὸ δίκαιον καὶ ἀγαθόν, τοῦ δυστυχεῖν, τὸν πλοῦτον καὶ τοῦ δύνασθαι. Κεῖται ἔτι καὶ ὡς σωματοειδὴς Θεὰ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 200. καὶ Θεογον. 223. ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ ἀπονεμήσεως. κατ' Ἀεισοτ. ὧδε Κόσμ. ζ'. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Νέμεσις ἅπασα αἰσχύνης τῆς ἀδικίας, τῆς ἐπορκίας, τοῦ ζήλου, τοῦ φθόνου καὶ τῆς χαιρεκακίας, διὰ τοῦτο μετὰ τῆς Αἰδοῦς ἐγκατέλιπον τὴν γῆν. ὅρα Ἡσίοδον, Ἔργ. καὶ ἡμέρ. στίχ. 180. μέχρι 200. ἄρα ἔστιν ὡς Ἀρετὴ, ἥτις ἵσταται ἀπ' ἐναντίον πάσης κακίας. Οὕτω χρῆται τῇ λέξει καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Γ. 156. "Οὐ Νέμεσις, Τρῶας - τῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ - ἄλγεα πάσχειν". ἐδίμια μέμψις δεῖ ἔχει τόπον· δὲν δύνατα τινὰς νὰ μεμφθῇ, ὅτι διὰ τὸ θέλημα μιᾶς τοιαύτης γυναικὸς (ὡς ἡ Ἑλένη) νὰ ὑποφέρωσιν οἱ Τρῶες τόσον καιρὸν τοσαῦτα κακά· ἐπειδὴ καὶ ἐνταῦθα κεῖται ὡς βάσις ἡ ἰδέα τῆ Ἀναξίᾳ, ἡ ἐπὶ τούτῳ γεννηθεῖσα μέμψις. "Ἐν φρεσὶ θέσθε ἑκάστῳ Αἰδῶ καὶ Νέμεσιν". ἐνθυμηθῆτε - συλλαβηθῆτε ὑπὸ τῶν τὰ μέμφεσθε - νὰ παραγγείλητε - νὰ ὁπλίζετε καὶ νὰ κατασκείετε τοὺς ἀνθρώπους. Αἰσχύλ. Θήβ. 237. "Τίς πόθεν Νέμεσις φυγεῖ; ὅπου ὑποκείεται ὁ Ἐτεοκλῆς." Οὐ-τι φθονῶσοι". Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τῶν, Μέμψις, δίκη, ὕβρεις, φθόνος, τύχη, ὡς καὶ ὁ Σουίδ. ὁ δὲ Εὐσταθ. διὰ τῶν, Δικαία μέμψις" καὶ ὅτι ἡ νέμεσις ἀφορᾷ τὴν αἰδῶ ὡς φησὶ λέγεται· αἰδοῦσα γὰρ ἡ διὰ τὴν νέμεσιν γινομένη ἐπιστροφὴ, νέμεσις δὲ ἡ μέμψις ἐκ τινος ὧν αἰδούμεθα γινομένη. Ἡ παραγωγὴ ἔστιν ἐκ τοῦ Νέμω, Νεμέω, ὡς ἀποδεικνύει τὸ, Νεμέτωρ.

Νεμέτωρ, ορος, ὁ. (νεμέω) ὅστις δικαίως μερίζει - μοιράζει. μεριστὴς, μοιρασὴς. ὁ διανέμων ἑκάστῳ τὸ δίκαιον καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπ' αὐτῇ διαδύνων - ἐνδύων - κρίνων καὶ δικάζων. Αἰσχύλ. Θήβ. 490.

Νέμησις, ἡ. (νεμέω, νέμω) διαμοίρασις, μέρισις, μερισμὸς, διανομὴ, διαίρεσις. 2) Νομὴ, βοσκὴ, βόσκησις.

Νεμητὴς, οῦ, ὁ. πρωτ. τοῦ, Νεμέτωρ.

Νέμος, εος, τὸ. (νέμω) τόπος ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, ἢ οὗ βόσκουσι τὰ ζῶα, λάσιος, λειβάδιον, νομὴ, βοσκὴ, χωρίον συνδένδρον καὶ νομὴν ἔχον. Ἰλ. Λ. 480. "Ἐν νέμεϊ σκιερῷ".

Νέμω, Μέλ. νεμῶ, ἢ, νεμήσω. (Λόγγος Ποιμεν). Παρακείμ. νενέμηκα. Λόρ. ά. ἐνέμα. μελίζω, μεριάζω, διακληρόω, διαιρῶ, διαδίδω, δίδω ἑκάστῳ ἀνὰ μέρος ὑπότινος. Ἰλ. Γ. "Νεῖμαν ἀείσοις". 2) Βόσκω. "οἱ Νέμοντες. οἱ βοσκοί. "Νέμειν ὄρεα" φέρειν τὰ ζῶα ἐπὶ τὰ ὄρη εἰς βοσκὴν, ἢ βόσκειν τὰ ζῶα ἐπάνω εἰς τὰ βουνά. Ξενοφ. Κυρεπ. Γ. β'. 20. "Ἐπεὶ ὄρη ἀγαθὰ ἔχετε, ἐθέλοιτ' ἂν ἐᾶν νέμειν ταῦτα τοὺς Ἀρμενίους, εἰ ὑμῖν μέλοιεν οἱ νέμοντες τὰ "δίκαια ὑποτελεῖν". ὅθεν, Νέμομαι, Μέσ. βόσκω ἐμαυτὸν, ἐπὶ ζώων-κτηνῶν, τὰ ὁποῖα πορεύομενα εἰς τὰ λειβάδια καὶ εἰς τὴν βοσκὴν, ζώνουσι χόρτα. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. 3) Διοικῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω. Ἰλ. Β. 496. καὶ ἀλλαχοῦ 4. Νέμομαι, Καρπῶμαι, κτῶμαι, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. "Εἶχε "τὸ παιδὸς τὸ γέρας, καὶ πᾶλλα νεμομένη". Ἡρόδοτ. Δ'. 165. κεκτημένη, ἔχουσα. "Κλῆρον νέμειν". ὅθεν, Κληρονόμος. "Ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ "δόμους νέμοιμι σούς". Σοφοκλ. Αἴ. 1035. διὰ νὰ (ὅπως) κληρονομήσω-ᾖ νὰ ὑποκτήσω. 5) Νέμω, καὶ, Νέμομαι. ἐπὶ πληγῶν γάγγραιναν ἐχόντων, καὶ τὰς ἴδιας σάρκας καταδαπανώντων καὶ κατεσθιόντων. ὥστε ἢ ἐπὶ πυρὸς ἢ πυρκαϊᾶς. ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 780. "-ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο". ὡσεὶ βόσκετο. "Πυρὶ καὶ παύτας νείμαντες". Ἡροδότ. ς'. 33. διὰ τῶν πυρὸς διαφθείραντες-ἐρημώσαντες. Ἐκ τῆς σημασίας τῶν, Διοικῶ, γίνεται τὸ, Χειρονομέω, ὅπερ ἐστὶ, χεῖρας νομέω, κινῶ τὰς χεῖρας. "Σὲ δ' ἐ "γωγε νέμω θεόν", Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 150. ἐσκέμ ἔχω διὰ θεόν. σὲ νομίζω-σὲ κρατῶ ἢ σὲ τιμῶ πα ρομοίως ὡς θεόν. τοιοῦτον ἢ τὸ ἐν στίχ. 600. "-ἢ σὺ "δ' ἐγωγε δεσπότην ἢ μεῖζόν σε ἔλαχον εἰς ἡμᾶς νέ "μων". ἢ ἐν Τραχ. 490. "Εἰ τὴν δ' ἁμαρτίαν τί "μεις". ἂν ἐσὺ τοῦτο τὸ κρατεῖς-τὸ νομίζεις διὰ ἁμαρτίαν. "Ἡγεμόνα νέμοντες τὸν διαστόλην". Ἀγαθαρχίδ. παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 272. αὐτὶ τοῦ, Ἐκλέγω διὰ αὐθεντεύω καὶ ἡγεμονεύω ἤτοι ἀρχηγόν μου. καθὼς ἢ ἐν Ἀθηναῖς ὁ Μέτοικος, ἔφερε διὰ νὰ ἐκλέξῃ ὡς προστάτην τὴν σὺα πρὸ πολιτῶν· ἢ τοῦτο ἐλέγετο "Νέμειν προστάτην τινά". Πλάτ. Νομ. ιά. Παρὰ Πολυβ. ς'. 47. "Οἱ μὴ νενεμημένοι". οἱ μὴ σεσημειωμένοι εἰς τὸν πίνακα-εἰς τὸ λεύκωμα.

Νένασαι, Δωρ. αὐτὶ, Νενῆσαι. Θεόκειτ. ε'. 9. ἐκ τοῦ Νέω, τὸ Ἐπισωρεύω.

Νενέαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Νενέωνται. Ἐκ τοῦ, Νέω τοῦ Ἐπισωρεύω.

Νέννηκε, Παρακείμ. ἐκ τοῦ, Νέω, κλώθω, γνήθω.

Νεοήλιος, Καλλίμ. εἰς Δίαν, 63. μωρὸς, ζελὸς· ἄλλοι ἑρμην. διὰ τὸ, Τυφλὸς, ἀόμματος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Νενὸς, καὶ, Νηπλὸς, καὶ, Νεηκὴς, καὶ, τυφλὸς ὑποπλέκτης, ἀνέπτης.

Νέννα, ἡ. καὶ, Νεῦνος, ὁ. ἀδελφὴ - ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, θεῖος, θεία. Πολυδ. γ'. 16. καὶ 22. λέγεται ἔτι, Ναῦνη, καὶ, Ναῦνος.

Νέοφε, παρακ. ἐκ τοῦ, Νέφω. Εὐσταθ.

Νενωμένος, Νενώμεθα, Νένωται, ἐκ τοῦ Νόω. Καλλίμ. "Τμν. εἰς Δία, 87. σημ.

Νεοαλδὴς, ὁ, ἡ. (νέος, ἄλδω, ἄλλας δὲ καὶ, Νεαλδὴς, λέγεται) νεαρὸς, ζυφερὸς, νεοβλαστημένος, νεοσὶ βλαστήσας.

Νεοάλωτος, ὁ, ἡ. πρωτ. τοῦ, Νεάλωτος.

Νεοαρδὴς, εος, ὁ, ἡ. (ἄρδω) ὁ νεοσὶ ἀρδευθείς, ἢ πεποτισμένος. Ἰλ. Φ. 346.

Νεόβδακτος, ὁ, ἡ. (βδάλλω) νεοσὶ ἀμελχθείς, νεοαρμεγμένος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 484. ὅπου νεῦ, Νεόβλακες κεῖται.

Νεοβλακὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἢ, Νεόβλακες, ὁ, ἡ. ὁ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νέος καὶ ζυφερὸς ἦσι νεαρὸς βλασὸς βλαστῶν - φύων. ἢ ὁ νεωστὶ βλαστήσας - ἀνθήσας.

Νεόβορος, ὁ, ἡ. (βορὰ) ὁ νεωστὶ βρωθεὶς ἢ ὁ νέα βιβρώσκων. Ἡσύχ.

Νεόβροχος, ὁ, ἡ. (βρέχω) ὁ νεωστὶ βεβρεγμένος. ἢ ἡ νεωστὶ βεβρεγμένη ὕδατος ἀπορίας, ἔγκυος. Ἡσύχ.

Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ. (βρώω) ὅστις νεωστὶ ἦσι πρὸ ὀλίγου χρόνου ἔφαγεν. Ἱπποκράτ.

Νεογαμετὴ, ἡ, ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. Γλωσσ.

Νεόγαμος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεογαμὴς. ὁ νεωστὶ γήμας. ὅστις πρὸ ὀλίγου ὑπανδρεύθη, καὶ ὁ νέος τῇ ἡλικίᾳ ὑπανδρευθείς. νέος ἀνὴρ, νέα γυνή.

Νεογεννὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ῆ, Νεογλύπτος, ὁ, ἡ. (νέος, γλύφω, γλυπτὸς) ὁ νεωστὶ ἢ ἄρτι γεγλυμμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Νεογνός.

Νεογιλαῖος, ὁ, ἡ. Νεογιλὴς, ὁ, Νεογιλὸς, παυτὸν τῷ, Νεογλυφὴς. Ὀδυσ. Μ. 86. "-σκύλακας νεο-"γιλῆς". νεογνῆς, γάλακτι ξεφορμένος. "Νεογιλὸς ὁ "τὸ βίε χρόνος ὡρὸς τὸν παῖτα αἰῶνα". Λυκιων. αὐτὶ τῦ, Μικρὸς, ὀλίγος, βραχὺς, κοντός. ὅπου ὁ Ἐμσέρχ. τὸν σχηματισμ. Νεογιλαῖος, ἐκ Πολυδ. β'. 8. τελείως ἀπεσκορακίσε.

Νεογλαγέας πώλους. (γλαξ). Μάξιμ. σίχ. 517. ἀρτιγλυφὴς, θηλάζοντας.

Νεόγληνος, ὁ, ἡ. (γλαφὴ) ὁ ἐκ νέε κολαλαβῶν γλαφὼς-ὀφθαλμὸς, ἀμφ.

Νεογλύφακος, ὁ, ἡ. (γλύφανον) ὁ νεωστὶ γεγλυμμένος. ἀμφ.

Νεογνὸς, ὁ. ἐκ τῦ, Νεόγονος, ἀρτιγενὴς, νέος, νεαρὸς. παρὰ Ξενοφ. Κυιπγ. ἰ. 23. ἐκάτο, Νεογνὴ, ὅπε νεῦ, Νεογενῆ, κεῖται.

Νεόγραπτος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεόγραφος, ὁ, ἡ. Μελάγξ. ἀ. 55. (γράφω) ὁ νεωστὶ γεγραμμένος, ἐζωγραφισμένος. Θεόκριτ. ἰ. 3.

Νεόγυιος, ὁ, ἡ. (γυῖον) Πίνδαρ. Νέμ. 9. 56. ὁ νέα γυῖα-μέλη ἔχων. καθόλ. Νέος.

Νεογύνης, ε, ὁ. ὁ νεωστὶ γυναῖκα λαβών. Πολυδ. γ'. 48.

Νεοδάμαστος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεόδμητος. Γραμμ.

Νεοδαμώδης, ὁ, ἡ. (δῆμος, αὐτὶ, δῆμος, καὶ νέος) παρὰ Λακεδαιμ. ἐλέγετο εἰς τῶν Εἱλώτων, ὃς τις ἀφῆ τῆς πρίσης ὡρὸς τὸν πατέρα ἐραστιωτικῆς ἐκδουλεύσεως ἀπήλαυσε τὸ ἐλευθερίαν τε, καὶ σὺν εἴδος πολιτικῦ δικαιώματος· ἄρα, Πεπέοικος, ἐγένετο. Θυκυδ. ἐ. 34. ζ'. 52.

Νεόδαρτος, ὁ, ἡ. (δέρω, δάρω, νέος) ὁ νεωστὶ ἐκδαρθεὶς, νεοδαρμένος. Ὀδυσ. Δ. 437.

Νεοδίδακτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ διδαχθεὶς-μαθών τι. καὶ ὁ νεωστὶ ἢ κατὰ τρόπον τὸ τῦ ῥήτορος διδαχθεὶς-παιδευθεὶς. Παρ' Ἀττικοῖς, Prima Recita.

Νεοδμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ. ἡ, Νεόδμητος, ὁ, ἡ. (νέος, δαμάω) ὁ νεωστὶ - προσφάτως - ὡρὸ ὀλίγου φονευθεὶς. Εὐσεπ. Ῥῶσ. 887. καὶ ὁ νεωστὶ δαμασθεὶς, τεθδμαμένος. ἐπὶ νέων ζώων τὰ ὁποῖα κατὰ τρόπον φέρειν βάλλονται ὑπὸ τὸν ζυγόν. Μεταφορικ. ἐπὶ τῆς κόρης νεωστὶ ὑπανδρευθείσης, τεόγαμος. ἐπειδὴ καὶ ὁ γάμος παραβάλλεται μὲ τὸν ζυγόν.

Νεόδμητος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεοδόμητος, ὁ, ἡ. (δέμω, δόμος) νεωστὶ οἰκοδομημένος.

Νεόδορος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεόδαρτος.

Νεοδρεπὴς, ἔος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεόδρεπτος, ἡ, Νεόδρεπος, ὁ, ἡ. (δρέπω, νέος) ὁ νεωστὶ θερισμένος, κομμένος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 345.

Νεοεία, ἡ, παυτὸν τῷ, Νεοίη, Νεόητις. ἀμφ.

Νεοειδὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ εἶδος νέον ἔχων.

Νεοεργὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἔργον) ὁ νεωστὶ - προσφάτως εἰργασμένος. Ἡσύχ. ὅσις ἢ τὸ κατὰ κράσιν, Νεουργὴς, ἔχει.

Νεόζυγος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεοζυγὴς, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1008. ὁ νεωστὶ ζεύχθεις, ὑπὸ τὸν ζυγὸν βληθεὶς, ἢ ὑπανδρευθεὶς, νεοζεύγνυμένος. "Νεόζυγες ἅρ-"μα". Χοίριλος Σχολ. Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 14.

Νεόζυμος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ζυμωθεὶς. Σχόλ. Λυκόφ.

Νεόζυξ, γος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεόζυγος.

Νεοπλὴς, ὁ, ἡ. (πλέω, νέος) ὁ νεωστὶ - προσφάτως πλησμένος, νεοπλησμένος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 411.

Νεοπλιξ, ικος, ὁ, ἡ. νεανικὸς. Ὀρφ. "Τιμ. "Νεοπ-"λικες ἀκμαί". αὐτὶ, Ἀκμαὶ ἡλικίας νέας.

Νεοπαλλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ νεαρῶς ἢ νεωστὶ θάλλων-αὐξῶν. ὁ νεωστὶ-βλαστήσας-αὐξήσας. χλωρός.

Νεοπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηγνύω) ὁ νεωστὶ - προσφάτως ὑποπαγεὶς, ὁ νεωστὶ πεπηγώς.

Νεόπηγος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεοπηγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἡ, Νεοπήκτος, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) ὁ νεωστὶ πηγνυμένος.

Νεοπλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοπαλὴς. Ἰλ. Ξ. 347. Αἰσχύλ. Εὐμ. 447. "Νεοπλῆς βοτῦ". νέε, πλάζοντος. ὅπε ὡρότερον, Νεοπλὴς, ἔκειτο.

Νεοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοπηγὴς.

Νεοπλιβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἡ, Νεόπλιπτος, ὁ, ἡ. (πλίβω) ὁ νεωστὶ πεπλιμμένος-ἐκπετυπωμένος-ζωγραφισμένος.

Νεοπλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοπαλὴς.

Νεόπρεπτος, ὁ, ἡ. (Ζήτ. Τρέφω, ἡ Τροφαλὶς) ὁ νεωστὶ πεθραμμένος. "Νεόπρεπτος τυρός". νωπὸς - προσφατος. ὁ νεωστὶ πεπηγώς. (χλωρὸν τυεί.)

Νεόπυτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ πεθυμένος.

Νεοίη, ἡ. (νέος) ἡ τῆς νεότητος ἡλικία. νεότης. Ἰλ. Φ. 604. "--νιῶ αὖτε τόον νίκησε νεοίη". νιῶ δὲ τὸν νέον ἐξενίκησεν ἡ νεότης.

Νεοικοδόμητος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοδόμητος. ἀμφ.

Νέοικος, ὁ, ἡ. ὁ νέος ἐγκάτοικος. παυτὸν τῷ, Νεαπολίτης. Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ.

Νεοίνια, τὰ. παρ' Ἡσυχ. ἑορτὴ Διονύσε. ὅπε γραπτέον, Θοιῶνια, τὰ κατὰ δήμους Διονύσια. Ἁρποκρατ.

Νεοκάθαρτος, ὁ, ἡ. (καθαίρω, νέον) ὁ νεωστὶ κεκαθαρμένος.

Νεοκαλλιγράφος, ὁ. ἡ. ὁ νέος ἢ ὁ νεωστὶ καλλιγράφος. ἀμφ.

Νεοκατάγραφος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ καταγεγραμμένος. ἀμφ.

Νεοκατασκεύαστος, ὁ, ἡ. ἡ, Νεοκατάσκευος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ κατεσκευασμένος-ἀποδεδομημένος.

Νεοκατάστατος, ὁ, ἡ. (καθίστημι) ὁ νεωστὶ ἀποκαπεσταθείς. καὶ ὁ νεωστὶ κατοικήσας εἴς τινα τόπον. ἢ ἀποικίας. Θυκυδ. γ'. 93.

Νεοκατάχριστος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ κεχρισμένος. ἀμφ.

Νεοκατήχητος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ κατηχημένος. Κλήμ.

Νεοκάτοικος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νέοικος. Εὐπολ. παρὰ Πολυδ.

Νεοκάττυτος, ὁ, ἡ. (κατπύω) εἰς τὸν ὁποῖον νεωστὶ ἢ ἐκ νέε ἔβαλον Κάθυμα. Νεοπάτητος. ἐπὶ ὑποδημάτων, τὰ νέον πάτον (κάθυμα) δεχόμενα.

Νεόκαυστος, ἡ, Νεόκαυτος, ὁ, ἡ. (καίω) ὁ νεωστὶ κεκαυμένος (καμένος).

Νεοκηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (κῆδος) ὁ νεωστὶ ἢ ὑπὸ νέας λύπης - πόνε - φροντίδος κατεπληγωμένος. Ἡσίοδος Θεογν. 98. "Θυμὸς νεοκηδής".

Νεόκλωστος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ κεκλωσμένος-ὑφασμένος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ. (κάμνω, καμέω) ἢ, Νεόκμητος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ποιηθεὶς - εἰργασθεὶς - νεοκαμωμένος, νεωστὶ κατεσκευασμένος - εἰργασμένος - φκιασμένος.

Νεόκοπος, καὶ, Νεόκοπτος, ὁ, ἡ, (νέος κόπτω) Αἰσχυλ. Σφὴξ. 648. "Νεόκοπος μύλη". Πολυδ. ί. 120. Νεόκοπος κάρδοπος". ὁ νεωστὶ κεκομμένος ἐκ τῆς πέτρων λίθος τῆς μύλης ἢ ὄλμος.

Νεόκοτος, ὁ, ἡ. κυρίως, ὁ νέος εἰς κότον - εἰς ὀργήν. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Νέος. Αἰσχύλ. Θηβ. 895. Πέρσ. 255.

Νεόκρας, ᾶ, Νεοκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεόκραπος, ὁ, ἡ. (νέος, κεράω) ὁ νεωστὶ κεκραμμένος-μεμιγμένος. "Νεόκραπος κρατὴρ". εἶδος ποτοῦ καὶ ποτείας, σύνηθες ἐν ταῖς εὐωχίαις - σπονδαῖς καὶ ἐν τοῖς ἀριστείποις. καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἴσως ὅθι τούτῳ παίζει τινὶ φράσιν ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 341. "Νεοκρᾶτα φίλον "γε κομίζοι".

Νεόκτητος, ὁ, ἡ. (κτάομαι) ὁ νεωστὶ ἀπεκτημένος, νέος.

Νεόκτιστος, ὁ, ἡ. (κτίζω) ὁ νεωστὶ κτισμένος.

Νεόκτονος, ὁ, ἡ. (κτείνω) ὁ νεωστὶ κτανθεὶς, νεοφονευμένος.

Νεολαία, ἡ. ὁ νέος λαὸς, ὁ ὅμηλος, τὸ πλῆθος τῆς νεολαίας, ἢ τῆς νέας. οἱ νέοι τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τέχνῃ. Θεόκριτ. ιή. 241. "χεὶρ νεολαία γυναικῶν "δαπεῖ". Εὐριπ. Ἄλκ. 103.

Νεολαμπὴς, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ λάμψας - ἀστράψας. παυτὸν τῷ, Νεοφανὴς. "Ἀστὴρ νεολαμπὴς". Ὑμνογρ.

Νεόλεκτος, ὁ, ἡ. (λέγω) ὁ νεωστὶ συλλεγμένος. ὁ νεωστὶ στρατολογηθεὶς στρατιώτης. ὅθεν

Νεολεξία, ἡ. ἡ κατάστασις τοῦ νεοσυλλέκτου στρατιώτου. Γλωσσ. Φιλοξ.

Νεόλητος, ὁ, ἡ. τὸν ὀπίσω νεωστὶ ἔλαβεν - ὑπέστησαν. νεοπαθημένος.

Νεολκέω, Νεολκία, ἡ. Νεόλκιον, τὸ. ὀρθότερον τὸ, Νεωλκέω, κ. τ. λ. Ζητ. πεῦτε.

Νεόλλυστος, ὁ, ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Νεόλυστος. νεωστὶ λελυμένος. ὅσις πρὸ ὀλίγου ἐλύθη - ἐπλύθη. "Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 241. καὶ Ἱππόκρ. ἐκ τῆς, Λούομαι.

Νεολῴφητος, ὁ, ἡ. (λωφάω) ὁ νεωστὶ παύσας. Ἡσύχ.

Νέομαι, Ποιητ. καὶ, Νίσσομαι. παραγίνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, ἔρχομαι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀναχωρῶ, καὶ, Ἐπιστρέφω. Ἰλ. Σ. 101. Φ. 105. Ζητ. Νέω.

Νεομάλακτος, ὁ, ἡ. (μαλάσσω) νεωστὶ μεμαλαγμένος - ζυμωμένος. Σχόλ. Θεοκρίτ.

Νεόμην, όμενος, ὁ, ἡ. Ἄρατ. Φαινόμ. 471. "Νεόμενον σελήνης". ἡ νέα σελήνη. ὅπου ὁ Κικέρων καὶ Ἀγκαῖος, "Δειχόμενοι σελήνην". παυσέληνος, αἰέγνωστος καὶ μεθημερινὴ δύσις.

Νεομηνία, καὶ σιωπηθέντος κατὰ συνκ. Νουμηνία, ἡ. ἡ νέα σελήνη. ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς τῆς σελήνης, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη - ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. Κατὰ τὴν Νεομηνίαν ἦτον συνήθεια νὰ πωλῶνται καὶ οἱ δοῦλοι. Ἀνεξοφαύ. Ἱππ. 43. Ἀλκίφρ. γ'. 38. καὶ 61.

Νεόμυητος, ὁ, ἡ. νεωστὶ μεμυημένος - τελεσθέντος - καθιερωμένος. "Τελεταὶ νεόμυητοι". Ὀρφ. Ὕμν.

Νεόνυμφος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ νυμφευθεὶς, νεόπαντρος. "Κόρη νεόνυμφος".

Νεόξαντος, ὁ, ἡ. (ξαίνω) νεωστὶ ξανθεὶς. νέος ξανθός. νεοκτενισμένος. Ἱππόκρ.

Νεόξεστος, ὁ, ἡ. (ξέω) νεωστὶ ὀξεσμένος-κεκομμένος, ὀξισασμένος ὁμοῦ τῷ πανίσῳ.

Νεοπαγὴς, ές, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) ὁ νεωστὶ πεπηγώς. ὅσις πρὸ ὀλίγου σωνεστάθη-σωνεκολλήθη, ἢ ἔπηξεν-ἐπάγωσεν.

Νεοπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. (πάθος) ὁ προσφάτως εἰς πάθος-λύπην πεσών. ἢ ὑποὺ νέα πάθους συμβεβηκότος. νέος ἐν τῷ πάθει. Αἰσχύλ. Εὐμ. 505.

Νεοπειθὴς, ές, ὁ, ἡ. ἢ, Νεόπειστος, ὁ, ἡ. (πείθω) ὁ νεωστὶ πάλιν εἰς δυσπείθειαν καὶ ὑποπαγὴν ἐλθών. Νόν.

Νεοπενθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ νέος ἐν πένθει καὶ θλίψει. ὁ νεωστὶ ἢ πρὸ ὀλίγου πενθήσας.

Νεοπηγὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοπαγής. Ἀνθέλογ.

Νεόπηκτος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοπηγής.

Νεοπλεκὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ πεπλεγμένος.

Νεόπλουτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ πλουτήσας - πλοῦτον ὑποστήσας. καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀπαιδεύτως καυχώμενος ὅθι τῷ πλούτῳ αὐτοῦ. ὡς καὶ τὸ, Ὀφιμαθής. καὶ ἐνταῦθα ἡ Πλούταρχ. συμπροβλ. ζ'. 6. σημάπτει τινὶ λέξιν μετὰ τοῦ, Φορτικός.

Νεοπλυνὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ, Νεόπλυτος, ὁ, ἡ. (πλυνῶ) ὁ νεωστὶ πλυθεὶς-καθαρθείς. νεοπλυμένος. τὸ β'. ἐν Ὀδυσ. Ζ. 64.

Νεοποιέω, ῶ. νέον ποιῶ, ἀνακαινόω. ὅθεν

Νεοποίητος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ποιηθεὶς, ἀνακαινισθείς.

Νεοποίκιλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοϋφαλος. Σχόλ. Πινδάρ.

Νεόποκος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 475. ὁ νεωστὶ κερδηθείς, νεοκερδισμένος. ἐκ τοῦ, Πόκος καὶ Νέος.

Νεόπολις, ι. παυτὸν τῷ, Νεόπτολις.

Νεοπολίτης, ὁ. καὶ, Νεοπολίτις, ιδος, ἡ. ὁ νέος πολίτης, ὅσις θιλαδὴ ἐκ δούλου ἐλεύθερος καὶ πολίτης ἐγένετο. Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 7.

Νεοπότιστος, ὁ, ἡ. (ποτίζω) ὁ νεωστὶ ποτισμένος.

Νεόποτος, ὁ, ἡ. (ποτὸν) ὁ νεωστὶ πιών. Ἱππόκρ.

Νεόπους, Νεόποδος. Ζητ. Νέποδες.

Νεοπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ. παῦ ὅτι πρέπει - ἁρμόζει εἰς τὰς νέας ἀνθρώπους. καὶ ὁ ἐκ νέου ἢ ὡς νέος φαινόμενος. Πλάτ.

Νεόπριστος, ὁ, ἡ. (πρίζω) ὁ νεωστὶ κεκομμένος ἢ πριονισμένος.

Νεόπτολις, ἡ. παυτὸν τῷ, Νιόπολις, καὶ, Νιάπολις.

Νεοπυρίητος, ὁ, ἡ. (πυρόω) ὁ νεωστὶ πυρωθεὶς-θερμανθείς, ὁ ἐκ τοῦ πυριάματος ἐξελθών. Ἱππόκρ.

Νεοργὸς, ὁ, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. συγκρ. Νομ. γ'. ὅπου Νέορτον, ἀπαγωγεύον.

Νεόρραντος, ὁ, ἡ. (ῥαίνω) ὁ νεωστὶ ῥαντισμένος - βεβρεγμένος, νεόβροχος.

Νεορραγὴς, ές, ὁ, ἡ. (ῥάγω, ῥήγνυμι) ὁ νεωστὶ ἐρρηγμένος - σχισμένος - ῥαϊσμένος.

Νεορράφης, ές, ὁ, ἡ. (ῥάπτω) Λόγγ. Ποιημ. δ'. καὶ Νεόρραπτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ἐρραμμένος.

Νεορρόφητος, ὁ, ἡ. (ροφέω) ὁ νεωστὶ ῥοφήσας ζωμὸν ἢ ἄλλοτι. Ἱππόκρ.

Νεόρρυτος, ὁ, ἡ. (ῥύω) ὁ νεωστὶ - νεαρῶς ῥέων· ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1362 (1343) "Νεορρύτῳ ξίφει". ἔστιν ἐκ τοῦ, Ῥύω, τὸ σύρω· σημαίνει τὸ νεωστὶ ἐκ τῆς θήκης ἐκβαλλόμενον ξίφος, ἔχον τινὶ συλλαβὴν ῥῦ μακράν.

Νέορτος, ὁ, ἡ. (νέος, ὄρω) νεοφανὴς, νεογενὴς ἢ νέος, ἔφηβος. Πλούταρχ. εἰς σύγκρ. Νομ. 3. "Ταῦ "νέορτον". παυτὸν τῷ, Ταῦ (τινὶ) νέαν.

Νέος, ἑα, ἑον. ὡς ὑπάνω. παυτὸν τῷ, Νεαρὸς, καὶ

Καὶ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καινός. 2) Ὡς Οὐσιας. ὁ νεανίσκος, ἔφηβος, ὁ ζυφέρων ἡλικίαν ἔχων, ἢ ὁ ἀκμάζων, ὁ μὴ προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ ἀνθρωπος. ἀντίκειται τῷ, Γέρων, καὶ, Παλαιός. Ἰλ. Ι. 57. "Συμφέρονται δὲ καὶ τόδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἕλλησιν μάντισι Λακεδαιμονίοισι. οἱ νεώτεροι αὐτέων τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκασι τῆς ὀδοῦ καὶ ἐκξαίνονται· καὶ ὅτευσι, ὅς ἔφρης ὑπανίσαντα". Ἡρόδοτ. Β'. 80. "Ἐκ νέου". ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς νεότητος, ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας. ἔτι δὲ καὶ αὖτι τῷ, Πάλιν, αὖθις, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ἐκ δευτέρου. "Αὖτις ἐκ νέης καταδεδύλωντο". Ἡρόδοτ. Ε'. 116. καὶ Ποιητ. Νεόθεν. Νέη, ἡ. συνωπακεσμ. Σελλύη. ἡ νέα σελλύη. ἐν τῷ χηματισμῷ "Ἐπὶ νέῃ". Ἀπολλών. δ'. 1479. "Νέῳ ἤματι". ἐν τῇ νέᾳ σελλύῃ. δύναταί τις ὅμως νὰ εἰπήσῃ καὶ Νέας ἡμέρας". Ἐπιρρηματικ. Νέον. αὐτὶ τοῦ, Νεωστί, ἄρτι, προσφάτως, ἀπὸ μικροῦ, παρὸ ὀλίγου.

Νεὸς, ἡ. συνωπακ. Γῆ. καὶ Νέος, ὁ. συνωπακεσμ. Ἀγρός. λέγεται ἡ γῆ ἢ τὸ χωράφιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν ὅπως νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέου γεωργεῖται. ἄρα, ἡ ἀνανεωθεῖσα γῆ ὅπου τοῦ ἀρότρου, Νεατός. Ξενοφ. Οἰκ. ὡς δὲ τὸ πλεῖσον ὅμως κατὰ παύλαν τινὰ σημασίαν, Νεὸς, χρέφεται. "Νεὸν ποιεῖν". λέγει ὁ Θεόφραστος (Αἰτ. Φυτ. β'. 9. ἐ. 19.) διὰ φυτῶν, τὰ ὁποῖα παχύνουσι τὸ χωράφιον καὶ δίδουσι καπνιὰν ἀνάπαυσιν εἰς αὐτό. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, Νέα, ἡ. συνωπακεσμ. Γῆ, καὶ, Νεὸς, Νεατὸν, Νέωμαι. Novale, Γαλ.

Νεοσίγαλος, ὁ, ἡ. προσφάτως-νεκρὸς καὶ λαμπρὸς, Ζήτ. Σιγαλόεις.

Νεοσκαφὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (σκάπτω) ὁ νεωστὶ ἐσκαμμένος, νεοσκαμμένος. Λυκόφρ. 1097.

Νεοσκύλευτος, ὁ, ἡ. (σκυλεύω) "Ἔντεα νεοσκύλευτα". Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 496. τὰ νεωστὶ σκυλευθέντα ὅπλα.

Νεόσμηκτος, ὁ, ἡ. (σμήχω) ὁ νεωστὶ ἐσμηγμένος-σφεγγισμένος-κεκαθαρισμένος. Ἰλ. Ν. 342.

Νεόσοικος, ὁ. Ζήτ. Νεώσοικος.

Νεοσπαδὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (σπάω) ὁ νεωστὶ ἐμβιγμένος, ἐμβεβλημένος. Αἰσχύλ. Εὐμέν. 42. αὐτὶ τοῦ, ὁ νεωστὶ τὰ σπάργανα ἀσκηθείς. ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Νεοσπάρακτος, ὁ, ἡ. (σπαράσσω) ὁ νεωστὶ ἐσπαραγμένος-κατεξεχισμένος.

Νεοσπὰς, ἀδος, ὁ, ἡ. πλεονὸν τοῦ, Νεόσπορος. Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. σελ. 587. Πισσίδης παρὰ Σουΐδ. ὁ νεωστὶ ἐμβεβλημένος, νεοσπαρμένος.

Νεόσπιτος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Νεόσπειτος. (σπεύδω) νεωστὶ θυσιασθείς. Νόν.

Νεόσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω) ὁ νεωστὶ ἐσπαρμένος.

Νεοσσεύω, καὶ Αττικ. Νεοττεύω. (νεοσσὸς) κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν καὶ κλωσῶ τὰ αὐγὰ, διὰ νὰ ἐκβάλω πωλάκια.

Νεοσσία, καὶ Αττικ. Νεοττία, ἡ. τὸ κλώσιμα τῶν αὐγῶν, ἢ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσίσματος, καθ' ὃν δηλαδὴ ἡ ὄρνις κάθηται καὶ θερμαίνει τὰ ὠὰ αὐτῆς. ἐκ τοῦ, Νεοσσεύω. καὶ

Νεοσσιὰ, καὶ, Νεοττιὰ, ἡ. ἡ καλιὰ-ἡ φωλεὰ τῶν πτηνῶν μετὰ τῶν νέων πτηνῶν, ἢ ἡτοιμασμένη διὰ τοὺς νεοσσοὺς, ἢ γενικὰ τῶν πτηνῶν, ἐκ τοῦ, Νεοσσός. ὁ Ἰώσηπος καλεῖ ἔτι, Νεοσσιὰν, καὶ τὸ κυψέλιον ἤτοι τὸ κυβέλιον τῆς μελισσῶν.

Νεόσσιον, καὶ, Νεοσσίον, καὶ Αττικ. Νεόττιον, τὸ, ἐπουκοεες. τοῦ, Νεοσσὸς, καὶ, Νεοττὸς. πωλάκιον.

Νεοσσοκομέω, καὶ, Νεοττοκομέω, ῶ. θρέφω-ἀνατρέφω-ποιοῦμαι-κρατῶ νεοσσοὺς. ἐκ τοῦ

Νεοσσοκόμος, καὶ, Νεοττοκόμος, ὁ, ἡ. ὁ νεοσσοὺς κομέων. ὁ θρέφων-ἀνατρέφων-ποιούμενος καὶ κρατῶν νεοσσούς.

Νεοσσοποιία, ἡ. τὸ τῶν νεοσσῶν κλώσισμα, ὁ καιρὸς καθ' ὃν κλωσσῶσι καὶ ἐκβάλλωσι τὰς νεοσσοὺς τὰ πτηνά.

Νεοσσὸς, καὶ, Νεοττὸς, ὁ. (νέος) τὸ ἀρτιγένητον τὸ νεογνώμενον ζῶον, καὶ ἰδιαιτέρως λέγεται διὰ τῶν ὀρνίθων καὶ πτηνῶν, τὸ νεωστὶ ἐκβαλλόμενον ἐκ τοῦ ὠοῦ διὰ τῆς θερμάνσεως πωλάκιον, τὸ νεογνὸν ὀρνίθιον. πωλάκιον. Ἰλ. Β. 311. Ι. 323. Παρὰ Ξενοφ. οἰκονομ. ζ', 34. λέγονται καὶ αἱ νεογναὶ μέλισσαι (τὰ πωλία τῶν μελισσῶν), καὶ παρὰ Πλάτ. τὸ νεογνὸν παιδίον. τὸ βρέφος. 2) Ἡ λέκιθος τοῦ ὠοῦ. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ. Μενάνδρ. παρὰ Σουΐδ. καὶ Φωτ.

Νεοσσοτροφεῖον, καὶ, Νεοττοζοφεῖον, τὸ. τόπος ἔνθα ζέφονται οἱ νεοττοὶ-τὰ πωλάκια τῶν ὀρνίθων.

Νεοσσοτροφέω, καὶ, Νεοττοζοφέω, ῶ. νεοσσοὺς ζέφω-ἀνάζέφω. ὅθεν

Νεοσσοτροφία, ἡ. τὸ ζέφειν-ἀνατρέφειν τοὺς νεοσσούς.

Νεόσσοτος, ὁ, ἡ. (σεύω, νέος) ταυτὸν τῷ, ὁ Νεωστὶ ὁρμῶν, καὶ, Νεαρός. Ἡσύχ.

Νεοσσαθὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (ἵστημι) Πλεοναχ. "Δῆμος νεοσσαθής". ὁ νεωστὶ κατεστημένος-ἀποκτημένος. ταυτὸν τῷ, Νεοκαπίστατος.

Νεοσσάλυξ, υγος. ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νεοσάκρυτος. Ἡσύχ.

Νεοσσασία, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἀπολλων. Ῥοδ. αὐτὶ, Ἐνεοσσασία.

Νεοσσεφὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ ἐσεφαιωμένος. αὐτὶ τοῦ, Νεόκρατος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος, κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ.

Νεοστράτευτος, ὁ, ἡ. (στρατεύομαι) ὁ νεωστὶ στρατευθείς, ἤτοι ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ὑπάγων εἰς στρατείαν-εἰς στρατιωτικὴν διάβασιν. Ἀππιαν.

Νεόστροφος, ὁ, ἡ. (στρέφω) ὁ νεωστὶ ἐστραμμένος-πεπλεγμένος, νεοστρεμμένος. Ἰλ. Ο. 469.

Νεοσύλλεκτος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεοσύλλογος, ὁ, ἡ. Πολύβ. καὶ Πολυαιν. γ'. ια'. 8. (νέος, συλλέγω) ὁ νεωστὶ συλλεχθείς, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐσυλλάξαμεν. ὁ πρὸ μικροῦ συναχθεὶς-ἀποκτηθεὶς-κερδηθείς. νεοσυναγμένος.

Νεοσύσατος, ὁ, ἡ. (συίζομαι) ὁ νεωστὶ συσσωθείς, ὁ νεωστὶ συσὰς καὶ κατεσκευμένος. κυρίως διὰ συναζέως καὶ κέρδους. Γαλλιαν. κατὰ τόπ. ἐ. "Συγκείνωντες ἀπὸ τῆς κεχρονισμένων τὰ νεοσύστατα". τὰ νεωστὶ ἀποκτηθέντα.

Νεοσφαγὴς, ἔος, ὁ, ἡ. Νεόσφακτος, ὁ, ἡ. καὶ, Νεοσφαξ, ἀγος, ὁ, ἡ. (σφάζω, σφάττω) ὁ νεωστὶ ἐσφαγμένος. νεοσφαγμένος. Σοφοκλ. ὅθεν

Νεοσφαγία, ἡ. τὸ νεωστὶ σφάζειν, νέα σφαγή. Ὅμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 136. ὅπερ πρότερον, Νέας φωνῆς, εἶπον.

Νεοτελὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (τέλος) ὁ νεωστὶ τετελεσμένος-τελεσθείς. Σουΐδ.

Νεοτέρπὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (τέρπω) ὁ νεκρῶς διφρεύων-τέρπων. ἢ ἱερὰς τέρψεως προέξων. καὶ ὁ μετὰ τὰς διφρασίας τερπόμενος, νέαν τέρψιν ἔχων. Ὀππιαν. Κυν. β'. 584.

Νεότευκτος, ὁ, ἡ. ἢ, Νεοτεύκτης, ἔος, ὁ, ἡ. (τεύχω) ὁ νεωστὶ κατασκευασμένος, νεοκατασκεύαστος. Ἰλ. Ε. 194. καὶ, Φ. 592.

Νεότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι-ἡ κατάστασις τοῦ νέου-καὶ τοῦ νεαροῦ. "Ἡ παίδος πάντως νέα ἁρμόζουσα". ἐξαιρέτως

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δὲ λέγεται ἡ ἡλικία τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἰλ. Ξ. 86. ὅθεν

Νεοτήσιος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτήκοος εἰς τὸν νέον, νεανικός. "Νεοτήσιος ὥρα". ἡ ἡλικία τῆς νεότητος. Φωκυλ. 201.

Νεότμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω) ὁ νεωστὶ τετμημένος. κομμένος - διηρημένος - μεμερισμένος - ἐχισμένος.

Νεοτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) ὁ νεωστὶ τέξας - γεννήσας. καὶ

Νεότοκος, ὁ, ἡ. ὁ ἀρτίως - ἀφ' ὀλίγου ὠδινηθείς, νεοδμημένος.

Νεότομος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεότμητος.

Νεοτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ νεωστὶ τεθραμμένος, νεοθρεμμένος. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τοῦ, Νεότοκος, ἀρτιώδινητος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 734.

Νεοτριβὴς, ἴος, ὁ, ἡ. (τρίβω) ὁ νεωστὶ τετριμμένος, νεοτεμμένος. Πρόκλ.

Νεοτροφέω, ῶ. νέους τρέφω - ἀναθρέφω, ἢ ἐν τῇ νεότητι τρέφω - ἀναθρέφω.

Νεότροφος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοθρεφής.

Νεότρωτος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ τετρωμένος - πληγωμένος.

Νεοττεία, ἡ. ᾗ, Νεόττευσις, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοσσία. ᾗ, Νεοττιά. Ἀεισοτ. Ζώων Ἰσορ. ς'. 1. ἐκ τοῦ

Νεοττεύω, παυτὸν τῷ, Νεοσσεύω.

Νεοττία, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοσσία.

Νεοττιὰ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεοσσιά.

Νεόττιον, τὸ. ᾗ, Νεοττὸς, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, Νεοττός. τὸ νεογνὸν πτηνὸν ἢ ζῶον, πωλάκιον, παιδάκιον.

Νεοττοκομέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Νεοσσοκομέω.

Νεοττοποιέω, ῶ. καλιὰς ἢ νεοσσὺς ποιῶ, κλωσσῶ. Γλωσσ.

Νεοττὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Νεοσσός.

Νεοττοτροφέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Νεοσσοτροφέω.

Νεουργέω, ῶ. νέον ποιῶ, αὐακαινίζω. ἐκ τοῦ

Νεουργὸς, ᾗ, Νεουργὴς, ὁ, ἡ. (ἔργον, νέον) ὁ νεωστὶ εἰργασμένος - κατεσκευασμένος, πεφκιασμένος, καινόεις. 2) Ταυτὸν τῷ, Ναυπηγός. Πλουτ. ἀ. 85.

Νεουρεῖν, ἡμαρτημ. αὐτὶ τοῦ, Νευρᾶν, ἐκ τοῦ Λαερτ. εἰς Διογν. "Καὶ γὰρ ἐνεῦρον θᾶττον, νῶ δ' ᾧ". αὐτὶ τοῦ, Ἐνεύρουν.

Νεούτατος, ὁ, ἡ. (οὐτάω) παυτὸν τῷ, Νεόβωτος.

Νεοφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἦ, Νεόφαντος, ὁ, ἡ. (φαίνομαι) ὅστις ἀφ' ὀλίγου ἐφάνη. ὁ νεωστὶ φανεὶς, νέος.

Νεοφάντης, ου, ὁ. Ὀρφ. Ὕμν. γ'. 9. "Μύστης νεοφάντης". νέος μύστης. ἐχρημκτ. καὶ τὸ, Ἱεροφάντης.

Νεόφαντος, ὁ, ἡ. ἡμαρτημ. ἐκ τοῦ Ὀρφ. Ὕμν. γ'. 9.

Νεόφατος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Νεόφαπος.

Νεοφθαρτὸς, ὁ, ἡ. ᾗ, Νεοφθὴς, ὁ, ἡ. (φθείρω, φθίω) ὁ νεωστὶ - ἀρτίως - ἀφ' ὀλίγου φθαρθεὶς - φονευθείς.

Νεόφοιτος, ὁ, ἡ. (φοῖτος) ὁ νεωστὶ φοῖτος γενηθείς. ἀμφ.

Νεόφονος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ φονευθείς. Εὐσεπ.

Νεοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φύω) ὁ νεωστὶ βλαστήσας.

Νεοφύρατος, ὁ, ἡ. (φυράω) ὁ νεωστὶ πεφυρμένος - ζυμωμένος. Σχόλ. Πινδ.

Νεοφυτεῖον, τὸ. τόπος μετὰ νέων φυτῶν φυτευμένος. Γλωσσάρ. Στεφ. καὶ

Νεοφυτεία, ἡ. ἡ αὔξησις - βλάστησις τῶν νέων φυτῶν - ἐκ τοῦ

Νεόφυτος, ὁ, ἡ. (νέος, φύω) ὁ φυτευμένος ἢ καπάφυτος μὲ νέα φυτὰ. νεφυὴς, ἀρτυφὴς, ὁ νεωστὶ φυτευθεὶς ἢ βλαστήσας. Οὐσιαστικ. Νεόφυτον, τὸ. τὸ νέον φυτόν.

Νεοφώτιστος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ πεφωτισμένος. ὁ νεωστὶ βαπτισθείς.

Νεοχάρακτος, ὁ, ἡ. (χαράσσω) ὁ νεωστὶ κεχαραγμένος - ἐγκεκομμένος. "Ἴχνος νεοχάρακτον". Σοφοκλ. τὸ νεωστὶ - ἀρτιοσφάτως ἐν τῇ γῇ σημειωθὲν - τυπωθέν.

Νεοχμέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Νεοχμόω. Ἰωάννης Ἀντίοχος παρὰ Σουΐδᾳ. ἀμφ. παρ' Ἀεισοτέλ. Κόσμ. ζ'. 1. κεῖται Νεοχμεῖ, ὅπου αὐτὶ τούτου ὁ Σοφοβὸς ὀρθότερον, Νεοχμοῖ, ἔχει.

Νεοχμὴ, ἡ. ἡμαρτημ. αὐάγν. αὐτὶ, Νεοχμία. Δίων Κάσ.

Νεοχμία, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεόχμωσις. Ἡσύχ.

Νεοχμίζω, παυτὸν τῷ, Νεοχμόω. Ἡσύχ.

Νεοχμὸς, ὁ, ἡ. ᾗ, Νεοχμὼς, Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Νέος, καθ' ὅλας τὰς σημασίας. ἐκ τοῦ, Νέος, Νεόω, Νεώσω. Μέλ. Νεώξω. Ὁ Δίων Κάσ. μετεχειρίσθη τὸ Νεοχμὸς, Οὐσιαστικῶς, αὐτὶ τοῦ παραγώγου, Νεόχμωσις.

Νεοχμόω, ῶ. παυτὸν τῷ, Νεόω, Καινίζω, καὶ Νεωτερίζω, Καινοποιῶ, καινουργῶ. νέον - καινόειον ποιῶ, μεταβάλλω. Ἡρόδοτ. ᾗ Ἀεισοτ.

Νεόχμωσις, ἡ. αὐακαίνωσις, αὐακαίνισις, ἐνδιαύμωσις, ἐρεύωσις, μεταβολή.

Νεόχριστος, ὁ, ἡ. ὁ νεωστὶ κεχρισμένος - ἀλειμμένος - μυρωμένος.

Νεόω, ῶ. (νέος) νέον ποιῶ, αὐακαινίζω, καινουργῶ, μεταβάλλω. 2) Τὸν νεὸν ἢ τὸ νέωμα γεωργῶ, ἀροτριάω.

Νέποδες, ων, οἱ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 404. καλοῦνται αἱ Φῶκαι "Νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης". ὅπου ὁ Ἀπίων ἀρὰ τοῦ "Ἄποδες ἰχθύες" ἡρμήν. ᾗ ἄλλοι ἀρὰ τοῦ Νηξίποδες. παρὰ Θεοκρίτ. Καλλιμάχ. ᾗ Ἀπολλων. Ῥοδίῳ, εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἀπόγονοι, ἢ Ἔγγονοι. ἐν Γεωπον. δ'. 3. "κεῖται, Νέποδες". ὅθεν τῶν νέων ἐν τοῖς κλήμασι φαλίδων.

Νέρθε, καὶ ἀφ' ὑποτάξεως, Νέρθεν, καὶ, Ἔνερθεν. κάτω, ὑπὸ κάτω. μετὰ Γενικ. κάτωθεν, Εὐσεπ. Ἄλκ. 987. ᾗ 1139. Ζήτ. Ἐνέρτερος.

Νέρταπος, ὑπερθετ. κατώτατος, καταχθόνιος. τελευταῖος, ἔσχατος.

Νερτέριος, ὅσις εἶναι ὑπὸ κάτω, καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὢν, ὁ ἐν τῇ ἕρᾳ ὤν.

Νερτεροδρόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἄγγελος τοῦ ᾅδου ἢ τοῦ Πλούτωνος. Ζήτ. Νέρτερος. Λυκιακ.

Νέρτερος, ἕρα, ρον. Συγκειτ. κατώτερος, ὁ ὡσεισσότερον ὑπὸ κάτω ἄλλου τινὸς ὤν. παυτὸν τῷ, Νερτέριος. ἔτι δὲ ᾗ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ Θετικοῦ "Τὰ ὑπέρτερα ὑπέρτερα θήσει". Ἀεισοφ. Λυσ. 772. 2) Οἱ Νεκροὶ, ᾗ οἱ καταχθόνιοι θεοί. Ζήτ. Ἐνέρτερος. ᾗ ἐντεῦθεν "Ὑπὸ νερτέραν χθόνα". Εὐσεπ. Ἄλκ. 48.

Νέρτος, ὁ. ἀρπακτικόν τι πτηνόν. Ἀεισοφ.

Νέτωπον, τὸ. ᾗ, Νετώπιον, ἄλλως δὲ καὶ, Μετώπιον, τὸ ἐκ τῆς πικρῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον. Ἱπποκράτ.

Νεῦμα, τὸ. (νεύω) τὸ νεύειν, τὸ ἀρὰ τῆς καμμύσεως τῆς ὀμμάτων ἢ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς διδόμενον κρυφίως σημεῖον, (γνέμα, ἢ νόημα). ἔτι δὲ καὶ τὸ κρύτσιμα, ἔπαινος. "Φέρων ταῖς ὀίκαις νεῦμα". Φιλόσρατ. Ἡρωϊκ. ἀ. ὑπβιβαίωσις, ὑπκύρωσις. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τοῦ, Βούλημα, θέλημα.

Νεῦμαι, αὐτὶ, Νέομαι, ἔρχομαι, πορεύομαι, ἐπαναστρέφω. ὡς ᾗ τὸ, Νεύμεθα, αὐτὶ, Νεόμεθα. Ἰλ. Σ. 136.

Νευρὰ, ἡ. τὸ νεῦρον ἢ χορδὴ τοῦ τόξου. παρ' Ὁμήρ. 2) Καὶ ἡ χορδὴ (ἢ κόρδα) τῆς κιθάρας. Ζήτ Νεῦρον.

Νευρῆφιν, αὐτὶ τοῦ, Νευρῇ. ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου. Ἰλ. Θ. 30.

Νευρεὴ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νευρά. Θεόκριτ. εἰδ. 21. 34.

Νευ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νευρία, ἡ. χορδὴ, χοινίον ἐκ νεύρου. Ζήτ. Νεῦρον.
Νευρικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς νεῦρα-χορδάς. ὁ πάσχων εἰς τὰ νεῦρα.
Νεύρινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ νεύρων κατασκευασμένος. ἢ ὁ ἐκ τῆς ἰνῶν τῆς φυτῆς κατασκευασμένος. "Τλῶ ἐκ τῆν λίνων ἢ σπάρτων ἢ παντὸς ὅσα φυτῆς ἄρτι "νεῦρα εἴπομεν". Πλάτ. Πολιτ. §. 22.
Νευρίον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Νεῦρον, μικρὸν νεῦρον.
Νευρὶς, ἡ. μικρὰ νεῦρα ἢ χορδή. 2) Εἶδος φυτῆ.
Νευρίτης, ὁ. καὶ, Νευρείτης, ἡ. ὅμοιος τῇ χορδῇ ἢ τῆ νεύρῳ. συγχέεται τὰ, Νεβρίτης.
Νευροβάτης, ου, ὁ. παυτὸν τὰ, Σχοινοβάτης.
Νευροειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ νεύρου ἔχων.
Νευρόθλαστος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Νευρόζωτος.
Νευρόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ νευρείτλω καυλὸν ἔχων.
Νευροκοίλιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἱππικρ. ἀμφ.
Νευροκοπέω, ῶ. τὸ νεῦρον κόπτω, κολοβόω, ἐκνευρίζω.
Νευρολάλος, ὁ, ἡ. ὁ ἀφὸ τῆν νεύρων ἢτοι τῆν χορδῶν λαλῶν-ἠχῶν. ὅπότεπον τῆς κιθάρας, λύρας, κ. τ. τ. "Νευρολάλος χορδή". Ἀγαλλεκτ. β'. 281. ἡ χορδὴ τῦ τόξυ.
Νευρομήτραι. Ζήτ. Νεφρομήτραι.
Νεῦρον, τὸ. ἡ παλαιὰ τότε σημασία σημαίνει πᾶς ἴνας καὶ σωμάτισμος, δι' ὧν σωμάτονται πρὸς ἄλληλα τὰ μέλη τῦ σώματος ἢ ἀφαιρέτως τὰ ὀστᾶ, ἀφ' ὧν ἔτι ἀφήρηται καὶ ὅλη ἡ δυνάμις καὶ ἰσχὺς τῦ σώματος" καθὼς καὶ ἐν τῇ σωμάτεία τλῶ σήμερον λέγομεν. ἡ σαφεστέρα ῥῆσις πάνυ τῆς σημασίας κεῖται παρὰ Πλάτωνι. "Τὰ δὲ νεῦρα περιαμπέχονται τὰ ὀστᾶ μετὰ τῆν "σαρκῶν καὶ δέρματος ὁ σωίσχει αὐτὰ, οἷα ὑπτείνε"σθαι ἢ ἀνίεσθαι". Ὁ Ὅμηρος μετεσχημάτισε τὸ, Νεῦρα, ἅπαξ ἐν Ἰλ. Π. 316. ὅπ τῆν ὑπὸ κάτω τῦ πόδος ἰνῶν, συχνάκις ὅμως ὅπ τῆς Νεύρας ἦτοι τῆς χορδῆς τῦ τόξυ, ἥτις καὶ Εὔστρεφὴς. Ἰλ. Ο. 463. ἢ, Νεύστροφος. Στίχ. 463. καλεῖται. αὐτὶ τότε δὲ μετεσχηματίσθη συχνάκις μεταφορικῶς ὅλη ἰσχύς, καὶ σωματικῆς δυνάμεως τὸ, Ἰς. Ζήτ. τοῦτο. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Θ. 328. "Ῥῆξε οἱ νεῦρὰ". φαίνεται ὅτι κεῖται ὅπ τῆς τῦ βραχίονος ἴνας, τῦ τενόντος. ἢ ἐνταῦθεν Νεῦρον, παῦ ὅτι σφίγγει καὶ δίδει δύναμιν, ζωτικῶς. ἐνταῦθεν καὶ τὰ χρήματα, νεῦρα πραγμάτων λέγονται. Δημοσθ. 2) Ἡ ἐκ τῆν ἰνῶν τῆν ζώων, καὶ ἐκ τῆν ἐντέρων κατασκευαζομένη χορδὴ, νέρδα. Νεῦρα. 3) Χορδὴ, δι' ἧς συρράπτουσι τὰ δέρματα-τὰς ἀσκὰς, τὰ σανδάλια, κ. τ. τ. ἔτι δὲ δι' ἧς ἔδυσαν σφιγκτὸ τὸ ἐξῦ αἰδοῖον τῦ βίλυος εἰς τλῶ κορυφλῶ τῦ καλάμυ. Ἰλ. Δ. 151. 4) Ὡς ὄργανον δὲ τῆς αἰσθήσεως ἐκ τῦ ἐγκεφάλυ τλῶ ἀρχικῦ ἔχοντ, μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν μετὰ τῆς χρόνης τῦ Λειψσύλλης.
Νευροπαχὺς, ῦα, ὺ. ὁ χονδρὰ νεῦρα ἔχων. Ἱππικρ.
Νευροραφέω, καὶ, Νευρορράφέω, ἀφ' νεύρων συρράπτω. ῥάπτω-μπαλόνω μὲ τὰς χορδὰς νεῦρα, σανδάλια, κ. τ. τ. ὅθεν
Νευροραφία, ἡ. τὸ ἀφ' τῆν νεύρων ῥάπτειν-μπαλόνειν. τὸ συρράμμα-μπάλωμα τῆν παλαιῶν σανδαλίων. ὅθεν
Νευροραφικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ, τι ἀνήκει εἰς Νευροραφίαν, ἢ εἰς τὸν Νευρορράφον.
Νευρορράφος, ὁ, Νευρορράφος, ὁ ἀφὸ τῆν νεύρων ῥάπτων, σανδαλιορράφος. ὅστις διορθώνει τὰ παλαιὰ σανδάλια, μπαλωπής. καθ' Ἡσίοδον, ὁ δέρματα συρράπτων νεύρῳ βοός. Ζήτ. Νεῦρον. ἀσπ. 3. τὰ ταιῦτα ἐκ νεύρων ῥάμματα δι' ὧν σωίρραπτον τὰ σανδάλια, καλῦνται, Ῥομφοῖς, οἱ. Ὁ Λυκῦργος εἶπε Νευρορράφους, τοὺς τὰ νεῦρα ῥάπτοντας-κατασκευάζοντας ταῖς λύραις. Σχόλ. Πλάτ. σελ. 158.
Νευροσπαδὴς, έος, ὁ, ἡ. (σπάω) ὁ τλῶ νεύρῳ ἐσπασμένος-ἐκτεινόμενος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 293.
Νευροσπαστεία, ἡ. ἡ ἀφὸ τῆν νεύρων-χορδῶν κίνησις καθὼς π. χ. κινῦσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ ἀγαλματία. καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Κίνησις, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ς'. 28. χρᾶφεται ἢ, Νευροσπασία, αὐτόθ. ζ'. 29. ἐκ τῦ
Νευροσπασέω, ῶ. (νευρόσπασος) ἀφὸ τῶν νεύρων ἢ χορδῶν βάλλω εἰς κίνησιν. καθόλυ δὲ, Κινῶ.
Νευροσπάσται, οἱ. θαυματοργοὶ, οἱ τὰ νευρόσπαστα ἤτοι τὰ ἀγαλματία ἢ τὰς κύκλας παίζοντες-ἀφὸ τῶν χορδῶν κινοῦντες. Ἀειστοτ. Κόσμ. "Ὁμοίως "δὲ οἱ νευροσπάσται, μίαν μηχανὴν ὑποσασάμενοι, "πυκνῶσι ἢ αὐχμῶσι κινοῦσι, ἢ χεῖρα τῦ ζώυ, καὶ "ὦμον ἢ ὀφθαλμόν. ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη με"τὰ τινος ῥυθμίας".
Νευροσπαστικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κινεῖν-ἐρεθίζειν ἢ ἅπαν τὸ νεῦρα-τὰς χορδάς. Ὁ ἀφὸ τῶν χορδῶν κινῶν τι. ἢ ἐνταῦθεν "Νευροσπαστικὴ, ἡ. ἡ τέχνη τῦ Νευροσπάστυ-τῦ θαυματοργῦ.
Νευρόσπαστος, ὁ, ἡ. (σπάω) ὁ ἀφὸ τῶν νεύρων-χορδῶν ὑπὸ τῶν ξοχῶν ἢ κυλίνδων βαινων-ἐκτεπατῶν. Ὁ ἀφὸ τῶν νεύρων-χορδῶν τενόμενος ἢ κινούμενος. Νευρόσπαστα, τὰ. ἀγαλματίκτινα ἢ Κύκλαι, τὰ οἰκεῖα κινῆσι ἢ παίζυσιν οἱ θαυματοργοί. τὰ παρὰ τοῖς Ἰταλ. Burattini, ἢ Γάλ. Marionnettes, καλούμενα. Ἡρόδοτ. β'. "Ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ "ἐκφερέεσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες".
Νευροτενὴς, ὁ, ἡ. ἢ, Νευρότονος, ὁ, ἡ. (τείνω) ταυτὸν τῷ, Νευρόσπαστος. ὁ ὑπὸ ἢ ἀφὸ τῶν χορδῶν τενόμενος. "Παχὺς νευροτενὴς". ταυτισμῷ μὲ τλῶ χορδήν. Ἀγαλλοτ. β'. σελ. 9.
Νευρότρωτος, ὁ, ἡ. ὅστις ἐζώθη-ἐπληγώθη εἰς τὸ νεῦρα-εἰς τὰς ἴνας-εἰς τὰς μῦας τῦ κρέατος. ὁ ἐν τοῖς νεύροις τεθραμμένος. ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ σωθέσ. φαρμάκ. β'. σημειοῖ, ὅτι αὐτὸν ἡ λέξις κυρίως ἐφέρετο νὰ χρᾶφηται, Τενοντόζωστος, ἢ, Νευρόθλαστος.
Νευροχαρὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅστις χαίρει ὅπ τῷ νεύρῳ καὶ τῇ νεύρᾳ τῦ τόξυ. ὑπόθετ. τῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνάλ. β'. 518.
Νευροχονδρώδης, εος, ὁ, ἡ. (χόνδρος) ὁ νεῦρα ἢ χόνδρους ἔχων. ἀμφ.
Νευρόω, ῶ. τλῶ νεύρᾳ ἢ τὸ νεῦρον ἐκτείνω-τενόνω. ἀφὸ τῆ νεύρᾳ ἐκτείνω-δένω. καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Ἐκτείνω-σφίγγω-ἐνδυναμόω-ἐνισχύω.
Νευρώδης, εος, ὁ, ἡ. πάντων τῷ, Νευρωδὴς, ὁ ἐκ τῦ εἴδυς τῦ νεύρυ ὤν. πλήρης νεύρων-χορδῶν, ἰσχυρός.
Νεῦσις, εως, ἡ. (νέω) τὸ πλέειν-κολυμβᾶν, τὸ ἀφὸ τῦ πλοίυ πλεῦσιμον, ἀρμόδιομα.
Νεῦσις, εως, (νεῦω) τὸ νεῦειν, κάμνειν νεῦμα. (γνήσιμον). κλίσις.
Νευσάζω, (νεῦω) παντὸν τῷ, Νυσάζω, νεῦω-κλίνω. "Βεκαρῆ κόρυθι νευσάζων". ἐπινεύων τῇ ἀφεκεφαλαίακεκλιμμένῃ-ὑπὸ τὸ κάτω νεύουσαν καὶ βαρεῖαν ἀφεκεφαλαίαν ἔχων. παρὰ Βίωνι γ'. 3. καμμύω-καταβιβάζω τὰ ὄμματα" ἐν ᾧ τὸ, Νυσάζω, τὸ ὕπνον ἵεμαι, θέλω νὰ κοιμηθῶ, σημαίνει.
Νευστέον, κολυμβητέον, πρέπει νὰ κολυμβήσῃ τινάς. ἐκ τῦ, Νέω, τὸ κολυμβῶ. Πλάτ.
Νευστὴρ, ῆρος, ὁ. (νέω) κολυμβητής. ἢ
Νεύστης, ὁ. παντὸν τῷ, Νευστήρ. ὅθεν
Νευστικὸς, κὴ, κόν. (νέω) ὅστις δύναται νὰ κολυμβᾷ, κολυμβητικὸς, ὁ κολυμβᾶν δυνάμενος. 2)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἐκ τοῦ Νεύω. ὁ ὑπό τινος ἐξηπτωμένος, ὁ κλίνων.

Νευστὸς, ἡ, όν. παντὸν τῷ, Νευσικός.

Νεύω, (νύω, νεύω, νεύσω, νευσάζω, καὶ, νυσάζω) νεύματι χρῶμαι, κάμνω νεῦμα (γνέφω). 2) Ἐπὶ τὰ κάτω κλίνω-σκύπτω-βλέπω. Ἰλ. Γ. 337. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Νέω, ὃ ὁ Μέλ. Νεύσω, ὅσις καὶ συνῳδέχει εἰς τὸν σχηματισμὸν τάτε.

Νιφέλη, ἡ. (νέφος) συναθροισις ὑγρῶν ἀτμῶν ἐν τῷ ἀέρι ὑψεμβώων, συνέφων. παρ' Ὁμήρ. ὅθεν τὸ Λατιν. Nebula. "Νεφέλαι πόκας εἰσιν ὅμοιαι". Θεόφρ. 2) Ἡ λεπτὴ ἢ τῶν πτηνῶν καλιά. Ἀεισοφ. Ὄρν. 528. Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 9. ἄλλως δὲ καὶ, Μακένιον, καὶ Πτολεμαῖος, λέγεται. Ἐπιχαρμ.

Νεφελεγερέτα, ὁ. καὶ, Νεφελεγερέτης, ὁ. ὁ ἀγείρων-συναθροίζων τὰς νεφέλας. Ἐπίθετ. τοῦ Διός. Ὁμηρ.

Νεφελιδόν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ζόπον τῶν νεφελῶν, ὡσανεὶ τὲ συνέφα.

Νεφέλιον, τὸ. Ὑποκορ. μικρὰ νεφέλη, συνεφάκιον. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἢ ἄλλε τε κηλὶς. καὶ τὸ κατὰ μέσον τῶν ὀρῶν ἰσάμβυον.

Νεφελογενὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς νεφέλης γεννηθεὶς-ἔχων τὸ γένος.

Νεφελοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ νεφέλῃ. ὁ νεφέλης εἶδος ἔχων.

Νεφελοκένταυροι, οἱ. οἱ τῶν νεφελῶν κενταυροι. Λέξις ὑπὸ τῶ Λυκιαν. ἀληθ. Ἰσορ. πεποιημένη.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. πεποιημένη τις ὑπὸ τῶ Ἀεισοφ. ἐπὶ τῆς νεφέλας πόλις, ἧς ὁ ἐγκάτοικος Νεφελοκοκκυγιεύς, καλεῖται.

Νεφελοστασία, ἡ. (ἵστημι) ὁ τόπος ἔνθα τὰ πτηνὰ συνίσασι-κάμνουσι τὰς καλιὰς αὐτῶν νεφέλας καλουμένας.

Νεφελόω, ῶ. μετὰ νεφελῶν καλύπτω. ἐκ νεφέλης ποιῶ.

Νεφελώδης, ες, ὁ, ἡ. ὅμοιος νεφέλῃ. πλήρης νεφελῶν, γεμάτος ἢ σκεπασμένος μὲ συνέφα, σκοτεινός.

Νεφελωτὸς, ἡ, τόν. ἐκ νεφέλης κατεσκευασμένος. Λυκιαν.

Νεφίον. τὸ. Ὑποκορ. μικρὸν νέφος.

Νεφόβολος, ὁ, ἡ. Ἀεισοφ. Ὄρν. 1385. νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῷ νέφει, νεφελώδης.

Νεφοποίητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ νέφος κατεσκευασμένος-ἐσχηματισμένος. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ. σελ. 1042.

Νέφος, τὸ. παντὸν τῷ, Νεφέλη, ᾗ, Γνόφος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Πλῆθος, ὅμιλος, τὸ πολὺ πλῆθος, παρ' Ὁμήρ. μετείληπται δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Σκοτεινὸν μέτωπον, σκυθρωπότης. Σκόπος. ἐκ τῶ, Νέφω, Νέπεφα, Νόφος, Γνόφος, Nubes. ὅθεν

Νεφόω, με συνέφα καλύπτω, συνεφιάζω, σκοτίζω.

Νεφρίδιος, ία, ιον. (νεφρὸς) ὁ ἐκ τῆς νεφρῶν. Ὁ εἰς νεφρὸς-ἀριθμόζων εἰς τὰς νεφρές.

Νεφρίτης, ᾱ, ὁ. ὁ ἐκ τῆς νεφρῶν. ὅμοιος τοῖς νεφροῖς. Νεφῖτις, ἡ. παρασυναγωγ. Νόσος. ἡ εἰς τὰς νεφρὰς ἕδρας, πέζα εἰς τὰ νεφρά.

Νεφριτικὸς, κὴ, κόν. ὁ πάσχων εἰς τὰς νεφρές. ὅσις ἔχει πέζαν εἰς τὰ νεφρά.

Νεφρίτις, ιδος, ἡ. Ζήτ. Νεφείτης.

Νεφροειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῶ νεφρὸς ἔχων. ὅμοιος τῷ νεφρῷ.

Νεφρομήτρα, ἡ. ἡ τῆς νεφρῶν μήτρα. Νεφρομήτραι, αἱ. ἄλλως δὲ καὶ, ψύαι, ψόαι, λέγονται. ὁ μυὸς τῆς νεφρῶν, ἔνθα ἔσωθεν κεῖνται οἱ νεφροί. Ἀθλιώ. Δ'. κεφ. 13.

Νεφρὸς, ὁ. τὸ ἐν τῇ σωματείᾳ ὑστερώτερος Νεφρὸς, τὸ, καλούμενον. ἀπλάγχνον τι ἐν τοῖς ζώοις, τῦ ὁποίε ἡ ὠφελίσιμος χρῆσις εἶναι τῦ νὰ δέχηται καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν ὀρρὸν τῦ αἵματος, ὅσις καταντᾷ εἰς ὄρος καὶ ἐπομβρίως ἐκεῖθεν ἔρχεται εἰς τὴν κύστιν. Παρὰ Μαγείροις λέγονται ἔτι νεφροὶ καὶ οἱ ὄρχεις. Ἀθλιώ. σελ. 384.

Νεφρώδης, ες, ὁ, ἡ. παντὸν τῷ, Νεφροειδής.

Νέφω, παντὸν τῷ, Νείφω. ὅθεν Νένοφα. Ἀεισοφ. Μέλ. Νέφει.

Νεφώδης, ες, ὁ, ἡ. (νέφος) παντὸν τῷ, Νεφελώδης. "Φωνὴ νεφώδης". Ἀεισοφ. σκοτεινὴ-βαθεῖα φωνή. Ἀεισοτ.

Νέφωσις, εως, ἡ. (νεφόω) συνέφισμα, συνέφωσις, σκότωσις ἀπὸ τῆς νεφῶν. "Νέφωσις ὀφρύων". ἡ σκυθρωπότης.

Νέω, ὅθεν τὸ, Νέομαι, ἐῤῥέησεν παρὰ Ποιηταῖς αὐτὶ τῦ, Πορεύομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ἔρχομαι, ἐπιστρέφω. Ζήτ. ἔτι καὶ, Νίσσομαι. ὅθεν κατὰ συγκοπὴν, Νεῦμα. Μέλ. Νίσσομαι. Ἀόρ. ά. Ἐνησάμην, Ἐνηγκ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 395. ἀμφ. 2) Νέω, Μέλ. Νεύσω, ὡς τὸ Πλέω, Πλεύσω, κολυμβῶ, πλέω. ὅθεν τὸ, Νήχω, ὅπερ παντὸν ἐστὶ τῷ, Νάω, Ναίω. 3) Νέω, παντὸν τῷ, παράγω Νήθω, γνήθω. 4) Ἐπισωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω. "Πυρὰν σῶσαν". Ἡρόδοτ. ἔφερον ξύλα καὶ τὰ ἑκάμιαν σωρὸν, ὅπου ἐπεσώρευσαν ξύλα εἰς τὸ πῦρ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 25. "Ἀρ" ὧν γενημένων". ἐπισεσωρευμένων. Ζήτ. Νάσιω.

Νεωκορέω, ῶ. νεωκόρος εἰμί. καθαιρέζω-καλλωπίζω τὸν ναόν. Ὁ Λυκιαν. λέγει ὡς Ἔρωτος. "Μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορεῖσθαι". τιμᾶσθαι καὶ καθαίρεσθαι αὐτὸν καθαρῶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καθὼς θεόπεμπτα εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Πλάτ. Πολ. θ'. "Ἱερόν τι "νεωκορῆσαι". Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἱεροσυλῆσαι.

Νεωκορία, ἡ. τὸ ἄξιωμα καὶ ἐπάγγελμα τῦ Νεωκόρε. Ἀνθολογ.

Νεωκόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν ναὸν κερίων. ὅσις ἔχει τὴν ἐπισκοπὴν ναῦ τινος καὶ καθαίρει-σαροῖ-παρεδρεύει καὶ καλλωπίζει αὐτὸν, ἢ ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν, ἀξεπίζων καὶ φιλοκαλῶν, ἐπισκέπης τῦ ναῦ. Ἔλαβεν ἔτι τὸν τοῦτον τὸν τίτλον καὶ ὁλόκληραι πόλεις, αἵ τινες εἰς τιμὴν διοικητῦ τινος ἀπέγραφον ναούς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀσίαν.

Νεωλκέω, ῶ. ναῦς ἕλκω, σύρω-ξαβῶ ταῖς ναῦς (τὰ καΐκια ἔξω ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ξηρανθῶσι, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο καθὼς καὶ νῦν, ἐπάνω εἰς τὰ φαλάγγια.

Νεωλκία, ἡ. τὸ ἕλκειν-σύρειν φέρειν ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον. ᾗ

Νεώλκιον, τὸ. ὁ τόπος ἔνθα σύρεται-φέρεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον.

Νεωλκὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰς ναῦς ἕλκων. ὅσις σύρει-ξέβᾳ τὰ πλοῖα ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὁλκός.

Νέωμα, τὸ. (νέω) χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινε σπαρμένον ὅλον καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέε ἑτοιμάζεται-γεωργεῖται διὰ νὰ σπαρθῇ. ὄργωμα. Ζήτ. Νέος.

Νεών, ῶνος, ὁ. (ναῦς) παντὸν τῷ, Νεώσοικος, καὶ Νεώσειον, παρὰ τοῖς Ἴωσι. Ἡσύχ.

Νεώνητος, ὁ, ἡ. (νέον, ὠνέομαι) ὁ νεωστὶ ἠγορασμένος, ξεχωρίτης λέγεται ἀπὸ δέλων-σκλάβων.

Νεωποιέω, ῶ. ναὸν ποιῶ-οἰκοδομῶ. καὶ ἐκ τῦ Ναῦς, νεὸς, νεός, αὐτὶ τῦ, Πλοῖον οἰκοδομῶ.

Νεωπία, παρ' Ἰασεῦσι, ἀρχοντία.

Χαι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Χαυδλειείν ὑπηρεφ. πιθανῶς παυτὸν ἐσὶ τῷ, Νεωκόρος, ἢ τι τῆς τοιύτων.

Νεωποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ναὸν, ἢ πλοῖον ποιῶν. ἐκ τῦ, Ναὸς, Νεὼς. ἢ ἐκ τῦ, Ναῦς, γενικ. Ναός.

Νεωπὸς, ὁ, ἡ. ὁ νέαν ὄψιν ἔχων, ὅσις φαίνεται νέος. Ἡσύχ. ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῇ σωφροσύνῃ, Νωπὸς, ὁ, ἡ. αὐτὶ τῦ, Πρόσφατος.

Νεωρέω, τῶ. νεωρὸς εἰμὶ, ἢ ἔχω τιὰ ὑπηρασίαν τῦ Νεωρίυ.

Νεωρὴς, καὶ, Νεωρὸς, ὁ, ἡ. (νέος, ὄρω) παυτὸν τῷ Νέος. "Βόσρυχος νεωρὴς". Σοφοκλ. Ἡλ. 907. νεωσὶ ἠρτιμβλύος-ὀξαπλωμβλύος.

Νεώριον, τὸ. (νεωρὸς) ὁ τόπος ὁ φυλάτων τὰ πολεμικὰ πλοῖα ὁπόταν ἀπέλκωνται ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τιὰ ξηρά. ὁ ναύσταθμος τῆς νεῶν. ἢ κάλλιον ὁ παραθαλάσσιος οἶκος εἰς ὃν φυλάττοντα ὅλα τὰ ὡρος παρασκευὴν καὶ ἑτοιμασίαν ἀναγκαῖα τῆς πολεμικῶν πλοίων, ἃ φύλαττε πολλὰς νεωσοίκους, καθὼς ὑποδεικνύει ἡ ῥῆσις τῦ Δημοσθ. σελ. 184. καὶ τινες Γραμματικῶ "Τὰ νεώρια δὲ ἡ τῆς ὅλων φυλή". Ἐτυμολόγ. ἔσι δὲ κυρίως ὁ παρὰ Γάλ. *Arsenal*, Ἀρσανᾶς, λεγόμενος.

Νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ τῦ νεωρίυ, παυτὸν τῷ, Νεωρός.

Νεωρὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεώριον. Σχόλ. ἀ. σελ. 105.

Νεωρὸς, ὁ. (ναῦς, νεὼς, ὥρα) ὁ ὑπηρέτης τῦ ὅλου τῆς νεῶν καὶ τῦ νεωρίυ. (Ταρσανᾶ ἐμὶν, Τυρκισί).

Νεωρυχὴς, ὁ, ἡ. (νέος, ὀρύσσω) ὁ νεωσὶ ὠρυγμβλύος-ἐσκαμμβλύος.

Νεὼς, ὁ. Αττικ. αὐτὶ, Ναός.

Νέως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Νέος. παυτὸν τῷ, Νεωσὶ, ὃπερ καὶ σωνηθέσερον.

Νέωσις, εως, ἡ. (νεόω) ἡ τῦ νεώματος (χερσαδίυ) γεωργία καὶ ὡρος ἀόριν ἑτοιμασία.

Νεώσοικοι, οἱ. (ναῦς, οἶκος) οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομήματα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν πλοίων, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν. ἦσαν δὲ ὅτοι μεγάλαι οἰκοδομαὶ παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς λιμνῶν ὡς καταγώγια, ἐν οἷς κατῴκων οἱ ὡραγματευταὶ καὶ οἱ ναῦται. εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας ἐσύροντο ἔξω ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πλοῖα καὶ ξηραίνοντο, ἢ ὑπεδιορθῶντο καὶ διεκαθάζοντο, ἢ καὶ νέα ᾠκοδόμων. Διακείνονται δὲ ὑπὸ τῦ Νεωρίυ κατὰ τῦτο, ὅτι κάτω Νεώσοικος, ὡσελάμβανεν οὖ ἢ καὶ πολλὰ πλοῖα, τὸ δὲ, Νεώσιον σημαίνει ὅλην αὐτῦ τιὰ ὡσοχὴν, ἤτοι λέγεται ἅπας ὁ τόπος ὅπος. ἄρα οἱ Νεώσοικοι ἐμπεφύκοντα εἰς τὸ Νεώσιον. τοιῦτος ἐσὶ τιὰ σήμερον ὁ ἐν τῇ Βενετίᾳ ὡείφημος Ἀρσανᾶς. "Ορα *Vitruv.* ἐ. 12.

Νεώσσω, παυτὸν τῷ, Καινίζω. Ἡσύχ. ἐκ τῦ, Νέος, νεόω, ὡς ἐκ τῦ, λιμὸς, λαιμὸς, λιμώττω, λαιμύττω. ὅθεν Νεωχμὸς, ἢ Νεοχμὸς. παυτὸν τῷ, Νέος. ἀφ' ἧ τὸ, Νεοχμίζω, καὶ Νεοχμόω.

Νεωσὶ, Ἐπίρ. ὡρὸ μικρῦ, ὡρὸ ὀλίγυ, ὡροπέρα ὀπὸ ὀλίγυ καιρόν, ὡροσφάτως, ἀρτίως. παυτὸν τῷ, Νέως. ὡς τὸ, Μεγάλως, Μεγαλωσί.

Νέωτα, μετὰ τῆς, Εἰς. καὶ ἄνευ παύσης. τὸ ἐρχόμενον-τὸ ὄπιον ἢ τὸ μέλλον ἔτος, ὁ ἐρχόμβλος χρόνος, τῷ χρόνῳ. "Νέωτα δ' ἀδεὶς ὅσις ἐ δοκεῖ βροτῶν πλέω τῷ τε καγαθοῖσιν ἵζεσθαι φίλον". Σιμωνίδης παρὰ Σπῳβ. αὐτὶ, Εἰς νέωτα. Αἰολικ. αὐτὶ, Νέωσε, Νέωτε, ἐκ τῦ Νέος. ὡς τὸ, Ἑτέρωσε, Ἑτέρωτε, Ἑπέρωτος. Ἀπολλών. Δύσκ.

Νεωτερίζω, τὰ νεώτερα ἐρευνῶ-ὑπχειρῶ ἢ ὡράττομαι-ἄρχομαι. νεωτερισμὸς ποιῶ. τὰ μὴ σωνήθη μεταχειρίζομαι, καινὰ ὡράττω, καινοτομῶ, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ ἀπησυχίας ἄρχομαι, ἐπαναστάσεις καὶ παραχὰς ὡροξυνῶ, τιὰ κοινὰ ἡσυχίαν παράττω, σασιάζω. "Τιὰ πολιτείαν νεωτερίσαι". Θουκυδ. ἀ. 115. παραβάλλ. μετὰ τῦ ἐν ζ'. 87. "Τῇ μεταβολῇ εἰς "ἀθυμίαν ἐνεωτέριζον". εἰς νεωτερισμὸς ἔπιπτον, καταῤῥύτην εἰς ἀθυμίαν. Ὁ σχηματισμὸς, Νεωτερέω, παρὰ Πλυτάρχ. ἀμφ.

Νεωτερικὸς, κὴ, κόν. παυτὸν τῷ, Νεωτερικὸς. πρὸς ὅ,τι αἰτίαν ὡρέπει εἰς τὸν νεώτερον.

Νεωτερισμὸς, ὁ, (νεωτερίζω) ἡ ὑπὲ τὰ νέα μεταβολὴ, καταλυσις τῶν παλαιῶν καὶ ὑπχείρησις τῶν νέων, μεταβολὴ, μεταζοπὴ. ὑπθυμία ἢ ἀγάπη ὡρὸς τὰ νέα καὶ καταφρόνησις τῶν παλαιῶν, σασιασμός.

Νεωτεριστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ νεωτερίζων, ὁ νεωτερισμοὺς ὑπθυμῶν-διεγείρων. παραχοποιὸς, αντάρτης, τύραννος, σασιασὴς. ὁ νεωτερισμὸς ὡροξυνῶν ἢ ἀγαπῶν.

Νεωτεροποιέω, ῶ. παυτὸν τῷ, Νεωτερίζω. ὅθεν

Νεωτεροποιία, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεωτερισμός.

Νεωτεροποιὸς, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νεωτεριστὴς. Θουκυδ. ἀ. 70.

Νεώτερος, έρα, ερον. καὶ Ἐπίρ. Νεωτέρως συγκειτ. τῦ Νέος, πλέον νέος, πλέον ὡροσφάτος, νωπότερος, ἀωρισόκοπος, ἀσωνήθης. θερμότερος, διωκαπότερος, ὁρμητικώτερος. "Εἴτι νεώτερον τύχοι". αὖ ἤθελε τύχη-ἀκολυθήσῃ ἀωρισόκοπος τις δυσχία. "Τὰ νεώτερα". τὰ νέα, τὰ ἀσωνήθη, οἱ νεωτερισμοί. "Νεωτέρως ὡράττειν". αὐτὶ τῦ, Νεωτερίζειν. "Χρὴ τὰς "νεωτέρως, παιέρων τῆς ἀγαθῶν ψυμβλίων παῖδας, "πειρᾶσθαι μὴ μιχθύαι τὰς ὡροσηκύσας ἀρετάς". οἱ Νέοι, οἱ παῖδες δηλαδή.

Νεωτὸς, ὁ. καὶ, Νέοτος, παυτὸν τῷ, Νεατὸς, καὶ, Νέατος. ἀμφ.

Νεωφύλαξ, ακος, ὁ. (νεὼς, ναὸς, φύλαξ) ὁ φύλαξ τῦ ναῦ.

Νεώχερσος γῆ. ἡ νεωσὶ ἐκ χέρσυ γεωργηθεῖσα.

Τὸ Ν μετὰ τῦ Η.

Νὴ, μετὰ τῦ ὀνόματος θεῦ τινος ὡς καπωμοτικὸν, ὡς. "Νὴ τὸν Δία". καὶ "Νὴ μὰ τὸν Δία". ὁρκίζομαι εἰς τὸν Δία, Ναὶ μὰ τὸν Δία. Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς εἶναι αὐτὶ τῦ, μάλιτα, ἀληθῶς, βεβαίως, ὡροσέτι, ὡρὸς τύπυς, πολλὰ καλῶς, κ. τ. τ. ὑπτασιν, βεβαίωσιν, καὶ καπάφασιν σημαίνον. ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ σωνηθείᾳ. Τῇ ἀληθείᾳ, Εἰς τὸν θεόν μα. Ἐν ταῖς ὑποκείσεσι καὶ ὑπολογίαις τῆς αὐτιλογιῶν καὶ αὐτιτιθάσεων ἔλεγον "Νὴ τὼ θεώ". μὰ τιὰ Δήμητραν καὶ Περσεφόνην. οἱ Λάκωνες ἔλεγον "Νὴ τὼ σιώ". Μὰ τὸν Κάσορα καὶ Πολυδεύκην. Ἐν τῇ σωνηθείᾳ εἶναι Σπαρτικὸν, καὶ σημαίνει ὥρνησιν σημασίας τῆς κυρίας λέξεως, οἷον Νίζεται, Νὴ ποιος.

Νηὰς, ἡ. παρ' Αἰλιαν. ζῶ. Ἰσορ. ἰζ'. 28. αἱ αἱ "Νηάδες" παρ' Ἡρακλείδ. Ποντικ. καὶ Σαίδ. Νηΐδες, ἄγνωσα τινα ζῶα τῆς Σάμυ.

Νῆας, Ἰωνικ. αὐτὶ, Νέας, ἡ, Ναῦς, πλοῖα, καράβια. Λίτιατ. πληθυντ. παρ' Ὁμήρῳ.

Νηγάτεος, ὁ, ἡ. ὁ Ὅμηρος σωνάπτει τὸ μετὰ τῆς, Καλὸς, ἐν Ἰλ. Β. 43. καὶ ἐν Ὕμν. Ἀπόλλ. 122. μετὰ τῦ Λάδικος καὶ Λεπτὸς. ἄρα αἱ ἐρμηνεῦσαι τῦ Λάδικος καὶ Λεπτὸς, ἐκπίπτυσι. μόνον δὲ μόνον αἱ ἐρμῆν. τὸ, Καινὸς, νεωστὶ κατεσκευασμένος, Εὐϋφὴς, Ἁπαλὸς, οὗ ἀβεβαίᾳ παραγωγῆς. Ὁ Ἀπολλώνιος Ἀργ. ἀ. 778. λέγει "Νηγατέοισι καλύμμασι". ὅπ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δωματίων καὶ καμαρῶν (οἰκιδάδων). Οἱ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Νέγαπον, ἢ Νεγάπιον, νεωστὶ κατεσκευασμένον-νεοπηγές, ἢ ῥυόμενον.

Νήγρετος, ὁ, ἡ. (νὴ, ἐγείρω) ὅσις κοιμᾶται τόσον βαθέως, ὥστε δὲν δύναται τινὰς νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. "Ὕπνος νήγρετος". βαθὺς-αἰώνιος-δυσέγερτος. Ὅμηρ.

Νηδύια, τὰ. παυτὸν τῷ, Νηδὺς, ἐντόσθια, σπλάγχνα. Ἀπολλών.

Νηδύμιος, Ὀππιαν. ἁλιευτ. γ'. 412. "Πνοιῇ νηδυμίῃ". παυτὸν τῷ, Νηδύμῳ.

Νηδύμος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἡδύς, Ἥδυμος, γλυκὺς, ἀναπαυτικός. παρ' Ὁμήρῳ τινὲς ἀνέγνωσαν Ἥδυμος, ἐκ τοῦ Ἡδὺς, καὶ ἄλλοι, Νήδυτος, ἐκ τοῦ Δύω.

Νηδύσσα δίψα", παρ' Ἱπποκράτ. Κωακ. β'. ὅπου ἀναγνωστέον, Μὴ ἰδίῃσι, ἢ Νηδίῃσι. ἐκ τοῦ, Νὴ, στερητικὸ καὶ Δίω.

Νηδύφιν, αὐτὶ, Νηδύες, ἐκ τοῦ Νηδύς.

Νηδὺς, ύος, ἡ. ἀφ' ὃ τὸ, Νηδύφιν, ὃ ἐστὶν, Ἐκ νηδύος. παυτὸν τῷ, Κοιλία, ὁ στόμαχος· ὁ στόμαχος μετὰ τῶν ἐντέρων· ἡ μήτρα, ἡ γαστὴρ, ἡ κοιλία τῆς μητρός. Ἰλ. Ω. 496. "Ἐνεακαίδεκα μῆνοι ἴσης ἐκ "νηδύος ἦσαν". ἐκ μιᾶς νηδύος-κοιλίας ἦσαν. Καθόλου δὲ λέγεται Πᾶν κοίλωμα τοῦ σώματος ἐν τοῖς κρεατώδεσι μέρεσι, ὡς καὶ τὸ, Κοιλία. Ἱπποκράτ. περὶ Τέχν. "Ἔχει δὲ τὸ σῶμα ὁ μίαν νηδύν, ἀλλὰ "πλείας". δύο μὲν γὰρ αἱ τὸν σῖτον δεχόμεναί τε καὶ "ἀφιεῖσαι" ἄλλαι δὲ τοιέων πλείους, ἃς ἴσασιν οἱ τοιέων ἐμέλησεν". καὶ κατωτέρω. "Ὅσα γὰρ τῶν με"λέων ἔχει σάρκα περιφερέα, λύ μιν καλέουσι, παί"τα νηδὺν ἔχει".

Νῆες, αἱ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Νᾶες. ὅπου καὶ τὸ, Νήεσσι, αὐτὶ, Ναυσί.

Νηέω, ῶ. ἰῶ, Νηέομαι, σωρεύω, διασωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω. Ἡρόδοτ. β'. 107. Θουκυδ. β'. 52. ὅθεν τὸ, Νηέω, ἐκ τοῦ, Νέω, Ἰωνικ. Νήω, Νιέω, Νιείω. ὅθεν

Νήησις, ἡ. σώρευσις, διασώρευσις.

Νηθέσκω, (Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 485.) ᾠδῆς, Νήθω, Μέλ. Νήσω, παυτὸν τῷ, Νέω, κλώθω, γνέθω. ὡς τὸ Πλέω, Πλήθω.

Νηΐ, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ναΐ, Δωτικ. τῇ Ναῦς.

Νηϊάδες, ων, αἱ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ναϊάδες.

Νήϊος, ία, ῖον, ἡ, Νήϊος, ὁ, ἡ. (Νῆυς, ναῦς) ὁ ἐκ τῆ πλοίῳ, ὁ εἰσβὰς εἰς τὸ πλοῖον, Καϊκίσιος, Καραβίσιος "Νήϊον" ὑπακουμ. Ξύλον. τὸ ναυπηγήσιμον, ξύλον διαπόδιον εἰς κατασκευὴν πλοίου. Ἰλ. Γ. 62. Ν. 391. ὁ Φώτιος ᾠδῆς Μοῖρις αὐτὶ τούτου ᾠδῆς, Νῆα, ἰκ, ἔχουσι.

Νῆϊς, ιδος, ὁ, ἡ. (νὴ, εἶδω, ἢ ἴσημι) ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἄπειρος, ἐκ εἰδὼς, ὃσις δὲν ἐξεύρει. Ἰλ. Η. 198. Ὀδυσ. Θ. 179. "Τέκνα φυγῆς ἔτι νήϊδ' "ἐόντα". Ὀππιαν. Ἁλιευτ. α'. 760. ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ Στιγμεντ. Νηϊδίστερον. Ζήτ. ᾠδῆς, Νηάς.

Νήϊτης, ου, ὁ. ἡ, Νηΐτικὸς. παυτὸν τῷ, Νῆϊς.

Νηκερδὴς, ές, ὁ, ἡ. (κέρδος) χωρὶς κέρδος, χωρὶς ὄφελος, ἀνώφελὴς, ἀκερδὴς, ἀσύμφορος, βλαπτήμιος, βλαβερός. Ἰλ. Ρ. 469.

Νήκερος, κοι, Νήκερως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) χωρὶς κέρατα, ἀκέρατος. Ἡσίοδ. Ἔργ. 529.

Νήκηστος, ὁ, ἡ. (ἀκέομαι) ἀθεράπευτος, ἀνιάτευτος, ὁ μὴ ἰασθεὶς δυνάμενος.

Νηκουστέω, ῶ. δὲν ἀκούω-δὲν ὑπακούομαι, ἀπειθὴς εἰμί. Ἰλ. Υ. 15.

Νήκουστος, ὁ, ἡ. ὃσις δὲν ἀκούει-δὲν ὑπακούεται, ἀπειθὴς, ἀνυπόπτατος. καὶ ὁ μὴ γνωστὸς, ἀγνώριστος, ἀνήκουστος. Ἄρατ. 173.

Νήκτης, ου, Νήκτωρ, ορος. Μανέθ. δ'. 397. ὁ νυχόμβυος, κολυμβητής.

Νηκτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάρχων εἰς τὸ νήχεσθαι-κολυμβᾶν.

Νηκτὸς, τὴ, τὸν. ὁ νηχόμβυος-πλέων. ὅστις δύναται νὰ κολυμβᾷ. "τὸ Νηκτὸν". ἡ δύναμις ἢ ἡ φυσικὴ ὑπαρξις τῆ νήχεσθαι-κολυμβᾶν-πλέειν. "Νηκτοὶ ἰχθύες". Ἀνάλεκτ. α'. 226.

Νηκτρὶς, ίδος, ἡ. ἐκ τοῦ, Νήκτης. "Ἐλαίαι νηκτρίδες". ἄλλως δὲ καὶ, Κολυμβάδες, λέγονται ἐλαῖαι ἀλατισμβύαι, ἤγουν τὸ κολυμβᾶν ἐν τῇ ἁλμυρᾷ.

Νηλεγὴς, ές, ὁ. Ἡσύχ. οἰκεῖος, ἀθρίπτος. καὶ φροντιστὴς, θρεπτικὸς. καὶ, Νηλεγέως, ἀοίκτως. Ζήτ. Ἀνηλεγὴς.

Νηλεὴς, ῆς, Νηλεὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Νηλεῶς, ῆ Νηλεῶς. (ἔλεος) ἀνήλεὴς, χωρὶς ἔλεος, ἀσπλαγχνος, σκληρός. "Νηλεὲς ἦμαρ". Ἰλ. Ν. 514. ἡ ἡμέρα τῆ θανάτου, ὁ θάνατος.

Νηλεόποινος, Ἡσιόδ. Θεογ. 217. Ζήτ. ἐν τῷ Ἠλεόποινος.

Νήλευτος, ὁ, ἡ. (λεύσω) ἀόρατος. ἀμφ.

Νηλὴς, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νηλεὴς. Πίνδαρ. Πυθ. ια'. 34.

Νηλιτὴς, ές, ὁ, ἡ. (νὴ, ἁλιτέω) ὁ μὴ πταίων-σφάλλων. ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος. Ζήτ. Νηλίτης.

Νηλιποκαιβλεπελαίοι, Ἀθήν. σελ. 162. παυτὸν τῷ, Νηλίποδες ᾠδῆ ἔλαιον βλέποντες. οἱ ξυπόλυτοι ᾠδῆ ὡρὸς τὸ ἔλαιον βλέποντες. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Ἀνηλαπ. ἔχουσι.

Νηλίπους, ὁ, ἡ. καὶ Νηλίπους, οδος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 363. ἀνυπόδετος, ξυπόλυτος· ἀμφότεραι αἱ ἀναγνώσεις εὑρίσκονται ἐν τοῖς Χειρογράφοις, τὰ ὁποῖα ἔτι ᾠδῆ Ἀνήλιπος, ᾠδῆ Ἀνηλίπους, "χωρὶς". "Νήλιπος" Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 646. παρὰ Θεοκρίτ. δ'. 55. κεῖται, Ἀνάλιπος, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐκ τοῦ, Ἐλίσσειν τὸν πόδα, ἤγουν, παράγειν. ὁ Σουΐδ. ἔχει, Νηλίπους. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Νηδύπους, ᾠδῆ, Νηλίπιζοι, ἢ Νήλιποι. ὁ Φώτ. Νηλίποδες, ἀνυπόδετοι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀνέλιπες, ὁ σπάνιος· μὴ ἀλλόμβυος, ἤτοι χωλός. ἄρχεται δὲ ἐν συγγράμματι τινὶ μετὰ τὸ Καπλιψ.

Νηλίτης, ὁ. (ἁλίτης, ᾠδῆ Ἰωνικ. ηλίτης, ὡς τὸ ηθμὸς αὐτὶ, ἤδυμος.) ἁμαρτωλὸς, κακοῦργος. ἐν Ὀδυσ. Π. 317. ᾠδῆ Τ. 498. "Καὶ αἱ νηλιτεῖς οἵσιν "ὧπα ἄλλοι, Νηλίτιδες, αἰτίγοναται, ᾠδῆ ὀρθῶς ἔχει τὸ Ἀναμάρτητοι, ἠρμῆν. καθὼς καὶ ὁ Σουΐδ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσαν. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἀπολλων. δ'. 703. κεῖται "Νηλειὴς ἐκεῖναι". ἀναγνωστέον ὀρθότερον, Νηλιτεῖς.

Νηλιτόποινος. Ζήτ. Ἠλεόποινος.

Νηλιφὴς, (ἀλείφω) παυτὸν τῷ, Ἀνηλιφὴς, ὁ μὴ ἀλειμμβύος-μὴ κεχειραμένος.

Νήλωπος, ὁ, ἡ. (λῶπος) χωρὶς ἔνδυμα-φόρημα.

Νῆμα, τὸ. (νέω) τὸ κεκλωσμένον-ἐγνησμένον. Ὅμηρ. ὅθεν

Νηματώδης, ὅμοιος τῷ νήματι. ἀμφ.

Νημερτέια, ἡ. ἀλήθεια. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Νημερτὴς, ές, ὁ, ἡ. ᾠδῆ Ἐπίρ. Νημερτῶς. (τὴν ἁμαρτάνω) ἀληθὴς, ἀψευδὴς, ἀναίσθασος. Ποιητ. "Ὅμηρ.

Νηνεμέω, ῶ. εἰμὶ ἢ γίνομαι νηνεμίης. ἡσυχάζω ἢ γαληνιῶ. Νηνεμέμβυος, παρ' Ἡσυχ. ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. β'. καὶ τῷ ὑπογραφεῖ "Νηνεμίῃ" κρίνει τὰ ἀναγκαῖα, Νηπέλεα.

Νη-

Νηνεμία, ἡ. ἡσυχία - κατάπαυσις ἢ κόπασις - ἔλλειψις τῆς αὔρας, γαλήνη. Ἰλ. Θ. 523. ἐκ τοῦ
Νήνεμος, ὁ, ἡ. (νὴ, ἄεμος) χωρὶς ἄεμον, γαλινὸς, ἥσυχος. Ἰλ. Θ. 552. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1471. κεῖται μετὰ τοῦ, Λῦραις.
Νηνεμόω, ῶ. νηνεμίαν ποιῶ. Ἡσύχ.
Νηνέω, ῶ. παυτὸν τοῦ, Νηέω. σωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω. ὅθεν Ἐπινηνέω, καὶ, Παρανηνέω. Ἡρόδ. β'. 107.
Νηξίπους, οδος, ὁ, ἡ. (νήχω, πούς) ὁ ἀφ' ἧς ποδῶν νηχόμενος. ὁ ἀφ' οὗ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμενος. Ζήτ. Νέπους.
Νῆξις, εως, ἡ. (νήχω) τὸ νήχεσθαι. κολύμβημα, πλέξιμον. Ὀδυσ. Ι. 67.
Νηοβάτης, ὁ. παυτὸν τοῦ, Ναυβάτης. Ἀναλεκτ. β'. 196.
Νηοκόρος, ὁ, ἡ. (ναὸς) παυτὸν τοῦ Νεοκόρος. Ἀναλεκτ. β'. 219.
Νηοπόλος, ὁ, ἡ. (ναὸς, πολέω) ὁ ἐν τῷ ναῷ πολῶν-διατρίβων. ὁ ἐν τῷ ναῷ κατοικῶν-ἢ ὑπηρέτης, ὡς ἱερεύς, κ. τ. τ. Ἡσίοδ. Θεογ. 991.
Νηοπορέω, ῶ. ἀφ' οὗ τὸ πλοῖον πορεύεται ποιοῦμαι. ὑπάγω-παρέχω-ἐνδίδωμι τὰ καίρια. Ἀναλεκτ. β'. 198.
Νηός, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Ναός. Ἰλ. Ζ. 88.
Νησσόος, ἡ ποιητικ. Νησσόος, ὁ, ἡ. (σόος, σάζω) ὁ τὸν ναυῦν ἤτοι τὸν πλοῦν-τὸ πλοῖον-τὸ καρὶ βι σώζων, ὁ ἀφ' πλοίων ὑπεραπιστὴς-λυξωσής. Ἀπολλών.
Νηοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ νῆα (πλεῖον-καράβι) φέρων. Ἀναλεκτ. β'. 514.
Νήοχος, ἡ, Νηΰχος, ὁ, ἡ. ὁ νῆα ἤτοι πλοῖον ἔχων, ἢ σώζων. ὁ τὸ πλοῖον κραταιῶς-ἀξιοφθεντιδίων. ὑπεραπιστὴς-διοδτωσὴς τοῦ πλοίου. "Ηπιδλια νήοχα". Ἀναλεκτ. β'. 151.
Νηπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ἀπαθὴς, χωρὶς πάθος. Ἕτερ. ὁ πόνος ἢ πάθη ὑποσοβῶν-ὑποδιώκων. Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 417.
Νήπαυσος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ἄπαυστος. Λυκόφρ. 972.
Νηπεδανὸς, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ἠπεδανὸς. Ὀππιαν. κυνηγ. γ'. 409.
Νήπειος, εία, ειον. ἀπὸ τοῦ, Νηπίειος, ὅσις φέρεται ὡς νήπιον, ὁ αὐήκων εἰς νήπια. ἀμφ.
Νηπεκτὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Ἀκτενίσος. Ἡσύχ.
Νηπελέω, ἀδυνατῶ εἰμὶ, ἀδυνατῶ. Ἡσύχ. αὐτόκ. τοῦ, Εὐηπελέω. Ζήτ. Εὐηπελία.
Νηπενθὴς, ές, ὁ, ἡ. ἡ Ἐπίρ. Νηπενθέως, καὶ, Νηπενθῶς. (πένθος) ἀπενθὴς, ἀδὺ πένθες, ἄλυπος, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπένθησε τινάς. Ἐνεργητ. ὁ ὑποδιώκων καὶ ὑποσοβῶν τὸ πένθος-τὸν λύπη. Ὀδυσ. Δ. 221.
Νηπιάα, ἡ. νηπιότης, ἀφροσιὼν, μωρία. τὸ εἶναι τοῦ νηπίου. Ὀδυσ. Α. 297. "Νηπιάας ὀχέουν". τὰ τοῦ νηπίων φρονεῖν. παυτὸν τοῦ, Νηπιεύω.
Νηπιάζω, Μέλ. άσω. καὶ, Νηπιάζομαι, Μέσως παρ' Ἡσυχίῳ, παυτὸν τοῦ, Νηπιάχω, ἡ, Νηπιάομαι. ἀφίστω ἢ πολιτεύομαι-φέρομαι ὡς νήπιον, νήπια φρονῶ, μωραίνω.
Νηπιαχεύειν, παυτὸν τοῦ, Νηπιάζειν. Ἰλ. Χ. 502. ἐκ τοῦ
Νηπίαχος, ὁ, ἡ. παυτὸν τοῦ, Νήπιος, ποιητ. ἐν Ἰλ. Β. 338. ἐκ τοῦ Νηπιάζω.
Νηπιάχω, παυτὸν τοῦ, Νηπιαχεύω, ἡ, Νηπιάζω, καὶ Νηπιάομαι.
Νηπιαχώδης, ὁ, ἡ. (νηπίαχος, εἶδος) ὅμοιος τοῦ νηπίου καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸν νοῦν, παιδαριώδης.
Νηπιείη, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Νηπιότης. νηπιόσυνος, τὸ εἶναι τὸ νήπιος, ἢ ἡ ἡλικία ἢ τὸ φρόνημα αὐτοῦ, ἀφροσιὼν, μωρία. Ἰλ. Υ. 411. ὅτως ἠρμαιώδησαν τινὲς καὶ τὸ, Νηπιάα, αὐτὶ τοῦ, Νηπιαία, ὁ ἐστὶ, Νηπιότης. Τὴν ῥῆσιν (Ἰλ. Ι. 487.) Πολλάκι μοι κατέδυσας κῆρ σῇσιν χιμάρῳ οἷα νηπιάχοιο ἐν νηπιείῃ "ἀλεγεινῇ". ἐμιμήθη Κόϊντ. Σμυρν. γ'. 474. "Ἀ-"πευνεσίῃσι νηπιέῃσι δίηνας σῇσιν ἀδὲ χιμάρους". τὴν ὁποίαν ἢ ἑρμην. ἀφὸ τοῦ, Παιδικὴ ἀνοια-ἀφροσιὼν, ἢ ἀφὸ τοῦ, χαλεπὴ παιδοτροφία. ὡς ἂν νὰ ἤτον τὸ Νηπίεος, τὸ Ἐπίθετον ἢ τὸ, Ἀπευνεσία, ἐκ τοῦ Ἐυνεσία. ἀλλὰ τὸ Ἀπευνεσίῃσι εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον.
Νηπίεος, εα, εον. (νήπιος) παυτὸν τοῦ, Νηπίειος. ὁ αὐήκων-ἁρμόζων εἰς τὰ νήπια, παιδιακίσιος.
Νηπιεύομαι, παυτὸν τοῦ, Νηπιαχῶ, φρίττω ἢ σχάζομαι-φρονῶ ὡς νήπιος, ὡς νήπιον φέρομαι, ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Νήπιος εἰμί. Σχόλ. Ὁμήρ.
Νηπιοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ νήπια κτείνων, βρεφοκτόνος. Infanticida, Λατ.
Νηπιοπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ. παῦ ὅ,τι φέρει ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰ νήπια, παιδαριώδης.
Νήπιος, ὁ. ἡ, ἢ, Νήπιος, ία, ιον. (νὴ, ἔπος) ὁ ἐστερημένος λόγου, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. ὁ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὤν, ὁ ἀρτίως γεννηθείς. Οὐσιαστικ. βρέφος, ἀρτιγέννητον παιδίον. 2) Ἄπειρος, παιδαριώδης, ἀμαθὴς, μωρὸς, ἄφρων, αὐόητος, (ἐστερημένος δηλαδὴ λογικῆς) ὁ κατὰ παῖδα φρονῶν, ἀφροβέλτερος. πολλαχῇ παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ ἢ ἐπὶ νέας Σπορᾶς ὁ Θεόφρ. ἐν Φυτ. ἱστορ. ἡ. 1. μετεχειρίσθη τὸ, Νήπια. ἐν Ἰλ. Λ. 560. "Βίη νηπίη". ἡ μικρὰ ἢ ἀδυνὶς βία-διύναμις, καὶ νηπίοις ἐπέπεσα. ὅθεν
Νηπιότης, ητος, ἡ. ἡ κατάστασις ἢ ἡλικία - τὸ εἶναι ἢ ἡ τάξις ἢ τὸ φρόνημα τοῦ νηπίου, ἢ μωρία.
Νηπιοφανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ φαινόμενος ὡς νήπιον. ἀμφ.
Νηπιοφροσύνη, ἡ. τὸ ἦθος νηπίων φρόνημα. ἀφροσιὼν, μωρία. Εὐσάθ. ἐκ τοῦ
Νηπιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὅσις φρονεῖ-ἐσχάζεται ὡς τὰ νήπια, ὁ νηπίου φρόνημα ἔχων. μωρὸς, ἄφρων. Σιβύλλ. α'. σελ. 37.
Νηπιώδης, ους, ὁ, ἡ. παιδαριώδης. ὅμοιος τοῦ νηπίου.
Νήπλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ μὴ πεπλεγμένος, ἄπλεκτος. ὁ μὴ πεπλεγμένος τὴν πλόκον τῆς κεφαλῆς ἔχων. Βίων.
Νήποινα, ἡ, Νηποινεὶ, Νηποινῇ, Νηποινί. Ἐπίρ. ἀπαιδάστως, ἀτιμωρήτως. Ξενοφ. ἐκ τοῦ
Νήποινος, ὁ, ἡ. (νὴ, ποινὴ) ἀπαίδαστος, ἀτιμώρητος, ἀδὺ ποινῆς, ἀνεκδίκητος. Ὀδυσ. Α. 160. "Νήποινον". παυτὸν τοῦ, Νηποινεὶ, ἢ Νηποινεί. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 103. "Φυτῷ νήποινον". γυμνὸν ἀπὸ φυτά.
Νήπτης, ὁ. ἡ, Νηπτικός. (νήφω) παρὰ Πολυβ. ὁ ἄζυπνος-ἔξυπνος καὶ προσεκτικὸς ἄνθρωπος. Πλούταρχ. ἀποβλ. συμπ. ζ'. 6. τὸ δὲ ἑξῆς ἐναντίον σημαίνει καὶ τὸ, Ὁ προσεκτικὸν-ἔξυπνον ποιῶν. Ἡσύχ.
Νηπτικὸς, κὴ, κόν. Νηπτικὰ, καλοῦνται τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα. Ζήτ. Νήπτης.
Νηπυτιεύομαι, νήπιον εἰμὶ, νηπιώδη - παιδαριώδη φρόνημα ἔχω. παιδικὰ παιγνίδια κάμνω. Ἀναλ. β'. 323.
Νηπύτιος, ία, ιον. (ἀπύω, νὴ, ἢ ἐκ τοῦ νήπιος) παυτὸν τοῦ, Νήπιον, βρέφος. Ἰλ. Υ. 200. μωρὸς, ἄφρων. Ἰλ. Φ. 410. 441. 474. ὅθεν, Νηπυτιὰ, ἡ. νηπιότης. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 735.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

Νηρεΐς, ίδος, ἡ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηρέως. "Ορα τὸ ὀνόματα αὐτῆς παρ' Ἀπολλοδώρῳ. β. 6.

Νήρειος, ὁ ἐκ τοῦ Νηρέως ὤν. "Νήρεια τέκνα". τὰ τέκνα τοῦ Νηρέως, οἱ ἰχθύες.

Νηρεύς, έως, ὁ. ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Νηρηΐς, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Νηρεΐς.

Νήριθμος, ὁ, ἡ. (νη, ἀριθμὸς) ἀνάριθμος, ἀναρίθμητος, ἄπειρος. *Innumerabile*, Ἰταλ.

Νήριον, τὸ. παυτὸν τῷ, Ῥοδοδάφνη.

Νῆρις, παρὰ Νικανδρῳ Θηρ. 531. παυτὸν τῷ, Νήρειον. παρὰ Διοσκορ. α'. 8. παυτὸν τῷ, Νάρδος ὀρεινή. Τινὲς λέγουσι ᾗ τὸ, Βράθυ, νήριον, *Sabina herba*. ὁ αὐτὸς τῆς Φυσικῆς ποιητ. παλ. φέλει ὅτι ἐφεύρετο τότε ἐσάθη ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς Νεῖλος.

Νήρισος, ὁ, ἡ. ᾗ, Νήειτος, (εἴζω) αὐέξησος, αὐξιτόρρητος, αὐξὲ ἐ δεῖ γίνεται ἔξις καὶ φιλονεικία. "Απειρος, πολὺς, ἀναρίθμητος, ὃν ἐ διώκαται τινὰς ἀριθμῆσαι διὰ τὸ πλῆθος (ἐκ τοῦ Ἀείπω). Ἡσίοδος καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1187. δ'. 158. ὅθεν, Νηειτύφυλλος, καὶ, Νηειτόμυθος, παρ' Ἡσυχ. παυτὸν τὸ Πολύφυλλος, καὶ Πολύμυθος. ᾗ παρ' Ὁμήρ. Εἰκοσινήειτος.

Νηρίτης, ου, ὁ. εἶδος θαλασσίου μονοθύρου ὀρύου ποικίλον ἔχον τὸ ὀστέον. Ἀριστοτ. ζώ. ἱστορ. δ'. 4. Αἰλιαν. ιδ'. 28. καλεῖται ἔτι ᾗ, Ἀναείτης. Ἀθήν. γ'. σελ. 85. *Concha marina*, Λατ.

Νήριτος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Νήειτος. ὅθεν, Νηειτόμυθος, ᾗ Νηειτύφυλλος. Ζήτ. ἐν τῷ, Νήειτος.

Νηρὸς, Νηρὰ, Νηρόν. (νάω) ὑγρὸς, νοτερός. παυτὸν τῷ, Ναρός.

Νησαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ τῆς νήσου ὤν, ὁ αὐτόχθων εἰς τὴν νῆσον, Νησιώτικος.

Νησιάζω, ἡμαρτ. γραφ. αὐτὶ, Νησίζω. Στράβ. α'. 101.

Νησιάρχης, ᾗ, Νησίαρχος, ὁ. ὁ τῆς νήσου ἄρχων. ὁ διοικητὴς ᾗ κυβερνήτης τῆς νήσου. Πλούταρχ. ἐν Δημήτρ. 25.

Νησίδιον, τὸ. ἡ, Νησίον. Ὑποκορ. τοῦ, Νῆσος. μικρὰ νῆσος, νησάκιον.

Νησίζω, (νῆσος) νῆσος εἰμὶ, ὡς νῆσος τις κεῖμαι. ὡσαὺ νησὶ εἶμαι. Στράβ. ᾗ Πολύβ.

Νῆσις, ἡ. (νέω) κλῶσις, κλώσιμον, γνῶσιμον, τὸ κλώθειν, τὸ τῆ νήματος ἔργον. Πλάτ. πολ. ἡ. 2) Ἐπισώρευσις, σώρευσις. τὸ φέρειν ἢ βάλλειν τὸ σῶ ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Νησὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Νησίδιον.

Νησιώτης, ου, ὁ. ᾗ θηλυκ. Νησιῶτις, ιδος, ἡ. ὁ ἐγκάτοικος νήσου τινος. Ἡρόδοτ. ὅθεν

Νησιωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτόχθων - ἁρμόζων εἰς τὸν νησιώτην.

Νησοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς νήσου ἔχων.

Νησομαχία, ἡ. ἡ μάχη τῶν νήσων. Δεκιαν.

Νησοπεδέω, ῶ. νῆσον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς νῆσον. Οἰκέμαος, παρ' Εὐσεβ. ε'. 26.

Νῆσος, ἡ. (νάω, νέω) κυρίως, ἡ κολυμβῶσα - ἡ πλέουσα γῆ. μέρος γῆς κυκλοκλωμβώσης ὑπὸ ὕδατος, ἰσθμόν. Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται ᾗ ἡ Χερσόνησος.

Νησοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ φύλαξ τῶν νήσων.

Νησόω, ῶ. εἰς νῆσον ποιῶτι. Σειδ. ἐν Λ. Ὁμήρ.

Νῆσσα, ἡ. παυτὸν τῷ, Νῆττα. ὅθεν

Νησσαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ νήσσης. (παπίσιος.)

Νησσάριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Νῆσσα. μικρὰ νῆσσα. (παπάκιον, ἢ παπίον.)

Νηστεία, ἡ. (νηστεύω) τὸ μὴ ζώγειν. ἐγκράτεια-ὑποχὴ φαγητῶν.

Νήστειρα, ἡ. ἐκείνη ἥτις νηστεύει. ἡ νηστεύουσα. Συλυκ. ἐκ τοῦ, Νῆστις, Νηστὴρ, παυτὸν τῷ, Νῆστις, ὁ.

Νηστευὺς, έος, ὁ. ἡ, Νηστεύτης, ου, ὁ. ὅστις νηστεύει, ὁ νηστεύων. ἐκ τοῦ, Νηστεύω.

Νηστεύω, Μέλ. εύσω. δὺ ζώγω, ἄσιτος μένω. ἀπέχω φαγητῶν.

Νηστικὸς, κὴ, κόν. (νέω, νήθω) ὁ εἰς τὸ νηθεν-κλώθειν-γνέθειν αὐτήκοος, ἢ ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων, ὁ ὑποπέδιος εἰς τὸ γνέθειν. ὅθεν, Νηστικὴ, ἡ. φορτουπακεμ. Τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ νήθειν-κλώθειν, ἡ Γνησική. Θεογν. κατὰ Κέλσ. δ'. σελ. 214. 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐκ τοῦ Νηστεύω, ὁ μὴ φαγὼν, ὁ Νῆστις. *Digiuno*, Ἰταλ.

Νήστιμος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς νηστείαν αὐτήκοος. "Νήστιμος ἡμέρα". νηστίσιμος, ἡμέρα καθ' ἣν νηστεύσει.

Νῆστις, εως, ὁ, ἡ. (ἔδω, νη) ὅστις νηστεύει, ὅστις δὺ ἔφαγε, ὁ ἐξερημωμένος σιτίων, ἄγευστος, νηστικὸς, ἄσιτος. Ἰλ. Τ. 156. Ζήτ. ᾗ, Ἄνησις, 2) Νῆστις, ἡ. ᾗ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας ᾗ τοῦ στομάχου σώτερον, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων, διότι πάντοτε ἔτως φύρεται. Ἱπποκρ. ὡσὲ σαρκ. 5. Ἀριστοτ. ζώ. μορ. γ'. 14. Ἐνεργητ. "Νῆστις λιμός". Αἰσχύλ. Χοηφ. 247. "Νῆστις νόσος". Ἀγαμέμν. 1010. ὁ Ἐμπεδοκλ. μετεχειρίσθη τὸ Νῆστις, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Στοιχεῖον τοῦ ὕδατος. Διογ. Λαέρτ. ἡ. 76. Σέξτ. Ἐμπ. θ'. σελ. 602. Σπυδ. Ἐκλ. σελ. 286.

Νησύδριον, τὸ. παυτὸν τῷ, Νησίδιον.

Νήτιτος, ὁ, ἡ. αὐτεκδίκητος. Ἡρόδ. Ἐπιζ.

Νηποειδὴς, ὁ, ἡ. (νήπω) "Τὸ νηποειδὲς τῆς φωνῆς", τὸ ὕψος τῆς αὐτύσης φωνῆς ἐν τῷ ᾄλλειν. Νικόμαχ. Μυσικ.

Νῆτος, Νήτη, καπὶ Συγκ. αὐτὶ, Νέατος, Νεάτη, ὁ ἔσχατος, ἡ ἐσχάτη, τελευταῖος. ἐξαιρέτως δὲ φορσυπακεῖται, Χορδὴ. ἡ ἐσχάτη ᾗ τελευταία χορδή.

Νητὸς, τὸν. (νέω, νήθω) κεκλωσμένος, ἐγνωσμένος, κλωσμένος ἢ κλωστός. 2) Ἐκ τοῦ Νέω, Νίω, τὸ σωρεύω. σεσωρευμένος. Ἰλ. Β. 338. "Ὅτι νητὸς χρυσὸς ᾗ χαλκὸς ἔκειτο".

Νητρεκὴς, έος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἀληκὴς, ἀληθὴς βέβαιος. Ἐπιχ. Νηχεκέως, καὶ Νηχεκῶς, ἀληθῶς, βεβαίως. Ποιητικ.

Νῆτρον, τὸ. κλωστήριον, ἄγκιστρον. Σειδ.

Νῆττα, ᾗ, Νῆσσα, (νέω, τὸ κολυμβῶ) πτηνόν τι ἐν τοῖς ὕδασι διατρίβον. τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς Πάπια, ᾗ Παπὶ, λεγόμενον. *Anitra*, Ἰταλ. ὅθεν

Νηττάριον, τὸ. καὶ, Νήττιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ νῆττα. παπίον, ἢ παπάκιον. παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. 1011. κολακευτικῶς λέξις πρὸς γυναῖκας.

Νηττοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ νήττας φονεύων.

Νηττοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ νήττας φυλάττων.

Νιϋγμὸς. Ζήτ. ἐν τῷ Νίϋτμος.

Νῆυς, νεὸς, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ναῦς. ὡς ᾗ τὸ, Νηῶ αὐτὶ, Ναῶ. Ὁμήρ.

Νίϋτμος, ὁ, ἡ. (νὶ, αὔτμὴ) ὠδὶ πνοῆς, ἄπνους. καὶ αὖδ ὀσμῆς, ἄοσμος. Ἡσιόδ. Θεογν. 795. ὅστις ἐν σίχ. 797. αὐτὶ τούτου, Ἀνάπνευστος, ἔχει. Τινὲς αὐάγιν. Νίϋγμος, ὃ ἐστὶν, Ἄφωνος. ἐκ τοῦ, Ἰύγμη κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ.

Νηφαίνω, παυτὸν τῷ, Νήφω. ἐκ τοῦ, Νηφάω.

Νηφάλεος, ᾗ, Νηφαλεότης, ἡ. Ζήτ. Νηφάλιος.

Νηφαλιεὺς, έως, ὁ. παυτὸν τῷ, Νηφάλιος.

Νηφαλιεύω, παρὰ Πολυδ. ε'. 26. Θυσίαν ὁμοσφέρω.

Νηφαλίζω, παρ' Ἡσυχ. Θυσίαν ὁμοσφέρω, καθαρεύω ἑμαυτὸν ἀφ' ἡφαλίων.

Νηφάλιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Νηφαλίως. (νήφω)

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Σ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φω) σώφρων, ὑῆσις, ἐγκρατὴς καὶ ἀζαιρέτως ὁ μὴ πίνων οἶνον, ὁ οἴνου ἀπεχόμενος. Μεταφορικ. Σκεπτικός, προσεκτικός. 2) "Νηφάλια ἱερά. Θύματα. "Νηφάλιοι θυσίαι". ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον. "Νηφάλια θύειν". ἀοίνοις θυσίαις χρῆσθαι, π. χ. εἰς τὰς Ἐριννύας, εἰς τὰς Μούσας, καὶ εἰς τὰς Νύμφας. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ βωμοὶ νηφάλιοι". βωμοὶ ὅπου τοιαύτας θυσίας προσφέρουσι. "Νηφάλια ξύλα". τὰ εἰς τοιαύτας θυσίας σύλλεκτα ξύλα, καὶ ἀζαιρέτως οἱ κλῶνοι τῆς θύμης. Ζήτ. Ὀξυθύμια. "Ορα διεξοδικώτερον τὸν Σχολιαστὴν Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Κολ. στίχ. 101. Παρὰ Φλέγ. θαυμ. γ'. κεῖται "Νήφαλα ποιεῖται". καὶ, Νηφαλίμων ἀρνῶν. ἀμφ. ὅθεν

Νηφαλιότης, τητος, ἡ. ἡ τοῦ οἴνου ἀποχὴ ἢ ἐγκράτεια - σωφροσυνὴ, σωφρόνησις, φρόνησις.

Νηφαλισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Νηφαλιότης.

Νηφαντικὸς, κὴ, κόν. ὁ νηφάλιον ποιῶν ἢ κρατῆρ. Πλάτ. Φίληβ. 37.

Νηφαντὸς, (νηφαίνω) ταυτὸν τῷ, Νηφάλιος.

Νηφόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μεσοχ. Νήφων. μετὰ νηφαλιότητος, προσεκτικῶς.

Νήφω, Μέλ. ψω. νηφάλιος εἰμὶ, ἢ ζῶ νηφαλίως. ἀζαιρέτως δὲ, Οἴνου ἀπέχομαι, δὲν πίνω κρασί. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 100. 2) Μεταφορικ. Μέτριος εἰμὶ - σώφρων - φρόνιμος - προσεκτικὸς, ἢ νηφαλίως φράττω, ζημιοῦμαι.

Νηχεῖον, τὸ. (νήχω) τόπος ἐν ᾧ νήχονται. ἀμφ.

Νηχὶ, ταυτὸν τῷ, Ναὶ, Μάν. Ἡσύχ.

Νηχοπάλαντος, παρὰ Πλουτάρχ. "Ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῇσιν εἰσὶ καὶ νήσοις καὶ νηχοπάλαντοι καὶ δήμων ὑποικισμοὶ μυρίανδροι. διεφθαρμένη ἀκάγ. αὐτὶ "Ναοὶ χιλιοπάλαντοι". καθὼς κεῖται παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Περικλ. 12.

Νήχυτος, ὁ, ἡ. (νὴ, χύω) ταυτὸν τῷ Ἀχαμάτους. "Νήχυτον ὕδωρ". τὸ ποσκεμπὲν ἤτοι μεγάλως ῥέον, τὸ πολύχυτον. "Νήχυτος δίρυς". ἡ μετὰ ὑλῆς ἀσίας συμπεφορημένη μέγλα καὶ σῆψις.

Νήχω, Μέλ. ήξω. παρ' Ὁμήρῳ δυσπρεπέστερον τὸ, Νήχομαι. κολυμβῶ, πλέω, ἢ τῷ ἢ ὕδατος πορεύομαι. ἐκ τοῦ, Ναάω, Νέω, Παρακείμ. Νένηκα, Νήκω, Νήχω.

Νῆψις, ἡ. (νήφω) ταυτὸν τῷ, Νηφαλιότης.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ι.

Νίγλαρος, ὁ. μικρὸς τις αὐλὸς ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συνεχματικὸν ὄργανον. καὶ ὁ ἐκ τύπου προξενούμενος ἦχος, περίτισμα, τὸν ὁποῖον ὡς παρακελευσικὸν μετεχειρίζοντο ἐν τῇ κωπηλατείᾳ, ὡς φαίνεται παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 554.

Νιβατισμὸς, ὁ. Ζήτ. Νικατισμός.

Νίζω, Νίζομαι, Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Νίπτω, Νίπτομαι. Ἰλ. Η. 425. καὶ Λ. 829. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Νίπτ.

Νικάζω, ὅθεν τὸ Δωρικ. Νικαξῶ. ταυτὸν τῷ, Νικάω.

Νικαῖος, ὁ εἰς τίκτω ἀπήκων. "Ζεὺς νικαῖος". ὁ δίδων τὴν νίκην.

Νικατὴρ, τῆρος, ᾗ, Νικάτωρ, ορος, ὁ. Δωρικ. αὐτὶ, Νικητὴς.

Νικατισμὸς, ὁ. παρ' Ἀθήν. σελ. 629. εἶδος ὀρχήσεως, χορὸς, ἄλλως δὲ ᾗ, Νικτισμὸς, καὶ παρ' Ἡσυχ. Νιβατισμὸς λέγεται.

Νικάτωρ, ορος, ὁ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, Νικητὴρ. παρὰ Μακεδόσιν ἐλέγοντο, Νικάτορες, οἱ βασιλικοὶ σωματοφύλακες. Liv. 43. 19.

Νικαυγὴς, ἡμαρτ. ἀκάγ. αὐτὶ, Νυχαυγὴς. Ὀρφ. Ὕμν. β'. 14.

Νικάω, ῶ. (Νίκη) Μέλ. νικήσω. Δωρικ. Νικαξῶ, ἐκ τῆς, Νικάζω. καταβάλλω τὸν ἐχθρὸν, ἢ ὑπερβαίνω τὸν ἀντικείμενον ἢ τὸν ἀπεναντίον. μετὰ Αἰτιατ. "Νικᾶν μάχην". κερδαίνω τὴν μάχην. "Νικᾶν γνώμην". ὑποκρίνω ἢ ὑποτυχαίνω τὸν σκοπόν. Ἡρόδοτ. α'. 61. "Ἱππίου δὲ γνώμην νικήσαντος". 2) Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, Ἀνώτερος εἰμὶ, ὑπερέχω. "Κάλλει ξείνους πάσων ἐπ' αἶαν". Ἰλ. Φ. 742. "Μὴ φόβῳ νικῶ". Αἰσχύλ. Χοηφ. 1042. ὡς καὶ τὸ, Ἥττᾶσθαι, μετὰ Γενικ. καταπεκράτω, κυριεύω. "Ἐνίκησεν ἡ γνώμη". ἡ γνώμη εὗρε τὴν μεγαλητέραν δεξίωσιν, ἐκρατήθη, ἐκυρώθη. καὶ ἐντεῦθεν. "Ἡ νικῶσα γνώμη". ἡ καταπεκρατοῦσα, ἡ σπουδαιοτέρας φωνὰς ἔχουσα. "Νικῶσα βουλή". Εὐριπίδ. Μηδ. 911. αὐτὶ τοῦ, ἡ βελτίων, ἡ καλλιτέρα, ἡ κύρος ἔχουσα. 3) Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Ὑπερβάλλω. Ἰλ. β'. 370. 4) Καταδουλόω, καταζυγιάζω, ὑποτάσσω, βιάζω, ἁπλῶς, παρεκβαίνω. καὶ παθῶν καὶ πράξεων, τὰ ὁποῖα βιαίως μᾶς φέρουσιν εἰς φράσεις καὶ εἰς γνώμας. "Νικώμενος ὑπὸ τῆς ἡδονῆς", κ. τ. τ.

Νίκη, ἡ. ἡ ὑπεροχὴ τῶν ὁποίαν δήποτε τινὰς ἐν πολέμῳ, ἢ τοῦ ἐχθροῦ ἢ τοῦ ἀντιπαγωνιστοῦ καταβολή. ὑπεροχή. "Ὁμηρ. καὶ ἡ θεὰ τῆς νίκης, ἥτις ἐστὶν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς.

Νίκημα, τὸ. τὸ νεκημβρὸν. ἡ νίκη, καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.

Νίκημι, ταυτὸν τῷ, Νικάω. Θεόκριτ.

Νικητὴρ, ῆρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Νικητὴς. ὅθεν

Νικητήριον, τὸ. τὸ ἄθλον - τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. ἀνταμοιβὴ τῆς νίκης. ἐστὶ δὲ κυρίως τὸ ὑστερον ἐκ τῶν

Νικητήριος, ία, ιον. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς νίκην. "Νικητήρια (ἱερὰ) ἐκθύειν". Ξενοφ. Κυρπ. Η'. δ'. 1. ἑορτάζειν τὴν νίκην μετὰ συμποσίου. "Νικητήριον "φίλημα". ὁ αὐτ. Συμπος. δ'. 8. φίλημα ὡρισμένον εἰς τιμοιβὴν τῆς νίκης.

Νικητὴς, οῦ, ὁ. ὅστις νικᾷ ἢ ἐνίκησε.

Νικητικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς νίκην ἢ εἰς τὸν νικητὴν. ἄξιος ὕμνου τοῦ νικητοῦ. ὁ νικῶν. ὅστις ἔκαμε πολλὰς νίκας.

Νικήτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Νικητὴρ. ἡ νικῶσα.

Νικηφορέω, ῶ. νίκην φέρω, νικῶ. ὅθεν

Νικηφορία, ἡ. ἡ νίκη. καὶ

Νικηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ νίκην φέρων, ὁ νικῶν. καὶ ὁ νίκην φερόμενος, νικητής.

Νικὴ, Δωρικ. αὐτὶ, Νικᾶ.

Νικόβουλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ βουλῇ νικῶν. Ἀριστοφ.

Νικομάχας, ου, ὁ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ νικῶν. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1165.

Νικοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ νίκην ποιῶν - φέρων.

Νῖκος, εος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Νίκη.

Νικοτέλεια, ἡ. "Δωρικῶς νικοτελεία". Ῥωμαϊκὸς παρὰ Στεφανίῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἡ τὴν νίκην τελοῦσα - δίδουσα. Θηλυκ. ἐκ τοῦ

Νικοτελὴς, ὁ. ὁ τὴν νίκην τελοῦν.

Νικοφορέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Νικηφορέω. Φίλ. κ'.

Νίμμα, τὸ. (νίπτω) γύρον ὑγρὸν νιπτικὸν, ὑπόνιπτρον. λαβὴ, πλύμα.

Νὶν, Ἀντωνυμ. Ποιητικ. ταυτὸν τῷ, Αὐτὸν, Αὐτὴν, Αὐτὸ. αὐτὶ τοῦ, Αὐτὰ, Σοφοκλ. Ἠλέκ. 624. αὐτὶ τῶν, Αὐτούς. Πίνδαρ. Νεμ. δ'. 5. ἔχρησεν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Νι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νιπτήρ, ῆρος, ὁ. (νίπτω) ῥῆσις νίπτειν πλυύειν. Καὶ τὸ ἀγγεῖον ἔνθα ἡ λύσις ἐν ᾧ ὑποβρεχόμεθα πλυνόμεθα.

Νηπτρίς, παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 423. "Τὸν ἐγὼ κεῖνο μετὰ Νιπτείδα τῆς ὑγιείας πίνειν". ὅπου ἀναγνωστέον Μεταιπτείδα, καθὼς καὶ ἐν σελ. 487. ἔχει, "Ἐνέσεισε μεταιπτείδα μεσῶ μεγάλῳ ὑπεπὼν τῆς ὑγείας τύνομα".

Νίπτρον, τό. πυτὸν πῦ, Νίμμα.

Νίπτω, Μέλ. ψω. ῆς, Νίζω. πλυύω, ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ. ὑποπλυύω, καθαίρω ὀλίγῳ τῷ ὕδατος. Μέσ. Νίπτομαι, νίπτω ἐμαυτὸν, ἢ ὀξυμερέστ. νίπτω τὰς χεῖρας μου. Ζήτ. ἔστι, Νίψ. ἐστὶ δὲ συγγρμὲς μετὰ τῶ, Νάω, Νέω, Ναίω. ῆς, Νήχω.

Νίσσομαι, πυτὸν πῦ, Νέομαι. Ζήτ. Νεῖσομαι.

Νιτάριον, τό. Ζήτ. Νηττάειον.

Νητρία, ἡ. τόπος εὔδια ἀρύουσαι ἢ σωπάζουσι τὸ νίζον.

Νητρίτης, ου, ὁ. καὶ, Νιτεῖτις, ἡ, ὁ ἐκ νίζου ὤν ἢ ὁ πλήρης νίζου. "γη νιτεῖτις". ἡ νίζον ἔχουσα.

Νίτρον, τό. καὶ, λίζον. (νίπτω, νίζω) σημαίνει ὡς δῆλ τὸ πλεῖστον πανταχῦ τὸ ὀρυκτὸν ἀλκαλικὸν ἅλας, ἐκ τῆ ὁποίυ, μετὰ ἐλαΐυ μεμιγμένυ, καπασκευάζουσι τὸ σαπώνιον, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ἀκόμη πλύνουσι δι' αὐτῆ τὰ ἱμάτια, βάλλοντες αὐτὸ ἐν τῇ κατασκευῇ. ἔστι δὲ τῆτο ἐγχὶ τὸ παρὰ τοῖς Χυμικοῖς *Salpeter*, ἀλλὰ τὸ *Natrum*. Συχνάκις σημαίνει ἔτι καὶ τὸ Ἀλκαλικὸν φυτικὸν ἅλας, ἐκ τῆς τέφρας ἢ καυσμένων δενδρων ἢ φυτῆ σκευαζόμενον, οἷς ἢ ἡμεῖς κάμνομεν τὴν Καπασκαλίαν - κονίαν. Ἐν οἷ λέγῳ, τὸ Νίζον, ἦτον ἐν χρήσει ἀφῆς καθαρμὸν ἢ ὑπόπλυσιν τῆ ἱματίων ἢ εἰς νίψιμον, καθὼς ἀκόμη εἶναι ἢ τὴν σήμερον εἰς τὴν Κίναν.

Νιτροποιός, ὁ, ἡ. ὁ τὸ νίζον ποιῶν. Σχόλ. Ἀειστοφ. Βάτ. 725.

Νιτρόω, ῶ. εἰς νίζον ποιῶ, ἢ πλυύω - καθαίρω ὀλίγῳ τῷ νίζῳ.

Νιτρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ νίζῳ ἔχων, ὁμοιος τῷ νίζῳ, πλήρης νίζου.

Νίτρωμα, τό. αὐτὸ τῶ Κονίαμα. ἀμφ.

Νιφάργης, ὁ, ἡ. ῆς, Νίφαργος, ὁ, ἡ. (νίψ, ἀργὸς) λευκὸς ὡς ἡ χιών, νιφάδι λευκασμένος. ἄπαρος ὡσεὶ τὸ χιόνι. Ὀρφ. Ἀργ. 667.

Νίφα, Αἰτιατ. τὴν, Νίψ.

Νιφάς, άδος, ἡ. (νίψ, νιφὸς) χιὼν, χιόνι, καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα σμήματα (βαμβακώλαι) τῆς χιόνος· ἢ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ὑπόρροια. Ἰλ. Μ. 156. "Νιφάδες δ' ὡς πίπτον". Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1060. "Πίτνα νιφάς". ἡ μετὰ χιόνος σκεπασμένη. Πίνδαρ. Ἴσθμ. δ'. 26. "Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν ἐτείαν". ἐνταῦθα παραβάλλει ὁ Πίνδαρος τὸν χειμῶνα μετὰ τῆ πολέμυ. ἄρα, ὁ σκληρὸς χειμὼν τῶ πολέμυ τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσε τὸν οἶκον. Αἰσχύλ. Θήβ. 197. "Νιφάδος ὁλοὰς (ἰ, ὁλοὰ) νιφομβρίας βρόμος ἐν πύλαις". τοιῶτον ἐστὶ καὶ τὸ (Πίνδ. Ἴσθμ. ε. 64. ἢ, ζ'. 39.) "Χαλαζάεντι φόνῳ ἀνδρῶν. καὶ "Ὅσις ἐνπύτας νεφέλας χαλάζαν αἵματος". αὐτὶ "Χαλαζάεντα φόνον ταχὺ φίλας παρείδος ἀμιύεται". Ἴσως ὁ Ἡσύχιος εἶχε ταχὺ φίλαις

"νοῆσαι". Ἰλ. Κ. 247. αὐτὸς εἶναι ὑπερέτης φρόνιμος, σοχασικός. "Οὐ μάτιγα νοήσαιτο ἑλέσθαι". Ἰλ. Κ. 501. δεῦ ἐσοχάσθη νὰ πάρῃ τὴν μάτιγα. "Νοέω τιμήσασθαι". Ἰλ. Χ. 235. θέλω νὰ τιμήσω. Ω. 560. Νοέω "Ἕκτορα λῦσαι". σοχάζομαι, κατὰ νῦν ἔχω, ἢ θέλω νὰ λύσω τὸν Ἕκτορα. Οἱ Ἴωνες λέγουσι, Νεύωκα, αὐτὶ, Νενόηκα. ὡς τὸ Βωθέω, αὐτὶ, Βεβοήθεω. Πρωτότυπον τέτε εἶναι τὸ, Γινώσκω· ἐπειδὴ ἐκ τῆ Νοέω, γίνεται Νοέσκω, Νώσκω, γινώσκω. (ὡς ἐκ τῦ Θορέω, Θορέσκω, Θρώσκω) καὶ κατὰ ἐπανάλυψιν τῆς τρώτης συλλαβῆς, Γιγνώσκω. ὅθεν

Νόημα, τὸ. διανόημα, διάνοια, σύνοια, κατάληψις. Γνώμη, σκοπὸς, ὅπερ ἔχει τις κατὰ νῦν τὰ τραῦξη, ἐπιχείρημα. Ἐφεύρημα. "Ομηρ. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ αὐτὶ τῦ, Νεῦμα. ὅθεν

Νοήμων, ονος, ὁ. ὅσις νοεῖ-καταλαμβάνει, νοητικὸς, σωφρὼν, φρόνιμος, γνωσικὸς, σοχασικός. Ὀδ. Β. 282.

Νόημι, Αἰολικ. ταυτὸν τῷ, Νοέω. ὅθεν τὸ, Νοεῖς, ᾗ, Νώθητι, αὐτὶ, Νοήθητι, παρ' Ἡσυχ.

Νοηρὸς, ρὰ, ρὸν. Ζήτ. ἐν τῷ, Νοερὸς.

Νόησις, εως. ἡ. (νοέω) ἡ ἐνέργεια καὶ διύαμις τῆ νοός. τὸ νοεῖν-διανοεῖσθαι-σοχάζεσθαι-θεωρεῖν-παραπρεῖν-καταλαμβάνειν-ἰδεάζεσθαι. ἰδέα.

Νοητικὸς, κὴ, κὸν, ὁ αὐτὸκων εἰς νόησιν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ὁ ὑπτίδειος εἰς τὸ νοεῖν.

Νοητὸς, τὴ, τὸν. ᾗ, Νοησῶς, Ἐπίρ. (νοέω) τὸν ὁποῖον δύναται νὰ νοήσῃ τινὰς. καὶ τὸν ὁποῖον μόνον μὲ τὸν νῶν δύναται νὰ φανταθῇ τινὰς. Intellectuel. Ὁ μὴ αἰσθητὸς, ἀόρατος, ὁ τῇ ὁράσει μὴ ὑποκείμενος. αὐτίκειται τῷ, Ὁρατός. Πλάτ.

Νοθαγενὴς, ές, ὁ, ἡ. Δωεικ. αὐτὶ, Νεθηγενὴς. (γλῶς) ταυτὸν τῷ, Νόθος.

Νοθεία, ἡ. ἡ μὴ ὀρθὴ γάμου γνῶσις. ἡ κατάσασις παιδός τινος μὴ ὀρθῇ γάμῳ γεγονηθέντος. μὴ γνησιότης.

Νόθειος, εία, ειον. ὁ αὐτὸκων-ἁρμόζων εἰς νόθον ἢ εἰς νοθείαν. "Τὰ νοθεῖα". ἀφοσυπακουσμ. χρήματα, τὰ τοῖς νόθοις γοῦν ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆ παιδῶν διδόμενα. ἕως δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν.

Νόθευσις, ἡ. τὸ νόθον ποιοῦντι, τὸ νοθεύειν.

Νοθεύω, νόθον ποιῶ. ὑποβάλλω, νομίζω-κρατῶ τινὰ ὡς νόθον.

Νοθογενὴς, ὡ, Νοθογέννητος, ὁ, ἡ. (γένος, γίγνομαι) ταυτὸν τῷ, Νόθος.

Νοθοκαλλοσύνη, ἡ. νόθος ἢ νενοθευμένη ὡραιότης. Ἀνθολογ.

Νόθος, ὁ, ἡ. καὶ, Νόθος, θη, θον. Ἐπίρ. Νόθως. ὁ μὴ ὀρθῇ γάμῳ, ὁ ἐσὶ, ἐκ νομίμων γυναικὸς γνησιογενὴς, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ἢ ὄλλης, (μπάσερδος, ἢ βραπίο, Ἰταλ.) Ἰλ. Θ. 284. "Καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ". ἢ διὰ φαρμάκων, τὸ μὴ γνήσιον ἢ ἀμιγὲς, τὸ διεφθαρμένον ἢ μεμιγμένον. ἄραγε, δεν εἶν ἢ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Νύθος;

Νοίδιον, τὸ. ὑποκορισ. τῦ, Νῆς.

Νομάδιος, ᾱ, Νομαδικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτὸκων εἰς νομὰς εἰς τὸν νομέα. ὁ σῶθεν κἀκεῖθεν τρεφερόμενος ὡς τὰ ζῶα ἐν τῷ βόσκεσθαι-εἰς τὰ νομά. "Νομαδικὰ ζῶα". τὰ εἰς νομὰς-βοσκῆ ἀγόμενα. "Νομαδικὸς βίος". ἡ ζωὴ τῆ βοσκῶν-τῆ νομέων. Ἐπίρ. Νομαδικῶς. κατὰ τὸν τρόπον τῆ νομάδων. παρ' Εὐσαθίῳ Ἰλ. Α. κεῖται "Ἀγέλης νομαδαίας". ὁ Πόλιτος, Νομικὸς, αἰέγνωσ.

Νομαδία, ἡ. ὅμιλος-σωλαξις πολλῶν συνδιαιτωμένων νομάδων. "Κατὰ νομαδίας οἰκοῦνται". Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σέλ. 12. ὅθεν παρ' αὐτῷ "Νομαδικὰ "Ῥήματα". τὰ κατὰ ἀγέλαν νεμόμενα.

Νομαδίτης βίος". ταυτὸν τῷ, Νομαδικὸς.

Νομαδόστοιχοι, οἱ. οἱ κατὰ στίχας ἐκ τῆς νομῆς ὑπερέφοντες. Ἡσύχ.

Νομάζω, καὶ, Νομάζομαι, (νομὴ) νέμομαι, βόσκω. παρὰ Νικανδ. Θηρ. 950. αὐτὶ τῦ, Κατοικῶ.

Νόμαιον, τὸ. παρ' Ἡροδότ. πληθυντ. Νόμαια, αὐτὰ τῦ, Νόμιμα, ἤθη, συνήθειαι.

Νομαῖος, αία, αῖον. (νομὴ) "Βῶς νομαῖος". βῶς ἐκ τῆς νομῆς-βοσκῆς-ἐκ τῆς ἀγέλης. "Χίμαρος νομαῖος". Ἀνθολογ. αὐτὶ τῦ, Νομαίων. σημαίνει ἔτι καὶ τὸν μισθὸν τῆς νομῆς. (μανδεικάτικον).

Νομανδρία, ἡ. παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. ἐ. 11. ἡμαρτημ. αὐτὶ τῦ, Μοναρδεία.

Νομάρχης, ὁ. ὁ προεσὼς καὶ ἄρχων τῦ νομῦ. Ἀεισοτέλ. Ζήτ. ἐν τῷ, Νομὸς, ἀεισ. 3. ὅθεν

Νομαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῦ Νομάρχυ.

Νομὰς, ὁ, ἡ. ἡ βοσκημένη ἀγέλη. Εὐσεπ. Λεξ. "Νομὰς (ἡ) ἀλιβόπος". ταυτὸν τῷ, Νομαία. 2) Νομάδες, οἱ. καλοῦνται τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰ ζῶα των περιέρχονται ὑπὸ τόπον εἰς τόπον. οἱ αὐτοὶ λέγονται καὶ Ἀμαξόβιοι.

Νομεόμαι, ῦμαι. (νέμω) διαιρῶ, μερίζω. ἀμφ.

Νόμευμα, τὸ. (νομεύω) Λίσχύλ. Ἀγαμ. 1427. "Εὔποκα νομεύματα". τὰ βοσκημένα-καλοθρεμμένα ζῶα.

Νομεὺς, έως, ὁ. (νέμω) βοσκὸς, ποιμήν. 2) Μερισὴς, ὁ μοιράζων-διανέμων. "Δίκαιοι νομεῖς ἀγαθῶν". οἱ διανέμοντες τὸ δίκαιον-ἀγαθόν. 3) Παρ' Ἡροδότ. Β'. 96. καὶ, ά. 194. λέγονται τὰ ἐν τῷ πλοίῳ ξύλα, τὰ ὁποῖα ἄλλος, Ἐγκοίλια, καλοῦνται, ᾗ παρὰ Πολυβ. Navium costæ, τὰ τὴν βάσιν τῦ πλοίυ ὑποστηρίζοντα (τὰ σφηνόξυλα). Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπισατήρ, ᾗ, Δρύοχος. 4) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ ὀρθῇ τῇ, ἰσία, Ἀρμένα. ᾗ ἴσως ἐνταῦθεν τὸ Λατ. Numellus.

Νομευτικὸς, κὴ, κὸν. (νομεὺς) ὁ εἰς νομέα ἢ εἰς νομὴν αὐτῶν. ἐκ τῦ

Νομεύω, ταυτὸν τῷ, Νέμω. Ὀδυσ. Ι. 217. "Ἐνόμευε νομὰν κάτα πίονα μῆλα". συνεμβ-ἐβοσκεν. ᾗ Πλάτ. πολιτ. §. 9. Τὸν σχηματισμὸν, Νομεύω ἔχει ὁ Θεόκειτ. ἐν κγ'. 24. "Νομεύοντο κρέα". διαμοιράζοντο.

Νομὴ, ἡ. (νομέω) διανομὴ, διαμοίρασις, μερισμὸς, μοίρασις ἢ μοιρασιά. 2) Νομαὶ, ἀφοσυπακουσμ. χρημάτων, χαρίσματα, ἅσπερ τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸ νὰ διανεμηθῶσι-νὰ μοιρασθῶσιν ὡς χαρίσματα ἢ δῶρα. 3) Βοσκὴ. ταυτὸν τῷ, Νομὸς. "Πυρὸς τομή". ἡ διαφθορὰ τῆ πυρός. "Νομὴ βοσκημάτων". ἡ βοσκομβὴ ἀγέλη. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. ἐ. 2. ᾗ ἐν Ε'. γ'. 9. ἡ αὐτὴ καὶ "Ἱερὰ νομή" λέγεται. 4) Νομαὶ, αἱ καταζώγουσαι τὰς σάρκας πληγαί. Νοσικ.

Νόμημα, τὸ. (νομέω) παρ' Ἡσυχ. Νομήματα, αὐτὶ, Δικαιώματα ὡς καὶ τὸ, Νόμαια. καὶ, Νόμιμα, τά.

Νομῆες, οἱ. Ποιητικ. αὐτὶ, Νομῆς, Νομεὺς. ἐκ τῦ, Νομὸς.

Νομίζω, Μέλ. ίσω. καὶ Ἀττικ. Νομιῶ. νόμος ἔθος, συνήθεια. Νομιζόμενα, καλοῦνται, Πᾶντα ὅσα εἶναι εἰς τὴν συνήθειαν, τὰ ἔθιμα, τὰ ἤθη. ᾗ πάντα ὅσα εἰσὶ κατὰ τὰς νόμους ᾗ κατὰ τὰ ἤθη, ᾗ τὰ εἰς αὐτὰ ἁρμόζοντα-ἁρέσκοντα, ἢ κατ' αὐτὰ γινόμενα. τὰ κατὰ τὰς νόμους καὶ κατὰ τὰ ἔθιμα ὀφειλόμενα. "Νομίζειν δίκην. Νομίζειν θεός". κατὰ τὴν νόμους ἤτοι κατὰ τὴν ὑπαγωγὴ τῆ νόμων γνωρίζειν. "Τὰ "νενομισμένα" τὰ νόμιμα ᾗ δίκαια, τὰ ὑπὸ τῆ νόμων διαπεπραγμένα. ᾗ ἐπομένως τὰ ἔθιμα τὰ ἀνῆκα συνη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σωπηλίζονται ἐν τοῖς ἐπαφίοις, καὶ ἐν τῷ θάπτειν τοὺς νεκρούς. 2) Ὡς τὸ, Νόμος. σημαίνει τὸ ἐν χρήσει Νόμισμα οὗτινι τύπῳ· ἔτω λέγει ὁ Πλάτων ἐν Εὐθυδήμῳ. "Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ φαθμῷ νομίζουσι". εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν μεταχειρίζονται-χρῶνται αὐτὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου (αὐτὶ Ἀσπρων) σίδηρον κατὰ τὸ βάρος. καὶ Ἀειχιδ. "Βυζαντίοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσι". οἱ Βυζαντίοι αὐτὶ χρυσῶν νομισμάτων, σιδήρεα μεταχειρίζονται, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι, σκύτινα-δερμάτινα. "Εὐσεβέα εὐσεβέστεροι ἐνόμισαν ζῶα". Θουκυδ. γ'. 82. "Γλῶσσαν δ' ἣν αὐτὴν νενομίκασι". αὐτοὶ δὲν μετεχειρίσθησαν-δὲν ἔλαβον ἐν χρήσει-δὲν εἰσήγαγον εἰς τὸ ἔθνος των τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. Ἡρόδοτ. ὅσις ἔτι λέγει ἐν β'. 51. "Ταῦτα Ἕλλησι ἀπ' Αἰγυπτίων νενομίκασι". καὶ, 50. "Νομίζουσι Αἰγύπτιοι οἱδ' ἥρωσι εἶδεν". ὡς καὶ ἐν κεφ. 64. "Ἀπὸ τούτου τοῦ Ἄρεϊ ταύτην τὴν πληγὴν ἐν τῇ ὀργῇ νενομίκεναι φασί". ὡς ἤδη καὶ ἔθιμα δίδειν ἢ εἰσάγειν τι. "Ὃς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε". Κών. ἐπιγ. 44. ἐκράτει-εἶχεν αὐτὴν ὡς γυναῖκα τε. "Νομίζοντα λέγειν", μὲ τὰ σωστὰ λέγειν καὶ τοιαῦτα νομίζεσθαι. ἢ καθὼς λέγεται. Πλάτ. Φαίδρ. καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθολικὴ σημασία, αὐτὶ τοῦ, τοιαύτην γνώμην ἔχω, πιστεύω, δοξάζω, ὑπολαμβάνω, σχηματίζομαι, φρονῶ, δοκῶ, κρατῶ, ὡς τοιοῦτον ἔχω.

Νομικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Νομικῶς. (νόμος) ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς τοὺς νόμους. ὁ ἐπαΐδευς ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα δίκαια. ὁ ἐπιστήμων τῶν νόμων. "Νομικὴ, ἡ. φρόνησις. Ἐπιστήμη ἢ ἐπιστήμη τῶν νόμων. *Jurisprudentia.*

Νόμιμος, ίμη, ιμον. ἢ Νόμιμες, ὁ, ἡ. (νόμος) ὅσις εἶναι κατὰ τοὺς νόμους ἢ κατὰ τὰ ἔθιμα. Ὁ κατὰ νόμον ἤτοι κατὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν νόμων τὸ δικαίως καὶ τῶν ἐθίμων ὧν. ἔθιμος, εὐθισμένος, τενομισμένος, δίκαιος. Διόδωρ. ὁ Σικελ. μεταχειρίζεται τὸ "Οἱ τὰ μιμώτατοι τῶν φυσιολόγων, τῶν συγγραφέων". καὶ Πλούταρχ. "Οἱ νομιμώτατοι τῶν Ἱερέων". αὐτὶ τοῦ, Ἐπιστημότατοι, Ἄριστοι. "Ἀξὶ νομιμώτατε". Σοφῶν. εἰς Τιβέρ. 21. αὐτὶ τοῦ, Εὐτελέστατε ἡγήτορ-στρατηγέ. "Τὸ νόμιμον, καὶ, Τὰ νόμιμα". παυτὸν τῶν, Νόμος, καὶ, Νόμοι. ἔθος, ἔθιμα, ἦθη, συνήθεια (μόδα). Πλάτ. Φαίδρ. 107. "Τὰ νόμιμα". παυτὸν τῶν, Εἰωθότα. παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 335. "Ὠμόδρωπα νόμιμα". ὁ γάμος-ἡ ὑπανδρεία ζυγέρας τινὸς καὶ νέας κόρης.

Νομιμότης, ητος, ἡ. τὸ εἶναι τὶ νόμιμα. νομικὴ διοίκησις καὶ παρατήρησις τῶν νόμων. Ἰάμβλ. Πυθαγ. κ. 16.

Νόμιος, ία, ιον. καὶ, Νόμιος, ὁ, ἡ. (νομὴ) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νομὰς-εἰς τὰς βοσκὰς. "Θεὸς νόμιος". ὁ θεὸς τῶν βοσκῶν, ὁ ὑπεραπιστὴς καὶ φυλάκτης τῶν ποιμνίων. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Παῖα. 5. 2) Αὐτὶ τοῦ, Νόμιμος. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἀμφ.

Νόμισις, εως, ἡ. (νομίζω) ἔθος, ἔθιμον, συνήθεια, ἦθος, γνώμη. "Ἡ ἐς τὸ θεῖον νόμισις". Θουκυδ. ε'. 105. ἡ γνώμη καὶ δόξα ἦτοι ἡ ὑπόληψις τῶν ἀνθρώπων φρὸς τὸν θεόν.

Νόμισμα, τὸ. (νομίζω) τὸ νόμιμον ἔθος. παῦ ὅ,τι εἰσήχθη ἢ ἐδέχθησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῶν ἠθῶν ἢ ἀπὸ τὸ νόμιμον καὶ τῆς συνηθείας. τὸ εἰθισμένον ἔθος. "Νόμισμα Ἑλληνικὸν θυσάδος βοῦς". Αἰσχύλ. Θηβ. 254. καὶ ἐντεῦθεν τὸ εἰθισμένον καὶ ἐν χρήσει ὂν ἦτοι τὸ ζέχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κόμμα ἢ χάραγμα τοῦ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. (ἄσπρα, μετάπα). Ἀειχοφ. Θεσμοφ. 348. "Εἴτις κάπηλος τὸ χρὸς ἢ τῶν κατὰ λῶν τὸ νόμισμα ἀλλοιώσειε". τὸ κατὰ νόμον ἤτοι τὸ συνήθες καὶ ἐντελὲς-σωστὸν μέζον. "Τὰς δὲ νόμους ἡγεῖται τῆς πόλεως νόμισμα εἶναι". Δημοσθ. τὰς νόμους σοχάζεται ὅτι εἶναι τὰ χρήματα-τὰ ἄσπρα τὰ πλέον τῆς πόλεως. ὅθεν

Νομισματικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομίσματα.

Νομισμάτιον, τό. ὑποκορ. μικρὸν νόμισμα.

Νομισματοπώλης, ε, ὁ. ὁ τὰ νομίσματα πωλῶν. νομισμάτων ἐναλλάκτης. Σαράφης, Τυρ. ὅθεν

Νομισματοπωλικὴ, ἡ. τέχνη ἀσκήσασα εἰς τὸν νομισματοπώλιον. Σαραφλίκ, Τυρκ. Πλάτ. Σοφ. 10. αὐτὶ τοῦ, ἡ τὰ νομίσματα πωλοῦσα.

Νομιστεύω, παυτὸν τῷ, Νομίζω.

Νομιστὶ, Ἐπίρ. (νομίζω) κατὰ τοὺς νόμους. Ἀντωνίν. ζ'. 31.

Νομοαίολος, ὁ, ἡ. Τελέστης παρ' Ἀθήν. ιδ'. σελ. 617. "Ὁμοῦ νομοαίολος". πλήρης μελωδικῆς φωνῆς.

Νομογραφέω, ῶ. νομογράφος εἰμὶ, νόμους γράφω.

Νομογραφία, ἡ. τὸ νόμους γράφειν.

Νομογράφος, ὁ, ἡ. ὁ νόμους γράφων. ὁ γεγραμμένους νόμους δίδων. Πλάτ.

Νομοδείκτης, ε, ὁ. ὁ τοὺς νόμους δεικνύων-διδάσκων-ὑφηγῶν. νομικὸς, (ἀβυκάτος). Πλούταρχ. εἰς Τραϊαν. 9.

Νομοδιδάκτης, ε, ὁ. καὶ, Νομοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. ὁ διδάσκαλος τῶν (Μωσαϊκῶν) νόμων. ὁ τῶν νόμων ἐρμηνευτὴς. Ν. Δ.

Νομοδίφας, (διφάω) ὁ τοὺς νόμους ἐρευνῶν-ἐξετάζων.

Νομοθεσία, ἡ. ἡ θέσις-βάλσιμον τῶν νόμων. ἐντολὴ, νόμος. *Legislazione*, Ἰταλ.

Νομοθετέω, ῶ. (νομοθέτης) τίθημι-βάλλω νόμους, νόμους δίδω, ἀπαγορεύω, ἀγκαπάω. Δημοσθ. ὅθεν

Νομοθέτημα, τὸ. ὁ τεθειμένους-δεδομένους-βαλμένους νόμος, ἀγκαπὴ, ἐντολὴ, ἀπαγόρευσις.

Νομοθέτης, ε, ὁ. ὁ νόμους δίδων-βάλλων. *Legislatore*, Ἰταλ.

Νομοθέτησις, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νομοθεσία.

Νομοθετικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς νομοθεσίαν ἢ εἰς τὸν νομοθέτην. ὁ εἰς τὸ νομοθετεῖν ἐπιτήδειος.

Νομοθήκη, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Νομοθεσία. Ποιητ. Τίμων Φλίας.

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ ἐπιτήμων τῶν νόμων. Ἡσύχ.

Νομομάθεια, ἡ. ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Νομομαθὴς, έος, ὁ, ἡ. (μαθέω) ταυτὸν τῷ, Νομοφύλαξ.

Νομοποιέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Νομοθετέω. νόμους ποιῶ.

Νομοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ νόμους ποιῶν, νομοθέτης.

Νόμος, ὁ. (νέμω) νομὴ, διαμέρισις, μοίρασις. Διάταξις, διαταγὴ (ὀρδινία) ἐντολὴ. "Ἔθος, ἦθος, συνήθεια τόπου τινὸς, τάξις, θεσμὸς, Ὅρος, τύπος. "Ἔστι δὲ ὁ Νόμος, κατ' Ἀειχοσθ. Λόγος ὠφελιμέως καὶ ἐμελογίαν κοινὴν πόλεως, μιλούων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα". τούτου δὲ εἴδη δύο, κατὰ γράμμα, ὅσις καὶ τρολέγει, ἃ μὴ δεῖ πράττειν, καὶ κατὰ ἔθος, ὅτε καὶ ἄγραφος Νόμος λέγεται. ὡς ὁ αὐτὸς Ἀειχοσθ. φησί. "Νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος ὁ δὲ κοινός. λέγω δὲ ἴδιον μὲν καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται. κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖται δοκεῖ". Περὶ τοῦ "χειρῶν νόμος". Ζήτει ἐν τῷ, Χείρ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 403. "Ἐπέων νόμος". ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, ὁμιλία, λόγος· ὅπου ἄλλοι, Νομὸς, γράφουσι. 2) Τρόπος μελῳδίας ἢ μουσικῆς. ὁ πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ παρὰ Τέρκ. Χαβᾶς, λεγόμβος. Ἐν τῇ Μυσικῇ εἶχον οἱ παλαιοὶ ἓξ Νόμους, οἵ τινες ἔτι καὶ Ἁρμονίαι, ἐλέγοντο. Λατιν. Modus. Τερκ. Χαβᾶς, (ἦχος, νηχὸς, σκοπὸς) ὁ Δωϊκὸς, δηλ. ὁ Φρυγικὸς, καὶ ὁ Λύδιος, οἵτινες ἦσαν μόνος εἷς τόνος ὁ εἷς ὑπὸ τῶ ἄλλω, ὥστε τὸ μεταξὺ τῶ Δωϊκῶ καὶ Λυδικῶ διάστημα ἀπεπέλει δύο τόνους, ἓ ἐστὶ μίαν μεγάλην τελείαν. Πτολεμ. Ἁρμον. β'. 6. Ὁ χαμηλότατος τόπων ἦτον ὁ Δωϊκὸς, καὶ ὁ ὑψηλότατος, ὁ Λυδικός. Καὶ ἐπειδὴ τὸ μεταξὺ τῆ δύο τόνων διάστημα ἐδιαιρεῖτο διὰ τῶ ἡμιτόμε, αὐτῆ ἐντεῦθεν ὁ Ἰωνικὸς καὶ ὁ Αἰολικὸς Νόμος, ὁ μὲν ἐκ τῶ μεταξὺ τῶ Δωϊκῶ καὶ Φρυγικῶ, ὁ δὲ ἐκ τῆ Φρυγικῆ καὶ Λυδικῆ ἡμιτόμε. Ἀφ' ὧ δὲ διὰ τῆς προσθήκης πολλῶν περαχόρδων ἄνω καὶ κάτω τιθεμένων ἔγινε συνήθης ἡ μεταβολὴ τῆ αὐλησέων καὶ κατησέων τόνων, τότε ἔλαβον καὶ θεσιοτέρας νόμας, ὑψηλὰς καὶ χαμηλὰς, ὀνομάσαντες αὐτὰς κατὰ τὰς πάντε παλαιὰς· καὶ διὰ νὰ σημαίνωσι τὰς ὑψηλὰς, ἔλαβον ὡς σημεῖον τὸν Ὑπὲρ, τὰς δὲ χαμηλὰς, τὸν Ὑπὸ· καὶ ὅπως μὲν τὸν Λύδιον, ἠκολούθει ὁ Ὑπερδώριος, Ὑπερϊώνιος, Ὑπερφρύγιος, Ὑπεραιόλιος, καὶ Ὑπερλύδιος· ὅπως δὲ τὸν Δώριον, ὁ Ὑπολύδιος, Ὑπαιόλιος, Ὑποφρύγιος, Ὑπιώνιος, καὶ Ὑποδώριος. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐκαλεῖτο, Νόμος, ὡσή τις ὁρισμένην τινὰ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἔχουσα, καὶ ὡσαυτέως ἡ εἰς τιμὴν τῆ Ἀπόλλωνος ᾠδομένη. Ὅρα Φωτίε Βιβλ. σελ. 985. ἐν Πρόκλ. Χρηστομ. ἢ ὁ ἅπαξ αὐλὸν ἢ λύραν ᾄδομενος ὕμνος εἰς τιμὴν θεόσταλτινός. Οἱ παλαιοὶ ἐδέμιαν ἀντίστροφὴν εἶχον ὡς αἱ ᾠδαὶ τῆ χορῶν, αἵτινες ἐτέθησαν εἰς τὸν ἁρμονικὸν τρόπον. Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιθ'. 15. Ἐκ τῶ ιθ'. 37. προβλήμ. σωζόμενα, ὅτι αἱ Ὠιδαὶ, Νόμοι ὀρθιοι καὶ ὀξεῖς, ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ αἰσθάνεσθαι τὴν φωνὴν πολλὰ ὑψηλά. Οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῆ Νόμου, ἀντὶ τῆ Ὠιδῆ, Σκετῶν. εἰς Νέρ. 20. Περὶ τῶ Τερπάνδρε λέγει ὁ Πλούταρχος τόμ. ι'γ'. σελ. 213. "Κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοῖς Ὁμήρε μέλη ἐποιήσατο ᾄδειν ἐν τοῖς ἀγῶσι". Ὅρα αὐτόθι καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶ αὐλήματος, σελ. 215.

Νόμος, ὁ. (νέμω) νομὴ, βοσκὴ, ὁ τόπος δηλαδὴ ὅπου βόσκονται τὰ ζῶα, καὶ τὸ ἐντεῦθεν φυόμενον χόρτον. Ἰλ. Β. 475. 2) Διατριβὴ, κατοικία. 3) Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλέγοντο Νομοὶ, καὶ Νομοὶ, διαιρέσεις τινὲς γῆς, ἤτοι Ἐπαρχίαι, αἵτινες ὠρίζοντο ὡς κατὰ τὸ πλοῖσον διὰ διωρύγων (καναλίων). Ἡρόδοτ. Β'. 165. καὶ, Γ. 90. Λατιν. Praefecture. 4) "Ἐπέων νομὸς". παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Υ. 249. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 403. ποταπὸν χόδεν τὸ λύχε ἐόντος καὶ νεομηνίε. Ὁ Σχολ. Ἔρις, φιλονεικία (καυγᾶς, μάλωμα). Καὶ ἴσως τοῦτο ἄρα ἐχηματίσθη καὶ ἡ ἐν τῇ σωσθείᾳ φράσις "Ἐμοιράσαμεν λόγια". ἀντὶ τῆ Ἐμαλώσαμεν, ἐφιλονεικήσαμεν. ποιητ. τῆ, Νομῆ.

Νομοτρεβὴς, ὁ, ἡ. (τείβω) ὁ ἀπειρημένος-ἔμπειρος εἰς τὰς νόμας. Νικήτ. Χρον. ἡ. 2.

Νομοφυλακεῖον, τὸ. καὶ ὁ τόπος καὶ τὸ δικαστήριον ἐνθα σωάζοντας οἱ νομοφύλακες.

Νομοφυλακία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῆ νομοφύλακος. Ἀριστοτ. πολ. ς'.

Νομοφυλάκιον, τὸ. ποιητ. τῆ, Νομοφυλακεῖον. ἐν τῆ

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φυλάττων τὰς νόμας. ταῖς Δημοκρατίαις ἐλέγοντο Νομοφύλακες, οἱ ἐπισκέπται καὶ παρατηρηταὶ τῆ νόμων. Ξενοφ. Οἰκον. ϛ'. 12. "Ἐν ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσιν ἐκ ἀρχεῖον δοκεῖ

"τοῖς πολίταις, ἵν' νόμοι καλῶς γεγράφωνται, ἀλλὰ "καὶ νομοφύλακας προσαιρῶνται, οἵτινες ἐπισκοπῶντες "τὸν μὴ ποιοῦντα τὰ νόμιμα ἐπαινῶσιν. Ἦν δέ τις "παρὰ τὰς νόμους ποιῇ, ζημιῶσι". Ἡ θεσπεσιωφὴ τῶ ἀξιώματος καὶ τὸ χρέος τύπων κεῖται παρὰ Σωΐδᾳ ἐν Λέξ. οἱ Νεμοφύλακες, ᾗ Πολυδ. η'. 94.

Νομώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ εἰς νομὴν-βοσκὴν ἐπιτήδειος, ὁ πλήρης βοσκῆς. ὁ βόσκων. ἀμφ.

Νομῳδὸς, ὁ. (νόμος, ᾠδὴ) ὁ τὰς νόμας ᾄδων. ὁ ψάλλων καὶ ἐξηγῶν τὰς νόμας. Σχόλ. ιβ'. σελ. 813.

Νοοβλαβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ποιητ. τῆ, Φρενοβλαβὴς.

Νοογάσωρ, ορος, ὁ. ὁ ἐκ λογισμῶ συγχέμματα σωμάτων, ἐξηγήσεις καὶ εἴκονας καὶ ποιήματα, ἐφεῦρε ἑαυτὸν ἐκ τούτων.

Νοοπλανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πεπλανημβίος τὸν νᾶν, ἠλίθιος.

Νοόπληκτος, ὁ, ἡ. ὁ πεπληγμβίος τὸν νᾶν, ἠλίθιος. Ἀναλεκτ. γ'. 84. ἐνεργητ. "Μέθη νοόπληκτος". ἡ πλήττουσα-συγχίζουσα τὸν νᾶν.

Νόος, ὁ. καὶ σωκαλ. Νοῦς, ᾶ. παρ' Ὁμήρ. διάνοια, ἐνθύμημα, λογισμὸς, στοχασμὸς, ἔννοια, διάνοημα. "Ὅ δὲ νόον ἔχέτε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ". Ὀδυσ. Ξ. 490. ἐκαπόλαβε τὸν στοχασμόν. "Τῶν νόον ἐβάλεσθε "σας αὐτά". Ὀδυσ. Ε. 23. αὐτὸ τῆ, Γνώμη, σκοπὸς. λέγεται ἔτι καὶ τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ᾧ νοοῦμεν καὶ καταλαμβανόμεθα, ἡ δυνάμις τῆ νοεῖν-στοχάζεσθαι καὶ κρίνειν τὰ πράγματα. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τῆ, Φρόνησις, βουλή. ἐν τῇ "Βραδυτῶν ἐμπέδος νόος". καὶ "Ὡς δ' ὅτε αἰθαλόεις νόος ἀνέρος". Καὶ ὁ θρόνος ἤτοι ἡ καθέδρα τῆ παθῶν. "Ἀκήλητος ἐν στήθεσι νόος". ἀδάμαντος-ἀκλινὴς-σκληρὰ καρδία, ὅπου καὶ τὸ, "Ἀπλητος, ἀσκὴς νόος". καὶ ἐπομβίως "Ἀναξ ἔχαιρε "νόῳ". ἔχαιρε κατὰ τὸν ψυχὴν. "Χύλος νόον ἐν "στήθεσιν οἰδάνει". τὸν ψυχὴν-τὸν καρδίαν δηλαδή. Ὁ θρόνος καθ' ὃν στοχάζεται-συλλογίζεται καὶ σκοπεῖ τινάς. "Πολλῶν ἀνθρώπων-νόον ἔγνω". Ὀδυσ. Α. 3. καὶ Ζ. 320. "Νόῳ ἐπέβαλλεν ἰμάσθλῃ". μετὰ προσοχῆς καὶ φρονήσεως, στοχαστικά. "Κατὰ νᾶν". κατὰ τὴν ἔννοιαν. Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Νᾶς.

Νοοσφαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σφάλλω) ποιητ. τῆ, Νοοπλανὴς.

Νοόω, ῶ. (νόος) εἰς νᾶν ἐμβάλλω. Εὐσταθ. Ἰλ. ά.

Νορύη, ἡ. ὁ Φώτ. ἑρμῆν. εἶδος ἐσχάρε. εἶπε περὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Θεόφραστος δὲ σωσωιυμία φησὶ Τρύχον, Νορύη, Τιθύμαλλον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "Νορύλη" ἔστι δὲ εἴδος ἀσπίδος. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. κεῖται "Σωώνυμοι δὲ καὶ οἱ τρύχνοι καὶ οἱ τιθύμαλλοι". ὅπου νῦν διὰ τῆ Κωνείε κεῖται. "Τὸν δὲ καυ"λὸν ὥσπερ ὀργυᾶς, κεφαλὴν δὲ ὥσπερ γηθύε" φαίνεται ὅτι ποτὲ "ὥσπερ νορύης" ἔκειτο.

Νοσάζω, νοσερὸν-ἀῤῥώστον ποιῶ τινα, νόσημα προξενῶ.

Νοσακερὸς, ρὰ, ρὸν. ἀσθενὴς, μαλακὸς, ζυφερὸς καὶ τὴν ὑγίειαν. ἐκ τῆ Νόσος, Νόσαξ.

Νοσερὸς, ρὰ, ρὸν, καὶ Ἐπίῤῥ. Νοσερὼς. ποιητ. τῆ, Νεσηρὸς.

Νόσευμα, τὸ. ἀσθένεια, ἀῤῥωστία. Ἱπποκρ. ἐκ τῆ

Νοσέω, ῶ. ἀσθενὴς-ἀῤῥώστος εἰμί. κακῶς ἔχω τὸ σώματος. ἔτι δὲ ζοπικῶς καὶ ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, καὶ ἐπὶ τῆ ἐκ τύπων προξενημβίων ἐνοχλήσεων, ἢ βάρος τῆς ψυχῆς, οἷον ἀγωνία, φόβος, πάθος, δυσψυχία, κ. τ. τ. Εὐσεπ. Ἰων. 808. ἐπὶ Λύσσης. ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. 542. καὶ ἐπὶ ψεύδους ἐγκλήματος "Νοσοῦμεν κἀδὲ αἴτιοι". Ἱππολυτ. 944. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀχρείας καὶ κακῆς, ἤτοι μικρᾶ ἐλαττωμάτων κατασκάσεως πολιτείας τινὸς, καὶ ἑτέρων πραγμάτων. "Νοσεῖ πό"λις".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"λις". Δημοδ. "Τὰ τῆ θεῶν νοσεῖ". Εὐειπ. Τρωάδ. 27. εἰς κακὸν καπάσασιν εἰσὶ, σασιάζουσι.

Νοσηλεία, ἡ. (νοσηλεύω) ἡ ὑπὲρ τῶ ἀσθενῦς γινομένη φροντὶς. 2) Ἡ ὑπὸ θεραπείαν ἔσα ἀσθένεια.

Νοσήλεια, τὰ. (νοσήλιος) τροσυπακουσμ. Σιτία. τὸ φαγητὸν τῶ ἀῤῥώστω. ἔτι δὲ καὶ τὰ φάρμακα-τὰ ἰατρικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ὧν θεραπεύονται οἱ ἄῤῥωστοι. Ὁ Ὀππιαν. ἐν ἀλιευτ. α. 301. ἔχει Βορῆς "νοσήλια".

Νοσηλεύω, "Τινὰ" νοσοιῦντα θεραπεύω. ὑπηρετῶ-κῶεποιῶμαι-κυτπάζω ἄῤῥωστόν τινα. "Νοσηλεύομαι". θεραπεύω ἐμαυτὸν δι' ἄλλυ. 2) Ἀσθενῶ εἰμὶ ἢ μετιχειρεῖζομαι ἰατρικά. Παρ' Ἀππιαν. κατὰ Μέσ. θρᾴδεσιν πολλαχῦ. ἢ Ἑιρηνᾶ. παρ' Ἱπποκράτ. ὠδὲ Ἐπικυῆσ. ς'. 3) Ἀδυνῶ-ἄῤῥωστον ποιῶ. ἐκ τῦ

Νοσηλὸς, (νοσέω) ἀσθενὴς. ἀμφ.

Νόσημα, τὸ. ἀσθένεια, ἀῤῥωστία.

Νοσηματικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπὸ νόσον ὢν. ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσυς-ἀῤῥωστίας.

Νοσημάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὰ νόσος.

Νοσηματώδης, ες, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίῤῥ. Νοσηματωδῶς. πυτὸν τῷ, Νοσηματικὸς, καὶ, Ἐπίνοσος. ἢ ὁ ὑπὸ τῆς νόσυ τροξενύμενος. Ἀριστοτ. Ἠθικ. ζ'.

Νοσηρὸς, ρὰ, ρὸν. (νοσέω) πυτὸν τῷ, Νοσερὸς, ἀσθενὴς, ἀῤῥώστως. Καὶ ὁ νόσον τροξενῶν-ποιῶν. μὴ ὑγιεινός. ὅθ' τόπυ.

Νοσίζω, ἄῤῥωστον ποιῶ. ἀμφ.

Νοσογνωμονικὸς, ὁ αὐτὸκων ἢ ὁ ὑπτιάζων εἰς τὴν νοσογνωμονικὴν. Νοσογνωμονικὴ, ἡ. ὑπακουσμ. Τέχνη, ἢ τέχνη τῶ Ἰατρῶ, δι' ἧς ἐκ τῷ ὀξυτερικῶν σημείων τὴν ἀῤῥώστω γνωρίζει τὴν ἀῤῥωστίαν ἢ θεραπεύει αὐτὴν. Πλάτ. παρὰ τῷ Λαερτ. ἐκ τῦ

Νοσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅσις γνωρίζει ἢ ἀβακεύει τὰς νόσυς ἤτοι τὰς ἀῤῥωστίας.

Νοσοεργὸς, ὰ, ὸν. "Πάθη νοσοεργά". τὰ ἀγρίως ἀῤῥωστίων πάθη. Ποιητ. παλ. ὠδὲ χέρτ.

Νοσοκομεῖον, τὸ. οἶκος-ἀποθήκη, εἰς ὃ κρατοῦσι τὰς ἀῤῥώστως ἢ θεραπεύσιν αὐτάς. Ὀππιάλιον. ἐκ τῦ

Νοσοκομέω, ῶ. ἐπιμελῶμαι-κῶεποιῶμαι καὶ θεραπεύω τὰς ἀῤῥώστως ἤτοι τὰς ὑπὸ νόσων κατεχομένυς. ὅθεν "Νοσοκομούμενον σῶμα". τὸ ὑπὸ θεραπείαν ὄν. ὅθεν

Νοσοκόμησις, ἡ. ἢ, Νοσοκομία, ἡ. ἡ ὑπὲρ τῆ ἀῤῥώστων φροντὶς-ἐπιμέλεια ἢ θεραπεία. Νικήτ. Χρον. ιδ'. 1. ἐκ τῦ

Νοσοκόμος, ὁ, ἡ. (κομέω) ὁ τὰς ἐπιμελῶται-κυτπάζει τὰς ἀῤῥώστως.

Νοσοποιέω, ῶ. νόσον ποιῶ-τροξενῶ. "Τὰς ψυχὰς "τῆ ἀείσων νοσοποιεῖν". Διόδ. Σικιλ. μυλιώσ.

Νοσοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ νόσον ποιῶν-τροξενῶν. ὁ ἄῤῥωστον ποιῶν τινά. "οἱ Νοσοποιοί". Διοσκ. Ἀλικ. ἡ. φο. οἱ αὐτοσυχίας ἢ παραχῆς ἤτοι θερύβε καὶ ἐπαναστάσεως τροξενοι-ἀρχηγοί.

Νόσος, ἡ. ἀῤῥωστία, ἡ τρὸς καιρὸν ἀσθένεια τῶ σώματος. παρ' Ὁμήρ. ἔτι δὲ καὶ τὸ σφοδρὸν καὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἐῤῥιζωμένον πάθος. Ἐλάττωμα, κακία, κακοήθεια.

Νοσοτροφία, ἡ. παρὰ Πλάτ. πολ. γ'. ἡ ἐπιμέλεια-φροντὶς (τὸ κύτταγμα) καὶ ἡ δίαιτα ἀῤῥώστυ τινός. "Νοσοτροφία σώματος". αὐτόθι δ'. ἡ ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς ὠδὲ τῶ ἀσθενῦς σώματος ἢ τῆς ἀσθενῦς κατασάσεως. ποιῶτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. δ'. 15.

Νοσοτυφέω, ῶ. (τῦφος) ἐν τῇ ἀῤῥωστίᾳ μίγας εἰμὶ ἢ μεγαλοφρονῶς ζῶ, ὅ ἐστὶ, κάμνω τὸν μεγάλον. Ἰουλιαν. λόγ. ς'.

Νοσοφόρος. Ζήτ. ἐν τῷ, Νυσοφόρος.

Νοσσάδες ὄρνεις". (νεοσσὸς) τὰ ὀρνιθόπυλα. Ἀθηναῖ. σελ. 172.

Νόσσαξ, ακος, ὁ. ὁ νέος ἀλέκτωρ. μικρὸς πετεινὸς, πετεινάριον. αὐτὸ, Νέοσσαξ. Διοσκορ. β'. 53.

Νοσσεύω, (νόσσος) νεοσσεύω, κλωσσῶ, ἐκβάλλω πυλάκια. ὅθεν, Νενοσσευμένα, τὰ ἀρτιγλῦφ πυλάκια, παρὰ τοῖς Ο'.

Νοσσιὰ, ἡ. πυτὸν τῷ, Νεοσσιά.

Νοσσίον, τὸ. πυτὸν τῷ, Νεοσσίον.

Νοσσὶς, ίδος, ἡ. πυτὸν τῷ, Νεοσσὶς, πυλάκιον. ἢ ἐν Ἐπιχαρ. αὐτὸ τῦ, Κοράσιον.

Νοσσοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ νεοσσίων ἤτοι τῆ πυλῶν ἔχων.

Νοσσοποιέω, ῶ. πυτὸν τῷ, Νεοσσοποιέω. ἢ

Νοσσὸς, ὁ. πυτὸν τῷ, Νεοσσὸς.

Νοσσοτροφέω, ῶ. νεοσσὺς-πυλάκια τρέφω. Ἀπολλων.

Νοσέω, ῶ. πορεύομαι, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ, παιδεύω, φοιτάω, ἔρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, γυείζω-ἔρχομαι ὀπίσω. Ὁμηρ. ἢ Ἡρόδοτ. Ζ'. 147. Παρὰ Παυσαν. ζ'. 2. "Ὡς δ' ἐνόσησε τὸ ὕδωρ ἢ ἐκ ἔτι "ἰὼ θάλασσα". φαίνεται ὅτι εἶναι αὐτὸ τῦ, Νέομαι ἐλθέτο. γλυκὺ-πότιμον. ὡς ἢ ἐν τῇ σωτηρία. Νόσιμος, ὁ, ἡ. ὅσις ἔτι διώκεται ἐπιμελητὴν, ὅσις ἀκόμη ἐμπορεῖ νὰ ὑποστρέψῃ-νὰ ἔλθῃ ὀπίσω. Νόσιμον ἦμαρ". παρ' Ὁμήρ. ἡ ἡμέρα ἧς ὑποστροφὴ, καθ' ἣν ἡλαδὴ ὑποστρέφει-γυείζει πάλιν τινὰς εἰς τὴν πατρίδα τυ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὴ ἡ ἰδία ὑποστροφὴ ἐπαίοδος. "Νόσιμος καὶ σεσωσμένος". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 615. "Νοσίμη σωτηρία". αὐτόθ. 342. 2) Σημαίνει τὸ, Ὠφέλιμος. "Φέρει δ' ἀρετῆ ἰόντα πάντα". Καλλίμ. εἰς Δήμητρ. 130. ἢ ἐντεῦθεν 3) Ἀντὶ τῦ, Ἡδὺς, γλυκὺς, θυμήρης. ἐπιθυμητὸς, χαρίεις, ὁ τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄρασιν ἡδαίνων. ὅπερ ἢ σωτηρία ἐφύλαξεν ὡς "Νόσιμον βρῶμα-ἔδεσμα". 4) Ὑγιεινὸς, θρεπτικός. 5) "Τὸ νόσιμον". τὸ ἢ χρηστὸν, τὸ καλὸν, ὠφέλιμον. Ἐπὶ ἢ σημασίᾳ τὴν "Ὠφέλιμος ἢ Γλυκὺς, ἡ παλαιὰ μαρτυρεία κεῖται παρὰ Θεόφρασ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 14. "Δοκεῖ δὲ συμβαλλέ "λεσθαι καὶ ἡ σκάλσις ὡρὸς τὸ νοσιμώτερον ποιεῖν τὸ "σπέρμα". ὅθ' δὲ τῆ, Γλυκύτης, ἐν τῷ, Νότος, ἀδήμια παλαιὰ ὑπκύρωσις εὑείσκεται. Ἐντεῦθεν δύναται τινὰς τὰ ἐκλάβῃ τὸ Νόσιμος, αὐτὶ τῦ, Ὠφέλιμος, ὡς ῥητὸν τῆ λοιπῶν καὶ κυείαν σημαινόντων. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Νεσίμῳ ἢ Πελαιώσους.

Νόστος, ὁ, ἡ. ἡ εἰς οἶκον ὑποστροφὴ, ὁ εἰς τὴν πατρίδα ἐπὶ τὸ παιδεῖδιον πάλιν ἐρχομός. τὸ εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὴν πατρίδα δηλ.) γύεισμα, παρ' Ὁμήρ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ποιηταῖς καλεῖται καὶ τὰ Ποιήματα, Νόστοι· διότι πραγματεύονται ὠδὲ τῆς εἰς οἶκον ὑποστροφῆς. Καὶ ἐπικὴ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται "Νόστος ἡδὺς. καὶ, γλυκερός". δῆλ. τῦτο ἀλληπτα λέξις 2) Καὶ ὅθ' τῇ σημασίᾳ τῦ, Γλυκύτης, ἡδύτης. Ζήτ. ἐν τῷ, Νόσιμος. Καθόλυ δὲ σημαίνον τὸ, Ὁδοιπορεία. Εὐειπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1112.

Νόσφι, ἢ, Νόσφιν, ὡς Πρόθεσις, μετὰ Γενικ. ὡς δὲ Ἐπίῤῥ. πυτὸν ἐσὶ τῦ, χωρὶς, μακρὰν, δίχα, κεχωρισμένος. "Νόσφι φίλυ παῖδός καὶ μητέρος". Ἰλ. Τ. 422. ἰδίᾳ, μόνος, χωρὶς. "Νόσφιν ἢ "ὅθεν ἦλθε". πυτὸν τῷ, Πεῖν ἢ, ἐκπὸς. Θεόκριτ. κέ. 197.

Νοσφίδιος, κεκλεμμένος, κρυφὰ ἐπαρμένος, σφετερισμένος.

Νοσφιδὸν, Ἐπίῤῥ. μὲ κλεπτικὸν τρόπον, κλεφτικὰ, ἐκ τῦ

Νοσ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νοσφίζω, (νόσφι) χωρίζω, ὑποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. Διον. Φεηγ. 19. 25. ἔτι δὲ καὶ Μέσως, ἀντὶ τῦ, Ἀποχωρίζω, ὑπομακρύνω. "Τοὺς "πιθανὰ νοσφίσαντο". αὐτόθ. 684. Ἀρχίλοχος παρ' Ὡριγ. κατὰ Κέλσ. β'. "Ὅρκον δὲ νοσφίσσης μέγαν ἅλασε καὶ ζάπεζαν". ὁ Ὡριγ. ἑρμῆν. ἀφ' τῦ, Σωθήκας ἀθετεῖν. Μέσως, Νοσφίζομαι, λαμβάνω κρυφίως μέρος ὑπό τινος, κλέπτω, σεσῶ, ἰδιοποιῶμαι, σφετερίζω, ἀφαιρῶ. μετὰ δίπλης Αἰτιατ. παρὰ Πινδάρ. Νέμ. ε'. 106. "Νοσφίζεται κύδος ἀνδρός". ἀφαίρεσιν-ἐσήκωσιν-ἐπῆρε. 2) Ἁρπάζω, μετὰ Γενικ. ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 489. καὶ, 436. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Φονεύω, θανατόνω. ὅτε καὶ παρασυπακούεται τὸ, Βίᾳ. ἁρπάζω τὴν ζωὴν τινός. ἐν Ἰλιάδ. Β. 81. καὶ Ω. 224. "Καὶ "νοσφιζοίμεθα μᾶλλον". καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα τὸν πισθίσω, ἀλλ' ἤθελα εὐλογότερον νὰ ὑποχωρήσω τὴν γνώμην μὲ αὐτόν. "Τίφθ' ὧδε παῖδος νοσφίζεαι; Ὀδυσ. Φ. 98. ἀμφὶ σέκεσαι μακρὴν ἤτοι εἶσαι μεμακρυσμένος τῦ παιδός σε; Καθόλ. δὲ σημαίνει τὸ, Χωρίζω, ὑπομακρύνω. Ὀδυσ. Λ. 424. Φ. 75. Ψ. 104. μετὰ Αἰτιατ. "Κρήτης ὄρεα νοσφισαίμην". Τ. 339. 579. Δ. 263. ἐγκαταλείπω, παραίτησα. Τοιοῦτον ἐν τῷ ἐν Τμν. εἰς Δήμ. 92. εἰς Ἑρμ. 559.

Νοσφισμός, ὁ. (νοσφίζω) χωρισμός, ξεχωρισμός, ἁρπαγή, σφετερισμός, κρυφὴ κλοπή.

Νοσώδης, ες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Νοσωδῶς. ὁ εἰς νόσους ὑποκείμενος, ἄῤῥωστος. Ἐπεργητ. ὁ Νόσος παροξυνῶν, μὴ ὑγιεινὸς, νοσερός. ὁ ἐλαττώματα ἔχων, ἀτελὴς. Εὐεπ. Ἱκέτ. 423.

Νοτερός, ρὰ, ρόν. ὑγρὸς, διύγρος. ἐνεργητ. ὁ νοτίζων-ὑγραίνων-ὑγρὸν ποιῶν. ἐν Ὀρφ. Ὑμν. οθ'. 4. κεῖται "Νοτερὰς ὕδωρ". ὑμαρτημ. αὐτὶ, Νοτερῶς. ἐκ τῦ

Νοτέω, ῶ. (νότος) νοτερὸς-ὑγρὸς εἰμί. "Ὡσεὶ περ "νοτίσσαν ὑπὸ τειπῶρσιν ἐλαίῃ". Νίκανδρ. Ἀλεξ. 494. καθὼς ἡ ὑπὸ τῦ πιεσμοῦ πιζομένη καὶ ἔλαιον ῥέουσα ἐλαία.

Νοτηρὸς, ρὰ, ρόν. ταυτὸν τῷ, Νοτερός. ἀμφ. ὡς τὸ Νοσερὸς, ἡ, Νοσηρός.

Νοτία, ἡ. ὑγρασία. κυρίως θηλυκ. ἐκ τῦ, Νότιος, ὑγρός. ὅθεν

Νοτιάω, ταυτὸν τῷ, Νοτέω. Ἀεισοτ. παροβλ.

Νοτίζω, βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρὸν καὶ νοτερὸν ποιῶ. 2) Οὐδιαίρ. ἐκ τῦ, Νότος, ὁ μεσημβρινὸς ἀὴρ. "Θέρος νοτίζον". κυριολογίαν ὑπὸ τῦ ἀνέμου Νότου, εἰς ὃν φυσᾷ ἡ νοτιὰ, ἢ εἰς ὁ ὁποῖος κρατοῦσιν αἱ βροχαὶ τῆς νοτιᾶς. Ἀεισοτ. παροβλ. κς'. 17.

Νότιος, ία, ον. ὁ τῶν μεσημβρίαν κειμένων. 2) Ὑγρὸς, ὑετερὸς, βροχερός. "Ἐν νοτίῳ τίλῳ γ' ὥρμιεν". Ὀδυσ. Δ. 785. καὶ Θ. 5. ταυτὸν τῷ ἐν Ὑγρῷ ἐν τῷ ὕδατι, ἐν τῇ θαλάσσῃ. ἄλλοι δὲ ἄλλως ἑρμηνεύουσι.

Νοτίς, ίδος, ἡ. ὑγρασία. ἐκ τῦ

Νοτιώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος, νότις) ὑγρὸς, νοτερός.

Νοτόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τῦ Νότου, ὑπὸ τὸ μέρος τῆς νοτιᾶς.

Νότος, ὁ. ὁ ὑπὸ μεσημβρίας πνέων ἄνεμος, Νοτιὰ, καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ μεσημβρινὸν, ἀφ' ὃ πνέει ὁ ἄνεμος. 2) Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος Νότος φυσᾷ ἐν τῇ Ἑλλάδι παροξυνῶν ὑγρασίαν καὶ βροχὰς, διὰ τῦτο ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 1383. καλεῖ "Διὸς νότον", τὴν βροχήν.

Νοττάριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Νεοττίδιον, ὀρνιθόπυλον.

Νοττεύω, ἡμαρτ. αἰολγ. αὐτὶ τῦ, Νοσσεύω.

Νουβυσικὸς, κὴ, κὸν. ἐκ τῦ Νέβυξος, (βύω, νοῦς) νοῦν πεπληρωμένος, γεμάτος ὑπὸ γνῶσιν. Ἐντεῦθεν "Χρῆμα νεβυσικὸν". φρόνιμον-σωφρον-νευρὸν πρᾶγμα. Νεβυσικῶς, Ἐπίρ. φρονίμως, σωφρόνως, μὲ φρόνιμον τρόπον. Ἀεισοφ. καὶ Εὔπολις παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ξενοφάνης.

Νουθεσία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νουθέτησις.

Νουθετέω, ῶ. ἐν νῷ τιθέω, βάλλω εἰς νῦν-εἰς τὴν καρδίαν, ἐμψυχόω, ἐνθυμίζω, αὐξημιμήσκω, συμβουλεύω, παραινῶ εἰς νῦν, προτρέπω. ὅθεν

Νουθέτημα, τὸ. ἐνθύμημα, ἐμψύχωμα, συμβουλή. Εὐεπ.

Νουθέτησις, εως. ἡ. ἡ εἰς νῦν παράκλησις, ἐμψύχωσις, ἐνθύμησις, συμβουλή.

Νουθετητικὸς, ὴ, Νουθετικὸς, κὴ, κὸν. παραινετικὸς, ἐνθυμητικὸς, ἐμψυχωτικὸς, συμβουλευτικὸς, ὁ συμβουλεύων. Πλάτ. ἐν Ξενοφ.

Νουθετισμὸς, ὁ. (νουθετίζω) ταυτὸν τῷ, Νουθέτησις. Μενάνδρ.

Νουμηνία, ἡ. ἐκ τῦ, Νεομηνία. ἡ νέα σελήνη, ἡ ἀρχὴ τῦ νέου μηνός. ὅθεν

Νουμηνιάζω, ὅθεν, Νουμηνιασαὶ, οἱ παρ' Ἀθήν. ιβ'. "Ἀντὶ νουμηνιασῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοὺς "τῶνομα θέμβροι". οἱ τὴν νέαν σελήνην ἑορτάζοντες βωχθέμβροι· καὶ ἐπειδὴ ἔτοι ἐκλέγουσιν ἐξ ἐναντίας μίαν ὑποφράδα ἡμέραν εἰς τῦτο, ἐκάλεσαν αὐτὰς Κακοδαιμονιστάς.

Νουμήνιος, παῦ ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν νέαν σελήνην.

Νουμήνιον, ὑπομνημ. τῦ

Νοῦμμος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Νόμος. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καὶ Σικελίᾳ. Καὶ νόμισματι τειῶν ὀβολῶν τιμώμενον. Ὁ Πλάτων. εἰς Σύλ. 1. μαρτυρεῖ ὅτι χίλιοι Νόμμοι, διακόσιαι ἑξηκοσίας πεντήκοντα δραχμὰς Ἀττικάς.

Νουνέχεια, ἡ. φρόνησις, φρονημάτιον. τὸ ἔχειν τὴν. ἐκ τῦ

Νουνεχὴς, έος, ὁ, ἡ. ὴ Ἐπίρ. Νουνεχῶς, ὴ, Νουνεχόντως. ὁ τὴν ἔχων, φρόνιμος, σωφρὼν, γνωστικός.

Νοῦς, νῦ, ὁ. καὶ, Νῆς, νοὸς, νοΐ, νῆν. ἐκ τῦ Νόος, κατὰ συγκοπήν. ὴ ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ν. Δ. ἐκ δύσκεται Νῦ, ἢ Νῷ, ἀλλὰ, Νοὸς, καὶ Νοΐ. ὡς τὸ, χόος, χῦς, χοὸς, χοΐ, χόα, αὐτὶ, χῦ, χῷ, χῆν. Μαρκελλῖνος εἰς βίον Θουκυδ. "Τῶν λέξεων οἱ "νέες πλείονες".

Νοσαλέος, έα, έον. (νῦσος. Ζήτ. νόσος) ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, μαλακὸς (ζαΐφης).

Νοσαχθὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἄχθος) ὁ ὑπὸ νόσου ὴ ἀσθενείας βεβαρυμμένος. ἄῤῥωστος. Ὀππιαν.

Νοσομελὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ γενοσημμένα ἤτοι ἄῤῥωστα μέλη ἔχων. Μανέθ. δ'. 476.

Νοῦσος, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Νόσος. Ὁμηρ. ὅθεν

Νοσοφόρος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Νοσοφόρος. ὁ νόσον φέρων, ὁ ἀῤῥωστίαν παροξυνῶν. Ἀνθολογ.

Τὸ Ν. μετὰ τὸ Υ.

Νὺ, ὴ, Νῦν. μόριον ἐγκλιτικόν. "Δεῦρόνυ ἢ ἴμεν "ποδὸς ἀλεώμεθον ἠὲ λέβητος". Ἰλ. Φ. 485. ὅπου ἄλλοι "Εἰδ' ἄγε, νῦν ἴμεν ποδός" εἰρήγν. Ἀεισοφ. Νεφ. 644. "Πειθέσθω νῦν ἐμοί". βάλλε σοί χιμμα λοιπὸν μὲ ἐμέ. Ἔστι δὲ μετὰ τὸ, Δὴ, ὴ, Οὖν, εὖ ὴ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς Ἴωσιν ἴδιον. καὶ ἐντεῦθεν ὡς βλέπεται παλαιόθεν κεῖται παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ. Τοῦτο ὅμως μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἀπὸ Ἀττικῶν Τραγικοὶ ὴ Κωμικοὶ Ποιηταὶ μετὰ τῆς Προσακτικῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐγκλίσεως, οἷον. "Σίγα νυν". Σπεῦδέ νυν. Φέρε νυν. "Εἶα νυν" · ὡς καὶ "Δεῦρό νυν". παρ' Ὁμήρῳ. ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ "Ἄγε δή, Φέρε δή". Διακρίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ, Νῦν, Ἐπιῤῥ. ἐν τῇ Ποιήσει δῆλόν ἐστιν, ὅτι τὸ μὲν Νιν, δύναται συλλαβῶν, τὸ δὲ Νῦν, Ἐπίῤῥ. μακρά. Εἰς τὸ Πεζὸν ἔστι τοῦτο ἐν χρήσει ἐν τοῖς συνδέτοις, οἷον ἐν τῷ, Τοίνυν, ὅπερ ἐστὶ τὸ Ὁμηρικὸν "Τῷ νυν". Ἰλιάδ. Θ. 353. "Τῷ ἢ νύτι". αὐτὶ τοῦ, Τοίνυν ὑ. "Ἦκε δ' ἐπ' "Ἀργείοισι κακὸν βέλος. οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον". Ἰλ. Α. 383. αὐτὶ τοῦ, Οἱ δὲ δὴ λαοί. ἢ οἱ λαοὶ ἄρα ἀπέθνησκον, ἢ, ἢ ἐκ τούτου ἀπέθνησκον. Παρομοίως χρῆται καὶ ὁ Ἡρόδοτ. τῷ Ἰωνικῷ, Ὦν, αὐτὶ, Οὖν, συνεχέστατα. "Ἐπείνυ, αὐτὶ τοῦ, Ἐπειδή. Ἰλ. Α. 417. Ἔστι δὲ τὸ Νιν, ἢ Νῶϊν καθόλου κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν σημασίαν σὺ καὶ τὸ αὐτό. διακείθησαν δὲ ἀλλήλοις μετέπειτα κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς χρονικῆς ταυτότητος αὐτῷ.

Νυγείσης, μετοχ. Ἀορ. α'. παθητ. τοῦ, Νύσσω, Νύττω.

Νῦγμα, τό. καὶ, Νύχμα, τό. (νύσσω) κέντημα, σφάλισμα, ἢ ὀπὴ τοῦ κεντήματος πληγή. 2) Τὸ κοῦφον. ὅθεν

Νυγματώδης, ης, ὁ. ὁ νύσσων-κεντῶν. ὁ νύγματα φορτίων.

Νυγμὴ, ἡ. ἡ, Νυγμὸς, ὁ. τὸ νύσσειν, κέντημα. ταυτὸν τῷ, Νῦγμα.

Νυθὸν, ἄφωνον, σκοτεινὸν, παρ' Ἡσυχ. ἢ, Νυθώδες, σκοτεινῶδες. Παρὰ Πολυδ. δ'. 81. "Αὐλοὶ ὀξὺ "καὶ νυθὲς πνέοντες". ὅπου, Νωθὲς, κεῖται.

Νυκτάζω, (νυθῶ, νύω) καταμύω, σκαρδαμύττω, γαλιωπίζω. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ζ'.

Νυκταίετος, ὁ, ἡ. ὁρμὴ ἱεροῦ Ἥρας. ὁ τῆς νυκτὸς αἰετός. καὶ ὁ Ἑρωδιός. Ἡσύχ.

Νυκταλὸς, ὁ, ἡ. ἡμαρ. ἀναγν. αὐτὶ, Νυχαλός. παρὰ Διοσ. Λαερ. ς'. 77. "Νυκτηλὸς καὶ ὑπνηλός".

Νυκταλωπάω, ὁ Εὐσταθ. ἑρμίν. ὅπου τὸ, Νυχάζω.

Νυκταλώπηξ, ὁ. παρ' Ἀεισοτ. Γεν. ζώων. ε'. 1. ταυτὸν τῷ, Νυκτηλωπία. πάσχουσι ἀπὸ τὰς ὀφθαλμὰς, ὀξαιρέτως γινόμενον ἐν τῇ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν νέων, ὅταν πληθυνθῇ τὸ ὑγρὸν, ὥστε καὶ δὺναται τινὰς νὰ βλέπῃ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Τιὼ τὸ Ἱπποκράτ. (παρρητ. §. 40.) ἐναντίων τούτῳ ῥῆσιν, διορθώσει ὁ Κραῆς ἐν τῷ περὶ Ἀέρ. Τόπ. Ὑδάτ. σελ. 46. ὅπου ἐν σελ. 41, ἄρχεται περὶ τοῦ πάθους τούτου.

Νυκταλωπία, ἡ. ἢ, Νυκτηλωπίασις, ἡ. Ζήτ. Νυκτηλώπηξ.

Νυκταλωπιάω, ῶ. Νυκταλωπίαν πάσχω.

Νυκταλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσον τῆς νυκταλωπίας πάσχων. Γαλην. "Νυκτάλωπας φασιν, οἱ ὑπὲρ γῆς "μὲν ὄντος τοῦ φωτὸς, βλέπουσι" δυομένου δὲ ἀβλυώτουσι. νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβούσης, κάλλιον ὁρῶσι. λεπτὴν δ' ἄρα τοῦτο ὑγροειδῆ σύσημα, ὃ τιὼ μὲν ἡμέραν τὴν τοῦ φωτὸς αἴσθησιν διακαθαίρεται, νυκτὸς δὲ "συμπιπτούσης τιὼ ὄψιν". Οὐσιαστ. ταυτὸν τῷ, Νυκταλωπία.

Νυκτεγερσία, ἡ. ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ἔγερσις, τὸ ἀγρυπνεῖν. καὶ πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, νυκτερινὴ ταραχὴ-λύσσα-φρενῖτις-ἀκρασία. ἢ νυκτερινὸν καπρίτσιον. Εὐσεπ. ἐκφέρεται καὶ, Νυκτηγερσία.

Νυκτεγερτέω, ῶ. καὶ, Νυκτηγερτέω. ἐν τῇ νυκτὶ ἀγρυπνῶ-ἔξυπνος εἰμί, ἢ παραπαίω, νυκτεβατέω. Πλούταρχ.

Νυκτίλαες, ὁ, ἡ. νυκτερινὸς, ἐλάτειρα τοῦ Διονύσου ᾧ νύκτωρ τὰ μυστήρια τελοῦνται. Ὀβίδ. Μεταμορφ. δ'. 15. ὅθεν, Νυκτέλια, τά. συνυπακ. Ἱερά. αἱ νυκτερειναὶ ἑορταὶ καὶ τελεταὶ τοῦ Διονύσου. Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ. δ'. 5. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμίνευε. τὰ, Νυκτελεῖν, ἀντὶ τοῦ, Τελεῖν ἐν νυκτί.

Νυκτέπαρχος, ὁ, ἡ. ὁ ἔπαρχος τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς. ἀμφ.

Νυκτερεία, ἡ. τὸ φυλάττειν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἢ ποιὸν ἢ ἀμοιβὴ τοῦ καιροῦ τῆς νυκτὸς ἀντὶ φυλακῆς, κωμῳδίας-ἐργασίας ἢ ἄλλων πραγμάτων. νυκτέρεια. καὶ τὸ ἀγρυπνεῖν τὰ ζῶα κατ' ὃν καιρὸν κοιμῶνται. Πλάτ. Νομ. ζ'.

Νυκτερεῖον, τό. Εὐνάπ. Προαιρεσ. "Τὰ νυκτερεῖα "ἔμελλε". ταυτὸν τῷ, Νυκτερείας, τὰς φυλακὰς τῆς νυκτός.

Νυκτερείσιος, ὁ, ἡ. νυκτερινός. Ἀεισοφ. Θεσμ. 204. ἀμφ.

Νυκτερέτης, ου, ὁ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἐρέσσων καὶ ἁλιεύων. ὅσις κωπηλατεῖ καὶ ὀψαρεύει τὴν νύκτα. Ἐπιγρ.

Νυκτέρευμα, τό. τὸ ὀξαιρέτως ὅλιον τινὸς νύκτα χωρεῖς νὰ κοιμηθῇ τινάς. καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καιρὸς καθ' ὃν νυκτερεύει. καὶ ὁ τόπος ἢ οἶκος εἰς ὃν ὀξαυκτερεύει τινάς. Πολυβ. ι'β'. 4.

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ νυκτερεύων-ἀγρυπνῶν-ἀγρεύων-κωμῳδῶν. Πλάτ. ὅθεν

Νυκτερευτικὸς, κὴ, κὸν, ὁ εἰς νυκτερείαν ἀνήκων, ὁ φυλάττων τιὼ νύκτα. "Κύων νυκτερευτικὸς", σκύλος ὑπηρέσιος ὀξαὶ τὸ κωμῳδεῖν τῆς νυκτός.

Νυκτερεύω, ἀγρυπνῶ, ὀξαιρέτως τιὼ νύκτα μὲ ἀγρυπνίαν καὶ φυλακὴν, καὶ ὀξαιρέτως μετὰ ἐργασίας καὶ πράξεως τινός. Ἄρα, καταγίνομαι ὡσεί τι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς" ἐργάζομαι, ἀγρεύω-ψαρεύω-κωμῳδῶ, μάχομαι, κ. τ. λ.

Νυκτερίσιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτερινός. Λυκιακ. Ἀλεξιφ. 53.

Νυκτερίδιος, ἀναφέρει ὁ Βυδαῖος ἐκ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. 8. ὅπου νυκτὸς, Νυκτερινὸς κεῖται.

Νυκτερινὸς, νὴ, νὸν. πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ φαίνεται κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, ἢ ἀνήκει εἰς τιὼ νύκτα. Νυκτικός. "Νυκτερινὴ φυλακὴ, φρυρά". ἢ τῆς νυκτὸς φυλακὴ, τὸ ὅλον στρατιωτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον περιέρχόμενον ὅλιον τιὼ νύκτα εὑρίσκει τινὰ πόλιν φυλάσσουσαν αὐτιώ. Patrouille, (Κέλι, Τουρκ.)

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ. (νὺξ, νύκτερος) πτηνόν τι μικρὸν βραδυοειδὲς τὰς πτέρυγας ἔχον καὶ ὡσεὶ πεπαμμένον κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, νυκτερίδα. Ἀεισοτελ.

Νυκτερόβιος, ὁ, ἡ. (βίος) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ ὀξέχων-ζῶν. Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς περιερχόμενος καὶ ζητῶν τιὼ ἑαυτοῦ τροφιώ. Ἀεισοτελ.

Νύκτερος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτερινός. Ποιητικ.

Νυκτεροφοίτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ περιερχόμενος. Ὀρφ. Ὕμν.

Νυκτερωπὸς, ὁ, ἡ. (ὤψ) νυκτερινός, σκοτεινός. Εὐσεπ. Ἡρακλ. ιιι.

Νυκτηγορέω, ῶ. (νὺξ, ἀγορέω) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 29. ἐν τῇ νυκτὶ ἀγοράν ποιοῦμαι. συναθροίζω τὸ πλῆθος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Εὐσεπ. Ῥῆσ. 88. "Φύλακες νυκτηγοροῦσι". ὅθεν

Νυκτηγορία, ἡ. ἡ ἐν νυκτὶ συνάθροισις. Εὐσεπ. Ῥῆσ. 19. καὶ ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς δημηγορικὴ ὁμιλία. Λιβαν. δ'.

Νυκτηγρεσία, ἡ. καὶ, Νυκτηγρεσίω. ταυτὸν τῷ Νυκτηγερσία, ἢ, Νυκτηγερτέω.

Νυκτηγρετον, τό. μυδικόν τι φυτόν. παρὰ Πλινίῳ, κα. ιι.

Νυκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νυκτήμερον, τό. ταυτὸν τῷ, Νυχθήμερον. ἀμφ.
Νυκτηρεφὴς, ές, ὁ. (νὺξ, ἐρέφω) μετὰ νυκτὸς ἐ ἤπου σκότῳ κεκαλυμμένος, σκοτεινὸς, μαῦρος, λυπημένος, καταφὴς, δυσχὴς. Αἰσχύλ. Ἀγ. 470.
Νυκτίβιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτόβιος. Ἡσύχ.
Νυκτιβρόμος, ὁ, ἡ. Εὐσεπ. Ῥῆσ. 552. "Σύ-"ειγξ νυκτιβρόμος", ὅπου σωφήτως "Νυκτιδρόμος" κεῖται. ἡ ἐν νυκτὶ βρομῆσα-ἠχῆσα-θερυβῆσα.
Νυκτίγαμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν νυκτὶ γαμῶν ἢ γαμούμενος-σωφρισκόμενος. ᾗ ὅσις κρυφὰ ὑπανδρεύεται.
Νυκτιδρόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν νυκτὶ τὸν δρόμον ποιούμενος. ὅσις ὡσπατᾷ-ὁδεύει τῇ νύκτι. Ζήτ. καὶ, Νυκτιβρόμος.
Νυκτικόραξ, ακος, ὁ. εἶδος κόρακος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς φαινόμενος. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. Σ'. 3. Σφάβ. ιζ'. σελ. 1179.
Νυκτικρυφὴς, ές, ὁ, ἡ. (κρύπτω) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἢ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κρυπτόμενος.
Νυκτιλαθραιοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ κρυφίως ἐσθίων.
Νυκτιλάλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ λαλῶν-φλυαρῶν. Αἰθολογ. "Νυκτιλάλος κιθάρα".
Νυκτιλαμπὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ λάμπων. Ἀνάλεκτ. ά. 121. ᾗ ὑπὸ τῆς νυκτὸς φωτιζόμενος.
Νυκτιλόχος, ὁ, ἡ. ἐν τῇ νυκτὶ ἐνεδρεύων. ὅσις παραμονεύει τῇ νύκτι, νυκτοκλέπτης. Κλήμ. Ἀλεξ.
Νυκτίλωψ, ήμαρτ. αὐτὶ, Νυκτάλωψ. Πλίν.
Νυκτίμαντις, εως, ὁ, ἡ. Πολυδ. ζ'. 188. καὶ Νυκτόμαντις, παρ' Ἡσυχ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ μαντεύων.
Νυκτιμένη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Γλαύξ. πιθανῶς ἐξ Ὀβιδίου Μεταμορφ. β'. ὅπου ἡ Νυκτιμένη μετεμορφώθη εἰς Γλαύκα.
Νυκτινόμος, ὁ, ἡ. (νομὴ, νέμω) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ νέμων--βόσκων.
Νύκτιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Νυκτερινός. Αἰσθλ.
Νυκτιπάτης, ου, ὁ. (πατέω) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ πατῶν, κωμαστὴς. ἀμφ. ἐν τῇ σωφθείσῃ λέξεσι, ὁ ἐν τῇ νυκτὶ διὰ πορείας ὡσερχόμενος.
Νυκτιπήδηκες, οἱ. εἶδος νυκτικῶν σκωληκίων. Πολυδ. ζ'. 94.
Νυκτίπλαγκτος, ὁ, ἡ. ᾗ, Νυκτιπλανὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ, Νυκτιπλανὴς. (πλανάω, νὺξ) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ πλανώμενος. παρ' Ὀππιαν. Κυν. γ'. 268. τὰ Χειρόζεφα ἔχουσι ᾗ, Νυκτιπλανῆτις.
Νυκτιπλοια, ἡ. τὸ πλεῖν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Σφάβ. ις'. σελ. 1098.
Νυκτιπόλευτος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Θεμ. 7. ταυτὸν τῷ, Νυκτιπόλος.
Νυκτιπόλος, ὁ, ἡ. (πολέω) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἀναστρεφόμενος ἢ ὡσφερόμενος-ὡσεπλανώμενος.
Νυκτιπόρος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτοπόρος.
Νυκτίσεμνος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν νυκτὶ σεμνυνόμενος-τιμώμενος. Εὐσεπ. Εὐμ. 108. ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ, Νυκτὶ σεμνᾷ.
Νυκτιφαὴς, Νυκτιφανὴς, ές, Νυκτίφαντος, ὁ, ἡ. (φαίνω) ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς λάμπων-φωτίζων-φέγγων ἢ φαινόμενος. καθόλα δὲ, Νυκτερινός, σκοτεινός.
Νυκτίφοιτος, ταυτὸν τῷ, Νυκτερόφοιτος. Αἰσχύλ.
Νυκτιφρούρητος, ὁ, ἡ. ὁ τῇ νυκτὶ φυλάττων ἢ ὑπὸ τῆς νυκτὸς φυλαττόμενος. Αἰσχύλ. Προμ. 860.
Νυκτοβάτης, ου, ὁ. ὅσις ὡσεπατεῖ τὴν νύκτα. ὅθεν
Νυκτοβατία, ἡ. (βαίνω, νὺξ) τὸ ἐν νυκτὶ ὡσεπατεῖν. ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ὁδοιπορεία. παρ' Ἱπποκρ. ὡσὲ Διαίτ. γ'. 2. τὰ καλλίτερα Χειρόζεφα, Νυκτοβατία, ἔχουσι.
Νυκτόβιος, ὁ, ἡ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. σελ. 226. ταυτὸν τῷ, Νυκτίβιος.
Νυκτογραφέω, ῶ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς γράφω. ὅθεν
Νυκτογραφία, ἡ. τὸ ἐν τῇ νυκτὶ γράφειν. Πλούταρχ.
Νυκτοδρόμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτιδρόμος.
Νυκτοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς νυκτὸς ἔχων, μαῦρος, σκοτεινός.
Νυκτοθῆραι, οἱ. (θήρα) οἱ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς θηρεύοντες. οἱ κυνηγοὶ τῆς νυκτός. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 4. ὅπου ἄλλοι, Νυκτοθῆραι, ἀναγιν. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τῶν, Φρυκτωρούς.
Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ. ὁ τῆς νυκτὸς κλέπτης, ὅσις κλέπτει τὴν νύκτα. Ἀνάλεκτ. β'. 223.
Νυκτολαμπὶς, ίδος, ἡ. ἡ ἐν τῇ νυκτὶ λάμπουσα. Γλωσσάρ. ἴσως κεῖται αὐτὶ τοῦ, Πυγολαμπίς.
Νυκτόμαντις, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτίμαντις. Πολυδ.
Νυκτομαχέω, ῶ. μάχομαι-πολεμῶ τὴν νύκτα. ὅθεν
Νυκτομαχία, ἡ. ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς μάχη. Ἡρόδ. ά. 74.
Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτιπλανὴς. Αἰσχυλ. Ἀχ. 264.
Νυκτοπόλεμος, ὁ, ἡ. νυκτερινὸς πόλεμος. ἀμφ.
Νυκτοπορέω, ῶ. ὁδεύω-περιπατῶ τὴν νύκτα. ὅθεν
Νυκτοπορία, ἡ. τὸ περιπατεῖν ὁδοιπορεῖν τὴν νύκτα.
Νυκτοπόρος, ὁ, ἡ. ὅσις περιπατεῖ-ὁδοιπορεῖ τὴν νύκτα.
Νυκτοτῆραι, οἱ. οἱ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τηροῦντες, οἱ φύλακες τῆς νυκτός. Ζήτ. Νυκτοθῆραι.
Νυκτουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἐργαζόμενος.
Νυκτοφανὴς, ταυτὸν τῷ, Νυκτιφανὴς. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 140. νυκτερινὸς, σκοτεινός.
Νυκτοφυλακέω, ῶ. φυλάττω τὴν νύκτα. ὅθεν
Νυκτοφυλάκησις, ἡ. τὸ φυλάττειν ἐν τῷ καιρῷ τῆς νυκτός.
Νυκτοφυλακία, ἡ. ἡ τῆς νυκτὸς φυλακή.
Νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ φυλάσσων τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός. ὅσις φυλάττει τὴν νύκτα.
Νυκτωπὸς, ὁ, ἡ. (ὤψ) νυκτερινὸς, σκοτεινός. "Νυκτωπὸς λαθροσυλᾶν". Εὐσεπ. Ἰφ. Ταυρ. 1278.
Νυκτῶον, τό. χαὸς τῆς νυκτός. Λακεδ.
Νύκτωρ, Ἐπίρ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, ἐν νυκτὶ, τῇ νύκτι.
Νυκχάζω, ταυτὸν τῷ, Νύσσω. Ἡσύχ.
Νυμφαγενὴς, ὁ, ἡ. (γίνω) ὁ ἐκ νύμφης τινὸς γεγονημένος.
Νυμφαγέτης, ου, ὁ. ὁ τῆς νύμφης ἀγωγὸς-ἀρχηγός. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος. Κορινθ. κβ'.
Νυμφαγωγέω, ῶ. νυμφαγωγὸς εἰμὶ, φέρω-ἄγω τὴν νύμφην ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτῆς οἰκίας εἰς τὸν γαμβρόν. "Γάμους παρ' ἡλικίαν νυμφαγωγῶν". γάμους παρ' ἡλικίαν συμβιβάζων-συνάγων. ὅθεν
Νυμφαγωγία, ἡ. τὸ ἄγειν-φέρειν τὴν νύμφην.
Νυμφαγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἄγων-φέρων τὴν νύμφην (εἰς τὸν δεύτερον γάμον) ὑπὸ τῆς τῶν πατρὸς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ. 2) Ὁ παροξυνητὴς, μνηστήρ. ὁ μεταρχόμενος ᾗ μνώμενος τινὶ νύμφην.
Νυμφαία, ἡ. φυτόν τι εὔυδρον ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἀναφυόμενον. Nymphæa. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Σ'. 13.
Νυμφαῖον, τό. ταυτὸν τῷ, Νυμφεῖον. ναὸς ᾗ Νυμφῶν, ἱερὸν τύπος εὐθὺ κατοικεῖσιν αἱ Νύμφαι.
Νυμφαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ ᾗ νυμφῶν, ὁ εἰκὼν εἰς Νύμφας.

Νυμ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νυμφᾶς, ὁ. πεπτὸν τοῦ, Νυμφαῖα. "Πύλαι νυμφάδες". αἱ κατὰ τὸ ὄνομα τῶν νυμφῶν καλούμεναι πύλαι.

Νυμφεῖος, ὁ, ἡ. παῦ ὅ,τι αὐτήκει εἰς τὸν νυμφίον ἢ εἰς τὸν νύμφιον, καὶ ἐνταῦθον 2) Νυμφεῖα, τὰ. αὐτὰ, ὁ Γάμος, νύμφευμα, ὑπανδρεία. Ποιητ. Σοφοκλ. Τραχ. 7. 3) Ὁ νυμφίος. 4) Νυμφεῖον, τό. ὑπαικοριστ. Δῶμα. ἡ κάμαρα (ὁ ἀνδρὼν) τῶν νυμφίων, ἢ ὅπου διάγουσιν ἢ κατοικοῦσιν οἱ νύμφη καὶ ὁ νυμφίος, ὁ νυμφών. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1218. Αὐθις "τρος λιθόστρωτον κόρης νυμφῶνον ἄδε κοῖλον εἰσβαίνομεν. ὅπου τὸ, "Νυμφεῖον ἄδε", ἐστὶ τὸ μνημεῖον, ὁ τάφος, διὰ τὸ ἡνύσθαι νύμφιον τὸν Πλούτωνος διὰ τῆς καταδύσης τὸν θανάτου τὴν Ἀντιγόνην.

Νύμφευμα, τό. (νυμφεύω) τὸ νυμφεύεσθαι ἢ τὸ νυμφεύεσθαι. γάμος, ὑπανδρεία.

Νύμφευσις, ἡ. ὑπανδρεία, γάμος.

Νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ. πεπτὸν τοῦ, Νυμφεύτης.

Νυμφευτήριος, ία, ιον. παῦ ὅ,τι αὐτήκει εἰς τοὺς νυμφίους. πεπτὸν τοῦ, Νυμφικός, ἢ Νυμφεῖος.

Νυμφευτὴς, ἐ, ὁ. ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, Παρανυμφίος, ὅσις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον, καὶ ὅπου τὸ σχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τοῦ νυμφίου ὀχήμασι. 2) Νυμφίος, γαμβρὸς, νεόγαμβρος. Εὐριπ.

Νυμφεύτρια, ἡ. πεπτὸν τοῦ, Παράνυμφος, ἡ, καὶ Νυμφοστόλος, καὶ Νυμφαγωγός. ἡ διοικοῦσα τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, σκευωρία, ὀψοκηδία, ἡ φέρουσα τὴν νύμφην ἐκ τοῦ νυμφίου, ἢ κοσμοῦσα-στολίζουσα αὐτὴν. ἡ συμπεμπομένη τῇ νύμφῃ ὑπὸ τῶν γονέων. 2) Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νύμφη. ἡ νεωστὶ νυμφευθεῖσα, νεόγαμος.

Νυμφεύω τινί παῖδα". δίδω τὴν κόρην μου εἰς τινα διὰ γυναῖκα τοῦ. ὑπανδρεύω τὴν κόρην μου πατί τινος. Μέσως, "Νυμφεύομαι τὴν παῖδα". λαμβάνω τὴν κόρην τινος εἰς γυναῖκα μου. Εὐριπ.

Νύμφη, καὶ, Νύμφα, ἡ. (ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἀόριστ. Νύβω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Nubo, ἐγείνετο) ἡ ἄρτι εἰς γάμον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς μετὰ καλύμματος φερομένη κόρη. καὶ ἐνταῦθον, ἡ νεωστὶ ὑπανδρευθεῖσα, ἡ νεόγαμος. καὶ, Νυμφίος, ὁ. ὁ νεωστὶ ὑπανδρευθεὶς, ὁ Νεόγαμβρος. καὶ ἐνταῦθον Κάδε ἰκα κέρη, ἧτις ἔφθασε εἰς ἡλικίαν γάμου. Παρὰ Ποιηταῖς, Κάθε ὑπανδρευθεῖσα γυνή. ἢ ἀνδρα ἔγγαμα, ἢ γαμετὴ, καὶ ἁπλῶς Πᾶσα γυνή. ὅπου σχεδὸν μετεχειρίσθη τοῦτο τὸ λέξει ὁ Ὅμηρος. 2) Δαιμόνια τινὰ θηλυκὰ γένους, οἷαπερ κατὰ τὴν μυθολογίαν κατοικοῦσιν εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰς δρυμὰς, εἰς τὰς λειμῶνας, εἰς τὰς πηγὰς καὶ εἰς τοὺς ποταμούς. ὡς "Νύμφαι "Ἀμαδρυάδες", κ. τ. τ. ἰδιαιτέρως δὲ αἱ τῶν πηγῶν καὶ ποταμῶν λέγονται Νηρεΐδες, καὶ ἐνταῦθον ἔτι παρὰ Ποιηταῖς ἔχει ἐν χρήσει καὶ αὐτὸ τὸ Ὕδωρ, αὐτὶ τοῦ, Νύμφη. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 420. λέγει "Νύμφαι ἐρεσιάδες". καὶ ἐν Υ. 8. "Νύμφαι αἵτ' ἀλσεα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα "πίεσσαι". ὅπου αὐταὶ συνεπαλαίονται εἰς τὸν συνέλευσιν τῶν θεῶν μετὰ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν. Ἰλιάδ. Ω. 615. "Θεάων δυνὰς Νυμφάων, αἵ τ' ἀμ' "Ἀχελῷϊον ἐρώσαντο". ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ζ. 122. κεῖται "Κυρίων Νυμφάων, αἵ ἔγχυσιν ὀρέων κάρηνα καὶ "πηγὰς καὶ πίσεα". Ὡς Σιμόεσσα (σιμόεσσα, φιλύδαι) ἧς Ἀρτέμιδις κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 105. "Νύμφαι ἀγρέτεραι". Ἐν Ὀδυσ. Κ. 348. ὑπηρετοῦσι αἱ Νύμφαι τὸν Κίρκην, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν λέγονται Νύμφαι, ἀλλ' Ἀμφίπολοι, ἢ, Δρήσσαι. μὲ ὅλα τοῦτο διευκρίνεται ἐκ τοῦ ῥήσεως "Γίγνονται ἐκ τε "κρηνέων ὑπό τ' ἀλσέων ἠδ' ἱερῶν ποταμῶν". ἐν Ὀδ. Ν. 104. "Νύμφαι Νηϊάδες". ἔχουσιν ἱερόν τι αὐτῶν, ὅπου τιμῶνται καὶ ἱεροθυτοῦνται. ἐν Ὀδυσ. Ξ. 435. μετὰ τὸν Ἑρμῆ, ὑπὸ τὸ συβώτου Εὐμαίου. ἐν Ὀδυσ. Ρ. 211. εὐσεβίαζον εἰς αὐτὰς ὑπό τινι βωμῷ ἐν τῷ Ἄνδρῳ. ὁ Πίνδαρ. ἐν Ὀλ. ιβ'. 27. καλεῖ "Θερμὰ λεχὰ Νυμφαῖα". Καὶ αὐταὶ αἱ ἰδίαι Μῆσαι καλοῦνται Νύμφαι ὑπὸ τῆς Ποιητῆς, καὶ ἡ Καλυψὼ. "Νύμφη πότνια". Ὀδυσ. Α. 14. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁπόταν τινὰς ἐνθουσιάζοντας ἐγίνετο ὑπὸ τῆς Νυμφῶν ὡς χρησμολόγους, ἢ καθόλου κατοικοῦντες εἰς μαντεῖα, ἐλέγετο, Νυμφόληπτος. 3) Αἱ ἀεὶ μέλισσαι, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐντελῶς τὰ πτερά. ἄλλως δὲ καὶ, Σκαθόνες, λέγονται. 4) Οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες (οἱ ἀρσενικοὶ) διότι οἱ ἄλλοι, Ἐργάται, λέγονται. Ἀρτεμιδ. β. γ'. 6. 5) Αἱ τῆς ῥόδων μεμυκυῖαι κάλυκες. τὰ τῆς ζιζυφοφύλλου ἀρχόμενα ἀπολεγεσθαι βομβύκια. 6) Τὸ μεταξὺ τοῦ ὤμου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοίλου, τὸ λακκάκι εἰς τὸ πηγοῦνι. 7) Ἡ κορυφὴ-τὸ ἄκρον τοῦ ὠτὸς. 8) Τὸ ὀβέχον κρεατῶδες μόριον εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἢ κλειτορεὶς. 9) Ἡ κύκλα. ὡς καὶ τὸ, Κόρη.

Νυμφιάω, ῶ. ξελὸς γίνομαι, ξελαίνομαι, μαίνομαι, ἔξω ἐμαυτοῦ καπνῶ. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. η'. 24. ὡσὶ ἵππων.

Νυμφίδιος, ία, ιον. (νυμφὶς, ίδος). παῦ ὅ,τι αὐτήκει-ἁρμόζει εἰς τὸν νυμφίον (ἢ εἰς τὸν νυμφίον. Εὐριπ. Τρωάδ. 449.) εἰς τὸν νεόγαμον, ἢ εἰς τὴν κόρην.

Νυμφικὸς, κὴ, κὸν. πεπτὸν τοῦ, Νυμφίδιος. Ἐπίρ. "Νυμφικῶς". κατὰ τὸν νυμφικὸν ζῆσον, ὡσαὶ νυμφίος. Πλάτ. "Νυμφικὰ λεχὰ, τὰ γαμήλια, τὰ εἰς "γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὑπὸ κρίνους λαμβανόμενα". Φώτ.

Νυμφίος, ὁ. ὁ γαμετὸς τυγχάνων, ὁ νεωστὶ ὑπανδρευθεὶς, γαμβρός. Ἰλ. Ψ. 223. ἐκ τοῦ Νύμφη. ἔστι δὲ κυρίως Ἐπίθετ. Νύμφιος, ὁ, ἡ. πεπτὸν τοῦ, Νυμφικός, οἷον "Νυμφίοις παρθενίοις". Εὐριπ. Ἰφιγ. αὐλ. 748. μεμιτημένοις-συμβιβασμένοις-ἀρραβωνισμένοις.

Νυμφὶς, ἡ. πεπτὸν τοῦ, Νυμφικὴ, π. χ. Νυμφίδες. τὰ τῆς νύμφης σκεβάλια.

Νυμφοβάς, ὁ. (βάω, βαίνω) πεπτὸν τοῦ, ὁ τῆς Νυμφῶν ἀνὴρ, ὁ Σατύριος. Ἀχαῖος παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ.

Νυμφογενὴς, ἐς, ἡ. (γένω, γένος) ὁ ὑπό τινος Νύμφης γεγεννημένος.

Νυμφόκλαυστος, ὁ, ἡ. (κλαίω) τὸν ὑπὸ τῶν ἑταίρων ἐκλαυσαν αἱ νύμφαι καὶ αἱ γυναῖκες. Λιβύλ. Ἀγαμ. 758.

Νυμφοκομέω, ῶ. κοσμῶ-στολίζω τὴν νύμφην. "Ὁ "δὲ μνηστὴρ νυμφεπιμεῖ τὸ γέρας". ἡ δηλ. γέρας λαφθεῖσα νύμφη, εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν. Οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, Στολίζομαι-κοσμοῦμαι ὡς νύμφη. Εὐριπ. Μηδ. 986.

Νυμφοκόμος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν νύμφην κοσμῶν-στολίζων.

Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ. (λαμβάνεσθαι) ὁ εἰς μανίαν ἢ ποι ἔξω ἑαυτοῦ ὤν. ὁ ὑπὸ νυμφῶν κατεχόμενος ἢ ἐνθουσιαστικῶς. κυρίως, ὁ χρησμολόγος ἢ ἱερεὺς τῶν νυμφῶν. Πλούταρχ. εἰς Ἀρεϊ. 11.

Νυμφολῆψία. ἡ. (λῆψις) ἡ κατάσασις τοῦ νυμφολήπτου.

Νυμφοπόνος, ὁ, ἡ. ὅστις κατακίνεται εἰς τὸ νὰ στολίζῃ τὰς νύμφας.

Νυμφοστολέω, ῶ. (στέλλω) κοσμῶ-στολίζω τὰς νύμφας. φέρω τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον.

Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ. ὁ κοσμῶν-στολίζων τὴν νύμφην καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὸν νυμφίον.

Νυμφότιμος, ὁ, ἡ. ὁ τιμῶν τὸν νύμφιον, ἢ ὁ τιμῶν τῆς νύμφης τιμώμενος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 713.

Νυμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ. ὁ κοιτὼν-τὸ δωμάτιον (ὁ ὀνδᾶς) τῆς νεονύμφων, τὸ νυμφεῖον. Ν. Δ. καὶ Ἡλιόδ. ζ'. σελ. 313.

Νῦν, Ἐπίρ. χρόνε δηλωτικὸν, αὐτὶ τε, τώρα, εἰς τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, ταύτῃ τῇ ὥρᾳ, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ. ἄρτι, καὶ τὸ παρόντος, ἀρτίως, τρὸ μικροῦ. πάσεται ἔτι καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ, Νιωὶ, Τονιῶ, Ταυιῶ, Τονιῶ ἔχον. Τὸ διαφορικὸ τε, Νωι, Ζήτ. ἐν τῷ, Νιωγαεί. Νεῦ δη, ὡς μία λέξις ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Ἀρτίως. Νυν, μόριον ἐγκλιτικόν· ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Οὖν, λοιπὸν, ᾠ, Δή. Ζήτ. ἐν τῷ, Νύ.

Νυνγαρὶ, Νυνμενὶ, Νυνὶ, αὐτὶ, Νωῖ, Νωῖ μοὶ, Νωῖ, διφωνίας χάειν καὶ ὀξυτόνου συμφώνε τροσκειτας τὸ Ι. ὡς ᾠ τὸ, Οὐτοσὶ, Οὗτοσὶ, Ἐνθαδὶ, Ταυγί, κ. τ. τ. Μ' ὅλον τᾶτο τὸ, Νωῖ τάσσεται καὶ μόνε τε ἐνεστῶτος χρόνε. τὸ δὲ Νωῖ, ᾠ καὶ τῆς ξιῶν, ἤτοι ἐνεστῶτος παρελκυδότος, ᾠ μέλλοντος. Ἐτυμολ. μεγ. σελ. 608. ᾠ Εὐσάθ. εἰς Ὀδύσ. σελ. 1840. Ῥώμ. Ἐκδ.

Νύξ, νυκτὸς, ἡ. τὸ διάσημα τε χρόνε καθ' ὃ ὁ ἥλιος εἶναι ὑποκάτω τε ἡμισφαιρε ὁρίζοντος. ἔλλειψις ἡλίε, νύκτα. Πρὸς τὸ μέρος τῆς νυκτὸς, τὸ ἑσπέρας. Σκότος. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεός. παρ' Ὁμήρ. Ὅτι δὲ ἡ ὀρθὴ Γενικὴ τέτε ἐστὶ, Νυκὸς, ἐλέγετο, ὑποδεικύει τὸ παράγωγον ὄνομα, Νύκτιος, αὐτὶ, Νύκιος, Νυκτεικός. Τὸ Λατιν. Nox, ἐγένετο ἐκ τε, Νύξ.

Νυὸς, ἡ. καὶ, Ἐνυὸς, ἡ Ἐνυός. ἡ γυνὴ τε υἱέ με, νύμφη. καθόλε δὲ αὐτὶ τε, Ἀγαπητὴ, Κόρη. παρ' Ὁμήρ. "Καλὴ νύε". Μελέαγρ. ἐπιγρ. 80.

Νυρίζω, μέλ. ίσω. ᾠ, Νύρω. ταυτὸν τῷ, Νύσσω, Νύττω.

Νῦσος, ἡ, Νῦσος. παρὰ Συρακουσίοις ταυτὸν τῷ, Χωλὸς, κατὰ τὸν Νόννον Διονύσ. 9.

Νύσσα, ἡ. (νύσσω) ἄλλως δὲ, Καμπὴ, ᾠ, Σπάλη, λέγεται. Σπάλη τις ἐν τῷ σταδίῳ, ὡς ἧς ἔβειχον οἱ ἀγωνισαὶ μετὰ ἀμαξῶν, καὶ ἐν τῷ ὠκειβόλχεν ἐφυγεν ὁ καλὸς ἵππος νὰ κεντῆται, ᾠ νὰ πλήττηται, (κόπτωμαι, νύζομαι). "Ἰλιάδ. Ψ. 332. ᾠ 337. ἴπε ὅρα καὶ τὸν ὠκειγραφῶν. παρεμβ. καὶ τὸ τῆς Ξενοφ. ἐν Συμπ. δ'. 6. ἀλλὰ παρ' Ὁππιαν. ἀλ. ε. 638. "Ἐν νύσσῃ βεβαῶτα". εἶναι ὁ τόπος τῆς ἀφετείας, ἡ Βαλβίς. καθὼς τινὲς ἐνόησαν καὶ τινὲ τῶ Ὁμήρ. ῥῆσιν, ἐν Ὀδυσ. Θ. 121. ᾠ Ἰλιάδ. Ψ. 758. ἄλλοι δὲ, ἐκράσαν τὸν σωνηθῆ ταύτῃ σημασίαν καὶ ἡρμήνευσαν τὴν ῥῆσιν ἐξ τε, Δίαυλος.

Νύσσω, Νύττω, Μέλ. ξω. κεντῶ, ξύω, διαξυπῶ, σκαλίζω. Κεντῶ, πλήττω, παίσω, ἀπρώχνω. Ὀδυσ. Ξ. 485. "ἐγχος ἑὸν Ἀγκαίνι νύξας". παρ' Ἡσιόδ. "χθόνα χηλῆσι νύσσοντες". καὶ ἵππων. αὐτὶ τε, Πλήσσοντες, καὶ Μεταφορ. Προθυμοποιῶ. Ἐνταῦθεν ἐν τῇ σωνηθείᾳ τὸ, Νυσέειν, ἡ μαχαιρὶς ἢ ὃς κεντεμβίη ἀνοίγεται ἢ φλέψ.

Νύσταγμα, ατος, τό. (νυσάζω) τὸν ὑπνῶδη ἀπηλαυσε τινὲς ὕπνον. κοίμισμα.

Νυσταγμὸς, ὁ. τὸ νυσάζειν, ὁ ὕπνος.

Νυσάζω. (νύω, νεύω, νεύσω, ἀφ' ὃ τὸ Λατιν. Nuo, noto) κλίνω τὸν κεφαλὸν ἢ καμμύω τὸς ὀφθαλμὸς πρὸς ὕπνον, τοῦτ' ὕπνε κυριεύομαι, θέλω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι. ᾠ ἐνταῦθεν αὐτὶ τε, Οὐ φροσέχω, ᾠ Παίω, σφάλλω. ὅθεν

Νυσακτὴς, ᾶ, ὁ. ἕνις ἀγαπᾷ νὰ κοιμᾶται· νυσαζιάρης ἢ ὑπνοφάγος, παρὰ τοῖς κοινοῖς. "Ὕπνος νυσακώης". Ἀλκίφρ. γ'. 46. Ὕπνος μετὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς οἷος ἐν τῷ καθιζάνειν.

Νυσακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς ὕπνον-εἰς τὸ νυσάζειν. ὑπνωτικός. Ἐπίρ. Νυσακτικῶς.

Νυσαλέος, έα, έον. ὁ ἐπὶ ὕπνε καπνιζόμενος, ὑπνηλὸς, ὑπνιάρης. ᾖ, Νύσαλος. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐγερηγόρσιος, ᾖ, Νυκτάλος. ὅθεν

Νυσαλογερόντιον, τό. τὸ νυσάζον ἤτοι νυσαλέον γερόντιον. Ἐτυμολ. μέγ.

Νυσαλωπιᾶν, αὐτὶ, Νυκταλωπιᾶν. Ἡσύχ. ἀμφ.

Νύττω. Ζήτ. Νύσσω.

Νύχα, ὡς ἐπίρ. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Νύκτωρ.

Νυχαυγὴς, ὁ, ἡ. (νὺξ, αὐγὴ) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ αὐγάζων-φωτίζων-λάμπων. Ὀρφ. Ὕμν.

Νυχεγρεσία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νυκτεγρεσία. Ἀνάλεκτ. γ'. 74.

Νυχεία, ἡ. καὶ, Νύχθημα, τό. τὸ ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, ἀγρυπνία, διανυκτέρευσις. Εὐειπ. Ἱκέτ. 1185. ἐκ τε

Νυχεύω, (νὺξ, νυχὸς) διανυκτερεύω, ἀγρυπνῶ, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μένω ἄϋπνος. Εὐειπ. Ῥῆσ. 520. Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. ι'. σελ. 683. "Νύμφαις νυχεύσων". παρὰ ταῖς νύμφαις κοιμηθῆναι, ἤτοι διαπερᾶσαι τὴν νύκτα". Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ ἔτι ᾖ διὰ τε, Κρύπτω.

Νυχηβόρος, ὁ, ἡ. (νὺξ, βόρος) ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ζώων. Ζήτ. Μυχηβόρος.

Νυχθήμερον, τό. μέρος τε χρόνε περιέχον μίαν ἡμέραν ᾖ μίαν νύκτα, ἤτοι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν διάσημα, καθ' ὃν καιρὸν ἡ γῆ ἅπαξ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς. ἡμερονύχθιον.

Νύχιος, ία, ιον. ταυτὸν τῷ, Νυκτερινός. πᾶν ὅ,τι ἐθήμετο τὴν νύκτα, ἢ ὁ ἐργαζόμενος πειῶν τι ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς, ὁ κοιμιώμενος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 858. ἀμφ.

Νύχμα, τό. ταυτὸν τῷ, Νύγμα, κέντρον, κεντρωμα, δῆξις, δάγκαμα. Νίκανδρ.

Νυχοβόρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Νυχηβόρος.

Τὸ Ν μετὰ τὸ Ω.

Νῶ, κατὰ συναλ. ἐκ τε, Νῶϊ. ἡμεῖς οἱ δύο. ἀμφότεροι, ᾖ οἱ δύομαι. ἡμᾶς τὼς δύο.

Νώγαλα, τά. λαμπαργικὰ φαγητὰ, καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὸ φαγεῖν λιχνόβολα ἢ γλιγνόβολα λεγόμενα. ἐπιδορπίσματα. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ, β'. σελ. 47. ὅπε ὁ Εὐσάθιος αὐτὶ, Νογαλίσματα, ὀρθότερον, Νώγαλα, ἀνέγνωσεν. ὅθεν Νωγαλίζω, καὶ, Νωγαλόω, λιχνόβολα ἤτοι γλυκύσματα μετὰ τὸ φαγεῖν ζώγω. ὅθεν, Νωγάλισμα, ᾖ, Νωγάλισμα, τό. ταυτὸν τῷ, Νώγαλον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Νώγαλα, τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα, οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ ξυφερὰ ἀρτύματα, οἷον, κάρυα, σῦκα, βότρυς, φοίνικες, κ. τ. τ.

Νωδογέρων, οντος, ὁ. (νωδὸς γέρων) ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας γέρων. Πλουτ. β. 16.

Νωδὸς, δὴ, δόν. (νὴ, ὀδὰξ) ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, χωλὸς ὀδόντια, ἀμβλὺς, σωμωμβόος. "Ἐπιθυμίας ἀπημβλυμμένας ᾖ νωδάς". Πλάτ. Πολιτικ. 2) Ἐξεπικῶς, καπεπλημμύρος, ἔξω ἑαυτῦ, μωρὸς, αὐάισθητος, ἄφωνος, ἀναυδὸς, ἐννεὸς, μὴ λαλῶν. Ἀρχύτας παρὰ Συμπλικίῳ εἰς πὰς τῆ Ἀεισοτέλ. Κατηγορ. "Τὸ νωδὸν, ὅρασιν μὴ ἔχον". Ἐνταῦθα ἐφικύπτει ἐκ τε, μὴ, ᾖ Αὐδή.

Νωδυνία, ἡ. ἔλλειψις ὀδυνῶν, ἀπάθεια. Θεόκριτ. ἐκ τε

ΑΠΟΘΕΤΗΡΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Νώδυνος, ὁ, ἡ. (νὴ, ὀδυνὴ) ὅσις εἶναι ἐλαφρὸς ὑπὸ ὀδυνῶν, ἢ ὅσις δὲν αἰσθάνεται ἢ δὲν ἔχει πόνους, ἀνώδυνος, ἀπαθής. Ἐνεργητ. ὁ καταπαύων καὶ καταφραύνων τὰς πόνους.

Νωθεία, ἡ. παυτὸν πρ, Νωθρότης. ἀπὸ σώματος καὶ ψυχῆς. ἐκ τοῦ

Νωθὴς, ἐες, ὁ, ἡ. (ὠθέω, νὴ) νωθρὸς, ἀμελὴς, ὀκνηρὸς, ἀργός. Μεταφορ. ἀπὸ Νοὸς, αὐτὶ τοῦ Ἀμβλὺς, ὁ δυσκόλως ἐννοῶν καὶ καταλαμβάνων. βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι.

Νώθῃτι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Νοήθητι, γνώθητι. ἐκ τοῦ, Νόημι, αὐτὶ, Νοέω. Ἡσύχ.

Νωθητὸς, ημαρτ. ἀπάγγ. παρ' Ἡσυχ. "Νωθητὸν, "ἐργάτιν", αὐτὶ, Νωθῆ, τὸν ἐργάτιν.

Νώθουρος, ὁ. (οὐρὰ) ὁ μὴ δυνατὸς συγγίνεσθαι ταῖς γυναιξίν. Ἡσύχ.

Νωθρεία, καὶ, Νωθεία, ἡ. νωθρότης, ἀμέλεια, ὀκνηρία - ἀργοκινησία - δυσκινησία - βραδύτης εἰς τὸ πράττειν, (τεμπελιὰ, Τυρκ.).

Νωθρεπιθέτης, ου, ὁ. ὁ νωθρῶς ἐπιτιθέμενος - ἐπιχειρούμενός τι. Ἀριστοτ. Φυσιογν. ς'.

Νωθρεύω, νωθρὸς εἰμὶ, ἢ νωθρῶς πράττω. Μέσ. Νωθρεύομαι, παυτόν.

Νωθρία, ἡ. παυτὸν πρ, Νωθρεία. ὄθεν

Νωθριάω, ῶ. παυτὸν πρ, Νωθρεύω. Διοσκορ.

Νωθροκάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ νωθρὸς κατὰ τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν. παρὰ τοῖς Ο'.

Νωθροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ νωθρὸν ποιῶν. Εὐσάθ.

Νωθρὸς, ρὰ, ρὸν. ὡ Ἐπίρ. Νωθρῶς. παυτὸν πρ, Νωθὴς, ἀμελὴς, βραδὺς, ὀκνηρὸς, δυσκίνητος, ἀργοκίνητος, χαυνῶδης, ἀπράκτος, (τεμπέλης). μεταφορ. ἀπὸ Νοὸς, ὁ βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν. "Νωθρὰ βλέπουσα". αὐτὶ τοῦ, Ἀθρόως, ἀδύνατα. Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 504. ὄθεν

Νωθρότης, ητος, ἡ. ἀμέλεια, ἀπραξία, χαυνότης, κ. τ. λ. βραδύτης, παυτὸν πρ, Νωθρεία.

Νωθρώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Νωθρὸς, κυρίως ὁ νωθρῶν εἶδος ἔχων, ὁμοίως νωθρῶν.

Νῶϊ, Νῶν. ἡμεῖς ἀμφότεροι, ἡμεῖς οἱ δύο. "Νῶϊν" ἡμῶν αὐτῶν τῶν δύο, ἡμῖν. παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. Νῶϊ, ὄθεν

Νωΐτερος, έρα, ερον. ὁ αὐτὸς ὡς ἡμᾶς τοὺς δύο, ἰδικός μας, ἡμῶν τῶν δύο. Ἰλ. Ο. 39.

Νῶκαρ, αρος, τὸ. Νίκανδρ. Θηρ. 189. "Ὑπνηλὸν "νῶκαρ". νωθρεία μετὰ ὕπνου συνδεδεμένη. 2) Ὡς εἰδέτου τὸ ἔχει ὁ Σεῖδ. αὐτὶ τοῦ, Δυσκίνητος. ἐκ τοῦ Ὀκέω, Ὠκέω· ἔθεν, Νωκαρώδες, τὸ. ἐκ τοῦ, Νωκαρώδης, παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 133. παυτὸν πρ, Νῶκαρ. ἰδιάζει, νωθρεία.

Νωλεμέως, ὡς, Νωλεμῶς, Ἐπίρ. ἀθραλείπτως, ἀπαύστως, συνεχῶς. ἐκ τοῦ

Νωλεμὴς, ἐες, ὁ, ἡ. παυτὸν πρ, Συνεχὴς, ἀθρόα. ἀκατάπαυστος, ἄπαυστος. παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐπιρρηματικῶς - "Νωλεμὲς αἰεί". παυτὸν πρ, Συνεχὲς ἀεί. ἀκατάπαύστως, ἀθραλείπτως, συνεχῶς, ἐνα κατόπι τοῦ ἄλλου. οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 602. "Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐνευτίαι". ὅπου τὸ Χειρόγρ. Νωμελὲς, ἔχουσι. καθὼς ἔτι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει Νωμαλέως, αὐτὶ, Νωλεμέως. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 605. "Νωλεμὲς ἐρρίζωθεν". Ὁ Βρύγκιος αὐδὶ λόγου, "Ἐμβριθὲς" ἔπαξεν, ἐνθα προσηγέγκατο καὶ τὸ, Ἐπιβριθὲς, ὅπερ ἀχρεῖον παυτὸν ἐστὶ πρ, Νωλεμὲς, ὃ ἐστὶ, Συνοχῆς, Συνεχῶς. Παράγεται τοῦτο ἐκ τοῦ, Νῶ, ὡς, Λείπω, οἷονεὶ, Νωλιπὴς.

Νῶμα, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Νόημα.

Νῶμα, τὸ. αὐτὶ, Γνῶμα, Γνώμων. Ἡσύχ. ἁμφ.

Νωμάω, ῶ. Μέλ. ήσω. κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, δονέω, βλακινῶ, κυνῶ. (κάμνω τι νὰ κινῆται περαδῶθεν) Ἰλ. Γ. 218. "Σκῆπτρον ἐνώμα". ἐκίνει. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1156. "οἱ δ' ἐνὶ χερσὶ Δήρατα "νωμήσαντες ἀρήϊα". ὅσις ἐν δ'. σίχ. 1006. "Αὖ- "τὶς νωμήσειν". εἶπεν. 2) Λίαν ἐνὶ ῥήθεσι νόον "πολυκερδέα νωμῶν". Ὀδυσσ. Ν. 255. ὅπερ ἐν Ὀ- δυσσ. Υ. 257. "Κέρδεα νωμῶν", κεῖται. αὐτὶ τοῦ, Κατὰ νοῦν ἔχων - πλάττων - φαντάζόμενος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλ. λέγει. "Τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ "σκοπεῖν ταυτόν". Αἰσχύλ. Θηβ. 25. "Ἐν ὠσὶ νω- "μῶν καὶ φρεσί". ταυτὸν ἐστὶ πρ, Σκοπῶν. Ἡρόδοτ. Δ'. 128. "Νωμῶντες ὧν σῖτα ἀπαμερομοίρας" - παρατηρήσαντες ἐν αὐτὰς γδομοίρας, ἀφ' ἓ τὰς ἐπα- ρατήρησαν ὅτι ἔζωσαν. Εὐριπ. Φοίν. 1271. "Ἐμ- "πύρως τ' ἀκμὰς ῥήξεις τ' ἐνώμων". 3) Ταυτὸν πρ, Νέμω, (ἐκ τοῦ Νομὴ, Νωμάω) διανοῶ, διαμερίζω, διαμοιράζω, διαδίδωμι. Ἰλ. Ι. 176. "Νώ- "μησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δαπέεσσιν". 4) Οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, Κινῶ ἐμαυτὸν, κινοῦμαι. "Κόραξ "ἐν αἰθέρι νωμῶν". τροσυπακουομ. Ἐαυτὸν, ἢ τὰ, Πτερὰ, μετεωριζόμενος. Ἐπιχαρμ.

Νώμησις, ἡ. κίνησις. 2) Διαίρεσις, διανομή.

Νωμήσιμος, ὁ, ἡ. (νωμάομαι) ὁ σωφρόνως ἐπα- νακάμπτων - ὑποχρέφων. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 395.

Νωμητὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Νωμήτωρ, ορος, ὁ. Νόνν. 26. "Νωμήτωρ παλμός". ὁ κινούμενος - δονούμενος.

Νῶν, Ἀττικ. αὐτὶ τοῦ, Νῦν. Ζήτ. Νῶϊ. καὶ, Πρωΐ.

Νωνυμία, ἡ. ἀκλεια, ἀσάφεια, τὸ νὰ μὴ εἶναι τὸ ὄνομα τινὸς γνωστὸν - ἀκουστόν. ἀδοξία. ἐκ τοῦ

Νώνυμος, ὁ, ἡ. (νὴ, ὄνομα, ὄνυμα) χωρὶς ὄνο- μα, ἀνώνυμος, τῷ ὁποίῳ τὸ ὄνομα δὲν ἀκούεται - δὲν ἔχει φήμην, μὴ ὠφέλιμος, ἄδοξος. Ἰλ. Μ. 70.

Νώνυμνος, ὁ, ἡ. χωρὶς ὕμνον, ἄφημος.

Νωπέω, παυτὸν πρ, Δυσωπέω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Νενώπηται, ἀβρὰ τῷ, Καταπέπληκται, πεπαίνωται. Ἀθην. ιγ'. σελ. 604.

Νώροψ, οπος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 578. "Νώ- "ροπα χαλκὸν". αὐτὶ τοῦ, Λαμπρὸν. ὡς καὶ ἐν Η. 206. "Νώροπι χαλκῷ". ταυτὸν πρ, Ἠνοπι. Ζήτ. Ἠνοψ.

Νώσασθαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Νοήσασθαι, γνώσασθαι. ὡς τὸ Βώσομαι, αὐτὶ, Βοήσομαι. Ἡρόδοτ. Θ. 52. ὡς καὶ

Νῶσις, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Γνῶσις, Νόησις. Τίμων Φλίας.

Νωταγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ βλὴ τὴν νῶτων ἄγων, ὅσις φέ- ρει - βαστάζει τι ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον του. ταυτὸν πρ, Νωτοφόρος.

Νωταῖος, αία, αῖον. (νῶτος) ὁ ἐκ τῆς νώτων. ὁ αὐτὸς ὡς ἐκ τῆς νώτων ἄγων, ὁ ἐπάνω εἰς τὰς πλάτας ὤν.

Νωτάκμων, ὁ, ἡ. (ἄκμων, νῶτος) ὁ καταφράκτης τὰ νῶτα ἔχων.

Νωτάρης, ὁ. (ἄειρω) ὁ βλὴ τῆς νώτων αἴρων - στηρί- ζων - φέρων. Σεῖδ.

Νωτεὺς, έως, ὁ. ὁ βλὴ τῆς νώτων φέρων. "Ὄνος νω- "τεύς". φρτωμένος.

Νωτιαῖος, αία, αῖον. ταυτὸν πρ, Νωταῖος. ὡς "Νωτιαῖος μυελός". ὁ εἰς τὰ νῶτα εὐεισκόμενος.

Νωτιδανός. Ζήτ. Ἐπινωτιδὴς.

Νωτίζω, Μέλ. ίσω. (νῶτον) κάμνω νὰ φρίξῃ τὰ νῶτα τινος. διώκω, εἰς φυγὴν βάλλω, κτυπῶ τινὰ κατό- πι φεύγοντα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193. "Παλίσσυτον "δράμημα νωτίσαι". 2) Τρέπω τὰ νῶτα εἰς φυγὴν, γυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γυείζω ἢ δίδω ταῖς πλάταις. "Πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν". Εὐειπ. Ἀνδρομ. 1138. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 293. 3) Τὰ νῶτα καλύπτω, σκεπάζω ταῖς πλάταις". Εὐειπ. Φοίν. 657. ὅπου καὶ τὸ ἐν Ἡρακλ. 362. "Ἐπινωτίσαι κρᾶτα χάσματι λέοντος". ὑπὸ τῆς νώτων ἄρειν-αἴρειν. κρεμᾶν-ἐπαίρειν ἐπαίω εἰς τὰς ὦμους. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 296. 4) Νωτίζομαι. ὑπὸ τῆς νώτων ἄρω-λαμβάνω. φορτίζομαι. παρ' Ἡσυχ. ὡς τὸ, Καταωτίζομαι, παρὰ Λυκίοις. εἰς Λεξιφ.

Νώτισμα, τό. ὁ Εὐειπίδ. παρὰ Στοβ. καλεῖ ὕπτιος κατὰ τὰ νῶτα τῆς Σφιγγὸς πτέρυγας.

Νωτοβατέω, ῶ. ὑπὸ τῆς νώτων φέρω-βαστάζω, νώτων βαίνω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, Ἐπὶ τῆς νώτων βαίνω, καββαλικεύω. λέγεται καὶ ὑπὸ τῆς οἰκείας τῆς ζώων. Πειρατῶ ὑπὸ τῆς νώτων. Ἀνέκδοτ. β'. 377. καὶ γ'. 246. μετὰ Αἰσχιν.

Νωτόγραπτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐζωγραφισμένα ἢ πεποικιλμένα (παρδαλὰ) τὰ νῶτα ἔχων.

Νωτοκοπέω, ῶ. κόπτω-κτυπῶ τὰ νῶτα. ἀμφ.

Νῶτον, τό. ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει εἰς τὸν Πληθυντικὸν ἀριθμόν. ταυτὸν τῷ, Νῶτος. κατάτινας, Νῶτος, ὁ. λέγεται ὑπὸ τῆς ζώων. καὶ, Νῶτον, τό. ὑπὸ ἀνθρώπων. "Τὰ νῶτα δῶξαι". τρέφειν-γυμνάζειν ταῖς πλάταις καὶ φεύγειν. ὡς τὸ τῆς συνηθείας "Δεῖξαί μιν τὸν ῥάχιν σε ἢ ταῖς πλάταις σε. αὐτὸ τὸ, Φύγε. Πλάταρχ. ἀλλ' ἐν τῇ Ἀνθολογ. σημαίνει τὸ, Ὑπερβαίνειν-τροφθαίειν τὸν ἀντιγωνιστὴν ἐν τῷ ἀγῶνι.

Νωτοπλήξ, ὁ, ἡ. (νῶτον, πλήσσω) ταυτὸν τῷ, Μασιγίας, ὑπὸ δήλων. Φερεκράτης παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἀεισοφ. παρὰ Πολυδ. 2) Ὁ τὰ νῶτα πλήττων-κτυπῶν.

Νῶτος, ὁ. ἡ ῥάχις τῶ ἀνθρώπω ἢ τῆς ζώων, αἱ ὠμοπλάται. "Νῶτον γῆς, θαλάσσης". ἡ ὑπφάνεια. Πληθυντικ. Τὰ νῶτα. παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. Νῶτον.

Νωτοφορέω, ῶ. ὑπὸ τῆς νώτων φέρω-βαστάζω-κομβαλῶ. ὅθεν

Νωτοφορία, ἡ. τὸ ὑπὸ τῆς νώτων φέρειν-βαστάζειν.

Νωτοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς νώτων φέρων. ταυτὸν τῷ, Νωτηγωγός.

Νωχέλεια, ἡ. (νωχελὴς) ταυτὸν τῷ, Νωθρεία. Ἰλ. Τ. 411.

Νωχελεύομαι, νωχελὴς εἰμί. ὡς νωθρὸς φέρομαι. ὀκνηρὸς-νωθρὸς-ἀργοκίνητος-τεμπέλης εἰμί. ἐκ τοῦ

Νωχελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἐκ τοῦ Ὀκέλλω, καὶ Νὴ) πᾶς ὅς τις δυσκόλως κινεῖται. ὅσις δὲν παράζει ὑπὸ τὸν τόπον τὸν. βραδὺς, ἀργὸς, ἀμελὴς, νωθρὸς, ἀδύνατος. ὑπὸ σώματος καὶ ψυχῆς. παραβάλλεται μετὰ τῆς, Νωθῆς.

Νωχελία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Νωχέλεια.

Νωχελίζω, Μέλ. ίσω. νωχελὴς εἰμί. ταυτὸν τῷ, Νωχελεύομαι. Ἡσύχ. ὅπου, Νωχαλίζει, κεῖται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ν.

Ξ

Ξ, ἢ ξῦ, τὸ δέκατον τέταρτον στοιχεῖον τῆ Ἑλληνικῆ Ἀλφαβήτω. Ἐστὶ δὲ κυρίως τὸ δασυνόμενον Γ, καὶ, Κ. ἐκφράζον τὸ, ΓΣ, ἢ ΚΣ, ὡς καὶ εἰς τὰς τῆς παλαιῶν Ἐπιγραφὰς εὑρίσκεται, οἷον, Ἄνακς, Σάρκς, Φλόκς, αὐτὶ Ἄναξ, Σάρξ, Φλόξ. ὧν ἡ Γενικὴ, Σαρκὸς, Φλογὸς, κ. τ. τ. Ἡ Δωρικὴ Διάλεκτος μετὰ τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς ἔχουσιν ὑπὸ ταύτην τὴν δασύτητι· καὶ ἐνταῦθεν ἐτροφέρον. Ξιὼς, αὐτὶ, Κιὼς. Ξιὼ, αὐτὶ, Κιὼ, ἢ Σιὼ, κ. τ. λ. Καθόλε δὲ ἐν τῇ γραφικῇ διαλέκτῳ φαίνεται ἔτι ἐκρατεῖτο τὸ Ξ, ὡς ΓΣ, ἢ ΚΣ, ὡς καὶ τὸ Ζῆτα, ὡς ΔΣ, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοι μὲν ὡς Σ, ἄλλοι δὲ ὡς Δ ἐτροφέρον. οἷον Ζυγὸν, Δυγόν. ἔτι δὲ ἐζεμάφετο καὶ Μασίσδω, αὐτὶ, Μασίζω. αὐτὶ τὰ ὁποῖα οἱ Λάκωνες, Μασίδδω, ἔλεγον. Παρόμοιον ἐστὶ καὶ τὸ, Κῦπος, τό, (ἀφ' ὃ τὸ, Κύπελλον) τὸ ὁποῖον κατὰ τροπὴν εἰς τὸ Κύφος, ᾧ μετέπεσεν εἰς τὸ, Σκύφος, μετεβλήθη. Οὕτως ἔλεγον τινὲς, Σκίφος, ᾧ, Σκιφύδειον, καὶ ἄλλοι, Ξίφος, ᾧ Ξιφύδειον. Παρομοίως ἐστὶ ᾧ τὸ, Ξηρὸς, ταυτὸν τῷ, Ἠπρὸς, ᾧ, Σκηρὸς, ὅθεν σκέφυα τὸ, Σκληρός. Οὕτως ἐγένετο ἔτι ᾧ τὸ, Ξάω, (ὅθεν τὸ Ξαίνω, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ξέω, ᾧ Ξύω) Ἐκ τε, Κιὼ, Κσιὼ, Ξιὼ, τροπὴ χθησαν τὸ Λατιν. Con, Com, Cum. Ἐκ τῆ Σίδη (ῥοιὰ) ἐγένετο τὸ, Σίβδη, Σίμβη, καὶ Αἰολικ. Ξίμβα, παρ' Ἡσυχ. 2) Ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον ὀξυτονούμενον ἄτω, Ξ', σημαίνει ἑξήκοντα. Ὑπογεγραφόμενον δὲ ἄτω Ξ, σημαίνει ἑξήκοντα χιλιάδας.

Ξαίνω, Μέλ. ανῶ. "Ἔεια ξαίνω". ξαίνω-ἁμαλύω τὰ μαλλία, ποιῶν αὐτὰ ὑπόδεια τροὸς γνέσιμον. Ὀδυσ. Χ. 423. ᾧ Ἀεισοφ. Λυσ. 578. ᾧ 579. ὡς ᾧ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) Καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ Κλώθω-νήθω-γνέθω ᾧ ὑφαίνω. Εὐειπ. Ὀρέσ. 12. "Ὦ "σέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ ἔειν". Ἀεισοφ. Ὀρν. 827. "Τῷ ξανθέμῳ τὸν πέπλον". 3) Ἐκ τῆς τροπῆς σημασίας τῦ, Ξέω, Ξάω, Ξύω, τροκύπτει ἡ σημασία τῦ Τύπτω, δέρω, ξυλίζω, κτυπῶ. "Ῥάβδοις, μάστιγι ξαίνειν". αὐτὶ τῦ Μαστιγᾶν. τῇ μάστιγι παίειν, ὅθεν Ξανθεὶς, τυφθείς. Ἀνθολογ. "Θαλασσαίῃ ξανθεὶς ὑπὸ απιλάδι".

Ξανάω, (ξαίνω) κυρίως σημαίνει τὸ ἐκ τῦ ξαίνειν τὰ ἔεια νάρκωσιν τῆς χειρῶν. τὸ καμεῖν ὑπὸ τῆς ἐνεργίας τὰς χεῖρας. Νίκανδρ. Θηρ. 383. "Ξανάσε "νάρων κεχαλασμένα δισσά". ταυτὸν τῷ Νάρκᾶ. 2) "Ἠδὺ ξανῦσαι καὶ τροχυμνάσαι χέρα". παρὰ Σοφοκλ. φαίνεται ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καπτείβειν, ὡς ᾧ ἐν τῷ, Καπξαίνω. ὅθεν

Ξάνησις, ἡ. ἡ τῆς χειρῶν νάρκωσις ὑπὸ τῆς ἐνεργίας.

Ξανθίας, ᾶ, ὁ. (ξανθὸς) ὄνομα δήλυ. 2) Ἰχθύς τις ὡς ὁ Φάινος. Ἀθήν.

Ξανθίζω, ποιῶ-κάμνω ἢ βάπτω τι ξανθόν. Οὐδετ. ξανθὸς εἰμί, κλίνω εἰς τὸ ξανθόν. Ξανθίζομαι, Μέσ. ξανθίζω ἐμαυτὸν ἢ τὰς τείχασμα.

Ξανθικὸς, ὁ. παρὰ Μακεδόσι καὶ Γαζαίοις ὁ μὴν Ἀπελλαῖος. "Τὰ ξανθικά". ἑορτὴ τῆς Μακεδόνων κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῆς στρατεύματος.

Ξάνθιον, τό. χέρσον τι ὑπόδειον τροὸς ξανθὴν βα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

φλὼ τῆ τειχῶν. Διοσκορ. δ'. 138. Ἀκανὰς. Xanthium strumaria, Λιν.

Ξάνθισμα, τὸ. (ξανθίζω) τὸ ξανθὸν βαβαμμένον. ἡ ξανθὴ βαφή.

Ξανθόγεως, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὴν γῆν ἔχων.

Ξανθόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὰς πὰς τείχας ἔχων. Ξανθομάλλης.

Ξανθοκάρηνος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὴν κάρη-κεφαλὴν ἢ ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων.

Ξανθοκόμης, ης, ὁ, ἡ, Ξανθόκομος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὴν κόμην ἤτοι ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων. Ξανθομάλλης.

Ξανθὸς, θὴ, θὸν. πυῤῥὸς, κίτρινος, ὁ τῶ χρυσῶ ἢ τῶ σίτε τὸ χρῶμα ἔχων. παρ' Ὁμήρ. ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη σημασία προκύπτει ἐκ τῦ Ξαίνω, Ξανθὲς, ὥς τινες εἶπον, δύσκολον εἶναι νὰ τὸ ὁμολογήσω. Οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ξανθὸν, τὸ χρῶμα τῦ Ἀχύρυ. Θεόφρας. περὶ λίθ. 2) Αντὶ τῦ, Ἐρυθρὸς, κόκκινος. Παυσαν. δ'. 35. "Ὕδωρ ξανθὸν ὑδρὶ ὑποδέον τῆ χροΐαν αἵματος". ὅθεν

Ξανθότης, ἡ. τὸ εἶναι τὸ ξανθὸ. ἡ ξανθὴ βαφή. Σῤῥάβ.

Ξανθοτριχέω, ῶ. ξανθὰς τείχας ἔχω. Εὐσάθ.

Ξανθοφυὴς, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ φύσεως ξανθὸν χρῶμα ἔχων. Ἀνάλεκτ. β'. 161.

Ξανθοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὸν χιτῶνα ἢ ἐξώφλιον-κάλυμμα ἔχων. "Ῥοὴ ξανθοχίτων". Ἀνάλεκτ. β. 217.

Ξανθοχολικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰήκων εἰς τὸν ξανθόχολον. ἀμφ.

Ξανθόχολος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὴν χολὴν ἔχων. Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 197.

Ξανθόχροος, χροὸς, χρῷ, Ξανθόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρὼς) ὁ ξανθὸν χρῶμα-σῶμα-ὑπόδερμίδα ὀφθὴν ἔχων.

Ξανθύω, ῶ. πυπὸν τῶ, Ξανθίζω.

Ξανθωπὸς, ὁ, ἡ. (ὤψ) ὁ ξανθὴν ὄψιν ἔχων.

Ξάνιον, τὸ. (ξαίνω) κτένιον, δι' ὃ αἱ γυναῖκες ξαίνουσι τὰ μαλλιά· καὶ ὁ φορβεὺς αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδέσμασι τῆ τειχῶν, οἷς κόσμος χρυσᾶς ὑπὸ τὰς κεφαλὰς. 2) Ταυπὸν τῶ, Ἐπίξηνον.

Ξάνσις, ἡ. τὸ ξαίνειν τὰ μαλλιά. καὶ

Ξάντης, ου, ὁ. θηλ. Ξάντεια, ἡ. ὁ ξαίνων-ἡ ξαίνουσα τὰ ἔρια-τὰ μαλλιά. ὅθεν

Ξαντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰήκων ἢ ὁ ὑπάρξεως εἰς τὸ ξαίνειν τὰ ἔρια-τὰ μαλλιά. Ξαντικὴ, ἡ. ἡ τέχνη τῦ ξαίνειν καὶ ἁλιλύειν τὰ συμπεπλεγμένα ἔρια, καὶ ἑτοιμάζειν αὐτὰ πρὸς γιέσιμον. Πλάτ.

Ξάντρια, ἡ. Ζήτ. Ξαύπης.

Ξάριον, τὸ. ἐν τῆ τῦ Λεοντίε σφαίρα. τινὲς ἡρμήνευσαν τὸ ὄρος τῆ, Ἐξαέριον.

Ξάσμα, τὸ. (ξάω, ξαίνω) παρὰ Σοφοκλ. τὸ ὑφασμένον μαλλιά.

Ξάω, τὸ πρωτότυπον τῦ, Ξαίνω. ἔτι δὲ εὖ καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τῦ, Ξέω, καὶ Ξύω. ὅθεν τὸ Λατ. Scabo.

Τὸ Ξ. μετὰ τῦ Ε.

Ξεναπάτη, ἡ. Ζήτ. Ξεναπάτη.

Ξεναπάτης, ου, ὁ. ὁ τὰς ξένας (ἤτοι τὰς καλουμένας φίλας τῆς ταβέρνης) ἀπατῶν. Εὐστ. Μηδ. 1391. 2) Ψεύτικός τις ἄνεμος εἰς τὸν λιμένα μόνον πλέοντες ἐν ᾧ ἔχω εἰς τὸ πέλαγος ἕτερος πνέει. Φώτ. λεξ.

Ξείνη, ἡ. σανιπακικὸν. χώρα. ξένος τόπος.

Ξεινηδόκος, ταυπὸν τῶ, Ξενοδόκος.

Ξείνηθεν, Ἐπίῤῥ. ἐκ ξένης γῆς.

Ξεινήϊον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ξένειον, δῶρον διδόμενον εἰς τὰς ξένας διοικήσεις.

Ξεινία, ἡ. Ἰωνικ. Ξεινίη, ἡ. ταυπὸν τῶ, Ξενία. τὸ σύστημα τῆς διοικήσεως, ἢ τὸ δίκαιον αὐτῆς, Μισαφιρλίκ, Τυρκ. 2) Ἡ καπάσασις ξένε τινὸς καποικοῦντος εἰς ξένην γῆν, αὐτίκειται τῶ, Πολιτεία.

Ξεινίζω, Ξείνισα. Ζήτ. Ξενίζω.

Ξεινικὸς, κὴ, κὸν. ταυπὸν τῶ, Ξενικὸς.

Ξείνιον, τὸ. ταυπὸν τῶ, Ξένιον. Ὀδυσ. Ι. 356.

Ξείνιος, ία, ιον. ταυπὸν τῶ, Ξένιος.

Ξεινοβάκχη, ἡ. παρὰ Λυκόφρ. 175. ἡ Μηδία, ἥτις μανιωδῶς ἐρωτοδύθη εἰς τὸν ξένον Ἰάσονα.

Ξεινοδοκέω, ῶ. ἰῶ, Ξενοδόκος. ταυπὸν τῶ, Ξενοδοκέω, ἰῶ, Ξενοδόκος.

Ξεινοκτονέω, ῶ. τὸς ξένυς κτείνω.

Ξεῖνος, νη, νον. ταυπὸν τῶ, Ξένος.

Ξεινοσύνη, ἡ. ταυπὸν τῶ, Ξενία. αὐτὶ, Ξενοσύνη, παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Φ. 35.

Ξεινόω, ῶ. ταυπὸν τῶ, Ξενόω.

Ξειρὶς, Ξπεὶς, Ξεεὶς, Ξυεὶς, ἡ. ἀρωματικόντι φυτὸν, εἶδος κείνε. Διοσκορ. δ'. 22. Iris foetidissima, Λιν. ὀρθότερον μβῤῥπι τὸ, Ξυεὶς, ἡ. ἀφὰ τὸ ὅμοιον ἔχειν τὰ φύλλα (ξυρῷ) τῆ ἀκίδη. Διὸ καὶ ἡ συνήθεια Σπαθόχορτον, ἰῶ Σπαθόφυλλον τὸ καλεῖ.

Ξεναγέω, ῶ. (ξεναγῶ) ὡδάγω-ὡδηφέρω τὸν ξένον, τὸν ξένον ὁδηγῶ ὁλόγυρα εἴς τινα πόλιν, ἢ φέρω-δέχομαι πᾶσαν εἰς τὸν οἶκόν με καὶ φιλῶ αὐτόν. Διδάσκω αὐτὸν πὰς σωπηδίας-πὰ ἔθιμα τῆς πατείδος με. ἄγω-φέρω-ὁδηγῶ-ἔχω ὑπὸ τὸν ὁδηγίαν με ξένυς τραπεζώπας. Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 10.

Ξεναγήσις, ἡ. ταυπὸν τῶ, Ξεναγία, ἡ. Ἀππιαν. Πολιτ. ε'. 74. "Τῶν ξεναγήσεις".

Ξεναγία, ἡ. τὸ ἀξίωμα ἢ ὀφφίκιον τῆ ξεναγῦ. ἡ ὑπὸ τῆς ξένων ἤτοι μισθωτῆς καὶ ὑπαίθρων στρατιωτῆς ὑπηρεσία καὶ ὑγεμονία.

Ξεναγὸς, ὁ. ὁ ξένυς ἄγων-ὡδηφέρων, ὑγεμὼν τῆς μισθοφόρων ἢ ὑπαίθρων στρατιωτῆς. ὁ τῆς ξένων ὑγεμόνος.

Ξεναγωγέω, καὶ, Ξεναγωγὸς, ταυπὸν τῶ, Ξεναγέω καὶ, Ξεναγὸς.

Ξενάκουστος, ὁ, ἡ. ἀήκυστος, ξένος. Νικήτ. Χρον. ι. 2.

Ξεναλίζω, ταυπὸν τῶ, Ξεναθροίζω, ὅπε ἄλλα Χρόνικα γράφα, Ξεναγίζω, ἔχυσι. Σεῖδ.

Ξεναλόγος, ταυπὸν τῶ, Ξενολόγος. Ἡσύχ.

Ξεναπάτη, καὶ, Ξεναπάτη, ἡ. ἡμαρτ. ἀπάγ. ἐκ Εὐριπίδυ παρὰ Πολυδ. αὐτὶ, Ξεναπάτης.

Ξεναπάτης, ου, ὁ. ταυπὸν τῶ, Ξεναπάτης. Πίνδαρ. Ὀλ. ι. 42. ἔτι δὲ καὶ ἀπήμων.

Ξεναρκὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἀρκέω, ὑπερκαπίζομαι, βοηθῶ). ὅπλοις εἶναι δίκαιος ὑπὲρ τὸς Ξένυς. Πίνδαρ. Νέμ. δ'. 20. τὸ δίκαιον τῆς φιλοξενίας-ἐλευθερίας τῶν ξένων.

Ξενεύω, ξένος ἢ ἐν ξενιτείᾳ εἰμί.

Ξένη, ἡ. (γυνὴ) ἡ ἐκ ξένης γῆς ὖσα. (γῆ, ἢ χώρα) ξένος τόπος.

Ξένηθεν, Ἐπίῤῥ. ἐκ ξένης γῆς, ὑπὸ ξένον τόπον.

Ξενηλασία, ἡ. ἡ ἔλασις-δίωξις τῶν ξένων. "Ὁρκ. Σχόλ. Θυκυδ. β'. 39.

Ξενηλατέω, ῶ. ἐλαύνω-διώκω τὸς ξένυς. Ἀειτοφ. "Ὀργ. 1014.

Ξενία, ἡ. ἡ καπάσασις ξένε τινός. 2) Φιλοξενία, τὸ δικαίωμα τῆ ξένε, ἤτοι τῆ φιλοξενίε. 3) Ὑποδοχὴ καὶ φίλωσις ξένε τινος, διοικία, φιλοτιμία. (μι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

(μισαφιρλίκ Τουρκ.) Φαίνεται ὅτι ἔσιν ἐπίθετον τῆ Ξενίας, σιωυπακουσμ. Τράπεζα. 4) Κατάλυμα, καταγώγιον, ξενοδοχεῖον.

Ξενίζω, ξένους δέχομαι, φιλοξενίζω, ξενίας χάριν ὑποδέχομαι τινά. δέχομαι ξένον τινα καὶ φιλῶ αὐτόν. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, "Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς". μᾶς ἐφιλοξένησεν ἢ μᾶς ἐφίλευσε μὲ ὅλα τὰ καλά. Ξενοφ. Κυρυπ. 5'. Ἐντεῦθεν ἔτι σημαίνει τὸ, Ξενίζεσθαι, ἢ τὸ, Καπήλεσθαι, Καπηλεύειν. 2) Ξένως - ἀσιωπήτως - παράξενα φράττω - ὁμιλῶ. ἢ ξένος - παράξενος - ἀσιωπήτος εἰμί. τὰ ἤθη ξένων φρονῶ, ξένη γλῶσσαν φωνῆ ἢ ξενικοῖς βαρβαρίσμασι. καὶ ἐντεῦθεν "Λέξις ξενίζουσα". ξένη - ἀσιωπήτος ἔκφρασις. 3) Ξενίζειν, Ἐνεργ. ἐπὶ ἀσιωπήτων καὶ παραξένων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προξενοῦσι παράξενον τινα ἐνέργειαν, διεγείρουσιν ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, ἢ καταπαράττουσι καὶ θορυβοῦσιν ἤτοι καταπλήττουσι, ζημιάζουσιν. ἔτι δὲ καὶ ζῶων καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὴν αὔξησιν αὐτῶν ἢ ποιοῦσιν αὐτὰ ἀχρεῖα καὶ ἀθρεπτα. "Ξενίζομαι τοὺς ἤχους ὀργάνων καπασκευαῖς. ἐκπληττόμενοι ἤτοι θαυμάζοντες ἐπὶ τῷ ὁπλισμῷ τῶν ξένων ὀργάνων - μηχανῶν. Πολυβ. "Ξενισθεὶς καὶ ἀπορήσας "ἀφ' ὧ τὸ παράδοξον". Ὁ αὐτ. "Οὐ χρὴ τὰς κυήσας "ποικιλίας τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν". δεῖ γὰρ πεῖσαι τὰς ἐγγαστρωμύθους ἵππους νὰ πίνωσι βάλλη εἰς κίνδυνον ἀφ' ἀσιωπήτων ξοφῶν καὶ ὑδάτων. Ἱππιατρ.

Ξενικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Ξενικῶς. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς τὸν ξένον ἢ εἰς τὸν ξένον. "Τὸ ξενικὸν". αὐτὶ, οἱ ξένοι, οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται.

Ξένιον, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ξένιος.

Ξένιος, ία, ιον. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ξένους. "Ζεὺς ξένιος". ὁ ὑπέρασπιστὴς τῶν ξένων, ὁ τῆς ξενίας ἔφορος. "Ξένιον, τὸ. συμποσιακὸν. Δῶρον. Ἰλ. Λ. 778. Ζ. 218. Δῶρον - χαρισήριον ξενίας σῦκου, διδόμενον δηλαδὴ εἰς τοὺς φιλοξενουμένους ἤτοι διώκτας. "Ἐπὶ ξενίᾳ (συμποσιακὸν. Τραπέζῃ) καλεῖν. ἐπὶ ξενίᾳ δέχεσθαι". προσκαλεῖν ἢ δέχεσθαι τινὰ εἰς τὴν τράπεζαν ἀφ' φιλοῦμαι, φιλοῦμεν. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ "Ἐπὶ ξένια καλεῖν". ὡσαύτως, συμποσιακὸν. Δεῖπνα. Εὐριπ. Τρωάδ. 949. "Ξένια μονόζυγα".

Ξένισις, εως, ἡ. (ξενίζω) τὸ φιλοῦμαι φιλοῦντινα, ἤτοι προσκαλεῖν τινὰ εἰς τὴν τράπεζαν. καὶ

Ξένισμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Θοῦμα. Ἡσύχ.

Ξενισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ξένισις. 2) "Ὑδάτων "ξενισμοί". Διοσκορ. β'. 182. ἢ βλάβη τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ μεταβολὴ τῆς ποιᾶς τῶν ξένων ὑδάτων.

Ξενιτεία, ἡ. ἡ ζωὴ καὶ τὸ πολίτευμα ξένου τινὸς, τὸ ζῆν εἰς ξένους τόπους ἢ ὡδοιπορεῖν, ἀποδημία, ξενιτιὰ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπάρχημα (ἢ δίκλωσις) καὶ ἡ ζωὴ τῆς στρατιᾶς εἰς ξένους τόπους ἢ εἰς ξένους βασιλέως. ἐκ τοῦ

Ξενιτεύω, ξένος εἰμί, ἢ ζῶ καὶ ἀποδημῶμαι εἰς ξένους τόπους. εἶμαι εἰς ξενιτείαν, ἢ εἰς ὁδοιπορείαν. παραξενεύομαι, εἰς ξένους τόπους ὑπάγω - ὁδοιπορῶ. ἔτι δὲ αὐτὶ τοῦ, Μισθοφορῶ, ὑπάρχω - δίκλωσι ὡς στρατιώτης μισθὸν εἰς ξένους τόπους - εἰς ξένους βασιλεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Μίσθησιν ἀφ' ἑαυτοῦ, Ξενιτεύομαι.

Ξενοδαΐκτης, ου, ὁ. ὁ τοὺς ξένους δαΐζων - φονεύων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 391.

Ξενοδαίτης, ου, ὁ. (ξένος, δαίομαι) ὁ τοὺς ξένους ζώων. Εὐριπ.

Ξενοδοκεῖον, τὸ, Ξενοδοχεῖον, τὸ. τόπος (οἶκος ἢ δωμάτιον) εἰς ὃν δέχονται τοὺς ξένους, καταγώγιον, κατάλυμα τοῖς ξένοις τοῖς κατὰ παρόδον ἐπιφοιτῶσι.

Ξενοδοκέω, καὶ, Ξενοδοχέω. τοὺς ξένους δέχομαι καὶ φιλοῦμαι αὐτοὺς ἤτοι δίδω αὐτοῖς φαγεῖν. 2) Μαρτυρῶ, δίδω μαρτυρίαν. ἐκ τοῦ

Ξενοδόκος, ἡ, Ξενοδόχος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς ξένους δεχόμενος καὶ φιλοῦντας αὐτούς.) Ὁ μάρτυς, παρὰ Σιμωνίδ.

Ξενοδόχημα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Ξενοδοχεῖον. Νικήτ. Χρον. κ'. 4.

Ξενοδοχία, ἡ. τὸ δέχεσθαι τοὺς ξένους.

Ξενοδότης, ου, ὁ. ὁ τοῦ ξένου δοτήρ. Ἀναλεκτ. β'. 517. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Ξενοεις, οεσσα, οεν. πλήρης ξένων. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1280.

Ξενοθυτέω, ῶ. τοῖς ξένοις θύω.

Ξενοκοπεῖν, τοὺς ξένους τύπτειν. Σουΐδ.

Ξενοκουρίτης, ου, ὁ. ὁ ξένην κυρὰν ἔχων. ἀμφ.

Ξενοκρατέομαι, οῦμαι. ὑπὸ ξένων ἢ μισθοφόρων στρατιῶν κρατοῦμαι - ὑπηρετοῦμαι. Λινέας πολιορκ.

Ξενοκτονέω, ῶ. τοὺς ξένους κτείνω - φονεύω. ὅθεν

Ξενοκτονία, ἡ. τὸ φονεύειν τοὺς ξένους.

Ξενοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς ξένους κτείνων - φονεύων. Ἡρόδοτος.

Ξενοκυσπάτη, ἡ. Ἀναλεκτ. β'. κωμικὴ τις ἔκφρασις, αὐτὶ τοῦ, Σωμφία - συγκοίμησις μετὰ ξένων γυναικῶν.

Ξενολεξία, ἡ. ξένη καὶ ψοφώδης λέξις - διδασκαλία. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ξενολογέω, ῶ. ξένους σιωπῶ, καὶ μάλιστα μισθοφόρους στρατιώτας. ὅθεν

Ξενολογία, ἡ. τὸ ξένους σιωπᾶν.

Ξενολόγιον, τὸ. οἱ ξένοι στρατιῶται, οἱ μισθοφόροι.

Ξενολόγος, ὁ, ἡ. ὁ ξένους στρατιώτας, ἤτοι μισθοφόρους συλλέγων - σιωπῶν.

Ξενομανέω, ῶ. ξενομανὴς εἰμὶ, ξενομανίαν ἔχω. ἐκ τοῦ

Ξενομανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ξενομανίαν ἔχων.

Ξενομανία, ἡ. ἡ ἄκρα τοὺς ξένους μανία. ὁ ἄμετρος ἔρως, ἢ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, κλίσις καὶ πόθος ἀφ' ξένων πραγμάτων - ἤθη - ἔθιμα, κ. τ. τ. ἢ ἀφ' τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ξενοπαθέω, ῶ. πάθησιν πάθους ἔχω ὑπό τινος ξένου ὡς πρὸς ἐμὲ φαντασμοῦ πράγματος, παράξενα πάσχω, παραξενοῦμαι. "Πρός τι ξενοπαθεῖν". Φοβεῖσθαι καὶ ἐξ ἀσυνηθείας μὴ ἐμπιστεύεσθαι. Πλούταρχ. Ἀλκ. 26. "Πτύρονται καὶ ξενοπαθοῦσι" ὁ αὐτ. Φιλοπ. 12. αὐτὶ τοῦ, ξένα καὶ ἀσυνήθη πάσχουσι.

Ξενοπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ξένον πρέπων, ὁ ὡς ξένος φαινόμενος. Διον. Ἁλικ.

Ξένος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ξένως. ὁ φίλος τῆς ξαπέζης, ἤτοι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μισαφίρης λεγόμενος, μετὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δι' ἀμοιβαίας πρὸς ἀλλήλους διεξώσεως καὶ φιλίας αὐτῆς τε καὶ τῆς τέκνων, ἀφ' θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ πολιτῆς συνδέσεων ἑαυτὸς μετὰ φιλίας καὶ δώρων. Ὁ ὑπὸ ξενίας φιλιωθείς. παρ' Ὁμήρῳ. καὶ ἐντεῦθεν, Ξένος λέγεται (Ospite, Tpl.) καὶ ὁ ξενίζων ἤτοι ὁ Ξενοδόχος, καὶ ὁ ξενιζόμενος ἤτοι ὁ Μισαφίρης καὶ ὁ καταγόμενος δηλαδὴ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος. Ἐνταῦθα κεῖται ὡς βάσις ἡ ἐρώτη ἰδέα τοῦ, Ἀλλοδαπὸς, καὶ ἀλλοτεῖος, ἤτοι λέγεται ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ὑπὸ ἄλλην τόπον ἤτοι ὑπὸ ἄλλην χώραν καθὼς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι παρ' Ἡροδότ. Θ. 11. ἐκάλων Ξένους, τοὺς βαρβάρους ἤτοι τοὺς Πέρσας, τοὺς μὴ Ἕλληνας, τοὺς ἐχθροὺς δηλαδὴ· ὡς καὶ ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀριστείδ. 10. Παρομοίως ἐκάλων καὶ οἱ Παλαιοὶ Ῥωμαῖοι τοὺς Ξένους, Hostis, ὅπερ μετὰ ταῦτα μετέπεσε καὶ εἰς τὸ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆ Ἐχθρὸς σημαίαν. Οὕτω καλεῖται ἔτι Ξένος, ἡ πᾶς ἕσις τῦ ὁποίᾳ τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται. Ἐν τοῖς δημολόγοις κεῖται συχνάκις τὸ "Ὦ ξένε", αὐτὶ τῦ, Ὦ φίλε. καθὼς ἡ παρ' ἡμῖν τλὺ σήμερον. 2) Ἀσυνήθης, νέος. 3) Παράξενος, ὁ θαυμασμῦ ἡ ἐκπλήξεως πρόξενός. 4) Οἱ μισθοφόροι στρατιῶται, τὺς ὁποίους διλαδὴ σωμάζει τις μὲ μισθὸν ὑπὸ ξένης τόπυς. "Ξένον "ποιεῖσθαι". Ξενοφ. ταυτὸν τῷ, Ξενόω. Ἐπίρ. Ξένως. ἀσυνήθως, ἀπείρως, ἀμαθῶς. "Ξένως ἔχω τῆς "ἐνθάδε λέξεως". Πλάτ. τλὺ ἐνταῦθα σωνήθη διάλεκτον ἐγὼ δὲν τλὺ ἐξεύρω.

Ξενόσασις, ἡ. (σάσις) ταυτὸν τῷ, Ξενοδοχεῖον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90.

Ξενοσύνη, ἡ. Ζήτ. Ξενοσυνία.

Ξενότιμος, ὁ. ἡ. (τιμὴ) ὁ τὺς ξένυς τιμῶν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 55.

Ξενοτροφέω, ῶ. ξένυς-φίλυς ἢ μισθοφόρυς τρέφω. ὅθεν

Ξενοτροφία, ἡ. τὸ ξένυς ἢ μισθοφόρυς τρέφειν.

Ξενοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ ξένυς-φίλυς-(μυσαφίεσες) ἢ μισθοφόρυς στρατιώτας τρέφων.

Ξενοφονέω, ῶ. φονεύω τὺς ξένυς. ἐκ τῦ

Ξενοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὺς ξένυς φονεύων.

Ξενοφυὴς, ὁ, ἡ. ὁ ξένης ἡ ἀσυνήθης φυῆς-φύσεως ἡ μορφῆς ὤν, παράξενος.

Ξενοφωνέω, ῶ. ξενόφωνος εἰμί. ξένως-παράξενα-ἀσυνήθη ἢ ξενίλω διάλεκτον ὁμιλῶ. διὰ τῆς ὁμιλίας ἢ γλώσσης μυ παράξενος, ἢ ὡς ξένος φαίνομαι. Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἰσορ. ζ'. τ. ὅθεν

Ξενοφωνία, ἡ. ξένη ἡ ἀσυνήθης ὁμιλία-διάλεκτος.

Ξενόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ, ξένος) ὁ ξένιλω διάλεκτον ὁμιλῶν.

Ξενόω, ῶ. ξένον ποιῶ, ὑποξενόω. ἡ Παθητ. Ξενῦσθαι. Εὐσεπ. εἰς Ἱππολ. 1085. αὐτὶ τῦ, Ἀποξενῦσθαι. Ὑποδιώκεσθαι-ὑπομακρυίεσθαι ἐκ τῆς πατρίδος, ἐξορίζεσθαι. Μέσως, Ξενῦμαι, σωνήθως μετὰ Δοτικ. "Ξενῦσθαί τινι". ξενίαν ἤτοι φιλίαν ποιεῖν μετά τινος. Ἡρόδοτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. Ζ'. ἡ. 6. "Ξενῦσθαι "παρά τινι". ὡς φίλος καταλύειν (ὡς μισαφίρης κατάγειν) παρά τινι. "Ξενῦσαί τε τῷ Ξενοφῶντι". ὑπῆγθω ὡς μισαφίρης εἰς τὸν Ξενοφῶντα, ὅτις ἡ τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 940. Ξενῦσθαι τινά. "δέχεσθαι τινὰ ὡς φίλον (ὡς μισαφίριν)". Ζήτ. ἡ ἐν τῷ, Ἐπιξενῦμαι.

Ξενύδριον, τὸ. ἡ, Ξενύλλιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ, Ξένος.

Ξεγὼν, ῶνος. ὁ. ταυτὸν τῷ, Ξενοδοχεῖον, καταγώγιον, κατάλυμμα. Λεκικογρ. Παρ' Εὐσεπ. Ἄλκ. 546. εἰσὶ, Ξεγῶνες, τὰ ὡρὶς ὑποδοχεῖα τῆ ξένων ἐν τῷ οἴκῳ διωρισμένα δωμάτια, (μυσαφίρ-οὐδασι, Τορν.). καὶ ζυσεπῦσθεν οἱ ἱστότεροι Ἕλληνες ὡς φιλόξενοι ὡρὸς τὺς Ῥωμαίυς, καθ' ὃν καιρὸν ἄρχι εἰσεχώρησαν εἰς τλὺ Ἑλλάδα, παρορμηθέντες τλὺ οἰκίαν ὅλλυ διὰ τῆς Λατινίδος φωνῆς Hospitium, Ὀσπίτιον, ἐκάλεσαν.

Ξένωσις, εως, ἡ. (ξενόω) ξένη-ἀσυνήθης κατάστασις. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 965.

Ξερὸς, ταυτὸν τῷ, Ξηρός. Ὀδυσ. Ε. 402. ἐνταῦθεν ἴσως εὐέφυή τε, Σκερὸς, καὶ Σχερός.

Ξέσις, εως, ἡ. (ξέω) τὸ ξύειν-ξυέειν, ξύσιμον, ἐκλέπισις, τὸ λεῖον-ὁμαλὸν-ὑαλισερὸν ποιεῖν. ἡ ἐξεργασία τῆ ξύλα, τῆ λίθα, καὶ τῆ κεράτων. καὶ ἐνταῦθεν ἔτι, τὸ τεχνικῶς κόπτειν τὰ ξύλα καὶ τὺς λίθυς, ἤτοι γλύφειν-σκαλίζειν αὐτὰ, καθὼς π. χ. οἱ λιθοξόοι, καὶ ἀγαλματοποιοί.

Ξέσμα, τὸ. τὸ ἐξεσμμένον, τὸ τεχνικῶς διὰ τῆς ξύσεως ἐξηργασμένον, γλυπτὸν, τὸ ξόανον. Ἀναλεκτ. β'. 259.

Ξεσμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ξέσις.

Ξέστης, ου, ὁ. ἐκ τῆ Λατ. Sextarius, καθὼς ὑποδεικνύει καὶ ὁ Γαλλ. ἐν τῷ πρὸ συυτέσ. φαρμ. καπνῷδη, σελ. 325. εἶδος μέτρυ χωρῶν ἐν Ῥώμῃ Οὐγγίας εἴκοσι· ἐν ἄλλοις δὲ τόποις πρὸς ὀλίγον ἢ ὀλιγώτερον. Δυνατόν τις νὰ τὸ παραβάλλῃ μὲ τὸ τῆ Ἡσυχ. "Ξέξειξ, κεκδὴ ἐξάσιχος. Κύπριοι".

Ξεσίον, τὸ. Ὑποκορισ. τῆ, Ξέστης.

Ξεσὸς, σὴ, σόν. (Ξέω) ὀξεσμμένος, γλυπτὸς, λεῖος, διὰ τῆ ξέσρα, καλῶς ὀξηργασμένος-ὀξεσμμένος-ὡμαλισμένος-ὑαλισερός. "Λίθος ξεσός". Ἰλ. Ζ. 243. καλῶς τελεκημένος-ὡμαλισμένος. Λέγεται ἔτι καὶ ξυλίνης κατασκευῆς τλὺ ὁποίαν ὁ τεχνίτης ὑαλίζει· ὁμαλίζει διὰ τῆ ξέσρα. "Δόρυ ξεσόν". Τυρταῖος. "Δίφρος, ἵππος, τράπεζα, ἐλάτη", λεῖος-ὁμαλῶς ὀξηργασμένα, "Διὰ ξεσῶν κεράων". ὅλα ταῦτα Ὁμηρικαὶ ἐκφράσεις εἰσί.

Ξεσεργία, ἡ. (ξεσεργέω, ξεσὸν ἔργον) ἡ διὰ τῆ ξέσρα ἐργασία. "Λίθων ξεσεργία". τὸ ξέειν καὶ ὑαλίζειν τὺς λίθυς, ἡ τῆ ξοάνων κατασκευή. Διόδωρ. Σικελ.

Ξέσρον, τὸ. τὸ ἐργαλεῖον δι' ᾧ ξέουσι καὶ ὑαλίζυσι τὰ ξύλα-τὺς λίθυς, κ. τ. τ. ταυτὸν τῷ, Ξυσήρ.

Ξέω, ταυτὸν τῷ, Ξύω, ξυάω, διὰ τὸ ξύσματος σκάπτω-σκαλίζω-γλύφω-ὁμαλίζω-λιαίνω-ὑαλίζω, ἐκφράζει ἔτι καὶ τλὺ ὀξηργασίαν τῆ λίθων, ξύλων, κεράτων καὶ ξοάνων. καὶ ἐνταῦθεν Ξόανον, τὸ. τὸ ἐξεσμμένον ἢ λίθυ κατεσκευασμένον ἄγαλμα. "Γραφὴ ξέσσα". ὅθι τινὸς ἀνῆφθης λίθυ. Ἡλιόδ. ἐ. σελ. 224. ἤτοι σκαλισμένη-γραμμένη.

Τὸ Ξ μετὰ τὸ Η.

Ξηνὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Κερμός. Σειῆδ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἐπιξένῳ.

Ξηραίνω, Μέλ. ἀῶ. ξηρὸν ποιῶ, ξήρανσιν παρέχω. ὑπὸ δὲ Ποταμῶν καὶ λιμνῶν, αὐτὶ τῦ Ἐξαντλῶ.

Ξηραλοιφέω, ῶ. καὶ, Ξηραλειφέω, ῶ. (ἀλείφω ξηρὸς) χωρὶς λυθῆ ἀλείφομαι-ξηροζίβομαι. λέγεται καὶ τῆς ἀλοιφῆς τῆ παλαιστῶν. αὐτίκειται τῷ, μετὰ τὸ λυθῆν ἀλείφεσθαι. ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. τὸ, Ξηραλειφεῖν, σημαίνει Κάθε σωματικὴν γύμνασιν-ἄσκησιν τῦ σώματος.

Ξηραλοιφία, ἡ. ἡ ξηρὰ ἀλοιφὴ τῆ παλαιστῶν, ἤτοι τὸ ἀνῦ λυθῆν χρίειν τὸ σῶμα, ὡς οἱ παλαισταί.

Ξηραλουτρέω, ῶ. ξηρὸν λυθὲν μετακινεῖζομαι εἴσω διὰ θερμῆ ἄμμυ ἢ κόνεως. ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Ξηραλειφέω. Ἡσύχ.

Ξηραμπέλινος, ίνη, ινον. (ξηρὸς, ἄμπελος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὀξηραμμένων φύλλων τῆς ἀμπέλυ. Juvenalis Sat. 6. 317.

Ξηρανθισμὸς, ὁ. Διοσκορ. β'. 101. ὅπυ νῦν, Ἐξανθισμὸς, κεῖται. ἀμφ.

Ξήρανσις, ἡ. τὸ ξηραίνειν, ἡ ξηρασία. Ὑποδίωξις τῦ ὑγρῆ ὑπό τινος οὐσίας διὰ τῆς θερμότητος. καὶ δὲ φυσῆ αὐτὶ τῆ θανάτυ.

Ξηραντικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰήκων εἰς ξηρὸν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος-ὁ δυνάμει ἔχων εἰς τὸ ξηραίνειν.

Ξηράω, ταυτὸν τῷ, Ξηραίνω. ὅθεν παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. β'. 13. "Ἐξηρᾶσθαι, κεῖται". ὅθεν

Ξηρασία, ἡ. ἔλλειψις ὑγρασίας ἢ βροχῆς, αὐχμὸς. καὶ

Ξήρασις, ἡ. καὶ, Ξηρασμὸς, τὸ ξηραίνειν, ξηραμὸς· ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Ξηρασία, καὶ Ξήρανσις.

Ξη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ξηράφιον, τό. παυτὸν τῷ, Ξηρεῖον, τό.
Ξηρή, ἡ. ὁ Ἄρατος ἐν εἰχ. 913. μετεχειρίσθη τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Τραφερά. ἄλλως δὲ αὐτὶ τοῦ, Ξερόν, ἡ ξηρὰ γῆ.
Ξήργιος, ὁ. Ζήτ. Ξηροπόταμος.
Ξήριον, τό. φάρμακον ἰατρικὸν ξηρὸν, οἷον ἡ σκόνη ἀφ' ἧς παπαλισμα. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 13. "Τὰ ξήρια φάρμακα, ἃ καὶ καταπάσματα καλεῖται".
Ξηρίς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ, Ξηρείς.
Ξηροβατικὸς, κὴ, κόν. (ξηροβάτης) ὁ ἀπὸ ξηρᾶς βαίνων, ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀφεπαφῆ. Πλάτ. πολιτ. §. 8.
Ξηροβιωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ζῶν.
Ξηροκακοζηλία, ἡ. κακοζηλία μετὰ ξηρότητος σωμάτων. Δημήτρ. Φαλην. 239.
Ξηρόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὸς καρπὸς ἔχων.
Ξηροκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὰν κεφαλὴν ἔχων.
Ξηροκόλλα, ἡ. ἡ ξηρὰ κόλλα τῶν χρυσοχόων. ἔστι δὲ αὕτη ξηρά τις σωμάτων θέσις. Ἡσύχ.
Ξηροκολλούριον, τό. ἀλοιφή τις ἀφ' ἧς τὰ ὄμματα ξηρὰ κολλᾶται ἔχουσα, σωματοειδῆ ὄξη ὑγρῶν τινων εἰδῶν, οἷον μέλιτος, κ. τ. τ.
Ξηρόμυρον, τό. ξηρὸν μύρον, δύωσις καταπασματικὴ κόνις. σκόνη δύωσις ἀφ' ἧς πάσισμα.
Ξηρονομικὸς, κὴ, κόν. (νομὸς) ὁ εἰς ξηρὸν τόπον βόσκων. Ἀθλιω. γ'.
Ξηροποιέω, ῶ. ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω.
Ξηροπόταμος, ὁ. παυτὸν τῷ, Χείμαρρος. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο Οὐδετ. Ξηροπόταμον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ξηρεγγοι, ποταμοὶ εἰς ἀεὶ ῥέοντες.
Ξηροπυρία, ἡ. λαχὼν μάνει ἀφ' ἑτέρμης καὶ ἱδρῶτος γινόμενον. Σχολ. Νικάνδρ.
Ξηροπυρίτης ἄρτος". παρ' Ἀθλιω. γ'. παυτὸν τῷ, Αὐτόπυρος.
Ξηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ ἐστερημένος ὑγρασίας ἢ ὕδατος. 2) Ἄσιτος, νῆστις, ὅσις δεν ἔφαγε ἢ δεν ἔπιε. 3) Μεταφορ. "Ξηρὸς ὑπὸ δέους". χλωμὸς ὑπὸ φόβου. "Ξηρὸς ὑπὸ δίψης". ξηραμένος ὑπὸ δίψαν. ὡς καὶ τὸ, Αὖος. 4) Ξηρὰ, σιωπηλὴ, ἔρημος, ἡ ἠπειρος, ἡ ξερὰ γῆ. *Continens*, αὐτίκειται τῷ, Ὑγρὰ, ὅτις ἐστὶν ἡ θάλασσα. Ἐκ τοῦ Ξέω, Ξερὸς. ὅθεν "Λίγιαλῶν ὑπὸ ξερόν". Νίκανδρ. Θηρ. 704. ἐπαίω εἰς τὸ ξηρὸν μέρος τῆς χείλους τῆς θαλάσσης. Ἔστι δὲ ὃν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Σκιρὸς, Σκερὸς, καὶ Σχερός. Ζήτ. ἐν τῷ Σ, στοιχείῳ.
Ξηρόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὰν σάρκα ἔχων.
Ξηροτήγανον, τό. παυτὸν τῷ, Τήγανον παρὰ Συρακουσίοις, οἵτινες καὶ αὐτὶ Λοπάδος τὸ Τήγανον μετεχειρίζοντο. Ἀθλιω. ς'.
Ξηρότης, ητος, ἡ. (ξηρὸς) τὸ εἶναι τι ξηρὸν. ἐλλειψις ὑγρασίας, ξηρασία, λιγνότης.
Ξηροτριβέω, ῶ. ξηροτείβω. ξηρὸν ἢ ξηρῶς τείβω.
Ξηροτριβία, ἡ. τὸ ξηροτείβειν, ξηροτεῖψιμον.
Ξηροτροφικὸς, κὴ, κόν. ὅσις ζῇ καὶ τρέφεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν. ἢ ὁ ἀπὸ ξηρᾶς τροφῆς ζῶν· ξεροφόμενος.
Ξηροφαγέω, ῶ. ξηρὸν φαγητὸν τρώγω. Ὅσυ.
Ξηροφαγία, ἡ. τὸ ξηρὰ φαγητὰ τρώγειν, λιτὴ δηλ. ποτοπᾶ, μὴ κατασκευασμένα κατὰ τὴν τέχνην τῆς μαγειρικῆς. Ζήτ. ἐν Ἀναγκοφαγία.
Ξηροφθαλμία, ἡ. ξηρασία τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὀξυμέτατος λέγεται φλόγωσις τις μετὰ κοκκινάδος καὶ πόνου σιωτροφαμένη, ὥστε καὶ ἐν τῇ νυκτὶ συγκολλῶνται αἱ βλεφαρίδες.
Ξηρόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὰ ὄμματα, ἢ ξηροφθαλμίαν ἔχων.
Ξηρόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ξηρὰν φωνὴν ἔχων. Εὐσταθ.
Ξηρώδης, ς, ἡ. ὁ ξηρὸν εἶδος ἔχων.
Ξήρωσις, ἡ. παυτὸν τῷ, Ξήρανσις. Ἱπποκρ. Κωακ.

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Ι.

Ξιρὶς, ίδος. Ζήτ. Ξειρίς.
Ξίφας, ὁ. παρ' Ἡσυχίῳ εἰσὶ, Ξίφη. τὰ ἐν ταῖς ῥυκάνοις δρέπανα ἢ σιδήρια. "Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ Ξίφος, ὡς ἀπὸ τοῦ, Πέρπαξ, ἐκ τοῦ Πόρπη, καὶ Πλάπαξ, ἐκ τοῦ, Πλάτος.
Ξιφείδιον, τό. παυτὸν τῷ, Ξιφίδιον.
Ξιφήρης, εος, ὁ, ἡ. (ἄρω, ξίφος) ὁ ὡπλισμένος - ἁρματωμένος μετὰ ξίφους. ὁ ξίφος αἴρων - βαστῶν, ἢ ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, τὴν δὲ κρατοῦσαν φερέσπον καὶ φεύγων. ἢ ὁ κρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος.
Ξιφηφορέω, ῶ. ξιφηφόρος εἰμὶ, φέρω - φορῶ - βαστῶ ξίφος.
Ξιφηφορία, ἡ. τὸ φορεῖν - φέρειν ξίφος.
Ξιφηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ξίφος φέρων - φορῶν - βαστάζων.
Ξιφίας, ου, ὁ. ὁ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχων. ἰχθύος τινος ὄνομα, ὁ Ξιφίας, ὑπὸ τοῦ ὅτι τῷ ῥύγχει αὐτοῦ ξιφοειδῶς ἔτω λεγόμενος.
Ξιφίδιον, τό. Ἰσοκρ. μικρὸν ξίφος.
Ξιφίζω, μέλ. ίσω. σημαίνει ἡ λέξις ὄρχησίν τινα πολεμικὴν χορεύειν, καθ' ἣν ἐξέτειναν τὰς χεῖρας ὡς ξίφος. ἢ καλλιον, ἀφ' ξίφους χορεύειν. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ ἀφ' τοῦ, Ἀνατείνειν τὴν χεῖρα. καὶ, Ἀποξιφίζεται, ὑποδεδοκίμασαι, αὐτὶ, Ἀποκεχειροτόνηται. Ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. τὸ, Ἀποξιφίζεσθαι, ἀφ' τοῦ, Ἐξορχίσασθαι, τελειῶσαι τὸ ξίφισμα. τὸ δὲ Ξιφίζειν, ἀφ' τοῦ, χειροτονεῖν, αἰτατείνειν τὴν χεῖρα παραπλήσιον ξίφει ταῖς τῆς χειρὸς σχήμα ποιοῦντι.
Ξιφίον, τό. παυτὸν τῷ, Ξιφίδιον. ἔτι δὲ καὶ φυτοῦ εἶδος, τὸ ἐν τῇ σωματοειδείᾳ, Σπαθόχορτον, λεγόμενον. Θεόφρας. Φυτ. ἱστορ. ζ'. 11. καὶ 12. Διοσκορ. δ'. 20. *Gladiolus*, Λιιν.
Ξιφιὸς, ὁ. παυτὸν τῷ, Ξιφίας. Ἡσύχ.
Ξίφισμα, τό. καὶ, Ξιφισμὸς, ὁ. (ξιφίζω) ὄρχησις - χορὸς πολεμικὸς μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας. ἢ καθ' Ἡσύχ. Σχῆμα ὀρχησικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως. κυρίως δὲ, τὸ μετὰ ξίφους μάχεσθαι, μαχαιρομαχία.
Ξιφιστὴς, ὦ, ὁ, Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ. (ξιφίζω) ὁ ὀρτὸς - φορεὺς τοῦ ξίφους, τελαμὼν - λῶρος, ὅξ οὗ ἤρτητο τὸ ξίφος, παρὰ Πλουτάρχ. Πομπ. 42. σημαίνει τὸ, Κολεὸς, θήκη, ξιφοθήκη. τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδ. θ'. Ξιφισυὺς, ἡ. Ἰωνικ. παυτὸν τῷ, Ξιφισμός. Ἡσύχ.
Ξιφοδίλητος, ὁ, ἡ. (διλέω) Αἰσχύλ. Χοηφ. 726. Ἀγαμ. 1537. "Θάνατος ξιφοδίλητος", ὁ ἀφ' τοῦ ξίφους γινόμενος.
Ξιφοδρέπανον, τό. ξίφος δρεπανοειδὲς, ἅρπη. Ἡσύχ.
Ξιφοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξίφους ἔχων.
Ξιφοθήκη, ἡ. ἡ θήκη (τὸ θηκάριον) τοῦ ξίφους. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀφ' τοῦ, Βελοθήκη.
Ξιφοκτονέω, ῶ. ἀφ' τοῦ ξίφους κτείνω - φονεύω. ἐκ τοῦ
Ξιφοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ τοῦ ξίφους κτείνων - φονεύων. Σοφοκλ. ᾧ
Ξιφόκτονος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονευθείς.
Ξιφομάχαιρα, ἡ. μάχαιρατις τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχουσα. ἢ μάχαιρα καὶ ξίφος συνωμένα. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ.
Ξιφοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ξίφη ποιῶν.
Ξίφος, τό. πολεμικόν τι ὄργανον κοπτερὸν, σαθρὸν

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΔΙΑΚΟΝΙΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λῶ δὲ τοῦτο ἴσιον πλατὺ καὶ μακρὺ, ἐν ᾧ ἡ μάχαιρα λεῖ κιρτὸν ξίφος. παρ' Ὁμήρ. 2) Τὸ ἐν τοῖς νώτοις ὀστοῦν τῆς τιθηνίδων, κ. τ. τ. ἰχθύων, διὰ τὸ ἔχειν τοιοῦτον ῥῖμμα. ἐκ τοῦ Ξέω, Ξίω, παυτὸν τῷ, Ξύω, καὶ ἐνταῦθεν ἔτι καὶ, Ξύφος, γεάφεται. Ἐτυμολόγ.

Ξιφουλκία, ἡ. (ξιφηλκέω, τὸ ξίφος ἕλκω) τὸ ἕλκειν-ἐκβάλλειν ἐκ τῆς θήκης τὸ ξίφος. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Ξιφουλκὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἕλκων-σύρων-ἐκβάλλων τὸ ξίφος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 595.

Ξιφουργὸς, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ξιφοποιός.

Ξιφοφόρος, παυτὸν τῷ, Ξιφηφόρος.

Ξιφύδριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Ξίφος, μικρὸν ξίφος. καὶ Δωεικ. Σκιφύδειον. 2) Τὸ ὄσρεον Τελλίνη.

Τὸ Ξ μετὰ τὸ Ο.

Ξοανογλύφος, ὁ, ἡ. ὁ ξόανα γλύφων, ἀγαλματοποιός.

Ξόανον, τό. (ξέω) τὸ ἐξεσμμένον ἢ γεγλυμμένον ἔργον. πελεκημένον-κεκομμένον ἄγαλμα-εἴδωλον, ἀνδριάς. Λέγεται καὶ τὸ ἐκ μετάλλου. Ζήτ. Ξέω.

Ξοανοποιΐα, καὶ, Ξοανουργία, ἡ. (ξόανον, ποιέω, ἔργον) τὸ ποιεῖν-ἐργάζεσθαι-φκειάειν ξόανα-ἀγάλματα, ἀγαλματοπεϊΐα.

Ξοΐς, ΐδος, ἡ. (ξέω) ἐργαλεῖον δι' οὗ ξέουσι-σκαλίζουσι τὰ ἀγάλματα, σμίλη.

Ξόος, ὁ. παυτὸν τῷ, Ξέσις.

Ξουθόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ ξανθὰ πτερὰ ἔχων. Ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Πλούταρχ. καὶ

Ξουθὸς, θὴ, θόν. ξανθὸς, κίτρινος. ἐξαιρέτως ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 165. καὶ, 634. "Ξουθόπτερος". Ἡρακλ. 487. Θεόκριτ. ζ'. 142. "Ξουθαὶ ἀηδονίδες". Θεόκριτ. ὑπηχ. δ'. 11. ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Ἑλεν. 1126. παραβάλλει τούτῳ τὸ "Ξανθὰς γλῶς", αὐτὶ τῆς, Ἀηδόνος. ὡς καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 214. καὶ, 747. τὸ "Ἱππαλεκτρυόνων" Εἰρηνικ. 1177. καὶ Ὄρν. 800. καὶ 676. τὸ, Ἀηδόνος. ἔτι δὲ καὶ Πτέρυγες αὐτῆς "Ξανθῶν ἐκ πτερύγων". Ἀνθολογ. "Κεμὰς ξανθός". Ἐπιγραμ. παρ' Ἀθήν. ε'. καὶ χρώματι μεταξὺ τοῦ Ξανθοῦ καὶ Πυρρὸς· μελανεικίτρινος, ἢ χρυσοκίτρινος. Ὁ Ὅμηρος καὶ Πίνδαρος δεν μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ταύτην. Ὁ Χαιρήμων παρ' Ἀθήν. ιγ'. σελ. 608. λέγει ἐπὶ κηρυκείας τινὸς κόμης. "Ξανθοῖσιν ἀετίμοις ἐνεξύφων φορούμενοι". καὶ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 239. λέγεται ἐπὶ πετεινῶν. "Ξανθαὶ λαλέουσαι". Τινὲς ἔχουσι τοῦτο ὡς συνώνυμον τοῦ, Ξανθὸς· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Φώτ. τὸ ἑρμῆν. καὶ ἀμφὶ τοῦ, Λευκὸς, ἁπαλὸς, ἐλαφρὸς, ὑγιὴς, χλωρὸς, πυκνὸς, ὀξὺς, ταχὺς, καλὸς, ποικίλος, σύνετὸς, διαυγὴς, λιπὸς, ἀργυρᾶς.

Τὸ Ξ μετὰ τὸ Υ.

Ξυάλη, ἡ. Ζήτ. Ξυήλη.

Ξυήλη, ἡ. (ξύω) παυτὸν τῷ, Κνῆξις. παρὰ Ξενοφ. Κυρου. π'. β'. 32. ἐργαλεῖον τι εἰς τὸ ξεργάζεσθαι (δηλαδὴ) τὰ ξύλα. 2) Ξιφίδιον, μαχαίριον, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Λάζος, καλούμενον). Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ'. 16. καὶ, ἡ. 25. λεῖ δὲ τοῦτο ἴδιον τῆς Σπαρτιατῆς.

Ξυρὸς, ρὰ, ρὸν. ἐξεσμμένος, ἐξηργασμένος διὰ τῆς ξοΐδος, λεῖος. ἡμαρτ. αἰάγν. αὐτὶ, Ξυρήκης. ἐκ Ξενοφ. Κυνηγ. ι'. 3.

Ξυλαλόη, ἡ. ξύλον καὶ ἀλόη. παυτὸν τῷ, Ἀγαλλοχον.

Ξυλάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Ξύλον, μικρὸν ξύλον.

Ξυλάφιον, τό. παυτὸν τῷ Ξυλάειον. ἀμφ.

Ξυλεία, ἡ. τὸ κόπτειν ἢ σιωπάγειν ξύλα. καὶ αὐτὴ ἡ σιώπαξις τῆς ξύλων. καὶ ἡ ἐπιτηδεία πρὸς οἰκοδομὴν ὕλη τῆς ξύλων, ξυλικὴ. παυτὸν τῷ, Ξύλωσις. ἐκ τοῦ

Ξυλεύομαι, (ξύλον) κόπτω ξύλα καὶ σιωπάγω αὐτά. παυτὸν τῷ, Ξυλίζομαι.

Ξυλεὺς, έως, ὁ. ὁ ξύλα συλλέγων-μαζόνων. Παυσαν. ε'. 13. ὁ τὰ τοῖς θυσίαν ξύλα συλλέγων καὶ πελῶν αὐτά.

Ξυλιβόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ξύλα ἔρωγων, ξυλοφάγος.

Ξυλιγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἄγω-φέρω ξύλα. ἐκ τοῦ

Ξυλιγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ξύλα ἄγων-φέρων. ξυλοφόρος.

Ξυλήριον, τό. παυτὸν τῷ, Ξυλάειον. ἀμφ.

Ξυλήφιον, τό. παυτὸν τῷ, Ξυλάειον.

Ξυλία, ἡ. παυτὸν τῷ, Ξυλεία.

Ξυλίζομαι, Μέλ. ίσομαι, συλλέγω-σιωπάζω-μαζόνω ξύλα.

Ξυλικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς ξύλον αὐτήκων-ἁρμόζων. ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος ἢ γενημένος, ξύλινος. "Καρπὸς ξυλικός". ὁ καρπὸς τῆς δενδρων. Ἀρτεμιδ. β'. 37. ἐν τῇ σωτηρίᾳ δὲ Ξυλικὴ, παυτὸν τῷ, Ξυλεία.

Ξύλινος, ίνη, ινον. ἐκ ξύλου, ὑπὸ ξύλον. "Ξύλινος "καρπός". Ἀθήν. γ'. ὁ ἐκ τῆς δενδρων. 2) Ὁ ἐκ βαμβακος κατεσκευασμένος.

Ξυλισμὸς, ὁ. (ξυλίζω) τὸ κόπτειν καὶ συλλέγειν ξύλα.

Ξυλίτης, ου, ὁ. ἐκ ξύλου, ξύλινος. ὁμοιος τῷ ξύλῳ. παρ' Ἡσυχ. ἰχθύς τις ποιός.

Ξυλίφιον, τό. παυτὸν τῷ, Ξυλήφιον. ἀμφ.

Ξυλοβάλσαμον, τό. τὸ ἐκ τοῦ δενδρου τοῦ βαλσάμου ξύλον. Διοσκορ. α'. 18.

Ξυλόβολον, τό. παυτὸν τῷ, Ξυλοθήκη. Γλωσ.

Ξυλογλύφος, ὁ, ἡ. ὁ γλύφων τὰ ξύλα, ἀγαλματοποιός.

Ξυλογραφέω ἐς δέλτον". γεάφω ἐπαίω εἰς ξυλίνην δέλτον. Ἐπιγραφ.

Ξυλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξύλου ἔχων.

Ξυλοθήκη, ἡ. τόπος εὔθα βάλλυσιν ἢ θηκιάζουσι τὰ συλλεγέντα ξύλα (μαγαζὶ δηλ. ξύλα).

Ξυλοκανθήλια, τὰ. ξύλινα καυθήλια, ἤτοι τὰ ἐκ ξύλων κατεσκευασμένα φορτικὰ σαγμάτια.

Ξυλοκασσία, ἡ. ξύλινος κασσία. εἶδος κανέλλας.

Ξυλοκαστέλλιον, τό. Μαθημ. παλ. σελ. 46. κελλίον ἢ οἰκίσκος ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον.

Ξυλοκέρατα, τὰ. παρὰ τοῖς Νεωτέροις. παυτὸν τῷ, Κεράτια.

Ξυλοκιννάμωμον, τό. ξύλον ἐκ τοῦ δενδρου τοῦ κιναμώμου. Διοσκορ. α'. 14.

Ξυλοκόκκα, τὰ. παυτὸν τῷ, Ξυλοκέρατα, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Ξυλοκόλλα, ἡ. ἡ κόλλα δι' ἧς κολλῶσι τὰ ξύλα.

Ξυλοκοπέω, ῶ. κτυπῶ-κόπτω ξύλα. μετὰ ξύλου ἢ μετὰ κοπαίου κτυπῶ-δέρνω. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. δ'. 4.

Ξυλοκοπία, ἡ. τὸ κόπτειν ξύλα. 2) Δαρμὸς, μαστίγωσις.

Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ. ὁ ξύλα κόπτων. καὶ ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ κόπτεται τὰ ξύλα. Λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα δηλ. τῷ ῥάμφει (μύτῃ) αὐτῆς κτυπῶσι τὰ ξύλα. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. η'. 3. 2) Ὁ μετὰ ξύλου τύπτων-κτυπῶν-δέρνων.

Ξυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ξυλολυχνῆχος, ὁ. ξύλινος λύχνος. "Ἀλεξις παρ' Ἀθλιω. ιε. σελ. 700.

Ξυλομανέω, ῶ. μανίαν ἔχω εἰς τὰ ξύλα ἢ εἰς τὸ βλασκάνειν ξύλα. Θεόφρ.

Ξυλομιγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ξύλα μεμιγμένος.

Ξύλον, τὸ. (ξύω) ἡ σκληρὰ καὶ συμπαγὴς οὐσία τῆς δένδρων. καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐκ ξύλων ὕλη τῆς οἰκοδόμων, ναυπηγῶν-τεκτόνων-ξυλουργῶν. καὶ παῦ ὅ,τι ἐκ ξύλα εἶναι κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖα ἰδιαιτέρως ἡ σημασία γίνεται γνωστὴ ἐκ τῆς συνηχείας τῦ λόγυ, π. χ. Ξύλον, λέγεται ἡ Μασίγωσις, ὁ σαρμὸς, τὸ ῥόπαλον, ἡ ῥάβδος, ἡ ζάπεζα, καθὼς ἔτι καὶ ἡ τῆς ζεπεζιτῶν, (ὁ Πάγκες). Δημοσθ. κατὰ Σπεφάν. ἡ Ποδοσράβη, ἡ Ποδοκάκη (τὸ κύτσορον), ἡ κρεμασκελιὰ, τὸ παλαῖκι, κ. τ. τ. Λευσοφ. Ἱππ. "Οἵ σε δήσω τῷ "ξύλῳ". Θὰ σὲ βάλλω εἰς τὴν ποδοκάκ'ω-εἰς τὸ κύτσορον. καὶ ἐν Ἀχαρν. 25. "Τὸ ῥῶτον ξύλον". ἡ ῥωοειδεία, τὸ βάθρον, ἡ ῥωὸν καθέδρα-ὁ θρόνος ἐφ' ᾧ οἱ ῥωπάνεις καὶ οἱ ἀρχέδροι ἐκάθηντο, οἵτινες ἐντεῦθεν καὶ Πρωτόβαθρι, ἐκαλοῦντο. Καλεῖται ἔτι, Ξύλον, καὶ τὸ φυτὸν ἤτοι τὸν δενδράκιον τῦ Βαμβακιᾶ. καὶ ἐντεῦθεν Ξύλινος, ὁ ἐκ βαμβακιᾶ κατεσκευασμένος, βαμβάκινος, ἢ βαμβακερινός. Παρὰ Καλλιμάχ. "Υμν. εἰς Δήμητ. 41. κεῖται ἀντὶ τῦ, Δεύδρον. ὅπυ καὶ παρ' Ὡσιῃ, δ'. 12. Ὡς μέζον ἀπελαμβάνει ζοὰς πήχεις καὶ σέσαρας καὶ ἥμισυ πόδας. Ἱέρ. Γεωμέζ. τὸ παρ' Ἡλιοδώρ. γ'. σελ. 143. "Τῶ ὑπὸ "ξύλα κλῆσιν ἥκει φέρων". ὅπυ ὁ Κοραῆς σημειοῖ, "Παρώδηται ὑπὸ τῆς Θρυλλημένης παροιμίας. "Ἡ "ὑπὸ Σκυθῶν ῥῆσις". ἰδὲ δὲ αὖτη τὸ "Κλαίειν λέ"γω". "Ορα Ἡρόδοτ. Δ'. 127.

Ξυλοπαγὴς, ές, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) ὁ ἐκ ξύλων συμπεπηγμένος-κατεσκευασμένος-ᾠκοδομημένος. Σξάβ. ἑ.

Ξυλοπέδη, ἡ. ἡ ἐκ ξύλων πέδη. Γλωσ.

Ξυλόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ξυλίνας πόδας ἔχων.

Ξυλοπρισικὸς πῆχυς". (πρίω, ξύλον) Ἱέρων Γεωμέζ. ἐπί τινος μέζυ, ἴσως τὸ πριωνισμένον ἢ τετμημένον ξύλον.

Ξυλοπώλης, ου, ὁ. ὁ πωλῶν τὰ ξύλα.

Ξυλόσπογγος, ὁ, ἡ, Ξυλοσπόγγιον, τὸ. Ἱππιατρικ. σελ. 187. ὁ ἐν τῷ ξύλῳ σωσδεδεμένος σπόγγος.

Ξυλόσχεγος, ὁ, ἡ. ὁ ξυλίνῳ σχήματι ἔχων. Σχολ. Λυκόφρ.

Ξυλοσχίστης, ου, ὁ. ὁ σχίζων τὰ ξύλα. Πρόκλ. παράφρ. σελ. 250.

Ξυλοτόμος, ὁ, ἡ. ὁ τέμνων-κόπτων τὰ ξύλα. ὁ εἰς τὸ ξυπάδειος.

Ξυλότονος, ὁ, ἡ. (τείνω) "Ὄργανα ξυλότονα". καλοῦνται τὰ τόξα καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὁπόταν τὸ ἐλαστικὸν ξύλον ἐκτείνει τὴν χορδήν.

Ξυλοτρώκτης, ου, ὁ. ζώων τὰ ξύλα.

Ξυλουργέω, ῶ. ἐργάζομαι-σκαλεύω ξύλα, ξυλουργὸς εἰμί.

Ξυλουργία, ἡ. ἡ ἐργασία τῶν ξύλων, ἡ τέχνη τῦ ξυλουργῦ. Αἰσχύλ. Προμ. 449. ὅθεν

Ξυλουργικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ξύλων ἁρμόζων, ὁ εἰς ξυλουργίαν ξυπάδειος.

Ξυλουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ξύλα ἐργαζόμενος, λεφτεργὸς, τέκτων. Πλάτ. *Legnajuolo*, Ἰταλ.

Ξυλοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ξύλα ζώων.

Ξυλοφανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅσις φαίνεται ὡς ξύλον. ὅμοιος αὐτῷ. "Τὸ ξυλοφανὲς τῦ κατασκευάσματος". τὸ γεγυμνωμένον-ξεσκεπασμένον ξύλινον μέρος τῆς οἰκοδομῆς. Διόδ. Σικελ.

Ξυλοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ φθείρων τὰ ξύλα. "Τὸ ξυ-

Α "λοφθόρον σκωλήκιον". Ἀεστοτ. ζώων Ἱστορ. ε. 53. τινὲς νομίζυσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ νύμφη τῆς Φρυγανέας *Phryganea*, Λιν. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς. πιθανῶς φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τῦ Λινναίυ *Tinea*, τῆς ὁποίας τὸ ζῴδιον εἶναι κεκαλυμμένον μὲ τὰ ὑπὸ ξύλα ῥινίσματα.

Ξυλοφορέω, ῶ. ξυλοφόρος εἰμί. φέρω-βασάζω ξύλον-ῥάβδον-ποδοσράβιω, κ. τ. τ. ὅθεν

Ξυλοφορία, ἡ. τὸ φέρειν-βασάζειν ξύλα-ῥάβδον, κ. τ. τ.

Ξυλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων-βασάζων-κυβαλῶν ξύλον-ῥάβδον, κ. τ. τ.

Ξυλοφορτηγὸς, ὁ, ἡ. ὁ εἰς φόρτωμα ξύλων ὑπάδειος.

Β Ξυλόφρακτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ξύλων πεφραγμένος-περιφραγμένος, ἢ μετὰ ξύλων ᾠκοδομημένος. ὡς "Γέφυ"ρα ξυλόφρακτος". Διονύσ. Ἁλικ. ε. 24.

Ξυλοχάρτια, τὰ. ξύλινα ἀβάκια ἢ πινακίδια ἐφ' οἷς γεάφησιν. Εὐσάθ.

Ξυλοχίζομαι, καὶ Δωεικ. Ξυλοχίσδομαι. πυκνὸν πῦ, Ξυλίζομαι. Θεόκριτ. ε. 65.

Ξύλοχος, ἡ. σωρὸς πτισσάνων. "Υλη. πυκνὸν πῦ, Λόχμη. ἐκ τῦ Ξύω καὶ Λόχος. ὁ σωρὸς δένδρος τόπος καὶ ξυλώδης δρυμὸς, (ὁρμὴ, Τυρκ.) ὅπυ διώκεται τινὰς νὰ κρυφθῇ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καταφύγιον, κοίτη θηείυ, φωλεός. "Ἐν ξυλόχῳ κρατεροῖο λέον"τος", ὡς τὸ, Λόχμη συός, ὅπυ καὶ τὸ Ξύλοχος.

Γ Ξυλόω, ῶ. (ξύλον) εἰς ξύλον μεταβάλλω. εἰς ξύλον ποιῶ. 2) Ἐκ ξύλυ ποιῶ. ἐκ ξύλων οἰκοδομῶ. παρὰ τοῖς Ο'. Ζήτ. Ξύλωσις.

Ξυλώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ξύλυ εἶδος ἔχων. ὁ ξύλυ μετέχων, ξύλινος, πλήρης ξύλων-δένδρων.

Ξυλών, ῶνος, ὁ. ὁ ξύλων ἀποκτικὸς τόπος, ξυλοθήκη. Γλωσ.

Ξύλωσις, εως, ἡ. (ξυλόω) οἱ σωτηρμοσμένοι καὶ σωσδεδεμένοι δοκοὶ, ἤτοι τὸ ξύλινον μέρος τῆς οἰκίας. ἡ ξυλικὴ οἰκοδομήματος τινός. Θεκυδ. β'. 14. παρ' ἄλλοις λέγεται Ξυλεία.

Δ Ξυλωτὴς, ᾶ, ὁ. πυκνὸν πῦ, Ξυλοῦς. ἀμφ. Γλωσ.

Ξύμη, ἡ. ἡμ. ἀπάγ. αὐτὶ τῦ, Ξυσμή. Γαλιν. Γλωσ.

Ξύν, ἡ παλαιὰ καὶ σκληρὰ Ἀττικὴ φοφερὰ τῆς Κοινῆ, φοβερὸς. ἥτις σωτηρίως Σωὴ, λέγεται. παρὰ Θεκυδίδῃ εὐχρηστος, καὶ τοῖς λοιποῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς. "Απαντα τὰ ἐξ ἀρχῆς Ξωὴ σωζόμενα ὀνόματα καὶ ῥήματα Ζήτει ἐν τοῖς μετὰ τῆς Σωὴ σωζομένοις, ἐν τῷ στοιχείῳ Σ.

Ε Ξυνάων. Ζήτ. Ξωνάων.

Ξυνεὼν, ὁ, "Ἅλας ξωνεῶνα". πυκνὸν πῦ, Κοινωνός. Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθενίῳ 14. ὁ ἁλὲ τὰ ἅλατος φιλικὸς δεσμὸς τῆς κοινῆς ζαπέζης.

Ξυνὴϊος, Ξυνὴϊα, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ξωνεῖα, ὅ ἐστὶ, Κοινεῖα, αὐτὶ, Κοινά. Ἰλ. Α. 124. "Ξωνῇα λεπ"μαπα". κοινά.

Ξυνήων, Δωεικ. Ξωνάων, ὁ. πυκνὸν πῦ, Κοινωνός. Πίνδαρ. Πύθ. γ'. 183. "Κακῶν ξωνήονας ἔργων". Ἡσίοδ. Θεογον. 595. ἢ, 601. αὐτὶ, Ἐργάτας. κυρίως λέγεται αὐτὶ τῦ, Κοινεῖος, Κοινείων.

Ζ Ξυνίημι. Ζήτ. Σωνίημι.

Ξυνίω, ὅθεν Ξυνίων, καὶ Ξωνίει, αὐτὶ, Ξωνῆσαν. Ἰλ. Α. 273. ἐκ τῦ, Ξωνίημι, αὐτὶ, Σωνίημι.

Ξυνοδοτὴρ, ὁ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518. ἀμφ. σημασ.

Ξυνὸς, νὴ, νὸν. πυκνὸν πῦ, Κοινὸς. ὅθεν, Ξωνὴ, αὐτὶ, Κοινὴ. καὶ

Ξυνόφρων, ὁ, ἡ. Ξωνοχαρὴς, Ξωνόω, Ξωνωνία, κ. τ. τ. αὐτὶ, Κοινόφρων, Κοινοχαρὴς, Κοινόω, Κοινωνία, κ. τ. λ.

Ξυράφιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Ξυρόν.

Ξυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ξυράω, ῶ. καὶ Ἰωνικ. Ξυρέω. (ξυρὸν) Ξυραφίζω, ξυείζω, ἀφ' ἧς ξυραφίᾳ κόπτω τὰς ξίχας. (μπαρμπεϊζω). "Ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο". Σοφοκλ. Αἰ. 797. κυρίως σημαίνει τὸ Ξυραφίζω τὰς ξίχας ἕως εἰς τὸ δέρμα, ὅ ἐστι, συρρίζα, ὥστε ἐφ' ἅπαπεται ἡ τὸ σῶμα τοῦ σίδηρος. μετὰ ταῦτα ἐλήφθη καὶ παροιμιακῶς ἀπὸ τῆς λίαν ἐνοχλουμένης ἢ ἀπαιδεύτων πραγμάτων, οἷον "Ἐπὶ ξυρᾶ ἀκμῆς ἵσταται τὸ πρᾶγμα". αὐτὶ τοῦ, Τὰ πράγματα ἡμῶν ξίχας ἤρπαι. ὁ ἐστὶν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εἰσίν. "Ὅρα μὴ ἐν τῷ, Ξυρόν. ὡς τὸ ἐν τῇ σωμασία Στέκεται ἢ Ἤλθεν εἰς τὴν ξίχα.

Ξυρήκης, εος, ὁ, ἡ. (ἀκὴ, ξυρὸν) ὁ ξυραφίζων, ξυείζων. "Κερὰ ξυρήκης". Εὐελπ. Ἄλκ. ξυραφισμένη κερὰ-ξίχα. κατὰ Αἴλιον ὅμως τὸν Διονύσ. παρ' Εὐσαθ. καὶ Σουΐδ. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ξυρίσιμος, ὁ, ἡ. (ξύεισις) ἡ διαπεφυὴ ξυραφισθῆναι, ἡ ἠρέμα ἔχουσα, ἢ ὁ ἠρέμα ἔχων κυρᾶς. ὅσις εἶναι ἀφ' ξυράφισμα. "Κάρα ξυρῆκες". ξυραφισμένη κεφαλή. Εὐελπ. Ἡλ. 335. Ἐν τῇ κυείᾳ αὐτῇ σημασίᾳ σημαίνει τὸ, Κοπτερὸς, ὁ κόπτων - τέμνων ὡς τὸ ξυράφιον τοῦ κερέως. "Λόγχαι ξυρήκεις". κοπτεραί, ὀξεῖς. Ξενοφ. Κυνηγ. Ι. 3.

Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ξυρήκης.

Ξύρησις, εως, ἡ. (ξυράω) ξυράφισμα, ξύεισμα, (μπαρμπέεισμα).

Ξυρίας, ᾶ, ὁ. ξυραφισμένος, ξυεισμένος.

Ξυριάω, ῶ. Ὑπεθυμίαν ἔχω τῆ ξυραφισθῆναι. "Γέ"νεια ἀεὶ ξυειῶσα". Νικήτ. Χρον. ιδ'. 4. ἀμφ.

Ξύριον, τὸ. Ὑποκορισ. τοῦ, Ξυρὸν, ξυράφιον. Διάμαχος παρὰ Στεφαν. παρ' Βυζαντ. ἐν Λέξ. Λακεδαιμον.

Ξυρὶς, ίδος, ἡ. Ζήτ. Ξειείς.

Ξυροδόκη, ἡ. Ξυροδόχη, Ξηροθήκη, ἡ. (ξυρὸν, δέχεμαι, θήκη) ἡ διὰ τὰ ξυράφια θήκη.

Ξυρὸν, τὸ. καὶ, Ξυρὸς, ὁ. (ξύω) τὸ ξυράφιον τοῦ κερέως, ἤτοι ἡ ὀξεῖα μάχαιρα δι' ἧς ξυραφίζουσι τὰς ξίχας τῆς κεφαλῆς. "Ἐπὶ ξυρᾶ ἵσταται ἀκμῆς, ἢ "μάλα λιγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς πὲ βιῶναι". Ἰλιάδ. Κ. 174. ἐνταῦθα κεῖται ἀπὸ τῆς κεισίμου εἰγμῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν Ἀχαιῶν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ξυράω. Θεόκριτ. κβ'. 26. "Ἀνθρώπων ἀπὸ ξυρᾶ ἤδη "ἐόντων". ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. Τοιοῦτον καὶ τὸ "Ἐν "χρῷ τῷ κινδύνῳ γενέσθαι". αὐτὶ τοῦ, Ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐλθεῖν. Συμεὼν. Ἐν τῇ σωμασία λέγεται Ξυρὸς, καὶ Λακωνικ. Ξυρὸς, ἐργαλεῖον τι καὶ ξυλουργῶν καὶ τεκτόνων, δι' ὃ ξύουσι λιαίνουσι τὰ ξύλα, ταυτὸν τῷ, Ξοΐς. ὧδε

Ξυροφορέω, ῶ. ξυρὸν φέρω, ξυράφια βαστῶ.

Ξύρω, ταυτὸν τῷ, Ξυράω, ξυραφίζω - κόπτω τὰς ξίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τὴν γενείαν. Μέσως, Ξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυείζομαι, ξυραφίζω ἑμαυτὸν ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ μὲ ξυραφίσῃ τινάς. Πλέπρχ. καὶ Ἀθήν.

Ξυσίλος, ὁ. (ξύω) ψωραλέος, ὁ σωρηγῶς ξυόμενος. Νοεῖ τὸ κνᾶσθαι καὶ ξύεσθαι τὸ δέρμα. Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Σύφαρ.

Ξύσις, εως, ἡ. (ξύω) τὸ ξύειν, ξύσιμον, κνηφή.

Ξύσμα, τος, τὸ. (ξύω) τὸ ὀξεσμένον, κνηφή. Ὑπόξυσμα, ῥίνημα, ὁ ὀξεσμένος τόπος. "Τῶν ῥοδίνων "ξύσμα, ἢ, τίλμα". τὸ ὀξεσμένον παπίον ἢ πι ὁ ξακτὸς (Charpie, linamenta). παρ' Ἡσυχίῳ, Ξύσμαπε, τὰ γεάμμαπε, τὰ ἐν ταῖς πέξαις δηλ. ἐγκεχαραγμένα. παρ' Ἰαζοῖς καλοῦνται, Ξύσματα, ἢ Ξύσμα, τὰ παρὰ Κέλσῳ, Strigmenta, τὰ ἐκ τῆς ὑπαφαιείας τῆς ἐνσέρων μικρὰ τμήματα ἀφ' ἧς ὀξύπνους τῆς χυμῶν ὑποξυόμενα. ἀφ' ἐνσεῦθεν "Ξυσμα-

"τώδεις ἀμιχώρηπα". κόκκοις ἐν ᾗ φαίνονται τοιαῦπα ὑπὸ τῆς ὑπαφαιείας τῆς ἐνσέρων ὑποξύσματα.

Ξύσματα, τὰ. τὰ ἄτομα, τὰ λεπτότατα μόρια τῶν κονιορτῶν τὰ ὁποῖα φαίνονται μεπεωρούμενα ἐν τῇ λάμψει τοῦ ἡλίου ὁπόταν ἀφ' τινος ὀπῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰσχωρῇ. Ἀειζοτέλ. Πλοβλ. ιέ. 12. παρ' Ἰβλιαν. Καὶσ. ἐ. λέγονται Ξύσματα, τὰ σημεῖα τῆς μαχίγων ἢ πλη"γῶν" ὅπω ἄλλοι, Ξέσματα, γεάφουσι.

Ξυσμάτιον, τὸ. μικρὸν ξύσμα.

Ξυσματώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ ξύσματι. πλή"ρης, ἢ τεθειγκὸς ξυσμάτων.

Ξυσμὸς, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ξύσις, καὶ, Ξυσμός. παρ' Ἱππάκρ. Διαιτ. γ'. 3.

Ξυσμὸς, ὁ. (ξύω) τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, κνησμονὴ, κνισμός.

Ξυσσίτια. Ζήτ. Συσσίτια.

Ξυσαρχέω, ῶ. ξυσάρχης εἰμί.

Ξυσάρχης, ὁ. Ἀμμιανὸς κά. σελ. 286. ἀφεδὸν ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Γυμνασιάρχης, ἐκ τοῦ Λατ. Xystus.

Ξυστὴρ, ῆρος, ὁ, Ξυσηὶς, ι. ὅσις ξύει. 2) Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν δι' οὗ ξύουσι-λιαίνουσι-ἐγχαράττουσι-ἐγκόπτουσι, κ. τ. τ. Ζήτ. Κολαπτὴρ. ὧδε

Ξυστήριον, τὸ. Ὡσαύτως. ἐκ τοῦ, Ξυστήειος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάρξειος εἰς τὸ ξύειν - ἐγχαράττειν, κ. τ. τ. ταυτὸν τῷ, Ξυστὴρ. ἀειθ. 2.

Ξυστικὸς, κὴ, κόν. ὁ ξύων, κνίζων. "Χυμὸς ξυστι"κὸς". Ἀθλιὸ. ὁ ὀξεῖαν καὶ κνισικὴν γεῦσιν ἔχων. (ὅσις τσούζει, μυρμηγκιάζει, τσυχτός). 2) Ὁ ἀνήκων εἰς Ξυστὸν, Xystus. Ὁ Σιεπώνιος λέγει Xystices, τὸν εἰς τὸν Ξυστὸν γεγυμνασμένον.

Ξυστὸς, ἡ, ἡ. ἡ Ἀττικ. Ξύσις, ἡ. (ξύω) χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος, ἢ μακρὰ καὶ κατὰ γῆς συρομένη χλαμὺς κωμικὴ, ἢ τὴν ἐν τέλει, καὶ ὑπόρριμμα ἔχουσα. Τινὲς ἑρμῆν. ἀφ' οὗ τὸ, Λεπτὸν ὕφασμα - ἀμφιβόλειον, παρὰ τὸ ξύεσθαι. ἰδίως δὲ τὸ ἀπὸ ξαγμάτων σύνδυμα. Ζήτ. Ξύω. Πλάτ. Πολ. ζ'.

Ξυσοβάλος, ὁ, ἡ. ὁ ξυστὸν - δόρυ βάλλων - ῥίπτων. Ἀθολεῖ.

Ξυστὸν, τὸ. (ξύω) κυρίως τὸ ξύλον-ὁ κορμὸς τῶν δοράτων καὶ ἀκοντίων. καὶ τὸ ἀπὸ τῆς λόγχης σίδηρον, ἀφ' τὸ ὀξεσμένον εἶναι. Ἡρόδοτ. α'. 52. "Τὸ ξυστὸν "τῇσι λόγχῃσι". 2) Καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, Ἀκόντιον, κοντάριον. ὡς "Ξεστὸν δόρυ". Ἀειζοφ. παρὰ Πολυδ. ι. 144. "Ξυστὴ κάμαξ". ὀξεῖαν τὴν κορυφὴν ἔχουσα. 3) Ἐργαλεῖόν τι τῶν οἰκοδόμων καὶ τεκτόνων. Ὁ Σχολ. Ἀειζοφ. εἰς Ὀρι. ἑρμῆν. τὸ "Τπα"γωγεῖς, ἀφ' τὸ, Ἐργαλεῖόν τι τεκτονικὸν, ὡς τινες, "σιδηροῦν, οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κοπιαταί. Οἱ "δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀποδύουσι τὰς πλίν"θους ὁρῶς ἀλλήλας, ὅ τινες παράξυσον καλοῦσιν, οἱ "δὲ πυλόντιτα". ἔτι καὶ ὁ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. κατὰ μέρος. ὥστε κατὰ μὲν τὸ ὁρῶσιν ἐστὶ τὸ παρὰ Γάλ. Truel, καὶ Λατίν. Trulla, λεγόμενον, καὶ παρ' ἡμῖν, Μυστρίον· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον, Norma, σάθμη, κανών. Ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 125. λέγει "Ξυστὸν, ὑ"παγωγεῖς, ᾧ παρέξυσον". ὅπερ καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸ, Παράξυσον. Ὁ Γαλήνος ἐν τῷ φιλοξεπτικῷ περὶ τῆς τέχνης λόγῳ, λέγει. "Ὁμοίως τι ποιῆ σέ"νοντι κελεύοντι τῷ μαθητῇ μέξῆσαι τε καὶ σῆσαι καὶ "ὑποτεῖναι καὶ κύκλον γεάψαι χωρὶς τῆς πῆχυος δά"νακι καὶ ξυστῷ καὶ κανόνι καὶ κιρκίνῳ". ὅπου ἐν τῷ Σῆσαι καὶ Ὑποτεῖναι, ἀπαιτοῦνται τὰ ἐργαλεῖα Ξυστὸν, καὶ, Κανών. Μ' ὅλον τοῦτο ἐνταῦθα τὸ Ξυστὸν, ἔστιν ἐργαλεῖον τῶν τεκτόνων, πιθανῶς εἰς τὸ Ἀποτεῖναι, ἢ τινος ἢ ἡ σημασία ἀδιάφορος. 4) Πα-

ρὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρὰ Ῥωμαίοις Ξυσὸν, Xistum λέγεται ἡ ἀφὸ τῆς οἰκίας ἢ ἀφὸ τῆς γαλλερίας παραδρομὶς, ἢ (περίστασα) ἢ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται. Ζήτ. ἐν τῷ καπωτέρω Ξυσός.

Ξυσὸς, ὁ, ἡ. (ξύω) ὀξεσμὸς, ξυσμὸς, λεῖος. τὸν ὁποῖον ἀφὲ τᾶ ξύστρα ἢ τᾶς ξοΐδος ἢ τᾶ ξυρᾶ ἐξυσανομαλὸν ἐποίησαν.

Ξυσὸς, ὁ. ἀφοσυπαι. Δρόμος. Ξενοφ. Οἰκον. ιά. 15. Vitruvius 5. 11. ἐν τοῖς σταδίοις ἢ γυμνασίοις ἐλέγετο σκεπασμὸς τοῖς ἐφέδροις ἢ γαλλερία, ὅπως κατὰ τὸν καιρὸν τᾶ χειμῶνος ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ ἢ ἢ οἱ νεανίσκοι, ὅπως ἔτι ἢ οἱ λοιποὶ ἀνθρωποι περιεπάτων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον Xystum, αἰσκιτλώτινα ἀφεδρομίδα, ἢ περίστασαν ἐμποσθεν τᾶ χωεικῶν οἰκιῶν, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν Λατιν. Ῥύγα, λεγομένη. Ὁ Παυσανίας, ἐν ς'. 23. παράγει ἔτι ταύτιλα τὴν σημασίαν παρὰ τὸ Ξυέσθαι. ἐπειδὴ καὶ τὸ ἔδαφος τότε ἦτον ὀξεσμὸν καὶ ὁμαλόν. Παρ' αὐτῷ καλεῖται ἐν τῇ Ἤλιδι καὶ ὅλον τὸ γυμνάσιον τᾶς ἀθλητᾶς, Ξυσός. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 627. "Τυκτὸν δὲ πέδεσον". ὅπως οἱ μνηστῆρες ἠγωνίζοντο.

Ξυσοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ξυσὸν-κοντὸν ἢ δόρυ φέρων.

Ξύστρα, ἡ. ᾱ, Ξυστεῖς, ἡ. (ξύω) τὸ ξύστρον δι' ἃ ξύουσι τὰς ἵππους (ξυστεῖ), ψηκτεῖς. ἔτι δὲ ᾱ ἐκεῖνο δι' ἃ ξίβουσι τὰς λευκιμένας ἐν τοῖς λευκοῖς, (ξίφος) σλεγγίς. 2) Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικὸν, δι' ἃ ἐγχέουσι χυμές τινας. ὅπερ ἄλλως ᾱ ὠτεγχύτης, λέγεται. Γαλλ.

Ξυσρολήκυθος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. κατὰ τὸν Στέφανον ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Στλεγγιδολήκυθος. Πολυδ. γ'. 154. ὁ ἄθλος ὅσις φέρει τὴν Ξύστραν, ᾱ τὸν Λήκυθον, εἰς τὸ λεῖον.

Ξύστρον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Λίστρον, ᾱ, Ξύστρα, ἐργαλεῖον εἰς τὸ ξύειν-λιαίνειν-ὁμαλύνειν, κ. τ. τ. παίστρον, ξυρὸς. Διόδωρ. Σικ.

Ξυροποιὸς, ὁ. ὁ τὰς ξύστρας ποιῶν-ἐργαζόμενος.

Ξυροφύλαξ, ακος, ὁ. Ἀρτεμίδ. α'. 66. θήκη ἔνθα τὰς ξύστρας.

Ξυρωτὸς, ἔνθα τᾶ ξύστρα ὀξεσμὸς. Ζήτ. ᾱ, Ἀποξυρέω.

Ξύφος, τὸ. ταυτὸν τῷ, Ξίφος. Ἐτυμολ. μέγ.

Ξύω, Μέλ. ὑσω. ταυτὸν τῷ, Ξέω. ὡς τὸ, Χέω, χύω. ξυάω, ἐκλεπίζω, ἔνθα τῆς ὀνύχων ἢ ἔνθα τινὸς ἐργαλείου. Λέγεται ᾱ ἐπὶ ξύλων καὶ ἐλεφαντίνων, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἔνθα τᾶς ξοΐδος καὶ τῆς τοιούτων ἐργαλείων ὀξεργάζονται. "Ἐξυσ' ἀσπίσασα". Ἰλ. Ξ. 179. ταυτὸν τῷ, Λεπτῶς κατειργάσατο, κατὰ τὸν Ἀπολλών. ᾱ ἐνταῦθεν τινές ἑρμῆν. τὸ Ξυσὶς, ἔνθα τᾶ, Λεπτὸν εἶδυμα. παρὰ τὸ, Ξύεσθαι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ξ.

Ο

Ὁ μικρὸν, τὸ δέκατον πέμπτον στοιχεῖον τᾶ Ἑλληνικᾶ Ἀλφαβήτα. Ὀνομάζεται μικρὸν ὡρὸς αὐτιδιαστολὴν τᾶ ω μεγάλα, τᾶ, ἐκ δύο οο, συγκειμένα. Ἐλέγετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ μὲν ο μικρὸν οὖ, μόνον δὲ τὸ ω μέγα ὠνομάζετο ο. Ζήτ. τὰ ἐν τῷ Ε ψιλὸν, λεχθέντα, καὶ Ζωσίμ. Δ'. 13. Σημ. ᾱ Ἀθῆν. ιά. σελ. 466. Ὡς ἀεισημάντικος χαρακτὴρ σημαίνει τὸ ο ἑβδομήκοντα, 70. μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένα κεραίας ο, 70,000, ἤτοι ἑβδομήκοντα χιλιάδας.

Ὁ, ἡ, τό. ἄρθρον, τὸ ὡροπακτικὸν λεγόμενον. Γράφεται δὲ καὶ μετὰ τῆς μεσιακῶν λεγομένων σωνδέσμων, οἷον Ὁ μὲν, Ὁ δὲ, σημασίαν ἔχον τᾶ, Οὗτος μὲν, Οὗτος δὲ, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ σωνηθείᾳ λέγομεν, Ὁ μὲν εἷς, Ὁ δὲ ἄλλος, ἢ, Ἕνας μὲν, Ἄλλος δὲ. "Τῇ μὲν, τῇ δὲ". ἀντὶ τᾶ, ᾧ δὲ κἀκεῖσε. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 10. ποτὲ δὲ ᾱ ὅλη κινήσεως. Ἡσίοδ. Ἔργ. 206. ἄλλοτε δὲ σημαίνει, ᾱ τὸ, Μέρος μὲν, μέρος δὲ, ἢ ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις, ᾱ μάλιστα τοῖς Ἴωσιν, ἐτίθετο αὐτὶ τᾶ ὡροπακτικᾶ λεγομένου Ὅς, Ἥ, Ὅ, γραφόμενον ὅτως Ὅ. Ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ ᾱ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς δὲν δύσκεται εὐθέως εἰς τοιαύτιλα χρῆσιν, ἀλλὰ μόνον αὐτὶ τᾶς Ἀντωνυμίας, Αὐτὸς, ἥτος, Ἐκεῖνος. Τιθέμενον δὲ μετά τινος ὑπῤῥήματος, σχηματίζει ῥόπον τινὰ ὑπάθετον ὄνομα, οἷον Ὁ ἐγχυς (ὢν), Ὁ πάλαι (πρέσι γεγονὼς), αὐτὶ τᾶ, Ὁ σιμωτινὸς, Ὁ παλαιός. Μετὰ δὲ γνωμικῆς ῥησώπου συμφερόμενον, οἷον Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππα, ἔξωθεν νοέμενον ἔχει τὸ ὑσιαστικὸν Υἱός. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως σωπάσασιν αὐτὸ καὶ μετὰ ὑπῤῥημάτων Χρόνον σημαινόντων, ὡς. "Τὸ "νων, Τὸ πάλαι, Τὸ παραχρῆμα, Τὸ παραυτί-"κα". ἔτι δὲ, Τὸ παυπάσαι, κ. τ. λ. παρὰ Θυκυδ. Κατά τινας δὲ δύσκεται ᾱ παρ' Ὁμήρῳ τὸ "Ο, ᾱ αὐτὶ τᾶ ὡροπακτικᾶ "Ος, Ἰλ. Ν. 211. 644. καὶ Ο. 291. ᾱ Σ. 460. καὶ Φ. 59. Τὸ δὲ "Ἐν τῷ" νοούμενον ἔχει ἔξωθεν τὸ, Χρόνῳ, ταυτὸν τῷ Ἐν τῇ σωνηθείᾳ, Ἐν τοσούτῳ, Παρθεν. σελ. 25. "Ἔτι "Τὸ ὑπὸ τᾶ δέ". Θυκυδ. Β'. 15. ταυτὸν τῷ τᾶς καθομιλωμένης γλώσσης Ἀπὸ τᾶ νῦν (ἢ τώρα) ᾱ εἰς τὸ ἑξῆς. "Ἐφ' ᾧ". ᾱ, "Ἐφ' ᾧ μέμνησθαι". αὐτὶ τᾶ, Ἐπὶ τῷ, καὶ, Ἕνεκα τᾶ. "Ἐφ' ᾧ πάρει". τίνος οὕνεκα; ἕνεκα τίνος; διὰ τίνι ἢ διὰ ποίαν σκοπὸν παραγέγονας-ἦλθες ἐδῶ. Τοιοῦτον ἐστὶ ᾱ τὸ, Ἐφ' ὅτῳ, καὶ Ἐφ' οἷσιν ἥκει". Εὐριπ. Φοίν. 466. Παρ' Ἡροδότ. Πλάτ. καὶ Ξενοφ. τὸ, "Καὶ ὅς, καὶ ἥ". κεῖται αὐτὶ τᾶ, Καὶ ὅτος, καὶ αὕτη. Τὸ δὲ "Ἠδ' ὅς". αὐτὶ τᾶ, Εἶπεν ὅτος. ὁ δὲ εἶπεν. "Μεθ' ἃς". αὐτὶ τᾶ, Καὶ μετὰ ταύτας.

Ὄα, ἡ. λέγεται δὲ καὶ, Ὄη, Οἴη, Οὔα. φυτὸν τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον σορβία, ἐκ τᾶ Λατινικᾶ Sorbus, τᾶ ὁποίου ὁ καρπὸς Ὄον, ἤτοι Σόρβον (Sorbum) καλεῖται. Παρὰ Λιν. ὀνομάζεται Sorbus domestica.

Ὄα, ἡ, ταυτὸν τῷ, Οἴα, δέρμα ῥοβάτου σιὼ τῆς ἐείρ. Ζήτ. ᾱ ὦα, τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον, Οὔϊα. Οἱ δὲ παλαιοὶ ᾱ ταύτας ὅτως δέρμα ὑποσέρρωπτον, ἵνα ἧτσα ξίβοιντο.

Ὄα, ὑφώνημα χειλισμᾶ, ταυτὸν, τῷ, Φεῦ, Αἰσχύλ.

Ὄαρ, ὄαρος, ἡ, ἡ συνδέσμου, καὶ ὀξαιρέτως ἡ συ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ζυγος, γυνὴ, ἡ γαμετή. Παράγεται δὲ ἐκ τῦ, Ἄρω, Ἀείρω, ὅμοιον ὂν τῷ, Σιωπάορις, Σιωπόρος, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ, Σύζυγος. Κατὰ δὲ μετάθεσιν ἐκ τῦ Ἄορ γίνεται, Ὄαρ, ἢ κατὰ συναίρεσιν Ὦρ. ὥθεν τὸ Ὧρεσι, Ἰλιάδ. Ε. 486. Ἰωνικῶς αὐτὶ τῦ, Ὄαρσι, Ὧρσι, Ὀάρεσι. Ὃ ἐστὶ, ταῖς γυναιξί.

Ὀαρίζω, (ὄαρ) ταυτὸν τῷ, Ὁμιλῶ, πάσῃσι συναναστρέφομαι, συνομιλῶ. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὅπ τῆ ἐμὲ γάμου συνεζευγμένων, ἢ ἐρωμένων, αὐτὶ τῦ ἐμπιστευμένως, φιλικῶς-ἐρασμίως-εἰλικρινῶς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι. Ἔτι δὲ αὐτὶ τῦ ἁπλῶς Ὁμιλῶ, Λαλῶ, διαλέγομαι. Παρ' Ὁμήρ. μετὰ Δωτικ. Ἡσύχιος ἠρμήνευσεν αὐτὸ ἐμὲ τῷ, Εἰρηνεύω, ἤτοι ζῶ εἰρηνικῶς, μὲ ὁμόνοιαν. ὅθεν

Ὀάρισμα, τὸ. συναναστροφὴ, συνομιλία, εἰλικρινὴς καὶ φιλικὴ προσδιάλεξις, ἐξαιρέτως μεταξὺ γαμετῆ, καὶ ἐρωμένων.

Ὀαρισμὸς, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ὀαρισύς.

Ὀαριστὴς, ἒ, ὁ. (ὀαρίζω) ὁ μετὰ τῦ Διὸς συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος.

Ὀαριστύς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀάρισμα. Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ φέρεται Ἰλιάδ. Ν. 291. "Ὅμιλον μετὰ προμάχων ὀαρισιν". ἤγουν τὴν μετὰ τῆ προμάχων συναναστροφόμενον. Καὶ Ἰλ. Ρ. 228. "Ἡ γὰ πολέμου "ὀαρισύς". τουτέστιν Λύσσ ἡ τῦ πολέμου συνομιλία, αὐτὶ τῦ εἰς τοιαύτην διαβιβάσει καὶ ὁμιλίαν συγκαλῶνται οἱ γείτονες καὶ σύμμαχοι, ὅταν παρακαλῶνται νὰ συνδράμωσιν ὡς βοηθοὶ εἰς τὸν πόλεμον.

Ὄαρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ὄαρ. παρ' Ὁμήρ. Παρὰ Πινδάρῳ δὲ, αὐτὶ τῦ Ὁμιλία, Λόγος, ἔπαινος καὶ φάτις. Ἡσύχιος δὲ ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ταυτὸν ἐμὲ τῷ βέλτιστον, ἐκ τῦ παρ' Ὁμήρ. φερομένου ἐν Ὕμν. Γ'. 249.

Ὄασις, ἡ. Ζήτ. Ἄνασις.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Β.

Ὀβδὴ, ἡ. Ἐς ὄρθην, αὐτὶ τῦ, Ὀψὲ. διότι ἔτω λέγει τις Ποιητὴς παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. "Μάσῃ "γὰ ἦλθεν εἰς ὄβδην".

Ὀβελαῖος, (ὀβελὸς) Ῥαφὴ ὀβελαία, καὶ ἡ ἄλλως ῥαβδοειδὴς καλεμβὴ, ἦγουν ἡ ῥαφὴ τῆ κρανίου δύο χᾶ βρέγματος ὀστῶν, ἡ κατὰ μῆκος ἐπ' εὐθείας ὑπὸ τῦ μετώπου ὅπ τὸ ἰνίον ἐξατείνουσα. ἀμφίβολ.

Ὀβελίας, ᾶ, ὁ. (ὀβελὸς) ἄρτος, ὁ καὶ ὀβελίτης λεγόμενος. Πολυδ. Α'. 248. εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, ἐνειλημμένου εἰς τὸν ὀβελὸν, τουτέστι τὴν σόβλαν. ὁ ὅπ ὀβελοῖς ὀπτώμενος. λιῦ δὲ ἔτος κατὰ Φώτ. σπερμεπλασμένος μακρῷ ζύλῳ, καὶ ὕστερον ὀπτώμενος. γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης. Ἐκ τούτου τὸ

Ὀβελιαφόρος, ὁ. ὁ τὸν ὀβελίαν ἄρτον βαστάζων-φέρων.

Ὀβελίζω, σημαίνω τι μὲ τὸν ὀβελὸν, τουτέστιν μὲ τὸ σημεῖον τῦ ὀβελῦ, ἐμὲ γὰ τὸ παρασήσω ὡς νόθον.

Ὀβελισκολύχνιον, τὸ, ἢ, Ὀβελισκόλυχνος, Ἀειζοτ. καὶ Μοτ. ζώων, δ'. 6. ὀβελὸς ἢ σόβλα, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ἐν παύτῳ καὶ ὡς λύχνον. Θεόπεμπ. Κωμικ. Ἀθήν. σελ. 700.

Ὀβελίσκος, ὁ. Ταρκεσικὸν τῦ, Ὀβελὸς, παρὰ Πολυβ. ε'. 23. ἡ λάμα τῦ ξίφους. "Ὀβελίσκος σι-"δηρᾶς" ἡ σιδηρᾶ μύτη (τὸ σφῦλον), ἡ ἐξ οὗ ἀ-πείρει τὴν ἀκοντίου ὑπηνεζομένη. Διονύσ. Ἁλικαρ. Ἀρχαιολογ. Ε'. 46.

Ὀβελισμὸς, ὁ. (ὀβελίζω) ὑπογραφὴ τῷ σημείῳ τῦ ὀβελῦ, εἰς δήγμα τῆς γραφείας τινὸς χωρίν.

Ὀβελίτης, ὁ. Ζήτ. Ὀβελίας.

Ὀβελὸς, ὁ. (βέλος) ὄργανον πολεμικὸν καὶ μαγειρικὸν, μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, ἡ Σόβλα. Ὅμηρ. 2) Παρ' Ἡροδότῳ Β'. 111. σημαίνει ἡ λέξις αὕτη σπίλιν εἰς ὀξὺ λήγουσαν, ἤγουν τὸν κοινῶς λεγόμενον, Ὀβελίσκον. 3) Σημεῖον κριτικὸν, ἤγουν γραμμὴν ὀρθίζοντος, τιθεμένην εἰς τὰ ἀμφίβολα ἢ νόθα καὶ ἀθετήμενα χωρία τινὸς συγγράμματος. Ὅρα Εὐσάθ.

Ὀβολιαῖος, αία, αῖον. ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὴν τιμὴν ὁβολῦ. Ταυτόσημον τούτῳ εἶναι καὶ τὸ Ὀβολιμαῖα κέρδη. Ἐπιστολ. Θεωνᾶς πρὸς Καλλιστ.

Ὀβολὸς, ὁ. νόμισμα, ἐκτιμώμενον ἐξ χαλκῶν, καὶ τὸ ἑκτημόριον δραχμῆς μιᾶς. Ἀειζοτ. παρὰ Πολυδ. Θ'. 77. καὶ Πλούταρχ. Λυσ. 17. καὶ Ἐτυμολ. Μ. λέγουσιν, ὅτι κατ' ἀρχὰς Ὀβελὸς καὶ, Ὀβολὸς ἦσαν παύτόσημα, κατὰ μόνην τὴν τῆ Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν ἀπαγγελίαν διαφέροντα. Ἔτι δὲ, ὅτι τὸ πάλαι ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸ συναλλαγμα μικρὰ εἰς ὀξὺ λῆγοντα κομμάτια σιδήρου ἢ χαλκῦ, τῆ ὁποίων ἐξ-ἐμιζον τὴν χεῖρα (τὴν χύφτων) καὶ ἀπεπέλυον μίαν δραχμήν. "Ὀβολὸν, σιδήρου τι ἔλασμα ἔλεγον, σχή-"μα μὴ πως ἔχον ὀβελῦ, ἀ μὴν καὶ εἰς παύτῳ ὀξὺ "λῆγον. Οὕτω δὲ ἀδρὸν λιῦ τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ "ἔλασμα τῦ ὀβολῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἓξ τὴν δραχμὴν ἐπλή-"ρων, καὶ τοῦτο ἐλέγετο δραχμὴ, ὀβολῶν τοιούτων ἓξ ἁ-"σον δύναται χεὶρ". Εὐσάθ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο διετηρήθη καὶ εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους, αὖ καὶ ἡ μορφὴ καὶ ἡ ὕλη τῦ νομίσματος εἶχε πρὸ πολλῦ μεταβληθῆ. Ζήτ. Ὀβελὸς. καὶ, Κέρμα.

Ὀβολοστατέω, ῶ. μεταχρομαι τὸ ἐπάγγελμα τῦ ὀβελοσάτη.

Ὀβολοστάτης, ᾶ, ὁ. (ὀβολὸς, ἵστημι) ὁ τοὺς ὀβολοὺς ζυγίζων, τουτέστιν ἀκειβὴς ἢ αἰχροκερδὴς δανειστής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Ὀβολοσάτους, τοὺς δανειστὰς ἔλε-"γον, ἐδίδαν δὲ σαθμῷ οἱ δανείζοντες, διὸ ὀβελοσά-"τοι προσηγορεύθησαν. τινὲς δὲ τὸ δανείζειν, ἰσαῦσι "φασίν". ὁ δὲ Φώτ. "Ὀβελοσάτης, δανειστὴς ἐπ' ἐνι-"χείρους, σήσασθαι γὰ τὸ δανείσασθαι".

Ὀβολοστατικὴ, (τουτέστι τέχνη), τέχνη, ἐπάγγελμα τῦ ὀβολοσάτη. Ἀειζοτ. Πολιτ. "Εὐλογώτατα "μισθῶται ἡ ὀβολοστατικὴ, ἐμὲ τὸ ἐπ' αὐτῦ τῦ νομίσ-"ματος εἶναι τὴν κῦρσιν, καὶ ἀκ ἐφ' ὅπερ ἐποιήθη".

Ὄβρια, ᾶ, Ὀβρίκαλα, τὰ. τέκνα, γεννήματα ἔκγονα ζώων. Λίλιαν. Ζώων Ἱστορ. Ζ'. 47. ὅπου, "Ὀ-βεια, γράφεται. παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145. "Θηείων ὀβεικάλοισι" φέρεται. τὰ τῆ λεόντων καὶ λύ-κων σκυμνία.

Ὀβριμόγνιος, ὁ, ἡ. (γῦον) ὁ ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, ἰσχυρὸς, δυνατός.

Ὀβριμοεργὸς, ὁ, ἡ. (ἔργον) ὁ μεγάλα-ἰσχυρὰ ἔργα πράττων, μεγαλοεργάμων, ὁ μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθέμενος. Ἐπὶ δὲ κακῦ σημαίνει τὸν θρασὺν καὶ αὐθάδη. Ἰλιάδ. Ε. 403. καὶ Χ. 418.

Ὀβριμόθυμος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσχυρόκαρδος, εὔτολμος, ἀνδρεῖος. Ἡσίοδ. Θεογον. 140.

Ὀβριμόπατρος, ὁ. τὸ Θηλυκ. Ὀβριμοπάτη, ὕος ἡ θυγάτηρ παῖδος ἰσχυρὸ-δυνατὸ, ἀνδρείου. ὁ ὀβριμον πατέρα ἔχων. Ὅμηρ. καὶ Ἡσίοδ.

Ὄβριμος, ὁ, ἡ. ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος, δύσαρσης, χαλεπός. Λέγεται δὲ καὶ ὅπ πραγμάτων, οἷον "Ἄχθος ὄβριμον" τὸ μέγα. Ὀδυσ. Ι. 233. ""Ὀβριμα ἔργα". ἔτι δὲ ""Ὀβριμον "ὕδωρ", τὸ σφοδρῶς-ὁρμητικῶς καταφερόμενον. ἔστι δὲ τὸ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ, Ὄβειμος, συγγενὲς τῷ, Βειαρὸς, παραγόμενον ἐκ τῦ, Βειάω, ὅθεν τὸ Βείμη, Βειμάω. Τὸ δὲ Ὀβειμος λέγεται καὶ, Ὀμβειμος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. φέρεται Βειμὸς, μέγας, χαλεπὸς καὶ Βειμὰ, ἰσχυρά. Ἑρμογένης παράγει παύτην τὴν λέξιν ἐκ τῦ Βάρος, Βάειμος, Βείμος, Ὄβειμος καὶ κατὰ τῦτο εἶναι συγγενὲς τὸ, Ὄβειμος, εἰς τὴν σημασίαν μὲ τὸ Βαρύς.

Ὄβρυζον χρυσίον· τὸ. καθαρὸν χρυσίον. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ Lat. Obrussa, ἡ δηλ. πυρὸς δοκιμασία τῦ χρυσῦ.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Γ.

Ὀγάστριος, αὐτὶ τῦ, Ὁμογάστριος, παρὰ τῷ Σχολιαστ. Λυκόφρον. 452.

Ὀγδοαδικὸς, ἡ, όν. (ὀγδοὰς) παῦ ὄ,τι ἀνήκει, ἢ ἔχει τινὰ ἀναφορὰν εἰς τὸν ὄγδοον ἀριθμόν.

Ὀγδοαῖος, αία, αῖον. ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ. τ. τ. ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν.

Ὀγδοὰς, άδος. ἡ. ἡ ὀγδόη, ὁ ὄγδοος ἀριθμός.

Ὀγδόατος, άτη, ατον. Ποιητικ. αὐτὶ τῦ Ὄγδοος.

Ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ. ἀριθμὸς ὀξ ὀκτὼ δεκάδων συγκροτύμενος, τὸν ὁποῖον κατὰ ἀποκοπὴν κοινῶς λέγομεν Ὀγδοῆντα.

Ὀγδοηκονταέτης, καὶ κατὰ συναλοιφὴν, Ὀγδοηκοντούτης, εος, ὁ, ἡ. (ἔτος) ὁ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων. Ottuagenario, Ἰταλ.

Ὀγδοηκονταπήχυς, ὁ, ἡ. ὁ ὀγδοήκοντα πηχῶν μῆκος ἔχων.

Ὀγδοηκονταούτης. Ζήτ. Ὀγδοηκοντούτης.

Ὀγδοηκοσταῖος, αία, αῖον, ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ. τ. λ. Ὁ ὀγδοήκοντα ἡμερῶν.

Ὀγδοηκοστὸς, ἡ, τὸν. ὁ ὀγδοήκοντα κατὰ τὴν τάξιν.

Ὄγδοος, ὀη, ον. ὁ ὀκτὼ κατὰ τὴν τάξιν.

Ὀγδώκοντα, οἱ, αἱ, τὰ. τὸ Ὀγδοήκοντα κατὰ συναλοιφήν.

Ὄγε, ὄγε, τόγε, αὐτὶ τῦ Οὗτος, Αὖτε, Τῆτο.

Ὀγκα, ἡ. ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Θήβαις. ὅθεν καὶ μία τῶν πυλῶν τῦ τείχους, Ὀγκαῖαι πύλαι, ἐκαλεῖτο. Ὁ δὲ Νόννος Διονύσ. τὸ Ὀγκαίη, αὐτὶ τῦ, Ὄγκα μεταχειρίζεται.

Ὀγκάομαι, ῶμαι. ὁ Μέλλ. ὀγκήσομαι, κραυγάζω, φωνάζω ἰσχυρῶς, γκαρίζω. Λέγεται δὲ ὀξαιρέτως ἐπὶ ὄνε.

Ὄγκη, ἡ. ταυτὸν τῷ Ὄγκος, κατὰ τὴν διπλῆν αὐτῦ σημασίαν, αὐτί τε τῦ Γωνία, καὶ τῦ Μέγεθος (Volumen). Ἡσύχ.

Ὀγκηθμὸς, ὁ. ἡ κραυγὴ, τὸ ἀγκάρισμα τῦ ὄνε.

Ὄγκημα, τος, τὸ. (ὀγκάομαι) ταυτὸν τῷ, Ὀγκηθμός.

Ὄγκηρος, (ὄγκος) καὶ Ἐπίρ. Ὀγκηρῶς. Ὁ ἔχων ὄγκον, ἤγουν σωματικὸν μέγεθος καὶ ἔκπασιν, φυσκωμένος, ὠγκισμένος· καὶ μεταφορικῶς, ὁ βαρὺς, ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς, κ. τ. τ.

Ὀγκησις, σε, ὁ. (ὀγκάομαι) ὁ ἀγκαρισμὸς. Λέγεται δὲ ὀξαιρέτως ἐπὶ ὄνε.

Ὄγκινος, ὁ. (Λατινιστὶ Uncinus) ταυτὸν τῷ, Ὄγκη, Ὄγκος (Λατ. Uncus) τὸ κεκαμμένον, κυρτὸν ἄκρον τινὸς ὀργάνε, τὸ τζιγκέλιον.

Ὄγκιον, τὸ. Ὀδυσσ. Φ. 61. ταυτὸν τῷ, Σιδηροθήκη, βελοθήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες, ἢ πλέγμα καυσοειδὲς, ταυτὶ σαυδύκιον, καλάθιον, ὅπε θέτουσι τὰ σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, ὡς πελέκεις, κ. τ. τ. ἢ μᾶλλον ἀκόντια μὲ σιδηρᾶ ὀξέα πέρατα. Ἑρμῆπ. Πολυδ. Ι'. 165.

Ὀγκλάζω. Ζήτ. Κιμβάζω.

Ὀγκολογέω, γῶ. παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται δηλ. τῦ Γογγύζω.

Ὀγκοποιέω, ῶ. ταυτὸν τῷ Ὀγκόω. Γλωσσάρ. Στ.

Ὄγκος, ὁ. τὸ μέγεθος, ἡ τεισδιάστατος ἔκπασις τῦ σώματος. ὀξαιρέτως δὲ τὸ ὡροπετὲς καὶ ὀξέχον τινὸς σώματος, ἢ ἐνταῦθα ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸν λόφον, καὶ τὸ ὕψωμα, ἢ φύσκωμα (Tumor), ὠγκισμα. Καὶ μεταφορικῶς αὐτὶ τῦ Ὑπερηφανία, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις. ὅθεν τὸ "Ογκον αἴρειν" αὐτὶ τῦ Ὑψηλοφρονεῖν. Σοφοκλ. Αἴ. 130. ἔτι δὲ Βάρος, ὀφρύνεια, ὀβριμότης. Ἔστι δὲ ἐν χρήσει καὶ ὑπὸ Βάρος, ἢ φορτίον. 2) Σημαίνει τὴν γωνίαν τινὸς σώματος, ἤτοι καμπὴν, τὸν πώγωνα τῶν σιαγόνων, τὸ ἀγκαίρι, ἤτοι τὸ τζιγκέλιον. Ἰλ. Δ. 151. τὸ Λατιν. Uncus. Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ά. 18. Φαίνεται ὅτι ὄχι μόνον εἰς παύτην τὴν σημασίαν εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ Ἀγκύλος, ἀλλ' εἶναι ἄλλος σχηματισμὸς αὐτὶ τῦ Ἄγκος, ὡς τὸ Ἄρω, Ὄρω, Ἄγμος, Ὄγμος, Ἄκρις, Ὄκεις, κ. τ. λ. διότι τὸ α κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν εἶναι πολλὰ ἐγγὺς τῦ ο. 3) Λαμβάνεται δὲ καὶ ὑποθετικῶς αὐτὶ τῦ, Μέγας, ἐκπεπασμένος, οἷον "Ἐς πάσιν ὀγκοτέρην." Σοφ. Ἀντιγ. 1. Ἐπιγραμ. 29. καὶ "Ὄγκοτέρα σαρξ". παρ' Ἀριστοτ. Προβλημάτ. λη'. 3. 4) Εἶδος λέπρας φυομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Πολυδ. Δ'. 133. 5) Σῶμα ἀρχέγονον, ζωοτοκικὸν, ὡς τὰ ἄτομα. "Ὄγκοι πανσπερμίαι". Σέξτ. Ἐμπ. Φυσικ. Α'. 363. ἐνταῦθα γίνεται τὸ

Ὀγκόω, ῶ. μεγεθύνω τι κατὰ τὴν σωματικὴν αὐτῦ τεισδιάστατον ἔκπασιν, ὀγκηρὸν ποιῶ, εἰς ὕψος αἴρω, ἐπαίρω, ὑψόω. καὶ μεταφορικῶς, τιμῶ, κάμνω τινὰ ἐπιφανῆ, ἐπίσημον. Ἔτι δὲ Φυσικῶς τινὰ ὀξὺ τῆς ὑπερηφανίας. καὶ παθητικ. Ὀγκῶμαι, φυσκόνομαι, γίνομαι ἀλαζών, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι. Εὐριπ. Ἰον. 388. "Ὀγκωθῆναι πάφῳ". αὐτὶ τῦ παφῶσαι εἰς μνημεῖον λαφῦδες καὶ ἐπορμῦον. Καὶ "Ἠείον ὀγκώσει". Παρθεν. κεφ. ιδ'.

Ὀγκύλλω, ταυτὸν τῷ, Ὀγκόω, ἐκ τῦ

Ὀγκύλος, ταυτὸν τῷ, Ὀγκηρὸς καὶ, Ὀγκώδης.

Ὀγκώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὄγκος) ταυτὸν τῷ, Ὀγκηρός. Παρὰ δὲ Αἰλιαν. ζώων Ἰσορ. ΙΒ'. 34. φέρεται "Ὄνος ὀγκωδέστερος". ἐκ τῦ Ὀγκάομαι, τυτέστιν ὁ ἰσχυρῶς ἀγκαρίζων-κραυγάζων.

Ὄγκωμα, τό. (ὀγκόω) ταυτὸν τῷ Ὄγκος.

Ὄγκωσις, ἡ. (ὀγκόω) αὔξησίς τινος σώματος κατὰ τὴν τρισδιάστατον αὐτῦ ἔκπασιν, ὕψωσις, φύσκωσις. Λαμβάνεται δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ὄγκωμα καὶ Ὄγκος.

Ὀγκωτὸς, ἡ, όν. (ὀγκόω), αὐξημένος κατὰ τὸ μέγεθος, φυσκωμένος, ὑψωμένος, οἷον πάφος, κτ. Ἀνθολογ.

Ὀγμεύω (ὄγμος) ὄγμον ποιῶ, κάμνω τι κατὰ σειράν, οἷον σπείρω, ὀργόνω, θερίζω, ἐλαιώνω τὰ ζῶα εἰς τὸ κυνήγιον, Θεόκρ. Ἰ. 2. Σοφοκλ. Φιλοκτήτ. 164. Ξενοφ. Κυρπαιδ. Β'. 4. 20 Πολυβ. Ε'. 77.

Ὄγμιος, Ἡρακλῆς, παρὰ Λεκιανῷ, ἐπώνυμον Κελτικὸν Ἡρακλέους.

Ὄγμος, ὁ. γραμμὴ-σειρὰ-ὁδὸς-τῦ ὁποίαν κάμνει τις ὅταν ἢ θερίζῃ, ἢ ὀργόνῃ, ἢ σπείρῃ. ὅθεν ἡ σειρὰ (σίχος ἢ ὄργος) τῦ ὁποίαν κάμνει ὁ θερίζων, ἢ λάκκος ὅστις γίνεται ἐν τῇ ὀργόνῃ τὴν γῆν· καὶ γενικῶς ἑκάστη σειρὰ, ἢ προεκτεινομένη γραμμὴ· ὡς π. χ. ἡ ὑπὸ σίχον φυτεία, ἡ τάξις, καὶ ἡ κατὰ σίχον, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου κατὰ τάξιν πορεία σπα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πιωΰλ, κ. τ. τ. Γίνεται δὲ ἐκ τῦ "Αγω, Ὄγμος, ὡς καὶ τὸ Λατιν. *Aestus*, ἐκ τῦ *Agere*. Παρὰ δὲ Νικάνδρῳ Θηειακ. 371. "Ἀγμὺς δι' ἠπείρεας" σημαίνει τλὼ ἀυχμῶσαν καὶ κονιορτώδη ὁδόν.

Ὄγχνη, καὶ Ὄχνη, ἡ. ἡ ἄπιος-ἀπιδιά. Ὀδυσ. Ω. 233.

Τὸ Ο μετὰ τὸ Δ.

Ὀδαγμὸς, ὁ. ἡ δῆξις, τὸ δάγκασμα, ὁ κνησμὸς, ἤγνη ἡ φαγέδαινα. Λέγεται δὲ καὶ Ἀδαγμός. Ζήτ. Ὀδάζω.

Ὀδάζω, ταυτὸν τῷ, Ὀδόω, τὸ οἱονεὶ Ζήτ.

Ὀδάζω, τοῖς ὀδοῦσι δάκνω, δαγκάω. τὸ ταυτόστυπον τῦ Ὀδάξ, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ Δαγκασικῶς, καὶ τῦ, Ὀδαξαμυλύης. Νικάνδρ. Θηειακ. Ε'. 306. Καὶ Ὀδαγμὸς, παρ' Ἡσυχ. Ὀδηγμὸς, καὶ κατά τινα ἄλλην ἀπαγγελίαν Ἀδαγμὸς, ταυτὸν τῷ, Ὀδαξησμὸς, τὸ δάγκωμα, ὁ κνησμὸς, ἡ φαγέδαινα. Παρὰ δὲ Ἀπολλων. Ῥοδ. καὶ Καλλιμ. φέρεται, Ὀδακτάζω, ταυτὸν τῷ, Ὀδάζω. Ἀπὸ δὲ τῦ μέλλοντος Ὀδάξω γίνεται ὁ ἐνεστὼς Ὀδάζω, καὶ μέσως Ὀδάζομαι, παρ' Ἱπποκράτει σιωεχῶς διεισκόμβιον αὐτὶ τῦ Δάκνειν, κνήθειν. Κατὰ δὲ ἑτέρην ἀπαγγελίαν γίνεται τὸ Ἀδάξω, Ἀδάξομαι, εἰς Παθητ. σημασίαν, ἤγνη Δαγκάσμαι, αἰδαίνομαι δῆξιν ἢ κνησμόν τινα. Οὕτως διείσκεται καὶ παρὰ Διοσκορείδ. ς'. 2. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμπσ. Δ'. 28. αὐτὶ τῦ "Ωδαξον πρέπει νὰ γραφῇ Ὠδάζεσθαι, ἢ Ὠδαζόμενον, παρὰ τὸ Ὀδαζάω, ἢ Ὀδαξέω. Συνηθέστερος δὲ παρὰ πᾶσι λογογράφοις ὁ σχηματισμὸς Ὀδαξάω, καὶ Ἰωνικῶς Ὀδαξίω, ἢ καὶ ἄλλως Ἀδαξάω, καὶ Ἀδαξέω. Ταῦτα δὲ ἐνεργητικῶς μὲν σημαίνουσιν ἐξαιρέτως τὸ Πράξω δῆξιν, πόνον, κνησμόν. παθητικῶς δὲ, τὸ πάσχειν, αἰδαίεσθαι τὰ ῥηθέντα παθήματα, ὅθεν καὶ τὸ Ξύεσθαι, ξίβεσθαι. Εὑείσκεται ὅμως καὶ τὸ ἐνεργητικὸν παθητικῶ ἔχον τλὼ σημασίαν, ὡς καὶ ὁ σχηματισμὸς Ἀδαυχάω, καὶ Ἀδαχέω παρ' Ἡσυχ. καὶ Σιϊδ. Ἐκ τύτε δὲ καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. "Ὀδάγα, καὶ "παύγων", κατὰ τλὼ τῦ Ταραντίνων ὀβλεκτον, ὠθρωπος ἡδονικός. Ἐκ τῦ καταληχθέντων ῥημάτων γίνονται τὸ, Ὀδαξησμὸς, καὶ Ἀδαξητμὸς, ὁ, ἤτοι δάγκασμα, φαγέδαινα, πόνος, καὶ ἡ ὑπογιομβύη ξύσις, καὶ ξίψις. Ἡ δὲ ταυτὸν παραγωγὴ τύτων γίνεται ἐκ τε Ὀδω, τὸ κατὰ, ἐκ τῦ ὁποίυ κατά τινας παράγονται τὰ, Ὀδὼς (κυρίως Ὀδών) Ὀδωὼν, Ὀδύρω, Ὀδελὸς, αὐτὶ τῦ Ὀβελὸς. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ Ὀδάω, Ὀδάζω· ὡς Ὀδύω, Ὀδύζω, Ὀδύζομαι, καὶ Ὀδυάω, Ὀδιάω. Πιθανὸν ὅμως καὶ ἔγκλισιν καὶ ἐκ τῦ Δήκω, Δάκω, Ἔδακον, ὁ Μέλλ. Δάξω, τροχισθεμένυ ὀβλὸν διφωνίαν ἐμαρυθεντῦ α, ἢ ο φωνήεντος, οἷον, Ὀδάξω, Ὀδάξεο, Ὀδαξάω, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ἐχηματίσθησαν ἐκ τῦ μέλλοντος, ὡς καὶ τὸ Αὔξω, Αὐξέω, Αὐξάνω.

Ὀδαῖος, αία, αῖον. (ὁδὸς) ὁ καθ' ὁδὸν, ὁ εἰς τὴν ὁδὸν, ἤτοι εἰς τὸν δρόμον ἀσκήκων, διεσκεδόμβιος, τὸ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. 2) Ὀδαία, τὰ παρ' Ὁμήρ. αὐτὶ τῦ, Ἐμπορεικὰ φορτία. Ἐν δὲ Ὀδ. Ο. 445. ἑρμηνεύεται ὑφὰ τῦ, ἐφοδίῳ ἐπεμβύῳ Σίτῳ.

Ὀδακτάζω, ταυτὸν τῷ Ὀδάζω, δάκνω. Ὅθεν

Ὀδὰξ, ἐπῤῥήμ. τοῖς ὀδοῦσι, δαγκασικῶς, μὲ τὺς ὀδόντας. Ἰλ. Β. 418.

Ὀδαξάω, Ὀδαξέω, Ὀδαξῶμαι. Ζήτ. Ὀδάζω, τὸ δάκνω.

Ὀδαξησμὸς, ὁ. ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. τὸ Ὀδαξισμὸς, ὁ. τὸ δάγκασμα, κνησμὸς, φαγέδαινα. "Ὀδαξησμὸς "καρδίας". Ἀρτεμίδ. Ε'. 69.

Ὀδαξιστικὸς, κὴ, κόν. ἢ ὀρθότερον Ὀδαξητικὸς, ἐσφαλμ. ἀνάγν. τὸ, Ὀδαξισικὸς, ὁ δῆξιν καὶ κνησμὸν προξενῶν.

Ὀδαξιστικὸς χυμὸς". Πολυδ. Β'. 110. χυμὸς δεικμὺς, δακνώδης. ὀρθότερον δὲ τὸ, Ὀδαξησικός.

Ὀδάξω, Ὀδάξομαι. Ζήτ. Ὀδάζω, τὸ δάκνω.

Ὀδαξώδης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀδαξησικός.

Ὀδάω, ἐκδίδω, πωλῶ, οἷον "Βορκὺ ὀδῆσαι ναυτίλους "κεκρημβύους". Εὐσεπ. Κύκλ. 98. καὶ "Ὄδησεν σῖτον". Στίχ. 133. "Ὡς ὀδηθείης μακρὴν", αὐτόθ. καὶ "Μὴ πάρ' ἰξρόδῃν ἐγὼ ξυόοισι χρήματα" αὐτόθ. Ἡσύχιος δὲ καὶ τὸ, Οδεῖν ἑρμηνεύει ὑφὰ τῦ Ἀγοράζω, καὶ πωλῶ, καὶ τὸ, Οὐδῆσαι ὑφὰ τῦ πωλεῖν, καὶ ἀγοράζειν. ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσ. Θ. 163. "Ὀδαία" παρήκεται τῷ Φόρτος, ταυτὸν ὄντι τῷ Ὠνια, ἤγνη ἀγοράσιμα φορτία. Εὑείσκεται δὲ ἔτι παρ' Ἡσυχ. καὶ "Ὠδῶσαν, ἀπέδοτο". ἔτι δὲ "Ὠδάμβιν, ὠνησάμβιν". ὅθεν "Ὀδαγμα, βρῶμα ἢς "τλὴ ὁδὸν", καὶ "Ὀδασμβύος, ὠνεῖσθαι ἐπεγομβύος". Γράφεται λοιπὸν νῦν μὴν Ὀδάω, νῦν δὲ Ὀδάζω. Καὶ ὀδάζειν μὴν τινὶ τί σημαίνει τὸ πωλεῖν τινὶ τί. Ὀδάζεσθαι δὲ, τὸ ἀγοράζειν τι ἑαυτῷ. Γίνεται δὲ ἐκ τῦ Ὁδὸς, ὅ ἐστι δρόμος, ἢ ἐκ τῦ Ὀδὸς, τὸ καπόφλιον.

Ὅδε, Ἥδε, Τόδε, αὐτὶ τῦ δεικτικῦ Οὗτος, Αὕτη, Τῦτο. Τὸ δὲ Τῇδε, σημαίνει τὸ Κατὰ τῦτον τὸν τόπον, ἢ εἰς τῦτον τὸν τόπον, ὡς καὶ τὸ Λατινικὸν *Hac*, (ἔνθα νοεῖται ἔξωθεν τὸ ἐσιωτικὸν *Ratione*, ἢ *Via*).

Ὀδεία, (ὁδεύω) ἡ πορεία, ὁδοιπορία.

Ὀδελὸς, ὁ. Αἰολικῶς αὐτὶ τῦ, Ὀβελός. 2) Αὐτὶ τῦ Ὀβολὸς, παρὰ Νικάνδρ. Ζήτ. Ὄδω. Παρ' Ἡσυχίῳ δὲ φέρεται Ὀδλκὴ αὐτὶ τῦ Ὀβολὸς, ἐκ τῆς τῦ Κρητῦ σημαινθεῖσ' ὀβλελκτυ.

Ὅδευμα, τος, τό. (ὁδεύω) πορεία, ὁδὸς, ὁδοιπορία. Σβιάβ.

Ὁδευσίμιος, ὁ, ἡ. (ὁδεύω), ἤγνη πόπος, ἅπου διώνται τις τὰ ὁδεύσιμα, νὰ ἀπερπώσῃ. Σβιάβ. ΙΑ'. σελ. 778.

Ὁδευτὴς, ῆ, ὁ. (ὁδεύω) ὁ ἀπερπτὴς, ὁ ὁδοιπόρος.

Ὁδεύω, ἀπερπάω, ὁδιπορῶ, στρατεύω. ἐκ τῦ

Ὁδέω, ῶ. ταυτὸν τῷ αὐωτέρω. 2) Ταυτὸν τῷ, Ὀδάω, πωλῶ.

Ὁδηγέω, ῶ. (ὁδηγὸς) τινὰ, δείκνυμι εἴς τινα τλὼ ὁδὸν, τὸν σιωχροφοῦντα εἰς τὸν δρόμον. Ὁδηγέομαι δὲ τινά. Ξενοφ. Ἐφέσ. ἑ. 1. μεταφορικῶς αὐτὶ τῦ Διδάσκω.

Ὁδηγητὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Ὁδηγητὴς, ῆ, ὁ. ὁ δείκνυων τλὼ ὁδὸν, καὶ μεταφορικῶς ὁ Διδάσκαλος.

Ὁδηγητικὸς, κὴ, κόν. πρὸς ὅ,τι αὐήκει εἰς τὸν ὁδηγὸν, ἢ εἶναι δυνάμενον εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

Ὁδηγία, ἡ. (ὁδηγέω) ἡ ὡς ὁδῦ δεῖξις, καὶ μεταφορικῶς ἡ Διδασκαλία.

Ὁδηγὸς, ὁ, ἡ. (ὁδὸς, ἄγω) ὁ δείκνυς ὡς ὁδῦ, καὶ μεταφορικῶς ὁ Διδάσκαλος.

"Ὁδιος, ὁ, ἡ. (ὁδὸς) "οἰωνὸς ὅδιος" αἴσιον σημεῖον, οἰωνὸς αἴσιος πρὸς ὁδοιπορίαν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 104. Λατινιστὶ *Omen auspicium secundum, faustum, prosperum*. 2) "Ἑρμῆς ὅδιος" ὁ ἔφορος τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὁδοιπόρων, τῦ ὁποίυ αἰδοῖα ἵστατο κατὰ τὰς ὁδὰς, ὡς καὶ ὁ τῆς Ἑκάτης, καὶ ἄλλων θεῶν.

"Ὁδισμα, τος, τό. (ὁδίζω) Αἰσχύλ. Πέρσ. 72. καλεῖ τλὼ Ξέρξυ γέφυραν "πολύγομφον ὅδισμα"

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆς ὁποίας δίλεπτον ἠδύναντο νὰ ἐξοδεύσωσι. Ὁ δὲ Σχολ. τῆς β'. Ἐκδόσ. παρακείμενον τῷ ἑνέρατον γραφεῖον Ἔρασμα, αὐτὶ τοῦ Ὄδισμα.

Ὁδίτης, του, ὁ. (ὁδίζω) ὁ καθ' ὁδὸν ἐξοδεύων, ὁ ὁδοιπόρος.

Ὁδμαλέος, λέα, λέον. ὁ ἰσχυρῶς μυρίζων, ἢ βρωμῶν. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ὀδμὴ, ἡ. ἡ ὀσμὴ, μυρωδία, ἀναθυμίασις, ἀποφορὰ, βρώμα. Ὅθεν

Ὀδμήεις, Ὀδμώδης, ταυτὸν τῷ, Ὀδμαλέος. ὁ δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀμφίβολος σχηματισμὸς Ὄδμιος, ὡρέπει νὰ γραφῇ ἴσως Ὄδμηρος.

Ὁδοιδοκέω, ῶ. ἡ Ὁδοιδόκος, ὁ. (ὁδὸς, δοκέω, δοκοῦω) ταυτὸν τῷ Ὁδοσκοπέω ἡ, Ὁδοσκόπος.

Ὁδοιπλανέω, ῶ. πλανῶμαι, ἐξοδεύω. ἐξοδεύομαι ὑπὸ αὐτὰ δρόμου εἰς ἄλλον.

Ὁδοιπλανὴς, ὁ, ἡ. (ὁδὸς, πλανάω) ὁ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον περιπλανώμενος. Ἀνθολογ.

Ὁδοιποιέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Ὁδοποιέω, ἀλλ' ἀμφίβολον.

Ὁδοιπορέω, ῶ. ὁ μέλλων Ὁδοιπορήσω. (ὁδοιπόρος) περιπατῶ, περιοδεύω, ἔρχομαι εἰς τὸν δρόμον, ταξειδεύω. Ὅθεν

Ὁδοιπορία, ἡ. τὸ καθ' ὁδὸν περιπατεῖν, τὸ ταξείδιον. Ὅθεν

Ὁδοιπορικὸν, ἡ, ὀν. ἡ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ εἰς τὸν δρόμον, ἤτοι εἰς τὸ ταξείδιον αὐτήκων, ὁ εἰς τὸν ὁδοιπορεύοντα ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος. Τὸ ὁδοιπορικὸν (νομιζόμενον τοῦ Βιβλίον) σημαίνει τὴν τῆς ὁδοιπορίας ἢ περιηγήσεως περιγραφήν.

Ὁδοιπόριος, ταυτὸν τῷ προηγουμένῳ. "Τὸ ὁδοιπόριον" Ὀδυσ. Ο. 505. σημαίνει παῦ ὅ, τι λαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν οἱ ὁδοιπορεύοντες, ὡς καὶ τὸ Ἐφόδιον (Λατ. Viaticum), ἤτοι τὸ συμπόσιον, ἢ ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος μετὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ ὅλῃ τὴν πεπερασθεῖσαν ὁδοιπορίαν.

Ὁδοιπόρος, ὁ, ἡ. (ὁδὸς, πείρω) ὁ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ταξειδεύων, πεζοπόρος, ταξειδιώτης. Ραψωδ.

Ὁδοίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ὁδίτης. ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολον.

Ὁδόμετρος, ὁ. (μέτρον) ὁ τὴν ὁδὸν μετρῶν, ὁ δρομεύς, παρὰ τοῖς Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 222.

Ὁδοντάγμα, ἡ. (Ὀδὼς, ἄγμα) ἐργαλεῖόν τι σιωπηλὸν πρὸς ἐξαγωγὴν ὀδόντων. Ἀριστοτ. Μηχαν. 22.

Ὁδονταγωγεῖον, τὸ. ταυτὸν τῷ, ὁπλοθηκίῳ. ἐκ τοῦ

Ὁδονταγωγὸς, ὁ. ἕλκων, ἐξάγων τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντάλγέω, ῶ. πονῶ, πάσχω πόνους εἰς τοὺς ὀδόντας, ὀδοντιλγίαν ἔχω. Ὅθεν

Ὁδοντάλγία, ἡ. ὁ πόνος τῶν ὀδόντων.

Ὁδοντίασις, ἡ. ἡ ἔκφυσις τῶν ὀδόντων.

Ὁδοντιάω, ῶ. πάσχω τὴν ὀδοντίασιν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντισμὸς, ὁ. (ὀδοντίζω, ὀδὼς) κατὰ Πολυδ. Δ'. 80. ἡ Ἡσύχ. τρόπος τοῦ ἐμφυσᾶν εἰς τὸν αὐλὸν, ἐν ᾧ ἡ γλῶσσα ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ. ἡ Ὀδοντόγλυφον, τὸ (Λατ. Dentiscalpium) ὁ ὀδοντοξύστης, ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύομεν, καθαρίζομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὁδοντοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ὀδόντος.

Ὁδοντομάχης, ου, ὁ. (μάχη) ὁ μὲ τοὺς ὀδόντας μαχόμενος, ἤτοι πολεμῶν.

Ὁδοντοξέστης, ου, ὁ. (ξέω) ταυτὸν τῷ, Ὀδοντογλυφὶς.

Ὁδοντοποιέω, ῶ. καίνω, ἢ λαμβάνω τοὺς ὀδόντας. Πολυδ. Β'. 96.

Ὀδοντὸς, ἡ, ὀν. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Ὀδοντώδης.

Ὀδοντόσμηγμα, ἢ, Ὀδοντότριμμα, κόνις μὲ τὴν ὁποίαν ζέβομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντύραννος, ὁ. σκώληξ τις ἐν τῷ ποταμῷ Γάγγῃ διεισκόμενος. Παλλάδ. ἐκ τοῦ Βραχμαν. σελ. 10. καὶ Vincentii Specul. Histor. 5. 60. Ὅρα καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἰσηρ. Ε'. 8.

Ὀδοντοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων, βαστάζων ὀδόντας. "Ὀδοντοφόρος κόσμος". Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 90. σχολιασμὸς ἵππου ἐξ ὀδόντων, καπὶ σειρὰ παρ' ἀλλήλας σιωπηρμοσθέντων, συγκειμένου.

Ὀδοντοφυέω, ῶ. (φύω) γίνω ὀδόντας, ὀδοντιάζω.

Ὀδοντοφυὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ὀδοντιάζων, ὁ γεννῶν ὀδόντας, ἢ ὁ γινόμενος ὑπὸ ὀδόντας. Εὐσεπ. Φοίνισ. 828. καὶ

Ὀδοντοφυΐα, ἡ. ὀδοντίασις, ἢ ἧλι ὀδόντων ἔκφυσις, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς ἐπιγινόμενος πόνος τῆλι ὀδόντων περὶ κνησμός.

Ὀδοντόω, ῶ. καίνω ὀδόντας, ὀδοντωτὸν ποιῶ. ὠδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας κατασκευῆς, οἷον ζωχὸς, κ. τ. τ.

Ὀδοντωτὸς, ἡ, ὀν. ὁ ὠδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας. "Ὀδοντωτὸν ξύστρα" παρὰ Λυκιανῷ ἐν Λεξιφ. ὀνομάζεται τὸ Κτένιον.

Ὁδοποιέω, ῶ. μέλλω, ὁδοποιήσω. (ὁδὸς) καίνω, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τὴν ὁδὸν, οἷον "αὐτὸ τὸ φαράγμα ὠδοποίησαν αὐτοὺς καὶ σωληνάγκαζε ζητεῖν τινὲς τὴν ἔφεσιν εἰς τὴν ὁδὸν, Ἀριστοτ. ὅπερ "ὥσπερ ὁδοποιοῦ τινὸς ὑποκείνεσθαι" ἦγον ἄγει, φέρει τρόπον τινὰ εἰς τὴν ὑποκειμένην, ἢ μίμησιν. Ὁ αὐτ. "Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα", ἤτοι τοὺς ἀβάτους καίμνων διοδεύτους. Λυκιαν. "Τὸ ὕδωρ τὸ χωρεῖν ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὠδοποίει". Δημοσθ. σελ. 1274. πρβλ. Τὸ ὕδωρ παρεσκεύαζεν αὐτὸ ἑαυτῷ ὁδόν. Ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡρωδιαν. "Τὸν τύπον ὁ χείμαρρος αὐτοῖς ὠδοποίησεν". 2) Μεταφορικῶς αὐτὶ τοῦ Φέρω τινὰ εἰς καιρόν, ἢ ῥᾳδίως. Ἀριστοτ. Ρητορ. α'. Τὸ δὲ ὁδοποιεῖσθαι λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Προπορεύομαι, προχωρῶ (Progredior), αὐξάνω, προόδους ποιῶ. Ὅθεν Μεταφορ. "ὁδοποιεμένης τῆς ἀρετῆς". αὐτὶ τοῦ, Αὐξανομένης δὴ τὸ κρεῖττον.

Ὁδοποίησις, ἡ. ἡ καπασκεύασις, λιθόστρωσις τῆλι ὁδῶν, ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς τὰ τοιαῦτα ὑπηρετοῦντος. Ἔτι δὲ, ὡς τὸ Ὁδοποιῶ, μεταφορικῶς αὐτὶ τῶν Πρόβασις, μεταβασις, ἔξοδος, ὁδηγία ἔστινα ὑποθέσεων.

Ὁδοποιητικὸς, ἡ, ὀν. ὁ τὴν ὁδὸν καπασκευάζων, ὁμαλίζων, προετοιμάζων.

Ὁδοποιΐα, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὁδοποίησις. ἐκ τοῦ

Ὁδοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἐργαζόμενος, καπασκευάζων τὴν ὁδὸν, ἢ ὁ ὑπηρετῶν εἰς ὑποσκευὴν ἢ ὁμαλισμὸν ὁδῶν. Ἔτι δὲ λαμβάνεται ἢ αὐτὶ τοῦ, Ὁδοποιητικὸς. Ξενοφ. Κυρ. ε'. 2, 56.

Ὁδὸς, ἡ. ἡ ὁδὸς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος δρόμος, καὶ ἡ στράτα. ἔτι δὲ ἡ ὁδοιπορία, ἢ στρατεία, ἐκστρατεία. ἔτι ἡ καθ' ὁδὸν καταδίωξις. Ὅθεν "Ὁδὸς "πάρεργον". τὸ ἄλλως Ἐν παρόδῳ, λεγόμενον (Λατ. Obiter). 2) Μεταφορικῶς λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ, Μέθοδος, μέσον, τρόπος, μὲ τὸ ὁποῖον ἀσφαλίζομεθα νὰ ἐκτελέσωμεθά τι, καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον καίμνομεν τι, ὡς ὁ τρόπος τοῦ ἐργάζεσθαι, ὁμιλεῖν, συλλογίζεσθαι, φιλοσοφεῖν, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς τὸ Λατινικὸν Via. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐγκύκλιος ἀσθὴ (τὸ κέρδος) τῆλι μαθημάτων. "Πρῶτα οἰωνῶν ὁδοῖς" αὐτὶ τοῦ ὁ πρῶτος κατὰ τὴν γνῶσιν καὶ ἑρμηνείαν τῆλι οἰωνῶν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Καλ. 1314. Τὸ δὲ, "Πρὸ ὁδῦ" λέγεται ὅτι πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιχειρήσειν ἢ ὠφελῆσί τι. Οὕτω Λυκιαν. 5'. σελ. 289. καὶ δ'. σελ. 1. "Ἦν γὰρ αὐτὴν "αὐατείλαι τὸν ἥλιον μίαν κριπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ "ὁδῦ ἔσῃ τῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονικώς". τυτέσι θέλεις πρῶτον κερδήσει τὰ πρὸς ποιεσμὸν τῦ ἄρτυ.

Ὁδός, ὁ. ἀττικῶς, διότι οἱ Ἴωνες ἔλεγον Οὐδός. ὁ πρὸ τῆς θύρας βαθμός. τὸ κατώφλιον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 57. καὶ 1590. ὅθεν τὸ "Ἐπὶ γήρως ὁδῷ" παρὰ Λυσίᾳ αὐτὶ τῦ Ὁμηρικῦ Οὐδῷ, τυτέσιν εἰς τὸ κατώφλιον τῦ γηρατείυ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον Ῥητορικῇ, Ὁδὸς γράφεται.

Ὁδοσκοπέω, ὦ. φυλάττω τὰς ὁδῦς, ἢ παραφυλάττω τὰς δρόμυς ὡς λῃσὴς, ἤγεν Ὁδοσκόπος, τὸ ὁποῖον καὶ Ὁδοιδόκος, καὶ "Οδηρος λέγεται.

Ὁδοστατέω, ὦ. φυλάττω τὰς ὁδῦς. ἀμφ. ἐκ τῦ

Ὁδοστάτης, υ, ὁ. ὁ εἰς τὰς ὁδῦς ἱστάμενος, ὁ φύλαξ, ἐπιτηρητὴς τῆς ὁδῶν, τῆς δρόμων. ἀμφ.

Ὁδοῤῥωσία, ἡ. παυτὸν τῷ, ὁδῶν ἐρῶσις, ἡ καθόρθωσις αὐτῶν μὲ πέτρας, τὸ κοινῶς λεγόμενον καλίγωμα (καλδεϊμισμα, Τυρκ.) ἔτι δὲ βασιλικὴ ὁδός, ὁ λιθόστρωτος. Παυδέκτ.

Ὁδοῦρος, ὁ, καὶ "Οδηρος, καὶ Ὀδῆρος, ὁ, ἡ. (ὕρος, ὁδὸς) παρ' Εὐεπ. Ἰων. 1617. "Ἀξία γ' ἡμῶν ὁδῆ"ρος". τυτέσιν ὁδηγός, σωτῆρα εἰς τὸν δρόμον. 2) Λῃσὴς, ὡς καὶ τὸ Ὁδοιδόκος, καὶ Ὁδοφύλαξ, Σχολ. Πινδ. Πύθ. β'. 62. καὶ παρὰ Νικάνδρ. Θηριακ. 180. ὅπερ καπὶ τὸ παρὸν Ὁδίτης γενεραμμένον φέρεται. Ὁ δὲ πρῶτος σχηματισμὸς, ὁ παρ' Ἡσυχίῳ δυσεισκόμενος, ἀμφίβολος. Ἡ δὲ λέξις Ὁδηρέω αὐτὶ τῦ Ὁδοφυλακέω, ὅ ἐστι παραφυλάττω τὰς δρόμυς, δυσείσκεται ἐν τῇ Φωτίυ Λεξικῷ.

Ὀδούς, όντος, ὁ. (Ἰωνικῶς Ὀδών, ὀδόντος) τὸ ὀδόντιον, τὸ ἐν τῷ στόματι ὀστοειδὲς ὄργανον δι' ὃ μασῶνται αἱ ζοφαί. Γαλλιν. περὶ φύσεως ὀστέων. Κεφ. ε'. "Ὀδόντες δὲ ἑκκαίδεκα ὑπάρχυσι καθ' ἑκατέραν τὴν γθῶνα. ἔμπροσθεν μὲν τέσσαρες, οἱ τομεῖς ὀνομαζόμενοι, μονόριζοι πάντες. Ἐφεξῆς δὲ αὐτῶν ἑκατέρωθεν εἰσὶν οἱ κυνόδοντες, μονόριζοι καὶ αὐτοί. εἶθ' οἱ γόμφιοι τέτταρες ἑξῆς ἑκατέρωθεν πέντε, ξιρρίζοι μὲν ἐν τῇ ἄνω γενύι· οἱ γόμφιοι· καλῶνται δὲ ἓξ ἕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ Μύλαι, σημαινικῶς, ἐκ μεταφορᾶς, οἶμαι, τῦνομα λαβόντες, ὅτι ξιβομβῦ ἐν αὐτοῖς καὶ λειβμῦ τὰ σιτία, καθάπερ ταῖς μύλαις τὰς δημιξίας καρπάς. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυνόδοντες, ὁμοίαπτοι τοῖς τῆς κυνῶν ὑπάρχοντες, ἀπ' ἐκείνων ὠνόμαζθησαν. Οἱ δὲ τομεῖς ὑπὸ τῶ τέμνειν αὐτὰς, ὥσπερ σμίλην, ὅσα διώκαται τέμνεσθαι σιτία". ἔτι δὲ παῖ ὅ,τι φοΐσκει, ἀξέχει, οἷς οἶζυ λήγει, τινὸς ὀργάνυ μέρος. Ἔτι τὸ Κέντριον εἰς τὸν κεντρῶνα ζοχόν. Γίνεται δὲ ἐκ τῦ "Οδω, αὐτὶ Ἔδω, ὡς καὶ τὸ Λατιν. *Dens*, αὐτὶ *Edens*.

Ὁδοφύλαξ, ὁ. ὁ φύλαξ τῆς ὁδῦ. 1) Ὁ λῃσής.

Ὁδόω, ὦ. (ὁδὸς) δείκνυ τὸν δρόμον, φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδὸν, ὁδηγῶ. Αἰσχύλ. Πρ. 497. "Δυσέκμαρτον "ἐς πέρκνιν ὠδωσε δνητὸς". ἤγαγε τὰς εἰσήκοντας, τὰς ὁδηγήσας. καὶ ἐν Ἀγαμ. 184. "Τὸ φρονεῖν βροτὸς ὁ"δώσαντα". καὶ Ἡρόδοτ. Δ'. 139. "Τάτε ἀπ' ὑμέων "ἡμῖν χρησῶς ὁδῶται, καὶ τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ὑπη"νδέως ὑπηρετέεται". αὐτὶ τῦτο δὲ ἐν Βιβλ. ς'. 73. λέγων "Ὡς τὸ Κλεομβρότῳ ὁδωδόθη τὸ πρῆγμα", τυτέσιν πῶς ἐξέβη, ποῖον ἔκβασιν ἢ τί τέλος ἔλαβε τὸ πρᾶγμα, ἦγεν ὁ σκοπὸς τῦ Κλεομβρότυ. Οὕτω δὲ καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 487. λέγει, "Ἐμοὶ μὲν οὐκ "ὠδωκε", αὐτὶ τῦ Λυσιά. καὶ Στίχ. 1500. "Σφῶϊν "δ' ὁ δίκαιος Ζεὺς" τυτέσιν ὁ Ζεὺς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν σκοπόν τῶν εἰς καλὸν τέλος. καὶ Φίλων. "Ἕως τὰ κατὰ "τὴν πολιτείαν διόρθωται πράγματα αὐτῷ" τυτέσιν εὐτυχῶς ἔχυσι, καὶ "Οὐκ εἰσάπαν διόρθωται κακία". ὁ αὐτ. αὐτὶ τῦ δεῦ προχωρεῖ πάντοτε ἡ κακία δύτυχῶς. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. δυείσκεται καὶ Ὀδῶται, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῦ Κατ' ὀδὸν πορεύεται. ἔτι δὲ καὶ, Ὡδώλεξατο, ὑπὸ τῦ Ἐδίδαξεν, ὑπὸ τῦ Ὁδάζω.

Ὁδύζομαι, παυτὸν τὸ, Ὀδύρομαι. Ζήτ. Ὀδύω.

Ὁδύναμα, τό. Δωρικ. αὐτὶ τῦ Ὀδυνήμα.

Ὁδυνάω, ῶ. λυπῶ τινα, προξενῶ ὀδυνίην, πόνον, λύπην. Ὀδυνάομαι, (Μέσον) πονῶ, λυπῶμαι.

Ὁδύνη, ἡ. (ὀδύω) πόνος, λύπη, ἀθυμία, ἄλγηδών, ἄλγος. Ἔτι Ὀδυνήμα, τὸ (ὀδυνάω) πόνος.

Ὁδυνηρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίῤῥ. Ὀδυνηρῶς (ὀδυνῶ) ὁ πόνον, λύπην προξενῶν, ἀνδὴς, ἐπίπονος, χαλεπός.

Ὁδυνήφατος, ὁ, ἡ. (φάω) ὁ τὰς πόνυς φαιδύνων, καταπαύων. Ὅμ. Ἰλιάδ. Α. 401. Λ. 846.

Ὁδυνοσπάς, άδος, ὁ. (σπάω, ὀδυνῶ) ὁ ὑπὸ πόνων ἐρεθιζόμενος, ἐλκυόμενος. Αἰσχύλ. Πλειάρχ. Ζ'. 405.

Ὁδυνώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀδυνηρός.

Ὀδυρμα, τό. παραπόνημα. καὶ, Ὀδυρμὸς, ὁ. (ὀδύρω) κλαυθμός.

Ὀδύρομαι. Ζήτ. Ὀδύρω.

Ὀδυρτικὸς, ἡ, όν. καὶ Ἐπίῤῥ.—κῶς. (ὀδύρω) ὁ εἰς παραπονέματα καὶ κλαυθμὺς ῥέπων, παραπονητικὸς, λυπηρὸς, κλαυσικός.

Ὀδυρτὸς, ἡ, όν. (ὀδύρω) ὁ κλαυσὸς, ὁ κλαυθμῷ καὶ ὀδυρμῷ ἄξιος.

Ὀδύρω, (ὀδύω, ὀδύσω, ὀδύζω, ὀδύρω, ὅθεν τὸ Ὀδυνῶ) σωπηθέσερον δὲ τὸ μέσον Ὀδύρομαι, λυπῶμαι, παραπονῶμαι, κλαίω. Ἔτι δὲ μετὰ αἰτιατ. αὐτὶ τῦ λυπῶμαι, κλαίω τινά.

Ὀδυσσειακὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν αἰνήκων.

Ὀδύσσομαι, ἐκ τῦ, Ὀδύσω, (ὀδύω) ἐντεῦθεν ὠδύσατο, ὠδύσατο. μετὰ Δετικ. λυπῶμαι, θυμόομαι, ὀργίζομαι κατά τινος. Ἐκ τύτυ ὁ παρακείμ. Ὀδώδυσμαι, Ὀδυσ. Ε. 423. κεχόλωται, ὠργισμαι. "ὠδύσατο ἐμεῖο ἑκόντος" αὐτὶ τῦ ὀφὰ τὴν Νέμεσιν. Ἀγαλλικτ. Β'. σελ. 264. "Ὠδύσατο Ζεὺς ξυνίων, ξυ"νίει τε ξαπέζιος". Ἡρόδοτ. ἐν Βίᾳ Ὁμήρ. 17. αὐτὶ τῦ Ἠτίμασεν, ὕβρισεν.

Ὀδύω, τὸ πρωτότυπον τῦ Ὀδυρὸς, Ὀδυάω, Ὀδύζω, Ὀδύσω, Ὀδύσσομαι· τῦ Ὀδύρω, Ὀδύρομαι· τῦ Ὀδυνάω, ἡ Ὠδὶς, ὠδίνω. Κυρίως σημαίνει τὸ προξενῶ λύπην, πόνον, θυμὸν, ὀργήν. Τὸ λακωνικὸν Οὐδύεται ἑρμηνεύεται ὁ Ἡσύχιος ὀφὰ τῦ Ἐείζει. Ἐντεῦθεν παρὰ ταυτῷ Ὠδυσίη, Ὠδυσις, ὀργὴ, μέμψις. Τὸ δὲ πρωτότυπον τῦ Ὀδύω φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ Ὀδῶ, καὶ ἐκ τύτυ τὸ Ὁδὸς καὶ Οἶδος, ἐκ τῶν ὁποίων προέρχονται τὰ Ὀδάω, Οἰδάω, Οἰδαίνω, Οἰδύνω, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς χρῆσιν ὅπ' Ἀναβρασμὸς ψυχῆς ὑπὸ θυμὸν καὶ ἄλλα σφοδρὰ παθήματα. Ζήτ. Οἶδος, καὶ Οἰδαίνω. Τινὲς δὲ παράγυσι τὸ Ὀδύω, Ὀδύζω, Ὀδύσω, Ὀδύρομαι ἐκ τῦ Ὄδω, ὅ ἐστι τὸ Κυντῶ. Ἐκ τύτυ Ὀδυρὸς, ὀξεῖα κλαυθμηρὰ φωνὴ ὅταν θέλῃτις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας τυ. Ζήτ. Ὀδάζω, τὸ δάκνω.

Ὄδωδα, Παρακ. ἐκ τῦ Ὄδω, Ὄζω, ὅθεν τὸ Ὀδώδη, αὐτὶ τῦ Ὀδώδει, ὑπερσωτελικῶς.

Ὀδωδή, ἡ. (Ὄζω, ὅθεν Ὄδωδα ὁ μέσ. παρακ.) ὀσμὴ, μυρωδία, βρῶμα, ἀποφορὰ, δυσωδία. Ἡσύχ. Πλείαρχ. Η'. 568. καὶ Κλήμ. Παιδαγ. Β'. σελ. 212.

Ὀδωδὴς, ὁ, ἡ. Ἱπποκ. περὶ Ἀέρ. εἰς ἀμφίβ. χωρεῖον, ὅπου πιθανώτατα εἶναι ἡμαρτημένη ἡ γραφή. Κοραῆς εἰς Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 121. σελ. 384.

Ὀδώ-

Ὀδώδυσται, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Ὠδῦσαι, ἐκ τοῦ Ὀδύομαι.
Ὀδὼν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τῆ Ὀδύς. Ἡρόδοτ. ς'. 107.
Ὀδωτὸς, ἡ, όν. (ὀδέω) διοδεύσιμος, βάσιμος, πατητός. ᾗ Μεταφ. ὁ ἐκτελεστὸς, εὔκολος νὰ τελειωθῇ, νὰ γενῇ.
Ὄεσσι. Ζήτ. Οἷς.

Τὸ Ο μετὰ τῆ Ζ.

Ὄζαινα, ἡ. (ὄζω) πολύπους ῥινὸς, φύματι δυσῳδες ᾠδυνόμενον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς μύτης ὑπφάνειαν. ὀκταπόδιον τῆς μύτης. Πολυδ. "Ὄζαινα, ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῆ μυκτήρων μέχρι τῆ καλυμμάτων ἰδιομορφῶν ὀστῶν, πυῶδες καὶ δυσῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσα". 2) Εἶδος δυσώδους καὶ μυεῖζοντος θαλασσίου πολύποδος, ὅς τις ἄλλως καλεῖται ᾗ Βολβίταινα. Πολυδ.
Ὀζαινικὸς, ὅς τις ἔχει ὄζαιναν, τυπτέσι πολύποσιν εἰς τὴν ῥῖνα - εἰς τὴν μύτην. ἔτι δὲ παῦ ὅ,τι αἰτήκει εἰς αὐτόν.
Ὀζαινίτης, ὁ, τὸ θηλυκ. Ὀζαινῖτις, ἡ. ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆ ὄζης ῥινὸς πολύποδος.
Ὀζαλέος, έα, έον, (ὄζος) κλωνωτὸς, μὲ κλωνάεια. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 239. ὅπου συγκριτικὸν, Ἀζαλέτερον, ὑπερθετικὸν, Ἀζαλέτατον.
Ὀζεία, ἡ. παρ' Ἡσυχ. θεραπεία, ὡς τὸ Ἀοζέω, ταυτὸν τῷ θεραπεύω, ἐκ τῆ Ἄοζος ἢ Ὄζος, ὁ θεράπων.
Ὀζέω, καὶ εὐθὺ αὐτῆ ἐν τῷ ἐνεσ. Ὄζω, ὁ μέλλ. Ὀζήσω, ἢ Ὀζέσω, Ὤζεσα, κ. τ. λ.
Ὄζη, ἡ. (ὄζω) βρῶμα, μυρωδία, ὀξαιρέτως ἡ ἐκ τῆ σώματος ἐκφερομένη κακὴ ὀσμή. Κέλσ. Γ'. 11. Παρὰ δὲ Σαΐδᾳ, Ὄζαι, εἶναι τὰ δέρματα τῷ ἀγείων ὄνων.
Ὀζοθήκη, ἡ. (ὄζη, θήκη) αὐλάκιον ὑπόγειον ὡρὸς ὑποδοχὴν τῆς κόπρου, ὑπόπατος. Κύειλλ.
Ὀζόλης, ου, ὁ, Ὄζολις, ἡ (ὄζω) ὁ μυεῖζων, ὁ βρωμῶν, Ὀζόλαι δὲ, οἱ, γῆμος δισκρῶν. Ὄζολις, ἡ. εἶδος βαρυόσμου θαλασσίου πολύποδος, ὀνομαζομένη ἄλλως καὶ Ὄζαινα, Βολβίταινα, Ὀσμύλος.
Ὄζος, ὁ. τὸ ἀμάρθρωμα, ὁ κόμβος τῆ δένδρου, ὅθεν ἐκφύεται τὸ κλωνάεσον, τὸ ἐν τῇ σωματείᾳ λεγόμενον Ὀμμάτιον καὶ Ῥόζος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Κλωνάεσον. Ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 13. Μεταφορικῶς, Κλωνάεσον γένος τινὸς, ἤγουν Ἀπόγονος, γόος. ὁ Vitruv. 2. 9. λέγει, Edūctis in aera per nodos ramis, καὶ nodationis dirimem, εἰς ἔκφρασιν τῆς σκληρότητος (τῆ ὀζώδους) τῆ ξύλου τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὰς ῥόζους.
Ὀζόστομος, ὁ, ἡ, ἐκεῖνος, τῷ ὁποίᾳ τὸ στόμα βρωμᾷ - δυσωδίαν ἐκπνέει. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 310.
Ὀζόχρωτος, ὁ, ἡ. τῆ ὁποίᾳ τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ σῶμα βρωμᾷ. Γλωσσ. Στ.
Ὀζόω, Ὀζῶμαι. "Τὰ ἄκρα ὀζῶται εἰς χεῖρας". τυπτέσι τὰ ἀκρότατα κόκκαλα φύσει δάκτυλα ὡς αὐ κλωνάεια.
Ὄζυξ, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ Ὁμόζυξ. Ἡσύχ.
Ὄζω, Μέλ. Ὀζήσω, Παρακ. Ὄδωδα, μεπὰ γενικ. μυεΐζω, βρώμαν-δυσωδίαν-ὀσμὴν ἐκπνέω. Ἔτι δὲ καὶ αὖθι πτώσεως, οἷον Ὄζει, ἀντὶ τῆ μυεΐζει, ἢ βρωμᾷ. Μέσ. "Κακὸν ὀζόμενος". Ἱπποκρ. ἐκ τόπ. ᾗ κατ' αὐξρωπ. Κεφ. ς'. Καὶ Λυσίας, σελ. 190. "Κακὸν ὄζει τῆ ἄρτα", καὶ "Ὄζει τῆ ἰχνῶν, τῆ λαγίων". Ξενοφ. Κυνηγ.

Ὀζώδης, ὁ, ἡ. (ὄζος) κλωνωτὸς, μὲ κλωνάεια, εἰς κλωνάεια διαμερισμένος, ἢ παῦ ὅ,τι ἔχει κόμβους, ῥόζους, ὡς ξύλον. 2) Ἐκ τῆ Ὄζω, ἀντὶ τῆ μυεΐζων, βρωμῶν, δυσώδης.
Ὀζωτὸς, παρὰ Διογ. Λαερτ. ἐν Βίῳ Πολέμ. ἐσφαλμένη γραφὴ αὐτὴ, τῆ Ὀξωπός.
Ὄη, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὄα.

Τὸ Ο μετὰ τῆ Θ.

Ὄθ', αὐτὴ τῆ ὅτι, τιθέμενον, ὅταν ἕπηται φωνῆεν δασυνόμενον.
Ὄθεν, Ἐπίῤῥ. (ὅς) ἐκ τῆ ὁποίου. εὐθὺς ἐκ τούτου, ἐξ ἑνὸς, ἐντεῦθεν. Ἰλ. Β. 2) Διὰ τὸ ὁποῖον.
Ὀθεύω, ᾗ Ὀθέω, ταυτὸν τῷ Ὀθέομαι, ἐκ τῆ Ὀθη.
Ὄθη, ἡ. φροντὶς, μέριμνα, φροσοχὴ. Ἡσύχ. Αἰσχύλ. δὲ Πέρσ. 135. ὁ Σχολ. Β'. Ἐκδόσ. ἐγλαφεν Ὀθῃ αὐτὶ, τῆ Πόθῳ φιλάνορι. Ζήτ. Ὀθέομαι.
Ὄθι, Ἐπίῤῥ. Ποιητ. αὐτὶ τῆ Οὗ, ἤγουν Ὅπου. εὖθα. ὡσαύτως δὲ λαμβάνεται ᾗ τὸ, Πόθι, αὐτὶ τῆ Πῆ, ᾗ τὸ, Τόθι, αὐτὶ τῆ αὐτῆ τοπικὴ ὑπῤῥήματος. Ὅμηρ.
Ὀθλεῖς, Γεωπον. Β. 4. φυτεύτι, αὐτὶ τῆ ὁποίου εἰς τὰ Χειρόγραφα εὑρίσκεται Ἠθλει καὶ Ἠθλοις, ἴσως ὁ Φλεῶς.
Ὄθμα, τὸ. ταυτὸν τῷ Ὄμμα. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 33.
Ὀθνεῖος, εία, εῖον. ξένος, ἀλλοδαπὸς, ὁ ἐκ ξένης χώρας, ἀλλοχθὼν, ἀλλοεθνὴς, ἀλλότριος.
Ὀθομαι, φροντίζω, μεριμνῶ. "Οὐκ ὀθόμαι" αὐτὶ τῆ Δεῦ μοι μέλει τίποτε, Δεῦ φοβοῦμαι. συντάσσεται δὲ μεπὰ Γενικ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Ὄθω, Ὤθω, Ὀθέω, τυπτέσι κινῶ. Ὄθεν καὶ τὸ Οὐκ ὀθόμαι. "ταυτὸν τῷ "Οὐ μεταζέπομαί τινος". Ἰλιάδ. Α. 160. Ὑπονοεμένου τῆ Ἕνεκα. Ἐκ τούτου γίνεται τὸ Ἐνόθω, Ἔνοσις, Ἐνοσίγαιος, ᾗ τὰ ὅμοια. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται σημειωμένον ᾗ Ὀθύλλομαι, ὅθεν τὸ Ὠθύλλετο, ταυτὸν τῷ Διενοεῖτο.]
Ὀθόνη, ἡ. πανίον 2) Τὸ ἱστίον, τὸ ἅρμενον ἤτοι τὸ πανίον τῆ καραβίου οἷον "ἐπάραντες τὴν ὀθόνην". Λυκιακ. Δ'. σελ. 297. τοῦτ' ἔστιν, Ἀφ' ἑνὸς ἀνειλκύσαμεν - αἰωρήσαμεν τὸ πανίον. 3) Τὸ ὑποκάτω φόρεμα, ἔτι δὲ καὶ τὸ Τραπεζομανδύλιον, καὶ παῦ λεπτὸν ὕφασμα.
Ὀθόνινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ πανίου κατεσκευασμένος, πανίσιος. Λυκιακ.
Ὀθόνιον, τὸ, ὑποκορ. τῆ Ὀθόνη, κομματιάντι πανίου. 2) Ἐπίδεσμος, τοῦτ' ἔστι φασκία. ἔτι τὸ τιφτύκιον.
Ὀθονιοπώλης, ου, ὁ. ὁ πωλῶν πανία.
Ὀθόννα, Διοσκορεΐδ. Β'. 213. φάρμακον, ἰατρικὸν, τῆ ὁποίου τὴν σύστασιν ὅτε οἱ Παλαιοὶ ἐγνώριζον.
Ὀθονοποιὸς, ὁ. ὁ ὑφαίνων τὰ πανία, ὑφαντὴς, πανᾶς. Διοσκορ. Ε'. 152.
Ὀθονοσκεπὴς, ὁ, ἡ. (σκέπη) ὁ σκεπασμένος μὲ πανίον. Νικήτ. Χρονικ. Γ. 3. Κ. 5.
Ὄθ' ἕνεκα, αὐτὶ τῆ Ὅτι εἵνεκα, ἐπειδὴ, διότι. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1304. ταυτὸν τῷ Ὅτι.
Ὀθρὶξ, ταυτὸν τῷ, Ὁμόθριξ, ὁ ὁμοίας ἔχων τρίχας. Ζήτ. Ἄθριξ.
Ὄθροος, ταυτὸν τῷ Ὁμόθροος, ὁ ὁμοίαν ἔχων φωνήν.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Ο μετὰ τὸ Ι.

Οἰ, ὑπφώνημα, πόνε-ἀλγηδόνος, ἔτι δὲ λύπης, συμπαθείας θηλωτικόν. Φεῦ, βαβαί. δυσχαιρετούντων ἁπλ. ὀδυρομένων καὶ φαυμμένων ὑπφθεγμα, οἷον Οἴμοι, ἤγγειλε ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ. ἢ καὶ μεπέτινος ὀνόματος, οἷον "Οἴμοι πάλας", "Οἴμοι κακῶν". "Ετι δὲ λαμβάνεται καὶ θαυμαστικῶς, οἷον "οἴμοι σοφίας". Ἀειφορ. Νεφ. καὶ ὑπὸ χαρᾶς, αὐτόθ. 773. καὶ ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 590.

Οἴ, Ἐπίῤῥ. (ὅ, ὅθεν τὸ, Οὗ αὐτὶ τοῦ Πῇ) Πῇ, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖον τόπον, ὅπου, πόσον μακρύ. Ἔτι καὶ μετὰ χθικῆς, οἷον οἱ κακῶν. Διοκελλ. εἰς Ξενοφ. Ἐφέσ. σελ. 141.

Οἳ, ἡ θετικὴ τοῦ Οὗ, αὐτὶ τοῦ, Ἑαυτῷ, εἰς αὐτόν· οἱ αὐτῷ, εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. ἡ Αἰτιατ. Ἕ, ὡς τὸ Λατ. Se.

Οἴα, ἡ. δέρμα προβάτειον. 2) Ταυτὸν τῷ Ὄα, δενδρον τι, ἡ σερβιά. Ζήτ. καὶ Οἶη.

Οἰαδὸν, Ἐπίῤῥ. (οἷος) ταυτὸν τῷ Μοναδὸν, καπὲ μόνας, μοναχὰ, μόνως.

Οἰακίζω, (οἴαξ) κυβερνῶ τὸν οἴακα-τὸ τιμώνιον, ὁδηγῶ, δύθω, σρέφω, κυβερνῶ. Ὅμηρ.

Οἰάκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.

Οἰάκισμα, τὸ (οἰακίζω) τιμώνισμα, ἡ κυβέρνησις τοῦ καραβίου, παρὰ Διογ. Λαερτ.

Οἰακιστὴς, ὁ. (οἰακίζω) ὁ κυβερνήτης τοῦ τιμωνιοῦ, εἰακοσρόφος, κυβερνήτης.

Οἰακονομέω, ῶ. κυβερνῶ, διοικῶ τὸ πηδάλιον, τὸ τιμώνιον, τιμωνίζω. Φίλ. γ'.

Οἰακονόμος, ου, ὁ. (οἴακα νέμων) ὁ διοικῶν-κυβερνῶν τὸ τιμώνιον, πηδαλιοῦχος. Καὶ Μεταφ. ὁ κύριος, ὁ ἐξουσιαστὴς, ὁ διοικητής. Αἰσχύλ. Πρ. 149.

Οἰακοστροφέω, ῶ. σρέφω, κυβερνῶ τὸ τιμώνιον.

Οἰακοστρόφος, ὁ, ἡ. (οἴακα σρέφων) ταυτὸν τῷ, Οἰακονόμος.

Οἴαξ, κος, ὁ. (οἴω) κυρίως τὸ πηδάλιον, ἤγουν τιμωνίου τὸ ἄκρον μέρος, ὅπου ἡ λαβὶς, μὲ τὴν ὁποίαν διοικεῖται, τὸ παρ' ἑαυτοῦ Δεξιόν, ἐκ τοῦ Ὑποκορ. Οἰάκιον, ἀφοσλήθει τοῦ δ'. Πλάτ. Πολιτ. Ϛ. 16. "Τὸ πηδάλιον ὑπὸ μικροῦ οἰήκιος καὶ ὑπὸ ἀνθρώπου "μεγέθη πλοίων μεγάλα κινεῖ". Ἀειστοτ. Μηχαν. ϛ. τὸ δὲ μέσον τούτου μέρος ὀνομάζεται Αὐχήν. Πολυαιν. Γ'. 11. Δ'. 2. 2) Καθόλου δὲ τὸ τιμώνιον παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. Ἐν Ἰλιάδ. Ω. 269. "Εὖ εἰδὼς "κισιν ἀρηρώς". σημαίνει τὰς κώπας, ἢ ἄλλα μέρη τοῦ ζυγοῦ, δι' ὧν διέρχονται τὰ σχοινία-οἱ ἱμάντες.

Οἰάτειος, ὁ, ἡ. (οἶς) προβάτειος. Σουίδ. ἀμφ.

Οἰάτης, ὁ. Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἐκ Σοφοκλ. Ἀνδρομέδ. ἀφ' οὗ τὴν Κωμῳδίαν, παρὰ τὸ Οἶη, ὅπερ σημαίνει τὴν Κώμην. Ἐν δὲ Οἰδ. Κολ. 1061. "Οἰάτιδες ἐκ νομοῦ" οἱ μὲν ἐκ τοῦ δήμου, ὅστις ἐκαλεῖτο Οἶη, οἱ δὲ, ἀφ' ὧν καὶ Ἡσύχ. "ἐκ νεμήσεως "τῆς προβατοδεμένης", ἑρμηνεύουσι. Ζήτ. Οἶη.

Οἰάω, ῶ. ἀφ' Ἡσύχ. ὅστις Οἰώνται, ἀφὰ τοῦ Μονάζουσι ἑρμηνεύει.

Οἶβος, ὁ. κομμάτιον κρέατος ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους τῆς λαγόνος τῆς βοῦς. Λεκιαν. Λεξιφ. Ε'. σελ. 180. Λύκη ἡ φωνὴ φαίνεται ὅτι διεσρίφθη εἰς τὸν χηματισμὸν Ὀχθοιβος.

Οἰγνυμι, Οἰγύω, Οἴγω, αὐοίγω. Ἐκ τούτων γίνεται Ὤϊξε, Οἶγε, Οἴχθη. Ἀπὸ δὲ τοῦ, Οἴγνυμι, παράγεται τὸ, Ὠΐγνυτο.

Οἶδα. Ζήτ. Εἴδω.

Οἰδαίνω, καὶ, Οἰδαύω, φυσκόνω, ὀγκῶ, φλεγμαίνω, κάμνω τι νὰ φυσκώσῃ, λέγεται δὲ καὶ ὑπὸ Ὀργῆς, αὐτὶ τοῦ, Θρασυύω, ὀργίζεσθαι ποιῶ, ὡς τὸ Λατ. Tumere, οἷον "Ὅστε μὴ ἄλλων οἰδάνει ἐν σή- "θεσι νόον", καὶ Ἀλλά μοι οἰδαίνεται κραδίη χόλῳ". Ὅμηρ. καπὲ Κικέρωνα, Cor turgescit iris, καὶ Ἀπολλών. "ἐς ἄτλιν ζωρὸν μέθυ οἰδαίνει κῆρ ἐν σήθεσι". 2) Ὡς Οὐδέτερ. ταυτὸν τῷ Οἰδάω, Φυσκόνω, εἶμαι φυσκωμβύος, πεισμβύος.

Οἰδαλέος, ἁ, έον. (οἰδάω) φυσκωμβύος, πρισμβύος.

Οἰδάνω, ταυτὸν τῷ Οἰδαίνω, Οὐάλκεν. εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 261.

Οἴδαξ, ταυτὸν τῷ, Φίλημξ, ὅ ἐσιν ἄγειεν, μὴ ὡειμασμβύον σῦκον. Ὄρα Νικάνδρ. Θηειακ. 855. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Οἰδάω. Παρὰ δὲ Πολυδ. ἡμαρτημβύως φέρεται Οἴκαδες, αὐτὶ Οἴδακες, ϛ'. 81.

Οἴδασθα, Αἰολικ. αὐτὶ Οἶδας, ἀμφ. Τὸ δὲ μέγ. Ἐτυμολ. παράγει τὸ Οἶδα ἐκ τοῦ Ἔδηδα, καὶ Οἴδηδα.

Οἰδάω, καὶ Οἰδέω (οἰδῶ, ᾷθεν Οἰδάνω, οἰδαίνω) λέγεται καπὲ παύτων τῶν σωμάτων, ὅσα δηλ. τὰ ἐν αὐτοῖς ὡειεχομβύα ἢ ἀναπτυσσομβύου ἀέρος ἢ πυρὸς, ἀίρονται εἰς ὕψος, φυσκόνουσιν, ὡς ὅταν βράζῃ τὸ γλεῦκος, ἔτι δὲ εἰς τὰ πεισματα, καὶ τὰ ἕλκη τῶν σωμάτων. "Οθεν λέγεται καὶ Μεταφορ. ὡὲὲ τῆς ἐνεργείας τῶν παθῶν (ὡς καὶ τὸ Λατ. Tumere, tumere), καὶ ὡὲὲ τῆς βράσεως, ἢ θορύβου καὶ ἀπειλῆς. Ἔτι καὶ λόγων φυσκομβύων καὶ λέξεων ἐγκομβύων. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδ. "Πράγματα οἰδέοντα". (Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ Οἰδάσοντα) ἀναλεγεῖ ὡρὸς τὸ τῶν Κικέρωνος, Tument negotia, τυτέσι τὰ πράγματα, εἰ ὑποθέσεις δύεισκονται ἀκόμη εἰς ἀναβρασμόν, ἤγουν ἐν τῇ γίνεσθαι. Ζήτ. Οἴδος. Ὡσαύτως δὲ εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ ὑπὸ φυτῶν ἢ καρπῶν, τὰ ὁποῖα αὔξοντα φυσκώνουσι, καὶ αἴρονται εἰς ὕψος.

Οἴδημα, τὸ (οἰδάω) ὄγκωμα, φλεγμονὴ, ὑπόσημα, ἔπαρμα, φύσημα, φύσκωμα, πεῖσμα, ἄθεν Οἰδηματόεις, εσσα, εν, καὶ Οἰδηματώδης, ὁ ἔχων οἴδημα, τυτέσι πεισμβύος, φυσκωμβύος.

Οἴδησις, ἡ. (οἰδάω) Φύσκωσις, πεῖσμα, ὕψωσις, φλεγμονὴ, ὄγκωσις.

Οἰδίσκω, φυσκώνω, κάμνω τι νὰ φυσκώσῃ, νὰ λάβῃ μεγαλήπτρεν ὄγκον.

Οἶδμα, τὸ (ἐκ τοῦ Οἴδω, ὡς τὸ Οἶδος, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Οἴδημα) κυρίως ταυτὸν τῷ, Οἶδος, πεῖσμα, φύσκωμα, ἔπαρμα, αὔξημα. παρὰ δὲ Ποιηταῖς ἐξαιρέτως, ἡ φυσκωμβύη θάλασσα, ἤτοι τὰ ἀναβράζοντα, καὶ εἰς ὕψος αἰρόμβυα κύματα. ὅθεν

Οἰδματόεις κόλπος. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 273. κόλπος θαλάσσης, ἡ πόρος. Αἰσχύλ. Ἀθλω. Β'. σελ. 469. κυρίως ὁ κυματώδης, πλήρης κυμάτων.

Οἶδνον, ταυτὸν τῷ, Ὄγδοον.

Οἰδοποιέω, ταυτὸν τῷ, Οἰδαίνω, Οἰδίσκω. Γλωσσ. Στ.

Οἶδος, τό. πεῖσμα, ὕψωμα, φύσκωμα. εἶναι δὲ ὡραιότυπον τοῦ Οἰδάω, Οἰδέω, Οἰδαίνω, Οἰδίσκω, Οἰδέω, ταυτὸν ἴσως τῷ Ὀδύω, τὸ ὁποῖον Ζήτει.

Οἰεανος, ὁ, ἡ. (οἷες, ἐωνὸν), ὁ εὖ μένων ἔχων φόρημα, ὡς τὸ, Οἰσυχίων. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Οἴειος, καὶ, Οἰέσσος, έη, εον (οἶς) προβάτειος. "Οἰέη δορὰ" δέρμα προβάτου, προβατοπόμαρον.

Οἰέομαι, καὶ αὐτὶ τούτου ὁ Ἐνες. Οἴεμαι, Οἶμαι, ὁ Μέλλ. Οἰήσομαι, Ὠησάμην, Ὤημαι, Ὠήθην.

Οἰέτης, εος, ὁ, ἡ. Ἰλιάδ. Β. 765. "Οἰέτεως". γράφεται, αὐτὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι Οἰέτας καὶ Ἀέτας αἰ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

ανεγίνωσκον. εἶναι δὲ παύτων τῷ, Ὁμοίτεας, πυτέσιν Ὁμηλίκης, σωπλικιώτας, ὡς καὶ τὰ, Ὄθειξ, Ὄθροος, Ὄζυξ, αὐτὶ τῦ Ὁμόθριξ, κ. τ. τ.

Ὀϊζυρὸς, ρὰ, ρὸν. ἀξιοδάκρυτος, ἀξιοθρήνητος, παλαίπωρος, δυσυχὴς, δλίσπονος, ἄθλιος, χαλεπός. Παρὰ δὲ Θεοκρ. ΚΖ'. 13. φαίνεται ὅτι τὸ, Ὀϊζυρὸν, ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τῦ Ὀχληρὸν, Βαρὺ, ὅπω σωπήτως γράφεται Ὀΐζυον. Ζήτ. Ὀϊζύω, καὶ τὰ ἑφεξῆς.

Ὀϊζὺς, ύος, ἡ. (παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, Οἰζὺς καὶ Οἴζυρος) κατὰ Πορσ. εἰς Ἑκάβ. σελ. 10. τὰ Προλόγ. πάθος, θλῖψις, παλαιπωρία. Ἴδε τὸ ἑφεξῆς.

Ὀϊζύω, (οἰζὺς) εἶμαι εἰς μερίμνας καὶ φροντίδας, Ἰλιάδ. Γ. 408. πάσχω, ὑποφέρω, παλαιπωρῶμαι, οἷον κακὰ πολλὰ, κ. τ. λ. Ἰλιάδ. Ξ. 89. καὶ "Ὀϊ-ζύσας ἐμόγησεν". Ὀδυσ. Δ. 152. ἔτι Εἶμαι παλαίπωρος, δυσυχής. ἔτι ὑπὸ τὸ Οἴζω, αὐτὶ τῦ, θρηνῶ, κλαίω, φωνάζω οἴ, οἴ, ὡς καὶ τὸ Οἰμώζω, αὐτὶ τῦ φωνάζω οἴμοι, ἦτοι ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ. Ἀπὸ δὲ τῦ Οἴζω, Οἴζω, γίνεται τὸ, Οἶκτος, Οἰκτίζω, Οἰκτείρω, κλαίω, λυπῶμαι τινὰ, συμπάσχω. Εἶναι λοιπὸν τὸ μὴ Ὀϊζυρὸς παυτὸν τῷ Οἰκτρὸς, τὸ δὲ Ὀϊζὺς κυρίως παύτων τῷ Οἶκτος.

Ὀΐζω, ἐκ τύτε γίνεται ὁ Μέλλ. Οἴσω εἰς τὸ Ῥῆμ. Φέρω, καὶ τὸ σωθέτερον Δυσοίζω.

Ὀΐζω, ἐκ τύτε τὸ Οἰζύω.

Οἴη, ἡ. παυτὸν τῷ Κώμη. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β'. 139. Ζήτ. καὶ Οἰάτης, καὶ "Οη.

Οἰήϊον, παυτὸν τῷ Οἴαξ, πηδάλιον, τιμόνιον, Ὀδυσσ. Ι. 483. καὶ Ἰλιάδ. Τ. 43. παρὰ τὸ, Οἰακίζειν, ὃ ἐστὶ κατοδηγεῖν.

Οἴηκα, Ἰωνικῶς, αὐτὶ Οἴακα, Αἰτιατ. τῦ Οἴαξ.

Οἰηκίζω, Οἰήξ. Ζήτ. Οἰακίζω, Οἴαξ.

Οἴημα, τὸ. (οἴομαι), ἡ δόξα, ἡ ὑπόληψις, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις περί τινος πράγματος, ἢ πρόσωπα. 2) Ἡ περὶ ἑαυτὸ ὑπόληψίς τινος, τύφος.

Οἰηματίας, ὁ. ὁ μεγάλην ἔχων περὶ ἑαυτὸ ὑπόληψιν, (κεντρὶ μπερμπιτίνε, Τυρκ.)

Οἰημάτιον, τὸ. Τποκορ. τῦ Οἴημα.

Οἴησις, ἡ. (οἴομαι, οἴομαι) ἡ ὑπόληψις, γνώμη, δόκησις, ἔπαρσις, τύφος.

Οἰησίσοφος, ὁ, ἡ. καὶ Οἰησίφρων, ὁ, ἡ. δοκησίσοφος, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφὸν, φρόνιμον. ἀμφ.

Οἰητὴς, ῦ. ὁ (οἴομαι) ὁ νομίζων, ὁ ὑπολαμβάνων τι. 2) Ἰωνικ. παυτὸν τῷ Οἰάτης. Ἡσύχ.

Οἰητὸς, (οἴομαι) ὁ ὑπολητὸς, ὁ ἐν ὑπολήψει δυνατὸς, ἢ ὑπάρχων.

Οἴϊα, Ζήτ. Οἴα καὶ "Οα. ἀμφ.

Οἴϊς, ἴδος, ἡ. Πεπτικὸν παυτὸν τῷ, "Οϊς. ἡ Αἰτιατ. Οἴϊδα, παρὰ Θεοκρ. ά. 9. Καλλίμ. Ἀπολλ. 53. Γίνεται δὲ τῦτο, ὡς καὶ τὸ Ὁμοίϊος ἐκ τῦ "Ομοιος.

Οἰκάδε, Ἐπίρρ. Δωρικ. Οἴκαδες, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα. εἶναι δὲ παύτων τῷ Οἰκόνδε. ἔτι δὲ Οἴκαδις, Δωρικ. Λεξοφ. Ἀχαρν. 742. 779. ὡς καὶ τὸ Χάδε, Χαμάζε, Χαμάδις. ἐντεῦθεν πρότερον ἦτον ἠμαρτημένως γεγραμμένον Οἴκαδις.

Οἰκάς, ἡ. Ζήτ. Οἴδαξ.

Οἰκάριον, τὸ. Τποκορ. τῦ Οἶκος.

Οἰκειακὸς, κὴ, κὸν. (οἰκεῖος), οἰκιακὸς, ὁ εἰς τὸν οἶκον ἀνήκων. Πλύταρ. Κικέρ. 20.

Οἰκειοπραγέω, ῶ. (τὰ οἰκεῖα πράττω) ἐναντίον τῷ Πολυπραγέω, παύτων δὲ τῷ, Ἰδιοπραγέω, πυτέστι κάμνω, φροντίζω μόνα τὰ ἰδικά μυ πράγματα, χωρὶς νὰ μοὶ μέλῃ τίποτε μόνα τὰ ξένα, ζῶ καπὶ μόνος.

Οἰκειοποιέομαι, παύτων τῷ, Ἰδιοποιέομαι.

Οἰκειοπραγία, ἡ. ἐργασία, φροντὶς τῷ ἰδίων πραγμάτων, ἢ κατ' ἰδίαν, καπὶ μόνος δμεγωγή. αὐτίκειται τῷ Πολυπραγμοσύνη. Πλάτ. Πολιτ. Β'.

Οἰκεῖος, ὁ, ἡ. ἴδιος, οἰκειακὸς, ὁ εἰς τὸ σπήτιον ἀνήκων, φίλος, γνώριμος, συνήθης. "τὰ Οἰκεῖα". δηλ. τὰ οἰκειακὰ πράγματα (Res familiares, Λατιν.). Ἡ Οἰκεία, νοημένη τῦ Γῆ, αὐτὶ τῦ Πατρὶς. 2) Παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τινὰ οἰκογένειαν, εἰς τινὰ φαμιλίαν· ἢ κατ' ἐπαγωγὴν πρόσωπα ὁμόφυλοι, ἢ ἴδιοι καὶ κατ' οἰκίαν πάντες, ὡς πατὴρ, ἀδελφὸς, ἢ ἄλλος τις συγγενὴς, οἷον "Πρότερον ὄντες αὐτῷ φίλοι, "κατέστημεν οἰκεῖοι". Ἰσαῖος. Πλάτ. Α'. σελ. 78. 3) Ἐπιτήδειος, συγγενὴς ἢ ὁπωσδήποτε τινὰ καὶ ἁρμόδιος εἰς τινὰ φύσιν τῦ πράγματος, μετὰ τῆς Πρὸς, κ. τ. τ. 41. ἴδιος, ἐναντίον τῷ Κοινὸς, Δημόσιος. Διόδ. "Οἰκείαν τῆς ἀσεβείας ἔχει τὴν τιμωρίαν". πυτέστιν ἄξιον, ἐπάξιον τῆς ἀσεβείας πέλος.

Οἰκειότης, τος, ἡ. ἡ ἐξάθεσίς τινος οἰκείᾳ, συγγένεια, ἢ ἐξ γάμου σωγένεια, φιλικὴ σχέσις.

Οἰκειοφώνως, Ἐπίρρ. (φωνὴ) μὲ τὴν ἰδίαν τυ φωνὴν, σωματικῶς. Φώτ.

Οἰκειόω, ῶ, κάμνω τινὰ οἰκειακὸν, ἰδικὸν, φίλον, ἢ ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον.

Οἰκείωμα, τος, τὸ. ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ἐπιτηδειότης, συγγένεια, μετὰ τῆς Πρὸς, κ. τ. τ. Στράβ. καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητορ. Ζ'. 5.

Οἰκείωσις, εως, ἡ. τὸ κάμνειν τι οἰκειακὸν, φίλον, συγγενὲς, ἢ ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον.

Οἰκετεία, ας, ἡ. τὸ συμπλήρωμα τῷ οἰκετῶν, ἢ-τοι οἰκειακῶν ὑπηργῶν, δούλων, (τὸ Ἰπτακί, Τυρκ.). Παρὰ Στράβ. ΙΔ'. σελ. 985. δύσκεται γεγραμμένον Οἰκετίας, καὶ εἰς τὸ Χωρὸς. Οἰκεσίας.

Οἰκετεύω, Εὐσεπ. Ἁλκ. 437. παύτων τῷ Οἰκέω, κατοικῶ. 2) Οἰκετεύομαι, αὐτὶ τῦ εἶμαι οἰκέτης, ὑπηρέτης, δοῦλος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ Σωσικέω.

Οἰκέτης, ε, ὁ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον ὁ δοῦλος, ἦτοι σκλάβος· ἐνίοτε δὲ ὀνομάζονται οἰκέται καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, καὶ οἱ κατ' οἰκίαν πάντες, ἦτοι οἱ οἰκειακοί. Ἡρόδοτ. Η'. 41. συναπτει Τὰ τέκνα καὶ τὺς οἰκέτας· ἀλλὰ σελ. 106. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς τὸ Οἰκέτης ἀντὶ τῦ Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. Οὕτω καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Δ'. 2. 2. Ε'. 4. 2. καὶ Πλάτ. Πολιτ. Ε'. 12.

Οἰκετία, παυτὸν τῷ Οἰκετεία.

Οἰκετικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι εἰς τὺς οἰκέτας ἀνήκει, δουλικός. "Οθεν καὶ τὸ, Οἰκετικὸν, αὐτὶ τῦ Οἱ Οἰκέται, ἦτοι δοῦλοι, ὑπηρέται.

Οἰκέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ Οἰκέτης, δούλη, κατωμίδιος. Παρὰ δὲ Θεοκρ. ΙΘ'. 38. ὅπω λέγεται ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκυρία.

Οἰκεύς, ὁ. παύτων τῷ Οἰκίτης, δοῦλος, σκλάβος. Τύτω ἡ Γενικ. Οἰκέος, καὶ Ἰωνικῶς Οἰκῆος. Ἰλ. Ε. 413.

Οἰκέω, ῶ, ὁ Μέλ. ήσω. κατοικῶ. ἐν τῷ οἶκω μένω. Ἔτι δὲ οἰκονομῶ, διοικῶ τὸν οἶκον, ἢ ἐπιτροπεύω εἰς αὐτὸν, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. Α'. Β'. 64. Ἡ Οἰκουμένη, αὐτὶ τῦ Γῆ, ἐφ' ὅσον κατοικεῖται ὑπ' ἀνθρώπων, καθόλε μὴν ὅλος ὁ κόσμος οὕτω καλεῖται, πολλάκις δὲ μόνη ἡ ὑπὸ Ἕλλησι κατοικημένη γῆ, Δημοσθ. 85. καὶ 1399. Ἔτι, "Ἐφ' ἑαυ-"τῆ οἰκεῖν". ἐπὶ πόλεως, ἥτις ἔχει αὐτοχάρητος, ἔχει δηλαδὴ ἰδίαν καὶ αὐτόνομον διοίκησιν. Θουκυδ. Β'. 63. ὅπω καὶ τὸ "Ἡ πόλις οἰκεῖ καλῶς, κακῶς". Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. Η'. 5. Ζ'. 55. (αὐτὶ τῦ ὁποίε ἐν Α'.

ΗΝΟΥΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ς'. 23. τὸ Οἰκεῖται, οὐ εἰσκεται γεγραμμένον) τυτέσιν ἡ πόλις, ἢ ἡ πολιτεία, διοικεῖται καλὰ, εὐνομεῖται, εὐτυχεῖ, κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. δὲ λέγει κατὰ μέσον σχηματισμὸν, Οἰκεῖσθαι τὰς νήσους, καὶ Οἰκ. ἐν ἠπείρῳ, αντὶ τῦ κατοικεῖν ἑτέρᾳ ῥήματος.

Οἰκῆας, Ἰωνικ. αντὶ τῦ Οἰκίας, ἐκ τῦ Οἶκος.

Οἰκήϊος, Ἰωνικ. αντὶ τῦ Οἰκεῖος.

Οἴκημα, τὸ. (οἰκέω) ὁ κατοικημένος τόπος, κατοικία, θάλαμος, οἶκος. Ἔστι δὲ τὸ Δεσμωτήριον, ἢ ἡ φυλακὴ· καὶ τὸ Περιοικάσιον, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 2. 4. ἔστι δὲ πανδύσημον τῦ, Οἰκίσκος. ὅθεν

Οἰκηματικός, ἡ, όν, πᾶν ὅ,τι ἀφήκει εἰς τὸν οἶκον, ἢ θάλαμον, ὡς ἡ τὸ Οἰκεῖος. ἀμφίβ.

Οἰκημάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ, Οἴκημα.

Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ. (οἴκησις) κατοικήσιμος, τόπος ὅπῃ ἐμπορεῖ τις νὰ κατοικήσῃ. Ἀρρίαν.

Οἴκησις, ἡ. (οἰκέω) κατοίκησις, τὸ κατοικεῖν. Ἔτι ἡ κατοικία, ὁ οἶκος.

Οἰκητήρ, ῆρος, ὁ. (οἰκέω) πανδὸν τῦ, Οἰκητής, ὁ κατοικητής. Ἀμφ.

Οἰκητήριον, τὸ, πανδὸν τῦ, Οἰκία. κυρίως δὲ ὑδέτερον ἐκ τῦ Οἰκητήριος, ὁ εἰς τὸν κατοικητὸν ἀνήκων. Ζήτ. Οἰκητήρια.

Οἰκητής, ῆ, ὁ. πανδὸν τῦ Οἰκήτωρ. ὅθεν

Οἰκητικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων κατοικίαν, ὁ κατοικῶν. ἀντίκειται δὲ τῦ Ἄοικος, ὁ μηδεμίαν ἔχων κατοικίαν. Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσορ.

Οἰκητόρια, τὰ. ἡμαρτημ. γραφὴ, αντὶ τῆ Οἰκητήρια, σκηνὴ (Ἀλκ. Πολυδ. Ι'. 11.) ἐκ τῦ Ἡσυχ. τὰ οἰκειακὰ σκηνὴ. Κατὰ πανδὸν δὲ τὸν ὑδέτερον εἰσκεται παρὰ Σνίδ. καὶ Φωτ. Λεξ. τὸ, Οἰκοπερέα.

Οἰκητός, ἡ, όν. (οἰκέω), ὅς τις κατοικεῖται, ἢ δύναται νὰ κατοικηθῇ, ὅπῃ δύναται τινὰς νὰ κατοικήσῃ.

Οἰκήτωρ, ρος, ὁ. πανδὸν τῦ Οἰκητής.

Οἰκία, ἡ. οἶκος, ὁπωσδήποτε, κατοικία· ἐξαιρέτως δὲ λαμβάνεται καὶ αντὶ τῦ, Οἰκογένεια, Φαμιλία. καὶ αντὶ τῦ Οἰκιακὰ πράγματα, ὑσίαι, εὐσεβσίαι, ὑπάρχοντα, κ. τ. τ. Λεκ. κ'. 47. "Οἱ κατεδίεσι "πὲς οἰκίας τῆς χήρας". Τὴν δὲ διαφορὰν πανδὸς τῆς λέξεως παρὸς τὸ Οἶκος δείχνει τὸ χωρίον Φιλοστράτ. σελ. 512. "Ἀπολαβεῖν τὸν τῦ πατρὸς οἶκον, ἀντὶ τε "μέρος αὐτῦ μέρος τῆς οἰκίας". ὅπῃ τὸ Οἶκος τὸ ὅλον σημαίνει δηλοῖ.

Οἰκιακός, ἡ, όν. πανδὸν τῦ, Οἰκεῖος.

Οἰκίδιον, Ὑποκορ. τῦ Οἶκος.

Οἰκίδιος, ία, ιον. (οἶκος) παρὰ Γρηγ. τῦ, Δημόσιος ἐναντίον οἷον οἰκίδιος ἐδίασις, ἡ κατ' ἰδίαν διαφορά.

Οἰκίζω, ὁ. Μέλλ. ίσω, (οἶκος) κτίζω οἶκον· καίτοι τινὰ οἶκον κατοικήσιμον, βάλλω κατοίκους εἰς οἶκόν τινα, ἢ χώραν, ἢ πόλιν κατοικίζω. ὅθεν παρὰ Ξενοφ. "Ὠικισμένη πόλις". κατῳκισμένη.

Οἰκικός, κὴ, κόν. πανδὸν τῦ, Οἰκεῖος, ἢ Οἰκετικός, ἐκ τῆς Σιωδ. Ἀντιοχ. ἀμφ.

Οἰκίον, τὸ, Ὑποκορ. τῆ Οἶκος, ἐν πληθυντ. Παρὰ Πινδαῖς δὲ πανδὸν τῦ, Οἶκος, κατοικία, φωλεὰ, κ. τ. τ.

Οἴκισις, εως. (οἰκίζω) κτίσις, κατοίκισις.

Οἰκίσκη, ἡ. πανδὸν τῦ ἐπομβρίου. Δημοσθ.

Οἰκίσκος, ὑ, ὁ. μικρὸς οἶκος, οἰκπεδάκιον, κωμάσιον, κλωβίον, κ. τ. τ. εἶναι δὲ Ὑποκορ. τῦ Οἶκος.

Οἰκισμός, ὑ, ὁ. πανδὸν τῦ Οἴκισις.

Οἰκιστήρ, ῆρος, ὁ. (οἰκίζω), ὅς τις κτίζει τινὰ χώραν, ἢ τὴν κατοικίζει, τυτέσι θέτει-βάλλει εἰς αὐτὴν κατοίκους.

Οἰκιστήριον, τὸ. πανδὸν τῦ, Οἰκητήριον. Σχολ. Ἀεισοφ. Ὄρν. 409. ἀμφ.

Οἰκιστὴς, ῆ, ὁ. πανδὸν τῦ Οἰκιστήρ, ἐνπαῦθεν

Οἰκιστικός, ἡ Ἐπίρ. κῶς. Πολυδ. Θ'. 7. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κτίσλη ἢ κατοικισλὴ τινος τόπον.

Οἰκιστεὺς, ὁ. πανδὸν τῦ, Οἰκέτης, Ἀελιά. Δ'. σελ. 163. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐχρημάτιζε ἐν παιδιᾷ.

Οἰκόβιος, ὁ, ἡ. (βίος, οἶκος) ὁ κατ' οἶκον ζῶν, οἰκιακὸς, Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Η'. 58.

Οἰκοβουκόλος, ὑ, ὁ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 317. ὁ οἰκειακὸς βυκόλος, πειμλὴν, ἢ ὁ φύλαξ τῦ οἴκυ, ὅπῃ ὁ Σχολ. β'. Ἐκάβ. Οἰαβυκόλος χράφει, πανδὸν τῦ Οἰνόλος.

Οἰκογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸν οἶκον ὑπὸ ἄλλου γνησθεὶς, ἀντὶ υἱοθεσολλὴν τῦ ἀγοραζόμενος ἄλλου (ὡς καὶ τὸ Λατ. Verna ἀντὶ τῦ Emtus). Οὕτως ὀνομάζουσιν αἱ Χαλδλέρου ὑπογραφαὶ 150. καὶ τ. τ. "Σῶμα γυναικεῖον, οἰκογενὲς, ᾧ ὄνομα Σωτηρὶς, κ. τ. λ.

Οἰκοδέγμων, ὁ. ὁ ἐν οἴκῳ δεχόμενος, ξενοδόχος, Πολυδ. ς'. 11.

Οἰκοδεσποινα, ἡ. ἡ οἰκοκυρία, ἢ κυρία τῦ οἴκυ.

Οἰκοδεσποτέω, ῶ. Μέλλ. ήσω, εἶμαι οἰκοδεσπότης, ἢ πατρικίνος οἰκίας. 2) Ἔκφρασις ἀστρολογική, οἷον "Ὁκόσοι ἀνθρωποι ἐν τῇ γονῇ ταύτῃ (δηλ. ἐν τῷ Διΐ καὶ Ἄρει) οἰκοδεσποτεύσιν, ἤτοι. "τυτέσιν κυριεύσιν εἰς τὸν οἶκον τῦ Διὸς ἢ Ἄ"ρεως κατὰ τὰ γνησίνων", Λευκιαν. Β'. σελ. 224. "Ἀσιώδεπε ζώδια ἔσι, ἃ αὖ τῆ οἰκοδεσποτούντων "ἀστέρων φαύλων τυγχάνῃ". Ἐνπαῦθα αὐτὶ τῦ Ἀαὖ, γράφεται Ἐαὖ, λείποντος τῦ Φαύλων, τὰ ἀληθῆ ὅμως γραφὴ μανθάνεται ἐκ τῦ Γαλλικῦ. Ἔκαστον σημεῖον τῦ Ζωδιακῦ λεγομένυ κύκλυ ἔχει οἶκον διά τινα τῆς πλανήτης, ὅστις κυριεύει εἰς αὐτὸν κατὰ διαφόρυς μερὶδας καὶ ἡμέρας. Οὕτω λοιπὸν οἱ πλανῆται καλοῦνται Οἰκοδεσπόται.

Οἰκοδεσπότης, ᾳ, ὁ. κύριός τινος οἴκυ, οἰκοκύριος. ὅθεν

Οἰκοδεσποτικός, ἡ, όν. πᾶν ὅ,τι εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ἀνήκει, ἁρμόζει.

Οἰκοδομέω, ῶ. Μέλλ. ήσω (οἰκοδόμος) κτίζω, δημιργῶ-κατασκευάζω οἶκον (ὁπωσδήποτε κτίζω). καθόλυ δὲ σημαίνει τὸ, Κτίζω. λαμβάνεται δὲ καὶ μεταφορικῶς, αντὶ τῦ, Κάμνω, κατασκευάζω-ποιῶ τι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 7. 15. Μέσ. δὲ "Οἰκοδο"μεῖται οἰκίαν". αντὶ τῦ, Ποιῶ τὸν οἰκοδόμον οἰκοδομῆσαί μοι οἰκίαν. διέτερα δηλαδὴ οἰκοδομῶ οἰκίαν.

Οἰκοδομὴ, ἡ. κτίσις, δημιργία οἴκυ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ, ὁ οἰκοδομηθεὶς οἶκος, τὸ κτίσιον.

Οἰκοδόμημα, τὸ. ὁ κτισθεὶς οἶκος, κτίσιον. ἐκ τῦ Οἰκοδομέω. καὶ

Οἰκοδόμησις, ἡ. κτίσις οἴκυ, δημιργία.

Οἰκοδομητικός, ἡ, όν. ὁ εἰς κτίσιν οἴκυ ἀνήκων, ἢ ὑπάδειος εἰς τὰτο. Οἰκοδομητικὴ δὲ, ἡ τέχνη ἢ ὠδὲ τὰς οἴκων κτίσεις ἀσχολυμένη.

Οἰκοδομητὸς, ὴ, όν. ὁ κτισμένος, κτιστὸς, ἢ ὁ διωάμενος κτισθῆναι.

Οἰκοδομία, ἡ. πανδὸν τῦ Οἰκοδομὴ ἢ Οἰκοδόμησις.

Οἰκοδομικός, ἡ, όν. ἢ Ἐπίρ. κῶς, ὁ εἰς τὸ οἰκοδομεῖν γυμνασμένος, ὑπάδειος. Ἡ οἰκοδομικὴ, ἡ τέχνη τῦ οἰκοδομεῖν.

Οἰκοδόμος, υ, ὁ. (οἶκον δέμων) ὁ κτίσης τινὸς οἴκυ, ὁ Ἀρχιτέκτων, ὁ οἶκον οἰκοδομῶν-κτίζων.

Οἴκοθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῦ οἶκος, ὅς ἐκπυῖ, ὅς ἰδίας οἰκίας-

σεως. Καὶ μεταφορ. αὐτὶ τῆ Ἐξ ἀρχῆς. Αἰσχύν. κατὰ Κτησιφ. 9. κ 13.

Οἴκοθι, Ἐπίρ. εἰς τὸν οἶκον, ταὐτὸν τῷ Οἴκοι, Ποιητ. ὡς τὸ Ὄθι, Πόθι, κ. τ. τ.

Οἴκοι, Ἐπίρ. ἀρχαία γραφὴ, αὐτὶ τῆ Οἴκῳ, τουτέστιν ἐν οἴκῳ.

Οἰκομανία, ἡ. ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὴν οἰκοδομίαν, ἢ τὰς οἰκους. ἀμφ. ἐκ Βουδαίε.

Οἴκονδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν οἶκον, ὡς τὸ Οἴκαδε.

Οἰκονέμων, ἡμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. ς'. 11. ὅπου τὸ Χειρόγρ. αὐτὶ τῆ κοινῶς φερομένε Οἰκοδέμων, ὀρθότερον Οἰκοδέγμων ἔχουσι.

Οἰκονομέω, ῶ. ὁ Μέλλ. ἠσω (οἰκονόμος) διαπαντῶ, διοικῶ οἰκόντινα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτόν. ἢ γλικῶς αὐτὶ τῆ Διοικεῖν - κυβερνᾶν ἁπλῶς, ἢ διαθυμίζειν, διαπάττειν, διαζέμενον, κ. τ. τ. ἐκ τύτε

Οἰκονομητικὸς, ἡ, όν, ἡμαρτ. γραφὴ αὐτὶ Οἰκονομικὸς. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Β'. 2. 14.

Οἰκονομία, ἡ. (οἰκονομέω) ἡ ἐν τῷ οἴκῳ διοίκησις καὶ ἐπιτροπία, διοίκησίς τινος οἴκε, καὶ ἁπλῶς ἐπιτροπία, κυβέρνησις, διάταξις.

Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. ὁ εἰς οἰκονομίαν αἰτήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκονομεῖν. Ἡ Οἰκονομικὴ, σημ. τέχνη, ἢ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἀσχολουμένη. Τὰ Οἰκονομικὰ ταὐτὸν τῷ Οἰκονομία. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 1. 14.

Οἰκονόμος, ε, ὁ. ἡ. (οἶκον, νέμων) ὁ ἐπιτροπεύων, ὁ διοικῶν τὸν οἶκον, ἢ τὰ περὶ αὐτόν.

Οἰκόπεδον, τὸ. (πέδον) ἡ αὐλὴ τῆ οἴκε, ἢ αὐτὸς ὁ οἶκος, Θουκυδ. Δ'. 90. καὶ Ἀππιαν. ὡς τὸ, Γηπεδον.

Οἰκοποιέω, ῶ. καμνω - κτίζω οἶκον. ἀμφ.

Οἰκοποιὸς, ὁ, ἡ. οἷον οἰκοποιὸς τροφὴ, Σοφοκλ. Φίλ. 32. παθητικῶς, ἢ εἰς τὸν οἶκον παρασκευαζομένη τροφή.

Οἰκοπορεῖα, πί. Ζήτ. Οἰκητεία.

Οἰκόριος, αὐτὶ Οἰκήσιος. Πίνδαρ.

Οἶκος, ὁ. τὸ ἐσπήτιον. ἔτι θάλαμος, καμάρα, δωμάτιον, ἤτοι ἡ οἰκοδομὴ εἰς ἣν κατοικεῖμεν. ἔτι αὐτὶ τῆ Σκιυῆ, Ἰλιάδ. Ω. 471. Ἔτι αὐτὶ τῆ, Οὐσία, κτήματα, Περιουσία, ἢ Οἰκονομία, ἢ Οἰκογένεια, Φαμιλία, αἱ ὁποῖαι ζητῆς σημασίαι δείσκονται παρ' Ὁμήρ. Οἱ ἐν οἴκῳ τυτέσιν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ὄντες, οἱ οἰκεῖοι, Ξενοφ. Τὸν δ' οἶκον ὑπὸ τῆς γεωργίας αὔξειν ἐπειράτο, δικαιότατον τῆν χρηματισμῶν.

Οἰκὸς, Ἰωνικ. αὐτὶ Ἐοικὸς, ἐδέτ. τῆ Οἰκώς.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ. τὸ τὰ ζώγη τις εἰς τὸν οἶκον, ἐκ τῆ

Οἰκόσιτος, ὁ, ἡ. (παρ' Ἐπίσιτος αἰτικισμένον) ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν ζεφων, ὁ εἰς τὸν ἰδιόν τε οἶκον ζεφόμενος. ὅθεν καὶ ὁ εἰς μάτλιν τραπόμενος. Μεταφ. νυμφίος οἰκόσιτος, Γαμβρος, ὅς τις δεν λαμβάνει τὴν νύμφην ἔξω χάριν τῆς γαμικῆς. Οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ ἐκκλησιαστῆς, ἀκροατὴς οἰκόσιτος. Ἀθλιω. σελ. 247. ὅπου Γάμοι οἰκόσιτοι ὀνομάζονται ἐκεῖνοι, εἰς τὰς ὁποίας προσκαλοῦνται ὀλίγοι φίλοι. Μῦς οἰκόσιτος, ὁ Κατοικίδιος ἄλλως λεγόμενος, ὁ εἰς τὸν οἶκον διαπωμένος, τρόπος αὐτιδιαστολῆ τῆ Ἀγρυμέως, τῆ κατὰ τὰς ἀγρὰς ζῶντος, Μύθ. Αἰσώπ. ἐν Τυρῷ. *De babrio*, σελ. 14.

Οἰκοσκοπικὸν, παρατήρησις, οἰωνῆ τινος κατ' οἶκον. Σχόλ. ἐν Λιζ. Οἰωνισικῶ.

Οἰκοσώος, ὁ, ἡ. (σώω) ὁ τὸν οἶκον σώζων. "Οἰκοσώος, ἄκειτις". Μάξ. σίχ. 98. οἰκονομικὴ γυνὴ, τὸ ἐναντίον τῆ, Οἰκοφθόρος.

Οἰκοτραφὴς, ές, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ Οἰκόζιψ, ἢ Οἰκοθρὶς, ὁ εἰς τὸ ἐσπήτιον ἀνατραφείς.

Οἰκοτρίβανος. Ζήτ. Οἰκότειψ.

Οἰκοτρίβης, ὁ. ταυτὸν τῷ, Οἰκότειψ, Ἡσύχ. "δαπανὴ οἰκοτείβιος", ταυτὸν τῷ, Οἰκοφθόρος, Κειτίας Ἀθλιω. σελ. 432.

Οἰκοτριβία, ἡ. Ζήτ. Οἰκότειψ.

Οἰκοτριβικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὸν οἰκότειβα ἀνήκων.

Οἰκοτρίβω, ὁ. Μέλλω, ψω. Ζήτ. Οἰκότειψ.

Οἰκότριψ, βος, ὁ. (Λατ. *Verna*) ὁ κατ' οἶκον, εἰς τὸ ἐσπήτιον γλυπθεὶς ἢ ἀνατραφεὶς δῆλος, σκλάβος. ὁ ὑπὸ γονέων δῆλος εἰς τινα οἶκον. παρὰ Δίων. Λόγ. οἱ. σελ. 429. ἡμαρτ. γράφεται Οἰκειοτείβας. Ἀλεξοφ. Θεσμ. 426. "Νῶϊ δ' αὐτὸς ἔτος φ- "κότειψ Εὐριπίδης ἐδίδαξε", κ. τ. λ. ὅπε ἄλλοι τὸ πάλαι Ὠκότειψεν (ἐκ τῦ οἰκοτείβω) ἀναγινώσκοι, τὸ ὁποῖον ὁ Σχόλ. ἐξᾶ τῦ Καταβάλλυσε, οἰκότειβα ἐποίησε, καὶ οἰκοτειβία τινὶ καὶ σμικρολογίᾳ ὠκείπλεξεν, ἐμιμήσθη. Ὁ αὐτὸς δῆλος ὠνομάζετο Οἰκοτειβὴς, (παρ' Ἡσυχ.) Οἰκοξαφὴς, ἢ Οἰκοθρὶς. Ὅθεν "Οἰκοτείβιον παιδίον" τὸ ὑπό τινα οἰκότειβα γλυπθεὶ, Πολυδ. Γ. 76.

Οἰκοτύραννος, ὁ τύραννος τῆ οἴκε. Ἀνθολ.

Οἰκουμενικὸς, ἡ, όν. (οἰκυμβύη, γῆ, ἢ χώρα) ὁ εἰς τὴν οἰκυμβύην γῆν, εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, ἢ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς ὅλης γῆς, ἢ βασιλείας.

Οἰκουρέω, (οἰκουρὸς) φυλάττω τὸν οἶκον, μένω εἰς τὸν οἶκον, ζῶ κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας, ὡς αἱ γυναῖκες, ἀπομακρύνομαι ὑπὸ ὑπουργίας καὶ ὑποθέσεις, εἶμαι ἀργὸς, ὀκνηρὸς· οἷον Οἰκυρῶν ἐν ἄστι" τετεσι μένων, εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸ ἐσπήτιόν τε. Παρ' Αἰσχύλ. δὲ Ἀγαμ. "Οἰκουρήτιν πόλιν" αὐτὶ τῆ Οἰκήτιν. Πλούταρχ. Ἑβδόμων ἐκεῖνον οἰκήσεν μῆνα πολιορκοῦντες, δηλ. ἀργῶς καὶ ἀπράκτως διέτειψαν ἐπτὰ μῆνας εἰς τὴν πολιορκίαν.

Οἰκούρημα, τό. Εὐσεπ. Ὁρέσ. 924. ταυτὸν τῷ, Οἰκυρὸς γυνή. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλ. 868. ὀνομάζεται ὕπως ὁ Νεοπτόλεμος, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ὁ Φιλοκτήτης Παρόντα καὶ ξυνοφελοῦντα κυλεῖ, ὡς καὶ τὸ "Συνοίκυρος κακῶν. Εὐσεπ. ὁ κοινωνὸς τῶν κακῶν (Λατ. *Consors malorum*). Κυρίως σημαίνει τὴν φύλαξιν τῆ οἴκε. Ἰδε Εὐσεπ. Ἱππόλ. 786. καὶ Ἡρακλ. 700.

Οἰκουρία, ἡ. (οἰκυρέω) κυρίως ἡ φύλαξις τῆ οἴκε, τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον, τὸ κατ' ἰδίαν καὶ ἡσύχως ζῆν, ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι φυλάττυσι πάντοτε τὸν οἶκον. 2) Τὸ ἀργῶς ζῆν, ὑπεχὴ ὑπὸ φροντίδας καὶ ὑποθέσεις ἐξωτερικὰς καὶ κοινὰς, ἀπραξία. ὅθεν Νικήτ. Χρον. Κ'. 1. σωάπτει ταυτὸν τὴν λέξιν μὲ τὸ ὑπτιάσης, ὅπε εἰς τινὰ τῶν αὐτῶν. Οἰκυρόπις δείσκεται γεγραμμένον. ὅθεν

Οἰκουρικὸς, ἡ, όν. ἡσυχος, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν.

Οἰκούριος, ὁ, ἡ. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 542. Οἰκήσια, ὑποτοπεῖται τὸ, Δῶρα, αὐτὶ τῆ Ἀντιμιδία δῶρα τὴν φύλαξιν τῆ οἴκε ἢ τὴν οἰκονομικὴν φροντίδα. Λέγεται δὲ Οἰκήσια ἢ τὸ ἄθυρμα, τὸ παιγνίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνασχολῶσι τὰ παιδία αἱ μητέρες, ὅταν ἔχωσι σκοπὸν νὰ ἐξέλθωσι τῆ οἴκε. Πίνδ. Πύθ. Θ'. 35. "εἰκουσιᾶν μεθ' ἑταίρων" ὅπε ἄλλοι Οἰκείαν ἀναγινώσκουσι.

Οἰκουρὸς, ὁ, ἡ. (οἶκος, ὄρος) ὁ φύλαξ τῆ οἴκε, ὁ ταπεινὸς εἰς τὸν οἶκον μένων, ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς οἰκουσίας. Εὐσεπ. Ἑκάβ. 1261. ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν.

Οἰκουρότης. Ζήτ. Οἰκησία.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Οἰκοφθορέω, ῶ. (οἶκος, φθείρω) φθείρω τὸν οἶκον, τὴν οἰκιακὴν οὐσίαν, βλάπτω τὸν οἶκον. Ἡρόδοτ. "Κακῶσαι καὶ οἰκοφθορεῖσθαι" αὐτὶ τοῦ βλάπτεσθαι, φθείρεσθαι. Ὁ Πλάτων αὐτιδιαξέλλει τὸ Οἰκοφθορεῖν, δηλ. πολυδαπανᾶν, ὡρὸς τὸ αὐτικείμενον, Μίτεια ἀναλίσκειν. Περὶ Νομ. 12. ὅθεν

Οἰκοφθορία, ἡ. ἡ φθορὰ, βλάβη τοῦ οἴκου. "Οἰ"κοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι". δηλ. βλάβην τῆς οὐσίας καὶ πτωχείαν. "Γυναικῶν οἰκοφθορίαι "γαμεταί". Πλούταρχ. Παιδ. ἀγωγ. 15. αὐτὶ τοῦ ἐξαπάτησις, διαφθοραί.

Οἰκοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν οἶκον φθείρων, ὁ τὴν οἰκιακὴν οὐσίαν ἀφανίζων, δαπανῶν. Εὐρ. Ἀποσπ. 2) Ὁ ἀλλοτρίας γυναῖκας ἐξαπατῶν καὶ διαφθείρων, ὁ μοιχός.

Οἰκοφυλακέω, ῶ. (οἰκοφύλαξ) φυλάττω τὸν οἶκον, ἢ μένω εἰς αὐτόν.

Οἰκοφυλάκιον, τὸ. ὁ μισθὸς τοῦ οἰκοφύλακος. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου. "Ὁ"σίων ἀνδρῶν οἰκοφύλαξ". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 27.

Οἰκτείρημα, τὸ, καὶ, Οἰκτιρμὸς, ὁ. Οἴκτειρμα, τὸ, συμπάθεια, δυσπλαγχνία. ὁ τρόπος χηματισμὸς δύεισκεται παρὰ τοῖς Ο'. ὁ δὲ πελδυτικὸς εἶναι χωρὶς παραδείγματος.

Οἰκτείρω, (οἶκτος, οἰκτέω, οἰκτερὸς) συμπάσχω, ἐλεῶ, σπλαγχνίζομαι, ταὐτὸν τῷ, Οἰκτίζω. ὅθεν, Οἰκτειρέω, τοῦ ὁποίου ὁ Μέλλ. ήσω, ἐν τῇ Νέᾳ Διαθ. ᾗ, Οἰκτείρημα. Ὁ δὲ χηματισμὸς, Οἰκτέρω, δύεισκεται ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 51. μετὰ Γενικ. εἰς τὴν ὁποίαν προσδέτει τὸ Χάριν ὁ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 259.

Οἰκτίζω, καὶ Οἰκτίζομαι, (οἶκτος) μετὰ Αἰτιατ. προσώπ. ᾗ Γενικ. πράγματος, νομίζω τινὰ ἀξιοθρήνητον, τὸν ἐλεῶ, τὸν σπλαγχνίζομαι. Ξενοφ. Ἀπολ. 4. 2) Ἀνὰ πτῶσιν "Οἰκτίζεται ᾗ δακρύῃ". Δείναρχ. σελ. 74. αὐτὶ τοῦ Θρηνεῖ, Κλαίει.

Οἰκτικὸς, ἡ, όν. δυσπλαγχνικός. Γαζ. "Οἰκτικὰ "ῥήματα".

Οἰκτιρμὸς, ὁ. (οἰκτείρω) συμπάθεια, δυσπλαγχνία.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. εὐσπλαγχνος, ἐλεῶν.

Οἴκτισμα, τὸ. (οἰκτίζω) δυσπλαγχνία, συμπάθεια. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 159.

Οἰκτισμὸς, ὁ. (οἰκτίζω) τὸ κλαίειν, θρηνεῖν, ἐλεεῖν. Ξενοφ.

Οἴκτιστος, η, ον. καὶ Ἐπίρ. Οἰκτίστως ᾗ, Οἰκτιστα, ὑπερθετ. ἐκ τοῦ Οἶκτος, ὁ ἀξιοθρηνητότατος, ὁ ἐλεεινότατος.

Οἶκτος, ὁ. (ἐκ τοῦ Οἴζω, Οἰζύω, Οἰζύω, τὸ κλαίω, θρηνῶ, λυπέμαι) παραπόνημα, κλαυθμὸς, συμπάθεια.

Οἰκτρίζομαι, σπλαγχνίζομαι, ἐλεῶ τινα.

Οἰκτρογοεῖω, ταὐτὸν τῷ, Οἰκτίζομαι, παρ' Ἡσυχ. ἐκτὸς ἐὰν πρέπῃ νὰ ἀναγινώσκηται Οἰκτροχοεῖω.

Οἰκτρογόος, ὁ, ἡ. ὁ θρηνῶν, ᾗ κλαίων. Πλάτ. Φαίδρ. 114.

Οἰκτρολογία, ὁμιλία, λόγος ἐλεητικὸς, συμπαθητικὸς, θρηνῶδες.

Οἰκτρὸς, ρὰ, ρὸν. Ἐπίρ. Οἰκτρῶς. (οἶκτος, οἰκτέω, οἰκτερὸς), ὁ κλαίων, θρηνῶν. ἔτι ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος. Ἔτι συμπαθητικὸς, δυσπλαγχνικός.

Οἰκτροχοέω, ῶ. (οἰκτρὸς, χέω) φωνὴν, Ἀειρσοφ. Σφ. 555. ταὐτὸν τῷ εἰκῆ καὶ φωνὴν χέω, δηλ. ἐλεεινολογῶ.

Οἰκὼς, ὁς, οἰκότως, Ἰωνικ. αὐτὶ, ἐοικὼς, κ. τ. λ.

Οἰκωφελὴς, ἐος, ὁ. ἡ, ᾗ Ἐπιρ. -λῶς· ὁ εἰς τὸν οἶκον ὢν ὠφέλιμος, χρήσιμος, οἰκονομικὸς, Θεόφρ. 2. Ἔτι "Γυνὴ οἰκωφελὴς, ἡ ἐπιμελητικὴ τοῦ οἴκου, ἡ οἰκονομικὴ, ἡ ὠφελοῦσα τὸν οἶκον.

Οἰκωφελία, ἡ. ὠφέλεια διᾷ τὸν οἶκον, οἰκονομία, ἐπιμέλεια. Δύσεια δὲ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται. αὐτίκειται τῷ, Οἰκοφθορεία, Ναυμαχ. 20. Ἀλλ' Ὀδυσσ. Ξ. 223. εἶναι ἐναντίας σημασίας ὡρὸς τὸ στρατιωτικὸν βίον ζῆν. ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ζωὴ ᾗ φροντὶς τῶν οἰκονομίας.

Οἴμα, τὸ, αὐτὶ Οἴμημα, ἐκ τοῦ Οἰμάω, ἔφοδος, ἐφόρμησις, ταὐτὸν τῷ Ὄρμημα, Ἰλιάδ. Π. 752. Ψ. Χ. 252. Λέγεται δὲ ὅτι λέοντος, καὶ αὐτοῦ. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 312.

Οἶμαι, ἐκ τοῦ, Οἴομαι, καπὰ συναλοιφ. "Ὡς ἐγώ"μαι". αὐτὶ τοῦ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, καθὼς ἐγὼ νομίζω, καθὼς ὑποπτεύομαι.

Οἰμάω, Ποιητικὸν, ταὐτὸν τῷ λογοτεχνικῷ, Ὀρμάω, δηλ. ἐμπαθῶς - θερμῶς - ταχέως ἔρχομαι, τρέχω, κ. τ. λ. Ἰλιάδ. Χ. 140. ᾗ 308. Παρὰ Πινδ. Ὀλυμπ. ΙΓ'. 119. ἔστι Χωρογρ. αὐτὶ τοῦ Ὀρμαίνων διείσκεται γεγραμμένον τὸ Οἰμαίνων.

Οἶμη, ἡ. ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία. Ἔτι λόγος, διήγημα, ἰσοεία, ᾠδὴ, ᾆσμα, τρόπος, Ὀδυσσ. Θ. 74. 481. ᾗ Χ. 347. Ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ Οἶμος, ἐκ τοῦ Οἴω, Οἴομαι, ταὐτὸν τῷ Φέρω.

Οἴμοι, ἢ Οἴμοι, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! Ὁμηρ. Ὀδυσ. Ε. 299. 465. Ἔτι δὲ ὑποφώνημα χαρᾶς. Ἀειρσοφ. Νεφ. 770.

Οἶμος, ὁ, καὶ ἡ. (οἴω) ὁδὸς, δρόμος, στίχος, ἀρχαῖος, δηλ. μονοπάτιον. Ἡσιόδ. Ἔργ. 290. Ἔτι χώρα, τόπος, μέρος γῆς. οἷον "Σκύθιον οἶμον" Αἰσχύλ. Προμηθ. 2. Ἡ δηλ. τοῦ ὁμοιόπτωτα, ῥάβδος, ἢ ῥαβδοειδές τι ᾗ σκῆν. Ἰλιάδ. Λ. 24. ἔτι ὁ ῥυθμὸς τοῦ ᾄσματος, ἢ μελῳδία. (ὡς τὸ Οἴμη) Ὁμ. Ὕμν. Β'. 450. Καλλίμ. εἰς Δία, 78.

Οἰμωγὴ, ἡ. (οἰμώζω) κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς, στεναγμὸς, ὀλοφυρμὸς. Ὁμηρ. Οἴμωγμα, τὸ. κλαυθμὸς, κραυγὴ θρηνώδης.

Οἰμώζω, κλαίω, θρηνῶ. Ἐνεργητ. κλαίω τινά. Κατ' ἐκείνην τὴν σημασίαν Κικ. εἰς Κ. Φρ. 3. 9. λέγει, Οἰμωζέτω, αὐτὶ τοῦ Ἐρρέτω, τηκέσθω, ἀς κρημνισθῇ, ἀς ὑπάγῃ νὰ κρεμασθῇ. Κυρίως δὲ Οἰμώζω σημαίνει τὸ, Φωναίζω Οἴμοι, ὡς ᾗ τὸ Ὄζω, τὸ Φωνάζω Οἴ, Οἴ, ὅθεν τὸ, Οἴκτος.

Οἰμωκτεί, καὶ Οἰμωκτὶ, Ἐπίρ. (οἰμώζω) μὲ κλαυθμοὺς ᾗ ὀδυρμούς.

Οἰμωκτὸς, ἡ, τὸν (οἰμώζω) ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινὸς. ἢ ὁ κλαίων ᾗ ὀδυρόμενος.

Οἰμωξία, ἡ, ᾗ, Οἰμωξις, ἡ. (οἰμώζω) κλαυσίμων, θρῆνος. Ἡσύχ. καὶ Φώτιος Λέξ. Ἀλλὰ παρὰ Φωτ. Οἰμωκτία γράφεται.

Οἰμώσσω, ταὐτὸν τῷ Οἰμώζω.

Οἰναγωγὸς, ὁ, ἡ. (οἶνος, ἀγωγὴ) ὁ φέρων οἶνον, οἰνοφόρος.

Οἰναδοθήρας, ου, ὁ. (θήρα) ὁ θηρεύων οἰνάδων, ἤγουν ἀγριερῶν.

Οἰνάνθη, ἡ. (ἄνθη, οἴνη) ἄνθος ἀμπέλου. Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 11. ὀνομάζει τὸν πώγωνα, τὸ ῥόδινον, μεταφορικῶς "Τέρενα μαστὸν οἰνάνθας ὀπώρας". ὅπου τὸ Ὀπώρα ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Καλλίστης ἡλικίας, ὅς τις φέρει καλλίστης καρπὸς, ὡς καὶ Ἰσθμ. Β'. 8. "Ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν ἀφροδίτας "μενάστιρας ἀδίστας ὀπώρας". ἄρα λέγεται ἐπὶ τῆς ἀκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νεανικῶν χρόνων, ὅταν ἄρχωνται νὰ φαίνωνται εἰς τὸν πώγωνα αἱ ἀπαλαὶ τρίχες, αἱ καλούμεναι Ἴουλοι. Αὗται αἱ τρίχες, αἱ ὁποῖαι λέγονται καὶ Ἥβη (ἐξαιρέτως ὅμως ἐπὶ τῶν αἰδοίων) παραβάλλονται ὑπὸ τῶν Πινδάρου μὲ τὸ οἰναίθιον. Οἰναίθη δὲ καὶ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σαφυλῆς, ὅταν φλαδὴ ἐκ τοῦ πρώτου τῆς σαφυλῆς αὐθους ἐκφύεται ὁ μέλλων βότρυς. Τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Γ. 19. "Ὅταν βλαστάνῃ ἡ ἄμπελος, ἀφαιρεῖν τὰ ἄλλα πάντα, πλὴν ὅσα καρπὸν ἔχει, τέτων ἐπικίνδυνον τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰναίθαις, ἵνα .... ἡ ἀφεθεῖσα τροφὴ συνελθεῖσα ἐπὶ "ταῖς οἰναίθαις αὔξῃ τὸν βότρυν". Ἐν δὲ τοῖς Γεωπον. Ε'. 51. καὶ Ζ'. 20. ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τοῦ ἤδη μορφωθέντος αὐθους τῆς σαφυλῆς. Ἰδε Παλλάδ. Ζ'. 11. καὶ ΙΑ'. 14. 5. Φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ὅτι, ὅταν παρέβαλε πλὴν οἰναίθιον μὲ τοὺς Ἰούλους, ἐνόει τὰ λεπτὰ ἤδη τειχοειδῶς ἐκφυόμενα τῆς ἀμπέλου φύλλα. Ἀειτοφ. δὲ, Βάτ. 1320. ἐκλαμβάνει πλὴν λέξιν αὐτὶ ὅλου τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου, λέγων. "Οἰναίθας ἀμπέλου γαύρος". Ὡς καὶ ὁ Εὐειπ. Φοίν. 238. "Οἶνα, ἃ σάζεις τὸν πολύκαρπον οἰναίθας ἰσῶσα "βότρυσι". Ἀειτοφ. δὲ καὶ αὐτὶ τῆς φύλλων καὶ αὐτέων, Ὄρν. 588. "τὰς οἰναίθας οἱ πάρνοπες κατέ"δονται". Μελεάγρ. Στεφ. 7. "Κλῆμα οἰναίθης". Ἀλκ. Ἐπίγρ. 18. "Βότρυσιν ἀπ' οἰναίθης ἥμερον". 2) Τὸ αὐθος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, (Vitis labrusca, Λίνν.) Διοσκ. Ε'. 5. μὲ τὸ ὁποῖον παρεσκεύαζέτο ὀινῶδές τι ἔλαιον, οἰναίθινον ὀνομαζόμενον, Διοσκ. Α'. 36. Ὡσαύτως δὲ καὶ παρεσκεύαζετο καὶ οἶνος, Διοσκ. Ε'. 33. 3) Φυτόν τι σκιαδιοφόρον (Umbelliferæ) μὲ οἰνόδωρα ἄνθη, Διοσκ. Γ. 135. Πλίν. 21. 23. (Oenanthe pimpinelloides, Λιννᾶ. 4) Εἴδος πτελοῦ, Ἀειτοφ. Ζ. Ἱστορ. Ζ. 49. ἀδιόρειτον ὅμως.

Οἰναίνθινος, ίνη, ινον, ὃς οἰναίθης κατεσκευασμένος.

Οἰναναθίς, ίδος, ἡ. παρὰ τὸν πρ Οἰναίθη, κλῆμα ἀμπέλου. Ἴβυκος Ἀθην. σελ. 601.

Οἰνάρειον, τό. Θεόκρ. Ζ'. 134. "Οἰνάρειον νότισμα τῶν" παρὰ τὸν πρ Οἴναρον, τουτέστιν Ἀμπέλου φύλλα. Εὑρίσκεται ὅμως εἰς Χειρόβ. καὶ Οἰναρέησιν, αὐτὶ τοῦ, Οἰναρέοισι.

Οἰνάρεος, έα, εον, (οἴναρον) "Οἰνάρεος ἀοσδίη" παρ' Ἱπποκρ. τουτέστι σάκη ἐκ φαλίδων τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου.

Οἰναρίζω, (οἴναρον) κόπτω ἀμπέλου φύλλα, κλαδεύω τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου.

Οἰνάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Οἶνος, ὀλίγον οἶνον μέρος, ἢ ἀχρεῖος - μοχθηρὸς οἶνος.

Οἰναρίς, ίδος, ἡ. φαλὶς κλήματος ἀμπέλου, ἄλλως καὶ αὐτὸ τὸ κλῆμα. Ἱππόκρ.

Οἴναρον, τό. φύλλον ἀμπέλου.

Οἴναρος, ὁ. παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Α'. 15. πιθανῶς αὐτὶ τοῦ Κόμαρος.

Οἰνάς, άδος, ἡ. παρὰ τὸν πρ Οἶνη, ἀμπέλου κλῆμα. Οἰνὰς βοτρυόεσσα, Ἰων. παρ' Ἀθηναίῳ, σελ. 447. "Βρομίας οἰνάδος ἐν πεπάλοις". Σιμμ. Ἐπιγρ. καὶ "Οἰνάδι πικρὴ βρεμίον" Ἀνάλεκτ. σελ. 238. Ἀρ. 412. 2) Εἶδος ἀγρίας ἀμπέλου, ἥτις ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς ὠσιμαζούσης σαφυλῆς. Ἀειτοφ. Ζ. Ἱστορ. Θ. 13. Λέγεται δὲ καὶ οἰνὶς παρὰ Πολυδ. ς'. 22. Ἡσύχ. δὲ αὐτὶ τούτου ἔχει Οἰναΐς, λέγων ὅτι καπνίτης εἶναι κόρακος εἶδος.

Οἰναχθής, έος, ὁ, ἡ. (ἄχθος) παρὰ τὸν Οἰνοβαρής. Ἡσύχ.

Οἰνέλαιον, τό. οἶνος μὲ ἔλαιον μεμιγμένος.

Οἰνέμπορος, ὁ οἶνον ἐμπορεύόμενος. Ἀρτεμίδ. Γ'. 8.

Οἰνεραστής, οῦ, ὁ. (οἶνος ἐραστὴς) ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 41.

Οἰνεύομαι, πίνω οἶνον, Ἐρωτιαν. Ἱπποκρ. Ἐν δὲ Τιμ. εἰς Ἑρμ. 91. "Ἡ πολὺ οἰνήσεις". ἐκ τοῦ Οἰνέω, γράφεται, αὐτὶ τοῦ Θέλεις λάβει πολλὸν οἶνον. Πρότερον δὲ ἐγράφετο Οἰμήσεις.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. οἰνοθήκη, κελλάειον οἴνου, Βοδρύμιον, ὑπόγειον οἴκημα ἐν ᾧ φυλάττεται τὸν οἶνον. Γεωπον. Ζ'. 7. 6. Ξενοφ. δὲ αὐτὶ τούτου λέγει Οἰνών.

Οἶνη, ἡ. ἀμπέλου κλῆμα, ἄμπελος. Ἀθην. β'. 1. "Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες, Οἶνας ἐκάλουν τὰς ἀμ"πέλους". Καὶ Πεπτικ. παρὰ τῷ Οἶνος. 2) Ὁ καὶ τῆς κύβης ἀειθμὸς εἷς. Σαΐδας δὲ λέγει, ὅτι οἱ Ἴωνες ὠνόμαζον οἶνας τὰς κύβας. "Οθεν Οἰνίζω, παρὰ τὸν πρ Μονάζω παρ' Ἡσυχ. Ἐκ δὲ τοῦ Οἶνος, τὸ Λατ. Oenus, unus, ὡς ἐκ τοῦ Ποινὴ τὸ Poena, puna, punire.

Οἰννηγία, ἡ. (ἄγω) ἡ ἀγωγὴ τοῦ οἴνου.

Οἰνηρὸς, ρά, ρὸν, (οἶνη) ὁ οἰνώδης, ὁ ἐξ οἴνου, ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων.

Οἰνήρυσις, εως, ἡ. (ἀρύω) ἀγγεῖον εἰς ἄντλησιν οἴνου.

Οἰνιάς, άδος, ἡ. παρὰ τὸν πρ, Οἰνὰς, Πολυδ. ς'. 22. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. Οἰνιὰξ, εἶδος κόρακος.

Οἰνίζω, Μέλ. σω. ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ πλὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου. Μέσ. Οἰνίζομαι, αὐτὶ τοῦ, Ὠνέομαι - ἀγοράζω οἶνον. Ἰλιάδ. Η. 472. Παρὰ δὲ Λυκίφ. Δ'. σελ. 227. αὐτὶ τοῦ, Ἀρύομαι, ἀντλῶ οἶνον.

Οἰνικὸς, κὴ, κὸν. οἰνώδης, ὃς οἶνος, ἢ ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων. Μέζον οἰνικὸν, τὸ κρασόμεζον. ἀμφ.

Οἶνινος, νη, νον, ὁ ὃς οἶνος σκληθείς, οἷον "Ὄξος "οἴνινον" τὸ ἐξ οἴνου κατασκληθὲν ὄξος. Ἀρχίγρ. Ἀθην.

Οἰνίσκος, ὁ. Ὑποκ. τοῦ Οἶνος, ὡς καὶ τὸ Οἰνάειον.

Οἰνιστήρια, τὰ, ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τὰς Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν παίδων των, πρὸ τοῦ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους, καὶ νὰ κόψωσι τὰ μάλλιά των, (τῶν μαλλῶν, σκόλλων, κόμων) προσέφεραν εἰς τὸν Ἡρακλέα ἐν μέζον οἶνον, πίνοντες ἐκ τούτου εἰς ὑγιείαν τῶν φρατόρων των. Τὸ δὲ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπινον, ποτήριον, ἢ μεθ' ὃ προέπινόν τινι, ὠνομάζετο Οἰνιστήρια, ἡ. ἐκ τοῦ Οἰνίζομαι, Οἰνιστὴρ, Πολυδ. Γ'. 52. Ἀθην. ΙΑ'. σελ. 494. Ἡσύχ.

Οἰνοβαρέω, ῶ. κῆ, Οἰνοβαρείω, Ποιητ. εἶμαι βεβαρυμμένος ἐκ τοῦ, οἴνου, ἤτοι μεθυσμένος. Ἰλιάδ. Κ. 555. Ζήτ. κῆ, Ἐρύγω, ἐκ τοῦ

Οἰνοβαρὴς, έος, ὁ. ἡ, (βαρὺς, οἶνος) ὁ ἐκ τοῦ οἴνου βαρυνθείς, ὁ μεθυσμένος (Λατ. Vino gravis). μέθυσος. καὶ

Οἰνοβρεχὴς, έος, ὁ, ἡ. (βρέχω, οἶνος) μεθυσμένος, ἤτοι ὑπὸ οἴνου βεβρεγμένος. Μελέαγρ. 123.

Οἰνοβρῶς, ῶτος, ὁ, ἡ. Οἰνοβρῶτα βορὰ" λέγει ὁ Νίκανδρος ἐν Ἀλεξιφ. 493. αὐτὶ τοῦ Πυρίδας ῥοὰς οἰνωδεῖς.

Οἰνόγαλα, ακτος, τὸ. οἶνος μετὰ γάλακτος, κρασόγαλα, παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ἀμφ.

Οἰνόγαρον, τὸ, κρασόγαρον, γάρον μεμιγμένον μὲ οἶνον.

Οἰνογευστέω, ῶ. (οἰνογεύστης) γεύομαι τὸν οἶνον. Ἀθην. σελ. 380. Γεωπον. Ζ'. 7. 1. Ἐκ τούτου τὸ, Οἰνογευστικὸς, ὁ. εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου ἀνήκων, Σέξτ. Ἐμπειρ.

Οἰνόδεσμος, ὁ. οἴνου δεσμός. Ἡσύχ.

Οἰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Οἰνοδόκος, ὁ, ἡ. (οἶνον δεχόμενος) ὁ δεχόμενος ἢ ἀποθέμενος οἶνον.
Οἰνοδότας, Δωρικ. αὐτὶ τᾶ, Οἰνοδότης, ὁ δοτὴρ τᾶ οἴνᾳ.
Οἰνοδυνάστης, ου, ὁ. ὁ ἐν οἴνῳ ἰσχυρὸς, μεθυσμένος. ἀμφ.
Οἰνόεις, όεσσα, όεν, ταυτὸν τῷ Οἰνηρὸς, ὁ ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. Ἐκ τούτου τὸ, Οἰνόεσσα, ᾗ Ἀττικ. Οἰνόεττα, ᾗ, Οἰνῶττα.
Οἰνοθετέω, ῶ. (τιθέω οἶνον) διπθῶ, εραγγίζω οἶνον. ὄθεν
Οἰνοθέτης, ου, ὁ. ὁ διπθῶν, εραγγίζων τὸν οἶνον. Ἀθλιὼ. ιγ'.
Οἰνοθήκη, ἡ. ὑποθήκη οἴνου, ταυτὸν τῷ, Οἰνεών. Γεωπον. ς'. 12.
Οἰνοθήρας, ὁ, καὶ, Οἰνοθηείς, ἡ. εἶδος φυτοῦ, τᾶ ἐποίᾳ ἡ ῥίζα ἔχει οἶνι ὁμοιῶ. ὀνομάζεται δὲ καὶ, Οἰναγρα, Ὀνόθυεις, ἢ κάλλιον Οἰνοθηρίς. Εὑρίσκεται δὲ αὐτὶ τούτου ᾗ Ὄνειος γεγραμμένον, Διοσκ. Δ'. 118. (ἴσ. *Epilobium angustifolium*, Λιν.). Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 21.
Οἰνοκάπηλος, ὁ. ὁ ἐμπορευόμενος, ἢ ὁ πωλῶν τὸν οἶνον. Σέξτ. Ἐμπ.
Οἰνοκάχλη, ἡ, (καχλάω) ἡ μεθυσμένη, ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον, Θεόπομπ. Κωμικ. Πολυδ. Β'. 18. καὶ ς'. 21. ἐντεῦθα ὅμως εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰ Χειρόγρ. Οἰκονομάχλη, τὸ ὀπσῖον Κλημ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Β'. σελ. 187. ἐκλαμβάνει αὐτὶ τᾶ, Μεθύσιν.
Οἰνόλιπτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ οἴνου κυριευθείς, ὁ μεθυσμένος. Πλούταρχ. ς'. σελ. 11. σαυλόπτερ αὐτὸ μὲ τὸ, Λίχνος.
Οἰνολογέω, (λέγω) ὁμιλῶ περὶ οἴνου, τρυγῶ εκφυλάς.
Οἰνομανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον.
Οἰνομάχλη. Ζήτ. Οἰνοκάχλη.
Οἰνόμελι, τος, τὸ. οἶνος μετὰ μέλιτος, μελίκρατον, κρασόμελι, εἶδος μέθυσος. Παλλάδ. Ὀκτωβρ. 17.
Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ. μήτηρ οἴνου.
Οἶνον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Οἴναρον. Ἡσύχ. ἀμφ.
Οἰνοπέδη, ἡ, ἢ, Οἰνόπεδον, τὸ. χώρα ἀμπελοφόρος, ἄμπελος, ἐκ τᾶ
Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ. ὁ χώραν ἔχων ἀμπελοφόρον· ὁ πολυοίνος. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 331. "Οἰνοπέδῃσι "Φυτικομίῃσι".
Οἰνοπέπαντος, ὁ, ἡ. (πεπαίνω) "Βότρυς οἰ- "νοπέπαντος" ἢ ὥεμος σαφυλὴ, Ἀνάλεκτ. Β'. 141.
Οἰνοπίπης, ὁ. (οἶνος, πιπίζω) ταυτὸν τῷ μέθυσος, Ἀειτοφ. Θεσμοφ. 393. ὅπε ἄλλοι, Οἰνόπιδας, ἀπαγγινώσκεται.
Οἰνοπλάνητος, ὁ, ἡ. (πλανάω), ὁ μὲ οἶνον μεθύων τινά, Εὐελπ. Ῥῆσ. 363.
Οἰνοπλῆθὴς, ές, ὁ, ἡ. (πλήθω) ὁ γέμων οἴνου, ὁ πλέσιος εἰς οἶνον, πολυοίνος, Ὁδυσσ. Ο. 405.
Οἰνοπλὴξ, γος, ὁ, ἡ. (πλήσσω) ὁ κτυπημένος ὑπὸ τὸν οἶνον, ὁ μεθυσμένος, Τραγικὸς Ἡσυχίᾳ ἐν Λεξ. Μεθυσάδες. Βασίλειος δὲ Τ. Β'. αὐτὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸ, Οἰνόπληκτος, ὁ, ἡ.
Οἰνοποιέω, ῶ, καπασκευάζω οἶνον. ὄθεν
Οἰνοποιία, ὁ, ἡ. τᾶ οἴνου καπασκευή.
Οἰνοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ καπασκευάζων οἶνον.
Οἰνοπασία, (πόσις) τὸ πίνειν οἶνον.
Οἰνοποτάζω, ἢ Οἰνοποτέω, ῶ, πίνω οἶνον. ὄθεν
Οἰνοποτὴρ, ῆρος, ὁ. ἢ Οἰνοπότης, ου, ὁ, ᾗ Θηλυκ. Οἰνοπότις, δος, ἡ, ὁ πίνων ἢ ἡ πίνουσα οἶνον· ὁ κρασοπότης. (μπεκρῆς).

Οἰνόπτης, ου, ὁ. ὁ οἶνου θεωρὸς, Γεωπον. Ζ'. 7. 1. ἐκεῖνος ὅστις εἰς τὰ συμπόσια ἐπιτηρῶσιν εἰς τὸ νὰ μιχθῶσιν ἴσα μέρη ὕδατος καὶ οἴνου, Ἀθλιω. Γ'. σελ. 425.
Οἰνοπωλέω, ῶ. πωλῶ οἶνον, ἢ ἀραγματεύομαι μὲ κρασίον. ἐκ τᾶ
Οἰνοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω, οἶνον) ὁ κρασοπώλης, ὁ μὲ κρασίον ἀραγματευόμενος, ὁ οἶνον πωλῶν.
Οἰνοπώλιον, τὸ. κρασοπωλεῖον, τόπος ὅπου πωλεῖται οἶνος, ἢ παρατίθεται εἰς πόσιν.
Οἶνος, ὁ. ἐκ τούτου τὸ Λατ. *Vinum*, κρασίον, ὁ ἐκθλιβεὶς ᾗ ζυμωθεὶς ἢ βραθεὶς τᾶς σαφυλᾶς χυμός. Σωκράτ. παρὰ Ξενοφ. συμπ. "Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος "ἄρδων τὰς ψυχὰς, πᾶς μᾶλλον λύπας, ὥσπερ ὁ μανδρα- "γόρας τὰς ἀνθρώπους, κοιμίζει, πᾶς δὲ φιλοφρουσύ- "νας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει". Περὶ τᾶς διαφόρων Οἴνων Ὅρα Ἀθλιω. ἐν α. Κεφ. κ'. ᾗ ἑξῆς. Ἔτι δὲ ᾗ ὁ τύπος, εὖθα πωλεῖται οἶνος, οἷον "Τρέχ- "εἰς τὸν οἶνον". Πολυδ. Γ'. 75. λέγεται ᾗ ὁ ἐκ πτι- σθείσης κειδᾶς ἢ σίτε σκωλαζόμενος, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ς'. 15. τὸν ὀπσῖον καλοῦσι ζύθον, ἤτοι Πίβαν. Ἔτι καὶ ὁ ἐκ τᾶς ζυμώσεως χυμὸς διαφόρων ἄλλων καρ- πῶν γινόμενος, οἷον ἐκ μύλων, ἀπιδίων, κ. τ. τ. διὸ ᾗ διαφέρεται ὁ ἐκ τᾶς σαφυλᾶς διαὶ τᾶ "Ἀμπε- "λινος οἶνος". Ἡρόδ. β'. 37.
Οἰνόσπονδος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ὑδρόσπονδος.
Οἰνοσσόος, ὁ, ἡ. (σόω, σώζω) ὁ τὸν οἶνον διαφυλάττων - σώζων. Νόννος.
Οἰνότευκτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. ἀμφ.
Οἰνοτρόπαι, αἱ. (οἶνος, τρέπω) ἐκαλεῖντο ἅτινες αἱ θεῖαι θυγατέρες τᾶ βασιλέως τᾶς Δήλου Ἀνίου, διότι αὐταὶ ἐδεύαντο νὰ μεταβάλλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. καὶ Δύκτις ὁ Κρῆς, γ'. 29.
Οἰνοτρόφος, ὁ, ἡ. (οἶνος, τρέφω) ὁ τρέφων οἶνον ἢ ὁ οἰνοφόρος.
Οἰνουργία, ἡ. Πολυδ. Ζ'. 193. ἡ τᾶ οἴνου καπασκευή.
Οἰνοῦττα, ἡ, αὐτὶ τᾶ Οἰνῆσσα, ἐκ τᾶ Οἰνόεσσα, ὑπὸ τᾶ Οἰνόεις, πλακοῦς σκωλαζόμενος ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος. "Ἔτι δὲ καὶ φυτόν τι, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 40. ἐξ Ἀθλιω. Γ'. σελ. 429.
Οἰνοφαγία, ἡ. τὸ ζῆν οἶνον, παρὰ Λευκιαν. Ἀληθ. Ἱστ. ὅπε εἰς τὰ Χειρόγρ. ἀπαγγινώσκεται Οἰνοφλυγία.
Οἰνοφερὴς, ές, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ὁ τρὸς οἶνον φερόμενος, ὡς ὁ καπνοφερὴς, πάροινος.
Οἰνοφλυγέω, ῶ, εἶμαι μεθυσμένος, ἢ δεδεμένος εἰς μέθαν. ὄθεν
Οἰνοφλυγία, ἡ. ἡ μέθη, ἡ ἀγάπη τᾶ οἴνου καὶ τᾶς μέθης.
Οἰνόφλυκτος, ὁ, ἡ. παρὰ Βασιλ. ταυτὸν τῷ ἑπομ.
Οἰνόφλυξ, γος, ὁ, ἡ. (οἶνῳ φλύων) ὁ γέμων οἴνου, ὁ μεθυσμένος.
Οἰνοφορεῖον, τὸ. ἀγγεῖον, πῖτος φέρων οἶνον. Φιλοξ. Γλωσσ.
Οἰνοφορέω, ῶ, (οἰνοφόρος) φέρω-βαστάζω οἶνον.
Οἰνοφόριον, τὸ. ταυτὸν τῷ, Οἰνοφορεῖον.
Οἰνοφόρος, ὁ, ἡ. (οἶνον φέρων) ὁ κρασοφόρος, ὁ φέρων, βαστάζων ἢ ἐχων οἶνον, ὡς "Σκεῦος οἰνο- "φόρον" τὸ κρασίν ἐχεκτικὸν ἀγγεῖον, ὁ πῖτος, ὡς τὸ Οἰνοφορεῖον. Λατ. *Vinophorus*.
Οἰνοφύλαξ, κος, ὁ, ἡ, ὁ φύλαξ τᾶ οἴνου.
Οἰνόφυτος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ οἶνον ἤτοι ἀμπέλους πεφυτευμένος, καπάφυτος, οἷον "Κτῆμασι οἰνόφυτα". Σχόλ. ΙΒ'. σελ. 837. ὑποσατικὰ ἔχοντα ἀμπελῶνας.

Οἰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Μ-Σ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Οἰνοχαρὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν. Ἀνάλεκτ. Γ'. σιλ. 302.

Οἰνοχάρων, (οἶνος, χαίρων) ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀνθολογίαν ὁ Φίλιππος, διότι μὲ φαρμακωμένον οἶνον ἐθανάτωνε τοὺς ἐχθρές τε.

Οἰνοχοεία, ἡ. κέρασμα οἴνου. ἐκ τοῦ

Οἰνοχοέω, ῶ, καὶ Οἰνοχοεύω, (οἰνοχόος) ἐγχέω, κερνῶ οἶνον εἰς πόσιν. Ἀθλιω. σελ. 482.

Οἰνοχόη, ἡ. ἀγγεῖον, ἀφ' οὗ ἀποῖς κερνῶσι τὸν οἶνον ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἀγγείων εἰς τὰ ποτήρια.

Οἰνοχόημα, τὸ. τὸ κερνώμενον ἀπὸ τοῦ οἰνοχόου. Παρὰ Πλουτάρχ. Φωκ. 6. "Παρεῖχεν οἰνοχόημα Ἀθηναίοις", σημαίνει ἑορτήν τινα, καθ' ἣν ἐδίδετο οἶνος.

Οἰνοχόος, ὁ. (οἶναν χέων) ὁ ἐγχέων οἶνον, ὁ κεραστής, ἢ κερνάτωρ. Copbiere, Ἰταλ.

Οἰνοχρὼς, ῶτος, ὁ. ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 13.

Οἰνόχυτος, ὁ, ἡ, (χύω) "πόμα οἰνόχυτον". Σοφ. τοιοῦτοι ποτὸν ἐξ οἴνου κερασμένου.

Οἰνοψ, πος, ὁ, ἡ. (ὤψ) ὁ τὸ οἶνον ἔχων χρῶμα, βαθὺς κόκκινος, μαυροκόκκινος, ὡς ὁ μέλας οἶνος. "Βόες οἰνοπες". Ἰλιάδ. Ν. 730. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κυματώδης θάλασσα, Ὀδυσ. Γ. 132. ὡς καὶ τὸ, Πορφυρέα θάλασσα.

Οἰνόω, ῶ. Μέλ. ώσω. κάμνω οἶνον, μεταβάλλω τι εἰς οἶνον. ἔτι μεθύω τινὰ μὲ οἶνον, ὡς ἐκ τοῦ Μέθυ, τὸ Μεθύσκω, Ὀδυσ. Λ. 292.

Οἰνώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος οἴνου ἔχων· ὁ πλέσιος εἰς κρασίον· εἰς οἶνον.

Οἰνῶν, ῶνος, ὁ. Ἀποθήκη οἴνου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζωτ. Οἰνεών.

Οἰνωπὸς, ὁ, ἡ. ἢ, Οἰνωπὸς, ἡ, ὁν. ταυτὸν τῷ Οἰνοψ.

Οἴνωσις, ἡ. (οἰνόω) ἡ μέθη.

Οἰνωτὸς, τὴ, τὸν, (οἰνόω) ὁ ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. παρὰ δὲ Πλουτάρχ. ὁ μεθυστὴς, ὁ μεθύων· μέθυσος.

Οἴνωτρον, τὸ, Δωρικ. χάρακτ. ἢ τὴν ἄμπελον ἰσᾶσι. Ἡσύχ.

Οἷο, αὐτὶ τοῦ, Οὗ. "Οἷ ὅπερ ἕνεκα". Ἀπολλών. ά. 1325.

Οἰόβατος, ὁ, ἡ. (οἷος, βαίνω) "ὕλη οἰόβατος". Ἀνάλεκτ. Λ'. σιλ. 198. ἡ ἔρημος, τοῖς προβάτοις βατός.

Οἰόβιος, ὁ, ἡ. (οἷος) ταυτὸν τῷ Μονόβιος, ὁ κατὰ μόνας, ἤτοι μοναχικῶς ζῶν. Ἡσύχ.

Οἰοβότας, ὁ, (οἷος, βόσκω) Σοφ. Λί. 615. "Φρενὸς οἰοβότας". ὀνομάζεται, ὁ μωρὸς, ὁ μανόμυθος, ὁ παραφρονήσας, ὁ ἐκτὸς φρενὸς ἐξέχων, μεμονωμένος. Ὅρα τὸν Σχολ.

Οἰόβατος, ὁ, ἡ. (οἷς, βόσκω) ταυτὸν τῷ, Μηλόβατος.

Οἰοβούκολος, ὁ. ὁ ποιμὴν προβάτων, ἢ ὁ μοναχικὸς ποιμὴν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 310. ὅπου παρ' ἄλλοις, Οἰκοβούκολος, ἀναγινώσκεται.

Οἰόγαμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Μονόγαμος. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 83.

Οἰόζωνος, ὁ, ἡ. (οἷος, ζώνη) μονόζωνος, ὁ μοναχός. Ζωτ. Μονόζωσος. Σοφοκλ. Οἰδ. 856.

Οἰόθεν, Ἐπίρ. (οἷος) ἐξ ἑνὸς μέρους, μοναχῶς, καθ' ἑαυτὸν, κατ' ἰδίαν, ταυτὸν τῷ Ἐκ μόνης, ἢ Μοναχόθεν. Ἰλ. Η. 39. καὶ Ἄρατ. 55.

Οἰόθι, Ἐπίρ. μόνως, καθ' ἑαυτὸν, ταυτὸν τῷ Μόνον. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Ἄρατ.

Οἰόκερως, τος, ὁ, ἡ. (κέρας) ὁ μονοκέρατος, ταυτὸν τῷ Μονόκερως. ἀμφ.

Οἶομαι, Οἴομαι, καὶ, Οἶμαι, συνίσκεται ὡς τὸ Οἴω καὶ Οἶω παρ' Ὁμήρ. αὐτὶ τοῦ Νομίζω, ὑπολαμβάνω, προσδοκῶ, ὑποπτεύομαι, προαισθάνομαι, φοβοῦμαι. Ἐντεῦθεν Ὀδυσ. Κ. 248. "Ὡίετο γὰρ "θυμὸς", δηλ. ἡ ψυχὴ τοῦ δὺν ἐσοχάζετο ἄλλοτι παρὰ κλαυθμόν. Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ὠίσατο καὶ Οἰσάμενος αὐτὶ τοῦ λογογραφικοῦ "Ὠμοσε, κ. τ. λ. Τὸ Λατ. Fert animus, καὶ duco, διδάσκεται νὰ παραβάλλωσι μὲ τὸ Οἴω, αὐτὶ τοῦ Φέρω, Feno. "Οἴεταί μοι αὐτὰ θυμὸν", Ὀδυσ. Τ. 312. Τοιοῦτοι μοι φαίνεται. Καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι τὸ Οἴω μὲ τὸ φρονῶ μόνον ταυτόν. Τὸ δὲ Πλατωνικὸν Οἴομαι, δὲν, ἔχει διαφόρους σημασίας, πὰς ὁποίας ὁ Βεκκμανν διδυκείνησεν εἰς τὸν ἔλεγχον τὸν εἰς τὴν Βερολινικὴν Ἔκδοσιν τῶν Πλάτωνος διαλόγων προσεθέντα.

"Οἶον ἔριον" Ἀθλιω. σελ. 479. ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν Οἰὸς ἢ Οἴειον.

Οἷον, ὑδετ. τοῦ, Οἷος, ὡς Ἐπίρ. ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Ὡσαύτως, Ὡς. 2) Παραδείγματος χάριν. 3) Περίπου, χεδὸν, ἐγγὺς, κοντά. "Οἷον δέκα σταδίους". Θουκυδ. 4) "Οὐχ οἷον. καὶ Μὴ οἷον, αὐτὶ τοῦ, Οὐ μόνον δέ", "Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν "τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτῷ", ἦγεν, "Οχι μόνον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὠφελῇ, κ. τ. λ. Πολυβ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Τρόπον τινα, δυνατὸν, καθάπερ, ὁποῖον, μόνον, ἢ ποιόν. ἅπαξ εἰρ. Ἡσύχ.

Οἰονεὶ, Οἰονανεὶ, ξόπον τινά. ὥσπερ τι, καθάπερ.

Οἰονέμω, ὤσω Οἰονέμασα, (ἐκτὸς ἂν Οἰονομοῦσαι ἐκ τοῦ Οἰονέμος φρέπη νὰ γραφήται) νέμω, βόσκω προβατα. Ἀπολλών. Λεξ. ἐν Λ. Ἀγρονόμοι.

Οἰογονστικὴ, Πλάτ. Φαίδρ. ϛ. 48. ἐτυμολογία τοῦ Οἰωνιστικὴ, ἐκ τοῦ, Οἶομαι καὶ Νοέω, κατὰ Πλάτωνα.

Οἰονόμος, ὁ. (νέμω) ταυτὸν τῷ, Οἰοβότης. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 197. καὶ Β'. σελ. 100. Ὅμως Α'. 230. "Οἰονόμοιο χαραδραίης", αὐτὶ χαράδρης, σημαίνει τὸ μόνης, μοναχῆς.

Οἷόν τε, δυνατόν. "Οὐχ οἷόν τε". δὲν εἶναι δυνατόν. ἔφτευε δὲ ἀπαρέμφατον. Ζωτ. Οἷος.

Οἰοπέδη, ἡ. δεσμὸς, σιώπλις. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 150. ἀειθμ. 38. ἀμφ.

Οἰοπέδιλος, ὁ, ἡ. (οἷος, πέδιλον) μὲ ἓν παπούτζιον, μονοπέδιλος.

Οἰόπωκος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 475. ἡμαρτημ. γραφ. αὐτὶ τοῦ Νεοπόκῳ.

Οἰοπολέω, ῶ. ἔμμα μόνος, ζῶ εἰς μοναξίαν, ἐκ τοῦ οἷος, Εὐρ. Κύκλ. 74. 2) Βόσκω, φυλάττω πρόβατα, ἐκ τοῦ "Οἷς. Ἀνάλ. Α'. 246. ἐκ τούτου

Οἰοπόλος, ὁ, ἡ. (οἷος) ὁ κατὰ μόνας ζῶν, μοναχὸς, ἔρημος, εἶδον "χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ". Ὀδυσ. καὶ Ἰλιάδ. Π. 54. ἐν ἐρήμῳ καὶ μονήρει. ἢ ἐν ᾗ οἷος πολεῖσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι δύναται, ὁ ἐξὶ βόσκεσθαι. 2) Ὁ προβατα φυλάττων, ἢ βόσκων, ἐκ τοῦ "Οἷς.

Οἷος, οἵη, οἷον, μόνος. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 198. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐντεῦθεν τὸ, Λατ. Unus. Ζωτ. Οἶνη.

Οἷος, οἵα, οἷον, τὸ ἀναφορικὸν τοῦ Τοῖος, Ὁποῖος, ὁποίας λογῆς, Τέτοιος, τοιοῦτος. "Οἷόν ἐστιν", τοῦτ' ἔστιν, ὁποῖόν ἐστιν. "Οὐδεὶ (τοῖον) οἷον ἀκέεν αὐτῇ" αὐτὶ τοῦ, Καλλίτερον εἶναι ἀκέσηται αὐτὸν τὸν ἴδιον. "Οἷος ἔην, Οἱοσδήποτε" ἦγεν ὁποιοσδήποτε, ὅστις καὶ ἂν ἦ. "Οἷα" παρὰ Πειπτ. ταυτὸν τῷ Ὥσπερ. "Οἷα "γε, Οἷα δὴ" τὸ κοινῶς λεγόμενον, ὡς ἂν ὁποῦ. "Οὐχ οἷον—ἀλλ' οὐδὲ" αὐτὶ τοῦ "Οχι μόνον δὲν—ἀλλ'

ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὔπε. Ἔτι δὲ παραβολῆς, οἷον Ὀδ. Τ. 233. "Χιόνα σιγηλόεσσα, οἵόντε κρομύοιο λόπον κατὰ ἴχαλοιο" (κατά τινας δὲ Καταχαλέοιο) τιτέσιν, ὁποῖος εἶναι ὁ τῆς κρομμύου χιτών. "Τελέω κακόν σοι, οἷα ἀγορεύεις". ἀντὶ τοῦ, "Ὅτι τοιαῦτα ἀγορεύεις. Ὁμηρ. 2) Οἷος μετὰ ἐπομβρίαν ἀπαρεμφάτου σημαίνει τινά, ὅς τις φράττει τι ἀσμένως, ἢ σωφρόνως, "(χεδὸν ὡς τὸ Λατ. *Se eum esse, qui ad officium peccantes redire cogeret. Nepos* 17. 5.) Ξενοφ. Ἀγησ. 8. "Ἦκισα δ' ὧν οἷς μεγαληγορεῖν, ὅμως τῆς ἐπαινέτων αὐτὸς ἐ βαρέως ἦκε" δηλ. ἐδεήμαν ἔχων κλίσιν εἰς, κ. τ. λ. Λαμβάνεται δὲ ᾗ ἀντὶ τοῦ Ἐπιτήδειος, μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἑρμηνεύεται δ' ἐνίοτε ᾗ ἁπλῶς τοῦ Θέλειν, δεικνύειν, οἷον "Καὶ οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι". Παρθεν. 7. καὶ 18. τιτέσιν "ἤθελεν, ἐβούλετο, ἔμελλεν. 3) "Οἷός τε εἰμὶ ποιεῖν" αὐτὶ τοῦ ἱκανὸς, δυνατὸς εἰμὶ νὰ τὸ κάμω, δύναμαι". Οἷός τ' ἤδη παῖδὸς ἀέθλια ἀνελέσθαι", Ὀδ. Τ. 117. "Οἵόντε ἐστὶν, Οὐχ οἵόντε ἐστὶν" αὐτὶ τοῦ εἶναι, ἢ δὲν εἶναι δυνατόν. Δημοσθ. σελ. 529. "Ὅταν ἢ ᾠῶτον οἵόντε" τιτέσι κατὰ ᾠώτιον δυνατὴν δύκαιείαν.

Ὄϊος, ὁ. ἐκ προβάτου, προβάτειος.

Οἰόφρων, ὁ, ἡ. ἰσχυρογνώμων, ἰδιόζωπος. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 808. "Πέτρα Οἰόφρων" ἡ μόνη, ἢ ἔρημος.

Οἰοχίτων, ὁ, ἡ. ὁ σῶμα μόνον ἢ ὁ μάλλιγον ἔχων χιτῶνα, μονοχίτων ἢ προβατοχίτων, ἐκεῖνο μὲν ἐκ τοῦ Οἷος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ὄϊς. Οὕτως ὀνομάζει Γρηγ. Ναζ. τοὺς μεταχεῖς, Τόμ. Β'. 218. Β.

Οἰόω, ῶ. (οἷος) μεγόω, ἀφίνω τινὰ μοναχὸν, ἔρημον βοηθείας, πανὸν παῦ, Ἐρημόω. Ἰλ. Ζ. 1.

Οἴπτωτον, τὸ, ἢ Οἰπτώτης, ὁ. κόπρος προβάτειος. Ἡμαρτ. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ε'. 91. ὅπερ τὴ Χειρόγρ. Οἰπώτη ἔχουσιν, ὡς Ἀειτοφ. Λυσ. 575. Δίων Κάσ. μς'. 5. Παρ' Ἀειτοφ. εἶναι πανὸν παῦ, Οἴσυπος, ὁ ῥύπος καὶ ἱδρὼς τοῦ προβατείου μαλλίου. Παρὰ δὲ Ἡροδ. Δ'. 187. γράφεται Οἶπη, κατὰ δὲ ἄλλους Οἰσύπη. Ἡσύχ. Γαλλ. Γλωσσ. Ἐτυμολ. Μ. ἔχουσι τάττε πανύτσημον τὸ, Οἰπάσαι.

Οἶς, οἰὸς, ἡ. καὶ, Οἴς, ὄϊος, ἡ. τὸ Λατ. *Ovis*, πρόβατον. Ὀδυσ. Α. 443. "Οἰὸς ἀώτῳ". παῦ αὖθι καὶ παῦ καλλίσω (εἰῶ) τοῦ προβάτου. παῦ δὲ ἀπαλῶν εἰῶν γεγονότων μεταβολέων δηλαδή. "Ἔστιν ὅτε καὶ δὴ παῦ ζάγων ἐν χρήσει τὸ Οἶς, ὁ. Ἐκ τούτου τὸ, Ὄϊεσσι, Ὀδυσ. Ι. 418. αὐτὶ τοῦ, Οἴεσσι.

Οἶσαξ, Γεωπον. Β'. 6. 24. ἴσως πανὸν παῦ, Οἰσύα.

Οἶσθα, αὐτὶ, Οἶδας, ὀξύρρες, προσθέσει τοῦ αἰολικοῦ Θα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττικοί. Ζήτ. Οἶσθατα.

Οἰσόκαρπον, τὸ. ὁ καρπὸς τοῦ Οἶσυ, τὸ ὁποῖον Εὐσάθιος ἑρμηνεύει ἀπὸ τοῦ Ἀγνόκοκκον.

Οἶσον, τὸ. καὶ Οὖσον, παρὰ Λυκόφρ. 20. τὸ σχοινίον τοῦ καραβίου, τὸ λεγόμενον Γόμφια, ἢ Πελαμάειον. Ἐκ τοῦ Οἰσὸς, τιτέσι Πεπλεγμένον. Ζήτ. Οὖσον.

Οἶσος, ἢ, Οἰσὸς, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2. καὶ γ'. 17. εἶδος φυτοῦ, ἢ θάμνου, ὁμοίου τῇ ἰτέᾳ, τοῦ ὁποίου τὰ κλωνάρια χρησιμεύουσιν εἰς δεσμὰς καὶ πλοκὴν καλαθίων, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου Οἰσύα, πιθανῶς εἶδός τι Ἄγνου καὶ Λύγου, δηλ. λυγαρείας, (*Vitex agnus castus*, Λιν.) Ζήτ. καὶ Οἴσαξ, Οἰσὺς καὶ Οἰσύκη. Ἐκ δὲ τοῦ Οἶσος, Οἶπος παράγεται τὸ Λατ. *Vitus*, *vitex*, *vimen*, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸν αὐτὸν θάμνον, καὶ τὰ κλωνάρια του. Ζήτ. Οὐάρ. Γεωπ. σελ. 312. Γλωσσάρ. Οὐλκαν. σελ. 649. ἔχει Τσίον, *Vimen*, Τσιοπλόκος, *vietor*, ὁ πλέκων τὰ ὑσία.

Οἰσοφάγος, ὁ. ὁ πόρος τὸ καπάλιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχονται ἐκ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον τὰ σιτία καὶ ποτά. ἐσωφάγος, καπαπιὼν, λέγεται ὅτω διὰ τῆς σφυόπους καὶ τοῦ μήκους.

Ὀϊσπάτη, ἡ, Οἴστη, Οἰστόη καὶ Οἰστώη. Ζήτ. Οἴπτωτον. ἡ δὲ ἀληθὴς τούτων γραφὴ δὲν ἐμπορεῖ πειστικῶς νὰ διαιευθῇ.

Οἰστέον, (οἴω) πρέπει νὰ φέρῃ τις τί.

Οἴστευμα, τό. (οἰστεύω) τόξευμα, τὸ ἐκσφενδόνισμα τοῦ βέλους, τῆς σαίτας, ἢ τοῦ κοντείου.

Οἰστευτὴρ, ῆρος, ὁ. ἡ Οἰστεύτρια, ᾶς, ὁ. ὁ τὰς οἰστοὺς ῥίπτων.

Οἰστευτὸς, ἡ. Ἰωνικ. ἡ τέχνη τοῦ Οἰστεύειν.

Οἰστεύω, (οἰστὸς) τοξεύω, ῥίπτω τὸ βέλος, ἢ κτυπῶ, θανατόνω τινὰ μὲ τὸν σαίτας.

Οἰστοδέγμων, ὁ, ἡ. ὁ δεχόμενος, ἢ κρατῶν οἰστούς. Αἰσχύλ.

Οἰστοδόκη, ἡ. (οἰστοδόκος παντὸς παῦ Οἰστοδέγμων) θήκη, θηκάριον τοῦ ὑποδοχέως οἰστῶν. ἔστι δὲ πανὸν παῦ Οἰστοθήκη.

Οἰστοκόμος, ὁ. (οἰστοὺς κομέων) ὁ φροντίζων, ἐπιμελούμενος τοὺς οἰστούς. ἀμφ.

Οἰστὸς, ἡ, όν. (οἴω) ὁ φερόμβιος, ὁ ὑποφερτὸς, ὁ εὔκολος νὰ φερθῇ· νὰ βασαχθῇ. Τὸ συγκρ. Οἰστότερον, παρ' Ἡλιοδ. Β'. σελ. 103.

Οἰστὸς, ὁ. (οἴω) Ἀττικ. Οἰστὸς, ὁ. καὶ παρὰ Ποιητ. Οἴστὰ, τὰ. βέλος, σαίτα, ἢ κοντάριον, ὡς καὶ τὸ Ἰὸς ἐκ τοῦ Ἴω, Ἴημι. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸν σφοδρότατα καὶ ταχυδρομίαν τοῦ ἐκτοξευομένου, ἢ ῥιπτομένου ὅπλου, ὅθεν Εὐριπ. Μηδ. 637. "Τόξων ἐφεῖσ ἄφυκτον οἰστόν". Παρὰ δὲ Ἀειτοφ. Φυσ. 5'. 9. "διείσκεται πολλάκις" ἢ Οἰστὸς φερομβίη". Θηλυκ.

Οἰστοῦχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ἐ ἔχων ἢ κρατῶν οἰστούς.

Οἰστράω, ῶ. (οἶστρος) κυρίως διὰ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦνται· παρατάττονται· ἀζριαίνουσιν ἐκ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ πλησίον πετομένου οἴστρου. Καὶ γενικῶς ἐμπίπτω εἰς σφοδρόν τι πάθος, οἷον θυμόν, λύσσαν, ἔρωτα, κ. τ. λ.

Οἰστρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. κάμνω τινὰ ἀπήσυχον, λυσσώδη. Κυρίως διὰ ζώων, ἐρεθίζομένων ὑπὸ τοῦ κεντήματος τοῦ Οἴστρου. Ὅθεν καὶ μεταφ. Κινῶ τινα εἰς σφοδρόν τι πάθος ψυχῆς, οἷον ἔρωτα, θυμόν, κ. τ. λ.

Οἰστρηδὸν, Ἐπίρ. ἀπησύχως, λυσσωδῶς, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ οἴστρου κεντηθέντα ζῶα.

Οἰστρήεις, εσσα, εν. (οἰστράω) μανιώδης, λυσσώδης.

Οἰστρηλασία, ἡ. (οἶστρος ἔλασις) ὁ διωγμὸς καὶ ἡ σφοδρότης τῆς ζώων ἐκ τοῦ κεντήματος οἴστρου. ἔτι τὸ ποιεῖν τινὰ λυσσώδη. ἔτι αὐτὶ τοῦ Λύσσα.

Οἰστρηλατέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Κυρίως, ἐλαύνω οἶστρον, δηλ. τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ οἴστρου κάμνω ἀπήσυχα ἢ διώκω τὰ ζῶα, τὰ κάμνω λυσσώδη. Καὶ μεταφορικῶς κινῶ τινα εἰς σφοδρὰ παθήματα, οἷον θυμὸν, λύσσαν-ἔρωτα, κ. τ. τ.

Οἰστρήλατος, ὁ, ἡ. (ἐλαύνω, οἶστρος) ὁ λυσσώδης, οἷον δῆμα οἴστρ. Αἰσχύλ. Πρ. 582. "Ἔτι ὁ λυσσώδη τινὰ ποιῶν.

Οἴστρημα, τό. (οἰστρέω) λύσσα. καὶ Ἐνεργ. τὸ λυσσώδη τινὰ ποιῶν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1341. Ὡς τὸ Οἴστρος, οἷον "Ἐκ λύσσης οἰστρήματα", τιτέσι τὰ ὄργανα-τὰς αἰτίας τῆς λύσσης του. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 184.

Οἴστρησις, ἡ. (οἰστράω, ἢ οἰστρέω) τὸ λύσσα, ἢ ποιεῖν τινα ἄγριον, λυσσώδη. "Ἔτι ἡ λύσσα, ἢ ἄλλο τι σφοδρὸν πάθος.

Οἰστροβολία, ῶ. Μέλ. ήσω. (οἶστρος βάλλω) τὸν-

πυτὸν τῷ Οἰστρηλατέω, μετὰ Αἰτιατ. "Πάθαι με "οἰστροβολῆσι". Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 54.

Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ. ἢ Οἰστροδόνητος, ὁ, ἡ. Οἰστρόδονος, (δινέω, δονέω, οἶστρος) κατὰ τὴν ἔννοιαν πυτὸν τῷ Οἰστρήλατος. Ἀμφίβολος δὲ ὁ τρῶτος τῶν παραπεφυτῶν χηματισμῶν· διότι παρ' Αἰσχυλ. Θεσμ. 324. ἐνείσκεται εἰς τὰ Χοηφόρ. ὁ δεύτερος χηματισμός, ὅστις εἶναι ἢ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 580. Αὐτόθ. δὲ 17. ὑπάρχει ἢ ὁ τείτος χηματισμός.

Οἰστρομανία, ἡ. (οἶστρος, μανία) μανία, λύσσα, ἢ λυσσώδες ἄλλοτι πάθος. Ἱπποκρ. Ἐπιδ.

Οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ. (πλήσσω, οἶστρος) πυτὸν τῷ Οἰστρήλατος.

Οἶστρος, ὁ. (οἴω, τὸ φέρω) κυρίως πᾶσα ὁρμή, σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ κλίσις τρός τι, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανὴς κινοῦσα ἡμᾶς ἐπί τι. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς τοῦ ἔρωτος ὁρμῆς, ἢ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ θυμοῦ. Ἔτι σημαίνει ἢ μανίαν, λύσσαν. 2) Ἐντομόν τι τὸ ὀπτίον ἐνοχλεῖ, ἢ διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τῆς παιδιώξεως κάμνει λυσσῶδη τὰ ζῶα, ὑφ' ἃ δηλαδὴ κεντιζόμενα αὐτὰ βοῦς σκιρτῶσιν. Ὀδυσ. Χ. 300. καὶ τὸ ὀπτίον κοινῶς λέγεται Στεῖγλα. Πλούταρ. δὲ ἐν τῷ περὶ Πῶς ἂν τις διακείνειεν τὸν κόλακ. κεφ. ιε'. λέγει ὅτι τὸ σύτομον τοῦτο ἐμβαίνει εἰς τὰ αὐτία τῶν βοϊδίων, "τοῖς πούροις ἐνδιέθηκε φεῦ τὸ βοῦς". Τινὲς δὲ συγχέουσι τὸ Οἶστρος, τῷ Μύωψ. Σενέκ. Ἐπιστ. 58. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 276.

Οἰστροφόρος, ὁ, ἡ. (οἶστρος, φέρω) ὁ σφοδρῶς ἐρεθίζων, εἰς πάθος τι ἢ λύσσαν κινῶν. ἀμφ.

Οἰστρόω, ῶ. πυτὸν τῷ Οἰστρέω, Σοφοκλ. Τραχ. 653. ἢ Σειδ. ἐν Λ. Οἰστρῶ, ὅπου νῦν Οἰστρηθείς, ἢ Οἰστρεῖ ἀναγινώσκεται.

Οἰστρώδης, εος, ὁ, ἡ. πυτὸν τῷ Οἰστρήεις.

Οἰσύα, ἡ. πυτὸν τῷ Οἶσος, ὁ. εἶδος φυτοῦ ὅμοιον ἰτέᾳ. Ἐν δὲ Λυκέργ. Λόγ. σελ. 217 τὸ "παρὰ "τὴν ἡρώδιον τὴν ἐν τοῖς οἰσύοις" φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμαρτημένως γεγραμμένον. Ἐκ τούτου

Οἰσύϊνος, ίνη, ινον. ἐξ οἰσύας, ἤγουν ἰτέας κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος. Ὀδυσ. Ε. 256. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Ζήτ. ἢ, Ἰτέα.

Οἰσυοπλόκος, ὁ. (πλέκω) ὁ μὲ κλωνάρια οἰσύας πλέκων τι.

Οἰσυουργός, ὁ, ἡ. (ἔργον) πυτὸν τῷ, Οἰσυοπλόκος.

Οἰσύπειος, πυτὸν τῷ, Οἰσυπηρός. Ἡσύχ.

Οἰσύπη, ἡ. Ἰωνικ. πυτὸν τῷ, Οἴσυπος, καὶ κατὰ ὑποκοπὴν, Οἴαση, τὸ ὀπτίον συγγένεται μὲ τὸ, Οἰσάω, ἢ Οἰσαίω, ἢ εἶναι πυτόσημον μὲ αὐτό.

Οἰσυπηρός, ρὰ, ρὸν. "Ἔειον οἰσυπηρὸν" τὸ ῥυπῶδες, ῥυπαρὸν ὑπὸ ἱδρῶτος μᾶλλον. (Λατ. *Lana succida* ἢ *sordida*). Ἱπποκρ. ὀνομάζει αὐτὸ ἢ Εἴειον πιτυρὸν, πιτύδες, πιτώδες, οἰσυπόεν, οἰσυπώδες.

Οἰσυπὶς, ἡ. Ἱπποκρ. τὴ Οἰσύπη. Γαλλ. Γλωσσ.

Οἰσυπόεις, όεντος, πυτὸν τῷ, Οἰσυπηρός. ἐνταῦθα παρ' Ἱπποκρ. τὸ, Οἰσυπῶδες εἶεν.

Οἴσυπος, ὁ. *Succus lanæ, sordes lanæ, sordes succida, sordes sudorque feminum alarumque lanis adhærentes.* Πλίν. 29. 2. Διοσκ. Β'. 84. ὁ λιπώδης ἱδρὼς καὶ ῥύπος τοῦ ἀσκλύτου προβατείου μᾶλλον. τὸ ἐν τῇ σωσθείᾳ Σκευᾷ, παρὰ τὸ Ἔειον, Ἐειᾶ, ἔοικῆ τὸ ᾱ εἰς ε, ἢ προδήλως τὸ σ. Ὀβίδιος δὲ ἢ Πλίνιος λέγουσι ἢ Ἔσυρπα. *Ἔσυρπα.* Οἱ ἰωνικὸς χηματισμὸς εἶναι Οἰσύπη, καὶ Οἴαση, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ παρ' Ἱπποκρ. ἢ Ἡρεδότ. διὰ τοῦ Κόπρος πρακτέον. Εἰς πυτὸν τὴν ἔννοιαν μετάχεται Δίων Κάσσιος τὸ, Οἰσώπη. ὁ Ἀειτοφ. ὅμως ἐκλαμβάνει αὐτὸ αντὶ τοῦ, Οἴσυπος. Ἕτεροι ἔγραφον Οἰσάπη. Ὁ χηματισμὸς λοιπὸν μένει ἀπροσδιόριστος, καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως φαίνεται νὰ ἐκδῦῃ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνείσκεται. Ἐκ τοῦ Οἰσύπειον, παράγεται ἴσως τὸ Λατ. *Gorgyrium* τοῦ Πλινίου, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ὄνομα εἶναι Ἀσιατικὸν σημαῖνον τὸ καθ' ἡμᾶς Βαμβάκιον.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ, ἡ. πυτὸν τῷ, Οἰσυπηρός.

Οἰσὺς, ύος, ἡ. πυτὸν τῷ, Οἰσύκη ἢ Οἶσος. Γλωσσ. Οὐλκαν.

Οἰτόλινος, ὁ. τὸ ἆσμα, ἄλλως δὲ λέγεται καὶ Λίνος. Παυσαν. Θ'. 29.

Οἶτος, ὁ. Ἰωνικὴ ποιητικὴ λέξις, αντὶ τοῦ Τύχη, πεπρωμένον, μοῖρα, μόρος, δυσχία, θάνατος, κ. τ. τ. ὡς τὸ *Sors, fatum*. Παράγεται δὲ, ὡς ἢ τὸ Οἶμος, Οἶμη, ἐκ τοῦ Οἴω, Οἴομαι. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. σελ. 333. "Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον "ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι". τοῦτ' ἔστιν, οἱ φιλάργυροι ἔχουσι τὴν τύχην, κ. τ. λ.

Οἰφάω, καὶ Οἰφέω, ἐν Παροιμ. "Λείπει χωλὸς "οἰφᾷ, ἢ οἰφεῖ". βατδύει, ὀχδύει, σωβσιάζεται. Ὁ χηματισμὸς Οἰφάομαι, ἐνείσκεται παρὰ Σχολ. Θεοκρ. Δ'. 64. ἔτι δὲ ἢ τὸ παράγωγον Οἰφωλὶς γυνὴ, ἢ τὸ τῷ Ἀλεξανδρέων Κόριφος ἐκ τοῦ Κόρη, αντὶ τοῦ ὀπτίου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἀναγινώσκεται Κόρσιφος. Παρ' αὐτῷ δὲ τῷ Θεοκρίτ. φέρεται Φιλοίφης. Εὐσταθ. Οἴφειν, οἰφεδαι, οἰφόλης, ὡς τὸ κορυπτόλης, μαινόλης. Παρ' Ἡσυχίῳ δὲ, Οἰφολὶς, ἢ, Οἰφολὶς γωνὴ, αντὶ τοῦ Ἀσελγὴς, μάγλος, καπηφερὴς ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια. ὡς ἢ Ὀπίω, Ὀπιώλης ἢ Ὀπιόλης παρ' Ἡσυχ. ἢ ἐπομβρίως, Μιξιφία, μίξις, πλησιασμὸς. ἢ Φίλοιφος, πασχητὴς, ὁ τὴν σωβσίαν φιλῶν. Ὁ δὲ Σχολ. Θεοκρ. παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ Ὀπιπεύειν, ὡφέπει ὅμως νὰ λέγεται Ὀπίω. Ἄρα, Ὄπω, Ὄφω, Ὀπύω, Ὀπίω, Οἴφω. Πλουτ. Πύρρ. 28. "Οἴφε "τὰν χελιδόνιδα" αντὶ τοῦ Ὄπιε.

Οἰχέομαι, πυτὸν τῷ, Οἴχομαι, ὅθεν τὸ Οἰχνέσσομαι, Ὤχημαι.

Οἰχνέσκε, Ἰωνικ. Παρατατ. τοῦ Οἰχνέω.

Οἰχνέω, Οἰχνεύω, (οἴχω, οἰχνέω) ἐκ τοῦ Οἰχνάω παρατ. Οἰχνεσκον. πυτὸν τῷ, Οἴχομαι, τὸ ἔστιν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Οἴχομαι, (Ζήτ. τὸ ἑπόμ.) ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, συχνάκις μετὰ μετοχῆς τινος, οἷον "Ὤχετ' "ἀποπτύλιος, ἰὼν, ἀπιὼν, φεύγων", κ. τ. λ. ὡς τὸ Λατ. *Avifugit, avolavit*, αντὶ τοῦ *abiit fugiens, volans*, κ. τ. λ. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων φθειρομένων, ἀφανιζομένων, ἐκπολυομένων. ὅθεν ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων αντὶ τοῦ Ἀποθνήσκειν, οἷον "Οἴχόμβριος" τετελεύτηκεν ἐνιαυτῶν. Ἀειστοφ. Λυσ. 31. "Ἐπ' ὀλίγου "γ' ἄρ' οἴχεται", τουτέστιν ὀλίγου λείπει νὰ φθαρῇ τὸ πρᾶγμα.

Οἴχω, ὄθεν, Οἴχομαι, τὸ σιωπθέσαν, καὶ Οἰχόω, Οἴχωκα, Οἰχώκειν, Οἰχωκυῖα, παρ' Ἡροδότ. Δ'. 127. πυτὸν τῷ Ἔπαγω, ἀπέρχομαι. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 896. "Οἴχωκα" αντὶ τοῦ ἀπωλέσθω, ἐχάσθην. Ζήτ. Οἴχομαι, ἢ, Οἰχέω. Εἶναι δὲ τὸ Οἴχω ἴσως πυτὸν τῷ, Ὄχω, ἢ, Οἴχομαι, πυτὸν τῷ Λατ. *Feror*.

Οἴω, φέρω. Ἐνσυθεν ὁ Μέλ. Οἴσω ἐν χρήσει ἐν τῷ ῥήματι Φέρω, ἢ προσκτ. Οἶσε. Ὁμήρ. Ὀδυσ. Χ. 106. Ὁ δὲ ἀόριστος Ἄνωσα δύεισκεται παρ' Ἡροδότ. Α'. 157.

Οἴω, ἢ, Οἶα, ὄθεν Οἴομαι, νομίζω, ἐοικάζομαι,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὑπολαμβάνω, "Οὐ γὰρ οἴω ἑκὰς ἰσάωλος πολεμί-
"ζειν". Ἰλιάδ. Ν. 262. αὐτὶ τῦ, Οὔφημι. Οἱ δὲ
Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον Οἰῶ, αὐτὶ τῦ Οἴομαι, Ἀει-
θεφ. Λυσιστρ. 997. Ζήτ. Οἴομαι.

Οἰωνίζομαι, (οἰωνὸς, τὸ πτηνὸν) τὸ Λατ. *Augurium capio*, οἰωνὸν τίθεμαι, παρατηρῶ τὸ πέτα-
γμα, ἢ ἄσμα, ἢ τὴν βρῶσιν τῶν πτηνῶν, ἵνα λα-
βὼ ἐκ τύτων σημεῖόν τι εἰς προγνωσιν καὶ προ-
φητείαν τινὸς πράγματος, ὁποῖον ἔκβασιν θέλει λά-
βει. Ὅθεν εἶναι ταὐτόσημον τῇ Λατ. *Augeror*, οἷον
"Ὅτινες οἰωνίζοντο αἰσιπόδειον εἶναι τῇ πόλει", τα-
τέστι τὸ ὁποῖον τινες ἐνόμιζον κακῶν σημεῖον ἀλλὰ τὴν
πόλιν. Ὅθεν ἐκλαμβάνεται καὶ αὐτὶ τῦ Προαισθά-
νεσθαι, προσδοκᾶν, οἷον "Δαιμονίως πως οἰωνισάμενος
"τὸ μέλλον", ὡς τὸ Λατ. *Augeror futurum* (αὐτὶ τῦ
Προϊδών. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Δημοσθ. σελ.
794. "Οἱ οἰωνίσαιτ' ἄττις μᾶλλον ἰδὼν, ἢ προσει-
"πεῖν βέλτιστο". ἤγουν, τὸν ὁποῖον ἰδόντες θεοσεβέστερον
ἤθελε τὸν νεμέσιον ὡς σημεῖόν τινος μέλλοντος κακῦ,
παρὰ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν προσαγορεύσῃ.

Οἰωνικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, εἰς
τὰ μαντευτικὰ πτηνὰ, ἢ εἰς τὸ πέτασμά των καὶ τὴν
ὅλῃ αὐτῶν προφητείαν, οἰωνῶν. Ὅθεν Οἰωνικὴ, ὑπο-
μνημ ἢ τέχνη, ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐναχολευμένη. Λατ.
Augurium, auspicium.

Οἰώνισμα, τὸ. (οἰωνίζω) Προμαντεύσις, προφη-
τεία, προόρασις εἰλημμένη ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φω-
νῆς τῶν πτηνῶν. 2) Ταὐτὸν τῇ Οἰωνὸς. Χίων. Ἐ-
πιστολ. ιζ'.

Οἰωνισμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῇ, Οἰώνισμα, ἤτοι ἡ προ-
φητεία, προμαντεύσις, κ. τ. λ. ἢ μᾶλλον τὸ προφη-
τεύειν, προορᾶν τι, ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτη-
νῶν, λαμβάνειν τινὰ τὰ μέλλοντος σημεῖα.

Οἰωνιστήριον, τὸ. ὁ τόπος (Λατ. *Templum*) ἔν-
θα ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμα, ἐκ
τῦ ὁποίε λαμβάνομεν τὰ σημεῖα εἰς προφητείαν. Ἔ-
τι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον, Ξενοφῶν Ἀπολ. Γίνεται
δὲ ἐκ τῦ, Οἰωνιστὴριος, καὶ Οἰωνιστὴρ, ὡς ἡ τὸ

Οἰωνιστὴς, ᾶ, ὁ. (οἰωνίζω) ὁ τῇ πετεινῶν πα-
ραυπρὴς, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῇ πτηνῶν προ-
μαντεύων τὰ μέλοντα. Ἰλιάδ. Ρ. 218. ἔθεν

Οἰωνιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ τῇ οἰωνιστῇ αὐτῶν. Ἡ
οἰωνιστικὴ, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἢ περὶ τὰς οἰωνισ-
μὰς ἐναχολευμένη. Πλάτ. Φαῖδρ. §. 48.

Οἰωτόβρωτος, ὁ, ἡ. (βρόω) ὁ ὑπὸ τῶν οἰωνῶν,
ἤγουν τὰ πτηνὰ καταβρωθεὶς, φαγωθείς. Σοφόβ. ΙΕ'.
1068. ὅπερ ἐν Χειρῖν. Οἰωβόβροτος ἀναγινώσκεται.

Οἰωθοέτης, ᾶ, ὁ. ταὐτὸν τῇ Οἰωνοσκόπος, Σο-
φοκλ. Ἑρμῆρ. εἰς Θωμ. σελ. 444.

Οἰωθρόος, ὁ, ἡ. (θρόος) Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 55.
ἡ κραυγὴ τῶν πτηνῶν.

Οἰωκτόνος, ὁ, ἡ. (κτείνω) ὁ πτηνὰ φονεύων.
Αἰσχύλ.

Οἰωνομαντεία, ἡ. ἡ διὰ οἰωνισμῶ γινομένη μαντεία.

Οἰωνομαντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὸν Οἰωνόμαντιν
αὐτῶν. Ὅθεν, Οἰωνομαντικὴ, ὑπονοεμένη τὸ Τέχνη,
ἢ περὶ τὴν οἰωνομαντείαν ἀσχολευμένη τέχνη.

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ
φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντευόμενος.

Οἰωνόμικτος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ πτηνὰ μεμιγμένος.

Οἰωνοπόλησις, εως, ἡ. καὶ οἰωνοπολία, ἡ. ταὐ-
τὸν τῇ Οἰωνομαντεία. ἐκ τῦ

Οἰωνοπόλος, ὁ. (πολέω) ὁ ἐναχολευμένος εἰς τὰ
πτηνὰ, ὁ παρατηρῶν καὶ παρατηρῶν τὴν πτῆσιν καὶ φω-
νὴν αὐτῶν, ἢ ἐκ τύτων προεξομένος σημεῖα εἰς μαν-

τείαν καὶ προφητείαν τῦ μέλλοντος. Ἆρα ταὐτὸν ἐστὶ
τῇ Οἰωνόμαντις. Ἰλ. Ζ. 76.

Οἰωνὸς, ὁ. κυρίως Παῦ ἁρπακτικὸν πτηνὸν, τὸ ὁποῖον
πέτεται ὑψηλὰ, καὶ ζῇ κατὰ μόνας, φεύγον τὴν λοιπῶν
τὴν κοινωνίαν, ὡς οἱ γύπες, οἱ ἀετοὶ, κόρακες, κ. τ.
τ. οἷον τὰ σαρκοφάγα ὄρνεα. Ἰλ. Α. 5. Ταῦτα παρε-
τήρυν ἀξιοπίστως οἱ ἀρχαῖοι, λαμβάνοντες ἐκ τῆς πτή-
σεως ἢ φωνῆς αὐτῶν σημεῖα εἰς μαντείαν καὶ προφητείαν
τῶν μελλόντων. Διὰ τῦτο εἶναι τὸ, Οἰωνὸς, εἰς χρῆ-
σιν καὶ αὐτὶ τῦ Μαντεῦμα, (διὰ ὧν οἰώμεθα τὰ μέ-
λοντα), σημεῖον δεικνύον τὰ μέλλοντος τὴν ἔκβασιν.
"Εἷς οἰωνὸς ἄριστος" τῦτ' ἔστιν εὖ σημεῖον εἶναι τὸ
κάλλιστον παντῶν. Ἰλ. Μ. 243. Γίνεται δὲ ἐκ τῦ
Οἶος, τυτέστι μόνος, ὡς καὶ Τίωνὸς, ἐκ τῦ Τιὸς, καὶ
Κοινωνὸς, ἐκ τῦ Κοινός.

Οἰωνοσκοπεῖον, τὸ. τόπος ἔνθα ἐγίνοντο οἱ οἰω-
νισμοί. Λατ. *Templum augurum*.

Οἰωνοσκοπέω, ῶ. καὶ, Οἰωνοσκοπῶμαι, Ἰωσήπ.
Ἀρχ. ΙΗ'. 5. 3. παρατηρῶ τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν
πτηνῶν, συμβυλεύμενος αὐτὰ πρὸς τὸ προμαντεύ-
σιν τὰ μέλλοντος. Λατ. *Augurium capio*. ὅθεν

Οἰωνοσκόπημα, τὸ. Λατ. *Augurium*, σημεῖον
λαμβανόμενον ἐκ τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς τῶν πτηνῶν,
προμαντεῦμα.

Οἰωνοσκοπητικὸς, ἡ, ὸν. ταὐτὸν τῇ, Οἰωνο-
σκοπικός.

Οἰωνοσκοπία, ἡ. τὸ ἐπάγγελμα, ἢ ἐναχόλησις
τῦ Οἰωνοσκόπε.

Οἰωνοσκοπικὸς, κὴ, κὸν. ὡς εἰς τὸ οἰωνοσκο-
πίαν αὐτῶν. Λατ. *Auguralis*.

Οἰωνοσκόπιον, τὸ. ταὐτὸν τῇ, Οἰωνοσκοπεῖον. ἐκ τῦ

Οἰωνοσκόπος, ὁ. (σκέπω, σκέπομαι) ὁ προσέ-
χων καὶ παρατηρῶν τὰ πτηνὰ καὶ τὴν τύπων πτήσιν καὶ
φωνὴν, καὶ μαντευόμενος ἐκ τύτων τὰ μέλοντα. ἢ ὁ ἐκ
τῶν οἰωνῶν πτήσεως, ῥοίζε, καὶ ἁπλῶς οἰασδήποτε
φορᾶς ἢ κινήσεως τὰ μέλοντα προφητεύων. Λατ. *Au-
gur*. Ὀρνεοσκόπος.

Οἴως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Οἷος, Σοφοκλ. "οἷος ὢν, οἴως
"ἔχεις", τυτέστιν, ὁποῖος ἄνθρωπος ὤν, εἰς ποίαν κα-
τάστασιν δύσκεσαι!

Οἰωτὸς χιτὼν" (ῥῖς) σύνθημα μάλλινον, ἢ ἐκ μα-
λωτῆς κατεσκευασμένον. χιτὼν ὑπὸ εἴων. Ἡσύχ.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Κ.

Ὀκέλλω, ἔθεν ἡ ἀόρ. Ὤκειλα, Ὀκεῖλαι, ταὐ-
τὸν τῇ Κέλλω.

Ὄκκα, Δωρικ. αὐτὶ, Ὅτε, Ὅκα.

Ὀκκάβος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. τὰ ψέλλια, τὰ ἐν τῇ
σωμῳδείᾳ Βραχυλλία. Ἐτυμ. Μ. ἐρμηνεύει τὸν Ὀ-
μηρικ. Λέξ. Κείνος δὲ τὸ Ὀκκάβος, ἐν Λέξει Ἑσφρ'
Ὄκκος, ὁ. ὁ ὀφθαλμὸς, παρ' Ἡσυχ. ἔθεν τὸ πα-
ρὰ Λατ. *Oculus*, καὶ Ἰταλ. *Occhio*.

Ὀκλαδία, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Ὀκλασις. Σοῖδ.

Ὀκλαδίας, ᾶ, ὁ. (ὀκλάζω) (δίφρος ἢ θρόνος) θρο-
νίον μὲ ἱμάντινα (λωρία) σωμῳδημένον, δυνάμενον νὰ
συμμαζωχθῇ καὶ πάλιν νὰ ἁπλωθῇ, διὰ τὰς ὁποίας
ἔχει κινήσας διαθρώσεις. Εἶναι δὲ ταὐτὸν τῇ, Σκίμ-
πους. Ἡσύχ. Ὀκλαδίας, πτυκτὸς δίφρος-θρόνος, ὃν οἱ
ἀκόλυθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις.

Ὀκλαδιάω, ῶ. μέλλω νὰ ὀκλάσω, τυτέστι νὰ πέ-
σω εἰς τὰ γόνατα. Τὸ δὲ Ἐτυμ. Μ. ἐρμηνεύει τὴν
Λέξιν ταύτην ἁπλῶς διὰ τῦ Ὀκλάζω.

Ὀκλαδὸν, Ἐπίρ. γονατιστῶς, μὲ κεκλιμένα γόνα-
τα,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τε, ἀπὸ γόνυ, γονατιστά. παύτὸν τῷ, Ὀκλαξ, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὀκλάζω, (ὄκω, ὄκος, ὀκελὸς, ὀκλὸς) τὸ γόνυ κάμπτομαι, καταπελάζομαι, καταπίπτω ἐπαίω εἰς τὰς πτέρνας κλίνων τὰ γόνατά μου. Λέγεται δὲ καὶ, Ὀκύλω, Ὀκκύλλω. Συνεχέστερον εἶναι εἰς χρῆσιν ἀπὸ ζώων, καταπιπτόντων εἰς τὰ γόνατα, ὡσαύτως καὶ ὅταν καταβαρύνονται ὑπὸ τοῦ φορτίου. Ὅθεν Μεταφ. αὐτὶ τοῦ Κοπιάζω, ἐνδίδω, οἷον "Μήπω ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν" Γρηγόρ. καὶ "Μὴ ὀκλάσας τὸν ἀπ' ἐμοῦ πόθον ὑπὸ "τῆς συμφορᾶς" Ἡλιόδ. Α. σελ. 48. "Ψυχὴ ὀκλά- "ζουσα τοῖς φάρμακον". Κλήμ. Ἀλεξ. "Ὀκλαζε "τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος". Ἡλιόδωρ. αὐτὶ τοῦ Ἐμειοῦτο· Ἡλαττοῦτο (ὠλιγόσθνε) κατὰ τὴν σφοδρότητα. Ἐκλαμβάνεται δὲ τὸ Ὀκλάζω καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀργοπορῶ, βραδύνω, καὶ αὐτὶ τοῦ Χαλαίνω. Ὁ αὐτὸς δὲ μεταχειρίζεται τὴν Λέξιν παύτην καὶ αὐτὶ τοῦ Κίνητικὸς εἰμὶ, Εἶμαι κεκρασμένος, κοπιασμένος, ἑ. σελ. 205.

Ὀκλὰξ, Ἐπίῤῥ. παύτὸν τῷ, Ὀκλαδόν. Παρὰ δὲ Ἀράτῳ 517. ἡ Ὀκλαξ, παύτὸν τῷ, Ὀκλασις.

Ὀκλασις, ἡ. τὸ κατακάθισμα τῆς ζώων εἰς τὰ γόνατα, ἢ ἀπὸ τῆς πτερῶν. Καθόλε δὲ ἡ Κάμψις· ἡ κλίσις τῆς γονάτων.

Ὀκλασμα, τὸ. παύτὸν τῷ, Ὀκλασις. 2) Εἶδος ὀρχήσεως· χορὸς, ὀνομασθέντος ἴσως ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς κινήσεως τῆς ποδῶν. Ὁ ἐν τῇ σκυτάλῃ Σπεφυδωτὸς, καλάμβυος.

Ὀκλαστὶ, παύτὸν τῷ, Ὀκλαδόν. "Ὀκλαστὶ ποδῶν "βάζοιχος" Βάβριος παρὰ Σουΐδ.

Ὀκναλέος, Ἐπίῤῥ.— έως. (ὄκνος) Ποιητ. παύτὸν τῷ, Ὀκνηρός. ἀμφ.

Ὀκνέω, Ποιητ. αὐτὶ, Ὀκνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ὀκνῶ, εἶμαι ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης. ἀργοπορῶ, βραδύνω, (παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 81.) ῥαθυμῶ, ἀλλαβῶς ἔχω, δέδοικα, ἀκαθύομαι, ἀπὸ φόβον ἀπέχομαί τινὸς ἔργε, φοβοῦμαι, ὑποπτεύομαι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Δ'. 5. 20.

Ὀκνηρία, ἡ. παύτὸν τῷ Ὄκνος, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ Ὀκνηρὸς, ρά, ρόν. (ὄκνος) Ἐπίῤῥ. Ὀκνηρὸς, ὀκνὸς, ῥαθυμος, ἀκαμάτης, δειλὸς, ὁ ἀπὸ φόβον ἀπέχόμενος, βραδὺς, ἢ ὁ ἀπὸ ῥαθυμίαν μισῶν τὰς πόνες, ἀργοπαίνος, "δέος ὀκνηρόν". Θεόκρ. κδ'. 35. "Ὀκ- "νηρῶς ἔχειν". αὐτὶ τοῦ, Εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι.

Ὀκνυά, ἡ. παύτὸν τῷ, Ὄκνος, ἐκ Πολυδ. ὀκνηία, ὀκνιά.

Ὄκνος, ὁ, ἡ. ὀκνηία, ἡ ἀδρανία, ἡ ἀκαιρατία, ῥαθυμία, ἢ ἀπὸ φόβον ἢ ὑποψίαν τινὲς ἀναχαίτισις, ἀργοπορία, ἀνάβυσις, ἀνάβολή. Τάττεται κατοπτρικὸν εἶναι τὸ, Ὄκος, Ὀκινος, Ὄκιος, ὅθεν καὶ τὸ, Ὀκίδδειν, αὐτὶ Ὀκίζειν, Σκαζαγγίζεσθαι, παρ' Ἡσυχ. Ἔτι δὲ καὶ, Ὄκιμος, Ὄκιμβος Ὀκιμβάζω καὶ Σκιμβάζω καὶ Ὀκκίλος, Ὄκλος, Ὀκλάζω. 2) Εἶδός τινος, τὸ ἄλλως Ἐρωδιὸς ἀστερίας, (Ardea stellaris) καλέμβυον. Λεξ. ζώων Ἰς. Θ'. 18. Αἰλιαν. ζώων Ἰς. ε. 36. Ἀντωνίν. Βιβλ. ἰ. Παυσαν. ἰ. 29.

Ὀκνὸς, ὁ καὶ καθ' ἡμᾶς Ὀκνὸς λιγόμβυος, ἀκαμάτης, δειλὸς, ἀργοπαίνος. παύτὸν τῷ, Ὀκνηρός.

Ὀκυόφιλος, ὁ, ἡ. ὁ ἀσμβύως ἀργοπορῶν. ὁ τῆς ὀκνηρίας φίλος.

Ὀκνώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ ἀργοπαίνος, ὁ βραδύνων τι, ὁ ἀκαμάτης, ὁ δειλός.

Ὀκόθεν, Ὀκοῖος, Ὀκόσος, Ὀκότε, Ὀκου, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ὀπόθεν, Ὁποῖος, Ὁπόσος, Ὁπόταν, Ὅπου.

Ὄκος, ὁ, ἡ παρ' Ἡσυχ. Ὄκκος, ὁ ὀφθαλμός. ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Ocus, oculus. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ, Ὄσσω, Ὄσσομαι, αὐτὶ τοῦ ὁποῖα ἕτεροι Ὄζω, Ὄζομαι. Μέλ. Ὄξω, ἔλεγον. Ζήτ. Ἐπωκὴς.

Ὀκριάω. Ζήτ. Ὄκεις. Ἐν δὲ Φωτ. Λεξ. φέρεται καὶ, Ὀκειάζων παύτὸν τῷ Τραχινιώμβυος, ἐκ Σοφοκλ.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ. (ὄκεις, βάω, βαίνω) καθ' Ἡσυχ. "Ὄνος, ἢ ἄγριος κεῖος, ἢ ἡ κλίμαξ, ἢ σκάλα. 2) Σωφρονέστερον ὅμως σημαίνει τὸ λεγόμενον, ἢ πήγματι ἐκ ξύλων, ἢ βῆμα καὶ τὸ θεάτρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίε ὄντες οἱ ὑποκριταὶ ἀπήγγελλον τὰς ῥαψῳδίας, ἢ ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Πλάτ. Συμπ. 4. "Ἀναβαίνοντος ἀπὸ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῆς "ὑποκριτῆς" ἔστι δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος καὶ Ἀριστοτ. τοῦ Ποιητοῦ. Ἐχρησίμευε δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς τὰ ἀρχαῖα θέατρα αὐτὶ τῆς ἐυπλεστέρου μετὰ ταῦτα θεάτρου Θυμέλης (Λατ. Pulpitum). Ὁ Φιλόστρ. οὕτω, λέγει καὶ Αἰσχύλ. Βίος Σοφ. Α'. 9. "Ἐσ- "θῆτι τὴν ῥαψῳδίαν καπασκάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑ- "φλῷ". Καὶ Θεμιστ. Λόγ. 26. "Αἰσχύλος δὲ ῥή- "τορ ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας ἤξεύρεν". καὶ Ὁράτιος καὶ αὐτὸς λέγει (Τέχν. Ποιητ.) Et modicis extravit pulpita tignis. Ἦν δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς χρῆσιν εὐχερέστος ὅταν ἐδιδάσκοντο, ἤγουν παιξαίνοντο αἱ ῥαψῳδίαι, Ἴδε Φιλόστρ. Β. Σοφ. Α'. 5. καὶ ε'. 245. 3) Τὸ κλιμακωδὲς βάθρον τῆς ζωγράφων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέτουσι τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν μέλλουσι νὰ ζωγραφίσωσιν, ἢ ξύλον τι ῥισκελὲς ἐφ' ἑνὸς ἐρείδονται οἱ τεχνίται ὅταν γράφωσιν. Πολυδ. 4) Ἡ ὑψηλὴ καθέδρα τοῦ ἁρμοπλάτε τῆς ἁμαξῆς. Καθόλε δὲ τὸ Ὀκρίβας παύτὸν ἐστὶ τῷ, Καλλίβας.

Ὀκριοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ ὀκριος ἔχων εἶδος. Ζήτ. Ὄκεις.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν. σκληρὸς, ὀξὺς, ῥαχύς. Ζήτ. Ὄκεις.

Ὀκριόωντο. Ζήτ. Ὀκειάω.

Ὄκρις, ἡ. κυρίως Ἐπίθ. Ὄκεις, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Προμ. 1024. "Ὀκρίδα φάραγγα", λέγει τὴν ῥαχεῖαν, τὴν σκληρὰν, ὀξεῖαν. Οὐσιαστικῶς δὲ σημαίνει τὸ ὀξὺ τὸ ὑπερέχον μέρος τινὸς σώματος, τὴν μύτην, ἤτοι τὴν καρμήνα ὀξοχείλ. Ἱππόκρ. "Ἡ ὑ- "περέχουσα ὄκεις τε ὀφρύος". ἔχει δὲ ἡ λέξις μετὰ τῶν, Ἀκὴ, Ἀκὶς, Ἄκρα, καὶ ὠκὺς, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν, ὡς καὶ τὸ Ὄγμος παρὰ τὸ Ἀγμός. Ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. "Ὀκειοις λίθος" μάρμαρον, πέτρα ὀξεῖα, ῥαχεῖα καὶ σκληρά. καὶ "Ὀκειοειδὴς" ὁ ἔχων ὀξύτητα ἢ ὀξοχὰς, ὁ σκληρὸς. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀκειάω, ἐξ οὗ Ὀδυσ. Σ. 33. "Ὀκειόωντο" αὐτὶ τοῦ, ὠργίζοντο, ἠρεθίζοντο, ἐσκληραίνοντο, ῥαχεῖς ἐγίνοντο. καὶ, Ὀκειώμασι "ἐ- "ξοχαὶ ῥαχείαι-ὀξεῖαι σκληραί. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ποιηταὶ μετεχειρίζοντο τὸ Ocris αὐτὶ τοῦ, Ὄρος, οἷον Φέρ. Chiron in Pelio docuit ocri, ὅστις τὸ ἑρμηνεύει ἐξ οὗ τὸ Mons confragosus, ὄρος ὑπότομον ἢ ἐπίσκληρον.

Ὀκρίωμα, τὸ. παύτὸν τῷ, Ὄκεις.

Ὀκρυόεις, δύεται σπανίως ὡς, ἀλλ' ἠμαρτημένως αὐτὶ τοῦ, Ὀκειόεις, γεγραμμένον.

Ὀκραβλωμος, ὁ, ἡ. (Βλωμὸς) παρ' Ἡσιόδ. "Ἄρτος ὀκράβλωμος" ὁ ἐξ ὀκτὼ ἐνθέσεων ἤτοι βλωμῶν συνισάμβυος. Ζήτ. Βλωμός.

Ὀκταδάκτυλος, ὁ. ὀκτὼ ἔχων δακτύλες.

Ὀκτάδιον, τὸ. καλάθιον ὄρος ὀρνιθείας. Ἡσυχ.

Ὀκτάεδρος, ὁ, ἡ. (ἕδρα) ὁ ὀκτὼ ἔδραις ἔχων.

Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ. (ἔτος) ὀκτὼ ἐτῶν, χρόνου μέρος ἐξ ὀκτὼ ἐτῶν συμπληρέμβυον.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀκταέτης, ες, ὁ, ἡ. Θηλυκ. Ὀκταέτις, ἡ. (ἔτος) ὁ ὀκτὼ ἐτῶν ὤν.
Ὀκταήμερος, ὁ, ἡ. (ἡμέρα) ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν ὤν.
Ὀκτάκις, Ἐπίρ. Ὀκτὼ φοραῖς. ὅ ἐστιν
Ὀκτωκισμύριοι, οἱ. ὀκτὼ μυριάδες, ἤτοι ὀγδοήκοντα χιλιάδες.
Ὀκτακισχίλιος, ία, ιον. σωνηθέστερον δὲ τὸ Ὀκτακισχίλιοι, αι, α, αἱ. ὀκτὼ χιλιάδες. Παρ' Ἡροδότ. "Ἵππος ᾗ ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη, αὐτὶ τοῦ, Ὀκτὼ χιλιάδες ἱππέων ᾗ ἀσπιδοφόρων.
Ὀκτάκνημος, ὁ, ἡ. (κνήμη) ὁ ὀκτὼ κνήμας ἔχων. Ἰλ. Ε. 723.
Ὀκτακόσιοι, αι, α, ια. ὁ ὡρισμένος ὀκτὼ ἑκατοντάδων ἀριθμός, 800.
Ὀκτακότυλος, ὁ, ἡ. (κοτύλη) ὁ ὀκτὼ κοτυλῶν ὡρισμένος.
Ὀκτάκωλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ὀκτὼ κώλων συνεστάμενος.
Ὀκτάμετρος, ὁ, ἡ. (μέτρον) ὁ ἐξ ὀκτὼ μέτρων, ἢ ποδῶν συγκείμενος. Λέγεται δὲ ἐπὶ στίχων.
Ὀκταμνιαῖος, αία, αῖον. ὁ ὀκτὼ μνιῶν, ὁ εἰς τὸν ὄγδοον μνᾶν ὤν.
Ὀκτάμνος, ὁ, ἡ. (μνᾶ) ὁ ὀκτὼ μνῶν ὤν.
Ὀκτάπηχυς, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ πηχῶν ὤν.
Ὀκταπλάσιος, ία, ιον. ἢ Ὀκταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ φοραῖς μεγαλήτερος ἢ πολυστόπερος.
Ὀκτάπλεθρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ πλέθρων ἔχων μῆκος. Διονύσ. Ἁλικαρν.
Ὀκταπλόος, ῆ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ὀκταπλάσιος.
Ὀκταπόδης, ε, ὁ. ἡ, Ὀκτάπους, οδος, ὁ, ἡ. ὀκταπόδαρος, ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων. Παρὰ Σκύθαις ἔτω καλεῖται ὁ ἔχων ἅμαξαν καὶ δύο βοΐδια. Λυκιακ. Σκύθ. 1. "Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵτοι "εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ Ὀκτάποδες καλούμενοι. τοῦτο δὲ "ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι ἢ ἁμάξης μιᾶς".
Ὀκτάρριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα) ὁ ὀκτὼ ῥίζας ἔχων. "Φράγματα μετώπων ὀκτάρριζα". Ἀνάλεκτ. Λ'. σελ. 228. τὰ κέρατα τὰ εἰς ὀκτὼ μέρη εἰς τὸ τέλος τεμνόμενα, ἢ τὸ μέτωπον φυλάττοντα.
Ὀκτάρυμος, ἢ, Ὀκτάῤῥυμος, ὁ, ἡ. (ῥυμὸς) ὁ ὀκτὼ ῥυμοὺς ἢ ζυγοὺς ἔχων, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ς'. ά. 52. "Ἅρμα ὀκτάρυμον".
Ὀκτάσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) ὁ ὀκτὼ ἔχων σημεῖα, ἢ τμήματα, ἢ πόδας. Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 103.
Ὀκτασταδιαῖος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ σταδίων μῆκος ἔχων. "Τὸ Ὀκτασταδιαῖον" δηλοῦσι συμπληρούμενον ὡς ὀκτὼ σταδίων.
Ὀκτάστυλος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ στύλους ἔχων.
Ὀκτατονος, ὁ, ἡ. (τείνω) "ἕλικες ὀκτάτονοι" καλοῦνται τὰ ὀκτὼ ποδάρια ἢ κίρρους τῶν Πολύποδος. Λυδολεγ.
Ὀκταχῶς, Ἐπίρ. ὀκτὼ λογισμῶν, κατ' ὀκτὼ τρόπους.
Ὀκτήρης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ κωπία ἔχων, ὡς Τεσσήρης, ὁ τέσσαρα.
Ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά. ὁ ὀκτὼ μονάδων περιεκτικὸς ἀριθμός, 8.
Ὀκτωδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὀκτὼ δακτύλους ἔχων.
Ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ὁ ἀριθμὸς, δεκακτὼ, 18.
Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ὁ δεκακτὼ δραχμῶν ὤν.
Ὀκτωκαιδεκαέτης, ες, ὁ. ὁ δεκακτὼ ἐτῶν ὤν.
Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, ες, ὁ, ἡ. ὁ δεκακτὼ πηχῶν ὤν.
Ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ δεκακτὼ φοραῖς μεγαλήτερος ἢ πολυστόπερος.
Ὀκτωκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. ὁ κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν ὢν - ἐληλυθώς, κ. τ. τ.

Ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον. ὁ δεκάκτω κατὰ τάξιν.
Ὀκτωκαιδεκέτης, ες, ὁ. ὁ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν. τὸ Θηλυκ. Ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος, ἡ. ἡ δεκάκτω χρόνων ἔσα.
Ὀκτώμηνος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ μηνῶν ὤν.
Ὀκτώπηχυς, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ πηχῶν ὤν.
Ὀκτώπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ ποδῶν, ἢ ὀκτὼ πόδας ἔχων.
Ὀκτώραβδος, ὁ, ἡ. ὁ ὀκτὼ ῥάβδους, ἢ γραμμὰς ἔχων.
Ὀκτωσταδιος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀκτασταδιος.
Ὀκτώφορος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ὀκτὼ ἀνθρώπων φερόμενος. Κικέρ.
Ὀκχέω, ὦ. διαφέρει τοῦ Ὀχέω μόνον κατὰ τὸ παρευπεθέμβρυον κ, καὶ τὴν σκληρὰν δωρικὴν καταφοράν. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. δυείσκεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ὀκνέω, ἢ Ὀκτέω, ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἀμφ. Ἡ κυρία τοῦ ῥήματος τούτου σημασία εἶναι τὸ, Ἀνέχω, σηκόζω, φέρω, βαστάζω, καταφέρω. ἐκ τοῦ
Ὀκχή, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Ὀχή, τὸ σήριγμα, βακτηρία, ἔρεισμα, οἷον "Γήρως ὀκχή". Ἀνθολογ.
Ὄκχος, ὁ. Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Ὄχος. Πίνδαρ.
Ὀκωχεύω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Ἔχειν, Σωτέχειν, ἐκ τοῦ Ὀκωχή, ταὐτὸν τῷ, Ὀχή. ἐκ τοῦ Ἔχω, Ὤχα, Ὀκωχα. Ἐντεῦθεν ἔπεστι σχηματισθῆναι τὸν, Κωχεύω, ὁ Ζήτ. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἔλεγον Ἀνοκωχή, Διακωχή, Παροκωχή, αὐτὶ τοῦ, Ἀνοχή, Διοχή, Παροχή, αὐτὶ τῶν ὁποίων δυείσκεται καὶ, Ἀνακωχή, κ. τ. τ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἔχω, Ἐκέχω.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Λ.

Ὀλαὶ, αἱ. ἄλλως Οὐλαὶ, ταπεινουμένου τοῦ, Κειθαὶ, κειθάειον ἡμιαλησιμβρύον καὶ μὲ ἄλλας μεμιγμένον, ὅ ἐστιν, Αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κειθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενοι. Mola salsa. Αἰσχυλ. Ἱππ. 1167. καὶ Εὐρ. 948. 960.
Ὀλάργυρος, ὁ, ἡ. (ὅλος, ἄργυρος) ὁ ἐξ ἀργύρου ὅλος συγκείμενος-ἢ συγκροτούμενος, ὅλος ἀσημένιος.
Ὀλβακήϊον, τό. Ὀλβάχιον, τὸ, καὶ, Ὀλβάχνιον, τὸ, παρ' Ἡσυχ. ἐν Λέξ. Εὐπλοίαν, καὶ Σχόλ. ἐν Λέξ. Δερβισιήρ, Λέξις Συρακουσίων αὐτὶ τοῦ, Κακῶν ὀλὰς, (αὐτὶ Οὐλὰς) ἢ ἔχον. Στέφανος δὲ ἀναφέρει ἐκ τῆς ἰδίας Χειροχ. Λεξικῆς καὶ, Ὀλαχνον, καὶ Ὀλβαχνον. αὐτὶ τούτων ὅμως ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. Ὀλεχον. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τὸ, Ὀλεχθον, ὑφὰ τοῦ Μαζονόμου, σκεύεσι ξυλλίνου, γαβάθα.
Ὀλβία, ἡ. ταὐτὸν τῷ μακαρία. Φώτ. ἐκ τινος Κωμικοῦ.
Ὀλβιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀλβίζω. ἀμφ.
Ὀλβίζω, Μέλ. ἰσω. (ὄλβος) ὄλβιον-δύτυχῆ ποιῶ. Εὐρ. Φοίν. 1703. "Ἐν ἥμαρ μ' ὤλβισεν, εὖ δ' ἀ"πώλεσεν". Ὁ αὐτ. Ἰφ. Αὐλ. 51. "Οἱ τὰ τοιού"τοις ὠλβισμένοι". ταὐτὸν τῷ, Οἱ ἐν τοῖς τοιούτοις ὄλβιοι. Ἐξαιρέτως δὲ λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, νομίζω τινὰ δύτυχῆ.
Ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ δύτυχὴς κατὰ τὴν κοιλίαν, Ἄμφις παρ' Ἀθηναίῳ Γ'. σελ. 386. ὡς τινος Λαμπάργυ, ἀσώτου.
Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ καλὴν ἔχων τύχην, ὁ δύτυχὴς. Ἰλιάδ. Γ. 182.
Ὀλβιόδωρος, ε, ὁ, ἡ. (δῶρον) ὁ δύτυχίαν χα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἴζων, οἷον "Χθὼν ὀλβιόδωρος". παρ' Εὐρ. ἡ καρποφόρος, καρποφόρος γῆ.

Ὀλβιοδώτης, καὶ, Ὀλβιοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβιοδῶτις, ιδος, ἡ, ὁ δοτὴρ δύτυχίας. ὁ ὄλβον πλοῦτον δίδων, πλουτοδότης ἢ πλουσιοδότης.

Ὀλβιοεργός, ὁ, ἡ. (ἔργον) ὁ δύτυχῆ ποιῶν. Ἀνθολ.

Ὀλβιόθυμος, ὁ, ἡ. "Ζωὴ ὀλβιόθυμος". ἡ τὴν ψυχὴν μακαρίαν ποιοῦσα, ἡ δύτυχὴς, Ὀρφικ.

Ὀλβιόκοσμος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν κόσμον δύτυχῆ ποιῶν. ἀμφ.

Ὀλβιόμοιρος, ὁ, ἡ. (μοῖρα) ὁ δύτυχῆ μοῖραν ἔχων, ὁ καλόμοιρος.

Ὀλβιόπλουτος, ὁ, ἡ. Φιλόξ. παρ' Ἀθήν. ιδ'. σελ. 643. "Θοίνα ὀλβιόπλουτος" ἡ πλουσία, ἡ μεγαλοπρεπὴς δίαιτα.

Ὄλβιος, ὁ, ἡ. δύδαίμων, ὁ ἐξ τῆ ὅλῃ βίᾳ μακαρισὸς, δύτυχὴς, μακάριος, πλούσιος. "Δῶρα ὄλβια "θεοὶ ποιήσειαν". Od. N. 42. πάσιν ὁ θεὸς νὰ τὰ δύλογήσῃ καὶ αὐξήσῃ. καὶ Η'. 148. "Ὄλβια ζώειν" αὐτὶ, Ὀλβίως, δύτυχῶς, μακαρίως. "Βάλλ' ἐς ὀλ"βίαν" ὡς ἡ τὸ "Βάλλ' ἐς μακαρίαν" δηλαδὴ ὕπαγε εἰς τὰς μακαρίας, δύτυχεῖς, αὐτὶ τῆ, εἰς ᾅδου, εἰς τὸν θάνατον.

Ὀλβιόφρουρος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν δύτυχίαν φυλάττων.

Ὀλβιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ μακάρια καὶ δύτυχῆ ἔχων φρονήματα. Λακων. Τραγωποδ.

Ὀλβιόχειρος, ὁ, ἡ. (χεὶρ) ὁ δύτυχῆ ἡ σωτήρια ποιήσας χεῖρας ἔχων, οἷον "Τγεία ὀλβιόχειρος". Ὀρφικ. ὁ μακάριος κατὰ τὰς χεῖρας.

Ὀλβοδότειρα, ἡ. Θηλυκ. τῆ, Ὀλβοδοτὴρ, παυτὸν ταῦ

Ὀλβοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβοδότις, παυτὸν ταῦ, Ὀλβιοδότης, ὁ δοτὴρ τῆς δύτυχίας, ὁ δύτυχῆ τινα ποιῶν. Ὀρφικ.

Ὄλβος, ου, ὁ. τύχη, εὐεργεσία, δύτυχία, πλοῦτος, χρῆμα, τιμή. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλιάδ. σωωάπτει ἀμφότερα "Ὄλβοι δὲ πλείστω μεσεύχεσθε". ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. λέγει "Ἀλλ' ἤμοι τοῦτο ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον", τοῦτ' ἔστιν δεῦ μοὶ προώρισαν-δεῦ μοὶ διώρισαν οἱ θεοὶ παύτῃσι τὴν δύτυχίαν, ἢ ἀφροσύνῃσι. ὅθεν

Ὀλβιοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) ὁ φέρων ὄλβον, ὁ δίδων πλοῦτον.

Ὀλέσκεν, αὐτὶ τῆ, Ὄλεσκεν, Ἰωνικ. Παρακτ. τῆ Ὀλέω, Ὄλλω.

Ὀλεθρία, ἡ. (ὄλεθρος) φθορά. ὁ Ἡρόδοτ. ε'. 112. σωάπτει τὸ, Ὀλεθρεύω μετὰ τῆ Μανίην, ὁπόταν τις ἔξω εἰς τὸν ὄλεθρόν τε.

Ὀλέθριος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ὀλεθρείως, ἡ Ὀλέθειος, ία, ιον. (ὄλεθρος) φθοροποιὸς, ἀφανισικὸς, θανατώδης, ἐξολοθρευτικὸς. Ἔτι δὲ Παθητ. αὐτὶ τῆ Δυσευχὴς, ἄθλιος, πολύπονος, κακοπροίζικος". οἷον τὸ Σοφοκλ. Τραχ. 893. "Τάλαιν' ὀλέθεια".

Ὀλεθροποιὸς, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ, Ὀλέθειος. ὁ ὄλεθρον ποιῶν.

Ὄλεθρος, ου, ὁ. (ὄλω, ὀλέω) φθορὰ, ἀφανισμός. 2) Λέγεται δ' ἐπὶ ἀνθρώπων κακούργων, θανατούντων καὶ ἀχρείων, ὡς τὸ Λατ. Pernicies καὶ pestis. παρ' Αἰσχοφ. "Ὄλεθρος βαθύς". τὸ γυναικεῖον μέρεον.

Ὀλεῖται, Μέσ. Μέλ. δύτ. ἐκ τῆ Ὄλω, Ὄλλω, Ὄλλυμι.

Ὀλεκράνου, τὸ. Ζήτ. Ὠλεκράνου.

Ὀλέκω, παυτὸν ταῦ Ὀλέω, Ὄλω, Ὄλλω, καὶ Ὄλλυμι, φθείρω. ἀφανίζω, κτείνω, φονεύω. παρ' Ὁμήρ.

Ὀλιρὸς, αὐτὶ τοῦ, Θολιρὸς, Σκλὸς, βορβοροδὴς, μέλας. Οὕτω δὲ ἑρμηνεύει καὶ τὸ Γαλλ. Γλωσσάρ. τὸ, Ὀλώδης, ἐξὰ τῆ Θολιρὸς καὶ Μέλας, παράγον

Α καὶ τὰ δύο ἐκ τῆ, Ὀλὸς, αὐτὶ, Θολὸς, ταυτέστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας (Sepia officinalis, Λιν.) ὡσαύτως δὲ καὶ Φώτ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Πλὴν ὅμως ἐξαίφνης ἀγνωστον εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. λεγόμενον. "Ὄ"λα, τὰ ἐντὸς τῆς σηπίας τροχύλα". ἐκ τῆ, Ὀλὸς.

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ. (ἀνὴρ, ὀλέω) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρώπους, ὁ θαβλαβὴς. Ἡσίοδ.

Ὀλεσίβωλος, ὁ, ἡ. (βῶλος) ὁ φθείρων καὶ καταξίβων τοὺς βώλους τῆς γῆς.

Β Ὀλεσίθηρος, ὁ, ἡ. (θὴρ) ὁ τὰ ἄγρια θηρία φονεύων, ἢ φθείρων. Εὐρ. Φοίν. 668. ὅπου ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ὀρθότερον "Ὠλεσίας ὀλεσίθηρος", καπὶ γενικ. ἐκ τῆ, Ὀλεσίθηρ, ὁ, ἡ.

Ὀλεσίμβροτος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνθρώπους κτείνων, φθείρων, Ὀρφικ. Πρόκλ. Ἀνάλ. Β'. σελ. 442.

Ὀλεσιτύραννος, Ποιητ. Ὀλεσιτύραννος, ὁ, ἡ. ὁ τυραννους κτείνων, φθείρων. Ἀνθολογ.

Ὀλέσκω, παυτὸν ταῦ, Ὀλέκω, Σουΐδ. ὅθεν τὸ Ὀλέεσκεν. Ἰλιάδ. Τ. 135.

Ὀλέτειρα, ἡ. Θηλυκ. τῆ

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ. (ὀλέω) ὁ φθορεὺς, ὁ φονεὺς, ἐξολοθρευτὴς.

Γ Ὀλέω, αὐτὶ δὲ τούτῳ ἐν χρήσει εἶναι ὁ Ἐνεσ. Ὄλυμι. Μέλ. Ὀλέσω, ὁ αὐρ. Ὤλεσα, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου γίνεται τὸ, Ὀλέκω, καὶ Ὀλέσκω. Ζήτ. παῦπα.

Ὀλὴ, Ὀλαὶ, ἢ ἄλλως, Οὐλαὶ, ημιαλησμόνιον κειθάειον. Ἀεισεφ. Ἱππ. 1167. "Μαζίσκω ἐκ τῆ "ὀλῶν μεμαγμένῃ". Ζήτ. Ὀλαί.

Ὀλιβράζω, καὶ Ὀλιβρὸς, παυτὸν ταῦ Ὀλιθέω καὶ Ὀλιθηρὸς, παρ' Ἡσυχ. "Ὠλίβαξαν, ὠλίθησαν". ἔπειτα ὅμως λέγει ὁ αὐτὸς "Ὠλίβραξαν, ὠλίθησαν", τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀρθότερον, καὶ σχηματισμὸς ἴσως Δωρικὸς· διότι παρ' Ἀθήν. σελ. 236. λέγει ὁ Ἐπίχαρμος, "Ἔρπω ὀλιβράζων" τὸ ὁποῖον ὁ Κασσωβῶν, μετέβαλεν εἰς τὸ, Ὀλιβάζων. Ἐνταῦθα φαίνεται λοιπὸν ἴσως νὰ γράφῃ, Ὀλιβράζων. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ Γαλλικ. Γλωσσάρ. σημειοῖ ἐξ Ἱππόκ. τὸ, Ὀλιβράζοντα, αὐτὶ τῆ Ὀλιθαίνοντα.

Ὀλιγαιμία, ἡ. ὀλίγον αἷμα. ἐκ τῆ

Ὀλίγαιμος, ὁ, ἡ. (αἷμα) ὁ ὀλίγον αἷμα ἔχων.

Ὀλιγάκις, Ἐπίρ. (ὀλίγος) σπανίως, ὀλίγας φορὰς.

Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγα ἔχων ἀμπέλου κλήματα. Ἀνθολ.

Ε Ὀλιγανδρέω, ῶ. (ἀνὴρ, ἀνδρὸς) παυτὸν ταῦ Ὀλιγανθρωπέω, ἔχω ὀλίγους ἀνθρώπους, πάσχω ἔλλειψιν ἀνθρώπων. ὅθεν

Ὀλιγανδρία, ἡ. ἔλλειψις ἀνδρῶν, ὀλίγοι ἄνθρωποι.

Ὀλίγανδρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἀνθρώπων.

Ὀλιγανθρωπέω, ῶ, καὶ Μέσ. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχαιολογ. ιε. παυτὸν ταῦ, Ὀλιγανδρέω. Ἐκ τούτου,

Ὀλιγανθρωπία, ἡ. παυτὸν ταῦ Ὀλιγανδρία.

Ὀλιγάνθρωπος, ὁ, ἡ. παυτὸν ταῦ ὀλίγανδρος, ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 8.

Ζ Ὀλιγαρισία, ἡ. (ἀρέσκω) ὀλίγον μισθὸν γεῦμα, ὅπου τις ξώγει πολλὰ ὀλίγον. Πλούταρχ.

Ὀλιγαρκεία, ἡ. (ὀλιγαρκὴς) τὸ νὰ ἀρκῆται τις εἰς ὀλίγα. Ὀλιγαρκεσῆται τις εἰς ὀλίγα.

Ὀλιγαρκέομαι, οῦμαι, ὀλιγαρκὴς εἰμὶ, δύχαειτοῦμαι μὲ ὀλίγον. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, Γεωπον. ΙΔ'. 7. 25.

Ὀλιγαρκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἀρκέω) ὁ δύχαειτέμενος εἰς ὀλίγα. ἢ ὁ δὶ ὀλίγων ἀρκούμενος, ὅστις δύχαειτῆται εἰς ὀλίγα.

Ὀλι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀλιγαρκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὀλιγάρκεια. Σοῦδ.
Ὀλιγαρτία, ἡ, (ἄρτος) ἔλλειψις ἄρτου. Σοῦδ.
Ὀλιγαρχέω, ῶ, (ὀλίγοι, ἀρχή) π. χ. "Οἱ "ὀλιγαρχήσαντες". ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγοι ἄρχοντες. Παθητ. δὲ σημαίνει τὸ Κυριεύομαι - ἐξουσιάζομαι ὑπὸ ὀλίγων, ἔχω πολιτείαν, διοίκησιν ὀλιγαρχικήν. ὅθεν
Ὀλιγάρχης, ου, ὁ. Διονύσ. Ἀρχ. ΙΑ'. 43. εἷς ἐκ τῆς ἀνδρῶν, τῆς συνιστώντων τὴν ὀλιγαρχίαν. Ἴδε καὶ Κεφ. 39.
Ὀλιγαρχία, ἡ. ἡ ἐξουσία, ἡ διοίκησις ὀλίγων ἀνδρῶν ἢ οἰκιῶν, ἀριστοκρατία. Ζήτ. Βασιλεία. ὅθεν
Ὀλιγαρχικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. -κῶς, ὁ εἰς τὰς ὀλιγάρχας, ἢ τὴν ὀλιγαρχίαν ἀνήκων, ὁ τοῦτο ὑποβλέπων, ἢ εἰς τοῦτο ἄγων. ᾗ ὁ ἔχων φρόνημα ὀλιγαρχικόν, ὁ ῥέπων - κλίνων εἰς ὀλιγαρχίαν. "Τὸ ὀ-"λιγαρχικόν". αὐτὸ, ἡ ὀλιγαρχία.
Ὀλιγαύλαξ, ὁ, ἡ. (αὔλαξ) Ἐπίθ. ἀγρὸς - χωράφι, τὸ ὁποῖον ἔχει ὀλίγην χώραν διὰ σπορὰν εἰς γεωργίαν ἢ ὄργωσιν.
Ὀλιγαχόθεν, ἐξ ὀλίγων τόπων, μετὰ Γενικ. παρὰ Ἡροδότῳ.
Ὀλιγαχοῦ, Ἐπίρ. εἰς ὀλίγους τόπους.
Ὀλιγήμερος, ὁ, ἡ. (ἡμέρα) ὁ ὀλίγων ἡμερῶν ὤν.
Ὀλιγηπελέω, εἶμαι ἀσθενὴς - ἀδύνατος. Ζήτ. Εὐηπελία.
Ὀλιγηπελής, ὁ, ἡ. ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κοπιασμένος. Ζήτ. Εὐηπελία.
Ὀλιγηπελία, Ἰωνικ. Ὀλιγηπελίη, ἀδυναμία, λειποθυμία. Ζήτ. Εὐηπελία.
Ὀλιγήρης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγος. Νίκανδρ. Θηρ. 284.
Ὀλιγήριος, ὁ, ἡ. (ἠείον) "σῆμα ὀλιγ." Ἀτάλεκτ. Α'. σελ. 242. τὸ μικρὸν μνημεῖον.
Ὀλιγηροσίη πενιχρὴ", ὁ ὀλίγος γεωργήσιμος ἀγρὸς τινὸς πτωχοῦ. Ζωήν. Ἐπίγρ. Β'.
Ὀλιγυσίπυος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Εὐσίπυος.
Ὀλιγίϑα, παρὰ Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ Ὀλίγον, ὡς καὶ τὸ Μικιϑα. Γίνεται λοιπὸν ἐκ τοῦ Ὀλίγινς, αὐτὶ τοῦ Ὀλίγις, Ὀλίγος.
Ὀλιγίστατος, σπανιωτέρως δὲ τὸ, Ὀλίγιστος, καὶ Ἐπίρ. Ὀλιγίστως, ὁ ὀλιγώτατος, μικρότατος. Τὸ, Ὀλιγίστου ἐκλαμβάνεται ῥητορικωτέρως αὐτὶ τοῦ, Σχεδὸν, ὀλίγον ἔλειψεν. Εἶναι δὲ ἐρώτημα τινὰ ὑπερβατικὸν τοῦ Ὀλίγος.
Ὀλιγόαιμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀλιγαιμος.
Ὀλιγόβιος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον χρόνον ζῶν.
Ὀλιγόβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) ὁ ὀλίγον βουλεύμενος, ὁ μὴ σωφρονῶν. ἀμφ.
Ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγωρος. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.
Ὀλιγογόνατος, ὁ, ἡ. (γόνυ) ὁ ὀλίγα γόνατα, ἢ ὀλιγοστρώσεις, ἢ κύμβας ἔχων.
Ὀλιγόγονος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον γηριῶν, ἢ ὁ ἄγονος, ἄκαρπος.
Ὀλιγοδάπανος, ὁ, ἡ. (δαπάνη) ὁ ὀλίγα δαπανῶν, ὀλιγοέξοδος.
Ὀλιγοδεὴς, ές, ὁ, ἡ. (δέομαι) ὁ ὀλίγον χρειαζόμενος, ὁ ὀλιγαρκής. ὅθεν
Ὀλιγόδεια, Ὀλιγοδία, ἡ. χρεία ὀλίγων πραγμάτων, Ὀλιγάρκεια. Φίλων.
Ὀλιγοδίαιτος, ὁ, ἡ. (δίαιτα) ὁ ὀλίγον ζῶν. Ἀθήναιος.
Ὀλιγόδουλος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγους ἔχων δούλους. Σῴβ. ιϛ'. σελ. 1130.

Ὀλιγοδρανέω, ῶ, (ὀλιγοδρανὴς) ὀλιγοδρανὴς εἰμί, ἤτοι ἀσθενὴς, λιποθυμημένος, ὀλίγον ἰσχύω. Ἰλ. Ο. 246.
Ὀλιγοδρανὴς, ές, ὁ, ἡ. (δραίνω) ὁ ὀλίγον δυνάμενος, ὁ ἀσθενὴς, ἀδύνατος. ὁ ὀλίγην - μικρὰν ἰσχὺν ἔχων. Ποιητ.
Ὀλιγοδρανία, ἡ. ἀσθένεια, ἀδυναμία. Αἰσχύλ. Προμ. 548.
Ὀλιγοδύναμος, ὁ, ἡ. (δύναμις) ὁ ὀλίγην ἔχων δύναμιν, ἰσχύν, ὁ ὀλίγον δυνάμενος. ἀμφ.
Ὀλιγοελαιόω, ῶ. ἔχω, ἢ δίδω ὀλίγον ἔλαιον. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ϛ'. 11.
Ὀλιγοεργὴς, ὁ, ἡ. (ἔργον) ἀσθενὴς, οἷον, "Σῶ-"μα ὀλιγοεργὲς" παρ' Ἱπποκρ. ἀεὶ τόπ. τῆς κατ' ἄνδρ. ταὐτὸν τῷ Ὀλιγοδρανής.
Ὀλιγοέτης, ες, ὁ, ἡ. (ἔτος) ὁ ὀλίγων ἐτῶν ὤν.
Ὀλιγοετία, ἡ. ἡλικία ὀλίγων ἐτῶν, νεότης. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. 4. 3.
Ὀλίγοζος, ὁ, ἡ. (ἕζος) ὁ ὀλίγα κλωνάρια, ὀλίγους ὄζους ἔχων.
Ὀλιγόθερμος, ὁ, ἡ. (θέρμη) ὁ ὀλίγην ἔχων θερμότητα.
Ὀλιγοθυμέω, ῶ. εἶμαι μικρόψυχος. Εὐσέβ.
Ὀλιγόθυμος, ὁ, ἡ. ὁ μικρόψυχος, δειλός.
Ὀλιγόϊνος, ὁ, ἡ. (ἴς) ὁ ὀλίγας ἢ ἀσθενεῖς ἔχων τὰς ἴνας, ἢ φλέβας. Ἀμφ.
Ὀλιγόκαιρος, ὁ, ἡ. "Ἰητρικὴ Ὀλιγόκαιρος" παρ' Ἱπποκρ. ἡ ὀλίγον καὶ παρόδιον παρερχόμενον ἁρμόδιον καιρὸν τῇ ἐνεργείᾳ κατὰ τῆς νοσημάτων ἔχουσα.
Ὀλιγοκάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγους καλάμους ἢ καυλοὺς ἔχων.
Ὀλιγόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγους ἔχων, ἢ φέρων καρπούς.
Ὀλιγόκαυλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγοκάλαμος.
Ὀλιγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) ὁ μικρὰ ἔχων κέρατα. Γεωπον. ΙΗ'. 1. 3. Ἀμφ.
Ὀλιγόκλαδος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγα ἔχων κλωνάρια - κλαδία.
Ὀλιγοκρατέομαι, οῦμαι, ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγαρχέομαι. Ἀμφ.
Ὀλιγομαθὴς, ὁ, ἡ. (μανθάνω, μανθάω) ὁ μανθάνων, ἢ ἐξεύρων ὀλίγα, ἐναντίον τῷ, Πολυμαθὴς, Ἐτυμ. Μ. "ὀλιγομαθῶς εἶχε περὶ τὰ μαθήματα". Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ'. 7.
Ὀλιγομετρία, ἡ. εἶχος συγκείμενον ἐξ ἐλίγων συλλαβῶν ἢ ποδῶν. Εὐσέβ. καὶ ἀμφ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1098.
Ὀλιγόμισθος, ὁ, ἡ. ὁ δι' ὀλίγον μισθὸν δουλεύων. Ὀλιγομισθότερος ποιεῖν (τὰς μισθοφορὰς), τινὲς εἶπαν ἐλάττων τὸν μισθὸν αὐτῶν, ὀλιγώτερον μισθὸν δίδων.
Ὀλιγομυθία, ἡ. ἡ ὀλιγολογία. ἐκ τοῦ
Ὀλιγόμυθος, ὁ. ὀλίγα λαλῶν - ὁμιλῶν.
Ὀλιγόνειρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον, ἢ σπανιάκις ὀνειροβλέπων. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 114. ὁ ὀλίγα ὀνείρατα βλέπων.
Ὀλιγοπαιδία, ἡ, τὸ ἔχειν ὀλίγα παιδία, ἔλλειψις παιδίων.
Ὀλιγοπελέω, καὶ, Ὀλιγοπελία. Ζήτ. Ὀλιγηπελέω, κ. τ. τ.
Ὀλιγόπιστος, ὁ, ἡ. (πίστις) ὁ ὀλίγῳ ἢ μικρὰν ἔχων πίστιν. Ν. Διαθ.
Ὀλιγοποιέω, ῶ. κάμνω τι ὀλιγώτερον, ἢ μικρότερον. ἀμφ.
Ὀλιγοπόλιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ὡς ἑρμηνεία τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆ Σπαρνοπάλιος, ὁ ἔχων διεσταρμένας λιθικὰς τείχας.
Ὀλιγοπονία, ἡ. τὸ ὀλίγον πονεῖν - κοπιάζειν. ὀκνηρία. Πολύβ.
Ὀλιγόπονος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον πονῶν κοπιάζων - ἢ ἐργαζόμενος. Διονύσ. Ἁλ.
Ὀλιγοποσία, ἡ. (πόσις) τὸ ὀλίγον πίνειν.
Ὀλιγοποτέω, ῶ. ὀλίγον πίνω.
Ὀλιγόποτος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὀλιγοπότης, ου, ὁ. (ποτὸν) ὁ πίνων ὀλίγον.
Ὀλιγοπραγμοσύνη, ἡ. ἐναχόλησις εἰς ὀλίγα πράγματα, ἀντίκειται τῷ, Πολυπραγμοσύνη. Πλούταρχ. ἐκ τῆ
Ὀλιγοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. (πρᾶγμα) ὁ ἐναχολούμενος εἰς ὀλίγα πράγματα, ὁ πράττων ὀλίγα. Ἀντίκειται τῷ, Πολυπράγμων.
Ὀλιγόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) ὁ ὀλίγα πτερὰ ἔχων.
Ὀλιγόπυρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον σῖτον ἔχων.
Ὀλιγόρριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα) ὁ ὀλίγας ἔχων ῥίζας.
Ὀλίγος, ίγη, ίγον, μικρὸν, βραχύ. ἀντίκειται τῷ, Πολὺ, ᾗ Μέγας. παρ' Ὁμήρ. Ἐν δὲ ἐν τῇ Ὀλιγαρχίᾳ Ὀλίγοι λέγονται οἱ πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐπιτήδειοι τῇ διοικήσει τῆς πραγμάτων. "Δι' ὀλίγου", ἢ "Ἐξ ὀλίγου". Συνονομάζεται τῷ Χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ Πρὸ ὀλίγου, Εἰς ὀλίγον καιρόν. "Παρ' ὀλίγον" δὲ, λαμβάνεται ἀντὶ Σχεδὸν, ἐγγὺς, "Κατ' ὀλίγον" δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μικρὸν, τὸ ᾗ κοινῶς λεγόμενον Κατ' ὀλίγον, ἤτοι ὀλίγον εἰς ὀλίγον. "Ἐν ὀλίγῳ" φορᾶται ἔξωθεν τὸ χρόνῳ, δηλ. εἰς ὀλίγον καιρόν. Ἔτι δὲ ᾗ τὸ, Ὀλίγου, λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Σχεδὸν, ἐκ τοῦ "Ὀλίγου ἐδέησε πεσεῖν". δηλ. ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ. "Ὅθεν καὶ Παυσαν. Α'. 18. λέγει "Ὀλίγου ἦλθεν "ἐλεῖν", "Ἐς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι". Θεκνυδ. Δ'. 129. αὐτὶ τοῦ, Ὀλίγου ἐδέησεν, ὀλίγον ἔλλειψε. Παρὰ δὲ Σξάβ. Ε'. σελ. 372. ᾗ Πράξ. Ἀπος. Κς'. στίχ. 28. εἰσήκεται τὸ, Ἐν ὀλίγῳ, αὐτὶ τῆ Σχεδὸν. Τὸ Ἐπίρ. Ὀλίγως, μετὰ τοῦ συγκρ. Ἐνδεεστέρως. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β'. 19. πρέπει νὰ γράφηται Ὀλίγῳ. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Ἀφορ. Β'. 7. σημαίνει τὸ, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.
Ὀλιγόσαρκος, ὁ, ἡ. (σὰρξ) ὁ ὀλίγον κρέας ἔχων.
Ὀλιγοσθενὴς, ές, ὁ, ἡ. (σθένος) ὁ ὀλίγῳ ἔχων δυνάμιν.
Ὀλιγοσιτέω, ῶ. (ὀλιγόσιτος) ζῶγω ὀλίγον.
Ὀλιγοσιτία, ἡ. τὸ ζῶγειν ὀλίγον.
Ὀλιγόσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) ὁ ζῶγων ὀλίγον, ὁ μετρίως ζῶν.
Ὀλιγόσπερμος, ὁ, ἡ. (σπέρμα) ὁ ὀλίγον σπέρμα ἔχων, ἢ φέρων, ἢ ἀφίνων.
Ὀλιγόστιχος, ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγας στίχας ἢ σειρὰς πάξεως ἔχων.
Ὀλιγοστὸς, ἡ, τὸν. ὁ μετ' ὀλίγων ὤν, ὁ ὀλίγως μεθ' ἑαυτῶ ἔχων. Πλούταρ. "Αὐτὸς ὀλιγοστὸς φυγὼν "καταβὰς, κ. τ. λ.". συγχίεται ἐν Χειρογρ. μὲ τὸ, Ὀλιγίστης. "Ὀλιγοστὸς χρόνος". αὐτὶ τοῦ ὀλίγος. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ Ῥῆμα, Ὀλιγοστῶ, αὐτὶ, ὀλιγοστὸν ποιῶ, ὀλιζόω.
Ὀλιγοσυλλαβία, ἡ. ὀλίγαι συλλαβαὶ, ὀλίγος συλλαβῶν ἀριθμὸς, ἐκ τῆ
Ὀλιγοσύλλαβος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀλίγας συλλαβάς.
Ὀλιγοσύνδεσμος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀλίγους δεσμοὺς σιωπ. φωνῆ - δεσίματα. Διονύσ. Ἁλικ.

Ὀλιγοτέκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον) παυτὸν τῷ, Ὀλιγόπαις.
Ὀλιγότης, ητος, ἡ. (ὀλίγος) ὀλιγόπης, μικρότης.
Ὀλιγοτιμία, ἡ. ὀλίγη τιμὴ, τὸ τιμᾶν τι ὀλίγον, καταφρόνησις.
Ὀλιγοτοκέω, ῶ, (ὀλιγότοκος) γίνω ὀλίγα. ὅθεν
Ὀλιγοτοκία, ἡ. τὸ γίνειν ὀλίγα.
Ὀλιγοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ γίνων ὀλίγα.
Ὀλιγότριχος, ὁ, ἡ. (θρὶξ) ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας.
Ὀλιγότροφος, ὁ, ἡ. (τροφὴ) ὁ ὀλίγον τρώγων, ἢ ὀλίγον τρέφων.
Ὀλιγοὔδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.
Ὀλιγόυλος, ὁ, ἡ. (ὕλη) ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην. Εὐσταθ.
Ὀλιγοϋπνία, ἡ. τὸ ὀλίγον κοιμᾶσθαι, ὀλίγος ὕπνος. ἐκ τῆ
Ὀλιγόϋπνος, ὁ, ἡ. ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.
Ὀλιγοφαγία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀλιγοσιτία.
Ὀλιγοφάγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀλιγόσιτος.
Ὀλιγοφιλία, ἡ. τὸ ἔχειν ὀλίγους φίλους.
Ὀλιγοφόρος, ὁ, ἡ. ὑπὸ οἴνου, ὁ ὀλίγον (ὕδωρ δηλ.) ὑποφέρων, ὁ μὴ δυνατὸς εἶνος. Ἀντίκ. δὲ τῷ, Πολυφόρος.
Ὀλιγόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ ὀλίγας φρένας, ἤγουν φρονήσεις, ἔχων. Πλούταρ.
Ὀλιγόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.
Ὀλιγοχωέω, ῶ. εἶμαι ὀλιγόχωος. ἀμφ.
Ὀλιγόχωος, ᾗ, Ὀλιγόχως, καπὶ, σιωπ. ὁ, ἡ. ὁ ὀλίγον χυμὸν, ἢ ὑγρὸν. αὐτίκειται τῷ Πολύχωος. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς γῆς καρπῶν, τῆς ὁποίων τὰ σπέρματα πολλαπλασίως πληθυνθέντα μᾶς τὰ ἀντιβραβεύει ἡ γῆ.
Ὀλιγοχορδία, ἡ. (ὀλιγόχορδος, ὁ ἔχων ὀλίγας χορδὰς) τὸ ἔχειν ὀλίγας χορδὰς, Πλούταρχ. Γ'. σελ. 668. αὐτὶ τοῦ ὁποίου σελ. 663. ἡμαρτημ. γράφεται, Ὀλιγοχορεία.
Ὀλιγοχρηματία, ἡ. (χρήματα) τὸ ἔχειν μικρὰν οὐσίαν, ὀλίγα χρήματα. ἀμφ.
Ὀλιγοχρόνιος, ὁ, ἡ. ᾗ (Ὀλιγοχρονος, ἀμφ.) ὁ ὀλίγον χρόνον βλέπων.
Ὀλιγόχυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀλίγον χυλόν.
Ὀλυγοψυχέω, ῶ. εἶμαι ὀλιγόψυχος.
Ὀλυγοψυχία, ἡ. ἡ μικροψυχία.
Ὀλιγόψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχὴ, ὀλίγος) ὁ μικρόψυχος.
Ὀλιγόω, ῶ, ταυτὸν τῷ, Ὀλιγοποιέω. Ἡσύχ. δὲ ἀλλ' πάτυ ἑρμηνεύει τὸ, Ὀλιζόω.
Ὀλιγώλαξ, ὁ, ἡ. (αὔλαξ) ἐπὶ τόπου, ὁ ὀλίγος, ὁ μικρὸς. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 234. ταυτὸν τῷ, Ὀλιγαύλαξ.
Ὀλιγωρέω, ῶ, (ὀλίγωρος) δεῦ φροντίζω, καταφρονῶ, παραμελῶ, ἀμελῶ, ῥᾳθυμῶ. Ὀλιγωρεῖν δὲ λέγεται τὸ Ὀλίγην ὥραν ἔχειν. Ἔστι δὲ τὸ μὴ ὀλίγου, αὐτὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγου, ὡς ἐν τῷ, "Ἡ ὀλίγη οἱ παῖδα ἐκικᾶτο γείνατο Τιδεύς". ὥρα δὲ ἡ φροντὶς. Φώτ.) μετὰ Γενικ. αὐτίκειται, τῷ Πολυωρέω. ὅθεν
Ὀλιγώρησις, ἡ. ἡ παραμέλησις, ἡ καταφρόνησις.
Ὀλιγωρία, ἡ. ταυτὸν τῷ αὐτῷ. "Ἐν ὀλιγωρείᾳ "ποιεῖσθαι" ταυτὸν τῷ Ὀλιγωρεῖν. "Ἔστι δὲ ἡ Ὀ"λιγωρεία (κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 2.) ἐνέργεια "δείξης περὶ τὸ μηδενὸς ἄξιον φαυλόμυρον".
Ὀλίγωρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀλιγώρως, (ὀλίγος, ὥρα, ἡ φροντὶς) ὁ ὀλίγον φροντίζων, ὁ ἀμελῶν, καπ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καπφρονῶν. "χαλεπὸς ἰὼ καὶ ὀλίγωρος". Ἡρόδοτ. γ'. 89. Πλάτ. Φαίδρ. 13. "Πειὶ πὰς ὑπθυμίας ὀ-"λιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως". αὐτὶ τῦ ὀλίγον φροντί-ζειν τῆς ὑπθυμιῶν, κ. τ. λ.

Ὀλιζότερος, ὁ μικρότερος, ἐκ τῦ Ὀλίζος, αὐτὶ Ὀλίγος. Ὀππιαν.

Ὀλιζόω, καὶ, Ὀλιζύω, (ὄλιζος, αὐτὶ ὀλίγος) ἐλαττόω, ὀλιγοσθέω, κάμνω ὀλιγώτερον, μικρότερον. Ἡσυχ. Ὀλυζῦται, μειῦται, ἐλαττῦται.

Ὀλίζων, ονος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Ὀλίγος. Ἔτι δὲ καὶ τῷ, Ὀλιγώτερος, κατὰ συναίρ. τὸ, Ὀλιγίων, ὡς τὸ Μέγας, Μειζων, Μέζων, Μέσων.

Ὁλικὸς, κὴ, κὸν, καθολικὸς, ὑμικὸς, ἐκ τῦ Ὅλος, καθόλω, διόλω.

Ὄλινος, ὁ. παὐτὸν τῷ Δέσμη. Ζήτ. Ὠλενή.

Ὄλισβος, ὁ. αἰδοῖον ἀνδρεικὸν κατὰ μίμησιν ἐκ βύρσης-δέρματος πεποιημθὸν ᾧ χρῶνται τὰ ἀσελγῆ γύναια. Ἐντεῦθεν παρ Ἡσυχ. Ὀλισβοκόλλιξ, ἄρτος ὀλίσβῳ ἔχων μορφήν. Ἀεισοφ. παρὰ Σωΐδ.

Ὀλισθαίνω, καὶ, Ὀλιδέω, γλισρῶ, πίπτω εἰς ὀλισθηρόν τινα τόπον. Πορσὼν εἰς Εὐσεπ. Φοίν. 1398. νομίζει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐχηςόπτως ἦτον μόνος ὁ χηματισμὸς, Ὀλισθαίνω.

Ὀλισθήεις, ήεσσα, ῆεν. γλισχώδης, γλίσχρος, Ποιητικ. παὐτὸν τῷ Ὀλισθηρὸς. Ἀνθολ.

Ὄλισθημα, τὸ, (ὀλισθέω) γλίσρημα, πτῶσις.

Ὀλισθηρὸς, ρὰ, ρὸν. Ἐπίρ. Ὀλισθηρῶς, γλισρώδης, γλίσχρος, ὑπόδεσις εἰς γλίσρημα καὶ πτῶσιν.

Ὄλισθησις, ἡ. ἡ γλίσρησις, πτῶσις εἰς γλισρώδη τινὰ τόπον, ἔτι τὸ Σφάλλειν, ἁμαρτάνειν.

Ὀλισθητικὸς, κὴ, κὸν, ὁ ποιῶν τι ὀλισθηρόν. Ἱπποκρ.

Ὀλισθογνωμονέω, ῶ. (ὀλισθέω, γνώμη) ἔρμαιον ἄφρων, αἰόπτως. Λυκιαν. Λεξιφ.

Ὀλοσθοποιῶ, κάμνω τι ὀλισθηρὸν, γλισρῶδες. Γλῶσσ. Σγ.

Ὄλισθος, ὁ. γλισχρότης, γλίστρα ἢ γλισρίδα. ἐντεῦθεν καὶ ἡ εἰς ὀλισθηρόν τινα δρόμον πτῶσις. Πλυτ. Η'. σελ. 29. "τὸ ῥεῦμα καὶ τὸν ὄλισθον τῆς "γλώττης". Ἔτι δὲ καὶ ἰχθὺς, ὀψαρείου τι γλισρώδες, γλοιώδες. Λιβαν. Δ'. σελ. 615. "ὥστε ὀλίσθους "εἶναι τῆς ἀγορᾶς παπτικούς", αὐτὶ τῶ χωλεία, τόποι ὀλισθηροί.

Ὀλισθράζω. Ζήτ. Ὀλιβράζω.

Ὀλίσσω. Ζήτ. Ὀλίζω.

Ὀλκαδικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς ὁλκάδα, πλοῖα φορτηγὰ πλοῖον, ἀθήναιος. "Πλοῖον ὁλκαδικὸν" παὐτὸν τῷ, Ὁλκὰς, ἢ πλοῖον εἶδος ἔχον ὁλκάδος. Ἀεισοφ.

Ὁλκάδιον, τὸ. Ὑποκ. τῦ Ὁλκάς.

Ὁλκάζω, (ὁλκὴ) παὐτὸν τῷ Ὁλκέω καὶ Ἕλκω. Ἡσυχ.

Ὁλκαία, ἡ. Ζήτ. Ὁλκαῖος.

Ὄλκαιον, τὸ. Νίκανδρ. Θηρ. 220. "Ὑπὲρ ἄκρον "ἕλκαιον ἀείρης". παὐτὸν τῷ "Ὑπὸ πείρασιν ὁλ-"κῆ", εἰχ. 226. Παρ Ἡσυχ. δείσκεται". Ὁλ-"καῖον, λεκάνη, ὑπτὴρ, κρατὴρ" καὶ "Ὄλκιον, μέγας "κρατὴρ, λυτρ. "Παρὰ δὲ Φωτ. Λεξ. "Ὄλκιον, χαλκῆς "λέβης, ζεῖς πόδας ἔχων". Παρὰ Πολυβ. 31. 4. Πλούταρχ. Αλλέξ. 20. παράκειται τῷ, Κρωσοὶ, Πύ-ελοι, καὶ Ἀλάβαστροι, ἐκλαμβανόμενον δηλαδὴ αὐτὶ λυτρος, δηλ. καδίσκος, εἰς τὸ ὁποῖον λύονται. Ἔτι ἀγ-γεῖον εἰς ὃ ἔπλυνον τὰ ποτήρια, Πολυδ. ς'. 99. καὶ Γ'. 78. γραφόμενον "Ὁλκαῖον". ἀλλὰ Γ'. 176. αὐτὶ τύπου αἰσχυνόσκεται "Ὄλκιον ἢ "Ὁλκιον. Ἐπιγενὴς δὲ παρ Ἀθηναίῳ συναπτει αὐτὸ μετὰ τῦ Κρατῆρες,

Κάδοι, Ὁλκεῖα, Κρυνεῖα, ΙΑ'. σελ. 480. Πρὸς τύτοις ἑρμηνεύει ἐκ Σοφοκλ. ὁ Πολυδ. Γ'. 134. τὸ, Ὁλκία, δηλ. τῦ Πηδάλια, δηλ. τιμώνια, ἀειθμῶν εἰς τὰ τῦ πλοίου σκεύη τὰ Ὁλκοὶ, Ἔρματα, Οὖροι. Καὶ παρ Ἡσυχ. "Ὁλκοὶ, αἱ μηχαναὶ δι' ὧν αἱ "νῆες νεωλκῦνται" καὶ "Οὖρας, τὰ ὁρμητήρια, δι' ὧν "καθέλκονται αἱ νῆες". Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 1324. "ἐπορέξατο χειρὶ νηὸς ὁλκαίοιο", τῦτ' ἔστι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τῦ ἐν τῷ ὕδατι μέρους τῦ πλοίου. ᾗ Δ'. 1609. "Ὑπερχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον ἦχθι ἄλδε δὲ "ταρσέρωσε", ὅπου Ὁλκήϊον κατὰ τὸν Σχολ. ξύλον δυσεισκόμενον εἰς τὸ κάτω μέρος τῦ πλοίου, ὅθεν ἕλ-κεται τὸ πλοῖον. Ἐν γλώσσῃ λοιπὸν Ὁλκαῖον εἶναι μέ-ρος, ἢ σῶμά τι, τὸ ὁποῖον ἕλκεται, ἢ σύρεται, καὶ δηλ. τῦτο σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ὑποκάτω μέρος τῦ σώματος, ὡς ἐκεῖθεν δηλαδὴ ἑλκομβίου.

Ὁλκαῖος, αία, αῖον. παὐ ὅ,τι ἕλκεται, σύρεται. "Τράμπις ὁλκαία". παὐτὸν τῷ Ὁλκάς. "Ἄξαπος "ὁλκαῖος", παὐτὸν τῷ, Ὁλκὸς, τὸ σύρεσθαι, ἢ ἕλ-κειν. "Ὁλκαία σειρὴ", παὐτὸν τῷ Ὁλκαία. 2) Ὁλκαία, ὡς τὸ Ἀλκαία, ἡ Οὐρά.

Ὁλκὰς, ἡ. (ἕλκω) πλοῖον φορτηγὸν, κυρίως πλοῖον ἑλκόμβιον-συρόμβιον, τὸ ὁποῖον δηλαδὴ διώκονται νὰ τὸ σύρωσι-νὰ τὸ ξαβίξωσιν ἔξω εἰς τὴν ξηράν. Εὐρ. Κύκλ. 503. "σκάφος ὁλκάς". ὥστε εἶναι τετρημὲς τὸ, Ὁλκὰς, ὁ, ἡ, τό.

Ὁλκεῖον, τὸ, (ὁλκέω) τὸ ξύλον τὸ ὑποκάτω τῦ πλοίου, ὅθεν ἕλκεται.

Ὄλκειον, τό. χαλκῆς λέβης, ζεῖς πόδας ἔχων.

Ὁλκεὺς, ὁ. (ὁλκὴ) ὁ ἑλκύων, ἐξαιρέτως ὁ ἑλ-κύων τὸ ἀμφίβληστρον, τὸ δίκτυον. Ἡσύχ.

Ὁλκέω, ῶ. (ὁλκὸς) ἕλκω, σύρω-ξαβῶ.

Ὁλκὴ, ἡ, (ἕλκω) τὸ ἕλκυσμα, τὸ σύρμα, οἷον "Ὁλκὴ ἀρότρου". 2) Καὶ "ὁλκὴ ποτίδος" ὅταν τι ξαβᾷ-ὑπερῤῥοφῇ ὑγρασίαν. 2) Ὁρμὴ, κλίσις, ῥο-πὴ, τόνος, δυνάμις, κυρίως καὶ Μεταφ. οἷον "φορᾶ "καὶ ὁλκῇ τῆς πλησίον". 3) Τὸ ἕλκυσμα τῆς πλάσιγγος, σταθμὸς, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ Βάρος κυρίως τε καὶ Μεταφορ. οἷον "Ὁλκὴ ὀβολῦ" κ. τ. λ. αὐ-τὶ τῦ βάρος ὀβολῦ. 4) Ἐξαιρέτως ἡ δραχμή. ὅθεν

Ὁλκήεις, ήεσσα, ῆεν. ὁ ἕλκων, ὁ βαρύς. Νίκανδρ. Θηρ. 651. καὶ 908.

Ὁλκήϊον, τό. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὁλκεῖον. Ζήτ. Ὁλ-καῖον.

Ὁλκήρης, εος, ὁ, ἡ. (ὁλκὴ) ὁ ἑλκόμβιος, ὁ ἕρπων, οἷον "Ἕρπετὰ ὁλκήρη". Νίκανδρ. Θηριακ. 356.

Ὁλκιμος, ὁ, ἡ, (ὁλκὴ) ὁ ἑλκυόμβιος, ὁ ἰξώδης, ἢ γλοιώδης.

Ὄλκιον, τό. Ζήτ. Ὄλκαιον.

Ὁλκὸς, ὁ. (ἕλκω) τὸ ἕλκυσμα, ὁ συρμὸς, τὸ ξά-βιγμα, ὑπόσυρμα. Ἔτι τὸ ἑλκύον σῶμα, ἢ τὸ ἑλ-κυόμβιον, ἢ τὸ δηλ. τῦ ὁποίου ἕλκεται-σύρεταί τι. "Ὁλ-κὸς ποταμῦ", αὐτὶ τὸ ῥεῦμα, τράβιγμα, ὁ συρμὸς τῦ ὕδατος, ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος. "Ὁλκὸς ἀρό-"τρου", τὸ σύρμα τῦ ἀρότρου, καὶ τὸ ἐκ τύτου συνιστάμβιον αὐλάκιον. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Sulcus. Ἀεισοφ. δη. 729. "σμίλης ὁλκὸς" ὀνομάζει τὸ δηλ. τῦ σμίλη οἷς τὸ ξύλον ἐνσκαπτόμβια αὐλάκια ἢ χαράγματα. Ὅ-θεν καὶ τῆς ὄφεως ἡ ἕρπυσις ἤτοι ἡ χαρακτομβία ὑπὸ τῦ σώματος αὐτῆ ὁδὸς ὑπ' αὐτὴν γῆν, συρμὸς-ἢ τὸ σύρ-μα ὄφεως, καὶ αὐτὸ τὸ ἑρπύον σῶμα, οἷον "Δρακόντος "ὁλκὸς". Φιλόσοφ. Γ'. 11. Καὶ ὁ μακρὸς δὲ πε-ρίδρομος τῆ κινημβίῃ ἀστέρος, ἢ μετεώρα. Καὶ "ὕδα-"τος ὁλκὸς", καναλίον νηρέ. "Ὁλκὸς δὲ γλώσσης

αὐτὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

αὐτὶ τῦ Γλῶσσα, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκτείνεται, ἤτοι τὸ μῆκος ἢ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Νίκανδρ. Ἀλεξ. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. "τμηταὶ ὄλκοι", αὐτὶ τῦ Ῥυτῆρες, τὰ λωρία, μὲ τὰ ὁποῖα ζαβάζουσι τοὺς Ἵππους. Καὶ "Ὄλκοι νεῶν", οἱ μηχαναὶ, δι' ὧν τῶν ὁποίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν. Σχολ. Θεοκυδ. Γ'. 15. αὐτὶ τῦ Σζώματα, Ἰσιδώρ. ΙΘ'. 2. Δίων Κάσσ. ν'. 12. καὶ ζή. 28. Παρὰ δὲ Ἡροδότ. Β'. 134. καὶ 159. ταὐτὸν τῷ Ναύσταθμοι, ἢ μᾶλλον Νεωλκοί ἢ Νεώλκια, τὰ ὁποῖα Ζήτ. Ἀντὶ τούτε Ῥήσ. 673. "Ὄλκοι ναυσάθμων", καὶ 146. "Ὄλκοι νεῶν" ἀναγινώσκεται. Παρὰ δ' Εὐειπ. Ἰων. 145. "Ὄλκοι δάφνας", σημαίνει τὸ ἐκ δάφνης σωστεῦν φιλοκάλιον (φωκάλιον) σάρωθρον. Καὶ παρὰ Νικάνδρ. δὲ ἐκλαμβάνεται τὸ Ὄλκος αὐτὶ ὅλε τῦ ἕρποντος τῶν ὀφεων σώματος. καὶ "Ὄλκος ἁμάξης κεῖται" Διονύσ. Περιηγ. 171. δηλ. κεῖται ἡ ἑλκυομένη καὶ συρομένη ἅμαξα. 2) Ὄλκὰς, εἶδος ἀράχνης, ὀνομαζόμενον καὶ Λύκος. Διοσκ. ΙΑ'. 68.

Ὀλκὸς, ὑπθετικῶς, ὁ εἰς ἑαυτὸν ἕλκων τι, καὶ Μεταφ. ὁ συράμενος, ὁ ἀργοπορῶν, βραδύς. "Ὀλκὰ "τροβαίνειν". Ἡλιόδωρ. σελ. 503. αὐτὶ τῦ, Βραδέως.

Ὄλκιξ, εἶδος ξυλίνε ποτηρίε. Ἀθήν. σελ. 495. ὅπερ πρότερον, Ὄνυξ, ἀναγινώσκετο.

Ὀλλυμι, Ὀλλύω, Ὄλλω, φθείρω, διασκορπίζω, ἐξολεθρεύω, ἀφανίζω, ἐξαδενῶ, κτείνω. 2) Χαίρω, ἀπολλύω. ὁ Μέλ. Ὀλέσω, ὁ ἀόρ. Ὤλεσα, ἐκ τῦ Ὀλέω. Ὁ δὲ Β'. Μίλλ. Ὀλῶ καὶ Ὀλοῦμαι, ἐκ τῦ Ὄλλω. Ὁ Παρακ. Ὀλωλα, αὐτὶ Ὤλα, καὶ ὁ μέσ. Ἀόρ. β'. Ὠλόμην. Ἐκ τῦ Ὀλέω, αὐτὶ Ὀλέκω, καὶ Ὀλέσκω.

Ὀλμειὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὄλμος.

Ὀλμίσκος, ὁ. ὑποκ. τῦ Ὄλμος, μικρὸς ὄλμος, χαβαίιον, γυδίον. 2) Ὄλμοι, αἱ κοιλότητες τῶν μυλῶν, δηλ. τῶν μεγάλων ὀδόντων τῶν ὀπισθίων. 3) "Κατὰ τὸ ὀλμίσκιον βεβηκὼς τροφοῦς." Σέξτ. Ἐμπ. Γ'. 54. τὸ σιδήρειον ἤτοι τὸ τζιγκέλιον τῆς θύρας, τὸ ὑποδεχόμενον τὸ τροφίδιον, ὡσὲ τὸ ὁποῖον στρέφεται ἀσιγομμένη, ἢ κλεισμένη ἡ θύρα.

Ὀλμοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ κατασκευάζων τὰ γυάλια, τὰ χαβαίικα.

Ὄλμος, ὁ. τὸ χαβαίιον, τὸ γυάλιον, ἐν ᾧ πᾶς βεπάνας ζέβυσιν. ὅθεν 2) Τὸ κοίλωμα τῆς καθέδρας, ὅπε ἐκάθητο ἡ Πυθία. Ἐντεῦθεν "Ἐν ὄλμῳ κοιμᾶσθαι". Ζηνοβ. Παροιμ. Γ'. 63. αὐτὶ τῦ Προφητεύειν. 3) Ποτηρίε εἶδος. 4) Τὸ ἀνώτατον μέρος τῦ αὐλῦ, δηλ. τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζουσι τὸ στόμα τῶν οἱ αὐλητῆρες. 5) Ἰλιάδ. Λ. 147. λίθος στρογγύλος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη τῆς λέξεως σημασία. "Ὅθεν καὶ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ "Ὄλμος δηλ. τὸ Κύλινδρος, λίθος ὠσειφερὴς. Ἀειτοφ. Σφ. 201. "Καὶ τῇ δοκῷ τροσδεῖς τὸν ὄλμον τὸν μέγαν". Οἱ Λατῖνοι δὲ μεταχειρίζονται εἰς τοιαύτην σύνταξιν, δηλ. αὐτὶ κυλινδρικῦ ἢ ἡμισφαιρικῦ σώματος, τὴν λέξιν Mortarium. Ἔτι Ὄλμος λέγεται τὸ μεταξὺ αὐχένος καὶ σκελῶν τῦ σώματος μέρος. Πολυδ. Β'. 162. Γναθ. σελ. 148. "Ὀλίγῳ δ' ἐνελλίσσεται ὄλμῳ", ἄλλοι δὲ ὀρθότερον ἀναγινώσκουσιν Ὄλκῷ. Ὁ αὐτ. Στίχ. 70. ἔχει "Ὄλμια ἐνὶ γύ-πει". Παράγεται δὲ Ὄλμος ἐκ τοῦ Ὄλω, κυλίω, Volvo.

Ὁλογράμματος, ὁ, ἡ, ὁ ὁλοκλήρως γεγραμμένος, αὐτίκειται δὲ τῷ, Συγκεκομμένος.

Ὁλογραφέω, ῶ. γράφω τι ὁλόκληρον. Πλάτων. Ζ'. σελ. 160.

Ὁλόγραφος, ὁ, ἡ. ὁ ὁλοκλήρως γεγραμμένος.

Ὁλοδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μόνων δακτύλων συγκείμενος.

Ὁλόεις, όεσσα, όεν. ὁ φθοροποιός. ταὐτὸν τῷ, Ὁλοός. ἀμφ.

Ὁλοεργὸς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλέθριος καὶ Κακοῦργος. Ἡσύχ.

Ὁλοθούριον, τό. ἀθείσκεται δὶς παρ' Ἀειτοφ. καὶ ἐκ τούτε ἔστι παρὰ Πλιν. 9. Κ. 47. ζῶόντι θαλάσσιον πλησιάζον εἰς τὸ γλίσχρον τῦ φυκῦς, ἤγουν ζωόφυτόν τι, Holothuria priapus, παρὰ Λιν. καλούμενον. Εὑείσκεται μὴν ἡ λέξις αὕτη καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι χωρίον, καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. ἀναγινώσκεται Ἀλισθέριον, ὅ ἐστι ζῶον θαλάσσιον, τὸ καὶ, Αἰδοῖον θαλάσσιον ὀνομαζόμενον, ἐκ τῦ Ἀλὸς ὥρα, ἔχον τὴν ὡροσημειώσεαν. Αὕτη ἡ λέξις εἶναι ὅμως ἡ αὐτὴ τῇ προτέρᾳ, ἢ κἂν εἶναι καὶ δύο ταὐτόσημοι.

Ὁλόθρευσις, ἡ. φθορὰ, ἀφανισμός.

Ὁλοθρευτὴς, οῦ, ὁ. (ὀλοθρεύω) φθορεὺς, ἀφανιστής.

Ὁλοθρευτικὸς, κὴ, κόν. φθοροποιὸς, ἀφανιστικός.

Ὁλοθρεύω, (ὄλεθρος) φθείρω, ἀφανίζω, ἐρημόω.

Ὁλόϊος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁλοΐς, καὶ Ὁλώϊος, ταὐτὸν τῷ, Ὀλοός, ὁ φθοροποιὸς, βλαβερὸς, ἀφανιστικός.

Ὁλοίστροφος, ὁ, ἡ. Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, Ἐλελίστροφε δηλ. τὸ Εὔστροφε, Ὀλόστροφε, παρατιθεὶς τὸν ἑξῆς στίχον ἐκ τῦ Λακταντίε ὡσὲ Ψδδ. Θρησκ. Α'. 7. "Παίσοφε, παντοδίδακτ', ἐνολοιστρόφε, κέκλυθι δαῖμον". αὐτὶ τῦ ὁποίε ἄλλοι ἀναγινώσκουσι Αἰολόστροφε. Σώφιγγος ὅμως ἐπρόβαλε τὸ Ἐλελίστροφε. δυσκολώτερον ὅμως ἐμπορεῖ νὰ γραφῇ "Παντοδίδακτε, "ὀλοίστροφε". Τὸ δὲ, Ὀλοίστροφος, εἶναι αὐτὶ τῦ Ὀλόστροφος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὕρηται καὶ "Ὀλοίξοπα, παρὰ Ῥοδίοις πλάσματα ἑπτὰ (γρ. λεπτὰ) εἰς θυσίαν, ἴσως αὐτὶ τῦ, Ὀλοοίστροφα, ἢ Ὀλοοίστροχα.

Ὁλοίτροχος, ὁ, ἡ. ἢ Ὀλοίξοχος. Ἰλιάδ. Ν. 137. κεῖται Ὀλοίξοχος, μετὰ τὴν αὐλὴν δασέως πνεύματος. Ἡ αὐτὴ δὲ λέξις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 2. 3. γράφεται "Ὀλοξόχας ἁμαξιαίας". ἀλλ' ἐν Χειροζ. ὡς καὶ παρὰ Συϊδ. ἀναγινώσκεται Ὀλοιξόχας. Ἴδε Ἡροδότ. Ε'. 90. καὶ Η'. 52. καὶ Οὐάλκεν αὐτόθ. σελ. 419. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις, λίθον στρογγύλον ἤτοι Ὀλοστρόγγυλον, ὡσειφερῆ, ἢ μέρος σπιλάδος, ἢ ὑποτόμου τινὸς λίθε, παραγομένη ἐκ τῦ Τροχὸς καὶ Ὄλος· κατ' ἄλλας δὲ, ἐκ τῦ Ὅλω, Ὄλυμι. Ὁ Θεόκρ. ΚΒ'. 49. παραβάλλει τὰς ἰσχυρὰς στρογγύλας μῦς βραχιόνος τινὸς ἀθλητῦ μὲ τὸ Πέζοι Ὀλοίξοχοι, ὅπε ἄλλοι γράφουσιν Ὀλοίξοχοι, ἢ Ὀλοόξοχοι.

Ὁλοκαρπόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Ὁλοκαυτέω, παρὰ τοῖς Ο'. ὡς τὸ Κατακαρπόω.

Ὁλοκάρπωμα, τό. καὶ, Ὁλοκάρπωσις, ταὐτὸν τῷ, Ὁλοκάυτωσις, καὶ, Ὁλοκάυτωμα, παρὰ τοῖς Ο'. ὡς τὸ Κατακάρπωσις.

Ὁλόκαυστος, ὁ, ἡ. (ὅλος, καίω) ὁ παντὴ, ὁλοκλήρως, κεκαυμένος. Τὸ Ὁλόκαυστον, αὐτὶ τῦ κεκαυμένου θύματος.

Ὁλοκαυτέω, ῶ. Ξενοφ. ἢ Ὁλοκαυτίζω, Κυειλλ. κατὰ Ἰουλ. καίωτι εἰς θυσίαν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μειλίχιος. Ἐκ τῦ

Ὁλόκαυτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὁλόκαυστος.

Ὁλοκαυτόω, ῶ. Ξενοφ. ταὐτὸν τῷ, Ὁλοκαυτέω. ὅθεν

Ὁλοκαύτωμα, τό. ταὐτὸν τῷ, Ὁλόκαυστον, ἢ δηλ. πυρὸς θυσία, ὁπόταν δηλαδὴ καίηται ὁλόκληρον τὸ ζῶον.

Ὁλοκαύτωσις, ἡ. τὸ προσφέρειν τινὰ δηλ. πυρὸς θυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θυσίαν, τυτ' ἔστι ὅλη καύσει τῇ εἰς θυσίαν προσφερομένων.

Ὁλοκληρία, ἡ. ἡ κατάσασις τινὸς πράγματος, ὅταν εἶαι ὁλόκληρον, ὅταν δηλ. ἔχει ὅλα τὰ μέρη τε.

Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ. (Ἐπίρ. Ὁλοκλήρως) ὁ ὑγιαλὴς, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη τε ἀβλαβῆ, ὁ ἀμώμητος.

Ὁλόκνημος, ὁ, ἡ. (κνήμη) μὲ ὅλην τὴν κνήμην. "Σκελὶς ὁλόκνημος", ἡ σκεπάχυσα τὸ σε τῆ μηρᾶ καὶ τὸ τῆς κνήμης ὀστῦν.

Ὁλοκόλαξ, κος, ὁ. ὁ ἐντελὴς κόλαξ. ἀμφ.

Ὁλόκοπος, ὁ, ἡ. (κόπτω) ὁ παύτη κομμένος, ὁ κατακεκομμένος. Παρὰ Διοσκ. Ε'. 65. παύτην τῶν, Ὁλοχερῶς καπτόμενος, ὁ χονδροκομμένος.

Ὁλόκυκλος, ὁ, ἡ. "Σελλὶν ὁλόκυκλος" ἡ πλυσιφαὴς, τῆς ὁποίας τὸ φέγγος σχηματίζει κύκλον ὁλόκληρον. Θεσφύλακτ. εἰς Ματθ.

Ὁλόκυρον, τό. παύτην τῶν, Χαμαίπιτυς.

Ὁλοκωνῖτις, ἡ. φυτόν τι μὲ βολβώδη ῥίζαν. Ἱππόκρ.

Ὁλολαμπὴς, ές, ὁ, ἡ. (λάμπω) ὁ ὅλος λάμπων, ἢ ὁλοκλήρως φωτεινός. Ἀειοτ. ὡεὶ Κόσμ. ς'. 21.

Ὁλολίθος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλος λίθινος. Στράβ.

Ὁλόλυγες, τὰς διασιδαίμενας ἐκάλεν οἱ οἰωνιζόμβροι. Μεάνδρ. ἢ Θεόπομπ. ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν Ὁλολὲς, ἢ Δελὲς, αὐτὶ τῦ, Δαιμονισμβρὸς, ζελὸς, μωρός.

Ὁλολυγὴ, ἡ. καὶ Ὁλόλυγμα, τό. (ὁλολύζω) κραυγὴ χαρᾶς, εὐφροσιώνης, ἢ κλαυθμῦ, ἢ λύπης. ἢ

Ὁλολυγμὸς, ὁ. τὸ κράζειν-φωνάζειν ἐκ χαρᾶς, ἢ λύπης. Ἔτι δὲ παύτην τῶν αὐωτέρω.

Ὁλολυγὼν, όνος, ἡ. ἡ ἐκ χαρᾶς ἢ κλαυθμῦ κραυγή. "Ὁλολυγόνες εἶπον ἔχυσα" Νικαίνετος Παρθενίε κεφ. 11. ὅπε εὖτισιν Ἐκδόσ. Οἶκτον, ἀκαγινώσκεται. Ἀλλ' ἐν τῇ γραφῇ, Οἶτον, ὑπάρχει ἢ ἐφεξῆς συμασία. 2) Ἡ ἐρωτικὴ κραυγὴ τῶ ἄρρενος βαβάχυ, ἰῶ ποιῦσε δηλαδὴ οἱ βάβαχοι ἐν τοῖς ὕδασιν, ὅταν ἀκαλῶνται πρὸς τὴν ὀχειαν. Ἀειοτ. Ζώ. Ἰσ. Δ'. 9. αὐτὶ τῦ ὁποίε Πλίνιος, ΙΑ'. 18. *Mares ololygonen* λέγει. Αἰλιαν. δὲ Ζώ. Ἰσ. ς'. 19. συγκαπαλέγει τῶν, Ὀλολυγόνα, εἰς τὰ ἐν ὕδατι διαιτώμβρα ζῶα. 3) Ἀδιόειστόν τι εἶδος πτηνῦ, τὸ ὁποῖον ἀφίνει κραυγῶν τινα. Θεόκρ. Ζ'. 139. "Ἀσ' "ὁλολυγὼν ἐν πυκινῇσι βάτοις ζεύξεσκεν ἀκάνθας". Τὸ δὲ παρ' Ἀριστ. Φαεν. 948. "Ἑρμαῖα ὁλολυγὼν" ὁ Κικέρων ἑρμηνεύει διὰ τῦ *Acredula*. ἄλλοι δὲ ὀξυβάφειον αὐτὸ αὐτὶ Βαβάχυ γερταίε. Παντάπασιν ὅμως ἀδιόριστον εἶναι τὸ τῦ Εὐβούλε παρ' Ἀθην. ιέ. σελ. 679. ὁ Ἡσύχιος λέγει, ἢ ζωΰφιόν τι γινόμβρον ἐν ὕδασιν ὅμοιον ἐνυδρῳ.

Ὁλολύζω, ὁ Μέλλ. ξω. κράζω, φωνάζω ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης. φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι πεποιημβρὴ ἡ φωνὴ ἐκ τῆ ἀποφερομβρῶν εἰς τὸν κραυγὸν παύτην συλλαβῶν. Παρὰ πολλῖς ἀρχαιοτάτοις συγγραφεῦσιν ἐσήμαινε ἡ λέξις αὕτη μόνον τὸν ἐκ χαρᾶς ἀφιερωμβρὸν κραυγόν.

Ὁλομελὴς, ες, ὁ, ἡ. (μέλος) ὁ ἔχων ὁλόκληρα ὅλα τὰ μέλη τε. "Βρώματα καὶ κρέα ὁλομελῆ" ἑρμηνεύει Ἀθην. ΙΒ'. διὰ τῆ Ἀδιαίρετε ἐσκιλιασμβρίε, τετέσι κρέατα ζώων ὁλοκλήρων, μὴ ἐκμελιζομένων εἰς τμήματα, ἀλλ' ὅπως φερομβρῶν ἐπὶ τραπέζης.

Ὁλομελία, ἡ. Ζήτ. Ὑγλομελία.

Ὁλομερὴς, ὁ, ἡ. (μέρος) "Κρέα ὁλομερῆ". Παρὰ Διοσδ. καὶ Ἀθην. μεγάλα καὶ ἀδιαίρετα κρεάτων τμήματα.

Ὁλονθος, ὁ, ἡ. (ὅλος, ὄνθος) "γναθος ὁλονθος". τετύφθαι ὅλος γεμάτος ὑπὸ ῥύπου ἢ κόπρου, διάλε ῥυπαρός. Παρ' Εὐσαθ. ἔκ τινος νεωτέρε συγγραφέως.

Ὁλονυκτίως, Ἐπίρ. διὰ ὅλης τῆς νυκτὸς, Σχολ. Λυκόφρ. 812.

Ὁλοοίτροπος. Ζήτ. Ὁλοίφριφος.

Ὁλοοίτροχος. Ζήτ. Ὁλοίζοχος. ἢ ἐν τῷ, Ἴλλω.

Ὁλοὸς, ἡ, όν. (ὅλω, ὀλλύω) φθοραποιὸς, ἀφανιστικὸς, ὁ φθείρων-ἀφανίζων-ξεκοθρεύων, ὀλέθριος, καταστρεπτικὸς. Παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὸ τῦτο, Ἀλγεινὸς, κακὸς. Ἰλιάδ. Γ. 365. Χ. 15. Φ. 439.

Ὁλοόφρων, ονος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. λέγεται καπ' ἐξοχὴν τῆ Ὕδρε, Λέοντος, καὶ Συὸς, αὐτὶ τῦ ἄγριος, θηριώδης, ἐχθρωδῶς διακείμβρος πρός τινα. γίνεται δὲ ἐκ τῶν, Ὅλος καὶ Φρήν. Ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς ὅπε λέγεται κατὰ Μίνωος, ἢ Αἰάκε, ἢ Ἄτλαντος, σημαίνει τὸ Φρόνιμος, σιωετὸς, σοφὸς· ἢ τότε ἐγράφετο παρὰ τῆ ἀρχαίων Γραμματικῶν νεῦ μβρῦ Ὁλοόφρων ὀξυνόμενον τῶ λέξιν διὰ τῦ Τῶν ὅλων φροντιστὴς κὸν, δηλ. ὁ περὶ τὰ ὅλων φροντίζων· νεῦ δὲ Ὁλοόφρων, ἐρμηνευόμενον αὐτὸ διὰ τῦ Ὁ ἅλας, ἢ ὑγιὲς τὰς φρένας ἔχων.

Ὁλοπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλος πορφυρᾶς.

Ὁλόπτερος, ὁ, ἡ. (ὅλος, πτερὸν) Ὁλόπτερα ὀνομάζονται τὰ σώματα, τῆ ὁποίων τὰ πτερὰ εἶναι ὁλόκληρα, ἄσχιστα, ὡς αἱ σφῆκες, αἱ μέλιτσαι, κ.τ.τ. Ἀειοτ. Ἐιυπ. 2. Καὶ Στράβ. "Πτειτερὰς ὁλοπτέρυς", τὰς ὁλόκληρα ἐχώσας τὰ πτερὰ ἢ παύ πτέρυγας αὐτῆβ, ς'. σελ. 398.

Ὁλόπτω, Μέλ. ψω, ἐκχίζω, ξεχίζω, μακῶ. Ὀλεφεῖν, Διολυφεῖν, Ἀπολυφεῖν, Ἀττικ. καὶ Κυπειακῶς, αὐτὶ τῦ, ἐκτίλλω, ἢ ἐκειζόω. τίλλω-ξεβῶ τὰ μαλλιὰ ὑπὸ λύπης. Ζήτ. Ὁλοφύρομαι.

Ὁλόπυρος, ὁ, ἡ. ὁ ὁλοκλήρως βραθεὶς σῖτος, ὅτις ἄλλως, Πύανος, λέγεται. Ἀθην. Θ. σελ. 400.

Ὁλορίζει, Ἐπίρ. (ῥίζα) μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν. ἀμφ.

Ὁλόρριζος, ὁ, ἡ. μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν.

Ὁλὸς, ὁ. Ἀττικ. αὐτὶ, Θολὸς, τὸ μέλαν, ἢ μέλαιν τῆς σηπίας. Ζήτ. Ὀλερός. "Ὁλὸς λιβρὸς ἰῶν" αὐτὶ τῦ, Ἱερῶν αἷμα". Δωσιάδ. Ἀρκτ.

Ὅλος, λη, λον. ὁλόκληρος, σῶος, ὑγιὴς, σωθείς. Λατ. *Solus*, ὡς ἐκ τῦ Ὕς, τὸ *Sus*, ἢ ἐκ τῦ Ἡμι τὸ *Semi*. Ἐνθεῦτεν "Τὸ ὅλον, παύτην τῶν Ἐπίρ. "Ὅλως, καθόλυ, ἐν γρύει, ὁλικῶς. "Τοῖς ὅλοις "κινδυνεύειν, ἢ παραβάλλεσθαι, ἢ πατεῖσθαι, ἢ σωτείβεσθαι", αὐτὶ τῦ ὡεὶ τῆ ὅλου, κ.τ.λ. πατεῖσι οἱ ἔχοντο κίνδυνον ἐμπίπτειν, παύτε ὀπολύειν, καπ' παύτε νικᾶσθαι. "Ὅλον ἁμάρτημα", τὸ δι' ὅλε καπ' παύτε ἡμαρτημβρόν. Ξεν. Ἑλλ. Ε'. 3. 7. ἢ Δημοσθ. σελ. 1110. "Πλάσμα ὅλον ἢ ὀξυβάφικον" δηλ. εἶναι ὅλη πεπλασμβρίη. 2) Ἡρωδιαν. Ἐτυμ. Μ. "ἔχε τὸ, "Ἔχε μ' ἄχος, ὦ ὀλὲ δαίμον", αὐτὶ τῦ Ὀλιέ.

Ὁλοσηρικὸς, ἡ, όν. ὁ ὅλος ἢ δι' ὅλε ὑπὸ μυτίξιν κατεσκευασμβρός.

Ὁλοσίαλος, ὁ, ἡ. (σίαλος) "κάλαμος". Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 617. ὁ ὅλος νοτισμβρὸς ὑπὸ σίαλον.

Ὁλοσίδηρος, ὁ, ἡ. ὁ διόλυ ὑπὸ σίδηρον κατεσκευασμβρός.

Ὁλόσκιος, παρ' Εὐσαθ. ἐκ Σχάβ. ς'. σελ. 399. ὅπε νεῦ, Παλίνσκιος, ἀκαγινώσκεται.

Ὁλοσπαδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ὅλος ἑλκυσθεὶς-καπασπασθεὶς, ἐκ Σοφικλ. Ἡσύχ. ἢ Φώτ.

Ὁλοσπόνδειος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μόνων σπονδείων συνισάμβρος. Εὐσαθ.

Ὁλόσεον, τό. χόρτον τι. Διοσκ. Δ'. 11. Πλίν. κζ'. 10. *Plantago albicans*, Λιν. ἐκ τῦ

Ὁλε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁλόγεος, ὁ, ἡ. (γέος) ὁ ὅλος ἐκ κοκκάλων συγκείμενος.

Ὁλοήμων, ὁ, ἡ. "πολύπτη" Σοφοκλ. Πολυδ. Ζ'. 32. ἡ ὅλη συγκειμένη ἐκ σημείων. Ζήτ. Πίνακ. Γεωπον. σελ. 363.

Ὁλόζωφος. Ζήτ. Ὁλοίτροφος.

Ὁλοσφύρατος, ὁ, ἡ. Δωεικ. αὐτὶ, Ὁλοσφύρηπος, παυτὸν τῷ, Ὁλοσφυρήλατος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁλόσφυρος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλως μὲ τὸ σφυρίον εἰργασμένος, ἐξαιρέτως δὲ σκευασμάτων χρυσοχοϊκῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι πυκνὰ καὶ ὅλως ἐκ χρυσοῦ σωστάμενα. Οἱ δὲ σχηματισμοὶ, Ὁλοσφύειος (ἡμαρτ. αὐτὶ Ὁλοσφύρηπος) Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 222. καὶ Ὁλοσφύεον, τὸ, αὐτὶ τῦ Ὄγκος πυκνῦ σιδήρε, ἢ ἀργύρου. ἀμφ.

Ὁλοσχερεία, ἡ. κεφαλαιώδης καὶ ὡσεί πε γινόμενος λογαριασμός, Σχολιάβ. Β'. σελ. 133. αὐτὶ τῦ ὁποίε Διονυσ. Ἁλικ. "Ὁλοχερὴς λογισμὸς" λέγει. Κυρίως δὲ, παυτὸν τῷ Ὁλικῶς, τὸ ὅλον.

Ὁλοσχερὴς, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ὁλόκληρος, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἀβλαβὴς, ὁ ἀδιαίρετος, Θεόκρ. ΚΕ'. 210. "Σιὼ ῥίζης ὁλοχερὲς ἔπασε". καὶ Ἰσοκρ. σελ. 162. Λαγγ. "Ὁλοσχερῶς διακειμένους πρός τι τῆς αὐθάτως φιλεμένων". τυπτέσιν, "Ὅλως δεδομένους, Δι' ὅλε προσκεκολλημένους εἰς, κ. τ. λ. Παρὰ δὲ Πολυβ. συχνάκις ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ ὁ εἰς τὸ ὅλον αὐτῶν, ὁ ἐντελὴς, ὁ μέγας, ὁ ἀξιόλογος, οἷον "Ὁλοχερὴς γίκη, ἢ πάρεσις" κ. τ. τ. Παρὰ δὲ Διοσκορ. λαμβάνεται τὸ Ὁλοχερῶς κόπτειν, κ. τ. τ. αὐτὶ χονδροσκοπίζειν, κόπτειν εἰς μεγάλα χονδρὰ κομμάτια. Παράγεται δὲ, ὡς καὶ τὸ Δυσχερὴς, καὶ Εὐχερὴς, ἐκ τῦ "Ολος καὶ Χεὶρ, ἢ ἐκ τῦ "Ολος καὶ τὸ Σχερός.

Ὁλόσχιστος, ὁ, ἡ. (ὅλος, σχίζω) ὁ ἐκ τῦ ὅλε ὑποκοπεὶς, Πλάτ. Πολιτικ. §. 21.

Ὁλόσχοινος, ὁ, εἶδος σχοίνε, ἢ βύρσα, ὑποδήσεων εἰς πλέξιμον ψαριδικῶν καλαθίων, κ. τ. τ. εἰς τὸ ὁποῖον σέλος ἢ τὸ προπαρασκευάζον, ὡς τὸ λινάριον, ἢ τὸ ἐμπεχειρίζοντο ἀπροπαρασκευάστως, ἤτοι ἄβροχον. ὁ Αἰλιαν. Ζ. Ἱς. ΙΒ'. 43. ὀνομάζει εἰς καλαθίων καπασκευὴν Ὁλοσχοίνες ἀβρόχες, βεβρεγμένες, καὶ καλάμες ἀβρόχες. Παρὰ δὲ Λίσχυλ. φέρεται, "Ἀπερράψειν τὸ Φιλίππειν στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ", τυπτέσι νὰ τὸ συπώσῃ μὲ ἄβροχον βύρσαν, ἤγουν μὲ ὀλιγώτερον κόπον. Ἐν δὲ Παλλαδ. Ἐπιτ. σελ. 261. γέγραπται "Ἀπερράξαντα δεῖσει λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ σῆμα μηδὲ πυεῖν", ἐκπὸς εἰμὴ ταχέως νὰ ῥαφῇται, Ἀπερράψαντα. Ζήτ. Συρράπτω. Ἴσως δὲ Ὁλόσχοινες εἶναι τὸ Λινι. Scirpi holoschoenus.

Ὁλοσχος, ὁ, Νίκανδρ. Θηρ. 870. παυτὸν τῷ, Κύτισος. κυρίως ὅμως παυτὸν τῷ Ἄσκος, ἤτοι δερμάτιον. ἐκ τῦ "Ολος, Ὄχη.

Ὁλοσώματος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ ὅλον σῶμα ὑποβλέπων, ὁ εἰς τὸ ὅλον σῶμα αὐτῶν. ἀμφ.

Ὁλοτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (τέλος) τέλειος, ἐντελὴς, ὁλόκληρος.

Ὁλότης, τος, ἡ. τὸ ἀφηρημένον τῦ "Ολος, ὡς τὸ Λατ. Totitas, ἡ ὁλικότης. Συνεκδ. ὡς ἐκ τῦ Εἷς τὸ Ἑνότης.

Ὁλότροπος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁλοτρόπως, παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον. ἀμφ.

Ὁλότροχος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ὁλοίτροχος.

Ὁλοφλυκτίς, ίδος, ἡ. φύσκα, φυσκαλίδα. παυτὸν τῷ Φλύκταινα. Εὑρίσκεται δὲ καὶ, Ὁλοφυκτίς.

Ὁλόφυγδος, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 682. "Ὁλοφυγδὰ χείμελα", αὐτὶ τύτε ὅμως ἐν Χειροχ. ἀνακυκλοῦσκεται, ὀρθώτερον, Ὁλοφυδνὰ, ὅ ἐσι χαλεπὰ, ὀδυνηρά.

Ὁλοφυγδών, όνος, ἡ. παυτὸν τῷ Ὁλοφλυκτίς, Θεοκρ. Θ'. 30.

Ὁλοφυδνὸς, νὴ, νόν. ἀξιοθρήνητος, ἀξιοδάκρυτος, παρακτικὸς, οἷον "Ἔπος ὀλοφυδνὸν ἔειπον", Ἰλιάδ. Φ. 102. ἐκ τῦ

Ὁλοφύζω, Μέλ. ξω. παυτὸν τῷ, Ὁλοφύρομαι.

Ὁλοφυὴς, έος, ὁ, ἡ. (Φυὴ, ὅλος) Λειτουρ. περὶ Ζ. Μορ. Δ'. 12. "Τὰ δὲ σχῆμα τῦ σώματος ᾗ "τὰ ὕπτια, ᾗ τὰ τῦ καλεμβῦ θώρακος ὅπ τῆς σε"ξαπόδων, ὁλοφυὴς ὁ τόπος ὅπ τῆς ὀρνίθων ἐσίν", τῦτ' ἔσιν, "Ὅτι εἶναι εἰς τὰ πεζὰ ποδία τὸ ἄνω ᾗ τὸ κάτω τῦ σώματος μέρος καὶ τὸ σῆτος, τῦτο ὅλον τῦ σώματος μέρος εἶναι εἰς τὰ πτίλωα εἰς ἃ ὅλον συμπεφυκὸς, τῦτ' ἔσιν ὁλόκληρον, ὥσε νὰ μὴ δύναται τὰ ὀρχεῖνη τὰ πρότερον ἀνεσθμηθέντα μέρη.

Ὁλοφυκτὶς, ίδος, ἡ. παυτὸν τῷ Ὁλοφλυκτίς. ἀμφ.

Ὁλόφυλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ὁλόκληρος. Σειῆδ. ἀμφ.

Ὁλοφυρμὸς, ὁ, τὸ κλαίειν, παραπονεῖσθαι, ἢ κλαυθμηρὰ κραυγή. ἐκ τῦ

Ὁλοφύρομαι, κλαίω, παραπονῶμαι, ἢ λυπᾶμαι, κλαίω τινά. "Ὁλοφύρομαι τοῖς αὐτῦ κακοῖς". παρὰ Θεοκρ. ς'. 78. αὐτὶ τῦ Κλαίειν ὅπ τῇ ἰδίᾳ δυσχερείᾳ. Ἰλιάδ. Θ. 200. "Ὀλωμένων Δαναῶν ὁλοφύρεται θυμὸς" ὑπονοεῖται τὸ "Ενεκα, τῦτ' ἔσι Κλαίει ἡ ψυχή με ἐξ' τὰς ἀφανιζομένας Ἕλληνας. Ὀδυσσ. ὅμως Χ. 230. "Ὁλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι". ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τῦ Ἀποδειλιᾷς, ἤγουν δὲν τολμᾷς. Παράγουσι δὲ τὸ λέξιν ἐκ τῦ, Ὅλος, ὥσε τὰ ἤναι τὸ Ὁλοφύρεσθαι παυτόσημον τῷ Νομίζω τινὰ χαμένον, ἀφανισμένον. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ, δείκνυσιν ὀρθότερον τὸ ἀρχεῖο τῆς λέξεως, ἑρμηνεύοντες αὐτὸ ἐξ' τῦ "Κυρίως τὸ μετὰ τὴν "τῆς τειχῶν κλαίειν". Παράγυσι λοιπὸν αὐτὸ ἐκ τῦ, Ὀλόπτω, θηλυδὴ ἐκ τῦ "Ολω, "Ολλω, γίνεται Ὀλλύω, "Ολλυμι. ἔτι δὲ ἐκ τῦ, "Ολω, τὸ Ὁλόω, ὅθεν τὸ Ὅλος. ἔτι Ὁλόπω, Ὁλόφω, Ὁλοφέω, ὅπερ οἱ Ἴωνες Ὁλυφέω, ἔλεγον, ἄλλοι δὲ Ὁλόπτω. Ὡσαύτως δὲ ἐκ τῦ Ἐλέπω, (ἔλπω, ἐλπὶς) Ἐλέφω, Ἐλεφαίρω. Ἐκ δὲ τῦ Ὁλοφόω γίνεται τὸ Ὁλοφωΐος, ὡς Ὁλόω, Ὁλσὸς, Ὁλοΐος, Ὁλωΐος. Ἔτι Ὁλοφύω, ὅθεν Ὁλοφύζω (ὁλοφυδνὸς) καὶ Ὁλοφύρω. Ὥσε κατὰ τῦτον τὸν τρόπον τὸ Ὁλόπτειν, Ὁλοφᾶν, Ὁλεφεῖν, κυρίως σημαίνει, τὸ Φθείρειν, ἐξαφανίζειν. Ὁλοφύρεσθαι δὲ, μέσως, τὸ ὑπαναίνειν τινὰ θρηνεῖν, ἢ κλαίειν τινὰ δυσχηράσαντα. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. μόνοι δύσκεται, Ὁλόφυς, ἡ, αὐτὶ τῦ Ὁλοφυρμός.

Ὁλόφυρσις, ἡ. παυτὸν τῷ Ὁλοφυρμός. ὅθεν

Ὁλοφυρτικὸς, ἡ, όν. Ἐπίρ. Ὁλοφυρτικῶς, εἰς Ὁλοφυρμὸν ῥέπων, ὁ κλαίων, παραπονούμενος.

Ὁλόφυτον, τὸ. περσικὸν σίναπι. ἀμφ.

Ὁλοφωΐος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Ὁλοὸς, παρὰ Νικάνδρ. "Σίνη Ὁλοφωΐα θηρῶν", τυπτέσι φθοροποιὰ, θανατώδη. Παρ' Ὁμήρ. ἐκλαμβάνεται τὸ Ὁλοφωΐα δύσεα, αὐτὶ τῦ παναργία, ἁπάντη, ὅλως. "Πάντα "ὁλοφωΐα". Ὀδυσσ. Δ. 410. καὶ "Ὁλοφωΐα εἰδὼς", αὐτὶ τῦ Ὁλοφωΐος ὤν. Ἐκ τῦ "Ολω, Ὄλλω, Ὀλλύω, Ὄλλυμι, προέρχεται καὶ τὸ Ὁλόω, (ὁλοὸς) Ὁλόπω, Ὁλόπτω, Ὁλόφω, Ὁλοφόω. Ὡς ἐκ τῦ Ἐλέπω, Ἔλπω, Ἐλπὶς, Ἐλέφω, Ἐλεφάω, Ἐλεφαίρω. Ζήτ. καὶ Ὁλοφύρομαι.

Ὁλόφωνος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ ὅλην τὴν φωνὴν ψάλλων,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ ἐξ ὅλης φωνῆς φωνάζων, ἢ ἀλέκτωρ. Κρατῖνος παρ' Ἀθην. σελ. 374. καὶ Ἡσυχ.

Ὁλόχαλκος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλος ἐκ χαλκοῦ.

Ὁλόχροος, καὶ συναιρ. Ὁλόχρως, (ὅλος, χρόα) μονοχρώματος, μὴ ποικίλλος.

Ὁλόχρυσος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλος ἐκ χρυσοῦ, διόλου χρυσός.

Ὁλόψυχος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁλοψύχως, μὲ ὅλην τὴν ψυχήν, ἐξ ὅλης ψυχῆς. Εὐσταθ.

Ὁλοώτερος, ὁλεθριώτερος. Ἰλ. Γ. 365. συγκειτ. ἐκ τοῦ Ὄλοος.

Ὄλπη, ἡ. ἢ Ὀλπὶς, κατὰ τὸν Σχολ. Θεοκρ. λάγυνος ἐλαίου ἐκ βύρσης, ἢ δέρματος, ὡς λήκυθος. Ζήτ. Πυτίνη. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πρόχοος. Ἀθην. σελ. 495.

Ὀλυμπία, ἡ. τόπος, ἢ ἐπαρχία Ἤλιδος. Ὅθεν "Ὀλυμπίαζε", αὐτὶ τοῦ, Εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ Ὀλυμπιάδην, αὐτὶ τοῦ Ἐξ Ὀλυμπίας, καὶ, Ὀλυμπιάσι, αὐτὶ τοῦ Ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἄλλοι δὲ ἔγραφον Ὀλυμπιᾶσι. Ἐν δὲ Ἐτυμ. Μ. εὑρίσκεται καὶ Ὀλυμπίαδι. ὅθεν

Ὀλύμπια, τά. ὑπονοεῖται τὸ, Ἱερὰ ἢ Ἀγωνίσματα, ἢ Ὀλυμπιακὴ πανήγυρις, γινομένη καθ' ἑκατὸν πέμπτον ἔτος μὲ ἀγῶνας παντοίων εἰδῶν.

Ὀλυμπιανὸς, ὁ ἐξ Ὀλύμπου. ὀλυμπίσιος. Ἡρόδοτ. Ζ'. 74.

Ὀλυμπιάς, ὁ. αἷμος, ὁ καὶ Ἀρχέστης καὶ Ἰάπυξ (Corus) καλούμενος, πνέων ἐκ δυσμῶν, ἐκ τῆς ἰσημερινῆς δύσεως, Πλίν. Β'. 47. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 16. Ἀριστοτ. καὶ Κόσμ. Δ'. 12. ὁ Ποντίας, Ζέφυρος.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ. οἱ ἀγῶνες τῆς Ὀλυμπίων. 2) Ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, ἰσοβιοῦσα τῇ Νίκῃ, Ἡρόδοτ. Ὕστερον δὲ ἐλέγετο καὶ διὰ πάσης νίκης, ἢ δόξης, δύφημίας. Φιλόστρ. Ἴδε Κασωβ. *Ad Suetonii Aug.* 59. 3. διάστημα χρονικὸν ἐτῶν τεσσάρων, μετὰ τὴν ὁποίων τοῦ παρελθόντος ἑορτάζοντο πάλιν οἱ ῥηθέντες Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα μετεχειρίζοντο οἱ Ἰσοελιοχρόφοι ὡς κανόνα πρὸς διορισμὸν τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ συμβεβώτων.

Ὀλυμπίειον, τὸ. ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ὀλυμπικὸς, ἡ, όν. ὁ ἐξ Ὀλυμπίας, ἢ ὁ εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ εἰς Ὀλυμπίαν αὐτόκων.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ. ὁ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας νικήσας.

Ὀλύμπιος, ὁ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ἐνδιαιτήματος τῶν Θεῶν, ὁ τὸν Ὄλυμπον οἰκῶν.

Ὄλυμπος, ὁ. ὄρος ὑψηλὸν, οἰκοῦν τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, νομιζόμενον ἐκ παλαιοτάτων χρόνων κατοικητήριον τῶν Θεῶν, ὡς ἡμεῖς λέγομεν τὸν Οὐρανόν. Ἐκ τούτου Ὀλυμπόνδε, ἢ Οὔλυμπόνδε, αὐτὶ τοῦ εἰς Ὄλυμπον, ἐν Ὀλύμπῳ.

Ὀλυνθάζω, ταὐτὸν τῷ, Ἐρινάζω. 2) Κάμνω γόνιμον τὴν θηλείαν δάφνην, φέρων εἰς αὐτὴν τὴν ἄρρενος τὸν ἀλεύρωδη σπόρον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 13. ἐκ τοῦ

Ὄλυνθος, ὁ. (*Grossus*) σῦκον, φυόμενον καὶ αὔξον εἰς καιρὸν χειμῶνος ὄπισθεν τῆς φύλλης, καὶ σπανίως γινόμενον ὥριμον, ὡς τὰ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος ἐμφαινόμενα τῇ φύλλῃ ὑπακαθήμενα σῦκα. Νικλ. εἰς Γεωπον. σελ. 238. ὁ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, Ἐρινὸς, λεγόμενος.

Ὀλυνθοφορέω, ὦ. φέρω ὀλύνθους.

Ὀλυνθοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων ὀλύνθους.

Ὄλυρα, ἡ. Ἡροδότ. Β'. 36. εἶδος δημητρείου καρποῦ, ὅπου γεννήματος τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον ὁ Ποντικὸς παραβάλλει μὲ τὸ τοῦ Κολυμέλλου *Farre vernusio*, καὶ μὲ τὸ Ἰταλικὸν *Speltone*. Ὁ δὲ Μολδοβλάχος ἐκλαμβάνει ὀρθότερον αὐτὸ αὐτὶ τοῦ *Triticum monococcum*, Λιννεῖναι δὲ πολλὰ ὅμοιον τῇ ζέᾳ, (*Tritico Spelta*) μέσον τόπον κατέχον μεταξὺ κενθαείου καὶ σίτου. ὅθεν

Ὀλυρίτης, ου, ὁ. ἄρτος, ὁ ἐξ ὀλύρας κατασκευασμένος.

Ὀλωΐδης, εος, ὁ. αὐτὶ τοῦ, Θολωΐδης. Ζήτ. Ὀλερός.

Ὀλωΐος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Ὀλοΐτιος, καὶ Ὀλοΐος. Ἡσιοδ. Θεογ. 591.

Ὄλωλα, λας, λε. Ἀττικ. Παρακ. τοῦ Ὤλα, λας, λε, ἐκ τοῦ Ὄλω, Ὄλλω. ἐντεῦθεν Ἰλιάδ. Δ. 164. "Ὀλώλῃ" τρίτ. πρόσωπ. ὑποτακτ.

Ὄλως, Ἐπίρ. Ζήτ. Ὅλος, ἐν ὅλῃ, καθόλα, δι' ὅλου, μὲ τὴν ὁλότητα. "Τί ἦν κωλύει πάντα ἀφηρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν ἡμᾶς". Δημοσθ. Ἐπτ. Δ'.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Μ.

Ὁμαδεύω, (ὁμαδὸς) ταὐτὸν τῷ, Ἀθροίζω. Ἡσύχ.

Ὁμαδέω, (ὅμαδος) λέγεται καὶ συλλογῆς ἢ πλήθους ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὁμοῦ λαλοῦσιν κράζουσιν, φωνάζουσιν, ἢ ἐν γένει κάμνουσι θόρυβον. Θορυβέω. Ὀδυσ. Α.

Ὁμαδὸν, Ἐπίρ. ὅλον ὁμοῦ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ Ὁμάδιον, αὐτὶ τοῦ Ὁμοῦ. Ζήτ. Ὁμάς.

Ὅμαδος, ὁ. συνάθροισις, πλῆθος ἀνθρώπων. ἢ λαλιὰ, ὁμιλία, φωναὶ, ὁ θόρυβος αὐτῶν, ὡς, Τύρβη, ὄχλος, παράχος. Ὁ Πίνδαρος μεταχειρίζεται τοῦτο, ὡς Ὅμηρος τὸ, Ὅμιλος, αὐτὶ τοῦ Πόλεμος, μάχη. "ὅμαδος γονόεις, χάλκειος", Ἰσθμ. Η'. 55. ἔτι δὲ Ἀγῶνος, Νέμ. ε'. 66.

Ὁμάζω, ἐν χρήσει διὰ τῆς φωνῆς τῶν ἄρκτων καὶ πανθήρων.

Ὁμαιμία, ισος, ἡ. ἡ ἀδελφή. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ὅμαιμος, ὁ, ἡ. ἢ, Ὁμαίμων, ονος. (ὁμοῦ, αἷμα) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ ἀδελφή. ὅθεν

Ὁμαιμοσύνη, ἡ. ἡ ἀδελφότης, ἀδελφικὴ συγγένεια, Ἀνθολ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ, Ὁμαιμότης. Γλωσσ. Σταφ.

Ὁμαίμων, ονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὅμαιμος.

Ὁμαιχμέω, ῶ. πολεμῶ, μάχομαι μετά τινος, συμμαχῶ. βοηθῶ τινὶ εἰς τὴν μάχην. "Ὁμ. αἰθλω Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 160. ὅθεν

Ὁμαιχμία, ἡ. συμμαχία, βοήθεια ἐν πολέμῳ, ὁμομαχία. Παρὰ δὲ Νικήτ. Χρονικ. συχνάκις αὐτὸ τὸ Μάχη, πόλεμος, Ἀππιαν. Γαλλικ. 15. Σωτήνωσις τῆς στρατιᾶς εἰς σῶα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν. Παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

Ὅμαιχμος, ὁ, ἡ. (ὁμοῦ, αἰχμὴ) ὁ ὁμοῦ μαχόμενος, ὁ συμμαχος, ὁ βοηθὸς ἐν πολέμῳ, συμπολεμιστής.

Ὁμακοεῖον, καὶ, Ὁμακόϊον, τό. (ἀκὴ, ὁμοῦ) λέξις τῆς Πυθαγορείων, τὴν ὁποίαν Κλήμ. Στρωμ. Α'. 15. ἑρμηνεύει δηλ. τὴν Ἐκκλησίαν, ἤγουν τόπος, ἔνθα συναθροίζονται πολλοὶ, τὸ ἔτι Σχολή. Ἴδε Πορφύρ. Βίῳ Πυθαγ. 20. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου ὠνομάζοντο Ὁμάκοοι. Ἰάμβλ. Α'. Κεφ. 17. Παρὰ δὲ Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγόρ. σελ. 318. Λονδ. ἐμαρτυρημένως κεῖται γεγραμμένον Ὁμαΐς.

Ὁμαλῇ, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμοῦ, Ἡσύχ.

Ὁμα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἴσιος, λεῖος, εὐθὺς, ἴσος, ἐπὶ τῶ ἐδάφους ὅταν δὲν ἔχῃ εἰσοχὰς ἢ ὀξοχὰς, ἰσόπεδον, εὐχερές. Μεταφορ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁμαλία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὁμαλότης, Γλωσσ. Στ.

Ὁμαλίζω, (ὁμαλὸς) κάμνω τι ἴσιον-λεῖον-εὐθύ. ἀπλ. νὰ μὴν ἔχῃ εἰσοχὰς ἢ ὀξοχάς. Μεταφ. Καταφραύνω, καθησυχάζω, ἡσυχάζω.

Ὁμαλισμὸς, ὁ. (ὁμαλίζω) τὸ κάμνειν τι ὁμαλόν.

Ὁμαλιστὴρ, ῆρος, ὁ. (ὁμαλίζων) ὁ κάμνων τι ὁμαλόν. ἔτι καὶ τὸ ἐργαλεῖον φῶς τὸ ὁμαλίζειν.

Ὁμαλίστρα, ἡ, ἢ, Ὁμάλιστρον, τὸ. (ὁμαλίζω) ἐργαλεῖον φῶς τὸ ὁμαλίζειν-ὀξισάζειν. Γλωσσ. Οὐλκαν. *Historium*.

Ὁμαλόδερμος, ὁ, ἡ. (δέρμα) ὁ ὁμαλὸν ἔχων δέρμα, ἀντίκειται τῷ, Τραχυδέρμος.

Ὁμαλὸς, λὴ, λόν. Ἐπίρ. Ὁμαλῶς. ἴσιος-εὐθὺς-λεῖος-ἰσόπεδος, ὁ μὴ ἔχων μήτε ὀξοχὰς μήτε εἰσοχάς. ὅμοιος "ἐντὶ καὶ ἀνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ, σοφίαν". Ἐσυν. Ἐπιζ. ι. ὅθεν

Ὁμαλότης, ητος, ἡ. ἰσότης, ἔλλειψις εἰσοχῶν καὶ ὀξοχῶν.

Ὁμαλύνω, ἢ, ὁμαλόω. ταυτὸν τῷ, Ὁμαλίζω.

Ὁμαρὴς, ὁ, ἡ. (ὁμῶ, ἄρω) Ὁμόφωνος, ὁμογνώμων, Ὁμαρὲς δὲ παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ, Ὁμῦ. Ζήτ. Ὁμηρος.

Ὁμαρτάζω, ἐν Ἔτ. Ὁμ. Β'. 360. "Πολλὰ δὲ "χερσὶν αὐγὰς ὠμάρταζε" εἶναι διεφθαρμένον. οἱ δὲ σύνοια ὀξήρτηται ἐκ τῆς διηγήσεως, σίχ. 278. 279. Ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναγνωσθῇ Ὠμόρκπαζεν, ἐκ τῦ Ὀμόργνυμι, Ὀμορκπάζω. τῦτ' ἔστιν ἐπάσγιζε συχνάκις μὲ τὰς χεῖρας τὰς ὀφθαλμὰς τῦ, ὡς ἂν νὰ ἔκλαιε.

Ὁμαρτέω, συντυγχάνω, ἀπαμόνω, συναθροίζω, συμφωνῶ, ἕπομαι, ἀκολουθῶ. μεπὶ Δοτικ. Ζήτ.

Ὁμάρτη. Παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Μ. 400. Ν. 554. σημαίνει τὸ Ὁμαρτήσαντες, ταυτὸν τῷ Ὁμαρτῆ, ἀπλ. Ὁμῦ. Ἐντεῦθεν Ἀφορματεῖν, τὸ ἀπέρχεσθαι ἐκ τῆς συμβουλίας. Ἐκ τῦ

Ὁμαρτῆ, ἐπῤῥηματικῶς, αὐτὶ, Ὁμῦ, μαζῆ. Ἰλ. Ε. 656. ὁμῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. ὅπως ὁ Ἀρίσταρχ. ἔγραφεν, Ἀμάρτη, παράγων αὐτὸ ἐκ τῦ Ἀμαρτέω. ὁ δὲ Ἡρωδιαν. Ὁμαρτῆ. Πλούταρχ. Σόλ. 14. "Θυμῷ ὁμαρτῆ καὶ φρενῶν ὑποφαλείς", αὐτὶ τῦ Ὁμῦ, ἢ "Αμα.

Ὁμαρτήδην, ταυτὸν τῷ, Ὁμαρτῆ.

Ὁμάρτω, ταυτὸν τῷ, Ὁμαρτέω. Ὀρφ. Ἀργον. 509. "Ἐν εἰλαπίνῃσιν ὅμαρτεν παρεόντας", αὐτὶ τῦ Ἐξεπίσω αὐτές. Ἴδε τὸν Σημείωσ.

Ὁμᾶς, άδος, ἡ. "Πάντες καθ' ὁμάδα", Γεωπον. Γ'. 2. 3. ταυτὸν τῷ, Καθ' ὁμά, παρὰ Καλλιμ. Ὅλοι ὁμῦ. Ἐν δὲ Παιδέκτ. ἢ Γλωσσ. Στ. αὐτὶ τῦ, Ὁλότης, τὸ "Ὅλον. Ἔχει δὲ τὸν αὐτὸν τῷ Ὁμαδὸς ἀρχόν.

Ὁμασπὶς, ίδος, ὁ, ἡ. (ἀσπὶς) ταυτὸν τῷ, Ὁμαχμος. Ἀνθολ.

Ὁμαυλία, ἡ. ἡ συγκατοίκησις, ἡ συνουσία, Αἰσχύλ. Χοηφ. 597. ἐκ τῦ,

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ. (αὐλὴ) ὁ ὁμῦ μὲ ἄλλον τινὰ κατοικῶν, ἢ ὁ συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, ὁμῦ αὐλιζόμενος.

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ. (αὐλὸς) ὁ παίζων ὁμῦ μὲ ἄλλον τινὰ τὸν αὐλὸν, ὁμόφωνος, συμφώνος.

Ὁμβρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὄμβρος) βρέχω, βροχὴν ῥίπτω.

Ὁμβρογεννὴς, ὁ, ἡ. (γενὸς) ὁ ἐκ τῦ ὄμβρου γεννηθείς. Ὀρφικ.

Ὁμβρημα, τὸ. (ἐμβρέω) ἡ βροχὴ. Ἀμφ.

Ὁμβρηνὸς, νὴ, νὸν. Ὁμβρήρης, ὁ, ἡ. Ὁμβριρὸς, Ὁμβρινός. Παρ' Ἡσιόδ. "Ἔργα χείματος ὁμβρηρῦ" ὅπου ἐν Χειρογρ. εὑρίσκονται αἱ ἑξῆς αὐταὶ διάφοροι γραφαί· ὀρθότερον ὅμως τὸ, Ὁμβρηρῦ, ἡμαρτημένον δὲ τὸ, Ὁμβριμὸς. Ὁ δὲ σχηματισμὸς Ὁμβρήρης, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 406.

Ὁμβρία, ἡ. ὄμβρος, βροχὴ, καιρὸς βροχερὸς, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ς. 4.

Ὁμβρίζω, Μέλλ. ίσω. καταβρέχω, ὑγραίνω τι.

Ὁμβρίκια, τὰ, καὶ Ὀμβεῖαι, οἱ. παρὰ Πολυδ. Ε'. 15. ἡμαρτημ. αὐτὶ τῦ Ὀβεϊκαλα ἢ Ὄβεια.

Ὁμβριμοεργὸς, ὁ, Ὁμβεμόθυμος, Ὁμβεμόπαζος, Ἡλυκ. Ὁμβειμοπάζη, κ. τ. τ. σωθήτω. Ζήτ. ἐν Ὀβειμοεργὸς, κ. τ. ε. ἢ ὁποία εἶναι ἢ ὀρθοτέρα γραφή.

Ὄμβριμος. Ζήτ. Ὄβειμος. Ἰλ. Γ. 357.

Ὄμβριος, ὁ, ἡ. βροχώδης, βροχερὸς, ὁ ἐξ ὄμβρων βροχήσιος ἢ βρόχιμος.

Ὁμβροβλύζω, καὶ Ὁμβροβλυπέω, (βλύζω, βλύσης). τὸ φωτὸν τῶν εἶναι αὖθις μαρτυρίας, τὸ δεύτερον εὑρίσκεται παρὰ Σουΐδ. αὐτὶ τῦ ὁποίε ἐν τῇ Κυζ. Ἐκδ. Ὁμβρολυπέω, ἀναγινώσκεται. σημαίνε δὲ τὸ Βρέχω.

Ὁμβροδόκος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν βροχὸν ὑποδεχόμενος, Ἀτάλεκτ. β'. σελ. 155. Ἀειθμ. δ'.

Ὁμβροκτύπος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 665. ὁ κτυπῶν ἢ βοῶν μὲ τὸν βροχόν.

Ὁμβροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ῥηγνὺς τὸν βροχὸν, Σχολ. Ὁμ.

Ὄμβρος, ὁ. μέγας ὑετὸς, σφοδρὰ καὶ δινεκὴς βροχὴ, μάλιστα δὲ ἡ μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν γινομένη, ὡς καὶ ἐξ Ὁμήρ. δῆλον. εἶναι λοιπὸν διάφορον τῦ Ὑετὸς καὶ Ὕδωρ, ὡς καὶ τῦτο δῆλον ἐξ Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. Δ'. 6. Ἔρνεσος δὲ παραβάλλει μὲ τὸ Ὄμβρος τὸ Λατ. *Humor*, παράγων ἄμφω ἐκ τῦ, Ὄμω, Ὀμέω, ὅθεν Ὀμίω, Ὀμίσω, Μέλλ. Ὀμίξω· ὅθεν, Ὄμιχμα, Ὀμιχὴ, Ὀμιχέω. καὶ ῥέπον τινὰ, Ὀμερὸς, Ὄμρος, Ὄμβρος, *Humeo*, *humidus*, *humor*.

Ὁμβροτοκία, ἡ. γένεσις ὄμβρου. Ἀμφ. ἐκ τῦ

Ὁμβροτόκος, ὁ, ἡ. (ὄμβρον τίκτων) ὁ γεννῶν ὄμβρον-βροχὸν. Ὀρφικ.

Ὁμβροφόρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρον φέρων) ὁ φέρων τὸν ὄμβρον.

Ὁμβροχαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ χαίρων-ἀγαπῶν τὸν βροχὸν. Ὀρφικ.

Ὁμβρωδὴς, ες, ὁ, ἡ. βροχερὸς, βροχώδης.

Ὁμέθνιος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ Ὁμόεθνος. Σουΐδ.

Ὁμεῖται, γ'. Πρόσωπ. Μέλλ. Μέσ. Β'. ἐκ τῦ Ὀμόμμι. Ζήτ. Ὄμω, Ὄμνυμι.

Ὁμέσιος, ὁ, ἡ. (ἑστία) ὁ ὁμῦ κατοικῶν, συγκάτοικος, ὁμόοικος, συνοικος. Σουΐδ. διότι ἐν Ἀνεκδότ. Δ'. σελ. 172. Ἀειθμ. 15. εὑρίσκεται νεῶ γεγραμμένον, Ὁμέψιος, ὁ, ἡ. (ἑψιὰ) ὁ συμπαίκτωρ.

Ὁμευνετέω, ῶ. συγκοιμῶμαι, ἐκ Λεξ. Φαβωρίνε, ἐκ τῦ

Ὁμευνέτης, ᾱ, ὁ. Ἡλ. Ὁμοδυνέτις, ἡ. ἢ Ὄμδυνος, ὁ, ἡ. καὶ Ὄμδυνις, ἡ. (Λυκόφρ. 372.) (δύνω, δυνὴ, ὁμῦ) ὁ συγκοιμώμενος, σύζυγος. Σοφοκλ. "Ἴδετε τὸν ὁμοδυνέτην Αἴαντος". αὐτὶ τὸν σύζυγον.

Ὁμέψιος. Ζήτ. Ὁμέσιος.

Ὁμηγερὴς, έος, ὁ, ἡ. (ὁμῦ, ἀγείρω, ἀγορὰ, ἀγυρὰ) καὶ Ὁμηγυρὴς, Πίνδ. Πυθ. ΙΑ'. 14. συλλη-

ΑΡΧΑΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λεγμένος, συνηθροισμένος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ὁμηγερεῖς, ὁμοῦ ἀθροιζομένους.

Ὁμηγυρίζω, σω. συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, ὁμοῦ συνάζω πολλούς, καὶ Μέσ. παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Π. 376. " — Ὁμηγυρέσθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν ". ἀθροίσαι, συναγαγεῖν. Τοῦτο παρώνυμον ἐσημείωσεν Ἡσύχ. ἀφ' οὗ, Ὁμηγύρω.

Ὁμήγυρις, ἡ. (ὁμοῦ, ἄγυρις) συνάξις - σύλλογος - συναθροισις - συνέλευσις ἀνθρώπων, πλῆθος ἀνθρώπων, συναγωγή. Ἰλ. Υ. 142.

Ὁμήθης, εος, ὁ, ἡ. παρώνυμον τοῦ Ὁμοήθης. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὁμηλικία, ἡ. ὁμοία ἡλικία.

Ὁμηλίκιος, κία. Ὀδυσσ. Ζ. 23. "Ἢ οἱ ὁμηλικίη μοὶ ἔλιν, καὶ " Ὁμηλικίη δέμοι ἐσσί ", αὐτὶ Ὁμήλιξ, ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνηλικιώτης. Ὀδυσσ. Γ. 49.

Ὁμήλιξ, κος, ὁ, ἡ. (ἥλιξ, ὁμοῦ) ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνομήλιξ, συνηλικιώτης, ἢ ὁ ἰσομεγέθης. Λεκικαν.

Ὄμηλυς, υδος, ὁ, ἡ. συνέζυγος, συνοδοιπόρος. Νόννος. ὅθεν

Ὁμηλυσία, ἡ. συνοδία, συνέζυγία ἐν τῇ ὁδοιπορείᾳ, ἢ ἐν πολέμῳ. Ἄρατ. 178.

Ὁμηραπάτης, ὀρθότερον τὸ, Ὁμηροπάτης.

Ὁμηρεία, ἡ. (ὁμηρεύω) τὸ δίδειν τινὰ ὅμηρον, ἢ ὑπάρχειν ὡς ὅμηρος. Ζήτ. Ὅμηρος.

Ὁμήρειον, τὸ. ἱερὸν - ναὸς εἰς τιμὴν Ὁμήρου.

Ὁμήρειος, ὁ, ἡ. ὁ Ὁμηρικός.

Ὁμήρευμα, τὸ. πιστὸν τοῦ Ὅμηρος, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα.

Ὁμηρεύω, καὶ, Ὁμηρέω, (ὅμηρος) εἶμαι ὅμηρος, δηλόω ὡς ὅμηρος, τοῦτ' ἔστιν εἶμαι ὅμηρος εἰς τὸ ἐχθρὸς ὡς ἐνέχυρον εἰς ἀσφάλειαν τοῦ ἄλλου. Λέγεται δὲ καὶ Ἐνεργητ. οἷον " Τέκνα ὁμηρεύσας ". Ῥῆσος. 434. 2) Μεταφ. " Τοὔνεκα καὶ ξυνῆσιν ὁμηρεύουσι γλυκέσσοις ἀμφιβίοις ", Ὀππιαν. Ἀλ. Α. 421. τοῦτ' ἔστιν εὐέμβολα διὰ τοῦ ἀμφιβίου, ἀσφαλίζουσι διὰ τούτου τὴν κοινωνίαν των. Ἡ ἀρχαιοτάτη δὲ τῆς λέξεως σημασία εἶναι τὸ Συνέρχομαι, συμπίπτω, συμβάλλω. οἷον " Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ἐλθών ", Ὀδυσσ. Π. 468. ὁμοῦ συνέβαλε, συνέτυχε. ὅθεν λαμβάνεται καὶ αὐτὶ τοῦ Ὁμοφωνῶ, Συμφωνῶ. " φωνὴν ὁμηρεύσας ". Ἡσίοδ. Θεογ. 39. Ἔτι δὲ παρώνυμον τοῦ, Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἐκ τοῦ, Ὁμοῦ καὶ Ἄρω. ὅθεν Ὅμαρος, Ὁμαρῆς, καὶ Ὅμηρος.

Ὁμηρία, ἡ. παρώνυμον τοῦ, Ὁμηρεία.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ. ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλέγοντο Ὁμηρίδαι οἰκογένειαί τινες, καταγομένη ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, οἵτινες μάλιστα ἐτίμων καὶ ἐκοινωποίησαν τὰ Ὁμήρου τὰ ποιήματα. Ὅρα Στράβ. ιδ'. σελ. 955. καὶ Ἀριστοκρ. 2) Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Β'. 1. καὶ Πλάτ. Ὁμηρίδαι καλοῦνται οἱ ραψῳδοί, οἱ ἀπαγγέλλοντες τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, ἢ γνωσοποιοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅ ἐστιν, οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ γράφοντες ποιήματα εἰς τὴν Ὁμηρικὴν γλῶσσαν.

Ὁμηρίζω, μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον, ῥαψῳδῶ, εὐδινώτερον δὲ, Μεταχειρίζομαι ἐκφράσεις ὁμηρικάς. Ζήτ. καὶ Ὁμηριστής. Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει τὸν Ἀκκωνικὸν σχηματισμὸν Ὁμηρίδω, διὰ τοῦ φθόγγου. " Αἱ μᾶσαι ἅπαξ τὴν κόρην ὡμήρισαν ". Λιβαν. Δ'. σελ. 1070. αὐτὶ τοῦ Ἐφάλλεν ἅπαξ τὴν κόρην μὲ σίχους ὁμηρικούς. Ἀχιλλεὺς δὲ Τάτιος, ἡ. 19. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν διὰ τῆς μυσαρᾶς τῶν ἀρρένων ἀσελγείας, παράγων αὐτὴν ἐκ τοῦ Μηρός, καὶ Ὁμοῦ, ὅ ἐστι, τὴν ἀρσενοκοιτίαν μεταχειρίζεται.

Ὁμηρικός, κὴ, κόν. Ἐπίρ. Ὁμηρικῶς, κατὰ τὸν ζόπον τοῦ Ὁμήρου, μὲ λέξεις Ὁμήρου.

Ὁμηριστὴς, οῦ, ὁ. (ὁμηρίζω) ὁ μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου. ὅσις μιμεῖται τὸν Ὅμηρον. Παρ' Ἀθήν. παρώνυμον τοῦ, Ῥαψῳδὸς, ἡ, Ὁμηρίδης. Παρὰ δὲ Ἀρταμιδ. δ'. 2. φαίνεται, ὅτι τὸ Ὁμηρεύειν καὶ τὸ Ὁμηρίζειν ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ Σικυάζειν, καὶ Σικυασής. βάλλειν σικύας, ἤτοι Βεντούζας. Cucurbitare, καὶ cucurbitatores. " Ἀπολλωνίδης ὁ χειρουργὸς ὁμηρίζειν νομίσας καὶ πολλοὺς τιτρώσκειν, πολλοὺς ἐχειρούργησε. καὶ οἱ ὁμηρεύειν, τιτρώσκουσι μὲν καὶ αἱμάσσουσιν, ἀλλ' οὐκ ἀποκτιννύουσί γε βάλλοντες ".

Ὁμηροκέντρα, τὰ, καὶ Ὁμηροκεντρώνες, οἱ. Ζήτ. Κεντρών.

Ὁμηρομάστιξ, ὁ, ὁ τιμωρὸς, κολασὴς Ὁμήρου, ὡνομάζετο δὲ οὕτως ὁ Ζωΐλος.

Ὅμηρον, τὸ. ἐπὶ συμβιβάσει διδόμενον ἐνέχυρον.

Ὁμηροπάτης, ὁ, (πατέω) ὁ καταπατῶν - ὁ καταφρονῶν τὸν Ὅμηρον. Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτ. Α'. 33.

Ὅμηρος, ὁ, (ὁμοῦ, ἄρω) παρώνυμον τοῦ, Ὁμαρής, τουτέστιν συνηνωμένος, συνεζευγμένος, συγκεκολλημένος, ἀκόλουθος, σύμφωνος, Εὐρ. Ἄλκ. 870. " Τοῖον ὅμηρον ", ὡσεὶ τῆς γαμετῆς, τῆς συζύγου. " Ὅταν σημαίνει ἡ λέξις τὸ ἐνέχυρον τὸ διδόμενον πρὸς ἀσφάλειαν καὶ συνήρησιν τῆς συμφωνίας δύο πρότερον ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλας διακειμένων ἐθνῶν ἢ πόλεων. Ἐτυμ. " Ὅταν καὶ τὸ, Ὁμηρεύειν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν διδομένων εἰς τὰς ἐχθρὰς ὡς ἐνέχυρον. " Ἄλλοι δὲ τὸ ἐνέχυρον τοῦτο Ἐμμηρὸς ἔλεγον. 2) Ταὐτὸν τῷ Τυφλὸς, Λυκόφρ. 422. Ἡρόδ. Βίῳ Ὁμήρ. 13. Ἄρατ. 1088.

Ὁμιλαδὸν, Ἐπίρ. ἢ Ὁμιληδόν. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 170. (ὅμιλος) σωρηδὸν, κατὰ σωρούς. ὅλοι ὁμοῦ κατὰ ἀθροίσματα ἢ πλήθη, σωροὶ σωροί.

Ὁμίλαος, παρὰ Διογ. Λαέρτ. Α'. 81. ὅπου ἐν ἄλλοις Χειρογρ. Συνόμιλος, ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν σύνοιαν.

Ὁμιλέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὅμιλος) μετὰ Δοτικ. εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναναστρέφομαι, συνέρχομαι, συνδιατρίβω. " Ἔτι Συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι. 2) Λαλῶ, διαλέγομαι, τῷ σώματι φθέγγομαι, κοινωνῶ τινὶ τῆς ἰδέας μὲ διὰ τοῦ διαλέγεσθαι. 3) Ἐπὶ πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνασχολοῦνται, γυμνάζονται τινες, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναί τις διδόμενος, οἷον Ὁμιλεῖν παιδείᾳ, φιλοσοφίᾳ, κ. τ. τ. " Τοῖς πολλοῖς ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις ", δηλ. συναναστρέφεσθαι μὲ ἀνθρώπους, καὶ ἐνασχολεῖσθαι εἰς ἀνθρωπίνας ὑποθέσεις. Ἰσοκρ. " Ὁμιλεῖν φρονήσει, πολέμῳ " αὐτὶ τοῦ ἔχειν φρονήσεις, εἶναι ἐν πολέμῳ. " Οὕτως ὡμίλει τοῖς πόλεων κρείττοις ", αὐτὶ τοῦ ἦτο κρείσσων πρὸς, κ. τ. λ. " Ὅμηρος δὲ συμπόσιον αὐτὸ μετὰ τῆς Μέσης, ἐπιλαμβάνων αὐτὶ τοῦ συνήκται, ἤγουν μεταξύ. Μετὰ δὲ τῆς παρὰ, αὐτὶ τοῦ συναναστρέφεσθαι, Ὀδυσσ. Σ. 392. καὶ Πίνδαρ. Ὀλύμπ. Ιβ'. 27. Ἀλλὰ τὸ " Ὁμιλεόμβρι Δωδωναίοισι ", Ἰλιάδ. Ψ. 779. ἢ " Πρὶν νεκρὸν ὁμίλεον ", Ο. 641. ἢ " Ἐνὶ κρατοῖσιν ὁμίλει ". Σ. 194. καὶ " Ὡμίλησάν δ' ἐν μάχοντο ", Σ. 539. καὶ " εἴτ' ἂν ὁμιλήσωσι φάλαγγες ". Ἰλιάδ. Τ. 158. καὶ " Εἰ μνησῆρσιν ὁμίλησειεν ". Ὀδυσσ. Α. 265. σημαίνει τὸ Ὑπάρχω, δύνασαι εἰς τὸν Θόρυβον - εἰς τὴν συμβολὴν τῆς μάχης, ἢ καθόλου, Μάχομαι, πολεμῶ. Ἔτι δὲ παρ' Ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμήρ. αὐτὶ τῦ Σωλάγω, σωλαθροίζω τὺς ἀνθρώπυς δι' ἐμαυτὸν, εἶμαι εἰς σωλακασροφὴν, καὶ σωζοφίαν. Ὀδυσ. Δ. 684. ᾗ Φ. 156. ᾗ Ω. 19. "Οἱ μὴ ὧδε ἐκεῖνον ὁμίλεον". σωληθροίζοντο. A

Ὁμιλαδὸν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμιλαδόν.

Ὁμίλημα, τὸ. Ὑποθηκη, τὸ ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας, τῆς ἐγκελέξεως. Πλάτ. ὧδε Νόμ. Β'. ᾗ Δυκ. Ἔρωτ. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, Θεράπευμα.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ. (ὁμιλέω) ὁ σωλακασρεφόμενος μετά τινος, κοινωνὸς, ὀπαδὸς, ὁ μαθητὴς, ὁ ἀκροατὴς. ὅθεν

Ὁμιλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ θλπιδεὺς εἰς σωλακασροφὴν, σωομιλίαν. ὁ εἰς ὁμιλίαν εὐήκων. Ἔτι, Ὁμιλητικὴ, ἡ. ἡ τέχνη τῦ σωλακασρέφεδαι. Πλέταρχ. ταροβλ. συμ. Β'. 1. 1. B

Ὁμιλητὸς, τὴ, τὸν. (ὁμιλέω) "Οὐχ ὁμιλητὸν Θράσος" Αἰσχύλ. Θήβ. 195. αὐτὶ τῦ, ἄγελον, φοβερὸν, κυείως ὁ εἰς σωλακασροφὴν ἀνεπιτήδειος, μὲ τὸν ὁπόδεν δίωαται νὰ ὁμιλήσῃ τις.

Ὁμιλία, ἡ. (ὅμιλος) σωέλδυσις, σωάθροισις ἀνθρώπων εἰς τὸ αὐτό. ταὐτὸν τῷ Ὅμιλος, παρὰ Σοφοκλ. Α'. 871. καὶ Ἡροδότ. 2) Σωλακασροφὴ, κοινωνία. 3) Προσδιάλογος, σωομιλία. 4) Σαρκικὴ σωνουσία - μίξις. Ζήτ. Ὁμιλέω. Παρὰ Δημοδ. "Δώροις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας" αὐτὶ τῦ δι' δώρων ἢ ἄλλης τινὸς μηχανῆς, ἤτοι ξόπυ, ἢ μέσυ, δι' τῦ ὁποίυ πείθοντις τινὰ, ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τυ. Τὸ δὲ ἐν σελ. 1396. "Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι" αὐτίκειται τῇ σελ. 1466. "Βίας προσδεῖσθαι". ὅθεν δῆλον, ὅτι εἶναι εἰς χρῆσιν αὐτὶ τῦ Πειθῶ. Γ

Ὅμιλος, ὁ. σωάθροισις, σωέλδυσις, πλῆθος ἀνθρώπων εἰς ἓν σωηγμένων, ἄθροισμα, ὁ ὄχλος, δῆμος, θόρυβος, ὁ πολὺς ὄχλος. Ἔτι ὁ θόρυβος τῦ ὄχλυ. παρ' Ὁμήρ. Ἔτι ἐν πολέμῳ, "Ὅμιλος, τὰ σωαγωνιζόμενα-σωωθούμενα πλῆθη τῆς πολεμίων, συμβολὴ ἢ συμπλοκὴ μάχης. Ἡροδ. Γ'. 127. "Βίῃ καὶ ὁμίλῳ", τῦτ' ἔστι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας καὶ δι' τῦ πλήθυς τῆς ςρατιωτῆς. Γίνεται δ' ἐκ τῦ Ὁμῶς καὶ Ἴλος, ἢ Ἴλη. ἢ καὶ Ἡσύχ. ὑπὸ τὸ Ὁμῦ εἱλεῖσθαι κατ' αὐτὸν ὄχλον. Δ

Ὁμιχέω, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 727. Οὐρῷ, καταρῷ, ἐκ τῦ Ὁμίχω. Ἱππώναξ. "Ὡμιξεν αἷμα" δηλ. ἐκατέσεισεν αἷμα. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. "Ὁμίχματα, Οὐρήματα". ᾗ "Ἀμίξαι, ἐρῆσαι". Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ταρώτη σημασία τῆς λέξεως ταύτης ἦτον χμικωτέρα. διότι ἐκ τύτυ ταρέρχεται ᾗ τὸ Ὁμίχλη. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ω. 753. ᾗ "Ὑμν. εἰς Ἀπολλ. 36. "Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν" ἑρμηνεύσεί τινες δι' τῦ Ὁμιχλώδη, παράγοντες τὴν φωνὴν ἐκ τῦ Ἀμιχθαλὴ, ὅ ἐςι ταὐτὸν τῇ Ὁμίχλη, ἐκ τῦ Ὁμίξαι. ἢ Ἀμίξαι, ὡς τὸ Μαγδαλὶς, Μαγδαλία, ἐκ τῦ Μάσσω, Μάξαι, καὶ Ἀμυγδαλὴ ἐκ τῦ Ἀμύξαι. Ἴσως δὲ ἐν τῇ ῥηθείσῃ χωρίῳ αὐτὶ τῦ, Ἀμιχθαλώσσαν, ἀναγινώσκετο Ἀμιχλώσσαν. Καὶ παρὰ Κολλύθῳ δὲ, "Ἡ δ' "ἄρ' ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἤερος ἔμβρον ἀείσας", ἡ λέξις αὐτὶ τῦ Ὁμιχλώδης λαμβάνεται. Ἕτεροι δὲ παρέβαλον τὴν φωνὴν ταύτην πρὸς τὸ Λατ. *Mingere*. ὥσε ταρατυπον μὲν εἶναι τὸ Μίχω, ἢ Μίσσω, ἐκ τύτυ δὲ γίνεται Ἀμίχω, Ὁμίχω, ᾗ Ὁμίσσω, ὡς Σπφὶς, Ἀσπφὶς, Ὀσαφὶς. Ἐκ δὲ τῦ Μίχω, ὅθεν Μίγγω, *Mingere*, παράγει Ἑρμηνέρβιος τὸ Μοιχός. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὸ αὐτὸ μέλος διωτισμένον σὺν τῷ τῦ σπέρματος καὶ τῷ τῦ ὕρα ἐκκεῖσθαι, διὰ τύτο ᾗ οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται τὴν κωμικὴν ἔννοιαν τὸ *Mejere*, αὐτὶ τῦ, ἐκπέμπειν τὸ σπέρμα. E

Ὁμίχλη, καὶ Ἰωνικ. Ὁμίχλη, ἡ. ἡ κατοχύρα. ἀὴρ πυκνὸς καὶ ὁμιχλώδης. Δειζοτ. Κόσμ. "Ἔστι δὲ ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ὑγρὸς ὕδατος, "ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα". παχύς τις σκότος καὶ ὑγρὸς ἤτοι τεθολωμένος ἀὴρ. Ἰλ. Α. 359. "Ἔτι ὁ ἀτμὸς, (κνίσῃ, *Nidor*) οἷον τὸ παρ' Ἀθλιω. "τοιάδε δώμας κατέχυν ὁμίχλη πάντων ἀγαθῶν ἀπάμεσος". Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Μάχλα. ὅθεν

Ὁμιχλώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων καταχύσεις, σκοτεινός. Ὁμίχμα, τὸ. Ζήτ. Ὁμιχέω.

Ὄμμα, τὸ. (ὄπτω) τὸ Λατ. *Species*, ὅ, τι βλέπεται τις, Ὄψις, θέαμα, ὅραμα, πρόσωπον, Σοφοκλ. Ἠλ. 909. "Σωήθες ὄμμα φιλτάτε Ὀρέςε". καὶ ""Ομμα ἐρωτικὸν", Πλάτ. Φαίδρ. 75. ὀξυτέρως ὁ Ὀφθαλμὸς, τὸ ὀμματίον. παρ' Ὁμηρ. καὶ Μεταφ. ὑπὸ ἡλίυ, σελήνης, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ ᾗ ἡ Λάμψις, ᾗ τὸ φῶς. "Ὄμμα φάμης αὐαχὲς", Σοφοκλ. Τρ. 203. Τὸ ὑπὸ φήμης φῶς αὐτείλαν - αὐαρανὲν. ἐκ μεταφορᾶς τῦ ἡλίυ. Ἔτι ὡς τὸ "Ανθος, τὸ πολυτιμώτατον τραῦμα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1007. Εὑρίσκεται δὲ συχνάκις μὲ τὸ "Ονομα συγκεχυμβύον. ὅθεν

Ὀμματίειος, ὁ, ἡ. ὁ τῆς ὀμμάτων, ὁ εἰς τὰ ὄμματα, ὁ ἐκ τῆς ὀμμάτων, οἷον "ὀμμάτειος πόθος" Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. διὰ τὸ ἐκ τῶν Ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι.

Ὀμματίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ, Ὀμμάτιον, Ὑποκοριςικῶς τῦ Ὄμμα. τὸ ὀμματάκιον.

Ὀμματογράφος, ὁ, ἡ. ὁ γράφων-γραμματίζων-ζωγραφίζων ὀμμάτια. Ζήτ. Στίμμις.

Ὀμματολαμπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (λάμπω) ὁ λάμποντα ἔχων τὰ ὀμμάτια.

Ὀμματοσερὴς, ὁ, ἡ. (σέρω) ὁ ὑποσερῶν-ἀφαιρῶν-ἁρπάζων τινὸς τὰ ὄμματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 938. Ἔτι ὁ σερηθεὶς - ἀφαιρεθεὶς τὺς ὀφθαλμὺς, Εὐσεπ. ᾗ Σοφοκλ.

Ὀμματόω, (ὄμμα) μετὰ Αἰτιατ. κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τῦ ἀνοίγω τὰ ὀμματία, τὸν κάμνω φρόνιμον, σωετὸν. "Ὀμματύω τὰ ἀγάλματα", αὐτὶ τῦ Προσθέτω ὀμματία εἰς τὰ ἀγάλματα. Διόδ. Σικ. "Ὠμμάτωκα γὸ σαφέςερον", (ὑποτοῦτα τὸ, Λόγον) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 468. τῦτ' ἔστιν ἔκαμα σαφέςερον τὸν λόγον.

Ὄμνυμι, Ὀμνύω. ὅρκον κάμνω, ὑποχέομαι, ὁμολογῶ δι' ὅρκυ, Ὁμόνω. Σωιπαίρεται δὲ παρ' Ὁμήρ. μετὰ τῦ Ὅρκιον, ἢ Θεὸν, ἢ Κατὰ Θεῦ. Τὺς λοιπὺς χρόνυς διαλέζεται ἐκ τῦ, Ὁμόω, Μέλλ. Ὁμόσω. Μέσ. Ὀμῦμαι, παρακ. Ὤμοκα, καὶ Ἀττικ. Ὀμώμοκα. Παρ' Ἡροδότ. Α'. 153. Ὀμόντες, αὐτὶ Ὀμνύντες, ἤγουν ὀμόσαντες. Ἴσως. *Giurare*. "Ὀμώμοσαι Ζεὺς". Εὐσεπ. Ῥῆσ. 816. τῦτ' Ἔστι δ' ὅρκε ἔγινεν ἡ ὑποθήκεσις, ἢ βεβαίωσις. καὶ Ἱππόλ. 612. "Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος". ἡ γλῶσσα ὑπῆχετο, ἡ δὲ φρὴν ὄ. Τὸ ταρωτύτυπον εἶναι Ὄμω, ἢ Ὄμι, ὅθεν Ὁμὸς, τῦτ' ἔστι σωημμένος, σωηθροισμένος εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ὁμόω, Ὄμνω, Ὀμνύω, Ὄμνυμι, τῶ ὁποίῳ ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία ἴσως ἦτον Ἑνόω, Σωαθροίζω. εἰς ἓν σωάγω. Ὅθεν, Ὄμνυμι, ταὐτὸν τῇ Ὁμολογῶ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. *Omnis*, ταὐτὸν τῇ *Conjunctus*, *connexus*. F

Ὁμοαύλαξ, κος, ὁ, ἡ. καὶ Σωναρ. Ὁμώλαξ, ὃ Ζήτ.

Ὁμόβιος, ὁ, ἡ. ὁ μετά τινος συζῶν, ὁ σύζυγος, συγκάτοικος, ἢ ὁ σωακασρεφόμενος. Γλωσσ. Στ.

Ὁμο-

Ὁμοβλασής, ές, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ βλασαίων.
Ὁμοβουλέω, συμβουλεύομαι μετά τινος. Πλούταρχ. ς'. σελ. 364.
Ὁμόβουλος, ὁ, ἡ. (βουλή) ὁ μετά τινος βουλεύόμενος, ἢ ὁ ὁμόφρων. ἀμφ.
Ὁμοβώμιος, ὁ, ἡ. (βωμός) ὁ τὸν αὐτὸν ἢ κοινὸν μετά τινος βωμὸν ἔχων.
Ὁμογάλαξ, κος, ὁ, ἡ. ἢ, Ὁμογάλακτος, ὁ, ἡ. (γάλα) ὁ ἐκ γάλακτος ἀδελφός, ἢ ἀδελφή, τοῦτ' ἔστι ὁ μὲ τὸν αὐτὸν γάλα θαφείς, Λεξοτ. Πολιτ. Α'. 1.
Ὁμόγαμβροι, οἱ. οἱ τῷ αὐτῷ πενθερῷ γαμβροί, οἱ σύγαμβροι.
Ὁμόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπανδρολυμβός, ὁ σύζυγος. Εὐρ. Φοίν. 139. ἢ Ἡρακλ. Μαν. 339.
Ὁμογάστριος, ὁ, ἡ. ἢ Ὁμογάστωρ, ὁ, ἡ. Πολυδ. Γ'. 23. (γαστήρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἤτοι κοιλίας ὤν, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή.
Ὁμογένεια, ἡ. συγγένεια, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντες.
Ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ. ὁ ἀδελφός. Εὐρ. Φοίν. 168.
Ὁμογενής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμογενῶς, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἤτοι ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν. συγγενής.
Ὁμογένιος, καὶ συγκοπ. Ὁμόγνιος. Ζήτ. τοῦτο.
Ὁμογέρων, ὁ. ὁ τῆς αὐτῆς γεροντικῆς ἡλικίας ὤν. Λακικὸν ὅπου πρότερον Ὡμογέρων ἐγράφετο.
Ὁμογλωττέω, ῶ, λαλῶ τῷ αὐτῷ, ἢ ὁμοίαν γλῶσσαν.
Ὁμόγλωττος, ὁ, ἡ. (γλῶττα) ὁ τῷ αὐτῷ λαλῶν γλῶσσαν.
Ὁμογνήσιοι, οἱ. οἱ γνήσιοι ἀδελφοί. Φιλόξενος. Γλωσσ. ἀμφ.
Ὁμόγνωτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμογλώς, ὁ συγγενής, ὁ ἀδελφός, καὶ, Ὁμογνώτη, ἡ ἀδελφή, Ὀρφικ.
Ὁμόγνιος, ὁ, ἡ. αὐτό, Ὁμογλώς, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γλῶς ἢ τῆς αὐτῆς γλωσσῆς ὤν. ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή. ἢ ἁπλῶς ὁ συγγενής. Ἔτι ὁ ἔφορος τῆς συγγλωσσίας, οἷον "Θεοὶ ὁμόγνιοι" (*Dii gentilitii*) οἱ ἔφοροι, οἱ φύλακες τῆς πατειᾶς τῆς γλῶς.
Ὁμογνωμονέω, ῶ. (ὁμογνώμων) εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, ὁμοίαν γνώμην ἔχω.
Ὁμογνωμοσύνη, ἡ. ἡ αὐτὴ γνώμη, συμφωνία γνώμης. ἐκ τοῦ
Ὁμογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Ὁμογνωμόνως, (γνώμη) ὁ τῆς αὐτῆς γνώμης ὤν, ὁ σύμφωνος μέ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν γνώμην. Ὁ Σχηματισμὸς Ὁμόγνωμος, παρὰ Πολυδ. Γ. 54. ἀμφίβ.
Ὁμόγονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμόγνιος. λέγεται δὲ ὅλη ἀδελφῶν, καὶ ἄλλων πλησιεστάτων συγγενῶν. "Τοῖς ὅπου μηδὲ αὐτῷ ὁμογόνοις". Ξενοφ. Ἀγησ. Δ'. 5.
Ὁμόγραμμος, ὁ, ἡ. (γραμμή) ὁ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας ἔχων γραμμάς. 2) Ἐκ τῆ Γράμμα, ὁ τὰ αὐτὰ ἔχων γράμματα, ἢ στοιχεῖα. Λακικὸν.
Ὁμογραφέω, γράφω ὁμοίως. Εὐσέβ.
Ὁμόδελφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἀδελφός, ἢ Ἀδελφή, Καλλίμαχ. λεξ. 168.
Ὁμοδέμνιος, ὁ, ἡ. (δέμνιον) ὁ τῆ αὐτῆ κραββατίᾳ ὤν. ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος, σύγκοιτος, σύνδυος.
Ὁμοδημέω, συζῶ μετ' ἄλλων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθνος, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα, συζῶ μὲ τὸν δῆμον, μὲ τὸ πλῆθος, πολιτογραφοῦμαι εἰς τὸν δῆμον καὶ κρατῶ μετ' αὐτῶν. "Ὁμοδημεῖν ἢ συναναστρέφεσθαι τοῖς πολλοῖς". Πλούταρχ. ὅθεν

Ὁμοδημία, ἡ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 37. τὸ συζῆν μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
Ὁμόδημος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ αὐτῆ δήμου, ἔθνους, ἢ γλώσσης. Πίνδαρ.
Ὁμοδίαιτος, ὁ, ἡ. (δίαιτα) ὁ μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον συζῶν, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν συνεσθίων. ὁμόσιτος, ὁμοτράπεζος, συσσίτιος.
Ὁμοδογματέω, ῶ. (δόγμα) συμφωνῶ κατὰ τὸ δόγμα, κατὰ τὴν δόξαν, ἢ διδασκαλίαν, τῆ αὐτῆ δόγματος εἰμί. ὅθεν
Ὁμοδογματία, ἡ. συμφωνία κατὰ τὸ δόγμα. Στοβ. Ἐκλ. ἠθικ. σελ. 130.
Ὁμοδοξέω, ῶ, (ὁμόδοξος) εἶμαι τῆς αὐτῆς δόξης ἤτοι γνώμης.
Ὁμοδοξία, ἡ. ἡ κατὰ τὴν γνώμην συμφωνία.
Ὁμόδοξος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοδόξως. (δόξα) ὁ ὁμοίας καὶ τῆς αὐτῆς δόξης, ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν δόξαν - γνώμην.
Ὁμοδόρπιος, ὁ, ἡ. (δόρπον) ὁ συνδειπνῶν, ἢ κοινωνὸς τῆς τραπέζης, ταὐτὸν τῷ Συνδείπνος. Νόννος.
Ὁμόδουλος, ὁ, ἡ. ὁ συνδοῦλος, ὁ μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν ὑποκείμενος δεσπότην.
Ὁμοδρομέω, ῶ. (ὁμόδρομος) συντρέχω, συμπεριπατῶ. ὅθεν
Ὁμοδρομία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Ὁμοδρομίη, τὸ συμπεριπατεῖν, συντρέχειν. Λακικὸν. Ἀσρολ.
Ὁμόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ συντρέχων, συμπεριπατῶν, συνοδοιπόρων.
Ὁμοδύναμος, ὁ, ἡ. (δύναμις) ὁ ὁμοίαν - ἴσην ἔχων δύναμιν. ἀμφ.
Ὁμόεδρος, ὁ, ἡ. (ἕδρα) ὁ ὁμοίαν, ἢ τὴν αὐτὴν ἕδραν καθέδραν, Στοβ. Φυσικ. σελ. 1102. ὅπου Ὁμοέδρῳ γέγραπται.
Ὁμοεθνέω, ῶ. εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γλώσσης.
Ὁμοεθνής, ὁ, ἡ. καὶ, Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γλώσσης ὤν.
Ὁμοεθνία, ἡ, καὶ Ὁμοεθνίη, Ἰωνικ. τὸ καπάγεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἰδίου ἔθνους. 2) Παρ' Ἱπποκρ. ἡ συνέχεια, καὶ συναίσθησις τῆς τοῦ σώματος μερῶν. διότι τὸν φωνὴν Ἔθνος μεταχειρίζεται Ἱπποκράτης ἢ ἀντὶ τοῦ, Μέρος.
Ὁμοείδεια, ἢ Ὁμοειδία, ἡ. τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ἰδίου εἴδους εἶναι, ἢ κατὰ τὸ εἶδος συμφωνία.
Ὁμοειδής, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ἐπίρ. Ὁμοειδῶς, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ εἶδος, τῷ αὐτῷ μορφῇ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς εἴδους ὤν. ὅμοιος κατὰ τὸ εἶδος. Ὁ δὲ παρὰ Πολυδ. ς'. 155. σχηματισμὸς Ὁμοείδης, ἀμφ.
Ὁμοερκής, ές, ὁ, ἡ. (ἕρκος) ὁ ὢν εἰς τὸν αὐτὸν φραγμὸν, εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, εἰς τὸ αὐτὸ δεσμωτήριον, Πολυδ. ς'. 156.
Ὁμοέστιος, ὁ, ἡ. (ἑστία) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὤν, οἰκεῖος.
Ὁμόζηλος, ὁ, ἡ. ὁ ὅμοιον ἔχων ζῆλον. Νόννος.
Ὁμοζυγέω, εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου τινός. Λέγεται καὶ βοῶν, οἱ ὁποῖοι, ἰσοδυνάμοι ὄντες, σύρουσιν ὁμοίως τῷ ἅμαξαν. Ἔτι δὲ Μεταφορικῶς τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίων τοιούτων, "Τῷ εἰρισίᾳ καὶ "ὁμοζυγοῦντες". Ἡλιόδ. Β'. σελ. 64. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ Ἑτεροζυγέω.
Ὁμοζυγής, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμόζυγος, καὶ Ὁμόζυξ. ἀμφ.
Ὁμοζυγία, ἡ. συνάφεια, ἢ ἰσότης. κυρίως ὅμως τὸ εἶναι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἢ ὅμοιον ζυγόν. ἐκ τοῦ,
Ὁμόζυγος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁμόζυξ, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐζευγμένος ὤν. ὁ μετά τινος συνεπ-

συνεπ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

συμπρομοιμβώς. Ὀξαιρέτως ὁ Γαμέτης, ἢ, ἡ γαμετή. "Ὁμόζυγοι δὲ λίθοι" οἱ ὅμοιοι, Πρώταρχ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. β'. 6.

Ὁμοήθεια, ἡ. συμφωνία - ὁμοιότης κατὰ τὰ ἤθη, ἤτοι τὸν χαρακτῆρα, Κυρίλλ. κατὰ Ἰουλιαν. ἐκ τῆ

Ὁμοήθης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμήθης, ὁ ἔχων ὁμοια ἤθη, ὅμοιον χαρακτῆρα.

Ὁμοθάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ συγκάτοικος, σωίξοφος, σωίδιος. Πίνδαρ.

Ὁμοθαμνέω, ῶ. (θάμνος) συμφύω - σωναύξω μὲ τὴν ῥίζαν μὲ τὸ φυτὸν ὁμῶ. Ἀντωνῖν. Ι Α'. 8.

Ὁμόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆ αὐτῆ τόπυ. 2) Πλησιόθεν, ἐγγύθεν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. δ'. 23. ἢ Κυνηγ. Ζ'. 8. Ἐκ τῆ Ὁμὸς, Ὁμῶ. "Γενέσθαι ὁ-"μόθεν", αὐτὶ τῆ ἐκ τῆ αὐτοῦ ῥίζης καπάγεσθαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 8. ζ'. 14. ὡς ἢ τὸ Ἡσιόδ. Ἔργ. 108. "Ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τε".

Ὁμόθεος, ὁ, ἡ. ὁ σωίθεος, ὁ μετ' ἄλλυ τινὸς ὁμῆ θεὸς ὑπάρχων.

Ὁμόθηλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμογάλακτος. Γραμματ.

Ὁμόθρησκος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων μετ' ἄλλυ θρησκείαν. ὁ τῆς αὐτῆς θρησκείας ὤν, ὁμόπιστος. Σωκρ. Ἰσορ. Ε'. σελ. 315. Ζήτ. Θρῆσκος.

Ὁμόθριξ, χος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὄθειξ, Σοφρων. Δημῆξ. Φαληρ. 151.

Ὁμόθρονος, ὁ, ἡ. "Ἥρα ὁμόθρονος". Πίνδ. Νέμ. Ι Α'. 2. ἢ σύζυγος τῆ Διὸς, σωίθρονος.

Ὁμόθροος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίως φωνάζων, ἢ λαλῶν.

Ὁμοθυμαδὸν, Ἐπίρ. ὁμοφώνως, συμφώνως, ὁμοψύχως.

Ὁμοθυμία, ἡ. Ὁμοψυχία, συμφωνία, ὁμόνοια.

Ὁμόθυμος, ὁ, ἡ. ὁμόψυχος, ὁμονοῶν, σύμφωνος, ὁμόφρων.

Ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος. Ν. Διαθ.

Ὁμοῖος, ταὐτὸν τῷ Ὅμοιος. 2) "Ὁμοῖον γεῖ-"κος". αὐτὶ τῆ Ὁμὸν γεῖκος. ἢ "Νεῖκος ὁμοῖυ πολέ-"μοιο", ἢ "Πείραρ ἔριδος ἢ ὁμοῖυ πολέμυ", παρ' Ὁμήρ. ὡς τὸ "Γῆρας ὁμοῖον" καὶ θανάτος ὁμοῖος παρὰ τῷ αὐτῷ. Τὸ "Νεῖκος ὁμοῖον" ἐμπορεῖτις νὰ τὸ ἑρμηνεύσῃ ἀφ' τῆ Ἀμοιβαῖον (Mutuum), ὡς ἢ παρα Θεοκρ. κβ'. 172. "Αἵματι νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι". Τὸ Γῆρας ὅμως, ἢ Θανάτος ὁμ. ἑρμηνεύεται ἀφ' τῆ, Κοινον, Γενικόν.

Ὁμοιόαρκτος, (ἄρχω) ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, ὁ ὁμοίαν ἔχων ἀρχήν.

Ὁμοιοβαρὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (βάρος, βαρὺς) ὁ ἰσοβαρὴς, ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος.

Ὁμοιόβιος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁμοιοβίωτος, ὁ ὁμοίως ζῶν. ἀμφ.

Ὁμοιοβλασφήμειν, βλασφημεῖν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ἀμφ.

Ὁμοιογένεια, ἡ. ὁμοιότης κατὰ τὸ γένος, Διονύσ. Ἁλικ. Γ'. 15. ἐκ τῆ

Ὁμοιογενὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Ὁμοιογενῶς, ὁ ἐκ τῆ αὐτῆ γένους, ὁ ὅμοιον ἔχων γένος.

Ὁμοιογονία, ἡ. τὸ γινεσθαι ὅμοια σώματα. Στοβ. Φυσ. 942.

Ὁμοιοειδὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ αὐτῆ, ἢ ὁμοίου εἴδους.

Ὁμοιόθριξ, χος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίας ἔχων θρίχας.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ. φέρω, γεννῶ ὁμοίους καρπούς. Θεόφρ. ἐκ τῆ

Ὁμοιόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων-γεννῶν ὁμοίους καρπούς.

Ὁμοιοκαταλληκτέω, (ὁμοιοκατάλληκτος) ἔχω ὁμοίαν κατάληξιν. Γραμματ.

Ὁμοιοκατάλληκτος, ὁ, ἡ. (καταλήγω) ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν. Γραμματ. Ζήτ. Ὁμοιοστέλευτος.

Ὁμοιοκαταληξία, ἡ. ὁμοιότης κατὰ τὴν κατάληξιν. Γραμματ.

Ὁμοιοκλεὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅθεν Ὁμοκλέα, αὐτὶ Ὁμοκλεᾶ, ταὐτὸν τῷ Ὁμώνυμον, Ἀλκαῖος παρὰ Σχόλ. Θ'. σελ. 633.

Ὁμοιόκριθος, ὁ, ἡ. ὅμοιος μὲ κεφάλαιον.

Ὁμοιολεπτομερὴς, ὁ, ἡ. αὐτὶ Ὁμοίως λεπτομερὴς. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 230.

Ὁμοιολογία, ἡ. ὁμοιότης εἰς τὸς λόγυς, Κοϊντιλιαν. Instit. Orator. 8. κεφ. 3.

Ὁμοιομέρεια, ἡ. ὁμοιότης τῶν μερῶν, ἢ ἡ κατάσασις, ἰδιότης τινὸς ἐξ ὁμοίων μερῶν συγκειμένυ σώματος. Παρ' Ἀναξαγόρα "Ὁμοιομέρειαι" ἦσαν τὰ στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ τῶν σωμάτων.

Ὁμοιομερὴς, έος, ὁ, ἡ. (μέρος) ὁ ἐξ ὁμοίων συγκείμενος μερῶν.

Ὁμοιομήτριος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθεὶς μητρὸς, ὡς "Ὁμοπάτριος" ὁ ἐκ τῆ αὐτῆ πατρός.

Ὁμοιόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) ὁ ὁμοίαν ἔχων μορφήν.

Ὁμοιοούσιος, ὁ, ἡ. (οὐσία) ὁ ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν.

Ὁμοιοπάθεια, ἡ. ὁμοιότης εἰς τὰ πάθη, συμπάθεια, ἢ συνέχεια ἢ συμφωνία τῶν ἰδιοτήτων, ἢ παθῶν, ἢ ἀλγημάτων.

Ὁμοιοπαθέω, ῶ. (ὅμοιος, πάθος) ἔχω ὅμοια πάθη, ἢ ἰδιότητας. ταὐτὰ-τὰ ἴδια πάσχω ἅπερ πάσχει ἢ ἄλλος τις. παρομοίως πάσχω, συμπάσχω. μετὰ Δατικ. ἐκ τῆ

Ὁμοιοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοπαθῶς, ὁ ἔχων ὅμοια πάθη, ἢ ἀλγήματα, ἢ ἰδιότητας. ὁ τὰ ἴδια πάσχων.

Ὁμοιοπάτριος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ὁμοιομήτριος.

Ὁμοιόπιστος, ὁ, ἡ. (πίστις) ὁ ὁμοίαν ἔχων πίστιν. ἀμφ.

Ὁμοιοπρεπὴς, ὁ, ἡ. (πρέπω) ὁ ὁμοίαν ἔχων διαπρέπειαν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 882.

Ὁμοιοπροσωπέω, ῶ. ἔχω ὅμοιον πρόσωπον. ἐκ τῆ,

Ὁμοιοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὅμοιον πρόσωπον.

Ὁμοιόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) ὁ ὅμοια πτερὰ ἔχων.

Ὁμοιόπτωτος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοπτώτως, (πτῶσις) ὁ ἔχων ὁμοίαν πτῶσιν, ἢ κατάληξιν, ὁμοιοστέλευτος. "Ὁμοιόπτωτόν τι τῶν διελευτέων διϋῤῥρημονήσας" (τὸ γαμητέον)". Πλουτ. Δημῆξ. 14.

Ὁμοιόπυρος, ὁ, ἡ. ὅμοιος μὲ τὸν πυρὸν-σῖτον.

Ὁμοιόρυσμος, καὶ Ὁμοιορυσμίη. Ζήτ. Ὁμόρυσμος.

Ὅμοιος, ὁ, ἡ. (ὁμὸς) ὅσις ὁμοιάζει μετ' ἄλλυ τινός. ἢ κατὰ τὸ σῶμα-κατὰ τὴν ἰδέαν, ἢ κατὰ τὸν γνώμιον-κατὰ τὴν διάθεσιν. Πλάτ. συμπ. ιη. 3. "Ὅ-"μοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει". ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ. ἢ εἰς Λύσ. 24. "Αἰεί τοι τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς "ὡς τὸν ὁμοῖον ἢ ποιεῖ γνώριμον". ἢ κατωτέρω. "Τὸ "ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι". καὶ ἐνσεύθεν αὐτὶ τῆ Ἐμφερὴς, ἁρμόδιος, συμφέρων, παρὰ Σοφοκλ. Ἔτι δὲ σημαίνει ἢ τὸ ἐν τῇ σωνηθείᾳ, Ἴδιος, Ἰδία, Ἴδιον, καὶ, Ἴσος, ὁ αὐτὸς. Ἰλ. Α. 278. "Ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς". ἴσης καὶ τῆς αὐτῆς δηλ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῆ, Ἰσόῤῥοπος. 2) "Ὅμοιοι, οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις καὶ ἄλλαις τοιαύταις ἀριστοκρατικαῖς, ἢ ὀλιγαρχικαῖς πολιτείαις, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πολιτείας, οἵτινες ἔχυσιν ὅμοιον ἢ τὸ αὐτὸ δικαίωμα εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα (τὰς ἀρχὰς)

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ εἰς ἄλλο τιὼ διοίκησιν τῆ πραγμάτων, καθὼς εἶναι εἰς τὴν Δημοκρατίαν ὅλος ὁ δῆμος, Ἀεισοτ. Πολιτ. Ε'. 8. Εὑρίσκεται δὲ, καὶ Ὁμοῖος, ἐκ τῦ Ὁμός. παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. Ὁμοῖος. Τὸ δὲ, Ὅμοιον, καὶ Ὁμοία, εἶναι εἰς χρῆσιν καὶ ἐπιρρηματικῶς, αὐτὶ τῦ, Ὁμοίως. Ἡρόδοτ. Ζ'. 50. "Εἰ γνώμησι ἐχρέωντο ὁμοίησι καὶ σύ", ὡς τὸ "Τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γέλωνοι". ὁ αὐτ. τὰτ ἔστι Γνώμας ὁμοίας, ὡς σύ· καὶ Τιὼ αὐτιὼ γλῶσσαν, ὡς καὶ οἱ Γέλωνοι. Ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. Κεφ. 8. εὑρίσκεται "Ἀνόμοιος καὶ ὁ ἕτερος", αὐτὶ τῦ στενυπωμβύκ "Ἀνόμοιος τῷ ἑτέρῳ". Ἰσ. Πχυσαν. Ζ'. 16. ὅπε "Ὅμοιος Ἡ κ.τ.λ. ἀπαγινώσκεται. "Ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζουσιν" αὐτὶ τῦ Ἑρμήνευτο ὅτι ἐθαύμαζον, αὐτὶ τῦ ὁποῖ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ιέ. 13. "Θαυμάζοντες" λέγει· ἐν δὲ Χειροχ. Θαυμάζειν, ἀπαγινώσκεται. Οὕτω δὲ καὶ Ἑλλην. ε. γ'. 5. "Εἰκάτε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμβυοι". καὶ Λόγγ. Ποιμβν. σελ. 49. Ἐκδ. Villois. "Ἐώκεσαν ἐλαυθάσι τὸν Δάφνιν". Ἡρόδ. Η'. 80. "Ὅμοῖον ἡμῖν ἔσαι, αὐτὶ τῦ ἐμὲ ἡμᾶς θέλει εἶναι τὸ αὐτό. Τὸ ἴδιον εἶναι ἐμὲ ἡμᾶς. Δεῦ μᾶς μέλει. πειθην ἐσὶ καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 250. "Καὶ τῷ δ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω", καὶ σίχ. 1415. Εὐειπ. Ἱκετ. 1069. ὁ Σχολ. Σοφοκλ. εἰς Αἴ. τὸ "Ἡ παῖδ' Ὅμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ". ἑρμίν. ἐμὲ τῦ, Τὰ ἁρμοδίως συμφέροντα.

Ὁμοιόσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) ὁ ὅμοιον ἔχων σημεῖον, ἢ σημασίαν.

Ὁμοιόσκευος, ὁ, ἡ. (σκεύη) ὁ ὁμοίαν ἔχων σολὴν, ἢ ὅμοιον σχλισμόν.

Ὁμοιόστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) ὁ ὅμοιον ἔχων στόμα, ἤτοι αὐοιγμα.

Ὁμοιοσύντακτος, ὁ, ἡ. (συντάσω) ὁ ὁμοίαν ἔχων συντάξιν.

Ὁμοιοσχημονέω, ῶ. ἔχω ὅμοιον σχῆμα, ἢ μορφήν.

Ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ. ὁμοιότης κατὰ σχῆμα, ἢ θέσιν. Ἀεισοτ. Ἐλεγχ. Σοφις. 6. ἐκ τῦ

Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοσχημόνως, (σχῆμα) ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα ἢ κατὰ τὴν μορφὴν καὶ θέσιν.

Ὁμοιοτάττω, Μέλ. ξω. αὐτὶ, Ὁμοίως τάττω. πολλὰ ἀμφίβ.

Ὁμοιοτριχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοτριχῶς, ὁμοίες κατὰ τιὼ τριχύτητα, ὁ ὁμοίαν - ἴσιν τριχύτητα ἔχων.

Ὁμοιοτέλευτος, ὁ, ἡ. (τελευτὴ) ὁ ἔχων ὅμοιον τέλος, ὁμοίαν κατάληξιν. "Τὸ ὁμοιοτέλευτον" σχῆμα κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ δύο κῶλα τῆς ᾠδῆς ἔχουσιν ὁμοίαν τελευτιὼ, ἤτοι κατάληξιν, παντὸν τρ', Ὁμοιόπτωτον, καὶ Ὁμοιοκατάληκτον, π. χ. τὸ τῦ Θεκυδίδ. ἐν ἀ. "Φαίνεται ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμβύη, ὑ πάλαι βεβαίως εἰκουμβύη". ὅπε τὸ, Καλουμβύη, καὶ, Οἰκουμβύη, ἔχει ὁμοιοκατάληκτον.

Ὁμοιότης, τος, ἡ. (ὅμοιος) ἡ ὁμοιότης.

Ὁμοιότονος, Ἐπίρ. Ὁμοιοτόνως. ὁ ἔχων ὅμοιον τόνον.

Ὁμοιοτροπία, ἡ. ὁμοιότης τῆ ἤθῦς, τῆ γαρακτῆρος. ἐκ τῦ

Ὁμοιότροπος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοτρόπως. Σξαίβ. Λ'. σελ. 55. ὅμοιος κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, τὸν γαρακτῆρα.

Ὁμοιοτύπωτος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίως μεμορφωμβύος, ὁ στενυπωμβύος. ἀμφ.

Ὁμοιούσιος, ὁ, ἡ. παντὸν τρ' Ὁμοιουσίως, ὁ ὅμοιος κατὰ τιὼ οὐσίαν, ἢ κατὰ τιὼ φύσιν.

Ὁμοιοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίως φέρων καρπούς. ἀμφ.

Ὁμοιόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) ὁ ἔχων ὁμοίαν φωνήν.

Ὁμοιόχροια, ἡ. ὁμοιότης εἰς τὸ χρῶμα. ἀμφ.

Ὁμοιόχρονος, ὁ, ἡ. ὁ ἰσόχρονος, ὁ ἔχων ὅμοιον ἢ ἴσον, χρόνον, ἰδιαιρέτως ἐπὶ Μέτρων.

Ὁμοιοχρώματος, ὁ, ἡ. (χρῶμα) ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα.

Ὁμοιόχωρος, ὁ, ἡ. ὁ ὅμοιον ἢ ἴσον τόπον κατέχων. Σπουβ. Φυσ. 1102.

Ὁμοιόω, ῶ. Μέλ. ώσω. (ὅμοιος) κάμνω ὅμοιον - ἴσον, παρομοιάζω, παραβάλλω. ὅθεν

Ὁμοίωμα, τος, τὸ. τὸ ὁμοίως ποιηθὲν, ἢ μορφωθὲν, ἢ εἰκὼν, τύπος, μίμημα, ἀπεικόνισμα.

Ὁμοιωματικὸς, κὴ, κόν. ὁ αἰτήκων εἰς ὁμοίωσιν, ἢ ὑποπίπτων εἰς τῦτο.

Ὁμοίως, Ἐπίρ. (ὅμοιος) κατὰ τὸν αὐτὸν, ἢ ὅμοιον τρόπον.

Ὁμοίωσις, ἡ. (ὁμοιόω) παρομοίωσις, παράσασίς τινος δι' εἰκόνος ἢ ἐμὲ παραβολῆς, ὁμοίωμα, παράδειγμα.

Ὁμοιωτὴς, ῦ, ὁ. (ὁμοιόω) ὁ ποιῶν ὅμοιον, ἢ ὁ παρομοιάζων, παραβάλλων, ὁ ζωγράφος.

Ὁμοιωτικὸς, ἡ, όν. Ἐπίρ. Ὁμοιωτικῶς. "Τέχνη ζώων ὁμοιωτική", ἡ τέχνη τῦ μιμεῖσαι, καὶ εἰκονογραφεῖν τὰ ζῶα. Πολυδ. Ζ'. 126.

Ὁμόκαπνοι, οἱ. (καπνὸς) οἱ ἐκ τῦ αὐτῦ τῆς ἑστίας καπνῦ, οἱ συγκάπνοικοι, Ἀεισοτ. Πολιτ. Α'. "Ἄλλοι δὲ αὐτὶ τῦτο αἰτιολογήσασιν, Ὁμόκαποι.

Ὁμόκαποι, (κάπη) οἱ μετ' ἀλλήλων ὁμῶ ζεφόμενοι, ὁμόζεφοι.

Ὁμοκάτοικος, ὁ, ἡ. ὁ μετ' ἄλλε ὁμῶ κατοικῶν.

Ὁμοκέλευτος, ὁ, ἡ. ὁ συνεφδιπόρος.

Ὁμόκεντρος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ αὐτὸν ἔχων κενῦζον. ἀμφ.

Ὁμοκλάω, καὶ, Ὁμοκλέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (καλέω, ὁμῶ) προσκαλῶ ἢ ἐμὲ νὰ ἐνθαρρύνω - νὰ ἐγκαρδιώσω τινὰ, ἢ νὰ φοβερίσω - νὰ ὑβρίσω αὐτὸν καθ' ὅτω ἐπὶ τὸ πρόσω πορεύεσθαι πείσω. "Αρκ καθόλου Ἐνθαρρύνω, ἐπὶ τὸ πρόσω ἐλαύνω, βιάζω, ἐγκαρδιόνω, φοβερίζω, ἐρεθίζω, παρώζω, ὑβρίζω, ἐπιμηνικῶς βοῶ, ἀπειλῶ μετ' ὕβρεως. Ἰλ. Β. 199.

Ὁμοκλὴ, ἡ. καὶ, Ὁμόκλησις, ἡ. ἀπειλητικὴ ἢ ἐγκαρδιωτικὴ προσκλησις, ὅθεν, ἀπειλὴ, ἐγκαρδίωσις, κ. τ. τ. Ζήτ. Ὁμοκλάω. Ἰλ. Ζ. 137.

Ὁμοκληρία, ἡ. Consortium, ὁμοία τύχη. Γλωσ. Στ.

Ὁμόκληρος, ὁ. ὁ μετέχων τῆς τύχης, ἢ κληρονομίας, ὁ συγκεκτημβύος, ὁ συγκληρονόμος. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. Β'. 89. Νέμ. Θ'. 11.

Ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ. Φιλυκ. Ὁμοκλήτειρα, ἡ. Λυκόφρ. 1337. ὁ προσκαλῶν, παρορμῶν, ἐγκαρδιόνων. Ζήτ. Ὁμοκλάω.

Ὁμόκλητος, ὁ, ἡ. (καλέω) ὁ ὁμῶ συγκαλεσθεὶς ἢ παρακαλεσθεὶς, ἢ ὁ ἔχων ὅμοιον ὄνομα.

Ὁμοκλινὴς, ές, ὁ, ἡ. παντὸν τρ' ἑπομ. Νόννος.

Ὁμόκλινος, ὁ, ἡ. (κλίνη) ὁ ὁμῶ κατακείμβυος εἰς τὸ αὐτὸν κραββάτιον, ἢ εἰς τιὼ αὐτιὼ ζάπεζαν. Ἡρόδ.

Ὁμόκλιτος, ὁ, ἡ. (κλίνω) ὁ εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον ὢν, ὁ συγκάτοικος. ἀμφ.

Ὁμοκοίλιος, ὁ, ἡ. (κοιλία) παντὸν τρ' Ὁμογάστριος. ἀμφ.

Ὁμοκοιτία, ἡ. τὸ κοιμᾶσθαι ὁμῶ, ἡ συνουσία. Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 597.

Ὁμόκοιτις, ἡ. παντὸν τρ' Ἄκοιτις. Πλάτ. Κρατίλ.

Ὁμόκοιτος, ὁ, ἡ. (κοίτη) ὁ εἰς τὸ αὐτὸν κραββάτιον κοιμώμβυος, σύζυγος. Γραμματ.

Ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμόκραιρος, ὁ, ἡ. (κραῖρα) ὁ ὅμοια ἔχων κέρατα. Νόνν. Διονύσ. Α'. 335.

Ὁμόλεκτρος, ὁ, ἡ. (λεκτὸν) ταὐτὸν τῷ, Ὁμόκοιτος.

Ὁμολεξία, ἡ. (λέξις) ὁμοιότης εἰς τὴν λέξιν, εἰς τὴν ὁμιλίαν, συμφωνία. ἀμφ.

Ὁμόλεχος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τὸ Ὁμόλεκτρος. ἀμφ.

Ὁμολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὁμοῦ λέγω) συμφωνῶ - τὰ αὐτὰ - τὰ ἴδια λέγω. Ἡρόδοτ. Α'. 142. Β'. 18. μετὰ Δοτικ. "Ὁμολογῶ κατὰ γλῶτταν". ἢ ἁπλῶς τῷ, "Κατὰ γλῶτταν" αὐτὶ τοῦ Ὁμιλῶ μετὰ τινος τὴν αὐτὴν γλῶσταν "τὰς Ἀκεσίνε πατέρας ὁμολογέοντας κατ' οἰκηΐοπτα Περσέϊ ἐδεύ". ς'. 54. ὅπου τὸ κάλλιστον Χειρόγρ. δὲν ἔχει τὸ "Κατ' οἰκ." Ὁμολογῶ μισθῷ, Β'. 86. συμφωνῶ κατὰ τὸν μισθόν· ὑπόσχομαι, βεβαιῶ, σιωτίθεμαι, γνωρίζωτι καὶ τὸ ὑποδέχομαι ὡς τοιοῦτον. "Τὰ ὁμολογέμενα", τοῦτ' ἔστιν ἐκεῖνα περὶ τῆς ὁποίων ἔγινεν ἡ συμφωνία ἢ ὁμολογία. "Ετι ἐν πολέμῳ, Παραδίδομαι εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὑπόσχομαι εἰς αὐτὸν ὅ,τι ζητεῖ, οἷον "Ὁμολόγησεν τῷ Πέρσῃ". Ἡρόδοτ. Ζ'. 172. ἔτω λαμβάνεται καὶ τὸ Ὁμολογία, αὐτὶ τοῦ Ὑποταγὴ εἰς τὸν ἐχθρόν. "Ετι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ Συγχωρῶ. ὅθεν

Ὁμολόγημα, τὸ. τὸ ὁμολογηθὲν, τὸ συμφωνηθὲν, τὸ ὑποχεθὲν, τὸ ὁποῖον ὡμολόγησέ τινάς.

Ὁμολογησία, ἡ, ἢ Ὁμολόγησις, ὁμολογία, συμφωνία.

Ὁμολογητὴς, οῦ, ὁ. (ὁμολογέω) ὁ ὁμολογῶν, ἢ ὑποχόμενός τι.

Ὁμολογία, ἡ. συμφωνία, παρὰ Στωϊκοῖς τὸ συμφωνεῖν τῇ φύσει, ὑποδοχὴ, ὑποδοχή τινος ὡς τοιούτου. "Ετι τὸ παραδίδεσθαι εἰς τὸν ἐχθρὸν κατὰ πᾶς ὑπ' ἐκείνου προβληθείσας σωθήκας.

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμολογῶν, ἢ συμφωνῶν κατά τι, ὁ ἁρμόδιος πρός τι. "Ἐξ ὁμολόγε" αὐτὶ τοῦ προδήλως. Πολύβ. Δ'. 8. ταὐτὸν τῷ, Ὁμολόγως. Ἐπίρ.

Ὁμολογουμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθητ. ἐνεστ. τοῦ Ὁμολογέω, κατ' ὁμολογίαν, προδήλως, φανερῶς. "Ετι συμφώνως, ἁρμοδίως, οἷον "Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν". Λαέρτ. Γ'. 87. ὡς τὸ παρὰ Κικέρ. *Convenienter naturae vivere*. Λέγεται δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀκολούθως.

Ὁμόλοχος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου.

Ὁμομασιγίας, ου, ὁ. Ἀλεξοφ. Βαῤῥ. 756. ὁμομασία κωμικὴ τῶν σωθύλων. Τὸ δὲ, Ὁμομάσιξ, εἶται ἡμαρτημένον, περιεχθὲν ἐκ τοῦ, Ὁμομασίγιον, αὐτὶ τοῦ Ὁμεμασιγίῳ, παρὰ Σχολ. Ἀλεξοφ. Πλάτ. 631.

Ὁμόμηλις, ἡ. παρ' Ἀθλιω. σιλ. 650. αὐτὶ Ἀμάμηλις.

Ὁμομήτριος, ία, ιον. (μήτηρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁ ἀδελφὸς, ἢ ἀδελφή.

Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ πρωτ. Πολυδ. ς'. 156.

Ὁμόναος, ὁ, ἡ. (ναὸς) ὁ εἷς τὸν αὐτὸν ναὸν μετ' ἄλλων κατοικῶν.

Ὁμόνεκρος, ὁ, ἡ. ὁ μετ' ἄλλων νεκρὸς ὤν. Λυκιαν. Β'. σελ. 133.

Ὁμονδύϊος, ὁ, ἡ. (ὑνδὺς) ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάστριος, Σαΐδ. Ἐτυμ. Μ.

Ὁμονοεῖον, τὸ. (ὁμόνοια) ὁ ναὸς τῆς ὁμονοίας. Δίων Κάσ.

Ὁμονοέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. μεταὶ Δοτ. ἔχω ὅμοιον νοῦν, ὁμοια φρονήματα, συμφωνῶ μὲ ἄλλον κατὰ τὰς συγχάσεις. εἶμαι τῆς αὐτῆς μὲ ἄλλον τινὰ γνώμης. ἢ συζῶ μετά τινος ἐν ὁμονοίᾳ.

Ὁμονοητικὸν, κὴ, κόν. Ἐπίρ. Ὁμονοητικῶς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὁμόνοιαν, ἢ ὁ δεκτικὸς εἰς τοῦτο.

Ὁμόνοια, ἡ. (ὁμόνους) ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὸν νοῦν, τὰ φρονήματα, ἢ τὴν γνώμην.

Ὁμόνομος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας νόμας. Πλατ. ωδὲ Νόμ. 2.

Ὁμόνους, ὁ συναιρ. Ὁμόνους, οῦ, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμονόως. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ς'. δ'. 15. (νοῦς) ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὰ φρονήματα, ὁμογνώμων.

Ὁμοουσιαστὴς, οῦ, ὁ. ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν δογμάτων περὶ τῆς Ὁμοουσίας. Συγγρ. Ἐκκλησ.

Ὁμοούσιος, ὁ, ἡ. (οὐσία) ὁ τὴν αὐτὴν ἢ ἰδίαν ἢτοι ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν ἢ φύσιν. Ἐκ τούτου,

Ὁμοουσιότης, τος, ἡ. ἡ ταυτότης τῆς οὐσίας, ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐσίαν.

Ὁμόπαγοι, οἱ. οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς πάγων, ἢ χωρίων καταγόμενοι, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Δ'. 15.

Ὁμοπαθέω, ῶ. ἔχω ὅμοια πάθη, ἢ αἰσθήματα, ταὐτὸν τῷ Ὁμοιοπαθῶ, μὲ τὸ ὁποῖον συχνάκις καὶ συγχέεται.

Ὁμοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοπαθῶς, ὁ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν μετ' ἄλλου τινὸς συμπάσχων. "Ὁμοπαθὴς λύπης τε καὶ ἡδονῆς". Πλάτ. Πολιτ. ε', 12.

Ὁμόπαις, δος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. "Ὁμόπαις κάσις". ἢ δίδυμος ἀδελφή.

Ὁμοπάτριος, ὁ, Ὁμόπατρος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεννηθεὶς πατρός.

Ὁμόπεδος, ὁ, ἡ. ἴσιος, ὁμαλὸς, ταὐτὸν τῷ Ἄπεδος. Γραμματ.

Ὁμοπιστία, ἡ. ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὴν πίστιν, ἐκ τοῦ

Ὁμόπιστος, ὁ, ἡ. (πίστις) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν. ταὐτὸν τῷ Ὁμόθρησκος.

Ὁμοπλεκὴς, ἧς, Ὁμόπλεκτος, ὁ ὁμοῦ, ἢ ὁμοίως πλεχθεὶς, συνδεθείς. Ἀνθολ. τοῦ Νόννος.

Ὁμοπλήθης, ὁ, ἡ. ὅμοιος κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμόν. Εὐκλειδ. Στοιχ. ιβ'. 12.

Ὁμοπλοέω, ῶ. (ὁμόπλους) πλέω ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, συμπλέω, ὅμοιον πλοῦν πλέω.

Ὁμόπλοια, ἡ. τὸ πλεῖν ὁμοῦ, κοινῶς μὲ ἄλλους, ἢ ὁ ὅμοιος πλοῦς. Κικ. Ἀττικ. ιε'. 4.

Ὁμόπλοκος, ὁ, ἡ. (πλοκὴ) ταὐτὸν τῷ Ὁμοπλεκὴς, ἐκ Νόννου.

Ὁμόπλοος, ὁ συναιρ. Ὁμόπλους, οῦς, ὁ, ἡ. (πλόος) ὁ ὁμοῦ, ἐνταῦθα μὲ ἄλλους πλέων, ὁ συμβοηθὸς εἰς τὸ ταξείδιον, σύμπλους.

Ὁμοπλωτὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ συμπλέων, ὁ συγκολυμβῶν.

Ὁμοπολέω, ῶ. Πλάτ. Κρατύλ. 22. αὐτὶ τοῦ Ὁμοῦ πολέω, τοῦτ' ἔστι κινῶ ὁμοῦ.

Ὁμόπολις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἢ πατρίδος, συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος, ὁ, ἡ. ὁ συνοδοιπόρος. ἀμφ.

Ὁμοπραγέω, κοινῶ, μετέχω ὑπὸ τὴν πρᾶξιν. ἀμφ.

Ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ συνεργάζομενος, ὁ συμβοηθὸς, ὁ κοινωνός τινος πράγματος, Ἰωσ. Ἀρχαιολ. ΙΖ'. 12.

Ὁμοπροσκύνητος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοῦ, ἐνταῦθα μὲ ἄλλους προσκυνούμενος. ἀμφ.

Ὁμόπτερος, ὁ, ἡ. (ὁμοῦ, πτερὸν) ὁ ὁμοίως ἐπτερωμένος, ὁ ἔχων ὁμοια πτερά. "Ετι ὁ ἔχων ὁμοίαν ἡλικίαν. Τὸ Ἐπίρ. Ὁμοιοπτέρως, αὐτὶ, Ἀπτέρως. Σχολ. Λυκόφρ. 627.

Ὁμόπτολις, εως, ὁ, ἡ. ποιητ. αὐτὶ, Ὁμόπολις.

Ὁμόπτωτος, ταὐτὸν τῷ Ὁμοιόπτωτος. ἀμφ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀμόργμα, τό. ὅ, τι σφογγίζεται, ἢ κηλίς. ἐκ τῦ Ὀμόργνυμι, ἢ Ὀμόργνυμι, Μέλ. ξω. (ὀμόργω, ἐκ τῦ Ἀμέργω, Ἀμόργη) ἐκθλίβωτι, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, ἀποπυάζω, ἀποσογγίζω, ξηραίνω. "Ὀμόργνυμαι τὰ δάκρυα", (ἀλλὰ ϗ αὖθ τῦ Τὰ δάκρυα) ἀπογγίζω τὰ δάκρυά μου· οὕτω δὲ ϗ Ησύχ. "Ἀμόργεται, ἀπόψησαι ἢ ὁμόρξει". Ἰλ. Ε. 416. Παρὰ δὲ Νικάνδ. Θηρ. 558. ἑρμηνεύεται τὸ, Ὁμόρξας, ἀφὰ τῦ, Λεπίσας, τρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῇ Ἀμέρξας. Τὸ δὲ σχηματισμῦ Μόργνυμι αἱ παλαιότεραι ϗ ἀσφαλέσεραι μαρτυρίαι σύεισκονται παρὰ Κουΐντ. Σμυρν. Δ'. 270. ϗ 374. ϗ ἀλλαχῦ.

Ὀμορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Ζήτ. Ὁμυρέω. ὅθεν

Ὀμόρησις, ἢ Ὀμύρησις, ἡ. ἡ συνοίκεια, ἡ γειτονία.

Ὀμόριος, ὁ, ἡ. ἢ Ὅμορος, (ὁμῦ, ὅρος) ὁ συνορεύων, ὁ γείτων. ὁ τρῶτος σχηματισμὸς παρὰ Πολυβ.

Ὀμοροφία, ἡ. ἡ συγκατοίκησις, *Contubernium*, Γλωσσ. Στ. ἐκ τῦ,

Ὀμορόφιος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὁμόροφος ἢ Ὁμόρροφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμόροφος, ὃ ϗ συνηθέστερον, Ἀθήν. σελ. 437.

Ὀμόρρειθρος, ὁ, ἡ. (ῥεῖθρον) ὁ ἔχων κοινὸν ῥεῖθρον, πεταμὸν, ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ ποταμῦ ἢ ῥεύθρου ἀρυόμενος, Παυσάνιᾳ.

Ὀμόρριπτος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ ἐν ταὐτῷ ῥιφθείς, λελουθείς, ὁ σύμφωνος. Νόννος.

Ὀμορρόη, ἡ, σύρρυσις. ἀμφ.

Ὀμορροθέω, ῶ. (ὁμόρροθος) κωπηλατῶ ὁμῦ, ἐν ταὐτῷ, "Ἐρέται ὁμορροθοῦντες". Πλούταρχ. ς'. σελ. 353. Σημαίνει δὲ ϗ γενικῶς τὸ Συνεργάζομαι. ὅθεν ϗ Μεταφ. ἀντὶ τῦ Συμφωνῶ.

Ὀμορρόθιος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ, ἐν ταὐτῷ κωπηλατῷ, ὁ συμπλέων. Ἀνθολ.

Ὀμόρροθος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ βοῶν, ἢ ψοφῶν, ὅξαιρέτως ὁ συγκωπηλατῷ, ϗ γενικῶς ὁ συνεργαζόμενος, ὡς τὸ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 3. "σείχοντες ὁμόρροθοι".

Ὀμόρροια, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμορρόη. Ησύχ. ἀμφ.

Ὀμόρροος, ὁ, ἡ. ὁ ῥέων, ἔχων ὁμῦ.

Ὀμόρροφος, ὁ, ἡ. (ὁμῦ, ῥοφέων) ὁ ὁμῦ ῥοφῶν, πίνων. ἀμφ.

Ὀμορυσμίη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμορυθμίη, ὁμοιότης, Ἰωνικ. Ἱπποκρ. ἐκ τῦ

Ὀμόρυσμος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμόρυθμος, ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν μορφήν· ἀλλ' ἀλλαχῦ ἀντὶ τύτυ ἀναγινώσκεται Ὁμοιόρυσμος. Ἱπποκρ.

Ὀμός, μὴ, μόν. Ἐπίθετ. συνειλημμένος, συνηθροισμένος, συμμαζωμένος. "Εἰς ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι", ϗ, "Εἰς ὁμὰ παιδὶ καθεύδων". ἀντὶ τῦ, Ὁμῦ παιδί. Ἐντεῦθεν Ὁμόσε, ἀντὶ τῦ εἰς τὸν αὐτὸν ὁμῦ τόπον, οἷον "Ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις", τείνειν ἐμπίπτειν μετὰ τῆς ἐχθρῶν εἰς μάχλω, συμπλέκεσθαι εἰς μάχλω ὁμῦ, ἐμβαίνειν εἰς μάχλω. ἔτι δὲ τὸ, Ὁμῦ, κυρίως ἡ γενικ. τῦ Ὁμὸς, σημαίνει δὲ τὸ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον μετ' ἄλλου τινὸς εἶναι, "Ὁμὰ χθὼν ἅδε καλύπτει". Ἀνάλ. Γ'. σελ. 304. Ζήτ. Ὄμνυμι. 2) Ὁ ὅμοιος. Συνηθέστερον ὅμως τὸ Ὅμοιος κατὰ ταὐτῷ τῦ σημασίαν κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Ω. 57.

Ὀμόσαι, Ἀπαρ. Ἀόρ. ά. ἐκ τῦ, Ὀμόω, ἀντὶ Ὄμνυμι.

Ὀμόσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σαρκὸς ὤν.

Ὀμόσε, Ἐπίρ. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὁμῦ. Ἰλ. Μ. 24. ὅπου ϗ πὰ "Ὁμόσε ἰέναι, θέειν, χωρῆσαι τοῖς "πολεμίοις", τείνειν ἀπαντᾶσαι τοῖς ἐχθροῖς, ἢ εἰς μάχλω ἐλθεῖν μετ' αὐτῶν. Ζήτ. Ὁμός. Πολύβ. δὲ μεταχειρίζεται τὸ, Ὁμόσε ϗ Ὁμῦ ἀκυρολεκτῶς αὐτὶ τῦ Ἅμα, ἢ Σύν. διότι τὸ μὲν Ὁμῦ, σημαίνει τὸ εἶναι εἴ τινι τόπῳ, Ὁμόσε δὲ, τὴν εἰς τινα τόπον κίνησιν.

Ὀμοσθενὴς, ές, ὁ, ἡ. (σθένος) ὁ ἰσοδυνάμος.

Ὀμοσίπυοι, ων, οἱ. (σίπυη) οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς σίπυης ἢ τοι δοχείου ὁμῦ ἀναλίσκοντες ϗ συνεσθίοντες. Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'.

Ὀμοσιτέω, ῶ. συνεσθίω. ἐκ τῦ

Ὁμόσιτος, ὁ, ἡ. ὁ συνεσθίων, ὁ συνεστιάτης.

Ὀμοσκευος, ὁ, ἡ. (σκεῦος, ἢ σκεύη) ὁ ὁμοίως ἐσκευασμένος, ἢγουν φορεμένος, ἢ ὡπλισμένος. Θουκυδ.

Ὀμοσκηνία, ἡ. συγκατοίκησις εἰς ταὐτὸν σκηνῶ, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β'. ά. 26. ὅπου ἄλλοι, Συσκηνία, ἀναγινώσκουσι.

Ὀμόσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνὴ) ὁ ὁμῦ εἰς ταὐτὸν σκηνῶ κατοικῶν ἢ ζῶν. ὅθεν

Ὀμοσκηνόω, ἢ Ὁμοσκηνέω, ῶ. εἶμαι, ἢ ζῶ, κατοικῶ εἰς ταὐτὸν ὁμῦ σκηνῶ, ἢ κατοικίαν. Ξενοφ.

Ὀμόσπλαγχνος, ὁ, ἡ. (σπλάγχνον) ταὐτὸν τῷ Ὁμογάστριος ϗ, Ὁμομήτριος, ὁ γνήσιος ἀδελφός, ἢ ἀδελφή. Ποιητ. "Ὁμόσπλαγχνα πλευρώματα". Αἰσχύλ. Ἱκ. 892.

Ὀμοσπονδέω, μετέχω, κοινωνῶ, ἔχω μέρος εἰς τὴν εἰρήνην, ἢ συμμαχίαν, Πολυβ. Α'. 34. ἐκ τῦ

Ὀμόσπονδος, ὁ, ἡ. (σπονδὴ) ὁ κοινωνῶν, μετέχων τῆς εἰρήνης ἢ συμμαχίας.

Ὀμόσπορος, ὁ, ἡ. σπορὰ ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ ϗ ἰδίου σπόρυ ὤν, ὁ ὁμῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν σπαρθείς, ϗ Μεταφορ. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γλυκυθείς πατέρων ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς τροελθὼν τρογόνων, ἀδελφός.

Ὀμόσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω) ὁ μετὰ τῆς αὐτῆς ϗ ἰδίας γλυκῶν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 2.

Ὀμόσση, Ποιητ. αὐτὶ Ὁμόσυη. Ζήτ. Ὁμόω.

Ὀμόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) ταὐτὸν τῷ Ὁμόροφος.

Ὀμοστιβὴς, ές, ὁ, ἡ. (στείβω) ὁ ὁμῦ πορδυόμενος, ϗ Μεταφ. ὁ Σύμφωνος. ἀμφ.

Ὀμοσιχάω, ῶ, ἢ Ὁμοσιχέω, ὁμῦ σιχῶ-πορδύομαι μεπάτιος, ἢ παράτινι, Ἰλιάδ. Ο. 635. ἐκ τῦ

Ὁμοσιχὴς, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ σιχῶν-πορδυόμενος.

Ὀμόσοιχος, Ὁμόσιχος, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ὢν σίχον, εἰς ταὐτὸν σειρὰν ἢγουν ἀράδαν, ἢ πάξιν, μεπὸ Δωτικ. Πλούταρχ.

Ὀμόσολος, ὁ, ἡ. (σέλλω) ὁ ὁμῦ-ἐνπέμπλεων, ἢ πορδυόμενος, ἢ σελλόμενος, συμπεραίνων, τῇ αὐτῇ ὁδῷ κοινωνῶν. Ἔτι (ἐκ τῦ Σπολὴ) ὁ ὁμοίως ἐνδεδυμένος, σύμμορφος, ὁ ταὐτὸν ταὐτῷ σολὴν ἔχων. οἷον "Φύσις ὁμόσολος" ταὐτὸν τῷ Ὁμοία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 512.

Ὀμόσοργος, ὁ, ἡ. (σοργὴ) ὁ ὁμοίως ἀγαπῶν, ἢ ὁ ἀμοιβαίως ἀγαπῶν, Νόννος.

Ὀμόσφυρος, ὁ, ἡ. παρ' Ησυχ. Σωΐδ. ϗ Ετυμολ. Μ. ἔκτινος ποιητ. ἑρμηνεύεται ἀφὰ τῦ, Συνοδοιπόρος, Ἀδελφός, ϗ Ὁμόχωρος. Παράγεται δὲ ἐκ τῦ Σφυρόν.

Ὁμοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. (σχῆμα) ὁ ὅμοιον ἔχων σχῆμα, ὁμοιόμορφος, ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα.

Ὀμοταγὴς, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοταγῶς. (πᾶγη) ὁ ἐκ τῆς ὁμοίας πάξεως, ἢ σειρᾶς ὤν. Ὁ ὁμοίως παρασκευασθείς, ὁ ταὐτὸν ταὐτῷ παρασκευὴν ἔχων. Εὐκλ. Στοιχ. ΙΒ'. 12.

Ὀμοτάλαντος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἀπάλαντος. Γραμματ.

Ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμόταφος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ ταφείς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ ὑπάρχων.

Ὁμοταχῆς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοταχῶς, (τάχος) ὁ ὁμοίως ταχύς, ἰσοταχύς.

Ὁμόταχος, ὁ, ἡ. ἐν χρήσει παρ' Ἡλιοδώρ. Ι'. σελ. 499. αὐτὶ τῦ Ὁμοταχής.

Ὁμοτελής, λέος, ὁ, ἡ. (τέλη) ὁ πληρόνων, δίδων τὸ ἴδιον δάσιμον, τὸν αὐτὸν φόρον, ὁ ὑπὸ τῆς αὐτῆς τιμήματων.

Ὁμοτέλευτος, ἡμαρτ. γραφὴ, αὐτὶ τῦ Ὁμοιοτέλευτος, ἐκ Διοσ. Σικ.

Ὁμοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ. (τέρμα) ὁμῦ τὸ τέρμα ἔχων, γείτων. ταὐτὸν τῷ Ὅμορος.

Ὁμοτεχνέω, ῶ. μεταχειρίζομαι-άσκῶ τὴν ἰδίαν τέχνην.

Ὁμότηθος, ὁ, ἡ. (ἦθη) ταὐτὸν τῷ Ὁμόηθλος. Γραμματ.

Ὁμοτής, ῆ, ὁ. (ὁμόω) ὅς τις ὀμόνει. Ἔτι ὁ ὁμωμοκώς. Γλωσσ. Στ. ἐκ τίτε

Ὁμοτικὸς, κὴ, κὸν, ὁ εἰς τὸν ὅρκον, ἢ εἰς τὸν ὁμοτὴν ἀνήκων.

Ὁμοτιμία, ἡ, ὁμοιότης κατὰ τὴν τιμὴν, ἢ τὸ ἀξίωμα. ἐκ τῦ

Ὁμότιμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοτίμως. (τιμὴ) ὁ ὁμοίως τιμώμενος, ὁ ὑπολαμβανόμενος τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἢ τὰ αὐτὰ ἀξιώματα. Ὁμότιμοι δὲ παρὰ Πέρσαις, εἶναι τάξις τις ἰδιαιτέρα, ὡς καὶ ὅμοιοι, ἀειθμ. 2. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. Β'. 15. Ἰδε Ζ'. Ε'. 85.

Ὁμότιτθος, ὁ, ἡ. (τίτθη) ταὐτὸν τῷ Ὁμόηθος.

Ὁμότοιχος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ἴσον, ἢ κοινὸν τοῖχον, ὁ γείτων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1012.

Ὁμοτονέω, ἔχω ὅμοιον τόνον, ὁμοίαν φωνὴν μὲ ἄλλον Μιθειδ. Προοιμ. εἰς πὰς Βρετ. Ἐπιτ. ἔχω ὅμοιον ταύσμα-ἔκπεσιν ἢ πόσιν. Φίλ. Μαθημ. σελ. 61-ὅθεν αὐτός. Ἐπιρρ. "Ὁμοτονέντως ἀλλήλοις". τυπέσιν ὅμοιον ἔχοντες τρὸς ἀλλήλες τὸ ταύσμα-πόσιν. τὸν τόνον.

Ὁμότονος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν αὐτὸν, ἢ ὅμοιον ἔχων τόνον, ἢ ταύσμα, διάμιν.

Ὁμότονος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοτόνως, (τείνω) ὁ ὁμοίως τανυσμένος, ὁ ὅμοιον ἔχων τόνον, ἢ φωνὴν. Πλάτ. Φιλ. 7.

Ὁμοτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) ὁ συντράπεζος.

Ὁμότριτος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ, ἐν ταὐτῷ ξυμπηθείς, Νόννος.

Ὁμότριχος, ὁ, ἡ. (θρὶξ) ὁ πὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας τρίχας ἔχων. Ὁ καὶ Ὀθριξ λεγόμενος.

Ὁμοτροπέω, ῶ. (ὁμότροπος) ὁμοιάζω τινὰ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη.

Ὁμοτροπία, ἡ, ὁμοιότης εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν τρόπον τῦ ζῆν, Διονύσ. Ἁλ.

Ὁμότροπος, ὁ, ἡ. (ὁμὸς, αὐτὶ Ὅμοιος, τρόπος) ὁ ὅμοιος εἰς τὰς τρόπες, εἰς τὰ ἤθη, "Ὁμότροπα ἤθεα". Ἡρόδοτ. αὐτὶ τῦ Ὅμοια. Ἐπίρ. Ὁμοτρόπως, ὁμοίως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ὁμοτροφία, ἡ. ὁμοιότης, κοινότης εἰς τὴν ἀνατροφὴν, ἢ τὴν τροφήν. ἀμφ. ἐκ τῦ,

Ὁμότροφος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμῦ-ἐνταῦθα τραφεὶς, αὐξηθείς. ἢ ὅθεν ἐνιαυτῶν, ὁ ὁμῦ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, τραφόμενος, ἐκ δὲ τῆς Ἀνθολ. σημειῦται τὸ Ὁμοτρόφης ταὐτόσημον τῷ, Ὁμότροφος.

Ὁμοτρόφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμῦ τρέφων, ὁ ὁμῦ, ἐνταῦθα τρέφων, ἢ ἀναθρέφων.

Ὁμοτυπία, ἡ, (τύπος) ὁμοιότης κατὰ τὸν κτύπον, ἢ κατὰ τὴν μορφὴν, Φιλόξεν. ἐν Ἐτυμ. Μ.

Ὁμῦ, Ἐπίρ. ἐνταῦθα, ἐν ταὐτῷ, μαζῆ, ὁμάδιν, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν. ἔτι χρόνον. ἔτι ὡς τροθέσεως, μετὰ Δοτικ. ταὐτὸν τῷ, Ἐγγὺς, τῇ μετὰ Δοτικ. συμπεσομένῃ. Σοφοκλ. Φίλοκ. 1818. Ἀντιγ. 1180. Μενάνδρ. Σχολ. Ἀπολλων. Β'. 121. "Ὁμῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένετ' ἡ κόρη". Ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῇ Σὺν, τροθέσει. Ζήτ. Ὁμὸς, καὶ Ὁμόσε.

Ὁμόϋλος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης ὤν. Νικόμ. Μυστικ.

Ὁμοϋπόστατος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας ὤν. Συγγρ. Ἐκκλησ.

Ὁμουρέω, ῶ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμορέω, εἶμαι συνοικείτης-γείτων, γειτονεύω ἐν τοῖς ὅροις. 2) Ὡς τὸ Πλησιάζω τινὶ (Λατ. *Rem habet cum aliquo*) ἤτοι γυναικὸς ἀσελγῶς. Παρὰ Σποβ. Λόγ. 173. καὶ 178. λαμβάνεται αὐτὶ τῦ Συζῶ, ἤτοι γαμέτου καὶ γαμετῆς.

Ὁμούριος, καὶ, Ὅμερος. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὁμόειος, Ὅμορος.

Ὁμούσιος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁμωσιότης, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὁμοούσιος καὶ Ὁμοουσιότης. ἀμφ.

Ὁμοφήτωρ, ορος, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ἀφήτωρ. Γραμματ.

Ὁμόφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίως ἔχων φθόγγυς, ἢ φωνάς. ὁμοιος κατὰ τὸν φθόγγον. ἀμφ.

Ὁμόφλοιος, ὁ, ἡ. ἡμαρτημ. ἴσως αὐτὶ, Ὁμοιόφλοιος, ὁ ὅμοιον φλοιὸν ἢ φλοιὸν ἔχων.

Ὁμόφοιτος, ὁ, ἡ. (φοῖτος, φοιτέω) ὁ ὁμῦ πορευόμενος-φοιτῶν-ὑπάγων. Πίνδαρ. Νέμ. Η'. 53.

Ὁμοφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, (ὁμῦ, φράζω) ὁ ὁμῦ-ἐνταῦθα μὲ ἄλλον ὁμιλῶν, λαλῶν. ἦχος, Ἐτυμ. Μ. 2) Ὁ συμβουλευόμενος, συμφωνῶν, ὁμονοῶν.

Ὁμοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ τροπγ. ἀειθμ. 2.

Ὁμοφρονέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (ὁμόφρων) ταὐτὸν τῷ Ὁμονοέω.

Ὁμοφροσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμόνοια. ἐκ τῦ

Ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ταὐτὸν τῷ Ὁμόνους. Ἰλ. Χ. 263.

Ὁμοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν, κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁμοχρὴς. ὅθεν

Ὁμοφυΐα, ἡ. ὁμοιότης κατὰ τὴν φύσιν, τὸ ἀνάστημα, τὴν ἡλικίαν.

Ὁμοφυλία, ἡ. ὁμοιότης, συγχώνια τῆς φυλῆς, ἢ τῦ γένυς, ἢ τῦ ἔθνυς. Σχαβ. Α'. σελ. 70. ἐκ τῦ

Ὁμόφυλος, ὁ, ἡ. (φῦλον) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τῦ αὐτῦ ἔθνυς, ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. "ὁμόφυλοι "βάρβαροι". Ἡρωδιαν. ε'. "ὁμόφυλες καὶ συγχώνις "ἄνδρας". Πλάτ. Ἀράτ. 45. ἤτοι Ἑλλήνων τρὸς Ἕλληνας. Ἔτι ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ εἴδυς, οἷον "Ὀρνίθες "ὁμόφυλοι". Ξενοφ. "Τὸ Ὁμόφυλον" Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. αὐτὶ τῦ, Ὁμοιότης τῦ γένυς. Καθόλε δὲ, ταὐτὸν τῷ, Συγχώνις, ὡς τὸ Σύμφυλος.

Ὁμοφωνέω, ῶ. ἔχω ὁμοίαν φωνὴν, ἢ ἄλλεκτον, εἶμαι σύμφωνος, συμφωνῶ κατὰ τὰς τόνυς. Δίων Κάσσ. "τῆς σαλπιγκτῆς ἠχῆς ὁμοφωνούσης".

Ὁμοφωνία, ἡ, ὁμοιότης εἰς τὴν φωνὴν, ἢ ἄλλεκτον, ἢ κατὰ τὸ ἆσμα. Ἔτι ἐν Μυστικ. ἡ συμφωνία τῆς ἀλλοφύλων τόνων. Ζήτ. Συμφωνία.

Ὁμόφωνος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοφώνως, (φωνὴ) σύμφωνος-ὅμοιος κατὰ τὴν φωνὴν, ἢ ἄλλεκτον, ἢ τὸ ἆσμα. Ἐν Μυστικ. ὁ συμφώνως ψάλλων. Ζήτ. Σύμφωνος.

Ὁμό-

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμόφωτος, ὁ, ἡ. ὁ ὁμοίως φωτίζων, φέγγων, ἢ φωτιζόμενος. ἀμφ.

Ὁμοχοίνιξ, κος, ὁ, ἡ. στιβάδος, ὁ μετ' ἄλλης ἐνταῦθα λαμβάνειν τὸν χοίνικα. Πλουτ. Πρ. Συμ. Β'. 10.

Ὁμόχορος, καὶ Θιασώτης τῆς ἔρωτος, Πλάτ. σελ. 77. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χορᾶς, ὅπερ ὑστερον ἡμαρτημ. Ὁμοέχωρος ἐγράφετο.

Ὁμόχροια, ἡ. (χροιὰ, ὁμῶ) ὁμοιότης κατὰ τὸ χρῶμα. 2) Ἰωνικ. ἡ ἐπιφάνεια, τὸ δέρμα, ὡς Χρόα, ἢ Χρὼς, Ἡρόδοτ. Α'. 74. ὅπου, Ὁμοχροΐα, ἀκατωνόμαστα. Αἰσχίν. Δικαι. Γ. 15.

Ὁμοχρονέω, ῶ, (χρόνος, ὁμῶ) μετὰ Δοτικ. εἶμαι-ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἥγουν καιρόν. Τῇ γλώττῃ τὸ πλήκτρον ὁμοχρονοῦσιν ἡ γλῶσσα καὶ τὸ πλῆκτρον φυλάττουσι τὸ αὐτὸν χρονικὸν μέτρον. Λεκιαν.

Ὁμόχρονος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.

Ὁμόχροος, καὶ, Ὁμόχρους, ὁ, ἡ. ὁμοίως κατὰ τὸ χρῶμα. "Ἰχθὺς ὁμόχροος". Λεκιαν.

Ὁμοχρώματος, ὁ, ἡ. καὶ Ὁμόχρωμος, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρυσ. ΙΓ'. 1. (Χρῶμα, ὁμῶ) πανταχοῦ τῷ προσηγμένῳ.

Ὁμόχωρος, ὁ, ἡ. (χώρα) πλησιόχωρος, γείτων. Ἔτι ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, ἢ συντοπίτης, συμπατριώτης. Δίων Κάσσ. Ταὐτόσημον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, Ὁμοχώριος, ὁ, ἡ. ἐν Γλωσσαρ. Στ. ἀλλ' ἀμφίβολον.

Ὁμόψηφος, ὁ, ἡ. (ψῆφος) ὁ τῆς ἰδίας γνώμης, σύμφωνος, ἔτι ὁ τὸ αὐτὸ δικαίωμα μετ' ἄλλων ἔχων εἰς τὰς ψήφους.

Ὁμοψυχέω, ῶ, (ὁμόψυχος) ταὐτὸν τῷ, Ὁμοτονέω, εἶμαι σύμφωνος. ὅθεν

Ὁμοψυχία, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὁμόνοια. ἀμφ.

Ὁμόψυχος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοψύχως, (ψυχὴ ταὐτὸν τῷ Ὁμόνοος, ἐκ τῆς αὐτῆς γνώμης, σύμφωνος. ἀμφ.

Ὁμόω, ῶ, (ὁμὲς) ὁμῶ ποιῶ, εἰδέω, ὅθεν Παθητ. "Ὁμοιθῶσε φιλότητι". Ἰλιάδ. Ξ. 209. αὐτὶ τῆς ἐν ἔρωτι συνοικειῶσε, συζεύξῃσε-συναναπλῶσε. παραβάλλεται μὲ τὸ ἑξῆς. 207." Εὐνῆς ἢ φιλότητος ἀλλήλων ἀπέχεσθαι".

Ὁμόω. Ζητ. Ὀμνυμι.

Ὄμπη, ἡ, καὶ, Ὄμπιν, ἡ ζοφὴ, κυρίως ἡ ἐκ τῆς καρπῶν τῆς γῆς λαμβανομένη. ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ δημήτρεια λεγόμενα σπέρματα, ἅπερ τὰ σιτηρὰ γεώμαστα, τὰ ἔστι βρώματα ἐκ σίτου ἢ ὁμοίων σπερμάτων, τὰ γρυνήματα, Λυκόφρ. 621. καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι κυρίως ὁ Σῖτος ἢ ἡ Κερὼ. Ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ ἐπωνυμάζεται ἀπὸ τῆς, Ὄμπνιος, Ὄμπνιος, καὶ Ὀμπνιάς, ὡς τὸ Λατ. Alma Ceres, ἐκ τῆς Alo, τὸ ζέφω. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ μετὰ μέλιτος εἰς θυσίαν σκευαζόμενα σιτηρὰ σπέρματα, καὶ μάλιστα ὁ Σῖτος, "Ὀμπνια ὠνομάζοντο. Πολυδ. Α'. 28 Σημ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. δυείσκατιε ἕκτινος Ποιητῆ σημειωμένον "Ὄμπνιος λημὼν" ὁ τῆς πυρῶν ἢ δημητειακῶν καρπῶν, ἐπεὶ Ὀμπνία ἡ Δημήτηρ". Νίκανδρος δὲ Ἀλιξ. 450. ὀνομάζει "Πελωπωίας ὄμπνας" τὰς τῆς μελισσῶν λεγομένας Μελικεπέδας ἤτοι Κηπέτρας. Ὅθεν ἀρτέρχεται καὶ ἡ σημασία τῆ Θρεπτικὸς, Ἄφθονος, Δαψιλὴς, Μέγας, Ἰχυρὸς, κ. τ. τ. Οὕτως ἑρμηνεύει ἢ Ἡσύχ. ""Ὄμπνιος, καρποφόρος, "ἄφθονος, ἀγαθὸς, εὔσιτος". καὶ "Ὀμπνῇ δυεῖ, "πολλῇ". καὶ "Ὀμπνιὰν νίφας, μεγάλαν, πολλὴν, "πυξίμβριον". (ἐκπεσὸν Σουΐδ. καὶ Φώτ. ὡσάγεσι τὸν Σοφοκλέα Θησέα). ἢ "Ὀμπνιὰ χεὶρ, ἡ πλουσία". ὡς καὶ Σουΐδ. καὶ "Ὀμπνιρὸν ὕδωρ, ζοφερὸν". Ὁ δὲ Σουΐδ. προσίθησι καὶ τὸ Πολύ. Εἶπε δὲ σημειοῦ καὶ τὸν ἀπαίνιον σχηματισμόν "Ὀμπνιον "ὕδωρ, τὸ ζόφιμον". Παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ'. 989. "Σπέχιν ὄμπνιον ἀμησαθαι", σημειοῖ ὁ Σχολ. ὅτι ὁ Φιλητᾶς τὰς φυγὰς ταύτας ἀρὰ τὸ Εὔχυλον καὶ ζόφιμον, ἠρμηνεύσε. καὶ ὅτι Κυρηναῖοι τὸν πλούσιον καὶ δυσαίμονα ἄνδρα, "Ὄμπνιον ἐκάλεν. Ὁ αὐτὸς δὲ ἑρμηνεύσει τὸ, "Ὄμπνιον, ἀρὰ τὸ Φερέσβιον. Οὕτω δὲ καὶ Ἡσύχ. τὸ "Ὄμπνη ἀρὰ τὸ Τροφὴ καὶ Εὐθυμενία ἠρμηνεύσε. Καλλίμαχος δὲ λέγει ἀρὲι τῆ κατοικίαν τῆ ἀγρῶν, ὅτι "Γλυκὺ ἄφαρτι φαρώσαι. μέτ "λει δ' σφιν ὄμπνιον ἔργον". τῶν ἔστιν ἡ γεωργία τῆ δημητειακῶν καρπῶν. Τῷ δὲ "Ὄμπνη" τλυ αὐτλυ ἀρχλυ ἔχει καὶ τὸ Ὀμφαλὸς (ἀρὰ τὸ ὁποῖον ζήτηται τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ), τὸ ὁποῖον τινὲς μὲν τῆ Γραμματικῶν κακῶς ἐκ τῆ Ἀμπεὼ, τῶν ἔστιν Ἀναπτέω, παράγουσιν, ὀρθῶς δὲ ὁ Σχολιαστ. Νικάνδ. Ἀλεξ. 450. 348. λέγει, "Ὀμφαλόεσσα", τλυ ζοφόεσσαν, παρὰ τὸν ὄμφαλόν. βρῶσις γὰρ ὁ ὀμφαλὸς ἐπεὶ δι' αὐτῆ τὰ ἔμβρυα πάντα τλυ ζοφλυ δέχεται καὶ αἰσπνεῖ. "σαφέσατα δὲ λέγει σίχ. 7." Ὀμφαλόεσσαν, τλυ ζοφόδη. ὀμφαλὸς γὰρ ὑπὸ τῆς ὄμπνης εἴρηται, ὅ ἐστι ζοφὴ, ἀφ' ἧ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία. Πρωτότυπον δὲ τάχα ἴσως εἶναι τὸ "Οπω, "Οπτω, "Οφω, ὅθεν Ὀπτὸς, Ὀπτὴ, καὶ παρευθέσει τοῦ μ, Ὀμπτὸς, Ὄμπνη. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ φωνὴ Ὀμφαλὸς, ὡς ἐκ τοῦ Ὀμφὴ ἐκ τῆ, "Επω, "Οψ, ἢ "Ωψ. Ἐκ δὲ τῆ "Οπω, "Οπτω, "Οφω ἐμπερι γὰρ παραιχθῇ ὁ ἀρχαῖος σχηματισμὸς, "Οφ, ἢ Γενικ. Ὀπὸς, τὸ Λατ. Ops, opis. ὡς ἐκ τῆ Δάπω, Δάπτω, Δαὴφ, Daps, dapis, ἢ Dapes. Ἐκ τῆ παρακ. "Ωφα, γίνεται Ὀφὴ, Ὀφελὶς, Ὀφέλιμος, Ὀφέλω, Ὀφέλλω, ἢ Ὠφελέω, Ὠφελὴς. Τάπων δὲ τῆ ἑλληνικῶν λέξεων ἡ σημασία, παραβαλλομένη μὲ τλυ τῆ Λατινικῶν Ops, copis, (ὅθεν Copia, copiosus) inops, opulens, opulentus, opulesco, opiparus, opem ferre, βεβαιοῦσι τλυ παραγωγλυ τῆ λέξεων Ὀμφαλὸς, καὶ Ὀφέλλω, Ὠφελέω, ἐκ τῆς αὐτῆς ὄντων ἀρχῆς τοῦ "Ωμπνη, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. Ops, opuleo, opulesco. γίνεται. Τινὲς παράγουσι τὸ, Ὄμπνη ἐκ τῆ "Επω, "Εφω, καὶ ἐκ τούτων τὸ Opes, opsonia. Καὶ δυνατὸν μὴν βέβαια καὶ τὸ "Οφον, ὡς ἐν γλυκὺ σημαῖνον πανβρῶμα, νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τῆ "Οπτω, ὡς τὸ "Ομπνη. τὸ Ὀφώνιον ὅμως, Λατ. Opsonium, γίνεται ἐκ τοῦ ὠνέω ὤφον. Ops δὲ παρὰ Λατίνοις εἶναι ἡ Γῆ (ὡς τὸ Δημήτηρ παρ' Ἕλλησι), ἡ μήτηρ τῆ καρπῶν, καὶ ἐπομβρίως τῆς τοιαύτης γονιμότητος, ἢ ζοφὴς ἀφθονίας, πλουσιότητος. ὅθεν μετωνύχθησαν αἱ αὐτοῦ σύνοικοι καὶ εἰς τὸ, Opuleo, opulesco, opulentus, καὶ τὸ, Opem ferre, σημαίνει, ὡς Ὀφέλλω, τὸ ζέφω, αὐξῶ, ὠφελῶ, βοηθῶ. Τὸ δὲ Λατ. Opimus (ἐκ τῆς Ops, opis) εἶναι ἀκριβῶς ἐσοδιάσιμον κατὰ τλυ παλαιὰν αὐτῆ σημασίαν τῆ Ἑλληνικῆ Ὀμπνιος-ῆ Ὠφελέω, τὸ Λατ. Opitulari.

Ὄμπνιος, εἰα, ειον. ταὐτὸν τῷ "Ομπνιος".

Ὄμπνη, ἡ. Ζητ. "Ομπη.

Ὀμπνηρὸς, ρὴ, ρὸν, Ὀμπνιακὸς (Ἀνάλεκ. Β'. σελ. 281.) Ὀμπνικὸς, ἢ Ὄμπνιος, ἴα, ιον, (ὄμπνη) τὸ Λατ. Opimus, καὶ Opulentus, ὅ, τι πανέρχεται εἰς τὰς καρπὰς τῆς γῆς, ἢ ἐκ τούτων φορέρχεται. ὅθεν καὶ ὁ Θρεπτικὸς, ἀΘρεπτος, ἄφθονος, ἰχυρὸς, μέγας, ἢ πλούσιος. Ζητ. "Ομπη. Εὐσεπ. Στοιβ. Φυσ. σελ. 242. "Καρπὰ βῶλος ὀμπνίου ζοφοῦ" καὶ "Ὄμπνιαι Νύμφαι", Biagi monumenta Ἑλλ. καὶ Λατ. 6159.

Ὁμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀμφάκη, ἡ. ὁ πικρὸς τῆς σαφυλῆς χυμός, Διοσκ. Γ'. 9. ὅπερ ἕτεροι, Ὄμφαξ, ἀκαγινώσκωσι.

Ὀμφακίας, ὁ, οἶνος ἐκ μὴ ὡείμων σαφυλῶν. Μεταφ. ὁ αὐστηρὸς, ὁ ὀξύς. ἢ ὁ γογγυσικὸς, σκληρός.

Ὀμφακίζομαι, ἐν τῇ Παροιμ. "Σικελὸς ὀμφακίζεται". τοῦτ' ἔστιν ὁ Σικελὸς κλέπτει ἢ μὴ ὡείμους σαφυλὰς, παρὰ Σωΐδ. Παρὰ δὲ Ἀειξαν. Ἐπιτ. Β'. εἶναι σαφεστέρα τῆς λέξεως ἡ σημασία, "Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δικεῖς, παραζυγῶν παιδισκάριον" ὡδὶ ἐρεμβὸν, μυσικῶς μετὰ τῆς θεραπαινίδος συγγινομβόν.

Ὀμφάκινος, ίνη, ινον, καὶ Ὀμφάκιος, ὁ, ἡ. (ὄμφαξ) ὁ ὀξὺς ἀγείων ἤγουν μὴ ὡείμων σαφυλῶν, ἢ ἄλλων καρπῶν, σκυβαζόμβριος. ὅθεν "εἶνες ὀμφάκινος" ὁ καὶ ὀμφακίας, καὶ Ὀμφακίτης, καὶ Ὀμφάκη, καὶ Ὀμφάκιον, παρὰ Διοσκ. Ε'. 7. λεγόμενος. Ὠσαύτως καὶ "Ἔλαιον Ὀμφάκινον". καὶ Ὀμφάκιον, Διοσκ. Α'. 29. Πλίν. 12. Κεφ. 27. ἢ Ὀμφάκιον δὲ, (αἴθε τὸ ἔλαιον) τὸ ἐκ ταρσίνων, μὴ ὡείμων ἐλαιῶν ἐκθλιβὲν ἔλαιον, τὸ καὶ, Ὠμοτειβὲς, ὀνομαζόμβριον. Παρὰ δὲ Ἀειξαν. Β'. Ἐπιτ. 7. "Ὀμφάκια μῆλα τὰ σίρια". οἱ σκληροὶ μασοὶ τῆς παρθενίας.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ. Ζήτ. τὸ ἐπόμβριον.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ. (ὄμφαξ) "Οἶνος ὀμφακίτης". ταυτὸν τῷ, Ὀμφάκινος. Τὸ ὄνλυκ. Ὀμφακίτης, ἡ. κηκὶς ὀμφακίτης". τὸ μὴ ὡεμαθὲν κηκίδιον, ἢ ἕτερόν τι κηκιδίου εἶδος, Διοσκ. Α'. 147. Παρὰ δὲ Παυλ. Αἰγιν. Γ. 42. "Ὀμφακὶς δὲ ἐστὶ "τὸ κοῖλον, ὃς ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧ "περ οἱ βρυσεῖς χρῶνται". ἐνὶ τὸ Ὀμφακὶς, ἡ, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς Κερμάειος εἰς Γαλλ. ὡδὶ Σωνδ. Φαρμ. τῆς κατ. τόπ. σελ. 283. καὶ 456. βεβαιοῖ, τόσε κυείως εἶναι ἡ αὐστηρὰ, ἢ δεμνία κάλυξ τῆς βαλάνου, ἢ εἰς τὰς βυρσοδεψήσεις (ἤγουν τὸ ἄρχασμα τῆς πρωείων) λαμβανομβόν.

Ὀμφακόμελι, τος, τὸ. ποτὸν ἐκ πικρῶν σαφυλῶν καὶ μέλιτος σκυβαζόμβριον, Διοσκ Ε'. 51.

Ὀμφακορᾶξ, ᾶγος, ὁ, ἡ. (ῥᾶξ) ὁ ἔχων δεμνίας, μὴ ὡεμαθμβὰς ῥᾶγας, ἢ ῥᾶγας. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 231. ἀειθμ. 68.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ, ἡ. πικρὸς, δεμνὸς, ὡς αἱ μὴ ὡεμοὶ σαφυλαί.

Ὀμφαλοτομία, ἡ. τὸ κόψιμον τὸ ὀμφαλὸ. ἐκ τοῦ

Ὀμφαλοτόμος, ὁ, ἡ. (τέμνω) ὁ κόπτων, ἢ ἡ κόπτουσα. Ὑποτέμνουσα τὸν ὀμφαλὸν, ἡ μαῖα.

Ὀμφάλιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Ὀμφαλὸς.

Ὀμφάλιος, ὁ, ἡ. ὁ κείμενος εἰς τὸν ὀμφαλὸν, ὁ ἐκ τούτου γεννόμβριος. ὁ σφιγκτὴρ ὁ ὀμφαλοειδὴς.

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ. (ὀμφαλίζω) μαχαίριον ὠγρὸς ὑποτμῆν τὸ ὀμφαλὸ.

Ὀμφαλίτης, εσα, ες. ὁ ἔχων ὀμφαλὸν, ἢ ὀμφαλοειδῆ κοιλότητα, οἷον "ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα". Ἰλιάδ. Ζ. 118. Ζυγὸν ὀμφαλόεντα. "Ω. 269. ἢ καθόλου ὁ Σφιγκτὴρ. Ζήτ. ἐν "Ομπη.

Ὀμφαλοκάρπος, ὁ, ἡ. ὁ ὀμφαλοειδῆ ἔχων καρπὸν, Διοσκορ. Γ'. 92.

Ὀμφαλὸς, ὁ, (Ζήτ. "Ομπη) μέρος τῆ ἀνθρωπίνη ἢ τῆ τῆ ζώων σώματος κατὰ τὸ μέσον τῆς κοιλίας (Ζήτ. ἐν τῷ "Ομπη) δι' ᾧ τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς, ἀναπνεῖ καὶ θρέφεται. ὁ ἐστὶ, τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον. Ἰλ. Δ. 525. Πλάτ. Συμπ. "Σιωπῶντων πανταχόθεν τὸ θέρμα ἔδει τῶν "γαστέρα νῶν καλυμβύειν, ὥσπερ τὰ σύσσαρκα βαλανεῖα, ἐν σώμα ποιῶν ἀπεδεῖ κατὰ τὸν μέσον γα"στέρα, ὃ δὴ τὸν Ὀμφαλὸν καλοῦσι". Μεταφορ. τὸ μεσαίτατον μέρος, τὸ κοῖλον τινὸς σώματος. Ἐν Δελφοῖς ὠνομάζετο Ὀμφαλὸς λιθίνης καθέδρα ἐν τῷ ναῷ, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι εἶναι καὶ τὸ κοῖλον τῆς γῆς. Τὴν καθέδραν δὲ νοεῖ ἢ Αἰσχύλ. Εὐμβρ. 40. Ἰδὴ Παυσαν. Ι'. 16. 2) Τὸ ὀξέχον μέρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος, Λατ. Umbo. 3) Τὸ κλωνίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπάσσεται τὸ σῦκον, Γεωπ. Ι'. 56. "Ἠδιον ὄζει τῆ ῥόδων, ὧν Ὀμφαλος ξαχύς". Ἀειξοτ. Προβλ. ΙΒ'. 7. Θεόφρ. δὲ Φυτ. Ἱς. 5'. 6. αὐτὶ τούτου λέγει. "Ὧν ξαχὺ τὸ κάτω" πυκάζειν ἡ κάλυξ καὶ τὸ κλωνίον. Ἰλιάδ. δὲ Ω. 269. ἢ 273. ὀνομάζεται ὁ ζυγὸς "Ὀμφαλόεν ζυγὸν", ἢ μέρος τι αὐτῆς, Ὀμφαλὸς, τοῦτ' ἔστιν, ἡ ζύπα, ἐφ' ἧς αἱ λώραι δέδενται. Ζήτ. ἐν τῷ, Χάρης.

Ὀμφαλοτομία, ἡ. ἢ Ὀμφαλοτόμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ὀμφλοτομία.

Ὀμφαλώδης, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀμφάλιος.

Ὀμφαλωτὸς, ἡ, όν. (ὀμφαλόω) ὁ μορφὴν ἔχων ὀμφαλῆ, ὁ ὀμφαλοειδῶς εἰργασμβύος.

Ὄμφαξ, κος, ὁ, ἡ. ἄγειος, ἤγουν ἄωρος, μὴ ὡείμασμβύος. ὅθεν ἢ ὁ Δεμνὸς, ὁ ὀξὺς, ὀξινος, αὐστηρὸς, οἷον "βότρυς, σαφυλὴ, ἐλαία". Μεταφοικῶς ἐπὶ παρθένων νέων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἀκόμη ὡείμοι εἰς γάμον, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 289. Ἔτι ὁ Γογγυσιὴς, ὁ βαρὺς, ὁ ἄφιλος, ὁ σκληρός. Ἔσι δὲ ταυτὸν τῷ, Ὠμὸς· ὅθεν Ὠμάω, Ὠμάζω, Ὠμάξ, καὶ παρωνθ. τὸ φ Ὠμφαξ, ἢ Ὠμφιξ. διότι αντὶ τοῦ ω πρότερον ἦτον ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ εἰς χρῆσιν τὸ ο.

Ὀμφὴ, ἡ. ἡ φωνὴ. "Πῶς μύθων αὐσαθέντων δέξατ' "ὀμφὴν", Εὐρ. ἐξαιρέτως λέγεται ὡδὶ τῆς Θείας φωνῆς, τῆς ἐξὰ μαντείᾳ, δι' ἐνυπνίων, ἢ δι' οἰωνισμῶν καὶ ἄλλων σημείων, ἐμφανιζομβύης, ὡς καὶ τὸ Κλειδών. "Ὅθεν λαμβάνεται ἢ αὐτὶ τῆς, Φήμη, Δόξα. Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ἦτον ἐν χρήσει αὐτὶ τῆς, Ὀσμὴ, εὐωδία. καὶ οἱ Ἀρκάδες καθ' Ἡσύχ. ὠνόμαζον τὸ ῥόδον Εὐόμφαλον, αὐτὶ τῆς, Εὔοσμον. Ἐν δὲ Ἰλιάδ. Β. 41. ὁπόσε ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ὀνείρῳ θείαν τινὰ φωνὴν ἤκουε, καὶ ἐξυπνήσας ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἤκουε ἀκέμη, "Θεία δέμνι' ἀμφέχυτ' ὀμφὴ", αὐτὶ τῆς Ἐνυπνίον ἔτι εἶχεν, ἕτω φαίνεται ὅτι ἐξέλαβον ὁ Ἡλιόδωρος Β'. σελ. 106. τὴν λέξιν. διότι λέγει, ὅτι, καθὼς ἐπλησίασεν εἰς τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, "Ὠμήμε ὡς ἀληθῶς θεία προσέβαλεν αὐ"τόθεν". Ἐκ τοῦ Ἔπω, Ὀπὴ, ταυτὸν τῷ "Ὀψ, ὀπὸς. ὅθεν

Ὀμφήεις, ὁ φωνὴν ἀφιεὶς, ὡς ὁ ἐν μαντείῳ Θεὸς, κ. τ. τ.

Ὀμφητὴρ, ὁ. (ὀμφάω) ὁ λαλῶν, ὁ προφήτης, ὁ μάντις.

Ὀμφύνω, (ὀμφὴ) κάμνω τινὰ εὐέφημον, εὔδοξον. Ἡσύχ. δὲ λέγει καὶ "Παρώμφημα, παρωνυμίασμα.

Ὀμωλαξ, ακος, ὁ, ἡ. σωωερ. τῆ, Ὁμοκύλαξ, ὁ σωωειδὴς, ὁ γειτων, ταυτὸν τῷ, Ὁμηρος, Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ὄμωμι, περσικόν τι φυτὸν, Πλίν. περχ. κατὰ τὸν Ἀγκυρέτιλον ἔστι τὸ Ἄμωμον.

Ὀμώμοκα, παρακ. Ἀττικ. αὐτὶ τῆς, Ὤμοκα, ἐκ τῆ Ὀμόω, Ὀμνυμι.

Ὁμωνυμέω, ῶ. (ὁμώνυμος) ἔχω τὸ αὐτὸν ἢ ὅμοιον ὄνομα, ὁμώνυμος εἰμὶ μετὰ Δοτικ. ὅθεν

Ὁμωνυμία, ἡ, ὁμοιότης κατὰ τὸ ὄνομα.

Ὁμώνυμος, ία, ον. ταυτὸν τῷ ἑπομβύῳ. Ἀγαλ. Λ'. σελ. 179.

Ὁμώ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁμώνυμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμωνύμως, (ὄνομα, ὁμῶ) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ, ἢ τὸ ὅμοιον ὄνομα. ὅθεν καὶ ὁ Ἀμφιρρεπὴς, ἀμφίδοξος, ἀμφίβολος, κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Ὁμωρόφιος, ὁ, ἡ. Ἡλιοδώρ. Β. σελ. 97. ἢ Ὁμώροφος, ὁ, ἡ. (ὄροφος, ὁμῶ) ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκέπην ζῶν-καπνικῶν, ὁ συγκαπνικος.

Ὁμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Ὁμὸς, ὁμῶ, ἐντάμα. "Πᾶσι γὸ ἔσῃ ὁμῶς". Θεόγν. 246. "Πυΐτας ὁμῶς", Ὁδυσσ. Δ. 775. αὐτὶ τῦ, Ὁμῶ, ἢ "Αμα. "Τιθεῖναι ὁμῶς", τῦτ' ἔστιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, Μίμνερμ. Ἀποσπ. Α'. 6. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὁμοίως, μετὰ Δοτικ.

Ὅμως, συνδεσμ. ἐναντιωματικὸς, πλὴν, ἀλλὰ, μ' ὅλον τῦτο. Ἐφεξῆς δὲ τέτῳ παρατίθεται καὶ τὸ Μεύτοι, Μεύτοιγε, Ὅμως γεμὲν, Ὅμως γε μὴν τοι.

Ὁμωχέτης, ες, ὁ. αὐτὶ τῦ Ὁμοεχέτης, (ἔχω, ὁμῶ) ὁ ὁμῦ κοπικῶν, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν νεὼν τιμώμενος. Παρὰ Θεκυδ. Δ'. 97. λέξις Βοιωτὴ, καὶ ἐπιχωρίως Αἰολικὴ καὶ Δωρικὴ, αὐτὶ τῆς ὁποίας παρὰ Σοφ. καὶ Ὁμηρικαῖς παρὰ Σοφ. καὶ Ὁμηρικαῖς, ἀλλ' ἠμαρτημένως, φέρεται. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ ἐν Πλυτάρ. Ζ'. σελ. 173. Πλατυχωρίται, τὰς ὁποίας αὐτὸς ὁ Πλύταρχος ἑρμηνεύει ἐκ τῦ "Τὰς οἰκίας γειτνιώντας, ἢ χωρίς "ὁμορῶντας - ὡς τὸ πλεῖσον (ἀνάγν. Πλησίον) ἔχοντας". Πρέπει λοιπὸν νὰ γράφηται Πλατωχέται, ἐκ τῦ Πλατίον, αὐτὶ Πλησίον, καὶ τῦ Ἔχω.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Ν.

Ὀναγὸς, ὁ, αὐτὶ, Ὀνηγὸς, (ὄνος, ἄγω) ὁ ὄνους ἄγων ἢ ἐλαύνων.

Ὄναγρα, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὄιναγρα. Ζήτ. Οἰνοθήρας.

Ὀναγρικὸς, ἡ, ὸν, νον. ὁ εἰς ὀναγρον αἰτήκων, ὁμοιος ἐκείνῳ, ὁ ἐξ ὀναγρου.

Ὀναγρόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) τόπος ὅθεν βόσκεσιν ὄναγροι. Σζιβ. ΙΒ', πολλαχῦ. ἐκ τῦ

Ὄναγρος, ὁ. (Onager) ὁ ἄγριος ὄνος. 2) Μηχανὴ εἰς ῥίψιν βαρέων σωμάτων πεποιημένη. Ζήτ. Μοναχικῶν.

Ὄναμαι. Ζήτ. Ὄνημι καὶ Ὄνομαι.

Ὄναρ, τὸ, ὄνειρον, ἢ καθ' ὕπνον φαντασία, ἐνύπνιον, ἢ δι' ὀνείρου ἐπικάλυψις. παρ' Ὁμήρ. "Κατ' ὄναρ, ἢ "Ὄναρ" (αὖθις τῆς Κατὰ) τῦτ' ἔστιν ἐν Ὀνείρῳ". Ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα "καὶ" Οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας, φόβε, κ. τ. τ. αὐτὶ τῦ οὐδὲ σκιαὶν ἐλευθερίας, κ. τ. λ. "Ὄναρ ποιήσε ἐθήσατο", αὐτὶ Ὀνείρον, παρὰ Λυκιαν.

Ὀνάριον, τὸ. Ὑποκ. τῦ Ὄνος, γαϊδαράκιον.

Ὀνάσσης, Ποιητ. αὐτὶ, Ὀνήσης, ἐκ τῦ Ὀνάω, Ὄνημι.

Ὄνεια, Ὑποκορισμ. τῆ Δωρικῆ, τὸ δέρμα τῦ ὄιος.

Ὄνειαρ, ειατος, τὸ, (ὀνέω, ὄνημι) πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν. συμφέρον, ὠφελος, βοήθεια, Ἰλιάδ. Ω. 367. "ποσὰ δ' ὀνείατ' ἄγοντα" ταὐτὸν τῷ χρήματα, ἦγεν πολύτιμα φαγέμματα. Ἐν δὲ Ἰλιάδ. Ι. 91. καὶ ἐν Ὀδυσσ. ταὐτὸν τῷ, βρῶμα, φαγητόν.

Ὄνειαρ, ειατος, τὸ, τὸ ὄνειρον, ἐκ τῦ Ὄναρ. ἐνταῦθα ἐν χρήσει τὸ, Ὀνείρατα, Ὀνείρασι, Ὀνείρατι, γινόμενα ἐκ μεταθέσεως.

Ὀνειδείη, ἡ. καὶ Ὀνειδίη. (ὀνειδίζω) ταὐτὸν τῷ, Ὄνειδος.

Ὀνειδειος, ἡ Ὀνείδιος, ὀνειδισικὸς, αἰσχρός. ἐκ τῦ Ὄνειδος.

Ὀνειδείω, θέλω νὰ ὀνειδίσω, ὡς ἐὰν ἦτον Ὀνειδισείω, Ποιητ. Κυκλικὸς παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1375. "Ὀνειδείοντες ἔπεμψαν".

Ὀνειδίζω. (ὄνειδος) μέμφομαι, χλευάζω, προσωποδέρνω, καταισχύνω, ὑβρίζω. "Ἀλλὰ μοι πρῶτος ὀνείδισας". Ἰλιάδ. Ι. 34. προβάλλωτι ὡς ἁμάρτημά τινος, μετὰ Δοτικ. προσώπ. ἢ Αἰτιατ. πράγμ. Σπανίως δὲ μετὰ Αἰτιατ. προσώπε, οἷον "Ὠνείδισεν τὸν κέφαλεν", Ἀντων. Βιβλ. 41. Διονύσ. Ἁρχαιολ. Ζ'. 32. Μυσῳρώνιος δὲ ὑξέλαβε τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 4. Βάκχ. 652. Φοίν. 649. αὐτὶ τῦ, Μεγαλύνω, ὑμνῶ τι.

Ὀνείδισμα, τὸ, μέμψις, προσωποδάρμα.

Ὀνείδισις, ἡ, ἢ Ὀνειδισμὸς, ὁ, μέμψις, προσωποδάρμα, αἰσχύνη.

Ὀνειδιστὴρ, ῆρος, ὁ, ἢ Ὀνειδιστὴς, ῦ, ταὐτὸν τῷ Ὀνειδίζων, ὅσις ὀνειδίζει. ὅθεν

Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὸν. Ἐπίρ. Ὀνειδιστικῶς, ὁ ὀνειδίζων, μεμφόμενος, προσωποδέρων τινά. ἢ ὁ εἰς ὀνειδισμὸν αἰτήκων, ῥέπων.

Ὀνειδιστὸς, ὁ, ἡ. (ὀνειδίζω) μεμπτὸς, αἰσχρός. ἀμφ.

Ὄνειδος, τὸ, (ὄνω, ὄνομαι) μέμψις, τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ προσωπόδαρμα. αἰσχύνη, ἐνδοπὴ, μέμψις, ὕβρις, ἀδοξία, αἶσχος. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 305. "Καλὸν γέμοι τἀγείδος ἐξωνείδισας". αὐτὶ τῦ Καλὸν τὸ ὄνειδος ἐστὶν, ὅμοι κάμνεις τοιαύτῃ ὕβρει, ἥτις φέρει εἰς ἐμὲ τιμήν. Κυρίως δὲ εἶναι, ὡς τὸ Ὄνομα, Κλέος, Φήμη, Τύχη, (Fama, fortuna), κ. τ. τ. ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ καλῦ, καὶ ἐπὶ κακῦ, ὡς τὸ "κάλλιστον ὄνειδος", Εὐριπ. Βάκχ. 641. δείκνυσι.

Ὀνεῖον, τὸ, (ὄνος) σαῦλος ὄνων. Σοῦδ.

Ὄνειος, καὶ Ὄνιος, (ὀνέω) ὠφέλιμος, Ἡσυχ. καὶ Σοῦδ. ἐν δὲ Σοφοκλ. Αἴ. 1366. ἀνεγίνωσκον ὁ Σχολ. "Παύσ' ὄνεια", ἑρμηνεύων ἐκ τῆ Συμφέροντα, ὅθεν τὸ Ὀνήϊος Ἰωνικ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. δύσκεται καὶ "Ὄναιον, ἄρειον", τὸ ὁποῖον Στέφ. παραβάλλει πρὸς τὸ Ὀνήϊον, Νικανδρ. Ἀλεξ. 627. δυνάμενον νὰ ἐκλημφθῇ ὡς συγκριτικὸν, αὐτὶ Ὀνεῖον ἐκ τῦ Ὀνείων. Τὸ δὲ Ὀνήϊσος, ὡς ὑπερθετικόν.

Ὄνειος, (ὄνος) ὁ ἐξ ὄνε, γαϊδουρίσιος, οἷον Κρέας ὄνειον.

Ὀνείρατα, τὰ, Ὀνείρασι, Ὀνείρατι, εἶναι εἰς χρῆσιν ἢ παρὰ λογοτέχνοις, αὐτὶ τῆ, Ὄνειρα, Ὀνείρεις, Ὀνείρῳ, ἐκ τῦ Ὄνειαρ, κατὰ μεταθέσιν, Ὄνειρας, ἢ ἐν Ἐτυμ. Μ. ἢ Ὄνειραρ.

Ὀνειρικὸς, ἡ, ὸν, "Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι", αὐτὶ Ἐν ὀνείρῳ, Ὀδυσσ. Δ. 809. καὶ "Ὀνειρήεις, ἠεστα". Ὀρφ. Τιμ. πέ. 14. (ὄνειρος) ὁ ἐξ ὀνείρε, ὁ εἰς ὄνειρον αἰτήκων. "Ὄλις ὀνειρήεστα" αὐτὶ Ὄνειρος.

Ὀνειροπολὴς, ὁ, ἡ, ὁ ἐν ὀνείρῳ ὑμνηθεὶς, Ἡλιόδωρ. Θ'. σελ. 451.

Ὀνειρογόνος, ὁ. ἡμαρτημ. γραφὴ αὐτὶ, Ὀνειρωγμός.

Ὀνειροδόκης, ὁ, δόκις, ἡ. ὁ δίδων ὀνείρους, Ποιητ. Παλ. ἐκ Φυτ. σίχ. 42.

Ὀνειροκρίτης, ες, ὁ, ὁ κείνων, ἐξηγῶν τὰ ὀνείρατα. ὅθεν

Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὸν. ὁ εἰς ὀνειροκρισίαν αἰτήκων.

Ὀνειρολεσχία, ἡ, παρὰ Σοῦδ. Ὕβρεις, ἐκ τῦ Λέσχη. ἀμφ.

Ὀνειρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀνειρολογία, ἡ, λόγος - διήγησις περὶ ὀνείρων, ἢ ἐξήγησις ὀνείρων.

Ὀνειρόμαντις, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντεύόμενος, προφητεύων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 24.

Ὄνειρον, τὸ, παρὰ τὸν πῶ, Ὄνειρος, ὁ. Ζήτ. Ἐτύμον, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο τούτων λέξεων.

Ὀνειρόπληκτος, ὁ, ἡ. (πλήσσω) ὁ ὑπὸ τοῦ ὀνείρου κτυπηθείς, κινηθείς, καταπλαγείς, φοβηθείς.

Ὀνειροπολέω, ῶ, (ὀνειροπόλος) ὀνειρεύομαι, καθ' ὕπνον βλέπω - φαντάζομαι. Φυσικ. καὶ Μεταφορ. 2) Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, Λειτοφ. Ἱππ. 809. ὅθεν καὶ Διόδωρ. ΙΖ'. 31. "ὀνειροπολήσας ταῖς "Μακεδόνων ἀρεταῖς". τοῦτ' ἔστι καὶ ἐν ὀνείρῳ ἐκπλήττων.

Ὀνειροπολία, ἡ, τὸ ὄνειρον, τὸ ὀνειρεύεσθαι. Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 261.

Ὀνειροπόλος, ὁ, ἡ. ὁ ὀνειρεύόμενος, ὁ ἐν ὀνείρῳ προβλέπων τὰ μέλλοντα, ὁ δὲ ὀνείρων μαντεύόμενος, ὁ καὶ τὰς ὀνείρους πολεμίους καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κείνων. ὀνειροκείτης, ὁ καὶ τοῦ τῶν ὀνειράτων κείσιν ἀναγραφόμενος. Ἰλ. Α. 63.

Ὀνειροπομπός, ὁ, ἡ, (πέμπω) ὁ πέμπων ὀνείρους.

Ὄνειρος, ὁ, τὸ ὄνειρον, ἢ καθ' ὕπνον φαντασία, τὸ ὁποῖον βλέπει τις εἰς τὸν ὕπνον τον. 2) Ὁ θεὸς τῶν ὀνείρων. παρ' Ὁμήρ.

Ὀνειροσκόπος, ὁ, ἡ. ὁ ἐρευνῶν, καὶ ἐξηγῶν τὰς ὀνείρους.

Ὀνειροφαντασία, ἡ, ὀνειράδης Ἰσοσία, Ἀρτεμίδ. Δ'. 63.

Ὀνειρόφαντος, ὁ, ἡ. (φαίνω) ὁ ἐν ὀνείρῳ φανείς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 429.

Ὀνειρόφρων, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ ὀνείρους νοῶν, καὶ ἑρμηνεύων. Εὐρ. Ἑκ. 703.

Ὀνειρωγμός, ὁ. (ὀνειρώσσω) ἡ ἐν ὀνείρῳ ἐκσπερμάτισις.

Ὀνειρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος, ὄνειρος) ὁ εἰς ὀνείρους ἐμπεριπτὸς, ὀνειροειδὴς, ὅμοιος μὲν ὀνείρῳ, ὁ ἀνήκων εἰς ὄνειρον.

Ὀνειρώζις, ἡ. τὸ ὄνειρον, καὶ ἡ ἐν ὀνείρῳ τῶ σπέρματος χύσις, ἐκ τοῦ,

Ὀνειρώσσω, καὶ Ὀνειρώττω, (ὄνειρος, ὀνειρόω) ὀνειρεύομαι, ὀνείραπε βλέπω-φαντάζομαι. 2) Χύνω τὸ σπέρμα καθ' ὕπνον ἐν ἀσελγείαις ὀνείρασι, ἐνυπνιάζομαι.

Ὀνέλαφος, ὁ. ὄνος ἐλάφιον, Καλλίστρατος παρ' Ἀθήν. Ε'. σελ. 201. ἔνθα εἰ νεώτεραι Ἐκδ. Ἐλάφων, ἔχρυσι.

Ὄνευος, ὁ. παρὰ Σχολιαστ. Θουκυδ. Ζ'. 25. τοῦτον παρ' Ὄνος, εἶδος μηχανῆς, ἔτι δὲ καὶ ὁ τῶν μηχανῶν πυργίσκων. ἀμφ.

Ὀνεύω, (ὄνος) τρέφω, ἔλκωτι μὲ τῶν μηχανῶν τὸν καλεμβρίδα ὄνος, Θουκυδ. Ζ'. 25.

Ὀνέω, ταὐτὸν τῶ, Ὄνημι, βοηθῶ, ὠφελῶ.

Ὀνηλάσιος, ἀντὶ τοῦ Ὀνηλάτης, ἀμφ. Μᾶλλον δὲ, παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ὀνηγησιν (ὄνος, ἄγω) ἤτοι εἰς τὸ ἄγειν τοὺς ὄνους.

Ὀνήϊος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ὄνειος, ὁ ὠφέλιμος. Ζήτ. Ὄνειος.

Ὀνήϊστος, τρόπον τινὰ ὑπερθετ. τοῦ Ὄνειος, Ὀνήϊος, ὁ. ὠφελιμος, καλὸς, "Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω". Παρὰ Διογ. Κικέρων ἑρμηνεύει ἄτοπα, *Nemo de nobis ullus excellat.* "Ὀνήϊστον ποιήσασθαι". Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. β'. 335. τοῦτ' ἔστιν, ἐργάζεσθε-κοπιάζετε ὡρυόμενοι. Οὕτω δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Β. 33.

"Ὀνήμενος" ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ, Καλὸς, ὠφέλιμος, ἄξιος. "Εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ ὀνήϊστοι τὰς πόλεις "ἐκλείψετε". Διογ. Λαερτ. Η'. 49. ἀντὶ τοῦ οἱ ἄριστοι, οἱ ὑπερφυέσταται. Ἀναξαγ. δὲ παρὰ Σιμπλικ. περὶ Ἀριστοτ. Φυσικ. σελ. 33. λέγει, "Καὶ τὴν γῆν "αὐτοῖς φύειν πολλά τε καὶ παντοῖα ὧν ἐκεῖνοι τὰ ἀνή- "νυτα σωτηρίας ἕνεκα θάμνοι εἰς τὴν οἴκησιν ἐρῶντας".

Ὀνηλατέω, ἐλαύνω-ἄγω ὄνους, ἐκ τοῦ,

Ὀνηλάτης, ὁ. (ὄνος, ἐλαύνω) ὁ τοὺς ὄνους ἐλαύνων, ἢ ἄγων.

Ὄνημι, καὶ Ὀνίνημι, Μέλ. Ὀνήσω, ἐκ τοῦ Ὀνέω, βοηθῶ, ὄνησιν παρέχω, ὠφελῶ, χαροζενῶ χαρὰν, ἢ κάμνω ἑαυτὸν ἀρεστὸν εἰς τινά, "Εἴποτε δή "σε ὄνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ". *Si quid tibi gratum feci.* τὸ Λατ. *Juvare*, ἐκφράζει ὡσαύτως τὰ ἀνωτέρω σημαινόμενα. 2) Ὄνημαι, Ὀναμαι, Ὀνίναμαι, ἔχω ὠφέλειαν, ἢ χαρὰν, ἐνταῦθα τὸ, Ὀνήμενος, Ὀδυσσ. Β. 33. τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἑρμηνεύουσι δίκαιος τοῦ φρονίμου, οἱ δὲ νοοῦσιν ἔξωθεν τὸ Εἰ, ἵνα ἢ ταὐτὸν τῶ, Ὄναιτο. Ὁ δὲ Εὐήνιος παραβάλλει τοῦτο Αἰνικδ. 9. 641. *Macte nova virtute puer.* Ζήτ. Ὀνήϊστος. Ἀειτοφ. Ἡθ. Θ'. 8. "Αὐτὸς ὀνήσεται καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελή- "σει". Πλάτ. Γοργ. "Ἄλλοι δὲ ὀνήσονται τούτους ὁ- "ρῶντες". 3) Μετὰ γενικ. ταὐτὸν τῶ, Ἀπολαύω, Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι, "Δαπὸς ὄνησο". Ὀδυσσ. Τ. 68. ἀπόλαυσον, ἢ δύχαειτε εἰς τὸ δεῖπνον. "Οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην". ἀπλ. ὕτω ν' ἀπολαύσω τι ὠφελες ὑπὸ τῶν φιλοσόφων! Τὰ λοιπὰ δὲ Ζήτ. εἰς τὸ Ὀνίνημι. Φιλόσφρ. Ἀπολλ. Ζ'. 36. "Ὠνήσω μὴ τῶν ἐν Τροίᾳ Ἀχαιῶν εἷς ἡμύμονας", τουτέστι Καλὰ ὅτι δοὺ ἦσαν εἷς ἐκ τῶν, κ. τ. λ. "Νὴ "Δία, ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νε- "κρῶν". ἀπλ. ἤθελον ἔχει πολὺ ὠφελος, ἐὰν ἔμελλον νὰ πληρώσω ὑπὲρ πάντων τῶν νεκρῶν. Λουκιαν. "Σῶ γὰ ἐκ ὠνήμεθα". Εὐρ. Ἀλκ. 336. ἀπλ. δοὺ σὲ ὑπολαμβάνω, δοὺ χαίρομαι πὰν ὑπόλαυσίν σου.

Ὀνησίδωρος, ὁ, ἡ. (δῶρον) ταὐτὸν τῶ, Ὀνησιφόρος, ὁ φέρων ὠφελος, ὁ ὠφέλιμος.

Ὀνήσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀνησίμως, ὠφέλιμος, βοηθητικὸς, ἐκ τοῦ,

Ὄνησις, ἡ. (ὀνέω) ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, ὑπόλαυσις. Ἀλλ' Ὀδ. Φ. 402. λαμβάνεται γλωσσικῶς αὐτὶ τοῦ Τύχη, δύτυχία. Ἰδε Εὐρ. Ἀλκ. 335. ὅθεν

Ὀνησοφόρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ.—ρως. (φέρω) Ζήτ. Ὀνησίδωρος. ὁ ὄνησιν φέρων.

Ὀνητικὸς, (ὀνέω) ὁ διωκάμενος ὠφελῆσαι, ὠφέλιμος.

Ὀνητὸς, ἡ, όν. (ὀνέω) ὠφέλιμος, ὑπολαυστός. 2) Ταὐτὸν τῶ Μεμπτὸς, ἐκ τοῦ "Ονω, Ὀνέω. Ἡσύχ. Ἀμφ.

Ὀνήτωρ, ταὐτὸν τῶ Ὀνήσιμος. Ἡσύχ.

Ὀνθηλεύω. Ζήτ. Ὀνθυλεύω.

Ὄνθος, ὁ. κόπρος κτηνῶν, βόλβιτον. Ἰλ. Ψ. 777. "Ἐν δ' ὄνθῳ βοὸς πλῆτο σῶμα". οὕθα Σειῆν. Βοὸς. ἀναγινώσκει· ὥστε Ὄνθος, ἡ, εἶναι ταὐτὸν τῶ, Ὀνὶς.

Ὀνθύλευσις, ἡ. τρόπος σκωλασίας τινὸς μαγειρικῆς. ἐκ τοῦ

Ὀνθυλεύω, ἔλεγον δὲ καὶ Βονθυλεύω καὶ Μονθυλεύω. Τὸ δὲ παρὰ Σειῆν. (ἐν Λέξ. Ὄνθος) Ὀνθηλεύω εἶναι ἡμαρτ. γεγραμμένον. Σημαίνει δὲ ἡ φωνὴ αὕτη, εἶδος σκωλασίας μαγειρικῆς τινῶν βρωμάτων, ἴσως τὸ Παραγέμισμα. Ἡσύχ. (ἐν Λ. Βομβυθυλεύματα) ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ "Ονθος, ὅ ἐστι κό- "προς", "Τὸ σιὼ τῇ ὄνθῳ ἀρτύειν". καὶ Σειῆν. λέγει "Ὠνθυλεύμενος, ὁ κωφαίας γέμων". Εὐσταθιὸς δὲ καὶ "Τεθηπὼς ὠνθυλευμένῳ" ταὐτὸν τῶ Σκευῆ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δηλ. Παραγεμισμβύλιν, "Σπλιῶν ὁπὸν μεμονθυλδυμβύον. Νάρκιν ὠνθυλδυμβύιν, "Αρνα σύμπηκτον ὠνθυλδυμβυον. Γαστέον ὠνθυλδυμβύον". Ὁ Σχολ. Αριστοφ. Ἱππ. 343. "ἐρμηνεύει τὸ, Καρύκιν δηλ. τὴν "Κοιλίαν, ἣν νῦν μονθυλευτὴν καλοῦσι". Οὕτω δὲ καὶ Δίφιλος ὠνόμαζε τὸν Νικίαν, "Παχὺς, ὠνθυλευμβύος τέτατι σικελικῶ", δηλ. Παραγεμισμβύος μὲ σικελικὸν λίπος. Ἦν δὲ εἰς χρῆσιν καὶ ἐπὶ σκυβασίας τινὲς καὶ νεθρύσεως οἶνε, "Καὶ ὀνθυλεύσει τὸν οἶνον "συμμιγνῦσα αὐτῷ σαφῶς", Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1064. Ἰδὲ τὸ *Sepia* καὶ *loligo farsilis* παρ' Ἀπικίῳ, 9. 3. Δυνάται δὲ νὰ λάβητις τὴν ῥωστὴν σημασίαν ἐκ τῦ "Οινθος, ἀντὶ τῦ Κοφίζω, ἢ νεθρύω, κάμνω τι μὴ καθαρόν. Ὅθεν καὶ ἀντὶ τῦ Παραγεμίζω, σκυπόνω.

Ὀγκίας, ὁ. "σκάρος" εἶδος σκάρου, ἔχοντος χρῶμα ὀνίσκου· τὸ δὲ ἄλλο εἶδος ὠνομάζετο αἰόλος, (*varius*) δηλ. τὴν ποικιλότητα τῆ χρωμάτων.

Ὀγκίδια, ἢ. Ζητ. Ὀγκίς.

Ὀγκίδιον, τό. (ἔνος) γομαράκιον, ὀνάριον.

Ὀγκικὸς, (ὄιος), ὁ εἰς ὄγκον ἀρτικῶν.

Ὀγκίγημι. Ζητ. Ὄνημι, ἐκ τῦ Ὄνω, Ὀνέω, Ὄνημι, Ὀνίνω, Ὀνίνημι. Εἰς δὲ τὸ, Ὄνημι σημειωτέον καὶ τὰ ἑφεξῆς. Τὸ Ὄναθαι ἦτον ὑζυρέτως ἐν χρήσει δηλ. ὀψικῆς, οἷον "Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῆ βασιλεῖ πύχεντο καὶ ὄναθαι τῆ παρόντων", τᾶτ' ἔστι ἀπολαύσῃ ἐν χαρᾷ τὰ παρόντα ἀγαθά τε. "Καὶπὶ γὰρ ἔγωγ', ἔτως ὀναίμιλν τῆ τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρ' "ἐκεῖνον". τὸ ἐν τῇ συμπαθείᾳ, "Εἰζῃ νὰ χαρῶ τὰ παιδία με, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 469. ἐνθα ἄλλοι, Ὀναίμιλν, ἀναγινώσκυσι. "Μὴ ἴω ὀναίμιλν, "ἀλλ' ἀραῖος ἔστε τὶ δέδρακ' ὀλοίμιλν". Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 644. ἐνθα νοεῖται ἔξωθεν τὸ Βίον, ἦγεν Νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωήν με, ἀλλὰ νὰ ἦμαι καταραμβύος, ἐὰν, κ. τ. λ. Δωρικὸν δὲ νὰ νοηθῇ ἔξωθεν καὶ τὸ Ἐμαυτᾶ, ὡς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 917. "Κάλει τὸν Ὀρ"θαγόρην, ἵνα σαυτῆς κατόναιο, ἀντιβολῶσε". Καὶ ἐν ἄλλῃ δὲ σημασίᾳ, "Ἀλσὶν ἐξαισμιχθεὶς ὄνατ' "ἂν ἔτσι" Νεφ. 1237. "Ὄναιο μέντ' ἂν ἔιτις ἐκ"πλυνεῖ σε". Πλάτ. 1062. ἦγεν ἀξιῶ σὲ ἦτον καλὸν, ἐὰν σ' ἔπλυνέ τις, ἢ καλὸν ἦτον νὰ σὲ πλυνῇ τις. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1042. παραδέτει τῇ γενικῇ τὸ, χάειν, "Ὀναιο Θησεῦ, τᾶτε γενναίᾳ χάειν καὶ τῆς "ἀνομοθείας". *Macte esto generositate tua*, κ. τ. λ. "Ὥπσε δίδυι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς πεῦτα ἐπακυσίσας", Λυκυργ. τᾶτ' ἔστι Καλὰ ὅτι δεῦ τὰ ἤκυσε καὶ ὁ Ζεύς. Εἶναι δὲ τὸ, Ὄναιο, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακῶ.

Ὀγκὶς, δος, ἡ. κόφος ὄιν, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 4. "Ὅθεν "Ὀγκίδια, τῦ ἵππου ἀφόδλμα" παρὰ Σουΐδ. ἐκτὸς εἰμὴ ἀρέσει νὰ γραφῇ, Ὀγίδια, ἐκ τῦ Ὀγίδιον. Παρ' Ἡσυχ. Ὀγκίλα αὐτὶ τῦ, Ὀγίδια. Ἔστι δὲ τὸ Ὀγὶς πεύτων τῶν, Ὄιθος.

Ὀγκίσκη, ἡ. Ὑποκ. τῦ Ὄγκος, ἡ. ἡ μικρὰ ὄγκος. Γλωσσ. Στ.

Ὀγκίσκος, ὁ. Ὑποκ. τῦ Ὄγκος, ὁ. μικρὸς ὄγκος, γαϊδυράκιον ἢ τὸ γομαράκιον. 2) Ὀψάριον θαλάσσιον, (*Aiellus*) ἐκ τῆ γενὸς τῦ Γάδυ. 3) Εἶδος σκώληκος, τὸ χιλιοπόδιον. *Multipes*. Ζητ. Ἰουλος. 4) Ταὐτὸν τῷ, Ὄγκος ἀριθμ. 6. 5) Πελάγιον ξυλουργικὸν, ἀφίων τεκτονικός. Ἡσύχ.

Ὀγκόω, ταὐτὸν τῷ, Ὄγκημι, ὠφελῶ, Ἀθην. β'. σελ. 35.

Ὀγκῶτις, δος, ἡ. εἶδος ὀστράκου.

Ὀγοβατέω, ῶ. (βῆμι, βάτης, ὄγος) βάλλω τὸν ὄγκον νὰ βατδύσῃ τὴν φραξάδα. 2) Ἐπὶ ὄγκου, ὅταν βατδύῃ τὴν φραξάδα.

Ὀγοβάτης, ὁ. καὶ, Ὀγοβάτις, ἡ. (βάω, βῆμι) ὁ δηὶ ὄγκους βαίνων, ἦγεν καββαλικοδίων, Πλάταρ. ῥητορ. Ἑλλην. Ἡσύχ. "ὀγοβάτιδες, αἱ δηὶ μοιχείᾳ ἁλῶσαι "γιναῖκες, καὶ ὑζενεχθεῖσαι δηὶ ὄγκων".

Ὀγόβλιτον, (ὄγκος βλίτου) εἶδος βλίτου. ἀμφ.

Ὀγοβρυχὶς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. Γ'. 170. Πλίν. 24. 16. φυτόντι, παρὰ Λιν. *Hedysarum*, ἢ *astragalus onobrychis*.

Ὀγόγυρος, ὁ. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 71. "ὀγόγυιες "ἐμαρίων" ἑρμηνεύυσι δηλ. τᾶ, ἀκανθώδης· ὥστε κατὰ τᾶτο σφέτερον νὰ λέγωμι διάφορον παρὰ τὸ, Ἀνάγυρος, ὁ. καὶ Ἀνάγυιες, ἡ, φυτόντι δυσώδες, Διοσκ. Γ'. 167. Ἐκλαμβάνυσι λοιπὸν ἐκεῖνο αὐτὶ εἶδος τινὸς ἀγριακνικωπείας. Τᾶτο δὲ εἶναι τὸ Λιν. *Foetida anagyris*.

Ὀγοειδὴς, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ἔχων εἶδος ὄγκου.

Ὀγοθήρας, ὁ. ἡ Ὀγοθηρὶς, ἡ. ἡμαρτ. αὐτὶ Οἰνοθήρας.

Ὀγοκένταυρος, ὁ. ζῶόντι τετράποδον, ἀπροσδιόριστον, Αἰλιαν. Ζ. Ἰσ. ΙΖ'. 9. σημ.

Ὀγοκηκὶς, δος, ἡ. εἶδος κηκιδίων. ἀμφ.

Ὀγοκίνδιος, ὁ. ἐπώνυμον Πασιφάδρα, ταὐτὸν τῷ Ὀνηλάτης, ἐκ τῦ Κίνω, Κινέω, Ὄνος, Εὐπόλις Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1555. Παρ' Ἡσυχ. δὲ φέρεται Ὀγόκυνδος καὶ, Ὀγοκίνδας, καὶ Ὀγοκίνδιος, ὡς καὶ παρὰ Φωτ. Ἰδὲ Πολυδ. Ζ'. 185.

Ὀγόκλεια, ἡ. τὸ φυτὸν ἡ ἄγλεγουσα.

Ὀγόκοιτις, ὁ. Τερτυλ. Ἀπολ. 15'. ἀμφ. γραφὴ ὄνομα χλδαϊκὸν, προσαφθὲν εἰς τὸν Θεὸν τῆ Χριστιανῶν.

Ὀγοκόπος, ὁ. (κόπτω) ὁ ὀξυόων, ἀκονίζων τὸν μυλικὸν λίθον, ὄγκον καλέμμενον, ὡς τὸ Μυλοκόπος. Πολυδ. Ζ'. 20.

Ὀγοκρόταλος, ὁ. γαλλικὸν πτηνὸν, Πλίν. 10. 74. ἴσως εἶδός τι ἐκ τῆ ὄρνεος τῆ Πελεκανίου, Λιν.

Ὀγόκωλος, ὁ, ἡ. (κῶλον) ὁ πόδας ὄγκου ἔχων. Ἡ ὀγοκώλη, καὶ, Ὀγοκωλὶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀγοσκελίς. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτ. 295.

Ὄγομα, τό. (Ζητ. Ὄιομαι) ὀνομασία δι' ἧς γνωρίζεταί τι πρᾶγμα. Ἔτι φήμη δηὶ καλῆ, καὶ δηὶ κακῆ. "Εἶναι ἐν ὀνόματι". Σφάβ. ε'. σελ. 245. αὐτὶ τῦ Περίφημον εἶναι. Ἔτι αὐτὶ τῦ Πρόφασις "Μετ' "ὀνόματι, Ἐπ' ὀνόματι" ἦγεν μὲ πρόφασιν. "Μετ' "ὀνομάτων καλῶν", τὸ ὁποῖον Σαλλύστιος δηλ. τῆ "Honestis nominibus ἡρμήνευσεν. Παρὰ Ποιητ. "Ὄνομα τῆς σωτηρίας" αὐτὶ τῦ Σωτηρία, Εὐρ. Ταυρ. 902. "Ον. δυσγενείας, Ἑκ. 379. "Ον. μετρίων. Μηδ. 125. 2) Τὸ ὄνομα, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ λόγου μερῶν. Ἔτι αὐτὶ τῦ, Λόγος λέξις, ὡς τὸ Λατ. *Verbum*. Οἱ μὲν Ποιηταὶ λέγυσιν Οὔνομα, οἱ δὲ Αἰόλης "Ονυμα.

Ὀγομάζω, φωνάζω-κράζω τι, ἢ τινὰ, κατ' ὄνομα· ὅθεν καὶ τὸ καλῶ, διορίζω, ἢ λέγω, ἢ ταφέρομαι. Ἰλιάδ. Ι. 511. 2) Φημίζω, κάμνω ὠφέλιμον. Ἰσοκρ. αὐτιτίθησι τὸ Τῶν ὠνομασμένων τῷ Τῶν ἀδόξων.

Ὀγομαθετέω, ῶ. δίδω ὄνομα, ὀνομάζω. ἐκ τῦ

Ὀγομαθέτης, ου, ὁ. (τίθημι) ὁ βάλλων-δίδων τὸ ὄνομα. Πλάτ. Κρατύλ. 9. ὀρθότερον δὲ τὸ καὶ ἐν Χειροχ. διεισκύμενον, Ὀνοματοθετέω, καὶ Ὀνοματοθέτης, ἐνταῦθά τε καὶ ἀλλαχῆ, ὅπε νῦν Νομοθέτης, ἀνακαγιτώσκεται.

"Ὀνομαι, ταὐτὸν τῷ, Ὀνειδίζω, μέμφομαι. ὅθεν "Ὠνατο, Ἰλιάδ. Ρ. "Νῶν δέ σ' ὠνόσαμεν πάγχυ "φρενῶν, οἷον ἔειπας". δηλ. πώρα ἀρέσει νὰ σὲ ὀνομάζωμι ἀπρόνοητον, κ. τ. λ. ἐκ τύτυ καὶ τῦ "Ὄνεο δίσω τὰ φρονήματα, κ. τ. λ. ἐκ τύτυ καὶ τῦ "Ὄνεο, "νεὸ ὅτι μοι". Ἰλιάδ. Ω. 241. αὐτὶ τῦ, "Ὄναο, ἦγεν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἦγον δεῦ εἶδε εἰς τοῦτο δύχαεισημβύει; Δεῦ δύχαεισεῖδε εἰς τοῦτο; Ἄλλοι ἔγεχφον, Οὔναδ', ἐκ τῦ Ὀνημι, Ὄναμαι, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ αὐτὶ τῦ, ὠφελεῖδε ἐκ τούτου. Ἀείσαρχος δὲ ἀνεγίνωσκεν, Ὀνόσαδ'. Ὀδ. Ε. 379. Οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσεδαι "κακόπατρ", αὐτὶ τῦ Ἐτέκα κακότ. μέμφεδαι. Ἐκ τῦ, Ὄνυ, ἦγον κάμνη φήμιν, ὅθεν Ὄνειδος, ἢ καλὴ ἢ κακὴ φήμη. Ὅθεν ἰῷ τὸ Ὄνομα σημαίνει κατηγορίαν τινὰ, ἡ ὁποία ὑποδίδεται εἰςτι τραῦγμα, ἢ τρόσωπον. Ἄλλοι ἐτυμολογῦσι τὸ Ὄνομα ἐκ τῦ Νέμω, παραβάλλοντες αὐτὸ τρὸς τὸ Λατ. Nomen.

Ὀνομαίνω, Δωεικ. καὶ Αἰολικ. αὐτὶ, Ὀνομάζω. Ἰλιάδ. Φ. 90.

Ὀνομακλήδην, Ἐπίῤ. (ὀνομακλέω, αὐτὶ, ὀνόματι καλέω) ὀνομαπωδῶς, μὲ τὸ ὄνυμα. Ὀδ. Δ. 278.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ. Λατ. Nomenclator, ὁ ἐξεδύρων, ἢ καλῶν-τροφέρων τὰ ὀνόματα τῦ ὑποκειμβύων.

Ὀνομάκλυτος, καὶ, Ὀνομακλυτὸς, ὁ, ἡ. ὁ τρεῖφημον, ἀκεσὸν ἔχων ὄνομα, τρεῖφημος. Ἰλ. Χ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 525. Καὶ Ἐνεργητ. ὁ Καλῶν τινα κατ' ὄνομα.

Ὀνομασία, ἡ. τὸ ὀνομάζειν, ἢ ἔκφρασις, μεταχείσις τῦ ὀνομάτων, κλῆσις, ὄνομα. Οὕτω λέγει Ἀεισοτ. ὅτι Λέξις ἐςὶ ἡ ἐξὶ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνεία. Διονύσ. Ἁλικ. ε'. σελ. 1008. αὐτιτίθησι τὸ Ὄνομα τῦ Ἔννοια.

Ὀνόμασμα, τὸ. ταὐτὸν τῦ Ὄνομα, Πλάτ. Κρατύλ.

Ὀνομαστήρια, ων. τὰ, Ὑπονοημ. τῶν, Ἱερὰ, ἤγουν ἑορτὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῦ ὀνόματος, Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τῦ Ὀνομαςὴρ, ταὐτὸν τῦ

Ὀνομαστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ ὀνομάζων.

Ὀνομαστὶ, Ἐπίῤ. (ὀνομάζω) κατ' ὄνομα, μὲ τ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.

Ὀνομαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπίῤ.—κῶς, ὁ ὀνομάζων. Ὀνομαςικὴ (πτῶσις), Casus nominativus. Ὀνομαςικὸν (βιβλίον) τὸ σύλλογον, ἢ καπέλογον ἔχον ὀνομάτων, ἢ λέξεων διηρημβύον κατὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, ἢ κατὰ τὸ διάφερον τῦ Λεξικῦ, τὸ κατ' ἀλφάβητον σωστεταγμβύον, ὡς π. χ. τὸ τῦ Πολυδβύκους.

Ὀνομαστὸς, ἡ, όν. Ἐπίῤ. Ὀνομαςῶς, (ὀνομάζω) ὁ ὠνομασμβύος, ὁ δυνάμβυος νὰ ὀνομαδῇ, ὁ τρεῖφημος, εὔδοξος, τρεσβύτης. Ἡρόδοτ. η'. 89.

Ὀνομαστικὸς, Ἐπίῤ. ὀνομαστικῶς, ὁ εἰς τὸ ὄνομα ἀνήκων, ὁ ἐξ ὀνόματος ληρῶν.

Ὀνοματογραφέω, ῶ. (ὀνοματογράφος) γράφω τὸ ὄνομα. ὅθεν

Ὀνοματογραφία, ἡ. ἡ γραφὴ, καταγραφὴ τῶν ὀνόματος-ἢ τῦ ὀνομάτων.

Ὀνοματογράφος, ὁ, ἡ. (γράφω) ὁ γράφων, καταγράφων τὸ ὄνομα-ἢ τὰ ὀνόματα.

Ὀνοματοθεσία, ἡ. (θέσις) τὸ ὀνομάζειν, θέσις, δόσις τινὸς ὀνόματος.

Ὀνοματοθεσία, τὰ. Ὑπονοημ. τῶν Ἱερὰ, (ἐκ τῦ Ὀνοματοθέσιος) ταὐτὸν τῦ Ὀνομαςήρια, Nominalia. Φιλῆξ. Γλωσσ.

Ὀνοματοθετέω, ῶ. καὶ

Ὀνοματοθέτης, ὁ. Ζήτ. Ὀνομαθετέω, καὶ Ὀνομαθέτης.

Ὀνοματοθήρας, ᾶ, ὁ. (θήρα) ὁ κυνηγὸς ὀνομάτων, ὁ θηρεύων-κυνηγῶν τὰ ὀνόματα.

Ὀνοματοθηράω, κυνηγῶ ὀνόματα, Ἀθήν. 671.

Ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ. ταὐτὸν τῦ Ὀνομακλήτωρ. Γλωσσ. Σῆ.

Ὀνοματολόγος, ὁ, ἡ. ὁ ὀνόματα λέγων, τὸ Λατ. Nomenclator, ὁ τὰ ὀνόματα τῦ τροσώπων λέγων, ὀνομάζων. Πλάτ. Κάτ. Μικρ. 8.

Ὀνοματομάχος, ὁ. (μάχη) ὁ ἐξὶ ὀνόματα μαχόμβυος, ἀμφ.

Ὀνοματοποιέω, ῶ. (ὀνοματοποιὸς) καίνω, ἐφευρίσκω ὀνόματα, λέξεις, ἐξαιρέτως εἰς μίμησίν τινος ὑποκειμβύου. Πλάτ. Ἐκ τούτου

Ὀνοματοποίησις, ἡ, καὶ Ὀνοματοποιΐα, ἡ. ἡ ποίησις τῦ ὀνομάτων, ἢ Λέξεων.

Ὀνοματοποιὸς, ὁ. ἢ Ὀνοματουργὸς, ὁ. Πλάτ. Κρατύλ. 8. ὁ ποιῶν, ἐφευρίσκων ὀνόματα.

Ὀνοματουργέω, ποιῶ, πάω ὀνόματα. Δημητρ. Φαληρ. 98.

Ὀνόπορδον, τὸ. (πέρδομαι) φυτόν τι, εἶδος ἀγριαγκιναρείας.

Ὀνόπυξος, ἡ. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱς. ς'. 10. ἴσως αὐτὶ τῦ Ὀνόπορδον.

Ὀνόρυγχος, ὁ. ῥύγχος, ζουργᾶς ὄγου (Bunilla) Φιλόξ. Γλωσσ.

Ὄνος, ὁ. ζῶον τι τεζάπουν καὶ ἀχθοφόρον, κοινῶς λεγόμενον Γαϊδαρος καὶ Γεμάρι. Ὄνος, ἡ, τὸ Θηλυκ. 2) Ἄσρον τι πλησίον τῆς φάτνης. 3) Ὀψάριον θαλάσσιον ἐκ τῦ γένους τῦ λεγομβύου κοινῶς Μπακαλᾶ. 4) Εἶδος ἀκίδος ἀσπίδος, ἥτις καὶ Ἀσίραικος καλεῖται. 5) Τὸ χιλιοπόδαρον, εἶδος σκώληκος, Oniscus, Linn. τὸ καὶ ἑλλίμ. Ὀνίσκος Κυβαεὶς, καὶ Πολύπους λεγόμβυον. Ζήτ. Ἶκλος. Ἐκ δὲ τοῦ φορτώματος τοῦ ζώου τροῆλθον αἱ ἑφεξῆς σημασίαι. 6) Μηχανὴ τρὸς ἕλξιν βαρέων σωμάτων, Sucula, κοινῶς Ἐργάτης ἢ Ἄργανον. Ἡρόδοτ. Ζ'. 36. Καστέτευον ἐκ τῆς γῆς τρεβλαίτσες ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα". 7) Ἡ ζευὰ, ἡ βεῖζα. 8) Ἡ ὑποκάτω ἀκίνητος τῶν μύλων πέτρα. Ἀεισοτ. Προβλ. 35. 3. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε. 5. ὀνομάζει τὰς ποιαύτας πέζας, "Ἀλέτας ὄνους". 9) Ἀγγεῖον οἷνου δεκτικόν. Ἀεισοφ. 10) Ὁ ἄσσος εἰς τὰς κύβους, ὅπου ὁ κὰτ τῦ κύβυ τρῶτος ἀειθμός.

Ὄνοσις, ἡ. (ονόω) μέμψις, ὀνειδισμὸς, αἰσχύνη, καταφρόνησις.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ. (σκέλος) ἡ ὄγου σκέλη ἢ πόδας ἔχουσα γυνὴ, ἢ ἡ Ἔμπουσα λεγομβύη. Λουκιαν. Σχολ. Ἀεισεφ. Ἑκκλ. 1048.

Ὄνοσμα, τὸ. λαχανόντι, τὸ καὶ Ὀσμὰς καὶ Ὀνωνὶς λεγόμβυον. Διοσκ. γ'. 147. Πλίν. 27. 12. εἶναι δὲ συγγενὲς τῇ Ἀγχούσῃ.

Ὄνος ἄσιον, τὸ. (ὄνος, σάσις) σαῦλος ὡς τοὺς ὄνους.

Ὀνοσφαίνομαι, σόν. ταὐτὸν τῦ, Ὀνοτοῦμαι.

Ὀνοσφαγία, ἡ. (σφαγὴ) ἡ σφαγὴ, ἢ θυσίασις τῦ ὄνων. Καλλίμ.

Ὀνοτάζω, ταὐτὸν τῦ, Ὀνομαι, ὅθεν Ὀνοτὸς. Αἰσχ. Ἱκέτ. 11. "Ὀνοταζόμβυαι γάμον", αὐτὶ τῦ, Ἀπεστρεφόμβυαι.

Ὀνοτὸς, ἡ, τόν. ταὐτὸν τῦ, Ὀνοσὸς, μεμπτὸς, ὠνειδισμβύος, ἀξιοκαταφρόνητος, καὶ ὧν τῦ Ἐπονείδιστος καὶ, Μεμπτὸς, ἐκ τῦ Ὄνομαι. 2) Παρὰ Πινδάρ. ὠσιας. ταὐτὸν τῦ, Ὄνοσις, ἢ μέμψις, ὁ ὀνειδισμός.

Ὄνουρις, ιδος, ἡ. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ Ὀνόθυρις, ἢ κάλλιον Ὀνοθήρας καὶ Ὀνοθηείς.

Ὀνοφορβὸς, ὁ. ὁ φέρβων, ἤγουν βόσκων ὄνους, ὁ φύλαξ τῦ ὄνων. Ἡρόδοτ.

Ὀνοχειλὶς, Ὀνοχείλης, Ὀνόχειλος, Ὀνόχηλος. Διοσκορ. δ'. 23. καὶ 24. ὀνομάζει δύο εἴδη φυτῦ, Ἀγχούσης, τῦ ὁποίων τὸ μὲν τρῶτον ὀνομάζεται καὶ Κάλυξ καὶ Ὀνεκλεία· τὸ δὲ ἄλλο, Ἀλκιβιάδιον καὶ Ὀνοχειλὲς, διδύμβυον ἐξαιρέτως εἰς ἴασιν τῦ τνευμάτων. Παρὰ δὲ Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 838.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἰδός τι Ἀγχύσης ὀνομάζεται καὶ Ὀνόχηλος παρὰ δὲ Παύλ. Αἰγ. τὸ ᾠῶτον λέγεται καὶ Χοιροπάτελος, καὶ παρ' Ἱππακρ. ἐρμηνεύουσι δηλ. τὰ τὰ τὸ Σχεδηλὲς μεγάλη. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φυτ. Ἱσ. Ζ'. 10. ἠμαρτ. γέγραπται Ὀνοκίχλη καὶ Ὀνοχειλός. Τὸ ᾠῶτον εἶδος εἶναι ἴσως *Onosma echioides*, Λιν.

Ὀνέω, παὐτὸν τῷ Ὄνομαι. Παρ' Ἡσυχ. φρέπει ἴσως νὰ γραφῇ Ὄνασαι.

Ὄντα, τὰ, (ὤν, ὄντ. Ὄν, ἐκ τῦ Εἰμὶ) τὰ ἀληθῶς ὑπάρχοντα, εἶναι δὲ ἐναντίον, τῷ Κατ' ἐπίνοιαν. 2) Ἡ οὐσία, τὰ κτήματα.

Ὄντως, Ἐπίρ. (ὤν, ὄν, ὄντος) ἀληθῶς, τῳόντι, βέβαια.

Ὀντρόπον, καθάπερ, ὥσπερ, καθώς.

Ὄνυμα, Αἰολ. καὶ Δωρ. αὐτὶ Ὄνομα. ὅθεν

Ὀνυμάζω, καὶ Ὀνυμαίνω, Δωρ. αὐτὶ Ὀνομάζω καὶ Ὀνομαίνω.

Ὄνυξ, υχος, ὁ. (ὅθεν τὸ Λατ. *Ungnis*, κυρίως *unus*, *ungus*, *ungulus*, *ungula*). ὀνύχιον, ὁπλὴ, λέγεται δὲ ἐπὶ βοῶν, ἵππων, λέοντος, κ. τ. τ. πτηνῶν, καὶ ἀνθρώπων. 2) Ἐκ τῆς ὁμοιότητος παὐτὸν τῷ *Uncus* Ἄγκιστρον, τζιγγέλιον. ὅθεν "Ἀγκύρας ὄνυξ" παρὰ Πλουτάρ. τὸ τζιγγέλιον τῆς ἀγκύρας. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀξὺ, ἢ μύτη τῆς σύβλας. Ἀνάλ. Α'. σελ. 197. 1. ὅθεν καὶ ἐργαλεῖόν τι ρεβλωτικὸν, παιδεύτήριον, βασανιστήριον ὕπω λέγεται. 3) Ὄνυχες ὀνομάζονται εἰς τὰ φύλλα καὶ κεφάλια τῆς σκορόδων, ἢ ῥόδων, τὰ κάτω μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπικάθηνται ἐκεῖνα, ὁ ἐστὶ τὸ ἄρος τὸ κάτω μέρος λευκὸν τῦ φύλλυ. ὅθεν τὸ "Ῥόδα ἐξονυχίζειν". Λατ. *Ungues rosarum*. Ὅρα Κορνάρ. εἰς Γαλλ. περὶ Σιωπ. Φαρμ. τῆς Κατ. Τόπ. σελ. 546. 4) Ὄνυξ λέγεται καὶ μέρος τι τῦ ἵππυ. 5) Ἕλκος ἐπὶ τῦ κερατοειδῦς χιτῶνος τῦ ὀφθαλμῦ, ἐκ τῦ κτήματος λαβὼν τὸ ὄνομα τῦτο. 6) Εἶδος μαρμάρυ καὶ πολυτίμυ λίθυ, τῦ ὁποίυ εἶδος εἶναι ὁ Σαρδώνυξ Ὄνυξ, παρὰ Λυκιαν. Συρ. 32. Ζήτ. Σαρδόνυξ. "Ἐπ' ὄνυχος συμβεβληκόσι γωνίαι". Μαθημ. παλ. σελ. 66. "εἰς ὄνυχα σύμπτυξις" παρὰ Γαλλιν. τὸ τῦ Κέλσου 8. 1. *In unguem committere*, καὶ τὸ Ὀυιργιλ. 4. 6. *In ungue conjungere*, ταὐτὰ ἐμφαίνουσι τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ ὀστέα τῦ κρανίου συναπτονται εἰς τὰς λεγομένας ῥαφάς. Τὸ δὲ "Ἐξ "ὀνύχων" παὐτὸν τῷ Λατ. *Ex unguiculis*, ἐμφαίνει τὸ ὑπερβατικὸν αἰθήματος ἢ παθήματός τινος, ὡς ἔρωτος, φιλίας, κ. τ. τ. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ "Ὁ πόνος "δύεται εἰς ὄνυχας". ἤγουν ὑπερβαίνει ἕως εἰς τὰ ὀνύχια. Ἀνθολ. "Ἡ δὲ ὄνυχος δίαιτα", αὐτὶ τῦ ἡ ἀκριβὴς. Πλούταρ. ὡς τὸ, *Ad unguem factus*. "Ἐκμέ"μακται εἰς ὄνυχα", *Ad unguem expressit*, Διονύσ. Ἁλ. ε'. σελ. 994. ἡ μεταφορὰ αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῦ πλίνθυ τύπου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀνδριαντοποιὸς λειαίνει καὶ ὁμαλίζει μὲ τὸ ὀνύχιον, ἐπεξεργαζόμενος ἐπὶ τὸ λεπτότερον. "Ὅταν εἰς ὄνυχα ὁ πηλὸς ἀφίκηται", τότε δηλαδὴ ἄρχεται ἡ δυσκολωτάτη τῦ ἀνδριαντοποιῦ ἐργασία, ὡς Φειδίας παρὰ Πλουτάρ. περὶ τῦ "Ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. καὶ ἀλλαχῦ. "Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων". αὐτὶ τῦ, Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας.

Ὀνυχίζω, Μέλ. ἰσω. κόπτω τὰς ὄνυχας, τὰς ὁπλάς. Μέσ. Ὀνυχίζομαι. κόπτω τὰ ὀνύχια μου, Ἰάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. 154. Λέγεται δὲ καὶ μεταφ. αὐτὶ τῦ Ἀπανῶ. Ἀρτεμίδ. Α'. 22. ἔτι Ἀμύσσω, ξεχίζω μὲ τὰ ὀνύχια. ἢ ἐρεθίζω μὲ τὰ ὀνύχια, ἀφ' τὸ πρᾶγμα εἶναι ὅλον ὁμαλῶς ἐπεξεργασμένον. Ζήτ. Ἐξονυχίζω, καὶ, Ὄνυξ.

Ὀνύχινος, ίνη, ινον. (ὄνυξ) ὁ ἐξ ὄνυχος κατασκεύασμένος, "Δελπάειον ὀνύχινον". Πλούταρχ.

Ὀνύχιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ Ὄνυξ. Παρὰ Θεοφρ. αὐτὶ τῦ πολυτίμυ λίθυ ὄνυχος.

Ὀνυχισμὸς, ὁ. (ὀνυχίζω) τὸ κόψιμον τῶν ὀνύχων. ἢ ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, συζήτησις καὶ ἀνάκρισις.

Ὀνυχιστὴρ, ῆρος, ὁ. (ὀνυχίζω) ὁ κόπτων τὰ ὀνύχια. παρὰ δὲ τοῖς Ο'. τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς, ὡς καὶ τὸ Ὀνυχίζω, αὐτὶ τῦ σχίζω τὴν ὁπλήν.

Ὀνυχιστήριος, τὸ. Ὀνυχιστήριον, Ὑποκορισμ. τῦ Μαχαίριον, μὲ τὸ ὁποῖον κόπτουσι τὰ ὀνύχια, Πολυδ. Ι'. 140.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ. Φιλυκ. Ὀνυχῖτις, ἡ. ὅμοιος μὲ ὄνυχα, ἐκ τῦ εἴδους τῦ ὄνυχος.

Ὀνυχογραφέω, ῶ. (ὄνυξ, γράφω) ἀμύσσω, ζουγραφίζω-γράφω μὲ τὰ ὀνύχια. Ἱππακρ.

Ὀνυχοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ ἔχων ὄνυχος εἶδος, μορφὴν, σχῆμα, ὅμοιος ὀνυχι.

Ὀνυχόω, κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς ὄνυχα, δίδω εἴς τι τινὶ μορφὴν τῦ ὄνυχος, ἢ τῦ ἐργαλείυ, ὃ καλεῖται Ὄνυξ. Χειρουργ. Παλ. σελ. 94.

Ὄνω, Μέλ. Ὀνῶ, τὸ πρωτότυπον τῦ Ὀνέω, Ὄνημι, Ὀνίσκω, Ὀνίνημι. Ζήτ. Ὄνημι. 2) Ἐκ τῦ Ὄνομαι, ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, μέμφομαι.

Ὀνώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀνοειδής.

Ὄνωνις, ἡ. Λατ. *Ononis*, φυτόν τι ἄγριον ἀκανθηφόρον, τὸ καὶ Ἄνωνις καλούμενον. Διοσκ. Γ'. 21. Θεοφρ. Φυτ. Ἱσ. ε'. 4. *Ononis antiquorum*, Λιν.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Ξ.

Ὀξάλιος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. "Ὀξάλιοι, εἶδος "σύκων". ἴσως δὲ καὶ Πολυδ. ε'. 81. Ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι παρ' Ἀθην. γ'. Ε'. σελ. 76. ἠμαρτ. Τοξάλιοι, φέρεται. Ἴσως ὁ ὀξινὸς, ὁ ἔχων ὀξίλιν γεῦσιν.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ὀξέα ξύλα, καὶ ὀξίνης οἴνος. Παρὰ Διοσκ. β'. 140. εἶδος, ξυλίδρας διάφορον τῦ ὀξυλαπάθυ. *Rumex acetosa*, Λιν.

Ὀξάλμη, ἡ. ζωμίον ἐξ ἁλμύρας καὶ ὄξυς ἐσκευασμένον.

Ὀξέα, ἡ. *Ornus*, δένδρον ὀξὺ ἐπὶ τοῖς ὄρεσι φυόμενον ὅπερ καὶ νῦν Ὀξέα, καὶ Ὀξεὰ, καλεῖται. Γλωσσ. Στ. ἀμφ. Νικόλ. εἰς Γεωπον. ΙΕ'. 2. 7. ὅπυ Ὀξείνος, ἴσως αὐτὶ Ὀξυΐνος γράφεται, διάφορον ὂν τῦ Φράξινος.

Ὀξείδιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ Ὄξος. Σειδ.

Ὀξέλαιον, τὸ. (ὄξος, ἔλαιον) ζωμίον ἐξ ἐλαίυ καὶ ὄξυς σκευαζόμενον.

Ὀξερίας, ου, ὁ. (τυρὸς) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε'. 48. ὅπυ πρότερον Ὀξυείας ἀνεγινώσκετο, τυρίον ἐξ ὀξέος γάλακτος κατεσκευασμένον, Ὀξινοτύριον.

Ὀξέως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Ὀξὺς, συβλητικῶς, διαπερασικῶς, καὶ Μεταφ. σφοδρῶς, ταχέως.

Ὀξυρὸς, ρὰ, ρὸν. (ὄξος) ὀξοειδὴς, ὁ εἰς τὸ ὀξεῖδιον ἀνήκων. Ἄγγος, Κέραμος ὀξυρ. τὸ εἰς ὑποδοχὴν ὀξυδίου διωρισμένον. Ἀνθολ.

Ὀξύζω, (ὄξος) εἶμαι-γίνομαι ξινὸς, ἔχω τινὶ γεῦσιν τῦ ὄξυς ὀξινίζω.

Ὀξίνα, ἡ. ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν σιδηρᾶς γόμφυς ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν, Βωλοκόπος.

Ὀξίνη, ἡ. ἡ τῦ ξυμαίχυ διάθεσις, ἣν οἱ πολλοὶ Ὀξίδα καὶ Ὀξινάδα, λέγυσι.

Ὀξίνης οἶνος", (ὄξος) ξινὸν κρασίον.

Ὀξὶς, ίδος, ἡ. *Acetabulum*, μικρὸν ἀγγεῖον, εἰς ὑποδοχὴν ὄξυς διωρισμένον, Ξιδηρόν. Παρ' Λειτουρ. Σφ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

1509. φαίνεται ὅτι τὸ Ὀξὶς σημαίνει καὶ εἶδός τι ἐνόμων.

Ὀξοπώλης, λα, ὁ. ὁ πωλῶν ὀξείδιον.

Ὄξος, τό. ὀξείδιον, εἶνος ξινὸς, ξίδιον.

Ὀξύα, ἡ. εἶδος δένδρου, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 3. τὸ καὶ νῦν Ὀξύα λεγόμενον, ἢ Ὀξυὰ, Ζήτ. Ὀξέα. 2) Ἡ περδίκη, ἡ σύβλα, Εὐρ. Ἡρακλ. 727.

Ὀξυάδω, ἡμαρτ. παρὰ Σχολ. Ἀειςοφ. Ὄρν. 245. Ὀξυαδήσας, ἀντὶ Ὀξὺ ᾄδήσας.

Ὀξυάκανθα, ἡ. Διοσκ. β'. 122. Mespilus pyracantha, Λιννᾶ. κυρίως σημαίνει ὀξεῖα ἄκανθα. Τὸ δὲ Ὀξυακανθα τῶ Γαλλῶ. νομίζουσί τινες ὅτι εἶναι τὸ Berberis, Λιννᾶ.

Ὀξυβάφιον, τὸ, καὶ Ὀξύβαφον, τὸ, Ἀνωνυμ. τῆς Ἄγγες, (βάπτω, ἄγος) Acetabulum, ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάπτουσιν, ἤγουν βουτῶσιν εἰς τὸ ὀξείδιον. Ἔτι ἀγγειόντι χαμηλὸν, ἀβαθὲς, ὡς φλυζάνιον. Ἀθῆν. σελ. 494. 2) Ὡς μέρος, τὸ τέταρτον μέρος τῆς κοτύλης, ἢ 24. δραχμῶν.

Ὀξυβελὴς, ές, ὁ, ἡ. (βέλος) ὁ ὀξέα ἤτοι σιβληρὰ ὅπλα ἢ βέλη ἔχων, καθόλου δὲ ὁ Ὀξὺς, Μυτερὸς, ὁ σιβληρός. Ἰλ. Δ. 125. "Ὀξυβελὴς οἰστός". 2) ὁ ὀξέως ἤτοι ταχέως ῥίπτων τὸ βέλος, βάλλων-τοξεύων, "Καταπέλτης ὀξυβελής". ᾗ μόνον τὸ Ὀξυβελὴς, ὡς Τειταίθαμος, Διόδωρ. Α'. σελ. 682. Β'. σελ. 140. ᾗ 443. ὅθεν Ὀξυβελικὸν, τὸ, ἤγουν Μηχάνημα ἢ Βέλος, Διόδ. Κ'. 75. ἐκ δὲ τῆ αὐτ. κεφ. 85. ᾗ 86. φαίνονται τότε ζῶα εἴδη, ὅηλ. ἐλάτυνες, ξιφίαμοι, καὶ πέζεβόλοι, τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον ἔβαλλον ἤγουν ἔῤῥιπτον, ἐκτύπων πολλὰ μακρὰν, Μαθημ. Παλ. σελ. 3. ᾗ 99.

Ὀξυβλεπτέω, Ἀρρῖαν. Ἐπ. Β'. 11. 22. βλέπω ὀξέως. ἀμφ.

Ὀξυβλέπτης, ου, ὁ. (βλέπω) ὀξὺς κατὰ τὸ βλέμμα, τὴν ὅρασιν. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀξυβλεψία, ἡ. (βλέψις) ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ὀξέως, Γραμματ.

Ὀξυβόας, καὶ, Ὀξυβόης, ου, ὁ. (βοάω) ὁ ὀξέως, ἰσχυρῶς-μεγάλως φωνάζων-βοῶν.

Ὀξυβολέω, ῶ. (βολὴ) βάλλω, ῥίπτω ταχέως. ἀμφ.

Ὀξύγαλα, ακτος, τό. ξινὸν γάλα. Ζήτ. περὶ Κολυμβήλ. ΙΒ'. 8. Πίναξ Γεωπον. Ὄρα Πλάτ. Ἀρπεζ. 3. Στράβων δὲ Ζ'. σελ. 478. ὀνομάζει τὸ Ὀξύγαλα "Ὄψημα κατασκευάζεσθαί πως". τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰαούρτι, καλούμενον. κυρίως τὸ ξινὸν γάλα, Κτησ. Ἰνδικ.

Ὀξυγαλάκτινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ ξινῆ γάλακτος κατασκευαζόμενος.

Ὀξύγαρον, τό. ζωμίον, ὅπερ ὀξεῖδίε καὶ γάρε κατασκευαζόμενον.

Ὀξύγγιον, ἡμαρτ. αὐτὶ Ἀξύγγιον. Διοσκ. Γ'. 104.

Ὀξυγένειος, ὁ, ἡ. (γένειον) ὁ ὀξὺ-σιβληρὸν ἔχων γένειον, ἢ πωγώνιον.

Ὀξύγενυς, υος, ἡ. τὸ ἄκρον-ἡ μύτη τῆ πωγωνίε. Πολυδ. Β'. 97. ἀμφ.

Ὀξύγη, ἡ. φύσαλος. Φιλοξ. Γλωσσ. ὅπε "εἶδος ἀκείδος" γράφεται παρὰ τὸ Ὀξύγη, καὶ Λατ. Bufo et cufo. Εἶτα δὲ ἕπεται ᾗ Μύσαδρος, Bufo.

Ὀξυγλυκὲς, έος, τό. ποτὸν, καὶ Ὀξύγλυκυ, ἐκ τῆ, Ὀξύγλυκυς, κεῖα, κυ, ξινόγλυκον, ἢ γλυκόξινον, πιστὸν ἐκ μέλιτος ᾗ ὀξειδίε σκευαζόμενον, Ἱπποκρ. Ὀξύγλυκον, Dulcacidum, Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμφ.

Ὀξύγοος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξέαν ἔχων ᾗ ὀξυπερασικῶ φωνὴν, ὁ ὀξέως-ἰσχυρῶς φωνάζων ἢ κλαίων.

Ὀξυγράφος, ὁ, ἡ. ὁ ταχέως γράφων, πυκνὸν τὸν Ταχυγράφος. ἀμφ.

Ὀξυγώνιος, ὁ, ἡ. (γωνία) ὁ ὀξείας ἔχων γωνίας. ὅθεν

Ὀξυγωνιότης, ἡ. τὸ ἔχειν ὀξείας γωνίας, Μαθημ. Παλ. σελ. 24.

Ὀξυδέρκεια, ἡ. (ὀξυδερκὴς) ὀξεῖα ὄψις, τὸ βλέπειν ὀξέως.

Ὀξυδερκέω, ἔχω ὀξεῖαν ὄψιν, βλέπω ὀξέως.

Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ. Ὀξυδερκῶς, (δέρκω, ὀξὺ) ὁ ὀξέως βλέπων. ὅθεν

Ὀξυδερκικὸς, ἡ, όν. ὁ ὀξυόων τὴν ὅρασιν, ὁ εἰς ὀξυδέρκειαν ὑπτιθέμενος.

Ὀξυδορκέω, ῶ. Ὀξυδορκὴς, ὁ, ἡ. Ὀξυδορκία, ἡ. ᾗ Ὀξυδορκικὸς, παυτὸν τῷ Ὀξυδερκέω, κ. τ. λ.

Ὀξύδουπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀξὺν-ὑπερασικὸν τόνον, ἦχον, οἷον κύμβαλα ὀξύδ. Ἀγαλεκτ. Β'. 212.

Ὀξυδρομέω, ῶ. ῥέχω ταχέως.

Ὀξύδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ταχέως ῥέχων.

Ὀξυέθειρος, ὁ, ἡ. (ἔθειρα) ὁ ὀξείας-σιβληρὰς θείχας ἔχων. Νόννος.

Ὀξύζω, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀξίζω.

Ὀξυηκοΐα, ἡ. ὀξεῖα ἀκοὴ, τὸ ἀκούειν ὀξέως.

Ὀξυήκοος, ὁ, ἡ. (ἀκοὴ) ὁ ὀξέως ἀκούων.

Ὀξύηχος, ὁ, ἡ. (ἦχος) ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ ἰσχυρὸν-ὀξὺν ἦχον ἀφιείς.

Ὀξυθάνατος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξέως-ταχέως θανατῶν, ἢ θανατηφόρος.

Ὀξύθηκτος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ.—θήκτης, ὁ ὀξέως ἀκονημένος, κοπερός.

Ὀξυθρήνητος, ὁ, ἡ. παυτὸν τὸ Ὀξυγόος. Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 326.

Ὀξυθυμέω, ῶ. (ὀξύθυμος) ᾗ Μέσ. παρ' Ἀειςοφ. εἶμαι ὀξύθυμος, θυμόνω ταχέως. ὅθεν

Ὀξυθύμησις, ἡ. τὸ ὀξέως θυμόνειν. Ἀρτεμίδ. Δ'. 69.

Ὀξυθυμία, ἡ. ὀξὺς-ταχὺς θυμός.

Ὀξυθύμια, τά. (ὀξὺς, θυμὸς) Εὔπολις ταῖ τινος κατηχυμένε ἀνθρώπε λέγει, "Ὃν ἐγὼ ἐν ταῖς ζιόδοις καὶ τοῖσιν ὀξυθυμίοις προσρόπαιν τῆς πόλεως "καίεσθαι ὑπεξιόντα". Ἐλέγοντο λοιπὸν ὕτω τόποι τινὲς εἰς τὰς ζιόδες πλησίον τῆ ἀνδεκάτων τῆς Ἑκάτης, ὅπε ἔχωσιν ᾗ κατέκειτο τὰ καθάλοιπα τῆ καθαρμῶν ᾗ θυσιῶν. ἄλλοι δὲ ἔλεγον ᾗ αὐτὰ τὰ ἀποκαθάρματα τῆ μυσαρῶν καὶ τῆ οἰκιῶν, τὰ ὁποῖα νύκτωρ εἰς τὰς ζιόδες ἀπερίῤῥιπτον, ᾗ τὰ ξύλα δὲ ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινες. Πρὸς τότε, καὶ ἐν τοῖς νηφαλίοις λεγομένοις ἱεροῖς, μετεχειρίζοντο τὸ ἐκ τῆ ἀγρίε θύμου ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμασίγων καὶ τὰς κακούργες. Ὅθεν ἔλεγεν Ἱππώναξ παρὰ Τζέτζ. Χιλ. Ε'. 23. "Ἐν τῷ θύμῳ ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἐπτά-"κις ῥαπισθείς".

Ὀξύθυμος, ὁ, ἡ. ᾗ Ὀξυθυμία, ε, ὁ. Πολυδ. ς'. 124. (θυμὸς, ὀξὺς) ὁ ὀξέως, ταχέως θυμόνων, ὁ ὀξὺς εἰς θυμὸν ᾗ ὀργήν. ὅθεν

Ὀξυθυμόω, Μέσ. παυτὸν τῷ Ὀξυθυμέω, ἐκ τοῦ Λεξ. Φαβωρ.

Ὀξύϊνος, ίνη, ινον. (ὀξύα) ὁ ὀξὺς ὀξύας κατεσκευασμένος.

Ὀξυκάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία, ὀξὺς) παυτὸν τῷ Ὀξυθυμος, Αἰσχύλ. Θηβ. 889. Ἀειςοφ.

Ὀξυκάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) ὁ ὀξέας-σιβληρὰς ἔχων κεφαλάς.

Ὀξύκεδρος, ἡ. εἶδος κέδρε, μὲ σιβληρὰ φύλλα.

Ὀξυκέρατος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ ἐπομβρίω. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 424.

Ὀξύκερως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας, ὀξὺς) ὁ ὀξέα-σιβληρὰ ἔχων κέρατα.

Ὀξυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α

Ὀξυκέφαλος, ὁ, ἡ. (κεφαλὴ) ὁ συβλοκέφαλος, ὁ ὀξεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Ὀξυκίνητος, ὁ, ἡ. ὁ ταχέως κινούμενος.

Ὀξύκοος, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀξυήκοος.

Ὀξύκρατον, τό. ὕδωρ μετὰ ὄξους μεμιγμένον. *Posca.*

Ὀξυκώκυτος, ὁ, ἡ. (κωκύω) Σοφ. Ἀντιγ. 1323. ὁ μὲ ὀξεῖαν φωνὴν θρηνῶν, ἢ θρηνῶν.

Ὀξυλαβεία, καὶ Ὀξυλαβία, ἡ. (ὀξυλαβὴς) ταχυδακτυλουργία εἰς τὸ λαμβάνειν καὶ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὴν διάνοιαν καὶ τὰς ἐπιτάσεις πρός τι τέλος, δραστηριότης τοῦ ἔργου.

Β

Ὀξυλαβέω, ῶ. (ὀξυλαβὴς) λαμβάνω, πιάνω τι ταχέως, εἶμαι ταχὺς - ὀλίγωρος εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. δ'. 27.

Ὀξυλάβη, ἡ. τζιμπίδα. Σουίδ. ἐν Λέξ. Ἥφαιστος. Παρὰ δὲ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ζ. 477. φέρεται Ὀξύλαβος αὐτὶ Πυράγρα.

Ὀξυλαβὴς, ἐς, ὁ, ἡ. (ὀξὺς, λάβω) ὁ ταχέως - ἐπιτηδείως λαμβάνων, ἢ πιάνωντι, ὀλίγωρος, δραστήριος εἰς τὸ ἐπιχείρημα.

Γ

Ὀξυλάλος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξέως-ταχέως λαλῶν. Ἀεισοφ. Βάξ. 815.

Ὀξυλάπαθον, τό. εἶδος ξυνῆς λαπάθης, Ξυνολάπαθον. Διοσκ. β'. 140. *Rumex acutus*, Λιννᾶ.

Ὀξυλίπαρος, ὁ, ἡ. "ζύμμα ὀξυλίπαρον" παρὰ Ἀθήν. σελ. 385. ζωμίον ἐκ λίπους καὶ ὄξους συνταζόμενον.

Ὀξυλοπής, ὁ, ἡ. "ἄρτος ὀξυλοπὴς" παρὰ Γαλην. Θεραπ. Μεθ. Η'. ε. 5. εἶδος ἄρτου μὲ ὀξείδιον συνταζόμενον.

Δ

Ὀξυλοβέω, (ὀξὺς, λοβὸς) ὀξέως-ταχέως ἀκούω, Σουίδ. καὶ Εὐσταθ. Παρὰ Σουίδ. ἐστι καὶ νῦν ἡμαρτ. Ὀξυβολῶ φέρεται, ἐν καὶ ὁ Στέφανος ἐλάλησεν ἤδη πάλαι ἐκ τῆς ἡμαρτημένης πούπης γραφῆς.

Ὀξυμάθεια, ἡ, Ὀξυμαθία, ἡ. τὸ μανθάνειν τι ὀξέως-ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγον χρόνον. ἐκ τοῦ

Ὀξυμαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ. (μαθέω) ὁ μανθάνων-καταλαμβάνων τι ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγα χρόνα ὀξέσημα.

Ὀξύμαλον, Δωρικ. αὐτὶ, Ὀξύμηλον.

Ε

Ὀξυμελὴς, ὁ, ἡ, (μέλος) ὁ ψάλλων μὲ τόνον ὀξὺν καὶ ὑψηλόν. Ἀεισοφ.

Ὀξύμελι, τος, τό. πιοτὸν ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος συνταζόμενον.

Ὀξυμελίκρατος, καὶ Ἰωνικ. Ὀξυμελίκρητον, (κεράω) ταὐτὸν τῷ προτεταγμένῳ, κυρίως τὸ ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος μεμιγμένον.

Ὀξυμέριμνος, ὁ, ἡ, ὁ προξενῶν ὀξείας μεριμνας, ὁ ἀπαιτῶν ὀξυωπίαν εἰς κατανόησιν. Ἀεισοφ. Βάξ. 877.

Ὀξύμηλον, κυρίως τὸ ξυνὸν μῆλον, ταὐτὸν τῷ Κοκκύμηλον, Ἡσύχ. καὶ Ἀθήν. σελ. 83.

Ὀξυμηνίτος, ὁ, ἡ. (μὶνύω) Αἰσχύλ. Εὐμεν. 469. ὁ ταχέως ἢ σφοδρῶς ὀργιζόμενος, ἢ ὁ ἐξ ὀξυθυμίας συνισάμενος.

Ζ

Ὀξύμολπος, ὁ, ἡ. (μολπὴ) ταυτὸν τῷ, Ὀξυμελὴς, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031.

Ὀξύμορφος, ὁ, ἡ, (μορφὴ) ὁ ταχέως μορφωθείς. πολλὰ ἀμφίβ.

Ὀξυμυρσίνη, ἡ. ταυτὸν τῷ Κανζεμυρσίνη τοῦ Θεοφρ. Διοσκ. δ'. 146. *Ruscus*, Λιννᾶ.

Ὀξύμωρος, ὁ, ἡ. (μωρὸς, ὀξὺς). ὀξύμωρον λέγεται ὀξὺς τις σοφασμὸς, ὅστις κατ' ἀρχὰς φαίνεται μωρὸς. ἢ ἀγχίνους συνδρομὴ δύο ἐναντιωμάτων ἀντικειμένων ἐλλήνεως, ὡς τὸ παρ' Ὁρατ. *Strenua nos exercet Inertia*, ὅπου τὸ Δραστήρια, *Strenua*, Ἐπίθ. αὐτίκ. τῷ Ἀργία. *Inertia*.

Η

Ὀξυναῖος, ὁ, ἡ. "οἶνος ὀξυναῖος". ἡμαρτ. γραφὴ ἐξ Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Β'. Κεφ. 6. αὐτὶ τῶν, Ὀξωδης, ἢ Ὀξίνης, ξυνὸς οἶνος.

Θ

Ὀξυνος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ὀξίνης, ὁ ξυνὸς, Γεωπον. ς'. 4.

Ὀξυντὴρ, ῆρος, ὁ, ὁ ὀξυόων-ἀκοιῶν. Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Ὀξύνω. Μέλ. ινῶ. (ὀξὺς) κάμνω τι ὀξὺ, συβλημόν. ἐνισχύω, ἐγκαρδιόνω, ὀξύπτω. Πικραίνω, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ. "Τέμνων ὀξυναῖσι στόμα", Σοφοκλ. Τραχ. 1176. 2) Ἐκφράζω, προφέρω, ἢ γράφω τι μὲ τὴν καλυμμένην ὀξείαν, ἤγουν μὲ ὀξυνόνον. 3) Κάμνω ξυνὸν, ἢ γίνομαι ξυνὸς, Πλάτ.

Ι

Ὀξυόδους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας, Γραμματ.

Ὀξυόεις, εσσα, εν, ταυτὸν τῷ Ὀξύεις, ἀπὸ Ὀξυὰ.

Κ

Ὀξυόστρακος, ὁ, ἡ, (ὀξὺς, ὄστρακον) ὁ ἔχων ὀξὺ ὄστρακον ἢ δέρμα - φλοιόν. Λυκιαν. Λεξιν. 13.

Λ

Ὀξυπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηγνύω) ὁ ὀξὺς - συβλημόν εἰς πῆξιμον, Ἀνθολ.

Ὀξυπαθὴς, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀξυπαθῶς, οἷον "Ὀξυπαθῶς ἔχειν τινὶ, κ. τ. τ. αὐτὶ τοῦ, Ἐγγιγμόν ἢ πικραμόν - θυμωμόν εἶναι τινὶ, λέγει ὠσεὶ παθῶς ἔχειν. Θεοφύλ. Σιμόν. Ἰσορ. ε. 10.

Μ

Ὀξυπείνης, ὁ, ταυτὸν τῷ ἐπομένῳ. ἀμφ.

Ὀξύπεινος, ὁ, ἡ. (πεῖνα, ὀξὺς) ὁ πολυφάγος - ὁ ταχέως πεινῶν. Ἀθήν.

Ν

Ὀξυπευκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὀξὺς καὶ πικρὸς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 637.

Ὀξύπικρος, ὁ, ἡ, ὀξὺς, ἢ ξυνὸς καὶ πικρὸς, πικρόξινος.

Ξ

Ὀξυποδέω, ῶ, (ὀξύπους) εἶμαι ταχὺς κατὰ τὰς πόδας, κινῶ ταχέως τὰ ποδάρια, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ὀξυποδία, ἡ. ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν, Γλωσσ. Στ.

Ο

Ὀξυπόριον, τό, φρασυπακουομ. τὸ, Φάρμακον, τὸ Ὀξύπορον (Oxyporum) λεγόμενον. Φάρμακον, ἤγουν Ἰατρικὸν θυμαχμὸν τὴν χώνευσιν· ὡσομάθη δὲ θύμος ἐκ τῆς ταχείας διεξόδου τα.

Π

Ὀξυπόρος, ὁ, ἡ, ὁ ταχέως πορευόμενος. "Πίτυς "ὀξύπορος". ἢ ἔχουσα ὀξέα - συβλημὰ φύλλα, Μελέαγρ. 1. Ζήτ. τὸ προτεταγμένον.

Ρ

Ὀξύπους ποδὸς, ὁ, ἡ. ὁ ὀξεῖς ἢ ταχεῖς ἔχων πόδας, Εὐρ. Ὀρέσ. 1550.

Σ

Ὀξύπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῴρα) ὁ ἔχων ὀξεῖαν, συβλημὰν πρῴραν ἢ τὴν ἄκρην-τὴν μύτην ἔχων. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ'. 333.

Τ

Ὀξύπτερος, ὁ, ἡ, (πτερὸν) ἢ ὀξέα ἢ ταχέα πτερὰ ἔχων.

Υ

Ὀξύπυκνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυκνός.

Ὀξυπύνδαξ, κος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀξὺ ἤτοι συβλημὸν πάτον, Ἀθήν. σελ. 471.

Φ

Ὀξυρεγμέω, ταυτὸν τῷ, Ὀξυρεγμιάω. ἐρεύγομαι ξινάδα ἐκ δυσπεψίας. ὅθεν καὶ ἡ ἐναπόθεν προερχομένη κλίσις εἰς ορχῶ, ὥστε τὸ Ὀξυρεγμιᾶν εἶναι τόσο ταυτὸν τῷ Ὀξυθυμεῖν, Ἀεισοφ. παρὰ Φωτ.

Χ

Ὀξυρεγμία, ἡ, (ὀξὺς, ἐρεύγμος) τὸ ἐρεύγεσθαι ξινὰ, ἀπεψία. ὅθεν

Ὀξυρεγμιάω, ῶ. ἐρεύγομαι ξινὰ, Διοσκ. Δ'. 1. καὶ

Ψ

Ὀξυρεγμιώδης, ὁ, ἡ. ἐρευγόμενος ξινὰ, ἢ ὁ ὀξυρεγμίαν προξενῶν.

Ὀξυρεπὴς, ὁ, ἡ, ἢ Ὀξυῤῥεπὴς, ταυτὸν τῷ Ὀξύῤῥοπος, Πίνδ. Ὀλυμπ. Θ'. 158.

Ω

Ὀξυρίας. Ζήτ. Ὀξιείας.

Ὀξυρόδινον, ἢ Ὀξυῤῥόδινον, τὸ "ἔλαιον, ὀξυρόδινον". ἔλαιον ῥόδων, ἤγουν τεταμπφυλλόλαδον μὲ ὀξείδιον ἐσκιασμόν, ἢ μεμιγμόν.

Ὀξύρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α

Ὀξύῤῥιν, ἡ Ὀξύῤῥις, νος, ὁ, ἡ. ἡ Ὀξύῤῥινος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξεῖαν ἢ συβλυκὴν ῥίνα, ἤγουν μύτλιν ἔχων.

Ὀξυῤῥόπος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. Ὀξυῤῥόπως, (ῥοπὴ, ὀξὺς) ὁ ταχέως κλίνων, κυρίως ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἤγουν ἐκ μικρᾶς προσθεμένου βάρους εὐκόλως ῥεπούσης ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος. Καὶ Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀξέων, οἵ τινες ἐκ τῶν ἰδίων παθῶν, ἢ ἐκ τῶν ἄλλων προσβολῶν, εὐκόλως ῥέπουσι, κλίνουσιν εἴς τι. ὅθεν καθόλου λαμβάνεται ἡ λέξις αὐτὶ τοῦ Ταχὺς, σφοδρὸς, εὐαίσθητος, κ. τ. τ.

Ὀξύῤῥυγχος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀξὺ-συβλυκὸν ῥύγχος, ἐξαιρέτως δὲ ἐδὼς μερσινίης. Acipenser, Λιννᾶ.

Β

Ὀξύς, εῖα, ὺ, ὀξὺς, συβλυκὸς, κοπτερὸς, καὶ Μεταφορ. ὁ ὀξυώδης, ὀξύφωνος. μάλιστα ἐπὶ τόνου ὑψηλοῦ ἐξαπερασικοῦ. Ἰπαλ. Ἀσιτο. Ἔτι ὁ σφοδρὸς, ταχύς. ἢ ὀξὺς, δεικνὺς εἰς τὴν γεῦσιν, ἤγουν ξυνός. Δὶ ὀξείας δραμεῖν Ζλωσβ. Ἀδ. Γ'. 13. αὐτὶ τοῦ εἰς κίνδυνον ἐλθεῖν. Τὸ ἀδέτ. Ὀξὺ λαμβάνεται ὡς τὸ Ἐπίῤ. Ὀξέως, αὐτὶ τοῦ Ταχέως, σφόδρα. Τὸ Συγκρ. Ὀξύτερον καὶ Ὀξυτέρως. Ζήτ. Ὠκύς.

Γ

Ὀξυσιτία, ἡ. Ἀετιεσὶδ. Τ. Α'. σελ. 275. ἡ νοσώδης τῆς γαστρὸς ἤτοι τοῦ στομάχου διάθεσις, καθ' ἣν ὀπίσω ὅλα τὰ βρώμματα γίνονται ξινά, καὶ δεν χωνεύουσιν εἰς τὸν στόμαχον. Ἴσως ταὐτὸν τῷ, Ὀξυρεγμία.

Ὀξύσομος, ὁ, ἡ. (σῶμα) ὁ ὀξὺ-συβλυκὸν ἢ κοπτερὸν ἔχων σῶμα, ἢ ὁ ὀξὺς, κοπτερὸς, Κὼνωψ καὶ Ἔμπις ὀξύσομος". Αἰσχύλ. καὶ Ἀετιοφ. τὰ κεντοῦντα μὲ τὸ ὀξὺ σώματον.

Δ

Ὀξύσχοινος, ὁ, εἶδος σχοίνου ὀξὺ ἢ συβλυκόν. Ἀετιοφ. Ἀχαρν. 230. "Πεῖν αὖ σχοῖνος αὐτοῖσιν αὖ-"τεμπαγὼ ὀξὺς, ὀδιωπρὸς, ἐπίκωπος". Ζήτ. Ὀλόσχοινος.

Ὀξυτενὴς, ές, ὁ, ἡ. (τείνω) ὁ εἰς ὀξὺ πάνυ ἢ εἰς ὀξὺ ἄκρον ἐπεκτεινόμενος, ὁ συβλυκὸς, μυτερός.

Ὀξυτέρως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ Συγκρ. Ὀξύτερον, ἐκ τοῦ Ὀξύς.

Ε

Ὀξύτης, τος, ἡ. (ὀξὺς) τὸ εἶναι τὶ ὀξέος. συβλυκότης, κοπτερότης. καὶ Μεταφ. ἡ ὀξυωδία, τοῦ ἐξαπερασικοῦ. Ἔτι ἡ ταχύτης, σφοδρότης δραστηρίου εἰς τὰ ἔργα. Ἔτι ἡ δεικνύτης, ἢ ξινάδα ἐπὶ γεύσεως. καὶ ἡ ὀξεία, ἤγουν ὁ ὀξὺς τόνος.

Ὀξυτόκιος, "Φάρμακον ὀξυτόκιον". τὸ ἐπισπαστικὸν τῆν ὠδῖνα, ἐκ τοῦ

Ὀξυτόκος, ὁ, ἡ. (τόκος) ὁ ὀξέως καὶ εὐκόλως γεννῶν.

Ὀξυτόμος, ὁ, ἡ. (τέμνω, τομὸς) ὁ ὀξέως κόπτων, κοπτερός.

Ὀξυτονέω, ῶ, (ὀξύτονος) εἶμαι ὀξὺς-συβλυκὸς, ἐκ Γρηγορ. Σιωνθ. Τέρον δὲ λαμβάνεται ἐνεργητ. αὐτὶ τοῦ Ἀπαγγέλλω, ἐκφράζω ἢ γράφωτι μὲ ὀξεῖαν, ἤγουν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς λήξεως, ἢ τελευταίας συλλαβῆς. ὅθεν

Ὀξυτόνησις, ἡ, σημείωσις τῆς ὀξείας ἐπὶ τῆς λήξεως συλλαβῆς.

Ζ

Ὀξύτονος, ος, ὁ. Ἐπίῤ. Ὀξυτόνως, ταὐτὸν τῷ Ὀξυτενὴς, ὁ ὀξὺς, συβλυκὸς, οἷον "Γέος, ὠδὴ ὀξύτο-"νος". ἢ ἐξαπερασική. Ἔτι ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς λήξεως γεγραμμένην ὀξεῖαν, ἢ ὁ μὲ ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς λήξεως γραφόμενος ἢ προφερόμενος.

Ὀξύτορος, ος, ὁ, ἡ. (τείρω, τορὸς) ὀξὺς, συβλυκὸς, καὶ ἀφ' οὗ τὸ εὐκόλως ζυπῶν, ἢ ἐξαπερῶν. ὅθεν καὶ ὁ καθαρὸς, ὑψηλὸς, ἐξαπερασικός.

Ὀξυτριφύλλον, τὸ, ὀξὺ τετράφυλλον.

Ὀξυφάγρος, ὁ. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 140. εἶδος φάγρου ἤτοι θαλασσίου ἐφαρείου.

Ὀξυφαὴς, ὁ, ἡ. (φάος) ὁ ὀξέως βλέπων. ἀμφ.

Ὀξυφεγγὴς, ὁ, ἡ, (φέγγος) ὁ ὀξέως, καθαρῶς φωτίζων-λάμπων, ῥόδα ὀξυφεγγῆ. "λαμπρὰ", παρ' Ἀθήν. σελ. 608.

Ὀξύφθογγος, ὁ, ἡ, ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ ἔχων ὑψηλὸν ὀξὺ καὶ ἐξαπερασικὸν φθόγγον-φωνήν.

Ὀξυφλαγμασία, ἡ. Ἱπποκρ. καὶ νοσ. παρθ. ἡ δεικνύτης τοῦ ἐν τῷ σώματι φλέγματος, ὡς Λευκοφλεγμασία.

Ὀξύφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὀξὺς, ταχὺς κατὰ τὸν νοῦν, Εὐσεπ.

Ὀξύφυλλος, ὁ, ἡ, ὁ ὀξέα-συβλυκὰ ἔχων φύλλα.

Ὀξυφωνία, ἡ, ὀξεῖα-ὑψηλὴ-ἐξαπερασικὴ φωνὴ, ἐκ τοῦ

Ὀξύφωνος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Ὀξύφθογγος, ὁ ἔχων ὀξεῖαν, ἐξαπερασικὴν φωνήν.

Ὀξύχειρ, ρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀξὺς-ταχὺς-ἐγλίγωρος κατὰ τὰς χεῖρας, δυσκίνητος, ἀπειδέξιος, Πολυδ. Β'. 149. ταὐτὸν τῷ, Ὀξυλαβὴς. ὅθεν

Ὀξυχειρία, ἡ, ἡ ὀξύτης-ταχύτης εἰς τὰς χεῖρας, ὀξυλάβεια.

Ὀξυχολία, ἡ, τὸ θυμώνειν ὀξέως-ταχέως, ἐκ τοῦ

Ὀξύχολος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. Ὀξυχόλως, ὁ ταχέως-εὐκόλως θυμούμενος, εἰς ὀργὴν ἐξαπτόμενος, ὀξύθυμος.

Ὀξυωπέω, ῶ, εἶμαι ὀξυδερκὴς, βλέπω ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ὀξυωπὴς, ές, ὁ, ἡ. (ὠψ, ὀξὺς) ὁ βλέπων ὀξέως, ὁ ἔχων ὀξεῖαν-ἐξηκειβωμένην ὅρασιν. Καὶ Ἐνεργητ. ὁ ποιῶν τὴν ὅρασιν ὀξεῖαν.

Ὀξυωπία, ἡ, ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ἐξηκειβωμένως. ὅθεν

Ὀξυωπίας, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὀξυωπὸς, καὶ Ὀξυωπής.

Ὀξώδης, ες, ὁ, ἡ, (εἶδος, ὄζος) ὁ ξινὸς, ὁ εἴδος ἔχων ὀξειδίου, ὁ ξινάδα ἔχων.

Ο

Ὄξωτὸς, Ἀετιεσφ. Παρὰ Πολυδ. ς'. 69. "Ὀξωτὰ, "σιλφιωτὰ", ἤγουν ἐσκληασμένα μὲ ὀξείδιον καὶ σίλφιον. ἐκ τοῦ Ὄξος, Ὀξόω, καὶ Σίλφιον, Σιλφιόω, αὐτὶ τοῦ ὁποίου παρὰ Διογ. Λαερτ. ἡμαρτ. "Ὀζωτὰ, "σιλφωτὰ" γεγραμμένον φέρεται.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ο.

Π

Ὄον, τὸ, Sorbum, τὸ, σόρβιν. Ζήτ. Ὄα.

Ὄου, αὐτὶ τοῦ, Οὗ, ἡ, Ὅπου. Ἰλιάδ. Β. 325. καὶ Ὀδυσσ. Α. 70.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Π.

Ρ

Ὀπαδέω, τινὶ, (ὀπαδὸς) ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συμβοηθῶ τινί. ὅθεν

Ὀπάδησις, ἡ, τὸ ἀκολουθεῖν τινα, ἀκολούθησις, Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. σελ. 350.

Ὀπαδὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἀκόλουθος, ὁ ἀκολουθῶν τινὶ, συνεργὸς, ὁ συμβοηθῶν τινί. Ζήτ. Λήκυθος. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ Ὀπάω, Ὀπάζω, λαμβανομένου καὶ αὐτοῦ τοῦ ῥήλου, σκλάβος.

Σ

Ὀπάζω, Μέλλ. άσω, Ποιητ. ἀμφ. ἀκολουθῶ, καταδιώκω, καταθλίβω, ταὐτὸν τῷ Διώκω. ἐκ τούτου Παθητ. "Χείμαῤῥος ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ" ὁ ἐκ τῆς βροχῆς ἀναβαίνων καὶ προσωθούμενος. 2) Λέγω τινὰ ἵνα ἀκολουθήσῃ, δίδω εἴς τινα ἀκόλουθον, "Τείπα-"τον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσας". ὅθεν Ὀπάζομαι, αὐτὶ τοῦ λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτὸν, τὸν κάμνω ἀκόλουθόν μου, "Δῆ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον "βίην".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"βλῶ" Νικανδρ. Θηρ. 60. Ὀπάζιο, αὐτὶ τῦ Λάμβανε. Τοιῦτον καὶ τὸ ἐν σίχ. 520. καὶ τὸ ἐν 813. "Ὀπάζεται" εἶναι αὐτὶ τῦ Ὀπάζει. 3) Καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ Παρέχω, χαρίζω, προξενῶ, δίδωμι, δωρῶμαι. Ἰλ. Ρ. 566. "Κῦδος ὀπάζει", κ. τ. τ. 4) Ἀντὶ τῦ Ποιῶ, ἐργάζομαι, κατασκευάζω. "Ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασε φρὸς ἀσπίδι". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 494. "Ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἷον ὤπασας "ῥῆμος", 258. Ἐκ τῦ Ὀπάω. ὅθεν τὸ Ὀπαδὸς, Ὀπαδέω, Ὀπηδὸς, Ὀπηδέω, ἔτι δὲ ᾠδ, Ὀπάων. παράγεται δὲ ἐκ τῦ, Ἕπω.

Ὀπαῖος, ὀπαία, ὀπαῖον, ὁ ἔχων ζύπαν (ὀπλὴ). οἷον "Κεραμὶς ὀπαία". ἡ κεραμὶδα, ὅπω εἶναι εἰς τὴν σκεπαζὴν τῆς οἰκίας ἡ ζύπα εἰς ἔζοδον τῦ καπνῦ, παρὰ τὸν Καπνοδόχην. Παρὰ δὲ Ἡσύχ. "Ὀ"παία θυεὶς, ἡ ἐκ τῦ κάπνυ", καὶ "Ὀπαία κερα"μὶς, ἡ τὴν κάπνυν ἔχυσα". Παρὰ δὲ Φωτ. ἐκ Διοφίλου φέρεται, "Διακύψας ὁρῶ δῆτα τῆς ὀπαίας "κεραμίδος καλὴν σφόδρα". Κατὰ δὲ Μοίεριδα ὠνομάζετο ἡ ζύπα αὕτη καὶ Καπνία. Ἡρόδοτ. Η'. 137. ὀνομάζει αὐτὴν Καπνοδόκην, δῆτα τῆς ὁποίας διήρχετο καὶ ὁ ἥλιος εἰς τὸν οἰκίσκον. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφ. 143. ὀνομάζεται ἡ μὴν ζύπα, Κάπνη· τὸ δὲ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα, Τηλία. Πολυδ. δὲ Ι'. 25. ἔχει δ' αὐτὴ καὶ τὸ "Καὶ δι' ὀπῆς, καπὶ σεύης". Ξενάρχος δὲ παρ' Ἀθήν. ιγ'. σελ. 569. λέγει περὶ τῆς μοιχῶν. "Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῶναι σέ"γης". Τὸ δὲ μέρος τῆς σέγης, ὅπω ἦτον ἡ ὀπὴ αὐτὴ, Πλούταρχ. ἐν Περικλ. 13. ὀνομάζει Ὀπαῖον, "Τὸ ὀπαῖον δὴ τὸ ἀνακτορεῖο Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε", ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ οἱ ναοὶ ἔχον τοιῦτες καπνοδόκυς. Περὶ τύτυ τὸ Ἀνακτόρυ καὶ Ξενοκλέυς λέγει Σιμωνίδ. Ἐπιγρ. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 138. Ἀριστοφ. 62. Κατὰ δὲ Οὐϊτρούβιον ὀνομάζονται Ὀπαὶ καὶ αἱ κοιλότητες τῆς δπὸ τῆς σέγης δοκῶν. ὅθεν τὸ Μετόπαι παρ' αὐτῷ. Οὕτω δὲ ἑκλαμβάνυσι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Α. 320. "Ὄρνις δ' ὡς αἰ ὄπαια" ἐκ τῦ Ὀπαιον, τό. ὅπω ἄλλοι ἀναγινώσκυσιν. Ἀνόπαια.

Ὀπάλλιος, ὁ, Ὀρφ. περὶ Λίθ. Θ'. 1. ὁ ὀπάλλιος, λίθος πολυτίμητος.

Ὀπάτειος, Ὀπάζος, ὁ, ἡ, αὐτὶ Ὁμοπάτειος, Ὁμόπαζος, ὁ ἐκ τῦ αὐτῦ πάζυ, Λυκόφρ. 452.

Ὀπάων, ονος, ὁ, ἡ. (ὀπάω, ὀπάζω) ταὐτὸν τῷ, Ὀπαδὸς, ὁ ἀκόλυθος, παρ' Ὁμήρ. "Ὀπάων μηλων" ὁ ποιμὴν, ὁ βοσκὸς πρεβάτων, Πίνδ. Πυθ. Θ'. 114. ἐξαιρέτως δ' ἐν πολέμῳ, ὁ Ὁπλοφόρος. Ἔτι δὲ ὁ θεράπων, ὁ δῆλος, Ὀπάονι ῥιπῇ. Ὀππιαν. Ἀλ. ε'. 489. τῇ ἑπομένῃ - ἀκολυθήσῃ.

Ὀπεάς, αδος, τὸ, Subula, σκυλίον τῦ ὑποδήματος, τζαγγαρασούβλιον. Πολυδ. Ι'. 141. Παρὰ δὲ Ἡροδότ. Δ'. 70. φέρεται αὐτὶ τύτυ τὸ, Τπέατι. ὅθεν Ὀπτιαν, τὸ, Ὀπήτειον καὶ, Ὀπητείδιον ὑποκοριστ. παρὰ Πολυδ. Ζ'. 83. Παράγεται δ' ἀπὸ τῦ Ὀπή. Ζήτ. δὲ καὶ, Χηλώτιον.

Ὀπεδίκαι, Ὀπέδικες, αἱ, πιθανῶς ἡμαρτ. αὐτὶ, Σπάδικες, ἐκ Περφυρ.

Ὀπεύς, έως, ὁ, ἡμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. Ι'. 141. ὅπω διείσκιτο γραφόμενον, Ὀπέας αὐτὶ Ὀπέας.

Ὀπεύω, αὐτὶ τῦ Περισκοπῶ, Βλέπω, καὶ, Ὠπῆσαδαι, αὐτὶ τῦ Θεωρῆσαι, παρ' Ἡσυχ. πρέπει ὅμως νὰ γραφῇ Ὠπεῦσθαι καὶ Ὠπήσασθαι. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστ. 597. ἐγράφετο πρότερον Ὀπεδομῦν, αὐτὶ, Ὀπτευομῦν, ἡ ὁποία γραφὴ διείσκιται καὶ παρὰ Εὐσταθ. εἰς Ἰλιαδ. Ξ. 964. 63.

Ὀπέων, ὁ, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ Ὀπάων, Ἡρόδοτ. Θ'. 50.

Ὀπή, ἡ, διάζευξις, θυεὶς, ζύπα, κοίλωμα. Ζήτ. Ὀπαῖος.

Ὄπη, Ἐπίρ. ἢ Ὄπῃ, ὡς Ταύτῃ, ταὐτὸν τῷ, Ὅπῃ, οἷον "Ὄπη χθονὸς" Ἀπολλ. Δ'. 532. ἤγουν εἰς ὁποῖον μέρος τῆς γῆς. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὅπως, καθ' οἷον δήτινα ζόπον, καθὼς, οἷον "Ὄπη δὲ αὖ καλλίστην καὶ ἄριστον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἕκασπε "δεῖ καταστήσασθαι", ἤγουν ὅπως σᾶς φανῇ καλλίτερον, κ. τ. λ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. γ'. 2. Ὀπῆν καὶ, Ὀπηνίην, ὡς τὸ Ὅπως τιῦν, αὐτὶ τῦ καθ' ὁποιανδήποτε ζόπον, "Ὀπῃπερ αὖ αὐτὸς ἐθέλῃς". Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. ταὐτὸν τῷ, Ὅπῃ αὖ, ὅπω καὶ αὖ. Ἔχει δὲ τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸ Πῆ, ἢ Πῇ.

Ὀπηδεύω, Ὀπηδέω, Ὀπηδητὴρ, ὁ, Ὀπηδὸς, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Ὀπαδέω, κ. τ. λ. Ὁμηρ.

Ὀπηλίκος, κη, κον, ταὐτὸν τῷ, Ἡλίκος, ὅσον μεγάλος. "Ὀπηλικοσῦν" ὅσον μεγάλος ᾠδ αὖ.

Ὀπῆμος. Ζήτ. Ὁππῆμος.

Ὀπηνίκα, Ἐπίρ. (ἰωϊκα, πλωϊκα) ὅταν, ὁπόταν, εἰς ὁποῖον καιρὸν, καθὼς. "Ὅπως, ὁπλωϊκα "δοκοίη τῆς ὥρας, τλῶ πορείαν ποιοῖντο". Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. 5. 18. τὸ τ' ἔστιν Ὁπόταν θέλωσιν, ὁπόταν τὰς φανῇ ἀρεστὸν, κ. τ. λ.

Ὀπήτιον, τὸ, καὶ, Ὀπητείδιον, σκυλίον, τὸ τὰς ὀπὰς ἐμποιῶν. Ζήτ. Ὀπεας.

Ὀπίας, ᾶ, ὁ, "Ὀπίας τυρός". ὁ πεπηγὼς ὑπὸ τῦ ὀπὸς. Εὔρ. Κύκλ. 136. τυρὸν ἐκ γάλακτος μὲ ὀπὸν, ἢ σύκα χυλὸν, καπνοδυαζόμενον. Ἀριστοφ. Σφ. 353. παίζει τλῶ λέξιν ἐνπαιγῶν ῥὸς τὸ Ὀπή.

Ὀπιγαῖς, ἡ, Παρ' Ἀριστοτ. Φυτ. Α'. Κεφ. γ'. σὺν τὰ "Ἀλβιρτος, Epygradium quod aliqui hypillum esse dixerunt.

Ὀπισθονὸς, νὴ, νὸν, φοβερὸς, Ἀπολλών. περὶ Στυγὸς, "Ῥιγίῃ παίπεσιν Ὀπισθονέστατε πέτυκται", αὐτὶ τῦ φοβερωτάτη, καταπληκτικωτάτη. ἐκ τῦ

Ὀπίζω, τὸ ὁποῖον τὸ Μέσ. εἶναι μόνον ἐν χρήσει, Ὀπίζομαι, αὐτὶ τὰ φοβᾶμαι, σέβομαι, "Διὸς δ' "ὠπίσατο μῆνιν ξεινίυ". Ἰλιάδ. Σ. 216. "ὠπί"ζετ' ἐφετμιύ". Καὶ μετὰ χρκ. "Οὐδ' ὅσον ὀπί"ζετο ᾠδ Διὸς αὐτῦ". Ἀπολλων. "ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυ"μὸν ὀπίζομαι". Παρὰ Πινδάρ. Πυθ. "Ὀπίζο"μὴν χάριν", ταὐτὸν τῷ Ἀμειβομῆν. Ζήτ. Ὄπις. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Λιθικοῖς, Προοιμ. 68. εὕρηται "Θεοῖς ὀπιζέμεν", σὺν θα Ἑρμαν. Θεοὺς ἑποπιζέμεν, ἔγραψε. Παρὰ δὲ Μ. Ἐτυμ. τὸ, Ὀπίζω, αὐτὶ τὰ Ἐπισρέφομαι ᾠδ Ἀκολυθῶ.

Ὀπίζω, (ὀπὺς) ὀπὸν συλλέγω, ἐγχαράττω τλῶ ῥίζαν ἢ τὸν καυλὸν ἢ ἐκβάλλω δι' ἐντομῶν τὸν (σχαρέτως χαλκοπῶδη) χυλὸν φυτῶν τινος. Λέγεται δὲ καὶ περὶ ρητινῶν. Διόδ. Σικ. "Λιβανωτὸς, ὡς δάκρυον, "σμύρνα ὑπὸ τῆς ῥιζῶν ὀπίζεται".

Ὄπιθε ᾠδ Ὄπιθεν, Ποιητ. αὐτὶ Ὄπιθεν, ὀπίσω.

Ὀπιθόμβροτος, ὁ, ἡ, Πίνδ. Πυθ. Α'. 178. "ὀπιθόμβροτον αὔχημα" τλῶ μισθαποδοσίαν λέγει φημίυ, (ἐκ τῦ ὄπιθε καὶ Βροτὸς) ὡς μετὰ θάνατον ἐπιγινομένην.

Ὀπικὸς, ὴ, ὸν. τὸ Λατ. Opicus, μωρὸς, βρωμερὸς.

Ὄπιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ Ὀπὸς, ὄπιον, αὐχιώνιον.

Ὀπιπτευτὴρ, ῆρος, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὀπίστης, ὁ πνευβλέπων, Speculator. Ζήτ. Ὀπιπτεύω.

Ὀπιπεύω. Ζήτ. Ὀπιπτεύω.

Ὀπίπης, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ὀπιπτευτὴρ, ἐν τῷ Παρθενοπίπης, Παιδοπίπης, Γυναικοπίπης, Πυρροπίπης. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

Ὀπι-

Ὀπιπτεύω, ταὐτὸν τῷ, Ὀπιπεύω, ἐκ τῆ Ὤψ, ὀπὸς, Ὀπέω, Ὀπεύω, Ὀπίζω, Ὀπίω, Ὀπίπτω, Ὀπιπτεύω. ἐκ τῆ Ὀπίω, Ὀπίπω ἔγινε τὸ Ὀπίπης. Σημαίνει δὲ τὸ, θεωρῶ, ἐπιβλέπω ἐπιεργῶς ζητῶ τι. Ἐξαιρέτως Ὀπιπτεύω γυναῖκας, παρθένους" ἤτοι τὰς ἐπιεργῶς αὐτὰς βλεπόντων καὶ ἐξαπατώντων. ὅθεν Μανέθ. Ε'. 182. "Δολεροῖσιν ὀπιπευθεῖσαι ἔπεσιν", ἀντὶ τῦ πλανηθεῖσαι, ἀπατηθεῖσαι.

Ὄπις, δος, αἰτιατ. Ὄπιν καὶ Ὄπιδα, ἡ. παρ' Ὁμήρ. "Ὄπις Θεῶν" ἡ ἐκδίκησις τῶν Θεῶν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον εἰς ἑαυτὰς αἱ κακαὶ φαλάγγες (ἔπω), ἡ καὶ Νέμεσις λεγομένη. Λέγεται δὲ καὶ αὐδὲ τῦ Θεῶν, εἶον "Οὐδ' ὄπιδα φρονέοντας ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν". Ὀδυσσ. Ξ. 82. τῦτ' ἔστιν Οὔτε τὴν θείαν ἐκδίκησιν βάλλοντες κατὰ νῶν, ὥστε τί θέλει νὰ ἔπῃ συμπάθεια ὀξύρρονας. Ὅθεν Ἡσίοδ. Θεογ. 222. ὡσὲ τῶν Μοιρῶν λέγει "Πείν γ' ὑπὸ τῶν δώσωσι κακὸν ὀπιν ὅστις ἁμάρτῃ". αὐτὶ τῦ Ἐκδίκησιν, ποινήν. 2) Ὅθεν καὶ ὁ φόβος τῆς θείας ἐκδικήσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν προερχόμενον σέβας, "ὥστε δαιμόνων ὥστε Θεῶν ὀπιν ἔχοντας" Ἡρόδ. Η'. 143. Θ'. 76.) "ὄπιδος δέος ἐν φρεσὶ πίπτει". Ὀδυσσ. Ξ. 88. Παρὰ Πινδάρ. λαμβάνεται αὐτὶ τῦ φροντὶς, φρόνιμα. ὅθεν δυνατὸν νὰ ἐτυμολογήσωμεν τὸ Ὄπις ἐκ τῦ Ὤψ, ὀπὸς, Ὀπὴ, ὡς Ὤφις. ὅθεν τὸ, Ὀπίζομαι. Ζήτ. Κατόπιν.

Ὀπισαμβῶ, (ὀπίσω, ἀμβαίνω, ἀναβαίνω) ὀπισθοπορεία, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπεξαπατᾶν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω αἰχωρησις. Καταμβῶ δὲ, ἡ εἰς τὸ κάτω καὶ τὸ ταπεινῶς. Εὐσάθ. ἐν Παρόρτ. Ὁμάτικ. Παροιμ. Γ'. 36.

Ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὄπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν. Σχολ. Λυκόφρ. 704.

Ὀπισθάμβων, ὁ, ἡ. παρὰ Χρυσος. Λειτερ. ἐκ τῦ Ἄμβων, λέγεται τὸ, ἀνώλογιον, ὁ ὀπίσω τῦ ἄμβωνος.

Ὄπισθε, ἐν, Ὄπισθεν, Ἐπίρ. κυρίως, ἐκ τῆ ὀπίσω μέρους, ἢ ὀπίσω, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου αὐτὶ τῦ Ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς, μετὰ ταῦτα, ἐν τῷ μετέπειτα χρόνῳ, ὕστερα, εἰς τὸ μέλλον. παρ' Ὁμήρ. Οἱ ὄπισθεν, αὐτὶ οἱ ὀπίσω ἰσάμυοι, οἱ ἀκολουθοῦντες. Ἐκ τῆ Ὄπις, ὅθεν τὸ Κατόπιν. Ζήτ. Κατόπιν, καὶ Ὀπίσω. Τὸ συγκρ. Ὀπισθότερος. Ἀρατ. 148. Ἐκ δὲ τῆ Ὀπίσε (ὅθεν τὸ "Οπισθε) ἔγινε τὸ Ὀψέ.

Ὀπισθέναρ, ρος, τό. (ὄπις, θέναρ) τὸ ὄπισθεν τῆς παλάμης, τῆς χειρὸς μέρος. Πολυδ.

Ὀπισθίδιος, ία, ιον. καὶ, Ὀπίδιος, ὁ, ἡ. τὸ Θηλ. ἔτι Ὀπισθία, Ἐπίρ. Ὀπισθίως, καὶ, Ὀπισθίως, (ὄπισθε) ὀπίσιος, ὀπισθιτὸς, ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος διεσκεμμένος. Ὁ τοιῦτος σχηματισμὸς παρ' Ἀγαθίᾳ.

Ὀπισθοβάμων, ὁ, ἡ. καὶ Ὀπισθοβάτης, ὁ. Μηλεαγρ. Ἐπιγρ. 22. (βάω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπεξαπᾶν, ἢ ὁ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν μέρος ἀναβαίνων.

Ὀπισθοβαρὴς, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βαρὺς, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 128.

Ὀπισθοβατικὸς, καὶ, Ὀπισθοβάτης, Μηλεαγρ. Ἐπιγρ. 22. ὁ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν μέρος ἀναβαίνων, ἢ βατδῶν, ἢ ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπεξαπᾶν.

Ὀπισθοβριθὴς, ὁ, ἡ. ὁ ὄπισθεν βαρὺς, οἷον "ἔγχος ὀπισθοβριθὲς". Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. ἐν Λέξ. Σαυροβριθὴς.

Ὀπισθόγραφος, ὁ, ἡ. ὁ ὄπισθεν, ἢ ὑπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος ἐπεγεγραμμένος.

Ὀπισθοδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων δακτύλους ζυγισμένους, ἢ διβδωτωμένους εἰς τὰ ὀπίσω. Σχόλ.

Ὀπισθόδετος, ὁ, ἡ. ὁ ὀπίσω δεδεμένος.

Ὀπισθοδίωξις, ἡ. ταὐτὸν τῷ Παλίωξις, Σχολ. Ἡσιόδ.

Ὀπισθόδομος, ὁ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῦ οἴκυ, ἢ τῦ ναῦ. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαιρέτως τὸ ὄπισθεν τῦ ναῦ τῆς ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς θησαυροφυλάκιον, ἤτοι ὁ ὄπισθεν τῦ ναῦ τύτου οἶκος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

Ὀπισθοκάλυμμα, τό. Κλήμ. Παιδαγ. Β'. σελ. 245. κάλυμα, ἢ σκέπασμα ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν.

Ὀπισθόκαρπος, ὁ, ἡ. (ὄπισθε) ὁ φέρων, ἔχων τὸν καρπὸν ὄπισθεν τῶν φύλλων, ὥστινες συκύαι.

Ὀπισθοκέλευθος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπεξαπᾶν.

Ὀπισθόκεντρος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀπίσω κεντρον ἢ ἀκανθιον.

Ὀπισθοκέφαλον, τό. (κεφαλὴ) τὸ ὀπίσθιον κεφάλιον, Γλωσσ. Στ.

Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ, ἡ Ὀπισθόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) ὁ εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρος ἔχων τὴν κόμην, τὰ μαλλία.

Ὀπισθοκράνιον, τό. τὸ ὄπισθεν τῦ κρανίυ μέρος, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀπισθοκρηπῖδες, ων, αἱ. εἶδος γυναικείων σανδαλίων, κατὰ Πολυδ.

Ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ. κύφωσις, καμπύλωσις τῆς ῥάχεως πρὸς τὸ ὀπίσω μέρος.

Ὀπισθόμβροτος. Ζήτ. Ὀπιθόμβροτος.

Ὀπισθόμηρος, ὁ. (μηρὸς) τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν μηρῶν, ἢ μηείων. Πτολεμ. Ἀνθολ. Ζ'. 2.

Ὀπισθονόμος, ὁ, ἡ. (νεμὼ) ὁ ἐν τῷ ὕπτερέφειν εἰς τὰ ὀπίσω βόσκων, ὁ βόσκων εἰς τὰ ὀπίσω παροδεύμενος.

Ὀπισθονυγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ὄπισθε νύσσω) ὁ ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν κεντῶν. Ἀνθολ.

Ὀπισθοπόρος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀπισθεκέλευθος.

Ὀπισθόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ὀπίσω τινὲς πορδόμενος, ὁ ἀκολουθῶν τινὶ, ἔτι δὲ ὁ θεράπων-δοῦλος. Λιχύλ. Χοηφ. 711. Ὀπισθόπους ἐκλαμβάνεται καὶ τὸν παρ' Ἡσυχ. σημασίαν αὐτὶ Ὑποστρόφων.

Ὀπισθορμέω, ὦ. ὑπερέφω εἰς τὰ ὀπίσω. Ἡσύχ. ὅθεν

Ὀπισθόρμητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπερέφων. Γραμματ.

Ὀπισθοσφενδόνη, ἡ. σφενδόνη ἐκ τῆ ὄπισθεν μερῶν. ἔτι μέρος τι τῦ γυναικείυ κόσμυ ἤτοι σφεντόνη. Ζήτ. Σφενδόνη.

Ὀπισθοτίλα, ἡ. (ὄπισθε, τιλάω) ὀνομάζεται ἡ σπιλία, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω καταῤῥῶσα, ἢ τὰ ἀφοδεύματα τῦτ' ἔστι τὸν μελαίνων ὑπορρίπτουσα. Ἀθήν. σελ. 622.

Ὀπισθοτονία, ἡ. τάσις-κάμψις τῆς μερῶν τῦ σώματος εἰς τὰ ὀπίσω.

Ὀπισθοτονικὸς, ἡ, όν. Ἐπίρ. Ὀπισθοτονικῶς, ὁ αὐήκων εἰς τὸν ὀπισθότονον, ἢ ὁ εἰς τῦτον ὑποκείμενος, ἐκ τῦ

Ὀπισθότονος, ὁ, ἡ. (τείνω, τόνον, ὄπισθε) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω τεινόμενος, τανυόμενος. 2) Νόσος τις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σῶμα ὅλα ἀσασμῶν ἰσχυρῶν τείνεται, ἢ καμπυλόνεται εἰς τὰ ὀπίσω, ἀκίνητον ὄμενον. Τύτῳ αἰτίκηται τὸ Ἐμπροσθότονος.

Ὀπισθοτονώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸν ὀπισθότονον αὐήκων, ἢ ὁ νοσῶν τὸν ὀπισθότονον.

Ὀπισθουρητικὸς, ἡ, όν. (ὐρέω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κατῳῶν.

Ὀπισθοφάλακρος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς μέρος φαλακρός.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀπισθοφανής, ὁ, ἡ. Ἐπίρ.—νῶς. Γενέσ. Θ'. 23. καθ' Ἡσύχ. ὁ εἰς τὰ ὀπίσω φαινόμενος. Παρὰ δὲ Ὀλυμπιοδώρῳ Κάποπτρα ὀπισθοφανῆ, τὰ μὴ τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν καποπτριζομένων δεικνύοντα, δεξιοφανῆ δὲ, τὰ τὸ δεξιὸν, ἀριστερόν. τὸ δὲ ἀριστερὸν, δεξιὸν παριστάνοντα.

Ὀπισθοφυλακέω, ῶ. φυλάττω, σκεπάζω τὸ ὄπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος. ἐκ τοῦ

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ φύλαξ τοῦ ὄπισθεν μέρους, ἐξαιρέτως τῆς στρατιᾶς.

Ὀπισθοχειμώνες, ὧνος, ὁ. ὁ μετὰ πολὺ, εἰς τὰς ὑστέρας μόνας ἀκολουθῶν χειμῶνι, ὁ ὄψιμος χειμών. Ἱππόκρ. Περὶ Χυμ. 5.

Ὀπισθόχειρ, ρος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τὸν ῥάχιν δεδεμένας.

Ὄπισμα, τό. (ὀπίζω) ὁ ἐξαχθεὶς γαλακτώδης τῆς φυτῆς χυμός.

Ὄπισμός, ὁ. ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ τῆς φυτῆς γαλακτώδους χυμοῦ.

Ὄπισσω, Ποιητ. αὐτὶ Ὀπίσω.

Ὀπίστατος ἢ Ὀπίστερος, ὑπερθετ. ἀπὸ συγκειτ. τοῦ Ὄπυς, ὅθεν τὸ Κατόπιν, Μετόπιν, Ἀνόπιν. ὁ ὀπισθινώτατος, ὑστερώτατος. Ζητ. Κατόπιν. Ὀπίστερος, Ἀράτ. 284.

Ὀπίσω, Ἐπίρ. (ὄπις, ὄπισος ἐκ τοῦ ἕπω) κατόπιν, εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος. 2) Ὕστερον, ἔπειτα, πάλιν, Ἡρόδοτ. Α'. 111. "Ἦιε τὴν αὐτὴν ὀπίσω "ὁδόν". 3) Εἰς τὸ ἑξῆς, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, εἰς τὸ ἐρχόμενον. τὸ μέλλον. παρ' Ὁμήρ. "Πρόσω, ἢ ὀπίσω". 4) Ἐν τῇ Ν. Δ. ἢ παρὰ τοῖς Ο'. λαμβάνεται ὡς προθέσις μετὰ γενικ. ὡς τὸ Ὄπισθε. Ζητ. Κατόπιν. Τὸ ὀπίσω σιωπηλοφ. γίνεται Τυὐπίσω, ὅθεν τὸ Ἐς τὸπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω δηλ.

Ὄπιων, ονος, ὁ. παρὰ Πλουτάρ. Γάλβ. 24. ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀπτίων (Optio), τὸ ὑπηρέτου αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος δηλ. τοῦ "Διοπτρος ὑπηρεσίαν τελῶν" ἑρμηνεύει.

Ὀπλάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ Ὅπλον.

Ὁπλενδυτέω, ἐνδύομαι, φορῶ ὅπλα. Νικήτ. Χρον. Γ'. 5.

Ὁπλέω, ταὐτὸν τῷ Ὁπλίζω, ἐν Ὀδυσσ. "Ὡπλ. "ἄμαξαν", αὐτὶ τοῦ ὑψηπίζω, ἐξαρτύω.

Ὀπλή, ἡ. ὁ κυκλοειδὴς πὼς τῶν κτηνῶν, τὸ ὀνύχιον· κυρίως τὸ ἄγκιστρον ὀνύχιον τοῦ ἵππου ἢ τοῦ ὄνου. Λέγεται ὅμως καὶ ἐπὶ βοῶν, καὶ ἄλλων πολυχηλῶν ὀνύχια ἐχόντων ζώων.

Ὁπλήεις, εσσα, ωπλισμένος, ἁρματωμένος. Δίων Λόγ. ΛΕ'. σελ. 694.

Ὁπλίζω, Μέλλ. ίσω. (ὅπλον) παρασκευάζω, ὑγιεπίζω, ἑτοιμάζω, ἐξαρτύω, ἁρματόνω, γυμνάζω, ἀσκῶ. Ἡρόδοτ. ς'. 12. "Ὁπλίσειν δὲ γυ"ναῖκας". Ὀδυσσ. Φ. 143. αὐτὶ τοῦ ὡπλίσθησαν. ἐπὶ. ὑγιεπίσθησαν εἰς Χορόν. "Νῆες ὁπλίζονται". Ὀδυσσ. Ρ. 288. τοῦτ' ἔστιν ἁρματόνονται. "Ἃ Κύκνος "ὥπλισεν ὑίκν, ἢ Πειθὼ μόσθος, ἢ γλυκὺ κάλλος "Ἔρως". Μελεάγρ. Ἐπίγρ. 89. Θράσος ὁπλίζε"σθαι". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 991. ἐπὶ. ἁρματόνεσθαι μὲ δύψυχίαν. ὅθεν

Ὁπλισις, ἡ. ἐξάρτυσις, ὑγιέπισις, ἑτοιμασία, γύμνασις, ἁρμάτωσις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὅπλα, ἤγουν τὰ ἅρματα.

Ὅπλισμα, τό. τὸ ἁρμάτωμα, ἢ τὰ ἅρματα, ταὐτὸν τῷ Ὅπλον, σόλος πολεμικὸς, ὡπλισμένον σράτευμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 253.

Ὁπλισμός, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὅπλισις.

Ὁπλιστὴς, ὁ. (ὁπλίζω) ὁ ὁπλίζων, ἁρματόνων. Ζητ. Ὁπλίτης.

Ὁπλιταγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἄγων ὁπλίτας, ὁ διοικῶν τὰς ἁρματωμένους στρατιώτας.

Ὁπλιτεία, ἡ. (ὁπλιτεύω) ναυτικὴ. Πλάτ. περὶ Νόμ. Δ'. σελ. 163. μάχη τοῦ ὡπλισμένου πεζικοῦ στρατοῦ κατὰ θάλασσαν.

Ὁπλιτεύω, εἶμαι ὁπλίτης, τοῦτ' ἔστι μεταξὺ τῆς ἁρματωμένων πεζῶν στρατιώτης. Ὁ δὲ Θωκ. Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Ἄγω, κυβερνῶ τοὺς ὁπλίτας. Η'. 73.

Ὁπλίτης, ου, ὁ. στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος, ἐκ τοῦ Ὅπλον, ὅ ἐστι μεγάλη ἀσπὶς. Ὁ δὲ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος ὀνομάζεται Πελταστὴς, ἐκ τοῦ Πέλτη. Ἔτι δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπιθετικῶς, αὐτὶ τοῦ Ἁρματωμένος, ὁ ἅρματα (ὅπλα) φέρων· φορῶν· βαστάζων. Τὸ θηλυκ. Ὁπλῖτις, οἷον Γιωὴ, χεὶρ, κ. τ. τ.

Ὁπλιτικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὸν ὁπλίτην αὐτήκων. Τὸ ὁπλιτικὸν, ταὐτὸν τῷ Οἱ ὁπλίται. Παρὰ δὲ Πλάτ. Πολιτ. Α'. 7. Ὁπλιτικὴ, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα δηλονότι τὴν χρῆσιν τῆς ἁρμάτων.

Ὁπλῖτις, δος, ἡ. θηλ. τοῦ Ὁπλίτης, ὁ. τὸ ὁποῖον Ζητ.

Ὁπλιτοδρομέω, τρέχω εἰς τὸ στάδιον ὡπλισμένος.

Ὁπλιτοδρόμος, ὁ. ὁ μὲ τὰ ἅρματα τρέχων εἰς τὸ στάδιον.

Ὁπλιτοπάλης, Δωεικ. Ὁπλιτοπάλας, (πάλη, ὅπλον) ὁ πολεμιστής. Αἰσχύλ. Πλουτάρ. παροβλ. συμπ. Β'. 5.

Ὁπλιτοποιὸς, ὁ. ὁ ἁρματόνων, ἢ εἰς μάχην ἐρεθίζων. ἁμφ.

Ὁπλοδιδάκτης, ου, ὁ. ἢ Ὁπλοδιδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὴν ὅπλων τοῦ χρῆσιν. Γλωσσ. Στ.

Ὁπλοδοτέω, ῶ. δίδω ὅπλα, ἁρματόνω.

Ὁπλόδουπος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ τὰ ἅρματα κτυπῶν, κάμνων κρότον. Ὀρφ. Ὕμν. ξδ'. 3. ὅπου ταχύτερον, Δολόδυπος, ἐτράφετο.

Ὁπλοθήκη, ἡ. Ὑποθήκη τῶν ὅπλων, τόπος ἐνθα ἐναποτίθενται τὰ ὅπλα.

Ὁπλοκαθαρμὸς, ὁ, Ὁπλοκαθαρσία, ἡ, Ὁπλοκαθάρσιον, τὸ. Ὑπονοεῖται τὸ Ἱερὸν, Armilustrum, ἁγιασμὸς, ἀλόγησις τῶν ὅπλων, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὁπλοκαθαρμὸς, ὁ. κάθαρσις τῶν ἁρμάτων διὰ θυσίας.

Ὁπλολογέω, ῶ. συναθροίζω ἅρματα.

Ὅπλομαι. Ζητ. Ὄπλω.

Ὁπλομανέω, ῶ. μαίνομαι, τρελλαίνομαι διὰ τὰ ὅπλα, ἢ τὸν στρατιωτικὸν ζωὴν, τὰ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν. Ἀνάλεκτ. Α'. 233. Λειθμ. 50. Σωσεσ. Ἐπισ. 107. "Περὶ βροτῶν ἢ ποίων Ὁπλομ." Ἀθην. ς'. αὐτὶ τοῦ μονιωδῶς ἐείζειν. ὅθεν

Ὁπλομανία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὅπλων, ἢ τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, ἁμφ.

Ὁπλομαχέω, ῶ, μάχομαι μὲ τὰ ὅπλα, ὡς ὁπλίτης. ἢ γυμνάζομαι εἰς τὸν ὁπλιτικὸν.

Ὁπλομαχητικὸς, κὴ, κὸν, (ἐκ τοῦ Ὁπλομαχητὴς, ταὐτὸν τῷ Ὁπλομάχης). Ἡ ὁπλομαχητικὴ, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα τὸν ὁπλομαχίαν. Σίξτ. Ἐμπειρ.

Ὁπλομαχία, ἡ. τὸ πολεμεῖν, μάχεσθαι μὲ τὰ βαρέα ἅρματα, ἢ ἡ τέχνη ἢ διδασκαλία τοῦ μάχεσθαι μὲ τὰ ὅπλα, καθόλου δὲ, ἡ Τακτικὴ.

Ὁπλομαχικὸς, κὴ, κὸν, ὁ εἰς ὁπλομαχίαν αὐτήκων.

Ὁπλομάχος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ βαρέα ἅρματα μαχόμενος· πολεμῶν. 2) Ὁ διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας ἢ τῆς τακτικῆς.

Ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὅπλον, τὸ, γλωσσικῶς τὸ ἅρμα, καὶ παν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἁρμάτωσιν στρατιώτου, ἢ πλοίου, κ. τ. τ. Ὅθεν οὕτω λέγονται καὶ τὰ σκεύη τῆς καραβέλας. Ἐπὶ δὲ τῶν πεζῶν στρατιωτῶν ἡ λέξις σημαίνει τὴν βαρεῖαν ἀσπίδα, ὅθεν τὸ ὁπλίται, οἱ παρὰ Ποιηταῖς Ἀσπισταί, ἤτοι οἱ Ἀσπιδοφόροι, τοῦτ' ἔστι στρατόπεδον πεζικὸν ἁρματωμένον βαρέως μὲ μεγάλην ἀσπίδα, ἥτις ὀνομάζεται ὅπλον. Τὸ δὲ "Τὰ ὅπλα" ἐκλαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Σχοινοπέδου. Ἔτι ἡ φυλακὴ, ἐκλαμβάνεται καὶ ἡ φρουρά. "Ὅπλα τίθεσθαι" σημαίνει νῦν μὲν τὸ ἁρματόνεσθαι εἰς μάχην, νῦν δὲ τὸ καταπαύειν τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ ἄλλοτε τὸ βάλλειν τὰ ἅρματα κάτω, Πλάτ. ἐν Νομ. Ζ'. σελ. 373. "Διεξέδων καὶ πάντων καὶ θέσεως καὶ αἱρέσεως ὅπλων". Οὐέσελ. εἰς Διόδωρ. Α'. σελ. 524. Οὐάλκεν. εἰς Ἡρόδοτ. Α'. 428. "Εἰκὼν ἑκατὸν ἐν ὅπλῳ", Καύλες Reneil, Τόμ. 2. σελ. 56. ὅθεν ἔτι συμφέρεται καὶ τὸ Ἐν χρυσῷ, καὶ ἐν ψηφίσματι Ἀθηναίων, Ἐκδ. Βιαγίε ἐν Ῥώμῃ 1785. φαίνεται ὅτι εἶναι Imago in clipeo, ὁμως γεγραμμένη, καὶ ὄχι γεγλυμμένη. Παρὰ δὲ Ἀρτεμιδ. Α'. 63. Ὅπλον, λαμβάνεται αὐτὶ τῆς Γύμνασις, ἄσκησις τοῦ σώματος, ἥτις εἰς τὸ τέλος ἐγίνετο εἰς τὰς δημοσίας ἀγῶνας, ὅθι πᾶσι τὸ ἄθλον.

Ὁπλοπάροχος, ὁ, (ὅπλα παρέχων) ὁ φέρων τὰ ἅρματα, Γλωσσ. Στ.

Ὁπλοπέτης, ου, ὁ, Ventilator, ἀνεμιστὴς, λιχνιστής.

Ὁπλοποιέω, (ὁπλοποιὸς) κατασκευάζω ἅρματα.

Ὁπλοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ὁ εἰς ὁπλοποιΐαν ἀνήκων.

Ὁπλοποιΐα, ἡ. κατασκευὴ ἁρμάτων.

Ὁπλοποιὸς, ὁ, ἡ, (ποιέω ὅπλον) ὁ κατασκευάζων ἅρματα.

Ὁπλοσκοπέω, ῶ, σκοπῶ - ἐπιθεωρῶ τὰ ὅπλα ἤτοι τὰς ἁρματωμένας στρατιώτας. ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Faire la revue. ὅθεν

Ὁπλοσκοπία, ἡ. ἐπιθεώρησις τῶν ἁρμάτων, ἢ τῶν στρατιωτῶν, τὸ παρὰ Γάλλοις Revue, Φίλων.

Ὁπλόσμιος Ζεὺς, ἐν Καρίᾳ, Ἀελιαν. ἐν Ζεὺ. Μορ. Γ'. 11. Ὁπλισμία, Λυκόφρ. 614. ἐπώνυμον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἥρας, ἢ καὶ τὸν Σχολ. εἰς Ἰχ. 858. ἐν Ἠλίδι, παντὸς τοῦ Ὁπλοφόρου, ὡπλισμένος.

Ὁπλότερος, έρα, ερον, παντὸς τοῦ, Νεώτερος, καὶ, Ὁπλότατος παντὸς τοῦ Νεώτατος.

Ὁπλουργία, ἡ, (ἔργον, ὅπλον) παντὸς τοῦ Ὁπλοποιΐα, Σχολ. Λυκόφρ. 247.

Ὁπλοφάγος, ὁ, ἡ, ὁ καταβιβρώσκων τὰ ὅπλα. Εὐστάθ.

Ὁπλοφορέω, ῶ, φερῶ ἅρματα, (ὅπλα, φέρω) ἔμμαι ὡπλισμένος, ἢ πολεμιστής. Ταυτὸν τοῖς, Διερυφορέω, δηλ. σωματοφύλαξ τινὰ ὡς σωματοφύλαξ, Πλούταρ. Αἰμ. 27.

Ὁπλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φορῶν ἅρματα, ὁ ὡπλισμένος, πολεμιστὴς. ταυτὸν τοῖς Δορυφόρος.

Ὁπλοφυλάκιον, τὸ, τόπος, ὅθεν φυλάττονται τὰ ὅπλα, ὁπλοθήκη, ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ τῶν ἁρμάτων, ὁ βασταγὸς εἰς αὐτὰ, Ἀθήν. 538.

Ὁπλοχαρὴς, ὁ, ἡ. (χαίρω, χαρὰ) ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, ἢ τὸν πόλεμον, Ὀρφικ.

Ὁπλῶ, (ὅθεν τὸ Ὁπλίζω) ἁρματόνω, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω, Ἰλιάδ. Τ. 172. ὅπου τὸ Μέσ. Ὁπλομαι φέρεται.

Ὄπιος, ὁ, ἡ, πλούσιος, πολὺς, μέγας, ἡυξημένος, καὶ Ὀπιπρὸς, ὁ ξύφιμος. Φωτ. Λεξ.

Ὀποβάλσαμον, τὸ, Διοσκορ. Α'. 18. Χυμὸς τοῦ Βαλσάμου δενδρου.

Ὁποδαπὸς, ὁ, ταυτὸν τοῖς, Ποδαπὸς, ὡς Ὁποῖος, ταυτὸν τοῖς Ποῖος.

Ὁποειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ταυτὸν τοῖς Ὁπώδης.

Ὁπόθεν, Ἐπίρ. ἐκεῖθεν ποῖον μέρος, ὅθεν. "Ὁπόθεν δήποτε". δηλ. ὑπὸ ὁποιον μέρος καὶ ἂν ἔωσι. ὅθεν

Ὁποθενοῦν, ὅθεν καὶ ἂν ἔωσι.

Ὁπόθι, Ἐπίρ. Ποιητ. ταυτὸν τοῖς Ὅπου.

Ὅποι, Ἐπίρ. ὅπου, ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου. "Ὅποι ποτὲ" αὐτὶ τοῦ Ὅπου ἂν, ὡς ἐν τῷ, "Ὅποι δήποτε". Ὅποι τραπέσθαι, δηλ. ὅσον τὸ διωκόντων μακρὰν. "Ὅποι γῆς, εἰς ποῖον τόπον τῆς γῆς, ὡς τὸ "Ὅπου γῆς.

Ὁποῖος, οία, οῖον. Ἐπίρ. Ὁποίως, τὸ Λατ. Qualis, ἀναφέρεται ὡσὰν προηγούμενον τὸ Τοῖος, Talis. Προσίστανται δ' ἐν τῇ τελευτῇ τῆς λέξεως ταύτης τὸ, τε Τυὶ, (τὸ ὁποῖον δὲν μεταβάλλει τὴν σημασίαν) ἢ τὰ, Οὖν, Δὴ, Δήποτε, Δηποτοῦν, ταυτὸν τοῖς Λατ. Qualiscunque, τοῦτ' ἔστι ὁποῖος καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι. Ὁ δὲ Σχολ. Λειτορ. Πλάτ. 392. ἐξέλαβεν αὐτὸ αὐτὶ τοῦ Ποῖος. καὶ Ἀχαρν. 963. τὸ ὁποῖον ὅμως Δακὴς ἐν Ἑρμαῖ. Comment. Societ. philolog. Lipr. 1. p. 257. 258. δὲν ὑποδέχονται. Τὸ δὲ Ὁποιοσδήποτινος, Διονυσ. Ἁλικ. ε'. σελ. 751. ἀμφ. αὐτὶ τοῦ Ὁποιοσδήποτινος. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τοῦτο αὐτὶ τοῦ ἀναφορικοῦ "Ὅς, ἢ "Ὅστις.

Ὁποιότης, τος, ἡ. (ὁποῖος) Ὁμοιότης, Ἰδιότης, πολλὰ ἀμφ.

Ὁποκάρπασον, τὸ, τοῦτ' ἔστιν ὁπὸς τῆς καρπάσου, ὡς ὀνομάζει αὐτὸ Διοσκορ. ε'. 13. αὐτὶ τοῦ ὁποίου Παῦλ. Αἰγιν. ε'. 43. Καρπησίας λέγει. Πλίνιος δὲ καλεῖ αὐτὸ δὶς μὲν Opocarpathum, ἢ ἁπαξ Succus Carpathii. Ὅλοι δὲ ὅτι οἱ ζωὴς γνωσοποιοῦσι τὸν ὁπὸν τοῦτον ὡς δηλητήριον φάρμακον. ὕστερον δὲ ἡ Γαλλικὴ Ἀντιδότ. σημειῶν, ὅτι μετὰ τοῦτο σωτηρίως ἐσπείγετο ἡ ἀλόη. Ἐκεῖ δὲ ἡ λέξις δύσκεται γεγραμμένη Ὁποκάλπασον. Ἀρχιγένης δὲ, παρὰ Γαλλικὴ. καπὶ τόπῳ Α'. 3. ἔκαμνε ὄξος τοῦτο τὰ μαλλία κίτρινα καὶ σμυρνὰ (ὕλα) ἤτοι κατζαρωμένα. Ἐν δὲ Ὀρφ. Ἀργον. 920. δύσκεται ἐν τῷ Οὐσιακῷ Χειρογρ. ὀρθότερον γεγραμμένον Κάλπασον, τὸ, μεταξὺ τῶν φαρμακερῶν φυτῶν, παρὰ Κάπασον, τὸ. Βρόκιος ἐν Transact. philosoph. Τόμ. 65. νομίζει ὅτι τὸ Ὁποκάρπασον τῶν παλαιῶν εἶναι εἴδός τι κόμμιος, (μὲ τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ νῦν κιβδηλόυσι ἐν Ἀβυσσινίᾳ τὴν ἀλόην) ὀνομαζόμενον Σάοσα.

Ὁποκινναμώμον, τὸ, τοῦτ' ἔστιν Ὁποὸς κιναμώμου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 7.

Ὁποπάναξ, ακος, ὁ, ὁ χυλὸς τοῦ φυτοῦ Παύακος.

Ὁπὸς, ὁ, χυλός. τὸ τῶν δένδρων ἄκρυον. ὀφείρεται δὲ ὁπὸς χυλὸς, ὅτι σημαίνει μόνον τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν φυτῶν, ἐξαιρέτως ἐκ τῶν δένδρων, ἢ μάλιστα τῆς συκῆς, ῥέοντα χυλὸν, τὸν γαλακτώδη. λέγεται ὅμως καὶ ὁ ἐντομῶν τεχνικῶν κηρέων, ὡς τὸ καλούμενον ὄπιον. Ἱστοκράτης δὲ ὀνομάζει Ὁπὸν ἐ μόνον τὸν τοῦ σιλφίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ φυτὸν τὸ σίλφιον. Μετὰ τὸν τῆς συκῆς ὁπὸν ἐπήγνυον τὸ γάλα, ὅταν ἔκαμνον τὸ τυρίον, Ἰλιάδ. Ε. 902. ὡς καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν ά. 184. λέγει. "Ὁ δὲ ὁπὸς (ἤτοι τὸ γαλακτῶδες ἄκρυον) τῆς ἀγρίας καὶ ἡμέρου συκῆς, πικρικὸς ἐστὶ γάλακτος ὥσπερ ἡ πυτία". Ἔστι δὲ ἐκ τούτου τὸ Λατ. Sapa, Sapor, Γαλλ. Seve, ὡς τὸ, Σοφὸς, Sapus, Sapiens. καὶ τὸ, Εἰ, εἰ, Σαλμάσ. Exerc. p. 1285.

Ὁποσάκις, Ἐπίρ. ὅσας φορὰς. Ὁποσακισοῦν, ὅσας φορὰς καὶ ἂν.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὁποσαπλάσιος, ία, ιον, ἢ Ὁποσαπλασίων, ὁ, ἡ, ὁπόσας φορὰς μεγάλος ἢ πολύς. Ὁποσιοσῦν, ὁσας φορὰς μεγάλος ἢ αὖ.

Ὁποσάπους, δος, ὁ, ἡ, πόσης πόδας μέγας, μακρύς. πόσης πόδας ἔχων, ἀμφ.

Ὁποσαχῆ, Ἐπίρ. εἰς πόσους τόπους.

Ὁπόσε, πᾶ (διὰ τῆς εἰς τόπον κινήσεως) Ὅμηρ. Ζήτ. Ὅπη.

Ὁπόσος, σῃ, σον, πόσον μέγας, πόσον πολὺς κατ' ἀξιωμόν. Ὁποσοσῦν, ὁποσουνῦν. ὅσον μέγας, ἢ πολὺς καὶ αὖ. Οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, Ὁποσος δήποτε, ἢ Ὁποσοσῃσῦν.

Ὁποσαῖος, πυὸν τῆς ἑπομ. Ἄρατ. Διοσ. Ζ'. κυρίως ὁ εἰς τίνα πόσην ἡμέραν, εἰς πόσας ἡμέρας.

Ὁπόσος, Quotus, ὁ πόσος κατὰ τάξιν, Ὁποσοσῦν, ὁπόσος κατὰ τάξιν καὶ αὖ.

Ὁπόταν, Ἐπίρ. (ὁπότε, αὖ) μετὰ ὑποτακτ. Ὅταν, Ἀφ' ἧς, Ἐπειδή. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 288. "Ὁπόταν βιβήσεται". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ὁπότε.

Ὁπότε, Ἐπίρ. Ὅτε, ὅταν. Ὁποτεῦν, ὅτε καὶ αὖ. "Ὁππότε ἤθελον". Ἰλιάδ. Α. 399. τὸ καὶ παρ' ἡμῖν, Ὁποτ' ἤθελον. "Ὁπότε συσκίωσιν" Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. δηλ. ὅταν τύχῃ νὰ σωσιλθασιν ὁμοῦ. Καὶ μετὰ ὑποτακτ. "Ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι πτολίεθρον". Ἰλιάδ. Α. 163. Τὸ δὲ ἐν Θ. 230. "ἄς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ" ἐρμηνεύουσί τινες δηλ. τῷ, Ποτὲ, ἄλλοι δὲ ἀναπληροῦσι τὸν λόγον, γράφοντες Ὁπότ' ἐν Λήμνῳ ἦμεν.

Ὁπότερος, έρα, ερον, ποῖος ἢ τίς ἐκ τῆς δύο. 2) Εἷς ἐκ τῆς δύο (Alteruter) "Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι πείθειν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῆς ἑτέρου γίνεσθαι". Δημοσθ. σελ. 209. Ὁποτερσοῦν, καὶ Ὁποτερσοδήποτε (Utercumque, uterlibet, mervis) ὁποῖος ὑπὸ τὰς δύο καὶ αὖ. Τὸ δὲ, Ὁπότερον, καὶ Ὁπότερα, λαμβάνεται καὶ ἐπιρρηματικῶς αὐτὶ τοῦ, Ὁποτέρως, (Uerum an, ἢ Utromodo) δηλ. Ἐάν, Καθ' ὁποῖον ὑπὸ τὰς δύο ζόφους, "Ὁπότερα τὸν γνώμιμον ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ σόμ' ἄμδην ἢ κατ' ὀρρωπύγιον," Ἀριστοφ. "Ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθείς, εἴτ' αὐτὸς ὑπασάμβυος, οὐκ "ἔχω λέγειν". Ἰσοκρ. Ποιητικῶς Ὁππότερος.

Ὁποτέρωθε, Ἐπίρ. ὑπὸ ποῖον ἐκ τῆς δύο μερῶν, ἐκ τοῦ Ὁπότερος.

Ὁποτέρωθι, Ἐπίρ. (Utrubi) εἰς ποῖον ἐκ τῆς δύο μερῶν.

Ὁποτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὁπότερος, (Utromodo) καθ' ὁποῖον ὑπὸ τὰς δύο ζόφους. 2) Ἀντὶ Ποτέρως, πῶς. 3) Καθ' ὁποῖον ὑπὸ τὰς δύο ζόφους καὶ αὖ (Utrolibet modo).

Ὁποτέρωσι, Ἐπίρ. (Utro) εἰς ὁποῖον ἐκ τῆς δύο μερῶν.

Ὅπου, Ἐπίρ. πυὸν τῆς Πειπτ. Ὁπόθι, ὅπῃ, (ἐκ τοῦ Ὅπος, ὅθεν Ὅπῃ, Ὁπόθεν, Ὅποι, Ὁπόσε, Ὁπότε) μετὰ συνεπιπλοκῆς τοῦ αὖ, ἢ τοῦ πὲρ αὖ, αὐτὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὅπου καὶ αὖ, (Ubicumque). Ὅπου δή, Ὅπου ἂν, Ὅπουδήποτε, ταὐτὸν ἔστιν ὅπου καὶ αὖ ἤθελον εἶδαι. "Ὅπῃ μὲν, Ὅπου δὲ" δηλ. ἐκεῖ μὲν, ἐδῶ δὲ. Ἐν ὅπου, Alicubi, εἰς μέρος τι, κάτι χωρίον. "Ὅπου γῆς" εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς, ubi terrarum. Ζήτ. Ὅποι.

Ὁπόφυλλον, τὸ, αὐτὶ Ὁπὸς φύλλον, ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, Διοσκορ. Παρ. Α'. 18. καὶ 69.

Ὅππα, αὐτὶ Ὅπα, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Offa.

Ὅππη, αὐτὶ Ὅπῃ. ὅθεν

Ὁππῆμος, Ἐπίρ. ὁπόταν, Ἄρατ. 568. Ζήτ. Ἥμος.

Ὁππόθι, αὐτὶ Ὁπόθι.

Ὁπποῖος, Ὁππόσος, Ὁπότε, Ὁππότερος, Ὅπως, Ποιητ. αὐτὶ Ὁποῖος, Ὁπόσος, κ. τ. λ.

Ὁπτάζω, καὶ Ὁπταίνω, ταὐτὸν τῷ Ὅπτομαι.

Ὁπταλέος, έα, έον, (ὀπτάω) ἐψημένος, ὀπτός.

Ὁπτανεῖον, Ὁπταύιον, τὸ, (ὀπταίνω ταὐτὸν τῷ Ὀπτάω) τόπος, ὅπου ψωμοῦσί τι, Φέρνος, ἢ μαγειρεῖον. Παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. Α'. σελ. 461. ξυρὰ, σεγνὰ ξύλα εἰς βράσιν, ἢ ἔψησιν ὀπτῶν ἐπιτήδεια.

Ὁπτανία, ἡ, παρὰ Σουΐδ. αὐτὶ Ὀπτασία, Ὀπταιτιῶν αὐτὶ Ὀπταυιείων, Μάζ. παρ' Ἀθην.

Ὁπταυεὺς, έως, ὁ, ψήνωνται, Φιλοξ. Γλώσσ.

Ὁπτανὸς, νὴ, νὸν. (ὀπτάω) ἐψημένος, ὀπτός.

Ὁπτάνω, ταυτὸν τῷ Ὅπτω, Ὀπτομαι καὶ Ὀπταίνω. εἶναι ὅμως ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ τοῖς Ἀποστόλ. Α'. 3.

Ὁπτασία, ἡ, (ὄπτομαι) ὄψις, θεωρία, θέαμα, "Κύπελλος ὁπτασίην", Ἀνακρεοντ. Α'. σελ. 189. ἀμφ. σημασ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Ὄναρ, Ὄνειρον.

Ὁπτάω, ὦ, Μέλλ. ήσω, ψιῶ, ψεύσω. ἔστι σπανίως ἐψήσεως ἢ καύσεως τῶν πηλίνων ἀγγείων, ὅθεν λαμβάνεται καὶ αὐτὶ τοῦ Ξηραίνω, σεγνόνω. Ἐκ τοῦ Ὄπω, Ὄπτω, κυρίως ταὐτὸν τῷ Ὄπτω, Ὄψω, ὅ ἐστι βράζω, ἢ ἐν ὑγρῷ ξηραίνω, καπνοκαθάζω τι διὰ τοῦ πυρός. Διὰ ταύτην τὴν λέξεων τινῶν ταυτότητα ἐπεκράτησε καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν νὰ λέγωμεν, τὸ μὲν Ὀπτάω, ψιῶ, τὸ δὲ Ὀπτὸν, ψητὸν, αὖ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἑψω ἐξελαμβάνετο κυρίως μόνον αὐτὶ τοῦ τῆς σωτηρίας Βράζω.

Ὁπτεύω, (ὄπτω) βλέπω, Ἀκουσφ. Ὄρν. 1061.

Ὁπτὴρ, ὁ, (ὄπτω) ὁ βλέπων, Σοφοκλ. Αἴ. 29. ὁ κατάσκοπος, ὁ βλέποντι καὶ φροντίδων, Εὐριπ. Γαλλ. Ὀδυσ. Ξ. 261. ὅθεν

Ὁπτήριος, ὅθεν Ὀπτήρια, δηλ. δῶρα, τὰ διδόμενα ὅταν ἔβλεπόν τινα (π. χ. τὸν νύμφιον) ἢ τραγῳδίᾳ τι, Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 74. Εὐρ. Ἰων. 1127. Ζήτ. καὶ Ἀνακαλυπτήρια.

Ὁπτήσιμος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ψήσιμον ὠπτήθησ, ἢ ὁ ὀπτὸς, ἐψημένος. Ἀθην. σελ. 369. ἐκ τοῦ

Ὄπτησις, ἡ, (ὀπτάω) ψήσιμον. "Ὀπτησις κεράτων" ἢ ὑγρὸς πυρὸς τῶν κεράτων ξήρανσις, σκληρωσις.

Ὁπτητικὸς, ἡ, όν, ὁ εἰς ψήσιμον αὐτήκοος, ἢ ὠπτημένος, ἐκ τοῦ Ὀπτάω, ὅθεν καὶ

Ὁπτητὸς, ἡ, όν, ὁ ὀπτὸς, ψημένος.

Ὁπτίζω, βλέπω, Ἀρχύτ. Ἰαμβλ. Προτρ. 3. ἀμφ.

Ὁπτίκια, τὰ. τὸ Λατ. Officia, ἢ ὀφίκια, αἱ βασιλικαὶ ὑπουργίαι καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Γ'. 24.

Ὁπτικὸς, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν ὄψιν αὐτήκοος, ὡς Ὀπτικὴ (ἤγουν τέχνη, ἢ θεωρία) ἢ διδασκαλία τοῦ πῶς ὁρῶμεν.

Ὁπτιλέτις, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ

Ὀπτίλος, ὁ, (ὄπτω) Δωρικ. τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμὸς, παρὰ Στοβ. Λόγ. 193. Πλούταρ. Λυκοῦρ. 11. Ὀφθαλμῖτις, παρὰ Παυσαν. Λακων. 18. Οὐαλκεν. εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 507. Ἄλλοι ἔγραφον Πτίλος. Ὀλυμπιόδωρος δὲ οὕτω λέγει καὶ τοῦ κατὰ Πλάτ. Γοργ. 40. "Ἱστοροῦσι γάρ, ὅτι πτιλλίας "Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐποίησε. πτίλλας δὲ ἐκάλουν τοὺς "ὀφθαλμούς. διὸ καὶ τυφλωθεὶς, ὡς αὖ ἐποίησεν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἱερόν". Ἐκ τούτου δὲ ἔγινε καὶ Πτιλώτσω. Ἀρχύτ. παρὰ Σιμπλικ. ὡσεὶ τῆς Ἀεισ. Κατηγορ. "τὸ πτιλῶσον τῆς μὴ ὄρασιν ἔχον". Λοιπὸν σημαίνει ἐνταῦθα τὸ τυφλώττειν. Ἐν δὲ Γλωσσαρ. Οὐλκωμίῳ σελ. 648. συνείσκεται Ὑπόπτιλλος, *Sublippus*.

Ὀπτίων, ὁ. Ζήτ. Ὀπίων.

Ὀπτομαι, Μέλλ. ὄψομαι. Ζήτ. Ὄπω.

Ὀπτός, ἡ, τὸν, (ἕπω, ἕπτω, ἕψω) βρασμένος, ψημένος. "Πλίνθος ὀπτή". ἡ κεραμὶς (τὸ τοῦβλον) Ξενοφ. Ζήτ. καὶ Ὀπτάω. 2) Ἐκ τοῦ Ὄπτω, ὁ Ὀρατός.

Ὄπτω. Ζήτ. Ὄπω.

Ὀπυίω, καὶ Ὀπύω, Μέλλ. Ὀπύσω, Ἀεισοφ. Ἀχαρν. 255. λαμβάνω, ἢ ἔχω γυναῖκα, γαμῶ, Ἰλιάδ. Ζ. 63. Ν. 379. ὅθεν καὶ αὐτὶ τοῦ Συνοικίζομαι, καὶ, Ὀπυίοντες, οἱ δεύτερα γάμου ἐζευγμένοι, ὡς Ὀπυίωλαι, παρὰ Ἡσύχ. οἱ γεγαμηκότες. Ζήτ. Οἰφάω.

Ὄπω, τὸ ὠφθότυπον τοῦ Ὄπτω, τοῦ ὁποίου ὁ Μέλλ. Ὄψομαι αὐτὶ τοῦ Ὄψω, βλέπω, θεωρῶ. ἐκ δὲ τοῦ Ὄπω ὁ παρακείμ. Ὦπα καὶ Ὤπωπα, δηλ. εἶδον, ἐθεώρησα, ὁ Παθητ. Παρακ. Ὤμμαι, ὅθεν Ὄμμα, ὡς ἐκ τοῦ Ὄσσω (Αἰολικ. αὐτὶ Ὄπτω) τὸ Ὄσσος, Ὄσσε αὐτὶ Ὄμμα. Ἀόρ. ἀ. Ὤφθην. ὅθεν γίνεται τὸ, Ὀφθαλμός, κ. τ. λ. Ἐκ τούτου Ὄψ καὶ Ὤψ, τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός, ἢ θεωρία,

Ὀπωδής, ἐος, ὁ, ἡ. (ὀπὸς ὁ ἔχων εἶδος ὀπῆ, χυλῆ. πόα ὀπώδης" Ἀεισοτ. Ζώ. Μορ. Γ'. 15. ἡ πηγνύουσα τὸ γάλα, ὡς ὁ ὀπὸς τῆς σικύας.

Ὄπωπα, παρακ. αὐτὶ, Ὦπα, ἐκ τοῦ Ὄπω, Ὄπτω, εἶδον, ἢ αὐτὶ Ἑνεστ. δηλ. βλέπω. Ἐντεῦθεν Ὀπωπὴ καὶ Ὀπωπέω, καὶ Ὀπώπεε, αὐτὶ Ὀπώπει, Ἰωνικ.

Ὀπωπέω, (ὀπωπὴ) βλέπω. Ὀρφ. Ἀργον. 181. καὶ 1020.

Ὀπωπήσασθαι, Εὐφορείων Σχολ. Εὐσεπ. Φοίν. 688.

Ὀπωπή, ἡ, (ὄπτω) Ποιητ. παύτων τῆς Ὄψις.

Ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ, πυύτων τῆς Ὀπτὴρ, Ὄμ. Ὕμν. Β'. 15. εὖτα ὅμως Περσαίνιος ἔκεινε νὰ γραφῇ Ὀπηδητὴρ, καθ' Ἡσύχ. ὁ συνοδος, ὁ ἀκόλουθος, σίχ. 290. ἑταῖρος, φίλος.

Ὀπώπιος, ὁ, ἡ, (ὀπωπὴ) ὁ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ωὐτὴκων, Ἱππουρ. ὡσεὶ Φύσ. Ὀς.

Ὀπώρα, ἡ. Ἰωνικ. Ὀπώρη, (οἱονεὶ Ὄπις ὥρα) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους, ὅς τις ἕπεται εἰς τὴν ὥρην, τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸ θέρος, καὶ εἶναι ὁ καυματωδέστατος, κατὰ τὴν εἰς ἑπτὰ μέρη τοῦ ἐνιαυτοῦ διαιρεμὴν, οἷον θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρος, ἀστρίπτος, χειμών, φοπελιά. Διήρκει δὲ ἡ Ὀπώρα ὑπὸ τῶν κυνὸς ὑπτολῆς μέχρι τῆς ὑπτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου· τὸ δὲ Ἔαρ, ὑπὸ τῆς ἰσημερείας μέχει τῆς ἡλ Πλειάδων ὑπτολῆς· τὸ δὲ Θέρος, ἐνταῦθεν μέχει τῆς τοῦ κυνὸς ὑπτολῆς. Δεῦ εἶναι λοιπὸν Ὀπώρα ὁ φθινόπωρος, ἀλλ' αἱ τοῦ κυνὸς ἡμέραι, καθ' ἃς συμβαίνει ὁ σφοδρότατος καύσων εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κλίμα. Πίνδαρ. δὲ Ἰσθμ. ε'. β'. 8. καὶ Νέμ. ε'. 11. Ὀπώραν λέγει μεταφερικῶς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἥτις ἄλλως καὶ Ὥρα λέγεται. Ὅθεν καὶ Πλάτ. ὡσεὶ Νομ. Η'. σελ. 415. λέγει "Ὁ τοῦ σώματος ἐρὼν καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πειρᾶν ἐμπλησθῆναι. 2) Ὀπώρα σημαίνει παύτως τὰς καρπὰς, καὶ μάλιστα τὰς τῆς δενδρων, (ἤτοι τὰ τῆς συνηθείας ὀπωρικὰ) τὰς κατὰ τὸν τοῦ ἔτους τὸν καιρὸν ὠειμάζοντας. "Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιον εἰσὶ", δηλ. τὰ ἐξαίρετα τῆς ὀπωρικῶν εἶναι τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφύλια. Διὰ τοῦτο καὶ Ἀλκιμὰν ὀνομάζει τὸ Μέλι Κηρίνου ὀπώραν, ὡς καρπὸν ξόπον τινὰ τοῦ κηρίου.

Ὀπωριαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ ὀπώρας, ἢ ὁ εἰς ὀπώραν αὐτήκων. Τὰ ὀπωριαῖα ὀνομάζει Θεόφρ. ὡσεὶ Πυρ. σελ. 430. ὅλως τὰς θερινὰς, ἤτοι τῆς δενδρων καρπὰς, ἤτοι τὰ Ὀπωρικά.

Ὀπωρίζω, συναθροίζω τὰ ὀπωρικὰ καπὸ τὴν ὀπώραν, ἢ καθόλου συλλέγω ὀπωρικά. ὀπωρίζοντες τοὺς "φοίνικας", αὐτὶ τοῦ Ὀπωρίσκοντες, ἢ Ὀπωρίζοντες, Ἡρόδοτ. Δ'. 172. "ὑπὸ συκῆς ὀπώρισε". Διογ. Λαέρτ. ε'. 61. δηλ. ἔκοπτεν ἐκ τινος συκῆς καρπὰς ἢ σῦκα. Ἔτι ὡσεὶ σαφυλῶν, Φιλόσρ. Ἡρωϊκ. ἐν Προοιμ. "Ἔαρος ποθῶν ὀπωρίζεσθαι". Νικήτ. Χρον. Κ'. 1. τοῦτ' ἔστιν ὑπθυμῶν νὰ ὑπολαμβάνῃ τὴν αὔξησιν τοὺς καρποὺς τοῦ φθινοπώρου.

Ὀπωρικός, ἡ, όν. ὁ εἰς τὴν Ὀπώραν αὐτήκων, ἢ ὁ ἐξ ὀπωρικῶν κατεσκευασμένος.

Ὀπώριμος, ὁ, ἡ. (ὀπώρα) δένδρον ὀπώριμον, τὸ φέρον ὀπωρικὰ, παρὰ Σειῆδ.

Ὀπωρινός, νὴ, νὸν. ὁ καπὰ τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας. "Ἀστὴρ ὀπωρινός" παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ὁ λεγόμενος Σείριος.

Ὀπωρισμός, ὁ. (ὀπωρίζω) ἡ συνάξις τῆς ὀπωρικῶν, ἀμφ.

Ὀπωροβασιλὶς, ίδος, ἡ, ἡ βασίλισσα τῆς ὀπωρικῶν, εἶδος σύκων, Ἀθήν. σελ. 75.

Ὀπωροθήκη, ἡ. Ὑποθήκη τῆς ὀπωρικῶν.

Ὀπωροκάπηλος, ὁ, ὁ πωλῶν ὀπωρικὰ, Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπις. 60.

Ὀπωρολόγος, ὁ, ἡ, (ὀπώραν λέγων) ὁ συλλέγων μαζόνων ὀπωρικά.

Ὀπωροπώλης, ὁ, τὸ θηλυκ. —ῶλις, ἡ. ὁ πωλῶν ὀπωρικά.

Ὀπωροφορέω, ῶ, φέρω βασάζω, ἔχω καρπὸς, ἐκ τοῦ

Ὀπωροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων ὀπώραν, Γεωπον.

Ὀπωροφυλάκιον, τὸ, ταυτὸν τῆς Ὀπωροθήκη, ἔτι τὸ καλύβιον τοῦ ὀπωροφύλακος.

Ὀπωροφύλαξ, κος, ὁ, ἡ. ὁ φυλάττων τὰ ὀπωρικά.

Ὀπωρώνης, νυ, ὁ. (ὠνέω) ὁ ἀγοράζων ὀπωρικά.

Ὅπως, (ὅπος, ὅπη) πῶς, κατὰ τίνα, ἢ καθ' ὁποῖον ξόπον. Ὅπωσδὴ, Ὅπως δήποτε, Ὅπως δηποτοῦν, δηλ. ὅπως καὶ αὖ, καθ' ὁποῖον ξόπον καὶ αὖ. Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ὅπως ἂν καὶ Ὅπως τιῶν. 2) Ὥστε δηλ. νὰ, μετὰ ὑποτακτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλλοντος Ὀριστικῆς, παρὰ Σοφ. Αἴ. 556. "Δεῖ σ' ὅπως δείξεις", αὐτὶ τοῦ Δεῖσε δείξαι. Ζήτ. Ἑρμῶν. ὡσεὶ Οὐϊγέρ. σελ. 767. "Σεῦτε ὅπως ποδῶν", ὑποσημ. τὸ Ἔχετε, τοῦτ' ἔστι ξέχετε, ὅσον ἐμπορεῖτε, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 837. ἔτι δὲ συμφέρεται καὶ μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, καὶ ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς Παρατακ. καὶ Ἀορίστ τῆς Ὁριστικῆς, οἷον "Ὅπως ἀπηλλάγην", Αἰσχύλ. Προμ. 755. ὡς τὸ, Ἵνα. Τὸ δὲ "Οὐχ ὅπως" ἐπομένου τοῦ Ἀλλὰ, λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ, κ. τ. λ. Τὸ ἐντελὲς ἦτον, "Οὐ λέγω ὅπως, κ. τ. λ." 3) Παρ' Ἡρόδοτ. Α'. 17. καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, αὐτὶ τοῦ "Οτε, Ἀφ' οὗ. Καὶ παρ' Ἀεισοφ. δὲ ἐν Νεφ. 61. "Ὅπως ἐγένετο", καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1638. Ἀντὶ δὲ τοῦ Πῶς ἐκλαμβάνουσί τινες τὸ Ἀεισοφ. Πλάτ. 139. καὶ Θεσμ. 203.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὰ Ο μετὰ τῦ Ρ.

Ὅραμα, τος, τὸ, (ὁράω) τὸ ὁραθὲν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπομεν, ἢ ἡ ὄψις, ἢ τὸ θέαμα, τὸ βλέμμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ'. 3. 66. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ὄναρ, ὄνειρον, φαντασία, Ὄπτασία, ἐκ τύτυ τὸ, Ὁραματίζομαι, Ὁραματισμὸς, Ὁραματιστὴς, μόνοι παρ' Ακυλ. ἢ Συμμάχ.

Ὅραμος, ὁ, παιτὸν τῦ Ὁράδαμνος, Νίκανδρ. Θηρ. 92.

Ὅρασις, εως, ἡ, τὸ βλέπειν, ἡ ὄψις, ἡ αἴσθησις τῦ βλέπειν (Λατ. Visus), ἔτι θεωρία, θέαμα, "Τὸ τὴν ὅρασιν λαμβάνοντες τὴν δεινότητα", Διόδ. Σικ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Ὄναρ, Ὄνειρον.

Ὁρατὴς, ἧ, ὁ, ὁ βλέπων, ὁ θεωρὸς, ἐκ τύτυ,

Ὁρατικὸς, ἡ, ὁν, ὁ εἰς τὴν ὅρασιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τῦτο.

Ὁρατὸς, ἡ, ὁν, (ὁράω) ἐκείνης, τὸν ὁποῖον βλέπει, ἢ ἐμπορεῖ νὰ ἰδῇτις, ὁ ὁραθῆναι δυνάμενος.

Ὁραυγέομαι, (αὐγὴ, ὁράω, ὡς μαραυγέω) βλέπω, ὀξέως, ἐρεύνω. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 854.

Ὁράω, ῶ, βλέπω, κυτπάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ. "ὁρῶ εἰς". Βλέπω εἴς τι, προσμένω τι, ἀποβλέπω πρός τι. "κατ' αὐτὴς ἀεὶ ὅρα", ἔβλεπε πάντοτε πρὸς ἐκείνες, Ἰλιάδ. Π. 646. ἢ παρὰ Δημοσθ. παραπαίοντι τῦ, Εὐθυμοῦμαι, Φώτ. ἐν Λ. Μέσ. Ὁρῶμαι, Ὁρᾶτο, Ὁρῶπο. Ὁρῶτο, αὐτὶ Ὁρέοιτο, (ὡς Ὁρῶτε, Ὁρέοιτε, αὐτὶ Ὁράοιτε, ὄχι ἐκ τῦ Ὁρῶ αὐτὶ Ὁράω, ἀλλὰ κατὰ τροθήκην Ποιητ. τῦ ὁ.) Ὁράσθαι, Ὁρώμενος, Ὁρῶμαι, αὐτὶ Ὁρᾶσαι ἢ Ὁρᾷ, Ἰωνικ. Ὁρῆαι, ὅλοι ὅτι οἱ σχηματισμοὶ εὑρίσκονται παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ παρατ. Ὥρων, Αττικ. Ἑώρων, ὁ παρακ. Ὦρακα, ἢ Αττικ. Ἑώρακα. "Ὁρᾷ ὡς" ἐμφαίνει τὴν θέσιν καὶ διάθεσιν, οἵαν "ὁρᾶν ὡς ἥλιον" ἢ "Ὁρᾶν ὡς βλάπτοντα" Γεωπον. αὐτὶ τῦ κλίνειν, ἕτοιμον εἶναι νὰ βλάπτῃ. Ε'. 6, 1. "Πρὸς πλῆν ὁ-"ρᾶν". Εὐρ. τῦτ' ἔστιν Ἐπιμελεῖσθαι εἰς πλοῦσιον. "Ἐς Δία παῖπα ὁρᾷ" Λεκιαν. Συρ. Θε. 31. αὐτὶ τῦ Ὁμοιάζει καθ' ὅλα τὸν Δία.

Ὀρβικάτον, καὶ Ὀρβικάτην, ἐκ τῦ Λατ. Orbiculatum malum, Ἀθήν. σελ. 80. αὐτὶ τῦ, Σφογγύλον.

Ὀργάζω, (ὀργάω) μαλάττω - φυράω - ζυμόνω ἢ πλάσσω, μαλακίνω, σμήχω, ἀναμιγνύω, συγκιρνῶ, ἀνακατόνω τι ἐξ ἀναλόγυ ἀφοσιώσεως ἢ ἀναφυρμοῦ. Ἡρόδοτ. Δ'. 64. μεταχειρίζεται τὸ, Ὀργήσας ὡς "σεσιωπημένον τῦ Δέλτα". Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ὀργάνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 335. αὐτὶ τῦ Ἀπαλύνω, ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι αὐτὸ αὐτὶ τῦ Εἰς πάσης κινῶ. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ Ἐργάζω, Ἀργάζω, Ἀργασίη, ἡ, ἢ Ἄργασμα, αὐτὶ τῦ, Βυρσοδεψέω, ἢ Διφθέω, κ.τ.τ. Ἐνπεῦθεν ἔτι ἢ τὸ, Ὀργόω, Ὀργόνω, αὐτὶ τῦ, Ἀρτεῶ, τὴν γῆν ἐργάζομαι ἢ εἰς σπερμάτων ὑποδοχὴν ἑτοιμάζω. Ζήτ. ἢ Ὀργάς.

Ὀργαίνω, ὅθεν Ὀργαίνας. Ζήτ. Ὀργάζω. Αἰτὶ τῦ Ὀργίζεσθαι, παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 551. Εὐρ. Ἄλκ. 119.

Ὀργάνη, ἡ, παιτὸν τῦ, Ἐργανὴ, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1007.

Ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, Ἐπίρ. Ὀργανικῶς, (ὄργανον) ὁ ἐξ ὀργάνων κατασκευασμένος, ἢ ὁ δι' ὀργάνων, μάλιστα μυσικῶν, γινόμενος.

Ὄργανον, τὸ, ὅθεν, Ὀργάνιον, τὸ, (ὑποκορ. τῦ Ἔργον), τὸ εἰργασμένον, τὸ ἐργαλεῖον, ἰδιαιρέτως τὸ πιεστήριον (Prelum). Ἄλλοτ. δὲ ὀνομάζει ὅπως καὶ τὰ μυσικὰ ἐργαλεῖα, ἰδιαιρέτως τὰ ἐκ χορδῶν συγκείμενα, ὡς Θαυμ. ἀκουσμ. α') παιτὸν τῦ "Ἐργον μελίσσης" Κυρόπλαξον ὄργανον", Σοφοκλ. παρὰ Πλάτ. ὡς Νομ. Γ'. σελ. 110. "Ὄργανον ἐν "ὄρεσι", τὰ εἰς οἰκοδομὴν ὑποβάθρια ξύλα.

Ὀργανοπήκτωρ, ὁ, ἡ, (πήγνυμι, ὄργανον) παιτὸν τῦ Ὀργανοποιὸς, Μανιὴθ. Δ'. 438.

Ὀργανοποιητικὸς, ἡ, ὸν, ὁ δυνάμενος νὰ κατασκευάσῃ ἐργαλεῖα, ἢ ὁ εἰς τῦτο ἀνήκων. Ἐκ τῦ Ὀργανοποιέω, ὅθεν καὶ

Ὀργανοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐργαλείων, ἢ μηχανῶν.

Ὀργανοποιὸς, ὁ, ἡ, (ποιέω, ὄργανον) ὁ ποιῶν, ἢ ὁ κατασκευάζων ἐργαλεῖα, ἢ μηχανάς.

Ὀργανόω, ἰδιατέμνω, διϊρεπίζω, ὀργανίζω, "Ὠργανῶσθαι πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν αἰσθήσεσι "καὶ λόγῳ", Σέξτ. Ἐμπ. δηλ. πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν εἶναι κατασκευασμένος μὲ δύο ὄργανα, τὴν αἴσθησιν δηλ. καὶ τὸν λόγον.

Ὀργάς, ἡ. Συνωνυμ. τῇ Γῇ, παρὰ Ξεν. Κυνηγ. Θ'. 2. καὶ Ἰ. 19. τύποι, ὅταν ἐνδιατρίψωσι ἐλάφια, ὡς λειβάδι τινά, διάφορα παρὰ τὰ δάση, ἢ τὰς κοιλάδας, καὶ τὸ ὄρη, ἢ τὰς βάλτας καὶ τὰ ὑδατα. Ζήτ. Ὀργάω. "Ὅσον "Ποιμνία ὀργὰς" Ἀνακλεκτ. Β'. σελ. 276. ὅπου δὲ λέγονται καὶ τὰ εἰς τὰς θεὰς ἱεροθυτούμενα χοιρία, ὡς τέμβρυα. καὶ ἐν Ἀθηναίοις ἐξαιρέτως τὸ εἰς τὴν Δήμητρα ἢ τὴν παῖσαν κόρην ἀφιερωθὲν χοιρίον μεταξὺ Μεγάρων ἢ Ἀθηνῶν. Ἑλλάδ. Χρησμ. σελ. 19. "Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ χῆ, "ὅση βαθεῖα τοῖς καρποῖς γυνάς". Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν ταῖν Θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρείδος. κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. ἡ μελάγγειος καὶ εὔυδρος γῆ, καὶ κατὰ τὸν Τίμαιον Λεξ. Πλατ. ἡ δύγειος ἢ Νίκαια ἢ ἀκμαία. "Εὐάροτος ὀργὰς", Ἀνακλ. Γ'. σελ. 44. ἀειθαλ. 30. καλὴ, δυγεώργητος χώρα. Ζήτ. διεξοδ. ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 2. Ὁ Νικῆτ. δὲ Χρον. ιζ'. 2. ὀνομάζει "Θυγατέρας εἰς λέχος Ὀργάδας", τὰς εἰς γάμου ἡλικίαν ὔσας, ἢ τροφὸς γονικὴ ὑποπαιδείας.

Ὀργασμὸς, ὁ, (ὀργάζω) ἡ ἀπάλυνσις, μαλάκωσις, ἀναφύρασις, ἢ ὁ ὑγρασμός. ἐκ τῦ Ὀργάω, ἡ ὁρμὴ, ἡ ὑπόθυμία, Ἱππεκρ.

Ὀργάω, ἐμφαίνει τὴν ὁρμὴν τῆς καθυγρασμένης γῆς, ἢ τῦ ὑπὸ πολλῆς καὶ ὡείμους χυμοὺς πληρεμμένων ζώων καὶ φυτῶν, τροὸς καρποφορίαν καὶ ὀχείαν, Ἀεισοφ. Λυσ. 1115. Πρὸς ὀχείας ὀργᾷ "Φίλων. ὅπ "πὶς θηλείας ὀργᾷ" Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Α'. 26. "Πρὸς ἐκείνων τῶν λόγων ὀργῶντας". Δίων Λέγ. 36. "Ὅταν ἐν γῇ σημαίνει καὶ τὴν καρποφορίαν, γονιμόπητα, ἢ ἐρωτικὴν ὁρμὴν, καὶ παῖσαν σφοδρὰν καὶ καθ' ὁρμὴν τῆς ψυχῆς πάθος, ὅ ἐστὶν, Ἐπιτεταμένως ὑπθυμῶ τι, ἐπείγομαι, προθυμοῦμαι. "Ὀρ-"γῶντες κεῖνται τὰ πράγματα", δηλ. κατὰ πάθος, ἐμπαθῶς κεῖνται. Θουκυδ. Η'. 2. "ὧν ἠρᾶτο, ὡς "ἕκαστος ὥρμητο", Α'. 21. ὅπω σιωπηθὲν Ὥρμητο φέρεται. "Ἔτι αὐτὶ τῦ ὑπθυμεῖν, οἷον "Παρθενίης αἵ-"ματος ὀργᾷς". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 223. "Ὀργᾷ μα-"θεῖν", Χενοφ. 452. Ξενοφῶν δὲ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν παιτὸν ἢ ὅτι τῦ ὡείμων καρπῶν, Οἰκον. Ιθ'. 19. "Συκάζουσι τὸ ὀργῶν σῦκον ἀεί", δηλ. ἀποκόπτουσι παντοτε τὸ ὡείμον σῦκον, ἀντίκειται τῷ, Πίπενας. παραβάλλεται τῷ τῦ Ἡροδότ. Δ'. 199. "Πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῆς καρπῶν ὀργᾷ "μά-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἁμᾶσθαί τε καὶ ζυγᾶσθαι", αὐτὶ τῦ Ἀειμάζυσιν· ἀιμάζυσιν. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σωνθείᾳ Ὀργόω, ἢ Ὀργόνω. Ζήτ. Ὀργάζω.

Ὀργεῶν, ὁ, Ὀργιῶνες, οἱ, ἐν Ἀθήναις ἦσαν εἰς ἕκασον δῆμον, καὶ ἑκάστῳ φρατείαν ἄνδρωποι, διωρισμένοι τὰ προσφέρωσι τινὰς θυσίας ἐν πάσαις ἡμέραις, ἕδρον τινὰ τόπον ἔχοντες ἱερέων. Ἕκαστος δὲ πολίτης ἔπρεπε τὰ εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς ἐγγεγραμμένος, ὡς δῆλον ἐκ τῦ λόγυ τῦ Ἰσαίυ πρὸς Μενεκλ. κλῆρ. ὅπυ περὶ τῦ θετῦ φήσ λέγει, "Ποιησάμενος εἰσάγει με εἰς τὰς φράτορας, καὶ εἰς τὰς δημώτας με ἐγγράφει καὶ εἰς τὰς ὀργεῶνας. Τὰ δὲ τότε σωνήθως γινόμενα δεῖπνα ὠνομάζοντο Ὀργεωνικὰ, Ἀθήναιος. π) Παρὰ Ποιηταῖς ἔπυ καλεῖται ἢ Πᾶς τις Ἱερεύς. Ζήτ. Ὀργίων.

Ὀργεωνικὸς, δεῖπνον Ὀργεωνικὸν, τὸ τῦ Ὀργεῶνας. Ζήτ. Ὀργεών.

Ὀργὴ, ἡ, σωνθεσάπ ἢ προσηλοκάπ τῆς λέξεως σημασία εἶναι, θυμὸς, ὅθεν Ὀργὴ, Ἠπίρ. δηλ. μετ' θυμόν. Ἔστι δὲ κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. Β'. 2. "Ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρείας φαινομένυ ἕνεκ φαινομένυ ὀλιγωρείας τῦ εἰς αὐτὸν, ἢ εἰς αὐτῦ τινα μὴ προσηκόντως". ἢ κατὰ Νεμέσ. 12. "Εἴδη δὲ τῦ θυμῦ τρία, ὀργὴ, μῆνις, καὶ κότος. Θυμὸς μὲν γὰρ, ἀρχὴν ἢ κίνησιν ἔχων, ὀργὴ καὶ χολὴ ἢ χόλος λέγεται. Μῆνις δὲ, χολὴ εἰς παλαιώσιν ἀγομένη, παρὰ τὸ μένειν. Κότος δὲ ὀργὴ ὑπαρθῦσα καιρὸν εἰς τιμωρείαν, παρὰ τὸ κεῖσθαι". 2) Γενικώτερον σημαίνει, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν, ἢ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχήν. ὅθεν Εὔεργος, ὁ εὔθυμος. "τὴν ὀργὴν ἐκ ἄκρος". Ἡρόδοτ. Λ'. 43. τῦτ' ἔστι δεῦτ ἢ τὸν Ἰλαρὸν, ὑπεκῆς. ἄλλως ὅμως τὸ "Ἄκρος ὀργῆ" σημαίνει τὸν ὀξύθυμον. "Ὀργὰ ἀϊαυδος" παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1283. ἢ ἄφωνος ἔκστασις ἢ ἔκπληξις. Αἰσχύλ. δὲ Προμ. 8. τῷ Αὐθαδίαν παρατίθησι τὸ Ὀργῆς ξαχύπτερ. 3) Ἕκαστον σφοδρὸν τῆς ψυχῆς πάθημα, ὡς Ὑπερφανία, ἀκρατὴς ὄρεξις, κατὰ τὴν τοῦ Ὀργάω σημασίαν. "Διὰ τὴν τῶ φαγίμαπος ὀργήν" Δημοσθ. σελ. 1300. τῦτ' ἔστι Διὰ ὑποτροφὴν ὄρεξ αὐτὸ τὸ φαγίμα. Θουκυδ. Η'. 83. "Ὀργὰς ἐπφέρειν "τινὶ" ταὐτὸν τῷ Ὁμηρικῷ "Ἐπιφέρην ἠρά τινι". τῦτ' ἔστι τρόπος ἀρέσκειαν τινὸς ζῆν. ὅθεν τὸ Αἰσχύλ. Χοηφ. 832. "Χάειτος ὀργὰς λυπρὰς προσφάτοισι τοῖς "αὖθις", αὐτὶ τῦ Ὑπερπαιζόμενος ἑαυτὸν. Σύντος δὲ αὐτὶ τῦτ' τὸ Χάειτος ὀργὰς ἔφερψε.

Ὄργημα, τὸ, ταυτόν τῇ Ὀργῇ, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴ. 939.

Ὀργία, τὰ, συζύγως λέξις τῇ Ὀργὰς, Ὀργεών, σημαίνυσα κατ' ἀρχὰς, ὡς φαίνεται ἑκάστῳ μετὰ τινῶν τελετῦ γινομένων θυσίαν, ὡς καὶ Ἀρποκρατίων τὸ Ὀργιάζειν ἔφη τὸ "Θύειν καὶ τὰ ἱαμιζόμενα δρᾶν" ἑρμηνεύει. Καὶ Σοφοκλ. δὲ Τρ. 765. "Σιμτῶν ὀργίων ἑδάϊστο φλοὸς αἱμαπρά", ὀνομάζει ἔπυ τὰ θυσιαζόμενα ζῶα, ἢ τὴν θυσίαν, καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 163. φιλοθύτων ὀργίων". Ὑστέρως δὲ χρόνως ὠνόμασεν ἔπος ἅπασαν τὴν θυσίαν καὶ τὰς κατὰ ταύτας τελετὰς τὰς γινομένας ἐν ταῖς ἑορταῖς τῦ Διονύσυ· καὶ μετὰ ταῦτα, τὰ συνειστιώμενα μυστήρια καὶ τὰς καθαρμῶς. Διόδωρ. ὅμως δηλοῖ καὶ ταῦτα, λέγων "Ὄργια τὰ κατὰ τὰς τελετάς". Τέλος δὲ μετεχρισθησαν τὴν λέξιν ταύτην αὐτὶ τῦ Μυστήρια, ὅ ἐστι μυστικὴ θεῦ λατρεία.

Ὀργιάζω, σπάνιον· ἑορτάζω τὰ ὄργια. "Ὀργιάζω τινὰ" αὐτὶ τῦ ἀσάγω, μύω τινὰ εἰς τὰ ὄργια. Παρὰ δὲ Διονυσ. Ἀρχαιολ. Β'. 19. "Ὀργιάζειν τὴν Θεὸν ὀργιασμοῖς", σημαίνει τὸ τιμᾶν τὴν θεὸν μυστήριά τινα. Ἴδε Πλάτ. Κρατ. 19. Ζήτ. Ὄργια. Ὁ δὲ Μ. Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Ἱεράπυ, λέγει "Κατὰ νόμον ὀργιάζεπυ καὶ θυέπυ. ὀργιώντες γὰρ οἱ "θύται". Παρὰ δὲ Πλάτ. Φαίδρ. 64. ἐδείτ. Ὀργιάζειν τελετῶ. ὅθεν

Ὀργιασμὸς, ὁ, ἡ ἑορτὴ τῦ ὀργίων.

Ὀργιαστὴς, ὁ, ὁ τὰ ὄργια ἑορτάζων. "Ὀργιαστὴς "τῆς Ἀκαδημίας" ὁ μαθητὴς, ὁ μεμυημένος τὰ τῆς Ἀκαδημίας. Πλάτ. προβλ. συμ. Η'. 1. μετὰ τῦ Μύστης ἔρωτος, Θ'. σελ. 52.

Ὀργιαστικὸς, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν ἑορτὴν τῦ ὀργίων ἀνήκων.

Ὀργίζω, Μέλλ. ἴσω, (ὀργὴ) κάμνω τινὰ θυμῶδη, εἰς ὀργὴν διεγείρω, θυμόνω τινά. Παθ. ἢ Μέσ. διεγείρομαι εἰς θυμὸν ἤτοι θυμόνομαι κατά τινος. Αἰσχίν. Εὐεξ. "Ὑπὸ δὲ τῦ σμικρῶν τῶν ἂν μέλλειν "ὀργίζοιντο, ὅπως ὡς αὖ μάλιστα χαλεπώπεπται ἔσησαν". αὐτὶ, "Ὀργίζοντο ἂν χαλεπώπεπται.

Ὀργίλος, λη, λον. Ἠπίρ. Ὀργίλως, (ὀργὴ) ὁ εἰς ὀργὴν ῥέπων, ὁ ὀξύθυμος, δυσκόλως θυμονόμενος.

Ὀργιλότης, τος, ἡ. ὑπερῤῥέπεια εἰς θυμὸν, ὀξυθυμία.

Ὀργιστικὸς, κὴ, κὸν. (ὀργίζω) ὁ εἰς ὀργὴν κινῶν, ἐρεθίζων, ἢ ὁ εἰς ὀργὴν ὑπῤῥέπης. ἀμφ.

Ὀργιοφάντης, ου, ὁ. (φαίνω) ὁ ὑποφάνης εἰς τὰ ὄργια, ἱερεύς, ὁ εἰς τὰ ὄργια μυῶν, Ὀρφικ. καὶ Σχόλ. Ἀπολλων. Γ'. 1239.

Ὀργίων, ὁ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 389. "Ὀργίονες" παῦν τῶν Ὀργεῶνες, ἱερεῖς, μύσαι.

Ὀργυιὰ, ἡ. (ὀρέγω) ἡ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος ἔκπασις, ἤτοι τὸ διάστημα τὸ συναπολαμβανόμενον ἐκ τῶν δύο ἐκτεπαμμένων χειρῶν. Ἰλ. Ψ. 327. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 3. 19. Ἄρατ. 196. "Ἡ δ' ὀλίγων ἀ"ποτείνεται ὤμων ὀργυιῇ", καὶ 68. "Ἀπ' ἀμφοτέρων "δὲ οἱ ὤμων χεῖρες αἴρονται, πάντυται γέμιν ἄλλυδις "ἄλλη ὅσον ἐς ὀργυιήν". Περιέχει δὲ ἡ ὀργυιὰ κατ' Ἡρόδοτον πόδας ἕξ, ἢ πήχεις τέσσαρας. Ὡς δὲ ἐν Δ'. 41. λέγει, ἑκατὸν χιλιάδες ὀργυιῶν ὑποτελῶσι χίλια τάλαντα, ὥστε τὸ τάλαντον μέτρεται ἑκατὸν ὀργυιῶν. Πλίνιος δὲ μετέφρασε τὸ Ὀργυιὰ διὰ τῦ Ulna, ὑποτείνας εἰς αὐτὴν δίκα ποδῶν μῆκος. Ἥρων δὲ ὁ Γεωμέτρης διορίζει αὐτὴν πήχεων μὲν τεσσάρων, ἕξ δὲ ποδῶν φιλεταιρείων, καὶ 7 $\frac{1}{2}$ ποδῶν Ἰταλικῶν. Εἰς δὲ τὴν τῶν χωρφίων καπιμέτρησιν ἔχει ἡ ὀργυιὰ 9 $\frac{1}{4}$ σπιθαμὰς βασιλικὰς, ἢ παλαιὰς 27. καὶ δακτύλους 3 καθ' πλάτος. Ὅτι δὲ ἐκ τῦ Ὀρέγω παράγεται, δῆλον ἐκ τῦ Ἀττικῦ σχηματισμῦ Ὀρογυιὰ, ἡ, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσεν ὁ Φώτιος ὄρος Ἀττικόν. (Ὀρογυὰς λέγασιν, ὄχι ὀργυιάς). Περὶ δὲ τῦ ἐν Ὀδυσ. Ὀργυιὰ. Ζήτ. Ἀγυιὰ.

Ὀργυιαῖος, αία, αῖον. ὁ μῆκος ἔχων ὀργυιᾶς.

Ὀργυιόω, ῶ. (ὀργυιὰ) ἐκτείνω τὰς χεῖρας, μὲ ἐκτεπαμμένας χεῖρας δείκνω. Λυκόφρ. 1077.

Ὀρδείλον, ἡμαρτ. ψεφὶ αὐτὶ Τορδύλον, Tordylium. Νίκανδ. Θηρ. 841.

Ὀρδέω, τὸ Λατ. Ordior. ὅθεν "Ὄρδημα, ἡ τολύπη "τῶν ἐρίων", καὶ "Ὄρδικον, τὸν χτενιστὸν Πάκεσι", παρ' Ἡσυχ. καὶ "Ὡρδυλδυσάμην, ἐμάχεσα", παρὰ τῦ αὐτῦ, ἐκ τῦ Ὀρδυλδύω. Ζήτ. Πίν. Γεωπον. σελ. 360.

Ὀρεάνας, παρὰ Πλουτάρ. Πυθ. χρης. σελ. 601. ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τὺς ἄνδρας. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. Ὀρεάνες, ἄνδρες.

Ὀρέγδην, Ἠπίρ. ἐκ τῦ, Ὀρέγομαι, μὲ ἐκτεπαμένας χεῖρας, μὲ ἐπιθυμίαν, προθύμως.

Ὀρε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὄρεγμα, τό. (ὀρέγω) τὸ ἔκπαμα-ὄξαπλωμα (ὄξαπλωματιά-δρασκελισιά) ἢ ἔκπασις τῶν χειρῶν, ἢ τῶν ποδῶν, τῆτ' ἔστι τὸ βῆμα, "Ὄρεγμα δενὸν ἀμιλλω-"μένη" Εὐρ. Ἑλ. 553. ὡσεί τινος ταχέως πορευομέ-νης. 2) Ὡς μέτρον, μετὰ τῆ Σχοῖνος, καὶ Πῆχυς, ἐν Πίν. Ἡρακλ. σελ. 266. "Τὰ χερὸς ὀρέγματα", Αἰσχύλ. "κῆφον ὄρεγμα ποδός". Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 249. "ὀρέγματος τὸ μέγεθος". τῆτ' ἔστι τὸ μέγεθος τῆ βήματος τῆς καμήλε. Ἀριστοτ. "Ὄρεγμα παρηί-"δων". Εὐρ. Φοίν. 316. ἡ παρωχὴ τῶν παρειῶν.

Ὀρέγνυμι, ἐκ τῆ Ὀρέγνω, ὡς τὸ

Ὀρέγω, (Ζήτ. Ἀναρριχάσομαι) ἐκτείνω τίνι χεῖρα, ἢ τὸν πόδα, Δρασκελῶ, ἢ Ἐξαπλόνω. ἔτι Παρέ-χω, δίδω, οἷον "Ὄρεγε τίνι χεῖρα, ἤγουν δός μοι τὴν "χεῖρα". ὅθεν καὶ Μέσ. 2) Ὀρέγομαι, ἐκτείνω τίνι χεῖρά μὲ φορέστι, ὀρέγω τὰς ἐμαυτῆ χεῖρας εἵνε-κα τινός, ἐπιθυμῶ τι. μετὰ γενικ. καὶ Αἰτιατ. ἐλλει-πτικῶς τῆς Διὰ, ἢ τῆς Πρός. καὶ Μεταφορ. "Ὁππότε "τὰ πάσησιν ὀρέξαιτο φρεπίδεσι". Ἐμπεδοκλ. Πορφυρ. Πυθαγ. 30. ὁπόταν κατέβαλλεν ὅλας τὰς ψυχι-κὰς δυνάμεις. 3) Ἐκ τῆς τοῦ Δίφω σημασίας, παρέρχεται εἰς τὸ Μέσ. Ὀρέγομαι καὶ ἡ τὰ παρσφε-ρομαι, κομίζομαι, λαμβάνω. οἷον "Σίτου τ' ὄρεξαι" Εὐρ. Ὀρ. 305. ἤγουν φάγε σιτία. "Φόνιον αἰώρημα "ἀχὰ δέρης ὀρέξομαι". Ἑλ. 359. ὅ ἐστι θέλω βάλει ὡσεὶ τὸν ξαίχνιδόν μου τὸν βρόχον, ἤτοι τίνι θηλείαν λεγομένην. 4) Ἐπὶ ποδῶν, σημαίνει τὸ Βαίνω, ὡσεπαπῶ, "Τεὶς μὴν ὠρέξατ' ἰών", καὶ "Ποσὶν ὀρω-"ρέχαται", ὡσεὶ τὰ δρόμε τῶν ἵππων, Ὅμηρ. καὶ "Ὠρωρέχατο πρετὶ δειρήν". Ἰλιάδ. Λ. 26. δηλ. ἐκτείνοντο ὡρὸς τὸν λαιμόν. "Ποσὶν ὀρωρέχαται (ὥς "τε) πολεμίζειν". Ἰλ. Π. 834. "ὠρέξατο χερσί". Φ. 99. Ἡσίοδ. Θεογ. 178. δηλ. Ἥπλωσε τὰς χεῖ-ράς τε. Ἀλλ' Ἰλιάδ. Ω. 506. "Ποτὶ σὸμ' χεῖρ' ὀρέ-"γεσθαι" λαμβάνεται. αὐτὶ τῆ Ὀρέγειν. ἄλλοι ὅμως ἀνεγίνωσκον Χεῖρας ὀρέξαι. 5) "Ἔγχει ὀρέξασθαι", αὐτὶ τῆ Μὲ ἐκτεταμμένῳ λόγχῃ ἐγχαλίζεσθαι τὸ ἐχ-θρὸ, ἀμυνάσθαι τὸς πολεμίες. ὅθεν λαμβάνεται καὶ αὐτὶ τῆ, Πλήττω, τιτρώσκω, πληγόνω, οἷον "Ὀ-"ρεξάμενος χρόα" μετὰ αὐτιατ. 6) Ταὐτὸν τῷ Ὀρ-ρεχθεὶς, ὡσεὶ τὸ κτύπε-τὸ παλμὸ τῆς καρδίας, "Θυ-"μὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσι". Ἀπολλών. Β'. 878.

Ὀρειαρχὴς, ὁ. (ἄρχω, ὄρος) ὁ ἄρχων, ὄξυσια-σὴς τῶν βυνῶν. Ῥιαν. Ἐπῖρ. 8.

Ὀρειάς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀρεία, ἢ, ὄξυπερέπως μετὰ τῆ, Νύμφη, ἔξωθεν τεσωθῆε, ἢ ὀρεινὴ Νύμφη. "Πέζα ὀρειάς". ἢ τὸ βυνὸ ὑποτόμως πέζα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 13.

Ὀρείαυλος, ὁ, ἡ. (αὐλὴ) ὁ κατοικος τῶν βυνῶν, ὁ ἐν ὄρεσιν αὐλιζόμενος.

Ὀρειβάς, άδος, Ἡσύχ. "Ὀρειβάδων, τεβρῶν", καὶ "Ὀρειβάδες, αἶγες", καθόλε Παῦ τὸ βαίνειν ὑπὸ τῶν ὀρέων.

Ὀρειβασία, ἡ. τὸ βαίνειν-ὡσεπατεῖν-ζέχειν εἰς τὰ βυνά. (βάσις, ὄρος). Οὐδετ. "Τὰ Ὀρειβάσια" ἑορ-τὴ, καθ' ἣν ἔρχεν εἰς τὰ βυνὰ ἐν ταῖς τελεταῖς. Σέρβ. ΙΒ'. σελ. 845. καὶ Ι'. σελ. 726.

Ὀρειβατέω, ῶ. βαίνω, ὡσεπαπῶ εἰς τὰ βυνά. ἐκ τῆ

Ὀρειβάτης, ὁ ὡσεπατῶν εἰς τὰ βυνά, λέγεται δὲ καὶ Ὀρισιβάτης, ὁ. Ἐκ τάτε,

Ὀρειβατικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὸν ὀρειβάτην ἀνήκων, ἢ ἐπαΐδεος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.

Ὀρειβρεμέτης, ε, ὁ. (βρέμω) ὁ ἠχῶν, κτυ-πῶν, βροντῶν εἰς τὰ βυνά.

Ὀρείγανον, τό. Ὀρίγανος, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀρίγανος.

Ὀρειγενὴς, έος, ὁ, ἡ. (γῆ) ὁ ἐκ τῶν βυνῶν κα-ταγόμενος, ὁ εἰς τὰ ὄρη γενηθείς, ὁ ὀρεινός.

Ὀρειγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρσιγύ-ναιξ.

Ὀρειδρομία, ἡ. Ζήτ. Ὀειδρομία.

Ὀρειδρόμος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ βυνὰ ζέχων, ὁ διο-δεύων τὰ ὄρη.

Ὀρεικὸς, κὴ, κόν. (ὀρεὺς) ὁ μυλαρήσιος, ὁ εἰς τὴν ἡμίονον ἤτοι εἰς τὸ μυλαῖον ἀνήκων. "Ζεῦγος "ὀρεικὲν" ζεύγαιον μυλαεῖον, ἢ ἁμάξιον συρόμβυον ὑπὸ ἡμιόνων.

Ὀρεικτίτης, αὐτὶ, Ὀρείκτισος, ὁ, ἡ. (κτίζω), ὁ ὑπὸ τῶν βυνῶν κτισθείς. ἀμφ.

Ὀρειλεχὴς, ὁ, ἡ. (λέχος, ὄρος) ὁ εἰς τὰ βυνὰ κείμενος, ἢ κατοικῶν.

Ὀρειμαλίδες, αἱ. Ζήτ. Ὀειμαλίδες.

Ὀρείμαργος, ὁ, ἡ. (μάργος) ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ βυνὰ, καὶ τὴν ἐν τάτοις ἀγριβείαν. ἀμφ.

Ὀρειμελὴς, ὁ, ἡ. "Θηροὶ τ' ὀρειμελέεσσιν". παρ' Ἐμπεδ. τοῦτεστὶ νεαφῆ Ὀρειλεχέεσσιν. Ζήτ. Κύμβη.

Ὀρειομέω, ῶ. εἶμαι, κατοικῶ, βόσκω εἰς τὰ βυνά. ἐκ τοῦ

Ὀρεινόμος, ὁ, ἡ. (νέμω) ὁ ὑπὸ τῶν ὀρέων βόσκων, ἢ κατοικῶν, ἀγριβίων εἰς τὰ βυνά.

Ὀρεινὸς, νὴ, νόν. (ὄρος) ὁ βυνήσιος, ὁ εἰς τὸ ὄρος ἀνήκων.

Ὀρείοικος, ὁ, ἡ. ὁ κάτοικος τῶν βυνῶν.

Ὀρειομανὴς, έος, ὁ, ἡ. (ὄρεος, μαίνομαι) ὁ μα-νικῶς, καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ βυνά. Ὀρφικ.

Ὀρεονόμος, ταὐτὸν τῷ Ὀρεινόμος, ὁ ὑπὸ τῶν ὀρέων βόσκων, ἢ ἀγριβίων.

Ὄρειος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὄρεος, εία, εον, ταὐτὸν τῷ Ὀρεινός.

Ὀρειοχαρὴς, έος, ὁ, ἡ. (χαρὰ) ὁ ἀσμένως ὑπὸ τῶν ὀρέων ἀγριβίων, ὁ ἀγαπῶν τὰ βυνά. Ἀνάλ. Γ'. σελ. 198.

Ὀρειπελαργὸς, ὁ. κατὰ λέξιν, ὁ ὀρεινὸς πελαρ-γός. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 32. εἶδος γυπὸς, ταὐτὸν τῷ Γυπαιετός.

Ὀρειπλαγκτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ ἑπομ. Ὀρφικ.

Ὀρειπλανὴς, νέος, ὁ, ἡ. (πλανῶ) ὁ ὑπὸ τῶν ὀ-ρέων ὡσειπλανώμενος, ἢ διοδεύων δι' αὐτῶν.

Ὀρειπολέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ Ὀρεσπολέω.

Ὀρειπτελέα, ἡ. ὀρεινὴ πτελέα, Ulmus montana. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8.

Ὀρείται, ξίτ. ἀφόσωπ. τῆ β'. Μέλλ. ἐκ τῆ Ὄρω.

Ὀρείτης, ε, ὁ. Ἐτυμ. Μ. Ὀρφ. ὡσεὶ Λίθ. ΙΑ'. 113. καὶ Ὀρείτωρ, ὁ, παρ' Ἡσυχ. ὁ κάτοικος τῶν βυνῶν.

Ὀρειτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ. ἢ Ὀρίτροφος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῶν βυνῶν αὐξηθείς, αὐλάγαθείς.

Ὀρειτυπίη, ἡ. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

Ὀρειτυπος, ὁ, ἡ. καὶ Ὀρειστύπος, Ὀρειτύπος, Ὀρστύπος, ὡς Χαμαιτύπη, καὶ Χοροιτύπος, ἐκ τοῦ "Ορος ἢ Τύπτω, ταὐτὸν τῷ, Ὑλοτόμος, κατὰ τοὺς Γραμματ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 5. ἀειτμ. 7. κα-θόλε δὲ σημαίνει μᾶλλον τὸν ἐργάτην, τὸν εἰς τὰ βυ-νὰ ἐργαζόμενον, ἢ τὸν τέμνοντα λίθες, ἢ ξύλα, κ. τ. τ. Ταύτῃ τῆ Ὀρειτύπε τίνι ἐργασίαν ὀνομάζει Ἱπποκράτης Ὀρειτυπίην. Ἡσύχ. δὲ καὶ Φώτιος ἐσημείωσαν ἕκτινος Ποιητὴν "Ὀρστύπας γίγαντας" τὲς ῥίπτοντας καὶ κτυπῶντας μὲ τὰς κορυφὰς τῶν βυνῶν.

Ὀρείτωρ, ορος, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὀρείτης. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ὀρειφοίτης, ε, ὁ. ἢ Ὀρείφοιτος, (ὄρος, φοιτάω) ὁ εἰς τὰ ὄρη-εἰς τὰ βυνὰ φοιτῶν-διοδεύων. Ἐν Ἐτυμ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δὲ Μ. γίνηται καὶ Ὀρεφοίτης καὶ Ὀροφοίτης, ὅθεν τὸ Ὀροφοιτάω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σωΐδ. Ὀρειφοιτεῖν δὲ φέρεται παρ' Εὐσαθ. Ὀδ. Κ. σελ. 407. ἐκ τοῦ ποιητοῦ Σωφράτους.

Ὀρείχαλκος, ὁ. *Aurichalcum*, κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἡ λέξις αὐτοφυές τι μετάλλευμα ὀρειχάλκου πρεσκτικοῦ, καὶ τὸν ἐντεῦθεν κατασκευαζόμενον Ὀρείχαλκον, εἴτ' ἓν ἀρέσζον ἐν τῇ σιωπηθείσῃ λεγόμενον. Ὑστέροις δὲ χρόνοις ὠνομάσθη ἄτω καὶ ὁ τεχνητὸς Πρῶτζας. Βεκμαν. εἰς Ἀριστοτ. περὶ θαυμ. Ἀκουσμ. σελ. 132, 133. Ἐντεῦθεν τὸ παρὰ Γάλλοις *Archal*, *fil d' archal*. 2) Ἐπιθετικῶς, ὁ ὀξ ὀρείχαλκε, ὁ ἀρέσζος.

Ὀρειώτης, ε, ὁ. παρὰ τὸν Ὄρειος, Ἀπολλοκρ. Β'. σελ. 296. ὅπου πρότερον Ὀρειβάτης ἐγράφετο.

Ὀρεκτέω, παρὰ τὸν Ὀρέγομαι. Σωΐδ.

Ὀρέκτης, ε, ὁ. (ὀρέγω) ὁ πλησίον μαχόμενος, ὀξ Εὐσαθ.

Ὀρεκτιάω, παρὰ τὸν, Ὀρέγομαι. Νικήτ. Χρον. ιή. 3. Ἐσημειώθη δὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ Σωΐδ. καὶ Φωτ.

Ὀρεκτικὸς, κὴ, κόν. Ἐπίῤῥ.—κῶς. ὁ εἰς τὸ ὄρεξιν αὐξάνων, ὁ τῷ ὄρεξιν ἐρεθίζων, ἐκκαλῶν. Τὸ ὀρεκτικὸν, παρὰ τὸν Ὄρεξις.

Ὀρεκτὸς, ἡ, όν. (ὀρέγω) "μελίη ὀρεκτή". παρ' Ὁμήρ. παρὰ τὸν Δόρυ ὀρεκτὸν, Σξάβ. Γ'. σελ. 688. Κοντάρειον, μὲ τὸ ὁποῖον μάχονται ἐγγὺς πρὸς τὸν ἐχθρὸν, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ φθάσῃ τὸν ἀντιπολεμοῦντα. Πελτὸν δὲ δόρυ, τὐναντίον λέγεται τὸ ῥιπτόμβλον, καὶ ἐκσφενδονιζόμβλον ἀπὸ τὸν ἀντεγωνιζόμενον.

Ὀρεμπόστας, ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τοὺς ποταμούς, παρὰ Πλουτάρ. Πυθ. Χρησ. ὡς πίνοντας ζόφον τινὰ τὰ βουνὰ, διὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν πηγάς λαμβάνειν.

Ὄρεξις, ἡ. (ὀρέγομαι) ἐπιθυμία, κλίσις πρόσω.

Ὀρεοκόμος, ὁ, ἡ. (ὄρος, κομέω) ὁ ἐλαύνων, ἢ ἐκτρεφόμενος τὰ μηλάεια. Ὁ τῆδ ἡμιόνων ἐπιμελούμενος. Βερδεναρης.

Ὀρέομαι, αὐτὶ Ὄρομαι. Ζήτ. Ὄρω καὶ Ὀρέω.

Ὀρεοπολέω, κατοικῶ, ἢ διαζῶ εἰς τὰ ὄρη. Λεξικαν. ἐκ τοῦ

Ὀρεοπόλος, ὁ, ἡ. (πέλω, ὄρος) ὁ κατοικῶν, ἢ διαζῶν εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεοσέλινον, τὸ. (ὄρειον σέλινον) *Apium montanum*, Διοσκ. Γ'. 76. *Athamanta orcoselinum*, Λιν. σέλινον φυόμενον εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεοτύπος, ὁ. παρὰ τὸν Ὀρευτύπος.

Ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φυλάττων τὰ βουνά. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀρέσβιος, καὶ Ὀρεοίβιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς τὰς ἀγρίας τόπους βιῶν, ζῶν.

Ὀρεσιβάσης, Ὀρεσσιβάτης, παρὰ τὸν Ὀρεσβάτης, Σοφοκλ.

Ὀρεσιγενὴς, Ὀρεσσιγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ὀρεσίγονος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν Ὀρεγενὴς.

Ὀρεσίκοιτος, ὁ, ἡ. (κοίτη) παρὰ τὸν Ὀρεσκῷος καὶ Ὀρείαυλος, ὁ εἰς τὰ ὄρη ζῶν-κατοικῶν.

Ὀρεσίνομος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν, Ὀρίνομος.

Ὀρεσιοικος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν Ὀρίοικος.

Ὀρεσίτροφος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν, Ὀρίτροφος.

Ὀρεσκεύω, ζῶ εἰς τὰ βουνὰ, διαζῶ εἰς τὰ ὄρη, Νίκανδ. Θηρ. 413. Ζήτ. Ὀρίσκοιος.

Ὀρέσκιος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν ἑπομ. ἢ παρὰ Ὄρειος. Ἐτυμ. Μ. καὶ ἐκ τῆς Ἀνθολογ. ἀμφ.

Ὀρέσκοιος, Ὀρέσκοος, Εὐρ. Κύκλ. 246. διὰς

ὀρ. καὶ Ὀρεσκῷος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ ὄρη κεῖμβλος, ἐκ τοῦ κεῖω, κέκοια, κοῖος, παρὰ τὸν Ὀρεσίκοιτος, ἢ τὰ ὄρη κατοικῶν, ὁ βυνήσιος.

Ὀρέσσαυλος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν Ὀρείαυλος, ὡς τὸ, Ὀρεσιβάτης, αὐτὶ τοῦ, Ὀρειβάτης.

Ὀρεσσίβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) ὁ εἰς τὰ βυνὰ βοσκόμβλος.

Ὀρεσσίγονος, αὐτὶ, Ὀρεσίγονος.

Ὀρεσσιδρόμος, παρὰ τὸν Ὀρειδρόμος.

Ὀρεσσίνομος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν Ὀρείνομος.

Ὀρέστερος, έρα, ερον. παρὰ τὸν Ὄρειος, παρὰ Πειταῖς.

Ὀρέστης, ε, ὁ. παρὰ τὸν Ὀρείτης, χωρὶς μαρτυρίας.

Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ. (ὄρος, ἑστία) ἡ τῶν βουνῶν κάτοικος, οἱ ἐν ὄρεσι κατοικοῦσα. Ἰλιάδ. Ζ. 420. ἔτι ὠδὴ Ὀρέσου.

Ὀρέστιον, τὸ. φυτὸν, τὸ καὶ νεκτάρειον καλούμβλον, ἐκ Διοσκ. Ε'. 58.

Ὀρεσχὰς, ἡ. παρὰ τὸν, Ὄρχη, ἀμπέλου κλῆμα γεμάτον ἀπὸ σταφυλάς. Ἀρποκρ. ἐν Λ. Ὀρχοφόροι. Παρ' Ἡσυχ. δὲ ἐκπίπτει αὐξάνεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ἀρέχη, καὶ Ἀραχὰς. Τέτοιον τὸ δεύτερον ἐγένετο ἐκ παραφθορᾶς τοῦ Ἀυροχὰς, ὅπου τὰ ὁποῖα φέρονται ἐν Ἐτυμ. Μ. μαρτυρίαι ὀξ Εὐφρείωνος καὶ Παρθενίου.

Ὀρεύς, έος, ὁ. ἡμίονος, μυλάειον.

Ὀρεύω, παρὰ τὸν Ὠρέω, Ὠρεύω, φυλάττω.

Ὀρεχθέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὀρέγω) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ὄρεξιν ἔχω. Ἀπολλ. Α. 275. καὶ Β'. 49. 2) Ἰλιάδ. Φ. 30. παρὰ τὸν Ὀρύομαι, Θεόκρ. ΙΑ'. 43. ὅπου τὸ ἦχε τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ Ῥοχθέω, "Παῦ δ' ἐρεχθεῖ πέδον". Αἰσχύλ. παρὰ Σξάβ. ΙΒ'. σελ. 870. Ἀθήν. Β'. σελ. 60. 3) Περὶ τοῦ σφυγμοῦ τοῦ παλμοῦ τοῦ κτύπου τῆς καρδίας ἐν παθήμασι ψυχρῖς, ὡς τὸ Ὀρέγομαι, ἀριστ. 6. "Ὀρεχθεῖν "τὴν καρδίαν". Λειτουρ. Νεφ. 1372. "Κύσις ὀρεχ- "θεῖ". Νίκανδρ. Ἀλεξ. 340. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ φοφεῖ. "Σφακέλῳ ὀρεχθεῖ καρδίη", Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β'. 583.

Ὀρέω, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὁράω.

Ὀρέω, παρὰ τὸν Ὀρίνω, καὶ Ὄρω, τὸ ὁρμῶ. "ἀν- "ῶσάντε δ' ὀρέοντο". Ἰλιάδ. Β. 398. ὤρμων.

Ὀρεωκόμος, ὁ, ἡ. αὐτὶ Ὀρεοκόμος.

Ὀρεωπολέω, ῶ. (ὀρεοπόλος, παρὰ τὸν Ὀρεοκόμος) κατοικῶμαι, φροντίζω διὰ τὰς ἡμιόνους-διὰ τὰ μυλάεια. Σωΐδ.

Ὀρεωπώλης, ὁ. ὁ πωλῶν ὀρεῖς, ἤτοι μυλάεια.

Ὄρημι, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. αὐτὶ Ὁράω, βλέπω.

Ὀρθάγης, ὁ. παρὰ Λυκόφρ. 548. παρὰ τὸν Ξένος. ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν Ὀρθαίης, ὅ ἐστιν ἄπορος ἀσελγής.

Ὀρθαγόρας, ὁ. μέσων ἀνδρῶν, τὸ πάθιον, ἐκ τοῦ ἵσασθαι ὀρθὸν, Λειτουρ. Ἐκκλησ. 916.

Ὀρθαγορίσκος, καὶ Ὀρθραγορίσκος, παρὰ Λακεδαιμ. τὸ χοιρίδιον, δελφάκιον θαυμάζιον, τὸ γουρνάκιον. Ἀθήν. σελ. 139. καὶ 140. ἐκ τῶν Βερθαγορείσκεια κρέα, τὰ γουρνήσια κρέατα, παρ' Ἡσυχ. μετὰ τῆς δασείας.

Ὀρθάγωνος. Ζήτ. Ὀρθόγωνος.

Ὄρθαι, παρακ. παθητ. ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ "Ορω", αὐτὶ "Ωρθαι.

Ὀρθάνης, νυ, ὁ. εἶδος δαίμονος, ὡς Πείσπος, ἐκ τοῦ ὀξυσκοπος εἰδοίην. Ζήτ. Ὀρθάγης.

Ὀρθεύω, παρὰ τὸν Ὀρθόω. Εὐρ. Ὀρέσ. 405.

Ὀρθὴν, νοεῖτ. τὴν Ὁδὸν, ὡς τὸ Λατ. Recta, (ξαπλωμ. τοῦ τίνω) ἐπ' εὐθείας, ὁρθά.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀρθήναπτον, Πολυδ. Ζ'. 69. πυτὸν τῆ Gausapum purpureum, μάλλινόντι σκέπασμα, τοῖς ἀπόγυιμα.
Ὀρθία, ἡ. ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος παρὰ Λακεδαιμ. Ξενοφ. Λακ. Β'. 10.
Ὀρθία, Ἐπίρ. ἐδέτ. Πλουτ. ἐκ τῆ Ὄρθιος, μεγάλως, σαφῶς, καπαληπτῶς, ἀναστεπαμβύως. Ἰλ. Λ. 11. μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, λέγεται δὲ καὶ Ὄρθιον ἐν τῆ οὐκῶ.
Ὀρθιάδε, ἢ Ὀρθιάζε, Ἐπίρ. ἐκ Ξενοφ. Λακεδ. Β'. 3. ὀρθιάδε βαίνειν", ἤ, ὡς παρὰ Στοβ. Ὀρθίαγε. ἐν ἄλλαις Ἐκδ. ὅμως ἀναγινώσκεται κάλλιον "Ὀρθια ἀναβαίνειν", ὅ ἐσιν ἀναβαίνειν ὀρθὰ εἰς τὸν ἀνήφορον.
Ὀρθιάζω, (ὄρθιος) λαλῶ σαφῶς, μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, ἢ κράζω, φωνάζω. "Ὀρθιάζειν γόοις". Αἰσχύλ. Πέρσ. 689. ἐκβάλλω μεγαλεφώνως θρήνους. "Ὀρθιάζειν τὸ ῥόπαλον". Λεωνίδ. Ταρεντ. Ἐπιγρ. 26. αὐτὶ τῆ Σηκόνειν τὸ μέλος, ἤτοι τὸ ἀνδρῶον ἀείδειν.
Ὀρθίαξ, ακος, ὁ. τὸ καπώτατον μέρος τῆ καπαρτίε, Ἐπίχαρμ. παρὰ Πελυδ. Γ'. 134. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. γέγραπται Ὀρθίας.
Ὀρθίασμα, τος, τὸ. (ὀρθιάζω) μεγάλη φωνὴ, μεγαλόφωνος ὁμιλία. Ἀειτοφ. Ἀχ.
Ὀρθιάω, ῶ. σηκόνω, ὀρθόνωτι. Φιλοξ. Γλωσσ. ἑρμηνεύει τὸ Arrigit (ἴσθι ἀσελγῶς ἴσως ἐνιοῖς) ὀρθιᾷ τῆ Ὀρθιᾷ ἢ Ὀρθοῖ. ὅθεν
Ὀρθίησις, εως, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὀρθίωσις, σήκωμα, ὄρθωσις. ἀμφ.
Ὀρθιόκωπος, ὁ. ὁ ὀρθὰ κωπηλατῶν. Ἡσύχ.
Ὄρθιον, τὸ. πυτὸν τῆ Ὀρθία.
Ὀρθιος, ία, ιον, ἢ Ὄρθιος, ὁ, ἡ, ὀρθὸς, σηκωμβύος, εἰς ὕψος ἀναστεπαμβύος. ἐναντίον τῆ Πρηνὴς. 2) Φωνὴ ὄρθιος". ἡ μεγάλη, ὑψηλή. Νόμος ὄρθ. ἢ "Μελῳδία ὄρθιος" μελῳδίας παρατεθεμβύη ἰδιαιτέρως τῆ ζοχαίῳ. Παρὰ Πλυτάρ. Γ'. σελ. 680. ὅθεν "Ὀρθιον κήρυγμα". Τψηλὸν, μέγα. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 94. 3) "Ὀρθιοι λόχοι" αὐτίκεινται τῆ Φάλαγξ, ὅτι κατ' ἐκείνες μὲν γίνεται ἡ πορεία κατὰ βάθος, ἐν δὲ τῆ φάλαγγι κατὰ μέτωπον. "Ὀρθία φάλαγξ, ἢ σπεῖρα". ἡ πλέον ἔχυσα τὸ βάθος τῆ μήκες. Ἰσ. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 10. Λίβιος δὲ Rectos ordines αὐτὸς λέγει.
Ὀρθοάκανθος, ὁ, ἡ. (ἄκανθα) ὁ ἔχων ὄρθια ἀκάνθια.
Ὀρθοβατέω, ῶ. βεβαιῶ ὀρθὰ, εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.
Ὀρθοβόας, ε. ἡμαρτ. γεαφὴ αὐτὶ Ὀρθροβόας ἐξ Ἄσλω.
Ὀρθόβολος, ὁ, ἡ. ὁ ὀρθὰ-ἐπ' εὐθείας ῥιφθείς. Ἡσύχ. ἐν Λεξ. Ἰσυπτίωνα.
Ὀρθοβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) ὁ ὀρθὰ-ἀληθῶς-καλῶς ζοχαζόμβρος, ἢ ὁ ὀρθὰ συμβελεύων ἢ βελεύόμβρος.
Ὀρθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη) ὁ ὀρθὰ νοῶν καὶ κείνων, ὁ ὀρθὴν γνώμην ἔχων. Ἱπποκρ. Ἐπιζ. σελ. 1282. ὅθεν
Ὀρθογνωμονέω, Φίλ. Δ'. σελ. 228. νοῶ, ζοχάζομαι ὀρθά. ὅθεν ἡμαρτ. Ὀρθογνωμεῖ φέρεται.
Ὀρθογόη, ἡ. Ζήτ. Ὀρθρογόη.
Ὀρθογραφέω, γεάφω ὀρθῶς, εὐθέως, ἤτοι κατὰ τὰς κανόνας. ὅθεν
Ὀρθογραφία, ἡ. τὸ γεάφειν ὀρθῶς, ἤτοι κατὰ τὰς κανόνας. 2) Παρὰ Οὐϊξεβ. Α'. 2. ἡ ζωγραφία τινὸς ἰσαμβύα εἰκεδεμήματος ἐκ τῆ ἐμπεσθίων μερῶν, ἐναντίον τῆ Ἰχνογραφία.
Ὀρθογωνία, ἡ. τὸ ἔχειν ὀρθὰς γωνίας, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 784. ὅπε Ὀρθαγωνία γεάφεται, ἡ ὀρθὴ γωνία.
Ὀρθογώνιος, ὁ, ἡ. ἢ Ὀρθόγωνος, ὁ, ἡ. (γωνία, γῶνος) ὁ ἔχων ὀρθὰς γωνίας.
Ὀρθοδαὴς, ὁ, ἡ. (ὀρθὸς, δάω) ὁ ὀρθῶς ὀξυδόρων, νοῶντι. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030.
Ὀρθοδίκαιος, ὁ, ἡ. ὀρθὸς καὶ δίκαιος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 992.
Ὀρθοδίκας, Δωεικ. αὐτὶ Ὀρθοδίκης, ε, ὁ. (δικάω) ὁ ὀρθῶς δικάζων-κείνων. Πίνδ. Πύθ. ΙΑ'. 16.
Ὀρθοδοξαστὴς, ε, ὁ. (δοξάζω) ὁ ὀρθῶς δοξάζων-φρονῶν ὠείτινος. Κλήμ. Ἀλεξ. ὅθεν
Ὀρθοδοξαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ γνώμην ὀρθὴν, ὀρθῶς. Ἀμμών.
Ὀρθοδοξέω, ῶ. (ὀρθόδοξος) δοξάζω-φρονῶ ὀρθῶς.
Ὀρθοδοξία, ἡ. ἡ ὀρθὴ δόξα-γνώμη, τὸ δοξάζειν καὶ πιςεύειν ὀρθῶς.
Ὀρθόδοξος, ὁ, ἡ. (δόξα) ὁ ὀρθῶς δοξάζων-πιςεύων.
Ὀρθοδότειρα, ἡ, "διανοίας" αὐτὶ διανοίας ὀρθῆς δότειρα, Ὀρφικ.
Ὀρθοδρομέω, ῶ. ζέχω ὀρθὰ-ἐπ' εὐθείας. ἐκ τῆ
Ὀρθόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ζέχων ὀρθὰ-ἴσια-κατ' εὐθεῖαν.
Ὀρθόδωρον, τὸ. (ὀρθὸν, δῶρον) τὸ ὀξύσημα ἐκ τῆ καρπῶ τῆς χειρὸς μέχρι τῆ ἄκρε τῆ δακτύλων, Πολυδ. Β'. 157. ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύσιν αὐτὸ ὀξὺ τῆ Σπιθαμῆ, Ἡσύχ.
Ὀρθοέθειρος, ὁ, ἡ. (ἔθειρα) πυτὸν τῆ Ὀρθόθειξ, Ὀρφ. Ὕμν. ΙΗ'. 8. ἔνθα τὸ Ὀνοσταικὸν Χειρόγε. Ὀρθοκάρηνον ἔχει.
Ὀρθοέπεια, ἡ. (ὀρθὸς, ἔπος) κυειολεξία. Πλάτ. Φαῖδρ. 114. τὸ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, ἢ ἀπαγγέλλειν, ὀρθὴ φοφορὰ-ἔκφρασις τῆ λόγε. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Κωϊτιλιανός.
Ὀρθοεπέω, ῶ. ὀρθολογῶ, λέγω-λαλῶ ἢ ἀπαγγέλλω-φοφέρω ὀρθῶς. Διον. Ἁλικ.
Ὀρθόθριξ, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὰς-σεσειρωμβύας ζίχας. 2) Ὁ ὀρθῶν, ἤγεν σεσειρόνων τὰ μαλλία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 30.
Ὀρθοθύρη, ἡ. Ζήτ. Ὀρσοθύρη.
Ὀρθοκάλαμος, ὁ. ὀρθὸς-εὐθὺς κάλαμος. Διοσκ. Νόθ. σελ. 461.
Ὀρθοκάρηνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ὀρθοέθειρος.
Ὀρθόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὸν καυλόν. Ζήτ. καυλός.
Ὀρθόκερως, ως, ὁ, ἡ. (κέρας) ὁ ἔχων ὀρθὰ-ἴσια κέρατα. "φείκη ὀρθόκερως". ἡ ὀρθόνυσα, ἢ σεσειρόνυσα τὰ μαλλιά, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Β'. 31.
Ὀρθόκοιλος. Ζήτ. Ὀρθόκυλλος.
Ὀρθοκόρυδος, Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιζ. 38. εὔθια, Ὀρθοκόρυζος γέγραπται, ὄνομα ἐκ τῆς κακῆς φωνῆς παραχθέν. Γίνεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ἐκ τῆ Κόρυδος, καπὲ Βέργλεον· τῦτο δὲ, ἐκ τῆ Κόρυζα.
Ὀρθόκραιρος, αἶρα, ωρον. (κραῖρα) "Βῆς ὀρθόκραιρος". Ἰλιάδ. Θ. 231. ὁ ὀρθὰ, ἢ ἴσια ἔχων κέρατα. Ἰλιάδ. δὲ Σ. 3. "Ὀρθόκραιραι νῆες" εἶναι τὰ ὁποίων τὸ ὄπισθεν ἢ ἐξ τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἤτοι ἡ πρύμνη ἢ ἡ πρῶρα ὑζέχει εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι εἶναι ὀρθόν.
Ὀρθόκρανος, ὁ, ἡ. (κραῦον) ὁ ἔχων ὀρθὸν-ὑψηλὸν κρανίον. "Τύμβος ὀρθόκρανος". Σοφοκλ. αὐτὶ τῆ ὑψηλὸς τάφος. ὁ λόφον ἔχων ἐπ' αὐτῷ.
Ὀρθοκρισία, ἡ. τὸ κείνειν ὀρθῶς, δικαίως, ἀμφ.
Ὀρθόκυκλος, ὁ, ἡ. ἢ Ὀρθόκωλος, ὁ, ἡ. Γαλλίω.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λω. Ὑπομν. ἐν τῷ Γ'. περὶ Ἀρθρ. σελ. 634. καὶ 636. ὡσεὶ τῆς ἐπ' εὐθείας ἀκινήτων ἐχομενούντων κώλων, ὡς ἐξεελιὼ τῆς καμπύλως ἐξακειμβύων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται Ἀγκύλα. Ζήτ. Vegetii Mulomedic. σελ. 63. Ἐν δὲ τοῖς Ἱππιατρικ. σελ. 262. αὐτὶ τούτου φέρεται ὡσεὶ ἵππων ἀκινήτων "ὀρθοκοίλοις ἢ παοσάλοις".

Ὀρθολάλος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Ὀρθρολάλος.

Ὀρθολεκτέω, ῶ. λέγω, λαλῶ ὀρθῶς. ἀμφ.

Ὀρθολογέω, ῶ. λέγω ὀρθῶς, Πλούταρ. Η'. σελ. 255. ἀμφ.

Ὀρθομαντεία, ἡ. ὀρθὴ, ἀληθὴς μαντεία. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1224.

Ὀρθόμαντις, εως, ὁ, ἡ. Πίνδ. Νέμ. Α'. 90. ὁ ἀληθὴς μαντις.

Ὀρθομαρμάρωσις, ἡ. Ζήτ. Ὀρθόστρωτοι.

Ὀρθονόμος, ὁ, ἡ. (ὀρθῶς νέμων) ὁ ὀρθῶς διανέμων, διαχωρίζων. Αἰσχύλ. Εὐμ. 966.

Ὀρθόνοος, καὶ συναιρ. Ὀρθόνους, ὁ, ἡ. ὁ ὀρθοσθύνους κατὰ τὸν νοῦν. "Ὀρθόνους ὡρὸς τὸν λόγον ὀξύτης", Κλήμ. Παιδαγ. Γ'. 11. ἤτοι, ὀρθὸς, ὑγιὴς νοῦς, δύκολος καταλαμβάνων πάντα λόγον.

Ὀρθοπαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηγύω) ὁ ὀρθῶς πηγμύος, ἢ ἰσάμβυος. "Κίπαεις ὀρθοπαγής". Πλούταρ. Θ. σελ. 69. Ἐκδ. Οὔτ.

Ὀρθοπάλη, ἡ. τὸ ὄρθιον πάλαισμα, Λεκιαν. Λεξιφ. αὐτὶ, Ὀρθὴ πάλη. Πλάτ. ὡσεὶ Νόμ. Ζ'. 336.

Ὀρθοπεριπατητικὸς, ὁ ὀρθῶς ὡσεπατῶν. Θεόφιλ. Πρωτοπατ. ἐ. κεφ. 10.

Ὀρθοπλαγιαῖν, παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ Πατεῖν ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ἐπὶ τῆς δακτύλων ἤτοι, τῆς ποδῶν, ἐξὸν φαίνηται μέγας. Ζήτ. Ὀρθοπυγιᾶν.

Ὀρθοπλὴξ, ὁ, ἡ. (πλήσσω) "Ἵππος ὀρθοπλής". ἔστις ἤτοι, σκόνεται ὀρθιος εἰς τὰ ὀπίσθια ποδάρια. ὁ ὀρθῶς αἰρόμβυος ἐκ πλήσεως. Ἀείξεφ. παρὰ Σουΐδ.

Ὀρθοπλοέω, ῶ. ἔχω δύσιν-ἢ δύτυχῆ πλοῦν. εἶμαι δύτυχὴς, ἀποβαίνω καλῶς. "Ἔτι δὲ ἐκ Μέσ. "Ὀρθοπλουμβύας ἀρετῆς" Στοβ. Λόγ. 249.

Ὀρθόπλοος, ὁ, ἡ. ὁ πλέων-πλεύσαβύων δύτυχῶς.

Ὀρθόπνοια, ἡ. τὸ ὀρθῶς ἀναπνέειν. εἶδος ἀσθματος, ἢ δυσπνοίας, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ὀρθὸς ἢ καθήμβυος ἐμπορεῖ νὰ ἀναπνεῖ ὁ νοσῶν.

Ὀρθοπνοϊκὸς, ἡ, όν. ὁ τοῦ ὀρθόπνοιαν νοσοῦντος, ἢ ὁ εἰς τοιοῦτον ἀνήκων.

Ὀρθόπνους, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ φρονῶν. Ἵππων.

Ὀρθοποδέω, ῶ. (ὀρθόπους) πορεύομαι-βαδίζω ὀρθὰς πόδας, ἢ τοῦ ὀρθοῦ ὁδὸν πορεύομαι, ἀπὸ τῆς ὑπτιοπλοίας ὑξανίσαμαι. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. κεφ. β'.

Ὀρθόπολις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ὀρθῶν πόλιν, ἤγουν ὁ διοικῶν πόλιν, ἢ πόλεις.

Ὀρθόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὰ, ἴσια ποδάρια, ὁ ὀρθῶς βαδίζων. "Πάγος ὀρθόπους". βαθὺν ἀρημωδῆς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 985.

Ὀρθοπραγεῖν, ἀμάττειν ὀρθά. Ἀείσοτ. Εὐδημ. Γ'. 2.

Ὀρθοπρίων, ονος, ὁ. (ὀρθὸς, πρίων) παρὰ Γαλήνῳ. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Χοινικὶς, εἶδος ὠριωνίου εἰς ζωγράφημα.

Ὀρθοπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὸν πρόσωπον, ὁ κυπτάζων ὀρθὰς, εἰς τὰ ἄνω.

Ὀρθόπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) ὁ ἔχων δύσιαν ἢ εἰς τὰ ἄνω ὀρθῶς ἐξέχουσαν πρύμνην.

Ὀρθόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) ὁ ἔχων ὀρθὰ καὶ εἰς τὰ ἄνω ἐσαλμένα πτερά.

Ὀρθοπυγιᾶν, παρ' Ἡσυχ. ὅταν ἡ γυνὴ ἑαυτὴν ἐπιμήκη πρὸς τὸ μακροπτέρα φαίνεσθαι". σπικόνειν τὸν κῶλον τὴν αἰσφορέων.

Ὀρθοπύγιον, τὸ. Clunis, Φιλοξ. ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρροπύγιον. Εἶναι δὲ ἐκ παρ' Ἐρατοσθ. Καταις. ΚΕ'. 41.

Ὀρθόπυγος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὸν-ὑψαμβύον πυγὸν. ἀμφ.

Ὀρθορρυμοσύνη, ἡ. (ῥῆμα) τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς, ὀρθὴ χρῆσις τῆς λέξεων. Θεμίστ. Λόγ. Δ'. σελ. 113.

Ὀρθὸς, ἡ, όν. (ὄρω, ὤρθαι ἐκ ὄρθαι) εἰς ὕψος σπικνόμβυος, ἴσιος, ἔξυπνος, ἐσάμενος. ὅθεν "Χωρίον "ὀρθὸν" τὸ ὁποῖον ἵσαται. Θουκυδ. Ε'. 42. καὶ 46. ἐναντίον τοῦ, Καθαιρετὸν, κατακρημνιστὸν, καταξοπωθὲν, ἀφανισθέν. Μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, Πλήρης ἐλπίδων, οἷον "τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν ἔσαν, ἐφ' "εἷς σὺ συγχαίνης ἠγάμβυος". Ἰσοκρ. Ἀρχ. σελ. 183. καὶ αὐτὶ τοῦ Προσεκτικὸς, οἷον "Τῆς πόλεως ὀρθῆς "γενομβύης". σελ. 605. ἐγρηγορυίης καὶ σφόδρα προσεχούσης τὸν νοῦν. 2) Δίκαιος, ἀγαθὸς, ὡς καὶ τὸ Λατ. Rectus, ἐναντίον τοῦ Pravus. "Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1209. 3) Γαλήνιος, ὑγιὴς, ὡς τὸ Rectam servare mentem, ἐναντίον τοῦ Animus dejectus. "Ὀρθὰ μανία". Αἰλιαν. Ζώων Ἰδ. ΙΑ'. 32. ἡ ἀληθὴς μανία. Ὀρθῶ, ὑπονοεῖται τὸ, Ὁδὸν, ὡς τὸ Recta, ἤτοι, εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἐπίρ. Ὀρθῶς, κατ' ὀρθὴν γνώμην, μὲ ὀρθὸν ζόμενον. Ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἑρμῆν. τὸ "Ὀρθῆς δὲ τῆς "πόλεως ὔσης ὑπὸ τύπους". ἐξὸν τὸ, Κεκινημβύης καὶ περιβημβύης, ὡς τὸ τῆς συμπλείας "Ἦσαν ἢ ἐσηκώθη "εἰς τὸ πολέμιον". ἐξ Ὑπερείδου. "Ὀρθῆς δ' ἡμῖν τῆς "πατρίδος ὔσης". Αἰσχίν. αὐτὶ τοῦ, Ἀπαθοῦς καὶ ἀκηράτου.

Ὀρθοστάδην, Ἐπίρ. ὀρθὰ ἐσαμβύως, Αἰσχύλ. Προμ. 32.

Ὀρθοστάδιος, ὁ. ἢ Ὀρθοστάδιος, ὁ. "χιτὼν", Tunica recta, χιτὼν, φόρεμα, ἐπαίω τὸ ὁποῖον δὲν ἐζώνοντο, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἵσατο ὀρθὸν-ἴσιον. Ζήτει Σπάδιος, ἢ Σπατὸς, Πολυδ. Ζ'. 48. Δίων δὲ Κάσ. Ξ Γ'. 17. καὶ 22. ὀνομάζει Ὀρθοστάδιον, τὸ μακρὺ τῆς κιθαειτῶν φόρεμα. Ὥρα Δίον. Κάσ. σελ. 999.

Ὀρθοσταδὸν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ Ὀρθοστάδην, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ'. 1425.

Ὀρθοστὰς, δος, ἡ. Ζήτ. Ὀρθοστάτης. ἀειθμ. 2.

Ὀρθόστασις, ἡ. ἡ ὀρθία στάσις. ἀμφ.

Ὀρθοστατέω, ῶ. ἵσαμαι ὀρθός. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ὀρθοστάτης, ὁ. ὁ ὀρθῶς ἐσάμβυος. ἔτι εἴδεστι σπλὴς, Εὐρ. Ἰων. 1134. Παρὰ Οὐϊτρυβ. 2. 8. ἐν σημ. "Κλίμακες ὀρθοστάται" ἡ ἀκίνητος σκάλα. Εὐρ. Ἱκέτ. 497. 2) Πλακοῦς τις εἰς θυσίαν προσφερόμβυος ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Εὐσεπ. Ἑλ. 554. "Ἐμπύρους ὀρθοστάτας", ὅπου ἄλλοι Ὀρθοστάδεις ἀναγινώσκουσι.

Ὀρθόστρωτοι, τοῖχοι "Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 65. οἱ ὀρθοὶ μὲ μάρμαρον ἐστρωμένοι τοῖχοι, ὡς, Ὀρθομαρμάρωσις, παρὰ Κωδίν. τὸ ἄλειμμα τῆς τοίχων μὲ μαρμαρίνῳ τίτανον. Σαλμάσ. εἰς

Ὀρθοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ ἐπομένῳ. Δημοκράτ. Γνώμ. σελ. 620.

Ὀρθότης, τος, ἡ. ὀρθὴ διάθεσις τινὸς σώματος, ὀρθὴ, ἴσια στάσις. ἐκ μεταφ. αὐτὶ τοῦ Δικαιοσυνῆ.

Ὀρθοτριτθίος, ὁ, ἡ. ἐκ Ὀρθότριτθος, Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. (τίτθη) ὁ ἔχων ὀρθῶς ἰσαμβύους μασθούς. ἡ ὀρθίας μασθὸς ἔχουσα, ἐναντίον τοῦ, χαλαρότριτθος.

Ὀρθοτομέω, ῶ. (ὀρθότομος) τέμνω, κόπτω, ἐξενίμωτι ὀρθῶς, ἢ ὁδῷ κατ' εὐθεῖαν, ὀρθῶς δοξάζω εἶναι "Ὅδιν, λόγους, κ. τ. λ."

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀρθονομία, ἡ. τὸ σέμνυνσι ὀρθῶς, καὶ δίκαιαν, παὐτὸν τῷ Ὀρθοδοξία. Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱσ. δ'. Δ'. 3.

Ὀρθόπομος, ὁ, ἡ. ὀρθῶς πεπεμπλῦσος, κομμῦσος.

Ὀρθοτόμος, ὁ, ἡ. ὁ ὀρθῶς-ἴσια τέμνων.

Ὀρθοτονέω, ῶ. γράφω, ἢ λαλῶ μὲ τὸν ὀρθὸν τόνον. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

Ὀρθότονος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀρθὸν τόνον, ἐναντίον τῷ Ἐγκλιτικός, κατὰ τὸν ἀποῖον ἡ λέξις μεταβιβάζει τὸν τόνον της εἰς τὴν προηγμένην, ὡς τὸ "ἤκουσάς "μου" - Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐμοῦ ἤκουσας, τὸ ἐμοῦ λέγεται ὀρθότονον, ἢ ὀρθοτονούμενον.

Ὀρθοτριχέω, ῶ. (ὀρθόθριξ) ὀρθῶς ἰσαμβῦας ἔχω τὰς ξίχας. Γλωσσ. Φιλοξ. ὄθεν

Ὀρθοτριχία, ἡ. τὸ ἔχειν ὀρθῶς ἰσαμβῦας ξίχας.

Ὀρθοτριχιάω, ιῶ. παὐτὸν τῷ, Ὀρθοξιχέω, Γλωσσ. Στ.

Ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν, ὀρθὸς) ὡς τὸ Λατ. *Erectus animo*, ὁ ἔχων ὀρθὴν καὶ ἀκαπεπαμβῦλω τὴν φροσοχὴν ἢ τὰς ἐλπίδας της ψυχῆς τα. αὐτεπαμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσί. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

Ὀρθοφυέομαι, οῦμαι, φύω, αὔξω ἐπ' εὐθείας-ἴσια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱσ. Β'. 8. οὗθα ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδ. ὀρθότερον φέρεται γεγραμμένον Ὀρθοφυέω.

Ὀρθοφυὴς, έος, ὁ, ἡ. (φυὴ) ὁ αὐξάνων ἴσια, ἐπ' εὐθείας.

Ὀρθοφυΐα, ἡ. τὸ αὔξειν ἐπ' εὐθείας-ὀρθὸν ἀνάσημα.

Ὀρθοχαίτης, ᾱ, ὁ. (χαίτη) ὁ ἔχων ὑψωμῦλον χαίτιον, ἢτ' ἐν ξίχας.

Ὀρθόω, ῶ. κάμνω τι ὀρθὸν-ἴσιον ὑπὸ τῆς ὑπτιότητος ἐξαισιῶ, ὀρθῶς σηκόνω, ὀρθόνω. Ἰλ. Η. 272. ἐγείρω, διορθόγω, ὑψόνω. Μεταφ. ἐκτελῶ τι δυτυχῶς, ἢ δυτυχῆ ποιῶ. "Βελὰς ὀρθὴν αὐτοῖς μὴ τε παράξεις". Διονύσ. Ἀρχαιολ. ἐν Ἀποσπ. σελ. 2327. "Ὀρθεῖν τὴν ἁμαρτίαν", αὐτὶ τῦ Διορθόνειν, Ἀρριαν. Κυνηγ. Κς'. 4. "Ὀρθοῖς τὸν πατέρα" Πλάτ. Λάχ. σελ. 165. δηλ. Ἀκοπρεῖς ὀρθὴν τὴν παῖδες τὴν γλῶ. "Τὴν παῖδα ὀρθεῖτε". αὐτόθ. Ὁ δὲ Πίνδαρ. λέγει "Ὀρθῦν Σικελίαν, οἶκον. Πόλις ναύταις "ὀρθωθεῖσα, καλὸν ξυνὸν, ἀρεταὶ αὐτῷ, ὤρθωσεν "σε ἐν λόγῳ χρησμὸς, ἄωτον ἵππων". Οὕτω δὲ ὀνομάζει ὁ αὐτὸς καὶ τὸν δικηπτὴν τῆς πόλεως Ὀρθόπολιν. Ὀρθωπῆρα δὲ τὸν Θεόν.

Ὀρθραγορέισκος. Ζήτ. Ὀρθαγορείσκος.

Ὀρθρεύω, ῶ, Ὀρθρεύομαι, κέλμαι-πορθύομαι-πρωΐπτωτι τὸ πρωΐ ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆ ὄρθρε. Θεόκρ. Ἰ'. 58. σηκόνομαι πρωΐ. Εὐρ. Τρωάδ. 182. "Ὀρθρεύουσαν ψυχὴν ἐκπλαγθεῖσα", καὶ "Ὀρ"θρεύομένη γάοισι". Ἱκέτ. 977. οὗθα δηλ. τῆ ἀγρυπνοῦν ἑρμηνεύεται. Μέσ. δὲ, Ὀρθρεύόμενος, ὁ πρωΐ σηκονόμενος, καὶ ἀρχόμενος νὰ κάμνῃ τι. Δυκιαν. Ζήτ. ὁμῶς καὶ τὸ, ἐπορθρεύω.

Ὀρθρία, ἡ. τονμ. ἔξωθεν τῆ, Ὥρα, παὐτὸν τῷ Ὄρθρος, παρὰ Σουίδ.

Ὀρθρίδιος, ία, ιον. Ποιητ. παὐτὸν τῷ Ὄρθριος. Ἀνθολ.

Ὀρθρίζω, παὐτὸν τῷ Ὀρθρεύω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὀρθρινὸς, νὴ, νὸν. ὁ πρωϊνός. "Τὸ Ὀρθρινὸν" παὐτὸν τῷ "Ὄρθρος, ἢ νομ. ἔξωθεν τῆς Κατὰ, τὸ πρωΐτον, πρωΐ.

Ὀρθροκόκκυξ, υγος, ὁ. ἀλεκτρυών, Δίφιλος παρ' Εὐσταθ. τῦτ' ἔστιν, Ὄρθριος κοκκύζων.

Ὄρθριος, ία, ιον. παὐτὸν τῷ Ὀρθρινός.

Ὀρθροφοίτης, ᾱ, ὁ. (φοιτάω) ὁ τὸ πρωΐ συχνάζων.

Ὀρθροβόας, ᾱ, ὁ. ὁ τὸ πρωΐ φωνάζων, δηλάτιον τῆ ἀλεκτρυόνος, Ἀθλιν. γ'. σελ. 98. ὡς, Ὀρθροκόκκυξ, ἢ Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 102.

Ὀρθρογόη, ἡ. ἡ τὸ πρωΐ σκυλάζουσα-κλαίουσα. Ἡσίοδ. Ἔργ. 568. ὡς, Ὀρθρίβόας. Οὕτως ὀνομάζονται αἱ χελιδόνες Ὀρθρολάλοι, Αἰθλιαν. Ἄλλοι δὲ αἰγίνησκον Ὀρθαβόη, ἑρμηνεύοντες ἢ μεγάλως θρηνοῦσα.

Ὀρθρολάλος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ πρωΐ λαλῶν, φλυαρῶν. Αἰθλιαν.

Ὄρθρος, ὁ. τὸ πρωΐνὸν, ὁ καιρὸς τῆς αὐγῆς ἤτοι ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχεται νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἀνατολὴν τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, τὸ Ἐξημέρωμα. Ὅμηρ. ἐπως ἐκ τῦ Ὥρω, εἶμι, ἐνιον· διότι εἰς τὰς ὥρας ὅταν λαλῇ ὁ ἀλεκτρυών, σηκόνονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξέρχονται εἰς τὰς ἐργασίας των.

Ὀρθώνυμος, ὁ, ἡ. (ὄνομα) ὁ ἔχων ὀρθὸν-ἀληθὲς ὄνομα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708.

Ὀρθωσία, ἡ. ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀρθία. 2) Σουίδ. ἐσημείωσεν αὐτὸ καὶ ἀντὶ τῦ "Ὀρθωσις".

Ὀρθώσιος, ὁ. τὸ Λατ. *Stator*, ἐπώνυμον Διὸς, Διον. Ἁλικ.

Ὄρθωσις, ἡ. (ὀρθόω) ἡ δηλ. τὸ ὀρθὸν ἀνάφασις-σηκωμα, ἴσιασις, ἴσιασμα, διόρθωσις, διόρθωσις· "Ὄρθωσις λόγων καὶ ἔργων". Πλούταρ. περὶ Δεισιδ. 4. τὸ ὀρθῶς λέγειν καὶ πράττειν.

Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ ποιῶν τι ὀρθὸν, ὁ ἰσιάζων, ὁ διόρθωων, ὁ δυτυχῶς ἐκτελῶν τι, Πίνδ. Πύθ. Α'. 109.

Ὀριαῖος, (ὄρειον) λίθος-πέτρα διοείζουσα τὰ σιώπορα. Ἔτι ὁ Σιωπορθῶν, ὁ γείτων. Νικήτ. Χρον. κά. 2.

Ὀρίβακχος, ὁ. ὅ ἐστιν "Ορειος Βάκχος, Ἀππιαν. Κυνηγ. Α'. 24. διὰ τὴν ἐν ὄρεσιν ἀγομένην βακχικὴν ἑορτήν.

Ὀριβρεμέτης, ᾱ, ὁ. παὐτὸν τῷ Ὀρειβρεμέτης.

Ὀριγανίζω, ὁμοιάζω τὸν ὀρίγανον. Ἐκ τύπτ

Ὀριγανίτης, ου, ὁ. οἶνος, ὁ μὲ ὀρίγανον σκυλαζόμενος οἶνος.

Ὀριγανόεις, εσσα, εν. ὁ ὡς ὀριγανῶν κατεσκυλασμένος. Νίκανδρ. Θηρ. 65.

Ὀρίγανον, τὸ, καὶ, Ὀρίγανος, ὁ, καὶ ἡ, φυτόντι, ἢ ῥίγανη, *Origanum*, γεῦσιν ἔχον δεμεῖαν καὶ πικράν· ὅθεν "Ὀρίγανον βλέπειν". αὐτὶ τῦ Πικρῶς ὁρᾶν, ὡς ὁ φαγὼν ὀρίγανον. Διοσκ. γ'. Γ'. 32. τὸ πρῶτον εἶδος καλεῖται Ἡρακλεωτικὸν, *Origanum heracleoticum*, Λιννᾶ. παρὰ Ῥωμαίοις *Cunila*, λεγόμενον. τὸ δεύτερον δὲ, Ὀνίτης, ἢ, *Origanum onitis*, Λιννᾶ.

Ὀρίγνάομαι, ῶμαι, καὶ Ὀρίγνυμαι, ἐκ τῦ Ὀρίγνυμι, παὐτὸν τῷ Ὀρέγομαι, ἐκ τῦ Ὀρέγω, Ὀρίγω, Ὀρίγνω. Παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ Ὀρεχάομαι αὐτὶ τῦ Γλίχομαι, ἢ "Ὀρέγομαι, μετὰ αὐτιατ. "νεὺ Δήμητρος ἀρ." Παρὰ Διονυσ. Ἀρχαιολ. β'. 61. Ζήτ. Ἀναρριχάομαι.

Ὀριδρομία, ἡ. παὐτὸν τῷ Ὀρειδρομία, τὸ ζήτειν εἰς τὰ βυνά, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 28. ὅπου νῦν Ὀρειδρομία, γράφεται.

Ὀρίδρομος, παὐτὸν τῷ Ὀρείδρομος.

Ὀρίζω, Μέλ. ἴσω. (ὅρος) βάλλω σιώπορα, διοείζω τὰ σιώπορα, ὅρον ἵστημι ἢ δίδω, κείνω, θιματίζω, διαιρῶ, ἀφοείζω. καθόλω δὲ, αὐτὶ τῦ, Θιαπίζω, διοείζω, διακάπτω. "Σὲ γὰ Θεὸν ὥρισε Δαίμων". Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 21. ἔτι σημαίνει τὸ Καπιστέλλω, Πειθείζω. Μέσ. Ὀρίζομαι, διακάπτω, ψηφίζω, διοείζω τι διὰ τῆς γνώμης μου. Παρὰ δὲ Εὐειπ. Μήδ. 436. "Ὁρίσασα πίτρας", αὐτὶ τῦ Περάσασα, Διελθῦσα, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. "Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ὁρίσεσ"ζον-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ζοντες πόλιν". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 562. Οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, Διοικίζω, καὶ Ἐξοικίζω. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 636. "Ἡμᾶς πέλαγος οἰκίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς", ἀντὶ τοῦ Διαχωρίζει. "Ἐκ χερῶν "οἰκίζῃ". Εὐσεπ. Ἴων. 1459. Ζήτ. Οἰκίζω. Παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Κελεύω, προτρέπω, διαστικῶς λέγω, ὑποτίττω.

Ὁρίζων, οντος, ὁ. Ὑποκειμ. τοῦ Ἀήρ, *Circulus finitor*, ἡ ὑπὲρ τοῦ γῆινου τῆς ἀτμοσφαίρας γραμμὴ, ἢ ὁ κύκλος ὁ περιοικίζων ὑπὲρ τῆς ὑποφανείας τῆς γῆς τοῦ ὄψιμας. ὃ ἐστὶ, Κύκλος ὁ διοικίζων ἡμῖν τό, τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου.

Ὁρικὸς, παύτων τοῦ Ὁρεικός.

Ὁρικὸς, καὶ, κόν. (ὅρος) Ἐπίρ. Ὁρικῶς, ὁ περιοικίζων, διοικίζων. ὁ εἰς ὅρον ἀφίκνων.

Ὁρικτίτης, ου, ὁ. (κτίζω) ὁ κατοικῶν-ἐξοικίβιων εἰς τὰς ὄρη. "Σὺς ὀρικτίτης". Πίνδαρ.

Ὁριμαλίδες, αἱ, ἢ Ὁρομαλίδες. Θεόκρ. ε. 94. εἶδος ἀγριομήλων, σιωπικμάζουπε τοῖς σύκοις.

Ὁρίνδνης, ου, ὁ. (ἄρπος) ἐκ Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. Γ'. 28. Πολυδ. ς'. 73. καὶ Ἡσυχ. εἶδος ἄρπυ, καπισκευαζομένου ἔκ τινος καρπῶν τῆς Αἰθιοπίας.

Ὁρινοβάτης γαστραφέτης". Ζήτ. Γαστραφέτης.

Ὁρίνω, (ὄρω, ὀρέω) κινῶ, παρακινῶ, παράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω. Ὀρίνεσθαι Μέσ. αὐτὶ τοῦ κινεῖσθαι, πορεύεσθαι, ξέρχειν. παρ' Ὁμήρ.

Ὁριοδείκτης, ου. παύτων τοῦ Ὁρισκὴς, Ἔτυμ. Μ.

Ὁριοθετέω, ῶ. βάλλω σιώρια, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὅριον, τό. Ὑποκ. τοῦ Ὅρος, σιώρον, τέλος, τείχισμα, φραγμός.

Ὅριον, τό. Ὑποκ. τοῦ Ὅρος, βυνάκιον.

Ὅριος, ὁ, ἡ. (ὅρος) ὁ ἐκ τῆς σιωρων, ὁ εἰς τὰ σιώρια ἀφίκνων.

Ὁριπεδίον, τό. παύτων τοῦ Ὀροπεδίον.

Ὁρίπλαγκτος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὀρειπλανής. Ζήτει Ὀρειπλ.

Ὅρισμα, τό. (ὁρίζω) γῆς ὁροθεσία, σιώρον, διορισμὸς, διωρισμένη γνώμη, ἢ ἦθος, ἢ ἔθος, ἢ νόμος. Ἔτι τὸ σιώρον, Εὐρ. Ἑκάβ.

Ὁρισμὸς, ὁ. (ὁρίζω) τὸ βάλλειν σιώρια, διορίζειν, διορισμὸς, ὁρισμὸς, ἤγουν ἑρμηνεία τινὸς ἢ πράγματος ἢ ὀνόματος. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέροις, καὶ αὐτὶ τοῦ Κέλευσμα, προσαγὴ, ὕπτεγμα.

Ὁριστὴς, ῆ, ὁ. παύτων τοῦ Ὁρίζων, ὁ τὰ σιώρια διορίζων, ὁ κάμνων ὁρισμὸς, ἤγουν ἑρμηνείας πραγμάτων ἢ ὀνομάτων, ὁ Ὁρίζων κύκλος. ὅθεν

Ὁριστικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς ὁρισμὸν ἀφίκνων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ὁριτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ὀρίτροφος, παύτων τοῦ Ὀρειτρεφής.

Ὁρκάνη, ἡ. παύτων τοῦ Ἕρκος, περίβολη, περίφραγμα, φραγμὸς, μέ τὸν ὁποῖον περικλείεται τι, σαργάνη. ἔτι Δίκτυον, αὐλακὴ, αἰμασιά. φρὸς πολιορκίαν πεπλεγμένα. Αἰσχύλ. Ἑπτ. 348. Εὐσεπ. Βάκχ. 611. διαμονήτιον, φυλακή. Ζήτ. Σπορχάζω.

Ὁρκαπάτης, ὁ. (ὅρκος, ἀπατάω) ὁ ψεύστης, ὁ ἀθετῶν τὸν ὁποῖον ὤμοσεν ὅρκον, ὁ ἀπατεών. Λιθολ.

Ὅρκη, ἡ. αὐτὶ τοῦ Λατ. *Orca*, ἀλλ' εἶναι ἀμάρτυρον καὶ ἀμφ. Λιτὶ τούτου εἶναι ἐν χρήσει τὸ Ὕρχη, ἢ Ὕρχη.

Ὁρκίζω, Μέλλ. ίσω. βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον. 2) Ἐξορκίζω τινά. Μέσ. Ὁρκίζομαι, κάμνω ἢ βάλλω ὅρκον.

Ὅρκιον, τό. ἢ Ὅρκια, τὰ, προσυπακουομ. Ἱερὸν ἢ Ἱερὰ, θυσία μὲ ὅρκον γινομένη δημοσίως. παρ' Ὁμήρ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ὁρκωμοσία ἦτις ἐγίνετο ὅταν ἔμελλε νὰ πλειώθῃ θεσμός τις ἢ συμμαχία. τὸ πρὸς σωθήκας χρειώδη. ὅθεν καὶ ὁ Ὅρκος αὐτὸς ἔτω λέγεται, καὶ ὁ θεσμὸς, καὶ ἡ συμμαχία. ἐκ τοῦ

Ὅρκιος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) ὁ εἰς τὸν ὅρκον ἀφίκνων. "Θεοὶ ὅρκιοι" οἱ μάρτυρες τῆς ὅρκων, καὶ τῆς ὁρκιζομένης, "Τίνες ἐπόμνυς ὅρκιον Θεῶν". Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 747. "Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος". Φοίνισ. 1691. δηλ. ξίφος, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμόνω. 2) Ὅρκιος λέγω". δηλ. λέγω μεθ' Ὅρκου, *Juratus*, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 305. Οἰδ. Κολ. 1637. "Ὁρκίους δικασὰς αἱρεμένη". Αἰσχύλ. Εὐμ. 474. "Ὅρκιον σκῆπτρον". καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς.

Ὁρκιότομος, ὁ, παρὰ Πολυδ. Α'. 38. ἐν τῷ Οὐσιαστικῷ Χειρογρ. αὐτὶ Ὁρκοτόμος γέγραπται, Ὁρκικτόμος, ἐν ἄλλοις δὲ Ὁρκιχτ. ἢ Ὁρκιλτ. ὥστε φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ Ὁρκια τέμνειν ἔρεπεν νὰ γραφῇ Ὁρκιστόμος, παύτων τοῦ Ὁρκομότης.

Ὁρκισμὸς, ὁ, (ὁρκίζω) τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον.

Ὅρκος, ὁ, βεβαίωσις πράγματος τινὸς διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος θεωρημένου ὡς θείου καὶ ἱεροῦ εἰς μαρτυρίαν, παρ' Ὁμήρ. ἐκ τοῦ Ἔργω, Ἔρκω, (ὅθεν Ἕρκος) τὸ περιφράσσω. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ἢ σημ. τὸ Δεσμὸς, Σφραγὶς. καὶ Ὁρκάνος, ὁ φύλαξ, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 129.

Ὁρκοτόμος, ὁ, παύτων τοῦ Ὁρκιοτόμος.

Ὁρκοῦρος, ὁ. Ζήτ. Ὅρκος.

Ὁρκόω, ῶ, τινά, βάλλω τινὰ εἰς ὅρκον".

Ὅρκυιος. ὁ, Ὅρκυοι, καὶ Ὅρκυνες, οἱ, εἶδος μεγάλων ὀψαρίων ἐκ τῆς χώρας τῆς Θυνίας, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 10. Ἀθήν. Δ'. σελ. 131. Ζ'. σελ. 302. ἔνθα Ὅρκων κατ' αἰτιατικὴν φέρεται.

Ὁρκύπτω, ὅθεν "Ὀρκυπτον" παρὰ Σουίδ. Ἴσεμαι εἰς τὰ ὀνύχια, δηλ. ἐπαίω τῆς τῶν ποδῶν δακτύλων, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, διὰ νὰ ἴδωσι, ἐκ τοῦ Ὀρθὸς καὶ Κύπτω.

Ὅρκωμα, τὸ, τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον, ἢ αὐτὸς ὁ ὅρκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489.

Ὁρκωμοσία, ἡ, τὸ ὁρκίζεσθαι, ὁ ὅρκος. Ἑβρ. Ζ'. 20. καὶ 21.

Ὁρκωμόσια, τὰ, νομ. ἔξωθεν τοῦ Ἱερὰ, (ἐκ τοῦ Ὁρκωμόσιος) παύτων τοῦ Ὅρκια. Παρὰ Πλουτάρ. Θησ. 26. ἐν ἀειθμ. εἰκῶ, τόπος τις, ἔνθα ἐκλείσθη δισμός τις, ἢ συμμαχία. ἐκ τούτου

Ὁρκωμοσιάζω, παρὰ τοῦ Οὐσιαστικ. Χειρογρ. ἐν Πολυδ. Α'. 38. παύτων τοῦ Ὁρκομοτέω, ἀμφ.

Ὁρκωμοτέω, ῶ, ὀμνύω, κάμνω ὅρκον. Αἰσχύλ. Ἑπτ. 46. Λεξικογρ. Βαβυλωνιων. καὶ Εὐσεπ. Ἱκέτ. 1190.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, ὁ ὀμνύων-κάμνων ὅρκον, ὁ ὁρκιζόμενος, ἐν Λεξ. Φωτ. περιείνεται τούτου τε καὶ τῆς Ὁρκισὴς, τοῦ Ὁρκωτὴς. ὅθεν

Ὁρκωμοτικὸς, κὴ Ἐπίρ. Ὁρκωμοτικῶς, ὁ εἰς ὁρκωμασίαν αὐτῶν, ἢ σωτήρια.

Ὁρκώμοτος, ὁ, ἡ, "βωμὸς ὁρκωμότης". Λυκόφρ. 707. δηλ. εἰς τὸς ὁποίας ὡρκίσθημεν-ὡμόσαμεν.

Ὁρκωτὴς, ῆ, (ὁρκόω) παύτων τοῦ, Ὁρκωμότης. Ξενοφ.

Ὁρκωτὸς, ἡ, όν, ὁ ὁρκισθείς, Γλωσσ. Οὐλκαν. Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Πολυδ. Α'. 38. Ὁρκωτὸς, ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἀμφίβολον, διότι ἐν τῷ Οὐσιαστικ. Χειρογρ. γέγραπται Ὁρκώτης.

Ὅρμα, τὸ, παύτων τοῦ Ὁρμὴ, ὅπως ἀνεγινώσκόν τινες κατὰ τὰ Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Ἠλ. 1381. τὸ καὶ Αἷμα γραφόμενον, αὐτὶ τοῦ ὁποίου ἐστὶν αὐτιγράφως Ἅρμα φέρεται.

Ὁμ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ὁρμαθίζω, βάλλω τι εἰς τὴν ἁρμαθιάν, ἢ εἰς ὁρμαθιάν, τὸ ἐν τῇ σιωπῇ Ἁρμαθιάζω. Σειδ. ἐν Λεξ. Μαϰαλίσματα, ἐϰ τῶν

Ὁρμαθός, ὁ, ἡ, παϱὰ τὸ, Ὅρμος, σειϱὰ-ϛίχος ϕαγμάτων ϰατὰ τάξιν παϱ' ἄλληλα σιωπωμένων, τὸ ϰ' ἐν τῇ σιωπῇ Ἁρμαθιά, ϱηθὲν τῶ Ο εἰς Α. Ὀδυσ. Ω. 8, ϰ' Ξενοφ. Κυϱ. Παιδ. ϛ'. γ', 2.

Ὁρμαίθω, Εὐϱ. Ἀνδϱομ. 853. παϱὰ τὸ Ὁρμάομαι, ὁ ἐϛι ποϱεύομαι. Κατὰ Ῥύγ. εἰς Τιμ. σελ. 87. ἀμφ.

Ὁρμαίνω, ϰυϱίως παϱὰ τὸ Ὁρμάω, ἐνεϱγητ. οἷον, "πλῆϱης πίνοντος ὁρμαίνει ϰέαϱ". Ἀναλ. Α'. σελ. 151. ϑηλ. διεγείϱει, ὑφύνει τὴς ψυχῆς τὸ ϰαπύϱημα. Παϱὰ δὲ Ὁμήϱ. συμφέϱεται παῖ, Φϱεσί, Κατὰ φϱένα, Κατὰ ϑυμόν, λαμβανόμενον αὐτὶ τῶ Βυλεύομαι, ϛοχάζομαι ϰατ' ἐμαυτόν. ἐν δὲ Ἰλιάδ. Χ. 131. "ὣς ὥϱμαινε", ἐπομβϱ. αἰτιατ. Ὁδὸν, Πόλεμον, ϰ. τ. τ. αὐτὶ τῶ Εἶχε ϰατὰ νῶν, εἶχε ϛοϱπόν. Τέτῳ ἀναλογεῖ τὸ Lat. Agitare, volvere animo. "Θυμὸν ὀϱμαίνει πεσών". Αἰσχύλ. .... 1380. παϱὰ τὸν παῖ, Ὀϱμίζει, ὅ ἐϛι ἀναπαύει, ἐὰν ἄλλως εἶναι ὀϱθῶς ἔχουϛα ἡ γϱαϕή. Ἀλ' ἐν Θηβ. 379. "Ὀϱμαίνει ἵππος", αὐτὶ τῶ Κινεῖται ὀϱμητιϰῶς, Impetu ad cursum fertur, ϰατ' ἐπ' μεταφϱάϛιν.

Ὁρμάϛειρα, ἡ, Θηλυϰ. ἐϰ τῶ Ὁρμαϛήϱ, ὁ. (ὁϱμαίζω) ὁ διεγείϱων, ἐϱεθίζων, ϰινῶν, Ὀϱφιϰ.

Ὁρμάω, ῶ. Μέλλ. ήσω, σημαίνει τὴν ϱωτὴν ϰίνηϛιν ϰαὶ ϱοθέϛιν ϱοῆς τι ἐπιχείϱημα ἢ ϱαξιν, ὡς ϰ' αὐτῆς τῆς ϱάξεως τὴν ἀϱχήν. "Ἰϱὴξ, ὃς ὀϱμήϑη "διώϰειν ὄϱνιϑας", Ἰλιάδ. Ν. 64. ϑηλ. ὃς τις ϰινηθῇ ϰ' ὑψωθῇ ϱοῆς ϰαταδίωξιν, ϰ. τ. λ. Καὶ Μέσ. "μὴ "φεύγειν Ὀϱμίσωνται". Ἰλιάδ. Θ. 511. "ἦτοϱ ἔ "ὡϱμᾶτο πολεμίζειν", Φ. 572. ϑηλ. ἡ ϰαϱδία τε ἐπεθύμει νὰ πολεμήϑῃ. Λαμβάνεται δὲ ϰαὶ αὐτὶ τῦ Ἐξέϱχομαι, ἔϱχω, οἷον, Ἰλιάδ. Γ. 142. "ὡϱμᾶ "το ἐϰ Ϝαλάμε". "Τεῦϰϱος ὡϱμήθη μεμαὼς ὑποδῦ "σαι", Ν. 182. "Ὡϱμήθη δ' ὄϱεϊ ἐοιϰὼς", αὐτὶ τῶ ἔδϱαμε. "Πηλείδης δ' ὡϱμήσατο (ϰατὰ) Ἀ "γυιόϱοιο", Φ. 595. ὡς ϰαὶ τὸ "ὡϱμήσατε Τϱώων". Δ. 335. ϰ' "Ὡϱμήθη Ἀϰάμαντος, Ξ. 488. "Ἀν "τοϰέδὸν ὡϱμήσαν, μαϰϱοῖς ξυσοῖς", Ν. 496. ϰ' 526. αὐτὶ τῶ "Ἕπεσον ἐπ' ἀλλήλοις, ὡς ϰ' τὸ "Τεῖς "ϰεδὸν ὡϱμήθησαν", Φ. 817. 2) Ἐνεϱγητιϰῶς μεταχειϱίζεται τὸ Ὁϱμῶ ὁ "Ὁμηϱος, οἷον "Μαλα "ϰοῖς ἐπιέϱσιν ὥϱμησεν ἐς πόλεμον", Γ. 338. ὅ ἐϛιν ἐϰίνησε, διήγειϱε, ϰαὶ Παθητ. "Ὁϱμηθεὶς (ἐϰ) "Θεῦ" Ὀδυσ. Θ. 499. ϰ' Σ. 375. "Πόλεμόν τε "θεν ὁϱμήσειε Κϱονίων", αὐτὶ τῶ Κινήσειε. Ὡσαύτως ϰ' Πίνδαϱ. Ὀλύμ. Γ. 24. "Ὥϱμησεν αὐτὸν ϱοὸς "πλέος" αὐτὶ τῶ παϱεϰίνησε, διήγειϱε.

Ὁρμεία, ἡ, παϱὰ τὸ Ὁϱμιά.

Ὁρμενόεις, εντος, ὁ. Νιϰανδϱ. Θηϱ. 840. ὁ μέγα-ϰάμηλος ϰαυλὸν ἔχων. ὁ ϰυϱ. ὕψος ὁϱμητιϰός.

Ὁρμενος, ὡς μετοχ. αὐτὶ Ὁϱώμενος, παϱὰ τὸ Ὁϱμῶ. "Πάλιν ὅϱμῳο". Ἰλιάδ. Λ. 326. αὐτὶ τῦ Ἐπισϱέφων, ἢ πάλιν ἐφοϱμῶν. "Ὁϱμῳα ϱοόσω", εἰϛ. 371. "Ὁϱμῶντα ϱοόσω". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1401. "Ἑξ ἁλὸς ὅϱμῳον". Ζητ. Ὅϱμιον, 2) Ὁ βλαϱὸς, ὁ ϰαυλὸς, ἐϰὶ τῆ ἀσπαϱάγῳ (Tunica), ἢ τῆς ϰϱάμβης (Cyma). "Ὅϑεν ὀξυϱμῳίζω παϱὰ Σοφοϰλ. αὐτὶ τῶ Βλαϛάνω ϰαυλὸν ἀπϱμοφόϱαν, ὅπ φυτῷ. Γϱάφεται δὲ ϰαὶ, Ὅϱμῳος. Ἰϰέτιδ. Λογ. ϑ. σελ. 174. λέγει "Τὰ ὅϱμῳα τῶν ϰαχλήων" ἤτοι τὰ ἐϰπεϰαυλιϰότα παντὸς ϰαχλήος τὸ τὸν ϰαϱπὸν ἢ τὸ αὐτὸς φέϱοντα βλαϛήματα, ὑϛέϱως μεταχειϱιζόμενος τὴν λέξιν.

Ὁρμέω, ῶ, Μέλλ. ήσω, ἐν ὅϱμῳ ϰ' λιμένι εἰμί. ἐν ὅϱμῳ ϑέϱγω τὴν ναῦν ϰαὶ ἡσυχάζω. ἵϛαμαι ἡ σύχως ϰ' ἀσφαλῶς ἐπ' ἀγϰύϱας εἰς τὸν ὅϱμον, εἶτ' ἔν λιμένι. 2) Ταὐτὸν παῖ Ὁϱμίζω, ἀμφ.

Ὁρμή, ἡ, (ὄϱω, ὥϱμαι) ἡ ϱωϑὴ ϰίνηϛις, ὁ ἐϱεθισμὸς, ὁ ἐν τῇ ψυχῇ σωιζόμενος, ϰ' εἰς ϰίνησιν ἐϰϰαλῶν τὸ ζῶον. ἡ ϱωϑὴ τῆς ψυχῆς ϰίνησις, ὅϑεν ϰαὶ αὐτὶ τῦ Θηθυμία, Ὑπόφασις. ἡ ἀϱχὴ, ἐγχείϱησις, βυλὴ, ϱοθυμία. Appetitus, motus animi, impetus, conatus, impetus. Ἡσίοδ.

Ὁρμητὸν, Ἐπίϱ. (ὁϱμάω) μὲ ὁϱμὴν, ὁϱμητιϰῶς Φιλοξ. Γλωσσ. Ἑϱμ. παϱὰ Στϱβ. Φυσ. σελ. 1070. λέγει σωιζομένως "ἀϰείτως ϰ' ὁϱμητόν".

Ὁρμήμα, τὸ, "Ὁϱμήματα" Ἰλιάδ. Β. 356. ἑϱμηνεύεται ὑπὸ τινων μὲν ὀξὲ τῦ Φϱοντίδες, μελείμαι, ὑπ' ἄλλων δὲ Ὁδὸς, Ὁδοιποϱία ἐϰ Σπάϱτης εἰς Τϱοίαν. Ἄλλως δὲ ϰυϱίως Ὁϱμημα (ἐϰ τῦ Ὁϱμάω) εἶναι τὸ ὡς ὁ ἡ ϑηθυμία, ἢ ἡ ϑηθυμία αὐτή.

Ὁρμητήρια, ἡ. Ζητ. Ὁϱμιϛηϱία.

Ὁρμητήριον, τὸ, (ὁϱμάω) μέσον, ἢ ὄϱγανον εἰϛ τὸ ϰινεῖν, διεγείϱειν τι, Ξενοφ. Ἱππιϰ. Γ. 15. 2) (Ὁϱμάομαι) τόπος, ὅϑεν ὁϱμᾶ, ὀξέϱχεταί τις, ὀξαιϱέτως δὲ λέγεται Τόπος τις (ἢ πόλις) Ὀχυϱωμένος, ϖεϱιέχων ἅπαντα τὰ εἰς πόλεμον ἀναγϰαῖα, ὅϑεν ὁϱμῶσιν ϰατὰ γῆν πολεμίων, ϰαὶ ϰάμπσιν ϑπϱομάϰς, ϰαὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐν ϰαιϱῷ ϰινδυνῶ ϰαταφεύγουσιν, ἀσφαλῶς. Place d' Armes, Γαλ. λέγεται λοιπὸν ἤτοι φϱούϱιόν τι τεχνητὸν, ἢ αὐτοφυές. Ἔτι δὲ τεῖχος, ἢ φϱαγμὸς, ϰ' χάϱαξ, λιμὴν, ϰ. τ. τ. ὃ ἐϛὶ, Τόπος ϰαταφυγῆς, ϰ. τ. τ. ὅϑεν ϰαὶ Μεταφ. Ἀφοϱμὴ, αἰτία τινός τι.

Ὁρμητιϰὸς, ϰὴ, ϰὸν, (ὁϱμάω) ὁ ἔχων ϰλίσιν, ὁϱμὴν τινός τι, ϰαὶ "Ὁϱμητιϰῶς ἔχειν τινός τι", αὐτὶ τῦ ϰλίνειν, ἔχειν ὁϱμὴν τινός τι.

Ὁρμιά, ἡ, ῆς, Ὁϱμειά, ἡ, τὸ ἐξ ἱππείων τϱιχῶν πεπλεγμένον ἀγϰιϛϱόχειον. Σχοινίον λεπτὸν δι' ὃ σμῦνται τὸ ἄγϰυϱον οἱ ἁλιεῖς. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν ϱῦσιν παῖ Ὅϱμος, Ὁϱμαθος.

Ὁρμιευτὴς, ῦ, ὁ. (ὁϱμιεύω) ὁ ἀγϰιϛϱεύτης, ὁ δι' ἀγϰίϛϱυ ὀψαϱεύων, ἁλιεύς.

Ὁρμιηβόλος, ὁ, ὁ βάλλων τὴν ὁϱμιὰν, ὅ ἐϛιν ὁ ϱίπτων τὸ ἀγϰίϛϱιον, ἁλιεύς. Ἀϱιϛοφ.

Ὁρμίζω, ίσω, (ὅϱμος) φέϱω-ὁδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα ϰαὶ ϱίπτω τὴν ἄγϰυϱαν. ϰαθόλ. δὲ, αὐτὶ τῦ Σταθίζω, ἀσφαλίζω, ἡσυχάζω τι. Διὰ τῦτο ϰαὶ Ἡσύχ. ἑϱμηνεύει τὸ Ὁϱμίζον, ὀξὰ τῦ Ἀναπαύων. Ζητ. Ὁϱμίνω. Ἐντεῦθεν δὲ ϰ' Αἰλιανὸς παϱὰ Σειδ. λέγει ὡς τῶ γῆν πεπτεώτων ὕπνου, "Ἀναπαυομένων ϰ' ὁϱμισιν τὴν παλυταίαν ἑϱμιζομένων "τὸ θεῖον οὐ ἀμελεῖ". 2) Μέσ. αὐτὶ τῦ εἰσέϱχομαι-εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα.

Ὅρμινον, τὸ, εἶδος λαχανίδ, Διοσϰ. γ'. 145. Θεόφϱ. Φυτ. Ἱϛ. Η'. 1. ϰαὶ 7. Πλίν. 18. 7. Salvia hormínum, Λιν. ϰαὶ ἄλλα δύο ἢ τϱία εἴδη τῦ αὐτῦ γένους. Πελέμ. παϱ' Ἀγλεω. σελ. 478. Ὅϱμινος, σϖάνα πϱότεϱον Ὁϱμίβοι ἐγήγϱαπτο. ὕστεϱον δὲ ϰ' Πολυδ. ϛ'. 61. ἐν τῇ Χοιϱογϱ. Ὅϱμινοι, σϖάνα Ὁϱμίβοι γϱαμμένου φέϱεται. Παϱὰ δὲ Ἡσυχ. Ὁϱμῖνοι, ὅ ἀπειϱότι.

Ὁρμινώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος) ὅμοιος ἑϱμίνῳ, Πλίν. 37. 10.

Ὁρμισις, ἡ, (ὁϱμίζω) ἡ εἰσαγωγὴ-ὁδήγησις τῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα. ἡ ἐπ' ἀγϰύϱας τῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα ἡσυχία, ϰαθόλ. δὲ Σπάνεις ϰαὶ ἀσφάλεια ἡ ἡσυχία τινὸς σώματος. Ζητ. Ὁϱμίζω.

Ὁρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀρμίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τῦ Ὄρμος, ᾠδεύριον.
Ὄρμισμα, τὸ, (ὁρμίζω) παὐτὸν τῷ Ὄρμος, Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 61.
Ὁρμιστηρία, ἡ, (ὁρμίζω) χοινίον, ἢ ἄλυσος, μὲ τὴν ὁποίαν σιωδέυσι, ἢ αἴρυσί τι εἰς τὸ ὕψος, Μαθημ. Παλ. σελ. 91. Ἀντὶ τύτυ ἐφέρετο παρὰ Διοδώρ. ἡμαρτ. Ὁρμητεία.
Ὁρμοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, ὁ δίδων λιμβύα, ὁ φέρων ἀσφαλῶς εἰς λιμβύα, Ἀνθέλογ.
Ὄρμος, ὁ, (εἴρω) ᾠδεύριον, κόσμος τις περὶ τὸν τράχηλον, (Ἰουρδάνι, ἢ Γιουρδάνιον) ἐν Ὀδυσ. Σ. 294. Παρὰ δὲ Πινδ. Νέμ. Δ'. 28. "Στεφανίων "ὅρμος". αὐτὶ, Ὁρμαθὸς, ὅ ἐστι πεπλεγμένος Στέφανος. 2) Εἶδος χορῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον κατὰ σειρὰ ὄπισθεν ἑκάστυ παιδὸς ἐχόρευε μία κόρη ἐν κύκλῳ. 3) Statio Navalis, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ χειμῶνος (φορτήνας) ἐμπορῦσι νὰ καταφύγωσι τὰ πλοῖα, καὶ νὰ ῥίψωσιν ἄγκυραν. ἐν τῷ μέρος τῆς λιμβύος εἰς ὃ ἐλκύμβυαι αἱ ναῦες, δένονται ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ ἴσασθαι ἐν αὐτῷ πᾶς ναῦς. Ἰλ. Α. 435. ἔστι δὲ ᾗ ἡ ἐν τῷ ὅρμῳ φάσις τῆς πλοίας. "Ὅρμον νεῶν ἀπ' ἀγκύρης ἑκάρε". Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 136. παὐτὸν τῷ Ἕρμα.
Ὁρμὸς, ὁ, χοινάκιον. Ἱμὰς πρὸς δέσιμον τῦ σανδαλίου. Ἡσύχ.
Ὀρναπέτιον, τὸ, Βοιωτικῶς αὐτὶ τῦ Ὄριεον, Ἀεισοφ. Ἀχ. 913.
Ὀρνεάζομαι, Παθ. ὠ - πιάω ὄρνεα - πυλία. 2) Μεταφ. Βάζω τὴν κεφαλὴν ὑψωμβύλον, ὡς ὁ ὀρνιθοθύρας, ὅταν ζητῇ νὰ ἴδῃ τὰ πυλία, Ἡσύχ.
Ὀρνεακὸς, ἡ, ὸν, (ὄρνεον) ὁ ἐξ ὀρνέων, ἢ ὁ ἐκ ὄρνεα ἀετῶν, Σχολ. Λυκόφρ.
Ὀρνεόβρωτος, ὁ, ἡ. (βρόω) ὁ ὑπὸ ὄρνεα κατεφαγωμβύος.
Ὀρνεοθηρευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὴν ἄγρ ὀρνέων θήραν ἀετῶν, ἢ ἱπτάδων.
Ὀρνεόμαντις, ὁ, ὁ ἐξ ὀρνέων, εἴτ' ἐν πυλίων τροφητύων.
Ὀρνεομιγὴς, ἢ Ὀρνεόμικτος, ὁ, ἡ, (ὄρνεον, μίγνυμι) ὁ μεμιγμβύος, μὲ μορφὴν ὀρνέυ, ὁ ἐξ ἡμισείας ὄρνεον ᾗ ἐξ ἡμισείας ἄνθρωπος, κ. τ. τ.
Ὄρνεον, τὸ, παὐτὸν τῷ, Ὄρνις.
Ὀρνεοπέτια, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρναπέτια.
Ὀρνεοπωλεῖον, τὸ, τόπος, ὅπυ πωλῦνται τὰ πετεινὰ - τὰ ὀρνίθια.
Ὀρνεοπώλης, υ, ὁ, ὁ πωλῶν ὄρνεα, ἤτοι ὀρνίθια.
Ὀρνεοσκοπέω, ὦ. ὅθεν Ὀρνεοσκοπία, ἐκ τῦ Ὀρνεοσκόπος, ὁ, ἡ, παὐτὸν τῷ Ὀρνιθοσκοπέω, ὅθεν Ὀρνιθοσκοπία, ἐκ τῦ Ὀρνιθοσκόπος, ὁ οἰωνοσκόπος, Γλωσσ. Στ.
Ὀρνεοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ ζέφων ὄρνεα ἢ ὀρνίθια, παὐτὸν τῷ Ὀρνιθοζόφος. Γλωσσ. Στ.
Ὀρνεόφοιτος, ὁ, ἡ. (φοῖτος, φοιτέω) "καλαμὶς ὀρνεόφοιτος". ἡ βέργα τῦ μὲ ἴξὸν κιωνηγῦντος ὀρνιθοθήρυ, ἐφ' ἧς φοιτῶσι τὰ πτηνὰ, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 184.
Ὀρνεόω, ὦ, παὐτὸν τῷ Ὀρνιθόω, ἀμφ.
Ὀρνεώδης, (εἶδος, ὄρνεον) ὁ ἔχων εἶδος ὀρνέυ, ὁ ὅμοιος ὀρνέῳ.
Ὀρνεώτης, υ, ὁ, παρεφθαρμβύη γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ'. 198.
Ὄρνη, ἡ, ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ Ὄρφνη, ἐκ τῦ Φαβωρ. Λεξ.
Ὀρνιθαγρευτὴς, ᾶ, ὁ, (ἀγρεύω, ὄρνις) ὁ ἀγρεύων - πιάνων, κυνηγὸς τῶν πετεινῶν - τῶν πυλίων.

Ὀρνιθάριον, τὸ, Ὑποκορ. τῦ Ὄρνις, πυλάκιον. Παρὰ δὲ Ἀρρίαν. Ἐπ. Β'. 7. 12. ἐμπειρύσί τινες Τὰ Ὀρνιθάρεια ἀβλὰ τῦ Augurem. ἀμφ.
Ὀρνίθαρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ᾗ πρῶτος τῶν ὀρνίθων, ὁ προεξῶς τῶν πυλίων, Ἀεισοφ.
Ὀρνιθεία, ἡ, τὸ, κιωνήγιον, πιάσιμον τῶν πυλίων. 2) Τὸ Λατ. Auspicium, ὅ ἐστι προσοχὴ εἰς τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, Πολύβ. ς'. 26. Ζήτ. Ὀρνιθεύω.
Ὀρνίθειος, εία, ειον, ἢ Ὀρνίθεος, Ἄρατ. 274. ὁ ἐξ ὀρνίθων, ὁ ὅμοιος μὲ πυλία.
Ὀρνιθευτὴς, ᾶ, ὁ, (ὀρνιθεύω) ὁ κιωνηγῶν - πιάνων πυλία.
Ὀρνιθεύω, Μέλ. εύσω, κιωνηγῶ - πιάνω πυλία. 2) Ὀρνιθεύομαι, παὐτὸν τῷ, Οἰωνίζομαι, Auspicium capio, Ἰώσηπ. Ζήτ. Ὀρνιθεία.
Ὀρνιθιακὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀετὸς ὡς τὰ ὀρνίθια - εἰς τὰ πυλία.
Ὀρνιθίας, ᾶ, ὁ. "Ἄνεμοι Ὀρνιθίαι" οἱ ἀετινοὶ, ἐκ βορείων πνέοντες, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφυσιν πάλιν τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκπεπτευκότα ὄρνεα. Ἀεισοπέλ. κόσμ. ἐκ τύτυ ἐποίησε καὶ Ἀεισοφ. τὸ "Χειμῶν ὀρνιθίας" δηλ. ἄνεμος σφοδρὸς, ἁρπάζων ὅλα τὰ πυλία. "Πιτταλάκιον τὸν ὀρνιθίαν". Λιβαν. Ὑπόθ. εἰς Δημοσθ. σελ. 334. αὐτὶ τῦ Ὀρνιθοθήραν, ἀμφ.
Ὀρνιθικὸς, κὴ, κὸν, ὁ ἀετὸς εἰς τὰ ὀρνίθια - πυλία, Δεκίων.
Ὀρνίθιον, τὸ, πυλάκιον, ὀρνιθόπουλον. Ὑποκορ. τῦ Ὄρνις.
Ὀρνίθιος, ία, ιον. παὐτὸν τῷ Ὀρνίθειος.
Ὀρνιθοβοσκεῖον, τὸ, (βόσκω) κλωβίον ἀβλὰ τὰ πυλία ἢ κεμάσιον ἀβλὰ τὰ ὀρνίθια. ἐκ τῦ
Ὀρνιθοβοσκὸς, ᾶ, ὁ. ὁ βόσκων, ζέφων πυλία ὀρνίθια.
Ὀρνιθόγαλον, τὸ, λαχανώδες εἶδος, Διοσκ. β'. 174. Πλίν. 21. 17. Ornithogalum, Λιν.
Ὀρνιθογενὴς, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Ὀρνιθόγονος, Ἀρτεμίδωρ. Α'. 39.
Ὀρνιθογνώμων, ὁ, ἡ, ὁ γνωρίζων τὰ ὀρνίθια - πυλία, Αἰλιαν. Ζ. Ἱ. ις'. 2.
Ὀρνιθογονία, ἡ. γέννησις πυλίων, κλώσημα ὀρνιθίων, ἐκ τῦ
Ὀρνιθόγονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ὄρνιθος γεννηθὲς, Εὐρ. Ὀρ. 1387.
Ὀρνιθοθήρα, ἡ, κιωνήγιον - πιάσιμον πυλίων.
Ὀρνιθοθήρας, ᾶ, ὁ, ὁ κιωνηγῶν - πιάνων πυλία.
Ὀρνιθοθηράω, ὦ, πιάνω πυλία - ὀρνίθια.
Ὀρνιθοθηρευτικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἀετὸς εἰς τὸν ὀρνιθοθήραν. Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ἡ τέχνη τῦ πιάνειν πυλία.
Ὀρνιθοκάπηλος, ὁ, ε. ὁ πωλῶν πυλία - ὀρνίθια.
Ὀρνιθοκομεῖον, τὸ, παὐτὸν τῷ Ὀρνιθοβοσκεῖον.
Ὀρνιθοκόμος, ὁ, ἡ. ὁ βόσκων, ζέφων πυλία, ἰδιαιτέρως ὀρνίθια.
Ὀρνιθοκόος, ὁ, (κοέω, αὐτὶ νοέω) ὁ καταλαβὼν τὴν ὀρνέων τὴν φωνὴν καὶ πτῆσιν, καὶ ἐκ τύτυ προφητεύων.
Ὀρνιθοκρίτης, ᾶ, ὁ, (κρίνω) παὐτὸν τῷ προηγ.
Ὀρνιθολόγος, ὁ, ἡ, ὁ λαλῶν περὶ ὀρνίθων, ὁ παραμυθούμενος περὶ ὀρνίθων. 2) Αὐτὶ τῦ Ὀρνιθοθήρας, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρνιθολόχος, ἐκ Πλυτάρ.
Ὀρνιθολόχος, ὁ, ἡ. παραμυθούμενος ᾗ πιάνων πυλία, Πίνδαρ.
Ὀρνιθομανέω, ὦ, (ὀρνιθομανὴς) ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ πυλία - τὰ ὀρνίθια.

Ὀρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ὀρνιθομανής, ές, ὁ, ἡ, (μανία) ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ πτηλία - τὰ ὀρνίθια.
Ὀρνιθομανία, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῆς πουλίων - ὀρνίθων.
Ὀρνιθόμορφος, ὁ, ἡ, (μορφὴ) ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνίθων.
Ὀρνιθονομεῖον, τὸ, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρνιθοκομεῖον, ἐκ Σειῆλ.
Ὀρνιθόπαις, δος, ὁ, ἡ, νέον ὀρνίθιον - πτηλίον, πτηλάκιον, ἢ ὁ ἐξ ὀρνίθων ῥηνηθείς, ἢ ὁ ὀρνιθόμορφος, Λυκόφρ. 731.
Ὀρνιθοπέδη, ἡ, θηλεία ἀφὴ τὰ πτηλία, Ἀνάλ. γ'. σελ. 93.
Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, παὐτὸν τῷ Ὀρνεοπώλης.
Ὀρνιθοσκοπέω, ῶ, προσέχω, παρατηρῶ τὴν πᾶσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, ἢ προφητεύω ἐξ αὐτῶν.
Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, ἡ, παὐτὸν τῷ Οἰωνοσκόπος.
Ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ, οἰκίσκος - κλωβίον εἰς τὸ ὀποῖον ξέφοντα τὰ ὀρνίθια.
Ὀρνιθοτροφέω, ῶ, ξέφω - παίζω πτηλία - ὀρνίθια, Γεωπον. ιδ'. ζ'. 8. ὄθεν
Ὀρνιθοτροφία, ἡ, τὸ ξέφειν ὀρνίθια - πτηλία.
Ὀρνιθοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ ξέφων ὀρνίθια - πτηλία.
Ὀρνιθοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ ζώων πτηλία ἢ ὀρνίθια.
Ὀρνιθοφυὴς, ές, ὁ, ἡ. (φύω, φυὴ) παὐτὸν τῷ Ὀρνιθόγονος, ἢ ὀρνιθοειδὴς, Ἀθήν. σελ. 491.
Ὀρνιθοφύλαξ, κος, ὁ. Χαείτ. Ζ'. 2. τάχα ἴσως νὰ γραφῇ Ὀπιθοφύλαξ. ἄλλως δὲ, ὁ φυλάττων τὰ ὀρνίθια.
Ὀρνιθόω, ῶ, (ὄρνις), μεταβάλλω τι εἰς ὄρνιθα.
Ὀρνιθώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος ὄρνιθος, ὅμοιος ὄρνιθι.
Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, οἰκίσκος - κυμάσιον ἀφὴ τὰ ὀρνίθια.
Ὄρνιξ, χος, ὁ, ἡ. Δωϊκ. παὐτὸν τῷ Ὄρνις, ιθος, ὄρνιν, ἢ ὄρνιθα, ὁ, ἡ. Πλάταρ. αἱ, ἢ οἱ ὄρνις Ἀττικ. τὰ πτηλία, τὰ πετεινὰ, τὰ πτηνά. "Οὐ πάντες ὄρνιθες "ἐναίσιμοι". παὐτὸν τῷ, Οὐ πάντες οἱ ὄρνιθες οἰωνοί. "παρ' Ὁμήρ. 2) Ὁ ἀλέκτωρ, ἢ ἡ ἀλεκτρὶς, ἢ καπυκίδιος ὄρνιθα, (ἡ κόπια). "ὀρνίχων φοινικολόφων", Θεόκρ. ΚΒ'. 72. 3) Ὡς τὸ Οἰωνὸς, σημαίνει τὸ μέλλοντος ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν ὀρνέων λαμβανόμενον. "Ὀρνίθων γάλα ἀμέλγειν", Παροιμ. ἐπ' ἀνθρώπων δυσμενόντων, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ ἐγχειρήματα ἐστραίνουσιν εἰς ὠφελος καὶ κέρδος. Γίνεται δὲ Ὄρνι, ἐκ τοῦ Ὄρω τὸ ὑψόνω, ἢ κινῶ.
Ὀρνιχολόχος, Δωϊκ. αὐτὶ Ὀρνιθοθηλόχος.
Ὄρνος, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὄρφνος ἐκ Λεξ. Φαβωρ.
Ὀρνύμεν, Ποιητ. αὐτὶ Ὀρτιώμεν, ἐκ τοῦ Ὄρνυμι.
Ὄρνυμι, καὶ Ὀρνύω, (Ὄρω) παὐτὸν τῷ Ὄρω, διεγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω, ὑπάπτω, Ὀρφ. περὶ Λιθ. Β'. 32. Ζήτ. Ὄρω, Ὀείρω. Ἐκ τοῦ Ὀρνιώω δὲ γίνεται τὸ Ὀρνιώμαι παρ' Ἡσύχ. ἐν Οἴκων μέσαι.
Ὀρνύφιον, τὸ, παὐτὸν τῷ, Ὀρνίθιον, Αἴλιαν. Ζ. Ἱς. Θ'. 37. δ'. 41. ζ'. 47. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ, Ὀρνύφιον.
Ὀραβάγχη, ἡ, ζιζανιόντι, τὸ ὁποῖον βλάπτει ἢ καταπνίγει τὸ ὀρέβιον, (ἐκ τοῦ Ἄγχω, ὄρεβον) Θεόφρ. Φυτ. Ἱς. Η'. 8. Διοσκ. Β'. 172. Orobanche major, Λιν. ἐν δὲ Γεωπον. Β'. 42. λέγεται Ὀπορελέων, Λέων, καὶ Λεόντειος, πόα, καὶ Λεοντέα βοτάνη. ἐν δὲ τοῖς Νόθοις Διοσκορ. διείσηται ὡς τὸ Λέων ὡς Λύκος σεσημειωμένον. Γράφεται δὲ καὶ Ὀροβάκχη, ὁ Ζήτ.

Ὀροβάδες, αἱ. Ζήτ. Ὀρεβάς.
Ὀροβάκχη, καὶ Ὀρόβακχος, ὁ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 869. Ὀρόβακχοι, ἐρμηνεύεται ὑπό τινων ἀφὸ τῶν Κύτινοι. Ἄλλοι δὲ ἀκαγινώσκουσιν Ὀροβάκχη, ἀντὶ Ὀροβάγχη. Ὁ δὲ σχηματισμὸς Ὀροβάκχη εὕρηται ὡς παρὰ Θεοφράστῳ. Ἡσύχ. δὲ "Ὀρόβακχη βοτάνης. οἱ δὲ τὰς ῥοιὰς τὰς καρπὰς, ἃς ἔνιοι κυτίνες".
Ὀροβιαῖος, αία, αῖον, (ὄροβος) ὁ μέγεθος ἔχων ὀρόβου.
Ὀροβίας, υ, ὁ, ὅμοιος ὀρόβῳ.
Ὀροβίζω, ξέφω, πείζω μὲ ὀρόβιον, Ἡσύχ.
Ὀρόβινος, ίνη, ινον, ὁ ἐξ ὀρόβου ἐσκευασμένος.
Ὀρόβιον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ Ὄροβος.
Ὀροβίτης, υ, ὁ. Θηλυκ. Ὀροβίτις, ἡ. Ὅμοιος ὀρόβῳ, ἢ ἴσος ὀρόβῳ κατὰ τὸ μέγεθος, οἷον λίθος ὀροβίτ. Διόδωρ.
Ὀροβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὅμοιος ὀρόβῳ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.
Ὄροβος, ὁ, Λατ. Ervum, τὸ καθ' ἡμᾶς ὀρόβιον, ἢ ῥόβι, εἶδος ὀσπρίου. λέγεται δὲ ὅπως ὅ, τε καρπὸς, ὡς τὸ φυτὸν αὐτὸ, Θεόφρ. Ἱς. Φυτ. Θ'. 22. Διοσκορ. β'. 131. Ervum, Λιν. Ζήτ. Πίν. Γεωπον.
Ὀροβοφαγέω, ζώγω ὀρόβιον.
Ὀροβώδης, ες, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Ὀροβοειδής.
Ὄρογκοι, οἱ, Ὀρόγκη, τὰ, Ἀκρώρειαι, λόφοι-κορυφαὶ βυνῶν. Εὐσάθ. δὲ ἑρμηνεύει τὴν λέξιν παὐτὴν ἀφὸ τῆς Ἐξογκώσιν ὡς ἀνάπασιν τοῦ ὄρους, ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ Ὄγκος καὶ Ὄρος. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 42. Διονύσ. Περιηγ. 286. Ἡσύχ. δὲ αὐτὶ τούτου ἐσημείωσε δὶς τὸ Ὀροχθος. Ἴσως γίνεται εἰς τοῦ Ἐρέκω, Ἐρέγκω, Ἐρίκω.
Ὀρογυῖα, αὐτὶ, Ὡρογυῖα, ἐκ τοῦ Ὀρέγω, Ἐτυμ. Μ.
Ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ Ὀρόδαμνος, ὁ, τὸ ὡς Ὄραμνος, ὁ, κλῶνος, βλάστημα, κλάδος.
Ὀρεδεμνιάδες, αἱ, (δέμνιον) αἱ εἰς τὰ βυνὰ καταπεκλιμβαι - καπυκιῶσαι. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, Ὀροδαμνιάδες. παρ' Ἡσύχ. ἐπώνυμον τῶν Νυμφῶν τῶν ἐν ὄρεσι διατριβόντων.
Ὀροθεσία, ἡ, (ὄρος, θέσις) τὸ θέτειν - βάλλειν σιώρα. Ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ σιώρα. Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ, Ὀρόθεσιον, ἐν τῇ Μ. Ἐτυμ. τὸ οἰκεῖζον γῆν τινα σιώρου.
Ὀροθετέω, ῶ, θέτω - βάλλω ὅρια - σιώρα, Ἔξοδ. ΙΘ'. 12. Ζήτ. Ὀριοθετέω.
Ὀροθέτης, υ, ὁ, ὁ βάλλων, διοικίζων τὰ σιώρα (ὄρος, τίθημι).
Ὀροθύνω, Μέλ. θυνῶ. (ὄρω) παὐτὸν τῷ Ὄρω. ἔχει δὲ ὡς τὸ Ἐρέθω, ὡς τὸ Ὄροφος ὡς τὸ Ἐρέφω.
Ὀροιτύπος, ὁ, παὐτὸν τῷ Ὀρειτύπος.
Ὀρόκαρυον, τὸ, δένδρον τι, Εὐσάθ. εἰς Διονύσ. 773. παρὰ Σφαῖρ. ΙΒ'. σελ. 822. Ὀροκάρυον, συμφέρεται τῷ Σφενδάμνος "ἐξ ὧν τὰς ζαπέζας τέμνουσιν". Ἑρμηνεύεται δὲ παρὰ μὲν Εὐσάθ. ἀφὸ τοῦ Cornus montana, (ὡς εἰ ἐγέγραπτο Ὀρέκορνον) παρὰ δὲ Σφαῖρ. ἀφὸ τῆς Nux montana.
Ὀρόκτυπος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὰ βυνὰ ἠχῶν, κτυπῶν βροντῇ, Αἰσχύλ. Θηβ. 84.
Ὄρομαι, Παθ. τοῦ Ὄρω.
Ὀρομαλίδες. Ζήτ. Ὀσμαλίδες.
Ὀρονόμος. Ζήτ. Ὠρονόμος.
Ὀρόντιον, τὸ, παρὰ Γαλλ. κατὰ τόπ. Θ'. 1. Φυτόντι. Καρναίειος ὅμως ὑπολαμβάνει, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ Ὀείγανος.

Ὀρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀροπέδιον, τὸ, ἡ ἐπὶ τῆ ὄρυς πεδιάς, Στραβ. Β'. σελ. 793. καὶ 800. ἔτι ὁ βενώδης τόπος, σελ. 852. ἀλλαχῆ δὲ γέγραπται Ὀρεπέδιον.

Ὀρόπεζα. Ζήτ. Ἀρπέζα.

Ὀροπύγιον, πύπον τῆ Ὀρροπύγιον.

Ὄρος, εος, τὸ, βενὸν, ὕψωμα, λόφος. Ἰλ. Β. 602. κυρίως δὲ, τὸ ὑψηλὸν βενόν.

Ὄρος, ὁ, τὸ σιώρον, ἢ εἰς τὰ σιώρα πηγνυμένη πέζα, ἢ σπλήν. 2) Σκοπὸς, τέλος τῆ προθέσεως, ὑποθέσεις. 3) Κανὼν, γνώμων. νόμος, θεσμός. 4) Ὁρισμὸς, ὃ ἐσιν ἐρμηνεία ἀπὸ λόγυ πράγματός τινος ἢ ὀνόματος. Οὕτω δὲ ὠνομάζοντο καὶ τὰ ἀπὸ γραμμάτων τινος βάσημα, (μάρκες) τὰ ὁποῖα ἔθετον ὁ χρεωφειλέτης ἐπάνω τῆς οἰκίας ἢ τῆ ἀγρῆτε, ἐπὶ δανεισμῷ χρημάτων, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον σημειωμένος ὁ χρεωφειλέτης καὶ τῆ ὀφειλομένων ἡ ποσότης. Τῆτο δὲ ἐλέγετο "Ὄρον σῆσαι, ἢ τιθέναι "ἐπὶ τῆς οἰκίας". Ὥσε τὰ μὴ καταχρεωμένα κτήματα, ὡς μὴ ἔχοντα τοιῆτον βάσημον, ἢ μάρκαν, ὠνομάζοντο "Χωρία ἄσημα". τἀναντίον δὲ "Οὐσία "τοῖς ἐφωρισμένη". Δημοσθ. σελ. 1202. ἢ καπα"χρεωμένη, καὶ εἰς ἐνέχυρον δεδομένη".

Ὄρος, ὁ, Ὄθυος. Ρ. 225. καὶ Ὄρρος, ὁ, τὸ τυρόγαλον, τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφιζάμενον τῆ γάλακτος, ἤτοι ὁ ὑδατώδης ἰχώρ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἰσορ. γ'. 20. Ἐπὶ τὸ ὑδατῶδες τῆ αἵματος μέρος, (Serum) ἢ τῆς ῥευσῆς πίσσης, τὸ καὶ, Ὀροπίσσα, λεγόμενον. Περὶ δὲ τῆ ὑδατώδυς τῆ αἵματος μίρυς (ὁ καὶ Ἰχὼρ καλεῖται) μεταχειρίζεται Νίκανδρ. Θηρ. 708. καὶ τὸ Ἰωνικὸν Οὖρος. Ἐκ τέτου ἔγεντο τὸ Οὖρον, (Urina Λατ.) τὸ ὁποῖον ἐθεώρων οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ὑποσάθμιον καὶ ὑποστασιν (ἢ κατακάθισμα) τῆ σιτίων καὶ ποτῆ. Ὡς καὶ ἐκ τῆ Ὄρρος, ὁ, τὸ ὀροπύγιον, ἐγεντο τὸ Οὐρά.

Ὄρος, ἡ Ὄρρος, ὁ, τὸ ὀροπύγιον, ὁ ῥωικὸς, τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς-τῆ κώλυ ὀσᾶν ἀπὸ ἐκεῖ ἡ ὀρὰ τῆ ζώων φύεται· τὸ τέλος δηλονότι τῆ κόκκυγος ὀνομαζομένυ ὀσέυ, ἐπὶ τῆ ὁποίυ ἐφιδρύεται ἅς τε τὰ τετράποδα καὶ τὰ πτηνὰ ἡ ὀρὰ, ἥτις ἔγεντο ἐκ τῆ Ἰωνικῆ Οὖρος αὐτὶ Ὄρος. Ἐνταῦθεν δὲ καὶ τὸ Οὐροπύγιον, ἐκ τῆ Ὄρος ἢ Οὖρος καὶ Πυγή. καὶ τὸ Ἰωνικὸν Ὀρῤῥωδέω, ἐκ τῆ Δέος, ὅ ἐσι φόβος, καὶ τῆ Ὄρρος· διότι τὰ δειλὰ τῆ ζώων, φοβηθέντα τι, καπαγέλλυσι τὴν ὀρὰν τῶν μεταξὺ τῆ σκελῶν των.

Ὀροσάγγαι, οἱ, καθ' Ἡρόδοτ. Η'. 85. οἱ δύργέται τῆ βασιλέως παρὰ Πέρσαις.

Ὀροσπίζης, ε, ὁ, (σπίζα) ὀρεινὴ σπίζα, εἶδος πτηνυ.

Ὀροτύπος. Ζήτ. Ὀρυτύπος.

Ὄρουμα, τὸ, (Ὀρέω) ταὐτὸν τῷ Ὄρμημα, καὶ Πήδημα, Ἡσύχ.

Ὄρουσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὄρμησις. παρὰ δὲ Φίλ. Δ'. σελ. 388. φέρεται κατὰ τέτε Ἔρυσις, τὸ ὁποῖον Φίλων ἀπὸ τῆ Ὁρμὴ ἑρμηνεύει, ἢ εἰς μάχλυ ὁρμὴ παραπαίσθη τῶ παύρυ. Οἱ δὲ Στωϊκοὶ "Ὄρυσιν" ὠνόμαζον, κατὰ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. "φορικὴ διάνοια "ἐπί τι μέλλον". ἐκ τῆ

Ὀρούω, (ὄρω, ὁρόω) ὡς Κολόω, Κολῶ, σκινόομαι καὶ ῥέχω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα ἐπί τι, Ruere, irruere, "Οἱ ὀρχησταὶ οἱ εἰς τὰς μαχαίρας ὀρόωντες". Δημοκρ. παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τοῖς Κυβιστῶσι. "ἐκ κεφαλῆς κάρας ἴθυς ὀρόω". Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 525. ὅ ἐσιν Ἐξέχει, αἴρεται εἰς ὕψος.

Ὀροφὴ, ἡ, (ἐρέπτω, ἐρέφω) ἡ σέγη, ἡ σκεπασὴ. Καθόλυ δὲ, πᾶν ὅ,τι κεῖται εἰς σκέπασμα τῆ οἴκυ. ὅθεν τὸ Ὀροφαὶ παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱσ. Ε'. 5. λέγονται τὰ σανιδώματα, ἢ πατώματα, Contignationes παρὰ Πλιν. 13. 16. 2) Πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος. 3) Τὸ σκέπασμα τῆ θαλάμυ, τὸ λεγόμενον Ταβαύιον.

Ὀροφηφάγος, ὁ, ἡ, ὁ ζώων, ἀφανίζων τὴν σκεπασὴν. Ἀνάλ. Γ'. σελ. 55.

Ὀροφηφόρος, ὁ, ἡ, ὁ βασάζων-φέρων μεθ' ἑαυτῆ τὴν σκεπασὴν, ὡς ἡ χελώνη, ἢ πᾶν ζῶον ὀστρακόδερμον. Ἡσύχ. Ἀνάλ. Γ'. σελ. 50.

Ὀροφίας, ᾳ, ὁ, οἷον μῦς, ὄφις, ὁ διαπόρυμος εἰς τὴν σκεπασὴν-εἰς τὴν ὀροφὴν.

Ὀροφικὸς, ὁ ἐξ ὀροφῆς, ὁ ἀνήκων εἰς ὀροφήν.

Ὀρόφινος, ίνη, ινον, ὁ ἐξ ὀρόφυ καλάμυ κατασκυαθεὶς. "Οἰκίαι ὀρόφιναι" Αἰνεί. Κεφ. 32. αἱ σκεπασμέναι μὲ καλάμια.

Ὀροφοιτάω. Ζήτ. Ὀρηφοίτης.

Ὄροφος, ὁ, (ἐρέπτω, ἐρέφω) καλάμινον, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζυσι τὰς οἴκας, Ἰλιάδ. Ω. 451. ἢ μὲ τὸ ὁποῖον Σπείζυσι τὰ σκεπάσματα τῆ θαλάμων. Παυσαν. Α'. 19. ὅθεν καὶ ἡ σκεπασὴ, ἡ σέγη, ἡ ὀρᾳφὴ. Ζήτ. Ὑπόροφος.

Ὀροφόω, ῶ, σκεπάζω, κατασκυάζω σκεπασὴν. "Οἰκία πεζαγώνοις δοκοῖς ὡροφωμένη" Πλάτων. ς'. σελ. 790. Ἐκδ. Ῥεϊσκ. "Κεδρίνοις φατνώμασιν ω"ρόφωντο", παρ' Ἰωσήπ. ὡσὶ τῆ Ταβανίυ τῆ θαλάμων. "τοῖς ῥιζώμασι τῆ δενδρων ὑπερκάθεν Ὀ"ροφωκὼς τὴν ἄρυραν". Πλάτ. ὡσὶ τῆ Ζ'. Θαυμ. σελ. 4. ὅ ἐσιν ὑπερκάθ τῆ σπλῶν καὶ τῆς σκεπασῆς ἐρρίζωσεν ὡς εἰς γκῦ τὰ δένδρα. ὅθεν

Ὀρόφωμα, τος, τὸ, σκεπασὴ, σανίδωμα. καὶ

Ὀρόφωσις, εως, ἡ, τὸ κατασκυάζειν σκεπασὴν, ἢ σανίδωμα.

Ὄροχθος. Ζήτ. Ὄρεγμος.

Ὀρόω, Ποιητ. αὐτὶ Ὁράω, Ὀρφ. Ἀποσπ. Β'. 20. Τὸ δὲ Ὀρόειν, ἐν Ἀργοναυτ. 694. εἶναι πολλὰ ἀμφίβολον.

Ὄρπαξ. Ζήτ. Ὄρπηξ.

Ὀρπὴ, ἡ. Ζήτ. Ἁρπή.

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ Ὄρπιξ, κλῶνος, κλάδος, κλωνάριον, καὶ Ποιητ. ὁ Ἔκγονος, ὁ Ἔκτογονος. Ἀπολ. Δ'. 1425. ἐξαστέλλει τῆς πόας τὰς Ὄρπηκας, ὅ ἐσι τὰς Θάμνυς, ἢ πὰ Ἔριπα, ὅ ἐσι τὰ δένδρα. Ἡσίοδος δὲ Ὄρπηκα ὀνομάζει τὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος κεῦρον ἔχυσαν ῥάβδον τῆ βυκόλων. Εὐστ. δὲ Θισσαλὸν ὄρπακα καλεῖ τὴν Λόγχην. Ἀναλ. δὲ Α'. σελ. 249. Αἰσθμ. 8. αὐτὶ τῆ "Τανύφυλλον ὑπὸ πλά"κα κλωνός". γέγραπται ἐν τῇ Οὐαρ. Χειρογρ. Ὑπ' ὄρπακα. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ τέτε ἔγεντο τὸ Λατ. Urpex. ὅ ἐσι βωλοκόπιον, ὀδοντωτόν τι γεωργικὸν ὄργανον, ὑπὸ τῆ βοῶν συρόμενον, δι' ᾧ ἐκκαθαίρεται τὰ ζιζάνια. καὶ ὅτι Ὄρπηξ τὴν αὐτὴν ἔχει τῇ Ὁρόδαμνος παραγωγὴν, ἐκ τῆ Ὄρω, οἱονεὶ Ὀρόπηξ.

Ὀρρόπισσα, ἡ, τὸ ὑδατῶδες μέρος, ἢ ἡ ὑπόστασις τῆς πίσσης. Ζήτ. Ὄρος.

Ὀρροποτέω, ῶ, (πίνω, ὄρος) πίνω ὄρρον, ἢ τυρόγαλον, ἐκ τέτε

Ὀρροποτία, ἡ, ἢ Ὀρροποσία, τὸ πίνειν τυρόγαλον, Ἱπποκρ.

Ὀρροπύγιον, τὸ, (πυγὴ) τὸ τέλος τῆ κόκκυγος λεγομένυ ὀσέυ, ὅ ἐσι, τὸ ἐπάνω τῆ ῥωικῆ κυλοτάτυν τῆς ῥάχεως μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον διαπεζίζεται ἡ ὀρά. Ζήτ. Ὄρος, ο.

Ὀρροπυγόσικτος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ ὀρροπύγιον παθαλὸς-κατάσικτος, Ἀθλιν. σιλ. 313.

ΜΗΛΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀρ ῥὸς, ὁ. Ζήτ. Ὀρός.
Ὄρρος, ὁ. Ζήτ. Ὄρος, ὁ.
Ὀρ ῥόω, (ὀρὸς) μεταβάλλω τι εἰς τυρόγαλον.
Ὀρ ῥωδέω, ῶ, φοβοῦμαι, δειλιῶ, ἀλλαβέμαι, οἱ γὰρ ἀλλαβέμβροι (φασὶ) κατά τι αἰσχυνῶσι τὰ κατ' αὐτὸν, ἢ τὰ ἄλογα δὲ ὑποπέλλει τὴν ὁρμὴν ὅτε ἀλλαβεῖται. "ὁ Εὐσάθ. παρὰ τὸν "Ορρον ἰδίεν, ὃ ἐστὶ τὴν ὁρμήν. ἢ καὶ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ τὴν ὄρρον ἰδρᾶν, ὄρρος δὲ ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὀσθῦν. συμβαίνει δέ πως ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀσθῦν, τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν. "Επιδι καὶ τὰ σημειωδέστατα ὑπὸ τῆς Κορακῆ εἰς τὸν Ἰσοκράτ. σελ. 340. ὃς τις παραβάλλοι τῶτο τῷ πῆς σιωπῆ. "Χαίζομαι ὑπὸ τὸν φόβον. "ἡ σιωπὴ ἐκφράζει τῶτο ἔτι καὶ σεμνότερος. "ἵδρωπες ἵλιος μὲ κόπτει ὑπὸ τὸν φόβον μου. Ζήτ. "Ορες, ὁ, ἢ "Ορρες.
Ὀρ ῥωδέως, Ἐπίρ. δειλῶς, μὲ φόβον.
Ὀρ ῥώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ὄρρης, ὁ ἔχων εἶδος ὀρρῆ. 2) Δειλὸς, ἐκ τῆ Ὀρρωδέω, παρ' Ἱπποκρ. ὡσεὶ Διαίτ. Ὀξ. Νόσ. Γαλιωὸς ἐρμηνεύει τὸ τενόντα ὀρρώδεων, ἀλλὰ τῆς ἄρης τῆ ὄρρης ἐκτεινομένων.
Ὀρ ῥωδία, ἡ, (ὀρρωδέω) φόβος, δειλία, δέος.
Ὀρσαι, Ἀόρ. ά. ἀπαρεμφ. Αἰόλ. ἐκ τῆ Ὄρω, ὁ Μέλλ. Ὄρσω.
Ὀρσάσκω, (ὄρω, ὦρσα) παύτων τῷ Ὄρω, κυρίως μέτον ἐν Ἀεσὶς. παρὰ τοῖς Ἴωσι Ποιηταῖς ἐν χρήσει.
Ὀρσιγύναιξ, ὁ, ἡ, ὁ πὰς γυναῖκας κινῶν, ἐρεθίζων, ἐπώνυμον Διονύσω, τῆ πὰς βάκχας οἰστρῶντος, Πλούταρ. Η'. σελ. 395.
Ὀρσίκτυπος, ὁ, ἡ. (κτύπος) ὁ κτύπον-θόρυβον-ἦχον κινῶν, ψοφῶν, ὁ βροντῆς, Πίνδαρ.
Ὀρσινεφὴς, ὁ, ἡ, (νέφος) ὁ τὰ σωρεῖα κινῶν καὶ σωρηλατῶν, ὁ καὶ Νεφεληγερέτης καλούμενος, Πίνδαρ.
Ὀρσιπετὴς, (πέτομαι) ὁ εἰς τὰ ὕψη πετόμενος. "Ὀρσίπους βοὴ" ἡ φωνὴ, ἀφ' ἧς ὀποίας διεγείρονται εἰς κίνησιν οἱ πόδες. Αὗται δὲ αἱ δύο λέξεις παρ' Ἡσυχίῳ. "Ὀρσίπους ἔλαφος" δὲ, (παρὰ Σιμμίαν Ὠδὸν) ἡ ἐλαφρὰ, ἡ ταχεῖα, ἐκτὸς εἰμὴ ᾠήθη καὶ ζεφῦ Ἀρσίπους.
Ὀρσίτης, ὁ, (ὄρσω) χορῶ εἶδος παρὰ Κρησὶ, Ἀθήν. ιδ'.
Ὄρσο, Παρατ. αὐτὶ τῆ ὁποίᾳ ἀλλαχῆ φέρεται, "Ορσεο, καὶ "Ορσῦ, ἐκ τῆ "Ορω, σημαίνει δὲ τὸ αὐάσσηθι, σπεύσω, ἐγείρω.
Ὀρσοδάκνη, ἡ. (ὀρσὸς, δάκνω) ἐντόμου εἶδος, δάκνον καὶ φθεῖρον τὸν ὀρσὸν, ἤτοι τὰς βλαστὰς τῆς φυτῆς. Ἀεσχ. Ζ. Ἱσορ. Ε'. 19.
Ὀρσοθύρα, ἡ. Ὀδυσ. Χ. 126. πιθανῶς, θύρα τις φέρουσα εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ εἰς τὴν ῥύμλιν, ὡσαύτως καὶ ἡ εἰς τὸ ἀνάγεων, ἀνάγυσα, ἐμπροσθεν δὲ παύτης τῆς θύρας ἦτον κλίμαξ· ὅθεν Ὅμηρ. "ἂν "ὀρσοθύρην ἀναβαίνειν" λέγει. Τὰ δὲ κλείσπα τὴν θύραν ἐλέγοντο Σανίδες, ὅτι ἐκ σανίδων ἦσαν κατασκευασμέναι.
Ὀρσολοπέω, καὶ Ὀρσελοπεύω, ἐρεθίζω, καθάπτομαι, "μύθῳ ἐνειδείῳ ἐρσολοπεύει" Μαξίμ. στίχ. 107. ὃ ἐστὶ καθάπτεται μὲ ἐνειδισμές. Ὅμηρ. Ἴλιμν. Β'. 308. ἔτι παύτην τῷ Πολεμῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 10. καὶ αὐτὶ τῆ παράττω, φέρω σύγχυσιν, ἀταξίαν, ἐκ τῆ
Ὀρσολόπος, ὁ, ἡ, (ὄρω, λοπὸς) "Αρης φιλεῖ "αἱμαν", αὐτὶ τῆ ὁ αἱμόσυγχος Ἄρης, κ. τ. λ. Ἀνακρ. παρ' Ἡφαιστ. σελ. 51.
Ὀρσὸς, ὁ, κλιμακίον, βλαστὸς, βλάστημα, ῥάβδημα, νέον ζῶον, Ζήτ. Ἔρση, ἀεὶ ὄμ. 2. ἁπαντᾷ δὲ καὶ ἐν τῷ Ὀρσοδάκνη.
Ὀρσοτριαίνης, ὁ, (ὄρσω) ὁ Ποσειδῶν, ὁ μετὰ τῆ ζαίνεων ὠθῶν-κινῶν τὴν γῆν, Πίνδαρ.
Ὀρσύδρα, ἡ, (ὄρσω, ὕδωρ) σίφων, ἢ καναλιον ὑδραγωγόν.
Ὄρσω, ἐκ τῆ "Ορω, παύτων τῷ Κεῖτο, κινῶ, ἢ ἐγείρω τι. "Ορσομαι, κινοῦμαι, ἐγείρομαι, ἐγκαρδιόσομαι. Ἐντεῦθεν τὸ "Ορσεο, καὶ Ἰωνικ. "Ορσῦ, Ἰλιάδ. Δ. 264. Τάττε δὲ ὑφαφέρει τὸ "Ορσω, Μέλλ. Αἰολικ. αὐτὶ Ὄρω.
Ὀρτάζω, Ἰωνικ. αὐτὶ Ἑορτάζω, ὡς Ἰρὸς, αὐτὶ Ἱερός.
Ὀρταλίζω, (ὅθεν παρ' Ἀεσχοφ. Ἱππ. 1344. τὸ Ἀνορταλίζειν) πηδῶ αὐτοσχεδιαστικῶς, κτυπῶ τὰ πτερὰ ἀσυδίζων νὰ πετάσω. λέγεται ὡσεὶ τῆς νέων ζώων, καὶ πτηνῶν. ἐκ τῆ
Ὀρταλὶς, ἡ. καὶ, Ὀρταλιχθὺς, ὁ, καὶ Ὀρταλιχὸς, ὁ, κυρίως Δωσικ. αὐτὶ τῆ Σκύμνος καὶ Νεοσσὸς, Pullus, ὅ ἐστι, τὸ νεοχμὲς ζῶον. ὡσεὶ Αἰγῶν Σοφοκλ. "Αἰγὲς τ' ὀπμαςίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοισα". Νίκανδρ. δὲ περὶ χλωὸς, "Βοσκαδίης χλωὸς νέον ὄρ"παλιχῆα". Σιωπῆως δὲ λέγεται ὑπὸ νεοσσῶν ὀρνιθοπώλων, Νεοσσὸς, ὡς τὸ παρὰ Θεοκρ. "Ορταλίχοι μυ"ροί". Νίκανδρος ὅμως μετεχειρίσθη τὸ Ὀρταλὶς καὶ ὑπὸ ἀλεκτρυείδος, καὶ ἀλέκτορος, Ἀλεξιφ. 294. Γίνεται δὲ ἐκ τῆ "Ορω, Ὀρταλὸς, ὡς "Ορνις, κ. τ. τ.
Ὀρτὴ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ἑορτή.
Ὀρτύγιον, τὸ. Ὑποκορ. τῆ "Ορτυξ. ὅθεν
Ὀρτυγοθήρας, ὁ, (θήρα) ὁ κινηγῶν-πιάνων ὀρτύγια.
Ὀρτυγοκάμπος, ἡμαρτ. αὐτὶ Ὀρτυγοκόπος. Ζήτ. Στυφοκόπος.
Ὀρτυγοκοπέω, ῶ, παίζω τὴν ὀρτυγοκοπίαν.
Ὀρτυγοκοπία, ἡ, τὸ κτυπᾶν τὰ ὀρτύγια, παιδιᾶς τῆς παίδων ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. Θ'. 107. Ζήτ. Ὀρτυγόπος.
Ὀρτυγοπικὸς, ἡ, ὸν, ὁ εἰς τὸν ὀρτυγοκόπον, ἢ εἰς τὴν ὀρτυγοκοπίαν ἀνήκων, ἢ ὑποπίδιος.
Ὀρτυγοκόπος, ὁ, ὁ κτυπῶν τὰ ὀρτύγια. Παιδιᾶς, ἐν ᾗ ὄρτυγας ἐῶσιν ἐν γύρῳ, ὡς τύπτωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὴ ἐν τῷ γύρῳ καταβαλὼν τὸν ὄρτυγα, λαμβάνει ἑξῆς, ὡς ἂν διώνται. ὁ δὲ ὑποτυχὼν παρέχει θατέρῳ τὸς ὄρτυγας τύπτειν, καὶ τῶτο ἀνὰ μέρος ποιῶσι. Φώτ. ἐν Λεξ.
Ὀρτυγομανία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῆς ὀρτυγίων.
Ὀρτυγομήτρα, ἡ, πτηνόντι, μητὰ τῆς ὀρτυγίων σωεκτοπιζόμενον-σωεδιατρίβον. μέγας ὄρτυξ. Ἀεσχοτ. Ζώων Ἱσορ. ἡ. 13.
Ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ὀρτύγια.
Ὀρτυτροφεῖον, τὸ, κλωβίον ἔνθα τὰ ὀρτύγια, ἐκ τῆ
Ὀρτυγοτροφέω, ῶ, ζέφω-πεδίζω ὀρτύγια.
Ὀρτυγοτρόφος, ὁ, ἡ, (ζέφω, ὄρτυξ) ὁ ζέφων, ὀρτύγια.
Ὄρτυξ, γος, ὁ, Coturnix, ὀρνιθάεσον τι, ὀρτύγιον, ἢ ὀρτύκιον. ἔτι φυτόν τι, τὸ καὶ Σπελεφῦρος καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱς. Ζ'. 10. Πλίν. 21. 17. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν τῷ, "Ορνις.
Ὀρύα, ἡ, παύτων τῷ Χορδὴ, Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει αὐτὸ ἔνθα τῆ, Χορδὴ ὠφθή. ἴσως ὦδος Ἀλκαίπος. "Ιδε Ἀθήν. σελ. 94. καὶ 376. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Ὀρύα.
Ὀρυγάω, παύτων τῷ Ἐρύγω, ἐκ τῆ Ἐρύγω, ὁ Παρακ. "Ωρυγα. Ἡσύχ.

"Ο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὄρυγμα, τὸ, (ὀρύσσω) λάκκος τις ἐν Ἀθήναις, ὃ καὶ Βάραθρον καλεῖτο, ὅπου ἐκρημνίζοντο οἱ κατεδικασθέντες κακοῦργοι. 2) Ὑπόνομος, ὀπὴ, ἢ λάκκος ὑπόγειος (λαγῶμι) Ἡρόδοτ. Δ'. 200. "Ὀρύσσοντες ὀρύγμασι ὑπογαίοις φέρονται εἰς τὸ τεῖχος".

Ὀρυγμαδὸς, ὁ, ταὐτὸν τῷ Ὀρυγμός.

Ὀρυγμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τὸ Ὄρυγμα, καὶ

Ὀρυγματία, ἡ, ὁ λάκκος. ἀμφ.

Ὀρυγμὸς, ὁ. ταὐτόν. ἀμφίβ. ὅθεν

Ὀρυγμαδὸς, ᾧ Μεταθ. Ὀρυμαγδὸς, ὁ, ὁ θόρυβος, κτύπος, ἢ βοὴ, πάραχος. "Ὄρυγ. σιδήρεος". ὁ κτύπος τῶν σιδηρῶν ὅπλων, Ὅμηρ. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς παραχῆς καὶ τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτάρ. Η'. σελ. 376. Κατά τινας γίνεται ἐκ τοῦ Ὀρύγω, Ὀρυγάω, Ὀρυγμάω. Ζήτ. Ὠρύω. ἐκτὸς εἰμὴ ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Ἀράσσω, Ἀραγμὸς, Ἀραγμαδός.

Ὀρύγω, Ὀρύγμαι. Ζήτ. Ὠρύω.

Ὄρυζα, ἡ, καὶ Ὄρυζον, τὸ, Θεόφρ. Φυτ. Ἱς. Δ'. 5. τὸ ὄρυζιον, (ῥύζι) εἶδος ὄσπρίου. λέγεται δὲ καὶ τε τοῦ φυτοῦ, καὶ τοῦ καρποῦ. Ὅθεν παρὰ Σζάβ. ΙΖ'. σελ. 1196. Ὀρυζοξοφῶ, ἀντὶ τοῦ φυτεύω-ξέφω ὀρύζιον.

Ὀρυκτὴ, ἡ. (ὀρύσσω) λάκκος, τάφρος, βόθρος, λίμνη. Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱς. ΙΓ'. 16.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ Ὀρύκτης, ε, ὁ. ὁ ὀρύσσων, ὁ βόθρον ἢ ὄρυγμα σκάπτων. Παρὰ Νικήτ. Χρον. ε'. 3. καὶ ι'. Γ'. 1. σιδηρόντι σεβληρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ξυπᾶν ἢ ἀπαλαίνειν, ὡς καὶ τὸ, Ὄρυξ. παρὰ δὲ Οὐϊτρ. 10. 21. *Testudines*, "Ὀρυγες, σημ. Σζάβων δὲ ἐκλαμβάνει πολλαχοῦ τὴν λέξιν ἐν τῷ "Ἀρχῷ δὲ αὐλακος, ἢ τὸ ἄροξον, μὲ τὸ ὁποῖον ὀργόνοντες καμνουσιν εἰς τὰς ἀρχὰς αὐλακας". ἰέ. σελ. 1014. σημ.

Ὀρυκτὸς, ὴ, τὸν. (ὀρύσσω) ὁ σκαπτὸς, ὅσις ἐσκάφθη, ἢ δύναται νὰ σκαφθῇ.

Ὀρυμαγδὸς, ὁ. Ζήτ. Ὀρυγμαδός.

Ὄρυξ, γος, Ὄρυγξ, υγγος, ὁ. ἐργαλεῖον τῆς λιθοξόων (σκαφὶν εἶδος) μὲ τὸ ὁποῖον σκάπτουσι καὶ ἐπεξεργάζονται τὰς πέτρας, καθ' Ἡσύχ. ὡς Ὀρυκτὴρ, δηλ. σεβληρόντι σίδηρον, "λαβὼν τὸν ὄρυγα καὶ κατενεγκὼν ἐπὶ τὴν πλινθίδα". Παλλαδ. Λαυσ. σελ. 112. 2) Εἶδος αἰτιλώπος ἐν Λιγύπτῳ καὶ Λιβύῃ, ἐκ τῆς ὀξέων ἢ ὀρθίων κεράτων λαβὼν τὴν ὠφελιμοποιείαν. 3) Εἶδος κήτους, ἢ θαλασσίου μονοκέρωτος, ἴσως τὸ Λατ. *Orca*. Ζήτ. Σχιζοδέρων, Ἐκλογ. Φυσικ. 38.

Ὀρυξὶς, ἡ. ξύπησις, σκάλιμον, ἐκ τοῦ

Ὀρύσσω, Ὀρύττω, Μέλ. ξω. ξυπῶ, σκάπτω, ὄρυγμα ἢ λάκκον ποιῶ. ὅθεν

Ὀρυχὴ, ἡ. τὸ σκάλιμον, Πλούταρ. Προβλ. συμ. δ'. 5.

Ὀρύχω, ταὐτὸν τῷ Ὀρύσσω. Ἀρατ. Διοσ. 354.

Ὀρφακίνης, ὁ, ὁ ἐτήσιος ἰχθὺς ὀρφὸς.

Ὄρφανεμα, τὸ. ἡ κατάσασις τοῦ ὀρφανεύω, στέρησις πατρὸς, ἢ μητρὸς, ἢ ἀμφοτέρων, Εὐσεπ. Ἡρακλ. 546. ἐκ τοῦ

Ὀρφανεύω, (ὀρφανὸς) φροντίζω ὡς τὰ ὀρφανὰ, οἰκονομῶ, διοικοῦμαι τὰ ὀρφανά. Εὐρ. Ἄλκ. 163. Παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ δίδοται τὸ, Ὀρφανεύεσθαι, (ὡς Παρθενεύεσθαι) ἀντὶ τοῦ, Ὀρφανὸν εἶναι.

Ὀρφανία, ἡ. Ζήτ. Ὀρφανόβλημα. Πλούταρχ. Κτησιλ. 1. "Τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ, πατρὸς ὀρφανὸς, ἀπέδειξε τὴν ὀρφανίαν, ἄλλα μὴν ἔχουσαν κακὰ, ὥρους δὲ τὸ γενέσθαι αὐτάδελφον ἀνδρα καὶ ἀμφέροντα τῆς πολλῶν ἐνδεᾶ ἐμποδῶν ὄσαν".

Ὀρφανίζω, κάμνω ὀρφανὸν. Μεταφ. ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, Θεόκρ. Ἐπιγρ.

Ὀρφανικὸς, καὶ Ὀρφάνιος, ὁ ἐκ τοῦ ὀρφανοῦ, ὁ εἰς τὸν ὀρφανὸν ἀνήκων. Ἔτι ταὐτὸν τῷ Ὀρφανός.

Ὀρφανιστὴς, ὁ. (ὀρφανίζω) ὁ θησαυρὸς, ὁ φύλαξ τῶν ὀρφανῶν ἵνα μὴ ἀδικῶνται. Σοφοκλ. Αἴ. 512.

Ὀρφανὸς, ανὴ, ανὸν. καθόλου, ὁ ἐστερημένος τινὸς, ἐξαιρέτως τῶν γονέων του, τοῦ ὁποίου δηλ. οἱ γονεῖς ἀπέθανον. Ὀδυσ. Τ. 68. καὶ Πίνδ. Ἴσθμ. Δ'. 18. Ἔτι ταὐτὸν τῷ Ὀρφανικός. Ἐκ τοῦ Ὀρρὸς, ἐστὶ τὸ Λατ. *Orbus*, ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ, ὅθεν Ὀρφώ αὐτὶ Ὀρφανίζω, ὡς Ὀρφοβότης, καὶ Ὀρφοβοτία, ἡ, αὐτὶ Ἐπίξοπος καὶ Ἐπιξοπὴ ὀρφανῶν, παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. Ὄρφνη.

Ὀρφανοτροφεῖον, τὸ. οἶκος, ὅθεν ξέφονται ἢ ἀναξέφονται τὰ ὀρφανὰ, ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτροφέω, ῶ. ξέφω-ἀνάξέφω τὰ ὀρφανὰ, ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτρόφος, ὁ, ἡ. (ὀρφανὸς, ξέφω) ὁ ξέφω-ἀνάξέφων ὀρφανά.

Ὀρφανοφύλαξ, ακος, ὁ. ἐν Ἀθήναις Ὀρφανοφύλακες ὠνομάζοντο σωφρονισταί τινες ἀνδρῶν, φροντιζόντων περὶ τῆς ἀναξοφῆς τῶν παίδων, τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων πατέρων. Ξενοφ. περὶ Ἱππικ. 2. σημ.

Ὀρφανόω, (ὀρφανὸς) κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Γλωσσ. Στ.

Ὀρφεοτελεστὴς, ὁ. (τελέω) ὁ τελῶν-ἢ γενόμενος εἰσάγων εἰς τὰ τοῦ Ὀρφέως μυστήρια. Πλούτ. ς'. σελ. 838. Πλάτ. Πολιτ. Β'. σελ. 221. Θεόφρ. Χαρ. ΚΕ'. 4. σημ. Διογ. Λαέρτ. Γ'. 4. Δημοσθ. σελ. 313. ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται καπὶ πλάτος τὸ τῆς λέξεως σημαινόμενον.

Ὀρφίσκος, ὁ. ταὐτὸν τῷ Κίχλη. Ἀθήν. σελ. 305.

Ὀρφναῖος, αία, αῖον. (ὄρφνη) σκοτεινὸς, μελανὸς, μαῦρος. Ἰλ. Κ. 83. Ὀρφναία, καὶ Ὀρφναίη, ἡ, εἶναι ἐν χρήσει ἐσιακισμῶς αὐτὶ τῆς Νύξ.

Ὄρφνη, ἡ. Δωρικ. Ὄρφνα, σκότος, νὺξ, ἢ σκοτία, νὺξ μέλαινα. Θέογν. 1039. Ἐντεῦθεν τὸ, Ὀρφνῆθεν, δηλ. ἐκ τοῦ σκότους, ἐκ τῆς νυκτὸς. Φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν τῷ Ὀρφὸς, *Orbus*, ἐκ τοῦ Ἐρέπω, Ἐρίφω· ὅθεν Ἔρεβος καὶ Ἐρεμνὸς. ἐξ ἧς τὸ Ὄρφνη, κυρίως Ὀρφινὸς, Ὀρφινὴ, ὑπονοεμ. τῆς Ὥρα, ὁ ἐστὶ σκοτεινὴ νύξ. Καπὶ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ Σκοτεινὸς, μέλας, μεταβάλον οἱ Λατῖνοι τὸ Ὄρφος, εἰς τὸ *Furvus*.

Ὀρφνῆις, ήεσσα, ῆεν. Ὄρφνινος, Ὄρφνις, Ὀρφνὸς, Ὀρφνώδης, ὁ, ἡ. (ὄρφνη) σκοτεινὸς, μέλας. Ὀρφνὶς, ἡ. μέλαν ἱμάτιον, Ἡσύχ. Πλάτ. δὲ Τιμ. λέγει, ὅτι τὸ μὲ ἐρυθρὸν, καὶ μέλανος, καὶ λευκοῦ μεμιγμένον χρῶμα, πυρωθὲν καὶ πολὺ ἔχον τὸ μέλαν, ὀνομάζεται Ὄρφνινον χρῶμα. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. γ'. 3.

Ὀρφνίτης, ε, ὁ. πάλαρες, Ἀνάλ. Α'. σελ. 222. ἀειδμ. 8. ἀμφ. σημαίνει δὲ καὶ Ἰάκωβον τὸν, *Vnesus*, ἢ κενός.

Ὀρφοβότης, κ, ὁ. ᾧ Ὀρφοβοτία, ἡ. Ζήτ. Ὀρφανός.

Ὀρφὸς, ὁ. Ἀττικ. Ὀρφῶς, ὁ, *Orbus*, ἰχθὺς θαλάσσιος. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὀρφανός. Ἐντεῦθεν Ὀρφόω, ταὐτὸν τῷ Ὀρφανίζω.

Ὄρχαμος, Ὀρχάμη, παρ' Ὁμήρ. ταὐτὸν τῷ Ἄρχων, βασιλεὺς, ὁ λαὸν ἄγων. ὅθεν τινὲς ᾧ ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ταύτην, οἱονεὶ Ἀρχάμος. Παράγεται δὲ ἐκ τοῦ, Ὄρχος, τὸ ἐστὶ Σειρὰ, στίχος, οἱονεὶ ὁ κοσμῶν τὴν σειρὰν, ὁ κορυφαῖος-ἔξοχος τῆς χορᾶς. 2) Ὀρχάμη παρὰ Πολυδ. Ζ'. 147. ὑπονοεμ. τοῦ Γῆ, αὐτὶ τοῦ Χώρα κατάφυτος ὑπὸ ἄγρια δενδρα. "Γῆ δασεῖα δενδροις ἀχ ἡμέροις".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

Ὄρχαϛ, ἡ. αὐτὶ τῦ Φραγμὸϛ, παρ' Ἡσυχ. Παρὰ δὲ Πολυδ. Ι'. 131. φέρεται Ὀρχανή. Ζήτ. Ὀρχμὴ, καὶ Σπορχάζω. 2) Εἶδος ἐλαιῶν, *Orchas*, ἐκ τῆϛ μορφῆϛ τῆϛ ὄρχεων ὕτως ὀνομαζομένων.

Ὄρχατος, ὁ. παιτὸν τῷ Ὄρχος. Ἰλ. Ξ. 123.

Ὀρχείδιον, τὸ, ἢ Ὀρχίδιον, τὸ, Ἀποκορ. τῦ Ὄρχις, *Testiculus*.

Ὀρχέω, ῶ. κινῶ εἰϛ τὰ ἄνω, ἢ μετεωρίζω καὶ πάλλω, ὡϛ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. ἑρμηνεύει αὐτό. ὅθεν τὸ "Ἐκ τῆϛ αἰχλυπὸϛ μᾶλλον ὤρχησε φρενῶϛ". Ἀθην. σελ. 21. Ἐντεῦθεν Ὀρχέομαι, τὸ κινοῦμαι, οἷον "Ὠρχήσατο πᾶσα Θεσσαλίη". Καλλίμ. ἐν Δηλ. 139. ὅ ἐστιν ἐκινήθη, ἐταράχθη· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ Πηδῶ, σκιρτῶ, ἁλλομαι, χορεύω, ἢ παραπλήσιόν τι ἁλλᾶ τῷ παντομιμικῷ χορεῖ· καὶ Ὀρχηϛὴϛ, ὁ παντομίμος. Κατά τινας παράγεται ἐκ τῦ Ὄρχος, ὁ σίχος, ἢ σειρὰ, ὡϛ Λιβαν. ἀπὸ Ὀρχήσ. κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τῦ, Ὀρέγειν τὰϛ χεῖρας.

Ὄρχηδὸν, Ἡρόδοτ. Ζ'. 144. ὡϛ τὸ Ἠβηδὸν, *Virilim*, καθ' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα.

Ὀρχηθμὸϛ, ὁ. τὸ χορεύειν, χορός. Ἰλ. Ν. 637. Ὄρχημα, τὸ, χόρευμα. Ξενοφ. Συμπος. Ὄρχησιϛ, ἡ, ἢ, Ὀρχησμὸϛ, ὁ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 364. (ὀρχέομαι) τὸ χορεύειν, ὁ χορός. 2) Πήδημα, σκίρτημα, σφοδρὰ κίνησιϛ. 3) Ἡ τέχνη τῦ ὀρχηϛῆ, τὸ παντομίμειν, ὡϛ δ' Λυκιαν. ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως. Ὥρα παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ'. ἀ. 5-13. διάφορα εἴδη ὀρχήσεως, τὰ ὁποῖα σώζονται καὶ παρὰ τοῖϛ νῦν Ἕλλησι.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ἢ Ὀρχηϛὴϛ, ῆ, ὁ, ὁ χορεύτηϛ, ὁ χοροδιδάσκαλος, οἷον "Ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταὶ, "διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα". Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 15. ὅ ἐστι, καθὼϛ οἱ καλοὶ χοροδιδάσκαλοι δὶϛ εἰϛ τὰϛ μαθητὰϛ τῶν δεήσεωσι τὸ βῆμα, ὕτω καὶ αὐτὸϛ δὶϛ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα. 2) Ὁ παντόμιμος. Ζήτ. Παντόμιμος. 3) Ὁ πηδῶν, ὁ σφοδρῶϛ καὶ ἐλαφρῶϛ πωϛ τὰ ἄνω κινούμενος. ἔτι, ἐπώνυμον Ἄρεος. ὅθεν

Ὀρχηστικὸϛ, Ἐπίρ. Ὀρχηστικῶϛ, ὁ εἰϛ τὸν ὄρχησιν· εἰϛ τὸν χορὸν εὐπρεπὴϛ, ἢ ἐπιτήδειοϛ, Ὀρχηστικὴ, ἡ τέχνη τῦ χορεύειν. 2) Ὁ ἐραστὴϛ, ἢ εἰδήμων τῆϛ ὀρχήσεωϛ.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ὁ. ὁ διδάσκων τὸν ὀρχηστικόν.

Ὀρχηστομανέω, (ὀρχηστὴϛ, μαίνω) ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὸν χορόν, ἔχω μανίαν ἁλῶ χορόν. Λυσιαν.

Ὀρχηστοπάλος, ὁ. Ἰελ. Ποικίλ. Η'. 14. παρὰ Σαλμασ. Exerc. σελ. 693. παιτὸν τῷ Ὀρχηϛὴϛ. Ποιητ.

Ὀρχήστρα, ἡ. ὅθεν Ἀποκορ. Ὀρχήστειον, τὸ, τὸ μέροϛ τῦ θεάτρου, ἔνθα ἐχόρευον οἱ χοροί· ὅλον τὸ κοῖλόν τῆϛ σκηνῆϛ διάστημα, δηλ. τὸ ἐν τῇ ἡμικυκλίῳ τῦ θεάτρου χωρεῖον, ὡϛ τὸ οἱόπεδον ἦσαν αἱ καθέδραι, ἔνθα καὶ οἱ χορεῖ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο. Ἦν δὲ διηρημένη ἡ Ὀρχήστρα παρὰ μὲν τοῖϛ Ἕλλησιν, εἰϛ τὸν Θυμέλην καὶ τὸ Ὑποσκήνιον· παρὰ δὲ Ῥωμαίοιϛ εἰϛ αὐτὴν αἱ καθέδραι τῆϛ Γερουσιαστῶν. Ζήτ. Βοϊνδίν. περὶ Θεάτρ.

Ὀρχήστρια, ἡ. Θηλυκ. τῦ Ὀρχηϛὴϛ, ἡ χορεύτρια.

Ὀρχηστρικὸϛ, κὴ, κὸν. (ὀρχήστρα) παιτὸν τῷ Ὀρχηϛικός.

Ὀρχηστρὶϛ, ίδος, ἡ. παιτὸν τῷ Ὀρχήστρια.

Ὀρχησυὶϛ, ύος, ἡ. Ἰωνικ. παιτὸν τῷ Ὄρχησις, ἡ, ὁ χορός.

Ὀρχίδιον, τό. Ἀποκορ. τῦ Ὄρχις.

Ὄρχιλοϛ, ὁ. πτηνόν τι, τὸ ἢ Τραχίλοϛ, ἢ Βασιλεύς, ἢ Σαλπιγκτὴϛ λεγόμενον, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱϛ. Θ'. 1. Ἀριστοφ. Ὄρν. 568. Σφ. 1313.

Ὀρχιπεδάω, (ὀρχίπεδον) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 142. "Ὠρχιπέδησας" τὸ ὁποῖον Ἡσύχ. ἀπεγίνωσκεν, ὡϛ φαίνεται, Ὠρχιπέδισας. διότι ἔχει παιτόσημον τοῦτο τὸ Ὀρχιπεδίζειν, ὅ ἐστι φαύλωϛ τὰϛ ὄρχειϛ ἐξ ἀσελγείαϛ, ἢ ἡδυπαθείαϛ.

Ὀρχιπέδη, ἡ. (πέδη, ὄρχις) τὸ μὴ διώασθαι ἐκτελεῖν τὸν σιωπισιασμὸν, τὸ κοινῶϛ λεγόμενον Ἀμπόδημα, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 204. ἀριθμ. 2. κυρίωϛ σημαίνει, Δέσιμον ἢ ἐμπόδιον τῆϛ ὄρχεως.

Ὀρχίπεδον, τὸ. ὄξαιρέτωϛ, Ὀρχίπεδα, τὰ, (ὡϛ Λακκόπεδον, ἐκ τῦ Πέδον, Ὄρχις) τὸ ἀπεῖχον τῦ ὄρχεις σακκύλιον (ἢ Ὀσφῦν). ἢ ἢ αὐτοὶ οἱ ὄρχεις. *Testiculi*. Ἀριστοφ.

Ὄρχις, ὁ. μέροϛ τοῦ σώματος διπλῦν ἐν ἁμφοτέραις ἀρσενικοῖϛ ζώοις, τὸ ὁποῖον εἶναι διωρισμένον ἐκ φύσεως εἰϛ τὸ προετοιμάζειν τῇ γεννητικῇ τῆϛ ζώων ὕλῃ, ἤτοι τὴν σπορὰν, τὸ ὀρχίδιον. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. α'. 2) Φυτόν τι ὀρχεοειδεῖϛ ἔχων ῥίζαϛ, Διοσκορ. γ'. 141. 142. διττὸν δὲ τὸ εἶδοϛ, τὸ μὲν Κυνόσορχις (*Orchis militaris*, Λιννᾶ.) τὸ δὲ Ὄρχις σκαραπίαϛ, (Ἱσ. *Ophrys insectifera*, Λιννᾶ.) 3) Ὀρχίς, ἡ, εἴδοϛ ἐλαιῶν. Ζήτ. Ὀρχάς.

Ὀρχμὴ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. "φραγμὸϛ, καλαμῶν, φάραγξ, αὐλυγξ". Ζήτ. Ὀρχάμη, ἢ Σπορχάζω.

Ὄρχοϛ, ὁ. ὁ σίχος-σειρὰ-δύδρων μάλισα καὶ κλημάτων ἀμπέλου. ὅθεν ἢ αὐτὰ τὰ κατὰ σειρὰϛ πεφυτευμένα κλήματα. Ἔτι δὲ αἱ Ἀμπελοι. παρ' Ἡσυχ. Κῆποϛ, κυρίωϛ ὁ καταφράκτηϛ, ἤτοι μὲ φραγμὸν ἀπεκλεισμένοϛ τόπος. ἐκ τῦ Ἔργω, Ὄρκος, Ὄρχος. Ζήτ. Σπορχάζω. Οἱ δὲ Γραμματ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἢ ἁλᾶ τῇ Λάκκος, *Scrobs*, παράγοντεϛ αὐτὸ ἐκ τῦ Ὀρύσσω, οἱονεὶ Ὀρυχος. Ἐκ τούτου τὸ Ὄρχαπος, ὃν ὁποῖον ὁ Σοῦδας ἐτυμολογεῖ ἐκ τῦ Ἔρχομαι, διότι οἱ ἐρχόμενοι πορεύονται κατὰ σειράϛ.

Ὀρχοτομέω, ῶ. (ὄρχος, ὄρχις, τομὴ) τέμνω-κόπτω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω. Ἀλεξ. Ἀφροδ. ὅθεν

Ὀρχοτομία, ἡ. τὸ τέμνειν τοὺς ὄρχεις, τὸ εὐνούχισμα.

Ὄρω, πρωτότυπον ῥῆμα, σημαῖνον τὸ Διεγείρω, κινῶ, παρορμῶ, ἐρεθίζω, οἷον "Ἵμερον, χόλον, δοῦπον ὄρσαι". ὅ ἐστι προξενῆσαι, κινῆσαι ἐπιθυμίαν-ὀργὴν-θόρυβον, "Ὄφρα πυρὶ ὄρσητε καὶ ἅλμυρα". Ἰλ. Ψ. 210. Ὄρσομαι, σπεύδομαι, κινοῦμαι, ἔχω, ὅθεν τὰ Ὤρετο. Ἰλιάδ. Μ. 279. Ὄρωρα, Ὀρώρειν, Ὤρετο, Ὤρτο, Ὤρθαι, Ὄρθαι. Ἰλιάδ. Θ. 474. αὐτὶ τῦ Γίνομαι, Συνίσταμαι. Ἔτι Ὄρσο, Ὄρσεο, αὐτὶ τῦ, σπεῦσον, ἀνάστα, ἐγείρου. Ἄγε, καὶ Ὁρμὴϛ αὐτὶ Ὁρμῆμος. Ἐκ τούτου τὸ Ἀφορρὸϛ, ἢ Παλίνορσος. Ἰλιάδ. Χ. 388. Τὸ δὲ "Γένεαι" ἐρρωγὸϛ ἔχει παθητικὴν σημασίαν, ὡϛ Ὄρωρα, Ὀρώρειν, ὅ ἐστιν εἶμαι ὀρθὸϛ, ἔξυπνοϛ, ἢ ἵσταμαι. Ὁ Ἀπολλώνιοϛ. Ἀργ. μετεχειρίσθη τὸ, Ὄρωρε, αὐτὶ τῦ, Ἔγρεσο. α'. 713. β'. 312. γ'. 203. 314. 487. "Μελίη "γε μὲν ἡμῖν ὄρωρεν ἐλπωρή". ἅπαξ ἢ τὸ, "Ὀρώ"ρει" ἐν γ'. 457. αὐτὶ τῦ, Ἦν. "Σέο δ' ἔκτοθι "μήτις ὄρωρεν". ἐκ σῦ παροίχεται ὁ σκοπὸϛ-ἡ γνώμη. Ἐκ τούτου Ὀείνω, Ὁρμὴ, Ὁρμάω, ἢ ἐκ τοῦ Ὄρω, Ὄρσω, τὸ Λατ. *Orto*, *hortor*. Ἄλλωϛ δὲ τὸ Ὄρω φαίνεται ὅτι εἶναι ἀλλοίόστις σχηματισμὸϛ τῦ Ἄρω, Αἴρω, τὸ ὑψόω, σηκόω.

Ὀρωδέω, παιτὸν τῷ Ὀρρωδέω.

Ὀρώδηϛ, ἐκ τῦ Ὀροειδὴϛ, ὁ ὁμοιὸϛ, ὁ βουνήσιοϛ. Λεξ. Φάβωρ.

Ὄρωρα, παρακ. αὐτὶ Ὤρα, ἐκ τῦ Ὄρω.

Ὀρω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀρωρέχατο. Ἰλιάδ. Λ. 26. καὶ Ὀρωρέχαται. Ἰλιάδ. Π. 834. Ἰωνικῶς αὐτὶ Ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ἢ εἰσὶν, ὅ ἐστιν ἐξηπλωμένοι ἦσαν. Ζήτ. Ὀρέγω.

Ὀρώρυχα, Ἀττικ. αὐτὶ Ὤρυχα, ἐκ τοῦ Ὀρύσσω.

Ὀρώρω, (ὄρω, ὄρορα) παύτων τοῦ Ὄρω, καὶ Ὀρίνω, Ὁμηρ. ἐκ τούτου τὸ, Ὀρώρηται. Ἰλιάδ. Ν. 271. αὐτὶ Ὤρται.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Σ.

Ὅς, ἥ, ὅ, ἄρθρον τὸ λεγόμενον ὑποτακτικὸν, τὸ ἐν τῇ συμπλοκῇ ὁ Ὁποῖος, ἡ Ὁποία, τὸ Ὁποῖον. 2) Ἔτι ἀντωνυμ. αὐτὶ τοῦ Ἑός, (Suus) ὁ ἰδικός του, Ὁδυσσ. Α. 59. Ε. 444. Ἔτι παύτων τοῦ Ἐμός, Τμέτερος, Ἀπολλών. Ἀργον. Δ'. 1015. 1384. 3) Ἐν τῷ "Ηδ' ὅς", αὐτὶ τοῦ Εἶπεν ἔπος. Ζήτ. Ἡμί. Ἐν δὲ τῷ Ὅς μὲν, Ὅς δὲ, παύτων τοῦ Ὁ μὲν, Ὁ δὲ, καὶ τὸ Α μὲν, Α δὲ, παύτων τοῦ Τὰ μὲν, Τὰ δὲ. Παρὰ δὲ Ποιηταῖς δύεισκεται τὸ Ὁ αὐτὶ τοῦ, Δί ὅ, ἤγουν διὰ τοῦτο ὁποῖον. Πλάτ. "Ὅν ζόπον". αὐτὶ τοῦ, Τίνα ζόπον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ὁ. Ἐνίοτε παραλαμβάνει καὶ τὸ Τις ἀόριστον, οἷον, Ὅστις, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ὁπαιος.

Ὅσα, Ἐπίρ. ὡς τὸ Ὅσον, αὐτὶ τοῦ Ὡς, ἢ Ὥστε, οἷον "Νυκτὶ ὅσα περ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ χρῆσθαι". Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. ἐ. 12. αὐτὶ τοῦ, Ὡς οἱ ἄλλοι τῇ ἡμέρᾳ. καὶ μετὰ τοῦ Περ, ὁ αὐτ. Ἀγησίλ. ς'. 6. "Ἀεισῶ, ὅσα μήτε κενὲς μήτε ἄγαν πλήρης διμεῖρεῖν". ὁ αὐτ. Οἰκ. ΙΑ'. 18. ἤγουν ζῶγω τόσον, ὥστε μήτε, κ. τ. λ. καὶ Πλούταρ. Τιμολ. 3. "Ἦν μὲν ὥραῖος διαφερόντως, ὅσα μὴ σφόδρα μισοτύραννος εἶναι", ὅ ἐστιν Ἐκτὸς ὅτι ἐμίσει καθ' ὑπερβολὴν τοὺς τυράννους. "Ὅσα μὴ ὑποβαίνοντας", αὐτὶ τοῦ Μόνον οὐχὶ, τοὺς, κ. τ. λ. Θουκυδ. Δ'. 16. "Ὅσον ἐμὲγ' εἰδέναι". Ἀεισοφ. Νεφ. 1252. ὅ ἐστιν ὅσον ἐγὼ ζεβύρω. "Ὅσα περ ἠύσατο". αὐτὶ τοῦ, Τοσαῦτα.

Ὁσάκι, Ὁσάκις, Ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς, καθώς.

Ὁσαπλάσιος, ία, ιον. ὅσαις φοραῖς πλειοσότερος, ἢ μεγαλήτερος. ἀμφ.

Ὁσάπους, οδος, ὁ, ἡ. ὅσων ποδῶν. ἀμφ.

Ὁσάτιος, ὁ, ἡ. Ποιητ. παύτων τοῦ Ὅσος. καὶ διὰ τοῦ μέζου Ὁσαάτιος, διὰ διπλοῦ σ.

Ὁσαχῆ, καθ' ὅσους ζόπους.

Ὁσαχοῦ, Ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς, ἢ εἰς ὅσα μέρη ἢ τόπους.

Ὁσαχῶς, Ἐπίρ. παύτων τοῦ Ὁσαχῆ. Καὶ παύτως δὲ καὶ τὸ Ὁσαχῆ, ὡς καὶ τὸ Ὁσάκις, συνυποθέτουσι τοὺς ὑπάρξιν τοῦ Ὅσαχος, Ὅσακος, ὁμοίου τοῦ Ὀσίχος τοῦ ἐκ τοῦ Ὁσίκος γεγονότος.

Ὀσδω, Δωρικ. αὐτὶ Ὄζω.

Ὁσέτειος, καὶ Ὁσέτιος, (ὅσον ἔτος) κατ' ἔτος, ἐτήσιος, χρονικὸς, ἀμφ. καπὰ τὸ Λατ. Quotannis.

Ὁσημέραι, Ἐπίρ. καθ' ἡμέραν, αὐτὶ, Ὅσαις ἡμέραις, παντοτε, διὰ παντὸς. Ζήτ. Ὅσος.

Ὁσία, ἡ. Ἰωνικ. Ὁσίη, (Attic. τοῦ Ὅσιος) τὸ θεῖον, ἢ καπὰ φύσιν δίκαιον, ἢ νόμιμον, παυτὸν τοῦ, Θέμις. ἔτι πᾶν ὅ,τι διὰ τύπι ἀφοσιόνεται, ἁγιάζεται, ἢ συγχωρεῖται, ὡς τὸ "Οὐχ ὁσία" αὐτὶ τοῦ δὲν εἶναι ὑπὸ τὰς θείας ἢ καπὰ φύσιν νόμους συγχωρημένον. "Πολλοῦ ὁσίαν τὸ πράγματος νομίσας". Ἀεισοφ. Πλάτ. 682. ὅ ἐστι νομίσας, ἔτι τὸ πρᾶγμα ἦτο παύτω συγχωρημένον. 2) Ἐξαιρέτως ἤτοι κλάδινται πὲ πρὸς τοὺς νεκροὺς ὀφειλόμενα, ὡς ἡ κηδία· ὁ ἐνταφιασμὸς, ἡ παράχωσις, καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ τελεταί. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀφειλόμενον τοῦ Θεοῦ, ἡ θυσία, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 97. "Τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁσίαν ζόποις παντοδαποῖς". Λιβαν. Δ'. σελ. 778. ἴδε σελ. 788. ὅπου εἶναι ἄλλως εἰλημμένη ἡ λέξις. 3) "Ὁσίας οὕνεκα "ποιεῖσθαί τι", ὅ ἐστιν ὑπολαΐας ποιεῖντι, διὰ νὰ εἴπῶν ὅτι ἕκαμέ τις τὸ χρέος του. Ζήτ. καὶ Ἀφοσιῶμαι.

Ὁσίκος, Ὁσίχος. Ζήτ. Ὀσίχος.

Ὅσιος, ία, ιον. ὁ διὰ θείων, ἢ θρησκευτικῶν νόμων εἰσημένος-διαπεπαγμένος. "Τὸ μὲν ὡσὸς Θεὸς ὅσιον καὶ "ὡσὸς ἀνθρώπους εἶναι δίκαιον". κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον ἁπανταχοῦ τὸ συνήθειον "Τὰ ὅσια καὶ δίκαια", σημαίνει τὰς θείας ἢ κατὰ φύσιν καὶ ἀνθρωπίνας νόμους καὶ τὰ δίκαια. "Θεοὺς ὁσίους τε δρώσας". Εὐρ. Ἱκέτ. 40. αὐτὶ τοῦ Ἐκπληρώσας τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς ὀφειλόμενα. 2) Φέρεται μετὰ τοῦ Ἱερὸς, εἰς δήλωσιν ὄχι τῶν θείων καὶ ἱερῶν, ἀλλὰ τῆς διὰ κοινῆς συνηθείας ἀφοσιωθέντων πραγμάτων, οἷον "Καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, "καὶ ἴδια καὶ δημόσια". δήλ. καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα... κτήματα. Πλάτ. καὶ "Τῶν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, "τῆς ὁσίων δὲ τοὺς πόλιν ἐπισκέπειν". Δημοσθ. σελ. 702. ἐνταῦθα σημαίνει τὰ Κοινὰ χρήματα, τὰ ἰδιωτικὰ δηλαδὴ καὶ μὴ ἱερὰ, τὰ δημόσια. καὶ "Τοὺς μὲν δη"μοκρατίαν ὕπω κοσμήσασαν τοὺς πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς "καὶ τοῖς ὁσίοις". Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 239. Ἐκδ. Λαγγ. (ἐνθα πρότερον ἐχρέφετο Θυσίαις) δηλ. μὲ ναοὺς καὶ δημόσια οἰκοδομήματα. Ἐνίοτε δὲ λαμβάνεται τὸ Ὅσια, αὐτὶ τοῦ Ὁσιότητι. Παρὰ δὲ Ἀεισοφ. Λυσιστρ. 743. "Ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον". Ταυτὸν τοῦ Βέβηλον, εἰς τόπον εἰς ὃν ἔξεστιν εἰσιέναι, (Profanum) ὃ ἀντίκειται τοῦ Ἱερόν. Ἐπὶ δὲ προσώπων τὸ Ὅσιος σημαίνει εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, ἁγνὸς καὶ καθαρὸς, δίκαιος, εἰρηνικὸς, ὁ κατὰ Θεὸν ἤτοι κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ ζῶν καὶ πολιτεύόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. "ἱερῶν παρόντων ὅσιος". ὁ εὐσεβὴς ὡσὲι τοῦ παρόντος θρησκείαν. Ἐπίρ. Ὁσίως, εὐσεβῶς, δικαίως, κατὰ τὸν ὅσιον ζόπον.

Ὁσιότης, τος, ἡ. ἁγιότης, θειότης, εὐσέβεια. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε'. ἀ. 47.

Ὁσιουργέω, θυσιάζω, τὰ ὅσια ἐκτελῶ. Παρ' Ἡσυχ. Ἀποκαρδιεργέω, ἢ μᾶλλον Καρδιεργέω. ἐκ τοῦ

Ὁσιουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ θυσιάζων. Κυριλλ. Ἀλεξ.

Ὁσιόω, ὦ. ὅσιον ποιῶ, ἱερὸν, ἀφιερόνω. "Ὁσιῶσε "τῇ γῇ". δήλ. σὲ πυραχόνω (σὲ κηδεύω, σὲ ἐνταφιάζω) εἰς τοὺ γοῦ ὡς εὐσεβέας, Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. κεφ. Ζ'. "Φυγεῖσι δ' ὡσίων", τοὺτ' ἔστι ἐξορκίζοντες, κατευθύνοντες εἰς φυγοὺ τοὺς φονεῖς, ἐκαθάριζον τοὺ χώραν, Εὐσεπ. καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀφοσιόνω, καθαίρω, ἁγνεύω, Expiare. "Τὸν κατιόντ' ὁσιοῦσθαι καὶ καθαίρε"σθαι". Δημοσθ. 644. ἐνθα πρότερον "θύσας καὶ καθαρ"θεὶς", ἔκειτο, σημαίνει δὲ τὸ φέρειν θυσίαν ἁγνισμοῦ καὶ καθάρσεως. "Στόμα εὐφήμων πᾶς ὁσιούσθω". Εὐσεπ. Βάκχ. 70. αὐτὶ τοῦ "Ὅσιον ἐχέτω" τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σίχ. 114.

Ὁσιριάζω, εἶμαι διδομένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὁσίριδος, παρὰ Σουίδ. ἐν Ἀσκληπιοδότου.

Ὁσίωσις, ἡ. (ὁσιόω) ἁγιασμὸς, ἁγνισμὸς, κάθαρσις, Διονύσ. Ἁλικ.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, (ὁσιόω) Πλούτ. προβλ. Ἑλλην. τὸ θυμᾶ, τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σφαγῇ, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὁσίου, ἤγουν τοῦ ἱερίου.

Ὀσμάομαι, ὦμαι. (ὀσμὴ) παυτὸν τοῦ Ὀσφραίνομαι, μυρίζω, καθόλου δὲ προαισθάνομαι, παρατηρῶ, οἷον "Λόγῳ ὀσμ." Σοφοκλ. Εὐρ. οἰκ Φοίν. 312.

Ὀσμάς, άδος, ἡ. ἡ καὶ Ὄνωσις, καὶ Ὄνασμα, λεγομένη,

μῆν, φυτόν τι ἀρωματικόν. Διοσκορ. Γ'. 147. Πλίν. 27. 4.

Ὀσμή, ἡ. (ὄζω) ἡ ὄσφρησις, ἢ ἡ μυρωδία, ἡ ἀποφορὰ σώματός τινος. παντὸν παρ' Ὁδμή. λέγεται δὲ καὶ δυσωδῶν καὶ εὐωδῶν ὑποκειμένων. Ἐκ τούτου

Ὀσμήρης, εος, ὁ, ἡ. Ποιητ. παντὸν παρ' Ὀσμώδης. ἢ Ὀσμηρός, ρὰ, ρὸν, ὁ μυείζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν.

Ὄσμησις, ἡ. (ὀσμάομαι) τὸ μύεισμα. ἀμφ.

Ὀσμητὸς, τὸ, τοῦ. (ὀσμάω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀσφραίνεται ἢ διώκεται νὰ τὸν ὀσφρανθῇ νὰ τὸν μυεισθῇ τις. Θεόφρ. περὶ αἰσθήσ. σελ. 45.

Ὄσμιος, ὁ. παντὸν παρ' Ὀσμὴ, ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολ.

Ὀσμύλη, ἡ. (ὀσμὴ) εἴδος θαλασσίου πολύποδος, τὸ ὁποῖον ἔχει βαρεῖαν μυρωδίαν. Λέγεται δὲ καὶ Ὀζαινα, καὶ Βολβίτσαινα, καὶ Ὄζολος. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. δ'. 1. καὶ Βολβιτίνη. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ὀσμύναι, παρ' Ἀθήν. σελ. 318. Βολβοτίνη, κυρίως δὲ ἡ ὀρθότερον Βολίτσαινα καὶ Βολβιτίνη, ἐκ τῆς δυσωδίας (βόλβιτος, βόλιτος) λαβὸν τὴν ὀνομασίαν. Τὸ δὲ παρ' Ἀθήν. σελ. 318. Ὀσμύλος, πολλαὶ ἀμφίβ. τὸ ὁποῖον Παρακορ. εἶναι τὸ Ὀσμύλιον, καὶ Ὀσμυλίδιον.

Ὀσμώδης, εις, ὁ, ἡ. παντὸν παρ' Ὀσμήρης, καὶ Ὀσμηρὸς, ὁ μυείζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν, εἴτε δυσωδίας καὶ εὐωδίας.

Ὅσον, ὡς Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὅσος, ὅσον. ὅσον καιρὸν, χρόνον, σπεῦπε. "Ὅσον ὀλίγον, ἢ βραχὺ" αὐτὶ τοῦ ὀλίγον μόνον. "Ὅσον ἔτι, ἢ Ὅσονοὺ" αὐτὶ τοῦ Σχεδὸν, παρεμβύσ. "Ὅσον ὕπω" αὐτὶ τοῦ παρεμβύσ. εἰς ὀλίγον καιρὸν, παντὸν παρ' Ὅσον αὐτίκα. Ἀνακ. Α'. σελ. 484. "Ὅσον εἰσῆλθε, κἀχέτ' Ἀειταγόρας". δηλ. μόλις ἐμβῆκε, καὶ πάλιν ἔφυγεν ὁ Ἀειταγόρας. "Ἀλλ' ὅσον ὑπαραξάντες". Πλούτ. Γ'. σελ. 333. Ἐκδ. Οὐρσ. ἦλθεν μόνον παράξαντες. Ἔτι Οὐχ ὅσον" αὐτὶ τοῦ Οὐ μόνον. Τὸ Ὅσον δὲ μετὰ ἐπομβύω ἀπαρεμφάτου, οἷον "Ὅσον διελεῖν", κ. τ. τ. σημαίνει τὸ Τόσον μόνον, ὥστε νὰ ψαύσῃ, κ. τ. τ. Ζήτ. Ὅσα. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπὶ Ἀμπέλῳ, ὧν κατέφαγεν ὁ τράγος "Κἄγωμε φάγῃς ὅσα ῥίζας, ὅμως ἔτι καρ- "ποφορήσω, Ὅσον ὑπαπειλῆσαί σε, ξένε, δυομβύω". αὐτὶ τοῦ, Τοσοῦτον ὅσον ἀρκέσει ὑπαπειλῆσαι" ἢ, ὡς τὸ ὑπαπειλῆσαι. "Ὅσον δυνατὸν ἀκεραίως". αὐτὶ τοῦ Ἀκεραιέστατα. Θουκυδ. α. 22. Μετὰ δὲ ἀριθμητικὸν ὀνόματος, οἷον "Ὅσοι τε ἑκατὸν σταδίους". αὐτὶ τοῦ Περίπου καὶ Ὅσον μόνον. Πλούτ. Πολιτ. Γ'. 7. σελ. 359.

Ὅσος, ὅση, ὅσον, (Ομηρικὸν) τὸ καθ' ἡμᾶς Ὅσος. Ὅσοι, Ἐπίρ. Ζήτ. τὸ παραγόμ. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιά. 1. "Οἷς ἐκείνων ἐπιδεικνύοιεν, ἑαυτοὺς "ὅσα καλῶς ἔχοι". τὸ πλήρες "Τοσαῦτα ἑαυτοὺς μι- "μοῦντο, ὅσα καλῶς ἔχει ἐπιδεικνύειν". ὅσα δηλαδὴ σε- μνὰ, ὅσα τίμια· ὅσα μέρη τοῦ σώματος πρέπει ἄνδρα νὰ δείξῃ εἰς τὰς ζωγράφους. "Ἐς ὅσον, Καθ' "ὅσον, Ἐφ' ὅσον, ἢ Ἐφ' ὅσα" αὐτὶ τοῦ εἰς τόσον ὡς τοῦτο. Τὸ δὲ Παρ' ὅσον, αὐτὶ τοῦ Ἐκτὸς ὅτι. "Ἐν "ὅσῳ" τὸ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐν ὅσῳ, ἐν ᾧ. "Ὅσῳ μᾶλλον, καὶ παρὰ Θουκυδ. μόνον τὸ "Ὅσῳ" αὐτὶ τοῦ ἐπὶ τῆς σωτηρίας "Ὅσον θεοσώτερον. "Ὅσον ταχύς" αὐτὶ τοῦ μετὰ τοῦ δυνατοῦ ταχύτατα, "Ὅσον ταχέως καὶ "ἂν ἐμπορῇ τις, Ἀριστοφ. "Ὅση μάλις, "Ὅσα ἡμέ- "ρας, (ἢ Ὁσημέρα) Ὅσα ὥρας, "Ὅσα ἔτη", καθ' ἕκαστον μῆνα, καθ' ἡμέραν, καθ' ἑκάστην ὥραν, καθ' ἕκαστον ἔτος." Πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυ- "ρᾶ". Ἀνακρ. καὶ "ὅσα μὲν ἀργύρου ἀναθήματα εἰσιν "οἱ πλείστα". Ἡρόδοτ. Ζήτ. καὶ "Οσα, καὶ "Οσον. Αἱ φράσεις "χρῆμα τοιοῦτο θαυμαστὰ ὅσα", κ. τ. τ. φαίνεται ὅτι συνετέθησαν ἐκ δύο φράσεων, οἷον "Θαυ- "μαστόν ἐστιν, ὅσα χρήματα ἔλαβε". αὐτὶ τούτου, "Θαυμαστά ἐστι χρήματα ὅσα ἔλαβε".

Ὀσπριοδόχος, ὁ, ἡ. (δέχομαι) ὁ δεχόμβυος, ἢ φέρων ὄσπρια.

Ὀσπριοθήκη, ἡ. Θήκη τῶν ὀσπρίων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὄσπριον, τὸ. τὸ καθ' ἓν σωθὲν Ὄσπριον. Ζήτ. Ὄσπριον.

Ὀσπριοπώλης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀσπριόπωλις, ἡ, ὁ πωλῶν ὄσπρια. Γλωσσ. Σγ.

Ὀσπριοφαγέω, ῶ. ῥάω ὄσπρια.

Ὀσπριώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ὀσπρίων, ὁμοιος μὲ ὄσπρια.

Ὀσπρολέων, οντος, ὁ. ζῶον μύωντι, τὸ καθ' Ὁροβάγχη καλούμβυον. Γεωπον. Β'. 42. 1.

Ὄσπρος, Ὄσπρον, παρ' Ἡσυχ. παντὸν παρ' Ὄσπεον, τὸ ὀπίσω εἶναι, ὡς φαίνεται, ὑποκοριστικὸν ἐκείνου. Λέγονται δὲ καθόλου Ὄσπρια, οἱ ἐν τοῖς λοβοῖς γινόμβυοι μικροὶ καρποὶ τῆς γῆς, καὶ ὡρὸς βοσκῆς ὑπάρξεως, ἢ κατὰ Γαλῆν. περὶ βοσκῶν δυνάμ. ἁπ. "Ὄσπρια καλοῦσιν ἐκεῖνα τῆς Δημητρίων ἀσπερμάτων ὀξ "ὧν ἄρτος ἢ γίνεται, (οἷον) κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίν- "θους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, "ὤλυρας, φασήλους, τιλίν, φακῆν, εἴ τι τοιοῦτον". Ἀτινα παρὰ Θεοφράστ. καὶ, χέδροπα, λέγονται. Τὸ δὲ Ὄσπρεον ἐν Ἐτυμ. Μ. ὑποβάλλεται ὡς ἡμαρτημβύον.

Ὄσσα, ἡ. ἡ φωνὴ, "Ὄσσα πατρὸς ἀρτιεπὴς", παρὰ Πινδ. Ὀλύμπ. ε'. 106. ἔσι Φήμη, λόγος περιφερόμβυος. Ἰλιάδ. Β. 93. Ὀδυσσ. Α. 282. καὶ Ω. 412. παντὸν παρ' Φήμη, θεία φωνὴ, χρησμός. Ἔχει δὲ, ὡς φαίνεται, τιλὴ αὐτὴν ἀρχικὸν τὸ Ὀψ.

Ὀσσάκι, αὐτὶ Ὁσάκις, Ποιητ.

Ὀσσάτιος, αὐτὶ Ὁσάτιος. Ὅμηρ.

Ὄσσε, τὰ ὄμματα, ἀειδημ. δυϊκ. ἐκ τοῦ Ὄσσος, τό. Συμφέρεται ὅμως καὶ μετὰ πληθυντικῆς ἐπιθ. οἷον "Ὄσσε φαεινὰ, αἱμαπόεντα". Ἰλιάδ. Ν. 435. καὶ 617. Ζήτ. Ὄσσος.

Ὀσσεύομαι, (ὄσσα) προβλέπω, προφυτεύω, οἰωνίζομαι, μαντεύομαι ἢ φοβέμαί τι ἐκ θείου τινὸς σημείου. Ζήτ. Ὀττεύα. Τὸ δὲ παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστ. Γ'. 9. ἐναργῆ. Ὀττεύσιν εἶναι πολλὰ ὀπόπτων.

Ὀσσίλος, ίχη, ίχον. ὅσον μικρός. Θεόκρ. Δ'. 55. αὐτὶ Ὀσίλος, Παρακορ. τῆς Ὅσος, ὡς Ἠλίκος, κ. τ. τ.

Ὄσσομαι, παντὸν παρ' Ὀσσεύομαι, ὁρῶ, προβλέπω, προφοβεύμαί τι, παρ' Ὁμήρῳ. Ὀδυσσ. δὲ, Β. 153. "Ὄσσετο δ' ὀλέθρου". λαμβάνεται αὐτὶ τοῦ Ἐκπύστου, ἐπιμαίνου, ὡς τὸ Λατ. Portendere, οὕτω δὲ καὶ Ἰλιάδ. Ξ. 17. "Ὀσσόμβυον (πέλαγος) λιγέων ἀνέμων κελάδῳ. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ω. 172. Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Α. 105. "Κακὰ ὀσσόμενος" ἑρμηνεύσαί τινες ἀφ' ἑαυτοῦ ὑποβλέπων, ἄλλοι ἀφ' ἑτέρου Προσδοκῶν, λαμβάνοντες τὸ Ὄσσομαι, αὐτὶ τοῦ Ὄπτομαι, ὡς παρ' Ἀπολλων. Δ'. 318. ἐν δὲ Ἰλιάδ. Ω. 172. "κακὸν ὀσσομβύην", ἐκ τοῦ αὐτοῦτέου, "ἀλλ' ἀγαθὸν "φρονέουσα", ἐκλαμβάνεται ἰσοδυνάμως τῷ φρονεῖν κακῶς· ἐχθρικῶς. Τὸ δὲ "Ὀσσόμενος πατρὸς σοῦ ἐν "ἐνὶ φρεσὶν". Ὀδυσσ. Α. 115. αὐτὶ τοῦ, Ἔχων κατὰ νοῦν, εὐθυμούμενος. Οὕτω δὲ ἑρμηνεύσαι καὶ τὸ "ἐφ' "Ὀδυσῆα Ὀσσομβύην". Ὀδυσσ. Υ. 81. Ζήτ. καὶ Ἐπιθύσσομαι, καὶ Προτιθύσσομαι.

Ὄσσος, σπ, σον. Ποιητ. αὐτὶ Ὅσος, παρ' Ὁμήρῳ.

Ὄσσος, τὸ. (ὄπτω, ὄσσω) ὀφθαλμός, ὄμμα. οὐ δυϊκ. τὸ Ὄσσε. Ζήτ. Ὄσσε. Εὐσταθ. ὅμως ἐσημείωσε τὴν Δωρικ. Ὄσσοι, καὶ Ἡσυχ. τὸ Ὀσσίων. Ἐκ δὲ τοῦ Ὄσσος, ὁ, ἡ ἡμικ. ποιεῖ Ὄσσων, Εὐρ. Ἱππ. 1396. Ἰον. 1369. "Δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχουσα δακρυχοῦν". Εὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σάθ. ἐξ Εὐεπ. ἡ δὲ Δοτικ. Ὄστοις, παρὰ Σαπφ. καὶ Ἡσιόδ. Ἄασ.

Ὀστάγρα, ἡ. (ὀστέον, ἄγρα) ἐργαλεῖόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουσι τὰ θραυσθέντα κόκκαλα. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὀστεοκόπος. Θεόφρ. σελ. 463.

Ὄστακος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ Ἄσακος, ὁ ἀσκός.

Ὀστάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὀστέον, κοκκαλάκιον. Ἀνθολογ.

Ὀστέϊνος, ίνη, ινον. (ὀστέον) ὁ ἐξ ὀστέου, κοκκάλινος.

Ὀστεογεννὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ὀστέων ἤτοι ἐκ κοκκάλων γεννηθείς. Πλάτ. παρ' Ἀεισοτ. Τοπικ. ς'. 2. ὠνόμαζεν Ὀστεογενεῖς τὸ μυελόν.

Ὀστεοκόπος, ὁ, ἡ. πόνος—ὀδυνή, ὁ κατακόπτων, ἢ διαπερῶν ζόπον τινὰ τὰ κόκκαλα. ὅθεν 2) Ὀστεοκόπος, ἢ Ὀστοκόπος, γενικὸν κέρασμα καθ' ὅλον τὸ σῶμα, εἰχωρὸν μέχρι τῆς ὀστέων. Ἱπποκρ. Ζητ. Κόπος.

Ὀστεολογία, ἡ. (λέγω) ἡ τῆς ὀστέων ἤτοι τῆς κοκκάλων συλλογὴ - μάζωξις. 2) Λόγος - διδασκαλία περὶ ὀστέων.

Ὀστέον, ᾗ σιωαιρ. Ὀστῆν, τὸ μέρος τῆς ζωτικῆς σώματος σκληρὸν-στερεὸν-δύπαγὲς, ἐσερημμένον αἰσθήσεως, χρησιμεῦον τροὸς σύσσιν καὶ βοήθειαν τῆς ἄλλων μερῶν τῆς σώματος, τὸ ἐν τῇ σιωηθ. Κόκκαλον. 2) Ὁ πυρὶν (τὸ κοκκάτσιον) τῆς καρπῶν, ὡς τῆς δαμασκηνῶν, κ. τ. τ.

Ὀστεόφιν, γενικ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ὀστέον, τοῦ κοκκάλου.

Ὄστινος, ίνη, ινον, ταὐτὸν τῷ Ὀστέϊνος, Ἀεισοφ. Ἀχ. 863.

Ὅστις, Ἥτις, Ὅ,τι, ἡ γενικ. Οὕτινος, ἧστινος, οὕτινος, καὶ ἀττικ. Ὅτου, ἡ Δοτικ. Ὅτῳ, ἐκ τοῦ Ὅς, ἥ, ὅ, καὶ τοῦ Τὶς, Τί. Δατ. *Quisquis*, ὅστις, ὁποῖος, ὁ ὁποῖος, ποτὲ μὲν μετὰ τοῦ Δὴ, καὶ Οὖν, ποτὲ δὲ αὐτοῦ τούτων, Ἀντωνίν. δ'. 21. "τροὸς ἐμὲ "τινα ὑπεξεμενὴν", ᾗ ε. 41. "καθ' ἑκάστην τινὰ ἀγόφα- "σιν". "Ὅστις ποτε ἐσῖ". ὁποιος ᾗ ἂν ἦτον. ὁποιος ᾗ ἂν ἤθελεν εἶναι. "Ὅστις ἄριστος". Ἰλ. Η. 50. ἀττικιζεφικῶς ἀντὶ τοῦ, Τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν.

Ὄστλιγξ, ιγγος, ἡ. τὸ μαλλὶ, τὸ ζαρώματα - κατζαρώματα τῆς μαλλίου. 2) Αἱ ἀκτῖνες, αἰνιττόμεναι τοῦ φωτὸς, τοῦ πυρὸς, λαμπηδόνες. Λέγεται δὲ καὶ, Ἀσλιγξ. ἔτι ταὐτὸν τῷ Ἕλιξ, ἡ ψαλὶς τοῦ κλήματος, *Capreoli*. Θεόφρ. Φυτ. Ἱσ. γ'. Γ'. 18. σὺν- θα αἱ ῥῶπαι. Ἑκάτ. ἔχουσιν Ὄσυγγας. Ἕκτινος τῶν τῆς χωρίων ἐληφθὴ τὸ Ὀσρύγγιον. Ἐπιφυλλὶς, *Racemus*, ἐν Γλωσσαρ. Στεφ. Καὶ Σαλμασ. ἐν Ὁμωνυμ. σελ. 76. ἐκλαμβάνει αὐτὸ αὐτὶ τοῦ ψαλίδες. Ἐτυμ. δὲ Μ. "ἀπλιάγγας (κατὰ τὴν ἀλφαβ. τά- "ξιν ῥηθὲν νὰ γραφῇ Ἀσίαγγας) τὰς ὑποφυλλίδας "τῆς βοτρύων οἱ δὲ ἀκτῖνες αὐγάς" ὅθεν Ἄσειγγας, "ἢ Ἄσειγας ἄλλοι". Γραπτέον δὲ ἐνταῦθα Ἀσλιγγας.

Ὀστοδοχεῖον, τό. (δέχομαι) ἀγγεῖον τοῦ εὐκτικοῦ κοκκάλων, Γλωσσ. Στ.

Ὀστοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος-μορφὴν ὀστέου.

Ὀστοθήκη, ἡ. Θήκη κοκκάλων, Λυκόφρ. 367. Χαιρήμ. Ἐπιγραφ. 73.

Ὀστοκατάκτης, ου, ὁ. (καπάγυμι) ταὐτὸν τῷ ἐπομένῳ.

Ὀστοκλάστης, ου, ὁ. (κλάω) ὁ θραύων-τζακίζων τὰ κόκκαλα. Φίλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόπος, ὁ. Ζητ. Ὀστεοκόπος. Φίλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόραξ, κος, ὁ. *Ossifragus*, Γλωσσ. Στ. Ζητ. Φιλών.

Ὀστολογέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. συλλέγω-σωρεύω συναθροίζω κόκκαλα. ὅθεν

Ὀστολογία, ἡ. σωρεύσις-σωρεύθροισις κοκκάλων, ἐξαιρέτως ἐν τῇ καίειν τοὺς νεκρούς. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Ὀστεολόγιον, τό, Γλωσσ. Στ.

Ὀστολόγος, ὁ, ἡ. ὁ, Ὀστεολόγος. ὁ σωρεύων-σωρεύθροίζων τὰ κόκκαλα.

Ὀστομαχία, ἡ, ᾶς, Ὀστομάχιον, τὸ, ἀναφέρει ὁ Στέφ. ἐξ Αὐσωνίου, ὡς τὰ παιγνίδια τὰ γινομένου μὲ 14. κοκκαλάκια (ὀστάρια). Ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ Αὐσων. σελ. 503. Ἐκδ. Τολλ. ἀναγινώσκουσί τινες Ὀστομαχίων, ἐν δὲ Ἀλδίν. φέρεται Ὀστομαχίων. Γέσνερος δὲ ἐν Θησαυρ. τῆς Λατ. Γλώσσης ἐν Λέξ. *Ossiculum* διώρθωσεν αὐτὸ μεταξέψας εἰς τὸ Ὀστομάτων.

Ὀστοφαγέω, ῶ. Ζώγω κόκκαλα.

Ὀστοφανέω, ῶ. (φαίνω) δείκνω τὰ κόκκαλα. Ἱππιατρ.

Ὀστοφυὴς, έος, ἡ. (φυὴ) ὁ κοκκάλινος, ὁ ἔχων φύσιν ὀστέου-κοκκάλου. Βαβραχομ. 287.

Ὀστράκεος, ὁ. πήλινος, ταὐτὸν τῷ Ὀστράκινος. Ὀρφ. Ἀργον. 320.

Ὀστρακεὺς, έος, ὁ. ὁ κατασκευάζων πήλινα ἀγγεῖα. Ἀνθολ.

Ὀστρακηρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ὀστρακίας, ᾶ, ὁ. ὡς "λίθος ὀστρακηρός". πέτρα εἶδος ἢ χρῶμα ἔχουσα ὀστράκου, ἐπ' ἔσχατον πηλίνου ἀγγείου. "Ζῶα δὲ ὀστρακηρὰ" λέγονται, ὅσα ἔχουσιν ὀστράκου, ἢ γεώδες κάλυμμα. σκέπασμα.

Ὀστρακίζω, συμφωνῶ μὲ ἄλλους κατὰ τὸ ὄστρακον, ἤγουν τὴν κεραμίδα, τροὸς ὁρισμόν τινος πολίτου. Ἐκ τούτου δὲ ἡ ὁρισμὸς ἔτος ἐλέγετο Ὀστρακισμός.

Ὀστρακίνδα, ἡ. (ὑποκορισμ. τοῦ Παιδιά), ᾶς Ὀστράκου ἀναστροφὴ, παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐρίπτων τροός τι σημεῖον κεραμίδα, ἔχουσιν τὸ μὲν τῆς μερῶν λεῦκον, τὸ δὲ μέλαν. Κατὰ τὴν τροφὴν λοιπὸν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔφευγε νὰ φύγῃ ᾗ νὰ καταδιωχθῇ τὸ σὺ ἢ τὸ ἄλλο μέρος τῆς παιζόντων. Ζητ. Ὄστρακον.

Ὀστρακίνος, ίνη, ινον. (ὄστρακον) πήλινος, ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ἢ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον. "Ψαφαρὴ ὀστρακίνη". Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 152. ἀμφ. σημασ.

Ὀστράκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακὶς, ὶ. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον, παρ' Ἀθήν. Β'. 16. Ἐν τῇ καρπῷ τῆς πίτυος, ἡ φλοιὸς ἢ σκεπάζουσα τὸ κακκάτζιον, ἢ αὐτὸ τὸ κακκάτζιον.

Ὀστρακισμὸς, ὁ. ὁ διὰ ὀστράκου γινόμενος ὀξοκισμός. Ζητ. Ὀστρακίζω, ᾗ, Ἐξοστρακισμός. "Διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμὸς, ὅτι τῆς μὲν φυγῆς ἀ- "λόντων αἱ ὐσίαι δημεύονται" τῆς δὲ ὀστρακισμῷ ὑπο- "σάντων εἰς ἀφωρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος" ᾗ ταῖς "μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες "ἑδέτερον τούτων ἔχουσιν". Ἀεισοτ. Πολ. γ'. 9.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ Ὀστρακηρὸς ᾗ Ὀστρακίας, ἐξαιρέτως ὁ Λίθος ὀστρ. *Ostracites*, κατὰ Οὐαλέσιον, Οr *sepiae*, τὸ κόκκαλον τῆς σηπίας. τὸ Φιλυκ. Ὀστρακῖτις.

Ὀστρακόδερμος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων δέρμα - ὠοείδημα σκληρὸν ὡς ὄστρακον. Ὀστρακόδερμα δὲ λέγονται οἱ κάβυροι, τὰ ὄστρια, κ. τ. τ. ὅσα ἔχουσι δέρμα σκληρόν.

Ὀστρακόειος, εσσα, εν. *Testaceus*, ὁ ἐκ πηλὸς ἐψημμένος, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον, ταὐτὸν τῷ Ὀστράκινος.

Ὀστρακοκονία, ἡ. (κονία) *Pavimentum testaceum*, ἄλειμμα μὲ ψιμμένας κεραμίδας.

Ὄστρακον, τὸ, πηλὸς ἐψημμένος, ἀγγεῖον πήλινον ἐκ πυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πλῆ ἐψημένη, κεραμὶς, Testa. 2) Τὸ σκληρὸν καὶ γεώδες ἀπόβλημα, ὡς τὸ τῆς αὐγῆς, καὶ τῆς ζώων τῆς ὀστρακοδέρμων καλυμμένων, οἷον καβύρων - ὀστρέων, κ. τ. τ. Παρὰ Φίλωνι τὸ Περίβλημα τῆς μαργαριτοφόρου κογχυλίου. Ζήτ. Ἐνήλατον. 3) Κεραμίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραφον τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ ἐξορίσωσιν. "Ὀστράκῳ ἀπεγράφη" τὸ παιγνίδιον τὸ λεγόμενον Ὀστρακίνδα· καὶ Παροιμία, ἀπὸ τῆς δυὸ πάχνης εἰς φυγὴν ὁρμώντων. Εὕρηται δὲ ὑπὸ παιδιᾶς τοιαύτης. Διελόντες ἑαυτὲς οἱ παῖδες, ὡς ἰσαριθμίας ἑκατέρας γενέσθαι, οἱ μὲν τοὺς ἀπατολιοὺς ἴσαντας, οἱ δὲ τοὺς δυσμικοὺς· ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκατέρων καθήμενος, ὄστρακον εἶχεν, ἓν μὲν τῶν ὄνων μέρος κεχρισμένον λευκῷ, ἓν δὲ θατέρου μέλαν· καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθόν. καὶ εἰ μὲν κατέφερτο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ τοὺς ἀπατολικὰς ἐσῶντες ἐδίωκον τοὺς τοὺς δυσμικοὺς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ τοὺς τοὺς δυσμικοὺς ἐδίωκον, ἕως καταλάβοιεν. καταληφθέντες δὲ ἐβαστάζοντο ὑπ' αὐτῶν ἀφ' ἃ κατελήφθησαν τόπου, ἕως ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἀφ' οὗ τοὺς ἀρχοὺς ἔφυγον. Λέγεται δὲ καὶ "Ὀστράκου μεταπεσόντος". Πλάτ. Φαίδρ. Ἔτι παιδὸς τοῦ Ὀστρακισμός, Πλούτ. Περικλ. 14.

Ὀστρακόνωτος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἰς τὴν ῥάχιν ὄστρακον.

Ὀστρακοποιὸς, ὁ. ὁ κεραμεύς.

Ὀστρακόρινος, ὁ, ἡ. (ῥινὸς) παιδὸς τοῦ Ὀστρακόδερμος. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 313.

Ὀστρακοφορία, ἡ. τὸ δίδειν τοῖς ψήφοις μετὰ ὀστράκου, ὡς ἡ ψηφοφορία, ἀπὸ τῆς ψήφου.

Ὀστρακόχροος, Ὀστρακόχρους, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων σκληρὸν ὀστράκινον δέρμα. Αἰθυλ.

Ὀστρακόω, ῶ. κάμνω ὄστρακον, εἰς ὄστρακον μεταβάλλω, "ὠὸν ὀστρακοῦν", ἤγουν φλοιῶδες. Ἀθήν. Α'. σελ. 17. ὀστρακιμβὸν φαίνεται, ὅτι λαμβάνεται αὐτὸ εἰς τμήματα κεραμίδων θραυομένων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τὸ, Σκληρύνω.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου.

Ὀστρειογραφεύς, έως, ὁ. ὁ ἀπὸ τὰ ὀστρεῖα βάπτων-γράφων.

Ὀστρειογραφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ὄστρειον, Ostrum, γράφω) Λαπὶς ὀστρ. Πλούτ. Κοριολ. λαπὶς μὲ πορφυρᾶν χρῶμα βεβαμμένον-ἐγχρωματισμένον.

"Ὀστρειον, τὸ. Ostrum, πορφύρας αὐτὸς ἤτοι χρῶμα πορφυρᾶν, ὕλητις εἰς βαφὴν λαμβανομένη. Ἀθήν. σελ. 197. Πλάτ. Κρατύλ. 35. πιθανῶς, εἶδος βαφῆς ἐξ ὀστρέων καπσοδαζομένης, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Βερνίκι, λεγόμενον, Γαλ. Laque. εἶδος βαφῆς. Ζήτ. Ουϊτρούβ. 7. 13. 2) Ἡ κόγχη, τὸ κ. Ὄστρεον.

"Ὀστρειος, εία, ειον. ὁ ἔχων χρῶμα πορφύρας. ἀμφ.

Ὀστρειώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος ὀστρέου, κόγχης.

"Ὀστρεον, τὸ. ταὐτὸν τῷ "Ὀστρειον, ἡ κόγχη, κογχύλη, πορφύρα, γήμη, κ. τ. λ. τὸ Ὀστρείδιον, ἢ Ἀστρείδιον. Ζήν. Ὄστρεμον, ἢ Λιμνόστρεον.

Ὀστρεώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Ὀστρειώδης.

"Ὀστριμον, τὸ. ὁ σαῦλος, τὸ ἀχθεινὸν, πλεῖβολος τῆς κοπρίας, ἐπαύλις. Λυκόφρ. 94. "Βοῦς ὀστείμοις ὀξύλασεν". Ἀντίμαχ. παρὰ Φωτ. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ "Ὀστρον, ὅθεν "Ὀστρειον, καὶ "Ὀστρακον.

Ὀστρίτης, λίθος τις ὀστρέου εἶδος ἔχων. Ὀρφ.

Ὀστρύα, καὶ Ὀστρυὶς, ἡ. δένδρον τι σκληρὸν ἔχον τὸ ξύλον ὡς ἡ ὀξύα. Carpinus ostrya, Λιν. Νεῦν δὲ λέγεται ὕπου παρὰ τοῖς Γραικοῖς τὸ τῆς Γαλλῶν Hêtre, Below Observat. 1. 42. ὀστρυά.

"Ὀστρυγξ, Ὀστρύγγιον. Ζήτ. "Ὀσλιγξ.

Ὀστώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος ὀστέου, κοκκάλινος.

"Ὀσυρις, ἡ. εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. Δ'. 143. Πλίν. 27. 12. Γαλλ. ὠὲ ἁπλ. Φαρμ. 8. ἴσως τὸ Chenopodium tesparia, Λιν. ἢ Osyris alba τῆ αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ὀνομάζεται ἔτι καὶ νῦν "Αζυρις.

Ὀσφράδιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντήριον. Εὐσάθ. εἰς Ἰλ. Α. καὶ Νικήτ. Χρονικ. ΙΒ'. 9.

Ὀσφραίνω, δίδωτι νὰ μυείσητις. Ὀσφραίνομαι, μυείζομαι, μετὰ γενικ. "Ὀσφραινόμενα διώκουσι ῥωννῦναι". παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. δηλ. τὰ μυειζόμενα, τὰ εἰς ὄσφρησιν δίδυμα, διώκονται νὰ δυναμώνωσιν. Οὕτως εὕρηται καὶ ἐν Γεωπον. ΙΘ'. 2. "Κυνὸς χοεῖον εἰς πανὸν ἐνθήσας προσοσφραίνης αὐτόν". Ἔλεγον δὲ καὶ "Ὀσφρω, καὶ "Ὀσφρομαι, ὅθεν Ὠσφρόμην, Ὀσφρόμενος. Ἔτι Ὀσφρέομαι, Ὀσφράω, Ὀσφράομαι. Γίνεται δ' ἐκ τῶν "Ὀζω, "Οσω, "Οθω, ὡς Ἔδω, Ἔσω, Ἔθω, Αἰολικ. "Οσφω, ὅθεν "Οσφρα ταὐτὸν τῇ Ὀσμή.

Ὀσφραντήριος, ία, ιον. ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμπων ὀσμὴν, μυρωδίαν, τὸ ὁποῖον μυείζεται τις. Τὸ ὀσφραντήριον, Ὀνομασμ. τὸ Φάρμακον, Olfactorium, φάρμακόν τι, τὸ ὁποῖον, προσαγόμενον εἰς τὴν ῥῖνα, κινεῖ τὰ νεῦρα, καὶ ὀξυπνᾷ ἢ δυναμόνει.

Ὀσφραντὴρ, Ὀσφραντὴς, ῆ. ὁ μυείζων, ὁ ἰχνηλατῶν.

Ὀσφραντικὸς, κὴ, κὸν, ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντήριος.

Ὀσφραντὸς, τὴ, τὸν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μυείζεται ἢ δύναται νὰ μυειδῇ τις.

Ὀσφρασία, ἡ. (ὀσφράω) ἡ ὄσφρησις, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ἀρρίαν. Ἰκτ. β'. 100.

Ὀσφράω, Ὀσφράομαι. Ζήτ. Ὀσφραίνω. ὅθεν

Ὀσφρησις, ἡ. ἡ αἴσθησις δι' ἧς ὁποίας αἰσθανόμεθα τὰς ὀσμὰς καὶ μυρωδίας, ἢ τὸ ὀσφραίνεσθαι, μυείζειν.

Ὀσφρητικὸς, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντικὸς.

Ὀσφρητὸς, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ Ὀσφραντὸς.

Ὀσφρόμενος, Μεταχ. ἐκ τοῦ "Ὀσφρομαι, "Ὀσφρω. Ζήτ. Ὀσφραίνω.

Ὀσφυαλγέω, ῶ. πονῶ τὴν ὀσφὺν, τὴν μέσην, ἐκ τοῦ

Ὀσφυαλγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πονῶν τὴν ὀσφὺν, ὁ ἔχων πόνους εἰς τὴν μέσην. Αἰσχύλ.

Ὀσφυαλγία, ἡ. τὸ πονεῖν τὴν ὀσφὺν, τὸ αἰσθάνεσθαι πόνους εἰς τὴν μέσην.

Ὀσφὺς, ἡ. Coxa, ὡς Κέλσος ἐν Ἱπποκρ. ἡρμήνευσε, τὸ ἰσχίον, (τὸ σαυρὶ) ἡ μέση, Ἡρόδοτ. Β'. 40. αὐτιτίθησιν ἐν τοῖς ἱερείοις, τοῖς "Ωμοις τὴν Ὀσφύν. Ἐφ' ἵππων δὲ ὀνομάζει Ξενοφ. Ἱππ. Α. 12. "Ὀσφὺν πλατυτέραν" τὸ ὁποῖον Οὐάρρων Lumbos later εἶπε. Τὸ δὲ "Ὀσφὺς δίπλη" Οὐϊργίλιος εἶπε Duplex spina, ἀλλ' ὄχι κυκλολεκτικῶς· διότι Ὀσφὺς σημαίνει τὰ ὑπὲρ τὰ ἰσχία, ἢ τὰς λαγῶνας σαρκώδη μέρη, τὰ ποὺ τὸ τέλος τῆς ῥάχεως ἑκατέρωθεν κείμενα· ταύτῃ δὲ ὑπάρχουσι ἑκατέρωθεν ὁ Κυνεών.

Ὀσχέα, ἡ. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

"Ὀσχη, ἡ, ἧ "Ωσχη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, "Οσχος, ὁ, "Ωσχος, ὁ, νέον κλωνάριον, κλάδος, βλαστός. ταὐτὸν τῷ Μόσχος, γενομένου ὡς ἐκεῖνο τροπῆσι τοῦ μ. ὡς ἐκ τοῦ Ὀνθυλλῶ, Μονθυλλῶ, "Οχλος, Μόχλος. Ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει ἀμπέλου κλῆμα βαζοῦν γεμὸν, ἤτοι γεμάτον ὑπὸ σαφύλια. τὸ βότρυς ὀξηπαμένους ἔχον κλῆμα. 2) Σακκύλιον, μαρσύππιον, βαλαντίον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 108. καὶ ἰδίως τὸ σακκύλιον τὸ περιέχον τὰ ὀρχοίδια, (τὸ τῆς ὄρχεων ἀγγεῖον) τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ "Οσχος, καὶ "Οσχεος, καὶ "Οσχεον. Παρ' Ἀεισοτ. Ζ. Ἰσ. Α'. ά. 13. φέρεται Ὀχεύς, ἀλλ' ἐν τῷ Χα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ροζ. Ὀχία, ὡς καὶ περὶ Γουέσ. ά. 12. Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται Ὄχεος. Ἐὰν δὲ εἶναι ὀρθὴ ἡ τῆ Ὀχέα γραφὴ, δῆλον ὅτι χρέπει νὰ γράφηται Ὀχῆ, ἢ ἐκ τοῦ Ὀχή· ὡς Κωλέα, Κωλῆ.

Ὄσχιον, τὸ. παρ' Ἱπποκρ. κατὰ Γαλλ. ἔκφυσις ἢ φύμα τι ἢ χαῖσμα γινόμενον περὶ τὸ σόμιον τῆς μήτρας, τὸ ὁποῖον Ἱπποκρ. καὶ Ἀμβίδεον, καὶ Λέγνα ὀνομάζει. ὁ Γαλλ. ἑρμῆν. ὀφὰ τῶ, Ἡ περὶ τὸ σόμα τῆς μήτρας ἑλκοειδὴς ἐπανάστασις.

Ὄσχος, ὁ. παὐτὸν τῷ Ὄχη.

Ὀσχοφόρια, τὰ, ἡμέρα τις κατὰ τιὺ ἑορτίω, ἥτις ὠνομάζετο Σκίρα, καὶ κατὰ τιὺ ὁποίαν οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς πολιτῆς παῖδες ἐπορεύοντο μετὰ πομπῆς εἰς τὸν ναὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλια κλήματα μὲ σταφυλάς. Ζήτ. Ὀχοφόρος.

Ὀσχοφορικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸν ὀχοφόρον ἢ εἰς τὰ ὀχοφόρια αὐτῶν, ὁ τότε σωθεὶς.

Ὀσχοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω, ὄχος) ὁ φέρων εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλια κλήματα ἔχοντα σταφυλάς.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Τ.

Ὅταν, Ὅτ' ἄν, καθ' ὃν καιρὸν, ὁπόταν, μετὰ ὑποτακτ. Παρὰ δὲ Πολυβ. Δ'. 32. 5. καὶ Ὀρφ. Ἀργον. 9. μετὰ ὁριστικ. ἀλλ' ἀμφίβ. Παρὰ Πολυβ. ΙΑ'. 7. 1. εὕρηται καὶ, Ὅπε γὰρ αὖ αὐτὶ τῦ, Ὅταν γάρ. Παρὰ τῇ θείᾳ Γραφ. σημαίνει καὶ τὸ, Ὁσάκις. Ὅτ' ἂν οὖν, αὐτὶ τῦ, Πάυ μὲν ὄν.

Ὅτε, Ἐπίρ. ὅταν, παὐτὸν τῷ χρονικ. παρ' Ὁμήρ. συντάσσεται ὅμως μετὰ ὁριστικ. καὶ δυκτικ. καὶ σημαίνει κυρίως χρόνον διωρισμένον· τὸ δὲ Ὅταν, καὶ χρόνον, καὶ ὑποθεσιν.

Ὅτε, ἐνίοτε, μεσικαῖς φορμῖς, καπόστε καὶ πότε.

Ὅτεο, Ὅτεου, Ὅτευ, Ὅτεω, Ποιητ. αὐτὶ Ὅτου, Ὅτῳ, ὅ ἐστιν Οὔτινος, Ὅτινι.

Ὅτι, συνδεσμ. αἰτιολογικὸς, τὸ καὶ καθ' ἡμᾶς Ὅτι οἷον "δηλοῖ τὸ ὅτι" κ. τ. ε. 2) Ἐπειδὴ, διότι. καὶ Ὅτιή, ἢ Ὅτιητὶ, αὐτὶ τῦ, Διατί. ἴσως δὲ καὶ τὸ τε Πλάτωνος Πολιτ. Α'. σελ. 180. "Ὅτι δή τι μάλι-"σα". καὶ Λεκκιαν. Γ'. σελ. 38. "Ὅτι τί" καὶ αὐτόθ. "Ὅτι γελοῖω"; αὐτὶ τῦ Διατί ἐγέλων; "Ὅ-"τι μὴ" αὐτὶ τῦ Ἐκτὸς ὅτι. "Ὅτι ἕνεκα". Ζήτει "Οὗ ἕνεκα". Μετὰ δὲ ὑπερθετ. οἷον "Ὅτι πλεῖ-"στοι", αὐτὶ τῦ οἱ πλεῖστοί τινες, τὸ πλεῖστον μέρος. Τίθεται ὅμως καὶ μετὰ ἐσιαστικὸ, οἷον "Ὅτι τάχος" Ἡρόδοτ. Θ'. 7. παὐτὸν τῷ, Ὅσον τάχος, εἴπειν, Ὅσον δυνατὸν ταχέως. Κυρίως δὲ τὸ, Ὅτι εἶναι τὸ ἡδύτερον τῦ Ὅστις, τοιαὐτης ἔχον συμασίας ἐκ τῆς ἔξωθεν νοουμένης ἀορίστου. Διὰ, καὶ τ. τ. Ἐνσεῦθεν ἤρξατο τὸ Λατ. Uti, ut, ἀρχαιοπρεπὲς ἔχον σημασίαν τῦ Cur, ὅ ἐστιν Διὰ τί, Ἐπειδὴ, οἷον Erat ut odirent, Κικέρ. Pro Milone 13. τὸ δὲ Ὅ,τι, ἐστὶ ἀόριστον μετὰ τῦ ἀεὶ ἐσι Τι. Ἰλ. Λ. 85. "Ὅ,τι "οἶδα", αὐτὶ τῦ, Ὅπερ ἴδασαι, τὸ ὁποῖον ἐξεύρεις.

Ὅτις, ὅτε, καὶ Ὅττεο, Ἰωνικ. Ὅτεῦ. ἢ Δωτικ. Ὅτεῳ, ἢ γενικ. πληθ. Ὅτεων, ἢ δωτικ. Ὅτεισι, καὶ Ἰωνικ. Ὅτεῖσι. αὐτὶ Ὅστις, Οὔτινος, Ὧτινι, Ἀττικ. Ὅτινα, αὐτὶ Ὅντινα. Ἀπελλῶν. β'. 877. καὶ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 290. λέγει ἔτι τὸ, Ὅτινα, ἦτον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι κοινὸν καὶ εἰς τὸ ἀρσενικὸν, καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν, καὶ εἰς τὸ ἀδέτερον γένος, ὡς Τῦ σάλπιγγος, κ. τ. τ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἐν Ἰλιάδ. δὲ, Ο. 402. "Ὅτινας" αὐτὶ Οὕστινας. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Θ. 204. Ο. 394. "Ὅτιν' ἔργα" Ἰλ. Χ. 450. αὐτὶ τῦ, Ἅτινα, τὰ ὁποῖα.

Ὀτλεύω καὶ Ὀτλέω, κακοπαθῶ, πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω. "Καπνῷ κάματον βαρυὼ ὀτλοῦσι". Ἀπολλών. καὶ Λυκόφρ. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἔγειτον ἐκ τῦ Τλάω, Τλῆμι. ὄθεν

Ὄτλημα, τὸ. παὐτὸν τῷ, Ὄτλος, καὶ μόχθος, Ἡσύχ. Ἐνσεῦθεν, τὸ Ὀτλήμων, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Ἄθλιος καὶ Τλήμων, Ἡσύχ.

Ὄτλος, ὁ. πάθος, κόπος, πελαπωσία, παὐτὸν τῷ Πόνος καὶ Μόχθος. Ἡσύχ. Σιῖδ. Ἐν Σοφοκλ. Τραχ. 7. τινὲς ἀνεγίνωσκον Ὄτλον αὐτὶ Ὄκνον.

Ὀτοβέω, ὦ. ἠχῶ, κτυπῶ, κάμνω θόρυβον, ἐκ τῦ Ὄτοβος, τὸ. κτύπος, θόρυβος, ἢ ἦχος. Ζήτ. καὶ Κόπταβος.

Ὀτοτοῖ, Ὀττοτοῖ, ὡς τὸ Φεῦ, ἐπιφώνημα πόνου καὶ θλίψεως, ὡς τὸ Ἆχ, Οἴμοι. ὄθεν

Ὀτοτύζω, φωνάζω Ὀτοτοῖ, παρακροτέμαι, θρηνῶ, κλαίω. Ἐκ τύτυ παρ' Ἀειτοφ. Ὄρν. 1043. "Ὀπ-"τύξιοι" ἐποιήθη κωμικῶς κατὰ τὸ Ὀλοφύξιοι.

Ὅτου, αὐτὶ τῦ, Τίνος. "Ὅτυ χάειν", αὐτὶ τῦ, Τίνος ἕνεκεν.

Ὀτραλέος, λέη, Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 273. παρ' Ὁμήρ. δὲ μόνον τὸ Ἐπίρ. Ὀτραλέως. Ἰλ. Γ. 260. ὁ ταχὺς, ὀξὺς, ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς, δραστήριος. Ζήτ. Ὀτρύω.

Ὀτρηρὸς, ρὰ, ρόν. παὐτὸν τῷ Ὀτραλέος, ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς, (Ὀτρύω, Ὀτρέω) οἷον "Θεράπων, πα-"ρὰ τὸ ὀτρύνω". Ὁμηρ. αὐτὶ τῦ ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐνεργὴς, δραστικὸς, ὀξὺς, ὁ Ὀππιαν. ὅμως Ἁλ. β'. 529. λέγει "Ὀτρηρὰς ὀδύνας", αὐτὶ τῦ Ὀξείας. καὶ Ἀθηναῖ. σελ. 136. "Μάζῃ ὀτρηρῇ" ἑρμηνεύεται διὰ τῦ Subitanea, ἤγουν αἰφνιδία. τοιῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀειτοφ. Ὄρν. 915.

Ὄτρικες, αὐτὶ, Ὁμόθρικες. Ἰλιάδ. Β. 765.

Ὀτρυγηφάγος, αὐτὶ, Τρυγηφάγος. Ζήτ. Τρύγη. ἀειθμ. ι.

Ὀτρυνέω, παὐτὸν τῷ Ὀτρύνω. Ὀδυσ.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ. (Ὀτρύω) ὁ παρακινητὴς, ὅσις ὀτρύνει.

Ὀτρυντικὸς, κὴ, κόν. (Ὀτρύω) ὁ παρακινητικός.

Ὀτρυντὺς, ὑος, ἡ. Ἰωνικ. παὐτὸν τῷ Ὄτρυσις, ἢ παρόρμησις, παρακίνησις, ἐκ τῦ

Ὀτρύνω, Μέλ. υνῶ. παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ, διεγείρω, προτρέπω, παρακελεύω. Τύπτ. φωτότυπον ἦτον ἴσως τὸ, Ὀτρύω, Ὀτρέω· ὄθεν Ὀτραλέος, καὶ Ὀτρηρὸς, καὶ Ὀτρύω, Ὀτρυνῶ, σημαίνοντα κατ' ἀρχὰς τὸ Σπεύδω, Πτοπτύω, καὶ Ἔπω. Ἐκ τῦ Ὀτρύνω, (παὐτὸν τῷ Ὠτάω) Ὄτρερος, Ὄτρορος, Ὄτρυρος, Ὀτρύνω.

Ὄττα, Ἀττ. αὐτὶ Ὅσσα. ἴσως καὶ τὸ, Ὄττεο, αὐτὶ, ὅτινος. Ὀδυσ. Α. 124. κ. τ. λ.

Ὄττταβος. Ζήτ. Ὄτοβος, καὶ Κόπταβος.

Ὀττεία, ἡ, ἡ προαίθησις, προφητεία, κληδωνισμός. ὁ ἐκ δεισιδαιμονίας καὶ προφητείας φόβος. ὄθεν τῦτο παρὰ Διονυσ. Ἀρχαιολ. Ζ'. 68. φέρεται σωπημένως, "Ὀττείας καὶ δειμάτων". Γίνεται δ' ἐκ τῦ, Ὀττεύομαι, τὸ ὁποῖον Διονύσ. Ἀρχ. Θ'. 23. καὶ 55. μεταχειρίζεται αὐτὶ τῦ Φοβεῖσθαί τι ὡς κακὸν σημεῖον.

Ὀττεύομαι, παὐτὸν τῷ Ὀκνοῦμαι.

Ὄττι, ποιητ. αὐτὶ Ὅτι.

Ὄττις, ἡ. παὐτὸν τῷ Ὄψις καὶ Ὀφθαλμὸς, Ἡσύχ. καὶ Ἀρεταῖος Χρονικ. β'. 13.

Ὀττοβέω, ὦ, καὶ, Ὄττοβος, ὁ. παὐτὸν τῷ Ὀπτοβέω, Ὄτοβος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὄττομαι, πυὐτὸν τῷ, Ὄσσομαι.
Ὅττῳ, Ἀττικ. αὐτὶ, Ὅτινι. "ὅτῳ γὰρ φίλον". ᾧ τινι ἀρέσκει.

Τὸ Ο μετὰ τὸ Υ.

Οὐ, ᾗ φωνήεντος μὴ ἑπομένου, Οὐκ. δασέος δὲ ἑπομένου φωνήεντος, Οὐχ. Ἐπίρ. ἀρνήσεως, σημαῖον ἀρνητικὸν ἤτοι κατὰ στέρησιν ἀποφατίνους, Οὐχί, Ὄχι, Δεύ. οἷον "Οὐφημι, τοῦτ' ἔστι Δεύ λέγω. "Οὐ παύω", δηλ. "Οὐχι παντελῶς. Διαφέρει δὲ τὸ Οὐ, τοῦ Μὴ, κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν Οὐ, ἀμέσως μετὰ τοῦ ῥήματος φέρεται, οἷον "Τί οὐκ ἐποίησας". τὸ δὲ Μὴ μετὰ τῶν ὑσιαστικῶν, οἷον "Τί μὴ πᾶσιν "ἁπλῶς μεταδίδως". Ἡ δὲ προσακτικὴ φέρεται παντοτε μετὰ τὸ Μὴ, οἷον "Μὴ ἔρχε, Μὴ λέγε". ὅτω δὲ ᾗ ἡ δύκτικ. ᾗ ὑποτακτ. οἷον "Μὴ εἴπῃς, Μὴ "λάθῃ", ἐν Ἰλ. Α. 124. "Οὐ ἔσται", αὐτὶ τοῦ, Οὐκ αὐτῆς. ἀλλὰ τὸ "Οὐ ἔσται", αὐτὶ, Ἑαυτῆς. Ἀπολλ. ῥ. 362. "Οὐ γὰρ αὖτε". Πλάτ. συμπ. κ'. 8. βέβαια οὐχί. οὐχὶ πλέον. Σοφοκλ. Αἴ. 827. "Οὐχ ἕδρας ἀκμή". δὲν εἶναι τώρα καθέδρας ἤτοι ἀναπαύσεως καιρός.

Οὖ, Ἐπίρ. αὐτὶ, Ἐφ' ᾧ τόπῳ" ἐκ τοῦ "Ὅς, "Ἥ, "Ὅ, σημαίνει δὲ ᾗ τόπον, ὡς τὸ "Ὅπου, ᾗ χρόνον. "Ἔστιν "οὗ" ὡς τὸ Alicubi, ὅ ἐστιν εἴς τινα τόπον, ἐδῶ ᾗ ἐκεῖ.

Οὐά, Ὑπφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, τὸ Λατ. Vah, ὡς τὸ τῆς συνηθείας Βάχ, Μπᾶ, Βᾶς. Γράφεται δὲ ᾗ Οὐᾶ, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Γ'. 23. Δίων. Κάσ. 63. 20. σημ. Ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Διαθ. σημαίνει ᾗ ὑποτρεφὼ, Ὄπιτα.

Οὐαί, ὄθεν Λατ. Vae, Ὑπφώνημα πόνου ᾗ ἀθυμίας, παρὰ τοῖς Ο'. Οὐαί μοι, Vae mihi, ὦ βαί. ἀλλεύμενον εἰς ἐμέ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 19. ᾗ ἀλλαχοῦ.

Οὖας, τος, τὸ. παυὐτὸν τῷ Οὖε, Ὠτὸς, Δωσικ. Ὦς, Ὠτὸς, τὸ αὐτὸν. παρ' Ὁμήρ. ἔστι ἡ λαβὴ τινὸς φραγμοῦ (χερῦλι, μανίκι).

Οὐάτιος, ία, ιον. ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἐνθα πιὼ Ὑπνάτιος ἀναγινώσκεται.

Οὐατόεις, εσσα, ὁ ἔχων αὐτία. καὶ μεταφ. ὁ ἔχων λαβίδ.

Οὐαποδήσομαι. Ζήτ. Οὖας.

Οὐ γὰρ, διότι ὄχι, δεύ. ὅτε δὲ ἐρωτήσεως, αὐτὶ τοῦ Οὐχ, ὅπως; Δεν εἶναι ἀληθὲς τὸ τοιοῦτον; Δεν εἶναι ἔτζι; ὅτε δὲ ὑποτακτίσεως σημαίνει παντελῆ ἄρνησιν, οἷον "ὧδε πάνυ με θέμις εἰδέναι; Οὐχάρ". Λεξικογρ. δηλ. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸ ἐξεύρω; ὄχι ὧδε αὐτὸ, μήτε τοῦτο.

Οὐ γὰρ ἀλλὰ, Επίσευσον, εἰθέτως ἐλλειπτικῶς, ὅτε σημαίνει νὰ ἐπαναληφθῇ τι ἐκ τῆς προηγουμένων, οἷον "Μὴ σκῶπτέ με. ᾗ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς", ὅ ἐστι μὴ μὲ περιγελᾶς, διότι δὲν τὸ ἀκούω ἀσεμνύως, ἀλλ' εἶμαι κακῶς διατεθειμένος. Λειτσφ. Βατ. 58. ᾗ 192. Νεφ. 232. Εκκλησ. 386. Ἰων. 1205. "Ἀρ' οὐ παρεῖναι πᾶς γυναῖκας δεῖ ἐγκύῳ; Οὐ γᾶ, μὰ Δί', "ἀλλὰ πατρομήτας ἥκειν πάλαι". Λιαπολ. Λυσ. 55. δηλ. ἆρα δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσαι ἤδη παρὼν αἱ γυναῖκες; ὄχι, μὰ τὸν ἀληθειαν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πεταξωσι ᾗ νὰ φθάσωσι πρὸ πολλοῦ.

Οὐ γὰρ δή. Οὐ γὰρ δήπου, παυὐτὸν τῷ βεβαιωμένῳ Οὐ δὴ γὰρ, ᾗ, Οὐ δήπου γάρ.

Οὐ γάρ οὖν, ὅτε ἀρνητικῆς ὑποκρίσεως ἀγὼς λόγου ὑποφατικοῦ, αὐτὶ τοῦ, Βέβαια Ὄχι.

Οὐ γάρπου, βέβαια δεύ, βέβαια οὐχί.
Οὐ γάρτοι ἀλλὰ, παυὐτὸν τῷ Οὐ γὰρ ἀλλὰ, ἐκ Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 286.
Οὐγγία, Οὐγκία, ἡ, τὸ Λατ. Uncia, ὁκτὼ δραχμῶν βάρος ἔχουσα.
Οὐδαῖος, αία, αῖον, (ἔδας) παυὐτὸν τῷ, χθόνιος, γήϊνος, ὑπόγειος.
Οὐδαμᾶ, Οὐδαμῆ, Ἡρόδοτ. Β'. 43. ᾗ Ποιητ. Οὐδαμά, Ἐπίρ. εἰς καινὸν μέρος. κατ' ὀδενὰ ξόπον, ὀδέποτε. ἐκ τοῦ Οὐδαμός. ὄθεν
Οὐδαμινός, νὴ, νὸν, ὀδενὸς ἄξιος, ποπαπὸς, ἀτιδαὸς, ἀδιάφορος, ἀξιοκαταφρόνητος, τὸ τῆς χυδαίας συνηθείας Καντιποστούιος. ὄθεν
Οὐδαμινότης, ητος, ἡ. ἀναξιότης, ἐκ Φαβωρ. Λεξ.
Οὐδαμόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ καινὸν μέρος. ἐκ τοῦ Οὐδαμός, ὄθεν ᾗ τὸ
Οὐδαμόθι, Ἐπίρ. εἰς καινὸν μέρος.
Οὐδαμός, μὴ, μὸν, ὀδεὶς, κανεὶς, καμμία, καμμιά. Εὑρηται ὅμως καὶ Οὐδαμοὶ παρ' Ἡροδότ. ὡς Οὐδενές. Ζήτ. Ἀμή. ὄθεν
Οὐδαμόσε, εἰς καινὸν μέρος, ὅπου τῆς εἰς τόπον κινήσεως.
Οὐδαμοῦ, Ἐπίρ. ταυὐτὸν τῷ Οὐδαμόθι. καὶ μετὰ Γενικ. Οὐδαμοῦ γῆς, κ. τ. τ. αὐτὶ τοῦ εἰς καινὸν μέρος τῆς γῆς, κ. τ. τ. "Τοῦτον ὀδαμοῦ λέγω". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 183. τοῦτ' ἔστι δεν τὸν ἔχω ὀδαμοῦ τίποτε. Κυείως δὲ Οὐδαμοῦ εἶναι Γενικ. τοῦ Οὐδαμός.
Οὐδαμῶς, Ἐπίρ. κατ' ὀδενὰ ξόπον. Ζήτ. Ἀμή.
Οὖδας, τὸ, (μᾶλλον ἐν χρήσει παρὰ τὸ Οὖδος, τὸ, ὄθεν Οὔδει) τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ. εἶναι δὲ συγγενὲς τῷ Οὐδὸς, ὅ ἐστι τὸ Κατώφλιον. Κυείως παυὐτὸν τὸ "Ἔδαφος, καὶ ὅπου λαμβάνεται εἰς τὸ θεμελιώτερον χωρίον τοῦ Ὁμήρ. Λαμβάνεται ὅμως καὶ αὐτὶ τοῦ Γῆ, φερόμενον μετὰ τοῦ "Ἄσπετον, αὐτὶ τοῦ Ἀπέρονα γῆν, Ἰλιάδ. Τ. 61. Ω. 738. Ὀδυσ. Ν. 395. Χ. 269. Ἡ δὲ παχεῖα καὶ λιπαρὰ γῆ καλεῖται "Πίαρ ὖ"δας". Ὀδυσ. Ι. 135. "Ἐν Διὸς ὀδῷ" Ἰλ. Ω. 525. αὐτὶ τοῦ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Διὸς ὅπου τῆς γῆς. Οὕτω δὲ λέγεται καὶ τὸ στερεὸν ἔδαφος τῆ θαλάσσης, "Κραταιπέδου ὄδας". Ὀδυσ. Φ. 46. ἡ δὲ Γενικ. Οὐδεὸς, Ὀδυσ. Υ. 242.
Οὐδέ, συνδεσμος, Οὔτε, Μήτε. "ὅτ' αὖκλεις ἴλιον θεὸς, "ὐδὲ θεάων πέων", Ἰλιάδ. Ε. 338. τοῦτ' ἔστιν Οὔτε τῆς θεῶν. "Τῶν ὐδενί τι ἐγὼ κρύψω ἔπος ὐδ' ὅτι "κεύσω. Ὀδ. Δ 350. ᾗ Ξενοφ. Ἀπομν. "Οὐδὲ μὴν ἰδίᾳ γε ὐδενὰ πώποτε ἀνθρώπων οὔτε ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν οὔτε κακοῖς ὠφέλησεν". "Οὐκ ἔσ' ὐδὲ ἔοικε" Ὀδυσ. Θ. 358. τοῦτ' ἔστιν, Οὔτε δυνατὸν εἶναι οὔτε πρέπει νὰ, κ. τ. ε. "Οὐδὲ γὰρ ὐδὲ τις ἄλλος". παρ' Ὁμήρ. αὐτὶ τοῦ Οὐδὲ γὰρ ὐδεὶς ἄλλος. Τὸ δὲ "Οὐδ' "αὖ" μετὰ ὑποτακτ. Τὸ δὲ "Οὐδ' εἰ" μετὰ Εὐκτικ. "Οὐδ' εἴμι τόσα δίῃ, — ὐδέ κεν ὣς", Ἰλιάδ. Α. 385. δηλ. Οὔτε αὖ ἤθελε μοὶ δώσει τόσα, κ. τ. ε. Τὸ δὲ "Οὐδὲ μὴν" ταυὐτὸν τῷ, Οὐδὲ μὲν, Ἰλιάδ. Α. 376. Θεογν. 1078. "Οὐδενὰ φῆς ἐχθρῶν μο"μήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα, ὐδὲ μὴν αἰνήσω δειλὸν ἐόντ"τα φίλον". ὁ ἔσται Οὔτε καίσια ... Ἀλλ' ἄγε θέλω σὺν ἑπαινέσαι, κ. τ. λ. Ὁ αὐτ. "Οὔτ' ἄρ' ἀκα"κὴ ὐδὲ μὴν ἐσθλή". δηλ. οὔτε κακὴ, ἀλλ' οὔτε καλή. Διαφέρει δὲ τὸ, Οὐδὲ, τοῦ Οὔτε, διότι τὸ Οὔτε διαζευγνύει, καὶ διαχωρίζει ἀπ' ἀλλήλων τὰ κῶλα.
Οὐδείς, Οὐδεμία, Οὐδέν, κυρίως Οὐδ' εἷς, Οὐδὲ μία, Οὐδ' ἕν, τὸ τῆς συνηθείας Κανεὶς, Καμμία, Κανέν. Μήτε εἷς, μήτε μία, μήτε ἕν. "Οὐδεὸς μοι "πλέον

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

"πλέον ἰῶ". τί ποτε δεῦ μοὶ ἔμεπε. δεῦ μοὶ ἐβούλετο πλέον τί ποτε. "Οὐδεῦ πλέον ποιεῖν" - τί δεῖ "λέγειν". τίς ἡ χρεία πολλῶν λόγων; τί χρειάζονται τόσα πολλὰ λόγια; Πλάτ. "Παρ' ἐδεῦ ἂν ἦλθον δύο δοκλέσαι τὰ πράγματα". Ὀλίγου ἔλλειψε. Πλούταρχ. εἰς Λεις. 20. ἐλέγετο δὲ ἡ Οὐδεῖς, καὶ Οὐδεύ. Εὕρηται δὲ καὶ Πληθυντ. Οὐδενές, παρὰ Ξενοφ. καὶ ἄλλοις, ὡς Οὐδαμοῖ· τῆ ὁποίου ὁ λόγος δυκόλως καταφαίνεται, ὅταν συλλογισθῶμεν, ὅτι τὸ Οὐδεὶς γίνεται ἐκ τῆ Δεὶς, (αὐτὶ τῆ Τὶς) καὶ τῆ Οὐ, ἰσοδυναμοῦν, καὶ ταὐτόσημον ὂν τῆ Οὔτις, ὡς Ζηνόδοτος ἐν Ἐτυμ. Μ. βεβαιόει, εἰσάγων ὅτι Ἀλκαῖος τὸ "κἀδεὺ ἐκ δυνὸς γρύσιο". Ἐντεῦθεν δὲ διὰ τῆς κὰ σχηματίσῃ ἡ τὸ Δεῖνα, ὁ, Δεῖνος, Δεῖνι, αὐτὶ τῆ Τὶς, κἄποιός τις, ἐκ τῆ Δεὶς, Δεινός, Δεινός· τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἐκ τῆ Ὀδὶ ἐτυμολογοῦσι. Παρ' Ἡροδότ. Η'. 142. κεῖται ἡ αὐτὶ τῆ, Οὐδέ ποτε, χωεῖς. "Ἐγέρατε δὲ "τὸν δὲ τὸν πόλεμον ὑμεῖς, ἀδεὺ ἡμέων βελομένων".

Οὐδένεια, ἡ, ἡ Οὐδενία, ἀναξιότης, ἀστενία, ὑπτιάνοια.

Οὐδενόσωρος, ὁ, ἡ, (ὥρα) ὁ μὴ ἄξιος λόγου, ὁ ἀξιοκαταφρόνητος.

Οὐδενόω, ὦ, (οὐδεὶς) ἐξουδενόω, μεταβάλλω τι εἰς τὸ μηδεύ.

Οὐδέπη, Ἐπίρ. κατ' ἀδεὺ, κατ' ἀδεύα τρόπον.

Οὐδέποτε, Ἐπίρ. (ποτὲ) ποτὲ, ἀδεμίαν φορὰν, μετὰ μέλλοντος. Ἡρωδιαν. Πιερστον. σελ. 460. Οὐδεπώποτε, μετὰ παρωχημένου.

Οὐδέπω, Ἐπίρ. καμμίαν φορὰν ποτὲ, ἀριστικ.

Οὐδεπώποτε, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ τῆ πυνυγμένως.

Οὐδέτερος, έρα, ερον, αὐτὶ, Οὐδὲ ἕτερος, ὡς Neuter, καινεὶς ἐκ τῆ δύο, ὥστε ὁ εἷς ὥστε ὁ ἄλλος. Ἡρόδοτ. ε'. 82. "Πυθέη ἀδέτερα τούτων ἔα". μήτε τὸ εὖ, μήτε τὸ ἄλλο. 2) "Ὅστις δεῦ εἶναι μήτε ὑπὸ τὸ εὖ μέρος, μήτε ὑπὸ τὸ ἄλλο.

Οὐδετέρωθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ κανεῦ ἐκ τῆ δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, Ἐπίρ. κατ' ἀδεύα ἐκ τῆ δύο τρόπων. παρὰ Γραμματ. κατ' ἀδεὺ ἐκ τῆ δύο γρωῶν.

Οὐδετέρωσε, Ἐπίρ. ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως, εἰς κανεῦ ἐκ τῆ δύο μερῶν.

Οὐδήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἕδας) ταὐτὸν τῆ Ἐπίγειος. Ζήτ. Αυδήεις.

Οὐδήπω, Ἐπίρ. (δή, πω) Οὐδή πω ἀδυάτων, ὃ ἐστι Βέβαια δεῦ εἶναι παύτη ἀδυάτων, ἢ ὡς μὴ φαίνεται, δεῦ εἶται ἀδυάτων. Πλάτ. "Οὐδήπω γε" "Οχι βέβαια, ὡς μοι φαίνεται, Δημοσθ. ἔτω δὲ καὶ τὸ Οὐδήπωθεν. Ζήτ. καὶ Δήπω.

Οὐδετέτερος, ταυτὸν τῆ Οὐδέτερος, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Β'. 58.

Οὐδῆτα, ἀδαμῶς.

Οὐδοπωσοῦν, Ἐπίρ. αὐτὶ Οὐδ' ὁπωσῦν, κατ' ἀδεύα τρόπον, παντελῶς, παντάπασι.

Οὖδος, τὸ, ὅθεν τὸ Οὔδεος, Οὔδει. κατὰ δὲ ὀνομασικὴν εἶναι ἐν χρήσει τὸ Οὖδας.

Οὐδός, ὁ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὀδός, Ὀδυσσ. Ρ. 196. τὸ κατώφλιον, ὁ πρὸ τῆς θύρας βαθμός. Ζήτ. Οὖδος. Τὸ πληθυντ. Οὐδεῖ, παρὰ Θεοκρ. ΚΓ'. 50. Δίων Χρυσόστ. Λόγ. ΛΑ'. σιλ. 569. "τῶν ὑδῶν θυγατέρας".

Οὐδοτιοῦν, αὐτὶ, Οὐδ' ὁτιοῦν, ὅτε τὸ παραμικρὸν, παντελῶς, οὐδὲ τὸ σμίκρον, παντάπασι, σελείως.

Οὐδωρ, ὁ, Udo, Πολυδ. Ι'. 50. εἴδος σανδαλίων ἐκ γύας, ἢ μαλλίνου.

Οὖθαρ, τος, τό. τὸ Λατ. Uber, καὶ Uterus, τὸ σῶθος μετὰ τῆ μαζῶν ἤτοι μὲ τὰ βυζία ὁμῦ. Μεταφ. ἡ γονιμότης, καρποφορία, Uber, Ubertas. τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τὸ γονιμώτατον - τὸ καρπιμον ἢ τὸ κάλλιστον αὐτῆς. Ἰλ. Ι. 141.

Οὐθάτιος, ία, ιον, Ἀνάλ. Β'. σελ. 146. Ἀειθμ. 22. ὁ εἰς τὸ σῶθος, ἢ εἰς τὰς μαζὰς αὐτῶν.

Οὐθατόεις, εσσα, όεν. (οὖθαρ) ὁ ἔχων οὖθατα, ἢ μαζάς.

Οὐθείς, (ὅτε εἰς) ταὐτὸν τῆ Οὐδείς.

Οὐθένεια, ἡ, ταυτὸν τῆ Οὐδένεια.

Οὐθέτερος, ταυτὸν τῆ Οὐδέτερος.

Οὔθην, δή, Ἐπίρ. Βέβαια ὄχι. Ζήτ. Θίω.

Οὐκ, καὶ, Οὐχ. Ζήτ. ἐν τῆ, Οὐ.

Οὐκέτι, Ἐπίρ. αὐτὶ Οὐκ ἔτι, ὄχι πλέον, ὄχι πάλιν, ὄχι περαιτέρω.

Οὐκί, Ἐπίρ. ὡς τὸ, Οὐχί, αὐτὶ Οὐκ, Οὐχ, ὄχι.

Οὐκοῦν, Nonne igitur, ἐρωτηματικῶς, ὄχι λοιπόν; "ἐκὴν τοῦτο κρεῖττον ἢ μὴ ῥύειν", δεῦ εἶναι λοιπὸν τοῦτο καλλίτερον παρὰ νὰ μείνωμεν; Εὐρ. Ὀρρ. 778. καὶ αὐτὶ τῆ "Οχι καί; "ἐκήν, ἰῶ λάχω". Ἀειτοφ. Εἰρ. 363. Ἐνίοτε ἕπεται καὶ ἑτέρα ἀρνησις, "ἐκὴν ... ἐ φοβητέον", Πλάτ. "Ἔτι λαμβάνεται ἁπλῶς αὐτὶ τῆ κατ' ἡμᾶς λοιπὸν, οἷον "Οὐκὴν ἤδη "πεπαίσθω ἡμῖν τὰ περὶ λόγων μετρείως", ὅ ἐστιν "Αρα, λοιπὸν, ἀρκετὰ ἤδη παίζοντες ἐλαλήσαμεν, κ. τ. ε.

Οὔκουν, αὖδι ἐρωτήσεως, Nonne ergo, ὄχι λοιπόν. Ἐνίοτε ὁ συλλογισμὸς ἐκ τῆ προηγουμένων εἶναι ἀνεπαίσθητος, καὶ μόνη φαίνεται αὐτὲ ἡ ἄρνησις, οἷον "Μὰ Δί. ἐκὴν ἔγωγε νῶϊν οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔ-"σαι". Ἀειτοφ. Σφ. 309. Ἰδὲ Πλάτ. 889. "μὰ "τὸν Δία, ἐκὴν τῆγε σῶ". Αὗται δὲ αἱ δύο λέξεις συχνάκις συγχέονται, λαμβανομένης τῆς ἑτέρας αὐτὶ τῆς ἑτέρας, Ἑρμαν. εἰς Οὐϊγέρ. σιλ. 769.

Οὐλαδώνυμος. Ζήτ. Οὐλαμώνυμος.

Οὐλαὶ, αἱ, Ὑπονομ. τῶ Κειθαὶ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὅλαι, ὅ ἐστιν Ὁλόκληρον κειθάειον, τὸ ὁποῖον μετεχειριζοντο εἰς πὰς θυσίας, (ὡς τῆ Ῥωμαίων τὸ Far ἢ Mola salsa, τὸ μὲ ἅλας μεμιγμένον) παπαλόνοντες αὐτὸ μεταξὺ τῆ κεράτων τῶ θυσιασθησομένου ζώου, ἢ δι' αὐτῶ καθιερόνοντες τὸ θύμα. Ὅμηρος ὀνομάζει τὰς κειθὰς ταύτας ἢ Οὐλοχύτας. Ἡρόδοτ. Α'. 160. "ἐκ τῶ Ἀπαρνέως ὅτε ὑλὰς κειθῶν ῥοχύσιν "ἐποιέετο θεῶν ἕδεϊ". Ἡ παπάλωσις αὕτη ὠνομάζετο Πρόχυσις. Ζήτ. Οὐλοχύται.

Οὐλαμηφόρος, ὁ, ἡ. (ἁλαμὸν φέρων) ὁ ὁδηγῶν στράτευμα, Λυκόφρ. 32.

Οὐλαμός, ὁ. "Ἀνὰ ἁλαμὸν αὐθρῶν". Ἰλιάδ. Δ. 251. Υ. 213. ταυτὸν τῆ ἀλλαχῶ, Ὅμιλον, ὅ ἐστιν εἰς τλὼ τύρβην τῆ μαχομένων. Ἐκ τῶ Εἵλεω, ὡς Οὖλος, Globus. 2) Ὡς τὸ Ἶλη, Turma, ἐν χρήσει ἐπὶ τῆ ἱππείου, πλῆθος, σύστημα ἢ ἀειθμός τις ἱππέων, Πλάτ. Λυκ. 23. "Φασὶ τὸν ἁλαμὸν εἶναι "ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος ἐν στρογγύλῳ σχήματι "στεπαγμένων".

Οὐλαμώνυμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῶ ἁλαμῶ ἔχων τὸ ὄνομα, Λυκόφρ. 183. ἐνθα ἕτερος Οὐλαμώνυμος ἀνεγίνωσκον, ὅ ἐστιν ὁ ἐκ τῆ Οὐλαὶς, ταυτὸν τῆ Πίρρω, ἔχων τλὼ ὀνομασίαν.

Οὐλάδ, άδος, ἡ. ταυτὸν τῆ Οὐλὴ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 260.

Οὐλέω. Ζήτ. Οὔλω.

Οὐλὴ, ἡ, κυρίως ἡ ταχυδυθεῖσα πληγὴ, ἢ τὸ σημεῖον ἐνθα ὑπῆρξέ ποτε πληγὴ, τύπος στρεβλωθέντος ξανθματος. Ἐκ τῆ Οὖλος, αὐτὶ Ὅλος, ἔγεντο τὸ Οὐ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

λή. νοεῖται δὲ ἔξωθεν τὸ Σὰρξ, οἱονεὶ ὁλόκληρος-ἐξεβλημένη σάρξ. Ἱπποκρ. ἐπὶ Σπέρμ. Κεφ. β'. "Ὑπὸ τῆς τομῆς ἑλκὸς ὠμοβρυὲς σεφὴ γέγονε". Ζήτ. Οὖλω. Ἰπαλ. *Cicatrice*.

Οὔλιμος, ίμη, ιμον, καθ' Ἡσύχ. ὁ ὁλέθριος. ἄρα παὐτὸν τῷ

Οὔλιος, ία, ιον. (ὖλος) παὐτὸν τῷ, Ὀλοὸς, ὁ φθοροποιὸς, ὁλέθριος, χαλεπός. Οὔλιος ἀστὴρ, Ἰλιάδ. Λ. 62. ὁ Κύων. 2) Ὁ θεραπαθὼν, ἐξεβλὼν. Ἐνταῦθεν Οὔλιος Ἀπόλλων, ὁ ὑγιαστικός. ἀφ' Οὖλω, Οὐλέω, τὸ Τγιαίνω, Σχόλ. 1Δ'. σελ. 942.

Οὐλοβόρος, ε, ὁ, ἡ, (βορὰ) "Ἐχις ὐλοβόρος". ἐπὶ τῶ βλαβερῶ ἀφ' ἑαυτοῦ μύγματος, Εὐσάθ. εἰς Ἰλιάδ. Π. σελ. 1057. ἐκ Νικάνδρ. Θηρ. 826. οὗτος παρ' αὐτῶν Ἰσβόλος ἀναγινώσκεται. Οὕτω δὲ ἀφ' Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 312.

Οὐλοδέτης, ε, ὁ, (ὖλος, δέω) δεμάτιον ὑφαντῶν. Εὐσάθ.

Οὐλόδετον, τὸ, ἀχύρινον σχοινίον εἰς δέσιν τῶν δεματίων, Εὐσάθ. εἰς Ἰλιάδ. σελ. 1162. ὅστις αὐτὶ τούτου ἀναφέρει ἀφ' τὸ Ὡρίδεσμος.

Οὐλόθριξ, χος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία. σγουρομάλης, κατσαρομάλης, ὁ ἑλικοειδῶς σωεσραμμένας ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

Οὐλόθυμος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Σχέτλιος, δεινόθυμος, Ἡσύχ. ἢ Ὀλοόφρων.

Οὐλοθυσία, ἡ. ἐνταῦθα ἡ ὁλοκλήρως θυσία, Ἡσύχ. ἔνθα ὅμως Οὐλοθεσία γράφεται, ἐκ τοῦ

Οὐλοθυτέω, ῶ, παρὰ Σχόλ. ἔνθα ἡ ἑρμηνεία "Κειθὰς ὑπαχθέντι τοῖς θύμασι", δείκνυσιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφηται, Οὐλοχυτέω, (Οὐλοχύται) ὅ ἐστι χυτὸν ὁλόκληρα κειθάρια, (Οὐλαὶ, Ὅλαι) ἐπαὐτοῖς τὸ θυσιαθησόμενον ζῶον.

Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) ὁ ἔχων σωεσραμμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. Ζήτ. Οὐλόπους.

Οὐλοκέρως, ω, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων καμπύλα ἢ σρεπτὰ κέρατα, Σχόλ. Β'. σελ. 255.

Οὐλοκέφαλος, ὁ, ἡ, (κεφαλὴ) παὐτὸν τῷ Οὐλοκάρηνος.

Οὐλοκίκκινα, τὰ. σωεσραμμένα-κατζαρὰ σκληφία, Τηλεσίλ. παρὰ Πολυδ.

Οὐλοκόμος, ὁ, ἡ, (κόμη) παὐτὸν τῷ Οὐλόθριξ, ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλιά.

Οὐλόκρανος, ὁ, ἡ. Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 6. παὐτὸν τῷ Οὐλοκάρηνος.

Οὐλομελὴς, ὁ, ἡ. (ὅλος, μέλος) "ἀφ' ἀδεύων "ὐλομελίας", αὐτὶ τοῦ ἀφ' ἀδεύων ἐν ὑγρῷ, ἀφ' φύσεως ἀδεύων ἐν ὑγρῷ, Ἱπποκρ. εἰς τὸ ὀπίσω Ἐπιτ. σελ. 1286. φέρεται "τὰ σκληρὰ ὑλομελίου". Παρ' Ἡσυχ. δὲ Οὐλομελίη, ὑπορρηματικῶς αὐτὶ τοῦ Καθόλου.

Οὐλόμενος, νη, νον. (ὄλλυμι) ὁ φθοροποιὸς, ὁλέθριος, Ἰλιάδ. Ξ. 84. ἀφ' μεταφορικῶς "Οὐλομένων "θανάτῳ". αὐτὶ Ὀλλυμένων, Παυσαν. Ε'. 2.

Οὖλον, τὸ. ὡς ὅλη τὸ πλεῖστον πλησιωτικῶς τὰ ὕλα, τὰ ἐν τῇ χυδαίᾳ συνηθείᾳ λεγόμενα Γάλια, δηλ. ἢ περὶ τὰς ὀδόντας σάρξ.

Οὐλοὸς, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Ὀλοὸς.

Οὐλόποδ' εὐλοκάρηνα πυρὸς καπνδάμνατ' αὔτμῃ "Τμν. Ὁμήρ. εἰς Ἑρμ. 137. ὅ ἐστιν ὁλόκληρα τὰ ποδάρια καὶ τὰ κεφάλια, αὐτὶ τῶ Ὅλους πόδας, Ὅλα κάρηνα.

Οὖλος, λη, λον, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ὅλος, Ὀδυσ. Ρ. 343. Ψ. 218. Ἄρατ. 717. ἀβλαβὴς, ὑγιὴς. Ζήτ. Οὖλιος. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὅλεος, ὁ φθοροποιός. 3) Συρὸς, σωεσραμμένος, σὐείλητος, κατζαρὸς, *Crispus*. Ζήτ. "Οὐλόπεπον τείχωμα". Ἡρόδοτ. Ζ'. 70. Ζήτ. Ἰσότειχες.

Οὖλος, ὁ, τὸ δεμάτιον, ἤτοι τὰ δράγματα τῆ ἀσταχύων. Ἀκύλ. Δεύτερ. Κ'Δ'. 19. Ἀρτεμίδ. Β'. 24. ἐνταῦθεν τὸ, Οὐλὼ, ἐπώνυμον Δήμητρος. Ζήτ. Ἴλλω. 2) Τμιος-Ὠδὴ, ἀσμάτι εἰς Δήμητρα, ὡς ἀφ' Ἶουλος.

Οὐλότης, τος, ἡ, (ὖλος) συρότης, εἰλότης, κατζαρότης, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Γενέσ. Ε'. 3.

Οὐλοτριχέω, ῶ, ἔχω σγουρὰ-κατζαρὰ μαλλία, ἐκ τοῦ

Οὐλότριχος, ὁ. ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία, αὐτὶ τούτου ἔστιν ἐν χρήσει ἀφ' τὸ, Οὐλόθριξ.

Οὐλοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ καπὶ παύπα-ὁλοκλήρως θανάσιμος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 280. "Ἰξιόσιν πόμα ὐλο-"φόνον". τὸ ὁποῖον τινὲς ἀφὶ τοῦ, Τὰ ὕλα βλάπτον, ἑρμηνεύουσι. Διοσκορ. ε'. 21. Ἐξέλαβε τὴν λέξιν Οὐλοφόνος ἡμαρτημένως ὡς ὄνομα τῆ φυτῆ τῆς ἐξίας, διότι λέγει "ὁ δὲ μέγας χαμαιλέων, ὃν ἔνιοι ὐλο-"φόνον ... ἐκάλεσαν".

Οὐλοφόρος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Ἀμαλλοφόρος, Σέρβ. εἰς Αἰνιάδ. 11. 858.

Οὐλοφυὴς, ές, ὁ, ἡ. ἐνταῦθεν τὸ Οὐλοφυὲς, ὄγκος ἀπαλὸς, σώματι ἀπαλόν. ἀμφ.

Οὐλόφυλλος, ὁ, ἡ. (φύλλον) ὁ ἔχων σωεσραμμένα-κατζαρὰ φύλλα.

Οὐλοχοῖον, ἢ Οὐλοχοεῖον, τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χωνεύουσι πᾶς ὑλὰς, ἤγουν πᾶς ὅλας κειθάς.

Οὐλόχυτα, τὰ, καὶ Οὐλοχύται, αἱ, τὰ προηγούμενα τῆς θυσίας, ὅ ἐστι κειθάρεον, χωνεύμενον ἐπαὐτὸ εἰς τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ. Ζήτ. Οὐλαί. Ὀδυσ. Γ. 442. Τὸ δὲ ὑπαχθέντι πᾶς ὑλὰς, λέγει ὁ Ὅμηρος Γ. 445. "Οὐλοχύτας καπάρχεσθαι" καὶ 447. Οὐλοχύτας προβαλέσθαι. Ἀλλὰ ἐν Δ. 761. "Ἐν δ' ἔθετ' Οὐλοχύτας κανέῳ, ἠράτο δ' Ἀ-"θηνὴν", ἔνθα δὲν ἔπεται καίμμια ἐντελὴς θυσία. "ὅσως ὡς τὸ *Somnia terrantia de veneranda mola*, Τίβελ. 1. 5. 14. Ζήτ. Οὐλαί. Ταύτην τὴν προ-ξιν ὀνομάζει Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. β'. 6. Οὐλοχυτεῖσθαι, Μέσως.

Οὐλοχυτέομαι. Ζήτ. τὸ προηγούμενος, ἀφ' Οὐλοχυτέω.

Οὐλόω, ῶ, (ὑλὴ) παὐτὸν τῷ Ἐπυλόω καὶ Ἀπυλόω, κάμνω ὑλὴν, ἐξεβλὼ-ὑγιαίνω τι, ὡς Ἀριστοτ. Προβλημ.

Οὔλυμπος, Ποιητ. αὐτὶ Ὄλυμπος.

Οὖλω, (ὖλος) εἶμαι καλὰ, ὑγιὴς, ὑγιαίνω. τοῦτο Προσακτ. τὸ Οὖλε, αὐτὶ τοῦ ὑγίαινε, Εὐτύχει. Ὀδυσ. Ω. 401. "Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ "δέ τοι ὄλβια δοῖεν". Σχόλ. 1Δ'. σελ. 942. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. "Οὐλίοισιν, ἐν ὑγιείᾳ φυλαξοισιν" ἔνθα ὅμως ἔπρεπε νὰ γραφῇ Οὐλέοισιν ἐκ τῦ Οὐλέω. Ἐνταῦθεν ἔγεινε τὸ Λατιν. *Valeo* (ὡς τὸ, *Vae*, ἐκ τοῦ Οὐαί).

Οὐλὼ, ούς, ἡ. ἐπώνυμον Δήμητρος, ἐκ τοῦ Οὖλος, ὅ ἐστι τὸ δεμάτιον, τὸ δράγμα τῆ ἀσταχύων.

Οὖλως, Ἰωνικ. αὐτὶ, Ὅλως.

Οὐμὲν, Ἰλιάδ. Α. 163. καὶ 603. βέβαια ὄχι. καὶ "Οὐ μὴν δή" προηγουμένως τὸ Μὰ Δία, Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Α'. 6. 9. καὶ Β'. 2. 22.

Οὐμέν νυν, Ἀριστοφ. Βατ. 564. "Οὐ μὴν σὲ γ' ὑπὸ-"σιδόκας ἀναγνῶναί σ' ἔτι". ἤγουν δὲν ἤλπιζες λειπὸν ὅτι θέλει πάλιν σὲ γνωρίσω; "Ἐμὲ δὲ προσκε-"κεῖσθαί σου ἀμείνων γάρ εἰμι. Οὐμήν, ἀλλ' ἐ-

"μέ".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"μέ". δηλ. ἐγὼ πρέπει ... Οὐχὶ σύ, ἀλλ' ἐγώ. Λυκιακ. "Ἐγώ σοι εἰκ αὖ δυναίμην ἀντιλέγειν", σύνδα γίνεται ὑπόκρισις. "ἐμμένειν τῇ ἀληθείᾳ δικάσασι "αὐτιλέγειν", ὅ ἐστι, Βέβαια δεῦ δικάσαι, κ. τ. ε.

Οὐ μέν ἦν γε, ἐκ Παυσαν. Α'. 20. "ἐμμένειν πάντα "γε ἀφανισθῆναι". παυτὸν τῷ, Οὐ μὴν ἦν.

Οὐ μέν πως, Ἰλιάδ. Β. 203. "ἐ μὴν πως πάντες "βασιλεύσομεν ἐνθάδε" Κατ' ἐδένα ζόπον δεῦ θέλομεν βασιλεύσει ἐνπεῦθα ὅλοι.

Οὐ μέντοι, χρεδὸν παυτὸν τῷ Οὐμνῦν, βέβαια ὄχι. Τὸ δὲ "Οὐ μεντοι ἀλλὰ" ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης Μ' ἄλον τῆτο ὅμως, "Καὶ γὰ αὖ δόξειεν ἄπως γ' εἶναι ἄ-"λογον. Οὐ μήν τοι, ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον", "Οχι, δεῦ εἶναι ἄλογον, ἀλλ' ἔχει ἴσως τινὰ λόγον, Πλάτ. Φαίδ. Τοιῦτον κ τὸ τῆ Λεισοφ. Σφ. 201.

Οὔμες, Αἰολικ. κ Βοιωτικ. αὐτὶ Ὑμεῖς, Ἀπολλών. Δύσκ. Κείζ. σελ. 429. Ἐνταῦθεν Οὐμείων κ Οὐμμείων Γωνικ. αὐτὶ Ὑμέων, αὐτόθ.

Οὐμπὴ, ὑγκμβύν τῇ, Ὥςπε, Πλάτ. Φαίδρ. "Οὕτως "ὑπεδύμηκα ἀκῦσαι, ὥςπε ... Οὐ μήσε ὀπολει-"φθῶ", δηλ. ὅπω ... ὥςτε βέβαια δεῦ θέλω σὲ ἀ-φῆσει. Οὐ κᾶν σὲ ἐάσω. Φέρεται δὲ μετὰ Μέλλ. Ὀειρ. ἢ μετὰ β'. Ἀοριίς. Ὑποπτικ. Ἐνεργ. ἢ Ἀο-ειίς. ά. Παθητ. "Οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν, εὖδ' ὑπο-"πτεύσουσιν ὧδ' ἰωὐτισμβύον". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 42. δηλ. δεῦ θέλωσι σὲ γνωρίσει, ὅτε θέλωσι σὲ ὑπο-πτεύσει ὅπως ὅπως ἐξολισμβύον. "Οὐδέ ποτ' ἐδεῦ ἡ-"μῖν ἐμὴ γενέσθαι", Δημοδ. 53. 4. Τὸ δὲ Ἡ-λιοδώρε ἐ. σελ. 205. "Εἶπα ἐ μὴ μανῶ", αὐτὶ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἔπειτα πῶς νὰ μὴ μανήσω—νὰ μὴ λυ-σιάζω. Τὸ δὲ "Οὐ μὴ φλυαρήσεις, ὀχετεύψεις, λα-"λήσεις" παρ' Ἀεισοφ. αὐτὶ τῆ προσακτικῶν, Μὴ φλυάρει, Μὴ ὀχέτευβε, Μὴ λάλει, σὺνδα σωφρόνως αἱ Ἐκδόσεις ἔχουσιν Ὑποπακτικῆς Ἀοριίσου ά. οἷον Μὴ λαλήσῃς, κ. τ. λ. Βάτ. 524. Νεφ. 296. Λυσ. 704.

Οὐ μὴν, ὄχι ὅμως, ἀλλὰ μὴν, ὁδαμῶς. "Ὑπό τινος "τῆ σωφρόνων, ἐ μὴν ὑπεικῶν", Πλάτωρ. Ἀεισοφ. Σφ. 268. "Οὐ μὴν πρὸ τῆ γ' ἑφδόμης ἦν", δεὸ ἦ-τον ὅμως προτέρα τύσον ἀργός. "Οὐ μὴν ἀλλὰ" ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης Ἀλλὰ μ' ὅλον τῆτο ι). Ταὐτὸν τῇ Λατ. *Quin etiam*, ἀλλ' ἔτι κ. "Ἔτι κ μετὰ τῆς ἀρνήσεως Οὐδὲ, οἷον "Οὐ μὴν ὐδὲ ἐρασιτεχνημάτως γε "τὰς σωφρόνας ἐποίει". Ξενοφ. Ἀπομ. ὅ ἐστιν Ἀλλ' ὥτε φιλοτεχνημάτως ἔκαμνε τὰς μαθήσεις. Τοιῦτον καὶ τὸ τῆ Θεοκρίτε Η'. 74.

Οὐμός, αὐτὶ Ὁ ἐμός.

Οὖν, συνδέσμος, μὲ τὸν ὁποῖον ἄρχεται λόγος τις, μάλιστα μακρὸς κ συλλογιστικός, ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης Λοιπὸν, Ἐπομβρῶς, χρησιμβίων καὶ εἰς ἐπανάληψιν τῆ παραλειφθέντος λόγε, ἢ ἐνίοτε τῆς αὐτῆς συντάξεως, ὡς τὸ Λατ. *Igitur*. ι) Τίθεται κ ἐπ' ἀρχῆς τινος ἑρμηνείας, ἢ διηγήσεως. 3) "Μεν ἕν" βεβαιωτικόν, ἐνισχύον τὸν προηγηθέντα λόγον, οἷον "Οὐδεν' αἰτίων αὐθρῶν πρὸς κράδας κατήδιαν", ὡς ὁ ὑποκείσις, "ἐ δίκη μὴν ἦν", ἦγκν βέβαια μὲ δίκαιον ζόπον. Ἀεισοφ. Εἰρ. 627. 4) Ὁ Ἡ-ρόδοτ. συνάπτει τὸ Οὖν μετὰ τῆ Δὴ, Ἰωνικ. Ὧν δὴ, ἐνδα τὸ μὴν Οὖν σημαίνει μόνον τὴν καταρρι-φὴν καὶ μεπάβασιν τῆ προηγμβύου, τὸ δὲ Δὴ, τὸν ἐξ ἐκείνων συλλογισμόν. Καὶ ἐξ ἐκ τῆτο μεθερμηνεύσιν αὐτὸ ἐξ τῆ *Jam vero, jam igitur*. 5) Τίθεται κ ἐπ' ἀποφάσεως τῆ προηγμβύου, οἷον "Οὐκῶν δῆλον "ὡς τὸ πάθος τῆτο δι' ὁμοιοπαθῶν τινῶν εἰσερρύη"; Ἀπόκρισις, "γίγνεται ἕν ὅπως", ἦγκν βέβαια ἔπω γίνεται. Πλάτ. Φαίδρ. "Εἶτ' ἐν εἶπε μὴ ῥήσε-

"ται". Εὐριπ. Ἡρακλ. 150. ὡς τὸ *Si etiam*. "εἰδ' ἔστιν, ὥσπερ ἦν ἐσι, θεὸς ἤτι θεῖον ὁ "Ερως", ὅ ἐστιν Ἐκὼ εἶναι (καθὼς τῷ ὄντι εἶναι) θεὸς ἢ θεόντι ὁ "Ερως, Πλάτ. 6.) "ὁ δὲ κύων, ὅς περ "ἦν αὐτῷ παρεκάθυδε". Αἰλιαν. Ποικτ. Ἱς. α. 13. τῆτο δυνατάν τις νὰ μεταθέσῃ ἔπω, Κύων τις αὐ-τῷ παρεκάθυδεν. ἔπος ἦν, κ. τ. ε. Τοιῦτον κ τὸ ἐν ά. 24. "Αἴ τ' ἐπεὶ ἦν". Ἰλιάδ. Δ. 243. ἤγκμαι Αἵ τινες, ἐπειδὴ δίλογόν τι. 7) Προσαρτώμενον κὴ τέλος τινὸς λέξεως, κάμνει αὐτὸν γλωκωτέραν καὶ ἀ-διόριςον, οἷον "Αλλος ὁσισῦν, *Aliis quilibet*, ὅ ἐστιν Ἄλλος τις, ὁποῖος καὶ αὖ ἤθελεν εἶναι. Ὡσαύτως κ τὸ Ὁποσοσῦν, Ὁποιος τις ἦν, Ὅπως δηποτῦν, Ὁπω-τιῦν, Ὁποσοσῦν, Ὁποδενῦν, σύνδα οἱ Λατῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσαρτῶσι τὸ *Cunque*, οἷον *Qualis-cunque*, *quomodocunque*, κ. τ. λ.

Οὕνεκα, Οὕνεκεν, αὐτὶ, Οὗ ἕνεκα, Διὰ τὸ ὁποῖος. Παρὰ δὲ Ποιηταῖς αὐτὶ τῆ Ἕνεκα Ἁπλῶς, Εὐριπ. Ἑκ. 137.

Οὔνεσθε, Ἰλιάδ. Ω. 241. Ζήτ. Ὄνομαι.

Οὔνομα, τὸ, Οὐνομάζω, Οὐνομαστὸς, Ἰωνικ. Ὄνομα, κ. τ. ε.

Οὖξ, αὐτὶ Ὁ ὄξ.

Οὖον, τὸ, αὐτὶ Ὄον, ὁ καρπὸς τῆ δένδρυ, ὃ καλῶ-ται Ὄα, ἡ, τὸ ἐν τῇ σωφροσύνῃ σόρβον.

Οὔπα, Δωεικ. αὐτὶ Οὔπω, ὄχι ἀκόμη.

Οὔπερ, ἐκ τῆ Οὗ καὶ Πέρ, τὸ ὁποῖον, ἢ "Οπερ.

Οὔπις, ἡ, ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. 2) Ταὐτὸν τῷ Νέμεσις. "Ραμνούσιος οὔπις". Ἐπιγραφ. Ἡρώδ. Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ "Οπις. Ἐξ ἐκείνε δὲ γίνεται τὸ Οὔπιγγος, ὁ, ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν, ἥτις ἐπωνομάζε-το Οὔπις. Πολυδ. Α'. 38. Δ'. 53. Ἀθήν. σελ. 619. ἐκ τῆ Δωεικῆ Οὔπιγξ, ιγγος, αὐτὶ Οὔπις, ιδος, ὡς "Ορνις, "Ορνιξ.

Οὐπίτριπτος, αὐτὶ τῆ Ὀπίξιπτος.

Οὔποθι, Ἐπίρ. εἰς κάνεν μέρος.

Οὔποκα, Δωεικ. αὐτὶ Οὔποτε, κάμμίαν φορὰν, πώποτε.

Οὔπω, Ἐπίρ. "Οχι ἀκόμη, Οὐ πώποτε, ἀκόμη κάμμίαν φορὰν, ὐδέπω. αὐτὶ Οὔποτε, Ὀδυσ. Γ. 226. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. 14. 2.

Οὕπως, Ἐπίρ. κατ' ἐδένα ζόπον, παντελῶς.

Οὐρὰ, ἡ. τὸ τέλος παντὸς Σώματος, ὡς τὸ ὀπί-σθεν μέρος, οἷον τῷ τετραπόδων, τῷ πετεινῶν, κ. τ. τ. καὶ δὴ πλοίε τὸ ὄπισθεν αὐτῆ μέρος, ἡ Πρύμνη, καὶ δὴ στρατεύματος τὸ ὄπισθεν, τὸ ἐκ τῷ ὀπίσω μέρος, Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Β'. 4. 3. ἔτι δὲ καὶ τὰ αἰδοῖα αἰδοῖον. ἐκ τῆ "Ορρος, Ζήτ. Ὄρος. ὁ δὲ Σοφοκλ. Οὐραί, κ τὸ αἰδοῖον, εἶπε. *Coda*, Ἰταλ.

Οὖρα, τὰ, αὐτὶ Οὖροι, Ὅροι, ἐκ τῆ Ὅρος, τὰ σωρα, τέρμαπα, "Αμφ' ὥροισι, αὐτὶ τῆ Περὶ ὅ-ρων. Ζήτ. καὶ Ἐπίθρκ.

Οὐραγέω, ῶ, Μ. ησω, (ὀρχὸς) κυρίως προηγέ-μαι τῆς ὠρᾶς τῆ στρατεύματος, ἢ εἶμαι εἰς τὴν ὠρὰν τῆ στρατεύματος. ὄπεν

Οὐραγία, ἡ. κυρίως τὸ προηγεῖσθαι τῆς ὠρᾶς τῆ στρατεύματος, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ Πορεύεσθαι ἐν τῇ οὐ-ρᾷ τῆ στρατεύματος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὠρὰ τῆ στρα-τεύματος.

Οὐραγὸς, ὁ, ὁ ἄγων τὴν ὠρὰν, ὁ προηγούμενος - ὁ κυβερνῶν τὸ ὄπισθεν τῆ στρατεύματος μέρος, ἦγκν τὴν ὠρὰν, (*Agmen*) Ἀνάλ. Λ'. σελ. 212. "ἤπω τοῦ "ζοφόρου ὠράγιος". ἡμαρτ. αὐτὶ Τοξοφορῶν δ' ἀ-ρεὸς, πευκῶν τῷ Ἄρεος, ὁ πολεμικός. Παρὰ δὲ Αἰ-λιαν. Ζ. Ἱς. ς'. 43. "τὰς καλυμβύς ὠραγὸς τῷ

καρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"καρπίμων" ἐν Χειροχ. γεάφεται Οὐράχης. Εἶναι δὲ ἀρχοὶ τὰ ἄκρα τῆ καλαμίων, εὖτα ὑπακάθηνται τὸ κάγχυα. Διοσκορ. Δ'. 179. "Οὐραχὲς ἔχουσι τὰ ὡς τείχας", ὀνομάζει ὕπω τὰς κεφαλὰς τῆ ἀνθέων φυτῶ τινος. Σκαλιγέρος δὲ ἀναγινώσκει ἐνπεῦθα Οὐειαχὲς, αὐτὶ Οὐραχές.

Οὐραῖος, αία, αῖον. (οὐρὰ) ὁ ἐκ τῆς οὐρᾶς, ὁ εἰς τὴν οὐρὰν ἀφήκων. "Τὸ οὐραῖον" αὐτὶ τῦ Οὐρὰ, τὸ τέλος, τὸ ὀπίσθιον μέρος. ὅθι δὲ ἐχθύων ὑπονοεῖται τὸ Πτερύγιον, τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν δηλ. τῦ ὀφαείκ. Ζήτ. ἢ Βασιλίσκος.

Οὐρακὸς, ὁ. τὸ μέσον μέρος τῦ (τῆς κώπης) κωπίου, Πολυδ. Α'. 90.

Οὐράνη, ἡ. (οὐρέω) ἀγγεῖον εἰς τὸ ὀποῖον κατουρῦσι, κατουροζύκαλον, παὐτὸν τῷ, Ἀμὶς, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθήν. σελ. 17.

Οὐρανία, ἡ, κύριον ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἢ ἐπώνυμον Ἀφροδίτης.

Οὐρανιάζω, ἀντὶ τῦ παιγνιδίῳ μὲ τὴν σφαῖραν Οὐρανίαν λεγομένην, ὁπόταν ῥίπτη τις εἰς τὸν αὐτὸν αὐτῷ. Ἡσύχ. "Τις ἢ Οὐρανίος παίζει, λέγεται ὅταν ἀναβάλλωσιν αὐτῷ εἰς τὸν οὐρανόν. Φώτ. Λεξ.

Οὐρανιάφι, Ποιητ. αὐτὶ, Οὐρανίᾳ.

Οὐρανίδης, ὁ, ὁ ὑὸς τῦ Οὐρανῦ. καὶ γλωικῶς ὁ κατοικῶν τὸν Οὐρανόν.

Οὐρανίζομαι, παρ' Αἰσχύλ. διὰ κῦμαι - φθαίω ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀλλὰ ἐν Φώτ. Λεξ. δύεσκεται Οὐρανίζω, εὖτα Ἡσύχ. ἔχει τὸ μέσον Οὐρανίζομαι.

Οὐράνιος, νία, νιον. ἢ Οὐρανίος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ οὐρανῦ καταρχόμενος, ὡς "Τδωρ οὐράνιον" τὸ καὶ ὑέτειον καλούμενον, καὶ κοινῶς βροχήσιον, βρόχινον, "Θεοὶ οὐράνιοι, ἢ Οὐρανίοι (αὐτὶ τῦ Θεοὶ) οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες, ὡς τὸ Λατ. Caelites. "Σκέλος δὲ "οὐράνιον ἐκλακτίζειν, ἢ ῥίπτειν" αὐτὶ τῦ εἰς οὐρανὸν λακτίζειν, Αἰσχρ. Σφ. 1492. καὶ 1530. Ὁ αὐτὸς δὲ μεταχειρίζεται Οὐρανίην ὄσιν, ὡς τὸ μέγιστον, θαυμάσιον, Βάτ. 781. καὶ 1135. "Οὐράνια "ἄχη" Αἰσχύλ. Πέρσ. 512. Στρ. Ἀντιγ. 418. αὐτὶ τῦ Μεγάλα παθήματα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ "Οὐράνιον "ἄχεες" τὸν κοιμητον, εἶπε.

Οὐρανίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τῦ Οὐρανός. Ὀξυτόνως δὲ τὸ καμπύλον σκέπασμα τῆς σκηνῆς. 2) Ὁ καθ' ἡμᾶς οὐρανίσκος, δηλ. τὸ ἄνω μέρος τῆς τῦ στόματος κοιλότητος. Palato, Ιταλ. 3) Ὁ μεσημβρινὸς ἀερῶος κύκλος, παρὰ Πρόκλ. καὶ Σχολ. Ἀράτ.

Οὐρανίωνες, ονος, ὁ. Θεοὶ Οὐρανίονες, παρ' Ὁμήρ. οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες Θεοὶ, ὡς τὸ Λατ. Caelites, ἐκ τῦ Caelum. Ἐν δὲ Ἰλιάδ. Ε. 898. Οὐρανίωνες λέγονται οἱ Τιτᾶνες.

Οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, ἡ. (βαίνω) ὁ ἐν οὐρανῷ πορευόμενος, ὁ διὰ οὐρανῦ ὁδεύων, ὁ βαίνων εἰς οὐρανόν.

Οὐρανοβατέω, ῶ, ἀδεπαῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπιτηρῶν - γνωρίζων τὸν οὐρανόν, Λυκιαν. Ἰκαρομ.

Οὐρανόδεικτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῦ οὐρανῦ - εἰς τὸν οὐρανὸν δειχθείς, ἀμφ.

Οὐρανοδρομέω, ῶ. Τρέχω, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκ τῦ

Οὐρανοδρόμος, ὁ, ἡ, ὁ τρέχων εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόεις, εσσα, εν. "Τηλοῦ οὐρανόεσσα", παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. παὐτὸν τῷ Οὐρανίσκος, ἀεὶτμ. 2.

Οὐρανόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῦ οὐρανῦ.

Οὐρανοθεσία, ἡ. Θέσις τῶν σημείων τῦ οὐρανῦ, ἐκ Σχολ. Ἀράτ.

Οὐρανόθι πρὸ, εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἰλ. δ'. Γ. 3. τὸ Οὐρανόθι πρὸ, ἐρμηνεύεται ὀμῷ τῷ, Πρὸ οὐρανῦ, καὶ Ἐν τῷ ὑπὸ τὸ νέφη τόπω. ὡς τὸ, Ἰλιόθι πρὸ, αὐτὶ τῦ Πρὸ Ἰλίου, καὶ, Ἠῶθι πρὸ, αὐτὶ τῦ Πρὸ τῆς ἠῶς, πρὸ τῆς αὐγῆς.

Οὐρανοκάτοικος, ὁ, ἡ. ὁ τῦ οὐρανῦ κάτοικος. Γλώσσ. Φιλοξ.

Οὐρανολέσχης, ε, ὁ, ὁ περὶ οὐρανίων φαγμάτων φλυαρῶν, πολυλογῶν, ὕβρ. Εὐσταθ.

Οὐρανομήκης, εος, ὁ, ἡ, (μῆκος) ὁ οὐρανῦ μῆκος ἔχων. ὁ ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψηλὸς, ὑψηλότατος, μέγιστος.

Οὐρανόνικος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 173. καπὰ τὴν σύνεσιν παὐτὸν τῷ Προηγεμ. ὁ νικῶν, ὑπερβαίνων (καπὰ τὴν διάνοιαν) τὸν οὐρανὸν, ἢ τὸς Θεός.

Οὐρανόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. παῖς τῦ οὐρανῦ, Ὀρφ.

Οὐρανοπετὴς, ές, ὁ, ἡ. (πέτω, πίπτω) ὁ ὕβρ οὐρανῦ καταπεσών.

Οὐρανόπλαγκτος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφιπλανώμενος, Ὀρφικ.

Οὐρανόπολις, εως, ἡ. οὐρανῦ πόλις, ἢ οὐρανία πόλις, Ἀθήν. Α'. σελ. 20.

Οὐρανοπολίτης, ε, ὁ, ὁ ἐν οὐρανῷ πολίτης - ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικῶν.

Οὐρανόπτης, ε, ὁ. (ὄπτομαι) παὐτὸν τῷ Οὐρανοσκόπος, ἀμφίβ.

Οὐρανόροφος, ὁ, ἡ, ὁ σκέπασμα ἔχων οὐρανὸν, οἷον σκιὴν οὐρανοῦ. Ἀθήν. Β'. σελ. 49.

Οὐρανὸς, ὁ, τὸ ἀνώτερον μέρος τῦ κόσμε, τὸ ὁποῖον περικυκλοῖ ὅλα τὰ σώματα, καὶ ἐν ᾧ κινῦνται οἱ ἀστέρες. καθόλε δὲ τὸ κατώτερον μέρος, τὸ Παντὶ σημασίαν τύτε σημαίνει ἀκεραίως ὁ Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανῦ. ά. 9. Λέγεται δὲ παρ' Ὁμήρ. Εὐρύς, Ἀστερόεις, νομιζόμενος ὡς ὑπὲρ τὸν αἰθέρα ὑψωμένος, καὶ καθέδρα τῶν θεῶν. ἐνταῦθα "Πύλαι οὐρανῦ, καὶ Οὐρανὸς σιδήρεος, Ὀδυσσ. Ο. 328. καὶ Ρ. 565. αὐτὶ τῦ ὁποίε Ρ. 425. Χάλκεος, καὶ ἀλλαχῦ, Πολύχαλκος, λέγεται, καὶ παρὰ Πινδ. δὲ Ὀλύμπ. Ζ'. 70. "Χάλκεος οὐρανὸς, φέρεται. Ὁ δὲ "Ὀλύμπος Ἰλιάδ. μῦ Α. 498. ὀνομάζεται ὄπιθεν τῦ Οὐρανῦ, ὡς καὶ Ε. 749. καὶ Θ. 394. Ἀλλ' Ἰλιάδ. Τ. 128. προηγεῖται τῦ οὐρανῦ, ἐμπροσθεν αὐτῦ ἰσάμενος. Ἴσως δὲ ἐκ τῦ Ὁράω, ἤγουν Ὁρανὸς, καὶ Ἰωνικ. Οὐρανὸς, σιονεὶ ὁ ὑπὲρ γῆν ὁρατὸς τόπος. 2) Ὡς τὸ Οὐρανίσκος, ἀεὶτμ. 2. 3) Τὸ γρουγύλον καὶ καμπύλον σκέπασμα τῆς σκηνῆς, Κασαυβ. εἰς Ἀθήν. Β'. 9.

Οὐρανόσε, Ἐπίρ. εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅθι τῆς εἰς τόπον κινήσεως.

Οὐραγοσκόπος, ὁ, ἡ, ὁ σκοπῶν - παρατηρῶν τὸν οὐρανόν. 2) Ἰχθύς τις, ὁ καὶ Καλλιώνυμος λεγόμενος.

Οὐρανοσεγὴς, ὁ, ἡ. "Ἄθλον οὐρανοσεγές, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθήν. σελ. 491. εὖτα ὑπέρτερον ἢ γεγεμμένον Οὐρανός τε γῆ.

Οὐρανοῦχος, ὁ, ἡ, (ἔχω) ὁ ἔχων ἢ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 957.

Οὐρανοφάντωρ, ορος, ὁ, ἡ. (φαίνω) ὁ μέχρις οὐρανῦ, ἢ εἰς οὐρανὸν φέγγων, ἢ φαινόμενος, Σοφ.

Οὐρανοφοιτάω, ῶ, περιόμαι εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὀμῷ τῷ οὐρανῦ, Ἡσύχ. ἐκ τῦ

Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) ὁ περιόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὀμῷ τῦ οὐρανῦ, ὁ ἐν οὐρανῷ ὀμαστεύων.

Οὐρανοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων, βαστάζων τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ ἔχων οὐράνια φρονήματα.

Οὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ουρανοφύτευτος, ὁ, ἡ. (φυτεύω) ἢ Οὐρανόφυτος, ὁ ὑπὸ τὸν ἐρανὸν φυτευμένος, ὁ ἐξ ἐρανοῦ καπαγόμενος.

Ουρανοχάλκευτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν ἐρανῷ ἢ ὑπ' ἐρανῷ χαλκευθείς. Ὑμνῳδ.

Ουρανοχρώματος, ὁ, ἡ. (χρῶμα) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐρανοῦ, ἡμαρτ. γραφὴ ἐξ Ἀθην. Γ'. Κεφ. 12. ὅπου καὶ Οὐρανοειδοχρώματος ἀναγινώσκεται.

Ουραγόω, ῶ, (ἐρανὸς) ἐνερανίζω, μεταθέτω τι εἰς τὸν ἐρανόν. Εὐσταθ. ὅθεν

Ουράνωσις, ἡ, ἡ εἰς ἐρανὸν μετάθεσις, ἢ ὑποθέωσις, Εὐσταθ.

Ουραξ, κος, ἡ. ἔτως ἐκαλεῖτο παρ' Ἀθηναίοις τὸ πτηνὸν Τέτριξ, Ἀριστοφ. Ζ. Ἱς. ς'. 1.

Ουραχός, ὁ, ἡ Ουράγος, (ἄγω, ἦρον) ὁ ἀγωγὸς τοῦ ὕρε, ὁ ἐν τοῖς ἐμβρύοις ὑπὸ τὴς ὑροδόχω κύστεως καὶ τὸν ὀμφαλὸν διατεινόμενος. Ζήτ. Ουραγός.

Οὔρεα, τὰ, Ποιητ. αὐτὶ Οὔρη, Ὄρη, ἐκ τῦ Ὄρος.

Ουριβάτας, ταὐτὸν τῷ Ὀρειβάτης, Εὐριπ. Ἡλ. 170.

Οὔρειος, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὄρειος.

Ουρεσφοιτὰς, άδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ Οὐρεσφοίτης, ταὐτὸν τῷ Οὐρεσιφοῖτις, Λεκίλ. Ἐπ. Α'. Νύμφαι Οὐρεσφ. αἱ εἰς τὰ ὄρη κατοικοῦσαι.

Ουρεσιβότης, ου, ὁ. εἰς τὰ ὄρη βόσκων, Σοφ. Φιλ. 1148. ἔνθα Οὐρεσιβώτας ἀναγινώσκεται.

Ουρεσιδρόμος, ταὐτὸν, τῷ Ὀρειδρόμος.

Ουρεσιοικος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὀρεσίοικος. Ἀνθολ.

Ουρεσιφοίτης, ου, ὁ. Θηλυκ. Οὐρεσιφοῖτις, Οὐρεσίφοιτος, ὁ, ἡ. Ὀππιαν. Ἁλ. Ε'. 403. ὁ εἰς τὰ ὄρη περιδρόμως, φοιτῶν ἢ διαδρόμων. Λέγεται δὲ καὶ, Ὀρειφοίτης.

Ουρεὺς, ῆος, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὀρεύς, τὸ μηλάδειον, ἢ ἡμίονος.

Ουρεὺς, έος, ὁ. ὁ φύλαξ, ταὐτὸν τῷ Οὖρος, Ἰλιάδ. Κ. 84.

Ουρέω, ῶ, Μέλλ. ήσω, καπερῶ. 2) Ταὐτὸν τῷ Οὐείζω, Ἄρατ. 759. ἔνθα ὁ Σχολ. ἡμαρτ. ἀντὶ τῦ Ὀρεῖν, Ὁρμᾶν ἑρμηνεύει. Ἡ ὀρθὴ ὅμως γραφὴ εἶναι Εὐρεῖν.

Οὐρὴ, ἡ, Ἰωνικ. αὐτὶ Οὐρά.

Ουρηδόχος, ὁ, ἡ. (δέχομαι) ὁ δεχόμενος, περιέχων ὦρον.

Οὐρῆας, ου, αὐτὶ, Οὐρέας, ἐκ τῦ Οὐρδὺς, αὐτὶ Ὀρδὺς, ἡ ἡμίονος, τὸ μηλάδειον.

Ουρήθρα, ης, ὁ πόρος ἀφ' τῦ ὁποίε ἐξέρχεται ἐκ τῆς κύστεως τὸ ὦρον.

Οὔρημα, τὸ, (ὀρέω) τὸ ὦρον, τὸ κάπερον.

Ουρησείω, (ὀρέω) ἐπιθυμῶ νὰ κατερήσω, Γλωσσ. Στεφ.

Ουρητὸς, ρὰ, ρὸν, ὁ εἰς τὸ ὦρον ἀνήκων, οἷον "ἀγγεῖον οὐρητὸν", ἡ Ἀμίς, ἡ Οὐρανία.

Οὔρησις, εως, ἡ. (ὀρέω) ἡ κάπερσις, τὸ ὀρεῖν.

Ουρητὴρ, ῆρος, ὁ, (ὀρέω) ὁ πόρος ὁ ὑπὸ τῶν νεφρῶν διὰ τῶν κύστεων διατείνων, δι' ὃ ὦρον εἰς τὴν κύστιν καπαφέρεται. Κυρίως ὁ καπερών.

Ουρητιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Οὐρησείω. Ἀριστοφ.

Ουρητικὸς, κὴ, κὸν. (ὀρέω) ὁ εἰς τὸ οὖρον, ἢ εἰς τῶν ὕρησιν ἀνηκων, ὁ ἄγων-κινῶν τὸ ὦρον.

Ουρητρὶς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Οὐραίη, ἢ Ἀμίς. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803.

Οὐρία, ἡ, γραμμ. τῦ Πυθ, ὅθεν τὸ Ἐξ ὑείας, καὶ Ἐξ ὑείων, ἐπονομ. τῦ Ἀνέμων, τῦτ' ἔστι μὲ γεμάτα πανία, μὲ καλὸς αὐέμους, ταχύμα. Ζήτ. Οὖρος.

Οὐρία, ἡ, εἶδος πτηνῦ νηκτικῦ, Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Οὔρια, τὰ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ὄεια, τὰ σωθρα, ὡς Οὐείζω αὐτὶ Ὀείζω, Ἡρόδοτ. Δ'. 42. ταρὸς τὴν "Ἀσίαν ὑείζει", σωροῦται, γεμιζέται, γεμιοῦται μὲ τὴν Ἀσίαν, Οὐδετέρως.

Οὐρίαχος, ὁ, ὁ παρὰ τοῖς νεωτέροις Σκυρωτὴς καὶ Στύραξ καλούμενος, ὀνομάζεται παρ' Ὁμήρῳ Οὐείαχος. Παρ' Ἱπποκρ. δὲ "Καρδίας Οὐειαχὸς", τὸ κωνοειδῶς εἰς ὀξὺ λῆγον μέρος τῆς καρδίας.

Οὐρίζω, Μέλλ. ίσω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Οὐείζω, βάλλω-διοδεύω τὰ σωθρα, ἐκ τῦ Οὔειος. 2) Ἐκ τῦ Οὖρος, (ὁ καλὸς ἄνεμος) φέρωτι εἰς καλὸς αὐέμους, ἢ Μεταφ. εἰς δυτυχεῖς ἀποβάσεις. "Ἐμαν γὰρ "κατ' ὀρθὸν ὕεισα", Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 696. Ἐν δὲ Αἰσχύλ. Χοηφ. 315. "Ἐκαθεν ὑείσας", Οὐδετ. ἀμφιβόλου σημασίας. Ζήτ. Ἐπουείζω. ἀλλὰ ἐν Πέρσ. 601. φέρεται "Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' ὑείειν "τύχης".

Οὐρίστρεπτος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὀρίστρεπτος, ὁ εἰς τὰ ὄρη ζαφὲς, ἀνύστος.

Οὔρινος, "ὠὸν ὄεινον", Urinum, Subventaneum ovum, τὸ ἄκαρπον, τὸ εἰς κλώσημα ἀνεπιτήδειον αὐγὸν, ἀνεμῶδες. Καὶ Κωδίκερα μὲν λέγονται τὰ αὐγὰ τὰ κατὰ τὸ θέρος γινόμενα. Ζεφύρια δὲ, τὰ κατὰ τὸ ἔαρ, τὰ ἢ ὑεινα λεγόμενα. Ἐντεῦθεν τὸ "Ὠὰ "ὀζυείσωτα" Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱς. ς'. 4. ἢ Ζ. Γενέσ. Γ. 2. ἔνθα Οὔειον Ὠὸν δυείσκεται γεγραμμένον, εἰς τὰς ὁποίας λέξεις καταφαίνεται ἡ αἰτία καὶ ἡ ἐτυμολογία τῦ ὀνόματος. "Θερμαινόμενον μᾶλλον -- διαρεῖται καὶ γίνεται ὑεία", ἔνθα ὁ Γαζῆς ἑρμηνεύει Saniescunt (ἤγουν Ἰχωρᾶται) ἡ δὲ παλαιὰ Λατ. μετάφρ. Evaporant.

Οὐριοδρομέω, ῶ, ἔχω, πλέω μὲ καλὸς αὐέμους, ἐκ τῦ

Οὐριοδρόμος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων, πλέων μὲ καλὸς ανέμους. Ζήτ. Οὔειος.

Οὔριον, τὸ, ταὐτὸν τῷ Φυλακὴ, Σημεῖον, Ἡσύχ. ἀμφίβ.

Οὔριος, ὁ, ἡ. *Ventο secundo*, ὁ ἔχων καλὸς ἤτοι ἐκ καρύμενης φυσώντας αὐέμους, οἷον "Πλὴς, πάσης, "πνοὴ, ῥιπὶς, πνεῦμα, οὖρ.", ταὐτὸν τῷ Ἐπίφορον, Λατ. *Secundus*. Ἐκ τάτε Οὐεία, ὑπονομ. τῦ Πνοὴ, οἷον Ἐξ ὑείας πλεῖν, καὶ Ἐξ Οὐείων, ὑπονομ. τῦ Ἀνέμων, πλεῖν μὲ δυτυχεῖς-καλὸς αὐέμους. τῦτο δὲ λέγεται καὶ "Ἐν ὑείῳ πλεῖν, ναυμ. ἔζωθεν τῦ Ἀνέμου. Καὶ "Οὔειος πλάτη" ταὐτὸν τῷ Πλὴς ὕειος, Σοφοκλ. καὶ "Οὐεία θεῖν" ταὐτὸν τῷ ἐν Οὐείῳ πλεῖν, ὅ ἐστι πλεῖν μὲ καλὸν ανεμον. Ἐντεῦθεν Μεταφρ. "Οὐεία παῖξις", ἡ δυτυχῶς ἐκπεπλεσθεῖσα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 805. "Τὸ δὲ Οὔειος "Ζεὺς", Ἱκέτ. 594. ἑρμηνεύεται ἀφ' τοῦ *Benevolus*, ὁ δυνοϊκῶς διακείμενος. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἀφ' τῆς Ἐπιπόδειος-ὑπαδέξιος ἄνεμος. 2) Ταὐτὸν τῷ, Οὔειος.

Οὐριοσάτης, ου, ὁ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 817. "Θηλυς "νόμος ὁμῶς κρεκτὸς γοητῶν", εἶναι ἀσαφὴς. Σύγζυγες δὲ ἐν τῇ β'. Ἐκδ. ἐγράφετο αὐτὶ τάτε τὸ ὕπνου ἀσαφὲς Εἰσοσάτης.

Οὐριόω, ῶ, ἔχω ὕειον-καλὸν-πνοῦν ἄνεμον "Οὐ-"είωκεν ἐθείρας εἰς δρόμον", τῦτ' ἔστι διώκουσι τὰ "μάλλια τῦ κατὰ τὴν πνοὴν τῦ ἀνέμου, Ἀνάλεκτ. Β'. 225.

Οὔρισμα, τὸ, αὐτὶ Ὅρισμα. ἢ ἐκ τῦ Οὐείζω (ὅρις) ὁ καλὸς-ὕειος ἄνεμος, ἀμφίβ.

Οὐριτρὶς, ίδος, ἡ. ἡμαρτ. αὐτὶ Οὐρητρὶς, ἐκ Σχολ. Ἀριστοφ.

Οὖ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ουροδοχεῖον, καὶ, Οὐροδόχιον, τὸ, καὶ Οὐροδόχη, ἡ, (δέχομαι, ῦρον) ἀγγεῖον ὑποδεχόμενον ἢ περιέχον τὸ ῦρον.

Ουροδόχος, ὁ, ἡ. (ὅθεν τὸ Οὐροδόχη) ὁ ὑποδεχόμενος, περιέχον ῦρον.

Οὖρον, τὸ, ὅθεν τὸ Λατ. *Urina*, ἡ ὑδατώδης ἔκκρισις τοῦ αἵματος, ἥτις γίνεται ἐν τοῖς νεφροῖς, καὶ διὰ τῶν οὐρητήρων καταρχομένη, εἰς τὴν κύστιν εἰσέρχεται· τέλος ἐντεῦθεν διὰ τῆς οὐρήθρας. τὸ κάτωρον. ἐκ τοῦ Ὄρος, Ἰωνικ. Οὖρος. Ζήτ. Ὄρος. 2) Ζήτ. Ἐπίουρον. Ὄφρος. Θ. 124.

Ουροπύγιον, παυτὸν τῷ Ὀρρόπυγιον.

Οὖρος, ὁ, καλὸς, εὔφορος - εὐτυχὴς, ἤτοι ὑπὸ πρύμνης πνέων ἄνεμος. ἐκ τοῦ Ὄρω, τὸ Κινῶ, ἄγω, οἱονεὶ ὁ ἄγων - κινῶν - φέρων ἢ πὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ Λατ. *Ventus secundus*, εὔπλοος ἢ φορος. Λαμβάνεται δὲ καὶ μεταφορικῶς αὐτὶ τοῦ, Εὐτυχία. Ὁ Κορὴς εἰς Ἡλιοδώρ. Τόμ. Β'. σελ. 345. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν παυτὸν ἐκ τοῦ Αὖρα, ὡς τὸ, Οὖς, Αὖς.

Οὖρος, ὁ, (ὁράω) ὁ φυλακτικὸς, ὁ φύλαξ. *βασιλεὺς, Σωτήρ.* Ἰλ. Θ. 80. ὅθεν τὸ, Ἐπίουρος.

Οὖρος, εος, τό. Ἰωνικ. αὐτὶ Ὄρος, τὸ βυνόν. 2) Ἀντὶ Ὄρος, τὸ σωρόν. Ἰλ. Φ. 405.

Οὖρος, ὁ. "Βοὸς οὖρος". ὁ ἄγελος βοῶν, "Βοὸς ὄρος". Ἀθηναι. Χρον. β'. σελ. 285.

Οὐρὸς, ὁ. λάκκος, πάφρος, παφροειδὲς ὄρυγμα ἀφ' οὗ αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν. ἢ τὸ νεώριον καὶ ἀποθήκευμα τῶν νηῶν. Ἰλιάδ. Β. 153. παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Α'. 375. οἱομάζεται ὁ αὐτὸς λάκκος, Ὁλκὸς, ὃ ζήτει.

Οὐροτομέω, ῶ, (ὀρὰ, τομὴ) "Οὐροτομ. ἵππον" παρὰ Σουΐδ. κόπτω τὰ ἀλόγως τῶν ὀρῶν.

Οὐρόω, ὅθεν Καπουρόω, παρὰ Πολυβ. παυτὸν τῷ Οὐρεύω.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτίον, "Εἰς ὦτα πέμπειν μύθους". Εὐρ. Ὀρ. 616. 2) Λαβὴ, τζιγγέλιον, ἢ χειρύλιον. Ζήτ. Οὖας. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' οὗ Κρῆται ἔλεγον Αὖς, Αὐτὸς, (Λατ. *Auris*) ὅθεν τὸ καθ' ἡμᾶς ὑποκοϊσικῶς Αὐτίον, αὐτὶ ὠτίον. Ἡσύχ. ἐν Λέξ.

Οὐσία, ἡ, (ὤν, ὖσα) ἡ ὑπόστασις - τὸ εἶναι τινὸς πραγμάτος, ὕπαρξις, τὸ Ὄν, σῶμα, ὑπόστασις. 2) Ἡ οὐσία, τὰ κτήματα, ὑπάρχοντα, πλοῦτος, τὸ εἶναι ἢ τὸ ἔχειν, βίος, κτῆσις, χρήματα. Λατ. *Substantia*. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 911. "Τὰς ἄ- "παιδας οὐσίας", ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τῆς Σωτηρίας. Οὕτω δὲ οὐσίσκεται καὶ Προσουσία, καὶ Ἀπουσία.

Οὐσιαρχία, ἡ. ἡ ἀρχὴ τῶν οὐσιῶν, ἢ ἡ κυριαρχία τῶν ὄντων. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσίδιον, τὸ, Ὑποκορ. τῆς Οὐσία, μικρὰ οὐσία, Ἀθην. σελ. 58.

Οὐσιομετρία, ἡ, Στοβ. Φυσ. σελ. 1098. ἀμφ.

Οὐσιοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ποιῶν οὐσίαν, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσιόω, ῶ, κάμνω τινὰ οὐσίαν, ἐκκαλῶ τι εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ, δίδω τὴν οὐσίαν. παρ' Ἰωαν. Φιλόπ. καὶ Πισιδ. Σουΐδ. "Ὁ κατὰ τοῦτο οὐσιωμένος", Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 486. "ὁ δὲ κατὰ ζωὴν "λογικὴν οὐσιωμένος". ὅ ἐστιν ἐκεῖνος, τὸ οἱοῖόν ἡ οὐσία - ἡ ὕπαρξις συνίσταται εἰς λογικὴν ζωήν.

Οὐσιώδης, εος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Οὐσιωδῶς, ὁ κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία, ἡ, (ὄνομα) ἐπωνυμία τινὸς ὄντος ἢ οὐσίας. ἀμφ.

Οὐσίωσις, ἡ, (οὐσιόω) δημιουργία τινὸς οὐσίας. ἀμφ.

Οὖσον, τὸ, αὐτὶ, Οἶσον, τὸ χοινίον τὸ καραβίνι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα, Λυκόφρ. 20. ἢ τὸ ὑπόγειον χοινίον, ᾧ προσδεσμεῦται ἡ ναῦς ἀφ' τῆς γῆς. τὸ Παλαμάειον. Λεξ. Χαιροβ.

Οὐτάζω, Οὐτίσκω, Οὔτημι, ἐκ τοῦ Οὐτέω, πληγόνω, κτυπῶ με ὅπλον τι, τιτρώσκω, νύττω, κεντῶ, σιβυλίζω. Λέγεται δὲ καὶ ἐπ' ἀφαπῆς, Εὐρ. Ἱππολ. 654. Ἐκ τοῦ Οὐτάω ἔγεινεν ὁ Ὁμηρικὸς παρατ. Οὔτα, ὃ ἄλλοι Οὔτε γράφουσι, ὑπολαμβάνοντες ὅτι ἔγεινε κατ' ὑποκοπὴν ἐκ τοῦ Οὐτάσε. Ἐκ δὲ τοῦ, Οὔτημι, γίνεται τὸ, Οὐτέμμαι, αὐτὶ Οὐταίμαι· διότι τὸ Οὐτέμμενος εἶναι, κατὰ τὸ σημαινόμενον κἀν, παυτὸν τῷ, Οὐτασμένος, ὁ πληγωμένος, ὅμοιον τῷ Ἐλπλαμένος, καὶ Ἐλπλασμένος. Ἐκ τοῦ Οὐτάω ἔγεινε τὸ Ὠτειλὴ, αὐτὶ Οὐτιλή. Τὸ δὲ παρατατικὸν τούτων, εἶναι ἴσως τὸ Ὄδω, Ὄθω, ἢ Ὄπω, ἤγουν Ὠθῶ.

Οὔτε, συνδεσμ. Μήτε, τὸ καὶ καθ' ἡμᾶς Οὔτε. Ζήτ. Οὐδέ.

Οὔτερος, αὐτὶ τοῦ Ὁ ἕτερος.

Οὔτησις, εως, ἡ. (οὐτάω) ἔρωσις, πλήγωσις.

Οὐτητεὶρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Οὐτητὴρ, ἢ Οὐτητὴς, ὁ, (οὐτάω) ὁ πληγόνασα-τιτρώσκουσα.

Οὔτι, παρονομ. τοῦ Κατὰ, παυτὸν τῷ Μηδαμῶς, οὐκ, οὐχὶ, παρὰ Πορταῖς.

Οὐτιδανὸς, ὸς, ὴ, ὸν, ἡ, (ἔτις) ὁ μηδενὸς λόγου ἄξιος, ἀσθενὴς, ἄτιμος, ἀνωφελὴς, καντιποστέριος. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, ἢ ἐπὶ ἀλλων πραγμάτων, αὐτὶ τοῦ Μικρὸς, ποσπὸς. Ἡ δὲ συλλαβὴ, δανὸς, ἐνταῦθα, ὡς ἐν τῷ Ἡπεδανὸς, σωζόμενον κατὰ τροπὴν ἐπὶ τέλους. Ἰλ. Α. 293.

Οὐτινοσοῦν, παυτὸν τῷ, Οἱωδήποτε.

Οὐτίπου, Ἐπίρ. (ὅ, τι, που) ἴσως οὐχί, ἐπ' ἐρωτήσεως, ὡς τὸ Λατ. *Num forte*; Τὸ δὲ Τί ἐνταῦθα ὡς ἐν τῷ ἑπομένῳ παρέλκει. ἀδιαφόρως.

Οὐτίπω, Ἐπίρ. ἀκόμη οὐχί, παυτὸν τῷ Οὔπω.

Οὔτις, ινος, ὁ, ἡ. *Nonullus, nullus*, ἀδείς, κανείς, κανένας.

Οὔτοι, Ἐπίρ. (ὅ, τι) *Non rane*, βέβαια οὐχί, οὐκ. ὀφείλ. ἀδιαφόρως. "Οὔτοι ποτὲ ζῶν τῶν ὑπ' ἐμοῦ ὑβρισθήσεται", Ἀειοφ. Σφ. 1117. τοῦτ' ἐστὶ Βέβαια ἐν "ὅσῳ ζῷ ποτὲ δὲν θέλω τὸν ἐκδυθῇ. Εἶναι δὲ εἰς ἀρχὴν καὶ ὅταν ἔπηται ὅρκος, ὡς τὸ "Οὔτοι, μὰ "τὸν Δία", κ. τ. λ. Ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ τῶν Τοίνυν, Ἀειοφ. Σφ. 1141. "μὰ τὸν Δί', ὦ τοίνυν", ἐνθα παρώτερον ἐχρήσατο Οὐ τοίνυν γε. Ζήτ. καὶ Τοίνυν.

Οὗτος, Αὕτη, Τοῦτο, αὐτωνυμία δεικτικὴ, αὐτὶ τῆς ὁποίας ἡ χυδαία παρ' ἡμῖν συνήθεια μεταχειρίζεται τὸν ἀναφορικὸν Λυτὸς, Αὐτὴ, Λυτό. Λέγεται δὲ καὶ Οὗτοσὶ, καὶ κατὰ κλητικὴν Ὦ Οὗτος, *Heus tu*. Ἐκ τούτου τὸ Ἐπίρ.

Οὕτω, καὶ, ἐπομένου φωνήεντος, Οὕτως, ἢ Οὕτωσὶ, ἔτζι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τόσον. Ἔτι ἐν ἀρχῇ τινος διηγήσεως, οἷον, "Οὕτω ποτ' ἦν μῦς ἐν γαλῇ". Ἀειοφ. Σφ. 1221. Οὐχ ὕπως --- ὡς, ὅ ἐστιν "Οχι ἔτζι - καθώς, ἢ "Οχι τόσον - ὥστε, Ἐνίοτε σωπώσεται μετὰ ῥηθείς, αὐτὶ τοῦ Ἐς τοῦτο, ἢ Ἐς τοσοῦτο, Οὐαλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 364.

Οὐχὶ, παυτὸν τῷ Οὐχ, Οὐκ, τὸ καθ' ἡμᾶς "Οχι.

Οὐχ ἥκιστα, αὐτὶ τοῦ, μάλιστα, παύω.

Οὐχ οἷόντε, ὃ δυνατὸν, οὐχ ἧττον, ὄχι ὀλιγώτερον·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Φ.

Ὀφείδιον, τό. παυτὸν τῷ Ὀφίδιον.

Ὀφειλέσιον, τό. μικρόν τι χρέος, ὄφλος, Εὐσάθ.

Ὀφειλέτης, ὁ, ἡ. Ὀφειλῖτις, ἡ. Ῥῆσ. 965.

(ὀφείλω) ὁ χρεώστης, ἡ χρεῶτις, ὅστις εἶναι ὑπὸ χρέος, ὅστις χρεωστεῖ.

Ὀφειλέω. Ζήτ. Ὀφείλω.

Ὀφειλὴ, ἡ, παυτὸν τῷ, Ὄφελος, τὸ χρέος, δάνειον, ἀνάγκη. Ν. Δ.

Ὀφείλημα, τος, τό. τὸ χρεωστούμενον, τὸ χρέος.

Ὀφείλιμος. Ζήτ. Ὀφέλιμος.

Ὀφειλόντως, Ἐπιρρ. ἐκ τοῦ Ὀφείλων, οἷος, ὁ. κατὰ χρέος, πρεπόντως, δεόντως, κατὰ τὸ χρέος, καθὼς πρέπει.

Ὀφείλω, Μέλ. Ὀφειλήσω, ἐκ τοῦ Ὀφειλέω. ὀφειλέτης - χρεώστης εἰμὶ, χρεωστῶ. 2) Εἶμαι ὑπόχρεος, ἔχω χρέος νὰ κάμω τι, "Πῶς ἂν ὄφελον Τρῶες κο- "τεσαμένην κακὰ ῥάψαι"; Ἰλιάδ. Σ. 267. τοῦτ' ἔ- στι, Πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ, κ. τ. λ.; 3) Ὤφελον ποιῆσαι, κ. τ. τ. ἐπὶ εὐχῆς, ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς Εἴ- θε, Ἄμποτε νὰ τὸ ἔκαμνα, *Utinam fecissem*. Συ- νάπτεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Εἴθε, καὶ Ποιητ. Αἴθε, καὶ ὡς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ζήτ. Ὤφελον. Οὕ- τω δὲ καὶ τὸ Ὤφελες, Ὤφελε, Ποιητ. Ὄφελον. Ἰ- λιάδ. Ω. 254. "Αἴθ' ὤφελεσε πεφάσθαι", ἔνθα ὁ Σχολ. Βικτ. ἐκ Καλλιμάχου σημειόνει, "Μὴ ὠφε- "λέτ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι". Τὸ δὲ ῥωποτύπον τῶν εἶναι Ὀφίλω, Ὀφέλλω. 4) Λέ- γεται ὡς ῥαγμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώ- σωμεν ὡς Χρέη, καὶ Μεταφ. ὡς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προξενοῦμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς δι' ἡμῶν ἰδίων μας ἔργων, οἷον "Βροτοῖς ἅπασι καταθανεῖν ὀφείλεται" καὶ "Τὸ- "τον θνητὸν καταθανεῖν ὀφείλεται". *Debetur mors*, ὅ ἐστιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἢ ὅλα τὰ θνητὰ πρέ- πει νὰ ἀποθάνωσι, πρέπει νὰ πληρώσωσι τὸ χρέος τῷ θανάτῳ. "Ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ "κακόν τι". Πλάτ. Οὕτω καὶ τὸ "Ὀφείλεις μοι κα- "κόν". ὅ ἐστι μὲ χρεωστεῖς κακόν τι, τὸ ὁποῖον πρέ- πει νὰ σοὶ τὸ ἀντιποδώσω εἰς ποινὴν τῶν παρὰ σοῦ εἰς ἐμὲ πραχθέντος. "Ὀφείλωσι βλάβην", τοῦτ' ἐ- στιν εἶμαι εἰς χρέος διὰ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπροξένησα. Ζήτ. Ὄφλω. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ι'. 5. "Ὀφείλεσι τῇ ψυχῇ πᾶσι", ἀντὶ τοῦ εἰς ὅλας χρεωστοῦσι τὴν ζωὴν των, εἰς ἐκείνας δηλ. παρὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσμένωσι τὸν θάνατον. Ἀνω- σώπ. Ὀφείλει, δεῖ γενέσθαι, πρέπει νὰ γένῃ, κατὰ ἀνάγκην. ὁ Φώτ. ἐν Λ. ἔχει "Ὄφελον, καὶ ὄφελες, καὶ ὄφελε, τοῖς προσώποις συσχηματίζουσιν ὡς ῥῆμα, καὶ δηλοῦσι τὸ ὠ, οἷον ὤφελον ἐγὼ, καὶ ὤφελες σὺ, καὶ ὤφελον ἄμφω. παρατηροῦσιν αὐτὸ ἐπὶ πραγμάτων ἤδη γενο- μένων, ἃ ἐβουλόμεθ' ἂν ἄλλως γενέσθαι. οἷον, "ὤφελε "μὴ γεγονέναι πόδε. ὤφελον μὴ παραχρῆσθαι τοῦτο". Μενάνδρ. ἤγουν δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω.

Ὀφέλιμος, ὁ, ἡ. ὠφέλιμος, χρήσιμος, Μάξιμ. Τύρ. 135. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ'. 429. ἔνθα ἐν ἄλ- λοις Χειρογράφοις, Ὀφίλιμος, καὶ Ὀφέλσιμος, καὶ Ὀνήσιμος, φέρεται.

Ὀφέλλω, (ὀφέλω, ὅθεν Ὄφελος, καὶ Ὄφελμα. ὡς Ὀφείλω) παυτὸν τῷ Ὀφείλω, χρεωστῶ, πρέπει νὰ, κ. τ. λ. "Ἀλλοτέ περ κ' μᾶλλον ὀφέλεσε παυ- "τὸς πεύθεσθαι", Ἰλιάδ. Τ. 200. ἤτοι "Ἀλλοτε φρεσὶν νὰ κάμητε παῦτα. Ἔτι αὐτὶ τοῦ Χρεωστῶ, ἤ-

μαι χρεώστης. "Χρῆός μοι ὀφέλλεται", αὐτὶ ὀφείλε- ται, χρέος ἔχω, ἢ χρεώστης εἰμί. χρέος μοι ἔνεστι. ἄπω δὲ καὶ "Αἴθ' ὤφελλες" αὐτὶ τοῦ Εἴθ' ὤφελες. "Ὁμηρ. Ἰλ. Α. 415. αὐτὶ τοῦ, Εἴθε, ἄμποτες νά. 2) Πληθύω, μεγαλύνω, οἷον Τιμῇ ὀφ. "ὡς τὸ "Angeo honore, καὶ" Μῦθον ὀφ. "αὐτὶ τοῦ Πολυλο- "γῶ. καὶ" Ὕβριν ὀφ. "αὐτὶ τοῦ Τρέφω, αὔξω τὴν ὕβριν. "Κύματ' ὀφέλλει πόντος" Διονύσ. Περιηγ. 133. αὐτὶ τοῦ ζέφει, γεννᾷ. ἔτι αὐτὶ τοῦ Σωρεύω, βουνῶ. "Ἀρατ. Διοσ. 349. Μέσως δὲ ὀξέλαβον αὐ- τὸ ἐν Ἰλιάδ. Π. 651. οὗθα ὅμως ὀρθότερον γράφε- ται Ὀφέλλειεν. Ζήτ. Ὄμπν. 3) Σκαπίζω, φωκαλῶ, σαρόω. Ζήτ. Ὄφελμα καὶ Ὄφελζον.

Ὄφελμα, τὸ, (ὀφέλλω) αὔξημα, πλήθυσις, μεγάλωσις, ὄφελος, κέρδος. 2) Φωκαλίδιον, σκαπί- διον, καὶ 3) Τὸ φωκάλιον, τὸ σαρὸν, τὸ σάρω- θρον, ἡ σκάπα, μὲ τὴν ὁποίαν σαρώνουσι, φωκαλί- ζουσι. "Τὴν σέγλην ὀφέλοντα (ἐγὼ παρλῶ ὄφελμα) "πυθμένι ξοιβῆς", Ἱππών. Σχολ. Λυκόφρ. 1165. Τοῦτο δὲ τὸ σημαινόμενον προέρχεται ἐκ τοῦ ῥώτε, ἐφ' ὅσον τὸ Ὀφέλλω σημαίνει τὸ ὑπσωρεύω, εἰς σῶρον σωρεύω, ὑψόνω τι.

Ὄφελος, εος, τό, (ὀφέλλω) ὄφελος, ὠφέλεια, βοή- θεια, κέρδος. "Ὅστις πολλὰ ὄφελος γένεται", τοῦτ' ἐ- στιν ὅστις ὠφέλησε κατὰ πολλά, Ἰλιάδ. Ρ. 152. "Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν"; ἤγουν εἰς τί ἠθέλες μᾶς ὠφελήσει; "Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος", τοῦτ' ἐ- στι τὸ κτῆμα δὲν ἀξίζει τίποτε. "Ὅτι ὄφελος τοῦ "σώματος", ἤγουν οἱ καλλίστοι, οἱ ἀξιολογώτατοι, οἱ μέγιστοι, οἱ λογάδες τοῦ σώματος. "Ἀνὴρ, ὅστι- "τι καὶ σμικρὸν ὄφελος". Πλάτ. ὅ ἐστιν, Ἄνθρω- πος, ὅς τις ἀξίζει τι. Ἔτι αὐτὶ τοῦ βοήθημα, Νί- κανδρ. Θηρ. 518. "ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθεῖς", ἤγουν, ἐὰν γλυτώσω, θέλω ὠφελήσει πολλούς. Ἀρ- ρίαν. Ἐπ. Δ'. 1. 167.

Ὀφέλσιμος, (ὀφέλλω) παυτὸν τῷ Ὠφέλιμος, Ὀρφ. Ἀργον. 471. Ζήτ. Ὀφέλλιμος.

Ὀφελτρεύω, φωκαλῶ, σαρόω, σκαπίζω, σολίζω, κοσμῶ, ἐκ τοῦ

Ὄφελτρον, τό. παυτὸν τῷ, Ὄφελμα, τὸ φωκάλιον, ἡ σκάπα.

Ὀφθαλμία, ἡ. (ὀφθαλμὸς) νόσος ὀφθαλμῶν, ἐξαιρέτως ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν συμβαίνει πύρωσις ἢ διαφορὰ, εἴτ' ἔν σάξιμον. *Lippitudo*.

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, ἐκ Πλαύτ. *Captiv.* 4. 1. 70. ὀξέλαβόν τινες τὸ *Ophthalmiam* αὐτὶ ἰχθύος τινὸς, ὃς παρὰ Πλίν. λέγεται *Oculata*. ἀμφ. Ἰωάννης δὲ ὁ Διάκονος εἰς Ἀπ. Ἡσιόδ. 122. μέμνηται τῆς λέ- ξεως Ὀφθαλμίας, ὡς ὄνομα ἱέρακος, ἢ εἴδους τι- νὸς ἀετοῦ.

Ὀφθαλμιάω, ῶ. πάθω κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλγῶ - πονῶ τοὺς ὀφθαλμούς. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῆς ἀλγούντων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λυπημένων ἀπὸ φθόνον ἀλλοτρίων ἀγαθῶν "Πάλαι ἂν ἐφθονήθην ὑπὸ πά- "λεως ὀφθαλμιῶντος", Πλουτ. α'. 7. καὶ λβ'. 2. αὐτὶ τοῦ, φθονῶ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Κάμνω εἰς τὰ ὀμμάτια. Λέγουσι δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ Ὀφθαλμιᾶν ἐπί τινι.

Ὀφθαλμίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ Ὀφθαλμὸς, ὀμ- ματάκιον. *Occhietto*, Ἰταλ.

Ὀφθαλμίζομαι, Μέλλ. ίσομαι. παρὰ Πλουτάρ. Πρ. Συμπ. β'. 1. μολυσόμαι ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμιᾶν. 2) Ταυτὸν τῷ Ἐφθαλμίζομαι, ὅ ἐστιν ἐμφυλί- ζω, τὸ παρὰ τοῖς Χυδαίοις ἐμβολιάζω, Γεωπον. Γ'. 69. 1. ἀμφ. 3) "Ὀφθαλμισμένος κόπρᾳ, καὶ π- "λι-

"λέκτροις εἶχον τὰς πόδας αἱ κλῖναι τῆς ἀρχαίων". παρὰ Συίδ. ἐν Ὠδ. αὐτὴ τῇ ὁποίᾳ ὁ Σχολ. Αἰσχιφ. Ἱππ. 589. ἐσφαλμένως ἔχει Ἠσφαλισμένος, *Bullis aureis maculatum*, ἐξ Ἀπελλοῦ Τόπ.

Ὀφθαλμικός, ἡ, όν. ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ὀφθαλμοβολέω, ῶ, πυθὸν τοῦ ἐπεφθαλμίζω. ῥίπτω εἴς τι τὰ ὀμμάτια μου. Νικήτ. Χρον. δ'. 2. σωυάπτει τὸ Ὀφθαλμοβολέμενος, τοῦ Ὑποπτος, Σχελ. Δυκόφρ. 93.

Ὀφθαλμοβόρος, ὁ, ἡ. (βορὰ) ὁ καταβρώγων τὸ ὄμμα τι.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ. ἡ δμὴ τῆς ὀφθαλμῶν δουλεία. Ν. Δ. ἐκ τῆ Ὀφθαλμόδουλος, ἀμφ.

Ὀφθαλμοπορτεία, ἡ. ἡ δμὴ τῆς ὀφθαλμῶν πορνεία, (ζαμπαρκλίκ, Τουρκ.)

Ὀφθαλμός, ὁ. τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως, τὸ ὄμμα, τὸ ὀμμάτιον, ἐκ τῆ, Ὄπτω, ἀόρ. Ὀφθείς, τὸ Βλέπω. Παρὰ Πεντατῖς λέγονται ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐράνου, τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως δὲ παρὰ Πέρσαις ὀνομάζονται οἱ ὀπῖζοποι καὶ ὑπασάται οἱ ἐπαρχεπινθῖνες τοῦ τὸν βασιλέα, καὶ οἱ κατάσκοποι αὐτῶ. Κατ' ὀφθαλμὸς δὲ κατηγορεῖν, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν κατηγορεῖν τινα ἐμφρόντου εἰς τὰ ὀμμάτια τινος, Ξενοφ. Κυρπ. Η'. β'. 10. 2) Ὀφθαλμοὶ λέγονται καὶ τὰ ὀμμάτια τῆς δύδρων καὶ τῆς φυτῆς, (τὰ Βυμβάκια).

Ὀφθαλμόσοφος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὰς ὀφθαλμὰς σοφός. ὁ ὀφθαλμοϊατρός, ὁ ἰατρὸς τῆς ὀφθαλμῶν. Λουκιαν. Λεξιφ. 4.

Ὀφθαλμοστεγκτος, ὁ, ἡ, ὁ βρέχων τὰ ὀμμάτια, Εὐρ. Ἄλκ. 182. ὁ ἔχων βρεγμένα τὰ ὀμμάτιά του.

Ὀφθαλμοφανῆς, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. ὀφθαλμοφανῶς, ὁ τοφανὴς, ὁ παρὰ ὀφθαλμῶν, τὸν ὁποῖον βλέπεις τις μὲ τὰ ὀμμάτιά του.

Ὀφθαλμώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος ὀφθαλμοῦ.

Ὀφθαλμώρυχος, ὁ, ἡ. (ὀρύσσω) ὁ ἐξορύσσων, ἐκβάλλων τὰ ὀμμάτια, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 186.

Ὀφιακὸς, κὴ, κὸν, (ὄφις) ὁ εἰς ὄφιν αὐτῶν, ὁ τοῦ ὄφεων τραγματευόμενος.

Ὀφίασις, ἡ. (ὀφιάζω) ἡ ὀφιοειδὴς τῆς ξιχῶν τῆς κεφαλῆς γύμνωσις, ἡ Ἀλωπεκία.

Ὀφίδιον, τό. Ὑποκ. τοῦ Ὄφις, μικρὸς ὄφις.

Ὀφιήτης, ὁ, Θηλυκ. "Ὀφιῆτις πέτρα" παυτὸν τοῦ Ὀφίτης, ὀφιδόπετρα, Ορφ. τοῦ Λίθ. Γ'. 35.

Ὀφιοβόλος, ὁ, ἡ. (βολὴ, βάλλω) ὁ ὀφίδια ῥίπτων, ἢ φονεύων.

Ὀφιοβόρος, ὁ, ἡ, (βορὰ) ὁ ζώων ὀφίδια.

Ὀφιογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γένος) ὁ ὑπὸ ὀφίδια γεννηθείς.

Ὀφιόδειρος, ὁ, ἡ. ὁ ὀφιδίου λαιμὸν ἔχων. Ἀεσχ. Θαυμ. Ἀκεσμ. 23. οὕθα ἐκ Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 601. πρέπει νὰ γραφῆται Ὀφιοβόρος.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ὀφίδια δηχθεὶς, τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν ὁ ὄφις.

Ὀφιοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων εἶδος, μορφὴν ὄφεως.

Ὀφιόεις, εσσα, ὀφιόεσσα, ταυτὸν τοῦ Ὀφιώδης. Ἔτι ὁ ἔχων ἄφθονα - πολλὰ ὀφίδια, ὁ πλήρης ὄφεων.

Ὀφιοκτόνη, ἡ. Ζήτ. Σχολοπενδρα· πρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῆ Ὀφιοκτόνη. ἐκ τοῦ,

Ὀφιοκτόνος, ὁ, ἡ, ὁ κτείνων - θανατῶν ὀφίδια.

Ὀφιομάχης, Ὀφιομάχος, ὁ, ἡ, (μάχη) ὁ μαχόμενος μὲ τὰ ὀφίδια, ὁ ἐχθρὸς τῆς ὀφιδίων.

Ὀφιόνεος, ἑα. ὁ ἐξ ὄφεων γεγονὼς, ὁ εἰς τοὺς ὄφεις αὐτῶν, ὁ ὀφιοειδὴς, *Anguineus*.

Ὀφιοπλόκαμος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀφιοειδῆ μαλλία, ἢ ὁ ἔχων αὐτὶ τῆς τριχῶν ὄφεις εἰς τὴν κεφαλήν. Ὀρφικ.

Ὀφιόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ὀφιοειδεῖς πόδας, ἢ ὁ ἔχων αὐτὶ ποδῶν ὄφεις.

Ὀφιοσκόροδον, Ὀφιόσκορδον, τὸ, ὀφιδόσκορδον, ἢ ἄγριον σκόρδον. Διοσκορ. Β'. 182.

Ὀφιόσπαρτος, ὁ, ἡ. ἢ κατὰ μεταθεσιν Ὀφιόσπαρτος, (Σπείρω, Ὄφις) ὁ ἐξ ὄφεων ἀσπαρθεὶς, γηγενθεὶς, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ.

Ὀφιοστάφυλη, ἡ, Ὀφιοστάφυλον, τό. τὸ καὶ Ἄμπελος λύκη λεγόμενον. Διοσκορ. Δ'. 184. Πλίν. 23. 1. καὶ 13. 23.

Ὀφιουρος, ὁ, ἡ. (οὐρὰ) πτηνόν τι Αἰθιοπικόν. Ἡσύχ.

Ὀφιοῦσσα, ἡ. αὐτὶ Ὀφιόεσσα, Θηλυκ. τοῦ Ὀφιόεις.

Ὀφιοῦχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ὁ ἔχων, κρατῶν ὄφιν, *Qui pressit duplici palmarum continet anguem*, ὡς Κικέρ. λέγει ἐν τῷ περὶ Θεῶν Φύσ. Β'. 42. Σημαίνόν τι τῆς κατὰ τὸν Ζωδιακὸν κύκλον. Ἐκ τούτου

Ὀφιωχέος, Ἐπίθ. ὁ αὐτὸν ὡς τὸν ὀφιοῦχον. "Γῆνα ὀφιωχέα". Ἄρατ.

Ὀφιοφάγος, ὁ, ἡ. (φάγω) ὁ ζώων ὀφίδια.

Ὄφις, εως, ὁ, ἡ. γένος ζώου κατὰ γῆς συρομένου ἢ τοι ἑρπετὸν. τοῦτο δὲ ὧδε πολλά, ὀφίδιον. 2) Τὸ ὀφιοειδῶς τελιγμένον βραχιόλιον, ὡς καὶ Δράκων.

Ὀφίτης, ου, ὁ. ὁ ἐξ ὄφεως, ὁ ὅμοιος τοῦ ὄφεως.

Ὀφιώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος, ὄφις) ὁ ἔχων εἶδος ὄφεως, ὁ πλήρης ὄφεων, ὡς Ὀφιόεις.

Ὀφίων, ὁ. κατὰ Πλίν. 28. 9. ζῶόν τι ἐν Σαρδῶ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὡς μυθῶδες ἐκλαμβάνει.

Ὀφλάω. Ζήτ. Ὄφλω.

Ὄφλημα, τό. (ὄφλω) χρέος, ποινὴ χρημάτων ζημιώσεως, χρεωστικόν.

Ὀφλησις, ἡ. χρέος, ταυτὸν τοῦ Ὄφλημα.

Ὀφλητὴς, οῦ, ὁ. (ὄφλω) ὁ χρεωφειλέτης, ὀφειλέτης.

Ὀφλισκάνω, καὶ Ὀφλίσκω. Ζήτ. Ὄφλω.

Ὄφλω, Μέλ. Ὀφλήσω, παρακ. Ὤφληκα, ἐκ τοῦ Ὀφλέω, ἄμφω δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Ὀφέλω, Ὀφίλλω, Ὄφλω, Ὀφλέω, Ὀφλαίνω, Ὀφλίσκω, Ὀφλισκάνω, ἔχουσι δὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ Ὀφείλω, ἤγουν χρεώστω, χρεώστης εἰμί. Τὸ δὲ "Ὄφλω δίκην", ἢ "Ὄφλω, αὐδὶ τὴ Δίκην, εἶναι εἰς χρῆσιν ὅξαιρέτως ὑπὸ Κείσεως, (δίκης) εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάζεταί τις, ἤγουν τὴν ὁποίαν ἔχασέ τις, καὶ δμὴ τοῦτο καταδικάσθη εἰς χρηματικὴν ποινὴν, ἤτοι εἰς ζημίαν. Ὅθεν "Ζημίαν ὀφλεῖν", αὐτὶ τοῦ εἰς χρηματικὴν ποινὴν καταδικάζεσθαι. "Τάλαντα δίκην ὠφλικέναι", ἤγουν εἰς πλήρωσιν δέκα παλαιῶν καταδικάσθαι καὶ "Δίκην τινὸν ὄφλειν" αὐτὶ τοῦ Καταδικάζεσθαι ὑπὸ τῆς δικαστῆς. "Δίκην (δὲ) θανάτου ὀφλεῖν", εἶναι ταυτὸν τοῦ εἰς θάνατον καταδικάσθαι. "Ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ἡμῶν "θανάτου δίκην ὄφλων" ἤτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὡ- "φληκότες μοχθηρείαν". Πλάτ. Ἀπολ. ὅ ἐστιν ἐγὼ μὲν κατεδικάσθην ὑπὸ σας εἰς θάνατον· οὗτοι δὲ (οἱ κατήγοροι) κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἀληθείας εἰς μοχθηρείαν. 2) Εἶναι εἰς χρῆσιν ὡς τὸ Ὀφείλω ἀείθμ. 4. εἶον "Ὀφλισκάνω, ἢ Ὄφλω γέλωτα, αἰσχύνην, "βλάβην", ἤγουν ἀξίζω, προξενῶ εἰς ἐμαυτὸν δμὴ τῆς τοιαύτας μὲ γέλωτα, κ. τ. λ. 3) "Ὄφλειν παρά- "νοιαν, ὠμότητα, δειλίαν, κ. τ. τ. "ἐρημιωθέντα καλ- "λιστα, ἐὰν ὑπολαβωμεν, ὡς αὖ ἐγράφετο "Δίκην πα- "ρανοίας ὄφλειν, κ. τ. τ. "Ἡλίκην ἂν ὠφλικότες πα- "ράνοιαν ἦτε, εἰ τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι". Δημοσθ. ἤγουν Πόσον ἠθέλετε νομισθῆ παράφρονες, ἐὰν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κ. τ. λ. "Δειλίῳ ὤφλεε φορὸς βασιλῆος", ὅ ἐστιν ἔδωκε παρὰ τῇ βασιλεῖ δειλίας ἀποψίαν, Ἡρόδοτ. Η'. 26.

Ὄφρα, Ποιητ. ταὐτὸν τῇ παρὰ Λογογράφοις, Ἕως, μέχρις ἐκεῖ, μέχρις ὅ. ὃν δηλονότι εἰς χρῆσιν μόνον τοῦ χρόνου, ἀλλ' οὐ καὶ κατὰ τόπον, τὸ καθ' ἡμᾶς Ἕως ὅ, ἐφ' ὅσον. 2) Ἕως, ἵνα, ὅπως, ἵνα δηλ. νά, Λατ. Donec, μετὰ ὑποπτ. "Ὄφρα σὺ χαίρῃς", ἵνα δηλ. τὰ χαίρῃς σύ. Ὅμηρ. Παρὰ δὲ Ἡσιόδ. φέρεται "Ὄφρ' εἴη". Ζήτ. Ἑρμαϊ. εἰς Οὐΐγερ. σελ. 768. καὶ 805.

Ὀφρύα, ἡ. ταὐτὸν τῇ Ὀφρὺς, ἀειθμ. 3. Ἡρόδοτ.

Ὀφρυάζω, τοῖς ὀφρύσι νεύω, νεύω τινὰ μὲ τὸ ὀφρύδιόν, ἢ συνάπτω, συμπέλκω τὰ ὀφρύδια, καὶ φαίνομαι ἐκ τούτου ὑπερήφανος. Προκόπ. πόλ. Γοτθ. Δ'. 11.

Ὀφρυασπασίδης, ου, ὁ. (ἀνάπτω) ὁ ἀναπτῶν, ἀνέλκων, ὑψόνων τὰ ὀφρύδιά του, ὁ ὑπερήφανος, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθήν.

Ὀφρυάω, ῶ. Σχόλ. Η'. σελ. 586. "Κόρινθος ὀφρυᾶ τε καὶ κεκαλλίνεται", ὅ ἐστιν ἔχει ὑψώματα, λόφους, καὶ κοιλώματα· ἐνθα πρότερον ἐγράφετο Ὀφρύεται.

Ὀφρύκνηστος, (ὀφρὺς, κνάω) ὁ ξύβων τὰ ὀφρύδια, ἢ τὸ μετωπόντιν, καὶ τὸ καμένι νὰ κοκκινήσῃ. Ὅθεν Ἡσύχ. αὐτὸ ἐξέλαβε τῇ Ἐρυθρείων, ἡμαυρώθησε. Ἐντεῦθεν καὶ Λατῖνοι Perfricare frontem λέγουσιν, ὁπόταν τις θέλῃ νὰ κρύψῃ τὴν αἰσχύνην, ἐξέλαβε ξύβης ἐκαλῶν ἐρύθημα εἰς τὸ πρόσωπόν τε. Ζήτ. Παραξύβω.

Ὀφρυόεις, εσσα, εν. ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, ἀλαζών. Ζήτ. Ὀφρύς. 2) Τόπος τις λοφώδης-ὑψηλός, ἤτοι ἔχων ὑψώματα καὶ λόφους. 3) Χώρα τις ἐπὶ λόφῳ κειμένη. Ἡρόδοτ. Ε'. 92.

Ὀφρυόομαι, ῶμαι, φέρομαι ὑπερηφάνως ἀναπτῶν τὰ ὀφρύδια. Ζήτ. Ὀφρύς.

Ὀφρυοσκιος, ὁ, ἡ. (σκιὰ, ὀφρὺς) ὁ ὑπὸ τὰ ὀφρύδια σκιαζόμενος. Πλάτ. παρ' Ἀελιαν. Τοπικ. ς'. 2.

Ὀφρύς, ύος, ἡ. αἱ ὑπὲρ ἄνω τῆς ὀφθαλμῶν τοξοειδῶς κείμεναι τρίχες, τὸ ὀφρύδιον, καὶ ἐκ τῆς κινήσεως καὶ διαθύσεως τὸ ὁποῖον, ἐμφαίνεται ἡ σοβαρότης, ἢ ἡ λύπη, ἐξαιρέτως δὲ ἡ Ὑπερηφάνεια, καὶ ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία. Ὅθεν "Ἀναπτὰς, Ἀνάγειν, Ἀίρειν, Ἐπαίρειν, Ἀνέλκειν τὰς ὀφρῦς", αντὶ τοῦ ὑπερηφάνως, σοβαρῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ παρὰ Λατ. (Grande) supercilium gerere. Ἐντεῦθεν 2) λαμβάνεται ἡ λέξις αντὶ τῆς παθῶν αὐτῆς, οἷον ὑπερηφανείας, σοβαρότητος, κ. τ. τ. 3) Τύφωμα τόπου τινὸς, λόφος, ἢ ὑψηλὸς αἰγιαλὸς ἤτοι ἀκρωτηριάλιον, Πολύβ. Γ'. 71. "Ὀφρῦς τῆς πύρρης" Σχόλ. Ε'. 3. 7. τὸ ὑξέχον, τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς πύρρης, καθὼς τὰ ὀφρύδια ὑξέχουσιν ὑπὲρ τὸ μέτωπον.

Ὀφρύωσις, ἡ. "ὑψηλοτέρας ὀφρυώσεσιν". Παῦλ. Αἰγινήτ. ς'. σελ. 224. μὲ ὑψηλοτέρας τοίχας. Ἐκ τοῦ Ὀφρύω, τοῦτ' ἔστι, καίμνω ὀφρύδιον-ὕψωμα.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Χ.

Ὄχα, Ἐπίρ. ποιητικ. αντὶ τοῦ, Ἐξόχως. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ὑπερθετικῆς "Ὀχ. ἄριστος, ὡς τὸ Longe optimus, ἐκ τῆς "Ὀχος, τὸ ᾠδίτερ. ὅθεν "Ἐξοχος ἐν χρήσει. ὁ ἐξόχως ἄριστος." Ὅμηρ.

Ὀχάνη, ἡ, ἡ, "Ὀχανον, τὸ. (ὀχέω) ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, διὰ τῆς ὁποίας διαθύεται. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡροδότ. Α'. 171. τὸ πάλαι ἐφόρουν ἀσπίδας, ἐξαιρέτως Συρίας μεγάλας, παρ' Ὁμήρ. "Ἀσπὶς τιρμιόεσσα", ἤγουν λωεία, τὰ καλούμενα τελαμῶνας, ἐκ τῆς ὁποίων ἐκρέματο ἡ ἀσπὶς ὥστε τὸν τράχηλον καὶ τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην, χωρὶς λαβῆς, (αὐτὸ ὀχανὸν). Εὗρον δὲ τοῦτο παρὰ Κᾶρες, προσθέντες τὰ λωεῖα εἰς διάθυσιν τῆς ἀσπίδος, τὸ ὁποῖον ἔλεγον, Οἰνικίζειν, Ὅμηρος δὲ ἐν Ἰλιάδ. Θ. 193. Λ. 38. Π. 803. ἀναφέρει μόνον Τελαμῶνα καὶ Κανόνες ἐν ἀσπίδι. Τελαμὼν δὲ ἐλέγετο τὸ λωρίον, τὸ ἐγκυτεῖνον μεταξὺ τῆς δύο ῥάβδων, τῆς προσηρμοσμένων ἐγκαρσίως εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀσπίδος μέρος. Αὗται αἱ Ῥάβδοι ὠνομάζοντο Κανόνες. Τὰ δὲ εἰς χρόνους ἐπροσθέτουν εἰς τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος τὴν λαβὴν, ἥτις κατ' ἀρχὰς μία ἦτον κεῖνος τις, καλούμενος Πόρπαξ, ἐκ μετάλλου συγκείμενος ἴσως, καὶ δυνάμενος δι' ὅλου χωρίζεσθαι τῆς ἀσπίδος. Οἱ δὲ Κᾶρες, αντὶ τοῦ κείνου καὶ τῆς τελαμώνων, διέτειναν πλαγίως ἐν τοῖς κοίλοις τῆς ἀσπίδος δύο δεσμὰς, δι' ὧν ἀγόντες τὴν χεῖρα καὶ τὸν βραχίονα διάκυκλον τὴν (ἴσως τότε μικροτέραν κατασκαλαζομένην) ἀσπίδα. Αὕτη λοιπὸν ἡ ἐκ δύο δεσμῶν καὶ λωείων συγκειμένη λαβὴ ἐκαλεῖτο "Ὀχανα, τὰ, καὶ Ὀχάνη, ἡ. τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει Σοφοκλ. Αἴ. 575. "ποικίλην ῥῥάφαν πόρπακα". Ἀειτοφάνης δὲ τραφαικῶς μέμνηται ἔτι τῆς Πορπάκων ἐν ταῖς ἀσπίσι. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, κατ' οἶκον, φοβούμενοι τὰς Εἵλωτας, ἀφῆρων πάντοτε τῆς ἀσπίδος τὴν λαβὴν, ὡς λέγει Λιβάνιος Λόγ. κδ'. σελ. 86. Ἐκδ. Ῥεισκ. "Ἐξαιρεῖ μὴν Σπαρτιάτης οἶκοι τῆς ἀσπίδος τὸν πόρπακα". Κλεομβρότος δὲ ἐν Λακεδαίμονι εἰσήγαγε, κατὰ Πλούταρχ. ιι. "τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' Ὀχανίης, μὴ δι' ἑτέρου πόρπακος".

Ὀχεά, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Χειὰ, Νίκανδρ. Θηρ. 139. Ὀρφ. Ἀργον. 78. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῇ, Ὀχή. Ἄρατ. Διοσ. 224.

Ὀχεία, ἡ. (ὀχεύω) σαρκικὴ μίξις, συνουσία, τὸ βάτευμα τῆς ζώων. Λέγεται δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, ὅταν βάλλῃ τις τι ζῶον νὰ βατεύσῃ. 2) Ποιητικὰ ὀχεία παρ' Ἡσυχ. αντὶ τοῦ Ἄγκυρα.

Ὄχειον, τὸ, (ὀχέω) ταὐτὸν τῇ "Ὀχημα καὶ "Ὀχος. 2) (ὀχεύω) Ἄρρεν ζῶον, φυλαττόμενον, ἵνα νὰ βατεύῃ τὰ θήλεα, βαρβάτον ζῶον, ἢ Ἄτι, ταῦρος, κ. τ. τ. Τὸ δὲ θήλυτον Ὀχεῖος σημαίνει τὸ ἐπιτήδειος εἰς ὀχείαν, εἰς βάτευμα. ἀμφ. Ἀρπεκρατίων δὲ εἰσάγει χωρίον τι ἐκ τῆς τοῦ Λυκούργου, ἔνθα Ὀχεῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τόπον, ὅπου γίνεται ἡ ὀχεία.

Ὄχεσκον, κες, κε. Ἰωνικ. παρακατ. τοῦ Ὀχέω.

Ὄχεσφι, Ποιητ. αντὶ Ὄχεσι, ἐκ τοῦ "Ὀχος, τό.

Ὀχεταγωγέω, ῶ. ὅθεν Ὀχεταγωγία, ἐκ τοῦ Ὀχεταγωγὸς, ταὐτὸν τῇ Ὀχετηγέω, Ὀχετηγία, Ὀχετηγὸς, ἃ Ζήτει.

Ὀχετεία, ἡ. (ὀχετεύω) τὸ ἄγειν τι εἰς καναλίον τι, ἢ αὐλάκιον.

Ὀχέτευμα, τὸ. (ὀχετεύω) ὕδωρ ἠγμένον δι' αὐλακίου, ἢ αὐτὸ τὸ αὐλάκιον, τὸ καναλίον.

Ὀχετεύω, (ὀχετὸς) φέρω τι εἰς αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ἢ καναλίου.

Ὀχετηγέω, ῶ. (ὀχετηγὸς) ἄγω, φέρω τι εἰς καναλίον.

Ὀχετηγία, ἡ. τὸ ἄγειν τι εἰς καναλίον, τὸ ποτίζειν τι διὰ καναλίου, ἢ αὐλακίου.

Ὀχετηγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ἄγων ὀχετὸν, ἤγουν ὁ φέρων τὸ ὕδωρ εἰς τὸ αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ὑδραγωγὸς, κηπουρὸς, ἢ ὁ ἄρδων. Ἰλ. Φ. 257.

Ὀχέτιον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ Ὀχετὸς.

Ὄχετλον, τὸ. ταὐτὸν τῇ "Ὀχημα. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ὀχετοχιώμενος, παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. Θ'. 41.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὀνομάζονται τὰ κλεῖθρα, ἢ αἱ θύραι, ἀφ' ἧς ὀπαίων
ἐμποδίζομέν τῶ ῥεύματος γεμίζονται τὰ αὐλάκια.
Ὀχετόκρανον, τὸ, Ὀχετοκράνιον, ἐν Μεγ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ. Ι'. 30. πιτνὸν τῆς Κηλώνειον, ἦγουν τὸ τέλος τῆς καναλίων, ἔνθα ἐκχέεται τὸ ὕδωρ.
Ὀχετὸς, ὁ. (ὄχος) σωλὴν, ὑδραγωγεῖον-αὔλαξ δι' ἧς διέρχεται καὶ ἀφαιρεῖ τὸ ὕδωρ, κανάλιον, αὐλάκιον, ἀφ' τῶ ὁποίω ἄγομεν εἴς τι μέρος τὸ ὕδωρ. "Βρωτοῖσι καὶ "ποτοῖσι παρεκβέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν", Εὐρ. Ἱκέτ. 1111. αντὶ τῶ Παροχεύοντες, ὅ ἐστιν Ὑποτρέποντες τὸν θάνατον ἀφ' σιτίων καὶ ποτῆ. Καθ' Ἑλλάδιον Χρησομ. σελ. 22. ἐν Ἀθήναις Ὀχετὸς ἦτον πιτνὸν τῆς Βάρβορος. Εὐρ. Ὀρ. 806. "Παρ' ὀχετοῖς Σι"μουντίοις" αντὶ τῶ Παρὰ τῆς ποταμῶ Σιμόεντι, ἢ παρὰ τῆ κοίτη τὸ ῥεῦμα τῶ ποταμῶ Σιμόεντος.
Ὄχευμα, τὸ. (ὀχεύω) Ἀειστ. Ζώων Ἰσ. ς'. 23. πιτνὸν τῆς πλῆσμα, ὅ ἐστι βατεύμα-συνουσία.
Ὀχεύς, έως, ὁ. Ἰωνικ. Ὀχῆος, ὁ. (ὀχέω) ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ σωρεύειν καὶ συγκρατεῖν τι, ὡς Κλεῖθρον, μοχλὸς, ἐρύφιγξ, ἐν Ἰλιάδ. Δ. 132. "Ζωστῆρος ὀχῆες". οἱ σωρεύοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες. Καὶ ὁ δεσμὸς τῆς ὠκεικεφαλαίας, Γ. 372. ὁ σύρτης τῆς θύρας, Μ. 121. 291. 455.
Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ. (ὀχεύω) ὁ βατεύων, καὶ ἵππος, κ. τ. τ. Λέγεται δὲ καὶ ἀσελγὴς ἀνθρώπος.
Ὀχευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὸν ὀχευτὴν, ἢ εἰς τιτνὸ ὀχείαν αἰτήκων-κλίνων. ὁ ἀσελγής.
Ὀχευτὸς, τὴ, τὸν. ὁ βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, ἐκ τῶ.
Ὀχεύω, πιτνὸν τῆς, Ὀχέω, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀφροδισιακῆς ἐννοίας, αντὶ τῶ Βατεύω. καὶ ἐνεργητικῶς μὲν Ὀχεύειν ἐπὶ ἀρρένων, Ὀχεύεσθαι δὲ ἐπὶ θηλέων, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν βατεύειν, καὶ βατεύεσθαι. Ἔτι δὲ Ὀχεύειν λέγεται τὸ νὰ βάλῃ τις τὰ ζῶα νὰ βατευθῶσι.
Ὀχέω, ῶ. φέρω, βαστάζω, μεταφέρω, σκηνεύω ἢ κινῶ τι. ὅθεν Ὀχέομαι αντὶ τῆ, Βαστάζομαι, οἷον "ὀχέομαι ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππῳ", τὸ Λατ. *Equo vehi* καὶ "Ὀχήσονται νηυσί". Ἰλιάδ. Ω. 731. ἔνθα ἄλλοι, Οἰχήσονται, ἀναγνώσκουσι. Καὶ μεταφ. "Ἐπὶ "λευκῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι". Λειτοφ. Ἱππ. 1241. Πλάτ. ἐν Νόμ. Δ'. σελ. 818. Στεφ. Ἰλιάδ. Ρ. 77. "Ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι". δυσκόλως ἀριθμολογοῦντες. "Ὀχ. δὲ οἴ"ζιω. Ὀδυσσ. Η. 211." αντὶ τῶ Πάσχειν-ὑποφέρειν καὶ "Νηπίας ὀχέειν". Ὀδυσσ. Α. 297. αντὶ τῶ μεταφέρεσθαι παιδικὰ παιγνίδια. Τὸ φωτότυπον τέτου Ὄχω, (ὄχος) ἔζεψαν οἱ Λατῖνοι εἰς τὸ *Vehо*, ἀποβολῆ τῆ φιλῆ κ.
Ὀχή, ἡ. βρῶμα, φαγητόν. Ἐντεῦθεν τὸ Εὐωχέω. 2) Σπήλαιον, πιτνὸν τῆς Ὀχεὰ, Ἀρατ. 3) Ταυτόν τῆς Ὀχθύσις, Ἀρατ. Διοσ. 337.
Ὄχημα, τὸ. (ὀχέω) ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος, ἢ πλοῖον· παρὰ τὸ ὀχεῖσθαι, ἢ βαστάζεσθαι ἐπ' αὐτῆ. "Γῆς ὄχημα" Εὐρ. Τρωάδ. 884. Ὀνομάζεται ὁ Ζεὺς, αντιδιαστελλομένῳ πρὸς τὸν τῆς Ἐπὶ γῆς ἔχων ἕδραν· τῆτ' ἔστιν ὁ ἐν γῇ, ἢ ὑπὲρ γῆν κατοικῶν, ὅθεν
Ὀχηματικὸς, ἡ, ὸν. ὁ εἰς ἅμαξαν, ἢ πλοῖον ἁρμόκων.
Ὀχηματίον, τὸ. ὑποκορ. τῆ Ὄχημα.
Ὄχησις, ἡ. (ὀχέω) τὸ ἐλαύνειν ἐφ' ἁμάξης ἢ πλέειν, ἢ ἱππεύειν, ἢ φέρειν, βαστάζειν τι, ἱππασία, φόρησις. "Ὀχήσιν ποιεῖται", αντὶ τῆ Ὀχεῖται, Σχόλ. ἀ. σελ. 149.
Ὀχθάομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμ. Μ. πιτνὸν τῆς, Ὀχθέω, τὸ ὁποῖον Ὅμηρος μεταχειρίζεται αντὶ τῆ Ἀναζωπύρειν, βαθέως ἀναπνέειν. Ἐν Ἰλ. δὲ, Φ. 53. τὸ Ὀχθήσας, ἐκφράζει μόνον θαυμασμὸν, γινόμενον μὲ βαθεῖαν ἀναπνοὴν, ὡς καὶ Ὀδ. Δ. 30. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἐξαιρέτως τοῖς Ο'. εἶναι πιτνὸ σημαῖν τῆς Ὀχθίζω, ἦγουν τῆς Ἀχθομαι, ὅ ἐστι Βαρυῶμαι, δυσαρεστῶμαι. Ζητ. καὶ Ὀχθίζω.
Ὄχθη, ἡ. ὁ ὄχθος, τὸ χεῖλος λάκκου τινὸς, ἢ ποταμῆ, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς θαλάσσης, οἷον "Ἁλὸς ὄχθας". Ὀδυσσ. Κυκλώπ. πιτνὸν ἐστὶ τῆς "Ὄχθος, ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 3. διὸ ὀνομάζει "Ὄχθας, τὸ ἐν τοῖς Φιξῖνῃς Πέτρα, καὶ "Ἄκρα λιγόμβων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ "Ὄχθοι, ἀφ' τῶ, οἱ ζαχεῖς καὶ δύσβατοι τόποι καὶ ἀπὸ ὀχθαλῆ τῆς πέτρας. ὁ δὲ Τίμ. Γῆς ἀνάκτημα.
Ὀχθηρὸς, ρὰ, ρὸν. (ὄχθος) λοφώδης, ὑψηλὸς, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 198.
Ὄχθησις, ἡ. (ὀχθέω) θύμωσις, ὄργισις. Ἡσύχ.
Ὀχθίζω, πιτνὸν τῆς Ὀχθέω, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 540. "ὀχθίζων σφακέλῳ καὶ αἰτίαις". ἐν δὲ σίχ. 139. "Ὀχθίζων ὀδώσῃσι". σίχ. δὲ 170. "ἐποχῦ "θίζων ὀδώσῃσι". καὶ Β'. 583. "σφακέλῳ ὀρεχθεὶ "κραδίῃ". ἔνθα μᾶλλον εἶναι πιτνὸ σημαῖν τῆς Ἀχθομαι, ἢ τῆς Ὀμηρικῶ Ὀχθέω.
Ὀχθοιβος, ὁ. πορφυρᾶ γραμμὴ ἔμπροσθεν εἰς τὸ μέσον τῶ χιτῶνος, ὡς τὸ *Clavus* καὶ τῆς *Tunica* τῆ Ῥωμαίων, Πολυδ. Ε'. 101. Ζ'. 65. καὶ 95. Ζ'. 65. Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει αὐτὸ ἀφ' τῶ Λῶμα. Ἐν δὲ ταῖς Χαιδηλρ. Ἐπιτρ. Μέρ. Β'. ἀειδμ. 4. 2. ἀπαντᾷ τὸ "ὀχθοιβος χρυσία ἔχων".
Ὄχθος, ὁ. ὁ καὶ παρ' ἡμῖν ὄχθος-κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τῶ ποταμῶ ἢ τῆς γῆς ἢ τὸ ὑπέκρημνον χεῖλος τῆς θαλάσσης καὶ γῆς τινὸς, ἤτοι λόφος. ἔχει δὲ τιτνὸ αὐτῶ τῆ Ὄχθη παραγωγὴν, καὶ ἐνίοτε καὶ τιτνὸ αὐτῶ σημασίαν. Μανέθων δὲ τὰ ὀξέχοντα ἔλκη, "Ὀχθους κακοελκέας, καλεῖ Α'. 54.
Ὀχθοφύλαξ, κος, ὁ, ἡ. ὁ τιτνὸ ὄχθιον ἢ τὸν ὄχθον φυλάττων.
Ὀχθώδης, εος, ὁ, ἡ. (ὄχθη, ὄχθος) ὁ ἔχων ὄχθον, ὕψωμα, λόφον.
Ὀχλαγωγεὺς, έως, ὁ, ἡ. πιτνὸν τῆς Ὀχλαγωγὸς. Γλωσ. Στ.
Ὀχλαγωγέω, (ὀχλαγωγὸς) ὁ τὸν ὄχλον-τὸ πλῆθος, σωλάγων, σωλαθροίζων καὶ ὡρὸς ἐπανάστασιν, ἢ ὡρὸς ἐπίδειξιν καὶ θαυμασμὸν, χεδὸν πιτνὸν ἐστὶ τῆς Δημαγωγέω. ὅθεν
Ὀχλαγωγία, ἡ. ἡ σωλάξις, σωλάθροισις τῶ ὄχλε, ἤτοι ὡρὸς ἐπανάστασιν, ἢ ὡρὸς ἐπίδειξιν. "Ὀ"χλαγωγία πυλαϊκὴ". Πλάτ. Β'. σελ. 788. Ζήτ. καὶ Δημαγωγία.
Ὀχλαγώγιον, τὸ. σωλάξις-σωλάθροισις τῶ ὄχλε. Παυδέκτ. ὅθεν
Ὀχλαγωγὸς, ὁ, ὁ. ὁ σωλάγων-σωλαθροίζων ὡσὲ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον εἰς ἐπίδειξιν, ἢ ἐπανάστασιν. Ζήτ. καὶ Δημαγωγός.
Ὀχλάζω, αντὶ τῆ Tumultuor, θοεμβέω, παρ' Ἀκύλ.
Ὀχλεὺς, έως, ὁ. πιτνὸν τῆς Μοχλός. Ἐκ τέτου Ἐπόχλιος. Ζήτ. Μοχλός.
Ὀχλεύω, καὶ Ὀχλέω, (Ἰλιάδ. Φ. 261. "ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται", *Proturbantur, volvuntur*, ἦγουν ἀνασείρφονται) πιτνὸν τῆς, Ὀχλίζω, καὶ Μοχλεύω. Ζήτ. Μοχλεύω.
Ὀχλέω, ῶ. πράττω ἀφ' τῶ ὄχλε, ἐνοχλῶ. Εἶναι δὲ ἐν χρήσει μόνον τὰ σωνθετα τέτε.
Ὀχληρία, ἡ. (ὀχληρὸς) ἐνόχλησις· τὸ νὰ εἶναί τις βαρετὸς εἰς ἄλλον. Ἐκκλησ. Ζ'. 26.

Ὀχλη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀχληρὸς, ρὰ, ρόν. Ἐπίρ. Ὀχληρῶς, βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, παραχώδης.

Ὄχλησις, εως, ἡ. (ὀχλέω) ἐνόχλησις, πάραξις, βάρωσις. παύτον παρ' Ὄχλος, Μοῖσις, σελ. 239.

Ὀχλίζω, κιῶ, παράττω, σαλεύω, ὑποκινῶ, σηκόνω, παύτον τὸ Μοχλίζω καὶ Μοχλεύω. Ἰλ. Μ. 448. Ὀχλίζειν σόμα, Νίκανδ. Ἀλέξ. 225. "αὐσίγειν τὸ "σόμα μὲ βίαν". 2) Ἐκ τῦ Ὄχλος, παύτον παρ σωαίγω καὶ ὀχλαγωγῶ. Ἡσύχ.

Ὀχλικὸς, κὴ, κὸν. (ὄχλος) ὁ ἐς τὸν ὄχλον αὐήκων. 2) Ὁ τὸν ὄχλον διεγείρων, διεγερτικὸς, παραχώδης. ἀμφ. 3) Ὁ τοῖς τὸν ὄχλον κλίνων, ὁ δημοτικός.

Ὀχλοαρέσκης, ὁ, ὁ σπεύδζων ἵνα φανῇ ἀρεσὸς εἰς τὸν ὄχλον. Τίμ. Φλίας.

Ὀχλοκοπέω, ῶ. σπεύδζω ὑ ὑποκτήσω τῖλὺ εὔνοιαν τῦ ὄχλυ. ὅθεν

Ὀχλοκοπία, ἡ. ἐ χαρακτὴρ, ἡ τέχνη, τὸ φέρσιμον τῦ ὀχλοκόπυ. Ἐντεῦθεν, Ὀχλοκοπικὸς, κὴ, κόν. ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ ὀχλοκοπεῖν ἢ ὁ εἰς τῦτο ὑπηδέος. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. κὴ, Ὀχλοκοπικὴ, ἡ, ἡ τέχνη τῦ ὀχλοκοπεῖν.

Ὀχλοκόπος, ὁ, ἡ. ὡς Δημοκόπος, ὁ σπεύδζων να ὑποκτήσῃ τὸ ὄχλυ τῖλὺ εὔνοιαν, ὁ ζῶν, καὶ φερόμβιος ὥτως, ὥστε να ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκρασία, ἡ. κυρίως ἡ κρᾶσις, μίξις τῦ ὄχλυ. ἔτι παύτον παρ, Ὀχλοκρατία. ἀμφ.

Ὀχλοκρατέομαι, οῦμαι. κυεισδόμαι ὑπὸ τὸν ὄχλον, ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν, ὡς Δημοκρατοῦμαι, ζῶ ὑποκάτω εἰς διοίκησιν δημοκρατικήν.

Ὀχλοκρατία, ἡ. Πολιτεία, κατὰ τῖλὺ ὁποίαν διοικῆ τὰ πράγματα καὶ κυεισδύει ὁ πολὺς ὄχλος.

Ὀχλολοίδορος, ὁ, ἡ. ὅτως ὀνομάζει Τίμων ὁ Φλίας τὸν Φιλόσοφον Ἡράκλειτον, ὅς τις ἐλοιδόρει τὸν κοινὸν ὄχλον. Φαβρίκ. εἰς Σέξτ. σελ. 397.

Ὀχλομανέω, ῶ. ὑπθυμῶ καθ' ὑπερβολὴν τὴν κοινωνίαν ἢ τὸν ἔπαινον τῦ πολλῦ ὄχλυ. Πλούτ. Η'. σελ. 381.

Ὀχλοποιέω, ῶ. πρόξενῶ θόρυβον - παραχὼ, διεγείρω - συγκαλῶ τὸν ὄχλον. ἀμφ.

Ὄχλος, ὁ. σωρὸς, ἡ πλῆθος εἰς τὸ αὐτὸ σωηθροισμένων ὑποκειμένων, ἀξαιρέτως δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ *Turba*, (ἤγουν τύρβη) ὅ ἐστιν ἀνθρώπων ἀπάκτως συνηθροισμένων καὶ σωαγωνιζομένων πλῆθος. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Πλῆθος τῆ ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας καταστάσεως, ὁ κοινὸς λαός. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ Ἀεισμός. ὁ μηδενὸς ἄξιος. Εὐσεπ. παρὰ Στοβ. "Γέροντες ἡδὺ "ἐσμὸν, πλοῦν, ὄχλος, Καὶ σῆμ', ὀνείρων δ' ἔρ- "πομεν μιμήματα". Ὅθεν λαμβάνεται καὶ ὡς τὸ Τύρβη, *Turba*, τὰτ' ἔστι Θόρυβος, παραχή· ἔτι αὐτὶ τῦ Ὄχλησις, ἐνόχλησις. Ἡροδότ. α'. 86. "Ὄ- "χλον παρέχειν". αὐτὶ τῦ, Ἐνοχλεῖν. Παρὰ Διονύσ. Ε'. σελ. 471. "Διὰ ὄχλυ γὰρ ἦδη τῦτό γε". ὡς τὸ, Τῦτο εἶναι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον γνωσόν. Αἰολικῶς δὲ λέγεται Ὄλχος, καὶ μετὰ τῦ δασέος Πόλχος, καθὼς διείσκεται ἐπὶ τῆ νομισμάτων τῆ Κρητῆ παρὰ *Cirbuli* καὶ *Pellerin Collection* 3. σελ. 66. Ἐντεῦθεν τὸ Λατ. *Volgus*, *vulgus*, καὶ ἐκ τῦ *Volgus* τὸ Γερμανικὸν *Uolk*.

Ὀχλοτερπὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (ὄχλος, τέρπω) ὁ τέρπων, εὐφραίνων τὸν ὄχλον.

Ὀχλοχαρὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (χαρὰ) ὁ φίλος τῦ ὄχλυ, ὁ δημοτικός. Ἀπωνίν. Α'.

Ὀχλώδης, εος, ὁ, ἡ. κυεῖος, Ὀχλοειδὴς, ὁ ὅμοιος τῆ πολλῶ ὄχλω. ἔτι ὁ θορυβώδης, ἢ ὁ ὀχληρὸς, βαρετὸς, ἐνοχλητικός.

Ὄχμα, τὸ. παύτον τῆ Ἔχμα, δισμὸς, πόρπημα.

Ὀχμάζω, κατέχω, κρατῶ, βασάζω, σερεόνω, σιωδέω. Ἀπολλών. Α'. 743. Εὐρ. Ὀρ. 265. "ἵππυς "ὀχμάζειν". αὐτὶ τῦ Καταδαμάζειν, Εὐρ. Ἡλ. 817. Συχνάκις δὲ συγχέεται τῆ Αἰχμάζω.

Ὀχμὴ, ἡ. παύτον τῆ, Ὄχμα, καὶ Πόρπαξ, ὅ ἐστιν ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος. Αἰσχύλ. Πρ. 619.

Ὄχμος, ὁ. Λυκόφρ. 443. παύτον τῆ Πύργος, ἢ Ὀχυρὸς τόπος.

Ὄχνη, ἡ. καὶ Ὄγχνη, ἀγρία ἀπιδία, Νικόλ. εἰς Γεωπον. σελ. 803.

Ὄχος, ὁ. ὁ ἐλαύνων ἐφ' ἁμάξης, ἢ ὁ πλέων, ἢ ὁ βασάζων, κρατῶν. "Λιμενὸς νηῶν ὄχοι". Ὀδυσ. Ε. 404. "Ἁρμάτων ὄχοι". Εὐσεπ. Φοίν. 1201. αὐτὶ τῦ οἱ ἁρματηλάται, οἱ διοικοῦντες, διδυμοῦντες τῖλὺ ἅμαξαν· καὶ ὄχος, αὐτὶ τῦ, Ἅμαξα. "Τροχαλοὶ "ὄχοι ἀπλοίης". Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 146. Παρὰ δὲ Φίλωνι περὶ τῆ Ζ'. Θεαμ. σελ. 6. "Ὀχὸν γὰρ βε- "βαίαν τῖλὺ φύσιν τῶν δενδρων συμφυλάσσει", λαμβάνεται ὑπθετικῶς. Ὄχοι δὲ, παύτον τῆ Ὀχεποί. Ἡσύχ. δὲ ἐσημείωσε καὶ Ὄχος, τὸ, αὐτὶ Ὄχημα.

Ὀχυρόπατος, ὁ. ἡμαρτ. γραφὴ ἐκ Πλουτάρ. Δημ. ξ'. 47. ἔνθα νῦν Ὀχυροπάτιος γράφεται.

Ὀχυροποιέομαι, οῦμαι. κάμνω τινὰ τόπον ὀχυρὸν, ὀχυρόνω, σερεόνω. Πολύβ.

Ὀχυρὸς, ρὰ, ρόν. παύτον τῆ, Ἐχυρὸς, σερεὸς, ὠχυρωμένος, ἀσφαλὴς, ἰσχυρὸς, τειχισμένος, κ. τ. τ. περὶ ξύλων. Ἡσιόδ. Ἔργ. 429. "Ὅς γὰ ὀχυρώ- "τατός ἐστιν". Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται, ὅτι χωρίον ἢ τόπων δυσβάτων εἰς τὰς ἐχθρὰς, ἔνθα δηλαδὴ ἐμπορεῖ τις νὰ φυλαχθῇ ὑπὸ τὰς πολεμίας. Ἐπίρ. Ὀχυρῶς, ἀσφαλῶς. Εὐσεπ. ὅθεν

Ὀχυρότης, ητος, ἡ. σερεότης, ἀσφάλεια τινὸς δυσβάτυ τόπυ.

Ὀχυρόω, ῶ. (ὀχυρὸς) ὀχυρὸν ποιῶ, κάμνω τι σερεὸν, ἀπρόσβατον εἰς τὰς πολεμίας, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω. Ξενοφ.

Ὄχυρωμα, τὸ. τόπος ὀχυρὸς, φρούριον, τεῖχος, (κάστρον).

Ὀχυρωμάτιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ Ὀχύρωμα.

Ὀχύρωσις, ἡ. (ὀχυρόω) σερέωσις, ἀσφαλοποίησις τινὸς χωρίυ.

Τὸ Ο μετὰ τῦ Ψ.

Ὄψ, ὀπὸς, ἡ. (ὄπω) φωνὴ, ἆσμα. παρ' Ὁμήρῳ. 2) (ὄπω, ὄπτω) πανὸν παρ, Ὄψις, ὀφθαλμὸς, ὅρασις.

Ὀψαμάτης, ου, ὁ. (ἁμάω, ὀψὲ) ὁ ἀργὰ - περὶ τῖλὺ ἑσπέραν θερίζων. Θεόκρ. Ι'. 7.

Ὀψανθὴς, ἔος, ὁ, ἡ. παύτον παρ Ὀψιανθής.

Ὄψανον, τὸ. (ὄπτω) παύτον παρ Ὄψις, Αἰσχύλ. Χοηφ. 532. "Σώματος ὄψανα, Χειρέμ. παρ' Ἀθήν. σελ. 608. ὅθεν σωηθῶς Ὄψις γράφεται, κατὰ Ἰάκωβ. καὶ Ἐρμᾶν.

Ὀψάομαι, ῶμαι. Ζητ. Ὄψημα.

Ὀψάριον, ὑποκορ. τῦ Ὄψον, καθόλυ δὲ, ὁ Ἰχθὺς, ὅσις ἐστὶ ζῶον, τὸ ὁποῖον γεννᾶται καὶ ζῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὀψαρόντης, ου, ὁ. ὁ ὀψὲ, ἢ περὶ τῖλὺ ἑσπέραν ὀρνόνων. ἐκ τῦ Ὀψὲ καὶ Ἀρόω.

Ὀψάρτυμα, τὸ, ἀρτυμενον - ἐσκευασμένον φαγητὸν, Νικητ. Χρονικ. ἑ. 6.

Ὀψαρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀ Ψ

Ὀψαρτυσία, ἡ. (ὀψαρτύω) μαγειρικὴ τέχνη, μαγειρικὸν βιβλίον. Ἀθήν. Δ'. σελ. 164.

Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ. μάγειρος.

Ὀψαρτυτικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὴν μαγειρείαν, ἢ εἰς τὸν μάγειρον ἀνήκων. Ὅθεν Ὀψαρτυτικὴ, ἡ μαγειρικὴ τέχνη, καὶ Ὀψαρτυτικὰ, τὰ μαγειρικὰ βιβλία.

Ὀψαρτύω, (ὄψον, ἀρτύω) ἀρτιώω, ἢ σκευάζω φαγητά. Ἀθήν. σελ. 18.

Ὀψάω, ῶ. Ζήτ. Ὄψημα.

Ὀψὲ, Ἐπίῤ. Βραδέως, Ἀρχαῖ, ὡρὸς τὸ ἑσπέρας, τὸ βραδὺ, ἢ βράδυ, μετὰ δύσμας ἡλίου. Κυρίως σημαίνει τὸ Μετὰ, δηλ. τὸ συμπίπτεσθαι ἢ μετὰ γενικ. οἷον "Ὀψὲ τῆς βασιλέως χρόνου, τῆς Τρωϊκῆς" ἀντὶ τοῦ πολλοῦ χρόνου μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, Μετὰ πολλὸν χρόνον. "Ὀψὲ τῆς ὥρας, ἢ τῆς ἡμέρας" ἀντὶ τοῦ ἀργὰ, ἀντὶ τοῦ τέλος τῆς ἡμέρας. "Ὀψὲ τῆς ἡλικίας", ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ γεροντικοῦ ἡλικίαν, εἰς τὸ γηραιτέον, εἰς τὰ γεράματα. Θυκυδ. δὲ μεταχειρίζεται τὸ Ὀψὲ, καὶ αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἡμέρας, ὡς ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ Ἀργὰ, ἢ τὸ Βράδυ. Ἔτι δὲ μετὰ τοῦ Ἕως καὶ Ἐς, οἷον "Ἐς ὀψὲ" ἦγεν ἕως εἰς τὸ βράδυ. "Ὀψὲ δὴ, ἢ Ὀψέποτε" ὡς τὸ, ποτὲ, Τέλος πάντων. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Ὄπις, (ὄπθεν τὸ Κατ' ὄπιν) Ὄπισε, Ὀπισθε, Ὀπίσω, ἢ Ὄψε, ἢ Ὀψὲ, ὥσε κυρίως σημαίνει τὸ, Κατόπιν ἢ Μετὰ· οἷον Ὀψὲ τῆς ἑορτῆς πυθόν τῇ, Μετὰ τὴν ἑορτὴν. Ἐντεῦθεν τὸ, "Ὀψέποτε". αὐτὶ τοῦ Μόλις ποτε, Ἀκαπὰ τύχην μετὰ πάντα.

Ὀψείω, (ὄπτω, Μέλλ. ὄψω) θέλω-ὑπισχνοῦμαι νὰ ἴδω, μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Ξ. 37. "Τῷ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες αὔσης ἢ πολέμοιο". ὀπτικῶς ἔχοντες, θέλοντες ἰδεῖν, ἢ ἰδεῖν ὑπισχνούμενοι". Ὁ δὲ παρὰπατ. "Ὤψειεν παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Μαίτπαιρ. περὶ Διαλέκτ. σελ. 421. "Ἐγὼ δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον". ἐκ Σώφρονος. ἢ παρὰ τοῦ Μ. Ετυμολ. ἐν ᾗς.

Ὀψέω, ῶ. πυθόν τῇ Ὀψίζω, ἀμφίβ.

Ὄψημα, τὸ, πυθόν τῇ Ὄψον. Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. Δ'. 1. ὅθεν ὅμως ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος Ἔψημα φέρεται γεγραμμένον. Πολιτ. β'. ὄθεν εἶναι ἀμφίβ. Πλούταρχ. ὅμως, Προβλ. Συμπ. δ'. 4. ἔχει ἢ, Ὀψᾶται, αὐτὶ τοῦ, Τρώγειν μέλλει κρεῶν.

Ὀψημέρα, ἡ. (ὀψὲ, ἡμέρα) πυθόν τῇ Ὀψία.

Ὀψητὴρ, "κόλυμβος", Ἀθήν. σελ. 229. ἴσ. ταχέως νὰ γραφῇ Ἕψητήρ.

Ὀψία, Ἀστρονομ. τὴ Ὥρα, ἡ ἑσπέρα. Φέρεται δὲ συνήθως μετὰ τὴ Δείλη.

Ὀψιαίτερος, ρα, ρον. συγκριτ. καὶ Ὀψιαίτατος, ὑπερθετ. Ἀττικῶς ἐκ τοῦ Ὄψιος, ὁ βραδυτέρος, βραδυτάτος.

Ὀψιανθέω, ῶ. αὐθῶ ἀργὰ, ἀμφ. ἐκ τοῦ,

Ὀψιάνθης, ους, ὁ, ἡ. (ὀψὲ, ἀνθέω) ὁ ἀργὰ ἀνθῶν.

Ὀψιαῖος λίθος" παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ Ὀρφ. Λίθ. Ὁπαλ. στίχ. 4. τὸ παρὰ Πλιν. *Lapis obsidianus*, 36. 26. εὕρηται ἐν τοῖς Χειρογρ. *Obsianus* γραφόμενον. εἶδος λίθου μέλανος, ἴσως ὁ γαγάτης, ἢ ἀχάτης.

Ὀψιβλαστέω, ῶ. (ὀψιβλαστὴς) ὄψιμα ἢ ἀργὰ βλαστάνω, ἐκ τοῦ

Ὀψιβλαστὴς, ους, ὁ, ἡ. καὶ Ὀψίβλαστος, ὁ, ἡ. ὁ ἀργὰ-ὄψιμα βλαστάνων.

Ὀψιγάμιον, τὸ. ὁ ἀργὰ γινόμενος γάμος. Εἶναι δὲ ἓν χρήσει μόνον κατὰ γενικ. μετὰ τοῦ Δίκη. ἐκ τοῦ

Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ. ὁ ἀργὰ εἰς γάμον ζευγνύμενος. Α ὅσις ἀργὰ ὑπανδρεύεται, ἤτοι ἀφ' ἧς περάσῃ ἡ ἡλικία του.

Ὀψιγενὴς, ους, ὁ, ἡ. (γίνω) ὁ ὄψιμα ἤτοι ἀργὰ γνωσθεὶς-αὐξηθείς.

Ὀψιγονία, ἡ. Γλωσσ. Στ. καὶ Ὀψιγόνιον, τὸ, ἀμφ. *Sera posteritas*, ἢ πολλὰ ὕστερα γένεα. ἐκ τοῦ

Ὀψίγονος, ὁ, ἡ. πυθόν τῇ Ὀψιγενὴς. Οἱ ὀψίγονοι, αὐτὶ τοῦ Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ μετὰ πολὺν χρόνον ἤτοι οἱ μετὰ πάντα ἐσόμενοι. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 362. Ὀψίγονος, ὁ νεώτερος τοῦ ἡλικίαν, αὐτίκειται δὲ τῷ Γέρων.

Ὀψιέστερος, ὁ, ἡ. πυθόν τῇ Ὀψιαίτερος.

Ὀψίζω, Μέλλ. ίσω. (ὀψὲ) κάμνω τι, ἢ πορεύομαι, ἢ ἔρχομαι, κ. τ. λ. ἀργὰ. ἢ Μέσως. παρὰ Ξενοφ. Ἑλληνικ. ς'. 5. 21. κάμνω τι ἀργὰ, ὡσεὶ τὸ ἑσπέρας. Οὕτω δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸ Μέσον ἐν τῇ Κυρωπεδ. ς'. 4. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, χρονίζω, ὕστερος ἢ ὑστερότερα ἔρχομαι. βραδυτάζομαι, ὡρὸς τὸ ἑσπέρας ἔρχομαι.

Ὀψικαρπέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὀψίκαρπος) καρποφορῶ ὄψιμα, ἤτοι ἀργά. ὅθεν

Ὀψικαρπία, ἡ. τὸ καρποφορεῖν ἀργὰ, ὁ ὄψιμος καρπός. ἐκ τοῦ,

Ὀψίκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ καρποφορῶν ἀργὰ, ἤτοι φέρων καρπὸν ὄψιμον.

Ὀψικέλευθος, ὁ, ἡ. ὁ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ πορεύόμενος. Νόννος.

Ὀψίκλωψ, πος, ὁ. ὁ ὡσεὶ τὸ ἑσπέρας, ἢ τὴν νύκτα, κλέπτων. ἀμφίβ.

Ὀψίκοιτος, ὁ, ἡ. (κοίτη) ὁ ἀργὰ κοιμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 898.

Ὀψιμαθεία, ἡ. (ὀψιμαθὴς) *Sera eruditio*, τὸ μανθάνειν τι ἀργὰ, ἤτοι μετὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τούτου προερχομένη Ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφάνεια. ἔτι τὸ νὰ μὴ νοῇ τις ὀρθῶς τὰ μεμαθημένα. Ὀψιμαθεῖς, *quam sint insolentes non ignorat*, λέγει ὁ Κικέρων. καὶ Πλούταρχ. Θ'. σελ. 52. Ἐκδ. Οὔτ. "Ἰὼ ὁ Φίλιππος ἐν τούτοις ὑπὸ ὀψιμαθίας "ἑαυτοῦ καινοτερπέστερος". Τούτου ἐναντίον τὸ Παλαμάθεια.

Ὀψιμαθέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. μανθάνω τι ἀργὰ-ὄψιμα. ἐκ τοῦ

Ὀψιμαθὴς, ους, ὁ, ἡ. *Serus studiorum*, ὁ μανθάνων τι ἀργὰ, ἤτοι ἀφ' ἧς περάσῃ ἡ παιδικὴ τοῦ ἡλικία. ἢ ὁ μὴ ὀρθῶς ποιῶν καὶ ἐφαρμόζων τὰ μεμαθημένα.

Ὀψίμορος, ὁ, ἡ. (μόρος) ὁ ἀργὰ ὑποθνήσκων. Ὀππιαν.

Ὄψιμος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. Ὄψιμος, (ὀψὲ) ὁ ὕστερος, ὁ ἀργοποιούμενος. ὁ μετὰ πάντα ἤτοι μετὰ τὸν καιρὸν ἢ διωρισμένον χρόνον γινόμενος, βραδυχρόνιος. Ἰλ. Β. 325.

Ὀψίνοος, ὁ, ἡ. (νόος) ὁ ἀργὰ νοῶν τι. Πίνδαρ.

Ὀψινόος, νὴ, νόον. ἢ Ὄψιος, ὁ, ἡ. ὕστερος, ἀργοποιούμενος, ὡς τὸ, Ὀρθεῖος καὶ Ὀρθεινος.

Ὀψίστης, ἡ. ὑστερότης, ἀργοποιία. ἀμφίβ.

Ὀψιπέδων, ωνος, ὁ. (πέδη) ἀνθρωπος πολὺν χρόνον δεμένος εἰς ἀλύσεις· ἢ δοῦλος, σκλάβος, Μενάνδρ. ἐν Φαν. Λεξικ. κεῖται "Ὀψιπέδων, ἀκὶ ὀψὲ πεδηθείς, ἀλλὰ ὀψὲ λευκανθείς".

Ὀψίπλουτος, ὁ, ἡ. (πλοῦτος) ὁ ἀργὰ πλουτήσας.

Ὄψις, εως, ἡ. (ὄπτω) ὅρασις, θεωρία, ὁρώσωπον, ἢ τὸ βλέπειν, θεωρεῖν τι.

Ὀψισμὸς, ὁ. (ὀψίζω) τὸ ἔρχεσθαι ἀργά. Διονύσ. Ἀρχαιολ. σελ. 2322.

Ὀψι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ὀψισπορέω, ῶ. σπείρω ἀργά. ἐκ τοῦ
Ὀψίσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω) ὁ ἀργὰ σπαρθείς, ἢ φυτευθείς. ἢ ὅστις πρέπει νὰ σπείρεται ἀργὰ ἤτοι ὄψιμα.
Ὀψίτεκνος, ὁ, ἡ. ὁ ἀργὰ-ὄψιμα γεννῶν παιδία. Λυκόφρ. 1272.
Ὀψιτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω, ὀψὲ) ὁ ἀργὰ ἤτοι μετὰ πολὺ χρόνον-βραδέως τελειούμενος-ἐπιτελούμενος. Ἰλιάδ. Β. 325. Τὸ δὲ Ὀψιτέλεστος ἐν Σχολ. Βενετικ. εἰς Ἰλιάδ. Φ. 232. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ Ὀψιτέλεσος.
Ὀψίτομος, ὁ, ἡ. (τέμνω) ὁ ἀργὰ ἤτοι ὄψιμα κοπείς, ἢ ὅς τις πρέπει νὰ κοπῇ ἀργὰ-ὄψιμα.
Ὀψίτερον, Ἐπίρ. συγκριτ. ἐκ τοῦ Ὀψὲ, ὑστερώτερον, ἀργότερον. Ὀψίτατον, ὑπερθετ. ὑστερώτατα.
Ὀψιφανὴς, νέος, ὁ, ἡ. (ὀψὲ, φαίνομαι) ὁ ἀργὰ-ὄψιμα φαινόμενος.
Ὀψόβαφον, τὸ. ἡμαρτημ. γραφὴ αὐτὶ, Ὀξύβαφον. ἐκ Σουΐδ. καὶ Πολυδ.
Ὀψοδαίδαλος, ὁ, ἡ. τεχνίτης ἐπιδέξιος εἰς σκευασίαν διαφόρων φαγητῶν, ὡς Λογοδαίδαλος.
Ὀψοδεία, ἡ. (δέω) εὐδεια-ἔλλειψις βρωμάτων, ἢ ὀψαείων. Σουΐδ.
Ὀψοδόκη, ἡ. ἡ δεχομένη τὰ ὄψα, ὀψοθήκη. Φώτ.
Ὀψοθήκη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Γύλιος. Σουΐδ.
Ὀψολογία, ἡ. ὁμιλία, ἢ πραγματεία περὶ φαγητῶν. ἐκ τοῦ
Ὀψολόγος, ὁ, ἡ. ὁ λαλῶν, ἢ πραγματευόμενος περὶ φαγητῶν.
Ὀψομανὴς, νέος, ὁ, ἡ. (μαίνω) ταὐτὸν τῷ Ὀψοφάγος, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν λεγόμενον. Ἀθήν. ΙΑ'.
Ὄψον, τὸ. (ἕψω, Ἀθήν. σελ. 277.) πᾶν ὅ, τι βράζεται ἢ σκευάζεται ἐπὶ τῷ πυρὶ, καὶ χρησιμεύει ὡς προσφάγιον μετὰ τοῦ ἄρτου ἐσθιόμενον. βρῶμα, ἔδεσμα, φαγητὸν μαγειρευόμενον. Παῦν τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου ἐσθιόμενον. Ἆρα τὸ παρ' ἡμῖν Προσφάγιον. Ἰλ. Λ. 629. "Κρόμμυον πόρῳ ὄψον". ποτικὸν, ὃ ἐσὶ δίψης παρασκευαστικὸν προσφάγιον. "ὄψα πολλὰ τὰ μὴν φύει, "τὰ δὲ ξέφει ἡ γῆ". 2) Ἐξαιρέτως τὸ καθ' ἡμᾶς Ὀψάριον, ἤγουν ἰχθύς. 3) Ὁ τόπος, ἔνθα ἐπωλεῖτο τὰ ὄψα, Σχολ. Εὐρ. εἰς Μήδ. 67.
Ὀψονομέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ Ὀψωνέω. Πολυδ. ε'. 36. ἀμφ. ἐκ τοῦ
Ὀψονόμος, ὁ. ὁ ἐπιτεταγμένος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὄψων, καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὀψαείων. Ἀθήν. σελ. 228. ὡς Γυναικονόμος, κ. τ. τ.
Ὀψοποιέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. κατασκευάζω φαγητά. Πλούταρ. ε'. σελ. 201. συμφερομένως μετὰ τοῦ Καρυκεύω.
Ὀψοποίημα, τος, τὸ. ἐσκευασμένον φαγητόν. καὶ
Ὀψοποιητικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς τὴν σκευασίαν τῆς φαγητῆς αἰτίκων, ἢ ἐπιτήδειος.
Ὀψοποιία, ἡ. (ὀψοποιέω) σκευασία φαγητῶν, μαγειρεία.
Ὀψοποιϊκὸς, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ Ὀψοποιητικὸς.
Ὀψοποιὸς, ὁ, ἡ. (ὄψον, ποιέω) ὁ σκευάζων φαγητὰ, ὁ μάγειρος.
Ὀψοπόνος, ὁ. (πόνος) ταὐτὸν τῷ Ὀψοποιὸς καὶ Μάγειρος. Ἀνθολογ.
Ὀψοπωλεῖον, τὸ. καὶ Ὀψοπώλιον, τόπος ἢ οἶκος ἢ ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ φαγητὰ-τὰ ὄψα.
Ὀψοπώλης, ου, ὁ. ὁ τὰ ὄψα ἤτοι τὰ φαγητὰ πωλῶν ἢ ὀψαεία. Ἐπιλυκ. Ὀψόπωλις, ἡ. ἡ τὰ ὄψα πωλοῦσα γυνή. 2) Ὀψώπολις, ἡ. προσυπακουομ. τῇ Ἀγορᾷ, ἐν ᾗ πωλεῖται τὰ ὄψα, ταὐτὸν τῷ, Ὀψοπωλεῖον.

Ὀψοπωλία, ἡ. τὸ πωλεῖν φαγητὰ, ἢ ὀψαεία. 2) Ταὐτὸν τῷ Ὀψοπωλεῖον.
Ὀψοφαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὀψοφάγος) ξώγω τὸ προσφάγιον χωρὶς ἄρτου· ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει τὸ ξώγειν, ἀγαπᾷν φαγητὰ νόστιμα καὶ καρυκεύματα, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀψαεία. ἢ εἶμαι λαίμαργος, πολυφάγος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά.
Ὀψοφαγία, ἡ. τὸ ξώγειν, τὸ ἐπιθυμεῖν καλὰ φαγητὰ, πολυφαγία, ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῆς ὀψαείων.
Ὀψοφάγος, ὁ, ἡ. ἐντεῦθεν τὸ ἀττικὸν ἀνώμαλον συγκρ. καὶ ὑπερθετ. Ὀψοφαγίτερος, καὶ Ὀψοφαγίτατος, κατὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιδ'. 3. ὁ ξώγων τὸ προσφάγιον αὐτοῦ ἄρτου, μόνον δὲ ἡδονῆς. ὁ πολυφάγος ὁ λαίμαργος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά. ἐξαιρέτως ὁ ἁρπαγὴς τῆς ὀψαείων. Πλουτ. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Α'. 140. Ὀψοφάγοι, ἢ Ὀψοφάγροι, εἶναι εἶδος ἰχθύων θαλασσίων. ἀμφ.
Ὀψοφιλία, ἡ. ἀγάπη, κλίσις εἰς τὰ φαγητὰ, εἰς τὰ καρυκεύματα, ἢ ὀψαεία. ἀμφ.
Ὀψοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ φέρων-βαστάζων ὄψα.
Ὀψὼν, ῶνος, ὁ. καλάθιον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι τὰ προσφάγια, ἢ πρὸς τὸ ὀψωνεῖν συνεῖς, ζεμπίλιον, εἰς ὃ βάλλουσι τὰ ἀγοραζόμενα ὀψώνια. Ἡσύχ.
Ὀψωνέω, ῶ. ἀγοράζω τὰ πρὸς ξοφλὴν καὶ φαγητὸν ἀναγκαῖα, κυρίως ψωνίζω προσφάγια. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ καθόλου, Ὀψωνίζω, καὶ ψωνίζω, αὐτὶ τοῦ Ὠνέομαι, ἀγοράζω. καὶ τὸ, Ψωνισὶς, αὐτὶ, Ὀψώνης. ἐκ τοῦ Ὄψον καὶ Ὠνέομαι.
Ὀψώνης, ου, ὁ. ὁ ψωνισὴς, ὁ τὰ προσφάγια ἀγοράζων. 2) Ὁ ἀγοράζων ὀψαεία. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Λ'. 1. (Παζαραγκινδεύης, Τουρκ.)
Ὀψωνητικὸς, ἡ, όν. ὁ εἰς ὀψώνισιν αἰτίκων, ἢ ἐπιτήδειος.
Ὀψωνία, ἡ. τὸ ψώνισμα τῆς φαγητῆς, ἢ προσφαγίων.
Ὀψωνιάζω, Μέλλ. άσω. προβλέπω τινὰ μὲ φαγητὰ, ξέφω. "Ὀψωνιάζειν τινὰ σιωμένην". Διόδωρ. δίδω εἰς τὸ στράτευμα ξοφλὴν καὶ μισθόν. ἐκ τούτου
Ὀψωνιασμὸς, ὁ. τὸ δίδειν-προξενεῖν εἰς τινὰ ξοφλὴν, ἢ μισθόν.
Ὀψώνιον, τὸ. (ὀψώνης) ξοφὴ, ζωοξοφία, φαγητὸν, προσφάγιον, Annona. 2) Μισθὸς, κέρδος, χάρισμα, σιτηρέσιον. Salarium, stipendium. Ἐντεῦθεν Ὀψωνιοδόκος, ὁ, ἡ. Σπουδὴ ὀψωνιοδ. Πολυδ. Ι'. 92. ἴσως ἡμαρτ. γραφ. αὐτὶ τοῦ, Ὀψοδόκος, ὁ τὰ ὄψα δεχόμενος.
Ὀψώριος, α, ὁ. ὁ ἔχων ψώραν, Scabiosus, Λατ.
Ὀώρων, τῆς, γυναικῶν, αὐτὶ ὀάρων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ο.

Π, ἡ,

ΑΝΟΙΧΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Π

Π, ν, Πῖ, τὸ δέκατον ἕκτον στοιχεῖον τῆ Ἑλληνικῆ Ἀλφαβήτῳ, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει, Π'. 80. ὀγδοήκοντα, καὶ μετὰ τῶν ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα, Πι, ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Ἡ ἀρχαιοτάτη τάυτης τοῦ στοιχείου μορφὴ ἦν γραμμή τις πλαγία ὀξυκορυμβὴς ὑπὸ τῆ ἀνώτερα μέρους μιᾶς ἄλλης καθέτης, ὥπωσι Λ. Αὕτη ἡ πλαγία γραμμὴ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς καμπύλην καὶ προσκολληθεῖσα κατὰ τὸ μέσον τῆς καθέτης, ἐσχημάτισε τὸ Λατινικὸν P, ὑπομακρυνθείσης δὲ τῆς καμπύλης ὑπὸ τῆς καθέτης, καὶ γωνίας λαβούσης μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ μέσον, ἐσχηματίσθη τὸ Ἑλληνικὸν Π.

Πα, Δωεικ. ἀντὶ τῦ, Πω. ἢ, Πᾶ, ἀντὶ τῦ, Πῆ, ἢ Πῶς, Δωεικ. Ἀειτοφ. ἢ Θεόκειτ.

Πάα, Λακωνικ. ἀντὶ, Πᾶσα, ὡς τὸ Μῶα, ἀντὶ Μῶσα. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 994.

Παγγέλοιος, ὁ, ἡ. (παῦ, γελοῖος) διόλυ γελοιώδης ἢ ἄξιος γέλωτος.

Παγγενέτειρα, ἡ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 6. ἡ τῆς ὅλων γλυπτεια, ἐκ τῦ

Παγγενέτηρ, ῆρος, ὁ. ταὐτὸν τῷ

Παγγενέτης, ε, ἡ, Παγγλυέτωρ, ορος, ὁ. ὁ τῆς ὅλων πατὴρ, ἤτοι γλυπτωρ. Ὀρφ.

Παγγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γῆς) ἐξ ὅλων τῆς γενῶν ἢ ἀπ' ὅλυ τῦ γῆς. Ἐπίρ. Παγγῆσι, μι ὅλοι τοῦ γῆς.

Πάγγεος, αὐτὶ, Πάγγειος, Πάγγεως, ὁ. ὠελαμβαίων ὅλυ τοῦ γῆυ. "Παγγειον ἅρμα". Ὀρφ.

Παγγέωργος, ὁ, ἡ. κοινὸς γεωργὸς ἢ συμπατειώτης, ὅσις γεωργεῖ ἢ τιμελεῖται ὅλα.

Παγγλυκερὸς, ρὰ, ρόν. πολλὰ γλυκὺς, γλυκύπατος, ποθεινοπάτης, ἀγαπητόπατος. Ἀειτοφ. Λυσ. 970.

Παγγλωσσία, ἡ, φλυαρία, τὸ λαλεῖν ὅ,τι φθάσει τινάς. Πίνδαρ. Ὀλ. β'. 157.

Πάγγυμνος, ὁ, ἡ. διόλυ - παντελῶς γυμνός. ὡς τὸ ἧς σωπθείας, Θεόγυμνος, ἢ Ὁλόγυμνος. Εὐσάθ.

Παγγυναικὶ, Ἐπίρ. μετ' ὅλας τὰς γυναῖκας, ὡς τὸ, Πανσικί.

Παγγώνιος, ὁ, ἡ. (γωνία) ἀπ' ὅλας τὰς γωνίας· ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἢ ὁ διόλυ γωνίας, πλήρης γωνιῶν.

Πάγεν, Αἰολικ. αὐτὶ, Ἐπάγησαν, ἐκ τῦ, Πάγω. Ἰλ. Λ. 571. ἔτω καὶ τὸ, Πάγη, αὐτὶ, Ἐπάγη. Ἰλ. Δ. 185.

Παγερὸς, ρὰ, ρόν. (πάγος) παγωμῶδης, ψυχρὸς, κρύος.

Παγετὸς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Πάγος, κρύσαλλος, ψύχος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάχνη.

Παγετώδης, ὁ, ἡ, ψυχρὸς, παγερός. Πελυαιν. Δ'. σ. 11. "Νὺξ παγετώδης". Ζήτ. Πάχνη.

Πάγη, ἡ. (πάγω, πήγω, πήγνυμι) ταὐτὸν τῷ, Παγὶς. "Ἔτι δὲ μικρὰ τις μηχανὴ δι' ἧς ἀγρεύονται τὰ πτηνά". Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 13. Ζήτ. Πηκτὴ, ἢ, Πηκτὶς. Ξενοφ. Κυρωπ. Α'. σ. 39. "Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἰχνροπάτῳ χειμῶνι ἀνισαμένους ἐπερρύη νυκτός· καὶ φὴν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας ὑπεπίγλωττοσι ἐπὶ τέτῳ αἱ πάγαι αὐτῆς, καὶ "τὸ κεκιτημένον χωρίον ὀξήκασε τῷ ἀκιπίτῳ". ἔξιωσε τὰς παγίδας. ἢ τὸν σκαμμῶνα ἢ σκαλιφμῶνα τόπον (ἐν ᾧ ἐπαραχώνοντο αἱ παγίδες) τὸν ἔκαμνες πάλιν ὡσαὐτὰ νὰ μὴ ἦτον σκαμμῶνος.

Παγηνὸς, ὁ. ὁ ὀξὺ ὀδοιποιεῖας, ἢ διωγμῦ κονιορτός. Ἡσύχ. ὅπω ἴσως ἁρέπει νὰ γραφῇ, Παλιγὺς, ἐκ τῦ, Πάλη.

Παγιδεύω, παίω εἰς τὴν παγίδα. φέρω τινὰ διὰ πάσης εἰς τὴν παγίδα. παρὰ τοῖς Ο'.

Πάγιος, ία, ιον. (πάγω, πηγνύω) παῦ ὅ,τι ἔχει στερέσπτα. στερὸς, ἀσφαλὴς, ἑδραῖος, πεπηγμῶνος. "Σώματα παγιώτερα". στερεώτερα σώματα. Δικαιαρ. "Παγίως λέγειν". μετὰ βεβαιόσπτος ἢ ἀσφαλείας ὁμιλεῖν-λέγειν. ὁ ἐσὶ, πιστῶς, βεβαίως. ὄθεν

Παγιότης, ητος, ἡ. στερέσπς. καὶ

Παγιόω, ῶ. πάγιον - στερεὸν - πυκνὸν - ἀσφαλὲς - ἑδραῖος ποιῶ.

Παγὶς, ίδος, ἡ. παγίδα, βρόχος. μηχανή τις δι' ἧς ἀγρεύσαι - πιάσαι τὰ ζῶα, ἢ ὅθεν ρέπως τὰ πτηνὰ, ἁλίσκεσθαι. Ξενοφ. Κυρωπ. Α'. σ. 19. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ, τῦ, Ἀπάτη, δολιότης. Ἀθηνᾶ. γ'. Θεόφιλος δὲ ὁ Πρωτοπαθ. ἔχει "Παγίδας τῆς πλευρᾶς". αὐτὶ, αἱ Πλευραὶ, τὰ πλευρὰ, καθὼς ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. ἐν Ἀνεκδοτ. β'. σελ. 218. εἶναι "Ἀγκυρα παγὶς νεῶν". ἡ στερεῶς κρατῦσα τὸ πλοῖον.

Παγκαίνιστος, ὁ, ἡ. (πᾶς, καινίζω) Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 968. αὐτὶ τῦ, Παύποτε νέος.

Πάγκακος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Παγκάκως, διόλυ κακός. Πλάτ.

Παγκάκουργος, ὁ, ἡ. διόλυ κακοῦργος. Γραμμ.

Παγκαλὴς, ές, ὁ, ἡ. (κάλλος) ἢ, Πάγκαλος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Παγκάλως, παῦ καλός. διόλυ ἢ λίαν καλὸς - ὡραῖος - εὐήμυὶς, κάλλιστος. Πλάτ. "Παγκάλως λέγεις". αὐτὶ τῦ, Κάλλιστα, πολλὰ καλά.

Παγκαρπία, ἡ. καὶ, Παγκάρπεια, σιωάξις ἢ μίξις ὑπὸ κάθε λογὶς καρπὸς, παντοσπερμία. "Θυσίαι "ἄπειρον παγκαρπίας". Εὐσεπ. Λειψ. 2) Ἐπιθέτ. "Μελιτίτεις παγκαρπία". Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 9. πλακοῦς τις σιωθεμμένος ὑπὸ κάθε λογὶς καρπός. ἐκ τῦ

Παγκάρπιος, ὁ, ἡ. ἢ Πάγκαρπος, ὁ, ἡ. κάθε λογὶς καρποὺς - σπέρματα ἢ σπόρους φέρων - ἔχων. "Γονὴ πάγκαρπος". ἡ κάθε λογὶς καρπὸς φέρουσα. Αἰσχίν. ὑπὲρ Κτησ. γ'. 30.

Παγκατάρατος, ὁ, ἡ. διόλυ καταραμῶνος. Ἀειτοφ.

Παγκευθὴς, έος, ὁ, ἡ. (κεύθω) διόλυ ἢ βαθέως κεκρυμμῶνος, βαθυὰ χωμῶνος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1632.

Παγκλαδία, ἡ. (κλάω, πᾶς) ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις ὅταν ἡ ἄμπελος κλασθῇ, ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν κλασθῆται ἡ ἄμπελος. Ἡσύχ.

Πάγκλαυτος, ὁ, ἡ. ἢ, Πάγκλαυτος, ὁ, ἡ. ὁ διόλυ κλαίαν ἢ διόλυ - λίαν κλαυσὲς. Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ.

Παγκληρία, ἡ. ὅλη ἡ κληρονομία, ἢ ὅλος ὁ κλῆρος - ἡ κτῆσις. ὅλη ἡ οὐσία - ὅλα τὰ κτήματα - πλῆθος - ὑποστατικὰ - γῆ - χωράφια, κ. τ. τ. Εὐσεπ. Ἱκετ. 14. Ἰων. 814. ἐκ τῦ

Πάγκληρος, ὁ, ἡ. ὁ τῦ παντὸς ἢ καθολικὸς κληρονόμος, ὁ τῦ ὅλυ κύριος - κτήτωρ. "Δόμοι πάγκληροι". Εὐσεπ. Ἰων. 1542.

Πάγκλυτος, ὁ, ἡ. διόλυ ἢ λίαν ὠείφημος. Ἀθηνᾶ. σελ. 455.

Πάγκοινος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ὅλως ἢ διόλυ κοινός.

Παγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παγκοίρανος, ὁ, ἡ. ὁ τῆ ἅλων κοίρανος, ὁ τῶ παντὸς κύριος καὶ ἐξουσιαστής.

Παγκοίτης, ου, ὁ. (πᾶς, κοίτη) "Ἅδης παγκοίτης". Σοφοκλ. Ἀντίγ. 815. καὶ, 821. ὁ φέρων ὅλα εἰς ἡσυχίαν, ὁ καθησυχάζων καὶ κοιμίζων τὰ πάντα.

Παγκόινιστος, ὁ, ἡ. (κονίομαι, ταὐτὸν τῆ, παλαίω) ὁ πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος μετερχόμενος. Σοφοκλ. Τραχ. 514. "Παγκόνιστα ἄθλα ἀγώνων". αὐτὶ τῶ, οἱ σφοδροὶ καὶ ὁρμητικοὶ ἀγῶνες.

Παγκόσμιος, ία, ιον. ὁ εἰς ὅλον τὸν κόσμον αὐτήκοων ἢ ἐκτετυμβωμένος. ὁ κοινὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἢ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὀρφ.

Παγκρατὴς, ἐς, ὁ. (κράτος) ὁ τὸ πᾶν κρατῆ καὶ ἐξουσιάζων. ὁ τοῦ παντὸς ἐξουσιαστής. Παντοκράτωρ. Σοφοκλ.

Παγκρατησία, ἡ. ἡ μόνη ἢ ἡ ἐξαρκὴς κτῆσις καὶ κυριότης. "Ἱερωσύνης παγκρατησία". ἡ ἐφ' ὅρω ζωῆς κτῆσις καὶ κυριότης τῆς ἱερωσύνης. τὸ ἔχειν τὴν ἱερωσύνην ἐφ' ὅρω ζωῆς. Φίλ.

Παγκρατιάζω, Μέλ. άσω, μετέρχομαι - ἐξασκῶ τὸ παγκράτιον. τὸ τῆ παγκρατιαστῆ ἔργον μετέρχομαι. Μεταφορ. Φίλ. Ἰουδ.

Παγκρατιαστὴς, ἐ, ὁ. ὁ τὸ παγκράτιον μετερχόμενος, πύκτης.

Παγκρατιαστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτήκοων - ἁρμόζων εἰς τὸν παγκρατιαστὴν ἢ εἰς τὸ παγκράτιον.

Παγκράτιον, τὸ. λέγεται γυμνασιστὴς τῆ σώματος, ὅτις ἀναλαμβάνει τὴν Πάλην καὶ τὴν Πυγμὴν ἐν ταὐτῶ. Ἀριστοτ. Ῥητ. ά. 5. ὡς δὴ τὸ πλεῖστον ἐξήσκουν τοῦτο οἱ νεανίσκοι, οἵτινες μετὰ ταῦτα Παλαισταὶ, ἢ Πύκται μόνον ἐγίνοντο. Περιγράφει ἀκριβῶς τὸν τὸν ἀγῶνα ὁ Φιλόστρατ. ἐν Εἰκόν. β'. 6. Πίνδαρ. Ἴσθμ. δ'. 77. Πλούταρχ. Προβλ. συμπ. καὶ Θησέως. Εὐδύλ. κδ'. 110. Ζήν. καὶ ἐν τῶ, Πυγμάχος. καὶ ἐν τῶ, Κυλισικός. 2) Εἶδος κρίνου, Διοσκορ. β'. 203. *Scilla maritima radice rubra*. Λιν.

Παγκράτος, ἡμαρτ. αἰάγν. ἐξ Ἀριστοφ. αὐτὶ, Παγκρατὴς.

Παγκρεὰς, ἐα, τὸ. μέρος τι ἐν τῶ ἀνθρωπίνω σώματι. ἔστι δὲ τοῦτο μία τῶν σιωπημένων βαλανίδων, ἥτις κεῖται ὄπισθεν τοῦ κατωτέρω μέρους τοῦ στομάχου, καὶ τὸ μέρος τοῦ κατώτου ἀποστόλου τῆς ὀσφύος. Ῥῆφ. "Ἡ δὲ παρὰ τὸν κατώτατον τῶν ἐνοτέρω ἐκφυσιν κεκμηκυῖα σὰρξ ἐξαπίμελος καὶ ἀδενώδης, παγκρεὰς".

Παγκρότως, Ἐπίρ. μετὰ πολλῆς κρότου. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 730.

Πάγκρυφος, ὁ, ἡ. δίολος κεκρυμμένος, ἀμφ.

Παγκτήμων, ονος, ὁ, ἡ. (κτῆμα) ὅστις κέκτηται ἔχει τὰ πάντα, ὁ τὰ πάντα ἐν κτήσει, ἤτοι ὅλου κυρίου ὄντα ἔχων. Κλήμ.

Παγκτησία, ὐ. (κτῆσις) ταὐτὸν τῆ, Παμπησία. Εὐσέβ.

Παγκυνικὸς, "Φάρμακον παγκυνικόν". Αἰλιαν. ζῶ. Ἰσορ. ιβ'. 24. ὁ χυλὸς φύκη τινός. Ζήν. ἐν τῶ, Φύκος.

Πάγκυφος, ὁ, ἡ. δίολος κεκυφώς. "Ἐλαία πάγκυφος" ἐλέγετο ἐλαία τις ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῆ Ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνῶν, ἀφ' οὗ εἶναι αὐτὴν κατακεκαμμένην (κυρτὴν) καὶ ταπεινήν. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ε'. 162.

Παγοπληξία, ἡ. (πλήττω, πάγος) ἀκινησία μέλους τινὸς ὑπὸ τῆ πάγους καὶ τῆ ψύχους τρομοκρατημένη. Ἱππιατρ.

Πάγος, ὁ, ὄχθος, λόφος, ὁ εἰς ὕψος ἀνατεταμένος τόπος, βουνὸς, πέτρων ἢ ὀρῶν ὀξεῖα ἀκρωτήρια. Ὁδυσ. Ε. 405. καὶ 411. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις "Ἄρειος πάγος". δικαστήριον ἐν ἀκροπόλει ὕπου καλέμενον. Πάγος μὲν, ὅτι ἐν τόπω ὑψηλῶ τοῦτο. "Ἄρειος δὲ, παρ' ὅσον οἱ φόνοι ἐκεῖσε ἐκρίνοντο. ὁ δὲ "Ἄρης τῶν ἔφορος ἦν, ὅρα Παυσανίαν ἐν Ἀττικ. κη'. 2) Ἐκ τῆ, Πάγω, Πήγω, Πήγνυμι. τὸ ψύχος, ἡ ὑπερβολικὴ ψύξις ὅτε πήγνυνται τὰ ὕδατα, παγετὸς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πεπηγὸς ὕδωρ, ὁ κρύσταλλος. λέγεται δὲ καὶ Πληθ. Πάγοι, οἱ. Ζήν. ἐν τῶ, Πάχνη. Παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιβ'. 5. κεῖται καὶ ὑδατ. Πάγος, τὸ. 3) Ἡ ἐπιδερμὶς (τζίπα, τζεβὺς) ἥτις γίνεται ἐπάνω τῆ γάλακτος καὶ ἑτέρων ῥοφῶν. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἐπίπαγος. 4) Τὸ περιτύμανον, ἢ τὸ ὕστερα τῆς κάτω κοιλίας ἀνακαλύπτουσα μεμβράνα. 5) Τὸ "Ἅλας, τὸ ὁποῖον σωτίζεται ἐκ τῆ θαλασσίου ὕδατος, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ τῆ, Θάλασσα. Λυκόφρ.

Πάγουρος, ὁ. εἶδος θαλασσίου μεγάλου καρκίνου, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ σωτῆσα Παγούριον, καὶ Πάγουρον καλεῖ. ἐντεῦθεν καὶ τὸν ἐν τοῖς ποταμοῖς Καρκίνον, ἡ σωτῆσα, Κάβουρον καὶ Κάβουρα (ξοπὴ τῆ π εἰς κ) παρὰ δημοτικοῖς ἐκάλεσε. καὶ Ὑποκορ. Καβούριον.

Παγχάλεπος, ὁ, ἡ. δίολος ἢ λίαν χαλεπὸς - βαρύς. Ξενοφ.

Παγχάλκεος, κὴ, Πάγχαλκος, ὁ, ἡ. δίολος ἢ ὅλος χάλκινος. Ἰλ. Υ. 102.

Παγχαρὴς, ς, ἡ. (χαρὰ) ὅλος ἢ δίολος χαρᾶς, ἢ χαρᾶ. "Ἡλίου παῖς παγχαρὴς", ἐκαλεῖτο βασιλεὺς τις τῆς Αἰγύπτου.

Πάγχι, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῆ, Πάγχυ. Ὀρφ.

Πάγχορτα, τὰ. ὅλα τὰ δυνατὰ φαγητὰ - χόρτα. "Οὐ παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν". Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σελ. 99.

Πάγχρηστος, ὁ, ἡ. κατὰ παντὸς χρήσιμος, εἰς κάθε χρῆσιν ὠφέλιμος - ὠφέλιμος. τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ τὸν μεταχειρισθῆ τινὰς εἰς ὅλα. Ξενοφ. Ἀπολ. "Ποῖον ἄλλο κτῆμα ὧδε πάγχρηστον (ὡς ὁ φίλος)".

Πάγχριστος, ὁ, ἡ. (χρίω, πᾶς) ὁ καθόλα κεχρισμένος - ἀλειμμένος. "Παγχρίστω πειθοῦς συγκράσει". Σοφοκλ. Τραχ. 661. ὅπου τὸ, Πάγχριστον, καλεῖται ὡς καὶ τὸ, Πανάκεια, χρίσματι, τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ κερδίζει ἀγάπην.

Πάγχρους, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει ὅλα τὰ χρώματα. ὄνομα λίθου τινός.

Παγχρύσεος, ἢ Πάγχρυσος, ὁ, ἡ. δίολος κεχρυσωμένος, καθόλα χρυσὸς, δίολου μαλαγματοῦ, ὁλόχρυσος, Ἰλ. Β. 448.

Πάγχυ, Ἐπίρ. Πεπτ. αὐτὶ τῆ, Πάνυ. Ὀδυσ. Ο.

Πάγω, Πάγγω. Ζήν. Πήγνυμι. ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας Παγώνω, Παγόνω.

Παγώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Παγετώδης.

Παγωτὸς, ἡ, τὸν. πεπηγμένος, παγωμένος, ὁ ἐκ πάγου κατεσκευασμένος. παρὰ τοῖς Νεωτ.

Παδάω, Δωσικ. αὐτὶ, Πηδάω. "Ἔτι μέτεσι ἀ καρδία παδᾶ". Σώφρων παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. "Παδῆτε", αὐτὶ Πηδᾶτε.

Πάδος, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 1. εἶδος θάμνου ἢ φυτῆ. Ζήν. ἐν τῶ, Πῆδος.

Παθαίνω, (πάθος, παθέω) εἰς πάθος βάλλω. "Τὰς ἀκροωμένας παθαίνειν". Διονύσ. Ἁλικ. ε'. σελ. 1007. καὶ ἐν σελ. 1014. Παθαίνομαι, αὐτὶ τῆ, Εἰς πάθος εἰμὶ, Πάσχω, εἰς παθητικὴν διάθεσιν πίπτω - ἢ εἰμὶ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκφράζω διὰ λόγων διὰ παλαίων καὶ σχημάτων τῆ προσώπου, καθὼς, π. χ. παροξύνουσι τὴν παθητικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

οἱ ῥήτορες, οἱ δραματοποιοὶ, καὶ οἱ ποιηταί. καὶ ἐνεῦθεν, ἔτι αὐτὸ τοῦτο, Κλαίω, ἄχθομαι, βαρυῶ ἐμαυτὸν, ἐνοχλοῦμαι, κ. τ. τ.

Παθέω, αὐτὸ τοῦτο ἔστιν ἐν χρήσει εἰς τὸν Ἐιεσῶπα τὸ, Πάσχω, Παθήσω, Πεπάθηκα, Ἔπαθον, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τοῖς Ἀναμάλοις. ὅθεν

Πάθη, ἡ. παύτων τῆς, Πάθησις, καὶ Πάθος.

Πάθημα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πάθος. Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Πάθησις, ἡ. τὸ πάσχειν, κάκωσις.

Παθητικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. Παθητικῶς. ὁ πάσχων - εὐκαμπτος. ὁ εὐήκοων εἰς πάθος ἢ ὁ εἰς τοῦτο εὐπαθὴς, ὁ πάθεσι καὶ αἰσθήσεως ἱκανός. Ἐνεργητ. ὁ πάθος ἢ αἴσθημα γλυκῶν - ὀξυζόνων. ὁ πάθεσι σημασίαν ἔχων. παρὰ Γραμματ.

Παθητὸς, τὴ, τὸν. ὁ εἰς πάθος εὐκαμπτος, ὅσις εἶναι δυνατὸν ἢ εἶναι ἱκανὸς νὰ πάθῃ.

Παθικεύομαι, (παθικὸς) Ἀναλεκτ. β'. 350. φθαίω - καταντῶ εἰς πάθη, ὅ ἐστὶν εἰς ἀσωτείας καὶ ἀσελγείας. Παθικὸς εἰμὶ, ἢ γίνομαι.

Παθικὸς, ὁ. ὅσις πάσχει ἢ ποιεῖ ἀφιεὶς ἑαυτὸν εἰς τὸ νὰ ἐνεργῇ εἰς τὸ σῶμά του ἄλλος τις τοῦ ἀρσενοκοιτίαν. ὁ τὸ πάθος τῆς ἀρσενοκοιτίας μετερχόμενος, ἀσελγὴς.

Πάθνη. Ζήτ. Φάτνη.

Παθογνωμονικὸς, (πάθος, γνάμων) ὁ εὐήκοων εἰς τὸ γνωρίζειν τὰ πάθη - ἢ τὰς νόσους. ὁ εἰς τοῦτο γεγυμνασμένος ἢ ἐπιτήδειος.

Παθοκράτεια, ἡ, Παθοκρατορεία (κράτος) τὸ κρατεῖν - κυριεύειν τὰ πάθη. Ἰώσηπ.

Παθοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων τὰ πάθη. Εὐσάθ.

Παθολογέω, ῶ. λέγω - ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ παθῶν ἤτοι νόσων. Ἀντωνῖν. ἡ. 13. ὅθεν

Παθολογία, ἡ. ὁμιλία - πραγματεία περὶ παθῶν - καὶ

Παθολογικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς παθολογίαν εὐήκοων. Παθολογικὴ, ἀφοσυπακουμ. Τέχνη. οἱ περὶ παθολογίας πραγματευόμενοι ἐπιστήμη.

Παθοποιΐα, ἡ. ἡ ἐρεθιστικότης τῆς παθῶν. Ῥητορ. χημ. 36.

Πάθος, ους, τὸ. αἰτία πικρὰ καὶ πόνου προξένους. κίνησις καὶ διάθεσις ἢ ψυχῆς ἢ σώματος ὑπὸ ῥαδίως καὶ ταχὺ καθιζαμένων. ἢ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τινὰς πάσχει, θλῖψις, συμφορὰ, δυσυχία, τὸ ὁποῖον θλίβει τὸν ψυχὴν ἢ τὸ σῶμα, ἢ τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ ποιῇ ἡ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα. ἔρως, δηλ. ὑπερβολικὴ κλίσις τοιοῦτος, ἢ μῖσος, ἢ Νόσος τις καὶ ἀῤῥωστία πολυλεύκους. παρὰ Ξενοφ. ὁ Ἡρωδιαν. λέγει. "Τὸ Ἀνωνῖνος τῆς μνήμης "πάθος". ε'. 4. αὐτίκειται τῷ "Μῖσος Μακεῖνα". καὶ "Πάθος τυραννίδος ὠμῆς". ζ'. 15. ὅπου εἰς μὲν τὸ πρῶτον σημαίνει τὸ, Κλίσις· εἰς δὲ τὸ δεύτερον τὸ, Μῖσος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάσχω τι. Ἐπίτινος πράξεως λέγει ὁ Ἡρόδοτ. Α'. 137. "Ἀνήκεσον πάθος "ἔρδειν". πράττειν κακὸν τινα καὶ ἀδίκημα τοιοῦτον πρᾶξιν. Ἔτι δὲ λέγεται καὶ παθήσεις τὰ παθητικὰ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἰδίωμα αὐτῶν. καὶ ἐνεῦθεν ἔτι αὐτίκειται τῇ Ἐπιστήμῃ, σημαίνων τὸ, Αἴσθησις, Διάθεσις, κλίσις φυσικὴ. Διονύσ. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. τιμῆμ. εἰδ. Τινὲς ἑρμην. τὸ τῶν Ξενοφ. εἰς Τερ. ε'. 1. "Χαλεπὸν πάθημα τῆς τυραννίδος". ὁμοῦ τῷ, Τύχη, μοῖρα.

Πάθω, Ἰωνικ. Πήθω, ταὐτὸν τῷ, Πάσχω. ὅθεν τὸ, Πέπαθα, Πεπαθὼς, Πεπαθυῖα. Ὁδυσ. Ρ. 555.

Παιάν, ᾶνος, ὁ. ἐκ τοῦ, Παιήων, Παιάων, κατὰ συγκοπ. κυρίως ἔφασαν νὰ λέγεται, Παιὰν. ταὐτὸν εἶναι τῷ, Παιὼν, παρ' Ὁμήρῳ "Ὕμνος τις ἢ κατάπαυσις ἢ ἀποτροπὴ κακοῦ τινός. Ἰλ. Α. 473. "Καλὸν ἀείδοντες παιήονα". τοιαῦτα τεμάχια διεσώθησαν ἔτι καὶ εἰς ἡμᾶς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις. ἐπομβρίως δὲ παρ' Ὁμήρῳ καλεῖται καὶ τις θεὸς ἢ Ἰατρικὴς, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 401. καὶ 900. "Τῷ δ' ἢ Παιήων ὀ- "δυνήφατα φάρμακα, πάσων". ὑστέροις δὲ χρόνοις ἐτιμήθη οὗτος καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὡς Ἰατρὸς. καθόλου δὲ λέγεται Πᾶς τις Ἰατρὸς. Ἐξαιρέτως, Ὡδή τις ἢ "Ὕμνος (ᾠδεῖον) ἢ ἐγκώμιον ἐπ' εὐτυχίᾳ καὶ νίκῃ ἀπὸ τῆς μάχης καὶ μετὰ τὴν μάχην ὑπὸ τῆς στρατιωτῆς ἀδόμενος. Σχολ. Θουκυδ. α'. 50. "Δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τῆς πολέμου τοῦ "Ἄρεος, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τοῦ "Ἀπόλλωνα". Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 20. "Παιὰν ἐνυάλιος". πολεμικὸς, ὁ πρὸ τῆς μάχης ἀδόμενος εἰς τιμὴν τοῦ "Ἄρεος. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν εὐτυχίαν ἤτοι μετὰ τὸ συμπόσιον. Ἐν τῇ Μετειρᾷ λέγεται καὶ πῶς τις σωτηρίαμβος ἢ ἐκ μακρᾶς καὶ τειῶν βραχιῶν - υυυ. ἢ ἐκ τειῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς υυυ -. "Ὁρα Ἀειροτέλ. Ῥητορ. γ'. 8. ὅθεν

Παιανίζω, καὶ, Παιωνίζω. ᾄδω, ψάλλω τὸν παιᾶνα. Ξενοφ. ἀνάβ. Α'. ἡ. 12. "Ἐπαιανίζον οἱ "Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο αὐτίκα ἰόντας τοῖς πολεμίοις".

Παιανικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς παιᾶνα εὐήκοων.

Παιανισμὸς, ὁ. τὸ παιανίζειν, ἤτοι ψάλλειν τὸν παιᾶνα.

Παιάων, ταὐτὸν τῷ, Παιήων.

Παίγμα, τος, τὸ. (παίζω) παιδιὰ, παιγνίδιον. Εὐρεπ. Βάκχ. 160. "Λωτὸς παίγμα". ὁ αὐλὸς, φλοέρα. ἐνταῦθεν ἢ σωτήρια ὁρμηθεῖσα παῦται τὰ μουσικὰ ὄργανα, Παιγνίδια, ἐκάλεσε.

Παιγμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παιδιὰ. ὅθεν τὸ, Ἐμπαιγμός.

Παιγμοσύνη, ἡ. (παίγμων) ταὐτὸν τῷ, Παιδιὰ. Σποίχορος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παιγνήμων, ημαρτ. αἰόλ. ἀντὶ, Παιγνήμων. ἐκ Σουΐδ.

Παιγνιὰ, ἡ. (παίζω) ἄθυρμα, παιγνίδιον, Χαρακτὴς, παίγνιον. Ἡρόδοτ. α'. 94. ἕως αὐέγνωσε Σουΐδ. καὶ παρὰ Ξενοφ. Β'. γ'. 18. αὐτὶ, Παιδιὰ. 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἕρπη. Ἀειτοφ. Λυσ. 900. ὅθεν

Παιγνιήμων, ὁ, ἡ. ταὐτὸν, τῷ Παιγνιώδης. Ἀθηναῖ. σελ. 261.

Παιγνιογράφος, ὁ, ἡ. ὁ παίγνια ἢ εὔκολα καὶ παραμικρὰ ποιήματα γράφων. Ἀθηναῖ. σελ. 638.

Παίγνιον, τὸ, παιδιὰ, παιγνίδιον, διαστειβὴ τὸ καιρὸ διὰ τῆς σφαίρας - ἀστραγάλων, κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. Α. 94. 2) Χαρίεν καὶ ἀστεῖόν τι ἢ εὔκολον καὶ μικρὸν ποιημάτιον. παρὰ Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 111. τὸ ἀσμα-ξεγγέδιον τὸ πέττιγος. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 358. καλεῖται ὁ Καλλίμαχος. "Τὸ κάθαρμα, τὸ παί- "γνιον, ὁ ξύλινος ἵππος" - ὡς καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ ὃν ἀστειαίζει καὶ ἀστειεῖα ὁ κόσμος καταφρονητικῶς "Παί- "γνιον τὸν κόσμον" λέγομεν. Ὁ Θεόκριτ. εἰδ. 50. καλεῖ τὰς ἀπατηλὰς καὶ κλεπτικὰς Αἰγυπτίας "Κακὰ "παίγνια".

Παίγνιος, ὁ, ἡ. Ἀναλεκτ. β'. 372. "Καρύων "παίγνιος δύσχιλη". ὁ παίζων ἤτοι ῥίπτων δύσκο- λος τὰ κάρυα. τὸ ὁμοῦ τῆς καρυδίων παιγνίδιον.

Παιγνιώδης, ὁ, ἡ. (παιγνία) καὶ Ἐπίῤ. Παιγνιω- δῶς. ὁ παρὸς ὁμοσκίδασιν τὸν καιρὸν παίζων παιδιάν- τινα ἢ χορατδῶν, πλήρης παιγνίων. "Τὸ παιγνιῶ- "δες". ἀσυσσία, δύσκαπελία, χαυεντόσυνος, χωραπάς. καλὴ διάθεσις τῆς ψυχῆς. (καλὸν κέφι) Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. γ'. 24.

Παι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παιγνίων, ὁ. ἡμαρτ. αἰάγν. ἐν Πλουτάρχ. εἰς Ἀντωνίν. 59. ὅπου "Τῶν κείσαρος παιγνίων" κεῖται.

Παιδαγρέται, οἱ. παρὰ Λακεδαιμονίοις, ταὐτὸν τῷ, Ἱππαγρέται. Ἡσύχ.

Παιδαγωγεῖον, τό. ὁ τόπος ὅπου ἡ κατοικία τοῦ Παιδαγωγοῦ. Σχολεῖον, διδασκαλεῖον. Δημοσθ.

Παιδαγωγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. παιδαγωγὸς εἰμὶ, ἄγω - ὁδηγῶ - σωτροφοῦω - διδάσκω - ἀναζέφω τὰ παιδία. καθόλου δὲ Ὁδηγῶ - διδάσκω τὸ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι ἢ τὰ καθήκοντα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Σωτροφοῦω, Παρακολουθῶ, ὁ Πλάτ. πολ. Γ. λέγει περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. "Αὐτοὶ αὖ ἐπαιδαγώγουν ὕστερον, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβωσιν". καὶ ἐν Ἀλκιβιάδ. α. ὡς τὸ τέλος. "Παιδαγωγήσω σε ὑπὸ τῆς δὲ τῆς ἡμέρας". ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Παιδεύω, χαλινωγωγῶ, καταδαμάζω. ὅθεν

Παιδαγώγημα, τό. ὁμιλία - πραγματεία ἢ τρόπος τοῦ παιδαγωγεῖν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Παιδαγώγησις, ἡ, Παιδαγωγία, ἡ. ἡ ἀγωγὴ - ὁδηγία πρὸς τὰ καλὰ ἤθη - καθοδηγία τοῦ παιδὸς, ἡ διδασκαλία καὶ καλὴ ἀνάζεφη τῆς παιδὸς. καθόλου δὲ, Παιδεία, διδασκαλία, ὁδηγία πρὸς τὸ καλὸν. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ, Παιδαγωγία, σημαίνει καὶ τὸ ἀξίωμα ὅπου τινὶ τῆς παιδὸς ἐπιτρέπεται τοῦ παιδαγωγεῖν.

Παιδαγωγικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Παιδαγωγικῶς. ὁ αὐήκων εἰς τὸν παιδαγωγὸν ἢ εἰς τὴν παιδαγωγίαν. ὁ εἰς παιδαγωγίαν ἁρμόδιος ἢ ἁρμόδιος. "Παιδαγωγικὴ, ἡ, Ὀνομ. Τέχνη. ἡ τῆς παιδαγωγίας ἐπιστήμη. ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτ. γ. καλεῖ". Νοημάτων παιδαγωγικῶν". οἷα χρέπει θεραπείας τὸν ὁποῖον ἐν τῇ γυμναστικῇ πρὸς βοήθειαν ἐλάμβανον.

Παιδαγωγὸς, ὁ, ἡ. (παιδὸς, ἀγωγὸς) ὁδηγὸς - σωτρόφος - τοῦ παιδός. ὡς "Θεράπων παιδαγωγός". "Ἔτι δὲ καὶ "Γυνὴ παιδαγωγός". Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. καὶ Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. ιδ'. 20. καὶ ἐντεῦθεν ἐπομένως, Παιδεύτης - διδάσκαλος - ἀναζέφων τῆς παιδὸς. ὅστις δηλαδὴ διδάσκει τὰς παῖδας καὶ ὁδηγεῖ αὐτὰς εἰς τὴν μάθησιν τῆς χρησῶν ἠθῶν καὶ τοῦ καλοῦ πολιτεύματος. Παρ' Ὁρατίῳ τέχν. ποιητ. 161. λέγεται ὁ Παιδαγωγὸς, Custos, ὃ ἐστὶ, Φύλαξ, φρουρὸς. Παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ἔτι καὶ Δέλος (σκλάβος) τις, ὑπηρέτης τοῦ παιδὸς, ὅστις ἐσωφρόνιζε τὸν παῖδα, ὅτου τὸν ὁρᾶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐπορεύετο, ἔτι δὲ ἐφύλαττε αὐτὸν καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἡρόδοτ. Η'. 75. "Οἰκέτης δὲ (ὡς ὁ Σίκιννος) καὶ παιδαγωγὸς τῶν Θεμιστοκλέους παίδων". Ξενοφ. Λακεδ. πολ. β'. κ. "Ἐπειδὴ τάχιστα αὐτοὺς (τοὺς Ἕλληνας) οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, δοῦλοι μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὶ θεράποντας ἐφιστᾶσι, δοῦλοι δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων, μανθησομένους καὶ γράμματα, καὶ μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν τῇ παλαίστρᾳ. --- Ὁ δὲ Λυκοῦργος, αὐτὶ μὲν τοῦ ἰδίου ἑκάστου παιδαγωγοὺς δούλους ἐφιστάναι, αὐθρ ἐπέτρεψε κρατεῖν αὐτῶν, εἰς ὃν περ ἂν ἡ τύχη ἀρχὰς καθίσταται, ὃς δὴ καὶ Παιδονόμος καλεῖται. Τοῦτον δὲ κύριον ἐποίησε, καὶ ἀναγκάζειν τοὺς παῖδας, καὶ ὑπακούειν, εἴτις ῥᾳθυμοῖ, ἰσχυρῶς κολάζειν". Τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Φοίν. 94.

Παιδαρίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὑποκορ. Παιδάριον. ἦτοι δὲ ἐκ τοῦ, Παῖς. μικρὸν παιδίον, παιδάκιον. λέγεται καὶ ἄρσεν. καὶ θῆλυκ.

Παιδαριεύομαι, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς παιδίον. Στοβ. λόγ. 141.

Παιδαρίσκος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παιδάριον. Ἡλιόδ. ἐ.

Παιδαριώδης, ες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παιδαριωδῶς. παῦ ὅτι ἁρμόζει - πρέπει εἰς τὰ παιδία, ἀσώφετος, ἄτοπος - Ἀειστοτ.

Παιδαρτάω, ῶ. ὄθεν, Παιδάρτησις, ἡ. παρὰ Πυθαγορείοις Δωρικῶς. ταὐτὸν τῷ, Νουθετέω, καὶ, Νουθέτησις. Ἰάμβλιχ. εἰς Πυθαγ. 22. καὶ 31. Ζήτει ἐν τῷ, Πελαργάω.

Παιδαρύλλιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Παιδάριον. Πρακτικ. τῆς γ'. οἰκουμ. Συνόδ.

Παίδδω, Παιδδώσω, αὐτὶ τοῦ, Παίζω, Παίξομαι, Λακων. Ἡσυχ. Λυσ. 1313.

Παιδεία, ἡ. (παιδεύω) ἀγωγὴ - ζοφὴ καὶ διδασκαλία ὡς ἐπὶ τὰ μαθήματα τοῦ παιδὸς. καθόλου δὲ, Ἀνάζοφη, Μάθησις, Νουθεσία, εἰσαγωγὴ εἰς γνῶσιν τῆς ἐθίμων καὶ καθηκόντων. Διδασκαλία. καὶ Γενικῶς ἡ περὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ μαθήματα σοφὴ καὶ γύμνασις, πολυμάθεια, ἐπιστήμη, γνῶσις πολλῶν πραγμάτων, σοφία. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β. 1. "Τοῖς δὲ νομίζουσι παιδείας τε τῆς ἀείσης πεπυχηκέναι, καὶ μέγα φρονοῦσιν "ἐπὶ σοφίᾳ". ὁ Γέλλιος ἐν ιγ'. 15. Humanitas, εἶπε τοῦτο. Ζήτ. Παιδεύω. ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ Institution, érudition, καὶ, Discipline. Ὁ Εὐριπ. ἐν Τρωάδ. 128. λέγει "Πλεκταὶ Αἰγύπτου παιδεῖαι". τινὲς πεπλεγμένα τὰ πεπλα χαινία (καλωσροφία). "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Σχοινίον, ὁ Κάλως. παρὰ Θεόφρ. Λίτ. Φυτ. α. 9. λέγεται καὶ ἐπὶ Φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς καὶ μόρφωσις αὐτῶν, ἥτις καὶ Ἀναγωγὴ, λέγεται. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέροις καὶ αὐτὶ τοῦ, Τιμωρεία, βάσανος.

Παιδέιος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παιδικός.

Παιδεραστέω, ῶ. παιδεραστὴς εἰμὶ, τινὸ παιδερασίαν μετέρχομαι.

Παιδεραστὴς, ῆ, ὁ. ὁ τοῦ παιδὸς ἢ τῆς παιδὸς ἐραστὴς. ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, φιλόπαις. σπανίως ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ὁ μετὰ τῆς παιδὸς δηλαδὴ σαρκικῶς σπουδάζων ὁμιλῶν, ἀρσενοκοίτης, (κιναιδοπαθὴς).

Παιδερασία, ἡ. ὁ ἔρως τὰ παιδία ἀσελγὴς ἔρως, ἀρσενοκοιτία.

Παιδεραστικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅτι αὐήκει - ἁρμόζει - πρέπει εἰς τὸν παιδεραστήν.

Παιδέρως, ωτος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παιδεραστὴς. Πελυδ. γ'. 70. 2) Εἶδος αὐθης ἔρως φανερὸς ἐπαίδειον. 3) Ἐρυθρόν τι χρῶμα ἔρως ψιμυθισμός. Ἀθήν. σελ. 542. καὶ μύρου εἶδος.

Παίδευμα, τό. (παιδεύω) τὸ παιδεύειν - ἀναζοφεῖν - διδαχθέν. Μάθημα, διδασκαλία, πεπαιδευμένη ἐπιστήμη. Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 6. παρὰ Λακεδ. "Θεῶν παίδευμα". ἢ ὑπὸ Θεῶν δοθεῖσα μάθησις - ἐπιστήμη. Παρ' Εὐριπ. εἰς Ἱππολ. 11. κεῖται "Παίδευμα" αὐτὶ τοῦ, Παῖδες, ὡς καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Τίμ. "Θεῶν ἐμπλήματα καὶ παιδεύματα".

Παίδευσις, ἡ. (παιδεύω) ἀγωγὴ, ἀναζοφὴ, διδασκαλία, μάθησις. 2) Τιμωρία, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Παιδευτήριον, τό. τόπος παιδείας ὅπου διδασκαλίας καὶ μαθήσεως. Διδασκαλεῖον, Σχολεῖον. Διόδωρ. Σικ. καὶ Σοζόβ. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. αὐτὶ τοῦ Βασανιστηρίου.

Παιδευτὴρ, κὴ, Παιδευτὴς, ῆ, ὁ. ὁ παιδεύων· ὅστις ἀναζέφει - διδάσκει - μανθάνειν τινά.

Παιδευτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ αὐήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν - ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ παιδεύειν.

Παιδευτὸς, τὴ, τόν. διδαγμένος, πεπαιδευμένος, μεμαθημένος, γεγραμματισμένος, ὃν δικαίως νὰ παιδεύσῃ τινάς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παιδεύω, (παῖς, παιδὸς) παιδαγωγῶ, ἀνάγω, διδάσκω, μαθητεύω, παιδίον, ἢ σωφρονίζω αὐτὸ εἴς τι. καθόλου δὲ αὐτὶ τῦ, Διδάσκω, μαθητεύω, μανθάνω τινά τι, ἢ ἐξαιρέτως τὰ γράμματα-τὰς μαθήσεις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Τιμωρῶ, βασανίζω, σκυθρωπάζω (σκυθρώπω ἢ σκυθρωπάζω) κυρίως, καθὼς ἀναγέφω-παιδαγωγῶ-διορθώνω· ὡς τὸ καλὰ ἤθη καὶ διδάσκω, μαθητεύω τὸ παιδίον, ὅτω καὶ ἰδιαιτέρως νεανίσκον τινὰ ἢ δοῦλον-σκλάβον ὅταν ἐκφαυλίζῃ τοῦ χρέους τυ ἢ τῦ δικαίυ, ἤτοι παίσῃ, φέρω πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ ὀρθὸν δι' ἀμείγων ἢ συμβουλῆς ἢ καθοδηγίας, ἤτοι τιμωρῶ αὐτόν. ὅπω καὶ "Τὸν ψυχὸν "ἢ τὸ σῶμα διαίτῃ τινὶ παιδεύειν". Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 5. σωφρονίζειν-γυμνάζειν τὸν ψυχὸν ἢ τὸ σῶμα εἴς τινα ῥόπον τῦ ζῆν. Μέσ. Παιδεύομαι, παιδεύω ἐμαυτὸν, ἐθίζομαι, γυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μανθάνω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. κ. 3. "Τῷ ἄρχειν παι"δευομένῳ". παιδεύω τῦ μικρὸν ἀνώτερον "Τὸν εἰς τὸ "ἄρχειν παιδευόμενον". Ἐκ τῆς σημασίας τῦ, Διδάσκω, μαθητεύω, ἔστιν ἡ Μεταχὴ Πεπαιδευμένος, ἐν χρήσει αὐτὶ τῦ, Σπουδαῖος, γραμματισμένος, σοφὸς, φιλόσοφος, ἔμπειρος. ("Ορα Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Κεφ. β'.) ὅπω καὶ τὸ, Ἀπαίδευτος, ὁ ἐξηρημένος παιδείας-ἀπειδὴς καὶ μαθήσεως.

Παιδήϊος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Παίδειος.

Παιδιὰ, ἡ, (παίζω) ἐξατειβὴ τὰ καιρὲ τῆς παίδων, παίγνιον, ἄθυρμα, παιγνίδιον. ἀσελγισμὸς, χαλασμὸς, χαραπὴς.

Παιδία, ἡ. ἡ τῆς παίδων ἡλικία, νηπιότης, (τὰ μικρὰ χρόνια) "Παιδίας ὄντων". Αἰσχύλ. Θηβ. 18. Πλάτ. πολιτικ. §. 12. Ἔτι δὲ παύων ἐστὶ τῆς, Παιδεία.

Παιδικὰ, τά. τὸ ἀγαπητὸν ἢ ἐρωτικὸν ἀντικείμενος, συνήθως ὅπ ἐρωμένων παίδων, ὁ Ἐρώμενος. καὶ ἐναντίως μετὰ ἀρσενικῦ οὐσιῶ παρὰ Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 33. "Οὔτε ἐσόμενον ἐκὼν ἐρασὴς παιδικὰ ἀπέξηται". ὅπω καὶ ἐν Ἀλκιβ. δευτέρ. "Ἀρχέλαον τὸν Μακε"δόνων τύραννον, τὰ παιδικὰ, ἐραθεὶς τῆς τυραννί"δος, κ. τ. λ." αὐτὶ τῦ, Ὁ ἐρώμενος, ἐραθεὶς τῆς τυραννίδος, κ. τ. λ. λέγεται ἔτι καὶ ὅπ κοράσιων. Ἔξι δὲ κυρίως Οὐδέτερον τῦ

Παιδικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς, (παῖς) παῦ ὄ,τι αἰτήκει-ἀφήκει-ἁρμόζει εἰς τὰς παῖδας ἢ εἰς τὰ κοράσια, ἢ εἰς τὴν ἀσελγεσφιλῆ καὶ παιδέραστον αὐτῆς. παιδιακός. 2) Παῦ ὄ,τι αἰτήκει εἰς τὰ παιδικὰ, ἤτοι εἰς τὰς ἀσελγεῖς ἔρωτας τῆς παίδων, ἐρωτικός. "Παιδικῦ λόγυ ἐμπιμπλῶναι". Ξενοφ. Κυρυπ. Α'. δ'. 27. αὐτὶ τῦ, Ἐρωτικὴν τινα ἐφεσίαν. ὡς ἐναντίως δὲ ὁ αὐτ. εἰς Ἀγησίλ. ἡ. 2. ἔχει "Παι"δικοὶ λόγοι", αὐτὶ τῦ Ἀφελεῖς μοὶ, χωρικὰ, ἢ λόγια αἰτήκοντα εἰς τὰ παιδία. ἀμφ.

Παιδιμουσίον, τό. Θεοφρ. Χαρ. κβ'. "Τὰ παι"διμούσια". ἀμφ. σημασ. φαίνεται ἔμως ὅτι σημαίνει, Ἑορτήν τινα τῆς χελείων ἢ τῆς μαθητῆς.

Παιδινός. Ζητ. Παιδός.

Παιδιόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὰς πρώτας χρόνας, ἀπὸ παιδίον. Ν. Δ. ἀμφ.

Παιδίον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Παῖς. μικρὸς παῖς, τὸ ὑπὸ τίτθης ἔτι γεφόμενον ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν, τέκνον. ἐπομβρίως δὲ κολακευτικῶς ὅπ οἰκειότητος, αὐτὶ τῦ, Καλέ μι, ἀγαπητέ μι, Καλή μι, ψυχή μι, κ. τ. τ. λέγεται ἔτι καὶ ὁ μικρὸς Δοῦλος-Θεράπων-σκλάβος-οἰκέτης.

Παιδιοτροφέω, ῶ. παύω τῦ, Παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον, τό. (παιδίσκη) παύων τῆς, Παιδάριον. ὅπ ἀρσενικῆς ἢ θηλυκῆς ἡλικίας. κυρίως δὲ ἐπὶ θηλυκῆς, τὴν θεραπαινίδα, ἤτοι τὴν θηλείαν θεράπαιναν. Διογ. Λαέρτ. εἰς Ζήν.

Παιδισκεῖον, τό. τόπος ἐνθα εἰσὶν αἱ παιδίσκαι-τὰ νέα κοράσια ἢ αἱ δοῦλαι. ἰδιαιτέρως δὲ, ὅπυ ξέναι ἢ ἠγορασμέναι δοῦλαι εἰσὶ τῶν ἀσελγῶν συνουσίας διωρισμέναι, ἔτι δὲ ἢ ὅλη ἡ κατοικία αὐτῆς, ἤτοι τὸ δημόσιον πορνοστάσιον. Ἀθήν. σελ. 437.

Παιδίσκη, ἡ. (παῖς) τὸ μικρὸν κοράσιον, κοπέσκη. καὶ ἐπομβρίως αὐτὶ τῦ, Δοῦλη, θεράπαινα. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Μαχλάς.

Παιδίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τῦ, Παῖς, παιδίον.

Παιδιώδης, εος, ὁ, ἡ. (παιδιὰ) ὅσις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, ἢ ὁ ἀγαπῶν τὰ παιγνίδια-τὰς χωραπήδες, πλήρης παιγνιδίων. 2) Ἐκ τῦ Παιδίον, παύτων τῆς, Παιδαριώδης.

Παιδνὸς, αὐτὶ τῦ, Παιδινός. νέος παῖς, ὁ ἀπὸ τῆς τῦ παιδὸς ἡλικίας ἐξερχόμενος, ὁ Ἀντίπαις. Ὀδυσ. Φ. 21. καὶ ἐν Ἐπιγράμ. "Παιδναὶ χῶρες", αὐτὶ τῦ, Αἱ χῶραι τῦ παιδὸς, αἱ τῆς νέων. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Πυὸς, ἄφρων, μωρὸς, ἀνόητος, ὁ παιδὸς φρόνημα ἔχων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 476. "Τίς ὧδε "παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος";

Παιδοβόρος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ παιδία ζώων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1068.

Παιδοβοσκὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰς παῖδας βόσκων. παύτων τῆς, Παιδαγωγός. Λυκιαν. εἰς Λεξιφ.

Παιδοβρῶς, ῶτος, ὁ. (βρώσκω, πῶς) παύων τῆς, Παιδοβόρος. Λυκόφρ. 347.

Παιδόβρωτος θοίνα". Λυκόφρ. 1199. ἢ ἐκ τῆς καπφαγόντων τὰ ἴδια παιδία δωμία. ἢ παύτων τῆς αὐτοτέρω.

Παιδογέρων, οντος, ὁ. μαρογέρων. ὁ παιδικὰ φρονήματα ἔχων γέρων, ξεμωραμένος γέρων. Νικήτ. χρον. ιδ'. 5.

Παιδογονία, ἡ. ἡ τῆς παίδων γένησις.

Παιδογόνια, πά. αφοσυπαν. Ἱερὰ, ἢ Ἀγών. ἑορτὴ ἐξ' τὴν γένησιν τῦ παιδὸς, Διόδ. Σικ. ἐκ τῦ

Παιδογόνιος, ὁ εἰς γένησιν παιδὸς αὐτήκων. "Παι"δογόνιον ὕδωρ". Ἀθήν. σελ. 41. τὸ παιδογονίας χαρόξενον.

Παιδογόνος, ὁ, ἡ. ὁ παιδία γεννῶν, παπρ. ὁ εἰς παιδογονίαν ἐπιτήδειον ποιῶν τινά, ὁ παιδογονίας χαρόξενος.

Παιδογραφία, ἡ. ἡ τῆς παίδων γραφὴ, ὅταν οἱ γονεῖς γράφωσι τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐγένηθησαν τὰ εἰκόνα αὐτῆς. Παιδέκτ.

Παιδόθεν, Ἐπίρ. ἐκ παιδὸς, παιδιόθεν. Ἰβυκ. παρ' Ἀθήν. σελ. 601.

Παιδοκομέω, ῶ. ἐπιμελοῦμαι-ξέφω-ἀσκοῦμαι τὰ παιδία, ἀνάγω αὐτά. ὅθεν

Παιδοκομία, ἡ. παιδοτροφία, ἢ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ τῆς παίδων. Ἡ συνήθεια ἔχει ἐν χρήσει καὶ ῥῆμα, Παιδοκομίζω, ἐπὶ τῆς σημασίας τῦ, Τίκτω γεννῶ, φέρω παιδία εἰς τὸν κόσμον.

Παιδοκόμος, ὁ, ἡ. παιδοτρόφος, ὁ ἐπιμελούμενος καὶ ἀνατρέφων παιδία. ὁ παῖδα κομῶν.

Παιδοκόραξ, ακος, ὁ. Ἀλκαῖος ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 493. "Θυμὸς παιδοκόραξ". ὁ παῖδας ἀποθνησκοντας ἢ ἐπιθυμοῦντας. ὡς τὸ, Γυναικόραξ.

Παιδοκτίζω, παύτων τῆς, Παιδοποιέω. Ἑρωτιανὸς Γλωσ. ἐν Λεξ. Οὐ παιδοκτίσει.

Παιδοκτονέω, ῶ. κτείνω-φονεύω τὰς παῖδας. ὅθεν

Παιδοκτονία, ἡ. τὸ κτείνειν-φονεύειν τὰς παῖδας.

Παιδοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τὰ παιδία.

Παι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παιδολέτειρα, ἡ. ᾗ, Παιδολέτεια, ἡ. ἡ φονεύσα τὰ παιδία, παιδοφόνος. ἐκ τοῦ
Παιδολετὴρ, καὶ, Παιδολέτωρ, ορος, ὁ. (ὀλέω, ὄλλυμι) παιδοκτόνος, φθορεὺς - ὀλετὴρ ἧς παίδων. "Ἕως παιδολέτωρ". Αἰσχύλ. Θηβ. 732.
Παιδολογία, ἡ. ἐκλογὴ ἧς παίδων ἢ δήλων. ἀμφ.
Παιδολύμας, ὁ, ἡ. (λύμη) ὁ φθείρων ᾗ βλάπτων - μιαίνων τὰ παιδία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 603.
Παιδομαθὴς, έος, ὁ, ἡ. ὅσις ὡς παιδίον ἔμαθεν. ὁ ἐκ παιδὸς μαθὼν τέχνην τινά. ὅσις ἐδιδάχθη - ἔμαθετι εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν. Ἀθήν. ς'. 240. ὅθεν
Παιδομαθία, ἡ. τὸ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μανθάνειν. ἡ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μάθησις. Ἱπποκρ. ἀντίκ. πρ. Ὀλιμαθεία.
Παιδομανὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μανικὸν ἔρωτα ἔχων εἰς τὰ παιδία. ὅθεν
Παιδομανία, ἡ. ἡ περὶ τὰ παιδία μανικὸς ἔρως.
Παιδόμορος, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1068. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Παιδοβόρος.
Παιδονομέω, ῶ. παιδονόμος εἰμί. Ἀρτεμίδ. β'. 30.
Παιδονομία, ἡ. καὶ, Παιδονόμος, ὁ, ἡ. (παῖς, νέμω) Ζήτ. Γυναικονομία. ᾗ, Παιδαγωγός.
Παιδοπίπης, ου, ὁ. ἀρσενοβάτης, ὀπισθοβάτης. παιδῶν πρ, Παιδιρραστὴς. ὡς τὸ, Παρθενοπίπης. Ἄλεξις παρ' Ἀθήν. σελ. 563.
Παιδοποιέω, ῶ. ἐξαιρέτως κατὰ μέσῳ ὀβελίσκῳ θέσιν, Παιδοποιέομαι, ἐμαι. παιδία ποιῶ - γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω παιδία. Ξενοφ. "Οὐ μὴν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τὴς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις". ὅθεν
Παιδοποιητὴς, ὁ. παιδῶν πρ, Παιδοποιός. ἀμφ.
Παιδοποισίμως, ὁ, ἡ. ὁ ὑπηρέτης εἰς παιδοποιΐαν. Σχολ. Σοφ. Ἀντιγ. 1575. ἐκ τοῦ
Παιδοποίησις, ἡ. παιδῶν πρ, Παιδοποιΐα.
Παιδοποιΐα, ἡ. τὸ γεννᾶν (κάμνειν) παιδία. 2) Ἡ εἰς τόπον ἰδίᾳ παιδὸς ἀναδοχὴ παιδός τινος ξένου.
Παιδοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ποιῶν (κάμνων) γονιμῶν παιδία.
Παιδοπόρος, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτ. β'. 221. "Γενέσεις "παιδοπόρος", ἡ μήτρα, ὁ πόρος δι' οὗ ἐξέρχεται τὸ παιδίον.
Παιδοσπορέω, ῶ. παιδία σπείρω - γεννῶ.
Παιδοτέκνωσις, ἡ. ἡ τῶν παιδῶν γέννησις. ἀμφ.
Παιδοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ παιδία τίκτων - γεννῶν.
Παιδοτριβεῖον, τὸ. ὁ τόπος ἔνθα διδασκεῖται ὁ παιδοτρίβης, ἤτοι ἔνθα γυμνάζει - μαθητεύει καὶ ἀσκεῖ τοὺς παῖδας.
Παιδοτριβέω, ῶ. παιδεύω - γυμνάζω καὶ ἀσκῶ τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην. Μεταφορ. Γυμνάζω - ἀσκῶ - πολυμηχανῶ ποιῶ. "Τὸν ἀεὶ βυλόμενον εἶναι πονηρὸν "παιδοτριβεῖν". Δημοσθ. ὅθεν
Παιδοτριβεία, ἡς, Παιδοτριβία, ἡ. ἡ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία ᾗ ἡ γυμνασις τῆ παιδοτρίβου.
Παιδοτρίβης, ὁ. (παῖς, τρίβω) ὁ διδάσκαλος ἧς παίδων εἰς τὴν πάλην. Ζήτ. Γυμνασ. καθόλου δὲ Μεταφορ. ὁ διδάσκαλος, ὁδηγὸς, καθοδηγὸς, παιδευτὴς. ὅθεν
Παιδοτριβικὸς, ἡ, όν. ᾗ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην ἢ εἰς τὴν παιδοτριβίαν. ἢ ὁ ἐξησκημένος - διδαγμένος εἰς παύσην τὴν τέχνην "Παι"δοτριβικὴ" ὀνόματ. τέχνη. ἡ παλαιστικὴ, ἢ ἡ τέχνη τῆ παιδοτρίβου. Ἀεσχ. πολ. ἡ. "Παιδοτριβικὴν "τέχνην ᾗ ἄσκησίς ἐστι, ἧς τὸ ἔργον καλῶς τε καὶ ἰσχυρῶς ποιεῖν τὰς ἀνθρώπους τὰ σώματα".
Παιδότριψ, ὁ. (παῖς, τρίβω) δῆλος (σκλάβος) ὅστις τρέφει καὶ καταγίνεται μὲ τὰ παιδία ἢ μὲ τὰς δήλας τῆ κυρίᾳ αὐτῆ. ὡς τὸ, Οἰκότριψ. Λεκικογρ.
Παιδοτροφέω, ῶ. παιδία τρέφω. ὅθεν
Παιδοτροφία, ἡ. τὸ τρέφειν παιδία.
Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ τρέφων - ἀναθρέφων παιδία.
Παιδότροφος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ παίδων θρεφθεὶς - φονευθείς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 493.
Παιδουργέω, ῶ. (ἔργον) ποιῶν πρ, Παιδοποιέω. Εὐριπ. Ἰων. 175.
Παιδουργία, ἡ. ποιῶν πρ, Παιδοποιΐα. Πλάτ.
Παιδοφθορέω, ῶ. φθείρω ἢ φονεύω τὰς παῖδας.
Παιδοφθορία, ἡ. ἡ φθορὰ ἢ ὁ φόνος ἧς παίδων.
Παιδοφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ φθείρων ἢ φονεύων τοὺς παῖδας.
Παιδοφιλέω, ῶ. φιλῶ - ἀγαπῶ τὰ παιδία. ἐκ τοῦ
Παιδοφίλης, ου, ὁ, ἡ, Παιδόφιλος, ὁ, ἡ. ὁ φιλῶν - ἀγαπῶν τὰ παιδία. φίλος ἧς παίδων.
Παιδοφονέω, ῶ. παιδία φονεύω. ὅθεν
Παιδοφονία, ἡ. ὁ φόνος ἧς παιδίων.
Παιδοφόνος, ὁ, ἡ. (παῖς, φένω) ὁ φονεύων τὰ παιδία, ὁ τῆς παιδὸς φονεύς. Ἰλ. Ω. 506.
Παιδοφορέω, ῶ. φέρω ἢ βαστάζω παιδία. Μελέαγρ. 7. ἐκ τοῦ
Παιδοφόρος, ὁ, ἡ. (παῖς, φέρω) ὁ φέρων - βαστάζων παιδία.
Παιδόω, ὦθεν τὸ, Παιδῶσα, ἡ παιδίον ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἐγγαστρωμένη. 2) Ποιῶ τινὰ ἐγγαστρωμένην, ἐγγαστρόω. "Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος". συνέλαβεν ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρώθη. Διονύσ. Ἁλικ. ὡς τὸ Τεκνόω. ὅθεν
Παίδωσις, ἡ. ἡ ἧς παίδων γέννησις. Ἰώσηπ.
Παίζω (παῖς), Μέλ. Παίσω. Δωεικ. Παίξω. παιδίζω, ἤτοι παίγνια μετέρχομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ παιγνίδια. Ὀδυσ. Ζ. 106. Ἀσκαίζομαι, ὀβελιπελίζομαι, χωρατεύω, γελῶ, εὔθυμος εἰμὶ, εὐφραίνομαι. Ὀδυσ. Θ. 252. "—ὅσοι ἄριστοι Παίσασκε". παίξασκε, χορεύσασκε, ἢτοι χορεῖ. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 282. "Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ". "καὶ τὸ ἐν Ὕμν. Ὁμήρ. εἰς Ἀπόλλ. 201. "Παίζων ἐις τινα". ἀντὶ τοῦ, χλευάζω, ἐπαίζω, ἐπιγελῶ, Ἀεσχ. "Παίζεσι ὀβελίσκων ἀπὸ σκωμμάτων εἰς τὴς ἀπαντήσας". Ἐνεργητ. μετὰ Αἰτιατ. "Ἡ τύχη τὰ ἧς ἀνθρώπων πράγματα Παί"ζει". ὀβελίσκει - μετέρχεται τὰ παιγνίδια της μὲ τὰς ἐπιτυχίας ἧς ἀνθρώπων. Λεκικογρ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ποιῶ, ποιήματα γράφω. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. ά. 24. Ἡ σημαίνεται ἔτι μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ διὰ μουσικῶν ὀργάνων, ὡς "Παίζω λύραν, αὐλόν". ἀντὶ τοῦ Κρούω τὴν λύραν, φυσῶ τὸν αὐλὸν, κ. τ. τ. Ζήτ. Παίγμα, ᾗ Παίγνιον.
Παιηόνιος, ία, ιον. (παιήων) πυθῶν πρ, Παιώνιος.
Παιηοσύνη, ἡ. (παιήων) ἡ Ἰατρικὴ, τέχνη, ἡ Ἰατρεία. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Παιήων, ονος, ὁ. Οὐσιαστ. πυθῶν ἐστὶ πρ, Παιών. ὁ Θεὸς τῆς Ἰατρικῆς. Ἐπιθέτως δὲ, ὁ, ἡ. πυθῶν πρ, Παιώνιος. 2) Ταὐτὸν πρ, Παιὰν, ὕμνος - ᾠδή. Ζήτ. Παιὼν.
Παίκτειρα, ἡ. ἡ παίζουσα. Ὀρφ. ᾗ
Παίκτης, ου, ὁ. ὅσις παίζει, ὁ παίζων.
Παικτικὸς, κὴ, κὸν. ᾗ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ εἰς παιδιὰν ἤτοι παιγνίδιον ἀνήκων. ὁ εἰς τοῦτο ὑπηδείος - ἐξησκημένος.
Παικτὸς, τὴ, τὸν. ᾗ Ἐπίρ. Παικτῶς. ὅσις ἐπαίχθη. τὸν ὁποῖον ἐπαιξεν ἢ ἐχλεύασε - διεγέλασε τινές. χωρατεύτης, ἄξιος διεπαίγματος.

Παί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παῖλλος, (παίζω, Μέλ. παίσω) ταὐτὸν τῷ, Παιδνὸς, Ἡσύχ.

Παιπαλάω, αὐτὸ, Παμφαλάω. παρ' Ἡσυχ. ἀμφ. παρὰ Σωΐδ. ἐν Λεξ. Κίρκη, κεῖται "Παιπαλώσας "γυναῖκας". αὐτὸ τὸ, Φαρμακίδες (μάγισσαι) φρόνιμαι γυναῖκες. ὅπερ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Παιπαλώδης, κεῖται.

Παιπάλη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πάλη, κατ' ἀναδιπλασιασμόν. τὸ λεπτόπαπον τῆ ἀλδύρᾳ, ὅπερ ἡ σωμηθεια, Παιπαλίω, ἢ, Παπαλίω λέγει. καὶ ἐντεῦθεν Πᾶς κονιορτὸς, σκόνη (κόνις). "Παιπάλης ἐν "ἀλφίτῳ πεποιμμένης ὡς εἰς κυκεῶνα". Πολυαιν. στρατ. Δ'. γ'. 32. ὅπου αὐτὸ, Ἐν ἀλφίτῳ, γραπτέον οἶμαι, Ἐξ ἀλφίτων. 2) Πονηρία, ἀπάτη, δολιότης, ἐμβολιά. ὡς καὶ τὸ

Παιπάλημα, τὸ. ἐκ τοῦ, Πάλη, ἔ ἢ τινῶ σημασίαν ἔχει. ἐξαιρέτως λέγεται ὑπὸ Πονηρῶ - ἀπατηλῶ ἢ δολίᾳ ἀνθρώπου. "Παιπάλημα λόγων". Ἀθλιώ. ἡ. σελ. 335. ἢ παρ' Ἀειτοφ. Νεφ. 260. "λέγειν παι- "πάλη". ὁ πονηρὸς - δόλιος - πανοῦργος - παμπόνηρος σιωὺ ἀγχινοίᾳ καὶ ἐν κακοῖς ποικίλος. Ἡ μεταφορὰ μετηνέχται ἐκ τῆς λεπτοπάπου τῆ ἀλδύρᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωηθείᾳ λέγομεν τὸν μὴ ἁπλῆν, ἀλλὰ πονηρὸν, καὶ τὰ λεπτόπαπα παραπρεπτα καὶ ἐρδιώπτα. Ἰταλιεῖ, Φίτιον, καὶ Διαβολόμβριον. Ζητ. Ἄλημα. ἢ, Πολυπαίπαλος. ὅθεν

Παιπάλιμος, ὁ, ἡ. πονηρὸς, δόλιος, πανοῦργος. (τίνος), ἐμβολιόμβριος. ὁ ζαχὺς ἢ ὡς ἁπλῆς ἄνθρωπος. Σχολ. Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Κ. 97.

Παιπάλλω, ταὐτὸν τῷ, Πάλλω. Ἡσύχ.

Παιπαλόεις, όεσσα, όεν. ἢ, Παίπαλος, ὁ, ἡ. παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Κ. 97. ἑρμῆν. τὸ "Σκοπιὴν παι- "παλόεσσαν". ἐξὰ τῆ, Ὑψηλὸν, ζαχεῖαν, σκολιὰν, καμπύλην, δυσπρόσβατον. ἢ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ρ. 743. "Παιπαλόεσσα ἄπαρπος ὄρεος". ἐξὰ τῆ, Κονιαλέα, κονιορτώδης. ἐκ τοῦ Παιπάλη. ὡς ἢ τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 168. Τὸ συγγενὲς τύπ. Δυσπαίπαλος, ἑρμηνεύσει ἐξὰ τῆ Δύσβατος, σκολιὸς, δυσπέρατος. ὁ δὲ Σωΐδ. ἐξὰ τῆ, Τραχὺς. ὡς ἢ τὸ ἐν Ἰλ. Ν. 17. "Ὄρεος "παιπαλόεντος". Κατὰ τὸ ἐν Δυσπαίπαλος παράδειγμα φαίνεται ὅτι ἡ κυρία τύπ. σημασία εἶναι τὸ, Τραχὺς. κατ' ἐμὲ γνώμην δὲ σημαίνει τὸ, ὁ Τραχείας ἢ ἀλδυρώδης πέτρας ἔχων, τὸν ὁποῖον ἢ ἡ συμήθεια, Παπαλισμένον, λέγει. ἢ καθόλα φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τῆ, Δυσπαλὴς. ἐκ τοῦ, Πάλη, Παιπάλη, Δυσπαλὴς, Δυσπαίπαλος. Ζητ. Πολυπαίπαλος.

Παιπαλώδης, εος, ὁ, ἡ. Ζητ. ἐν τῷ, Παιπαλάω.

Παιπανία, ἡ. παρὰ Σωΐδ. ἡ Κενοδοξία, ἴσως Παιπαλεία, ἐγράφη ποτε.

Παῖς, παιδὸς, ὁ. παιδίον, σκύτον, ὑός, ἄβολος, θερμπαν. ἡ Παῖς, τὸ κεράσιον, ἡ Συγκάρη, ἡ δάλη, θερμπανὶς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παῖς, πᾶς ὁ φύσει ὑός "ὢν τινος". ἢ ὁ τῇ ἡλικίᾳ νέος. ἢ αὐτὶ Παρθενὸν (ἤτοι κόρη), τιθέτεται δὲ καὶ ὑπὲ δάλη. "Αρτι ἀκμαίζων. Τὰς αἰτιατ. Παῖν, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἥτις εὕρηται ἢ ἐν ταῖς Μιτυλλώνης ἐπιγραφαῖς.

Παΐς, Παΐν, Ποιητ. αὐτὶ, Παῖς, Παῖδα.

Παΐσδα, Δωρικ. αὐτὶ, Παῖδα.

Παΐσδω, Δωρικ. αὐτὶ, Παίζω.

Παιστικὸς, κὴ, κὸν. (παίζω) χωρατδυτικὸς, παιγνιδιάρικος, μεταφορικὸς, (χωρατανζίδικος) ὁ εἰς παιδικὴ αἰτίκωτ.

Παιφάσσω. Ἰλιάδ. Β. 25. "Παιφάσσουσα διόσυτο "λαὸν Ἀχαιῶν". ὑπὸ τῆ Γραμματικῶν διαφόρως ἑρμηνεύεται, ὑπὸ μὲν τῶν Σχολ. ἐξὰ τῆ, Ἐνθυσιῶσα, ὁρμῶσα. ὑπὸ δὲ τῆ Ἡσυχ. ἐξὰ τῆ, Παντὶ φαινομένη. ὑπὸ τῆ Ἐτυμολ. Ἐνθυσιωδῶς ὁρμῶσα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Παιφάσιεν, πυκνὰ δ' ἄλλα ἐπ' ἄλλον "ὁρμᾶν, ἐνθυσιαστικῶς ἔχειν, ἀπολύδειν-θορυβεῖν-ὁρμᾶν". ὁ Ἀπολλών. ἔχει "Παιφάσειεν, πυκνῶς ὧστε ἄλλα ἄλλον ὁρμᾶν μαχόμενον, ὑπὸ τῆ Ποιητ φαίνεσθαι βέλτιον δὲ λέγειν πεποιῆσθαι τὴν λέξιν κατὰ μίμησιν, ἢ σημαίνειν τὸ Παπτηνὸν φαίνεσθαι, ἢ ἐνθυσιαστικῶς κινεῖσθαι. Ἔνιοι δὲ παρετυμολογῆσι τὸ, Παιφάσσουσα, παίπτ τὰ φαίη ὠφελήσουσα, ὁ ἐστὶ τὸς ὀφθαλμὸς. ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγος ὡροσέτι ἔχει. "Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ἢ τὸ "Αλλη καὶ ἄλλη πεσεῖσαν πόδ' "ὤψις". Σημαίνει ὅμως παχεῖαν τινὰ καὶ ὁρμητικὴν ἤτοι σφοδρὰν - ὀλίγωρον κίνησιν, πορείαν" ὡς καὶ τὸ Ὁρᾶσθαι. ὅπου χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ὀππιανὸς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν νεωτέρων Ποιητῶν. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1442. "Παιφάσσε τὸν δ' αὐτὰ χῶρον". αὐτοῦχως ἐπήρχετο - ἐπεφέρετο. Φαίνεται ὅτι μετὰ τῆ, Σφαδάζω, ἔχει μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἢ τὰλάχιστον εἶναι πανόσημος. ἐκ τοῦ Φάω, Φάζω, Φάσσω, Σφάω, Σφαδάω, Σφαδάζω· ὡς τὸ, Φάω, Φάζω, Σφάω, Σφάζω, Σφάττω. ἢ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, Παφάω. ὡς τὸ Φύω, Ποιφύζω. Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 250. "Λείψανα παιφάσσοντα ἢ ἀναιρόντα φόνοισι". ὅπου ἄρα κεῖται αὐτὶ τῆ, Πάλλοντα. Ἰλ. Ε. 803. "--πελεμίζειν ἐν ἑαυτῷ, Οὐδ' ἐκπαιφάσκειν". αὐτὶ τῆ, Ἐνθυσιαστικῶς ἢ ὁρμητικῶς ἐκφέρεσθαι - ἐκβαίνειν - κινεῖσθαι.

Παίω, Μέλ. Παίσω. καὶ Ἀττικ. Παιήσω. ὡς τὸ, Τύπτω, Τυπήσω. Τύπτω, πλήττω, κρούω, κτυπῶ, δέρω, πληγόω. Ξενοφ. Κυρωπ. α'. "Εὖ δὲ "τοῦτο μὲ ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος". μὲ ἔδειρε, μὲ ἐκτύπησε. Μέσ. "Ἐπαίσατο τὸν μηρὸν". ὁ αὐτὸς αὐτὸς. ζ'. γ'. ἐκτύπησε τὸν ἑαυτῆ μηρόν. ἢ ὅπ Θαλλούσης Πλεπαρχ. εἰς Πύρ. 15. "Θάλλουσα παίουσα "ὧρος τὰ χωρία". 2) Πίπτω, ὅθεν τὸ, Ἔμπαιος, Πρόσπαιος, καὶ, Παραπαίω. Αἰσχύλ. Προμ. 891. "Λόγοι παίουσιν εἰκῆ ὧρος κύμασι". ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πταίουσι. Ζητ. Πταίω. 3) Ἐσθίω, ζώγω. Ἀσοφ. Ἀχαρν. 835. "Παίειν ἐφ' ἁλὶ ταὐ μάζαν". ἐσθίειν μετὰ τῆ ἁλῶν τὸν ἄρτον. 4) Σαρκικῶς συνουσιάζομαι, μετὰ γυναικὸς συμβιάζομαι, βινέω. Ἀειτοφ. Ἐκκλησ. 874. ὡς καὶ ἐν τῇ συμηθείᾳ τὸ, Κτυπῶ. 5) "Ἐς πέλας παίειν". Ἀειτοφ. Ἀχαρν. 686. ταὐτὸν τῷ "Ἐρείδειν τὰ ῥήματα". τὸ παρ' ἡμῖν συμπόμως ποιεῖν. Ἐκ τούτου τὸ Παίω, ἐχύετο τὸ Λατιν. Pavo, pavio, depavo, pavimentum.

Παιὼν, ῶνος, ὁ. ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, ἤτοι τῆς ἰατρικῆς. ἢ ἐντεῦθεν ὅτι ἢ ὁ Ἰαχὸς. 2) Ταυτὸν τῷ, Παιὰν. ὕμνος, ᾠδὴ, ἐγκώμιον, ζαγῴδιον. 3) Πὺς ἐν τῇ Μετρικῇ ἐκ τριῶν βραχειῶν ἢ μιᾶς μακρᾶς, συνισάμενος. Ζητ. Παιὰν.

Παιωνείου, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Ἰαχεῖον. Σχολ. Ἀχαρν. 1211.

Παιωνία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Γλυκυσίδη, εἶδος φυτῆ. ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρητοῦ αὐτῆς Παιῶνος τοῦ ἰατροῦ. ἢ ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι ἢ τὸ Ἀντίδοτον, ἤτοι τὸ καταπαῦον τὰς ὀδυνὰς φάρμακον. ὅθεν ἔτι καὶ "Παιωνίας σοφία" αὐτὶ, Παιωνικὴ, λέγεται ἡ ἰατρικὴ τέχνη. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 58. ὅπου ἢ τὸ "Παιω- "νία χεὶρ". αὐτὶ τῆ, Ἰαματικὴ, ἡ χεὶρ τῆ ἰατροῦ. Ἀειτοφ.

Παιωνίζω, Μέλ. ίσω. ταὐτὸν τῷ, Παιωνίζω.

Παιωνικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτὸκων εἰς τὸν Παιῶνα, ἢ εἰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην. ὁ εἰς τὴν ἰατρικὴν ὑπηρέτης ἢ ὑπηρετικός. ὁ ἐκ παιώνων (ἐν τῇ μετρικῇ) συνιστάμενος.

Παιώνιος, ὁ, ἡ. καὶ, Παιώνιος, ία, ιον. παιὼν τοῦ, Παιανικός. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τὴ, Σωτήριος, ἰαματικός, θεραπευτικός, ἰατρός. Σοφοκλ. Τραχ. 1208. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τὴ, ἰατρικὴν, φάρμακον, θεραπεία.

Παιωνὶς, ίδος, ἡ. προσυπακ. τέχνη, ἡ ἰατρεία, ἡ ἰατρικὴ τέχνη. παιὼν τοῦ, Παιωνία.

Παιωνισμὸς, ὁ. παιὼν τοῦ, Παιανισμός.

Πακτὰ, Πακτὴ, ἡ. Δωρικ. αὐτὴ, Πηκτή. (πηγνύω) γεφυρὸς-νωπὸς λευκὸς τυρὸς, (πυκνίδιον τυρὶ), ὡς καὶ τὸ, Τροφαλίς. Θεόκριτ. β'. 20.

Πακτὶς, ἡ. καὶ, Πακτὸς, ὁ. Δωρικ. αὐτὴ τὸ, Πηκτὶς, ἡ. καὶ Πηκτὸς, ὁ.

Πακτόω, ῶ. (πακτὸς, πηκτὸς) κατασφαλίζω, ἁρμόζω, κλείω, ἀσφαλίζω. τὸ ὀλίγου τι ἢ μὴ καλῶς συμπεπλεγμένον ἀσφαλίζω, στερεόω, σφίγγω. Ἡρόδοτ. Β'. 96. "Ἔσωθεν δὲ τὰς ἁρμονίας (τῆς πλοίου) "ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ". ἐστέγωσαν-ἠσφάλισαν τὰς ἁρμὰς μὲ πάπυρον, ὅ ἐστὶν, Ἐκαλαφάτισαν. "Αρα ἡ λέξις αὕτη εἶναι προσφυεστάτη καὶ ἰσοδύναμος τῷ Γαλλικῷ Calfater, ἤτοι Καλαφατίζω. Ἀειτοφαν. Σφῆκ. 128. "Ἡμεῖς δ' ὅσα ἡμῖν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥα"κίοισι καὶ πακτώσαμεν". αὐτὶ τοῦ, Ἐφράξαμεν, ἐστεγανώσαμεν. "Μοχλοῖσι καὶ κλήθροισι τὰ προπύλαια "πακτῶν". Ἀριστοφ. Λυσ. 265. αὐτὶ τοῦ, Κλείειν, ἀσφαλίζειν, κλειδοῦσθαι. "Λαίφεα πακτώσας". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 210. ἀσφαλίσας, στερεώσας.

Πάκτων, ωνος, ὁ. (πακτὸς) εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ, διαρρητὸν διὰ τὴν μετακόμισιν καὶ πάλιν ἁρμοζόμενον. Στράβ. ιζ'. σελ. 1173. "Ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυτα"λίδων πεπηγὸς ἐστὶ σκαφίον, ὥστε ἐοικέναι διφθέρᾳ"κίῳ".

Πάκτωσις, ἡ. σωτάρμωσις, κ. τ. λ.

Παλάθη, ἡ. ἡ τῶν ξηρῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις, ἤτοι ἡ τῶν ἰσχάδων κατὰ μῆκος ὑποσύθεσις, ἁρμαθὸς ἢ ἁρμαθιὰ σύκων ξηρῶν. ὅθεν

Παλάθιον, τὸ. καὶ, Παλαθὶς, ἡ. μέρος μὲν ὑποκοριστικὸν, μέρος δὲ καὶ συνώνυμον τῷ, Παλάθη. ὡς καὶ τὸ, Παλάσιον. ὅθεν

Παλαθώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ παλάθῃ.

Πάλαι, Ἐπίρ. εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρὸν, ποτέ. Πάλαι, ὁ, ἡ. πυκνὸν τοῦ, ὁ παλαιὸς, ἡ παλαιά. 2) Πρὸ πολλοῦ ἢ ἐκ πολλοῦ χρόνου, ἀπὸ πολὺς ἢ ὑπὸ πολλοῦ καιροῦ προτέρου. Ἰλ. Π. 441. Δημοσθ. περὶ Στεφ. "Ἐπεὶ δέ γε ὑμᾶς πά"λαι οὐ διέλυσαμεν". φαίνεται ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ, Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, νῦν.

Παλαιβλαστὴς, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθην. β'. σελ. 69. ἐσφαλμ. αὐτὶ, Παλιμβλαστής.

Παλαιγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ, Παλαίγονος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννηθείς, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους, ὑπέργηρος. "Γρηῢς παλαιγενής". Ὀδ. Χ. 395. καὶ Ἰλ. Γ. 386. παλαιὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡλικίας, παμπάλαιος γραῖα. Οἱ Παλαιγενεῖς, οἱ προπάτορες, οἱ προγονοι.

Παλαιγονία, ἡ. ἡ ἀρχαιότης, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἤτοι οἱ προπάτορες.

Παλαιετὴς, ὁ, ἡ. (ἔτος) παλαιοτὴς, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου ἔτι καὶ, Παλαιόθεος, ἔλεγε.

Παλαίθεος, ἡ. ἡ παλαιὰ θεά. Ἡσύχ.

Παλαίθετος, ὁ, ἡ. (τίθημι) ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ὑποτεθείς, ὁ πρὸ πολλῶν ἐτῶν πεποιημένος-συνθε-

μένος, παλαιός. "Παλαιθέτων ὕμνων ἀοιδοί". Ἀθην. σελ. 905. "Καλὰ παλαίθετα". Συνήθ. παλαιὰ ξύλα.

Παλαιμάτωρ, ορος, ἡ. πυκνὸν τοῦ, Παλαιὰ μήτηρ. Εὐριπ. Ἱκέτ. 628.

Παλαιμονέω, ῶ. (παλαίμων) Πίνδαρ. Πύθ. β'. 112. πυκνὸν τοῦ, Παλαίω.

Παλαιμόνια, τὰ. ἑορτὴ τοῦ Παλαίμονος. Λατ. Portunalia. ἐκ τοῦ

Παλαίμων, ονος, ὁ. ὅστις ἄλλως καὶ, Μελικέρτης, λέγεται, υἱὸς τῆς Ἰνοῦς. Ἀπολλόδ. α'. 9. Παυσαν. Ἀττ. κεφ. υδ'. τόμ. Λατιν. Portunus. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται τὸ, Παλαίμων, ὡς ὑπόθετον τοῦ Ἡρακλέους, πιθανῶς ὡς Παλαιοῦς, ὅθεν παρήχθη καὶ τὸ Παλαιμονέω.

Παλαιόγονος, ὁ, ἡ. πυκνὸν τοῦ, Παλαίγονος.

Παλαιόθεν, Ἐπίρ. ἐκ παλαιῶν χρόνων.

Παλαιολογέω, ῶ. ὁμιλῶ, διηγοῦμαι-λέγω ἢ πραγματεύομαι καὶ ἐρευνῶ περὶ παλαιῶν καὶ ἀρχαίων πραγμάτων. ὅθεν

Παλαιολογία, ἡ. ἡ περὶ παλαιῶν πραγμάτων ὁμιλία, ἔρευνα-πραγματεία.

Παλαιομάγαδις, ὁ. Ζήτ. Μάγαδις. ἀειθ. 2.

Παλαιομήτωρ, ορος, ἡ. ἡ παλαιὰ καὶ ἀρχαία μήτηρ, προμήτωρ, ἐξ ἧς κατάγεται τις. Εὐριπ. Ἱκέτ. 628.

Παλαιομώλωψ, ὠπος, ὁ, ἡ. παλαιῶν, πανοῦργος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου τὸν πλοῦτον συναθροίσας, ὁ ἐκ παλαιῶν χρόνων πλούσιος καὶ ἐπομβρίως ὁ πολλὰ καὶ μεγάλα πλούτη ἔχων, ὑπέρπλουτος. Θουκυδ.

Παλαιόπολις, ἡ. παλαιὰ πόλις. Ἡσύχ.

Παλαιοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐξησκημένος εἰς τὰ πράγματα. ὁ παλαιόθεν γεγυμνασμένος εἰς ὑποθέσεις, (ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Παλαιὸς Λύκος). ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Πανοῦργος. ὁ Ἡσύχ. ἐξέλαβε τοῦτο ὡς ἑρμηνεῖον τοῦ Παλαιοθέτης.

Παλαιορράφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ παλαιὰ ῥάπτων.

Παλαιόριζος, ὁ, ἡ. ὁ παλαιὰς ῥίζας ἔχων. Λεκικογρ. "Παλαιορίζου φυτόν".

Παλαιὸς, ὰ, ὸν. (πάλαι) ὅστις διήρκεσε πολὺν καιρὸν, ὅστις καταναλώσε τὸ νεώτερον μέρος τῆς ὑπάρξεώς του προφανῶς τῇ ἡλικίᾳ, λίαν γέρων. Ὁ τετριμμένος καὶ καταλελυμένος ὑπὸ τοῦ χρόνου. "Γρηῢς "παλαιὴ". Ὀδ. Τ. 346. "Ἀθανάτοισι τιμῶσι παλαιο"τέρους ἀνθρώπους". Ἰλ. Ψ. 788. "Ἐγὼ παλαιότε"τος σὺ δὲ ἀγαθώτατος". Πλούταρ. Νικίας. 15. ὅπου τὸ μὲν Παλαιότατος τὸ Γῆμας, τὸ δὲ Πρεσβύτατος τὴν Ἐμπειρίαν σημαίνει. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τὸ Πολυκαιρίνου καὶ χρόνιον, Παλαιὸν λέγεται. καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου ὑπάρξας, ἀρχαῖος, ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννηθείς. "Παλαιὰ ἡμέρασε προσενέπω". αὐτὶ τοῦ, Διὰ χρόνου. Εὐριπ. Ῥῆσ. 389. Λέγεται καὶ ὑπὸ Φέρου. ὅθεν

Παλαιότης, ἡ. ἡ παλαιὰ ἢ ἡ γεροντικὴ ἡλικία, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἡ ἀρχαιότης. Παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1062. "Παλαιότης ἐνεστὶ τῷ λόγῳ". ἐν τούτῃ τῇ ὁμιλίᾳ κεῖται ὡς βάσις ἡ ἀπλότης. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παλαιὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμέ"νος ἢ δη, ἄφρων, ἠλίθιος".

Παλαιοτόκος, ἡ. ἡ πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννήσασα, ἢ ἐπομβρίως ἡ παύσασα τῆς ὠδῖνος.

Παλαιότοκος, ὁ, ἡ. ὁ παλαιὸς κατὰ τὴν γέννησιν, πρωτότοκος. ἀμφ.

Παλαιότροπος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἢ ὁ ἐκ τῆ παλαιᾶ ξόπυ ὤν. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 23.

Παλαιουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ παλαιὰ σανδάλια ῥάπτων, παλαιοράφος, (μπαλωματὴς). Πολυδ. ζ'. 82.

Παλαιοφανὴς, ὁ, ἡ. ὅσις φαίνεται ὡς παλαιός. Γεωπον.

Παλαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) παλαιὸς κατὰ τὰς φρενὰς, γέρων, φρόνιμος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 841. καὶ 874. Ἱκέτ. 601. τινὲς ἐν τῇ πρώτῃ ῥήσει "Παλαίφρων" ἔπιζον.

Παλαιόω, ῶ. παλαιόνω, παλαιὸν ποιῶ, ἢ ἀφίνω τι νὰ γίνῃ παλαιὸν ἢ νὰ ἀμαφθαρῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Παθητικ. Παλαιόομαι, ῶμαι. γίνομαι παλαιὸς, γηράσκω.

Πάλαισμα, τὸ. ἡ τέχνη ἢ τὸ μηχάνημα· ἢ κακοτεχνία τῆ παλαιστῆ, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ παλαίειν μεταχειρίζεται. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Πάλη. Ἡρόδοτ. Θ'. 33. "Ἀσκιέων δὲ πεντάεθλον, παρὰ τὸ πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν ὀλυμπιάδα". Αἰσχύλ. Εὐμ. 763. "Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχει". αὐτὶ τῆ, Ἀγὼν, μάχη. αὐτὸς εἶναι αὐίκητος εἰς τίνα μετὰ τὴν ἐχθρῶν τε μάχην. 2) Κάθε μηχάνημα, στρατήγημα, κακοτεχνία, ἀπάτη, τίνα ὁποίαν μεταχειρίζεται τινὰς κατά τινος. Δημοσθ.

Παλαισμοσύνη, ἡ. πυγμὴν τὴν, Πάλη, ποιητικ.

Παλαισταγὴς οἶνος". (ταζω) Νίκανδρ. Θηρ. 591. παλαιὸς οἶνος.

Παλαιστέω, ἀμαὶ τῆς παλαιστῆς μέρῶ. ἀμφ. Ζήτ. καὶ Παλαιστέω.

Παλαιστὴ, ἡ. μέτρον τι πεντάρων δακτύλων πλάτος ἔχον. Λατιν. Palmus. Κυρίως πυγμὴν τὴν, Παλάμη, ἥτις κατὰ πλάτος σημειοῦται ἐκ πεντάρων δακτύλων. Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Παλαιστὴ, καὶ, Λιχὰς.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ. ὁ ἀγωνιστὴς ὅσις μετέρχεται· ἀσκεῖται τὴν πάλην, ὁ παλαίων. Πεχλεβάνης, Τουρκ. 2) Ταυτὸν τῇ, Παλαιστὴ. Ψαλμ. λή. 7. Λέγεται ἔτι καὶ "Τέταρτον" ἀμαὶ τὸ πεντάρες δακτύλους φέρειν, ἢ διότι εἶναι τὸ τέταρτον μέρος τῆ ποδὸς. Ἱερ. Γεωμ.

Παλαιστιαῖος, αία, αῖον. ὁ παλαιστὴν μέγεθος ἔχων.

Παλαιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὸν παλαιστὴν ἀνήκων ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν. ὁ εἰς τὴν πάλην ὑπάρξεως.

Παλαίστρα, ἡ. ὁ δημόσιος ἢ κατὰ μέρος τόπος ἔνθα ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁδηγίας τῶν παλαιστοφυλάκων γυμνάζονται οἱ παλαισταί. Ζήτ. Πάλη. Πλούταρχ. τοῦρ. συμ. δ'. "Τὸν ἐν τόποις ἐν οἷς γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, ὡς πάλης τέκνωμα κτησαμένην τὸ τοιοῦτον, εἶτα καὶ τοῖς αὐθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαραχθοῦσης". ὅθεν

Παλαιστρικὸς, κὴ, κὸν. ταυτὸν τῇ, Παλαιστικὸς. Ἐπίρ. Παλαιστρικῶς, μὲ παλαιστικὸν τρόπον.

Παλαιστρίτης, ου, ὁ. ὅμοιος τῇ παλαιστῇ. Ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Παλαιστικὸς. Πλούταρχ.

Παλαιστροφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ φύλαξ καὶ ὑπηρέτης τῆς παλαίστρας, ἤτοι τῆ σχολείου τῆς πάλης.

Παλαίτατος, καπὶ συγκ. αὐτὶ τῆ, Παλαιότατος. Θεοκυδ. καὶ Ποιητ.

Παλαίφαγος, ὁ, ἡ. τὸν ὀπίσω εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔφαγον ἢ ἔζωσαν· ὁ πάλαι ἐσυμβιβασμένος. αὐτὶ τῆ "Παλαιφάτοις δρυσὶ". ἐν Ὀδυσ. Τ. 163. ὁ Ἀπίων, Παλαιφάγοι, καὶ ἄλλοι, Παλαιφύτοι, αὐτόχθονες· ὅπερ ὡσὰν ἄλλο σημαίνει, εἰμὶ, Παλαιὸς. Ἡ σωστοτέρα ὅμως αὐάγνωσις κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐν Λεξ. Μύρσες, εἶναι "Παλαιφαμβύτης ἄγνοια".

Παλαίφατος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παλαιφάτως. παλαιὸς, ὅσις ἀπὸ πολλῶν παλαιῶν χρόνων ἐγένετο ἢ ἐρρέθη, ὁ ἐκ παλαιᾶ χρόνῳ πεφατισμένος, ὁ ἐσὶ, μεμαντευμένος. Ὀδυσ. Τ. 163. "Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτη, οὐδ' ἀπὸ πέτρης". παλαιᾶς ἢ ἀρχαίας· ὡσὰν ἦς ἔφασκον ἐκπαλαι μῦθοι. Φώτ. ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Παλαιὰ φατιζομένης, ὡσὰν ἦς παλαιὰ μυθεύεται. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τὰς ἀπὸ ἐνυπῆρξε ἐκ δρυῶν καὶ πέτρων γεγενῆσθαι, διὰ τὸ πῶς τικτόμενα εἰς τὰ σελήνη καὶ ἀπήλαια ἐντεθεῖσθαι τὰ παιδία· ἔσι δὲ ὁ λόγος, Οὐ γὰρ δὴ ἐκείνων εἶ σύ. Πιθανὸν δὲ τὸς πάλαι ἀνθρώπους ἐν ταῖς ἐρημίαις τὰς μίξεις ποιεῖσθαι πλησίον δρυῶν καὶ πέτρων. Τινὲς δὲ Παλαιφάγε (εἶπον), ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανοφάγουν· παρὰ τοῦτο δὲ καὶ Φηγὸς, ὡς φαγόσις οὖσα. Ὁ Εὐσάθιος λέγει ὡσὲ τάτε ἐτως. "Τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναι τινα, ἐ μόνον ἀρχαιογονίαν σημαίνει Ὁμηρικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτέραμνον". ἄλλοι δὲ ὅτι παροιμιώδης ὁ λόγος ἔτος ἐσὶν, αὐτὶ τῆ, Δυσγενὴς καὶ ἀνώνυμος, ἢ Ἀγενεαλόγητος. μ' ὅλον τοῦτο αὐτίκειται ἡ λέξις τῷ, Πρόσφατος. Σοφοκλ. Τραχ. 833. "Παλαίφατος φρενοῖα". ἡ πάλαι μαντευσαμένη, ἡ ἀπὸ πολλῶν χρόνων προφητεύσασα.

Παλαίφοιβος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 833. τινὲς Ἐκδόσεις ἔχουσιν ὥπω αὐτὶ τῆ, Παλαίφατος. Φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ Μαντεύεσθαι.

Παλαίφυτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλαι φυτευθείς. Ζήτ. ἐν τῷ, Παλαίφαγος. παλαιὸν γὰρ φυτὸν ἐσὶν ἡ δρῦς.

Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ. "Δῆμος παλαίχθων". αὐτόχθων, τὸ παλαιόθεν ἐντόπιον ἔθνος. παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 105. ""Αρης παλαίχθων". ὁ παλαιόπατρος ἰδρυσιάρχης τῆς γῆς ἤτοι τῆς ἐπαρχίας. αὖ δὲν ἠρέπῃ νὰ αὐαγνωσθῇ "Παλαίχθον" Ἄρης ταὐτὸ τεῦ γῆν".

Παλαίω, Μέλ. αίσω. παλαιστὴς εἰμὶ, ἀγωνίζομαι, (παλεύω ἢ ἀπαλεύω). Ἰλ. Φ. 621. 2) Μεταδοτικ. "Παλαίσαντες πολλαῖς ζημίαις". Ξενοφ. οἰκον. ιζ'. 2. αὐτοὶ ἐπάλεσαν μὲ πολλὰς δυσυχίας, ὡς παιδείαν καὶ τιμωρίαν τῆς ἀφροσεξίας των. Πίνδαρ. Νεμ. ἡ. 47. "Φόνῳ πάλαισεν". αὐτὶ, Ἑαυτὸν διέφθειρεν" ἐφόνευσε τὸν ἑαυτόν τε. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Παλήσειε, διαφθείρει· καὶ, Ἐπάλησεν, ἐφθάρη. αἱ ἄλλαι Γλῶσσαι "Πεπαλικέναι, ἐκπεσεῖν. καὶ, Πεπαλημμένα, βεβλαμμένα, (ὁ Φώτ. αὐτὶ τούτων ἔχει Πεπαλικέναι λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα). ἀναφέρονται ὑπὸ τῆς τῶ Ἡροδότου (Η'. 21.) ῥήσεως· "Εἰ παλαίσειε ὁ ναυτικὸς στόλος". ταυτὸν τῇ, Ἐκπίπτει. αὖ ἤθελε νικηθῇ-ὑποπέσῃ-δυσυχήσῃ-διαφθαρῇ.

Παλαίωμα, τὸ. (παλαιόω) τὸ ὁποῖον παλαιὸν ἐγένετο, τὸ παλαιωθὲν πρᾶγμα.

Παλαίωρ, Λακων. αὐτὶ τοῦ, Παλαιὸς, ἁπλῶς, μόρος.

Παλαίωσις, ἡ. τὸ παλαιὸν ποιεῖν.

Παλακίζω, καὶ, Παλακισμὸς, αὐτὶ, Πηλακ. καὶ Προσπηλ. αὐτὶ, Ὑβρίζω, καὶ Ὕβρις. Ἐτυμολ. ἐμφ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Παλακίνος, πολεμιστήριος. Ζήτ. Πάλλαγμα.

Παλαμάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. (παλάμη) ἀμαὶ χειρὸς ἐργάζομαι. Ξενοφ. Κυρεπ. Δ'. γ'. 17. "Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον". μὲ τὰς χεῖρας ἐκτελεῖν· ἐργάζεσθαι τὸ ἀναγκαῖον. ἐκ ταύτης ἂν τῆς σημασίας προκύπτει ἡ ἑτέρα αὐτὶ τῆ, Τεχνάζω, Μηχανάομαι. τέχνη, τεχνικὸν ὑπουργήμα-μηχάνημα ἢ μέσον τι σοφιζόμενος νὰ ἐφεύρω. καὶ ἐντεῦθεν ὁ τεχνίτης Δαίδαλος ὁ υἱὸς τοῦ Παλαμάονος, Παυσανίας Θ'. 3. ἢ κατ' ἄλλους, Εὐπαλάμου ἢ Μητίωνος, καλεῖται Παλαμήδης.

Παλάμη, ἡ. τὸ εὖδον μέρος τῆς χειρὸς μεταξὺ τοῦ καρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καρπῶ καὶ τῆ δακτύλων, δι' ἃ κραπόμεν-παίομεν ἢ κτυπῶμεν τι. ἐκ τῆ Πάλλω, ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. Palma, καὶ Palmus. Ἰλ. Α. 238. "Ἐν παλάμης φορέουσι δι-"καστόλοι". ἐν τοῖς χερσὶ φέρουσι-βασάζουσι. καθόλου δὲ αὐτὶ τῆ, Χείρ. 2) Τέχνη, τεχνικὸν ἐπιχείρημα, μέσον τινὸς ἐκπλῆξιν τινός. ταυτὸν τῆ, Μηχανή. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐρρέθη ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων, ἅτινι ἐπιτηδείως ἐξηργασμένων, ὅθεν καὶ ἰσοδυναμεῖ τῆ, Τέχνη, ὡς ὑποδεικνύει τὸ "Τέκτονες δύπαλάμων ὕμνων". Ἐπιγραμ. Ζήτ. Παλαμάομαι. παρ' Εὐριπ. Ὀρέσ. 817. "Πυρίγενὴς πα-"λάμα". ἡ ἀσάθη, τὸ ξίφος.

Παλάμημα, τό. Λιλιαν. Ζώ. Ἱστορ. α'. 32. τεχνικὸν ἐπιχείρημα, ἐφεύρημα, μηχανή.

Παλάμηφιν, τῆ παλάμη, τῆ χειρί. ἐκ τῆς χειρός. "Ομηρ.

Παλαμναῖος, ὁ. (παλάμη) κυρίως ὁ φονεὺς, ὁ φόνῳ ἐνεχόμενος, ὁ μιαίνας ἑαυτὸν αἵματι φόνου, ὁ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος, μεμιασμένος. "Φονέα γὰρ εἶναι καὶ παλαμναῖον σέθεν". Σοφοκλ. Τραχ. 1207. "Μὴ (τὸ) παλαμναῖον λάβω". Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1218. μόλυσμα, μίασμα, ἀκαθαρσία ἀφ' αἵματος φόνου. καὶ ἐντεῦθεν ἔπεται καθόλου πεύτων τῆ, Ἀλάστωρ, καὶ Προστρόπαιος, ὡς "Ζεὺς παλαμναῖος". ὁ τὰς φονικὰς τιμωρούμενος, καὶ Προστρόπαιος, ὁ φοβερὸν τὸν ἄγος αὐτοῖς.

Παλάσιον, τό. Ἀεισοφ. Εἰρ. 574. ταυτὸν τῆ, Παλάθη.

Παλάσσω, Μέλ. ξω. καὶ, Παλάσσομαι. παρ' Ὁμήρ. ταυτὸν τῆ, Κληρόω. ὅθεν, Παλαχή, ὁ κλῆρος. ὡς καὶ τὸ Πάλος, ἐκ τῆ Πάλλω, ἐν Ὀδυσ. Κ. 206. "Κλήρους πάλλομεν". Ἀπολλών. α'. 358. "Πεπα-"λάχθαι αἴσιον". 2) Μολύνω, μιαίνω, ῥυπόω, ἀκάθαρτον-μιαρὸν καὶ ῥυπαρὸν ποιῶ. Ἰλ. Ζ. 268. "Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον". Ἑρμηνεύεται ἔτι ἡ λέξις καὶ ἐξ τῆ, Βρέχω, ῥαντίζω, μαλάσσω, ἐπαλείφω, ἀπαλύνω, μαλακὸν-ἀπαλὸν ποιῶ. Καλλίμ. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1046. Κοϊντ. Σμυρ. ιβ'. 402. "Νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ". εὕρεσιν καὶ τὸ, Πηλὸς, ἡ βεβρεγμένη γῆ, ἡ λάσπη. Ἀλλ' τις σημασία ἔτι κεῖται ὡς βάσις ἐν τῆ, Ἐμπαλάσσω, ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῆ, Σείω, παράττω, κινῶ. Νίκανδρ. Ἀλιεῖ. 457. Ζήτ. Παλύω.

Παλαστή, ἡ. ταυτὸν τῆ, Παλαιστή. ὁ Πολυδ. ἐν β'. 157. λέγει, ὅτι τινὲς καὶ, Παλαιστὴς, ὁ, εἶπον· ἀλλὰ τοῦτο τῆς Ἀλεξανδρέων ἰδίου ἴδιον, καὶ ὁ Φρυνίχος τὸ ὑπερρίπτει ὁλοτελῶς. "Ο αὐτὸς λέγει ἔτι, ὅτι τὸ, ἡ Παλαιστὴ, εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφή· καὶ τῆ ὄντι ἐν τοῖς τῆ Χαιρωνείας Ἀττικ. Ἐπιγραφ. ἀπαντᾷ Παλαστῆ, καὶ ἐχὶ Παλαιστῆ, γεγραμμένον δυείσκεται. ἐν Ὀδυσ. Α. 252. "Τὸν δ' ἐπαλασή-"σασα". ἄλλοι ἀναγινώσκουσι. "Τόνδε παλασήσα-"σα". τῆ παλαστῆ, ὅ ἐστι, τῆ ἀγωνίᾳ τῆς χειρὸς νύξασα, ὅμα τὸν Σχολ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παλασῶσαι", χειροτονῆσαι. Παρὰ Λυκιαν. Φιλοπατ. 1. "Ἡ ἐκ τῆς χειρὸς παλαισήσουσα ἀναμιμνήσκει". ὅσις ἤθελε σὲ ὠθήσῃ-σὲ κοντίσῃ-σὲ σπράξῃ μὲ τὸ χέρι.

Παλάτιον, τό. ἡ βασιλικὴ κατοικία, ἀνάκτορον, ἡ βασίλειος αὐλή. παρὰ τοῖς Νεωτ.

Παλαχή, ἡ. (παλάσσω, τὸ κληρόω) κλῆρος, μοῖρα. ἡ ἀφ' τῆ κλήρῳ τυχοῦσα λῆξις-ἀρχή. καὶ ἐντεῦθεν, Παλαχῆθεν, ταυτὸν τῆ, Ἐκ παλαχῆς, Νίκανδρ. Θηρ. 450. ὅπου ἀφ' τῆ, Ἐκ γενεᾶς, ἀφ' ἀρχῆς, ἑρμηνεύεται.

Παλαυστὴς, ῆ, ὁ. τὸ παιδὸν-τὸ παλλίον, τὸ ὀπαδὸν ἐ-

Α χοντες εἰς τὸ κλωβίον ἀπατῶσι καὶ φέρουσιν εἰς τὰς βρόχας τὰ λοιπὰ ἀρεία πτηνά. Κράχης, ὃ περ τὸ κελάδισμα ἔλκει τὰ ἄλλα καὶ πίπτουσιν εἰς τὴν παγίδα. L' appeau, la chanterelle, Γαλ. Lockvogel, Γερμ. 2) Ὁ ἀφ' τῆ παλαύτῆ ἀγρεύων-πιαίων τὰ ἄρεια πτηνά. Ζήτ. Παλεύω. ὅθεν

Παλευτρία, ἡ. τὸ θηλυκὸν τῆ Παλευτής. ἐκ τῆ

Παλεύω, φέρω τινὰ ἑαυτὸν ἀφ' τῆ παλαύτῆ τὰ ἄρεια πτηνὰ, καὶ ἀγρεύω-πιαίνω αὐτὰ, θηρεύω, ἀγρεύω. Ὁ Φώτ. ἔχει, Παλεύτε, θηρεύεται, καὶ τὰς ὀνειρατὰς τὰς θηρεύσας Παλευτείας καλεῖσιν". Ἀειτοπελ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 7. "Αἱ ὀνειραὶ ζῶσιν ὅπου ἔτι αἱ πετυ-"φλωμένοι ὑπὸ τῆ παλευτείας ξεφόντων αὐτάς". Ὁ Ἡσύχ. "Παλεύτειαι γὰρ λέγονται (αἱ ὀνειραὶ) αὐ-"ται, αἱ ἐξαπατῶσαι, καὶ ὑπάγουσι τινὰς ἑαυτὰς, ἤτοι "ἐνεδρεύουσι". Ὁ Φώτ. ἔτι "Παλεῦσαι, ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι, καὶ Παλεύτεια, ὀνειραὶ πλανῶσαι, ὑπὸ τῆς πάλης ἢ τῆ Παλαίειν. ὕτως δὲ ἔλεγον καὶ "τὸν ἐξαπάτωνα". καὶ "Παλευτὰ, τὰ λίνα, οἷς τὰ "θηρία ἁλίσκεται, ὡς καὶ Παλευτρίδες, αἱ ὀνειραί". Μεταφορ. "Παλεύειν τινά". Θέλγειν-ἐπάγειν-ἕλκειν τινὰ ἑαυτὸν δι' ἀπάτης, δελεάζω, ἀγρεύω, παγιδεύω τινὰ, τὸν βάλλω εἰς τὰ δίκτυα, φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σκοπόν μου.

Παλέω. Ζήτ. Παλαίω, ᾗ, Ἐκπαλέω. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Παλεύω, αὐτὶ τῆ Παλαίω.

Πάλη, ἡ. ἡ τέχνη τῆ παλαιεῖν, (τὸ πάλεσθαι ἢ ἀπάλεσθαι) ἀγὼν ἀφ' χειρῶν συμπλοκῆς ὠθισμῶν καὶ περιξοπῆς ἀλλήλων γινόμενος. Πλούταρχ. συμπ. β'. "Τεχνικώτατον καὶ παναργότατον τῶν ἀθλημάτων τῶν "πάλην εἶναι, ἅμα καὶ τραχυβύτατον εἶναι". Ὁ Ἀειτοπελ. Ῥητ. α'. 5. δίδει ὡς ἀρκετικὸν σημεῖον τῆς Πάλης ἐκ τῆς Πυγμῆς, τὸ, "Θλίβειν καὶ κατέχειν". ὃ ἐστὶν, ὅταν ὁ παλαιστὴς πιάσῃ τὸν αὐτιπαλαίστην, πεδικλόνει αὐτὸν, τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς, πιάσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν λαιμὸν, καὶ τὸν κρατεῖ σφιχτὰ ὥσαν νὰ ἤθελε τὸν πνίξῃ. ἔτος ὁ ἀγὼν ἐγίνετο ποτὲ ὡς καὶ τῶν σήμερον ἀπαραλλάκτως παρ' ἡμῖν. "Πάλιν ἄπτειν τινί". Αἰσχύλ. Χοηφ. 856. παρὰ Πλουτάρχῳ Προβλ. συμπ. β'. 4. κεῖται ἡ κυρίως ὀνειρατὴ ἀφ' τὰ χρειώδη καὶ τὰς ἀναγκαίας τρόπους τῶν τῆ ἀγωνίσματος. Ἀνήκουσι ἔτι εἰς μίαν παλαίστραν, Πηλὸς, κονία, καὶ κήρωμα. Αἱ λέξεις Ἀγκαλίζω, Περιλαμβάνω, Ἐμβολαὶ, Παρεμβολαὶ, Σύσσασις, Παράθεσις, Ὑποθεκνύσι τὰς τέχνας. Περὶ τῆς "Ὀρθῆς πάλης" ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτ. ζ'. Περὶ τῆ "Ἀγκαλίζειν" ὁ "Ομηρος ἐν Ἰλ. Ψ. 711. δίδει ὡς παράδειγμα "Ἀγκὰς δ' ἀλ-"λήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρῇσιν". καὶ Θεόκριτ. κδ'. 209. "Ὅσσα δ' ὑπὸ σκελέων ἐφροσύφοι Ἀργόθεν αὖ-"δρες ἀλλάλως σφάλλοντι". καὶ κβ'. 66. "Πυγμάχος "ἢ καὶ ποσὶ θείνων σκέλος". ὅ ἐστι, Παλαιστής. Σαφέστατα ὅμως ὀνειρατεύει τὴν πάλην ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς Αἰθιοπικ. Βιβλ. Γ'. σελ. 506. Ἐκ τῆ Πάλη τῆ Κένης, δι' ἣς περὶ τῶν ἀγώνας οἱ ἀθληταὶ ἠλείφοντο. ὅθεν τὸ Κονίεσθαι, ταυτὸν ἐστὶ τῇ, Παλαίειν. παραβάλλεται μὲ τὸ παρὰ Νόννῳ Διονυσ. 37. καὶ μὲ τὸ, Ἐρείδω.

Πάλη, ἡ. τὸ λεπτύπτατον ἢ ποῖ τὸ αὐθος τῆ ἀλεύρου, ἡ Παπαδλη. Φαίνεται ὅτι τροκυπτεῖ ἐκ τῆ Πάλλειν τὸ Κοσκινίζειν, σείειν. Ὁ Ἱπποκράτης καλεῖ "Ἀλφί-"των πάλην". τὸ λεπτύπτατον τῆ ἀλφίτου. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἡ Σποδὸς, ἡ κονία, ἡ σάκη, ὁ κονιορτός. Φιλιππικ. παρ' Εὐσταθ. σελ. 835. "Ἀιέπλησα τῶφ-"θαλμῶ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ". ἐγέμισα τὰ ὄμματά μου σάκης φυσῶν τὴν φωτιάν. Λέγεται ἔτι καὶ Πα-

πάλιν, τὸ ὁποῖον ζήτει· παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. κεῖται καὶ Παλίντ. Ζητ. καὶ Παλιαίω.

Πάλημα, τό. πυύτὸν τῷ, Πάλη. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 551. ὅθεν τὸ ὠμοκοεις. Παλημάτιον, τό. Πολυδ. ε'. 62. ζ'. 21.

Παλήσειε. Ζήτ. ἐν τῷ, Παλαίω.

Πάλι, αὐτὶ, Πάλιν.

Παλία, ἡ. (πάλιν) πυύτὸν τῷ, Ἐπίβδα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Γάμοι.

Παλίβλαστος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν βλαστάων.

Παλίβολος, ὁ, ἡ. πυύτὸν τῷ, Παλίμβολος.

Παλιγγέλως, ωτος, ὁ. ὁ ἀμοιβαῖος γέλως. Φίλ. δ'. "Παλιγγέλωτος καὶ κωμικῆς χλεύης".

Παλιγγενεσία, ἡ. ἡ πάλιν ἤτοι ἐκ νέε ἢ ἐκ δευτέρε γλύπησις, ἀναγεύνησις, ἀνανέωσις, ἀνακαίνισις. ὅθεν

Παλιγγενέσιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς παλιγγενεσίαν αὐτήκων.

Παλίγγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσα) ὁ ξενίαν γλῶσσαν ὁμιλῶν ἢ ξενης γλώσσης ὤν. ὁ διάφορος τὴν γλῶσσαν ἤτοι τὴν ὁμιλίαν. ὡς "Παλίγγλωσσος πόλις". Ὁ Πίνδαρ. Ὀλ. ε'. 35. παρὰ Πινδάρ. Νέμ. ά. 88. "Παλίγγλωσσος ἀγγελία". ἡ ἀντιφάσκουσα-ψευδὴς εἴδησις.

Παλίγγναμπτος, ὁ, ἡ. (γνάμπτω) πάλιν ἢ ὠρὸς τὰ ὀπίσω γναμπτὸς-κυρτός.

Παλίγγνωστος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν μαθὼν ἢ εἰδοποιηθείς. Ἡσύχ. ἐν Λ. Παλινδιές. ὅπε, Παλινδαὲς, ἀναγνωστέον, ἐκ τῦ Δάω, Δάημι.

Παλιγκαπηλεύω, παλιγκάπηλος εἰμὶ, μεταπωλῶ.

Παλιγκάπηλος, ὁ, ἡ. μεταπωλητὴς, μεταφορὰς (μαθαπάζης)· ὁ ὑπὸ τὸν κάπηλον ἐκ τῦ ἐμπόρε ἀγοράζων τὸ φαγεῖμα καὶ μεταπωλῶν αὐτὸ λιανικῶς. Ζήτ. Κάπηλος.

Παλιγκινὴς, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν-εἰς τὰ ὀπίσω κινούμενος-ἐρχόμενος-ὑπάγων. Σχόλ. Ἀπολλ. δ'. 1315.

Παλίγκλαστος, ὁ, ἡ. (κλάω, κλάζω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλασμένος-τσακισμένος, ἢ παλίγγναμπτος-κυρτὸς-καμπύλος, σκολιός.

Παλιγκοτάω, Παλιγκοταίνω, καὶ, Παλιγκοτέω, (πάλιν, κοτέω) παρ' Ἱπποκρ. ὅτι νόσων καὶ πληγῶν αἵτινες ὑπερέφυσι πάλιν καὶ χειρότεραι γίνονται. ὅθεν

Παλιγκότησις, ἡ. καὶ, Παλιγκοτία, ἡ. παρ' Ἱπποκράτ. ἡ ὑπερφυὴ πάλιν καὶ χειροτέρυσις (τὸ ξαναμύλισμα) νόσε ἢ πληγῆς τινος.

Παλίγκοτος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παλιγκότως. (κότος, πάλιν) ὅστις ἀναμιμνήσκεται (ξανασυθυμεῖται) πάλιν τὴν ἀρετέρκειαν τε ὀργίλε, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἀπόντα θυμόν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 872. καὶ 883. καὶ Ἡρόδοτ. "Παλιγκότως σωφρόνεε". παρ' Ἱπποκράτ. λέγεται ὅτι νόσων καὶ πληγῶν αἵτινες ὑπερέφυσι πάλιν καὶ χειρότεραι γίνονται.

Παλίγκραιπνος, ὁ, ἡ. (κραιπνὸς) λίαν ταχύς. Σιμμίας ἐς ᾠόν. ἀμφ. σημασ.

Παλίγκτιστος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν κτισθεὶς, ἀνακαινισμένος.

Παλίγκυρτος, ὁ, ἡ. καλάθιον πεπλεγμένον μὲ βέργας ὡς ψάρεμα. Ζήτ. Κύρτος. Πολύβ.

Παλιδερκὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βλέπων. Ὀρφ. Ὕμν. ξά. ὅπε τὸ Χειράγρ. ὀρθότερον, Παλινδερκὴς, ἔχνσι.

Παλικαμπὴς, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ ὀπίσω τὴν καμπὴν ἔχων, καμπύλος-κυρτός. Σχόλ. Ἀπολλων. δ'. 1315.

Πάλλαιπαρος, ὁ, ἡ. πυύτὸν τῷ, Παλιναίρετος. Ἡσύχ.

Παλιλλογέω, ῶ. ἀπόμπ μίαν φορὰν λέγω, πάλιν λέγω, ξαναλέγω. Ἡρόδοτ. Α'. 90. "Κροῖσος "δὲ ἐπαλιλλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωυτῦ δικαιοσύνην". ὅπε ἠμαρτημένως, Ἐπαναπλόγησε, κεῖται. "Παλιλλογεῖν "σιωπώμενος". πυύτὸν τῷ, Ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τὰ προειρημένα. ὅθεν

Παλιλλογία, ἡ. ἡ ἐπανάληψις τῦ ῥηθέντος λόγε (τὸ νὰ ξαναλέγῃ τινὰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρότερον εἶπε), σωτήρμος ἀνάμνησις τῶν προειρημένων, ἢ πυπτολογία. 2) Τὸ νὰ πέρνῃ τὸν λόγον ὀπίσω τινὰς, ὅ ἐσὶν, ἡ ἄρνησις τῦ λεχθέντος, ἀντιλογία. ἐκ τῦ

Παλίλλογος, ε, ἡ. ὁ τὰ προειρημένα ἐπαναλαμβάνων. ὅσις λέγει πάλιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρότερον εἶπε, πυπτολόγος. 2) Ὁ αὐτιλέγων ἑαυτῷ, ἐναντιολογήμονος.

Παλίλλογος, ὁ, ἡ. (λέγω, τὸ συνάγω) ὁ πάλιν συλλεγμένος ἢ μεζημένος. ἐκ τῦ Πάλιν καὶ Λόγος. Ἰλ. Α. 126. "Λαὸς δ' ἐκ ἐπέοικε παλίλλογα "ταῦτ' ἐπαγείρειν". παλισύλλεκτα, ὰ δίκαιον ἐσὶ (δηλαδὴ) εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τὰς Ἑλλάδας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς βλαστεσθῆναι χρήματα.

Παλίλλυτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν λυθεὶς-ἢ λελυμένος. Νόν.

Παλιμβάκχειος, ὁ, ἡ. ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται Πᾶς τις ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1003. καὶ, Παλίμβακχος, κεῖται.

Παλίμβαμος, ὁ, ἡ. (βάω, βῆμι, πάλιν) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω φερόμενος-ἐρχόμενος-ὑπάγων. Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 33.

Παλίμβιος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν ζῶν-αναβιῶν.

Παλιμβλαστὴς, ές, ὁ, ἡ. ἢ, Παλίμβλαστος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν ἤτοι ἐκ δευτέρε βλαστάων.

Παλιμβολία, ἡ. ἀκαταστασία, δίμετάβλητος γνώμη, ψεῦδος, ἀπάτη, δολιότης. ἐκ τῦ

Παλίμβολος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παλιμβόλως. (πάλιν, βάλλω) ὁ πάλιν βαλλόμενος, ὅσις μεταβάλλει τὴν γνώμην τε συχνάκις, ὁ ἀπ' ἄλλε εἰς ἄλλο μεταβαίνων, δίμετάβλητος, ἀκατάστατος, μὴ σταθερὸς, ψεύστης, ἀπατεὼν, δόλιος, κακότροπος, ὁ τὰ ἐναντία βελεύόμενος. 2) Ἀριστοφ. ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος δοῦλος, ὅσις συχνάκις ἀλλάζει αὐθέντην. 3) "Παλίμβολα πέδιλα". γυρισμένα ἤτοι παλαιὰ-ἐρραμμένα (μπαλωμένα παπούτσια). "Ἴσος παλίμβολος". Ἀριστοφ. ά. ὅπε. καὶ τὸ διαλελυμένον καὶ ἐκ νέου πάλιν ὑφασμένον ὕφασμα τῆς Πηνελόπης. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ, "Παλίμβολον ἱμάτιον". τὸ γυρισμένον καὶ ἐκ νέε ἐρραμμένον (μπαλωμένον παπούτσι).

Παλιμβορέας, ὁ, ἡ. τὸ διπλᾶν φύσημα τῦ βορέα ἐξ ἀντικειμένης διαθέσεως. Θεόφρ.

Παλιμβουλία, ἡ. μεταβολὴ τῆς γνώμης. ἐκ τῦ

Παλίμβουλος, ὁ, ἡ. (πάλιν, βελὴ) ὁ μεταβάλλων τὴν βελεῦ-τὴν γνώμην τε.

Παλιμμεταβολὴ, ἡ. Πλάτ. Σαρκοφ. ἡ συχνὴ μεταβολή.

Παλιμμήκης, ες, ὁ, ἡ. (μῆκος) διπλᾶς κατὰ τὸ μῆκος, ἄλλο τόσον μακρὺς, λίαν μακρύς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 204.

Παλίμπαις, αιδος, ὁ. ὅστις δύο φορὰς παῖς ἐγένετο. ὁ πάλιν παῖς.

Παλιμπετὲς, Ἐπίρ. ἐξ ὑποτροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω. Ἰλ. Π. 395. κυρίως ὑστέρων. ἐκ τῦ

Παλιμπετὴς, ὁ, ἡ. (πάλιν, πίπτω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω πίπτων, εἰς τὰ ὀπίσω ὑπάγων, ὀπισθόρμητος ἢ ὀπισθοπικὸς.

Παλίμπηγος, ὁ, ἡ. (πήγω, πήγνυμι) ὁ πάλιν συνταθείς. Πολυδ.

Πα-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παλίμπηξις, ἡ. Θεόφρ. Χαρακτ. κβ'. "Ὑποδήματα κεκαττυμβύα παλιμπήξει". αὐτὶ τῦ, Παλίμπηγα. νέα πέλματα ἔχοντα, (ἐκ νέᾳ πόρεια ὑπὸ κάτω λαβόντα).

Παλίμπισσα, ἡ. παλαιὰ-ὀξυπαμβύη πίσσα, (πάλιν, πίσσα) ἐπειδὴ ᾗ δὶς αὖτη ψαύεται ἤτοι βράζεται. Διοσκορ. ά. 98.

Παλίμπλακτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν ἐρχόμβυος ἤτοι ὑπερέφων. ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἀντιερχόμβυος καὶ ἀντιπλανώμβυος. Αἰσχύλ. Προμ. 837. ἐκ τῦ

Παλιμπλάζω, ᾧ, Παλιμπλάζομαι, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 59. καὶ Ὀδυσ. Ν. 6. εἰς τὰπίσω ἔρχομαι καὶ ἀντιπλανῶμαι, ὁπιδρόμητος γίνομαι, ὑποστρέφω. ἐκ τῦ Πάλιν, καὶ Πλάζομαι. Μέλ. Πλάξομαι. Ἀόρ. ά. Ἐπλάγχθην.

Παλιμπλανὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμβυος. Ἀνάλεκτ. β'. 12.

Παλιμπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ. (πάλιν, πλέκω) ὁ εἰς τὰπίσω ἤτοι ἐναντίος πεπλεγμένος.

Παλίμπλυτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν πλυθεὶς ἢ καθαρθείς. "Παλύμπλυτος κηφίδι". παρ' Ἀθήν. σελ. 242. ἐπί τινος ποιητῦ, ὅστις ἐπαναλαμβάνει καὶ ζωλίζει τὰς τῦ ἑτέρων ἐφευρέσεις ἤτοι τὰ τῦ ἄλλων ποιήματα.

Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν ἢ εἰς τοὐπίσω πλέων. Λυκόφρ. 1431.

Παλιμπνοΐη, ἡ. (πάλιν, πνοὴ) Ἀπολλών. Ἀργ. ά. 546. αὐτὶ, Παλιμπνία, ἐναντίος ἄνεμος, ἐναντία πνοή.

Παλίμποινον, τὸ. (πάλιν, ποινὴ) Αἰσχύλ. Χοηφ. 791. ἀντίμειψις, ἀντιμοιβὴ, ἀντιπάδοσις, ἐκδίκησις. "Παλιμποίνησι δίκησι". ἐκδικητικαῖς τιμωρίαις. Μάξιμ. εἰχ. 17. ἄρα, ἐκ τῦ, Παλίμποινος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκδικήμενος-ἀντιμείβων-ἀντιποδίδων.

Παλιμπόρευτος, ὁ, ἡ. πωλῶν πρᾶ, Παλίμπορος. Λυκόφρ. 180. καὶ, 628.

Παλίμπορος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰπίσω ἢ ἐκ δευτέρου ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐρχόμενος-πορευόμενος.

Παλίμπους, ποδος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰπίσω ἐρχόμενος.

Παλιμπράτης, ου, ὁ. πωλῶν πρᾶ, Μεταπράτης, καὶ, Παλιγκάπηλος. Revendeur. Ἐπιστολ. Σωκρατ.

Παλίμπρατος, ὁ, ἡ. (πράω, πιπράω, πιπράσκω) ὁ πάλιν πωληθεὶς, ὁ πολλάκις εἰς σῦα καὶ εἰς ἄλλον πωληθεὶς-πραθείς. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί τινος δέλεαρ (σκλάβε), ὅστις σύνεσιν τῆς ἀρχεπόπους τε ἢ τῆς ἀρχεπόλιος τε πωλεῖται συχνάκις ἀφ' ἑνὸς αὐθεντε εἰς ἄλλον. καὶ ἔνπυστον καθόλε παντὸν ἐστὶ τρῦ, Παλίμβολος, ἀληθὲς-κακόγνωμος ἄνθρωπος ἢ δοῦλος. "Ἡ "τοίοις δοῦλ' πᾶσα παλιμπρήτοισι δουλεῖσα". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 145.

Παλιμπροδασία, ἡ, ἢ, Παλιμπροδόσιος, ἡ. Μαθημ. παλ. σελ. 94. καὶ, Παλιμπροδότης, ου, ὁ. παρ' Ἀππιαν. πολ. ἐ. 96. εἰς προδότης, ὅστις ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ὑπάγων προδίδει τινὰ, τοῦτον δὲ εἰς ἄλλον, καὶ ἔπι καθ' ἑξῆς πάλιν τοῦτον τὸν ἴδιον εἰς ἄλλον. ὅτε τὸ ἔργον λέγεται Παλιμπροδοσία, παρὰ Πολυβ. ἐ. 96. Ἐρμηνεύεται ἔτι καὶ δοῦ τῦ, Ὁ δὶ ὑποκείσεως προδότης. Ἡ δὶ ὑποκείσεως προδοσία. κεῖται ἔτι καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παλιμπρυμνηδὸν, Ἐπίρ. εἰς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡσύχ. ὅσις ἔστι καὶ "Παλίμπρυμνος χώ"ρησις". ἢ κατ' ὀλίγον ὑπτροφὴ, εἰς τὰπίσω χώρησις-ἀπάκαμψις, ἔχθ. παραβάλλων τοῦτο μετὰ τῦ, Ἐπὶ πρύμναν κρούσασθαι.

Παλιμπυγηδὸν, Ἐπίρ. (πυγὴ, πάλιν) τὸ εἰς τὰπίσω ἀναποδίζειν, (ὀπισθάκοιλα).

Παλίμπωλος, ὁ, ἡ. πωλῶν πρᾶ, Παλιμπράτης. 2) Ὁ πάλιν ἀγοράζων. Πολυδ. ζ'. 12.

Παλίμφημος, ὁ, ἡ. πωλῶν πρᾶ, Δύσφημος, καὶ Κακόφημος, παρὰ Φίλ. καθόλε δὲ, ὁ ἀντιλέγων. Εὐσεπ. Ἰων. 1096.

Παλίμφοιτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν φοιτῶν-ὑπερέφων, ὁ πάλιν ἐλθών. Μάξιμ. εἰχ. 72.

Παλίμφρων, ὁ, ἡ. ὁ ἄλλης γνώμης ὢν ἢ γινόμβυος. ἀλλοίος τὴν γνώμην. Λυκόφρ. 1349.

Παλιμφυὴς, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν φυνηθείς, ἀναβιώσας ἢ βλαστήσας-φυθώσας. Λεκιαν.

Παλίμψαιστος, ἡ κάλλιον, Παλίμψηστος, ὁ, ἡ. (ψάω) ὁ πάλιν-ἐκ δευτέρε ψηστὸς-ξεσμβύος. ξεσμβύος λέγεται ἐπὶ Διφθερῶν-μεμβρανῶν ἢ ἄλλων τοιούτων ὑλῶν τοιουτοτρόπως κατασκευασμβύων, ὥστε τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμβύα, διώκανται πάλιν νὰ ξαλειφθῶσι-νὰ μεταβληθῶσι.

Παλίμψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχὴ) ὁ πάλιν ἐμψυχωθεὶς-ἀναζωωθείς. ὁ ἐκ νέε ψυχὴν ἢ ζωὴν λαβών.

Πάλιν, Ἐπίρ. εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὰπίσω. "Πάλιν "ἔρεπεσθαι". ὑπερέφειν, γυρίζειν ὀπίσω, ἀναχωρεῖν-ὑπάγειν ὀπίσω. "Πάλιν ἔβαπτε" υἱὸς ἑοῖο. Ἰλ. Σ. 138. ἔβαπτε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὴν ὑῆα τε. Ἰλ. Τ. 439. "Ἀχιλλῆος πάλιν ἔβαπτε". καὶ ἐν Ἰλ. Γ. 427. "Ὅστε πάλιν κλίνασα". εἰς τὰπίσω ὑποβλέψασα, ἐκύπταξεν εἰς τὰ ὀπίσω. 2) Αὖθις ἐκ δευτέρε, ἐκ νέε, ἀκόμη μίαν φορὰν. Ἰλ. Β. 3) Ἐξ ἐναντίας, ἐκ τῦ ἐναντίε μέρες. ἐξαιρέτως φαίνεται αὖτη ἡ σημασία ἐν τοῖς συνθέτοις. π. χ. ἐν τρῦ, Παλίμφημος. συχνάκις τίθεται ἐκ παραλλήλου τὸ Αὖ, Αὖθις, κ. τ. τ.

Παλιναύγελος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ, ὑπὸ τίνε ἑτέρε ἄφησιν ὑπενέγκη. ὅστις φέρει εἴδησιν ἀμοιβαίως ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον. ὁ ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος.

Παλινάγρετος, ὁ, ἡ. (πάλιν, ἀγείρω) ὅστις ἀνακαλεῖ-περνᾷ τὸν λόγον τε ὀπίσω. ὁ ἐναντία τῷ πρώτε λόγε αὐτῦ λαλῶν, μεταβλητὸς, ἀκατάστατος. Ἰλ. Α. 526. "Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον". -- ὅ, τε "κεν κεφαλῇ κατανεύσω". εἰς τὰπίσω λητὸν, μεταμελητὸν. ἐγὼ δὲν περνῶ τὸν λόγον με ὀπίσω εἰς ὅ, τε καὶ ἂν εἴπω.

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ. (πάλιν, αἱρέω) ὁ πάλιν-ἐκ δευτέρε αἱρετός. Λέγεται ἄρχοντες, τὸν ὁποῖον ὑποβαλλόντες τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐκλέγεσιν αὐτὸν ἐκ δευτέρε. 2) Καὶ ἐπὶ οἰκοδομῆς τινος καταλυθείσης καὶ πάλιν ἐκ νέε οἰκοδομηθείσης. Ἐπισκευασμένος, ἐκ παλαιῦ κεκαινοτομημβύος, παλισύρραπτος, Διεφθαρμβύος, σεσαθρωμβύος, φθικτὸς, ἀληθὲς. "Παλινήρεπε γὰ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμβύα".

Παλιναυξὴς, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν αὐξανόων.

Παλιναυτόμολος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτομολῶν-φεύγων καὶ πάλιν ἐθελουσίως ὀπίσω ἐρχόμβυος. Ξενοφ.

Παλινδαὴς, ὁ, ἡ. Ζητ. ἐν τρῦ, Παλίγγνωστος.

Παλινδικέω, ῶ. (δίκη) πάλιν-ἐκ δευτέρε δικάζω, ἀκόμη μίαν φορὰν κρίνω. Ζητῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ κείσιμόν με ἢ τὸ δίκαιόν με. ἀρχίζω ἐκ νέε τὴν δίκην-τὴν κεισολογίαν με, (ξανακείνομαι). ὅθεν

Παλινδικία, ἡ. ἡ δὲ ἀρχῆς ἤτοι ἐκ νέε πάλιν δίκη. ἡ ἀνανέωσις κεισολογίας τινὸς δοῦ νὰ λάβῃ καλλιτέραν ὑπόφασιν. Ἡρωδ. ζ'. 6. Φέρεται ἔτι καὶ ἐν τρῦ Ἡρακλ. Πίνακι (σελίδ. 240.) ἀλλ' ἐπί τινος διαφόρε σημασίας.

Παλίνδικος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ νέε παρρησιαζόμβυος εἰς

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸν κειτλὺ καὶ ἀνανεόνων κείσιν τινά. ὁ ἐκ δευτέρου ὠδὲ τῇ αὐτῇ δικαζόμενος - κειτόμενος.

Παλινδίνητος, ὁ, ἡ. (δινέω) ὁ εἰς τὰπίσω ἢ ἔνθεν κακεῖθεν ὠθεδονέμενος - στρεφογυειζόμενος. Ἀνθολογ.

Παλινδινία, ἡ. (δίνη) ἡ εἰς τὰπίσω ὑποστροφὴ σὺν στρεφογυείζοντος ἢ σὺνθεν κἀκεῖθεν - συνεχῶς ὠθεφερομένου σώματος. ὑγραίνεται τῷ ὕδατος ἢ τῷ ἀνέμου.

Παλινδίωξις, εως, ἡ. Ἀππιαν. Πυνικ. 46. ὅπερ ἐν Μιθρ. 49. "Παλίωξις" κεῖται, ἡ αὖπαλιν δίωξις, ἡ τῆς διωκομένων κατὰ τῆς διωκόντων. ὅταν δηλ. οἱ δεδιωγμένοι γυείζωσι καὶ διώκωσι τὸν πρότερον διώκτας αὐτῆς.

Παλινδρομέω, ῶ. (παλίνδρομος) πρὸς τὰ ὀπίσω ἔχω - ἔρχομαι - ὑποστρέφω.

Παλινδρομὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παλίνδρομος. ἀμφ.

Παλινδρομία, ἡ. ὑποστροφὴ, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἔρχεσθαι ὁμοῦ. τὸ ὑπάγειν καὶ ἔρχεσθαι ὀπίσω.

Παλινδρομικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὖθήκων εἰς τὸν παλίνδρομον. "Κίνησις παλινδρομικὴ". ταὐτὸν τῷ, Παλινδρομία. Σξάβ.

Παλίνδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπάγων καὶ πάλιν ὀπίσω ἐρχόμενος. ὀπισθόρμητος.

Παλιγζωΐα, ἡ. ἡ ἐκ νέα ἤτοι δευτέρα ζωή. ἐκ τῆ

Παλίνζωος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν ἐκ δευτέρου ζῶν.

Παλινίδρυσις, ἡ εως, ἡ. (ἱδρύω) ἡ ἐκ δευτέρου ἵδρυσις. Ἱπποκρ.

Παλινοδία, ἡ, (ὠδὸς, πάλιν) ἐναντία ὠδὸς, ὑποστροφὴ, εἰς τὰ ὀπίσω γυεισμὸς, Διόδωρ. Σικ.

Παλινόρμενος, ὁ. ὁ ὑποστρέφων. Ζήτ. Ὄρμενος. Ἰλ. Λ. 326. ἐκ τῆς φυγῆς ὀπισραφεὶς, εἰς τὰπίσω ὁρμήσας.

Παλινορμέω, εἰς τὰ ὄπισθεν ὁρμῶ, ὑποστρέφω.

Παλινόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάω) καὶ, Παλίνορος, ὁ, ἡ. καὶ, Παλίνορσος, ὁ, ἡ. (ὄρω) ταὐτὸν τῷ, Παλινόρμενος. Ζήτ. Παλίνορος.

Παλινοστέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ὑποστρέφω, γυείζω ὀπίσω, εἰς τὰπίσω ἐπανέρχομαι. ἐκ τῆ

Παλίνοστος, ὁ, ἡ. ὁ ὑποστρέφων - ὀπίσω ἐρχόμενος. ὁ ὑποστρέψας - ὀπίσω γυείσας.

Παλινόστιμος, ὁ, ἡ. "Ὁρμὴ παλινόστιμος". ἔφεσις - κλίσις - ὅρμισις εἰς τὸ ὑποστρέψαι. "Παλινόστιμος ἡμέρα". ἡ ἡμέρα τῆς ὑποστροφῆς. Ὀππιαν. ἁλ. α. 616.

Παλινῶρος, ὁ, ἡ. (ὥρος) ὁ ἐκ δευτέρου ὡρῶν. ὁ δὶς κατοπτεύσας. Μαρτιάλ.

Παλινουροφόρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παλιουροφόρος.

Παλινπροδοσία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παλιμπροδοσία.

Παλιπρυμνη, ἡ. παρὰ Πολύβ. ιέ. 7. ταὐτὸν τῷ, Παλίρροια.

Παλίσκιος, ὁ, ἡ. (σκιὰ) πυκνῶς ἰσκιασμένος. ἔτι δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Παλίσκιος.

Παλιτροπέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Παλιλλογέω. πάλιν ἐκ δευτέρου λέγω. Αἰσχύλ. Θηβ. 260.

Παλίντρεπτος, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ εἰς τὰπίσω ἢ ἀνάποδα τραφόμενος, ὁ ὑποστρέφων.

Παλιντροβητος, ὁ, ἡ. (τροβέω) Λυκόφρ. 739. ταὐτὸν τῷ, Παλινδίνητος.

Παλίντροφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παλίντρεπτος.

Παλίντυτος, ὁ, ἡ. (τίω) ὁ πάλιν ἤτοι ἐκ δευτέρου πληρωμένος. ὁ πάλιν τῷ αὐταμοιβῷ λαβὼν - τιμωρηθεὶς - ἐκδικηθείς. Ὁδυσ. Α. 379. "Παλίντιτα ἔργα". ὧν ἡ τίσις πάλιν γνώσεται, ἀντίποινα. τὸ δέ. "Πεδήματα παλίντιτα θήσω". Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλίμ. Σξωμ. ς'. ἑρμεια. ὀφὰ τᾶ, Ποιήσω ἵνα οἱ ἄνεμοι πάλιν πνεύσωσι - φυσήσωσι.

Παλιντοκία, ἡ. Πλέπαρχ. τὸ ἐκ δευτέρου ζητῆν τὸν πληρωθέντα τόκον.

Παλίντονος, ὁ, ἡ. (πάλιν, τείνω) ὁ πρὸς τὰπίσω κυρτωμένος. "Παλίντονα τόξα τιτάνων". Ἰλ. Θ. 266. εἰς τὰπίσω τεινόμενα. ὅπερ παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 68. ἑρμεύουσι ὀφὰ τᾶ, Βὴ θάτερα ζεπόμενα. ὅ ἐστὶν, ὅξ ἀμφοτέρων τᾶς μερᾶν κυρτωθέντα διωκόμενα. 2) Παλίντονα, τὰ. λέγονται ἔτι μηχαναί τινες πολεμικαὶ, δι' ὧν λιθάδεια σφενδονίζωσι, αἵ τινες ἄλλως καὶ, λιθοβόλα ὄργανα, λέγονται. Εὐθύτονα δὲ, τὰ μόνον βέλη ῥίπτοντα. ἐν τοῖς Παθημ. σελ. 91. κεῖται αὐτὶ τούτου, Παλιντόνια.

Παλιντραπελος, ὁ, ἡ. ὁ ὀπίσω ἦτοι ἐναντίως ζεπόμενος - στρεφόμενος. αὐτίστροφος, ἐναντίος, ἀνάπεσραμμένος, ἀναποδογυεισμένος. ταὐτὸν τῷ, Παλίνροπος. Πίνδαρ. Ὀλ. β'. 68. ὁ Πολυδ. ἐν γ'. 132. ἔχει τὸ ὑσιασικὸν τόπε. Παλινροπελία, αὐδὲ τινος ἑρμεύεται.

Παλιντρέπω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάλιν, ἀειθ. 2.

Παλιντριβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ, Παλίντειψ, ιβος, ὁ, ἡ. (πάλιν, τείβω) ὁ πάλιν τετειμμένος. πανοῦργος, δόλιος, κακόζοπος, δολιόφρων, ἀπατηλὸς, ἐν τοῖς κακοῖς τετειμμένος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 448. "Ὄνε παλινζεβέως". Σίμων. πανοῦργε, δολίε.

Παλίντροπος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Παλίνζοπος.

Παλιντροπία, ἡ. ἡ πάλιν - αὖθις ζοπὴ, ὑποστροφή. 2) Ἀντιστροφὴ, ἀναποδογυεισμὸς, μεταβολὴ, μεταζοπὴ. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1157. κεῖται "Παλινζοπίαι" αὐτὶ τᾶ, Ἀμφιβολία, ἀγωνία, ἀπευκυχία, ἀμηχανία.

Παλίντροπος, ὁ, ἡ. (ζέπω) ὁ εἰς τὰπίσω ζεπόμενος - ἐρχόμενος - γυειζόμενος, ὀπισθόρμητος, μεταζοπος. ταὐτὸν τῷ, Παλίνζοπος. "Παλίνζοπα βελεβήματα καὶ παραγωδή". Πλέπαρχ. εἰς Κικέρ. 47. ὅπε πρότερον "Πάλιν τροπεβελεβήματα" ἔκειτο. "Ἡ μάχη παλίνζοπος ἐγένετο". Διόδ. Σικ. 13'. 109. μετεβλήθη, μετεζάπη εἰς τὸ ἐναντίον. ἔτι καὶ "Ἀγὼν παλίνζοπος". παρ' Ἀππιαν. παρ' Εὐσεπ. Ἡρακλ. 1067. "Παλίνζοπος ὀξεγενόμενος στρέφεται", αὐτὶ τᾶ, Αὖθις, ἐκ δευτέρου.

Παλιντυπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (τύπτω) ὁ εἰς τὰπίσω κτυπηθεὶς - διωχθείς. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1254.

Παλιντυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 474. αὐτίκειται τῷ, Τυχηρὸς, ἄρα, ὁ ἐναντίαν τύχιν ἔχων, κακοτυχής.

Παλινῳδέω, ῶ. (ᾠδὴ, πάλιν) ἀνακαλῶ ἢ ἐπαναλαμβάνω τὴν πρωτέραν ᾠδήν. καθόλε δὲ αὐτὶ τᾶ, Ἀνακαλέω, Ἀνακαλέμαι.

Παλινῳδία, ἡ, ἡ ἀνάκλησις ἢ ἐπανάληψις τᾶς πρωτέρας ᾠδᾶς. καθόλε δὲ ταὐτὸν τῷ, Ἀνάκλησις. ὁ Ἡσύχ. ἑρμεύει. ὀφὰ τᾶ, ὨΙδὴ τᾷ πρωτέρᾳ ἐναντία. ἢ δόγμα τῶ πρώτου ἐναντίον. ὁ δὲ Φώτ. προσέθηκε καὶ "Τὸ τὰ ἐναντία ἐπᾴδειν τοῖς πρώτοις".

Παλίνωρος, ὁ, ἡ. "Παλίνωρον ὠξεκόκκισεν". ἔχει ὁ Ἡσύχ. ὡξ' Ἀεισφαύ. Ἀχαΐ. 1179. (ὅπε, Παλίνορον, κεῖται) καὶ ἑρμεύει. ὀφὰ τᾶ, Εἰς τὰπίσω ὠξέκλασεν καὶ ὠξέβαλεν. ὑπὸ τῆς ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν. παρ' Ἀράτ. 452. ἑρμεύει. τὸ "Παλίνωρα" ὀφὰ τᾶ, Πάλιν κατὰ τὰς ὥρας ἀναπέλοντα καὶ δύοντα.

Παλιόρινος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ παλιόρρου κατασκευασμένος.

Παλίουρος, ἡ. Θάμνος τις ἀκανθώδης. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐδιτέρως, Παλιούρεις, τὸ λεγόμενος. Διοσκορ. α'. 121. Rhamnus paliurus. Λιννᾶ. παρ' Ἡσυχ. κεῖται καὶ αὐτὶ τᾶ, Κάδος, αὐτλητήρ.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παλιουροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ παλιάρης φέρων. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 170. κεῖται "Παλιαροφόρος θείναξ". ὅπου ἄλλοι "Παλινεροφόρος" γεάφουσι παὐτὸν τῷ, Παλίπορος, ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐρχόμενος - ξυγῶν. ἀμφ.

Παλιρρόεω, ῶ. (παλίρροος) ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥέω, ὃ ἐξί ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ποτὲ δὲ ὀπίσω τὰ ὀπίσθεν. κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκατάσχετου τῆς θαλάσσης. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπώτιδος αὐτῆς ἤτοι τῆς παλιρροίας. Σχόλ. γ'. σελ. 229. Μεταφορ. δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἀκατασχασίαν πάσχω, ἀκατάσχατος εἰμί.

Παλιρροθία, ἡ. (πάλιν, ῥόθος) παὐτὸν τῷ, Παλίρροια.

Παλιρρόθιος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παλίρροος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 198. ὁ ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁρμητικὸς ἢ εἰς τὰπίσω φερόμβιος. Ὀδυσ. Ι. 485. "Κῦμα παλιρ- "ρόθιον", τὸ εἰς τὰπίσω φερόμβιον". Ναῦς παλιρρόθιος. Ἀρατ. 347. τὸ εἰς τὰπίσω κινούμβιον πλοῖον, παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν ξίχ. 1003.

Παλιρροια, ἡ. ἡ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥοὴ τῆς πεπαραγμβίης ἤτοι κλυδωνιζομβίης θαλάσσης, ἢ παντὸς ἄλλου ὕδατος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ Ἀμπωτις, ἤτοι ἡ ὡσειδικὴ κίνησις τῆς ὑδάτων τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν ἔρχονται πρὸς τὴν ξηρὰν, καὶ πρόξενῶσι πλημμύραν, ποτὲ δὲ ξρέφονται - ξαβαίνται πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ πρόξενῶσι ξηρασίαν εἰς τὰ παραθαλάσσια. *Le flux et le reflux.* Μεταφορ. κλόνησις, ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀκαταστασία, κ. τ. τ.

Παλίρροος, ρους, ὁ, ἡ. (ῥέω, ῥόος, πάλιν) ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἤτοι ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐπὶ κλυδωνιζομβίης καὶ πεπαραγμβίης ὑπὸ τῶν ἀνέμων θαλάσσης. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς Παλιρροίας αὐτῆς. ὡς καὶ τὸ, Παλιρρόθιος. Μεταφορικ. ἀκατάστατος, ἀσύστατος, κλονούμβιος. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε. 220. "Δίνῃσι παλιρρόοισι". ὅπου τὰ Χειροζ. "Παλιρροίζῃσι, ἢ, Παλιρροίβδῃσι, ἔχουσι" τὸ ὡρῶτον κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρ. 380.

Παλιρρόπος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰπίσω ῥέπων - κλίνων, κυρτὸς, καμπύλος. Εὐριπ. Ἡλέκτ. 491.

Παλιρρύμη, ἡ. Διόδ. Σικ. γ'. 51. "Ὑπὸ τῆς "παλιρρύμης ἀθρόως". ὅπου "Πάλιν ῥύμης" κεῖται, παὐτὸν τῷ, Παλίρροια.

Παλίρρυτος, ὁ, ἡ. (ῥύω) παὐτὸν τῷ, Παλίρροος.

Παλίσκιος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παλίσκιος. σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης, λίαν σκιερός. ὁ Ἡσύχ. ἐνταῦθα σημειοῖ, ὅτι τὸ Πάλιν, ἐνίοις ἐπάσιν ἐδηλοῖ.

Παλισσυτέω, ῶ. ἔρχομαι εἰς τὰ ὀπίσω - ὑποσρέφω μὲ ταχύτητα, ἢ μεθ' ὁρμῆς. Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος, ὁ, ἡ. (πάλιν συόμβιος) ὁ μεθ' ὁρμῆς ἢ μετὰ ταχύτητος εἰς τὰπίσω ἐρχόμβιος - ἀλλόμβιος - πηδῶν.

Παλισύλλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ πάλιν συλλεχθείς. Γραμματ.

Παλίψηφος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παλίμψηφος.

Παλίωξις, ἡ. (πάλιν, ὤκω, ὃ ἐξί, διώκω) ἡ ἐξ ὑποσροφῆς ἤτοι ὁρμὴ τὰ ὀπίσω διώξις καὶ καταδρομὴ τῆς ἐχθρῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ ὁρότερον φεύγοντες, ἔχοντα ὑποσραφέντες διώκται γβόντα, ὅταν δηλ. οἱ διωκόμβιοι εἰς τὰπίσω σραφέντες, τοὺς ὁρῶτω διώκοντας ἐλαύνωσιν. ἀντίκ. τῷ, Προίωξις. Ἡσιόδ. Ἀσπ. καὶ Ὅμηρ. Ἰλ. Ο. 69. Ζήτ. Παλινδίωξις.

Παλίωρας ὑποῤῥήτους". παρ' Αἰλιαν. Ζώ. Ἰσορ. ιέ. 19. ἀμφ. αὐτὶ τοῦ, Ἐρωτικὰ θέλγητρα.

Πάλλα, ἡ. (πάλλω) παὐτὸν τῷ, Σφαῖρα. (ἔθεν τὸ Λατιν. *Pila*. καὶ τὸ Ἰταλ. *Palla*, Μπάλα. καὶ *Ballo*, ἡ ὄρχησις, παρὰ τὸ, Πάλλεσθαι). παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ζ. 115. τινὲς ἀνέγνωσαν. "Πάλλα "ἔπειτ' ἐρρίψε". ὅπου ἰδὼ "Σφαῖραν" κεῖται. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Πάλλα, διὰ τοῦ, Σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημβίνη. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι "Πα- "λίζεσθαι, σφαιρίζειν". Ὁ Ἱππόκρ. ἐν τῷ περὶ ἐξαρθρώσεως τῆς ὠμοπλάτης, ἔχει παὐτὰς τὰς λέξεις. "Αἱ παὐ σμικραὶ σφαῖραι ἢ σκληραὶ, οἷα πολλαὶ "ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται". τὰς ὁποίας ὁ Γαλλικὸς ἐν τῷ Ὑπομνήματι ἔχει "Οἷα ἐκ τῶν πολλῶν σκυ- "τέων ῥάπτονται". ὅπου ἡ ἀληθὴς ἀνάγνωσις φαίνεται ὅτι εἶναι, "Οἷα πάλλα ἐκ τῶν σκυτέων ῥά- "πτονται".

Πάλλαγμα, τὸ. (πάλλαξ) ἡ μετὰ τῆς παλλακίδος συγκοίμησις - σωσσία. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 303. κεῖται "Παλλαγμάτων" ὅπου ἄλλοι "Παλλακισμάτων" ἢ ἄλλοι "Παλαισμάτων" ἀναγινώσκουσι. Ὁ Σχολιαστὴς ἑρμῆν. διὰ τοῦ, Περιπλοκαί.

Παλλάδιον, τὸ. τὸ εἴδωλον ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος. καὶ τόπος τις ἐν Ἀθήναις (Πλούταρχ. εἰς Θησ. 26.) ἐκ τοῦ ὁποίε ἀναμάθη καὶ τὸ ἐκεῖσε ὠκοδομηθὲν δικαστήριον. "Ἐπὶ Παλλαδίῳ" ὅπου οἱ Ἐφέται καθεζόμβιοι ἐδίκαζον. Παυσαν. ά. 28. Πολυδ. η'. 118.

Παλλακεία, ἢ, Παλλακία, ἡ. ἡ μετὰ τοῦ πάλλακος ἢ τῆς παλλακίδος συνουσιασμός. καὶ ἡ τάξις τούτων. Ζήτ. Πάλλαξ.

Παλλακεύομαί τινι, ἐπὶ γυναικὸς, παλλακὶς εἰμὶ τινός. "Παλλακεύομαι τινα" ἐπὶ ἀνδρὸς, αὐτὶ τοῦ "Ἔχω - κρατῶ γυναῖκα τινὰ ὡς παλλακίδα. Ζήτ. Πάλλαξ.

Παλλακία, ἡ. Ζήτ. Παλλακεία.

Παλλάκιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Παλλακὸς.

Παλλακὶς, ίδος, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παλλακή.

Παλλάκισμα, τὸ. Ζήτ. Πάλλαγμα.

Παλλακὸς, ὁ. ὁ ἐρώμβιος νέος. (ἴτζ ὀγλὰκ, Τυρκ.)

Πάλλαξ, ακος, ὁ, ἡ. καὶ, Πάλληξ, ικος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Βάπαις, νέος, νεανίας. νέα, νεάνις, κοράσιον. ἐνταῦθεν προκύπτουσι τὰ, Παλλακὴ, Παλλακὶς, Παλλακὸς, Παλλάκιον, Παλλακεύομαι, Παλλακεία. καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Παλληκάριον, ἐκ τοῦ Πάλληξ, Πάλληκος, ὁ νεανίας ἢ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων. Παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ι. 452. καὶ 449. καὶ Ὀδυσ. Ξ. 202. λέγεται, Παλλακὶς, ἡ νέα ἢ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζουσα, ἀντὶ ἄβρα - παιδίσκη - δέλη (ἡ σκλάβα) μεθ' ἧς συμμίγνυται σαρκικῶς ὁ κύριος αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ νεώτεροι τὸ, Παλλακὶς, ἢ, Παλλακὴ, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Γαλ. *Maîtresse*, καὶ, *Concubine*, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἀνύπανδρον κόρην τινὰ, ἥτις συνουσιάζει μετά τινος, ὡς ἂν νὰ ἦτον ἀνὴρ αὐτῆς. Εἰς ἐρώμβιος νέος, ὅσις παραδίδει ἑαυτὸν εἰς τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις τοῦ ἐραστοῦ αὐτοῦ, λέγεται Παλλακὸς, ἢ Παλλακίζειν, ὅπερ παὐτὸν ἐξί τῷ, Μειρακίοις. ὅθεν "Παλ- "λακεύεσθαί τινι". τὸ νὰ εἶναι γυνὴ τις, παλλακὴ εἴς τινα. Ἡρόδοτ. δ'. 155. "Τὴν Φρονίμην παρα- "λαβὼν ἐπαλλακεύετο". μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς παλλακίδα, ἤτοι συνεκοιμᾶτο μετ' αὐτῆς. Ἐνταῦθεν προέκυψε καὶ τὸ Λατιν. *Pellex*. Ζήτ. καὶ τὸ ἑπόμβιον.

Πάλλας, άδος, ἡ. λέγεται ἡ Ἀθηνᾶ ὡς θεὰ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τὸ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ ἢ τὴν σείριδα. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Πάλλος (πάλληξ) ὡς θήλυκ. καὶ τότε ἐδήλου ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, Κόρη, Νεᾶνις, παρθένος. διότι καὶ κατὰ τὸν Σφά-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Σξάβωνα (ιζ'. σελ. 1171.) ἐκαλεῖντο Παλλάδες, ἢ αἱ παρθένοι νεανίδες ἱέρειαι.

Παλλάχανον, τό. παῦτον τῷ, Κρόμμυον, παρ' Ἀσκαλωνίταις, καθ' Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλινίῳ καὶ Ἀπικίῳ *Pallacana*, οὗ εἶδος κρομμύου μακρυλλῷ κεφαλλῷ ἔχων.

Πάλλευκος, ὁ, ἡ. (παῦ, λεύκος) δίλυ λεύκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353. Εὐριπ. Ἐκ. 500.

Πάλλη, ης, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πάλλαξ.

Πάλλω. Μέλ. αλῶ. ῥίπτω, βάλλω, κραδαίνω, κινῶ, σφύζω, κεύω, σείω, παρ' Ὁμήρῳ. 2) Οὐδετέρ. εἰς ὁρμητικῶ κίνησιν εἰμί. ἄλλομαι, πηδῶ, ζέμω, κλονεῦμαι, ταράττομαι. "Πάλλει ἡ καρδία. ταράττεται, ζέμει, κτυπᾷ. ἔπω καὶ τὸ "Πάλλων φόβῳ". ζέμων ὑπὸ φόβου. ὡσαύτως καὶ τὸ, Πάλλομαι, ζέμω ὑπὸ τὸν φόβου, ἢ σκιρτῶ - πηδῶ ὑπὸ τίνι χαρᾶς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 520. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Εἰς ὕψος αἴρων ὄχεικινῶ τινά. Ἰλ. Ζ. 474. "Πῆλε δὲ χερσίν". εἰς ὕψος κραδῦν διεκίνει αὐτήν. 3) "Πάλλειν "κλήρους". ᾧ ἔτι μόνον "Πάλλειν, καὶ Πάλλεσθαι" (Ἡρόδοτ. γ'. 128.) αὐτὶ τῦ, Κληροῦν, Κληροῦσθαι, βάλλειν κλήρους, ῥίπτειν λαχνόν. "Οἳ αὐτὲς "κλήρους ἔπηλαν". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 703. διεμέτρησαν καὶ διῴρισαν ὄχεκὰ τῦ κλήρου. ὅθεν, Πάλος, ὁ. ὁ κλῆρος, τύχη, μοῖρα, "Κλήροις ἔπηλαν". Σοφοκλ. Ἡλ. 610. αὐτὶ "Παλομβύας ἔταξαν". Πρωτότυπον τάτε ἔσι τὸ, Πάλω, ὅπερ παῦτον ἐστὶ τῷ, Πέλω, Πέλλω, ἀφ' ἧ καὶ τὸ Λατ. *Pello*, Πελεμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πελεμίζω. Ὁ Κορνῦτος Κεφ. 20. παράγει τὸ, Πάλλαξ, ἐκ τῦ Πάλλομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Παλάσσω.

Πάλμα, τό. (πάλλω) τὸ παλλόμενον - κλονεύμενον ἤτοι ζέμον σῶμα. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. παῦτον τῷ, Πήδημα. ὅθεν

Παλματίας, ου, ὁ. παρ' Ἀεισοτ. "Σεισμὸς παλ"ματίας". ὁ μετὰ κλόνε καὶ παλμῦ ἤτοι ζόμε σεισδεδεμένος σεισμός.

Πάλμη, ἡ. (πάλλω) γέρρον, ἀσπίς. Πολύβ.

Παλμικός, κή, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν. "Οἰώνισμα παλμικόν". ὁ ἐκ τῦ παλμῦ ληφθεὶς οἰωνός. Σεῖδ.

Παλμός, ὁ. (πάλλω) ζόμος, κλόνος, κραδασμός, σεισμός, ἢ οὕτω κακεῖθεν κίνησις, καθὼς π. χ. ἡ τῦ κρεμαστῦ ὡρολογίε, *Vibration*. κύνημα, πήδημα, τὸ κτύπημα τῦ σφυγμῦ, καὶ τῆς καρδίας. Ζήτ. Σφύζω.

Παλμοσκοπία, ἡ. ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῦ παλμῦ ἢ τῦ κτυπήματος τῦ σφυγμῦ μαντεία. ὅθεν

Παλμοσκόπος, ὁ. ὁ ἐκ τῦ παλμῦ ἢ τῦ σφοδρῦ κτυπήματος τῦ σφυγμῦ μαντεύων.

Πάλμυς, υος, ὁ. παρὰ Λυκόφρ. 691. "Ἀφθίτων "πάλμυς". ὁ Πλάτων. "Θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυς". παρ' Ἱππώνακτι παῦτον τῷ, Βασιλεύς. Δοσιάδ. παρ' Ἀράτ.

Παλμώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς εἴδες τῦ παλμοῦ ὤν. ὅμοιος τῷ κτυπήματι τῦ σφυγμῦ. Διόδ.

Πάλμων, ονος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπάμων.

Πάλος, ὁ, ἡ κίνησις - κλόνησις - κραδασμός. τὸ ῥίπτειν - βάλλειν. 2) Κλῆρος, λαχνός. Ἰλ. Φ. 361. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάλλω, ἀείδ. ω.

Παλτάζω, παλπῶ, ἤτοι ἀκόντια ῥίπτω. Ἡσύχ.

Παλτάριον, τό. παρὰ Σεῖδ. αὐτὶ τῦ, Σιμίδαλος. Ζήτ. Παλωστή.

Παλτόν, τό. λόγχη, ἀκόντιον, τὸ ῥιπτούμενον, Οὐδέτ. ἐκ τῦ

Παλτός, τή, τόν. (πάλλω) ἐρριμμένος, σφενδονισμένος. "Παλτὸν πῦρ". παρὰ Σοφοκλ. ὁ κεραυνός.

Πάλτο, Ἰλιάδ. Ο. 645. πιθανῶς αὐτὶ τῦ, Ἐπέπαλτο. "Ἐν αὖτυγι πάλτο. ἐνεπεδίθη - ἐνεπλάκη - ἐσκόπαψεν εἰς τὸ τοῦ ἔχοντος ἔξωθεν μέρος. ἐκ τοῦ Πάλλω.

Παλυντή, ἡ. ἄλφιτον, (*Polenta*, μαμαλίγκα) ἀπὸ μαρτυρείας. ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ἀνήκει τὸ τῦ Σεῖδ. Παλτάεια, σεμίδαλις, ἐκ τῦ, Πάλη, παπάλη. ᾗ, Παλαία, ἀλφιτισμός, οἱ δὲ πόσιν σίτε. Ἡσύχ. ἐκ τῦ

Παλύνω, (πάλη, αὖθος ἀλεύρε, παπάλη, κόνις) κυρίως μετὰ ἀλεύρε πάσσω, παστίζω ἢ παπαλίζω. Ὀδ. Ξ. 429. "Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνει". ἐπιπάσσειν. καὶ Ἰλ. Σ. 506. "Λεύκ' ἄλφιτα πάλυ"νον". καὶ ὑπὸ χιόνος ἐν Ἰλ. Κ. 7. "Χιὼν ἐπάλυ"νεν ἀρούρας". ἐλεύκαινεν, ὡς πάλη κατέπεσσεν. ἔπω γὰρ ὀξυτόνως καλεῖται, τὸ ὑπαποσόμβυον λεπτομερέσατον τῦ ἀλεύρε, ὡς καὶ ἐν τῇ σωνηθείᾳ λέγομβον "Τὸ χιόνι ἐπαπάλισε τὰ χωράφια". 2) Διαβρέχω, ῥαντίζω, παστηλείφω. παῦτον τῷ, Παλάσσω. Ἀπολλών. γ'. 1256. ᾗ, 1247. "Κάρῃ ἱδρῶτι πά"λυσαι". Διονύσ. Περιηγ. 1049. Ἐντεῦθεν, δοκεῖμοι, προέκυψε τὸ, Ἀπαλύω.

Πᾶμα, τό. (πάομαι) Δωεικ. αὐτὶ τῦ Κτῆμα, ᾗ, Κτεῦος.

Παμβασιλεία, ἡ. ἡ ἐντελὴς βασιλικὴ ἀξία. ἡ ἐπάνω ὅλε τῦ παντὸς ἢ ὅλης τῆς γῆς ᾗ τῷ ἀνθρώπων βασιλικὴ ἐξεσία καὶ κυριότης. αὐτοκρατεία τοῦ παντός. Ἀεισοτ.

Παμβασίλεια, ἡ. (προπαροξύτ.) ἡ τῦ παντὸς βασίλισσα. Ἀεισοφ. Ἡλυκ. ἐκ τῦ

Παμβασιλεύς, έως, ὁ. ὁ τῦ παντὸς ἤτοι ὁ τῷ ὅλων βασιλεύς, μονοκράτωρ.

Παμβδελυρός, ρά, ρόν. δίλυ-παντελῶς βδελυρός.

Παμβέβηλος, ὁ, ἡ. δίλυ βέβηλος.

Παμβία, ας, ὁ. (πᾶς, βία) ὁ τὰ πάντα ἢ τὺς πάντας βιάζων - καταδυναστεύων. Πίνδαρ.

Πάμβορος, ὁ, ἡ. (βορὰ) ὁ τὰ πάντα καταζῶν, παμφάγος.

Παμβόσανος, ὁ, ἡ. πλήσιος βοσκαίων ἤτοι χόρτων. Ἰώβ. ε'. 25.

Παμβότος, ὁ, ἡ. ὁ τὺς πάντας βόσκων - ζέφων, καρποφόρος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 565.

Πάμβουλος, ὁ, ἡ. ὅστις δίδει εἰς τὸν ἑαυτόν τε ἢ εἰς ἄλλον τινὰ συμβελλὴ ὄχεκὰ κάθε πρᾶγμα. Ὀρφ. Ὕμν.

Παμβώτις, ιδος, ἡ. ἡ τὺς πάντας ζέφουσα. "Γῆ "παμβῶτις". Σοφοκλ. Ἡλυκ. τῦ

Παμβώτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (βόσκω, βότης, βώτης, βώτωρ) ὁ πάντας ζέφων. Ὁ Στάτιος ἐν τοῖς τῦ Ὁμήρ. Σχολ. Ἰλ. Α. 5. ἔχει "Παμβώτορα γαῖαν".

Πάμμα, ήμαρτ. αὐτὶ, Πᾶμα. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 433.

Παμμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ. ῆ, Παμμακάριστος, ὁ, ἡ. δίλυ - κατὰ πάντα μακαριστός.

Παμμάταιος, ὁ, ἡ. δίλυ μάταιος-βέβηλος. "Ἀ"γος παμμάταιον". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 395.

Παμμάχιον, τό. κάθε λογὶς ἀγών. ὁ Σεῖδ. ἑρμίλιο. ὄχεκὰ τῦ, Παγκράτιον.

Πάμμαχος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παμμάχως. (μάχη) ὁ παντὸς εἴδος μάχης μαχόμενος. ὁ εἰς πάντα μαχόμενος-ἀγωνιζόμενος, ᾗ τὰ πάντα νικῶν. "Πάμ"μαχον θράσος". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 176. "Πάμμα"χος ἀτυχία". ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγαλωπάτη, ἢ τὰ πάντα καταεικῶσα - καταβάλλουσα. 2) Ταῦτον τῷ, Παγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παγκρατιαστής. Πολυδ. ἡ Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. Δίων Χρυσ. Λόγ. λζ'. Θεόκειτ. Εἰδ. κδ'. 112.

Παμμέγας, γάλη, μέγα. ἡ, Παμμεγέθης, ὁ, ἡ. λίαν μεγάλος, μεγαλώπατος.

Παμμεδέων, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παμβασιλεὺς, Παμμιδέουσα, ἡ. τὸ θηλ. αὐτὶ τοῦ, Παμβασίλεια. ἀμφ.

Πάμμελας, ὁ. διόλου μέλας, ὁλόμαυρος. Ὀδυσ. Γ. 6.

Παμμελὴς, ές, ὁ, ἡ. (μέλος) ὁ εἰς πᾶσαν μελῳδίαν ὑπηδείος, ἐμμελὴς. "Ὕμνοι παμμ." Μακκαβ. γ'. 7. 16. "Ἱερεῖον παμμ." Πολυδ. ά. 29. ταὐτὸν τῷ, Ἀρτιμελὴς.

Πάμμετρος, ὁ, ἡ. (μέτρον) ὁ πᾶν εἶδος μέτρου ἐχεῖχων, ἢ δι' ὅλων τῆς μέτρων μεμετρημένος.

Παμμήκης, εος, ὁ, ἡ. (μῆκος) λίαν μακρός.

Πάμμηνις, ιδος, ἡ. (μὴν) Ἀρκτ. 189. "Νὺξ "πάμμηνις". παυσέληνος, νὺξ πεφωτισμένη ὅλῃ τῇ παυσελήνῳ.

Πάμμηνος, ὁ, ἡ. (μὴν) δι' ὅλων τῶν μηνῶν. ἄρα, πολυχρόνιος, δι' ὅλου τοῦ ἔτους ὑγιαρκῶν. Σοφοκλ. Ἡλ. 851.

Παμμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντέχνος. ὁ παντων τεχνίτης, ὁ πᾶσαν τέχνην ὑπεσάμενος, ὁ ὅλῃ τῇ τέχνῃ πάντα δεδαιμένος. Λυκόφρ. 490.

Παμμήτειρα, ἡ. Ὀρφ. ἀργ. 545. Παμμήτωρ, ἡ. ᾗ, Παμμήτωρ, ἡ. ἡ τῶν ὅλων μήτηρ. ὡς π. χ. ἡ γῆ. Σοφοκλ. Αἰτιζ. 1282. "Τῷ δὲ παμμήτορ νερῶ". ὁλοτελῶς μήτηρ.

Παμμῆτις, ὁ, ἡ. ὁ πάντων ὑπεσάμενος, ὅσις ἐξεύρει-καταλαμβάνει-γνωρίζει ὅλα. "Θεὸς παμμῆτις". Σιμωνίδ.

Παμμήχανος, ὁ, ἡ. (πᾶς, μηχανὴ). Ταὐτὸν τῷ, Πανυπόρος.

Παμμίαρος, ὁ, ἡ. ὑπερθετ. τοῦ, Μιαρὸς, ἐξ᾽ οὗ, Πᾶς. μιαρότατος, λίαν μιαρός.

Παμμιγὴς, ές, ὁ, ἡ. (μίγω, μιγνύω) μετὰ πολλῶν εἰδῶν μεμιγμένος.

Πάμμικρος, ὁ, ἡ. λίαν μικρός.

Πάμμεικτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παμμιγὴς.

Πάμμορος, ὁ, ἡ. διόλου ἢ λίαν δυστυχὴς. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 157.

Παμμυσαρὸς, ρὰ, ρόν. ταὐτὸν τῷ, Παμμιαρός. Ἀειτοφ. Λυσ. 969.

Παμουχέω, ῶ. πλήσιος εἰμί. Δωρικ. Παμωχέω. Λακων. Παμωχιῶ. αὐτὶ τοῦ, Κέκτημαι, κεῖται ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίν. ἐκ τοῦ

Πάμουχος, ὁ, ἡ. (πᾶμα, ἔχειν) Δωρικ. Πάμωχος, πλήσιος, ὁ κτήματα ἔχων.

Παμπαίδι, Ἐπίρ. (Παῖς) μεθ' ὅλων τῶν παίδων. Δίων Κάσ.

Παμπάλαιος, ὁ, ἡ. διόλου-λίαν παλαιός.

Πάμπαν, Ἐπίρ. ὁλοτελῶς, τελείως, παντελῶς, διόλου, ὁλοκλήρως.

Πάμπαυρ, Ἐπίρ. παρὰ πολὺ, πολλάκις, διόλου, παντελῶς. Δίων Κάσ.

Παμπειθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ πάντας καταπειθῶν. Πίνδαρ.

Παμπήγνη, Ἐπίρ. ἡμαρτημένως ἀπήγνωσις παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 37. ᾗ 326. αὐτὶ τοῦ ἐπομβρία.

Παμπήδην, Ἐπίρ. (πᾶς, πάομαι) κατὰ τὸν Σχολ. Σοφ. Αἰ. 928. ταὐτὸν τῷ, Παντελῶς, ὁλοχερῶς, ὁλοκλήρως.

Παμπησία, ἡ. (πάομαι) Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Παγκτησία, ὁλοπλὴς, ὁλόκληρος κτῆσις-περιουσία, πᾶσα ἡ ὕπαρξις.

Παμπληθεὶ, Ἐπίρ. μὲ ὅλον τὸ πλῆθος. ἐκ τοῦ

Παμπληθὴς, ές, ὁ, ἡ. (πᾶς, πλῆθος) πυκνὸν τῷ, Πάμπολις, λίαν πολύς. "Πάμπληθες ἀπέ"χειν τοῦ". πολλὰ μακρὰν (πολλὰ ἀπεμακρυσμένος) ἴδιον ὑπὸ τοῦ. Δίων Κάσ. αὐτὶ τοῦ, Πάμπολυ. ὅθεν

Παμπληθία, ἡ. ὅλον τὸ πλῆθος, μεγάλη ποσότης.

Πάμπληκτος, ὁ, ἡ. (πλήσσω) "Ἀγώνων ἄεθλα "πάμπληκτα". Σοφοκλ. Τραχ. 505. ἀγῶνες ἐν οἷς γίνονται ὅλα τὰ διωκτὰ κτυπήματα.

Παμπλέσιος, ὁ, ἡ. διόλου ἢ λίαν πλήσιος.

Παμποίκιλος, ὁ, ἡ. διόλου ἢ λίαν ποικίλος. μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, λίαν πανοῦργος-πονηρὸς-μεπιβλητὸς, πολύτροπος. Ἰλ. Ζ. 289.

Πάμπολις, ὁ, ἡ. "Πάμπολις νόμος". ὁ καθ' ὅλας τὰς πόλεις κυρεύων. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 614. κατὰ τὸν Σχολ. Παγκόσμιος, ὅπερ νῦν ἐκ διορθώσεως "Πάμπολυ" κεῖται.

Πάμπολυς, παρὰ πολὺς, λίαν μέγας.

Παμπολυτελὴς, ἡμαρτ. ἀπάγν. παρὰ Ἰωσήπ. ἀρχ. ιζ'. ἡ. 1. αὐτὶ τοῦ "Παν πολυτελής".

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Παμπονήρως. λίαν πονηρὸς, κάκιστος.

Παμπόρφυρος, ὁ, ἡ. διόλου πορφυρός. Πίνδ.

Παμπότνιος, ία, ιον. λίαν πότνιος. Ἀνάλεκτ. ά. 222.

Παμπρασία, ἡ. (πρᾶσις) πώλησις ὅλων τῶν ὑπαρχόντων.

Πάμπρεπος, ὁ, ἡ. (πρέπω) λίαν σεβάσμιος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 119. ὅπερ νῦν εἵνεκεν τοῦ μέζου, Πάμπρεπος, ὅπ᾽ ἐς αὐτὴν σημασίας κεῖται.

Πάμπρωτος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος πάντων. Ἰλιάδ. Η. 324. ὑπερθετ. Παμπρώτιστος, παρ' Ἀπολλων. Ἀργ.

Πάμπυος, ὁ, ἡ. (πύον) διόλου-πλήρης-γεμάτος ἀπὸ ἔμπυον. Ἱπποκρ.

Παμφάγος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πάμβορος. ὁ ὅλως ἢ ὅλα καταβρώγων, πολυφάγος, ὁ πάντα δαπανῶν.

Παμφαὴς, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Παμφαῶς. (φάω) ὁ ὅλος φῶς ὤν, ὁ πάντα φαίνων-φωτίζων, ὁ διόλου ἢ λίαν φαιδρὸς-φωτεινὸς-καθαρὸς-διαυγὴς. "Σπίν"μα μέλι παμφαές". Αἰσχύλ. Πέρσ. 611. "Ἥ"λιος, ἀστὴρ παμφαής". Εὐειπ.

Παμφαίνω, διόλου ἢ ὁλοτελῶς-ἀπαντεχῆ φωτίζω-φαίνω, καθαρῶς ἀστράπτω, πάντοθεν λαμπω-σίλβω. παρ' Ὁμήρῳ.

Παμφαλάω, ἐκ τοῦ, Φάω, πᾶς, ταὐτὸν τῷ, Παπταίνω. μετὰ ποιήσεως ᾗ δειλίας περιβλέπω, κυπτάζω ὀλόγυρά μου μετὰ φόβου. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Περιβλέπω. Λέξ. Ἰωνικὴ. Ζήτ. Παμπαλαῖος, παροιμιῶδες τύπον εἶναι τὸ, Φάλαι, ὅρα, σκόπει. καθ' Ἡσύχ.

Παμφανάω, ταὐτὸν τῷ, Παμφαίνω. παρ' Ὁμήρῳ.

Παμφάρμακος, ὁ, ἡ. παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 414. καλεῖται ὅτως ἡ ἐν τῇ μαγικῇ ἐμπειρος ἢ πλουσία εἰς τὰ μαγικὰ Μηδεία.

Παμφεγγὴς, ές, ὁ, ἡ. (φέγγος) ταὐτὸν τῷ, Παμφαὴς. Σοφοκλ.

Πάμφθαρτος, ὁ, ἡ. (φθείρω, πᾶς) Αἰσχύλ. Χοηφ. 293. "Μόρος πάμφθαρτος". ὁ τὰ πάντα φθείρων-ἀφανίζων, ἢ ὁ πάντας φονεύων. Παθητ. ὁ μετὰ τῆς ἄλλων ἢ μετὰ πάντων φονευθεὶς-φθαρθείς.

Πάμφθερσις, ἡ. ἡ τῶν πάντων φθορά. "Σπάσις "πάμφθερσις". Βακχυλ. παρὰ Στοβ. ὅπερ ὑστερον "Παίφερσις" ἔκειτο. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Πάμφθερτος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα φθείρων.

Πάμφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ πάντας τοὺς φθόγγους ἐκφέρων, πάμφωνος. Ἡσύχ.

Πάμ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πάμφι, Ἐπίῤ. παυτὸν τῷ, Παντάπασι, καὶ, Πάγχυ. Ἡσύχ.

Πάμφιλος, ὁ, ἡ. ᾱ, Παμφίλη, ἡ. Ἀθλιῶ. σελ. 594. ὁ παύτων φίλος-ἀρεσὸς-ὑπηθυμητός.

Πάμφλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ παύτα φλέγων-καπακαίων. Σοφοκλ. Ἠλέκῤ. 113. Παθητ. διόλ-ὁλοτελῶς κεκαυμένος.

Παμφόβερος, ὁ, ἡ. διόλ φοβερὸς-δεμακτικός.

Παμφολύζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πομφυλίσσω.

Πάμφορβος, ὁ, ἡ. (φορβὴ) ὁ παύτα ζέφων. Θηλ. Παμφορβὴ, ἡ. ἡ παύτας ζέφυσα. Ἀνάλεκτ. β'. 472.

Πάμφορος, ὁ, ἡ. ὁ παύτα ἢ παντοῖα φέρων-βλαστάνων. Ξενοφ. "χώρα πάμφορος".

Παμφύγδην, Ἐπίῤ. μὲ μίαν ὁλοτελῆ φυγλίν. ἀμφ.

Παμφυλία, ἡ. σωρὸς-πλῆθος-ἑταιρεία ἀφ' ὅλων τῶν φυλῶν. ἀμφ.

Πάμφυλος, ὁ, ἡ. (φυλὴ) ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν. β'. Μακκαβ. ἡ'. 9. μεμιγμένος ἢ συνῆθεπος ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν (ἐκ τὸ φύλον), γενῶν. Πλάτ. πολ. ζ. 30.

Πάμφυρτος, ὁ, ἡ. (φύρω) ἐξ ὅλων πεφυρμένος-μεμιγμένος, ὁ μετὰ παντὸς ἤτοι κάθε λογὶς εἴδους ἀνακατωμένος, πολυποίκιλος. Λογγῖν. ϑ'. 7.

Πάμφωνος, ὁ, ἡ. ὁ ὅλας τὰς φωνὰς-τὰς ψήφας ἢ τὰς φθόγγως-τὸς τόνες ἔχων. "Χεῖρες πάμφωνοι". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 116. ὁ ὁλοτελῶς ἤτοι ὅλας τὰς φωνὰς ὁμιλῶν.

Παμψηφεὶ, Ἐπίῤ. μὲ ὅλας ἢ καθ' ὅλας τὰς ψήφες, σύμφωνος. Στοβ. Λόγ. νά.

Πάμψυχος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Ἠλ. 841. μεθ' ὅλης τῆς ψυχῆς, ζωῆς, ζωνταυὸς, ζωηρός. Τινὲς ἑρμήν. τὸ "Πάμψυχος αἰάσσει". αὐτὶ τὸ, Πάσαις ψυχαῖς ἀνιάσει.

Πάμωχος, Παμωχέω, Παμωχιῶ, Δωεικ. αὐτὶ τὸ, Πάμβυχος, Παμβυχέω, Παμβυχιῶ.

Πᾶν, ανὸς, ὁ. ὁ θεὸς τῶν δρυμῶν καὶ λειβαδίων, τὸν ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐτίμων οἱ ποιμένες. Ὅμηρ. ἐν Ὑμν. 2) Ἀμφίβολόν τι ζῶον, παρὰ Φιλοσοργίῳ.

Πᾶν, αντὸς, τὸ. Ζήτ. Πᾶς.

Πάναβρος, ὁ, ἡ. διόλ ἁβρὸς-μαλακός. Δεκιαν. Ῥητ.

Παναγαθία, ἡ. ἐντελὴς ἀγαθότης. Στοβ.

Παναγαθος, ὁ, ἡ. διόλ-ἐντελῶς ἀγαθός. "Ἐ"λαθεια ἔμμετρος ἅσα παναγαθον". ἡ ἐλαθεια ἔσα εἰς τὸ ἀπῆκον καὶ ὠφέλιμον μέρος εἶναι τὸ κάλλιστον ὠραῖγμα.

Παναγήραος, ὁ, ἡ. ὁ μὴ γηράσκων ποτὲ, ἀθάνατος.

Παναγὴς, ὁ, ἡ. (ἅγος) διόλ καθαρὸς-ἅγιος, καπὶ πᾶν ἁγνός.

Παναγία, ἡ. ἡ ἐντελὴς καθαρότης-ἁγιότης. Ἡσύχ.

Παναγιος, γία, γιον. διόλ-ἐντελῶς καθαρὸς-ἁγνὸς-ἅγιος, ἁγιώτατος.

Παναγὶς, ίδος, ἡ. πρωσυπακ. Ἡμέρα. ἁγία ἡμέρα. ἀμφ.

Παναγιστία, ἡ. ὁλοτελὴς-ἐντελὴς καθαρότης.

Πάναγνος, ὁ, ἡ. διόλ ἁγνὸς-καθαρὸς, ἁθῶος.

Παναγρεύς, ὁ, ἡ. Φωκυλ. 190. "Σκυλάκων παναγρεὺς". παυτὸν τῷ, Παναγριος.

Παναγριος, ὁ, ἡ. λέσβ-διόλ ἄγριος.

Παναγρεὺς, έος, ὁ, ἡ. ὁ παύτας ἢ τὰ παύτα ἀγρεύων. Ἀνάλεκτ. γ'. 71.

Πάναγρον, τὸ. Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 81. δίκτυον τι ἁλιευτικὸν, παρ' Ἀθήν. ά. σελ. 23. μεγάλον τι κλωβίον ἢ καλάθιον τῶν ὀρνίθων. ἐκ τῶν

Πάναγρος, ὁ, ἡ. (πᾶς, ἄγρα) ὁ παύτα ἀγρεύων-πιάνων. Ἰλ. Ε. 487. "λέων παάγρος".

Παναγρυπνος, ὁ, ἡ. διόλ-ὁλοτελῶς ἀγρυπνος.

Παναεργὴς, έος, ὁ, ἡ. παρὰ Νικαάνδρ. ὅλα ἀκατεργάστων καὶ ἀβλαβέπτων ἤτοι ἀχωνεύτων φαγητῶν. ἀδιέργαστος, ὠμός.

Παναθέμιτος, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ϛ'. 15. παυτὸν τῷ.

Παναθεσμος, ὁ, ἡ. διόλ-παντελῶς ἄνομος-ἄθεσμος-ἄδικος.

Παναθέστος, ὁ, ἡ. διόλ-ὁλοτελῶς ἄθεσος, παντὴ ἀπαρείπτος. Ἡσύχ. ὅπου, Παναθεπος, ἡμαρτημένος.

Παναθήναια, τὰ. ἑορτὴ μεγάλη καὶ κοινὴ παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἀγὼν εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὸ τῶν παύτων τῆς Ἀττικῆς οἰκητόρων εἰς ἓν Ἀθηνῶν ἀθροισμηναι. ἦσαν δὲ παῦτα δύο λογιῶν, μεγάλα, κατὰ πενταετηρίδα, καὶ μικρὰ, κατὰ ἑξαετηρίδα, τελούμενα. ὅθεν

Παναθηναϊκὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ Παναθήναια.

Παναθλιος, ία, ιον. ὁλοτελῶς-διόλ ἄθλιος.

Παναιγλήεις, ήεσα, ῆεν. διόλ ἢ λίαν φωτίζων-λάμπων-ἀστράπτων, λαμπροτάτος. Ἀνθολ.

Πάναιθος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Παναιγλήεις. Ἰλ. Ξ. 372. "--κεφαλὰς παναίθησιν κορύθεσσι Κρύψαντες". παύν σιλπνὸς, λαμπρὸς. Θηλ. Παναίθη, ἡ. λαμπροτάτη. παρὰ τὸ, Αἴθειν.

Παναίολος, ὁ, ἡ. διόλ ποικίλος, παμποίκιλος. Ἰλ. Κ. 77.

Παναίσυλος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Παγκακῆργος. Ἡσύχ.

Παναισχὴς, έος, ὁ, ἡ. διόλ ἢ παύν μισητὸς-βλαβερὸς-ἀχρεῖος-αἰσχρὸς-αἰσχιστός. ὅθεν τὸ Ὑπερθετ. Παναίσχιστος, ἐν Ἐπιγράμ.

Παναίτιος, ὁ, ἡ. ὅστις εἶναι ἡ αἰτία ὅλων, ὁ τῶν ὅλων πρόξενος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1496. ἀλλ' ἐν Εὐμήν. 194. αὐτίκ. τῷ, Μεταίτιος, ὅπερ καὶ σημαίνει τὸ, ὁ μόνος αἴτιος.

Παναιτώλιον, παύσης οἱ Αἰτωλεῖς.

Πανακαρπὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἄκαρπος.

Πανάκεια, ἡ. φάρμακον-ἰαζικὸν διὰ ὅλα τὰ πάθη, ἢ ἰαζικὸν καθολικὸν, πᾶσαν ἀσθένειαν θεραπεῦον. παρὰ τὸ Παῦ νόσημα ἀκεῖσθαι. καὶ ἐνσεῦθεν αὐτὶ τὸ, ἴασις, θεραπεία. 2) Ὄνομα βοτάνης, ἤτοι ἰαματικῆς χόρτυ τινός. Πλίν. κέ. 4. Βιργίλ. Αἰν. ιβ'. 419. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 40. 3) Ὄνομα μιᾶς τῶν θυγατέρων τὸ Ἀσκληπιῦ. Παυσαν. Ἀττ. 34.

Πανάκειον, τὸ. παύτον τῷ, Πανάκες. ἀμφ. ἴσως, ὁ ναὸς τῆς Πανακείας θεᾶς.

Πάνακες, τὸ. Οὐδέτ. τὸ, Πανάκης, ὁ, ἡ. εἶδος βοτάνης ἤτοι χόρτυ. Διοσκορ. γ'. 56. "Πανάκες ἡ "ράκλειον". *Heracleum panaces*, Λινν. ἀφ' ἧ καὶ ὁ χυλὸς αὐτὸς, Ὀποπανάξ. Τὸ δεύτερον εἶδος τύτυ λέγεται "Πανάκες Ἀσκληπιῦ". Διοσκορ. γ'. 57. ἴσως τὸ τῦ Λινν. *Thapsia asclepium*. Τὸ τρίτον, Χειρώνιον. Διοσκορ. γ'. 58. ἴσως τὸ *Laserpitium chironium*. Λινν. Ὁ Στράβων ἐν ε'. σελ. 436. λέγει ἔτι καὶ "Ποτάμιον πανάκες". εἶδος.

Πανάκη, ἡ. παυτὸν τῷ, Πανάκεια. Ἀνάλεκτ. β'. 144.

Πανακήρατος, ὁ, ἡ. παύν ἀκήρατος, διόλου ἀβλαβὴς-ἄφθαρτος-ἀθάλατος.

Πανάκης, εος, ὁ, ἡ. ῆ, Πανακὴς, ὁ, ἡ. (ἀκέω) ὁ τὰ παύτα ἰώμενος, ὅστις ἰαζεῦει ὅλα τὰ πάθη.

Πανακίτης, ᾱ, ὁ. ὁ μετὰ τῦ χόρτυ πανάκες κατασκευασμένος οἶνος.

Πανακρὶς, ίδος, ἡ. (ἄκρα, πᾶς) ἡ ὑπὲ πάσας

τὰς ἄκρας τῶν ἀνθέων περικαθεζομένη καὶ περιφερομένη. ἡδίστην τῆς μελίσσης. ἐκ Καλλιμάχ.

Πανάκτειος, ὁ, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. "Κονίλη πανάκ-"τειος". αὐτὶ τῦ, Πανάκεως, ἡ τὰς πάντας ἰαξαμένη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πάνακτος, ἡ θείγωνος.

Πανακλάστωρ, ορος, ὁ. παύω ἀλάστωρ. Ἀνάλεκτ. β'. 120.

Πανάληθής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πανάληθῶς. ὁλοτελῶς-διόλυ ἀληθὴς, ὅλος ἀλήθεια.

Πανάλικιος, ὁ, ἡ. διόλυ ὅμοιος.

Πανάλκης, ές, ὁ, ἡ. (ἀλκὴ) παντὸν τῦ, Παντοδύναμος, ἰσχυρὸς, ὅλος ἀλκή. Αἰσχύλ.

Πανάλωτος, ὁ, ἡ. ὁ πάντας ἢ πάντα ἁλίσκων-παίων-βιάζων-καταδαμάζων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 371.

Πανάμειδητος, ὁ, ἡ. διόλυ ἀγέλαστος, ὁ μὴ γελῶν ποτὲ, ἄφιλος. ἀμφ.

Πανάμειλικτος, ὁ, ἡ. (μειλίσσω) παύω-διόλυ ἀμείλικτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις ποτὲ νὰ μαλακώσῃ ἢ νὰ καταπραΰνῃ. καὶ

Πανάμειλιχος, ὁ, ἡ. διόλυ ἀμείλιχος-ἄπλαγχνος-ἀνήμερος, παύω σκληρός. ταὐτὸν τῦ, Πανάμειλικτος.

Πανάμερος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ταὐτὸν τῦ, Πανήμερος.

Πανάμωμος, διόλυ-ὁλοτελῶς-παύω ἄμωμος.

Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ. "Ἡ ἐκ νικρῶν πανάνθρω-"πος ἀνάστασις". αὐτὶ τῦ, Πάντων ἀνθρώπων.

Πάναξ, ακος, ὁ. ταὐτὸν τῦ, Πάνακες, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ, Ὀποπάναξ.

Πανάντητος, ὁ, ἡ. (ἀντάω) διόλυ ἀάντητος. Ἐνεργητ. ὁ τὰ πάντα ἐκτελῶν. Σιίδ.

Πανασίδιμος, ὁ, ἡ. παύω ἢ παντελῶς ἀσίδιμος-ἀθέμιτος. Ἀνθολογ. Ἐπιγραμ.

Πανάπαλος, ὁ, ἡ. παύω-λίαν ἁπαλός.

Πανάπαστος, ὁ, ἡ. λίαν ἄπαστος. ὁ τελείως μὴ φαγὼν, παύω νηστικὸς ἢ πεινασμένος.

Πανάπειρητος, ὁ, ἡ. ᾗ, Πανάπειρων, ὁ, ἡ. ὁ τελείως πέρας μὴ ἔχων, ἀπέραντος, ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Πανάπενθής, ές, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. εὐάγγ. αὐτὶ, Παυπενθὴς, παύω λυπημένος, σκυθρωπός. Ἀνάλεκτ. γ'. 206.

Πανάπήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἀπήμων, παθητὸς-παύω ἀβλαβὴς, ἢ ἀγαθὸς ἐπὶ πάντα. Ἡσίοδ.

Πανάπηρης, ες, ὁ, ἡ. τελείως ἄπηρος-μὴ κυλοβωμένος-μὴ βεβλαμμένος, διόλυ ἀβλαβὴς, σῶος. Καλλίμ.

Πανάποινος, ὁ, ἡ. τελείως ἄποινος. "Δαιμόνων "βίαν ἀνάποινον". Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 99. διόλυ ἀτιμώμητον παρὰ τῦ Θεῶν.

Πανάπόπληκτος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς-τελείως ὑπόπληκτος.

Πανάποτμος, ὁ, ἡ. λίαν-διόλυ ἄποτμος, καπὶ παύτα ἢ παντελῶς κακόμοιρος, δυστυχέστατος. Ἰλιάδ. Ω. 255.

Πανάπυστος, ὁ, ἡ. (πεύθομαι) παντελῶς ἀπήκουστος, ὡσὲ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἤκουσε ποτε εἴδησιν τινά. Ἐνεργ. ὁσις δὲν ἀκούει μήτε μανθάνει ποτέ τι.

Πανάργυρος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἀργυρῦς. Ὀδ. Ι. 203.

Πανάρετος, ὁ, ἡ. ὅλος ἀρετὴ, διόλυ ἔναρετος, ὁ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων.

Πανάριον, τὸ. ταὐτὸν τῦ, Ἀρτοφόριον, ᾗ, Ἀρτοφορὶς. Σίξτ. καπὶ Μαθηματ. α'. 234. ἐκ τῦ Λατιν. Panarium, κανίστρον, κιβώτιον πεπλεγμένον, παρίστον.

Πανάρισος, ὁ, ἡ. παύω-διόλυ ἢ καπὶ παύτα ἄριστος. Ἡσίοδ.

Πανάρκετος, ὁ, ἡ. ἢ, Πανάρκης, ὁ, ἡ. (πᾶς, ἀρκέω) ὁλοτελῶς ἢ εἰς ὅλως ἀρκετός. καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Πολὺς, μέγας, δαψιλὴς, πλήσιος. "Ἡ-"λιος πανάρκης" ὁ παύτας φωτίζων ἥλιος. "Νόσος "πανάρκετος". Αἰσχύλ. Χοηφ. 67. αὐτὶ τῦ, Μεγάλη ἀρρωστία.

Πανάρμόγιος, ὁ, ἡ. (ἁρμονία) ὁ παντοιῶς ἢ μὲ ὅλως ἁρμόζων-συμφωνῶν. ὁ πᾶσαν ἁρμονίαν ἢ μελῳδίαν ἔχων. Πλάτ. Φαίδρ. 141. "Λόγους πα-"νάρμονίους". ἐν Πολ. γ'. §. 10. Οὐδὲ πανάρμο-"νία δείσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσι". καὶ μι-κρὸν μετὰ ταῦτα. "Τὰ πανάρμονια". προσυπακουομ. τὰ, Μέλη. καὶ Κεφ. 15. "Μελοποιία ἢ ᾠδὴ ἡ ἐν "τῇ πανάρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη". ἴσως πρέπει νὰ ἐννοῆται τὸ, Μουσική. Οὐδετ. Πα-νάρμόνιον, τὸ. εἶδος μουσικῦ ὀργάνου. Ἡσύχ. ἢ Φώτ.

Πανάρχαῖος, ὁ, ἡ. ἀρχαιότατος, παλαιότατος.

Πανάρχος, ὁ, ἡ. (ἄρχος, πᾶς) ὁ πάντων ἔξουσιαστὴς ἢ δεσπότης. ὁ πάντων ἄρχος.

Πανασθενὴς, ές, ὁ, ἡ. παντελῶς ἀσθενὴς-ἀδύνατος.

Πανασιτία, ἡ. ταὐτὸν τῦ, Σπανασιτία. Πολυδ. α'. 52. ἀμφ.

Πανασκηθὴς, ές, ὁ, ἡ. διόλυ ἀβλαβὴς. Ἡσύχ.

Πανατρεκὴς, ες, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πανάτρεκῶς, ἢ Πανάτρεκέως, διόλυ ἀληθὴς, ἀληθέστατος.

Πανaύγεια, ἡ. ὅλον τὸ φῶς, ὅλη ἡ λάμψις. ἐκ τῦ

Πανaυγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅλος ἢ διόλυ φωτεινὸς, ὅλος αὐγὴ, πλήρης λάμψεως ἢ ἀστραπῆς.

Πανaύπνος, ὁ, ἡ. παντελῶς ἄϋπνος.

Πανάφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ. Ἰλ. Χ. 490. "Παῖδα "πανάφηλικα τίθησι". ὁ Ἡσύχ. ἑρμίν. ἀπὸ τοῦ "Παύτων ὁμηλίκων ἀπελπλαμβάνει ἑκάστε". ὁ δὲ Σχολ. "Πάντων ἡλικιωτῶν ἐστερημένον, τουτέστιν ἐλαττούμενον τῆς ἀπ' αὐτῶν διατριβῆς. τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' ὅλων τῶν συνηλικιώτων τε. Ἐοικεν ὅμως παρὰ τὴν ἀναλο-γίαν νὰ λέγῃ "Ὁλοτελῶς ἡλικιωμένος" ἐκ τῦ, Ἀ-φήλιξ, ἢ Πᾶς, παρηγόμενον.

Πανάφυκτος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις παντελῶς νὰ ὑποφύγῃ. ὁλοτελῶς ἄφυκτος. Ἀνθολογ.

Πανaχαιὶς, ίδος, ἡ. προσυπακ. γῆ. ὅλη ἡ γῆ τῶν Ἀχαΐας.

Πανaχαιοὶ, οἱ. ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ, ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Πανaώριος, ὁ, ἡ. (ὥριος) παντελῶς ἄωρος-πα-ράωρος-παράκαιρος. ὁ παράκαιρα ὑποθανών. Ἰλ. Ω. 540.

Πανάωρος, ὁ, ἡ. παντελῶς ἠμελημένος, διόλυ ἀ-μελὴς. Αἰσχύλ. Προμ. 363. ὅπου νῦν Παρώρης, κεῖται.

Πανβδελυρὸς, ρὰ, ρὸν. ὀρθότερον τὸ, Παμβδελυρός.

Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ. παύω τεχνικός. Πίνδαρ.

Πανδαισία, ἡ. (δαὶς) ἐντελὴς ἢ κοινὴ εἰς πάν-τας δυωχία. ἔμπεζα κοινὴ, ἢ πολυτελὴς-δαψιλὴς ἢ παντοία, εἰς ἣν πᾶς τις δύναται νὰ γλυθῇ.

Πανδακέτης, ᾳ, ὁ. ὁ πάντας δάκνων. Πλούταρχ. Κάτ. α'.

Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ. πλήρης δακρύων ἢ θλίψεως. "Βιοτὰ, ὄδυρμα πανδάκρυτον". Σοφοκλ.

Πανδάληπτος, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Πανδήληπτος. (δηλέω) ὁλοτελῶς βεβλαμμένος-διεφθαρμένος. Ἐνεργητ. φθοροποιὸς, ἀχρεῖος. Ἱππώνακ. παρὰ Τζέτζῃ εἰς Λυκόφρ. στίχ. 424.

Πανδαμάτειρα, ἡ. Θηλ. ἐκ τῦ

Πανδαμάτωρ, καὶ, Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ. (δα-μάω) ὁ πάντας ἢ τὸ παῦ δαμάζων-βιάζων-καθυ-πο-

ΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ποβάλλων - ὑποζυγιώων, ὑπὸ τῆ ὀχυσίαν τῆ φέρων. Ἰλ. Ω. 5.

Πάνδειλος, ὁ, ἡ. διόλω - ὁλοτελῶς δειλός.

Πάνδειμα, τό. μεγάλος φόβος. ἀμφ.

Πανδείμαντος, ὁ, ἡ. (δημαίνω, πᾶς) διόλω ἢ κατὰ πάντα πεφοβισμένος. Στοβ.

Πάνδεινος, ὁ, ἡ. παῦρ δεινός. Δίων Κάσ.

Πανδέκτειρα, ἡ. ἡ τὰ πάντα δεχομένη. "Κοιλία "πανδέκτειρα". Ἱπποκρ. Ἐπις. ἐκ τῆ

Πανδεκτὴρ, ῆρος, ᾗ, Πανδέκτης, ου, ὁ. ὁ τὰ πάντα ἢ τὰς πάντας δεχόμενος, ὁ πάντων δεκτικός. ὁ πάντα ἐν ἑαυτῆ περιέχων - ἀνεκραίβ - ἀνελαμβάνων. ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ καταλαμβάνων. Ὁ Σωτήρ. ἐν Ἐπις. 53. καὶ, 100. καλεῖ εἰρωνικῶς οὕτως τὰς τὰ πάντα εἰδέναι καυχωμένας Γραμματικὰς, "Ἵνα μὴ "δυθυμίας ὑπέχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ὑποσμιλεύσι "τὰ συγγράμματα". ἴσως ἐντεῦθεν προέκυψε τὸ Γαλ. Pedant.

Πανδέκτωρ, ορος, ὁ. ταὐτὸν τῆ, Πανδέκτης.

Πανδέξιος, ὁ, ἡ. λίαν ἢ κατὰ πάντα δεξιός.

Πανδερκέτης, ὁ. ᾗ, Πανδερκὴς, ὁ, ἡ. (δέρκω) ὁ τὰ πάντα βλέπων - ορῶν. τὸ ῥῶτον παρ' Εὐεπ. Ἡλ. 1177. τὸ δεύτερ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

Πανδεχὴς, έος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Πανδέκτης. Πλάτ. ᾗ Ἀελιαστ.

Πάνδηλος, ὁ, ἡ. δῆλος - φανερὸς εἰς πάντας. διόλω ὁρατὸς, λίαν φανερὸς, τοῖς πᾶσι δῆλος.

Πανδημεὶ, Ἐπίρ. σιὼ παντὶ τῆ δήμω, μὲ ὅλον τὸ πλῆθος. ἐκ τῆ, Πάνδημος.

Πανδημία, ἡ. ὅλος ὁ δῆμος, ὅλον τὸ πλῆθος, ὅλος ὁ λαός. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 615. Πανδημία, ταὐτὸν τῆ, Πανδημεί.

Πανδήμιος, ὁ, ἡ. (δῆμος) ὅσις εἶναι κοινὸς εἰς ὅλον ἢ δι' ὅλον τὸν δῆμον ἤτοι τὸν λαόν. "Ἡμαρ "πανδήμιον" - ἡμέρα δι' ὅλα ἢ δι' ὅλης. κοινὴ ἑορτή. Νόν. "Πτωχὸς πανδήμιος". παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Σ. 1. πτωχός τις, ὅσις περιέρχεται - ὑπάγει κοινῶς εἰς ὅλες καὶ ζητεῖ. ὁ κατ' ὅλον τὸν δῆμον αἰκετρεφόμενος.

Πάνδημος, ὁ, ἡ. ὁ ἀπήκων - ἁρμόζων εἰς ὅλον τὸν δῆμον - εἰς ὅλον τὸν λαόν. κενὸς, δημόσιος.

Πάνδια, τά. (ἱερὰ) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆ Διός.

Πάνδικος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πανδίκως. ὁλοτελῶς - διόλω δεδικασμένος.

Πανδοκεῖον, ᾗ, Πανδόκιον, τό. ὁ τὰς πάντας δεχόμενος οἶκος. ταὐτὸν τῆ, Κατάλυμα, καὶ Ξενοδοχεῖον. ὅθεν

Πανδοκεὺς, έος, ὁ. ὁ πάντας δεχόμενος. ταὐτὸν τῆ, Πανδόκος. Ἰωνικ.

Πανδόκευσις, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Πανδοκία.

Πανδοκευτὴς, οῦ, ὁ. ᾗ, Πανδοκεύτρια, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Ξενοδόχος. ὅσις δέχεται κάθε λογὶς ἄνθρωπον. ἐκ τῆ

Πανδοκεύω, καὶ, Πανδοκέω, πανδοκεύς ἢ ξενοδόχος εἰμί. κάθε λογὶς ἄνθρωπον δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου καὶ φιλοξενῶ αὐτόν. "Εἰς τὸν πανδοκεύοντα τῆ ἀστῶ "τὰς ῥώτας ᾗ διωχέοντο". Ἡρόδοτ. δ'. 95. "Ὅ- "σα μέρη πανδοκεύεται". Διονύσ. ἀρχ. δ'. 53. ὅσα δηλ. ἔχουσι πανδοκεῖα ᾗ κατοικοῦνται ἀκόμη. "Πανδοκεῖ- "σα ὅλον". Αἰσχύλ. Θήβ. 18. ἔφι δὲ ἡ Λεξ. Ἰωνική.

Πανδοκία, ἡ. τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ὑπηρεσία τῆ πανδόκου.

Πανδόκισσα, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Πανδοκεύτρια. Σπέφ. Βυζαν.

Πανδόκος, καὶ, Πανδοκος, ὁ, ἡ. ὁ πάντας δεχόμενος, ὁ πάντα ἀναλαμβάνων. 2) Ταὐτὸν τῆ, Ξενοδόχος.

Πανδοξία, ἡ. (πανδοξος) ἐντελὴς, ᾗ κοινὴ δόξα - τιμὴ - κλέος. Πίνδαρ. Νέμ. ὁ. 13.

Πανδοσία, ἡ. ἡ πάντας διδοῦσα, πόρνη, Εὐσταθ.

Πάνδουλος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς δοῦλος. Ἀνάλεκτ. β'. 398.

Πανδοῦρα, ἡ. ἡ, Πανδοῦρις, ίδος, ἡ. μουσικόν τι ὄργανον, ἔχεις χορδὰς ἔχον. Πολυδ. δ'. 9. Τιτὲς εἶπεν ὕστω καὶ τὸ Μονόχορδον. ὁ Νικόμαχος ἐν Μουσικῆ σελ. 8. καλεῖ τοῦτο, Φωνόδουρα. παραβάλλεται τῆ Γαλλικῶ Mandore. Ζήτ. Πανδουρομάχαιρα.

Πανδουρίζω, Μέλ. ἴσω. παίζω τὴν πανδοῦραν. Λαμπετίδιος παρ' Ἡλιοδ. 32. ὅθεν

Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ. ὁ τὴν πανδοῦραν παίζων - μεταχειριζόμενος.

Πανδουρομάχαιρα, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Σουΐδ. ἐν Λεξ. Πικτὶς, ἀντὶ τῆ, Παύδυρα, μάχαιρα κρεανόπος. ἴσως ἐκ τῆ Δορά. ἀμφ.

Πάνδουρον, τό. ἀντὶ τῆ, Πανδοῦρα, ἀμφ.

Πάνδουρος, ὁ. ταὐτὸν τῆ, Πανδουριστὴς. Ἡσύχ.

Πανδοχεῖον, τό. ταὐτὸν τῆ, Πανδοκεῖον.

Πανδοχεὺς, έως, ὁ. ταὐτὸν τῆ, Πανδοκεύς. ὅθεν

Πανδοχεύω, ταὐτὸν τῆ, Πανδοκεύω.

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Πανδόκισσα. Πλάτ.

Πανδόχος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Πανδόκος.

Πανδύναμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Παντοδύναμος.

Πανδυσία, ἡ. ἐντελὴς δύσις. Ἀνθολογ.

Πανδώρα, ἡ. ὄνειδος τῆς Γῆς, ὅτι τὰ τοὺς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ποιηθεῖσα καὶ ὑπὸ ὅλων τῆ Θεῶν δῶρα λαβοῦσα γυνὴ τῆ Ἐπιμηθέως. Ἡσιόδ. Ἔργ. 80. - "ὀνόμηνε δὲ "τὴν γυναῖκα Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δῶ- "ματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν". ἐκ τῆ

Πάνδωρος, ὁ, ἡ. ὁ κάθε λογὶς δῶρον δίδων, ἢ πάντα δωρούμενος. Κλεάνθ. Ὕμν. λβ'.

Πανδώτειρα, ἡ. ἡ πάντα χαρίζουσα - διδοῦσα. Σπαλυκ. ἐκ τῆ

Πανδώτηρ, Πανδώτης, καὶ, Πανδώτωρ, ταὐτὸν τῆ, Πάνδωρος. Ζήτ. ᾗ, Παντοδότειρα.

Πανέθνει, Ἐπίρ. σιὼ παντὶ τῆ ἔθνει, μὲ ὅλον τὸ ἔθνος.

Πανεία, τά. συνυπακουόμ. Δείγματα. οἱ ἐκ τῆ Πανὸς φόβοι. Αἰνέας Τακτ. 27. παρ' Εὐεπ. Ῥῆσ. 36. καλοῦνται καὶ τὰ "Πανὸς ζομερὰ μάστιγι φοβεῖσθαι". 2) Ἑορτὴ τῆ Πανὸς ὑπὸ τῆ ἰδίων ἱερέων ἑορταζομένη. ἔτι δὲ ᾗ πάντα ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Πᾶνα.

Πανείδατος, ὁ, ἡ. (εἶδαρ) Δόρπος πανείδατος. Κοΐντ. Σμυρν. α'. 87. ταὐτὸν τῆ, Πανδαισία. Φαγέζα πανοπία φαγητὰ ἔχουσα, κοινὴ δυσχία.

Πανείδειος, ὁ, ἡ. ὁ παν εἶδος ἢ πᾶσαν μορφὴν ἔχων. ὁ ἐξ ὅλων τῆ εἰδῶν συνιστάμενος.

Πανείκελος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἢ παν ὅμοιος.

Πανελεύθερος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἐλεύθερος.

Πανέλληνες, οἱ. ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἰλ. Β. 530. παραβάλ. τῆ ἐν σίχ. 683.

Πανελλήνιον, τό. ταὐτὸν τῆ, Πανέλληνες. Εὐσταθ.

Πάνεμος, ὁ. παρὰ Κοεντδίοις ὁ μὲν, ὅσις παρ' Αἰολιωταῖς Βοσδρομιὼν, ἐκαλεῖτο.

Πανέξαλλος, ὁ, ἡ. παῦ ἔξαλλος, λίαν ἀλλότριος. Ἡσύχ.

Πανέξοχος, ὁ, ἡ. παῦ ἔξοχος, λίαν ἐξαίρετος. Ὀρφ.

Πανεπάρκιος, ὁ, ἡ. παῦ ἄρκιος, ὁλοτελῶς ἀρκε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κτὸς. παρὰ Συίδ. ἐν Λεξ. Παλαμήδης, παραβάλ. μὲ τὸ ἐν Ἀναλέκτ. β'. 398. ἀμφ.

Πανεπήτριμος, ὁ, ἡ. παύω πυκνός. Ὀππιαν. κυν. γ'.

Πανεπίκλοπος, ὁ, ἡ. παύω κλέπτος, λίαν πανοῦργος, πανοῦκτος.

Πανεπίσκοπος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα κατασκοπῶν-βλέπων-παρατηρῶν. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 168.

Πανεπίφρων, ονος, ὁ, ἡ. παύω κατάφρων, λίαν φρόνιμος-πανοῦργος-ἀπατηλός. "Πανεπίφρονα" παρ' Ὀππιαν. ἐδέτ. πληθυντ. αὐτὶ τῆ, Μεγάλη πανουργία-ἀπάτη.

Πανεπόπτης, ὁ, ἡ. ὁ πάντα ἐποπτεύων-βλέπων.

Πανεπόρφνιος, ὁ, ἡ. (ὄρφνη, πᾶν, κλὶ) ὅστις ἦλθεν ὁλοτελῶς εἰς τὸν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος. Ἀναλεκτ. ά. 120. ἀμφ.

Πανεργέτης, ᾳ, ὁ. ὁ τὰ πάντα ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

Πανέρημος, ὁ, ἡ. παντελῶς ἔρημος ἢ παρημελημένος, παντέρημος.

Πανέσπερος, ὁ, ἡ. ὁ πᾶσαν ἑσπέραν ἤτοι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνῶν. Ἀναλεκτ. ά. σελ. 192.

Πανέτιος, ὁ, ἡ. μεθ' ὅλης τῆς ἑτίας, μὲ ὅλον τὸν οἶκον ἤτοι μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν.

Πανέσχατος, ὁ, ἡ. ὁ πάντων ἔσχατος, ὁλοτελεύτατος.

Πανέτης, κ, ὁ. ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἀγρυπνῶν. παρὰ Πινδάρ. Πύθ. ά. 38. "Πανέτεις" ὑπερβηματικῶς.

Πανετήτυμος, ὁ, ἡ. παύω ἐτήτυμος. ἀληθέστατος, βεβαιότατος, λίαν ἀναμφίβολος. Νόν.

Πανετώσιος, ὁ, ἡ. παύω ἐτώσιος, λίαν μάταιος. Ὀρφ. Ἀργ. 1226.

Πανευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. κατὰ πάντα εὐδαίμων.

Πανευέφοδος, ὁ, ἡ. παύω εὐέφοδος, ὁ λίαν εὔκολον ἀνόδου ἢ εἴσοδον ἔχων, λίαν εὐκολοπέραστος. Πολύβ.

Πανεύκηλος, ὁ, ἡ. παύω-διόλου ἥσυχος. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1195.

Πανευτελὴς, ὁ, ἡ. παύω-διόλου εὐτελής. Γραμμ.

Πανεύφημος, ὁ, ἡ. παύω ἢ παντοχῆ εὔφημος. ἄξιος εὐφημίας, ἢ ὅστις ἐπαινεῖται ὑπὸ ὅλων. Διον. Ἀρεοπ.

Πανεύφρων, ονος, ὁ, ἡ. (εὐφρόνη) πεύτων πᾶν, Παύχυος. Κρατιν. παρὰ Πολυδ. ς'. 163.

Πανεύω γυναῖκα". (Παὶ) Ἡράκλειτ. ὡσεὶ Ἀπίς. 25. μετὰ γυναικὸς συγκοιμῶμαι-συνευνάζομαι.

Πάνεφθος, ὁ, ἡ. διόλου ἑφθός-μαγειρευμένος-βρασμένος. καὶ ἐπομένως ὑπὸ μεπέλλων, διόλου κεκαθαισμένος-λαγαεισμένος ἀφ' τὸ πυρὸς ὑπὸ πάσης σκωρίας. Ἡσίοδ. ἀσπ. 208. "Κασσίτερος πάνεφθος". ὡς καὶ τὸ "Ἄπεφθος χρυσός".

Πανεχθὴς, ές, ὁ, ἡ. παύω ἐχθεικὸς, κάκιστος, ἢ ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς. Ὀρφ. Τιμ. ξ'. 11. τὸ ὑπερθετ. "Πανέχθιστος". παρὰ Λυκόφρ. 1057.

Πανηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ. ὁ πάντων ἡγεμὼν, ὁ πρώτιστος ὅλων. Κλήμ. Ἀλεξ.

Πανηγυριαρχέω, ῶ. πανηγυειάρχης εἰμί. Χαμαιλερ. Ἐπιτρ. σελ. 56.

Πανηγυριάρχης, ᾳ, ὁ. ὁ ἄρχων τῆς πανηγύρεως. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἐ. 5.

Πανηγυρίζω, Μέλ. ίσω. πανήγυειν ἄγω, ὑπάγω ἢ εἶμαι εἰς τὴν πανήγυειν. καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει ἡ λέξις ὅτι Πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἤτις εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ πλήθους, ἑορτάζω. "Οὐδ' "αὖ αὐλῶν συρίγγων τ' ἔκοπτε θρᾳ τοῦ στρατεύματος "ἐπανηγυείζετο". δοῦ ἤθελεν ἀκούσῃ ὁ ἦχος τῆς αὐλῶν, καθὼς εἰς μίαν πανήγυειν. Ἡράκλειτ. ἀλληγ. 9. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον σημαίνει ἔτι καὶ τὸ ἐκφωνῶ λόγον τινὰ ἐγκωμιαστικὸν εἰς τινα ἑορτὴν ἢ σωμάτων τοῦ πλήθους. ἐγκωμιάζω τινὰ εἰς τινι πανηγύρει.

Πανηγυρικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ εἰς πανήγυειν ἢ ἑορτὴν ἀνήκων-ἁρμόζων-ἁρμόζον, ἢ ὁ εἰς πανήγυειν ὑπάρχων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐσαλισμένος, καλλωπισμένος. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῆ σημασίᾳ λέγει ὁ Πλούταρχ. "Ἄθροισμα πανδαπῶν καὶ "πανηγυεικῶς μεμιγμένων".

Πανήγυρις, εως, ἡ. (πᾶς, ἄγυεις, ἀγορὰ) κυρίως, ἡ συνάθροισις καὶ συνάμωσις ἤτοι εἰς ἕνα τόπον κοινὴ καὶ παίσημος συνδρομὴ ὅλου τοῦ λαοῦ, ἐξαιρέτως δὲ, ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς ἑορτήν τινα, εἰς ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται λιτανεία καὶ πομπὴ, τὴν ὁποίαν συνοδεύουσι Μουσικὴ, χοροὶ, δύσκιαι, ᾠδαὶ καὶ ὕμνοι, καὶ παν ἄλλο τι εἶδος λόγων παιδιᾶς. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ ἤτοι ἡ τῶν ἐμπόρων εἰς ἕνα τόπον συνάξις, καθ' ἣν πωλήσεις καὶ ἀγοράσεις γίνονται, ὡς τὸ Τουρκ. Παζάρι. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς δύο ταύτας σημασίας, ἥτις ἔτι καὶ Πανηγύρι, τὸ λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πανήγυεις, ἑπαινος, ἑορτὴ, θέαζον.

Πανηγυρισμὸς, ὁ. τὸ πανηγυείζειν-ἑορτάζειν ἑορτήν τινα.

Πανηγυριστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ πανηγυείζων-ἑορτάζων. ὁ, πανήγυειν ἄγων ἢ ἐν τῇ πανηγύρει ὤν.

Πανηγυρτὴς, ὁ. αὐτὶ τοῦ αὐτοῦ. ἀμφ.

Πανήλιος, ὁ, ἡ. διόλου φωτισμένος ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὁλοτελῶς καθαρὸς-αἰθέριος. "Ἡμέρα πανήλιος" τὴν ὁποίαν φωτίζει ὁ ἥλιος ὑπὸ τροπῆς μέχρι ἑσπέρας. Λίλιαν.

Πανημαδὸν, Ἐπίρ. (πᾶς, ἦμαρ) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ὀππιαν. ἁλ. γ'. 360. κατὰ δὲ Ἡσύχ. ᾗ, Διὰ βίου, διόλου τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς.

Πανῆμαρ, αὐτὶ, Παῦ ἦμαρ, παύτου πᾶν, Πανημαδόν.

Πανημερεύω, ὅλην τὴν ἡμέραν ἀγαπερῶ, "διάσης "ἑρώτων πανημερεύειν". Εὐσεπ. Ῥῆσ. 361. περνᾶν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς συνάξεις τῶν ἑρώτων.

Πανημέριος, ρία, ριον. καὶ, Πανήμερος, ὁ, ἡ, (πᾶς, ἡμέρα) ὁ ἀγρυπνῶν ὅλην τὴν ἡμέραν. ἢ ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πράττων-μεταχειρίζομενος τι. ὁλημερεύω. παρ' Ὁμήρ. "Πανήμερον" Ἐπίρ. ὅλην τὴν ἡμέραν, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Πανήπορος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Πανάπορος, ἐνδεὴς, Ἡσύχ.

Πανήρης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πᾶσιν ἀρεσὸς, θυμήρης. Ἡσύχ.

Πάνθειον, καὶ, Παύθεον, τὸ. τόπος ἢ ναὸς ἐν ᾧ τιμῶνται ὁμοῦ ὅλοι οἱ θεοί. ἢ τόπος ἀφιερωμένος εἰς ὅλους τοὺς θεούς, ἐκ τοῦ

Πάνθειος, ὁ. ἀπ' ὅλους τοὺς θεούς, κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς θεούς. "Παύθειος ἑορτή". κοινὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν ὅλων τῶν θεῶν. Ὀρφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ, Παύολοσπελῶς θεῖος.

Πανθελγὴς, ὁ, ἡ. ὁ πάντας θέλγων. Νόν.

Πανθέλκτειρα, ἡ. ἡ πάντας θέλγουσα-ἀφραίνουσα. Ἡλιοδ. ἐκ τοῦ, Παρθελκτὴρ, ὁ. αὐτὶ τοῦ, Παρθελγὴς.

Πανθέψις, ιος, ἡ, Πανθέψης, ὁ. κάκαβος, τσόζερης. Γλώσσ.

Πανθηλὴς, ὁ, ἡ. (θάλλω) "Ὕλη πανθηλὴς". δάσος-δρυμὸς πᾶν εἴδος ξύλων καὶ δένδρων ἔχων. Ἀναλεκτ. β'. 119.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πάνθηρ, ηρος, ὁ. εἶδος ἀγρίου ζώου, τῶ ὁποίου τὸ δέρμα εἶναι κατεστιγμένον καὶ ποικιλόχρουν ἀκριβῶς ὡς τὸ τῆς Λεοπάρδης. Ξενοφ. κυνηγ. καὶ Ἀναξίλας παρ' Ἀθήν. Δ'. σελ. 374.

Πανθήρα, ἡ. ὅλη ἡ ἄγρα, ὅλον τὸ κυνήγιον. Παιδέκτ.

Πάνθηρος, ὁ, ἡ. παντὸν τρ, Παναγρον. εἶδος δικτύου. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Βατ. 351. "Δάπεδον "παύθηρον". τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον, Ἀνθηρὸν, ἔχουσι.

Πανθοινεῖ, Ἐπίρ. μετὰ πλουσίας καὶ δαψιλῶς τραπέζης. ἐκ τῆ

Πανθοινέω, ῶ. ἐνπελῆ καὶ δαψιλῆ ἤτοι πλουσίαν ζάπεζαν δίδω. δαψιλῶς φιλοτιμοῦμαι.

Πανθοίνη, ἡ. (θοίνη) ἡ, Πανθοινία, ἡ. πλουσία - δαψιλὴς θοίνη, πλουσιοπάροχος ζάπεζα, παντοῖα φαγητὰ ἔχουσα.

Πανθοινὶ, Ἐπίρ. Ἀπελλών. Δύσκ. παντὸν τρ, Πανθοινεῖ.

Πάνθοινος, ὁ, ἡ. παντὸν τρ, Πανθοινία. "Δαὶς, "ζάπεζα πάνθοινος".

Πάνθροος, καὶ σιωπηλ. Πάνθρους, ὁ, ἡ. "Δῆμος "πάνθροος", ὁ πολυμηρῶς καὶ αὐθαδῶς ὁμιλῶν δῆμος. ὁ πάντα θροῶν καὶ μηδενὸς ἀποσεμνόμενος. Ἡσύχ.

Πανθυμαδὸν, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ, Ὁμοθυμαδὸν, πάσῃ ψυχῇ ἢ παντὶ τρ θυμῶ, δίχα μετὰ θυμῶ καὶ ὀργῆς, ὁρμητικῶς. Ὀδυσ. Σ. 33.

Πανθ' ὑπὸ μνιθμόν". ὑπὸ πάντα τὸν τῆς ὀργῆς χρόνον, ἢτοι πάντα τὸν τῆς μνίσεως χρόνον. Ἰλ. Ρ. 202.

Πάνθυτος, ὁ, ἡ. (θύω, πᾶς) "Θέαμα πάν- "θυτον". Σοφοκλ. Αἴ. 712. κατὰ τὸν Σχολ. αὐτὶ τῦ, Παθητὸν.

Πανία. Ζήτ. Ἡπανέω, ῶ, Πανῶ.

Πανίερος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παναίρως, δίχα ἱερὸς, ἁγιώτατος.

Πανικὸς, κὴ, κὸν. ἐκ τῆ Πανὸς προερχόμενος-προξενούμενος. "Δεῖμα πανικὸν". ἐξαφνικὸς (ὁ ἀξαίφνης) φόβος - τρόμος, ὁποῖος προέρχεται αὐθαίρετος τινος ἀλογοφανῦς αἰτίας εἰς ἐν στρατόπεδον. Ζήτ. Πανεῖα.

Πανίλαος, ὁ, ἡ. δίχα - ὁλοτελῶς ἵλαος-δυσκολος.

Πανίλαρος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς ἢ παῦ ἱλαρός. Νόν.

Πανίμερος, ὁ, ἡ. παῦ ἵμερος, λίαν ἀξιοαγάπητος - ἐπιθυμητὸς - θυμήρης. Ἀνθολογ.

Πανίον, τὸ. τέμενος - ναὸς ἢ ἑορτὴ τῦ Πανός. Ἡλιόδ.

Πανίον, τὸ. καὶ, Πανίζομαι, ἢ Δωϊκ. Πανίσδομαι, αὐτὶ, Πιαίων, καὶ, Πιανίζομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, τὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἤτοι τὸ ἐκ Βάμβακος, ἐκ λίνου, καὶ ἐκ μεταξης, ὑφαίνω. ἐνταῦθεν ἡ σιωπηθεῖσα καὶ Πανικὰ, τὰ, ἀποκεκλημμένως, ὅλα τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα, καλεῖ.

Πανίσκος, ὁ. ὑποκορ. μικρὸς Πάν.

Πανισμὸς, ὁ. Πλέπαρχ. "Ἔνθεος πανισμὸς". ὁ ὑπὸ τῦ Πανὸς ἐνθουσιασμὸς ἢ φόβος. ἀμφ.

Πανίχνιον, τὸ. (ἴχνος) Ὁππιαν. κυν. α. 453. Πανίχνια, τὰ, παντὸν τρ, Πάντα τὰ ἴχνη.

Πανίωνες, οἱ. ὅλοι οἱ Ἴωνες.

Πανιώνιον, τὸ. ἡ κοινότης τῆς Ἰώνων. συνάξις - συναθροισις ὅλων τῆς Ἰώνων. Ἡρόδοτ. "Πανιώνια, τὰ. Πλέπαρχ. ἑορτὴ ὑφ' ὅλων τῆς Ἰώνων ἑορταζομένη.

Πανλώβητος, ὁ, ἡ. ὁλοτελῶς λελωβημένος - ὑβρισμένος - ἐκμεμορφωμένος, ἄχημος, βδελυρός. Λυκιαν.

Πανέφελος, ὁ, ἡ. πλήρης νεφελῶν, ὅλος νεφέλη. Ὀρφ.

Πάννυχα, τὰ. Ἐπίρ. κυρίως Οὐδέτ. πληθ. ἐκ τῆ

Παννύχιος. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ὅλῃ τῇ νύκτι, ὁλονυκτὶς.

Παννυχίζω, Μέλ. ἰσω. διατρέχω ὅλῃ τῇ νύκτι τινὶ, ὁλονυκτίζω, διανυκτερεύω. 2) Ἑορτάζω ἀφ' ἑαυτῦ τὰ παροιόρτια ἑορτῆς τινός. παννυχίδα ποιῶ.

Παννυχικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς παννυχίδα ἀνήκων.

Παννύχιος, ία, ιον. ὁ εἰς ὅλην τὴν νύκτα διαρκῶν, ὁλονύκτιος. "Τὸ ἐλλύχνιον καίεται παννύχιον". Ἡρόδοτ. β'. 62. τὸ φωτύλιον καίει ὅλην τὴν νύκτα. Ἐνεργητ. ὅσις καταγίνεται εἰς τι ἢ παράττει τι δι' ὅλης τῆς νυκτός. "Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον "ἄνδρα". Ἰλ. Β. 24. δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται ὅλην τὴν νύκτα ὁ βουληφόρος.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ. ἑορτὴ νυκτερινὴ, ἀγρυπνία ἥτις γίνεται τὴν προ τῆς ἑορτῆς τινὸς ἑαυτῆς, (ὁλονυχτιά.)

Παννύχισμα, τὸ. (Παννυχίζω) "Πλειόνων, σε- "λήνης παννύχισμα". καλεῖται παρὰ Σεκούντῳ Ἀθήν. ἡ σελήνη καὶ ἡ γῆ, ὅταν τινὰς διανυκτερεύσι ἤτοι ἀπειρίᾳ τῶν καιρῶν τῆς νυκτὸς ἔξυπνος - ἄγρυπνος.

Παννυχισμὸς, ὁ, ἡ. τὸ ἑορτάζειν ἑορτήν τινα νυκτερινὴν.

Παννυχιστὴς, ῦ, ὁ. ὁ ἑορτάζων ἑορτήν τινα νυκτερινὴν, ὁ ἐν παννυχίδι ὤν. καθόλου δὲ, ὁ διανυκτερεύων - παρατηρῶν τι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός.

Πάννυχος, ὁ, ἡ. παντὸν τρ, Παννύχιος. "Σελήνα "παννυχος". Εὐσεπ. Ἀλκ. 453. ἢ παυσελήνιος διότι τότε διατρεῖ - φέγγει καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς νυκτός.

Πάνξενος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ὅλους τοὺς ξένους φιλοξενικός. Ἀθήν. σελ. 466.

Πανόδυρτος, ὁ, ἡ. ὁ παντὸς ὀδυρμῦ ἄξιος. τὸν ὀπίσω μεγάλως ἐκλαυσαν - ἐθρήνησαν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 109. ἐνεργητ. ὁ λίαν ὀδυρόμενος - κλαίων. Σοφοκλ. Ἠλ. 1077.

Πανόϊζος, ὁ, ἡ. καὶ, Πανοΐζυς, ζυ, ὁ, ἡ. (οἴζυς, πᾶς) λίαν δυσυχὴς, δυσυχέστατος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 47.

Πανοικεσία, Πανοικησία, Πανοικεὶ, Πανοικὶ, Πανοικία, καὶ Ἰωνικ. Πανοικίη, Ἐπιρρηματικῶς, σὺν ὅλῳ ἢ σὺν παντὶ τρ οἴκῳ. μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν. αὐτὶ, Σὺν πάσῃ οἰκίᾳ, οἰκέτσι, Σὺν παντὶ τρ οἴκῳ.

Πανοίκιος, καὶ, Παοικος, ὁ, ἡ. (πᾶς, οἰκία, οἶκος) μεθ' ὅλης τῆς οἴκης, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν. παρὰ Σξάβ. γ'. "Πανοικίῃς χορδῆσιν". ὅπου προότερον, Πανοικὶ, ἔκειτο.

Πανοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. λίαν - παῦ οἰκτίρμων, πολυσπλαγχνος. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

Πανόλβιος, ὁ. ἡ. παῦ δυστυχὴς, λίαν μακαριστός.

Πανολεθρία, ἡ. Ζήτ. Πανωλεθρεία.

Πανολέθριος, ὁ, ἡ. παῦ - λίαν ὀλέθριος.

Πανόλεθρος, ὁ, ἡ. σιωπηθὲν πρότερον τὸ, Πανώλεθρος. Ζήτ. τῦτο.

Πανομιλεῖ, Ἐπίρ. (ὁμιλος) μεθ' ὅλης τῆς ὁμίλης, σωρηδόν. παμπληθεί. Αἰσχύλ. Θήβ. 301.

Πανόμοιος, ὁ, ἡ. καὶ, Πανομοίτος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. - οίος, δίχα - ὁλοτελῶς ἢ παῦ ὅμοιος.

Πανομφαῖος, ὁ. (ὁμφὴ) ἡ πηγὴ καὶ ὁ φρῶτος ὅλων τῆς οἰωνῶν καὶ προφητείων, ἤτοι τῆς οἰωνισικῆς τέχνης. Ἰλ. Θ. 250. "Ζεὺς πανομφαῖος". ὁ πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἴτιος καὶ δοτὴρ, εἰς ὃν πᾶσα ὁμφὴ ἀνάγεται.

Πανόπαια, ἡ. ὅπως ἀπέγνωσαν τινες παρ' Ὁμήρῳ αὐτὶ, Ἀγόπαια, καὶ ὑρμιὰ. ἀφ' τῦ, Χιλιάδων.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παναπλία, ἡ. (πᾶς, ὅπλον) ὁλόκληρος ἤτοι ὁ πᾶσι ἄλοις τὸ σῶμα ὁπλισμός, βαρὺς ὁπλισμός, βαρεῖα ἁρματωσία, τὴν ὁποίαν ἔφερον οἱ Ὁπλῖται, οἷον ἀσπὶς, περικεφαλαία, θώραξ, θυρεὸς, ἐπισθήματα. δόρυ, καὶ ξίφος. ὅρα Πολύβ. Ῥωμαίων πολεμικὰ βιβλ. γ'. σελ. 110.

Παναπλίτης, ου, ὁ. ὁ μετὰ παναπλίας ὡπλισμένος, ὁ παναπλίαν φέρων μαχητής. Τυρταῖος β'. 38.

Πάναπλος, ος, ον. διάλυ - ολοτελῶς ὡπλισμένος-ἁρματωμένος. ὁ καθ' ὅλης λογὶς ὅπλον φέρων. "Ἔγχος πάνοπλον". Εὐριπ. Ἑλ. 1332.

Παναπλότατος, άτη, ατον. ὁ πάντων ἢ ὁ παῦ τειώτατος. Ἀπολλών. ἀργ. γ'. 244.

Πανόπτης, ου, ὁ. (ὄπτω) ὁ τὰ πάντα βλέπων, ὁ πάντα κατοπτεύων, παντεπόπτης. Αἰσχύλ. Προμ. 91.

Πάνοπτος, ος, ον. εἰς πάντας ὁρατὸς, ὁ ὑπὸ πάντων βλεπόμενος, ὁ πανταχόθεν φαινόμενος.

Πανόπτρια, ἡ. θηλυκ. τοῦ, Παναόπτης, ὅπερ παῦτὸν ἐστὶ τῷ, Πανόπτης. ἢ τὰ πάντα βλέψασα. Σειῆδ.

Πανόρατος, ος, ον. παῦτὸν τῷ, Παόπτης.

Πανορμεὶ, ᾗ, Πανορμὶ, Ἐπίῤῥ. μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὁρμήν. ἀμφ.

Πάνορμος, ος, ον. (ὅρμος, πᾶς) εἰς ὃν πάντες ἢ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὁρμῶσι. "Λιμὴν πάνορμος". παῦ θαπτήσειος εἰς τὸ νὰ ἀράξωσι τὰ πλοῖα, ἢ εἰς τὸ νὰ ὁρμιθῶσι κατὰ πάντα ἄνεμον. Ὀδυσ. Ν. 195. ὁ παντὸς ἀνέμου σκέπην ἔχων λιμήν.

Πανὸς, ὁ. ὁ Ἀθηναῖος ἐν γ'. σελ. 111. ἔχει "Πανὸς, ἄρτος. Μεσσάπιοι, ᾗ τὴν πληθυντικὴν Πανίαν, ᾗ Πανία τὰ πλήσματα, — Ῥωμαῖοι δὲ Παῦα, τὸν "ἄρτον καλοῦσι". ἐντεῦθεν ἄρα τὸ Λατιν. Panis.

Πανὸς, ὁ. αὐτὶ τοῦ, Φανὸς, πυρσὸς, λαμπὰς, φάκλα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 988. ὡς τὸ, Πάντη, αὐτὶ, τοῦ, Φάντη. ἄλλως δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Φανάκεων, Λύχνος, κ. τ. τ. Φρύνυχ. καὶ Ἀμμών. ἐν Λέξ. Λυχνοῦχος.

Πανόσμιος, ος, ον. ὅλης ὀσμὴ. εἶδος ἀνθους τινὸς εἰσέτι ἀδιοείσευ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

Πανοσπρία, ἡ. (πᾶς, ὄσπριον) μίξις τις ἀφ' ὅλων τῶν ὀσπείων. ὡς καὶ τὸ, Πανσπερμία.

Πανούργευμα, τὸ. ἀπαπλῆτις πρᾶξις, τὸ μετὰ πανουργίας πραττόμενον, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα + ἐκ τοῦ

Πανουργέω, ῶ. καὶ, Πανουργεύομαι, πανοῦργος εἰμί. πανουργίας πράττω - μετέρχομαι - μετιχειρίζομαι.

Πανούργημα, τὸ. παῦτὸν τῷ, Πανοῦργευμα.

Πανουργὴς, ὁ, ἡ. παῦτὸν τῷ, Πανοῦργος, ἀμφ.

Πανουργία, ἡ. (πανοῦργος) ἡ μετὰ δολιότητος ἀπάτη, ἀπαπλὴ πρᾶξις. (μαειολικὴ) πονηρία, κακία, γοητεία, θαυματοποιία. Πλάτ. Μενέξ. 19. "Πάσάτε ἐπιστήμην χωριζομένην δικαιοσύνης καὶ τῆς "ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἐ σοφία φαίνεται".

Πανουργικῶς, Ἐπίῤῥ. μετὰ πανουργίας, μὲ πανοῦργον τρόπον.

Πανουργιπαρχίδης. Ζήτ. Σπανδαρχίδης.

Πανοῦργος, ος, ον. Ἐπίῤῥ. Πανοῦργος. ὅσις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ εἰς κατάσχασιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ παν ἔργον. ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων. ὁ πάντα ἐν πονηρείᾳ ἐργαζόμενος, ἀπατηλὸς, δόλιος, ψεύστης, ὁ ἄλλα ὑποκρινόμενος ἢ ἄλλα ποιῶν ὀφῇ νὰ ἀπατήσῃ τινά. πολυμήχανος, δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι, σοφιστικὸς, μαιεύλος, κλεπτομετάπης, κακός. Ἐπὶ καλοῖς σημαίνει τὸν φρόνιμον καὶ νοήμονα, καὶ μηχανῶν ἐφευρετὴν, ἐπὶ δὲ κακοῖς, τὸν κακοποιεῖν δυναμένον ὀφῇ τῆς ἑαυτοῦ σοφιστικῆς καλακείας. Ἀεισοπλ.

Πανούριος, ος, ον. παῦ" κατὰ πάντα θεῖος. Ἡσύχ.

Πανόψιος, ος, ον. (ὄψις) "Ἔγχος πανόψιον". Ἰλ. Φ. 397. ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον, πᾶσιν ὁρώμενον, παυόρατον, εἰς πάντας ὁρατὸν, ἐπιφανὲς, λαμπρόπτατον. τινὲς παράγοντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὀψὲ, ἑρμηνεύουσι ὀφῇ τοῦ, Πάντων τελευταῖος" ἀλλὰ βέλτιον αὐτὶ τοῦ, Ἐν ὄψει πάντων.

Πάνρυτος, ος, ον. ὁλοτελῶς ῥυτὸς, διόλου ῥέων. Ὀρφ.

Πανσαγία, ἡ. καὶ, Πανσαγία, ἡ. (σάκος, σάγη) παῦτὸν τῷ, Πανοπλία. παντελὴς σάγη. (σάγη δὲ τὸ ὅπλον).

Πανσελληνιάζω, πανσέλληνος εἰμί. "Σελλὴν πανσελληνιάζουσα". Πρόκλ. παράφ. Πτολ. σελ. 237. ὅπου ἔτι κεῖται συχνάκις καὶ τὸ Ἐπίθετ. Πανσελληνικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πανσέλλους ἀνήκων.

Πανσέλληνος, ος, ον. (σελλὴν) "Νὺξ πανσέλληνος". νὺξ καθ' ἣν ὁ πᾶς σελλὴνης δίσκος εἶναι ὅλος πεφωτισμένος. "τὸ Πανσέλληνον". λέγεται ἡ σελλὴνη ὁπότε εἶναι εἰς τὴν δεκάτην τεταρτὴν ἡμέραν (ἤτοι εἰς τὴν γέμουσιν) αὐτῆς· ὁπότε δηλαδὴ κεῖται κατεφαντὶ τοῦ ἡλίου καὶ φωτίζεται ὅλον τὸ πρόσωπον αὐτῆς. "Ἡνσίδ' οἵνη πανσέλληνος". Ἑρμιππ. παρ' Ἀθην. σελ. 502. ὁλοτελῶς στρογγύλη, ὁλοστρόγγυλος.

Πάνσεμνος, ος, ον. παῦ" κατὰ πάντα σεμνὸς - σεβάσμιος.

Πάνσεπτος, ος, ον. (σέβω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σέβονται καὶ τιμῶσιν ὅλοι κοινῶς· ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος. Ἔτι δὲ παῦτὸν ἐστὶ τῷ, Πάνσεμνος. Σχόλ. Σοφοκλ.

Πανσθενὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ — γῶς. ὁ ὅλος σθένος ὤν, παντοδυνάμος, ἰσχυρότατος, δυνατώτατος. "Δυνάμις πανσθενής". Κλήμ. Ἀλεξ.

Πανσκαφεία, ἡ. (πᾶς, σκαφεύω) "Ἡ ὀφῇ πανσκαφίας φυτεία". ἡ ὀφῇ τοῦ εἰς ὄργον σκαλίσματος φυτεία. αὐτίκ. τῇ, Εἰς λάκκον. Γεωπον. ε'. 9.

Πάνσκοπος, ος, ον. ὁ τὰ πάντα σκοπῶν-βλέπων.

Πάνσμικρος, ος, ον. παῦ μικρὸς, μικρότατος.

Πάνσοφος, ος, ον. Ἐπίῤῥ. Πανσόφως. ὁ πάσης σοφίας ἐγκρατὴς, παῦ σοφός.

Πανσπερμηδὸν, Ἐπίῤῥ. "Ὀσπεία πανσπερμηδόν". Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 372. κάθε λογὶς σπόρος (καὶ εἶδος σπόρου) ἀπ' ὅλων τῶν ὀσπείων. αὐτὶ τοῦ, Πανσπερμεί.

Πανσπερμία, ἡ. σύμμιξις ἀπ' ὅλων τῶν σπερμάτων, παντὸς εἴδους σπέρματος μίξις, ὡς καὶ τὸ, Πανσπερμεία.

Πανσρατεὶ, ᾗ, Πανσρατιᾷ, Ἐπίῤῥ. σιὼ πάσῃ τῇ στρατιᾷ, σιὼ ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ, μὲ ὅλον τὸ στράτευμα.

Πανσυδεὶ, καὶ, Πανσυδὶ, καὶ, Πανσυδίῃ, Ἐπίῤῥ. παῦτὸν τῷ, Πασσυδεὶ, Πασσυδὶ, Πανσυδίῃ, παρ' Ὁμήρῳ.

Πάνσυρτος, ος, ον. (σύρω) ὁ πάντα μεθ' ἑαυτοῦ σύρων. "Τὸ πάνσυρτον ἄχος". ἡ ὑπερβολὴ ὅλων τῶν θλίψεων καὶ δυσυχιῶν. Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Πάνσχημος, ος, ον. ὁ παῦ εἴδος σχήματος ἔχων.

Πάντα, Ἐπίῤῥ. Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Πάντη, Πίνδαρ. Ὀλ. ά. 188.

Πανταεθνὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν. ἀμφ.

Πάνταθλος, ος, ον. ὁ παῦ εἶδος ἀγώνων εἰδὼς. ἀμφ.

Παντακῇ, Ἐπίῤῥ. αὐτὶ, Παντῇ. ἀμφ.

Παντάλαις, άλαινα, άλαν. παῦ πάλας, παντελῶς δυσυχὴς - πάλαι πωρος - δυσυχής.

Πανταμορφος, ος, ον. ὁ παῦ εἶδος μορφῆς ἔχων. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Νέμ. γ'. 60.

Παν-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παντάναξ, κτος, ὁ, ἡ. ὁ πάντων ἀνάκτων ἄναξ, ὁ πάντων ἤτοι ὁ τῶν ὅλων βασιλεύς. Ἐκκλησ.

Παντάπασι, Ἐπίρ. διόλου, παντελῶς, ὁλοτελῶς, τελείως, μὲ τὸν ὁλόκληρον.

Παντάρβη, ἡ. Θηλυκ. τῆ, Πάνταρβος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Παντάρβης, ὁ. ἡ. (ταρβέω) ὁ ἀπ' ὅλων φοβούμενος. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. 8. ἡ. ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν δ'. καλεῖ ἔτω καὶ σύγχυτόν τινα λίθον, ὡς ἔ ὁ Φώτ. ἐν Κώδ. οβ'.

Παντα ρκὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πᾶσιν ἀρκῶν-βοηθῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 856.

Παντάρχας, Δωρικ. αὐτὶ τῆ, Παντάρχης, ὁ. ὁ πάντων ἀρχων-βασιλεὺς-ἡγεμὼν-ἐξουσιαστής. Σοφοκλ.

Παντα ρχία, ἡ. ἀρχὴ-ἡγεμονία-ἐξουσία ὅλων. τὸ ἀξίωμα τῆ παντάρχη.

Πάνταρχος, ὁ, ἡ. ὁ πάντων ἄρχων. ταὐτὸν τῷ, Παντάρχης.

Παντάσκιος, ὁ, ἡ. ὁ πάντοθεν σκιὰν ἐκ ἔχων. Ἡσύχ.

Παντα φόβος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα φοβούμενος. Καίκιος Ἀυρήλ.

Παντα χῆ, Ἐπίρ. παντα χᾶ, παντᾶ, εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡρόδοτ. Ζ'. 106. "Παντα χῆ τῆ Ἑλλησπόντε". ὡς καὶ τὸ, Παντα χᾶ, ἐν παντὶ τόπῳ, κατὰ πάντα τρόπον.

Παντα χόθεν, Ἐπίρ. πάντοθεν, κύκλωθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Παντα χοῖ, ἦ, Παντα χόσε, Ἐπίρ. εἰς πάντα τόπον, εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντᾶ.

Παντα χοῦ, ταὐτὸν τῷ, Παντα χῆ.

Παντέλεια, ἡ. ὁλόκληρος ἐντέλεια, ὁλοτέλεια. "Τελετικὴ παντέλεια". τὰ μεγάλα Μυστήρια. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β'. 5. "Ἀγαθῶν παντέλεια". ἡ ὁλόκληρος τελειότης. ὁ αὐτ. "Τῆς καταφθορᾶς ἡ "παντέλεια". ὁ ὁλόκληρος ἀφανισμός, ἐντελὴς φθορά. Πολύβ. ά. 48.

Παντέλειος, ὁ, ἡ. ἡ Ἐπίρ. Παντελείως. ταὐτὸν τῷ, Παντελὴς.

Παντελέως, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Παντελῶς.

Παντελὴς, έος, ὁ, ἡ. Ἐνεργ. ὁ πάντα ἐκτελῶν-ὁλοπληρῶν-τελειῶν. "Ζεὺς παντελής". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 118. ὁ πάντα φέρων εἰς τέλος ὁλοτελειόνων. Παθητ. Διόλου ἐντελὴς, τελειωμένος. "Ὡς οἱ παντε-"λέως εἶχε τὸ οἴκημα". ἀφ' ἑ ἐτελείωσεν (εἶχε τε-λειώσῃ) ἡ κατοικία. Ἡρόδοτ. δ'. 95. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Ὁλόκληρος, ὁλοτελὴς, καπὶ πάντα τέ-λειος, σύμπας, καθολικός. Παντελὲς, καὶ, Παντε-λῶς, Ἐπίρ. ὁλοτελῶς, διόλου, ἐντελῶς, καθόλου, παντὰ πασι.

Παντεπίσκοπος, ὁ, ἡ. Παντεπόπτης, ὁ. καὶ, Παντεργάρτης, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παντεπίσκοπος, Παντε-πόπτης, καὶ, Παντεργάτης.

Παντερπὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα τέρπων. ἀμφ.

Παντευχία, ἡ. (τεῦχος) ταὐτὸν τῷ, Πανοπλία.

Παντέφορος, ὁ, ἡ. (πάντων ἔφορος,) ὁ πὰ πάντα ἐφορῶν-βλέπων.

Πάντεχνος, ὁ, ἡ. ὁ ἀπὸ τῆς τέχνης πάντα διειλ-αμμένος τοποθέσεων ἢ ποιῶν, ὁ πᾶσαν τέχνην ὑπερ-άμενος. "Πάντεχνον πῦρ". Αἰσχύλ. Προμ. 7. τὸ εἰς πᾶσαν τέχνην ὠφέλιμον-ἀναγκαῖον-συνεργόν. "Ορα τὸ τῆ Ξενοφῶντ. παράδ. ἐν Λέξ. Πῦρ.

Πάντη, Ἐπίρ. παντα χῆ, εἰς κάθε μέρος. "Ὁ παν-"τη ἀφ' τὸ κλέος Μεάνδρος". Ἀλκίφρ. β'. 4. ὅπου ἄλλως, Παῦ, κεῖται. Διὰ παντὸς, διόλου, καπὰ πάντα τρόπον, καθόλου, ὁλοτελῶς, πάντως, ἀεὶ ποτε, παύποτε, ἀδιαλείπτως, κ. τ. τ. "Παντη τῆ σώματος "αἰτιατᾶν". αὐτὶ τῆ, Εἰς ὅλον τὸ σῶμα, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆ σώματος. Γαλλ.

Παντήκοος, ὁ, ἡ. (ἀκοὴ) ὁ πὰ πάντα ἀκούων. ἀμφ.

Παντῆμαρ, Ἐπίρ. ἦμαρτ. ανάγν. ἐξ Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 530. αὐτὶ τῆ, Παῦ ἦμαρ.

Παντιτόκος, ὁ, ἡ. (τόκος, τίκτω) ὁ ἅπαντα γεν-νῶν. ἀμφ.

Πάντιμος, ὁ, ἡ. παὺ τίμιος, ὁ ὑπὸ πάντων τι-μώμενος. Σοφοκλ.

Παντί τω, ἑκάστῳ, εἰς καθ' ἕνα. Ἡρόδοτ. "Δῆλον "δὲ ἐποίεον παντί τεῳ.

Παντλήμων, ονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντάλας.

Παντοβίης, ίη, ὁ. (βίος). "Ἀχέρω παντοβίης". Ἐπιχαρμ. Θεοδωσίδου. ὁ πὰ πάντα βιάζων.

Παντογένεθλος, ὁ, ἡ. (γενέθλη) ὁ πὰ πάντα γεννῶν. Ὀρφ. "Παντογενέθλα πνεύματα". παῦ εἶδος (κάθε λογὶς) πνευμάτων. αὐτόθ.

Παντόγηρως, ω, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 606. "Γ-"ηρος παντόγηρως". Ἔτι δὲ καὶ "Παντόγηρως", καπὰ τὸν συνέχειαν τῆ λόγυ σημαίνει τὸ, ὁ πὰ πάντα βιάζων-δαμάζων. ἀμφ.

Παντογόνος, ὁ, ἡ. (γόνος) ὁ πὰ πάντα γεννῶν. Ζώσιμ. β'. 6.

Παντοδαὴς, έος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παυδαὴς. (δαΐω) ὁ πὰ πάντα εἰδως-γινώσκων. ὁ πάντων ἔμπειρος.

Παντοδαπὴς, έος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντοδα-πὸς. ἀμφ.

Παντοδαπὸς, πὴ, πὸν. καὶ Ἐπίρ. Παντοδαπῶς. ὁ ἐκ παντὸς γένους-εἴδους καὶ τρόπυ. κάθε λογὶς, παν-τοῖος, διάφορος, σύμμικτος, ποικίλος. "Γίγνεσθαι "παντοδαπόν". διάφορα εἴδη ἢ διαφόρυς μορφὰς λαμ-βάνοντα, ἀλλοῖον. Ἀεισοφ. "Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις". διλυεκῶς, ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντὸς, ἐν διαφόροις καιροῖς.

Παντοδήλητος, ὁ, ἡ. (δηλέομαι) παύτων βλα-βερώτατος-ἐπιζήμιος. Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Παντοδίαιτος, ὁ, ἡ. (δίαιτα) πάντα διαιτώμε-νος-καπατρώγων. Ὀρφ.

Παντοδότειρα, ἡ. ἡ τὰ πάντα δίδουσα. Ὀρφ. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον, Παυδώτειρα, ἔχυσι.

Παντοδύναμος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα δυνάμενος καὶ ἰ-σχύων. ταὐτὸν τῷ, Παυδυνὴς. Ἐκκλησ.

Παντοδυνάστης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παντοδύναμος. ἢ ὁ πάντων δυνάστης. Ὀρφ.

Παντοεπὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα ὁμιλῶν-φλυα-ρῶν. ἀμφ.

Παντοθαλὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πὰ πάντα θάλλειν ποιῶν. ὁ πάντοθεν θαλλων. Ὀρφ.

Πάντοθεν, Ἐπίρ. παντα χόθεν, ἐξ ἑκάστυ τόπυ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὀδυσ. Ξ.

Πάντοθι, Ἐπίρ. παντα χῆ.

Παντοῖος, οία, οῖον. καὶ Ἐπίρ. Παντοίως. πολυ-ποίκιλος, ἐξ ὅλων γένῆ εἰδῶν, ὑπὸ κάθε λογὶς εἶδος-ποικίλος, διάφορος, ὁ ἐκ παντὸς τρόπυ, ὑπὸ κάθε λογὶς τρόπον, πολύτροπος, ταὐτὸν τῷ, Παντοδαπός. Ἰλ. Β. 397. "Παντοίων ανέμων". παντοδαπῶν. Ἰλ. Χ. 268. "Παντοίης ἀριπῆς μιμηήσκεο". κάθε λογὶς ἀριπεύ. "Πολλὰ καὶ παντοῖα". κάθε λογὶς, διάφο-ρα, ποικίλα. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. γ'. 5. Λέγεται ἔτι "Παντοῖον γίνεσθαι". σχεδὸν ὡς τὸ, "Ἐν παν-"τὶ εἶναι". ὁπόταν τινας εἶναι εἰς φόβον-εἰς ἀγωνίαν-εἰς ἀμηχανίαν ἢ τρόμον, ἢ λαμβάνειν ἐν ἑαυτῷ κά-θε λογὶς μορφὴν, ἤτοι ὁπόταν ὑπὸ τῆ φόβυ ἀλλάζει ἡ ὄψις τῆ προσώπυ καὶ λαμβάνει παῦ εἶδος μορφῆς, καὶ

καὶ πάσχει - ἐρευνᾷ - ζητεῖ νὰ εὕρῃ κάθε λογὶς μέσον ἢ βοήθημα, ἢ μεταχειρίζεται παῦ εἶδος βοηθήματος, ὁπὸν ἠξεύρει τὶ νὰ κάμῃ. "Τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι, δόμβροι Ἰώνων λύσαι τὸν πόρον." Ἡρόδοτ. "Ζ. 10. Παντοίη ἐχρέετο μὴ ὑποδημῆσαι". Ὁ αὐτ. Γ'. 124. μεταχειρίζετο κάθε λογὶς ζῶον ἵνα μὴ ὑποδημήσῃ. ὅπου προσυπακουέον τὸ, δεομένου. ποιᾶτον ἐσὶ καὶ τὸ ἐν Θ'. 109. "Ἐξέρξης δὲ παντοίως ἐγίνε- "το, ἐ βυλόμενος δῆναι". ἄλλαξεν ἡ μορφὴ τῦ προσώπυ αὐτῦ, ἀλλοῖος ἐχρέετο, κ. τ. λ. Ὁ Λεκιανὸς ἔχει τῦτο ἐκ βαθείας χαράς. "Παντοίως ὑπ' ὀφροσύνης "ᾠμομβύης". δὲν ἠξύρον τί νὰ πράξυσιν (τί νὰ κάμωσιν) ὑπὸ τῆς χαράς.

Παντοιότροπος, ὁ, ἡ. ἡ Ἐπίρ. Παντοιοτρόπως. ὁ ἐκ παντὸς τρόπυ, ὁ κατὰ παῦσα τρόπον, κάθε λογὶς τρόπον.

Παντοκράτειρα, ἡ. ἡ πάντων κρατῦσα - κυειδύυσα. Θηλυκ. τῦ, Παντοκράτωρ, ὅπερ ταὐτὸν ἐσὶ τῷ, Παντοκράτωρ. Ὀρφ. Ὕμν. ἰ. 4.

Παντοκρατορία, ἡ. κράτος - ἐξυσία - κυειδύτης πάντων. ἡ ἐξυσία καὶ δυϛαρις τῦ παντοκράτορος. ὅθεν

Παντοκρατορικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς τὸν παντοκράτορα. παῦ ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῦ παντοκράτορος.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ. ὁ πάντων κρατῆϛ, ὁ πάντα ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξυσίαν αὐτῦ. ὁ πάντων κύειος βασιλεὺς καὶ δεσπότης.

Παντοκτίσης, ᾱ, ὁ. ὁ πάντων κτίσης καὶ δημιυργὸς, ὁ ϖωτοπλάτιος παύπων. Ἰωσῆν. ὁ Μάρτ.

Παντολάβος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα ἢ παρὰ πάντων λαμβανῶν.

Παντολέτωρ, ορος, ὁ. ὁ πάντα φθείρων - ἀφανίζων. καὶ

Παντολέτειρα, ἡ. ἡ τὰ πάντα φθείρυσα. Ἐπιχαρ.

Παντολιγοχρόνιος, ὁ, ἡ. παντελῶς ἢ πάντων ὀλιγοχρόνιος, ὁ πάντα ὀλίγον χρόνον ἐμμένων. Ἀνάλεκτ. ἁ. 502. ἀμφ.

Παντολμία, ἡ. ἡ ἕξις πάντων τόλμη. Θάρρος - τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαι πάντα.

Πάντολμος, ὁ, ἡ. ὁ πᾶσαν τόλμαν ἔχων, ὁ εἰς πάντα τολμῶν, ὅσις ἔχει τόλμαν καὶ ἐπιχειρεῖ κάθε πρᾶγμα. Ἐνεργητ. "Ἀνάγκη πάντολμος". ἡ πάντα καταβιάζυσα, ἡ τὸ παῦ εἰς κίνδυνον βάλλουσα - βιάζυσα. Ἀνθολογ.

Παντολουτρίδιον, τὸ. ἡμαρτ. αἰάγν. ἐκ Πολυδ. ἰ. 46.

Παντομάντειραι, αἱ. παρ' Ἡσυχ. καλῦνται ἔντως αἱ Μοῖραι, διότι αὗται μαντεύυσιν ὅλα. παραβάλλ. τῷ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 549. "Μοῖ- "ραι γάρ εἰσι -- τρεῖς -- μαντεῖης ἀπάνευθε διδάσ- "καλοι".

Παντομεταβολος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντοπώλης. Γλωσ. Φιλοξ.

Παντομιγὴς, ές, ὁ, ἡ. (μίγω, μίγνυμι) ἐξ ὅλων μεμιγμένος, πολυειδὴς. "χωρίον παντομιγές". τὸ ὁποῖον ἔχει ὅλας τὰς καλὰς ἰδιότητας μεμιγμένας ἐν ἑαυτῷ. Εὐάπ. παρὰ Σκῖδ.

Παντόμιμος, ὁ, ἡ. (πᾶς, μιμεῖσθαι) λέξις συντεθεῖσα νεωτέρως ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἀντὶ τῆ ἀρχαίᾳ Ὀρχηϛὴς, ὡρὸς ἔκφρασιν τῆ ὑποκειτῆ (Acteur) ὅςτις ἐμπειρεῖ τῶν χειρονομιῶν - μιμήσεων καὶ τεχνικῆς κινήσεως τῦ σώματος αὐτῦ παιεισαίνει τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον ὁπόταν ἄρχος τις ἐκφωνεῖ. ὁ πάντας ἢ πάντα μιμούμενος. Λεκιαν. καὶ Ὀρχήσ. 67. "Οἱ Ἰταλιῶται τὴν "ὀρχησιλὴν παντόμιμον καλῦσιν, ὑπὸ τῆ δραμβύυ σχε- "δὸν". Ζήτ. Ὄρχησις.

Παντομισὴς, ὁ, ἡ. (μῖσος) ὅςις μισεῖ ὅλα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 647.

Παντόμορφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντέμορφος. ὁ πᾶν εἶδος μορφῆς ἔχων. Λυκόφρ. 1393.

Παντόμωρος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν μωρός. ἀμφ.

Παντονίκης, ᾱ, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πᾶσι ἢ πάντοτε νικῶν. Δίων Κάσ.

Παντοπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ πάντα παθαίνων - ὑπομβύων, πολυπαθὴς. Ἀνάλεκτ. β'. 262.

Παντοπλανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ παντοχῆ ϖεπλανωμβύος.

Παντοποιὸς, ὸ, ὁ, ἡ. ὁ τὰ πάντα ἢ παντοῖα ποιῶν. ἕτοιμος - ϖρόθυμος εἰς τὸ ποιῆσαι παῦ ἔργον, (ὅςις τὰ κάμνει ὅλα) τολμητίας. Θεόφρ. Χαρακτ. ϛ'. 1.

Παντοπόρος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 369. ὅςτις ἠξεύρει νὰ μεταχειισθῇ βυλὴν ἢ μέσον βοηθητικὸν εἰς κάθε τι. ὁ παντοίως πόρυς εἰδώς.

Παντόπτας, Δωεικ. ἀντὶ, Παντόπτης. ταὐτὸν τῷ, Παντόπτης, ὁ βλέπων τὰ πάντα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 137.

Παντοπωλεῖον, τὸ, Παντοπώλιον, τὸ. τόπος ὅθεν πωλῦνται ὅλα. ἀγορὰ, πανήγυεις, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ, Ἀποθήκη (ἐργασήειον, μαγαζὶ) τῦ μεταφράτε. Αἰνέας Τακτ. 30. Πλάτ. πολ. ἡ. Δίων 53.

Παντοπωλέω, ῶ, (πᾶς, πωλέω) παντοῖα ἢ πανταδαπὰ πωλῶ, ἀφ' ὅλων τῶν εἰδῶν ϖράγματα πωλῶ. ὅθεν

Παντοπώλης, ᾱ, ὁ. ὁ πάντα ἢ παντοῖα πωλῶν. ὅςις πωλεῖ λιανικῶς ἀπ' ὅλα τὰ ϖράγματα, μεταφράτης.

Παντοπώλις, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Παντοπώλης. Ἀνθιππος παρ' Ἀθήν. 9. σελ. 404.

Παντοπωλία, ἡ. ἡ ϖράξις τῦ πωλεῖν παντοῖα (κάθε λογὶς) ϖράγματα - ἢ τοι ϖραγματείας.

Παντοραίσης, ᾱ, ὁ. (ῥαίω) ὁ τὰ πάντα φθείρων - ἀφανίζων - ὀλοθρεύων.

Παντορέκτης, ᾱ, ὁ, (ῥέζω) ὁ πάντα ϖράττων - ϖοιῶν ἢ ἐπιχειρῶν, πολυπτίας, αὐάσδης, αὐθάδης. Ἀνακρ. ἰ. Ἰωλιαν. Λόγ. ϛ'. Πορφ. Ἀποχ. ἁ. 42.

Πάντοσε, Ἐπίρ. παντοχῆ, εἰς πάντα τόπον καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ εἰς κάθε μέρος. Ἰλ. Γ. 347.

Παντόσεμνος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παύσεμνος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 639.

Παντόσικτος, ὁ, ἡ. διόλυ ἐσιγμβύος, παντοχόθεν σίγματα ἢ κεντήματα ἔχων, πολυποίκιλος. Ἀθήν. σελ. 326.

Παντόσυνος, ὁ, ἡ. Εὐειπ. Ἰφ. Αὐλ. 761. ἡμαρτ. αἰάγν. αὐτὶ, Μαντόσυνος, καθὰ καὶ ἐν Χειροβ. κεῖται.

Πάντοτε, Ἐπίρ. ἀβλ. παντὸς, εἰς ὅλον τὸν χρόνον, εἰς κάθε καιρὸν, διαπαντὸς, ἀεὶ ποτε, ἑκάστοτε, ἀβλαβεῖπως.

Παντοτελὴς, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντελὴς.

Παντοτεχνὴς, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντέχνης. Ὀρφ.

Παντοτινάκτης, ᾱ, ὁ. (τινάσσω) ὁ τὰ πάντα τινάσσων - σείων - κλονῶν. Ὀρφ.

Παντοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ παντοῖα ἢ πάντα τίκτων - γεννῶν.

Παντότολμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παντόλμας. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.

Παντοτρόπος, ὁ, ἡ. (τρέπω) Αἰσχύλ. Θήβ. 957. "Φυγὰ παντοτρόπος". ἡ τὰ πάντα διώκουσα - τρέπουσα φυγή.

Παν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παντοτρόφος, ὁ, ἡ. παύτων τῶν, Παίζοφος. ὁ παύτες ζέφων. "Αἰδιόπων παντοζόφων". Αἰσχύλ. παρὰ Σχόλ. ἀ. σελ. 58. ὅπερ ἐν Χειροχ. Παντοτροφῶν, κεῖται. πιθανῶς ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ, Παντοτρεφῶν, τῷ ὠεὶ τὸν θάλασσαν τρεφομένων, θαλαττοβόντων.

Παντουργικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸν ἀρμόζων εἰς τὸν Παντοῦργον.

Παντοῦργος, ὁ, ἡ. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 445. παύτων τῶν, Πανοῦργος, ὁ πᾶν ἔργον τολμῶν πράττων καὶ μηδὲν ὑποστελλόμενος. 2) Ὁ τὰ πάντα ποιήσας, ὁ τῦ ἁπάντων ποιητής. Ὑμνοῦσι δὲ θεόν.

Παντοφαγία, ἡ. τὸ ἀφ' ὅλων τῦ φαγητῦ εἴδους τινὸς ἐξαιρέσεως ζώγειν. ἐκ τῦ

Παντοφάγος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ πάντων ζώγων.

Παντοφυὴς, ἑος, ὁ, ἡ. ὁ πάντα φύων - βλαστάνων. Ὀρφ.

Παντόφυρτος, ὁ, ἡ. (φύρω, πᾶς) ὁ πάντα φύρων, ὅτις ἀναμιγνύει - ἀνακατόνει ὅλα τὰ σὺν μετὰ τᾶ ἄλλα. Παθητ. ἐξ ὦν ὅλα ἀναμεμιγμένα - ἀνακατωμένα εἰσί. Αἰσχύλ. Εὐμ. 551.

Παντόχροος, ὁ, ἡ. (χρόα) ὁ παῦ εἶδος χρώματος ἔχων. Ὀρφ.

Πάντρητος, ὁ, ἡ. διόλυ - παντελῶς (ἡ πέρα - πέρα) ζυπηλυθμός. "Αὐλὸς παύζητον ἀνακαπάσας". Πλούταρχ. ἐξέβαλεν - ἀφαίρεσεν ἐκ τῦ αὐλῦ σὺν μέρος. τᾶτο ἐποίουν ὁπόταν ἤθελε τινὰς νὰ ἐκβάλλῃ ὁ αὐλὸς μεγαλητέραν ἢ ἰσχυροτέραν φωνὴν - τόνον.

Πάντρομος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παύζοφος.

Παντρόπος φυγή". Αἰσχύλ. Θήβ. 934. παύτων τῶν, Παυτελὴς, ἢ, Παντοζότος.

Πάντως, Ἐπίῤ. (πᾶς) παύτη, κατὰ παύτα τρόπον, κυρίως, ἐν ἀληθείᾳ, ἐξαπαντῶς, βεβαιότατα, διόλυ, καθόλυ, ὁλοτελῶς. 2) Τελάχιστον, ἀλλὰ γῦν, ἀλλ' ὅν.

Πάνυ, Ἐπίῤ. λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πολὺ, πάρα πολὺ, βεβαιότατα, παύτη. "Παύυ μὴν ὅν". βεβαιότατα, πάλαι καλὰ, ὡς καὶ τὸ "Παύυτι" Ἀττικ. λίαν καλῶς, μάλιστα, βεβαιότατα, ναί. Μετὰ τοῦ Ἄῤθρ. "Ὁ παύυ". ὁριστικ. τὸ, Πεπεισμένος, ἤτι τῦ πιστόν. πεπεισμένος, ἐξάκουστος. "Παύυ μικρός". κατὰ πολλὰ μικρός, μικρότατος. ἔτι δὲ ἢ μετὰ Οὐσίας. "Παύυ σπουδῆ". λίαν σπουδαίως - περιέργως." Πάνυ καλῶς". αὐτὶ τῦ, Κάλλιστα.

Πάνυγρος, ὁ, ἡ. διόλυ ὑγρός.

Παυύκραιρος, ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ, Ταυύκρανος.

Παυυπειροχος, ὁ, ἡ. παύτων τῶν, Πανέζοχος.

Παυυπευθὴς, ἑος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παναπευθής.

Παυυπέρτατος, άτη, ατον. ὁ πλέον αὐώτατος, ὕψιστος, ὁ ὑπὲρ αὖω τῦ ὅλων, ὑψηλότατος.

Παυυπέρφρων, ὁ, ἡ. παύυ ὑπέρφρων - ἀλαζών. Ὀρφ.

Πάνυσσα, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ἀνάδεσμη, ἢ πὰς τείχας παρὰ τῶν μετώπων ἀναλαμβάνουσα ταινία. ἐκ τῦ, Πάνος, αὐτὶ τῦ, Πῶος. ὅθεν τὸ Λατ. *Panicola*, *panuclum*.

Παυύσατος, άτη, ατον. ὁ πλέον ἢ ὁ παύτων ἔχατος - ὕσατος - ὁλοὺσεσυνὸς.

Πάνχορτος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. γ'. σελ. 100. "Πανχόρτοισι ξενίζειν". μεθ' ὅλων τῦ χόρτων - μετὰ παντὸς εἴδους φαγητῦ.

Πανώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη) διόλυ ἢ λίαν ὀδυνηρὸς - ἐξοχὴν ὀδύνης ἢ πόνε.

Παναλεθρία, ἡ. ὁλοτελὴς ἄλεθρος, τέλειος ἀφανισμός.

Παναλέθρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤ. --έθρος. διόλυ ἐξολοθρεμμένος, παντελῶς ἠφανισμένος - διεφθαρμένος. Ἐνεργητ. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 426. ὁ ὁλοτελῶς ἀφανίζων - φθείρων.

Πανόλεθρος, ἡ, Πανολία, ἡ. ἡ ὁλοτελὴς φθορὰ, παντελὴς ἀφανισμὸς - ὄλεθρος - ἐξολοθρεμός. ἐντεῦθεν καλεῖται ἐν τῇ σωφθείᾳ καὶ ὁ φθοροποιὸς λοιμὸς, Πανώλη, ἡ, Πανθάλη, δῆλ. τὸ φθείρειν ἢ ἀφανίζειν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Πανώλης, ους, ὁ, ἡ. (ὄλω) διόλυ διεφθαρμένος ἢ δυσυχής. Ἐνεργητ. ὁ τὰ πάντα φθείρων ἢ ἐξολοθρεύων. Διόλυ κακὸς - ἀλιτήριος ἢ διεφθαρμένος.

Πανωνία, ἡ. (ὠνὸς) Ζώσιμ. β'. 38. "Παρωνίαν "ὠνεισθέναι". κάθε λογὶς ἀγαθεμάτων πωλεῖν.

Πάνωπτος, ὁ, ἡ. (ὤψ, πᾶς) "Φέρμα πάωρον". καρποὶ εἰς κάθε καιρὸν (εἰς πᾶσαν ὥραν) τᾶ χρόνε. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 704.

Πάξ, ἐπιφθέγμα σιωπῆς ἢ παύσεως σημαντικόν. Σιωπὴ, ἡσυχία, εἰρήνη. ἡ ὁπόταν τινὰς ὠμίλησεν ἀρκετὰ εἴτε τινὸς πράγματος, αὐτὶ τῦ, Καλῶς, ἢ καλὰ, φθάνει τόσον. φθάνει. παρ' Ἀθήν. β'. σελ. 67. Δίφιλ. "Δεῖπνεῖτε καταδὺς, πῶς δοκεῖς; Λακωνικῶς. "Ὄζυς δὲ κοτύλιν, πάξ. τί πάξ";

Παξαμᾶς, καὶ, Παξιμᾶς, ὁ. ὁ δίπυρος ἢ δίπυρνος ἄρτος. παξιμάδιον. Συίδ. *Le biscuit*, Γαλλ. λέξις Λατινική.

Πάομαι, (ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ) κτάομαι, ὀπτῶ, κερδαίνω, κτῶμαι, ἢ Τρώγω, ὀπολαμβάνω ἢ καρπῶμαι, (ὅτε ἢ ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα ἐστί). ἐκ τῦ Πάω, τὸ ζέφω, νέμω. ἔθεν τὸ Πάσκω, καὶ τὸ Λατ. *Pasco*, καὶ ἐκ τῦ παθητικῦ παρακειμένου Πέπασμαι, τὸ, Πάσσω, καὶ τὸ Λατ. *Pastor*, ποιμὴν, νομεύς. ὡς καὶ ἐκ τῦ Βόω, Βόσκω, Βέβοται, Βώσωρ. Ἆρα, Πάω, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Νέμω, ζέφω, βόσκω, καὶ τῷ Λατ. *Pasco*. Μέσως, Πάομαι, ζέφω ἐμαυτὸν, ζέφομαι, γεύομαι, ζοφῶ ὀπολαμβάνω. ἆρα, Κτῶμαι. ὡς τὸ, Τρέφω, κέκτημαι, ἔχω. ἔθεν καὶ τὸ, Πάομαι, ζέφω ἐμαυτὸν, ἆρα, Τρώγω. ἀλλὰ τότε ἡ πρώτη συλλαβὴ, βραχεῖα ἐστί. Παρ' Ὁμήρ. τὸ, Πάσασθαι, σωπάσεται Γενικῆ, καὶ ἑρμην. ὅθεν τῦ, Γεύσασθαι. οἷον ἐν Ἰλ. Φ. 76. "Πασάμην Δή" "μητος ἀκτῆς". καὶ Ω. 641. "Πασάμην σίτε". ἐγευσάμην καὶ σίχ. 642. "Πεπάσμην". Ἀθήν. ἀ. σελ. 24. "Ὅτι τὸ, Πάσασθαι, δῆλ. τῦ, Ἀπογεύσασθαι, τίθεται, παρ' Ὁμήρῳ· οἱ δὲ νεώτεροι καὶ δῆλ. τῦ Πληρωθῆναι τιθέασι τὸ Πάσασθαι. Καλλίμαχος. "Μύθε δὲ πασάμην ἤδιον". Σωμάτως δηλοκείσεται τὸ, Πάσεσμαι, ζώγω, γεύομαι, ἐκ τῦ, Πάομαι, Κτῶμαι, κέκτημαι. Σόλων. "Χρήματα πεπάσθαι". αὐτὶ τῦ, Κεκτῆσθαι, ὀπολαβεῖν. Ὁ Ξενοφῶν μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ "Πάσμαι" ἄλλως δὲ μόνον οἱ Ποιηταί. ὅθεν τὸ, Πάμα, Πάμων, Ἰωνικῶς Ἡμῶν, Πολυπήμων, ταὐτὸν τῷ, Κτῆμα, Κτήμων, Πολυκτήμων. ἢ, Ἄπασος, ταὐτὸν τῷ, Ἄγελαστος.

Πάος, ὁ. Δωρικ. αὐτὶ, Πηός, συγγενής.

Παπαῖ, Παπᾶ, ἢ, Παπαιαῖ, Θετλιακ. Ἐπιῤ. ἤτοι ὑπερφώνησις γινομένη ἐν καιρῷ μεγάλης ἡδονῆς καὶ πόνε, οἷον καὶ τὸ ἐν τῇ σωφθείᾳ, Παπᾶ, Λαπαπᾶ, Φεῦ, βαβαί. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 746. 2) Ἔκφρασις ἔτι θαυμαστικὴ, ἢ ἐκπληκτικὴ. ἔτι δὲ ἢ δηλωτικὴ χαρᾶς, οἷον παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 153. καὶ Λεξιφ. Θεσμοφ. 1192. ὡς τὸ τῆς σωφθείας, Παπαῖ, Μπᾶ, Παῖ, Βαῖ, κ. τ. ῥ.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παπάω, ταὐτὸν τῷ, Ἐπαφάω. ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει. "Τὸν ἀπαλῇ χειρὶ παπήσαντα". αἰ δὲ ἐχρά-φη ποτε. "Χεῖρ ἐπαφήσαντα. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ὅτι γέ-γραπταί ποτε, Παπάω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Παπατβύω. ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐπαφάω, Ἐπα-φάομαι.

Παπτάζω, πάπτα φωνῶ. μετὰ Αἰτιατ. Ἰλ. Ε. 408. "-- παῖδες πέτρι γείνασι παπτάζουσιν". πάπα φωνοῦσι, πατέρα καλοῦσι -- τροσαγορεύουσι. πεποίηται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς παιδίων, ἃ τοὺς πάτρας Πάππα λέγουσι.

Παπτὰξ, παρ' Ἀεισοφ. Νεφ. 383. ἔκφρασις μιμη-τικὴ τῆς ἤχου τῆς ὀξερχομένης κόρης ἐν καιρῷ ὀμβρίας.

Πάππας, ε, ὁ. ἡ, Πάπας, ὁ. πατὴρ, λέξις τροσφω-νητικὴ τῆς παίδων τρὸς τοὺς πατέρας, ὡς ἡ τὸ, Πα-πίας, Πᾶ, Ἄπ, Παπᾶ, Ἄπτα, Τατᾶ, Ἄττα, Τέτα, Μάμα, Μαμᾶ, Μάμμα, ἡ συγκοπῇ, Πᾶ, ὡς ἡ τὸ, Μᾶ, αὐτὶ Μάμα.

Παππασμὸς, ὁ. τὸ παππάζειν - Παππᾶ φωνάζειν.

Παππεπίπαπος, ὁ. ὁ τροσπάπος, τρόπαπ-πας. ὁ τοῦ πάτρος πατήρ. Πολυδ.

Παππίας, ου, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Πάπας, ἢ Παπ-πας.

Παππίδιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Παππίας.

Παππίζω, ταὐτὸν τῷ, Παππάζω.

Παππικὸς, κὴ, κὸν. ταὐτὸν τῷ, Παππῶος, ὁ ἀ-νήκων εἰς τὸν Πάππον.

Παποκτόνος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παππορῶνος. Λυκόφρ. 1037.

Πάππος, ὁ. ὁ τρὸς πάτρὸς ἢ μητρὸς πατήρ. ὁ πα-τὴρ τοῦ πάτρὸς ἢ τῆς μητρός μου, ὁ Παπποῦς. 2) ἀκανθης λευκὸν ὄξανθημα, ἤτοι ὁ ἁμιος μαλλῶ, ἢ τειχὶ, ἢ βάμβακι σώρος φυτῶν τινων, ὅσις ἐκπετίζε-ται ὑπὸ τῆς αὐρας τῶν ἀνέμων. καθὼς π. χ. ὁ τῆς Θεΐδακος (τοῦ μαρουλίου) κ. τ. τ. Διοσκορ. Ἀλεξιφ. λγ'. "Οἱ νεαροὶ πάπποι. αὕτη δὲ ἐστὶν ἀκανθης τῆς κα-"λουμένης κάκτε". ἔτι δὲ "Σπέρματα παππώδη". εἰσὶ τὰ τῆς Κυνάρας. 3) Ἡ ὑπὸ τῆς ῥιπῆς ἀ-παλὴ τείχωσις. τὸ χιτῶνι τῆς ῥιπῆς, χνόος, ἔριον. 4) Ὁ Λίθιος. Ζῶ. Ἰσορ. γ'. 30. καλεῖ οὕτω καὶ τιτυόνιτι, ὅπερ παρ' Ἀεισοτέλει Τιτολαῖς, καλεῖται.

Πάπποσπέρματα, τὰ. τὰ τῶν τοιούτων σώρου (πάπ-που, ἀειθμ. 2.) φέροντα φυτά. Θεόφ. Φυτ. Ἰσορ. ζ'. 3.

Παποφόνος, ὁ, ἡ. ὅσις ἐφόνευσε τὸν πάππον τι.

Παππώδης, ὁ, ἡ. πάππον (ἀειθ. 2.) ἔχων, μαλλιαρὸς ὡς ὁ Πάππος. Θεόφρ. ς'. 4.

Παπωνυμικὸς, ὁ τὸ ὄνομα τῷ πάππῳ ἔχων, ἢ κατὰ τὸ ὄνομα τῷ πάππῳ καλούμενος, ὡς τὸ, Παζω-νυμικός.

Παππῶος, ῶα, ῶον. ταὐτὸν τῷ, Παππικός.

Πάπραξ, ακος, ὁ. παρ' Ἡροδότ. ε'. 16. ἰχθύς τις ἐν ταῖς λίμναις τῆς Παιωνίας διαιτώμενος, καὶ μά-λιστα ἐν τῇ Πρασιάδι.

Παπταίνω, Ἀόρ. ά. Παπτήνας. Ἰλ. Δ. 497. ὀξεροῦ, ὀξυσκοπῶ, τῇ δὲ κάκεῖσε ὀμβλέπω, κυτ-τάζω - βλέπω ὀλόγυρά μου. Προσέχω ἑαυτόν. Αἰ-σχύλ. Προμ. 334. καὶ, 1042. "Πάπταινε μή". 2) Βλέπω - κυτπάζω τρός τι. Ὑποβλέπω ἀνακαπύνω καὶ ζητῶ τι. ἐρευνῶ, κυτπάζω νὰ εὕρω τι. Ζήτ. τὸ ἐπόμενον.

Παπταλάω, ταὐτὸν τῷ, Παπταίνω, καὶ Παμφα-λάω. παρὰ Λυκόφρ. 1162. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Παπ-παλᾶν, σκεπτεῖν, ἴσως εἰσὶν ὅλα ταῦτα τὰ ξία,

ἐκ τῆς, Πτάω, Πτήσω. πυεῖσαι τὸ, Ἀπὸ φόβου καὶ δειλίας ὀμβλέπω, Παπτάω. Ζήτ. Ἀποπταίνω.

Πάπυρος, ὁ, ἡ. φυτόν τι ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὸ χεῖ-λος τῆς ποταμοῦ Νείλου φυόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν λε-πτὸν φλοιὸν κατεσκεύαζον ποτὲ τὸν χάρτιον, ᾧ χρώμε-θα δεσμὸν, κ. τ. λ. Ζήτ. Βύβλος. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 9. Πλίν. ιγ'. 11.

Παπυροφάγος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πάπυρον ἢ τινὰ ῥίζαν αὐτοῦ ζώων. Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 768.

Παπυρώδης, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πάπυρος ὤν.

Πάρ, Ποιητ. αὐτὶ τῆς, Παρὰ, ἢ αὐτὶ τοῦ, Πάρεσι, ὅπερ ἄλλως, Πάρα, κεῖται. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τοῦ, Πάρεμι. Ἀεισοφ.

Παρὰ, Πρόθεσ. μετὰ Γενικ. Δοτικ. ᾗ Αἰτιατ. 1) Μετὰ Γενικῆς ἰσοδυναμεῖ τῇ Ὑπὸ, μετὰ Παθητι-κῶν, ᾗ τῇ Ἀπὸ, μετὰ Ἐνεργητ. ᾗ Οὐδέτερ. ᾗ ἐ-ξαιρέτως σημαίνει τὸ Ἀκέειν, Μανθάνειν ᾗ Εἰδοποιεῖν, Ἀγγέλλειν, ὅτε ᾗ τὸν ὑπὸ τροσώπου ἢ ὑπὸ τοῦ μέρους κίνησιν σημαίνει, οἷον "Μανθάνειν παρά τινος, Ἀγ-γέλλειν παρά τινος". φέρειν ἀγγελίας - εἰδήσεις ὑπό τι-νος, ὀξαγγέλλειν. Λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ". ἐκ μέρους μου. Ξενοφ. "Ἡ παρὰ τῶν εὐνοια". ἢ ἐκ τοῦ μέρους αὐτῆς. "Οἱ παρὰ τῆς Περσῶν ἄγγε-λοι". οἱ ὑπὸ τοῦ μέρους τῆς Περσῶν ἀπεσταλμένοι. "Παρ' ἑαυτῷ διδόναι". ἐκ τῆς ἰδίων, (ὑπὸ τὸ πυγ-γενὲς τοῦτο, ὑπὸ τὰ ἰδικά του). Ἡρόδοτ. Β'. 129. ζ'. 29. καὶ ἡ. 5. Παρὰ Ποιηταῖς ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ Ἐγγύς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 966. καὶ 1123. 2) Μετὰ Δοτικῆς, τὸ Πλησίον, Ἐγγύς, (κοντὰ, σι-μὰ) οἷον "Παρὰ τῷ βασιλεῖ". πλησίον - κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα. Σπάνιν, οἷον "Παρὰ σοὶ κεῖται". εἰς ἐσὲ ἐξήκεται, ἤτοι ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν κεῖται. εἰς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξουσίαν σου, εἰς τὸ χρέος σου. "Εἰ δ' ἔν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη". ἐν ἐμοί, ἐν τῇ ἐμῇ διανοίᾳ. Δημοσθ. "Παρ' ἐ-"μοὶ ἀμφιτείβει". εἰς ἐμὲ, εἰς τὴν οἰκίαν μου. ὅπου καὶ τὸ "Παρὰ σοὶ καταλύω". Δημοσθ. ὅτε καὶ συνυπακούεται ἡ ἐρώτησις, Πῦ; ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Α. 154. "Φημίῳ, ὃς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀοιδὴν". ἀπαιτίως δὲ κεῖται ἐν τῇ ἐρωτήσει, "Πρὸς τίνα". Ξε-νοφ. Ἀναβ. Β'. ε. 27. "Ἔφη χρῆναι, ἰέναι παρὰ "Τισσαφέρνη, ὃς ἐκέλευσε. 3) Μετὰ Αἰτιατικ. ἀμφότερα σημαίνει. α'.) Τὸ, Πλησίον, ἐγγὺς, Κί-νησιν ἢ διάθεσιν τρός τινα. Ἰλ. Α. 347. -- τὼ "δ' αὖθις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν". οὗτοι δὲ πάλιν παρεγένοντο εἰς τὰς νῆας τῆς Ἀχ. Ἡρόδ. Γ'. 15. "Ἦκεν παρὰ Καμβύσεα". τρὸς τὸν Καμβ. οὕτω καὶ τὸ "Παρὰ τινὰ εἰσιέναι, Ἥκειν". ὑπάγειν - ἔρ-χεσθαι τρός τινα, οἷον "Παρὰ σὲ ἔρχομαι", καὶ "Ἀφικόμην τρὸς αὐτόν". Ξενοφ. "Δεῦρο παρ' ἡ-"μᾶς φοίτα". Πλάτ. οὕτω κεῖται ᾗ ἐν τῷ, Παρέρ-χεσθαι, αὐτὶ τοῦ, Διέρχεσθαι, παράγειν, τορεύ-εσθαι ἔμτροσθεν, ἢ πλησίον κατεύαντί τινος. οἷον Ξενοφ. Κυρου. Ε'. β'. 29. "Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα "παιεῖσαι". ᾗ Πλούταρχ. Κάμ. "Παρὰ τὸν ποτα-"μὸν φυγῇ ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν". παραλλήλως, ἐκ τῆς πλαγίας μέρους. Συχνάκις δὲ κεῖται ὑπὸ σά-σεως ἐν τῇ ἐρωτήσει, Πῦ; Ὀδυσ. Μ. 32. "Οἱ μὲν "κοιμήσαντο παρὰ τρυμνήσια νηός". τοιοῦτον ᾗ τὸ ἐν Γ. 46. Δ. 333. καὶ ἀλλαχοῦ. "Παρὰ τὸ τεῖχος". ἐγγὺς, πλησίον τοῦ τείχους. οὕτω ᾗ τὸ τῶ Δημοσθ. "Πά-"ντων δὲ παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῆς Ἑλλήνων τράγμα-"τα". πάντ ἐγγὺς τούτου. Ἐκ τούτων δὲ παρεκβέβηται ἡ χρῆσις τῆς Παρὰ, ἐν τοῖς ῥήμασι, Δοκιμάζειν ᾗ Διρεῖσθαι, Ἐξετάζειν. Πλάτ. Πολ. ἡ. "Ὁρῶν τὰ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ὑπανδεύματα αὐτῇ ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῆ ἄλλων". παραβαλλόμενα - συγκεινόμενα μὲ ἐκεῖνα τῆ ἄλλων. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὸ Συγκειτικόν, αὐτὶ τῦ, Ἡ, οἷον Θουκυδ. Α'. 23. "Ἡλίῳ ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ "τὰ ἐν τοῦ πρὶν χρόνου μεμνησόμεθα ξυνέβησαν". ὅτε δὲ καὶ σύγκεισιν σημαίνει ἡ Παρὰ, καὶ τῇ Πρὸς, ἰσοδυναμεῖ, οἷον καὶ τὸ τοῦ, Πλάτ. Νομ. ζ'. "Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες οὐ αἱ ἐκείνων "γυναῖκες φανεῖεν". ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας, ἢ συγκεινόμεναι αἱ γυναῖκες αὐταὶ τῆ Σαυρομάτων μὲ τὰς ἡμετέρας γυναῖκας, παρ' ἀλλήλας ὀξεταζόμεναι. β'.) Διάρκειαν. Ἐν καιρῷ, καθ' ὃν χρόνον, εἰς καιρὸν καθ' ὃν γίνεται ἢ πράττεται τι, ἐπαίνω εἰς τὴν πρᾶξιν τινὸς, καὶ ἰδιαιτέρως ὅταν δίδεται ὠφέλιμος ὁ χρόνος ἢ ἡ σιγμή. οἷον Ἡρόδοτ. β'. 124. "Παρὰ "τὴν πόσιν". ἢ, "Παρὰ πόσιν, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἔπινον - διωχέθη. "Παρ' ὅλον τὸν βίον". εἰς ὅλον τὸν "χρόνον τῆς ζωῆς, εἰς ὅλον τὸν ζῶν. Ἡρόδοτ. ζ'. 46. "Ἕτερα τέτε παρὰ τὸν ζῶν πεπόνθαμεν εἰκ- "ῇ ὀτέρα". Δημοσθ. "Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα". ἴσια ἴσια ἐπαίνω εἰς τὸν καιρὸν ἢ εἰς τὸν σιγμὸν καθ' ὃν ἐγίνοντο τὰ ἀδικήματα ταῦτα. τοιῦτον καὶ τὸ "Παρὰ "κραυγὴν καὶ σάλπιγγα". Ξενοφ. "Κινδυνεύων ἀεὶ "παρ' ἑκάστην ἡμέραν ὀπολέσθαι", αὐτὶ τῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς. "Παρὰ τὰ "δεινὰ καὶ τὰς πολέμους". αὐτὶ, Ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ "τοῖς πολέμοις. Ἐν τῇ καιρῷ τῆ δεινῶν". γ'.) Ἐκτὸς, Ἔξω, Πλήν. Ἀειτοφ. Νεφ. 698. "Οὐκ ἔστι "παρὰ ταῦτ' ἄλλα", ἐκτὸς τέτων, ἔξω ὀπὸ ταῦτα δὲν εἶναι ἄλλα. "Παρὰ τὰς ἄλλας". ἐκτὸς τῆ ἄλλων. "Παρ' αὐτὴν". ἐκτὸς ταύτης, ἢ ὀξαιρεμένης αὐτῆς, ἔξω ἀπ' αὐτήν. Ἡλιόδωρ. ε'. σελ. 236. "Παρὰ "ταῦτα ταῦτα". ἐκτὸς τέτων ἁπάντων, ἔξω ὀπὸ ὅλα αὐτά. δ'.) Ἐναντίον, ἔξω τῦ σκοπῦ - τῦ προσήκοντος - τῦ ἁρμοττομένε - τῦ δέοντος. ἀλλέως ἀπ' ὅ,τι παρέπει. οἷον Παρὰ "δόξαν. Παρὰ φύσιν. Παρὰ τὸ δί- "καιον". ἐναντίον τῆς δόξης - τῆς φύσεως - τῦ δικαίε. "Παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν". ἐναντίον τῦ ἰδίε καλῦ, ἤτοι ἐναντίον τῦ ἀνυπερβλήτε, πράττειν. "Παρὰ "ταῦτα ποιεῖν". ἐναντίον τέτων. ἴσον καὶ τὸ "Παρὰ "γνώμην" καὶ τὸ "Εἴ δέ τις παρ' ἃ ὁ Θεὸς ἔφυσε "ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀπεκτῆσθ', ἃ θεὸς κλῆσει". Ξενοφ. καὶ τὸ "Ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο". Θουκυδ. καὶ Πλάτ. Πολ. ζ'. "Πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν "ἀρτιομάνων μανθάνειν παρὰ ἃ τῶν μανθάνοντων". ἀλ- λέως δηλ. κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' ἄλλην τινὰ μέθο- δον. Ἐνίοτε ἀντίκειται τῇ Κατὰ, οἷον "Παρὰ δύνα- "μιν". αὐτὶ τῦ, ὑπὲρ δύναμιν, ἔξω τῆς δυνάμεώς τε, ὀλιγώτερον παρ' ὅσον συγχωρῶσιν αὐτῇ αἱ δυνά- μεις τε. ι'.) Ἐμφατικὸν, αὐτὶ τῆς, Πρό. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. δ'. 14. "Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ "θεοί, εἰ ἀνθρώποις βιωτεύουσι". αὐτὶ, Πρὸ τῆ ἄλλων κτισμάτων. Πλάτ. Θεαγ. "Τῶτο μέν τοι τὸ "μάθημα παρ' ὀντινῶν πεῦμαι δεινὸς εἶναι". αὐτὶ τῦ, Δεινὸς ὡς ὠδίς, Πρὸ πάντος ἄλλε. καὶ ἐναντιῦται τὸ "Παρ' ἔλαττον τῦ δέοντος ἡγεῖσθαί τι. Πλάτ. Πολ. ἡ. ᾗ μετὰ τὸ "Ἄλλος. Πλάτ. Φαίδρ. "Οὐδὲ μὴν ποιῶν "τι οὐδέ τι πάσχων ἄλλο παρ' ἃ αὖ ἐκεῖνα ἢ ποιεῖ ἢ "πάσχει" ἐντεῦθεν τὸ "Ἀχιλλεὺς ποσῶτον τὸν κινδυνὸν "κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι ὧδε". Πλάτ. Ἀπολογ. ε'.) Ἕνεκα, Διά. "Παρὰ τὴν ἐ- "κείνε ἀργίαν". δι', ἢ οὕνεκα τῆς ἀργίας ἐκείνε. "Παρὰ τῦτο". οὕνεκα τέτε, δι' τῦτο, τέτε οὕνεκα. "Παρὰ τί σφαλείσαν". τίνος οὕνεκα, διατί ἐσφα- λὲν αὐτοί. δι' ποίαν αἰτίαν. "Οὐδὲ γὰρ ὕπνος παρὰ "τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπήυξηται, ὅσον παρὰ τὴν "ἡμετέραν ἀμέλειαν". Δημοσθ. Φιλιπ. ζ'.) Διά- λειμμα, οἷον "Παρ' ἡμέραν". τὴν μίαν ἡμέραν καὶ, ἢ τὴν ἄλλην ἐχί, εἰς κάθε δευτέραν ἡμέραν. "Πα- "ρὰ τεταρτίνην ἡμέραν". εἰς κάθε τεσσαρας ἡμέρας. Πολύβ. Δημοσθ. κατὰ Νεαίρ. "Τῶν μὲν ἀνθρω- "πων ἐλευθέρων εἶναι, σωφρονεῖν δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν "παρ' ἡμέραν". ἐναλλάξ, τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν ἄλλην. "Ἡ δὲ "ὥρα, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν ἄλλην. Ἀειτοφ. "Ὀρχησις ἐφήβωντε καὶ παρθένων, παρ' ὥραν χορδότ- "των" + μία παρθένος καὶ εἷς νεανίσκος, εἷς ἢ μία ἢ ὅτω καθ' ἑξῆς κατὰ σειράν. Τοιῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. "Ἐν παρ' ὑμέραν ἢ νύκτα ποιῶν". τὴν ἡμέραν ἐβλεπε, ἢ τὴν νύκτα ἔφαττε. Καὶ ἐνσπου- δον, ἢ.) Ἔλαττον, Σχεδὸν, Ὀλίγον ἔλλειψον, οἷον, "Παρὰ μικρόν. Παρ' ὀλίγον". καὶ ἰδιαιτέρως μετὰ τῆ ῥημάτων Ἔρχεσθαι, Ἥκειν, τὰ ὁποῖα ἔτι ἢ ὑποφατικήν τινα σῶσιν ἔχουσιν. "Παρὰ μικρὸν ἦλ- "θον ὑποθανεῖν". σχεδὸν ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ὑποθάνω, ἐγγὺς ἦλθον τῦ ὑποθανεῖν. Ἰσοκράτ. Αἰγίν. "Ἥκοντες "παρ' αὐτὰ τὰ θανεῖν". Ἐπιστολ. Σωκρ. ιά. αὐτὶ τῦ, Ἐγγύς. "Παρὰ τοσῶτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε "κινδυνεύσ". τόσον ἐγγὺς ἦλθε τῦ κινδυνεύσ, ὥστε ὀλί- γον ἔλλειψε νὰ χαθῇ. Θουκυδ. τοιῦτον ἢ τὸ "Παρ' ὃ- "δὸν ἦλθε". Τὸ δὲ "Οὐ παρὰ μικρόν". αὐτὶ τῦ, Οὐχὶ τόσον ὀλιγώτερον, Οὐχὶ ὀλιγώτερον. ϛ'.) Πόρρω, μακράν. "Ἐκφασιν, ἢ Διάφασιν. "Παρὰ "τοσῶτον γιγιώσκω". Θουκυδ. ϛ'. 37. τόσον μακρὰν ἀπέχει κατὰ τοῦτο ἡ γνώμη με. πολλὰ μακρὰν ἀφί- σαται ὁ σκοπός με. ὅτε καὶ Διαφορὰν σημαίνει, οἷον τὸ τῆ Θεοφράσ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ'. "Τὸ δὲ ὅλον (ὥσπερ ἐλέχθη) ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐφορία (τῆ ῥόδων) παρὰ τοὺς τόπους ἐστί. "αὐτὶ τῦ, Ἐκ τῆς ἐμφορᾶς ἢ κάλλιον, Ἐξ αἰτίας τῆς ἐμφορᾶς τῦ τόπε. ια'.) Πολύ, λίαν. "Παρὰ πολύ". Πλάτ. Ἀπολογ. ιά. "Τφεσιν, Ἔλλειψιν, Ἔλατον, Ἧττον, ὀλιγώτερον". "Παρὰ σὺ πάλαισμα ἔβραμε νικᾷ Ὀλυμπιάδα". Ἡρόδοτ. Ϛ'. 33. σὺ πάλαισμα, ἤτοι ἡ Πάλη ἔλ- λειψε μόνον, ἵνα νικήσῃ τὸ Πενταθλον εἰς τοὺς Ὀλυμ- πικοὺς ἀγῶνας. "Παρ' σὺ βῆμα μόνον δύναμαι γὰρ "γενες". Δίων Χρυσ. Ϛ'. σὺ βῆμα σοὶ λείπει δῆλε νὰ γίνῃς δύναμαι. "Παρ' σὺν τοσῶτοι" Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 9. σὺν ἔλειπε δῆλε νὰ εἶναι ἄλλοι τόσοι. Πλὴν σὺς, τοιῦτον ἢ τὸ σὺν σωφροσύνῃ "Παρὰ μίαν "τεσσαράκοντα". μία ὀλιγώτερον, μία ἔλλειπεν εἰς ὀναπλήρωσιν τῦ ἀριθμῦ τῆ τεσσαράκοντα, Πλὴν μιᾶς. ιβ'.) "Παρ' ὀδὲν ποιεῖσθαι". μὴ φροντίζειν, ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Δεὺ φροντίζω, δεὺ μοὶ μέλει, δεὺ προσέχω, δεὺ τὸ ἔχω, ἢ δεὺ τὸ χαίρω δῆλε τέ- τοτε. ἔτοι καὶ τὸ. "Παρ' ὀδὲν εἶναι τινί". Εὐσεπ. Ὀρέσ. 568. καὶ τὸ "Παρ' ὀδὲν ποιεῖσθαι", καὶ τὸ "Παρ' ὀδὲν ἡγεῖσθαι, Παρ' ὀδὲν τίθεσθαι" ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, "Δεὺ τὸ νομίζω δῆλε τίποτα, Δεὺ τὸ "ψηφῶ". Παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. Παρὰ φαῦλον ποιεῖ- "σθαι". ἔχειν νομίζωτι δῆλε μικρὸν - δῆλε φαῦλον - δῆλε ὠτιδανόν. Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ'. ϛ'. 11. "Παρ' ὅσον "καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ὡς τόσον, ἐπομβρίων ἐφ' ἑξῆς. Ἐν τοῖς σωφρονίοις φυλάττει ἡ Παρὰ ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, ὀξαιρέτως δὲ ὑποδηκυῦσι καὶ τι- να ἡμαρτημένην καὶ ἐσφαλμένην, ἢ κατὰ παρεκτρο- πὴν τάξιν, οἷον ἐν τῷ Παραβαίνω, παραβλέπω, κ. τ. τ.

Παρά, αὐτὶ τῦ, Πάρειμι, ἢ, Πάρεσι.

Παραβαίνω, Μέλ. Παραβήσω, (ἐκ τῦ Παραβάω, ὡς ἐξ οὗ οἱ λειποὶ χρόνοι) ὑπάγω ἐμφορδὰ ἢ ἐμπρός,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Α

ταποροεύομαι, περιῶ ἐμπορεύομαι καὶ ἀφίωτι ὀπίσω. Παραζέχω, παρέρχομαι. Ἀειτοφ. Οἰκον. β'. "Παρέβη ξεῖς ἡμέρας". παρῆλθεν. ἔτι δὲ ἡ αὐτὶ τῦ, Παρασκάλω, ςραβοπατῶ, παρακεξέπομαι, ἐναντίον βαίνω, ἐσφαλμένως πατῶ, παρεπατῶ, ἔξω τῦ ὀρθῦ βαίνω-πατῶ, κατεπατῶ, χαλῶ, δεῦ φυλάττω. "Σκευθήκας, ὅρκους παραβαίνων". καταπατεῖν, ἐναντίον τῦ ὀρθῦ ἢ τῦ δικαίᾳ ἢ τῦ καθήκοντος πράττειν. Ἀόρ. β'. Παρίβλω, ἐκ τῦ, Παράβημι.

Παράβακτρος, ὁ, ἡ. Εὐεπ. Φοίν. 1564. "Θεραπεύμασι παραβάκτροις". ἤτοι σωτεῖσι ἀνέγνωσαν τινὲς, αὐτὶ τῦ, Ἐγχυὸς-πλησίον τῦ βάκτρου, ἢ μετὰ βάκτρων.

Παράβακχος, ὁ, ἡ. Πλούταρχ. Δημοθ. 9. ὁ πλησίον τῆς βακχικῆς μανίας ὤν, ὁ ἐνθουσιῶν.

Παραβάλλω, ἐμπροσθεν ῥίπτω-βάλλω, παρατίθημι. Ὁδυσ. Δ. 41. "Πὰρ δ' ἔβαλον ζυγὰς". Ἰλ. Ε. 369. "Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν, εἶδαρ". τοιῦτο καὶ τὸ ἐν Ὁδυσ. Κ. 242. ἡ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Προβάλλω, ἀρτύνω, παρατίθημι, αὐθίζημι. Πόρρω ῥίπτω, ὑπορρίπτω, προΐημαι, ἐκβάλλω. ἡ ἐνταῦθεν παύτην ἔτι τὴν, Ἀποδείκνυμι, ἐμφανίζω, προφαίνω, δείκνυω, δείχνω. "Παραβαλλόμενος ἀρχεῖῦ ἐλευθερίας πόρρωθεν Συρακουσίοις". Δίων Κάσ. 2) Κρατῶ-βαίνω, πλησίον τινὸς τίθημι-βάλλω, παρομοιάζω, ὁμοιῶ. ὅμοιον ποιῶ μετά τινος, συγκρίνω. βάλλω τι ςράγμα πλησίον ἄλλυ τινος καὶ παραπρῶ τὸ ἕτερον ἀλλήλοιν. "Ἐν ςνί. καὶ, "Ἐν ςορὰς εἰ παραβάλλειν". συγκρίνω τὴν διαφορὰν τῦ ενὸς μετὰ τῦ ἄλλυ. 3) Ταυτὸν ἐαὶ τὴν, Προστίθημι, ἐπιβάλλω, πλησίον ἢ παρατίθημι βάλλω, ἵππους φέρω, ἢ πλησιάζω. "Τοῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν". προσθεναι. Σξάβ. ἑ. 3. ἡ 6. "Τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ παραβέβληται". ἐνέθη-ἢ ἐβλήθη-ἐνύρθη πλησίον τῆς Ἀππίας ὁδῦ. καὶ ἐνταῦθεν 4) Καταπίθημι, ἐνκαταπίθημι, ὡς παρακαταθήκην βάλλω, παραδίδω, παρατίθημι, ὡς ἐνέχυρον δίδω, ἐμπιςεύομαι-παρρησιάζομαι καὶ ἀφίνω ἢ δίδωτι ὅ ἐςιν. ἔτι δὲ καὶ Μέσως "Παραβάλλομαι τὰ τέκνα". ἐμπιςεύομαι ὅ ἐςιν τὰ τέκνα μυ. 5) Ἐπὶ τῦ μέρυς κρατῶ-ἔχω, Πλαγιάζω, ὑποκλίνω. "Παραβάλλειν τὸν ὀφθαλμόν". Ἀειτοφ. πλαγίως ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος βλέπειν, ἀλλαθορεῖν, ςραβὰ βλέπειν, πλαγίως-λοξῶς βλέπειν, ςραβλὸς ἔχειν τὸς ὀφθαλμός. "Κεφαλὴν παραβάλλειν". Πλάτ. αὐτὶ τῦ, Πλαγίως τίθεσθαι, ὡς τὸ πλάγιον μέρος ὑποκλίνω. "Ἐμοῖς λόγοις παράβαλε σὸν ὦς". κλῖνον τὸ ὦς συ, σκόλλε τὸ αὐτίον συ, προσεκτικὸς ἄκουσον. "Παραβάλλειν τὸ ἕτερον ὦς πλάγιον". Ξενοφ. ἐπὶ λαγῦ. κλίνειν, πλαγίως ῥίπτειν τὸ αὐτίον. 6) Οὐδετέρ. προσυπακουμ. Ἐκυτόν. αὐτὶ τῦ, Πλησιάζω ἐμαυτὸν, πλησίον ὑπάγω. "Παραβάλλειν ἑαυτὸν ἀνδρὶ ἀγωνιῦντι". 7) Διαβαίνω, διαπεράω, διέρχομαι. Ἡρόδοτ. "Παρίβαλε ἰπυσὶ δέκα ἐδῶ Σκιάθε". ὁ δὲ Θουκυδίδ. αὐτὶ τύτυ "Ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν". εἶπε, αὐτὶ τῦ, Περιπλεῦσαι καὶ διαπερᾶσαι. Κατὰ ταύτας τὰς δύο τελευταίας σημασίας λέγεται ἔτι ἡ, Παραβάλλεσθαι, Πλούταρχ. "Κλεωνύμυ παραβαλλόντος εἰς τὰς Θήβας". ἡ Δημοσθ. "Παραβάλλειν εἰς ἡδονάς". ἐμβαίνειν-προχωρεῖν. Παρ' Ἀειτοφ. Βάτ. 108. κεῖται. "Ὥςτ' παραβαλὼ". καὶ σίχ. 269. "Παραβαλὼ ταῦ κωδῶν". Ὁ Ἡσύχ. ἡ Φώτ. ἑρμῆν. ἀντὶ τῦ, Ἀναπαύω. ἔτι ὁ Φώτιος προσέθηκε. Παραβάλλειν κυβεύοις λέγεται τὸ Πεύσαι τὸν κύπελλον τῆς ἕρσεως". Ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 762. ἔχει "Τὸν ἄκαιρον παραβάλλω". κατὰ τὸν Σχολ. Ἐπιμίλιυ ποίει. Ὁ Πλούταρχ. ἔχει, "Τὸ ἀνεῖον παραβάλλω". αὐτὶ τῦ, Κλείσειν. 8) Τὸ Μέσον, Παραβάλλεσθαι, σημαίνει ἐξαιρέτως τὸ, Βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, παρακινδυνεύειν, Καπερολμᾶν, ῥιψοκινδυνεύειν, ὅπερ ἄλλως, Διακινδυνεύειν, λέγεται. κυρίως ἐν Ἰλιάδ. Ι. 322. "Ἐμοὶ ψυχῇ παραβαλλόμενος πολεμίζειν". Ζήτ. Παράβολος. ἡ μετὰ Λίτιτ. "Παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύσωσι". Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Κυρυπ. Β'. γ'. 11. "Παραβαλλόμενοι ἐκ ἴσα". ἐξοκινδυνεύοντες-βάλλοντες ἑαυτὺς εἰς κίνδυνον ἐκ τῆ ἴσυ ὠφελείας. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι "Παραβάλλεσθαι κινδύνων". καθὼς ἡ "Ῥίπτειν κινδύνων". ὅπω καὶ τὸ "Πρὸς κῦμα, ςορὸς "ῥεῦμα παραβάλλεσθαι". βάλλειν ἑαυτὸν-ἐμβαίνειν εἰς τὸ ῥεῦμα τῦ ποταμῦ, ἢ εἰς τὰ κύματος τῆς θαλάσσης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τυ. Ἐντεῦθεν τὸ, Παράβολος, τολμητίας, τολμηρὸς, ὑπόκοπος. 9) Ἀντὶ τῦ, Ἀπατῶ, ἐρμῆν. ὁ Σοίδ. τὸ παρὰ Θουκυδ. α'. 133. "Οὐδεὶ πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς ςορὲς βασιλέα ὄψεσθαι "νόμως παραβάλοιτο". ὅπερ ὁ Στέφανος ἡρμήν. ὄξω τῦ, Εἰς κίνδυνον ῥίπτειν-φέρειν. Παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται "Παραβαλλάστορος". ὁ τὸς ἰδίυς ἑταίρυς ἀπατῶν. ἴσως κεῖται κατὰ παύτην τὴν σημασίαν καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Α'. 108. "Μηδὲ ἐμέτε παραβάλῃ". μήτε ἐμὲ νὰ ἀπατήσῃς, μὴ μὲ ἀπατήσῃς. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Παρεκείπτω.

Παραβάπτισμα, τό. Ψευδὲς-νόθον βάπτισμα.

Παραβαπτιστὴς, ᾶ, ὁ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 9. ὁ μὴ γνήσιος χριςιανὸς, νόθος κατὰ τὸ βάπτισμα.

Παραβάπτω, Πλούταρχ. Φωκ. 28. πλησίον-ἐνταυτῷ βάπτω.

Παραβασιλεύω, πλησίον ἢ αἰσχρῶς-κακῶς βασιλεύω. β'. Μακκαβ. ε'. 24.

Παράβασια, ἡ. Ζήτ. Παραβασιά.

Παράβασις, εως, ἡ. (παραβαίνω) παρέκβασις, παρεκβολὴ, τὸ ἔξω τῦ ὀρθῦ ἢ τῦ δίκεως βάδισμα. παράπτωμα, ςραβοπάτημα, παράσξασμα, παρασκάλισμα, πτῶσμα, σφάλμα, καταπάτησις τῆ καθήκοντος-τῆς συμφωνίας ἢ τῆς ἐντολῆς, παρανομία, ἁμάρτημα, τὸ μὴ φυλάττειν τὴν συμφωνίαν. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Πτῶσις, χάλασμος, ξέπεσμος, αστοτία, παρέκβασις, ὑπομάκρυσις. Σξάβ. α'. 2) Ἐν μέρει τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ὅπυ ὁ ἴδιος Ποιητὴς ὡμίλησε ςορὲς τὲς Θεαπές. Σχολ. Ἀειτοφ. Νεφ. 514.

Παραβάσκω, ᾦ, Παραβατέω, παραβάτης εἰμὶ, ὡς μαχητὴς-πολεμιςὴς ἵςαμαι. Ἰλιάδ. Λ. 104. "Ἀντίφος παρέβασκε". παραβάτης ἦν. ἢ ἵςαμαι ὡς ἑλάτης-ἱππόχες-ἁμαξᾶς πλησίον τινὸς ἐπὶ τῷ πολεμικῷ ἅρματι. Φιλοσφ. Εἰρην. γ'. 11. καθόλε δὲ, ἵςαμαι ἢ κάθημαι πλησίον τινός.

Παραβάτης, ε, ὁ. ὁ πλησίον τινὸς ἑςάμενος ἐπὶ τῷ πολεμικῷ ἅρματι, ἢ ἔτι ὁ διοικῶν τὲς ἵππους τῷ πολεμικῷ ἅρματος, ἡμαξᾶς. Παρὰ Πλουτάρχ. Λυκίλ. 12. πευτῶν τῷ, Ἀμιπτος, ὁ ἱππεδρόμος παρεπόμενος τῷ ἱππεῖ πεζὸς, ἵν' ἐκεῖνος πεσόντος αὐτὸς τὸν ἵππον ἀναβαίνοις. Παρ' Ἐρατοσθ. Καταςερισμ. ιγ'. πευτῶν τῷ, Καταβάτης. Ζήτ. ᾦ, Παραβάτης. 2) Παρώνυμος, ὁ παραβαίνων τὲς ὅρκους-τὰς σωθήκας ἢ τὰ πάτρια ἔθιμα.

Παραβατικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς παράβασιν αὐθήκως. "Μέλος παραβατικόν". 2) Ὁ αὐθηκὴν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς παράβασιν-παρεκβολὴν τῆ ὀρθῦ. Παραβατικῶς, Ἐπίρ. μὲ παραβατικὸν ςόπον.

Παραβατὸς, ὰ, ὸν. τὸν ὁπόϊον δύναται νὰ παρέβη-νὰ χαλάσῃ-νὰ καταπατήσῃ τινάς. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 583.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραβαφὴς, ἔος, ὁ, ἡ. παραλειργὴς. Ἡσύχ.
Παράβημι, ὅθεν τὸ Παρέβλω. Ζήτ. Παραβαίνω.
Παραβιάζομαι, μετὰ βίας ποιῶ τι ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τοῦ δικαίου. ὅθεν Παραβιασμὸς, παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, Κλαυσίγελως.
Παραβιάομαι, ῶμαι. ταὐτὸν τῷ, Παραβιάζομαι.
Παραβίας, ὁ. ποτόν τι ἐκ κέγχρου καὶ κονύζης κατασκευαζόμενον. Ἑκαταῖος παρ' Ἀθήν. ιβ'. σελ. 447.
Παραβιβάζω, παρὰ Σοφ. ταὐτὸν τῷ, Παραβαίνω. κυρίως, Πλησίον φέρω ἢ βάλλω - πάσσω. ἀντὶ δὲ τοῦ, Μετακινῶ, μετατίθημι, Μεταβιβάζω, παρὰ τοῖς Ο'.
Παραβλάπτω, λίαν βλάπτω.
Παραβλαστάνω, πλησίον - ἐγγὺς βλαστάνω. "Λόχμη ἡμέρους σπέρμασι παραβλαστ." Πλούταρχ. Ἐνεργητ. "Παραβλαστάνειν κακίας". Θεμίστ. λόγ. λβ'.
Παραβλαστὴ, ἡ. παραφυὰς, βλάστημα πλησίον τοῦ ἄλλου. Θεόφρ. Ἰστ. Φυτ. α'. 4.
Παράβλασμα, τό. τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλάστημα.
Παραβλάστησις, ἡ. τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλαστάνειν.
Παραβλαστητικὸς, κὴ, κόν. ὁ παραβλαστήματα ἐκφύων - βλαστάνων.
Παράβλεμμα, τό. τὸ ὀφθαλμοῦ - σφαῖρον βλέμμα. Πολυδ. β'. 56. ἐκ τοῦ
Παραβλέπω, Μέλ. ψω. παροράω, ἐμπροσθεν ἢ ψεύδως βλέπω, διερχόμενος βλέπω πλαγίως, στραβίζω βλέπω, λοξοσμυρνίως - ἡμαρτημένως - βλέπω, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω. ὃ ἐστι συγχωρῶ. μετὰ Αἰτιατ. ὅθεν
Παραβλεψὶς, εως, ἡ. τὸ παραβλέπειν. παρὰ Πλουτάρχ. ἢ τὸ ἐν τῷ διέρχεσθαι - περᾶν ἐμπροσθεν τινὸς ἢ βλέπειν μέσα εἰς αὐτό.
Παραβλῆδην, Ἐπίρ. (παραβάλλω). "Ἀγοράζειν, "προσειπεῖν παραβλῆδην". ταὐτὸν τῷ, Ἐξ ἀντιβολῆς, ἀπ' ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως λέγειν - ὑποκείεσθαι, παραβεβλημένως, ὄξισα. παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. καὶ ἐντεῦθεν ἐριμίσ. ἐχ ὑγιῶς τὸ ἐν Ἰλ. Δ. 6. "Παραβλῆδην ἀγοράουν". ὀξὺ τοῦ, Ἀπαντικῶς. Ζήτ. Παραβάλλω, ἀειθ. 9. Κατὰ μίμησιν ταύτης τῆς ἐν Ἰλ. Δ. 6. ῥήσεως. "Κερτομίοις ἐπέεσι παραβλῆδην "ἀγοράουν". ἐγκείται καὶ ἐν Τίμ. Ἑρμῆ στίχ. 56. "Ἠβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσι". ὅπερ ἑρμίνευε. ὀξὺ τοῦ, Ἀμοιβαίως, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 313. "Αἰόλα βακλίσσα παραβλῆδην τετάνυσται". Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Παρβολάδην.
Παράβλημα, τό. (παραβάλλω) ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ῥίπτει - βάλλει τις ἐμπροσθεν τινος, οἷον Τροφὴ. τὸ εἰς ἔρφιν τοῖς ζώοις παρατιθέμενον. 2) Τὸ ὁποῖον βάλλει ἢ κρεμᾷ τις ἐμπροσθεν τινος ὡς φυλακτικὸν σκεύασμα. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. α'. 22. παραπέτασμα, φραγμὸς, φραγέλλιον, παραπέτασμα, παραρρύμα.
Παραβλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν - ὑποπίπτειος εἰς παραβολὴν. ὁ παραβάλλων.
Παραβλητὸς, τὴ, τὸν. τὸν ὁποῖον παρέβαλες τις. ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραβάλλῃ - νὰ παραθέσῃ τις.
Παραβλύζω, ὑποπτεύω, ὑφέρπω, ὑπαβλύζω παρὰ Φιλοστρατ. Εἰκ. α'. 22. ἢ Παρὰ, ἐκφράζει τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν γινόμενον.
Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. (παραβλέπω) ὁ λοξὰ ἤτοι πλαγίως, ἢ στραβὰ βλέπων, ἀλήθωρος. Ἰλ. Ι. 499.
Παραβοάω, ῶ. φωνάζω - βοῶ πρός τινα, μεγαλοφώνως κράζω.
Παραβοήθεια, ἡ. ἡ ἐν τῷ καιρῷ πράξεως - ὑπηρεσίας τινος ἢ ἐν τῇ μάχῃ γινομένη βοήθεια. Πλάτ.
Παραβοηθέω, ῶ. βοηθῶ τινα ἐν καιρῷ ἐργασίας ἢ μάχης τινος. Θουκυδ.

Παράβοημα, τό. Μαθημ. Παλ. σελ. 57. βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα.
Παραβολάδην. Ζήτ. Παρβολάδην.
Παραβολεύομαι, παράβολος εἰμὶ, καταπολμῶ, ριψοκινδυνεύω, εἰς κινδύνους ἐμβαίνω. ὡς ἢ τὸ, Παραβάλλομαι. ἀειθμ. 8. Ἐπιστ. τοῦ Φίλιπ. β'. 30. ὅπου ἄλλοι "Παραβυλεύομαι τῇ ψυχῇ" ἔχουσι.
Παραβολὴ, ἡ. ἡ θέσις πράγματος τινος πλησίον τοῦ ἄλλου, παράθεσις. "Ἐκ παραβολῆς (γνώσῃ) μάχεσθαι". Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 60. Πολύβ. ιε'. 2. ὥστε τὰ πλοῖα ἐν τῇ μάχεσθαι ἴσασται πυκνῶς τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου. καὶ ἐντεῦθεν 2) Σύγκρισις, παρομοίωσις, παράπλησιον πραγμάτων παράθεσις ὁμοιωματικὴ διὰ σαφηνείαν τοῦ ὑποκειμένου. Εὐστάθ. "Ἔστι παραβολὴ, νόημα πιθανὸν ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστου γινομένων τὸ λεγόμενον, ἢ λόγος διδάσκων καὶ πιθανῶν τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων ἀεὶ γίνεσθαι. Λέγεται δὲ παραβολὴ, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τυγχάνει συγκείνει ἢ παρατίθησι πρᾶγμά τι γνώριμον εἰωθὸς ἀεὶ γίνεσθαι". Παρὰ Θουκυδ. α'. 131. ὁ Σχολ. ἐν τῷ ρωποτύπῳ εἶχε, Παραβολὴ, αὐτὶ, Διαβολὴ, ἢ ψεῦμα. ὀξὺ τὸ, Κίνδυνος. Παρὰ Ματθματ. ἢ Καμπύλης γραμμῆ. ὅθεν
Παραβολικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ εἰς παραβολὴν ἀνήκων, ἢ εἰς τὸ ὑποπέσειος.
Παράβολιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Παρακαταθήκη, ἢ Παρακαταβολή.
Παράβολος, ὁ, ἡ. τολμητίας, ριψοκινδύνως, θρασὺς, ὑπόκοπος, ὁ μὴ ψηφῶν τὴν ζωὴν τι ἐν τοῖς κινδύνοις, ὁ κινδύνοις βάλλων ἑαυτόν. Ζήτ. Παραβάλλω, ἀειθμ. 8. ὅτι προσώπων καὶ πράξεων. κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. "Παράβολος ἀγωνίζεσθαι", μὲ πολὺ μικρὸν ἢ ὑπικίνδυνον ζόπον. ὡς ἢ Ὅμηρ. (ἐν Ἰλ. Ι. 322.) λέγει "Ψυχὴν παραβαλλόμενος". τὴν ψυχὴν τὴν ζωὴν ἐν κινδύνοις καταφρονῶν. "Παράβολον πρᾶγμα". τὸ κεκινδυνευμένον. 2) Ἀντὶ τοῦ, Νόθος, μὴ γνήσιος, ἠρμηνεύθησαν τὸ παρ' Ἀριστοφ. Σφὴκ. 192. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς. Παρὰ Πολυβ. "Ἡ τύχη μεταβιβάσασα παράβολος". ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀπροσδοκήτως, ἀφιδίως, ὡς ἡ πλάστιγξ τῆς ζυγαστικῆς.
Παραβομβέω, ῶ. Σιωπ. Διων. σελ. 62. πλησίον ἢ κατὰ μίμησιν ἠχῶ. ταὐτὸν τῷ, Προσηχέω.
Παράβορος, ὁ, ἡ. πλαγίως ἔχων τὸν βορρᾶν ἄνεμον. Θεόφρ.
Παραβουκολέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Παραπλανῶ. Οἰνόμαος παρ' Εὐσιβ. ε'. 20. Παρὰ Λυκόφρ. 1094. τινὲς ἔχουσι "Παραβυκολίζει" ὅπου νῦν "Παρυλλίζει" κεῖται.
Παραβουλεύομαι τῇ ψυχῇ", Ἐπιστολ. τοῦ Φίλιπ. β'. 30. ταὐτὸν τῷ, Παραβολεύομαι.
Παραβραβεύω, ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἢ καθόλου, κρίνω καὶ ὑποφαίζω ἀδίκως ἤτοι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου. ἀδίκως ἢ παρανόμως βραβεύω. "Τῶν παρὰ "βραβεύσαν φάραγγα". Θεοφύλακτ. Ἰσορ. β'. 2. ὁ Σνίδ. ἠρμηνεύ. ὀξὺ τοῦ, Διακρίνω, διορίζω.
Παραβραχύ, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Παρὰ μικρόν. σχεδὸν, ὀλίγου ἔλλειψε. ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Peu s'en faut.
Παράβυσμα, τό. (παραβύω) τὸ πλησίον τινὸς τιθέμενον ἢ ἐντιθέμενον ἐμβαλλόμενον πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐλλείψεως ἢ ξύπας τινός. παραπλήρωμα, μπάλωμα, ταπίωμα.
Παράβυστος, ὁ, ἡ. (παραβύω) ὁ ἐν μέσῳ ἢ πλησίον τινος βεβλημένος, ἀναμεσα βαλμένος ὡς παράβυσμα. Τιμόθεος παρ' Ἀθήν. ς'. 243. "Ἐὰν μὴ "παράβυστός τις γένηται Χαιρεφῶν". αὐ δὲ χωθεὶς ἀνάμε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νάμεσα πώποτε. "Παράβυσον, τό. δικαστήριόν τι ἐν "Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἑπτάκα". ὅπερ ἔκειτο εἰς τὸ παράμερον μέρος τῆς πόλεως· ὅπου δηλαδὴ δὲν ἐσύγκλεζον τόσον αὐθρωποι. Παυσαν. Ἀττικ. 28. "Τὸ μὲν ἓν καλούμενον Παράβυσον, ἐν ἀφανεῖ πό- "λεως εἶναι καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις στιβέναι εἰς αὐτό". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Τόπος ὑποκεκρυμμένος, ἢ σκοτει- νὸς καὶ μὴ βλεπόμενος, παράμερος. "Ἐν παραβύσῳ "ποιεῖν". κρυφίως -κεκρυμμένως φάττειν τι. "Εἶδ' "ὕστερον ἐραθεῖσα αὐτῇ παραβύσῳ". Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Ἄρκος. ἀλλ' ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀειτοτέλ. Τροπικ. Κ'. ά. 22. "Λαυθάνουσιν ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶν- "τες ἐν παραβύσῳ ποιούμενοι, ἃ καθ' αὑτὰ ποιοῦσι "νόμιμα εἶναι". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Εἰς πλῆ- θος, πεφυκνωμένως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παράβυσον, "λάθρα γινόμενον, ὑπόκρυφον, ὑποκεκρυμμένον". ἢ μικρὸν κλινίδιον παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ.

Παραβύω, πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος ἐμβάλλω -συ- πόνω, παρασειμόνω. "Παραβύειν τὰ ὦτα". συπόνειν τὰ αὐτία. Σέξτ. Ἐμπ.

Παραβώμιος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τοῦ βωμοῦ κείμενος ἢ διεσκόμενος.

Παραγγελεύς, έως, ὁ. ὁ παραγγέλλων. Γλωσ.

Παραγγελία, ἡ. ἐντολή, προσαγή. τὸ σωζόμενον, ὁρδινία, εἰδοποίησις, ἀγγελία πρός τινα, προβοπή, ἢ ἀφὶ εἰδήσεως ἢ μηνύματος σωζέλδυσις, δημοκοπία, κά- σις. τὸ ἀρχαιρεσιάζειν. Διδασκαλία, νεθεσία. Ζήτ. Παραγγέλλω.

Παραγγέλλω, εἰδοποιῶ, γνωστὸν ποιῶ, εἴδησιν-ἀγγε- λίαν δίδω ἀφὶ τοῦ κήρυκος, ἐντέλλομαι, κελεύω, προ- κάζω (δίδω ὁρδινίαν) τί ταχέως νὰ γένῃ καὶ τί ἀχί. Ἄρα, Ἀπαγορεύω - Εἴργω. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἀπὸ Διδασκαλίας, ἀπὸ γονέων, καὶ φίλων, αὐτὶ τοῦ, Δι- δάσκω, νεθετῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω, προξέ- πω. "Παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα". κράζειν -προσκα- λεῖν εἰς τὰ ὅπλα. φωνάζειν ἵνα πάσωσιν ὅλοι τὰ ἅρ- ματα, ὡς τὸ τῆς σωτηρίας, "Ὅλοι εἰς τὰ ἅρματα. "Παραγγέλλειν εἰς τὸν καπέλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡ- "λικίᾳ". καλεῖν -κράζειν ὅλους τοὺς ἔγγιστα ἡλικίαν ἢ- "τοι τοὺς ὑπηρεσίας εἰς τὸ νὰ πάρωσι-νὰ πάσωσι τὰ ὅ- πλα καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν καπέλογον ὡς στρατιῶ- ται. Λυκιαν. "Σβρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλε- "μον παραγγέλλων". Ξενοφ. αὐτὶ τοῦ, Καπαλέγων· "Πολλάκις δ' παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο". ὁ αὐτ. αὐτὶ τοῦ, Ἀπρονοήτως, ἀπροσδοκήτως, ἄνευ τι- νος προειδοποιήσεως. "Παραγγέλλειν πρός τινα". δίδειν εἴδησιν, ἢ φέρειν εἴδησιν πρός τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ἐν τῷ πολέμῳ σημαίνει τὸ, Παρεγγυᾶν τὸ σωζόμενον, (δίδειν τὸν μυστικὸν σημαντικὸν λόγον· ἢν παρόλιον εἰς τοὺς στρατιώτας) Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 3. καὶ 9. "Τὰς "γεμιὰς ἐξαγωγὰς τῶν ἵππων αὖ οἱ πολέμιοι "αἰσθάνοιντο, εἰ ὑπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, "ἢ εἰ ὑπὸ κήρυκος, ἢ ὑπὸ γραφῆς". Ἀγαθὸν ἦν καὶ "τὸ πρὸς τῷ ἀφὶ παραγγέλσεως ἐξάγειν, τὸ δεκαδάρ- "χας καθίσαντα, καὶ τοῖς δὲ δεκαδάρχοις πεμπαδάρ- "χας, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ". ὁπό- ταν δηλαδὴ ἡ προσαγὴ δὲν δίδεται μήτε ἀφὶ γραφῆς, ἢ μήτε ἀφὶ τοῦ κήρυκος, ἀλλὰ μόνον ἀφὶ ζώσης φω- νῆς πρὸς σῶα σῶα. Συωΐσιμον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ, Πα- ρεγγυᾶν, καὶ τὰ ἐκ τούτων τὸ, Παράγγελσις, καὶ Πα- ρεγγύησις. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλάτ. (ἐν Φαίδρ. 3.) λέγει. "Παρηγγείλαμεν ἂν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς σωϊαί- "τατα". ἡμεῖς ἐδώκαμεν ἀναμεταξύμας τὸν λόγον, "ἢτοι ἐσυμφωνήσαμεν - σιωπωμιλήσαμεν, ἀφὶ νὰ ἔλθω- μεν ἔσον τὸ δυνατὸν σῶοι". Ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ

Α "Παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα", προκύπτει ἡ μεταφορι- κὴ, ὁπόταν τινὰς δημοκοπίας ἢ σάσεις ποιῇ, ἢ ἀχ- θεὶς ἕνεκα τούτου εἰς τὸ κεπάειον, προσκαλεῖ τοὺς φίλους του εἰς βοήθειαν ἢ προσασίαν του, ἵνα ἀφὶ τῆς παρρη- σίας αὐτῆς λάβῃ ἡ κεισολογία του ἀσφάλειαν. καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σημασίαν ὁ Δημοσθ. συμπάντων καὶ τὸ Ἐνοχλεῖν, οἷον "Ἐνοχλεῖν ἢ παραγγέλλειν τινί". ὅθεν "Παραγγελία" παρ' αὐτῷ, ὁπόταν τινὰς ἀφὶ τῆς προσκλήσεως ἢ συμάξεως τῆς φίλων του εἰς τὸ κει- πάειον ζητεῖ-πάσχει νὰ δικαιωθῇ, ἢ νὰ ὑποτιμήσῃ αὐτὸ καθὲ ἔγκλημα δημοκοπίας, ἢ σάσεως. αὐτὶ τού- του λέγει ἔτι ὁ Δημοσθ. καὶ "Παράπεξις ἄδικος". Β ὡς ἢ Πλούταρχ. εἰς Κίμ. Ἐντεῦθεν, ἔχει Διον. ὁ Ἁλικ. "Παραγγέλλειν τῷ ἄρχοντι". αὐτὶ τοῦ, Ὑ- πάγειν ὑπὸ σῶα εἰς ἄλλον, ἢ παρακαλεῖν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸν ἄρχοντα ἤτοι νὰ τὸν ὑπο- δείξωσιν ἄξιον ἀρχῆς τινος. ἢ Πάσχειν -ζητεῖν ἀφὶ τῆς φίλων τοῦ ὑπάλαυσιν ἀρχῆς τινος. ἢ Διὰ μεσιτείας ἢ παρακλήσεως εἰς τὰς πολλὰς ἢ μάλιστα μετὰ πόθου ἢ θερμότητος αἰτεῖν-ἀσκάζειν-προσπαθεῖν ἵνα ὑπολαύ- σῃ τις ἀρχῆς τινα. ἢ ὁ Ἀππιαν. τὸ "Παραγγελία" ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τάξει· ὅ ἐστιν, ἢ μὲ ἄδικον ζῆτον, ἀφὶ ἀσφαλείας καὶ ὠφελείας, ἀφὶ παρακλήσεως καὶ μεσιτείας τῆς φίλων, ὑπόλαυσις τιμῆς καὶ ἀξιώματος τινός. "Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατίας ἦσαν παραγγε- "λίαι". κινήματα δηλαδὴ δρασήεια ἀφὶ μέσου πολλῶν ὑποκειμένων, ἵνα δοθῇ ἡ ὑπατεία πρὸς τὸν Καίσαρα. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 12. ἔχει τὸ πλήρες. "Αἰ- "μύλιος δούλωται αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν "ὑπόντι, ἀφὶ τῆς φίλων". ἢ εἰς Κάτ. μικρ. "Γαΐος "Μάειος ἀγορανομίαν τοῦ μείζονα παρήγγειλεν. αὐ- "τὸς δὲμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ ἐ- "λαττονα μετῆλθε". ὅτε ἢ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἀρχαι- ρεσιάζειν, ἢ τῷ Γαλ. *Brigues*, ἢ *la Brigue*. Ζήτ. ἔτι καὶ Παρακλεύομαι. "Ὅθεν "Ἀντιπαραγγέλλειν "τινὶ εἰς τοῦ ὑπατείαν". θερμῶς ἀμιλλᾶσθαι μετά τινος ἀφὶ τὴν ὑπατείαν. ὁπόταν δηλαδὴ ἀμφότερα τὰ μέρη ζητοῦσι-πάσχουσι ἀφὶ τῆς φίλων, νὰ λάβωσι τοῦ ἀρχοῦ τῆς ὑπατείας. Ἀππιαν. "Πομπήϊος δὲ εἰς "τοῦ ὑπατείαν αὐτιπαρήγγελε Δομίτιος". Παρ' Ἀπ- πιαν. λέγεται τὸ, Παραγγέλλειν, καὶ ὑπὸ τὸ μέρος τῆς κεχωσισμένης γυναικὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ μηνύῃ τῆς ποτὲ αὐδεὶ αὐτῆς ὅτι εἶναι ἐγγαστρω- μένη ὑπ' αὐτοῦ· ὅτε καὶ ὁ αὐτὸς αὐτῆς Ἀντιπαραγ- Ε γέλλει αὐτῇ, ἤτοι αἰτιποκείνεται, ὅτι αὐτὴ δὲν ἐγ- γαστρώθη ὑπ' αὐτοῦ.

Παράγγελμα, τό. εἰδοποίησις, μήνυμα, σωζόμε- νον, ἐντολή, προσαγή, (ὁρδινία). ἀπαγόρευσις, νε- θέτημα, διδασκαλία, συμβουλή, προβοπή.

Παραγγελματικός, κή, κόν. Ἐπίρ. Παραγγελ- ματικῶς. Ὁ εἰς παραγγελίαν ἢ παράγγελμα αὐτή- κων, ἢ ὑπάδειος. ὁ παραγγέλλων, προβέπων, νεθετῶν.

Παράγγελσις, εως, ἡ. τὸ προσάζειν-παραγγέλλειν- εἰδοποιεῖν. 2) Τὸ προβέπειν-συμβουλεύειν-νεθετεῖν. Ἐν τοῖς πολίμοις ἐξαιρέτως λέγεται τὸ Σωζόμενον, ἢ δόσις τῆς μυστικοῦ λόγου εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ ἡ Προ- σαγὴ (ὁρδινία) ἥτις δίδεται μετὰ τοῦ Σαυδήματος ἀ- πὸ προσώπου εἰς πρόσωπον ἤτοι ὑπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον. ταύτὸν ἐστὶ τῷ, Παρεγγύησις. Ζήτ. ἐν τῷ, Παραγγέλλω.

Παραγγελτικός, κή, κόν. ὁ παραγγέλλων - προ- σάζων-νεθετῶν-προβέπων.

Παραγίννομαι, ἡ. (παραγίνομαι) "Οὐ παραγέ- "νησις". παρ' Ἐπικτήτῳ ταύτον ἐστὶ τῷ, Ἀποδημία.

Παραγείτω, πλησίον-ἐγγὺς γείτω. δίδω ἐγγὺς-ἐνταυ- τῷ

ΔΙΓΕΝΙΣ DIGENIS
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῷ καὶ γοᾶσθῆ τις. "Καὶ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέ-
"γοᾶσεν". ἢ ἐσωφήιζεν ἐν παύτῃ τὸ θῆλυ γένος εἰς
τὴν ἀνδρίαν ἢ ἀφοβίαν. Πλούταρχ. Λυκ. 14. Μέσ.
Παροργύομαι. Ὑπό τινος γύομαι ἐν παύτῳ, πεῖραν
πλησίον ἢ ἐν παύτῳ λαμβάνω ὑπό τινος. μεπὶ Γενικ.
παύτων τῷ, Ἀπογύομαι.

Παραγηράω, ῶ. Ὑπὸ τῆ βαθέως γηρατείου ἁπλῶς
γίνομαι. παραφρονῶ ὄξ αἰτίας τῆ γηρατείων. Αἰσχίν.

Παραγίνομαι, ἢ, Παραγίγνομαι, ἔρχομαι
πρός τινα, ἀφίκομαι, προφαίνω. Μεπὶ Δοτικ. 2)
Πάρειμι, παρὼν εἰμί, προσευχαίνω. Πλάτ. "Σοφο-
"κλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτομανῶ ὑπό τινος".

Παραγιτώσκω, ψεύδη ἢ ἐσφαλμένην ὑπόφασιν δί-
δω, κακῶς κείνω ἢ ὑποφασίζω, παραγνωσέζω. Ξενοφ.
Ἀπομν. Α'. ά. 17. "Ὑπὲρ τάπων ὧδε αὐτὴ παρα-
"γνῶναι τὰς δικασάς". παρὰ τὴν γνῶσιν τῶ δικαίου
γινώσκοντες, ἢ πολιτεύομενοι. κακῶς κείνοντες. Φι-
λόστρατ. Σοφ. β'. 27. 2. "Παραγινώσκειν τὸ δικαῖα".
Ζώτ. Παρεκγινώσκω.

Παραγκαλίζομαι, λαμβάνω τι ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις. πέρνω τι εἰς τὴν ἀγκαλιάν. Πολυδ. β'. 139.
ὅθεν

Παραγκάλισμα, τό. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 661. παὶ
ὅ,τι λαμβάνει πέρνοντις εἰς τὴν ἀγκαλιάν. σύγκοι-
τις, παλλακίς.

Παραγκιστρόω, ῶ. τίθημι-βάλλω τι πλησίον τῶ
ἀγκίστρου, ἢ εἰς τὸ ἄγκιστρον. "Παρηγκιστρωμένα βέλη,
"τειδόντες". Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β'. 1. Διόδωρ. Σικ. βέλη ἢ τειδόντες ἔχοντα πρὸς τῇ κορυφῇ
καὶ ἄγκιστρα.

Παραγκωνίζομαι, ὠθῶ-πρόχειρω-κυκῶ με τὸν
ἀγκῶνα τῆς χειρός, ἐγκρούομαι. Ἐνεργητ. παρ' Ἀ-
θήν. ς'. σελ. 258. "Παραγκωνίζων καὶ παρεγκόπτων
ἑαυτὸν τοῖς τειβωνίοις. ὅθεν ἢ Παραγκωνιστὴς—καλὲ-
"σι". Ἡλιοδ. έ. σελ. 235. "Ἀκὴν παρηγκωνισ-
"μένην". ἀπεμακρυσμένην τῆς ἀκτῆ ἐντὸς κόλπου.
ὅθεν

Παραγκωνιστὴς, ῆ, ὁ. ὅστις ὠθῆ-πρόχειρει-κυκᾶ
με τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός τῶ τοῦ πλησίον αὐτῆ. Ἀ-
θήν. ς'.

Παραγλύφω τὰς σφραγίδας. μιμοῦμαι τὰς ξυάς
σφραγίδας, ψεύτικας σφραγίδας κάμνω. Διόδωρ. Σικ.
ὡς τὸ, "Παρακόπτω νόμισμα".

Παραγναθίδιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ γναθῷ ὤν, ὁ εὑ-
ρίσκων εἰς τὴν γναθον. ἐκ τῆ

Παραγναθὶς, ίδος, ἡ. παύτου τῷ, Γναθὸς. Εὐ-
σάθιος.

Παραγναπτω, πρὸς τὸ μέρος λυγίζω-κύπτω. ἀμφ.

Παραγογγύτιον, τό. τὸ μεταξὺ δύο γογγάτων δέσι-
μα ἐν τοῖς καλάμοις. Σωύδ. Ἐπιστ. 132.

Παραγοράζω, παύτου τῷ, Παρεψωνέω. Ἀθήν.

Παραγόρευσις, ἡ. παυτοῦ τῷ, Ἄρνησις. Ἡσύχ.

Παράγραμμα, τό. (παραγράφω) τὸ κατὰ προσθή-
κην ἢ κατ' ἀφαίρεσιν γεγραμμένον. τὸ πλησίον τινὸς
γεγραμμένον-προσγεγραμμένον, προσθήκη. Δημοσθ. 2)
Τὸ γράφειν γράμμα ἢ λέξιν τινὰ αὐτὶ ἄλλης τινός,
παραδρομῆς ἕνεκεν ἢ ἀσυσσημείωτου χάριν. ὡς παρὰ Cicer.
de Div. 7. 32. 4. Biberius, αὐτὶ, Tiberius, Hil-
lus, αὐτὶ, Hirrus. 3) Τὸ γοᾶσθαι ἢ μεταβάλλειν
γράφῃ τινα.

Παραγραμματίζω, μεταβάλλω γράφῃ τινα πάν-
των αὐτὶ ἑνὸς γράμματος ἄλλο. ὅθεν

Παραγραμματισμὸς, ὁ. ὅταν γράμμα αὐτὶ
γράμματος τεθῆ, π. χ. Μυρσίνη, Βυρσίνη. Κόρα-
κος, Κόλακος. Ζώτ. ᾗ, Παρῳδία.

Παραγραμματίσρια, ἢ. θηλ. ἐκ τῆ, Παρα-
γραμματιστὴρ, ὁ. Νικήτ. Χρον. ις'. 3. "Παραγραμ-
"ματίσρια τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς". ξαυλίσεια, ἢ
ξαυλίζουσα εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς Ἑλλ.

Παραγράμμως λέγειν". Σπουδ. λόγ. μ'. μεπὶ
μεταβολῆς ἢ παραλείψεως γράμματος τινός.

Παράγραπτος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον γεγραμμένος.
παύτου τῷ, Παρέγγραφος. παρὰ Σουίδ. ἀμφ.

Παραγραφὴ, ἡ. ἡ πλησίον τινὸς γραφὴ, ἢ τὸ πλη-
σίον τινὸς γεγραμμένον σημεῖον. Κριτικὸν ἢ γραμμα-
τικὸν σημεῖον τῆς Ὑποσημάνσεως ἢ ἐξηγήσεως. Ἀελιοτ.
Ῥητ. γ'. 8. "Δεῖ δὲ ἢ θῆλυ εἶναι τὸν πελάτην,
"ἐ ἐξ τὴν παραγραφὴν, ἀλλ' ἐξ τὸν ῥυθμόν".
Σημείων, ὅτι ἡ ᾠδὴ ὅδε ἐπελείωσεν. ἢ κατ' Εὐσέβ.
χῆμα λόγου κατασατικὸν ἐννοίας ἐν ἁπλόοις. χρώ-
μεθα τούτῳ τῷ σχήματι, ὅτε συμπληρώσαντες τὰ
φθάσαντα, ἑτέραν διήγησιν μεταβαίνομεν. ὁ Κι-
κέρ. Λόγ. ξ'. καλεῖ παύτην Interductionem librarii.
Ὁ Ἰσοκρατ. ὧδε Ἀντιδ. ὅπω λέγει. "Ἀρξάμενος
"ὑπὸ παραγραφῆς ἀπάγωνδι τὰ ὧδε ἡγεμονίας". ἐκεῖ-
θεν δηλ. ὅπω ἐγὼ ἐσημείωσα τὴν ῥῆσιν, ὑπὸ τὸ ση-
μεῖον τῆ παραγράφου. ὁ Ἁρποκρατ. ἀναφέρει ὄξ Ὑ-
περείδ. "Οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς". αὐτὶ τῶ, Μέχρι
τινὸς ὅρου ἢ ὡρισμένου χρόνου, μέχρι φωδεσμίας, ἕως
τῆς διοικίας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. τὸ, Σελίδες, ὄξ τῆ,
Τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῆ παραγραφῶν. οὕτω
καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. 2) Μεταβολὴ ἢ διορθίρωσις
γραφῆς τινος. 3) Ἐξαίρεσις-ἐκβολὴ, ὑπόκρισις τῆ
κατ' ὁρμὴν, κατὰ τῆς κατ' αὐτὸ κατηγορίας εἰς τὸ
κείμενον. Φώτ. "Παραγραφὴ, δίκη λεγομένη ὑπὲρ τῆ
"μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, μηδὲ ἀγωνίσασθαι
"τὴν ἀντιδικίαν". ἢ κατὰ τὸν Οὐλπιαν. εἰς Δη-
μοσθ. ὧδε Παραφ. "Διαφέρει δὲ ἡ Μεταλήψις
"Παραγραφῆς". καθ' ὃ ἡ μὲν παραγραφὴ παντελῶς
ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ ὧδε τῆ αὐτῆ ἀγω-
νίζεσθαι. ἡ δὲ Μετάληψις οὐ παύτως ἐκβάλλει τὴν
κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει, ὅτι ἄλλως ἔδει αὐτὴν
γνέσθαι. ἢ κατὰ Πλανίαν. "Γίνεται παραγραφὴ, ὅτ'
ἂν εἰς ἀπολογίαν ἐλκόμενος νόμες ἀρεβάλλεται,
"καθ' ὃν φησὶ δεῖν μὴ ὑποκεῖσθαι κατηγορίαν". Ἐγρά-
φετο δὲ ὅπω. "Παραγράφομαι πρὸς τὸν δίκην σὺ δί-
"κην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, ὡς ἀφεθεύσης τῆ δίκης
"ὑπ' ἐγκλημάτων ἐμέ". 4) Παραβολὴ, σύγκρι-
σις. Διόδωρ. Ζώτ. ᾗ, Παραγράφω.

Παραγραφικὸς ἀγὼν". Παράλειψις-ὑπόκρισις-
ὑπόρριψις τῆ ἀγῶνος, τὸ μὴ δέχεσθαι. Κικέρ. Inven.
ά. 8. "Λόγος παραγραφικός". ὁ λόγος τῆ κατηγορη-
θέντος-ἐγκλεισθέντος εἰς τὸ κείμενον, ὁπόταν παντε-
λῶς ἐκβάλλῃ τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ ὧδε τῆ αὐτῆ
ἀγωνίζεσθαι, κ. τ. τ.

Παραγραφὶς, ίδος, ἡ. ὄργανον γραφικόν. Πολυδ.
ᾗ παρὰ τοῖς, Ο'.

Παράγραφος, ἡ. προσωπικ. Γραμμὴ, γραμμή τις
βραχεῖα σιγμὴν τινα κατὰ τὸ ἄκρον ἢ κατὰ τὸ μέσον
ἔχουσα, συνηθὴς εἰς τὰ παλαιὰ Κωμῳδίαν καὶ Τρα-
γῳδίαν, ὅθεν νὰ δείξῃ τὰ μέρη τῆ χορῆ καὶ τῆς πα-
ραβάσεως (Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514.) ἤτις ἐπικεί-
μενον μετὰ μιᾶς ἄλλης, ᾗ ἐνίοτε διπλῆ ἐπονο ὑπὸ
τὸ ὑποκείμενον. Ὡς σημεῖον Ὑποδιαστολῆς ᾗ διαζεύξεως
ἐν ἄλλοις βιβλίοις φαίνεται μετὰ τὸ, Παραγραφὴ, ἐν
τῇ ῥήσει τῆ Ἡσυχίῳ, ὅτι εἶναι σὺ καὶ τὸ αὐτὸ ση-
μεῖον. Καὶ ἴσως ἐσήμαινε καθόλου τὴν ἴδιαν σελίδων
γραμμὴν, δι' ἧς ἐδιαιροῦντο αἱ πλευραὶ ἤτοι αἱ σελίδες
(τὰ κατέβατὰ) τῆ σελίδων γραφῆς τινος. Οἱ ἰατροὶ ἔλεγον, Παράγραφος, ὁ. τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, δι'

ὃ ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἢ ἐσημείωνε τὰς γραμμὰς καὶ τὸν χάρτην, ὅθεν νὰ γράψωσιν ἔπειτα ἐπ' αὐτῆς τὰς ἁρμάδας· ὅσις ἦ Καίων, ἐλέγετο. Συίδ. καλοίατο ἂν ἔτω καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, Χάραξ, ἢ, Χαράκιον, λεγόμενον. Παρ' ἡμῖν λέγεται Παράγραφος, τὸ ἐν ἀρχῇ ἑκάστης νέας Πειυόδε τῶ λόγε τοσόμβολον σημεῖον, ἕ τινες ἢ τὸ σχῆμα ἅπως β. ἔχει. ἆρα, παὐτὸν τῇ, Παραγεγραφῆ.

Παραγράφω, τοροσέτι ἢ ἐγγὺς - πλησίον γράφω. "Ἡ παῖδος ἄλλε σαυτὸν παραγράφειν". ἄλλε τινος παῖδος τὸ ὄνομα ὄπιθεν τῶ σῦ ὀνόματος γράφειν. Δημοσθ. ὅθεν "Παραγεγραμμένος", ὁ μὴ κατὰ τὸν νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος. 2) Παραγράφομαι "τὶνὸ γραφῆ". ἢ "Γραφῆ παραγράφεμαι". ὑποκρίνομαι, ὑπορρίπτομαι, παραιτοῦμαι, ὑπιβάλλομαι, ἐ παραδέχομαι τὶνὸ κατηγορίαν τῶ ἀντιδίκε μν, λέγω ὅτι θεὸν ἔχει τὸν τόπον τε, ὅτι δεῖ ἐμπορῶ νὰ τὶνὸ δεχθῶ. Ζήτ. Παραγραφή. Ἀειθ. 3. ὅθεν παρ' Ησυχ. Παραγράφεται, ἐκβάλλεται. ἐνπῦθεν τὸ "Ἀγῶν, Λόγος παραγραφικός". 3) Τελείω, τελιόνω, εἰς τέλος φέρω. ὅπερ ἄλλως καὶ, Περιγράφω, λέγεται, μηδ' οὗ καὶ συχνάκις συγχέεται. Πολύβ. Ϛ'. 30. "Τὰ μὲν δὴ τορὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλανθρωπα παρεγράφη. "κατὰ παύ- "τὴν τὴν σημασίαν κεῖται ἔτι καὶ τὸ παρ' Ἰωσήπ. ιϛ'. 11. "Παραγραφὴ κακῶν. "ὅθεν ἔτι τὸ, Δυ- "σπαράγραφος, ἀντὶ τῦ, Ἀπλοΐστος, Ἄπειρος. παρὰ Σιωνε. Ἐπισ. δ'. "Παραγράψων τὰς δικαιώσας". ἀντὶ τῦ, Ἀπεκρύσων, ὑποσβήσων, ὑπορρίψων. ὅθεν

Παραγράψιμος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῇ, Ἀπορρίψιμος. Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 170.

Παράγυμνος, ὁ, ἡ. ὁ τορὸς τὸ μέρος ὅπει ὀλίγον γυμνός.

Παραγυμνόω, ῶ. μὴ ὀρθόν τινα τόπον γυμνόω, ἢ γυμνόω τι εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον ἢ μέρος. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τῦ, πλησίον - ἐγγὺς γυμνόω - ὑποκαλύπτω - φανερο ποιῶ. ὅθεν

Παραγύμνωσις, ἡ. γύμνωσις εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον, μέρος, ἢ ἢ ἐγγὺς - πλησίον γύμνωσις.

Παραγύρως, Ἐπίρ. (γῦρος) παρ' Ησυχ. ἐν Λέξ. Διαμπερές, ἤτοί τινος κυκλικῆς κινήσεως, ὅπου κἀδε τοιεσροφὴ ἐγγίζει τὸν πλησιέστερον αὐτὸ εἴτε ἐσωτερικὸν εἴτε ἐξωτερικὸν τορογεγραμμένον κύκλον.

Παράγω, Μέλ. ἄξω. τορός τινα - σὔτινι - ἐμαγεσθεν τινὸς ἄγω-φέρω. "Παράγειν εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸν δῆ- "μον". Πλάτ. καὶ Λυσ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. ἐ. 11. "Παρὰ τὴν πόλιν τῆ Κρεωτίων τὴς Ἀμυκλαιέων "παρῆλθ". ἐπερῆσεν αὐτὸς ἔμαθεσθεν ἢ ἐγγὺς τῆς πόλεως. Οὐδετέρ. αὐτὶ τῦ, Παρέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ, ἐν τῇ Ν. Δ. 2) Ἀπατῶ (ξεπλανῶ) ἐκβάλλω τινα ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρὰ φύσιν ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν ἄγειν, πλανῶ, παρεκβαίνω. Πλάτ. "Παράγειν ἀπαιδεύτους". Πλούταρχ. "Τὰς δὲ γρα- "φὶδας τὴν δωρεὰν μὴ νομιζομένας, ἐν ἀρχῇ μὲν "ἡδὺς παρῆγε, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσῦτον, ἀλλ' ὅσον "Νέρων ἔδωκεν, ὑπεδέξαντο". καὶ ἐνπῦθεν καὶ "Ὑ- "δατος, Φέρω τὸ νερὸν διὰ τῆ αὐλακίε εἴς τι μέρος. "Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον". 3) Ἀπό τινος ἐκφέρω - ἐκβάλλω. ὅθεν τὸ, Παράγομαι, παρὰ Γραμματ. ὅπ λέξεων, αἵ τινες ἐκβαίνεσι - τορακόπτεσιν ἢ ἔχεσι τὴν ἀρχικὴν ὑπό τινος ἄλλης τοιοτύπε. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 3. καὶ τορβλ. συμπ. γ'. 6. "Παράγειν ἑαυτὸν ἐν τῇ σχολάζειν", ἀντὶ τῦ, Εὐφραίνεσθαι, φέρειν ἑαυτὸν εἰς σχολὴν, εἰς ἀργίαν, ἢ διατείβας τὸ καιρῦ, (ἐγλεντίζειν), ὡς τὸ Γαλ. S' amuser, ἢ Ἰταλ. divertirsi. ὅθεν

Παράγωγη, ἡ. τὸ ἐγγὺς - πλησίον ἢ ἐμπορῶσεν τινὸς ἄγειν - φέρειν. ἢ ὑπὸ τῆ ὀρθῆ δρόμε παρεκβασπὴ, ἐκβολὴ, ἀπάτη, ὑποπλάνησις. Δημοσθ. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῆ λέξεων ὑπὸ τῆς τοιοτύπε ἐκβολὴ - παραγωγὴ, ἢ ἐξαιρέτως ὑπό τινος ἡμαρτημένε ἢ διεφθαρμένε σχηματισμῦ. Καπὶ τὸν Εὐσεβ. ὑπεδείθη ἡ παραγωγὴ τῆ λέξεων, ἀπὸ τὶνὸ τῆ ὀνομάτων εὐθείαν. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 142. καλεῖ, Παραγωγὰς, τὰς ἀφορὰς παρεκβοπὰς τῆς Ἰωνικῆς ἀρχαίοτητ. Γλῶσσαν δὲ "ἐ τὶνὸ αὐτὸ ἔτνι (οἱ Ἴωνες) νομίκασι, ἀλλὰ "ξόπως τεσσέρας παραγωγέων". πιθανῶς, ἐπειδὴ ἔτνι οἱ ξόποι τῦ λέγειν ὡς ὅπ τὸ πλεῖσον συμπίπτε εἰς τὰς ἀφορὰς κλίσεις τῆ τελευταίων συλλαβῶν τῆ λέξεων.

Παραγωγιάζω, Πολύβ. δ'. 46. "Παραγωγιάζειν "τὰς εἰς τὸν Πόντον πλεούσας". ὅπ τῆ εἰς τὸν Πόντον πλεόντων πλοίων, φόρον τινα ἀπαιτεῖν. Παραγώγιον λαμβάνειν. ὅθεν

Παραγώγιον, τὸ. (παραγωγὴ) καὶ, Διαγώγιον, τὸ. φόρος - πληρωμὴ - τελώνιον, ἀφ' ἧ τὸ ὑπό τινος τόπε πέρασμα, ἢ ἀφ' ἧ τὸ ἐλεύθερον τῆς ἀφ' τινος τόπε μεταπομίσεως - περάσματος τῆ ἀραγματειῶν, τὸ παρ' Ἰταλοῖς Transito λεγόμενον, ἢ παρὰ Γάλ. Passavant. Πολύβ.

Παραγωγὶς, ἡ. μέρος τῆς φορὸς ῥίψιμον βελῶν μηχανῆς, βοηθὸν εἰς τὸ ὑπὸ τόπε εἰς τόπον μεταπόμισιν αὐτῆς. Φίλ. Μαθημ. σελ. 76.

Παραγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ παράγων. "Τῆς ἐκκλησίας "παραγωγός". Χαείτ. γ'. ά. 20. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν φέροντα εἰς τὰς συναθροίσεις τὰς παραγγελίας. Ἐπίρ. Παραγώγως. ὁ πλησίον - ἐγγὺς - ἐμπορόθεν φέρων - ἄγων - ὁδηγῶν. ὁ παρεκβαίνων - πλανῶν - ἀπατῶν, καὶ ἐξαιρέτως ὁ κατά τινα ἡμαρτημένον - ἐσφαλμένον ξόπον παράγων - ἐκβάλλων τὶνὸ λέξιν ὑπό τινος τοιοτύπε. ἔτι δὲ καὶ Παθητικ. Παράγωγος, ὁ παραγόμενος. "Ὀνόματα παράγωγα". τὰ ὑπὸ τοιοτύπων λέξεων παραγόμενα. οἷον, Κάθαρμα, ὑπὸ τῦ Καθαίρειν. Λόγος, ὑπὸ τὸ λέγειν. Κυλικνὶς, ὑπὸ τὸ, Κύλιξ, κ. τ. τ.

Παραγωνίζειν, τὸ ὀλίγον φορὸς γωνίαν κλίνειν, τὸ μικρὸν γωνιώδης εἶναι. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ά. 16.

Παραδαίομαι, παὐτὸν τῇ, Παραδαιτέω, ὅθεν τὸ "Τιὶς παρεδαίσατο Περσῶς". Σιμμίας παρὰ Τζέτζ. Χιλ. ζ'. 144. παρ' οἷς ὁ Περσῶς ἐδεήθησεν - ἔφαγλε, ἐκ τῦ, Δαίομαι, παρά τινι.

Παραδακρύω, πλησίον - παρὼν δακρύω ἢ συνδακρύω. μετὰ Δοτικ. Λεκιαν.

Παραδαρθάνω, πλησίον κειμῶμαι, συγκοιμῶμαι.

Παράδειγμα, τὸ. (παρὰ, δείκνυμι) ὑπόδειξις, τοιοτύπος εἰκών, τὶνὸ ὑποίαν βλέπων τις μιμεῖται αὐτὸ, τύπος. λέγεται καὶ ὅπ τοιούτε τινὸς, τὸ ὁποῖόν εἶναι παράμοιον ἄλλο τινί, ὡσεὶ δ' ὁ λόγος, ἢ τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται τορὸς ὑπόδειξιν ἢ ὑπικόρισιν. Ἀειφυσιλ. Ῥητ. ά. 2. "Παῖδες δὲ τὰς πίσεις ποιῦν- "ται ἀφ' τῦ δεικνύναι, ἢ παραδείγματα λέγοντες". ὁ Σχολ. Ἑρμογ. ὡσεὶ εὑρεσ. γ'. "Παράδειγμα ἐ- "στὶν, ὡς Ζηνόδοτός φησι, θρομβῶδες τοιούτε ὑπομνημό- "νευσις εἰς ὁμοίωσιν τῦ νῦν ζητουμένε". ἢ ἐν τῷ ὡσεὶ Ἐγχειρημ. αὐτόθι. Διαφέρει δὲ ἡ παραβολὴ τῦ πα- "ραδείγματος, ὅτι τὸ μὲν παράδειγμα ἐξ ἰσοείας λαμ- "βάνεται, ἡ δὲ παραβολὴ καὶ ἐξ ἰσοείας ἢ ἀσοείσεως ἐκ "τῆ γινομένου". ὅθεν

Παραδειγματίζω, παρὰ Πολυβ. μετὰ Αἰτιακ. οἷς παράδειγμα ποιῶ τινά. ἵστημι - βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὄψιν τῆ πολλῶν οἷς παράδειγμα. ἐξαιρέτως λέγεται

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γεται ὅταν ἐπ' ἐγκλήματι δημοσίως τιμωρῶταί τις, ἵνα βλέπωσιν οἱ ἄλλοι καὶ σωφρονίζωνται. ἔτι δὲ παύτων τῶν, Θεατείζω, χλευάζω, ἀνειγελῶ τινά. ὡς τὸ χυδαϊκὸν "Κάμνω τινὰ μασκαρᾶ". ὅθεν

Παραδειγματικὸς, κὴ, κόν. Ἐπιρ.—κῶς. παῶ ὁ, τι διώκεται νὰ προξενήσῃ - νὰ δώσῃ παράδειγμα - ὑποδείξιν ἢ χλεύην καὶ ἀνειγέλοιον, ἢ ὁ αὐτὸν εἰς παράδειγμα.

Παραδειγματισμὸς, ὁ. τὸ παραδειγματίζεσθαι. Ἡ φράξις ὁπόταν δίδεται δημοσίου τι παράδειγμα, καὶ ἐξαιρέσιμος τῆς τιμωρείας, πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἄλλων - καὶ ἐπομβρίως, χλεύη, ἀνειγέλοιον, ἐνδοπὴ, κ. τ. τ.

Παραδειγματώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδος τῆ παραδείγματος ἢ τῆ Παραδειγματισμῆ ὤν.

Παραδειγμάτωσις, ἡ. (παραδειγματόω) παύτων τῶν, Παραδειγματισμός.

Παραδείκνυμι, καὶ, Παραδεικνύω. Μέλ. ξω. ἐγγὺς - πλησίον τίθημι - βάλλω καὶ δεικνύω. ἄρα, Παραβάλλω, συγκείνω. "Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπόλλωσι". Φιλόσ. εἰς Ἀπολλ. ς'. ά. 1. 2) Δεικνύω, φανερόω, παρίστημι, παρασιόω, καὶ ἐνπαύθεν ἄρα αὐτὶ τῆ Ποιῶ, κάμνω. Ὑποδεικνύω, ἀναφέρω, δοκιμάζω, ἐξεπάζω. ὡς παράδειγμα προτίθημι-προβάλλω, πρὸς κατασκιόν παραδειγματίζω, δηλαδὴ θεατείζω. Πολύβ. κή. 3. φέρωτι εἰς τὸ φανερὸν ἵνα δείκνω καὶ παραδίδω αὐτό. Ξενοφ. Ἑλλην. Β. ά. 9. "Παρέδειξε αὐτῶν πάντας τὰς φόρας - οἷ αὐτῶν "ἴδιοι ἦσαν". τοιῶτον καὶ τὸ ἐν Κεφ. β'. γ'. 8. "Οὓς "αὐτῶν Κῦρος παρέδειξεν εἰς τὸν πόλεμον". ἀπέδωκε, παρέδωκεν. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Λύσ. 9. ἐξέφρασε παύτῳ τῶν φράσιν ἀφ' ἧ τὸν "Τὰς φόρας ἀπέδειξε τῆ "πόλεως λαμβάνειν ἐκεῖνον". ὁ δὲ Διόδωρ. Σικελ. ιγ'. 104. σαφέστερον. "Τὰς φόρας τότω τελεῖν συνέπαξε".

Παραδειπνέω, ῶ. παράτινι δειπνῶ, παρ' ἑτέρω τινι ζώγω, συνζώγω, Παρασιτέω, παράσιτος εἰμί. Ἀθήν. σελ. 423. κατὰ Μέσ. ἀφ' ἧθεσ. "Παραδεδει- "πνημένος δ' εἴρηκε". καὶ "Παραδεδειπναμένοι παῖ- "δες πάλαι". καὶ Θεόφρ. Χαρ. ἡ. "Παρεδεδειπνήθη- "σαν". ἦλθεν ἀφ' ὃν δεῖπνον, ἦλθον ἀφ' ὧν φάγωσιν εἰς τὸν ξάπεζαν.

Παραδείπνια, τὰ. παρὰ Πορφυρ. Ἀπολ. γ'. 20. "Ζωμὸν καὶ παραδειπνίων ἀφθονίαν". καὶ ἄλλων ξενωτέρων τινῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὸν ξάπεζαν ἐκτὸς τῶν συνηθισμένων.

Παραδειπνὶς, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθήν. γ'. σελ. 113. παύτων τῶν, Παράσιτος.

Παράδεισος, ὁ. λέξ. Περσικὴ, (ἥτις κατὰ τὸν Φώτ. ἐν λ. Φαρδαυδὶ, λέγεται) καὶ σημαίνει κυρίως τόπον τινὰ μεγάλου καταφύτου δενδρῶν, καὶ περιφραγμένον, εἰς ὃν φυλάττωσι καὶ ζῶα ἄγρια ἀφ' ἃ κυνήγιον, καθὼς γίνεται δῆλον παρὰ Ξενοφ. ἐν τῇ τῆ Κυρουπαιδ. Α'. γ'. 14. καὶ Α'. δ'. 5. καὶ Β'. δ'. ἡ. καὶ Ἑλλην. Δ'. ά. 14. "Παραδείσους δενδρῶν καὶ θηρίων με- "στούς". καὶ Ἀναβ. Α. β'. 7. "Καὶ παράδεισος ἦν "μέγας ἀγρίων θηρίων πλήρης, ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀ- "πὸ ἵππου". τὸ παρὰ Γάλ. *Paro.* "Ἔτι δὲ παύτων ἐστὶ τὸ, Κῆπος, τόπος καταφυτος δενδρῶν καρποφόρων καὶ ἀνθοφόρων, εἰς ὃν εἰσερχόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀσκεδάζεσι τὸν καιρὸν μετ' εὐφροσυνῆς, καὶ τὰς ἀπειράτας ποιοῦνται. Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 13. "Κῆποι - οἱ πα- "ράδεισοι καλούμενοι, παύτων καλῶντε καὶ ἀγαθῶν με- "στοί, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει καὶ ἐν τόποις αὐτὸς "(ὁ βασιλεὺς τῆ Περσῶν) τὰ πλεῖστα ἀφιερεῖται". ὁ Ξενοφ. Λυτοθ. ἦ. 21. ἀναιρεῖφων τὸν ἐν Σάρδεσι τῶν Κύρῳ Παράδεισον λέγει· "Ὡς τὰ δένδρα αὐτῶν "καλὰ ἦσαν, δι' ἴσου δὲ πεφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ "σίχοι τῆ δένδρων, ἀγώνια δὲ παντὸς καλῶς, ὀσ- "μαὶ δὲ πολλαὶ καὶ ἡδεῖαι." ὅπερ παρατηρητέον τὸ "Ὀρθοὶ σίχοι τῆ δένδρων". τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ παρὰ Γάλ. *Allée*, λεγόμενον, αὐτισοιχεῖ δὲ καθόλε τῆ Τερκ. Μπαχτζὲ, ἢ Μπακτζέ. καὶ τῆ παῖ σωνῆθ. Εὔμορφον περιβόλιον. Παρὰ Χειτσιοῖς λέγεται μεταφυσικώτερον ἡ ὁ τόπος σῦδα ἀφίχνεσιν αἱ τῆ δικαίων ψυχαὶ, ὡς παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ τῆ Μακάρων νῆσοι, καὶ τὰ Ἠλύσια πεδία. Ζήτ. Ἠλύσιον.

Παράδεκτος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον ἡδέως ἐδέχθη ἢ δέχεται τις.

Παραδέχομαι, δέχομαι, λαμβάνω, συγκατανεύω, σέργω, συγχωρῶ - ἀφίνω τι νὰ ἀξίζῃ - νὰ ἔχῃ τὴν δυνάμιν τε ἢ τὸν τόπον. Πλάτ.

Παραδηλόω, ῶ. ἐν παύτῳ - ἢ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δηλόω - φανερόνω, ἢ σημαίνω, ὅθεν

Παραδήλωσις, ἡ. ἡ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δήλωσις - φανέρωσις, ἢ παῤ ἄλλῃς σημασία.

Παραδιαζευγνύω, ἐγγὺς ἀλλήλων βάλλω ἀφχωρείζω. ἢ ἀφχωρείζω τὰ πλησίον σῦς μετὰ τὰ ἄλλου βεβλημένα ἢ ἱσάμενα φράγματα. Παρὰ Γελίῳ 15. 8. κεῖται "Πρόβλημα παραδιεζευγμένον". ὅπερ αἱ προτάσεις ἐκ εἰσι διεζευγμένως - κεχωρισμέναι καὶ ἀλλήλοις αὐτικείμεναι, ἀλλὰ μόνον φαίνονται ὅτι τοιουτοτρόπως κεῖνται. ὅθεν

Παραδιάζευξις, ἡ. ἡ ἀφχώρησις καὶ ἡ πλησίον τῶν σῦς μετὰ τὰ ἄλλε θέσις ἢ ἔφασις τῆ φραγμάτων. καὶ

Παραδιαζευκτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀφχωρείζων καὶ ἀφ' ὧν τότε σωνδέων, ἢ κατὰ τὰς Γραμματ. ὁ μὴ τῆ δύο τὸ οὖ δεχόμενος. οἷον "Ἢ Ἀχαιοὶ, ἢ Πελοπον- "νήσιοι". ἢ κατὰ Πορφύρ. "Βήλομαι ἐγὼ λαοῦ σόον "ἔμμεναι ἢ ὀπολέσθαι". αὐτὶ "Ἢ ἐμὲ ὀπολέσθαι". ὅρα Εὐσέβ. αὐτόθ.

Παραδιαιτάομαι, παρ' ἑτέρῳ τινὶ ζέφομαι.

Παραδιακονέω, ῶ. παράτινι εἰμὶ καὶ ἀφακονῶ αὐτῷ. (εἶμαι κοντὰ εἰς σῶαν θέλοι) κατὰ Δοτικ. Ἀειτοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, ὑπηρετῶ.

Παραδιαξέλλω, παύτων τῶν, Παραδιαζευγνύω. ὅθεν

Παραδιαξολὴ, ἡ. ἀφαχώρεισις - ξεχώρεισις καὶ ἀφάκεισις πολλῶν ὁμοιοφανομβίων φραγμάτων. χῆμα Ῥητορ. Rutil. Lupus. 4. σελ. 15.

Παραδιατάττομαι, τὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας". Ἱερακλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 37. μεταβάλλω, ἀλλοιόω, ἀλλάττω.

Παραδιατριβὴ, ἡ. ματαία καὶ ἀωφελὴς ἀφτεριβή. τὸ καταγίνεσθαι ματαίως ὁπότι, ματαιος κόπος. Ν. Δ.

Παραδίδωμι, παρέχω, ἐγχειρείζω, εἰς χεῖρας δίδω ἢ ἀφίνωτι, καὶ τὸ λαμβάνει ἄλλος. (κάμνω τε- σλίμι, Τερκ.) "Παραδίδωμι τὸν ἵππαλὸν". δίδω τὸν ἵππαλὸν εἰς τὰς χεῖρας. Δημοσθ. "Τὸν ἵππον "παραδίδωμι τῷ ἐναβάτῃ". Ξενοφ. Δίδωτι εἰς τινα κατὰ χεῖρας, ἢ δίδωτι εἰς τὸν ὄχησίαν ἢ ὑπὸ τὸν ὄχησίαν τινός. καὶ ἐνταῦθεν ἔπειτα αὐτὶ τῆ, Δίδω ἢ ἀφίνω τι μετὰ θανάτον εἴς τινα ἐκ τῶν ἐμῶν. Δί- δω τι μακρύτερα, διὰ λόγων, ὃ ἐστιν, ἀφίνω ἀφ' γραφῆς ἢ ἀφ' ζώσης φωνῆς ἰσοδύναμόν τινα εἰς τὰς μεταγενε- στέρας. μακρύτερα λέγω, ὅ ἐστι, λέγω τι εἰς ἄλλους καὶ οὕτω δι' ἐμοῦ εἰς ἄλλου στόμα ἀφαδίδεται ὁ λόγος εἰς πολλές. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Πωλῶ, ἢ, Προ- δίδω. παρὰ Ξενοφ.

Παραδιηγέομαι, ῆμαι. Μέλ. ήσομαι. παρὰ τοῖς ἄλλοις - ἐν τῷ μεταξὺ - κατ' δίκαιείαν ἢ ἐν τῷ παρέρ- χεσθαι. ὡς ἐν παρόδῳ - παρέργως - ἐν παύτῳ (περα- σικὰ)

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σικὰ) ἢ ἔξω τῦ τροκειμένου διηγῦμαι - ἀναφέρω - ἐκτίθημι - ἐξηγῶ. Ἀειτοτέλ. Ῥητ. γ'. "Παραδιηγεῖσθαι "ὅσα εἰς τιλὼ σιλὼ ἀρετιλὼ φέρει": ὡς ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι. ὅπω ἢ τὸ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς βίον Ὁμήρ. "Σωτάμως ἐν ἄλλοις τόποις παρεδιηγήσατο". ὅθεν

Παράδιήγημα, ἢ ἐν παρόδῳ διήγησις πράγματος τινός, ἥτις κυρίως δεν ἀνήκει εἰς τὸν σκοπὸν - εἰς τιλὼ ὑποθεσιν. Ζήτ. Παράλογος.

Παραδιήγησις, ἡ. τὸ ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Παραδιήγημα, ἢ ἔξω διλαδὴ τῦ τροκειμένου διήγησις. ἢ κατὰ τὸν Ἀνώνυμ. ἐν Ῥητ. "Ἡ τρὸς τὸ χρήσιμον τῦ ὑποκειμένου λόγυ ἔξωθεν τροσιθεμένη καὶ παραλαμβανομένη διήγησις ἐν ἕτέρῳ ἀφηγήσεως.

Παραδιοικέω, ῶ. ἐγγὺς ἢ μετά τινες ἄλλε διοικῶ. Πλυτάρχ. παρὰ δὲ Σωσσίῳ αὐτὶ τῦ, Κακῶς διοικῶ - φροντίζω - ἐπιμελῶ.

Παραδιόρθωμα, τό. ἡμαρτημένον ἢ ἐσφαλμένον διόρθωμα. Πορφύρ. ζήτ. Ὁμηρ. Κεφ. ιά.

Παραδιόρθωσις, ἡ. ἡ διὰ συγκείσεως καὶ παραβολῆς τρὸς ἄλλο διόρθωσις ἢ ἡ ἡμαρτημένη μεταβολή. Πλυτάρχ. ἄλλως δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τιλὼ κακιλὼ ἤτοι ἡμαρτημένω - μὴ τροσηκόντων διόρθωσιν.

Παραδιώκω, πλησίον - ἐγγὺς ἢ κατὰ πόδας διώκω. ἐκ Διονυσ. Ἁλικ.

Παραδογματίζω, Πολύβ. κζ'. 1. ἡμαρτ. αὐτὶ, Παραδειγματίζω.

Παραδοκέω, ῶ. Ξενοφ. Πολ. Ἀθην. γ'. 1. "Ἐ"πειδὴ δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς". "ὅπως ἄλλοι". Ἐπειδὴ "περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς". αὖ λοιπὸν ἡ τρώτη ἀνάγνωσις εἶναι ὀρθὴ, σημαίνει· "Ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ὑπό τινος φοβδῦς ἤτοι μὴ ὀρθῆς γνώμης ἀπεφάσισαν ποτέ.

Παραδολεσχέω, ῶ. τρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ παρά τινι ἀδολεσχῶ. Πλυτάρχ.

Παραδοξάζω. Μέλ. άσω, παράδοξον τοιῶ. εἰς θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν βάλλω. παρὰ τοῖς Ο'. οἵτινες ἔτι ἔχουσι καὶ

Παραδοξασμός, ὁ. αὐτὶ τῦ, Παράδοξον πρᾶγμα, θαῦμα.

Παραδοξία, ἡ. τὸ θαυμάζειν ἤ τι παράξενον πρᾶγμα. καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον παράδοξον. Σξάβ. ά. σελ. 11. καὶ 788.

Παραδοξολογέω, ῶ. παράδοξα λέγω - διηγῦμαι. ὅθεν

Παραδοξολογία, ἡ. λόγος - διήγησις παραδόξων πραγμάτων. Λίβιν.

Παραδοξολόγος, ὁ, ἡ. ὅστις διηγῶται - λέγει παράδοξα πράγματα.

Παραδοξονίκης, ου, ὁ. Πλυτάρχ. Λυκυργ. συγκρ. ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ εἰς τιλὼ πάλιν καὶ εἰς τὸ παγκράτιον. "Τὰ πλεῖστα διακρεόμενα τῆς "ἀπ' ἀγκύρης βολῆς ὥσπερ ἀδρῆμασι παλαισμά"των". ὅπως ἀναγνωστέον. "Ὡς παραδοξονίκας παλαί"σμασι". Ζήτ. ἐν τῷ, Παράδοξος.

Παραδοξοποιέω, ῶ. παραδοξοποιὸς εἰμί. παράδοξα πράγματα τράττω. ὅθεν

Παραδοξοποιΐα, ἡ. παράδοξος πρᾶξις, θαῦμα.

Παραδοξοποιός, ὁ, ἡ. ὁ παράδοξα τοιῶν, θαυματοποιός.

Παράδοξος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. — δόξως. ὁ παρὰ δόξαν ὤν. τοῦ ὅ, τι εἶναι ἐναντίον τῆς συνηθους - καὶ καινῆς γνώμης - δόξης, θαυμαστὸν, ξενικωτέρου τι, ὁ θάμβος καὶ ἔκπληξιν τροξενῶν, ἀπίστευτος, ἀτροσδόκητος, παρὰ δόκησιν λεγόμενος ἢ γινόμενος, ἀέλπιστος, παράξενος, ὅθεν "Παραδοξότατα", Ἐπίρ. καθ' ἓν παράδοξον - παράξενον καὶ ἀέλπιστον τρόπον, ἀτροσδοκήτως. "Παραδόξως ἀπαγγεῖλαι". ταὐτὸν τῷ, Παραδοξολογῆσαι. Εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς Ῥητορικῆς τῦ Κικέρ. Φορτυνατιανοῦ ἥτις διείσκεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Αὐγυστίνε, κεῖται. Παράδοξον—*Tametsi quidam parum diligenter græce loquentes, paradoxa pro his, quæ sunt bonæ opinionis, accipiunt, unde vulgo etiam Olympionicas et cæteros victores sacrorum certaminum paradoxos vocant, magis consuetudine quam ratione ducti*. ὅ ἐστιν, "Εἰ καί τινες εὐκ ἀκριβῶς ὁμιλοῦντες "τὰ Ἑλληνικὰ, λέγυσι Παράδοξα καὶ ἐκεῖνα, τὰ "ὁποῖα εἶναι κατὰ τιλὺ κοινὴν καὶ ὀρθὴν δόξαν· διὰ "τῦτο ὅμως ὀνομάζυσι κοινῶς Παραδόξυς τὺς νικητὰς "ἐκείνης τῆς ἱερᾶς ἀγῶνας, καὶ τὺς τῆς Ὀλυμπίαδος, "ὁδηγημένοι μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνηθείας παρὰ ὑπὸ τυ "ὀρθῦ λόγυ". Κατὰ ταὐτὸν τιλὼ σημασίαν κεῖται τὸ, Παράδοξος, παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. ιή. 22. "Χαῖρε παράδοξε", αὐτὶ τῦ, Νικητά. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖ ὁ Εὐσέβ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. ή. 7. τὺς ἱερὺς μάρτυρας "Παραδόξυς τῆς εὐσεβείας ἀθλητάς. Διανῦτο θέλυσι τινες καὶ παρὰ Πλυτάρ. εἰς Λυκυργ. σύγκρ. "Παράδοξος", μόνον ἀναγινώσκεσθαι.

Παραδόσιμος, ος, ον. τὸν ὁποῖον παρέδωκεν - ἄφησεν ἢ τὸν ὁποῖον κατὰ κληρονομίαν ἔλαβε τινάς, ὅς τις δυνατὸν παραδοθῆναι. "Δόξα παραδόσιμος". τιλὼ ὁποίαν διὰ λόγυ παρέλαβε ἢ ἐξ ἀκοῆς ἐξεδύρει τινάς. Πολύβ. "Γνώσιμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδό"σιμος τοῖς ἐπιγινομένοις ἡ τῶν εὑρεπισαίτων τιλὼ "πατείαν γίνεται δόξα". ἐκ τῦ

Παράδοσις, εως, ἡ. (παραδίδωμι) ἡ τρᾶξις ἥτις γίνεται ὁπόταν τινὰς δίδῃ εἶς τρᾶγμα εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνυ εἰς ὃν ἀνήκει, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καθὼς τὸ ἔλαβε. (πσλίμ, Τυρκ.) ἔτι δὲ καὶ παῦ ὅ,τι δίδει τις χρεωστικῶς τρός τινα. Παραχώρησις - ἄφεσις - δόσις τινος εἰς δικαίαν αἰτὲς ἄλλυ. Παθητικῶς δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Προδοσία. Καὶ τὸ ἀφηρημένον καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς ἢ δι' ἀκοῆς ὑπὸ τάξος εἰς ὑὸν τρὸς ἡμᾶς παρὰ τῶν τρογόνων ἡμῶν ἐλθὸν, τὸ ὁποῖον κατὰ κληρονομίαν καὶ ἀδιαδόχλυ ὡσὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ἔχομεν, διὰ τραγημάτων, λόγων, διδασκαλιῶν ἰσοτιῶν. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Παράδοσις, ἄγραφος διδασκαλία. *Tradition*.

Παραδοτέος, έα, έον. τρέπει νὰ παραδοθῇ. Θεκυδ.

Παραδοχή, ἡ. (παραδέχομαι) δεξίωσις, ὑποδοχὴ, κρότος, Πολύβ. "Πατείας παραδοχάς". Εὐσεπ. Βάκχ. 197. τὰ παρὰ τῶν πατέρων ληφθέντα ἤθη, τὰ ὁποῖα παρὰ τῶν πατέρων ἐδέχθημεν καὶ φυλάττομεν ἔθιμα.

Παραδραθεῖν, καὶ, Παραδραδέειν, αὐτὶ, Παραδραθεῖν, ὅ ἐστι, Παρακοιμηθῆναι, ἐκ τῦ Παραδαρθάνω. Ἰλ. Ξ. 163.

Παραδράω, Παραδρήσκω, καὶ, Παραδρώω, μετὰ Δοτικ. τροσώπ. Ὀδυσ. Ο. 323. ὡς δῆλος διαλύω - ὑπηρετῶ παρά τινι. Ζήτ. ἐν ταῦ, Ὑποδρόω.

Παραδριμύττω. Ζήτ. ἐν ταῦ, Δεκμύττω.

Παραδρομάδην, Ἐπίρ. ἐν τῷ παρέρχεσθαι - παρατρέχειν, μὲ παραδρομὴν, ἀπερισκέπτως. Ὀρφ.

Παραδρομὴ, ἡ. τὸ παρατρέχειν, τὸ περᾶν - τρέχειν - διέρχεσθαι ἐμπροσθεν τινός. τὸ κατόπιν ἢ πλησίον τινὸς τρέχειν, τὸ μετὰ βίας τρέχειν καὶ διὰ τῦτο σφάλλειν. ἢ ἐκ τῆς βίας ἀτροσεξία, τὸ ἀκάτιον πταῖσμα, σφάλμα, λάθος. "Ἐκ παραδρομῆς". ταὐτὸν τῷ, Παραδρομάδην, διαβαίνων - περιῶντας ἐμπροσθεν ἢ τρεχάτε. "Κολάκων παραδρομή". τὸ τρέξιμον τῶν κολάκων καιὸτι τινὸς παιπαγᾶ. Ἀθην. ιβ'. σελ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

542. "Τρυφῆς ἦν δῆλος ἰὼν ἐς κακεργίας, ἀλλὰ μὴν τῆς χώρας πεζακύκλους ἁπλόας ἀειαγόμβους καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὰς αἰγάγων κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν". ὅπερ τὸ "Παραδρομὰς κολάκων καὶ παίδων στρατιωτικῶν "κεῖται αὐτὶ τοῦ" Κόλακας καὶ παῖδας στρατιωτικὰς αὐτῷ παρεξέχοντας". ὡς τὸ τῆς συνηθείας "Ἔξεχον κατόπι αὐτῶν". "Ἐν παραδρομῇ" αὐτὶ τοῦ, Ἐν σωποπομπίᾳ, σωπόμως, παύτων τῷ, Ἐπιδρομάδην, καὶ Ἐπιξοχάδην. Ἀεισοτέλ. πολ. ζ'. "Νῦν μὲν ἓν τῶν ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δ' ἐπισκέψασθαι δεῖ διορίσαι μᾶλλον". ἐν τῇ Παιδέκτ. "Μετὰ τὴν δικαστίας παραδρομήν". μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς δικαστίας, ἀφ' ἧς περάσωσιν οἱ δέκα ἄρχοντες.

Παραδρομίς, ίδος, ἡ. παρὰ Vitruv. ἐ. 11. καὶ ς'. 10. τὸ παρὰ Λατίν. Xystus, ὁ ὑπὸ αἰθείαις περίπατος. ὅπερ ἄλλοι, Περιδρομὶς, ἔχουσιν. Ὁ Φίλων περὶ τῆς ἐπτὰ θεαμ. σελ. 16. λέγει. "Καὶ τὸ μὲν ὕψος ἐστὶ τοῦ τείχους πλέον ἢ πεντήκοντα πήχεων, τὰ δὲ πλάτη τῆς παραδρομίδων ἅρματα τέσσαρα κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν διϊππεύει". τὸ ὁποῖον ὁ Σξάβων. "Ἡ δὲ πάροδος ὑπὸ τοῦ τείχους ὡς τέθειπται "ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις ῥᾳδίως". εἶπεν. "Ἆρα παύτων ἐστὶ τῷ, ὠθέδρομος, καὶ τῷ Γαλ. *Bastion*, τὸ ἐπαῖρον τοῦ τείχους ὡρὸς περίαν μέρος.

Παράδρομος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον ἢ ἐμφορδὲν τινὸς ῥέχων. τύπος ἐστὶς εὖθα διώκαται τινὰς νὰ ὑπερπεράσῃ. παύτων τῷ, Πάροδος. Ὁ Πολυβίκ. ἐν ἐ. 35. ἔχει, "Διασήματα ὡρὸς πὰς ὑγαδρομὰς, ἃ καλεῖται "παράδρομα". ἐκ Ξενοφ. κυνηγ. ς'. 9. "Τὰ παράδρομα συμφράττων". τὸ μεταξὺ ὡρὸς ὑβάσιν ὑμφίσημα.

Παραδρύπτω, "Τὰ λαικὰ τοῦ σώματος παρεδρύφθιλον". Λιβαν. δ'. ὡρὸς τὴν πλυδρὰν ὑξέθεσιν.

Παράδυμι, παύτων τῷ, Παραδύομαι. ὅθεν τὸ "Παραδὰς" καὶ "Παραδύμβαν" αὐτὶ, Παραδῦσαι, ὃ ἐστὶ, Παρεισδῦσαι. ἐν Ἰλ. Φ. 416.

Παραδυναστεύω, πλησίον τινὸς ἢ μετά τινος δυναστεύω, συνεξεσιάζω. Θεκυδ.

Παραδύνω, παύτων τῷ, Παραδύω.

Παράδυσις, ἡ. εἰσχώρησις, τὸ εἰσέρπειν - κρυφίως ἐμβαίνειν - χωρεῖσθαι ὡ τινι. παρὰ Δημοδ. σελ. 219. κεῖται. "Παράδυσις ἐν καπὶ μικρὸν καὶ ἐθισμός". παρεγχώρησις, τὸ ἀφισμβύειν δίκαιεῖαν. ὅπερ ἄλλοι Παρεισδυσις, ἀπέγνωσαν.

Παραδύω, Μέσ. Παραδύομαι, ὑπάγω μέσα, ξυπτάνω, κρυφίως - σιγὰ θεἰσπατῶ. Ὑποκρύπτομαι, εἰσέρχομαι - εἰσχωρῶ - χώνομαι. Irrepo, *introeo*, Λατ. *Insinuari*, Ἰταλ. Zitt. Παράδυμι.

Παραδωσείω, ἐφίεμαι - ἀγκαπῶ - κλίσιν ἔχω ἵνα παραδώσω.

Παραείδω, (ἀείδω) πλησίον ἐν παύτῳ ψάλλω. συμβοιθῶ τινὶ ψάλλοντι. Ὁδυσ. Χ. 348.

Παραείρω, ῶ, Παρκέρω. παύτων τῷ, Παραίρω. ὅθεν τὸ, "Παρηερθίλη" πλησίον - ἐν παύτῳ φέρω - σηκόνω. Μέσ. Παραίρομαι, πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως ὡρὸς τὸ μέρος μεταιωρέμαι ἢ κρέμαμαι. Ἰλ. Π. 341. "Παρηέρθη δὲ κάρη". παρῳώχθη, παρεκρεμάσθη. ἐκρεμάσθη δηλαδὴ ὑπὸ τὰ κάτω ὡρὸς τὸ μέρος ἢ πλαγίως.

Παραζάω, ῶ. ἡμαρτημβύως - ἐσφαλμβύως ἔζω τοῦ ὡροσήκοντος ζῶ, ὅ ἐστὶν, ἁμαρτάνω ἢ ψεύδομαι τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς. "Ζῆν δ' παραζῆν χρή". Πλούταρχ. Παίδ. ἀσκ. 17. "Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα".

Κοΐντ. Σμυρν. ἐ. 1. αὐτὶ τοῦ, Ὑποπαρημβύη τῷ σώματι, ὑπηρετοῦσα - δηλοῦσα καὶ σωακολουθοῦσα αὐτῷ.

Παραζευγνύω, ὁμοῦ ζεύγνυω, πλησίον ζεύγω, σωνδέω.

Παραζηλόω, ῶ. παροξυνῶ, ἐρεθίζω, εἰς ζῆλον φθόνου καὶ ἔριδος φέρω. ὀργίλον - ζηλότυπον - θυμοῦσθαι ποιῶ. πειράζω, παρακινίζω, ὡρὸς ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν παρορμῶ. ἀ. Κυνηγ. ἰ. 22. "Παραζηλοῦμβν "τὸν κύνειον". 2) Ζηλότυπος γίνομαι, ἀμιλλῶμαι, ζηλοῦμαι. παρὰ τοῖς Ο'. ὧδεν.

Παραζήλωσις, ἡ. ζηλοτυπία, φθόνος. Ἔζεκ. ἡ. 3.

Παραζητέω, ῶ. ἀσωφελὲς ἢ μὴ ὀρθὸν, ὃ ἐστὶν ἔξω τοῦ ὡρέποντος ζήτημα ποιῶ. ἢ ἀσωφελὲς ζήτημα ὑπερῶ. Ἀντωνῖν. ἰβ'. 5.

Παράζυξ, υγος, ὁ, ἡ. (παρὰ, ζεύγω) κυρίως, τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ζεύγεται πλησίον τοῦ ἄλλου. Μεταφορ. παύτων τῷ, Πειστὸς, ὁ ὑπὲρ τῶν διωσισμβύων ἀειθμῶν ὤν. "Ἱμάντες παράζυγες". Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β. 32. ὅπερ, Πειζυγὰ, ἡμαρτημ. κεῖται, Λειτουργ. Πολ. β'. 4.

Παραζώνη, ἡ. παύτων τῷ Ζώνη. β'. Βασιλ. ιἡ. 11.

Παραζωνίδιος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Παραζώστιος.

Παραζώνιος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τὴν ζώνην ἢ πλησίον τῆς ζώνης κρεμάμβνος - διεισκόμβνος.

Παραζωννύω, ῶ, Παραζώνυμι, Μέλ. ώσω. πλαγίως ἢ ὡρὸς τῇ πλευρᾷ ζώνω. Μέσ. Παραζωννύομαι. ζώνομαι ὡρὸς τῇ πλευρᾷ - ἢ ὀξαρτῶ βάλλω - κρεμῶ εἰς τὴν πλευρέμι - εἰς τὸ ζωνάεμι. Πλάτ. Πολ. ἡ.

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ. τὸ εἰς τὸ ζωνάειον φερόμβνον μαχαίριον. Ἡσύχ.

Παραθαλασσίδιος, καὶ, Παραθαλαττίδιος, ὁ, ἡ. Παραθαλάσσιος, καὶ, Παραθαλάττιος, ία, ιον. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης κείμβνος - διεισκόμβνος. Παραθαλάσσιον, τὸ, ὠθεμιγάλιον, ἡ ἄκρα τῆς θαλάσσης εὖθα σκάζυσι τὰ κύμματα.

Παραθάλπω, Μέλ. ψω. Εὐσεπ. Μηδ. 143. θερμαίνω, ὠθεποιοῦμαι τι ὡς ἡ κλῶσα τὰ γλυκύσματα αὐτῆς, καταφωλεύω, τὸν πόνον ἐλαφρύνω, μετεωλάζω, παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ.

Παραθαρρύνω, ῶ, Παραθαρσύνω, θαρραλέον ποιῶ, θάρρος ἐμβάλλω, πλησίον τινὸς ἱσταμβνος ἢ ἐν τοῖς κινδύνοις ἐνθαρρύνω - ἐγκαρδιόνω τινὰ, θάρρος δίδω. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. ά. 18.

Παραθεάομαι, ῶμαι. πλησίον τινὸς ἱσταμβνος βλέπω καὶ συγκεκινω - παραβάλλω αὐτόν.

Παραθέλγω, Μέλ. ξω. "ἡμερόνω, καταφαύνω. Λίσχύλ. Ἀγαμ. 71.

Παράθεμα, τὸ. παύτων τῷ, Ἐπίθεμα. Ἡσύχ. παῦ ὅτι τίθεται ὑπό τι ἢ παρά τι. καὶ τὸ κονωμβύον φερμβύον φαγητὸν εἰς τὴν ξάπεζαν.

Παραθεμιστεύω, "τὸν εὖθεν γνώμονα". Σπουδαῖος καπὸ τῆς θείας ἐντολῆς ἁμαρτάνω.

Παράθεναρ. Ζήτ. Παραίθεναρ.

Παραθερίζω, παύτων τῷ, Παρατέμνω, ὑποπίπτω ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγκοπ. Παραθείζω. Ἀπολλών. Ἀργ. β'. 601. καὶ Κοΐντ. Σμυρν. ἰ. 238. πλησίον ἢ διερχόμβνος θεείζω.

Παραθερμαίνω, πλησίον ἢ ὡρὸς τὸ μέρος θερμαίνω.

Παράθερμος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Θερμὸς, σωεπιτονωμβύη τῷ, Καυσὸς, ἀρειὸς. ἄρα, παρὰ τὸ ὡροσηκον θερμὸς - ἀράθυμος - τολμηρός. Διόδωρ. κδ'. καὶ Ἱεροκλ. παρὰ Σπουδ. λόγ. λξ'.

Παράθεσις, εως, ἡ. (παρατίθημι) ὡροσθήκη, πλῆσις

πλέον τῶ ὠεισμένῳ ἢ τῶ προσήκοντος θέσις. 2) Ἡ εἰς τὰ κάτω ἢ ἔμπροσθεν τινὸς θέσις, τὸ βάλλειν ἔμπροσθεν. 3) Γραφή τις πρὸς μνήμην καὶ ἐνθύμησιν πράγματος τινὸς γεγραμμένη, ὑπόμνημόνευμα, *Memoire*. 4) Ἡ πλησίον τινὸς θέσις, παραβολή, σύγκεισις. ἢ παρ' ἄλληλα θέσις, παραθεώρησις, ἀντίθεσις. 5) Ἀναφορὰ ῥήσεως τινὸς ἢ τὸ φέρειν ῥῆσιν τινὰ πρὸς ὑπόδειξιν. ἄρα, *Citation*. 6) Πρόθεσις, ἐναποταμίευσις, ὑπόθεσις, ὑποθήκη, τὰ πρὸς τὸν βίον ὑπηρέσια, ἤτοι τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, ζωοφορία. (κεμπαΐα, μαγαζί) Πολύβ. "Κύειος "τῆς φρικῆς ἢ τῆς τῦ σίτυ παραθέσεως". 7) Ἐπίθεμα, τὸ παρατιθέμενον φερόμενον εἰς τὴν ζάπεζαν φαγητόν, καὶ ἔμπροσθεν εἰς τὸς δειπνοῦντας βαλλόμενον. "Τὰς τὰς παραθέσεις φέροντας ὀξυκόνους". Πολύβ. λά. 4.

Παραθέτης, ου, ὁ. ὁ παρατιθείς. ὁ φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν ζάπεζαν. Φιλοξ. Γλωσσ.

Παραθετικός, κὴ, κόν. ὁ παρατιθεὶς, ὁ πλησίον θέτων.

Παραθέω, Μέλ. θεύσομαι. παραξέχω, πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως ξέχω. ζαχέως ξέχω ὑπό τι, δρομέως ὑπερῶ, παχέως ξέχω πρός τι καὶ φθάνω αὐτό. Ξενοφ.

Παραθεωρέω, ῶ. βλέπω - θεωρῶ τι πλησίον ἄλλυ τινὸς πράγματος καὶ συγκείνω - παραβάλλω αὐτό. ἀντεξετάζω, ἀντιπαραβάλλω. "Πρὸς τὰς ἄλλας πα- "ραθεωρῶν ἐμαυτόν". Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. κ'. 2. "Μί- "λωνι παραθεωρεῖν τινα". συγκείνειν, παραβάλλειν τινὰ μετὰ τῦ Μίλωνος. 2) Παραβλέπω, λανθάνω βλέπων, καταφρονῶ, καταφρονητικῶς ὑποβάλλω, εἰς ὐδὲν λογίζομαι, δὲν κυττάζω καθὼς πρέπει. Πράξ. Ἀποστόλ. ε'. 2.

Παραθήγα κίσηρι". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 216. Ἀ- ειθμ. 17. ὅπυ "Παρὰ θῖνα", κεῖται. Ἰκλιν. Ἐπιτηρ. ιά. ἔχει. "Λίθος θηγαλέη καλάμων". ἢ ὀξύνουσα - ἀκονῶσα. ἐκ τῦ

Παραθήγω, Μέλ. ξω - παροξύνω - ἀκονῶ - ἐνθαρρύνω πρός τι. ὅθεν, Παρατεθηγμένος, ἠκονημένος, παροξυμένος.

Παραθήκη, ἡ. (παρατίθημι) αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον, προσθήκη, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐναποταμιευόμενον, πρὸς φύλαξιν βαλλόμενον πρᾶγμα, ἐνέχυρον. *Depositum*, ἢ παρὰ Γαλ. *Dépôt*. Ἡρόδοτ. "Παραθήκην "ἡμῖν τε ἔπεα τάδε τίθημι". ἄλλως δὲ, ταὐτὸν πῦ, Παρακαταθήκη.

Παράθηξις, ἡ. (παραθήγω) τὸ παροξύνειν - ἀκονᾶν, ἐνθαρρύνσις - ἐγκαρδίωσις - ἐμψύχωσις πρός τι.

Παραθητεύω, μετὰ Δωτικ. παράτινι θητεύω - δουλεύω ὑπὸ μισθῶ. Πλούταρχ.

Παραθίγω, Μέλ. ἴξω. ταὐτὸν πῦ, Παράπτομαι. ἀμφ.

Παράθλον, τό. τὸ μὴ ὡς κυρίως ἄθλον διδόμενον. τὸ ἐγγὺς ἄθλε. ὡς καὶ τὸ, Πάρεργον. Σχολ. Πινδ. Νέμ. γ'. 42.

Παραθλίβω, Μέλ. ψω. πλαγίως ἢ εἰς τὸν πλάγιον θλίβω.

Παράθραυος, ὁ, ἡ. κατὰ Πολυδ. "Παράθραυες "ὁδοί". ταὐτὸν πῦ, Πάροδος. ἢ μεταξὺ τῆς θρανίτης ὁδῦ ἢ ἢ ἐκεῖ τὰς θρανίτας ὁδούς.

Παραθρασύνω, αὐτὸ τῦ, Παραθαρσύνω. ἐν Διοδ. Σικ. ά. σελ. 621. ἀλλαὶ τὸ, Παραθρασκέω, κατὰ Μέσην δόξαν σημαίνει τὸ, θρασὺς αὖμι εἰς μὴ αἰτήσοντα καιρόν.

Παράθραυσμα, τό. τὸ ὑπό τινος τεθραυσμένον - κεκομμένον τμῆμα. ἐκ τῦ

Παραθραύω, ὑποκόπτω (τζακίζω) μέρος ὑπό τινος, σωτείβω, παλαιπωρῶ, ἀδυνατῶ, κόπτω τινὰ δύναμιν. "Τὸ ὑπηκόες τῦ τελέως καὶ ἀκεραίως παρὰ δί- "κιον τινὸς ὀρθοῦ ἐστι παρατεθραυσμένον". Πλάτ. Νόμ. ε'.

Παραθριγκίζω, μετὰ θειγκῦ συμπράττω. συγκλείω τι ὑπὸ τὸ μέρος ὡς μετὰ θειγκῦ. Θεόφρ.

Παραθρίζω. Ζήτ. Παραθείζω.

Παραθρυλλέω, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149. ὅπου νῦν ὀρθότερον, Περιθρυλλέω, κεῖται.

Παραθρώσκω, παραξέχω, πλησίον τινὸς ξέχω ἢ πηδῶ. Διονύσ. Περιηγ. 286.

Παραθυμιάω, ῶ. πλησίον - ἐγγὺς θυμιάω. Διόδωρ. Σικ. μετὰ Δωτικ.

Παραθύρα, ἡ. ἡ, Παραθύριον, τό. μικρὰ θύρα. Γλωσσ. Στεφ. Ζήτ. Παράθυρος.

Παράθυρος, ὁ, ἡ, Νικήτ. Χρον. ιά'. 5. "Παρά- "θυρος πύλη". μικρὰ θύρα, ἢ μὴ κυρίως θύρα: ἀλλὰ τὰ δεύτερα αὐτῆς ἐπέχουσα. (παραπόρτι, πορτί). ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, Παραθύριον, τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, Θυρὶς, ἢ Θυρίδιον. Πλάτ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξανδρ.

Παραθύω, καὶ συγκ. Παρθύω. Ἀνάλεκτ. β'. 259. "Ὥριον ἐδὲ πάχιστος ἐν αἰθέρι παρθύσει ὄρνις". αὐτὶ τῦ, Ὑπερβαίνειν τινὰ ἐν τῷ ἔχειν.

Παραί, Ποιητ. αὐτὶ τῆς, Παρά. Ἰλ. Ο. 175. ἐνταῦθον τὸ Λατινικ. *Prae*.

Παραιβάδας, ὁ. Λίχυλ. Εὐμ. 556. Ζήτ. Παραιβάτης.

Παραιβαδὸν ἁτραπόϊο". Ὀππιαν. Κυν. ά. 483. πλησίον τῆς ὁδῦ. ἐκ τῦ Παραβάω, Παραβαίνω, ὅπερ ὑστερον, Παραίβατον, ἑκάστο.

Παραιβασία, ἡ. ταὐτὸν πῷ, Παράβασις. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 832. "Ὀλέθρυ παραίβασις". ἢ πρὸς φυγὴν ἔξοδος, πρὸς ὑποφυγὴν κακῦ τινος ξόπος-μέσον.

Παραιβατέω, ῶ. Ἀθήν. σελ. 609. "Τὴν πα- "ραιβατήσασαν αὐτῷ γυναῖκα". αὐτὶ, Τὴν παραιβάτιν ὖσαν αὐτῷ.

Παραιβάτης, ου, ὁ, ἡ, Παραιβάτις, ἡ. (βάω, παρὰ) ὁ πλησίον τινὸς ἢ ἄλλε τινὸς ἑστάμενος ἢ καθήμενος. ἢ ὁ ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης - ἐπὶ τῦ δίφρυ καθήμενος, ἢ ἐν τῇ μάχῃ σιωπηρῶν καὶ συμπολεμῶν. Ἰλ. Ψ. 132. ἢ ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐργασίᾳ τινὶ, ὡς παρὰ Θεοκρίτ. γ'. 32. ὁ σιωπηρὸς. Ζών. Παραβάτης. 2) Ὁ ἔξω τῆ ὁρθῆ βαίνων. ὁ ἁμαρτήσας καὶ ἐκβαίνεις τῆ δικαίου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 540. ὅπυ ἄλλοι, Παρβάτας, εἰκάζειν.

Παραίβατον, αὐτὶ τῦ, Παραιβάδον. Ὀππιαν.

Παραίβολος, Ποιητ. αὐτὶ, Παράβολος. Ζήτ. Παραβλήδιον.

Παραιγιαλίτης, ου, ὁ, καὶ, Παραιγιαλίτις, ἡ. ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἤτοι πλησίον τῦ αἰγιαλῦ κατοικῶν ἢ διεισαμένος, παραθαλάσσιος. Ἀθήν.

Παραιγίαλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν πῷ, Παραιγιαλίτης. Σχόλ. Λυκόφρ. 243. ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωπῇ. Παραιγιάλιον, ἢ καταχρηστικῶς, Περιαιγιάλιον, ἢ συγκοπῇ, Περιγιάλιον, τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, τὸ πλησίον τῆς θαλάσσης ἢ τὸ ὡς τὸν αἰγιαλὸν μέρος τῆς γῆς.

Παραίδενδρ, τό. τὸ ὑπὸ τῶ μικρῦ δακτύλυ ὀφθέμενον μέχρι τῦ καρποῦ.

Παραιθύσσω, παρακινῶ, διεγείρω. Πίνδαρ. Ὀλ. ι'. 89. "Θέρυβον παραιθύσσειν". ἢ Οὐδετ. ὁ Λύτ. Πύθ. ά. 169. ὀφθαίνον ἢ διερχόμενος φαίνομαι.

Παραίνεσις, ου. (παραινῶ) τὸ καταπείθειν - ἐγκαρ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καρδιόνειν. Προξοπὴ, παρακίνησις, παρηγορία, συμβουλὴ, νουθεσία, διδασκαλία.

Παραινετὴρ, ῆρος. καὶ, Παραινέτης, ου, ὁ. ὅσις παραινεῖ - συμβουλεύει - διδάσκει. ὅθεν

Παραινετικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ-κως. ὁ αὐτήκοων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν - ὁ ὑποπίπτειν εἰς παραίνεσιν. ὠφελητικὸς, συμβουλευτικὸς, νουθετικός.

Παραινέω, ῶ. (αἶνος) παύτὸν τῷ, Παρηγορέω. ἐγκαρδιόω, ἐνθαρρύνω, συμβουλεύω, νουθετῶ, προτρέπω, παρακινῶ, καταπείθω, παραμυθοῦμαι, συμβουλὴν ἢ διδασκαλίαν δίδω, παρὰ Ξενοφῶντι.

Παραινίττομαι, λέγω τι ὡς αἴνιγμα, σκοτεινῶς ἢ αἰνιγματωδῶς λέγω. Βασίλ. ὡς ἢ τὸ, Ὑπαινίττομαι.

Παραίνυμαι, παύτὸν τῷ, Παραιρέομαι. Ἡσύχ.

Παραιολίζω, ἀπατῶ, Λυκόφρ. 1094. καὶ 1330. Ζήτ. Αἰόλλω, ἢ, Αἰολάω.

Παραίπαισμα, τὸ. Ζήτ. Παράπαισμα.

Παραίρεσις, ἡ. ἀφαίρεσις, σμίκρυνσις, ὀλιγόσβεσις. Πλάτ. Οὐσίας παραίρεσις. ἐκ τοῦ

Παραιρέω, ῶ, Τι τινός. ὃ ἐστὶν Αἱρέω τι παρά τινος. Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. ά. 15. Τὰ ἐκείνων ὀχυρὰ παραιρῆν. περίγειν - ἀφαιρεῖν ἐκ πάντων, σμικρύνειν τὸν ἀειθμὸν, ὀλιγοσβέσειν. ὅθεν Παρηρημένοι τὰ ὅπλα. Δημοσθ. αὐτὶ, Ἀφῃρημένοι. ἢ Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. γ'. 18. Τὰ ὅπλα τῷ πλήθυϊ παρῃρῆντο. αὐτὶ, Ἀφῃρῆντο. καὶ μικρὸν ἀνωτέρ. §. 14. Τὰ ὅπλα παύτων παρείλοντο. ὡς τὸ τῆς σωτηρίας Πέρνω τὰ ἅρματα ὑπὸ τὸ πλῆθος, Ἐξαμαρτάνω. ὅθεν

Παραίρημα, τὸ. Θεκυδ. δ'. 48. Ἐκ τῆς ἡμετέρων παραιρήματα ποιῆντες ἀπαγχόμενοι. ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἐξὸ τῶ, Τελαμῶνας, ζώνας. Ὡς εἰ ἔλεγε, Τελαμῶνας τινας ὑποφιζόντες τῆς ἡμετέρων ὥσπερ ζώνας ἐποίουν, καὶ πλέκοντες αὐτὰ, καὶ ποιοῦντες ὥσπερ χοινίκα, ὅτις αὐτοῖς ἐφαίνετο τοῦ ἀπάγχεσθαι. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐξὸ τῶ, Παραραμμένα ἱματίων. ὁ Γαλλῶν. ἐν τῷ β'. Ὑπομνήμ. τῶ δὲ Ἀρθρ. βιβλ. τῶ Ἱππορ. ἔχει. Παράρμαπα καὶ ἑρμῆν. ἐξὸ τῶ, Τὰ παραρεμμένα ὑπὸ τῆς ἀμφιεσμάτων ὑπὸ τῆς ῥαπτόντων αὐτά. ἄρα, Παραίρημα, λέγεται τὸ τοῦ ταῖς ὦμοις τῆς ὑφασμάτων ἐνυφασμένον χονδρὸν ὕφασμα. (καθὼς π. χ. ἡ Τσιμπχα, ἡ φασκιὰ, ἡ ἄκρα τῶ ῥάχα - τῆς τζόχας, ὅτις ἐναι χονδρότερα τοῦ κυρίως ὑφάσματος, καὶ χωρίζεται). Παρ' Ἱππορ. κεῖται διὰ αὐτὶ τούτου Πάρερμα. Τὸ παρὰ Θεκυδίδ. διώκεται ἑρμηνεύθηναι ἔτι καὶ ἐξὸ τῶ "ἱμάτια κατὰ μῆκος παραχιζόμενα". ἐκ Πελυαίν. Στρατ. ς'. 49. Σχοινίοις ἢ ἱματίοις, κατὰ μῆκος παρεχισμένοις, σωσάσαντες αὐτὲς ὑπὸ τῆς τειχῶν καθῆκαν".

Παραισαβάζω, (παρὰ, σαβάζω) παύτὸν τῷ, Παραμαίνομαι, καὶ, Παρανεάω. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. Παρασαβάζειν, παραμαίνεσθαι, ὑπὸ τῶ Σαβῶ. τοὺς γὸ βακχεύοντας, Σαβαζίους καλῆσι, ἢ Σαβῶ. καὶ τὸ βακχεύειν Σαβάζειν.

Παραισθάνομαι, Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 13. Ἀριστ. γ'. 6. ἀπατῶ ἐμαυτὸν, ἀπατῶμαι ὑπὸ τῆς αἰσθήσεώνμε. "Ὅσα τε παρακούειν, ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται". Παρὰ Ξενοφ. Κυρωπ. Δ'. β'. 30. "Ὡς παρῄσθοντο τῆς φεύγόντων". αὐτὶ τῶ, Ὀλίγον ἢ κλεπτικῶς - κλεφτὰ ἀκούω ἢ παρακούω.

Παραίσιος, καὶ, Παραίσιμος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσύχ. ἀπαίσιος ὁ μὴ κατ' ὄψιν ὤν. "Σήματα παράσια". Ἰλ. Δ. 381. ἐναντία, παρεκτὸς τῶ αἴσιος, ἅπασι

Α χαλεπὰ, ἢ ἀλλοῖα τῆς φρασικούντων, ἀφορεπῆ. σημεῖα δηλαδὴ ὑπὸ δυσυχῆς σημασίας. Ζήτ. Αἴσιος.

Παραΐσσω, παρέχω, ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινος πηδῶ, σφοδρῶς ἔχω - παρέρχομαι. Ἰλ. Ε. 690. "Ἀλλὰ παρῄξεν". παρέδραμε, παρῆλθε.

Παραιτέομαι, ῆμαι. (αἰτέω) ἐξαιτοῦμαι, ἀξιῶ, λιπαρῶ, δέομαι, παρακαλῶ, δυσωπῶ, καταμαλάσσω, ἐξιλάσκομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 14. "Τοὺς μὴ θεὺς παραιτῆσῃ". ἢ Ἀναβ. ς'. 5. 16. "Πέμψαι τοὺς Κλέανδρον παραιτησομένους τοὺς ἡμᾶς ἀνδρῶν". Δημοσθ. Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι". ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῶ, Συγγνώμην αἰτῶ, ἀπολογοῦμαι, ἀθῶον ποιῶ ἐμαυτόν. Γαλ. S' excuser. Ἀειρεῖδ. "Παραιτεῖσθαι μὴν ἐκ οἶδα, ὅτι δὴ τοὺς ἡμῖν αὐτῆς πολλάκις" 2) Παραπῶ, ἀθετῶ, ὑποβάλλω, ὑπορρίπτω, ὑποπέμπω, ὑποτρέφομαι, (ἀπαιτίζω) ἀφίνομαι, ἢ ἀφίνω, ὑποφεύγω τὸ ζήτημα τινος, δεν δέχομαι τοῦτο τροφασιζόμενος. Ἡρόδοτ. 3) Δι' αἰτήσεως συγγνώμης - δέξὶ παρακλήσεως συγχωρῶ - ἀφίημι - ἐλευθεράνω. "Παραιτήμενός σε τῆς τιμωρείας". Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. 46. 4.) Διὰ παρακλήσεως ὑποτρέφω - ὑποδέπω. "Ἑαυτὸν τῆς ἡετλίων ἀποδέπεσθαι". Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. ά. 10. ὅθεν

Παραίτησις, ἡ. παράκλησις, παρακάλεσις, ἐξιλέωσις, δυσωπία, ἱκεσία, ἀθέτησις, ὑπόρριψις, ὑποτροφὴ, ἄφεσις, ὑπολογία, ἀθώωσις, μεσιτεία, συγγνώμη, συγχώρησις, κ. τ. τ. Πλάτ. Νόμ. ἰά. "Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ' ἄρχοντι γίγνεσθαι". μηδεμία συγγνώμη. "Οἴκου παραίτησις". Πλούταρχ.

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ. ὁ παραιτούμενος. ὅθεν

Παραιτητικὸς, κὴ, κόν. ὁ παραιτῆσῃ.

Παραιτητὸς, τὴ, τὸν. τὸν ὁποῖον δύναται τινὰς νὰ παρακαλέσῃ - νὰ ἐξιλεώσῃ - νὰ δυσωπήσῃ. Πλάτ. Νόμ. ἰ. "Τὸ δὲ παραιτητὸς οὐ θεὸς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι δικομούμενος δῶρα, ἔστι τινι συγχωρητέον". παρὰ τὸ δίκαιον δηλαδὴ ὑπό τινων δώρων παρέχεσθαι.

Παραίτιος, ὁ, ἡ. συμμέτοχος, μέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος, συνεργὸς. παύτὸν τῷ, Αἴτιος.

Παραιφάμενος, αὐτὶ, Παραφάμενος, ἐκ τῶ Παραφημι, τὸ Παραμυθοῦμαι, ὁ παραινῶ - ἐνθαρρύνω. Ἰλ. Ω. 771.

Παραιφασία, ἡ. (παρὰ, φημὶ) καὶ, Παραίφασις, ἡ. παύτὸν τῷ, Παραμυθία, καὶ, Παραίνεσις. Ἰλ. Λ. 792.

Παραιφάσσω, κεδ' Ἡσύχ. αὐτὶ τῶ, Τιτάσσω, Παρακινέω. Οὐδέτ. αὐτὶ τῶ, Πηδάω.

Παραιφρονέω, ῶ. παύτὸν τῷ, Παραφρονέω. παράφρων εἰμὶ ἢ γίνομαι. Θεόκριτ. κέ. 262.

Παραιωρέω, ῶ. πλησίον ἢ τοῦ τὶν πλοῦραν τινος κρεμῶ. "Παρῃώρηντο ξιφίδια". εἶχον εἰς τὶν πλοῦραν αὐτῆς κρεμάμενα ξιφίδια, ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. "Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν, παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης". κρεμάμενα ἐκ τῆς ζώνης. "Ἐδῆσαν κἄφαι ἢ παρῃωρημένα". ἐλαφρὰ ἢ τοῦ τὰς πλοῦρας κρεμασμένα φορέματα. Ἡροδιάν. γ'. 4. ὡς τὸ τῆς σωηθ. "Ῥιμμένα ἀναπεπείκει", ὅθεν

Παραιώρημα, τὸ. τὸ πλησίον ἢ τοῦ τὰς πλοῦρας τινὸς κρεμάμενον ἢ κρεμασμένον. καὶ τὸ μέρος ἐφ' ὧ ἢ τὸ δι' ὃ κρεμᾷ τις ἑαυτὸν, βρόχος. Θεκυδ.

Παραιώρησις, εως, ἡ. τὸ κρεμᾶν πλησίον ἢ τοῦ τὴν πλοῦρα, κρέμασις.

Παρακαταβάλλω, συγκ. αὐτὶ, Παρακαταβάλλω.

Παρακαθάπτω, παρά τινι ἅπτω, προσάπτω, προσαρμόζω, θηλυκόω.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρακαθέζομαι, πλησίον τινὸς καθέζομαι, συγκάθημαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 8.

Παρακαθεκτικός, κὴ, κόν. ὁ ῥᾳδίως τὰ ὀπίσω ἢ ἑτέρως κατέχων - κρατῶν.

Παρακαθεύδω, πλησίον τινὸς καθεύδω - κοιμῶμαι, ἢ ἀγρυπνερῶ - φυλάττω τὴν τῆς νυκτὸς φυλακήν.

Παρακάθημαι, πλησίον τινὸς κάθημαι - παρεδρεύω. Ξενοφ. Κυρωπ. ζ'. γ'. 10. "Καὶ γὰρ αὐτὸς - πεπελεύκειν ἐγὼ δὲ - ζῶσα παρακάθημαι". ὅπου ἡ Παρὰ, ἀθάρσειαν, σημαίνει, ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ πολὺν καιρὸν παρ' αὐτῷ κάθημαι. ὡς τὸ τῆς σωτηρ. "Κάθημαι - ἢ "τὸν παραφυλάττω".

Παρακαθίζω, πλησίον τινὸς καθίζω τινά. Μέσ. Παρακαθίζομαι, πλησίον τινὸς κάθημαι. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. ε. 3. μετὰ Αἰτιατ. βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον τινός. Λυκιαν. Ἀλ. 12. "Τὰς πλουσιωτέρας ἂν παρακαθισαμένην πλησίον". ἔτι δὲ μεταχειρίζονται τὸ Ἐνεργητ. ἢ Οὐδετέρ.

Παρακαθίημι, πλησίον ἢ πρὸς τὴν πλευρὰν καθίημι - ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω. "Τὰς χεῖρας παρακαθίημι". ἐξ αἰτίας τῆς κόπου (ἐκ τῆς κοπάσεως) ἀφίνω - κρεμῶ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὰ κάτω. Πλούταρχ. Νικίτ. 9.

Παρακαθίστημι, πλησίον καθίστημι - βάλλω νὰ καθήσῃ. Δημοσθ.

Παρακαίριος, καὶ Παράκαιρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Παρακαίρως. ὁ ἔξω τοῦ πρέποντος καὶ ἁρμοδίου καιροῦ ὤν. πᾶν ὅ, τι γίνεται ἢ πράττεται ἢ λέγεται ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἀπρεπὲς, ἄδικον. Ἡσίοδ. "Παρακαίρια ῥίζων". Ἰσοκράτ. εἰς Δημόν. Τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα. "Ὑπὲρ τὸν καιρὸν, παράκαιρα. ἢ κάλλιον αὐτὶ τοῦ, Ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὑπὲρ τὸ πρέπον.

Παρακαίω, πρὸς τὴν πλευρὰν ἢ πλησίον - παρὼν καίω.

Παρακαλέω, ῶ. Μέλ. έσω. καλῶ - κράζω - φωνάζω τινὰ ἵνα ἔλθῃ πρός με, ἢ πλησίον μου, καλῶ. Μεταπέμπω, μετακαλέω, Προσκαλῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ί. 2. "Ἐάν τις κάμνῃ -- παρακαλεῖ ἰατροὺς". ὅταν εἶναι ἄῤῥωστος τις, προσκαλεῖ - κράζει τοὺς ἰατρούς. ᾗ Συμπ. β'. 21. "Ἐμὲ "παρακάλει ἵνα σοὶ συμμανθάνω". τοῦτον ᾗ τὸ ἐν Κυρωπ. Ε'. β'. 3. καὶ Η'. ζ'. 3. "Πάντας ὅτι τὸ "μηνῦμα τοῦτο παρακαλεῖτε". προσκαλέσατε, κράξατε ὅλους νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ μηνῦμά μου. καὶ ἐπομένως, αὐτὶ τοῦ, Κράζω - φωνάζω εἰς βοήθειαν. Δέομαι σύμμαχον βοηθείας, ἱκετεύω, καθόλου δὲ, Δέομαι, ἱκετεύω, αἰτῶ, ἐρωτῶ. ὡς καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 10. "Ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρα"καλέσωμεν". 2) Καλῶ τινα εἰς τὸ γεῦμα, ἢ ὅτι νὰ τὸν φιλεύσω, Προσκαλῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ά. 2. "Ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο αὐτὸς, παρεκάλεσαν δὲ καὶ τοὺς "ἄλλους, οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι". 3) Διεγείρω, προτρέπω, παροξύνω, ἐνθαῤῥύνω - ἐγκαρδιόνω, ὁρμῶ, παρακινῶ. Ὁ αὐτ. Ἀναβάσ. Γ'. ά. 16. "Παρακαλοῦντας ὅτι τὰ κάλλιστα ἔργα". Τὸ δὲ ἐν Κυρωπ. Ζ'. ί. 9. "Πίττακε καὶ συσσίτιε, ἃ ταχὺ "παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἐξάπτει, ἐπαυξάνει, διεγείρει. 4) Παρηγορῶ. Οἰκονομ. Δ'. 12. "Ὅτ' ὀφρανιζόμεθα — μεταδιδόντες, καὶ "εἴ τι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες". αὐτὶ τοῦ, Παρηγορῶντες, παραμυθοῦνται. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἁπλῶς καλῶ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ί. 7. "Οἱ ῥαψῳδοὶ παρεκλήθησαν εἴσω". καὶ τέλος σημαίνει τὸ, Ποθῶ, ἐπιθυμῶ. ὡς ἐν Οἰκον. Δ'. 3. Ὁ θάλαμος — τὰ πλείστου ἄξια σκεύη παρε"κάλει".

Παρακαλλίμαχοι, οἱ. Ἀναλεκτ. β'. 224. ὅπου γράφεται "Περικαλλίμαχοι" κεῖται, αὐτὶ τοῦ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Καλλιμάχου. ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ "Τοὺς περὶ Καλλίμαχον".

Παρακαλπάζω, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 6. πλησίον τοῦ ἵππου διέρχομαι - διαῤῥέχω. Ζήτ. Καλπάζω.

Παρακάλυμμα, τὸ. (παρακαλύπτω) κάλυμμα δι' οὗ καλύπτεταί τι ἀπ' ἐπάνω ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν αὐτοῦ. τὸ κρεμάμενον σῶμα ἢ κάλυμμα ἔμπροσθεν τινὸς, σκέπασμα, πυρκαΐσμα (περδές). καὶ Μεταφορ. Πρόσχημα, ἀπόφασις. Πρόσχημα, Ἱπλ.

Παρακαλύπτρα, ἡ. παντὸς τοῦ, Καλύπτρα. ἀμφ.

Παρακαλύπτω, Μέλ. ψω. σκεπάζω - καλύπτω, κρύπτω τι βάλλων κάλυμμα τι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον αὐτοῦ.

Παρακαμμύω, πλησίον τινὸς καμμύω τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡσύχ.

Παρακάμπτω, πρὸς τὸ μέρος κάμπτω. Οὐδέτ. Ἐκκλίνω, παραχωρῶ, παραμερῶ, ὑποφεύγω. Διόδ. Σικελ.

Παρακανθίζω, (παρὰ, ἄκανθα) ἀκανθώδης εἰμὶ ἢ πρὸς τὰ πλάγια μέρη ἀκάνθας ἔχω. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ά. 16. "Φύλλα παρακανθίζοντα". πλαγίως ἀκάνθας ἔχοντα.

Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τοῦ ἀκανθῶν φύλλα ἔχων. ἀμφ.

Παρακαταβαίνω, ἐν καιρῷ τῆς ταράξεως ἢ τῆς μάχης καταβαίνω.

Παρακαταβάλλω, ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου βάλλω - καταπίθημι ἢ καταῤῥίπτω. πλησίον καταβάλλω, Ἰλ. Ψ. 127. Πλαγίως βάλλω τι κάτω, ἢ ὀλόγυρα βάλλω. "Ζῶμα οἱ παρακάββαλε". αὐτὶ, Παρακατέβαλε, ὡσεὶ ζῶσε, ὡσεὶ τὰ αἰδοῖα ἔδεσε. 2) Ἐπὶ Δίκης - κρίσεως. Ἰσαῖος καὶ Δημοσθ. "Παρακατα"βάλλω σοι τὸν κλῆρον". ἀμφισβητῶ - φιλονεικῶ - κρίσιν γοῦμαι μετὰ σοῦ σύνεκεν τοῦ δικαίου τῆς κληρονομιάς, βάλλων ἐν ταὐτῷ - εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐν τῷ κριτηρίῳ ᾗ ποσότητα τινα χρημάτων ὡς ἐνέχυρον (ὡς δεπόζιτο), τὴν ὁποίαν χάνω - ζημιοῦμαι, ἂν ὁ τόν δὲν παῤῥησιάσω ἢ δὲν ἀποδείξω τὸ δίκαιόν μου. Οὗτω ἡ καταβληθεῖσα ποσότης τοῦ ἀργυρίου λέγεται, Παρακαταβολή. Ἀρποκρατ. "Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημοσιευμένων ὑπὸ τὴν πόλιν, καὶ οἱ περὶ κλήρων, ἢ ὑπὲ κλήρων ὑπὸ ἰδιώτας αὐτιδικοῦντες, ἀργυρίου τι κατετίθεσαν· καὶ τότε ἐκέλευε αὐτοὺς ἑτέρους ἐπιδίδοσθαι, εἰ τὴν δίκην ἠτιμωθεῖεν. ὑπὲ μὲν ἦν τῆς ὑπὸ τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου καπετίζετο". καὶ Πολυδ. η'. 6. "Παρακα"ταβολὴ δ' ἦν, ὑπὲ μὲν τῆς ὑπὸ τὸ δημόσιον ἀμ"φισβητουμένων, τὸ πέμπτον· ὑπὲ δὲ τῆς ἰδιωτικῶν, "τὸ δέκατον". Λατιν. *Sacramentum*, καὶ *Sacramento contendere cum aliquo*.

Παρακατάβασις, ἡ. ἡ πλησίον τινὸς κατάβασις. ἡ εἰς τὸ κριτήριον παρησία, ᾗ ὑπαχώρησις τῆς κατηγορίας. ἀμφ.

Παρακαταβολὴ, ἡ. Ζήτ. Παρακαταβάλλω. Ἀριστοφ. 2.

Παρακαταγωγὴ, ἡ. εἶδος ἀγωνίσματος, ἢ χῆμα πάλης. ὁρᾶ Εὐσταθ. εἰς Ὁμῆρ. Ψ. 731.

Παρακαταθήκη, ἡ. (παρακαταπίθημι) τὸ παρακαταπεθέμενον πρᾶγμα, ἤγουν δηλαδὴ τὸ ὁποῖον δίδεται εἴς τινα διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ἀσφαλῶς, ᾗ φαύ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ται τὸ ζητῆσαι ὁ διδὺς νὰ τὸ ὑπηρετήσῃ πάλιν εἰς αὐτὸν καθὼς τὸ ἔλαβε σῶον. ἐνίσχυον, (ἐμμενέτ, πρκ.). Ζήτ. κ̓, Καπεδάκη. Ἀειστοτέλ.

Παρακαταθήσκω, ἐγγὺς-πλησίον θνήσκω.

Παρακατάκειμαι, πλησίον-ἐγγὺς (παρὰ τῇ ἑστίᾳ) κεῖμαι, κοιτὰ-σιμὰ τινὸς κάθημαι. Ξενοφ. Κυρπ. Β'. β'. 28. "Τὸ μειράκιον τὸ παρακα-"τακείμενόν σοι". τὸν παρακλίτιον σε, δηλ.

Παρακατακλίνω, ἐγγὺς-πλησίον κατακλίνω-βάλλω νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ τις. Μέσ. Παρακατακλίνομαι, ἐγγὺς-πλησίον κατακλίνομαι-κάθημαι-πλαγιάζω.

Παρακαταλέγομαι, πλησίον τινὸς καταλέγομαι-βάλλω ἐμαυτὸν κάτω. πλησίον τινὸς κοιμῶμαι-πλαγιάζω-παράκειμαι. Ἰλιάδ. Ι. 561. "Τῇ ὄγε παρ-"κατέλεκτο". παρέκειτο. κ̓ 660. "Τῷ δ' ἄρα παρ-"κατέλεκτο γυνή". παρεκοιμήθη, παρεκλίθη.

Παρακαταλείπω, πλησίον ἐκεῖ καταλείπω-ἀφίνω ὀπίσω. Δίων Κάσ.

Παρακαταλογή, ἡ. ὁ Ἀειστοφέλ. προβλ. ιθ'. 6. ἐρωτᾷ," Διχτί ἡ Παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς ζα-"γκὴ ἐστί; παραπόσων αὐτῇ τὸ "Ἀνωμαλία", κ̓ Παθητικόν, κατὰ τὸν Πλούταρχ. ὁ Ἀρχίλοχος εὗρε "Τὰς τετμέξεις, κ̓ τὼ εἰς τὰς ἀχ ὁμοβρῖς ῥυθμὰς "σύπασιν, κ̓ τὼ παρακαταλογὼ, κ̓ τὼ ἐπὶ πάντα κρῆσιν, ὅπερ ὁ Ξύλανδρος μετέφρασε διὰ τῆς, Immutatio exitus, ὁ δὲ Θεόδ. Γαζῆς τὸ τῆς Ἀειστοτέλ. διὰ τῆς, immutatio & varietas. κατὰ τὸν Βυρέτιον λέγεται ἡ Ἐναλλαγὴ τῆς φυσικῆς καὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας τῆς τόνων ἐν τῷ ῥυθμῷ τῆς ᾠδῆς. Ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τὼ Καπαλαγὼ κείνων, ὅτι παύτων ἐσὶ τῶν μετὰ παῦτα ὑπὸ τῶ Πλουτάρχε ῥηθέντι. "Τῶν Ἰαμβείων "τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὼ κρῆσιν, τὰ δὲ ἀδεῖσθαι". Ὁ Chabanon, ἐν τοῖς Memoires del Acad. des Inscript. 46. σελ. 308. ἑρμηνεύ. τὸν διὰ τῆς, Une inégalité dans les sons. ἀνισόσωτις ἐν τῷ ἤχῳ.

Παρακατανήγνυμι, Μέλ. ἄξω. πλησίον ἐμπήγω.

Παρακαταρτύομαι, ὁμῶ ἢ ὀρθῶς καταρτύομαι. ἀμφ.

Παρακατάσασις, ἡ. παύτων τῶν, Παρακαταβολή. ἀμφ.

Παρακατάσχεσις, ἡ. (παρακατέχω) τὸ κρατεῖν ὀπίσω πρὸς ἑαυτόν.

Παρακατατίθημι, παράτινι κατατίθημι, βάλλω-δίδω πρᾶγματι εἰς σῴζειν ἄλλο τεῖτον πρόσωπον διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ. δίδω τι εἰς παρακαταθήκην. Μέσ. Παρακατατίθεμαι, βάλλω δι' ἐμαυτὸν παρακαταθήκην τινά τι ἔστινα. εἰς φύλαξιν δίδωτι ἐκ τῆς ἐμῶν εἰς ἄλλον τινά, ἐμπιστεύομαι τινὶ καὶ παραδίδω αὐτῷ τι εἰς φύλαξιν, ὡς ἐνίσχυον δίδω, Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. ά. 2. "Σπασάσκοντες, παρακατέθετο αὐτῷ τὴν ἀ-"κρόπολιν". ἐν Συμπ. ά. 36. Ὁ αὐτὸς "χάεσπας "παρακατατίθεσθαι", ἔχει, ὅπερ ὁ Θουκυδ. ἐν ά. 128. "Εὐεργσίαν κατατίθεσθαι". εἶπε. τὸ παρὰ Γαλ. Mettre en dépôt, ἢ Deposer.

Παρακαταχράομαι, ὦμαι. πλησίον ἢ ἀδίκως ἢ μὴ ὀρθῶς καταχρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι. παρ' Ἀειστοτ. παρακλησίαν τινα χρῆσιν ποιῶ, παρομοίως χρῶμαι.

Παρακατεσθίω, πλησίον τινὸς ἢ μετά τινος ζώγω. Ἀθηνά. σιλ. 368.

Παρακατέχω, παρ' ἐμοὶ ὀπίσω κρατῶ. εἰς ἐμαυτὸν κρατῶ βαστῶ-ἔχω. "Τῇ μνήμῃ παρακατέχειν". κρατῶ-ἔχειν εἰς τὴν μνήμην.

Παρακατηγόρημα, τό. παύτων τῶν, Παρασύμβαμα.

Παρακατοικίζω, Μέλ. ίσω. πλησίον ἢ εἰς τὸν τόπον τινὸς φέρω ἄλλον τινὰ καὶ βάλλω αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ. αὐτὸν δὲ τὸν φρῶτον σημαίνω ἐκεῖσε καὶ μετοικίζω αὐτὸν ἀλλοῦ πω. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. ιι. "Φόβον καὶ φρόνημα τοῖς συμμάχοις παρακατοικίζων".

Παρακατορύσσω, πλησίον κατορύσσω.

Παρακαττύω, παρατινι ἢ πρός τι καττύω-ῥάπτω-μαλάσσω. "Παρεκαττύετο σιβάδα ἔκαστος". Λειστοφ. Πλοῦτ. 663. αὐτὶ τῦ, πύξεπιζεν-ἔκαμνε κοίτην δι' ἑαυτόν. ἀμφ.

Παρακαυλίζω, πλησίον-εἰς τὸ μέρος ἐκφύω καυλόν. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Παράκειμαι, ἐγγὺς-πλησίον-ἔμπροσθεν ἢ πλαγίως-πρὸς τὸ μέρος-εἰς τὸ πλάγι τινὸς κεῖμαι-βάλλομαι ἢ θεμένος εἰμί. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 11. "Ἀνελόμενος τὰς παρακειμένας αὐτοῦ ἄρτας". τὰς ἔμπροσθεν αὐτοῦ κειμένους. ὅθεν "Παρακείμενα τά. τὰ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς κείμενα, ἢ γειτνιάζοντα. "Ὁ Παρακείμενος χρόνος", παρὰ Γραμματ. σημαίνει ἐχεῖ μόνον τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν διακρατοῦσαν καὶ εἰσέτι διαρκοῦσαν ὕπαρξιν-αὐτῆς, εἶον "Γεγάμηκα". ὑπανδρευμένος εἰμί. Ἰσοκράτ. Εἰρην. "Ὁ μὲν πόλεμος ἁπάντων ἡ-μᾶς τὴν εἰρημένων ἀπεστέρηκε. Καὶ γὰρ τοὺς πενεστέρους πεποίηκε. Καὶ πολλὰς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασε. Καὶ παῖπα χρόνον πεπολεμωμένους ἡμᾶς". ὅπως παρατηρεῖται ὀρθῶς ἡ εἰσέτι διαρκεια τῆς πράξεως. καὶ ἐντεῦθεν ὕστερον οὕτως ὁ Ῥήτωρ τὸ "Ταραχῆς, εἰς "ἣν νῦν φερόμενοι ἀλλήλους καθέσαμεν". εἰς ἣν κατῳκισμένοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι νῦν διεισκόμεθα, ἔτω καὶ τὸ "Ἡ πόλις ἑάλω". ἐκυριεύθη, καὶ εἰσέτι ὑπὸ τὸν κυριότητα τῶ ἐχθροῦ ἐσί. Τοιῶτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. γ'. 27. καὶ ἐντεῦθεν μετέπεσον οἱ Παρακείμενοι εἰς Ἐπιθῶτος σημασίαν, οἷον "Κέκτημαι" ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου εἰσέτι ἐκεῖνο, ὅπερ ποτὲ ἀπέκτησα.

Παρακειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχῆς τῶ Παράκειμαι. παύτων τῶν, Ἐχομένως, ἑπομένως, διὰτῦτο μετὰ παῦτα, κατὰ τάξιν τὸ ἓν διὰτῦτο κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Παρακεκαλυμένως, Ἐπίρ. (παρακαλύπτω) κεκαλυμμένως, κεκρυμμένως, μὲ σκεπασὸν καὶ κρυφίου τρόπον.

Παρακεκινδυνευμένως, Ἐπίρ. (παρακινδυνεύω) κατά τινα ὑπόνδυσιν καὶ τολμηρὸν ἤτοι δύσκολον τρόπον.

Παρακεκλημένως, Ἐπίρ. παύτων τῶν, Παρακλητῶν. Σχόλ. Ἀπολλ.

Παρακελεύομαι, πλησίον ἐκάμπους κελεύω. πρός τινα πράττω-φωνάζω, διὰ λόγων, ἢ διὰ φωνῆς ἐμπνέω θάρρος-καρδιὰ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδίνω, παρακινῶ, καὶ τὰ τοιάσω χωρεῖν τινα ἀναγκάζω, παρορμῶ, τροβέπω, παραινῶ. Ξενοφ. Κυρπ. Ζ'. ά. 17. "Πολλὴ βοὴ, τῶν μὲν αἰακαλύντων ἀλλήλους, τῶν δὲ "παρακελευομένων". καὶ ἐν Οἰκον. ά. 16. "Παρα-"κελεύεσθαι πολλάκις ὑμᾶς ἤκουον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν "γεωργὸν ἢ τὸν τραπεζοῦν τοῖς τραπεζίταις". Ἐκ τῆς σημασίας, καθ' ἣν παύτων ἐσὶ τῶν "Παραγγέλλειν "ἀρχικῶ", κ. τ. τ. Παρὰ Διοτυσ. Ἁλικ. καὶ Ἀπτικ. φέρεται τὸ, Παρακέλευσμες, καὶ, Παρακέλευσις, ἡ. κ̓ παρὰ Δίωνι Κασ. ἔτι μετὰ τῶ Σύσασις, καὶ Δικασμὸς, αὐτὶ τῦ, Δημοκοπία καὶ Παραγγελία, ὑπ' ἦρξ ἀρχικῶ τινὰ αἰτούντων, κ̓ ὠφελουμένων εἰς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἰς τὰς φίλας αὐτῇ, ὁ ἐστὶ, Συσάσεως, ἢ ὁμονοίας ὑπέ τι ἀοίδος. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρεγγέλλω, ἔπω καλεῖ ὁ αὐτὸς, Παρακελεύσεις, καὶ τὰς ἄρχοντας οἵτινες ἐκλελεγμένοι εἰσὶ ἀφ' ἑκάστης δημοκοπίας ἢ ἐκ συστάσεως φατείας τινός. τὰς αὐτὰς καὶ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 13. ὁμοίως Παρακελευσὰς, εἶπεν, ὅπου Χειρόβραφτινα αὐτὶ τούτου, κατά τινα γλῶσσαν, Παρασκευασὰς, ἔχυσιν. ὅθεν

Παρακέλευσις, ἡ. προτροπὴ, ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις, κ. τ. λ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρακελεύομαι. Ξενοφ.

Παράκέλευσμα, τὸ. ἡ πρὸς παρακίνησιν καὶ ἐγκαρδίωσιν ἤτοι παρόρμησιν φωνὴ - λόγος - σάλπισμα. ὅθεν

Παρακελευσματικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ - κῶς, ὁ ἀνήκων ἢ ὑπηδέων εἰς παρακέλευσιν ἢ εἰς παρακέλευσμα.

Παρασκελευσμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παρακέλευσις. Ξενοφ. Κυρπ. Γ'. γ. 26. "Μετὸν τὸ σράτευμα παρακελεύσμου". Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Παρακελεύομαι.

Παρακελευστὴς, ὃ, ὁ. ὁ παρακελεύων, παροξύνων - παρορμῶν - παρακινῶν.

Παρακελευστικὸς, κὴ, κόν. ταὐτὸν τῷ, Παρακελευσματικός. "Σάλπισμα παρακελευστικόν". τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν.

Παρακελευσὸς, σὴ, σόν. τὸν ὁποῖον διήγειρεν - ἐγκαρδίωσε - παρεκίνησε τις. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρακελεύομαι.

Παρακελεύω, παράγω ἰσάμβικος κελεύω. βύλησόμην μᾶλλόν τι τὸ, Παρακελεύομαι.

Παρακελντίζω, ἐμπροσθεν τινὸς κελντίζω, προσιππάζω, ἀπειρῶ τινὰ εἰς τὴν κωβάλαν. Ἀειτοφ. Εἰρ. 900.

Παρακενόω, ῶ. πλησίον τινὸς κενόω - ἀδεκάζω - εὐκαιρότωτι. Πλούταρχ.

Παρακεντέω, ῶ. πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος κεντῶ - συβλίζω - διακεντῶ. κυρίως λέγεται ὑπὸ τῆς διακεντήσεως τῆ ὑπογαστρίᾳ τοῦ πλευρὸν ἐν τῇ ἐγκύσει τῆ ὕδρωπος, ἢ ἐν τῇ ὑποχύσει τὴ ὀφθαλμῆ, τοῦ ἐκβολὴν τῆ ὑγροῦ. Ἡ αὐτὴ καλεῖται, Παρακέντησις, ἡ. καὶ ὁ ἐκκελῶν ταύτην, Παρακεντητὴς, ἢ δὲ τοῦ τὸ βελόνη, ἤτοι τὸ κεντρον, Παρακεντητήριον, παρὰ Veget Mulomed. γ'. 17. 2. τὸ δὲ παρὰ Σποβ. Βαΐτ. λόγ. ς'. σίλ. 171. Σχολ. "Πεπλασμένως τὸ τραῦμα παρακεντῆσι". ὑπὸ τῆς μεθ' ὑποκείσεως καὶ διαβολῆς πεπλασμένης τινὸς αἰτίας: εὐτινι τραύξει. ἀμφ.

Παρακέντησις, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρακεντέω.

Παρακεντητήριον, τὸ. Ζήτ. ἐν τῷ αὐωτέρω.

Παρακεντητὴς, τῆ, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ αὐωτέρω.

Παρακερδαίνω, πλησίον - ἐν ταὐτῷ κερδαίνω. ἐν ταὐτῷ κέρδος ἔχω ἢ ὑπολαμβάνω. Ἔχω ἢ ζητῶ ἄδικον καὶ ἔξω τῆ παρέποντος κέρδος.

Παρακερὶς, ίδος, ἡ. τὸ μικρὸν ὀσῶν πλησίον τῦ μεγάλα ὀσέα τῆ σκέλους, ὅπερ ἄλλως, Περόνη, λέγεται. Πολυδ. α'. 187.

Παρακινδύνευσις, ἡ. τὸ παρακινδυνεύειν, τολμηρὰ ἢ ὑπερκίνδυνος ἐπιχείρησις. Θουκυδ.

Παρακινδυνευτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ παρακινδυνεύων, τολμητίας, ὑποκοπος.

Παρακινδυνεύω, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. ἐγγὺς τῆ κινδύνῳ ἔρχομαι. ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, καταπολμῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. γ. 5.

Παρακίνδυνος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. - νως. ὑπερκίνδυνος, κινδυνώδης.

Παρακινέω, ῶ. ὑπὲ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, χωρεῖν - ὑπάγειν ποιῶ. διεγείρω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παροξυνῶ, προτρέπω τινὰ ποιῆσαί τι. 2) Ἐγγὺς - πλησίον - πλαγίως ἢ ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως κινῶ. καὶ Οὐδετέρ. παρὰ Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 29. "Νενεύτηκα μὴν ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακεκινημένον - σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχων, ὡς παραφρονῶν, ὡς μαινόμενον, ὥσαν νὰ ἦτον μωρὸς - ξένος. Λυκιαν. Πλοῖον ἢ ὀχεῖα, 45. "Εἶδες - γέροντα ἤδη ἄνδρα παρακεκινημένον τὴν γνώμην". μαινόμενον ὅλ. σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχοντα. Ἀνήσυχον τινὰ πραγμάτευτοιῶ - προτρέπω. Πλούταρχ. Γάλβ. 13. "Παρακινεῖν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα". παράττειν, ὅλ. "Τῶν ὑπ' αὐτοῖς ὠραίοις παρεκεκινημένων". Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 35. οἱ ἐξεστάμενοι τῆς φρενῶν - οἱ παράφρονες - οἱ ἔξω ἑαυτῆς γεγονότες ὑπὸ τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ὡραίων ἀνθρώπων, ὡς τὸ τῆς σιωπῆς. Ἔχασε τὸν νοῦν τον, ἢ ἐξελάθη ὑπὸ τῶν δυμερριῶν, ἢ ἐντεῦθεν ἐτι αὐτὶ τῦ, Γίνομαι ἢ εἶμαι μωρὸς - παράφρων - ξένος, χάνω τὸν νοῦν μου, μαίνομαι, ἢ κυριώτερον Σαλεύω κατὰ τὸν νοῦν, ἢ Παρασαλεύω τὸν νοῦν, ὅθεν τὸ ἐν τῇ σωπῇ, Ἐσάλευσεν ἢ Ἐπαρασάλευσεν ὁ τόπος. καὶ ἐντεῦθεν τὸ "Παρακινητικῶς ἔχειν". παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 8. αὐτὶ τῦ, Ἐξίστασθαι τῆς νοῦς, μαίνεσθαι, ἔξω ἑαυτῦ γίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν. ὅθεν

Παρακίνημα, τὸ. τὸ ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν κίνημα, παρασάλευμα, κ. τ. τ. ἔτι δὲ ἢ παραγωγὴ λέξεως τινός. Εὐσάθ.

Παρακίνησις, ἡ. τὸ παρακινεῖν.

Παρακινητικὸς, κὴ, κόν, καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ ἔξω φρενῶν, παρασκελισμένος - σεσαλευμένος τὸν νοῦν, μαινόμενος. κυρίως ὁ ἀνήκων εἰς παρακίνησιν, ὁ παρακινῶν.

Παρακιρνάω, ῶ. μιγνύω, ἀνακατόνω.

Παρακλαίω, Μ. αύσω. πλησίον - ὑπέ τι κλαίω.

Παρακλαυσίθυρον, τὸ. (παρὰ, κλαίω, θύρα) προσυπάκουσμ. Ἄσμα. ἢ ἐμπροσθεν τῆς θυρῶν τῆς ἐρωμένης ψαλλομένη ᾠδή. Τραγῴδιον τὸ ὁποῖον τραγῳδήσαν ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἀγαπητῆς. Πλούταρχ. Ἀειτοφ. Ἐκκλ. 945. Θεόκριτ. γ'. 23.

Παρακλείδιον, τὸ. τὸ κλειδὸς ἐπέχον κλειδίον, ὁ ἐστὶ τὸ δεύτερον κλειδίον τὸ ὁποῖον βαστᾷ ἄλλος τις, ἢ τὸ ὁποῖον ὁ κλέπτης μιμεῖται.

Παρακλείω, ἐκκλείω, ἐκχωρίζω, ἐξωθῶ, ὠθῶ διώκω.

Παρακληΐω, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Παρακλείω. Ἡρόδοτ. ς'. 20.

Παράκλεπτω, Μ. φω. πλαγίως ἢ ἐμπροσθεν τινὸς πορεύομενος κλέπτω.

Παράκλησις, ἡ. (παρακαλέω) τὸ φωνάζειν - κράζειν - καλεῖν τινὰ πρὸς βοήθειαν, προσκλησις, προτροπὴ, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρακέλευσις, παρηγορία, παραμυθία, αἴτησις, δέησις, ἱκεσία, παράκλησις. Θουκυδ. ἢ Δημοσθ.

Παρακλητεύω, (παράκλητος) ταὐτὸν, τῷ, Παρακαλέω. Εὐσάθ.

Παρακλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ παρακαλῶν, προτρέπων, ἐνθαρρύνων, παρηγορῶν.

Παράκλητος, ὁ, ἡ. (παρακαλέω) βοηθὸς, συνήγορος, ὁ παρὰ Λατῖν. Advocatus, καὶ ἐξαιρέτως ὁ βοηθῶν τινὰ ὑπὲ κρίσεῖ. "Αἱ τῆς παρακλήτου αὐτοῦ δήσεις". Δημοσθ. ὡς Παραπρεσβ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. 59. "Τῆς ἱκεσίας "παράκλητος", βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, συμπαράκτωρ, ὁ ἐνισχύων - ἐνδυναμῶν, βοήθεια, παρηγορία, παραμυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μυθία. 2) Παρὰ Θεολόγ. τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Ἰωαν. δ'. 14. δ'.

Παρακλήτωρ, ὁ. (παρακαλέω) ὁ παρακαλῶν-παρηγορῶν-παραμυθούμενος-ἐνθαρρύνων-ἱκετεύων.

Παρακλιδόν, Ἐπίρ. (παρακλίνω) παρεκκλιμμένως, παρατεθραμμένως, καὶ κατ' ἔκκλισιν τῆς ἀληθοῦς. Ὀδυσ. Δ. 348. "--ἐκ δ' ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἰποιμι παρακλιδόν, ἐδ' ἀπαφίσω". δεῦ θέλω παρακλίνει-παράσκαλίσει-παραχωρήσει. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ, τῆς Πλαγίως. Ἀπολλών.

Παρακλίντωρ, ὁ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 134. πανὸν πῦ

Παράκλιτης, ου, ὁ. (παρακλίνω) ὁ παρ' ἐμοὶ κείμενος, ὅς τις κεῖται-κάθηται πλησίον μου, ὁ παρακαθεκόμενος. Ξενοφ. Κυρσπ. Β'. β'. 28. "Σιδήρεον ἀγόμενον ἢ παράκλιτόν πεποιημένον".

Παρακλίνω, παράτινι κλίνω, τίθημι-θέτω-βάλλω τι πλησίον τινός. Παρακλίνομαι, Μέσ. κλίνω-βάλλω-ἐμαυτὸν πλησίον τινός, κάθημαι-ἢ ἀκουμβῶ, ὡς π. χ. κάθημαι πλησίον τῆς ἑστίας καὶ ζώγω. πανὸν πῦ, Παρακαθεκλίνω. 2) Παραζέπω, Ὑπογυείζω, Ὑποτρέφω, τροὺς τὸ μέρος τρέφω. "Τὴν θύραν "παρακλίνω". αὐτὶ τῆ Ἀνοίγω τὴν θύραν ὀλίγον τι, παρανοίγω. ὅθεν, Παρακεκλιμμένος, παθητ. παρακ.

Παρακλίνω, πλαγίως-τροὺς τὸ μέρος κλίνω. Ὀδυσ. Τ. 301. "Ὀδυσσεὺς-παρακλίνας κεφαλήν". τροὺς τὸ μέρος κλίνας. "Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑ"τέρην πύλην". Ἡρόδοτ. Γ'. 156. ἀνοίξαν ὀλίγον τὸ ἑν πτερὸν τῆς θύρας. τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Αἰσχυλ. Εἰρ. 81.

Παρακλύζω, ἐπί τι κλύζω-χωῶ. Σχολ. Λυκόφρ. 1290. ἀμφ.

Παράκλυτος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τῆ, Πεείφημος, ἢ κακόφημος, ἀμφ. ἐκ τῆ

Παρακλύω, πανὸν πῦ, Παρακόω.

Παρακμάζω, Μέσ. άσω. λέγεται ἐπὶ πασῶν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα χάνουσι τὴν δυνάμιν καὶ ὡραιότητα αὐτῶν. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Γλαύκης (μύσε) ὁπόταν παυῇ τὴ βράζειν. Ἄλεξις παρ' Ἀθήν. Σελ. 36. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὶ τῆ, Ἐκπίπτω τῆς ἀκμῆς, ἀδυνατώτερος ἢ γέρων γίνομαι, ἀπαυθῶ, ὀλιγοσθένω ὁ καιρός μου, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀκμή. ὅθεν

Παράκμασις, ἡ. ἔκλειψις τῆς ἀκμῆς, ἀπαύθησις, τὸ γῆρας, ὀλιγοσθένωσις τῆς δυνάμεως-τῆς ἀκμῆς. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. ά. καὶ

Παρακμαστικός, κὴ, κόν. ὁ παρακμάζων.

Παρακμή, ἡ. ὁ καιρὸς καθ' ὃν χαίνεται ἡ δυνάμις, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ πρᾶγμα ἀδυνατεῖ-χαίνει τῆς δυνάμεως τὸ, τὸ γῆρας, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβάσις, κ. τ. τ.

Παρακνήμιον, τό. Ζήτ. Προκνήμιον.

Παρακνημίδιος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τὴν κνήμην ὤν. Πολυδ.

Παρακνίζω, ὀλίγον τι ἢ κρυφίως κνίζω-ἐγγίζω-πειράζω, ἢ θυμὸν καὶ ὀργὴν ἢ ζηλοτυπίαν διεγείρω.

Παρακοᾶν, (παρὰ, ἀκοᾶν, ὁ ἐστὶ, νοεῖν) πανὸν πῦ, Παραφρονεῖν, παρανοεῖν.

Παρακοή, ἡ. (παρὰ, ἀκοὴ) τὸ ὁποῖον δεῦ ἤκουσεν ἢ δεῦ ἐκαπάλαβε καλῶς τις. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, διδασκαλία τὴν ὁποίαν κακῶς ἐσφαλμένως ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ ἤκουσεν ἢ ἐκαπάλαβε τις. τὸ μὴ καλῶς ἀκούειν. 2) Ὁπόταν τις ἀκούῃ καὶ δεῦ πείθεται, ἀπείθεια, ἀνυποπειθία, παράβασις τοῦ λεχθέντος. Παῦλ. τροὺς Ῥωμ. ε'. 19. β'. Κορίνθ. ί. 6.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι. μετὰ Δατικ. παρά τινι, πλησίον τινὸς ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι. ὅθεν

Παράκοίμημα, τό. πανὸν πῦ, Συγκοίμημα. Σχολ. Σοφοκλ.

Παρακοίμησις, ἡ. τὸ κοιμᾶσθαι παρά τινι.

Παρακοιμητής, ἐ. ὁ. παρά τινι κοιμώμενος.

Παρακοιμίζω, Μ. ίσω. παρά τινι ἢ σιὺ τινι κοιμίζω. πλησίον τινὸς βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ. Σχόλ. Ἀπολλων. γ'. 62.

Παρακοινάω, νῶ, πανὸν πῦ, Κοινόω. Πίνδ. Πύθ. δ'. 236.

Παρακοιτέω, ῶ. πανὸν πῦ, Παρακοιμάομαι. παρὰ Πολυβ. αὐτὶ τῆ, Πλησίον τινὸς φυλάττω τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός.

Παράκοιτης, ου, ὁ. (κοίτη) ὁ πλησίον τινὸς ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμώμενος. ὁ ἀνὴρ γυναικὸς, ὁ γαμέτης. Ἰλ. Ζ. 430.

Παρακοιτία, ἡ. τὸ παρακοιτεῖν.

Παράκοιτις, ιος, ἡ. Θηλ. τῆ, Παρακοίτης. ἡ πλησίον τινὸς κοιμωμένη. ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἡ γαμέτη. Ἰλ. Δ. 60.

Παράκοιτος, ὁ, ἡ. πανὸν πῦ, Παρακοίτης, καὶ Παράκοιτις.

Παρακολλάω, πλησίον τινὸς, ἢ εἰς τὸ πλάγιον αὐτῆ μέρος κολλάω. ὅθεν

Παράκολλημα, τό. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ἐ. 8. καλεῖ "Παρακόλλημάτα". τὰ ξύλα τοῦ τόργου τετρισδυμύα καὶ ἐγκεκομμένα εἰς χῶμα ἀνθέων ἢ φύλλων, κ. τ. τ. ξυλάεια τὰ ὁποῖα τροσκολλῶνται εἰς ἄλλα μεγαλήτερα τινα ἀγγεῖα, κ. τ. τ. καθόλου δὲ, Πᾶν τὸ τροσκολλώμενον ἄλῳ τινι. Μαθημ παλ. σελ. 206.

Παρακόλλησις, ἡ. τὸ παρακολλᾶν.

Παρακολλητικός, κὴ, κόν. ὁ οἰκῶν εἰς παράκόλλησιν.

Παράκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) παρὰ Πολυδ. ί. 36. "Παράκολλος χαμαιζήλη". ὅπερ τροτερ. Παράκωλος, ἔκοιτος. χαμηλὴ τις κλίνη, ἥτις μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος ἔχει ἀνακλιντῆρας, ἐφ' ᾧ ἀνακαπαύεται ἡ κεφαλή. ὡς ἐναντίας "Ἀμφίκολλος κλίνη", λέγεται ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀνακλιντῆρας ἔχουσα. καθὰ Ἡσύχ.

Παρακολουθέω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Δατικ. πλησίον τινός, ἢ τοι κατόπι αὐτῆ ὑπάγω, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, συνζοφοδῶ, σιτοδοιπορῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. β'. 8. καὶ Ἀναβ. Δ'. δ'. 4. Μεταφορ. ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Γαλην. τοὺς ὑγιείν. "Μὴ "ῥάδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἀνδρῶν ξενγεγραμμένοις αὐτοῖς". καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Στοϊκοῖς, καὶ Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. αὐτὶ τῆ, Προσέχω, σιωίημι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ξοχάζομαι. "Εἰδὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ὑποβάλ"λεις τινὰ δόγματα φαῦλα". γ'. 5. ὅπως ἔτι "Συμ"παρακολουθεῖ τῇ διοικήσει". Γ'. ί. 10. "Οὐ πα"ρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος". Δ'. ί. 21. καὶ τὸ "Δύ"ναμις παρακολουθητική", ἐν Α'. ς'. 14. Παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Η'. 14. "Ἔστι μὲν τοῦτο ἐν βραχυ"τέρῳ, δι' ὅλης δὲ τῆς ἱππικῆς παρακολουθεῖ". κεῖται αὐτὶ τῶ, Ἔχει τόπον, γίνεται, συμβαίνει. ὅθεν

Παρακολούθημα, τό. τὸ πλησίον τινὸς ἀκολουθῶν, τὸ ἀκόλουθον, ἢ ἀκολουθία. ᾗ

Παρακολούθησις, ἡ. τὸ παρακολουθεῖν.

Παρακολουθητικός, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ. — κῶς ὁ ἔχων κλίσιν-ὁ ὑπόδιος ἢ ὁ οἰκῶν εἰς τὸ παρακολουθεῖν-καταλαμβάνων, κ. τ. λ.

Παρακολυμβάω, ῶ. πανὸν πῦ, Παρανήχομαι. Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρακομιδὴ, ἡ. τὸ μετ' ἑαυτῆ φέρειν - κομίζειν. τὸ ὁποῖον φέρει τις μετ' ἑαυτῆ. Οὐδετέρ. τὸ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τινὸς πορεύεσθαι - ὑπάγειν. διάβασις, διαπέρασις, διαπόρθμευσις, διαπόρευσις. Πολύβ. ἐκ τῆ

Παρακομίζω, Μ. ἰσω. ἐγγὺς - πλησίον - μετ' ἐμαυτῆ κομίζω - φέρω, ἢ φέρω τι πρός τινα, μετακομίζω, διαπερῶ, διαβιβάζω, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. δ'. 3. "Ὁ σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις ὅτω παρεκομίδη". ἔτως ἐφέρθη πρὸς αὐτούς. Μέσ. Παρακομίζομαι. πλησίον - ἐγγὺς ἢ μετά τινες πορεύομαι, διαπεράω, διαβαίνω, διέρχομαι. κομίζω ἐμαυτὸν πρός τινα, ὁ ἐστὶ, Παραγίνομαι. κομίζω - φέρω τι πρὸς ἐμαυτὸν - ἢ δι' ἐμὲ τὸν ἐκυτόν μου, ὁ ἐστὶν, ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ἢ διὰ μέσε ἄλλε τινός. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. δ'. 57. "Εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο". Ἔτι δὲ ἢ ἀντὶ τῆ, Λελιθότομος ἢ ἔξω τῆς προκεμβύης ὁδὸς ἄγω.

Παρακομιστὴς, οῦ, ὁ. ὁ παρακομίζων.

Παράκομμα, τὸ. (παρακόπτω) τὸ παρακεκομμένον ἢ νενοθευμβύον καὶ κιβδήλον νόμισμα - χάραγμα, κ. τ. τ. "Ὀχλοκρασία παράκομμα τῆς ἀρίστης δημοκρατίας". Φίλ. γ'. Σελ. 22. Ρ. κιβδήλυμα, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολή.

Παράκομος, ὁ, ἡ. ὁ κομῶν. Πολυδ.

Παρακονάω, ῶ. Μ. ἡσω. (ἀκονάω) πλησίον - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐν παύσῃ ἀκονῶ - θήγω - ὀξὺ ποιῶ. Ξενοφ. Κυρπ. ε'. β'. 33. "Ὁ λόγχυς ἀκονῶν, ἐκείνος ἢ τὸν ψυχὼ τι παρακονᾷ". Μεταφορ. ἐν παύσῃ - κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐνθαρρύνω - ἐγκαρδιόω - ἐρεθίζω. 2) Παρατείβω, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἐν τῇ ἀπαζέσθαι παρατείβειν τὸ ἡδύσμον ἢ τὰς πάρειας, ὁπόταν δύο τινὲς ἀσπάζωνται ἀμοιβαίως τὰς ἑαυτῶν πάρειας ἢ ἀγκαλιάζωνται.

Παρακοντίζω, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον ἀκοντίζω πλαγίως ἢ ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω. κατὰ τὸ ἀκοντίζειν ἢ ἐν τῇ ἀκοντίζειν ὑπερβαίνω - ὑπερέχω.

Παρακοπὴ, ἡ. τὸ τὰ νομίσματα παρακόπτειν, παραχάραξις, κιβδηλία, νόθευσις. Παραφροσύνη, παραλόγισις τῆς φρενῶν, μωρία, *Delirio*, Ἰταλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 325.

Παράκοπος, ὁ, ἡ. (παρακόπτω) ὁ παρακεκομμένος, κίβδηλος, νενοθευμβύος. (κάλπικος), παράφρων, φρενητικὸς, βεβλαμμένος τὸν νοῦν. Αἰσχύλ. Προμ. 582. Εὐριπ. Βάκχ. 33. 998.

Παρακοπτικὸς, ἡ, κὸν. ὁ μετὰ παραφροσύνης καὶ μωρίας συνδεδεμένος. ὁ παραφροσύνης πρόξενος. ἐκ τῆ

Παρακόπτω, Μέλ. ψω. ἐγγὺς ἢ ἐκ τῆ πλαγίου μέρους κόπτω. νενοθευμβύος ἢ ἡμαρτημένως - ἐσφαλμένως κόπτω. παραχαράττω - παρασημαίνω, νόμισμα κιβδηλον καὶ πονηρῶ κόμματος ποιῶ. (κάλπικα νομίσματα - ἀργύρια κόπτω) κιβδηλεύω, κυρεύω τὰ νομίσματα. ὅθεν "Παρακεκομμένον νόμισμα". τὸ μὴ ὀρθῶς κοπὲν, τὸ κεκιβδηλευμβύον, τὸ κάλπικον. Λυσίαν. Ἑρμόν. "Κατὰ τὰς ἀργυρογνώμονας ἐξηγινάσκειν "ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα καὶ ἃ παρακεκομμένα". ὁ αὐτ. "Τὸ νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτει". κιβδηλεύει, νόθον ποιεῖ, παραλλάττει. Μεταφορ. "Παρακεκομμένος τὸν νοῦν". παύσῃ τῇ, Παράφρων, φρενοβλαβὴς. Νικήτ. Χρόν. ιβ'. 2. κατὰ ταύτὸν τὴν σημασίαν ὁ Ἀεισοτέλ. λέγει ἢ "Παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ". ἢ ἄλλοι αὖθις τῇ, Διανοίᾳ, αὐτὶ τῆ, Μαίνεσθαι. Παραφρονεῖν, μωραίνειν. ὅθεν, Παρακοπὴ, ἡ. φρενοβλάβεια, μωρία. καὶ, Παράκοπος, ὁ. φρενοβλαβὴς, μωρός. Παρὰ Πολυβ. ἰ. 15. "Μὴ παράκοπε". κατακεκομμένα, κολοβωμένα. Παρ'

Τομο ΙΙ.

Ἀεισοφ. Ἱππ. 807. Νεφ. 636. Ἐνεργητ. ἢ Μέσ. αὐτὶ τῆ, Ἀπατῶ. μετὰ Γενικ.

Παρακορέω, ῶ. παρακαλλωπίζω, σκευπίζω, παρεύω, φιλοκαλῶ ἢ φιλοκαλίζω. Ἀθηναῖ. σελ. 408. ἢ 665. Πολυδ. ε'. 94.

Παράκοσμος, Ἐπίρ. ὁ κατὰ κόσμον, ἀπάκτως, ἀμερεπῶς, οὐχὶ καθὼς πρέπει. Ἰώσηπ.

Παράκουσις, ἡ. τὸ παρακούειν. ἀμφ. Ἡσύχ.

Παράκουσμα, τὸ. τὸ ὁποῖον τις ψευδῶς ἢ ἀπαπλῶς καὶ ἡμαρτημένως ἤκουσεν ἢ ἐκαπέλαβεν. ἐκ τῆ

Παρακούω, (ἀκούω, παρὰ) κατὰ τύχην ἢ ἀμελετίσως - παρέργως ἢ ἀπροσδοκήτως ἀκούω. ἐγγὺς ἀκούω. κρυφίως ἀκούω, λάθρα ὑπακροάομαι, ὠτακουστέω, βάλλω αὐτίον ἢ ἀκούω κρυφίως. 2) Οὐκ ὀρθῶς ὁ ἐστὶν ἐσφαλμένως καὶ ἀ κατὰ τὸ πρέπον ἀκούω, καὶ οὐκ ὀρθῶς καταλαμβάνω. Πλάτ. εἰς Πρωταγόρ. "Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ ἴσως ἐκεῖνο εἶπεν "τοῦτο παρήκουσας". δεῦ ἤκουσε ὀρθῶς, ἐκαμώθης ὅτε δεῦ ἐκαπέλαβες. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρακούομαι. 3) Οὐ προσέχω, δεῦ δίδω προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, δεῦ ὑπακούω - δεῦ πράττω - δεῦ κάμνω τὰ προσταττόμενά προστασσόμενος ὅτι δεῦ ἀκούω, ἢ ὡς εἰ νὰ μὴν ἤκουσα. 4) Ἀκούω πλὴν δεῦ ὑπακούω, δεῦ ἀκολουθῶ. δεῦ ἕπομαι τοῖς λεγομένοις, εὐπειθὴς εἰμὶ, παραβαίνω τὴν ἐντολήν. μετὰ Γενικ. προσώπε ἢ πράγματος. Ἀεισοφ. Βάτ. "Διαστοῦν παρακούειν ἔταν λαθῶσι". τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. Παρακούω τῆ ἐκείνου "τὴν τέχνην". εἶναι αὐτὶ τῆ, Ἐγγὺς καθήμενος μετὰ προσοχῆς ἀκούω, ὅπερ καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν ὠτίου σημασίαν.

Παρακρατέω, ῶ. ὀπίσω ἢ πρὸς ἐμὲ ἢ πλησίον μου ὅ ἐστὶ παρ' ἐμοὶ κρατῶ. "Τείχας ῥεύσας παρακρατεῖ". Διοσκορ. καὶ Ἀρριαν. Ἐπικτ. ά. β'. 8. "τὴν ἀμίδα παρακρατεῖν". πλησίον τινὸς κρατῶν. παρ' Ἀππιαν. αὐτὶ τῆ, Ἐμποδίζω, ἐπέχω, κατακρατῶ. Παρ' Ἀντωνίν. ά. 20. ἐναντίον τῆς φύσεως ἐμποδίζω ἢ σφεδῶς κρατῶ. τοιοῦτον ἢ τὸ παρ' Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. ζ'. 28. "ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῆ".

Παρακρεμάω, ῶ. Παρακρεμάνυμι, καὶ, Παρακρεμαννύω, ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς κρεμῶ. προσκρεμῶ, ἐφάπτω, ἐξαρτῶ, ὑποκρεμῶ, ἢ πρὸς τὸ μέρος κρεμῶ. Ἰλ. Ν. 597. "Χεῖρα παρακρεμάσας". ἐκρέμασε τὴν ὑπὸ τὴ βέλες βεβλαμμένην χεῖρα. ὅθεν "Τὰ παρακρεμώμενα, τὰ ἐξαρτώμενα ἢ ὑπό τινος κρεμώμενα, τὰ προσκεκολλημένα τὰ παραπλήσια ἀγάλματα, αἱ παρόμοιαι πλὴν μικρότεραι εἰκάσεις, τὰ ἐπικολλᾶται, ἢ ἐλαφρότερα μέρη ἀγάλματος ἢ ὑποθέσεως τινὸς τὰ ὁποῖα ἐξήρτηνται ὑπὸ τινα μεγαλήτερα, τὰ χυδαϊκῶς, Παρακρεμασάεικα, λεγόμενα.

Παράκρημνος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς τὸ μέρος κρημνώδης. Διόδ. Σικ. ἢ Σζάβ.

Παρακρίνω, τίθημι ἢ βάλλω - κρατῶ τι πλησίον ἄλλε τινὸς παρομοίε, ἵνα παραβάλλω καὶ κείτω αὐτὰ μετ' αὐτῆ. ἄρα, κριτὴν ἐσὶ τῇ Συγκείνω, Παραβάλλω, ἢ Παρατάττω. Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. "Τοῖς "δὲ Πάρθοις παρακεκριμένοις λόγχε κρείττων ἢ τάξις "ἐφαίνετο τῇ Ῥωμαίων. 2) Ἐπιπολαίως ἢ ἐσφαλμένως - οὐκ ὀρθῶς κρίνω.

Παρακροάομαι, ταύτὸν τῇ, Παρακύω. Ἰώσηπ. ὅθεν

Παρακρόασις, ἡ. ἡ ὑποπόλαιος, ἢ ἐσφαλμένη ἢ μὴ ὀρθὴ ἀκρόασις, ἢ αὐτοταξία, ἀπείθεια, παρακοή. Ἰώσηπ. "Ἡ παρακρόασις ζημίαν φέρει".

Παρακροατὴς, ῆ, ὁ. ὁ ὑποπελαίως ἢ ἐσφαλμένως ἀκέων,

Eeee

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ακέων, καὶ ἐπομένως ὁ ἀπειθὴς, ὁ μὴ καταλαμβάνων.

Παρακροκίζω, Διοσκορ. ε. 137. παραπλησίως ἔχω τὸ χρῶμα τῷ κρόκῳ, ἢ ἔχω τὸ χρῶμα χεδὸν ὡς ὁ κρόκος.

Παρακροτέω, ῶ. φορὸς τὸ μέρος ἢ ἐγγύς τινος κροτῶ. Δηκιαν. Γυμν. ά. κροτῶ-κτυπῶ τὰς χεῖρας παρορμῶ-παραθαρρύνω-παροξαίω-ἐγκαρδίω τινα. Ἡρακλ. Ἄλκη. 63.

Παράκρουσις, εως, ἡ. ἡ ψεῦδὴς καὶ ἐσφαλμένη ἢ μὴ ὀρθὴ κροῦσις μουσικοῦ ὀργάνου τινός. Πλούταρχ. "Ἐν τῇ μίξει παράκρουσις". καθόλου δὲ, Φθορὰ, πταῖσμα, σφάλμα, χαλασμός. "Παράκρουσις τῆς ἐ-"πιπολῆς θερμῆς". τὸ κόψιμον-ἡ φθορὰ, ἤτοι ἡ κατάπαυσις τῆς ἀναβαλλούσης εἰς τὴν ὑπερέχειαν θερμῆς, ὅ ἐστιν, ὑπόκρυσις. Ἀριστοτέλ. προβλ. γ'. 13. ἀλλ' ἐν Προβλ. κδ'. κεῖται ὀρθότερον, Κατάκρυσις, ἀφ' ἧς καὶ, Κατακρυσικὸς, ὅπερ καὶ Ζήτ. 2) Ἀπάτη, πλανὴ. 3) Ταὐτὸν τῷ, Παρακοπὴ, παραφρόσυνη, μωρία.

Παρακρουσιχοίνικος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ὁ Κρυσιμιξῶν, ὁ μεπὰ ψεύδους ἤτοι μὴ ὀρθῆς μίξεως μιξῶν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξῆς τὸ κρύειν τὰ μίξεα, καὶ ἐξαπατᾶν, ἕνεκα τῆς πλειοτεκτῶν. Ἡσύχ.

Παρακρυστικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. ταὐτὸν τῷ, Παρακοπτικὸς. Ἱπποκρ.

Παράκρουσος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παράκοπος, παρά-Πρόφρων. ἐκ τῆς

ακρουόω, φορὸς τὸ πλάγιον μέρος-πλησίον ἢ ψεύδως καὶ ἡμαρτημένως ἤτοι μὴ ὀρθῶς κρύω-κτυπῶ. ὅθεν τὸ Παράκρουσις, καπὶ τῶν τελευταίων σημασίαν. 2) Ἀπατῶ, πλανῶ, ἐξαπατῶ. ἐξαιρέτως δὲ καπὸ μέσην ἐξάθεσιν, Παρακρέομαι, ἔστιν ὅτε ψεύδων ἤτοι μὴ ὀρθῶν ἢ σωστῶν μέξεων ἢ ζυγίων, (Ξίκικα ζυγίζω ἢ μέξω) Ζήτ. ἐν τῷ, Κρυσιμιξέω. 3) ὠθῶ-κλωτσῶ-απρώχγω τι φορὸς τὸ μέρος, φορὸς τὰ ὀπίσω ὠθῶ, ὅ ἐστιν Ἀποπρύω, απρώχγω φορὸς τὰ ὀπίσω ἢ φορὸς τὰ κάτω. ἐμπηδίζω, ὑποῤῥίπτω. ὑποπλεύω, ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι, καὶ ἐξαιρέτως καπὸ μέσην ἐξάθεσιν, εἶον Δημοσθ. "Οὕτως ὅσα ἀναίσχυντον καὶ βδελυρὸν πλουτοῦντα παρέχε-"μα παρακρούεσθαι τοὺς δικαστάς". 4) "Η ὀδόντι "παρακέκρουσαι". Λουκιαν. αὐτὶ τοῦ, Ἐξεπέπτωκε, ἐξαπολώλεκε. ἀμφ. 3) "Οὐκ οἶδα εἴ τι παρακρούει ἢ πα-"ρῆσα ξυμφορά". Πλάτ. Κρίτ. 6. αὐτὶ τοῦ, Ἐκ-ξέπεσε, παρασύρει, σέ φέρει ἔξω ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον.

Παρακταῖος, ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἤτοι πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ ὢν ἢ κείμενος. Ἐπίζηλ.

Παρακτάομαι, ῶμαι. κτῶμαι-ὑποκτῶ παρά τινι. Ἡρόδοτ. Δ'. 80. "Τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικὰς "τόμας". ἐκείνας, οἵτινες δέχονται ξένα ἤθη-ἔθιμα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Κτῶμαι-ὑποκτῶ πλησίον εἰς τὴν γειτονίαν. Θεόφρ.

Παράκτης, ου, ὁ. (παρέχω) ὁ ἁλιεὺς κιωνῶν τοὺς κιώνας διὰ τὴν θήρευσιν ἄγων. Ἡσύχ.

Παράκτησις, ἡ. ἡ πλησιόχωρος κτῆσις, τὸ κτᾶσθαι ἢ ἔχειν κτήματα πλησίον τινος.

Παρακτίδιος, ὁ, ἡ. Ἀναλεκτ. γ'. 239. "Κῦμα "παρακτίδιον". καὶ, Παράκτιος, ὁ, ἡ, ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος ἢ ἀνεσκόμενος, παραθαλάσσιος. Σοφοκλ. "Λειμὼν παράκτιος".

Παράκυκλος, ὁ. μέρος τι τῆς ζοχῆς τῆς ἀμάξης. Πολυδ. ί. 53.

Παρακυλίω, ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς κυλίω. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7.

Παρακύπτω, Μέλ. ψω. Λουκιαν. ἀμφλ. Ἑταιρ' ιβ. "Τῷ θείκῳ τῆς αὐλῆς παρακύπτειν" πλησίον τοῦ θείκου ἑστάναι, παρὰ τὸν θείκον κύπτειν, σκυφτὸ ἑστάναι πλησίον τοῦ τείχους τῆς αὐλῆς. καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πλησίον τινὸς ἑστάναι ἢ κύπτω-σκύφτω. ἔτι δὲ Σκύφτω παρά τινι ἢ κλέπτω-παρυδρύω ἵνα θεωρήσω καὶ παραπρίσωτι ἀκεβῶς. Ἀριστοφ. 3) Κύπτων εἰσέρχομαι, ἢ χωρῶ, ἐμβαίνω. Δημοσθ.

Παρακωμῳδέω, ῶ. ὡς ἐν παρέδῳ ἀστεϊζω-σκώπτω τινὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀθηναῖ. σελ. 525.

Παράκωφος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι κωφός. Εὐστοθ. ἐν τῷ σιωπῆσ. Παρακωφίζω, ἀποτελῶ τὸν κωφὸν ὀλίγον τι κωφίζω, ὅ ἐστι, δεν ἀκούω καλῶς.

Παρακωχὴ, ἡ. παρὰ Θουκυδ. ς'. 85. "Νεῶν παρ-"κωχῇ". ὁ Σουΐδ. "Νεῶν παρακωχῇ" ἀντὶ τοῦ, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. θ'. 5. "Ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν" ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ παρεκτάσει καὶ λέγηται, Παρακωχὴ, ἐκ τοῦ, Παρέχειν, ἐκ τοῦ, Ἔχω, Ὤχα, Ὄκωχα· ἀλλ' ὑπὸ γραφέντα ἢ τὸ, Ἀνακωχὴ, Διακωχὴ, ἢ Καπακωχὴ "Σιωπῆρμ ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν τὰς φίλας, Ἰώσηπ. ἀναβολὴ, ἐπέκτασις.

Παραλαλέω, ῶ. ἐν τῷ μεταξὺ ψεύδως καὶ ἡμαρτημένως ἤτοι μὴ ὀρθῶς καὶ ἔξω τοῦ δέοντος λαλῶ. ἢ πραγμάτων τὰ οἰκεῖα δι' ἀκαταλαμβησίαν. ἄλλα ἀντ' ἄλλων λαλῶ. Δίωνος Κάσ. ξδ'. 4.

Παραλαμβάνω, πλησίον μοι-παρ' ἐμοὶ-μετ' ἐμοῦ φορὸς ἐμαυτὸν ἢ φορὸς τοὺς ἄλλους λαμβάνω-δέχομαι παρ' ἐμοὶ κρατῶ, ὑπὸ τὴν ὄξυσίν μου ἢ εἰς κῆπον λαμβάνω, κήπωνά τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι. Ξενοφ. Κυρου. Η. ς'. 9. Παραλαμβάνειν τὰς ἀπειρικοὺς "ἵππους καὶ ἄλλως πέμπειν". παρ' ἑαυτῷ κρατεῖν. Αὐτοῦ. Ζ'. ε. 12. "Ὁ δὲ Κῦρος τὰς ἄκρας διὰ τῆς "παρελάμβανε". ὑπὸ τὴν ὄξυσίαν τε ἐλάμβανεν, ἐκοείδιε. Ἀπολλόδ. Α'. δ'. 1. "Τὸ μαντεῖον πα-"ρελαμβάνει". κῆπάς, ὑποκτᾶς, οἰκειοποιεῖται. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Διαδέχομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 8. "Χειρίσοφος τετελεύτηκε· τὰ δὲ ἐκείνου Νέαν-"χος παρελάμβανε".

Παραλάμπω, Μέλ. ψῶ. πλησίον-ἐμπροσθεν ἢ φορὸς τὸ μέρος-τὸν πλευρὸν λάμπω-φέγγω. ὅθεν

Παράλαμψις, εως, ἡ. λαμπρότης εἰλικρινὴς ἐν τῷ μέλανι τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπιλάμψασα. Ἱπποκράτ.

Παραλανθάνω, ταὐτὸν τῷ, Λανθάνω. Δημοσθ.

Παραλεαίνω, ταὐτὸν τῷ, Καταλεαίνω. Ἀθηναῖ. σελ. 522. ὅθεν

Παραλεαντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ λεαίνων-λεῖον ποιῶν, ὁ εἰς τὸ ὑπόδειγμα. Ἀθηναῖ. σελ. 62.

Παραλέγω, ἔξω τῶν ὀρθῶν λέγω. ἔξω τῆς δρόμου ὁμιλῶ, παραλαλῶ, παραφρονῶ. Delirare, ἐπὶ ἀσθενούντων. Ἱπποκρ. 2) "Παραλέγομαι τινί", κοίμαι-κοιμῶμαι παρά τινι. ταὐτὸν τῷ, Παρακοιμῶμαι. Ἰλ. Ξ. 237. "Παραλέξομαι ἐν φιλότητι". 3) "Πα-"ραλέγομαι τὴν νῆσον, τὴν γῆν". αὐτὶ τοῦ, Παραπλέω, περνῶ δίχα τῆς πλοίᾳ ἔμπροσθεν τῆσης ἢ γῆς τινος· ὅ ἐστι, Παραμήλως δίχα πλέω. 4) "Παρα-"λέγομαι" ἐκβάλλω-ὑποπαίω τὰς ὀφειλὰς τείχους ὑπὸ τὸ σώματός μου, καὶ μάλιστα τὰς ὑπερεχέσας ἐν ταῖς ὀρρύσιν, διὰ τὸ καλλωπισμὸν ἢ γυναικῶν. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Πολυδ. β'. 35. Ζήτ. Παρατίλλω.

Παραλειπτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἔμπροσθεν ὑπάγων ἢ ἀφίνων τινὰ ὀπίσω, ὁ παρέχων, ἢ ἀφίνων τινὰ ὑπάγειν, ὁ παρερχόμενος, ἐγκαταλείπων. Ἑρμογ.

Παραλείπω, Μ. ψω. ὑπάγω ἔμπροσθε καὶ ἀφίνω τινὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τινὰ ὀπίσω. παρέρχομαι. ὀπίσω ἀφίνω τι ἀμελῶς, ἀφίνω τινὰ ὑπάγειν· καὶ ἐπομένως κατὰ τῦ, Παραβλέπω, ἀμελῶ, ὑποτρέχω, φροντίζω ὑ ποιοῦμαι. ἐν τῇ διηγήσει αὐτὶ τῦ, Ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, παραιτῶ, μηδὲν ὑ ἀφορὰν ὑ ποιοῦμαι, ὑ διηγοῦμαι, ὑδὲν λέγω ὠδέ τινος, καταλείπω, ὑστολείπω. παρὰ Ξενοφ. ὅθεν "Παραλειπόμενον" τὸ ὀπίσω ἐναπολειφθὲν λείψανον ὑπότινος, τὸ ὑπομενάειον. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. γ'. 12. ""Ἐκαιον - εἴ τινι παραλειπόμενόν ἐν- "τυγχάνοιεν" . ἐξ ἐνταῦθεν "Παραλειπτέον." , πρέπει νὰ παραλείφωμεν - νὰ παρασιωπήσωμεν· νὰ παραδράμωμεν. Ξενοφ. Ἀγησ. ι'. 3.

Παραλείφω, ἐγγὺς - πλησίον ἢ πρὸς τὶ πλευρὰν ἀλείφω. ἀμφ.

Παράλειψις, ἡ. ἐγκαταλειψις, παραδρομὴ, παρεμπτωσις, ἄφεσις.

Παράλευκος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μεταξὺ λευκότητα ἔχων. ὁ κλίνων πρὸς τὸ λευκόν. Πολυδ. δ'. 134.

Παραλεύσσω, ταὐτὸν τῷ, Παροράω. Εὐριπ. Ἰπφόλ. 1132.

Παραλήγω, παρὰ Θεσσαλοῖς. Φυτ. Ἰσορ. ἑ. 2. "Ταύ- "τας ἐρέφει καὶ παραλήγει μικρὸν ὁ βορρᾶς". ὅπου ἀναπέτεον, "Πεπαλυγίζει, ὅ ἐστι, Παραῤῥέφει". Παραλήγουσα συλλαβὴ" . ἡ πρὸ τῆς λήξεως, ἤτοι πρὸ τῆς τελευταίας. Penultima, Ἰτελ. "Παραλήγει, ἔχει τὸν παραλήγουσαν συλλαβὴν. Γραμμ.

Παραλειπτέον, Ῥηματ. Ἐπίθ. ἐκ τῦ, Παραλαμβάνω, ἢ, Παραλήβω, πρέπει νὰ παραλάβητις.

Παραληπτὸς, ἡ, τὸν. (παραλαμβάνω) τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραλάβητις. Πλούταρχ.

Παραλήπτωρ, ορος, ὁ. ὅστις λαμβάνει-δέχεται πρὸς ἑαυτόν. Στοβ. Φυσ.

Παραληρέω, ῶ. παραφρόνως λαλῶ, φλυαρῶ, παραλαλῶ, ζελὰ ὁμιλῶ, δὲν ἐξεύρω τί ὁμιλῶ, μωρὸς ἢ ζελὸς εἰμί. Ἀειτοφ. ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς σιωπῆς. Τσαμπυλίζειν. ὅθεν

Παραλήρημα, τὸ. μωρὰ ἢ ζελὴ ὁμιλία, ἢ πρᾶξις.

Παραλήρησις, ἡ. τὸ ζελὰ ὁμιλεῖν ἢ πράττειν.

Παράληρος, ὁ, ἡ. ὁ μωρὰ ἢ ζελὰ ὁμιλῶν ἢ πράττων, παράφρων. Delirus, ὁ μὴ γινώσκων ἀλαλῆ.

Παράληψις, ἡ. (παραλαμβάνω) ἢ πρὸς ἑαυτὸν λῆψις, ἐκδοχὴ, ὑπόδεξις, τὸ λαμβάνειν-δέχεσθαι-πίνειν.

Παραλία, ἡ. προσυπακ. χώρα. Ζωτ. Πάραλος.

Παραλιθάζω. Θεόφρ. Φυτ. Ἱς. γ'. 19. πρὸς τὸ μέρος λιθώδης εἰμί.

Παράλιμνος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τῆς λίμνης κείμενος - ὤν.

Παραλιμπάνω, ταὐτὸν τῷ, Παραλείπω.

Παράλιος, ὁ, ἡ. ὅθεν, Παραλία, ἡ. ὑπακουομ. χώρα. Ζωτ. Πάραλος.

Παραλίσκω, πλησίον τινὸς ἁλίσκω. Ἡσύχ.

Παραλιτεύω, ῶ, Παραλίτω. ταὐτὸν τῷ, Ἁλιτεύω. Ἀπολλ. Ῥόδ. β'. 246.

Παράλιτος, ὁ. ὁ ὑπὸ τῆς παράλου νεώς. ἢ ὑπὸ αὐτῆς ἱερᾶς νεώς. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ἡ. 116.

Παραλλαγὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Παράλλαξις.

Παράλλαγμα, τὸ, ταὐτὸν τῷ, Παραλλαγὴ, διαφορά. Πλούταρχ. εἰς Νομ. ιβ'.

Παραλλάκτος, ὁ, ἡ. μεταβεβλημένος, παρηλλαγμένος. ἀμφ.

Παραλλάξ, Ἐπίῤῥ. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, κατ' ἐναλλαγὴν· πλησίον τινὸς, ἢ πλησίον ἀλλήλοις ἢ κατ' ὀδόντων γραμμὴν, ἢδὲ κατὰ στοῖχον. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ς'. κατὰ τὰ Νάξιακα. "Βλαστοῦσι δὲ παραλλὰξ τὰ "φύλλα. λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς μέρης "ἦσι γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ". Θουκυδ. β'. 101. "Νῆ- "σοι πυκναὶ - παραλλὰξ, ἢ ἡ κατὰ στοῖχον κείμεναι". παραδόξως, ἀνωμάλως - συγκεχυμένως, ἢ οὐ κατὰ τάξιν κείμεναι.

Παραλλαξις, ἡ. μεταβολὴ, μετάλλαξις, ἐναλλαγὴ, ἀλλοίωσις, ἀνωμαλία, ποικιλότης, διαφορὰ, ἀσυμμετρία, παράδοξος, ὑποπλανησις. παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ο'. ἐν τῇ

Παραλλάσσω, καὶ — ἅπαξ. Μ. ξω. ἐναλλάσσω πράγματα τὰ ἀποῖα κεῖνται πλησίον ἀλλήλοις, ὡσὶ χαλκέως. "Παραλλάττει ἀλλήλων τὰς ὀδόντας" ἀμφιῤῥεπεῖς ποιεῖ τὰς ὀδόντας τῦ πείωνος, ὥστε ὁ εἷς κλίνει πρὸς τὸ ἓν μέρος, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄλλο ἀμοιβαίως. 2) "Ὡς τὸ "Ἀλλάσσειν γῆν, τόπον". λέγεται αὐτὶ τῦ, Διέρχεσθαι, διαπορεύεσθαι. ὕτω καὶ τὸ "Παραλλάσσειν τόπον" . σημαίνει τὸ Παρέρχεσθαι, Παράγειν, περᾶν ἀπ' ἐμπροσθεν τόπου τινος. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Μεταβαίνειν, Διαπερᾶν, Διαβαίνειν, Ἐκκλίνειν, Ὑποφεύγειν. παρ' Ἡροδοτ. ὡς τὸ Ἰταλ. Scapolare. 3) Ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀπερῶ. 4) Οἰδεστέρ. αὐτὶ τῦ, Παρεχωρῶ - ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν Ὀρθὸν δρόμον, (παρεκρατίζω), καὶ Μεταφορικ. αὐτὶ τῦ, Ἐξίσταμαι - ἐκπίπτω τῆς γνώμης, ἐκβαίνω τῶν ἐμφρόνων τῆς κανόνος, καὶ τῆς ἐθίμων, ἐκβαίνω ὑπὸ τὰς κανόνας. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Πλανῶμαι, ἐγγὺς τῆς ἀληθῆς πορεύομαι, πλησίον διέρχομαι - διαβαίνω - μεταχωρῶ. Πλούταρχ. Κλεομ. 26. "Καθ' ἑτέ- "ρας ὁδὸς παραλλάσσειν". πλανεμένως διέρχεσθαι. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐξίσταμαι τῆς νοὸς, (ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν νόμον) παραφρονῶ. Πλούταρχ. εἰς Λυκελ. 43. 5) Ἀμφίβολος ἢ ἀμφιῤῥεπὴς εἰμί, ἐπαμφοτερίζω, ποτὲ μὲν ὕτως εἰμί, ποτὲ δὲ ἄλλως. 6) Μετὰ Γενικ. Διαφέρω, Διάφορος εἰμί. "Γυναῖ- "κα μηδὲν ἐκείνους παραλλάττουσαν". γυνὴ ἥτις οὐδὲν διαφέρει ἐκείνους. "Τὸ πεύτλιον παραλλάττει "παρὰ τὰς ὥρας". διαφορετικῶς βλαστάνει, διαφέρει κατὰ τὸν καιρὸν, ὡς τὸ Λατ. Variare. "Παραλλάσ- "σει", κεῖται ἐνίοτε ἀπροσωπ. αὐτὶ τῦ, Διαφέρει, διαφορὰ ποιεῖ, ἢ, Κάμνει διαφορά. "Παρηλλαγ- "μένος" ἀσυνήθης, ξένος, διάφορος, ἀλλοῖος, ἐκτεταραγμένος, (παραῤῥατισμένος, ὅστις ἐξέκλινε ὑπὸ τὸ ὀρθόν). "Παρηλλαγμένος μεγέθει". λίαν, κατὰ πολλὰ μεγάλος.

Παραλληλία, ἡ. τὸ ἐγγὺς καὶ πυκνῶς ἀλλήλων κεῖσθαι. Γραμμ.

Παραλληλίζω, ἐγγὺς ἀλλήλων τίθημι, παρατίθημι, συγκείνω. ὅθεν

Παραλληλισμὸς, ὁ. τὸ πλησίον τινὸς τίθεσθαί τι καὶ παραβάλλειν ἀλλήλοις αὐτά. σύγκεισις δύο ὁμοίων ἢ ἴσων αὐτῶν πραγμάτων.

Παραλληλόγραμμον, τὸ. (γράμμα) σχῆμα τι τὸ ὁποῖον περιείληπται ὑπὸ δύο ὁμοίων γραμμῶν. Λέξ. Γεωμετρ. καὶ

Παράλληλος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ. Παραλλήλως. ὁ πλησίον ἄλλου τινὸς ἑξίσου ἰσοδυναμοῦντος καὶ παντοσημάντου κείμενος. ὁμοίως τῷ μεταξὺ, ὁ ἑξίσου ἄλλου τινὸς ἐγγὺς κειμένου ἐκπεπτωκὸς - πηγμὸς ἢ γεγραμμένος, καὶ ἐξαῤῥήτως κατ' ὁμοίαν καὶ ἴσην ὑπόστασιν. 2) Ὁ πυκνῶς πλησίον τινὸς ἱσταμένος, ἀλλεπάλληλος, σειομένος, σεσωρευμένος, πεπυκνωμένος.

Παραλογὴ, ἡ. παρὰ Πλουτάρχ. Τιμολ. 9. "Πα- "ραλογαὶ δ' ὠφελεῖαι" . αὐτὶ τῦ, Παραλογισμοὶ, τοιοῦτόν ἐστιν Ἀσκάτας, παρακρούσεις. ὅπου ἄλλοι, Παραλογίαι, ἀπαγωγάσκουσι.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραλογία, ἡ. "Παραλογίαι δ' ὡραιπῆς καὶ ὡρο- "φάσεις ἦσαν". αὐτὶ τῦ, Παραμυθίαι, ἢ ταὐτὸν ἐσὶ τῷ, Παραιφάσεις, ᾗ, Παρφάσεις.

Παραλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι. ψεύδῶς ᾗ ἡμαρτημένως λογίζομαι-λογαειάζω. κάμνω ψεύδῆ λογαειασμὸν καὶ ἀπατῶ τινα. "Τὰ πορθμία παραλογι- "ζόμενος ὑποκερδάειε". λαμβάνων-περιων πολλὰ ἀκειβὲν ταῦλον. Λυκιεν. ψεύδῆ λογισμὸν-ἢ συλλογισμὸν ποιῶ. δι' ἀπατηλῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων ἐξαπατῶ-πλανῶ τινα, εἰς παραλογισμὸν φέρω τινὰ, καθόλω δὲ αὐτὶ τῦ, Ἐξαπατῶ. ὅθεν

Παραλογισμὸς, ὁ. ψεύδὴς λογαειασμὸς, ἡ ὁλᾳ ψεύδεῖς λογαειασμῶ ἀπάτη. 2) Ψεύδὴς συλλογισμὸς, ἡ ὁλᾳ ψεύδῶν λογισμῶν ἀπάτη, ὑποπλάνησις.

Παραλογιστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ παραλογιζόμενος, ὁ ὁλᾳ ψεύδῶν λογαειασμῶν (Ἀρτεμίδ. δ'. 59.) ἢ ψεύδῶν συλλογισμῶν ἀπατῆῦ. ἀπατεώνων. ὅθεν

Παραλογιστικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. — κῶς. ὁ ὑποπάθειος ἢ αὐτικὸν εἰς παραλογισμόν.

Παραλογιστικὸς, σὴ, σόν. ὅσις ἀφίνει ἑαυτὸν νὰ ἀπατᾶται ὁλᾳ ψεύδῶν λογαειασμῶν ἢ συλλογισμῶν. εὐκατάπατος, ὃν διώκεται δύκόλως ἀπατῆσαι τις. Πολύβ.

Παράλογος, ὁ, ἡ. ὁ ἐναντίος τῆς ἐλπίδος ᾗ ὡροσδοκίας ἡμῶν ὤν. παράδοξος, ἀωροσδόκητος. ὁ παρὰ λόγον ᾗ παρ' ἐλπίδα ὢν ἢ γινόμενος, ὃν εἰκ ἄν τις ὡροσδόκησεν. "Τοῖς δημάρχοις πολὺ τὸ παράλογον "ἐγλύετο τῆς ἐλπίδος". Διονύσ. Ἀλ. ί. 8. αὐτὶ τῦ, Παρὰ λόγον τῆς ἐλπίδος. "Ψόγοι παράλογοι". ἀ- θεμελίωτοι, ἔξω παντὸς λόγυ. Νεμίσ. σελ. 289. Παρὰ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ε. 3. εἰσὶ "Παράλογα, "τά". τὰ ὑπὲρ τῦ σωφῆναι μέζω χαειζόμενα φαγητὰ εἰς τὸ σισσίτιον. καθὼς, π. χ. τὸ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Λυκῆργ. 12. ῥηθὸν "Θύσας τις ἀπαρχὴν ᾗ θη- "ρεύσας, μέρος ἔπεμψεν εἰς τὸ σισσίτιον". Ἐπίῤ. Παραλόγως, αὐελπίστως, ἀφρονοήτως, ᾗ κατὰ λόγον, εἰκ ὀρθῶς ἢδὲ ὑγιῶς, ἀπερισκέπτως.

Παράλογος, ἡ. Οὐσίας. παρὰ Θυκυδ. β'. 85. αὐτὶ τῦ Παράλογοι, τό. τὸ ἀωροσδόκητον.

Παραλοξαίνω, λοξὸν ποιῶ. Ἱπποκρ.

Πάραλος, ὁ, ἡ. (παρὰ, ἅλς.) ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης οἰκῖμενος, παραθαλάσσιος. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο Πάραλος, τειήρης τις τῶν ὁποίαν μετεχειέ- ζοντο εἰς δημοσίας ὑποστολὰς, καθὼς ᾗ, Σαλαμινία, ἢ εἰς τὰς θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ὑποτελλομένη. ἢ κατὰ τὸν Ἀριστοκρατ. "Πάραλος", μία τῆ παρ' Ἀ- θηναίοις ὡὸς τὰς δημοσίας χρείας ὁλοκεμπομένων τειήρων. Σχολ. Ἀειστοφ. Ὄρν. 1264. "ἢ Πάραλος "τὰς θεωρίας ἀπῆγεν", τουτέσι τὰ εἰς θυσίας πεμπό- μενα. Πλυτάρχ. πολ. παραγγ. "Ὥσπερ ἢ Σαλαμι- "νία καὶ Ἀθηναῖοι, ᾗ ἢ πάραλος, εἰκ ὑπ- "ηγεν, ἀλλ' ὑπὸ τὰς αἰτίας ᾗ μεγάλας κατεπῶντο "ὡραίας". ᾗ ἐν πόλ τῷ Δημοσθ. Σχολ. καὶ Μηδ. κεῖται "Πάραλος, ταῦς ἢ ἐχρῶντο ὁπόταε ἐκ τῆς ἀλ- "λοδαπῆς μεταπέμψαθαι ὡραγὰν ἐβούλοντο". ἄρα, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Κάνεργον. ὅθεν, Πάραλοι, οἱ. εἰ ἐν ταύτῃ τῇ νηῒ ὑπηρετοῦντες ἄνδρες. Καθόλω δὲ ἐλέγοντο, Πάραλοι, οἱ κατοικοῦντες τὴ παραθα- λάσσιον (τὴν παραλίαν τῆς Ἀττικῆς. ὁῆ ἐναντίας δὲ, Πεδιῆσιοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ πεδία (τὰς κάμ- πους) ᾗ Διάκριοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ ὄρη καὶ τὰς ὀ- ρεινὰς τόπους.

Παραλυργὴς, (παρὰ, ἀλυργὴς) τὸ πάνυφος καὶ ἐπιπόρφυρον ἔχον πανυφασμάτιον πορφύραν, τὸ πανυ- φὲν ὁῆ ἑκάτερον τῆ μερῶν ἐκ πορφύρας ἔχον. Πλύ- ταρχ. "Χιτῶνιον παραλυργόν". Πολυδ. ζ'. 53. ὁ ἐπι- μαρτ. "Παραλυργὶς", ἡ. ἀμφίβ. 2) Τάξις τις πο- λιτῆῦ πλησίον ἢ ποῦ ὀλίγον κατώτερον τῆῦ ἐντίμων καὶ τῆῦ τῶν πορφύραν φορούντων. Ζήτ. Φουικικῆς.

Παραλοῦται, οἱ. οἱ πλησίον ἀλλήλοις λουόμενοι. ἐκ τῦ

Παραλούω, Παραλοῦμαι, Παραλόομαι. παρ' Ἀειστοφ. "Παύπις χρὴ παραλοῦσαι". ὅλοι ὡρέπει νὰ λουσθῶσι πλησίον ἀλλήλοις ᾗ ὁμῦ, πλούσιοι δηλ. ᾗ πτωχοί.

Παραλοφιὰ, ἡ. (λοφιὰ) τὸ ὄπισθεν κυρτὸν μέρος τῦ λαιμῦ ὑπὸ τὸ ζαχήλω μέλρι τῆς ἀρχῆς τῆς ῥα- χεως. Πολυδ. ί. 134. ὅπυ τὰ Χειρόῤ. Παρωλο- φιὰ, ἔχουσι, καθὼς ᾗ Ἡσύχ. Παρώλοφα, τὰ ὑπὸ τῆῦ τενόντων μέρη.

Παραλοχίζω, παρὰ Διον. Ἁλικ. ά. 79. ἡμαρτ. αὐτὶ, Προλοχίζω.

Παραλυγίζω, ταὐτὸν τῷ, Παραῤῥέφω. Ζήτ. Πα- ραλήγω.

Παραλυπέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Λυπέω. Ξενοφ.

Παράλυπρος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι λυπρὸς - ζαχὺς - ἄ- χρηστος. Στοβ.

Παράλυσις, εως, ἡ. λύσις - αὐάλυσις - λύσιμον - ἀφαίρεσις καὶ χαλασμὸς ὑπὸ τὰ μέρη ἢ φθορὰ καὶ ὁλόλυσις κρυφία ἀπηγορευμένυ τινὸς πράγματος. 2) πρᾶσις - ἀκινησία ἢ χαύνωσις μέλους τινὸς τῦ σώμα- τος. Γαλην. "Παράλυσις ἐσὶ πάθος βλάπτον τὴν ὡραιρετικὴν κίνησιν περὶ μέρεσιν, ἢ μέρος τινι γινό- μενον" ὑποτελεῖται δὲ παθόντων τῆῦ νεύρων καὶ τῆῦ μυῶν.

Παραλυτικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίῤ. — κῶς. ὁ εἰς παράλυσιν-λύσιν κρυφίαν ἀπηγορευμένυ τινὸς πράγ- ματος αὐτικὸν. ἢ ὁ παράλυσιν κατά τι μέρος τῦ σώ- ματος πάσχων, παράλυτος.

Παράλυτος, ὁ, ἡ. παραλελυμένος, λελυμένος, ὁ κρατημένος ᾗ ἀκίνητος ἔχων τὰ μέλη τῦ σώματος, ἀ- διώκητος, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, Πάρεσις.

Παραλυτρόω, πλησίον - ἐγγὺς ἢ ὁλόγυνος λυτρόω - ὀξαγοράζω. Ἀθήν. σελ. 368.

Παραλύω, Μ. ύσω. ὑπὸ τῦ μέρους ἢ τοῦ τὸ μέρος τοῦ τῶν πλευρῶν λύω. ἐγγὺς ἢ ὀλίγον τι λύω, σύν τινι λύω, παραιτῶ, ἀφίημι. χαυνόω, ἀδυνατίζω, καταπαύω ἢ καταπαύω. Θυκυδ. β'. 65. "Παραλύειν "Ἀθηναίους τῆς ὀργῆς". Μετέπειτα, ἢ παραλύω μι- κρὸν μετὰ ταῦτα λύω, κατόπι τινὸς λύω - ὑπολύω, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 14. "Λύσαι μέαν κύνα — "ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος παραλῦσαι ᾗ ἑτέραν". Κρυ- φίως λύω - χαλῶ - φθείρω, ὁλόλυω, καταπαύω, ἀφίημι, ὑπολύω, ἀπηγορευμένόν τι κοινῶς - σιωπηλείβω - ἁρπάζω - ἀφαιρῶ - κρατῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ά. 11. "Πλοῖα "κατέχομεν - τὰ πηδάλια παραλυόμενοι". ἐκβάλλοντες - ἀφαιροῦντες - πέρνοντες. Ἐξαιρέτως λέγεται ὑπὸ τῆς κρα- τήσεως καὶ ἀκινησίας μέλους τινὸς τῦ σώματος, ὁῆ τι- νος ἀδυνεσίας γινομένης.

Παράλωμα, τό. Ζήτ. Λῶμα.

Παραμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, ὑποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παραμαρτύρησις. Πολυδ.

Παραμασήτης, ου, ὁ. ᾗ, Παραμασιώτης, ὁ. (παρὰ, μασάομαι) ταὐτὸν τῷ, Παράσιτος. "Αλεξις παρ' Ἀθήν. ὅτι δὲ ἢ αὐάγνωσις, Παραμασιώτης, ἔστιν ἢ ὀρθοεπὴρ, μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχ. ὅσις ἔχει, Μασιώτης παράσιτος. ᾗ παρ' Ἀειστοφ. Σφῆκ. 433. καλεῖται εἴς δῦλος, Μασιωνίας.

Παραμαχαιρίδιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Παραξιφίς.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραμβλύνω, ἀμβλὺς εἰμὶ ἢ γίνομαι. Πλέπαρχ. - προβλ. συμπ. ἀμφ.

Παραμεθίημι, ἀφίνωτι ὑπάγειν-παρέρχεσθαι ποιῶ. Ἱππόκρ.

Παραμείβω, Μ. ψω. φέρωτι ἄλλῃ ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλε τινός, ἀλλάζω - ἐναλλάσσω τὸν τόπον αὐτῆ, ὅτε καὶ ἐν τῇ τροπῇ διέρχομαι - διαπερῶ ἔμπροσθεν τόπε ἢ ὀπισθίπε τινός. 2) Μέσ. Παραμείβομαι, ἀπέρνω - διέρχομαι ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς ἢ ὑπάγω ἄλλοῦ πε, πέρνω ἢ ἀπέρνω, διαβαίνω. "Τίνα τρὸς ἄκραν "ἐμὸν πλόον παραμείβη". Πίνδαρ. Νέμ. γ'. 47. διατί μὲ φέρεις ἔξω τῆ ὀρθῆ δρόμε; ὅπε καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. Ε'. δ'. 4. "Τὴν πόλιν παραμει- "βομένε τῆ στρατεύματος". παρερχομένε - παράγοντος τῆ στρατεύματος, καθ' ὃν καιρὸν ἀπέπεσε τὸ στράτευμα ἔμπροσθεν τῆς πόλεως. καὶ "Ομηρ. ἐν Ὀδυσ. Ζ. 310. "Τὸν παραμειψάμενος". παρελθών. Ἐν Ἐπιζεφύρ. "Ὥρη παραμείβεται". παρέρχεται, ἀπέρχεται.

Παραμελέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀμελέω) ἀμελῶ, ἀναμελῶ, λησμονῶ, ἀμελῶς διάκειμαι. Ξενοφ. μετὰ Γενικ.

Παραμέμνημαι, Παρακείμ. ἐκ τῆ, Παραμνάομαι. εἰς ἐνεγκῶπε μεπεπέσων.

Παραμένω, Μ. μενῶ. παράτινι ἢ πλησίον τινὸς μένω, ἢ σαθερῶς μένω - ἵσαμαι, καρτερῶ, παράτινι. Ξενοφ.

Παραμέση, ἡ. τροσυπακ. χορδή. ἡ πλησίον τῆς μέσης χορδή, ὃ ἐσὶν ὑπὸ τὴν πέμπτε ἡ δευτέρα. ἐκ τῆ.

Παραμέσος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τῆ μέσε ἢ τῆς μέσης ὤν.

Παραμετρέω, ῶ, μετά τινα - σιώτινι ἢ πλησίον τινὸς μετρῶ. ἄρα Συγκείνω - παραβάλλω ἢ παρομοίως μέγα ἢ μακρὸν ποιῶ. "Ὁ τὴν τῆ κύκλε κίνησιν "παραμετρῶν χρόνος". Πλέταρχ. ὁ τὴν κίνησιν τοῦ κύκλε μετρῶν καὶ παραβάλλων χρόνος, ὅ ἐσὶν, ὁ τὴν κυκλικὴν κίνησιν ὁπτοπληρῶν. Μετὰ ἴσε μετρῶ μετρῶ, ἄρα Ἀντιμετρῶ, ἀνθπποδίδω. Παραλλήλως μετρῶ. Προσυπακκομ. δὲ τῶ, Ὁδὸν, σημαίνει τὸ Πλησίον ἢ κατ' ἔμπροσθεν περνῶ, διέρχομαι, διαβαίνω. ὅθεν

Παραμέτρησις, ἡ. τὸ παραμετρεῖν, κ. τ. λ.

Παραμεύω, παρὰ Πινδάρ. πεύτων τῶ, Παρέρχομαι, καὶ Παραμείβω. Ζήτ. Ἀμεύω.

Παραμήκης, εος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. - μήκως, καὶ Ἰωνικ. - κέως. (μῆκος) μακρύλος, μετ' ἀναφορᾶς ἐπί τινος πλησίον κειμένε σώματος. ὅ ἐσὶν, ὁ κατὰ μῆκος κείμενος πλησίον τινός. ὕτω καλεῖ ὁ Στράβων (βιβλ. Θ'. σελ. 612.) τὴν νῆσον Ἐλεύνην, ἥτις κεῖται πρὸ τῆ Θρεικῆ καὶ Σκιάδ τῆ ἀκρωτηρίε τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μετὰ πεῦτε ἄλλας τῆς ἑπομένης νήσε Εὐβοίας ὕτω λέγει "Μακρὰ καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ "παραβεβλημένη καθάπερ ἡ Ἐλεύνη".

Παραμηκύνω, μακρὸν ἢ μακρύλον ποιῶ, μακρεύω, ἀργῶ, ἀργοπορῶ. Λεξικ. σελ. 502.

Παραμήρια, τὰ. τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῆ μηρῶν, τὰ ἐντὸς τῆ μηρῶν.

Παραμηριαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐντὸς τῆ μηρῶν ὤν.

Παραμηρίδιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐντὸς τῆ μηρῶν ἢ παρὰ τοῖς μηροῖς διειλημμένος ἢ κείμενος. ὁ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος αὐτῶν. Ξενοφ.

Παραμιγνύω, καὶ, Παραμίγνυμι, Μ. ξω. μετά τινος μιγνύωτι. προσέτι μι - βάλλω τι σὺ τινι.

Παραμικρὸν, Ἐπίρ. αὐτόκ. τῆ, Παρακολύ, σχεδόν, ἐγγύς, ὀλίγον ἐλλείψει, ἢ πολλὰ μικρᾷ διαφορᾷ λέγω. Ἰσοκρατ.

Παραμιλλάομαι, ἀμιλλῶμαι παράτινι, ὑπερβαίνω. Ἰώσηπ. καὶ Πολύβ.

Παράμιλλος, ὁ, ἡ. ὁ ἀμιλλόμενος τινι. ἀμφ.

Παραμιμνήσκομαι, μιμνήσκομαι - ἐνθυμέμαι - εἰς μνήμην φέρω ὁπόταν τύχω δίκαιείας ἢ θέτι. ὡς ἐν παρόδῳ αὐαφέρω εἰς μνήμην - ἐνθυμέμαι. Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. ιά. 1.

Παραμίμνω, ταὐτὸν τῆ, Παραμένω. Ἐπιχ.

Παραμινύθω, καὶ, Παραμινυθέω, σμικρύνω - ὀλιγοεθύω, ἀφαιρῶ ὑπὸ τὸ ὠείσμενε καὶ σωζῆ μένε. Ἱππόκρ.

Παραμιξολυδιάζω, μιγνύω - ἀναπάνω τὸν μιξολύδιον τόνον ἐν τῇ παίζειν λύρᾳ θερμότερον τῆς ἑπτὰ χορδῆς. Πλέταρχ.

Παραμίσγω, ταὐτὸν τῆ, Παραμιγνύω. Ἀεσοφ.

Παραμνάομαι, ἐφ' ᾧ ὁ παρακείμ. Παραμέμνημαι, μετέπεσον εἰς Ἐνεγκῶπα. ὀλίγονται καὶ ὡς ἐν παρόδῳ ἐνθυμέμαι ἢ μνημονεύω - ἀναφέρωτι. Σοφοκλ. καὶ Ἡρόδοτ.

Παραμολέω, ῶ. ἔρχομαι τρόςτι, τροφθάνω. ἐντεῦθεν παράγεται τὸ, Παρμέμβλωκεν.

Παραμονὴ, ἡ. (παραμένω) ἡ παράτι μονὴ, τὸ σαθερῶς μένειν. ἡ διάρκεια, καρτερία, σεροίτης ἢ σαθερότης, ὑπομονή. Ἐντεῦθεν ἡ σωτήρια ἐχρημάτισε καὶ ῥῆμα, Παραμονεύω, αὐτὶ τῆ, Παραφυλάττω ἐγκρυπτόμενος, μονωτὶ καθήμενος παραπρῶ, ἐνεδρεύω. Ἐν τῇ σωτηρίᾳ λέγεται ἔτι, Παραμονὴ, καὶ ἡ τρὸ ἑορτῆς τινὸς ἡμέρα.

Παραμόνιμος, ος, ον. ἡ, Παράμονος, ὁ, ἡ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἰ. 3. ὁ παραμένων, μένων, διάρκων. σαθερὸς, καρτερικὸς, πισὸς. ὃς ἐς βασᾶ - ἑκάσταμένει σαθερά. Ζήτ. ἐν τοῖς, Παρμόνιμος, καὶ, Πάρμονος.

Παραμουσος, ος, ον. (μῦσα) "Βρομίᾳ ἑορταῖς "παράμουσος". Εὐριπ. Φοίν. 792. παρόμοιος κατὰ τὸν ἀκροτέλευτον. παραβολ. μετὰ τῆ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 464.

Παραμπέχω, Μ. ψέξω. Παρ. πέπεχα. ταὐτὸν τῆ, Ἀμπέχω, σιωπηκομένε τῆ, Ὑποκρύπτειν θελημάτικῶς αἰσχρὸν καὶ αἰσχύνης, ἢ κακόνοτι. "Πα- "ραμπεχόμενοι καὶ προβαλλόμενοι τὸ θεῖον τῆς ἀμη- "χανίης". Ἱπποκράτ. διαλογ. ά. αὐτὶ τῆ, Προφασιζόμενοι.

Παραμπίσχω, ταὐτὸν τῆ, Παραμπέχω, ἀνακαλύπτω, σκεπάζω, ἐνδύω. Ἀεσοτ. Ῥητ. β'. 3. "Οὐ "τὸ σῶμα παρήμπιεσεν, ἀλλὰ τὴν τῆ σώματος αἰ- "σχύνην".

Παραμπυκία, τά. (ἄμπυξ) τὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆ τειχῶν παρὰ τὰ μέτωπα δεσίματα. Εὐσάθ. ὅθεν

Παραμπυκίζω, ἀνατυλίσσω καὶ δεσμῶ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς. Σχόλ. Ἀεσοφ. Λυσ. 1319.

Παραμυθέομαι, ῆμαι. (μῦθος) ὁμιλῶ τρός τινα ἢ ἐξῆ νὰ ἐνθαρρύνω καὶ νὰ ἐγκαρδιώσω αὐτὸν, ἢ νὰ τὸν παρηγορήσω, νὰ δώσω εἰς αὐτὸν ἐλπίδα καὶ θάρρος. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῆ, Παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, παρανῶ, συμβιβάζω. Ἰλ. Ι. 417. 2) Παρηγορῶ, καὶ ἑπομένως αὐτὶ τῆ, Καταπαύνω - καταπαύω - γλυκαίνω τὸν πόνον ἢ τὴν ὀργὴν τινος διὰ γλυκέων καὶ κολακευτικῶν λόγων, μεταφέρω αὐτὸν δι' εὐλογίας εἰς τὸ ἡπιώτερον. Ξενοφ. Κυρ. ε'. 10. "Τὴν "ὀργὴν τῆ κυνῶν παύεται, μὴ ἀπύμενος, ἀλλὰ πα- "ραμυθύμενος". λέγεται δὲ τραγικῶτερον, λύπης, δυσχερείας, χαμέ, κ. τ. λ. ὅθεν

Παραμυθητὴς, ῆ, ὁ. ὁ παραμυθύμενος - ἐνθαρρύνων - παρηγορῶν.

Πα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραμυθητικός, κή, κόν - κῶς. ὁ αἰτῶν ἢ ὁ διπόδιος εἰς παραμυθίαν.

Παραμυθία, ἡ. ἐγκαρδίωσις, θάρρος, παρηγορία, ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Καπεσκύνωσις, ἐλάφρωσις πόνου τινος, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀγ. ε. 3. "Ἐπόνει παρὰ τοῖς ἄλλοις, νομίζων πάντα τοιαῦτα παραμυθίαν εἶναι τοῖς φρονίμοις". παρὰ Λογγίνῳ, αὐτὶ τοῦ, Ἀθώωσις, συγγνώμη. παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 14. "Τοῦτο ἐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως". αὐτὶ τοῦ, Πειθὼ διὰ μαρτυρίων καὶ ἀληθείων.

Παραμυθικῶς, Σχολ. Ἀπολλων. β'. 624. αὐτὶ, Παραμυθητικῶς, μὲ παραμυθίαν.

Παραμύθιον, τὸ. πυθόν τοῦ, Παραμυθία. ὁ Πλάτων καλεῖ καρπούς τινας "Παραμύθια πλησμονῆς". οἵτινες διεγείρουσιν ἀκόμη ἔτι αἰσχύνεσθαι καὶ καταπείθουσι τὴν χορτασμένην ὄρεξιν. Ἐν τῇ σωσιθείᾳ, πυθόν ἐστὶ τοῦ, Μῦθος, πεπλασμένη ἱστορία πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀργίας, ἢ πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ.

Παραμυκάομαι, πλησίον μυκάομαι. Αἰσχύλ. Προμ. 1801.

Παραμύω, τὸ ἠλαττωμένον Μύω. ὀλίγον τιμύω. Διοσύσ. Ἁλικ. "Παραμύσαντος τοῦ στόματος". αὐοίξαντος ὀλίγον τὸ στόματός του.

Παραναβαίνω, πλησίον τινὸς - παραλλήλως ἢ μετά τινος ἀναβαίνω. Ἀθήν. σελ. 200.

Παραναγινώσκω, πλησίον - ἐγγὺς - προσέτι ἀναγινώσκω. διὰ ἀναγνώσεως παραβάλλω - συγκρίνω. ἔμπροσθέν τινὸς ἀναγινώσκω. Δημοσθ. ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως ἤτοι μὴ ὀρθῶς ἀναγινώσκω. Πολυβ. β'. 12. 4. γ'. 21. 5. ὅπως ἄλλοι ἡμαρτ. Παραγινώσκω, ἐγκαλῶ. ὅθεν

Παραναγνώσις, ἡ. ἡ πλησίον τινὸς ἀνάγνωσις ᾗ παραβολὴ τοῦ ἀναγινωσκομένου. ἢ ἔμπροσθέν τινος ἀνάγνωσις. *Vorlesung*, Γερμ. *La lecture*, ἢ *Les leçons Academiques des Professeurs*, Γαλ.

Παραναγκάζω, Μ. ἀσω. λίαν ἀναγκάζω - βιάζω. μετὰ βίας ᾗ δυσαρέστως φέρω τι πρός τι.

Παραναδύομαι, πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος ἀναδύομαι - ἐξέρχομαι - ἀναβαίνω, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 2.

Παρανακλίνω, πυθόν τοῦ, Παρακλίνω, κλίνω ἐμαυτὸν κάτω, κεῖμαι, ἢ κάθημαι παρά τινι.

Παραναλίσκω, Μ. λώσω. ᾗ, Παρανηλέω, (ἀνανηλόω, ἀναλίσκω) κακῶς ἐξοδεύω, κακομεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, διαφθείρω, δυσιάζω διά τι ἢ παράτιμα ἢ κακῶς καὶ ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, ἢ ἀσώφελῶς. "Παρανηλώσετε μὴν πάντ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε". Δημοσθ. ὅθεν

Παραναλωμα, τὸ. παῦ ὅ,τι ἐξαναλίσκεται - καταξοδεύεται πλησίον - παρὸν ἢ ἐναντίον τοῦ σκοποῦ ἢ ἀσωφελῶς. Τὸ ἀσεστῶς καὶ ἀσωφελῶς ἀναλωθέν, ἢ δύσκολος καταδαπανώμενον. Διόδ. Σικ. ι δ'. 5. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱς. δ'. 13.

Παραναπέλλω, πλησίον τινὸς ἀναπέλλω - φαίνομαι. Ἐπιζηθ.

Παρανάω, πλησίον κατοικίζω. Μέσ. Παρανάομαι, πλησίον κατοικῶ.

Παρανδρόω, (ἀνδρόω) "Παρανδρώθησαν παρθένοι". αἵτινες ἔφθασαν εἰς γάμου ἡλικίαν, ἀλλὰ δὲν ὑπανδρεύθησαν. Ἱπποκρ.

Παρανείσομαι, παυθόν τοῦ, Παρανέομαι. ἀμφ. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 357. κεῖται Παρᾶνδε, αὐτὶ, Παρανείσθε.

Παρανέομαι, ἔμπροσθέν τινος πορεύομαι ὑπάγω, παρέρχομαι.

Παρανευρίζω, Μ. ίσω. (νεῦρον) "Χορδαῖς παρανευρισμέναις καὶ βαχείαις". Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. ζ'. ὅπου ἡμαρτημένως ἑρμην. ὀρθῶς τὸ, *Fides non contenta*, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ εἰσὶ "χορδαὶ κατεστραμμέναι". Παρανευρισμέναι δὲ εἰσὶν αἱ ὑπὸ τῆς πολλῆς τειβῆς ἴνας ὑποπτήσασαι καὶ σαθρότητα τόνου ἐκδιδόσαι, χορδῶν ὡς τὰ ῥαϊσμένα ἀγγεῖα.

Παρανέχω, πλησίον τινὸς ἀνέχω ὑφόω. Οὐδετέρ. ἐγγύς τινος ὑψοῦμαι - ὀρέχω - ὑπερέχω.

Παρανέω, ἐγγὺς ἢ ἔμπροσθέν τινὸς κολυμβῶ. ἢ κολυμβῶν - πλέων παρέρχομαι, Παρανήχομαι.

Παράνεω, ῶ, Παρανῶ, ῶ, Παρανέω, ἐγγύς τινος διασωρεύω. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Παρανήτη, ἡ. προσυπακ. χορδή. ἡ πρὸ τῆς τελευταίας χορδή. ὡς παρὰ Γραμματ. ἡ Παραλίγουσα.

Παρανήχομαι, Μ. ξομαι. ἐγγὺς - πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος νήχομαι - κολυμβῶ, ἀπονήχομαι. Ὁδυσ. Ε. 417.

Παρανήω, ῶ. θέ φυτῆς, τὰ ὁποῖα δὲν αὐξήσει ὅλα μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὀλίγον, καὶ ἀρκεῖ ἡ αὔξησις αὐτῆς διὰ πολὺν χρόνον. Θεόφρ. παρὰ Πολυδ. αὐτὶ τοῦ Ἀπανῶ.

Παρανικάω, ῶ. πυθόν τοῦ, Νικῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.

Παρανίσσομαι, παυθόν τοῦ, Παρανέομαι.

Παρανίσχω, παυθόν τοῦ, Παρανέχω.

Παρανοέω, ῶ. ἐκ ὀρθῶς νοῶ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1480. ἔτι δὲ παυθόν ἐστὶ τοῦ, Παραφρονέω.

Παράνοια, ἡ. παραφροσύνη, μωρία, ἔκστασις τοῦ νοός.

Παρανοίγω, παυθόν τοῦ, Παροίγω. Λακων.

Παρανομέω, ῶ. Μ. ήσω. ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων πράττω. Καπεσκαπῶ καὶ βιάζω ἢ ἐμφορέω - ὑβρίζω - παραβαίνω τοὺς νόμους. μετὰ Αἰτιατ. ἢ μετὰ τῶν, Εἰς τινά, Εἰς τὰ δημόσια. 2) Καθόλου δὲ Μεταχειρίζομαι τινὰ σκληρῶς καὶ ἀδίκως ἤτοι ἀηδεωδῶς. "Εἰς τὸ σῶμα ταῖς ἀσελγεστάταις ὕβρεσι πολεμίων ἡδονῆς παρενεμπλήσας". παρόμοια παθόντα. Πλούταρχ. Τιμολ. 13. ὅθεν

Παρανόμημα, τὸ. ἡ ἐναντία τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων πρᾶξις. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων πρᾶξις.

Παρανομία, ἡ. ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ παρανόμου. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων πρᾶξις. "Παρανομία εἰς τὸν δίαυλον". Θουκυδ. ς'. 16. καὶ 28. "Εἰς τὰ ὑποπεσόντα παρανομία". ἡ ἀσυνηθὴς καὶ ἄσωτος ἤτοι ἔξω τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ἠθῶν ζωὴ καὶ διαγωγή. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν α. 132. "Τῇ παρανομίᾳ καὶ ζηλώσει τῶν βαρβάρων".

Παράνομος, ὁ, ἡ. ὁ ἐναντίος τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δικαίοις ὤν. ὁ ἐναντία τῶν νόμων πράττων, ὁ ἔξω τῶν νόμων ὤν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ'. 8. "Τὸν Καλλίξενον — παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι". καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἄδικος, βίαιος, σκληρός, ἀηδεώδης, κακοπαθητής - βιαστὴς - διαφθορεὺς τῶν νόμων. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 2. "Πῶς ἄλλως ἂν ἢ αἰσεβὴς ἢ παρανόμους ἐποίησεν". 2) "Παρανόμων γράφεσθαι" κατηγορεῖν τοῦ παρανόμου γράφοντος. Διὸ ἠσαν (κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Δημοσθένους εἰς Λεπτίνην) παράνομων εἴδη πέντε· ἓν, ὅταν παρὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον γράφεται. ἕτερος δὲ, ὅταν αὐτὸς ὁ νόμος κακῶς ἔχῃ, καὶ ἐναντίος τοῖς παλαιοῖς. Ἐπιζ. Παράνομος, μὲ παράνομον — ἐναντίον τῶν νόμων — σκληρὸν ζῆθον.

Πάραντα, τὰ πλάγια καὶ ὑποκλινῆ χωρία. Ζήτ. ἐν τῇ, Κάτωπα, ᾗ, Ἄνωπα.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραντέλλω, Ποιητ. αντὶ, Παρανατέλλω.
Παράντης, ος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν ταῖ, Κάταντα.
Παρανυκτερεύω, πλησίον τινος νυκτερεύω - φυλάττω ἢ διαπερνῶ τὴν νύκτα.
Παρανυμφίος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τῷ νυμφίῳ ὤν. ὁ φίλος τῦ νυμφίου, ὅστις μετ' αὐτῦ φέρων (εἰς τὸν τοῦ γάμου) τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον αὐτῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ἅρμα μετ' αὐτῦ καθήμενος. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι λέγεται καὶ, Πάροχος.
Παράνυμφος, ἡ. ἡ νυμφεύτρια, ἡ τὴν προξενίαν ποιῦσα καὶ φέρουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν ἰυμφίον.
Παρανύττω, πλησίον - ἐγγὺς νύττω - συβλίζω. Μεταφορ. κρυφίως διεγείρω ἀνησυχίαν, (βάλλω μηναφικλίκια) γαργαλίζω. Λυκιαν. Φιλοπ.
Παράξενος, ὁ, ἡ. παρὰ Θεμιστ. λόγ. καὶ μεπὶ τῶ, ψευδώνυμος, αὐτὶ τῦ ψευδὴς, νόθος. ἀμφ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 518. μεπὶ τῶ, Ἄτιμα καὶ Παράσημα, αὐτὶ τῦ, ψευδὴς καὶ μετ' ὑποκρίσεως ξενοφιλος τῆς ζαπέζης. Ἐν τῇ συνηθείᾳ ταὐτὸν ἐστὶ τοῖ, Παράλογος, καὶ Παράδοξος, ἀσυνήθης.
Παραξέω, ἐγγὺς - πλησίον ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ξέω. παρ' Εὐναπίῳ εἰς Λιβυκ. Ἐκ τῦ ξύλα καὶ τῆς παραθέσεως τῆς κατὰ μίμησιν ὑφασαρτῦ ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἠγεμόσιν ἀέξοις. ἴνα ὡς τὸ τῆς συμπαθείας, Ξηροτείβομαι, συγκατατίτομαι. ἔτι δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τοῖ, Παρατείβω. Ἀνάλεκτ. ά. 238.
Παράξηρος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι ξηρός. Σξάβ. ιζ'. σελ. 1196.
Παραξιφὶς, ίδος, ἡ. καὶ, Παραξιφίδιον, τὸ. μαχαίριον τὸ ὁποῖον φέρει τις πλησίον τῦ ξίφους, καὶ μεπεχειρίζεται αὐτὸ ὡς ἐγχειρίδιον. Διόδ. Σικ. ε'. 33.
Παραξόνιος, ὁ, ἡ. (ἄξων) τὸ Παραξόνιον, Πολυδ. ά. 145. παρακλίσεις τις βεβλημένος κατὰ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης, ἵνα μὴ ὀξέρχηται ὁ ξοχὸς. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτ. 819 "Σχινδαλμῶν παραξόνια". καπὶ τὴν ἐννοιαν ἔφερε νὰ γραφῇ "Παραξύσματα".
Παραξονίτις, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τοῖ, Τόρμος, καὶ Πλήμνη. Σχολ. Αἰσχύλ. εἰς Θήβ.
Παραξυνέσις, ἡ. Ζήτ. Παρασκεύασις, οὕτω καὶ τὰς λοιπὰς λέξεις τὰς ὑπὸ τὸν, Παραξύω. συνεπεθειμένως.
Παραξυράω, ῶ. ἐγγὺς ἢ τὸ πλησίον ξυράω - ξυραφίζω. Ἱπποκρ.
Παράξυσμα, τὸ. (παραξύω) τὸ παραξυόμενον ἤτοι ὑποκοπτόμενον ἐν τῷ ξύειν, ἢ τὸ ἐν παρόδῳ ξυόμενον. Δημοσθ. Φαλ. 55.
Παράξυστον, τὸ. ὁ σχολιαστὴς Ἀριστοφάνες ("Ορν. 1149.) ἑρμηνεύει ἐνταῦθα τὸ νεκτινικὸν ἐργαλεῖον Ὑπαγωγεὺς λεγόμενον. Ζήτ. Ξυστὸν, ἀέριον. 3.
Παραξύω, ὑποξύω, πλησίον ξύω, παραξέω, παρατείβω. Λογγίν. γ. ά. 5. "Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει "τὸν ἰδιώτην". ἐγγίζουσι πλησιάζουσιν εἰς τὴν κοιλίαν ἐνφασιν.
Παραόρνυμι, ἐνθαρρύνω, παρηγορῶ, ἐγκαρδίνω. Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 486. "Μύθοις παραόρνυσι".
Παράπαγος, καὶ, Πάρπαγος, ὁ. (παραπήγνυμι) ὁ ἄνω τῆς θύρας μανδάλος. Ἡσύχ.
Παραπαιδαγωγέω, ῶ. ἀμελοῦντι καὶ διαφθαρμένον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλω καὶ διορθῶ. "Πολλὰς "καὶ τὸ ῥῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν". πολλὰς καὶ κατὰ τὸ ῥῆμα βουλεῖ ὥστε μὴ ἁμαρτ. Κλήμ. Παιδ. γ'. Πλησίον ἢ μετά τινος παιδαγωγῶ. Πλούταρχ. καὶ Λυκιαν.
Παραπαίζω, ὡς ἐν παρόδῳ παίζω - ὀλιγοπαίζω. Ἐτυμολ.

Παραπαιόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Παραπαίων, καπά τινα παράφρονα καὶ μωρὸν τρόπον, ζελῶς.
Παράπαισμα, τὸ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Παραίπαισμα. ταὐτὸν ταῖ, Παραπτοή. ἐκ τῦ, Παραπαίω.
Παράπαισος, ὁ, ἡ. παραπλῆξ, παρειμβύος, παράφρων, ζελὸς, ἐκ τῦ
Παραπαίω, ταὐτὸν ταῖ, Παραπίπτω, ἐκπίπτω. "Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπίπτειν". σφάλλειν, ὑπομακρύνεσθαι. Πολύβ. ιζ'. 14. ὅσις ἐν ιή. 19. αὐτὶ τύτε, Παραπίπτειν, ἔχει. καὶ ἐντεῦθεν "Φρενῶν "παραπίπτειν". καὶ αὖθις τὸ, Φρενῶν, αὐτὶ τῦ, Παραφρονῆν, ὀξίεσθαι τῦ νοὸς, ἔξω ἑαυτῦ γίνεσθαι, παραλαλεῖν, μωραίνεσθαι, ζελαίνεσθαι. Ἐντεῦθεν τὸ, Παραίπαιμι, καὶ Παράκοπτε, καὶ παρ' Ἡσυχ. Παράπαισμα. Καπὰ τὴν κυρίαν αὐτῦ σημασίαν κατὰ τὸν παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25. "Διὸ καὶ τὴν "ὑπὸ δικέλλης ἐργασίαν μᾶλλον ἐπαινῦσιν, ἢ τὴν ὀξὺ "τῆ ἀρύζῃ. δικὴ γὰρ πολλὰ παραπαίειν". παραποιεῖν, ξιγλυστρᾶν, ἔξω τῦ ὀρθῦ ἐκβαίνειν τὸ ἄρυζον.
Παραπάλλω, πλησίον - ἐγγὺς πάλλω.
Παράπαν, Ἐπιρρηματικῶς αὐτὶ τῦ, Παρὰ πᾶν. ἀπαντικρὺ, καθόλυ, διόλυ, παντελῶς, καπὰ πᾶπε ζόπον, εἰς ὁλοκλήρυ. Ἀεστοφ.
Παραπαντάω, ῶ. συναπαντῶ, προϋπαντῶ. ἀμφ.
Παραπάσσω, Μ. άσω. ὑπβάλλω, παρίζω. παρ' Ἱπποκράτ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Παραφάσσω, παπαπτῦω, ψηλαφῶ.
Παραπατάω, ῶ. λίαν ἀπατῶ, ὑποπλανῶ, ἐξαπλανῶ, γελῶ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 730.
Παραπάφω, Παραπαφῶ, ταὐτὸν ταῖ, Παραπατάω. Ἰλ. Ξ. 360. "Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν ὀφθαλμῶσι". παρηπάτησε, παρέπεισεν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμεῖα. τὸ, Παρήπαφε, ἀβὰ τὸ, Παρέπεισεν.
Παραπείθω, καπά τινα δόλιον ἀπατηλὸν ζόπον καταπείθων ὑποκρύπτων ἢ μεταπλάττων τὴν ἀλήθειαν. Παυσαν. δ'. 4. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 788. "Πα- "ρέπεισε φρενὰς". καπεφαύνεν - ἠμέρωσεν, ὁ Εὐσέβ. ἑρμεῖ. ἀβὰ τῦ, Ταχέως καὶ ἐκ τῦ ἐγγὺς πείθειν.
Παραπειράω, ῶ. καὶ, Παρατειράομαι, ῶμαι. εὐκολον τινα πεῖραν - δοκιμὴν ποιῦμαι. κάμνω εὐ εὔκολον πεῖραμα. Ἑρμογ.
Παραπειστικὸς, κὴ, κὸν. (παραπείθω) ὁ ὑποπίθανος εἰς τὸ νὰ καπαπείσῃ τινὰ εἴςτι. Πολυδ. δ'. 21.
Παραπελεκάω, ῶ. ἐκ τῦ πλαγίᾳ μέρος πελεκῶ. Γρηγόρ. Ναζ.
Παραπέμπω, τρός τινα ἢ εἴς τι μέρος πέμπω - ξέλλω. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε. 16. "Παραπέμπων τὰς "ἰσχυροπέτας ἐνέλυσε σκέψασθαι εἴ τι τὸ κωλύει. 2) Πλησίον - ἐγγὺς ἢ μεταξὺ - μεπὰ τῶν ἄλλων ξέλλω. ὁ αὐτ. αὐτόθ. ε'. γ'. 9. "Παρέπεμψε δὲ καὶ διζύγως". 2) Ἐκ τῦ συνεγγυς - καπεμπορεύσεν ξέλλω, ἢ ἀφίνω νὰ περάσῃ - νὰ παρέλθῃ τις ἐμπορεύσεν τινός. Μεταφορ. Ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, παραλείπω, παραζέχω. 4) Παρακολουθῶ - δορυφορῶ - συμβοηθῶ τινὰ καὶ φέρω ἢ περνῶ αὐτὸν ἀπ' ἐμπορεύσεν τινός, παράγω. Ὅμηρ. Μ. 72. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. Ζ'. 6. 18. "Χάεσθε μά- "χεσθε παραπέμψαι σφίσι τὴν παρακομιδήν". Μίσ. Παραπέμπεσθαι. ἀφίνω - παραιτῶ ἀπ' ἐμαυτῦ ἢ ὑπὸ τὴν ἐμὴν. π. χ. ἀφίνω - ὑπολύω - χωρίζω τὴν γυναῖκά μου. Ἀπολλόδωρ. Α'. 3'. 28. "Ἰάσων πα- "ραπεμψάμενος Μήδειαν, Γλαύκην ἠγάμει". Πλούταρχ. "Παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μυσικῇ". ἀφεσιν ἑαυτὸν - ἐδόθη, ἐκδοτος ἐγένετο.
Παραπεπλεγμένως, Ἐπίρ. (παραπλέκω) συμπεπλεγμένως, ἐμπεφυλγμένα. Ἡσύχ.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραπεριπατέω, ῶ. πλησίον-ἐγγύς τινος ᾠδε πατῶ, ἢ ᾠδὶ πάτον ποιῶμαι.

Παραπετάζω, πεταννύμι, - πεταννύω. Μ. άσω. ἐγγὺς - πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος ὀξαπλόω ἢ κρεμάω. καλύπτω-σκεπάζω τι ὀλίγον τινὸς παραπεπάσματος.

Παραπέταλος, ὁ, ἡ. πεπάλοις ἐσκεπασμένος. ὁ Σουΐδ. ἔχει τὴν ῥῆσιν, "Τειήρεις ἀργύρου τὰ ἔμβολα "καὶ χρυσῷ τὰς φυμάνας παραπέπαλοι". μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐσκεπασμένας (καπλαισμένας).

Παραπετάομαι, ῶμαι. ἦ, Παραπέτυμαι. πλησίον - ἐμπροσθέν τινος - ἐμπροσθεν πετῶ.

Παραπέτασμα, τό. (παραπετάζω) σκέπασμα, τὸ ἐμπροσθέν τινος κρεμασμένον κάλυμμα, καταπέτασμα, (περδὲς, Τουρκ. *Rideau*, ἢ *la courtine*, Γαλ.)

Παραπέτομαι, ταὐτὸν τῷ, Παραπετάομαι.

Παράπεψις, ἡ. ἡ τελεία πέψις - χώνευσις. ἀμφ.

Παράπηγμα, τό. (παραπηγνύω) παῦ ὅ,τι παραπήγεται-ὀξαρπᾶται-κρεμᾶται ἢ προσκολλᾶται προς τι. ὀξαρέτως λέγεται Πίναξ τις ἀστρονομικὸς, ἐφ' ᾧ εἰσὶ συμπεφωμένα καὶ γεγραμμένα νόμοι καὶ παρατηρήσεις τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, ἱστορίαι καὶ χρονολογίαι αὐτῶν, κ. τ. τ. ὅπερ ἐστὶν, Ἀστρονομικὸν καλενδάριον. Κικέρ. Ἀττ. ε'. 14. Καθόλου δὲ, Κανὼν, Ὑπόδειγμα, Ὑποδείγμα. Σέξτ. μαθημ. α'. 228. καὶ 237. 240. καὶ 269. παρ' Λιτωνίν. δ'. 3. "Παράπηγμα "ἀψικάρδιον". αὖ δὲ φέρῃ νὰ αἰκαγωσθῇ, Παράσημα.

Παραπήγνυμι, Παραπηγνύω, καὶ, Παραπήγω. Μ. πήξω, πλησίον - ἐγγὺς πηγνύω - βάλλω, ἐμπήγω, π. χ. ἐμπήγω πάσσαλον τινὰ, βάλλω εἰς παλῶκι. Πλησίον τινὸς ὀξαρτῶ - στερεόω - κρεμῶ - προσκολλῶ - προσίθημι. "Καὶ τὰ τῆ κόσμῃ παθήματα "παραπήξαθαι". Αἰχιλ. ὀβάλ. γ'. 17. ὅ ἐστὶν, Ἐν παραπήγματι σημαίνεσθαι, γράφειν σημαίνειν εἰς τὸ καλενδάριον.

Παραπηδάω, ῶ. ἐμπροσθεν - εἰς τὸ πέραν μέρος - παρέμπροσθεν πηδῶ, ᾠδέ τι ἢ προς τι πηδῶ.

Παραπηλωτὸς, μετὰ πηλοῦ ἀλειμμένος. Γεωπον. ιβ'. ά. 6.

Παραπήχιον, τό. τὸ μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῷ πήχυ τῆς χειρὸς, ὅπερ ἄλλως, Κερκὶς, λέγεται. *Radius*. τὸ δὲ προς τοῦτο κείμενον μεγαλήτερον ὀστοῦν λέγεται, Πρωτοπήχιον, ἢ Πῆχυς. Πολυβ.

Παραπήχυς, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τοῦ τῆς χειρὸς πήχεως κείμενος ἢ ὢν. Παράπηχυ, τό. ἱμάτιον τι γυναικεῖον μετὰ πορφύρας ὕβας. ἢ καθ' Ἡσύχ. παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. "Κοσσύνθιον παράπη- "χυ καινὸν λινοῦν". Ἀθην. σελ. 582.

Παραπιέζω, Μ. έσω. ἐπὶ τὰ κάτω θλίβω. ἢ σφοδρῶς θλίβω - πιέζω - σφίγγω, κυρίως, πλαγίως - ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη θλίβω. μὴ ὀρθὸν τίνα θλίψιν-πίεσιν δίδω, παραθλίβω. ὅθεν

Παραπίεσμα, τό. θλῖψις προς τὸ μέρος, ἢ μὴ ὀρθή. ἢ ὑπὸ τὰ πλάγια μέρη - παρ' ἑκάτερον τῆς μιτρῶν θλῖψις-σφῖξιμον-ζέλισμα. Χειρόργ. παλ. σελ. 101. "Δεῖ ἑκατέρωθεν ὀβὰ τῆς χειρῶν παραπιέζειν "τὴν κεφαλήν".

Παραπικραίνω, λέγε - ἢ ἐκ τοῦ συνεγγυς πικραίνω, παροργίζω, εἰς ὀργὴν διεγείρω. παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Παραπικρασμὸς, ὁ. παροργισμὸς, ἢ εἰς ὀργὴν διέγερσις - παρακίνησις.

Παραμπίπρημι, ἐγγὺς - πλησίον - προς τὸ πλάγιον μέρος καίω - ἀνάπτω. συγκαίω ἢ συγκαύτω. Ξενοφ. Ἱππ. ε. 4. "Τὰ τοιαῦτα σκέλη μᾶλλον παραμ- "πίπραται".

Παραπίπτω, (πίπτω, παρὰ) ἔρχομαι προς τινα ἢ κατ' ἐμπροσθέν τινος, συμπαίπτω, συναντῶ, παρατυγχάνω, τυγχάνω, συμβαίνω. "Καιρὸς παραπί- "πτει". συμβαίνει, ἔρχεται - ἀκολουθεῖ καιρὸς, τυγχάνει δίκαιον. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ'. 4. καὶ ἐντεῦθεν "Τὸν παραπεσόντα". παιτὸν ἐστὶ τῷ, Παρατυ- "χόντα". Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. 2) Πλησίον - ἐγγὺς ὄβερχομαι, φαίνομαι ἐμπροσθεν, ἐπιβαίνω εἰς τὸ παρὸν, Ξενοφ. Κυρπ. Α'. β'. 10. "Θηρίον ἀκού- "τισαι ὅπου αὖ παραπίπτῃ". ὅπου καὶ αὖ πέσῃ ἐπαίνω, ἢ ὅπου καὶ αὖ τύχῃ - συναντήσῃ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Συμβαίνει, ὑποβαίνει, γίνεται, φθάνει - ἔρχεται καιρὸς. Ξενοφ. Πόρ. ε. 8. "Νῦν δὲ - "παραπεπτωκέναι μοι δοκεῖ τῇ πόλει, ὥστε - ἀναπαύ- "σαι τοὺς Ἕλληνας". 3) Ἐσφαλμένως πίπτω, ἐκπίπτω, εἰς παράμερον μέρος ἢ ἐν παραβύσῳ πού πίπτω, χαίομαι, καὶ Μεταφορικ. αὐτὸ τοῦτο, Ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, πλανῶμαι. Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ε'. 4. "Ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπί- "πτοιεν ἐν τῇ ὀβαλάττῃ τοὺς ναυάρχους". ὥστε ἢ τὸ "Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας". ὑποπλανῶμαι, ἐκπί- πτω. Ζήτ. Παραπαίω. 4) Πλησίον - ἐγγὺς ἢ πλαγίως τινος πίπτω. Ἀειφορ. Ζῶ. Ἱερ. ε. "Οἱ "ἰχθύες παῦτες, ἔξω τῆς πλατέων σελαχῶν, πα- "ραπίπτοντες ὕπτια, ταχὺς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν "σωμάχασμόν". 5) Ταὐτὸν τῷ, Παρεμβάλλειν ἑαυτόν.

Παραπλαγιάζω, πλάγιον - ποιῶ τι προς τὸ μέρος. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐντεῦθεν τὸ, Παραπλαγιασμὸς, ὁ. παλαιοτερικὸν κίνημα τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον τὰ σχόλ. τοῦ Βίκτωρος (Ἰλ. Φ. 731.) Παράπλα- σιν, ἢ ὁ Εὐσάθ. Μεταπλασμὸν, λέγουσι. παρὰ δὲ Φωτίῳ ἢ Σουΐδᾳ συγκέκαται τὸ, Πλαγιασάμβους, μετὰ τοῦ, Πλασάμβους. ἐκ τοῦ

Παραπλάγιος, ὁ, ἡ. πλάγιος, λοξὸς προς τὸ μέρος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13.

Παραπλάγχω, Παραπλάζω, ῶ, Παραπλανάω, ὑποπλανῶ - ἐκβάλλω τινα ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, ἐκπλανῶ, ἀπατῶ, κάμνω τινὰ νὰ ᾠδεπατῇ εἰς τὰ χαμβία, ἢ νὰ χάσῃ τὸν ὀρθὸν δρόμον τα. Ὀδυσ. Τ. 187. Μεταφορ. καὶ ἐπὶ νοὸς, Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, ξελὸν - παράφρονα ἢ παρακρυδιῶμαι ποιῶ.

Παράπλασμα, τό. παρ' Ἡσυχ. κηρεῖον, τὸ ζωπυρούμενον τοῖς ζυπάμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις, τὸ ὁποῖον κολλᾶτις εἴς τι ἀμφίβολον χωρεῖον ἐν τῇ βιβλίῳ. *Cerae miniatae*, Κικέρ. προς Ἀττικ. ιε'. 14. ἢ 15. 11. Βιβλ. Σ'. 3. *Signare cera*. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι παρ' Ἡσυχ. Παρερρυπωμένα βιβλία, οἷς κηρὸς προσπλάσασθαι προς τὸ ζωπύσαι τινα.

Παραπλασμὸς, ὁ. τὸ κηρεῖον (ὁ κηρὸς), δι' οὗ παραβύουσι τὰς ῥῦπας τοῦ αὐλοῦ. Παρὰ Κυϊντιλιανῷ, λέγεται ἔτι καὶ, Καταπλασμὸς. "Εἰς μὲν τὸν ὑπάτιον ἄκρατον τὸν κηρὸν ἐμ- "πλάττουσι, τὸν δὲ νήτιον μέχρι τοῦ ἡμίσους ἀναπλή- "ρουσι". Ἀειφορ. Προβλ. ιθ'. 23. Ζήτ. ἢ, Πλάσμα, ἢ, Πλάσις, αὐτὸ τοῦτο Μετασχηματισμὸς, Μεταπλασμὸς, κεῖται παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. α'. 176.

Παραπλάσσω, "Τὸ ὕδωρ οὐδὲ παραπλάσσεται, "οὐδὲ ἀναπίνεται ὑπὸ τῆς γῆς". Ἱέρων Πνευματ. αὐτὸ τοῦτο, Μίγνυται, εὑρίσκεται μετὰ τῆς γῆς.

Παράπλαστος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ μίμησιν τινὸς γεγυμνωμένος, νόθος, μὴ γνήσιος, (πακλίτ, Τουρκ.), πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

παρὰ Σωσιβίῳ, μετὰ τῶ Νέθος συμπεμφθέντων. Παρὰ Τζέτζῃ Χιλιάδ. ς'. 308. ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, Περίπλασος, φέρεται. Ζητ. ἔτι καὶ, Παραπλαγιασμές.

Παράπλεγμα, τό. τὸ πλησίον τινὸς κατὰ προσθήκην πεπλεγμένον.

Παράπλεος, ὁ, ἡ. σχεδὸν ἔμπλεως-γεμάτος. ἀμφ.

Παραπλέκω, Μ. ξω. πλησίον-κατὰ προσθήκην ἢ ἐν τῷ μεταξὺ πλέκω. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶ σχοινίῳ καὶ τοῦ πλεξίματος τειχῶν ἢς κεφαλῆς τῆ γυναικῶν, αἵτινες σιμὰ εἰς τὰς ἰδικὰς των τρίχας πλέκουσι κατὰ προσθήκην καὶ ἄλλας ξένας, Πολυδ. β'. 35. ὁ Πλούταρχ. λέγει ὡσὰ τῶ Ἡρακλέες. "Ἐνδιδόντα θεραπαινίσι παραπλέκειν ἑαυτόν". καὶ Αἰλιαν. Ζωὸ. Ἰσορ. ις'. 11. "Παραπλέκονται ἀλλήλαις". ὅπερ ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει. ἐξῃ τῶ "Ταῖς συμφύσεσι καὶ ταύταις ὑποθέσεσι".

Παραπλευρίδια, τά. τὰ πρὸς τὰ πλευρὰ τῆ ἵππων ἐν καιρῷ μάχης σκεπάσματα. Ξενοφ. Κυρεπ. ς'. δ'. 1. κυρίως Οὐδέτ. ἐκ τῶ Παραπλευρίδιος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῆ

Παράπλευρος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς τὸ μέρος ἤτοι πλησίον τῆς πλευρᾶς ὢν-κείμενος.

Παραπλευρόω, ῶ. (πλευρὰ) Φιλόστρατ. Ἀπολλ. γ'. 35. "Παραπλευρώσαντες τὸ πλοῖον ἁρμονίαις ὁπόσαι ναυῒ ξυνιᾶσι". ἔθηκαν τῆ πλοίῳ πρὸς τὸ μέρος ἤτοι πρὸς τὴν πλευρὰν τόσας ἁρμονίας πλευρῶν, ὅσαι ἦσαν ἀναγκαῖαι εἰς εὖ πλοῖον.

Παραπλέω, ἐγγὺς-πλησίον ξηρᾶς τινος πλέω, περῶ μὲ τὸ πλοῖον ἐμπροσθέν τινος τόπου, ὑπό τινα τόπον εἰς ἄλλον. τὸ ἄκραν ἄκραν πλέω-περνῶ μὲ τὸ καϊκίον. Ξενοφ. πολλαχῶ. παρὰ Πλουτάρχ. ἐναντίως λέγει τὸ, Παραπλέων, καὶ τὸν ναυτίλον ἢ ὑπηρέτην τῶ πλοίου, ὅπου ἡ Παρά, σημαίνει τὸ, Ὁμῶ, Συμ.

Παραπληγία, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῆ, Παραπληξία.

Παραπληγικὸς, κὴ, κὸν. Ἐπίρ. -κῶς. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῆ, Παραπληκτικός.

Παράπλημα, τό, παρὰ Συΐδ. ἐν Λ. Ἀφικάρδιος, Ἡμαρτημ. ἀπάγν. ὅξ Ἀντωνίν. Δ'. γ'. αὐτὶ, Παράπτωμα.

Παραπλήθω, ταὐτὸν τῆ, Πλήθω, συσεπινοημένῳ τῶ, Ἐγγύς.

Παραπληκτικὸς, κὴ, κὸν. ἡ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ πεπληγμένος-κτυπημένος εἴς τι μέρος τῶ σώματος ἐξῃ τῆς ὑποπληξίας, ἡ ἐξῃ τοῦτο παραλυτικός.

Παράπληκτος, ὁ, ἡ. (παραπλήσσω) ὁ πεπληγμένος-κτυπημένος κατὰ τὸν νοῦν, παράφρων, ζελὸς, ξεχαμένος, μανιώδης, ταὐτὸν τῆ, Παραπλήξ.

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ. κατὰ Μεταφορ. σημασίαν, ταὐτὸν τῆ, Παράπληκτος, τὸς φρενᾶς βεβλαμμένος, παράφρων, παρακοπῶν, μανιώδης, "Νῦ σε καὶ φρενῶν παρπλῆξ". Παρθεν. ιή. Ξενοφ. Οἰκον. ά. 13. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῇ σημασίᾳ κεῖται ἐν Ὀδυσ. Ε. 418. "Ἠΐονας τε παρπλῆγας". ὅπερ ἄλλοι, Παλαγίας, καὶ ἄλλοι, Ὀμαλὰς, γράφουσιν" ὅπερ κατὰ τὴν ἐντεῦθεν σημαίνει τὰς χθαμαλὰς καὶ ἡσύχως αἰγιαλὰς, ὅπου τὰ κύματα δὲν κτυποῦσι τόσον σφοδρῶς, καθὼς εἰς τὰς κρημνώδεις, καὶ πετρώδεις. ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ". Τὰς ἐκ πλαγίου καὶ ὀχὶ κάτωθεν ἢ ὀμαλὰς τόπους. τινὲς δὲ τὰς ὑπὸ κυμάτων παρεπλησσομένας λιμένας ὑπαδεκτικῶς. ὁ δὲ Εὐσάθ. τὰς ἐκ τῆ πλαγίων πληττομένας τοῖς κύμασι.

Παραπληξία, ἡ. ἡ παράλυσις-ἀκινησία μέλους τινὸς ἐξῃ τῆς ὑποπληξίας γινομένη. ς) Ἔκστασις τῶ νοὸς, παραφροσύνη, μανία, ζέλα.

Παραπληρόω, ῶ. ἐγγὺς-πλησίον πληρόω-γεμίζω, ἐξαιρέτως δὲ πληρόω-γεμίζω τι μετά τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον-ἢ ἀξιόλογον, ἀλλὰ μόνον πάρεργον καὶ περιττὸν, παραγεμίζω. ὅθεν

Παραπλήρωμα, τό. ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ προσθήκην κενοῦ, βάλλομεν ἐξῃ νὰ ὑποπληρώσωμεν καὶ νὰ γεμίσωμεν τι, παρεγέμισμα, τὸ ὁποῖον εἶναι περιττὸν, ἢ πλεονάζον, ἢ προσίθεται ἐξῃ νὰ ὑποπληρωθῇ ὁ φόρτος τοῦ πλοίου. καὶ ἐνταῦθα ἐν ἐπομένῳ ἢ πάρεργον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κυρίως δὲν ἀπήτει ἐσιωδῶς ἢ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ἢ εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ προσίθεται μόνον κατὰ πλεονασμὸν πρὸς ὑποπλήρωσιν κενῆ καὶ περιεσθέντος τόπου. "Ὁμάτων ἢ λέξεως παραπλήρωμα". Διον. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. δ'. καὶ, ις'.

Παραπληρωματικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ εἰς παραπλήρωμα αὐτήκοος, ὑπηρέτης.

Παραπλήρωσις, ἡ. ἡ μετὰ ὁμοίων πραγμάτων γέμωσις-πλήρωσις τόπου κενοῦ. Ζητ. Παραπληρόω.

Παραπλησιάζω, πλησίον εἰμὶ ἢ γείτων. Αἰσώπ. μυθ. 270.

Παραπλήσιος, ὁ, ἡ. (παρὰ, πλήσιος) πᾶς ὅστις πλησιάζει ἢ ἔρχεται πλησίον τινὸς, ὅμοιος, παρόμοιος, ἐμφερὴς κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὴν ποιότητα, καὶ ποσότητα, Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ἐ. 33. "Σχεδὸν πάντες παραπλήσια ἔλεγον". Ἱππικ. δ'. 3. "Λίθους—παραπλησίους ὁπλῆς τὸ μέγεθος". ὁμοίως κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὁ αὐτ. Ἑλλ. Δ'. γ'. 8. "Παρασκευὴ πλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος". ἴσιος, καὶ ἴσιος κατὰ τὸν ἀριθμόν. Παρ' Ἡροδότ. α'. 77. "Ἀγωνισάμενοι ἔτη παραπλήσια". τόσον δηλαδὴ ὅξ ἴσου-ὅμοια-παρόμοια ὥστε ἡ μάχη δὲν ἐκρίθη, δὲν ἐγνώσθη ποῖος ἐνίκησεν. ἔτω κεῖται καὶ τὸ "Νεῖκος ὁμοίιον". Ἐπίρ. Παραπλησίως, καὶ, Παραπλήσιον.

Παραπλήσσω, Μ. ξω. ἐσφαλμένως ἢ μὴ ὀρθῶς κτυπῶ-πλήσσω πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος κτυπῶ. Παθητικ. Παραπλήσσομαι παράφρων γίνομαι ἐξῃ τῆς ὑποπληξίας, ἢ ἐξῃ τινος ἄλλου πληγῆς παραλυσίας κτυπήματος. κατὰ μεταφορὰν ὑπὸ τῆ χρημάτων τῆ ἐναρμονίᾳ λυεισμοῦ, Ἀειφορ. "Παραπεπληγμένην τὴν ἀξίωσιν ἔχων". παρασκαλισμένην. "Γέλως παραπεπληγμένος". παράφρων, μωρὸς γέλως. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 935. ὡς καὶ τὸ, Παραπλήξ.

Παραπλόκαμος, ὁ, ἡ. ὁ παραπεπλεγμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων.

Παραπλοκὴ, ἡ. ἡ πλησίον-μεταξὺ ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλοκὴ, ἡ πρὸς ἄλληλας πλοκή. Ζητ. Παραπλέκω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ Μίξις, ἀνακάτωσις. Σέξτ. Ὑποτυπ. α'. 102. "Χυμῶν παραπλοκή".

Παραπλόμενοι, οἱ, οἱ παρειόντες, οἱ πρός τι ἐρχόμενοι. ὡς καὶ τὸ, Περιπλόμενοι.

Παράπλοος, καὶ συναλ. Παράπλους, ὁ. τὸ παραπλέειν-περνᾶν μετὰ τῆ πλοίου ἐμπροσθέν ἢ πλησίον τόπου τινὸς, ἐξάβασις. καὶ τὸ ὑπό τινος τόπου εἰς ἄλλον ἐξῃ τῆ πλοίου ἐξαπέρασμα, καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν γίνεται ἡ ἐξαπόρθμευσις—τὸ ἐξαπέρασμα. Ξενοφ. ς) Ἐπιστ. ὁ πλησίον τινὸς πλοῦς, ὁ συμβοράβων τινὰ μετὰ πλοίου. "Ὡς δὲ ἔπλευ παράπλους ποιησάμενος τὰς "Σιδηῆτι παρῶνας". παρὰ Συΐδ. ἐφοβήθη νὰ πλέωσι πλησίον αὐτῶ, νὰ τὸν συμφοβώσι μὲ πλοῖα.

Παραπλόω, Μ. ώσω. καὶ, Παραπλώω, ταὐτὸν τῆ, Παραπλέω. Ὀδυσ. Μ. 69.

Παραπνέω, Μ. σύσω. ἐκ τῆ πλαγίου μέρους ἢ ἐλαφρῶς πνέω, ἐξῃ τινος πλησιάσαντος, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μέρος ζύπας πνέω ἢ φυσῶ, ἢ ἀφίνω τὸν κεκλεισμένον ἱέρα ἐξελθεῖν. Ἱέρ. παρὰ Διοσκ. α΄. 18. "Ο-"πβαλσάμε παραπνεῖν". παραπλησίαν ὀσμὴν ἐκδίδειν - μυείζειν ὡς τὸ ὀποβάλσαμον.

Παραπνοή, ἡ. ἡ πλησίον ἢ ἀμί τινος ζύπας πνοή. ἢ ἡ ὀπὴ - ζύπα ὁρὸς τὸ πλάγιον μέρος δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ πνοή. Ἱπποκρ. περὶ φύσ. παιδ. ἡ.

Παραπόδας, Παρὰ πόδας. Ἐπίρ. πλησίον καπόπιν τῶν ποδῶν, ἐπαίω εἰς ταῖς παπμασιαῖς, παρ' ἀϊτὺς, ἀϊτέως, ἐγγύθεν, (εἰς τὸ κενόν).

Παραποδίζω, παρὰ Πολυβ. ιἡ. 4. ἐμποδίζω, πεδικλόνω, ἐμπερδάω τὰς πόδας. ἐπὶ τὰ Χειρόγρ. Παρεμποδίζω, ἔχεσι. τὸ παρὰ Πλάτ. Νομ. β΄. ὁ Πολυδ. (δ΄. 134.) ἠρμηνεύσεν ὀρθῶς ἐμὲ τοῦ, Παραζέπω, ἐξαπατῶ, ὑποπλανῶ. ὅθεν

Παραποδισμός, ὁ. παραζοπὴ, ἐμπόδιον, πεδίκλωμα. Ἀρτεμίδ. γ΄. 42.

Παραποδύομαι, πλησίον τινὸς ἢ κατά τινος ὑποδύομαι - ξεγυμνόνομαι ἢ ἑτοιμάζομαι, ἁρμαπόομαι - ἀνασκευμπόνομαι. κυρίως ἐπὶ Πάλης ἢ ἀγῶνος. Πλάτ. Θεαίτ. 16.

Παραποιέω, ῶ. κατὰ μίμησιν ποιῶ, ἀντιποιοῦμαι καὶ κιβδηλεύω - νοθεύω τι. ποιῶτι, ἀρχαῖον - ψεύδες, ἢ μὴ ὀρθόν. ὡς καὶ τὸ, Παρασφραγίζω, παραχαράττω, παρακόπτω, καὶ παραζέπω. παρὰ Θεκυδ. α΄. 132. Μέσ. "Παραπεισάμενος σφραγίδα". ἐκάμε ψεύδη σφραγίδα κατὰ μίμησιν τῆς ὡρωπατύπε, ἐπὶ τῇ ἑαυτὲ ὠφελείᾳ. ὅθεν

Παραποίημα, τό. τὸ κατὰ μίμησίν τινος δολίως γινόμενον ἦθος, τὸ παραπεποιημένον. Ἀεισοπέλ. Ῥητορ. γ΄. 11. τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα.

Παραποίησις, ἡ. τὸ παραποιεῖν, ἢ κατὰ μίμησιν ψεύδης ποίησις.

Παραπολαύω, ὑπό τινος ἢ κατ' δικαιείαν ὑπολαμβάνω ἢ ὄφελος ἢ ζημίαν. Κατ' δικαιείαν ἢ διηρθρόμενος ἢ κατὰ πειείσασιν ὑπολαμβάνω. Λυκιαν. "Πα-"ραπολελαύκει τῆ ἐν Τύρῳ κακῶν, ὁδὲ αὐτὸς αὖ-"τος γεγονώς". κατὰ πειείσασιν ἀπήλαυσον ὑπὸ τὰ ἐν Τύρῳ κακὰ, ἐθανατώθη δηλαδὴ κατὰ πειείσασιν εἰς τὸν ἐν Τύρῳ ἐπανάσασιν τῶ πλήθυς.

Παραπόλλυμι, καὶ, Παραπόλλυμαι, παύτὸν τῆ, Ἀπόλλυμι, καὶ, Ἀπόλλυμαι, σωυπακαμβάνω μὴ τοι τῆς ἰδέας τῶ, αὐδ τινος σκοπῶ, ἐν παρόδῳ, κατὰ τύχην, ἔξω τῶ δέοντος - τῶ ἀρέποντος, ἀνάξιως — παρ' ἀξίαν, ἀδίκως, ἐναντίον τῶ δικαίῳ, τῶ κάκου χαίρομαι. "Μὴ εἰς ὄξαρπαγὴν ὁρμήσαντες οἱ ἐρατιῶ-"ται αὐτό τε ὑφ' ἑαυτῷ καὶ ὑπὸ τὴν ἐναντίων πα-"ραπολῶνται". Μαθημαπ. παλ. σελ. 401. ὄξα νὰ μὴ ἤθελεν ὑπολεθῶσι - φονευθῶσιν οἱ ἐρατιῶται ἐν καιρῷ τῆς μάχης. "Ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπω-"λόλεν, ὁ δὲ ὑβ' ὁτιῶν πέπονθεν". Δημοσθ. ἀδίκως ἐχάθη - ἐθανατώθη.

Παραπολύ, Ἐπίρ. Παρὰ πολύ, λίαν - κατὰ πολλά, πέραν τοῦ δέοντος. πάρα πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον.

Παραπέμπεια, τά. ἡμαρτ. εἰσάγ. εἰς Πολυδ.

Παραπομπή, ἡ. ἡ ὁρὸς φύλαξιν ἢ παράταξιν καὶ τιμωρὸν σωφροσύνα-σωφροσύνη, ἡ πολλῶν σωφρόνησις τινός, π. χ. λειψάνε, ἢ ὑποδημάτος, εἰσαχωρισμὸς - ὑποσελομβύε τινός. ἔτι δὲ ἡ σωφρόνησις μετὰ πολεμικῶν πλοίων ἐμπορικῆς τινός. ἀντιστοιχεῖ τῆ Γαλ. Convoi, καὶ Ἰταλ. Convoglio. Ἀεισοπέλ. 2) Μεταφορὰ, μετακομιδὴ, ἐκπόμπευσις, εἰσφορὰ, μετακόμισις, Δημοσθ. "Σίτε παραπομπή".

Παραπόμπιμος, ὁ, ἡ. ὃς τις παρακπέμπεται — μετὰ σωφρόνησις ὑπάγει - ὑποστέλλεται. Σχόλ. Εὐριπ. Μήδ. 759.

Παράπομπος, ὁ, ἡ. σωφρόνης, σωφρόσυνος, ὅς τις σωφρονίζει ἢ σωφρονίζει τινὰ, ὁ συμπεριφερόμενός τινι, ἢ μέρος ποιῶν τῆ πεμπομβύων. ἔτι δὲ ἡ μετακομισθεὶς, φερθεὶς, καλεσθείς.

Παραπόντιος, ὁ, ἡ. ὁ παραθαλάσσιος. Ἀνθολογ.

Παραπορεύομαι, πλησίον τινὸς πορεύομαι, συμπορεύομαι, σωφρονίζω - σωφρονίζω τινά. ἔτι δὲ πυκτῶν τῆ, Παρέρχομαι, πιρνῶ - ὑπερβαίνω ἐμπροσθέν τινός. Ματθ. κζ΄.

Παραπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πορφυρᾶς. Πολυδ. ζ΄. 46. παρὰ Διοσκορ. ιζ΄. 77. τὰ Χειρόγραφα αὐτὶ τύτε, Περιπόρφυρος, ἔχεσι.

Παραποτάμιος, ία, ιον. ὁ πλησίον τῶ ποταμῶ κείμενος - διεισκόμβυος ἢ κατοικῶν. ὅθεν ἐν τῇ σωμοθείᾳ, Παραπόταμον, τό. Ἡ ὄχθη τῶ ποταμῶ, τὸ πλησίον τῶ ποταμῶ κείμενον μέρος.

Παραπράσσω, άττω. Μ. ἄζω. ἔξω ἢ ἐναντίον τῶ ὀρθῶ - τῶ δικαίῳ - τῶ σκοπῶ - τῆς ὡροσαγῆς ὡράττω. παρὰ τὸ δίκαιον ὡράττω. "Εἰ γὰρ δὴ μὴ παρέφρηξεν "μηδεν". Ἡρόδοτ. ε΄. 45. αὖ αὐτὸς δεῦ ἤθελε ταῦτα ἔτως ὁκίνησε, ἢ, αὖ δεῦ ἤθελε πολιτοδῆ - φερθῆ - ὡράξη ἐναντίως τῆ πολεμικῶν κινημάτων. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 161. αὐτὶ τῶ, Συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, μετέχω.

Παραπρεσβεία, ἡ. ἡ ἐναντίον τῶ σκοπῶ καὶ τῆς ὡροσαγῆς ἡμομβύη ὡρεσβεία, ἢ κατὰ παράβασιν τῆ δικαίων ὡρεσβεία.

Παραπρεσβευτὴς, ᾶ, ὁ. ὃς τις δεῦ μβύει πιςὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἢ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ὡρεσβείας τε. Σχόλ. Ἀεισοφ. Νεφ. 691.

Παραπρεσβεύω, καὶ, Παραπρεσβεύομαι, ἐκπελῶ τὰ χρέη ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς ὡρεσβείας μὲ ἀπίσως καὶ ἐψεσμβύως, ἢ δολίως ἐναντίον τῆς ὡροσαγῆς καὶ τῆ δικαίων τῶ ἔθνης ὡρεσβεύω. ὃ ἔσι δεῦ ἐξακολουθῶ τὰς ὡροσαγὰς ἃς ἔλαβον παρὰ τῶ ἔθνης εἰς τὴν ὡρεσβείαν μὲ, ἀλλὰ παραβαίνω - ὡρεσβεύω - ὡράττω κατὰ τὸν θέλησίν μὲ, καὶ ἐναντίον τῆ ὠφελίμε τῆς κοινῆς - ἢ τῆς πόλεως. Δημοσθ.

Παράπρισμα, τό. (πρίζω) πρίσμα ἢ πρισμάδιον. τὰ λεπτὰ τμήματα τῶ ξύλε, κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα πίπτεσιν ὁπόταν πρισνίζηται τι. Ἀεισοφ.

Παραπρίω, πλησίον - πλαγίως ἢ ὀλίγον τι πρισνίζω.

Παραπροθεσμία, ἡ. ἀμέλεια τῆς ὡροθεσμίας. Σχόλ. Λυκιαν.

Παραπρονοέω, ῶ. ἐνθυμοῦμαι, σκέπτομαι, φροντίζομαι. Ἡσύχ.

Παραπροπέμπω, πέρνω τῶ δέοντος ὡροπέμπω.

Παραπροσδέχομαι, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α΄. 29. 11. ὡρὸς ἑμαυτὸν ἀσμβύως δέχομαι. μετὰ καθεροῦσπνης ὡροσδοκῶ - ὡροσμβύω - παραμβύω.

Παραπροσδοκία, ἡ. ῥητορικόν τι σχῆμα, παρὰ Δημητ. Φλ. 153. καὶ Τιβέρ. 16. ἐναντίον τῆς ὡροσδοκίας. αὖ δεῦ ὡρέπη νὰ ἀκαγνωσθῆ, Παρὰ ὡροσδοκίαν.

Παραπροσποιοῦμαι, κατὰ ὡροπαίησιν ποιῶ τι. καμμύνομαι ὅτι δεῦ βλέπω τι, ἢ ὅτι δεῦ ἔμαι παρών. καὶ

Παραπροσποίησις, ἡ. ὑπόκρισις, ὡροπαίησις. Γλωσσ. Στεφ.

Παραπροσωπὶς, ἡ. ταὐτὸν τῆ, Προσωπὶς, (μάσκα) Σχόλ. Ἀεισ. Θεσμ. 265. τὸ παρατιθέμβυον τῆ ὡροσώπῳ ὡροσωπεῖον.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παράπταισμα, τό. πλαίη-ἁπάπ-πταῖσμα. "Καὶ "θύπνια παραπταίσματα". ἀπάται ἧς ὀνειράτων. Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ε. 25.

Παραπταίω, ἁμαρτάνω, σκοπεύω, πταίω, πλανῶμαι, σφάλλω. "τῆς ἀληθείας παραπταίειν". Πολύβ.

Παράπτομαι, ἐγγὺς-ῥώς τίνι πλησίον ἢ ἐν τῷ διέρχεσθαι-ψευδῶς ἢ ὑποπτεύως ἅπτομαι-ἐγγίζω. Ἱππιατρ.

Παραπτύω, Φιλόσοφ. Ἀπολλ. δ'. 10. "Ἀφρὸν παρα"πτύων". ῥώς τὸ πλάγιον μέρος τοῦ σώματος ἐκβάλλων-πτύων τὸν ἀφρόν.

Παράπτω, ἐγγὺς-πλησίον-ῥώς τι ἢ θιγγάνω τινός, ἢ σώω-σωδέω. "Πλάτα χερσὶ παραπτο"μένα". Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 717. ἢ μετὰ τῆς χειρῶν ἐρεθῶ-σφικτὰ κρατυμένη κώπη. ὅπου ὁ Βρύγκιος, Παραπεπαυμένα, ἐπᾶξε.

Παράπτωμα, τό. (παραπίπτω) πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, σκόπευμα, πέσιμον, πτῶσις.

Παράπτωσις, ἡ. (παραπίπτω) τὸ ἐγγὺς πίπτειν. Ἀεισοτ. ζώων Ἰσορ. α'. Ἀποπλάνησις, τὸ ἐξίσασθαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ. "Παράπτωσις τῶν καθηκόν"των". ἡ παράβασις τῶν χρεὼν-τῶν πρεπόντων. Πολύβ. ιε'. 23. "Παράπτωσις τῶν διώγματος". καὶ αὐτοῦ τοῦ, Διώγματος, ὁ αὐτ. ἐν β'. 17. 3. καὶ γ'. 115. 11. ἢ ὑποπλάνησις τοῦ ἐχθροῦ ἐν καιρῷ διωγμοῦ. "Παρά"πτωσις τοῦ τόπου". ὁ αὐτ. δ'. 32. 5. ἢ θέσις τοῦ τόπου πλησίον ἢ ἔξω τῆς ὁδοῦ.

Παραπύλη, ἡ. Νικητ. Χρον. ιδ'. 15. καὶ, Παραπυλὶς, ίδος, ἡ. Ἡλιόδωρ. ἡ. σελ. 394. ἡ μικρὰ πύλη, τό, παραπόρτιον. Ζήτ. Παραθυείς.

Παραπύλιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Παραπύλη.

Παραπυλὶς, ἡ. Ζήτ. Παραπύλη.

Παράπυξος, ὁ, ἡ. Κρατῖν. παρὰ Πολυδ. ζ'. 159. "Κλίνη παράπυξος". κλίνη ἔχουσα ἐκ τῶν πλαγίων μερῶν σανίδας ἐκ πύξου.

Παραπωμάζω, μετὰ πώματος ἁλοτελῶς σκεπάζω. Ἀεισοπέλ.

Παραραθυμέω, ῶ. ῥᾳθυμότερός εἰμι, ἀμελῶ. "Τῆς "φυλακῆς παραρραθυμεῖν". Διόδ. Σικ.

Παραραίνω, ἐγγὺς ἢ θιγγάνω τοῦ θλιπτόμενον ῥαίνω. Ἀθηναί. 692.

Παράραμμα, τό. (παραρράπτω) τὸ ἐρραμμένον κατὰ παρειθήκην θιγγάνει τι. εἶδος. Ἡσύχ. ἐν Λ. Παραρρίμματα.

Παραρέγχω, πλησίον τινὸς ῥέγχω.

Παραρέω. Ζήτ. Πάραρος.

Παραρέω, πλησίον-ἐγγὺς-ἐμπροσθεν ἢ πέραν τοῦ δέοντος ῥέω. 2) Οὐκ ὀρθῶς ῥέω, ἐξολισθαίνω. Γλωσσ.

Παραρητὸς, ὁ, ἡ. (παραρέομαι) τὸν ὑποῖον ἱκέτευσεν-ἐπαρακαλέσεις. Κυριλ. Ζήτ. Παραρρητός.

Παραρθρέω, ῶ. Μ. ήσω. (παρὰ, ἄρθρον) πλαγίως ἀρθρέω, ῥέφω, ῥαμπυλίζω τὸν πόδα-τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. κατὰ τὸ ἄρθρον. ὡς τὸ, Ἐξαρθρόω, ἐκβάλλω τὸν πόδα-τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. ὑπὸ τοῦ ἄρθρου. χρᾶται δὲ καὶ, Παραρθρόω. ὅθεν

Παράρθρημα, τό. ἔκπτωσις ἄρθρου, ῥέμμα, ῥαμπύλισμα μέλους τινὸς κατὰ τὸ ἄρθρον. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐῤῥεμμένον-ῥαμπυλισμένον μέλος.

Παράρθρησις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παράρθρημα. Πλούταρχ. Λευκύλ. σύγκρ.

Παραρθρόω, ταὐτὸν τῷ, Παραρθρέω. Αἰσχίν. Ἐπιστ. γ'. 9.

Παραριγόω, ῶ. ἐγγὺς πλησίον ῥιγόω-ῥέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 367.

Παραριθμέω, ῶ. ἐγγὺς-κατὰ παροδικὸν ἢ πλέον τοῦ διωρισμένου ἀριθμοῦ, ἢ ἐκτὸς τῆς λοιπῶν ἀριθμουμένων. Πλούταρχ. 2) Μετὰ Αἰτιατ. ἐν τῷ ἀριθμεῖν-μέσον ἀπατῶ τινα. Στοβ. ἐκλογ. σελ. 232.

Παραρίπτω, Μ. ψω. πλησίον-ἔμπροσθεν ἢ εἰς τὰ χαμαὶ ῥίπτω. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1493. παύτων τῷ, Παραβάλλομαι, ῥιψοκινδυνεύω, καταπολεμῶ.

Παραρκέω, ἡμαρτ. ἀόρ. ἀνὶ, Ἀρκέω. Λουκιαν. Κυνικ. 5.

Πάραρμα, τό. Ζήτ. Παραίρημα.

Πάραρος, ὁ, ἡ. (παρὰ, ἄρω) παράπλοκος, παράφρων, μωρός. Θεόκριτ. ιέ. 8. ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Παραρεῖν, φλυαρεῖν. καὶ Παρηρία, μωρία, ἢ Πάρηρος, μωρός. ὁ Ἀρχίλοχος, λέγει "Τίς σὰς "παρήνορε φρένας"; τίς σὲ ἐκβαλεν ὑπὸ τὸν νοῦν; ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι. "Νόῳ παρήορος". μωρὸς, ὁ ἔξω φρενῶν. Ζήτ. Παρήορος.

Παραρπάζω, Μ. άσω. καὶ άξω. πλησίον ἢ ὑπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἁρπάζω. Ἀνθολογ.

Παραρράθυμέω. Ζήτ. Παραραθυμέω.

Παραρράπτω, ἐγγὺς-ῥώς τι ῥάπτω, ἢ κατὰ παροδικὸν ῥάπτει θιγγάνει τι. Ἡρόδοτ. διερράπτω τὰ παλαιὰ, συῤῥάπτω, μπαλόνω.

Παραῤῥεύστρος, ὁ, ἡ. (ῥεῦστρον) ὁ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς ῥέων. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 712. ὅπου ἄλλοι, διῤῥαμβοῦσι, Παρὰ ῥεύστροις, ῥεύμασι.

Παραῤῥέω, Παραῤῥύω, Παραῤῥυέω. καὶ, Παραῤῥύημι. ἐγγὺς-ἔμπροσθεν τινὸς ῥέω-ῥέχω. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε'. 2. "Πιεῖν ὑπὸ τῶν παραῤῥέοντος πο"ταμοῦ". ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τοῦ, Καταῤῥέω. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. δ'. 7. "Ἐλεεινὸν ἰὼ χιών, ὑπερπεπτωκυῖα, "ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη". Μεταφορ. Παραῤῥέχω, παρέρχομαι, λησμονῶ, πταίω, σφάλλω, παραφρομῶ ποιῶ, φθείρομαι. χαύομαι, ἀφανίζομαι. "Τῶν φρε"νῶν παραῤῥεῖν". Εὔπολις παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τῷ "Ἐκπλώειν τῆς φρενῶν". παρ' Ἡροδότῳ.

Παραῤῥήγνυμι, ἢ Παραῤῥιγνύω. Μ. ρήξω. ὑπαῤῥήγνυμι, καταξεχίζω, χίζω, χάζω, σπάω ἢ σπάζω. Οὐδετέρ. Σχάζω, χίζομαι, σπάω ἢ σκαώσκάζω, σὺν τῇ ἰδέᾳ τοῦ, πλησίον-πλαγίως ἢ ἐναντίον. "Τραχὺν ὄμβρος τῇ φωνῇ ἢ παραῤῥηγνύμενον δι' "ὀργίλων". Πλούταρχ. Γράκχ. 2. ἔσκασε ὑπὸ τῶν ὀρμῶν τῆς ὀργῆς-τοῦ θυμοῦ. "Φωνὴ παρερῥωγυῖα". Θεόφρ. Χαρακτ. ς'. γ'. ξεχασμένη-ὄζει.

Παράῤῥηξις, ἡ. χίσις, ξέχισις, σχάσις. Οὐδετ. τὸ παραῤῥήγνυσθαι.

Παραῤῥήσεις, αἱ. Πλούταρχ. ἐσφαλμέναι ἐκφράσεις ἢ εἴπωσαι.

Παραῤῥητὸς, τὸ, τὸν. (παρὰ, ῥέω) ὁ παρηγορητὸς ἢ λόγοις πειθόμενος, ὃς τις καταπείθεται, παρηγορεῖται, καταφαύνεται, ἡμεροῦται. Ἰλ. Ι. 522. 2) "Παραῤῥήτοισι πιθέσθαι". Ἰλ. Ν. 726. παραμυθητικοῖς, παραινετικοῖς, πείθεσθαι τῇ παραινέσει-τῇ συμβουλῇ. ὡς τὸ "Παρειπεῖν τινά.

Παραῤῥιπτέω, ῶ. καὶ, Παραῤῥίπτω. Ζήτ. Παραείπτω.

Παραῤῥοιζέω, ῶ. "Παίπτε παρεῤῥοίζειτο", ἢ κατ' ἄλλα Χειρόζ. "Παρεῤῥοίζοιτο" ἢ "Παρεῤῥοι"ζῶτο". Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. ε'. 2. ῥοίζον ἐποίουν ἐν τῷ παρίρχεσθαι.

Παραῤῥυέω, ταὐτὸν τῷ, Παραῤῥύω, καὶ, Παραῤῥέω.

Παράῤῥυμα, τό. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. 16. "Καὶ τὰ παραῤῥύματα παραβαλών". ὅπερ ἐν Β'.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ά. 22. "Παραβλήματα παραβάλλειν", λέγει. σκεπάσματα ἐκ δερμάτων ἢ τειχῶν, σέρρες, τὰ ὁπλα ἐκρεμῶσαν εἰς τὰς πλευρὰς τῦ πλοίυ, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον τὰς Μεσαμάδες, λεγομένας. "Παραρρύμματα (ἢ παραπήματα) ἐκ ζοπῶν παχέων συγκείμενα". παρ' Ἀθήν. σελ. 208. εἰσὶ, φιάθοι, ἢ πλέγματα ὡς παραβλήματα βαλμένα ἐκ χενδρῶν ξηρῶν ἢ χλωρῶν πεπλεγμένα, ὅπερ ὁ Καῖσαρ (πόλ. Γαλ. 2) ἐξέφρασε Storeae (plutei) ex funibus anchorariis confecti. Ὁ Σοφοκλ. λέγει "Παράρυμα "ποδός". τὸ καλύπτον τὸ πλάγιον μέρος τῦ ποδός, ἢ τὸ ρυόμβιον τὸν πόδα ὑπόδημα" ἐν Ἐξόδ. λε. 11. "Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παραρύματα". εἰσὶ, τὰ Παραπετάσματα. ἐκ τῦ Παρὰ, καὶ Ῥύομαι, ἢ Ῥέω, Ῥύω.

Παραῤῥυπόω, ῶ. εἰς τὸ πλάγιον μέρος ῥυπόω-αλείφω. Ζήτ. Παράπλασμα.

Παράῤῥυσις, ἡ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 729. "Παραῤῥύσεις ἱεώς", ταυτὸν τῷ, Παραῤῥύμματα. ἐκ τῦ

Παραῤῥύω, ταυτὸν τῷ, Παραρέω. 2) Καλύπτω, σκεπάζω ὡρὸς ἀσφάλειαν, εἰς τὸ πλάγιον μέρος-πλησίον. ὅθεν Παράῤῥυμα, καὶ, Παράῤῥυσις. 3) Παραπίπτω, ὀξολιδαίνω.

Παραρτάω, ῶ. πλησίον-ἔμπροσθεν ἀρτῶ-κρεμῶ. ἐπί-πρός τι προσκολλῶ-προσάπτω" καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Προσίθημι, συνάγω εἰς ἕν, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, παρατύω.

Παραρτέω, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, Παραρτάω. Ἡρόδοτ. ζ'. 20. "Παραρτέετο στρατιήν". ἡτοίμαζε στρατόν.

Παράρτημα, τὸ. πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται-κρεμᾶται ἔμπροσθεν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς, τὸ ὠφελιμοῦν μέρος τινὶ, καὶ ἐπεμβόλως αὐτὶ τῦ, Προσθήκη κατὰ τὸ τέλος συγγράμματος τινος γινομένη, αἰσθανόμενον ἔχουσα ὡρὸς τὸ ὡρωτότυπον, ἢ ἀναπληροῦσα τὴν ἔλλειψιν αὐτῦ. Supplément.

Παραρτίζομαι, ταυτὸν τῷ, Παρασκευάζομαι. Πλούταρχ. εἰς Λύκιλ. 7. ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. Παραρτύομαι, ἔχουσιν· αὐτὶ τῦ ὁποίου ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ μετεχειρίσθη τὸ, Ἐξαρτύομαι, διὰ τῆς ἐπιμασίας τῶν πλοίων, αὐτὶ τῦ, Ἑτοιμάζω, ἁρματόω.

Παραρτύω, καὶ, Παραρτύομαι, ταυτὸν τῷ, Παρασκευάζω. Ζήτ. Παραρτίζομαι. Παρὰ Φίλωνι, ἐ. σελ. 226. Ρ. "Ἡδύσματα ταῖς αἰκαρεφαῖς παραρτύειν". ὡς ἐν παρόδῳ ἀρτύειν-παρρύειν ἀρτύματα.

Παράρυθμος, καὶ, Παράῤῥυθμος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. Παραρύθμως, ἔξω-ἐναντίον τῦ ῥυθμῦ ἢ τῦ ἀειθμῦ τῶν ῥητόρων-λογίων ὧν ἡ γνώμβυσις. Ἀειτοφ. Θεσμοφ. 121. παρ' Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Κόρην. γ'. εἰσὶ "Παράρυθμοι" οἱ κατὰ τὸν ῥυθμὸν χορεύοντες.

Παράρυμα. Ζήτ. Παράῤῥυμα.

Παραρυπόω. Ζήτ. ἐν τῷ, Παράπλασμα.

Παρασάγγης, ου, ὁ. εἶδος γεωγραφικῦ μέτρου, ἢ μέτρον ὁδῦ Περσικὸν τεσσαράκοντα σταδίων ἔχον, παρὰ Πέρσαις Φαρσάγγ λεγόμβυον. Ἡρόδοτ. Β'. 6. καὶ Ε'. 53. καὶ ς'. 42. "Διώκεται δὲ ὁ παρασάγγης "τεσσαράκοντα στάδια". Ξενοφ. Ἀνάβ. Β'. β'. 6. "Λ"εβηκμὸς δὲ τῆς ὁδῦ, ἣν ἦλθεν ὅτε Ἔφεσον τὴν Ἰω"νίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ ἕξ καὶ ἑπτακαίδε"κα", παρασάγγαι πέντε καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακό"σιοι" στάδιοι πεντακόσια καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι". τὸ στάδιον ἔσεσχε 125. βήματα, ἄρα ὁ Παρασάγγης εἶχε μῆκος 3750. βημάτων, ὥστε ἀναλογεῖ μὲ ¼ ὥρας γεωγραφικὴν μίλια. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀναλογεῖ τὸν Παρασάγγην μὲ 4. μίλια ἢ 30. στάδια, ὡς μὲ τὸν Σχοῖνον, οἱ δὲ νεώτεροι ἀκριβέστατα μὲ τέσσαρα ἀγγλικὰ μίλια.

Παρασαλεύω, -εύω. (παρὰ, σάλος) Ἐνεργητ. ἐγγὺς πλησίον ἢ ἐλαφρῶς σαλεύειν-κινεῖν-κουνεῖν-παράττειν. ἀφ' ἧς κινήσεως ἐκβάλλειν τι ὑπὸ τὸν ὁρθὸν τόπον τι. 2) Οὐδετ. ὅτι πλοῖον τὶ ὁποῖα ἔσαται εἰς τὸ πέλαγος ἔχοντι ἐῤῥιμμένον τὴν ἄγκυραν, καὶ ὑπὸ τῦ κύματος ἔνθεν κἀκεῖθεν κινούμενα-παραττόμενα. ἄρα, Κλυδωνίζομαι, ἀνήσυχος εἰμί. Ἐν τῇ σωτηρίᾳ λέγεται καὶ ὅτι Νοῦς. "Ἐπαρασάλευσεν ὁ νοῦς τε", αὐτὶ τῦ, Παράφρων ἐγένετο. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρακινέω, καὶ Παρασκαλεύω.

Παρασαρόω, ῶ. (σάρον) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σαρόω-σκεπάζω. Ἡσύχ.

Παρασάττω, Μ. άξω, πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σάττω-σωρεύω-ἐμβάλλω, ἢ ἀφ' βίας καὶ θλίψεως παραγεμίζω. Ἡρόδοτ.

Παράσειον, τὸ. κατά τινας ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Καρχήσιον, ἢ Σίφαρος· ἢ ἀνωτέρω μικρὰ ὀθόνη τῦ πλοίυ, ἥτις Γαλλικ. La voil du perroquet, λέγεται, τὸ πανίον τῦ περροκέτε. Λυκιακ. Πλοῖον ἢ Εὐχαΐ, ς. "Τὸ τῦ ἱστίυ παράσειον πυρευγές". καὶ Ἀθήν. ε'. σελ. 206. "Βύσσινον ἔχων ἱστίον ἀλυργεῖ παρασείῳ "κεκοσμημένον". ὅπερ ἥμαρτ. Παρασείρω, κεῖται. "Ἔξι δὲ κυείως, Παράσειον, τὸ κατὰ τὴν κορυφὴν τῦ καπαρτίυ κρεμάμβυον σχοῖνον καὶ μακρὸν καὶ ἐρχισμβύον κατὰ τὸ τέλος εἰς δύο λεπτὸν ὕφασμα ὡρὸς σχισμόν" τὸ παρὰ Γάλ. Flamme, καὶ, Banderole λεγόμβυον" Ζήτ. ἐν, Ἐπισείων.

Παράσειρος, ὁ, ἡ. "Ἵππος παράσειρος". ἄλλως δὲ ἐν, Σειραφόρος, λέγεται. ὁ πλησίον-κατόπι μεγάλυ τινὸς αὐθρὸς σειρόμβυος ἵππος, ἵνα μεταχειρισθῇ αὐτὸν ἐν καιρῷ χρείας, ὁ παρὰ Τύρκ. Γεντὶκ λεγόμβυος, καὶ ὁ μὴ ἐζβγμβύος, ἀλλὰ πλησίον τῆς ἀμάξης πορβόμβυος, Μεταφορ. Σωσοδιπάρος, σειζοφόρος, σορυφόρος. Εὐεπ. Ὀρές. 1021. Ζήτ. ἐν, Παράσειον. 2) "Τὰ παράσειρα". Ησλυδ. β'. 107. ὅπυ νῦν "Παράσυρα" κεῖται τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, ἤτοι αἱ εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς ξύπαι, ὡς ὁ Ἡσύχ. Περισείεια, εἶπε.

Παράσεισμα, τὸ. ὁ δρόμος-τὸ ζέξιμον μετὰ κινημβύων χειρῶν. Ἱπποκρ. ἀφιτ. β'. 11. ἐκ τῦ

Παρασείω, εν. (παρὰ, σείω) πλησίον-εἰς τὰ πλάγια μέρη σείω, κινῶ-κυνῶ-παράττω, ὡς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σείω. Ἀειτοφ. ὡροβλ. ἐ. 8. "Οἱ "θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας". Οἱ ζέχοντες ἄνθρωποι, ζέχουσιν ὀλιγωρότερον-ταχυτέρον, ὅταν αὐτοὶ ἐν τῷ ζέχειν κινῶσι-σείωσι τὰς χεῖρας εἰς τὰ πλάγια μέρη τῦ σώματος αὐτῦ "φεύγων "παρασείσαντε". ὑπακουομ. τὸ, χεῖρας. φεύγων ὅσον πάχος-ταχέως μετὰ κινημβύων χειρῶν, ἵνα δώσῃ εἰς τὸ σῶμα περισσοτέραν ταχύτητα. Θεόφρ. Χαρ. γ'. 3.

Παρασεύω, ταυτὸν τῷ, Παρορμάω. Ἡσύχ.

Παρασημαίνω νόμισμα, ταυτὸν τῷ, Παραχαράττω. φιλοῦσι-νόθα σημεῖα ποιῶ. φιλοῦσι-νόθα τορμίσματα χαράττω. κάμνω κάλπικα ἄπαρα. ὅθεν Παθητ. "παρασεσημαμβύα" παράσημα, κίβδηλα. Μέσ. Παρασημαίνομαι, σφραγίδα ἐπιτίθημι, βάλλω ἢ ποιῶ σφραγίδα-βούλαν ἢ ἄλλο τι σημεῖον ἐπί τι, καταπαίνομαι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐπισφραγίζομαι, βυλόνω. Δημοσθ. περὶ αὐτιδόσ. "Αν"τὶ τῶν τὰ σημεῖα ἐὰν τῦ οἰκήματος ἃ παρεσημήνα"μεν, ἐλθὼν εἰς ἄρειον ἰωιώξε". Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, βάλλω σημεῖόν τι ἐπί τι, σημειῶ, βάλλω μάρκαν ἐπί τι πρᾶγμα, ταυτὸν τῷ, Παρασημειόω, σημειώσεις ποιῶ εἰς τινα συγγραφέα. 2) Δίδω σημεῖα τῆς ἀρεσκείας με-τὸ ἐπαινῶ ἢ τῆς καταγελείας καὶ ἀποδιο-

μῦ

μὴ - ἢ ἀνάληψεως. 3) Διά τινων σημείων ἀ- Α
ποφαίζω, σχήματι ἢ νεύματι κάμνω τῆς ὑποφάσεως
μου. 4) Διὰ μιᾶς ἤτοι εἰς αὐ καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν πολλὰς ἢ διαφόρους σημειώσεις ποιῶ. ὅθεν

Παρασημασία, ἡ. τὸ σημεῖον τῆ ἐπαίνε - τῆ κρό-
τη καὶ τῆς δεξιώσεως. ἔπαινος, κρότος, κ. τ. τ. κυ-
ρίως δὲ τὸ παρά τινι γινόμενον σημεῖον.

Παρασημεῖον, τὸ. τὸ παρόμοιον ἄλλῳ τινὶ σημεῖον,
τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς γεγενημένον σημεῖον ἢ
σφραγίς. ἀμφ.

Παρασημειόω, ῶ. παρά τινι ἢ ἐπί τι σημεῖον ποιῶ.
ἀφ' τινος ὑπεβεβλημένε σημεῖα σημειῶ. βάλλω σημεῖον Β
ἢ μάρκαν ἐπί τι.

Παρασημείωσις, ἡ. ἡ ἀφ' τινος σημεῖα γινομένη
σημείωσις ἐπί τι, οἷον, ἀφ' σφραγίδος, κ. τ. λ.

Παρασημειωτέος, ἑα, ἑον. ὅσις πρέπει νὰ πα-
ρασημειωθῇ.

Παράσημον, τὸ. σημεῖον. Οὐδέτ. ἐκ τῆ

Παράσημος, ὁ, ἡ. ᾗ - ήμως. Ἐπίρ. σημειωμέ-
νος, σημεῖον ἔχων ἐπ' αὐτῷ, σημαδεμένος. "Πλοῖον
"παράσημον". Τὸ εἰς σημεῖον ἐν τῇ ὥρᾳ ἔχον
θεὸ ἢ ἄλλο τινὸς ἄγαλμα, κ. τ. τ. 2) Ἔνδοξος,
σημεῖον τιμῆς φέρων ἐπ' αὐτῷ, σημειωμένος ἀφ' λαμ- Γ
πρῶν κατορθωμάτων. Ἡρωδιαν. ε. 8. ᾗ ἐντεῦθεν ὡς
ᾗ τὸ Ἐπίσημος, πειφημος, ἀξιοσημείωτος, γνωστός,
ἐξάκουστος. "Παρασήμως καλεῖσι". κατὰ προσθήκην
σημείε ἢ ὀνόματος σημαντικῆ ὥρας ἐξάκεισιν. Θεόφρ.
"Παράσημα, τά". τὰ ἐπὶ τιμῆς ᾗ ἀξιώματος σημεῖα
σύμβολα - γνωείσματα, τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ ἐν ἀ-
ξιώμασιν ὄντες. Πλούτ. "Τὰ βασιλικὰ, τὰ τῆς ἡ-
"γεμονίας παράσημα". ἐπὶ δὲ Πλοίων, τὰ σημεῖα
αὐτῷ, οἷον αἰγιαλίτης, κεῖοι, ῥάγοι, ἀέπαι, λέον-
τες, κ. τ. τ. Πλούταρχ. 3) Ἀδόκιμος, κίβδηλος,
νόθος, παρασεσημασμένος, παρακεχαραγμένος, ψεύδης,
(κάλπικος), ἄδοξος, κακῶς ἢ ψευδῶς σημειωμένος,
ἄτιμος, ἀκόσμητος, ἀχρεῖος, ἄκλεὴς, ἄσημος, ἀσή-
μαντος. Κερδιμένος, κολοβωμένος, βεβλαμμένος εἴς
τι μέρος ᾗ ἀνάπηρος. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τῆ νομισμά-
των τὰ κίβδηλα Παράσημα λέγονται. "Πλοῦτος δύνα-
"μιν παράσημον αἴνῳ". ἄδοξον, ἄτιμον πλέον. Αἰ-
σχύλ. Ἀγαμ. 776.

Παράσηρος, ὁ, ἡ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 23. "Οὐρὰ
"παράσηρος". ἢ λευκὸν χρῶμα κατὰ μῆκος ὥρας τὸ
πλάγιον μέρος ἔχουσα. ὅπε ἄλλοι, Παράσυρος, καὶ
ἄλλοι, Παράσημος, γράφουσι. Ε

Παράσιον, τὸ. Ζητ. Παράσειον.

Παρασιτέω, ῶ. Μέλ. ήσω. σιτέομαι - ζῴω παρά
τινι, ἢ πλησίον τινὸς, σωζῴω, σωεδίω, σωσδεί-
πνέω. "Παρασιτεῖν τινί". κόλαξ ἢ παράσιτος εἰμὶ
τινός. ὁ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 24. "Ἴδιον δὲ τῆ Σό-
"λωνος ᾗ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐ-
"τὸς Παρασιτεῖν κέκληκε. τὸν γὰρ αὐτὸν ἀεὶ ἐᾶ σι-
"τεῖσθαι πολλάκις". Ἀποδεικνύει ἀφ' τούτῳ ἔτι ᾗ τὰς
δημοσίους σιτήσεις, ὅπερ σημαίνει τὸ Ὁμοσιτεῖν, σωζῴειν. ὅθεν

Παρασιτία, ἡ. τὸ παρά τινι ἢ σιτί τινι ζῴειν. Ζ
ἔτι δὲ ᾗ χαρακτὴρ ᾗ τὸ πολίτευμα τῆ παρασίτε.

Παρασιτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς παρασιτίαν ἢ εἰς τὸν
παράσιτον ἀνήκων - πρέπων. "Παρασιτικὴ, ἡ". ἡ
τέχνη τῆ παρασίτε.

Παρασίτιον, τὸ. ὁ τόπος ἔνθα συναθροίζονται οἱ
παράσιτοι. Ἀθήν. ε. σελ. 235. "Παρασίτιον, τὸ
"ἀρχεῖον, ἐν ᾧ ταῖς ἀπαρχαῖς ἐτίθεσαν τῶ ἱερῶ σί-
"τον οἱ παράσιτοι".

Παράσιτος, ὁ, ἡ. ὁ μετά τινος ἢ σιτί τινι ἢ πλη-
σίον τινὸς ζῴων. ὁμόσιτος, συνέδειπνος, Ἀθην. ε'.
σελ. 235. "Παράσιτοι οἱ ἐπὶ τῶν τῆ ἱερῆ σίτε ἐκλο-
"γὴν αἱρόμενοι". οἱ συνδειπνοι - ὁμοζάπεζοι ᾗ ὁμό-
σιτοι τοῖς ἱερεῦσι, συμβιωταί. ὁ Ἀθήν. αὐτόθ. σελ.
234. "Τὸ δὲ τοῦ παρασίτου ὄνομα πάλαι μὲν ἦν
"σεμνὸν ᾗ ἱερόν. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐείσκομέν τὸν
"παράσιτον ἱερόν τι χρῆμα, καὶ τὸ σωθοίνῳ παρά-
"μοιον. Ἐν γὰν τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλεῖσαι τῆ
"πόλεων, ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκαταλέγουσε
"παρασίτας. Καὶ ψήφισμα Ἀλκιβιάδε. Τὰ δὲ ἐ-
"πιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῆ παρασίτε. Νῦν
"δὲ τὸ τῆ παρασίτε ὄνομα ἄδοξον ἐστίν.... οἱ γὰρ
"ἀρχαῖοι ποιηταὶ τὰς νῦν παρασίτους κόλακας ἐκά-
"λεσαν". εἴρηται ἄρα μετὰ τούτε ἡ λέξις ἐξαιρέτως
καταφρονητικῶς ἐπὶ τῆ κολάκων, οἵτινες κολακεύσι
τὰς πλουσίους, ἵνα ἀπολαύσωσιν ἐλευθέρας ξαπέζης.
Τουρκιστὶ Δαλκαβούκ.

Παρασιωπάω, ῶ. ἐν τῇ ἀναμνήσει φράγματός τι-
νες σιωπῶ - παραξέχωτι. 2) μακροθυμῶ. ὅθεν

Παρασιώπησις, ἡ. τὸ σιωπᾶν φραγματι ἐν δι-
καιρίᾳ, ὁπότε τις ἐδύνατο νὰ εἴπῃ - νὰ ἀναφέρῃ
αὐτὸ, ἢ κατ' Εὐσέβ. ἡ κατὰ τὸν λόγον ἔλλειψις ὅταν
τὸ μυθί τι ἐκφέρηται, τὸ δὲ ὑ. ᾗ ἀφαίρει τῆς παντε-
λῆς σιγῆς.

Παρασκαίρω, ἐγγὺς σκαίρω, ἐμφρονέω ἢ πεί τι
ἢ ἐπὶ τὰ ἄνω πηδῶ.

Παρασκαλεύω, Παρασκαλίζω, καὶ Παρα-
σκάλλω, πλησίον ἢ ἔξω τῆ ὀρθῆ σκαλεύω - σκα-
λίζω - μετακινῶ. ἐν τῇ σωτηρία Οὐδετερ. αὐτὶ τῆ,
Ἐκβαίνω ὑπὸ τῶν σασινμε - ὑπὸ τὸν τόπον με, μετα-
κινέμαι. ταυτὸν τῷ, Παρασαλεύω.

Παρασκήλιον, τὸ. τὸ μέρος μηχανῆς τινος πλησίον
τῆ σκέλες. Ἡλιόδωρ. μηχ. χειρόγρ. Περὶ Καταρ-
τισμῶν.

Παρασκέπασμα, τὸ. σκέπασμα, κάλυμμα.
Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 239. ὅπε ἄλλα Χειρόγρ. Παρα-
πέτασμα, ἔγκυσι.

Παρασκέπω, πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σκε-
πάζω. Μαθημ. παλ. σελ. 29.

Παρασκευάζω. Μ. άσω. (σκεύη, σκεῦος, πα-
ρά) ὀξυπίζω, ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, ὁπλίζω, κα-
τασκευάζω, ἕτοιμον ποιῶ. Ξενοφ. "Ναυτικὸν, ὅπλα,
"ἱππέας, δεῖπνον, ξάπεζαν, σιτία, ποτὰ παρασκευά-
"ζειν". ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Ἀμφιεύνυμι, ἐνδύω.
Αἰσχύλ. Χοηφ. 1031. Προετοιμάζω, προβλέπω, προ-
διατίθημι, φροντίζω, διαπράττω, διορίζω, σιωπίζη-
μι, παρατίθημι, ὑποκαθίζημι, ἐκ μελέτης κατασκευά-
ζω, ποιῶ, ἀποστελῶ, ἀπεργάζομαι, ὑποδεικνύω, ὑπο-
φαίνω. Ξενοφ. Ἀπολ. 30. "Ἐπὶ τῇ δειλοραπῇ ἀφ-
"ῳβίβῃ, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῷ παρεσκεύακεν", φοβηθεὶς μὴ
σε, διώρισεν. ὁ αὐτ. Λακεδ. πολ. ϛ'. 3. "Παρεσκεύα-
"σε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς
"κακοδαιμονίαν". διέταξε. Κυρυπ. Α'. ϛ'. 15. "Τὰς
"ῥαστώνας τε σώματος ἀεὶ ἔχοντες παρασκευάσειν".
Ἀποδείξειν. Ἑλλήν. Α'. γ'. 13. "Ἐπεὶ αὐτοῖς παρε-
"σκεύασο, νυκτὸς ἀνοίξαντες τὰς πύλας - εἰσήγαγον τὸ
"ῥεῦμα". αὐτὶ τῆ, σωεθέτο. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ
τῆ, Διαῤῥάττω, ἐπιφέρω, προξενῶ, ὑποτελῶ, αὐτίκα
γίνομαι. Λακεδ. πολ. ζ'. 2. "Ὅσα ἐκλυθερίαν ταῖς
"πόλεσι παρασκευάζει". ἐνίοτε δὲ σημαίνει ᾗ τὸ,
Πείθομαι, καταπείθειν, παρακινεῖν. ὡς τὸ "Παρεσκεύα-
"σε τὰς γνώμας ὡς ὁμόσε ἰέναι". Κυρυπ. Β'. ε'. 8.
ἀναδιδάσκω, προπαιδεύω διὰ παραινέσεων. Μέσ. Πα-
ρασκευάζομαι, παρασκευάζω ἐμαυτὸν, ἑτοιμάζομαι,
ἁρματόνομαι, ὀξυπίζομαι, ἕτοιμος γίνομαι - ἵσαμαι

ὦ κι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἢ εἰμί. σιωπομυθίου τοῦ ὡς, οἷον "Παρεσκευάζετο "ὡς ἀπιοῦσα πάλιν". Ξενοφ. Κυρπ. Α'. γ'. 13. ἡτοιμάζετο ὡρὸς ὁδοιπορίαν. "Χρὴ παρασκευασαμένους "τὴν γνώμην πορεύεσθαι, ὡς πελευτήσαι". ἀφέπει νὰ ἀφοβηθέσωμεν τὴν γνώμην μας, τοιοῦτον σκοπὸν νὰ ἔχωμεν, ὃ ἐσὶ νὰ ἐσχαζώμεθα, ὑποφασισμένοι νὰ ὑπάγωμεν μὲ θάρρος. Τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Κύρπ. ζ'. ε. 45. "Πάντες οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσὶν, ὡς". τοιαύτην γνώμην καὶ ὑπόφασιν ἔχοντες, οὕτω ἀροιτοιμασμένοι ἦσαν. Ἀναβ. ε'. γ'. 17. "Ἀκινάκην πά- "λαι παρεσκευασμένην σφάττει ἑαυτόν". ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ χρείᾳ εἶχε ἀροετοιμάσει. ἢ, ἔβαλε - διώρισε καὶ ἑκάμαν - κατεσκεύασαν. 2) Προσάζω νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ ἀναγκαῖα ἢ τὰ χρειώδη. Ξενοφ. Κυρπ. Α'. δ'. 13. "Ὥρα σοι - παρασκευάζεσθαί σοι εἴη, ὅτῳ "μαχιγώσεις με". 3) Κοσμοῦμαι, ὀρθεπίζομαι, ἑτοιμάζομαι, σολίζομαι, ἐνδύομαι. Οἰκον. ί. 8. "Ἐξ "ὧν ἐγὼ ἐξανισάμενος ἀρὸν παρασκευάσασθαι". 4) Προξενῶ, αἴτιος γίνομαι. Οἰκονομ. ά. 8. "Ἡ γὴ "αὐτὴ τὸ φέρειν, πειὴν παρασκευάζει". 5) Ποιῶ, κάμνω, ὑποθέσιον ἢ ἱκανὸν ποιῶ εἴς τι, διαθέτω, διαπράττω. Ξενοφ. Ἱέρ. ε. 3. "Ἀλκίμας παρασκευά- "ζοντες". ὁ αὐτ. Οἰκον. ζ'. 22 καὶ 23. "Τὴν φύσιν "παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ὑπὲρ τὰ σῶμα "ἔργα. τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον "διαφέρειν καρτερεῖν". 6) Γυμνάζω ἐμαυτὸν, ἀσκῶ- μαι, σωφρίζω ἐμαυτόν. Ξενοφ. Ἀπολ. Α'. γ'. 5. "Οὕτω παρεσκευασμένους, ὥσε μὴν ὑπομίαν τὸ σί- "τον ὄψον εἶναι". Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κυρπ. Α'. ε. 7. "Ὅπως διψῶντας, οὕτω παρασκευάζονται". Τὸ δὲ Δ'. β'. 7. "Οὕτω δικαίως παρεσκευάσθαι, ὡς εὖ "ποιεῖν". ταὐτόν ἐσὶ τῷ, Οὕτω νομίζουσι ἔχειν. "Τὸ σῶμα εὖ παρεσκευάσθαι". ταὐτὸν τῷ, βέλτισα τὸ σῶμα ἔχειν. Ἀπολογ. Γ'. ιβ'. 15.

Παρασκευάσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρασκευή. Διόδ. Σικ. Ἐκλ. 12.

Παρασκεύασμα, τὸ. ἑτοιμασία, ἀροετοιμασία, κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 19. "Τοῖς ὡρὸς ῥώμην- "παρασκευάσμασι καὶ τοῖς εἰς πόλεμον ἀσκήμασι". ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Προητοιμασμένον, παρασκευασμένον.

Παρασκευασμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παρασκεύασις. Σχόλ. Ἀειτοφ. Θεσμοφ. 37. ἀμφ.

Παρασκευαστέος, έα, έον. ὃς ἀρέπει νὰ παρασκευασθῇ. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 7.

Παρασκευαστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἑτοιμάζων, ἀροετοιμάζων, ἀροβαλλόμενος. Ξενοφ.

Παρασκευαστὸς, σὴ, σὸν. ὁ διαλαμβὸς παρασκευασθῆναι, ὃν παρεσκεύασαν.

Παρασκευὴ, ἡ. ἑτοιμασία, ἀροετοιμασία, ὅπλησις, ἁρμαπσία, γύμνασις, ἑτοιμασία τῆ χρειωδῶν ὡρός τι. τὰ ἀροητοιμασμένα χρειώδη φαγηπὰ, καπασκευὴ κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, Παρασκευάζω. Θουκυδ. β'. 17. "Οἱ μὲν ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν". αὐτὶ, Ἐν ταύτῃ τῇ παρασκευῇ, ἐσαίνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἑ- τοιμασίας. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῶ, Γνώμη, σκοπὸς, ἀρο- βολὴ θέσις τῆ σκοπῆ, βούλημα ἢ βουλὴ, (le plan, Γαλλ.) Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ'. γ'. 5. "Αἰδούμενοι εἰ "φυγάδες τὴν παρασκευὴν, αὐτοῦ". καὶ ἐνσευθεν αὐτὶ τῶ, Συνωμοσία, ἀρομελεπημένον τι, συνδρομὴ καὶ συλλόγισις πολλῶν ὑπὲρ τινα σκοπὸν, τάσις, λη- ψομένεια, (παρτίτο, παράφι), ραδιουργία. Ζήν. Παραγγέλλω, καὶ Παραγγελία. Δημοσθ. "Διὰ παρα- "σκευὴν φίλων καὶ οὐσίας". 2) "Ἐν παρασκευῇ "ἦσαν". αὐτὶ τῶ ἦσαν εἰς τὰ ὅπλα, ἦσαν ἁρμαπ- μένοι εἰς τὰ ἅρματα, ἦσαν ἑτοιμοι, ἦσαν παρα- πεπαγμένοι. "Μάχη ἐκ παρασκευῆς". ἐκ φανερᾶς παραπάξεως. Θουκυδ. ἐ. ἐκ ἀροετοιμασίας καὶ ἀρομε- λετήσεως, ἢ ἐκ συνωμοσίας καὶ παραγγελίας. "Τὸ "ἐκ παρασκευῆς". τὸ ἀροητοιμασμένον. Πλούταρχ. παρ' Ἰαζοῖς καὶ αὐτὶ τῶ, Σύμπτωμα. 3) ἡ ἕκπ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἤτοι ἡ ἀρὸ τῆ σαββάτε.

Παρασκηνέω, ῶ. πλησίον σκηνέω. Αἰσχύλ. Εὐμ. 635. καὶ Χοηφ. 998. ὑπ' ἀμφ. σημασ.

Παρασκήνιον, τὸ. Δημοσθ. σελ. 520. καὶ Πολυδ. δ'. 109. ὁ Δίδυμος τὸ ἡρμὸν δύο τῶ, "Τὰς ἑκα- "τέρωθεν τῆς ὀρχήσρας εἰσόδους". κατὰ τὸν Ἁρπο- κρατ. ὕπω λέγει καὶ ὁ Σουΐδ. "Σκηνή ἐσιν ἡ μέση θύ- "ρα τῆ θεάτρε, παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν "τῆς μέσης θύρας". Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. κεῖται "Σκηνὴ, ἔσιν ἡ μέση θύρα τῆ θεάτρε. Περισκήνια "δὲ, τὰ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας χαλκᾶ κάγκελλα, "καὶ ἵνα σαφέσερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν "δύο, καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήσρα. αὕτη δὲ ἔσ- "σιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ "θεαζίζουσιν οἱ μῖμοι. εἶτα (ὁ Σουΐδ. ἔχει, "Ἔσι) "μετὰ τὴν ὀρχήσραν βωμὸς ἐν τῷ Διονύσε (πεζά- "γωνον οἰκοδόμημα κενὸν ὑπὸ τὸ μέσον) ὃς (ὁ Ἐτυ- "μολ. ὃ) καλεῖται Θυμέλη παρὰ (ὁ Ἐτυμολ. "Πρός) τὸ θύειν. μετὰ δὲ τὴν Θυμέλην ἡ κονίσρα "(ὁ Ἐτυμολ. ἡ ὀρχήσρα) τυπέσι τὸ κάτω ἔδαφος "τῆ θεάτρε". ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει ἔτι, Παρασκήνια, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι.

Παρασκηνόω, νέω, νάω. (σκηνὴ) πλησίον πῆ σκηνῆς εἰμὶ, ἢ πλησίον τινὸς τίθημι - ἵσημι σὴν σκη- νὴν μου. καθόλυ δὲ, Πλησίον κατοικῶ, πλησίον γί- των εἰμί, γειτονεύω, συγκατοικῶ, ὁμόσκηνος εἰμί. ἔ- τι δὲ ταὐτὸν τῷ, Παρασιτέω, σιτοῦμαι, ὁμοζήπεζος εἰμί. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε. 4. "Κυαξάρης - ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνα".

Παρασκήπτω, Μ. ψω. πλησίον ἢ πλαγίως σκή- πτω - τινάσσομαι, πίπτω. λέγεται ὑπὸ ἁρπαγῆς. "Ὁ "δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ αὐλάκιον παρασκήψας, ἐκεῖνο σ "κατέφλεξε", ἔπεσεν ἁρπὴ - ἁρροπελέκι. Λυκιακ. Τίμ. 10.

Παρασκιρτάω, ῶ. πλησίον - ἔμπροσθεν ἢ ἀροσώτι σκιρτῶ - πηδῶ.

Παρασκοπέω, ῶ. μετὰ Γενικ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1263. ἐκ ὀρθῶς σκοπέω - βλέπω, ἐκ ὀρθῶς κατα- λαμβάνω, (δὺ σκοπῶ καλά), ἁμαρτάνω τῆ σκο- πεῖν.

Παρασκοτίζω, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυβ. ιβ'. 19. 10. αὐτὶ, Ἐπισκοτίζω.

Παρασκώπτω, Μ. ψω. ἐν ταὐτῷ - ἐγγὺς τινὸς ἢ κατά τινα ὑπεκερυμμένον τρόπον σκώπτω - πειραίζω. Πλούταρχ. Κικέρ. 38, καὶ 41.

Παρασοβέω, ῶ. ὑπερφυῶς καὶ αὐθαδῶς παρίρχε- μαι - περνῶ ἐμπροσθεν τινός. Πλουτ. Κάτ. 24. "Παρεσοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον". κυρίως ὅμως, Πλησίον - ἐκπὸς - ἔξω τὸ πλάγιον μέρος διώκω - κυνη- γῶ - ἐξιππάζω - σκιάζω. Ἀειτοτ. Θαυμασ. 128.

Παρασοφίζομαι, Μέλ. ίσομαι. κακῶς - μὴ ὀρθῶς ἐκφέρω τὴν σοφίαν ἢ ὑπανδιόπτε μου, κακῶς σοφίζο- μαι. ὕπω λέγει ὁ Ἀθηναῖος ἐν δ'. (σελ. 137.) πιεί τινος, ὅσις ἐποίει ψοῦδη παρὰ ὀψάεια. "Τὸν "δὲ ἐν Λυκείῳ κρέας πακιχρὸν εἰς τάειχος ἁρασκευά- "σαντα, μαγιγωθῆναι ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς". καὶ Ἀειτοτέλ. Ῥητ. ά. "Παρὰ τὸν ἰαζρὸν σοφιζόμε- "νον". σοφώτερον - φρονιμώτερον δηλαδὴ ζητῆν φαίνε- σθαι τὸ ἰαζρόν.

Παράσπας, άδος, ἡ. (παρασπάω) ταὐτὸν τῷ, Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραφυάς, Stolo, Λατ. φυτὸν ἀπεσπασμένον. Ἡσύχ.

Παραπασμός, ὁ, τὸ παρασπᾶν - βιαίως ἕλκειν. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παρασπάω, ῶ. Μ. άσω. Ὑποσπάω, ἐκκλίζω, ξεγκλίζω, ἤτοι ἐκκλωνίζω, παρεγκλίνω. Ὑποσύρω, μὴ ὀρθῶς σπάω, διαστρέφω. Σύρω - ἕλκω - ἁρπάζω - πείρω, ἁφαρπάζω. Ξεκολλῶ τι ὑπό τινος καὶ φέρω αὐτὸ πρὸς ἐμαυτόν, ἐφέλκομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 33. "Τῶν πόλεων παρεσπάτό τινας τὴν Φαρναβάζου.

Παρασπειράω, ῶ. ἐγγὺς - πλησίον ἐκεῖ ἢ μεταξύ τινος σπείρω, ὑποσπείρω, προσέτι ἢ ἐν τῷ μεταξὺ σπείρω, ἔξω τοῦ δέοντος σπείρω.

Παρασπίζω, Μ. ίσω. πλησίον - παρὸν - ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ τῆς ἀσπίδος ἐν τῇ χειρὶ μάχομαι - πολεμῶ. καθόλου δὲ πλησίον τινὸς μάχομαι. "Τόξα, ἃ φρὴν "ἐμοῖς παρασπίζοντα βραχίοσιν". Εὐειπ. Ἡρακλ. 1098. τὰ ἐν τῷ βραχίονί μοι μετ' ἐμοῦ μαχόμενα. οἱ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν μοι μετ' ἐμοῦ μαχόμενοι. Φοίνισ. 1444. "Ἀδελφὴ ἡ παρασπίζουσα". ταὐτὸν τῷ, Συνοῦσα, πλησιάζουσα. ὅθεν

Παρασπιστής, ᾶ, ὁ. ὁ παρασπίζων, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος, μαχητής, παρεσὼς ὁπλίτης. καθόλου δέ, βοηθὸς, σύμμαχος, σωτῆρος, σωτῆρος.

Παρασπονδέω, ῶ. Μ. ήσω. παράσπονδος ἢ ἔκθεσμος γίνομαι, παραβαίνω - λύω - χαλῶ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς σπονδὰς, ἐναντίον τῆς σπονδῶν πράττω. Πλούταρχ. ὅθεν

Παρασπόνδημα, τὸ. ἡ ἐναντίον τῆς σπονδῶν πρᾶξις. ἡ λύσασα καὶ χαλῶσα τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας πρᾶξις.

Παρασπονδιτὴς, ᾶ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παράσπονδος. Εὐσάθ.

Παράσπονδος, ὁ, ἡ. ἀδ Ἐπίρ. - όνδως. ὁ ἐναντίον τῆς σπονδῶν πράττων. ὁ βιαστὴς - ὑβριστὴς - παραβάτης - χαλαστὴς τῆς σπονδῶν καὶ συνθηκῶν. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 20. "Μηδεὶς παράσπονδον ποιήσητε". μηδεὶς ἐναντίον ἢ ἔξω τῆς σπονδῶν.

Παρασπορά, ἡ. ἡ πλησίον - ἡ ἐν τῷ μεταξὺ σπορὰ, ἡ μετ' ἄλλης μίξις, ἀνακάτωσις. Σέξτ. 2) Ἡ ἐκτὸς τῶν διωρισμένων κατὰ μέρος ἢ ἐξαιτέρως σπορὰ, ἥτις ἐν τῇ συνθείᾳ ἀδ Παραπόδιον, λέγεται.

Παρᾶσσον, Ἐπίρ (ᾶσσον) ταὐτὸν τῷ, Παρατείνω. Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 125.

Παρασταδὸν, Ἐπίρ (παίσαμαι) παισαμένως, τὸ νὰ ἴσταμαι τις παρὸν - πλησίον - ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τινὸς, ἐκ τῶν συνεγγυς. Ἰλ. Ο. 22.

Παραστάζω, ἀδ τι ἢ ὑπό τινος σάζω.

Παραστασμίδες, αἱ. πρὸς τῷ ἐροφίγγι τῆς θύρας μέρη. Ἡσύχ.

Παρασταθμίζω, πλησίον ἢ μὴ ὀρθῶς σταθμίζω, παραζυγιάζω.

Παραστὰς, άδος, ἡ. πληθ. αἱ Παραστάδες, παρ' Εὐειπ. Φοινίκ. 426. ἀδ Ἰφιγ. Ταυρ. 1159. ἡ εἴσοδος - ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ναοῦ. ὁ Ἱέρων αὐτομ. σελ. 269. λέγει "Ἐξ ἑκατέρου μέρους τῆς θυρῶν παρὰ τὰς φρουρὰς τύποις κενὰς καταπεφραγμένους ἐκ τοῦ κατὰ πρόσθεν. ἰδίαν ἀπεργαζομένους οἷον παραστάδων". καθ' Ἡσύχ. "Παραστάδες, οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις πεξαμμοὶ κίονες". (Κατὰ Πολυδ. α'. 20. "Σπαθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῆς θυρῶν, ἃ ἀδ παραστάδας φασίν". καθὼς ἀδ ἐν τῇ συνθείᾳ λέγομεν.) καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει καὶ ὁ Vitruvius, γ'. 1. τὸ "Ναὸς ἐν παραστάσει. *Aedium autem principia sunt, e quibus constat figurarum aspectus, & primum in antis, quod "grece ναὸς ἐν παραστάσι". εἰς πυθμένας τρεῖς, ἔχει κατὰ μέτωπον μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῇ γωνίᾳ ἐξερχομένων κιόνων, δύο σύλας, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ κορυφὴ ἐπισπείζεται ἐπάνω τῶν τῆς κιόνων καὶ σύλων. 2) Ἐνικῶς "Παραστὰς βαλανείου". Σέξτ. Πυρρών. α'. 110. Εὐειπ. Ἀνδρομ. 1118. "Παραστάδος κρεμαστὰ "τοίχῳ παστάλων καθαρπάσας". ἐν ταῖς Ἐπιγρ. Χανδλερ. μέρ. α'. ἄρθ. 1. καλεῖται συχνάκις Πρόσασις, καὶ Παραστὰς, καὶ ἐν σελ. 23. κεῖται "Τῇ "παραστάδι τῇ πρὸ τοῦ ἀρχαίου". Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τόσον τὸν Σηκὸν, ὅσον τὸν ἐσωτερικὸν τοῖχον αὐτοῦ. Ὅρα πῶς εἰς τὸν Vitruv. σημ. ε'. κεφ. 10.

Παράσασις, ἡ. (παίσημι, καὶ παίσαμαι) ἢ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τινὸς στάσις ἢ θέσις - τὸ ὑπ' ἄφιν τιθέναι - βάλλειν - ἱστάναι. 2) Τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ ἵστασαι τις πλησίον - παρὸν - ἐμπροσθεν τινος, παρουσία. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 26. 3) Ἀπόδειξις. Ἀειγοστέλ. Τροπ. γ'. 4) Ἀπουσία τοῦ πυθμένος - τῆς νοὸς ἐν χαρᾷ - φρόνησις. 5) Ἀλλ' ἔτι καὶ παρουσία τοῦ πυθμένος, ἀνάληψις, σκέψις, λογισμὸς, ὑπόφασις σαθρὰ, ὁρμὴ, προθυμία, σάρρος, τόλμη. 6) Ἀπομάκρυσις - ὑπόστασις, φυγὴ, δίωξις ἐκ τῆς πατρίδος, ὄξοεία, φυγάδευσις. 7) Παρ' Ἀειγοστ. πολιτ. εἴδος πραγματείας. 8) "Παράσασις" καὶ "Παράσημα ψυχῆς" ὁ κάτω σχασμὸς, σύνοια, γνώμη, σκοπὸς, τὸ παεισάμβυον ἐν τῇ ψυχῇ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Παρασατικὸς.

Παρασατέω, ῶ. Μ. ήσω. ἵσαμαι - εἶμαι παρὸν, πλησίον - ἐμπροσθεν τινὸς ἵσαμαι. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀδ τὸ, Νικῶ.

Παρασάτης, ου, ὁ. (παείσαμαι) παρὸν - ἐγγὺς πλησίον - εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ εἰς τὸ πλευρὸν ἱστάμβυος. Εὐειπ. Ῥῆσ. 506. "Πυλῶν παρασάτης". ὁ παεισάμβυος - παρασεκάμβυος, ὑπηρέτης. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Βοηθὸς, σωτῆρος, συμπράκτης, συμβοηθὸς. Ξενοφ. Ἐν τῇ Τακτικῇ λέγεται ὁ παρ' ἕκαστον πεντάμβυος, ὁμόλοχος, οἱ πλησίον τοῦ ἱππικοῦ ἱσάμβυοι στρατιῶται, ἵνα δύωσι βοήθειαν αὐτοῦ ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ἐν τῇ Ἀναπομπῇ, Παρασάται, οἱ διδύμιδες. "Παρασάται εἰσὶν οἱ συγκείμβυοι "(τοῖς διδύμοις) ἐκ φλεβὸς καὶ ἀρτηρίας εἰς τὸ αὐτὸ "συμπεφυκυῖαι, ἀδεκτικοὶ σπέρματος". Γαλην. ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ὄρχεις, καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὀρχίδων. Ἀθήν. δ'. σελ. 395. "Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν, καὶ οἱ καλούμβυοι παράσται, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις ἔτω καλούμβυοι".

Παρασατικὸς, κὴ, κόν, ὅσις ἔχει δύναμιν εἰς τὸ νὰ παρασήσῃ τι. "Ἀγωνίας παρασατικὸς" - πᾶς ὅστις δύναται νὰ προξενήσῃ φόβον. Πολύβ. καὶ ἐντεῦθεν Πᾶς ὅστις δύναται νὰ προξενήσῃ σαφήνειαν - ὑπόδειξιν - δήλωσιν - σχασμὸν - σύνοιαν, κ. τ. λ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι 2) Ὁ ἐν φροντιστικῇ μανίᾳ ὢν καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα, φροντιστής. 3) Παροξυντικὸς, διεγερτικὸς, παρορμητικὸς, ὁ σάρρος προξενῶν δυνάμβυος. 4) Τολμηρὸς, θρασὺς, αὐθάδης, ἀπτόητος, ἄφοβος, σαρραλέος. ὅθεν Ἐπίρ. Παρασατικῶς, παρὰ Πολυβ. καὶ Διοδ. Σικελ. αὐτὶ τοῦ, Αὐθαδῶς, τολμηρῶς, ἀπτοήτως, ἐκ τοῦ Παείσημι, καὶ, Παείσαμαι. Οὕτω λέγεται ἔτι καὶ Παράσασις καὶ Παράσημα ψυχῆς. "Σάρρος, τόλμη, τὸ ἐφορμητικὸν, ἤτοι ἡ παρουσία τοῦ νοὸς, ἀγχίνοια, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ παχέως σχαλίζεσθαι καὶ κείνειν καὶ ὑποφασίζειν. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Πολύβ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ αὐτὶ τοῦ, Παράφρων ἢ μανιώδης· ὁ ἔξω ἑαυτοῦ ἱστάμβυος.

Πα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρασάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Παρεξάπης. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 586. συμβοηθὸς, σωτῆργός. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. ἀ. 32.

Παρασαυρόω, ῶ. ἀφὲ τῆς πλησίον - ἐμπροσθεν ἰσαμβύων σαυρῶν-δοκῶν - παλευκίων ἢ παρασάλων ἀσκειλεώσφαλίζω - φυλάττω.

Παρασείχω, παυτὸν τῳ, Παρέρχομαι. Σοφοκλ.

Παρασέλλω, καθ' Ἡσύχ. παυτὸν τῳ, Ἀνασέλλω. Ἡλιόδωρ. ἐ. σελ. 230. "Παρασέλλειν τὸ ἱστίον". εἰς τὸ πλάγιον μέρος βάλλειν.

Παρασεναίχω, παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1297. Μέσ. πλησίον - παρον σεσάζειν.

Παράσημα, τό. (παείσαμαι) τὸ παεισάμβυον, τὸ ὁποῖον παείσαται ἐν τῇ ψυχῇ, ἢ πίπτει εἰς τὸν νῦν. φρόνημα, λῆμμα, λογισμὸς, σκέψις. "Παράσημα τῆς ψυχῆς". ἡ παρυσία τῦ νοὸς - τῦ πνεύματος, θάρρος, τόλμη, ἀνδρεῖον φρόνημα, καρδίᾳ, ἀπόφασις. "Θεῖον παράσημα". Θεῖος ἐνθυσιασμὸς, θεῦ σεύσις θεοσυγὲς, θεῦ φώτισις, Διονύσ. Ἀλικ. Παρ' Ἀντωνίν. γ'. 11. εἰσὶ "Παρασήματα" τὰ ἀξιώματα, γνῶμαι, λογισμοί. Ζήτ. καὶ ἐν τῳ, Παρασατικός.

Παρασίζω, Μ. ίξω. ἀφὲ σιγμάτων ἢ σημείων πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σημεῦν.

Παρασίλβω, πλησίον ἢ πλαγίως σίλβω. Στοβ. ἐκ Κλήμ.

Παρασιχίδιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Παρεσιχὲς, ἡ Ζήτ. Ἀκροσιχίς.

Παρασορέω, ῶ. Μ. ήσω. καὶ, Παρασορεύομαι, πλησίον - ἐμπροσθεν ἐκτείνω - ὀξαπλόω - σρώνω - τεντόνω. Ἀεισοφ. Ἱππ. 481. ὑπὸ ἐκπλήσεως τεντώματος τῦ δέρματος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "Παρασόρυσθαι τὸ ξίφος", ἐκ ἐρμῖν. ἀφὲ τῦ, λεῖον ποιῆσαι, ὅσις ὑπφέρει ἐκ τὸ, Παράσρωτον, ἀνθ' ἑρμῖν.

Παρασοχάζομαι, ἁμαρτάνω τῦ σοχασμῦ - τῦ σκοπῦ. Σέξτ.

Παρασρατεύομαι, τῳ σρατῷ ἀκολυθῶ - ἕπομαι. Συίδ. ἐν Λ. Λεῖξαι.

Παρασρατηγέω, ῶ. παρὰ τῳ σρατηγῷ εἰμὶ, ἢ πράττω σιὼ τῳ σρατηγῷ. Παρ' Ἀππιαν. παυτὸν τῳ, Συσρατηγέω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, ἀνακατόγω - βάλλω ἑαυτὸν εἰς πὰς ὑποθέσεις ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα τῦ σρατηγῦ. συμβοηθὸς καὶ συμπράκτωρ εἰμὶ τῦ σρατηγῦ. Πλέπαρχ. εἰς Ἀλέξ. 39.

Παρασρατοπεδεύω, πλησίον ἢ αὐτὸκυρ τῦ ἑτέρυ σρατοπέδυ σρατοπεδεύω. Πλέπαρχ. Κάμ. "Παρασρατοπεδεύειν τοῖς πολεμίοις.

Παράσρεμμα, τό. τὸ ἐσρεμμένον - σραμπυλισμένον μέρος ἢ μέλος. ἐκ τῦ

Παρασρέφω, ἀφασρέφω, πλαγίως σρέφω, ἐκ ὀρθῶς σρέφω, σραμπυλίζω, σρεφογυρίζω. Ἀεισοσ. ἐν Θεόφρ.

Παρασρόγγυλος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι σρόγγυλος. Μαθημ. παλ. σελ. 19.

Παρασροφάω, ῶ, παυτὸν τῳ, Παρασρέφω. Ἀπολλ. Ἀργ.

Παρασύφω, ὀλίγον τι σύφω, ἢ συφὸς εἰμί.

Παρασυγγραφέω, ῶ. μετὰ Αἰτιακ. παρὰ Δημοσθ. ἐναντίον τῆς συγγραφῆς ἢ τῆς ἐννοίας αὐτῆς ἀποκῶ τινα. ἐναντίον τῦ συμφωνητικῦ γεγράμματος πράττω.

Παρασυγγραφὴ, ἡ, ἡ ἐναντίον τῆς συγγραφῆς πρᾶξις, ἀπάτη.

Παρασυκοφαντέω, ῶ. ἐγγὺς ἢ ἐν παυτῷ συκοφαντῶ.

Παρασυλλέγομαι, Ἀνδοκίδ. πλησίον ἢ μετ' ἄλλων συλλέγομαι - συναθροίζομαι.

Παρασυμβάλλω, ὁμοιάζω, παρόμοιον ποιῶ. Ψαλμ.

Παράσυμβαμα, τό. λέξις ἰδία τῆς Σποϊκῆς, τὸ ἐκτὸς τῦ συμβάματος ἰδιαίτερον συμβεβηκός. δεύτερον, σύμβαμα, ἢ τὸ ὡς σύμβαμα παρακολυθοῦν, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ Παρασύμπτωμα, ἔλεγον. Χρύσιπ. παρὰ Λυκιαν. Βίων πρᾶσις, 22. "Ἡν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπαίσας λίθῳ, ζαῦμα ὀξὺ ἀφῆκε λάβη, ὁ τοιοῦτος εἰχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ ζαῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν". 2) Οἱ αὐτοὶ ὠνόμαζον ἔτι μίαν καταφατικὴν πρότασιν, οἷον "Σωκράτης περιπατεῖ", Σύμβαμα ἢ Κατηγόρημα. ἀλλ' ἐν τῷ σχηματισμῷ "Σωκράτει μέλει, ἢ, μεταμέλει", ἔλεγον, Παρασύμβαμα, ἢ Παρακατηγόρημα. παρ' Ἀπολλων. περὶ Συνταξ. ἀ. σελ. 36. καὶ γ'. 295. τὸ μὴ γνήσιον σύμβαμα ἢ κατηγόρημα.

Παρασύμπτωμα. Ζήτ. Παρασύμβαμα.

Παρασυναγχη, ἡ. Ζήτ. Κωάγχη.

Παρασυνάγω, ἐναντίον τῆ νόμῳ κρυφίως συνάγω.

Παρασυναγωγὴ, ἡ αὐθ' ἁδείας ἢ τοι κρυφὴ συναγωγή.

Παράσυναξις, ἡ. ἡ ἐναντίον τῦ νόμυ συνάξις.

Παρασυναπτικὸς, κὴ, κόν. ὁ πλησίον ἢ μετά τινος συνδέων - συνάπτων.

Παρασύνεσις, ἡ. ἡ ἔξω τῦ ὀρθῦ συνέσις, τὸ μὴ καταλαμβάνειν καλῶς, δυσφωνία, μωρία.

Παρασύνθεσις, ἡ. παρὰ Γραμματ. ἡ παραγωγὴ καὶ ὁ σχηματισμὸς λέξεώς τινος ὑπὸ τινος συνθέτυ.

Παρασύνθετος, ὁ, ἡ. οἱ Γραμματικοὶ καλοῦσι Παρασυνθέτους, λέξεις τινὰς, ἃ τινες παράγονται ὑπ' ἄλλας συνθέτους, οἷον Ἀπισέω, ἐκ τῦ, Ἄπισος. "Παρασύνθετον ὄνομα, τὸ ὑπὸ συνθέτου παραγόμενον".

Παρασύνθημα, τό. τὸ ἐκτὸς τῦ ὡρισμένυ συνθήματος συνθημα, ἀντισυνθημα. Ζήτ. Σύνθημα (παρόλα).

Παράσυομαι, Παρασύω. ὄθεν, Παρεσυμβύη, ἀντὶ, Παραγινομβύη. Ἡσύχ.

Παράσυρα, τὰ. ἡμαρτ. αἰάγν. αὐτὶ, Παράσειρα.

Παρασύρω, Μ. υρῶ. πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος - ἔξω τῦ ὀρθῦ σύρω - ἕλκω - ζαβῶ - χίζω - ἁρπάζω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Παραφέρω, Παραβαίνω, χαυνόω. Παρ' Ἡσυχ. εἰσὶν ἔτι "Παρασεσυρμένοι" οἱ ὑπεσκελισμένοι, οἱ πεδικλωμένοι. "Παρέσυρας ἔπος". Αἰσχύλ. Προμηθ. 1073. ἁπλῆρας - ἐμεγάλυνας τὸν λόγον. "Ταρσὸς παρασύρειν". σωτείβειν τὰ ἄκρα τῆς κώπης. Διόδ. Σικελ. β'. 8.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ. τὸ πρὸς τὸν ζάχηλον μέρος. Πολυδ.

Παρασφαλὴς, ές, ὁ, ἡ. πεπλανημένος. Νίκανδρ.

Παρασφαλίζω, ἀφὲ τινος ἐγγὺς τιθημένυ ἀσφαλίζω - ὀχυρόω.

Παρασφάλλω, ώθῶ - πρώχνω ὑπὸ τὸ πλάγιον μέρος τινὰ, καὶ κάμνω αὐτὸν νὰ πέσῃ - νὰ σφαλῇ - νὰ πλανηθῇ - νὰ ὑποτύχῃ. ἐγγὺ τῦ σφαλῆναι φέρω τινά. Ἰλ. Θ. 311. "Ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἁμαρτε· "παρέσφηλε γὰρ Ἀπόλλων". σφαλεῖσαν ἢ ὑποτυχοῦσαν ἐποίησε.

Παρασφηκόω, ῶ. ἐγγὺς - πρὸς τὸ πλάγιον μέρος σφηκόω - συσφίγγω - ὠδεδέω. "χαλκῷ τὰς τρεφίδας παρεσφήκωσεν". Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Παρασφηνόω, ῶ. (σφὴν) πλησίον - εἰς τὸ πλάγιον μέρος σφηνόω, ἀφὲ σφηνὸς τρυπὸν ποιῶ.

Παρασφίγγω, Μ. γξω. πλησίον - ἐγγὺς - ἐν παυτῷ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῷ ἢ πρὸς τὸ μέρος σφίγγω. ἐν τῇ σωτηρίᾳ σημαίνει τὸ, Ὑπὲρ τὸ δέον σφίγγω.

Παρασφραγίζω, Μ. ἴσω. μιμοῦμαι τὴν σφραγῖδα, φόβῳ σφραγίδα ποιῶ. κιβδηλεύω, νοθεύω, παρακόπτω, παραχαράττω. Μέσ. Παρασφραγίζομαι, ὑπεβάλλων σφραγῖδα τινί, φυλάττω αὐτό. βελόνῃ τι ὑφὲ φύλαξιν. Τήλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 95. Ὅθεν

Παράσφραγισις, ἡ. ἡ πρᾶξις τὸ παρασφραγίζειν.

Παρασφύριος, ὁ, ἡ. (σφυρὸν) ὁ πλησίον τῆς σφυρῶν ὢν - κείμενος.

Παρασχάζω, πλησίον ἢ ὀλίγου τι, ἢ πέραν τοῦ δέοντος σχάζω, ἀναχάζω.

Παρασχεδιάζω, Μ. άσω, ταὐτὸν τῷ, Σχεδιάζω, συμπαρακολουθῶν τῷ φόβῳ, ἐκ ὀρθῶς, ἐναντίον τοῦ σκοποῦ. ἄρα, ταχέως - ἀσοχάσως - μὴ ὀρθῶς ἢ φόβῳ σχεδιάζω - ποιῶ, ἐξ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Παραχαράττειν.

Παρασχεδὸν, Ἐπίρ. πλησίον, ἐγγὺς, σιμὰ, πολλὰ κοντά. Παραχρῆμα, παραυτίκα, παρόθυδς, ὀλίγου μετὰ ταῦτα. Νικάνδρ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ζ'. 45. "Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν", ἀντὶ τοῦ εὐοκιμάζειν - τὸ ἐπαθέναι - τὸ ὑπέφεραν ἢ δι' ἐμπειρίας τὸ ἐμαθέναι.

Παρασχεθῶ, ταὐτὸν τῷ, Παρέχω. Ἡσιόδ. Ὅθεν

Παρασχέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Παρέχω. ἐγγὺς - πλησίον τίθημι τι. καθόλου δὲ, χορηγῶ, δίδωμι.

Παρασχετέον, πρέπει νὰ παρέξῃ τις.

Παρασχηματίζω, Μ. ἴσω. ὡσὰ τὸ ἴσα ἢ ὀρθὰ σχήματος μεταβάλλω ἢ ἐκβέπω, τὸ σχῆμα ἀλλοιόω. Ὁ Θεόφρας. παρὰ Πλουτάρχ. πραβλ. συμ. β'. 1. ὀνομάζει τὸ "Σκῶμμα, ὀνειδισμὸν ἐπὶ ἁμαρτίᾳ "παρασχηματισμβόν". τὸ ὑποκεκρυμμβόν σκῶμμα πταίσματος τινὸς διὰ τὸ σχήματος τῆς λόγου - ἢ τῆς λέξεως. 2) Κατὰ μίμησιν σχηματίζω. "Καλύβης "σχῆμα - παρεσχηματισμβός ναός". ὁ κατὰ μίμησιν καλύβης ἐσχηματισμβός. Παυσαν. Γ'. 5.

Παρασχηματισμὸς, ὁ. παρὰ Γραμματ. παραγωγὴ λέξεως ἀπ' ἄλλης τινὸς διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς κλίσεως, τῆ βλυς, κ. τ. λ.

Παρασχίδες, αἱ. σχίζω, σχίδες αἵ τινες πίπτουσιν ὑπὸ τῶ ξύλου ὅταν πελεκῶσιν ἢ σχίζωσιν αὐτό. Πελεκοῦδες, ἀχίδες, σχίδες ἢ σκίζες.

Παρασχίζω, ἐγγὺς - παρὸν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σχίζω. "Ξύλα παρασχίζω". σχίζω ἢ σκίζω ξύλα. Ἀρριαν. Σχίζω, ξεσχίζω κατὰ μῆκος. "Ἰματίοις κατὰ μῆκος παρεσχιζομβοις". Πολυαίν. ς'. μθ'. 1.

Παρασχίσης, ου, ὁ. ὅσις σχίζει τὰ νεκρὰ σώματα, ἵνα παρατηρήσῃ - ἐμβαλσαμώσῃ αὐτά. Διόδ. Σικ. καθόλου δὲ, ὅστις σχίζει - ξεσχίζει.

Παρασχίται, οἱ. παρὰ Πολυβ. ιγ'. 16. ὅπου νῦν ὀρθότερον Παρασχίσαι, κεῖται, καλοῦνται οἱ κλέπται οἵτινες σωτείβουσι - καταρχίζουσι τὰς θύρας καὶ κατοικίας. ἀμφ. Ζήτ. Καταρχίζω. Ὁ Πρόκλος ἔτι παράφρ. Πτολεμ. σελ. 150. λέγει "Μαγοίρους καὶ παραχίτας", τὰς κατακόπτοντας τὰ κρέατα.

Παρασχοινίζω, διὰ τῆς πλησίον - ἐμφορδὸν τινὸς ἐκτάσεως τὸ σχοινίου μέτρω - διαμετρῶ - ὁρίζω. ὅθεν

Παρασχοίνισμα, τὸ. παρὰ Πολυδ. ζ'. 160. τὸ ἐμφορδὸν ἢ ἐγγὺς τινὸς ἐκτεταμβόν σχοινίον.

Παρασχολέω, ῶ. καταγίνομαι εἰς μικρὰ ἢ ἀσωφελῆ καὶ μὴ ὀρθὰ πράγματα, ἢ καταγίνεμαι ὑπέ τινα μὴ ὀρθὸν τρόπον.

Παρασχὸν, τὸ. Μετοχ. τῦ, Παραχίω, αὐτὶ τῦ,

Παρέχω. παρὰ Πλάτ. καὶ Θουκυδ. ταὐτὸν τῷ, Παρατυχὸν, Δέον, ὄξον, κατὰ τύχην, κατ' ὀλιγωρίαν, Ἁπλούστως Θουκυδ. α'. 120. "Εὖ δὲ παραχὸν". ὡς τὸ τῆς σωτηρ. Καὶ αὖ ἐκβὴ καλῶς, Καὶ αὖ εὔγη εἰς καλόν. ἀν δυστυχήσωσιν, ἀν νικήσωσιν, κ. τ. τ. Ζήτ. Παρέχω.

Παράταξις, ἡ. ἡ κατεύαντι πάξις - στάσις. ἡ καὶ τάσασις στρατῦ τινὸς εἰς τάξιν πολεμικήν. Ἐξαιρέτως λέγεται ὑπὲ μάχης, ὅταν τὸ στράτευμα ἑτοίμως τάσσηται - κατὰ τάξιν ἀπεναντι τῦ ἐχθρῦ. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. β'. 11. "Εὐεκθὴς ἐὼν ἡ παράταξις". "Ἐπὶ δὲ ἐκ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, πόλεμος, ἢ μετὰ τῆ ἐχθρῶν συμπλοκή. Μεταφορ. ἔτι ἐκ αὐτὶ τῦ, Στάσις, δημοκοπία, φατεία πρός τι ἀκοπόν. Ζήτ. Παραγγέλλω.

Παραταράσσω, ἐκ - άττω. Μ. ξω. πλησίον - παρὸν - πρὸς τὸ μέρος ταράσσω - συγχύζω. ἀμφ.

Παράτασις, εως, ἡ. (παρὰ - τείνω) ἔκτασις - ὄξάπλωσις - τέντωσις πλησίον ἢ ἐμπροσθεν. "χρόνῳ πα"ράτασιν". λέγουσιν οἱ Γραμματικοὶ, τὸν Παρατατικὸν χρόνον.

Παρατάσσω, καὶ - πάττω. Μ. άξω. ἐγγὺς - πλησίον ἢ κατεύαντι τάσσω - βάλλω εἰς τάξιν, παράτξιν ποιῶ, βάλλω τὸ στράτευμα εἰς τάξιν πολεμικήν. Ξενοφ. Κυρπ. Δ'. β'. 13. "Τὰς ἱππέας ἐκασέρωθεν παρέπε"ξε". "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Διατείνω, Διαπάττω. ὁ αὐτ. Ἑλλην. Α'. έ. 9. "Ἀπήχθη ταῖς ναυσὶν ὑπὸ "τὸν λιμβόκα, ἐκ ὀρὸ τῦ σώματος παρέπαξεν, εἴ τις "βέλτιστο ναυμαχεῖν". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Προστάζω, παραγγέλλω, παραγγελίαν - ὁρδινίαν δίδω. ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. έ. 11. "Τὰς φρυρὰς παρέπαξε "φυλάττειν τὸ τεῖχος". Μέσ. Παραπάττομαι, ἀπεναντίας ἢ κατ' ἐμπροσθεν τινὸς πάττω - βάλλω ἐμαυτὸν εἰς τάξιν πολεμικὴν κατεύαντι τῦ ἐχθρῦ, ἕτοιμος γίνομαι ὀρὸς πόλεμον, ἀντίσκαμαι, ἀντιστέκομαι, μάχομαι, πολεμῶ. Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ παραπάττω. Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ'. έ. 23. "Τὰς ἱππέας οἱ πο"λέμιοι παρεπάξαντο". Ἀγέσ. β'. 24. "Ὅπου αἱ "πολῖται πλέον ἔξιν ἐμέλλον, σύρώσως παραπετα"μβος". αὐτὶ, Παραπαξάμβυς αὐτός. Ἑλλην. β'. δ'. 24. καὶ, δ'. γ'. 3. "Παρεπάξαντο ἀλλήλοις". μεταξύτων ἐπολέμων. Παρὰ Πλουτάρχ. Κατ. μικρ. 19. καὶ 28. αὐτὶ τῦ, Ἀποφασίζω, σφείων ὑποφασιν ἢ ὅτι σφῶν σκοπὸν ποιοῦμαι. ὡς καὶ τὸ, Παρασκευάζομαι τὴν γνώμην.

Παρατατικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ ἐκτεινων - τεταμένων - ὄξαπλόων, ὁ παρατείνων. καὶ ὁ ἐκτεταμβος, ὅσις ἐκτείνεται. Παρὰ Γραμματ. ὁ χρόνος, ὃς τις ὑποδεικνύει παρελθοῦσαν τινα πρᾶξιν ὡς ἀμαρτῶσαν ἔτι καὶ μὴ τετελεσμβίως, ἢ ὅτι ὑπομονὴν ἐκ παράπασιν πράξεως τινός. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ί. 9. Ζήτ. Παράπασις.

Παρατείνω, Μ. τενῶ. ἐγγὺς τείνω, ἐκτείνω μέχρι τινὸς, ὄξαπλόω, μακρύνω, τεντόω, πανῶ ἢ πανίζω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 28. "Διὰ τὸ πεδίον πα"ρατεῖναι τὸν φάλαγγα". Μέσ. ὁ αὐτ. ἀμφόθ. ά. γ'. 12. "Παρετείνατο ἡ πάφρος διὰ τὸ πεδίου ὑπὲ δώ"δεκα παρασάγγας". ἐκτείνετο - ἔφθανε κατὰ μῆκος. ἢ εἶχε μῆκος διαστήματος, ἦτον μακρά. 2) Κρατῶ, ἐμποδίζω τὰς δυνάμεις, ὑπὲρ τὸ δέον τείνω, ἐξαντλῶ τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, χαυνόω, καταπονῶ, ἀχαμνίζω, κυράζω, κοπιάζω, καταζεύχω, βασανίζω, στρεβλόω, θλίβω, σενοχωρῶ τινά. "Παρετάθη "μακρὰν ὁδὸν πορευθείς". Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιγ'. 6. ἐκράτηθη, κακοπαθῶς ἐβάστα ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοι-

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πορίας. "Γέλω τε ὀλίγε παρεπέθησαν". Πλάτ. ὀλίγον ἔλειφε νὰ σκάσωσι· νὰ ἀπεθάνωσιν ὑπὸ τὰ γέλοια. ὁ αὐτ. "Καὶ τοῦτε τῷ λιμῷ παρατενόμενα, "ὡς τ' ἐκεῖνα ἔζεφον". αὐτὰ τὰ ἴδια ζῶα, ἀφίνοντας νὰ ὑποθάπωσιν ὑπὸ τὴν πεῖναν ἀλλὰ νὰ θρέψωσι τὰ ἰδιώματά των. Ξενοφ. Κυρωπ. α. γ. 11. "Ἕως "αὖ παρατείνωμι τοῦτον, ὥσπερ ἕτος ἐμὲ παρατείνει". αὐτὶ τοῦ, Βασανίζω· θλίβω· αὐτῷ ἀλλὰ τῆς ἀναβολῆς τὸ καιρό. ὕπω καὶ τὸ "Παρατείνομαι πόθῳ". ὑπόλυμαι· χάνομαι ὑπὸ τοῦ πόθε. 3) "Παρατείνων "ἕκαστον τῆς ὀνομάτων". Λυκιαν. μακρώων· παιζωγραφῶν μακρῶς φορέρων. "Πολυορκία παρατενεῖσθαι εἰς τὸ "ἄκρατον". Θουκυδ. γ'. 46. φρέπει νὰ βασάξῃ τις τὴν πολιορκίαν ἕως εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, τοῦτον θέλω δὲ πολιὸν καιρὸν ὅσος εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ. ὅθ' αὐτῇ τῇ σημασίᾳ πέπαικται καὶ τὸ τῷ Ἀειτοφάν. Νεφ. 212. "Παρατέτακται μακρὰ πόρω". ἐξαπλώθη· ἐξετάθη· κατὰ μῆκος κεῖται ἐνταῦθα πλησίον. ὡς καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. δ'. 8. "Νῆσος τὸν λιμβίνα παρα"τείνουσα". κατὰ μῆκος κειμβίνη· ἐκτεταμβίνη· ἐμπροσθεν τοῦ σώματος τοῦ λιμβίνος, ἢ τὸν λιμβίνα φευλείουσα. "Ποῖ παρτενεῖς δείλαιε παῦπε". ἕως ποτὲ δὰ φοβῆσαι παῦπε; ἕως πόσον πολιὸν καιρόν; Φιλόστρ. Ἀπολλ. ζ'. 22. "Παρατείνειν τὸ ζῆν". μακρύνειν τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς, ζῆν πολιὸν καιρόν, φθάνειν ἕως ἢ μέχρι τινός. "Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ ξαγωδία μέχρις ἐξ ἡμερῶν παρατεῖναι λέγει". ἔζησεν μέχρις ἕξ ἡμερας. "Ἐπὶ πλεῖον δὲ παρατεινάσης τῆς χειμῶνος". ἢ αὖ ὁ χειμὼν ἐξεκρέσῃ· βασάξῃ πολιὸν καιρόν, αὖ ὁ χειμὼν γένῃ μεγάλος· μακρύς. ὡς καὶ τὸ τῷ Σωσεσ. "Εἰδὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο". αὖ βασάξῃ πολιὸν καιρὸν τὸ ταξίδιμας. "Εἰ καὶ ἡμῖν ὕπω σε τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο". αὖ καὶ σὺ μακρύνῃς ἢ ἀναβάλλῃς τὸν καιρὸν ἐξα νὰ μᾶς πληρώσῃς. "Τῷ Κειμερικῷ κόλπῳ παρατείνει". ἐκτεινόμενον φθάνει ἕως εἰς τὸν Κειμερικὸν κόλπον. Σξάβ. ὁ δὲ Ἰώσηπ. "Παρατείνει δὲ ἡ Γεννησάρ". εἶπε. ἐκτείνεται· φθάνει ἕως εἰς τὸν λίμνην Γεννησάρ. "Τὴν Ἀσίαν παρατείνουσα". ἁπερῶσα, κατὰ μῆκος εἰς τὴν μέσην ἐκτεινομένη. Ἀειτείδης.

Παρατειχίζω, πλησίον τειχίζω· ὀχυρόω. ὅθεν

Παρατείχισμα, τὸ, τὸ πλησίον τινὸς τείχισμα· χύρωμα. Ἀππιαν.

Παρατεκταίνω, παρατεχνάζομαι, παραποιῶ, διαφθείρω τὰς οἰκοδομὰς ἢ τὰ δωμάτια, ἀλλοιῶ καὶ ἔξω τὸ ὀρθῶ ποιῶ· κατασκευάζω αὐτά. Ἰλ. Ξ. 53. "Ταῦτα τετεύχαται, οὐδέκα ἄλλως Ζεὺς παρατεκτή"ναιτο". μήτε ὁ Ζεὺς δύναται ἄλλως νὰ κάμῃ καὶ μεταβάλῃ αὐτά. Ὀδυσ. Ξ. 131. "Ἔπος πα"ρατεκτήναιο". ψεῦδος λόγον λέγειν, ψεύδεσθαι, ψεύδη λόγον πλάττειν. μεταφορικ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῶν τεκτόνων, ἢ ἀπατεῶνας ἐφ' οἷς τεκταίνουσιν. Εὐριπ. 2) Πλησίον τεκταίνω· κτίζω· οἰκοδομῶ. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 40.

Παρατελευταῖος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τῆς τελευταίας ὤν.

Παρατέλευτος, ὁ, ἡ. (τελεύτη) ταὐτὸν τῷ, Παραπελευτιαῖος. Γραμματ.

Παρατελωνέω, ὦ, πλέον τῆς δέονπερισπωμένου λαμβάνω. ἀπάτης ἢ δολιότητος μετέρχομαι εἰς τὰ τελώνια, κρυφίως λαμβάνω μέρος ἐκ τῆς τελωνίου, ὃ ἐστὶ κοσφίζομαι. "Παρατελωνισάμενός τι". Διογ. Λαέρτ. δ'. 36. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔκαμε φόρτιά τινα εἰς τὰ τελώνια, ὃ ἐστὶν, ἔκλεψε, δολίως ἐνοσφίσατο τῆς τελωνίου.

Παρατέμνω, πλησίον ἢ ὡς τὸ πλάγιον μέρος ἢ κατὰ μῆκος τέμνω· κόπτω, τέμνω ἐκ τῆς πλησίον κειμβίνου. Ἀειτοφ. Λυσιστρ. 116. 132. ὅπου, Παρατμηθῆν, κατ' ὀπισθοπλὴν κεῖται. "Παρατέμνειν γῆν". ὀρύσσειν· ἀροῦσιν ἀροῦσιν τὴν τοῦ πλησίον γῆν, ἀροῦσιν ἔξω τῆς σιωρων.

Παρατεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, Παρατάσσω. μὲ παράταξιν πολεμικὴν, μὲ τέλειον ζόπον παρατάξεως. Πλάτ.

Παρατετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, Παρατηρέω. μὲ παρατήρησιν ἢ ἀκείβειαν.

Παρατεχνολογέω, ὦ· ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἔξω τοῦ σκοποῦ λέγω· ἀναφέρω. Δημοσθ. Φιλιππ. 181. "Ταῦ"τα παρατεχνολογεῖσθω ἄλλως". ἔξω τῆς τεχνολογίας εἰρήσθω. ὡς γίνῃ ὡς ἐν παρόδῳ ἀνάμνησις τούτων, ἢ χωρεῖς νὰ ἀπήκωσιν εἰς τὴν νῦν τεχνολογίαν.

Παρατηρέω, ὦ. πλησίον· παρόν· παρεξῶς πρώ· σκοπῶ. μετὰ τινος ἀκειβοῦς προσοχῆς πλησίον ἢ κατ' ἐμπροσθεν ἰσάμβυρος πρῶ· βλέπω· θεωρῶ· τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχω. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιδ'. 4. "Παρα"τηρῆται τοῦτον οἱ πλησίον". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐπιτρῶ, παραφυλάττω. ὅθεν

Παρατήρημα, τὸ, ἡ γινομβίνη φράξις τῆς παρατηρήσεως, καὶ τὸ παρατηρούμενον ἢ παρατηρητέον φράγμα.

Παρατήρησις, ἡ· τὸ παρατηρεῖν, ἡ ἀκείβεια θεωρεία, προσοχὴ, καὶ φύλαξις.

Παρατηρητής, οῦ, ὁ· ὅστις παρατηρεῖ, ὃ ἐστὶ, προσηλόνει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπί τι καὶ θεωρεῖ αὐτὸ ἀκειβῶς.

Παρατηρητικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρατηρεῖν, ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ παρατηρεῖν.

Παρατίθημι, προσίθημι, προτείνω, κατὰ προδηλίαν ἢ ὡς προδήλως βάλλω, ὑπερίθημι, προσάπτω, πλειότερον· πλειοτέρου βάλλω, ἐντίθημι. Ὀδυσ. Γ. 205. "Αἴ γὰρ ἐμοὶ τοσσίδε θεοὶ δύναμιν παρα"ραθεῖεν". Ἡσίοδ. "Στεφάνῳ παρέθηκε καρήατι". ἐπέθηκε. 2) Ἀπ' ἐναντίας τίθημι, ἀντιτάσσω, ἀντικρυ βάλλω. 3) Ἐμπροσθεν βάλλω, προτίθημι, προτείνω, ἐκτίθημι, σαφηνίζω. δηλόω, προβάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. α. ς'. 12. "Γελάσας δηλαδὴ μοι "παραθεὶς ἕκαστον τί εἰη ὄφελος". 4) Συγκείνω, παραβάλλω, παρεκάζω, πρὸς ἄλληλα ἢ παραλλήλως τίθημι. Ἰσοκρ. Παναθ. "Παρθενίτας τάκει "καθιεῖσῶτε τοῖς ἐνθάδε". Λυκιαν. Καύκ. "Οὐδὲ "γὰ αὖ εἰχομβίν πρὸς ὅ,τι ἔλαττον παραθῶμβίν αὐ"τόν". 5) Πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τινὸς τίθημι· βάλλω τι. Πλάτ. "Τραγήματα παραθήσομβίν". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, φέρω· βάλλω φαγητὰ εἰς τὴν ζαπέζαν, ὡς τὸ Γαλλ. *Servir sur table*, καὶ *servir un dîner*. φέρειν· βάλλειν φαγητὰ εἰς τὴν ζαπέζαν, καὶ Ξενίζειν· φιλεύειν τινὰ, δίδειν τινὶ φαγεῖν. Ἰλ. Σ. Τ. καὶ Φ. 810. "Δεῦτε παραθήσομεν". καὶ ἐντεῦθεν "Παρατιθέμβια" τὰ παραφερόμβια ἢ τὰ παρακείμβια, ὅ ἐστὶ τὰ θλὰ τῇ ζαπέζῃ φερόμβια ἢ τὰ ἐμπροσθεν τινὸς κείμβια φαγητὰ, παρὰ Ξενοφ. Κυρωπ. β. α'. 15. καὶ Ἱερ. α'. 19. καὶ "Παρατιθέμβιος, ὁ φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν ζαπέζαν ἢ βάλλων ζαπέζαν, ὁ ξενίζων· φιλεύων, τῇ ὁποίᾳ ἡ ζαπέζα πλήρης ἐστὶ φαγητῶν. 6) Παρατίθημαι, ἐκ τῆς ἐμαυτῶν παρατίθημι, βάλλω ἐμπροσθεν τινός, δίδω φαγεῖν· βάλλω ζαπέζαν, καὶ κ. τ. λ. καὶ ἐκομβίνως θλὰ τὴν ἐμὴν ὠφελείαν βάλλω ἐμπροσθεν μου, βάλλω ζαπέζαν ἵνα φάγω. Ξενοφ. Κυρωπ. "Μήτε αὖθι πόνε· σῖτον· "παρατίσθαι". μήτε χωρεῖς κόπον νὰ μὴ βάλλεται ζαπέζαν νὰ φάγωσι. ὅταν ὁ Ἀπέσελος εἶπεν "Ὁ μὴ ἐρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἐργαζόμενος μηδὲ ἐθιέτω". τοιοῦτον ἢ τὸ εἰς Ἱρων. α. 19. καὶ 20. "Ὅσῳ αὖ πλείω τις παραθῆται τὰ "πεπτὰ τῆ ἱκανῶν, τοσοῦτῳ ἢ θᾶττον κόρος ἐμπί- "πτει τῆς ἐδωδῆς, ὥστε ἢ τῆ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονε- "κτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τῆ μᾶλλον ἀθαιτωμέ- "νων". ὅσον πεπτοτέρα φαγητὰ βάλλει ἢ φέρει τις εἰς τὴν ζάπεζαν, κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. "Τράπεζαν "Μηδικὴν παρετίθετο". ἔκαμνε πολυτελῆ ζάπεζαν κατὰ τὸν Μηδικὸν ζρόπον. Ὀδυσ. Β. 105. "Δᾶδας "παρωθεῖτο". πλησίον - ἐμπροσθεύσης ἔβαλε λαμπά- δας. 7) Λαμβάνω ἢ βάλλω τι ἐμφοσθεῦ μου εἰς βοήθειαν, ὡς βοηθὸν λαμβάνω. "Μήτε τὴν ὄψιν πα- "ρατιθέμενος ἐν τῆ διανοεῖσθαι". Πλάτ. Φαίδ. 10. Μήτε τῶν ὄψιν (τῶν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως) δεῦ με- τεγχειρίζετο δεῦ ἐλάμβανεν εἰς βοήθειαν ἐν τῆ διανοεῖ- σθαι. Τυρταῖος. "Ψυχὴν ἢ θυμὸν τλήμονα παρθέ- "μενος". αὐτὶ, Παραθέμενος, εἰς βοήθειαν παρα- λαβών. 8) Βάλλω τι εἰς φύλαξιν, κρατῶ - φυλάττω τι δι' ἐμαυτοῦ - διὰ τῶν χεῖρας μου. Βάλλω τι εἰς τινα παράμερον τόπον ἵνα ζέκηται ἐν ὅσῳ νὰ τὸ χρειαθῶ, (αἰκασκεπάζω) ὑποπαμιδῶ, πλησίον μου καπετίθημι- βάλλω καπὶ γῆς. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ά. 4. "Πάρα- "θεμνος τὰ ὅπλα ἀπείρει". 9) Παραδίδω, ἐγ- χειρίζω, δίδω ἢ βάλλω τι ἐκ τῆς ἐμῶν ὡς παρακα- πεθήκην, εἰς φύλαξιν βάλλω, ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα ἵνα φυλάξῃ αὐτό. Ξενοφ. Ἀγῆσ. πολ. β'. 16. "Τὴν "ἀσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῆ ἀρ- "χῆ τῆ κατὰ θάλασσαν". Τοιοῦτον ἢ τὸ παρὰ Πλε- πάρχ. εἰς Νέμ. "Παρατιθέμενος τὴν τοῦ πυρὸς ἀσίαν "ἀμιαντοις σώμασιν". Παῦλ. Ἀπόσ. "Παρατίθημι "ὑμᾶς τῆ Θεῷ". σᾶς παραδίδω, σᾶς ἀφιερόνω εἰς τὸν Θεόν. ὡς τὸ Γαλλ. *Je vous recommande à Dieu.* Πολύβ. "Τὰ μὲν χρήματα παρέθετο". τὰ ἔβαλεν εἰς φύλαξιν. 10) Ἀναφέρω ὡς μαρτυρίαν - ὡς ὑπό- δειξιν (*Citer*), βεβαιῶ τι διά τινος ῥήσεως ἢ πει- κοπῆς ἢ παραδείγματος ὑπό τινος ἀρχαίου συγγρα- φέως. Πλάτ. Νομ. ἑ. "Καὶ παραδείγματος ἕνεκα "μόνον ἄξια παρατίθεσθαι τῆ λόγῳ". 11) Ἐξη- γοῦμαι, διηγοῦμαι, σαφηνίζω, ἐκτίθεμαι. Αἰσχίδ. 12) ταὐτὸν τῆ, Παραβάλλομαι, παρακινδυ- νεύω, εἰς κίνδυνον βάλλω ἐμαυτόν. Ὀδυσ. Β. 232. "Σφᾶς γὰ παρθέμενοι κεφαλάς". αὐτὶ Παραθέμε- νοι - ἔβαλον τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς εἰς κίνδυνον. ἢ κατ' Εὐσταθ. διὰ ξύπω ἤτην ὕπικο πῶ ἤτοι διὰ κορμίω τὰς κεφαλὰς θεύντες, ὥστε κονῆναι. ἢ ἐντεῦθεν τὸ, "Πα- "ρατίθεμαι τῶν κεφαλῶν". βάλλω τὸ κεφάλι μου, ὁ ἐστὶ, παραδίδω τῶν κεφαλῶν μου εἰς σφαγὴν, καθὼς λέγομεν εἰς βεβαίωσιν ἑστιχήματος τινός.

Παρατίλλω, μαδῶ - μαδίζω - ἐκβάλλω, ἀνακαθῶ τὰς ζίχας ὑχὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ τῆς μαχαίρης ἢ τῆς ἄλλων κατωτέρων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκαμνον οἱ φιλήδονοι, διὰ νὰ φαίνωνται ζυφεροί. Τπέ- φερον τοῦτο ἔτι ὡς τιμωρίαν καὶ ὅσοι μοιχοὶ ὑπαύοντο ἀπ' αὐτοφώρου. Αἰσχραί. Πλοῦτ. "Ὁ δ' ἀλλός γε μοι- "χὸς διὰ σὲ πᾶ παρατίλλεται". ὅπου ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ. "Ἔθος ἦν τὸν ἀλόντα μοιχίας παρατίλλε- "σθαι, ἵνα θῆς ἀργύριον ποινῆς λυθῆ. παρατίλλεται "ἢν διμασείεται, τὰς ζίχας τῆ ἀρωκτῆ τίλλεται. ἄυτη γὰ ὠείτο δίκη τοῖς μοιχοῖς πεῶναι, Ἀποραφανίδωσις καὶ Παρατιλμός. οἱ γὰρ πλέονοι καὶμματα παρέχοντες ἀπελύοντο. Παραβάλλεται ἔτι μετὰ τῆ, Παρα- λέγω, ἢ, Ἀπαρτίλτος. ὅθεν

Παρατιλμὸς, ὁ. καὶ, Παρτίλισις, ἡ. ἡ ἀφαίρεσις τῆ παρατίλλειν, τὸ μαδύμα τῆς ζιχῶν τῆ σώματος.

Παρατίλτος, ὁ, ἡ. ὁ μαδυμένος ἔχων τὰς ζίχας τῆ σώματός του. γυμνὸς ὑπὸ ζίχας. Ζήτ. καὶ ἐν τῆ, Ἀπαρατίλτος.

Παρατίλτρια, ἡ. δίλωτις ἥτις ἐμάδυσε - ἐμαδύ- σευ - αὐτὸ πα μὲ κάδε λογὶς μέσον τὰς ζίχας τῆ σώ- ματος τῆς ιυείας αὐτῆς. μαδύσεια. Φιλόστρ. καὶ Κρα- τῖνος παρ' Ἀθην. σελ. 638.

Παρατιμωρέω, ῶ. ταὐτὸν τῆ, Τιμωρέω. Σζράβ. ἰ. σελ. 740. ὅπου ὁ Κασαυβῶνος Πάρα (αὐτὶ τοῦ, Πάρεσι) Τιμωρέω, ἀνέγνωσεν.

Παρατμήγω, ταὐτὸν τῆ, Παρατέμνω. Ἡσύχ.

Παρατμίζω, (ὀπτὰς) "Θεῖα παρατμίζειν". καπνίζειν μετὰ καπνῆ ἐκ θείου. (μὲ θειάφιον, καπνίζειν). Γεωπον.

Παρατολμάω, ῶ. Παρακινδυνεύω, τολμηρὸς εἰμὶ ἢ τολμηρὰ πράττω - ἐπιχειρῶ. Λογγίν. "Ὡς παρὰ "μυρίοις ἄλλοις, καὶ πεῖρα τῆς Ἀλωάδας τῆ Ποιη- "τῆ παρατετολμημένα". τοιαῦτα εἰσὶ μεταξὺ τῆ ἄλ- λων καὶ τὰ ὑπὸ τῶ Ὁμήρου εἰρημένα μετὰ τοσαύτης τόλ- μης, ὥστε ὑφηλολεγίας περὶ τῆ Ἀλωάδων. ἐκ τῶ

Παράτολμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. - ὅλμως. λίαν τολ- μηρὸς, ῥιψοκίνδυνος. ὅθεν θαρραλέως ἐμβαίνει εἰς τοὺς κινδύνους. Πλεόνεκτ.

Παράτονος, ὁ, ἡ. (παρατείνω) ὁ εἰς τὸ πλά- γιον μέρος ἐκτεταμένος - πετασμένος - ἁπλωμένος. Εὐσεπ. Ἀλλ. 400.

Παρατόξευσις, ἡ. ἡ ἐν τῆ παράγειν ἢ παρέρ- χεσθαι τοξεύσις. τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον ἤτοι τὸ τοξεύειν ἐν τῆ παρέρχεσθαι. Πλεόνεκτ. ἐκ τῶ

Παρατοξεύω, παρέρχόμενος - παράξέχων τοξεύω.

Παράτοπος, ὁ, ἡ. ὁ Σουίδ. ἑρμῆν. τὸ Παράτο- πον, διὰ τῶ, εἰς κακὸν τόπον. ἀμφ. βέλτιον δὲ διὰ τῶ, λίαν ἄτοπον, ὡς καὶ ἐν τῆ σωτηρίᾳ.

Παρατραγικεύω, ταὐτὸν τῆ, Παρατραγῳδέω. Σχολ. Αἰσχυλ. Σφὴκ. 1473.

Παρατραγῳδέω, ῶ. ὁμιλῶ - διηγοῦμαι ὀλίγοντι ζαγικῶς. ἀρα, ὑπὲρ τὸ δέον λέγω, μεγαλαυχῶ τῶν διηγησιν. ὡς τὸ "τῆς σωτηρίας", Παραξιλόνω.

Παρατραγῳδὸς, ὁ, ἡ. ὁ διηγούμενος - λέγων τι ὀλίγον ζαγικῶς. ὁ μεγαλαυχῶν τῶν διήγησιν. ὁ Πλε- πάρχ. σωζόπτει τοῦτο μετὰ τῆ, Θεατρικὴ λέξις.

Παρατραυλίζω, ὀλίγοντι ζαυλίζω. ἐπὶ παιδῶν. Θεοφύλ. ἐπιστ.

Παρατρέπω, Μ. ζρέφω. ἔξω τοῦ ὀρθοῦ - τῆ δι- δέως ζρέπω, παρενέγκω, παραχωρεῖν ποιῶ, εἰς τὸ πλάγιον μέρος ζρέπω, ὑποχωρεῖζω, ὑποζρέπω, ἐκβάλ- λω τινὰ ὑπὸ τὸν δρόμον - ὑπὸ τὸν σκοπὸν, ὅπερ καὶ Μέσ. ἐμφθ. κεῖται μετὰ τῆ, Ἁμαρτάνω, ὅτε καὶ σημαίνει, τοῦ δύσοχεῖν ἐκζέπομαι. ἐν Ἰλ. Ν. 605. "Ἀζράδης μὲν ἥμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἔβαπτε ἔγχος". Ἰλ. Ψ. 398. "Τυδείδης δὲ παραζρέψας ἔχε μώνυ- "χας ἵππους". ἔζω τῆς ὁδῆ χωρήσας ἐποίησεν. ὡς τὸ παρ' Αἰλιαν. ά. 11. "Παραζρέπειν τινὰ τῆς ὁδῆ". παραχωρῆσαι ποιεῖν, ἐκβάλλειν τινὰ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, παρασπρατίζειν ποιῶ. Θουκυδ. "Παραζρέψαι ἄλλῃ "τὸ ὕδωρ". ἔστρεψεν - ἐγύρισε τὸν ῥοῦν τῆ ποταμῆ εἰς ἄλλο μέρος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ἀπατῶ, Σπο- πλανῶ, ξεπλανῶ, παραπείθω. Πλάτ. "Αὐτὸν τοῦ "βελτίους παραζρέψαι". Αἰλιαν. β'. 22. "Ἐμμέ- "λειαν παραζρέπειν". τὸ μέλος φθείρειν - χαλᾶν. Ἀπι- στρ. β'. 12. "Τὸ ὄνομα παραζρέπουσα". μετεζάπ- πει - μετεβλήθη - ἄλλαξε. 2) Παρεκβαίνω, παρεκ- βασιν ποιῶ. Ξενοφ. Οἰκον. ιβ'. 17. "Παραζρεπόμε- "νος τῆ λόγου περὶ τῆς παιδαγωγούντων, δίλωσον περὶ "τῆ παιδεύεσθαι". Μέσ. Παραζρέπομαι, ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου μου, παραχωρῶ, ὑποπλαγιάζομαι.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρατρέφω. Μ. Θρέψω. ἐγγὺς - πλησίον, ἢ μεταξὺ ζέφω - ἀνάζεφω. Πλούταρχ.

Παρατρέχω. Μ. ζέξω. τρός τινα ζέχω. ταχέως παρέρχομαι, δρομαίως περνῶ ἐμπροσθέν τινος. ταχέως ζέχων - φθάνω ἢ ὑπάγω τρός τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 7. καὶ ζ'. ά. 15. "Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ "κέρας ἑκάτερον παρεδεδραμήκεσαν". Σπευδαίως - δρομαίως ζέχω - βαδίζω - πεζεπατῶ. Ξενοφ. Οἰκον. ιε'. 7. "Οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παραζέχοντες". 2) Πλησίον - ἐγγὺς ζέχω - βαδίζω. μετὰ Δοτ. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἑ. 7. "Διέπεμπε διδόντας τὰς δυνα"μένας παραζέχειν τοῖς βελτίοσιν". ὅθεν "Παραζέχοντες, οἱ. οἱ πλησίον τινὸς ἡγεμόνος τρέχοντες, "οἱ δορυφόροι ἢ οἱ σωματοφύλακες". 3) Τρέχων περνῶ - ὑπερπερνῶ τινα ἤτοι ὑπάγω ἐμπροσθά, παρδεκτικῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, μετὰ Αἰτιατ. Πλούταρχ. "Πολλάκις ἰδὼν ἐξὸν τῷ φιλίαν ὑπὸ τῆς κο"λακείας παραζεχομένην". 4) Τρέχων ὑποπληρῶ δρόμον τινά. "Ἡμίπλεθρον παραδραμεῖν". ὁ αὐτ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 4. Οὕτω καὶ τὸ "Τειῶν ἡμερῶν παρα"δραμεῖν". Ἡρόδ. ἀφ' ἧς διέζεξαν - ἐπέρασαν ζεῖς ἡμέραι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Τρέχω κατόπιν τινός, καὶ αὐτὶ τοῦ, Περιζέχω. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά. 4. "Παρατρέχοντα τινὰ κελεύοντες παιεῖν". αὐτὶ τοῦ, Κατόπιν ζέχοντα. καὶ Ἀναβ. ζ'. δ'. 14. "Τὰς πα"ραζεχόντας παρ' οἰκίαν - ἠκόντιζον". αὐτὶ τοῦ, Περιεζέχοντας. Ἐκ τοῦ, Ταχέως ἢ Δρομέως παρέρχεσθαι, ὡσκύπτει ἡ μεταφορικὴ σημασία τοῦ, Παραβλέπειν, Σφάλλειν, ἁμαρτάνειν ἀκουσίως, μὴ καλῶς βλέπειν. ἢ ἀποθελήτως ἐγκαταλείπειν - ἀφίνειν τι. ἐκ τοῦ Τρέχειν ἐμπροσθά. ὅθεν παρὰ τοῖς ὕστερον, Παραδραμεῖν.

Παρατρέω, Ἰλ. Ε. 295. "Παρέζεσταν ἵπποι". διὰ δέος ἔφυγον, ἐπτοήθησαν ὑπὸ τῶν φόβητρων, καὶ ἐξέβησαν - ἔφυγαν ἔξω τοῦ δρόμου.

Παρατρήματα, τά. παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 280. ἡμαρτ. αὐτὶ, Παρεμβλήματα, παραθέματα.

Παράτρητος αὐλός". εἶδος ὀλιβερροῦ αὐλοῦ. Πολυδ. δ'. 81.

Παρατριβή, ἡ. τὸ ζίβειν οὗ τραῦμα μετὰ ἄλλου τινός. ἢ τραύματος τινὸς μετὰ ἄλλου ζιβῆ, ἢ τρὸς ἀλλήλας ζιβή. μετέχει δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, ἔχθρα. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Παρατρίβω, Μ. ψω. ζίβω τι τρός τι ἢ μετά τινος. τροζείβω, ἐνζίβω, τρὸς ἄλληλα ζίβω. "Πα"ρατρίβεσθαί τινι, ἢ τρός τινα". παρὰ Πολυβ. ταὐτὸν τῷ, Προσπορεύειν. ὡς τὸ "Ὡς συνῆθές μοι. Δεῦ ἐκόμαν καλά", ἤ, Δεῦ τε ἔχω καλὰ μετά τινος. τὰ ἐχαλάσαμεν, ἢ χαλασμένα τὰ ἔχομεν μετά τινος. ὅ ἐστι, Εἶμαι ἐχθρὸς, ἐχθρεύομαι τινί. (καὶ χυδαϊκ. τζιγκρίζομαι, ἢ τζιγκεσμένος εἶμι μετά τινος). "Παρατρίβεσθαι τὸ μέτωπον". Σχόλ. ιγ'. σελ. 90. αὐτὶ τοῦ, Ἀναίσχυντος εἶμι ἢ γίνεμαι. (ὡς τὸ "Ὡς συνῆθές μοι, Ξετζιπόνομαι, ἢ Ξετζίπονος εἶμι). Ζήτ. τοῦ αἰτίου ἐν τῷ, Ὀφρυόκνηφος. "Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παραζρίψαι". παρὰ Πλουτάρχ. ἀμφ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Παραζίω. "Ἐπεὶ χρυσὸν "τὸν ἀκήρατον παραζρίψομεν ἄλλῳ χρυσῷ, ἀλλαγη"νώσκεμεν τὸν ἀμείνω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 10. ὅπου ὁ Βιοστλέγιος δεῦ ἔδωκε τροσοχὴν ἐπαίρω εἰς τοῦ ῥῆσιν τῶ Θεόγνιδος. "Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παραζριβόμενός "τε μολίβδῳ χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἄπασιν ἔ"φη". ὁ χρυσὸς μετὰ ἄλλου χρυσοῦ ζριβόμενος ἐπαίρω εἰς τὸν λυδίαν λίθον συγκείεται καὶ ἐξετάζεται ἤτοι δικιμάζεται. ὡς καὶ Πλούταρχ. ὥτε "Παρὰ χρυσὸν "ἐφθὸν, ὥς φησι Σιμωνίδης, ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον "ἔχων". ὅθεν

Παράτριμμα, τὸ. πληγὴ γινομένη μεταξὺ τῆς σκε"λῶν ἀπὸ τῆς τρὸς ἄλληλα ζίψεως ἐν τῇ πορεύεσθαι, ἢ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ δρόμου. Intertrigo, Λατ.

Παράτριψις, ἡ. τὸ παραζίβειν, ἢ μετά τινος ἢ τρός τι ζίψις, αὐτὶ ζίψις, ζίψιμον.

Παρατροπέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Παραζέπω. Ὀδυσ. Δ. 465. "Τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις"; ὅπου ἀπὸ τοῦ, Παραλογιζόμενος, ἐρμηνεύεται, ὑποκειμένος. Ζήτ. καὶ Παράζοπάω.

Παρατροπή, ἡ. (παραζέπω) ἡ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ζοπή, παρέκβασις, ἐκζοπή, παραγωγή, παρασκεύασμα, (ἐκβαλμα ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον) παρεκβολή, πλανή, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, Παραζέπω.

Παρατροπικός, κή, κόν. ὁ παρατρέπων. Σχόλ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 527.

Παρατροπος, ὁ, ἡ. ὁ παραζαπείς, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου ἐλθών, ὁ ὑπομακρυνθείς ἢ παρεκχωρήσας τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ, ὁ ὑπολαμβηθείς, παρασκευάσας. 2) Ἄδικος, παράνομος, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 65. "Εὐναὶ παράζοποι". ὅ ἐστι, Μοιχίδιοι, ἔξω τοῦ δρόμου ἤτοι τῆς γαμῆς. 3) Ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος. Πλούταρχ. Λυσ. 12. 4) Ὁ παραζέπων, παρεκχωρῶν ποιῶν, ὑπομακρυνόμενος, ὑποζέπων. Ἐνεργητ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 527. "Μόρε παράζοπον μέλος".

Παράτροφος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τινὸς ἢ μεταξὺ αὐαζαφείς. Πολύβ.

Παρατροχάζω, ταὐτὸν τῷ, Παραζέχω.

Παρατρόχιος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τοῦ ζοχοῦ ὤν. Πολυδ.

Παρατρυγάω, πλησίον τινὸς ἢ μὲ κρύφιον καὶ κλε"πτικὸν τρόπον ζυγάω. Ζήτ. ἐν Ὀμφακίζομαι.

Παρατρύζω, πλησίον - ἐκεῖ ζύζω, γογγύζω, παραφωνῶ. Ἡσύχ.

Παρατρυφάω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Τρυφάω, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ζυφάω.

Παραυρώγω, καταζώγω, ῥακανίζω, ὑπό τινος ζώγω. "Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παραζώξει". Σουτών. Γάλβ. 4. ὅπερ αὐτὶ τούτου ὁ Ζωναρᾶς ἐν τ. σελ. 549. "Καὶ σὺ τότε τῆς ἡγεμονίας γοῦσει", φη"σιν, ἢ σὺ ἄρα τότε θέλεις μεθέξει - θέλεις λάβει μέρος ἐκ τῆς ἡγεμονίας μου.

Παραυροπάω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Παρατρέπω. Ἰλ. Ι. 496. "Θεοὺς παραζῶσιν ἀνθρωποι λοιδόμενοι", παραζέπουσι, παρακλίνουσιν, ἐκβάλλουσιν ὑπὸ τὸν σκοπὸν τῆς, ὑποπλαύουσιν αὐτούς.

Παραυυχάνω, παρὼν εἰμί, ἐγγὺς θείσκομαι, τροσυυχαίω, παραγίνομαι, παείσταμαι, πάρειμι, τροφθάνω, ὀξαίφνης ἢ κατὰ τύχην ἔρχομαι - θείσκομαι παρὼν τότε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἰλ. Λ. 75. "Θεῶν παρεσυγχανε μαριαμβίοισιν". παρῆν, παρέσχεν τότε ἡ Ἔρις. Πλάτ. "Λαβόντας ὅ, τι ἐκά"στῳ παρασύγχυσιν ὅπλον". ὅ, τι ἔτυχε τότε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. "Πρὶν ἢ τὸ παρατυγχανὸν αὐτῷ "δῶ". Ξενοφ. Ἱππ. θ'. 1. πρὶν ἐκεῖνο ὅπερ ἂν παῖδες αἱ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν - αἱ παρθένοι πα"ρεισάσης. "Ἐκ τῆς παρατυχόντος λέγειν". ἐκ τῆς τρώτης χάρης, καθὼς τύχει, ὀξ αὐτοσχεδίου, ἀνὰ τινὸς τροτοιμασίας, αὐτοσχεδίως, καθὼς ἔλθῃ ἢ πέσῃ εἰς τὸν νοῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐκ τῆς παεισαμένης. "Ἐν πα"ρατυχόντι". κατὰ καλὴν τύχην, εὐτυχῶς. κατὰ χρείαν, κατ' ἀπαίτησιν τῆς χρείας. "Μὴ διδάσκε "παρατυχεῖν τῇ μάχῃ". Πολύβ. νὰ παρδρεθῶσι, νὰ εὑρεθῶσι τρώτοις εἰς τὴν μάχην. "Ὁ παρα"τυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"τυχών". ὅστις ἔτυχε νὰ διρεθῇ παρὼν ἢ ὡς μάρτυς ἴσως, ἔτι δὲ καὶ ὁ κρῶτος, ὁ κάλλιστος. "Τὸ Παρατυχὸν", τὸ ἐνὸν, ὑχὸν, τὸ κατὰ τύχην, ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἢ ἀπαιτῇ ἡ χρεία - ὁ καιρός. "Παρατυχὸν ἰχθύτι χρήσασθαι". ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἡ χρεία νὰ μεταχειρισθῇ τινὰ διὰ μιᾶν. Θουκυδ.

Παράτυπος, ὁ, ἡ. παρατυπωμένος, παρακεκομμένος, κίβδηλος, νόθος (κάλπικος). Σχόλ. Αἰσχιν. Ἀχ. 516. ἐκ τῆ

Παρατυπόω, ῶ. ψευδῶς - νόθως - δολίως - μὴ ὀρθῶς τυπόω - σχηματίζω - ἐκφράζω - παρακόπτω - παραχαράττω. ὅθεν

Παρατύπωσις, ἡ. ψευδὴς - νόθος - μὴ ὀρθὴ - παρεκλίνουσα τῶ ὡρωπότυπε τύπωσις - παράσασις - σχηματισις, νόθος τύπος.

Παρατυπωτικὸς, κὴ, κὸν. κὴ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ νόθως - δολίως - μὴ ὀρθῶς τυπῶν - σχηματίζων. ὁ ψευδῆ κὴ κατὰ μίμησιν τῶ ὡρωποτύπε τύπον ποιῶν.

Παρατυχόν. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρατυγχάνω.

Παραυγάζω, ἐκ τῆ πλαγίε μέρες αὐγάζω ἢ φωτίζω. "Παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τῆ ἡλίου". Σφράβ. β'. ἀλλ' ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ ῥήσεως "Παραυγάζεται "ὑπὸ τῆ ἡλίε ὑπὸ τῆς ἕως κὴ ἀνατολῆς ἀντιπεσεισα- "μένε τῆ φωτός". λαμβάνει τὸ φῶς, φωτίζεται ὄχ ἑκατέρων τῶν μερῶν. πρέπει νὰ διορθωθῇ ἡ ἀνωτέρω μῆσις. Διον. ὁ περιηγ. ε'χ. 89. λέγει· "Παραυγα- "ζουσα κάρηνον κειᾶ". ῥόπον τινὰ παρασιώσα, παρεμφαίνουσα, φαντάζουσα. φαίνεται μακρόθεν ὡς κεφαλὴ κειᾶ.

Παραυδάω, ῶ. (αὐδὴ) πείθω τινὰ, Παρηγορέω, παρηγορῶ, συμβαλλόω, παραμυθοῦμαι. Ὀδυσ. Λ. 487. "Μὴ δή μοι θανάτου γε παραύδα". μή με παρηγόρει ὀλὸν τὸν θάνατον.

Παραυλέω, ῶ. πλησίον αὐλέω - παίζω τὸν αὐλόν. Πολυδ.

Παραυλίζω, κὴ, Παραυλίζομαι, (αὐλὴ) πλησίον εἰμὶ, κεῖμαι πλησίον, ἐν τῇ ἰδία αὐλῇ ὀλιγιωτερῶν μιᾶν παρά τινι. Ἀθήν. β'. "Διὰ τὸ "παραυλίζεσθαι κὴ παρακοιμᾶσθαι τὰς δορυφόρες τοῖς "βασιλεῖσι". Εὐσεπ. Ἰων. 493. "Παραυλίζουσα "πέτρα". αὐτὶ, τὸ ἄυλιον ἔχουσα παρὰ τὴ πέτρα.

Παράυλιον, τὸ. ὁ πλησίον τῆ αὐλῆ, ἢ ὁ περὶ τὴν αὐλὴν τόπος, ὡραύλιον.

Παράυλος, ὁ, ἡ. (αὐλὸς) ἀπῳδὸς, ἀσύμφωνος, ὁ μὴ ὢν σύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τῆ αὐλῆ. "Μέλη "πάραυλα". Ἀθήν. δ'. σελ. 164. πὲ ἀπῳδά. "Βοὴ "πάραυλος". Εὐσάθ. ἐκ Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, Ἐξισαμμένη αὐλῷ. 2) ἐκ τῆ, Αὐλὴ, ὁ ὢν - ὁ κατοικῶν - ὁ μένων παρά τινι, ὁ πλησίον τινὸς κατοικῶν, γείτων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 786. Αἴ. 892.

Παραυξάνω, καὶ, Παραύξω, Μ. ἡσω. αὐξάνω - μεγαλύνω ἢ μεγαλήτερον ποιῶ ὀλὰ πλησιάσεως ἢ ὡροθήκης τινός. ὅθεν

Παραύξησις, ἡ. αὔξησις - μεγάλωσις ὀλὰ ὡροθήκης μερῶν. Ὁ Φίλων αὐτὶ τε τύπε ἔχει τὸ Ἀττικὸν, Παραύξη.

Παραύσηρος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ὑπὲρ τὸ μέτριον αὐσηρός. ὁ κατ' ἄδικον τινα ῥόπον λίαν αὐσηρός. Δικαίαρχ.

Παραυτὰ, κυρίως, Παρ' αὐτὰ, ὡροσυπακουομ. τὰ Πράγματα, ἢ τὰ Γιγνόμενα. ὡς κὴ τὸ, Παράλειμμα, κυρίως, Παρὰ τὸ λεῖμμα. διάφορος, παράδυσις, ἐπαίω εἰς τὸν ἴδιον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, παραυτίκα, παράδυσις τότε ἐπαίω εἰς τινὰ σημεῖα τῆς πράξεως, δύσις τότε ἐπαίω εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα.

A

καπὰ τὸ αὐτὸ πράγμα, καπὰ τὸ ἐνεστὸς. ἡ συνήθεια, Πάραυτα, (πρωπαροξυτ.) λέγει τῶτο.

Παραυτίκα, Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Παραυτά. Ξενοφ.

Παραυτόθεν, Ἐπίρ. παυτὸν τῷ, Αὐτόθεν.

Παραυχενίζω, καθ' Ἡσύχ. παυτὸν τῷ, Παρακλίνω, καπὰ δὲ τὸν Φώτ. παυτὸν τῷ, Ἀνακρούω. Ζήτ. Ἀπαυχενίζω.

Παραυχένιος, ὁ, ἡ. ἢ, Παραυχενίσιος, νία, νιον. (αὐχὴν) ὁ πλησίον τε αὐχένος κείμενος - ὢν - κρεμάμενος. Ἀγαθαρκ. γ'. σελ. 206.

Παραφαγεῖν, παραζωγεῖν, ῥακαυίζειν, καπηζώγειν, σκώπτειν, περιπαίζειν. Διογ. Λαέρτ.

Παραφάζω. Ζήτ. Παραφάσω.

Παραφαίνω, Μ. ανῶ. πλησίον - ἐγγὺς φαίνω - δηκνύω. πλησίον πορευόμενος - ὑπάγων φωτίζω - φέγγω. "Τῶτο παραφαίνουσι τυκτὸς οἱ Θρασύπαται". Πλούταρχ. Γραχ. 14. Αἰσχιν. "Παράφηνον". φέγγε πλησίον μου. Μέσ. πλησίον - παρὸν - ἐμφρόσθεν ἢ ἀπέναντι φαίνομαι, φροφαίνω, ἔρχομαι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 19. "Ἑξαπίνης παραφαινόμενοι".

Παραφαίρεσις, ἡ. ἡ πλαγίως ἢ κρυφίως ἀφαίρεσις.

Παράφασις, ἡ. (παράφημι) παραμυθία, παρηγορία, παραίνεσις. 2) Ἐκ τῆ, Ἀφόσω, τὸ ἐλαφρῶς ψηλαφᾶν - ἐγγίζειν, κὴ κατὰ Γαλην. τὰ αἰδοῖα. παρ' Ἱπποκρ. ἄρα, χαϊδεύμα. 3) Ἐκ τῆ Φάος, παρὰ Χαλκιδίῳ σελ. 336. ἡ ἰδιωτέρα ἰδιότης τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τις βλίπῃ τὸ εἴδωλον ἐν τῷ κατόπτρῳ.

Παραφάσσω, ωσάπω, ἐλαφρῶς ἢ ὑπολαίως πιάνω - ἐγγίζω, ψηλαφῶ, χαϊδεύω, ὡς τὸ πλάγιον μέρος ψηλαφῶ. παραψαύω μετὰ καθέσεως, ὡς τὸ, Ἐσαφάσω, τὸ εἰσβαλόντε τὶν χεῖρα ἅψασθαι τὰς κρυπτὰς τόπους τὰς καπὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. παρ' Ἱπποκρ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Ἀλλοφάσω.

Παράφερνα, τὰ. (φερνὴ) πᾶν ὅ, τι φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα καπὰ ὡροθήκην ἐκτὸς τῆς ὡροικὸς, τὰ ἐξώπροικα.

Παραφέρω, παρά τινι φέρω, παρακομίζω, πλησίον παρὸν - ἐμφρόσθεν τινός τινα φέρω. Ξενοφ. Κυρεπ. ἀ. γ'. 6. "Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θήρεια". Περιφέρω, φέρω ὁλόγυρα, ὁ αὐτ. αὐτόθ. β'. β'. 4. "Καὶ ὁ μά- "γειρος εἰόμβρος αὐτὸν ὑδέν τι δεῖσθαι ὄψου, ὧχετο "παραφέρων, ὅτιν λαβεῖν ἕτερον" · τὸ ἔφερεν ὁλόγυρα ἐπὶ σῶα εἰς ἄλλον ὁμοζάπεζον. 2) Παρεκβέπω, παρασύρω, παράγω, παρεμβαίνειν ποιῶ, πλαγίως φέρω, φέρω τινὰ ἔξω τῆ ὀρθῆ δρόμε, ὑποπλανῶ, ἀπατῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 24. "Ἡ ἔξω ἢ ἐντὸς "παρενεχθῇ". παρασυρθῇ, παρεκβαπῇ. "Δίωε τὴν "χεῖρα παρῳνεγκα". Δημοσθ. ἀπὸ τε σῶ μέρες εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἔφερον, ἐπὶ τὸ δεξιὸν δηλ. εἰς τὸ ἀριστερὸν, κὴ ἀνάπαλιν, ὡς κὴ τὸ, Προσφέρω. "Παραφέρειν "τὸν ὀφθαλμόν". λοξῶς ἢ πλαγίως βλέπειν, ὅ ἐστι, βλέπειν ὡς ὁ παράφρων. Ζήτ. Παράφορος. 3) Ἀπὸ τῆ πλαγίε μέρες - ἀπὸ τῆς πλευρᾶς παραβέχων ὑπερπαίω - ἁφρπάζω, καθὼς π. χ. ὁ βίαιος ποταμὸς διερχόμενος ἁφαρπάζει - καπηζώγει κὴ σύρει μεθ' ἑαυτῆ τὰ περιέξ τῆς γῆς τῆ χείλες αὐτε, κὴ πᾶν ὅ, τι συναπαντήσῃ. "Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα "παραφέροντος". Πλούταρχ. Ἡρόδοτ. "Ἐπιστηθή- "σαντες ἅμα τοῖς ἵπποις ὑφισμένοις, πα- "ρενεχθέντες ἀπώλοντο". ἐνέδησαν μέσα εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τοὺς ἵππους οἵτινες ἦσαν σωρευθισμένοι νὰ κολυμβῶσι, τὰς ὁποίας παρασύρας ὁ ποταμὸς (τοὺς ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα) μεθ' ἑαυτε, ἐχάθησαν, ἐπνίγησαν.

B

Γ

Δ

E

Z

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σεων. 4) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. Ἀειχοτέλ. "Παύ-"τας βασιλέας παρενεγκών". Ἀειχοτέλ. 5) Παραφέρομαι, παθητ. φέρομαι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινός. ὅθεν, Παραφερόμενα, τὰ. τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὴν ζάπεζαν, τὰ παρατιθέμενα. Πλάτ. πολ. "Ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παραφερομένων ὀπο-"γεύονται". Ἐπὶ δὲ Συγγράμματος τινός, αὐτὸ τὸ, φέρομαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον, περιφέρομαι ὑπὸ χεῖρα εἰς χεῖρα. 6) "Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν". Θουκυδ. ε'. 20. καὶ "Ἡμέρας δὲ πολλὰς παρενεγκού-"σας". αὐτόθ. 26. ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἡ ἐν τῷ μεταξύ. ἀφ' ἧς ἐπέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι. Οὐδετέρ. ὡς ἡ τὸ Διαφέρω. "Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος "Αἶνος ἐκλήθη". ἀφ' ἧς μετεβλήθη ἠλλάχθη τὸ ὄνομα. Κύπριον. ἀπογ. 46. "Παρῆυξε τὸ ῥηθέν". Πλούταρχ. Ἄρατ. 43. ἀπέρριψε, κατέφρόνησε, δεν ἐσυλο-σέξεν εἰς τὸν λόγον. παρ' Ἱπποκράτ. Κωακ. 27. "Παρενεγθείς". ἐξοσυπακ. "Τῆς γνώμης" ἔξαιρε αὐτὸ τὸ, Παραφρονήσας, μωρανθείς. Μέσ. Παραφέρο-μαι, ἐκβαίνω ὑπὸ τὸ ὀρθὸν δρόμον, σφάλλομαι, πλανῶμαι, παρεκβαίνομαι.

Παραφεύγω, ὑποφεύγω, ἐκφεύγω. Ζήτ. Παρφυγεῖν.

Παραφηλόω, παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. Παραφηλοῦμεθα, αὐτὶ τοῦ, Παράγω, ἀπατῶ. Ζήτ. Φηλόω.

Παράφημι, παύτοτ τοῦ, Παραμυθέομαι, παραινῶ, συμβουλεύω. Ἰλ. Α. 577. μετὰ Δοτ. "Μηδέ παράφη-μι". ὁ Ἡσύχ. ἑρμίν. τὸ "Παρφάμβυ" παρὰ Πινδ. Ὀλ. ζ'. 120. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, Παραβαίνω ἅπαντα. ὁ δὲ Σχολ. ἀλλ' ὡς, Παρεπαίτ.

Παραφθαδόν, Ἠπίρ. φοφθαζὰ ἢ φοφθαζικά. ἐκ τοῦ

Παραφθάγω, Παραφθάω, Παράφθημι, Μέσ. Παράφθαμαι, φοφθαίω, φοφτέρα ἢ πλη-σίον ἔρχομαι, καταλαμβάνω. Ἰλ. Κ. 346. "παρα-"φθαίησι πόδεσσιν". Ὁ Σχολ. Παραδράμοι, φθάσει τῇ ταχυτῆτι τῆς ποδῶν. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. ε. 35. "Ἕως παρέφθασεν ἑαυτὸν γενομένην, φεύ-σχολιά-"σαι". καταλαβὸν - ἐφοφθασεν. ὅθεν

Παραφθάς, ἡ, Παραφθάμενος, αὐτὸ, Προ-φθάς, Προφθάμενος. Ἰλ. Χ. 197. καὶ, Φ. 515. — "τὸν πέμπε παραφθάμενος Μενέλαον". καὶ μὲ ὅλιγο τὸν παρέφθασε δὲν ἠμπορῆσε νὰ φθάσῃ κατόπι ἢ νὰ ἐξαπεράσῃ τὸν Μεν. ἐν Ἰλ. Χ. 197. ἄλλοι "Πα-"ραδὰς" ἀναγινώσκουσι.

Παραφθέγγομαι, Μ. ξομαι. ψοῦδη φθόγγον δίδω ἐν τῇ μουσικῇ, ψάλλω - ὁμιλῶ ψοῦδῶς. παίσμα-σφάλμα - λάθος ποιῶ ἐν τῇ ψάλλειν ἢ ἐν τῇ ὁμι-λεῖν, παραφωνῶ, παρὰ ῥυθμὸν ἤτοι ἔξω τοῦ ὀρθοῦ φθέγγομαι, ἀκριβοδίουσα λέγω. Πλάτ. "Οὐκ οὖ-ἔφη, παύσῃ παραφθεγγόμενος". 2) Ὁμιλῶ-λέγω ἐν τῇ μεταξύ, ὁμιλῶ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας τινός, Ἡσαΐας 210. "Εὐθὺς ἂν πάτο παρεφθέγγετο". Λέγω, δίδω νὰ καταλάβῃ τις. Πολύβ. κη'. 15. ἔτι δὲ, Ὑπὲρ τὸ δέον ὁμιλῶ. ὅθεν

Παράφθεγμα, τὸ. ὁ ψοῦδὴς φθόγγος, ἤτοι ὁ παρὰ ῥυθμὸν ἐν τῇ ψάλλειν, παραφώνημα, τὸ παρὰ μέλος. Πλάτ. παίσμα - σφάλμα ἐν τῇ ὁμιλεῖν. ψοῦδὴς ἢ ἐκ τοῦ ἀοχείρι ὁμιλία - λέγος.

Παραφθεγκτήριος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς ὁμιλίαν ἀνήκων. Πολυδ.

Παραφθείρω, Μ. ἐρῶ. ὀλίγωτι φθείρω. Εὐσταθ. ὅθεν

Παραφθορά, ἡ. ἡ ὀλίγη, ἤτοι ἐλαφρὰ - μερικὴ φθορά.

Παράφημι, πλησίον - ἔμπροσθεν ἀφίημι, ἀφίνω νὰ περάσῃ, ἢ ἀφίνω ὀπίσω, παραλείπω. Ἀειχοτ. Ἠθικ. ἡ. "Τὰ μὲν ἓν φυσικὰ τῶν ὑπορημάτων παραφείσω. "ἐγὼ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως". ἃς λείψωσιν, ἃς παραπεθῶσιν, ἃς τὰ ἀφήσωμεν κατὰ τὸ παρόν.

Παραφίμωσις, ἡ. (φιμόω) παίσματι περὶ τὸ ῥυθμικὸν μέρος τῆς ᾠδῆς, ὁπότε ἡ ἀκροποδία δὲν δυνατὰι νὰ σκεπάσῃ τὴν βάλανον. Γαλην. "Παρα-"φίμωσις ἐστὶν, ὑποσυρεύτος τῆς τοῦ βαλανείου νόθρου, "ὡς μηκέτι ὑπσύρειν τὸν ποδὸν δυνάσθαι". Εὐσεσκι-ται ἢ, Περιφίμωσις, γεγραμμένον, ἀλλ' ἐκ ὑγιῶς.

Παραφλόγισμα, τὸ. (φλογίζω) Ἀχαΐος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 368. καλεῖ πληθυντ. "Παραφλο-"γίσματα" κάθε λογὶς λαίμαργα καὶ ὀρεκτικὰ ὀπτὰ φαγητά.

Παραφορά, ἡ. "ὀξυνοίας παραφορά". παύτοτ τοῦ, Παραφρασύνη. ἔτι δὲ καὶ τὸ βάδισμα τῆς μεθυσμένης.

Παραφορέω, ῶ. παύτοτ τοῦ, Παραφέρω. Πλάτ.

Παράφορος, ὁ, ἡ. καὶ Ἠπίρ. Παραφόρως, ὅς τις παραφέρεται, ὁ ὀπὸ τὸ ὀρθὸ δρόμο ὑπαπαθεὶς-παρεκκλίνας-ἀφαρπαθεὶς, ὁ παραφερόμενος. μετὰ Γενικ. Πλάτ. Σοφ. 15. ὁ πεπλανημένος, ὁ πταίων-σφάλ-λων ἢ ὁ σφαλλόμενος. "Γλῶσσα παράφορος". Πλού-ταρχ. ἡ πταίουσα - σφάλλουσα, καθὼς π. χ. ἐκείνη ἢ τὸ παροιμιῶδες καὶ μεθύσι, ἤτις σφάλλει - σκοντάφτει ἐν τῇ ὁμιλεῖν. ἔτω λέγεται καὶ ὅτι τῆς ποδῶν αὐτοῦ "Παράφορον βαδίζειν". ὁπόταν ὑπὸ τῆς μέθης δὲν δυνάται νὰ διοικήσῃ αὐτές. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὸ πο-ταμῶ βιαίως συρόμενος, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα. Μεταφορικ. Παράφορων, μανικὸς, παράκοπος, ὁ σφα-λόμενον τὸν νοῦν ἔχων. "Παράφορον βλέπειν". παύ-τοτ τοῦ, Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμὸν, στραβοβλέπειν, μὲ γυρλωμένα ὄμματα βλέπειν. ὁ βλέπων ὡς ὁ ζηλό-τυπος - παράφρων - μανιωμένος μὲ λοξὰ - γυρλωτὰ ἢ στρα-βὰ ὄμματα. Ἐνεργητ. "Παράφορος καὶ παρακτικὸς". Πλούταρχ. ὁ παραφορσιοῦλις ἀποξενῶν, συγχέων, παράττων. καὶ παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τοῦ "τῆς γνώ-"μης". ὅθεν

Παραφορότης, ἡ. παρὰ Πλάτ. "Σώματος παρα-"φορότης". ἡ ἀεπιπεδότης καὶ ἀδυναμία τοῦ σώμα-τος, ἤτις γίνεται ὁπόταν τὰ μέλη ἀδυνατίσουσι ὑπὸ τῆς μέθης δὲν δύνανται νὰ βαστάξωσιν ὀρθῶς αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἀφίνωσιν ἀδυνάτως νὰ κλονῶνται καὶ νὰ φέρ-νται ἔνθεν κακεῖθεν. Ζήτ. Παράφορος.

Παραφορτίζομαι, φόρτον ὑπὸ τοῦ φόρτῳ τορτίθη-μι, ὑπὲρ τὸ δέον φορτίζομαι, Πολυδ. β'. 139. παρὰ Πλουτάρχ. ἀγωγ. 11. "Τῷ λόγῳ παραφορτίζο-"μαι". ὑπερβολικῶς ἢ ὡς ἐν παρέργῳ δέχομαι τὸν λόγον, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ "Παρεμφορτίζο-"μαι".

Παράφραγμα, τὸ. (παραφράσσω) φύφραγμα, ὁ φυφραγμὸς - φυκλεισμὸς τύπος ὑφάντινος πλησίον ἢ ἐμπροσθεν κειμένης φραγμοῦ ἢ τοίχου, κ. τ. τ. 2) Ὀχύρωμα, χάραξ, χαράκωμα, παλλασάτιον, Pallisade. Θουκυδ. δ'. 115. "Ξύλινα παραφράγμα-"τα". τὰ μετὰ παλαιῶν πολεμικὰ φυφράγματα.

Παραφράζω, πλησίον τινὶ φράζω - ὁμιλῶ, ἐπανα-λαμβάνω τὸν λόγον μου, ἢ ἐκτείνω ἢ σαφέστερον ποιῶ αὐτόν. σαφέστερος φυφράφω, παραλλάττω τὴν φράσιν διὰ τὸ δύληπτότερον. Πλούταρχ. εἰς Ὅμηρ. ὅθεν

Παράφρασις, ἡ. ἡ ἐπανάληψις φράσεως - λόγου τι-νὸς καὶ σαφεστέρα αὐτοῦ ἔκφρασις, ἡ φυφραφή. σαφη-νεία ἢ ἐξήγησις πλέον ἐκτεταμένη παρὰ τὸ κείμενον συγγράμματός τινος. καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραφραστὴς, ἐ, ὁ. ὅσις παραφράζει, ἤτοι ἑπαναλαμβάνει λόγον ἢ φράσιν τινά τινος ἢ σαφεστέρως περιγράφει - ἑρμηνεύει καὶ ἐκφράζει αὐτόν.

Παραφράττω, άσω, Μ. άξω. ⸗ειφράττω, ⸗ειμκλείω, ⸗ασφαλίζω, ⸗ασφαλῶ ὑφά τινος πλησίον ἢ ἐμφράττει κειμένης φραγμῦ - τειχίσματος - χαρακώματος - χάρακος, κ. τ. τ. κλείω, ⸗ασφαλίζω ἢ τειχίζω καὶ χαράκωμα τύπον τινὰ τοῦ ὑφυπεστάσίν μου. Ἡρωδ. ζαν.

Παραφρίζω, Μ. ίσω. (ἀφείζω). "Χαλινοῖς "παραφείζει". λέγει ὁ Νίκανδρος ⸗ὲι τῦ Κάστορ. ὁ ἄφρὸς κεῖται τοῦ μέρος τῆς γνάθε αὐτῦ, ῥίπτει δηλαδὴ τὸν ἀφρὸν τοῦ τὸ πλάγιον μέρος τῆς γνάθε αὐτῦ.

Παραφρονέω, ῶ. ἔξω τῆς φρονήσεως γίνομαι, ἐξίσαμαι τῦ νοὸς, μωρὸς - μανικὸς - ζηλὸς γίνομαι, ζηλαίνομαι, σεσαλευμένον τὸν τῶν ἔχω, ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν νένμε, ἢ κακῶ τὸν νένμε. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ζ'. 6. "Τῶν ἐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι - κινδυνεύ"σαι δ' ἂν ἢ παραφρονῆσαι τὸν πάνυ μεεμνῶτα, "ὥστε ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν." Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807. "Παραφρονῶ λόγυ". δὲν καταλαμβάνω - δὲν ἀκούω καλῶς τὸν λόγον - τῶν ὁμιλίαν σε. ὅθεν

Παραφρόνησις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παραφροσύνη. Σχόλ. Σοφοκλ.

Παραφρονία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παραφροσύνη. ἀμφ.

Παραφρόνιμος, ὁ, ἡ. παράφρων, μανικὸς, ζηλὸς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 691.

Παραφροσύνη, ἡ. Πλάτ. Σοφ. 15. ἡ κατάστασις τῆς παρεκβαπείσης ψυχῆς ὑπὸ τῆ ὀργῆ δρόμε - ὑπὸ τῆς ἀληθείας - ὑπὸ τῆ νοὸς, καὶ ἐνταῦθεν αὐτὴ τοῦ, Πλανὴ, μωρία, μανία, ζῆλα, ἄνοια, σάλευσις τῆ νοὸς, παρακοπή.

Παραφρυάω, ῶ. πλησίον τινὸς, φρυάω, διανυκτερεύων φυλάττω, παραφυλάττω.

Παραφρυκτωρεύομαι, καὶ, Παραφρυκτωρέω, ῶ. παρὰ Λυσίᾳ καὶ Δεινάρχῳ, σημαίνοντι δίδω τῷ ἐχθρῷ εἰς προδοσίαν, ἢ τὰ σημεῖα δίδω τῷ φρυκτωρῶν προδίδω.

Παράφρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τὸν φρενὸν ὢν ἢ γινόμενος, πεπλανημένος, σφαλλόμενος. Μαύτις παρά"φρων". Σοφοκλ. Ἡλέκτ. 472. ὁ ἐκστὰς τῦ νοὸς καὶ τῆς ἀληθείας, ὅστις ἔχασε τὸν νένε, παράκοπος, ὁ σεσαλευμένον τὸν νένε ἔχων, μωρὸς, ζηλὸς, μανικὸς, ὁ ἔξω ἑαυτῦ.

Παραφυάς, άδος, ἡ. βλαστὸς πλησίον τῆς ῥίζης τῦ δένδρε φυόμενος - βλαστάων, παρυφάδημα, κωλόρριζον. Μεταφορ. ἀντὶ τῦ Ἐκγονος. Ἀειστοφ. Νικομ. γ'. 58.

Παραφυκισμὸς, ὁ. (φῦκος) ὁ ὑφὰ τῦ φύκου καλλωπισμὸς τῦ προσώπε, κακκίνισμα, φκιασίδωμα. Κλήμ.

Παραφυλακὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Φυλακὴ, παρατήρησις, ἄγρυπνος, καὶ διανυκτερεύουσα προσοχή. Ἱππεκρ. παρὰ Πολυβ. στρατιωτικὴ φυλακὴ, φρυρὰ, Garnison.

Παραφυλακτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς παραφυλακὴν χρήσιμος - ἄξιος - ὑποτέθειος. Ἀρτεμίδ. γ'. 58.

Παραφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὅστις παραφυλάττει. Γλωσ.

Παραφυλάσσω, καὶ - άττω. Μέλ. ξω. ὑφανυκτερεύων ἢτοι ἀγρυπνῶν φυλάσσω, μετὰ προσοχῆς παρατηρῶ - βλέπω τί κάμνει ἄλλος τις ἰσάμυρος πλησίον αὐτῦ. Ξενοφ. Λακ. δ'. 4. "Παραφυλάττουσιν ἀλλήλυς καὶ τι - ραδιυργήσωσι. "παρ' Ἡρωδιαν. ταὐτὸν τῷ, "Παρατηρῶ". Παραφυλάττειν ἑαυτόν. "αὐτὸ τῦτο, Προ"σέχειν".

Παραφυλλὶς, ίδος, ἡ. κλῶνος μικρὸς ὑπό τινος δένδρυ, βλαστάριον. ἀμφ. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸν κλῶνον τῆς σαφυλῆς, ἤτοι σὺν μέρος αὐτῆς.

Παραφυσάω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Φυσάω. Ν. Δ. καὶ, Παρεφυσάω. Αἰσωπ. μῦθ. "Γαλῆνες δεσπότας εἰ "χαιρέκακοι παραφυσῶντες". διεγείρουσιν - ὑφάπτουσιν εἰς ὀργήν.

Παράφυσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παραφυὰς, ὁπόταν περὶ τὴν ῥίζαν, ἢ ὑπὲ τὸν κορμὸν τῦ φυτῦ αὐξάνωσι - φύονται πολλαὶ ἐκ τούτων. καὶ ἡ παρὰ φύσιν αὔξησις - βλάστησις ὑπό τι σῶμα.

Παραφύτευσις, ἡ. τὸ πλησίον τινὸς φυτεύειν. Γεωπον. ἐκ τῦ

Παραφυτεύω, πλησίον τινὸς ἢ πλησίον ἀλλήλοις φυτεύω.

Παράφυτος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τινὸς φυόμενος - βλαστάων. ἐκ Θεοφράστ.

Παραφύω, Μ. ύσω. πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἀφίνω, βλαστάνω - ἐκβάλλω παραφυάδας. Μέσ. Παραφύομαι, ἔξω τῆς φύσεως ἢ πλησίον γεννῶμαι - φύομαι - φυτεύω. "Δάκτυλοι, οἱ ὀδόντες παραφυόμενοι". ὁπόταν δηλ. εἰς τὸν κυρίως δάκτυλον ἢ ὀδόντα φυτεύη ἢ ἄλλος ἐνίοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος, καθὼς, π. χ. αὐτὶ δύο πέντε, ἐξ γίνονται πολλάκις δάκτυλοι.

Παραφωνέω, ῶ. πλησίον ἐκεῖ - ἐλαφρῶς ὁμιλῶ. Πλούταρχ. ἔτι δὲ ἢ ἔξω τῦ ῥυθμῦ φωνέω - φωνῶ ἀφίημι, παραφωνίζω.

Παραφωνὴ, ἡ. Αἰλιαν. παρὰ Πορφυρ. ὑπὲρ τῆς τῦ Πολεμ. ἀρμ. σελ. 216. "Ἀπὸ τῆ φωνῶν τῆς παρα"φωνῆς παραγινομένης ὑπὸ τῆ τῆς κακοῆς ἀθήνα"εἰων". ἡ παρομοία ἔκφρασις τῆς φωνῆς, τὸ ἀπήχημα τῆς φωνῆς.

Παραφώνησις, ἡ. ἡ πλησίον τινὸς φώνησις, ὑπηφώνησις.

Παραφωνία, ἡ. ἡ ἔξω τῦ ῥυθμῦ φωνὴ, δυσφωνία, ἐκ τῦ, Παράφωνος, ὅπερ ἐκφέρεται μετὰ τῦ, φθόγγος, παρὰ Λογγίν. κή. 1. Ὁ δυστερικὸς ἢτοι ὑπ' ἄλλυ τινὸς μεγαλητέρυ ὑφαρπαζόμενος φθόγγος, ἢ ἡ συνηχῦσα φωνὴ καθὼς εἰς τὸν ὠγδόϊον ὑφὲ πασῶν.

Παραφώτισμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Παραβάπτισμα.

Παραφωτισμὸς, ὁ. ψυδὴς - νόθος φωτισμὸς, ψυδὲς φῶς. Σξάβ. γ'. ὅπε τὰ Χειρόγραφα Πειφωτισμὸς, ἔχυσι.

Παραχάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Παραχωρῶ. Ἡσύχ.

Παράχαλασμα, τὸ. ὅθεν τὸ Ὑποκορ. Παραχαλασμάτιον τὸ. τὸ ὑφειμμένον - κεχαυνωμένον. Μαθημ. παλ. σελ. 268.

Παραχαλάω, ῶ. ὑφίημι, χαυνόω, ἀφίνω ὀλίγον τι. ὑφὶ χαλινῦ καὶ τόξυ. ἐλάφηται δὲ ἢ ὑπὸ τόνυ ἢ διανάμεως.

Παραχαλκεύω, πλησίον χαλκεύω.

Παραχάραγμα, τὸ. ψυδὲς - νόθον, χάραγμα, κίβδηλον νόμισμα, (κάλπικον ἄσπρον). Κλήμ. Ἀλεξ.

Παραχαράκτης, υ, ὁ. ὁ παραχαράττων νομίσματα, ὁ ψυδῆ νομίσματα (κάλπικα ἄσπρα) κόπτων. Ἡσύχ. καὶ Σχόλ. Ἀειστοφ. Ἀχ. 576. καθόλου ὁ Διαφθορεὺς ὑφαιρεφεὶς τῆ ἰῦ τεθέντων. Τυρκ. Καλπιζάκης.

Παραχαράσσω, καὶ - άττω. Μ. ξω. ψυδῆ - νόθα κιβδήλα νομίσματα χαράττω - κόπτω. παρακόπτω, παρασημαίνω, παρατυπόω. κόπτω - κάμνω. κάλπικα ἄσπρα, καθόλε, Κιβδηλεύω, νοθεύω, διαφθείρω. Ἀειστοφ. Ἀχ. "Παρακεχαραγμένα νομίσματα". κίβδηλα, κάλπικα.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραχειμάζω, περιῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον, μᾶλλον τὸν χειμῶνα παρά τινι, ξεχειμωνιάζω. Πολύβ. ὅθεν

Παραχείμασία, ἡ. τὸ μᾶλλον - περγαῖν τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον, ξεχειμώνιασμα. Πολύβ.

Παράχεσις, ὑπὲρ τὸ δέον χέω, ὑπερχέω. Γαλ.

Παραχλιαίνω, Μ. ἀνῶ. ὀλίγον τι χλιαίνω - ζεσταίνω, ἢ πλησιάζω τι εἰς τὸ πῦρ καὶ θερμαίνεται, ἢ ἀφ' ἑτέρου θερμοῦ σώματος ὑπακτεμβὺς θερμαίνωται.

Παραχορδίζω, ψιθυρίζω τινα χορδὴν πιαίνω - κραταιῶ καὶ πειῶ ἀφ' ἑτέρου τόπου σφάλματι ἐν τῷ παίζειν χορδικόν τι ὄργανον, ἀλαφρῶ. καὶ ἐντεῦθεν παύτων ἐστὶ τῷ, Παραφθέγγομαι, ποιῶ τι παρὰ μέλος - παρὰ ῥυθμόν, καὶ ἁδρὸν τρόπος ἐπος λέγω. Μεταφορ. κάμνω σφάλματα - ἁμαρτάνω, ἐν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ ἄλλως. Ἀειτοφάν. Ἐκκλ. 295. Ὁ Σουΐδ. ἔχει κατὰ παύτην τὴν σημασίαν τὸ, Παράχορδος, καὶ, Παρακεχόρδηκας, ἴσως αὐτὶ, Παρακεχόρδικας, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἀφ' ἑτέρου τῷ, Παραμαρταίνειν, ἑρμηνεύει.

Παραχορεύω, πλησίον χορεύω, ἢ ὀρχοῦμαι πλησίον τοῦ χοροῦ, Εὐσεπ. Ἰων. 463.

Παραχορηγέω, ὦ. δίδω - ἐξοδεύω τι ἀκόμη τοῦ ἱκανοτέρου ὡς χορηγός. ὑπὲρ τὸ δέον χορηγῶ - παρέχω. ὅθεν

Παραχορήγημα, τὸ. κατὰ Πολυβ. β'. 110. ἐκ τῆς τέτρατος ὑποκειτοῦς (διότι σωτήρως ἔχεις ἅπασα) ἅπαξ παρρησιάζεται ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ λέγει τι, καὶ μετὰ πολὺ δεῦ φαίνεται πλέον. (εἰ τέτρατος ὑποκειτοῦς τι παραφθέγξατο), ὡς παρ' Ἀειτοφ. ἐν Εἰρ. 114. τὰ παιδία τῆς Τρυγαίου, καὶ ἐν Βατράχ. ὁ χορὸς τῶν βατράχων, ὅπου τὰ Σχόλ. αὐτὶ τούτου, Παραχωρήμασι, ἔχεσιν. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ, Παραχωρημάτων, ἀφ' ἑτέρου τοῦ, Ἐκβολῶν, ἑρμηνεύσει.

Παραχρώματι, ὦματι. Μ. ἤσομαι. ἔξω τὸ δέοντος χρώματι, κακῶς μεταχειρίζομαι, ὑπὲρ τὸ δέον ἀσκῶ. καθ' ὑπερβολὴν κάμνω τι, ἀφ' ἑτέρου παραθέσεως ἢ πραγμάτων διοείζεται ὁ ζήτος τῆς παραληψεως, ἢ ἀφ' ἑτέρου τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Σουΐδας τὴν καταληψιν τοῦ σαρκικοῦ σωφρονισμοῦ, Παραληφθῆναι, ἀκολάστως μίγνυται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παραληφθῆναι, κακῶς λέγει. Παρ' Ἡροδότ. δ'. 159. καὶ ζ'. 223. κεῖται "Παραληφθέμβροι". σωματακεμ. "τοῖς "σώμασι". ὅπερ παύτων ἐστὶ τῷ "Ἀφειδῶς τοῖς σώ"μασι χρῆσθαι" παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιγ'. 60. διὰ ὁρμητικῶν καὶ ἀγεωμβρίων ὑπὸ τοῦ θυμοῦ μαχητῶν, οἵτινες δεῦ ἀνυχοῦσι τὰ ἑαυτῶν σώματος ἧττοι τὴν ζωὴν τῶν. Ἡρόδοτ. ἐν α'. 108. "Μηδαμὰ παραληφθῆναι". καὶ ἡ. 20. "Παραληφθεμβροι τὸν Βάκιδος χρησμόν, τινες ἑρμηνεύ. ἀφ' ἑτέρου, Καπφρονεῖν, καὶ μὴ μεταχειρίζεσθαι" ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος αὐτὸς τι μικρὸν κατωτέρω ἑρμηνεύει τοῦτο ἀφ' ἑτέρου, "Οὐδὲν χρησαμβροι". Οὕτω καὶ ἐν β'. 141. "Τὸν ἐν ἀλογίνσι ἔχειν παραληφθαμβρον τὸ μάχιμον τῆς Αἰγυπτίων". ἀλλ' ἐν ε'. 92. "Αὐτοὶ ἄπειροι ἐόντες τυραννέων - παραληφθῆναι ἐς "τὰς συμμαχίας". φρονεῖτε καὶ σφάτητε ἀλλέας κατὰ τῆς συμμαχίας.

Παραχρῆμα, Ἐπίρ. κυρίως "Παρὰ τὸ χρῆμα". ἐκ τούτου τῆς, Παραυτίκα, καὶ, Παραυτὰ, καὶ, Αὐτίκα, ἐντεῦθεν ὁ Θευκυδ. ἐν α'. 138. "Τῶν παρα"χρῆμα" πάσαι ἀπεναντίας "Τῶν μελλόντων". τῆς ἐνεστῶτος - τῆς παρούσης ὑποθέσεως. ἔτω καὶ Ξενοφ. Κυρηπ. β'. δ'. 13. "Ἔνθα δυνατὸν αὖ ἀπελθεῖν ἐν "τῷ παραχρῆμα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι". ἐν τῷ παρόντι, κατὰ τὸ παρόν, ὅπου προσυπακ. τὸ, χρόνῳ. "Τ"ὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης". τῆς παρούσης, τῆς ἐνεστώσης. Θευκυδ. "Λέγειν ὑπὸ τῆς παραχρῆμα, ἢ ἐκ "τοῦ παρὰ χρῆμα" Ξενοφ. Ἑλλ. α'. α'. 21. καὶ Πλάτ. Συμπ. 11. ἐκ τοῦ προχείρου, ὅς ἀπροόπτου, ἀνευ προπαρασκευῆς, καὶ μελέτης, καθὼς ἔτυχεν. ὅτου καὶ τὸ "Ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐστρατεύετο". Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 11. ἀνευ προετοιμασίας καὶ προπαρασκευῆς. "Λέ"γειν παραχρῆμα ἡδέως". αἱ προσωπικαὶ καὶ ὀλιγοχρόνιοι, αἱ διαρκοῦσαι μίαν μόνην στιγμήν.

Παράχρησις, ἡ. τὸ παραχρᾶσθαι. ἡ πλέον τοῦ δέοντος χρῆσις, κατάχρησις. Σουΐδ. "Παράληψις τοῦ "σώματος". ἡ ἀκόλαστος μίξις.

Παραχρηστηριάζω, Μ. ἀσω. ὁ Σχόλ. Θ'. σελ. 394. ἑρμηνεύει ἀφ' ἑτέρου, Κακοργέω ὅθεν τὸ χρηστήριον, ἀπατῶ τὸ μαντεῖον.

Παράχροος, καὶ συναλ. Παράχρους, ὁ, ἡ. ου, Παράχρωμος, ὁ μεταβεβλημμένον ἢ ἐνδυσμένον ἔχων τὸ χρῶμα. Λεκιαν. Ἰσορ. συγγ. 86. ἀνευ χρώματος, χλαμύς.

Παραχρώζω, Παραχρώννυμι, καὶ, Παραχρωννύω, ἀφ' ἑτέρου χρωμάτων φθείρω. Ὅθεν "Παραχρώσεις αἱ τῶν "μελῶν". Πλούταρχ. προβλ. συμπ. γ'. 1. αἱ παραφθοραὶ, δι' ὧν ὕβριζον τὸν ποιητὴν Ἀγάθωνα, καὶ μάλιστα ἀφ' τῆς μίξεως τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. ὅτω λέγει καὶ ὁ Ἀειτοτ. πολιτ. ἡ. 7. "Τῶν μελῶν "τὰ σιωπώντα καὶ παρακεχρωσμβύα". ὅθεν

Παράχρωσις, ἡ. ἡ ἀφθορὰ τοῦ χρώματος, ἢ ἀφ' ἑτέρου χρωμάτων ἤτοι ἀφ' τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας φθορά, ἀλλ' ὁ Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 80. λέγει "Σκιάς "τινας ἡδονῶν καὶ παραχρώσεις". τὰς ἐκπλυμβύας βαφάς. τὰ ἀμυδρὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς πολυκαιρείας ἢ ἐκ τοῦ συχνοῦ πλυσίματος ἔχασαν τὸ καθ' αὐτὸ χρῶμα.

Παράχυσις, ἡ. παύτον τῷ, Ἐπίχυσις.

Παραχύτης, ς, ὁ. ὁ ὑπακτέων, ἢ ὁ πλησίον κύτων, ὅστις ἐν τοῖς λεξοῖς φέρει τὸ ὕδωρ καὶ ὑπακτέει αὐτὸ διὰ τοῦ σώματος τοῦ λεκυθίου. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παραχύω, ἐγγὺς - πλησίον ἢ ἔμπροσθεν χύω.

Παράχωμα, τὸ. τὸ πλησίον διπ τινι ἢ ἐπάνω ἐρριμμβύον χῶμα, ὕλωμα γῆς, (μαγδαλα) σωρὸς ἢ ἀναβολὴ γῆς - χώματος, ἀμβολὰς, τέφρος, μῶλος. Σχόλ. ε. σελ. 325. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Παραχένω, καλύπτω τι ἀφ' τοῦ χώματος, ὅ ἐστιν, ὑποσωρεύω χῶμα διπ τι, βάλλω τι ὑπὸ γῆν.

Παραχωρέω, ὦ. παρεκεῖσε ὑπάγω, πέραν τοῦ χώρου ἢ ἔξω τοῦ χώρου ὑπάγω, ὅ ἐστιν εἰς τὸ πλάγιον μέρος αὐτοῦ, πάτω, ἢ τῆς δεξιᾶς εἰς ἐξίσαμαι, ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραμερῶ. Ξενοφ. Ἱερ. ζ'. 2. "Ὁδῶν παραχωρεῖσι". Ἐνδίδαμι, ὑποχωρῶ ἢ ἀφίνω τὸν δρόμον, εἰς ἄλλο μέρος ἐκχέομαι. ὁ αὐτ. Κυρηπ. ζ'. ἐ. 20. "Ὁ ποτμὸς ἡμῖν παρακε"χώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ". καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Φέρω ἐμαυτὸν ἔξω τοῦ δρόμου καὶ ἀφίνω ἢ δίδω τόπον εἰς τινα ἵνα διέλθῃ - περάσῃ ἄλλος τις. "Ὅθεν "παραχωρῆσαι πνεύματι". Συγκαπτί θημι - συγκυρῶ - ἀφίνω, δίδω ἄσκεια, σέργω, ὑπείκω. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. δ'. 28. "Καὶ τῆς θεραπόντων τῶν δεομβύων "παριχώρει (διαλέγεσθαι). "Παρίημι, ἀφίνω ἢ δίδω εἰς ἄλλον. "Παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς". Παρθεν. ι'. δ'. "Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν". αὐτὶ τοῦ, Ἀναχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι. Διον. Ἁλικ. ς'. 50. "Παρα"χωρεῖν εἰς τὸ ὄρος". σρίφεσθαι, φθαίνειν - ἔρχεσθαι. Χρυσόστομος.

Παραχώρημα, τὸ. τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παραχωρεῖ - ἀφίνει - παραυτῆ τις. 2) Ζήτ. Παραχορήγημα.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραχώρησις, ἡ. τὸ παραχωρεῖν, ὑποχώρησις, ἄφεσις, παράτησις.

Παραχωρητικὸς, κὴ, κόν. ὁ παραχωρῶν, ἐνδίδων, κ. τ. λ.

Παραχώριος, ὁ, ἡ. (χώρα) ὁ πλησίον τῆ χώρᾳ ὤν, ὁ συνοράδων, ὁ πλησίον κείμενος, γείτων. Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193.

Παραψαλίζω, ὅθεν Παραψαλισὴς, ὁ. ἐν τῇ Παιδέκτ. ὁ δι' ὧν τὴν ψαλίδος πόπτων-χωείζων, ἢ ὁ δολίως καὶ ἐφεδρεμόνως χωείζων τὰ ἐνδύματα, ἢ τὰ νομίσματα.

Παραψάλλω τῷ νευρᾷ". Ὑποπολαίως ἢ ἐλαφρῶς ψαύω-ἐγγίζω-πρόω τῷ χορδῷ μουσικῆ τινος ὀργάνου. Πλούταρχ.

Παράψαυσις, ἡ. ἡ ὑποπόλαιος καὶ ἐλαφρὰ ψαῦσις, ἔγγιξις. Πλούταρχ.

Παραψαύω, ὑποπολαίως-ἐλαφρῶς-μετείως ψαύω-ἐγγίζω-ψηλαφῶ, χαϊδεύω.

Παραψάω, ἐλαφρῶς ψάω-ἢ ψαίω. ἀμφ.

Παραψελλίζω, ὀλίγον τι ψελλίζω. Σξάβ. ά.

Παραψεύδομαι, ὑπὲρ τὸ δέον ψεύδομαι.

Παράψηστος, ὁ, ἡ. (παραψάω) "Θεραπαινίδιον "παράψηστον". Πολυδ. ά. 151. καὶ 153. φαίνεται ὅτι σημαίνει θεραπαινίδιον ἔχον κὰν ῥίνα ὀλίγον τι ἐντεθλιμμένην κατὰ τὸ μέσον" ἢ κάλλιον, τὸ ἔχον ξολισμούντινα τὴν τειχῶν, ἢ ὡς ὁ Πολυδ. ἀλλαχοῦ ἐν δ'. 152. λέγει" "Αἱ τείχες ἠσυχῇ παρεψηφμέναι". καὶ ὑπ' ἐτέρας τινὲς θεραπαινίδες ἀφεσωπίδες" Διάκεινται ἔχουσι παρεψηφμένων τειχῶν". Πιθανώτερα φαίνεταί μοι ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ ψαίω, ψηστὸς, Παράψησις, Παράψηστος, ὁ ἀλόθεν, ὁ ἐξεμεμβρυας ἀφὸ τὸ πυρὸς ἔχων τὰς τείχας τῆς κιφαλῆς.

Παραψήχω, Μ. ξω. ἐλαφρῶς-ὑποπολαίως ψήχω-τείβω-ψαύω. ταὐτὸν τῷ, Παραψαύω.

Παραψὶς, αὐτὶ, Παροψὶς. ἡμαρτ. αὐάγν.

Παράψογος, ὁ. ὁ Πάνιος Εὐσεὺς ἐν τῇ Ῥητορικῇ αὐτῷ μετεχειρίσθη τὰς λέξις, Παράψογος, Παρέπαινος, καὶ Ὑποδήλωσις, ἧφ' οἱοίαν τὰς παραγωγὰς καὶ τὰ ὀνόματα φέγα καὶ ψόεπαίζει ὁ Πλάτων ἐν Φαίδρ. ἡ δὲ τῆ Ἀνωνύμῳ Ῥητορικῇ, Προδήλωσις, Παραδήλωσις, Ὑποδήλωσις, ἔχει. Παρομοίως φέγει ὁ Πλάτων τὸν Θεόδωρον, διότι μετεχειρίσθη τὰς λέξις, Πίστωσις, Ἐπιπίστωσις. καὶ, Ἔλεγχος, Ἐπεξέλεγχος. κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ὅστις ἐν Ῥητορ. γ'. 13. ἀπαφέρει τὰς τοῦ Θεοδώρου λέξις, Ἐπιδιήγησις, καὶ Προδιήγησις, ὡς ἀπόπους ὑποδιαιρέσεις τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ ἐννοίας.

Παραψυχάομαι, ῶμαι. αὐτὶ τοῦ, Παρηγορῶ. ἀμφ.

Παραψυχὴ, ἡ. ἄνεσις, ἀνάψυξις, παρηγορία, παραμυθία. Εὐσεπ. Ἐκ. 280. Ὁρίζ. 62.

Παρβάτης, ὁ. Ζήν. Παραβάτης.

Παρβολάδην, Ἐπίρ. αὐτὶ, Παραβολάδιν, (παραβολὴ) ταὐτὸν τῷ, Παραβλήδην. πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλησίον. Ἀπολλών. Ῥόδ. πλησίον τοῦ εἰ μετὰ τῆ ἄλλης, ἢ παραλλήλως, ὅπερ ἄλλως, Παραβλήδην, εἶπεν ὁ Ἄρατος.

Παρδακὸς, καὶ Περδακὸς, ὡς τὸ Παρδαλὶς, καὶ, Πορδαλὶς, ὑγρὸς, νοτερὸς, φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, Ἄρδω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Πάρταζεν, ὕγρασεν, "ἴον, Λάκωνες".

Παρδάλειος, καὶ Παρδάλεος, παῦ, ὅ, τι αὐήκει εἰς τὴν Πάρδαλιν. Παρδαλέη, Παρδαλῆ. ταυτόσημα. Δερὰ, τὸ δέρμα τῆς Παρδάλεως.

Παρδαληφέρεις, ἐς, ἡ. ὁ παρδαλίδα φέρων-φερῶν.

Παρδάλια, πά. οἱ ἀδιώρετον εἰσέτι εἴδος ζώων. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 11.

Παρδαλίαγχον, τὸ. (πάρδαλιν, ἄγχω) Φυτόν τινος, δι' ὃ πνίγυσι τὰς παρδάλεις. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 6.

Παρδαλιδεὺς, έος, ὁ, ἡ. ἡ νέα πάρδαλις. Εὐσέβιος.

Πάρδαλις, λεως. Ἰωνικ. λιος, ἡ. καὶ, Πόρδαλις, ζῴων ἀγριώτατον σῶμα ἔχον, τὸ ὁποῖον τὸ δέρμα εἶναι κατάστικτον καὶ πεποικιλμένον, Ὁ Πλίνιος μεταφράσεται τοῦτο εἰς τὸ Λατινικὸν *Panther*" ἀλλ' ὁ Παῦσανίας ἀκριβέστερα ἐκ τούτου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἄλλων. Ζήν. Πάρδος. Ὁ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. λέγει "Λασιο-"στέρνων παρδαλίων". ὡς αὖ καὶ εἶχε τὸ ζῶον χιόνων λευκότερον. Ἐν τῆς ποικίλης δορᾶς τούτου τοῦ ζώου παρερμηνεῦσα ἡ σωφρόνια, ἐκάλεσε Παρδαλὸν, παῦ ποικίλον.

Παρδαλωδὴς, ες, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως ὤν.

Παρδαλωτὸς, τὴ, τὸν. πεποικιλμένος-κατεσιγμένος ὡς ἡ δορὰ τῆς παρδάλεως. Λουκιαν.

Παρδέω, αὐτὶ τούτου ὀλίγιστος ὁ Ἕνες. Πέρδω, Παρδήσεμαι.

Παρδίαι, οἱ. ἡμαρτ. αὐάγν. αὐτὶ, Παρειαὶ. Πλουτάρχος.

Πάρδιον, τὸ. ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἱππάρδιον, λέγεται. ἀδιώρετον τι εἰσέτι ζῷον. Ἀριστοτ. Ἱστορ. β'. 1.

Πάρδος, ὁ. ὁ Παῦσαν. Λιλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ά. 31. ὅπως ἐν Χειρογρ. Πόρδαλος, ἔχει. ὁ Πλίν. ἡ. 17. ὠξέλαβε τὸ, Πάρδος, ὡς ἀρσενικὸν τοῦ Παύσπρος, ἀλλὰ χωρὶς θεμέλιον, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ὡσαυτῶς τὸ, Πόρδαλις, ὡς ἀρσενικὸν τοῦ, Πάρδαλις.

Πάρδω, ἕτερος ἄρχησος σχηματισμὸς τῆ, Πέρδω, ἀφ' ἧ ὁ Μέλ. Παρδῶ, καὶ Παρδήσεμαι. Ἀόρ. Ἔπαρδον. καὶ Ὑποτ. Πάρδω. ἐν χρήσει.

Παρεάω, ῶ. (ἐάω) ἀφίνω-παραιτῶ, ἀφ' ἧ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Παρεάζω, καὶ, Ἀπαρεάζω, Ἀπαρεάζω.

Παρεγγίζω, Μ. ίσω. ὀλίγον τι ἐγγίζω-πλησιάζω ἐμαυτόν. Θεόφρ.

Παρέγγραπτος, ἡ, Παρέγγραφος, ὁ, ἡ. ὁ κρυφίως ἢ ἀδίκως ἐγγεγραμμένος. ὀξυβαρέτως δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ τῆ πολιτῆ. νόθος πολίτης. ἢ καθ' Ἡσύχ. Παρεγγεγραμμένος, ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις πεπηγμένος (μὴ ἀστὸς,) δημοποίητος παῦς. ἐκ τοῦ

Παρεγγράφω, Μ. ψω. κρυφίως ἢ ψευδῶς γράφω τινὰ ἐν τῷ καταλόγῳ, ἢ μάλιστα τῆ πολιτῆ. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν.

Παρεγχυάω, ῶ. ἐγχειρίζω, παραδίδω εἰς χεῖρας, ἐμπιστεύομαι, παρέχω, διαδίδωμι, ὑπὸ χεῖρα εἰς χεῖρα δίδω. ὀξυβαρέτως λέγεται ἐν πολέμῳ ὑπὸ τοῦ σχηματος-σωτηρίας καὶ παραγγελίας, ἥτις δίδεται ἐξ ζώσης φωνῆς παρὰ τοῦ ἀρχιστράτηγου εἰς τοὺς λοχαγοὺς, καὶ ὕστω καθ' ἑξῆς ἀπὸ στόα εἰς ἄλλον ἤτοι δυὸ στόμα εἰς στόμα διαδίδεται ὁ λόγος εἰς ὅλον τὸ στράτευμα. "Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σωτήριον παρεγγυήσας, Ζεὺς "σωτὴρ καὶ ἡγεμὼν, ἐπορεύετο". ταυτοσημώτατον τούτῳ ἐστὶ τὸ, Παραγγέλλειν, ὅπερ καὶ Ζήν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ὁμιλῶ, παραινῶ, παρεξύνω, παρακελεύομαι, ἐμψυχόω, ἐγκαρδιόνω. Ξενοφ. Κυρωπ. γ'. γ. 42. καθόλου δὲ, Ἐνσέλλομαι, κελεύω, διορίζω, ἐξαπόστω, φροντίζω, Κυρωπ. γ'. β. 4. Οἱ νεώτεροι (ὡς ὁ Πλούταρχ.) μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ, Παρεγγυῶμαι.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρεγγυή, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παρεγγύησις. Ξενοφ. Ἀναβ. ς. ἐ. 8.

Παρεγγύησις, εως, ἡ. τὸ παρεγγυᾶν. Ξενοφ. Λακ. πολ. ιά. 4. αὐτὶ τῦ, Παράγγελσις, ἐγχείρεισις, παράδοσις, ἢ ἀξαιρέτως τῆς στρατιωτικῆς παραγγελίας καὶ προσαγῆς τῆς διδομένης ὑπὸ μέλος εἰς μέλος, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον εἰς ὅλον τὸ στράτευμα.

Παρεγγυς, Ἐπίρ. πολλὰ ἐγγύς, πλησιέστατα, πελλὰ πλησίον, ἐκεῖ σιμὰ, σωρεγγυς. Ἀεισοτ.

Παρεγκάθημαι, πλησίον ἐκεῖ κάθημαι.

Παρεγκάπτω, παὐτὸν τῷ, Παρενζώγω.

Παρέγκειμαι, παρεντίθεμαι, παρεμβάλλομαι, ἐν τῷ μεταξὺ κεῖμαι. Θυκυδ.

Παρεγκελεύομαι, παὐτὸν τῷ, Παρακελεύομαι. Πλούταρχ. Ὑποφθέγμ.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ. ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος. Γαλήν. ὅρ. ἰατρ. "Παρεγκεφαλὶς ἐστὶν ὀπίσθεν τῦ ἐγκέφαλε πεπαγμένη, ὁμοιοφυὴς ἐγκεφάλῳ, καὶ ὁμόχροος".

Παρεγκλίνω, πλαγίως ἢ λοξῶς ὁ ἐπὶ πρὸς τὸ μέρος κλίνω. ὅθεν

Παρέγκλισις, ἡ. ἡ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος κλίσις.

Παρεγκόπτω, παρὰ Πλουτάρχῳ ὅπερ Χειρόγραφα τινὰ, Παρακαλύπτω, ἔχουσιν. ἴσως ἐγέφη ποτε, Παρεγκύπτω, ὅπερ παὐτὸν ἐστὶ τῷ, Παρεγκλίνω, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος κύπτω.

Παρεγκρανὶς, ίδος, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παρεγκεφαλὶς. Νεμέσ. ὅπερ Χειρόγρ. τινα, Παρακρανὶς, ἔχουσι.

Παρεγκύκλημα, τὸ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀεισοφ. Νεφ. 18. 22. 132. καὶ 218. εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῷ ἔστι ἐγίνετο ἐν τῷ θεάτρῳ, τοῦτο δὲ τὸ Παιπτῶ ἐσημειόνετο ἢ ἐφανερόνετο μόνον διὰ σημείων. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρεπιγραφή.

Παρεγχειρέω, καὶ, Παρεγχείρησις, ἡ. παὐτὸν τῷ, Ἐγχειρέω, καὶ, Ἐγχείρεισις. σιωπωμένως μὴν τὸ, Ἀθίκως, νόθως - ψευδῶς - δολίως καὶ πεπλανημένως ἢ ἡμαρτυρημένως. "Εἰμὴ βούλοιτο τις παρεγχειρεῖν". Πλούταρχ. εἰ δὲν ἤθελε τις νὰ κάμῃ ἐξ ἐναντίας τὴν ψεύδη καὶ σισφισμένην μπαγέιαν. παραλογισικῶς αὐτεπεῖν. δείξει βυλόμενον ἀόμοιον τινὶ τινά." Καὶ "μηδὲν παρεγχείρει λέγειν". Ἀρτεμίδ. δ'. 74. καὶ μὴ ζήτει μακρύτερα νὰ προδείσῃτι διὰ τῆ τεχνικῶν σημασιῶν. "Τὰ δὲ ἔχοντα κόλασιν παρεγκειχειρήκασιν". Ἀσκληπιάδης Σχόλ. Πινδάρ. Πύθ. δ'. 40. ἀλλίως μετεχειρίσθησαν καὶ ἐμίζησαν. Ἐντεῦθεν τὸ "Παρεγχείρησις, ἡ". Ψεύδεις τις συλλογισμὸς, ἢ ὑπόδειξις. Παρὰ Κικέρ. εἰς Ἀστ. ιέ. 4. ἀλλίως κεῖται. Ἐπιχειρῶτι, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις πρὸ ἐμῦ ἐπεχείρησε.

Παρεγχέω, παὐτὸν τῷ, Παρεγχύω.

Παρεγχρόω, ῶ. Μ. ώσω. παρ' Ἀθην. ἐ. σελ. 215. "Παρενέχρωσε", αὐτὶ τῦ, Παρενεχώρησε. κυρίως ἔμως, Τίθημι - βάλλωτι μέσα ἢ ἀνάμεσα, ὑπερβολικῶς ἢ ἐκ τῦ παρεχέρα ἀλείθω.

Παρέγχυμα, τὸ. ὁ Ἐρασίστρατος ὠνόμαζεν ὅλα τὰ ἰδίαν ὑσίαν τῦ ἥπατος - τῦ σπλῆνος - τῆς νεφρῶν - τῦ απλωτοῦς. Γαλήν. περὶ ἁπλ. φαρμ. ιά. "Ἐπεὶ δὲ τῆς ἰαζῶν τὰ μὲν ἐν τύποις (τοῖς απλάγχνοις) σάρκα παρέγχυμα καλῦσι, διότι τῆς φλεβῶν ἐκχεόμενον τὸ αἷμα ἀναπήγνυται πᾶσι τοῖς ἀγγείοις, ὡς ἐκεῖνοι νομίζουσιν. τὰ δὲ ἐν τοῖς μυσὶ μόνα ὀνομάζουσι Σάρκα". καὶ ἐν ὀ. κατὰ τόπους, εἶθα ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τῦ Ἐρασιστράτε. "Γίνεται δὲ "ἡ δυσκρασία κατ' ἄγε τὰ ἰδίαν ὑσίαν τῦ ἥπατος, ὡς "Ἐρασίστρατος ἡγῆται Παρεγχύματι, ἢ ἐκ αὐτὸ τὸ "νοσεῖσθαι εἶναι μέσον τῦ απλάγχνε".

Παρέγχυσις, ἡ. τὸ χυθὲν μέσα ἢ ὑπό τι, ἢ εἶδος ἢ ὑπό τι χύσις. ἐκ τῦ

Παρεγχύω, εἶδον χύω, χυθὲν μέσα ἢ ὑπό τι.

Παρεδρευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ παρεδρεύων, ὁ εἰς τὸν ὑπάδειος.

Παρεδρεύω, πάρεδρος εἰμὶ, κάθημαι πλησίον τινος ἢ ὑπό τῇ ἰδίᾳ ἕδρᾳ, κάθημαι παστοτεινὰ πλησίον, παρακάθημαι, σωὔθρονος εἰμὶ, ὑπομένω ἢ ὑπομονος εἰμὶ, ὑπομένομαι, μετὰ Δοτικ. "Ὅταν τῷ ὑ παρεδρεύηται". Ἀθλιν. γ'. σελ. 392. ὅταν ἔχῃ τὸ ὑ πλησίον ἑαυτῦ. ὅθεν

Παρεδρήσσω, παὐτὸν τῷ, Παρεδρεύω. Νόιν.

Παρεδρία, ἡ. τὸ καθῆσθαι πλησίον τινός. κάθισμα, ὑπομονὴ, τὸ ἀξίωμα τῦ παρέδρε. ὅθεν

Παρεδριάω, ῶ. παὐτὸν τῷ, Παρεδρεύω. Ἀπολλών. β'.

Πάρεδρος, ὁ. ὁ παρὰ τὴ ἕδρᾳ καθήμενος, ὁ πλησίον τινὸς καθήμενος, συγκάθεδρος, σωὔθρονος, σύνεδρος, συμβεβηθὸς εἴς τι ἀξίωμα. Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. κατὰ Μηδ. "Πάρεδροι ἦσαν ἐδίδαντο τοῖς νεωτέροις, οἱ νῦν καλέμενοι Συγκάθεδροι· ἐπειδὴ ἦσαν "ἄρχων πάσας τὰς ὀρφανικὰς καὶ κληρικὰς ἐδίκαζεν, "ἐνίοτε δὲ ὅλα τὸν κλικίαν ἀπέρας εἶχε τὸ ὄνομα "γεν, ἐδίδοτο αὐτῷ Πάρεδρος ὁ συνδοκιμάζων". Assessore, Ἱππολ. Ἀεισαίν. β. 16. "Πάρεδρος ἦσαν "ἥτις πρέπει νὰ ὑπολείπῃ ὑπὸ τῆς ἐν ἀξιώμασιν· ὃ ἐστὶ, νὰ ἴσαται μακρὰν, νὰ ἀπέχῃ ὑπὸ τοὺς μεγάλες.

Παρέζομαι, (ἕζομαι, παρὰ) πλησίον τινὸς κάθημαι, ἢ ἁπλῶς κάθημαι, παρακαθέζομαι. Ἰλ. Α. 407.

Παρειὰ, ἡ. μέρος τῦ ἀνθρωπίνε σώματος κατὰ τὸ πρόσωπον ὑπὸ κάτω τῆς κροτάφων καὶ τῆς ὀφθαλμῶν, ὃ ἐστὶν, ἀπέναντι τῆς ρινὸς ἐξ ἀμφοτέρων τῆς μετώπε, ἡ γνάθος, τὸ Μάγουλον. ἐν Ἰλ. Γ. 35. ἀνέγνωσαν τινὲς, Παρειὰ, αὐτὶ, Παρειάς. Ξενοφ. Κυρπ. ς'. δ'. 2. "Ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῆς παρειῶν", "ἔξεχον τὰ δάκρυά μες ἐπάνω εἰς τὰ μάγουλα. τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Θ. 530. ὅθεν, Παρήϊον, τὸ. αὐτὶ, Παρεῖον, Ἰωνικ. 2) Μέρος τι τῆς γεώς, ἤτοι τὰ ἐμπροσθεν μέρη αὐτῆς.

Παρείας, ὁ. εἶδος μελαγχρινῦ ὄφεως, ἀφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ. λέγεται ἔτι καὶ, Παρῶος, Ἀεισοφ. Πλούτ. 690. Ὁ Φώτιος ἔχει, "Παρεῖαι ὄφεις, παρεῖας ἔχοντες μεγάλας, ἱεροὶ, ἃ τὰς ἀνθρώπες, ἀνάλα τὰς ἄλλας ὄφεις ἀδικῦντας".

Παρεῖδον, Ἀόρ. β'. ἐκ τῦ, Παρείδω. παρέβλεψα, δὲν εἶδον μετὰ προσοχῆς, δὲν ἐφρόντισα. Διελίγετο μετὰ "τινὰ παιδιάν". παρεπήρησας - εἶδας εἰς ἐμὲ κάμμίαν δειλίαν. ἐμπορεῖς νὰ μὲ εἰπῇς ἢ νὰ μὲ κατηγορήσῃς ὡς δειλόν. Ἀττικῶς, Ἐνιδεῖν. Ἡρόδοτ. ά. 37.

Παρεικάζω, πλησίον τινὸς βάλλωτι παραβάλλω αὐτὸ, παρεμοιάζω. Πλάτ. Σοφ. 40.

Παρεικάθω, παὐτὸν τῷ, Παρίκω, Ὑποκλίνω, παραχωρῶ. ἔτι δὲ παὐτὸν τῷ, Εἴκω.

Παρείκω, παραχωρῶ, ὑποκλίνω, παραμερῶ. ἐνδίδωμι, ἀφίημι, εἴργω, ὑπεξέπω, συγχωρῶ, ἐάω, παραπέμπω, ὑπολύω. ἔτι δὲ παὐτὸν ἐστὶ τῷ, Εἴκω. Πλάτ. Νομ. ἑ. "Καὶ τόνγε βυλόμενον ἡδέως ζῆν, "ἂν ἔτι παρίκει ἐκόνταγε ἀκολάσως ζῆν". δὲν τὸν ἀφίνει, δὲν τὸν ἐσυγχώρει. καὶ Νομ. ιά. Λακόνιον, ὅ. "πως αὖ ἡμῖν παρείκωσι θεοί". ὅσον ἤθελον μᾶς συγχωρήσωσιν, ἤθελον μᾶς φωτίσῃ. "Ὅσον αὖ δύνα "μεθα, καὶ ἐκάτερ παρίκη". Ὁ αὐτ. ὅσον μᾶς εἶναι δυνατὸν κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ κατὰ τὰ μέσα τὰ κατ'

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

καθ' αὑός. "Οὐκ ἔτι παρείκει". δεῖ συγχωρῆσαι πλέον, δεῖ δικαιοῦταί τις, κ. τ. τ. "Οπη παρείκοι. "ὁπόταν ἤθελεν ἰδίαι δίκαιεία, ὁπότων τὸ δίκαιον ἢ τὸ συγχωρήσαι ὁ καιρός. "Καθόσον παρείκοι". ὅσον εἶναι δικαιὸν-ὅσον ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ. Πλάτ. Συμπ. 12.

Παρειλίττω, ταὐτὸν τῷ, Παρελίττω.

Παρειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Παείμαι, κεχαυνωμένως, ἐκλελυμένως, ἀμελημένως, παρελελυμένως, ἀδιαπτισμένως.

Πάρειμι, Μ. ἔσομαι. (εἰμὶ, παρὰ) παρὼν εἰμὶ, εἶμαι ἢ διατέλω παρὼν, ἐγγὺς-πλησίον εἰμὶ-ὑπάρχω, ἔρχομαι. Ἰλ. Χ. 20. — "εἴμοι δύ-"ταμίς γε παρεῖη". αὖ μοὶ ὑπάρχῃ, αὖ ἐγὼ διαφέρω, αὐτόθ. 298. — "ἥρωα παρεῖναι". νὰ ἔλθῃ παρών. "Πάρεσι". παρὼν εἰσί. "Πάρεσι ὡρὸς τὰ-"τὸ τῶ καιρῶ τὰ πράγματα". Δημοσθ. τὰ πράγματα εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τῆς πάρα δόξ τοῦτο. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε. 11. "Φιλίππου ὑπδεικύμενος πάρει". ἦλθες νὰ δείξῃς φιλίαν. "Ἐφ' ᾧ πάρει;" ὑπὸ ποίῳ σκοπῷ παρεγένασθε-ἦλθες ἐνταῦθα; "Τὰ παρόντα". ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπροσθεν τῆς ὀφθαλμῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι τότε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τὰ παινᾶ, ἀκ παρῆσαι θεωρήσεις, τὰ ἐνεστῶτα πράγματα. "Πά-"ρεσιν" ἀπροσώπως, δυνατὸν ἐστίν. "Παρὸν" δυνατὸν, δέον, ὄφελον, ἢ κατὰ Φώτ. ἐκ παντὸς δυνατὸν ἐστί. Ξενοφ. Ἀγ. ά. 36. "Παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ "ἀγαθοῖς χρῆσθαι". Ἀναβ. δ'. ε. 5. "Παρὴν αὐ-"τοῖς μεῖζον τὸ βάθος τῆς χιόνος". ἐδύναντο, ἠμποροῦσαν, ἦτον δυνατὸν εἰς αὐτούς. "Ἐν τῷ παρόντι". Εἰς τὸ ὑπάκειτ. χρόνῳ, εἰς τὸν παρόντα καιρόν. "Εἰς τὸ παρόν". Ἐπίρ. αὐτὶ τοῦ, Νῦν, τώρα. Ξενοφ. Ἱέρ. ε. 2. "Τῆς εἰς τὸ παρὸν ὠφελείας ἕνεκα". καὶ Ἐνεστῶτος αὐτὶ τοῦ, Πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔμπροσθεν, παρὰ Αἰσχ. "Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα κατελήφα-"μεν". ἀντιμωσάμεθα τὸν Φίλιππον καταβαίνοντα-ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς Θρᾴκης.

Πάρειμι, (εἶμι) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὡρός τινα, ὡροσέρχομαι, παραγίνομαι, παρρησιάζομαι, ἐκβαίνω ἢ ἔρχομαι ἐμπροσθα, εἰς τὸ παρὸν φαίνομαι, παρέρχομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ'. 2. "Κύρῳ παρη-"σαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες". Κυρουπ. ε. δ'. 4. Ἀναβάσ. ά. β'. 3. καὶ ε. ε. 7. "Σεσωσμένοι πάρεσε". Ἑλλην. δ'. γ'. 1. "Ὅτι — πάλιν παρσόμεθα". θέλομεν ἐπανέλθει-γενέσει-ἐλθει ὀπίσω. ὅθεν παρὰ Δημοσθ. "Οἱ παείνατες". οἱ δημόσιοι, ἢ ἐν τῇ συνελεύσει τῇ δημοσίῳ παρρησιαζόμενοι ῥήτορες. Παρέρχομαι, ἐμπροσθεν περνῶ-ἔρχεμαι ἢ ὑπάγω, παράγω, πλησίον τινὸς ἔρχομαι ἢ περνῶ, διέρχεμαι, ὑπερβαίνω, βλέ μέσα περνῶ. καὶ ἐνπροσθεν αὐτὶ τοῦ Ὑπερβαίνω, Ὑπερέχω, ὀξύτερνῶ, παρέμπροσθεν ὑπάγω. Ξενοφ. Κυρουπ. ά. δ'. 3. "Ταχὺ "δὲ παρῆν βλέπ τὸν ἔραν τὸν ἔργων". Συγχύνεται συχνάκις μετὰ τὸ ἀόριστον Πάρημι, ἐκ τοῦ Εἶμι.

Παρεῖναι, παραπεῖσθαι. ὅθεν "Παρὼν" παραλογισάμενος, παπεισάς, συμβουλύσας, παραμυθησάμενος, παραινέσας. Ἰλ. Ζ. 62. καὶ, "Παρείπη". ἐν Ἰλ. Α. 555. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 131. αὐτὶ τοῦ, Ἀπατῶ, βλέ λόγων πείθω τινὰ νὰ ἐρέξῃ εἰς τὰ θελήματά μου.

Παρείργω, κωλύω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, κλείω τινὰ ἔξω.

Παρειρύω. Ζήτ. Παρερύω.

Παρείρω, πλησίον ἐντίθημι, ἐν τῷ μεταξὺ βάλλω, εἰσχωρῶ, ἀναμίσα βάλλω, παρεμβάλλω, παρεντίθημ. Ξενοφ. συμπ. ε'. 2. Μεταξὺ τῶν ὑμᾶς λέγειν, "ἐὰ' ἂν τείχα, μὴ ὅτι λόγον αὖ τις παρῆρε". Παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 369. ἑρμηνεύεται τὸ "Παρεί-"ρων" βλέ τῶν, φυτέρων, χαλκῶν, βλαπτῶν. ὅπερ κάλλιον ἀπαγνωστέον "Ῥύων" ὅ ἐστι, φυλάσσων, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἐσημείωσε.

Παρεισάγω, Μ. ἄξω. κρυφίως εἰσάγω-φέρω μέσα. φέρω ὡρός τι. ὁμιλῶν-παραγματεύμενος εἰσφέρω, σιγανὰ ἐμβάζω-ἐμβάλλω. Πλούταρχ. ὅθεν

Παρείσακτος, ὁ, ἡ. ὁ κρυφίως εἰσαγμένος-φερμένος ἢ βαλμένος μέσα-ἐμβεβλημένος. ὅστις κρυφίως εἰσεχώρησεν-εἰσήχθη-ἐμβῆκε μέσα. Πολύβ. ὡρὸς Γαλάτ. κεφ. β'.

Παρισβάλλω, πλησίον-ὡροσέτι-ἢ ὡρὸς τὸ πλάγιον μέρος εἰσβάλλω-βάλλω μέσα, ἢ Ὑστέρ. παρεμπίπτω, πίπτω-ἐμβαίνω μεθ' ὁρμῆς μέσα. παρεισέρχομαι, παρεισπίπτω.

Παρεισγραφή, ἡ. κρυφή-ἐναντία τοῦ δικαίου εἰσγραφὴ-ἐγγραφή.

Παρεισδέχομαι, Μ. δέξομαι. ἀκόμη θειοτέρου ἢ πλαγίως ἢ κρυφίως εἰσδέχομαι.

Παρεισδύομι, καὶ Παρεισδύω, καὶ Παρεισδύομαι, (παρὰ, εἰσδύω) πλησίον τινὸς ἐμβαίνω ἢ ὑπάγω μέσα βλέ τινος φωλεὸς θυρὸς ἢ κρυφίως, παρεισέρχεμαι. ὅθεν

Παρεισδυσις, ἡ. τὸ κρυφίως ἐμβαίνειν. τόπος δι' οὗ δύναται νὰ ἐμβῇ ἢ νὰ ξυπόξῃ τις κρυφίως. ξύπα, (ἀμπειὰ), κρύφξα. Ἱερ.

Παρεισείδω, ὅθεν Ἀόρ. ά. Παρεισιδεῖν. βλέπω ἐκ τῆ πλαγίᾳ μέρους τῶ ὀφθαλμῶ, στραβοβλέπω. Ἀειξεφ. Λυσ. 136.

Παρείσειμι, ταὐτὸν τῷ, Παρεισέρχομαι, παρεισδύομαι, παρεισπίπτω, παρεισάγομαι.

Παρεισενέγκω, ἢ, Παρεισενείκω, ταὐτὸν τῷ, Παρεισφέρω.

Παρεισέρχομαι, πλησίον-ἐγγὺς ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι-ἐμβαίνω μέσα εἴς τι.

Παρεισκομίζω, ταὐτὸν τῷ, Παρεισφέρω. Ἰώσηπ.

Παρεισκρίνω, κρυφίως ἢ μὲ ἄδικον τρόπον εἰσκρίνω-ἀφίνω ἢ σύρω-συγκαταβιβάω. Εὐσέβ. ὁ Φώτ. ἔχει, Παρεισκεῖνται, παρεισέρχεται, παρεισβάλλει.

Παρεισκυκλέω, ῶ. κρυφίως ἢ ἀπαρατηρήτως-χωρεὶς τὰ καταλάβῃ τὶς εἰσφέρωτι. Ἀθήν. σελ. 661. Ζήτ. Εἰσκυκλέω. Ὁ Εὐσέβ. ἔχει, Παρεισκυκλεῖν λόγους, τὸ ὡς ἐκ θεοῦδε κυκλικῶς παρεισάγειν, ἢ τὸ πολλάκις θεὲ τὸ αὐτὸ φρέφεσθαι.

Παρεισοδεύω, πλησίον ἢ κρυφίως ἐμβαίνω. Λεκιαν.

Παρεισοδιάζω, πλησίον τινὸς, ἢ ὡς δισσόδουον μιγνύω. Εὐσέβ.

Παρεισπέμπω, κρυφίως εἰσπέμπω.

Παρεισπίπτω, κρυφίως εἰσπίπτω, κρυφίως ἐμβαίνω ὅστι. ταὐτὸν τῷ, Παρεισέρχομαι, καὶ Ὑστέρ. τῷ, Παρεμβάλλω. Πλούταρχ.

Παρεισπονέω, ῶ. ὡρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ὡς ἐν παρέργῳ καταγίνομαι θεὲ τι. "Μυσικὴν παρεισπονεῖν". Εὐσεπ. Βελλερ. 96.

Παρεισπορεύομαι, πλησίον-ὡρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἢ κρυφίως εἰσπορεύομαι.

Παρεισπράττω, δὴ πελωνῶν, μὲ ἄδικον τρόπον εἰσπράττω-ἀπαιτῶ-λαμβάνω. ἐκτὸς τῆ δικαίᾳ εἰσπράττω-λαμβάνω πελώνων. Πολυδ. γ'. 32.

Παρεισρέω, καὶ, Παρεισρυέω, καὶ, Παρεισρύημι, κρυφίως εἰσρέω, κρυφίως χωρεμαι-ξυπόνω-ἐχωρῶ-ἢ ἐμβαίνω μέσα.

Παρεισφέρω, ὀξ ἐναντίας ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ πλαγίως ἢ κρυφίως φέρω μέσα, ὀξαιρέτως ἐν Ἀθήναις. Παρεισφέ-

" ρεισφέρειν νόμον". ἐν παύτῳ ἢ ἐξ ἐναντίας ἄλλον τινα νόμον ἢ νέον εἰσφέρειν - προβάλλειν. νόμον ἄλλον προβάλλειν αὐτὶ τῦ πρώτυ.

Παρεισφθείρομαι, ἀδίκως ἢ αὖδι τινὸς αἰτίας ἢ τῦ ἄλλυ τὸ καλὸν ζητῦσ φθείρω ἐμαυτὸν, πίπτω εἰς τινὰ ἐκείνυ δυσυχίαν, ἢ παρείσειμι μετὰ τῆς ἐνόσης τινὶ φθορᾶς.

Παρέκ, Παρέξ, Πρόθεσ. μετὰ Αἰτιατ. ὡς ὅπ τὸ πλεῖσον σωνεκφράζει ἀμφοτέρας τὰς προθέσεις, τὰ Παρὰ δηλαδὴ, καὶ τὰ Ἐκ, ἐξ ὧν καὶ σωνετέθησαν· καὶ σημαίνει Ἐγγύπεν καὶ Διάφορον. ἐνίοτε δὲ μόνον τὰ Παρά. Ἰλ. Κ. 391. "Πολλήσίν μ' αἴτησι "παρὲκ νόον ἤγαθον Ἕκτορ". μὲ πολλὰς ἀπάτας μὲ ἐξεμάκρυνεν - παρεξήγαγε τῦ λογισμῦ, (μὲ ἐκβαλλεν) ὑπὸ τὸν ἴσιμον ὁ Ἕκτορ, μὲ ἐξηπάτησε. Ἰλ. Υ. 133. "Ἥρη μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον". παρὰ γνώμην, ἀνοήτως, παρὰ τὸν καθήκοντα νόον, ἢ ἔξω λόγυ. Παρ' Ἡροδότ. α'. 130. "Παρὲξ ἢ ὅσον "οἱ Σκύθαι ἦρχον", παύτὸν ἐξὶ παρ' τῆς σωνηθείας, Πάρεξ, Παρεκτὸς, χωρὶς, αὖδι, ἔξω ὑπὸ, ἐξαίρεσιν δηλαδὴ σημαίνον. ὅτε δὲ κυριόλεκ ἢ σημασία τῆς Ἐκ, τότε σωπάσ. Γενικῆ. Ἀπολλ. Ἀργον. α'. 1315. καὶ 1114. "Παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο κύμαπ - φέρον". αὐτὶ τῦ, Παρ' ὀλίγον ἐκ τῦ θανάτυ. Ζήτ. καὶ Παρὲξ.

Παρεκβαίνω, πλησίον τινὸς ἐκβαίνω, ἔξω πατῶ. ὅπ δρόμυ δὲ ἢ ὁδὸς, αὐτὶ τῦ, Παραχωρῶ, ἐκβαίνω ἔξω τῦ ὀρθῦ δρόμυ, ἐκκλίνω, ξεκλίνω, ὑποχωρῶ, ἐξίσαμαι, παρεκβέπομαι. παραβαίνω, φθείρω - χαλῶ, καπαπατῶ τὰς ὥρας. Παρέκβασιν ποιῶ, ἀφίνω τὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ μεπαβαίνω εἰς ἄλλον, ἀφίνω τὰ ὑποθεσίν μυ καὶ ὁμιλῶ ὡσὲ ἄλλος, ὑπομαρτύρομαι ὑπὸ τὰ καθ' αὐτὸ ὁμιλίαν μυ ἢ διήγησιν, κ. τ. τ. εἰσφέρων ἄλλυ εἰς αὐτὰ μὴ ἀνήκυσαν, παρεκκλίνω. "Τὸ παῦ Διὸς σέβας παρεκβαίνειν". Αἰσχύλ. Χοηφ. 642. "Τὰ φύσιν παρεκβαίνειν". Ἀριστοτ.

Παρεκβάλλω, ξεύρω σημειώσεις ἐκβάλλω καὶ σωναθροίζω, ἤτοι ἀναφέρω αὐτὰς ἐπάνω εἰς τινα συγγραφέα. ὅθεν Παρεκβολαὶ, παρ' Εὐσαθ.

Παρέκβασις, ἡ. τὸ παρεκβαίνειν. παραχώρησις ὑπὸ τῦ ὀρθῦ δρόμυ, παράβασις, παρέκκλησις, παρεκβατὴ, ἔκσασις. τὸ τὰ ἀφίνειν τὰς τῶ ὁμιλίαν τῦ, τὰν διήγησιν - τὰ ὑποθεσίν τυ, καὶ νὰ ἐμβαίνει εἰς ἄλλο. Ἰταλ. *Digressione*. Λέγεται καὶ ὑπὸ ποταμῦ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. "Παρέκβασις ποταμῦ παραθέοντος τὸ ῥεῖθρον. "ὑπὸ δὲ ζώων, παύτὸν πῦ Γαλλ. *Digression*. ὡς τὸ παρ' Ἀριστοτ. ζῶ. Ἱστορ. δ'. "Ὁ μὲ ἐικὼς τοῖς γηγενέσιν, ἤδη ζόφον τινὰ πάρας ἐξὶ, παρεκβέβηκε δὲ ἡ φύσις ἐν παύτοις τῆ γλήνης ζόφον τινα". ἐμπαρακάθησεν, *Ausgegartet worden ist*.

Παρεκβατικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ εἰς παρέκβασιν ἀνήκων, ὁ παρεκβαίνων τὰς ὥρας - τὴν φύσιν - τὰ διήγησιν καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλα, κ. τ. τ. ὁ Φωτ. ἔχει "Παρεκβατικῶς, σωτόμως".

Παρεκβολεύομαι, παύτὸν πῦ, Παρεκβάλλω. Σχόλ. Ἀπολλ. δ'. 284. ἐκ τῦ

Παρεκβολὴ, ἡ. ἐκλογὴ, ἐξάλεξις - ἐξάλεγμα, τὰ ἐξ ἐκλελεγμένων σημειωμάτων ἀναφερόμενα ὑπό τινα συγγραφέα. Ζήτ. Παρεκβάλλω. ὅθεν

Παρεκβολικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς Παρεκβολάς. "Τὸ παρεκβολικόν". αὐτὶ, αἱ Παρεκβολαί. Εὐσάθ.

Παρεκδέχομαι, σραβὰ καὶ κακὰ ἔξηγῶ, ἐξόδως ἐρμηνεύω τι, ἀλλέως, ἤπι κακῶς ἐκλαμβάνω - δέχομαί τι. Ἀπωλίτ. ε'. ὅθεν

Παρεκδοχικῶς, Ἐπίρ. εἰρῆσθαί τι λέγεται, ὅπυ ἐκ τῦ παρεπομένυ τὸ προηγύμενον ἀκύεται. Εὐσάθ.

Παρεκδύω, ἢ Παρέκδυμι, κρυφίως ἐκδύω - ἐκβαίνω - ὑπάγω. ξεζυπόνων φεύγω. κρυφίως ὡς ὑπὸ ὀπῆς τινὸς ὀξερχόμενος φεύγω.

Παρέκθεσις, ἡ. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 458. μία δευτέρα ἢ πλησίον τεθεῖσα ἔκθεσις. ἐν τῇ Μεθόδῳ.

Παρεκθέω, παύτὸν πῦ, Παρεκτρέχω. "ἐμαρτόθεν τινὸς ἔξω ἐν τῷ περαιῶ, ἢ ταχέως διαβαίνω, πλέον - ἁρμυλίζων παρέρχομαι, παρελαυνῶ ὀλιγώρως". Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 592. "— παρεξέθεον Μελίβοιαν", ἐπερινόησεν μὲ τὸ πλοῖον κατ' ἐμαρτόθεν τῆς Μελίβοιας.

Παρεκκλίνω, τῶρος τὸ πλάγιον μέρος κλίνω, ἐκκλίνω ὀλίγον τι τῶρος τὸ μέρος, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ξεκλίνω, ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον.

Παρεκλέγω, Δημοσθ. "Παρεκλέγειν τὰ κοινὰ" κρυφίως σωνάζω τὰ δημόσια χρήματα τῇ κακομεταχειρίζομαι αὐτά. "Ἐξ ὧν ὑφίζεται καὶ παρεκλέγει" λέγει ὁ Πλάτ. ἐν Νομ. ὡσὲ τινος ἀπατεῶνος ἐμπόρος τὰ φέρων. ὕτω καὶ Δίων Κάσ.

Παρεκλείπω, ἀφίνω τι νὰ περάσῃ - νὰ λείψῃ. Οὐδετ. λείπω, ἀφανὴς γίνομαι, ἐλλείπω. Ἰωδὴθ ιδ'. 13.

Παρεκνέομαι, ὦμαι. παύτὸν πῦ, Παράγω, "ἐμαρτόθεν τινὸς παρέρχομαι ἢ παρελαυνῶ ὀλιγώρως". Ἀπολλ. Ἀργ. "- αἰπεινάς τε παρεξείσεον τ' Ἐρυθίνας".

Παρεκπίπτω, κρυφίως ἐκπίπτω - ἐκφεύγω. αὐτάκεται τῦ, Παρεμπίπτω. Διον. Ἁλικ.

Παρεκπροφεύγω, (παρὰ, ἐκ, προ, φεύγω) ὑποφεύγω, ἀμελῶν χαίνω. ὅπ βραβεύω, τὸ ὁποῖον δυνάπλαυσα, τὸ ὁποῖον μοὶ ὀξέφυγε. Ἰλ. Ψ. 314. "- μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ Παπροίῃ, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα". ἵνα μή σε φύγῃ - μὴ χαθῇ τὸ ἄθλον.

Παρεκπυρόομαι, ὦμαι, μεπαξὺ τινὸς ἢ μεσαίως ἐκπυρῶμαι - θερμαίνομαι, πυρώδης γίνομαι. Ἀριστοφ. Μετεωρ.

Παρέκταμα, τό. ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔκπασις. ἀμφικυείως τὸ πλησίον τινὸς ἐκτετυλιγμένον σῶμα.

Παρεκτανύω, παύτὸν πῦ, Παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως, ἡ. ἢ ἐκπὸς τῦ ὡρισμένυ ἔκπασις, ὀξάπλωσις, μηκυσμὸς, ἢ κατ' ἄλλους, ἀνάπλωσις. π. χ. συλλαβῆς τινος. ὡς, Ἐπύτυμος, αὐτὶ, Ἔτυμος, Ἀδελφεὸς, αὐτὶ, Ἀδελφὸς, κ. τ. τ. ἐκ τῦ

Παρεκτείνω, πλησίον - ἐγγὺς - εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον - περισσότερον ἐκτείνω - ὀξαπλόνω - μηκύνω - μακρύνω. Οὐδετ. ἐγγὺς - πλησίον τινος ἐκτείνομαι - ὀξαπλόνομαι, κατὰ μῆκος κύομαι. "Τῆ ἀνάγκαιᾳ πολὺ παρεξετάθης". Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 52.

Παρεκτελέω, ῶ. αὐτὶ τῦ, Ἐκτελῶ. ἀμφ.

Παρεκτέον, ἐκ τῦ, Παρέχω. ῥητέον - ἀπάγκη νὰ παρέξῃ - δικαίωμα νὰ δώσῃ τις. Ξενοφ. Κυρπ. β'. β'. 15. "Παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα". ῥητέον νὰ παροξυνθῇς εἰς ἡμᾶς γέλωτα, νὰ μᾶς κάμῃς νὰ γελάσωμεν.

Παρεκτικὸς, κὴ, κόν. (παρέχω) ὅς τις παρέχει - δίδει - παροξύνει. ὁ εἰς τῦτο ἀνήκων ἢ ὁμοιάζων. Γραμματ.

Παρέκτοπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔξω τῆς ὁδῦ ἐκπεσών. ἀμφ.

Παρεκτὸς, Ἐπίρ. πάρεξ, ἔξω ὑπὸ, ἔξω μόνον. παρὰ τοῖς Ο'.

Παρεκτρέπω, ἐκτρέπω τι πλησίον ἔξω τῆ δρόμυ, παρεκτρέπω, ὑποτρέφω ἢ γυρίζω τι ὑπὸ τὸν δρόμον τῦ παρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

παραβαίνειν ποιῶ, μεταβάλλω τὸν δρόμον ἢ τὸν μορφὴν, μεταστρέφω, ὀλίγον τι μεταστρέπω. Μέσ. Παρεκβέπομαι. ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν δρόμον μου καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον, παρασπατίζω, παρεκβαίνω. Ἀριστοτ.

Παρεκτρέχω, πέραν τῆς δέοντος ἢ περαιτέρω ἐκτρέχω, ἔμπροσθεν τινὸς ἔχω ἢ προτρέχω. ἐγγὺς ἔξω ἔχω.

Παρεκτρίβω, πλησίον ἐκτείβω, ἢ ἄλλῃ πῆς τειβῆς ἐκδιώκω, τείβων τι μετά τινος ἐκδιώκω ἀπ' αὐτῆς τι. Ἀριστοτέλ. περὶ πῆς ἀρετ. β'. "Ἡ δὲ θερμότης καὶ τὸ "φῶς ἀπ' αὐτῆς γίνεται, παρεκτειβομένῳ τὸ ἀέρος "ὑπὸ τῆς ἐκείνης φορᾶς".

Παρεκτροπὴ, ἡ. (παρεκτρέπω) ἡ ὑποχώρησις ἢ παρέκβασις ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρασπάτισμα. Παράδρομος, μονοπάτιον, ξυλωσιὸς τις μικρὸς-ξυνὸς δρόμος. πλησίον ἄλλης μεγάλης. Κλήμ. Ἀλεξ.

Παρεκφαίνομαι, πλησίον-ἐγγὺς ἢ ἐκ τῆ πλαγίου μέρους ἐκφαίνομαι. "δείχνω ἐμαυτὸν ὀλίγον τι "διερχόμενος".

Παρεκφέρω, ὑπό τινος ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς ἐκφέρω, Παρεκφέρομαι, ἐκτὸς ἢ πλέον τῆ δέοντος καὶ τῆ ὡρισμένη ἐκφέρομαι, ἐκβαίνω ἔξω τῆ φερόντος, κυριεύομαι ὑπό τινος ὁρμητικῆ πάθους, καὶ φέρομαι ὑπ' αὐτῆ ἔξω τῆ θείου. Λουκιαν. "Τὸ δὲ παρὰ τῆ μέ"ρος παρεκφέρεσθαι, καὶ σιναύζειν τὰ ποσθή, παρὰ "φύσιν εἶναι φημι".

Παρεκχέω, πλησίον ἢ παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη ἐκχέω-χωρῶ ἔξω. Μέσως, Παρεκχέομαι, χωρῶ ἐμαυτὸν ἔξω-χωρίομαι παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Παρέγχυσις, ἡ. ἡ ἔγχυσις-τὸ χύσιμον ὑγρὸ τινος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· ἐξαιρέτως ἑνὸς ποσιμοῦ μετὰ πλυμμύρας. ἐκ τῆ

Παρεκχύω, ταὐτὸν τῷ, Παρεκχέω.

Παρελαύνω, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς ἐλαύνω-διώκω-ἁμαξεύω-ἱππεύω. ποιεῖται μετὰ τῆ "ἵππεν, ἅρμα, νῆα, κ. τ. τ. καὶ ἀνευ τούτων, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι πολλαχοῦ. καὶ Ἰλ. Φ. 638. "Οἵπερ "μ' ἵπποισι παρήλασαν". Ὁδυσ. Μ. 186. "Οὐ "γάρ πως τις τῆδε παρήλασε νηΐ". ποτὲ δὲ ἐπέρασε τις ἔμπροσθεν ταύτης τῆς νηός. καὶ σίχ. 197. "Λιμὴρ ἐπειδὴ πᾶγε παρήλασεν (ἡ ναῦς)". ἀλλ' ἀφ' ἧ ναῦς ἐπέρασεν ἔμπροσθεν, ἤτοι ἀφ' ἧ ἐπέρασε-μεσεύθη τῆ θείου. καὶ ἐναντίον αὐτὸ τοῦτο, Ὑπερβαίνω-ὑπερπερῶ τινὰ ἐν τῷ ἐλαύνειν.

Παρελέγχω, ταὐτὸν τῷ, Ἐλέγχω.

Παρέλευσις, ἡ. ἡ ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς ὅτε τὰ τρόσω ἢ παρεταίρω ἔλευσις. τὸ ἔμπροσθὲ ἀπέρασμα. λέγεται καὶ ὅτε παρελήλυθότος χρόνου. Σοφ. ἐκ τῆ, Παρέρχομαι.

Παρελκόντως, Ἐπίρ. (παρέλκων) πλεοναζόντως, κατὰ πλεονασμόν. Γραμματ. 2) Ἀργοπορικῶς, βραδέως. ἀμφ.

Παρέλκυσις, ἡ. ὑπέρθεσις τῆ καιρῆ, βραδύτης, παράτασις, ἀναβολὴ τῆ καιρῆ, ἀργοπορία. τὸ ἔμπροσθὲ ἀφίεμα τῆ καιρῆ.

Παρελκυστὴς, ἡ, ὁ. ὃς τις παρελκύει-ἀναβάλλεται-ἀργοπορεῖ-μακρύνει τὸν καιρὸν τῆ πραγμάτων. ὅθεν "Παρελκύστρια, ἡ. "Ησυχ. ἡ ἀναβάλλουσα τῆ ἀργοπορῆσα τὸν καιρόν. Γλωσσ. ἐκ τῆ

Παρελκύω, καὶ, Παρέλκω, πλησίον-εἰς τὸ πλάγιον μέρος-τρόσεξι ἢ τρὸς τοὺς ἄλλους ἑλκύω-σύρω-ζαβῶ. Ἡρόδοτ. γ'. 102. "Σιρηφόρον (κάμηλον) "ἐκαίρωσεν ἄρσενα παρέλκειν". 2) Μακρύτερα σύρω-ζαβῶ, εἰς μάκρος ἑλκύω, παρατείνω, ὑπερτίθημι-ἀναβάλλω τὸν καιρὸν ὑπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην. ξεμακρύνω ἢ ζαβῶ ἔμπροσθεν τὸν καιρόν. Ὁδυσ. Φ. 111. "Ἀλλ' ἄγε μὴ μιμῆσι παρέλκετε". μὴ ἐμπεδίβετε-μὴ ἀναβάλλετε τὸν καιρὸν μὲ πὰς προφάσεις. "Χρόνον παρέλκειν"-κακῶς ὁδοιδύειν ἢ δαψίβειν-περνᾶν τὸν καιρόν. "Τὰ παρελκόμενα τοῖς κτή"μασι". τὰ ὁποῖα συμπεθμένται μὲ πὰς τέχνας, ἐχὶ ὅμως καὶ ἀναγκαῖα ἢ βοηθὴ συσατικὰ αὐτῆ εἰσί. Πολύβ. δ'. 20. ἢ ἐναντίον Οὐδετέρ. αὐτὶ τῆ, Περιοδεύω, πλεοναζῶ, κατὰ πλεονασμὸν εἰμί. Οἱ Γραμματ. καλοῦσι, Παρέλκοντα, ἐκείνας πὰς λέξεις, αἵτινες τίθενται μόνον δι' ὁλισμὸν πῆς φράσεως. Μ' ὅλον τοῦτο Διονύσ. ὁ Ἁλικαρ. ἐν δ'. 20. πῆς ἀρχαιολογίας λέγει "Παρέλκετο". ἦτον πλεοναζόμενον, περιττὸν, ἐθεωρεῖτο, ἦτον μὲ τὸ παραπάνω. Παρὰ Λουκιαν. συχνάκις κεῖται Οὐδετέρως αὐτὶ τῆ, Βραδύνω, ἀργοπορῶ, καὶ πολὺ ὀψαρῶ, βασῶ πολλὸν καιρόν. Ἐν Ὁδυσ. Σ. 281. "Παρέλκεσθαι τινὸς δῶ"ρα". παρά τινος ἔλκειν ἢ παρατᾶν.

Παρέλλειψις, ἡ. ἡ ἔλλειψις-ἄφεσις τοῦ πλησίον κειμένου (π. χ. ἐν τῷ, Κάλιον, αὐτὶ, Κάλλιον) γράμματος.

Παρεμβαίνω, πλησίον-ἐγγὺς-μετ' ἄλλου τινὸς ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμβαίνω. "Παρεμβαίνειν τεθείππῳ". Διονυσ. Ἁλικαρ. καὶ τινι ἁμάξῃ τεθείππῳ ὁμοίως πλησίον τινὸς ἐλαύνειν-ἁμαξεύειν. "Τὰς ἐγγὺς παρα"θέοντας καὶ παρεμβαίνοντας". Πλούταρχ. παρεμπορὸς χωρεῖντας διαπερνῶντας.

Παρεμβάλλω, κατὰ τροσθήκην ἢ κρυφίως-λάθρα βάλλω τι μέσα εἴς τι. ἐν τῷ μεταξύ τινος βάλλω-εἰσχωρῶ τι. Παρεντίθημι, ἀνάμεσα βάλλω-χώνω. Αἰσχίν. "Ἐπικαλέσασθαι παρὰ τῆ δικαστῶν θορύβους πα"ρεμβαλλόντων τὰς ἐμὰς δημηγορίας". Γαλην. "Πα"ρεμβάλλειν τῷ ὀρρῷ σκαμμωνίας ἐλάχιστον". 2) Βάλλω κατὰ πύξιν εἰς πύξιν τὸ στράτευμα ἐν τῇ μάχῃ, ὅ ἐστὶ παρατάττω τὸ στράτευμα εἰς μάχιμον, ἐντάττω. Πολύβ. β'. "Σπεῦδε παρεμβάλλειν τοὺς πε"ζούς". 3) Οὐδετέρ. "Ερχομαι μετὰ τῆ στρατῆ. 4) Ξυμπεθεύω. φέρω τὸ στράτευμα ἢ ἔρχομαι μετὰ τῆ στρατεύματος εἴς τινα τόπον καὶ στρατοπεδεύω ἐκεῖ. Πολύβ. γ'. "Τὴν διάκαμιν ποιῶ πῆς πόλεως πα"ρεμβαλών". ὅθεν Παρεμβολὴ, τὸ στρατόπεδον. 5) "Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου". παρὰ Νομ. γίνεσθαι ἐγγυητὴς ὑπέρτινος. 6) Ἀντὶ τῆ, Κυκλόω.

Παρεμβατικῶς, Ἐπίρ. (παρεμβαίνω) ἐν παρεμβάσει, μὲ παρεμβάσεις. Σχολ. Πινδάρ. Ὀλ. β'. 178.

Παρεμβλέπω, ὑπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἐμβλέπω. Εὐσεπ. Ἐλ. 1574.

Παρεμβολὴ, ἡ. κυρίως τὸ βάλλειν τι ἀνάμεσα τινός, παρεμβήκη. Αἰσχίν. λόγος ἕτερος μεταξὺ πῆς κυρίας ὁμιλίας. 2) Παράταξις πολεμική. τὸ εἰς πύξιν πολεμικὴν βαλλόμενον στράτευμα. τὸ σῶμα πῆς στρατιᾶς. Αἰλιαν. "Παρεμβολὴ ἐστὶν ἡ τῆ ὁμοίων παρεμβεσις, ὡς ὁπλίτῃ τρὸς ὁπλίτας, καὶ ψιλῶν τρὸς ψιλές. Παρεμπαξις δὲ, ἡ τῆ ὁπλίτῃ τρὸς ψιλὰς, καὶ ψιλῶν τρὸς ὁπλίτας. 3) Σχοινοπέδιον, ἡ πύξις τῆ σκηνῶν ἐν τοῖς πεδίοις, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατειβὴ πῦ στρατεύματος, τὸ παρὰ Τέρκ. Ὀρδί. Πλούταρχ. 4) Παρὰ Πολυβ. καὶ. 2. εἰσὶ "Παρεμβολαὶ" ταὐτὸν τῷ, Παρεξαιρέσεις. Λουκιαν. Ὀνειρ. 60. "Παλαίων παρεμβολὴν βαλεῖν". πεδίκλωμα, ὁπόταν δηλαδὴ παλαίωσι δύο τινὲς, καὶ ὁ ἕτερος βάλλῃ τὼν πόδα αὐτῶ μεταξὺ τῆ ποδῶν τοῦ ἄλλου καὶ ῥίψῃ αὐτὸν κάτω. ὅθεν

Πα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρεμβολικός, κὴ, κόν. παῦ ὅ, τι αὐήκει ἢ γίνεται εἰς τὴν παρεμβολήν - εἰς τὸ στρατόπεδον. "Δῆνα παρεμβολικά". Πλούταρχ.

Παρεμβολοειδής, ές, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος παρεμβολῆς παρεσθέσεως ἔχων. Σχολ. Βερδινίε εἰς Ἀειτοφ. Θεσμ. 48. ἀμφ.

Παρεμβύω, πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐμβύω, ἐντίθημι - ἐμβάλλω, ἐμφυλλιάζω - ἐμβολιάζω. Λυκιαν. "Μεταξὺ ὀνόματε δύτελῆ - παρενεβέβυσο". παρενεπέθησαν - παρενεβλήθησαν.

Παρεμμανὴς, ές, ὁ, ἡ. παῦτὸν τῷ, Ἐμμανής. Φιλοξ. Γλωσσ.

Παρεμπάσσω, προσέτι - πλησίον - σιῶ τινι - ἐν τῷ μεταξὺ πάσσω - παστίζω.

Παρεμπίπλημι, ὑπὲρ τὸ δέον ἐμπίπλημι - πληρόω - γεμίζω - ὑπερτρίζω. Ὁ Ἐρασίστρατος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν συχνάκις κατὰ Γαλιλαίου.

Παρεμπίνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνω. Ἡσυχ.

Παρεμπίπτω, ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπίπτω ἢ ἔρχομαι - ἐμβαίνω - πίπτω μέσα ἢ ἀνάμεσα, διαφέρω. Ἀειτοφ. "Παρεμπίπτει γὰρ τὸ ὕδωρ". Προφθάνω, ἔρχομαι ὅτι, ἢ αἰφνιδίως προφθάνω. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομαι - φθάνω, ἢ Ἀφροσύνη. Συμβαίνει - ἀκολουθεῖ. "Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτει". Πλάτ. ἔρχεται εἰς ἡμᾶς κατὰ συμβεβηκὸς, σωζόμενον - συμβαίνει. Αἰσχίν. Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν ἐκ "ἐλευθερίων ἀνθρώπων". εἰσεχώρησεν - ἐμβῆκεν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ποταποὶ ἄνθρωποι.

Παρεμπλάσσω, καὶ - λάττω. ἐμπλάσσω - ἐμπλαστρόνω - ἀλείφω - σκεπάνω τὰ μεταξύ τινος. σκεπάνω - ἀλείφω τὰ μεταξὺ χαράγματα - ἢ τὰς πόρους. Διοσκορ. ὅθεν

Παρεμπλαστικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐμπλάσσων - σκεπόνων τὰ μεταξύ, ὁ δυνάμει τοιαύτην ἔχων.

Παρεμπλέκω, πλησίον ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπλέκω - ἐμπερβάλλω.

Παρεμπλήσσω, ἢ, Παρεμπίμπλημι, κυρίως, λάθρα ἐμπίπλημι - πληρόω - γεμίζω. Πλούταρχ. Μάρκ. 18. "Παρεμπλήσας ὅπλων".

Παρεμπλοκὴ, ἡ. ἡ πλησίον - μεταξύ τινος ἐμπλοκή. "Ἰσοσκελὴ παρεμπλοκή". ἰσοσκελὴς γραμμὴ - ἐμπερβαλλομένη ἰσοσκελία.

Παρεμποδίζω, παῦτὸν τῷ, Ἐμποδίζω. μετὰ Δωτικ. παρὰ Λυκιανῷ.

Παρεμπολάω, Εὐσεπ. Μηδ. 909. παῦτὸν τῷ, Παρεισφέρω, ἔξωθεν εἰσφέρω - εἰσάγω. ἢ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυδ. γ'. 56. "Παρεμπολημένους" ὁ ψεύδης - μὴ γνήσιος - ὁ ξένος πολίτης.

Παρεμπόρευμα, τὸ. τὸ ἐκτὸς τῆς καθολικῆς ἐμπορείας γινόμενον παρέργως ἐμπόρευμα, μικρὸν ἐμπόρευμα. παῦτὸν τῷ, Ῥῶπος. Παρὰ Λυκιαν. Ἐγκ. Δημοσθ. παῦτὸν τῷ, Πάρεργον. Τοῦβτον ἢ τὸ παρ' Ἀντωνίῳ γ'. 32.

Παρεμπορεύομαι, ἐγγὺς ἢ ἐν τῷ μεταξὺ τῆς καθολικῆς ἐμπορείας ὡς ἐν παρέργῳ ἐμπορεύομαι, εἰσάγω - εἰσφέρωτι εἰς τὸ ἐμπόρειον. Μεταφορ. εἰσάγωτι ἢ καταγίνομαι - φαγματεύομαι τοῦτο τὸτε. Ὁ Λουκιαν. λέγων τοῦτο τῆς ἱστορίας. "Εἰ μὴ ἄλλως τὸ περιττὸν "παρεμπορεύσαιτο". ἂν αὐτὸ ζητῇ ὡς πάρεργόν τι τὸ περιττὸν καὶ ἐγγυᾶται τοῦτο εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Παρέμπτωσις, ἡ. (παρεμπίπτω) ὁ ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομος, ἢ ἡ πτῶσις ἢ τὸ ἔμβασμα, ὁ ἔρχομος τινὸς ἀνάμεσα πῆ ἢ εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον. Παρὰ Γραμμ. Προσθήκη συμφώνων κατὰ τὸ μέσον, ἐκ διαφόρων λέξεων συλλαβῶν. ὡς ἐν τῷ, Πόλις, αὐτὶ, Πόλις. Πόλεμος, αὐτὶ, Πόλεμος, κ. τ. τ.

Παρεμφαίνω, πλησίον - ἐγγὺς - εἰς τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ φανερὸν - ἐν παύτῳ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν - εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐμφαίνω - δείκνυ ἢ ἀφίνω νὰ ἰδῇ τις ἢ νὰ φαίνεται τι. Παραδηλόω. "Τὸ παρεμφαινόμενον ὕδωρ" - Ἀειτοφ. τοροβλ. κγ'. 9. τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ φαίνεται τὸ εἰδωλον ἐνὸς πλησίον αὐτῆς ἑστῶτος σώματος. Δείκνυμι - δείκνυ ὀλίγον τι σὺ κεκρυμμένον ἢ μυστικόν τι. Ἐγγὺς - χοδὸν ὀλίγον τι ὃ ἐστὶν ἀμυδρῶς πως ἢ σκοτεινῶς χαρακτηρίζω, δείκνυμι ἢ σημαίνω - δηλόω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ὁμοιάζω, ἢ Παρομοιάζω. "Μὴ "λίαν παρεμφαίνον τὴν τῆς πόλεως ὁσμήν". Διοσκορ. δεῖ παρομοιάζει τόσον πολὺ τὴν ὁσμὴν τῆς πόλεως. "Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν". ὁμοιάζειν ὀλίγον τι τὸν Σειληνὸν εἰς τὸ πρόσωπον. Μέσ. Παρεμφαίνομαι, παραδηλῶμαι, πλησίον - ἐν παύτῳ δείκνυμι παρασιῶμαι - ἐμαυτὸν, δείκνυμαι, φαίνομαι, ἀφίνομαι νὰ μὲ ἴδωσι, φανερόνομαι. Λέγεται ἢ καὶ κεκρυμμένων πραγμάτων. Ἐκ τῆς σημασίας τῦ, Δηλόω, σημαίνω, χαρακτηρίζω, προσύπτει τὸ "Ἀπαρέμφατος ἔγκλισις", ἡ μηδὲν ἀφ' ἑαυτῆς σημαίνουσα. ὅθεν

Παρεμφαντικὸς, κὴ, κόν. ὁ πλησίον - ἐγγὺς ἢ κατά τινα ἀμυδρὸν καὶ σκοτεινὸν τρόπον δεικνύων - δηλῶν σημαίνων - χαρακτηρίζων. ὁ εἰς παρέμφασιν ἢ εἰς τὸ παρεμφαίνειν αὐτῆκων.

Παρεμφάρακτος, ᾗ, Παρέμφρακτος, ὁ, ἡ. παῦτὸν τῷ, Ἀσελγής. παρ' Ἡσυχ. καὶ, Παρεμμανὴς, παρὰ Φιλοξ.

Παρέμφασις, ἡ. δῆξις, φανέρωσις, παράστασις, κ. τ. τ. παρὰ Φωτίῳ λεξ. παῦτὸν τῷ, Παραίνεσις, συμβουλή.

Παρεμφατικὸς, κὴ, κόν. παρὰ Γραμματ. Παρεμφατικὰ, καλοῦνται τὰ ῥήματα ἢ οἱ χρόνοι τὰ σημαντικὰ καὶ παρασκτικὰ ἐννοίας, ἢ διορισμόν τινας χρόνῳ σημαίνοντα ἢ δηλοῦντα. αὐτίκεινται τοῖς Ἀπαρεμφάτοις.

Παρεμφερὴς, ές, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι ἢ παρ' ὀλίγον ἐμφερὴς - ὅμοιος - παρόμοιος.

Παρεμφέρω, ὀλίγον τι ὁμοιάζω - ὅμοιος εἰμί, παρομοιάζω - προσφέρω. μετὰ Δοτικ. Διοσκορ.

Παρεμφορτίζομαι, παρ' ὀλίγον - ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμφορτίζομαι. Ζήτ. Παραφορτίζομαι.

Παρεμφύομαι, πλησίον - εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐμφύομαι - φύω - βλαστάνω. προσκολλῶ - ἐξαρτῶ ἐμαυτὸν πρός τι. Λυκιαν.

Παρενδείκνυμι, παῦτὸν τῷ, Παρεμφαίνω.

Παρενδιάω, ῶ. πλησίον ἐνδιάω - κατοικῶ - διατρίβω. ἀμφ.

Παρενδίδωμι, παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀφίημι, ὑπακούομαι εἰς τὴν γνώμην τῦ ἄλλου. μαλακίζομαι, καταπαραφύομαι. Πλούταρχ.

Παρενδύω, καὶ, Παρενδιδύω, κρυφίως χωρὶς νὰ καταλάβῃ τις ἔρχομαι - ἐμβαίνω μέσα. Ἀθηνά. σελ. 53.

Παρενεγγυάω, ῶ. μέλλ. ἀναγν. ληφθεῖσα ἐκ τῦ παρακατικῦ Παρενεγγύα, ᾗ ἐκ τῦ ἀορ. ά. Παρενεγγύησα, αὐτὶ τῦ, Παρεγγυάω.

Παρενέγκω. Ζήτ. Παραφέρω.

Παρενείρω, πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος - ἐν τῷ μεταξὺ ἐνείρω - εἰσχωρῶ - ἐμβάλλω - ἐμπήγω - ἐμπορπόω. "Παρενείρειν ἑαυτὸν εἰς πάντα". Πλούταρχ. ἐνέβαλεν ἑαυτὸν, ἀκακαπόνητο - ἐχώνευτο εἰς ἅλα.

Παρενηνοθε, Ποιητ. παῦτὸν τῷ, Παρῆλθεν. Ἀπολλ. Ἀργ. ά. 664. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπενηνοθα.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρένθεσις, ἡ. τὸ βάλλειν τι ἀπὰ μέσα τινός, θέσις τινὸς μεταξὺ δύο ἑτέρων, ἐμβολή, καὶ τὸ ἐν τῷ μεταξὺ θεμένου - βαλμένου. Παρὰ Γραμματ. ἡ θέσις φωνήεντος τινὸς μεταξὺ ἑτέρων, οἷον, Πγεόντες, αὐτὶ, Πνέοντες. Νεσος, αὐτὶ, Νόσος, κ. τ. τ. Φράσις σχηματίζουσα, ἐννοιαν τινα ἰδιαιτέραν ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἁπλοῦ ἀφ' ἧς ἐκλείεται διά τινων σημείων, καὶ τὰ σημεῖα αὐτὰ ( ) δι' ὧν ἐν τῷ γράφειν ἐκλείεται αὕτη ἡ φράσις, ἐκ τοῦ Παρεντίθημι. ἔθεν ἔτι καὶ

Παρένθετος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ μεταξὺ τινῶν βεβλημένος - βαλμένος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο καμπύλων γραμμῶν τῆς παρενθέσεως κείμενος. "Παρένθετον "ῥῆσιν", λέγεται ἐν τοῖς θεάτροις, τὸ ῥῆτὸν καιρὸν εἰσαγόμενον, παρείσακτον. καὶ

Παρενθήκη, ἡ. τὸ μεταξὺ θεμένου - βαλμένου, τὸ παέργως - μὴ ἀναγκαίως βαλλόμενον μεταξύ τινων, παρεμβολή, παρένθεσις. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἐκείθεν, ἤγουν τῶν σημείων τῆς παρενθέσεως, ἐκκεκλεισμένη φράσις. Παρ' Ἡροδότ. ζ'. 171. "Ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ "τὰ Ῥηγίνους τε καὶ Ταραντίνους, τῷ λόγῳ μοι παρεν- "θήκη γέγονε". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Προθήκη. ὡς καὶ παρὰ Παυσαν. παρ' ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Παρέκβασις, καὶ Πάρεργον. παρ' Ἡσυχ. μικραί τινες ἰδιαίτεραι φραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι μετὰ τῶν ἄλλων ὡς πάρεργόν τι φορτόνονται - βάλλονται ἐν τοῖς πλοίοις ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀχοῖς ἔνεστιν.

Παρενθυμέομαι, παρ' Ἀντωνίν. Φιλοσ. καὶ Εὐσεβ. Ἱερ. Ἐκκλ. ἀφίλω τῷ ἐνθυμήσιν ἤτοι ὀχοσοχλίμμα, δεῦ ὀχεσίχω, ἀμελῶ, καταφρονῶ, ὑποκείνομαι. ἔθεν

Παρενθύμησος, ἡ. ἔλλειψις ἐνθυμήσεως - ὀχοσοχῆς, καταφρόνησις, ἀμέλεια, ἀφοσεξία.

Παρένθυρσος, ὁ. κόμπασμα ἢ κομπασμὸς τοῦ λόγου - τῆς ἐκφράσεως παρακαίρου τινὸς πάθους ἢ ἐνθουσιασμοῦ. Θεόδωρος παρὰ Λογγίν. γ'. 5. "Ἔστι δὲ (τὸ παρένθυρσον) πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν, ἐνθα μὴ δεῖ πάθους" ἢ ἀμέτρον, ἐνθα μετείη δεῖ".

Παρενιαυτοφόρος, ὁ. ἡ. ὁ παρ' ἐνιαυτὸν φέρων. Θεόφρας. αἰτ. φυτ. α'. 24. "Δενδρα παρενιαυτοφό- "ρα". τὰ ὁποῖα φέρουσι καρπὸν τὸν ἕνα χρόνον καὶ τὸν ἄλλον ἐχί. ὅ ἐστιν, εἰς κάθε δύο χρόνους δίδουσι καρπόν.

Παρεννέπω, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 367. ταὐτὸν τῷ, Παραυδάω. ὁμιλῶ - λέγω ῥῆσίτινα. "Τοῖα παρεννέ- "πεν Ἄργος". *Dico admonendo*, παραινῶν λέγω.

Παρενοπλίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἐνοπλίζω. Σχόλ. Λυκόφρ. 329.

Παρενοχλέω, ῶ. ἐν καιρῷ ἐργασίας ἢ ἄλλης τινὸς ἀσχολίας ἐνοχλῶ-βαρυῶ - συγχίζω - πειράζω τινά. Πλούταρχ. ὅθεν

Παρενόχλησις, ἡ. ἡ ἐν καιρῷ ἐργασίας ἢ ἀσχολίας τινος ἐνόχλησις.

Παρενράπτω, Μ. Φω. ἐπί τι κατὰ ῥοδωνίλιν ῥάπτω τι. Ἀνάλεκτ. β'. 303. "Κύκλον παρενράψαντο "πεδίλοι σύμβολον ἀγομένοις".

Παρενσάλευσις, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρενσαλεύω.

Παρενσαλεύω, - εύω. (παρὰ, ἐνσαλεύω) πλησίον ἢ ἔνδον ἢ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν κινῶ - κινῶσαλεύω - πράττω. "Παρασαλεύειν τὴν ποδοῖν". Ἀλεξοφ. Πλήτ. 291. κινεῖν - πράττειν τὰς πόδας ἐν τῷ χορεύειν. καὶ ἐνταῦθα παρὰ Φιλοσῤῥ. εἰς Ἀπολλ. β'. 13. "Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύειν". καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. ε'. 2. "Μανικὴ παρενσάλευσις τῆς ποδῶν". ἐπὶ ὀρχήσεως - χορεῖ.

Παρενσπείρω, ἐν τῷ μεταξὺ σπείρω.

Παρέντα ξις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρεύθεσις. Πλουτ. ἐκ τοῦ

Παρεντάσσω, ἢ - άττω, παρεντίθημι, ἐν τῷ μεταξὺ βάλλω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Παρεμβολή.

Παρεντείνω, ῶ, Παρεντείνομαι, πλησίον ἐκεῖ - ὑπὲρ τὸ δέον ἐντείνω, ἢ ἐντείνομαι, ἐκτείνω - ὑπερπλύνω - τυπόω. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Περικλ. αὐτὶ τοῦ, παρεμπλέκω.

Παρεντίθημι, ῆς, Παρεντίθεμαι, ἐγγὺς - ἀναμεταξὺ ἢ ἐκτὸς τοῦ ὠρισμένου τίθημι, φέρω - βάλλω ῥοσέτι ἢ ῥοῦς τοῖς ἄλλοις μέσα, Ἐντίθημι. Δημοσθ. "Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι ἀγορᾶσμαπε εἰς "τὸν ναὸν κελεύσει". τὸ συμφωνητικὸν γράμμα σὲ ὑποχρεόνει κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων (τὰ ὠρισμένα φόρτα δηλ.), νὰ βάλλῃς εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἄλλας διαφόρας μικρὰς φραγματείας.

Παρεντρώγω, πλησίον τῶν ἄλλων ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν τρώγω. ἐπὶ λιχνευτικῶν ἐδεσμάτων, ὡς καὶ τὸ, Παρεγκάπτω. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 622. ὅπου μετὰ τοῦ, Νωγαλίζω, συνεπεσημείωται κεῖται.

Παρεντυχία, ἡ. ὁ ἐν τῷ μεταξὺ ἢ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐρχομός. Γλωσσ.

Παρεξ, ταὐτὸν τῷ, Παρέκ. ἐν Ὀδυσ. Μ. 47. "Ἀλλὰ παρεξ ἔλασαν". παρελασαίνειν ἐκτὸς αὐτῆς. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σίχ. 109. "Νῆα παρεξ ἐλάσαι". τὸ δὲ "Παρεξ ἀγορεῦσαι" αὐτὶ τοῦ, ἔξω μέν τῆς ἀληθείας, ἐγγὺς δ' ὅμως κατὰ τὸ πιθανόπρεπον. Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. "Ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον". αὐτὶ τοῦ, "Ἄπαγε τὸν δίφρον ἐκτός. ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει, "τὸ Πάρεξ, καὶ τὸ, Παρεξ ἐξαφέρουσι" τὸ μέν ἐξ Πάρεξ σημαίνει τὸ Ἐκτὸς, καὶ βαρυύεται" καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς" ἔστι δὲ κοινόν. τὸ δὲ Παρεξ ἢ τὸ Ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ Πλησίον, ὡς τὸ "Ἔχθιον φῦκος παρεξ ἅλα". (Ἰλ. Ι. 7. ἔξω παρὰ τὴν θάλασσαν) ἤγουν ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅ ἐστιν "Ἐξέχθιον παρ' ἅλα". καὶ ἐξωέτερα, καὶ σωπάσεται μετὰ Αἰτιατικῆς. ἔστι δὲ ποιητικόν. Ἰλ. Ω. 434. "Παρεξ Ἀχιλῆα". πλησίον ἐμφρόδτε τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς σιωπηθείας, Παρέκει, καὶ Παρεκεῖ, καὶ, Παρεκεῖθες, ὀλίγον τι μακρύτερα.

Παρεξάγω, ἀπ' ἐναντίας ὀξάγω - ἐκφέρω. ὀξαιρέτως λέγεται ἐπὶ Σζρατῆ. ἄρα, φέρω - ὀξάγω - ἐκβάλλω τὸ στράτευμα κατὰ τὸ ἐχθρόν. *marcher à l' ennemi*. Παρ' Ὁμήρ. "Παρέκ γόον ἤγαγεν". αὐτὶ τοῦ, Παρεξήγαγε, ἐπάπασεν, ἔξω τῶν ὁρθῶν ἔφερε. Ζήτ. Παρέκ.

Παρεξαγωγή, ἡ. ἡ ὀξαγωγὴ τοῦ παρέρχομένου. Ἀρεμιδ. ε'. 13.

Παρεξαίρω, ἐν τῷ μεταξὺ - εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ὀξαίρω - ὑψόω - ἔξω αἴρω, φορτοίνω. Στράβ. ιά. σελ. 800. παρὰ Σκύμν. σίχ. 342. "Παρεξαρθέντες", αὐτὶ τοῦ, ἐπαρθέντες - ὑπερηφανωθέντες, ὡς τὸ τῆς σιωπηθείας, Ἐσήκωσαν τὴν κεφαλὴν τῶν ὑψηλά.

Παρεξαλλάττω, ταὐτὸν τῷ, Μεταλλάττω. Σχόλ. Σοφοκλ.

Παρεξαμείβω, ταὐτὸν τῷ, Παρέρχομαι καὶ, Παρελαύνω. Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 581.

Παρεξαυλέω, ῶ. Ἀεισοφ. Ἀχάρν. 681. "Ὄπως "ἀσφὼς καὶ παρεξαυλημένως". κωμική τις ἔκφρασις ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι πλέον τὰ ὁμιλήσωσι, πολλὰ, παράμοιοι οἱονεὶ τοῖς καπνεμένοις γλωσσιδίοις τῶν αὐλῶν, ἅτινα ἐκ τῆς πολλῆς

χρή-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χρήσεως χαυνωθείπα δεν εἶναι πλέον ἱκανὰ πλέον νὰ ἐκδώσωσι φθόγγον. ὡς τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Ἐκφυσημένος ἢ Ξεφυσημένος. ὕπο χρῆται καὶ Σωφρόσυνος εἰς Διάνοια. σελ. 62. πρβ Ἐξυλημμένος πὲ ὥπε. ὅπερ παύτον ἐστὶ πρβ, Κατυλημμένος, κεκωφωμένος, πρβ ὀπείων πὲ ὥπε ἀξεκώφωσε τις ἀξὲ πρβ φωνῶν ἢ ἀξὲ πρβ φυσημάτων τὲ αὐλῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ἐξυλημμένος, καὶ Διπυλημμένος, αὐτὶ πλ, Λληρεῖος. ὅπερ κατὰ τὶνὰ σύνειαν παύτον ἐστὶ πρβ, Παρεξπυλημμένος.

Παρέξειμι, πλησίον-εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ τρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἀξέρχομαι-ἐκβαίνω ἔξω. 2) Μετὰ Αἰτιατ. παύτον ἐστὶ πρβ, Παράγω, καὶ, Παρέρχομαι, παραβαίνω, παραχωρῶ, παρεκκλίνω, ὑποφεύγω. Σοφοκλ.

Παρεξειπεῖν, Ὀδυσ. Δ. 348. ὅπω ὀρθοστερὸν ἢ αὐάγν. "Παρὲξ εἰπεῖν". ἐναντίον τῆς ἀληθείας εἰπεῖν. παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ τὸ, Παρεξερέω. ἐναντίον τῆς ἀληθείας ἢ παρὰ τὶνὰ ἀλήθειαν λέγω. Ζήτ. ἐν πρβ, Παρέξ.

Παρεξειρεσία, ἡ. καὶ, Παρεξειρέσιον, τό. (παρέξ, εἰρεσία) κατὰ τὸν Σχολ. τὲ Θουκυδ. ἔστιν ὁ ἔξω τῆς εἰρεσίας πρβ νηῶν τόπος, καθ' ὃ μέρος ἐκ ἔτι κώπαις κέχρηται. Ἔστι δὲ τοῦτο ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. Παρὰ Πολυβίῳ λέγεται Παρεμβολὴ, ἢ παρὰ Πολυαίν. γ'. ια'. 13. ἢ 14. πύσσεται τοῦτο τὸ μέρος ἐγγὺς πρβ θρανίτης.

Παρεξελαύνω, πλησίον-κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἢ τρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἀξελαύνω-ἱππεύω ἢ, ἁμαξεύω. ἀξαιρέτως, Ἐκβαίνω-ὑπάγω μὲ τὸ σράτευμα κατὰ πρβ ἐχθρῶν, ὡς ἢ τὸ, Παρεξάγω.

Παρεξέλεγχος, ὁ. ψευδὴς συλλογισμὸς ἐν πρβ αὐτιφάσκειν. Ἀειστέλ. σοφ. ἐλέγχ. 17. ἢ 27.

Παρεξελέγχω, αὐτιφάσκω ἐν τοῖς ψευδέσι συλλογισμοῖς. ἀμφ.

Παρεξερέω. Ζήτ. ἐν πρβ, Παρεξιστέον.

Παρεξέρχομαι, παύτον πρβ, Παρεξέρχομαι, παρέρχομαι. Ἰλ. Κ. 344. "Ἀλλ' ἐῶ μὲν ὧπε παρεξελθεῖν πεδίοιο". ἐως τὰ περάσωμεν-τὰ ἀξέλθωμεν ἐκ τοῦ πεδίου. "Οὐ μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθῃς". Πλάτ. Φίληβ. 41. δεῦ θέλεις ὑπάγει πολὺ μακρὰν ὑπὸ τὶνὰ ἀλήθειαν.

Παρεξετάζω, τι τινι, πρᾶπὸ τι πλησίον τινὸς καὶ συγκρίνω-παραβάλλω αὐτό. Χρυσός. "Παρεξετάζειν τὶνὰ δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ". παραβάλλειν τὴν δικαιοσύνην μὲ τὶνὰ φιλανθρωπίαν.

Παρεξευρίσκω, πλησίον-ἐγγὺς-ἐν παύτῳ ἢ θὰ τινι ἢ ὑπέρτινος ἀξευρίσκω. "Ἄλλην νέμον παρεξεύρισκεν". Ἡρόδοτ. ὡς φρόφασιν ὑποφυγῆς ἐφευρίσκειν ἄλλον νέμον.

Παρεξηγέομαι, ῆμαι. Μ. ἠσέμαι. ψευδῶς ἢ ἐσφαλμένως ὑπνι ἔξω τὴν ὀρθὴν, ἢ κατὰ τὶνὰ ἐμὲν γνώμην ἀξηγῶ, παρερμηνεύω. ὅθεν

Παρεξήγησις, ἡ. ἡ ψευδὴς ἀξήγησις. Γρηγόρ. Ναζ.

Παρεξῆς, Ἐπίρ. παύτον πρβ, Ἐξῆς. Πλουτ. ὡς ἢ τὸ, Αὐτίκα, Παραυτίκα.

Παρεξίημι, (παρεξέω) ἀφίνω ὀπίσω, ἀξαπερνῶ, παρεξέχω, ἀμελῶ, ἀφίνω ὑπάγειν. "Παρεξέμεν". Ὅμηρ. εἰς Ὕμν. Δήμητ. 483. "Παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας". ἄφησε νὰ περάσωσι τέσσαρες ἡμέρας.

Πάρεξις, ἡ. (παρέχω) τὸ παρέχειν-δίδειν, παράδοσις, ἐγχείρησις, ἡ διὰ χειρὸς δόσις, ἄφεσις, προξένησις, ἐπιβλέψις.

Παρεξίσωσις, πλησίον τινὸς τίθημι-βάλλω τι ἢ ποιῶ αὐτὸ ὅμοιον-ἴσον. ἀξισόω. Ἀθλιώτ. ἀ. σελ. 29.

Παρεξίστημι, σπκόμαι τι ὑπὸ τὸν τόπον τε ἢ τὸ φέρω ἀλλῆ. μεταβάλλω-ἀλλάζω τὸν τόπον τινὸς, μετακινῶ, μεταφέρω. Οὐδετ. ἀόρ. β'. αὐτὶ τῆ Ἀναχωρῶ, φεύγω-ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν τόπον μου, παραβαίνω, ἐκβαίνω ὑπὸ τὸν νόμον μου, παραφρονῶ, ὡς ἢ τὸ, Παρακινοῦμαι. Ὡσιὲ Θ'. 8. καὶ ὑπὶ Οἴνου. "Ἀξέστηκε παρεξεικῶς οἶνος". Λυκόφρ. παρ' Ἀθλιῳ. σελ. 420. ὅτις ἤδη ἤρξατο νὰ κόπτεται ἢ νὰ ξινίζῃ-νὰ χαλᾷ.

Παρέξοδος, ἡ. μικρὰ ἔξοδος πλησίον τινὸς μεγάλης. Ἱπποκρ.

Παρεξοδεύω, ὦ. πλησίον ἢ τρὸς τὸ μέρος ἀξοδεύω-διώκω ἔξω. Ἀειστ. κόσμ. "Τὸ πνεῦμα παρεξωθεῖ" εἰς μυχίας σύριγγας".

Παρέπαινος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν παρέργῳ ἔπαινος. Ζήτ. Παράψογος.

Παρεπάλλομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Παρεφάλλεμαι, πλησίον ἢ τρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐπάλλομαι-σκιρτῶ-πηδῶ.

Παρεπιβοηθέω, ὦ. ἔρχομαι τρὸς βοήθειαν, ἢ μάλιστα ὑπὸ τὸ πλάγιον μέρος ὑπάγων.

Παρεπιγραφὴ, ἡ. τὸ πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος γεγραμμένον. Παρὰ Κειτικοῖς ἔχιν ἐν χρήσει αὐτὴ ἡ λέξις καθὼς καὶ ἡ ἐπομένη δηλ. νὰ φανερώσωσιν ὅτι λέξεις τινὲς, οἷον "Αὐλεῖτις", ὡς παρ' Αἰσχιν. "Ορν. 223. κεῖνται, δηλ. νὰ φέρωσιν εἰς μνήμην τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἐνταῦθα πρβ ὄντι εἰς τὸ θέαθρον ἤυλιζετις τὸν αὐλὸν ἢ ἐμιμεῖτο τὶνὰ φωνὴν πρβ πωνῶν. Τὰ τοιαῦτα σημεώματα γράφονται ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος δηλ. τῆ σημείᾳ τῆς παρενθέσεως, ἢ ἰδιαιτέρως, καθὼς εἰς τὰ τῆ Αἰσχρώνης σχόλια φέρονται, π. χ. ἐν Λυσίσρ. σίχ. 294. "Φῦ, Φῦ, ἰὺ, ἰὺ τῆ κακῆ". ὅπω ὁ σχολιαστὴς λέγει· "Φυσᾷ τὸ σόματι· "τοῦτο δὲ Παρεπιγραφή". Αἱ λέξεις "Φῦ, Φῦ". κεῖνται ὧδε μόνον καὶ μόνον, δηλ. νὰ καπελάβῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι φυσᾷ τις. Ἐνίοτε εἰς τὸ κεφάλαιον δὲν κεῖται ὑδεὶ τοιοῦτον σημεῖον, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς σχολίοις, (καθὼς π. χ. ἐν Νεφέλ. σίχ. 3. καὶ, 10.) γίνεται μνεία τί σφετὸν νὰ ἰδιαιτερῃ ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐλύθετο. Προσέτι εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Κειτικοῖς καὶ τὸ "Παρεγκύκλημα". δι' ὃ φανερώσωσι τὸ τρόσωπον ἢ τὸ τράγμα, τὸ ὁποῖον σφετρέρχεται κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τραξέως, ἢ ὅθεν τῆ ὁποῖα ἐν πρβ καιμένῳ ὑδεμία μνεία γίνεται.

Παρεπιγράφω, πλησίον-ἐν πρβ μεταξὺ ἢ εἰς τὰ πλάγιον μέρος ὡς ἐπιδιόρθωσιν γράφω. Στράβ. ιδ'. σελ. 992. Ζήτ. ἢ, Παρεπιγραφή.

Παρεπιδείκνυμαι, παρακαίρως ἢ εἰς ἀλαζονείας δεικνύω τι, ἐπίδειξιν ἐμαυτῆ ποιῶ. "Παρεπιδ. ἀξιλακτικιῦ". Πλέπαλγ.

Παρεπιδημέω, ὦ. Μ. ἠσω. παρεπίδημος ὠμί. ὅθεν

Παρεπιδημία, ἡ. ἐρχομὸς-ἀξωτειβὴ-κατάσασις τῆ παρεπιδήμε.

Παρεπίδημος, ὁ, ἡ. ὅστις μετ' ἄλλων ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρῶ ἐκ τῆς πατείδος τε, ἢ ὑπάγει εἰς ξένον τόπον. ὅστις ἀφήσας τὶνὰ πατείδα τε ζῇ τρὸς καιρὸν εἰς ξένον τόπον, ἢ ὑπάγει νὰ ἰδῇ καὶ ἄλλους ξένους τόπους, μὲ σκοπὸν τῆ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν.

Παρεπικουρέω, ὦ. ταύτον πρβ, Παραβοηθέω, συμβοηθῶ. Σέξτ. Ἐμπ.

Παρεπιπλοέω, ὦ. φρσέτι πλησίον-τρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς πρβ ἄλλων ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Παρεπιπνέω, ἐκ τῆ πλαγίε μέρης ἐπιπνέω-φυσῶ. Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 961.

Παρεπιπορεύομαι, πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινος ἐπιπορεύομαι-ὑπάγω τρός τινα.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρεπισκοπέω, ῶ. πλησίον - εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ παρεσὼς ἀπ' ἐναντίας ὑποσκοπέω - βλέπω - παρακηρῶ - θεωρῶ καὶ παραβάλλω. Πλούταρχ.

Παρεπισπάομαι, φῶς ἑμαυτὸν σύρω - φέρω - λαμβάνω. Φίλ. Ἰουδ.

Παρεπιστρέφω, Μ. ψω. ὑπστρέφω ἐκ τῆς πλαγίας μέρης ἢ μετά τινος. "Παρεπιστρέφεσθαι" Πλούταρχ. στρέφω ἑμαυτὸν ἐν τῷ παρέρχεσθαι ἢ γυρίζω καὶ βλέπω φῶς τι. Στράβ. "Παρεπιστρέφων μικρὸν φῶς τινὰ "ἑω". γυρίζων ὀλίγον φῶς αὐτοπλάς. ὅθεν

Παρεπιστροφή, ἡ. ἡ φῶς τὸ πλάγιον μέρος ὑπστροφή.

Παρεπιφέρω, πλησίον - φῶς τὸ μέρος ὑπφέρω.

Παρεπιψαύω, πλησίον ἢ φῶς τὸ μέρος - ὀλίγον τι ἢ μετείως ἐγγίζω - ὑπψαύω - ψηλαφῶ.

Παρέπομαι, πλησίον ἀκολυθῶ, ἀκόλυθος εἰμὶ, παρακολυθῶ, κατόπι - ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ὑπάγω - πεζεπατῶ. Ξενοφ. Κυρπ. η'. γ'. 8. 9. καὶ 10. καὶ γ'. 9. μετὰ Δοτικ. Συνδεδεμένος εἰμὶ μετά τινος. "Παρέπεσθαι τινί". Ὀκελλ.

Παρεπταμένος, παὐτὸν πῶ, Πεζεπτός. Ἡσύχ.

Παρεργασία, ἡ. Πλούταρχ. ὅπυ αἰσχρὸν "Γὰρ "ἐργασίας". κέρδος, (μέσπ).

Παρεργάτης, ε, ὁ. Εὐσεβ. Ἱκέτ. 426. "Λόγων "παρεργάτης". φλύαρος, λάλος.

Παρεργολαβέω, λαμβάνω τι ὡς πάρεργον. ὑπχειρῶ τι παρέργως. ἀμφ.

Πάρεργον, τό. νόθον, τὸ ὡς μικρόν τι πρὸ αὐταναίων. Ἡσύχ. ἔργον ἢ πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον θεωρῆται ὡς ἐπόμβον ἄλλε τινὸς κυρίως ἔργε. τὸ ἔξω τῆς κυρίε ἔργε γινόμβον, τὸ ὁποῖον γίνεται μεταξὺ τῆς κυρίε ἔργε ὅτε ὑπολείπει τις τὸν καιρὸν, τὸ ὁποῖον θεωρῆται ὡς μὴ κυρίως ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις ἀμελῶς καὶ ραδύμως φῶς ὑποκρίνεσθαι καὶ ὑβριστεμβὸν τὸν καιρόν. "Πάρεργα τὰ δ' ἐμῶν κακῶν". Εὐσεβ. Ἡρακλ. μαν. 1340. τῶτο δὲν αὐτῆκει εἰς τὴν ἐμὴν δυσυχίαν, εἶναι ξένον τῆς ἐμῆς δυσυχίας. "Πάρεργον δῶσα τῆς ἐμῆς τύχης". Ἑλ. 931. τὸ ὁποῖον δὲν αὐτῆκει εἰς τὴν δυσυχίαν ἑνὸς αὐθρώπε. Ἀλλὰ τὸ ἐν Ἠλέκτ. 63. "Πάρεργα δόμων". σημαίνει τὸ, Καταφρονεῖμε καὶ ἀμελεῖ μν, δὲν φροντίζει περὶ ἐμῶ, μὲ θεωρεῖ ὡς ἕρα ἑδέν, ἢ ὡς παρημικρὸν καὶ ὑτιδανόν τι. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ, Παράρτημα, Προσθήκη, Ἐπίμεζον, τὸ παρὰ - τὸ πλέον τῦ μέζε, τὸ ὑπερβαῖνον τὸ ὡρισμένον. Παρὰ ζωγράφοις λέγονται αἱ ζωγραφίαι ἐκεῖναι, αἵτινες δὲν αὐτῆκουσιν εἰς τὰ κυρίως αὐτικείμενα τῆς ζωγραφικῆς, ἀλλὰ χρησιμεύουσιν ὑπὸ καλλωπισμὸν χάριν. "Πάρεργον γίνεσθαι". Παυσαν. ι'. 27. αὐτὶ τῦ, Συναποθνήσκειν, ὑποθαίνειν μετά τινος. "Πάρεργόν τινος ἔχεσθαι τινί." Θεωρεῖν - λογίζεσθαί τι ὡς ἑδέν. Πλάτ. "Ἐκ παρέργε". Ἐπίρ. παὐτὸν πῶ, Παρέργως. "Ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, ἢ, ποιεῖσθαι". θεωρεῖν τι ὡς πάρεργον, ἀμελεῖν, καταφρονεῖν, ἢ ἀμελῶς ποιεῖν, ὅπω καὶ τὸ, Ἐν παρέργῳ ἔχειν. Πλάτ. "Ὁδὸς πάρεργον". ὡς ἐν παρόδῳ, κ. τ. τ.

Πάρεργος, ὁ, ἡ. ὅσις δὲν αὐτῆκει εἰς τὸ κυρίως ἔργον ἢ πρᾶγμα, ὁ κατὰ παροδικὴν γινόμβος ἢ μὴ ἀναγκαίως ἐπόμβος τινί. "Πάρεργον ἀνάλωμα". τὸ μὴ ἀναγκαῖον, τὸ ἔξω τῦ ὡρισμβύ. "Λόγος πάρεργος". Πλάτ. ὁ κατὰ παρένβασιν, καὶ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ ὁ κατὰ πρόσασιν καὶ κατὰ συμβιβηκὸς λεγόμβος. Παρέργως, μὲ πάρεργον τρόπον, ραδύμως, ἀμελῶς, ἀκαίρως. ὡς ἐν παρόδῳ, ὑποπολαίως.

Παρερεθίζω, Μ. ίσω. ἐρεθίζω, διεγείρω, παρά τινος Ο'.

Πάρερμα, τό. (ἔρμα) ἔρεισμα, σημεῖγμα πλησίον ἢ φῶς τι μέρος. παρ' Ἱπποκράτ. διῶς, ὅπω ἴσως ἐρείδη ποτὲ, Πάρερμα, ἢ Παραίρημα. Ζωτ. Παραίρημα.

Παρερμηνεία, ἡ. ἡμαρτημβύη - ψευδὴς καὶ ἐπὶ κακῷ φέρεσα ἑρμήνεια, παρεξήγησις. ἐκ τῦ

Παρερμηνεύω, ψευδῶς - ἐσφαλμβύως ἑρμηνεύω, παρεξηγῶμαι.

Παρερπύζω, (παρερπύω, καὶ παρέρπω.) κρυφίως - ἠρέμα ἢ φῶς τὸ πλάγιον μέρος ἑρπύζω - εἰσέρχομαι. (ἠρέμα - σιγαὰ ὡσπερ μὲ τὴν κοιλιὰν ὡσὰν τὴν γάτα ὅταν πάῃ νὰ πιάσῃ τι.)

Παρερύω, Ἡρόδοτ. ζ'. 36. "Φραγμὸν παρέρυσαν". ἐξέβιξαν - ἔβαλαν ἐκεῖ ἐμπροσθεν φραγμόν. "Παρερύηθη τὸ σῶμα". Ἱπποκρ. ἐξεβάνθη, ἢ ἐξεβάρωσε.

Παρέρχομαι, ἐμπροσθεν ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω, περνῶ ἐμπροσθά. Ἰλ. Θ. 234. Παροδεύω, ἐμπροσθεν τινὸς πορδυόμβος ὑπάγω ὑπὸ τὰ ἐμπροσθεν, παράγω, διαπερῶ, διέρχομαι, περνῶ ὑπό τινος τόπυ. Ἀφικνέομαι, παραγίνομαι, προέρχομαι, ἔρχων ἢ σπεδαίως ἔρχομαι, πάρειμι, προσέρχομαι, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω πολλαχῦ παρὰ Ξενοφ. Ἔρχομαι - ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερὸν, φαίνομαι, παρρησιάζομαι· ὡς καὶ τὸ Πάρειμι, οἷον ὡς Ῥήτωρ. "Παρελθὼν ἔλεξε τάδε". Θεκυδ. ὅπω καὶ παρὰ Δημοσθ. "Ἄντις εἶπε "παρελθὼν, ὅτι". καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ε'. 12. καὶ Ἑλλ. α'. ζ'. 7. "Παρῆλθε τις εἰς ἐκκλησίαν φάσκων". Ἀναχωρῶ, ὑπάγω ἐμπρὸς χωρὶς νὰ ὑπερβῶ πλέον, ὑποχωρῶ, φεύγω, περνῶ, ἀφανὴς γίνομαι, φθείρομαι, χάνομαι. "Ὁ παρελθὼν χρόνος". ὁ περασμβύος. ὅπω καὶ τὸ, Παρελήλυθὸς "τὸ περασμβύον. "Παρέρχεται ὡς ὄναρ". φθείρεται - ἀφανίζεται - περνᾷ ὡς τὸ ὄνειρον, ἢ ἐνταῦθα 2) Ἀντὶ τῦ, Παραξέχω, λησμονῶ, Αἰσχυφαν. "Οὐδὲν "παρῆλθεν". δὲν παρέξεξε - δὲν λησμόνησε τίποτε. ὅπω καὶ τὸ "Παρῆλθέ μοι τῦτο εἰπεῖν". λησμόνησα νὰ τὸ εἰπῶ. Τὸ δὲ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Α. 132. "Κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ ἢ παρελθόντες (ἐμὲ). καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 612. "Ὡς ἐκ ἔτι Διὸς κλέψας "νόον, ἠδὲ παρελθεῖν". ὁ Ἡσύχ. ἁρμῶν. δῆλε τῦ, Παραδραμεῖν, καὶ Παραλογίζεσθαι. εἶναι αὐτὶ τῦ, Ἐκφεύγω, ὡς ἢ τὸ παρ' Εὐσεβ. Ἑκάβ. 100. "Οὐ "με φάσμα παρέβα". ἢ ὄψις - τὸ πρόσωπον δὲν μοὶ ἐξέφυγε, δὲν μοὶ ἠπάτησε, τὸ ἐγνώριζα δηλαδή. 3) Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξαπερνῶ, αὐώτερος τινὸς γίνομαι, νικῶ. Πλούταρχ. "Παρελθεῖν "τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμβος". 4) Προβαίνω, προοδεύω, προχωρῶ, προάγω, ὑπὸ τὰ πρόσω χωρῶ, διέρχομαι. "Παρελθὼν ἐκ τῦ βία. τῦ γὰρ "ἡ πάροδος στενή". δὲν ἠμπορῆσε νὰ περάσῃ - νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά, Ξενοφ. Αν. α'. δ'. 4. "Ἐπειδὴ "Παρῆλθε τὸ κέρας". ὁπόταν περάσῃ - προχωρήσῃ τὰ κέρας. Ὁ αὐτ. Κυρπ. β'. δ'. 17.

Πάρεσαν, αὐτὶ τῦ πρ μεταγμενεστέρων, Παρῆσαν. Ἰλ. Λ. 75.

Παρεσαρθρόω, Διογ. Λαέρτ. ι'. 16. ἐν Χειροτεχν. ὅπυ ἄλλα "Παρεσαρθρεῖ" ἔχσι. πλησίον ἀρθρόω ἢ παρεντίθημι.

Παρεσθίω, φῶς τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ μεταξὺ ἢ μετὰ ἄλλων ἐδίω - συνεσθίω. Παραβιβρώσκω.

Πάρεσις, ἡ. (παείημι) ἄφεσις - ἄνεσις - παράλυσις - χαύνωσις τῆς δυνάμεως, ἀδυναμία, ῥαθυμία, ῥώμωσις, ἀπονία, Ἄφεσις, συγχώρησις, λύσις. Παῦλ. φῶς Ῥωμ. γ'. 25. ἐνταῦθα τὸ παρὰ Γάλ. Paresis.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρεσκευάσατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, Παρεσκεύασαντο, ἢ Παρεσκευασμένοι ἦσαν.

Παρεσκευασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ Παρασκευάζομαι, ἡτοιμασμένως, μὲ παρεσκευασμένον τρόπον.

Παρέσιος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τὴ ἑσία ὤν, ὁ πλησίον εἰς τὴν παρεσίαν ὤν. παύτὸν τῷ Ἐφέσιος, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 279. ἐντεῦθεν τὸ τῆς σιωπηθείας, Παρεσία, καὶ, Παρασιά. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἑσία, ἀειθ. 2.

Παρεταίζω, πλησίον τινὸς ἐπαίζω - βάλλω τι ἢ παραβάλλω - συγκείνω - ὀξεπάζω αὐτό. Ἡσύχ. ἐν Λ. Παρήπασεν.

Παρετέος, έα, έον. ἐκ τῦ, Παείημι, ὅσις τρέπει νὰ ἀφεθῇ ὑπὸ τῦ μέρους - νὰ ἐκλειφθῇ - νὰ παραπεθῇ - νὰ σιωπηθῇ - νὰ περάσῃ - νὰ ὑπάγῃ - νὰ ἀμεληθῇ, κ. τ. τ.

Παρετήτυμος, ὁ, ἡ. ἥμαρτ. ἀπάγν. ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 537. "Παρισήτυμα σήματ' ἔφαινεν". αὐτὶ, Παρ' ἐτήτυμα.

Πάρετος, ὁ, ἡ. χαῦνος, παραλελυμβίος, ἀδώατος, ὁ ἐν ἀπορίᾳ ὤν. ἐκ τῦ, Παείημι, ἀειθμ. 3.

Παρετοιμάζω, Μ. άσω, παρεσκευάζω, τρὸ μικρῦ ἢ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἑτοιμάζω. Αἰσώπ. Μύθ. ὅθεν

Παρετοιμασία, ἡ. ἐν τῷ ἰδίῳ καιρῷ ἑτοιμασία. Γλώσσ.

Παρετυμολογέω, ῶ. ἐν παύτῷ - οἷς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ἐγγὺς ἑτυμολογέω. Γραμματ. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, Ἡμαρτημβίως - ἐκ ὀρθῶς ἑτυμολογῶ, παράγω λέξιν τινα.

Παρευδιάζομαι, (εὐδία) Πολύβ. δ'. 32. ἡσύχως ζῶ ἐν καιρῷ, ζωὴν ἥσυχον ἄγω, παρησυχάζω. ὅθεν

Παρευδιαστὴς, ῆ, ὁ. παρ' Ἀθήν. ἡ. σελ. 332. "Ὀρνίθες παρευδιάσται". οἱ ἐν ταῖς εὐδίαις ὑπὸ τὴν ξηρὰν νεμόμβιοι· ἦσι τὰ εὐυδρίβια πτίωκα, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ εὐδίας - γαλήνης ἐξερχόμενα ἐκ τῆς ὑδάτων ἐμπατείβουσιν ὑπὸ τὴν ξηράν.

Παρευδοκιμέω, ῶ. ὑπερβαίνω - ὑπερβάλλω - ὑπερέχω εἰς τὴν τιμὴν - δόξαν - ἔπαινον - εὐνοιαν. Ἀεισοπ. Ἀλ.

Παρευημερέω, ῶ. ᾗδὸν παύτὸν ἐσὶ τῷ, Παρευδοκιμέω, ὑπερβάλλω εἰς εὐτυχίαν - εὐημερίαν - δόξαν, κ. τ. τ.

Παρευθύνω, παύτὸν τῷ, Παραφέρω, βιάζομαι. Σοφοκλ. Αἴας 1069. "Χερσὶν παρευθυνόντες". κυρίως τὸ, Βιάζω τινὰ νὰ πράττῃ - νὰ κάμῃ κατὰ τὴν θέλησίν μυ, κατακδικάζω. ὡς καὶ τὸ "Κατευθυνέειν δεσμοῖς". μεθ' ἃ ᾗ παραβάλλεται.

Παρευθὺς, καὶ, Παρεὐθύ. Ἐπίρ. τῇ ἰδίᾳ σιγμῇ, πεχέως, τότε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, παύτὸν τῷ, Εὐθὺς, ᾗ, Εὐθύ.

Παρευκηλέω, ῶ. (εὔκηλος) Εὐσεπ. Ἡρακλ. 98. παύτὸν τῷ, Παρηγορέω, καταπραΰνω - καθησυχάζω.

Παρευλαβέομαι, ήμαι. πλησίον ἢ ἔξεκα τινὸς εὐλαβοῦμαι - εὐδοῦμαι - φεβοῦμαι. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 1.

Παρευμαρέω, ῶ. παύτὸν τῷ, Καπηφρονέω. Ησύχ.

Παρευναῖος, αία, αῖον. ὁ εἰς δύνιν αὐήκων ἢ χρήσιμος.

Παρευνάζομαι, πλησίον τινὸς δύνάζομαι - κοιμῶμαι. "Παρευνάζομαι γυναικί", κοιμῶμαι - συνευδιάζομαι μετὰ γυναικὸς, παρὰ τὸ δέον συγκοιμῶμαι. Ὀδυσ. Χ. 37.

Πάρευνος, ὁ, ἡ. (δύνη) ὁ πλησίον τινὸς ἢ μετὰ τινος κοιμώμβιος - κοίμβιος, σύγκοιτος, συνεύνος.

Παρεύρεσις, ἡ. καὶ, Παρεύρημα, τό. ᾗ, Παρεύρημβίως. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρευρίσκω.

Παρευρίσκω, εὑρίσκω σὺ νεκρυμβίων τρᾶγμα, ἐμφυρίσκω τι εἰς σὺ τρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὺν ἐφαντάσθη - δὺ ἐσχάσθη, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὺ τὸ ἤξυρεν, ἢ ὑδέμιαν ἰδέαν εἶχε περὶ αὐτῦ, καπὶ τύχῃ εὑρίσκω. ἐμφυρίσκω ψεῦδός τι τρὸς ζημίαν τινός. "Οὐ γάρ τι ἠδεωάμβιν εἰς αὐτὸς παρεύρειν". διότι καμμίαν ἄλλην αἰτίαν δὺ ἠμπορέσα νὰ ἐμφύρω - νὰ φαντασθῶ. Παυσαν. Φ'. 5. "Ἐς ὄσφι παρεύρεθή τι "ἄδικον". ἕως ὅ νὰ ἐμφυρηθῇ - νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτὸς καμμία ἀδικία. Ἡρόδοτ. γ'. 31. ὅθεν "Παρεύρεσις, ἡ". αὐτὶ τῦ, Ἐμφύρεσις, δόλος, ἀπάτη, ψεῦδος. καὶ "Παρεύρημα" τό. ἐμφύρματι, δι' ὃ ἀπατᾶ τις τινά. ψευδὴς ἐμφύρεσις τρὸς ζημίαν τινός. καὶ "Παρευρημβίως" παρὰ Φιλοστράτ. "Ὡς ἀληθῆ καὶ "μὴ παρευρημβίως". καὶ μὴ πεπλασμβίως ἐξ τῆς φαντασίας, ἤγουν ἐμφυρέματος τῦ νοός. "Δικαιοπαθῶ καὶ "μὴ παρευρημβίως κείνοντες". μὴ μετὰ δολιότητος καὶ ἀπάτης (μὴ μὲ ψεῦδος), μὴ μετὰ ψευδῶν ἐμφυρέσεων τῦ νοός.

Παρευτακτεῖν, παρὰ Πολυβ. ἑ. 56. ὑπὸ τῆς μετ' εὐταξίας ἢ τακτικῆς παῤῥησίας τῦ μεγίσταν ἐν τῇ αὐλῇ. Ἐπὶ τῆς τακτικῆς φυλακῆς. ἐν γ'. 50.

Παρευτρεπίζω, Μ. ίσω, παύτὸν τῷ, Παρασκευάζω, ἕτοιμον ποιῶ. Εὐσεπ.

Παρεφάπτομαι, ἡμέρως - ἐλαφρῶς ἐφάπτομαι - θιγγάνω - ἐπιπολαίως ἐγγίζω. Πλάτ. Χρ.

Παρεφεδρεύω, πλησίον - εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐφεδρεύω - κάθημαι, μετά τινος φυλάττω τὴν φυλακὴν τὴν φρυρὰν, παραφυλάττω - παραμονεύω. Πολύβ.

Παρέχω, Μ. ἕξω. Παρακ. - ἔχηκα. κρατῶ - τίθημι - ἵστημι - βάλλω πλησίον. "Παρεχέμεν ἵππους". Ἰλ. Δ. 229. ὅπ' ὁ Σχολ. Παρεχέμεν, παρασχεῖν. καὶ ὁ Εὐσάθ. Παρέχειν, ἔχεσθαι. 2) Ἐκτείνω ἁπλῶν τὴν χεῖρα δίδωμι, χαρίζω, τροσφέρω, χορηγῶ, τροξενῶ, ἐγγυῶμαι, παραδίδωμι, δίδω, τρομηθεύω, ἢ κατ' Εὐσάθ. Παρέχειν, τὸ δίδοναι καὶ ἐγγὺς τὸ ληψομβίου ἔχειν τὸ δεδόμβιον. ἀντίκειται τῷ, Ἀπέχειν, ὁ δηλοῖ τὸ "Ἀποθεν ἔχειν. Ἰλ. Ι. 634. "Ὀρνῦ δέ τοι ἐπτὰ παείχομεν ἔξοχ' ἀείσας". "Ὀρνῦ καὶ Ἀμμώνιον. 3) Ποιῶ, ὑποτιθῶ, ὑποδεικνύω. "Παρέχειν βελτίνς, σώς, ἀβλαβεῖς". παρὰ Ξενοφ. ὡς καὶ τὸ, Ἀποδεικνύωμαι. "Παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ "ἑμαυτὸν". ἐφαίνω, ἔδειξα ἑμαυτὸν, ἐπαῤῥησιάσθην. 4) "Παρέχει". τροσυπακουμ. τὸ, Καιρὸς, εἶναι καιρὸς - δίκαιόν ἐσι, ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶναι ἄδεια, ἔξεσι. ἔτω καὶ τὸ, Παρέξει, καὶ, Παραξεῖν, ἐν ᾧ ἠμπορέσῃ, ἐδυνάσο, ἦτον καιρὸς ἢ εἶχεν δίκαιόν καιρὸν νὰ γίνῃ. "Παρέχει μοι", ἔξεσί μοι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μυ, ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω. Ζήτ. ᾗ τὸ, Παραξεῖν. 5) Ἀφίνω, συγχωρῶ, ὑπείκω, δίδω ἄδειαν. Ξενοφ. πόρ. δ'. 12. "Ἡ πόλις παρέχει τῇ "βελομβίῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μεπάλοις. 6) Μεταρέχομαι, ἐκ μέρους μυ ἢ ἐκ τῦ ἐμῶν τροσφέρω, ὑποδεικνύω ἑμαυτὸν, παρασκιάω, παῤῥησιάζω, δείκνυμι, φέρω, ἔχω. "Εἰμὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι "παρέχοντο οἱ ἡμέτεροι τρόγονοι". Δημοσθ. αὐ αὐτοὶ δὲ ἀπεδείκνυον - δὲ ἔδειχνον. "Κόσμον δὲ πλεῖσον "παρείχοντο Πέρσαι". Ἡρόδοτ. ζ'. 83. ἐδείκνυον - ἔδειχναν, εἶχοι, ἔφερον. 7) Προξενῶ εἰς τὸν ἑμαυτόν μυ. "Εἴπως θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν δύμενῆ". Εὐσεπ. Ἀισθ. 5. νὰ κάμῃ τὸν θεὸν δίκαιόν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, νὰ εὐδιαθέσῃ τὸν θεόν. "Παρέχ. "ἐκ ποδῶν". Ἀεισοφ. Σφὴκ. 984. σωυπακ. τὸ, Σί.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Σέ. φύγε ἐκ τῆ δρόμε, παραμείσαι, ὑποχώρησον. (ἐγκρεμίσ' ἀπ' ἐμπροσθ.). "Η οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς". Ὀδυσ. Ξ. 521. φαίνεται ὀρθότερα ἡ ἀναγνωσις, Παρέχεσκεν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμοιβάς. 8) "Γέλωτα παρέχειν". Προξενεῖν τινὶ γέλωτα, κάμνειν τινὰ νὰ γελάσῃ. Ξενοφ. "Παρέχειν φάγμακα". προξενεῖν - ἐγείρειν φροντίδας - συγχίσεις - παρηχὰς, ὅπω ἡ τὸ "Παρέχειν ἔργον - ἀσχολίαν - κόπον". συγχίζω τινὰ, ἢ βαρβαικώτερον, "Βάλλω τινὰ εἰς μπελάδες" ὅπω καὶ τὸ "Ὄχλον παρέχειν". ἐνοχλῶ, πειράζω, συγχίζω.

Παρέψημα, τό. Ἰμέριος Λόγ. ιδ'. "Τῆς ἄλλης φι-"λοσοφίας παρέψημα". αὐτὶ τῦ, Παραδείγνιον. ἀμφ.

Παρέψησις. ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἔφησις. παρὰ Παλαφ. μδ'. 2. ταὐτὸν τῷ, Πυείασις.

Παρεωρέω, ταὐτὸν τῷ, Μεπεωείζω. Νόν. Διονυσ. α'. 43.

Παρηβάω, πάρηβος εἰμί. παρακμάζω. ἐκ τῦ

Πάρηβος, ὁ, ἡ. ὁ παρ' ἥβιν ὢν ἢ γηράσκων, ὅσις ἐξέβη ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἐκείνην τὴν αὐξῆσιν. ὁ παρακμάζων, ὁ μὴ πλέον ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ὤν. ὁ γεγηρακώς.

Παρηγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. καὶ, Παρηγορέομαι, ῆμαι. (παρὰ, ἀγορέω, ἀγορεύω) Ἡρόδ. ε'. 104. "Οὗτος ὠνὴρ πολλάκις μὲν καὶ πρότερον τὸν Γόργωνα "παρηγορέετο ἀπίσασθαι τοῦ βασιλήος". Παραινῶ, νεθετῶ, προξενῶ, συμβελλεύω, παρακαλῶ, παροξύνω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, παρακελεύομαι, παρηγορῶ, καπαφαύνω - ἐλαφρύνω ἢ ἡμερόω ἐμῷ λόγων τὸν πόνον τινός. Θεραπεύω, χεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ. Παραμυθέομαι. Ἀναφερομένη δὲ ἐπὶ θεότητος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἱλάσκομαι. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1410. "-νόσατο δ' Ὀρφεὺς θεία πέρι, σὰς δὲ σφε παρηγο-"ρέσκε λιτῆσι" Δαίμονες, κ. τ. λ. "ποιέσκον καὶ τὸ παρὰ Μεσαίῳ σ'. 39. "Πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα πα-"ρηγορέεσκε δυπλαίς". Παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. β'. 117. "Παρηγορεῖτο". ἐνεθετεῖτο. ὅθεν

Παρηγόρημα, τό. ἐνθάρρυσμα, ἐγκαρδίωμα, παρηγορία, ἐλάφρωσις πόνε τινός. Παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 213. τὸ ἐν τῇς θεάτροις ὄπισθε τῆς σκηνῆς γινόμενον, ἀκούσμασι δὲ ὅπε τῷ θεωμένῳ.

Παρηγορία, ἡ. τὸ παρηγορεῖν, ἐνθάρρυσις, ἐγκαρδίωσις, παραμυθία, παράκλησις, προθεραπεία, νεθεσία, παραίνεσις, ἐλάφρωσις - καπαφαύνωσις πόνε ἢ θλίψεως τινὸς διὰ λόγων. Παρ' Ἰωσηπ. πολ. Ἰουδ. δ'. ἡ. 3. Θεράπλησις, ἐπωνυμία.

Παρηγορικός, κὴ, κόν. ἰδ. Ἐπίρ. - κῶς. ὁ εἰς παρηγορίαν κείμενος, ὁ παρηγορῶν ἢ ὁ παρηγορεῖν δυνάμενος.

Παρήγορος, ὁ, ἡ. ὅσις παρηγορεῖ - παραμυθεῖται - προθεραπεύει, κ. τ. λ. Ζήτ. Παρηγορέω. "Μῦθοι πα-"ρήγοροι". Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 479. οἱ παρηγορεῖν προξενοῦντες.

Παρηδύνω, ὀλίγον τι ἢ ἐγγὺς ἡδαίνω - γλυκαίνω - ἀρτύνω.

Παρηθέω, ῶ. σραγγίζω, κάμνω τι νὰ δράπρᾳ ὅπε τὸ σραγγιστήριον, σακκελίζω. παρ' Ἱπποκρ. Καὶ τῆς κόπρε, σωυπακνομένης τῆς ἰδέας τῆς ἐσφαλμένης ἢ ἀθεσίης κατεργάσεως.

Παρήϊον, τό. ὡς ἰδ τό, Παρειὰ, ὁ παρὰ τὸ γήϊνον τόπος, σιαγών. Ἰλ. Π. 159. ἰδ Ἰλ. Δ. 142. "-"παρήϊον ἵππων". τὸ παραγναθίδιον, τὸ νεῦρ χαλινάριον καλύπτον.

Παρήϊος, ὁ, ἡ. ὁ τῆς τῦ παρειᾶ αἰσθήσεως ἢ ὤν. ὅθεν ἐν τοῖς ἵπποις τὸ, Παρήϊον.

Παρηΐς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρειά. Ἀπολ. Ἀργ. Παρήκοος, ὁ, ἡ. ὁ παρακούων, ὁ μὴ θέλων προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, ὁ παραβαίνων αὐπὲ, ὁ μὴ ὑποπαιόμενος, ἀπειθής.

Παρήκω, πλησίον τινὸς ἥκω - ἔρχομαι - φθάνω. ἐκτείνομαι, παρατείνομαι. Φθάνω - ἱκανῶ - ἀρκετὸς εἰμί. ἰδ αὐτὶ τῦ, Πλησίον κεῖμαι ἢ ἐκτεταμένος εἰμί.

Παρηλικία, ἡ. ἡ βᾶ τῦ γήρας κλίνασα, ἢ ταὐτὸν παρακμάζουσα ἡλικία. ἀμφ. ἐκ τῦ

Παρήλιξ, ικος, ὁ, ἡ. (ἥλιξ) ταὐτὸν τῷ, Πάρηβος. ὁ παρακμάζων, τῦ ὁποίε αἱ δυνάμεις ὀλιγοσθένησιν, ὁ χρὸς τὸ γῆρας κλίνων.

Παρήλιος, ὁ. (ἥλιος, παρὰ) ὁ πλησίον ἢ κατοικῶντι τὸν ἥλιε φαινόμενος ἐν τοῖς νέφεσιν ἄλλος τις ψευδὴς ἥλιος σχηματιζόμενος ἐκ τῆς ἀνταναπλάσεως τῆ ἀκτίνων. λέγεται ἔτι καὶ "Παρήλια" σωυπακτὸ, Νέφη. Ἀειροσέλ.

Παρηλλαγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τῦ, Παρηλλάττομαι, μὲ παρηλλαγμένον τρόπον, ἀλλοίως, ἀσωήθως.

Πάρημαι, ταὐτὸν τῷ, Παρακάθημαι. Ὀδυσ. Δ. 26.

Παρημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τῦ, Παραμελέομαι, μὲ παρημελημένον τρόπον, ἀμελῶς.

Παρημερεύω, (ἡμερεύω) τινί. πλησίον τινὶ ἢ μετά τινος περιεῖναι τὴν ἡμέραν. μᾶλλον ὅλην τὴν ἡμέραν παρά τινι διατρίβειν τὸν καιρόν. Πολυδ.

Παρήμερος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἑτερήμερος, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν γινόμενος ἢ ἐρχόμενος. Πολυδ. α'. 65.

Πάρηξις, ἡ. (παρήκω) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 567. ἔρχομος, φθάσιμον, κατάβασις εἰς τὴν ξηράν, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα.

Παρηορία, ἡ. (παρήορος) ὁ χαλινὸς τῆ παρηόρε ἵππε. Ἰλ. Θ. 87. "-ἵπποιο παρηορίας ἀπέτμαγε". τὰς τῆ παρηόρε ἵππε ἱμάντας. Ὁ Σχολ. 2) Ἡ πλευρὰ τῆ πλοίε ἡ καὶ Κοπασὴ λεγομένη. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 943. παρὰ δὲ Ἀράτῳ 600. τὰ ἄκρα. 3) Παραφροσύνη, ξέλα, μωρία.

Παρηόριος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ Παρήορος, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 943. "Νῆα παρηορίην".

Παρήορος, ὁ, ἡ. "Ἵππος παρήορος". ταὐτὸν τῷ, Παράσειρος. ὁ ἐκτὸς τῆ ζυγῆ παρεζευγμένος ἵππος, ὁ τῇ ξιωσειδὶ συνεζευγμένος. ὅσις δηλαδὴ δὲν ἔνασε εἰς τὸν ζυγὸν, ἀλλὰ πλησίον τῆ ζυγῆ μὲ τὸ χοινίον δεδεμένος, ἵνα ζεύχθῃ ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἡ χρεία, (ὁ εἰς τὸ γενδίκ). 2) Ὁ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐξηρτημένος - παρωρημένος. Ἰλ. Π. 471. ὁ πλησίον ἐκτεταμένος - ἐξηπλωμένος. Ἰλ. Η. 156. - "ἔκειτο πα-"ρήορος". 3) Παράφρων, σεσαλευμένος ἢ κεχαλασμένος τὸν νῶν, φρενήρης, ἄφρων. Ἰλ. Ψ. 603.

Παρηρία, ἡ. Πάραρος, ὁ. Ζήτ. Πάραρος.

Παρηρίς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρειά. Ἀνάλεκτ. α'. 199.

Παρηχέω, ῶ. μιμέμαι τὸν ἦχον, ἐν τῷ ἠχεῖν αὐπχῶ. ὅθεν

Παρήχημα, τό. παρόμοιον ἤχημα λέξεως ἢ φωνῆς. αὐπήχημα, καὶ

Παρήχησις, ἡ. ἡ μίμησις τῆ ἤχε - τῆς φωνῆς, αὐπήχησις. ὅθεν

Παραχητικὸς, κὴ, κόν. ὁ μιμέμενος τὸν ἦχον, ὁ παρομοίως ἠχῶν, αὐτίχητικός.

Παρθένος, ποιητ. αὐτὶ, Παρθέμενος. Ζήτ. Παρατίθημι.

Παρθενεία, ἡ. (παρθενεύω) ἡ ζωὴ, ἰδ ἡ κατάστασις τῆς παρθενίας.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρθενεῖα, πά. (ἤθη) πυϑὸν πῷ, Παρθενία, πά. (μέλη) παρθενικὰ ἄσματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῆ χορῆ τῆς παρθένων μετὰ ὀρχήσεως ψάλλονται. Πολυδ. δ'. 53. ὅπου ὁρχηστέον, Παρθενεία, ἡ, Παρθένια. παρ' αὐτῷ ἔτι αὐτόθι κεῖται ἡ "Παρθένιος αὐ-"λός". δ'. 82.

Παρθένειος, ὁ. ἡ. ὁ εἰς παρθένον ἀνήκων, παρθενικός. ὁ ἐκ τῆς παρθένε ὤν, παρθενίας.

Παρθένευμα, τό. ὁ τόπος ἢ 2) ἡ κατάσασις, εἰς ἣν, ἢ ἔνϑα ζῶσι καὶ διάγουσιν αἱ παρθένοι. Παρ' Εὐσεπ. Φοίν. 1275. "Παρθενεύματα". αἱ παρθενικαὶ ἡδοναὶ - χαραὶ - τέρψεις.

Παρθένευσις, ἡ. ἡ ζωὴ καὶ κατάσασις τῆς παρθένε.

Παρθενεύω, παρθένος εἰμὶ, παρθενίαν φυλάττω. Λεκικαν. "ψυχὴ παρθενεύουσα". καθαρά. Φίλ. "Παρθενεύομαι". ὡς παρθένος ζῶ, παρθενικῶ ζωῶ διάγω, μένω παρθένος.

Παρθενεών, ῶνος. πυϑὸν πῷ, Παρθενών.

Παρθενία, ἡ. πυϑὸν πῷ, Παρθενεία.

Παρθένια, πά. τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας, παρὰ τοῖς Ο'.

Παρθενίας, ε, ὁ. ὁ υἱὸς τῆς παρθένε. ὁ κρύφα τικτόμενος παρὰ τοῖς ἔτι νομιζομένοις εἶναι παρθένε. ὁ ἠμπεδὸς ὑπὸ μὴ ὑπενδυομένης παρθένε.

Παρθενικὴ, ἡ. Ποιητικ. πυϑὸν πῷ, Παρθένος. ἔτι δὲ κυρίως ἐπίϑετον τῆ, Κόρη - ἐκ τῆ

Παρθενικὸς, κὴ, κόν. πυϑὸν πῷ, Παρθένειος. Ἰλ. Σ. 567.

Παρθένιον, τό. εἶδος χόρτε, ὅπερ ἄλλως, Ἐλξίνη, καὶ, Παραδίκιον, λέγεται. Νίκανδρ. Θηρ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7. Διοσκορ. γ'. 155. δ'. 191.

Παρθένιος, ία, ιον. πυϑὸν πῷ, Παρθένειος. Ἰλ. Π. 180. Ἀνακρ. "Παρθένιον βλέπων". ὅσις ἔχει μορφὴν παρθένε, ὅσις φαίνεται ὡς κοσίσκη.

Παρθενισκάριον, τό. Ἱπποκορ. μικρὰ παρθένος. Γλωσσ.

Παρθενογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γένος) ὁ ἐκ παρθένε γενόμενος.

Παρθενοκομία, ἡ. ἐπιμέλεια - ἀνάϑρεψις τῆς παρθένων.

Παρθενοκτονία, ἡ. φόνος τῆς παρθένων.

Παρθενοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων - φονεύων τὰς παρθένες.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ. ἡ μήτηρ καὶ ἐν παύτῳ παρθένος. (ἡ ϑεοτόκος Μαρία).

Παρθενοπίπης, ε, ὁ. ὁ παρθένες ὀπιπεύων, ὁ τὰς παρθένες ἀπαϑῆ - ἢ βλαπτῶν - βασκαίνων μὲ πονηρὸν ὄμμα. Ἰλ. Λ. 385.

Παρθένος, ἡ. ἡ νέα καὶ ἀδιάδης νεανὶς - κόρη, ἡ μὴ συνευσιασϑεῖσα ἔτι ἀνδρί, ἡ πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνῶσα. Ἰλ. Σ. 593. καὶ ἐντεῦϑεν αὐτὴ τῆ, Καϑαρὰ, ἀμόλυντος, ἄφθορος, ἀμέτοχος ῥύπε. Κόρη, (καὶ ἡ κόρη τῆ ὀφθαλμῆ παρ' Ἀριστοφ) κοράσιον. Ξενοφ. Κυρεπ. δ'. 5. 4. "Ἔστι δέ μοι - ϑυγάτηρ παρθένος - "γάμε ἥδη ὡραία". "Ἔτι δὲ καὶ ἡ νεόνυμφος, ἡ νεωστὶ ὑπανδρευομένη. Ἰλ. Β. 514. "Παρθένος πηγή". Αἰσχύλ. Πέρσ. Ἀειεφ. Ἱππ. 1299 "Παρθενοπλοκάμες". αἵτινες ἀκόμη δὲν ἐμβῆκαν εἰς τὴν ϑάλασσαν, αἱ μήπω πλεύσασαι. Παρὰ τοῖς ναυτίροις ἐλήφϑη ἡ λέξις καὶ διὰ ἄνδρός, ὅσις δὲν ἐγνώρισε γυναῖκα, ὁ ἐστὶ, δὲν συνεφρέϑη σαρκικῶς μετὰ γυναικός. ἐκ τῆς Παρὰ, ἥτις σημαίνει τὸ Ἐκτὸς, καὶ τῆ Θεύω, Θοίνω,

Παρθενόσφαγος, ὃς τινες ἐσφαγμένος - ϑυσιασμένος παρθένε. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 217. "Παρθενόσφαγα ῥέεθρα". ῥεέθρα - ποτάμοι ἐκ τῆ αἵματος τῆς σφαγιασϑείσης παρθένε.

Παρθενοτροφέω, ῶ. ξέφω - ἀνάξέφω παρθένες. ὅϑεν

Παρθενοτροφία, ἡ. τὸ ξέφειν - ἀνάξέφειν τὰς παρθένες.

Παρθενόχρως, ωπος, ὁ, ἡ. ὁ χρῶμα παρθενικὸν ἔχων. "Παρθενόχρως κρόκος Ἑτίννης". Μελέαγρ. α.

Παρθενῳδὸς, ὁ, ἡ. παρθενικὸς, ξυφερὸς, ἀδιάδης.

Παρθενῶν, ῶνος, ὁ. δωμάτιον ἔνϑα διάγουσιν αἱ παρθένοι, καὶ οἶκος εἰς ὃν ζῶσιν ἢ ἀνάξέφονται καὶ φυλάττονται αἱ παρθένοι. Ἐν Ἀϑήναις ὕπως ἐλέγετο καὶ ναός τις τῆς Ἀϑηνᾶς, ὅσις ἔκειτο ἐν τῆ ἀκροπόλει.

Παρθενωπὸς, ὁ. (ὤψ) ὁ παρθενικὴν ὄψιν ἔχων.

Παρθεσίη, αὐτὶ, Παραθεσίη, ἐνέχυρον, παρακαταθήκη, μεσεγγύημα, Depositum. Ἀνθολογ.

Πάρθη, ἡ. ἡμαρτ. αὐάγν. ἐξ Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 86. ὅπε καὶ "Πάρθις" κεῖται.

Πάρθενος, αὐτὶ, Παρθένος. ἐν Ἐπιγράμ.

Παρθύω. Ζήτ. ἐν πῷ, Παραθύω.

Παριαμβίδες, αἱ. κατὰ Πολυδ. δ'. 66. καὶ 83. μελῳδίαι τινὲς ἢ νόμοι κιθαριστικοί. παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 183. κεῖται ἡμαρτ. Πεειαμβίδες.

Παρίαμβος, ὁ. ἐν τῆ Μετρικῆ, πυϑὸν πῷ, Πυρρίχιος.

Παριαύω, (ἰάύω, παρὰ) πλησίον κοιμῶμαι, πυϑὸν πῷ Παρδυάζω. Ἰλ. Ι. 466.

Παριδεῖν. Ζήτ. Παρεῖδον.

Παριδρύω, πλησίον τινὸς ἱδρύω - τίθημι - ἵστημι - βάλλω. Μέσ. Παειδρύομαι, ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 248. "-παιδὶ παειδρύεται". ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παειδρύσαντες, παρακαθίσαντες.

Παριέρη, ἡ. Ζήτ. Ἱέρη.

Παρίζω, καθίζω τινὰ πλησίον τινός. ἔτι δὲ Οὐδετ. καὶ Μέσ. καθίζω ἐμαυτὸν, πλησίον τινὸς καθήμαι. Ὀδ. Δ. 311.

Παρίημι, Μ. ἠσω. Π. ρῆκα. (παρὰ, ἵημι) πλησίον ἀφίημι, ἀφίνω εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ εἰς τὰ ὀπίσω, ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, παραλείπω, παρατῶ, ἀφίημι, ἐάω, καταλείπω, περνῶ μὲ σιωπὴν. Καταφρονῶ, ἀμελῶ, ἀδημίαν φροντίδα ποιοῦμαι, ἀφίνω ὑπάγειν. "Παεισέναι καιρόν". ἀμελεῖν, ἀφίνειν τὸν καιρὸν νὰ περάσῃ. 2) Παραλύω, ἀνίημι, μαλακιώω, λύω, χαλάω, χαυνόω, ἀπονίζω. Ἀειεφ. καὶ ἐντεῦϑεν τὸ "Παρειμένος" παραλελυμένος, κατακαιωμένος, ἠπονισμένος, ἀδιώπας, ἀϑυμένος, ἠμιλημένος. 3) Ἐνδίδωμι, συγκαταϑύω, ξέργω, δίχομαι, ὁμολογῶ. Εὐσεπ. Μήδ. 891. "Παρεμένα καὶ φαμῆ κακῶς φρονεῖν". 4) Παραχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, ἐφίημι, παραρράω. παρὰ Ξενοφ. καὶ ἐντεῦϑεν αὐτὶ τῆ, Ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ - νὰ εἰσέλϑῃ - νὰ ἐμβῇ. "Μηδεὶς "παεισέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν." Ξενοφ. "Βαρβάροις δὲ "εἰς τὰς ἀκροπόλεις πάρεισται, δηλαδὴ ἐσιν". Δημοσθ. σκλάβοι - δοῦλοι εἰσὶ τῆ βαρβάρων, τοὺς ὁποίους ἀφῆσαν νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰς ἀκροπόλεις των, ὅπε καὶ Πάρεισται, κεῖται αὐτὶ τῆ, Παρῆκασι. "Παεῖσι αὐτὸν "τοῖς τὸν πάππον". Ξενοφ. Κυρεπ. ά. δ'. 6. τὸν ἄφινε τὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸν πάππον. 5) Μέσ. Παείεμαι, πυϑὸν πῷ Παρίεμαι, ἐφίεμαι, δίεμαι, ἐνδέχομαι παρακαλῶ, συγχωρῶμαι αὐτῷ. Πλάτ. Ἀπολ. 1. "Τῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παείεμαι". καὶ Πολλ. ά. "Οὐδέν σε παείεμαι". οὐδὲ παρίεμαι, οὐδὲ ἐπιζητῶ, ξέργω ὅλα μετὰ χαρᾶς. Ἐν Λεξ. Χειροζ. κεῖται. "Παρεῖμαί νε, καὶ Παρεῖσατο αὐτὸν, καὶ Παρῆκατο τὸ πρᾶγμα, ἀ δεῖ λέγειν. ἀλλ' οἷον ὅτι Παρεῖμαί σε συγγνώμην ἔχειν. καὶ

Π.-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παραιτῆμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. (Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 14.) Τὰς μὲν θεὰς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, λέγουσι δὲ δὴ τῇ αὐτῇ, Παείεμαι". Πλάτ. "Μὴ παειῶμεν εἰς τὴν ψυχήν". δεῦ θέλομεν δόσεν ἢ ἀφίσει τοῖς σοχασμοῖς τόπον εἰς τὴν ψυχήν, ἂς μὲν ἀφήσωμεν νὰ ἔμβωσι· νὰ εἰσχωρήσωσιν. Ὁ Φώτ. "Ἔχει ἔτι "Παείεμαι, παρέρχομαι. Συγχέεται μετὰ τῆς, Πάρειμι.

Παρικτὸς, τὸ, τόν. παρερχόμενος. Ἡσύχ.

Παριλλαίνω, (ἰλλαίνω) παραβλέπω, λοξῶς βλέπω, σβαβοκυπαίζω. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Παριππάζομαι. Ζήτ. Παειππεύω.

Παριππεύω, πλησίον τινὸς ἱππεύω, ἢ ἱππεύων παρέρχομαι, ἀπ' ἐμπροσθεν τινὸς ἐφίππος· καβάλα περνῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παειππεύει, ἀφίσειν αὐτὸς, καὶ ἄλλη ὁδεύει. παραβέχει, παρακολουθεῖ. 2) Ὑπερβαίνω· περνῶ τινὰ εἰς τὴν ἱππασίαν, ἔχων ἔφιππος ὑπερβαίνω τινά. (περνῶ εἰς τὴν καβάλα ἢ εἰς τὸ ζέξιμον τῆς ἵππου). καὶ ἐντεῦθεν καθόλου αὐτὶ τῆς, Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω. Φιλόσ. Σοφισ. α'. κέ. 9.

Πάριππος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τινὸς ἱππεύων. Πολύβ. ὁ πλησίον ἵππου τινὸς ζέχων, ὁ ταῦ ἵππου φασυθέων, ἔτε προθέων, ἔτε μὴν ὁπολειπόμενος, ἀλλὰ παντοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος αὐτὸ. ὁ παραπλησίως ταῦ ἵππου κατὰ τὴν πεχυότητα ζέχων.

Παρίππαμαι, ὅθεν ἀόρ. β'. Παρεππάμην. ἀπ' ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθὰ ἵππαμαι. ἱππάμενος παρέρχομαι.

Παρισάζω, ταὐτὸν ταῦ, Παεισόω. ἀμφ.

Παρίσθμια, τά. (παρὰ, ἰσθμὸς) ταὐτὸν ταῦ, Ἀντιάδης, αἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τῆ λαιμῆ βαλανίδες. Ἔτι δὲ καὶ αἱ φλεγμοναὶ (τὸ πεῖξιμον) αὐτῷ. Γαλλ. λέγεται δὲ καὶ σινικῶς, Παεισθμιον, ὡς τὸ παρ' Ἀνωιυμ. ἀνατομ. κεφ. νς'. "Καὶ τὸ μὲν "διφυὲς τῆ σώματος, παεισθμιον· τὸ δὲ πολυφυὲς, ἔ"λον· σάρκινα δὲ πῦτα".

Πάρισος, ὁ, ἡ. σχεδὸν παρόμοιος· ἴσος. ἴσος διόλε. Παεισόω, Ἐπίρ. σχεδὸν ὡς, παρομοίως, κατὰ τύχην. Δημοσθ. ἐξαιρέτως ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται "Παεισα" τὰ Κῶλα, ὁπόταν αὐτὰ πλησίον ἐν καιρῷ τὰ ἄλλα ἴσον τέλος ἔχωσιν, ὅ ἐστὶν, ὅταν εἶναι ὁμοιοκατάληκτα καὶ ὁμοιοτέλευτα. ὅθεν

Παρισόω, ἴσον· ὅμοιον ποιῶ, καὶ βάλλω αὐτὰ ἐν καιρῷ τῶν ἄλλων, ἢ πὲ πλησίον ἀλλήλοις κείμενα τραγήματα ὅμοια ποιῶ.

Παρισάνω, Παεισόω, Παείσημι. Μ. σήσω, Παρακ. Παρέσηκα. (ἵσημι, παρὰ) πλησίον ἵσημι. πλησίον τινὸς σήω· βάλλω τι. ἢ σεσήω· φέρω· βάλλω τι ἐμπροσθεν· εἰς τὸ φανερὸν ἢ εἰς τὸ παρὸν, Παρασεσήω. ἄρα, Παραβάλλω, παρατίθημι, συγκείνω, ἢ ἵσημι· βάλλω τῶν ὀφθαλμῶν, παρρησιάζω, δηλόω, ἐπιδεικνύω, δείκνυμι, φανερόνω, διδάσκω, ἐρμηνεύω, σαφῶς ἱστορῶ· καὶ ἐπομβρίως αὐτὶ τῆ, Ἐνθυμίζω, φέρω· ἀναπολῶ εἰς τὸν νῶν, βάλλω τι εἰς τὴν ἰδέαν τινός. Ἐγχειρίζω, δίδω εἰς χεῖρας. Παρακινῶ ἢ κινῶ πρός τι, παραινῶ, νυθετῶ. "Θάρσος παεισαθαι". θάρρος δίδω, ἢ ἐμποιῶν· παροξεινῶ· ἐμπνέων. Πολύβ. "Ταῖς πόλεσι δεῖ παεισαθαι μὴ τὰς μικρὰς, "ταῖς μεγάλαις". Ἰσοκρ. αὐτὶ τῶν, παραβάλλειν· παροξύνειν, παραλλήλως θεωρεῖν. τοιοῦτον καὶ τὸ τῆ Πλάτων. "Ἀνδρὸς ζέπον γνώντος, παρασησώμεθ' αὐτὸν "εἰς κείσιν". παραβάλωμεν, παροξύνωμεν. "Ὡς "εὖ παείσης". ὡς τὸ τῆς σιωπηθείσης, Καλῶς ἦλθες, Καλῶς ἔεισες. Καλῶς ἦλθες ἐμπροσθὲν μυζήτι ἐπαρ-

ρησιάσθης· ἐφάνης. Σοφοκλ. "Παρεσηκώς". ὁ ἔμπροσθεν τινὸς ἑστάμενος, αὐτὶ τῦ, Παεστάμενος, ὅσις παρεζέκεται, πλησίον τινὸς ἕσταται. ὅπω καὶ τὸ, Παρεστάς. Μέσ. Παείστασθαι, πλησίον· ἐμπροσθεν τινὸς ἵστασθαι, πλησιάζω. Ἰλ. Σ. 70. "Τῷ δὲ βαρυσεχέ"χοντι, παείστατο πότνια μήτηρ". πλησίον ἐγένετο. Παρρησιάζομαι, τρός τινα ἢ πλησίον τινὸς ὑπάγω· ἵστασθαι (ζέκομαι) πλησίον τινὸς ἵνα βοηθήσω αὐτῷ. συμμάχομαι. "Τάττω μόνος παρέσης χέρσί". Σοφοκλ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Βάλλω τινὰ νὰ ςαθῇ πλησίον μου, πλησίον μου ἵστημι. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 22. "Παρεστασμένους δύο ἱερεῖα". καὶ ἐν ζ'. 8. 3. "Θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην". εἶχε τὸν Εὐκλείδην πλησίον ἑαυτῦ ἱστάμενον. 2) "Παείσταμαι". ἐπέρχεταί μοι, πίπτει· ἔρχεται εἰς τὸν νῶν μου τι. "Παρέστη αὐτῷ δεινόν". τὸν ἦλθεν εἰς τὸν νῶν τε οὐ καιρὸν, ὅ ἐστὶ, καιρὸς τις σοχασμοῦ. ὅθεν "Τὸ παεισαμένον". τὸ ἐπελθὸν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πίπτει· ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. ὅπω καὶ τὸ "Παραστάν". καὶ "Ἐκ τῦ παεισαμένου λέγειν", αὐτὶ, ἐκ τῦ παρατυχόντος. "Τῶτο Ἐπαμινώνδᾳ πα"ρέστησεν". τῦτο ἔπεσεν εἰς τὸν νοῦν τῆ Ἐπαμινώνδᾳ. Παυσαν. Βοιωτ. "Πρὸς τὸ παεισάμενον". Ξενοφ. ὡρὸς τὸ παρὸν, εἰς τὴν παροῦσαν κατάσασιν. 3) "Παείσαμαι". προσυπακ. Θυμῷ. ἐνθαρρύνομαι, (πέρνω καρδιὰν· θάρρος) ἐγκαρδιόνομαι. Διόδωρ. "Ταῖς ψυχαῖς ὕπω παρέσησεν εἰς κίνδυνον, ὥσε θα"νάτε καταφρονῆσαι". ὅθεν "Παράσημα, τό". αὐτὶ, Θάρρος, ἀνδρεία, καρδιά. 4) "Παρασήσασθαι "ἔθνη, πόλιν". τὸ φέρειν αὐτὰ εἰς τὸ μέρος τε, ὅ ἐστιν, ὑποπέζαι, καπνευσῦσαι, καπνδυλῶσαι, ὑποχείριον ποιῆσαι, καπερέψαι, καφυραγωγῆσαι, λεηλατῆσαι. Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ά. 4. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 916. "Ἄγεις, ὦ παείσασα βία". ὅπω καὶ τὸ, "Οἱ τὴν οἰκουμένην παρασησάμενοι". ὑποπέζαντες, καπνδυλώσαντες. παρ' Ἡροδότ. "Παρέ"σησαν". αὐτὶ τῦ, Παρέδωκαν ἑαυτὸς, ὑπεπάχθησαν. "Παρασήσασθαί τινά". ποιεῖν ἑαυτὸν αὐτόκτονον εἴς τινα, αὐτοκτονεῖσθαι. Ἡροδότ. γ'. 45. "Ἱκανοὶ "ἦσαν Πολυκράτεα παρασήσασθαι". καὶ Δημοσθ. "Οὐ πρότερον ταῦ πολέμῳ παρέσησαν". δεῦ ἐνικήθησαν· δεῦ ὑπέβαλλεν ἑαυτὸς, ἀλλὰ μήτε παρεδόθησαν· ἐδειλώθησαν, ὡς τὸ τῆς σιωπῆ. Δεῦ τὸ ἐβάλλαν κάτω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐπανίσημι, Ἐπαναςῶ, Ἀποςῶ, καταπίνω διεγείρομαι. παρὰ Χίωνι Κλασσ. γ'. "Ἐμὲ φιλοσοφεῖν παείσατο". αὐτὶ τῦ ἐνεθάρρυνε, διήγειρε, κατέπειθε· παρήνει· ἐνεθέτει. "Τὸν δὲ διαπόντιον ὑμῶν ὑμεῖς παρασησόμεθα ὅπω". Ἡρόδοτ. δ'. 136. αὐτὶ τῦ, Διαθησόμεθα, θέλομεν διχθέσει· διεδιώσει αὐτὸν, ὅ ἐστὶ, θέλομεν τὸν φέρειν εἰς τοιαύτην κατάσασιν. 5) "Παρεσηκέναι φρενῶν". ταὐτὸν ταῦ, Παρακαίω. ἐξίστασθαι ταῦ φρενῶν, Παραφρονεῖν. Πολύβ. ιή. 36. ὅσις ἐν λγ'. 10. αὐτὶ τῦτο εἶπεν ἔτι "Παρισηκὼς τῇ διανοίᾳ". καὶ "Πα"ρεξηκώς". Πλὴν Κρισὶ ἐκαλεῖτο "Παρασθεὶς" ὁ ἁρπαγμένος καὶ ἐρωμένος τεκνίσκος. Σζάβ. ί. σελ. 740. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει Παείσασθαι, τὸ ἁρπάζειν τὰς παῖδας. "Παείσασαι ὀῖνος". αὐτὶ τῦ γίνεται ἐνταῦθα, ἀριθμάζει· καλλιτρέβει· ἔρχεται εἰς ἑαυτὸν ὕπνι εἰς καλὴν κατάσασιν, καὶ μάλιστα ὅταν ἀρχίζῃ νὰ λαμβάνῃ καλὴν δύωδίαν. Ἐξίσασαι δὲ, αὐτὶ τῦ ἀρχίζει νὰ χαλᾷ, κόπτεται ἢ ξυπίζει. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ς'. α'. 6) "Παρίσησε Ἀ"θηναίοις τὸν Θησέα τιμᾶν". παεισήνεσε· ὑπεχρέω"σε. Πλάτ. "Παείσαμαι μάρτυρος". φέρω· παρακα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νω μάρτυρας διὰ τὴν ἐμὴν ὠφελείαν ἢ τοὺς βοηθοῦντάς μοι καὶ ὑπερμαχοῦντας. Ἐντεῦθεν κατὰ παραφθορὰν τὰ ἐν τῇ σιωπ-θεῖα, Παρασιώω, Παρασαίνω, καὶ, Παρασέκομαι.

Παρισία, ἡ. παυτὸν τῷ, Ἑξία, παρεσιά. Εὐσάθ.

Παρισίδιος, ία, ιον. (ἰσος) ὁ πλησίον τῷ ἴσῳ (τῷ ὑφαντικῷ ἐργαλείῳ) ὠν-κείμενος. Ἀνέκδ. ἀ. 241.

Παρισορέω, ῶ. πλησίον ἢ ὡς ἐν παρέργῳ ἰσορῶ-ὀξεπίζω-βλέπω ἐμπείρως μανθάνω ἢ διηγοῦμαι.

Παρισχναίνω, ἴσχνην-ξηρὸν-λιγνὺν ποιῶ. Ἀεσοτ. Ζῶ. Ἱσορ. ε. 14. Μέσ. Παρισχναίνομαι, λιγνύω-ἰσχνὸς γίνομαι.

Παρίσχω, παυτὸν τῷ, Παρέχω. Τὸν σχηματισμὸν τῷ Προσακτικῷ, Πάρισχε, Ζήτ. ἐν τῷ, Κατίσχω.

Παρίσωσμα, τὸ. (παεισόω) ἰσότης, ὀξίσωσις, ὁμοιότης, παυτὸν τῷ, Πάεισον. Ἐν τῇ Ῥητορικῇ ἡ ὀξίσωσις καὶ ὁμοιότης τῶν κώλων ἐν τοῖς ἐπῳδοῖς. Εὔπολις παρὰ Σουίδ. ἐν Λεξ. Ξενοφάνης. ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Ὁμοιοδές.

Παρίσωσις, ἡ. (παεισόω) ὁμοιότης, καὶ ὀξαιρέτως τῆς θέσεως τῶν λέξεων ἢ τῶν κώλων εἴς τινα λόγον. ὅθεν

Παρισωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὀξισάζων-ὅμοια ποιῶν.

Παριτητέον, ἐκ τῦ Πάρειμι, τρέπει νὰ παρέλθῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ τις ταῦτα τινα, νὰ φανῇ ἐμπροσθεν τινος, δίκαιον-πρέπον-ἀνάγκη παεισέναι. Θουκυδ.

Παριτὸς, τὸ, τόν. (πάρειμι) βατὸς, τροσβατός. ἐκ Καλλιμ.

Παριχνεύω, παρὰ Πλουτάρχ. παίδ. ἀγωγ. 14. ὅπου Παεικνίζειν, κατὰ τὸ, Μιμεῖσθαι, κεῖται, καὶ ὁ Ξύλανδρος, Παειχνίζειν, ἤθελεν εἰπεῖν. Παειχνεύω, ἢ, Παροιχνεύω, σημαίνει τὸ, Πλησίον τινὸς ἔρχω ἐνθεν κακεῖθεν ζητῶν τὰ ἴχνη τινὸς, ἢ Ἀμιλλῶμαι, μιμοῦμαι, ὀπίσω τῶν ἰχνῶν τινὸς ἔρχω.

Παρκατέλεκτο, Ποιητικ. κοτέ, Παρακατέλεκτο, Ἰλ. Ι. 561. παρέκειτο, ὡς καὶ τὸ

Παρκείμενος, αὐτὸ, Παρακείμενος, πλησίον κείμενος.

Παρκλίνω, αὐτὸ Παρακλίνω. Ἡσίοδ.

Παρκύπτω, αὐτὸ, Παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, Ἰλ. Δ. 11. 24. 73. αὐτὸ, Παραμεμόλυκε, πλθε, παριχμένος, πάρεσιν ἢ παρὼν ἐσί. Ζήτ. Μέμβλωκα.

Παρμένω, αὐτὸ, Παρακεῖμαι. Ἰλ. Ν. 151. "Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ Παρμένετ".

Πάρμη, ἡ. εἶδος μικρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς ἀσπίδος, τὴν ὀπείαν ἔφερε τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἱππικόν. Πολύβ. Ραrma. Lat.

Παρμόνιμος, ὁ, ἡ. αὐτὸ, Παραμόνιμος. Πίνδ. Νέμ. ἀ. 28.

Πάρνοπες, ων, οἱ. εἶδος ἀκρίδων. Ἀεσοφ. Ἀχέρν. 150. ἄλλως δὲ καὶ, Κόρυσπες, λέγονται.

Παρό, Σουίδ. κυρίως, Παρ' ὃ. τότε ἕνεκεν, ἕνεκεν τούτου, διὰ, διὰ τοῦτο, διὰ ταυτὸν τὸν αἴτιον. 2) Ἐκτὸς τούτου, ἔξω δὲ, ἐκτὸς ὅτι, ἔξω διὸ τοῦτο, ἔξω, ἀπ' ἐκείνου, καὶ τ.

Παροδεία, ἡ. τὸ παρέρχεσθαι, παρέλθσις. Σουίδ.

Παροδεύω, παρέρχομαι, περιῶ ὑπό τινος τόπου, πλὴν δεῖ φέκομαι ἐπεὶ ἀλλ' ὑπάγω μακρύτερα, διὰ τὰ τρόσω ἢ διὰ τὸ πέρας χωρῶ, διαβαίνω, ὁδοιπορῶ. μετὰ Αἰτιατ.

Παροδικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Παροδικῶς. ὁ εἰς πάροδον αἰτῶν.

Παρόδιος, ὁ, ἡ. (πάροδος) ὁ εἰς τὴν ὁδὸν αἰτῶν ἢ κείμενος-διεισκόμενος, ὁ παροδεύων. "Παρόδιοι ὄνειδες". Πλούταρχ. παράδοξα βλέποντα ἐπαίω εἰς τὸν δρόμον.

Παροδίτης, ου, ὁ. καὶ Θηλυκ. Παροδίτις, ἡ. ὁ παροδεύων, ὅσις παροδεύει-περιῶ ὑπό τινος τόπου, ὁ δοιπόρος, διαβάτης.

Πάροδος, ἡ. ἔρχομος, ἄφιξις, διάβασις, παρέλθσις, ἡ διὰ τὰ τρόσω χώρησις, τὸ παράγειν-ἀπ' ἐμπροσθεν τινὸς περνᾶν, τροσκαιρος διάβασις, ἢ τροσκαιρος διατεθὴ ἐς τινα τόπον, παρόδρομή. 2) Τόπος ἢ δρόμος, ὅσυς δι' οὗ διώκεται τις νὰ διέλθῃ-νὰ διαβῇ νὰ περάσῃ. Μονοπάτι, διέξοδος, δίοδος, πέρασμα, διάβασις. Ξενοφ. Ἀνάβ. α. δ'. 4. "Ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενὴ". καὶ κατωτέρ. "Πάροδος στενὴ μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τῆς πέτρας". 3) Ἐν τῷ πλοίῳ ἐλέγετο δρόμους τὰς διὰ τοῦ καταστρώματος πλησίον τῆς ὀρθοστάδος, ὅσυς ἐκτείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πλοίου. Ἀρρια. Ἄρριαν. Ἀνάβ. ε. 207. 4) Εἴσοδος, στενὴ εἴσοδος κατὰ τὸ μέρος, στενὴ καὶ κρυφὴ εἴσοδος-ἄφιξις, καὶ ὀξαιρέτως ἡ εἴσοδος καὶ παρουσία τοῦ χορεῦ εἰς τὸν σκηνὸν ἐν τοῖς θεάτροις, τὸ ὁποῖον ἡ ἀπουσία, Μετάστασις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου ἄφιξις, Ἐπιπάροδος, ἐλέγετο. Εἰς τὸν ζαγικὸν χορὸν, λέγεται, Πάροδος, ἡ ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς, ὅτε καὶ ὅλος ὁ χορὸς ἔψαλεν, ἐκτὸς τῦ Κορυφαίου, ὅσις ἐνίοτε μεταξὺ τῆς αὐλητῆς μόνος τροσηγόρευεν εἰς ζοχαϊκὰ καὶ ἀναπαιστικὰ μέρη. Ἀεσοφ. Ποιητ. 12. 5) Ἡ ἐνέργεια τῦ παρέρχεσθαι-διαβαίνειν. "Ἐκ παρόδου, Ἐν παρόδῳ", ἀμελῶς καὶ ὑπολαΐως θεωρεῖν ἢ φράττειν τι, παυτὸν τῷ, Ἐκ παρέργου, ὡς τὸ τῆς σιωπῆς. Ἀπερισπάστως, ἢ Περισκέπτως.

Παροδοῦμαι, παυτὸν τῷ, Παροιμιάζομαι. Ἡσύχ.

Παροδύρομαι, πλησίον-ἐν παυτῷ ὀδύρομαι. Δίων Κάσ.

Παροίγω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοίγω, ὀλίγον διανοίγω. Ἀεσοφ. Εἰρ. 30. ἄλλως δὲ παυτὸν τῷ, Παρανοίγω.

Παροιδαίνω, ἢ, Παροιδίσκομαι. Πολυδ. "Τὰ παρείδμια παροιδ." ἀρίσκονται αἱ βαλανίδες τῆς λαμῆς μυ.

Πάροιθε, Πάροιθεν, Πρόθεσ. (Πάρος, Πάρο, Πάροι) Πρὸ, ἔμπροσθεν, μετὰ Γενικ. διὰ τόπου καὶ χρόνου. Ἰλ. Α. 360. "Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτῶν καθέζετο" καὶ δὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν ἐκαθέζετο. 2) Πρίν, πάλαι, τρόσθεν, τροφθέντα, τρὸ τῦ. ὅθεν τὸ, Παροίτερος, καὶ Παροίτατος.

Παροικεσία, ἡ. παυτὸν τῷ, Παροίκησις, παρὰ τοῖς Ο'.

Παροικέω, ῶ. Μ. ήσω. πλησίον κατοικῶ-συνοικῶ, γείτων εἰμὶ, μετὰ Αἰτιατ. Ξενοφ. τρόσ. ἀ. 5. 2) Ταυτὸν τῷ, πάροικος εἰμί. ὡς ξένος καὶ παρεπίδημος κατοικῶ ἔς τινα τόπον. Λεκ. Εὐαγγ. ὅθεν

Παροίκησις, ἡ. τὸ πλησίον τινὸς κατοικεῖν, γειτνίασις, γειτονία, συνοικία, ἐνοεία.

Παροικία, ἡ. παυτὸν τῷ, Παροίκησις. 2) Τὸ κατοικεῖν ὡς ξένος ἔς τινα τόπον, παρεπιδημία. Ἐκκλησ.

Παροικίζω, Μ. ίσω. πλησίον κατοικίζω, ἤτοι φέρω ἀποικίαν τινὰ πλησίον τινὸς, μετοικίζω.

Παροικὶς πόλις, ἡ πλησίον τινὸς κειμένη πόλις. Σβάβ. ε. σελ. 363. ὅπου ἡμαρτημ. Παροικίας, κεῖται.

Παροικοδομέω, ῶ. πλησίον οἰκοδομῶ. Δημοσθ. ὅθεν

Παροικοδόμημα, τὸ. τὸ πλησίον οἰκοδόμημα.

Πάροικος, ὁ. ὁ πλησίον κατοικῶν, συνοίκος, γείτων. 2) Ξένος, παρεπίδημος, Ἐκκλ.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παροιμία, ἡ. παραίνεσις, παραμυθία, νουθεσία, ἠθῶν ἔγκοσα ἢ παθῶν ἐπανόρθωσις, ἢ Βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον Παροδία, Οἶμος, γὰρ ἡ ὁδός. Ἡσύχ. κατὰ Φώτ. δὲ "Λόγος ὠφέλιμος, καταχρηστικῶς δὲ παῦ τὸ παροδικὸν διήγημα". λόγος κοινός. Protrebio, Ἰπλ. παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ἰωαν. ἢ αὐτὶ τῦ, Παραβολή.

Παροιμιάζω, εἰς παροιμίαν ποιῶ. "Ὥστε ἢ παροιμιάζεσθαι πρὸς τὰς προστοιμυθίας". Σξαβ. ἱ. σελ. 737. ὥσε καὶ εἰς παροιμίαν λέγεται ἐπὶ τῆς προστοιμυθίων.

Παροιμιακὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ αὐτὸς εἰς παροιμίαν.

Παροιμιογράφος, ὁ, ἡ. ὁ παροιμίας γράφων.

Παροιμιολογεῖν, παροιμίας λέγειν - σιωπᾶγειν - ἐκφωνεῖν.

Παροίμιον, τὸ. (ῥῆμα, ἔπος) ταὐτὸν τῷ, Παροιμία.

Παροιμιώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὁ παροιμίας εἶδος ἢ ἔννοιαν ἔχων.

Πάροιμος, ὁ, ἡ. καθ' Ἡσύχ. γείτων. κυρίως, ὁ πλησίον τῆς ὁδῦ ἢ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ οἰκῶν. Οἶμος γὰρ ἡ ὁδός.

Παροιμόω, ῶ. καθ' Ἡσύχ. ἐκζέπομαι τῆς ὁδῦ, παραχωρῶ.

Παροινέω, ῶ. ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον (παρὰ τὸν οἶνον) ἀχρείως καὶ ὡς κατὰ τὸ φρέπον φέρομαι. Ξενοφ. Συμπ. ς'. 1. παρὰ τὸν οἶναν ἢ ἐκ τῆς μέθης κακομεπχειρίζομαι τινά. Ἔτι δὲ ἢ μετὰ τῆς Εἰς, προθέσ. καθόλα δὲ αὐτὶ τῦ Ὑβρίζω, κακῶς μεπχειρίζομαι τινά. ἢ Οὐδετέρ. φέρομαι ὡς μεθυσμένος ἢ μεθυσμένος εἰμί. ἀχρείως καὶ ἀσώτως ζῶ. Πλούταρχ. Παθητικ. Παροινέομαι, ὑβρίζομαι ὑπό τινος μεθυσμένου. "Τὰ πεπαροινημένα". τὰ καμώματα καὶ ἀχρεῖα πράξεις ἢ ὕβρεις τῦ μεθυσμένου κατά τινος. ὅθεν

Παροίνημα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Ἐνύβρισμα.

Παροινία, ἡ. ἀσωτεῖαι καὶ ἀχρεῖον πολίτευμα - φέρσιμον παρὰ τὸν οἶνον - παρὰ τὸν πόπον ἤτοι ἐν καιρῷ δύσκολίας. ἢ ἐν καιρῷ δύσκολίας ὑβρισμένη κορὸς τινα λύπη ἢ ὑβριστικὴ μεπχείρισις. Ξενοφ. συμπ. ς'. 2. "Τὸ τοίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τὰς σιωπῶντας, τοῦτ' ἐγὼ κεῖνο παροινίαν". Καθόλα δὲ, βέλος καὶ ἄσωτον φέρσιμον, καθὼς π. χ. τὸ τῶ μεθυσμένου κραιπάλη, ἢ ἐκ τῦ οἴνου ὕβρεις, ἢ ἐν οἴνῳ ἀπᾶξία.

Παροινιάζω, ταὐτὸν τῷ, Παροινέω. Ἡσύχ.

Παροινικὸς, κὴ, κόν. ταὐτὸν τῷ, Παροίνιος.

Παροίνιος, ὁ, ἡ. παῦ ὅ,τι ἀκίνκα - ἁρμόζει ἢ εἶναι ἁπτέον - εὐθυμένου - εὔχρηστον παρὰ τὸν οἶνον, ὅ ἐστὶν, εἰς δύσκολίαν, εἰς καιρὸν καθ' ὃν πίνουσιν οἶνον. οἷον "Παροίνιος ὄρχησις, Παροίνιον ἆσμα, κ.τ.τ." 2) Μέθυσος, ὑβριστὴς, λοίδορος, ἔκλυτος, αὐθάδης, βελὸς, ὁ ἐν καιρῷ πότε τὰς ἄλλας ὑβρίζων ἢ καταφρονῶν, ἢ ὁ ζῶν μεθύσκ καὶ ἐκλελυμένῳ ζωῇ. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, Παροινικὸς, καὶ, Πάροινος, παρ' Αἰσχ. Σφὴξ. 1300. ἢ Ἀχάρν. 981. Ζήτ. Παροινέω.

Πάροινος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Παροίνιος. Ζήτ. Παροίνιος.

Παροινοχοέω, ῶ. πλησίον τινὸς ἰσάμβους ἐγχειρῶ οἶνον. Κόϊντ. Σμυρν. ἑ. 279.

Παροιστράω, ῶ. καὶ, Παροιστρέω, ῶ. Μ. ἥσω. ταὐτὸν τῷ, Οἰστράω, ἢ, Οἰστρέω παρὰ τοῖς Ο'.

Πάροιστρος, ὁ, ἡ. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 73. "Φαντασίας ἀλόγως καὶ παροίστρους". καὶ σελ. 293. "Τοῖς παροίστρω ὑπθυμίας ἀναφλεγούσης". ἄρα, Ὁρμητικὸς ὡς ὑπὸ οἴστρου βιαζόμενος, μανικός.

Παροίτατος, ἀτη, ατον. πρώτιστος, μᾶλλον πρόσπερος, παλαιότατος. Ἀπολλ. Ἀργ. ὑπερθετικ. τῦ, Πάρος. ὅθεν καὶ

Παροίτερος, έρα, ρον. τὸ συγκειτ. πρότερος, προτεινός, ἐμπροσθινώτερος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος, ὁ ἐμπροσθεν ὢν ἢ προέχων. Ἰλ. Ψ. 459. ἢ 480. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμῶν. διὰ τῦ, Μᾶλλον ἐμπροσθεν. Ἐπίρρ. "Παροίτερον" ἀρχήτερα, Ἐμπροσθήτερα, Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. 686. "— πρὶν βαίνειν παροίτερον". ἐμπροσθινώτερα, περαιτέρω.

Παροιχνεύω. Ζήτ. Παιχνιδεύω.

Παροίχομαι, Μ. Παροιχήσομαι. παρέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀπέρχω, φθείρομαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι, ὑπτιάσκω. "Παροίχεσθαι δείματι". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 734. ἢ μετὰ Γενικ. "Παροίχ. νεκύων". αὐτόθ. 468. αὐτὶ τῦ, Ἐκκλίνω, ὑποφεύγω, ἐλεύθερος εἰμὶ ἢ γίνομαι. "Ὅσον μοίρας παροίχη". Εὐριπ. Μηδ. 996. πόσον πλανᾶσαι, ἢ πόσον πλανεμένος εἶσαι εἰς τὴν τύχην σε, τὴν ὁποίαν ἐσχάθης τὰ ἑτοιμάσης διὰ τὸν ἑαυτόν σε! "Παροιχώκεε". Ἰωνικ. αὐτὶ, Παρῴχωκεν. "Τὸ παρῳχηκὸς". τὸ παρελθυθὸς, τὸ περασμένον. "Ἐν παρῳχομένῃ νυκτί". Πλούταρχ. τῇ παρελθῦσαν - τῇ περασμένῃ νύκτα. ἐνταῦθα παρὰ Γραμματ. καὶ οἱ Παρῳχημένοι λέγονται.

Παροίω, ταὐτὸν τῷ, Παραφέρω. ὅθεν "Παροιδεῖς". Ἀόρ. ά. παθητικ.

Παροκλάζω, ταὐτὸν τῷ, Γονατίζω. Ἡσύχ.

Παροκωχὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρακωχή.

Παρολιγωρέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγωρέω. Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 273.

Παρολισθαίνω, ἢ, Παρολιθέω. Μ. ἥσω. πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος ὀλισθαίνω - γλυστρῶ - πίπτω. παρὰ Λεκιαν. κρυφίως - λάθρα ὀλισθαίνω - εἰσέρχομαι, κρυφίως ξιγλυστρῶ μέσα.

Παρολκὴ, ἡ. (παρέλκω) τὸ παρέλκειν - εἰς μάκρον σύρειν, ξεμάκρυσις, μήκυνσις, ἀργοποιία, ἀναβολὴ χρόνου.

Πάρολκος, ὁ. τὸ χοντὸν τῆς πλοίας, ὅ ἐστὶ, τὸ παράγγιον δι' ὃ σύρεται τὸ πλοῖον διὰ τῆς ξυρᾶς. Σχολ. Θεκυδ.

Παρομαρτέω, ῶ. πλησίον τινὸς ὑπάγω - πορεύομαι, σιωπόθ' ὡ τινὰ, παρακολεθῶ. Ἀρεταῖος.

Παρομήρειος, εία, ειον. "Ἀγλαΐην ἐπέων παρομήρειον". λέγει Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς παρ' Ἀθήν. σελ. 699. τὰ ἐκ τῦ Ὁμήρε παρφδημένα ἐξαίμετρα τῦ Εὐβοίου.

Παρομοιάζω, Μ. άσω. παρόμοιος εἰμί. Ν. Δ.

Παρομοίϊος, ποιητικ. καὶ, Παρόμοιος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Παρομοίως, σχεδὸν ὅμοιος - ἴσος. ὅσις παραβάλλεται κατὰ τὴν ὁμοιότητα μὲ ἄλλον τινα. τοσόμοιος, ἐοικὼς, ἢ παρ' ὀλίγον ὅμοιος. Ξενοφ. Ἑλ. γ'. δ'. 13. "Παρόμοιοι τὸν εἰδῶμον". ἴσοι, ὅμοιοι κατὰ τὸν εἰδῶμόν. "Κῶλα παρόμοια". Δημήτ. Φαλ. 25. τὰ ἰσόκωλα, ἐπὰν ἴσας ἔχωσι τὰς συλλαβάς. Πάεισα.

Παρομοιόω, ῶ. ὅμοιον ποιῶ. Πολυδ. καὶ Εὐσέβ.

Παρομοίωσις, ἡ. ἡ ὁμοίωσις τινὸς πρὸς ἄλλο τι. ἐν τῇ Ῥητορ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Παείσωσις καὶ Παείσωμα. Ἀεισοτ. Ῥητ. γ'. 9. "Παείσωσις μὲν ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα. "Παρομοίωσις δὲ ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων".

Παρομολογέω, ῶ. πλησίον - παρεσὸς ὁμολογῶ. Πολύβ. καὶ, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 21. ὅθεν

Πα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρομολογία, ἡ. ἡ καθ' ὑποκρισιν ὁμολογία. Κειτιλ. δ'. 3.

Παρόμφημα, τό. Ζητ. ἐν τῷ, Παρωνυμιάζω.

Παρόν, όντος, τό. Οὐδέτ. τῶ, Παρών, ἐκ τῦ Πάρειμι, τὸ παρεπόμενον, ὑπάρχον, συνὸν, τὸ ἐνεστὸς, τὰ ἐνεστῶτα πράγματα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔμπροσθεν ἢ φαίνεται ἢ ἔχεντις αὐτὰ χεῖρας, ὁπλίτας δὲ, αὐτὶ τῦ, Ὅπε ἐν δίκαιείᾳ, ὅτε ἥρμοζεν· ἔπρεπεν ἢ συγκεχωρημένον ἐν. ὅταν ἦτον καιρὸς ὑπάδειξις, ταὐτὸν τῷ, Ἔξον, Δυνατὸν, Δέον, μετὰ Ἀπαρεμ. Ζητ. Πάρειμι.

Παρονειδίζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀνειδίζω. Σχολ. Εὐρειπ. ἐν Ἀλεξοφ.

Παρονομάζω, Μ. άσω. μεταχειρίζομαι ἢ κλίνω διαφορετικῶς εὐ ὄνομα ἢ λέξιν τινά. ἀλλέως ὀνομάζω, ἕτερον ὄνομα ὑπτίθημι, ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωνθείᾳ Παρώνομα, αὐτὶ τῦ, Ἐπίκλησις, ἐν κατὰ διαφθορὰν Παρονόμι, καὶ Παρανόμιον. 2) Παράγω ὀνόματι ἀπ' ἄλλε τινός, οἷον, Σκαφίσης, ἐκ τῦ Σκάφη. Δημοξ. Φαλ. 97. 3) Παίζω ὀνόματι ἢ λέξιν τινί.

Παρονομασία, ἡ. παιδιὰ τινὶ τῶν ὀνομασίας, ὃ ἐστὶν ἄλλο λέγειν ἐν ἄλλο ὑπαινίττεσθαι. Κικέρ. Λόγ. β'. 66. 6. *Parva verbi immutatio in litera posita.* ἢ κατὰ Κειντιλ. δ'. 3. 53. *Nominum fictio.* Μικρὰ μεταβολὴ τῦ ὀνόματος λέξεως τινὸς, ἐν παρακινδύνια ἄλλης τινὸς ὁμοίας. οἷον τὸ τῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 235. "Ἀχαιΐδες, ἐκ ἔτ' Ἀχαιοί". καὶ τὸ τῦ Δημοσθ. "Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Σαμία μία ταῦς". καὶ ἄλλα πλεῖστα, οἷον "Πρόθοος θοός. Αἴθη θῆλυς. Ὅλισθε θέων. Φρόντισθ δίη. Ἔνθα θάασε. Λυχνὰ ἰφάψας. Ἦλθε θέουσα. Βοήθεια θεία".

Παροξίζω, Μ. ίσω. παρομοίαν τινὰ ὀξυνάδα ἔχω, παρομοίως ὀξίζω. Διοσκορ. ά. 15.

Παροξυντὴς, τὰ, ὁ. ὁ παροξυόντων.

Παροξυντικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπάδειος εἰς τὸ παροξύνειν. Ξενοφ. Κυρπ. β'. δ'. 17.

Παρεξύνω, ταὐτὸν τῷ, Παρακονάω, καὶ, Παραθήγω, ὀξὺ ποιῶ τινά τι. ἄρα Μεταφορικ. διεγείρω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδίω τινά τι. ἐρεθίζω, ὀξύπτω - παρορμῶ τινὰ κατά τινος. ἀναγκείζω, ἀγειρω, εἰς θυμὸν κινῶ. Ξενοφ. Παρὰ Γραμματ. ὑπτίθημι - βάλλω τὸν ὀξὺ τόνον ἤτοι τὴν ὀξεῖαν ὑπὸ τῆς παραληγόσης συλλαβῆς. Παρ' Ἰαζοῖς κατὰ Μέσιν ὀξύθεσιν ὑπὸ νόσων, αἵ τινες ὀξεῖς καὶ σφοδραὶ γίνονται. Παθητικῶς δὲ, αὐτὶ τῦ, Πάσχειν παροξυσμόν.

Παροξυσμὸς, ὁ. ἐρεθισμὸς, διέγερσις, προζοπὴ, παρόρμησις, ἐγκαρδίωσις, κίνησις εἰς θυμὸν καὶ ἀγειρσιν κατά τινος. 2) Ἡ εἰσβολὴ τῦ πυρετῦ, ἢ ὁ κείσιμος καιρὸς, καθ' ὃν νόσες τις χειροτερεύει ἢ σφοδροτέρα καὶ ὀξυτέρα γίνεται· ὁπόνε ἐπλαδὴ ἰδιαιτέρα τινὰ κίνησιν ἢ ὁρμὴν λαμβάνει. Ἰαζ.

Παροξυτονέω, ὦ. γράφω ἢ ἐκφράζω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, ὃ ἐστὶν, ἔχεσαν τὸν ὀξὺ τόνον ὑπὸ τῆς παραληγόσης.

Παροξύτονος, ὁ, ἡ. ἐν Ἐπίρ. Παροξυτόνιος, λέξις ἔχεσα τὸν ὀξὺ τόνον ὑπὸ τῆς παραληγόσης.

Παροπηδίες, ὁ, ἡ. ὅθεν, Παροπηδία, ἡ. εἶδός τι πήρας. καὶ, Παροπήδιον, τό. μικρὰ μάχαιρα. Ἡσύχ. ὅπε ἰσῶ, Παροπαίδιον, κεῖται.

Παροπλίζω, τὰ ὅπλα ἀφαιρῶ, πέρνω τὰ ἅρματα, ὀξαρματόω. Πλούταρχ. Ζητ. ἐν Καθοπλίζω.

Παροπτάω, ῶ. ἐλαφρῶς καὶ ὑπτιολαίως ὀπτάω, ἐπιλίγοντι ἢ πρὸς τὸ μέρος ὀπτάω - ψαύω - (καψαλίζω ἢ καβυρδίζω. Πελύβ.

Παροπτέος, έα, έον. (παρόπτομαι) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ παραβλέψῃ - νὰ ἀμελήσῃ τις.

Παρόπτησις, ἡ. ἡ ἐλαφρὰ καὶ ὑπτιολαίως ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ὄπτησις. τὸ ὀλίγοντι ψήσιμον, (καψάλισμα, ἢ καβύρδισμα.)

Παρόπτομαι, ταὐτὸν τῷ, Παροράω.

Παρόραμα, τό. (παροράω) τὸ ὁποῖον παραβλέπεται, τὸ ἐκ παραδρομῆς καὶ ἀπροσεξίας γινόμενον πταῖσμα, σφάλμα, πλανὴ, ἁμαρτία, ἀπροσεξία.

Παρόρασις, ἡ. τὸ παροράν, παραβλέπειν, ἁμάρτημα, ἀπροσεξία, κ. τ. τ. ἐν

Παροραπικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ παροράν. ἐκ τῦ

Παροράω, ῶ. πλησίον ἢ πρόσθεν βλέπω, ἐφορῶ, ἐμβλέπω, ἢ ὑπερβλέπω, προσεκτικῶς ὁρῶ πρός τι. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. ά. 4. "Παροράν πρὸς τὸ σημεῖον". Διακοσμαι, παραπρῶ, προσέχω ἢ ἐπέχω τὸν νοῦν ὑπό τι, ὡς ἐν τῷ Ἐπίσταμι ἢ Ἐφίσταμι τὸν νῶν ἢ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπό τι. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. ά. 5. "Ἤρχεντο ἤδη τῦ ἔργ πολεμίων ἐράτθμα αὐτιπροσιὸν παροράν". ἔτι καὶ τὸ "Παροράν εἴς τι, πρός τι". βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον, ἢ βλέπω πρός τι. Ὁ αὐτὸς αὐτόθι γ'. 59. "Παρορῶντες ἀλλήλες". ἔβλεπον ἀμοιβαίως ὁ εἰς τὸν ἄλλον. "Παροράν τινὶ τί". παρατηρεῖντί τίς τινα. Ἀεισχ. Ὀρν. 454. "Τάχα δὲ τύχοις ἂν ἀξιόν σε ὀξιπτῶν, ὅτι μοι παροράς". παρεπιτηρεῖς ἢ ὑποβλέπεις, παρατρεῖς, βλέπεις εἰς ἐμέ. 2) Ἐκ τῦ πλαγίε μέρες τῦ ὀφθαλμῦ, ὃ ἐστὶ, λοξῶς βλέπω. Ξενοφ. συμπ. ἡ. 42. "ὁ Καλλίας παρορᾷ εἰς ἐκεῖνον". 3) Ἀπ' ἔμπροσθεν ἢ ἐν τῷ παρέρχεσθαι βλέπω. Πράττω - ποιῶ τι ὡς ἂν τὰ μὴ ἔβλεπον, παραβλέπω, προσποιῦμαι ὅτι δὲν βλέπω. δὲν βλέπω προσεκτικῶς, ἠμαρτημένως· ἐσφαλμένως ἤτοι ἐκ ἐρθῶς βλέπω. Ἀεισοτέλ. Ζητ. ἐν τῷ, Παρακύω. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Κακῶς - ἀρχεῖως καὶ ὑπτιολαίως βλέπω, ἀφροντίζω, ἀμελῶ, καταφρονῶ, μὲ ἀδιάφορον ὄμμα βλέπω. Ξενοφ. Ἑλ. ζ'. δ'. 22. "Οἱ δὲ Ἀρκάδες ἀδύνατι μᾶλλον ἐκείνε, ἀλλὰ πανταπάσι παρεώρων". 4) Αἰτὶ τῦ, Συγχωρῶ, Ἐκκλησ.

Παροργίζομαι, ἐν τῇ δικαιείᾳ πράγματος τινος ὀργίζομαι, διεγείρομαι - κινοῦμαι εἰς θυμὸν ὑπό τι. Δημοσθ.

Παροργίζω, διεγείρω - ὀξύπτω τινὰ εἰς θυμὸν - ὀργήν.

Παρόργισμα, τό. ἐρέθισμα τὸ ὁποῖον διεγείρει θυμὸν, ἢ πρὸς θυμὸν παρακίνησις, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρεθισμὸς εἰς ὀργὴν, ἢ διεγερθεῖσα ὀργὴ, θυμὸς. παρὰ τοῖς Ο'.

Παροργισμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παρόργισμα. Ν. Δ.

Παρόρειος, καὶ, Παρόριος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Παρώρειος, ὅθεν, Παρορεία, ἡ. προσυπακ. χώρα. ἢ πλησίον τῶν (βυνῶν) ὀρῶν κειμένη.

Παρόρθιος, ὁ, ἡ. ὀλίγοντι ὄρθιος. *Suberectus.* Ἀπολλόδ. Μαθηματ. σελ. 17.

Παροριζω, Μ. ίσω. ὑπερβαίνω ἢ ὑπερβιβάζω τὰ ὅρια καὶ οἰκειοποιῦμαι τὴν γῆν τῦ γείτονος. ἐκβάλλω τὰ σιώρα καὶ βάλλω αὐτὰ περαιτέρω, ἁρπάζω τὴν γῆν τῦ γείτονός μυ. Ἀτάλεκτ. β'. σελ. 387. ὅπε ἐν ἡ ὑπογραφὴ τῦ Ἐπιγράμματος, Παροριζῆς, ὁ. κείται, ὅσις ὑπερβαίνει ἢ ὑπερβιβάζει τὰ ὅρια, καταχνευδεύει τὴν γῆν τῦ γείτονος αὐτῦ. 2) Φέρω ἢ ρίπτω πέραν τῦ ὅρε - ἢ τῦ σκοπῦ. Πλούταρχ. 3) Πεισοζίζω, ὅρον βάλλω, τελειόω. Λογγῖν. ί. 10.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Παρόριος, ία, ίον. ταὐτὸν τῷ, Παρόρειος. 2) Ἐκ τῶ "Ορος. ὁ πλησίον τῆς ὄρων - τῆς σωρῶν κείμενος.

Παροριστής, οῦ, ὁ. ὁ παροείζων. Ζήτ. Παροείζω.

Παρορκέω, ῶ. (ὅρκος) παραβαίνω τοὺς ὅρκους. ἐναντίον τῆς ὅρκων πράττω. ταὐτὸν τῷ, Παρακατορκέω, ὑπόρκιος εἰμὶ ἢ γίνομαι. Ἀππιαν.

Παρορμάω, ῶ. ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, ἀναγκάζω, ὑπὸ τὰ ὁρμὰ χωρῶν ποιῶ, παροξύπω, παρακινῶ, εἰς κίνησιν καὶ ὁρμὴν βάλλω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, κάμνω τινὰ νὰ ὁρμήσῃ. Ξενοφ. Κυρπ. β'. β'. τ. "Λόγοι παρορμῶντες εἰς τὰγαθόν". καὶ ἡ. α'. 15. "Ἄλλες παρορμᾶν ὑπὸ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ "ἔργα". Μέσ. Παρορμάομαι, ῶμαι. παχέως καὶ ὁρμητικῶς ἔρχω ὑπό τινα ἢ ὑπάγω κατά τινος.

Παρορμέω, ῶ. πλησίον ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐμβαίνω εἰς τὸν ὅρμον - εἰς τὸν λιμένα καὶ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν. Ζήτ. Περιορμίζω. Παρὰ Λυσίᾳ σελ. 460. κεῖται ἡμαρτ. τὸ "Παρορμίσαντες δύο πλοίοις".

Παρόρμημα, τό. (παρορμάω) τὸ ὁποῖον παρακινεῖ - παροξύνει. ἐρέθισμα, κέντρον, διεγέρτειον.

Παρόρμησις, ἡ. διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, κ. τ. τ.

Παρορμητικὸς, κὴ, κόν. ὁ Ἐπίρ - κῶς. ὁ παρορμῶν, διεγείρων - παρακινῶν - ἀναγκάζων.

Παρορμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Παρορμέω.

Πάρορνις, ιθος, ὁ, ἡ. πόρος". ταὐτὸν τῷ, Ἀπαίσιος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 767.

Παρορύσσω, πλησίον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὀρύσσω σκάπτω - λάκκον ποιῶ. "Παρορύσσεσθαι ἐν τῇ ἀ"γῶνι". παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 15. ὅπου ὁ Ἐπίκτ. ἐν 29. "Παρέρχεσθαι εἰς τὸν ἀγῶνα", ἔχει. Διογ. ὁ Λαέρτ. ἐν ς'. 27. συνεκφέρει "Παρορύττειν "καὶ λακτίζειν". ἔστιν ἄρα τρόπος τις παλαιστικὸς, ἢ δηλονότι τὸ, Εἰς τὰς πλευρὰς κτυπᾶι-τύπτειν.

Παρορφὴ, ἡ. Ζήτ. Καπεζήσιμα.

Παρορχέομαι, οῦμαι. ψεύδω ἢ ἡμαρτημένως, ὅ ἐστιν, οὐκ ὀρθῶς ὀρχοῦμαι, χορεύω ψεύτικα. 2) Ἐπὶ δὲ Παντομίμων, αὐτὶ τῦ, ψεύδω ὑποκρίνεσθαι. "Παρορχεῖτο τὰς Θυέστ συμφοράς". παρέστησε ψευδῶς τὰς δυσυχίας τῦ Θυέστ κατὰ μίμησιν ἢ ὑφὴ σχημάτων. Ζήτ. καὶ Ὀρχέομαι.

Πάρος, Ποιητ. Πρόθεσ. αὐτὶ τῆς, Πρὸ, ἔμπροσθεν. μετὰ Γενικ. "Δωμάτων πάρος". ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας. "Τυδείδεω πάρος". ἔμπροσθεν τῦ Λίσσαντος, ἢ Πρότερον τῦ Λίσσαντος. "Πώποτε γὰρ πάρος γ' ἦν πάρος, "πάρ' εἰσέπεσε σὴ κυβερνῶσα χερί". "τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ, τὰ ἀρχαῖα πάντα, τὰ πρότερον. ὅπου καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α. 553. "Καί μίλιω σε πάρος γ' οὖσ' "ἱκόμην, ὅτε μὲ πέλλω". ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ, πρότερον, πάλαι. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπαρεμ. αὐτὶ τῦ, Πείν. Ἰλιακ. Θ. "Πάρος δέρποιο μέδεσθαι". ἔτι δὲ καὶ Ἐπιρρηματικῶς αὐτὶ τῦ, Προτέρα, Πρὸ τῦ, Πάλαι. Ὁ Ὅμηρος συνάπτει τὸν μετὰ Ἐπεξηγήσεως αὐτὶ τῦ Παρατατικῦ. ὅθεν τὸ, Πάροιθε, Παροίσεται, καὶ Παροίτατος.

Παροσφραίνω, κρατῶ ἔμπροσθεν τινός τι καὶ δίδω αὐτὸ ἵνα μυείσῃ, πρὸς ὄσφρησιν παρέχω. Γεωπον.

Παροτρυντικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ παροξύνειν ἁρμόττων, ὁ παροξυντικός.

Παροτρύνω, Μ. ἰων. ὁρμάω - ἐρεθίζω - ἀναγκάζω σφόδρα. ταὐτὸν τῷ, Παρορμῶ.

Παρουάτιος, ὁ, ἡ. (ὅς, παρὰ) παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 91. "Κύων παρωάτιος". κύων κρεμασμένα ἔχων τὰ ὦτα.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ. φλεγμονή τις εἰς τι μέρος τῆς ὕλων. Ζήτ. Ἐπουλὶς, Παῦλ. Αἰγ.

Πάρουλος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι ἕλος - καταβρός.

Παρουλότριχος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι οὐλόθριξ - καταβρεμέλης. Γεωπον. ιά. α'. 6.

Πάρουρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἔπαρουρος.

Παρουσία, ἡ. (πάρειμι, παρὼν) ὕπαρξις προσώπου τινὸς εἰς τινα τόπον, τὸ νὰ εἶναι τις παρὼν, ἐμφανισμὸς, ἄφιξις, ἐρχομὸς. "Παρουσίαν ἔχει". ἀντὶ τῦ, Πάρεστι, παρὼν ἔστι. Σοφοκλ. Αἴ. 540. "Ὅ"ταν παρουσία φράζῃ". Ἡλέκτ. 1248. αὐτὶ τῦ, ὁ ἐπιτήδειος, καὶ ἁρμόδιος καιρὸς, ὅπου ἄλλοι "Παρ"σία" ἀναγινώσκουσιν. 2) Ταὐτὸν τῷ, Περιουσία, καὶ, Οὐσία, τὰ ὑπάρχοντα, ἢ ὕλη παρόντων σκευῶν. Μενάνδρ. καὶ Ἀριστοκρατ. καὶ Μοιρείδα.

Παρουσιάζω, παρὼν εἰμὶ, ἔρχομαι - φαίνω ἐδῶ ἢ ἐκεῖ. Σοφοκλ.

Παροχέτευσις, ἡ. τὸ παρεχετεύειν, ἡ πρᾶξις τῦ μεταφέρειν τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὀχετόν. παρ' Ἰπποκράτ. ἡ δι' ἑτέρυ τινὸς ὀχετῦ ἔκροὴ ὑγροῦ τινος, παρὰ τὸ φυσιολογικόν.

Παροχετεύω, κάμνω νὰ ῥέξῃ τὸ ὕδωρ δι' ἑτέρυ ὀχετῦ, ἐκβάλλω τὸ ὕδωρ ὑπὸ τὸν συνήθη αὐτῦ ὀχετὸν, καὶ μεταφέρω αὐτὸ εἰς ἄλλον. Κρυφίως καὶ ἀδίκως ὀχετεύω τινὸς φέρω - βάλλω τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλο αὐλάκιον. (κοπῶ τὸ ῥοὴ ὑπὸ τὸ αὐλάκιόν τινος, καὶ τὸ δίνω ἀλλοῦ). παρ' Εὐσεβ. Βάκχ. 479. "Λήγεις πα"ροχετεύω". παράγω - φέρω τινὰ ὡς ἐμαυτὸν, ἤτοι εἰς τὰ θελήματά μου. Ὁ Φώτ. ἔχει, "Παροχετεύει," παραπλανιζάνει ἢ ὑπὸ ἑτέρυ ὑφηγῦ εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει, ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κρηνοφυλάκιον.

Παροχεύω, παρὰ τὸ φρέπτον καὶ δίκαιον ὀχεύω, ὁ ἐπὶ συγκοιμῶμαι μετὰ ξένης γυναικός. μοιχεύω. Μέσ. Παροχεύομαι, ὑπὸ γυναικὸς, μετὰ ξένυ ἀνδρὸς συνουσιάζομαι - συγκοιμῶμαι - ὀχεύομαι, μοιχεύομαι, ὑπὸ δὲ ζώων λέγεται ὡς καὶ τὸ, Ὀχεύω. συνουσιάζομαι. τὸ Πλησίον ἢ ἐκ τῦ μέρους. Λειτουρ. Ζωὴ. Ἰσορ. Σ'. 7.

Παροχέω, ῶ. πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς ὀχέω - ἁμάξεύω ἢ φέρω. Μέσ. Παροχέομαι, πλησίον - ἔμπροσθεν ἐφ' ἁμάξης ἢ ἵππυ φέρομαι, ἁμαξεύω, ἱππεύω. Ξενοφ. Κυρπ. κ'. γ'. 7. "Παρωχεῖτο αὐτῷ "ἡνίοχος". πλησίον ἦτοι ἔμπροσθεν αὐτῦ ἐκάθητο ὑπὸ τὴς ἁμάξης καὶ ὁ ἡνίοχος. 2) "Παροχήσομαι" ταὐτὸν τῷ, Πάροχος ἔσομαι. Πολυβ.

Παροχὴ, ἡ. (παρέχω) τὸ παρέχειν, δίδειν, χαρίζειν, τὰ χαριζόμενα ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς ζωοτροφίας τινός, χάρισμα, δώρημα, δωρεὰ, ὑπόδοσις, χορηγία. τὸ παρὰ Λατιν. *Salarium*, Ἰσπαν. *Salario*, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιότεροι ἤρμοσαν ἀφ' ἑαυτῦ, Ὀψώνιον, συνήθεια, ἀλλαγὴ, δαπάνη, δῶρον ἡμερήσιον ἢ μηνιαῖον ἢ ἐνιαύσιον, κυρίως δὲ τὸ διδόμενον ἀξιωματικόν, ἄλλοτε δὲ τὸ διδόμενον θυμελικοῖς. Σαλάριεα τὰ διδόμενα ὑπὸ τῦ δημοσίυ ἄρχοντι ἢ συνέδρῳ, ἱερεῖ ἢ προφήτῃ. λέγεται δὲ καὶ τὸ ὑπὸ στρατείας. Γλωσσάρ. ἆρα ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Σιτάρεσιον. "Παροχὰς "ἢ δαπάνας". Σπουδ. Λόγ. 141.

Παροχλέω, ῶ. Μ. ἰων. ἐνοχλῶ, βαρύνω τινὰ, ὡς ἢ τὸ Παρενοχλέω. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 15.

Παροχλίζω, Μ. ἴσως. ἐξ τῦ μοχλῦ ὕποι λοσῦ ὑπὸ τὰ μέρη σηκόνων τι μετακινῶ αὐτό.

Πάροχος, ὁ. (ὄχος, ἅμαξα) ὅστις κάθηται ὑπὲ τὴς

ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἁμάξης πλησίον ἢ μετ' ἄλλα τινός, ξαιρέτως λέγεται ἡ Παράνυμφος, ἥτις ὁ παροχήμενος ἐν τείσι τῷ νυμφίῳ ἢ τῇ νύμφῃ καὶ τῆς ἁμάξης. Ἀειτοφ. "Ὀρν. παρὰ Λεκιαν. Ἡρόδ. ε. σωσικφέρεται μετὰ τὰ, Νυμφαγωγός. "Παροχος δὲ ἢ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέσει". 2) Ἐν τῷ, Παρέχω, ἀφ' οὗ ἢ τὸ Λατ. *Parochus*, "ὅς τις παρέχει - δίδει εἰς τὰς ὁδοιπόρας καὶ ξένας τὴν ἀναγκαίαν ζερφὴν ὡς ἐκ μέρους τῆς πόλεως, ἢ εἰς τὰς αὐτρώπας καὶ εἰς τὰ ζῶα αὐτῆς, οἷον φαγητὰ, ἅλας, χόρτον, ξύλα, κ. τ. τ. καὶ ἐπιμελῶς αὐτὰ τὰ, Δημόσιος παιδοτρόφος. Καθόλα δὲ, ὃς τις παρέχει - δίδει τὴν παροχὴν, ἢ τὰς ἀναγκαίας ζορφὰς, τὰ ἀναγκαῖα ἔζοδα. *Entrepreneur, Syndic, Lieferant*, ὡς ὁ παρήμιν Τορκισί, Χαρτζιαυζῆς, καὶ Καψιμάλης, καὶ Κεχαΐας τῆς χώρας, λεγόμενος.

Παροφάομαι, ῶμαι. πλησίον τῷ ὄψε ἤτοι ἐφος τὸ ὄψον (κοινὰ εἰς τὸ φοσφάγιον) ζώγω καὶ ἄλλοτι. ἢ Παροψίδα ζώγω. ὅθεν

Παρόψημα, τὸ. παιδὸν τῆς, Παροψώνημα. ὅθεν

Παροψημάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν παρόψημα.

Παροψίδιον, τὸ. ὑποκορ. τὸ Παροψίς.

Παροψίδιος, ὁ, ἡ. πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Παροψίδα.

Παροψίς, ίδος, ἡ. ἤδυσμα - ἔδισμα τι παρὰ τὰ λοιπὰ ὅπ τῇ ζαπέζῃ φερόμενον ἐχὶ ὄψα χορτησμόν, ἀλλὰ ἀφειοσέρειον ὄψα λιχνεύμα, (μεζὲς). Ξενοφ. Κυρωπ. ά. γ'. 4. "Προσήγαγον αὐτῷ παροψίδας, ἢ παιφάσματα ἐμβάμματα καὶ βράματα". ὁρα διεξοδικώτερον τὸν Ἀθήναιον ἐν Δ'. σελ. 367. Ὁ Πολυδ. ς'. 56. ἔχει, "Παροψὶς, ζωμῷ εἴδους τι, ἢ — μάζης, ἢ παρευθηκτὸς ὄψα, ὃ οἱ νεῶν αὖ ἐποιεν Παροψιάτιον". ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ὀφὲ τὰ, Ὀξυβαφίον, ἐμβάφιον. 2) Τὸ μικρὸν τειβλίον, ὅ,τι ἐ φέρεται τὸ ἔδισμα. Ζήτ. Παροψώεω. 3) Κύαθος - καυκίον σκύφος - κύπελλον ἧς ἀγύρτων καὶ Θαυματοποιῶν, τὸ παρὰ Λατίν. *Gabata*, ἢ *Gavata*, ἢ παρὰ Γάλ. *Gobelet* λεγόμενον, ὅ,τι ἐ οἱ Θαυματοποιοὶ κρύπτουσιν ὑπηνδείως πολλὰ φαγήματα. Ὅρα διεξοδικῶς ὠδὲ τὴς Παροψίδος πύτης, Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιτ. 20. Ἐκ τῆ Λατινικῆ *Gabata*, εἰσήχθη ἐν τῇ σωηθείᾳ τὸ, Γαββάθα.

Παροψωνέω, ῶ. Ἀειτοφ. Ἐκκλ. 226. "Παροψωνῶν τινί". ἀγοράζειν ὀψάριον τινα παροψίδα καὶ παραθεῖναι πιτνὶ τινί. ὅθεν

Παροψώνημα, τὸ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1438. τὸ ὀψάριον ἤδυσμα. λιχνεύμα, μεζές.

Πάρπαγος. Ζήτ. Παράπαγος.

Παρπεπιθότες, Ἰλ. Ψ. 37. αὐτὶ, Παρπιθόντες, ὅ ἐστι, Παραπίσαντες, παραλογισάμβοι.

Παρπόδιος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Παραπόδιος. ὁ ἀφὸ πεδῶν ὤν, ὁ παρὰν. Πίνδαρ. Νέμ. ϛ'. 90.

Παρρησία, ἡ. (παῦ, ῥῆσις) ἐλευθέρα ὁμιλία, ἐλευθερία ἐς τὸ λέγειν, ἄδεια, θάρρος ἐς τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν. τὸ ἀδεῶς - θαρρύντως ἅπασι λαλεῖν. Πλάτ. "Παρρησία". Ἐπίτ. μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας ἢ ἐλευθέρως ἧς θαρρύντως ὁμιλεῖν" ἧς ἐνευδοκεῖν αὐτὶ τὰ, φανερὰ. ὅθεν

Παρρησιάζομαι, ᾶσμαι ἢ ἐμιλῶ παρρησίᾳ - ἐλευθέρως - θαρρύντως, ἀδεῶς ἅπασι λέγω. Ξενοφ. Κυρωπ. ἰ. γ'. 5. "Πολλὰ ἐπαρρησιασάμβα ὡς ἀλλήλους". μετὰ θάρρους ἧς ἐλευθερίας ἢ ἐμπιστοσύνης, (ὅ ἐστιν, αἴσθυτος φέβε) ὁμιλήσαμβα, ἧς εἰς Ἀρησίλ. ἰά. 5. "Τῶν παρρησιαζομένων ἀδέα ἠχρίωσε". ἀπ' ὅσως ὁμιλήσαν παρρησίᾳ - φανερᾷ - ἐλευθέρως, κακέα δεῦ ἐχθρώβετο. Ἐν τῇ σωηθείᾳ αὐτὶ τὰ, Ἐμφανὴς γίνομαι - καθίσαμαι, εἰς μέσον παρέρχομαι. καὶ Ἐνεργ. ἕτερον εἰς μέσον ὡρόκτυ καὶ ἐμφανὴ καθίσημι. Οὕτω ἧς τὸ παρὰ τοῖς Ο'. "Θιὸς "ἐπαρρησιάσατο", αὐτὶ τὰ, Ἐπεφάνη.

Παρρησιαστὴς, οῦ, ὁ. ὁ παρρησιαζόμβος, ἤτοι ἐλευθέρως ἀποτόμως - θαρρύντως ὁμιλεῖ.

Παρρησιαστικὸς, ἡ, κόν. ἧς Ἐπίρ—κῶς. ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν — ὁ ὑποπτέυσις εἰς παρρησίαν. ἢ ἐλευθέρως - θαρρύντως ὁμιλῶν.

Παρρησιώδης, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Παρρησιωδῶς. Συγκειτ. Παρρησιωδέστερον. Διέδ. Σικ. παιδὸν τῆς Παρρησιαστικὸς.

Παρσήτου, Ὀδυσ. Σ. 182. αὐτὶ τῆ, Παρασῆπον, ἐκ τῆ Πκείσημι, Ἀόειτ. β'. Ὑποπτικ.

Παρτέμνω, Παρπαμεῖν. Ζήτ. Παρατέμνω.

Παρτιθέω, ῶ. αὐτὶ, Παρατιθέω, ἢ Παρατίθημι. Ὀδυσ. Α. 192. Φ. 177.

Παρτομὶς, ίδος, ἡ. αὐτὶ, Παρατομὶς, μικρὸν τῆ μήκει βιβλίδιον, βιβλιαράκιον, ἐγχειρίδιον. Ἡσύχ.

Παρυγραίνω, ὀλίγον τι ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ. Ἀθιλέ.

Πάρυγρος, καὶ, Πάρυδρος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι ὑγρὸς, βεβρεγμένος.

Παρυδάτιος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον εἰς τὰ ὕδατα ὤν.

Παρυπαντάω, ῶ. σωαπαντῶ, κατὰ τύχλω ἀπαντῶ. Ἰώσηπ.

Παρυπάρχω, παιδὸν τῆς, Πάειμι. Σχολ. Εὐριπ.

Παρυπάτη, ἡ. ταρασυπακ. Χορδὴ, ἢ Παρύπατος (ὕπατος) ἢ πλησίον τῆς τρώσης ἢ τῆς ὑπάτης μεμβύη χορδή. Ἀειτοφ.

Παρυπατοειδὴς, ὁ, ἡ. ὁ τόνος τῆς παρυπάτης. *Martian. Cap.*

Παρυπεύκυκλος, ὁ, ἡ. Ποιητ. παλ. ὠδὲ χέρτσιχ. 133. "Χρυσωπὸν σίλβει παρυπεύκυκλος ἀσπὶς ἀβρή". ὅπα ἴσως ἐγραφή ποτε "Παρ' ὑπεύκυκλον ἀσπὶδ' ἀβρὴν".

Παρυπομνήσκω, ὡς ἐν παρόδῳ - κατ' δίκαιείαν, ἢ κρυφίως ὑπομιμήσκω - ἐνθυμίζω. Πολύβ. ὅθεν

Παρυπόμνησις, ἡ. ἡ ἐν παρόδῳ καὶ κατ' δίκαιείαν ὑπόμνησις. Ἀντωνῖν. ά. 10.

Παρυπόστασις, ἡ. ἡ κατὰ τύχλω καὶ ἐν παρόδῳ ὑπόστασις. Διον. Ἀρεοπ.

Παρυποψύχω, ὀλίγον τι ὑποψύχω - δροσίζω. Διοσκορ.

Παρυφαίνω, ὑφαίνω τρόπτι, ὑφαίνων τροσκολλῶ ἑτερόντι ὕφασμα διαφορετικὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆ κυείᾳ ὑφάσματος, καθὼς π. χ. εἰς τὰ ὑφάσματα τὰ Κιτάεια, λεγόμβα. "Ἐσθῆτες παρυφασμέναι". Διόδωρ. Σικ. ιβ'. 21. φόρεμα πορφυρὸν παρυφὴν ἔχων. καθόλα δὲ, Πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τρὸς τὰ μέρες ἐκτείνω - παρατείνω - τροτείνω. Ξενοφ. Κυρωπ. ἑ. δ'. 48. "Ὑπὸ τῆς παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δῆλος φαίνεται". Ὑπὸ τῆς κατὰ μῆκος παρατεταμένων ὅπλων, ὁ ἐστὶ, δίκλω παρυφῆς ὄντων. Παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 29. ἐν τῷ ὑφαίνειν ὑπερβαίνω, ἐξυφαίνω - τελειόνω τὸ ὕφασμα τροτέρα ὑπὸ τὸν ἄλλον.

Παρύφαντος, ὁ, ἡ. ὁ παρυφὴν ἔχων.

Παρύφασμα, τὸ. παιδὸν τῆς, Παρυφὴ. Ζήτ. καὶ, "Ἐξαίς.

Παρυφὴ, ἡ. τὸ εἰς τὰς ἄκρας τῆς φορεμάτων ἢ ὑφασμάτων τροσκολλημβον ἢ κατὰ τροδρόμου ὑφασμβὸν ῥαβδωτὸν ὕφασμα, οἷον ἡ ἐΐα, τὸ κιτάει, τὸ σειέτι, ὁ πεδόγυρος, κ. τ. τ. Ζήτ. καὶ Εὐπάρυφος.

Παρυφὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἐδῆτα (φόρεμα) φορῶν, ἔχοντα κατὰ μῆκος ἐκεῖ τὰ ἄκρα αὐτῆς πορφυρᾶ παρυφίδι. ὁ ἐφιπόρφυρον ἐδῆτα φορῶν. ἀρὰ Ἀξιωματικός.

Παρυφίσαμαι, πλησίον ἐκεῖ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μετὰ τινος εἰμὶ, συμφίσαμαι, ἢ παείσαμαι - παείσκω ἐμαυτὸν, τῷ αὐτῷ ταύτισιν ἔχω.

Πάρυφος, Πολυδ. ζ'. 53. παιδὸν τῆς, Πορφυρᾶ ῥάβδος. ὅπου ἄλλοι αὐτὶ Παρυφοῖ, Παρυφαῖ ἀναγινώσκυσι.

Παρφάμεν, Ποιητ. αὐτὶ, Παραφῶαι. Πίνδ. Ὀλ. ζ'. 120. ᾗ

Παρφάμενος, αὐτὶ, Παραφάμβος, ἐκ τῆ Παράφημι. Ἰλ. Μ. 249. "Παρφάμβος ἐπέεσσιν". παραλογισάμβος, παραπίσας, εἰπὼν, παρηγορήσας.

Παρφάσθαι, τὸ παραπείθειν παραινετικοῖς λόγοις ἧς παράγειν, ὅ ἐστὶν ἀπατᾶσαι καὶ παραλογίσασθαι. Ὀδυσ.

Παρφασία, ἡ. αὐτὶ, Παραφασία, Παραφασίᾳ. Ἀριστοτ.

Πάρφασις, ἡ. αὐτὶ, Παράφασις, Παραφασις. Ἰλ. Ξ. 217. ὁμιλία παραινετικὴ, παραίνεσις, συμβολία, παρηγορία. Πίνδαρ. Νέμ. ζ'. 54. παραλογισμὸς, παράπεισις, ἢ ἀπάτη.

Παρφέρομαι, αὐτὶ, Παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, αὐτὶ, Παραφυγεῖν. Ὀδυσ. Μ. 99.

Πάρφυκτος, αὐτὶ, Παράφυκτος. ὁ φὸς ὑποφυγὼν, τὸν ὁποῖον διώκται νὰ ὑποφύγῃ τις. Πίνδαρ.

Παρφυσὶς, ίδος, ἡ. παιδὸν τῆς, Βλέβαχος ἢ Φυσίγναθος βλέβαχος. Ἡσύχ.

Παρῶαι, οἱ. Ζήτ. Πάρωος.

Παρωδέω, ῶ. πλησίον - ἐγγὺς ᾄδω. 2) Μιμοῦμαι ᾠδήν τινα ἢ ὕμνον, ἧς καπηλικῶς, σοφιστικῶς καὶ σίκων ποιητῆ τινός. Παρῳδίας γράφω. ὀξαιρέτως παρὰ Κωμικοῖς αὐτὶ τῆ, Παρῳδὴν ποιῶ. παρὰ Διοδῶρ. Σικ. ιά. 37. "Παρῳδήσαντες τὸν νίκλω". ὡς ἐν παρέργῳ εἰσάγοντες τὸν νίκλω. ἐκ τῆ

Παρῳδὴ, ἡ. καῖ, Παρῳδία, ἡ, ἢ παρεμοία ἢ κατὰ μίμησιν ᾠδῆ, ἢ ἐν παρέργῳ ᾠδή. παρὰ Κωμικοῖς, εἴδος ποιήματος, πεποιημβὸν κατὰ μίμησιν ἑτέρα γνωσῆ τινὸς παλαιοτέρα, παραλλαττομβὸς μόνον τῆς ἐννοίας καὶ μεταφερομβὸν τῆ ὑποκειμβόν εἰς τὸν σκοπὸν τῆ ποιητῆ, ἢ ἁλλαττομβῶν τινων λέξεων. "Στίχων ποιητικῶν μεπέφρασις εἰς ποικίλας λόγων ἰδέας ἐκμεμορφομβὴν, παραποίησις. π. χ. ὁ "Ομηρος εἶπεν· "Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά". ὁ Μάζων (Ἀθην. δ'. σελ. 134.) παρῳδήσας εἶπεν. "Δεῖπνα μοι ἔννεπε Μοῦσα "πολύζωμα καὶ μάλα πολλά".

Παρῳδικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς παρῳδίαν ἀνήκων ἢ ὁ εἰς τὸν ὑποκείμβος - κλίσιν ἔχων.

Παρῳδὸς, ὁ, ἡ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐγγὺς ἢ ἐκτὸς τῆς ᾠδῆς. "Παρῳδὰ ἀπόγματα". Εὐσεβ. Ἰφ. Αὐλ. 1247. ἐν οἷς ὑποκρύπτει - παρωρράζει τὶς τὸ φόγμα. 2) Οὐσιως. ὁ παρῳδίαν ποιῶμβος, ὅσις μιμᾶται φδήν τινα, διὰ ἐ φωνὴν γέλωτα ἢ χλεβασμὸν εἰς τὰς ἀκροατάς.

Παρῳδύω, αὐτὶ τῆ, Παρῳδέω. ἀμφ.

Παρῳδέω, ῶ. Μ. ὠσω. καῖ — ώθησω. φὸς τὸ μέρος ᾠδῶ καὶ σιωπλίβω, ὅθι τὶ ἐμφοβῶ ἢ ἐμπιέζω — ἀπορθχῶ - κνυπῶ - ἀμπώθω ἢ ἀμπώχω, παραγκωνίζω, ὑποδιώκω - ἐκβάλλω, κατατρέχω. ὀξαιρέτ. κατὰ Μέσον ὀφέσιν. Παρῳθοῦμαι, ῦμαι. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 10. Μεταφ. ἐπὶ αὐτὸ τῆ Διαβάλλω ἧς ὑπερτίθεμαι τὸν καιρὸν ὡς ἐν τῇ σιωπλίᾳ τῆ, Σωφρονῶ τὸν καιρὸν ἐμφοβῶ.

Παρωκεανίας, ὁ, ἡ. ᾱς, Παρωκεάνιος, ᾱ, ὁ. ᾶς, Παρωκεανικὸς, κὴ, κὸν. καῖ Ἐπίρ. Παρωκεανίτις, ἡ. ὁ παρὰ τὴν Ὠκεανὸν κατοικῶν ἢ κείμβος.

Παραλένιος, ὁ, ἡ. (ὠλένη) ὁ παρὰ τὰς ἀγκάλας ὤν. ὁ πλησίον τῆ ὠλενῶν - τῆ βραχιόνων ὢν ἢ κατὰ μῆκος παρ' αὐτῆ κρεμάμβος.

Παραλενὶς, ίδος, ἡ. Πολυδ. ἰ. 170. ἀμφ. σημασ.

Παρωλοφιὰ, ᾶς, Παρώλοφος. Ζήτ. Παραλοφιά.

Παρώμαλος, ὁ, ἡ. σχεδὸν ὁμαλὸς - ἴσος - ὅμοιος. Σχόλ. γ'.

Παρωμὶς, ίδος, ἡ. Ἐξοδ. α. ἡ. εἶδος ἱματίε. ἴσως, Πειρωμίς.

Παρώμμαι, ἐν ὑπερφυΐᾳ εἰμὶ. Μοσχοπόρ.

Παρὼν, όντος, ὁ. Θηλ. Παροῦσα, ἡ. Οὐδ. Παρὸν, όντος. Μετοχ. τῆ, Πάρειμι.

Παρώνη, ῶνος, ὁ. εἶδος ἐλαφρᾶ πλοιαρίε. ὅθεν παρὰ Κικέρ. Μυσπάρων, Μυραιῶνι, λπσεικάντι πλοιαρίου.

Παρωνομασία, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Παρονομασία.

Παρωνυμέω, παιδὸν τῆς, Παρωνυμίζω. ἀμφ.

Παρωνυμία, ἡ. παρεγωγὴ λέξεως τινος ἀπ' ἄλλης τινός. "Ἐτι δὲ παιδὸν τῆς, Παρονομασία, ἐν τῇ Ῥητορικῇ.

Παρωνυμίζω, ᾰσω, Παρωνυμίω, παράγω ὑπό τινος λέξεως ἢ ὀνόματος εἰ ἄλλο. ἢ ὀνομάζω μετὰ τινος παρωγμβὸν ἐνόμπτος ἢ λέξεως. Ζήτ. Παρώνυμος, τὸν τρόπον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἀειτοτέλ. Φυσ. ζ'. 3. ὡσαύτως δὲ δύσπορον αἰκαφέρει ὁ Θεμίτιος ὅς καὶ ὁ Θεμίς. τὸν δὲ δύσπορον αἰκαφέρει ὁ Θεμίτιος ὅς καὶ ὁ Θεμίς. τὸν δὲ δύσπορον αἰκαφέρει ὁ Θεμίτιος ὅς καὶ ὁ Θεμίς. ἐκ τῆ τρόπου γίνεται τὸ, Παρωνυμίασμα, διῆ ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε τὸ ἀπαίνον, Παρόμφυμα. ἀρα παιδὸν ἐστὶ τῆς, Ἐπωνυμία.

Παρώνυμος, ὁ, ἡ. παιδὸν τῆς, Παρώνυμος. παρὰ Πλάτ. Νομ. ϛ'. ὅπε τὸ "Παρωνυμίσεις" τινὲς μὴ ἐρμῆν. ὀφὲ τῆ "Παρόμοιος ὀνομασίαι". ἄλλοι δὲ ὀφὲ τῆ, Πράγματι παρομοίαν ὀνομασίαν ἔχοντι, συνώνυμα, ἧς ἄλλοι "Παρωνύμους" αἰτίγνωσαν, ἐπ' ἀμφ. σημασ. ὅθεν "Παρανύμιον", τὸ, παιδὸν τῆς, Ἐπωνυμία, Ἐπίκλησις, τὸ παρὰ τὸ ὄνομα ἕτερον ὄνομα, Παρονύμι, ἢ Παρανόμι, ὑπό τινος φράγματος ἢ τροσώπου τροτερχόμβον. Ζήτ. Παρονομάζω. Πλουτάρχ. εἰς Νομ. "Ἀπὸ δὲ Μαμέρκυ, Μαμερκίος, οἳς ὀφὲ τούτου καὶ ῥῆγας ὠνόμασται παρωνύμους, ὅπερ ἐστὶ βασιλεῖς.

Παρώνυμος, ὁ, ἡ. καῖ Ἐπίρ. Παρωνύμως. (παῖρα, ὄνομα) ὁ ὑπὸ τὸ ὀνόμπτος παραγόμβος. ὁ κατά τι ὄνομα ὀνομαζόεις, ἢ χηματιζόεις, ἢ ὑπό τινος ἐτόμπτος τὸ παρώνυμον ἔχων, κ. τ. τ. "Ὁ Θρασύς "παρὰ τὸ Θάρσος παρωνομάζεται, ὁ δὲ Θρασὺς, παρὰ τὸ Θάρσος λέγεται παρωνύμως". Ἀειτοφ. Εὐρυπ. γ'. 1. ὅπω καῖ τὸ "Πλάτων ὑπὸ τῆς πλατύτητος" Φίλων, ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, κ. τ. τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Παρώνυμον, ἐκ τῆ συμβεβηκότος καλέμβον". ὁ δὲ Φώτ. ἐκ τῆ συμβεβηκότος λεγόμβον. 2) Παρώνυμον, τὸ. παιδὸν τῆς, Παρωνύμιον. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Παρωνυμόω, ῶ. παιδὸν τῆς, Παρωνυμίζω. Νικηπ. Χρον.

Παρωνυχία, ἡ. ᾶς, Παρωνυχὶς, ίδος, ἡ. (ὄνυξ) Ὑπόσημά τι παρὰ τὴν ῥίζαν τῆ ὄνυχος σιωπεμβὸν. Παῦλ. Αἰγ. γ'. Reduvia. 2) Εἶδος φυτῆ. Διοσκορ. δ'. 54. κατά τινας ἔστι τὸ τῆ Δινν. *Polycarpum tetraphyllum*.

Πάρως, Παρῶος, Παρωὸς, ὁ, ἡ. "ἵππος". Ἀσχάτερός κατὰ τὸ χρῶμα. ἔπι τὰ Χειρόγραφα, "Ἵππος παείαι", ἔχυσιν, ἧς ὁ Ἡσύχ. Πάρως, εἶδος τε πυρρᾶ χρώματος ἵππε.

Παρωπίδες, αἱ. (παρὰ, ὠπὴ) οἱ καιδοὶ τῶν ὀφ-

σαλπιγξ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὠτίου. Πολυδ. β'. 71. Ζήτ. Παράτιον.

Παρώπιον, τό. (παρὰ, ὄψ) τὸ τοῖς ἵπποις παρατιθέμενον δέρμα παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὃ καὶ Ἀντίλιον λέγεται. παρὰ Πολυδ. β'. 53. λέγεται καὶ, Παρωπὶς, ίδος, ἡ. ὅπερ τινὲς ἐρμῖν. καὶ ὅλα τὰ, ἡ τῶν γυναικῶν προσωπὶς, ἣτις καλύπτει μόνον τὸ ἥμισυ τὸ προσώπου.

Παρωρεία, ἡ. τὰ πλαγινὰ μέρη ἤτοι οἱ πρόποδες τῶν ὀρῶν, παρὰ Σβιαβ. γ'. ταύτερον, Παροεία, ἡ. ἔκειτο.

Παρώρειος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸ ὄρος, ὁ εἰς τὰ πλαγινὰ μέρη τῶν ὀρῶν ἢ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βενῶ κείμενος. Ἔτι δὲ παντὸν τοῦ, Παρόειος.

Παρωρείτης, ου, ὁ. ὁ κάπριος τῆς παρωρειῶν, ὅσις καπικεῖ εἰς τοὺς πρόποδας ἢ εἰς τὰ πλαγινὰ μέρη ὄρους τινός. Ἀνάλεκτ. β'. 134.

Παρωρυμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παράκ. τῆς μεπορχ. τῶ Παρορμάω. παύων τοῦ, μετ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς. Ἡσύχ.

Πάρωρος, ὁ, ἡ. (παρὰ, ὥρα) ὁ ἔξω τῆς ὥρᾶς καὶ ὀφωτεπιγαμβρίας ὤρας ἤτοι ἔξω τῶ καλῶ καιρῶ, ὅστις δὲν εἶναι εἰς τὸν καιρόν τε, παράκαιρος, παράωρος. "Πάρωρα βλέπω". Ἀνάλεκτ. β'. 368. ἀμφ. σημασ.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ. τὸ ὑψηλότερον χεῖσον, ἤτοι ἡ ἐξοχὴ τῆς ὀροφῆς ἢ τῆς στέγης, ὃ ἐστὶ τὸ εἰς ὕψος αὐξανόμενον καὶ ὀξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς. Ἡρόδοτ. β'. 155. "Τὸ δὲ κατασέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπιμέλεται λίθος, ἔχων τὸν παρωροφίδα τετράπηχυ".

Παρώτιον, τό. τὸ παρὰ τὸ ὦς κείμενον, τὸ ὠρὸς καλυμμα ἢ σολισμὸν τὸ ὠτὸς. ἀμφ. 2) Ἡ ὠρὸς τὸ οὖς γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ. Σχόλ. Νικάνδρ. Θηρ. 673. ἀλλ' ἐπικεῖσθαι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ "Παρώπιον".

Παρωτὶς, ίδος, ἡ. (παρὰ τοῖς ὠσὶ, ὃς, ὠτὸς) Παρωτίδες, αἱ ἀδενες ἢ αἱ βαλανίδες ὄπισθεν καὶ πλησίον τοῦ ὠτὸς. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φλέγμασις ἤτοι ἡ φλεγμονὴ αὐτῆς. 2) Παρὰ Vitruv. δ'. ς'. 4. σολισμός τις τῶν ἐν τῷ θυρῶν, ὅτε σωπῶσι Προθυρίδες, κεῖται.

Πάρωχρος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι ὠχρὸς, χλωμός.

Πᾶς, Πᾶσα, Πᾶν, Ἐπικ. ἐτὶ δὲ ὑ μετὰ τῶ, Τις, καθὲ εἷς, καθ' εἷς, ὅλος, ἕκαστος. "Πᾶς ἀνὴρ". καθὲ ἄνθρωπος, καὶ μετὰ τῶ ἐπομένου ἄρθρου, οἷον "Πάντες τὴν δῆμον" ὅλος ὁ λαὸς, ὅλον τὸ πλῆθος τῶ κοινῶ λαοῦ. "Πάντες" ὅλοι κοινῶς, οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεονασότερον μέρος ἤτοι τὸ πλεῖστον τῶ λαοῦ. "Ἅπαντες" ὅλοι ὁμοῦ. παρακλίσιον τέτων ἐστὶ καὶ τὸ τῦ Ἀεισοτ. Πολιτ. ις. μετὰ ἀκριβοῦς "Δῶδικας πάντες". ὅλοι ὁμῶ ἔσται σώζοιεν σωτὴ κατὰ τὸν ἀειμνῆ. ἐν Ὀδυσ. Ω. 10. "Πύλαι πᾶσαι". ὅλαι αἱ πύλαι. Ἰλ. Β. 809. "Πᾶσ' ἐγχος". Ἰλ. Χ. ᾗ Ψ. 135. "Πᾶσιν ἐπὶ νέκυσσι". αὐτὶ τῦ Ὅλοι. Ἰλ. Θ. ι. "Πᾶσαν ἐπ' αἶσαν", ἐφ' ὅλῃ τῇ γῇ. "Τὸ Πᾶν". ἡ κοσμικὴ ὑπόθεσις, τὸ ὅλον, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλα τὰ κτίσματα, Universum. ὅλη ἡ κτίσις. ἔτι δὲ ᾗ τὸ Πᾶν, ἐκλαμβάνεται Ἐπίρ. καὶ αὐτὶ τῦ, Πάντως, καθόλα, βιβλιοπαντ. ἔτω ᾗ τὸ, "Τῷ παντὶ". καθόλα, παντελῶς, διόλε. "Ἐν παντὶ ἐγένε". Ξενοφ. Ἑλλ. ἐ. δ'. 29. ᾗ "Ἐν παντὶ καιρῷ ἐγένε". ἢς τὸν μεγαλοπρεπῆ ἢ ἐκπαγον κίνδυνον γένεσθαι. "Εἰς παῦ ἀφικνεῖσθαι". ἐρχεσθαι - φθάσειν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ κίνδυνον, κατατολμᾶν. κινδυνεύειν - εἰς μέγα κίνδυνον ἐμβαίνειν. Ξενοφ. Ἑλλ. ἐ. ἐ. 10. "Εἰς παῦ ἀφῖκτο βασιλεύς". Παυσαν. ς'. 39. "Εἰς ἅπαν συμῦ τροπαῖον". ἐφθασαν - κατώρθωσαν εἰς τὸν ἔχοντα συμόν. "Διὰ παντὸς". αὐτὶ τῦ, Παντοτε. "Ἡ διὰ παῶν". ἁρμονικ. Χορδὴ - συμφωνία. "καὶ μέση" "Ἡ διὰ πασῶν". ἡ ὀγδόη χορδὴ, ἡ συμφωνία τῆς ὀγδόης χορδῆς. Octave. "Τῷ παντὸς", αὐτὶ τῦ, Τυχόντος. "Τῷ παντὸς τιμήσασθαι" τιμᾶν ἢ προτιμᾶν τι περισσότερον ὑπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ὕπερ ἢ τὸ "Πλεῖστ' "παντὸς ποιεῖσθαι". Ἡρόδοτ. "Ἐκτείνειν πάσας τὰς "δῦ μάγων τὰν ἐν ποσὶ γινόμενον" ἐφόνευον πάσῃ μάγων τὴν ὁποῖον ἀπαντήσαν. "Πᾶς τις, καὶ Πᾶς ὅστις". Ἀεισοτέλ. καθὲ εἷς ὅσις, καθ' ὅσας, ὅσῃς καὶ ἂν. ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀειθμῷ "Πάντες οἱ τινες" εἰς εὕρηται· ἀλλὰ Πάντες ὅσοι. παρ' Ἀεισοτ. αὐτὶ τῦ, "Ὅλοι ὅσοι, ὅλοι ὅσοι ᾗ ἂν ἦναι. "Πᾶν "ὅσον ἐῶ ὁρατόν". Πλάτ. "Πᾶν ὅ, τι καλλίστην" ὑποσυπακ. τὸ, Ἐσὶ, ᾗ τὸ, Διωατόν. "Πρὸς δὲ τὸ "παῦ εἰπεῖν". Ἀεισοτέλ. αὐτὶ τῦ, Καὶ καθόλου εἰπεῖν, καθόλα δέ. "Ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν" διόλε - παντελῶς - μὲ τὴν ὅλοτ ἦσαν ἄθυμοι, ἐφθασαν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς ἀθυμίας. Θουκυδ. Ἐν "πᾶσιν". τὸ ὅλον, ταύτον ἐστὶ τῷ "Τὸ παῦ" ὑποσυπακ. Δικαιοσύνης εἶχε φρατιώτης εἰς πᾶσαν". ὅλον τὸ φράτευμα ἦτον, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Εἶχε ὅλης - ὅλης δεκαοσίας φρατιώτας. "Πᾶσαν σεχνῆ". "καὶ παντὸς ζόφε".

Πάσασθαι, Ὑπογλώσσαθαι, πληροῦσθαι, χορτάζεσθαι. 2) Κτᾶσαθαι. Ζήτ. Πάομαι. ἐστεύθεν ἢ σωπῆσα λέγει "Τὰν ἐπάσσω, ἢ τὴν ἐπάτησα" τὴν κοιλίαν διλαδὴ ἐπλήρωσα - ἐγέμωσα.

Πασίγνωστος, ὁ, ἡ. ὁ πᾶσι γνωστὸς, γνωστὸς εἰς ὅλας. Σχόλ. Λυκόφρ. 11.

Πασιμέλουσα, ἡ. (μέλω) ἐν Ὀδυσ. Μ. 70. καλεῖται ἡ ναῦς Ἀργὼ, κατὰ τὴν αἰτιολογίαν τῶ Ἀεισχάρχου, ἢ εἰς ὅλας γνωστὴ διὰ τὸ κλέος Ἀργοῦς. ὡς ᾗ τὸ ἐν Ι. 19. "Ὃς πᾶσι δέλεισε ἀνθρώποισι μέλω". ὅστις διὰ τῆς δολιότητός τε εἶχε γνωστὸς εἰς ὅλους, ὁ ἐσὶν, ἐν βαμέλειᾳ ἐσί. ὅλως τὸς μέλει.

Πᾶσις, ἡ. (πάομαι) κτῆμα, κτῆσις. ὅθεν, Ἔμπασις, ἡ. παύτον τοῦ, Ἔγκτησις. Ἡσύχ. παρὰ τὸ Πῶ, τὸ, Κτάομαι.

Πασιφανὴς, ὑς, Παυφανὴς, ὁ, ἡ. ὅστις φαίνεται εἰς ὅλους, ἢ τὸν ὁποῖον βλέπουν ὅλοι. Παρὰ Μαξίμῳ ἐξ. 146. παύτον τοῦ Πανσέλινους, ἢ πλήρης σελίνου. ἄλλος δὲ ᾗ, Πλησιφανὴς, λέγεται.

Πασίφιλος, ίλη, ιλον. ὁ τοῖς πᾶσι φίλος, πάμφιλος. Ἀελιὰ. στλ. 594.

Πάσσω. Ζήτ. Πάομαι.

Πάσμα, τό. παύτον τοῦ, Πῆσμα, ἀεσθ. 4. Ἡσύχ.

Πασπάλη, ἡ. παύτον τοῦ, Παπάλη. τὸ λεπτότατον ᾗ κονιορτῶδες ἀλεύρου. Ὁ Ἀεισοφάνης λέγει "Ὕπνε "ὁρᾶ τῆς γυναικὸς ὑδὲ πασπάλου". ὑδὲ βραχυέπαλάχνου, δεν κοιμᾶται μήτε μισὸ ζιγμὴ, δεν βλέπει μήτε μισῆς ζιγμῆς ὕπνον εἰς τὰ ὄμματά τε. ὅπε ἐπακολυθεῖ "Ἦν δ' ἦν κατακύσῃ κεν ἄχνη". ἂρα ἡ Πασπάλη, παύτον ἐστὶ τοῦ, Ἄχνη.

Πασπισικὸς, ὁ, ἡ. ὁ τῆς τὸ πάσσειν ἐδιαθέσεως.

Πασσαλευτὸς, ὴ, τὸν. ἐμπηγμένος, καρφωμένος, προσπεκολλημένος μετὰ πασσάλε.

Πασσαλεύω, ἢ, Παπαλεύω, ἐμπήγω, καρφόνω, προσκολλῶ τι μετὰ πασσάλε, πάσσαλον βάλλω. Ζήτ. Πάσσαλος.

Πασσάλιον, τό. ᾗ, Πασσαλίσκος, ὁ Ἀττικοτερ. τῶ, Πάσαλος.

Πασσαλοκοπία, ἡ. (κόπτω) τὸ κόπτειν - κτυπᾶν

πᾶν τὰς πασσάλας, τὸ ἐμβάλλειν - ἐμπήγειν πάσσαλους. Μαθημ. παλ. σελ. 15.

Πάσσαλος, ὁ, καὶ, Πάπαλος, ᾗ, Πασσαξ, ακος, Πασσυδὶ, Πασυδὶ, Πασυδίν, καὶ, Πανσυδὶ, ἐκ τῶ Σύμμα, ᾗ, Πεν. Ἐπίρ. ὡς τὸ, Κοινῇ, καὶ, Δημοσίᾳ, Δοτικ. ἐκ τῶ, Πασύδιος. μὲ ὅλην τὴν ἀμμαν, ὅλοι ὁμῦ, κοινῶς, πανστρατιᾷ, πανελλῆς, ὁμοθυμαδὸν, παυδημεὶ, παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. καὶ Ξενοφ. Κυρπ. ἀ. δ'. 18. Ἀπολλών. ἐν κυδ. καὶ Ξενοφ. Κυρπ. ἀ. δ'. 18. Ἀπολλών. ἐν "Ἄμα, καὶ, Πάντες, αὖθ τινος σημασίας ἐπ' κινήσεως.

Πασσυδιάζω, πύτον τῦ, Ἀλιάζω, σωάγω. Ἐπιγράφ. Καύλε Τόμ. β'. πίνακ. 56.

Πασσυρεί, Ἐπίρ. παρὰ Πολυδ. θ'. 143. πύτον τῦ, Πασυδί. ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ Λίβλικον, Πασυρεσον, αὐτὶ τῦ, Πασυδίως, πάσων ὡς Παράδειγμα "Τὸ πασυρεσον ἡμῶν ἀπαντων γήρος". ὁ αὐτὸς ἔχει "Πασύρως, ἁρθῶ, πανσικὶ", παρὰ τὸ, Παν, ᾗ, Σύρεσθαι.

Πάσσω, ᾗ, Πάττω. Μ. ἀσω. ἐνταῦθεν ἢ σωπῆσα ἐχρημάτισε τὸ, Πασπίζω, πασπαλίζω, διασκορπίζω τι ἐπάνω τινος, ῥαίνω, ῥαντίζω μετὰ ἀλεύρε - κονιορτε ἐπάνω τινος, ῥαίνω, ῥαντίζω μετὰ ἀλεύρε - κονιορτε - ἄλατος, κ. τ. τ. Ἰλ. Ι. 214. "Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο". ἔπασσε, ἐπασπάλισε, καὶ ἐνταῦθεν "Πέπασε, ἐπεπλήρωσε". Ἡσύχ. Χώματος ᾗ πήλοῦ πέπασο καὶ τὰς κώμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα". Ἀρχιγ. πολιτ. ἀ. Περὶ Ὁμήρ. Ἰλ. Χ. 441. "Ἐν δὲ θρόνα ποικίλα ἔπασσε". ἤτοι ἐβρύτωσε ἐνυφασμένων ἀνθέων, ὡς καὶ Γ. 126. Πυλάες δ' ἐνέπασσον ἀέθλους". κεῖται αὐτὶ τῦ, Ποικίλλων, ἐμπάσσων, ἐμπλέκων ἀεθὶ ἢ ἀέθλας πολεμικὰς. ὅπε ὁ Σχολιαστὴς παρατηρῶν φησὶ "Ὅτεν ᾗ τὰ ποικίλα παραπιτεύματα Παρὰ καλοῦνται, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. Πασὲς, πύτον ἐστὶ τῦ γαμικὸν ποικίλον ὑφασμα. "Ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τύτε τὸ "Πασὸς, γαμικὸς θάλαμος".

Πάσσω, σεις, ὁ, ἡ. συγκειτ. τῶ, Παχύς, αὐτὶ, Παχύτερος, ὡς ᾗ τὸ Βαθὺς, Βάσσων, αὐτὶ Βαθύτερος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Bassus, καὶ τὸ Ἰταλ. Basso.

Πασὰς, άδος, ἡ. φρασυπακ. Στοὰ, παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον Συγγραφεῦσι λέγεται Πασὰς, ἡ φρὸ τῶ οἰκ καὶ σοὰ, ἡ παρὰ Γάλ. Galleria, Γαλλικὰ, ἡ Sale ou soa, ἡ παρὰ Γάλ. Gallerie, Γαλλικὰ, ἡ Salle de festin. Σάλα, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος, Αἴθουσαν ἐκάλεσε. Ἡρόδοτ. β'. 169. "Πασὰς κιόνων, ὅσας, λέγει. Ἡρόδοτ. β'. 169. "Πασὰς κιόνων, ὅσας "κιμήλῃ ξύλοισι καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ". Ξενοφ. Ἀνάβ. γ'. ἡ. 9. "Τῷ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παρομηνίας". Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Πασοὶ, σοαὶ. "ἑαδὰς ὑπολάμπει". Ὁ Ἐτυμολογ. ᾗ ὁ Σχολ. καὶ τόπος ἐνταῦθα ἐδείκνυεν. Ὁ Ἐτυμολογ. ᾗ ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. ἀ. 789. προσίδυσιν "Εἴρηται δὲ "ἔτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Ἐν chambre à manger. Γάλ. Speiseraal, Σάλα". Ἐν chambre à manger. Γάλ. Speiseraal, Grm. 2) Ταύτον τῷ παρ' Ὁμήρῳ, Πρόδομος. Latin. Atrium, Λατιν. antirale ἢ antichambre, Γάλ. Vestibule, Γερμαν. Anticamera, Ἰταλ. 3) Ταύτον τῷ Ὁμηρικῷ, Θάλαμος, ἔνθα κατοικῶσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ἔνθα κοιμᾶται ὁ ἀνὴρ μετὰ τῆς γυναικὸς. Θεόκρατ. κ'. 46. "Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη". "ἐν παλαι ὀρφνῃ". Κατὰ τύτον τὸν σημασίαν λέγεται ἔτι καὶ Πασὸς, σωμπακομ. τῶ, Οἶκος. Τινὲς παράγυσι τῦτο ἐκ τῶ, Πάσασθαι, χρῆσθαι, ὡς αὐτόθεν ἐσημειώθη· ἄλλοι δὲ ἐκ τῶ, Πάσσειν, ὡς ἐπάνω

μολ. ἔχει "Παθὸς, ἢ ἐκ παραπεπεσμάτων ποικίλων κατασκευασμένη σκηνὴ, ἥτις ἐξὶ πεποικιλμένη". ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, ὑφ' ἧς ἴσασιν ἡ νύμφη ἐν τῷ καιρῷ τῦ γάμυ. ἔτι λέγεται καὶ τὸ δωμάτιον τῦ ἐνδοτέρω ἢ τῦ νεωκόρυ. ἔτι δὲ καὶ μικρός τις ναὸς ἢ καμάρα τις βαθυλωπὴς εἰς τὸν τοῖχον, Νίσβε, ἢ οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἵσαται τὸ ἄγαλμα θεῦ τινός. Προσκιωπτέον. 4) Ἐν τοῖς παλαιοῖς Μαθηματ. σελ. 89. "Μιχθεῖσα τείτῳ μέρει πασῦ, ἕφθη ἰσχυρὸ πάρεχεται". ὅπυ αἱ Ἐκδόσεις, Σπασῦ, καὶ τὸ ἐν Βερολίνῳ Χειρόγρ. "Παχοζοφθῦ", ἡμαρτημένως ἔχουσι. κεῖται Οὐσιακ. ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπηθείᾳ, αὐτὶ τῦ, Πάχος, "Ἀλειμμα, Λίπος, καὶ κυριολεκτικῶς, τὸ χοιρεῖον λίπος (σλανίνα, λαρδὶ) τὸ, παρὰ Γερμαν. Speck, καὶ Γάλλ. Lard, λεγόμβυον. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ τὸ Λατιν. Lardum, τροπὴ κειμένου ἐκ τῦ Ἑλληνικῦ, Λαεινὸν διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Λαρὸν, ἡδύ. καὶ, Λαεινὸν, δύβαφες, (οἷον ἐξὶ τὸ χοιρεῖον λίπος.) καὶ, Λαεινοὶ, βόες δύβαφεῖς. καὶ, Λαεινδύισθαι, σιτεῖσθαι. ἐκ τῦ, Πάω, Πάομαι, Πάσασθαι, Πέπασαι, Πασὸς. ἐμοὶ δοκεῖ ἔτι ὅτι καὶ τὸ, Πάσσων, ἔχει ἀναφορὰν τινα ἐνταῦθα.

Παχοφορεῖον, ὦ, Παχοφόειον, τό. τὸ ὑπὸ τῦ παχοφόρυ φερόμβυον - βασταζόμβυον, τὸ φέρον τὸν παχύν. ἰδὲ δὲ καὶ τὸ οἰκίσκος τις, κιβώτιον, ἢ ναὸς μικρὸς (προσκιωπτέον) ὡς εἶχον τὸ ἄγαλμα θεῦ τινος.

Παχοφόρος, ὁ, ἡ. εἶδός τι ἱερέων, οἵ τινες εἰ τινι παχῷ (ναῷ ἢ οἰκίσκῳ) ἔφερον τὸ ἄγαλμα θεῦ τινος. Διόδωρ. Σικ. α'. 29. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 2.

Παχυντιασμός, ὁ. ὄρεξις καὶ κλίσις ὡς σαρκικὴν σωμασίαν, ἀσέλγειαν. ἀχαρίστως λέγεται ὑπὸ ἀρρένων, οἵ τινες ὀρέγονται τῦ ὑπ' ἄλλων εἰς τὸ ἑαυτῦ σῶμα ἀσελγῶς σωμασιασμῦ. Λεικιαν. ἐκ τῦ

Παχυντιάω, ῶ. (πάχω, μέλ. παχύσω) ὄρεξιν - καθυμίλιαν - κλίσιν ὡ γαργαλισμὸν εἰς σαρκικὴν σωμασίαν ἔχω, πάσχειν εὐθέλω. ἀχαρίστως λέγεται ὑπὸ ἀρρένων οἵ τινες ἀσελγῶς θέλουσι τὰ ἐνεργῆται ὑπ' ἄλλων ἡ μυσαρὰ μίξις εἰς τὸ ἑαυτῦ σῶμα. Ζήτ. καὶ, Βαιέω.

Πάσχω, πάθος ὑποβύλω - ὑποφέρω, ὑπὸ πάθος - ὑπὸ δυσυχίαν ἢ ὑπὸ νόσον εἰμί. παθαίνω. Ἰλ. Β. 667. "- - ἀλγεά πάσχων". 2) "Εἴτι πάθω", αἴ μοι θελε μοι σωτῆρ - μοι σωτὴρ κακόν τι, αἴ μοι σωθῆ θανάτος, αἴ θέλ. ἀπειλῶν, αἴ πάθω τί ποτε, ἐκὼν ὑποδύομαι. Ἀσυρσώπως δὲ σημαίνει καὶ τὸ, Συμβαίνει. Ξενοφ. "Πεποιθέναι ὁμοίων δοκεῖ". φαίνεται ὅτι σωθῆ, ἀκολύθησε τὸ ὅμοιον. 3) Εὖ "πάσχειν", εἰς καλὸν καταστῆναι - εἰς δυτυχίαν εἶναι. "Τῶν αὐτὸ κτεάνων εὖ παχέμβυ". Θεόγν. 983. αὐτί, "Ἐκ τῆδ αὐτὸ κτεάνων, κ. τ. λ. ἢ αὐτὶ τῦ Ἀπολαύειν, ὑπολαμβάνειν. "Ἀγαθὰ πάσχουσιν ἐκ ὀλίγα". Ἡρόδοτ. β'. 37. αὐτοὶ ὑπολαμβάνουσι πολλὰ ἀγαθὰ - πολλὰς ἀπαυσίους. "Ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν δύσμορα πάσοντα". Εὐρεπ. Ἄλκ. 637. "Εὖ πάσχειν ὑπό τινος". αὐτὶ τῦ Εὐεργετεῖσθαι, καλοσυνᾶσθαι βλέπειν - ὑπολαμβάνειν ὑπό τινος. "Ὧν "(αὐτὶ, Ἐκείνων ἃ) εὖ ἐπάθετε, μνησθείητε", ἐνθυμηθῆτε τὰ καλὰ ἐκεῖνα ὅσα ὑπελάβοντε. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ι'. 38. ὁ αὐτὸς ἐν Οἰκον. ι'χ'. 6. ἑρμηνεύει τὸ, Εὖ πάσχειν, ἐν §. 7. ἀντὶ τῦ "Τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι". Κυρυπ. δ'. 6. "Οὔτε μὲν ἐγὼ πεποίθως ὑπ' ἐμεῦ". μήτε εἶδε - μήτε ἀπήλαυσε κρείττω καλῶν ὑπὸ ἐμέ. "Κακῶς πάσχειν ὑπό τινες". ὑποφέρειν - δοκιμάζειν ζημίαν - ἀδικίαν - καὶ ὑπό τινος. "Κακῶς πάσχω". εἰς κακὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν εἰμί. Ἡρόδοτ. θ'. 37. "Ὡς πεποιθότες πολλά τε καὶ ἀκάρσια ὑπ' αὐτῦ". διότι ἔπαθον πολλὰ κακὰ ὑπ' αὐτῦ. 4) "Πάσχειν τι "τορός τινα", πάθος αἰσθάνεσθαι τορός τινα, ὅ ἐξὶ, Κλίσιν - ὄρεξιν - πάθος ἔχω τορός τινα. ἔρωτα ἔχω, ἀγαπῶ, σχέσιν ἢ συμπάθειαν ἔχω ἢ αἰσθάνομαι εἰς τινα. λυποῦμαι - πονῶ τινά. παρὰ Πορφυριν. ς'. ζ'. 1. "Οἱ δὲ παθόντες". καὶ ἐν ἢ. κέ. 3. "Κρεισσόνως ἔπαθεν". συμπάθειαν ἠσθάνθη, ἐπόνεσεν ἡ ψυχή τε, δύπλαγχνίσθη. φαίνεται ὅτι παρελείφθη τὸ, Τι. "Σώφρων ὁ μὴ πάσχων". Ἀειστ. μεγ. ἠθ. β'. 6. Σώφρων ἐξὶν ἐκεῖνος, ὅστις δὲν πάσχει - δὲν ἔχει εὐδύκα ὁρμητικὸν καὶ σφοδρὸν πάθος. Ἐνταῦθεν οἱ Σποϊκοὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν "Πάσχειν", καὶ "Ἀποπάσχειν", διὰ τὰς συμφωνίας τὰς ψυχὰς ὡς τὰ ὀξυτεικὰ αὐτικείμβυα καὶ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ πάθήματα, καὶ τὰς γνώμας καὶ δόξας ἢ σχασμὸς αὐτῦ. "Ὅταν τις πάθῃ ὅτι εὔλογον". Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. α'. 2. "Ὡς δεῖ πεποιθέναι "περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν". α'. κ'. 12. "Πάθε, ὅτι "τύχῃ ἐξὶ — ὑπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐξίν — πάθε ἢ ὑπόπαθε ὑπὸ τὲ ἀρτίως εἶναι τὰς αἰρέσεις". α'. κ'. 3. "Εἰ ἐφαίνη τῷ Μενελάῳ παθεῖν ὅτι κέρδος ἐξί". α'. κ'. 13. αὖ ἤρχετο εἰς ἰδιωτικὸν — αὖ ἔβαλλεν εἰς ὑγιὲς τὸ νὰ ἐσχασθῇ καὶ νὰ παραστῇ ἐν ἑαυτῷ, αὖ ἢ τὴν πεπεισμβύος ὅτι κέρδος ἐξί. "Εἰ πέποιθα, ὅτι πάντα ὑδὲν ἔξι ἀρὸς ἐμέ". αὖ ἐγὼ ἐσχολίαν - ἐσυλλογισάμην - καταπείσα ἐμαυτὸν ἢ πεπεισμβύος εἰμί". Ζήτ. καὶ, Ἀποτάσσω. "Τί πείσιμαι". τί θέλω πάθει, τί θὰ γίνει εἰς ἐμέ; (τί θὰ γένῃ τὸ κάλλιμε;) Πῶς πρέπει νὰ ἀρχίσω; Τί πρέπει νὰ κάμω; "Τί παθὼν ἐποίησας"; διέγεται ὡς καὶ τὸ "Τί μαθὼν ἐποίησας"; ὡς τὸ τῆς σιωπηθείας, Τί ἔκαμες; καὶ διὰ τί τὸ ἔκαμες; Τί ἔπαθες καὶ ἔκαμες τοῦτο, Διατί; Διὰ ποίαν αἰτίαν; "Πόθεν "παρεκινήθης νὰ σφάξῃς - νὰ κάμῃς τοῦτο; ἀλλὰ τὸ "Τί παθὼν", ἀναφέρεται ὅτι τινος παρωχημβύου πάθες, τὸ δὲ "Τί μαθὼν, ὅτι τινα βάσιν ἢ σειχιώδη τινα αἰτίαν τῦ νόος. Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Μαντάνω. καλλίτερον ὅμως ἑρμηνεύοντας μὲ τὰς ἐκφράσεις τῆς σιωπηθείας, τὸ μὲν "Τί παθὼν" ἄρχ τοῦ, τί ἔπαθες; πόθεν παρεκινήθης; Διατί; τὸ δὲ "Τί "μαθὼν" ἄρχ τῦ, Πόθεν τὸ ἔμαθες, ἢ ἄρχ τῦ, Ποῖος ἀλάβολος σὲ ἐφώτισε - σοὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸν νοῦν σε. Εἰπὲ ἢ λέξις πόσεται καὶ διὰ ἐνεργητικῆς σημασίας, αὐτὶ τῦ, Ποιῶ, Δρῶ, κάμνω. Ἰλ. Χ. 220. "Εἶκεν μάλα πολλὰ πάθοι Ἀπόλλων". καὶ αὖ ποιήσῃ - κάμῃ, καὶ Ψ. 96. "Κωὐ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις". ἢ ποιήσω - σφάξω, καθὼς φωνάζεις. "Τί πάσχεις; ἢ "Τί χρῆμα πάσχεις;" Ἀειστοφ. Τί κάμνεις, πῶς εἶσαι εἰς ποίαν καταστασιν εἶναι αἱ ὑποθέσεις σου, ἢ τὰ πράγματά σε; "Τί γὰρ αὖ τις πάθοι". τί νὰ κάμῃ τινάς. Γαλην. "Τί αὖ ἔντις πάθοι ὡς ἀνθρώπως, "μήτε ἔργοι, μήτε λόγῳ πεπεῖσθαι δικαίως". τί νὰ κάμῃ τινὰς μὲ ἀνθρώπους οἵ τινες μήτε ὑπὸ λόγια, μήτε ὑπὸ ἔργα πείθουν. Ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῇ σωπηθείᾳ, Παχίζω, αὐτὶ τῦ, Εὐθύμως φρονῶ, μετὰ πάθε ἐπιμελοῦμαι - καπνίζομαι. βάλλω τὰ δυνατά μου. Πρωτότυπον τύτε ἐξὶ τὸ, Πάθω, καὶ Ἰωνικ. Πήθω. ὕθεν ὁ Ἀόρ. β'. Ἔπαθεν. ὁ Μέλ. Πείσομαι, ἔσιν αὐτὶ τῦ, Πήσομαι, ἐκ τῦ, Πήθω. Ἡρόδοτ. θ'. 37. καὶ ἀλλαχοῦ. Δείσκεται Πησόμβρος, αὐτὶ, Πεισόμβρος, καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1633.

"Μὴ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Μὴ πίσας μονῆς". ὅπου τὸ, Πείσας εἵνεκεν τῆς ἀμφιρρεπούσης σημασίας ἀντὶ τοῦ, Πιθών, δεῖ ἐδικῶσαι νὰ σωθῇ. Περὶ τῆς Παρακειμ. Πέπεισθα. Ζητ. ἐν τῷ, Πέπεισθα, ὅρα ἔτι καὶ ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις.

Παταγεῖον, τὸ. γυναικεῖον τι ἔνδυμα χρυσοῦ ἔχον παρυφάς.

Παταγέω, ῶ. Μ. ήσω. (πάταγος) Ψόφον-κτύπον κρότου-τρόμον ποιῶ, καθὼς π. χ. ὅταν συγκτυπῶνται δύο τινὰ σκληρὰ σώματα. ψοφῶ, κτυπῶ, ἠχῶ. Ἀειοεφ. Νεφ. "Ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν". Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, οἷον ἐπὶ τῆς παροιμίας "Καλὰ δὴ παταγεῖς". τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἀναφέρουσιν. παρὰ Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. (σελ. 50. Ἐκδ. Bipont.) κεῖται "Καλὰ δὴ "παίπαλεγεις". ὅπως ὁ Σχολ. ἑρμίου. ἴδε τὸ "Παὶ" "ἢ ταχυρρυχᾷ ἄγεις". ὅπου τὸ "Παὶ ἄγεις" κεῖται ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, Παταγεῖς.

Παταγὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πάταγος. "Παταγὴ χειρῶν". Δόγγ. ποιμ. ά. τὸ κτύπημα τῆς χειρῶν, ἤτοι ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῆς χειρῶν ἦχος.

Παταγμα, τὸ. ὁ ἐξερχόμενος ἢ ὁ γινόμενος ἦχος-κτύπος-ψόφος-ἄραβος ἐκ τῆς συγκρουομένων σωμάτων ἢ ὀργάνων.

Παταγητικὸς, κὴ, κόν. ὁ παράγων τοιούτους.

Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῷ ἔχειν πάταγον ποιῶν. Ὀρφ.

Πάταγος, ὁ, ἡ. (παταίσω) ἦχος-κτύπος-βρόντος-ψόφος, τὸν ὁποῖον προξενοῦσι δύο ἢ πλείονα ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα. ἄρα "Πάταγος ὀδόντων". Ἰλ. Ν. 283. ὁ κτύπος-ὁ βρυγμὸς-τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων. παρὰ Θεοφρ. "Παταγον δύλαβέμβρυον". φαίνεται ὅτι εἶναι νόσος τις ἢ πληγὴ τῶν κλιμάκων. ὡς καὶ τὸ παρὰ Φέστῳ "patagus, morbi genus".

Παταικίων, ὁ. ὄνομα ἀστεϊσμοῦ τινὸς παιζόντος (μαειόλου) ἢ τοιχωρύχου καὶ κλέπτου. καὶ ἐντεῦθεν, πᾶς ὁ δὴ συκοφαντίας καὶ κλοπῆς καὶ τοιχωρυχίας τὸν βίον ποιούμενος.

Παταικοὶ, οἱ. δίδυμα ἀγάλματα τινὰ, τὰ ὁποῖα οἱ Φοίνικες ἔβαλον δὴ τὰς πρῴρας τῶν πλοίων αὐτῶν, γελοιώδες σχῆμα ἔχοντα. Ἡρόδοτ. γ'. 37. "Ἐστι δὲ τὰ Ἡφαίστῳ παιγνίδια τοῖσι Φοινικηίοισι Πυγμαίοισι ἐμφερέστατον τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν ξυμπάντων ἐκόμισαν" ὃς δὲ τούτους μὴ ὁπώπεε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω· πυγμαίου ἀνδρὸς μιμήσιός ἐστι. "Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. "Παιγνίοι θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρῴρας τῶν νεῶν".

Παταναξις, ὁ, ἡ "Παταναξις ἔγχελυς" ὡς ἀναφέρει ὁ Πολυδ. ἐν ε'. 90. ἐξ Ἐπιχάρμ. ἐφθὸς, ἢ ἐψημένος-μαγειρευμένος ἐν τῇ πατανῇ. ἐκ τοῦ

Πατάνη, ἡ. καὶ, Πάτανον, τὸ. καὶ Ὑποκορ. Πατάνιον, τὸ. ἢ Πατάνειον, ζυβλίτην, πινάκιον. ὡς τὸ, Τρυτάνη. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πατάνια, τὰ ἐκπέπλα "λοπάδια". τὰ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, Ταλέρια, καὶ, Πάτα, λεγόμενα. Ζητ. καὶ, Πατέλλα.

Πατάσσω, Μ. άζω. τύπτω, κτυπῶ, κρούω, πλήσσω. Πλούταρχ. Θημιστ. ιά. "Ἐπαραμυθεῖτο δὲ (τὸν Εὐθυδίκην) τὸν βακτηρίαν ὡς παιδίσκην πατάξαντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη· "Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ". Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. κ. 10. "Τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ σύραγγι ἐπάταξεν". Ὁ Ὅμηρος μετενηνειόχθη τὸν λέξιν καὶ δὴ τὴν "Παλμὸν" τῆς καρδίας, αὐτὶ τοῦ, Πάλλεται, κτυπᾷ, θέμει, ἅλλεται. Ἰλ. Η. 216. "Ἔκπροι τ' αὐτῷ "θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πατάσσοι". ὅπου καὶ ἐν Ν. 283. "Ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει". καὶ ἐν Ψ. 370. "-πατάσσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης "ἱμερθέων". ἐκτυπᾶσε τὰ καθ' ἑνὸς ἡ καρδία. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀξέως (ἀγκάμματος) τῆς ὄφεως, καὶ ἐπὶ Κυβεύματος-κυττάματος τῆς ἐνόμων, ὡς καὶ τὸ, Πλήσσω. "Λογισμὸν εἰς μέσον πατάξαντες". Ἀθηναῖ. σελ. 446. Οὐδετέρ. δεικνύω ἐμαυτὸν, φαίνομαι, φύομαι, ἐκβαίνω. "Ἔστι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Λίθους βάλλω, ῥίπτω πέτρας, κτυπῶ τινὰ μὲ τὰς πέτρας. Πλουτάρχ. Διαζευπῶ, σκυβλίζω, ὑβρίζω τινὰ μὲ τὴν μάχαιραν πέρα πέρα. Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ἡ. 8. "Ἐπάταξε βυθόρωι τοὺς ὀβελίσκω ὑβριμπερὲς τὸν μηρόν". καὶ Πολύβ. ἡ. 31. Φαίνεται ὅτι παρεκπίπτει ἐκ τοῦ, Πάτω, (πάτος) Πατέω, Παπάω, ὡς τὸ, Πάλλω, Παλάω, Παλάσσω.

Πάταχνον, τὸ. ποίημα, ἢ σκεῦός τι ποιητὸν, λοπάδιον, ἢ φιάλη ἐμφερές. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πατέλλα, ἡ. καὶ Ὑποκορ. Πατέλλιον, τὸ. ζυβλίον, πινάκιον, σκυτέλλιον. Ζητ. καὶ, Πατανῖν. ὁ Φώτ. ἔχει· "Πατανία, τὰ ἐκπέπλα καὶ τὰ ἀναπεπαμμένα "λοπάδια, οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ "ὄνομα". ὅθεν.

Πατελλοχάρων, (χαίρω) ὁ φίλος τῆς πατελλῶν, ὄνομα παρασίτου τινός. Ἀλκίφρ.

Πατέομαι, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. γεύομαι, ζώγω. ἐκτοῦ, Πάομαι, Πέπασαι, Πέπαται. Ἡρόδοτ. καὶ Ἀθηναῖ. ιδ'. σελ. 650.

Πατερίζω, Μ. ίσω. πατέρα καλῶ, παπᾴζω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 653. ὡς καὶ τὸ, Ἀδελφίζω.

Πατέριον, τὸ. Ὑποκορισ. τοῦ, Πατήρ.

Πατέω, ῶ. τὰς πόδας μου βάλλω δή τι καταπατῶ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οἷον πατῶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν-εἰς τὸ ἔδαφος, κ. τ. τ. ὅθεν 2) Ἀντὶ τοῦ, Καταφρονῶ, ὑπὸ τῆς ποδῶν μου βάλλω, ὑβρίζω, καταφρονητικῶς καὶ ὑβριστικῶς φέρομαι ἢ μεταχειρίζομαι τινά. Ἰλ. Δ. 157. "-κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν". καταφρόνησαν τοὺς ὅρκους-πᾶς συνθήκας. 3) Ἀσκῶ-μετέρχομαι-ποιῶ-κάμνω τι συχνάκις-πολλάκις. "Ὄμμορον πεπάτηκας" ἤτοι, ἔβλαψας τῆς συχνῆς χρήσεως τὸν κατέτειψες" καὶ καθὼς λέγομεν, Τὸν κατέφαγες. 4) Ὀδῶ, παροδεύομαι, διαπατῶ, Αἰσχύλ. Ἀγαμέμν. 1309. καὶ Ἀθηναῖ. σελ. 550. Ζητ. καὶ ἐν τῇ Πάτος, καὶ, Παπάσω. 3) Οἰκῶ, κατοικῶ. "Χαῖρε τὴν Λῆμνον πατοῦσ". Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1060. "Γαῖαν πατεῖ". Θεόκριτ. ιή. 20. "Φολοῦ "ἴου πατεῖς". Ἀναλεκτ. β'. σελ. 255. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ δὴ τῆς λησῶν καὶ κλεπτῶν, αὐτὶ τοῦ, Ἁρπάζω, λεπλατῶ, ὡς π. χ. Οἱ κλέπται ἐπάτησαν τὴν χώραν. Τοιούτου τι φαίνεται τὸ παρ' Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. δ'. "Τὴν πόλιν πατήσαντες".

Πάτημα, τὸ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πατεῖται, ἢ καταπατεῖται. 2) Καὶ ὁ καταφρονεμένος-ὑβριζόμενος ἄνθρωπος. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ τὸ, Βῆμα, καὶ τὸ σημεῖον τῆς ποδὸς δὴ τῆς γῆς-δὴ τῆς χιόνος, τὸ ἴχνος, δηλαδὴ Διαπασιά.

Πατὴρ, έρος. ἢ συνηθέστερον, Πάτηρ, Πάτρος, ὁ. ὁ παίδων γεννήτωρ, ὁ αἴτιος τῆς ὑπάρξεως τινός, ὁ πρῶτος πατρειάς τινος, πρωταίτιος. Ὁμηρ. οἱ μεταγενέστεροι εἶπον καὶ Πατὴρ λόγου, γραμμάτων, βίβλου, κ. τ. τ. διότι καὶ αὐτὰ γεννήματα τῶν νοῦ εἰσί.

Πατισμὸς, ὁ. (πατέω) τὸ πατεῖν-καταπατεῖν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 972.

Πατητήριον, τὸ. (πατέω) ὁ τύπος ἢ τὸ ἀγγεῖον ἔνθα πατοῦνται αἱ σαφυλαί, κ. τ. τ. ἐν τῇ συνηθ.

Πατητὴς, ἐ, ὁ. ὅστις πατεῖ-θλίβει δηλ. τῆς ποδεῖς τὰς σαφυλὰς, τὰς ἐλαίας, κ. τ. τ.

Πατητὸς, ἡ, τὸν. πατὸ ὅ,τι ἐπατήθη, πατημένος, ἢ ὁ ἀπατηθεὶς διωλόμενος. Γαλην.

Πα-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πάτνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Φάτνη.

Πάτος, ὁ. ἡ πεπατημένη-πετριμμένη καὶ λεωφόρος ὁδός· δρόμος, εἰς ὃν πατοῦσιν ἢ τοὺς πατοῦσιν συχνὰ οἱ ἄνθρωποι. Ἰλ. Ζ. 202. Λεκιαν. "ἔξω πάτου" ἔξω τοῦ δρόμου· τοῦ πετριμμένου· τοῦ σαυηθοῦς. 2) Κόνις, ἡ κονίσαλις, λάσπη, βόρβορος (κυρίως ἐν τῇ ὁδῷ), κόπρος, ῥύπος. 3) Τὸ πατεῖν. "Πάτῳ καὶ ὀρυχῇ". Πλούταρχ. Πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει". Ὀδυσ. Ι. 119. Περίπατος, συνουσία, συναναστροφὴ καὶ βδελυγμὸς τῆς ἀνθρώπων. Ἐν τῇ σωφρονείᾳ λέγεται ἔτι καὶ ὁ Πυθμὴν, καὶ ὁ Πρακτός.

Πάτρα, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Πάτρη, ταὐτὸν τῷ, Πατρίς. ὥσπερ ὁ "Ομηρος πέλαγος" ἀλλ' ἐν μιᾷ τῇ ῥήσει Ἰλ. Ν. 354. "Ὁμοῦ γῆς, ἠδ' ἅλὸς πάτρης". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάτρης γῆσεις· ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ συγγένεια ὑπὸ τὰ μέρη τοῦ πάτρης, καθὼς οἱ Γραμματικοὶ ὀρθῶς ἠρμήνευσαν. κατ' αὐτὴν τὴν εὐτοκίαν μετεχειρίσθη καὶ ὁ Πίνδαρος τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως αὐτὶ τῆς, Πατρὸς, μετεχειρίσθη, Νεμ. δ'. 126. "Πάτρας Θεανδριδῶν". τὴν πατρικὴν-φαμιλίαν τῆς Θεανδριδῶν. οἱ ὑπάγονται τῆς Θεανδριδῶν. καθὼς ἐπεμβάλλως ἐν εἰκ. 130. Ὑποδεικνύει τὸ "Μή-"ζως" ἴσως καὶ τὸ "Πάτρα Μιτυλιδᾶν". Πύθ. ἡ. 53. "Πάτραν Ψαλυχιαδᾶν". Ἰσθμ. ε'. 93. ἴσως καὶ ἐν Νεμ. ζ'. 103. "Πάτραδε Εὐξενίδα Σώγμες", αὐτὶ, Ἐκ πάτρης (ἐκ τῆς γῆσεως-φαμιλίας) τῆς Εὐξενιδῶν, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παπτικῶς ἀφῆκε τὸ, Φατεικά, ἠρμήν. Οὕτω καλεῖ ἔτι καὶ τὰς Ἐμμηνίδας, ἐν Ὀλ. γ'. 68. ἀλλ' ἐν Πυθ. ε'. 5. μετεχειρίσθη ὁ Αἰσχύλος τὴν λέξιν, Φυλὴ, τὴν ὁποίαν καὶ περιπαίζει ὁ Σχολιαστής. Ἡ σαφεστάτη δὲ τούτου ῥῆσις τοῦ Δεινάρχου κεῖται παρὰ Σταφανῷ τῷ Βυζαντίῳ ἥτις λέγει "Ἐν τῇ τῶν τῇ παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ἃ δὴ καλεῖσθαι Πάτραν, Φατρίαν, Φυλήν. Ἐκλήθη δὲ Πάτρα μόνη, εἰς τὴν δευτέραν μεταβᾶσαν ἐλευθέρων ἢ κατὰ μέσας ἑκάστῳ φρατέρων ὕστερον ὕσα συγγένεια, ὑπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῇ γῆσει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν αὖ ἔξόπιν Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας ἐπεῖτις αὖ". Ζήτ. καὶ ἐν τῇ, Φατρία.

Πατραγαθία, ἡ. (πατὴρ, ἀγαθὸς) ἡ καλὴ συμπεριφορὰ-πολιτεία ἢ τὰ καλὰ κατορθώματα τοῦ πάτρα - τῆς πατρικῆς - τῆς προπατόρων. Πλούταρχ.

Πατραδέλφη, ἡ. ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάτρα μου, θεία ἐκ τοῦ μέρους (τρὸς) τοῦ πάτρα.

Πατραδελφία, ἡ. συγγένεια ἐκ τῆς ἀδελφῶν τοῦ πάτρα, τὰ τέκνα δύο ἀδελφῶν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 39.

Πατραδέλφος, ὁ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάτρα μου, θεῖος τρὸς πάτρα. Λέγεται ἔτι καὶ, Πατραδελφεός.

Πάτραδε, Δωρικ. αὐτὶ, Πάτρηδε.

Πατραλοίας, ὁ, Πατραλῴας, ὁ (πατὴρ, ἀλοάω) ὁ τύπτων-φέρων ἢ φονεύων τὸν πατέρα τινα. ὁ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα πατάξας-ἀλοῦς. Ἰσπλ. *Parricida*.

Πάτρη, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πάτρα, καὶ, Πάτρηδε, Ἠπίρ. ἐκ τῆς πάτρης, ὑπὸ τῆς πατρίδος, ἐντεῦθεν τὸ Δωρικ. παρὰ Πινδάρῳ, Πάτραδε.

Πατριά, ἡ. (πατὴρ) γῆνεά, καταγωγὴ γῆσις, φαμιλία. Ἡρόδοτ. γ'. 75. "Ἐξηνελόγησε τὴν πατρικὴν "τοῦ Κύρου". ὁ αὐτὸς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ, Φυλὴ, διαίρεσις λαοῦ τινος. Ζήτ. Πάτρα, ἡ, Φρήτρη.

Πατριάζω, Μ. ἀσω. τὸν πατέρα μιμοῦμαι ἢ ὁμοιάζω. ἔχω-φυλάττω τὰ πατρικά μου ἤθη. ζῶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν πατρίδων μου, τὰ τῶν πατρίδων φρονῶ.

Πατριαρχεῖν, τὸ, ὁ εἶναι τοῦ πατριάρχου.

Πατριάρχης, ου, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς-τροφὸς ἢ ἀρχὴ πατριᾶς ἤτοι γῆσις-φυλῆς ἢ φαμιλίας τινός. ἐκ τοῦ, Πατριά, ἡ, Ἀρχή. Πλούταρχ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ὁ τροφὸς ἢ ἀρχηγὸς τῆς πατέρων ἤτοι τῆς ἱερωμένων.

Πατριαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου. Γράφεται καὶ, Πατειαρχεία, ἡ. ἐκ τοῦ, Πατειαρχέω, πατειάρχης εἰμί.

Πατριαρχικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὸν πατειάρχην, εἰς τὸν τροφὸν ἢ ἀρχηγὸν γῆσις καὶ φαμιλίας τινός.

Πατρίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Πατρ.

Πατρικὸς, κὴ, κόν. ὁ Ἠπίρ. — κῶς. παῦ ὅ,τι αὐτῶν εἰς τὸν πατέρα. παῦ ὅ,τι τροφέρχεται ἢ παραλαμβάνει τὶς παρὰ τοῦ πάτρα ἢ παρὰ τῆς πατέρων.

Πατρικότης, ἡ. τὸ ἰδίωμα ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ πάτρα. Γλωσσ. Στεφ.

Πάτριος, ὁ, ἡ. καὶ Ἠπίρ. Πατείος. παῦ ὅ,τι αὐτῶν εἰς τὸν πατέρα ἢ εἰς τοὺς προπάτορας· παῦ ὅ,τι τροφέρχεται ἢ παραλαμβάνει-δέχεται-κληρονομεῖ ἐκ τούτων. "Τὰ πάτρια" ἤθη ἢ ἔθιμα-νόμιμα τῆς πατέρων. Θουκυδ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάτρως.

Πατρὶς, ίδος, ἡ. τροσωπικ. Γῆ, πατρίδα, ὁ τόπος εἰς ὃν ἐγεννήθητις, π. χ. ἡ Ἑλλὰς ἐστὶν ἡ ἡμετέρα πατρίς. Ὀδυσ. Ι. 39. "Ὡς ἥδε γλυκίων γῆ πατρὶς ἠδὲ τοκήων Γίνεται, εἴπερ καί τις ὑπερφιάλως ναίει ἀπαίδευτος "πάνα οἰκον Γαίης ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπαίδευτος τοκήων". Λέγεται μόνον ἡ πόλις ἐν ᾗ ἐγεννήθητις ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη χώρα αὐτῆς.

Πατριώτης, ου, ὁ. ὅσις ἐστὶν ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, ἢ χώρας ὤν, συμπατριώτης, (χωριανός). "Μήτε πατριώτης ἀλλήλων "εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾴδιον ἔσεσθαι". Πλάτ. καὶ ἐλευθέρων ἀνθρώπων οἱ Ἕλληνες ἔλεγον τὸ, Πολίτης, τὸ δὲ, Πατριώτης, ὅπερ δῆλον καὶ ἀνελευθέρων. Οὕτω λέγει ὁ Ξενοφῶν καὶ ἵππων (Κύρ. παιδ. β'. 26.) "Ἵπποι πατριώτου". ὅπως αὖ ἐναντίως ἔλεγον ἀνθρώπων, Πολῖται, κῶται. "Καὶ μηδὲ μόνοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῆς πολιτῆς αὐτοὶ πληρώσητε τὰς τάξεις· ἀλλ' ὥσπερ ἵπποι οἱ αὐτοὶ ἄριστοι ὦσιν, ἢν οἱ αὐτοὶ πατριώται, πῶς ζητεῖτε, ὅτου καὶ ἀνθρώπους". Ὁ Πολυδεύκ. γ'. 54. ἔχει· "Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ "πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσι". ὅτω καὶ Φώτ. "Πατριώτας, οἱ δῆλοι Ἕλληνων. Πολίτας δὲ, οἱ "ἐλευθέροι. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας". ᾗ πάλιν "Πατριώτης, ὁ βάρβαρος λέγεται τοῦ βαρβάρου "καὶ ὁ πολίτης". ὁ Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1091. καλεῖ τὸ ὄρος τὸν Κιθαιρῶνα "Πατριώταν τὴν Οἰδίπου" παρὰ Πλουτάρχ. μύθου (περὶ βλ. συμπ. δ'. 6.) κεῖται "Πατριώτιδι θεοῖ". τοῦ τῆ Θηβαϊκῆ Βάκχῳ.

Πατριωτικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι αὐτῶν εἰς τὸν πατριώτην.

Πατριώτις, ιδος. ἡ. Ἰδιωτ. τοῦ, Πατριώτης, τροσωπικ. Γῆ, αὐτὶ τῆς, Πατρὶς. Εὐριπ. Ἡρακλ. 755. "Πα-"τριώτιδι γαίᾳ". Δακιαν. Σκύθ. ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη, φερουσία τῆς πατρίδος-τοῦ τόπου τινός.

Πατρογένειος, "Ποσειδῶν". παρὰ Πλουτάρχ. προβ. συμπ. ἡ. 8. ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν, Primigenius, τρωτόκτιστος, πρωτογόνης.

Πατρογενὴς, ους, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ πάτρα ἢ τῆς πατέρων ὤν. ἐγχώριος, ὁ ἐν τῇ πατρίδι αὐτόκτων. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 949. "Θεοὶ πατρογενεῖς", αὐτὶ τῶν, Πάτριοι.

Πατροδώρητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς πατρὸς δεδωρημένος-δεδομένος, Δακιαν. Τραγοπ. 267.

Πα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

ιόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τῶ μίρως τῶ παῤῥός, ὑπὸ πατέρα, κατὰ τὸν πατέρα. Ἰλ. Κ. 68. "Παῤῥόμενέν γλυπῆς ὀνομάζων αὔδρα ἕκαστον". ἐκ παῤῥώ ἢ, ὑπὸ προγόνων, ὀνόματι παῤῥώῳ, ἢ τῷ κατὰ τὸ ὀνομάζων.

Α

ὁκασίγνητος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Παῤῥάδελ. Ἰλ. Φ. 469.

ρεκίνητος, ὁ, ἡ. (κινέω) ὁ ὑπὸ τῶ παῤῥὸς ἢς ἢ κεκινημϐύος.

ροκτονέω, ῶ. παῤῥοκτόνος εἰμὶ, κτείνω-φονεύω πατέρα μν.

Β

ροκτονία, ἡ. τὸ φονεύειν τὸν πατέρα. ἐκ τῶ ροκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τὸν πατέτ. Εὐεπ. Parricida. Ἰπελ.

ρόκτονος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῶ παῤῥὸς φονευθείς. ρομήτωρ, ορος, ὁ. ὁ παπὴρ τῆς μητρὸς μου. ικιων.

ρομύσης, ᾳ, ὁ. παπὴρ τῆ μυσῶν τῶ Βάκχε. ῆς ὄσμα διδόμβυον εἰς τὸν ῥωῶτον τῆς Μυσικῆς ἐείας παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς.

Γ

ρονομέω, ῶ. (παπὴρ, νομέω) ὡς παπὴρ διοι. Πλάτ. Νομ. γ. σέλ. 114. "Παῤῥονομέμβυοι". ὑπὸν τῷ, Παῤῥικοῖς νόμοις ἐπόμβυοι καὶ ζῶντες. ὁ ὐτ. ἔχει "Παῤῥονομέμβυοι, οἱ τὰς ὑπὸ τῆ παπέρων καραδεδομβύας νόμες ῥωῶντες-μετερχόμβυοι. Τοιῶτον ἢ παῤ Ἀντωνίν. εἰ. 9. ὅτεν

ρονομία, ἡ. ἡ τῶ παῤῥονόμε διοίκησις, ἢ ἡ τῶ αῤῥὸς ἐξουσία. Λυκιακ. εἰς Δημοδ. 12.

ρονομικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὸν παῤῥονόμον ἀκων, ἢ ἐκ τῶ αὐτῶ ἐθνὸς ὤν.

ρονόμος, ὁ. (παπὴρ, νέμω) ἄρχωντες ἢ διοικῆς, ἅτες ἐφρόντιζεν ὡς παπὴρ ὅλω τῶν αὐτοφυῶν αιδείαν καὶ διδασκαλίαν τῆ νέων, κατὰ τὸν Πλάρχ. ἐν Λακεδαιμόν. "Ἀλλ' ὅτι ῥόπον τινὰ παλαῖς οἱ παλιῶται πᾶξιν ἀρχόντων ἢ τινων παῤῥονόμων ἢ αιδαγωγῶν ἔχοιτες, ἃ τὰ κοινὰ μόνον ἐπεσκοπῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῆ νέων ἔκασα αἰὲ ἐδεί τε τὰ γυμνάσια καὶ αιδείας καὶ διαίτας κατεμανθάνουσιν, ἁ παρέργως φαρεῖ μὲν ὄντας τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεσεῖ δὲ τοῖς γαθοῖς καὶ ποθεινοῖ. Παρὰ Παυσαν. β'. 6. ὁ Κλεομβύης καπαλύει τὴν Γερυσίαν καὶ αὐτὶ παύτης ἀτησι τὴς Παῤῥονόμες. "Κλεομβύης ὁ Λεωνίδα τῶ Κλεωνύμε, καὶ τὸ κράτος τῆς γερυσίας καπαλύσας, παῤῥονόμες τῆ λόγω κατέστησε αὐτ' αὐτῆ" ἐπιθυμιῶν τ' ῥαγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῆ Ἑλλήνων, ἐέθεν". ὃ ἐστι, Γέροντας πάντες ὠνόμασεν. ἐκ τῶ, παπὴρ, καὶ, Νέμω.

Δ

ροπαράδοτος, ὁ, ἡ. τὸν ὁποῖον παρέλαβε. εδέχθη ἐς παρὰ τῶ παῤῥὸς-τῆ πατέρων ἢ παρὰ τῆ προγόνων. παῦ ὅ, τι παρεδόθη ὑπὸ τῆ πατέρων εἰς ἰὺς. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Διόδ. Σικ.

ροπάτωρ, ορος, ὁ. ὁ παπὴρ τῶ παῤῥὸς μν.

ρόπολις, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πατεές. ἡ πόλις ἐν ἐβημήθη καὶ ἀνεῤῥάφης. Ἀθήν. σέλ. 100.

Ε

ροῤῥαίτης, ὁ. (ῥαίω) παῤῥοκτόνος. Σουίδ.

ροτερής, ές, ὁ, ἡ. (στέρω) ὁ ἐστερημϐύος πατὸς, ὀῤῥανὸς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 250.

ρότης, ἡ. τὸ εἶναι τῶ παῤῥὸς. ἀμφ.

ροτύπτης, ε, ὁ. ὁ τύπτων-δέρων τὸν ἴδιον πατέρα. παῤῥαλοίας. Ἰσαῖος.

ροτυφία, ἡ. τὸ τύπτειν τὸν πατέρατε. Σέξτ. Μαθημ. β'. 46.

Ζ

ροῦχος, ὁ, ἡ. (παπὴρ ἔχων) "Παῤῥοῦχος παῤθενίου". παῤθενίου ἦτις μόνη ἐκληρονόμησε τὴν ὐσίαν τῶ παῤῥός της, ἀλλὰ μητρὸς καὶ ἀδελφῶ. ὁ μόνη κληρονόμος τῆς πατεικῆς ὐσίας. ὁρφανὴ ἢ ἀρίσκει τὰ τῶ παῤῥὸς ἔχειν. παρ' Ἀττικ. λέγεται "Ε"πίκληρος". Ἡρόδοτ. ς'. 57.

Πατροφονεὺς, έως, ἡ Ποιητ.—ῆος, ὁ. ἡ

Πατροφόνος, καὶ, Παῤῥοφόντης, ὁ. ὁ τῶ ἰδίω παῤῥὸς φονεὺς, παῤῥοκτόνος. Ὀδυσ. Α. 293.

Πατρυιὸς, ᾗ, Παῤῥυὸς, ὁ. ὡς ἡ τὸ, Μητρυιὰ, ἡ. τίτλος διδόμβυος ὑπὸ τῆ παίδων μητρός τινος, εἰς τὸν αὔδρα, τὸν ὁποῖον λαμβάνει μετὰ τὸν θάνατον τῆ ῥωῶτα αὐτῆς αὐδρός. λέγεται ἔτι ἡ, Παῤῥωΐς.

Πατρώζω, τὰ τῶ παῤῥὸς φρονῶ, μιμᾶμαι τὸν χαρακτῆρα τῶ παῤῥόμε. Ἀλκίφρ. γ'. 14.

Πατρώϊος, ὁ, ἡ. πατεικὸς, παῤῥοπαράδοτος, γονικός. Ἰλ. Β. 46. Ζήτ. Παῤῥῶος.

Πάτρων, ωνος, ὁ. τὸ Λατιν. Patronus, παῤῥῶνος, ἰσχυγὸς ἢ φροστάτης τινὸς ἢ πατεικῆς τινος. Τοιῶτοι ἦσαν παρὰ Ῥωμαίοις ἕκασοι, δευτέρων πατέρων τάξιν ἔχοντες, ὑπὸ Ῥωμύλυ ἐκ τῆ ῥωῶτων τῶ ἔθνες καπασηθέντες. Καὶ ὁ φροστατῶν πόλιν ἢ χώραν-ἐπαρχίαν τινά. ἐπὶ δὲ κειμένε παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ φροστάτης καὶ ὑμνυθετησύτης ὑποδέσεώς τινός. καθόλε δὲ, παὐτὸν τῷ Ἑλλ. Προστάτης. Ἐλέγετο ἔτι καὶ ὑπὸ τῶ ὑπολυθέντος δῶλε ὁ ῥωῶν κύριος αὐτῶ.

Πατρωνεία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῶ πάῤῥωνος.

Πατρωνεύω, πάτρων εἰμί.

Πατρωνικὸς, κὴ, κὸν. πεῶ ὅ, τι αὐήκει εἰς τὸν πάῤῥωνα.

Πατρωνυμέω, (παπὴρ, ὄνυμα, εώτι, ὄνομα) ὀνομάζω κατὰ τὸν πατέρα. Εὐσταθ. ὅτεν

Πατρωνυμία, ἡ. ἡ κατὰ τὸν πατέρα ὀνομασία. ὅτεν

Πατρωνυμικὸς, κὴ, κὸν. ἡ Ἐπίῤ.—κῶς. ὁ κατὰ τὸν πατέρα τὴν ὀνομασίαν ἔχων, τῶ ὁποίω τὸ ὄνομα παράγεται ὑπὸ τὸ τῶ παῤῥὸς ὀνόματος, οἷον, Πηλείδης, ὁ ὑὸς τῶ Πηλέως. ἐκ τῶ, Ὄνομα, Αἰολικ. Ὄτυμα, ᾗ, Παπὴρ.

Πατρωνύμιος, ὁ, ἡ. "Γενὸς παῤῥωνύμιον". Αἰσχύλ. Πέρσ. 144. παὐτὸν τῷ "Ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ὑμῖν". κατὰ τὸν Σχολ.

Πατρῶος, ῶα, ῶον. ἐκ τῶ, Παπὴρ, Παῤῥοῖος. ὁ αὐήκων εἰς τὸν πατέρα, πατεικὸς, παῤῥογονικὸς, φροπατρεικός. ὡς ἡ τὸ, Πάτειος. ὁ αὐήκων εἰς τὸν πατέρα ἢ εἰς τὸς φροπάτορας. παῦ ὅ,τι μεταβαίνει-ἔρχεται ἐκ τῶ παῤῥὸς κατὰ ἀγχοχίω ἢ κατὰ κληρονομίαν εἰς τὸν ὑόν. "Θεοὶ παῤῥῶοι". πάτειοι, οἰκειακοὶ, φροπατρεικοί. Δημοδ. "Ἡμῖν Ἀθηναίοις ἀρ"χηγέτης Ἀθήνη, ἡ Παῤῥῶος Ἀπόλλων ἐστί". φροστάτης, παῤῥῶνος. "Ἀνδρωτίοι παῤῥῶον τὸ δεδέσθαι". Δημοδ. πατεικὸν, σωθῆτες ὑπὸ τῶν πατέρατε εἰς τὸ γὰ βάλλεται εἰς τὰ δεσμά. "Κατά τινα πάτειον τοῖς "Κωικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομβύω". Λυκιακ. ὁμιλεῖ αὐτοδῶς διανάμει τῆς Κωικῆς ἐλευθερείας, ἣν παρὰ τῆ προγόνων ἔλαβεν. Οἱ Ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον μετεχειρίζοιτας τὸ, Παῤῥῶος, αὐτὶ τῶ, Πάτειος. ὡς ἡ τὸ "Παῤῥῶα γῆ". αὐτὶ τῶ, Πατεία. Ὁ Φώτ. ἔχει "Παῤῥῶνα, Πατείων, Πατεικῶν". Παῤῥῶα λέγωσιν οἱ παλαιοὶ, ὅταν αὐτὲς ὁ λόγος ᾖ ἀπὸ χρημάτων ἢ τόσων. ὕτως Ἰσαῖος ἐν τῇ φροὸς Διοκλέα. Πάτεια δέ, τὰ ἤθη ἢ τὰ νόμιμα, ἢ τὰ μυσήρια, ἢ τὰς ὁρτὰς· ὡς Ἀντιφῶν. Πατεικῶν δὲ ὅταν ἀπὸ φροσώπων ποιῆνται τὸν λόγον, ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Κτησιφῶντος. 2) "Πάτειον, τό". ἀρχὴ, καταγωγὴ, Origine.

Πατρωσῶος, ὁ. παὐτὸν τῷ, Παῤῥωσῖος. Πολύπορχ. εἰς Δημ. 38.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πάτρως, ωος, ὁ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς, θῆλυς. Ζῆς, Ἴπλ.

Πατταλεύω. Ζήτ. Παταλεύω.

Παττάλιαι, ἕλαφοι, οἵτινες ἀπέκτησαν μόνον σὺ κέρατον κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ἡλικίας των, Ἀεισοτέλ. Ζῴ. Ἱστ. θ'. 5. καλοῦνται ἔτως σύνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ κέρατος πρὸς τὸ πάτταλον.

Πάττταλος, ὁ. πυθὸν πρ, Πάταλος, ξυλίνη περόνη, καρφίον ξύλινον, κίνδαλος, πασσάλιον. ὅθεν τὸ, "Πάλος", κατὰ συγκοπὴν τῆς τὴν συλλαβῆς, ἢ Παλώκιον, Ἀσοκερ. ἢ Palus Λατ.

Παῦλα, ἡ. (παύω) ἄπεσις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἡρμία, τέλος. Πλάτ. Ἐνεργητ. τὸ τελεύειν, εἰς τέλος φέρειν. "Παῦλαί τινα τῶν ἔργων σκοπεῖτε". Ξενοφ. Ἀν. ἑ. ζ'. 18.

Παῦλος, ὁ. πυθὸν πρ, Παῦρος, ἐκ τοῦ, Παύω. ὅθεν Λατιν. Paulus.

Παυράκις, Ἐπίρ. πυθὸν πρ, Ὀλιγάκις. ἐκ τοῦ, Παῦρος.

Παῦρα, ἡ. πυθὸν πρ, Παῦλα.

Παυρὰς, ἡ. πυθὸν πρ, Παῦρα. Νίκανδρ. Θηρ. 210.

Παυρίδιον, Ἐπίρ. ὀλίγον, σμικρὸν, πολλὰ ὀλίγα. κυρίως Οὐδέτ. τῆς, Παυείδιος, ὅπερ πυθὸν ἐξὶ πρ, Παῦρος. Ἡσίοδ.

Παυροεπὴς, ἐς, ὁ, ἡ. (ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ ὀλίγως λόγως, ἢ ὁ ἐξ ὀλίγων λόγων συνιζάμενος. Ἀναλεκτ. β'. 19. "Ἡείννα παυροεπὴς". ὁ πολύμυθος.

Παῦρος, ὁ. μικρὸς, ὀλίγος, σωτσμὸς. Ζήτ. Παῦλος. Ἰλ. Γ. 214. "Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως". ὀλίγα. Ἰλ. Β. 675. "Παῦροι δὲ οἱ ἄπεστε λαοί". ὀλίγοι. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. ἀ. 573. αὐτίκειται πρ, Ἄπλετος.

Παυσάνεμος, ὁ, ἡ. ὁ παύων τὰς ἀνέμως. Αἰσχύλ. Ἀγ. 222.

Παυσικάπη, ἡ. ἡ παύουσα τὰς κάπης, παρὰ τὸ παύειν, τὸ κάπτειν-χάφτειν-ἐδέιν λέγεται. Μηχάνημα τοιοῦτο ξυλινὸν ἐμφερὲς, ἐ τὸν ξάχνιλον διέιρον, ἢ ἧς ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐδέιν, καὶ τῆς ἀνθρώπων (τῆς δήλωσ) ὡς μὴ δυνάσθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν, ἢ ἐδέιν τε ἄλλητε ἐν τῷ ἀληθεύειν. Φιλ. καὶ Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. Ὁ Πολυδεύκης παραπλησίως ὅτι τὸ ἄλλο μηχάνημα, Καρδοπεῖον, ἐλέγετο.

Παυσίλυπος, ὁ, ἡ. ὁ παύων τὴν λύπην. Σοφοκλ.

Παυσιγύσαλος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐρημογόνιος.

Παυσίπονος, ὁ, ἡ. ὁ παύων τοὺς πόνους - κόπους.

Παῦσις, εως, ἡ. ἡρεμία καὶ ἀμκοπὴ, στάσεως καὶ ἐνεργείας τινὸς, ἡσυχία, παῦλα, τελείωσις, τέλος, τελευτὴ, καπάκλησις, λῆξις.

Παυσέον, πρέπει νὰ παύσῃ τις, ἢ τὰ ἐνεργήσῃ νὰ παύσῃτι, ἀς παύσῃ. Δημοσθ.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ. (παύω) ὅστις παύει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς τὸ τὰ παύσῃτι. "Νόσε παυστὴρ". ὁ καταπαύων ἢ ἰαξθῶν τὴν νόσον. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1471. ὅθεν

Παυστήριος, ὁ, ἡ, ὸν, Παυσικὸς, καὶ, κόν. ὁ αὐτὸν ἢ ὁ ἰκανὸς - ὑπαδειὸς εἰς τὸ τὰ παύσῃ - ἡσυχάσῃ - τελειώσῃ. μετὰ Γενικ. Σοφοκλ.

Παυσώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη) ὁ παύων τὰς ὀδύνας.

Παυσωλὴ, ἡ. πυθὸν πρ, Παῦσις, καὶ, Παῦλα. Ζήτ. ἐν πρ, Μετακπαυσαλή. Ἰλ. Β. 386.

Παύω, ἐκ τοῦ, Πάω. ἴστι καὶ, Πάζω. διότι ὁ Ἡσύχ. ἔγραψε, Ἀμπαζόνται, αὐτὶ Ἀναπαύονται, καὶ, Ἀμπάξαι, Ἀμπαῦσαι, Λακωνικῶς. Ἐνεργητικῶς μετὰ Μετοχῆς σημαίνει τὸ, Κάμνω νὰ παύσῃτι, ἢ τι. "Παύσατε λαθόντε", ἐγὼ θέλω σὲ κάμνι νὰ παύσῃς

κομβῳ, Ἐπάγωσεν, ἢ Ἐκρύωσεν ἡ καρδιά μας, συγκάλη, ἔφριξεν. ἴστω ἢ τὸ τε Πλουτάρχ. συμπ. π. 10. "Παχυνμβίου τῷ πνεύματος". αὐτὶ Πηγυνμβίου, σωνεκαλμβίου. παρ' αὐτῷ ἔτι κεῖται "Παχνοῖ τὰ ἀφαιρεθέντα". αὐτὶ τῷ, Λυπεῖ.

Παχυώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺς μετέχων. πυθὸν πρ, Παχνῶδες.

Πάχος, τὸ. πυκνότης, χόνδρος. Ξενοφ. Κυρεπ. ζ'. ά. 28. 2) Ἐν τῇ σωτηρίᾳ ἔτι ἢ αὐτὸ τῷ, Λίπος.

Παχύαιμος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ - χονδρὸν αἷμα ἔχων.

Παχυδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ παχέα δάκτυλα ἔχων.

Παχύδενδρος, ὁ, ἡ. ὁ παχέα - χονδρὰ δένδρα ἔχων.

Παχυδερμέω, ῶ. παχύδερμες εἰμί. χονδρὸν δέρμα ἔχω.

Παχυδερμία, ἡ. ἡ καπήσασις τοῦ παχέος δέρματος. ἡ χονδρότης τοῦ δέρματος.

Παχύδερμος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ - χονδρὸν δέρμα ἔχων. Λεκικν.

Παχυθριξ, ιχος, ὁ, ἡ. ὁ παχέας - χονδρὰς τρίχας ἔχων.

Παχυκάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ χονδρὸν κάλαμον ἔχων.

Παχυκάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ παχέαν - χονδρὰν καρδίαν ἔχων. πυθὸν πρ, Βαρυκάρδιος. Χρυσόστομ.

Παχύκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ - χονδρὸν καυλὸν ἔχων.

Παχυκνημος, ὁ, ἡ. ὁ παχέας κνήμας, ἤτοι χονδρὰς αὐτὰς ἔχων.

Παχυλὸς, λὴ, λὸν. ὁ πάχος ἔχων, ὅθεν τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ Λαοδικεῖς, Παχυλὸς, παχύς. Ἐπίρ. Παχυλῶς. Ἀεισοτ. "Παχυλῶς, ἢ τύπῳ τ' ἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι". κατὰ τινα χονδρὸν ξόμπον. αὐτίκ. πρ, Λεπτῶς ἢ Ἀκριβῶς.

Παχυμερὴς, ἐς, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. ῥῶς. ὁ ἐκ παχέων - χονδρῶν μερῶν συνιζάμενος. πυθὸν πρ, Παχὺς, χονδρὸς, ὑπόλαιος. αὐτίκ. πρ, Λεπτομερὴς. Σχόλ. ὅθεν

Παχυμέρεια, ἡ. ἡ ἰδιότης παχυμερές τινος σώματος.

Παχυνεύρεω, ῶ. Μ. ἴσως. παχέα - χονδρὰ - φυσκωμβία νεῦρα ἢ μέλη ἔχω. ὡς π. χ. εἰς τοὺς ῥευματισμὸς, ἀρθρίτας, καὶ ποδαγίαν. Σχόλ. ὁ δ'. σελ. 990.

Παχύνους, ες, ὁ, ἡ. πυθὸν πρ, Παχυκάρδιος, παχὺς - σκληρὸς - βαρὺς κατὰ τὴν καρδίαν, κατὰ τὸν νοῦν, μωρὸς, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, παχὺν νοῦν ἔχων, ἀνόητος.

Πάχυνσις, ἡ. τὸ παχύνειν, παχὺ ποιεῖν. ὅθεν

Παχυντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὑπόθετος εἰς τὸ παχύνειν, θρεπτικός.

Παχύνω, παχυῶ - χονδρὸν - σκληρὸν - πυκνὸν ποιῶ. ξένω τινὰ ἵνα παχυνθῇ, φυσκόνω. "Παχυνέα τὸν ἵππον βυλόμβος". Ξενοφ. Οἰκ. ιβ'. 20. Παχυνόμαι, παχυῶ ἐμαυτόν. παχὺς γίνομαι.

Παχύπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ παχεῖς πόδας ἔχων.

Παχύρινος, ος, ὁ, ἡ. ὁ παχέαν - χονδρὸν ῥῖνα ἔχων, χονδρομύτης.

Παχύραβδος, ὁ, ἡ. ὁ παχεῖς ῥάβδους ἔχων.

Παχύριγχος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ - χονδρὸν ῥίγχος ἔχων.

Παχὺς, εῖα, ὺ. συγκειτ. Παχύτερος, έρα, ερον. ῆ, Πάσεων. καὶ ὑπερθ. Παχύτατος, πυκνὸς, πεπυκνωμβίος, χονδρός. 2) Λιπαρὸς, πίων, πεθραμμβίος, πολύσαρκος, πιμελὴς. ὁ λίπος ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν 3) Ἰχυρὸς, δυσκίνητος, βαρύς. Ἰλ. Γ. 376. "Χωλεὶ

"παχείᾳ". ἰχυρᾷ. 4) Πλούσιος, εὐτυχὴς, ὁ καλῶς κατεσκασιν εὐεισίας ἔχων. Ἀεισοφαν. 5) Μωρὸς, ἀνόητος. ἐπειδὴ ἢ τὰ παχέα σώματα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλάπτουσι τὸν νοῦν. "Ἔστε τοὺς σκληροὺς παχεῖς καὶ ἀλεπεῖ ὠδὲ ὄξεις". Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. §. 125. "Παχύτερον ἔχει τὰς ἀκοάς". Ἡλιόδωρ. ἑ. σελ. 232. ὀλίγον τι βαρέως ἀκούει, οὐκ ἀκριβῶς· οὐ γὰρ ἀκούει καλῶς. "Παχέα παρὰ σφυρὸν γαυλίζεται ἡ πόρνη - χαμαιτύπη, ἥτις ἔχουσα βραχέα σφυρὰ (κοντὰς πτέρνας) παρεθὺς πίπτει κάτω. Τὸν χηματισμὸν "Παχύπους" ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἢ ἑρμῖν. διὰ τὸ, Πλούσιοι, παχεῖς, ἢ παρ' Ἱπποκρ. ἀέρ. τόπ. §. 84. τοὺς Χειρόβαρβα "Ὑπερπάχυπες", ἔχουσι. Ἐκ τοῦ, Πήγνυμι, ἢ Πέγω.

Παχυσκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ παχέα σκέλη - πόδας ἔχων. Πλούταρχ.

Πάχυσμος, ὁ. αὐτὶ τοῦ, Πάχυνσις. ἀμφ.

Παχυσομέω, ῶ. (παχύσομος) μὲ χεμάτην - φυσκωμβίον - καὶ ἀκοιτὸν σῶμα ὁμιλῶ. βαρέως - χονδρὰ - σκληρὰ ἐκφράζω τὰς λέξεις. ὅθεν

Παχυσομία, ἡ. τὸ παχέως - χονδρὰ ἤτοι μὲ φυσκωμβίον καὶ ἀκοιτὸν σῶμα ὁμιλεῖν. ἢ παχέα - χονδρὰ - σκληρὰ καὶ ἀκριβῆ ἔκφρασις τῆς λέξεως. Σχόλ. ιδ'. σελ. 977.

Παχύσομος, ὁ, ἡ. ὅστις ὁμιλεῖ μὲ φυσκωμβίον καὶ ἀκοιτὸν σῶμα, ὅ ἐξὶ, χονδρὰ καὶ σκληρῶς φερούσας τὰς λέξως. Σχόλ. ιδ'.

Παχύτης, ητος, ἡ. (παχύς) τὸ εἶναι - ἡ ὐσία τοῦ παχέος ἢ τοῦ πάχους. Ἀεισοτ.

Παχυτράχηλος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ τράχηλον ἔχων. Γεωπον.

Παχύτριχος, ὁ, ἡ. πυθὸν πρ, Παχύθριξ.

Παχύφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ φλοιὸν ἔχων.

Παχύφρων, ονος, ὁ, ἡ. πυθὸν πρ, Παχυώδης. Ἡσύχ. ἐν Λ. Βάθος.

Παχύφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ παχέα ἢ πυκνὰ φύλλα ἔχων.

Παχύχειλος, ὁ, ἡ. ὁ παχέα χείλη ἔχων. Ὁ χηματισμὸς "Παχυχειλὴς" κεῖται ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 120. ἔπι ἡμαρτημ. Ταχυχειλὴς, κεῖται.

Παχύχυμος, καὶ, Παχύχυλος, ὁ, ἡ. ὁ παχὺ χυμὸν ἢ χυλὸν ἔχων.

Πάω, πῶ. ὅθεν τὸ, Πάομαι, ὅπερ ζήτει ἐν πρ οἰκείῳ τόπῳ.

Παώνης, ου, ὁ. Λακωνικ. πυθὸν τὸ, Παὶς, καὶ, Πηὸς, συγχρήσης, οἰκεῖος.

Τὸ Π. μετὰ τὸ Ε.

Πέδα, Δωρικ. ἢ Αἰολικ. αὐτὶ τῆς, Μετά.

Πεδάα, αὐτὶ, Πεδᾶ, ἐμποδίζει, κατέχει. Ὀδυσ. Δ. 380.

Πεδάασκον, Παρατετ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, Πεδάαω, Πεδάσκω, αὐτὶ, Πεδάω. Ὀδυσ. Ψ. 353.

Πεδάγρετος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Μεταγρεπτὸς, (ἄγρα) μεταληπτὸς, τὸν ὁποῖον διώκουσι ἐπαίνως εἰς τὴν φυγήν. Ἡσύχ.

Πεδαίρω, αὐτὶ Μεταίρω. Εὐριπ. Ῥῆσ. 372.

Πεδαίχμιος, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Μεταίχμιος, ἢ Μετάρσιος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 587. ὅπου ἡμαρτημ. Πεδαίφρονες, κεῖται.

Πεδάμαρος, ὁ, ἡ. πυθὸν πρ, Μημμέλιος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 588.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεδανός, ἡ, ὸν, παπειὸς, χαμηλός. 2) Μικρὸς, κοντὸς, βραχύς. Νίκανδρ. Θηρ. 226. ᾗ 289.

Πεδάρσιος, ὁ, ἡ. Δωϊκὸ αὐτὸ, Μετάρσιος.

Πεδάφρων, ονος, ὁ, ἡ. ἐκ Πινδάρ. Πύθ. ἡ. 103. ὅτις μετὰ τὴν φρόνησιν φρόνιμος γίνεται, ἄρα, μωρὸς, ἄφρων, αἰσχύνης. ἄλλοι ὅμως ἀσαφῶν. "Πεδ' ἀφρόνων", ἀντὶ, Μετ' ἀφρόνων.

Πέδαυρος. Ζητ. ἐν τῷ, Πέδηρος.

Πεδάω, ῶ. Μέλ. ήσω, δεύω, δεσμεύω, εἰς τὰ δεσμὰ - εἰς τὰ σίδηρα - πέδας - βάλλω. ἐμπερδεύω, ἀπειλέω, ἐμποδίζω, κωλύω, κατέχω, πεδικλοίω. "Ἅρμα πεδήσαι". Ἰλ. Ψ. 585. ἐμποδίσαι. τυιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Δ. 380. καὶ, 469. καὶ, Ψ, 353. Ὀδυσ. Ν. 168. "Νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ". κατέσχεν, ἐνεπόδισεν. τοιοῦτον ᾗ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. ε. 32. "Ἔγχος ἐπέδησε". Ὀλυμπ. ἀ. 121. "Πεδήσαι δόλῳ". μετὰ δόλου πιάσαι. Νέμ. ἐ. 49. "Μοῖρα αὐτὸν ἐπέδησε". ἐνεπόδισε. Ἰλ. Δ. 517. καὶ, Χ. 5. "Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι". κατέσχεν, ἐκράτησε. Ὀδυσ. Γ. 269. "Πέδησε δὲ τὸν "Ἀθήνη δαμῆναι". Σ. 154. ὡς τὸ ""Λπτ καπεπέδησε". Ἰλ. Τ. 94. ᾗ "Χαλεπὴ θεὸς μοῖρα κατεπέδησε". Ὀδυσ. Λ. 291. τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Ὅμηρος διά τινος θείας μοίρας, ἥτις ποτὲ μὲν κατέχει ᾗ ἐμποδίζει ἢτοι δεσμεύει τὴν διάνοιαν καὶ τὸ σκεπτικὸν ἢ τὸ διανοητικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲ δὲ εἰς τινας φράξεις, βιάζει καὶ ἀναγκάζει αὐτόν. Ἐντεῦθεν παθητ. τὸ "Πεπεδημένος" παρὰ τοῖς Ο'. αντὶ τοῦ δεδεμένος εἰς τὰ δεσμὰ - εἰς τὰς πέδας, δέσμιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πέδησεν, ἐποχεῖσθαι ἐποίησεν".

Πεδαωρισμὸς, ὁ. πυὸν τῷ, Μετεωρισμός. "Ἵππος "πεδαωρισμὸς" - φρυγματίας, ὅσις σπώνεται ὀρθὸς, ἤτοι εἰς τὰς ὀπισθίους πόδας.

Πεδεινὸς, πυὸν τῷ, Πεδινός.

Πεδέρχομαι, Δωϊκ. αὐτὸ, Μετέρχομαι.

Πεδέω, πεδῶ. Ἰωνικ. πυὸν τῷ, Πεδάω. Ἰλ. Ν. 430.

Πέδη, ἡ. τὰ εἰς τὰς πόδας δεσμὰ, σίδηρα, καὶ ἀλύσεις, δεσμὸς σιδηρᾶς, Ἰλ. Ν. 36. "— ἀμφὶ δὲ "ποσὶ πέδας ἔβαλε ἀρυσσάς, ἀῤῥήκτας, ἀλύτας". ἔβαλε σίδηρα περὶ τοὺς πόδας τῷ ἵππων. 2) Εἶδος ἱππασίας. Ξενοφ. Ἱππ. γ'. 5. περὶ ἧς λέγει ὁ Πελυδ. (ά. 214.) "Πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοφορὴς. Καμπὴ πέδης, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προσιδεῖσα". περὶ ἧς ὁ Ἴδιος Ξενοφ. αὐτόθ. κεφ. ζ'. 13. ᾗ 14. σαφέστερος λέγει. "Ἱππασίαν δ' ἐπαυξήσω τὴν πέδῃ καλουμένῃ, ἐπ' ἀμφοτέρας χεῖρας γνάθους φέρεσθαι ἐθίζων. Καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι δὲ τὴν ἱππασίαν, ἀγαθὸν, ἵνα ἀμφότεροι οἱ γνάθοι καθ' ἑκάτερον τῆς ἱππασίας ἰσάζωνται. Ἐπαυξήσω δὲ καὶ τὴν ἐντρομίαν πέδῃ μᾶλλον τῆς κυκλοτρόχου. ἥδιον μὲν γὰρ ἂν τις αἱρεῖσθαι ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τῆς δύσεως, καὶ οὕτε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ὑποκάμπτειν ἅμα μελέτην ἔχειν, κ. τ. λ. "Ἅρα Πέδη ἐντρομίας" λέγεται, ὁπόταν ὁ ἵππος ᾖ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος ἕως εἰς τὸ ἀρκετὸν διάστημα, καὶ πάλιν ὑπερβῇ κατ' εὐθεῖαν ὀπίσω, ἥτις ᾗ παρὰ Γάλ. Α' la greeque, ᾗ παρὰ Τούρκ. Δεζγκὶν, λέγεται. Κυκλοτερὴς δὲ, ὁπόταν κυκλικῶς ἵππος ὀλόχυρα εἰς γύρον γρίφηται.

Πεδήορος, Δωϊκ. αὐτὸ, Μετήορος. Νίκανδρ.

Πεδήρης, ες, ὁ, ἡ. αὐτὸ, Πεδήρης. ἀμφ.

Πεδητὴς, οῦ, ὁ. (πεδάω) ὁ πέδας εἰς τὰς πόδας βάλλων, ὁ δεσμεύων. ᾗ

Πεδήτης, ου, ὁ. (παροξυτόνως) ὁ πέδας εἰς τὰς πόδας ἔχων, αἰχμάλωτος, σκλάβος, δέσμιος, δεσμώτης, πεπεδημένος. Σοφ. Σολομ. κζ'. 2.

Πεδιαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐν τῷ πεδίῳ ἢ ὑπὸ τῷ πεδίῳ ὤν. μεσόγειος, καμπίσιος. ὁ αὐτόχθων εἰς τὸ πεδίον. Ζητ. Πεδήσιος.

Πεδιακὸς, πυὸν τῷ, Πεδινός. ἀμφ.

Πεδιὰς, άδος, ἡ. ἐκ τῷ, Πέδον, Πεδιὸς, Πεδία, Πεδιάς. πυὸν τῷ, Πεδινὴ γῆ ὁμαλὴ, ἢ τόπος ἀναπεπταμένος μακρὸς ᾗ ὑπωρίκης, κάμπος, ἴσωμα γῆς. "Πεδιὰς γῆ, χώρα, κ. τ. τ." παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1058. "Λόγχη πεδιὰς". αὐτὸ τῷ, Πεζομάχης. ὅθεν

Πεδιάσιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς πεδιάδος ὢν ἢ εἰς αὐτὴν οἰκῶν. καμπίσιος, ἢ καμπισινός. Ἀπὸ τῆς ἐγκατοίκου τῆς Ἀττικῆς λέγονται "Πεδιεῖς, Πεδιάδαι, καὶ Πεδιάσιοι". οἱ τὰ πεδία (τὰ κάμπα) τῆς χώρας τὸ μέρος τῆς Μεγάρων κειμένου ἐγκάτοικοι. Θουκυδ. β'. 55. Τὸν σχηματισμὸν, Πεδιάσιμος, ἀναφέρει ὁ Σπάθαρος ἐκ Διοσκορίδης ᾗ Βασιλείας.

Πεδίζω, δεσμεύω, πέδην βάλλω εἰς τὰς πόδας τινός. Γλῶσσ. Στεφ. αὖ δεῖ γράφειν νὰ γραφῇ, Ποδίζω.

Πεδιήρης, ὁ, ἡ. πυὸν τῷ, Πεδινός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 564.

Πέδικλον, τὸ. πυὸν τῷ, Πέδη. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, Πεδικλόνω, αντὶ τῷ, Πεδέω.

Πέδιλον, τὸ. (πέδη) πυὸν τῷ, Ὑπόδημα. τὸ πατητὸν ἢ τὸ ὑπὸ κάτω τῆς ὑποδημάτων ἢ τῆς ποδῶν δεδεμένον παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῃ εἱλεῖσθαι. Ἰλ. Β. 44. "Πτιλωτὰ, πτερόεντα πέδιλα" καλεῖται τὰ ζωγραφιζόμενα εἰς τὰς πόδας τῷ Ἑρμοῦ πτερὰ, Talaria, Ἡσιοδ. παρὰ Θεοκρίτῳ κε'. 103. καλοῦνται "Πέδιλα" ἔτι καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δύνονται εἰς τὰς πόδας τῆς βοὸς (τῆς ἀγελάδος) ἐν τῷ ἁρμέγειν αὐτὴν. Παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 67. παρατηρεῖται, ὅτι οἱ Σαράγγαι "Πέδιλα εἰς γόνυ αὐχενίσκου εἶχον" καὶ κατωτέρω §. 72. Οἱ Παμφλαγόνες "Περὶ τὰς πόδας πέδιλα ὑπῆρχεν ἔχοντες εἰς μέσην κνήμην ἀνατείνοντα". ἄρα ἡ λέξις Πέδιλα, ἰσοδυναμεῖ τῇ ἐν τῇ σανιδείᾳ, Ὑπόδημα.

Πεδινὸς, νὴ, νὸν. πυὸν τῷ, Πεδιακὸς, ὁμαλὸς, ἴσιος, γῆ ὁμαλὴ, κάμπος, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς πεδιάδος ζῶν - κατοικῶν, καμπισινὸς, καμπίσιος.

Πεδιόθεν, ἐκ τῷ πεδίου, ὑπὸ τὸν κάμπον.

Πέδιοι, οἱ, πυὸν τῷ, Πεδιεῖς, Πεδιάδαι, καὶ Πεδιάσιοι. ἀμφ.

Πέδιον, τὸ. Ὑποκορ. τῷ, Πέδη.

Πεδίον, τὸ. Ὑποκορισ. τῷ, Πέδον. γῆ ὁμαλὴ, ἴσιος τόπος, κάμπος, παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. ἔτι δὲ καὶ ὁ Λειμὼν, ἀγρός. "Ἀλητείας πεδίον". Πλάτ. πυὸν τῷ, Ἠλύσιον. Λέγονται ἔτι καὶ τὰ τοῦς τὰς δακτύλους ἤτοι τὰ ἐπὶ τῷ ἐπάνω τῷ πόδος κόκκαλα ᾗ μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι, Μετατάρσους, ἤ ἐτι, τὰ μετὰ τὸν ταρσὸν, λέγουσι. Πολυδ. β'. 197. Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. κεφ. 20. Ὁ Ῥάφος ἔγραψε "Πτέρνα τὸ ὀπίσθιον τοῦ ταρσοῦ τῷ ποδὸς, τὸ δὲ ἐφεξῆς κοῖλον, τὸ δὲ "μετὰ τοῦτο καλούμενα πεδίον, ἤ τὸ ἐπάνω ταρσός. "πέζα δὲ ἡ πᾶσα θέσις τῷ ποδός".

Πεδίονδε, Ἐπίρ. εἰς τὸ, ἢ ὑπὸ τὸ πεδίον, εἰς τὸν κάμπον. παρ' Ὁμήρῳ.

Πεδιονόμος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) ὁ ὑπὸ τὰ πεδία νεμόμενος, ὁ ἐν τοῖς πεδίοις ζῶν - διαιτώμενος, ὁ ἐγκάτοικος τῆς πεδίων, καμπισινός. Αἰσχύλ. Θήβ. 277.

Πεδιοπλόκτυπος βοᾶ". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 88. (πεδίον, ὅπλη, κτύπος) βοὴ, ἥτις γίνεται ἀφὸ τὰ ὑπὸ τῆς γῆς κτυπήματος τῆς ὁπλῶν - τῆς ποδῶν τοῦ ἵππου ᾗ τὰ ἱππικά.

Πε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεδοβάμων, Δωρικ. αὐτὶ, Πεδοβήμων, ὁ, ἡ. (πέδον, βάω) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βαίνων - περιόμβυος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 587.

Πεδόεις, όεσσα, όεν, ὁ ἐκ τοῦ πέδα, ὅμοιος τῷ πέδῳ. ἀμφ.

Πεδόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς γῆς, ὑπὸ τὸν πέδα. ὡς τὸ, Χαμόθεν. Ὀδυσ. N. 295. "Οἵ τε πεδόθεν φίλοι εἰσίν". ὅπα ἄλλοι, "Παιδόθεν" ἐκ νέας ἡλικίας, αἰέν.

Πεδοῖ, Ἐπίρ. ὡσεὶ τὸ πέδον, εἰς τὴν γῆν, πεζῇ. Αἰσχύλ. Πρεμ. 272. ἐπαίω εἰς τὴν γῆν. Λυκιαν. "Παιδοῖ καπεβάλλειν". ῥίπτειν κάτω ἐπαίω εἰς τὴν γῆν.

Πέδοικος, Δωρικ. αὐτὶ, Μέποικος.

Πεδοκοίτης, ε, ὁ. (πέδον, κοίτη) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν κοίτην ἔχων, ἤτοι κοίμυος - κοιμώμυος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 217.

Πέδον, τὸ. γῆ, ἔδαφος, πεδίλης, κάμπος, ἡ ὑπφάνια τῆς γῆς, χῶμα. "Ὦ γῆς ἱερὸν οἰκήσας πέδον". Σοφοκλ. "Πέδονδε". Ἰλ. N. 796. εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν. ὡς καὶ τὸ, Οἶκον δε, αὐτὶ πάτα ὁ Εὐσεβ. Βάκχ. 590. "Πεδόσε" εἶπε.

Πεδοσκαφὴς, έος, ὁ, ἡ. (σκάπτω) ὁ ἐν τῇ γῇ ἐσκαμμένος. ἀμφ.

Πεδοσίβης, έος, ὁ, ἡ. (σείβω) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς πατῶν, γήϊος. Ἀθήν. σελ. 422. "Τροφὰς πεδοσίβης". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1013. "Εὐδαίμων πεδοσίβεις". κοιμώμενοι ἐπαίω εἰς τὴν γῆν. Εὐσεβ. Ῥῆσ. 763. ἀλλ' ἐν σίχ. 254. τὸ "Σφαγὸς πεδοσίβης". πυθὸν ἐστὶ τὴν, Τεθραπεδίζων.

Πεδοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὕδατι ἢ ἐκ τῆς γῆς τεθραμμένος. Νόν. "Ὕδωρ πεδοτρεφὲς".

Πεδότριψ, ιβος, ὁ, ἡ. (πέδη, τείβω) Κωμικ. ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος. ὁ δεσμιος - εἰς τὰ δεσμὰ ὢν σκληρός. ὁ εἰς τὰς πόδας δεσμὰ - σίδηρα φέρων. Λυκιαν. Κρον. 7.

Πέδουρος, καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. πυθὸν τὴν, Μεσόωρος. Αἰολικ. Σαπφῶς Λεύψ. "Οὐδὲὶς δὲ σὲ βλέψει "πέδουρον νεκύων ἐκπεπετημένον". ὅπα ὁ Βρυγικὸς (εἰς Ἀνακρ.) "Παῖδ' ἀμαυρῶν" ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Πέδων, ωνος, ὁ. (πέδη) ὁ ἔτσι, Τειπέδων, πυθὸν τὴν, Πεδήτης. ὁ πονηρὸς καὶ ἀχρεῖος δοῦλος (σκλάβος) ὅστις πώποτε εἶναι ἢ φαίνεται νὰ εἶναι εἰς τὰ δεσμά.

Πεδωρύχος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ πέδον ὀρύσσων, ὁ τὴν γῆν σκάπτων. Βιανῶρ. ἐν Ἐπιχειρ.

Πέζα, ἡ. πᾶς, ποδὸς εἶναι, τὰ κάτω ἤτοι ἡ θέσις τῶν ποδῶν, βάσις, σφυρὸν, τὸ πεδίον τῶν ποδῶν, ἡ πατήνα. καθόλου δὲ τὸ ὑπὸ κάτω μέρος ἢ τὸ κατώτατον καὶ ἐξωτερικὸν μέρος παντὸς σώματος. Ἐν τοῖς ἱματίοις λέγεται ἡ "Ὦα ἔϊα, ἡ ὁρὶς τὸ πέδῳ, ἡ μέειζα, κυκάει, ποδόγυρος, παρυφὴ, σειείτιον, ἢ κατὰ Φώτιον. "Πέζα, τὸ ἄκρον ἢ τὸ ὑποληγον τοῦ χιτῶνος, ὁ ἡμεῖς ὦαν λέγομεν" ὡρότερον γὰρ ὑπὲρ τὸ μὴ τείβεσθαι δέρμα προβάτων προσέρραπτον, καὶ ἐνταῦθεν προέκυψεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ, Πέζι, ἢ Πεζὶ, αὐτὶ τὸ, Δέρμα, ἢ Πέτζα. Καθόλου δὲ, "Ακρα (τὸ Περβάζιον), ὁ ἔξω κύκλος τῆς ζαπέζης, τὸ χεῖλος, ὁ αἰγιαλὸς, ἢ τὸ ὄρος τῆν αἰγιαλῶ μέρη, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῇ, Διαπέζος. "Πέζα ῥυμῆ". ἢ ἀρχὴ τῆς ῥυμῆ. Ἰλ. Ψ. 272. "Πέζα σανὴ εἰσόδου". Λυκιαν. Τραγοπ. 237. σανὴ ὁδὸς, μονοπάτιον· ὁδὸς δηλαδὴ τόσον σανὴ, ὥστε μόλις δύναται νὰ παπήσῃ ὁ πούς.

Πεζακοντιστὴς, ῆ, ὁ. (πεζὸς) ὁ ἀκοντίζων πεζὸς στρατιώτης. Πολύβ.

Πεζάρχος, ὁ, ὁ τῆν πεζῶν ἤτοι τῆς πεζικῆς στρατεύματος ἀρχηγός. Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. γ'. 16.

Πεζέμπορος, ὁ, ἡ, ὁ ἔμπορος τῆς ξηρᾶς, ὁ ἐν τῇ ξηρᾷ πεζῇ φραγματευόμυος. Σχολ. ιβ'. σελ. 1110.

Πεζέταιροι, οἱ. εἰς τὸ Μακεδονικὸν στράτευμα, ἐκαλεῖτο ὅτω τὸ πάγμα πεζὸν τῆν σωματοφυλάκων ἢ ἐκλελεγμένων στρατιωτῆν ὡρὸς διάκεισιν τῶν ἐκλελεγμένων ἱππικῶν, Ἑταῖροι, καλυμένοι. "Αρα, οἱ περὶ τὸν βασιλέα - δορυφόροι. Δημοσθ. Ὀλυνθ. β'. Οἱ δὲ περὶ "αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι, δόξαν μὲν ἔχουσι, ὡς "εἰσὶ θαυμασοὶ καὶ συγκεκριμένοι τὰ τῶν πολέμων". ὅπα ὁ Οὐλπιανός· "Πολλαὶ περὶ τούτου φέρονται ζητήσεις· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ λέγουσιν ὄνομα στρατεύματος ὅτω λεγομένου· οἱ δὲ ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρατιῶται, τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ὡπλισμένον. διὸ φασὶ καὶ Πεζεταίρους αὐτοὺς καλεῖσθαι, παρὰ τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχειν, Πέζα γὰρ τὸ κάτωθεν τῶν ποδῶν· "ὄθεν καὶ τὸ, Πεζεύειν". ὁ δὲ Φώτιος ἐρμηνευτέρως ἑρμηνεύων τὴν λέξιν ὅτω φησί· Πεζέταιροι, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν ά. Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν· "Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεῦσι σωθέντας Ἑταίρους ὠνόμασεν· τοὺς δὲ πλείους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τοὺς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν Πεζεταίρους ὠνόμαζεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοιεν τῆς βασιλικῆς ἑταιρίας ὡροθυμότατα ἐξασκοῦσιν ὄντες". καὶ πάλιν ὁ αὐτός. "Πεζέταιροι, οἱ ὑπὸ "ἱερατικῶν ἔργων ἑταῖροι καὶ φίλοι γεγονότες". Δημοσθένης δὲ τοὺς παρὰ τὸ σῶμα τῶ Φιλίππε φρουροὺς ὅπως ὀνομάζει, οἱ ἦσαν καὶ πιστοὶ καὶ ἰσχυροί. Ὑπὸ μεταφορᾶς δὲ λέγεται τῆν Πεζῶν, αἱ εἰσὶ τῆν ἱματίων ὠαί· ἐπεὶ ἔξωθεν εἰσὶν αὗται περὶ τὰ ἱμάτια κατασκευασμέναι.

Πέζευμα, τὸ. τὸ πεζικὸν στράτευμα. Γλωσ. Σπεφ.

Πεζευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν - ὁ κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ὑποπίπτων εἰς τὸ πεζεύειν. ἐκ τοῦ

Πεζεύω, πεζοπορέω, πεζὸς ὑπάγω - πορεύομαι - περιπατῶ, τοῖς ποσὶ ἢ διὰ ξηρᾶς ὁδεύω, χαμαὶ περιπατῶ. "Ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων". Εὐσεβ. Ἀλκ. 872. πεζὸς ὁδοιπορῶ εἰς τὴν ξηράν. "Ὁδὸν πεζεύω". Σχολ. ς'. σελ. 431. καμνω ὁδὸν ἀρόμον (ὁδοιπορέω) εἰς τὴν ξηράν. 2) Ἐν τῇ σωμῃ. Ἀφ' ἵππου καταβαίνω.

Πεζῇ, Ἐπίρ. (τὸ τοῖς ποσὶ πορεύεσθαι, μὲ τὰ ποδάρια περιπατεῖν. βάδην, διὰ ξηρᾶς. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. γ'. κυρίως Δωρικ. τῆς, Πεζοῦς, προσυπακ. ὁδῷ, ὃ ἐστὶ "Πεζῇ ὁδῷ". πεζῶς, μὲ πεζὸν βῆμα, περιπατεῖν μὲ τὰς πάδας (ἐκ ἐφίππου δηλαδή). πατεῖν - περιπατεῖν ἐπαίω εἰς τὴν γῆν. "Πεζῇ", προσυπακ. τὸ, Μάχη, μάχη - πόλεμος εἰς τὴν ξηράν.

Πεζικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὸν πεζὸν - ὡς τὸν τοῖς ποσὶ περιπατοῦντα ἢ εἰς τὸ πεζὸν στράτευμα, πεζός. Ξενοφ. "Τὸ πεζικὸν" τὸ πεζὸν στράτευμα, *L' infanterie*. τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς.

Πέζιξ, ικος, ἡ. εἶδος ἀμαλίτης - μύκητος. Ἀθήν. β'. σελ. 62. "Πέζικας" ὅπα ἄλλοι "Πέζικες" ἔχουσιν. ἐκ τοῦ, Πεζίς.

Πεζὶς, ίδος, ἡ. πυθὸν τὴν, Πέζα. Ζήτ. Διαπέζος. καὶ, Πίζιξ.

Πεζίτης, ε, ὁ. πυθὸν τὴν, Πεζός.

Πεζοβόας, ὁ. (βοᾶ) ὁ πεζῇ μαχόμυος. Πίνδαρ. Νέμ. γ'. 81.

Πεζογραφέω, ῶ. γράφω εἰς τὸ πεζόν.

Πε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεζογράφος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ πεζὸν γράφων, συγγραφεὺς ἱστορίας.

Πεζοθηρία, ἡ. κυνήγιον τῶν ἀγρίων ζώων ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. τὸ τῆς ξηρᾶς κυνήγιον. ὈΘεν

Πεζοθηριακὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πεζοθηρίαν ἀνήκων.

Πεζολεκτέω, ῶ. καὶ, Πεζολογέω, ῶ. εἰς τὸ πεζὸν λέγω. Εὐσεβ. ἐκ τῶ

Πεζολόγος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὸ πεζὸν λέγων.

Πεζομαχέω, ῶ. πεζῇ ἢ πεζὸς κατὰ γῆν μάχομαι. Θουκυδ. α. 112.

Πεζομάχης, ὁ. καὶ, Πεζομάχος, ὁ, ἡ. (πεζὸς, μάχομαι) ὁ πεζῇ ἤτοι κατὰ γῆν μαχόμενος. ὅσοις πεζὸς ἢ εἰς γῆν ξηρὰν μάχεται, οὐχὶ δὲ ὡς θαλασσινὸς στρατιώτης.

Πεζομαχία, ἡ. ἡ πεζικὴ ἤτοι ἡ ἐπὶ γῆς πεζῶν ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ μάχη. Θουκυδ.

Πεζονομικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πεζονόμον. Πλάτ. πολιτ. §. 9. ἐκ τῶ

Πεζονόμος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) ὁ ἐπὶ τῆ ξηρᾷ νέμων, ἢ νέμων-βόσκων ζῶα ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 75.

Πεζοπορέω, ῶ. πεζῇ ἢ πεζῶς πορεύομαι-ἀσκέπαστος. ταὐτὸν τῷ, Πεζεύω. αὐτόθι. τῷ, Ἔποχος εἰμὶ, ἢ ἱππεύω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 1.

Πεζὸς, ζὴ, ζὸν. καὶ Ἐπίρ. Πεζῶς, ἢ, Πεζῇ. ὁ ἐπὶ τῆς ποσὶ βαίνων, ὅσις ὁδοιπορεῖ-ὁδεύει μὲ τὰς πόδας του, ὁ ἀμφὶ τὴν ἰδίων ποδῶν, τὴν ὁδὸν ποιούμενος. ἢ ὁ ἀμφὶ ξηρᾶς ὁδεύων. Καὶ ὁ ἐκ ποδῶν μαχόμενος, τὸ πεζικὸν στράτευμα. L' infanterie, ἡ Πεζέρα. αἰτιᾶται τῷ, Ἔφιππος, ἢ τὸ Ἱππικόν. Ἰλ. Β. 810. "Πεζοί θ', ἱππῆές τε". Ἰλ. Δ. 231. "πεζὸς ἐὼν "ἐπεπωλεῖτο εἴκας ἀνδρῶν". "Τὸ πεζόν". ταὐτὸν τῷ, Πεζικὸν. παραβάλλεται καὶ μετὰ τῶ, Πεζῇ, "Πεζὸς λόγος". ὁμιλία, ἥν ἔχει ἡ ποιητικὴ τέχνη μὴ ἔχουσα, λόγος κοινὸς ἢ καθολογάδην, ἄμοιρος ποιητικῆς πνεύματος, μὴ ἔμμετρος, ἐνταῦθα ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη, Πεζὸς, αὐτὸ, Λυμαδὴς. "Πε- "ζαὶ ἑταῖραι". Θεόπομπος παρ' Ἀθήν. ιβ'. σελ. 532. νέμμασι (μὲ τὴν ἀδειαν τῆς κοινείας) πόρναι, αἱ τινες ὑβρίσκουν τὸ ἔργον αὐτῷ ἀνοῦ τῶ προχήματος τῆς μεσοικῆς, καθὼς αἱ Αὐλητρίδες, ἢ αἱ λεγόμεναι Μεσοπιοῦ, αἱ. ἢ Μεσοικαὶ ἑταῖραι, καὶ ἐντεῦθεν Πομπεύτριαι "Πεζὰς μάχας" καλοῦσι τὰς ἐπὶ ὁπλίων ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος σαφεστέρως λέγουσιν. "Πέζας, ἑταίρας ἔλεγον τὰς μισθαρνήσας αὐτάς". ἢ "Πέζας μάχας, ὅτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνήσας ἑ- "ταίρας χωρὶς ὀργάνων". Ἡσύχ. ὅτω ἢ τὸ "Πεζὸς "γόος". (ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, Πεζὸς λόγος, ἔχει) αὐλοῦ αὐλῶ ἢ λύρας, ὡς ἢ πεζέυσαι χωρὶς ὀργάνων μισθαρνῆσαι. ἢ "Πεζὰς μάχας", αὐτὶ τῶ ἑταίρας· ἔλεγον γάρ τινες ὅτως, ὡς Ἀριστοξένης ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων μισθαρνήσας. Φώτ. ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει· "Πεζῇ, τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέ- "γεται. ἢ Πεζῇ φράσαι, τὸ αὐτοσχεδιάσαι. "Παῦσαι "μοῦ ᾠδὰς ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον". ἐ Κωμικός. "τὰς ἑτέρας τὰς μὴ μεσικὰς, ἀλλ' αὐλοῦ ὀργάνων καὶ ψι- "λὰς πεζὰς καλοῦσιν". Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σοφοκλ. παρὰ τοῖ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448. "Μέλη "πεζὰ ἢ φορμικτά". μέλη ἀφ' μόνης της φωνῆς, ἄ- τινα ἄλλως καὶ, ψιλὰ λέγονται, τὰ ὁποῖα ἐσιωπῶ- φοῦντο ἢ μητὲ τῆς λύρας.

Πεζοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πέζαν φορῶν ἤτοι πίζαν ἔ- χων εἰς τὰς χεῖρας. Ζωτ. ἐν τῷ, Διάπεζος.

Πεῖ, Δωρικ. αὐτὶ τῆ, Πῇ.

Πεῖαρ, ταὐτὸν τῷ, Πεῖρ, ὥτως αἰσχυνώσκουσί τινες παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ε. 289. ὅπου ἄλλοι, Πεῖραρ, ταὐτὸν τῷ, Πεῖρας, Πέρας.

Πειθαναγκὴ, ἡ. ἢ μετ' ἀνάγκης καὶ βίας πειθώ. Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. θ'. 13. "Θεσσαλικὴ πειθανάγ- "κη". καλεῖται αὕτη παρ' Εὐναπίῳ, σελ. 190. καὶ Ζωσίμῳ, α'. 21.

Πειθανολογία, καὶ, Πειθανός. Ζητ. Πιθανολογία, κ. τ. λ.

Πειθάνωρ, ὁ, ἡ. Ποιητ. αὐτὶ, Πειθόμβιος. Αἰσχύλ. Ἀγαμέμν. 1648.

Πειθαρχέω, (πείθομαι, ἀρχὴ) πείθομαι-ὑπακούω εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ ἐξουσίαν, πείθομαι. Ξενοφ. Κυρρπ. "Μέγιστον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν φαίνεται". ἢ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 682. Μέσ. Πειθαρχεῖσθαι". Ἡρόδοτ. ε'. 91. ὅθεν

Πειθαρχία, ἡ. ἀπείθεια, ὑπακοὴ, ὑποταγὴ εἰς τὴν ἀρχὴν-εἰς τοὺς ἡγεμόνας. Ξενοφ.

Πειθαρχικὸς, κὴ, κόν. ὅσις μετὰ χαρᾶς πείθεται-ὑπακούει-ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἀρχήν.

Πειθάρχος, ὁ, ἡ. ἀπειθὴς, ὑπήκοος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 374.

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὅσις πείθεται-ὑπακούει-ὑποτάσσεται, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 456.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πειθηνίως. (πείθομαι, ἰωὴ) ὁ πειθόμβιος εἰς τὰ ἰωΐα, ὅσις ὑποτάσσεται-πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν, ὁ εὐκόλως διοικούμενος ἵππος, (ὅς τις ἀκέων γκέμι). "Πειθήνιος ἵπ- "πος". Πλούταρχ. καθόλου δὲ, αὐτὶ τῶ, Εὐπειθὴς, ὑπήκοος, πειθόμβιος. "Πειθηνίως" μετ' ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς.

Πείθω, (Μέλ. πείσω, Παρακ. πέποιθα, Ἀόρ. β'. πιθόμην, πιθέσθαι) ἀμφὶ λόγων κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ τι, ἢ φέρω αὐτὸν εἰς τὰ θελήματά μου, εἰς συγκατάθεσιν ἄγω, παρακινῶ αὐτὸν ἀμφὶ λόγων ἢ δι' ἔργων τρόπου τινός. ἀμφὶ λόγων ὑποδεικνύω τι τρόπου τινός, ὅτι δὲ Καπνοφαύνω καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀμφὶ λόγων καὶ φέρω πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν μου. "—ὃ δ' πείσεσθαι "ἔμελλε", Ἰλ. Τ. 466. αὐτὶ, Πεισθήσεσθαι. ὅτι δὲν ἤθελεν ἀκούσῃ τὴν δέησίν του. Ἰλ. Ψ. 645. "Γήραϊ πείθεσθαι". ἐνδίδουαι-ὑποτάσσομαι εἰς τὸ γῆρας. "Νυκτὶ πειθέσθαι". Η. 282. "Πειθώμεθα "δηΐτ". Ψ. 48. ὅπου πιθανῶς "Νυκτὶ" ἀναγνωσέον. Διὰ ἔργων ἢ πράξεων. "Ἀργυρίῳ πείθειν τοὺς "δικαστάς". καταπείθειν-ἀμφοτέρων τοὺς δικαστὰς δι' ἀργυρίων. "Τὸν συκοφάντην ἀργυρίῳ πείθειν". κά- μνειν τὸν συκοφάντην νὰ σιωπήσῃ ἢ νὰ ἡμερωθῇ μὲ ἀργύρια. Πλούταρχ. "χάριτι καὶ φιλίᾳ πείσας". ἀμφὶ φιλίαν ἢ ἀμφὶ χαρὰν καταπείσας-παρακινήσας. "Καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπεισεν". τοὺς ὑπηρέτησε, τοὺς ἐπαρκέσει. "Ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω". ἐγὼ οὐκ ἠμπορῶ δὲν σᾶς πληροφορῶ, δὲν σᾶς τὸ ἀποδεικνύω. Πλάτ. Ἀπολογ. "Τὰναντία πείθειν". πληροφορῶν, ἀποδεικνύειν, κάμνειν νὰ πιστεύσουσι τὰ ἐναντία. "Μὴ "πείθωσε τοῦτ' ἐποίησα". ἐὰν ἐγὼ δὲν δυνηθῶ νὰ σὲ καταπείσω τρόπῳ τοιούτῳ, δὲν θέλω τὸ κάμει. Πλάτ. "Οὐ πείσαντες τὸν δῆμον" αὐτοῦ τῆς συμπαινέσεως ἤτοι χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ δήμου. Αἰσχίν. Παρὰ Πλουτάρχ. λέγει εἰς ἀδελφὸς πρὸς τὸν ἕτερον. "Ἀπολοίμην ἐ- "γώ σε τιμωρησαίμην". νὰ χαθῶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σὲ τιμωρήσω· ὅπου ὁ ἕτερος ὑποκείνεται· "Ἀπολοίμην ἐγὼ "σε πείσαιμι". κ' ἐγὼ ν' ὑποθαυμάσω ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σὲ καταπαύσω καὶ ἡσυχάσω, ὅ ἐστιν, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ φιλιώσω μετὰ σοῦ. "Ἢ πείθειν, ἢ ποιεῖν ἃ ἂν κελεύῃ". ἢ καταπείθειν ἀμφὶ δείσεων ἢ ὑποδείξεων ἢ πληροφοριῶν, ἢ πρᾶξιν ἃ αὐτὸς κελεύει. Πλάτ. Κριτ. "Πείθω ἐ-

"μαυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"μαυτόν". πισεύω, πληροφορημένος εἰμί. "Πείθειν" μετὰ Ἀπαρεμφ. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Παρακινῶ τινὰ ὡρός τι, ἵνα, ὥσε, κ. τ. τ. "Αἱ ἡδοναὶ πείθουσι τὴν "ψυχὴν μὴ σωφρονεῖν." Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 23. "Πέπεικε τὸν μαντιν λέγειν". αὐτόθ. Ἀναβ. ε'. δ'. 10. ὅτω καὶ τὸ "Πείθειν τινὰ, ὡς", ἢ, ὥσε ποιεῖν. Ἀεισοφ. Βάτρ. 68. "Οὐδεὶς γέ μ' ἐν πείσειεν αὐτρώ- "πων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον". ἐδεὶς δὲν θέλει μὲ καταπείσει, ἀλλὰ μήτε μὲ κρατήσει, ὑπὸ τὰ νὰ μὴν ὑπάγω κατ' ἐπάνω του. Ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ μόνον τὸ, Ὁμιλῶ ὡρός τινα ἵνα παρακινήσω αὐτὸν, ἰσθετῶ, συμβαλλόω. Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ἐ. 23. "Ἐπειθον αὐτὸς ἡγεῖσθαι". καὶ ἀλλαχῦ. Παθητικῶς δὲ καὶ Μέσως, σημαίνει τὸ, Πληροφορῶμαι, καταπείθομαι, δέχομαι τὸς λόγυς, ἢ ὑπακούω εἰς τὸς λόγυς τινὸς, καὶ ἐνστοῦσι 2) "Πείθομαι τινί". πισεύω τοῖς λέγεις τινός. δίδω πίστιν τινὶ εἴς τι. "Ταῦτ' ἐγώ σοι ἃ πείθομαι". ἐγὼ δὲν σὲ πισεύω. δὲν πισεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μοὶ λέγεις. Πλάτ. 3) Ὑπακούω, ὑπαπάσομαι, ἕπομαι, ἀκολυθῶ. "Σὲ "πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι". σὺ μὲ ἀκολυθεῖς, μὲ ὑπακοὴς εἰς ὅλα. Πλάτ. "Τὸ πείθεσθαι καὶ ἀκολυ- "θεῖν τοῖς εὖ φρονοῦσιν οὐκ αἰσχρὸν, ἀλλὰ σεμνὸν ἐστὶ "καὶ σωτήριον". Πλούταρχ. εἰς Ἀεισοφ. 5. τὸ ὑπακοὴν δηλαδὴ καὶ ὑποτάσσεσθαι. ὅτω καὶ παρ' Ἡροδότ. ἀ. 126. "Ἐμέο πείθεσθαι". ὁμοίως καὶ ἐν ἐ. 29. καὶ, 33. μεθ' ὧν παραβάλλεται καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Κ. 57. "Κεῖνε γάρ κε μάλιστα πιθοίατο". ὅπως ἄλλοι, Κεῖνοι, ἰσάφησιν. ὅτω καὶ τὸ ἐν Α. 79. "Καὶ οἱ πει- "θοντ' Ἀχαιοί". καὶ αὐτὸς ὑπακύσιν. "Πέποιθα, "καὶ, Πεποιθέναι" μετὰ Δοτικ. σημαίνει τὸ, Θαρρῶ, ἐλπίζω, θάρρος καὶ ἐλπίδα ἔχω δπ' τι, "Ποίοισιν "ὅπλοις ἢ διναμει πεποιθότες". ἐπαὶω εἰς ποῖα ὅ- "πλα ἢ εἰς ποίαν διναμιν ἐλπίζετε; ἔχετε τὸ θάρ- "ρος σας; Ἀεισοφ. "Κεφαλῆ καταδύσομαι, ὄφρα πε- "παίθῃς". ἐγὼ θέλω σοὶ κάμω νεῦμα κλίνων τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ καταπειθῇς, ἐλπίσῃς-νὰ δώσῃς πί- στιν-νὰ ἀφεθῇς ἐπάνω μου. ὅπως ἀκειβῶς πισεύσῃς ἐ- μοί. Ἰλ. Α. 524. ὅτω καὶ τὸ "Σθένει πεποιθώς". Ρ. 329. τῇ διναμει θαρρήσας. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ση- μαίνει τὸ "Πέποιθα" Πισεύω, ἐμπισεύομαι. ὡς ἐν Ἰλ. Π. 171. "Πεύτε δ' ἄρ' ἠγερέθοντο πεποίσατο, τοῖς "ἐπεποίθει, Σημαίνειν. "αἷς ἐπίσευε σημαίνειν, οἱ πι- "στοὶ ἦσαν αὐτοῦ ἄρχειν. ἢ, ὡς εἶχε πισὲς, οὗ τὸ πλῆρες κατὰ τὸν Σαίφορ. "Ἐποιήσατο πάντε ἡγεμό- "νας, ὥστε σημαίνειν, οἷς ἐπεποίθει". Μετὰ Ἀπαρεμφ. "Πέποιθα τῦτ' ἐπαύσειν κλέος". πισεύω ἐμαυτόν, ἔχω θάρρος ὡς τὸν ἐμαυτόν μου νὰ ἐλπίζω ὅτι θέλω ἀποκτήσει παύτιν τὴν δόξαν. Σοφοκλ. καπ- παύτιν τὴν τῦ Σοφοκλέους σημασίαν ἰσοδυναμεῖ τὸ Γαλατικὸν, Je me flatte. Ἐκ τῦ, Πίθω, Πιθέω. Μέσ. παρακ. Πέποιθα, ὅθεν ἡ Ἐνεστ. Πεποίθω. ὁ Μέλ. Πεποιθήσω, εἶναι αὐτὶ τοῦ, Πεποιθησόμυος, ὅσις θέλει-ἀγαπᾷ νὰ πείθεται-νὰ ὑπακύῃ.

Πειθώ, οῦς, ἡ. ἡ θεὰ τῦ πείθειν. Ἡσίοδ. Θεογ. 349. Suidas, Stadelia. 2) Τὸ δῶρον, ἤτοι τὸ φυσικὸν χάρισμα ἢ ὡροκόρημα τῦ πείθειν. ῥητορεία, ἠδύτης ἢ διναμις τῦ λόγυ εἰς τὸ καταπείθειν. Ὁμιλία δπαιδεύσις εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τις τινά. παραίνε- σις, πληροφορία, ὑπόδειξις. Βάσις τῦ ὁποίαν μετα- χειρίζεθη τις εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τινά. Εὐσεπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 104. συγγάκις μεταχειρίζονται Ἐπιρ. ἢ τῦ Δοτικ. "Πειθοῖ" μὲ τὸ καλὸν ἢ μὲ καλὸς, ἢ ἡδὺς λόγυς, μὲ γλυκὰ λόγια, μὲ τὸ καλὸν, ἤτοι μὲ καλὸν ἢ καταπειστικὸν ζῆπον. Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. ζ'. 5. "Εἴτις ἀρχύσειν παράτε πειθοῖ λαβών". Πλού- ταρχ. "Πειθὼ καὶ βίαν εἰληφώς". μεταχειρίζεται ἢ τὸ καλὸν ἢ τῦ βίαν. 3) Ὑποταγὴ, ὑπακοὴ, δυπείθεια. Ξενοφ. Κυρπ. β'. γ'. 8. "Ἀγασθεὶς τὴν μὴν "πειθαρχίαν τῦ πάνοιαν, ἧς δὲ τῦ πειθώ".

Πείκω, Μ. ξω. παύτων ταῦ, Πέκω. Ὅμηρ. Σ. 315.

Πεῖνα, ἡ. Ὑπαθυμία-ὄρεξις καὶ ἀνάγκη τῦ φαγεῖν. Ὅμηρ. Ο. 405. Ἰωνικ. "Πείνη δ' ὅποτε δῆμον εἰ- "σέρχεται". ἔλλειψις ζωφῶν, λιμὸς. ἐκ τῦ, Πεύω. ὅθεν καὶ τὸ Λατ. Penuria.

Πεινάλεος, ὁ, ἡ. ἢ, Πεινατικὸς, ὅσις πεινᾷ, πει- νασμύος. Ζήτ. Πεινητικός.

Πεινάω, ῶ. Πεινῶν, ἢ, Πεινᾶν, πεινασμύος εἰμί. ζωφῶς ὀρέγομαι, ἢ φυσικὰν ἀνάγκην ζωφῆς πάσχω, "πεῖναν ἔχω, ἢ λιμμασμύος εἰμί. Ἰλ. Γ. 25. "Ω- "σε λεόντ-πεινάων". 2) Ἐπιθυμίαν ἔχω ὡρός τι. "Πεινῶν χρημάτων". Ξενοφ. Κυρπ. ἡ. γ'. 39. ὡς ἢ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, λιμώττω.

Πεινέω, Ἰωνικ. παύτων ταῦ, Πεινάω, ὅτω καὶ τὸ, Πεί- νη, αὐτὶ, Πεῖνα.

Πείννημι, πύρων ταῦ, Πεινάω. ὅθεν τὸ ἐν Ὁδυσ. Υ. 137. "-σίτε πεινήμεναι".

Πεινητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πεῖναν ἔχων, πεινασμύος. ἢ παῦ τὸ διεγείρον ἢ ποροξυνᾶν τὴν πεῖναν.

Πεῖρα, ἡ. δοκιμὴ, ἐξέτασις, ἔρδυνα, ἐμπειρία, πα- ρατήρησις γινομένη ὡρὸς δοκιμὴν τινός. Ξενοφ. "Εἰς πεῖ- "ραν ἔρχεσθαι τινός". κάμνω δοκιμὰς διὰ νὰ γνωεί- σω τινά. Ἡλιόδωρ. σελ. 328. "Ἰέναι εἰς πεῖραν". Δημοσθ. Ἐξαιρέτως λέγεται δπὶ γυναικὸς, ὁπόταν δο- κιμάζῃ τις αὐτὴν ὡρὸς σαρκικὴν συνουσίαν, ὡς ἢ τὸ "Πειρᾶν γυναῖκα". Ἔτι λέγεται ἢ ἡ δοκιμὴ ὡρὸς βλάβην τινός. δόλος, ἀπάτη, πανυργία. καὶ ἐντεῦ- θεν αὐτὶ τῦ, λῃστεία, ἁρπαγὴ, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ὡραῖξις τῦ Πειρατῦ, πειρατεία. Ἀεισοφ. Ὄρν. 582. "Ἐπὶ πεῖρα". ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. δηλοῖ τῦ, Λῃ- στεία, πειρατικὴ βλάβη. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 290. κεῖται· "Πεῖραν". αὐτὶ τῦ, Πόρον, Πορείαν, πει- σπάσμα, δρόμος. "Τί τῶνδ' ἐφορμᾶς πεῖραν". αὐ- τὶ, Τί ὁρμᾷς δπὶ τῶνδε τῶν πορείων; ἀλλ' ἐν σίχ. 2. αὐτόθ. αὐτὶ τῦ, Σκοπὸς, ἐπιχείρημα, γνώμη. Ἐκ τῦ, Πέρω, Πείρω, δίεμπερῶ, διέξυπῶ, διε- ρύνῶ. ἧ ἐντεῦθεν τὸ, Πεῖρα, δοκιμὴ, ἔρδυνα, διε- πέρασις ἢ παραγμάτων, ἀκειβὴς διέξασις. καὶ ἐσω- μύως, Ἔμπειρος, καὶ Ποιητ. Ἐμπέραμος. Ἐντεῦ- θεν παράγονται ἢ τὰ Λατιν. Perito, Peritus, Peri- culum, adperio, operio, experior, experientia.

Πειρά, ἡ. (πείρω) ὀξύτης, κιρυφὴ, μύτη συβλιρά. Αἰσχύλ. Χοηφ. 257. "Πειρᾷ κοτεινῶν".

Πειράζω, Μ. άσω. παύτων ταῦ Πειράω, δοκιμάζω, εἰς δοκιμὴν φέρω, πεῖραν ποιοῦμαι, ἀφετίνως, ἐν Ὁ- δυσ. Π. 319. Ψ. 114. Ι. 281. 2) Ἀποτίνως ζη- τῶ τι. λόγυς περί τινος ζητήματος ωροφέρω, βιάζω, ἀναγκάζω, λόγυς περὶ σωτηρίας ωροσβάλλω, ἀμφθιά- ρω, ἢ παρακινῶ-εἰς ὄρεξιν φέρω, οἷον δπὶ σωτηρία- συγκοιμήσων, κ. τ. τ. "Τί πειράζεις λεύκην ἰδεῖν "κόρακα". Ἀριθολογ. τί ζητεῖς τὰ ἀδύνατα; 3) Ἀντὶ τῦ, Ἀνησυχίαν ωροξενῶ, ἐνοχλῶ, θλίβω. ὅθεν τὸ "Πειράζεθαι νόσῳ".

Πείραμα, τὸ. δοκιμὴ. ἔρδυνα. τὸ πεπειραμμύον, τὸ ἀμφ' τῆς πείρας ωροκύπτον.

Πειραίνω, παύτων ταῦ, Πιραίνω, πλησιάω. 3) Συμ- δέω, συμπλέκω, δισμεύω, δένω τι ωρός τι. τὰ πείρατα τινὲς ωρὸς ἄλληλα συμδέω. "Σειρὴν ἐξ αὐτῦ "περιῴαντες". Ὁδυσ. Χ. 175.

Πείραρ, τὸ. καὶ, Πεῖρας, τὸ. παύτων ταῦ, Πίρας, ἄλλο,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τέλος, τὸ ὀξωτερικώτατον ἢ ὑψηλότατον μέρος τινός, ἡ ἄκρα - ὀξυκορυφή, ἐσχατιά, τὸ ἀκρότατον καὶ τελευταῖον μέρος. "Πείρατα πολέμοιο". Ἰλ. Ν. 359. τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἰσόρροπον ἐγίνετο. ἐν Ὀδυσ. Μ. 51. "— "ἐκ δ' ἄντυξ πείρατ' ἀείρω". καὶ "Τμν. εἰς Ἀπόλ. 129. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Σχοινίον, σειρά. "Πείραρ ἐ- "λέσθαι". εἰς τέλος φέρειν, τελεῖν. Ἰλ. Σ. 501. "Ἐπεὶ ἑκάστῳ πείρατ' ἔεπε". Ψ. 350. τὰ περαλαιωδέστερα ἢ τὰ ὀξύτερα τῆς τραχείας. Ἰλ. Θ. 479. "κὰδ' εἵπετο τὰ πάντα πείραθ' ἵκηται Γαίης καὶ πόντοιο". ἐὰν ἀπέλθῃς τὰ κατώτατα καὶ ἔσχατα μέρη τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς γῆς. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Δ. 563. ἐν Ἰλ. Ζ. 143. "— ὀλέσθρου "πείραθ' ἵκηαι". εἰς τέλειον θάνατον ἐλθεῖν. Ἐν Ὀδυσ. Γ. 433. λέγονται τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χαλκέως, "Πείρατα τέχνης". οἷς ἡ τέχνη συμπεραίνεται, κατὰ τὸν Σχολ.

Πείρασις, ἡ. καὶ, Περασμός, ὁ. Διοσκορ. (πειράω, πειράζω) πεῖρα, δοκιμή. τὸ δοκιμάζειν. 2) Περασμός, ὁ. ὁ πειράζων - ἐνεδρεύων - δοκιμάζων. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωτηρίᾳ ὁ Διάβολος.

Πειρασής, οῦ, ὁ. ὁ πειράζων - δοκιμάζων, ἀπατεών. ὕθεν

Πειρασικός, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ αὐτήκοον ἢ κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ὑποπίπτειν εἰς τὸ πειράζειν.

Πειρατεία, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ πειρατοῦ, λῃστεία.

Πειρατέον, δεῖ πειρᾶν. Ξενοφ.

Πειρατεύω, πειρατὴς εἰμί, τὴν πειρατείαν μετέρχομαι, μετὰ Λίττικ. "Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευόμενος". Δῆλος παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Εὐσεπ. Ἑκάβ. 933.

Πειρατήριον, τὸ. ὁ τόπος ἐνθα ὁρμιτεύουσιν οἱ πειραταί. τὸ ὁρμητήριον αὐτῶν. καὶ ἡ σωρὸς λίθων - τὸ πλῆθος αὐτῶν. "Κίνδυνοι πειρατηρίων". Ἡρόδοτ. β'. 2) Πεῖρα, δοκιμή. "Φόνια πειρατήρια". Εὐσεπ. Ἰφιγ. φόνων κρατήρια. "Γυμνασίας καὶ πειρατη- "ρίους". Στοβ. λόγ. 11. ζ'. "Πόσοι εἰ τὴν πειρα- "τηρίων". Ἀρρια. Ἐπίκτ. γ'. 25. Ἡλιόδ. ἰ. σελ. 490. "Παραπέτου ἀμελοῦς τὴν καθαρεύουσαν". ὑπόπειρα τῆς σωφροσύνης - ἀγνείας. ἐκ τοῦ

Πειρατής, οῦ, ὁ. (πειράω, πειρατήρ) ὁ κατὰ θάλασσαν λῃστὴς καὶ κακοῦργος. ὅστις ἁρπάζει τὸ πλοῖον λῃστρικῶς - ἁρπάζει βιαίως τὰ ξένα πλοῖα ἢ τὰ φορτία, (Κυρτάρης). λέγεται ὕστερον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐπισβάλλων εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ εἰς αὐτὰ, εἰ δύναται νὰ εὕρῃ ἢ νὰ ἀπατύχῃ τινὰ ἁρπάσῃ αὐτά. Πολύβ. ᾗ Ἰώβ, κε'. 3. Ζήτ. ᾗ, Πειράω, ἀειθμ. 1. ὕθεν

Πειρατικός, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ αὐτήκοον εἰς τὸν πειρατὴν, (κυρτάρειος.)

Πειράω, ῶ. Μ. ἀσω, καὶ Ἰωνικ. ἥσω, ὑποπείραν ποιῶ, πεῖραν λαμβάνω ἢ ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, πειράζω, (πικιλδίζω, Τυρν.) ὡς "Κύριλλ, γυμνάσια "πειρᾶν". ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλάτ. ἔχει "Πει- "ρώντα, πειράζοντα δηλ. λόγων παῖδα ἢ γυμνάσια. Σουΐδ. "Πειρᾶν, τὸ λόγους ὡσὶ σωφρονίας ἀφοσιοῦν, καὶ Πειρᾶσθαι, τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους. — Πειρᾶτ, κυρίως τὸ ἀφοσβάλλειν γυναικὶ ὡσὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ξενοφ. Κυρτ. ἐ. β'. 13. "Τὴν παλλα- "κίδα ἐπείρασε". ὅπου καὶ ἐν Ἱέρων. ἰά. 11. "Τὰς "καλὰς ἐπειρᾶν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῆς ἀσέχε- "σθαι". ὅτου καὶ τὸ "Τὴν θάλατταν πειρᾶν". αὐτὶ τοῦ, Πειρατεύειν, ἢ Πειρατεύεσθαι, τὴν πειρατείαν μετέρχεσθαι, ἀφοσβάλλειν ἐχθρικῶς τοῖς πλοίοις, κυρσεύειν. Λυσίας σελ. 215. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Πειρασάμενοι. "Τῆς θαλάσσης πειρᾶν". Ἡρόδοτ. ἑ. 82. πολιορκεῖν τὴν πόλιν, καὶ ζητεῖν τὰ παραδοθῆναι αὐτῇ. ὁ Θουκυδίδης μόνον μεταχειρίζεται τὸ, Πειρᾶν, αὐτὶ τοῦ, Πειράσθαι. "Πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες". "πεῖραν ἐπαγαγόντες". 2) Πειράομαι, δοκιμάζω ἐμαυτὸν, πεῖραν ποιοῦμαι, κάμνω δοκιμὴν, ὑποπείραν ποιοῦμαι, ἐπιχειρῶ, μετὰ Ἀπαρεμφ. Ἰλ. Β. 193. Δ. 5. ᾗ Μ. 341. "--πειρῶντο βίᾳ ῥίξασσι εἰσελ- "θεῖν". Ξενοφ. Ἀν. δ'. χ'. 5. "Ἐπειρῶντο ἀμβαί- "νειν". καὶ Κυρτ. ἀ. δ'. 5. "Πειρᾶσθαι βέλτιον "ποιεῖν". Παρ' Ἡροδότ. ζ'. 139. 148. καὶ 173. μετὰ Μετοχῆς, ὡς καὶ τὸ, Παύομαι, οἷον· "Πειρή- "σοντιαι παραλαμβάνοντες". παύσονται παραλαμβάνον- "τες". τὸ δὲ ἐν ᾗ. 136. "Τῷ μὲν γὰρ πεντεκαιδέκατος συμβολὰς, τῷ δὲ ἄπειρος εἰών. τὸ μὲν γὰρ δίκαιος εἶναι ὀξυτέρως, ἐλαθύτερος δὲ ἔκω ἐπειρήθης, ὥστ' "ἔτι γλυκύς, ὥστ' εἰ μὴ, εἰ γὰρ αὐτῆς πειρήσαιο, οὐκ ἂν δόρασι συμβολάδιος ἡμῖν περὶ αὐτῆς μάχεσθαι, ἀλλὰ ᾗ πελέκεσι". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω εἰς ἐμαυτὸν, τὸ ὁποῖον ἡ σωμήκεια ἔτι καὶ δηλ. τὸ, Γεύομαι, ἐκφράζει, ποιοῦντι ᾗ τὸ ἐν Ὀ- δυσ. Ν. 336. "Πεῖν γέτι σῆς ἀλόχου περιόσεαι" "πρὸ τοῦ νὰ τὴν δοκιμάσῃς. ἐν Ἰλ. Ω. 391. "Πεί- "ρᾶ ἐμεῖο ᾗ ἔρεαι". ὡς ᾗ ἐν Ὀδυσ. Δ. 119. ᾗ Ω. 237. εἶναι αὐτὶ τοῦ, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἐπειδὴ ᾗ ἐν Ὀδυσ. Δ. 119. ἢ τῆς Ῥώμης Ἔκδοσις "Ἣ ἀῶν ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο", ἔχει· ὁ- πως σωμήκως "Μυθήσαιτο" κεῖται. (τὸ δὲ κατωτέρω ἐν στίχῳ 545. "Πείρα" κεῖται αὐτὶ τοῦ Πείρᾳς, ὡρισακτ. πειρῶ, ἀπόδαζε. κατὰ τὸν Σχολ.) ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Γ. 23. "Οὐδέτι πω μύθοισι πεπείρημαι πυ- "κινοῖσιν". εἶναι αὐτὶ τοῦ, Οὐκ εἰμὶ ἔμπειρος, οὐκ ἤσκημαι λόγοις σωστικῆς-σοφρονικοῖς. δεῦ ἔχω ἐμπειρίαν εἰς τὰς γνώσεις δηλ. νὰ ὁμιλῶ ὡς φρόνιμος. Πλάτ. Φαῖδρ. 1. "Λυσίας γέγραφε πειρώμενον τινα τῶν κα- "λῶν". πεῖραν σωστικῆς ποιοῦντα· πειράζοντα δὲ συ- νηθίαν. 3) "Πεπειραμένος ἀμφοτέρων, κ. τ. λ. μετὰ Γενικῆς. ἐδοκίμασε ᾗ τὰς δύο. "Πειρᾶ τῆς φι- "λων". Ἰσοκρ. εἰς Δημόν. δοκίμαζε τοὺς φίλους, πεῖ- ραν λάμβανε. 4) Παρ' Ὁμήρῳ αὐτὶ τοῦ, Γυμνάζομαι - ἐξασκοῦμαι εἰς τοὺς ἀγῶνας. "Αἰγυπτίῳ ἀφέῃ "πειρήμβιος εἰ ἐν ἀέθλῳ. Ἰλ. Π. 590. "Περὶ δ' "αὐτῆς πειρήσετ- ὃς κ' ἐθέλῃσιν, ἐμοὶ χείρεσσι μά- "χεσθαι". Ψ. 553. "Ἀέθλῳ πειρᾶσθαι". αὐτὸ δ. δοκιμᾶσαι τὴν τύχην εἰς τὸν ἀγῶνα. "Ἐπειρήσαντο "πέδοισι". Ὀδυσ. Θ. 120. "Πειρηθήτω ἢ πύξ ἠὲ "πάλῃ ἢ ᾗ ποσίν". δοκιμασθήτω, γυμνασθήτω. Παρὰ Λυκιαν. "Τύχης ἐπήρειαν πειρᾶσαντα". αὐτὶ, "πειρασάμενον ἐπηρείας". ἀμφ.

Πειράω, ῶ. (πέρας) παύτων τῶν, Περάω, ᾶ, Περατόω. Ἀπολλ. Ἀργ. ἀ. 1099. "Ἐκ τῆς αὖτε μοι τε "θαλάσσας τε πεπείρηται". αὐτὶ τοῦ Ἐξήρτυται. ἀ- δεῦ τοῦτο τὰ ἀκαταγνωστῇ "Πεπείραται".

Πειρητίζω, παύτων τῶν, Πειράω, πειράζω, δοκιμά- ζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ἰλ. Η. 235.

Πείρινθος, ἡ, Παίειος, Γενικ. Πείρινθος, ἡ. ἧτις ἄλλως, Ὑπερτελία, καλεῖται. Ἰλ. Ω. 190. "— "πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς (τῆς ἁμάξης". ὅπου ὁ Εὐσάθ. λέγει (σελ. 1475. στίχ. 9. Ἔκδ. Ῥώμ.) Πείρινθα δὲ, τὸ πλινθίον τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται· ὃ καὶ ὑπερτελὲς λέγεται, ἀφὸ τοῦ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. οἱ δὲ παλαιοὶ ὕστερον φασί· Πείρινθα τὸ σῳζόμενον πλινθίον, τὸ ἄνω σκευβόμενον ταῖς ἁμάξαις πλεκόμενον ὑπὸ ῥιπῶν· ῥῖπες δὲ, οἱ ὡς οἰσύας λύγοι· ὧσπερ εἶναι ῥίπινθα, καὶ μεταθέσει ᾗ πλεονασμῷ τοῦ ε πείρινθα. ὁ δὲ Ξενοφῶν Κύπα- σσον

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἅρον κὐτό φησι. Καίτοι ge, ἡ ψιάθος, πλέγμα δὲ αὐτῶ ψιαθῶδες, σωιέχειν φόρτον ἰσχύον". ὁ δὲ Φώτ. λέγει τὸ ἐπανώ τῆς ἁμάξης (πλέγμα), εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Παντοτε ὅμως δύεται ἐπανώ τῆ μακρῶν ξύλων, δι' ὧν σωιέχεται ἡ ἅμαξα.

Πείρω, (πέρας, ὅθεν ἔτι καὶ τὸ, περάω) διαπερῶ, διαπερῶτω, διαπερονάω, συβλίζω. Ἰλ. Ι. 210. "— ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε". 2) Ταυτὸν τῆ, Περάω. παρασυπακ. τῆ, Ὁδὸν, περιόμαι, ζέχω, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ, ἁμαξεύω, διαπλέω, περνῶ. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 326. καὶ, 398. ἐν Ὀδυσ. Β. 434. μετὰ τῆ, Κέλευθον. — καὶ πῶ πείρε κέλευθον". ἐκπληρῶν - τελειόγειν τὸν δρόμον. ἐν Ὀδυσ. Θ. 183. "— ἀλεγεινάτε κύματα πείρων". διαπερῶν τὰ κύματα. Ζήτ. ἐν τῆ, Πεῖρα.

Πείσα, ἡ. "Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε". ἐν Ὀδυσ. Υ. 23. ἑρμην. διὰ τῆ, Πειθοῖ, πείσματι καὶ χώρα". ἢ ποι ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ εἶναι, ὃ ἐστὶ, νὰ μένῃ εἰς τὸν τόπον της ἀκίνητος, καθὼς τὸ πλοῖον ὅταν εἶναι ἀραγμένον εἰς τὸν λιμένα, ἢ δεδεμένον μὲ τὰ πείσματα.

Πείσεα, (πέω, πίω, πίνω) ὑδατώδεις τόποι, λιμνῶτες, λιβάδες, δίυγροι τόποι καὶ βοτανώδεις. Ὀδυσ. Ζ. 124.

Πείσεαι, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. αὐτὶ τῆ, Πείσεται, καὶ συγκ. Πείσῃ. ἐκ τῆ Πάθω ἢ Πάσχω.

Πεισέμεν, Απαρεμφ. μέλλ. αὐτὶ, Πείσειν. ἐκ τῆ, Πάθω.

Πεισίμβροτος, ὁ, ἡ. ὁ πείθων τὰς ἀνθρώπους. "Βάκχου πεισιμβροτου". Αἰσχύλ. Χοηφ. 359. ἡ ῥάβδος τῆ ῥήτορος, ἡ τὰς ἀνθρώπως καταπειθουσα.

Πείσις, εως, ἡ. (πείθω) τὸ πείθειν, καταπείθειν, καταπείσις.

Πεῖσις, ἡ. (πάσχω, κυείας ἐκ τῆ, πέω, πείω, πεύω, πεύθω) ταυτὸν τῆ, Πάθος, τό. Ἱπποκράτ. φιλοσοφικῶς δὲ ἐκλαμβανόμενον τὸ, Πεῖσις, σημαίνει τὰ Μέτεια καὶ ὑγρὰ ἀνθρώπινα πάθη. Νεμέσιος. Ἀντιοῖν. ὁ Φιλόσοφ. μετεχειρίσθη τῶν λέξιν αὐτὶ τῆ, Πάθος, διάθεσις. ὡς καὶ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. ζ'. 237. "Καὶ γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ συγκατάθεσις, καὶ ἡ καταλήψις, ἑτεροιώσεις μέν εἰσι τῆ "ἡγεμονικῆ, διαφέρουσι δὲ τῆς φαντασίας· ἡ μὲν γὰρ "πεῖσίς τις ἐστὶν ἡμετέρα καὶ διάθεσις. αὕτη δὲ πολὺ "μᾶλλον ἡ ὁρμὴ, ἐνέργειαί τινες ἡμῶν ὑπῆρχον".

Πεισιχάλινος, ὁ, ἡ. ὁ τῶ χαλινῶ πειθόμενος, ὅστις ὑπακούει εἰς τὸν χαλινόν. Πίνδ. Πύθ. β'. 21.

Πεῖσμα, τό. ἐμπεποσυμένη, πεισμονὴ, βεβαία ἐλπὶς, θάρρος, πεποίθησις. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. ἀ. θ'. 18. "Μετὰ βεβαίᾳ πείσματος ἀσφαλείᾳ περὶ τι- "νος". ὅσις ἀλλαχῶ αὐτὶ τούτε "Οὐκ ἀπαγγελτικῶς "μετὰ πεποιθήσεως ὑποφαινόμενος", εἶπε. Πίστις, πληροφορία, καταπεισις, βεβαίωσις. Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 20. "Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνε- "ποίησεν αὐτοῖς διὰ τῆ νόμων αὐτῆ καὶ τῆς παιδείας". 2) Ἐν Ὀδυσ. Κ. 167. τὸ ὡρὸς τῆ γῆ δεσμῶν τὴν ναῦν Σχοινίον, καλώδιον, Πρυμνήσιον, Πρόβολον, δι' ὧ δένουσι τὸ πλοῖον διὰ τῆς ὡρμης καὶ στρέφουσιν αὐτὸ ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν, ἵνα μὴ παράστηται, ἐν καιρῶ ζειμωνίας. Ὁ Φώτ. ἔχει "Πείσματα, τὰ ἀγκύρια σχοινία, παρὰ "τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῆ τῶ ναυῖ". καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ἔτι παῦτα τὰ σχοινία καὶ "Πρυμνήσια, Ἀπόγεια σχοινία", καὶ κοινῶς, Παλαμάρια, ἀλλὰ παρ' Ἀπτικ. ἀ. σελ. 437. εἰσὶν ἐν αὐτῆ τῆ λιμένι "Πείσματα πυκνά". 3) Παῦ Σχοινίον, κάθε ζεύγιὰ, παράγγιον. Ζήτ. Πείθω. 4) Ὁ σύλος (τὸ κυτσικὸι) τῶ σύκε. Γεωπόν. 5) Ἐν τῆ σωνηθείᾳ αὐτὶ τῆ, Ἐπιμονὴ, ὑπόφασις βεβαία ὅτι τι, ἑκάτε-

ρος ἀμεπάξεπτος, ἰσχυρογνωμία, ἦθος ἐνσταικόν. καὶ Πεισματάρης, ὁ. ὁ ἑδραίως μένων ὅτι τι. ἰσχυρογνώμων, σταθερὸς καὶ ἀμεπάξεπτος.

Πεισματίας, ου, ὁ. Ὀρφ. Ἀργ. 626. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον, Πεισμάτιος, ία, ιον, "ἔχουσιν, ἐπίθετον τῆς Ῥέας, ἥτις ἔλυσε τὰ Πείσματα - τὰ ὡρυμνήσια.

Πεισμάτιον, τό. Ἐπικορ. τῆ, Πεῖσμα.

Πεισμονὴ, ἡ. ταυτὸν τῆ, Πεῖσμα. Παῦλ. Ἀποστολ. καθὰ καὶ ἐν τῆ σωνηθείᾳ φαμένῳ.

Πείσομαι, Μέσ. μέλλ. ἐκ τῆ, Πείθω, ἢ Πάσχω. ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τὸ, Πάσχω.

Πεῖσος, τό. Ζήτ. Πεῖσα.

Πειστέον, Ῥηματικὸν Ἐπίθετ. τῆ Πείθω, Πείθομαι.

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ. (πείθω) ὅσις πείθει - καταπείθει. 2) Εὐπειθὴς ὑπήκοος. 3) Ταυτὸν τῆ, Πεῖσμα, σχοινίον. Θεόκριτ. κάλ. 58. ὅθεν

Πειστήριος, ᾗ, Πειστικὸς, καὶ Ἐπίρ. —κῶς. (πειστὴρ, ᾗ, πείθω) ὁ εἰς τὸ πείθειν διδασκαλικῶν. "Λόγοι πειστήριοι". Εὐσεπ. Ἱστ. Ταυρ. 1053.

Πείσυνος, νίη, ιον. ταυτὸν τῆ, Πίσυνος. ἀμφ.

Πειώλης, ου, ὁ. (πέος) ἢ, Πειόλης, ὡς τὸ, Οἰφόλης, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, κίναιδος, πόρνος, ὁ ὀξὺ τὸ πέος διπολλύμενος.

Πέκος, τό. κῶμα, δέρμα, ἐκ τῆ, Πέκω, ταυτὸν τῆ, Πέσκος, ᾗ, Πόκος. Σιίδ.

Πεκτέω, αὐτὶ, Πέκω. κείρω, καρδύω. 2) Κτενίζω τὰ μαλλιά. Ἀειοεφ. Λυσ. 685. "Πεκτέμβος" ταυτὸν τῆ, Τιλλόμβρος, ξυράμβρος.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ. ὁ τὰ μαλλιὰ καρδύων, ἢ ὁ τὸ δέρμα τίλλων. Σιίδ.

Πεκτὸς, τὸν. (πέκω) καρδυμβρος, ἐκτενισμένος. Rexus.

Πέκω, πείκω, κείρω, καρδύω, τίλλω, κτενίζω, ξυράνω. Ὀδυσ. Σ. 315. "—εἶεια πείκετε χερσίν". ξυράνετε, κτενίζετε. ἐν Ἰλ. Ξ. 176. "Χαίτας πεξαμένη". διέπασσα, κτενίσασα. ὁ Εὐσάθιος σημειοῖ, ὅτι διὰ μὲν προβάτων λέγεται αὐτὶ τῆ, Κείρειν, διὰ δὲ ἀνθρώπων αὐτὶ τῆ, Κτενίζειν. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Pecus, τὸ πρόβατον.

Πέλα, ᾳ, Πέλλα, Μακεδονιστὶ, αὐτὶ, τῆ, Φέλα, Φίλλα, ὁ λίθος. ὅθεν τὸ, Φελλὸς, Φέλλυς, ὁ πετρώδης τόπος.

Πελαγεῖος, εία, ειον. ταυτὸν τῆ, Πελάγιος.

Πελαγίζω, Μ. ἰσω. Οὐδετέρ. "Ὁ ποταμὸς πε- "λαγίζει". καὶ "Πεδία πελαγίζει". Ἡροδοτ. ὡς πέλαγος ἐστὶ, ὡς πέλαγος φαίνεται. εἶναι ὁξαπλωμένος, πλημμυρισμένος. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. κάλ. 3. εἰς τὸ πέλαγος εἰμί. "Ναῦς ἔχων ἐπελαγίζετο". Χαιρέτ. ἡ. 6. ἐφέρετο - ἔπλεεν εἰς τὸ πέλαγος. πλέειν τὸ πέλαγος.

Πελαγικὸς, κὴ, κὸν. ὁ τὸ πέλαγος ἀγαπῶν, ὁ ἐν τῆ πελάγει διαιτώμενος - διατρίβων, πελαγισιος, πελάγιος.

Πελάγιος, ία, ιον. καὶ, Πελάγειος (πέλαγος) ὁ ἐκ τῆ πελάγης ὤν, ἢ ἐν τῆ πελάγει διεισκάμενος - πλέων, πελαγίσιος. Ξενοφ. Ἑλλ. β. κ. 11. "Ἀνήγοντο οἱ Λεπρεᾶται καὶ οἱ Χῖοι πελάγιοι". ἀνοιχτὰ ἔπλεον εἰς τὸ πέλαγος. ὁξαιρέτως λέγεται παῦ ὅ,τι διεισκεται εἰς τὸ πέλαγος. αὐτόκ. τῆ Αἰγιάλιος. Τὸν σχηματισμόν, Πελαγαῖος. Ζήτ. ἐν τῆ. Ἀσφάλιος.

Πελαγιασμὸς, ὁ. (πελαγίζω) ταυτὸν τῆ, Ναυτία. Ἀλκίφρ. β. 4.

Πελαγίτης, ου, ὁ. ἡ Θηλ. Πελαγῖτις, ιδος, ἡ. "Νῆες πελαγῖτις". ἡ πλέουσα - ἡ ὅσα εἰς τὸ πέλαγος. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 80.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πελαγοδρόμος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ τὸ πέλαγος τὸν δρόμον ποιῶν. ὁ ξέχων ἐπαίνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Πελαγολιμήν, ένος, ὁ. Λέων ἐν τῇ Τακτικ. κ'. τιμῆμ. 190. ἐν τῷ πελάγει κατεσκευασμένος λιμήν, ἐξ ἐρριμμένων σάκκων ἅμμου πεπληρωμένων αὐτὶ ἀγκύρων. ὅρα Πολύαιν. γ'. β'. 38.

Πέλαγος, ους, ους, τό. ἡ θάλασσα· ἐξ μεταφορικῶς ἐστι, Πᾶσα μεγάλη πλῆθυς, πλῆθος, μέγεθος. "Πε- "λάγεσιν ἀλός". Ὁδυσ. Ε. 335. καὶ "Πέλαγες "θαλάσσης". Ἀπολλών. Ἀργ. β'. 608. ἐξ γ'. 349. ὡς ἐξ τὸ "Λαῖτμα θαλάσσης". βυθὸς - πλάτος - μέγεθος. 2) Ἐξαιρέτως λέγεται ἐξ τὸ μετέωρον ἐξ ὑψηλὸν ἤτοι τὸ μέσον μέρος τῆς θαλάσσης, ὁ ἐστὶ, τὸ μακρεὰν ἀπέχον τῆς αἰγιαλοῦ. αὐτόκ. τῷ Αἰγιαλός. 3) Ἐν τῇ, θάλασσα, ὡς μέρος αὐτῆς διαφορετικὸν, καὶ κατὰ τὴν γειτνιάζουσαν αὐτῇ ξηρὰν καλέμενον. "Τῆς θαλάσσης κατατεσὼν Μενίππειόν τε πέλαγος ἡ- "μῖν, ὥσπερ τὸ Ἰκάριον Νανδέξις". Δημοσθ.

Πελαγόω, αὐτὶ τοῦ, Πελαγίζω, ἀμφ. βέλτιον τὸ, Εἰς πέλαγος μεταβάλλω, μαρτυρέσης τῆς συνηθείας.

Πελάζω, Μ. ἀσυ. (πέλας) πλησιάζω, ἐγγίζω, πλησίον φέρω, συμότερα ἢ πλησιέστερα φέρω, προσεγγίζω, πλησιάσαι ποιῶ, προσάγω. Ἰλ. Α. 434. "Ἴξον "δ' ἰσόδμην πέλασαν". προσήγαγον, πελασθῆναι ἐποίησαν, ἔβαλαν, ἀπέθεσαν. ὅτω καὶ τὸ ἐν Ὁδυσ. Κ. 404. "Κτήματα δ' ἐν σταθμοῖσι πελάσσατε. ὑπόθεσθε". Οὐδέτερ. καὶ Μέσ. Πελάζομαι, πλησιάζω ἐμαυτὸν, προσεγγίζω, πλησίον ὑπάγω-φέρω, μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Ρ. 341. "Πάζησκλον νησιν πελασσάτο ταθυιῶτε". Πλάτ. συμπόσ. "Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει". παροιμιακῶς, ὡς τὸ ὡς συνηθείας "Ὅμοιος τὸν ὅμοιον "ἀγαπᾷ". Μετὰ Γενικ. ὡς καὶ τὸ, Πέλας. Σοφοκλ. Φύλ. 1327. καὶ, 1407.

Πελάθω, Εὐριπ. Ἡλ. 1293. καὶ συγκ. Πλάθω. καὶ Ἰωνικ. Πλήθω. ταὐτὸν τῷ, Πελάζω.

Πέλανος, ὁ. καὶ πληθυντ. Πέλανα, τὰ. προθύματα, πέμματα ἢ πλακοῦντες τινες ἐκ τῆς θυσίας κομιζόμενοι. 2) Πολλοὶ μετεχειρίσαντο τὴν λέξιν διὰ πεπηγυίας ὑγρότητος τινός, ὁ ἐστὶ, Παχὺ τὸ ἐξ ὑγρᾶ πεπηγμένον. "Πέλανος ἀφρώδης", ἀφρὸς πεπηγώς. καὶ ἐπομβρίως διὰ τῶν Κόμμι, λιβάνου, μέλιτος καὶ κηροῦ. ὁ δὲ Αἰσχύλ. καὶ διὰ τῶν πεπηγότων αἱμάτων, αὐτὶ τοῦ, Θρόμβους. καὶ διὰ Χοῶν, οἷον "Χέωσα πέλανον". Χοηφ. 89. "Ῥοφῶν ἐρυθρὸν πέλανον". Εὐμήλ. 260. Τὸ Μέλι καλεῖ ὁ Εὐριπ. Λειβ. "Μελίσσης πέλα- "νον". 3) Παρὰ Νικάνδρ. ταὐτὸν τῷ, Ὀβολός. κατὰ τὸν Σωσυβίωνα παρ' Ἁρποκρατ. ἐστὶ τὸ "Πελα- "νος" ταὐτὸν τῷ, Ἄλφιτα, ἄλφιτον, κατὰ ταὐτὸν τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τοῦτο καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 1077. "Πανδήμοιο μύλης πελανὸς ἐπαλεξήσασιν". ὁ Ἡσύχ. ἑρμάν. "τὰ Πέλανα" ἤγουν τὰ, Τὰ ὑπὸ τῆς ἄλω δραγόμενα, καὶ ἐπομβρίως ἔχει· Θυσίαι, πέμματα, πόπανα, μελιτώματα. οἱ δὲ διὰ τὴν κενὴν ὑπόνοιαν. Ἐπὶ τοῦ Μέλιτος, κεῖται παρὰ Πλουτάρχ. "Πεπτὸν καὶ κρεπτὸν τῆς ἐγκρατεστέρας πελανοῦ "μελίσσης ἀφθόνως δεδομένα". ὁ δὲ Φώτ. "Πέλα- "νος, πέμμα ἐκ πάλης, τυρίου ἀλεύρου λεπτοτέρου εἰς "θυσίαν ὑπαίθριος· εἰσὶ γὰρ καρποὶ μέλιτι δεδομένοι, "θεοῖς ἀπαρχαί τινες, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Θρᾴξ". λέγεται δὲ Πέλανος καὶ ὁ περὶ τὸ σῶμα πεπηγὼς ἀφρὸς, καὶ τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον δάκρυον, οἷον λιβανωτὸς, κόμμι, καὶ ὁ τῶν μαντέων διδόμενος μισθὸς ὀβολός.

Πελαργᾶν, ὁ Πυθαγόρας μετεχειρίσθη τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Νοῦτεῖν. κατὰ τὸν Διογέν. τὸν Λαέρτ. τμῆμ. 20. καὶ Σεῖδαν. ἔστι δὲ κυρίως ἁμάρτημ. αὐάγν. αὐτὶ, Παιδαρτᾶν.

Πελαργιδεύς, ὁ. ὁ νέος πελαργὸς, ὁ νεοττὸς τῆς πελαργῶν.

Πελαργικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτήκοος εἰς τὸν πελαργόν. "Νόμος πελαργικὸς". τὸ αὐτιξέφειν τοὺς γονεῖς. Ἀ- ειτοφ. Ὄρν.

Πελαργῖτις, ιδος. ἡ. οὐ ἀδιάφορον ἐστὶ χόρτον. Γαλην.

Πελαργὸς, ὁ. (πελὸς, ἀργὸς, μελανόλευκος· διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελανώτερα καὶ λευκὰ· πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, καὶ ἀργὸν τὸ λευκὸν) εἶδος ὀρνέου ὁμοίως κατὰ τὸ μέγεθος ἑξαμέρου χηνὸς, μακρὸν λαιμὸν καὶ μακρὰς πόδας ἔχοντος. τὸ παρὰ Τέρκ. Λεῖλεκ, λεγόμενον. Ardea ciconia. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔτι, Πελαργὸς, καὶ τὰς Πελασγὰς", διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων διαφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους". Σχόλ. ἑ.

Πελαργοχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ ἔχων. Λυκόφρ.

Πελαργώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τοῦ πελαργοῦ ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πελαργοῦ ὤν.

Πέλας, Ἐπίρ. ἐγγὺς, πλησίον, ἀγχοῦ, σιμὰ, κοντὰ, μετὰ Γενικ. Ὁδυσ. Ο. 257. "Ὅς τότε Τη- "λεμάχῳ πέλας ἵστο". παρ' Ἱπποκρ. "ὁ Πέλας" ὁ πλησίον, γείτων. "Οἱ πέλας", οἱ γείτονες, οἱ πλησίον, ἢ οἱ συνανθρωποί μας, οἱ ὅμοιοί μας ἄν- θρωποι, οἱ ἄλλοι. Θουκυδ. α'. 32. καὶ 37. ὅθεν, Πελάσιος, καὶ συγκ. Πλήσιος. ἀφ' οὗ τὸ, Πλησίον, ὅ- περ καὶ ὡς τὸ, Πέλας, μεταχειρίζονται.

Πελάσιος, ᾱ. ταὐτὸν τῷ, Πελάσγος.

Πελατεία, ἡ. ἡ καταφασις καὶ ἡ σχέσις, ἣν ἔχει εἷς τινος καὶ μικρότερος ἄνθρωπος πρὸς τὸν πάτρωνα καὶ αὐθεντεύοντα αὐτῷ. ἐκ τοῦ

Πελάτης, ᾱ, ὁ. καὶ Θηλ. Πελάτις, ἡ. (πελάζειν) ὁ πλησίον, ὁ πλησιάζων τινὶ, ὁ ἐγγὺς ὤν. "Τμώ- "λῳ πελάται". Αἰσχύλ. Πέρσ. 50. οἱ πλησίον τοῦ Τμώλου κατοικοῦντες, οἱ σύνοικοι, οἱ παρὰ τὸν Τμῶ- λον οἰκοῦντες. 2) Ὁ ποτιστὸς ἄνθρωπος ὅστις δου- λεύει μὲ τὸ ἡμερομίσθιον, ὁ διὰ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅστις ἄλλως καὶ Θὴς λέγεται. Πλάτ. Εὐθύδ. ᾱ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πελάται, οἱ ἀπὸ τινὸς αὐλιζόμενοι "φίλῳ μισθῷ δουλεύοντες. ὁ δὲ Φώτ. ὡσαύτως. "Οἱ αὐτοὶ καὶ ἐπίμοροι· ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τῶν καρ- "πῶν ἐργάζοντο τοῦ γεωῦ". καὶ ἔτι Πελάτης, ὁ ἀντὶ ξοφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων. Mercenarius. 3) Εἷς τοιοῦτος, ὅστις παραδίδει ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ κυ- ρίου διὰ βοηθείας καὶ δικαιοσύνης τινός. Λατ. Cliens. καὶ μία τοιαύτη γωνὴ, Πελάτις, λέγεται. Πλούταρ. Κατ. "Πελάτιν ἔσαν αὐτῷ, καὶ διεμάχοντο τὰς ἐκείνου κηδε- "μονίας".

Πελατικὸς, "Τὸ πελατικόν". ἡ κλῆσις ἤτοι τὸ πλῆθος τῶν πελατῶν ἤτοι τῶν δουλευόντων ἀνθρώπων, τῶν διὰ μισθῷ δουλευόντων. 2) Ὁ ὑπὸ πάτρωνα ἢ ἀρχο- ντά τινα ὤν.

Πελάχνη, ἡ. τειβλίον, ὅπερ ἄλλοι, Πελάχνη, καὶ ἄλλοι, Πετάχνη, ἀναγινώσκουσι.

Πελάω, ῶ. πλησιάζω, πλησιάσαι ποιῶ, ἐγγὺς φέ- ρω. ταὐτὸν τῷ, Πελάζω, καὶ Ἐγγύζω. ἐκ τοῦ, Πέ- λας. παρ' Ὁμήρ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Πέ- λω, (ὅθεν τὸ Λατ. Pello) καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Πε- λεμίζω, Πόλεμος, Πέλασος, καὶ, Πέλαγος.

Πέλεθος, ὁ. ἄλλως δὲ καὶ, Σπέλεθος. ἡ ἀνθρώ- πινος κόπρος, σκατὰ, ἐκ τοῦ, Πέλος, ὅθεν, Πελ- λία, Σπίλθοι, ᾗ Σπέλλιθοι, Σπελέθιος, παρ' Ἡ- συχ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

συχ. καὶ ἐπομβρίως, Ὀγκοπελεθίας, καὶ, Πελεθόβαψ.

Πελέθρισμα, τό. Πέλεθρον, τό. παύτων ταῦ, Πλέθρεσμα, Πλέθρον. Ἰλ. Φ. 402. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 119. ἐκ τῦ, Πελεθείζω. Ζήτ. ἐν ταῦ, Ἐκπλεθείζω, καὶ, Πλεθείζω.

Πέλεια, ἡ. καὶ, Πελειάς, άδος, ἡ. εἶδος ἀγρίας ἀετοειδοῦς κυνῦ χρώματος, παρ' Ὁμήρ. ἐκ τῦ, Πελός, Πελλός, Πελεός, εἰς τὸ Λατινικ. ἑρμῆν. ἀφ' ἃ τῦ, *Livia Columba*. 2) Πελειάδες, παύτων ταῦ, Πλειάδες. Ἀθήν. σελ. 491.

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πελείας ἤτοι ἀετοειδοῦς ζέφων-ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 308.

Πέλειος, εία, ειον. (πέλος) μελανὸς, κυανὸς, ὠχρὸς, μολιβδόχρους. ὅθεν τὸ, Πέλεια.

Πελεκᾶν, ᾶνος, ὁ. καὶ, Πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττικ. καὶ, Πελεκᾶς, κᾶ, Δωρικ. καὶ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀεισοφ. Ὀρν. 883. ἔτι, Πελέκης, εντος. ὡς τὸ, Ἀλίβας, ἐκ τῦ, Πελεκάω, κυρίως ὁ Δρυοκολάπτης, εἶδος ὀρνέου, κολάπτον καὶ ξυπᾶν τὰ δένδρα. Ἀεισοφ. Ὀρν. 1255. "Ὀρνίθες ἦσαν τέκτονες πελεκᾶντες, οἳ "τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας". Μετὰ ταῦτα, ἔοικεν ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος, ἐκλιθῆναι καὶ ἐπὶ ξύλου τὸ ὀπίσω κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι τὸ διπλᾶν τῆς χηλύος. Ὡς καὶ τὸ πλεῖστον διείσκεται εἰς τὰς ὑγρὰς τόπους καὶ εἰς τὰς λίμνας τῆς Ἀσίας, ἐνίοτε ὅμως φαίνεται καὶ εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Τὸ κάτω τῦ ῥάμφους αὐτῦ ἔχει ἐν σακκύλιον τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἕως δώδεκα ὀκάδες νερό· καὶ πλῆρες ὂν, φαίνεται ὡς μία ἀνθρώπινος κεφαλή. ἐν τούτῳ σιωπᾷζει τὸ φαγητὸν καὶ ποτὸν ἀφ' ἃς νεοσσὸς αὐτῦ. τὸ ῥάμφος αὐτῦ ἔχει μῆκος δεκαοκτὼ ἕως εἰκοσὶ δακτύλων, καὶ ἡ φωνὴ αὐτῦ ὁμοία ἐστὶ τῇ τῦ ὄνου. τὰ δὲ λοιπὰ τὰ ὡσεὶ τούτου τοῦ πτηνοῦ ἀδόμβητα εἶναι μῦθοι. Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ Ἀεισοτέλ. ζώων ἱστορ. θ'. 10. Αἰλιαν. γ'. 20. καὶ Ἀρτεμίδωρ. β'. 20. λέγουσιν· "Οἱ πελεκᾶνες οἱ ἐν ποταμοῖς". Παρ' Ὡραπόλ. ά. 54. γλυκὰ τὰ ὠὰ αὐτῦ ἐν τῇ ἐσκυλισμένῃ καὶ ἐσκαμμένῃ γῇ. ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εἰσέτι ἀδιώριστον, εἰ ὁ Ὡραπόλλων ὡσεὶ τὰ κανάτα ἢ ὡσεὶ τὰ δεύτερα εἴδος ὁμιλῇ. Ὁ Ἀεισοφάν. Ὀρν. 884. πλησίον τῦ Πελεκᾶνος, ὀνομάζει ἔτι καὶ ἕτερον πάππον, Πελεκῖνος, ὡς καὶ Ὀππιαν. ἐν τοῖς Ἰξευτικ. β'. 6. ἔχει, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὠφελείαν, βέβυκα ὁ Πελεκῖνος, εἶναι τὸ δεύτερον εἶδος, ὅπερ ἐστὶ τὸ εὔυδρον, ὁ τῦ Λιν. *Pelecanus onocrotalus*, Πελεκᾶνος ὀνοκρόταλος. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Ἀεισοφάνης τῶν ἐνιοι καὶ ἀμφοτέρων αὐτὸν ὀνὺ τὸν ἄλλον τὸν χερσαῖον Πελεκᾶν. Ὁ σχηματισμὸς τῦ, Πελεκᾶνος, ἀφοκύλισε εἰς τὰς μετακυσεσέρους χρόνους.

Πελεκάω, ῶ. ταῦ πελέκει σεμνω-κόπτω. Ὀδυσ. Ε. 244. "Δοῦρα πελέκησε χαλκῷ". ταῦ πελέκει πεπελέπησεν — ὁμαλὸν ἐποίησε. λέγεται καὶ ἐπὶ λίθων. Μαθημ. παλ. σελ. 82. "λίθοι πεπελεκημένοι". ὅθεν

Πελέκημα, τό. τὸ σχῆμα τῦ ξύλου τὸ ὁποῖον πελεκᾶται-κόπτεται ἀφ' τῦ πελέκεως. ἢ τὸ ὑποῤῥιπτούμενον λεπτὸν ξύλον ἐν ταῦ πελεκᾶν, Πελεκήδιον, ἢ Πελεκίδα. ὡς τὸ Ῥίπημα, καὶ Πείσμα.

Πελέκησις, ἡ. τὸ πελεκᾶν-κόπτειν ἀφ' τῦ πελέκεως τὸ ξύλον.

Πελεκητὴς, ᾶ, ὁ. ὁ τὰ ξύλα πελεκῶν, ὅσις πέλεκᾶ.

Πελεκητὸς, ὴ, τόν. "Ξύλον πελεκητόν". πελεκημένον, ἀφ' τῦ πελέκεως ἐξεσμένον-κομμένον.

Πελεκίζω, Μέλ. ίσω. κόπτω τινὲς τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν πέλεκυν.

Πελεκῖνος, ὁ. ζιζανίον τι φυόμενον μεταξὺ τῆς φακῆς. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. η'. 8. "Ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις "ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον ταῦ, Πελέκει". Διοσκορ. γ'. 146. "Ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχων ἐρεβίνθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας" ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυῤῥὸν, ὅμοιον πελέκει ἀμφισόμῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται". 2) Εἶδος ὀρνέου. Ζήτ. Πελεκάν. 3) Εἶδος σωλῆνος καὶ συγκολλήσεως τριξυλίνης ὀπῶν δύο τινῶν ξύλων ἢ σανίδων ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ. Βιτρ. β'. 5. ὃ καὶ Πελέκιον, λέγεται, (κλάπα) Λατιν. *Securicula*. καὶ ἐντεῦθεν "Πελεκῖνοι τεχνίται". ἢ, Κανόνες πελεκινωτοί. ἢ, Πελεκῖνοι κρίκοι". Μαθηματ. παλ. Παρὰ Θέωνι εἰς Πτολεμ. συντάξ. σελ. 262. καλεῖται "Πελεκινοειδέστερον, τό. σῶ "τρογγύλον τμῆμα ξύλου, ὡς Πέλεκκον, τὸ ὁποῖον ἐμβαλλόμενον παρεμπιπτόντως εἴς τινα κοιλότητα, κινεῖται.

Πελεκινωτὸς, ὴ, τόν. Ζήτ. Πελεκῖνος, αἰεὶ. 3.

Πελεκκάω, ῶ. ταῦτον ταῦ, Πελεκάω. διπλᾶν τὸ κ μόνον ἔχον. Ὀδυσ. Ε. 244.

Πέλεκκον, τό. σελεὺς ἢ σελεὸς (σελεάριον) ὃ ἐστὶ ξύλον δίμοιρες εἰς τὸν ὀπίσω τὰ πελέκεως βαλλόμενον. Ἰλ. Ν. 612.

Πελεκοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ πελέκεως ἔχων.

Πελεκύδιον, τό. ὑποκορ. τῦ, Πέλεκυς. ἡ σιωπῶσα λέγει ἅπαξ τὰ πελεκήματα.

Πελεκυναύριον, τό. Ζήτ. Πελεκῖνος.

Πέλεκυς, εως, ἡ. ἐργαλεῖόν τι σιδηρᾶν κοπτερὸν, δι' ὃ κόπτομεν ἢ πελεκῶμεν τὰ ξύλα, τὸ ἐν τῇ σιωπώσῃ Λατινικ. Τσεκούριον, λεγόμενον. παρ' Ὁμήρῳ πολλαχῦ μετεχειρίζοντο τοῦτο καὶ εἰς τὰς πολέμους. Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τῦ, Πελεμίζω, ἐκ τῦ, Πέλω, Πέλλω, ἀφ' ἃ καὶ τὸ Λατιν. *Pello*.

Πελεκυφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πέλεκυν φέρων. Παθητικ. ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖα προπορεύονται πελεκυφόροι. Ἐν Ῥώμῃ ἄρχοντες τινὲς ἦσαν, ὧν ἐπροπορεύοντο οἱ τοιοῦτοι. Πολυβ. β'. 23.

Πελεμίζω, Μ. ίσω. κινῶ, κυκῶ, παράσω, σείω, κλονέω, ὑραδαίνω, διασείω, σαλεύω, μεπακυῶ. Ἰλ. Π. 766. "— βαθεῖαν πελεμιζέμεν ὕλην". Ἰλ. Δ. 535. "τὸ δὲ χασάμβυος πελεμίχθη". ὁ δὲ ἀκαχωμένος διεσείσθη, ἀνεκινήθη. "Ὑπὸ βρυντῆς πελεμίζεται ἄρεια χθών". παράττεται, κλονεῖται, ζέμει. Ἡσιόδ. Θεογον. 458. καὶ 841. "— μέγας πελεμίζετ' "Ὄλυμπος". ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Φ. 125. "Τόξον πελεμίζειν". κεῖται αὐτὸ τὸ, Δοκιμάζειν τὸ τόξον ἅμα ἕκαστον, ἄρα, Τείνω, τεντόνω, ἐντείνω, ὑπτείνω. Ἐκ τῦ, Πέλω, Πέλλω, (ὅθεν τὸ Λατιν. *Pello*) ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ ταῦ, Πάλω, Πάλλω, κραδαίνω, σείω, παράσω, ῥίπτω-βάλλω. ἐνταῦθεν ἔτι τὸ, Πιλέω, Πέλεμος, Πελεμίζω, καὶ Πάλεμος, κυρίως, ὁρμητικὴ τις κίνησις ἀφ' ἀνθρώπων ἐν ταῦ μάχεσθαι. Σχεδὸν ὅλως αἱ Ποιητικαὶ συνώνυμοι λέξεις τῦ Πόλεμος, ἐκφράζουσι τὴν ἰδίαν σύνεσιν.

Πελέω, ταὐτὸν ταῦ, Πέλω, Πέλομαι, ἐν Λέξ. Ὀλιγοπελέω, καὶ Ἀναπελέω, ἀναῤῥώννυμι, ἀναλαμβάνω. παρ' Ἡσυχ. καὶ "Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο "μύρμηξ". ὑπῆρχεν, ἐγίνετο, ἦν, ἦτον. Ἡσιόδ. παρὰ ταῦ Σχολιαστῦ Ἀπολλων. ά. 156.

Πελεπιάς, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὴ, Πελειάς.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πελία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πελιδνότης. ἐκ τῆ Γρηγορ. ὧδε Δικλ. ἀμφ.

Πελιαίνω, πελιὸν-ωχρὸν-χλωμὸν ποιῶ. Πελιαίνομαι, πελιὸς-χλωμὸς γίνομαι.

Πελίδνη, ἡ. αὐτὶ τῆ Πελιδνότης ἡμαρτημένως ὡξέλαβε τῶν ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Ἀλεξ. 544.

Πελιδνὸς, νὴ, νόν. ταὐτὸν τῷ, Πελιὸς. Γαλην. "Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος ἢ μελανείας, "οἱονεὶ μελιβδοειδές". ὁ Θεκνιδ. ἔχει ἢ Πελιδνόστερος". ὅθεν

Πελιδνότης, ητος, ἡ. ἡ μέλαινα τῆ σώματος ὑποφαίνεια, ἰωϊκὴ αὖ δι' ἐνδρομὴν αἵματος μελαίνεται. τὸ μολιβδοειδὲς χρῶμα τῆ δέρματος, οἷον τὸ τῆ πεθνεῶτος.

Πελιδνόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Πελιαίνω. ὅθεν

Πελίδνωμα, τὸ. τὸ πελιδνὸν μέρος, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆ δέρματος ὑπὸ τῆ ὁποίᾳ ὡξέδραμεν αἷμα, πέλλωμα.

Πέλικη, ἡ. ξυλίνη λεκανὴ ἢ εἶδος ποτηρίου. Πολυδ. ί. 78. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅθεν τὸ, Πολίχνη. παρ' Ἀθήν. β'. 495.

Πελίνη, ἡ. παρ' Ἀττικ. εἴδος μέξης χωρὶς ὄπτης ὀκτὼ ἡμικοτύλας. ἀμφ.

Πέλιξ, ικος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πέλις, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. Pelvis. τειβλύον, πιναάκιον, λεκανὴ. ὡς τὸ, Ὄρνις, Δωτικ. Ὄρνιξ. Ζήτ. Πέλυξ.

Πελιόω, ταυτὸν τῷ, Πελιαίνω. ἐκ τῆ

Πέλιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Πελὸς, Πελιδνὸς, ἢ, Πελλὸς, μελανὸς, ὠχρὸς, χλωμὸς, μολιβδόχροος, μολίβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν, μελαχρινός.

Πελιότης, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πελιδνότης.

Πελὶς, ἡ, Πέλυς, ἀφ' ἧ τὸ Λατιν. Pelvis. Πολυδ. ί. 19. 20. σημ. λεκανὴ, ξιβλύον.

Πελιτνὸς, Ἀττικ. αὐτὶ, Πελιδνός. Μοίρ.

Πελίωμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πελίδνωμα, καὶ, Πελίωσις, ἡ. ἡ ὑποδρομὴ τῆ αἵματος ὑπὸ κάτω τῆ δέρματος, καὶ ἡ ἐκ τούτε προξενηθεῖσα τῷ δέρματι μελανότης.

Πέλλα, ἡ. Ἰωνικ. Πέλλη, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἀμέλγουσι τὸ γάλα. σκάφη ξυλίνη ἢ ἀγγεῖον πεπλυμένον, (ὅρα Ἀθήν. ιά. σελ. 495.) καρδίκιον. Τλ. Π. 642. 2) Ἀγγεῖον ὃθεν τὸ πίνειν ὑπῆρξεν, καυκίον. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέλυξ.

Πέλλα, ἡ. ὅθεν τὸ Λατιν. Pellis, δέρμα, δέρρις, δορά. Πολυδ. ί. 57. σημ. ὅθεν τὸ, Πελλορράφος, ὁ. ὁ τὰ δέρματα ῥάπτων. Φιλεξ. Γλωσσ. Δεῦ εἶναι μοὶ φαίνεται ἔξω τῆς εὐλογίας τῦ νὰ ὀνομάσωμεν ἢ ἡμεῖς, Πέλλαν, τὴν χώραν· καὶ, Πελλοράφον, τὸν Γέναρον.

Πέλλα, ἡ. ὁ λίθος. Ζήτ. Φίλια.

Πελλαῖος, αία, αῖον. ἐκ τῆ, Πελλὸς, μελανὸς, μαυροδερὸς, μολιβδοειδής. ἐνταῦθεν οἱ σχηματισμοὶ Πελλαχιὸς, ἡ, Πελλαιχρὴς, ὃς ὁ Ἡσύχ. ἔβαλε τῆ, Πυῤῥὸς, ἢ Φαιὸς, ἑρμῆν. 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ πόλεως Πέλλας ὤν.

Πέλλαμα. Ζήτ. Πέλλωμα.

Πελλαντὴρ, ἡ, Πελλητὴρ, καὶ Πελλητὴς, ᾶ, ὁ. (πέλλα) παρὰ Θεσσαλοῖς καὶ Αἰολεῦσι, ταὐτὸν τῷ, Ἀμολγεύς. Ἀθήν. ιά. σελ. 495. καὶ Ἡσύχ.

Πελλὶς, ἡ. καὶ, Πελλὰς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πελὶς. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέλυξ.

Πελλόομαι, οῦμαι. ταὐτὸν τῷ, Πελιόομαι.

Πελλαράφος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέλλα, γένα.

Πέλλος, λη, λον. ἢ, Πελλὸς, λὴ, λόν. ταὐτὸν τῷ, Πέλιος, μελανός.

Πέλλωμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πελίωμα, ἢ Πελίδνωμα. Σχολ. Θεοκρ. ἐ. "Τλὼ γὰν τὸ σώματος ὑπαφάνειαν, ἰωϊκὰ δι' ὑποδρομὰν αἵματος μελαίνεται, Πέλλωμα, ἢ Πελίδνωμα, καλῦσιν". ὅπε ὁ Στέφανος Πέλμαμα, αὐέγνω.

Πέλμα, ατος, τὸ. τὸ ὑπὸ κάτω τῆς ὑποδημάτων χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα. Πόδει. 2) Ὑποδημα. 3) Ὁ σύλος (τὸ κοτσινάϊον) τῆς ἀπίων καὶ μήλων. Γεωπον. Καθόλε δὲ, τὸ ἀκρότατον μέρος ἑκάστε πράγματος. καὶ ἐνταῦθεν "Πέλματα δακτύλων" αὐτὶ, τὰ ἄκρα. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. ἡ πιθανωτέρα παραγωγὴ τέτε ἐστὶν ἡ ἐκ τῆ, Τέλμα, ὡς ἢ ἐκ τῆ, Πέλω, τὸ Τέλω, Τέλλω, Τελέθω· αἷ δεῦ ἔχει συγγένειαν τινα μετὰ τῆ, Σφέλας.

Πελματώδης, εως, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ πέλματος ἔχων.

Πελοποννησιεῖ, Ἐπίῤῥ. (Πελοποννησίζω) κατὰ τὴν ὀξύλεκτον τῆς Πελοποννησίων" ἄρα, Δωρικῶς. Θεόκριτ. ἐ. 92.

Πελὸς, λὴ, λόν. ταὐτὸν τῷ, Πέλιος, βέλτιον τὸ Πέλλος.

Πελτάζω, πελτασὴς εἰμὶ, ἢ ὡς πελτασὴς δηλόω. Ξενοφ. πόρ. δ'. 52. "Οἵ τε πελτάζειν καὶ ἐκπολεμεῖν "τὴν χώραν παρεσκευάσατο", παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν τῇ Ἀναβ. ε. ἡ. 5. καὶ μετὰ τῆ, Καταπελτάζω.

Πελτάριον, τὸ. Ὑποκορ. τῆ, Πέλτη.

Πελτασὴς, ᾶ, ὁ. (πελτάζω) μαχητὴς-στρατιώτης πέλτην εἰς ὅπλων ἔχων-φέρων. ὁ ἐλαφρῶς ἁρματωμένος στρατιώτης. Livius λά. 36. Cetratos, quos peltastas vocant. Ξενοφ.

Πελτασικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰκὼν εἰς τὸν πελτασικόν. "Πελτασικὴ, ἡ. "συνυπακ. Τέχνη. ἡ ὑποθεσία τῆ πελτασῆ. "Τὸ πελτασικὸν" τὸ πλῆθος ἢ τὸ στράτευμα τῆς πελτασῶν, οἱ πελτασαί. Παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. κά. 7. "Πελτασικῶπαπε τροκινδυνεύσουσιν" κάλλιστα ὡς οἱ πελτασαί.

Πελταφόρος, ἢ, Πελτοφόρος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πελτασὴς, ὁ πέλτην φέρων. Ξενοφ.

Πέλτη, ἡ. (πάλλω) μικρὰ ἢ ἐλαφρὰ τις ἀσπὶς τῆς Θρᾳκῶν· καὶ τὸ ἐλαφρῶς ὁπλισμένον στράτευμα. ἡ ἀσπὶς ἥτιν οὐκ ἔχουσα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτ. ζ'. 89. "Λασπίδας δὲ ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἶχον, καὶ ἀκόντια". Ἀειτοφ. 363. "Πέλτην σείων κ' ἀκόντιον". Εὐειπ. Βάκχ. 772. "Ὅσοι πέλτας πάλλουσι". καὶ Στοβ. λόγ. ς'. Ῥῆσ. 410. "Πέλτην ἔρριψα". αὐτὶ, Στίχος πελτασῶν. ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλατωνικῷ ἔχει· "Πέλτη, ὅπλον κοῖλον ἥτιν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μίσης "βύρσης γεγενός". ὁ Σχολ. Πλάτ. ἐν Νομ. ζ'. φησί· "Πέλτη ἔστιν εἶδος ἀσπίδος, ὥς φησιν Ἀειστοτέλης, ἥτις ἥτιν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστι χάλκεος, οὐδὲ βοός, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεθραμμένη, καὶ ἡ ταύτῃ χρωμένη τέχνη. Πελτικὴ, καὶ Πελτασαί, οἱ μετιόντες αὐτήν". ἴσ δὲ τὸ σχῆμα τύπτε ὡς διχότομος σελήνη. 2) Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. σημαίνει ἡ λέξις ἔτι καὶ Δέρυ, καὶ, Λόγχη, ἢ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ί. 12. "Ἀετὸν χρυσῆ ἐπὶ πέλτης ἐστηκότα". ὅπε ἄλλοι "Ζύλα, αὐτὶ, Ζυγῆ" γράφεσι. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ἔτι καὶ ὅθεν τῆ, Λικόντιον. Παρ' Εὐειπ. Ῥῆσ. 305. σολισμός τις ἱππικός.

Πέλτης, ὁ. ποικιλόμορφος-ἀλλοτρίμορφος ποτάμιος τις ἰχθύς. "Κορακῖνος πέλτης". Ἀθήν. σελ. 121.

Πελτοφόρος, ταυτὸν τῷ, Πελταφόρος. Ξενοφ.

Πέλυξ, υκος. καὶ, Πέλυς, υος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πέλεκυς, παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ Πελυδ. ί. 78. ἔκειτο, Πέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πέλιω, ὅπερ ἰῶ, Πίλνη, ἡ ἐν Ἰ. 105. Πέλεκκα, ὅπερ ἰῶ, Πέλυκα, κεῖται. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πιλλὰς ἢ Πελλὶς, λεκάνη. τὸ Λατ. Pelvis. οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον τοῦτο, Πελίκκα, ἀφ' ἧς τὸ, Πελίχνη.

Πέλυτρα, Πέλωρα, καὶ, Πελλαῖαι, Πελλυταί. Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. β'. 196. "Ποδῆκα δὲ τὰς "παρὰ τοῖς ποσὶ πίλας Κεττίας (εἴρηκε), ἃ Αἰ- "σχύλος Πέλυβα καλεῖ". ἡ Ἡσύχ. Πελλαῖαι, ὑποδήματα, ἃ ἐφεστίησαν οἱ δρομεῖς ἐπὶ τὰ σφυρὰ καὶ τὰς ἀστραγάλους, ἵνα μὴ ἔξω γρίφηται.

Πέλω, καὶ, Πέλομαι, γίνομαι, ὑπάρχω, εἰμί. παρ' Ὁμήρ. καθόλου δὲ, παύτων ἐστὶ, πῦ, Τέλλω, Τέλλομαι, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὕπαρξιν ἔχει ὡς φαίνεται. Ὀδυσ. Ο. 407. "Νῆσος ἔπι συγερὴ πέλεται δυ- "λοῖσι βροτοῖσι". αὐτὶ τοῦ, Ἐπίπτει, Ἐφορμᾷ. Ζήτ. Ἐπιτέλλω, καὶ, Τέλλω. Ἐνπεύθεν τὸ, Ἔπλε, αὐτὶ, Ἔπελε, καὶ, Πέλαι, αὐτὶ τοῦ, Πέλε, ἡ, Ἔπλετο, αὐτὶ, τοῦ, Ἐπέλετο, ἡ μάλιστα συχνάκις κατὰ σημασίαν Ἐνεστῶτος. Ζήτ. Πελέω, καὶ, Πολέω.

Πέλω, ἡ, Πέλομαι, τὸ πρωτότυπον τοῦ Λατιν. Pello, ἐκ τοῦ Πόλος, Πολέω, Πέλεμος, Πόλεμος, Πελεμίζω. ἔστι δὲ ἕτερος τις σχηματισμὸς τοῦ, Πάλλω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πελέω, καὶ, Πελεμίζω. σημαίνει δὲ τὸ, Ἀναστρέφομαι, πλησιάζω, προσεγγίζω, στρέφω. Ζήτ. ἡ, Ἀμφιπέλομαι.

Πέλωρ, ωρος, τὸ. τέρας, μέγα ἡ ὑπερφυὲς θηρίον. ἐν Ἰλ. Σ. 410. καλεῖται ὁ "Ἥφαιστος πέλωρ αἰπ- "νὸν". ἐν Ὀδυσ. Ι. 428. "Κύκλωψ πέλωρ". ὅπερ τινὲς τὸ ὀξύλαβον ὑπαδεττικῶς. ἐν Ὀδυσ. Μ. 87. "Πέλωρ κακὸν". ἐπὶ τῆς Σκύλλης. Ἐπιθετ. παύτων πῦ, Πελώειος.

Πελωρεύω, παρ' Ἡσυχ. φανερὸν-γνωστὸν ποιῶ. ἴσως αὐτὶ τοῦ, Κελωρύω.

Πελώρη, ἡ, παύτων πῦ, Πελωεία. Ἡσίοδ. Θεογ. "Γαῖα πελώρη". μεγάλη.

Πελωριὰς, άδος. ἡ, Πελωεὶς, ίδος, ἡ. (πέλωρ) εἶδος μεγάλης κόγχης, ἥτις ἔτι ἡ, Χήμη, ἡ, Κόγχη βασιλικὴ, λέγεται. Ἄλειστ.

Πελώριος, ἡ, Πέλωρος, ὁ, ἡ. (πέλωρ) περίσσιος, μέγας, ὑπερφυὴς κατὰ τὸ μέγεθος, εἶδος τέρατος ἔχων, ἐκπληκτικὸς, ζωμακτικὸς, ὑπερμεγέθης. Ἰλ. Γ. 166. "Ἄνδρα πελώειον". μέγιστον. Ὀδυσ. Γ. 290. "Κύματα πελώεια". Ι. 190. "Θοὴν πελώ- "ειον". Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 151. "Τὰ φρὴν πε- "λώεια". αὐτὶ τοῦ, Νέμοι ἡ ἔθιμα, ὅπ τὰτω φαίνεται ὅτι ἀπάγεται καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίε Πελώρης, εἰμαρμένης.

Πέλωρον, τὸ. παύτων πῦ, Πέλωρ. Ὀδυσ. Ι. 257. "Φθόγγος πέλωρος". μέγας, βαρύς. Κ. 168. "Δει- "νὸς πέλωρος". ἡ μεγάλη ἡ ὑπερφυὴς ἔλαφος.

Πέμμα, τὸ, (πέπτω, πέσσω, πέττω) παν τὸ πεπτόμενον, παν φαγητὸν τὸ ὁποῖον μαγειρεύεται· ἡ ἑτοιμάζεται, καὶ ἐξαιρέτως οἱ πλακοῦντες, οἵτινες ὡς ἐσχήματα προ τὸ τέλος τῆς ἑσπέζης παρατίθενται. οἷον, Πήτται, Μπακλαβάδες, Μπυρέκια, ζυμαρικὰ, κ. τ. τ. Ζήτ. καὶ, Πόπανον.

Πεμμάτιον, τὸ. μικρὸν πέμμα.

Πεμματολόγος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ πεμμάτων τὸν λόγον ποιούμενος, ὅστις ὁμιλεῖ ἢ γράφει περὶ πεμμάτων.

Πεμματουργὸς, ὁ. ὁ τὰ πέμματα ἐργαζόμενος· ποιῶν. (Μπυρεκτζῆς, Τυρκιστί.)

Πεμπαδάρχης, Πεμπάδαρχος, ὁ. ὁ πεμπάδος ἄρχων. ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς πεύτε στρατιωτῶν. Ξενοφ. Κυρπ. β'. ά. 22.

Πεμπάζω, Πεμπάζειν. (πέμπε, αὐτὶ πεύτε) ἀριθμεῖν μέχρι ἑπαίω εἰς τὰ πεύτε δάκτυλα, κατὰ πεύτε ἀριθμεῖν. Ὀδυσ. Δ. 412. "Λύπηρ ἐπὶ "πάσας πεμπάσεται. α) Ἐκ τοῦ, Πέμπειν, πεμπαγόμβρον, Πεμπάζειν καὶ Πεμπάζεσθαι, σημαίνει κυρίως τὸ, Μηρυκάομαι, καὶ ἐνπαῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἀναμασάομαι, μεταφορ. φέρω τι συχνάκις εἰς νῶν, ἐσχάζομαι. ἔστι δὲ Ποιητικόν. Οἱ λογογράφοι αὐτὶ τούτε μεταχειρίζονται τὸ, Ἀναπεμπάζειν.

Πεμπὰς, άδος. ἡ. παύτων πῦ, Πευπὶς. Ξενοφ. Ζήτ. Πεμπάς.

Πεμπασὴς, ῆ, ὁ. ὁ πεμπάζων, ὁ κατὰ πεύτε ἀριθμῶν. καθόλου δὲ, ἀριθμητής. Αἰσχύλ. Πέρσ. 977.

Πέμπε, Αἰολικ. αὐτὶ, Πεύτε.

Πέμπελος, ὁ, ἡ. Ποιητικὸν ἐπίθετον ἐπ' ἐσχατογήρων (πολλὰ γηραλέων) ἀνθρώπων λεγόμενον. Δυκόφρ. 125. "Πέμπελος γερόντων". ὑπέργηρως, λίαν γηραλέος, παλαιὸς, Νικητ. Χρον. ιζ'. 9. καὶ ἐπομβρίως φαίνεται ὅτι παύτων ἐστὶ πῦ, Πέμφελος, ἀφ' ἧς καὶ τὸ, Δυσπέμφελος, ὅπ τετραγμένης ἡ τεκμαιμένης θαλάσσης. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, Πέμπω εἰς ἅδου. ἀλλ' ἴσως προκύπτει ἐκ τοῦ, Πέπτω, ἡ ἔστι παύτων πῦ, Πέπων. Ζήτ. Τειπέμπελος.

Πεμπταῖος, αία, αῖον. τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, ἐκ κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἤτοι εἰς πεύτε ἡμέρων ἐλθὼν-γινόμενος. Ὀδ. Ξ. 257. "Πεμπταῖος ἦλθε". Δημοδ. "Πεμπταῖα βρέφη". πεύτε ἡμερῶν, πεύτε ἡμέρας ἔχοντα. Ἀειτοφ.

Πεμπταμέρος, ὁ, ἡ. ὁ πεύτε ἡμέρας ἔχων.

Πεμπτὰς, άδος, ἡ. παύτων πῦ, Πευπὶς. ἐκ τοῦ, Πέμπε, αὐτὶ, Πεύτε. ὁ ἀριθμὸς πεύτε στρατιωτῶν. Ξενοφ.

Πεμπτημόριον, τὸ. τὸ πέμπτον μόριον.

Πέμπτος, η, ον. ἐξακλινὴς, ἀπεξακλινὴς. τὸν ὁποῖον ἔπεμψε τινάς. ἐκ τοῦ, Πέμπω.

Πέμπτος, η, ον. ὁ μετὰ τεσσάρων ἄλλων ὧν. ὁ τὸν πεύτε ἀριθμὸν ὁπλήρων. Ἰλ. Π. 197.

Πέμπω, Μ. ψω. Παρ. Πέπομφα, σέλλω, ἀποστέλλω. Ἰλ. Ζ. 168. "Πέμπειν βέλος". αὐτὶ τοῦ, ῥίπτειν, σφενδονίζειν, τοξεύειν. Σιωσθεύω, σωζοφεύω. "Πομπὼ πέμπειν". Πλάτ. πομπεύειν, κάμνειν-ἄγειν πομπώ. Μέσ. "Πέμπεσθαι τινά". παύτων πῦ, Μεταπέμπεσθαι, σέλλω νὰ καλήσω τινὰ διὰ νὰ ἐλθῇ πρός με. δι' ἄλλε καλῶ τινά. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 602.

Πεμπώβολον, τὸ. (πεύτε, ὀβελὸς, αὐτὶ, ὀβελὸς) ἐργαλεῖόν τι μαγειρικὸν δίκην τειαίνης ἐκ πεύτε ὀβελῶν (σιβλίων) σωρηκὸς, δι' ὧ ἐκράτων τὸ ἐν τῷ δικτύῳ περιτετυλιγμένον πρὸς θυσίαν κρέας. Ὀδυσ. Γ. 460. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πεμπωβόλιες, πεύτε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς σωεχομένους τειαινοειδῶς.

Πέμφελος, ὁ. Ζήτ. Δυσπέμφελος, καὶ Πέμπελος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, "Πέμφελα", δύσκολα, βαθέα, ζαχλέα.

Πεμφερὴς, ίδος, ἡ. εἶδος ἰχθύος. Ἀθὴν. σελ. 309.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ, ἡ. (πέμφιξ), ἡ, Πεμφιδώδης, ὁ, ἡ. (πέμφις) ὁ πομφόλυγας ἔχων, πομφόδων μεστός. τὸ παρ' Ἱππακρ. "Πυρετοὶ πέμφιγώ- "δεις". ἑρμην. ὁ Γαλην. ἀφ' ἧς, Φλυκταινώδεις, ἡ, Πυδμακώδεις.

Πέμφις, ιγος, ἡ. ἡ, Πεμφὶς, ίδος, ἡ. ἀμφότερα ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Πομφὸς, Πομφόλυξ, ἡ Βομβόλυξ. παρὰ τοῦ Ἐτυμολόγ. Βομβυλίδες, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἀφ' ἧς, Πεμφόλυγες, ἠμίν. Ἡ αὐτὴ σημασία δηλοῖ τὸ, Φύσημα,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

μα, αἴρα, πνοὴ ἢ ἀναπνοή. ἢ ἐντεῦθεν τὸν ἀέρα πεπληραμμένον ἢ ὅλως τὸ κεκλεισμένον αἴρος τροπὴν ἐσχηθεῖσαι φύσκαι, οἷα ἐκεῖναι, π. χ. ἡ ὅλη τῆς ὑγρῶν γινομένη. Φυσκαλίς, καὶ ἐπομένως, τὸ ζωτικὸν πνεῦμα, ἡ ἀναπνοή, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ψυχή. Ἐπὶ Ἀνέμου κεῖται παρ' Αἰσχύλ. "Δυσχειμέρῳ πέμ-"φιγι". καὶ ἀπὸ τῆς φλυκταίνων - φυσκαλίδων τῆς ἀπὸ τοῦ ἐρύσιπελατος γινομένων, παρ' Ἱπποκράτ. ἢ ἔστιν ἄρα παντὸς τοῦ, Φυσαλὶς, *Pustula*. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μεγάλαι ῥαιδίως τῆς βροχῆς ἐν τῷ πίπτειν σχηματίζουσι τοιαύτας φύσκας, ὅλως τοῦτο σημαίνει ἔτι τὸ, Πέμφλιξ, ἔστι δὲ μίαν Ῥαιδίαν, ὃ ἐστὶν, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ῥαιδίς, ὄμβρια σαγών. Αἰσχύλ. "Μηδ' ἅπαξ πέμφι-"γα ποδὸς πέδῳ βάλῃς". Ὁ Λυκόφρ. καλεῖ "Πεμ-"φίδων ὄπα". τὸν φοινὸν τῆς ὑποψυχόντων ἢ τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένων ψυχῶν, αἵτινες κατὰ Πλούταρχ. (συμπ. προ. 86.) ἐν σχήματι πυροειδοῦς φυσκαλίδος κινοῦνται εἰς ὕψος. "Πομφόλυγα πυροειδῆ "ποιεῖν". Ἐπὶ Νέφους, ἢ Νεφελῶν, τὰς ὀπαίας ὁ ἀέρωμες διώκει, ἐξέλαβε τὴν λέξιν ὁ Γαλιλαῖος, καὶ αὐτὸς τοῦ, Ἀκτὶς, Φῶς. ὁ Αἰσχύλ. "Πέμφιξ πλίσ" εἶπεν, ὡς καὶ ὁ "Σοφοκλῆς μετ' αὐτὸν" Πέμφιγα "πλέσκοπον χρυσείαν ἰδών". Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 273. "Πέμφιξ ὑπὸ" ἢ ὑπὸ τῆς βροχῆς τροπὴν πεμφυλυξ, φύσκα, ὅπερ τὰ Χειρόγραφα, Πέμφυξ, ἔχουσι.

Πεμφρηδών, όνος, ἡ. πτερωτόν τι σύνομοι-ζωΰφιον. ταὐτὸν τῷ, Τενθρηδών.

Πέμψις, εως, ἡ. τὸ πέμπειν, ἀποστολή, κόμισμα. Θουκυδ.

Πενεσεία, ἡ. ἡ κατάσασις τοῦ Πενέσθαι. ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ, οἱ Πενέσται.

Πενέστερος, καὶ, Πενέστης, συγκειτ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ Πενής.

Πενέστης, ου, ὁ. παρὰ Θεσσαλοῖς ἦσαν οἱ Πενέσται, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες, ὀφείσται γενηθέν καὶ εἰς δουλείαν ὑποπεσόν. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ϛ'. σελ. 264. "Θετταλῶν λεγόντων Πενέσται τοὺς μὴ γόνῳ δόλῳ, ὑπὸ πόλεμον δ' ἁλόντας.—Ἀρχέμαχος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ Εὐβοϊκῶν, Βοιωτοῦ φησι τοῦ τῶν Ἀκραιφιναίων κατοικησάντων, οἱ μὴ ἀπαρόντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δηλονότι κατ' ὁμολογίαν, ἐφ' ᾧ ὅτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, ὅτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. ὅτοι οὖν οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, καὶ παραδόντες ἑαυτούς, ἐκλήθησαν τότε Μενέσται, νῦν δὲ Πενέσται (παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος). "καὶ ἐντεῦθεν πᾶς Δῆλος - Πένης. Εὐσεπ. Ἡρακ. 639. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 36. καὶ ἐν Ἀνεκδότ. α'. σελ. 223.

Πενεστικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὴν κατάσασιν τοῦ Πενέσθαι ἀνθρωπος. "Ἕδνιες τὸ πενεστικόν". οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ Πενέσται.

Πένης, ητος, ὁ. ὁ ἐνδεὴς ἀνθρωπος, ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀγαθὰ τὸ ζῆν αὐταρκέα, καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς ἐργάζεσθαι ἵνα ὅλως τῆς κέρδους αὐτά. ὁ δὲτο τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν τὸν βίον ποιεζόμενος. "Ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, ὥστε οὐδενὸς δεῖται αὐτῷ μηδενὸς, μὴ μόνον τι μηδ' ὁπωσοῦν". Ὁ Λεισοφῶν. ἐν Πλάτ. 552. "ἐκεῖνον τὸν πτωχὸν ὑπὸ τοῦ πόνου, λέγει· "Πτωχὸς μὲν ἦν βίος, ἐν σὺ "λέγεις, ζῆν ἐνὶν μηδὲν ἔχοντα. Τὸν δὲ πόνου, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνον τι μηδ' ὁπωσοῦν".

ὁ δὲ Σωκράτης ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. δ'. β'. 37. "Τὰς μὲν οἴμαι μὴ ἱκανὰ ἔχοντας, εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πέ-"νητας, τὰς δὲ πλείω τῆς ἱκανῶν, πλουσίους (καλῶ)". τὸ Θηλυκ. Πένοσα.

Πεννητεύω, πένης εἰμί. Ἡσύχ. ἐν Λ. Πένειν. καὶ Φωκυλ. 26.

Πενθαλέος, έα, έον. λυπημένος, ὁ πενθῶν, πένθιμος.

Πενθαλὴς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πενθαλέα.

Πένθεια, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πένθος. Αἰσχύλ. Ἀγάμεμ. 442.

Πενθείετον, Δυϊκ. Ἰλ. Φ. 283. Ποιητ. αὐτὶ, Πενθέεον, πενθεῖτον. ὅπου ἄλλοι, Πενθήτον, ἀναγκαίως.

Πενθερὰ, ἡ. λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ζήτ. Πενθερός.

Πενθέριος, ία, ιον. παρὰ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν πενθερόν. Ἀρατ. 252.

Πενθερὸς, ὁ. λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ἰλ. Ζ. 170. ὑπὸ δὲ τῆς γυναικὸς ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, Ἑκυρὸς, λέγεται. ὁ Σοφοκλ. ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ αὐτὸς τοῦ, Γαμβρός.

Πενθεροκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πενθερὸν κτείνας.

Πενθεροφθόρος, ὁ, ἡ. ὁ φθείρων-φονεύων τὸν πενθερόν.

Πενθέω, ῶ. Μ. ήσω. (πένθος) κλαίω, θρηνῶ, λυπέομαι, λυπημένος εἰμὶ ὅλως τῶν θανάτων τινός. Μέλλοντινα θρηνῶ. Ἰλ. Τ. 225. "Νέκων πενθήσαι" ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Ἐν πένθει εἰμί. ὅθεν

Πενθήτερον. Ζήτ. ἐν τῷ, Πενθείετον, Ἰλ. Φ. 283.

Πένθημα, τὸ. πένθος, λύπη, κλαῦμον.

Πενθήμερον, τὸ. τὸ πέντε ἡμερῶν διάστημα, τὸ πέντε ἡμέρας ἀπολαμβάνον. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. α. 4.

Πενθημι, ταὐτὸν τῷ, Πενθέω. ὅθεν τὸ Ἀπαρέμφ. Πενθήμεναι, αὐτὶ, Πενθεῖσθαι, Πενθέμεν. Ὀδυσσ. Σ. 173. πενθεῖν, θρηνεῖν.

Πενθημιμερὴς, έος, ὁ, ἡ. (πέντε, ἥμισυς) "Τὸ πενθημερές μέρος". τὸ συνεπάγον ἐκ δύο καὶ ἡμίσεος ποδῶν μέρος τῆς συλλαβῆς. Κυϊντιλιαν. 9. 4. Ζήτ. Δόχμιος.

Πενθημιπόδιον, τὸ. τὸ ἔχον δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἢ πέντε ἡμισείας πόδας. Ξενοφ. Οἰκ. ι'. 3.

Πενθημιχοίνιξ, ικος, ἡ. μέτρον ὠμοεικτικὸν δύο καὶ ἡμίσεως χοινίκων, ὃ ἐστὶ, πέντε ἡμισείων χοινίκων. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 4.

Πενθήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πενθῶν, ὁ ἐν πένθει ὤν.

Πενθήρης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πενθαλέος.

Πενθητὴρ, ῆρος, ὁ. (πενθέω) καὶ Θηλυκ. Πενθήτειρα. ἡ ὁ πενθῶν, κλαίων, θρηνῶν, ἡ πενθήσας, κλαύσας, θρηνήσας. Εὐσεπ. Ζήτ. καὶ Πενθήτειρα. ὅθεν

Πενθητήριος, ὁ. ὁ τῆς πένθος ἀνήκων ἢ ὁ ἐπὶ πένθει γεγλυμμένος.

Πενθητικὸς, κὴ, κόν. ἢ Ἐπίρ. - κῶς. ταὐτὸν τῷ, Πενθητήτειος.

Πενθήτρια, ἡ. Θηλ. τῆ, Πενθητὴρ. ἡ κλαύσασα, πενθήσασα, θρηνήσασα. ἡ ἐπὶ μισθῷ θρηνήσασα τὸν νεκρὸν Μοιρολογήτειρα, θρηνολογήτειρα.

Πενθικὸς, κὴ, κόν. ἢ, Πένθιμος, ὁ. καὶ, Πένθιμη, ἡ. ὁ εἰς πένθος ἀνήκων, ὁ πενθῶν, θρηνῶν, κλαίων, λυπημένος, Εὐσεπ. Ἱκέτ. 1056. ὁ ἄξιος πένθους καὶ λύπης, τὸν ὁποῖον πενθοῦσι. "Ἡμέραι "πένθιμαι". κατὰ τὰς ὁποίας πενθοῦσι. "Πένθι-"μος κυρά". τῶν ὁποίαν φέρουσιν ἐν κυρῷ πένθους. Ξενοφ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ξενοφ. Κυρπ. ε. β'. 3. "Πενθικῶς ἔχειν". ἐν πένθει εἶναι, πενθεῖν ἀπὸ τοῦ θανάτου τινός.

Πένθος, εος, τό. θρῆνος, λύπη, κλαυθμός, λυπηρὰ συμφορὰ, δυσχέρεια, λύπη ἀπὸ θανάτου συγγενοῦς ἢ φίλου τινός, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ξενοφ. "Πένθος ἄγειν - φέρειν". ἀντὶ τοῦ, Πενθεῖν. Λυκιαν. καὶ Φάλαρ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Πένω. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Πάθος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Βένθος, τὸ Βάθος. Εὐσταθ.

Πένθω, αὐτὶ τοῦ ἔστιν ἐν χρήσει ὁ Ἑνεστὼς, Πάθω, ὁ δὲ Μέσ. Παρακείμ. Πέπονθα, Πεπονθώς.

Πενία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Πονίη, εὐδεια - ὑποδεια χρημάτων ἀλεημοσύνη· κατὰ τὸν Σχολ. Ἀεισοφ. εἰς Πλοῦτ. 548. Ἡ μὲν Πενία, μεμερισμένη ἐστὶν Ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα· ἡ δὲ Πτωχεία, παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 2. "Ἔστι μὲν γὰρ πενία αὕτη σαφὴς, τὸ δεόμενον τινὸς μὴ ἔχειν χρῆσθαι". ἐκ τοῦ, Πόω. Ὅρα παύτης ἔπαινον ἐν τῷ τοῦ Ξενοφ. Συμπ. δ'. 29 - 45.

Πένισσα, ἡ. παυτὸν τῷ, Πενιχρά. οἱονεὶ θηλυκ. ἐκ τοῦ, Πένης. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πενιτεύω, πένης εἰμί. Πλούταρχ. Στοβ. Λόγ. σλέ.

Πενιχραλέος, λέα, λέον. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 116. παυτὸν τῷ, Πενιχρὸς, ὃς ὃ καὶ ἐνθάδε.

Πενιχρὸς, χρὰ, χρὸν. καὶ Ἐπίρ. - χρῶς. παυτὸν τῷ, Πένης. πτωχὸς, ἐνδεὴς. Ἀεισοφ. ἐκ τοῦ, Πόω, Πενίσσω, ἤ, Πενίζω, Πενίξω. ὅθεν

Πενιχρότης, ητος, ἡ. παυτὸν τῷ, Πενία.

Πένομαι, παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ, Πονεῖσθαι, ἐπιτοπώτερον εἰς τὰ σωθέντα. Πονῶ, ἐνεργῶ, ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι ὡεί τι, δρῶ. Ἰλ. Τ. 220. μᾶλλον ἐν Ὀδυσ. Κ. 348. "Ἀμφίπολοι κεδναὶ "ἔνι μεγάροισι πένοντο". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Δηλοῦν, ἐπιτοπώτερον ἢ ἐπὶ τὸ πολὺ, καταγίνονται ὡς δῆλαι καὶ θεράπναι, ἐδώδιμον ὡς σκληρὸν. παρὰ Ξενοφ. Συμπ. δ'. 35. αὐτὶ τοῦ, Πένης εἰμί. Ζήτ. Πόω.

Πενταγάμβρος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε γαμβροὺς ἔχων.

Πενταγράμμος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε γραμμὰς ἔχων.

Πενταγώνος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε γωνίας ἔχων.

Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε δακτύλους ἔχων, ἢ ὁ πένθε δακτύλων μήκης ἢ πλάτος ἔχων.

Πενταδάρχης, ὁ, Πενταδαρχος, ὁ, ἡ. ὁ τῆς πενταδος ἄρχων. ὁ θησάμης καὶ ὡρῶτος πένθε ἀνδρῶν. Ζήτ. Πεμπαδάρχης.

Πενταδεκαέτης, ὁ. ὁ δεκαπένθε ἐτῶν ὤν.

Πενταδικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς πενταδα ἢ εἰς τὸν πένθε ἀριθμόν.

Πενταδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Πενταδ.

Πενταδραχμία, ἡ. πένθε δραχμάς. Ξενοφ. Ἑλ. ἀ. ϛ'. 8.

Πενταδράχμον, τὸ. τιμῆμα ἢ νόμισμα πένθε δραχμῶν. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Πενταδράχμος, ὁ, ἡ. ὁ ἄξιος ἢ βάρος ἔχων πένθε δραχμῶν. Ἡρόδοτ.

Πενταδωρος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε δώρων ἤτοι παλαιστῶν πλάτος ἔχων.

Πενταέθλιον, τό. Πίνδαρ. Πύθ. ἡ. 92. καὶ

Πενταέθλον, ᾗ, Πενταέθλος, παυτὸν τῷ, Πένταθλον, ᾗ, Πένταθλος, ἐν Σοφοκλ. Ἠλ. 684. "Ὅσων δρόμων διαύλων πενταέθλ' ἃ νομίζεται". ὁ Ἑρμαννος ἔγραψεν· "Ὧν νόμος πενταθλία". ἐνταῦθά ἐστι τὸ, Πενταθλία, αὐτὶ τοῦ, Ἄθλοι, Ἀγῶνες.

Πενταετηρικὸς, ὁ, ἡ. ὁ πένθε ἐτῶν ἐκτεικτικὸς, πένθε χρόνων. Σχολ. Ἀεισοφ. Εἰρ. 876.

Πενταετηρία, ἡ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πένθε ἐτῶν.

Πενταετηρικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πενταετηρίδα ἀνήκων, ὅ ἐστιν, ὁ εἰς κάθε πένθε χρόνους πίπτων, πανηγυριζόμενος, κ. τ. τ. ὡς "Πενταετηρικὸς ἀγών".

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ. τὸ χρονικὸν διάστημα πένθε ἐτῶν, ἢ τὸ ἐκ πένθε χρόνων συνεστάμενον διάστημα, τὰ πένθε ἔτη, οἱ πένθε χρόνοι. Δημοσθ. μετὰ παύτα εἴληπται ἡ λέξις καταχρηστικῶς καὶ αὐτὶ τοῦ, Πανήγυρις.

Πενταέτηρος, ὁ, ἡ. πενταετὴς, ὁ πένθε ἐτῶν ὤν. Ἰλ. Β. 403. Βοῦς πενταέτηρος". πένθε ἐτῶν, πένθε χρόνων.

Πενταέτης, ᾗ, Πενταετὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ πένθε ἔτη ἔχων, ὁ πένθε χρόνων ὤν, ὁ πένθε ἔτη διαρκῶν. "Πενταέτες", Ἐπιρρηματικῶς, πένθε ἐτῶν διάστημα. πένθε ἐτῶν χρόνος μῆκος. "Πενταετὴς, ἡ", ἔχει ὁ Πλούταρχ. ἡ πένθε ἐτῶν βοῦς.

Πεντααετία, ἡ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πένθε ἐτῶν, οἱ πένθε χρόνοι.

Πενταζώνος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε ζώνας ἔχων.

Πενταθλεύω, ᾗ, Πενταθλέω. Ἀρτεμίδ. ἀ. 57. μετέρχομαι - ἀσκοῦμαι - γυμνάζομαι εἰς τὸ πένταθλον. Πένταθλος εἰμί. ὅθεν

Πενταθλητικὸς, κὴ, κόν. "Νίκη πενταθλητική." ἡ εἰς τὸ πένταθλον νίκη. παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Νέμ. ζ'. 15. κεῖται, Πενταθλιστική. ἀμφ.

Πενταθλία, ἡ. παυτὸν τῷ, Πένταθλον.

Πένταθλον, τό. ἀθλητικῶς οἱ Πένθε ἆθλοι, οἱ Πένθε ἀγῶνες, οἵτινες ἦσαν τὸ Ἅλμα, ὁ Δίσκος, ὁ Δρόμος, ἡ Πάλη, καὶ ἡ Πυγμὴ, τὰς ὁποίας ὅλας ὁμοῦ εἷς καὶ μόνος ἠγωνίζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ οὗ ἐνίκησεν ἤτοι ὑπερέβαινεν εἰς ὅλα τὸν αὐτίπαλόν τε ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον. ὅθεν ὁ ἀγωνισμὸς καὶ νικητὴς, τῶν τῆς πένθε ἆθλων, καλεῖται, Πένταθλος, ὁ, καὶ τὸ ἀγωνίζεσθαι εἰς ἑαυτοὺς, Πενταθλέω. Μεταφορ. "Ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος ἦν". Διογ. Λαέρτ. θ'. 37. ὅστις ἐγυμνάσθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς, ὁ ὑπερβάλλων - ὑπερέχων πάντας εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ζ'. 5. "Ὁ Ἀγησίπολις - ὥσπερ πένταθλος "πάντη καὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο". ὅθεν τὸν ἀρχισιτοφύλακα Ἀγησιπόλεως, εἰς ὃν ἁρμόζει τὸ τοῦ Πολυδ. γ'. 151. "Ὅρος (τῶν πενταθλητῶν) τὰ ἐσκαμμένα. ὅθεν καὶ τὴν τῶν ὅρων ὑπερπηδῶντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, "Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν". εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει ὡεὶ τοῦ Ἀγησιπόλεως, διότι αὐτὸς ἐπαθλίζε νὰ συγκείνῃ ἑαυτὸν μὲ τὸν Ἀγησίλαον ἢ νὰ νικήσῃ ἢ νὰ ὑπερέβῃ αὐτόν.

Πεντάϊος, αία, αῖον. αὐτὶ τοῦ, Πέμπτος, ἤ, Πεμπαῖος. Ὁ Σταφυλος ὡς μὴ ἀνάλογον τελείως τὸ ἀπερρίψεν.

Πεντάϊχμος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε αἰχμὰς ἔχων.

Πενταικέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε κεφαλὰς ἔχων.

Πεντάκις, Ἐπίρ. πένθε φορᾶς.

Πεντακισμύριοι, οἱ. πένθε φορᾶς μύριοι, ὅ ἐστι, πένθε μυριάδες, ἤτοι πεντήκοντα χιλιάδες.

Πεντακισχίλιοι, οἱ. πένθε χιλιάδες.

Πεντάκλαδος, παυτὸν τῷ, Πένταζος.

Πεντάκλινος, ὁ, ἡ. ὁ πένθε κλίνας ἢ ἕδρας ἔχων, ἢ ἐκ πένθε κλινῶν συνεστάμενος. "Τράπεζα πενταίκλινος". ἓξάπεζα δηλ. πένθε ἀνδρώπων.

Πενταπόρινος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Τεξακόρωνος.

Πενταρχοσιάρχης, ᾗ, Πενταρχοσίαρχος, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς ᾗ ὡρῶτος πενταρχοσίων ἀνδρῶν ἢ στρατιωτῶν. ὅθεν

Πενταρχοσιαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα - τὸ ὀφφίκιον τοῦ πενταρχοσιάρχου.

Πεν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεντακοσιαρχός, σὴ, σόν. ὁ πεντακόσια κατὰ τὴν τάξιν σημαίνων ἀεὶθμός. ἐκ τοῦ
Πεντακόσιοι, αι, α. πέντε ἑκατοντάδες.
Πεντακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ. ὁ πεντακοσίων μεδίμνων ξηρῶν καὶ ὑγρῶν φυτμάτων χρονικὸν εἰσόδημα ἔχων, ἢ κατὰ τὸν γιώμιν τὸ Σχολιαστὸ τοῦ Αἰσχιν. ὁ πεντακοσίας μεδίμνας κατ' ἔτος φέροντας. αὕτη ἦτον ἡ τρίτη τάξις καὶ ἡ πλουσιώτερα τῆς πολιτείας τῆς τοῦ Σόλωνος διοικήσεως. Αἰσχυλ. Πολ. β'. 10. Πλούταρχ. εἰς Σόλ.
Πεντακοσιοστός, ἡ, ὸν, Πεντακοσιαστός.
Πεντακυμία, ἡ. εὖ κῦμα τόσον μεγάλον ὡσὰν νὰ φέρνῃ πέντε ἄλλα, ὡς τὸ Τσικυμία. Λεξικ.
Πεντάλεκτρος, ὁ, ἡ. πέντε λέκτρα ἔχων. Λυκόφρ. 142. "Ἡ πενταλέκτρος". γυνὴ τις ἥτις εἶχε πέντε ἄνδρας.
Πενταλιθίζω, τὸ πέντε λίθους παίζω. ἐκ τοῦ
Πενταλίθος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε λίθους ἔχων, ἢ ἐκ πέντε λίθων συνεστώς. "Πενταλίθους παίζειν. ἢ, "Πενταλιθίζειν". γυναικεῖα τις παιδιὰ ἐξ πέντε λιθαρίων ἢ ἀστραγάλων παιζομένη, τὰ ὁποῖα ἔβαλον ἐπὶ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς παλάμης καὶ ῥίπτοντες αὐτὰ εἰς ὕψος πάλιν ἐδέχοντο αὐτὰ εἰς τὴν παλάμην. Πολυδ. θ'. 126. ἡ τοιαύτη παιδιὰ σώζεται ἔτι καὶ παρ' ἡμῖν, ἥτις κοινῶς καλεῖται "Χονδροβόλα, καὶ, Παίζειν τὴ χονδροβόλα".
Πενταλίτρος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε λιτρῶν βάρος ἔχων.
Πενταμερὴς, ἐς, ὁ, ἡ. ὁ πέντε μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε μερῶν συνεστώς.
Πενταμέτρος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ πέντε μέτρων ἢ ποδῶν συνεστώς.
Πεντάμηνος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε μῆνας ἔχων.
Πεντάμορφος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε μορφὰς ἔχων. "Πεντάμεζες, ὁ. ἐκαλεῖτο παρὰ Μανιχαίοις ὁ Δαίμων, τῷ ὁποίῳ ἀπέδιδον ὅλας τὰς ἀρχὰς τοῦ κακοῦ. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.
Πεντάοζος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε ὄζους ἤτοι κλώνους κλάδους ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε κλώνων συνεστώς. Ἡσίοδ. Ἔργ. 742. "Πεντάζος χεὶρ". ἡ ἐκ πέντε δακτύλων συνεστῶσα ἢ ἡ εἰς πέντε δακτύλους διηρημένη.
Πεντεπάλαιστος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε παλαιστῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. Ξενοφ.
Πεντεπέτες, τὸ. πετιὸν τοῦ, Πεντάφυλλον. Διοσκορ. δ'. 4. καὶ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 14. ὅπου, Πεντάπετον, κεῖται.
Πεντάπετηλος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων.
Πεντάπηχυς, εος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.
Πενταπλασιάζω, Μ. άσω. πενταπλάσιον ποιῶ, πέντε φορὰς μεγαλύτερον ποιῶ. ἐκ τοῦ
Πενταπλάσιος, σία, σιον. καὶ, Πενταπλασίων, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πενταπλασίως, ὅσις εἶναι πέντε φορὰς μεγαλύτερος, πέντε φορὰς μεγαλύτερος.
Πεντάπλεθρος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.
Πενταπλόος, πλοῦς, ὁ, ἡ. καὶ, Πενταπλόος, ἥ, πλόη, ἢ, πλόον, ἓν. πέντε φορὰς ἁπλοῦς, ὁ πέντε λογιῶν. "Κύκλος πενταπλόος". ἢ πέντε ἁπλᾶ ἤτοι πέντε λογιῶν εἴδη μεμιγμένα. ὅρα Ἀθήν. ιά. σελ. 496.
Πεντάπολις, ἡ. πόλις ἢ πολιτεία ἐκ πέντε πόλεων συνεστῶσα.
Πεντέπορος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε πόρους - ὁδοὺς - δρόμους - ὁδοὺς - σωλῆνας - ζύπας ἔχων.

Πεντάπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε πόδας, ἢ πέντε ποδῶν μῆκος ἔχων.
Πενταπρωτεία, ἡ. τὸ ἀξίωμα - ὀφφίκιον τῆς πενταπρώτων. ἐκ τοῦ
Πενταπρωτοι, οἱ. οἱ πέντε πρῶτοι ἄνδρες πολιτείας τινός. οἱ πέντε πρῶτοι ἄρχοντες.
Πενταρίθμος, ὁ, ἡ. ὁ πέμπτος κατὰ τὸν ἀεὶθμόν. ἢ ὁ ἐκ πέντε ἀεὶθμῶν - μονάδων συνεστώς.
Πενταράραβδος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πέντε ράβδων ἢ χορδῶν συνεστώς. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 637.
Πεντάρραγος, ὁ, ἡ. (ῥαξ) ὁ πέντε ῥάγας ἔχων ἢ ἐκ πέντε ράγων συνεστώς. Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 223.
Πενταὰς, άδος, ἡ. τὰ πέντε, ὁ ἀεὶθμὸς τῆς πέντε. ὁ ἐκ πέντε μονάδων συνεστώς.
Πενταάσκαλμος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε σκαλμοὺς ἔχων.
Πενταστάδιος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε σταδίων μῆκος ἔχων.
Πενταστάδιος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε σταδίων μῆκος ἔχων.
Πενταστίχος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε στίχους ἔχων. Ἀνθολογ.
Πενταστόμος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε στόματα ἔχων.
Πενταστυλλαβία, ἡ. λέξις ἐκ πέντε συλλαβῶν συνεστῶσα.
Πενταστύλλαβος, ὁ, ἡ. καὶ — λάβως. Ἐπίρ. ὁ πέντε συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ πέντε συλλαβῶν συνεστώς.
Πενταστύριγγος. Ζητ. Πενταστύριγγος.
Πεντάσχημος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε σχήματα ἔχων. Πλούταρχ.
Πεντάσχοινος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε σχοίνων μῆκος ἔχων.
Πενταταλαντος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε ταλάντων βάρος ἔχων, ἢ πέντε ταλάντων τιμῆς ἄξιος ὤν.
Πεντάτευχος, ὁ, ἡ. ἀφοσυπακ. τὸ, Βίβλος. Συγγράμματι ἐκ πέντε βιβλίων εἰς τὸ αὐτὸ συνεστώς, ἤτοι νόμος τις πέντε βιβλίων θεσμικὸς καὶ εἰς μίαν δηλίαν εἰσχωρῶν. ὁξυμερέστερον λέγονται ἔτω τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως.
Πεντάτονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πέντε τόνων συνεστώς. ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται ἡ Διαφώνισις, Dissonanza, Ἰταλ. τὴν ὁποίαν οἱ Γερμανοὶ, Μικρὰν ἑβδόμην, ὀνομάζουσι.
Πενταφάρμακος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πέντε φαρμάκων - χρωμάτων - βαφῶν - δηλητηρίων - ἰατρικῶν - καρυκευμάτων, κ. τ. τ. συνεστώς.
Πενταφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ) πετιὸν τοῦ, Πενταμερὴς. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 230. "Ὀσυχες πενταφυεῖς".
Πεντάφυλλον, τὸ. εἶδος χόρτου. Διοσκορ. δ'. 42. Γεωπον. β'. Potentilla, Linn. ἐκ τοῦ
Πεντάφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε φύλλα ἔχων.
Πενταφωνος, ὁ, ἡ. ὁ φωνὰς πέντε ἔχων.
Πέντεχα, ἡ, Πεντεχῆ. Ἐπίρ. πεντάκις, εἰς πέντε μέρη, εἰς πέντε τάξεις. Ἰλ. Μ. 87.
Πενταχιλιοστός, ὁ. ὁ πέντε χιλιάδων θετικός. ὁ ἐκ πέντε χιλιάδων συνεστώς.
Πενταχόρδος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε χορδὰς ἔχων.
Πενταχρονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πέντε χρόνων συνεστώς.
Πεντάχως, Ἐπίρ. κατὰ πέντε λογιῶν τρόπους.
Πέντε, οἱ, αἱ, τὰ. ὁ ἀεὶθμὸς τῆς πέντε.
Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε δάκτυλα ἔχων, ὁ ἐκ πέντε δακτύλων συνεστώς, καὶ ὁ πέντε δακτύλων μῆκος ἔχων.

Πεν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά. πεύτε καὶ δέκα, ὅ ἐστὶ, δεκαπεύτε.

Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς δεκαπεύτε ἐτῆς.

Πεντεκαιδεκαέτης, εος, ὁ, ἡ. ὁ δεκαπεύτε ἐτῆς ὤν, ὁ δεκαπεύτε χρόνων.

Πεντεκαιδεκαναῖα, ἡ. ὁ ἀριθμὸς δεκαπεύτε νεῶν-πλοίων.

Πεντεκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ. ὁ δεκαπεύτε πηχῶν μῆκος ἔχων.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. δεκαπεύτε φορᾶς εὐρυτέρους ἢ μεγαλήτερος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, ὁ, ἡ. εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, εἰς δεκαπεύτε ἡμέρας.

Πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον. ὁ δέκατος πέμπτος.

Πεντεκαιδεκήρης, εος, ἡ. (ἐρέσσω) ἡ δεκαπεύτε ζεύγη κωπίων ἔχουσα. ἡ ὑπὸ δεκαπεύτε ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναῦς.

Πεντεκαιδεκήμερος, ὁ, ἡ. ὁ δεκαπεύτε ἡμερῶν ὤν.

Πεντεκαιεικοσιέτης, εος, ὁ, ἡ. ὁ εἰκοσιπεύτε ἐτῆς ὤν.

Πεντεκαιτριακοντούτης, ὁ, ἡ. ὁ τειακονταπεύτε ἐτῆς ὤν.

Πεντεκτενὴς, ἐς, Πεντέκτενος, ὁ, ἡ. ὑπόθετον πεποικιλμένον τινὸς ὑφάσματος μετὰ πορφυρᾶς ὥρας ἐκ πεύτε κτενῶν συνισταμένης. Πολυδ. ζ'. 52. Συίδ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅσις ἐν Λ. Πεπείησα, ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου Βοιωτίᾳ "Πεντεκτένει μὲν καὶ πεπείησα πορφύρᾳ".

Πεντεναῖα, ἡ. ὁ ἀριθμὸς πεύτε νεῶν-πλοίων. Πολυαίν. γ'. δ'. 2.

Πεντεπενιχρὸς, ὁ. ἡμαρτ. ἀπάγν. ὅς Ἀργυπαιεὺς Ἐπιγράμ. ς'. ὅπου νῦν κεῖται "Παλαιχθὰς Ἴρα "πεύτε πενιχρότερος".

Πεντεπαιδέκατος, ὁ, ἡ. ὁ δέκατος πέμπτος. Ἀνθολογ.

Πεντέπους, ποδὸς τοῦ, Πεντάπους.

Πεντεσύριγγος, ὁ, ἡ. ὁ πεύτε σύριγγας ἔχων. "Ξύλον πεντεσύριγγον". τιμωρητικόν τι ξύλον πεύτε ὀπὰς-ζύπας ἔχον, δι' ὧν εἴτε πόδες καὶ χεῖρες καὶ ὁ ῥαχμὸς ἀνεβάλλετο. ἢ καθ' Ἡσύχ. τέσσαρας μὲν (ὀπὰς) εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διειρυντο· μίαν δὲ δι' ἧς ὁ ῥαχμὸς, ὥστε ὁ κατάδικος ἔμενεν ἀκίνητος. Ἀριστοφ. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 10. "Πεντεσύριγγος νόσος". ἥτις τινὰς παραλυτικῇ ἀνθρώπους. ἢ παραλυσία.

Πεντετάλαντος, τοῦ, Πενταπέλαντος.

Πεντετηρικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πενταετηρίδα ἀνήκων. πεύτε ἐτῆς.

Πεντετηρὶς, ίδος, ἡ. τοῦ, Πενταετηρίς.

Πεντέτης, εος, ὁ, ἡ. τοῦ, Πενταέτης.

Πεντετριάζω, πεντάκις νικῶ. Ἀνθολογ. Ζήτ. Τειάζω.

Πεντηκονθήμερος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα ἡμερῶν ὤν, ἢ ὁ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνισταμένος.

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τά. πενήκοντα. ἀριθμὸς ἐκ πεύτε δεκάδων συνισταμένος. Ὅμηρ.

Πεντηκοντάδραχμος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα δραχμῶν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκονταετηρὶς, ίδος, ἡ. διάστημα χρονικὸν ἐκ πεντήκοντα χρόνων.

Πεντηκονταέτης, Πεντηκοντούτης, Πεντηκοντάτης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα ἐτῆς ἡλικίαν ἔχων, ὅσις εἶναι πενήκοντα χρόνων. ὅθεν

Πεντηκονταετία, ἡ. πεντήκοντα ἔτη.

Πεντηκονταέτις, ιδος, ἡ. Ἡλυκ. τῆς, Πεντηκονταέτης, ἡ πεντήκοντα ἐτῆς ἡλικίαν ἔχουσα.

Πεντηκονταήμερος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνισταμένος.

Πεντηκονταικαιτριετὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα καὶ ἕξ ἐτῆς ὤν. πενήκοντα τεσσάρων χρόνων.

Πεντηκονταπάρηνος, ὁ, ἡ. (πάρηνον) ὁ πεντήκοντα κεφαλὰς ἔχων.

Πεντηκονταπέφαλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω.

Πεντηκονταπλίτρος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα λίτρων βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκονταπήχυς, χυ. ὁ πεντήκοντα πηχῶν μῆκος ἔχων.

Πεντηκονταρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου.

Πεντηκόνταρχος, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν πεντήκοντα στρατιωτῶν. ὅσις ἔχει ὑπὸ τὴν δέκα καὶ πεντήκοντα πενήκοντα στρατιώτας. 2) Ὅστις διοικεῖ-ἔχει ὑπὸ τὴν δέκα καὶ πεντήκοντα μίαν πεντηκόντορον ναῦν. ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων. Ξενοφ. Ἑλλ. Πολ. ά. 2. Πολυδ. ά. 119.

Πεντηκονταταλαντία, ἡ. πεντήκοντα τάλαντα. ἐκ τοῦ

Πεντηκονταπάλαντος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα παλαιὸν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκονταπέσσαρες, ων. οἱ, αἱ. πεντήκοντα καὶ τέσσαρες, πενηνταπέσσαρες.

Πεντηκοντάρχης, ου, ὁ. ὁ ἀρχηγὸς πεντήκοντα ἀνδρῶν. Θουκυδίδ. καὶ ἀλλαχοῦ, Πεντηκοντήρ. καὶ παρὰ Ξενοφ. Πεντηκοντῆρ, ὅπερ καὶ ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, Πεντήκοσος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Πεντηκοσιάς, ἡ. ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἀρχηγὸς, Πεντηκοντάρχης καλεῖται. ἔστι δὲ μόνον παρὰ Λακεδαιμονίοις οὔνομα, ἀντὶ τοῦ τῆς Ἀθηναίων, Πεντηκόνταρχος.

Πεντηκοντάχοος, χους. ὁ, ἡ. (χέω) ὁ πεντήκοντα λαγυνῶν ἢ πεντήκοντα φορᾶς εὐρυτέρου αὐτάπαδίδων-χέων ἢ πλειοτωμβρος-αὐξανόμβρος, ὅσις δίδει πεντήκοντα αὐτὰ ἑνός. ὁ πενήκοντα εἰς τὸ εὖ δίδων.

Πεντηκόντερος, ἡ. ὀρθότερον μᾶλλον τὸ, Πεντηκόντορος-σιωπηκ. Ναῦς. (ἔρω, ἐρέσσω) ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναῦς, (50 τζιφτιῶν). λεγ δὲ αὖτ πλοῖον φορτικὸν, ὁλκάς. ὁ Εὐσεπ. ἐν Ἑλ. 1548. εὐρηκέναι αὐτὸν ὕστ "Ζυγῶν πεντήκοντα καὶ ἑρετμῶν ἔχουσαν ναῦν".

Πεντηκοντεύω, ἡμαρτημ. ἀπάγνωσις ὅς Ἁρποκρατίωνος αὐτὶ, Πεντηκοσεύω.

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ. Ζήτ. Πεντηκοντέρη.

Πεντηκοντήρης, (ἐρέσσω) πενήκοντα κωπίων-ὄθεν

Πεντηκοντηρικὸς, κὴ, κόν. "πλοῖον" συνυπακουμ. Ναῦς. πλοῖον πεντήκοντα ζεύγη κωπίων ἔχον.

Πεντηκοντόγυος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα γύα-ἢ πλέθρα (στρέμματα) ἔχων-ἐχέων. Ἰλ. Ι. 575.

Πεντηκοντοκάρηνος, ταὐτὸν τῷ, Πεντηκοντακάρηνος.

Πεντηκοντομέσοδμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μεσόδμη.

Πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα παῖδας ἔχων-γεννήσας.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ. ὁ πεντήκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων. πενήκοντα ὀργυιάς.

Πεντηκόντορος. Ζήτ. Πεντηκόντερος.

Πεντηκονταούτης, εος, ὁ. πεντήκοντα ἐτῆς.

Πεντηκόσιοι, αι, α. αὐτὶ, Πεντακόσιοι.

Πεντηκοσαίος, αία, αῖον. τῇ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ, εἰς πεντήκοντα ἡμέρας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεντηκοστεύω, ἀπαιτῶ τὸ τέλος τὸν φόρον τῆ πεντηκοστῆ μέρης. Μέσ. Πεντηκοστεύομαι, πληρόνω τὸν φόρον τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς, ἤτοι τῆ πεντηκοστῆ μέρης. ἐκ τῦ

Πεντηκοστή, ἡ. τέλος φόρος δόσιμον τῆ πεντηκοστῆ μέρης. Ὁ Φώτ. ἔχει " Πεντηκοστή, ἡ, Πεντηκοστεύεσθαι, καὶ Πεντηκοστολόγοι. Πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι, ὃ τελοῦσι, Πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ παράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. Πεντηκοστολόγοι δὲ οἱ τῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες". παρὰ Δημοσθ. " Οὐδ' ὁτοιῶν δ' εἰσκομῶ πεντηκοστεύμενόν ἐστι τοῦ ὀνείματι τίπτων".

Πεντηκοστήρ, ῆρος, ὁ. Ζητ. Πεντηκόπτηρ.

Πεντηκοστολογέω, ῶ. Μ. ήσω. τῶ πεντηκοστῶ λέγω, ὃ ἐστὶ σωάζω τὸ τέλος τῦ πεντηκοστῦ μέρης. ὅθεν

Πεντηκοστολόγιον, τό. ὁ οἶκος ὁ τόπος ἔνθα συνάζεται ἡ πεντηκοστή. Σοίδ.

Πεντηκοστολόγος, ὁ. ὅστις σωάζει τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς. Ζητ. Πεντηκοστή.

Πεντηκοστόπαις, αιδος. ταὐτὸν τῷ, Πεντηκοντόπαις. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 325.

Πεντηκοστός, ή, όν. πεντήκοντα κατὰ τὴν τάξιν. " Πεντηκοστὴ, ἡ. σωυπακ. Ἡμέρα. ἡ μετὰ τὸ πάσχα πεντήκοντα ἡμέρας ἑορταζομένη. προσυπακουμένε δὲ τε, Μοίρας, ὁ φόρος τὸ τέλος τῆ πεντηκοστῆ μέρης.

Πεντηκοσύς, ύος, ἡ. (πεντηκοστὸς) ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα, καὶ ἀριθμός τις ἐκ πεντήκοντα σωισταμένος.

Πεντήρης, εος, ἡ. (ἐρέσσω) σωυπακ. Ναῦς. ἡ πέντε ζεύγη κωπέων ἔχυσα, ἡ λοιπὸ πόσε ἐρεσσομένη. ὅθεν

Πεντηρικός, κὴ, κόν. "Πλοῖον πεντηρικόν". ταὐτὸν τῷ, Ναῦς πεντήρης. Πολύβ.

Πέντοζος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πεντάζος.

Παντόργυιος, ὁ, ἡ. ὁ πόσε ὀργυιῶν μῆκος ἔχων.

Πεντόροβος, ἡ. ἦ, Πεντόροβον, τὸ, εἶδος φυτῦ, ὅπερ ἄλλως, Γλυκυσίδη, λέγεται.

Πεντόροφος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε ὀρόφες παστάδας ἔχων.

Πεντόβολος, ὁ, ἡ. ὁ πέντε ὀβολῶν ἄξιος ὤν. "Οἶνος πεντόβολος". Ἀθήν. σελ. 420. "Πεντόβοβολον, τό. οἱ πέντε ὀβολοί.

Πεντώρυγος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ, Πεντόργυος. Ξενοφ. Κυρεπ. β'. 6.

Πένω, ἀφ' ὃ τὸ, Πεύομαι, Μέσ. ὀλιγησόσερον, ταὐτὸν τῷ ἐκ τέτε παραγώγε, Πονέω, καὶ ἐκ τῆ Πένομαι, Πόνος. Οὐδετ. κάμνω, ἐργάζομαι, δηλόω, κατηγορίομαι περί τι. Ζητ. Πεύομαι. 2) Ἐνεργητ. Ποιῶ, ἐκτελῶ, ἑτοιμάζω. 3) Ἐνεῦθεν ἡ σημασία τῆ, Πεύκης εἰμί. (Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 26.) διότι μετὰ πόνε κερδαίνω τὸν ἐπάσιτον ἄρτον. διότι ὀφείλει νὰ δηλόσω, ἤγεν νὰ ἐκβάλλω τὸ ψωμί με, μετὰ Γενικ. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 422. "Πεύομαι τῆ σοφῶν". σωνί, τῆς σοφίας, καὶ ἐν Ἀγαμ. 1217. κεῖται, Πεύων, αὐτὶ, Πονέων, ὅπερ ὀφείλεται, Πονέων, ἔκπτ. Πρῶτη σημασία τέτων φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ, Δέομαι, χρείαν ἔνδειαν ἔχω. Ἐνεῦθεν τὸ, Πεύκης, καὶ Πεῖνα, ἡ ἐπομβόλως τὸ, Πεύθω, Πενθέω.

Πέξις, εως, ἡ. (πέκω) κυρὰ, πέρσιμα, κτένισμα, ξύρησις, ψίλωσις.

Πεδίδης, εος, ὁ. (οἰδέω, πέος) ὁ φυσκόμενον ἢ χορδὸν τὸ πέος τὸ αἰδοῖον ἔχων. Εὐσθ.

Πέος, τό. τὸ γλυπτικὸν μόριον ἤτοι τὸ αἰδοῖον τῦ ἀνδρός, ἡ πόσθη. ζάφετται καὶ, Σπέος. Σχολ. Ἀισχ. Ἱππ. 1007.

Πεπαίνω, (πέπων) ὠριμον πέπειρον ποιῶ, διάλυ μαλακὸν ποιῶ. ὠριμάζω, μαλάσσω, ὑποχαλῶ, μαλακιῶ, καπωραύνω, ὅθι ὀργῆς καὶ θυμῦ ἢ ὁλων τῆ παθῶν. Ξενοφ. Κυρεπ. δ'. ε'. 21. "Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῆ ἀγαθῶν πεπαυθήσεται". ὡς τὸ Ὁμηρ. Α. 81. "Εἴπερ χόλον κατὰπέψη". Μελέαγρ. πρ. "Τραῦμα πεπανθέν". ἰαβδυμένη πληγή. Ἡρόδοτ. ά. 193. "ἵνα πεπόνη τάφι ὁ ψὼν τὸν βάλανον εἰσάδυων". ἵνα ὠριμάζῃ.

Πεπαίτερος, Πεπαίπατος, συγκειτ. καὶ ὑπερθετ. ὠριμότερος, μαλακώτερος, ὠριμώπατος, μαλακώπατος. Ζητ. Πέπων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1376. καὶ Θεόκρ. ζ'. 120.

Πεπαλῶν, Ἀόρ. β'. αὐτὶ, Παλών. ἐκ τῦ, Πάλλω.

Πεπανός, νὴ, νόν. ταὐτὸν τῷ, Πέπων, ἢ, Πέπειρος. Ἀναλέκτ. β'. σελ. 306. Ἀρτεμιδ. ά. 75.

Πέπανσις, ἡ. τὸ πεπαίνειν, ὠριμον ποιεῖν, ὠρίμανσις. Ἀειζοτέλ. "Καρπῶν πέπανσις".

Πεπαντικός, κὴ, κόν. ὁ πεπαίνων ὠριμάζων, λίαν μαλακὸν ποιῶν. ὁ πέπων ἐξαλύων.

Πέπασμός, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πέπανσις, ἢ, Πέψις. Ἱπποκρ.

Πεπαρεῖν, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 105. αὐτὶ τῦ, Πορεύειν, παρέχειν, διδόναι. ὅπε χρεωπέον, Πιπορεῖν." Ἐπιπορεῖν.

Πεπαρεύσιμος, εὔφραστος, σαφὴς. Ἡσύχ. ὅπε πιθανὸς, Πεπορδύσιμος, ἐξεάφη ποτε.

Πεπείθαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Πεπεισμένοί εἰσίν. Ἐτυμολογ.

Πεπείθω, ταὐτὸν τῷ, Πείθω. "Ομηρ.

Πέπειρος, ὁ, ἡ. ὡς ἢ τὸ, Πεπανός. μαλακὸς ἐμψυχος, μαλακὸς, ὠριμος, ἀκμαῖος, ὁλοσχερῶς λέγεται ὅθι Ὀπωρῶν. εἴληπται δὲ ἢ ὅθι Κέρης, αὐτὶ τῦ, ὠριμος πρὸς ὑπανδρείαν, εἰς τὸν καιρόν τῆς (ἢ εἰς ἀνδρὸς ὥραν φθάσασα). Πλέτερχ. εἰς Λυκέργ. "Πιπείρης καὶ ὀργώσας παρθένες", ἐκ τῦ, Πέπω, Πέπων, Πεπάω, Πεπαίνω, Πεπέω, κ.τ.λ.

Πεπεισμένως, Ἐπίρ. (πείθω) αὐθαδῶς, πολυπραγμόνως, μετὰ θαρρύνς ἢ πεποιθήσεως. Σχάβ.

Πέπερι, εως, τό. πεπέρεως. Piper. εἶδος ἀρώματος. Λέγεται ὕπω. ἢ τὸ δενδρον καὶ ὁ καρπός· φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας. "Τὸ δὲ πέπερι καρπός μέν ἐσι. δίκτυον δὲ αὐτῦ τὸ γλῆος. τὸ μὲν ἐρεγμῶδες ὥσπερ ὄρροβος, κέλυφος ἔχον καὶ σάρκα καθάπερ αἱ θαφίδες, ὑπέρυθρον. τὸ δὲ ὑπόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηκωνικὰ ἔχον. ἰσχυρὸν δὲ πολὺ τῦτο μᾶλλον θατέρε, σπερματικὰ δὲ ἄμφω". Θεόφρασ.

Πεπερίζω, μιμῦμαι ἢ ὅμοιος εἰμὶ τῷ πέπερι. τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τῷ πέπερεως ἔχω. Διοσκορ. β'. 193.

Πεπέριον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Πέπερι. ὀλίγον πέπερι. Ἀθήν.

Πεπερίς, ίδος, ἡ. ὁ κόκκος τῦ πεπέρεως. καθόλε δὲ, τὸ Πέπερι. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 332.

Πεπερίτης, ε, ὁ. ἢ, Πεπεριτίς, ίδος, ἡ. ὅμοιος τῷ πέπερι.

Πεπερόπασος, ὁ, ἡ. πασσισμένος μετὰ πεπέρεως. ἢ ἐκ τῦ, Πασός, μετὰ πεπέρεως κεπασκευασμένος γεμισμένος.

Πεπιθέω, Πεπιθῶ, ταὐτὸν τῷ, Πιθέω, Πίθω. "Ομηρ. Ἰλ. Λ. 100.

Πέπιθμεν, Ποιητ. αὐτὶ, Πεπίθαμεν.

Πεπινωμένως, Ἐπίρ. (πινόω) ῥυπωμένως, ῥυπαρῶς. Κικέρ. εἰς Αἰτ. ιέ. 16.

Πεπλανημένως, Ἐπίρ. (πλανάω) μὲ πεπλανημένον τρόπον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεπλασμένως, Επίρ. (πλάσσω) μὲ πεπλασμένον τρόπον. Ψευδῶς, μὴ ἀληθῶς.

Πεπλατυσμένως, Επίρ. (πλατυίω) μὲ πεπλατυσμένον τρόπον, διεξοδικῶς. Σχολ. Λυκοφρ. 1414.

Πεπλήγω, (πέπληγα, ἐκ τοῦ, πλήσσω) παύτὸν ναῦ, Πλήσσω. ὅθεν "Πέπληγον δὲ χερὸν. Πεπλήγατο μηρώ." "Πεπληγέμην". αὐτὸ, Πεπλήγειν, παρ' Ὁμήρῳ.

Πεπλημένος σκοπέλῳ". Ὀδυσ. Μ. 108. αὐτὸ, Πεπληγμένος, ἢ, Πεπελασμένος. ἐκ τοῦ Πελάω, Πελάζω.

Πέπλιον, τὸ. ᾠδ, Πεπλὶς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. δ'. 169. Πλίν. κ'. 20. εἶδος φυτοῦ, τὸ τῆς Λιν. *Euphorbia peplis*.

Πεπλοδόκος, ἡ, Πεπλοδόκος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πέπλον δεχόμενος - φυλάττων.

Πέπλου, τὸ. μόνον εἰς τὸ πληθυντ. Πέπλα, τά. ἐν χρήσει παρὰ Ποιηταῖς, αὐτὶ τῆς Πέπλοι. ἐκ τῆς

Πέπλος, ὁ. λεπτύντι γυναικεῖον ἱμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔφερον αἱ τῶν εὐπατρίδων γυναῖκες, καὶ μάλιστα αἱ ἐν ταῖς πόλεσιν οἰκοῦσαι, σύνδυμα, ἀμφιβόλαιον. Ἐνίοτε λέγεται καὶ διὰ ἀνδρεῖα ἀμφιβολαῖα, ὡς ἐν Ὀδυσ. Σ. 299. ἔτι δὲ καὶ διὰ λεπτῶ ὑφάσματος. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ξενοφ. ὁ Πολυδ. ζ'. 50. λέγει· "Πέπλος, ἔνδυμα ἐστὶ διπλοῦν τοῦ χρέους, ὡς ἐνδύσασθαι ἢ ἐπιβάλεσθαι. ἢ ὅτι μὲν ἐπίβλημά ἐστι πεπαμένον ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς "Ἀθηνᾶς πέπλων". (Ἰλ. Ε. 734. καὶ Ζ. 271.) ὅτι δὲ καὶ χιτὼν, ὅταν εἴπῃ Ξενοφῶν (Κυρωπ. ε'. ά. 3. Περικατερρήξατο τὸν ἀνῶθεν πέπλον, (καὶ ἀνώδυρατο - ἐφαίνη μὲν αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τῷ σώματος, ἐφαίνη δὲ ἡ θέρμη καὶ αἱ χεῖρες.) παραφαίνει γὰρ τότε καὶ τὰ στέρνα". ἄρα, ἔστω ὁ χιτὼν ἐκάλυπτε καὶ τοῦ κεφαλοῦ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Ὁ Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Ε. (σελ. 599. καὶ 600. Ἔκδ. Ῥώμ.) λέγει· "Ἔστι δὲ πέπλος γυναικεῖος χιτὼν, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐπερονῶντο, καὶ τῆς περόνης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται. - ὅτι δέποτε καὶ ὑπὸ αὐθρείᾳ ἱματίῳ ὁ πέπλος εἴθιστο, δηλοῖ που Εὐριπίδης." καὶ Πολυδ. πάλιν εὖδ. αὐτ." Ὁ δ' αὐτὸς Ξενοφῶν καὶ ἀνδρεῖον οἴεται φόρημα εἶναι τὸν πέπλον, τὸν γὰρ Ἀρμήνιον (Κυρωπ. γ'. ά. 8.) ἔφη καταῤῥίσασθαι τὰς πέπλους. εἰμὴ ἄρα ὅτι οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς θηλυωρεπεστέραις ἦσθ ἐσθῆσιν ἔχαιρον". "Ἔτι δὲ καὶ Ἐπιδέμνιον, κάλυμμα, σκέπασμα τῆ θρόνῃ, ἢ ὕφασμά τι συνδονοειδὲς καπετανυόμβυον ὑπὸ τινων σκευῶν. Τάπης, (γιορκὸ, Τυρκ.) Σινδὼν. Ὀδυσ. Η. 96. Τοιοῦτον τι ᾠδ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 796. ᾧ ἐντυθὲν ἐν τῇ σωσιθέῳ τὸ, Πέπλωμα, Πάπλωμα, Ερπάπλωμα, (γιορκὰ, Τυρκ.) μεθ' ἃ σκεπάζονται οἱ κοιμώμενοι. 2) Ταυτὸν ναῦ, Πέπλιον. 3) Περιώνυμον, ἔτι δὲ ταυτὸν ναῦ, Κυίσσα, σκέπη (ἢ ὠρεκαλύπτησα πὲ ἐκπάθια παχέα ᾧ δικτυοειδῆς μεμβράνα.) Ὀρφ. ἀργ. 310. "Πέπλω περικαπέθηκα θεοῖς ὑπαίχυτα δῶρα". 4) Φυτόν τι. Διοσκορ. δ'. 168. *Euphorbia peplus*. Λιν.

Πέπλωμα, τὸ. (πεπλόω) ταυτὸν ναῦ, Πέπλος. Εὐσεπ. Ἰκέτ. 97.

Πεπνυμένος. Ζήτ. Πινύω.

Πέποιθα. Ζήτ. Πείθω. μετὰ Δοτικ. ὅθεν Μεταχ. "Πεποιθὼς" παρ' Ὁμήρ. μετὰ Δοτικ. ταυτὸν τῇ, Σὺν, σὺν πεποιθήσει, ἢ μετὰ πεποιθήσεως, μετὰ ἐλπίδος καὶ θάῤῥους. ὁ πεποίθησιν ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ἀλαζών. ὅθεν, Πεποιθότως. Επίρ. καὶ ἐξῆς "Πεποίθομεν ἀλλήλοισιν". Ὀδυσ. Κ. 335. αὐτὸ, Πεποιήθομεν.

Πεποίθησις, ἡ. ᾐδ, Πεποιθία, ἡ. θάῤῥος, ἐλπὶς, πίστις εἰς ἑαυτόν.

Πεποιθότως, Επίρ. μὲ πεποίθησιν, αὐθαδῶς, θαῤῥαλέως.

Πεποίθω, (πείθω, πέποιθα) Ὀδυσ. Κ. 335. "Ὄφρα πεποίθομεν ἀλλοίησιν". ἵνα πιστεύσωμεν θαῤῥήσωμεν, ἵνα νὰ ἐμπιστευθῶμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ζήτ. Πείθω.

Πέπονθα, ὁ παθητικῶς μέσος Παρακείμ. τοῦ, Πάσχω, ὅσις κυρίως γίνεται ἐκ τοῦ, Πένω, Πένθω. ἐπειδὴ τὸ, Πένθος, ᾐδ Πάθος παύτὸν ἐστὶ, ὡς τὸ Βάθος ἐκ τοῦ Βένθος.

Πεπορεῖν. Ζήτ. Πεπαρεῖν.

Πεπορθημένος, Επίρ. ἐκ τοῦ Παθητ. Παρακ. τοῦ, Πορθέω.

Πέπροσθε, Ὀδυσ. Ψ. 53. αὐτὶ, Πεπόνθατε, ὅπερ οἱ Γραμματικοὶ ἐκ τῆς Ἐπιχώρου ᾐδ Συσιχώρου τὸν σχηματισμὸν "Πέπραχα" ἐσημείωσαν.

Πεπραδίλη, ἡ. ἡ πορδή. 2) Εἶδος ἰχθύος, οἱονεὶ Πορδόψαρον, ἐκ τοῦ, Πέρδω, Ἔπαρδον, Ἐπραδον, Πράδω, Πεπράδω.

Πέπρωμαι, καὶ Πεπρωμένον, πρωσειρισμένος ἐκ τῆς μοίρας εἰμί. Ἰλ. Ο. 209. "Ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴσῃ". τῆς ἴσης ᾐδ ὁμοίας μερίδος μετέχοντα. ὅσις ἔλαβε μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἢ τοι τὴν ἰδίαν μερίδα, τὴν ἰδίαν μοῖραν. "Πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ". Ἰλ. Π. 441. πρὸ πολλοῦ ἦτον ὡεισμένος διὰ τῆς μοίρας εἰς ἑαυτόν. "Πρὸς δόμες πεπρωμένοι". αὐτὶ τοῦ, ὑμετέρους. "Ἡ πεπρωμένη" πρόσπαικ. Μοῖρα. καὶ "Πεπρωμένον, τὸ" - ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ ὡεισμένον ἢ τὸ πρωσειρισμένον ᾐδ εἱμαρμένον παρὰ τῆς μοίρας, τὸ γεγραμμένον, τὸ γραφτὸν, ὡς τὸ Εἱμαρμένη. "Πέπρωται" πεπρωμένον ἐστὶ, πρωσείσαι, ὥρεισαι, (ἔτσι εἶναι ἢ ἦτον τῆς μοίρας. ἔτσι ἦτον γραμμένον). "Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατον ἐστὶ ὑποφυγεῖν καὶ θεῷ". Ηρόδοτ. ά. 91. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένον ὑπὸ τὴν μοῖραν δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸ ὑποφύγῃ τίς." "Ἅσσα πέπρωται παῦπε πλεῖστα ἡμιν. Καὶ μὴ σοφίζε, τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ". Ἰλ. Σ. 129." Ἀμφὼ γὰρ πέπρωται ὁμοίαν γαῖαν ἐρύσσαι." καὶ εἰς τὰς δύο εἶναι γραμμένον νὰ βάψωσι τὴν ἰδίαν γῆν μὲ τὸ αἷμά των. πιστὸν καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ. 309. "Πεπρωμένον ἐστί". αὐτὶ τοῦ, Πέπρωται. "Εἰ ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ — πολεμίης γενέσθαι". αὐθέντου πρωσειρισμένον. Ξενοφ. Ἑλ. ε'. γ'. 4. "Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος". αὐτὶ εἰς, ὁ θάνατος. Ὁ αὐτ. Ἀπομν. β'. ά. 33. Ὀρφ. Ἀργ. 104. "Ἀλλ' ἐκ ἐθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται". Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Περκτόω, αὐτὶ τοῦ, Πεπερατωμένον, ᾐδ συγκ." Πεπρωμένον, οἱονεὶ τύχῃ τινὶ τὸ πέρας τῆς βίου ὁρίζουσαν ᾐδ περατοῦσαν." ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Πρίω, μερίζω, μοιράζω. ὅθεν παρ' Ησυχ. καὶ Σχίδ. "Ἐπρωσεν, ἐμοίρασεν. καὶ "Πρωτὸς, ταυτὸν ναῦ, Πεπρωμένος".

Πέπταμαι, Πεπτάμενος, Ποιητ. αὐτὶ, Πεπέτασμαι, ἐκ τοῦ, Πετάω.

Πεπτεῶτα, Ποιητ. αὐτὶ, Πεπτῶτα. ἐκ τοῦ Πίπτω, πεπτὼς ναῦ, Πίπτω.

Πεπτήριος, ία, ον, καὶ, Πεπτικὸς, κὴ, κόν. (πέπτω) εἷς ἕψησιν - πέψιν - χώνευσιν ἁρμόδιος, χωνευτικός.

Πεπτηὼς, αὐτὶ, Πεπτακὼς. Παρακ. ἐκ τοῦ Πτάω, Πτῶμι, Πτήσω. ἐπτοημένος, πεφοβισμένος, δουλωσμένος ὑπὸ φόβου καὶ δειλίαν, κικρυμμένος. Ὁμ. Ξ. 394.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πεπτός, τὸ, τὸν. ἐψημένος, ἑφθός. Χωνευμένος, χωνευτός. ἐκ τοῦ
Πέσσω, Μ. ψω. ψέω, μαγειρεύω, ἑφθέω. 2) Χωνεύω, διότι καὶ τὰ φαγητὰ χωνεύονται καὶ ἀναλύονται ὑπὸ τῆς θέρμης τοῦ στομάχου. 3) Μαλακὸν ποιῶ, μαλάσσω, ἀπαλύω. καὶ ἐντεῦθεν αὖτι τοῦ Ὠμὰ ζῶ, ὤπεπτον ποιῶ. καὶ Μεταφορικ. Μαλακύνω, καταπαύω. "Πέψαι ἐν ἑαυτῷ τὴν ὀργὴν χρόνος δεῖ." ὑφὸ τοῦ καταπαύθη ἡ ἐν τῇ ψυχῇ εἰσχωρήσασα ὀργὴ, χρειάζεται πολυκαιρίας. Οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, Πέπτω, καὶ, Πέσσω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέπτω, καὶ, Πεπέπτωκα. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐν τῇ Ἀροποιΐᾳ, αὖτι τοῦ, Μάσσω, ζυμόω, σκεπάζομαι τὸ ἐκ πυρὸς ἄλουρον εἰς φύραμα καὶ ἄρτον, ὑποδεικνύει ὐχὶ μόνον ἡ λέξις Ἀροτρόπες, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Πλατῶνος ῥῆσις τῶν ὁποίων παρέφραμψε ἐν Λέξ. "Ἄλουρον" καὶ ὅθι τοῦ Μάζω, ἵνα τὸ, Μάσσει, σύχνοτερον. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, Πέπω, ὅθεν τὸ, Πέπων, Πέμμα, Ποπὰς, Πόπανον, Ἀροτρόπες.

Πέπτωκα, Παρακ. ἐκ τοῦ Πτόω, αὖτι, Πίπτω.

Πεπτῶτα, αὖτι, Πεπτωκότα, ἐκ τοῦ Πτόω, πίπτω.

Πέπων, πέπονος, ὁ, ἡ, καὶ συγκεκρ. Πεπαίτερος, ὑπερθετ. Πεπαίτατος, ἐκ τοῦ, Πέπω, Πέπτω. ὁ ὑφὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἑφθείς. Ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐψημένος, ὡέιμος, ἀπαλὸς, μαλακός. Ὑπὸ ὀπωρῶν καὶ καρπῶν ὡειμασμένων. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ'. 19. "Τὰς πέπονας βότρυς". τὰς ἀκμαίους, ὡείμους. 2) Ἰδιαιτέρως λέγεται "Σίκυος πέπων" καὶ μόνως "Πέπων" εἶδος καρποῦ τινος κολοκυνθοειδοῦς, ὅστις ζώγεται ἀφ' ὧν ὡειτμάσθη καλῶς, ἐν ᾧ ὁ Σικυὸς (τὸ ἀγγεῖον) ζώγεται πρὶν ὡειμάσῃ. ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτον, Πεπώνιον, (καὶ Τυρκιστὶ, Καβάκιον) ὅθεν ἔνιός τις φέρεται "Πέπων πάσης πέψεως ἀμοῦ ἀκράτου". καὶ Παροιμία "Μαλακώτερος πέπονος". μαλακώτερος ὑπὸ τὸ πεπόνιον. 3) Παρ' Ὁμήρ. ἅπαξ φέρεται ἡ λέξις "Ὦ πέπονες". Ἰλ. Β. 235. ὑπὸ ὀνειδισμοῦ καὶ ὕβρεως, αὖτι τοῦ, ὦ μαλακοὶ, ζυφλοὶ, ἄκυροι, ἐκλυτοι, ἀδύνατοι, ὅπως ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ· ἡ μεταφορὰ ὑπὸ τῶν ἀκμαίων πεπόνων, ἃ τῇ μὲν γεύσει ἐστὶν ἡδέα, τῇ δὲ ὄψει καὶ τῇ ἁφῇ μαλακὰ καὶ διαρρέοντα. ἀλλαχοῦ δὲ ἐκλαμβάνεται κολακευτικῶς, αὖτι τοῦ, Ἥδιστος. "Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διόγενες". ἆρα, ἡ λέξις ἐκφράζει καὶ τὸ, Μαλακὸς, καὶ τὸ, Ἤπιος, Προσηνὴς, ὡροσφελὴς, καὶ τὸ Πέπειρος. Ὀδυσ. Ν. 154. Ἰλ. Ε. 109. Ζ. 55.

Πέρ, μόριον ἐγκλιτικὸν ἐκ τοῦ, Περὶ, Πάρα, ταὐτὸν τῷ, Περισσῶς, κατ' ἀποκοπήν. καταφάσκει ἄρα καὶ ἐνδυναμοῖ ὅτου δίδωσι τόνον (ὃ ἐστὶν, Ἐπίτασιν σημαίνει) εἰς τὸν συγκεκριμένον αὐτῷ λέξιν, καθὼς διαιρέτης εἰς τὰς λογικοτεχνικὰς λέξεις, "Ὡς περ, "Οἷ περ, "Ὅ περ, Ἧ περ, Διόπερ, Οἵος περ, κ. τ. τ. σαφέστατα φαίνεται, ἐφ' οἷς κοινῶνει ἔτι καὶ τὸ, "Ἰα περ, καὶ, Αὐτοί περ. Ἰλ. Κ. 70. καὶ Ρ. 239. καὶ 712. τὸ, Ἤπερ. ὅτε κεῖται ὡς Δοκιτικὸν, καὶ Σαφηνειακὸν, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. 2) Αὐτὸ ἡ σημασία ἔχει τόπον ἔτι, ὅπως τις δύναται νὰ ἑρμηνεύσῃ τοῦτο ὑφὸ τοῦ, Καίτοι, Μ' ὅλον ὅτι, Ἀγκαλὰ καὶ, ὡς ἐν τῷ "Ἀγαθός περ ἐών", κ. τ. τ. καὶ ἔτι αὖθι Μενεχῆς, ὡς ἐν τῷ "Καρτερόν περ". Ἰλ. Φ. 63. καὶ "Ποταμὸς περ εὐρρεὴς". Ἰλ. Φ. 130. Δύναται ἑρμηνευθῆναι ἔτι καὶ ὑφὸ τοῦ, Μόνον, Μ' ὅλον τοῦτο, βέβαια, μάλιστα, διόλου, καθόλου, ὁπόταν ἡ σύνοιαι εἶναι ὑπὸ τινος αὐθαιρέτου ἀνθρώπου, ὅτε καὶ ἡ καταφάσκουσα δύναμις τοῦ μορίου σαφέστερος φαίνεται, οἷον ἐν τῷ "Εἰ καὶ ὀλίγον περ ἐπαύρῃ". Ἰλ. Λ. 391. καὶ ἐὰν αὐτὸς μόνον πολλὰ ὀλίγον ὠφελήσῃ. ὑφ' ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 299. ἑρμηνεύει τοῦτο ὑφὸ τοῦ, Γε, καὶ Δή, καὶ παραπηρεῖ ὅτι καὶ ὁ Ἀείσαρχος τὸ Ὁμηρικὸν "Ἀγαθός περ ἐών", ὑφὸ τοῦ, Δή, ὑφέδωκεν. Εἰς τὸ Πεζὸν, κατὰ παύτην τὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν πολλὰ ἀσυνίητα διείσκεται· καὶ μόνον ἐν τῷ "Καὶ περ" Ἀγκαλά, καὶ μ' ὅλον ὅτι· ἄλλως δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει ὑστέρημα, "Εἰ καὶ". 3) Ἐκφράζει Ἀφαιρετικὰ τινα, οἷον ἐν τῷ "Ὅστις περ ἐῶν". Ἀείσεφ. Ἀχ. 1049. ὅς τις καὶ αὖ ἤθελεν εἶναι, ὅποιος καὶ αὖ ἦτον. "Ὅσα περ "ἔχει ᾠδῆσιν". ὅσα ἔχει ᾠδὴν ὅσα μόνον ἐγεννήθησαν, ἢ "Ὅσα καὶ αὖ ἐγεννήθησαν. "Ἅπερ λέγει, δίκαια πάντα". Ἀείσεφ. Αὐτόθ. 559. Ὅσα καὶ αὖ λέγῃ, ὅλα εἶναι δίκαια. Τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐν Ἰλ. Δ. 259. καὶ τὸ τοῦ Ἡσιόδ. Θεογν. 270. "Ἐν "ᾧ περ ἦ". ὅπου καὶ αὖ εἶναι. ὑφ' τὸ "Ὅτι περ" καὶ τὸ "Ὅθεν περ". 4) Τελάχιστον, ἀλλὰ, ὅμως, λοιπὸν, κ. τ. τ. ἅπερ ἄλλως καὶ τὸ, Γε, σημαίνει. Ἰλ. Α. 352. "Ἐπεὶ μ' ἔτεκες γε μινυθάδιόν περ ἐόντα, Τιμὴν περ μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι "Ζεύς". αὖτι, Μινυθάδιον πέρ ἐόντα τιμὴν γε· καὶ σίχ. 416. "Ἐπεὶ τοῦτοι αἶσα μινυθάσπερ, ὕτι "μάλα δηρόν". αὖτι τοῦ, Πάνυ μίνυθα. Ἰλ. Β. 236. "Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα". τώρα ναὶ φίλομεν ὑποστρέψει. Ἰλ. Γ. 201. "Ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἔασης". τῆς λίαν ξαχείας. Ἰλ. Θ. 242. "Ἀλλὰ πάρ περ μοι ὑπερήνορα ἔκλαγξον". ἀλλὰ παύτην μου τὴν δύχην τελάχιστον ἐκπλήρωσον. "Αὐτὰς δὴ περ ἔασαν". αὐτὰς τελάχιστον ἄφησον, κ. τ. λ. Ἰλ. Θ. 243. ὕτω ὑφ' τὸ ἐν Ἰλ. Ι. 301. ὑφ' 343. Ἐν τῇ ῥήσει "Ἥμος δὲ δρυτόμος περ αὐήρ". Ἰλ. Λ. 46. ἔστι τὸ "Ἥμός περ", ταὐτὸν τῷ, Ὅτε περ. καὶ τὸ "Πρίν περ". Ἰλ. Ο. 588. ταὐτὸν τῷ, Πρίν ἤ. 5) Ταὐτὸν τῷ, Ἔτι. Ἰλ. Θ. 201. "Οὐδὲ νύ σοί περ ἐλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός". ὡς καὶ ἐν Φ. 410. "Οὐδὲ νύ πώπερ ἐπεφράσω". καὶ ἐν σίχ. 441. "Οὐδὲ νύ τήν περ μέμνασαι, ὅσα δὴ "πάσχομεν". ἐνταῦθα αὖθις ἔτι ὑφ' τὸ τῆς Ἡροδότου "Μή περ". ὑφ' τὸ Λατιν. Parumper, paullisper, κ. τ. λ.

Πέρα, καὶ, Πέραν, ὡς Πρόθεσ. μετὰ Γενικ. ὑφ' αὖθι πτώσεως, ὡς Ἐπίῤῥημ. ἐκεῖθε, παραπέρω, παρέκει, παρεκεῖθε, ἐκτὸς, ἔξω, μακρὰν, ἐπέκεινα, πλέον, Ὑπέρ. ἐκ τῆς ἄλλης μέρους, ὑπεραίω, παρεπαίω. "Πέρα τῆς καιρὸ διώξαντες". πλέον ἢ πρεπωδέστερον τοῦ δέοντος. "Πέρα μεσούσης τῆς ἡμέρας". ἐπέκεινα, καὶ ἔτι πρόσ. Ξενοφ. "Τὰ πέραν" τὰ ἔξω τῆς οἰκείου, τὰ ὀξωτερικὰ, τὰ ὀξαγώγιμα. Ἀρριαν. Ὡς Οὐσιαστικ. "Ἡ Πέρα". κεῖται παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 270. "Ἐκ πέρας Ναυπακτίας". αὐτὶ τοῦ, Ἐκ πέρατος. "Τὸ πέραν". τὸ αὐτικρυ μέρος, τὸ αὐτικρυνόν. Ἐνταῦθεν τὸ "Πιράσ, ὦ", καὶ "Πέρασις". Ζήτ. Περαίτερος. ὡς Ἐπίῤῥ. παρ' Ἀεισοτέλ. Πολιτ. ζ'. Οἵτε πέρα φέρξαντες". ὑφ' Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. α'. ιϛ'. "Οὐκέτι πέρα βαλιέρκησεν". Παρ' Αἰλιαν. ζώ. Ἱσορ. ιέ. 29. "ἡ πέρα τιμὴ". ἡ ὑπὲρ τὸ μέτζον, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπέρμετζος. "Πέρα ἢ". ὡεισσύτερον παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 1277. κυρίως σημαίνει τὸ, Ἄλλο μέρος, τὸ αὐτικρυ, πόταμὸς ἢ θαλάσσης τινός.

Περάσκω, Ἰωνικ. ὑφ' Ποητικ. κατὰ ἀφέλυσιν, Παραπαρ. τοῦ, Πιράω, Ὀδυσ. Ε. 410.

Πέραθεν, Ἐπίῤῥ. ὑπὸ τῆς πέρα μέρους, ὑπὸ πέρα. Ξενοφ.

Πε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περαία, ἡ, "γῆ, χώρα". ἡ εἰς τὸ πέραν μέρος ποταμοῦ - λίμνης - θαλάσσης γῆ. ἡ εἰς τὸ πέραν - εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος κειμένη. παρ' Ἀράτ. ταὐτὸν τῷ, Πέραθεν, ὁ Θείζων.

Περαίας, ου, ὁ. εἶδος ἰχθύος, ὀξὺ τὸ ὀξυτείνειν πέραν τὴν ραχιαλῆ. Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. η'. 2. ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς Κεστρέως ἢ Μυξίνης.

Περαίνω, κυρίως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Περάω, ἐκ τοῦ Πέρας, ὅπερ σημαίνει τὸ, Διαπεράω, διανύω, εἰς τέλος φέρω (ἀπὸ πέρας ἄγω) ἢ εἰς τέλος ἔρχομαι, περατῶ, ὁπλίζω, ὁπλοποιῶ, τελειόω, ἐκτελῶ. "Οὐδὲν ἐπέραινον". Γλεπαρχ. "Ὁ χρησμὸς περαίνεται". Εὐσεπ. Κύκλ. 892. Φοίν. 1697. Ἀισχυλ. Σφ. 799. ὁπλίζεται, πέρας λαμβάνει. "Ἡ συμμαχία ὅπως ἐπεραίνετο". ἤρχετο εἰς τέλος - εἰς κατάστασιν. Ἔτι δὲ ἡ αὐτὶ τῶ, Καταπαύω τὸν λόγον. Ἀισχυλ. 2) Ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας κεῖται αὐτὶ τῶ, Σωρηκιάζω. "Γυναῖκα, κόρην περαίνειν". γαμεῖν, σαρκικῶς συνδυείσκεσθαι μετ' αὐτῆς. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀρσενοκοιτίας. καὶ Παθητ. Περαίνεσθαι. Ἀρτεμίδ. α'. 78. καὶ 79. καὶ Διογ. Λαέρτ. εἰς Μενέδημον. Ἐν τῇ Λογικῇ, αὐτὶ τῶ, Συμπεραίνω, συλλογίζομαι.

Περαιόθεν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Πέραθεν. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 71. παρ' Ἀράτ. ταὐτὸν τῷ, Ἐκ περάσης.

Περαῖος, αία, αῖον. ὁ εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης - τοῦ ποταμοῦ κείμενος - καποικῶν, περατινός, περατιανός. ὅθεν

Περαιόω, ῶ. εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ - τῆς θαλάσσης φέρω - τίθημι, περιῶτι εἰς τὸ πέραν, διαπερῶ, μεταφέρω, διαβιβάζω. Μέσ. Περαιοῦμαι, διαβαίνω, περιῶ εἰς τὸ πέραν. εἰς τὸ πέραν διέρχομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 12.

Περαίτερος, ως συγκριτ. τῦ, Πέρα, μακρύτερος παρὰ, ὠτιτοσότερος παρὰ. Πίνδαρ. Ὀλ. η'. 82. "Ὁδοὶ περαίτεραι". ὁδοὶ μακρὰν φέρουσαι, μακρύτεραι. Θ'. 159. ὅθεν

Περαιτέρω, Ἐπίρ. πλέον ἐμπροσθεν, μακρύτερα, παρεμπροσθεν, παρεμπροσθά. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιγ'. 5.

Περαίτης, ου, ὁ. ὁ τῆς περαίας ἐγκάποικος, ταὐτὸν τῷ, Παρκάς.

Περαίωσις, εως, ἡ. ἡ εἰς τὸ πέραν πέρασις διαβίβασις, διάβασις, ἐκ τοῦ, Περαιόω.

Περαιωτικὸν, τὸ. τὸ εἰς περαίωσιν αὐτῶν, καὶ ἀποβρίως, αὐτὶ τῦ, ὁπλήρωσις.

Πέραμα, τὸ. αὐτὶ τῦ, Διαπέραμα, καὶ, Πορθμὸς Γραμμ. (περαντσάδα).

Πέρα, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Πέρα.

Περανόω, παρὰ Φίλ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Περατόω.

Περαντικὸς, ἡ, κὸν. (περαίνω) ὁ αὐτῶν ἢ ὁ δυνάμενος εἰς συμπέρασμα - συλλογισμὸν - εἰς ὁπλήρωσιν καὶ ἐκτέλεσιν - τελείωσιν.

Πέρας, ατος, τὸ. Αἰσχύλ. Προμ. 572. "Ἐνέειον πρὸς πέρας". αὐτὶ, Περάτων. Ἐν τῷ σαδίῳ λέγεται τὸ τέλος. Ἀριστοτ. Νικομ. α'. 2. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ, Ὅρος, σπούδαιον, τὸ τέλος, τὸ ἄκρον, τὸ πέρμα, τὸ τῆς γῆς τέλος. 2) Ἀποπλήρωσις, τελείωσις, ὁπλίσεως, ἐκτέλεσις, ἡ δυνάμις τοῦ ποιεῖν τι, ὅ ἐστιν, ἡ ἐκτελεστικὴ δυνάμις καὶ ὀντότης· ὡς καὶ τὸ Τέλος. ἡ αὐτοτέλεια ἐνεργητικὴ δυνάμις. "Τὸ πέρας ἔχοντες τῆς ἐν τῇ πόλει ἁπάντων δικαίων". οἱ Κείται, δικασταί. παρὰ Δεινάρχ. 3) Ὡς καὶ τὸ, Τέλος, Ἐπιῤῥήμ. Ἐξάπας, τέλος πάντων, ὕστερον ἀφ' ὅλα. ὡς ἐν τῷ, Ἀντιπέρας, ὅπερ τινὲς ἐκ τῦ, Πέρα, ἢ. παράγουσι. Ζήτ. ἐν τῷ, Πῆραρ, Πῆρας.

Περάσμιος, ὁ, ἡ. (περάω) ὁ διαπάμψιος περαθῆναι, τὸν ὁποῖον διώκεται τις νὰ περάσῃ - νὰ διαβῇ εἰς τὸ πέραν. περατὸς, διαβατὸς, πορθμήσιμος, πλωτός. "Ἀὴρ ἀεὶ περάσιμος". Εὐσεπ. Λιμ.

Πέρασις, εως, ἡ. (περάω) διάβασις, πέρασμα, μετάβασις, διαβίβασις. Θεόφρασ. Αἰτ. Φυτ. β'. 10. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 103. "Βίᾳ πέρασις". ταὐτὸν τῷ Τελευτὴ, πέρας, τέλος.

Περασμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πέρας, τελείωσις, παρὰ τοῖς Ο'.

Περατεύω, ταὐτὸν τῷ, Περαίνω. Ἡσύχ.

Περάτη, ἡ. ἐκ τῦ, Πέρατος, ὡρισυπαν. Γῆ, ἡ, χώρα, ἡ κατοικουμένη κειμένη γῆ ἢ ὑπὸ τὸ πέραν μέρος ποταμοῦ ἢ θαλάσσης κειμένη χώρα. τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, ὅξαιρέτως λέγεται τὸ πέραν τῆς ἡμετέρας ἠρκυίης Θείζοντος μέρος, τὸ ὑπὸ γῆν ἢ τὸ ὑπὲρ τὸν θείζοντα ἡμισφαίριον. ἄρα, ἀμφότεροι οἱ θείζοντες ὁ τῆς ἀκροτελῆς ἢ τῆς δύσεως, ὡς ὁπερατεύοντες, τὸ δύο ἡμισφαίρια, ἢ ἐνταῦθεν παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 1281. "Χαροπὴ ὡς ἐκ περάτης αἰῆσα". καὶ "Ἥλιος ἐκ περάτων αἰώνος". ὁ Αὐτ. β'. 165. ἐκ τῦ ὑπὲρ θείζοντος ἡμισφαιρείου, ὑπὸ τῦ τῆς ἀκροτελῆς θείζοντος ἀνατέλλων ἥλιος. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ψ. 243. ἡ νύξ. "Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ". ἐν τῷ θείζοντι.

Περάτηθεν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Πέρηθεν, ἢ, Ἀντιπέρηθεν. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 52.

Περάτης, ου, ὁ. (περάω) ταὐτὸν τῷ, Πορθμεύς. Σοῦδ. ἐν Λ. Πορθμεὺς, ἢ Πρεκλ. παράφρ. 250.

Περατινοί, οἱ. (πέρατος) οἱ εἰς τὸ πέραν μέρος εὐθρωποι. περαῖοι, περατινοί. "Τὰ περατικὰ φορτία". τὰ ἐξαγώγιμα, τὰ ἔξω τῆς θείων σελλόμενα. ἀντίκειται τῷ, Ἐντόπια, ἢ Ἐγχώρια. Ἀρριαν. ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ Ἰταλ. *Transito*.

Περατοειδὴς, (πέρας, εἶδος) ὁ πέρας ἔχων, ὁ τελευτῷ. ἀντίκειται τῷ, Ἄπειρος. Πλάτ.

Πέρατος, ατος, ατον. (πέρα) ὁ εἰς τὸ πέραν - εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος κείμενος. Ζήτ. Περάτη.

Περατός, τὴ, τὸν. (περάω) ταὐτὸν τῷ, Περάσιμος. Ἡρόδοτ. α'. 193. "Ἡ μεγίστη τῆς διωρύχου ἐστὶ νηυσὶ περητός".

Περατόω, ῶ. (πέρατος) θείζω, πέρατα - ὅρια τίθημι, διορίζω, ὡρισμένίζω, ὡρικλείω, ἐκτελῶ, τελειόω, εἰς πέρας ἄγω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Περάτωσις, εως, ἡ. ὁρισμὸς, θέσις τῆς ὥρας. τελείωσις.

Περάω, ῶ. Μ. άσω, καὶ, ήσω. (πέρας) περαίνω, εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω - τίθημι, εἰς τὸ πέραν μεταφέρω. "Πόδα περᾶν". ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ - περατέρω φέρω τὸν πόδα. Εὐσεπ. Ἄλκ. καὶ αὐτῦ τὸ Πόδα, αὐτὶ τῦ, Ὑπάγω, προβαίνω, ἐκ τοῦ εἰς πέρας μεταβαίνω, προβαίνω, περιῶ. Εὐσεπ. Ἡρακλ. 665. Φοίν. 308. 2) Οὐδετέρ. περιῶ ἑαυτὸν εἰς τὸ πέραν, ὑπάγω εἰς τὸ πέραν μέρος, διαπερῶ, εἰς τὸ πέραν διέρχομαι, διαβαίνω. Ἰλ. Δ. 460. "Πῆρσε δ' ἄρ' ὀξέον ἐσω αἰχμὴ χαλκείη". διεπέρασε, διῆλθε. "Θάλασσαν περᾶν". πλεῖν, διὰ τῶν πλοίων διέρχεσθαι εἰς τὸ πέραν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 268. "Κίνδυνον περᾶν". βαλλεῖν, παραδοῦναι, ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, καὶ διέρχεσθαι αὐτόν. ὡς καὶ ἐν τῇ σημειθείσῃ "Περᾶν θάλασσαν κίνδυνον". Ὀδυσ. Λ. 157. ἐν τῇ σημειθείσῃ δὲ σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Ὑποφέρω, δημιάζω, διέρχομαι. "Πέρασιν ἔξω δόμων". ἐξέλθε τῆς οἰκίας. Σοφοκλ. 3) "Φέρω τι εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης - ἔξω τῆς θείων καὶ πωλῶ αὐτὸ, εἰς τὸ πέραν ἄγω. Φέρω πραγματείας εἰς τὸ πέραν μέρη διὰ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θαλάσσης, ὁ ἐσίν, εἰς τὰ ἔξω μέρη - εἰς τὰ ἐντὸς τῆς ὀείων, τῆς παχείδος μυ, καὶ πωλῶ αὐτάς. Πωλῶ. Ἰλ. Φ. 40. "Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐὐκτιμένην ἐπέρασσε, Νησὶν ἄγων". πέραν θαλάσσης ἐπώλησε. ᾧ ἐν εἰχ. 58. "Λῆμνον εἰς ἠγαθέην πεπερημένος". πεπερασμένος, πεφραγμένος, πωλημένος. τοιῶτον καὶ τὸ ἐν εἰχ. 102. "Ἐπέρασσα". ᾧ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 297. "Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι". καὶ τὸ εἰς Ὕμν. Δήμητ. 132. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 674. "Ὃσ- "τον θυμὸς περάσῃ". Ὅταν ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, ὅταν σοὶ περάσῃ ὁ θυμός. εἰς τέλος ἔλθῃ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 123. "Περᾶν δ' ἀμφὶ δειρὴς". περνᾶν τι ὅμῳ τὸ λαιμῷ, ὅ ἐσι, Τρώγειν. 4) Μεταβαίνω, παρέρχομαι, Ξενοφ. Λακ. πολ. δ'. 7. "Τοῖς τῶν "ἡβητικῶν ἡλικίαν πεπερακόσιν". 5) Διάγω, περνῶ τὸν ζωόν μυ. ὁ αὐτ. Κυρωπ. ζ'. β. 20. "Σαυτὸν "γεγωακὼν εὐδαίμονα περάσεις". Ἡ συνήθεια ἐκφράζει τὸ τοῦτο ὀμῷ τῆς παρωνυσέως τοῦ τ, Περνάω, καὶ Περαῶ, λέγουσα.

Περγαμηνή, ἡ. συνηπαν. Χάρτη, δέρμα προβάτου εἰς λεπτὸν ἀπεξεσμένον ἐφ' ᾧ γράφουσι, (μεμβράνα, περγαμηνὸν). λέγεται δὲ ὅτι ὀμῷ τὸ εὑρεθῆναι αὐτὸν πρῶτον ἐν Περγάμῳ τῆς Ἀσίας. Ζήτ. Διφθέρα. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ε. βεβαιοῖ, ὅτι τὸ ὅλη διφθέραν γράφειν, πάνυ ἐν χρήσει παλαιόθεν εἰς τοὺς Ἴωνας.

Πέργαμον, τό. ἀκρόπολις. "Πέργαμον ἄπουθεν". Αἰσχύλ. Προμ. 956. Εὐριπ. Φοίν. 1109. Παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ἡ ἀκρόπολις τῆς Τρωάδος. Ἰλ. Δ. 508. ὅπου ὅρα καὶ τὸν Σχολιαστήν.

Πέρδησις, ἡ, (πέρδω, Μέλ. περδήσω) τὸ πέρδειν, κλάσμεν.

Περδικεύς, έως, ὁ. ὁ νεοσσὸς (τὸ νέον πελίον) τῆς πέρδικος.

Περδικικός, κὴ, κόν. παρ' ὅτι αὐτὴκει εἰς τὰς πέρδικας.

Περδίκιον, τό. ὑποκορισ. τῆ Πέρδιξ, μικρὰ πέρδικα. 2) Εἶδος χόρτυ, ἐν τοῖς τοίχοις φυόμενον, παρὰ Κέλσῳ ὅπερ ἄλλως, Ἐλξίνη, λέγεται. Parietaria.

Περδικοτροφεῖον, τό. τόπος ἐνθα ξέφονται αἱ πέρδικες. ἐκ τῶ,

Περδικοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ ξέφων - κράτῆ - ἔχων πέρδικας.

Πέρδιξ, ικος, ὁ, ἡ. εἶδος γνωσῆ πετεινῆ, μεγαλητέρε τῆς σπιζερᾶς, ἐν πεδιάδεσι τόποις ἐξετείβον. Πέρδικα. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ϛ'. 1. Perdice, Ἰταλ.

Πέρδω, καὶ, Πέρδομαι. Παρακ. Πέπορδα, Ἀόρ. β. Ἔπαρδον. περδῶ ἀφίημι, ῥίπτω πορδάς, κλάω. Ζήτ. Πεφαδλη. "Πέρδου" αὐτὶ τῦ, Πέρδω κατὰ σοῦ, ἡ, Κατὰ πέρδου. Ἀριστοφ. ὡς τὸ τῆς σπιν. "Νὰ σὲ κλάσω.

Πέρηθεν, Ἐπίρ. πεύτον τῆ, Ἐκ τῦ πέρα, ἀπὸ τῦ πέραν μέρους, (ἀπὸ πέρα).

Πέρην, Ἐπίρ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πέραν.

Περιστύριον, τό. (περάω) ζύπανον, ζυπανέιον. Ζήτ. ἐν τῆ, Τρυγλυπάριον.

Περητός, Ἰωνικ. αὐτὶ, Περατός. Ἡρόδοτ.

Πέρθαι, Ἰλ. Π. 708. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πεπέρθαι, περθηθῆναι, ὡς τὸ Δέγθαι, αὐτὶ, Δεδέχθαι.

Πέρθω, Μ. Πέρσω. Ἀόρ. β'. Ἔπραθον, Πρασθεῖν, Πραθέειν. Παρακ. Πέπορθα, πορθῶ, λήιλατῶ, διαφθείρω τινὰ, καταπραδίζω, κατακαίω, πυτόν τῆ, Πορθέω. Ἰλ. Β. 374. "Πόλις περθομένη". πορθηθῆσα. Ὀδυσ. Ε. 107. "Δικάσω (ἔτυ) πέ- "λιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε". πορθήσαντες. Ζήτ. Δαρθέω. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Perdo.

Πέρι, αὐτὶ, Περίεσι. Ζήτ. ἐν τῆ, Περί. πάσεται καὶ αὐτὶ τῦ, Περισσῶς. Ἰλ. Ε. 566. ὡς ἐν τῆ συνηθείᾳ τὸ, Πάρα.

Περὶ, Πρόθεσ. μετὰ Γενικ. σημαίνει Αἰτίαν, Ἀναφοράν, Σχέσιν, καὶ Ὑποθεσιν. ἐκφράζει δὲ τὴν τῆς συμπαθείας, Διά. καὶ τὸ Ἕνεκεν, οἷον "Περί τινος "λέγειν". καθόλυ δὲ σημαίνει τὸ, Ὅσον ὅμῳ. "Ὅσον αὐτὸν, ὅσον ὑποβλέπει, ὡς φῶς. Ἡρόδοτ. β'. 10. "Οὐδεὶς αὐτῆ πλήθεος πέρι ἄξιος συμβληθῆναι "ἐσί". Ξενοφ. Ἀπομν. α. γ'. 15. "Περὶ μὲν δὴ "βρώσεως καὶ πόσεως καὶ ἀφροδισίων ὅπως κατεσκεύασ- "μένος ἦν". ὁ αὐτ. Κυρωπ. γ'. α. 14. "Οὐ μόνον ὡσὶ ἑαυτὶ, ἀλλὰ καὶ ὡσὶ ἐμὲ, καὶ ὡσὶ γυναικὸς, καὶ ὡσὶ παίτων τῆ τέκνων δηλοῖς φοβεῖται". ἀχὶ μόνον ὅμῳ τὸν ἑαυτύ τε, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ, καὶ ὅμῳ τὴν γυναῖκά τε, κ. τ. λ. Ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ αὐτὶ τῆς Ὑπὲρ, αἰτιολογοῦσα τὸ σελικὸν ἢ ποιητικὸν αἴτιον, οἷον "Μάχεσθαι ὡσὶ Πατρίδος". Εὐριπ. Φοίν. 534. "Εἶπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι κάλ- "λιστον ἀδικεῖν". εἵνεκεν τῆς τυραννίδος, ὅμῳ τῶν τυραννίδα. "Δεδίσσεται ὡσὶ τινος". ὅπως ἄλλως καὶ μετὰ Δοτικ. "Περί τινι"; κεῖται. 2) Ὑπεροχῆ, τὸ Μᾶλλον, ὡσσότερον, Πλέον, Ἐπὶ, Ὑπερβαλλόντως, Περισσῶς. οἷον "Περὶ ἄλλων". ὑπὲρ τὰς ἄλλας. Ἰλ. Α. 287. "Ἀλλ' ὁ μ' ἀνὴρ ἐθέλει ὡσὶ παίτων, "ἔμμεναι ἄλλων". Ὑπὲρ παίτας, ὡσσότερον παίτων, ἢ παίτων ἐθέλει ὑπερέχειν, ὑπὲρ παίτας εἶναι, καὶ παίτων ὑπερέχειν. ὅτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, Περίειμι, Περιγίνομαι τινός. Περισσόω, καὶ Περισσεύω. καὶ ἐντεῦθεν αἱ Φράσεις· "Ποιεῖσθαί τι ὡσὶ πολλῦ, πλείονος, πλείστυ, μικρῦ ἐλάττονος, ἐλαχίστυ, ἥσσονος". αὐτὶ τῦ, Περισσότερον φροτιμᾶν, σοχάζεσθαί τι ὅμῳ μεγάλου, ὅμῳ μικροῦ. Πολλῦ ἢ ὀλίγυ τιμᾶν τι, ὅπως ἡ Περὶ, Τιμὴν σημαίνει, ὡς καὶ παρ' Ἡρόδοτ. α. 120. "Καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν ὡσὶ "πολλῦ ἐσί" καὶ εἰς ἡμᾶς, εἶναι πολλὰ συμφέροι, πολλὰ τίμιον καὶ ἄξιον, ᾧ ὅμῳ ἡμᾶς εἶναι καλὸν, ᾧ ἡμεῖς τὸ θέλεμμυ· ἐνίοτε δὲ ἐκφράζεται, ᾧ ὅμῳ τῦ, Μέλει, καὶ Προσήκει. Φαίνεται ὅμως εἰς παίτας τὰς φράσεις ὅτι ἐν τῆ Περὶ, κεῖται ὡς βάσις ἡ ἰδέα τῆς Ἀντὶ, ὡς παρὰ Θουκυδίδ. ϛ'. 69. "Οἱ δ' ἐχώρυν, Συρακόσιοι μὲν ὡσί τε παιτρίδος μαχούμενοι - Ἀθη- ναῖοι δὲ ὡσί τε τῆς ἀλλοτρείας οἰκείαν ἀρχήν". ὅπως εἰς τὸ "Περὶ τῆς ἀλλοτρείας μαχούμενοι". φροσυπακουτέον τὸ, Ἕνεκεν. οἱ Ἀθηναῖοι δὲ ὑπήρχοντο νὰ πολεμίσωσι ὅμῳ σὺν ξενον τόπον, ᾧ εἰς τὸ. "Οἰκείαν ἀρχήν". φροσυπακουτέον τὸ "Ὥσε, ἵνα ᾖ". Οἱ Συρακόσιοι ἐχώρυν ὑπὲρ παιτρίδος μαχούμενοι. οἱ δ' Ἀθηναῖοι εἵνεκεν ἀλλοτρείας γῆς, ὥστε οἰκείαν ἔχειν αὐτὴν τοῦ λοιπῦ, ἤ, ὥσε οἰκείαν ποιῆσαι αὐτήν. 3) Μετὰ Δοτικῆς σημαίνει τὸ, Κύκλω, ὀλέγυρα· ἐν τῆ ἑρμηνείᾳ, Πρὸς Πλάτ. πολιτ. β'. "Περὶ τῆ χωνεῖ λέγ- "σῶν δακτύλιον φέρων". Ξενοφ. Κυρωπ. ἀ. β'. 13. "Θώρακα ὡσὶ τοῖς στέρνοις". διαφορώτερος δὲ σωματοσύμβολος μετὰ τῆς φορᾶς καὶ δηλοῖς σημαντικῶν Ῥημάτων, ἰσοδυναμεῖ τῆ, Διὰ, κυρίως ὅμως τῆ, "Ὅσον ὅμῳ, "Ὅσον αὐτὸν, "Ἕνεκεν. "Περὶ γὰρ δὴ ποιμένων "λαῶν". Ἰλ. Ε. 566. Οὕτω καὶ τὸ "Θωρῆξαι ὡσὶ- "τινι". Πλάτ. Φαίδ. Μετ' ἄλλων δὲ Ῥημάτων ὡς καὶ τὸ πλεῖστον, Ποιητικῶς σωματόσεται. οἷον, Μαχέ- "σασθαι ὡσὶ δωτί". αὐτὶ | ὑσὶ δωτός. Ὀδυσ. Β. 245. Ρ. 471. Σ. 308. μ' ὅλον τὸν λέγει ὁ Πλάτων εἰς Πρωταγόρ. ἔτι "Ὅρα μὴ ὡσὶ τοῖς φιλιππίοις κυβδηλῆς

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"τε καὶ κινδυνώδης". ἔτι δὲ κεῖται ἐκ αὐτοῦ τούτου, Ἀπό, καὶ Ὑπό, οἷον, "Περὶ φόβῳ". ὑπὸ φόβου, ὑπὸ φόβου. "Περὶ πάρβει". Αἰσχύλ. Πέρσ. 693. καὶ Χοηφ. 33. "Περὶ δείματι". Πίνδ. Πύθ. ε'. 78. "Περὶ "σθενεῖ βλεμεαίνει". Ἰλ. Ρ. 22. ὅπερ ἐν Ι. 237. "σθενεῖ βλεμεαίνει". Μ. 42. Ρ. 135. μόνον "Σθενεῖ βλεμεαίνειν" εἶπεν, τοιοῦτον καὶ τὸ "Ἀμφὶ πάρβει". Αἰσχύλ. Χοηφ. 543. καὶ τὸ "Ἀμφὶ θυμῷ". Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. ά. σελ. 17. αὐτὶ παύομαι δὲ τῆς Δωτικῆς, κεῖται καὶ Γενικὴ παρὰ Θεκυδ. δ'. 130. "Περὶ ὀργῆς". καὶ ἐν β'. 8. ἢ Ὑπό. "Νεότης ἐκ ἀκριβοῦς ὑπὸ ἀπειρίας "ἥκιστα τῶ πολέμω". ὡς καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἴλ. ε'. 385. Μ. 42. Ρ. 135. μόνον "Σθενεῖ βλεμεαίνειν" εἶπεν, τοιοῦτον καὶ τὸ "Ἀμφὶ πάρβει". Αἰσχύλ. Χοηφ. 543. καὶ τὸ "Ἀμφὶ θυμῷ". Σοφοκλ. παρ' Ἀθήν. ά. σελ. 17. αὐτὶ παύομαι δὲ τῆς Δωτικῆς, κεῖται καὶ Γενικὴ παρὰ Θεκυδ. δ'. 130. "Περὶ ὀργῆς". καὶ ἐν β'. 8. ἢ Ὑπό. "Νεότης ἐκ ἀκριβοῦς ὑπὸ ἀπειρίας "ἥκιστα τῶ πολέμω". ὡς καὶ παρ' Ὁμήρ. Τιμ. εἰς Δήμητ. 411. "Εἶδαρ ἐγὼν αὐόρσα ὑπὸ χάρματος". 4) Μετὰ Αἰτιατ. ἰσοδυναμεῖ τῇ, Πρὸ, πλησίον, σημαίνουσα ἔτι καὶ τὸ, Κύκλω, περιγύρω, πέριξ, ὁλόγυρα, ὡς καὶ ἡ, Ἀμφὶ, Ξενοφ. Πόρ. δ'. 3. "Ἡ "λόγυρα, ὡς καὶ ἡ, Ἀμφὶ, Ξενοφ. Πόρ. δ'. 3. "Ἡ "περὶ τὴν χώραν θάλαττα". Ἑλλ. ε'. γ'. 22. "Με"θ' ὧν εἶχε περὶ αὐτόν". Ζήτ. ἐν τῇ Ἀμφί. κατὰ τόπον, καὶ κατὰ χρόνον σχέσιν σημαίνουσα. "Ὡκουν "Φοίνικες περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν". αὐτὶ τοῦ, Καθ' ὅλου, Εἰς ὅλην τὴν Σικελίαν. καὶ ἐντεῦθεν Χρόνῳ ὅλῳ, Εἰς ὅλον τὸν Σικελίαν. καὶ ἐντεῦθεν Χρόνῳ διεσιμόν. οἷον "Περὶ τούτους τοὺς χρόνους". αὐτὶ, Κατὰ τούτους, εἰς τούτους τοὺς χρόνους. "Περὶ λύχνων ἀφάς, "Περὶ πληθύουσαν ἀγοράν", εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεσημείας, τὸ μεσημέριον. "Περὶ μέσας νύκτας". τὰ μεσάνυκτα. Ξενοφ. Τοῖς περὶ σωτηρικοῖς δὲ σωπιστέον, σημαίνει τὸ Σχεδόν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ, Πῦ, οἷον, "Περὶ εἰ τειχιλίους. Περὶ ἑπτακοσίους". ἄλλος δὲ ἰσοδυναμεῖ τῇ, Πρὸς, καὶ Εἰς, Ἀναφορὰν καὶ Σχέσιν ἢ τὸ Λεῖπον σημαίνουσα, οἷον, "Πενηρὸς περὶ τι. Πλάτ. πόλ. ε'. "Ἐξαμαρτάνειν περί τινα". αὐτὶ τοῦ, Ἐναντίον τινός. Εἰς τινα. "λέγειν περί τι". ὅπου καὶ τὸ, "Περὶ θεὸς, καὶ περὶ γονέας ἀμελῶς ἔχειν". ἀμελεῖν τὰ πρὸς θεὸν, τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς θεούς. "Ἥντι περὶ ἡ"μας ἁμαρτάνοσι". ἀναφερόμενον εἰς ἡμᾶς. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν. "Περί τι ἔχειν, ἢ, Εἶναι". αὐτὶ τοῦ, Καπηγίνεσθαι. ὡς καὶ ἡ, Ἀμφί. "Ἐχει δὲ εὐχρηστος καὶ εἰς περιφραφὴν, οἷον "Οἱ περὶ τὸν Σωκράτην". ὁ Σωκράτης, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἤτοι οἱ μαθηταί, καὶ ὁ παιδοτρίβης αὐτοῦ, ἢ οἱ φίλοι καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ μόνοι. ὅθεν λέγει καὶ ὁ Θεόφρας. Φυτ. Ἱστορ. η'. 8. "Ταῖς "περὶ τὸν σῖτον". αὐτὶ, Τῷ σίτῳ καὶ τοῖς σιτώδεσι. "Ἡ περὶ αὐτὸν ἀρετή". αὐτὶ, ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ. "Οἱ "περὶ τοὺς λόγους". οἱ ῥήτορες, οἱ πεπαιδευμένοι, ὅτι ὑπακούεται τὸ, Ὄντες. "Οἱ περὶ τὴν κόρην". αὐτὶ, ἡ Κόρη. Ἐν τοῖς Σωθέτοις φυλάττει ὅλας παύτας τὰς σημασίας, καὶ ἔτι ἄκρος τούτων σημαίνει καὶ Ἐπίπασιν, αὐτὶ τοῦ, Πλεῖον, περισσότερον, οἷον ἐν τῷ, Περίεργος, λίαν-περισσῶς-πάνυ ἐνεργὸς-ἐνεργητικός. Περιαλγὴς, κ. τ. τ. ὅτε δὲ πάσσεται μετὰ τὴν λέξιν, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. οἷον "Γῆς πέρι". αὐτὶ, Περὶ γῆς, κ. τ. τ. Παρ' Ὁμήρ. "Περὶ μοῦ εἶδος. "περὶ δ' ἔργα τέτυκτο". αὐτὶ τοῦ, Περιττὸς ἦν καὶ πολὺς κάποτε τὸ εἶδός μ' ἐπὶ τὰς ὠφελίας. "Περὶ δ' αὖ"συλα ῥέζειν ἀνδρῶν". περισσότερον ἢ ἄλλων αἰδρῶν ἄδικα ἀγαθὰ ἐργάζεσθαι. Ἔτι δὲ κεῖται τὸ "Πέρι" αὐτὶ τοῦ, Περισσοῦ. ὡς τὸ, Ἔνι, Ἔνεστι. Ἡ ἀρχαία τοῦτο ἐκ τοῦ, Πέρις, μετὰ τοῦ Πέρα, συγγενὲς, πεύσης ἐκ τοῦ, Πέρις, μετὰ τοῦ Πέρα, συγγενὲς, ὑποδηκνύεται ἐκ τοῦ, καπελληφθείνης, Περισσός.

Περιάγαμαι, λίαν ἄγαμαι-θαυμάζω. Γλωσ.

Περιαγαπάω, ῶ. ἡ, Περιαγαπάζω, λίαν ἀγαπῶ.

Περιαγγέλλω, εἰς τὰ πέρξ ἢ ὁλόγυρα ἀγγέλωμι-διοσημοῖω. παρὰ Θεκυδ. ζ'. 18. "Σίδηρον περιαγγίλλειν". ἀπαιτεῖν, ζητεῖν καὶ σωνάζειν σιδήρεια.

Περιαγείρω, ὑπὸ τῆς περὶξ σωνάζω, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη ζητῶ, φέρω εἰς ἑαυτόν. Μέσ. Περιαγείρομαι, περιχόμβως ἀγείρω, γυρίζω ὁλόγυρα καὶ σωνάζω τι δι' ἐμαυτόν μου. Πλάτ. Πολιτ. ί. "Νικηφόροι περιαγειρόμβοι". οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιόντες. "Περιαγειρόμβους φύλλοις βάλλεται καὶ ἀ"θεσιν". ὅθι τῶν νικώντων ἐν ἀγῶσι. Περιαγειρομένους δὲ ἔλεγον τοὺς ἀθλητὰς, οἱ μετὰ τὸν νίκην περιαγόμβοι καὶ περιπορεύόμβοι, ἐλάμβανον, οἱ μὲν ζῶντας, οἱ δὲ χιτῶνας, οἱ δὲ πεπάσους, οἱ δ' ἄλλα τι ἄτια". "Ὁρα Φώτ. ἐν Λέξ.

Περιαγὴ, ἡ. περίκλασις καὶ καμπή. Ἀρατ. 688.

Περιαγὴς, ές, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ, Περιωγὴς.

Περιαγωνίζω, δύω τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τοὺς πλάτας. Δίων Λόγ. 32. ὅθεν

Περιαγωνισμα, τὸ. τὸ δέσιμον τῶν χειρῶν ὀπίσω εἰς τοὺς πλάτας.

Περιαγνίζω, Μ. ἰσω. Δίων Ἀλικ. "Ὕδατι πε"ριαγνίζειν". περιέρχεσθαι μετ' ὕδατος καὶ καθαίρειν-ἁγνίζειν-ἁγιάζειν.

Περιάγνυμι, καὶ, Περιαγνύω, ὁλόγυρα ἄγνυμι-τζακίζω, σωυτείβω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σραμπυλίζω, περικλῶ κάμπτω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Περιάγνυ"ται, περικλᾶται, σωυτείβεται, περιέρχεται, (περιρρήγνυται). ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Περιέχει, περιέχει, πχολογεῖ περὶ ἐμέ. ἔτι Ἰλ. Π. 78. ὅθι τῆς φωνῆς τοῦ "Εκτορος, ὅπου ὁ Εὐσάθ. φησί· "Περια"γνυσθαι λέγεται ἡ φωνὴ, ἤγουν περικλᾶσθαι, ὥσε μὴ μόνον τὰς κατ' οὖς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ πλαγίων ἀκοάς". ἐντελεστέρως δὲ κεῖται παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρ. 279. "Περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχώ". ἀλλ' ἐν σίχ. 203. "Θέων δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος". ὀρθοτέρα ἐστὶν ἡ παλαιὰ ἀνάγνωσις "Ἁγνὸς Ὄλυμπος", σωυπακουμβύσα τῷ, Ἐλιῶ.

Περιαγοραῖος, ὁ. περίλογος, περιαγορεύτης, λάλος, ὅστις περιέρχόμβος ἐν ταῖς ἀγοραῖς φλυαρεῖ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Περιάγχω, περὶ τὸν λαιμὸν σφίγγων πνίγω τινά.

Περιάγω, ἐν κύκλῳ ἄγω-ὁλόγυρα φέρω, περιτειγυείζω, σρεφογυρίζω, ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἐκεῖσε φέρω-διαθέσιμον γυρίζω-σρέφω-διηγῶ πρός τι. Ξενοφ. Ἀγησ. α'. 15. "Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαραθῶνα πε"δίον περιήγαγε". Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, Περιέρχομαι, Περιφέρομαι, ὑπό τόπου εἰς τόπον ἢ ὑπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἔρχομαι, ὁλόγυρα περιπατῶ, καὶ μετὰ προσοχῆς βλέπω καὶ ἐξετάζω ἢ ἐπισκέπτομαί τι. Πρόξ. Ἀποσόλ. ιγ'. 11. Ματθ. κγ'. 25. Μάρκ. ς'. 6. Μέσ. Περιάγομαι. περιέρχόμβος φέρω μεθ' ἑαυτοῦ. φέρω ἢ ἔχω τινὰ παύτοτε μαζῆ μου. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 28. Ἀπομν. α'. ζ'. 2. "Λυπηροὶ-ἀκολούθους "πολλοὺς περιάγονται". Φέρω ἐμαυτὸν ἔως.

Περιαγωγεύς, έως, ὁ, ἡ, Περιαγωγὸς, ὁ, ὁ περιάγων, σρεφών. ὃς περιφέρει, περισρέφει. "Περιαγω"γὸς" λέγεται καὶ μία Μηχανὴ, εἰς τὸ περισρέφειν ἐπιτηδεία, (ῥοδιακὴ).

Περιαγωγὴ, ἡ. τὸ περιάγειν, τὸ περιφέρειν-περισρέφειν, ἢ ἐν κύκλῳ φέρεσθαι, περισρέφεσθαι. Ἀριστοτ. ἐπὶ δὲ κυκλοτερῶν σημάτων, παύτὸν τοῦ, Περιφέρεια.

Περιαγωγὶς, ἡ. ὁ Ἡλιόδωρ. περὶ Καθαρτισμῶν, (Ἐκλογ. Φυσικ. σελ. 468.) λέγει· "Περιαγωγίδες "πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλιῶν". παύτὸν τοῦ, Περιαγωγούς.

Περιάδω, ὁλόγυρα ἄδω, διηγεμένως ἐπαινῶ, ὑμνῳδῶ.

Περιαθρέω, ῶ. Μ. ἦσω. περιβλέπω, περισκοπῶ, ὁλό-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁλόγυρα μετὰ προσοχῆς βλέπω-ἀκριβῶς θεωρῶ. ὅθεν
Περιάθρησις, ἡ, ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας θεωρία καὶ παρατήρησις ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Περιαίνομαι, πυτὸν ταῦ, Περιαμύομαι, ἁρπάζω, ἁφαιρῶ.
Περιαίρεσις, ἡ. καθαίρεσις, ἀφαίρεσις, λῆψις-ἐλάττωσις ἀπὸ τῆς πέριξ μερῶν.
Περιαιρετὸς, ἡ, τόν, ὁ περιαιρεθῆναι δυνάμενος. ὑπὸ τῦ ὁποίου δυνάται νὰ ληφθῇ-νὰ ἀφαιρηθῇ τι.
Περιαιρέω, ῶ, Μ. ήσω. ῆ, Περιαιρέομαι, ῆμαι. ἁρπάζω, ἁρπάω, καθαίρω, καταβάλλω, αἴρω ἐκ μέσου, ὀκνίνω, ἁρπάζω ἢ λαμβάνω τι ἀπ' ὅλα τὰ πέριξ αὐτῦ μέρη. "Τὰ τείχη περιῃρῆν". καθαίρειν-καταβάλλειν. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. β'. 13. "Μελήτιον τι-"ν περιῃρῆν". ὁ Αὐτ. Κυρπ. β'. ά. 21. ἁφαιρῶ-συκόνω-περῆνω τὴν φρυτίδα ὑπό τινος. ἐκβάλλειν τινὰ ὑπὸ τὴν φρυτίδα. "Τὰ ὄντα τινὸς περιῃ-"ρῆσθαι". ὁ Αὐτ. Αὐσθ. ἡ. ά. 47. πέρνειν τὰ ὄντα ὑπό τινος, ἐξοπλίζειν-ξαρμαπόνειν τινά. πυτὸν τῦ, Περιῃράφω, ἀεισθ. 3. Πυθικ. "Περιῃρημμένοι "τὰ χρήματα". Δημοσθ. ἀφῃρημμένοι, ἐξ ὁποίων ἠρπάχθησαν τὰ χρήματα.
Περιαίρημα, τό. τὸ ἀφαιρεθὲν, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν-ἥρπασεν-ἀπέσπασε τις. Σχολ. Ἀεισχ. Ἱππ. 767.
Περιακμάζω, λίαν ἀκμάζω. "Πλούτῳ περιακμά-"ζειν". λίαν πλούσιος εἶναι, παῦ πλυτεῖν. Προκόπ. ἀνέκδ. 28.
Περιακοντίζω, ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀκοντίζω.
Περιακτος, ὁ, ἡ. ὁ περιαγόμενος-ὁλόγυρα γυρίζων. στρεπτὸς, "Περιακτὸς, ὁ διαστρόφους περικυκλίνας". Περιακτὰ, τὰ, μηχανικαί τινες περιστροφαί. Μαθηματ. παλ. σελ. 97.
Περιαλγέω, ῶ. λίαν ἀλγῶ, ὀρμητικώτατα ἄλγος σχίζει ἢ λύπην αἰσθάνομαι. λίαν λυπημένος εἰμὶ ἢ μεγάλην αἴσθησιν ἄλγος ἔχω. μετὰ Δοτικ. Θεοκρ. ὅθεν
Περιαλγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἡ, Ἐπίρ.—λγῶς. ὁ μεγάλην ἄλγος ἔχων. λίαν ἀλγῶν.
Περιάλειμμα, τό. Λατ. Καπάλειμμα. ἐκ τῦ
Περιαλείφω, Μ. ψω. ὁλόγυρα ἀλείφω.
Περίαλλα, Ἐπίρ. κυρίως ὅμως ὑστερ. Πλυθ. ἐκ τῦ, Περίαλλος, αὐτὶ, Περίαλλος, ὑπὲρ τὴν ἄλλων ἁπάντων, ὑπερβολικῶς, καθ' ὑπερβολήν.
Περιαλλόκαυλος, ὁ, ἡ. (καυλὸς, θεὶ, ἄλλος) ὁ μετὰ τῆ καυλῆ περιτλασσόμενος καὶ περικρυπτόμενος εἰς τὰ ἄλλα φυτά. Θεόφρασ.
Περίαλλος, ὁ. τὸ ἰσχύον. Ἡσυχ. καὶ Φώτ.
Περιαλουργὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἡ, Περιαλεργὴς, ὁ, ἡ. Ἀεισχ. Ἀχ. 836. "Κακῆς περιαλεργὸς". παρὰ τὸ ὑποκεκρυμμένην τῆς λέξεως ἐπιφύω εἰς τὸ, Περιαλγὴς, ἡ κ. τ. τ. ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἐξὸ τῦ, Ὁ κακῆς βεβαμμένος, ἢ ὁ βαθὺς τῆς κακῆς.
Περιαμάω, ῶ. ἀπ' ὅλα τὰ μέρη συλάγω καὶ φέρω εἰς ἑῦ. ὁ Ἡσυχ. ἑρμῆν. τὸ Μέσ. Περιαμησάμενος, ἐξὸ τῦ, Θερίσας. Σύτ. Ἀμάω.
Περίαμμα, τό. (περιάπτω) παῦ τὸ περιαπτόμενον καὶ περικρεμώμενον. Ἐξαιρέτως λέγεται παῦ τὸ ἐξαρτώμενον ὑπὸ τῆ λαιμῆ ἢ περὶ τὸν βραχίονα ἢ εἰς ἄλλο μέρος τῆ σώματος βασκαίνοντος ὡς φυλακτὸν ἤτοι ὡς ἀποτρόπαιον πάσης φαρμακείας καὶ μαγείας, ἢ ὡς συμπαθητικὸν μέσον, θαυμασία τινα ἀποτελέσματα ἔχον, τὸ παρὰ Τύρκ. Χαμαλὶ, καὶ παρὰ Γάλ. *Amulette*, καὶ *Talisman*, λεγόμενον. φυλακτὸν, φυλακτήριον. Διοσκορ.

Περιαμπέχω, ῶ, Περιαμπίσχω, κύκλω-ὁλόγυρα ἀμπέχω, ἐνδύω, περιβάλλω, περικυκλόνω, καλύπτω, σκεπάζω. Ἀεισχ.
Περιαμύνω, ὑπεραπίζομαι, ἀμυνθεντεύω: ὡς καὶ τὸ, Περιβαίνω, περὶ τὸν ὑπερμαπίζόμενον βαίνω, περικυκλόνων τινὰ ἀμυνθεντεύω αὐτόν. Πλούταρ. Ἀλκιβ.
Περιαμύσσω, ῶ-ύττω. Μ. ξω. ἀπ' ὅλα τὰ μέρη περικυκλόνω καὶ κεντῶ-συβλίζω-ἐξαπατῶ-παραπέτω ἢ πληγόνω. Ἰλ. Α. 243. Αἰσχ. Διαλ. γ'. 3. "Περιαμύττειν τὸν γῆν".
Περιαμφιέννυμι, πυτὸν ταῦ, Περιαμπέχω.
Περιαμφὶς, ίδος, ἡ. κατὰ Πολυδ. ε'. 90. ἡ περὶ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγή. Εὔπολις.
Περιάμφοδος, ὁ, ἡ. οἰκίας τις μέγας, παλάτιον, εἰς ἐλεύθερον τόπον τῇ θέσει ἔχων, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ὑπὸ ὁδῶν περικυκλωμένος. καὶ ἐπιθέτως "Διάλαυρος, οἰκία μεγάλη, ἡ λεγομένη περίαμφο-"δος". λέγεται ἔτι καὶ Σιωπικία, καὶ, Βάρις. Λατιν. *Insula*.
Περιαναγκάζω, ὁλόγυρα ἀναγκάζω-βιάζω-διώκω.
Περιαναιρέω, ἡμαρτ. ωὐάγν. αὐτὶ, Περιαιρέω. Ὠκελ. Δεκ. δ'. 13.
Περιανθέω, ῶ. ἅπ. τι ἀνθέω. Πλούταρχ.
Περιανθίζω, περικοσμῶ ὁλόγυρα μετὰ ἀνθέων, ἀνθη βάλλω ὁλόγυρα τινός. μετὰ ποικίλων χρωμάτων ζωγραφίζω. καθόλε δὲ, Στιλίζω, καλλωπίζω.
Περιανίσημι, πυτὸν ταῦ, Ἀνίσημι, συμπακυνμῶ τῇ, Πέτω, κύκλω. ἀμφ.
Περιαντλέω, ῶ, ἅπ. τι (ἐπαίω τινὸς) αὐτὸν-χυῶ-βρέχω. Πλούταρχ.
Περιαπλόω, ῶ. ἐπαίω τινὸς ἁπλόωτι. Πλούταρχ.
Περιάπτος, ὁ, ἡ. ἐξηρτημμένος, κρεμασμένος ὁλόγυρα ἢ ὑπό τινος. "Περιάπτον, τό. πυτὸν ταῦ, Περίαμμα, φυλαχτὸν, (καμαλὶ) φυλακτήριον. "ζεῖπαιον. Διοσκορ. γ'. 14. "Τὰ περίαπτα καὶ "ξιφάρμακα λεγόμενα". ἐκ τῦ
Περιάπτω, Μ. ψω. ἐξαρτῶ, κρεμάω, δένω τι περί τι ἢ ἅπ. τι. περίτι (ὁλόγυρά τι ἐστι) κρεμῶ ἢ περιδέω τι, περιτίθημι, δένω τι ὡς φυλακτήριον περί τι, καθάπτω. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. "Περιάπτειν ἀ-"γαθόν τινι". Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 13. "Περιά-"πτειν τιμάς". Κυρητ. ά. ε. 9. Περιάπτειν διώξιμιν. Ἱερ. ιά. 13. "Λιχαίου τῇ πόλει περιάπτειν". Πλάτ. καὶ Δημοσθ. αὐτὶ τῦ, Προξενεῖν, δίδοναι, ποιεῖν.
Περιαράττω, ἅπ. τι-ἕνεκά τινος ἀράττειν-κτυπᾶν ἢ σωτείβειν-ῥαΐζειν.
Περιάργυρος, ὁ, ἡ. ὅστις ἐστὶ περικεκαλυμμένος ἢ περικεκλωμένος (καπλατισμένος) μετὰ ἀργύρου. ὁλόγυρα ἀσημωμένος. ὅθεν
Περιαργυρόω, ῶ. περικαλύπτω ἢ ὁλόγυρα δένω τι μετὰ ἀργύρου, ἀσημόνω. "Ῥύπος περιηργυρωμένος". Στοβ. Λογ. σλ. ἀσημωμένος.
Περιαρμόζω, ῶ, Περιαρμόττω, Μ. ὥσω. ὁλόγυρα ἁρμόζω, ὑπὸ τὰ πέριξ μέρη ἁρμόζω. Ἀεισχ.
Περιάρωσις, εως, ἡ. ἡ κύκλω-ὁλόγυρα ἄρωσις. τὸ κύκλω ἀροτριᾶν-ἀλετρίζειν. ἐκ τῦ
Περιαρόω, κύκλω ἀρόω, ὁλόγυρα ἀροτριῶ-ἀλετρίζω. ἕνεκά τινος ἀροτριῶ.
Περιαρτάω, ῶ, πυτὸν ταῦ, Περιάπτω.
Περίασις, ἡ. (ἄδω) παρὰ Πλυτάρχῳ περὶ τῦ Ἀκούειν. "Περίασιν". ἅπ. τῆς θλάσεως τῆς φωνῆς· ὅταν πιθανῶς σχίσει τὸ χεῖλος "Περικλάσεις, ἡ, Πε-"ελάξεις". ἐξὸ τινος μαλακῶς συλλαμβάνης φωνῆς ἢ ἐ-χνηματισμένης. (τσάκισμα τῆς φωνῆς.)

Πε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιαστράπτω, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κύκλῳ ἀστράπτω, ἢ λίαν ἀστράπτω.

Περιασχολέω, ῶ. καταγίνομαι ἀεί τι. Λεκικαν.

Περιαυγάζω, (αὐγὴ) κύκλῳ - ὁλόγυρα αὐγάζω - ἀστράπτω - φωτίζω, ἀπελάμπω. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ.

Περιαύγεια, ἡ. ἡ κύκλῳ - ὁλόγυρα αὐγὴ - λάμψις. Κλήμ.

Περιαυγέω, ῶ. παὐτὸν πῦ, Περιαυγάζω. παρὰ Στράβ. ιε'. σελ. 1115. ὅθι τὰ Τοπάζια. "Χρυσοειδὲς ὁπλάμπων φέγγος ὅσον μεθ' ἡμέραν μᾶλλον ἢ ῥᾴδιον εἰδεῖν ἐστί, περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν αὐτὸ καὶ συλλέγοντες". φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Σκοτίζεται ὑπὸ τῆς ἀκτῖνων τῆς πλίης, ἢ ἀμαυροῦται ἡ λάμψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἡλιακῶν ἀκτίνων, καθὰ καὶ ὁ Λογγῖν. ἐν ιζ'. 7. λέγει· "Ὥωπερ καὶ πάμφυρα φέγγη ἀναφανίζεται τῆς πλίῳ περικυμάμενα".

Περιαυγὴ, ἡ. παὐτὸν πῦ, Περιαύγεια. Πλούταρχ.

Περιαυγὴς, ὁ, ἡ. ὁ, Περίαυγος, ὁ, ἡ. ὁ περιξύκλῳ αὐγάζων - φωτίζων. ὁ λάμπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. λίαν λαμπρὸς - φωτεινός.

Περιαυθαδίζομαι, λίαν αὐθαδίζομαι. ἐν ὑπερφανείᾳ ἀσεβρέφομαι, μεγαλοφρονῶ ἀεὶ ἐμαυτῷ.

Περιαυτίζομαι, παρ' Ἡσυχ. Σειδ. καὶ Φωτίῳ. ἀεὶ ἐμαυτῷ μεγαλοφρονῶ, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, ἢ ἐν ἐμαυτῷ ἐνδοιαζείβω.

Περιαυτολογέω, ῶ. (λέγω, ἀεὶ, αὐτὸς) ὁμιλῶ ἀεὶ ἐμαυτῷ τὰ ἴδια, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Καυχῶμαι, ἐπαινῶμαι, μετὰ ὑπερφανείας λέγω τὰς ἀρετάς μᾶ. ὅθεν

Περιαυτολογία, ἡ. ἡ ἀεὶ τὰ ἴδια ἑαυτῦ ὁμιλία, ἀρα, Καύχησις, ἔπαινος, ὑπερφάνεια. ὁμιλία ὡσὲ περὶ τῦ ἰδίε ἐμαυτῦ μᾶ. Πλούταρχ.

Περιαυχενίνος, ὁ, ἡ. ὁ ἀεὶ τὸν αὐχένα ὢν.

Περιαύω, Μ. αὔσω. ὁλόγυρα καίω. Ζήτ. Παεταύω.

Περιβαίνω, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Περιβάω, Περίβημι, ὁλόγυρα περιπατῶ. "Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ καπὶ πλοῦτον". Ἀχιλ. Τάτ. ἀεὶ τὰ ὀλὶ τὰ πάρα καθημένων βαίνω. ἄρα, Μετὰ ἐκπεπληγμένων καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀκεχωρεσμένων ποδῶν, ὡς ἐν τῇ ἱππάδρομ. ἄρα Διασκελίζω, καβαλλικεύω. "Ἵππον Νισαῖον περιβάς". Πλούταρχ. ἔβαλλεν ἑαυτὸν ὅλη τὸν ἵππον, περιβάς. ἐκαβαλίκευσεν ἵππον Νισαῖον.

Περιβαίνω, Μ. ἰσιμαι, ὁλόγυρα βαίνω, ὁλόγυρα κρατῶ - περιπατῶ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, ἀεὶ τινα βαίνω ἢ ἵσαμαι. Ὑπερκαθίζομαι - βοηθῶ - ὑφαντεύω ὡσὲ τινα περιπατῆ ὁλόγυρα αὐτῦ, ἢ βάλλων αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, καθὼς ἡ ὄρνις τὰ νεοσσία αὐτῆς, (παράλλ. μετὰ τῦ, Ἀμφιβαίνω, καὶ, Ἀμφισβητέω) ἢ ὑπασπιλωμένους πόδας μάχομαι· ὡς τὸ, Διαβαίνω - ὑφαντεύω - ὑφαπλόνω - ἀνοίγω τὰ σκέλη - τὰς πόδας μάχομαι. μάχομαι ὑπέρτινος, ὑπερμάχομαι καὶ μάχομαι. παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. καὶ Περιβάδην.

Περιβάλλω, περιξ - κύκλῳ - ὁλόγυρα βάλλω, περιτίθημι. "Δισμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν". Γαλλίν. δισμὰ ἀεὶ τὰ σκέλη, σίδηρα βάλλειν εἰς τὰς πόδας. "Ἱμάτια τοῖς ξαχήλοις περιβάλλειν". βάλλειν ἱμάτια ἀεὶ τὸν ξαχήλου, δύειν ὁλόγυρα. Πλούταρχ. καὶ ἐντεῦθεν Μέσως, Περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω ἐνδύματα ἀεὶ ἐμαυτόν. "Τὸ σὸν χιτῶνα δ' οὐ περιβέβλησαι". Ξενοφ. Οἰκ. β'. 4. Περιβάλλομαι νόθχια, ξίφος ὤμοις". Ὁδυσ. Χ. 48. Ξ. 528. περιτίθεμαι ὅπλα, ὁπλίζομαι, βάλλω ἅρματα περὶ ἐμαυτόν, ἁρματόνομαι. κρεμῶ τὸ ξίφος τὰς ὤμες. 2) Περικυκλόω, περικλείω, ὁλόγυρα βάλλω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 14. "Ταῖς πόλισιν ἐρύματα περιβάλλονται". ὕτω δὲ, "Τάφρον περιεβάλοντο". Κυρουπ. γ'. γ'. 14. ἐκαμαν χαντάκιον ὁλόγυρα. ὕτω καὶ τὸ "Περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει". Ἀεσχ. 3) Περί τινα βάλλω ἐμαυτὸν, ὃ ἐστὶν Ἀγκαλιάζω τινὰ, περιπτύσσομαι, περιπλέκομαι, περιλαμβάνω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 18. "Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμην - περιέβαλον ἀλλήλες". καὶ ἐν Συμ. δ'. 7. "Ἰδόντες περιεβλήκοτες ἀλλήλες". Ζήτ. νὰ περικλείσω τι ἀπὸ τῆ περύγων τῦ στρατῦ, ἢ περιλαμβάνω τὸ ἡμέτερον ἄρμα ἀπὸ τῆς κυκλικῆς ἐκπύσεως τῦ στρατεύματος. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. γ'. 30. "Ὅσῳ αὖ μᾶλλον χωρὲν περιβάλλωνται". ὕτω καὶ ἐν Κυνηγ. ε'. 18. "Πάλιν περιβάλλει (τὰς τύπες) ὅθεν ἀνέστηται". ἄρα, παὐτὸν ἐστὶ πῦ, Περικυκλῶσαι. καὶ ἐντεῦθεν αὐτόθι κεῖται "Περιβολὴ" περικύκλωσις, περίκλεισις. "Περιβάλλειν τινὰ συμφοραῖς, κακοῖς, ὀνείδεσι, κινδύνῳ". βάλλειν ἢ φέρειν - ῥίπτειν τινὰ εἰς συμφορὰς, κ. τ. λ. 4) Ἐκ τῦ Μέσυ, Περιβάλλομαι, αὐτὶ τῦ, Ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω, ἐξάπτομαι ἢ σπασμάσια τυ, Κτῶμαι, Προσλαμβάνομαι, ἐπὶ τὴν ὄρεσίαν μὲς φέρω, ὤπτω, εἰς ἐμαυτὸν φέρω. "Περιβάλλομαι λύπας". Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 12. καὶ μάλισα αὐτὶ τῦ, Ἁρπάζειν, πέρειν, Ἀναβ. ε'. γ'. 3. "Καὶ τρόφατα πολλὰ περιεβάλοντο". Κυρουπ. α'. δ'. 17. Καὶ ἐκέλευε περιβαλλομένυς, ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν". Ἡρόδοτ. ε'. 25. "Ἀπορεῖ πόλιν καλῶς περιβαλέσθαι". ἐκείσατο, ἐκυείδωσεν, ἀνέκτισεν. ὕτω καὶ τὸ "Οὐσίαν βασιλικὴν περιβαλλόμενος". Στράβ. ιδ'. σελ. 960. ἐκέρδησεν, ἐκτήσατο. ὕτω καὶ τὸ, Περιβάλλεσθαι δόξαν, πλῦτον, ἀσίαν, κ. τ. τ. "αὐτὶ τῦ, Κτᾶσθαι, κερδαίνειν, ἀποκτᾶν. "Ταῖς ἑαυτῦ περιέβαλον δυκλείαις "τὸν αἰῶνα". ἐπλήρωσαν, ἐγέμισαν. Λογγῖν. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὶ τῦ, Ζημιῶ - πάσχω τι φθάσω - νὰ γνωρίσω - νὰ καπλάβω - νὰ ἐννοήσω - ν' ἀποκάσω - τὰ βάλλω εἰς τὸν νῶν μυ τι. "Τὰ λοιπὰ τῆ φαγμάτων "ἐκεῖνος περιεβαλλόμβος" Δημοσθ. σελ. 304. ὅπυ ὁ Ἁρποκρατίων "Περιβαλλόμβος", αἰνίγμασε, καὶ ἤγουν τὸ "Εἰς ἑῶν ἐμβαλλόμβος", ἠρμήνευσεν. ὃ ἐστὶ, Καπὶ ἑῶν ἔχων. Ἐντεῦθεν τὸ "Αὖτι τῆς ἀρχῆς περιβολὴ ὕτω διελύθη". Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. ά. 28. αὖτι ἡ ἀθέτησις, ὁ πόθος. ἐκεῖτι δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νῶν τε καὶ πάχει νὰ τὸ ὑποτίσῃ. 5) Οὐδετ. ἐν Ἰλ. Φ. 402. "περὶ κέρμα βαλόσας". περιελθόσας τὸν καμπτῆρα. τὸ καμπτῆρος διατυγμένον, περὶ τὸν καμπτῆρα κάμπτων ἐν τῇ ἵππῳ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 18. "Πάλιν περιβάλλει ὅθεν ἀνέστηται". ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι παὐτὸν ἐστὶ τῇ ἐν τῇ ῥήσει, ε'. 29. "Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τὰς "τόπυς". ἐνηγκαλίζομαι, ἀγαπῶ, ἐγκολπῶμαι. Παρ' Ὁμήρ. παὐτὸν ἐστὶ τῇ, Ὑπερβάλλειν. μετὰ Αἰτιατ. καὶ ἀπὸ πάσεως. Ὁδυσ. Ο. 17. "Περιβάλλει ἄπαντας μητιῆρας δώροισι". ὑπερέχει, κρείττερος ἐστὶ, νικᾶ, ὑπερβαίνει. ὕτω καὶ τὸ "Περιβάλλοντα, καὶ, Περιβεβλημβόν λόγον". αὐτὶ τῦ, Ὑπερέχοντα, καὶ τὸ "Περιβάλλειν ἄκρᾳ" αὐτὶ τῦ, Ὑπερβάλλειν - Ὑπερέχειν. Φιλόστρατ.

Περίβαρα, τὰ. ἡ, Περιβαρίδες, αἱ. εἴδος γυναικείων ὑποδημάτων. Λεισοφ. Λυσ. 45.

Περιβαρὺς, ἐος, ὁ, ἡ. λίαν βαρύς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 156.

Περιβασίη, ἡ. ὅθεν τὸ ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης, ἡ περιβαίνουσα, περιπατῦσα. Κλήμ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τύπυ, Περιβασῶ, ἔχω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περίβασις, εως, ἡ. τὸ ὁλόγυρα-κύκλῳ βαίνειν-παρεῖν. περιπατεῖν-ὑπάγειν ὁλόγυρα.

Περιβεβλημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Περιβάλλω. ἐνδεδυμένως, μὲ ἐνδύματα.

Περιβιβρώσκω, καταξώνω. Πλούταρχ.

Περιβιόω, ῶ. περιοσῶς-πέραν τοῦ μέτρου βιόω-ζῶ. παντὸν πρ', Ἐπιβιόω, μακροχρόνιος γίνομαι. Πλούταρχ. Ἐνεργητ. κρατῶ εἰς ζωήν. Ἔξοδ. κβ'. 18.

Περιβλαστάνω, κύκλῳ-ὁλόγυρα βλαστάνω. Πλούταρχος.

Περίβλεπτος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιβλέπτως. (περιβλέπω) ὅσις βλέπεται ἀπ' ὅλους. τὸν ὁποῖον τιμῶσι καὶ θαυμάζουσιν ὅλοι. Εὐσεπ. Ἀνδρομ. 88. θαυμάσιος, ἀξιέραστος, ἔνδοξος, περιβόητος, εὔδοξος, ἀξιοθέατος. ὑπὸ τὸ ὁποῖον προσπλέκουσι τὰ ὄμματα ὅλοι διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα. Ξενοφ. ὅθεν

Περιβλεπότης, ἡ. τιμὴ, ἀξία, κ. τ. τ. ἀμφ.

Περιβλέπω, Μ. ψω. θεωρῶ-βλέπω-κυττάζω ὁλόγυρά με, ἢ θεωρῶ ἐξεπάζων ἢ ὑπθυμῶν, ἢ ποθῶν τι. βλέπω μὲ θαυμασμὸν πρός τι. θαυμάζω, τιμῶ. Ξενοφ. Μέσως, Περιβλέψομαι". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 14. κύτταξόν τον ἑαυτόν σου. "Περιβλέπου κοπείων". Αὐτόθ. γ'. 22. ἔκλεξον-διάλεξαι διὰ τὸν ἑαυτόν σου τὴν κοπείαν, ἰδὲ ἑαυτὸν μετὰ ταῦτα ὁλόγυρα. ὅθεν

Περίβλεψις, ἡ. τὸ βλέπειν ὁλόγυρα, προσοχή. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 23. ἢ πρός τι μετὰ θαυμασμοῦ θεωρία, ἀξία, τιμή.

Περίβλημα, τὸ. παντὸν πρ', Περιβόλαιον.

Περιβλητικὸς, νέαν βλητὸς-ἀδυνὴς-ἀδύνατος. Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 620.

Περιβλύζω, Μ. ύσω, καὶ, Περιβλύω. λέγεται-σφοδρῶς βλύζω, ἢ ἐξ ὅλων τῶν πέριξ μερῶν βλύζω-ἀναπηγάζω-αἰαβρύω. "Γῆ γάμασι περιβλύζουσα". Ἀνεστ. Κόσμ. "Περιβλύσω αὐτῷ λίμνην". Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. γ'. 25. παρὰ δὲ Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. δ'. 788. "Κόμαι περιβλύουσι σταλάσσι". ἢ σημασία κεῖται ὑπερτατικώτερον.

Περιβοάω, ῶ. Μ. ήσω. μεγαλοφώνως βοῶ, φωνάζω τόσον δυνατὰ ὥστε ἀκούεται ἡ φωνή μου εἰς ὅλα τὰ πέριξ μέρη. φέρω τινὰ εἰς φήμην, ὅ ἐστιν Εὐφημῶ. φωμίζω ὡς τινος ἢ κατά τινος. καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, Θόρυβον-φωνὰς ποιῶ. ὅθεν

Περιβόησις, εως, ἡ, Περιβοησία, ἡ. τὸ περιβοᾶν-διάφημίζειν, ὑπόφημος, θόρυβος, ἀηδυχία, παρακή. ὁ Ἀρτεμίδωρος μετεχειρίσθη ἀμφότερα.

Περιβόητος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιβοήτως. ὁ ἄγαν ἢ μεγάλως βοῶν. Παθητ. ὁ ὑπὸ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ βεβομβημένος, ἤτοι φήμην ἔχων. ἐκεῖνος, ὡς τὸ ὁποῖον ἐφώναξαν ἢ φωνάζουσιν ὅλοι. περίφημος. Πλούτ.

Περιβοθρόω, ῶ. πέριξ-κύκλῳ βοθρόω. κάμνω ἢ σκάπτω λάκκους ὁλόγυρα. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. ε'. 18.

Περιβόλαιον, τὸ. (περιβάλλω) παν ὅ,τι βάλλει τις ὡς τι ἵνα καλύψῃ τι. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ "Ενδυμα-φόρεμα-ἐπανωφόρι, κ. τ. τ. "Σαρκὸς περιβόλαια ἐκπαίμιλα ἠβώντα". Εὐσεπ. Ἡρακλ. μαν. 1269. ὁμοσυπακ. τὸ, Ἤβησα. ἔγινα παιδίον, ἐμεγάλωσα.

Περιβολή, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν τι ὁλόγυρα, περικύκλωσις. Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. γ'. 11. "Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι". καὶ ἐπομένως αὐτὸ τοῦτο, τὸ πλεῖόν τινα ὁλόγυρα, ἀγκάλιασμα. Ξενοφ. Κυωπ. ζ'. 3. "Τῶν μισθῶν καὶ τὰ γάλα ἀγαθὰ, καὶ τὰ "πλούσια, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι". ἔτι καὶ παν τὸ περιβαλλόμενον, περιτιθέμενον, ἄρα, Ἔνδυμα, περίβλημα, φόρεμα. ἀμφίφραγμα, τεῖχος, σολή. παντὸν πρ', Περίβολος. Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, Σχῆμα λόγου μέγεθος ποιοῦν καὶ περιτόπιον. ἢ κατὰ τὸν Οὐλπιανὸν "Τὸ αἰαιρέσεων τὰ φράγματα καὶ τὰ δεύτερα τοῦτο "λέγειν, ἢ ἐπεμβάλλειν τὰ τοῦτο". ὅρα-Ἑρμογένη καὶ Εὐσέβιον εἰς τὰς Παρεκβολὰς τοῦ Ὁμήρ. Ὀδυσ. Α. σελ. 1406. καὶ Β. 1444. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἔκπτωσις τῆς χειρῶν, ἡ ἐξάπλωσις τὴν βραχιόνων εἰς τὸ περιλαβεῖν-περικλεῖσαι τι. Πόθος τοῦ ὑπόλυσιν τινός. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τοῦ, Ἐπιχείρησις, σκοπὸς, ὑπόθεσις, γνώμη. "Περιβολὴ τοῦ λόγου". Ἰσοκράτ. αὐτὶ τοῦ, Σκοπὸς, ὑπόθεσις. Ἔτι ἡ Περικύκλωσις, περίληψις, κύκλος περί τι, περιφέρεια, περιοχὴ, περίεργος τοῦ λόγου, κ. τ. τ. Ζήτ. παραδείγματος ἕν τῷ, Περιβάλλω.

Περίβολον, τὸ. παντὸν πρ', Περίβολος.

Περίβολος, ὁ. (περιβάλλω) ἀμφίφραγμα, περιφέρεια, τεῖχος περί τι, φραγμὸς, ζευκτὸς, ἕρκος, φράκτης, φραγή. Περιοχὴ, αὐλή. Λεξικογράφ. τόπος τις περιφραγμένος, φυτὰ καρπίμα περιέχων. ἐνταῦθα τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Περίβολον, ἢ Περιβόλιον. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. διὰ τοῦ, Τεῖχος πόλεως ἢ Περίδρομος.

Περιβομβέω, ῶ. κύκλῳ-ὁλόγυρα βομβέω, περιηχῶ.

Περιβόσκω, κύκλῳ-ὁλόγυρα βόσκω. Μέσ. Περιβόσκομαι, ὁλόγυρα βόσκομαι, ἢ ὑπάγω μετὰ τῆς ζώων ὁλόγυρα καὶ βόσκω αὐτά.

Περιβοταν ίζω, ὁλόγυρα βοταν ίζω. ἐκβάλλω ἀπὸ κύκλῳ τινος δυσκόμβρια ζιζάνια. Γλώσσ.

Περίβουνος, ὁ, ἡ. ὁ βουνὰ ἔχων ὁλόγυρα. ὁ ἀπὸ βουνῶν περικυκλωμένος. Πλούταρχ. Φιλοποίμ. 14.

Περιβράζω, ἡ, Περιβράττω. Νικήτ. Χρον. κ. 3. "Γέλωτι ἡδεῖ περιβρασόμενοι", ὅσις ἀλλαχοῦ αὐτὶ τούτου "Συμβράσεσιν" ἔχει. Ζήτ. Συμβράζω.

Περιβραχιόνιον, τὸ. τὸ περὶ τὸν βραχίονα κείμενον, βραχιόλιον. ἢ περὶ τὸν βραχίονα ὅπλισις. Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. ά. 51. ἐκ τοῦ

Περιβραχιόνιος, ὁ, ἡ. (βραχίων) ὁ περὶ τὸν βραχίονα κείμενος ἢ μένει τὸ βραχίονος ἐκτεινόμενος.

Περιβρέμω, ῶ. Μέσ. Περιβρέμομαι, πέριξ-κύκλῳ βρέμω-ἠχῶ. παρὰ Διονυσ. Περιηγ. καὶ μετὰ Δοτικ.

Περιβριθὴς, ὁ, ἡ. λέγεται βριθὺς-βαρύς. Ὀρφ. λιθ. 38.

Περιβρίθω, ὁλόγυρα-κύκλῳ βρύθω-θλίβω-βαρύνω.

Περιβρομέω, ῶ, Μ. ήσω. παντὸν πρ' Περιβρέμω.

Περιβρυὴς, ὁ, ἡ. (βρύω) Νίκανδρ. Θηρ. 531. καὶ 841. πλήρης ἀνθέων καὶ καρπῶν.

Περιβρύχιος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 336. παντὸν πρ', Ἠχώδης, ἢ Καλύπτων, ἢ Κυματίζων τὴν γαῖαν, κατὰ τὸν Σχολ.

Περιβρύχομαι, λέγεται βρύχομαι, ὥστε ἠχοῦσι τὰ πέριξ.

Περιβρωσις, εως, ἡ. τὸ καταξώγειν, ἢ τῆς πέριξ βρῶσις. ἐκ τοῦ

Περιβρώσκω, καταξώγω, τὰ πέριξ βιβρώσκω. ὅθεν

Περιβρωτος, ὁ, ἡ. ὁ παντοχόθεν καταφαγωμένος.

Περιβύω, βύω-ἐμπόνω ὁλόγυρα. Ἀγαθίας ἱστορ. β'. σελ. 53.

Περιβωμίζειν, περὶ τὸν βωμὸν ὑπάγειν, γυρίζειν ὁλόγυρα εἰς τὸν βωμόν. Γλωσσ.

Περιβώμιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸν βωμὸν ὢν ἢ κείμενος.

Περιβωτος, ὁ, ἡ. Ἰωσικ. αὐτὶ τοῦ, Περιβόητος.

Περιγανόω, ῶ. λέγεται-περιοσῶς γανόω. Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 52.

Π,

Περιγεγραμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τῆ, Περιγεγράφω, διωρισμένως, σαφῶς.

Περίγειος, ὁ, ἡ. (γῆ) ὁ περὶ τὴν γῆν ὢν ἢ ἐκτεινόμενος, ὁ τὴν γῆν περικυκλῶν, ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ὤν, ἐπίγειος, γήϊνος.

Περιγενητικός, κὴ, κόν. (περιγίνομαι) ὁ νικῶν, καταβάλλων, ἢ ὑπερβάλλων. νικητὴς, θρασυδύχος. Πλούταρχος.

Περιγηθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γῆθος) λίαν γηθὴς, περιχαρὴς, πολλὰ χαρόμενος.

Περιγηράσκω, Μ. ράσω. "Καρπὸς ἀφὶ τῶ θέρους "ὅλα περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς". Ἰώσηφ. πολ. Ἰουδ. γ'. ί. 8. εἴρηται κατὰ τὸ ἐν Ὀδυσ. Η. 120. ""Ογχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἀπὶ μήλῳ, κ. τ. λ." τὸ ἀφλοίσβοπεν τῆς καρποφορίας σημαίνον, ὅ ἐστιν, Ὁ νέος καρπὸς φθαίνει τὸν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ δένδρου. κυρίως ὅμως τὸ, Παρά τινι γηράσκω.

Περιγίνομαι, καὶ, Περιγίνομαι: Μέλ. γενήσομαι, περιττεύω, περισσὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι. περιλείπομαι, ἐναπολείπομαι, ὑπόλοιπος εἰμὶ, μένω ὀπίσω. Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ά. 3. καὶ, β'. γ'. 6. "Τὰ "λαπτὰ ἃ περιεγένοντο τῆς φορᾶς". ἅπερ ἐπερίσσευσαν, ἀπέμειναν. Ζήτ. Περίεμι. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆ, Ἐπιβιόω, Ἐπιζάω, γλυτόω, Δημοσθ. 2) Νικῶ, κρατῶ, κρείττων εἰμὶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἀνώτερος γίνομαί τινος, μετὰ Γενικ. Ἰλ. Φ. 318. Ξενοφ. Κυρωπ. ά. ς'. 9. "Ἀγωνιεῖσθαι "περὶ τὰ πράγματα, ὧν ῥᾴδιον διπόρως περιγενέ"σθαι". 3) Ἐπὶ τῆς φρώσης σημασίας τροκύπτει ἡ τείνη, οἷον "Ἀγαθὰ ἐκ Φιλοσοφίας περιγινόμενα". Πλούταρχ. κέρδος - ὄφελος - ἀγαθὰ, ἅπερ γίνονται, προξενοῦνται, λαμβάνουσι τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς ἐκ τῆς Φιλοσοφίας. ὡς τὸ, Περίεμι. Ἀριστ. 2. ᾗ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆ, Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, ἢ Εἰς ἐναντίον συμβαίνει. Ξενοφ. 4) Ταὐτὸν τῷ, Περίειμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. 8. 26. σημ.

Περιγλαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γλάγος) γεγαλακτωμένος, περίπλεως - πλήρης γάλακτος. Ἰλ. Π. 642.

Περιγλωσσόομαι, ὅθεν "Περιγλωσσώντες" περιβλέπων, κυπτάζων ὁλόγυρα. Θεόκριτ. κέ. 241. ἐκ τῆ, Γλῶσσα. ὅθεν ἔτι καὶ, Περιγλώσσω, ἢ, Περιγλωσσὶς, ὁ, ἡ. Ἄρατ. 476. λίαν λαμπρὸς - καθαρὸς - γαλήνιος.

Περίγλυσχρος, ὁ, ἡ. λίαν γλίσχρος. Ἱπποκρ.

Περιγλυκύνομαι, διὰλα γλυκὺς γίνομαι. Γλωσσ.

Περιγλύφω, Μ. ψω. ὁλόγυρα γλύφω - κόπτω - πελεκῶ - ἐγκολπίζω - ξεφλοιδίζω. "Ὰ περιεγλυμμένα". ξεφλοιδισμένα, τὰ ἐξωφλισμένα ἀφηρημένα. Ἀριστοφ. ά. σελ. 283.

Περίγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) ῥητορικὸς, εὐστροσύγορος, παραμυθητικὸς, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ μὲ καθ' ὅλα, γλυκύγλωσσος. Πίνδαρ.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ. παρ' Ἀθήν. ά. σελ. 6. σκευασθεῖσα τῆς γλώσσης.

Περιγναμπτῶ, Μ. ψω. περικάμπτω, περιστρέφω, περιπλέω, ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη περιῶ. (σκαπανικὰ, Ἰταλ.) Ὀδυσ. L. 80. "--περιγνάπτοντε Μί"λητον". ἀπὸ τῶν ἄλλων μερῶν τὸ ἀκρωτήριον κάμπτοντα. Ζήτ. Περικάμπτω.

Περιγογγύζω, Μ. ύσω. περί τι ἢ περισσῶς γογγύζω.

Περίγρα, ἡ. παρ' Εὐσταθίῳ "Ἐργαλεῖόν τι τεχνικὸν παρὰ τὸ πέρι γράειν, ὅ ἐστιν ἐνδεῖν, ἢ γράφειν ὁ ἐστὶ ξέειν, (ξυβήνη;). ὅθεν καὶ "ἐκ περίγρας τετράγωνον λέγεται τὸ ἴσον παντὴ καὶ στερεόν" ὁ Σουΐδας ἔχει δὲ λέξιν ἐκ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζ. Λόγ. λβ'. μ. ὅλον τοῦτο ἀλληγορετικῶς, Πυράγρα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τισι, διὰ τῶ τροχηλατοῦντας τὰς ξυλίνας τροχοὺς τῆς ἁμάξης. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι τὸν Διαβήτην, ἢ Περικλεῖν, τὸ ἐκ τῆ Περιτελίσσω.

Περίγραμμα, τὸ. (περιγράφω) τὸ περιγεγραμμένον, περιωρισμένον, περικεκλεισμένον χωρίον-ἢ σῶμα.

Περίγραπτος, ὁ, ἡ. περιγεγραμμένος, περισημαινόμενος, περιωρισμένος. Θεοκυδ.

Περιγραφεὺς, έως, ὁ. ὁ περιγράφων.

Περιγραφὴ, ἡ. τὸ περιγράφειν, ἢ περικοπικῶς γραφή τινος, ἢ γραφὴ τῆς πέριξ ἢ τῆς κύκλῳ μερῶν, περιέκεισις, σχέδιον, σημείωσις ἢ ἐξωτύπωσις - ὑποτύπωσις τῆς ὅρων, περιαίρεσις, ἀφαίρεσις, ὑποχώρησις, ἔξαλειψις, ὑποζωστὴ, καθαίρεσις, ὅρος, συνόρων, περιγυρὲς, περιφέρεια, ὁρισμός. "Κατὰ περιγραφήν". αὐτίκειται τῆ, Κατὰ πλάτος". ἄρα πυκνὸν ἐστὶ, τῆ Περιγεγραμμένως, Ὡρισμένως. Νεμέσ. σελ. 352.

Περιγράφω, Μ. ψω. κύκλῳ - ὁλόγυρα γράφω, περικοπικῶς γράφω περί τινος, ἀφὶ γραφῆς ἢ ὅρων παρεισάγωτι. Περιορίζω, περικλείω, ὅρον βάλλω περί τι, διορίζω. Ξενοφ. Ἐλλ. ζ'. ί. 13. "Περιεγέγραπτο "ὑπὸ τῶ θείου, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς". ποιητὴν ἢ τὸ ἐν Ἀπομνημ. ά. δ'. 12. "Ἀφροσίων "ἡδονὰς τοῖς μὴ ἄλλοις ζώοις ὁμοίως περιγράψαντας τὸ "ἔτος χρόνον". καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆ, Ἐκπληρόω, τελειῶ. 3) Ἐξαλείφω, καθαίρω, ἀφαιρῶ ἐκ μέσου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἀθετῶ, ἐκβάλλω, περικαίρω, ὑποχωρεῖζω. ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς ἐξαλειφομένων γραμμάτων. "περιγράφοντες δὲ αὐτὰ τῆ καλάμῳ περικαιρομὲν καὶ οἱονεὶ ὑποχωρεῖζομεν τῆς λοιπῶν. ὅθεν καὶ Περιγραφὴ, ἢ περικαίρεσις, Ἡσύχ. κατὰ πύτλιν τὴν σημασίαν ἰσοδυνάμων τούτῳ ἔστι καὶ τὸ, Διαγράφω. Πλούταρχ. ἢ Ἀθήν. β'. σελ. 39. "Ὁ Ἀρίσταρχος "περιγράφειν τὸν στίχον ποιεῖ τὰς". 4) Σχεδιάζω, σχέδιον ἢ κύκλον ἀπὸ σημείων ποιῶ περί τι ἐξωτυπώσεις τὰς ὡρωπὰς γραμμὰς βάλλω, ὑποτυπόω.

Περιγυρὶς, ίδος, ἡ. (γῦρος) περιφέρεια, ὁ ἀπὸ σημείω ἢ γραμμῆς κύκλος περί τι. Ἡσύχ.

Περιγυρόω, ῶ. ὁλόγυρα φέρω, ὁλόγυρα γυρίζω, γύρον ποιῶ. Νικήτ. Χρον. δ'. 4.

Περιδαίδαλος, ὁ, ἡ. λίαν ποικίλος ἢ τεχνικός.

Περιδαίω, περιφλέγω, φλογίζω - αἰθάπτω - καίω ὁλόγυρα. "Περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι". Ἀπολλών. δ'. 58. διὰλα καίομαι - φλογίζομαι ὑπὸ τῶ ὡρῶς τὸν Ἐνδυμίωνα ἔρωτος.

Περιδάκρυτος, ὁ, ἡ. λίαν δεδακρυσμένος, πολὺ δακρύων. Εὐσεπ. Φοίν. 332.

Περιδεέια, ἡ. μεγάλη δειλία, μέγας φόβος. Σουΐδ.

Περιδεὴς, έος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Περιδεῶς, λίαν πεφοβισμένος, πολύφοβος. καὶ ὁ μέγαν φόβον φρονῶν. Ἰσοκράτ. ὡρὸς Νικοκλ. ὅθεν

Περιδείδω, Μ. σω. Ἀόρ. ά. Περιδείσα. Παρακ. Περιδεδοίκα, μεγάλως φοβοῦμαι, λίαν πτοοῦμαι, περισσῶς δέλαβοῦμαι. μετὰ Δοτικ. αὐτὶ τῆ, Ἔνεκεν τινὸς εἰς φόβον εἰμί. παρ' Ὁμήρῳ.

Περιδείνος. Ζήτ. Περίδινος.

Περιδειπνέω, ῶ. δεῖπνον δίδω - ποιῶ ἀφὰ τὸ λείψανον νεκροῦ, κάμνω μακαρικόν. β'. Βασιλ. γ'. 35. Ἀριστοφ. δ'. 81. ἐκ τῆ

Περιδειπνον, τὸ. ἢ ἀπὸ τοῖς ὑποθεμένοις ἡμερήσιον ἑστίασις, (μακαρία) εἰς ἣν μετὰ τὴν ταφὴν συνερχόμενοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ παραμυθοῦνται τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς ἀδελφοὺς ἢ οἰκείους τῆ τεθνηκότος. Δημοσθ. περὶ στεφ. Ἀρτεμιδωρ. δ'. 8. καὶ Λακικα. Ἡ ποιαύτη συ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πήθια φαίνεται καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Φ. 28. καὶ Ω. 801.

Περίδειρον, τό. (δειρὴ) κατὰ Πολυδ. β'. 132. ἡ περιαγωγὴ τὲ αὐχένος, κατὰ δὲ Ἡσύχ. τὸ κατώτατον τῆς περιλεφῆς τὲ ξαχιήλε, τὸ ὑπὸ κάτω μέρος τῶ λαιμῶ.

Περιδέξιος, τό. παὐτὸν τῷ, Περιβραχιόνιον, βραχιόνιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Περιδέξιος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Ἀμφιδέξιος. Ἰλ. Φ. 163. ὁ ἀμφοτέρως τοῖς χερσὶ δεξιὸς χρώμενος. Ὅρα Γαλήνου εἰς Ἱπποκρ. Ἀφορ. τόμ. ζ'. Τόμ. ε'. σελ. 322. Ἐκδ. Βασιλ. 2) Μεγάλως-περισσῶς δεξιός. Ἀειτσφαί. Νεφ. 950.

Περιδέραιον, τό. ὁ περὶ τὸν λαιμὸν σφιγμός. Ζήτ. ᾠδ, Περιδεές. Οὐδέτ. ἐκ τῦ

Περιδέραιος, ὁ, ἡ. (δέρη) ὁ περὶ τὸν λαιμὸν κείμενος-ἢ δεδεμένος ὡς.

Περιδερίς, ίδος, ἡ. παὐτὸν τῷ, Περιδέραιον, ὃ ἐστιν, ἁμαξ πλατὺς ἢ ἄλλος τις χρυσῆς σφιγμὸς περὶ τῷ ξαχιήλῳ, ὅρμος, λαιμοδέτης, (Γκιορδάν, Τερκ.)

Περιδέρκομαι, παὐτὸν τῷ πεζῷ, Περιβλέπω, ὁλόγυρα ἢ περὶ ἐμαυτὸν βλέπω, ἐμαυτὸν θεωρῶ.

Περιδεσμεύω, καὶ, Περιδεσμέω, ὁλόγυρα δέω, ἢ περί τι δέω, περιάπτω.

Περίδεσμος, ὁ. ὁ περί τι δεσμὸς, ὁ περὶ τὸ σῶμα δεσμὸς, τὸν ὁποῖον ἐφόρων αἱ γυναῖκες. Ἀειτσαιν. ᾠ. 25. τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1035. "περίδεσμα" ἡμαρτ. αὐτὶ τῦ, "Περὶ δὲ δεσμά".

Περίδετος, ὁ, ἡ. ὁλόγυρα δεδεμένος, περί τι δεδεμένος. ἐκ τῦ

Περιδέω, παὐτὸν τῷ, Περιδεσμεύω.

Περίδηλος, ὁ, ἡ. περιφανὴς, παὐ δῆλος-σαφὴς-φανερός. Ἡσύχ.

Περίδημα, τό. (περὶ, δέω) δεσμὸς τὸν ὁποῖον δένει τις περί τι. Δίων Λόγ. λά. "Περιδήματα φορῶντα"-ἴσως αὐτὶ τῦ, Περιδέραια.

Περιδήριτος, ὁ, ἡ. (δηρίω) Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 71. παὐτὸν τῷ, Περιμάχητος.

Περιδίδωμι, ὦ. καὶ, Περιδίδομαι. Μέσ. Περιδίδομαι, ὁλόγυρα δίδω. τίθημι-βάλλω ὁλόγυρα, περί τινος δίδομαι, σωτίθημι, παραβάλλομαι, σωθήκης ἤτοι στοιχήματος θέσιν τίθημι περί τινος, βάλλω στοίχημα. "Περιδίδωμι τῆς κεφαλῆς". βάλλω τὴν κεφαλήν μου στοίχημα. Ἀειτσοφ. Ἱππ. 788. ᾗ ἐναντίως τὸ "Περιδίδομαι", Περιδώμεθα, Περιδώσομαι. Ἰλ. Φ. 485. "Τείποδος περιδώμεθον ἢ λέβητος". ἂς βάλλωμεν στοίχημα εἶτα τείποδα. δώμεθα ὅρκια περὶ τείποδος. τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Ἀειτσφαί. ὡς αὐτόθεν. "Αἴ λῆς, περιδῶ ὧδε μοι περὶ θυμιτίδεσσιν ἀλῶαις". εἰ βέλεις ποιησώμεθα σωθήκας περὶ ἀλῶν μετὰ θύμου τεθυμμένων. αὖ θέλεις ἂς βάλλωμεν στοίχημα. Ὀδυσ. Φ. 78. "Αὐτάρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτός". περὶ ἐμοῦ, ὑπὲρ ἐμαυτῦ ἢ κατ' ἐμαυτῦ σωθήκας ποιήσομαι. βάλλω στοίχημα τὸν ἐμαυτὸν μου-τὴν κεφαλήν μου. Φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα κρῖσιν τὰ προσυπακουῦν τὸ "Ἐνέγκαντα δόσθαι περί". ὡς τὸ "Θεοὺς ἐπιδώμεθα". παρ' Ὁμήρ. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἔφη τὸ "Μάρτυρας δόσθαι ὅτι" ἠρμήνευσε.

Περιδιείρω, σπάνιος τινὸς διείρω-διαζυπῶ.

Περιδινέω, ὦ. Μ. ἤσω. παὐτὸν τῷ, Περικάμπτω, ᾗ Περιστρέφω, Περιέρχομαι, Περιοδεύω, περιέχω, (ὁλόγυρα γυρίζω) περικινοῦμαι. Ἰλ. Χ. 165. ὅταν

Περιδινής, ής, ὁ, ἡ. ὁ περικινούμενος-στρεφόμενος-γυρίζουσης-περιδινούμενος. "Κύρτος περιδινής". Αἰσχύλος.

Περιδίνησις, ἡ. ἡ ὁλόγυρα κίνησις-στροφὴ εἴσω, ἡ εἰς δίνας καὶ κύκλους γύρεσις, περικίνησις, ᾠδή.

Περιδίνητος, ὁ, ἡ. πολύστροφος, στρεφόμενος, εἰς κύκλους ἢ δίνας γυρισμένος, ἢ ἁπλ. κινούμενος διαφόρως.

Περίδινος, ὁ, ἡ. (δῖνος) περίπλους, ὁ ἔνθεν κακεῖθεν περίπλους καὶ περιέρχόμενος. Πειρατὴς (κυρσάρης) Πλάτ. νόμ. ς'. ᾗ Ἀθήν. ᾗ σελ. 265. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τέτε, Περίδινος ἔχει.

Περιδιπλόω, ῶ. διπλόω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω.

Περιδιώκω, παὐτὸν τῷ, Διώκω. Σβάβ.

Περιδοφέω, ῶ. (φόφος) περικυκλόω μετὰ σκότους. Ἄρατ. Διοσημ. ιδ'. η.

Περιδονέω, ῶ. ὁλόγυρα φέρω-ἢ κινῶ, στροφογυρίζω, περιφέρω, περιστρέφω. Διονύσ. Ἁλικ. Ξενοφῶντ. Συμπ. ζ'. 3. "Τροχὸς περιδονεμένος". περιστροφούμενος.

Περίδοσις, εως, ἡ. τὸ δίδειν κύκλω-ὁλόγυρα. 2) Ἐκ τῦ, Περιδίδομαι. ἡ περί τι σωθήκη, τὸ στοίχημα. Ἡσύχ.

Περιδουπέω, ῶ. δοῦπον-κρότον ποιῶ ὁλόγυρα. Φιλόστρατ. "Περιδουπεῖται ἡ αὐτίς". δοῦπον-κρότον ἐκδίδοται.

Περιδόω, Περιδώμι. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιδίδωμι.

Περιδραμητέον, ῥημ. Ἐπίτ. ἐκ τῦ, Περιδρέμω, ᾗ Περιδράμω, ᾗ πρέπει νὰ περιδράμῃς.

Περιδραξίς, ἡ. τὸ πιάσιμον τι ὁλόγυρα μὲ τὸν χρόνδον ἢ μὲ τὴν χεῖρα. Πλούταρχ. ἐκ τῦ

Περιδράσσομαι, ἢ-άσσομαι, περιλαμβάνω-πιάνω τι μὲ τὸν χρόνδον ἢ μὲ τὰς χεῖρας. (περὶ, δράσσομαι)

Περιδρομὰς, άδος, ἡ. ἡ ἔνθεν κακεῖθεν ἐχέουσα, ἡ ἐχέουσα ὁλόγυρα εἰς τὰς ὁδὸς, πόρνη δημοσία, Παραδρομὶς, δρομὰς. 2) Ἐπίθετ. "Μίξα περιδρομάς". κυκλοτερὴς, ἡ περικυκλοῦσα, ὁλόγυρα ὑπάγουσα-φαίνουσα ἢ περιζώνουσα. Ἀνάλεκτ. β'. 87.

Περιδρομεὺς, έως, ὁ. ὁ περιξέχων, ὁλόγυρα ὑπάγων-περιπατῶν.

Περιδρομὴ, ἡ. τὸ περιξέχειν, περιφορὰ, ᾠδή, περιφέρεια, περιαγωγὴ, περιοχὴ, αὐλὴ περικλεισμένη, περίδρομος, περιξήβασις, περιπάτημα ὁλόγυρα, περίπατος. παρὰ Πλυτάρχ. "Ἐκ περιδρομῆς". ξεχάπ, ὅπερ βέλτιον ἀναγνωστέον, Ἐκ παραδρομῆς.

Περιδρομὶς, ίδος, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παραδρομίς.

Περίδρομος, ὁ. ὡς Οὐσιαστικ. παὐτὸν τῷ, Περιδρομὴ, ᾠδή πος, κ. τ. λ. καθόλε δὲ, Παῦ τὸ κυκλικῶς περιφερόμενον σῶμα, οἷον "Περίδρομος τείχους". τὸ ὑπὸ τῆς Γαλλ. Bastion, Μπαστιόν, λεγόμενον, ἐφ' ᾧ περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Δίων Κάσ. Ζήτ. καὶ Παραδρομίς. "Περίδρομος δικτύου". Ξενοφ. Κυνηγ. κατὰ Πολυδεύκ. ε'. 28. "Ἔξι τῶν ἀρκυος σχοινία ἑκατέρωθεν τῆς αὐτῆς καὶ κάτω πελυτελῶν βρόχων διειρόμενον, ᾧ συμπλέκεται τὰ δίκτυα, καὶ πάλιν ἀναλύεται". ὁ αὐτὸς κατωτέρω §. 29. "Προβάλλονται δὲ (οἱ περίδρομοι) τοῖς δικτύοις ὑπὸ τῶν φελλῶν. τινὲς δὲ τῦτον Ἐπίδρομον ὠνόμασαν. οἱ δὲ δύο ὄντων, τὸν μὲν ἐκ τῆς κάτω ᾠδῆς μον, ὑπόδρομον δὲ τὸν ἀνωθεν". ἀρχὴ τῦ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Στίγμος, καὶ Γραμμάριον, λεγόμενον. Τόπος ἐφ' ᾧ περιπατοῦσιν οἷον θυμέλη πλοίε, Γαλλεία, ἢ Κορεδόρος, περίπατος. Ξενοφ. Κύρπ. ς'. ά. 53. "Ἐποίησε δὲ καὶ "τῆς οἰκημάτων περίδρομος ᾗ ἐπάλξεις". Ἡλιακὸς, Δῶμα, ὕπαθρος τόπος καὶ τῇ οἰκίᾳ, εἰς ὃς αὐτοκράβδιοι οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦσιν. Ὁ Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. ά. σελ. 37. σωνεκφέρει. "Προπύλαια καὶ περίδρομος". καὶ ναὸς. καὶ ἐν Βιβλ. δ'. "Ἀνδρῶσι ᾗ πε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσιη Βιβλιοθήκη Μηλεών

"περιδρόμιος". ὅπερ ὁ Κορνῆς ἑρμην. ἀπὸ τῦ "Σπάω, "ἐν ᾗ εἰσὶν εἰκόνες καὶ γραφαί". 2) Ἐπιθετικῶς, Περίδρομος, ὁ, ἡ. κυκλοτερὴς, περιφερὴς, στρογγύλος, ὁ περικλεὼν, ᾠοειφαλῶν, ᾠελαμβάνων, Ἀπολλών. γ'. 1085. καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 726. καὶ 728. αὐτὶ τῦ, Σβογγύλος, περιφερὴς, Παθητ. ὁ παντοχόθεν περιεχέχεθαι δυνάμενος, περισσόλπος. Ἰλ. Β. 812. καὶ Ὀδυσ. Ξ. 7. παρ' Αἰσχυλ. Βάτ. "Περίδρομοι κύτες". παντοχῆ περιερρέφεθαι δυνάμενοι. ἐν τῇ σωματικῇ λέγεται καὶ ὁ στόφος τῆς κοιλίας.

Περιδρύπτω, ὁλόγυρα δρύπτω-ξέω-ζυλεύω, περιξέω. Ἰλ. Ψ. 395.

Περιδύω, περιβάλλω, ἐνδύω, κρύπτω, καλύπτω, ὁλόγυρα σκεπάζω. 2) Ταὐτὸν τῷ, Ἀποδύω, ἐκδύω. Ἰλ. Λ. 100. "-περιέδυσε χιτῶνας". ἀφείλετο τὰς χιτῶνας, ἐξεγύμνωσε.

Περιεδρεύω, ταὐτὸν τῷ, Περικάθημαι. Γλωσσ.

Περιέδω, καπεζώγω.

Περιεγείρω, ταὐτὸν τῷ, Ἐγείρω. Ἰώσηπ.

Περιεθέλω, καὶ, Περιεθελέω, ταὐτὸν τῷ, Ἀγαπάω. Ἡσύχ.

Περιείδω, ταὐτὸν τῷ, Περιοράω, ᾠεβλέπω, περισκοπῶ, κυπαίζω ὁλόγυρα. "Περιϊδεῖν τὸ μέλλον". ᾠοσμβλέπειν τὸ ἐρχόμενον, ᾠοσμβλέπειν τὸ μέλλον-τὸ ἀποβησόμενον. 2) Μετὰ Μεταχῆς, ὡς καὶ τὸ Περιοράω, ταὐτὸν τῷ, Ὑπεριδεῖν, καὶ, Ὑπεροράω. παραβλέπειν, ἀφίνειν, ἀμελεῖν, ἐ προσέχειν. "Ὅτι μ' "περιεῖδον αὐτὸν ἁρπαδσθῆνα". ὅτι αὐτὸν δεν τὸν ἄφησαν νὰ ἁρπαδῇ-νὰ τὸν ἁρπάξωσι μὲ βίαν. "Οὐκ "ἂν περιεῖδον ἐμαυτὸν ἐν ἐγγύῃ καταλειπόμενον ὑπ' "ἐκείνε". δεν ἤθελα ἰδῇ τὸν ἐμαυτόν μὲ τοιοῦτρόπως ἀδιάφορον ἐν τῇ ἐγγύῃ μόνον καταλειπόμενον. Δημοσθ. ὅθεν "Περιεῖδμαι ἄλλων βαλῆ". Ἰλ. Ν. 728. ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, ἀνώτερος εἶναι τῦ ἄλλων κατὰ τὴν φρόνησιν· φρονιμώτατος πάντων εἶναι (ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Περισσῶς εἰδέναι,) αὐτὶ, Περιεῖδεν· ἐκ τῦ, Ἴδω, ἢ Ἰδεῖν, Ἰδέμβαι. Ἔτι δὲ, Περίοιδε, νοῆσαι.

Περιειλαὰς, άδος, ἡ. περιειλισμβών, περιτυλιγμβών. Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 477. ἐκ τῦ

Περιειλέω, ῶ. Περιοίλω, καὶ, Περιελίσσω, περιτυλίσσω, περικυλίω, συρρέφω, περιστρέφω, κυβερνάζω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, περιδεύω. "Ἐν ῥακίοις πε"ριειλόμβυος". περικαλυπτόμβυος-περιτυλισσόμβυος εἰς τὰ ῥάκη. Ἀριστοφ. Βάτ. 1093. ὅθεν

Περιείλημα, τό. ἐκεῖνο δι' ὃ περιτυλίσσει τις τι, περιτύλιγμα.

Περιείλησις, εως, ἡ. τὸ περιειλεῖν-περιελίσσειν, περιτύλιξις. 2) Ταὐτὸν τῷ, Περιείλημα.

Περίειμι, (περὶ, εἶμι) ὁλόγυρα εἰμὶ, ὁλόγυρα ὑπάγω, περιέχω, περιέρχομαι, περιφέρομαι. Ξενοφ. 2) "Ἔρχομαι κατὰ τάξιν ὁλόγυρα, καὶ πάλιν φθάνω εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπε ἤμβυ τὸ πρότερον. περιερχόμβυος φθάνει εἰς τὸν ἴδιον τόπον. "Ἄθλον "περίειμι χερῶν". Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 408. ἐκπερνῶ τὸν ἀγῶνα. περὶ τὸν ἀγῶνα εἰμί. "Περιϊόντι τῷ "θέρει". Θουκυδ. ἐνιαυτβύομαι. ἔθος ἐνομίσθαι ἡ κυκλικὴ περίοδος τῦ χρόνε.

Περίειμι, ὑπόλοιπος μβύω, (ὑπομβύω), ὑπόλοιπος εἰμὶ, περισσεύω, ὑπὸ τὸν λογισμὸν-ὑπὸ τὸν κινδύνε, λυβῶμαι, ἐλαττβύομαι, γλυτώνω, Ζῶ ἔτι, δέμπω τῇ ζωῇ, ἐν τοῖς ζῶσι μβύω, ἐναπολείπομαι, ἀναλαμβάνω τὸ ζῆν, ἀπαλλάττομαι ὑπό τινος ἀσθενείας, ὡς καὶ τὸ, Περιγίνομαι. 2) Ἐπὶ λογισμῦ καὶ οἰκονομίας, οἷον "Περίεσί μοι". μοὶ μβύει, μοὶ ὑπολβύει, μοὶ περισσεβύει. "Τὰ περιόντα χρήματα τῆς "διοικήσεως". τὰ περισσεβύοντα ἐκ τῆς ὁδῦ, (ἢ Κάσσα, τὰ ἐν τῇ Κάσσα μβύοντα χρήματα) Δημοσθ. τοιῦτον καὶ τὸ τῦ Θουκυδ. "Τὸ περιὸν τῦ σταθμῦ" τὸ ἐναπολειφθὲν, τὸ λείψανον, τὸ ὑπόλοιπον ἀπέμενε. "Περιεῖναι". τὸ ἐκ περισσοῦ ἔχειν. ὅθεν τὸ, Περιουσία. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 37. "Περίεσί μοι καὶ ἐθέλοντι ἄχρι τε μὴ πε"ρῆν ἀφικέσθαι". μοὶ περισσεβύει. "Τοσοῦτον τῷ πλή"θει περιῆν ὁ βασιλεύς". ὁ αὐτὸς Ἀναβ. α'. ἡ. 9. καὶ ἐνταῦθα Μεταφορικ. "Τοιγαρῦν ὑμῖν περίεσιν ἐκ "τούτων". ἄρα ἔχετε ἐκ τούτων ὄφελος-κέρδος, ὡς τὸ τῆς σωτηρίας· Τί ἐκέρδησες, Τί ἀπέκτησες ἐκ τούτε; "Περίεσι δέ μοι τοῦτο, οἷα τοῖς κακόν τι ποιοῦσιν "ὑμῖν περιγίνοιτο". ἐγὼ ἐκέρδησα ἐκεῖνο, ὅπερ οὐχὶ μβύω νὰ πάθωσιν ἐκεῖνοι οἵτινες ἐσοχάζοντο κακὰ διὰ σᾶς. "Ψηφίσματα ὑμῖν περιεῖσαι, βελτίω "δὲ τὰ πράγματα οὐδ' ὁτιοῦν ἦσαι". σᾶς πλέον δεν θέλετε ἔχει κανὲν ἄλλο ὄφελος ἐκτὸς τῦ ψηφισμάτωσας. "Ὡς πολὺ μοι περίεσι τῆς ἐμαυτῦ πραγμά"των". ὥστε δεν ἔχω πλέον πολὺ νὰ κάμω μὲ τὰς ἐμᾶς ὑποθέσεις. ὅπε ἀκολεθεῖ· "Οὐκοῦν ἐκ τοῦ "περιόντος ταῦτα ποιῶ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀσωδίας". ταὐτὸν ἐστὶ τῷ "Ἐκ περιουσίας. Δεν κάμνω τοῦτο, ὡς μὴ ἔχων ἀνάγκεν νὰ τὸ κάμω, ἀλλά. "Ὡς ἐκ πολλῆς τε περιόντος ἔσαι αὐτῷ τε τῆς μά"χης". Ἡλιόδ. ζ'. σελ. 305. "Νεῶ δὲ τοσοῦτον "ὑμῖν περίεσι τῶν ὡρῶν ἐμὲ μίσας". λοιπὸν, βαστᾶτε-ἔχετε τὸ ὡρῶς ἐμὲ μῆσος σας ὅσον καιρὸν καὶ αὐθέλετε. "Οὐδ' ἐντεῦθ' ἔση τῆς ὕβρεως, ἀλλὰ τοσοῦ"τον αὐτῷ περιεῖ (τῆς ὕβρεως) ὥστε". ἀλλὰ ὑπάγαινε τόσον μακρύτερα, τόσον ἀλαδὴ τρεχώρι, ὥστε. Καὶ αὖθι προηγεμβύε Οὐσιαστικῶς. "Τούτοις δὲ τοσοῦ"τον περίεσιν, ὥστε τροσσυκεφαντῆσαι". Δημοσθ. σελ. 1280. εἰς αὐτὸς τόσον ἀκόμη ἔμενε. 3) Μετὰ Γενικῆς σημαίνει τὸ, Ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω, Ὑπερβάλλω, κρείττων-ἀνώτερος εἰμί. ταὐτὸν τῷ, Ὑπερέμι, παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 7. καὶ ἐν τοῖς Ἑλλην. γ'. δ'. 2. μετὰ Δοτικῆς.

Περιειργυύω, καὶ, Περιέργω. ταὐτὸν τῷ, Περιέργω. Θουκυδ.

Περιεκτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ.-κῶς, ὁ ἐν ἑαυτῷ περιέχων-περιλαμβάνων. ὅσις περιέχει-περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ, περιληπτικός. Γενικὸς, καθολικὸς, τὸ καθόλε πάντα περιλαμβάνον, ὡς καὶ τὸ, Περιέχον, τὸ. ὅπερ καὶ Ζητ. 2) Παρ' Ἱπποκρ. ταὐτὸν τῷ, Σωτήριος. Ζητ. Περιεκτικός. 3) Παρὰ Γραμματικοῖς καλῦνται καὶ τὰ Μέσα Ῥήματα, Περιεκτικά.

Περιέλασις, εως, ἡ. τὸ φέρειν-διώκειν ἱππεῦσιν-ἀμαξεῦσιν ὁλόγυρα, ἐφοδιασμὸς, περιφορά. ἐκ τῦ

Περιελαύνω, Μ. ἀσω. ὁλόγυρα-κύκλω ἐλαύνω-ζέχω. ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἐλαύνω-συμμαζόνω-ὁμῦ διώκω, περιμαζόνω, ὡς ζῶα, λείαν, κ. τ. τ. Ξενοφ. Συμπ. β'. 27. "Μιμεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς ἁρματηλά"τας θᾶττον περιελαύνοντας κύκλῳ". κύκλω ἐλαύνοντας, ταὐτὸν τῷ, Περισσοβεῖν ταχέως περιέχειν. ὁ αὐτὸς Κυρωπ. α'. δ'. 24. "Κῦρος τὰς ἱππικὰς πο "περιελαύνων ἐθεᾶτο". ἐφίππος ἢ ἐφ' ἅρματος περιερχόμβυος· καὶ ἐν δ'. β'. 16. "Ἱππέας περιε"λαύνειν ἐκέλευσε τὸ στρατόπεδον", ἐφοδιάζειν καὶ περιέρχωνται-νὰ ἔχωσιν ὁλόγυρα εἰς τὸ στρατόπεδον. Μέσως, Περιελαύνομαι, παρὰ Πολυβίῳ συχνάκις, ὡς καὶ τὸ, Περιβάλλομαι. "Περιελασάμβυος δὲ λείαν ἱκανὴν". περιμαζώξας-συμμαζώξας καὶ διὰ τὸ τρόπον διώξας-ἁρπάξας. Ἐκ τῦ ἀρχαίε Περιελάω, ἐχρημάτισε τὸ ἐν

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ ἐν τῇ σιωπῇ, Περιέλιττ, αὐτὶ τῦ. Διαβήσης.
Περιέλειν, αὐτὶ τῦ, Περιελᾶν, καὶ Περιελαύνειν, Παλαίφατ. μ. 2. ἀμφ.
Περιελεύθω. Ζήτ. ἐν πρ, Περιέρχομαι. ὄθεν
Περιέλευσις, εως, ἡ. τὸ περιέρχεσθαι, περιφέρεσθαι, σιωπαστρέφεσθαι, περιφορὰ, σιωπαστροφή. Πλούταρχ.
Περιέλιξις, εως, ἡ. τὸ περιελίττειν, τροφοχυρισμὸς, περιτύλιγμὸς, ἐκ τῦ
Περιελίσσω, ἤ, Περιελύττω. Μ. ξω. περιτυλίσσω, ταὐτὸν τῷ Περιελέω. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 17.
Περιέλκω, κύκλῳ ἕλκω. ὁλόχυρα σύρω - ξαβῶ. ἀπ' ἀλλήλων ἕλκω - ὑπασπάω. ὡς καὶ τὸ, Περισπάω. Διασπασμὸν - ξεχώρισμα μέλους τινὸς ὑπὸ τῦ ὅλου ἢ παραξοπλὶν ποιῶ, παρασύρω τινὰ ἀλλᾶ πῃ. Ξενοφ. κυβ. ζ'. Β. 10.
Περιελλείπω, ὡς τὸ, Ἐλλείπω. Οὐδεσέρ. ἀμφ.
Περιέλλειψις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Παρέλλειψις. ἀμφ.
Περιενέγκω, Περισενείκω, καὶ, Περισνέκω, ταὐτὸν τῷ, Περιφέρω.
Περιέντυμι, ταὐτὸν τῷ, Ἀμφισύνυμι, ἐνδύω, περιβάλλω.
Περιέξειμι, ταὐτὸν τῷ, Περίειμι, ὁλόχυρα εἰμὶ - ὑπάγω, κ. τ. λ. Ἀππιαν. ἐμφυλ.
Περιεπτισμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τῦ, Περιεπτίσω, κεκαθαρισμβύως, τελεπισμβύως, καθαρῶς, (ξεφλυδισμβύως).
Περιέπω, ἐν τῇ λέξει Ἔπω, ἤδη ἐσημειώσαιμβυ πῶς ῥῆσεις τὸ Ὁμήρ περὶ τῆς σημασίας τύτων. Ἔστι δὲ ἡ κυρίως σημασία τὸ, Καταγίνομαι περί τι, ἐνεργῶ, ἐναχολῶμαι. Ἰλ. Ο. 555. "--περὶ σεύ-"χε ἔπεσσιν". Περίειμι. μετὰ χεῖρας ἔχω. ἡ ἐντεῦθεν τὸ, "Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα "πεύχε ἔποντα" - περὶ τὰ ὅπλα ὄντα. ὡς ἡ Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. ἐν ἀ. 562. λέγει "Πηδάλι' ἀμφιέ-"πεσκε". ἔσχε - ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτῦ τὸ πηδάλιον, ἡ ἐκυβέρνα δι' αὐτῦ τὸ πλοῖον. ὅθεν αὖτὶ τῦ, Περικυκλόω, περιφυλάσσω, ὑπεραπίζομαι, περιέρχομαι, περιβάλλω, σιωσθλίω, φυλακτικῶς σιωξοφλῶ, ἀκολυθῶ, δορυφορῶ. Πολύβ. δ'. ί. 5. καὶ Μέσ. Περιέπομαι, ἀκολυθῶ, κατά τινος ὑπάγω. Ξενοφ. Συμπ. η'. 23. "Ὥσπερ πανοχὶς περιέποντο". καὶ ἐντεῦθεν αὖτὶ τῦ Θεραπεύω, θπμελῶμαι, φροντίζω, περιθάλπω, ἰδιαιτέραν προσοχὶν ἔχω περί τι. καὶ ἐντεῦθεν κυβόλῳ αὖτὶ τῦ, Τιμῶ. (ξακιπάρω, Tratsare, Ἰταλ. μεπιχειρίζομαι.) Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. δ'. 12. "Ὡς φύρχετλιν καὶ φίλον, ὑχ' ὡς δῆ-"λον περιέψομλυ". Θέλομεν ἔχει - κράτησι - μεπιχειρηθῆ αὐτὸν ὡς φίλον. "Ταῖς μεγίσαις τιμαῖς πε-"ριέπειν". Συμπ. ι'. 38. "Μάλα περιεῖπον αὐτόν." Ἀπομνημ. β'. δ'. 5. ἐτίμα, ἐθεράπευεν αὐτὸν μεσίβας. Παρὰ Λυκίοις. νεκρ. διάλ. Ἀλέξ. 4. κεῖται αὖτὶ τῦ, Πεσεῖτι, ἢ Ἐπί τι ἐμπλῶ. "Οὐκ ἠξίω-"σα τῶν Μακεδόνων ἀρχλὶν περιέπειν". δὲν ἠθέλησα νὰ φυλάξω, ἢ, νὰ ὑπομείνω εἰς τὴν ἀρχλὶν μόνον τῆς Μακεδόνος. Ὁ Ἡρόδοτος μεπαχειρίζεται τῦτο καπὰ Μέσην διάθεσιν, μετὰ τῦ, Εὖ, ἢ, Τραχύτερα. αὖτὶ τῦ, Σκληρῶς - κακῶς - ἢ καλῶς μεπαχειρίζομαί τινα, φέρομαι καλῶς ἢ κακῶς μετά τινος. Παρὰ Ποιπτοῖς αὐτὶ τύτυ ἴσιν ἐν χρήσει τὸ, Ἀμφιέπω.
Περιεργάζομαι, περίεργα ἀσκῶ - μετέρχομαι - ποιῶ, καὶ ἐντεῦθεν αὖτὶ τῦ, Ἀναφελῆ πράγματα ἀσκῶ. "Περιεργάζεται ζητῆ τὰ τῦδε γῆς". ἐναχολᾶται - καταγίνεται εἰς ἀσωφελῆς ἐξετάσεις τῆς τῦδε γῆς πραγμάτων. Πλάτ. 2) Ἐξωρίτως ἔφη ἐν χρήσει, αὖτὶ τῦ, Περίεργος εἰμὶ, περιέργως ἐξετάζω, ἀκριβῶς φροντίζω περὶ τῆς ξένων πραγμάτων. 3) Πράττω - ἐκτελῶ - ἐξεργάζομαί τι μετὰ φροντίδος ἢ πόνυ. Καταργάζομαί τι ὡς περίεργος, πρυσεκτικῶς, σωρῶ τι. 4) Περικλείω, κύκλῳ - πέριξ ἀσφαλίζω, περιφράττω. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 8. "Περιεργασμβίοι παρά-"δεισοι" - περιφραγμβίοι. ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. ά. 160. "Τεῖχος περιεργάζεμαι" - τεῖχος ἐργάζομαι, κάμνω ὁλόχυρα. 5) Πράττω - ποιῶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον. Προστίθημι τι, τὸ ὁποῖον δυνατὸν καὶ νὰ μὴν ἦ. Ὑπὲρ ἢ Παρὰ τὸ δέον, Παρὰ τὸ ἀναγκαῖον ἐργάζομαι. "Καὶ πλέον ἤδυ περιεργα-"σαι τῆ Θέωνι". Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. β'. 44. καὶ πλέον ὁ ζωγράφος Θέων ἤδυ πρυσέθετο, δὲν ἐπρόσθετε τι ἀφελιμώτερον. "Περιεργάσαι τὸ ἢ τῆ οἰκιδίῳ "ἢ τῆ σκιμποδίῳ". ὁ αὐτὸς αὐτόθι δ'. 41. τὸ οἰκίδιον ἢ τὸ κραββάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Σωκράτης μετεχειρίσθη, περιττὸν ἦν. Οὕτω καὶ ὁ Ἡρόδοτ. γ'. 46. "Τῶ θυλάκω περιεργάσθαι". περιττόν τι αὐτοὶ ἔπραξαν δείξαντες τὸν θύλακον.
Περιεργασία, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Λυκίων. αὐτὶ τῦ, Περιεργία.
Περιέργεια, ἡ, Περιεργία, ἡ. φροντὶς, ὑπὲρ τὸ δέον θπμέλεια καὶ φροντὶς, δι' ἧς πράττει - ἐργάζεται - ποιεῖ - γράφει - ὁμιλεῖ τις τι, παρὰ Ῥήτορ. Ἀργωνία, ἀδημονία, μέριμνα, σκυχωρία. 2) Ματαία ἢ ἀσωφελὴς ἐξέτασις ἢ ἔρευνα τῆ ξένων πραγμάτων, μικροπρέπεια, φροντὶς περὶ τῆ μὴ ἀναγκαίων πραγμάτων, πάθος, θπθυμία, σπυδὴ, πόθες εἰς τὰ ἴδη - νὰ μάθῃ ν' ἀποκτήσῃ τις πράγματα ἀπάνια - παράξενα - ἐξαίρετα, κ. τ. τ. ἢ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ θπμχειρήματα τῆ ἄλλων, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὸν δὲν ἀνήκυσιν, ἢ εἶναι πάντη ἀσωφελῆ. Πλούταρχ. ἐκ τῦ
Περίεργος, ὁ, ἡ. (καὶ Ἐπίρ. Περιέργως, μετὰ περιεργείας) ὅστις μετὰ φροντίδος, πρυσοχῆς, ἢ θπμελείας ἐξεργάζεται - ποιεῖ τι. καὶ ὁ μετὰ ὑπερβολικῆ πόνυ, ἤτοι μετὰ μεγάλης θπμελείας καὶ φροντίδος ἐκτελῶν - ἐξεργαζόμενος - ὁμιλῶν - γράφων τι, ἢ Πάντων. ὁ μετὰ μεγάλης θπμελείας ἢ φροντίδος ἐξεργασθεὶς - ποιηθεὶς - ὁμιληθεὶς - γραφεὶς. ἢ ἐντεῦθεν αὖτὶ τῦ, Ἀκειβὴς, θπμελημβύος, μετὰ φροντίδος ἢ θπμελείας ἐξειργασμβύος, ἐξολισμβύος, κικαλλωτισμένος, τεχνολισμβύος. Ἴδε λόγων ἢ ἐκφράσεων. Διονύσ. Ἁλικ. "Τῆς δὲ λέξεως" τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ "περίεργον καὶ ἐζηλωκε Θουκυδίδης". 2) Ὃς τις φροντίζει περὶ ξένων πραγμάτων, ὁ περίεργον ἔχων πρὸς τί. Ζήτ. Περιέργεια ἀριθ. 2. Ξενοφ. Ἀπομνημ. ά. γ'. 1. "Περίεργος καὶ μάταιος". Ἐν τῇ συμπθείᾳ λέγομεν ἢ "Περίεργον πρᾶγμα". τὸ ἄξιον περιεργείας, τὸ ἀπαιὸν - νέον ἢ παράξενον, κ. τ. τ. Curieux, Γαλ. Nongierig, Γερμ. ὁ Ἡσύχ. ἔχω, Περίεργον, περιττὸν ἢ σρεβλόν.
Περιέργω, καὶ, Περιεργῶ, καὶ, Περιεργύω. Μ. ρξω. περικλείω, περιφράττω, φραγλῶ βάλλω ὁλόχυρα. Θουκυδ. ἑ. 11.
Περιερέσσω, ἐξ ἀμφοτέρων τῆ μερῶν ἐρέσσω, κωπηλατῶ - ξαβῶ κωπίον ἢ ὠτὸ τῆ δύο μιρῶν, ἢ κινῶ τὸ πλεῖον σθχ' τῆ κωπίων ὁλόχυρα.
Περιέρατος, ὁ, ἡ. περικεκλεισμβύος, ἀφράγμβύος, ἐκ τῦ, Περιέργω.
Περιέρμα, τὸ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Θουκυδ. ζ'. 25. αὖτὶ τῦ, Περὶ ἕρμα, ὅπερ ἢ Δίων ὁ Κάσ. (νβ'. 16.) ἐμιμήθη.
Περιέρρω, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι. Ἀριστοφ. Ἰππ. 535.

Περι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιέρχομαι, (ἔρχομαι, ωδέ) κύκλω - ὁλόγυρα ἔρχομαι, γυρίζω ὁλόγυρα. "Λογχοποιῶν περιέρχομαι". ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ διηγοῦμαι - Δημοσθ. 2) Μετὰ Αἰτιατ. "Περιέρχομαί τινα". ὑπάγω ὁλόγυρα τινὲς ἵνα περικλείσω αὐτὸν - ἵνα βάπτεσω ἐπ' αὐτῷ - ἵνα καταπλακώσω αὐτὸν - ἵνα ἁπαντήσω αὐτόν. περιζωγυρίζω τινά, ἢ φέρω ὁλόγυρα τινά, ᾗ ἐπιτίθεμαι 3) Ἁπαντῶ, ἀπαντῶ, πταίω. Ἡρόδοτ. γ'. 4) Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. 5) Ἐπιστρέφω. "Πάντες εἰς Καίσαρα περιῆλθε". ὅλα ὑπέστρεψαν -- ἦλθον εἰς τὸν Καίσαρα. "Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται". Πλάτ. περιζωγυρίζει. 6) Εἰς παύλαν "τῷ δυσχιμῶν περιῆλθε". ἔφθασα - κατέπτησα - ἦλθα. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιΐσαμαι. 7) Ταῦτα ἔτος "ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς". αὐξάνει μὲ παραξάσεις τόσον ἐκνευρίζουσαν τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Λουκιαν. "Παυσανίου ἔτος περιῆλθε ἤτε τίσις καὶ ὁ Ἐρμότιμος". Ἡρόδοτ. η'. 107. ἔτος εὗρε τέλος παίτων ἡ ἐκδίκησις τῦ Παυσανίου. Ξενοφ. Κυρεπ. η'. 5'. 10. "Ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός". αὐτὶ τοῦ, Παρῆλθε, πέρας ἔλαβεν, ἐτελείωσεν. ἔπω ᾗ τὸ ἐν Συμπ. δ'. 20. "Ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσι". Ζήτ. Περαίκω.

Περιεσθίω, καταξώγω.

Περιεσκεμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Περισκέπτομαι. προσεκτικῶς, μετὰ σκέψεως ᾗ προσοχῆς.

Περιεσκλημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Περισκέλλω, κεκρυμμένως, κεκαλυμμένως.

Περιεσπάω, παύτω τῷ, Περισπάομαι· ὅθεν τὸ, Περιεσπάσι, παρὰ Σουίδα.

Περιεσπιάρχος, ὁ. ὁ τὰς ἑσπίας καθαίρων, καὶ, Περισπία, τὰ καθάρσια. Ἀποστόλ. Παροιμ. ις'. 1.

Περιεσπικός, κὴ, κόν. παρ' Ἱπποκρ. "Σημεῖον περιεσπικόν". καὶ "Περιεσπικῶς ἀγκεῖσθαι". ἐκ τῦ, Περιεσπᾶσθαι, παραγόμβρον, ὅπερ σημαίνει τὸ, Ἀναλαμβάνω, καὶ σημαίνει τὸ, Σωτήριος, ὑγείας ἀνακληπτικός, ἀποσπάσεως εἰς ἀκαρρωσίαν. ἄλλοι μὲν μετὰ τῦ Ἐρωτιανῦ, Περιεκτικός, ᾗ ὁ Γαλήνος, Περιεσπικῶς, ἀπήγγασαν· ἐμοὶ δὲ φαίνεται πιθανώτερα (καθὼς καὶ ὁ ἐμὸς Συνέδρος παρακινῆ) ἡ ἐκ τῦ Οὐδετέρως, Περιφέρω, παραγωγὴ, δι' ὃ, καὶ, Περιοιστικός, αὐτὶ τῦ ἡμαρτημβρίν, Περιαγικός, γράφω.

Περιέσχατος, άτη, ατον. παύτω τῷ, Ἔσχατος. Ἡρόδοτ. ά. 85. έ. 101.

Περιέφθος, ὁ, ἡ, καλῶς ἡ λίαν ἐφθός - ἐψημβρός, καλὰ βρασμβρός. Λουκιαν.

Περιεχὴς, ὁ, ἡ. Φιλοστρατ. Εἰκόν. β'. 8. σωσεκφέρει "Περιεχὲς καὶ κυρτόν". τὸ περιέχον, περικυκλῶν, περιβάλλον, περιζωγυρίζον.

Περιέχω, περικυκλόω, περιλαμβάνω, περικλείω. ἐν ἑαυτῷ λαμβάνω - ἔχω - κρατῶ, ὁλόγυρα πιάνω, ἀγκαλιάζω, περικρατῶ, περιζωννύω, περιβάλλω. Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. ά. 12. Τὸ Κύρου στράτευμα πανταχόθεν περιέχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις". περικυκλωμβρον ἦν. Ἑλλάν. δ'. ς'. 8. "Τὰ κύκλω περιέχοντα ὄρη". τὰ ὁλόγυρα ἰσάμβρια ἐν εἴδει φραγμῦ ὄρη. "Δεσμοὶ περιέχεσθαι". εἶναι εἰς τὰ δεσμά. Δίων Λόγ. 32. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πολιορκῶ. 2) Ταύτῳ τῷ, Ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, νικῶ, περιγίνομαι, ὑπερισχύω. Θουκυδ. ί. 7. "Οὐχ ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἢ ἀναγκάζοντας περιέχειν". 3) Μέσ. "Περιέχομαί τινος". ταύτον τῷ, Ἔχομαι, κρατῶ ἐμαυτὸν πρός τι. κρατῶ - βαστῶ τι σφερεὸς, προσκολλῶμαι, πιάνομαι - κρατοῦμαι σφιχτὰ ὑπό τινος. καταχειρίζομαι, ἁρπάζω - προσκολλῶ τινὶ γνώμην μου - τὴν καρδίαν μου πρός τι. σφερεὸς μβρύω ἁπτῶ. Ἡρόδοτ. 4) Περιποιοῦμαι, βοηθῶ, ζέφω, φροντίζω, ὑπερασπίζομαι, ἀμυνθεντάω, προσκαλῶ, περιβάλλομαι, περισώζω, φυλάττω. "Οὕτεκα μὴν, σὺν παισὶ περιχόμεθ', ἠδὲ γυναιξὶ, ἀζόμβροι". Ὀδυσ. ι'. 199. ᾗ, Ἰλ. Α. 393. "Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, σέο ἔχεο παιδὸς εἴης". ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ὑπερέχειν τῆς χεῖρας. 5) "Ὁ περιέχων". προσυπακ. τὸ, Ἀήρ. ἢ "Τὸ περιέχον" ὁ περικυκλῶν ἡμᾶς ἀὴρ, ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀέρμος. Πολύβ. παρὰ δὲ Ἀριστοτέλ. Μεταφ. έ. 26. κεῖται τὸ, Περιέχον, αὐτὶ τῦ, Καθόλυ, γνικῶς, ὡς καὶ ἐν Ῥητορικ. γ'. 5. "Ὀνόματα περιέχοντα". τὰ καθόλυ, τὰ γνικά. ἔτω καὶ παρ' Ἀθλιν. ζ'. σελ. 309. "Ἀπὸ τῦ περιέχοντος καλῆσι πλατάνους". γνικῶς, ἐκ τῦ γνικῦ ὀνόματος. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Περιεκτικὸς, ταύτον ἐστὶ τῷ, Γνικός.

Περιζαμερῶς, Ἐπίρ. λίαν ὁρμητικῶς - σφοδρῶς. Ὅμηρ. Ὕμν. β'. 492. Ζήτ. Ζαμβρὸς.

Περιζείω, ταύτον τῷ, Περιζέω, κύκλω - ὁλόγυρα βράζω. Ἐπιχάρμ.

Περίζυγος, ὁ, ἡ. παρὰ Ξενοφ. Κυρεπ. ς'. β'. 11. ἡμαρτημ. αὐτὶ τῦ, Παράζυγος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Περίζυξ, θὰ τῇ σημασίᾳ τῦ, Ὁμόζυγος, καὶ Σύζυγος.

Περίζωμα, ατος, τὸ. δὲ ἔ περιζώννυταί τις, ζώνη. 2) Τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, ἢ οἱονδήποτε ἐκεῖνο, τῷ ὁποίῳ κρεμῶσιν ὑπὸ τῆς ζώνης καὶ κατὰ ὅσοι καταγίνονται εἴς τινα ὑπηρεσίαν, ἵνα νὰ προφυλάττωνται ὑπὸ ἀκαθαρσίας τὰ ἐνδύματα αὐτῷ. (Ποδὰκ, περισκάλ, προσέλκα, ἐμπροσθέλινα). τὸ ὡσεὶ τῇ κοιλίᾳ ζῶσμα. Παρ' Ἀθλιναίῳ, ζ'. σελ. 290. λέγει εἰς μάγειρος "Οὐ γὰρ παρέργως ἐμαθον "ἐν ἕπεσι δυεῖν ἔχειν ὡσεὶ ζωμα, ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον" "ζητῶ". καὶ ἐντεῦθεν ἴσως τὸ παρὰ Διονυσ. εἰς Δείναρχ. ι'. "Τοῖς μὴ ἐκ ὡσεὶ ζώματος ἀσκεῖσι ῥητορεικὴν". αὐτὶ τῦ, Παρέργως. Παρὰ Πλυτάρχ. φορεῖ τὸ τὸ Περίζωμα εἰς παιδοχύσεις, καὶ παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 8. εἰς χαλκοῦς.

Περιζωμάτιον, τὸ. μικρὸν ὡσεὶ ζωμα.

Περιζωννύω, ῶ, Περιζώννυμι. Μ. ώσω. ζώνω τινὰ, ζώνην ὡσεὶ τίθημι τινί. ἐνδύω, ἑτοιμάζω. Μέσ. Περιζώννυμαι, ζώνω ἐμαυτὸν, ὡσεὶ ζωμα (ποδικὸν) βάλλω περὶ τὸ σῶμά μυ. ὅθεν

Περιζώσις, ἡ. τὸ ὡσεὶ ζωννύειν ἢ ὡσεὶ ζώννυσθαι, ἢ περί τι ζῶσις.

Περιζώστρα, ἡ. ζώνη, ζωνάριον, ταινία, δησμός, (φασκιὰ) ὡσεὶ ζωμα. Θεόκριτ. β'. 121. "Λαΐκαις πορφυρέῃσι ὡσεὶ ζώστρησιν ἑλικταί". περιδιδεμβρίνη περιτολιγμβρίνη μὲ πορφύρας ταινίας ἢ περιζώματα.

Περιηγέομαι, ήσομαι. Μ. ήσομαι, ὁλόγυρα ἡγοῦμαι, ὁδηγῶ, ὡσεφέρων τινὰ μετ' ἐμαυτῦ δεικνύω, ᾗ ἀκριβῶς ἐξηγοῦμαι εἰς αὐτόν τι. περί τι ἡγέομαι, ᾗ ἐντεῦθεν καθόλυ, αὐτὶ τῦ, Δηλόω, φανερόνω, δεικνύω, ἐξηγοῦμαι δηλοποιῶ, κατὰ λάπτον διηγοῦμαι. Ἡρόδοτ. ζ'. "Πεπερηγησάμβροι τὸ ὄρος Πέρσησι". αὐτὶ "Ἡγησάμενοι Πέρσησι περὶ τὸ ὄρος" - ὁδηγήσαντες τοὺς Πέρσας ὁλόγυρα εἰς τὸ ὄρος ἐδήλωσαν αὐτοῖς. Τοιοῦτον ᾗ τὸ τῦ Λουκιαν. "Περιηγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδῃ ἅπαντα". ῥᾴμβροι ὁδηγὸς καὶ δίξομαι, ὅ ἐστι, φανερόσω μοι - διηγήσω λεπτομερῶς εἰς ἐμὲ τὰ ἐν ᾅδῃ. ἀλλαχῦ δὲ ὁ Λουκιαν. "Περιηγησαί με τὰ ἐν τῷ βίῳ", εἶπεν, αὐτὶ τῦ, Ὁδήγησόν με - φέρε με ὅπῃ τόπων εἰς τύπον, καὶ ἐξήγησόν μοι κατὰ λεπτὸν τὰ ἐν τῷ βίῳ. ὅθεν ταύτον ἐστὶ τῷ, Ξεναγῶ. 2) Περιηγημβρίνος ἐκ τόπων

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πάπε εἰς τόπον περιγράφω ἀκριβῶς τὰ ἐν αὐτῇ ἀξιόλογα πράγματα.

Περιηγηματικός, κὴ, κόν. (περιήγημα, τὸ ἀκριβῶς περιεγραμμένον αὐτικείμενον) Ἀφθόνιος "Λόγος περιηγηματικός". ὁ εἰς ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. ἀκριβὴς περιγραφὴ τῆ λόγῳ, ἢ ὁ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς περιεγραμμένος λόγος τοιαυτρόπως, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων φαντάζεται ὅτι βλέπει τὰ αὐτικείμενα.

Περιηγὴς, έος, ὁ, ἡ. (περιάγω) παύτων τῆ, Περιφερὴς, κυκλοτερὴς. στρογγυλουμένος, στρογγύλος. 2) Ἐκ τοῦ Περιαγνύω, Περιάγω· περιγυιωσμένος, κεκυρτωμένος, καμπυλωμένος, κυρτὸς, καμπύλος, συνεστραμμένος, περιπεπλασμένος, περιαγνυμένος. Ἀπολλών. Ἀργ. "Κόλπος, λιμὴν, ἀκτὴ "περιηγὴς". ἢ "Τόξον περιηγές". Διονύσ. Περιηγ. "χεὶρ περιηγὴς".

Περιήγησις, εως, ἡ. (περιηγέομαι) τὸ ὁδηγεῖν-φέρειν τινα μεθ' ἑαυτὸ ἀφ' ενὸς μέρους εἰς ἄλλο, καὶ ἐν τούτῳ δεικνύειν εἰς αὐτὸν πράγματα τινὰ ἀξιόλογα ἢ ὁδηγεῖν αὐτὰ λεπτομερῶς. ἡ λεπτομερὴς τῆ πράγματος ἀφήγησις, καθόλα δὲ, Διήγησις καὶ ὁδήγησις μετὰ ἀκριβῆς περιγραφῆς. Ἑρμογ. "Δημοσθένης τῆς "ὕβρεως περιήγησιν ἐποίησεν". 2) Ἡ ἐν τύπῳ εἰς τόπον ὁδοιπορία μετὰ ἀκριβῆς παρατηρήσεως ἢ λεπτομερῆς περιγραφῆς τῆ ἐν αὐτοῖς ἀξιολόγων πραγμάτων. Ἀθήν. ζ'. "Καὶ ὥσπερ οἱ τὰς περιηγήσεις καὶ "τὰς ὠδείπλας ποιησάμενοι μετ' ἀκριβείας, ἐθέλει "πάντα ἐκτίθεσθαι ὅπερ ἐστὶν ἕκαστον". ἐνθα παρατηρητέον, ὅτι τὸ μὲν, Περιήγησις, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, τὸ δὲ Περίπλους, ἐπὶ θαλάσσης λέγεται. 3) Ἡρόδοτ. β'. 73. "Λιεπῆ περιήγησιν ὁμοιότατος". αὐτὶ τῆ, Ἰδέλιν· κατὰ τὴν ἰδέαν-μορφὴν-σχῆμα ἐντελῶς ὁμοιότατος.

Περιηγητὴς, οῦ. ὁ. ὁ ὁδηγῶν-φέρων μεθ' ἑαυτῆ ξένον τινὰ καὶ δεικνύων αὐτῇ τὰ ἀξιόλογα πράγματα πάπε τινὸς καὶ ἐξηγῶν αὐτὰ, ξεναγωγός. Καθόλου δὲ, ὁ ἑρμηνεὺς-ἐξηγῶν τὰ ἀξιόλογα ἢ σκεπτὰ πράγματα. ὁ σαφῆ διήγησιν ποιῶν περί τινος. Ἔτι δὲ καὶ ὁ περιερχόμενος ὑπὸ πάπε εἰς πόπον ἢ περιγράφων ἀκριβῶς τὰ ἀξιόλογα πράγματα τῆ κόσμῳ ἢ τῆ ἐπῶν, ἢ ἑρμηνεύων αὐτά. ἄρα, παύτων ἐστὶ τῆ, Γεωγράφος.

Περιηγητικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ὁ αἰτήκων καὶ ἐπιτήδειος εἰς περιήγησιν. ἐξηγητικὸς, περιεργαστικὸς, σαφὴς. Πλάτ. περιερχ.

Περιήγητος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Πολυδ. ζ'. 57. "Χιτὼν περιήγητος". παύτων τῆ, Περιπόρφυρος, ὁ πορφύρουν ἔχων.

Περιηθέω, ῶ. Μ. ήσω. παύτων τῆ, Διηθέω, σακκελίζω, στραγγίζω. ὅθεν

Περιήθημα, τὸ. τὸ σακκελισμένον-στραγγισμένον, ἢ ὑπὸ τῆ χοανδρων μελίων κεκαθαρισμένον ὑγρόν. Διοσκορ. α'. 122. "Ἀσφάλτου περιήθημα".

Περιήκης, ὁ, ἡ. (ἀκὴ) λίαν ἠκεπσμένος-ὀξύς.

Περιήκω, Μ. ήξω. κύκλω-ὁλόγυρα ἔρχομαι, παύτων τῆ, Περιέρχομαι, φθάνω, κατειπῶ. Ἀρριανὸς Ἀναβ. δ'. ιγ'. 8. "Ὡς ἓν περιῆκεν ἐς Ἀντίπατρον "ἡ φυλακή". Ὁ Βυδαῖος αἰσάφειρε ἔτι καί τινα ῥῆσιν ἐκ Σωσυσίυ· "Πειπτικῆ γὰρ ἔδωκεν ὁ θεὸς τῶν εὖ "κλεων πεμπύειν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει". ἀλλ' ἐν Ξενοφῶντι Κυρπ. δ'. ε'. 6. "Ἐπεὶ δ' εἰς "τὸν φοίνικα ἡ ἀρχὴ περιῆκε". ἐν τινι Χειροχάφῳ φέρεται "Περιῆει". Τελαίχιστον ἐγὼ ἴδεν ἄλλο παράδειγμα παλαιότερον εὗρον κατὰ παύτων τῶν σημασιῶν καὶ συμπέξιν. 2) "Τῶπον τὸν ἄνδρα πάντα ἄλλα πάντα περιῆκεν τὰ ἀγῶτα". Ἡρόδοτ. ε'. 86. ἢ ζ'. 16. "Τάσε καὶ ἀμφότερα περιῆκοντα". ὅπερ σημαίνει τὸ, Περικυκλόω, Περίτινα εἰμὶ, Περιέχομαι τινά. "Ἔμελλεν ὑπεροψίας δίκη περιΐξειν ἢ Φιλοποί-"μενα". Παυσαν. η'. 51. ὡς ἢ ἐν 53. "Καὶ λεω-"να μὴ τοξευθέντα περιῆλθεν αὐτίκα ἡ δίκη". ἀπλούπσευ-εὕρευ ἡ παιδία μετὰ παρέλευσιν χρόνυ ἱκανοῦ.

Περιήλυσις, ἡ. παύτων τῆ, Περιέλευσις, ἢ, Περίοδος. Ἡρόδοτ.

Περιηλυτέω, (περιήλυθα) παύτων τῆ, Περιέρχομαι. ἀμφ.

Περιημεκτέω, ῶ. Μ. ήσω. παρ' Ἡροδότ. μετὰ ἢ αὖθ Δοτικῆς, ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῆ παλαιοτέρων θῆ τῷ, Δυσφορέω, δυσαρέσκομαι-λυπέμαι-δεινοπαθῶ-ἀγανακτῶ-αἰνίσσομαι ἐπί τι. Ὁ Σοῦδας συνεκφέρει μετὰ τῷ, Ἠμακτέω, ἢ τὸ, Περιημακτέω, ὅθεν εἶναι πιθανὸν ὅτι παρήχθη ἐκ τῷ, Αἰμακτέω, τούτου δὲ ἐκ τῷ, Αἱμάσσω, αἱμακτός. σημαίνει ἄρα Ὀρμητικόν τινα ἢ σφοδρὸν πόνον, κυρίως ὑπὸ πληγῆς τινὸς προσερχόμενον. ὡς ἢ τὸ, Αἱμωδία, καὶ, Αἱμωδέω, ὅπερ αὐτὶ τύπων ὁ Σοῦδας καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχουσι τὰ Ἰωνικὰ Ἠμωδία ἢ Ἠμωδιάω, ἅ τινα πόνον τινὰ εἰς τὰς ὀδόντας σημαίνουσι. Πρέπει ἄρα κατὰ παύτων τῶν παραγωγῶν, Ἠμακτέω, γεαφιῶμαι· καὶ μ' ὅλον ὅτι ὅλα τὰ Χειρόγραφα τῷ Ἡροδότυ, τῶν κοινῶν παύτων αὐάγνωσιν ἔχουσιν. ὅπου χρῆται τῇ λέξει Αἱμάσσων ἢ ὁ Ὀππιανὸς, αὐτὶ τῆ, Πληγωμένος, ἢ πόνων αἰσθανόμενος, πονῶν.

Περιηχέω, ῶ. κύκλω-ὁλόγυρα ἠχῶ-βοῶ-ἀράσσω. Ἰλ. Η. 267. ὅθεν

Περιήχημα, τό. τὸ κύκλω-ὁλόγυρα ἤχημα-βοή. Ἰάμβλ.

Περιθαλπὴς, έος, ὁ, ἡ. λίαν θαλπὴς, πολλὰ θερμὸς-ζεστός. Νίκανδρ. Θηρ. 40. ἐν τῷ

Περιθάλπω, Μ. ψω. κύκλω-ὁλόγυρα ἀφ' ὅλων τῆ μερῶν θάλπω. λίαν θερμαίνω-ζεσταίνω.

Περίθαλψις, ἡ. τὸ λίαν θάλπειν-θερμαίνειν.

Περιθαμβὴς, έος, ὁ, ἡ. (θάμβος) διόλυ ξεφαντωμένος-ἐκπεπληγμένος, λίαν δεινός. Ἀπολλ. Ἀργ.

Περιθαρσὴς, έος, ὁ, ἡ. (θάρσος) λίαν θαρσὴς-τολμηρὸς-ψυχαίος. ὁ μέγα θάρσος ἢ πεποίθησιν ἔχων.

Περιθαρσύνω, παύτων τῆ, Παραθαρσύνω. Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 613. ἀμφ.

Περιθείόω, ῶ. περιερχόμενος μετὰ θεῖα καπνίζω ἢ ἁγνίζω τινὰ καθαίρω, ἁγνὸν τὰ θεῖα περικαπνίζων καθαίρω. Θείω περικαθαίρω.

Περίθειος, ὁ, ἡ. λίαν θεῖος, ὑψηλός. Ἀθήν. σελ. 617. "Αὐλητικὴ περιθειοτάτη".

Περιθείωσις, ἡ. (περιθειόω) τὸ περιερχόμενος μετὰ θεῖα καπνίζειν ἢ ἁγνίζειν τινὰ καθαίρειν. τὸ μετὰ θείυ καπνίζειν ὁλόγυρα πρὸς καθαρισμόν. Πλάτ. Κρατ. 47.

Περίθεμα, τό. τὸ θεμένον-βαλμένον ὁλόγυρα, περιθήκη.

Περίθερμος, μη, μον. λίαν θερμὸς-ζεστός.

Περιθέσιμος, ὁ, ἡ. ταύτων τῆ, Περίθετος. Ἰωσήπ. ἀρχ. ιέ. ἡ. 2. "Κόσμος περιθέσιμος.

Περίθεσις, ἡ. τὸ περιτιθέναι-περιβάλλειν-περικυκλῶν. ἡ κύκλω-ὁλόγυρα θέσις.

Περίθετος, τὴ, τὸν. ἢ, Περίθετος, ὁ, ἡ. κύκλω-ὁλόγυρα θεμένος-βαλμένος, ὁ ἐπί τι θεμένος. Ἀκαιρέτως λέγεται· "Κόμη περίθετος". ἢ παρὰ Πολυαίν. ε'. ηζ. "Περίθετη, ἡ. παρασυπακ. τὸ, Κόμη. ἡ ἐπιθήκη

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

δὴς κόμη, ἥτις ἄλλως, Φοινίκη, λέγεται, ἣν φέρουσιν ἀνδρές τε καὶ γυναῖκες. (Περσικά, Ἰταλ.) Πολύβ. γ'. 78. διάφορος μέχρι τῆς παλαιᾶς. "Προκόμια περιέθεντο". Ἀθήν. σελ. 523. καὶ 415. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. α'. 26.

Περιθέω, Μ. θύσομαι. κύκλῳ - ὁλόγυρα ῥέχω. περιῤῥέχω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 30. "Τὰ ῥέοντα "χίονα περιθέουσα ζητεῖς". καὶ μετὰ Αἰτιατ. Κυνηγ. ιά. 4. Κύκλῳ τὸν φραγμὸν περιθέουσι". παρ' Ἡρωδιαν. έ. 5. μετὰ Δοτικ. "Τοῖς βωμοῖς περι"θέειν".

Περιθεωρέω, ῶ. κύκλῳ - ὁλόγυρα ὑπάγων ἢ περιερχόμενος θεωρῶ. Λουκιαν.

Περιθήκη, ἡ. παῦ τὸ βεβλημένον - θεμένον ὁλόγυρα, τὸ ἐπιτιθέμενον· κάλυμμα, πιλίδιον, σκέφος ἢ σκέπος νυκτικόν.

Περιθλασις, ἡ. ἡ ὁλόγυρα θλῖψις, ζούλιγμα. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Περιθλάω, κύκλῳ - ὁλόγυρα θλάω - θλίβω - ξελίζω.

Περιθραύω, κύκλῳ - ὁλόγυρα θραύω - ῥαΐζω - ἢ σωρίβω - κλάω.

Περιθρεκτέον, ῥήματ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, Περιῤῥέχω. πρέπει νὰ περιῤῥεῦῃ τις.

Περιθρηνέω, ῶ. κύκλῳ - ὁλόγυρα θρηνῶ - κλαίω. Πλούταρχ.

Περιθρυκόω, ῶ. Θεῖκνον περιτίθημι - περιβάλλω περικλείω - περιφράσσω, φραγμὸν ποιῶ ὁλόγυρα. Πλούταρχ. εἰς Μάρ.

Περιθριξ, ιχος, ὁ. παρὰ Σουΐδ. "Ἔτι πλεκτάμιον "περιθριξ". ὅσις ἑρμῆν. δηλ. τοῦ, Ὁ ἐκ θριξὶ πλόκαμος, ὁ μὴ ἔτι κυρδωθείς. διώκται ὅμως ἀναγωθοῦσιν" "Πέει, αὐτὶ τοῦ, Περίεισι, θεῖξ.

Περιθρομβέω, ῶ. ἀφίημι τι νὰ πίπτῃ - νὰ παγώσῃ ὁλόγυρα. Παθητ. κύκλῳ - ὁλόγυρα πήγνυμαι. Γαλην.

Περιθρόνιος, ία, ιον. ὁ περὶ τὸν θρόνον ὤν. ὅσις εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν θρόνον. Ὀρφ.

Περιθρυλλέω, ῶ. "Τὰ ὦτα περιθρυλλεῖσθαι". Γρηγόρ. Ναζ. ὡς τὸ "Διατεθρυλλημένους τὰ ὦτα." ἐνεμισμένα ἔχουν ἔτι τὰ ὦτα ἐκ τοῦ ἤχου τῶν ὁμιλησάντων, καὶ δηλ. πάντα περὶ τῆς αὐτῆς ὁμιλίας ἀκούειν. Ἠχελογεῖν τὰ ὦτα ἐκ τῆς ἰδίας ὁμιλίας, ἢ ὅπου καὶ αὖ σαθροῦς περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκούειν ὁμιλημένα.

Περιθρύπτω, ταυτὸν τῷ, Περιθραύω. Διόδ. Σικ.

Περίθυμος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. - θύμως, ἄγαν τεθυμωμένος, λίαν θυμωμένος - ωργισμένος. Ἡρόδοτ. "Καπάρι περίθυμος". Αἰσχύλ. Θήβ. 709.

Περιθυρέω, ῶ. Μ. ήσω. παρὰ τὴ θύρα εἰμὶ — ἔσαμαι. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. Παρ' Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ά. 11. φαίνεται ὅτι ἡ παλαιοτέρα ἀνάγνωσις "Περιαθύρησιν" ἔχει ἡ ὀρθοτέρα.

Περιθύω, Πλούταρχ. "Περιθυόμενος καθήκατε". ἄφησε νὰ θυσιάσωσιν ὁλόγυρά τε. καθήμενος δηλ. ἐκώλυσε τὰ θυσιάσωσιν ὁλόγυρα αὐτοῦ.

Περιθωρακίδιον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπιθωρακίδιον.

Περιϊάπτω, Μ. ψω. Θεόκριτ. β'. 81. "Περὶ θυμὸς ἰάφθη". ἡ καρδία μου ἔπαθεν - ἐτιζώθη. Ζήν. Ἰάπτω.

Περιϊάχω, περιηχέω, αἰτηχῶ. "Πίξη". Ὅμηρ.

Περιϊδεῖν. Ζήτ. Περιείδω.

Περιϊδρόω, ῶ. εἰς ὅλον τὸ σῶμά μου ἱδρόω. ἀμφ. ὦδεν

Περιΐδρωσις, ἡ. ἡ μεγάλη ἵδρωσις. ἀμφ.

Περιϊέναι. Ζήτ. Περείμι, ἐκ τοῦ, Εἶμι.

Περιΐζομαι, περικάθημαι, ὁλόγυρα κάθημαι, κατακυριεύων τόπου τινὸς, βάλλω φυλακὴν εἰς αὐτὸν, πολιορκῶ.

Περιϊππεύω, κύκλῳ ὁλόγυρα ἱππεύω.

Περιΐπταμαι, ὁλόγυρα ἵπταμαι - πετῶ. Πλούταρχ.

Περιΐσημι, κύκλῳ - ὁλόγυρα ἴσημι. Μέσ. "Περιΐσαμαι τινά". ὁλόγυρα τινὸς ἴσαμαι. περιβάλλω, περικυκλόω τινά. Ξενοφ. Κυρπ. γ'. α'. 3. "Περιΐσατο τὸν λόφον τῷ στρατεύματι. Θουκυδ. "Κίνδυνος "περιέσχε τὴν πόλιν". Παθητ. "Περιΐσαμαι". περικυκλωμένος εἰμί. 2) "Περιΐσημι". γυρεύω - φέρω τινὰ ὁλόγυρα, καὶ Μεταφορικ. μεταχειρίζομαι τινὸς τὴν γνώμην ἢ τὴν κατάστασιν, ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Γυρεύω τινὸς τὴν κεφαλήν· ὡς ἐπὶ τοῦ πλείονος δὲ ἐπὶ κακῆς σημασίας. "Εἰς ἐναντίον με τοῦ λόγου περιέ"σασας". Αἰσχίν. ἀγγελογ. γ'. 18. αὐτὶ, Περιέσπασας. διότι μὲ ἐγύρισες τὴν κεφαλήν εἰς τὸ ἐναντίον, καὶ ἄλλαξε τὴν γνώμην μου. καὶ ἐντεῦθεν, "Περιΐσα"μαι". εἰς ἄλλην κατάστασιν ἔρχομαι, ἀλλάζω γνώμην - σκοπὸν - κατάστασιν, καὶ βάλτε ἔρχομαι - καταντῶ εἰς χειροτέραν, ὡς καὶ τὸ, Περιέρχομαι. Λουκιαν. Εὐσέβ. 5. "Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη". ἔφθασε - κατέντυσε - μετεβλήθη, εἰς κακὴν κατάστασιν ἔφθασε. "Εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν". Ἀριστοτέλ. μετέβαλε τὴν διοίκησιν τοιουτοτρόπως ὥστε ὅλη ἐξουσία ἐπ' αὐτῷ. "Εἰς πενίαν περιεστῶσα". φέρουσι. Ἔστι δὲ καὶ "Ἐνθεία περιΐστασθαι", φέρουσι μεταβάλλειν. Ἡρωδ. ζ'. 12. "Καὶ τὸ φάρμακον εἰς "ὑπερκυδώνιον μεῖον περιέστη". τὰ φάρμακα μεταβληθέντα μὲ ἔφερον εἰς μέγα κίνδυνον. ἢ, ἡ μεταβολὴ τῶν φαρμάκων ἐγίνετο πολλὰ ἐπικινδύνως εἰς ἐμέ. Δημοσθ. "Καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σω"φροσύνη". ἡ πρότερα ἡμῶν σωφροσύνη καὶ φρόνησις ἠλλάξε - μετεβλήθη. Θουκυδ. α'. 32. ὅπου ἀκολουθεῖ τὸ "Νῦν ἀβουλία φαινομένη". καὶ φαίνεται τώρα ὅτι εἶναι αὐθάδεια. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. ἀρχ. ε'. 42. ἐμιμήθη παρόμοιον τοῦτο φράσιν ὅτου" "Καὶ περιέστηκεν ἡ "δοκοῦσα ἡμῶν τὸ κοινὸ πρότερα ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερον "μέρος ἀπέχθειαν φερομένη". Πλούταρχ. εἰς Γράχ. 14. "Καὶ περιέστηκεν ἡ Ῥωμαίων βουλὴ θρέψασα καὶ "σωσικομίζουσα". αὐτὶ τοῦ Μετεβλήθη, αὐξήθη, δηλ. τὸ χεῖρον μετέπεσεν, ἤλλαξε. Καὶ παρόμοιον σημασίαν τοῦ, Μεταβάλλω γνώμην, κ. τ. λ. κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. έ. 8. 26. "Ἀνεμίμνησκον καὶ περιε"θρύπτοντο". 3) "Περιΐσαμαι". Ἀποφεύγω, παραχωρῶ, παρεκλίνω. "Ἐκξαπίσομαι καὶ περιστήσομαι "ὥσπερ τὰς λυτρίδας τῆς κωπῆς". Λουκιαν. Ἑρμότ. 86. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ποιοῦμαι, φοβοῦμαι, δηλιῶ. "Περιΐσατο γὰρ μὴ πέλλαι μιμηται ῥήσιν". Ἰώσηπ. Τὸ δὲ παρὰ Θουκυδ. α'. 76. "Ἡμῖν δὲ "καὶ ἐκ τῆς εἰκοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος ἂν εἰ"κότως περιεστῇ". σημαίνει παράσασιν τινὰ ἐν τῷ νῷ, αὐτὶ, Ἐβούλετο ἡμῖν. 4) Μεσοπ. Περιεσῶτες, οἱ. οἵτινες ἴσανται - σέκονται ὁλόγυρα - ζυγόρω.

Περιΐσχομαι, ταυτὸν τῷ, Περιέρχομαι.

Περιϊτέον, ἐκ τοῦ Περείσιμι, τὸ περιέρχεσθαι.

Περικαής, ές, ὁ, ἡ. (περικαίω) λίαν καυστερὸς ἢ καυσικὸς, λίαν καίων, φλέγων, θερμός. 2) Ὁ παντοχόθεν κεκαυμένος, καψαλισμένος ὁλόγυρα, ὁ περικαόμενος. Περικαῶς, Ἐπίῤῥ. φλογισικῶς.

Περικαθαίρω, περιερχόμενος καθαίρω. ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ καθαείζω. Ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν καθαρίζω, διότι καθαρὸν ποιῶ, ὁλόγυρα καθαίρω. παραβάλ. μετὰ τοῦ, Περιαγίζω.

Περικαθάπτω, Μ. ἅψω. ὁλόγυρα καθάπτω. ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἅπτω - φωτοσκολλῶ - κρεμῶ τι - φύω, θηλυκόνω. Πλούταρχ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περικαθαρίζω, Μ. ίσω, παύτον τῦ, Περικαθαίρω.

Περικάθαρμα, τό. παύτον τῦ, Κάθαρμα, σκυβάλισμα, ὑπόψημα, ὑποσάρωμα. Ν. Δ.

Περικαθέζομαι, ᾶμαι, Περικάθημαι, ὁλόγυρα κάθημαι, βάλλω ἐμαυτὸν ἢ τὰς ἐμὰς ὁλόγυρά τινος, ὅ ἐστι, Πολιορκῶ, περικυκλόω πόλιν τινα.

Περικάθησις, ἡ. ἡ ὁλόγυρα κάθησις, περικύκλωσις, πολιορκία.

Περικαθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ὁλόγυρα. Περικαθίζομαι, παύτον τῦ, Περικαθέζομαι.

Περικαίνυμι, Περικαίνυμαι, Περικαίνω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ζήτ. Καίνυμαι.

Περικαίω, Μ. καύσω. αὐάπτω πῦρ ὁλόγυρα, ὁλόγυρα κάω. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῦ, Λίαν καίω, Καταπαίω, Καταλίζω.

Περικακέω, ῶ. Μ. ήσω. ἐν μεγάλῃ δυσυχίᾳ εἰμὶ, ὑποκειμαι εἰς μεγάλην δυσυχίαν καὶ κακόπραγμα ᾗ ὑδεμίαν βοήθειαν ὑρίσκω, εἰς μεγάλα κακὰ ὑποπεπτωκὼς εἰμί. ᾗ μετὰ Δοτικ. Πολύβ. ὅθεν

Περικάκησις, ἡ. μεγάλη δυσυχία, ἡ αὐσὶ βοηθείας ᾗ μετ' ἀπελπισίας κατάσασις δυσυχοῦς τινος. Πολύβ. ιέ. 29.

Περικαλινδέω, ᾗ, Περικαλίνδησις. Ζήτ. Περικυλινδέω.

Περικαλλὴς, ές, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Περικαλλέως, ἢ -λλῶς. λίαν καλὸς. Ἰλ. Α. 603.

Περικαλλίμαχοι, οἱ. Ζήτ. Παρακαλλίμαχοι.

Περικάλυμμα, τό. κάλυμμα - σκέπασμα ὁλόγυρα, ἢ κάλυμμα διά τινος σώματος περί τι τιθεμένου, ἐκ τῦ

Περικαλύπτω, Μ. ψω. σκεπάζω - καλύπτω ὁλόγυρα, διά τινος σώματος ὁλόγυρά τινος τιθεμένου σκεπάζω αὐτόν. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. γ'. 5. "Ἐπέταξε "τῇ ξοφῇ, ἐπειδὴ ὑποθακὴν περικαλύψαι αὐτῇ τε ᾗ "τὸν ἄνδρα ἐν οἱῒ ἱματίῳ". Περιλαμβάνω, πάνω ὁλόγυρα, βάλλω μέσα εἰς τὴν χλῆταν. Ἰλ. Π. 735. ὅθεν

Περικαλυφὴ, ἡ. ἡ φράξις τῦ περικαλύπτειν. σκέπασμα - κάλυμμα ὁλόγυρα.

Περικαμπὴ, ἡ. ἡ περί τι καμπὴ, στρεφογύρισμα. ἐκ τῦ

Περικάμπτω, Μ. ψω. ὡείτι κάμπτω, λυγῶ, λυγίζω, στρέφω, κλίνω, ὡεστρέφω. Οὐδετερ. κλίνομαι - κάμπτομαι ἐμαυτὸν ὡεφέρομαι ἢ περιέρχομαι. μετὰ Λίτιατ.

Περικάμψις, ἡ. ὁλόγυρα κάμψις.

Περικάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ ὡεὶ τὴν καρδίαν ὤν.

Περικαρπιάκανθος, ὁ, ἡ. ἀκανθώδης ὡεικάρπιον. Θεόφρ.

Περικάρπιον, τό. τὸ ὡεὶ τὸν καρπὸν ὄν, ἢ τὸ περικυκλοῦν τὸν καρπὸν, οἷον τὸ λέπυρον - ὀξώφλοιον τῦ σπερμάτων καὶ καρπῶν, φλοιός. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀξώφλοιον τῦ ῥοιῶν. Ἀλκίφρ. γ'. 60. (ῥοδοξιφλον). 2) Δεσμὸς ἢ σόλισμός τις περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, βραχιόλιον. ἐκ τῦ

Περικάρπιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸν καρπὸν ὤν ἢ ὁ ὡεκυκλῶν τὸν καρπὸν - τὸ σπέρμα. 2) Ὁ περὶ τὸν καρπὸν ὤν τῆς χειρὸς ὢν ἢ κέμβυος.

Περικαρφισμὸς, ὁ. Πλούταρχ. Συμ. ζ'. 2. κατ' Ἀειτοφάνη Ζώ. Ἰχθυ. ς'. 2. "Αἱ ὄρνιθες ὀχυδεῖ- "σαι κάρφος ὡεβάλοντα". ἢ κατὰ Πλίν. ί. 4. *Villares gallinæ festuca aliqua se & ova lustrant.* ἴσως, τὸ τείναγμα ἐκεῖνο τῦ πτερῶν ὅπερ καθύσιν αἱ ὄρνιθες μετὰ τὴν ὀχείαν.

Περικαταβάλλω, κάτω βάλλω - ῥίπτω στρεφογυρίζων τινὰ βάλλω αὐτὸν κάτω. Ἀπολλών. Ῥόδ. γ. 707.

Περικατάγνυμι, - γνύω, καὶ - άγω. Μέλ. άξω. ὁλόγυρα κατάγω - θραύω - σωτείβω - τζακίζω. Ἀειτοφαν. Λύσ. 357. Ἀθήν. σελ. 17.

Περικαταλαμβάνω, Ἀειτοτέλ. περὶ Κόσμ. ς'. §. 23. "Περικαταληφθεὶς ὑπὸ τῦ ῥεύματος". οἱ ὑπὸ τῦ πυρὸς ὁλόγυρα καταληφθέντες - περικυκλωθέντες. "Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς". βιαζόμενος ὑπὸ τῦ περιστάσεων. Πολύβ. "περικαταλαμβάνει "γὰρ ὁ νέος καιρὸς αὐτὸν ἐν". ὁ νέος καιρὸς φθάνει τὸν περυσινὸν ἐπάνω εἰς τὸ δεύτερον. Θεόφρασ. "Συμβαίνει τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τῦ χειμῶνος περικατα- "λαμβάνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ". ὁ αὐτὸς, ᾗ περὶ τῦ ἐν τῦ αὐξέων μύρτου. "Μεταβάλλει δὲ τὸ "χεῖρον ἐνίοτε φοιλόσοπος, ᾗ περικαταλαβοῦσα τὴν "ὥρας, ἐν ᾗ τὸ ἀκμαῖον λαμβάνει τὸ αὔξος". Ἐμφράζει ἄρα ἡ Περὶ ἐνταῦθα ὡς ᾗ ἐν τοῖς, Περιέρχεσθαι, Περιϊέναι, καὶ Περιΐστασθαι, ἐν ταὐτῷ τῶν Ὑπερφολῶν ἢ περιόδων τῆς φράξεως κατά τινα διωρισμένον καιρόν.

Περικαταλείπω, ὑπόλοιπον ἀφιῶ.

Περικατάληπτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπ' αὐτοφόρῳ καταληφθεὶς, πισμοῖς ἑπαίω εἰς τὴν φράξιν.

Περικατάληψις, ἡ. τὸ καταλαμβάνειν - πιάνειν - σερεῶς κρατεῖν παντοχόθεν.

Περικαταπίπτω, ὑπὸ τὰ κάτω ἢ ὑπό τι ὠγὸς τὰ κάτω πίπτω. Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 831.

Περικαταῤῥέω, ῶ. ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ὁλόγυρα ὑπὸ τὰ κάτω ῥέω - ξέχω ἢ πίπτω - σαείζω. "Τὰς "νεωσοίκους καὶ τὰ τείχη περικαπερρέοντα". Λυσίας σελ. 860.

Περικαταῤῥήγνυμι, ὁλόγυρα καπαῤῥήγνυμι - ξεσχίζω.

Περικατασφάττω, Μ. ξω. ἀναποδογυρίζων καπασρέφω - κρεμνίζω ὑπό τι. Σφάβ. σελ. 1094.

Περικατασφάττω, ὑπό τι καπασφάττω.

Περικατατίθημι, ὁλόγυρα ὑπό τι καπατίθημι - βάλλω.

Περικαταχέω, ὁλόγυρα ἢ ὑπό τι καπαχέω - χώω.

Περικατέχω, ὁλόγυρα σερεῶς ἔχω. σερεῶς περιλαμβάνω τι, σφιχτὰ βαστῶ. Ἰώσηπ.

Περικάτημαι, Ἰωνικ. αὐτὸ, Περικάθημαι.

Περίκαυσις, ἡ. (καίω) Πλούταρχ. ἡ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν καῦσις, φλόγα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίκειμαι, κύκλω - ὁλόγυρα κεῖμαι. 2) Περικυκλωμένος εἰμὶ, περὶ ἐμαυτὸν ἢ ἐπ' ἐμαυτὸν ἔχω τι. περιτίθεμαι, μετὰ Λίτιατ. ὡς "Περίκειμαι κόρῳ, δάφνῃ, αὐθέᾳ, ἀσθενείᾳ, κ. τ. τ. 3) "Οὐ- "δέ τι μοι περίκειται". Ἰλ. Ι. 321. παύτον τῦ, "Οὐδέν μοι περίεσι" δὲν ἔχω τίποτε ἀπ' αὐτὸ, δὲν ἔχω κανένα ὄφελος, - κέρδος, κ. τ. τ.

Περικείρω, ὁλόγυρα κύρω - κυρδύω - ὡεκόπτω - περιτέμνω.

Περικεκομμένως, (περικόπτω) ὑπατεμημένως, μὲ κυρδυμένον ζόπον, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σωτόμως.

Περικεντέω, ὁλόγυρα - ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κεντῶ - σβολίζω. Ἀππιαν.

Περικεράω, ῶ. (κέρας) παρὰ Πολυβ. περικυκλόω ὡς τὰς πτέρυγας ποιεῖ τὸ κέρας τὸ στρατῦ. ὡς ᾗ τὸ, Ὑπερκεράω, ὑπερκυκλόω.

Περικέρδης, ές, ὁ, ἡ. ὁ κέρδη ὑπερβάλλων, ἀπαθλὸς ὀξὺ κέρδη, (ἐντριοσάπης). Σχολ. Ἰλ. Α. 149.

Περικεφάλαιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν - κείμενος. ὅθεν

Π-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περικεφαλαία, ἡ. ᾱ, Περικεφάλαιον, τό. παρὰ Πολυβ. κάλυμμα-σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, τὶ ὁποίαν ἐφόρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ στρατιῶται. Εἶπε, Ἱπαλ. Κράνος. 2) Ἀντὶ τοῦ, Κεφαλαλγία.

Περικέφαλος, ὁ, ἡ. Ἀθήναιος Μηχανικὸς, ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν. ὑπερβατῶς λέγεται ἡ κεφαλὴ τῆς δοκοῦ.

Περικήδομαι, φείδομαι, φροντίζω. "Οἱ βιότου περικήδεται". Ὀδυσ. Γ. 219. φροντίζει περὶ τῆς ζωῆς του.

Περίκηλος, ὁ, ἡ. λίαν ξηρὸς-ὑπερμεμυς-κατακεκαυμένος κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ξηρασίας. Ὀδυσ. Σ. 308. Ζητ. Κῆλος.

Περίκηπος, ὁ, ἡ. παρὰ Φωτίῳ ᾱ Διοδώρ. Σικελ. κήπου τις περὶ τὴν πόλιν κείμενος. παρὰ Σουίδ. ἐν Δέξ. Οὐδ' ἐν σελίνοις, τὸ περιβάλλειν τὸ κρεβάτιν τῷ κήπῳ. Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξ. 478. ὁ Ἡσύχιος δὲ αὐτὸ τοῦτο, Παράκηπος, ἔχει. Διογλ. Λαέρτ. Θ'. 36. "Τοσοῦτον φιλόπονος ὥστε τὸν περικήπου δωματίου τὸ ὑπομεμόχθους καταλειπεῖν λέγειν". ὅπου ὁ Ῥώσιος "Περικήπου δωματίου τὸ" ἀναγινώσκεσθαι θέλει. Παρὰ Λόγγῳ Ποιμ. σελ. 117. 124. καὶ 125. φαίνεται ὅτι διαφέρει τοῦ Παραδείσου, καὶ σημαίνει τὸν περίδρομον ἢ τὸ περὶ τὸν κῆπον κενὸν διάστημα, ὅπερ ᾱ πιθανώτερον.

Περικίδναμαι, πεύσομαι τῷ, Περισκεδάζομαι.

Περικινέω, ῶ. κύκλῳ-ὁλόγυρα κινῶ-διώκω.

Περικιόνιος, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Φοινίσ. 654. ὑπάρχειν τοῦ Διονύσου εἰς Θήβας. Εὐσέβειται ἔτι ἡ λέξις ᾱ εἰς τὸν ὑπερφιλῆ τοῦ μ'. Ὀρφικοῦ Ὕμνῳ.

Περικίων, ονος, ὁ, ἡ. σοὰ (γαλλεσία) μετὰ κίονων περικυκλωμένη, πεύσομαι τῷ, Περίστυλος. Πολυδεύκ.

Περικλαδὴς, ές, ὁ, ἡ. (κλάδος) Ἀπολλών. δ'. 1216. "Ὕλη περικλαδὴς". δάσος πολύκλαδα δένδρα ἔχων.

Περικλαίω, κύκλῳ-ὁλόγυρα ἰσαμῶς κλαίω. "Περικλαύσαντες τὸ σῶμα". Πλούταρχ.

Περίκλασις, ἡ. περιστροφὴ, γραμμέλισμα, κάμψις, κύρτωσις. ἐκ τοῦ

Περικλάω, ῶ. Μ. ἀσω. περιστρέφω, γραμμελίζω, κάμπτω-κυρτόω περί τι. "Στενωπὸν περικλᾶν". πεύσομαι τῷ, Κάμπτειν, στρέφεσθαι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Νεμέσιος, σελ. 273. "Περικεκλασμένος τόπος". κατὰ ῥῶγας, κατεσκασμένος. Σουίδ.

Περικλεὴς, ὁ, ἡ. (κλέος) λίαν περίφημος, διάσημος.

Περίκλεισμα, τό. τὸ περικεκλεισμένον-περιφραγμένον. Σχόλ. Λυκόφρ. 615.

Περικλείστος, ὁ, ἡ. (κλείζω) λίαν περίφημος, διάσημος πανταχοῦ. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 7.

Περίκλειστος, ὁ, ἡ. περικεκλεισμένος, ὁλόγυρα ἢ πανταχόθεν κλεισμένος. ἐκ τοῦ

Περικλείω, ᾱ Ἰωνικ. Περικλῄω. κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιφράττω.

Περικλῄζω, Ἰωνικ. αἰτ. Περικλείζω, ἐκ τοῦ, Κλέος, λίαν διάσημον-ἐπαινῶ, περίφημον ποιῶ.

Περικλινὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅστις κλίνει ἑαυτὸν πανταχόθεν, καταφερικὸς, κρημνώδης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλῆ 13. καλεῖ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὠδεῖον. "Τῇ ἐρέφει περικλινὲς καὶ κατάντες ἐκ μιᾶς κορυφῆς". ἐπὶ τὰ κάτω κεκλιμένον.

Περίκλινον, τό. Φίλων. "Τείκλινα ᾱ πεκλινα "χελώνης κατεσκευασμένα". ὁ παρὰ τῇ ζαπέζῃ τόπος, ἐφ' ὃν καθήμενοι ᾄδουσι.

Περικλύδην, Ἐπίρ. (περικλύζω) περιχυτὰ, ὁλόγυρα ἐπάνωθεν χυθέντα. Ἱπποκρ. Διαιτ. α'. 13.

Περικλύζω, Μ. ύσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα κλύζω, βρέχω, (ὑπὸ περικλύσεως τόπον τινὰ θαλάσσης,) βρέχω ὑπὸ τῶν κυμάτων ὁλόγυρα, διϋγραίνω, πλύνω. "Μὴ περικλύζοιο θαλάσσῃ". Ἀραρ. 287. μὴ καταπόλμα-μὴ κινδυνεύσῃς ὑπὸ κυματισμοῦ θαλάσσης. Ἐντεῦθεν τινὲς ἐχρημάτισαν ἡμαρτημένως τὸ ἐπίθετον, Περίκλυζος, παρ' Ἡσυχ.

Περικλύμενον, τό. ᾱ, Περικλύμβους, ὁ. (κλύμβος) Διοσκορ. δ'. 13. εἶδος θάμνου περὶ τὰ λοιπὰ φυτὰ περιπλεκόμενος, ἴσως τὸ τῶν Λιννᾶ. Caprifolium. τὸ ἐν τῇ σωπεΐᾳ Ἀμπόκλημα λεγόμενον.

Περίκλυσμα, τό. πλύσιμον, βρεξίματα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, Φλοξού. Γλωσσάρ. ὁ Γαλλικὸς ἡρμήνευσε τοῦτο ὑδρᾷ τῶν, Περίνημα, ὕδωρ τοῦ ὑποπλύματος.

Περικλυσμὸς, ὁ. ἡ πρᾶξις τοῦ πλύνειν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὑποπλυσις, (ξέπλυμα), πλύσιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίκλυσος, ὁ, ἡ. (περικλύζω) ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πανταχόθεν ὑποπλυόμενος, ὁ ὑπὸ θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων αὐτῆς περιπλυόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595.

Περικλυτὸς, ὁ, ἡ. ὅστις ἀκούεται πανταχόθεν, ὁ μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, καθαρῶς ψάλλων. "Ἀοιδὸς περικλυτός". Ὀδυσ. Α. 32. κατ' Εὐσάθειον ταὐτὸν τῷ, Ἐξάκουστος. 2) Πανταχοῦ-λίαν περίφημος-ἔνδοξος. Ἰλ. Α. 607. καὶ Α. 104.

Περικλώζω, πανταχόθεν κλώζω. Εὐσάθ.

Περικλώθω, κύκλῳ-ὁλόγυρα κλώθω. Ο'.

Περικνημίδιος, ᾱ, Περικνήμιος, ὁ, ἡ. (κνήμη) ὁ περὶ τὴν κνήμην ὤν-κείμενος.

Περικνημὶς, ίδος, ἡ. κάλυμμα-σκέπασμα τῆς κνήμης, (κάλτζα). Διονύσ. Ἁλικ.

Περικνίδιος, ὁ, ἡ. ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 81. "Ῥικνὰ περικνίδια θύμων". Φαίνεται ὅτι σημαίνει Κλάδους ἢ Ἄνθη. ἢ κάλλιον λεπτὰ ἀκάνθια. ἀμφ.

Περικνίζω, Μ. ίσω. καπνῷ-ῶγω. Ἀνάλεκτα β'. 81. παρὰ Πλουτάρχ. παίδ. ἀγωγ. 14. φρέπει νὰ λέγηται, Παρηχνῶσιν. παρὰ Πολυδ. Θ'. 113. πανταχόθεν κνίζω, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τσιμπῶ.

Περικοκκύζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. "Περικόκκυσα". ἐρωτικ. ὑβρ. τῶν, Κόρδακα ὠρχησάμην. Ζητ. Κοκκύζω.

Περικολλάω, ῶ. ὁλόγυρα-κολλῶ. Γεωπονικ.

Περικολούω, πανταχόθεν-ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ὁλόγυρα κόπτω-κολοβόω. ἀμφ.

Περικολπίζω, ὁλόγυρα εἰς τὸν κόλπον πλέω. Ἀρριαν. ὠκεάνη. Ἐρυθρ. 40.

Περικομιδὴ, ἡ. ἡ ὁλόγυρα κομιδή. Γεωπονικ.

Περικομίζω, φέρω-κυβεύω ὁλόγυρα.

Περίκομμα, τό. τὸ κεκομμένον ὑπό τινος, τμῆμα, κομμάτιον, τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα κεκομμένον, τὸ κεκομμένον καὶ λιπασμένον κρέας, (κιμᾶς, Τουρκ.) ἔτι δὲ καὶ τὰ ὕπο κεκομμένα λάχανα ἢ χόρτα. Ἀεσοφαν. Ἱππ. 372. "Περικόμματα ἐν σῷ καπασκευάσω". θέλω σὲ καπακόψω καὶ νὰ κάμω κιμᾶ ὑπὸ τὰ κρέατά σου. ἐν στίχ. 770. σύγκειται ὁ ἀλλαντοποιός. "Κατατμηθεὶς ἐφοίμιλε ἐν περικομματίοις". ἐν λεπτοῖς τμήμασι. ᾱ παρὰ Πλουτάρχ. ᾱ Πολυβ. πανταχόθεν τμῆσις, Περικοπή.

Περικομμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν κομμάτιον.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περίκομος, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ τὴν κόμην ἔχων. καὶ ἐπὶ φυτῶν ὁ ὁλόγυρα φύλλα ἔχων. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9.

Περικομπέω, ῶ. Μ. ήσω. "Ὅσοι περικομποῦσι" "ται". Θουκυδ. ς'. 16. ἡμαρτ. ἀπάγν. ἀντὶ τῆς "Ὅσοι περὶ κομπῶνται". καθὼς καὶ ἐν Χειροχάφοις κεῖται.

Περίκομψος, ὁ, ἡ. λίαν κομψός.

Περικονδυλοπωροφίλα, Λυκιακ. Τραγοπόδ. ἡ φιλοῦσα τὰς παρὰ τοῖς κόμποις τῶν δακτύλων τύλας· τὸ πείσμασι.

Περικοπὴ, ἡ. τὸ περικόπτειν, περιτομὴ, κολόβωσις. Θουκυδ. ς'. 28. 2) Τμῆμα, κόμμα, μέρος τι ὑποθέσεως ἢ λόγου τινος. 3) Παρὰ Πολυβίῳ ταὐτὸν τῷ, Περίσασις, καὶ Χορηγία, ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμὸς, μεγαλοπρέπεια. Ἐκ τοῦ, Περικόπτω, ἐστι, ταὐτὸν τῷ, Καλλωπισμὸς, εὐθυμοσία καὶ παῦλα ἄλλοτι τοιοῦτον διὰ τῶν σώματι φερόμενον ἢ ἐξοδεύομενον καὶ λαμπρὰν θεωρίαν ὑποτελοῦν. "Λιτὸς κατὰ τὴν περικο" "πήν". Πολύβ. ί. 25. Ὁ Πλούταρχ. μετεχειρίσθη τὸ "Περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἴδωλον", ἀντὶ τοῦ, Περιγραφὴ, σκιαγραφία, ζῴδιον εἰκόνος. 4) Κλοπὴ, λῃστεία.

Περικόπτης, ου, ὁ. κλέπτης, λῃστής.

Περικόπτω, Μ. ψω. ἀφαιρέω, κόπτω ὁλόγυρα, ὑποκόπτω, χωρίζω, κολοβόω, ἐπικόπτω, σμικρύνω, κεντρόω, ἀφαιρῶ μέρος ὑπό τινος, ἀδυνατίζω, ξενόω. Ὁ Δημοσθ. Χερσον. 92. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς φθορᾶς καὶ ἐρημώσεως τῆς ἐχθρικῆς γῆς, αὐτὶ τοῦ, Ὁλοτελῶς κόπτω, λῃστεύω, ἁρπάζω, κλέπτω, λεπλατῶ.

Περικορδακίζω, ταὐτὸν τῷ, Κερδακίζω. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

Περικορέω, ῶ. Μ. ήσω. ὑποσαρόω, σκυπίζω, περικαθαίρω. ὅθεν

Περικόρημα, τὸ. ἀφικάθαρμα, ὑποσάρωμα, σκυπίδιον.

Περικοσμέω, ῶ. Μ. ήσω. ἀμφιεύνυμι ἢ στολίζω, καλλωπίζω ὁλόγυρα.

Περικόσμιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸν κόσμον ὤν, ὅσις εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν κόσμον.

Περίκουρος, ὁ, ἡ. ὅσις εἶναι κυρτωμένος ὁλόγυρα, ὁ κυρτωμένος ὁλόγυρα τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἔχων. καθώς ποτε τὰ μικρὰ παιδία. Συετώνιος Αὐγ. 45. 2) Ὁ ἐκ τῆς κυκλοτερῶς ἀλισκομένους ἐν ταῖς μάχαις. Ἡσύχ. ὁ Σουΐδ. αὐτὶ τούτου, Ἀμφίκυρος, εἶπε.

Περικόχλιον, τὸ. τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ σπειλικοῦ λεγομένου μέρος τῆς μηχανῆς ἐν ᾧ ἐμβαίνων περιστρέφεται ὁ κοχλίας. Ἡλιόδωρ. Μηχαν. ἐν Ἐκλογ. Φυσικ. σελ. 467. σημ.

Περικραζω, Μ. άξω. ὁλόγυρα κράζω· φωνάζω. Ὀππιαν. Ἰξευτ. α'. 7. μετὰ τῶν, Ὠδίνω· ὅπου ἴσως Ἐπικράζειν, ἁρπεῖν νὰ ἀκαγιωθῇ.

Περικρανία, ἡ. τροσυπακουσμ. τῶν, Μιλίγξ, τὸ περὶ τὸ κρανίον δέρμα. ἀμφ.

Περικράνιον, τὸ. τροσκεφάλαιον. Γλωσσάρ. Φιλοξ. ἐκ τῶν

Περικράνιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸ κρανίον ὢν· κείμενος.

Περίκρανον, τὸ. τὸ ἀφικαλύπτον τὴν κεφαλὴν, περικεφαλαία. Σιβύβ. β'. σελ. 768. ἢ 769. ὅπου μὲν ἡμαρτημένως, Δορύκρανα, κεῖται.

Περικρατέω, ῶ· τικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην.

Περικρατὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κερδαίνων τὴν νίκην, νικητὴς, ζοπαιῆχος, διωκτὸς, ἰσχυρὸς, διωκτύπους, "Γαμφιλὴ ἀφικρατὴς". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 525.

Περικρεμάω, ῶ. ὁλόγυρα κρεμῶ. "Περικρέμαται" "μητεί". (ἐκ τῆς Μέσ. Περικρέμημαι, Περικρέμαμαι.) κρέμαται ὁλόγυρα τῆς μηδός. Ἀνθολογ.

Περικρεμὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ-ὁλόγυρα κρεμάμενος, ὁ πολλὰ πράγματα ἐν ἑαυτῷ κρεμασμένα ἔχων. "Νηὸς περικρεμὴς ἀναθήμασι". γεμάτος ὑπὸ κρεμασμένα ἀφιερώματα. Λυκιαν. Τραγ. 141.

Περίκριμνος, ὁ, ἡ. ὁ παντοχόθεν κριμνώδης. Πλούταρχ. "Ὁδὸς περίκριμνοι". Πολυαιν. δ'. 15. ὅπου τὸ Χειροχάφα, Παράκριμνοι, ἔχουσι.

Περικρούω, Μ. έσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα κρούω· κτυπῶ. "Πέδας περικρούω", βάλλω δεσμὰ περίτι. Πλούταρχος.

Περικρυερὸς, λίαν κρυερὸς, ἢ ὁ κρύος καὶ φρίκης τρόξενος. Γλωσσάρ. Σπεφ.

Περικρύπτω, ὁλόγυρα-παντοχόθεν, ἢ περικαλύπτων κρύπτω.

Περικρώζω, ὁλόγυρα κράζω, ὑπὸ κοράκων. Δίων Κάσ.

Περικτάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι, παντοχόθεν ἀποκτῶ.

Περικτείνω, ἐγγὺς-παρὸν κτείνω.

Περίκτησις, ἡ. κτῆσις, ὑπόκτησις.

Περικτίται, οἱ. Ὀδυσ. Λ. 287. ταὐτὸν τῷ, Περικτίονες, οἱ. (κτίω, κτίζω) περίοικοι, οἱ πέριξ ὁλόγυρα κατοικοῦντες, γείτονες. Ὀδυσ. Β. 65. τὸ ἐν τῷ πέζῳ, Περίοικος.

Περικτυπέω, ῶ. ὁλόγυρα κτυπῶ-θόρυβον ποιῶ, περιηχῶ.

Περικυκλὰς, άδος, ἡ. ἡ εἰς κύκλον περιστρεφομένη. Ὀρφ.

Περικυκλεύω, εἰς κύκλον περιστρέφω, γρηγορεύω ὁλόγυρα. Οὐδετ. περικυκλόω, περικλεύω, περιοικεύω.

Περικυκλέω, ὁλόγυρα περιστρέφω ἢ κυλίω.

Περίκυκλος, ὁ. κύκλος. ἀμφ.

Περικυκλόω, ῶ. καὶ ὑβριστέως κατὰ Μέσ. Διάθεσ. παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀριστοφ. περικλείω, περισφαλίζω, κύκλῳ δίκην παντοχόθεν κλείω τι. Ἀναβάσ. ζ'. γ'. 7. "Οἱ δὲ Θρᾷκες περικυκλωμένοι εἶεν" "αὐτούς".

Περικύκλω, Ἐπίρ. ὁλόγυρα. Πλούταρχ. ἀμφ.

Περικύκλωσις, ἡ. τὸ περικυκλόνειν· περικλείειν.

Περικυλινδέω, ἤ, Περικυλίω, ὁλόγυρα κυλίω.

Περικύλισις, ἡ. ἡ ὁλόγυρα κύλισις. Παθητ. ἢ Οὐδετ. τὸ περιφέρεσθαι· περιβέχειν· περιβιγυεύζειν.

Περικυμαίνω, ὁλόγυρα κυμαίνω. Ὀρφ. Ὕμν. πβ'. 3.

Περικύμων, ονος, ὁ, ἡ. (κῦμα) ταὐτὸν τῷ, Περίῤῥυτος. Εὐριπ. Τρ. 796.

Περικυρτόω, ῶ. ὁλόγυρα κυρτόω. Ἀθήν.

Περικυρτόω, ῶ. "Τὸ σῶμα τῷ ἄγχει δέρματι περι" "κυπώσαντες". Σουΐδ. ἐν Λεξ. Τύμπανα. ἐκ τῶν, Κύτος, κύτει περικαλύπτω, σκεπάζω μετὰ δέρματος.

Περικωδωνίζω, ὁλόγυρα κωδωνίζω, κυπῶ ὁλόγυρα ἀγγείῳ τι δοκιμάζων αὐτό. Ζήτ. Κωδωνίζω.

Περικωκύω, μετὰ μεγάλης φωνῆς θρηνῶ.

Περικωμάζω, ὁλόγυρα κωμάζω, μετὰ κώμου ὑπάγω· φέρομαι ὁλόγυρα. Ἀριστοφ.

Περικωνέω, ῶ. μετὰ πίσσης περιαλείφω, καὶ ὑβριστέως τὰ κεράμια· τὰ πίθινα ἀγγεῖα. ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἐμβάδα, ἀλείφω-καλλωπίζω μετ' ἀλοιφῆς τὰ σανδάλια. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 620. "Τὸν πώγωνα ἔχων" "ἐκ τῆς λεκάνης τὰ ἐμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ". Demosthen. Gall.

Πε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιλακίζω, ταὐτὸν τῷ, Διακίζω, καὶ Διακόπτω. Σοῦδ.

Περιλακτίζω, λακτίζω ὁλόγυρα, κλωτσῶ.

Περιλαλέω, ῶ. Μ. ήσω. ὁλόγυρα λαλῶ - φλυαρῶ, φωναίζω τόσον πολὺ ὁλόγυρα τινὸς ὥστε ἐκκωφίζω (ξεκωφαίνω) αὐτόν. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Φλυαρῶ, ἀνωφελῆ λέγω. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 230. Λυσιν. ά. 7.

Περιλάλημα, τό. φλυαρία, τὸ περὶ οὗ λαλεῖ τις. Νικήτ. Χρον.

Περιλάλητος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος περὶ οὗ ἐφλυάρισαν - ἐλάλησαν, περὶ οὗ εἶπον πολλὰ, τὸν ὁποῖον δὲν ἀφιέσι νὰ ἡσυχάσῃ διὰ τῆς φωνῶν. Λεξ. Ἀριστοφ. παρὰ Διογ. Λαερτ. β'. 18. ὅπου, Περιλαλήσας, κεῖται, τὸ ὁποῖον μετεκίνησεν ὁ Βρύγκιος.

Περίλαλος, ὁ, ἡ. φλύαρος, ὅστις περιερχόμενος φλυαρεῖ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 195.

Περιλαμβάνω, ὁλόγυρα - κύκλῳ λαμβάνω, δέχομαι ἐν ἐμαυτῷ, πέργω μέσα, περικυκλόω, ἀγκαλιάζω, περικλείω, πιστεύω μὲ τὸν νοῦν, καταλαμβάνω, οἷον "Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ".

Περιλαμπὴς, ές, ὁ, ἡ. λίαν λαμπρὸς-φωτεινός.

Περίλαμπρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιλάμπρως, λίαν λαμπρός.

Περιλάμπω, Μ. ψω. παντοχόθεν ὁλόγυρα ἢ κύκλῳ λάμπω - φωτίζω - αὐγάζω. ὅθεν

Περίλαμψις, ἡ. ἡ παντοχόθεν ἢ κύκλῳ - περὶξ λάμψις, φῶς, περιαυγὴ, περιαστραπὴ.

Περιλεγὴς, (λέγνον) ταὐτὸν τῷ, Περιποίκιλος. Ἡσύχ.

Περιλέγω, περιφράζω, ἐν τῷ λέγειν περιγράφω ποιῶ, ὁλόγυρα φέρω τινὰ ὁμιλίαν, περιέρχομαι τῷ λόγῳ, περιοδεύω λέγω, περιλαλῶ, πολυλογῶ.

Περιλείβομαι, περὶξ-κύκλῳ λείβομαι, ὑπάγω. ἀμφ.

Περίλειμμα, τό. τὸ ἐναπολειφθὲν ὑπό τινος σώματος, ὑπόλοιπον, λείψανον, ἐναπομεινάριον, (ῥέω, ἢ ῥέζω).

Περιλειπὴς, ταὐτὸν τῷ, Περιλιπής. Δίων Κάσ. ἀμφ.

Περιλείπω, Μ. ψω. ὑπόλοιπον ἢ περίλειμμα ἀφίνω, ἀφίνω ὀπίσω, καταλείπω. Παθητικ. Περιλείπομαι, ἀφίνομαι ὀπίσω ὡς περίλειμμα, ἤτοι ἐναπομεινάριον, ὑπόλοιπος μένω. Ἰλ. Τ. 230. "Ὅσσοι δ' "ἂν πολέμοιο περιλείπωνται". ὅσοι ὑπομείνουσιν, ὅσοι γλυτώσουσι.

Περιλείχω, Μ. ξω. ὁλόγυρα λείχω - ἀγλείφω. Ἀριστοφ.

Περιλεξὶς, ἡ. φλυαρία, πολυλογία, περιεργία καὶ πολυλεξία τοῦ λόγου, ἡ διάμις τοῦ περιττῶς καὶ περιέργως περιτίνεσθαι διὰ λόγων καὶ ἐρμηνεύειν τὸ νοηθέν· περιττολογία. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 318. κυρίως ταὐτὸν τῷ, Περίφρασις.

Περιλεπίζω, Μ. ίσω. ἢ, Περιλέπω, Μ. ψω. περὶξ - κύκλῳ - ὁλόγυρα λεπίζω, τὸ λέπος ἀφαιρῶ, ξεφλουδίζω. Ἡρόδ.

Περιλεσχήνευτος, ὁ, ἡ. (λεσχηνεύω) Ἡρόδοτ. β'. 135. Νικήτ. Χρον. δ'. 18. περίφημος, περιβόητος, περικαλλὴς, περὶ οὗ πολλὰ λέγονται - ὁμιλοῦνται.

Περίλευκος, ὁ, ἡ. ὁλόγυρα ἢ λίαν λευκός.

Περίλημμα, τό. (περιλήβω - λαμβάνω) τὸ ὁποῖον περιέλαβον - ὑπῆρξέ τις, περίδραξις. ἀμφ.

Περιληπτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Περιληπτικῶς. ὁ ἀπτόμενος ἢ ὁ κλίσιν ἔχων - ὁ ὑπάδειος εἰς περίληψιν ἢ εἰς τὸ περιλαμβάνειν. παρὰ Γραμματ. Collectione, Λατ. οἷον Δῆμος, πλῆθος, λέξις δηλαδὴ σημαίνουσα πολλὰ πράσωπα ἢ πράγματα ἐνικῶς ἐκφραζομένη.

Περίληπτος, τὸ, τὸν. τὸν ὁποῖον περιέλαβε τις, ὁ δυνάμενος περιληφθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις τὰ περιλάβῃ - νὰ καταλάβῃ.

Περίληψις, ἡ. (περιλαμβάνω) τὸ περιλαμβάνειν, περιέχειν ἐν ἑαυτῷ, κατάληψις, τὸ συνέχειν ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ δι' ὀλίγων πολλὰ ἐκφράζειν καὶ σημαίνειν.

Περιλιμναίζω, Μ. άσω. περὶξ - ὁλόγυρα λιμνάζω - πλημμυρῶ ἢ λίμνῃ ὑποστέλλω. Θουκυδ. Οὐδετ. παρ' Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰσορ. ιε'. 15.

Περιλιμπάνω, ἕτερος τις σχηματισ. τοῦ, Περιλείπω.

Περιλιπὴς, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περίλοιπος. Δίων Κάσ.

Περιλιχμάζω, ἢ, Περιλιχμάω, Περιλιχμάομαι, ῶμαι, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Περιλείχω. Λουκιαν. Προμ. "Καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο".

Περιλιχνεύω, λείχω, ἀγλείφω, μετὰ λαιμαργίας καὶ λιχνίας ζώγω. Φίλ. ά. σελ. 180. ὅπου τὸ Χειρόχαφα, Ἐπιλιχνεύω, ἔχουσι.

Περιλογισμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ἐπιλογισμὸς, ἀναφέρει τὸ Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ Θουκυδ. ὅπου αἱ Ἐκδόσεις "Ἐπιλογισμὸς" ἔχουσι.

Περίλοιπος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἐπίλοιπος, ὁ καταλειφθεὶς, ὁ ὡς περίλειμμα μένας, ὑπόλοιπος. Ἀειστοτέλης.

Περιλοπίζω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Περιλεπίζω.

Περιλύω, ὁλόγυρα ἢ προσευκτικῶς λύω.

Περίλυπος, ὁ, ἡ. λίαν λυπημένος, ὑπὸ λύπης κυριευμένος.

Περιλωπίζω, (λῶπος) ταὐτὸν τῷ, Περιδύω. Πολυδ.

Περιμάδαρος, ὁ, ἡ. ὁλόγυρα μαδαρὸς, ἀπὸ ζιμῶν, μαδισμένος. Ἱπποκράτ.

Περιμαθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅστις ἔμαθε ἢ ἐξεύρει πολλὰ, πολυμαθὴς. Δαμάσιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1058.

Περιμαιμάω, ὁλόγυρα ζητῶ. Ὁδυσ. Μ. 95. Κοΐντ. Σμυρ. ιδ'. 16.

Περιμαίνομαι, περί τι - ὁλόγυρα - παντοχόθεν ἢ διόλου μαίνομαι. Ἡσίοδ. μετὰ Λίτιατ.

Περιμάκτρια, ἡ. (περιμάσσω) ἡ ὑποπαγγίζουσα ἢ καθαίρουσα διὰ μαγειῶν γυνή. Πλούταρχ. Δεισιδ. 3.

Περιμάκτριος, ία, ιον. ἡμαρτημ. ἀνάγν.

Περιμανὴς, ές, ὁ, ἡ. λίαν μανόμενος.

Περιμάρναμαι, Ποιητ. ταὐτὸν τῷ πεζῷ, Περιμάχομαι.

Περιμάσσω, καὶ, Περιμάττω. (Ζήτ. Μάσσω) ὑποπλιώω, καθαίρω, ὑποπαγγίζω. "Περιμάξας τὴν "ἀκαθαρσίαν". Διοσκορίδ. 2) Διὰ θυσίας τινὸς καθαίρω τινὰ ὑπὸ τοῦ μολυσμοῦ ἢ ἐλευθερῶ αὐτὸν ὑπό τινος μαγείας. Πλούταρχ.

Περιμάχητος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος περὶ οὗ μάχονται ἢ περὶ οὗ μάχη ἐγένετο. ἄξιος μάχης, ζηλωτὸς, ἢ εὐπαθὲς αὐτὸ τοῦ, Εὐκταῖος, ὑπαυμητὸς, ἄξιος εὐχῆς ἢ ὑπαυμίας ἢ τιμῆς. Ξενοφ. Συμπ. γ'. 9.

Περιμάχομαι, κύκλῳ - ὁλόγυρα μάχομαι.

Περιμέλαινω, ὁλόγυρα μαυρίζω - μελανόω.

Περιμεμφὴς, ές, ὁ, ἡ. (μέμφομαι) Πολυμεμφὴς. Ἄρατ. 109.

Περιμενεαίνω, λίαν ὑπαυμῶ - θέλω. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Περιμένω, μένω ὀπίσω ἢ προσμένω - καραδοκῶ καὶ προσδοκῶ, ἀπαντάχω τινὰ καὶ ἐλθόντα. Πλούταρχ.

Περιμέριμνος, ὁ, ἡ. λίαν φροντιστικός.

Περίμεσος, ὁ, ἡ. ὁλόγυρα μέσος.

Περιμετρέω, ῶ. ὁλόγυρα μετρῶ.

Πε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

Περίμετρον, τό. Οὐσέτ. τῶ, Περίμετρος, ἡμαρτ. αἰαγι. ἐκ Πολυβ. ἐ. 21. καί τοι παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 541. καὶ Ἡροδότ. β'. 15. δυρισπόμβιον, διότι ἐν β'. 41. καὶ ἀλλαχῶ, Περίμετρος, κεῖται.

Περίμετρος, ὁ, ἡ. ἐν Ὀδυσ. Β. 95. Τ. 140. Ω. 129. "Μέγαν ἱστὸν, λεπτὸν καὶ περίμετρον". ἑρμῆν. ἀφ' τῶ, Εὔκυκλος, ὁλοστρόγγυλος· ὡς καὶ παρὰ Διον. Περιηγ. "Φύλλῳ περισπίνητῳ περίμετρος". ἄλλοι ὅμως ὀρθότερον ἑρμηνεύουσι ἀφ' τῶ, Ὑπέρμετρος, ὑπὲρ τὸ μέτριον μέγας ἢ μακρὸς, περισσὸν μέτρον ἔχων.

Περίμετρος, ου, ἡ. τροσυπαν. Γραμμὴ, (ὡς καὶ τὸ, Διάμετρος) περιφέρεια, περιοχὴ, ἡ περὶ τὸν κύκλον γραμμή. τὸ ὁλόγυρα σώματος τινὸς μέτρον. Ἡροδότ. "Γῆς περίμετρος". Λυκιακ.

Περιμήκετος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Περιμήκης. Ὀρφ. καὶ Διονύσ. Περιηγ. 599. ὅπου ἄλλοι, Περιμήκεος, ἀναγινώσκουσι.

Περιμήκης, ες, ὁ, ἡ. (μῆκος) λίαν μακρὸς, μακρυλός. Ὀδυσ. Ι. 148.

Περιμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω. ἀμφ.

Περιμηρία, τά. καλύμματα σκιπάσματα τῶν μηρῶν.

Περίμητρος, ὁ, ἡ. (μήτρα) "Ξύλα περίμητρα". ταυτὸν τῷ "Εμμητρα, μήτραν ἔχοντα. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. ἰ.

Περιμηχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. ἀφ' ὅλα τὰ μέρη παραφυλάττω καὶ ἀφὰ μηχανῶν ἑτοιμάζω. ἀφὰ μηχανῶν καὶ πανουργιῶν ἀπατῶ, μηχανὰς καὶ ἀπάτας ἐφευρίσκω· ἑτοιμάζω. Ὀδυσ. Η. 200. Ξ. 340.

Περιμινύθω, κύκλῳ· ἀφ' ὅλα τὰ μέρη σμικρύνω· ὀλιγοσθῶ· ἐλαττόω ἢ ἀφανίζω.

Περιμυκάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. κύκλῳ· ὁλόγυρα μυκῶμαι· μυγγρίζω· περιβοῶ. "Τύμπανα περιμυκῶντα". Πλούταρχ.

Περίμυκης, ὁ, ἡ. λίαν μυκώμενος, μεγάλως μυγγρίζων. Ὀρφ. Ἀργ. 311.

Περιναιετάω, κύκλῳ· ὁλόγυρα κατοικῶ, Περιοικῶ. Ὀδυσ. Β. 69.

Περιναιέτης, ου, ὁ. ὁ κύκλῳ· ὁλόγυρα τινὸς κατοικῶν, γείτων. Ἰλ. Ω. 488.

Περίναιος. Ζήτ. Περίοικος.

Περιναύσιος, ᾱ, Περίναυτος, ὁ, ἡ. (ναυτία) Διόδωρ. Σικ. β'. 58. ὁ ναυτίασιν πάσχων, εἰς κακὴν διάθεσιν τῶ σώματος ὑρισκόμενος.

Περινεκομένως, Ἠπειρ. (περινεόω) τροσεκτικῶς μὲ φρόνησιν καὶ ἰδέαν, ἐσκεμμένα. Ἑρμογ.

Περίνεος, ὁ, καὶ, Περίναιος. Ζήτ. ἔτι καὶ, Περίτεως. 2) Γαλην. εἰς Ἱπποκρ. "Κατὰ τὸν περίτεων, ὅπου δὲ ὀνομάζεται τῶ σώματος ἡμῶν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ μεταξὺ τῆς ἕδρας ἐστὶ καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν αἰδοίων· ἤτοι ὁ τόπος μεταξὺ τῶν ὀρχέων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνθα τῆς κύσεως ὁ ξύλινος.

Περινεύω, Μ. εύσω. κρὸς τὸ μέρος ἰδεῖν, ἐπὶ τὰ κάτω κλίνω. ἐπὶ ζυγαριᾶς, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ κλίνῃ ἐπὶ τὰ κάτω. Λέγεται καὶ ἐπὶ θέσεως τόπου, ὁπόταν κλίνῃ πρός τι μέρος τῆς γῆς οἷον κρὸς δυσμικὸν τόπον, κ. τ. λ. Παρ' Ἀππιαν. ἐμφυλ. δ'. 46. "Περινεύσαντες ἐκ τῶ λόφου". ἐσκυμβρίοι ὄντες ὀπίσθεν τῶ λόφου, καὶ περιβισμβρίους ἀνακύπτοντες ἔβλεπον.

Περινέφελος, ὁ, ἡ. πλήρης νεφελῶν, γεμάτος σύννεφα.

Περινέφρας, ὁ, ἡ. ὁ πάχος ἀπὸ τοὺς νεφροὺς ἔχων. Ἀλειξοτ.

Περινέω, ῶ. Μ. εύσω. ὁλόγυρα ῥέω· ξέχω ἢ πλυμμυρῶ, περικλύζω, περεπύχομαι, ὁλόγυρα κολυμβῶ, πλέω, περιῤῥέω. 2) Μέλ. ήσω. κύκλῳ· ὁλόγυρα ὑποωρῶ, περισωρεύω, φέρω καὶ σωρεύω εἰς σῶ. Ἀριστοτ.

Περίνεως, Γενικ. νεω. παρὰ Θουκυδ. ά. "Οἱ περίνεω". ἀντίκεινται τοῖς "Πρασκώποις". ἐκ τοῦ Ναῦς, Ναὸς, Ἀττικ. Νεὼς, Νεώς. ὁ μὴ κωπηλατῶν καὶ ἀδέμιαν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ πλοίῳ ποιῶν. ταυτὸν τῷ, Ναύτης, καὶ, Ἐπιβάτης, ὁ περιττὸς τῆ ὑπὸ ἐπιβάτης, οἷον ἄχθος. Παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. ά. 35. ὅσις λέγει· "Ἀρχεῖ δὲ τῶ περινέω μὲν ὁ τοιχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ ταρσεύς, ταρσέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος".

Περίνημα, τό. ταυτὸν τῷ, Περίκλυσμα. Γαλην. Γλώσσ.

Περινήσαιος, ᾱ, Περίνησος, ὁ, ἡ. καὶ, Περίνησον, τροσυπακουσ. Ἱμάτιον. γυναικεῖον ἱμάτιον περιβόλαιον, ἔχον τὰ ἄκρα ἐξηκριβωμένα, ἢ πορφύρᾳ κύκλῳ τὰ τέλη τῶ ὑφάσματος ἀπεργάζεται νήσῳ ξῆμα ποιοῦσα τῆ ἀπείρονι τῶ χρώματος. Πολυδ. ζ'. 5. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Περίνησα, ἀμπεχόνια, οἷς κύκλῳ "πορφύρα παράκειται". ὁ δὲ Φώτ. "Περίνησα, περιβόλαια ἀπείρονα καὶ ὑποδεδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλουμένοις Χλαίναις." Μένανδρος Βοιωτίᾳ, "Περιπεπτωκὼς μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ". Ζήτ. καὶ Περιπεκτώδης.

Περιηχέομαι, κύκλῳ ἠχέομαι, ὁλόγυρα κολυμβῶ.

Περιηχῶ, Μ. ήσω. περεισωρεύω, ὁλόγυρα σωρεύω, σωρηδὸν βάλλω.

Περινίζω, καὶ, Περινίπτω, ὁλόγυρα πλυνῶν καθαίρω.

Περινίσσομαι, περιφέρομαι, περιέρχομαι.

Περινοέω, ῶ. Μ. ήσω, περιοσῶς νοῶ, σκέπτομαι, ἐσχάζομαι, ἐμβυθίζομαι, εἰς νοῦν βάλλω, ἀντιλαμβάνω. ὅθεν

Περινόησις, ἡ. σκέψις, ἐσχασμός. Πλούταρχ. καὶ Περίνοια, ἡ. φρόνησις, ἐπιστοσύνη, σκέψις μετὰ ἐπιστοσύνης, γνῶσις, καταληψις, ἀντίληψις. Αἰσχίν. ἐφιλ. γ'. 17. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Τέχνη, μηχανή.

Περινομὴ, ἡ. (ἀπονέμω) "Ἐκ περινομῆς". Διονυσ. Ἀλ. ἰ. 57. ἐν τῇ τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀρχὴν. ταυτὸν τῷ, Ἐκ περιορᾶς, ὅπερ ἀφότερον ἡμάρτημ. ἔκειτο, Περινομῆς. Κατὰ τὸν Φώτιον, ταυτὸν τῷ, Περιχορία, ὅσις ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Μενάνδρ. "Ἥκειν περινομεῖ τῇ θεῷ".

Περινοστέω, Μ. ήσω, ταυτὸν τῷ, Περιέρχομαι.

Περινύμφιος, ὁ, ἡ. (νύμφη) Ἀθήν. σελ. 679. ὁ συνυπαρχεφόμενος τῷ νυμφίῳ ἢ τῇ νύμφῃ.

Περίξ, Πρόθεσ. ισοδυναμεῖ τῇ, Περὶ, ἢ ἀπὸ πτώσεως, αὐτὶ τῶ, Κύκλῳ, ὁλόγυρα. "Περίξ αὐτὰ". Ἡρόδοτ. β'. 91. ὅπου τὸ Χειρόξ. Αὐτὸ, ἔχασι, καθὼς καὶ ἐν γ'. 158. "Περίξ τὸ τεῖχος". Παρηχθη ἐκ τῶ, Περὶς, ὅθεν ἐγένετο καὶ τὸ, Περισσὸς, αὐτὸ, Περισσός.

Περιξαίνω, ὕω, ἢ κύκλῳ ξαίνω, ὁλόγυρα ξαίνω. Ἰωσήπ.

Περιξαισὸς, σὴ, σὸν. ἀξεσμένος, λίαν ἐμαλακὸς ἀφὰ τῶ ξύσρι. Ἐπὶ ξύλων καὶ λίθων. ἐκ τῶ

Περιξαίω, ὁλόγυρα ξύω· ξαίνω· ὁμαλαίνω ἀφὰ τῶ ξύσρι τὰ ξύλα ἢ νεὼς λίθους. "Ποταμὸς δίναις πίτυας περιέξεσε". Θεόκριτ. κ β'. 50.

Περιξηραίνω, Μ. ανῶ. ὁλόγυρα ξηραίνω.

Περίξηρος, ὁ, ἡ. ὁλοπελῶς ἢ λίαν ξηρός.

Περιξυράω, ῶ, Περιξυραίω, κύκλῳ· ὁλόγυρα ξυράω· ξυραφίζω· νυρσῶ· ψαλιδίζω. Λυκιακ. Ἑρμ.

Περιξύω, Μ. ύσω. ὁλόγυρα ξύω, ξυσείζω.

Π ε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περίογκος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον ὄγκον ἢ μεγάλην περιφέρειαν ἔχων. ἀμφ.

Περιοδεία, ἡ. καὶ, Περιόδευσις, ἡ. τὸ περιοδεύειν περιπατεῖν ὁλόγυρα. τὸ ὁδοῦσιν - περιοδεύειν ὁλόγυρα.

Περιοδευμένως, Μετοχ. μετὰ περιοδείας, ἢ μὲ περιοδευτικὸν τρόπον. μετὰ περιόδου καὶ σιωπῆς.

Περιοδεύσιμος τόπος, τόπος εἰς ὃν διώκεται τις νὰ περιοδεύσῃ.

Περιοδευτής, οῦ, ὁ. ὅσις περιοδεύει, ὁ περιοδεύων.

Περιοδευτικός, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ὑπηδεύματα εἰς τὸ περιοδεύειν.

Περιοδεύω, Μ. εὔσω. (περὶ, ὁδὸς) ὁδοῦμαι - περιπατῶ - ὑπάγω ὁλόγυρα, περιξιγυείζω, κύκλῳ ὁδεύω. "Περιοδεύοντες τὸ παλάτιον". Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 2) Μετὰ δὲ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ νοὸς, αὐτὶ τοῦ, Θεωρῶ, παρατηρῶ, διὰ τοῦ νοὸς διεξέρχομαι, ἀκριβῶς σοχάζομαι περί τινος. "Πιθανὸν περιωδευμένην. Ζήτ. Διεξοδεύω. 3) Ἀπατῶ, Λουκιαν. Φιλοπ. 9. "Τὸν κόρον περιωδήσαντος". 4) Διά τινος κύκλῳ ἡμερῶν μετὰ διαίτης καὶ ἰατρικῶν ἰαμάτων. *Cyclo curare. Vegetius Mulom.* καὶ ἐντεῦθεν καθόλου τὸ, Περιοδεύω, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Θεραπεύω. Ὡραπόλ. β'. 93. 5.) Εἰς περιόδους, ἢ κατὰ περιόδους γράφω. Δημοτ. Φιλ. 229. ὅθεν

Περιοδία, ἡ. δρόμος - ὁδοιποιία - περίοδος τοῦ γῆ. περιγραφὴ τῆς γῆς, γῆς περιήγησις. ὡς τοῦ Θαλάσσης τοῦ, Περίπλους. Σχεδ.

Περιοδίζω, (περίοδος) "Πυρετὸς περιοδίζων". πυρετὸς ὅσις κατὰ περίοδον ἔρχεται. Γαλην.

Περιοδικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπιρ. -κῶς. ὁ αὐτῶν εἰς περίοδον. ὅσις ὑποστρέφει ἔρχεται πάλιν εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον ἢ χρόνον, ὁ περίοδον ποιῶν. καὶ ὁ κατὰ περίοδον ῥηθεὶς ἢ γραφείς.

Περιόδος, ἡ. τὸ περιέρχεσθαι - περιξιγυείζειν, τὸ περιπατεῖν - ὁδοιπορεῖν ὁλόγυρα. Περιφέρεια, Γῆς περιήγησις, περίοδον - ὁδοιποιία περὶ τοῦ γῆς, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι γεωγραφίαν τινὰ γῆς ἢ τόπου τινός. "Περίοδος τῆς γῆς, Ἀσίας, κ. τ. λ. ὕστερα παρ. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α'. 4. καὶ ἀλλαχοῦ. "Περίοδοι γῆς". ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 207. λέγεται "Περίοδος γῆς". ὁ γεωγραφικὸς πίναξ, κάτω καὶ παρ' Ἡροδότ. δ'. 36. "Γῆς περίοδος". ὁ χάρτης δηλαδὴ, ἐφ' οὗ εἰσὶ κατεγεγραμμένα μέρη τινὰ ἢ ἐπαρχίαι τῆς γῆς. 2) Περιφορὰ, περίδρομος, δρόμος κυκλικὸς, περιαγωγὴ, περίδρομη, περιέλευσις, γύρος, κύκλος, ὁπόταν εἷς ἀκολουθῶν κατὰ τάξιν γυείζει κυκλικῶς - ὁλόγυρα, καὶ πάλιν ὑποστρέφῃ εἰς τὸν ἴδιον ἀφ' οὗπερ ἐξεκίνησε τόπον. "Περίοδος λέγων". ὁπόταν εἰς συναναστροφήν τινα ἀνθρώπων ὁμιλῇ τις κατὰ τάξιν δύο μετὰ τὸν ἄλλον κυκλικῶς. Ξενοφ. συμπ. δ'. 64. ὅθεν καὶ τὸ "Κρέατων περίοδος". Ζήτ. Περιφορά. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β'. β'. 1. Ἐντεῦθεν ἔτι καλοῦνται, Περίοδος, καὶ οἱ τέσσαρες κοινοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνες, οἷον οἱ Ὀλύμπιοι, οἱ Πύθιοι, οἱ Ἴσθμιοι, καὶ οἱ Νεμεαῖοι. καὶ ἑκάστος ὅστις ἐνίκησεν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας, ἐπαλοῦτο, "Τὴν περίοδον νενικηκώς". ἢ "Περιοδονίκης". παρ' Ἀθην. σελ. 415. "Ὡς κακὸς ἀθλητὴς νικήσαντος τὴν περίοδον". Ἀρριαν. Ἐπικτ. γ'. 25. παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 15. "Ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ τῶν ἐτῶν". ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ἤτοι ἡ δίαιτα. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· Περίοδος, τὸ ἐκ διαλειμμάτων ὑποστρέφον νόσημα, χρόνος, κύκλος, (ὁ κυκλικὸς δρόμος τῆς ἡμερῶν τοῦ χρόνου), ἢ ἡ ἐν λόγοις, καὶ ἡ τῆς γῆς περιήγησις, καὶ ἡ τάξις τῆς αἰώνων, ἢ ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. καὶ ἡ φύσις, καὶ μέρος τι τῆς μετάλλων". τὸ ἀγγεῖον δηλαδὴ ὡς κατακερκίνυσι τὸν σίδηρον. Ὁ Φώτιος ἔχει· Περίοδος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ πεπαγμένως αἰσθανόμενα καὶ χυθῆναι καὶ ὑποστῆναι, οἷον ἡμιτριταίους, τεταρταίους, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ γὰρ ὑπὸ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῆς αἰσθήσεως ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν, ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι. ὁ δὲ Γαλην. " Περίοδος, χρόνος ἐξίν ὑποστάσεως καὶ αἰσθήσεως ἐν τοσήματι γινόμενος". 3) Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. δ'. "Λέξις ἔχουσα "ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν κατ' αὐτὴν καὶ μέγεθος "εὐσύνοπτον". κατὰ δὲ Δημήτρ. τὸν Φαληρ. §. 10. "Ἔστι μὲν περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐ"καμπτέρφορον, ὡς τὸν ἐξαίνετον τὸν ὑποκειμένου ἀπηρ"τισμένον". κατὰ δὲ Ἑρμογ. "Περίοδος ἐστὶ σχῆμα "αὐτοτελὲς ὅλης τῆς ὑποχειρήματος ἐν ἑρμηνείας ῥυθμῷ "σωτόνως ἀπηρτισμένον".

Περιοδυνάω, ῶ. καὶ, Περιοδύνω. Ζήτ. Περιοδυνάω, κ. τ. λ.

Περιοικέω, ῶ. κύκλῳ οἰκῶ, ὁλόγυρα κατοικῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. 5'. 7. ὅθεν

Περίοικημα, τὸ. τὸ κύκλῳ τινὸς οἴκημα. γειτονεία.

Περιοικία, ἡ. ἡ κύκλῳ οἰκία, κατοικία ὁλόγυρα τινὸς, καὶ ἐξαιρέτως ὁλόγυρα πόλεως τινος, ἢ ἐν τῇ γειτονείᾳ.

Περιοίκιον, τὸ. ὑποκορισ. μικρὰ περιοικία. Ἀριστείδ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ὑπὸ τὸ, Περίβολος. καὶ ὁ ἐκτὸς τῆν πόλιν, ἢ περὶ αὐτὴν ἐπαυλιν τόπος.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ. ὑποσυπ. χώρα, ταὐτὸν τῷ, Περίχωρος (γῆ). ἡ ἐκτὸς τῆν οἰκίαν γῆ, ἢ ἔπαυλις, τὰ περὶξ μέρη. 2) Ὁ ἐκτὸς τῆν πόλιν τόπος, τὰ περὶξ μέρη πόλεως τινος, τὰ προάστια. Θουκυδ. β'. ὁ Ἀριστοτέλ. Ποιητ. β'. παρατηρᾷ ὅτι οἱ Δωριεῖς αὐτὶ τούτου μετεχειρίζοντο τὸ, Κώμη. παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Πολιτ. ε'. 5. λέγεται καὶ γειτονικὴ τις πόλις ἢ ὑποκειμένη, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ, Περίοικοι.

Περιοικοδομέω, ῶ. ὁλόγυρα οἰκοδομῶ, ἐξ. τείχη ἐκτὸς κύκλῳ. Ξενοφ. Κυρεπ. α'. δ'. 11.

Περίοικος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκτός τινα οἴκων, ὁ κύκλῳ τινὸς κατοικῶν, ὁ ἐκτὸς τῆν οἰκίαν ἢ τῆν ἔπαυλιν κατοικῶν, γείτων. Παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις λέγονται "Περίοικοι". οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι τῆς πόλεων ἐκτὸς τῆν Λακεδαιμονίαν, ἐκτὸς τῆς ὁποίων ἐφρόντιζον οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ διέκριναν αὐτοὺς ὑπὸ τῆς Εἱλώτων. Ἰσοκράτ. Παναθην. Παρὰ Γεωγράφ. λέγονται "Περίοικοι" οἱ τῆς εὐκράτου ζώνης κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ κάτω ἡμῶν κάτοικοι. Ἀντοικοι δὲ, οἱ κατ' εὐθεῖαν ἀντικρὺ ἡμῶν πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς εὐκράτου ζώνης κάτοικοι. Ἀντίποδες δὲ, οἱ ὑπὸ κάτω τῆς Ἀντοίκων οἰκοῦντες ἄνθρωποι. Κλεομήδ. α'. 3.

Περιοίσιος, ία, ίον. (περίοιμαι) ὁ διαιμένος περιφέρειαν, τὸν ὁποῖον ἐκτὸς νὰ ἐξενέγκῃ τις, φρονητός.

Περιοιστικός, κὴ, κόν. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιεκτικός. ὁ Φώτ. ἑρμῆν. ὑπὸ τὸ, Φερνής.

Περιοιχνέω, ῶ. περιέρχομαι. Ἀθην. δ'. 376.

Περιοίω, ταὐτὸν τῷ, περιφέρω.

Περιοκέλλω, Οὐδέτ. "Εἰς χειρίστας ὑποσβέσεις περιώκειλαν". Διόδωρ. Σικ. ἐξεπέσον, ἐξέπεσον.

Περιοκωχὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περιοχή. Ἡσύχ.

Περιολισθαίνω, Περιολισθέω. Μ. ήσω. κυλισθῶ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

βλήτι - ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὀλισθαίνω - γλυσρῶ - πίπτω. ὅθεν
Περιολίσθησις, ἡ. τὸ ἐγκλυσρᾶν ἢ περιπίπτειν. ὀλίσθησις περέτι. γλύσρημα, πέσιμον. Πλούταρχ.
Περιολκή, ἡ. (περέλκω) παύτων ταῦ, Περισπασμός. τὸ νὰ κρατῆται ἢ νὰ ἐμποδίζηται τις ἀπὸ τινος πολέμου, καπαγινόμενος περὶ αὐτόν, κ. τ. τ. Ἰώσηπ.
Περιομματοποιός, ὁ, ἡ. Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 31. ὁ ποιῶν τινὰ βλέπειν. μετὰ Γενικ. "Ψυχῆς περιομματοποιά".
Περιομφακώδης, ες, ὁ, ἡ. ἀκόμη διόλε ἄωρος, μὴ ὥριμος ἀκόμη. Ἱπποκρ.
Περιὸν, τό. Περιόν, τά. Ζήτ. Περίειμι.
Περιονυχίζω, Μ. ἴσω. κόπτω τὺς ὄνυχας ὁλόγυρα. Ο'.
Περιοπὴ, ἡμαρτ. αὐτὶ, Περιωπή.
Περιόπτομαι, Μ. ὀψομαι. κύκλῳ - ὁλόγυρα βλέπω - θεωρῶ, παύτων ταῦ, Περιείδω, παραβλέπω, οὐ προσέχω, ἀμελῶ, ἀφιῶ νὰ γίνηται. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 2. παρὰ Ξενοφ. Λακεδ. γ'. 5. ὁ Σπαρτιάτης αὐτὶ τῦ, Περιβλέπειν, Περιόπτειν ἔπιξε. Περιοπτέον, ταῖπει νὰ παραβλέψῃ - ἀμελήσῃ τις. ὅθεν
Περίοπτος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. - ὄπτως. τὸν ὁποῖον διυάται τις νὰ ἰδῇ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν ὁρατὸς, ὑψηλὸς, μέγας, θαυμάσιος, ἀξιοθαύμαστος, ὑπερφυὴς - πολυθέατος, περίβλεπτος. 2) Ἐνεργητ. ὁ παρορῶν, παραβλέπων, ἀμελῶν, μὴ προσέχων.
Περιόρασις, ἡ. τὸ κύκλῳ - ὁλόγυρα βλέπειν. τὸ βλέπειν τι καὶ ἀφιέναι αὐτὸ, παράβλεψις, ἀμέλεια.
Περιοράω, ῶ. κύκλῳ ὁράω, ὁλόγυρα βλέπω. Ξενοφ. Κυρυπ. γ'. γ'. 26. "Περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παρασπᾶς. 2) Ὑπερορῶ, παραβλέπω, ἀμελῶ, ἀφιῶ νὰ γίνηται. ὡς καὶ τὸ, Περιείδω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 26. ἢ Ἀπομν. γ'. θ'. 8. "Καλῶς ποιοῦντες μὴ περιοράν, ἀλλὰ κωλύειν".
Περιοργὴς, ές, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Περιοργῶς. λίαν ὠργισμένος, πολλὰ θυμωμένος, πλήρης θυμῦ, ὑπὸ ὀργῆς πεκινημένος. Θουκυδ. δ'. 130. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 224.
Περιοργίζομαι, λίαν-σφοδρῶς ὀργίζομαι. Πολύβ.
Περιοργυιόω, ῶ. (ὀργυιὰ) ὁλόγυρα μετρῶ ἀπὸ τὰς ὀργυιάς. "Πάχος ὅσον δύο ἀνδρες περιοργυιωμένοι "πολλαῖς βοαῖς". Κτησίας παρὰ Φωτίῳ. ὅσον διυάνται νὰ ἀγκαλιάσωσι δύο ἄνθρωποι.
Περιόδριον, τό. τὸ πλησίον τῦ ὄρθρου ἀφίεμενα τὰς ψυκτάς. ὁ πλησίον τῦ ὄρθρου καιρὸς, ὁ ἀπὸ τὴν λυκαυγῆ καιρὸς, πρὸς τὸ ξημέρωμα. ἐκ τῦ, Περιόρθριος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τῦ ὄρθρου ὤν.
Περιόρθρον, τό. παύτων ταῦ, Περιόρθριον. Θουκυδ. β'.
Περιορίζω, Μ. ἴσω. ὅρια - σημάδια βάλλω, περικλείω. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ, Διορίζω, ἐρμηνεύω. ὅθεν
Περιόρισις, ὁ. ἢ, Περιορισμὸς, ὁ. τὸ περιορίζειν, περικλείειν, ὅρας-σημάδια βάλλειν, διορισμὸς, περίκλεισις ἀπό τινων ὁρῶν.
Περιττρισὸς, σὴ, σὸν. περιττρισμένος, διπλασιασμένος, τὸν ὁποῖον διυάται τις νὰ περιτρίσῃ - διορίσῃ.
Περιορμέω, ῶ. Μ. ἠσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα πλέω - ἁρμηλίζω, ἢ εἰς ὅρμον - λιμένα ἐμβαίνω. Πλούταρχ. Ἀντών. 35.
Περιορμίζω, Μ. ἴσω. ὁλόγυρα πλέων - ἁρμηλίζων φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. Πλούταρχ. εἰς Πομπήϊον, 76. ὅπου, Παρορμήσαι, ταῖπει νὰ ἀναγκασθῇ.
Περιορύσσω, καὶ - ὑπω. Μ. ὀρύξω, κύκλῳ ὀρύσσω, ὁλόγυρα σκάπτων λάκκον ποιῶ. ἀπό τινος ὀρύγματος - λάκκυ περικλείω τι. (χαιδάκι κάμνω ὁλόγυρα). περισκάπτω, περισκάπτω, ὁλόγυρα τινὸς κατὰ βάθος σκάπτω τὴν γῆν. Θεόφρας.
Περιορχέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, κύκλῳ ὀρχοῦμαι, χορεύω ὁλόγυρα.
Περίοσμος, ὁ, ἡ. (ὀσμὴ) πλήρης ὀσμῆς. (πολλὰ μυρωδάτος.
Περιόσεος, ὁ, ἡ. (ὀστέον) περικυκλωμένος ἀπ' ὀστέων. Ἐνεργητ. ὁ περικυκλόνων τὰ ὀστέα. "τὸ Περιόστεον" ὁ περικυκλῶν ἢ περικαλύπτων τὰ ὀστέα ὑμέν.
Περιοσφραίνομαι, κύκλῳ ὀσφραίνομαι, ὁλόγυρα μυρίζομαι.
Περιουσία, ἡ. (περίειμι) ὅπερ μένει ἀπίλοιπον ἀπό τινος, τὸ καπαλειπόμενον λείψανον, ἐναπομεναίειν, τὸ περισσεῦον, ἢ ὅπερ ὑπερμένει ὑπό τινος. "Περιουσία "ἐὰν μοι ᾖ τὸ ὕδατος". ἐὰν ἐγὼ τόσον ὕδωρ ἀπίλοιπον ἐκράτουν. ἐὰν μοὶ ἀπέμεινε τόσον ὕδωρ. Δημοσθ. ἀπὶ Ἐξόδων - ἀναλωμάτων. ἄρα, Κέρδος, ὄφελος, ποσισμός. ἢ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ, Κτῆσις, τὸ ἔχειν, ὑποστατικὰ, πλῆτος, περίσσεια, πληθυσμὸς, τὸ πλεοναίζον, δύποιεία, πλῆθος, δαψίλεια, ὡς τὸ "Περιουσία χρημάτων, νεῶν, κ. τ. τ. Ἰδιοκτησία, κτήματα. Ξενοφ. Οἰκονομ. ά. 4. "Τελεῖν τε ὅσα δεῖ καὶ περιου-"σίαν ποιῶν αὔξειν τὸν οἶκον". τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα ποιεῖν, καὶ τόσα νὰ μένουσιν ἀπίλοιπα ὥστε ἀπὸ τούτων νὰ αὐξάνωσι τὰ πλούτη τῦ οἴκυ. "Ἀπὸ παντὸς πε-"ριουσίαν ποιούμενος". Πλούτ. Πολ. ἡ. κῆνσιν, ἐπικτήματα, κέρδη. 2) Ἐκ τῦ, Περιείναι, ὑπολοιπος μένειν, ἐναπολείπεσθαι, ἐν τοῖς ζῶσι μένειν, ζῆν ἔτι. καλεῖται Περιουσία, ἢ ἡ λύσωσις τῆς ζωῆς ἀπό τινος κινδύνυ ἢ ἀσθενείας, σωτηρία, ἢ ἐξαίρησις τῆς ζωῆς, τὸ ζῆν, ἡ ζωή. 3) "Ἐκ περιουσίας". ἐκ δαψιλείας, ἐκ τῦ περισσεύματος, δικόλως. Σοφοκλ. γ'. σελ. 423. §. αὖθι ἀνάγκης, ἐκ προαιρέσεως, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτοθελήτης, αὐτοπροαιρέτως. "Οὐ-"τος δὲ ἐκ περιουσίας μὴ κατηγορεῖ". Δημοσθ. σελ. 226. αὐτοπροαιρέτως δηλαδὴ, ἀκαιτίως, χωρὶς νὰ ἔχῃ αἰτίαν τινὰ, χωρὶς νὰ εἶναι πειραγμένος ἀπ' ἐμῦ. "Οἱ δ' ἐκ περιουσίας ὥσπερ ἄτος, πονηροί". ὁ αὐτὸς σελ. 1122. τὸ ὁποῖον πρότερον εἶπε "Τοῖς "μετ' ἀδυναμίας πονηροῖς". τοῖς αὖθι τινος ἀνάγκης ἢ πονηρίας πονηροῖς ὑμολογμένοις. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Σαλλυστίου Cat. 58. *Nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus; illis supervacaneum est pugnare pro potentia paulorum.* Ἡμεῖς ὑπὲρ πατρίδος, ὑπὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ ζωῆς ἀγωνιζόμεθα· ἐκείνοις δὲ περιττὸν ἐστὶ μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς ὀλίγων δυναστείας. Τοιοῦτον καὶ τὸ "Ἐκ τῦ περιόντος". παρ' Ἀντωνίν. ζ'. 56. Ἡ σημασία ἔρχεται ἐκ τύτυ, ἐπειδὴ καὶ τὸ, Περιουσία, σημαίνει πλυσίαν καὶ ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ ἐστὶ, μεγάλην ὑσίαν, ὁπότε δηλαδὴ ἔχει τις περισσότερα ἢ ἀναγκαῖα. "Τὲς μὴ ἔκ τινος περιουσίας "ζῶντας". Ἀθήν. δ'. σελ. 168. ἄρα "Ἐκ περιου-"σίας". αὖθι ἀνάγκης, ἄνθι χρείας, αὖθι ἐνδείας. παρὰ Πολυβ. δ'. 21. "Περιουσίας χάριν". πρὸς περίσσειαν, πρὸς περίσσωμα, (παραπαίω ἀπὸ τὴν λα). Ὁ Ἱπποκράτ. λέγει ἔτι "Περιουσία καθαρὰ" καὶ ὑγρόπτα τινὰ ἢτις ἀμιχωείζεται ὑπὸ τῶν ἀίμπατος.
Περιουσιάζω, Μ. άσω. περιουσίαν ἔχω, ἔχω πλύ-τη - ὑποστατικὰ - κτήματα - δαψίλειαν - περίσσειαν - πλῆτος, ὑπὲρ τὸ δέον ἔχω ὑσίαν. "Δωρεαῖς πό-"λις περιουσιάζει". Διονύσ. ἀρχ. ε'. 75. ἔχει μεγάλην δυνάμιν. παραπλησίον τύτῳ ἔστι καὶ τὸ τῦ Κορίνθ. Κεφ. 15. "Λέγεται περιουσιάσαι ζυφῆ". λε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λέγεται ὅτι αὐτὸς ἀπέδωξεν ἑαυτὸν ὑφ' τινος ὄχυρέτην καὶ μεγάλης ῥυφῆς. Διόδωρ. Σικ. "Περιεσπάζειν "εἰς τὰς ἀναγκαίας". ὄχθαι τὰ πλάσματα εἰς τὰς ἔ- "χοντας ἀνάγκην συγχρῆσθαι. Φάλαρ. Ἐπιστ. τὸ "Πε- "ριεσπῶσθαι" παρ' Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. ἀ. ἔστι διε- φθαρμένον. ὅθεν

Περιουσιασμός, ὁ, παρὰ τῷ, Περιουσία. ἀπόσ- σεισις, πλάσις, ὑποστατικὰ, ὑπόκειμαι, πλῆθος, κ. τ. τ.

Περιουσιαστικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς περιουσίαν ἀνήκων.

Περιούσιος, ὁ, ἡ. (περιουσία) ὑπὲρ τὸ δέον, ὃ ἐστὶ, λίαν πλούσιος, δαψιλὴς. ὁ πολλὴν ὐσίαν πολ- λὰ κτήματα κεκτημένος. 3) Ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, ἐκλελεγμένος. ὡς καὶ τὸ, Περιούσιος. "Λαὸς περιού- "σιος".

Περιόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὰ ὄμματα ὠν- φθαίων - κείμενος.

Περιοχέω, ὦ. περιφέρω, ἁμαξεύω ἢ ἱππεύω ὁλό- χυρα. Παθητικ. Περιοχέομαι, ὁλόχυρα ἁμαξεύομαι ἢ ἱππεύομαι, καταπατοῦμαι, ἢ βαρῶ ἐπαίνου μεν. Ἀριστοφ.

Περιοχὴ, ἡ. (περιέχω) τὸ περιέχειν - περικρατεῖν, περιφέρεια, περικλεισμένος τόπος, περιτειχισμὸς, τὸ περιεχόμενον καὶ περικλεισμένον μέρος ὑφ' τινος ῥηγμι- νῆς ἢ τείχους ἢ φραγμοῦ, τὸ περιλαμβανόμενον γω- νεῖον, τὸ περιεχόμενον ὑπομικῶς οὗτινι συγγράμμα- τι. ὡς καὶ τὸ, Περίοδος, Κικέρ. Ἀττικ. ιγ'. 26. "Περιοχαὶ παραγμάτων". ἢ περίοδος - ἢ ὑπόθεσις - συνοχὴ τῆς σωμενεμένων πράξεων. Διονύσ. Ἀλικ. ὁ αὐτὸς ἔχει "Περιοχὰς καὶ τόπους". ὁλόκληρα τμή- ματα καὶ χωρία τῆς συγγραφέως. "Πυροειδὴς περιο- "χή". διόλου πύρινος ὕλη - μάσσα. Πλούταρχ. Λυσ. 12. ἢ Περικύκλωσις, περίβολή - "Τῇ φύσει τῆς πε- "ριοχῆς". Ἡλιόδωρ. β'. σελ. 106.

Περίοχος, ὁ, ἡ. περιέχόμενος, περικεκλεισμένος.

Περιπαθέω, ὦ. εἰς σφοδρὸν πάθος εἰμὶ ἢ ἐκφρά- ζω αὐτὸ ὑφ' λόγων ἢ ὑφ' σχημάτων τῆ ὀρσώπε. περι- σσῶς πάσχω. ὅθεν

Περιπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. ἡ Ἐπίρ. Περιπαθῶς. ὁ ὑπὸ σφοδρᾶ τίνος πάθος κεκινημένος. περισσῶς ἐμπα- θὴς. ὁ ἐν μεγάλῳ τινὶ πάθει διρισκόμενος, οἷον ἐν λύπῃ, ἐν ὀργῇ, κ. τ. τ.

Περιπαμφανόω, ὦ. κύκλῳ παμφανόω, ὁλόχυρα ποιῶ ἐχθὲν ἀπρόπτω - λάμπω.

Περιπανταίνω, πεφοβισμένως βλέπω ὁλόχυρα. περι- ορῶ. Ἀρατ.

Περιπάσσω, καὶ, Περιπάττω. Μ. ἄσω. κύκλῳ - ὁλόχυρα πάσσω, παστίζω.

Περίπασος, ὁ, ἡ. ὁλόχυρα πεπασμένος - παστσι- σμένος. Ἀθήν. σελ. 293.

Περιπατέω, ὦ. Μ. ήσω. ὁλόχυρα πατῶ, κύκλῳ ὑπάγω, περιέρχομαι, εἰς περίπατον ὑπάγω, παρὰ ὑφ' σκεδάσιν τῆ καιρῷ. (σεριπατίζω, Τυρκ.), ὁμιλῶ καὶ φιλονεικῶ. "Περιπατεῖν εἰς τὰς ἀκροωμένους". Φι- λόστρ. εἰς Ἀπολλ. ἀ. ιζ'. 7. καὶ 22. Διογθ. Λαέρτ. ζ'. 109. ὅσις ἔτι καὶ ἐν ζ'. 98. μεταχειρίζεται τὸ, "Περιπάτησις" ἐπί τινος φιλοσοφικῆς ὑφ' ἐχθῆς τῆ καιρῷ καὶ ὁμιλίας, καὶ μάλιστα κατ' ἐρωτοπόκρισιν γι- νομένης, καθὼς ἔτι καὶ παρὰ Σπουδίῳ. ὅθεν

Περιπάτησις, ἡ. τὸ κύκλῳ - ὁλόχυρα πατεῖν - ὑ- πάγειν. τὸ ὑπάγειν εἰς σκέπασον (σεριπάτισμα, Τυρκ.) φιλοσοφικῶς δὲ καὶ κατὰ τοῦ Ὁμιλία, ὑφ' χθῆς τοῦ καιρῷ ὑφ' τινος φιλοσοφικῆς σωμιλίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιπατῶ.

Περιπατητὴς, οῦ, ὁ. ὁ περιπατῶν, ὅσις περιπατεῖ.

Περιπατητικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων εἰς περίπατον ἢ σκέπασον. Φιλόσοφοι δὲ Περιπατητικοὶ ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἀριστοτέλους Φιλοσοφίας. Ζήτ. Περίπατος.

Περίπατος, ὁ. ὁ τόπος εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρω- ποι καὶ περιπατῶσι - κινοῦνται. καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ κίνησις - τὸ βάδισμα καὶ περιπάτημα, τὸ ὁπόσον γί- νεται ἢ ὑφ' κίνησιν καὶ γύμνασιν τοῦ σώματος ἢ χάριν ὑφ' χβιβλιοῦ καὶ ὑφασκέδασιν τοῦ καιροῦ (σεριπάι, καὶ σεριπατίσμα, Τυρκ.) Πλάτ. Φαῖδρ. τ. "Πορεύομαι δὲ "χάριν περίπατον ἔξω τῶν τείχων". Promenade, lieu où l'on se promène. 2) Ὁ τόπος εἰς ὃν πορευό- μενος ἢ περιπατῶν τις ὁμιλεῖ μετά τινος ἐν πυκνῷ, ἢ ὑφ' χβιβὶ καὶ ὑφασκεδάζει τὸν καιρόν. καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ ὑφ' χβιβὴ καὶ ὑφασκέδασις τοῦ καιροῦ, ἢ συνομιλία. (ἐγ- λεντζὲς, Τυρκ.) λόγος, σωνυφάλεξις, ὁμιλία. Ἀρι- στοφάν. Βάτ. 980. 3) Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκεν ἐν Ἀθήναις εἰς σῶν πρῶτον τόπον, ὅσις καὶ Λύκειον ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἔτι, Περίπατος, καὶ φι- λοσοφικὴ τις σωμιλία καὶ φιλονεικία. Λέγεται ἔτι κατ' ὀχολὴν περὶ τῆ Σχολεία καὶ τῆς Αἱρέσεως τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅ τινος καὶ οἱ μαθηταὶ ἐντεῦθεν Περι- πατητικοὶ ἐκλήθησαν, ὡς π. χ. "Οἱ ἐκ τῆ περιπά- "τε", οἱ ὄντες ἐκ τῆς σχολῆς τῆ Ἀριστοτέλους, οἱ Ἀρι- στοτελικοί. Σωνεκφερόμενον δὲ μετὰ ἄλλα τινὸς ὀνόμα- τος, σημαίνει, Σχολεῖον, ὡς παρ' Ἀθήν. "Ἀναπε- "πταμένου τῆ Πλάτωνος περιπάτε". ἀνοιχθέντος τοῦ σχολείε τῆ Πλάτωνος.

Περιπάττω. Ζήτ. Περιπάσσω.

Περιπαχνόω, ὦ. κύκλῳ - ὁλόχυρα παχνόω - πυκνόω - πήγνυμι - πήγνυσαι - παγώνω - πήζει ποιῶ. κάμνω νὰ παγώσῃ - νὰ πῆξῃ τι ὁλόχυρα. Ὀρφ. λίθ. ιέ. 17.

Περιπεδινὸς, νὴ, νόν. ὁλόχυρα πεδινός. ἀμφ.

Περιπεζίδες, αἱ. (πέζα) σολισμοὶ περὶ τοὺς πόδας.

Περιπέζιος, ία, ιον. καὶ Ἐπίρ. - ζίως. (πέζα, πῆς, ἄκρα, ἤϊκα) ὁ περὶ τὸν πέζαν - περὶ τὸν πό- δα - ἤϊκεν ἢ ἄκραν τινὸς ὁλόχυρα κείμενος ἢ διρισκό- μενος. παρ' Ἡσυχίῳ ἔτι ταύτὸν παρ', Ταπεινός. Σιμ- πλίκ. εἰς Ἐπίκτ. "Τῆ περιπεζίᾳ ὡς ψυχῆς μέ- "ρες". παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. οἱσὶ "Περιπέζια, τὰ "παρὰ τὸν γιὸν ὡραπελάζοντα". παπανὰ, χαμηλά. παρὰ Σωΐδ. ταύτὸν παρ', Πορδυτός.

Περίπεζος. Ζήτ. ἐν παρ', Διάπεζος.

Περιπείρω, κοντῶ, σβλίζω, ὑφ' χυπῶ. Λυκιαν. Ἀναβ. 51. "Ἰχθὺς περιεπάρη". ἐσύβλήθη, ὑπέ- θη εἰς τὸ ἀγκύστειον. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀνειρ. ἢ Ἀλιεύς. 2. "Κρέα—περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς". σβλισ- μένα - περασμένα εἰς τὰς σύβλας.

Περιπελὴς, ές, ὁ, ἡ. ταύτὸν παρ', Περιπέλιος. ὁ κύκλῳ ὁλόχυρα μελανὸς καὶ ὑπὸ παρ' δέρματι αἷμα ἐγκεχυμένον ἔχων. ἀμφ.

Περιπέλω, ὅθεν τὸ Μέσ. Περιπέλομαι. μετὰ Γεν. ταύτὸν παρ', Περιγίνομαι. νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερ- βαίνω, αὐάτερος γίνομαι τινός. ὅθεν τὸ "Περίπλω" Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 103. "Περιπλομένῳ ἐνιαυτῷ." κατὰ συγκ. αἰτ', Περιπελομένῳ. Ὀδυσ. Α. 16. παρερχομένῳ, συμπληρουμένῳ, πλειομένῳ. Ὁ Ὅμη- ρος αὐτὶ τούτε ἔτι καὶ "Περιτελλομένῳ" εἶπε. Ζήτ. Πέλλω. "Ἄξυ παρπλομένων ἐνιαυτῶν". Ἰλ. Σ. 220. παρπελομένων, παρκυκλουμένων, παρπολουμένων, περικλειόμενων, πολυορκουμένων.

Περίπεμπτος, ὁ, ἡ. "Περίπεμπτα θυσιαστήρια". Αἰσχύλ. Ἀγ. 87. σέλλες - πέμπτες θυσίας παρακχῶ εἰς ὅλους τοὺς ναούς. ἐκ τῆ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιπέμπω, Μ. ψω. κύκλῳ - ὁλόγυρα - πανταχῇ πέμπω - σέλλω.

Περιπένομαι, ταὐτὸν τῷ Ἀμφιπένομαι, φροντίζω.

Περιπέπτω. Ζητ. Περιπέττω.

Περιπετάζω, Περιπεταννύμι, ἢ, Περιπεταννύω. κύκλῳ - ὁλόγυρα ἐξαπλόω, ἢ τι ἐξαπλόω - καλύπτω. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 18. ὅθεν

Περιπέτασμα, τὸ, τὸ ἐπαίω τινὸς ἐξαπλωμένον κάλυμμα - σκέπασμα, ῥεῖπρωμα.

Περιπέτασος, ον, ὁ, ἡ, σέν. κύκλῳ - ὁλόγυρα ἐξαπλωμένος, ἢ τι ἐξαπλωμένος, ἐρριμμένος ἐπάω τινος ὡς κάλυμμα. παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1201. "φίλημα περιπέπασον". ἔνδος πόθεν ἢ ἐκ ψυχῆς φιλήματος, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. εἴδος ἐρωτικῶ φιλήματος, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῆς καταφιλουσῶν λείχειν.

Περιπέτεια, ἡ. (περιπίπτω) αἰφνίδιος, ἢ ἀπροσδόκητος μεταβολὴ - ἀναποδογύρισμα ἢ μεταβροπὴ ἐναντία τῆς τῶν τύχης πείσεσιν ὡρος τὸ καλὸν, ἢ ὡς ἢ τὸ πλεῖσον ὡρος τὸ κακόν. ἢ ἐντεῦθεν ὡς ἢ τὸ πλεῖσον, τύχης μεταλλαγὴ, Δυσυχία, ἢ δυσύχημα, τύχης ἢ τῇ ἑτέρᾳ μέρος ἤτοι τῇ κακῇ πτῶσις. Παρὰ Διοδώρ. Σικελ. συχνάκις, αὐτὶ τῦ, Συμβεβηκὸς, Σύμβασις, ἢ τυχηρὸν Σύμβαμα. 2) Μέρος τι τῆς Τραγῳδίας ἢ Κωμῳδίας, ὅτε ὁ δεσμὸς τῆς δυτυχίας ἀφ' τινος αἰφνιδίε μεταβολῆς λύεται.

Περιπετὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (περιπίπτω) "Περιπετὴς γίνεσθαι". μετὰ Δοτικ. ταὐτὸν τῷ, Περιπίπτειν. καταντᾶν - πίπτειν μέσα, ἢ ἢ τι. "Περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ γενέσθαι". σκόχος, νὰ πέσῃ εἰς τὸ ἔγκλημα. 2) Παρὰ Σοφοκλ. "Ἀμφὶ μέσοις περιπετὴ τροσκείμην." αὐτὶ τῦ, περιλαμβάνων, περιβάλλων - ἀγκαλιάζων. ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι "Ἔγχος περιπετές". αὐτὶ τῦ, Ὦ περιέπασε. 3) "Περιπετὴς τύχη". Περιπετὲς, πρᾶγμα". Εὐριπ. Ἀλκηστ. 982. ἢ Ἡρόδοτ. αὐτὶ τῦ, Μεταβλητὴ τύχη, μεταβλητὰ καὶ ἐναντία περιστάσεις, ὅ ἐστι, Δυσυχία. ταὐτὸν τῷ, Περιπέτεια.

Περιπέτομαι, Μέλ - πτήσομαι. κύκλῳ - πέτομαι, ὁλόγυρα πετῶμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. α'. 15.

Περιπετρίζομαι, (πέτρα) ταὐτὸν τῷ, Περικρήμαμαι, κτυπῶμαι εἰς τὰς πέτρας. Ἡσύχ.

Περιπέττω, (πέπτω, πέττω) κρύπτω - καλύπτω - σκεπάζω ὁλόγυρα. μετὰ τροφάσεων περικαλύπτω. "Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν". καλύπτουσι τὴν ἑαυτῶν μοχθηρίαν μετά τινος ἄλλου ὀνόματος. Ἀριστοφ. "Τοῦτοις τοῖς ῥήμασίοις περιπεφθεὶς". ἀφ' τῶν τῷ λόγῳ ἐμπλακεὶς καὶ κατεπόθη. ὁ αὐτὸς. "Ἅπασαι αἱ σημασίαι αὗται εἰσὶ μεταφορικαὶ, μετενεχθεῖσαι ἐκ τῆς γινομένης ὑπὸ καλύψεως τῶ ἄρτι ἀφ' τῆς ἕλκυσης (κοιλίας) ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι. Ζητ. Πέπτω.

Περιπευκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἐγχεσβυὴς. Ἰλ. Δ. 844. παῦν πικρός. (πικρὰ ἢ ἡ πεύκη).

Περιπεφρασμένως, Ἐπίρ. ἐκκεκριμμένως, συλλογισμένως, σοφιστικῶς. ἐκ τῦ, Περιφράζω.

Περίπηγμα, τὸ. τὸ ὁλόγυρα τινὸς ἐμπεπηγμένον ξύλον. Φίλ. Μαθημ. σελ. 78.

Περιπήγνυμι, ἢ, Περιπηγνύω. Μ. ξω. ὁλόγυρα ἐμπήγω - βάλλω ἢ στερεώνω τι. 2) Ἀφιῶσί τι ὁλόγυρα τινὸς ἕνα πήξῃ - παγώσῃ, πήγνυσθαι - παγῶσαι ποιῶ τέ τι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ι'. 11.

Περιπηδάω, ῶ. ὁλόγυρα πηδῶ.

Περίπηξις, εως, ἡ. ἡ ὁλόγυρα σώματος τινὸς πῆξις - πήξιμον - πάγωμα, ἢ ἔμπηγμα - βάλσιμον.

Περιπήσσω, ττω. Μέλ. ξω. ταὐτὸν τῷ, Περιπήγνυμι.

Περιπηχύνομαι, ἀγκαλιάζω, τὰς πήχεις μω, ἤτοι τὰς χεῖρας μω ἐξαπλόνω ὁλόγυρα τινὸς καὶ περιλαμβάνω αὐτὸ ἐν αὐτοῖς.

Περιπιαίνω, παχὺ ποιῶ τι ὁλόγυρα ἢ λίαν παιάγω - παχύνω τι. Διονύσ. Περιηγ. 1071.

Περιπίμελος, ὁ, ἡ. (πιμελὴ) λίαν παχύς.

Περιπιμπράω, ἢ, Περιπίμπρημι, ὁλόγυρα αἴθω τι καὶ καίεται, ὁλόγυρα βάλλω πῦρ ἢ καπνίζω.

Περιπίπτω, μετὰ Δοτικ. Πίπτω ἐν τινι, πίπτω μέσα, καταντῶ. "Συμφορᾶς περιπίπτειν", πίπτειν εἰς δυσχίας. ἢ ἐντεῦθεν τὸ, "Ἐκκλισις περιπτωτική". ἢ εἰς ἐλαττωτέραν δυσχίαν πίπτωσα. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 6. "Περιπίπτειν ἀλλήλαις". ὅπ Πλοίων, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἐν ἐπάω τῇ ἄλλῃ, καὶ τοιουτρόπως κατανύττονται εἰς ἀπιξίαν φθείρονται καὶ βλάπτονται μεταξύ των. "Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτῦ λόγοις περιπίπτω". ἐγὼ πιάνομαι ἀφ' τῇ ἰδίων μω λόγων, (πιάνομαι ὑπὸ τὰ λόγιά μω). Αἰσχίν. "Μὴ ἑαυτῷ περιπέσῃς". μὴ ὑπόφεργε ἐφ' ἑαυτῷ δυσχίαν, μὴ σύρῃς - μὴ φέρῃς σὺ ὁ ἴδιος ἐπάω σε δυσχίαν τινά. Ἡρόδοτ. α'. 108. "Ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει". αὐτὶ τῦ, Ἀντιλέγει, ἐναντιῦται, αὐτιφάσκει. "Περιπεσεῖσθαι τῷ ξίφει". θέλω ῥίψει ἢ παραδώσει ἐμαυτὸν εἰς τὸ ξίφος, θέλω φονεύσει ἐμαυτόν. Αἰσχ. Σφ. 523. ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι". "Ην μοι τι "περιπίπτει κακόν". αὖ μοί σωσίβη δυσχίας. ἢ Θεσμοφ. 271. "Ἀλογηθῶσι καὶ περιπεσεῖν". πλανᾶσθαι καὶ δυσχεῖν. Πολύβ. ἐν ἡ. 2. Πίπτω αὐάσροφα, ἀναποδογυρίζω, μεταβέπομαι. "Τὰς περιπατίας εἰς τὴν τῶ συμφέροντος μεσίδα περιπεπτωκύας". Πολύβ. γ'. 4. ὅθεν τὸ, Περιπέτεια. 2) Πίπτω ἐπάω ἢ ὁλόγυρα τινός. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ἡ. 28. "Καταπηδήσας ὑπὸ τῦ ἵππυ, περιπεσεῖν αὐτῷ (λέγεται".)

Περιπίσματα, πά. Σχολ. Αἰσχ. Νεφ. 45. Ἱππ. 803. τὰ ὑπὸ τῆς σαφυλῆς ὑπνιζόμενα σέμφιλα, (τὰ Τσίπουρα). ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐλαιῶν "Ἀποπίσματα, (ἄτινα χυδαϊκῶς, Λιγκέστσα, λέγονται). Ὁ Ἐρυήσιος θέλει ὅτι ἔπρεπε νὰ λέγηται, Περιπίσματα, ἢ Περιπίσματος, ἐκ τῦ Πασπίζω. διώκονται ὅμως τὰ ὀνόματα σι καὶ, Περιπτίσματα.

Περιπιτνέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Περιπίπτω.

Περιπλάζω, καὶ, Περιπλανάω, πλανῶν τινὰ φέρω αὐτὸν πανταχῇ ὁλόγυρα. Μέσ. πλανῶμαι, περιφέρομαι ἐνθεν κακεῖθεν ὡς πεπλανημένος. Μεταφορ. αὐτὶ τῦ, Ἀπατῶ. Ξενοφ. Κυρ. π. α'. γ'. 5.

Περιπλανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ περιπλανώμενος, ἢ ὁ περιπλανῶν. Πλούταρχ.

Περιπλάνησις, ἡ. τὸ περιπλανᾶν ἢ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περιπλανὴς. Ἀτθίδ. ἀλεκτ. α'. 234.

Περίπλασμα, τὸ. τὸ ὁλόγυρα βεβλημένον - ἢ ἀλειμμένον ἔμπλαστρον ἢ χρίσμα. ἀμφ. ἐκ τῦ

Περιπλάσσω, - άττω. Μ. άσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα πλάσσω - κολλῶ - ἐμπλαστρόνω - ἀλείφω. Ἀριστοτέλ. "Περιπλάττονται πηλῷ". ἀλείφεται - χρίεται ὁλόγυρα μὲ πηλόν.

Περίπλασος, ὁ, ἡ. Ζητ. ἐν τῷ, Παράπλασος.

Περιπλέγδην, Ἐπίρ. περιπεπλεγμένως.

Περιπλεγίω, ταὐτὸν τῷ, Περιπλέκω. Σοῦδ.

Περίπλεκτος, ὁ, ἡ. περιπεπλεγμένος. Θεόκριτ. εἰδ. 7. ἀμφ.

Περιπλέκω, Μ. ξω. πλέκω - τυλίγω ὁλόγυρα. περιστρέφω, περιτυλίσσω, περιελίσσω, Ἐμπερδεύω, ἀγκα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καλιάζω, περιπτύσσω. Ὀδυσ. Ξ. 313. "Ἕσαι σοι "περιπεπλεγμένον". Πλάτ. πολιτ. 9. Θέλει σοὶ εἶναι πολλὰ δύσκολον-ἐμπερόδυμον. "Τί δῆ περι"πλέκειν". Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 19. τί νὰ πολυλογῶ; ὅθεν

Περίπλεξις, ἡ. τὸ περιπλέκειν, ἢ περιπλέκεσθαι.

Περίπλεος, ὁ, ἡ. παύ. πλήρης, γεμάτος, περισσός. Ξενοφ. Κυρκπ. ς'. ἐ. 11.

Περιπλευμονία, ἡ. (πλεύμων) φλόγωσις τοῦ πλεύμονος. κυρίως, τὴν περικαλύπτουσαν τὸν πλεύμονα ὑμένα. ὅθεν

Περιπλευμονικός, κὴ, κόν. ὁ Ἐπίρ.-κῶς. ὁ εἰς περιπλευμονίαν ἀνήκων, ὁ πάσχων ταύτην.

Περιπλευμονιάω, πάσχω ὑπὸ περιπλευμονίας.

Περιπλευρίζω, ἀγκαλιάζω. Φριδίχ. σελ. 648.

Περιπλευριτικός, ὁ εἰς τὸ πάθος τὴν πλευρίτιν ὑποκείμενος, πλευριτιμβύος. ἀμφ.

Περίπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρὰ) ὁ εἰς τὴν πλευρὰν ὢν-κείμενος. Εὐριπ. Ἡλ. 472.

Περιπλέω, Μ. δύσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα τινὸς πλέω-κολυμβῶ-παξειδεύω-ἁρμηρίζω. Ξενοφ. Ἀναβ. ἁ. β'. 21. "Τειρίης περιπλεύσας ὑπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν". ὅπερ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς §. 204. σαφεστέρως ὧδε ἐκφράζει. "Τειρίης ᾠκοδόμητο εἰς Κιλικίαν πολλαὶ μὲν Λάκαιναι, πολλαὶ δὲ Περσίδες, Κύρῳ ταυτηγενεθεῖσαι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἔπλεον δ' ὑπὸ Ἰωνίας, καὶ ἄρχος δ' αὐτοῖς ἐπέστη Τάμως Αἰγύπτιος". 2) Ἐπὶ σκάφης αἰωρεῖσθαι ὧδε τὸν αὐτὸν τόπον, (Voltaggiare, Ἰταλ.) Ξενοφ. Ἑλλην. ἑ. ἁ. 21. Μεταφ. κλονεῖσθαι-κινεῖσθαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, Ἱπποκράτ.

Περίπλεως, ὁ, ἡ. Ἀττικ. παύ. τοῦ αὐτοῦ πρ., Περίπλεος.

Περιπλήθης, ἐος, ὁ, ἡ. (πλῆθος) πλήρης, γεμάτος, πολὺς, παύ. μέγας. Ὀδυσ. Ο. 404. παρὰ Λυκιοφ. ἀντὶ τοῦ, λίαν μακρός.

Περιπλήθω, Μ. ήσω. δίολκ πλήθω-πληρόω-γεμίζω. Οὐδετερ. δίολκ πλήρης-γεμάτος εἰμί. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β. 20.

Περιπλίγδην, κὴ, Περιπλιγξ, Ἐπίρ. μὲ ἀφαιρ. ἀφαπλωμμένα σκέλη-ἀφασκελισμὰ ἵππου.

Περιπλίσσομαι, -πλίττομαι, Μελ. ξομαι. ἐκτείνω-ἀφαπλόω τὰς πόδας ἢ τὰ σκέλη μου ὧδέ τι. ἀφασκελίζω περί τι, ταύτῳ πρ., Διαβαίνω περί τι. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ Ὀχείας, καὶ Συγκοιμήσεως, ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας, ὁποτε τις ταιαύτην θέσιν ἢ σχῆσιν ἔχῃ.

Περίπλοια, τὸ. Ζήτ. Περιπόλιον.

Περίπλοιον, τὸ. Ζήτ. Περιπόλιον.

Περιπλοκάδην, ταύτῳ πρ., Περιπλέγδην. Ἀναλ. γ'. 72.

Περιπλοκή, ἡ. (περιπλέκω) τὸ περιπλέκεσθαι, ἢ περιπλέκειν, τὸ περιπεπλεγμένον. ἀγκάλισμα, περιτύλιξις, ἐμπερόδισμα. "Λόγων περιπλοκή". Εὐριπ. Φοίν. 497. ἐπὶ ματαιολογιῶν, ἐμπερόδιστα λόγια.

Περίπλοκος, ὁ, ἡ. (περιπλέκω) περιπεπλεγμένος, περιτετυλιγμένος, ἐμπερόδιστος.

Περιπλόμενος. Ζήτ. Περιπλώ.

Περίπλους, ὁ, ἡ. ὁ διαύλους περιπλεύσεως, τὸν ὁποῖον διανύουσί τις νὰ πλεύσῃ ὁλόγυρα, πλοῦς κύκλῳ. 2) Οὐσιαστ. "Περίπλους", τὸ πλεύσιμον τοῦ πλοίου ὁλόγυρα τινός. Ξενοφ. Ἑλλ. ἁ. ς'. 22. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος ἐκβολὴ τοῦ πλοίου, ἐξαπόστολὴ πλοίου εἰς παξείδιον. ὁ αὐτόθ. ς'. β'. 8. καὶ 15. 3) "Περίπλους" ταύτῳ πρ., Περιστάσεων.

Περίπλυμα, τὸ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀφ' ἅλα τὰ μέρη πλύνει-ματος ἐκβαίνει ἢ καθαιρέζεται. Ὑποπλύματα, ἐκ τοῦ

Περιπλύνω, πλυῶ ὁλόγυρα, ὑποπλυῶ-ἐκπλυῶ. "Γαστὴρ περιπλυθεῖσα". ἐκφράζει ἐλαφρά τινα καὶ λεπτὰ ὑποκαθάρσια τῆς κοιλίας ἐν τῇ ἀρρωστίᾳ, ὡς τὸ τῆς σωτηρίας, "Ἐξεπλύθησαν τὰ ἐντερά μου") ὅ ἐστὶ, Λεπτὰ καὶ ἐλαφρὰ ἀρρώστιαν πάσχω. Proluvies, Λατ. ὅθεν

Περίπλυσις, ἡ. ὑποπλύσιμον, ἔκπλυσις, ξέπλυσιμον. "Κοιλίας περίπλυσις". ἡ λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ ἀρρώστια. Proluvies alvi. Ἱππακρ.

Περιπλώω, ταύτῳ πρ., Περιπλέω.

Περιπνεύω, ταύτῳ πρ., Περιπνέω.

Περιπνευμονία, ταύτῳ πρ., Περιπλευμονία. ὅθεν

Περιπνευμονιάω, ταύτῳ πρ., Περιπλευμονιάω. κὴ

Περιπνευμονικός, κ. τ. λ. ταύτῳ πρ., Περιπλευμονικός.

Περιπνέω, Μ. δύσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα πνέω-φυσῶ. φυσικόνω, σφοδρῶς παντοχόθεν πνέω.

Περιπνιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. παντοχόθεν πεπνιγμένος, σχεδὸν πεπνιγμένος. ἐκ τοῦ

Περιπνίγω, παντοχόθεν ἀφ' ὅλα τὰ μέρη πνίγω. Γεωπον.

Περίπνοια, ἡ. τὸ περιπνέειν. Διόδ. Σικ. γ'. 19.

Περίπνοος, ος, ὁ, ἡ. ὅστις περιπνέεται. ἀμφ.

Περιπόδιον, τὸ. τὸ περὶ τοὺς πόδας ὄν, εἶα, ποδόγυρος. Γλωσσάρ. Φιλοξ. Limbus.

Περιπόδιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν κύκλῳ περὶ τοὺς πόδας ὤν. Γαλλ. Γλωος.

Περιπόθητος, ὁ, ἡ. παύ. ποθητὸς-ἀγαπητός. λίαν ἐπιθυμητὸς-δικαίως. πολλὰ ἀγαπητός.

Περιποιέω, ῶ. σώζω, φυλάττω, περικτῶμαι, συγκρατῶ, ἐκ φειδωλίας ἢ οἰκονομίας προφυλάττω τι, κερδαίνω, κτῶμαι, ὑποκτῶ, ἀγοζενῶ, προβλέπω-ἀγομηθεύω-ποιέζομαι τι ἀφ' ἑαυτοῦ μὲ ἢ δὲ ἄλλον τινά. Ξενοφ. Οἰκον. ἁ. 10. "Μὴ μόνον τὸν ἑαυτοῦ οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν". φροντίζειν ὧδε τῆς αὐξήσεως τοῦ κέρδους-ἀφ' εἰσοδημάτων, αὐξάνεσθαι ἢ πλουτεῖν ποιεῖν, (ποιῶ ἵνα ὑπομένῃ-πλουτῇ τι). Ἀπομν. β'. 7. 3. "Περιποιεῖται τοσαῦτα, "ὥστε καὶ πλουτεῖν". κτᾶται, ὑποκτᾷ, κερδαίνει, ποιέζεται, καὶ ἐνταῦθα ἔτι Μεταφορικ. "Τιμῶ, αἰ"σχύνην περιποιοῦμαι". προζενῶ, ὑποκτῶ, κερδαίνω, προσκτῶμαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ς'. 8. "Ἑαυτῷ ὄνε"μα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι". 2) Διασώζω, φυλάττω, φροντίδα ποιοῦμαι περὶ τῆς ἀμπρίσεως καὶ σωτηρίας τινός, σωτηρέω. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. δ'. 3. "Καλέσας τὰς αἰχμαλώτιδας λέγει-πᾶς ψυχὰς (τὴν ζωὴν δηλαδὴ) περιποιήσασθε". 3) Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, περιποιῶ ἐμαυτῷ. ἴδιόν μοι ποιῶ τι. 4) Παρ' Ἡροδότ. γ'. 36. "Ἐκείνης μὲν τὴν τὰς περι"ποιησάσης ἐκπατρίζεσθαι". αὐτὶ τοῦ, Ἐπίλοιπον ἀφίνω, ὑπολείπω, ἀφήνω εἰς ζωὴν, ἀφιῶ ζωντανόν τινα, ὑπολυθρόω, ἐλευθερόω, φροντίδα ποιοῦμαι περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀμπρίσεως τινός, ἀπαλλάττω λύτου τινὰ ἀφ' ἁλύσεων. Οὕτω λέγεται τὴν λέξιν ἔτι καὶ ὁ Λυσίας. Δίων δὲ ὁ Κάσσιος ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ Μέσον. 5) Ἐν τῇ σωτηρίᾳ καὶ αὐτὶ τοῦ Δεξιοῦμαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι τινά. ὅθεν

Περιποίησις, ἡ. κῆσις, κέρδος, συνάρπασις, πόρος, τὸ περιουσιοῦσον, ὑπόλοιπον, κ. τ. λ. ὡς ἐν πρ., Περιποιέω.

Περιποιητικός, κὴ, κόν. ὁ ὑπόλοιπον ποιῶν, ὁ περιουσίαν ποιῶν τι. ὁ κερδαίνων, ὑποκτῶν, προζενῶν, περιζώμνυος, σώζων, διασπῶν, κ. τ. λ. παρ' Ἀ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ἡλιω. σελ. 358. "Περιποιητικὸς πνευμάτων", αὐτὶ τῦ, Ποιητικὸς, ἀρόξενος.

Περιποίκιλος, ὁ, ἡ. "Κύκλῳ περιποίκιλος". ὁλόγυρα παρδαλὸς-ποικίλος-πεποικιλμένος. Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 23.

Περιποιπνύω, Ὀππιαν. Ἀλ. β'. 675. "Ἐλάφους "ἀμφιποιπνύεσθαι". ταὐτὸν τῷ, Ἀμφέπειν. Ζήτ. Ποιπνύω.

Περιπολάζω, Πλεόπερχ. ταὐτὸν τῷ, Ἐπιπολάζω. ὡς καὶ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι.

Περιπολάρχης, ου, Περιπόλαρχος, ὁ. (ἄρχω) ὁ ἐπιτάσσων καὶ ἄρχων τῶν περιπόλων, ἤτοι τῆς φυλακῆς πόλεώς τινος.

Περιπολεύω, καὶ, Περιπολέω (πόλις) κυκλῶ-γυρεύω ὁλόγυρα. 2) Οὐδετ. Κινοῦμαι ὁλόγυρα τινός, περιζέχω, ὑπάγω-περιπατῶ ὁλόγυρα-περιοδεύω-περιζωγυρεύω-κυκλεύω-αἰωρέρομαι-περιζέχω-περιέρχομαι διὰ φυλάξω τι, (ὅθεν τὸ Περίπολοι) Ξενοφ. Πορ. δ'. 52. "περιπολεῖν τὴν χώραν". (Ζήτ. Περίπολοι) ἢ ἐπὶ καθαρισμὸν καὶ ἁγνισμόν. ὅθεν

Περιπόλησις, ἡ. περιδρομὴ, περιέρχομος, περιζώνη, περιόδευσις, αἰωρέρομαι, κ. τ. λ.

Περιπολίζω, περιέρχομαι-περιπατῶ-γυρεύω ὁλόγυρα εἰς τὰς πόλεις. Στράβ.

Περίπολιον, τὸ. (περίπολος, ὁ, ἡ.) ταὐτὸν τῷ, Φρούριον. οἴκημα ὀχυρὸν, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ φυλακὴ, περιπόλων ἤτοι φρουρᾶς κατοικία, τὸ παρὰ Γάλλ. Le fort de bois, ἢ, le fortin fait de madriers. καὶ Γερμαν. Wachthaus, Blockhaus. Θουκυδ. γ'. 99. ζ'. 48. ς'. 46. ὅπου ἄλλοι αὖθ' τινος ἐννοίας, Περίπλοια, αὐτόθι. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. ἀρχ. Ϛ'. 56. ὁ Στράβ. ἐν ιζ'. σελ. 1194. καλεῖ "Τὰ αὐλὰ πολίχνια τὰ πλησίον (Κυρήνης) "Περιπόλια "τῆς Κυρήνης" τὰ περὶ τὴν πόλιν φυλακὴ, τὰ περίχωρα. καὶ ἐν ιδ'. σελ. 973. λέγει· "Αἱ δὲ ἄλλαι (πόλεις) περιπόλιοι τούτων", τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ'. σελ. 502.

Περιπόλιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὴν πόλιν καίμενος, ὃς τις κεῖται ὁλόγυρα εἰς τὴν πόλιν. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιπόλιον.

Περίπολις, ὁ, ἡ. ὁ περιπλανώμενος-περιζέχων ὁλόγυρα ἐν ταῖς πόλεσι. Φρυνίχος Πολυδεύκ. ζ'. 203. "Ὦ κάκιστα καὶ περίπολις καὶ δρομάς". ἡ περιπλανωμένη καὶ περιζέχουσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ ἡ περὶ τὴν πόλιν ζέχουσα. ὅθεν

Περιπολιστικὸς, κὴ, κόν. "Σωσώδης περιπολιστικὴ". τὸ περιφερόμενον ἢ περιερχόμενον σράτευμα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, τὸ σύστημα τῆς περιπόλων. Ἐπιγραφ.

Περιπολλεῖν, βαρύτονον ἡμαρτημένως (ἐκ τῦ, Περιπολλὸς) "Περιπολλᾶ, π. χ. ποιεῖσθαι" παύω μεγάλως τιμᾶν-φροντίζειν, βέλτιον μᾶλλον τοῦτο διηρημένως "Περὶ "πολλᾶ".

Περίπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) ὅστις περιοδεύει-περιέρχεται-περιζέχει-γυρεύει-ὑπάγει ὁλόγυρα, ὀξαιρέτως λέγεται ἕκαστος ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας, καὶ περιερχόμενος τὴν πόλιν παρατηρεῖ, καὶ ἐρευνᾷ τὰ ἐν τῇ πόλει συμβαίνοντα. πόλεως ἢ χώρας ἐπίσκοπος, φύλαξ. ἡ παρὰ Γάλλ. La Patrouille, le guet, καὶ παρὰ Τύρκ. Κόλλ, ἢ Κόλλι. Ζήτ. Κωδωνοφόρος. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο "Περίπολοι" οἱ νέοι πολῖται ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνων ἕως εἴκοσι, οἵτινες ἔφηβοι ὄντες ἐτάττοντο νὰ φυλάττωσιν εἰς αὐτὰς τὰς δύο χρόνους τῆς ἡλικίας αὐτῶν τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς. Ξενοφ. Πόρ. δ'. 47. Πολυδ. η'. 105. καὶ 9. Θουκυδ. δ'. 67. ὅρα τὸν Σχολιαστ. Τετραλ. εἰς Eunuch. β'. β'. 59. ὡς οἱ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει Σεϊμβρίδες, καλέμβροι. "Ἡ περίπολος, ἐφεσυπακουσμ. Ναῦς. ἡ περιερχομένη καὶ φυλάττουσα ἢ παρατηροῦσα περὶ τὸν σόλον ναῦς. ὅθεν, Περιπόλιον, τό. Ὁ Φώτιος ἔχει· Περίπολος, οἱ ἔφηβοι περίπολοι τῆς χώρας καὶ φύλακες ἐβόων, ἐφοπλισμαζόμενοι εἰς τὰ πολέμια.

Περιπομπεύω, μεταπομπῆς ὁλόγυρα περιέρχομαι, ἢ ἕλλω ὁλόγυρα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1198.

Περιπομπὴ, ἡ. ἡ περὶ τι πομπὴ, ἢ πομπῆς ὅπως ὁλὴ ὁλόγυρα. ἡ κύκλῳ πομπή. Σχόλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 11.

Περιπόνηρος, ὁ, ἡ. λίαν πονηρός. παρ' Ἀριστοφ. ἀναφερόμενον παικτικῶς ἀπὸ τοῦ, Περιφόρητος.

Περιποππύζω, λίαν ποππύζω. Μεταφορ. Κολακεύω. ὅθεν

Περιπόπτυσμα, τό. Νικήτ. Χρον. ιέ. 2. "Περι- "ποπύσματα" κολακεύματα, παρασιτίαι.

Περιπορεύομαι, κύκλῳ πορεύομαι, ὁδοιπορῶ-περιπατῶ ὁλόγυρα. ταξειδεύω, αἰωρέρομαι. Ἀειροτέλ.

Περιπορπάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. ὁλόγυρα κρημνῶ καὶ μετὰ τῆς πόρπης σφίγγω-ἀσφαλίζω. Ἀπτικιαν.

Περιπόρπητος, ὁ, ἡ. (πόρπη, περὶ) ὁ παντοχόθεν πόρπας ἔχων, ἢ μετὰ πορπῶν-περονῶν συνημμένος-συμπεφραγμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Περονητείς.

Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πορφύρας περικυκλωμένος ἢ ἐνδεδυμένος, ὁλόγυρα πορφυροῦς. "Ἡ περι- "πόρφυρος", ἐφεσυπακ. Ἐθνὴς. Χιτὼν, χλαμύς. Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλικ. 18. καὶ Ἀρριαν. Ἐπικτ. α'. 24. ταὐτὸν τῷ, Περιπορφυρόσημος.

Περιπορφυρόσημος, ὁ, ἡ. "Παῖς περιπορφυρό- "σημος". παῖς περιτετυλιγμένος ἐν χλανίδι, ὅστις ἔχει πορφυρᾶς ῥάβδους ἤτοι σήματα. Στράβ. Ἐπιγραμ.

Περιποτάμιοι, οἱ ὁλόγυρα εἰς ποταμόντινα κατοικοῦντες.

Περιποτάομαι, ῶμαι. ταὐτὸν τῷ, Περιπέτομαι. Σοφοκλ.

Περίποτος, ὁ, ἡ. ὁ παντοχόθεν πίνειν ὑπάδειος. Ἀθηνᾶ. ιά.

Περίπυ, Ἐπίρ. (πυ, περὶ) χαδὸν, ἐγγὺς, ὁλόγυρα, κοντὰ. Circa, environ, à peu près.

Περίπους, οδος, ὁ, ἡ. ἁρμόζων. εὕληπται ἐκ τῦ Ἡσυχίου "Περίποδος" ἀμφ. ἐν ᾧ σωφθῶς "Περὶ "πόδα" λέγεται ἀπὸ ἁρμοζόντων ἀραγμάτων. ἢ Μεταφορὰ, ἐκ τῆς συμμέτρως ἁρμοζόντων ὑποδημάτων τοῖς ποσίν.

Περιπρήθω, λίαν ἢ διόλυ πρήθω-καπνίζω. Κοΐντ. Σμυρν. β'. 435.

Περιπρὸ, λίαν, καταπολλὰ, ὀξαιρέτως, διαφερόντως, παύω, σφόδρα. ὡς καὶ τὸ, Διαφὸ. τάσσεται ἐνίοτε καὶ μόνη ἡ Περὶ, αὐτὶ τῦ, Περισσῶς. Ὅμηρ.

Περιπροπλέω, ἡμαρτ. αὐτὶ, Προπλέω. Πολύβ. α'. 46. 11.

Περιπροχύω, ἀπὸ τοῦ χέω-χυτῶ. πλημμυρῶ. Ἰλ. Ξ. 316. "-ἔρως-περιπροχυθείς".

Περιπρωκτιάω, ταὐτὸν τῷ, Τρυφερεύομαι ἀπὸ τῆς πυγῆς. Ἡσύχ.

Περιπταίω, ἀπὸ τοῦ πταίω-σκοπταύω. ἀμφ.

Περιπτέρνεον, τό. εἶδος μέρος τῆς μηχανῆς περὶ τὴν πτέρναν ὑπάγον. Φίλων Μαθημ. σελ. 78.

Περίπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) "Οἶκος περίπτε- "ρος". Ἀθηνᾶ. ε'. σελ. 205. οἶκος-ναὸς-δωμάτιον μετὰ μιᾶς σειρᾶς στύλων περικυκλωμένος. Δίπτερος δὲ, ὁ μετὰ δύο σειρῶν, ὡς ἑρμηνεύει ὁ Βιτρούβιος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

βιος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτέρωμα. "Περίπτερα πυρός". παρὰ τοῖς Ο'. οἱ περιεκτικὰ σώματος ἀνθρῶπος.

Περίπτισμα, τό. κέλυφος, λέπυρον, ὀξώφλοιον τῆς σίπων - τῆς ἀπερμάτων. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σαφυλῆς, ταὐτὸν τῷ, Στέμφυλον. ἐκ τοῦ

Περιπτίσσω, ἐκλεπίζω, καθαροποιῶ, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος ἢ τὸ ἄχυρον - τὸ λέπυρον, ξεφλοιδίζω κύκλῳ - ὁλόγυρα καὶ καθαρίζω τὸν σίπον, κ.τ.τ. Ζήτ. Πτίσσω. ὁ Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωϊκ. δ'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Μεταφορικ. "Δρομικώτερον καὶ περιεπτισμένον τὸ εἶδος". λεπτὸς (λιτὸς καὶ μακρύς) παραπλήσιον τούτῳ ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφαν. Ἀχαρν. 507. ὁ Πολυδεύκ. ἔχει "Περιεπτισμένοι" οἱ ξεσόων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀπὸ. ὡς παρ' Ἀριστοφαν. "Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ γὼ γε περιεπτισμένοι". ἀπὸ ἀχύρων. τὰς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῆς αὐτῶν λέγει.

Περίπτυγμα, τό. (περιπτύσσω) τὸ θεμένον-βαλμένον ὁλόγυρα, κάλυμμα, σκέπασμα, παντεῖον. "Ἀντίπηγος περίπτυγμα". ταὐτὸν τῷ, Ἀντίπηξ περιπτύσσων. Εὐστ. Ἰων. 1391. καὶ

Περίπτυξις, ἡ. ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐστ. ἐν Μηδ. 1074. ἑρμῆν. ἀπὸ τούτου τὸ, Προσβολή.

Περιπτύσσω, περιτιλύσσω, περιπλέκω, περιβάλλω. τιλύγω. ὁλόγυρα. Μέσως, Περιπτύσσομαι, περιτιλύσσω ἐμαυτὸν, περιπλέκομαι, περιβάλλομαι, ἀγκαλιάζω, καπφιλῶ, Ξενοφ. Περιλαμβάνω ἐν ἐμαυτῷ, Περικυκλόω, περιβάλλω, περιξιγυρίζω. ὅθεν

Περίπτυχὴ, ἡ. τὸ περιτιλυγμένον, περιβεβλημένον, περιπεπλεγμένον, κεκαλυμμένον. καὶ ἡ περιτίλυξις, περιβολὴ, περίπλοκη, ἀγκάλισμα, περικύκλωσις, κάλυμμα, σκέπασμα. "Ναυλόχων περίπτυχαί". Εὐστ. Ἑκ. 1015. τὰ ναύσταθμα. "Τειχέων περίπτυχαί". ὁ αὐτ. Φοίν. 1366. "Ἡλίου περίπτυχαί". Ἰων. 1516. "Δόμων περίπτ." Λειτοφαν. καὶ "Πέπλων περίπτυχαί". Ἀθηναῖος.

Περίπτυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. περιτιλυγμένος. ὁ περιτιλύσσων - περικυκλῶν - περιβάλλων. ταὐτὸν τῷ, Περίπτυξ. Σοφοκλ. Αἴ. 898. "Φασγάνῳ περίπτυχής". περικυκλωμένος, κεκαλυμμένος.

Περιπτύω, παυπαχόθεν πτύω. ἐπὶ τι πτύω, καὶ ἐπομένως αὐτὶ τοῦ, Συγχαίνομαι, βδελύττομαι. Ἀριστοφάνετ. ἔφης. ἀ. 21. καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

Περίπτωμα, τό. σύμπτωμα, συμβεβηκός. Πλάτ. Πρωτεγ.

Περίπτωσις, ἡ. (περιπίπτω) συμβεβηκὸς, σύμπτωμα, συμφορὰ, περίστασις, τὸ κατὰ τύχην γινόμενον. δύκαιεία.

Περιπτώσσω, λίαν πτοοῦμαι - φοβοῦμαι. Αἰθιολογ.

Περιπτωτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ὡς περιπτώσεις καὶ συμβεβηκότα ὑποκείμενος. ὁ κατὰ τύχην καὶ κατὰ συμβεβηκὸς γινόμενος. Πλούταρχ. "Ἐκκλισις περιπτωτικὴ". Ἀρριαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιπίπτω.

Περιπυγὴς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ἀρσενοκοίτης. Ἡσύχ.

Περίπυημα, τό. τὸ περὶ τὴν πλευρὰν ἔμπυον. Ἱπποκρ.

Περιπυκάζω. Μέσ. "Περιπυκαζόμενος τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα". πυκνῶς περὶ τὰ κάτω βάλλων. Κτησίας παρὰ Φωτίῳ.

Περιπυρήνιον, τό. τὸ περιέχον τὸν πυρῆνα κέλυφος. ἀμφ.

Περίπυστος, ὁ, ἡ. (πύθομαι) γνωστὸς, περίφημος, ἐξάκουστος, ἐξαβόητος, ἐξακουσμένος.

Περιπωμάζω, Μ. άσω. (πῶμα) ὁλόγυρα καλύπτω-σκεπάζω ἀπὸ τοῦ σώματος. πῶμα ἐπιτίθημι ὁλόγυρα. ὁ χρηματισμὸς "Περιπωματίζω" παρ' Ἀριστοτέλ. τροβλ. κέ. 17. φαίνεται ἀπλουστικώτερος.

Περιρέζειν, περιοσότερον τῆς ἄλλων κράτειν.

Περιρηγνύω τινά". Παρθεν. σελ. 42. ξεσχίζω τὰ ἐνδύματα τινός.

Περιραγχάζω, ἢ, Περιῤῥογχάζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694. περιπαίζω, περιγελῶ, χλευάζω.

Περιρομβέω, ῶ. Μ. ήσω. ὁλόγυρα στρέφω, ἁπὸ ῥόμβου τοῦ περιστρέφω. (ὁλόγυρα κατασείω)

Περιῤῥαγῆναι, ἐκ τοῦ Περιῤῥήγνυμι. ὅθεν

Περιῤῥαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. διὰ παντὸς ἢ παυπαχόθεν ἐῤῥαγισμένος (ῥαϊσμένος) σωτεθρυμμένος, κατεχισμένος. "Μὴ ταῖς πλατείαις κύλιξι ἀμφιέπουσα τὰ "χείλη ὠειῤῥαγεῖς ὑμῶνται πλατυσμοῖς τῶν στόμα"τος". Κλήμ. παιδ. β'. σελ. 186. ἀπὸ τοῦ μὴ ἐκτείνουσι κατὰ μῆκος τὸ στόμα, ὁπόταν πίνωσιν ὑπὸ πλατέων ποτηρίων. κυρίως, ὁλόγυρα ἐρεθισμένος-ῥαϊσμένος, ἢ ὁ ῥαΐζων-σχίζων ὁλόγυρα. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 265.

Περιῤῥαίνω, κύκλῳ - ὁλόγυρα ῥαίνω - ὑγραίνω - βρέχω - ῥαντίζω.

Περιῤῥακίδες. Ζήτ. ἐν τῷ, Ῥακίς.

Περιῤῥαντήριον, τό. (ὠειῤῥαντήριος, ἐν τοῦ, ὠειῤῥαντὴρ) ὄργανόν τι δι' οὗ βρέχουσι-ῥαντίζουσι τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ ἢ μὲ ἄλλο τι ἁπλοῦν ὕδωρ ἢ ὑγρόν. ἢ τὸ ὠειέχον τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἀγγεῖον (τὸ παρὰ Τούρκ. Γκιουπτασὲ, λεγόμενον) διὰ οὗ ῥαντίζουσι-βρέχουσι τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Σωκράτης Σωζόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορείᾳ "Θάλλον "ἐῤῥεγχον" καλεῖ τοῦτο, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῇ παρημίᾳ, Φωτιστήρα, λεγομένῃ, διὰ ἧς οἱ ἱερεῖς φωτίζουσι μετὰ τὸ ἁγίασμα. "Ἐπεὶ δὲ ἔμελλον παραμεί"βειν τὰ ναὸν τὴν ὁδὸν, θάλλός τινας ἐῤῥεγχὲς κατέ"χων ὁ ἱερεὺς, νόμῳ Ἑλληνικῷ, ὠειῤῥάνει τοὺς εἰ"σιόντας".

Περιῤῥαντίζω, ταὐτὸν τῷ, Περιῤῥαίνω. ὅθεν

Περιῤῥάντισις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περίῤῥανσις.

Περιῤῥαπίζω, ὁλόγυρα ῥαπίζω. "Τῇ ἀρᾷ περιῤ"ῥαπίζων". κτυπῶν μετὰ τῆς ἀρᾶς. καθὼς παραδείγ. χάριν τὰ ζῶα κινοῦνται ἐνθεν κακεῖθεν τὴν ἀρὰν αὐτῆς κτυπῶσι καὶ διώκουσι τὰς μύας. Πλούταρχ.

Περιῤῥάπτω, ὁλόγυρα ῥάπτω, ἐπισυράπτω.

Περιῤῥέζω, ἀπὸ θυσίας καθαίρω. ταὐτὸν τῷ, Περικαθαίρω. Ἡσύχ.

Περιῤῥέμβομαι, ταὐτὸν τῷ, Περιπλανῶμαι. Φιλοξ. Γλωσ.

Περιῤῥέπω, ῥέπω - κλίνω ὡρὸς τὸ μέρος. ἀμφ.

Περίῤῥεψις, ἡ. ἡ ὡρὸς τὸ μέρος ῥοπὴ - κλίσις. ἀμφ.

Περιῤῥέω, κύκλῳ ῥέω, ὁλόγυρα ῥέχω - βρέχω. ῥέω κύκλῳ ἢ καὶ τὰ κάτω. ὁλόγυρα βρέχω - ῥαντίζω. Ἀριστοτ. "Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς". καὶ παθητικ. ὁ αὐτ. "Νῆσος ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεομένη". 2) Λίαν - ὑπερσφόδρα ἢ παυπαχόθεν ῥέω - ῥέχω. "Λί"μασι ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος". ὑπὸ αἵματος ἢ ἱδρῶτος καταβρεχόμενος. "Σοὶ περιῤῥέπτω βίος". Σοφοκλ. Ἠλ. 362. διάσασα νὰ ζήσῃς ἁπλῶς, ἢ ζῆσαι πλουσίως ἢ ἁπλῶς.

Περιῤῥηγνύω, ῶ, Περιῤῥήγνυμι. κύκλῳ - ὁλόγυρα ῥηγνύω - καταχίζω - σιωχίβω - κλάω - βιαίως σχίζω. "Περιῤῥήγνυται ὁ ποταμός". διαιρεῖται - χωρίζεται εἰς πολλὰ τμήματα. ταὐτὸν τῷ, Διαῤῥηγνύω παρὰ Ξενοφ.

Π.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιῤῥήδην, Ἐπίῤ. "Κλινεμμένε ἐπέρωσε περῤῥήδην". Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 1581. κύκλῳ - ὀλόγυρα, κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἐκ τοῦ

Περιῤῥηδής, ές, ὁ, ἡ. Ὀδυσ. Κ. 84. "περιῤῥηδὲς δὲ ξαπέζῃ κάππεσε". ὑπτίνος ὑπτιασμένε - κάπτω πεσμένε μαχητῶ. περιῤῥιμμένος, ὑπτιασμένος. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 431. "Ἤριπε δ' ἀμφοτέρωσι περιῤῥηδὴς κεράεσσι". ἐκρημνίσθη - ἔπεσε διὰ τοῖς κέρασι. διὰ τρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς διὰ τῆς κεράτων. αὐτὶ τοῦ, Ἐπενεχθείς, ὑπικείμενος. παρ' Ἱπποκράτ. κεῖται. "Σῶμα περιῤῥηδές". ἐκφράζει ὁμοίως θέσιν τινα ποιαύτην. Ἡ Ἐτυμολογία τάχα εἶναι ἀμφίβολος. ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει, Ἐπιῤῥηδής, ἀφ' ἑρμῶ. ἴδε τοῦ, Περιῤῥαγής.

Περιῤῥῆξις, ἡ. ἡ κύκλῳ - ῥῆξις - σχίσιμον. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Περιῤῥήσω, παύτων τοῦ, Περιῤῥήγνυμι.

Περιῤῥοή, ἡ. (περιῤῥέω) ἡ κύκλῳ ῥοή, τὸ ὀλόγυρα ξέξιμιν ὑγροῦ τινός. Πλάτ. ἀφ

Περιῤῥοια, ἡ. ἡ κύκλῳ ῥοή. ἡ ῥοὴ καὶ συῤῥοὴ τῆς ὑγρῶν τοῦτο τι. παύτων τοῦ, Περιῤῥοή.

Περιῤῥομβέω, κύκλῳ ῥέφω, ῥεφογυρίζω ὡς ῥόμβος. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 68.

Περιῤῥοος, ρους. ὁ, ἡ. (περιῤῥέω) ὁ περιῤῥεόμενος. ἀφ' ὁ περιῤῥέων, ὁ περικυκλῶν μετὰ ὕδατος. παύτων τοῦ, Περίῤῥυπος. 2) παρ' Ἱπποκράτ. Οὐσιας. παύτων τοῦ, Περίῤῥοια.

Περιῤῥυέω, παύτων τοῦ, Περιῤῥέω.

Περίῤῥυπος, ὁ, ἡ. πλήρης - ὀλόγυρα ῥεῤῥυπωμένος. ἐσχημάτισται κατὰ τὸ, Περίῤῥυπος. Ἀναλεκτ. α'. 186.

Περιῤῥύπτω, ὑποπλαίω, ὑποκαθαίρω. Γαλην.

Περιῤῥυπος, ὁ, ἡ. (ῥύω) παύτων τοῦ, Περίῤῥοος, ὑδρηλός, πολύυδρος, πλήρης ἢ κύκλῳ - παντοχόθεν καταβρεχόμενος ὑφ' ὑδάτων. Ὀδυσ. Γ. 173. "Κρήτη περίῤῥυτος".

Περιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ. ὀλόγυρα καπακεκομμένε βράχος. παύτων τοῦ, Ἀπορῥώξ. ἀμφ.

Περισαίνω, ἤ, Περισαίνω, σείω τινὰ εἰμὶ καὶ κολακεύω αὐτόν. Ζήτ. Σαίνω. "Γλώσσῃ περισαίνειν". λείχειν - γλείφειν τῇ γλώττῃ. Ὀρφ. λίθ. ια'. 86. Ζήτ. ἐν τοῦ, Ἀσάζω.

Περισαλπίζω, σαλπίζω ὀλόγυρα. βοῶ ἀφ' ὁ σαλπιγγος ὀλόγυρα. "Περισαλπίζομαι" ἀκούω τοῦ φωνοῦ σάλπιγγος ὀλόγυρά μου. ὄθεν

Περισαλπισμός, ὁ. Ἰουλιαν. Λόγ. ε'. σελ. 168. τὸ σαλπίζειν ὀλόγυρα. ἀφ

Περισαλπιστός, τὴ, τόν. ἐπεῖνος ὅσις περισαλπίζεται, ἤτοι ἀκούει τοῦ φωνοῦ ὡς σάλπιγγος ὀλόγυρά του.

Περίσαξις, ἡ. (περισάττω) ἡ μετὰ θλίψεως ὑποῤῥόισις τινος περί τι ἄλλο σῶμα. Θεόφρας.

Περισαρκίζω. Μ. ίσω. (σάρξ) κύκλῳ - ὀλόγυρα κόπτω τοῦ σάρκα. ὄθεν

Περισαρκισμός, ὁ. τὸ κόπτειν τοῦ σάρκα ὀλόγυρα. π. χ. τὰ κρέατα πλυνῆς τινος ὀλόγυρα. Διοσκορ. ζ'. 1.

Περίσαρκος, ὁ, ἡ. πρεατώδης. ἀμφ.

Περισαρκόω, ῶ. περικυκλόω ἀφ καλύπτω μετὰ σαρκός. ἀμφ. ὄθεν

Περισάρκωσις, ἡ. ἡ μετὰ σαρκὸς περικύκλωσις. ἀμφ.

Περισάττω, Μ. ξω. μετὰ θλίψεως ὑποῤῥόω - καλύπτω - σκεπάζω - σωρόω ὀλόγυρα, κύκλῳ σάττω. Πολυβ.

Περισβέννυμι, ἤ, Περισβενύω, σβέ τι ἢ ὅτι τι σβεννύω. σβυύω ὀλόγυρα. Πλούταρχ.

Περισείρια, τά. Ζήτ. Παράσειρος. ἀριθ. 2.

Περισείω, παντοχόθεν σείω - περάττω - κινῶ - κτυπῶ. Ἰλ. Χ. 315.

Περίσεμνος, ὁ, ἡ. παύυ σεμνός.

Περίσεπτος, ὁ, ἡ. παύυ σεπτός - ἀξιοσέβαστος. Ἀθλιαν. σελ. 376.

Περίσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) παύυ γνωστός - σαφὴς - φανερὸς - ὑποδεδειγμένος - λαμπρός, σαφέστατος, βεβαιότατος.

Περισήπω, κύκλῳ - ὀλόγυρα φέρω εἰς σῆψιν. κάμνω νὰ σαπῇ τι ὀλόγυρα.

Περισθενέω, ῶ. μεγαλήτερος εἰμὶ ἢ ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τοῦ δύναμιν, βιάζω. Ὀδυσ. Χ. 368. ἐκ τοῦ

Περισθενής, ές, ὁ, ἡ. (σθένος) παύυ δυνατός.

Περισιαλόω, ῶ. περιλαμβάνω, περιδέω. παρὰ τοῖς Ο'. Ζήτ. Σιάλωμα.

Περισιγάω, ῶ. σιωπῶ, παραξέχω. Ἡσύχ.

Περισίδηρος, ὁ, ἡ. μετὰ σιδήρε περικεκαλυμμένος. "Τύλος περισίδηρος". Διόδ. Σικ.

Περισκαίρω, ὁλόγυρα πηδῶ. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμῆν. καὶ ἀφ' ὁ τοῦ, Περισκαιρίζω.

Περισκάλλω, κόπτω, σκαλίζω. Γεωπον.

Περισκαρίζω. Ζήτ. Περισκαίρω.

Περισκάπτω, ὁλόγυρα σκάπτω, περιορύττω. ὄθεν

Περίσκαψις, ἡ. τὸ ὁλόγυρα σκάψιμον, περιορυγή. μετὰ τοῦ, Πρόσκαψις, Δωρικ. Ποτίσκαψις. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 245. ἡ ἀφ' ὁ τὸ σκαψίματος ὑποῤῥόισις.

Περισκέλεια, ἡ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. γ'. 57. ἀμφ. Ζήτ. Περισκελία.

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤ. Περισκελῶς. (σκέλλω) παύυ ξηρὸς, λέαν ξηραμμένος. "Περισκελῆ καύματα ἀφ' ὑδάτων". παρ' Ἀθλιαν. ιδ'. κεφ. κ'. ἀφ' ἐνταῦθεν αὐτὸ τοῦ, Σκληρός. Μεταφορικ. Σκληρόψυχος, ξαχὰς, δύσκολος, δυσχερὴς, σκληρὸς κατὰ τοῦ καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, ἀσπλαγχνος. "Φρένες περισκελεῖς". "Ἦθος περισκελές". σκληραύχην, σκληρός. "Περισκελῶς φέρειν". παρὰ Μενάνδρ. ἀγανακτεῖν, δυσαρεστεῖσθαι. Τὰ λίαν λεπτὰ καὶ "περισκελῆ". Νεμέσ. σελ. 66. "Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι". σελ. 124. ἰσχναὶ καὶ λεπταί.

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ. (σκέλος) ὁ περὶ τὸ σκέλος ἢ μέχρι ἀφ' σκελῶν ὧν - φθανών.

Περισκελία, ἡ. Παῦλος Αἰγιν. ς'. "Οὐθεμίαν "ἔχει περισκελίαν". Καὶ "Ἀνδρὸς τινὸς περισκελίας". αὐτὶ τοῦ, δυσχέρεια, δυσκολία. "Ἴσως κατὰ παύτην τὴν σημασίαν κεῖται ἀφ' ὁ παρὰ Σέξτ. Περισκέλεια.

Περισκέλιον, τό - βραχίων, κάλυμμα ἀφ' σκελῶν Σουίδ.

Περισκελίς, ίδος, ἡ. ὁ περὶ τὸ σκέλος δεσμός.

Περισκελιστής, ᾶ, ὁ. παρὰ Σέξτῳ. β'. ὁ τὰ περισκέλια ἢ ὁποῖα τὰ βραχία βάλλων. ἀλλὰ τὰ Χειρόξεφα ἔχουσι "Περισκυθίσης", ἐκ τοῦ Περισκυθίζω, παραγόμενον.

Περισκεπάζω, ὁλόγυρα - παντοχόθεν σκεπάζω.

Περισκεπής, ές, ὁ, ἡ. παντοχόθεν ἐσκεπασμένος. Ἔπεργ. ὁ καλύπτων - σκεπάζων. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 23.

Περισκέπτομαι, Μ. ψομαι. κύκλῳ σκέπτομαι, ὁλόγυρα κυττάζω - θεωρῶ - παρατηρῶ - ζοχάζομαι. καὶ ἐνταῦθεν "Περιεσκεμμένος". ὁ ἀγχινοητικὸς - ζοχαστικὸς ἀφ' φρόνιμος ἄνθρωπος. ὄθεν

Περισκεπτός, ὁ, ἡ. ὅσις φαίνεται ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ εἰς ἐλεύθερον τόπον κείμενος, ἀφ' ὑφ' ὅλων βλεκό-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

πόμβος, ὑψηλὸς, πάντοθεν ὀρώμβυρος, περίβλεπτος. Ὀδυσ. Α. 426. 2) παντὸν τῷ, Περιεσκεμμένος, προσεκτικὸς, φρόνιμος.

Περισκέπω, παντὸν τῷ, Περισκεπάζω.

Περίσκεπτος, ἐος, ὁ, ἡ. περικεκαλυμμένος, σκεπασμένος ὀλόγυρα.

Περίσκεψις, ἡ. τὸ περισκέπτεσθαι, τὸ βλέπειν ὀλόγυρα. Προσοχὴ, φροντὶς, ἀκριβὴς σκέψις, ἔρευνα. Σχόλ. Αἰσχύλ. 435. ἢ Θεκυδ. δ'.

Περισκήνιον, τὸ, (σκηνὴ) παντὸν τῷ, Σκηνή. ὁ Θεόφιλ. ἐν Ἐπιστολ. ὀνομάζει "Θνητὸν περισκήνιον", τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Il mortal velo, Ἱπκλ. "Περισκήνια, τά". Ἐτυμολ. Ζητ. ἐν τῷ, Παρασκήνια.

Περισκήπτω, παντὸν τῷ, Περιθλίβω. Ἡσύχ.

Περισκιάζω, Μ. ἀσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα ἰσκιάζω.

Περίσκιος, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ-ὁλόγυρα ἰσκιασμένος ἢ ἴσκιον ἔχων. ὅσις κάμνει ὁλόγυρά τι ἴσκιον. Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι. "Τούτων δὲ (τῆς ζωνῶν) περίσκιοι δύο πᾶς ὑπὸ τοῖς πόλεις μέχρι τῆς ἐχόντων τὰς βορείους ἀρκτικούς". Λέγονται Περίσκιοι ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ οἱ ἐγκάτοικοι τῆς κατεψυγμένων ἐν τοῖς πόλοις ζωνῶν, διότι ὁ ἥλιος περιτρεφόμενος ἐξ μόνας εἰς τὸν ἑτέρωθι αὐτῆς, τὰ σώματα αὐτῆς εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ῥίπτουσιν ὁλόγυρα ἑαυτῆς τὸν ἴσκιον.

Περισκιρτάω, ῶ. κύκλῳ-ὁλόγυρα σκιρτῶ-πηδῶ.

Περίσκληρος, ὁ, ἡ. λίαν σκληρός.

Περισκληρύνω, ὁλόγυρα-παντοχόθεν ἢ ὁλοτελῶς σκληρύνω. Ἱπποκράτ.

Περισκόπευσις, ἡ. κύκλῳ-ὁλόγυρα σκόπευσις. ἀμφ.

Περισκοπέω, ῶ. κύκλῳ-ὁλόγυρα σκοπέω-θεωρῶ-βλέπω. βλέπω-κυτάζω ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου τι μακρὰν. Μέσ. Περισκοπέομαι, βλέπω-παρατηρῶ ὁλόγυρά μου, ἢ θεωρῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐχαλάζομαι, περισκέπτομαι. ὅθεν

Περισκόπησις, ἡ. παντὸς τῷ, Περίσκεψις, καὶ Περισκόπευσις.

Περισκυθίζω, ὅθεν, Περισκυθισμὸς, ὁ. ἐκδερματίζω-ἀφαιρῶ-ἐκβάλλω τὸ δέρμα τῆς κρανίας κατὰ τὸν ζόπον τῆς Σκυθῶν. Αὕτη ἡ ταφὴ λέγεται ἔτι καὶ παρὰ Χερρόνησις, Παῦλος Αἰγιν. ς'. 7. ὅπου ἡμάρτημα. Περισκυφισμὸς, κῆτος. Παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τῶν, Μελαγχλαίνων, ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς τῶν Φαλαρίδ. Ἐπιστολ. κεῖται "Κεφαλὰς ἄλλοι περισκυθίσθησαν". ἀντὶ τῶν, Περιετμήθησαν, ἀπεκεφαλίσθησαν, (ἐκόψαν τὰς κεφαλὰς των).

Περισκυλακισμὸς, ὁ. (περὶ, σκύλαξ) θυσία τις καθαρτήριος, καθ' ἣν σφάττοντες σκύλον, καὶ περιθέοντες περιέφερον αὐτόν. Ὁρα Πλούταρχ. ἐν Ῥωμύλ. 21.

Περισκυτίζω. Μ. ἰσω. β'. Μακκαβ. ζ'. 4. παντὸν τῷ, Περισκυθίζω.

Περισμαραγέω, ῶ. Μ. ήσω. κύκλῳ σμαραγέω, ὁλόγυρα ἠχῶ-βοῶ-θορυβῶ. Λουκιαν.

Περισμάω, ῶ. περὶ τι ἢ διά τι φαύω, χαδεύω, ὑπτεύω-ριγλίζω-ἀλείφω.

Περισμήχω, ὑποπλύνω, ὑποσπογγίζω. Διοσκορ. γ. 52.

Περισμύχω, παύω-ἀκριβῶς-παντοχόθεν σμύχω-καπνίζω-ἀμαυρίζω, καθὼς π. χ. ἐν ὑποκαπνίζοντες τὰ κρυφοκάλυν πῦρ.

Περισοβέω, ῶ. Μ. ήσω. παχέως ἀφύω τινὰ ὑπάγων ὁλόγυρα. "Περισεβῶν τὴν κύλικα". βιάζειν ἵνα ζέχνη ἡ κύλιξ (τὸ ποτήριον) ὁλόγυρα εἰς τὰς περὶ τὴν ζάπεζαν καθεζομένους κῆ πίνειν. Ἀθήν. 2) Οὐδετ. παχέως-σπουδαίως ζέχω ὁλόγυρα. "Τὰς πόλεις "περισοβεῖν". Ἀριστοφ. Ὄρν. 1425. περιζέχειν.

Περισοφίζομαι, σοφίσματα ἐφευρίσκω, μηχανεύομαι, ἀπατῶ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1646.

Περισπαίρω, παρά τι-διά τι σπαίρω-παραπτόμαι, ἀνήσυχος εἰμὶ, λαχταρῶ. Λυκόφρ.

Περισπασμὸς, ὁ. (περισπάω) τὸ περιφέρεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον, μετοικεῖν. τὸ ἀναχωρεῖν-ὑποπτεύεσθαι ὑπό τινος ἀντικειμένου ἢ τόπου. σύγχυσις-ἐμπερίπυμος ἢ ὑποθέσεων ἢ τῆς κατασάσεως, παράσπασις, συχνὴ μεταβολὴ αὐτῆς, ἀσχολία.

Περισπάω, ῶ. Μ. άσω. κύκλῳ-ὁλόγυρα-διά τι σπάω-βιαίως ἕλκω-σύρω-ζεύγω-ζέζω-ὑποχωρεύζω-ξεκολλῶ-ἀφαιρῶ-βιαίως ἁρπάζω, ἁρπάζω. Ξενοφ. Κυρσπ. γ'. ά. 13. "Τὴν τιάραν περισπάσατο". "Οπως ἄλλοι διὰ τῶ, Ἐκβάλλειν, Ἀπορρίπτειν, ἑρμην. βιαίως ὑπὸ τῆς κεφαλῆς λαβὼν αὐτὴν ἔρριψεν. 2) Συγχέω-ἐμπερδεύω-παράπτω τινὰ περί τι καπνιζόμενον. Παραζέπω-ἀντικόπτω-ὑποκόπτω αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεώς του, ἢ τὸν βάλλω εἰς ἄλλας, ἢ τὸν κάμνω νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλας. Ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρος, ἢ ἔνθεν κακεῖθεν-ὁλόγυρα σύρω-ἕλκω. Εἰς περισπασμὸς βάλλω τινά, Μέσως, Περισπάομαι, ὠμαι. ἐναχολοῦμαι, καπνίζομαι μετὰ περισπασμῶν περί τι. Ἰώσηπ. "Καίτοι τῆς πρὸς Ἀντώνιον πολέμου περισπωμένης". "Συλλαβὴν περισπάω". Περισπωμένον τόνον βάλλω ἐπί τινα συλλαβὴν, ἢ περισπωμένως ἢ μακρῶς ἐκφράζω αὐτήν. Πλούταρχ. εἰς Θησέα. 26. "Οὐκ "ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντες". Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ὁ καλάμβυος τόνος, Περισπωμένη, σιωπᾶται ὀξείας ἢ βαρείας. Παρ' Εὐριπίδ. Ἰφ. Ταυρ. 296. "Περισπάσας ξίφος". Πρέπει νὰ γραφῇ "Χερὶ σπάσας ξίφος".

Περισπειράω, ῶ. Μ. άσω. περιτιλύσσω, περιστρέφω, περιπλέκω, σπείρας δίκην περιδέω-ὁλόγυρα πτίω. "Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ". Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Περισπείρω, κύκλῳ-ὁλόγυρα σπείρω-σχασκορπίζω. Εὐρίπ. Ἀνδρομ. 166.

Περισπέρχεια, ἡ. ταχύτης, σπλαγχνοσιωπὴ, βία. Εὐσάθ. ἐκ τῶν

Περισπερχέω, μετὰ Δοτικ. παντὸς τῷ, Περισπέρχομαι. κακὸς-δυσάρεστος εἰμὶ ἢ γίνομαι, δυσαρεστοῦμαι, κακιόνω. Ἡρόδοτ. ζ'. 207. ἀμφίβ. ἐκ τῶν

Περισπερχὴς, ἐος, ὁ, ἡ. βίαιος, ταχὺς, σπλάγχνος, σχασπρασικὸς, σφοδρὸς, πόνου ἐφόξενος, βαρὺς, ἀμηχανίαν ἐμποιῶν, περιώδυνος. "Πάθος περισπερχὲς". Σοφοκλ. Αἴ. 1005.

Περισπέρχω, κύκλῳ-ὁλόγυρα διώκω. λίαν σπέρχω-διώκω-βιάζω-θλίβω-τρίμανω-βασανίζω. παντὸς τῷ, Περισσῶς Κατεπείγω, λίαν-παύω Ἐπείγω. Ποιητικ.

Περισπεύθω, καταδιώκω-κυνηγῶ-ταχέως ἀπόδημῶ ἔχω κατόπι τινός. "Τοιαῦτα αὐτὸν περισπεύδον ἀ"ραί". Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. 1. κατεδίωκον αὐτὸν πανταχόθεν καὶ ἔθλιβον αὐτόν. "Πρὶν ἀκοῦσαι περι"σπεύδειν". ἀκούεσθαι. Ἀρατ. ά. 22.

Περίσπλαγχνος, ὁ, ἡ. (σπλάγχνον) παντὸς τῷ, Εὔσπλαγχνος. μεγαλόψυχος, θαρραλέος, μεγαλόκαρδος. Θεόκριτ. ις'. 56.

Περισπογγίζω, μετὰ σπογγίζω. Ἱπποκρ.

Περισπούδαστος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. — άσως, μετὰ σπουδῆς ἢ ἐπιμελείας ζητούμενος, δίκταιος, ἐπι-

Συμπ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θυμητὸς, ζηλωτὸς, φερεμάχητος. "Κρατεῖν φειδωλότερος" ἢ "ἧττον", ὀλιγωρότερος, ἀπαιδαίτερος, ἀφθυμότερος, ζηλωτότερος. Ἀθήν. σελ. 164.

Περίσπουδος, ὁ, ἡ. (σπουδὴ) μετὰ Γενικ. "Τῶν "ἐφ' ἡμῖν φειδωλός". ἀντίκειται τῷ, Καταφρονητικός. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. ζηλωτὴς, ὑπὸ πάντων τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος, λίαν σεβαρός. Πολυδ. ε'. 29.

Περισπωμένως, Ἐπίρ. (φειδωλῶ) μετὰ φειδωλίας προσῳδίας γεγραμμένος ἢ ὁμιλημένος.

Περισσαίνω. Ζήτ. Πεισαίνω.

Περισσάκις, Ἐπίρ. ἐκ τῆ Περισσὸς, κατὰ ἄνισον-καὶ μόνον ἅπαξ, μὴ ἀρτίως, μὴ ζυγὰ, ἀζύγως. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμπόσ. Προβλήμ. γ'. 13. καλεῖ ἅπαξ τὸν Ἕνα παρ' ἀριθμὸν, διότι σωίζεται ἐν τοῖς ἴσοις ἀριθμοῖς, καὶ ἕξ τινος πάλιν ἴσου ἀριθμῆ πολλαπλασιαζόμενος, ἴσον ἰδέαν ὑποτελεῖ.

Περισσάρτιος, ὁ, ἡ. ὅμοιος καὶ ἀνόμοιος, ἴσος καὶ ἄνισος. φειδωλὸς καὶ ἄρτιος. ἢ τὰ ἀριθμῶν. Πολυδεύκ.

Περισσεία, ἡ. δύποσία, τὸ φειδωλὸς εἶναι, δαψίλεια, φειδωλία, τὸ φειδωλεῖν, πλησμονὴ. ἐξαιρετότης, ἀποτίμησις, παρὰ τοῖς Ο'.

Περίσσευμα, ἢ, Περίττωμα, τό. παῦον ὅ,τι περισσεύει. ταὐτὸν τῷ, Περίττωμα.

Περίσσευσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περισσεία. Γλωσσ. ἐκ τῆ

Περισσεύω, καὶ, Περιττεύω. φειδωλὸς εἰμὶ, δαψιλὴς-ὑπὲρ τὸ μέτριον εἰμὶ, πλεονάζω, πολὺς εἰμὶ, κ. τ. τ. "Περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι". Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. ἡ. 11. ὑπερβαίνουσιν ἡμᾶς, φειδωλότεροι εἰσὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ ἐχθροὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Οἰκονομ. ζ'. 36. καὶ τὸ ἐν Συμποσ. δ'. 35. "Ὁ μὲν τ' ἀρκοῦντα ἔχει, καὶ φειδωλότερος "σοῦντα τῆς δαπάνης". καὶ παρ' αὖθις τῆ ἀναγκαίων, (παρεπανισμένα). Ἐξαίρετος εἰμί. "Εἰ μὴ τὸ ἀν-"θρώπειον ἐφειδωλότερον αὐτῆ". εἰ δὲν εἴχε τοιαύτην τινὰ ἐξαίρετον διάνοιαν. Διονυσ. Ἁλικ. γ'. 11. ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδ. ἐν β'. 65. λέγει· "Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ "ἐφειδωλοῦτο". τόσην ἐξαίρετος καὶ ἀνώτερος ἦν τῆ ἄλλων. τόσῳ ὑπερέβαινε τοὺς ἄλλους. Παρὰ Παύλῳ κεῖται καὶ Μεταβατικῶς. Περισσεύειν ποιῶ.

Περισσόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσις) "Τράπεζα περισσό-"βοτος". Νέον. ἡ ἄφθονα φαγητὰ ἔχουσα.

Περισσοδάκτυλος, ἢ, Περιττοδάκτυλος, ὁ, ἡ. ὁ φειδωλὰ, ὑπὲρ τὸ μέτριον δάκτυλα ἔχων.

Περισσοέπεια, καὶ, Περιττοέπεια, ἡ. Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, Περισσολογία.

Περισσοεπέω, ταὐτὸν τῷ, Περισσολογέω.

Περισσοεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Περισσολόγος.

Περισσόκομος, ὁ, ἡ. ὁ φειδωλὴν ἤτοι μεγάλην καὶ πολλὴν κόμην ἔχων.

Περισσολογέω, καὶ, Περιττολογέω, ῶ. φειδωλὰ λόγια ἢ φράγματα λέγω, ὑπὲρ τὸ μέτριον λέγω-ὁμιλῶ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνω τὰ αὐτὰ φράγματα, κομψῶς καὶ πεπεγνισμένως ὁμιλῶ, πολυλογῶ. ὅθεν

Περισσολογία, καὶ, Περιττολογία, ἡ. ὑπὲρ τὸ μέτριον ὁμιλία, τὸ φειδωλὰ λόγια ὁμιλεῖν, μὴ ἀναγκαία ὁμιλεῖν. ἢ πεπεγνισμένη καὶ μετὰ φειδωλῆ λέξιων ἐξειλισμένη ὁμιλία. Διονυσ. Ἁλικ. ὅθεν σημειωτέον τοῦτο μετὰ τῆ, "Κάλλιον εἰπεῖν".

Περισσολόγος, καὶ, Περιττολόγος, ὁ, ἡ. ὁ περισσὰ λέγων, ὁ ἀνωφελῆ ὁμιλῶν. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἢ μετὰ καλλωπισμῶ τινος φειδωλῆ λέξιων ὁμιλῶν.

Περισσομελὴς, ὁ, ἡ. ὁ φειδωλὰ ἤτοι ὑπὲρ τὸ μέτριον μέλη ἔχων. Μεσέβ. δ'. 464. "-ὁ τικτόμενος "τόσε διπῆ Σῶμα φειδωλομελὲς πεπλάσεται".

Περισσόμυθος, ὁ, ἡ. "Λόγος φειδωλόμυθος". ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὑπὲρ τὸ δέον. Εὐριπ. Ἄλκ. 23.

Περισσόνοος, ἢ Σωκλ.-σόνους ὁ, ἡ. ὁ ἐξαίρετον νοῦν ἔχων.

Περισσὸς, καὶ, Περιττὸς, ἡ, τὸν. ἢ Ἐπίρ. Περισσῶς. πρῶ ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτριον-ὑπὲρ τὸ σύνηθες-ὑπὲρ τὴν χρείαν ἢ ὑπὲρ τὴν τάξιν ὄν. ὅστις φειδωλεῖται-εἶναι παρ' ἐπαινῶ. καὶ ἐναντίον Ἀρτιος "περιττὸς". Impar numeris, ἄνισος, ἀνόμοιος, ἄζυγος, μὴ ἄρτιος ἀριθμὸς, οἷον, τὸ ἕν, τρία, πέντε, καὶ τὰ ὅμοια. Ξενοφ. Ἱππαρχ. β'. 6. Πλάτ. Φαίδ. 52. Θέων Σμυρν. μαθ. ἑ. "Καὶ ἄρτιοι μὲν "εἰσὶν οἱ διδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ "ἓξ, ἡ τεσσαρες" περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, "οἷον ὁ πέμπτος, ὁ ἕβδομος, κ. τ. λ." Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄρτιος. ἔνθα λέγεται ἔτι καὶ "Εἴκοσι περιττά". εἴκοσι καὶ περισσότερα-παρ' ἐπαινῶ. ἄρα, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν τὸν φειδωλούμενον ὤν, ὁ περιττεύων. 2) Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτριον ὤν, ὑπέρμετρος. "Περισσὰ φρονεῖν, "φρόντιστον". ὑπὲρ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερηφανῶς. 3) Τὸ λοιπὸς, ἐναπολειπόμενος, πλεονάζων, (ῥέπω), ὅστις περισσεύει, ὑπὲρ τὴν χρείαν ὤν. "Περιττὰ τῆς ἀρκούσης κτᾶσθαι". Ξενοφ. Κυρου. ἡ. β'. 2. περισσότερα παρ' ὅ,τι χρειάζεταί τις. καὶ ἐνταῦθα. 4) Δαψιλὴς, πλήσιος, εἰς πλῆθος ὤν, πολὺς. ἔτι δὲ καὶ αἰτ. τῷ, Ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, πλεονάζων. 5) Ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, θαυμάσιος, ὑπερβάλλων, ὑπερέχων, πολὺς, ἐκλελεγμένος. "Τὸ "περισσὸν". ἢ ἐξαιρετότης, ὑπεροχὴ, τὸ ἐξαίρετον. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐξαιρέτων καὶ ἐκλεκτῆ ἐνθυμάτων, κ. τ. τ. ἐν τῇ ζωῇ χρησίμων. "Πρὸς ὅτι σὺ "τῆς σοφίας εἶ περισσός". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 152. σὺ δὲν ἔχεις μόνον τὸ πάσης ἄλλης ἀφόνερον. Περισσῶς, Ἐπίρ. λίαν, κατὰ πολλὰ, σφόδρα, ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὑπερβαλλόντως. "Λέξις περιττὴ". Διονυσ. Ἁλικ. ἀντίκειται τῇ, Κοινῇ, ἢ σωφρόνως. ἔνθα καὶ τὸ "Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν λέξει". Λογγῖν. 40. νεκρὰ, ἀνθηρὰ, λαμπρὰ, ἐξαίρετος, ὑψηλὴ, κ. τ. τ. Ἐβρέτο ἐκ τῆς, Πιεῖ. Τὸ Συγκειτ. Περισσότερος, ἐν Ἐπιρρ.

Περισσόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ περισσὴν σάρκα ἔχων, καλῶς σεσαρκωμένος, παχύς. Σωΐδ. ἐν Λ. Πείσπος.

Περισσοσυλλαβέω, περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχω.

Περισσοσύλλαβος, ἢ, Περιττοσύλλαβος, ἢ Ἐπίρ. Περιττοσυλλάβως, ὁ περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχων. Γραμματ.

Περισσοτεχνία, ἡ. ἡ μετ' ἀγωνίας καὶ ὑπὲρ τὸ δέον φροντὶς καὶ ἀκρίβεια εἰς τέχνην τινὰ, ὑπερβολὴ τῆς τέχνης, περισσὴ τέχνη. Δημήτ. Φαλ.

Περισσότης, καὶ, Περιττότης, τος, ἡ. φειδωλία. 2) Δαψίλεια, πλησμονὴ, πλεονασμὸς, τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἄχρηστον, τὸ περισσεῦον. 3) Ἐξαίρετος ἰδιότης, ἐξαιρετότης. "Τὰς περιττότητας ἢ θαυ-"μασιότητας". Ἰσοκράτ. Βούσιρ. τὸ θαυμαστὸν ἢ παράδοξον, τὸ ὑπερβάλλον.

Περισσοτρύφητος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀθήν. σελ. 160. "Οἷς περισσοτρύφητος". ἢ ἐλευθερία ἢ ὑπὲρ τὸ δέον τρυφὴ, ὅπερ ἄλλοι "Πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος". ἀναγινώσκεσθαι θέλουσι.

Περισσόφρων, ονος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Περισσόνοος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 328.

Περισσόχρονος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀπερισσόχρονος.

Περίσσωμα, τό. ταὐτὸν τῷ, Περίττωμα.

Περίσσωσις, ἢ, Περίττωσις, ἡ. περίσσωμα, περισσω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σθυμα, τὸ περιοσθύειν, πλεονασμὸς, δαψίλεια. Ἱπποκρ. παρ' Ἀεσχ. παύτων τῷ, Περίοσωμα.

Περισαδὸν, Ἐπίρ. (περίσαμαι) τὸ ἵσασθαι ὁλόγυρα, περιϊσαμβῶς. Ἰλ. Ν. 551. παρὰ Θυκυδ. ζ'. 81. "Ἐβάλοντο περισαδὸν". κύκλῳ, παντεχόθεν, ὅππερ δηλαδὴ κύκλῳ αὐτῷ ἰσάμβυοι οἱ Συρακόσιοι.

Περισάζω, ὁλόγυρα σάζω - σαλαζω, περιῤῥέω.

Περισαλάδην. Ζήτ. Περισολάδην.

Περισαλτικὸς, κὴ, κὸν. (περισέλλω) ὁ περιλαμβάνων καὶ σωβλίβων. Ὁ Γαλιανὸς ὑποδέδεικε τὴν Περισαλτικὴν δύναμιν τῷ σομάχῳ καὶ τοῖς χωνευτικοῖς τῆς ζοφῆς ὀργάνοις.

Περισάσιμος, ὁ, ἡ. Τίμαιος παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 163. "Περισάσιμος σοά". ἡ πυκνὰς σύλας ἔχουσα κύκλῳ σοά. ἢ ἡ πολλοὺς ἀνθρώπους περιλαμβάνουσα. ἐκ τοῦ

Περίσασις, εως, ἡ. ἡ φράξις τὸ ἵσασθαι ὁλόγυρα. καὶ ἐνταῦθεν, ἡ Κατάσασις ἐν ᾗ διείσκεταί τις, περικυκλωμβύος ὢν ὑπὸ διαφόρων φραγμάτων καὶ ὑποθέσεων. Ἆρα, Πειάπωμα δίκαιεία, (δικαζιὸν), κατάσασις, κίνδυνος, δυσχία, συμβεβηκὸς, τύχη, συμβαὶ, ἢ ἰδιαίτερόν τι συμβαὶ, τὸ ὁποῖον σωβλίβει ὑποθεσίν τινα, ἢ φράγματι. 2) Περιφέρεια, παῦ ὅ, τι περιλαμβάνει - περικυκλοῖ. 3) Ἐπιμασία, παρασκευὴ, πολυτέλεια, Apparat, luxus, (λαξις). καὶ ἐνταῦθεν παρ' Ἀθήν. ιβ'. σελ. 547. ἐκφέρεται τὸ, Τρυφὴ, μετὰ τὸ, Πρᾶσασις, "Τρυφῆς καὶ πρᾶσάσεως". 4) Πλῆθος ἀνθρώπων περιϊσαμβύων (σεκομβύων ὁλόγυρα). "Πολλάκις δ' αὐτῷ οἱ μὲν "ἐν τοῖς βαλανείοις περισάσεις ποιέμβυοι". Θεοφρ. Χαρακτ. συνάξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς κύκλου σχῆμα. 5) Τόπος, μέρος περικυκλωμβύον μετὰ σύλων. Πολύβ. ε'. 31. καὶ 40. Ἀθήν. ε'. σελ. 205. 6) Ἐκ τοῦ, Περίσαθαι, ἢ Περίπλοκὴ - ὁ ἐμπερδόμβος - ἢ σύγχυσις καὶ παραχὴ - θόρυβος - ζάλη τῆς φραγμάτων ἢ τῆς ὑποθέσεων. Πολύβ. α'. 54. "Πεισάσεως φοφαιγομβύης, ἐκ τοῦ πελάγους ὁλοσχερέσ "τέρας". Ἐκ τοῦ δ'. σημασίας φοκύπτει ἡ σημασία τοῦ, Θλῖψις, ἀνάγκη, μέειμνα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀπερίσατος.

Περισατέω, ῶ. κύκλῳ - ὁλόγυρα ἵσαμαι, περικυκλόω. Ἀρέτ.

Περισατικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς, ὁ αὐτήκοος - ἁρμόζων εἰς περίσασιν. ὁ ὑπὸ περισάσεων περικυκλωμβύος. "Τὰ περισατικὰ φράγματα καὶ κερκί" αὐτὶ, αἱ Περισάσεις. Πλούταρχ. παρὰ Γαλλ. "Περισατικοὶ, οἱ ἐνεργητικοὶ καὶ ὥσπερ τι καταγινόμβυοι ἄνθρωποι.

Περίσατος, ὁ, ἡ. (περίσαμαι) περικυκλωμβύος ὑπ' ἀνθρώπων ἢ ὑπ' ἄλλων φραγμάτων. "Θαυματοποιΐαι ὑπὸ τῆς ἀκοήτων περίσατοι ἠδομβύοι". Ἰσοκράτ. περὶ Ἀντιδ. περὶ ὧς οἱ ἀκόητοι κύκλῳ ἵσανται περίσατοι ἠδομβύοι. Περικυκλωμβύοι δηλαδὴ ὑπὸ πλήθος ἀκοήτων ἀνθρώπων. Περὶ ὧς ἵσανται ὁλόγυρα οἱ ἀκόητοι καὶ βλέπουσιν. Ὁ Ἰάμβλιχ. εἰς βίον Πυθαγόρ. §. 35. σωνάπτει τοῦτο μετὰ τὸ, Περίβλεπτος. "Περίβλεπτος καὶ περίσατος ἐγένετο". τὸν περικύκλωσαν οἱ ἄνθρωποι "Περίσατον βοῶσα τὴν κόμβυ ποιεῖ." Θεόπομπ. Κωμικ. παρ' Ἀθήν. σελ. 485. ὁλόγυρα κριμαμβύην.

Περισαυρόω, ῶ. ὀχυρόω κύκλῳ μετὰ παισάλων, βάλλω ὁλόγυρα παλίκια ἢ παλισάτια καὶ ὀχυρόνω - φυλάττω τόπον τινὰ, περικλόω - περιασφαλίζω μετὰ σαύρων, ἤτοι μετὰ παλικίων. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 14. "Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περισαύρωτο μεγάλοις "σαυροῖς τῆς φοβάτων ἕνεκα". Ἑλλην. ζ'. δ'. 21. "Περισαύρωσαν τὸν Κρῶμνον διπλῷ σαυρώματι." καὶ ἐν βιβλ. γ'. β'. 2. "Σξεποδδυσάμβυοι καὶ περι"σαυρωσάμβυοι". σαύρωμα (παλισάτιον) ὅπερ ἑαυτὸς ἔβαλλον. ὡς τὸ τοῦ Θουκυδ. Περισαύρωσαν αὐ"τὸς τοῖς δενδρεσι".

Περισαύρωμα, τὸ. τόπος περιφραγμβύος - ὠχυρωμβύος - περικυκλωμβύος μετὰ σαυρωμάτων - παλικίων. τόπος παλίκια ἔχων ὁλόγυρα εἰς ὀχύρωμα.

Περισαχυώδης, ὁ, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13. "Μίσχος περισαχυώδης". ὁ μίσχος περὶ ὃν αἱ σάκχυς. Die stengel - stiele der aehren.

Περισεγανὸς, ὁ, ἡ. καλῶς σκεπαγμβύος - σεγανὸς. Ἡσύχ.

Περισέγω, κύκλῳ - ὁλόγυρα σκεπάζω. Ἱππόκρ.

Περισειχίζομαι, κατὰ πάξιν βάλλω, ἁρπάσσω. ἀμφ.

Περισείχω, Μ. ξω. κύκλῳ ὑπάγω, ὁλόγυρα περιπατῶ, κυκλικῶς πορεύομαι - περιέρχεμαι, περιζωγειζω. "Περισειχίζωτι". περί τι πορεύομαι, ὁλόγυρα τινὸς ἔρχομαι. Ὀδύσ. Δ. 277.

Περισείωσιν, Πλουτ. αὐτὶ, Περισέωσιν, Ἰωνικῶς αὐτὶ, Περισῶσιν. ἐκ τοῦ, Περιΐσημι.

Περισέλλω, ἀμφισείνυμι, περιβάλλω, ἐνδύω, φορέω, περικαλύπτω, κοσμῶ, σολίζω, καλλωπίζω, διζεπίζω. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ νέκε κεκοσμημβύως ἐκβαλλομβύων νεκρῶν σωμάτων. Ὀδύσ. Ω. 292. "- οὐδὲ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περισέλασα". καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω, συγκαλύπτω, θάπτω, ὑποκρύπτω. Καθόλου δὲ, Θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι. Λαοὶ ἔργα περισέλουσι." Θεόκριτ. ιζ'. 97.

Περισεναίζω, Μ. άξω. καὶ, Περισεναχίζω, καὶ Μέσως ἔτι Περισεναχίζομαι, λίαν σεναίζω, κύκλῳ σεναίζω, περιδρίωω, σεναίζω ὧδὶ τι. Ζήτ. ἔτι καὶ, Περισοναχίζομαι. ἀμφότερα πεῦπε τὰ τελευταῖα κατὰ Μέσω διάθεσιν παρ' Ὁμήρῳ σημαίνει τὸ, Περιηχῆμαι, Περιηχέω, βοΐζω, ἀνηχῶ. Ἠχῶ, ἠχολογῶ. Ὀδύσ. Κ. 10. καὶ, 454. Ψ. 146.

Περισένω, περισεναίζω, σεναίζω ὁλόγυρα ἢ ὑπὲρ τι. περιηχῶ, ἠχῶ, "Ὁμηρ. Ἔμν. εἰ'. 21. Περισεύεται "γαστὴρ". ἐν Ἰλ. Π. 163. ὁ σόμαχος γίνεται σεσὸς, σεσυῶι. Ἐκ τοῦ, Στενὸς, Στενόω, ἢ Στενῶ.

Περίσεπτος, ὁ, ἡ. (σέφω) περιεσεφασμβύος, ὁλόγυρα σεφασμβύος, περικυκλωμβύος.

Περισερὰ, ἡ. πετεινὸν οἰκιακὸν εἰς τὸν περισερῶνα ἀνακρεμάμβυον, Περισέριον. Ἀριστοτέλ. Ζήτ. καὶ Περιστερός.

Περισερεὼν, ῶνος, ὁ. οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἀκαρέφονται καὶ φυλάττονται αἱ ὧδεσερά. 2) Εἶδος χόρτου. Διοσκορίδ. δ'. 60. Verbena, Linn.

Περισεδεὺς, ὁ. τὸ νέον περισέριον (περισερίκιον). Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 866.

Περισεριδιον, καὶ, Περισέριον, τὸ. μικρὰ ἢ τέα περισερά.

Περισερνίζω, ὧδὲ τὸ σέρνον τίθημι - βάλλω - σωρεύω τι. Ἀλεξαίνετ. α'. Ἐπιστ. 25.

Περισέρνιον, τὸ. τὸ ὧδὲ τὸ σέρνον ὄν, παῦ ὅ, τι βάλλεται ἢ διίνεται ὁλόγυρα εἰς τὸ σῆθος ὡς σελισμός. καὶ τὰ ὧδὲ τὸ σέρνον μέρη. Οὐλπιαν. ἐκ τῶν

Περισέρνιος, ὁ, ἡ. ὁ ὧδὲ τὸ σέρνον κείμβυος.

Περισεροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆς περισερᾶς ἔχων. ὁ ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς περισερῶν ὤν. Ἀθήν.

Περισιρόεις, Νίκανδρ. Θηρ. 860. ὁ αἰπόκων εἰς περισιρῶνα, ἢ ὁ ἐκ τῶν περισιρώνος ληφθείς.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περισερὸς, τὸ ἀρσενικὸν περιστέριον. Ἀθλ. σελ. 395. ἐν τῇ συνηθείᾳ φερόμενα, Περίστερος, καὶ, Περιστέρα.

Περιστεροτροφεῖον, τὸ. τόπος ἔνθα ζέφονται αἱ περιστεραί. ταὐτὸν τῷ, Περιστερεών.

Περιστερώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περιστερωδὴς.

Περιστεφανόω, ταὐτὸν τῷ, Περιστρέφω. Ἀριστοφ. Πλούτ. 787. καὶ Διονύσ. Ἀλιευ. γ'. 30.

Περιστερφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περίστροπος. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 890. "Κύκλῳ πάντων ἀνθέων περιστερφὴς". ἐν τῷ

Περιστέφω, ὁλόγυρα στέφω - στεφανόω, περιλαμβάνω, περικυκλόω, περικαλύπτω. Ὁδυσ. Ε. 303. "Νεφέσσι περιστέφει οὐρανόν". Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 234. "Καλιὴ κωνώπιον περιστέψατο".

Περιστήθιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸ στῆθος ὤν, ὁ τὸ στῆθος περιλαμβάνων - περικαλύπτων. Περιστήθιον, τὸ. σολισμός τις περὶ τὸ στῆθος, οἷον, ταινία, κ. τ. τ. ζῶσμα γυναικεῖον περὶ τὰς μασχάς.

Περίστια, τὰ. Ὅρα ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Περιστίαρχος, ὁ. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 128. κατὰ Φώτιον ἐν Λεξ. "ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, ὑπὸ τῆς Ἑστίας ἢ τῆς Περιστέχεως. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Περίστια φησὶ καθαγορεύεσθαι τὰ καθάρσια, καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες Περιστίαρχοι. ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφορβοῦντες. ἐκάστῃ τῶν ἱερῶν οἰκίας περιελαυνόμενα δημόσια καὶ ἰδιώτικα ἔχοντες". Ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν Λεξ. "Καρθάρμα, χοιρίδιον ἢ ὄπτον, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι Περιστίαρχοι". καὶ πάλιν. "Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ἔτι τὰς τῆς δήμου συνόδους, μικροῖς παιδίοις χοιρειδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον Καθάρσια, τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι Περιστίαρχοι".

Περισιβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. λίαν πεπαπμένος, σκληρὸς, στερεός.

Περισιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σείζω) Νίκανδρ. Θηρ. 376. διόλου - πανταχόθεν ἐσιγμένος, πλήρης σιγμάτων, ποικίλος, ὅπερ ἄλλοι, Περισιβὴς, ἀναγκαιότερον.

Περισίζω, Μ. ξω. κύκλῳ σίζω, σίγματα - κεντήματα - σιγμὰς ἢ κηλίδας ποιῶ ὁλόγυρα. "Περισίξας τοῖς μαζοῖς τὸ τεῖχος". ἔβαλεν ὡς σίγματα τὰς κεκεμμένας μαζὰς ὁλόγυρα εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως. Ἡρόδοτ. δ'. 202. ὅθεν

Περισικτὸς, τὸ, τὸν. περισεσιγμένος, σίγματα ἔχων παντοχόθεν, κατακεντημένος, σίγματα ἢ κηλίδας ἐχὰ κεκαυμένων σιδήρων ἔχων. καθόλου, Ποικίλος, παρδαλὸς, κηλιδωμένος, πολυπερίκιλος.

Περισίλβω, κύκλῳ - πανταχόθεν σίλβω - λάμπω.

Περισιχάω, ῶ. κατὰ πᾶξιν ὁλόγυρα βάλλω - ἵσημι. Νίκανδρ. Θηρ. 442.

Περισιχίζω, ταὐτὸν τῷ, Περιστοιχίζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1394.

Περισλεγγίζω, κύκλῳ - ὁλόγυρα σλεγγίζω, ἐξαπὸς σλεγγίδος ὁλόγυρα τείβω - καθαίρω - ξύω.

Περισοιχίζω, ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἑρμηνεύει ἐξ ἀπὸ τοῦ "Περαίρω, περιλαμβάνω, ὑπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἵστασιν, ἃ καλοῦσι σοίχους ἢ σόχους, καπετασαντες αὐτῶν τὰ δίκτυα, ἵνα, ἐὰν ἐκφύγῃ αὐτὰς τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ". Δημοσθ. Φιλιππ. "Περιοιχίζεται ὑμᾶς". περιλαμβάνει ὑμᾶς ὡς τὰ θηρία οἱ κυνηγοὶ ἐξ τῶν δικτύων. Ζήτ. Στοιχίζω, περικυκλόω, καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, Περιβάλλω, περιζωννύω, περιέχω. Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. σελ. 136. 196. 462. "Τοιοὺς δὲ περιέσχησεν ἀνθρώπους φόβος σοίχους". Κτησίας παρὰ Φέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. σ'. 54. παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. ζ'. σελ. 303. καὶ Παθητικ. "Κλύδωνι φροντισμάτων περιεσοίχισο".

Περίσοιχος, ὁ, ἡ. παρὰ Δημοσθ. ἐν τῷ περὶς Νικόστρατ. "Ἐλάαι περίσοιχοι". αἱ αὐτοῦ εἰσὶν, ἃς περὶ ὁ Σόλων καὶ ἄλλοι "Ἐλαίας σοιχάδας" ἔλεγον. Ὁ Φώτιος φησίν· "Μήποτε δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ περίσοιχος κέκληκεν, ἀπὸ κύκλῳ ὠρὲ τὸ χωρίον "ἐν σοίχῳ πεφυκότων". Ζήτ. Στοιχάς.

Περισολάδην, Ἐπίρ. περικυκλωμένως, πεπληρωμένως. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 475. ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ "Κατὰ σαλαγμὸν" ἄρα, Περισαλάδην, ἀντὶ γνώσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Περισάλαδον, περισαζόμενον, περιῤῥεόμενον ταῖς χόλαις.

Περισολὴ, ἡ. (περισέλλω) ἐνδυμάτων περιβολὴ, ἐνδυμασία, φόρεμα, καλλωπισμὸς, σολισμὸς, ἢ μᾶλλον νεκροῦ τινος σώματος. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. σωματικὸν τοῦτο μέρος τὸ, Κηδεία.

Περισόμιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸ σῶμα ὤν - κείμενος. "Τὸ περισόμιον τῆς πίτυος". τὸ χῶλος - ὁ περὶ τὸ σῶμα γύρος τῆς πίτυος. Πολύβ.

Περισομὶς, ἴδος, ἡ. μέρος τι ἵνα κραπῶνται στερεῶς. Μαθηματ. παλ. σελ. 22. ὅπερ αὐτὶ τούτου ἐν σελ. 28. Περιτομὶς, ἢ, Ἐπιτομὶς, κεῖται.

Περισόμος, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ - πανταχόθεν ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σόμακα ἔχων. Αἰλιαν. Τακτ.

Περισοναχέω, ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. ἀμφ.

Περισοναχίζω, ἢ, - χίζομαι. Ζήτ. Περισεναχίζω. Ὁδυσ. Φ. 146.

Περίσοον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Περίσυλον. Portico, ἐκ τοῦ, Στοὰ, Στοιά. ὅθεν ἔτι, Περίσωον, αὐτὶ, Περίστυλον. Ζήτ. Στοά.

Περισορέω, ταὐτὸν τῷ, Περιστρώννυμι. Ὀρφ. Ἀργον. 1332.

Περισραποπεδεύω, καὶ - δεύομαι. κύκλῳ - ὁλόγυρα σκροποπεδεύω. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 5. "Λακεδαιμόνιοι περισκροποπεδευσάμενοι ἐπολιόρκουν".

Περίσρεπτον, τὸ. ἐν ταῖς τῆ Χανδλειείᾳ Ἐπιγραφαῖς φέρεται ὡς ἀγγεῖόν τι. μέρ. β'. ἀειθ. 5.

Περισρέφω, Μ. ψω. ὁλόγυρα σρέφω, περιζέπω, διασρέφω, σρεφογυείζω, γυείζω τι ὁλόγυρα. Ἰλ. Τ. 131.

Περισροβέω, ταὐτὸν τῷ, Περισρέφω. Ἡσύχ. ἐν Λ. Περιῤῥηδής.

Περισροφάδην, Ἐπίρ. σρεφογυεσμῷ, περιεσρεμμένως. ἑαυτὸν κυκλικῶς περισρέφων. Ὀρφ. Ἀργον. 1256.

Περισροφὴ, ἡ. τὸ περισρέφειν, σρεφογυεσμὸς, Περιζοπὴ, διασροφὴ, ἡ εἰς κύκλον σροφὴ, γύρεισμα ὁλόγυρα. Ἐκ τοῦ Μέσ. Περισρέφομαι, σημαίνει ἢ σημασία τῆς, Συγκεκισροφῆ. Σειρὰχ. ι'. 50. ἡ κυκλικὴ ἢ ἑλικοειδὴς σροφή. ὡς "Καπνοῦ περιστροφή". Πολυδ.

Περιστροφὴ, ἴδος, ἡ. ῥόχμευον, (ῥίγλα) ξύλον δι' οὗ περισρέφομέν τι. Πολυδ. δ'. 170. ι'. 113. καὶ 135.

Περίστροφος, ὁ, ἡ. περισεσιγμένος, σρεφογυεσμένος. α) Συνοικειοῦται ἐν τοῖς δικτύοις εἰς τὸ ἐκτείνειν καὶ συμπλέκειν αὐτά. Ξενοφ. Κυνηγ. β'. 7. ὅπου ὁ Πολυδ. Περίδρομος, αὐτεξήγησε.

Περίστρωμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Περικάπασμα, σκέπασμα, σιῶμα, (Σελτὲς, Τουρκ. Μαξάτζο), πολύκιον (χαλὶ) παπίτης, (περδὲς). ἐκ τοῦ

Περιστρώννυμι, Μ. ώσω. κύκλῳ σρωννύω, ὁλόγυρα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρα σρόνω - τίθημι - βάλλω. καλύπτω, σκεπάζω. περίσρωμα ὑπτίθημι.

Περιστρωφάω, ῶ. παύτων πᾶ, Περισρέφω, σρεφογνεύζω. Μέσ. "Περισρωφώμενον πωῦπε τὰ χρηστήρια." Ἡρόδοτ. η'. 135. περιερχόμενον, περιφερόμενον, ἐγύειζον ὁλόγυρα εἰς ὅλα τὰ χρηστήρια.

Περίστυλον, τὸ. Ζήτ. ἐν τᾷ, Περίσυλος.

Περίσυλος, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ σύλας ἔχων, ὁ μετὰ σύλων ἔξωθεν τὸ τοίχος περικυκλωμένος. Ζήτ. Πέρωμα. ὁ σοὰν ἔχων. Εὐριπίδ. Οὐδετ. Περίσυλον, τὸ, ἡ σοά, (Γαλλιρία, Πόρτικο).

Περιστυφελίζω, λέαν συφελίζω. κύκλῳ συφελίζω.

Περιστύφω, λέαν ἢ κύκλῳ σύφω, ἀφὰ συφῶν ὀζέων ξηραίνω. Πλήπαρχ.

Περίσφορον, τό. Ζήτ. Περίσφορον.

Περισυλάω, ῶ. Μ. ήσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα - παντοχόθεν συλάω - ἁρπάζω, βιαίως ἅρω - πέρνω, κλέπτω, λῃζέω. Πλάτων εἰς Γόργ.

Περισυνέχω, κύκλῳ - ὁλόγυρα συνέχω, σερεῶς κρατῶ. Ὀρφ. λίθ. ἀμφ.

Περισυντίθημι, ὅθεν τὸ Μέσ. Περισυντίθεμαι. παύτων πᾶ, Περιδέδομαι, βάλλω τοίχημα. ὅθεν

Περισυνθεσία, ἡ. παύτων πᾶ, Περίδοσις τοίχημα.

Περισυρίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7. ὅπω κάτω μετὰ σῦ ἐν τᾷ κωμικῷ Περιελέω καὶ Περικυκλέω. ἀμφ. ἴσως Περισύρω, ἐγεάφη ποτέ.

Περισυρμός, ὁ, ἡ. τὸ περισύρειν - ἐκζέπειν - ἔξω σύρειν - ἐκβάλλειν ὑπὸ τᾶ ὀρθᾶ δρόμω, ἀπαγωγή. Θεόφρ.

Περισύρω, κύκλῳ - ὁλόγυρα σύρω, ὅθεν κἀκεῖθεν σύρων περιφέρω. ἐδῶ κ' ἐκεῖ ζαβῶ, περιμαζόνω - σραβόνωτι μὲ σέφρας. Ἀποσαίω, ἕλκω - ζαβῶ - βιαίως ἐμβάλλω, ἐκριζόω, παραφέρω, ἐκζέπω, ἁπάγω, ἁρπάζω, Πλουβ. γ'. 93. "Δεῖσαι, θρέμματα περισύρειν". σωλάγειν αὐτὰ καὶ ἁρπάζειν, ἤ τοι περιελκύειν, λείαν περιβαλέσθαι.

Περισφαιριδὸν, Ἐπίρ. παρ' Ἀράτ. 531. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Περὶ σφαιεοδόν.

Περισφαλὴς, ές, ὁ, ἡ. γλισερός. ἀμφ. ἐκ τᾶ

Περισφάλλω, ποιῶ ἴσα γλισρῆσθαι τις καὶ πέσῃ, σφάλλεσθαι ποιῶ. Μέσ. Περισφάλλομαι, γλισρῶ καὶ πίπτω, ὀλισθαίνω. ὅθεν

Περίσφαλσις, ἡ. ὀλίσθησις, ξεγλίσρημα, τὸ περισφάλλεσθαι.

Περισφαραγέω, ῶ. Μ. ήσω. κύκλῳ σφαραγέω, ὁλόγυρα ἠχῶ - βοΐζω - ἠχολογῶ. "Περισφαραγεῖσα γάλακτι". Νίκανδρ. Θηρ. 553. περιοσεαν - δαφίλειαν ἔχων εἰς γάλα.

Περίσφατος, ὁ, ἡ. παύτων πᾶ, Ἐπιθρύπτος, καὶ, Περιώδυνος. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἑρμηνεύουσι τὸ "Περισφάτως ἔχειν" ἀφὰ τᾶ, Περιωδύνως ἔχειν. Ὁ Ἡσύχ. τροσίθησι καὶ τὸ, Ἐπονείδιστος, καὶ μοχθηρᾶς ὑπηρεσίας ἄξιος.

Περισφηκόω, ῶ. κύκλῳ σφηκόω, ὁλόγυρα σκεπάω ἢ σερεῶς δέω. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Περισφιγόω.

Περισφηνόω, ῶ. σφηῶας βάλλω ὁλόγυρα, παντοχόθεν σφηνόω καὶ σερεῶτι.

Περισφίγγω, Μ. ξω, κύκλῳ - ὁλόγυρα - παντοχόθεν σφίγγω - θλίβω - σωδέω, περιζίλλω. ὅθεν

Περίσφιγξις, ἡ. τὸ ὁλόγυρα σφίγξιμον, ἡ παντοχόθεν - κύκλῳ σφίγξις. Στοβ. Φυσ.

Περισφύριον, τὸ. δισμὸς - ταινία - δέμα - σολισμός τις, περὶ τὰ σφυρὰ, ἤτοι περὶ τὰς ἀσραγάλας τᾶ ποδός. Ἡρόδοτ. δ'. 176. Μακέων δὲ ταύτεων ἐχόμυροι Γίνδανες εἰσί· τᾶ μὲ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάσῃ φορέειν κατὰ τοιόνδε τι, ὡς λέγεται· ἢ δ' ἂν πλείσα ἔχῃ, αὕτη ἀρίσῃ δέδοκται εἶναι, ὡς ὑπὸ πλείσων ἀνδρῶν φιληθεῖσα". ἐκ τοῦ

Περισφύριος, ὁ, ἡ. ὁ περικυκλῶν - περιλαμβάνων - περιδέων τὰ σφυρὰ, ὁ περὶ τὰς ἀσραγάλας κίναβος. ὁ σχηματισμὸς "Περίσφυρος" κεῖται ἐν Ἀναλύτ. α'. 121.

Περισχελὴς, ὁ, ἡ. παύτων πᾶ, Περισκελής. Ἡσύχ.

Περίσχεσις, εως, ἡ. (περιέχω) περίληψις, περικύκλωσις, περίκλεισις, ὁ περικυκλωμένος καὶ περικεκλεισμένος ἐχθρός. Δίων Κάσ.

Περίσχετος, ὁ, ἡ. (περιέχω) περικυκλωμένος, περικεκλεισμένος. ἀμφ.

Περισχέω, ῶ. Ζήτ. ἐν τᾷ, Περιέχω. Ἰλ. Α. 393. "ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπευφήμησαν ἄνακτι". ὣς ἔφαθ', φρόντισον, φροντίδα ποίησαι καὶ ἐπιμέλειαν. αὐτὶ τᾶ, Λάβε καὶ ὑπερμάχησαι.

Περισχιδὴς, ές, ὁ, ἡ. κύκλῳ - ὁλόγυρα εἰς σχίδακας ἐσχισμένος, κύκλῳ σχισμάδας ἔχων, ὡσεισχισμένος. Παρ' Ἀθηναίῳ, ιβ'. σελ. 537. "Περισχιδεῖς" εἴδος ὑποδημάτων ὑποδιδομένων εἰς τὴν Ἄμμωνα Διὰ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον.

Περισχίζω, Μ. ίσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα σχίζω, ὑποχωρίζω, καταξεσχίζω, διαρρήγνυμι, διαλύω. "Περίσχισον αὐτόν". Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α'. 25. σχίσον (ξέσχισον) αὐτᾶ τὸ ἱμάτιον. ὅθεν

Περισχισμός, ὁ. Πλήπαρχ. σχίσιμον - χωρισμός - ξέσχισμα ὡσὲ τὸ σῶμα. ὁλόγυρα ξεσχισμός.

Περισχοινίζω, Μ. ίσω. μετὰ σχοινίου ὡσελαμβάνων - ὡσεικυκλῶν ὑποχωρίζω τι. ὡσεφράττω μετὰ σχοινίου, ἐκχωρίζω, ξεχωρίζω διά τινος σχοινίου ὡσεδεδεμένου. "Ὅταν ἐν τῇ βασιλέως σοᾷ καθεζομένη περιχοινίσηται". Δημοσθ. ὅταν καθήσῃ ἐν τῇ βελῇ, θέλει ἀσφαλίσῃ ἑαυτὴν διά τινος σχοινίου ὡσεδεδεμένου μακρὰν ἀπ' αὐτᾶς ἐν κύκλῳ σχήματι. Περιχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὅπως ὡσὲ μυσικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ "ἀκουσίῃ μηδὲς ἀνεπόπτους ὦν". Πολυδ. Παρὰ Καλλιμαχ. Σχολ. ς'. 15. κεῖται αὐτὶ τᾶ, Περιδέω. δένω ὁλόγυρα μὲ τὸ σχοινίον. ὅθεν

Περισχοινισμα, τὸ. ὁ τόπος τᾶς βελᾶς ὅσις περιεδέδετο καὶ περικεκλείετο - περιεφράττετο ἐν κύκλῳ σχήματι μετὰ τινος σχοινίου, ἵνα μὴ θλίβῃ τὸς βελευτὰς τὸ πλῆθος. Πλήπαρχ. καὶ

Περισχοινισμὸς, ὁ. τὸ περιχοινίζειν - περιφράττειν καὶ ὑποχωρίζειν διὰ τᾶ σχοινίου.

Περισώζω, σώζω τινα ὥσε ὡσεῖναι. λυξόνω - ἐκαλθερόνω τινα, διαφυλάσσω τὴν ζωὴν τινος, γλυτόνω. Ξενοφ. πολλαχᾶ, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱσορ. ια'. 46.

Περισωρεύω, κύκλῳ - ὁλόγυρα σωρεύω, ὑπισωρεύω.

Περισώφρων, ονος, ὁ, ἡ. παύτου - λέαν σώφρων.

Περισωφρονέω, ῶ. λέαν - παύτου σωφρονέω. Ἡσύχ. ὅς τις ἐν τᾷ, Περιφρονεῖς, ἐκλαμβάνει τὸ αὐτὶ τᾶ, Ὑπερφρονεῖς. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τάτιος ἐν τᾷ τᾶ Θεμιστίου ά. Λέγω αὐτίγωσα "Περισωφροσύνη" ὅλη τᾷ σημασίᾳ τᾶ, Ἀλαζονία, ὑπερηφανία, ὑπερφροσύνη· αὐτὶ τᾶ διϊσαμβύω "Περὶ σωφροσύνη".

Περισωφροσύνη, ἡ. Ζήτ. ἐν τᾷ αὐτοῦρα.

Περιτανία, ἡ. παρ' Ἀρεταίῳ γ'. 8. ἡμαρτ. αὐτὶ τᾶ, Περίπασις.

Περιτάμνω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Περιτέμνω.

Περίτανος, ὁ, ἡ. παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις, παύτου πᾶ, Εὐτυχὴς. Πτολεμ. Ἡφαισίων, ά.

Περίτασις, ἡ. (ὡσείτανω) ἡ ὡσὲ τὶ πάσις, ἔκτασις, ἡ κύκλῳ οἴδησις, τὸ ὁλόγυρα ἀγκύλιμον - φύσκωμα. Διοσκορίδ. "Μαζῶν ὡσείτασις καὶ ἀπάργωσις".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιταυτολογέω, πυύτον τῷ, Ταυτολογέω. Εὐσάθιος.

Περιταφρεύω, τάφρον (χαμδάκι) ποιῶ ὁλόγυρα, ἀμφικλείω ὑφὲ τῆ τάφρω. Ξενοφ. Κυρεπ. γ'. γ'. 15. "Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν ἀμφιτάφρευμένῳ (χωρίῳ)". τάφρον ἔχον ὁλόγυρα.

Περιτείνω, κύκλῳ - ὁλόγυρα τείνω - τεντόνω, ὑπτιάω, λίαν ἐκτείνω. Ξενοφ. Κιν. ἡ. 7. ἐκτεινόντων οἴδημα - ὠρίσμα ταῦξανῶ, παρ' Ἰαξῖς.

Περιτείρω, λίαν τείρω. Ὀρφ. Ἀργ. 876.

Περιτειχίζω, Μ. ἰσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα τειχίζω. τεῖχος - βάλλω - κτίζω ὁλόγυρα τινός, ἀμφικλείω ἀσφαλίζω ὑφὲ τείχης τόπον ἢ πόλιν τινά, Περικλεῶν πολιορκῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. γ'. 10. Ὀχυρῶν ὑφωθεισθῶ. ὅθεν

Περιτείχισις, ἡ. τὸ περιτειχίζειν. καὶ

Περιτειχισμός, ὁ. ἡ ὑφὲ τειχῶν ἀσφάλεια τόπυ ἢ πόλεως τινός, τὸ ἀμφὶ τίω πόλιν ἢ τόποντινα τεῖχος ὑφὲ φύλαξιν, ἐχύρωμα, κάστρον, κ. τ. τ.

Περιτείχισμα, τό. αὐτὸ τὸ ἀμφίτινα τόπον τεῖχος, καὶ ὁ ὑφὲ τείχης περικυκλωμένος καὶ ὠχυρωμένος τόπος, ὀχύρωμα ὑφὲ τείχους. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. γ'. 4.

Περίτειχος, ὁ. πυύτον τῷ, Περιτείχισμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Περιτελέω, ἐκτελῶ, ὑποτελῶ. ἀμφ.

Περιτέλλομαι, πυύτον τῷ, Περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιζέχω, γυείζω ὁλόγυρα, περιερχόμενος περιῶ. "Ἐτεος περιτελλομένυς". ὑποπληρυμένυς, ἀφ' περάσῃ τὸ ἔτος - ὁ χρόνος. "Νέον περιτελλόμενον". λέγει ὁ Ἄρατος ἐν στίχ. 693. τίω ἀναπολίω τῆ ἡλίᾳ. καὶ ἀνθὶ τῆ Νέον, τὸ ἐνεργητ. "Περιτέλλει", παρομοίως, ἐν στίχ. 828. Ζωτ. ἐν τῷ, Τέλλω. ὁ Ὅμηρος λέγει· "Περιτελλομένυς ἐνιαυτύς". ἐν Ἰλ. Θ. 404. καὶ 418. καὶ ἐν Β. 551. τὰς περιερχομένας, πληρυμένυς, εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ ἀνάδυσιν τελειυμένυς.

Περιτέμνω, Μ. τεμῶ. κύκλῳ τέμνω, ὁλόγυρα κόπτω. κλαδεύω, ὑποκόπτω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τῆ, Σμικρυύω, κοντεύω. "Περιτέμνομαι. Ὀδυσ. Λ. 401. "Βῶς περιτεμνομένων". πυύτον τῷ, Περιβαλόμενον, (περιελαυνόντων) ὡς τὸ, "Δείαν περιβαλέσθαι". λείαν ἁρπάζειν - κυρεύειν καὶ ἀπάγειν αὐτίω. αὐτὸ τύπου ἐν Ἰλ. Σ. 528. "Ἀμφιτάμνεσθαι" κεῖται. "- ὦκα δ' ἔπειτα Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀρχμνῶν οἴων". περιτεμνόντων, περιερχομένων, ἀπεχωρίζοντο, παρήλαυνον, ἥρπαζον, ἐλήϊζυν. 2) Διακόπτω, ὑποκόπτω, ἐκκόπτω. Ξενοφ. Κυρεπ. ε'. δ'. 8. "Ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ τῆ ἱππέων ἥλισκετο". ὑποκοπτόμενα ἐκ τῆς πορείας, ὑποχωριζόμενα, ἐν ᾧ ἐξεῖχεν ἀπεχωρίζοντο τῆ ἄλλων ὑπὸ τῆ ἱππέων καὶ ἥλισκετο.

Περιτενής, ἐος, ὁ, ἡ. (περιτείνω) λίαν ἐκπεπαμμένος - πεπισμένος. ἀμφ.

Περιτεραμνίζω, Ἀθήν. ἰά. σελ. 474. "Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας". περικαλύψας, σκεπάσας. ἀμφ. ὁ Κασσωβὼν ἐνταῦθα ἤθελεν αἰκαγιν. Περιστερματίσας.

Περιτερματίζω, κύκλῳ - τέρματα βάλλω, περιεσείζω.

Περιτέρμων, ὁ, ἡ. (τέρμα) ὁ περισείζων. Ὀρφ. Τμν. πβ'. 3. Περιωσισμένος, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 114.

Περιτεχνάομαι, ὦμαι. λίαν τεχνάομαι, σὺν χας καὶ μηχανὰς καὶ δόλυς ἐφευρίσκω, δολεύομαι, κακὰ μηχανεύομαι. ὅθεν

Περιτέχνησις, ἡ. ὑπερέπος τέχνη, ἀφέλεια, δόλος - μηχανὴ - ἀπάτη. Θεκυδ. πυύτον τῷ, Τέχνησις, κατ' ὑπόπτασιν.

Περίτιγμα καὶ διάξυσμα, ὠνόμαζεν ὁ Χρύσιππος κατὰ τὸν Πλύταρχ. ἀφὲ Εὐθυφ. τὸν ἄφρον καὶ τὰ σκωρία, καὶ τὰ ὑποξύσματα τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται καὶ ἐκπίπτουσιν ἐκ τῆ ἀναλυμμένων καὶ ὑποξεσμένων σωμάτων. Scoria & ramenta.

Περιτήκω, Μ. ξω. κύκλῳ τήκω, ὁλόγυρα ἀναλύω. ὅθεν

Περίτηξις, εως, ὁ. ἡ κύκλῳ - ὁλόγυρα τῆξις - ἀνάλυσις, τὰ ἐξερχόμενα - ὑποχωριζόμενα ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῆ σωμάτων μέρη. Ἱπποκρ.

Περιτήριον, ξύπανον, παρ' Ἱπποκρ. ὅπερ πρότερον "Τρυγλητήριον" ἔκειτο, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀπάγνωσις δοὺ εἶναι τόσον ὀρθή. ἴσως, Περατήριον, ἐχέφη ποτέ. Ὁ Γαλλικὸς ἔχει· Περητήριον, ξύπανον διὰ τὲς καὶ ὀξύ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἡ Χοινικίς.

Περιτίθημι, κύκλῳ τίθημι, ὁλόγυρα βάλλω, περιβάλλω, περικυκλόω, ἐνδύω, περισέλλω, περιάπτω. "Ὄγκον, κλέος, δόξαν, ἀξίωμα, τίσιν περιτιθέναι". διδόναι, ὑπονέμειν, παραβάλλειν, συγκείνειν. "Καλλιστον ὄνομα περιτιθέσθαι". αὐτὶ, Δόξαν, καλὸν ὄνομα. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ, Προσίθημι, προσεπιβάλλω, οἰκειόω, προσάπτω, ὑπιτίθημι, προσδέπω. Ἀεισοτελ. Πολιτ. ἡ. 6. Μέσ. Περιτίθεμαι, ἀναδύομαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω ἐπαύωμα, ὑπιτίθεμαι. ἐπ' ἰμαυτὸν φέρω. "Διάθημα περιτίθεσθαι", κ. τ. τ. Ἡρόδοτ. Ἀεισοτ. Κόσμ. "Κινημίδας ἢ κρανὸς ἢ ζωστὴρ περιτίθεται". περιβάλλεται. Πλάτ. Πολ. γ'. "Πιλίδιον περιτιθείς". αὐτὶ, ὑπιτιθείς.

Περιτίλλω, κύκλῳ τίλλω, ὁλόγυρα μαδύω. Λουκιαν. "Περιτετιλμένος". ὁλόγυρα ἢ δίδλα μαδυμένος.

Περιτιμήεις, ήεσσα, ῆεν. λίαν τιμημένος, παὺ τιμώμενος. Ὅμηρ. Ἴλιν. ἀ. 65.

Περίτιος, ὁ. παρὰ Γαζαίοις, ὁ μὴ Φοινικαίοις.

Περιτιταίνω, ὁλόγυρα ἐκτείνω - ἐντείνω.

Περιτιτραίνω, Περιξάω, καὶ, Περιτίξημι, ὁλόγυρα ὀξύνω.

Περιτίω, λίαν τίω - τιμῶ. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 74.

Περίτμημα, τό. (περιτέμνω) τὸ ὑποτετμημένον - κεκομμένον, πελέκημα, ῥίνησμα, καὶ τὸ ἐν ταῖς ἀναλύσεσι τῆ σωμάτων ἐξερχόμενον ὑπόπτημα, οἷον σκωρία, ἄφρὸς, κ. τ. τ. ὁ Πλάτων σωικφέρει τῶ μετὰ τῆ, Κνίσμα.

Περιτομεύς, έως, ὁ. ὁ περιτέμνων, περικόπτων. καὶ ἡ μάχαιρα τῆ σανδαλιορράφων, σμίλη, κοπίδιον. Πολυδεύκ.

Περιτομή, ἡ. ἡ κύκλῳ τομή, τὸ ὁλόγυρα κόψιμον σώματος τινός. "Περιτομὴ τῆς ἀκροβυστίας". τὸ παρὰ Τύρκ. Σουνέτ λεγόμενον.

Περιτομίς, ίδος, ἡ. μέρος τι τῆς νεώς. Ἡσύχ.

Περίτομος, ὁ, ἡ. κύκλῳ κεκομμένος, περιτετμημένος, ὑπότομος, βραχὺς, πῆχυ ὑπόκρημνος, κρημνώδης τόπος. Πολύβ. καὶ Κοίντ. Σμυρν. ε'. 10.

Περιτόναιος, Περιτόνεος, καὶ, Περιτόνιος, (περιτονή, ἐκ τῶ, περιτείνω) ὁ εἰς τὸ περιτείνειν - ἐκτείνειν - τεντόνειν ὑπηδειος ἢ χρήσιμος, ὁ ὑπὸ ἐκπεπαμμένος - τεντωμένος. "Περιτόναιος ὑμήν". ἢ "Τὸ περιτόναιον ὑμήν". τὸ ὑμήν τῆ ὑπογαστείυ, ὅπερ περιλαμβάνει καὶ περικαλύπτει ὅλην τὴν κάτω κοιλίαν, τὰ σπλάγχνα, καὶ πάντα τὸν ὑπὸ ὀστέων τόπον, μέχρι ὑποσθίυ.

Περιτόνιον, τό. (τόνος) ἐν ταῖς μηχαναῖς, καὶ πε-

πε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πιεσμένοις λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' ὃ περιστρέφεται αὐτό. ὡς ἡ τοῦ, Περιαγωγός. Ἡλιόδωρ. μηχαν.

Περίτονος, ὁ, ἡ. κύκλῳ τεταμένος - ἐκτεταμένος. "Περίτονα, τά", τὰ περὶ τοῖν ἀγκύραιν τῶν πλοίων ὀρθόντα ξύλα, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῇ ὥρᾳ καλοῦνται, Παρειαί, ἢ, Πτερόν - παρ' Ἰταλ. Rambata.

Περιτοξεύω, κύκλῳ - ὁλόγυρα τοξεύω. ταὐτὸν τῷ, Ὑπερτοξεύω. Λειτουργ. Ἀχ. 712.

Περιτορεύω, Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Δημοσθ. κ. ά. σελ. 1020. ἀπὸ ἐκφράσεων, στρογγυλεύω, στρογγύλας ποιῶ τὰς ἐκφράσεις. μετὰ τοῦ, Συγκρούω, καὶ Συπῶ, ἐκφερόμενον, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἀπὸ τοῦ "Γλυπτοῖς ἢ τορευτοῖς εἰκονικοῖς ἐκφέρειν λόγους" ἐξέφρασεν.

Περιτορνεύω, ἀπὸ τοῦ τόρνος στρογγυλεύω, τορνεύω ὁλόγυρα. Πλάτ.

Περίτρανος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. - φανῶς, λίαν σαφὴς - φανερὸς - δῆλος. παρ' Ἀντωνίῳ ἡ. 30. κεῖται γεγραμμένον καὶ, Περιφανῶς, ὡς ἐκ τοῦ, Περιφανής.

Περιτραχήλιος, ὁ, ἡ. (τράχηλος) ὁ περὶ τὸν τράχηλον ὢν ἢ κείμενος, ὁ ὁλόγυρα τοῦ λαιμοῦ ὢν - διέρχόμενος. ἢ ἐντεῦθεν "Περιτραχήλιον, τό. ὁ λαιμοδέτης. τὸ περὶ τὸν λαιμὸν δενόμενον μανδήλιον, ἢ ὁ περὶ τὸν λαιμὸν στολισμός. Πλεπτρχ. εἰς Ἀλέξ.

Περιτρέμω, ταὐτὸν τῷ, Περιζομέω.

Περιτρέπω, ὁλόγυρα ῥέπω, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ῥέπω - γυρίζω, μεταβάλλω, ἀμφιστρέφω, περιστρέφω, στροφογυρίζω, ἀναῤῥέπω, ἀναποδογυρίζω, παρόχνον κατὰ γῆς κρημνίζω, κατεδαφίζω, καταπρηνίζω, σωτείβω, ὁλοτελῶς φθείρω. Πλάτ. Φαίδ. 44. "Περιτρέπειν τὸν λόγον". ἀποτρέπειν, κωλύειν. Μέσ. Περιτρέπομαι, εἰς κύκλου σχῆμα στροφογυρίζω ἐμαυτόν, κυκλικῶς περιφέρομαι - περιστρέφομαι. Ἡσίοδ. "Περὶ "δ' ἔτραπον ὧραι". Ζαλίζεται ἡ κεφαλὴ μὲ ἀπὸ τὴν εἰς κύκλον γυρισματος τοῦ σώματός μου, σκότωσιν ἢ στρόβιλον λαμβάνω εἰς τὴν κεφαλὴν, ἰλιγγιῶ, ἐνζαλίζομαι, καὶ ἐντεῦθεν "Περιτροπος ὁ". ὁ ἰλιγγιῶν, ὁ σκότωσιν - στρόβιλον ἢ ἴλιγγον ἐν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ αἰσθανόμενος, ὁ ζαλισμένος κατὰ τὴν κεφαλήν. 2) Σφάλλομαι, κρημνίζομαι, ἐκρέπομαι, περί τι ἄλλο ῥέπομαι.

Περιτρέφομαι, κύκλῳ - ὁλόγυρα ῥέφομαι, περιπήγνυμαι, συμπήγνυμαι, ἐπαυξάνω πηγνύμενος, ἢ συντιθέμενος ἢ μετ' ἄλλης συνερχόμενος αὐξάνω. Ὁδυσ. Ξ. 477. "Περιτρέφειν κρύσταλλος". Ζήτ. Κρύω.

Περιτρέχω, Μ. - Ῥέζομαι. κύκλῳ - ὁλόγυρα ῥέχω, περιέρχομαι, περιφέρομαι, ῥέχω ὁλόγυρα εἰς ἕνα τόπον ἀφ' οὗ νὰ τὸν ἰδῶ. ῥέχω ἵνα ἴδωσι. ἐν τῇ ῥέχειν βλέπω. περί τι ἢ πρός τι ῥέχω. "Ὥσπερ "τὰς θέας περιεδραμικότες". Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. β. 15. οἱ ῥέχοντες ἰδεῖν θέαν τινά. Περικυκλόω, κύκλῳ ὁλόγυρα ὑπάγω. Ὁ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καὶ Ἐπιστ. ζ'. καὶ Πλούταρχ. εἰς Δίωνα 54. μεταχειρίζεται τὸ, Περιῤῥέχω, αἰτ. τὸ, Περιτυχών, σωμ. θηλ. κοινὸς, τὸ περιφερόμενον, τὸ ῥέχειν μεταξὺ τῆς ἀνθρώπων. ὅπου καὶ τὸ "Ὀνόματα κενὰ καὶ περιῤῥέχοντα". Διονύσ. Ἁλικ. ὡς Διόνυσ. 2. τὰ ἐν χρήσει καὶ ἐν συνηθείᾳ μεταξὺ τῆς δήμου ὄντα. δημοτικὰς καὶ τετριμμένας λέξεις. ὁ δὲ Quintil. Inst. 2. 21. 7. ὀνομάζει καὶ τὴν Ῥητορικὴν "Τέχνην περιῤῥέχουσαν". ὡς εἰς πᾶσαν ὕλην ἐπιτηδείων καὶ εὔχρηστον.

Περιτρέω, "Ἀκοὴ ἀγρίοις τὰ περιῤῥέουσα". Ἰλ. Λ. 675. οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα εἰς τὰς ἀκρῶν (οἱ περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀγριοῖκοι) ἔφυγον.

Περίτρητος, ὁ, ἡ. (περὶ, τιτράω) κύκλῳ ὁλόγυρα τρυπημένος, τὸ παρ' Ἡρωνι "Περιτρητα, τά". ἐρμηνεύει ὁ Βιτρούβιος (ι'. 15. καὶ 16.) διὰ τοῦ, Transversarii, καὶ Scutula, παροψίδες, πινάκια ξύλινα, (ξυλοπίνακα).

Περιτριβὴς, ές, ὁ, ἡ. διόλου ἢ περισσῶς τετριμμένος. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 69. λεπτὸς, γεγυμνασμένος, καταπετριμμένος, καὶ ὁ ἐκ τοῦ πόνου κεκοπιακώς, κοπιάσμενος, ἀποκαμὼν, κεκμηκώς. Ἀπολλών. Ῥόδ. ά. 1175. "- περιτετριβέας χεῖρας εἰσορόων".

Περιτρίβω, λίαν - περισσῶς ἢ ὁλόγυρα τρίβω, ἀποτρίβω, γυμνάζω, ἀπαίδευτον ποιῶ. ὅθεν

Περίτριμμα, τό. τὸ τετριμμένον, ἀποτετριμμένον, ἀπότριμμα, Λειτουργ. ἐν Νεφ. 259. καὶ ἀλλαχοῦ εἶπε "Περίτριμμα δικῶν". ὅπερ ὁ Δημοσθ. "Περίτριμμα ἀγορᾶς" τὸν ἀπαπλὰν καὶ δόλιον - τὸν περισσῶς γεγυμνασμένον - πλήρη μηχανῶν καὶ δόλων ῥήτορα (τὸν παρὰ Τέρκ. Σερέτ, λεγόμενον), κ. τ. τ. Ζήτ. ἔτι ἢ, Ἐπίτριμμα.

Περιτριχόομαι, "Ἕλκος περιτετριχωμένον". Πολυξ. δ'. 192. ὅπου ἀρέσει νὰ γραφῇ "Ἕλκος περὶ "τὰ τετριχωμένα".

Περιτρομέω, Μέσως παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Σ. 76. "Σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν". τὸ κρέας ἔξεμου εἰς ὅλα τὰ μέλη.

Περίτρομος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Περιζόμως, ὁ λίαν τρέμων, λίαν τρομοβιβόμενος, δειλός. ὁ τρέμων ὑπὸ φόβου. "Περιτρόμων ἔχω τρὸς δίκην". Φίλαρ. Ἐπιστ.

Περιτροπάδην, Ἐπίρ. Ἀπολλών. Ἀργ. β'. 143. ὑποστρόβων, δινώκων, ἑλικοειδῶν, κυκλικῶς, Περιζέπων, ἀναζέπων, ἀναποδογυρίζων. "Μῆλα περιτροπάδην ἐπάμενοντο ἥρωες". περιστρεφόμενοι, ἀπὸ τοῦ γαμοῦ ἑλκυόντες. ὁ Σχολ. ὅπου ἡ Περὶ, ἀναφέρεται εἰς τὸ, Τέμνομαι. Ζήτ. Περιτέμνομαι. ἐκ τοῦ

Περιτροπάω, ῶ. καὶ - πέω, ῶ. κυκλικῶς περιφερόμενος ὑπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἠρξάμην, στροφογυρίζω. Ἰλ. Β. 295. "Ἐνιαυτὸς ἔστι περιτροπέων ἐνιαυτός". περιτροπόμενος, ὁ ἐστὶ περιερχόμενος, πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀρχοῦ μέλλων τελειοῦσθαι. Ὁ Σχολ. ὁ κυκλικῶς ὑποστρεφόμενος ἐνιαυτὸς, ὡς τὸ τῆς σωμπτείας "Ἐγύμνωσεν ὁ χρόνος, ἐτελείωσε δηλαδὴ ὁ παλαιὸς καὶ ἄρχισε πάλιν ὁ νέος. 2) Ἐν Ὀδυσ. Ι. 465. "Πολλὰ "περιτροπάοντες ἐλαυνόμεθα". περιστρέφοντες, συγκλείοντες. Ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Περιβαλλόμενοι καὶ, Περιταμνόμενοι. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιτέμνομαι, ἐκ τοῦ

Περιτροπὴ, ἡ. (περιτρέπω) ἢ ἀλλέως, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ῥοπὴ, γύρισμα, κύκλος περιοδικὸς, περιφορὰ, μεταβολὴ, μεταλλαγὴ, ἀναλλαγή. "Ἐκ περιῤῥοπῆς, Περιῤῥοπῇ ἐκυρτώνετο". Ἡρόδοτ. β'. 168. αὐτὶ τοῦ, Ἀμοιβαίως, ἐκ περιόδου, ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἄλλος, καὶ ἐναλλαγὴ, ἐναλλάξ, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου. Διονύσ. ἀρχ. ἐ. 2.

Περίτροπος, ὁ, ἡ. ὁ ἰλιγγιῶν. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιτρέπω.

Περιτρόχαλος, ὁ. ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περίξυλος - "Κείρεται περιτρόχαλα". Ἡρόδοτ. γ'. 8. ἡ κυκλοτερὴς κυρτὴ τῆς τετχῶν τῶν κεφαλῆς. τοῦτο τὸ εἶδος τῶν κυρτῶν κυείως ἐλέγετο, Σκαφίον. Πλούταρχ.

Περιτροχάω, καὶ - τροχάζω. Φίλων περὶ τῆς ζ'. θεωμάτ. σελ. 5.

Περιτρόχιον, τό. (τροχὸς) Ἄξων ἐν περιτροχίῳ". τὸ περιδεχόμενον ἐν τῇ ζύγῃ αὐτῶν ξύλον τοῦ τροχοῦ τὸν ἄξονα. Πάππος ἐν τῇ συλλογ. τῆς παλ. μαθημ. σελ. 482.

Περίτροχον, τό. στρογγύλον, ὁλοστρόγγυλον.

Περίτροχος, ὁ, ἡ. ὁ περιῤῥέχων, κυκλικῶς περιφερό-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρόμβος, στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος, σφαιρικός. Ἰλ. Ψ. 445.

Περιτρώγω, ὁλόγυρα ξώγω, λέαν ὁλοτελῶς ξώγω. Ἀεισοφ.

Περιττός, περιττακίς, περιττεύω, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Περισσός, κ. τ. λ.

Περίττωμα, τό. (περιττεύω) τὸ ὑπόλοιπον, ἢ ὑπόλοιπον, τὸ περίσσευμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίσσευσεν, ἔμεινεν ὀπίσω, τὸ καταλειφθὲν, καὶ ὀξαιρέτως τὸ ἐκ τῆς φαγητῆς καὶ ποτῆς, μετὰ τὴν χώνευσιν. Ἄρα, τὸ ἄρος ἢ τὸ σκατὸν, τὸ ὑποπίπτωμα. ἢ ἐντεῦθεν καθόλου κάθε Ἀπόρριμμα, ἔκκρισις, ἀκαθαρσία, ὑπολείπισμα, ζυγία, λάπη, λέπη, σκωρία, κ. τ. τ. ὅθεν

Περιττωματικός, κὴ, κόν. ὁ εἰς περίττωμα αὐτῶν - ἁρμόζων - ὑπάρχων, ἢ περιττωμάτων τροφός. Θεόφρ. Τροφὴ περιττωματική.

Περίττωσις. Ζήτ. Περίσσωσις.

Περιτυγχάνω, μετὰ Δωρικ. παύτου τῷ, Ἐντυγχάνω, Συντυγχάνω, καὶ Ἐπιτυγχάνω. παρ' ἐλπίδα ἢ κατὰ τύχην - κατὰ συμβεβηκὸς τυγχάνω - παρὼν εἰμὶ - ἔρχομαι - φθάνω - ὑπάπτω, ἐμπίπτω. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, συναντῶ, συντυγχάνω. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 2. "Οὐ ῥάδιον σὺν αὐθρώπῳ περιτυχεῖν ἀ-"μεμπτα πάντα ἔχοντι". ἢ Ἀπομν. β'. ἡ. 5. "Ἀ-"γνώμονι περιτυχεῖν". ἔπου ἢ τὸ "Συμφορᾷ πε-"ριτυχεῖν". ἐμπίπτειν, συναπαντᾶν, ὅ ὁ Θουκυδίδ. "Μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορά". εἶπεν.

Περιτύκω, περικόπτω. Σχόλ. Ἀεισοφ. Ὀρν. 1138. ὅπου ὁ Στέφανος, Περικυτίζω, ἀναγινώσκεσθαι ἤθελεν.

Περιτύμβιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸν τύμβον ὤν, ὁ τὸν τάφον περικυκλῶν. ὁ παρὰ τῷ τάφῳ ὤν. Ἀλκίλεκτ. γ'. σελ. 102. "Δάκρυα περιτύμβια". παρὰ τῷ τάφῳ ἢ περὶ τὸν τάφον γινόμενα - χεόμενα.

Περιτυμπανίζω, Μ. ἴσως. μετὰ τῷ τυμπανίω ἠχῷ ὥσε κάμπτειν ἵνα μὴ ἀκούῃ. (ξιφυφαίνω μὲ τὸ τύμπανον). Πλούταρχ.

Περιτυπόω, ῶ. (τύπος) Ἀεισάπτ. ά. ὕπν. 1. "Περιτυπῶσθαι". πίπτειν κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω τινὸς, ἢ σχηματίζειν ἐπ' αὐτῆς τὸν τύπον τῶ σώματος αὐτῶ. ὅσα ἡμάρτημ. Περιτυπεῖσθαι, κεῖσθαι.

Περιτυχής, ἐος, ὁ, ἡ. ὅσις περιέτυχε-ἐπέτυχέ τι.

Περιϋβρίζω, λέαν ἢ χαλεπῶς ὑβρίζω. Ἀριστοφ.

Περιϋλακτέω, ῶ. κύκλῳ ὑλακτῶ, ὁλόγυρα γαυγίζω. Μεταφορικ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. β'. 29.

Περιϋπνίζω, ὑπνίζω. Γλωσ. Φιλοξ.

Περιϋφαίνω, κύκλῳ ὁλόγυρα ὑφαίνω.

Περιϋω, ὁλόγυρα βρέχω, περιβρέχω. Στράβ. ι δ'. 972.

Περιφάγω, παύτου τῷ, Περιζώγω. Διοδ. Σικ.

Περιφαής, ἐος, ὁ, ἡ. παύτου τῷ, Περιφανής.

Περιφαίνομαι, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη-παντοχόθεν φωτίζομαι, παντοχόθεν φαίνομαι, διόλου εἰς τὸ φῶς εἰμὶ, παντοχόθεν ὁρῶμαι, περίσκοπος εἰμὶ, περιέρωμαι, περιφανὴς εἰμὶ. σαφῶς δεικνύω ἐμαυτόν. Ἰλ. Ν. 170. Ὀδυσ. Ε. 476.

Περιφάνεια, ἡ. ἡ καθαρὰ ἢ σαφὴς θέα σώματος τινος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη-φωτίζεται δηλαδὴ παντοχόθεν ὑπὸ τῷ φωτὸς, ἢ μηδένος ἐσκιαζόμενον. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὴ τὴ, Λαμπρότης, Δόξα. Μεταφ. Καθαρότης, σαφήνεια καὶ ἀκρίβεια γνώσεως τινός. "Πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας ἐστὶ "ἢ τῆς ἠθείων". Ἡρόδοτ. δ'. 24. οὕτω ἡ χώρα ἢ τὰ ἤθη αὐτῆς εἰσὶν ἀκριβῶς γνωστά.

Περιφανὴς, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Περιφανῶς. ὁ ἰσάμενος εἰς τὸ φῶς καὶ παντοχόθεν φαινόμενος. ὅσις φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παντοδαπὸς, καθαρὸς, σαφὴς, λαμπρὸς, φωτεινός. Περίφημος, γνωστὸς, εὔδοξος, ὀνομαστός. Illustris. Ξενοφ. Ζήτ. Πρόστυπος.

Περιφαντάζομαι, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 417. "Περιφαντάζεσθαι τὰ φαινόμενα, καὶ μὴ καπικρατεῖν "αὐτῆς τῆς ἐσίας". αὐτὶ τῦ, Ἐπιπολαίως θεωρεῖν.

Περίφαντος, ὁ, ἡ. παύτου τῷ, Περιφανής.

Περίφασις, εως, ἡ. παύτου τῷ, Περιφάνεια. "Ὄ-"ρος δύφωτος κείμενον πρὸς πᾶς τῆς περιοικουμένης τόπων "περιφάσεις". Πολύβ. ἰ. 42. ἐκ τῦ ὁποίου δύναται νὰ θεωρήσῃ - νὰ ἰδῇ τις ὅλες τὲς περὶ αὐτὸ (τὸν ὁλόγυρα αὐτῦ) τόπες.

Περιφέγγεια, ἡ. ἡ περί τι λάμψις, ἡ ὁλόγυρα σώματος τινὸς λάμψις. Ἐνεργητ. ἡ ὀξαπλωμένη ἢ ἡ ὀξαπλώνουσα ἑαυτὴν περί τι σῶμα λάμψις. Πλούταρχ. ἐκ τῦ

Περιφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φέγγος) ὁ περὶ ἑαυτὸν φέγγος ἔχων, ὁ ἀστράπτων-λάμπων ἀκτινοβολῶν ὁλόγυρα ἑαυτὸ. λέαν φωτεινός - λαμπρός. Ὀρφ.

Περιφείδομαι, φειδόμενος ὑπολείπω, ὑπὸ φειδῦς ἀφίεμαί τι ὑπόλοιπον. Ἀπολλών. ἀργ. ά. 620. "-- πε-"ριφείσατο παῖδος". ἄφησεν αὐτὸν νὰ ζῇ. ἄφησεν αὐτὸν νὰ γλυτώσῃ ὑπὸ τὸν θάνατον.

Περιφέρεια, ἡ. τὸ περιφέρειν, περιστρέφειν. τὸ περιφέρεσθαι - περιστρέφεσθαι - περιπλανᾶσθαι - περιέρχεσθαι - ὁξαιρέτως λέγεται ὁ ὁξωτερικὸς Κύκλος - ὁ γύρος - ἡ περιγυεὶς στρογγύλῆς τινος σώματος, γραμμὴ κυκλικὴ - ὁλοστρόγγυλος. στρογγυλότης, στρογγύλον σῶμα. ἐκ τῦ

Περιφερὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (περὶ, φέρω) ὁ περιφερόμενος - περιστρεφόμενος, ὁ ἑαυτὸν περιστρέφων - περικινῶν. "Ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς". εὔθεν κἀκεῖθεν περιστρεφόμενοι - κυλιόμενοι. Λυκιαν. Πρὸ ὀ, τι δύναται περιστραφῆναι - τὰ γυεῖσα ὁλόγυρα, καθὼς π. χ. εὐστρογγύλου σῶματος. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὴ τὴ, Στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος. "Δῶμα περιφερὲς θείκνοις". Εὐριπ. Ἑλ. 437. τὸ ἔχον ὁλόγυρα αὐτὴ θείκνον" τὸ περικυκλωμένον δύλακῆ ὑπὸ θείκνη - φραγμῦ. 2) Περιφερές. Ἡρόδοτ. δ'. 33. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τύτου "Πέρφερες, θεωροί", ἤγουν οἱ συνοδεύοντες τὲς εἰς Δῆλον πεμπομένας ὑπὸ τῆ Ὑπερβορέων κόρης, πομποί.

Περιφερόγραμμος, ὁ, ἡ. (περιφερὴς, γραμμὴ) ὁ μετὰ κυρτῆς ἤτοι καμπύλης γραμμῆς σημειωμένος ὤν. ὁ καμπύλην γραμμὴν ἔχων. ἀντίκειται τῷ, Ὀρθόγραμμος. Σχόλ. ἑ. σελ. 322.

Περιφέρω, Μέλ. Περιοίσω. κύκλῳ φέρω - δίδωμι. δίδω ὁλόγυρα. καὶ ἐντεῦθεν "τὰ περιφερόμενα". τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῆ δύλων δίδονται-φέρονται ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρικ. β'. β'. 1. 2) Ὡς τὸ, Περιάγω. φέρω ὁλόγυρα, γνωσὸν ποιῶ. "Τὰς πονηρὰς περιενέγκατε". Σωσίστος γνωστὰς-φανερὰς ποιήσατε. 3) Ἐπί τινος κύκλῳ τῦ λόγυ ἢ τῆ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔρχονται πάλιν ἤτοι ὑπερέφυσιν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀφ' ὅ ἤρξαντο. ὃ ἐστὶ, μετά τινα κυκλοφορίαν καταντῶ πάλιν εἰς τὴν ῥῆσιν ἐκείνου ἀφ' ἧς ἠρξάμην τὸ πρῶτον. "Δοκεῖ μοι "τέλειον ἢ τέρπτον ὁ λόγος εἰς παύτου περιφερόμενος "ἥκειν". Καὶ, "Εἰς τὸ αὐτὸ αἰεὶ περιφερόμενοι ὁδεῦ "παυόμεθα". Πλάτων. ἡμεῖς ἐρχόμεθα πάντα πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥῆσιν - εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῦ λόγυ. "Μὴ τὴν Ἰπελίαν εἰς λιμὸν περιενέγκωμεν". Ἀππιαν. ἵνα μὴ φέρωσι - μὴ βάλλωσι πάλιν τὴν Ἰπελίαν εἰς λιμόν. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. "Πε-

"ρι-

"ριλώγησεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθλίους". ἔφερεν εἰς ἑαυτὸν - ὑπέπαιξε διόλου αἰς τλὼ ἀθλίαις τὰς Ἀθλίους. Ζήτ. Περιέρχομαι. 4) Περιφέρει τίς με καὶ μνήμη "ἄρτι τῆς δὲ λεγόντων" Πλάτ. Λάχ. τώρα μοι ἔρχεται πάλιν εἰς ἐνθύμησιν. Τώρα μοὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν με - Τώρα φέρει - ἀνακαλεῖ ὁ τῆς μνήμης ταῦτα εἰς μνήμην. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. ς'. 86. "Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, ὅτε με περιφέρει "ἥδεν εἰδέναι τοιόνδε". Πλούταρχ. "Τῷ πράγματος "ἤδη περιφέροντος αὐτὸν τῇ ὑποψίᾳ". Δίων Χρυσ. λόγ. λγ'. "Ὡς αὐτὸν ἡ κιθάρα περιήνεγκε". Νικητ. Χρον. ιή. 3. "Περιεφέρετο δόξαις ἀλλοκότοις". 5) Περιφέρομαι, ὑπάγω-ξέχω ὁλόγυρα, πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ἐνθεν κακεῖθεν περιβλέχω. "Περιφε"ρόμενος τῆς μεγέθει τῆς τολμημάτων". Πλούταρχ. Καίσ. πλήθος ἐσχασμοὶ περιεβιγύριζον ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆ, ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης. Τῷ ἐμβῆναι ἡ τῆς ἀπέβησαν εἰς τλὴ κεφαλήν. ἐπίρρατον, ἐσύγχιζον αὐτόν. εἰς νέας φροντίδας καὶ ἀπησυχίας αὐτὸν περιέρριπτον. "Περιφερόμενος λόγος". ὁ περιφερόμενος. ὁ κατὰ παράδοσιν μεταξὺ τῆς ἀνθρώπων κοινὸς λόγος. 6) Οὐδετέρ. "Περιεῖσεν ἐκ τῆς νόσου". αὐτὶ τοῦ, Ἀπαλλαγῆν, Ἀνοίσεως. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Σουίδ. Παρὰ Θουκυδ. ζ'. 28. "χρόνῳ περιῆσεν αὐτούς". καὶ παρ' Ἀττικοῖς. ταὐτὸν ἐστὶ τῇ, Ἀντέσχεν, ὑπερκεῖν, βαστάσαι. Περιφεύγω, ὁλοτελῶς φεύγω, ὑποφεύγω, γλυτόω, ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀπαλλαμβάνω ὑπὸ τῆς νόσου. Δημοσθ. "Ἀθηναίων κατεκτίμων ὑπ' εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι". ὁ αὐτ. "Ὡς τε τῆς ἰατρῶν μηδεμίαν προσδοκᾶν περι"φεύξεσθαί με". Πλάτ. Νομ. γ'. "Οἱ περιφυγόντες "τλὶ φθορά".

Περίφημος, ὁ, ἡ. (φήμη) λίαν γνωστὸς, ὀνομαστὸς, φημισμένος, ἐξάκουστος. Ὀρφ.

Περιφθάνω, αὐτὶ τοῦ, Προφθάνω. ἀμφ.

Περιφθείρομαι, κύκλῳ - ὁλόγυρα φθείρομαι - ἀφανίζομαι - μειοῦμαι - ἐλαττοῦμαι. Ἐπὶ τῆς ἐμῆς ἢ ὑπὸ ἄλλων φθορᾶς περιγοῶ - περιπλανῶμαι. 2) Ταὐτὸν τῷ, Φθείρας συλλέγω. Ἡσύχ. ἴσως τὸ ἐξάφη ποτέ. "Περιφθειρίζομαι", ὃ καὶ πιθανώτερον.

Περιφθινύθω, κύκλῳ - ὁλόγυρα φθινύθω - καταναλίσκομαι - φθείρομαι - ἀφανίζομαι - ἐκλείπω. Ὀρφ.

Περιφιλέω, ὦ. Μ. ἴσως. λίαν - παύν φιλῶ - ἀγαπῶ. ὅθεν

Περιφίλητος, ὁ, ἡ. λίαν ἠγαπημένος, παύν ἀγαπητός. Ἀππιαν.

Περιφλεγής, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιφλεγῶς. λίαν καίω-φλέγω. πλήρης φλογός. "Δίψος περιφλεγές". τὸ φλογίζον, καταφλέγον. Πλούταρχ. Κάτ. "Περιφλεγῶς διψήσας".

Περιφλέγω, κύκλῳ - ὁλόγυρα φλέγω, καταφλέγω, λίαν φλογίζω, ὑπὸ παύν καίω.

Περιφλεύω. Ζήν. Περιφλύω.

Περιφλιδάω, λίαν φλιδάω, πλήρης - γεμάτος εἰμὶ, φυσκόνω, ἢ φυσκωμένος εἰμί. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 62. ὅπου τὸ Χειρόγρ. Περιφλίω, ἔχουσι.

Περιφλοΐζω, ξεφλοΐζω, τὸν φλοιὸν ἀφαιρῶ ὁλόγυρα, περιλοΐζω, περιαίρω τὸν φλοιόν. Θεόφρ.

Περίφλοιος, καὶ, Περίφλοος, ὁ, ἡ. (φλόος) ὁ φλοιὸν - φλοιὸν ἔχων ὁλόγυρα. Ξενοφ. Κυν. 3'. 12.

Περιφλοισμός, ὁ. ἡ. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, ξεφλοΐδισμός, ξεφλοίδισμα.

Περιφλύω, ὑπολαίω καίω, περικαίω, καυλίζω. Ἀριστοφ. Νεφ. 395. "Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει". καυλίζω-ὑπολαίω καίω, ὑπὸ ἀστραπῆς. Ἡρόδοτ. ε'. 77. "Περιπεφλυσμένων πυρί". ἐκ τοῦ Περιφλύω.

Ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ἐν τῇ σωφροσύνῃ" Συροφλύζω. ἐκ τοῦ, Σύρων φλύζω, ἢ ἐκ τοῦ Λατιν. Circum, καὶ Φλύζω. ὅτι καὶ ἡ χυδαία φωνὴ, Τζιρφλύζω, λέγει.

Περιφοβέομαι, οὖμαι. λίαν φοβέμενος φεύγω, περίφοβος γίνομαι. Ξενοφ. Κυν. 3'. 17. "Αἱ ἔλαφοι "νυκτὸς ἁλίσκονται μόνον, διὰ τὸ μετ' ἡμέραν περι"φοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους".

Περίφοβος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιφόβως, λίαν πεφοβισμένος, πλήρης φόβου, εἰς μέγαν φόβον πεσμένος. Ξενοφ.

Περιφοιτάω, ῶ. περιέρχομαι, περιγίνομαι, ὑπὸ τόπους τόπον περιφέρομαι, περιπλανῶμαι. ὅθεν

Περιφοίτησις, εως, ἡ. τὸ περιέρχεσθαι, περιπλάνησις. Πλούταρχ. εἰς Λύσανδρ.

Περιφοιτος, ὁ, ἡ. ὁ περιερχόμενος, περιπλανώμενος, ἐνθεν κακεῖθεν περιβλέχων. Νόν.

Περιφορὰ, ἡ. τὸ περιφέρειν, περιδίδοναι, ἡ κύκλῳ φορὰ, τὸ φέρειν τι ὁλόγυρα, π. χ. φαγητόν τι ὁλόγυρα εἰς τλὴν τράπεζαν, καὶ δίδειν ἐξ αὐτῆς τοῖς παρὰ τῇ τραπέζῃ καθημένοις. Le service de la table, Γαλ. τὸ φέρσιμον φαγητῶ τινος ὁλόγυρα εἰς τλὴν τράπεζαν, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος μέρος ἐξ αὐτῆς. Ξενοφ. Κυρωπ. β'. β'. 4. "Καὶ ἐν τούτῳ περιέφερε τὸ τεῖπον, ὅπερ δὴ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς· κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος". περὶ ἧς ὁ Πολυβ. ε'. 5. φησί· "Τὸ περιφέρεσθαι τὰς μετεώρους Περιφορὰς ὁ Ξενοφῶν "ὠνόμασε". Ὁ Ἀθλιώτατος ἐν γ'. σελ. 120. ὀνομάζει οὕτω καὶ αὐτὰ τὰ περιφερόμενα φαγητά. "Τὰς εἰ"θισμένας προπαρατίθεσθαι περιφοράς". ὅπου ἡ συνήθεια ἔστιν ὑπὸ τῆς τραπέζης φαγητῶν. 2) Τὸ περιέρχεσθαι, ἡ περίοδος, περικύκλησις, περιφέρεια, περιδρομὴ, περιαγωγὴ, ἡ κατὰ κύκλον κίνησις. "Ἡλίου, "σελήνης περιφορά". Ἀριστοφ. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ζ'. 5. 3) Τὸ ἐνθεν κακεῖθεν περιπλανᾶσθαι, περιπλάνησις, ἀπησυχία, ἀκαταστασία. ὡς "Ἡ ἐ"ξω (ἕξα) περιφορά". ἡ μεγάλη ἀπησυχία. Γρηγόρ. καὶ Ἐκκλησιαστ. β'. 2. καὶ ιβ'. 7. ᾗ 26. ὅθεν

Περιφοράδην, Ἐπίρ. ὁλόγυρα φέρειν. "Ὁδοιπορέω "περιφοράδην". σύρω καὶ περιφέρω τὰς πόδας μου ἐν τῷ περιπατεῖν. Ἱπποκρ.

Περιφόρια, χοιρείδια". Δίφιλος παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 383. ὅπου ὁ Κασσιανὸς "Περὶ φοινίκων κραμβα"λέα". ἀναγιγνώσκεσθαι θέλει.

Περιφορέω, ταὐτὸν τῷ, Περιφέρω.

Περίφορμα, τὸ. τὸ περιφερόμενον (ἐν τῇ τραπέζῃ) φαγητόν.

Περιφορητικὸς, λόγος". παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 626. ὅπου ἄλλοι δέχονται τλὴν λέξιν αὐτὶ τοῦ, Περιφόρητος, γνωστὸς, περίφημος. ἀμφ.

Περιφόρητος, ὁ, ἡ. περίακτος, ὃν περιέφερον, τὸν ὁποῖον βαστάζομενον ὠθεφέρνυσι. Πλούταρχ. Πομπ. 27. "Τὸν φορίῳ προσκομιζόμενον Περιφόρητον ὠνό"μασε". ὁ διαμένων ὠθεσχηθώς, τὸν ὁποῖον δύνασαί τις καὶ ὠθεφέρειν. ὁ ὠθεφερόμενος, ὠθεξέχων. Σχόλ. Λεξιφ. Ἀχ. 850.

Περίφορος, ὁ, ἡ, ὃν ὠθεφέρον. ἀμφ.

Περίφορτος, ὁ, ἡ. (φόρτος) λίαν φορτωμένος. ἀμφ.

Περιφραγὴ, ἡ. ἡ ὠθείτι φραγή. Γεωπον.

Περίφραγμα, τὸ. (περιφράσσω) ἡ φραγὴ ὁλόγυρά τινός, περιτείχισμα ἢ ἐκ πασσάλων ἢ ξύλων φράκτα, κάγγελα ὁλόγυρα εἰς τίπα πλατεῖαν, τόπος περιφραγμένος.

Περιφράγμος, ὁ. τὸ περιφράσσειν - περικλείειν. φραγμὸς ὁλόγυρα. ὅθεν

Περιφραγμόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Περιφράσσω. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 10.

Π-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιφραδὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -δῶς, πανσεκτικὸς, γνωσικὸς, σωφρὼν, ἐπαΐδειος, ἐπαΐμων, εἰδήμων, γνησιος, φρόνιμος, ὁ μετὰ λόγε καὶ ἐπαΐμης τι ποιῶν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 352. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Α. 466. κεῖται τὸ, "Περιφραδὲς" ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἑρμεύει. ἀφ' ἧς, Παύν ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως· ὁ δὲ Εὐσάθ. ἀφ' ἧς, Ἐπιμελῶς. βέλτιον μὴν τοι τὸ Ἐπιστημόνως, ἐπαΐδειος.

Περιφράζω, Μ. άσω. περίφρασιν ποιῶ, περιφραστικῶς λέγω. Μέσως, Περιφράζομαι, σχολάζομαι, θεωρῶ - παρατηρῶ ἀφ' ἧς τὸ νοὸς, περισκοπῶ, βυλεύομαι - συλλογίζομαι. Ὀδυσ. Α. 76.

Περίφρακτος, ὁ, ἡ. (περιφράσσω) περιπεφραγμένος, ὁλόγυρα φραγμένος - περικεκλεισμένος.

Περίφραξις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περιφραγή.

Περίφρασις, ἡ. (περιφράζω) κύκλος λέξεων ἢ κυκλικὴ περιγραφὴ - μακρολογία ἀφ' ἧς ἔκφρασιν τινὸς, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάται τις τὰ παραστήσῃ ἢ νὰ ἐκφράσῃ ἀφ' ἑνὸς ἢ ἰδιαιτέρας λέξεως, π. χ. "Πόνον "ἠγέμονα τῆ ζῆν ἡδέως πειθῆτε". ἀντὶ Πονῶν θέλετε. "Ορα Λογγῖν. 28.

Περιφράσσω, καὶ -άττω. Μέλ. άσω. κύκλω - ὁλόγυρα φράσσω, φραγμὸν βάλλω ὁλόγυρα, περιτειχίζω, περικλείω.

Περιφραστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτὸν εἰς περίφρασιν. ὁ μετὰ περιφράσεως ὁμιλῶν. Περιφραστικῶς, Ἐπίρ. μετὰ περιφράσεως, μὲ περιφραστικὸν τρόπον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Περιφρασικῶς, δύο λέξεων τὸ αὐτὸ σημαινουσῶν ὄντα.

Περιφρίττω, ἐπί τι ἢ λίαν φείττω. ἀμφ.

Περιφρονέω, ῶ, Μ. ήσω. σκέπτομαι, σχολάζομαι, συλλογίζομαι περί τι. ὡς καὶ τὸ Περιφράζομαι. μετὰ Αἰτιατ. 2) Καταφρονῶ. "Περιφρονεῖν τινά". Θουκυδ. καὶ Ἀεισοφ. ἔτι δὲ ἢ μετὰ Γενικ. Πλουτ. ἐν Θησ. 1. "Περιφρονεῖν τῆ πίστεως. 3) Οὐδέτερ. Φρόνιμος - γνωσικὸς - γνησιος - σωφρὼν - σοφὸς - εἰδήμων ἢ ἐπαΐμων εἰμί. "Ἡλικία περιφρονοῦσα". Αἰσχίν. Διαλ. γ'. 3. φρόνιμος, γνησιος, κ. τ. τ.

Περιφρόνησις, ἡ. γνῶσις, σόφασις, συνεσις, 2) Καταφρόνησις.

Περιφροσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περιφρόνησις.

Περιφρυρέω, ῶ. Μ. ήσω. κύκλω - ὁλόγυρα φρουρέω - περικυκλῶν φυλάττω.

Περιφρύγω, Μ. ξω. ὁλόγυρα - παντοχόθεν φρύγω - ψήνω - καυαλίζω - ξηραίνω, (Καβιυρδίζω), παρὰ τοῖς Ο'.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ. φρόνιμος, πανσεκτικὸς, συνετὸς, γνωσικὸς, σοφὸς, ἐπαΐμων, ἐγκέφαλον, γνησιος. Ὀδυσ. Α. 329. καὶ Σ. 284. 2) Ταυτὸν τῷ, Ὑπερφρων, ὑπερήφανος, ἀλαζών. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 765.

Περιφυὴς, ές, ὁ, ἡ. (περιφύομαι) ὅσις φύεται - φυτρώνει - βλαστάνει ὁλόγυρα. "Τῇ γῇ περιφυὴς". Διοσκορ. δ'. 104. ὁ φυόμενος ὁλόγυρα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. χαμηλὸς, χαμιρπὴς, ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα δι' ἀδυναμίαν τὰ καυλὰ ἑρπυσι καὶ σύρονται κατὰ γῆς.

Περιφυλακὴ, ἡ. ἡ κύκλω - ὁλόγυρα φυλακὴ. ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω, καὶ -άττω. Μ. ξω. κύκλω - ὁλόγυρα φυλάττω. περικλείων - περικυκλῶν φυλάττω. Σχόλ. Θουκυδ.

Περιφύω, καὶ, Περιφύομαι, κύκλω - ὁλόγυρα τινὸς φύομαι - φυτρώνω - βλαστάνω. πανσκολλώμενος πρός τι σφιγγόν ἐξήρτημαι, π. χ. ὡς ὁ Κισσὸς περὶ τὰ δένδρα, καὶ ἐνταῦθεν αὐτὸ τὸ, Στερεῶς κρατοῦμαι, ἢ κρατῶ τινά, περιπλέκομαι, ἐγκαλιάζομαι, ἀγκαλιάζω. Ὀδυσ. Π. 21. καὶ Ω. 235. καὶ 319.

Περιφύρω, εἰς ἀπαξίαν φέρω, ἀνακατόνω.

Περιφυσάω, ὁλόγυρα φυσάω ἢ πρός τινα. Ἀεισοφ. Λυσ. 323. ὄθεν

Περιφύσητος, ὁ, ἡ. φυσημένος. Ἀεισοφ. αὐτ. ἀμφ.

Περίφυσις, ἡ. τὸ περιφύεσθαι - φυτρώνειν - βλαστάνειν ὁλόγυρα, ἢ τὸ ὁλόγυρα φυόμενον - βλαστανόμενον. "Καταπίνεσθαι ὄζες ὑπὸ τῆς περιφύσεως" - Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 3. οἱ ὄζοι τῆς δενδρων καταπαλύπτονται ὑπὸ τῆ ἐπ' αὐτοῖς φυομένε ὕλης.

Περιφυτεύω, ὁλόγυρα φυτεύω. Γεωπον.

Περίφυτος, ὁ, ἡ. ὁλόγυρα φυτευόμενος, καταφυτος.

Περιφύω, Μ. ύσω. Παρ. Πέφυκα. ὁλόγυρα ἢ πρός τι φύω ἢ κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι. στερεόω ἐπί τι ἢ πρός τι. Ζήτ. Περίφυμι. Ἀεισοφ.

Περιφώζω, παρὰ Σοφ. "Περιφώσαντες χύδας" ἀντὶ, Πωμάσαντες. ἀμφ.

Περιφωνέω, ῶ. κύκλω - πέριξ - ὁλόγυρα φωνέω - φωνάζω, ἠχῶ, αἰνιχῶ, ἠχολογῶ.

Περίφωρος, ὁ, ἡ. (φώρ) ὑποκεκαλυμμένος, ξεσκεπασμένος, φωραμένος, φανερὸς, πασίδηλος. Πλουτ.

Περιφωτίζω, ὁλόγυρα φωτίζω. ὄθεν

Περιφωτισμὸς, ὁ. φωτισμὸς ἀφ' ἧς κύκλω τῆ ἀκτίνων ῥίψεως. ὁλόγυρα φωτισμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Παραφωτισμός.

Περιχαίνω, ταὐτὸν τῷ, Ἀμφιχαίνω. μετ' αἰσκτῆ σώματος καταπίνω, χάφτω. "Καθάπερ ὁ λάρος ὅ"λον περιχανὼν τὸ δέλεαρ". ἔχαψεν ὡς ὁ γλάρος τὸ δέλεαρ. "Τὸν ἐρανὸν περιχαίνειν". χάσκων βλέπειν πρὸς τὸν ἐρανόν. Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Περιχαίρω, καὶ Μέσως, περί τι ἢ ἐπί τι χαίρω. Μεσ. Δετικ. λίαν χαίρω.

Περιχαλάω, ῶ. ὁλόγυρα χαλάω.

Περιχαλινόω, ῶ. κύκλω - ὁλόγυρα χαλινόω. χαλινὸν περιτίθημι.

Περίχαλκος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ χαλκῆ περικαλυμμένος ἢ περιδεδεμένος, ὁ χαλκὸν ἔχων ὁλόγυρα. Ἀθηνᾶ. ὄθεν

Περιχαλκόω, ῶ. χαλκὸν περιτίθημι - βάλλω ὁλόγυρα.

Περιχαράκόω, ῶ. χαράκωμα περιβάλλω, περικλείω μετὰ χαρακώματος ἀσφαλίζω.

Περιχαράκτωρ, ορος, ὁ. (περιχαράσσω) ἐργαλεῖον τι χειρουργικὸν δι' ἧ περικόπτουσι τὸ περὶ τὰς ἀδένιτας κρέας, ἵνα δυκόλως ἐκβάλλωσιν αὐτάς. Καιλίος Αὐρηλ.

Περιχαρακτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς περιχάραξιν ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόκων. Τίτων τὸν Διοσκορείδ. (ά. 138.) ῥῆσιν "Ἐσχαρῶν περιχαρακτικός". Πλίνιος 23. 4.) ἐξέφρασε ἀφ' ἧς "Excrescentia leniter ero dit, sic- "cat et ad cicatricem perducit.

Περιχαράκωμα, τὸ. τὸ κύκλω - ὁλόγυρα τόπου τινὸς χαράκωμα. ἐκ τοῦ

Περιχαρακόω, ῶ. χαράκωμα ποιῶ ὁλόγυρα τόπου ἢ πόλεως τινός. παρὰ τοῖς Ο'.

Περιχάραξις, ἡ. ἡ ὁλόγυρα τινὸς χάραξις. ἐκ τοῦ

Περιχαράσσω, καὶ -ράττω. Μ. ξω. κύκλω - ὁλόγυρα χαράττω.

Περιχάρεια, καὶ, Περιχαιρεία, ἡ. ἡ ἐξαίρετος ἤτοι ξεχωριστὴ χαρά. τὸ ἀμέτρως χαίρειν. Δίων Κάσ.

Περιχαρὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιχαρῶς. λίαν-παῦ χαρόμενος. λίαν χαιρόμενος, ὁ μεγάλως χαρὰν ἔχων - αἰσθανόμενος, ὁ ἀμέτρως χαίρων. "Οὔτ' ἀτυχῶν ἔσῃ περιχαρὴς, οὔτε δυσυχῶν περίλυπος". Ἰσοκράτ. "Τὸ παραχρῆμα περιχαρές". Θουκυδ. αὐτὸ, ἡ Περιχάρεια.

Περιχάσκω, ἔχω - κρατῶ τὸ στόμα μου ἀνοικτὸν ἐπί τι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τι. λίαν χάσκω - χάφω - καταπίνω, ταὐτὸν τῷ, Περιχαίνω.

Περιχειλόω, ῶ. χεῖλος περιτίθημι, περιδέω. Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 4. "Σιδήρῳ περιχειλώσας".

Περιχειρίδιον, τό. Ὑποκορ. ἐκ τῆς

Περιχείριος, ὁ, ἡ. ᾗ, Περίχειρος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὴν χεῖρα ὤν. παῖζεται δύεται ἢ βάλλεται ὁλόγυρα τῆς χειρός. ἄρα, Περιχείριον, καὶ, Περίχειρον, τό. ἀγοραστικόν. Φίλιον. ταὐτὸν τῷ, Βραχιόνιον, βραχιόλιον. Πολύβ. β'. 29. παρὰ Πολυδ. α'. 185. κεῖται, Περιχείριον, αὐτὶ τῆς χυδαϊκῶς, Χειρόκτιον, λεγομένου.

Περίχευμα, τό. Ἰλ. Ψ. 561. "κασσιτέροιο περείχυμα". τὸ ἀναλελυμένον ᾗ κεχυμένον ὁλόγυρα εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀσπίδος. ἐκ τοῦ

Περιχεύω, καὶ, Περιχέω, Μ. ἰδσω. Ἐπὶ τῷ ὠὲ τι χέω, χυμῶ ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω τινὸς περιβρέχω. Ἰλ. Κ. 293. "χρυσὸν περιχεύας". περιβαλὼν, περιασάσας, περιχύσας, Μέσως, Περιχέεσθαι. ἐλαφρὸν λυθρὸν λαμβάνειν, πλυνέσθαι εἰς ἐλαφρὸν λυθρὸν, αὐτίκ. τῷ, "Πλείονι τῷ λυθρῷ χρῆσθαι". Μνησίθεος παρ' Ἀθήν. σελ. 484. "Ἀναπαύε μικρῶς "περιχεάμβυες" ἐὰν δὲ μὴ δυνηθῇς ἱκανῶς κενῶσαι "σαυτὸν, πλείονι χρῆσαι τῷ λυθρῷ, ᾗ εἰς τὸν πύε"λον καπακλίθητι σφόδρα εἰς θερμὸν ὕδωρ". 2) Ἀντὶ τοῦ, Περιβάλλω, περικυκλόω. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. β'. 13. "Αὐτὸς ὄχλος περιεχεῖτο πολύς". Ὑπὸ μεταφορᾶς τῆς ὀργῶν, πανταχόθεν εἰς ταὐτὸ συνέρεχον.

Περιχθών, όνος, ἡ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Περὶ χθών. Ἰλ. Τ. 362. ἡ γῆ ὁλόγυρα. τὰ πέριξ μέρη γῆς τινός. μ' ὅλον τοῦτο ἐν Ἀναλέκτ. γ'. ἐν τοῖς σημ. σελ. 186. κεῖται" "Ὠκεανὸς, περίχθων". ὁ περὶ τὴν γῆν ὤν.

Περιχιλόω, ῶ. (χιλὸς) ἅδην κορεννυμι. χορταίνω. Ἡσύχ.

Περιχλανίζω, Ἡσύχ. ὀρθότερον παρὰ Σοῖδ. καὶ Φωτ. Περιχλαυίζω, χλαῖναι περιβάλλω τινί. περικαλύπτω - ἐνδύω τινά.

Περίχολος, ὁ, ἡ. πλήρης χολῆς.

Περιχορεύω, κύκλῳ - ὁλόγυρα χορεύω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Περιχορεύζω, ἐσφαλμένως ᾗ σιωπόμενος ὀρχέομαι.

Περίχρεμπτος. Ζήν. Περιχρεμπτέ.

Περιχρήματος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ χρήματα ἔχων, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος, κτήματα πολλὰ ἔχων. Πλούταρχ.

Περιχρίμπτα βροτοῖς". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 885. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ τῆς "Περίχρεμπτα" Ὑπὸ τῶν, Χρέμπτω, ἄξια χρέμψεως, καταπτύσματα.

Περιχρεμπτός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 891. ὁ πλησιάζων, ἐγγύζων.

Περίχρισις, ἡ. ἡ κύκλῳ - ὁλόγυρα χρίσις, τὸ χρίειν - ἀλείφειν τι ὁλόγυρα. ᾗ

Περίχρισος, ὁ, ἡ. ὁ κύκλῳ - ὁλόγυρα χρισμένος - ἀλειμμένος. δίχα κεχρισμένος. Διοσκορ. β'. 99. ἐκ τοῦ

Περιχρίω, Μ. ἰσω. κύκλῳ χρίω, ὁλόγυρα ἢ πανταχόθεν ἀλείφω.

Περίχρυσος, ὁ, ἡ. κεχρυσωμένος. χρυσὸν ἔχων ὁλόγυρα. ἐκ τοῦ

Περιχρυσόω, ῶ. κύκλῳ χρυσόω. πανταχόθεν περικαλύπτω, μετὰ χρυσοῦ.

Περίχυδα. Ἐπίρ. (περιχύω) Ἱπποκρ. περὶ παθ. 14. "Κριθῆς ἀβρόχων περίχυδα ἐπτισμένων". μὴ ἀρότερον μεμαλακωμένων ὅλῃ τῷ ὕδατος, ἀλλ' ὀλιγόν τι βεβρεγμένων.

Περίχυμα, τό. τὸ περικεχυμένον, ὁλόγυρα χυμένον.

Περίχυσις, ἡ. ἡ κύκλῳ χύσις, τὸ χυθὲν ὁλόγυρα.

Περιχυτήριον, τό. τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἔ περιχέουσι. *Perfusorium*. ἐκ τοῦ

Περιχυτήριος, ὁ, ἡ. ᾗ, Περιχυτὴρ, ὁ περιχέων.

Περιχύτης, ου, ὁ. ὁ περιχέων - περιβρέχων - περιῤῥαντίζων. ἐκ τοῦ

Περιχύω, ταὐτὸν τῷ, Περιχέω.

Περιχώννυμι, κύκλῳ - ὁλόγυρα χώνω. βάλλω χῶμα, ἤτοι ἐσκαμμένῃ γῇ, ὁλόγυρα τινός. ὑψόνω γῇ ἤτοι μόλον ποιῶ ὁλόγυρα τινός.

Περιχωρέω, ῶ. κύκλῳ χωρῶ, ὑπάγω ὁλόγυρα. 2) Κύκλῳ ἔρχομαι, περιφέρομαι, περιζωνύζω, ὡς ᾗ τὸ, Περιέρχομαι. 3) "Πεσὼ χάσματι γαίης δ' ἐσέρθε χώρησεν". Ὅμηρ. Ὕμν. Δήμητ. 430. ἤγουν αὔξησεν ὁλόγυρα. ἔθεν

Περιχώρησις, ἡ. τὸ ὑπάγειν ὁλόγυρα. 3) Τὸ ἔρχεσθαι ὁλόγυρα κατὰ πᾶξιν, περιζωνύρισμα.

Περίχωρος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τὸν χῶρον ἢ περὶ τὴν χώραν κείμενος, τὰ κύκλῳ - τὰ πέριξ μέρη τόπου τινὸς, τὰ γειτνιάζοντα.

Περιψαύω, κύκλῳ - ὁλόγυρα ψαύω, παραπετεύω.

Περιψάω, κύκλῳ ψάω, περιπορπύζω, ὑποπεπυγίζω, ἐκμάσσω. Ἀριστοφ. "Τὰ βλέφαρα περιέψησε". ἔθεν

Περίψημα, τό. παῖζεται ἐκβαίνει ὅθεν τῆς ὑποπυγίσεως, περικάθαρμα, ἀκαθαρσία, κατάμαγμα, λέρα, ὑποπόγισμα. 2) Ὁ κακὸς ᾗ ἀχρεῖος ἤτοι βδελυρὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον μισοῦσι καὶ ὑποτρέφοντας ὅλοι, ταὐτὸν τῷ, Κάθαρμα. "Περίψημα ἡμῶν γένου". ἤτοι Σωτηρία ᾗ ὑπόλυσις· ἔπος ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτὸν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεκρίᾳ διὰ ἀπαλλαγὴν τῆς συνεχόντων κακῶν, ὡσανεὶ τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ὑποστησάμενοι. Λέγεται ἔτι, ᾗ τὸ Καπαπάτημα πάντων ὑπὸ τῶν ἴχνη, ἢ ἔμπαγμα. Φώτ.

Περίψηφος, ὁ. λογιστὴς. Σοῖδ.

Περιψήχω, ταὐτὸν τῷ, Περιψάω. ἀμφ.

Περιψιθυρίζω, κύκλῳ ψιθυρίζω - μορμυρίζω. ἦχον ἢ μορμυρισμὸν ποιῶ ὁλόγυρα.

Περιψιλόω, ῶ. κύκλῳ ψιλόω, μαδῶ - ἐκβάλλω τὰς τρίχας ὁλόγυρα. Ἡρόδοτ. δ'. 83. ὅθεν

Περιψίλωσις, ἡ. ἡ ἀφαίρεσις - μάδωσις τῆς τριχῶν ὁλόγυρα.

Περιψοφέω, ῶ. κύκλῳ ψοφέω, περιηχῶ.

Περιψυμός, ταὐτὸν τῷ, Περίψυξις. Αἰσχίν. Διάλ. γ'. 7.

Περίψυκτος, ὁ, ἡ. (περιψύχω) περιψυγμένος, δροσισμένος, μετὰ τοῦ θέρμου ἀναψυχὶὸ λαβών, δροσισμένος, κρυωμένος, ψυχρός. 2) Ἐκ τῆς ψυχῆ, ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἠγαπημένος, ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀγαπώμενος, περιπόθητος, πολλὰ ἠγαπημένος. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ἀ. 39. ἵνα κεῖται ᾗ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 46. ὅπου ὑστέρου, Παράψυκτος, ἡμαρτ. ἐκεῖσε.

Περίψυξις, ἡ. (περιψύχω) δρόσισμα, κρύωμα, καταψύξις ἢ ἀναψύξις. 2) Κρύωμα - ψύχος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος ἢ τῆς ἀκροτηρίων μελῶν τοῦ σώματος. Λατ. *Perfrictio*. Γαλλ.

Περίψυχρος, ὁ, ἡ. λίαν ψυχρός.

Περιψύχω, Μ. ξω. δροσίζω, ψυχρὸν - δροσερὸν ποιῶ, ψυχραίνω, κρυόνω, κρυῶσαι - δροσιδίαι ποιῶ. καταψύχω, ἢ ἀναψύχω. 2) Μέσ. Περιψύχομαι. Τὸ Λατ. *Perfrigescere*, *Prefrigerare*, κρυόνω - ψύχος ἀναδαίομαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος ἢ κατὰ τὰ ἀκρωτήρια τοῦ σώματός μου.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Περιωδευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Περιοδεύω, μὲ περιοδικὸν ζόπον, μετὰ περιόδε, διεξοδικῶς. Πλύταρχ.
Περιωδεύω, ῶ. "Τὴν Γοργόνα ἐπαοιδαῖς περιωδήσας". ἐκ τῦ Λεκικαν. παύτων τῷ, Περιάδειν, μαγεύειν, γοητεύειν, βιάζειν. ἀμφ. Ζήτ. Περιοδεύω.
Περιωδυνάω, ῶ. μεγάλον πόνον ποιῶ, Ἱππακρ.
Περιωδυνέω, ῶ. μεγάλον πόνον αἰσθάνομαι. Ἱππακρ.
Περιωδυνία, ἡ. μεγάλος πόνος, ἄφατος ὀδυνή. ἐκ τῦ
Περιώδυνος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιωδυώσης. ὁ μεγάλην ὀδυνὴν αἰσθανόμενος, μεγάλως πονῶν. περικαλγὴς, πολυώδινος.
Περιωθέω, ῶ. Μ. ὤσω. κύκλῳ - ὁλόγυρα ὠθῶ - προχωρῶ, ἢ τὰ πρόσω χωρεῖν βιάζω. καταφρονητικῶς ὑποβάλλω, ὑποδιώκω, σειμόνω, κινῶ, ἐνοχλῶ, παράττω, ὑβριστικῶς κακόω - προχωρῶ. Δημοσθ.
Περιωθίζω, παύτων τῷ, Περιωθέω. Ἀριστοτ. πολιτ. ε. 4. "Ὁ περιωθιστὴς". ὁ ὑβριστὴς, κακωθεὶς, καταφρονηθεὶς. αὐτόθι καταστέρω §. 6. κεῖται "Περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων".
Περιώμιος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ τοὺς ὤμους ὤν. Περιώμιον, τὸ, εἶδος φορέματος περὶ τοὺς ὤμους.
Περιωμὶς, ίδος, ἡ. Πολυδ. ἡ. 54. εἶδος φορέματος, ὡς τὸ, Ἐπωμίς. ἴσως παύτων ἐστὶ τῷ, Σχισὸς χιτὼν, ἢ τῷ, Περονητείς.
Περιώνυμος, ὁ, ἡ. παντα χῆ γνωστὸς, περίφημος εἰς ὅλα τὰ μέρη.
Περιωπέω, παύτων τῷ, Περιωπίζομαι. Φιλόστρ. σελ. 914.
Περιωπὴ, ἡ. (ὦπ) παύτων τῷ, Σκοπὴ, ἀκρόρεια, τόπος ὑψηλὸς, ἐφ' ᾧ τις ἐξάμβυος δύναται θεωρῆσαι τὰ περὶξ μακρὰν κείμενα μέρη. Ἰλ. Ξ. 8. Ψ. 451. Ὀδυσ. Κ. 146. "Ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς". Λεκικαν. ἀπὸ ὑψηλοτέρε τόπε. 2) Τὸ ἀπὸ ὑψηλῆς τινὸς τόπε θεωρούμενον ἢ θεωρηθὲν μέρος. "Ἐν περιοπῇ τῦ φρακτομένων", κεῖται συχνάκις παρὰ Φιλοστράτ. Εἰκόν. αὐτὸ τῦτο, Περιωπὴ. 3) Προσοχὴ, φροντὶς, περίσκεψις, φρόνησις, Θεοκυδ. δ'. 46. "Πολλῇ περιωπῇ ποιέμενα". καὶ ἐντεῦθεν "Ἐκ περιωπῆς". ἐκ φροντίδος ἢ περισκέψεως". ὅθεν
Περιωπὴς, ὁ, ἡ. ὁ παντα χόθεν φαινόμενος ὀρατός. Ὀρφ. Ἀργ. 14. ἀμφ. ᾗ
Περιωπίζομαι, βλέπω - θεωρῶ τὰ περὶξ ἢ ὁλόγυρα, περιβλέπω.
Περιώσιος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Περιών, ἄπειρος, ἄμετρος, πάνυ μέγας, ἐξαιρέτως μέγας - πολὺς, ἐξαίρετος, περισσὸς, ὑπὲρ τὸ δέον - ὑπὲρ τὸ μέτριον ἢ παρὰ τὸ φυσικὸν ὤν. Ἰλ. Δ. 359. Περιώσιον, καὶ, Περισσία, Ἐπιρρηματικῶς, αὐτὶ τῦ, Περισσῶς, παρὰ τὸ φυσικὸν, ὑπὲρ τὸ δέον, περισσότερον, ὑπερβαλλόντως, λίαν, πάνυ, πολύ. Ἔτι δὲ ᾗ μετὰ Γενικ. "Περισσότερον ἄλλων". περισσότερος τῆ ἄλλων. Ἔστι Δωρικὸν αὐτὶ τῦ, Περισσίος. ἐκ τῦ, Περίειμι.
Περίωσις, ἡ. (περιώθω) ὤθησις - σκαφίδιον ὁλόγυρα, σείμωμα - κάτωμα. ἀμφ.
Περιωτειλόω, κύκλῳ - ὁλόγυρα ὠτειλῶ ποιῶ. Ἱπποκρ.
Περιωτὶς, ίδος, ἡ. παύτων τῷ, Ἀμφωτίς.
Περκάζω, Μέλ. άσω. (περκὸς) λέγεται ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ σαφύλων, ὁπόταν ἀρχίζωσι νὰ χρωματίζωνται - ποικίλλωνται ἢ νὰ ὡριμάζωσιν, ἤ ἐστὶν, ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἄρχονται μελανίζεσθαι. Θεόφρας. καὶ ἐντεῦθεν καθόλυ αὐτὶ τῦ, Μελανίζω, πεπαίνω, μελανὸς γίγνομαι. Ἡ λέξις κυρίως λέγεται ἐπὶ μελανιζόντων σαφύλων, ἥτις ὡριμαζομένη φαίνεται μελανὴ ὡς ἡ ἐλαία. ἡ συνήθεια τῦ χυδαίυ λαῦ ἐκφράζει παύτην τὴν λέξιν ἐπὶ τῦ, Παρδαλίζουσι τὰ σαφύλια" ἡ δὲ τῦ ὀπωσῦν πεπολισμένυ ἐπὶ τῦ, Μελανίζουσιν, ἄρχισαν νὰ ὡριμάζωσιν. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Η. 128. αὐτὶ τύτε "Ὀμφακες ὑπερκάζουσι". καὶ ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἀσπ. "Ὀμφακες αἰόλλονται", εἶπον. Ἐντεῦθεν τὸ, Πέρκος, ᾗ, Περκνὸς, μέλανος, μαυροδέρος" ἀχὶ δὲ, Ποικίλος, μελανίνας κηλίδας ἔχων, ὡς συνήθως ἑρμηνεύεται.
Περκαίνω, μέλανον ποιῶ. ὅθεν
Πέρκανα, τὰ. παρ' Ἡσυχ. ἴσως περιπλέγματα, ὑφάσματα.
Περκὰς, άδος, ἡ. παύτων τῷ, Πέρκη, "Κίχλης περκάδα". Ἐρμηθεὺς. παρ' Ἀθήν. σελ. 284.
Πέρκα, Πέρκη, ᾗ, Περκὶς, ἡ. ὅθεν Ἀποκορ. Περκίδιον, τὸ. εἶδος ἰχθύος μελανὰς κηλίδας ἔχοντος. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. β'. 21.
Περκνόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ μελανὰς πτέρυγας ἔχων. Ζήτ. Περκνὸς. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. Δ'. 32.
Περκνὸς, καὶ, Πέρκος, μελανὸς, μαῦρος, γλαυκὸς, γερανὸς, ὅλως δὲ λέγεται ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, οἷον σαφύλων, ἐλαιῶν, κ. τ. τ. Ζήτ. Περκάζω. Ἀνάλεκτ. β'. 217. "Ἐλαίαν περκνὴν". ὅπερ σωφέτερον "Περγνὴν" ἔκειτο. ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 22. "Κύνες περκνοὶ". ᾗ ὁ Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. Δ'. 36. "Ἱέρακες περκνοὶ", ἔχουσιν. Ἡ συνήθεια ὅμως φυλάττει τὴν σημασίαν τῦ Περκνὸς, ἐπὶ τῦ Μελανὰς κηλίδας ἐχόντος. κατάστικτος ἐπὶ μελανῶν κηλίδων. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Περκώματα, (γρ. Περκνώματα) τὰ ἐπὶ τῦ προσώπυ ποικίλματα. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι, Πέρκη, ἡ. ᾗ τὸ ποιὸν πάθος, ὅτε ἐπιλαθὴ εἶναι τὸ πρόσωπον τὴ ἀνθρώπε κατεσιγμένον ὑπὸ μελανῶν κηλίδων. ᾗ, Περκνὸν, τὸν τοιαῦτα σίγματα ἔχοντα.
Πέρνα, ἡ. χοιρομέριον, χοίρινον μηρίον πασωμένον. Σξάβ. γ'. σελ. 423.
Περνάω, καὶ, Πέρημι, πιπράσκω, Πωλῶ. Μέσ. Πέριαμαι, πιπράσκομαι, πωλῦμαι. Ἰλ. Σ. 292. "Κτήματα περνάμενα". πιπρασκόμενα, πωλύμενα. Ἰλ. Ω. 752. "Παῖδας πέρνασκε". αὐτὶ, Πέριασκεν, ὅ ἐστὶν, Ἐπέρνα, ἐπώλει. κυρίως σημαίνει τὸ, Ἀπαλλοζιώω, ἀλλόζιον ποιῶ. Ἐκ τῦ, Πέρω, Περάω, καὶ, Πέρνω, Περνάω. Ζήτ. Πιπράσκω. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Πέρνω, κατ' αὐτίφρασιν, αὐτὶ τῦ ὠνέομαι, οἰκειοποιῦμαι, Λαμβάνω, Δέχομαι.
Πέρνης, ὁ, ἁρπακτικόν τι πτηνύν. ἡμαρτ. αὐτὶ, Πτέρνης.
Περόναμα, τὸ. Δωρικ. αὐτὶ, Περόνημα.
Περονάω, ῶ. (περόνη) ἐλαύνω, ἐλάπερῶ, κεντῶ, συβλίζω. "Δκεὶ μέσον περόνησε". Ἰλ. Η. 245. ᾗ Ν. 397. διέζησε, διεξύπησε, ἐβλαμπερὲς ἔπληξε, διεπέρασε. 2) Διαπερῶ σῶμά τι ἐβλῆς περόνης, ἵνα σαθῇ σφηνὸν εἰς τὸ σῶμα ἢ ἀπὸ τῆ ὤμων" κομβίοις συνδέω, ἀγλυκαίνω, κ. τ. τ. καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες καρφόνασι ἐβλῆς τὰς καρφοβελόνης τὰ ἐνδύματα αὐτῆ" πόρπη συμβάλλω, ἐμπορπάω, περόνη συνάπτω. Ἰλ. Κ. 133. Ξ. 180.
Περόνη, ἡ. (πέρω, πείρω) κυρίως τὸ γλωσσίδιον τῆς πόρπης, ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ Πόρπη, δι' ἧς συμβαλλόμενον καὶ συναπτόμενον ἐνδύματι, σφίγγεται ἀπὸ τῦ σώματος ἢ ἀπὸ τῆ ὤμων. Ἰλ. Ε. 425. Ζήτ. Πόρπη. καὶ ἐντεῦθεν κάθε ὀξὺ καὶ συβλιρὸν σφῆνα, δι' ἧ κεντῶσι - ἐβλαπερῶσί τι. ὡς αἱ Καρφίδες ἢ Καρφοβελόναι τῆ γυναικῶν, συβλία, κ. τ. τ. 2) Ὁ σφὸ τῦ ζυγῦ τῆς ἁμάξης ἐμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐμβεβλημένους Παυσανίας. Παρθεν. κεφ. ε'. "Πεί-
"θει δὲ τῆς ἁρμοττόντων ζοχῶν μὴ διεῖναι τὰς περό-
"νας". Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. ἀργ. δ'. 1647.
κεῖται" Σύριγξ, ἡ περόνη. 3) Παρ' Ἱπποκράτ.
σημαίνει ἡ λέξις τὰ μικρὰ ὀστᾶ, τὰ πλησίον τῆς με-
γάλων ἐν τοῖς πήχεσι τῆς χειρὸς, καὶ ἐν ταῖς κνή-
μεσιν ἰδιρισκόμενα, ἅπερ ὁ Ἡσύχ. "Ἀντικείμενα
"τῇ κνήμῃ ὀστᾶ" λέγει. Or radii et fibulae. Πολυδ.
α'. 187. "Κερκὶς δὲ ἡ κνήμη. τὴν παρακειμένην Περό-
"νην ὁ Ξενοφῶν καλεῖ". Ἱππικ. α'. 5. "Περόνη ἀ-
"ποξᾶσα, χωλὸν ἀπέθηκε τὸν ἵππον". ἡ σιαγὼν καὶ
καλεῖται τοῦτο τὸ ὀστοῦν Καλλίμαχος, καὶ Σαγίτταν. Ἐνευ-
ρὼν ἡ σιαγὼν ἐχειμάτισε τὸ, Περόνιον, αὐτὶ τοῦ
Ἰταλ. Forcbetta. Ἔστι δὲ τοῦτο ὑποζωμάτιόν τι σκεῦος.
Λέγεται ἔτι καὶ ἡ τῶν Ὀστέων σύφυσις, καὶ ἡ τούτων
ἐπιφύσεως, ἐπανάστασις.

Περόνημα, τὸ, τὸ ὑφὰ περόνης ὑφαιρούμενον - συβλι-
ζόμενον, πιθανῶς ἐλέγετο φόρεμά τι, ὡς καὶ τὸ, Πε-
ρονητεῖς· ἀλλ' ἄλλοι τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο ὑφὰ τοῦ,
Κέντημα, τὸ διὰ τῆς ἐνδυμάτων ὑφὰ ὡς βελόνης καὶ
κλωστῆς ποίκιλμα. Θεόκριτ. ιε'. 79. παρ' Ἀντιπά-
τῳ ἐν Ἐπιγραμ. "Περονῆτις ἀμπεχόνη". παιτῶν τῷ,
Πόρπημα.

Περονητρὶς, ἡ. Δωρικ. Περοναῖς, ἡ. Θεόκριτ.
ιε'. 21. ἐκεῖνό, ὅπερ ἐν εἰχ. 34. "Καπαπτυχὲς ἐμ-
"περόναμα" καλεῖται. παρ' Ἡσυχ. "Ἐμπερονατρὶς,
"διπλοῦν ἱμάτιον". παρὰ Πολυδ. ζ'. 54. λέγεται,
Σχιστὸς χιτὼν, οὗδος ἐσθῆτος ἦτοι φορήματος γυναικείου,
ὅπερ ἰῷ ἐχισμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῆς μερῶν, καὶ πε-
ρὶ τὰς ὦμους συνικρατεῖτο μιτρὶ περονῶν, καθὼς καὶ ὁ
Αἰλιανὸς Ποικ. Ἱστορ. α'. 18. λέγει· "Τῶν δὲ χι-
"τώνων τὰ περὶ τοὺς ὦμους ἄχρι τῆς χειρῶν, ἃ συνέρα-
"πτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς συνεχέσι
"κατελάμβανον". Παρομοίως ἐσθῆτος ἐφόρουν αἱ γυναῖ-
κες τῆς Δωριέων, διότι αἱ τῆς Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν
γυναῖκες, ἐφόρουν ἐσθῆτος ἐκ λινῆ μετὰ χειριδίων καὶ
συνερραμμένα; διὰ τὰ πλάγια μέρη. Ἡρόδοτ. ε'. 87.
"Ἐφόρεον γὰρ δὴ τοιοῦτοι αἱ τῆς Ἀθηναίων γυναῖκες
"ἐσθῆτα Δωρίδα τὴν Κορινθίην παραπλησιωτάτην, μετέ-
"βαλον ὦν εἰς τὸν λίνεον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνησι μὴ
"χρέωνται, κ. τ. λ. "Ἐτι κεῖται καὶ ἡ αἰτία τῆς
ἐλλείψεως τῆς περονῶν. Ζήτ. Δωρίζειν, καὶ, Χιτών.
ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. Δωριάζειν ἔχει· "Ἐκλυθὲν
καθόλου Δωριάζειν τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πο-
"λὺ τὸ σῶμα τὰς γυναῖκας" ὑφὰ τοῦ τὰς Δωριεῖς
χρῆσθαι ὕτως. Αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι δι-
μερέσιον ἀζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον διὰ θέ-
ρος διαπεπορπημένοι, καὶ παρεμφαίνουσαι πολὺ τοῦ
σώματος, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν
ἐν Ὑπομνήματι Ἑκάβης". ὕτως Ὧρος. Σιωσθὲ τὰ-
τοις ἔχει καὶ ὁ Εὐσταθ. ἐξ Αἰλίου Διονυσίου ἐν Ἰλ.
Ξ. 975. "Ἐκδοσ. Ῥώμ. ὁ δὲ Ἡσύχ. Δωριάζειν, τὸ
γυμνοῦσθαι, ὡσὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων, αἵτι-
νες χορεύουσαι ἱματίδιον ἀζεπόρπητον ἀμφιεύνυνται, καὶ
παραφαίνουσι τὸ πολὺ τὸ σώματος". Ἀνακρέων πα-
ρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκαβ. 933. "Ἐκδῦσα τὸν
"χιτῶνα Δωριάζειν". γυμνοῦσθαι, δηλαδή. Ὁ χιτὼν
ὕτως κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐλέγετο, Δαμοφανὴς, ὁ ἐστὶν,
ὃν χωρεῖς ἐκ ἔξωθι φανῆναι τῷ δήμῳ.

Περοῖς, ίδος, ἡ. παιτὸν τῷ, Περόνη. Σοφοκλ.
Τραχ. 940.

Περπερεία, ἡ. καὶ, Περπειρία, ἡ. ἀλαζονεία, ὑ-
περηφανία, καύχησις, κομπασμὸς, φιλοτιμία, φιλο-
δοξία. ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 334. ἔχει·
"Περπερεία, ὃ μὴ δεῖ χρῆσθαι ἀλλὰ δεῖ καλλωπι-
σμὸν παραλαμβάνειθαι. ἢ καὶ ἡ κολακεία καὶ ἡ φορ-
τικότης.

Περπερεύομαι, πέρπερος εἰμὶ, φράττω - πολιτεύ-
ομαι - ὁμιλῶ ὡς πέρπερος. καπηλεύομαι, μέγαν ποιῶ
ἐμαυτὸν, καυχῶμαι, ἐπαινοῦμαι, κομπάζω διά τι. ἐν
ᾧ τὸ, Ἀλαζονεύεσθαι, σημαίνει τὸ ὑπερφανεύεσθαι
διὰ μὴ ἀληθῶν φαγμάτων, ψεύδεσθαι, Καυχᾶσθαι,
διὰ αὐθραγαθημάτων ἢ ἀρετῆς τὰ ὁποῖα δὲν κατορθώ-
θησαν ποτε. Ὁ Κικέρων καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἔχουσι τὸ, Ἐμ-
περπορεύομαι, ὁ δὲ Ἀντωνῖν. ὁ Φιλόσοφ. ἐν ἑ. 5.
καὶ Παῦλος τῶς Κορινθ. α'. κεφ. ιγ'. 4. ἔχουσι τὸ ἁ-
πλοῦν. "Ἡ ἀγάπη ἡ περπερεύεται". ἀκ ἀλαζονεύε-
ται, ἐδὲν ποιεῖ προπετὲς, ὡς ὁ Θεοδώρητ. καὶ ὁ Χρυ-
σόστομ. ἑρμηνεύουσι.

Πέρπερος, ὁ, ἡ. ὁ ἐλαφρὸς κατὰ τὸν γνώμιον καὶ
μάταιος - φλύαρος ἄνθρωπος, ὅστις καυχᾶται - κομπά-
ζει - μεγαλαυχεῖ - ὑπερηφανεύεται - μέγαν ἑαυτὸν ποιεῖ
διά τι. ὅστις καυχᾶται ὅτι ἔκαμε μεγάλα πράγματα
χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε. (ὅστις κόπτει παλάβρας).
λάλος, προπετὴς, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν. "Λάλος καὶ
"πέρπερος". Πολύβ. λβ'. 6. μ'. 6. ὅθεν τὸ ἐν τῇ
σιωνθείᾳ, Περπερὴς, ὁ μηδὲν ἔχων καὶ καυχώμενος
ὅτι ἔχει, μάταιος, καὶ τὰ Λατιν. Perperus, καὶ Per-
peritudo· ἀλλὰ τὸ Perperam, ἄλλου τινὸς σημασίαν ἔ-
χει. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦ λέξιν ὑφὰ τὸ, Μετὰ
βλακικῆς ἐπαιρόμενος, περὶ πολλῶ ποιούμενος, τιμῶ,
θεραπεύεται. ὁ δὲ Σχολ. Λειψοφ. ἐν Ἀντιγ. 334.
ἔχει· "Κομψὸς γὰρ ἔλεγον, ὡς νῦν ἡμεῖς Περπέρης καὶ
"λάλως φαμέν". καὶ ὁ Κύριλλος ἐν Λεξικ. Χειρογράφ.
"Πέρπερος, προπετὴς, ἢ κερτέσης". ἀρχ σημαίνει καὶ
τὸ παρ' Ἰταλ. Contigianetto. Καθόλου δὲ ἐκφράζεται
ἀπὸ τὸ τῆ χύδην λαῆ "Περπερεὶ γιολδάσης" λεγό-
μενον, καὶ τὸ Τουρκ. Λαφαζανὴς, ξυίοστε.

Πέρροχος, Αἰολικῶς αὐτὶ, Ὑπέροχος, ἢ κάλλιον
αὐτὶ τοῦ, Πιείοχος.

Πέρσαντες, ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀπελόντες, ἀ-
φανίσαντες. Ὀδυσ. Ε. 107. ἐκ τοῦ Πέρθω.

Περσέα, ἡ. εἶδος Αἰγυπτιακῆς φυτῆς, τὸ ὁποῖον ὁ
καρπὸς ὑξέρχεται ἐκ τῆς κορμῆς. Cordia Myxa, Linn.
κατά τινας ἴσως παιτὸν ἐστὶ τῷ, Περσίον. Ὅρα Schre-
ber in Ustert Botan. Magazin, Τόμ. ἑ. §. 14.

Περσεία, ἡ. παιτὸν τῷ, Περσέα.

Περσεπτολις, εως, ὁ, ἡ. (πέρσις, πτόλις, αὐτὶ, πόλις) ὁ ὑξολοθρεύων - καπακρημνίζων - ἀφανίζων
τὰς πόλεις. Ἀεισχυλ.

Περσεὺς, ὁ. ὄνομα πρώτου καὶ ἰχθύος τινος. Αἰλιαν.
ζῶ. ἱστορ. γ'. 28. παρ' Ἡσυχ. Πέρσος, κεῖται.

Περσέφασσα, Περσεφόνεια, καὶ, Περσεφόνη, ἡ.
θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, καὶ γυνὴ τοῦ Πλούτωνος. Pro-
serpina, Ἰταλ.

Πέρσης, ὁ. ὁ ἐκ τῆς Περσίας ὤν, ὁ ἐν τῇ Περσίᾳ
κατοικῶν. 2) Ὄνομα κυβιστικῆ βόλε.

Περσία, ἡ. παιτὸν τῷ, Περσέα. 2) Ὄνομα βα-
σιλέως κατὰ τοὺς Ἀσσύριους.

Περσίζω, Μ. ἰσω. Πέρσης εἰμὶ, μετὰ τῆς Περσῶν
κράτους, φρονῶ τὰ τῆς Περσῶν, μιμοῦμαι τοὺς Πέρσας
κατὰ τὰ ἤθη - τὰ ἐνδύματα, κ. τ. τ. Περσιστὶ ὁμι-
λῶ, καπαλαμβάνω - ὑξηγοῦμαι τοῦ Περσικοῦ γλώσσαν.
Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ι'. 23. "Διὰ τὸ Περσίζοντας ἑρ-
μηνέως."

Περσικὸς, κὴ, κὸν. παῦ ὅ, τι αὐήκει εἰς τοὺς Πέρ-
σας. "Περσικαὶ, αἱ." Ἀεισχυλ. Νεφ. 151. εἶδος
ὑποδημάτων γυναικείων, πέδιλα, ὡς π. χ. τὰ συρπα-
πάστοια τῆς Τούρκων. Περσικὸν, τὸ. φρουτ. τὸ
Μῆλον. "Περσικὰ κάρυα". τὰ μεγάλα καρύδια.

"Περσικὸς ὄρνις". ὁ Ταὼς. λέγεται καὶ ὁ Ἀλεκτρυὼν ἀφ' ὃν λόφον. εἶδος ὀπώρας, τὸ κοινῶς, Ροδάκινον.

Περσίον, τό. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. β'. 3. Αἰγυπτιακὸν δένδρον, κατὰ τὸν Sprengel ταὐτὸν τῷ, Περσέα.

Πέρσις, εως, ἡ. (πέρθω) φθορὰ, ὄλεθρος, ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.

Περσὶς, ίδος, ἡ. ἐπουσυπακ. τῶ, Γῆ. ἡ γῆ τῆς Περσῶν, ἡ Περσία, ἐπουσυπακ. Γωνὴ, ἡ ἐκ τῆς Περσίας ἅσα γωνὴ. ἐπουσυπακ. χλαῖνα, εἶδος ἐπανωφορείου Περσικοῦ, (Τουρκ. Μπενίσιον). Ἀνεξιφαν. Σφηκ. 1137.

Περσιστὶ, Ἐπίρ. (περσίζω) κατὰ τὸν Περσικὸν ζῆσον, κατὰ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν. Περσικά. Ξενοφ. Ἀν. δ'. ἑ. 8.

Περσοδιώκτης, ου, ὁ. ὁ διώκων τοὺς Πέρσας, νικητὴς τῆς Περσῶν.

Περσοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κτείνων-φονεύων τοὺς Πέρσας.

Περσονομέομαι, οῦμαι. δικαιοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους τῆς Περσῶν. ἐξευτελίζομαι ὑπὸ τῆς Περσῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 587. ἐκ τοῦ

Περσονόμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐξευτελίζων-δικαιῶν τοὺς Πέρσας. "Τιμὴ περσονόμος". Αἰσχύλ. Πέρσ. 921.

Περσύας, ᾶ, Περσιὼς, αὐτὶ, Περυσίας, ᾶ, Περσιώτης. Γαλλ. Γλωσσ. ᾶ ἐν τῇ σωμῃδείᾳ.

Πέρυσι, Ἐπίρ. κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸν παρελθυθότα ἤτοι τὸν περασμένον χρόνον. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. 2. 6. "Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι". 2) Πρότερον, ἀρχύτερα. ὄθεν

Περυσίας, ίου, ᾶ, Περυσινὸς, περσιώτης, ὁ ἐκ τοῦ παρελθυθότος ἔτους ὤν. ὁ ἐκ τοῦ περασμένου χρόνου, ἐνὸς χρόνου. Τινὲς εἶπον αὐτὶ τούτου ᾶ, Περσύας, ᾶ, Περσιώτης. "Περσύας οἶνος". περσινὸς, ἐνὸς χρόνου. "Περσιῶν, τῶν ἐξ ἐφήβων". Ἡσύχ. ᾶ. Πολυδ. β'. 56. Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ. ζ'. 47. Γαλλ. Γλωσσ.

Περφέρεες, καὶ, Πέρριρες. Ζήτ. Περιφερὴς, ἀριθμ. 2.

Πέρφιλος, αὐτὶ, Πεύφιλος.

Πέρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πείρω. ὄθεν, Πέρσας, Μετοχ.

Περώσιος, αὐτὶ, Περιώσιος.

Πεσέω, αὐτὶ τοῦ εὐχρήστου εἰς τὸν Ἐνεστῶτα ἔχει τὸ, Πίπτω. ὄθεν, Πεσὼν, ᾶ, Πέσημα.

Πέσημα, τό. ἡ κίνησις τραύματος τινὸς ἐν τῷ πίπτειν, πέσιμον, τὸ ὁποῖον ἔπεσε τραῦμα, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι πεσμένον κατὰ γῆς, πτῶμα. Σοφοκλ. Αἴ. 1058. Ζήτ. Πίπτω.

Πέσκος, π. ταὐτὸν τῷ, Πέκος. δέρμα, προβάτου, δορὰ, φλοιὸς, λέπος. Νίκανδρ. Θηρ. 549. ἐνθεῦθεν τὸ ἐν τῇ σωμῃδείᾳ Ὑποκορ. Πεσκίον, ᾶ Χυδαϊκ. Πεσκίον. Ζήτ. ᾶ, Πέζα.

Πέσμα, τό. ταὐτὸν τῷ, Πεῖσμα, ἀσθμ. 4. Ἡσύχ. ὅπερ ἔτι καὶ, Πάσμα, αὐτὶ τούτου ἔχει.

Πέσος, τό. ταὐτὸν τῷ, Πέσημα, πτῶμα. Εὐριπ. Φοίν. 1311.

Πεσσευτήριον, ᾶ, Πεττευτήριον, τό. πλινθίον ἢ ἀβάκιον-σανίδιον ἀστρονομικὸν, ἐφ' ᾧ ἔπαιζον τὰς κύβους οἱ Αἰγύπτιοι, ὅπερ περιγράφει ὁ Εὐσάθιος ἐν Ὀδυσ. Α. σελ. 1397. (Ῥώμ. Ἐκδ.) "Πλάτων τὴν τῆς πεσσῶν εὕρεσιν, Αἰγυπτίοις ἀνατίθησιν ἐν Φαίδρῳ (§. 134. ἢ 59.) λέγων, αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀριθμὸν, καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ Γεωμετρίαν ᾶ Ἀστρονομίαν. Ἔτι δὲ Πεττείαν ᾶ Κυβείαν, ᾶ δὴ γράμματα. καὶ ὅτι οἱ τὸ Πλατώνειος ὑπομνηματισάμενοι, οὐ τὸν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημαίνεσθαι φασὶ ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὸν τῷ λεγομένῳ Πεττευτηρίῳ. Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ παιδικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου ᾶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ, τραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι, κ. τ. λ." ἐν τούτῳ ἔπαιζεν ὁ Ἑρμῆς μετὰ τῆς σελήνης, ᾗ ἐκέρδησεν ἀπ' αὐτῆς πέντε ἡμέρας. "Παίξαντα πεττοῖς πρὸς τὴν σελήνην". Πλούταρχ. Παρραβάλλεται τὸ Πεσσευτήριον, μετὰ τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου Ταύλιον.

Πεσσευτήριος, ταὐτὸν τῷ, Πεσσευτικός. ἐκ τοῦ Πεσσευτήρ.

Πεσσευτὴς, οῦ, ὁ. ὁ πεσσοῖς παίζων.

Πεσσευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὴν μετὰ τῆς πεσσῶν παιδιὰν ἀνήκων. ὁ ἐπιτήδειος ᾗ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν τῆς πεσσῶν παιδιάν.

Πεσσεύω, ᾶ, Πεττεύω, πεσσοῖς παίζω, παυλίζω, παίζω τοὺς πεσσοὺς βάλλων καὶ σύρων αὐτοὺς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πεττείας. 2) Ὅθεν αὐτὶ τοῦ Κινῶ τι οὗδεν κἀκεῖθεν, μεταβάλλων αὐτὰ τὸν τόπον ᾗ τὴν θέσιν. Μεταττίθημι, μετακινῶ, μεταβάλλω. "Τύχης κἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττεύουσης". ἡ τύχη μεταβάλλει ᾗ μετακινεῖ κατ' ἀρέσκειάν της τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθὼς ὁ πεττευτὴς τοὺς πεσσοὺς ἐν τῷ παίζειν τὴν πεττείαν.

Πεσσονομέω, ῶ. τίθημι-βάλλω-δικαιῶ τοὺς πεσσοὺς, πεσσοῖς παίζω, πεττεύω, ἀμπάττω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 13.

Πεσσοποιέομαι, οῦμαι. πεσσὸν (Pessarium) ποιῶ ἐμαυτόν. Ποιητ. παλ. περὶ Φυτ. σίχ. 103. Ὅρα ἐν τῷ ἐπομβρῶ, ἀριθμ. 2.

Πεσσὸς, Πεττὸς, ὁ. Πεττὸι, τὰ. ὁ κύβος ἢ ὁ λίθος ἢ ψῆφος τῆς Πεττευτικῆς. ἐνθα τὸ Ἀβάκιον (ἢ σανὶς) ἐν ἑκατέρῳ μέρει, Πεττὸν, λέγεται, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σοφοκλέους, "Πεσσὰ πεντεγράμματα". τὸ Ἀβάκιον τοῦτο ἤτοι τὸ Πεττευτήριον, μετὰ πέντε γραμμῶν κατὰ μῆκος ᾗ κατὰ πλάτος σημειωμένων ἰῶ, τὸ ὁποῖον ἀπεπέλει ξυλοκοπεῖς τετράγωνα ἐμβαδὰ, ἐν οἷς ἔπιπτον μεταστρέμμενοι ἐν τῷ παίζειν τοὺς πεσσοὺς οἱ πεττευταί. Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. Α. σελ. 1397. (Ῥώμ. Ἐκδ.) "Τοὺς δὲ Πεσσοὺς λέγει (ὁ Πλάτων) Ψήφους εἶναι πέντε. ἀφ' ὧν πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῆς πεττευόντων ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, ᾗ Πεσσὰ πεντεγράμματα ᾗ κύβων βολαί. παρετείνετο δέ φησι δι' αὐτῶν, καὶ μέση γραμμὴ, ἣν Ἱερὰν ὠνόμαζον· ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐκάτερα αὐτῆς ἵστατο. ὅθεν καὶ Παροιμία. "Κεῖσαι τὸν ἀφ' ἱερᾶς". ὅτι τῆς ἐκάστου βοηθείαν κινήτων λεγομένων". Ζήτ. ᾗ ἐν τῷ, Ἱερός. Ὅρα τὸν Εὐσάθιον διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Ἐλέγετο ἡ παιδιὰ, Πεσσεία, καὶ, Πεσσοὶ, ἔτι δὲ καὶ ὁ τύπος ἤτοι τὸ Ἀβάκιον, ἐφ' ᾧ ἔπαιζον, Πισσοὶ, καὶ Πεσσευτήριον. Εὐριπ. Μήδ. 65. Ἐτυμολογ. Μέγ. Πλάτ. Πολιτ. ς'. 2) Λέγεται ἔτι ᾗ τροχοῦλόν τι καὶ ὀλίμακες σῶμα ὀξὺ εἰς ἄκρον ἢ λίνθ ἢ πλίνθ ἢ πασσ ἢ μετάξης ἢ ῥετίνης ἢ κόμμι ἢ κηρὸ κατασκευασμένον ᾗ μετὰ φαρμάκων ἤτοι ἑλξικῶν τινος ἠλειμμένον, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς ζύπας τινὰς τὰ σώματος οἷον τὰ φρωκτὰ-τὰς μύξας, κ. τ. τ. Pessus καὶ Pessarium, Λατιν. οἷονεὶ, Πάσσαλος. Παρ' Ἀππιαν. εἰς Μιθριδ. εἰσὶ· "Πεσσοὶ ἐκ μολύβδου", σώματα τινὰ βαλανώδη ἐκ μολύβδου. 3) Ἀρχιτεκτονικόν τι ἔκφρασις ὅπου τῆς βασαζόντων σύλων τὰς καμάρας καὶ θόλους λεγομένου παρὰ Προκοπ. περὶ Οἰκοδ. ὡς ᾗ ὁ Σφαβ. ἐν μ'. σελ. 1073. λέγει· "Συνέχεται ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ὅλα πεντῆλ ἱδρυμμένοις κυβοειδῶν".

Πίσσω, ᾶ, Πέττω. Μέλ. Πέψω, Πέπεμμαι, Πε-

πέφθαι, παύτον ἐϛὶ πῦ, Πέπτω, ὅθεν καὶ παρήχθη. ἔψω, ἀρτοποιῶ, ὀπτάω, ἐμαγειρεύω. Ἡρόδοτ. η'. 137. "Ἡ δὲ γυνὴ τῦ βασιλέως αὐτὴν τὰ σιτία σφι "ἔπεσε". 2) Χωνεύω. 3) Ὡριμάζω, πεπαίνω, πέπειρον ποιῶ. Ὀδυσ. Η. 119. Μεταφορικ. "Θυ"μὸν - χόλον πέσσειν", ὡς ἐν τῇ σωφροσύνῃ, Καταπίνειν ἐν ἑαυτῷ τὸν θυμὸν καὶ χωνεύειν αὐτόν. Ἰλ. Ι. 561. ἔτω καὶ τὸ, "Κηδέα πέσσειν". καὶ τὸ. "Γέ"ρα πεσσέμεν". παρὰ Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 513. Β. 237. Ω. 617. κρατεῖν δηλαδὴ, ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, ὑποφέρειν, καταδαπανᾶν - χωνεύειν, κατέχειν, ὡς ὁ σύμαχος ἐν ἑαυτῷ τὰ φαγητὰ χωνεύων αὐτά. ἔτω καὶ τό. "Πλεῖστον "πέσσω". παρὰ Πινδάρ. ἡσύχως ὑπολαμβάνειν καὶ χωνεύειν αὐτόν. Ὁ Ὅμηρος λέγει ἔτι. "Βέλος πέσ"σειν". ἀντὶ τῦ, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν - ἰαζεσθαι πληγήν τινα τῦ βέλους. Ζήτ. Περιπέτω. Ἀπολλών. ἀρχ. α'. 283. "-ἄλλα δὲ παῖτε πάλαι θρεπτήρια "πέσω". καρπῦμαι - ὑπολαμβάνω, ὑπομελείας καὶ φροντίδος ἀξιῶμαι, περιβάλλομαι. "Ὁ ζέφυρος τὸν "ἀέρα θερμαίνων πέπτει καὶ διακείνει". Ἀριστοτέλ. Προβλ. κ'. 35. θερμαίνων τὸν ἀέρα εἰς ζύμωσιν διακείνει αὐτόν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέπτω. Ἐκ τῆς τοιάυτης σημασίας παρήχθησαν καὶ τὰ ἐν τῇ σωφροσύνῃ Πέτταρον, Πεττασῶ, καὶ, Πῆττω.

Πετὰ, Αἰολικ. αντὶ, Μετά. Ζήτ. ἐν τῷ, Πέδα.

Πετάζω, παύτον τῷ, Πετῶ, καὶ, Πετατύμι, ἢ, Πεταυύω. ὅθεν

Πέταγον, οῦ, Πέπαχνον, τό. ποσῖον πλατύ. ὅθεν τὸ, Πεπαχνόω, οῦ καὶ Ζήτει.

Πετάλειον, τό. Ζήτ. Πέπλον, μικρὸν φύλλον.

Πεταλίζω, Μέλ. ἴσω. παύτον τῷ Βλασέω, καὶ, Φυλλολογέω. Ἡσύχ. αὖ δεῖ πορέπη νὰ λέγηται, Βλαξολογέω. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἐξεφρακίζω, καὶ, Ἐκφυλλοφορέω.

Πεταλὶς, ίδος, ἡ παρ' Ἀθήν. σελ. 576. καὶ Ἡσυχ. "Πεταλὶς ὗς". φαίνεται ὅτι σημαίνει, Νεογνὸν χοιρίδιον.

Πεταλισμὸς, ὁ. ὁ ἐξ φύλλων ὀστρακισμός. Ζήτ. Ἐκφυλλοφορεία.

Πεταλῖτις, ιδος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 864. παύτον τῷ, Φυλλῖτις. Διοσκερ. γ'. 121.

Πέταλον, τό. (ὑστερ. τῆ Πέπελος) φύλλον. Ἰλ. Β. 312. Ὀδυσ. Τ. 520. "Πέπαλα χίλια τῷ ῥύ"δων". Διοσκορίδ. α'. 22. καὶ ἐντεῦθεν, Κάθε πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον τραῦμα ὡς πλάκα, *Lamina*, λεπὶς, ἔλασμα (βίργα, λάμα) μεταλλε τινες. οἱ ἐξ πλάτος ἐλαηλαμένος χαλκὸς, σίδηρος, χρυσὸς, κ. τ. τ. "Πέπαλον χρυσῆν". πλάκα - ἔλασμα ἐκ χρυσῦ. "Ἐξεδος κεφ. κ'. καὶ ἐντεῦθεν μετὰ παῦτα ἐκλήθησαν Πέπαλα, καὶ τὰ ἐν ταῖς ὁπλαῖς τῷ ἵππων τροσηλώμενα ἐκ σιδήρε ἐλάσματα ὡς ὑποδήματα. Παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπίδ. 289. Κερωιόωντο πέπαλα βεβυθόμενα ταχύων". αντὶ τῦ, Κάλαμος, καλαμιὰ, ἔτω καὶ τὸ ἐν Ἐπιχαρμ. "Καλλιπέπαλον λήϊον". "Οὔταρ ἀρόσῃς ἀπέπαλον παναφύλλον". Διοσκόρ. Περιηγ. 1125. "Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες φέρι κομόωσι πε"πάλοις". καὶ "Λειμώνων δ' ἄβρα γελᾷ πέπαλα". καὶ "Ἄμπελος ἀπεπαλοστόρη". ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 16. αντὶ τῦ, Φύλλα.

Πεταλοποιὸς, ὁ. (ποιέω) καὶ, Πεπαλουργὸς, ὁ. ὁ πέπαλα ἤτοι ἐλάσματα ἐκ μετάλλων ποιῶν ἢ ἐξεργαζόμενος.

Πέταλος, άλη, αλον. Ἰωνικ. Πέπαλος. (πετάω) ἐκτεταμένος, ἐλαηλαμένος, ἐξαπλωμένος, πλατὺς, πλακωτὸς, ὅσις ἔνεα ὡς πλάκα. "Πεπάλως μακω"νας". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 81. σιωπηέτερον ὅμως λέγεται, "Ἐκπέπαλος". Ὁ Ἀθήναιος ἐν δ'. σελ. 576. λέγει "Μόρυχος πεπάλως". ἐξ οἱοίων τὰ κέρατα εἶσιν ἐν τῷ ἀναπεπᾶσθαι. ἄρα αὐτὸ τῦ, Νέως. καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτῷ "Ὗες πεπαλίδες". τὰ νέα καὶ ἀκμαῖα θηλυκὰ χοιρίδια. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Ἰωνικὸν σχηματισμὸν "Μόρχοι πέπηλοι. ἔτι δὲ καὶ, Πεπαλωτὸν, ἀκμαιότατον, εὐηδέστατον.

Πεταλόω, ῶ. εἰς πέπαλον ποιῶ - μεταβάλλω - μετασχηματίζω. Ζήτ. Πεπαχύνω. 2) Πέπαλα (ἐλάσματα σιδήρε) προσηλόω ταῖς ὁπλαῖς τῷ ἵππων.

Πεταλώσεις, εως, ἡ. τὸ πεπαλῶν, πεπαλώνειν, πεπάλωμα. Ἐτυμολ. ἐν Δεξ. Ἀχολουθος, ἡ μετὰ πεπάλω ἐπακόλυθος, ἢ ἐπάλειψις.

Πεταλωτὸς, ἡ, τόν. ὁ πέπαλα ἔχῆμα ἔχων.

Πετάμαι, παύτον τῷ, Πέτομαι. ἐκ τῆ, Πετάω, Πέτημι, Πέταμαι. ἐξαπλόνω ἐμαυτὸν ἢ τὰς πτέρυγάς μω ἵνα πετάξω, πετῶ. Ζήτ. Πτῆμι.

Πετάννυμι, Μ. ασω. καὶ, Πεταυύω, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, ἀπλόνω. Ζήτ. Πετάω.

Πετάσιμος, ίμη, ιμον. ὁ παῖτῷ, ὅσις δύναται νὰ πετάξῃ, ὁ εἰς πτῆσιν (πέτημα) ὑπάρξεως. Νικήτ. Χρ. ι'. 4.

Πετάσιον, τό. Ὑποκορίζ. τῆ, Πέτασος.

Πετασίπτης, ου, ὁ. (πέτασος) ὁ ἔχῆμα πετάσε ἔχων. 2) Εἶδος φυτῆ, ἤ τινες τὰ φύλλα πετάσου ἔχῆμα ἔχουσιν. Διοσκορ. δ'. 108. *Tussilago petasitis*, Linn.

Πέτασμα, τό. (πετάζω) ἡ ἐξάπλωσις. τὸ ἐξαπλωμένον παυίον - σκέπασμα κάλυμμα (περδὲς). Αἰσχύλ. Ἀγ. 917.

Πέτασος, ὁ. (πετάω) κάλυμμα τῆς κεφαλῆς (πῖλος) τετεκτεταμένας ἔχον τὰς ἄκρας αὐτῦ ὡς πτέρυγας, καθὼς τὸ παρ' Εὐρωπαίοις Καπέλλον (*Chapeau*, Γαλ.) καλύμβιον, σκιάδιον. ὅπερ σωτήρως ἐφόρουν οἱ Ἔφηβοι μετὰ χλαμύδος. Ἐφόρει τῦτον καὶ ὁ Ἑρμῆς, κατὰ τὴν ῥῆσιν τῦ Ἀθηναίε ἐν ι'. καὶ 16. σελ. 537. "Ἐφόρει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς δείπνοις - καὶ τὴν τῦ Ἕρμῦ (σολλὴν), τὰ μὲν ἄλλα χρυσῆν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χλαμύδατε πορφυρᾶν, καὶ χιτῶνα μεσόλυκον, καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικὸν, ἐν δὲ τῇ σωτηρίᾳ τὰς πέδιλα, καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί". Ὁ Εὐσάθ. ἀναφέρει καὶ παύτην τὴν ῥῆσιν. "Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἰσχυρικὰς πεπάσας". Ὡς σημεῖον τῦ ἐν τῇ παλαίστρᾳ γυμναζομένων Ἐφήβων, κεῖται ἐν τῇ τῦ Μακαβ. (β'. κεφ. δ'. 12.) ῥήσει. "Γυμνάσιον καθιδρυσε, "καὶ τὰς κρατίστας τῦ ἐφήβων ὑπὸ πέτασον ἤγε". ἐπήνησε δηλαδὴ Πέτασον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ. Ὁ Σχόλ. ἑρμόν. τὸ Πέτασος ἔτι καὶ ἐξ τῆ, Εἶδος ὑράσματος. ἀλλ' ἡ ῥῆσις ἐξ ἧς αὐτὸς ἔλαβε τὴν σημασίαν παύτην κεῖται ἐν τῇ λέξ. Δράκων. καὶ παρ' Ἡσυχίῳ τῦ Μιλησίῳ, ἐξ ἧ ἐδανείσθη παύτην κεῖται πληρέστερος ὅπως. "Ἐπιῤῥιφάντων αὐτῦ τῶν τὴν κεφαλὴν πετάσους πλεόνας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια ἀπεπίζη", ἵνα ἀναφέρεται καὶ ἄλλης ῥῆσις ἐν λέξ. "Πεειαχορόμβια". "Ὡς καὶ νῦν πᾶς ὑπφαίνως ἀγωνισαμένους ὑπβάλλυσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας". Ἐφόρουν ἔτι τὰς Πετάσους καὶ ἐν ταῖς Θεάτροις ἐναντίον τῦ ἡλίε. Ἄρα ἰσοδυναμεῖ ἐστὶ τῷ Γαλλικῷ *Parasol*, καὶ τῷ Ἰταλικῷ, *Ombrella* (ὀμβρέλλα). Ἐκ τῆς ὁμοιότητος παύτης καλοῦνται παρὰ Θεοφράστῳ (Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10.) καὶ τὰ φύλλα τῆ Λιμνατὶς

Δη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Λωτῆ, Πέπασοι. τὰ ὁποῖα ὁ Πλίνιος (ιγ'. 17.) μετέφρασε δι' τῆ, *Folia densa congerie stipata*, ἅτινα ὁ Διοσκεϊδ. ἐν δ'. 108. ὀρθότερον "Φύλλα "πεπασώδη" ἔφην. Φυλίας δὲ ὁ τῆ Θεοφράστε μαθητὴς, καλεῖ "Πεπασώδη σπερμάτων φύσιν". τὰ φύλλα καὶ τὰς σπόρας τῆ σκιαδιφόρων σπερμάτων. *Umbella*, Ἀθήν. ϛ'. σελ. 371. οἷον ἐστὶ τὸ "Ανισον, τὸ μάραθον, κ.τ.τ. Ὁ αὐτὸς Θεόφραστος (ἐν Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10.) παραβάλλει τὰ φύλλα τῆ Αἰγυπτιακῆ Κυμίνε μετὰ τῆ Θετταλικῆ Πίλε. Ἐν τῇ ῥήσει τῆ Ἀθηναίε ἐν δ'. σελ. 176. οὕτω ἔκειτο "Πεπασχ" ὁ Κασωβὼν Παπάσης, σπέγνωσε, ὁ δὲ Σβειγχαῦσέρος, Πεπάσια. Παρ' Ἀθηναίῳ, δ'. σελ. 499. κεῖται καὶ Θήλυκ. Πέπασος, ὁ. κατ' Ἐραποδσύλε. 2) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται καὶ εἶδος θόλε, ἢ οἰκοδομήματος.

Πεπασώδης, ὁ, ἡ. ὁ πεπάσε εἶδος ἔχων. "Βοτάνη "πεπασώδης". ἡ φύλλα - αὐτῆ σκιαδίφ ὅμοια ἔχουσα. σκιαδιφόρος. "Ορα ἐν τῷ κάτωτέρω.

Πεπασώνη, ὁ. ἡ. τὸ Λατιν. *Petasio*. ὁ μηρὸς μετὰ τῆς πλάτης τὸ ἐμπροσθενὸς μηρὸ τὸ χοίρε. τὸ ἐμπροσθενὸν χειρομέριον.

Πεταυρίζω, Μ. ἰσω. χορδῶ ἑπαίω εἰς τὸ ἀοινίον, πυΐτὸν τῷ, Σχοινοβατέω.

Πεταυρισμὸς, ὁ. τὸ ἑπαίω τοῦ ἀοινίε χορδῶν· χοινεβατία. καθόλε δὲ ἡ Παιδιὰ τῆ χοινοβατῆ, Θαυματοποιία. Μεταφορικ. παρὰ Πλεπάρχ. "Τῆς τύ- "χης πεταυρισμός".

Πεταυριστὴς, ᾶ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σχοινοβάτης.

Πέταυρον, ᾱ, Πέτδρον, τὸ. λεπτὸν - ξυλὸν καὶ μακρὸ ξύλον, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ καθεύδυσι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τὰ ὀρνίθια, ἢ καὶ Πολυδεύκ. "Πέταυρον "δὲ ἔνιοι τὰς ἐφοικιδίους ὀρνίθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν". Νίκανδρ. Θηρ. "Ἰκτίδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικίδιοσιν ὀλε- "θρον Μήδετο, ἧς ὕπνῳ καθαρπάζασα πετεύρων". καὶ παρὰ τῷ Βαβρίᾳ "Ἐκ πετεύρε κλαγγὸν βοᾶς". ὅπε τὸν ἀλέκτορας, καὶ ἐντεῦθεν ὡς καὶ ἐν τῇ σκυτάλῃ, ἡ λεπτὴ σανὶς τὸ λεπτὸν καὶ πεπερμένον σκεπάσιον, ὅπερ τιθέασι καὶ ὑπὸ τὰς ὀρόφες τῆ οἴκων ἀντὶ κεραμίων. Θεόκριτ. ιβ'. 13. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· "Πέταυρον, σανὶς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται. καὶ παῦ τὸ ἐμφερὲς τούτῳ" καὶ ὄργανον ποιᾶν· καὶ παῦ τὸ μακρὸν καὶ ὑποπλατυ, ἔστι δὲ λεπτὸν, ὅταν ἐν μετεώρῳ κείμενον ἢ Πέταυρον λέγεται, ἢ καὶ Πέταυρον". ὁ αὐτὸς ἔχει· "Πέταυρος, εἶδος παγίδος". ὁ δὲ Φώτιος. "Πέταυ- ρον, παγὶς, βάθος. καὶ, Παῦ τὸ μακρὸν καὶ ὑποπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀειτοφαν. ἐν τῷ ἑ. 2) Σανίδωμα, σκαλωσιὰ ἢ κρεββάτιον ἀφ' σανίδων (πῆγμα) ἐφ' ᾧ ἐσάμβυοι οἱ χοινεβάται καὶ οἱ θαυματοποιοὶ παεισκύουσιν εἰς τὰς θεκτὰς πὸς θαυματοποιίας των. Πολύβ.

Πεταχνέω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πεπαχνῦται, Κυρτίω- ται, καὶ ξυφᾶ". ὅτις μετὰ ταῦτα ἔχει· "Πεπλῆν- ται, ἐξυπτύσται, ξυφῶσιν". Ὁ Ἀειτοφαν. παρ' Ἀθήν. ιά. σελ. 496. λέγει· "Παίσει δ' εὐθὺν πεπαχνεύ- σας". ὅπε ὁ Σβειγχ. Πεπαχνῦται, ἐπῆξε. Διὰ τὸ Πεπάχυν πάλιν. ὡς καὶ τὸ, Κωθωνίζω. Ζήτ. Πέπανται.

Πετάω, ῶ. Μέλ. ἀσω. ταὐτὸν τῷ, Πετάννυμι, ἐκ τῆ Πέτω, ἐξαπλόω, ἀνοίγω. ἐν Ὀδυσ. Σ. 159. "ὅπως πετάσσει θυμὸν μητέρων", καθ' Ἡσύχ. αὐτὶ τὸ, Κυφίσει. καὶ ἄλλης δι' αὐτὶ τῆ, Ἐκπλήξειεν. Ὁ Λατῖνος μεταφρασὶς μεταφράζει τῦτο δι' τῆ, *Diffundere*, ὅ ἐστὶ, Διαχέω, διχοσκεδάννυμι, διφραίνω· ὃ καὶ πιστεύσαιμεν, μαρτυρήσης τῆς σωμπλοκῆς, ἥτις ἐκλαμβάνει τὸ "Λύσιγγι τὼ καρδίαι" αὐτὶ τῆ Εὐ- φραίνω, καὶ Διαχέω. ὡσαὐτὼς εἴπη τις· "Ἵνα αὐτοῦ ξη "τὼ καρδίαν τῆ μητέρων". διφραίνη, δηλαδή. Ἔστι δὲ ἐκ τῆ σχηματισμῆ Πεπάζω, ἕτινος τὸ ᾰ βραχὺ ἐστί· ὅθεν ἐναντίας δὲ τὸ, Πεπάω, ἔχει τὸ ᾱ μακρὸν εἰς τὸν Ἀόριστ. ᾰ.

Πετεεινὸς, Πετεινὸς, καὶ, Πετεινὸς, νὴ, νὸν· ὁ πτῆνε, ὁ πτερὰ ἔχων, πτερωτός. Ἰλ. Β. 459. "Ὀρ- "νίθων πετεινῶν ἕδνεκα πολλά". Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· "Πτιλωτὸν, λέγε" τὸ δὲ Πετεινὸν, ἀδόκιμον. ᾗ παρὰ Ξενοφῶντ. Κυρπ. ᾰ. ϛ'. 39. αὐτὶ τῦ, Πετεινὰ, Χειροζεφα τινὰ, Πτιλωὰ, ἔχουσιν. αὕτη ἡ διαφορά ἐστι ᾗ παρ' Ἡροδότ. β'. 123. "Παύτα τὰ χέρ- "σαῖα ᾗ τὰ θαλάσσια ᾗ τὰ πετεινά. ᾗ παρὰ Θεο- γνίδ. 1055. Πετεινὸν, κεῖται. Ζήτ. Πετηνός. Ἡ λέξις κυκλοκλεκτεῖται διὰ παύτων τῆ ὀρνίθων, ἡ δὲ σωνθεία καλεῖ ἔτι ᾗ τὸν Ἀλέκτορα.

Πέτευρον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πέταυρον.

Πετηλίας, ᾱ, ὁ. Αἰλιαν. ζώων ἰσορ. ζ'. 30. "Πε- "πηλίαι καρκίνοι". ὅπε, Πηλίαι, ἐδιόρθωσαν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πέπλοι, μόχοι. ἐν λέξ. Πεπαλίδων· ᾗ ὁ Ἀθήν. σελ. 576. αὐτὶ τύτε, Πέπαλοι, ἔχει. ᾗ ἐπομβρίως ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πεπλας, τὰς μικρὰς ᾗ θαμινὰς φοίνικας. ᾗ, Πεπλὶς, ἀκεῖς. "Αρα, ὁ πέπλα ἔχων.

Πέπαλον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ τῆ, Πέπαλον.

Πέπηλος, λη, λον. "Τὸ δ' καὶ σκελέσι πέπηλον "(εἴδαλον)". Ἄρατ. 271. τὸ ὑπὸ τῆ εὐὸς ποδὸς γονατίζον ἵππε καθησυχάζον, αὐτὶ τῦ, Ἀναπεπτωκός.

Πετηνὸς, νὴ, νὸν. ταὐτὸν τῷ, Πετεινός. κατὰ τὸν Φέξον ἐκ τῆ Πετεινὰ, ἐγκύπτει τὸ Λατινικὸν *Penna*, δηλαδὴ κατὰ ταῦτον εἶπον *Petna*, ἔπειτα *Pepna*, ᾗ τέλος *Penna*.

Πέτομαι, ταὐτὸν τῷ, Πέταμαι, πετῶ, ἀπετῶ.

Πέτρα, ἡ. σῶμα σκληρὸν ᾗ στερεὸν, ὅπερ χηματίζεται ἐν τῇ γῇ, ᾗ τὸ ὀκεῖον μεταχειρίζονται πρὸς κατασκεδὴν οἰκοδομῶν. λίθος, βράχος. Ἰλ. Χ. 126. "Οὐ μέν πως νῶϊ ἔτι ὑπὸ δρυὸς ἠὲ ὑπὸ πέτρης τῷ ἀοιδιέμεθαι". ἐν Ἰλ. Π. 35. "Πέτραι ἠλίβατοι". οἱ ὑψηλοὶ κρημνοὶ ᾗ ἀκρώρειαι. παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ἡ. ἡ. 9. ᾗ ἡ ἀκρώρεια ὄρης τινὸς ὑψηλῆ.

Πετραῖος, αἶα, αῖον. ὁ ἐκ πέτρας ὤν, πέτεινος. πετρωτὸς, πέτρας ἔχων, πλήρης πετρῶν, πετρώδης, ὁ παρὰ τῇ πέτρᾳ ἢ ὀρὸς τῇ πέτρᾳ κείμενος, ὁ ταῖς πέτραις ὡραιτερυκώς. Ὀδυσσ. Μ. 231. ὁ μεταξὺ τῆ πετρῶν ὢν - φυόμενος ἢ διατρίβων. "Ιχθὺς πετραῖος". πετρόψαρον. *Saxatilis piscis*. Ἀθήν. ζ'.

Πετράκης, ὁ. Ὀρφ. λίθ. 3. "Πετράκεα λᾶαν". τὸν ὡς βράχον σκληρὸν λίθον, ἢ μεταξὺ τῆ βράχον γεγλυμμένον. Ἡ ψευδὴς ἐπιγραφὴ παρ' Ὀρφ. ἐλήφθαι ἐκ τῆς διεφθαρμένης ταύτης ἀναγνώσεως· ᾗ οἱ δύο στίχοι εὐάκουσιν εἰς τὴν ἐπομβρίαν τῆ Ἀχαΐας.

Πετρηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸ εἶδος τῆ πετρῶν, ὡσανεὶ πέτραι, δίκην πετρῶν, καθὼς αἱ πέτραι.

Πετρήεις, ήεσσα, ῆεν. ταὐτὸν τῷ, Πετραῖος. Ἰλ. Β. 496. πετρώδης, βραχύς.

Πετροφερὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἐρέφω) ὁ μετὰ πετρῶν ἐσκεπασμένος - ὠροφωμένος.

Πετρήρης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πετρήεις. Σοφοκλ. Φιλ. 1262. "Στέγα πετρήρης". ἡ μεταξὺ τῆ πετρῶν ἢ ὑπὸ τῆ κοιλωμάτων τῆ πετρῶν κατοικία, σπήλαιον.

Πετρήδιον, τὸ. μικρὰ πέτρα, ὑποκορ.

Πετρίδιος, ταὐτὸν τῷ, Πέτρινος. "Μονόκλινον πε- "τρίδιον". ὁ ἐκ πέτρας ἢ ἐν τῇ πέτρᾳ πῶρος.

Πέτρινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ πέτρας ὤν, ἢ ἐκ πέτρας κατασκευασμένος, λίθινος.

Πε-

Πέτριον, τό. Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. Θ'. σελ. 371. "Πετείου ῥίζαι". αὐτὶ τοῦ, Πεζοσελίνου. ἀλλ' ὁ Σβεῖγχ. ἔπαιξεν ἐνταῦθα, Πέραιου, παρασυπακουμ. Μαράθ.

Πετροβατέω, ῶ. (πέτρα, βάω) ἀναπατῶ-ἀναβαίνω, ἀναρριχῶμαι ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Ἀππιαν. ὅθεν

Πετροβάτης, ου, ὁ. ὅστις ἀναπατεῖ-ἀναβαίνει-ἀναρριχᾶται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Ἀππιαν.

Πετρόβλητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ πέτρας τιθασσοκόμβους, "Πετρόβλητος νεφρός". ὁ ὑπὸ πέτρας βαλλόμβους καὶ πάσχων. Φώτ.

Πετροβολέω, ῶ. πέτρας βάλλω-ῥίπτω, λιθοβολῶ. ὅθεν

Πετροβολία, ἡ. τὸ ῥίπτειν πέτρας, τὸ δι' ἧς σφενδόνης ῥίψιμον τῆς πετρῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ε'. 9.

Πετροβολικός, κὴ, κόν. ὁ εἰς πετροβολίαν αὐτήκων ἢ κλίσιν ἔχων καὶ ὄπτησιος. ἐκ τοῦ

Πετροβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πέτρας βάλλων-ῥίπτων, ὁ πετροβολῶν. ὁ πέτρας ῥίπτων διὰ τῆς σφενδόνης, σφενδονιστής. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 8. "Ὄργανον πετροβόλον". δι' οὗ πὰς πέτρας ῥίπτουσι, σφενδόνη.

Πετροδύμων, ονος, ὁ, ἡ. (πέτρα, δύω) "Ὄρνιθες πετροδύμονες". οἱ μεταξὺ τῆς πετρῶν οἰκοῦντες, ὅ ἐστι, τὰ σαρκοφάγα ἢ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, ὡς γύπες, ἱέρακες, κ. τ. τ. Φλεγών.

Πετρόκοιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν ταῖς πέτραις κοιτώμβους-κοιμώμβους, ἤτοι μεταξὺ τῆς πετρῶν τὴν κοίτην ἔχων. Σιμμίας εἰς Ὠόν· Εὐνὰ πετρόκοιτος.

Πετροκοπέω, ῶ. πέτρας κόπτω, ἢ ὡρύττω πέτρας σιωπηρῶ-κρυπτῶ. ὅθεν τὸ, Καπηπετροκοπέω, παρὰ Διοσκορίδ. ι'. 60.

Πετροκυλιστὴς, οῦ, ὁ. ὁ πέτρας κυλίων. Σχόλ.

Πετρόμυζον. Ζήτ. Βδέλλα.

Πετροποιΐα, ἡ. ἡ ὑπὸ πετρῶν οἰκοδομὴ, Ἀθήν. ε'. σελ. 205.

Πετρορρίφης, ους, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῆς πέτρας ῥιφθεὶς-κρημνισθείς. Εὐσεπ. Ἰων. 1222.

Πετρόρρυτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πετρῶν ῥέων.

Πέτρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Πέζα. Ἰλ. Η. 270. Π. 734. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 8. Ἑλλην. β'. δ'. 10.

Πετροσελινίτης, ου, ὁ. οἶνος μετὰ πετροσελίνου κατασκευασμένος. Διοσκορ. ε'. 67. ἐκ τοῦ

Πετροσέλινον, τό. εἶδος φυτοῦ εἰς μαγειρίαν καὶ ἄρτυσιν ἀκροτῆς ὠφελείας. Διοσκορίδ. γ'. 77. "Σέλινον, τὸ δὲ Πετροσέλινον. Τὸ πο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ "ἐν ὀπισθορύμνοις τόποις". καὶ ἐνθένδεν ἐν τῇ σιωπηλίᾳ λέγεται Μακεδονίσιον, *Apium petrorilinum*, Λιν.

Πετροτόμος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Λαοτόμος, ὁ πέτρας κόπτων. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 575.

Πετρότομος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πέτραν πεπτημβύος, ὑπὸ πέτρας κεκομμβύος.

Πετροφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ, φύω) ὁ ἐπάνω τῆς πετρῶν φυόμβους, ὅστις φύεται-φυτόνει-βλαστάνει ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, ὁ ἐκ τῆς φύσεως τῆς πέτρας ὤν. "Πολύπους πετροφυής". ὁ εἰς τὰς πέτρας διαβιβάζων, ἢ τῇ πέτρᾳ προσκολλώμβους, ἐμφὺς ταῖς πέτραις. Φωκυλίδ. λέγεται καὶ τὸ Ἀειζωον.

Πετρόω, ῶ. εἰς πέτραν μεταβάλλω-μεταποιῶ-λιθόω, καταλιθόω, ἐν τῇ σιωπηλίᾳ σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Πέτραις βάλλω, λιθοβολῶ, λιθάζω. ἀλλ' ἡ αὐτὴ σημασία φαίνεται καὶ παρ' Εὐσεπ. ἐν Ὁρέσ. "Μόλις δ' "ἔπεσε μὴ πεφυμβύος θανεῖν". λίθοις βαλλόμβους. ὁ Σχόλ.

Πετρώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς ὕδος τῆς πέτρας ὤν. ὅμοιος τῇ πέτρᾳ, πλήρης πετρῶν, λιθώδης.

Πέτρωμα, τό. (πετρόω) ἡ εἰς πέτραν μεταβολὴ καὶ μεταποίησις, ἡ εἰς πέτραν μετασίωσις. παρ' Εὐσεπ. ἐν Ὁρέσ. 50. "Θανεῖν ὑπ' ἀσῶν λοισίμῳ πετρώματι". αὐτὶ τοῦ, Πέτρα.

Πετρὼν, ῶνος, ὁ. τύπος ἀδιεκτικὸς πετρῶν, τόπος γεμάτος ὑπὸ πέτρας, πετρώδης τόπος.

Πετρώροφος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πετρηρεφὴς.

Πεττεία, ἡ. ἡ δι' ἧς πεσσῶν ἢ δι' ἧς κύβων παιδιά. Ζήτ. Πεσσός. Καθ' Ἡσύχ. διαφέρει πεττεία κυβείας. ἐν μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν. Ἐν τῇ Μουσικῇ κατὰ τὸν Εὐκλείδην λέγεται· Ἡ ἐφ' ἑνὸς τόνου πολλάκις γινομβύη πλῆξις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· "Πεττεία, παίβλα παιδική". καὶ ἐκ τούτου, Πεττεύω, αὐτὶ τοῦ, Πεττεύω.

Πέττευμα, τό. τὸ ὁποίου ἐπαίχθη, ἢ παιχθέν. Νικήτ. Χρ. ιέ. 4. ὅθεν

Πεττευριπτέω, ῶ. (πεσσὸς, εὖ, ῥίπτω) καλῶς ῥίπτω-παίζω τὸν πεσσόν. Γαλην. προτρεπτ. προσέχων.

Πεττεύω, καὶ, Πεττεύομαι, ᾗ, Πεττευόμενον. Ζήτ. Πεσσεύω, ᾗ, Πεσσεύομαι, ᾗ, Πεσσευόμενον.

Πεττύκια, τά. ταυτὸν τῷ, Πιττάκια. Μοίρ.

Πέττω, ταυτὸν τῷ, Πέσσω.

Πέττω, αὐτὶ τούτου εὑρέσεως ἐστὶν ὁ Ἑνες. Πίπτω, ὅθεν τὸ, "Ἔπεσα, Ἔπεσον. Ζήτ. Πίτνω, Πίτνημι, ᾗ, Πίπτω.

Πευθὴ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πεῦσις, ἐρώτησις. Ἡσύχ.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ. (πεύθω) ὅστις ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 27. ᾗ ὅστις κρυφίως ἀκροάζεται ἵνα ἀκούσῃ-μάθῃ τι μυστικὸν, κατάσκοπος. Ἐν Λεξικ. Χειροχ. δίφται· Πεύθων, ὁ μανθάνων (μανθανέτωρ) ὑπὸ τῆς Πεῦσις, ἡ ἐρώτησις, ἢ ἡ ἐπίκεισις. οἱ γὰρ μανθάνοντες ποιοῦσι τὰ μηνύματα ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς δικάζουσι καὶ δικαζομβύοις. Ἄρα, ἴσον τῷ Ἐρίων, Γαλ. Σπιῶνος, ᾗ, Spia, Ἰταλ.

Πεύθω, σιωπηλέστερον μοί τοι τὸ, Πεύθομαι. ταυτὸν τῷ, Πυνθάνομαι. Ἰλ. Λ. 21. ἐκ τοῦ, Πύθω, Πεύθω, Πυθάω, Πυταίω, Πυνθάνω. Ζήτ. Πυνθάνομαι.

Πευθὼ, ἡ. Αἰσχύλ. Θήβ. 355. ἡ εἴδησις, ἀγγελία.

Πευκαλέος, έα, έον. ταυτὸν τῷ, Ξηρὸς. ὅσις ἔτι καὶ "Πεπευκαλίσται, ξηραίνεται" ἔχει.

Πευκάλιμος, ίμη, ίμον. Ζήτ. Πεπευκασμένος. Ἰλ. Θ. 366.

Πευκέδανον, τό. καὶ, Πεύκεδανος, ἡ, πικρόν τι σκιαδιφόρον φυτόν. *Peucedanum officinale*, Λιν. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 14. Διοσκορ. γ'. 92.

Πευκεδανὸς, νὴ, νόν. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Κ. 8. καλοῦται ὁ πόλιμος Πεύκεδανος· "Ἠὲ πεδὰ πτολέμοιο πεπευκεδανοῖο". ὅπου τινὲς μὲν ἑρμην. ἀπὸ τῆς Πικρὸς, ὡς π. χ. ὁ Σχόλ. "Πικρᾶ, ὀλεθρίᾳ, ὑπὸ τῆς Πεύκης ἡ μεταφορά. ᾗ γὰρ ἡ πεύκη κοπεῖσα, ἐκ αὐτῆς βλαστὸς, καὶ τὸ ἄκρυον αὐτῆς πικρὸν ἐστί". ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Θανάσιμος, ὀλέθριος. Ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ μεταφορὰ φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι ὁ Ὅμηρος καὶ ἀλλαχοῦ λέγει· "Βέλος ἐχεπευκές, καὶ, Πεπευκέσι, ὅπου παρομοίως ἑρμην. ἀπὸ τοῦ Πικρὸν, καὶ, Θανάσιμον. Παρομοίως κεῖται παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ "Φρένες πεπευκαλίμμαι". Ἰλ. Θ. 366. Ξ. 165. Υ. 35. αὐτὶ τοῦ, Πικραὶ, δριμεῖαι, καὶ Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Ὀξεῖαι, σωστικαὶ, φρόνιμοι. Ζήτ. ἔτι Πικρὸς, καὶ, Δεινὸς, ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ὀππιανῷ Ἀλιευτ. β'. 32. "Πεπευκεδανὸν "δά-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Θάλασσα". πικρὰ, ἁλμυρά. ὁ Ἐτυμολόγ. σημειοῖ (ἐν Λέξ. Κήρ) ὅτι τὸ, Πολυσὺς, διάθετον ἰῶ τῆ Ἡρακλείας παρ' Ἀβδηείταις. Ἐκ τοῦ Πολύπη, καὶ, Δικός.

Πεύκη, ἡ. δενδρον ρετινώδες, ἐν ὄρεσι φυόμενον (Pinea) ἐξ ἧ ῥέει ἡ πίσσα· τὸ παρὰ Τυρσοις Τζιάμ, λεγόμενον. Λέγεται ἔτι καὶ Πίτυς ἀγρία. Ἐκ τοῦ ξύλου ταύτης γίνονται αἱ δᾶδες (τὸ δαδίον) καὶ πᾶν εἶδος ξυλίνων ἐργαλείων, πλοῖα, σανίδες, καὶ ξύλινοι γραφικοὶ πίνακες, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι ὕπης καὶ ἡ Δάς (τὸ δαδίον, ἡ φάκλα), τὸ πλοῖον, ἡ Ναῦς, ὁ γραφικὸς Πίναξ, κ. τ. λ. Ζήτ. ἐν, Πίτυς.

Πευκήεις, ἠέσσα, ῆεν. "Οὔρεα πευκήεντα". "Ορη μετὰ πεύκων, ἤτοι πεύκας ἔχοντα. "Πευκήεις Ἥφαιστος". Πῦρ ἐκ ξύλων πεύκης γεγιγνόμενον. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 124. "Ὁλολυγμὸς πευκήεις". πικρὸς, ἐπιμύς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 377.

Πεύκης, ἐος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πευκεδανός. ὡς δὴ τὸ πλεῖστον ἀδίκησαν ἐν τοῖς σωθεῖσιν.

Πεύκινος, ίνη, νον. ὁ ἐκ πεύκης ὤν. παῦ ὅ,τι ἐκβαίνει ἀπὸ τῆς πεύκης. παρ' Εὐριπ. "Πεύκινον δάκρυ". ἡ πίσσα.

Πεῦσις, ἡ. (πεύθω) ἐρώτησις. 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἀγγελία, ἐκ τῆς 53. ὀπτολ. τῶν Φαλαείδ. ἀμφίβ. Ζήτ. Πύσις.

Πευστήριος, ὁ αἰτήκων εἰς πεῦσιν - ἐρώτησιν - ἔρευναν, ὁ ἐρωτῶν - ἐρευνῶν - ἐξετάζων. ὅθεν

Πευστηρία, ἡ. ἡ ἐν τοῖς ἱερατικοῖς ἐρώτησις. ἀμφίβ. ἐκ τοῦ, Πευστὴρ, ῆρος. ὁ, ταὐτὸν τῷ, Πευστής.

Πευστὴς, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Πευστήρ. Φιλοξ. Γλωσ. ὅθεν

Πευστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐρωτῶν, ἐξετάζων.

Πευστὸς, στὴ, στὸν. (πεύθω) ὁ ἐρωτηθείς, ἐξεταθείς. ὃν ἤκουσέ τις, ὑπήκοος. Ἡσύχ.

Πεφασμένος, νη, νον. ὁρατὸς, φανερὸς, δῆλος, σαφὴς. "Δίρκαται πλέονται τὰ πεφασμένα". Αἰσχύλ. Προμ. 824. Ἐπίρ. Πεφασμένως, (φάω, φαίνω) σαφῶς, φανερῶς, φαινομένως. Ζήτ. Πεφήσομαι.

Πεφεισμένως, Ἐπίρ. (φείδομαι) φειδομένως, μετὰ φειδοῦς.

Πεφευγμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Φεύγω.

Πέφηνα. Ζήτ. ἐν τῷ, Φαίνω.

Πεφήσομαι, Ἰλ. Δ. 829. Ρ. 155. Ὀδυσ. Κ. 217. ἀντὶ τῶν Φανήσομαι. 2) Ἔστι ἐν Ἰλ. Ν. 829. ἀντὶ τῶν Φονεύθησεσθαι, τὸ μὲν ἐκ τοῦ Φάω, Φαίνω, τὸ δὲ ἐκ τοῦ, Φάω, Φάζω, Σφάζω. ὡς τὸ ἐκ τοῦ Κράζω, Μ. κεκράξομαι.

Πεφιδέσθαι, κὴ, Πεφιδήσομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Φείδεμαι.

Πέφνω, φονεύω, κτείνω. Ἰλ. Φ. 776. καὶ Ζ. 180. Τούτῳ τῷ ἀπηρχαιωμένῳ λέξει παρέχουσιν ἐκ τοῦ Φάω, Φῶ, Φάω, Φένω, Πεφεύω, Πέφνω. Εὐκολωτέρως δὲ δύνασαι παραχθεῖναι ἐκ τοῦ Φάω, Παφάω, Παφῶ, Πάφνω, Πέφνω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Παφών, κτείνας. Ζήτ. Φάω.

Πεφοβημένως, Ἐπίρ. (φοβεῖσθαι) μετὰ φόβου καὶ ζόμου.

Πεφραγμένως, Ἐπίρ. (φράσσω) συστεγλιμμένως, στενοχωρημένως, συνεσφιγμένως, πεπυκνωμένως, πυκνῶς. Ἰώσηπ.

Πέφραδα, Παρακείμ. ἐκ τοῦ, Φράζω. Ἰλ. Ξ. 500. καὶ 335. ὅθεν, Πεφράδατε, καὶ, Πεφράδατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, Πεφράσθαι εἰσὶ, ἦ, ἦσαν.

Πεφράδω, ταὐτὸν τῷ, Φράζω. Ἐπιφράδειν. ἐν Ἰλ. Κ. 127. ἀντὶ τοῦ, Εἶπον, ἐφρόντιζα. παραβάλλεται μετὰ τῶν ἐν Ἰλ. Λ. 794. Π. 37. καὶ 51.

Πεφροντισμένως, Ἐπίρ. (φροντίζω) μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας· φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς.

Πέφυα, Ἰλ. Δ. 484. ἀντὶ τοῦ, Πέφυκα, ἐκ τοῦ Φύω.

Πεφυγμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Φεύγω.

Πεφυγμένος, Πεφύγγω, ἐκ τοῦ Φίζω, Πίφυγα. ἀναφέρει ὁ Ἡρακλείδης ἐκ τοῦ Ἀλκαίου παρ' Εὐσταθ. σελ. 1596.

Πέφυζε, Πεφυζὼς, Ἰωνικ. ἀντὶ, Πέφυγε, Πεφυγὼς. Ἰλ. Φ. 6.

Πεφυκότως, Ἐπίρ. (πέφυκα) κατὰ φυσικὸν ζόπον. Ἀεισοτ. Ῥητορ. γ'. 2. ὅσις πάσει ἀπ' ἐναντίας τύπε τὸ, Πεπλασμένως.

Πέφυκα, ταὐτὸν τῷ, Πέφυκα, ὅθεν καὶ παρώχθη. ὑπάρχω, εἰμὶ, γίνομαι. Ἐκ τοῦ Φύω. "Ἐξ ὧμων "ἐπέφυκον". Ἡσίοδ. Ἀσπ. 76. ταὐτὸν τῷ, Ἐπεφύκεισαν, ἐφύοντο, ἐφυπάρθησαν. Κυρίως ὅμως σημαίνει τὸ, Πέφυκα, φύσει ὑπάρχω, γεγενημένος εἰμὶ, ἢ ἐκ φύσεως διωρισμένος εἰμὶ καθ' οἱονδήποτε ἢ εἰς τι. Ζήτ. Φύω.

Πεφυλαγμένως, Ἐπίρ. (φυλάσσω) ἀφοσεκτικῶς, μετὰ φυλακῆς.

Πεφυρμένως, Ἐπίρ. (φύρω) μεμιγμένως, ἀνακατωμένα.

Πέψις, εως, ἡ. (πέσσω) ἔψησις, ἀρτοποιΐα, κατασκευὴ τῆς φαγητῆς. 2) Χώνευσις, Γαλην.

Πεώδης, ὁ. (πέος) ὁ καλὸν πέος ἔχων. Λουκιαν. Δεξιφ.

Τὸ Π. μετὰ τὸ Η.

Πῆ, ἐρωτηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, Πῶς; κατὰ ποῖον ζόπον; κατὰ τίνα λόγον; ὅτε ὑπφέρεται τὸ, Ἦ, ὡς παρὰ Πλάτ. πολιτ. β'. "Καὶ ὡς ἀληθῶς Φιλόσοφον. Πῆ δή; ἦ, "ἦν δ' ἐγώ". Παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἴωσι, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ποῖ, πῆ, εἰς ποῖον μέρος, εἰς τίνα τόπον, ἐπὶ κινήσεως, Ἰλ. Ζ. 377. "Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη"; καὶ Δωσιθ. παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. "Πᾷ βῶ; Πᾷ ἔω". πῆ νὰ ὑπάγω; πῆ νὰ σταθῶ; Κλεόβουλ. "Πῆ μὲν λαβκαί - - πῆ δὲ μέλαιναι". παρὰ Διογ. Λαερ. εἰς Βίον Ἐπικούρ. §. 63. ὡς τὸ πῆς σταφυλῆς Πῆ, εἷς τινα μέρη, ἀλλῆ μὲν - ἀλλῆ δὲ, κατὰ μέρος, ἢ Μέρος μὲν, μέρος δέ. 2) "Ἀναδύνει, Πῆ, κεῖται αὐτὶ τῦ, Οὕπως πως, κατά τινα ζόπον. Πλάτ. πολ. β'. "Ἐὰν ἄρα πη σφαλῇ, "ἱκανὸς ἐπανορθῶσαι". (πῦποτε, εἴς τι). "Τῇδε πη". Πολύβ. ἡ. λδ'. 4. αὐτὶ τῦ, Σχεδὸν, ζόπον τινα, τυχόν. Ξενοφ. Κύρου παιδ. ε'. 20. "Εἰ βούλοιντο ἀθρόοι πη φορᾶσθαι". ἴσως ἢ παρὰ Θουκυδ. ς'. 2. "Καὶ ὡς ἕκαστος πη γιγνώσκει". ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ αὐτὶ τῦ, Καθ' ὅσον, Ἐφ' ὅσον, Ὅπη, Πῆ, παρὰ Ξενοφ. Ἰωνικῶς δὲ, ταὐτὸν τῷ, Ποῖ, εἰς τινα τόπον, εἴς τι μέρος, εἰς κάποιον μέρος, ἐπὶ φάσεως. "Οὔτ' ἂρ πη θέσθαι δύναμαι". Ὀδυσ. Ν. 207. ὡς καὶ τὸ, Πῶς, καὶ, Πως. Κυρίως ἔοικε νὰ γράφηται Πῇ μετὰ τῦ ὑπογεγραμμένη ι, ἐκ τῆς Πός· ἐνταῦθεν τὸ, Πῇ, Ποῖ, Πόθεν. Ζήτ. Πόθεν.

Πηγάζω, Μ. άσω. ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πηγὴ γίνομαι, ὡς πηγὼ μεταβάλλομαι, Ἐνεργητ. ἀφλύω ἀναβλύσω, ἀφθόνως ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ ῥέξῃ, ὡς πηγαὶ ἐκδίδω ἢ ἀφλύω· νὰ ῥέχωσι. "Ῥεῖθρα ποτιμῶν "ἄπειρα πηγαζόντων". Ἡρακλ. ἀλληγ. δ'.

Πη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πηγαῖος, αία, αῖον. ὁ ἐκ πηγῆς ὤν. βρύσινος. "Πηγαῖον ὕδωρ". Ἀεισοφάν.

Πηγανίζω, Μ. ἴσω. ὁμοιος τῷ πηγαίω εἰμί. Διοσκ. γ'. 52.

Πηγάνιον, τό. ὑποκορισ. τῦ, Πήγανον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. "Τὰ πηγάνια καλέμβια". εἶδος λαχανεῖον πρασώδη φύλλα ἔχον.

Πηγανίτης "οἶνος". ὁ ἐξὰ πηγανίε κατεσκευασμένος.

Πήγανον, τό. (πήγω, πήγνυμι) εἶδος φυτῦ βαρείαν ὀσμὴν ἔχοντος, Ἄπήγανον, Ruta graveolens, Linn. Διοσκορ. γ'. 52. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο Πήγανον ἄγριον, τὸ καὶ Μῶλυ, καλέμβιον. Διοσκορ. γ'. 56. Peganum harmala. Linn.

Πηγανόσπερμον, τό. τὸ σπέρμα τοῦ πηγανίε. Γεωπον.

Πηγανώδης, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῆ πηγανίε ἔχων.

Πηγάς, άδος, ἡ. (πήγω, πηγνύω, ὡς τὸ, πάγος) "Γῆ πηγάς". ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ξηρανθεῖσα γῆ. Ἡσύχ. 2) Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 505. ταὐτὸν τῷ, Πάχνη, ἢ Παγετός. 3) Πέτρα, βράχος, σκόπελος.

Πήγασος, ὁ. ὁ μυθολογέμενος πτερωτὸς ἵππος τῆ Περσέως, ὅτις ἐξὰ τῆς ὁπλῆς τε ἰδίοιξεν ὑπὸ τῆ Ἑλικῶνος τὴν Ἱπποκρήνην πηγήν. Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β'. κεφ. δ'. §. 2. καὶ γ'. §. 2. Ἀντών. Λιβερ. Μεταμορφ. θ'. ὅθεν

Πηγάσιον, τό. ὑποκορισ. τῦ Πήγασος, παρ' Ἀεισοφ.

Πηγεσίμαλλος, ὁ, ἡ. (πήγω, πηγνύω, μαλλὸς) ἐν Ἰλ. Γ. 197. "Ἀρνειὸς πηγεσίμαλλος". βαθύμαλλος, δασύμαλλος, ἔριον πηγὰν ἔχων, ὃ ἐξὶ πυκνὸν, ἄλλοι δὲ ἄλλως ἑρμηνεύσι τοῦτο. Ζήτ. Πηγὸς, ὁ, Ἀρνύ.

Πηγετὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Παγετός. Διονύσ. Περιηγ. 667.

Πηγή, ἡ. βρύσις, ἡ ἀρχὴ τῦ ὕδατος ἢ ὁ τόπος ἐν-θα ἀρχίζει νὰ κάμβρυῃ ἤτοι νὰ ἐκτεινάζηται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ ὕδωρ, τὸ ἐξερχόμβρον ἐκ τῆς γῆς ὕδωρ, ὃ ἐ λαμβάνθσιν ἀρχηὸ οἱ ποταμοί. Ἰλ. Υ. 9. Μεταφορικ. Γένισις, ἀρχὴ, τρόπ αἰτία. Ξενοφ. Κύρωπ. ζ'. β'. 5. "Τέχναι, ἃς πηγὰς φασι τῆς καλῶν". 2) Πηγαὶ, αἱ. οἱ τόποι τῆ ῥινὸ κοιλοτέ τῆς ὀφθαλμῶν, δι' ὧν ῥέυσι τὰ δάκρυα.

Πηγίδιον, καὶ, Πηγίον, τό. ὑποκορισ. τῦ Πηγή. μικρὰ πηγή. ἐνταῦθεν τὸ τῆς σωληθείας Πηγίδιον, τό. αὐτὸ τῦτο, Φρέαρ, ἐξὰ τὸ μικρὰς πηγὰς ἐκ τῆς γῆς ἐξέρχεσθαι.

Πηγιμαῖος, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ, Πηγαῖος. "Ὕδωρ πηγιμαῖον". Νικήν. Χρον. ιά'. 5. καὶ Θέων εἰς Ἄρατ. 946.

Πῆγμα, τό. πᾶν τὸ ἐκ πολλῶν εἰς ἓν συμπεφορημβρόν καὶ πεπηγμβρόν σῶμα, οἷον κατασκευή τινος ἐκ πολλῶν ξύλων-σανίδων, καὶ τῆ τοιαύτων συνεστώσων. Ἰούνικ. ζ'. 17. Σκαλμοὶ (πάτυρον) συλλαβάς, μηχανὴ τῆ θεάτρων, κ. τ. τ. Ἱερων. "Καλοῦσαι δὲ τὸ Πῆγμα, τὸ συγκείμβρον ἔκ τε τῆ καυσύνων, καὶ τῆ ἐξαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος ξώπιζα. Pegma. 2) Παῦ ὅ, τι ἔχει διάκρισιν τινικὴν ἤτοι δύναται νὰ πήξῃ εὐ ῥαδιῶν σῶμα, ὡς π. χ. ἡ πυτία πηγνῦσι τὸ γάλα. Ἀεισοτέλ. ζῴ. ἱστορ. γ'. 6. 3) Τὸ πεπηγὸς (πεπηγμένον) σῶμα. Πολύβ. γ'. 35. Ζήτ. Πήγυμα, Ἀεισθμ. 5. ὅθεν

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος πήξεως ἢ πήγματος ἔχων, ὁ πήξεως μετέχων. ἀμφ.

Πήγνυμι, καὶ, Πηγνύω, ταὐτὸν τῷ, Πήσσω, Πήττω. ἐκ τῦ Πάγω, Ἰωνικ. Πήγω. Μέλ. Πήξω. Παρακ. Πέπηγα, μετ' Οὐσιστέρας σημασίας. ἄθεν τὸ Δωτιν. *Pango*, ὡς καὶ ἐκ τῦ Πλάγω, *Plango*. σερεὸν ποιῶ τι, ἐμβάλλω, ἐμπήγω, π. χ. ἧλον (καρφίον), πάσσαλον, κ. τ. τ. ἐμβάλλω-ἐμπήγω εἰς τὴν γῆν ἢ ἀλλᾦ πε τι κ' σερεύνω ἢ φυτεύω αὐτό. καθὼς χεδὸν ὡς τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ Ἰωνικὸν Πήγω, καὶ Ἐμπήγω. "Ἐπὶ κονῖ πήξαντες". τὸ ἔμπηξαν-σερεῶς ἔβαλον εἰς σῦκα κάμακα. "Κατὰ χθονὸς ὄμμασι πῆξας". Ἰλ. Γ. 217. ἐρείσας, τὴν ὄψιν εἰς τὄδαφος καταβαλών, ὡροσεκτικῶς διαθυμίας τὰ ὄμματα κατὰ γῆς. "Δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει". Ἰλ. Ν. 442. ἔμπηξε τὸ δόρυ εἰς τὴν καρδίαν τε. 2) Εἰς εὖ σωμάτωσε, συγκροτῶ, σερεῶς σωΐζημι, ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μερῶν εἰς ἓν σωηγμένων ἀποτελῶ ἓν σῶμα σερεόν· ἄρα, Συσκευάζω, Κατασκευάζω. "Νῆας ἔπηξε". Ἰλ. Β. 664. κατεσκεύασεν, ὅθεν τὸ, Ναυπηγέομαι. καὶ ἑπομένως "Καλιὴν ὄρνις πήγνυται". τὸ πτίσσον (πτίλον) κάμνει τὴν φωλεάν τε. "Τὰ βεβλελυμένα πήσσει". σερεοῖ-σερεόνει. "Σῶμα "βεβ τῦ ὕδατος σωνέχεται καὶ πέπηγε". συγκρατεῖται κ' σερεῦται. "Πηγνύειν τὰς πάγας". Ξενοφ. Κυρωπ. ά. ς. 39. ζώνειν τὰ δίκτυα. 3) Ποιῶ τι πηκτὸν, κάμνω τὰ πῖξι ὑγρόν τι καὶ νὰ γίνῃ εἰς σερεὸν σῶμα, κάμνω τι νὰ παγώσῃ-νὰ σκληρωθῇ-ἀκίνητον νὰ γένῃ. Ξενοφ. Ἀν. δ'. ε. 3. "Ἀτεμὲς πήγνυς τὰς αὐθρώπυς". ὡς καὶ ἐν ζ'. δ'. 2. "Ψύχος "ὥστε-τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο". καὶ ἐνταῦθεν "Γάλα πε "πηγὸς". πεπηγμένον, ὁ τυρὸς, κ. τ. τ. "Γόνατα "πήγνυται". τὰ γόνατα παγώνεσιν, ἀκαμπτα κ' ἀλύγιστα ἤτοι ἀκίνητα γίνεσθαι (πακόνεσθαι), ὡς κρυερὰ ταῦ δέει ῥιγόμβρα. ἡ συνήθεια ἐκφράζει παῦτον τὸν τρόπον σημασίαν ἐξὰ τῦ, Πήζω, ξοπῇ τῦ γ' εἰς ζ'. 4) Στερεόω, σερεὸν ποιῶ, προσπλάω, καρφόω, καθὼς καὶ μεταφορικῶς. "Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νο "μίζετ' ἐκείῳ τὰ παρόντα πεπηγότα φαρμακα ἀ "θάνατα". Δημοσθεν. νομίζεται ὅτι ἡ παρέσα αὐτὸ δυτυχία εἶναι σερεὰ καὶ ἀμεταβλητος. 5) "Ὅρκον "πηγνῦσι". παρ' Εὐριπίδ. κ' "Ὅρκος πηγείς". αὐτὶ τῦ, σερεὸν ποιεῖν-ἀσφαλίζειν-βεβαιῶν τι ἐξὰ τοῦ "Ὅρκου. καὶ ἐνταῦθεν "Ὅρκου πῆγμα παλύ." παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1209. Μεταφορ. δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Ἐκπλήττομαι, πεπηγὼς κ' ἀκίνητος ὑπ' ἐκπλήξεως γίνομαι. Ἡλιόδ.

Πῆγμα, τό. τὸ πεπηγὸς, πεπηγμένον, κ' τὸ εἰς σερέωσιν τινὸς παχῦ-ἐμβληθέν.

Πηγόβρυτος, κ', Πηγόῤῥυτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς πηγῆς βρύων ἢ ῥέων-ῥέον. τὸ μυθ κεῖται ἐν τοῖς Ὀρφικ. τὸ δὲ ὁμφ.

Πηγὸς, γη, γόν. ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ι. 126. κ' 266. λέγει "Ἵππος πηγὸς". αὐτὶ, Εὐζώνε, καλῶς τε θραμμένος καὶ διπατός. ἐν Ὀδυσ. Ε. 388. "Κῦμα "πηγόν". ὅπερ ἄλλως, Τρόφι, καὶ Τροφόν, εἶπεν "μέγα κῦμα, παχὺ, φυσκωμένον, ἐκ τῦ Τρέφω, ὅπερ ταὐτὸν ἐξὶ τῷ, Πήγω, Πηγνύω. Τινὲς ἑρμηνεύσι τὸ Ὁμηρικὸν, Πηγὸς, ἐξὰ τῦ, Μέλας. Λυκόφρων δὲ καὶ ἄλλοι ἐξὰ τῦ, Λαμπρὸς· διότι αὐτὸς ἐν σίχ. 336. λέγει "Πλόκαμον πηγὸν"· αὐτὶ, Λαμπρὸν, (ἄπαρκ μαλλιά), ὡς κ' ὁ Σχάλιων παρ' Ἀθηναίῳ Θ'. σίλ. 383. "Πηγὸς πάρισις πηγὸς ἀχὶ λαμπρὸ σὺ Ἑρῆς, σαφέσερον δ' ὁ βύλομαι λέγειν, Ἀπαθαλὸς γ' ἱ ἀγέσβυ. φησὶν ἄλας φέρε, Τῦτ' ἐξὶ πηγός". κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τὸ Λαμπρὸς παραβάλλεται μετὰ τῦ, Παγετὸς, καὶ, Πηγυλὶς, ὡς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ λέγεται "Λαμπρὸς ὡσεὶ τὸ χιόνι". ὅπερ ἐξὶ "Λαμπρὸς ὡσὶ χιών". Παροιμιώδως ἐρμηνεύθησι τινὲς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν "Πηγεσίμαλλος ἀρνειός".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ λοιπὸς μαλλὸς, ἢ κατ' ἄλλους Μέλανας, ἔχων. Προκειτώτερα μήτοι, κατ' ἐμὲ γνώμην ἡ συμμαχία τοῦ Εὐξαφίς, καὶ Εὐπαγὴς, Παχύς.

Πυγυλὶς, ίδος, ἡ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. 476. "Νύξ πυγυλίς". Ἀπολλών. ἀργ. β'. 739. "Αὔτμὴ πυγυλίς". παύτων πρ. Παγετώδης, ψυχρὰ καὶ μετὰ πάχνης. 2) Οὐσιαστικ. παύτων πρ. Πηγὰς, Πάχνη, Παγετὸς, πάχνη, ψύχος, κρύος. παρ' Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ά. 23. "Ἐθερόμην ἄχεις ὃ τὸν ὑφετὸν μὴν πυγυλὶς διεδέξατο". αὐτὶ δὲ τῦ, Νιφάδες, παρ' Ὀρφ. Πυγυλίδες, κεῖται.

Πήγω, αὐτὶ τύπτ. εἰς τὸν Ἐνεστῶτα σύγχρησον τὸ, Πηγνύω. ὅθεν Πήξω, Ἔπηξα, Παγῶ, Ἔπαγον, κ. τ. λ.

Πηδάλιον, τὸ. τμῆμα ξύλε ἢ σανίδος προσκεκολλημένε εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῦ πλοίε ἤτοι κατὰ τὴν ῥαφίμαν, δι' ὃ διοικεῖται τὸ πλοῖον, κατὰ τὴν θέλησιν τῦ κυβερνήτε, ὃ τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῦ κυβερνήτου κρατύμενον μέρος, ἢ ἐχέτλη, "Οιαξ καλεῖται. Τὸ μὲν ῥαφτὸν λέγεται ἐν τῇ συμπλοΐᾳ Τιμόνιον, ἐκ τῦ Γαλλ. *Timon*· τὸ δὲ ἑδώτερον Οἰάκιον, καὶ χυδαϊκῶς, Διάκιον. Ξενοφ. Ἀν. ἑ. ά. 6. καὶ Μεταφορ. εἰς παροιμίαν μεταπεσόν. "Ἐρέτλιν χρὴ ῥαφτὸν γίνεσθαι, "πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν". Καὶ ἐπειδὴ τὸ καπώτερον μέρος αὐτὸ εἶναι πλατύτερον παρὰ τὸ τῆς Κώπης, ἔδοξε τῦτο καλῦνται. 2) Πηδάλια, τὰ. καὶ τῶν ἀκείδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες, ἔδοξε τὸ εἶναι καὶ αὐτὺς πλατυτέρως τῶν ἄλλων. Ἀειτοτέλ. Ζώ. Ἱστορ.

Πηδαλιουχέω, ῶ. τὸ πηδάλιον ἔχω - κρατῶ καὶ διοικῶ τὸ πλοῖον. παύτων πρ. Κυβερνάω, τιμοτίζω, τιμονεύω, εἰς τὸ τιμόνιον εἰμί - ἐκ τῦ

Πηδαλιοῦχος, ὁ. ἀ τὸ πηδάλιον ἔχων - κρατῶν, κυβερνήτης, (τιμονιζῆς, Τυρκ.)

Πηδαλιώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ εἴδος πηδαλίε ἔχων.

Πηδαλιωτὸς, τὴ, τὸν. ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῦ πηδαλίε ἐξηργασμένος, ὅστις εἶναι ὡσὰν πηδάλιον. Ἀειτοτέλ. κατηγ. ά. 23.

Πήδασα, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 802. ὁ Σχολ. ἑρμίν. ἔδοξε τὸ, Τὰ πηγάζοντα χωρία. ἀμφ.

Πηδάω, ῶ. ἅλλομαι, σκιρτῶ, βιαίως ὑψόω ἑμαυτὸν ὑπὸ τῆς γῆς, ὡρὸς ὕψος ὅσον τῆς παλῶν ἐκτεινάξεως αἴρομαι, ῥίπτω ἑμαυτὸν εἰς ὕψος. Ἰλ. Φ. 269. "- ὁ δ' ὑψόσε πεσὼν ἐπήδα", καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, βιαίως ἐκτεινάζομαι, ὀξερμῶμαι. Ἰλ. Ξ. 455. "Χερὸς ὑπὸ σιβαρῆς ἅλιον πηδήσας ἄκοντα". Ὁ Ξενοφῶν ἐν Κυνηγ. ἑ. 31. λέγει ὡσεὶ τῶ Λαγωῶ "Ὁ- "ταν αἰξέμα ἅλλα πορεύηται πηδᾷ, βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς "εὑρακε". Ζητ. ἔτι καὶ Πεδάω. "Πηδᾶν πεδία". Σοφοκλ. αὐτὶ, Κατὰ τὰ πεδία. Πηδᾷ ἡ καρδία". αὐτὶ τῦ Τρέμει, κτυπᾷ, ἅλεται. "Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ "ἐσκαμμένα". καὶ "Τὸν ὅρον ὑπερπηδᾶν". Παροιμία. Ζητ. ἐν τῷ, Σκάμμα. ὅθεν

Πηδήμα, τος, τὸ. ἡ ῥαῖξις τῦ πηδᾶν, ἢ ἔδοξε τῆς ἐποίας πηδᾶν τις κίνησις.

Πήδησις, ἡ. παύτων πρ. Πηδηθμός. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀρτερίων.

Πηδητὴς, ῦ, ὁ. ὅστις πηδᾷ - χορδύει.

Πηδητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Πηδητικῶς. ὁ αὐτικὸς - ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πηδᾶν. ὁ πηδῶν.

Πῆδος, ὁ. ἡ, Πηδὸς, ὁ. κυρίως τὸ πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐν τῷ κωπηλατεῖν ἐμβαλλόμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ Πλάτη λέγεται. Καθόλε δὲ ἡ Κώπη. Ὀδυσ. Η. 328. "- ὅσσον ἄειραν "Νῆες ἐμὲ καὶ κῦροι, ἀναρριπτεῖν ἅλα πηδῷ". 2) Ταύτὸν τῷ, Πηδάλιον, ὥς τινες θέλουσι κατὰ συγκοπὴν· ὡς ἄλλοι δὲ ἐκ τῦ Πηδίνε ξύλε ὕπω λέγεται. Ἄρατ. "Εἰς αὔριον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν". παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε. 838. "Πήδινος ἄξων", αὐτὶ, Φήγινος, ὅπε ὁ Εὐσάθιος ὕπω λέγει· "Οἱ μὲν παλαιοὶ αὐτὶ τῦ Φήγινος, Πήδινος γράφουσιν, εἰπόντες ὅτι Πῆδος, ἅδος ξύλε, ὅθεν καὶ Πηδὸς, ἡ Πλάτη, ὡς ἐκ τοιύτε ξύλε συσκευασθεῖσα. Οὕτω κεῖται καὶ ἐν τοῖς παλ. Μαθηματ. σελ. 46. "Κάρυα πάδινα "ἢ πείτινα", αὐτὶ Πήδινα. Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 200. Κατὰ Δημήτριον τὸν Σκήψιον παρὰ Πλινίῳ γ'. 16. οἱ Γάλλοι ὠνόμαζον τῷ Πῷκλῳ ἢ τῷ Ἐλάτῃ *Padon* ἢ *Pades*.

Πηδύω, καὶ, Πηδυλὶς, παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ τῦ, Πιδύω, καὶ, Πιδυλὶς.

Πήθω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πάθω.

Πηκτὴ, ἡ. καὶ Δωρικ. Πακτᾶ. ὁ τυρὸς, ἐκ τῦ Πηκτὸς. 2) Καὶ τὸ συμπεπηγὸς ὄψον.

Πηκτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πῆξιν ὠῶκων ἢ βπτάδων.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ. παλαιόν τι μυσικὸν ὄργανον τῆς Λυδίων ἴδιον, χορὶς πλήκτρε ψαλλόμενον, ὅπερ ὁ Πλάτων (πολιτ. γ'. ῆ. 10. σελ. 288.) Πολύχορδον καὶ πολυκρμόνιον, καλεῖ, καὶ ἄλλοι συχνάκις μετὰ τῦ, Μαγάς. Ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐθέλαβεν τύτο αὐτὶ τῦ, Λύρα, ὡς σαφηνίζει καὶ ὁ Λουκιανὸς, (Ἐγκάλ. Διάλογ. ά. 4.) "Ἡ πηκτὶς, κρανίον ἐλάφε "γυμνὸν τῆς σαρκῶν" καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὡ- "σπερ ἦσαν". Ὁ Ἡλιόδωρ. ἐν δ'. σελ. 191. ὀνομάζει αὐτὸ Λοσύειον ὄργανον. 2) Ποιμβρικὸς αὐλὸς ἐκ πολλῶν καλάμων συμπεπηγμένος, ὡς ἡ τῦ Παυὸς Σύριγξ. 3) Αὐτὶ τῦ, Πυτία, καὶ, Μάχαιρα, ἀμφ.

Πηκτὸς, κτὴ, κτὸν. (πηγνύω) ὁ ἐκ πολλῶν τμημάτων ξύλων ἢ μετάλλων εἰς ἓν πεπηγμένος ἢ συσκευασμένος - συμπεθεσμένος. καὶ ἐντεῦθεν "Πηκτὴ, "καὶ, Πακτὴ δωμάτων". αἱ θύρας. "Πηκτὸν ἄροζον". Ἰλ. Κ. 353. τὸ ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον - συνηρμοσμένον. ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἐν γ'. 232. λέγει· "Δύο ἄροζα εἰσὶν εἴδη· τὸ μὲν Πηκτὸν, τὸ δὲ Αὐτόγυον. Πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ "Ἐλυμα. "Ἐστι δὲ "Ἐλυμα, ἐν ᾧ ὁ "Υνις ἐντίθεται, τὸ δὲ ξύλον τὸ ὑπὸ τῦ ἐλύματος τιθέμενον ὑπὸ τὰς βάς, Γύης καλεῖται, τὸ δὲ ὑπὸ τῆ γύη "Ισοβύς· τοῦ δὲ ζυγῦ τὰ ὑπὸ τὰς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν Ζεύγλας, οἱ δὲ Μέσαβα λέγουσι. Τοιῦτον μὲν τὸ Πηκτόν. Αὐτόγυον δέ ἐστιν ὃ τινες τὸ ἔλυμα ἐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς". Ὅρα καὶ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Αὐτόγυον. 2) Ἡ ἐπηγμένη, πηχτὸς, παγωμένη, πεπυκνωμένη. παῦ ὅ,τι διάκειται νὰ πήξῃ, ἢ νὰ παγώσῃ, παχυθῇ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πυκνὸς, παχὺς, στερεῶς συνεστεθειμένος. "Γάλα πηκτὸν". τὸ πεπηγμένον, ὁ τυρὸς, κ. τ. λ. "Ἅλς πηκτὸς" - τὸ ἐξ ἁλμυρᾶ ὕδατος ἐξαχθὲν πεπυκνωμένον καὶ πεπηγὸς ἅλας. 3) Ἐμπεπηγμένος καὶ στερεωμένος. "Ἐν "χθονὶ πηκτὸν ἔγχος". Σοφοκλ. ἐμπεπηγμένον - βαλμένον ἐν τῇ γῇ. "Κράμμυα πηκτὰ". φυτευτὰ, ἐμπεφυτευμένα, βαλμένα ἐν τῇ γῇ.

Πηλάγονες. Ζήτ. Πηλόγονες.

Πηλακίζω, συνηθέστερον τὸ, Προπηλακίζω.

Πηλακισμὸς, παύτων πρ. συνηθεστέρως, Προπηλακισμός.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ. παύτων πρ. Πηλαμὺς. ἀμφ.

Πηλαμυδία, ἡ. ἡ τῆς πηλαμύδων ἄγρα. τὸ φάρσιμα τῆς πηλαμύδων. Στράβ. ί. β'. σελ. 826.

Πη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πηλαμύδιον, τό. ὑποκορεῖς. τῆ Πηλαμύς. 2) Ἀντὶ τῆ, Πηλαμυθεῖον, τό. τόπος ἐν ᾧ τὰς πηλαμύδας ἀγρεύουσιν ἢ ἑτοιμάζουσι ἢ ἀλατίζουσιν αὐτάς. Σβάβ. 122. Α

Πηλαμύς, ύδος, ἡ. (πηλὸς) ἰχθύς τις ἐκ τῆ εἴδους τῆ Θυννῶν. κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο Κορδύλη, μετέπειτα δὲ ὠνομάσθη Πηλαμύς, Κύβιον, καί, Ὄρκυνος. κατὰ τὸν Λιν. ἔστιν ἐκ τῆ εἴδους τῆ Σκόμβρων. Ἐν Μεσογαλλίᾳ πηλάχιστον ἀγρεύεται εἰσέτι ἐν τοιῦτον εἶδος, ὑπὸ τῆ ὀνόματος, Palamydes. Ὁ Σβάβων καλεῖ οὕτω ἢ τὸν ἐν τῆ Εὐξείνῳ Πόντῳ ἀγρευόμενον ἢ πειχθυόμενον ἰχθύν, ὅσις καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Πελαμύδα, ἡ. λέγεται. ὁ τῆ Λιν. Mugil scorbalus. Ὁ Ἰκέσιος παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 118. "Πηλαμύδας κύβια εἶναι φησὶ μεγάλα". ὁ δὲ Σώφρατος (παρ' αὐτῷ, ζ'. σελ. 303.) "Τὸν πηλαμύδα θυννίδα καλεῖσθαι λέγει" μείζω δὲ γίνεσθαι Θυννον. ἔτι δὲ μείζονα, Ὄρκυνον. ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον, γίνεσθαι Κῆτος". ἢ αὐτόθι σελ. 319. ὁ Ἀθηναῖος λέγει" "Αἰσχύλης δὲ ἐν πέμπτῳ μοιρῶν, αἱ πηλαμύδες φησὶν ἢ οἱ Θυννοι τίκτουσιν ἐν τῷ Πόντῳ, ἄλλεσθαι δὲ ἄ. μνημονεύει δὲ αὐτῷ καὶ Σοφοκλ. ἐν Ποιμέσιν. Εἶτ' ἡ πάρροικος πηλαμὺς χειμάζεται, Πάρροικος Ἑλλησποντιὰς ὡραία θέρους τῷ βοωτείτῃ, τῷ δὲ χθαμίζεται". Β

Πήλαξ. Ζήτ. Πλήπαξ.

Πήληξ, ηκος, ἡ. (πάλλω) ἡ περικεφαλαία. Ἰλ. Ο. 608. Ν. 805.

Πηλίκος, ίκη, ίκον. ἐρωτηματ. Πόσον μέγας; ποίου μεγέθους καὶ ἀναστήματος; ποίας ἡλικίας; Πόσος; Ὁποῖος; Ποσπός; Τίς; ποῖος; Τὸ τῆ Ἀπολλ. Γαλ. ς'. 11. ἑρμην. ἀφὸ τῆ, Διαφόροις. βέλτιον ὅμως ἀφὸ τῆ, Πόσα πολλά, ἢ Πόσα. ὅθεν Γ

Πηλικότης, ητος, ἡ. ἡ ποσότης ἢ τὸ μέγεθος. *Quintil.*

Πηλιολεκίς, ίδος, ἡ. ἡμαρτ. ἀντὶ γν. ἐκ Πολυδ. ί. 87. ὅπου ἰδοὺ "Πηλίων λεκίς", κεῖται.

Πήλινος, ίνη, ινον. ὁ ὑπὸ πηλῆ ὢν ἢ κατεσκευασμένος, χωματούσιος. Δημοδ.

Πηλοβάτης, ᾱ, ὁ. ὁ πηλὸν βαίνων, ὅσις πατεῖ ἢ παίω εἰς τὸν πηλόν, ὁ τῶν λάκκων παῖς. Βατραχομ. 234.

Πηλόγονος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πηλῆ γενθυνημένος. παρὰ Καλλιμ. εἰς Δῆα, 3. ταὐτὸν τῷ, Γηγενῆς, ἢ Γίγας. αὖ δεῦ εἶπη νὰ ἀπαγωθῇ Δωσικ. Πηλάγονες, αὐτὶ, Πηλόγονοι. ὡς ἢ ὁ Ἡσύχ. ἔχει" "Πηλάγονες, γέροντες, παλαιοὶ, γηγενεῖς.

Πηλοδομέω, ῶ. Μ. ἤσω. μετὰ πηλῆ ἢ πλίνθων οἰκοδομῶ, ἐκ πηλῆ δόμον ποιῶ. ἐκ τῆ

Πηλοδόμος, ὁ, ἡ. (δέμω) ὁ μετὰ πηλῆ κτίζων· οἰκοδομῶν.

Πηλόδομος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πηλῆ κτισμένος.

Πῆλον, αὐτὶ, Ἔπηλον, ἐκ τῆ Πάλλω. Ἰλ. Ζ. 474.

Πηλοπατέω, ῶ. πηλὸν πατῶ.

Πηλοπατίδες, αἱ, αἱ τὸν πηλὸν ἢ τὰς κόπρους πατοῦσαι, εἶδος σανδαλίων ἢ ὑποδημάτων μακρῶν μέχρι τῆ γόνατος ἀνάξυρόντων.

Πηλοπλάθος, ὁ. ὁ τὸν πηλὸν πλάθων· ἐργαζόμενος, ὁ ἐκ τῆ πηλῆ κατασκευάζων μορφώματα· ἀγαλμάτια ἢ ἀγγεῖα (τσικαλᾶς). Θλίθετον τῆ Προμηθέως, παρὰ Λεκιαν. ἐκ τῆ

Πηλοπλάσσω, Μέλ. άσω. τὸν πηλὸν πλάσω, ἐκ τῆ πηλῆ, κατασκευάζω· σχηματίζω μορφώματα· ἀγαλμάτια· ἀγγεῖα. ὅθεν

Πηλόπλαστος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πηλῆ πεπλασμένος· κατεσκευασμένος· ἐσχηματισμένος. Αἰσχύλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ.

Πηλοποιέω, ῶ. πηλὸν ἢ βόρβορον ποιῶ. Λυκόφρ. 473.

Πηλοποιὸς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πηλοπλάθος. ἀμφ. συχνάκις συγχέεται μετὰ τῆ, Πιλοποιός.

Πηλὸς, ὁ. βόρβορος, ἀκαθαρσία, λέπη, γῆ βεβρεγμένη, χῶμα μετὰ ὕδατος καὶ ἄλλων κόπρων μεμιγμένον, λάσπη. Ζήτ. ἢ Ἰλύς. 2) Ἡ ἄργιλος γῆ ἢ ἄλλη τις καθαρὰ μετὰ ὕδατος μεμιγμένη δι' ἧς κατασκευάζουσιν ἀγγεῖα· ἀγαλμάτια, τὴν ὁποίαν ἔτι μεταχειρίζονται ἢ οἱ τεχνεῖται. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. §. 13. "Ὅτι γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς αὖ ἐγένετο". 3) Οἶνος. παρὰ Θεοκρίτ. ί. 13. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Κάπηλος, ὁ τὸν οἶνον πωλῶν. ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. στίχ. 426. 435. καὶ Ἡσύχιον.

Πηλότροφος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πηλῷ τρεφόμενος. Ὀππιαν. Κυν. ά. 288.

Πηλουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ πηλὸν ἐργαζόμενος, πηλοπλάθος, ὁ ἐκ πηλῆ ἔργα ποιῶν. Λεκιαν.

Πηλοφορέω, ῶ. πηλὸν φέρω. ὅθεν

Πηλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πηλὸν φέρων.

Πηλόχυτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πηλῆ κεχυμένος· ἐσχηματισμένος. Ἀνθολογ.

Πηλόω, ῶ. εἰς πηλὸν ποιῶ· μεταβάλλω. "Γῆ πηλωθεῖσα". εἰς πηλὸν μεταβληθεῖσα, ἥτις ἐγίνετο πηλός. Νεμέσιος σελ. 156. 2) Μετὰ πηλῆ ἀλείφω, χρίω, λασπόω. Μέσ. Πηλῶμαι. ἐν τῷ πηλῷ κυλίομαι, κεῖμαι εἰς τὸν βόρβορον, ἢ εἰς τὸν ἰλύν. κυλίομαι μέσα εἰς τὸν λάσπην, λασπόομαι, Πλούταρ. ὅσις καὶ, Πήλωσις, ἡ. ἡ ἐν τῷ πηλῷ κύλισις, ἔχει.

Πηλώδης, εος, ὁ, ἡ. βορβορώδης, ἰλώδης, λασπώδης. Θεοκρ. ς'. 101.

Πήλωσις, ἡ. Ζήτ. Πηλόω.

Πῆμα, τό. βλάβη, ζημία, κακὸν, ὄλεθρος. Ἰλ. Γ. 160. ἐκ τῆ, Πάθω, Πήθω, Πήσω, αὐτὶ τῆ, Πάσχω, εὐχρήστως. ὅθεν

Πημαίνω, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω, κακόω, κακοποιῶ. Ἰλ. Ο. 42. "Πημαίνει Τρῶας τε ἢ Ἕκτορα". ἐν Ἰλ. Γ. 299. "ὑπὲρ ὅρκια πημήνειεν". Οὐδετερ. ἐναντίον τῶ ὅρκια αὐτῷ καὶ τῆς συμφωνίας· σφάλλει· παράγει. "Ἄξακτον πημαίνειν". φαρμακωμένον καὶ θανατηφόρον ποιεῖν τὸ βέλος. Σοφοκλ. Τραχ. 715.

Πημαντὸς, τὴ, τὸν. βεβλαμμένος, κακωμένος.

Πήμων, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πῆμα. ἐκ τῆ, Πήμων. εὔχρηστον ἐν τῷ Ἀπήμων, ἢ ἀλλαχῆ.

Πῆμος, Ἐπίρ. πηνίκα; πότε; Ἦμος, πότε, ὅτε, ὁπόταν.

Πημοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πημονή. Αἰσχύλ. Προμ. 1057.

Πήμων, ὁ, ἡ. (πήθω) βλαβερὸς, ὀλεθρήμιος, κακός. Ὀρφ. Ἀργ. ά. 31.

Πηνέλοψ, οπος, ἡ. εἶδος ποικίλης νήσσης, (πάπια πορδαλή). Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ἡ. 3. Πλίνιος λζ'. 2. ἴσως ἡ τῆ Λιν. *Anas penelope.*

Πήνη, ἡ. ὅθεν, Πηνίον, τὸ, ὑποκορ. Ἀντίπαξ. Σιδών. Ἐπιχαίρ. τὸ ἐπαίω τῶν καλάμων (μασκείων) μαζωμένον ἢ δεδευλιγμένον νῆμα τῆ μίτε· τῆ ὑφάδι. Ἐντεῦθεν ἀφήκυψεν ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ Δωσικὴ λέξις, Πανίον, αὐτὶ τῆ Ὀθόνη· ὕφασμα.

Πηνίζω, ἢ, Πηνίζομαι, ἀνακυλίω· μαζόνω τὸν μίτον· τὸ ὑφάδιον ἐπαίω εἰς τὰ μασκεῖα, (βάλλω μασκεῖα) καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, Ὑφαίνω. Ζήτ. Ἀνακυλίζομαι, συνελίττομαι, σφαιρόω, κυβεύω.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Θεόκριτ. ἰδ. 32. "Ἐν παλάρῳ πεπίσδεται ἔργα "ποιαῦτα".

Πηνίκα, Ἐπίῤῥ. παρ' Ἀττικοῖς ἀναφέρεται ἐπί τινος ὡρισμένης ὥρας τῆς ἡμέρας τῷ οἰᾳ, μεσημβρίας, καὶ ἑσπέρας. "Πηνίκα μάλιστα". Πλάτ. Κρίτ. ἀ. τί καιρὸς εἶναι; τί ὥρα εἶναι; ὡς καὶ ὁ Φρυνίχος ἔχει. "Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἐπὶ ῥητοῦ. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. οἷον, εἰπόντος τινός, Πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο, ἢ ξξ ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς, ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς". Οἱ μεταγενέστεροι ἐξέλαβον τὸ ναὶ αὐτὶ τοῦ, Πόσε; εἰς ποῖον καιρόν; εἰς ποίαν ὥραν;

Πηνίκη, ἡ. Φαδὶς ἡ περὶ τὸν κέμπι (φυτικὰ μαλλιὰ, περῶνα) τὰς πολλὰς ἐξαπατῶσα. Λουκιαν. πυθὸν τοῦ, Φοινίκη. Κατὰ τὸν Πολυδ. ἡ. 30. ἡ Σουΐδ. ἐν Λ. ἐκαλεῖτο τὸ ἔμπροσθεν αὐτῆς μέρος Προκόμιον, καὶ εἷς ἄλλο μέρος αὐτῆς Ἐντείχιον, καὶ, ἄλλο, Πηνίκη. ὅθεν

Πηνικίζω, Μ. ἴσως. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ὑποπλανάω, πυθὸν τοῦ, Φοινικίζω. ὅθεν Διαπηνικίζω. καὶ

Πηνίκισμα, τὸ. ἀπάτη, πλάνη, φοινίκισμα. Ἡσύχ.

Πηνίον, τὸ. ἀποκορ. τοῦ, Πῆνος. Ζήτ. Πηνίων. ἐν τῇ τοῦ Ὁμήρου ῥήσει ἐν Ἰλ. Φ. 762. ὅπου ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ ὑφαίνειν. "Πηνίον ἐξέλκουσα παρὰ μίτου". (ἢ, μίτον, ὡς ἄλλοι ἀνέγνωσαν) ἡ σημασία ἔχει ἀμφίβολος. Ἐν τῇ ἀποτελεσίᾳ κεῖται ἐπὶ ὑφασμάτων. "Τραχεῖα πηνία". ὁ Λειτοφαν. (Βάτρ. 1515.) καλεῖ, "Ἰσόπονα πηνίσματα, κερκίδος μελέτης" τὰ ἐφ' ὧν γυμνάζεται ἢ ἐξασκεῖται ἡ ἀκριβὴς ὑφάσματα. "Τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐρμηνεύσαν οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοῦ, Εἴλημα κρόκης, ὁ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (μασχεία) ἀνειλιγμένος μίτος, ὅ ἐστι, τὸ κατὰ ὕφασμα ἕτοιμον ἐπὶ τῆς καλάμου φάδιον. ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. λέγουσιν ὅτι πᾶσα ὁ Κάλαμος (τὸ μασχάλιον) ἢ ὁ ἄξακτος εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη. Τῶν ὑπενεβαλοῦτο ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀετολογ. ῥήσεως. "Μίσθια τῶν ἀπαθίοις πενιχρεῖς; πηνίσματα κρόκης". ἐπειδὴ καὶ τὸ φάδιον κρόκη ἀπὸ τῆς ἀράχνης. Ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Panus, καὶ τὸ τῆς συνηθείας, Πανίον, Καθόλου λέγεται τὸ Ὕφασμα. Ἐν τῇ σωματικῇ ὅμως λέγεται ἐπὶ τῶν λεπτῶν ὑφάσματος, οἷον τοῦ ἐκ Βάμβακος, τοῦ ἐκ Λίνου, καὶ τοῦ ἐκ Μεταξης.

Πήνισμα, τὸ. (πηνίζω) τὸ ἀνειλιγμένον φάδιον ἐπὶ τῆς καλάμου, ἢ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥηθὲν ὕφασμα. Ζήτ. ἐν τοῦ, Πηνίον.

Πῆνος, ους, τὸ. πυθὸν τοῦ, Πηνίον, ὕφασμα.

Πήνω, πυθὸν τοῦ, Πηνίζω, καὶ, Τείβω. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πῆξις, ἡ. (πήγω, πήγνυμι) πῆξιμον, πάγωσις, πάγημα, ἢ πηξὶς τὸ παγωθὲν ἢ πυκνὸν ποιεῖν. Στερεωσις, σκλήρωσις, συγκόλλησις, σωματρμογὴ, συνάφεις πολλῶν μερῶν εἰς ἓν, συσκεύασις, κατασκευὴ, πρόσπλωσις, Ἐμφύτευσις, ἐμβολὴ, ἐμπῆξιμον, κ.τ.τ.

Πηός, ὁ. πυθὸν τοῦ, Παὴς, συγγενὴς, ἐξ ἀγχιστείας οἰκείος. κατ' ὀλιγαμίαν συγγενὴς, (συμπενθερος) Ἰλ. Γ. 163. ὅθεν

Πηοσύνη, ἡ. συγγένεια, συγγαμβρεία. Σουΐδ.

Πῆρα, ἡ. σακκίον μικρὸν (σακκύλιον, ζοβᾶς) ἐν ᾧ φέρουσι τὸν ἄρτον οἱ ὁδοιπορῆντες, ἢ ἐν ᾧ φέρουσιν ἐνίοτε καί τινα ἱμάτια, δισάκκιον. Γρυμαία, κώρυκος, θύλακος ἐκ δέρματος. ἐκ τοῦ Πάω, Πάομαι.

Πηρίδιον, τὸ. μικρὰ πῆρα, θυλάκιον, ζυβακάκιον, σακκιδάκιον.

Πηρίν, ῖνος, ὁ. ἡ, Πηεῖν, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 586. "Θοραίῳ πηεῖνα". ὄχη, κύλη, τὸ τοῦ ὀστρακοῦ πεπλατυσμένον σακκύλιον, ὃ ἐστιν, Ὄρχις, Ὀρχίδιον. ἐκ τοῦ Πήρα.

Πηρόδετος, ὁ, ἡ. ὁ παρὰ τὴν πήρα δεδεμένος. Πηροδέτης, ὁ. ὁ τοῦ πήραν δεύων. "Πηρόδετος ἰμὰς". πυθὸν τοῦ, Σῴφος, ἀορτήρ. Ἐπιζ.

Πηρομελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πηρὸς, μέλος) ὁ πηρὸς κατὰ τὰ μέλη, ὁ βλαμμένα τὰ μέλη ἔχων, (σακάτης). ἢ ὁ τὰ μέλη βλαπτων. Ἀνθολογ.

Πηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ βεβλαμμένος, ἠκρωτηριασμένος, κολοβωμένος, κολοβὸς (σακάτης, ἢ σακατεμένος, Τουρκ.). λέγεται ἔτι ἢ ἐπὶ τῆς ἐμφύτου καὶ βλάβης τινὸς τῆς αἰσθητικῶν ὀργάνων· ἀρα, τυφλὸς, ἔνεος, ἄφωνος, (βωβὸς) κωφὸς, χωλὸς, ἀσθενὴς, βεβλαμμένος τὸν διανοητικὸν, ἀναίσθητος, μωρὸς, ἔκφρων. Ἰλ. Β. 599. "Ἔχει μίαν ἢ τὸν αὐτὸν ἀρχὸν μετὰ τὰ Πῆμα, ἢ Πήμων, ἐκ τοῦ Πήθω, ὅπερ πυθὸν ἐστὶ τοῦ, Πάχω.

Πηροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πήραν φέρων - βαστάζων.

Πηρόω, ῶ. (πηρὸς) πηρὸν ποιῶ, βλάπτω, φθείρω, ζημιῶ, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, χωλὸν ποιῶ, (σακατεύω)· καθόλου λέγεται ἐπὶ τῆς βλάβης τῆς μερῶν τοῦ σώματος ἢ τῆς αἰσθητικῶν ὀργάνων. Ζήτ. Πηρεῖς. ὅθεν

Πήρωμα, τὸ. ἡ τῆς μερῶν τοῦ σώματος ἤ τινος τῆς αἰσθητικῶν ὀργάνων βλάβη. (σακατλὶκ, Τουρκ.)

Πηρώνυμος, ὁ, ἡ. (ὄνυμα, ὄνομα, πήρα) ὁ ἐκ τῆς πήρας τὸ ὄνομα ἔχων. Λυκόφρ. 183. Σχόλ.

Πήρωσις, εως, ἡ. (πηρόω), κολόβωσις, χώλανσις, τύφλωσις, κ.τ.τ. φθορὰ ἢ βλάβη δηλαδὴ τῆς σωματικῶν μερῶν ἢ τῆς αἰσθητικῶν ὀργάνων.

Πήσσω, Πήττω. Μέλ. ἥξω. πυθὸν τοῦ, Πήγνυμι, ὡς τὸ Ῥήσω, Ῥήγνυμι. Διόσκορ. δ'. 288.

Πητύα, ἡ. ἡμαρτ. γραφὴ, αντὶ τοῦ, Πυτία.

Πηχίσκος, ὁ. τιμῆμα ξύλου οὐδὲ πήχεως χειρὸς μῆκος ἔχον· ἢ κατὰ Σουΐδ. ξυλάριον πηχυαῖον.

Πηχυαῖος, αία, αῖον. ἢ Ποιητ. Πηχύϊος, ία, ίον, ὁ μῆκος πήχεως ἔχων. μακρὺς μίαν πήχυν. Ἀπολλών. Πηχύαλες ἱμάτιον". Ἰωνικ. πυθὸν τοῦ, Παραλαργές. Πολυδ. ζ'. 53.

Πηχύνω, ἐπὶ τοῦ πήχυν δίδω· δίδω εἰς τὰς ἀγκάλας. Μέσ. Πηχύνομαι, λαμβάνω - δέχομαι ἐπὶ τῆς πηχέων μου ἤτοι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐναγκαλίζομαι. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 972. "--καλάμῃ σὺν πηχύνασα". ὡς ἢ παρὰ Καλλιμ. Πεπηχυῖαντες, αντὶ, Πεπηχυσμένοι, Ἐνεργητ. αντὶ Μέσ.

Πῆχυς, εως, ὁ. ὁ ὑπὸ τὴν ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος· παρὰ Ποιηταῖς δὲ λέγεται καὶ ὅλος ὁ βραχίων ὁμοῦ, ὅ ἐστι, τὸ ὑπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου μέχρι τῆς ἄκρων τῆς δακτύλων μέρος, ἤτοι ὅλη ἡ χεὶρ. Ἰλ. Φ. 166. ἢ Ε. 314. "Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ". τῆς ἑαυτοῦ παιδὸς ἐφείδησε τοὺς λευκοὺς πήχεις" τουτέστι περιεπτύξατο καὶ ἐναγκαλίσατο αὐτόν. 2) Ὡς Μέτρον, λέγεται τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς μῆκος ἢ ἔκτασμα, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μεσαίου δακτύλου. Καθ' Ἡρόδοτ. β'. 168. ἐφείλκυσε ὁ Κεινὸς, ὁ Ἀσσυρὸς, ὁ Αἰγύπτιος, καὶ ὁ Σάμιος Πῆχυς, μόνον ἓξ παλαιστὰς· ὁ δὲ Βασιλικὸς πῆχυς, ἤτοι ὁ Περσικὸς ἐνιαῦτα. Ὁ αὐτ. ἀ. 178. "Ὁ δὲ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ "μετεῖσι ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι". Ὁ Du-Ray ἐκτιμᾷ τὸν Αἰγυπτιακὸν πῆχυν, 20. δακτύλους, 6½ γραμμὰς τοῦ Γαλλικοῦ ποδὸς· ὁ δὲ Ἱππων ὁ Γνωμίζης ὑποδίδει εἰς τὸν Πῆχυν δύο πόδας, ἤτοι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἤτοι ὑκπὸ παλαισᾶς. καὶ εἰς τὸν Λιθικὸν πῆχυν, ἓξ παλαισὰς, ἤτοι $\frac{1}{2}$ πόδα. τοσοῦτον μῆκος εἶχε καὶ ὁ τοῦ πειρικοῦ ξύλε πῆχυς. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτον Θηλυκ. Πῆχη, ἡ. 3) Ἐν τῇ Λύρᾳ λέγονται Πῆχεις, τὰ δύο κερατώδη αὐτῆς ἄκρα, ὧν τὸ μέσον καλεῖται Ζυγός. 4) Κανὼν, γνώμων, Norma, Θάθμη. ἐν Ἐπιχειρ. "Ἡ Νέμεσις κατέχει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ· Μήτ' ἄμεζον τοιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν." 5) Ἐν τῷ Τόξῳ λέγεται τὸ τέλος ἤτοι τὸ Ἄκρον αὐτοῦ. Ἰλ. Λ. 375. "Τόξῳ πῆχυ αὐείλκε". ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Φ. 419. "Τὸν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν εἴλκε νοὴρίῳ". φαίνεται ὅτι λέγεται καὶ τὸ Μέσον αὐτοῦ.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ι.

Πιάζω, Μ. άσω. Δωεικ. παρὰ Θεοκρίτ. αὐτὶ, Πιέζω. ἐνταῦθα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πιαίνω, συλλαμβάνω, εἰς χεῖρας μὲ βάλλω, κατέχω, κρατῶ. 2) Ταὐτὸν τῷ διχρήσῳ, Πιαίνω. ὅθεν τὸ, Πίασμα, καὶ Πιασμός.

Πιαίνω, Μ. ανῶ. λιπαίνω, παχύνω, σιτεύω, λιπαρὸν-παχὺ ποιῶ τι. λέγεται καὶ ἐπὶ γῆς. 2) Εἴληπται καὶ αὐτὶ τοῦ, Πλουτίζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. ᾠδ 597.

Πιαλέος, έα, έον. (πίος, πίων) παχὺς, λιπαρὸς, σιτευτός. Ἐν χειροχάφῳ Λεξικῷ εὕρηται· "Πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς Διφιλέοις. εὕρηται δὲ τοῖς ποιοῖς τισιν ἰδίως ὄφεσι, τοῖς κατ' Ἰεριχὼ μάλιστα διειλομβρίοις, ἐξ ὧν Ἰαβροὶ, ὡς τὰ πολλὰ τῶν Θηρικλείῳ κατασκιάζεσιν". Ἐπὶ γῆς λέγεται ἡ πιοπερισμένη, παχεῖα, καρποφόρος, λιπαρά.

Πιαλὸς, ὁ, ἡ. παρ' Ἱπποκράτ. "Πιαλὲ διετὸς πιεπάσης". ἴσως αὐτὶ τοῦ Πιαλέος. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ὀρθῶ τοῦ, Παράλυκος.

Πιαντήριος, ὁ, ἡ. (πιαίνω) ὁ εἰς πιασμὸν αὐτήκων ἢ ὠθητήδειος. ὁ πιαίνων-παχύνων, παχυντικός.

Πῖαρ, τὸ. παχύτης, πάχος, σέαρ, λιπαρότης, ἄλειμμα, λίπος, ἀξύγιον, γλίνα, ἔλαιον. Ἰλ. Λ. 549. "Πῖαρ ἐλέσθαι ἐκ βοῶν". παχύτητα-λιπαρότητα. 2) Καρποφορία, εὐκαρπία, εὐφορία, ἀφθονία, πλησιόπης. 3) Τὸ παχὺ μέρος ἤτοι ἡ κορυφὴ τῆς γάλακτος, Ἀνθόγαλον, (καϊμάκι, Τυρκ.). Ἀναλεκτ. βʹ. σιλ. 147. "Μελιτδὲς πῖαρ". 4) Ἐπιθέτ. ταὐτὸν τῷ, Πιαρὸς. ὡς "Πῖαρ γάλα". ὅθεν

Πιαρὸς, ρὰ, ρὸν. παχὺς, λιπαρὸς, καρποφόρος.

Πίασμα, τὸ. παῦ ὅτι παρόζενῆ πάχος καὶ λιπαρότητα, ἢ εἰς τοὺς ἀγκοὺς ἐμβαλλομβίη κόπος. Αἰσχύλ. Προμ. 803.

Πιασμὸς, ὁ, ἡ. πρᾶξις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ παχύνειν. τὸ πιαίνειν. τὸ πάχος. Λιλιαν. Ζώ. Ἰσορ. ιγʹ. 25.

Πιαστήριον, καὶ, Πιαστήειος, ταὐτὸν τῷ, Πιεστήειον, εὕρηται καὶ, Πιατήειον. παρ' Ἡλιοδώρ. Φυσ. Ἐκλογ. σελ. 467.

Πιδακίτιδες, αἱ. "βοτάναι". τὰ παρὰ ταῖς πηγαῖς φυόμενα χόρτα. Ἱππιατρ. Ἐπισ.

Πιδακόεις, όεσα, όεν. (πίδαξ) πλήσιος-πλήρης πηγῶν, ὁ ἀναβλύζων νηρὰ, καθύγρεος τόπος, οὗτοι ἀναβρύουσι πολλὰ ὕδατα. τόπος πολλὰς πηγὰς ἔχων.

Πιδακώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος, πίδαξ) ὁ πιδακος εἶδος ἔχων, πηγῇ ὅμοιος, "Σαρὸς πιδακώδης". Πλούταρ. τὸ ἀπογεγονὸς ἢ καθύγρεον κρέας τῆς μασῶν.

Πίδαξ, ακος, ὁ, ἡ. πηγὴ, βρύσις, ἀναβολὴ ἤτοι ἀνάβρυσις ὑδάτων. Ἰλ. Π. 825. καὶ τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ. Ζήτ. Πιδύω. ἐκ τοῦ

Πιδάω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πιδύω.

Πιδήεις, ήεσα, ῆεν. Ἰλ. Λ. 183. ἡ, Πιδύης, ύεσα, ύεν. ταὐτὸν τῷ, Πιδακόεις.

Πιδύω, Πιδύομαι, λέγεται ὅτι ἀναβλύζοντος καὶ ἐκ τῆς γῆς ἀναπηδωσομβίου ὕδατος· ἀναβρύω, ἀναβλύω, ἀναβρύχω. λέγεται ἐπὶ ὅτι ἐχυρᾶς ἐκτεινάζεως τοῦ αἵματος ἐκ τῆς φλεβῶν. Ἐτυμολ. σημαίνει τὸ, Καίμιω ἢ ἀφύω νὰ διαπεράσῃ-νὰ διαπαλάξῃ-νὰ ἐκβλύσῃ. "Πιδυήσης εἰς σὲ τῆς γῆς τὰς ἀρχὰς τῆς "ποπεμῶν". Ἀειφοτέλ. Μετεωρ. αʹ. 13. Παθητ. Πιδύομαι, ἐκβλύζω, ἀναβρύχω. "Ἂν κατὰ τὶ βεβαίωσιν τῆς Γραμματικῶν τὸ Πηδάω, σὺν ᾧ τὸ αὐτὸ ἐστὶ μετὰ τοῦ Πιδάω (ὡς τὸ Ἥκω, καὶ Ἵκω), τότε τὸ Πιδάω (ὅθεν Πίδαξ, ἡ Πηγὴ) ᾗ τὸ Πιδύω, ἐφέπει νὰ κυριολεκτῆται ἐξαιρέτως ὅτι τῆς ἀναβλυζούσης πηγῆς τὸ ὕδατος. Ἐν τοῖς Χειροχάφοις συγχέονται συχνάκις ἀμφότεροι οἱ χηματισμοί. Ζήτ. Διαπιδύω.

Πιέζω, Μ. έσω. Δωεικ. παρὰ Θεοκρίτ. αὐτὶ, Πιά

παρὰ Γαλλ. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Ἐμβρυοθλάστης.

Πίζω, ἤ, Πίσω, ταὐτὸν τῷ, Πτίσσω, ποτίζω, πίνειν δίδωμι. ὅθεν, Πίσα, Πίνδαρ. Ἴσθμ. ε'. 108. ἐντεῦθεν τὸ, Πεῖσος, Πῖσος, ἡ, Πίσρα.

Πιάεις, εσσα, εν. ταὐτὸν τῷ, Πίων, παχύς. Ἀνθολογ.

Πιάκνη, ἡ. οἰνοφορεῖον, πίθος ἢ λάγηνος ἐν ᾧ ἐμβάλλουσιν οἶνον. πίθος μικρός. Ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 546. καὶ εἶδος ποτηρίου. Ἀθήν. Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 792. ὁ Σχολιαστ. ἑρμῆν. ἀγὰ τὸ, Ἕρημος τόπος· μοναξιά, ὅπου τὰ Χειρόγραφα (ὡς καὶ ὁ Σχολ. μαρτυρεῖ) ἔχουσι τὸν Ἀττικὸν σχηματισμόν, Φιδάκνη. Ὁ Πολυδ. ἰ. 74. ἀναφέρει τοῦτον τὸν σχηματισμόν, καὶ τὸ, Φενακίς (ὅπερ μᾶλλον Φενακίς, ἡμαρτ. ἔκειτο) ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Τρέλα. Παρὰ Δημοσθ. σελ. 871. αἱ Πιθάκιαι, συγκαταλέγονται μετὰ τῶν οἰκειακῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀγγείων. Τὸν Λακωνικὸν σχηματισμὸν Πισάκιν, (καὶ, Πῖσορ, αὐτὶ τοῦ, Πῖσος) ἔχει ὁ Ἡσύχιος. ὅθεν

Πιθάκιον, τό. μικρὰ πιθάκιν.

Πιθανεύομαι, ταὐτὸν τῷ, Πιθανολογέω. Ἀρτεμιδ. β'. 33. καὶ ἀλλαχοῦ.

Πιθανολογέω, ῶ. (πιθανὸς, λόγος) πιθανόπτας λέγω· παράγω-φέρω πιθανόπτας ἢ ὑποδείξεις καὶ μαρτυρίας ἵνα παρασπάσω τι πιθανόν. Ἀριστ. Νικομ. ἀ. 1. ὅθεν

Πιθανολογία, ἡ. ἡ ἐξ' πιθανόπτος ὁμιλία. παράσασις πράγματος τινὸς διὰ τοῦ πιθανοῦ.

Πιθανολογικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πιθανολογίαν ἀνήκων. Πιθανολογικὴ, ἡ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. ἀ. 8. τέχνη τοῦ παρεισάγειν τι ὡς πιθανόν.

Πιθανολόγος, ὁ, ἡ. ὁ πιθανόπτας λέγων, ὁ καταπείθων.

Πιθανὸς, νὴ, νόν. καὶ Ἐπίρ. -νῶς, (πείθω). ὁ τὸ δῶρον τῆς πειθοῦς ἤτοι τὸ καταπείθειν ἔχων, ὁ πείθειν δυνάμενος, ὡς π. χ. ὁ ῥήτωρ. Ἐπὶ Ζωγράφου, ὅστις μιμεῖται τόσον τὴν φύσιν, ὥστε ἡ ζωγραφία τοῦ ὁμοιάζει ἐντελῶς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, καὶ κάμνει τὸν θεωρητὴν νὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθῆ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 7. "Τάττε ὑπὸ τῆς σχημάτων - ἀπεικάζων, ὁμοιότερά τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι". ὅστις φαίνεται ὡς ἀληθὴς· ὅμοιος τῇ ἀληθείᾳ· ὁ πλησιάζων εἰς τὸ ἀληθὲς καὶ φυσικόν. ὁ τοιοῦτος ὑποδείξεις ἔχων, ὥστε δύναται νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς ἀληθῆ. Ἐπὶ λόγων, λέξεων καὶ χαραγμάτων, ὅσα ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ καταπείσωσι τινὰ νὰ τὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθῆ. Ἀππιαν. ἀ. σελ. 298. "Πιθανωτέρως ἔσαν εἰς τὸ ἔγλημα". ἐπί τινος ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορηθέντος παρθένου. Ξενοφ. Κυρου. ε'. δ'. 3. "Τὰ ἔργα οἶμαι σοι πιθανώτερα παρέχεσθαι τῆς λόγων". θέλουσι φανῆ ἀξιοπιστότερα. θέλουσι φανῆ ἀληθέστερα. παρέξουσι πειστικώτερα πίστιν, ἢ θέλει σὲ κάμειν νὰ πιστεύσῃς. 2) Καὶ ἐντεῦθεν ὃς τις εὐκόλως ἕλκει τινὰ πρὸς ἑαυτὸν, ἑλκυστικὸς, ὁ ἀρέσκειαν παρέχων εἰς ἄλλους, ἐπαγωγὸς, εὐάρεστος, τερπνὸς, ἐράσμιος, ἐπιθυμητὸς εἰς τὸ νὰ φανῇ ἀρετὴ εἴς τινα, καὶ ὑποχωρῶν εἰς τὴν γνώμην τῶν ἄλλων· πολιτικὸς κατὰ τὸν χαρακτῆρα. "Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκεράσῳ κιρνημένῳ". ὁ ἐκ φύσεως ἡδὺ ἀρεσὸν ἔχων· ὡς ἡδέως ἐφαίνετο εὐάρεστος, (δὲ τὸν ἠγάπα καὶ δὲ τὸν ἐνοσιμοῦτο τις). οὕτω καὶ τὸ "Πλῆθει πιθανώτατος". ἀρεστὸς εἰς τὸ πλῆθος, διότι κλίνουν τοῖς λόγοις αὐτῶν, καὶ ἐπείθοντο. Θουκυδ. δ'. 21. ὅθ' ἐναντίας τὸ, "Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος". Δημοσθ. σελ. 980. ὁ τὸ δῶρον τοῦ ἀπατᾶν τοὺς ἀνθρώπους ἔχων. ὅστις λέγει τὰ ψεύματα τοιουτοτρόπως, ὥστε κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ τὰ πιστεύσωσιν ὡς ἀληθῆ. 2) Ἐκ τοῦ Πείθομαι. ταὐτὸν τῷ, Πειθήνιος, ὑπήκοος, ἀκόλουθος, εὐπειθὴς. Ξενοφ. Κυρου. β'. β. 10. Οἰκονομ. ιγ'. 9. καὶ Ἱππαρχ. ε'. 6.

Πιθανότης, ητος, ἡ. τὸ ἰδίωμα τοῦ πιθανοῦ εἰς τὸ καταπείθειν καὶ ὑποδεικνύειν, ἢ ὡρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁμοίωσις. ἡ τέχνη τοῦ ὡρὸς ἑαυτὸν ἕλκειν τοὺς ἄλλους, καὶ φαίνεσθαι ἀρεστὸς, ἐπαγωγὸς, κ. τ. τ. "Πιθανότης, "ἐναισχυντία". Πολύβ. κγ'. 18.

Πιθανόω, ῶ, πιθανὸν ποιῶ, κάμνω νὰ πιστεύσῃ τις τι ὡς ἀληθές. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 7.

Πιθανουργικὸς, κὴ, κόν. ὅστις δύναται ποιῆσαί τι πιθανὸν, ὁ ἰδίωμα τοῦ καταπείθειν ἢ τοῦ εὐάρεστα φαίνεσθαι καὶ ἕλκειν ὡρὸς ἑαυτὸν ἔχων, ἐκ τοῦ Πιθανουργὸς· τοῦτο δὲ ἐκ τῶν, Ἔργον, καὶ, Πιθανὸς. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. "Τέχνη πιθανουργικὴ". ἡ σοφιστική.

Πιθάριον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, Πίθος, μικρὸς πίθος, πιθαράκιον.

Πιθεία, ὁ. (πίθος) μετεώρου τι φαινόμενον πίθου εἶδος ἔχοντος. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 131. ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ'. 13. Πίθον, εἶπε, Pithens. Πλίν. β'. 22. καὶ Σενέκ. Pitbias.

Πιθέω, (πείθω) ὅθεν τὸ, Πιθήσας, παρ' Ὁμήρ. ταὐτὸν τῷ, Πεποιθὼς, πιστεύσας.

Πιθεὼν, ῶνος, ὁ. καμάρα-κελλάειον-τόπος ἔνθα κεῖνται οἱ τὸν οἶνον ἐμπεριέχοντες πίθοι. (μαγαζίον ὅπου εἶναι τὰ πιθάρια μὲ τὸ κρασίον). ὡς τὸ, Οἶνος, Οἰνεὼν, καὶ Οἰνών. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πίθος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 239.

Πιθηκαλώπηξ, ηκος, ὁ. πίθηξ καὶ ἀλώπηξ. λέγεται καὶ χλευαστικῶς ἐπ' ἀνθρώπων.

Πιθήκειος, εία, ειον. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων ὤν. (μιμιμόδικος). ὅμοιος πιθήκῳ.

Πιθηκιδεὺς, έος, ὁ. ὁ γέος ἢ νεογνὸς πίθηκος. Εὐσάθ.

Πιθηκίζω, Μ. ἰσω. ποιῶ-κάμνω ὡς ὁ πίθηκος.

Πιθήκιον, τό. εἶδος μηχανῆς. Μαθημ. παλ. σελ. 9.

Πιθηκισμὸς, ὁ. (πιθηκίζω) τὸ τὰς πιθήκους μιμεῖσθαι· τὸ φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι ὡς ὁ πίθηκος. π. χ. τὸ τὴν κόλακος πολίτευμα, ἀπάτη, κολάκευμα, μίμησις. Ἀριστοφ.

Πιθηκοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. τὸ εἶδος τοῦ πιθήκου ἔχων, πιθήκῳ ὅμοιος.

Πιθηκόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ πιθήκου μορφὴν ἔχων.

Πίθηκος, ὁ. καὶ, Πίθηξ, κος, ὁ. ζῶον τετράποδον δύκαμπτόπαγον, δύκινητόπαγον, καὶ πλέον τῶν λοιπῶν ζώων ὅμοιον τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ σχηματικόν. Μιμὼ, Μαϊμοῦ. Simia, Λατ. Πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ, Πείθω, Πίθω, οἷον Πιθανὸς, ὁ διὰ μιμήσεως ἀπατῶν. ὡς καὶ τὸ, Μιμὼ. ὅθεν

Πιθηκοφαγέω, ῶ. Μ. ἠσω. πιθήκους ζώγω.

Πιθηκοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πίθηκον φέρων.

Πιθηκώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πιθηκοειδής.

Πιθήμων, Πιθήμωνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πειθήμων, κ. τ. λ.

Πίθηξ, ηκος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πίθηκος. κατὰ Σουΐδαν καὶ ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος, (νάνος), πιθηκάριον.

Πιθηρὸς, ρὰ, ρὸν. παρ' Ἱπποκρ. "Γῆ πιθηρά". ἥμαρτ. γραφ. αὐτὶ, Πίειρα.

Πίθισμος, ὁ. Ὑποκορισ. τοῦ, Πίθος, πιθάρακιον.

Πιθίτης, ου, ὁ. ἡ, Πιθῖτις, ίδος, ἡ. ὁ εἶδος πίθου ἔχων.

Πιθόγαστρος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν γαστέρα ἤτοι τὴν κοιλίαν ὡς πίθον ἔχων. Ἀθήν. γ'. σελ. 116. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔφασκε τὰ λέγεται Πιθογάστωρ.

Πι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πιθοιγία, ἡ. τὸ τῆ πίθῳ ἄνοιγμα, ἵνα γλυκᾶσι καὶ δοκιμάσωσι τὸν νέον οἶνον. 2) Πιθοίγια, τά. ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν ἑνδέκατον τῆ Ἀνθεστηριῶνος, ἥτις καὶ μέρος τῆ Λιναίων ἦν. συμφωνεῖ μὲ τὰ τῆ Ῥωμαίων *Vinalia*.

Πιθοκοίτης, ου, ὁ. ὁ ἐν τῆ πίθῳ τὸν κοίτον ἔχων· ὁ ἐν πίθῳ κοιμώμενος. Ἐπίθετον τοῦ Διογένους.

Πίθος, ὁ. ἀγγεῖον πήλινον, ἐν ᾧ ἔβαλον τὸν οἶνον. πιθάριον. Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 40. "Οἱ εἰς τὸν τέχνην "μὴν πίθον αὐτλεῖν λεγόμενοι, ὡς οἰκτείρονται, ὅ- "τι μάτην πονεῖν δοκοῦσι". Παροιμ. ἐπὶ τῆ εἰς κενόν τι ποιόντων· καὶ γὰρ μυθεύουσιν, ἐν ᾅδου τοὺς ἀσεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον αὐτλεῖν. "Ἐν πίθῳ τὸν κερα- "μέαν (μαιθαίαν)". Πλάτ. ἐπὶ τῆ τὰς τυφλὰς μαθήσεις ὑπερβαινόντων, καὶ ἀπομνημόνων δύσεως τῆ μεγάλων καὶ τελείων, ὡς ἐστὶς μαθημάτων κεραμεύειν, τοῦ μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῆ μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ. 2) Μετεώρου τι φανόμενον. Ζήτ. Πιθείας.

Πιθώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πίθου εἶδος ἔχων.

Πίθων, ονος, ὁ. παύτων τῆ, Πίθηκος. Πίνδαρ. καὶ Σώφρατ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Κ. σελ. 1665.

Πίθων, παύτου τῆ, Πιθέων. Γλωσσ. Σταφ.

Πίθω, ὁ πρώτου σχηματισμὸς τῆ Πείθω. ὃ καὶ Ζήτ. ἔθεν τὸ, Πίθανος, καὶ τὸ, Ἔπιθον, καὶ, Πιθών. Ἀεισοφ. "Τὸν βυλὸν πιθών". αὐτὶ τῆ, Πείσας. Πίθομαι, Ἐπιθέμην. Ἀεισοφ. "Τί σοι πεπιθώμεθα". Ὁ αὐτ. Πιθῆ. Ζήτ. τὸ, Πάθομαι, ἐν τῆ, Πάθω. Ἐνεθύθεν ἔτι φυκεύπτει καὶ ὁ σχηματισμὸς Πιθέω καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 34. "Ἐπέπιθμεν αὐτὶ, Ἐπεποίθεμεν, ἢ κάλλιον αὐτὶ τῆ, Ἐπεπίθαμεν, ἐπεπιστεύκειμεν, ἐπεπίθομεν, ἠλπίσαμεν, ἐνεπιστεύθημεν ἑαυτὲς, μεπὰ Δοτικ.

Πικέριον, τό. παύτου τῆ, Βύτυρον. Ἱππουκρ.

Πικράζω, παύτου τῆ, Πικραίνω, Κλήμ. Σξωμ. ἡ. σελ. 933. "Τὸ μέλι γλυκάζει τὺς ὑγιαίνοντας, πι- "κράζει δὲ τὺς πυρέσσοντας".

Πικραίνω, πικρὸν ποιῶ. 2) Πικραὶ γεῦσιν παροξύνω. ὅθεν, Πικραίνεθαι, πικρὰ γεῦσιν αἰθάσσομαι λαμβάνω. Μεταφορ. Λυπῶ, δυσαρέσκειαν καὶ ἀπέθειαν παροξύνω, εἰς ὀργὴν διεγείρω, χαλεπαίνω. καὶ Μέσ. Λυπᾶμαι, ἀνιῶμαι, δυσαρεσκῶμαι, ὀργίζομαι. "Μὴ- "τε πικραίνεθαι μήτε μνησικακεῖν". Δημοσθ. αὐτὶ τῆ, Ὀργίζεθαι, χαλεπαίνεθαι. "Ὁ ζωγράφος "πονᾶτε καὶ πικραίνεται". Ἀθήν. σελ. 258. ἐνοχλεῖ- "ται, σκυθρωπάζεται, τυραννεῖται, κότον ἔχθρᾶς, πυ- "θόλεται. Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ἐκφράσεως μετὰ τῆ Σοφοκλέους. καὶ ἀλλαχ "Πι- "κραίνειν τὸν θάλικτον". καὶ "Ἡ πικραίνουσα τὸν θάλικτον". αὐτὶ τῆ, Σξυφνοῦ καὶ ἀηδῆ ἢ τοι σκληρὰν καὶ ἔχθειαν ποιῶν. καὶ "Οἷς πέφυκεν ἀκοὴ πι- "κραίνεθαι", εἶπεν, ἐπὶ ὧν αἰθάνεται ἡ ἀκοὴ ἀηδίαν καὶ πικρότητα ἢ δυσαρέσκειαν καὶ ἔχθυπτά τινα. Ἐναντίον τῆς ἐκφράσεως "Πικραίνειν τὸν θάλικτον", πάττει ὁ αὐτὸς τὸν "Γρυφεροῖς οὐ μᾶσι καλ- "λωπίζειν".

Πικρὰς, παύτου τῆ, Πικρά. Ἡσύχ. ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῆ σωσυτείᾳ Πικράδα, ὃ, αὐτὶ τῆ, Πικρὸς.

Πικρασμὸς, ὁ. παύτου τῆ, Πικεία, τὸ πικραίνεθαι.

Πικρία, ἡ. πικράδα, ἡ ἰδιότης τῆ πικρῆ. Μεταφορ. Ἀνία, λύπη, δυσαρέσκεια, χαλεπότης, μῖσος, μνησικακία, ὀργὴ, θυμὸς, σκυθρότης, (φαρμάκου, χολὴ) αὐστηρότης.

Πικρίδιος, ὁ, ἡ. ὀλίγον πικρός. "Σῦκα πικεί- "δια", τὰ πικείας μετέχοντα, πικρά.

Πικρίζω, πικρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, πικείας μετέχω ἢ πικρᾶς γεύσεως εἰμί.

Πικρὶς, ίδος, ἡ. φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῆ Κιχωρείων, τὸ ἐν τῇ σωσυτείᾳ Πικραλὶς, καὶ Πικραλίδα, λεγόμενον, (Διοσκορ. β'. 160. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 11.) ἔχει τὸ πικραὶ γεῦσιν ἔχειν, *Cichorium endivia*, Λιν. φυτεύμενον δὲ ἐν τοῖς κήποις ἐν τῇ σωσυτείᾳ λέγεται καὶ Ἀντίδιον, κατὰ παραφθορὰν τοῦ *Endivia*.

Πικρόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ δυσχὴς κατὰ τὸν γάμον. ὅσις ὑπανδρεύθη ἔχει τὰ ὑποφέρη θλίψεις, δυσχίας, καὶ βάσανα.

Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ πικρὰν γλῶσσαν ἔχων, ἢ ὁ πικρὸς λόγους λέγων, ὑβριστὴς, λοίδορος, ὅστις ἔχει τῆς γλώσσης τὴν ὁμιλίαν τοῦ πικραίνει καὶ λυπεῖ τινά, ὁ φαρμακερὰν καὶ ἀχαλίνωτον γλῶσσαν ἔχων. Αἰσχύλ. Θήβ. 793.

Πικρόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ πικρὸν καρπὸν φέρων· βλυσάς. Αἰσχύλ.

Πικροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πικρὸν ἢ πικείαν ποιῶν.

Πικρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίκρως. ὁ δεσμὸν καὶ αὖσον γεῦσιν ἔχων, ὡς π. χ. τὸ ἀψίνθιον ἢ τῆς ἁλόης, αὐτίκειται τῆ, Γλυκὺς. Καταχρηστικῶς δὲ, Ὀργίλος, θυμώδης, δυσάρεστος, μνησίκακος, χολώδης, λελυπημένος, πικραμένος. Ἱπποκρ. καὶ Ἀεισ. Νικομ. δ'. 11. 2) Σκληρὸς, δεσμὸς, ὀδυνηρὸς, χαλεπὸς, ἀηδὴς, αὖσος, φαρμακερὸς, ὀξὺς, δακάσιμος, παρ' Ὁμήρ. "Βέλος πικρὸν". ὅσπερ ἀλλαχῆ Ἐχεπύκεις εἶπεν. Ἀργαλέος, ἀδυσώπητος, ἀπλαγχνος, θηριώδης, αὐστηρὸς, μισητὸς, ἐχθρός. "Θεοῖς πικρὸς". παύτου τῆ, Θεοῖς ἐχθρός. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 254. καὶ 510.

Πικρότης, ητος, ἡ. παύτου τῆ, Πικεία, ἢ ἰδιότης τῆ πικροῦ.

Πικρόχολος, ὁ, ἡ. ὁ πικρὰν χολὴν ἔχων, ἢ ἐκ πικρᾶς χολῆς ὤν.

Πικρόω, ῶ. πικρὸν ποιῶ. Μεταφορ. αὐτὶ τῆ, χαλεπαίνω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν διεγείρω, πικραίνω. Πικροῦμαι, πικρὸς γίνομαι. Ζήτ. Πικραίνω.

Πίλεος, οἱ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ ὑπολευκόμαυρος καὶ ἐλαφρόπωρος δοῦλος· σκλάβος. *Pileus*. ἐκ τοῦ, Πῖλος. Πολύβ. καὶ Δίων Κάσ.

Πιλέω, ῶ. Μ. ἤσω. πυκνόω τὰ μαλλία, (*Filzen*, Γερμ.) ποιῶ αὐτὰ εἰς κετζὲν, (ἐμβάζω τὸ μαλλίον ἐπὶ τῆς συμμίξεως καὶ πιέσεως). "Δι' ὀξυπύ- "τετος ἀμνοῦ πιληθέντα πέπασον". Ἀπόλλων. β'. σελ. 41. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Πυκνόω, πυκνὸν ποιῶ. ὅθεν

Πίλημα, τό. τὸ πεπυκνωμένον (ὡς κετζὲς φκιασμένον) μαλλίον. καὶ παρ' ὅ,τι ἐκ μαλλῶν τοιουτοτρόπως κατασκευασμένον, πτύγμα εἶδε. (Κετζὲς, Τυρκ.). Ἆρα παύτου τῆ, Πῖλος. Καλλίμ. λοιπ. 125. 2) Καὶ τὸ πεπυκνωμένον καὶ συγκεκολλημένον· συμπεπλεγμένον, ἤτοι πυκνὸν γεγενημένον, πύκνωμα. Καὶ ὅ,τι ἦναι πυκνὸν ὡς κετζές.

Πίλησις, εως, ἡ. τὸ πιλεῖν, πύκνωσις, σύμπηξις.

Πιλητὴς, οῦ, ὁ. ὅσις πιλεῖ· πυκνοῖ τὰ ἔεια. (ὅσις φκιάνει τὺς κετζέδις ἢ τὺς πίλους). καθόλου δὲ, ὁ πυκνὸν ποιῶν τι.

Πιλητὴς, οῦ, ὁ. Δωρικ. παύτου τῆ, Φιλητής.

Πιλητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αὐτικὸν ἢ ἄξιος καὶ ἐπιτήδειος εἰς πίλησιν· πύκνωσιν. "Τὸ ψύχος πιλητικὸν ἐστίν". Ἀεισοφλ. Προβλ. ιθ'. 8. "Τέχνη πιλητική". ἢ τοὺς πίλους ἢ τὰ πιλήματα (τοὺς κετζέδις) κατα-

σκευά-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σκυβάζουσα, ἡ τέχνη τῶ πιλοποιῶ. ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. §. 21. ἐφεξῆς φησὶ τοῦτον ὀφείλειν τῶ "Τείχινα ὕδασι καὶ γῇ κολλητά.

Πίλυτος, ὁ, τὸν, πεπυκνωμένος - συγκεκολλημένος - συμπεπλεγμένος, ὡς πῖλος ἢ πίλημα γεγονημένος. παῦε ἔτι ὀλοκλήρως εἰς πίλημα γίνεται.

Πιλίδιον, τό. Πιλίον, τό, ᾠ, Πιλίσκος, ὁ. Ὑποκορεῖς. τῦ Πῖλος, μικρὸς πῖλος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ εἰρίων εἰργασμένον, εἰς ὀξὺ λῆγον, καὶ σπὸς τὸ κοιμᾶσθαι ὑπήδειον. Σκῦφος, ἢ Σκύφια. Παρ' Ἀθηναίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀθυρεῖς, οἱ κωφοὶ ἀνθρωποι, καὶ οἱ πτωχοί. Πλάτ. πολ. γ'. ἡ ῥῆσις δὲ τῦ Δημοσθ. σελ. 421. καὶ ἡ τῦ Πλουτάρχ. εἰς Σύλ. 8. φέρει εἰς ὑποψίαν καὶ ἑτέρας τινὸς χρήσεως, ὅτι δηλαδὴ ἐφόρουν αὐτὸ καὶ οἱ Κήρυκες. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀπελευθερωμένοι δῆλοι. Πλούταρχ. εἰς Τίτ. Φλαμ. "Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς, καὶ πίλια φορεῖν". καὶ εἰς Ἀλέξανδρ. ὅτι τῦ Νικομήδ. "Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, καὶ πιλίον ὑποθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαῖον ἀπηγόρευσεν".

Πίλινος, ίνη, ινον. ἐκ πιλίου ἢ ἐκ πιλήματος κατεσκευασμένος.

Πιλτάω, ῶ, ᾠ, Πίλνημι. Παθητ. ᾠ Μέσ. Πίλναμαι, πυθόν πῶ, Πιλάω, Πελάζω, Πελάζομαι, πλησιάζω, ἐγγύζω, σιμόω, πλησίον ἔρχομαι - φθάνω - ὑπάγω, προσεγγύζω. Ὡς ἐκ τῦ Σκεδίω, Σκιδνάω, γίνεται τὸ Σκίδνημι· οὕτω καὶ ἐκ τῦ Πελάω, Πιλτάω, Πίλνημι. Ἡσιόδ. "Πελλὰς δὲ ἔρυς πιλνᾷ χθονὶ ἐμπίπτων". ῥίπτει κατὰ γῆς. "Οὐ γὰρ "ἐπ' ὠδὶ πίλνᾶται". Ἰλ. Τ. 93. δὲν πλησιάζει ἑαυτῷ εἰς τὸν γλῶ, δὲν πάτει δηλαδὴ ἐπάνω εἰς τὸν γλῶ, ἀλλὰ (ὡς ὑποδεικνύει τὸ ἑπόμενον) "Κατ' ἀνδρῶν κρᾶτας βαίνει". πατεῖ ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων. τὸ παρ' Ἡσιόδ. ἐν Θεογον. 703. "Ὅτε γαῖα καὶ ἔρεμνος οὐρὸς ὕπερθε πίλναντο". σημαίνει τὸ, "Ὅτε ἐπλησίαζον ἀλλήλοις ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐν καιρῷ ζάλης τῆς ἀτμοσφαίρας.

Πιλοποιέω, ῶ. πῖλον ἢ πίλημα ποιῶ. πυθόν πῶ, Πιλέω. ὅθεν

Πιλοποιητικὸς, κὴ, κόν. ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πῖλος ποιεῖν.

Πιλοποιΐα, ἡ. τὸ πῖλος ποιεῖν. ὅθεν

Πιλοποιϊκὸς, κὴ, κόν. πυθόν πῶ, Πιλοποιητικὸς.

Πιλοποιὸς, ὁ. ὁ πῖλος ἢ πίλημα ποιῶν.

Πῖλος, ὁ. τὸ ἐκ τῆ πιλήσει συμπεπλεγμένον-ἐμβεβασμένον καὶ σεσηγὸς καὶ πεπυκνωμένον μᾶλλον, ὁ ἐστὶ, τὸ ἐξ ἐρίων ἢ τριχῶν πιλήσεως γινόμενον ἱμάτιον· τὸ ἐμβασμένον καὶ μὴ ὑφασμένον σκυτίον. οἷον ὁ λεγόμενος Ἀμπᾶς, Κιντζὲς, Τραγόκαπα. (Filz, Γερμαν. Feutre, Γαλ. καὶ παρὰ τὸ ἐκ τύπτω γινόμενον, εἶον τὸ πεπλεγμένον τῆς κεφαλῆς, Σκῦφος, σκιάδιον, καπέλλιον, πέτασος, καμηλαύκιον, καβούκιον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑφασμένον ἐξ ὅλων, Σάϊσμα, ἢ Σάγισμα (τζόλι, Τυρκ.) πεπλεγμένος, σκέπη (τσόπα), καὶ εἰς τοιχοῦτος καπαρώματος. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐκ τῆ Ἀμπᾶ ἤτοι ἐκ πιλήματος Θώραξ. Ἰλ. Κ. 265. "— "μέσσῳ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει". μεταξὺ τῦ ἱμάντος καὶ τοῦ σῶματος ἦτον μία θέσις ἐκ πίλου ἤτοι μία λωρίδα ὑπὸ ἀμπᾶ - ὑπὸ κιντζέ. Παρὰ Θουκυδίδ. δ'. 34. "Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστιγον τὸ τοξεύματα". κατὰ μὲν τὸν Σχολιαστὴν, Τὰ ἐξ ἐείου πυκνὰ ἐνδύματα, ὥσπερ Θωράκια τινά, ὑπὸ τὰ σήθη, ἤτοι τὸ σεσηγὸς καὶ πεπυκνωμένον ἐξ ἀμπᾶ (ἢ λοιπὸ κιντζέ) ὑφασμα, ᾧ ἐχρῶντο ὑπὸ σήθη ὡς Θωράκι, ἢ κατ' ἄλλους, Τὰ ὑποκείμενα ταῖς ὠμοπλατικαῖς. ἐνταῦθεν ὁ Σουΐδας λέγει· "Φορῦσι δ' ὑπὲρ ταῖς κεφαλαῖς Θώρακας πιλωτὰς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι σιδηρᾶ ὑφὰ ἀντὶ χρυσοπάστων τῆ πιλημάτων." Ὁ δὲ Συνέσιος ἐν Φλαύιο. σελ. 81. ὑπὸ τῆς Ἀσσύριος. "Τὸ δὲ κρανίον, χαλκῆν κρανίον ἐστὶν - ὡς ὀπίσθεν σκυβάζεται σειρηδὸν ὑφαπτόμενος ἀσπίδος μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τῦ κρανίου. ἐπεὶ τοίνυν γε κυρτὴν ἐπῆρεν ἀσπίδα" Ἥφαιστος ἐγκρυπτῆ τεύχων ἀπεργάσατο". Εἰς τοῦτο κατασκεύασμα τῆ ὑπὸ πίλου ὠμοπλατικῶν, καὶ Κνημίδων, ἐλάμβανεν καὶ Σπόγγον. Ἀειζωτέλ. Ζώ. Ἰσορ. ἑ. 16. καὶ Livius γ'. 40. Ζύλ. Τερψιφάληρος. ὁ Ἀειζωτικὸς ἐν Λυσισρ. 562. καλεῖ "Πῖλον χαλκῆν", τοῦτο Πυκνοπαλλίαν. Ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἔργ. 542. καλεῖ Πίλας, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Συμποσίῳ, 35. καὶ τὰ ἐνειλήματα τῆ ποδῶν, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ Προπόδες, καλούμενα. Ὁ Πολυδ. ἐν ἑ. 11. ἔχει· "Ἃ δὲ ὑπεῖναι δεῖ Ποδῆρε, Πίλας, Πέλαυξ. ὅτω γοῦν Σοφοκλῆς τὰ Ποδήρη καλεῖ. τὰς δὲ ὠμοπλάτους τοῖς ποσὶ Πίλας, ὁ Πλάτων μόνον ἐν Συμποσίῳ φησὰς, Ἐνειλιγμένον τὰς πόδας εἰς πίλας τε καὶ ἀριακίδας, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Μαθθακοῖς. Λύκους ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλας. Ἔξεστι δὲ εἰπεῖν καὶ πλεκτὰς πίλας, καὶ ὑπὸ τῆ ὀνομαζομένων Οὐδώνων πίλας τεμνίτας". Καὶ εἴδος ὑποδημάτων ἐξ αἰγείων τριχῶν κατασκευασμένων, Οὐδῶνες. 2) Σφῦρα, (Pila, Λατ. Palla, Ἰταλ.) "ἢ λείοσα σφαιροειδὴς πίλῳ". Εὐσταθ. ἐκ Συΐδ. 3) Παρὰ Ῥωμαίοις, Λόχος τις τῆ Τριαρίων λεγομένων στρατιωτῆ, Pilus, ordo triariorum, ὡς Primus pilus. Ἀντὶ τῦ, Μαλλὸς, Θεῖξ, ᾠ Πτερὸν, ἔστιν ἐν χρήσει τὸ, Πτίλος. Ζητ. τὸ ἑπόμενον.

Πιλοφορέω, ῶ. πῖλον φορῶ. σκῦφον ἢ ἄλλο τι σκέπασμα ὑπὸ ἀμπᾶ ἢ κιντζέ. Ἀππιαν. Ἐμφυλ. α'. 65. ὑπὸ τὸ καλύμματος τῆς κεφαλῆς τῆ Ῥωμαϊκῶν ἱερέων, Φλαμίνων λεγομένων. ὅθεν Πιλοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πῖλον ἤτοι τῆ τοιῦτον φέρων. καὶ, Πιλοφορικὸς, κὴ, κόν. ὁ διαμένος ἢ σωτηρίζων τοιῦτον φέρειν. Ἀσκικν.

Πιλόω, ῶ. πυθόν πῶ, Πιλέω. ὅθεν

Πίλωσις, ἡ. καὶ, Πίλωτὸς. πυθόν πῶ, Πίλησις, καὶ, Πίλητος. Διοσκόρ. Ἀλικ. καλεῖ "Πίλωσιν" τὸν πίλος τῆ Ῥωμαϊκῶν ἱερέων Φλαμίνων.

Πίμελη, ἡ. τὸ λίπος, πάχος. ὅθεν

Πίμελὸς, ἐος, ὁ, ἡ. παχὺς, δύτραφὴς, λιπαρὲς. Ἡσύχ. Ἀππιανὸς καὶ Συΐδ. Τὸν χηματισμὸν, Πίμελος, ἔχει ὁ Ἡσύχ. οἷς τὸ σωθὲν Ταπίμελος. ὅθεν

Πιμελώδης, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ πάχος ἢ παχυσπὸς μεπάχων, ὁ ἐκ τῆ εἴδος τῦ πάχος ὤν. ὅμοιος τῇ πιμελῇ.

Πίμε, αὐτὶ τύπτε εὑρέθη ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὸ, Πίτω. ὅθεν τὸ Πιτύσακτ. Πίδι, πίε. Ἀσκλ. δ'. σελ. 400.

Πιμπλάω, Πιμπλαίω. Ἰλ. Ι. 675. Πίμπλημι. Μέλ. πλήσω, πλησόω, γεμίζω. Ζύλ. Πλήω, ᾠ, Πλήθω, μεθ' ὃ ᾠ ἰσοδυνάμων ἐστί.

Πιμπράω, Πιμπάω, Πίμπημι, Πίφημι. Μέλ. πήσω (ἀντὶ ω, ἀφήθω, ἀφῶμι) φλέγω, καίω, ἐμπυελίζω (βάλλω φωτιὰν) ἀνάπτω, κατακαίω. 2) Φυσῶ, φυσικνῶ, οἰδαίνω.

Πίνη, ἐν Ἀναλέκτ. β'. 323. "Οἷς ἐ σκῶμα λέγειν, "ἐ πὶν φίλον, ἀλλ' ἀνάκινται". τινὲς δὲ ἔλαβον τὸ αὐτὶ τῦ κατ' ὀπισθοπλῆ Πίνειν. ὅθεν ἴσως τὸ Λατιν. Pincerna, ὁ οἰνοχόες, ἐκ τῦ Πίνειν καὶ Κιρνᾶν.

Πίνα, ἡ. αὐτὶ τῦ, Πῖλος. ἐκ τῦ Σχολ. Σοφοκλ. ἀμφ.

Πι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

Πινακηδὸν, Ἐπίῤῥ. (πίναξ) κατὰ τὸν ζόπον τῶν πινάκων - τῇ σανίδων. δίκην σανίδων. Ἀειτοφ.

Πινακίδιον, τό. Πινάκιον, τό. Πινακὶς, ίδος, ἡ. Πινακίσκιον, τό. καὶ, Πινακίσκος, ὁ. Ὑποκοριστικὰ τῦ, Πίναξ, μικρὸς πίναξ. μικρὸς καὶ ἀχρεῖος πίναξ ἁρὸς ζεαφὴν (πινακίδα), ὅτι ἐν πινακιδίοις κηρῷ ἀλειμμένοις ἔζεαφον οἱ παλαιοὶ, ὅθ' τινες ζεαφεῖα ἐκ σκληρᾶς ὕλης. μικρὰ ἢ ἀχρεῖα ζωζεαφία. μικρὸν σανίδιον. μικρὸν ἢ ἁπλῶτον ἀγγεῖον ὅθ' φαγητὰ (πίττο, Ἰτελ. τζιανάκ, Τυρκ.) Ζήτ. Πίναξ. Λέγονται ἔτι "Πινακίδες" καθὼς καὶ "Δέλτοι" οἱ τῇ Λατ. *Codicilli*, Κωδίκιλλοι, τὰ Διπλώματα. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά. 10. "Παρὰ Καίσαρος πινακίδες".

Πινακογραφία, ἡ. τὸ πίνακας ζεάφειν, ζεαφὴ - ζωζεαφία πίνακος τινὸς - σανίδος - ζωζεαφίας - ἢ χάρτης ζεωζεαφικῦ. ὅθεν

Πινακογραφικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πινακογραφίαν αὐτῶν ἢ ἁπάδειος. ἡ

Πινακογράφος, ὁ, ἡ. ὁ πίνακας ζεάφων.

Πινακοθήκη, ἡ. θήκη - τόπος - ζεοὰ (σάλα) ἔνθα κρέμανται ἢ φυλάττονται πίνακες ζωζεαφικοὶ ἢ γεωζεαφικοί. *Cabinet de tableaux*.

Πινακοπώλης, ὁ. ὁ πίνακας - σανίδας πωλῶν. 2) Ὁριζοπώλης, ὁ μικρὰ ὀρίγθια (πελλάκια) πωλῶν. τίλλοντες ὃ αὐτὰ καὶ πίνακος ἐτίθεσαν πωλοῦντες. Ἀειτοφ. Ὄρν. 14.

Πινάκωσις, ἡ. (πίναξ, πινακόω) Πλέτρχ. ἁροβλ. συμπ. γ'. 10. σανίδωσις, σανίδωμα τῦ οἴκου, πάτωμα.

Πίναξ, ακος, ὁ. σανὶς, σανίδιον, σανίδα. ὡς "Πίνακες ὑπῶν". αἱ σανίδες. Ὀδυσ. Μ. 67. 2) Πᾶν τὸ ἐκ σανίδων κατεσκευασμένον ἢ ξεωργασμένον, οἷον ζάπεζα, ἀβάκιον, δέλτος, σανίδιον ἐφ' ᾧ ἀειθμεῖται ἢ ἐφ' ᾧ ζεάφεται (πινακίδα). ἐφ' ᾧ ἀειθμοὶ ἢ ζεάμματα ἢ σχήματα τινὰ κεῖνται. 3) Πινάκιον (πίττο, παλλάδιον) ἐφ' ᾧ τίθησι τις τι, καὶ τὸ ἁροφέρει εἰς τινα. Τὸ πρῶτον κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐκ ξύλου, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐκ μετάλλου. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πινάκιον, ἐφ' ᾧ παρατίθενται τὰ ὄψα, ὃ ἐστὶ, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ζαπέζῃ ξύλινον ἀγγεῖον. Ὀδυσ. Α. 141. 4) Ἡ ἐπὶ ξύλων καὶ σανίδων γλυμμένη ζωζεαφία, ὅτις καὶ "Πίναξ ὁ ζεαφόμμενος" λέγεται παρὰ Θεοφρᾶς. εἰκὼν, σανὶς ἐζωζεαφισμένη. ἔτι δὲ καὶ ὁ Χάρης, ἐφ' ᾧ κεῖται ἡ ἱχνογραφία τῆς ὠδικοχῆς γῆς τινος (ὅρα Ἡρόδοτ. Ε'. 49.), ὅτις καὶ "Πίναξ γεωζεαφικὸς" λέγεται. Καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Βιβλίον, καπάτιχον, διφθέριον, ἰσοεία, ἀπαλγαφὴ, ὅθ' τὸ ἐπὶ σανίδων ποτὲ ζεάφειν τὰς ἀρχαίους, καὶ "Πίναξ πτυκτὸς". Ἰλ. Ζ. 169. ἡ ὠδικοπτυγμένη "δέλτος, εἴτουν τὸ κοινῶς λεγόμενον Πιττάκιον". Εὐσταθ. "Πίναξ βιβλίε". ἡ καταγραφὴ τῆς ὑποθέσεων αὐτῆ. Καπάλογος, Διονύσ. Ἁλικαρν. ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἔχει "Πινάκια, τὰ καθιέμενα αὐτὶ κλήρων ὑπὸ τῆς κληρουσμῶν. ἔοικεν δὲ ταῦτα εἶναι χαλκᾶ. - ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ῥήτωρ, μικρὸν πινάκιον, τυχὸν πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς εἰσαγγελμένων". καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. "Πινάκιον, σύμβολον δικαστικὸν χαλκῆν ἢ πύξινον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὄνομα τῦ κειρομένου, καὶ ὁ ἀριθμός". Παρ' Ἡσυχίῳ λέγονται ἔτι Πίνακες, καὶ οἱ ἐπὶ τῆς σκυτίνων ζαπεζῶν λίθοι". τῦτο ἑρμηνεύεται ἐκ τῦ Θεοφρᾶς. Φυτ. Ἰσορ. ἱ. 6. ἦσαν ἔτοι οἱ λίθοι ἐκ ξύλου ἀχράδος, ἐφ' ὧν οἱ σανδαλιορράφοι πκόνιζον τὰ κοπίδια καὶ τὰ μαχαίρια αὐτῶν. ἄλλοι δὲ ἐχρῶντο αὐτὶ τῦ πύτων λίθοις. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ῥωμ. 11. "Ἡ ὠδὶ τῶν πίνακα μέθοδος". λέγεται ἡ Ἀσροδογία. τοιῦτον τι καὶ τὸ εἰς Ἀειτοφ. 27. "Ὃς ἑαυτὸν ἐκ πινακίε ὀνειροκριτικῦ παρὰ τὸ Ἰακχεῖον λεγόμενον, καθεζόμενος ἔβοσκε". κατά τινας παράγεται ἐκ τῦ ἀρχαίε Πίνος, παῦτον τῷ, Πίτυς, ἄρα τὸ, Πίναξ, σημαίνει κυρίως Σανίδα ἐκ Πίνε, ἤτοι ἐκ Πίτυος. ὡς καὶ τὸ Πυξὶς, τῶν ἐκ τῦ Πύξε. ἰσοδυναμεῖ τοῖς Γαλ. *Planch*, *ais*, *table*, *tableau*, καὶ *plat*.

Πιναάριον, τό. εἶδος χαλκαίδε, ὅπερ ἄλλως καὶ Σπαλακτὶς, λέγεται. Διοσκορ. ἐ. 114.

Πιναρὸς, ρὰ, ρόν. καὶ Ἰωνικ. Πιπρός. ῥυπαρὸς, λερωμένος. ἐκ τῦ, Πινάω (πῖνος) ῥυπαρὸς εἰμί. Ἀειτοφ. Λυσ. 279. Πλέτρχ. 297.

Πινακὸν, τό. μαργαείτης, μαργαειτάειον. Ἀρρίαν. περ. Ἐρυθρ. ἐκ τῦ

Πίννα, καὶ, Πίννη, ἡ. εἶδος ὀσρέε διθύρε ἐρριζωμένε εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης δι' ἰδίων μεταξοειδῶν μαλλῶν. Ἀειτοτέλ. Ζωϊ. Ἰσορ. ἐ. 15. "Τὰς πίννας ὀρθὰς φύεθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' αὐταῖς πινοφύλακα, τὰς μὲν καείδιον, τὰς δὲ καρκίνιον" ἃ ξεειτκομένας ἁρπάζειν ἔτερα". τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀθίω. ἐν γ'. σελ. 89. ὅσις ἐπάγει. "Ἡ μὲν ἔν πίννη, ὄσρεον ἐείν, ὁ δὲ πινοτήρης, καρκῖνος μικρὸς· καὶ ἡ πίννη ἁρπάσασα τὸ ὄσρακον ἡσυχάζει, πρέσα τὰ ἐπιτιθέμενα ἰχθύδια. ὁ δὲ πινοτήρης παρέσης, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ ἁρπάσα συμμύει, καὶ ἔτως τὸν ἁπολείπει ἐντὸς κατεδίεσι κοιλῆ". Ὁ μαλλὸς αὐτῆς καλεῖται Πιννικὸν, ἢ Πίνινον, ἁροσυπακουομ. τῆ, Ἔριον, καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Πινόμαλλον, τό. τῦτο τὸ χρῶμα ἐεί χρυσοειδὲς, ὅπερ σωκεχυμένον κλώθεται, ἢ ὑφαίνεται, καὶ εἰς χρῆσιν ἐνδυμάτων ἢ ἄλλων τινῶν σολισμῶν γίνεται. Εἰς τὰ Ἀνατολικὰ παραθαλάσσια γίνονται ἐν τῷ ὀσρέῳ τύτῳ καὶ μαργαείται, καθὼς καὶ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος παραθαλάσσια, δὲν εἶναι ὅμως τόσον λαμπρόν. Ὅρα ὠδὶ τῦτο τὸν Ἀθήναιον ἐν γ'. σελ. 93.

Πιννικὸν, καὶ, Πιννινὸν, τό. Ζήτ. Πίννα. Παρ' Ἀρρίαν. ὠδὶ πλ. Ἐρυθ. κεῖται "Πιννικὸν κόγχυ" ἐπὶ τῆς ἰδίας Πίννης.

Πιννονόθριξ μαλλός". ὁ μαλλὸς (τὸ μαλλίον) τῆς πίννας.

Πινοτήρης, ὁ. τῶν πίναν πρῶν - φυλάττων. ὁ τῆς πίννας φύλαξ. Ἔσι δὲ ἔτος καείδιον ἢ καρκινίδιον ἐγκαθήμενον τῇς πίνναις. Ζήτ. Πίνα.

Πινοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ πίννας ζέφων.

Πινοφύλαξ, ὁ. παῦτον τῷ, Πινοτήρης. Ἀθίω. γ'. σελ. 93.

Πινόεις, όεσα, όεν. παῦτον τῷ, Πιναρός. Ποιητ.

Πῖνον, τό. πόνητι ἐκ κειθῆς, ζύθος. Ἀειτοτέλ. παρ' Ἀθίω. σελ. 447.

Πίνος, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πίναξ, ὅθεν τὸ Λατιν. *Pinus*.

Πῖνος, ὁ. ῥύπος, λέρα. Ζήτ. ἐν τῷ, Εὐπινὴς.

Πινόω, ῶ. ῥυπόω, ῥυπαρὸν ποιῶ. Ζήτ. Εὐπινὴς.

Πίνυμι, Πίνυμαι. παῦτον τῷ, Πινύσκω, καὶ, Πέπνυμαι.

Πίννυσις, εως, ἡ. (πινύω) φρόνησις, σωφρόνισις, σωφροσύνη, νουνεχία.

Πινύσκω, Πινύσσω, καὶ, Πινύω, αὐτὶ τῦ, Πινύω, σώφρονα - σωφρονῶν ποιῶ, καλῶ τινὰ νουνεχῆ καὶ φρόνιμον - γνωσικὸν, διδάσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἐνθύμησιν φέρω. "Ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθείς". Ἰαμβλ. ἐν Πυθαγ. §. 146.

Πινυτή, ἡ. Νόσις ἐν ὑπηρέμ. 7. ᾠδ, Πινυτός, ἤτος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πίνυσις.

Πινυτός, ἀ, ὀν. αὐτὶ τῦ, Πυτός. Ἰλ. Η. 289. σωφρὼν, φρόνιμος, νουνεχὴς, γνωσικός. Πινυτῶς, Ἐπίρ. σωφρόνως, φρονίμως, νουνεχῶς.

Πινυτότης, ητος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πίνυσις.

Πινυτόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ταὐτὸν τῷ, Πινυτός. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμῆν. ἀφ' ἑᾦ τὸ, Σωφρονέστατος, συνετώτατος.

Πινύω. Ζήτ. Πινύσκω.

Πίνω, ἐμβάλλω ἀφ' ἑᾦ τὰ λάρυγγος εἰς τὴν στόμαχόν μου ὑγρόν τι. ποτῦ λαμβάνω. Ἰλ. Β. 825. "Ὕδωρ πίνοντες". Μέλ. Πίομαι, ᾠ Πιῦμαι. Ἀόρ. β'. Ἔπιον. Παρακ. Πέπωκα, ἐκ τῦ Πόω. ὅθεν τὸ Λατ. *Poto*. Ἐκ τῦ Πίω, ἐβλήθη τὸ, Πίζω, Πιππίζω, Πῖμα. Ζήτ. Πίω.

Πινώδυς, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πινόεις. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι τὸ ἑρμῶν. ᾠ ἀφ' ἑᾦ τὸ, Ξηρός. ὅθεν

Πινωδία, ἡ. ἀκαθαρσία, ῥύπος. Ἡσύχ. ᾠ

Πίνωσις, ἡ. τὸ ῥυπαρὸν ποιεῖν, λέρωμα.

Πιοειδής, ὁ, ἡ. ὁ τὸ εἶδος τῦ γράμματος Π, ἔχων, ὅμοιος τῷ, Πῖ. Ἡλιόδωρ. Μηχαν.

Πίομαι. Ζήτ. Πίω.

Πῖον, τό. λῖπος, πάχος, λιπαρότης. Οὐδετ. πῦ Πίων.

Πιόνομος, ὁ, ἡ. ὁ πίονα ἤτοι παχεῖαν νομὴν βοσκῶν ἔχων. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 51. ὅπου ἄλλως Ἐκδόσεις "Πειόνομος" ἔχουσι.

Πῖος, εος, τό. ταὐτὸν τῷ, Πῖαρ. Ἱπποκράτ. ἀμφ. 2) Ἐπίθετ. "Πῖα μῆλα". ταὐτὸν τῷ, Πίονα, παχέα. "Πῖοι ἄρνες". Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. Ϛ'. 79. Λιπαροὶ, εὔγεως, εὔφορος, καρποφόρος. Ἰλ. Ι. 573. "Πιότατον πεδίον".

Πιότης, ητος, ἡ. (πῖος, πίων) παχύτης, λιπαρότης.

Πιπίζω, καὶ, Πιπίσκω, ταὐτὸν τῷ, Πίω, Πίζω, Πίσσω, κατ' ἀναδίπλασιασμόν. ὅθεν τὸ, Πίνω, ῥοφῶ, βυζαίνω, ᾠ Δίδω τὰ πίγκτις, πετίζω. Ζήτ. Πίζω, καὶ Πίω. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ σωσηθείᾳ Πιπιλίζω, ᾠ, Πίπα, ἡ. τὸ παρὰ Τέρκ. Τσιμπάκιον, δι' ὃ ῥοχῶσι τὸν τῆς Νικοτιανῆς καπνόν, ἤτοι τὸν Ταμπάκιον.

Πιπλάω, Πίπλημι, Πίμπλημι, ᾠ, Πίπλω, πληρόω, χρεμίζω. ἐκ τῦ Πλάω, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Πλέω, *Pleo*, *impleo*, τὸν σχηματισμὸν Πίπλω, ἔχει ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἀσπίδ. 291. "Καὶ ἔπιπλον ἀλωήν". ὅπου ἐν ἄλλοις "Ἔπιτνεν" ἀναγινώσκεται.

Πίπος, ἡ. Ζήτ. Πιπώ.

Πίπος, ὁ. τὸ νέον πτίλων, νεοσσὸς, Πιπίσιον. ἡ συνήθεια κυριολεκτεῖ τῶν ἀπὸ τῷ νέων πτερῶν. Ἀθήν. Ϛ'. σελ. 368. "Ἔτι δὲ τῷ νεοσσῶν ὀρνίθων, "ἃς πίπας τινὲς καλοῦσιν". (ὅπερ ὑστερον ἡμαρτ. Ἴσασιν, ἔκειτο).

Πιππίζω, Μέλ. Ἰσω. φωνάζω ὡς οἱ Πίποι, ἤτοι οἱ νεοσσοὶ. φωνάζω ὡς τὰ νεοσσὰ πτηλάκια. Περίπτωσι ἡ λέξις κατὰ μίμησιν τῆς τῷ ὀρνίθων φωνῆς. Ἀριστοφ.

Πίπρα, ἡ. ᾠ, Πιπρῶ, εἴδος πτηνῦ εἰσέτι ἀδιευκρίν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 1.

Πιπράσκω. (περάω, πραίω, πράσκω, πιπράσκω) πωλῶ. Πλούταρχ. ὡς Σρλ. "Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς "πάντα ὡς ἀργύριον". Ἐκ τῦ Πιράω, γίνεται ἔτι καὶ ᾠ τὸ Πίρνημι, Ζήτ. Περάω.

Πιπράω, καὶ, Πιμπράω, Πίμπρημι, φλογίζω, καίω. Ζήτ. Πιμπράω.

Πίπτω, φέρομαι ἢ ῥέομαι ἀπὸ τῦ ὕψους κατὰ γῆς ἀφ' ἑᾦ τὸ ἰδίου βάρους. Πέφτω, πέφτω κάπου. (ἐν πολέμῳ λέγεται αὐτὶ τῦ, Φονεύομαι, νεκρὸς - φονεύμενος μάχῃ, θνήσκω ἐν πολέμῳ. Ἡρόδοτ. ἑ. 119. "Περσέων μάχῃ δὴ ἔπεσον ἄνδρες εἰς δισχιλίους". ὅτω καὶ παρ' Εὐσεβ. Ἐκ. 23. Συμπίπτω, ᾠ ἐπὶ Συμβαίνω κατὰ τὸ, Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται, κατακτᾶ. Ἡσιόδ. "Τῇ πίπτουσι τὰ πράγματα". Ἡρόδοτ. "Ἐς δάκρυα πίπτειν". ᾠ "Συμφορῇς πίπτειν". Ἀντὶ τῦ Ὑποβάλλομαι, νικῶμαι, παρὰ Θυκυδ. "Σφαπόδεα ἔπεσον ὑπ' ἐλαυσόνων". Ἀντὶ τῦ, Αἰτῆκει, παρὰ Διοσκ. "Γῆ ἡ πίπτουσα εἰς ἀξικὴν χρῆσιν". Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 140. "Οὗτοι "εἰς τίνδας πίπτουσιν". Ἀντὶ τῦ Ἁρμόζει, πρεπιάζει, παρὰ Πολυβ. "Χρέοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν "ἡμετέραν ἰσοτίαν". ὁ αὐτὸς λέγει "Ὑπὸ λόγον "πίπτειν". ὑπὸ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐλθωσιν ἢ νὰ ἐμβωσιν εἰς λογαριασμόν. "Ταῖς ἐλ"πίσι πεσεῖν". τὸ χαθῆναι τὰς ἐλπίδας. ὁ αὐτ. "Ἑ"κατὸν καὶ εἴκοσι πάλαι πρόσοδος ἔπιπτε τῷ δή"μῳ". ὁ αὐτ. λά. ζ'. 7. ἤρχοντο, ἔμβαινον. ᾠ ἐντεῦθεν τὸ "Πίπτει ὁ ἄνεμος". παύει, καταφρύνεται, ἡσυχάζει. Ὀδ. Τ. 202. "Πίπτειν εἰς κλί"νην". αὐτὶ τῦ Πλαγιάζω, πέφτω νὰ κοιμηθῶ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 577. Ἡ σωτηρία φυλάττει χειδὸν ὅλα ταῦτα τὰ σημαινόμενα. Ὁ Μέλ. Πέσω, ᾠ Δωεικ. Πεσῶ, ᾠ Μέσ. Πεσοῦμαι, ὡς ᾠ ὁ Ἀόρ. β'. Ἔπεσον. Μετοχ. Πεσὼν. γίνονται ἐκ τῦ, Πέπω. ὁ δὲ Παρακ. Πέπωκα, ἐκ τῦ Πεπόω, καὶ συγκ. Πτόω, Μέλ. Πτώσω, ὅθεν τὸ Πτῶσις, Πτῶμα. Ἐκ τῦ Πέπω, ἐγένετο τὸ Πίπω. Πίπτω, ὡς τὸ Σκεδάω, Σκίδημι, κ. τ. τ. καὶ ἐκ τῦ Πέπω, καὶ συγκοπ. Πτῶ, τὸ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν Πίπτω. ὡς τὸ Ῥέπω, Ῥίπτω. Γεύω, Γίγνω. Μενύω, Μίμνω, κ. τ. τ.

Πιπώ, ἡ. Ἀντών. Λιβερ. ιδ'. "Κιποπόλος πιπὼ". πτιλοῦντι ἐκ τῦ εἴδους τῆς δρυοκολαπτῆς, ὅπερ ὁ Ἀελιανὸς Ζώων Ἰσορ. Θ'. 1. ᾠ 21. Πίπον, ὀνομάζων.

Πίσα, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ποτίσρα, ᾠ, Πίσρα. Σχολ. Πινδάρ. Ἴσθμ. ε'. 108.

Πισάγας, ὁ. κατὰ τὸν Κτησίαν Κεφ. 40. ᾠ καθ' Ἡσύχ. Πισάπας παρὰ Πέρσαις ὁ Λευκόρυς. ὁ τὴν λευκὴν λέπραν ἔχων. ὅρα Ἡρόδοτ. α'. 138.

Πίσινος, ὁ, ἡ. (πισὸς) ὁ ἐκ πισῦ ὤν. Ἀριστοφ. Ἰκτ. 1171.

Πισμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ποτισμός. Ἡσύχ.

Πίσον, τό. ᾠ σωσηθεσέρ. Πίσος, ὁ. ᾠ, Πίσος, ὁ. εἶδος ὀπωρίκης, τὸ ἐν τῇ σωσηθείᾳ ὑποκοριστικῶς Πισέλιον, ᾠ Μπιζέλιον, λεγόμενον. Ζήτ. ᾠ Λεκάνθες. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 3. ᾠ 5. *Pisum*, Λατ.

Πῖσος, τό. κάθυγρος - ὑδρηλὸς τόπος, λειμών, λειβάδιον, κῆπος. Ἰλ. Υ. 9. Ζήτ. Πείσια.

Πίσσα, ἡ. ᾠ, Πίτα, ἡ. *Pix*, ὕλητις γλιχρὰ ᾠ μελανὴ χλομὴν ἀφ' ἧς ἐφήσεως τῆς ῥητίνης (κατράνης) τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς σχοινοποιικὸν ἄλειμμα τῆς πλοίων. Ἰλ. Δ. 277. "Νέφος μελανέ"αρον, οἷόν τε πίσσα φαίνεται". ὡς τὸ τῆς σωσηθείας "Σαΐφεν μαῦρον ὡσὰν πίσσα. Διοσκορ. α'. 95. "Πίσ"σα, ἡ μὲν ὑγρὰ, ἣν οἱνίαι Κῶιον καλοῦσι, σωλάγε"ται μὲν ἐκ τῆς λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης, καὶ "πίτυος", κ. τ. λ. καὶ ἐν Κεφ. 98. Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἐφομιλοῦσα τῇ ὑγρᾷ γίνεται· καλοῦται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων Πελίμπισσα". 2) Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ῥητίνη ἤτοι ἡ Καζακὴ. Παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. Θ'. 454. λέγονται καὶ τὰ πισοφόρα δένδρα, οἷον ἡ πίτυς, πεύκη, καὶ ἡ ἐλάτη. 3) Ἀγδὰς, ὁ. Ζήτ. Πισσόω.

Πισ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πισσαλοιφέω, ῶ. μετὰ πίσσης ἀλείφω. Λίνεας Πολ. εὕρηται ἔτι ᾗ Πισσαλιφέω. ὅθεν

Πισσαλοιφὴς, ὁ ὀρθότερον, Πισσαλιφὴς, έος, ὁ, ἡ. (πίσσα, ἀλείφω.) ὁ μετὰ πίσσης ἀλειμμένος, πισσωμένος.

Πίσσανθος, τὸ. (πίσσα, ἄνθος) Picis flos, καὶ, Πισσέλαιον, τὸ. ᾗ, Ὄρρὸς Πίσσης, τὸ λεπτὸν καὶ ὑπερπλάζον μέρος τῆς ῥοὺς τῆς πίσσης, ὁ τῆς πίσσης ὀρός.

Πισσάσφαλτος, ὁ, ἡ. εἶδος πίσσης, κυρίως, Πίσσα μετὰ ἀσφάλτου μεμιγμένη. Ὅρα Διοσκορ. α. 101.

Πισσέλαιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πισσωδὲς. 2) Ἔλαιον μετὰ πίσσης μεμιγμένον.

Πισσήεις, ήεσσα, ῆεν. ᾗ, Πισσηρὸς, ρὰ, ρὸν, ὁ πίσσης μεστὸς ὤν, ὁ ἐκ πίσσης κατεσκευασμένος, ὁ σμὴν πίσσης (ὁ μυρίζων ὡς πίσσα) ἢ γεῦσιν πίσσης ἔχων. Πισσώδης. Πυρ. Ἀθλιω. σελ. 524. "Πισσήρων "μέρος". ταὐτὸν τῷ, Πισσοκοίλιπος.

Πισσίζω, φαίνομαι ὡς πίσσα. χρόαν πίσσης ἔχω. ὀσμὴν πίσσης ἐκδίδωμι. Ἀειτορ.

Πίσσινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ πίσσης κατεσκευασμένος. Ἀειτοφαν. παρὰ Πολυδ. ί. 185. ὅπου Πίττινος, κεῖται.

Πισσίτης οἶνος". οἶνος ὃν πίσσης κατεσκευασμένος, ὡς ᾗ ὁ Ἀλκιφάνης. Διοσκορ. ε. 48. "Οἶνος πισσίτης σκυδάζεται ὑπὸ πίσσης ὑγρᾶς ᾗ γλαύκης".

Πισσοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πίσσης εἶδος ἔχων. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίσσης ὤν. ὅμοιος τῇ πίσσῃ, πλήρης πίσσης.

Πισσοκαυτέω, ῶ. πίσσαν καίω ἐκ τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, κ.τ.λ. πίσσαν ἐκβάλλω ὑπὸ τῶν δένδρων ὑπὸ τῆς καύσεως τοῦ ξύλου αὐτῶν. Θεόφρ. δ'. 2.

Πισσόκηρος, ὁ, ἡ. Ἀειτεκτέλ. δ'. 4. Πλίν. β'. 7. εἶδος κηρὸς ἢ ῥητίνης, ᾗ ᾧ αἱ μέλισσαι χρίουσιν ἔξωθεν τὰ κύτιδρα αὐτῶν. Ἐκ τινος Γλωσσικείου φέρεται, ᾗ, Πισσόκηρον, τὸ. αὐτὸ τῷ, Μάλθα.

Πισσοκονέω, ᾗ, Πισσοκωνέω, ἢ, Πισσεκονάω, μετὰ πίσσης ἀλείφω.

Πισσοκονία, ᾗ, Πισσεκωνία, ἡ. τὸ μετὰ πίσσης ἀλείφειν, ἐκ τῶν Πίσσα καὶ Κάνις (ἡ ῥοὺς πίσσα, ἡ καῖειν) ἢ κονία, ὡς ᾗ τὸ, Ἀμμεκονία, Ὀστρακεκονία.

Πισσοκοπέω, ῶ. μετὰ πίσσης κόπτω, ὅ ἐστιν, ἀλείφω τὸ σῶμά μου μετὰ πίσσης ἢ τὰ ἐκβάλλω τὰς τείχας. ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ὑπὸ πίσσης ἐκβάλλω τὰς τείχας. Ἄλεξις παρ' Ἀθλιω. ιγ'. "Πισσοκοπιῶντ' ἂν ἢ ξυρεμένων ὀρᾶς". Ζήν. καὶ ἐν τῷ, Πισσόω. ὅθεν

Πισσοκοπία, ἡ. τὸ μετὰ πίσσης ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ὑπὸ πίσσης ἐκβάλλειν τὰς τείχας. Ἀθλιω. ε.

Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ. (πισσοκωνέω) μετὰ πίσσης ἀλειμμένος. "Μόρος πισσεκώνητος". Φιλέτας, ὅταν πίσσῃ ἐπεχείρησέ τινας, ἵνα τάχιον κατακαίωνται.

Πισσοκωνίζω, ταὐτὸν τῷ, Πισσοκονέω. Ζήν. Κωνίζω.

Πισσοκώνιτος, ἡμαρτ. αὐτὶ τοῦ, Πισσεκώνητος.

Πισσοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ πίσσαν ζέων - δίδων.

Πισσούργιον, ᾗ, Πιττούργιον, τὸ. τύπος ἐν ᾧ ἐξεργάζεται - καίεται ἡ πίσσα.

Πισσουργὸς. ᾗ, Πιττουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὴν πίσσαν ἐργαζόμενος.

Πισσόω, ᾗ, Πιττόω, μετὰ πίσσης ἀλείφω, χρίω, πισσόω. "Πιττοῦν τὴν ναῦν". πισσοῦν τὸ πλοῖον. "Τὴν ναῦν πίσσῃ χρίειν. "Πιττοῦν, ᾗ Πιττοῦσθαι τὸ σῶμα", τὸ σῶμα μετὰ πίσσης ἀλείφειν, Παρατίλλειν. οἱ Θηλυδρίαι ἔχριον τὸ ἑαυτῶν σῶμα πίσσῃ, ἢ ἐμπλάστρα ἐκ πίσσης ἐπέθεσαν, ἵνα ἐκβάλλωσι καὶ ἐκτίλλωσιν ἁπάσας τὰς τρίχας, ὅπερ τῆς βιαίας ὑποβολῆς αὐτῶν, καθὼς ποιοῦσι τὰ νῦν ὅπερ τῆς ἀλοιφῆς Ἀγδὰ λεγομένης, ἥτις ᾗ παρὰ Λευκίῳ. Δραπέτ. 33. "Γυναικεία πίσσα", λέγεται. Βάλλω ἀγδᾶν, ἵνα μαδύσω τὰς τρίχας. ᾗ ἐνταῦθα ὁ Σκίδ. ἔχει. "Τὴν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἀφαιροῦντας ᾗ τὰς παρατιλτρίας ἀφελαιώγητας". ἵνα ᾗ Φιλόφρ. εἰς βίον Σοριτῶν ὡς τὸ Σκοπελιανὸν λέγει. "Ὡς ἐκδίδες ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις". καὶ Ἀθλιω. ιβ'. "Γίνονται δὲ παρ' αὐτοῖς παῦροι κακοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε ξυφερῶς διεστόμωμοι καὶ λειμώμωμοι τὰ σώματα. πάντες δὲ οἱ ὧροι ἑπόμενοι οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυρῶνται τὰ σώματα". Τοιοῦτον ᾗ τὸ παρὰ Λευκιῳ. εἰς Δημόσακ. 50. ᾗ Ῥυτόρ. Πρακτ. 23. "Ἔτι δὲ καὶ οἱ ποιοῦντες τὰς αἰδοίας ᾗ τὰ ἀγάλματα τὰ ἐκ χαλκοῦ, ὠμοπλαστον τὸ ἀνθρωπόμορφον πίσσῃ, ᾗ ὅταν ἐλάμβανον τὸ ἐκτύπωμα, καὶ ἀνθρακὰς αὐτὸ ἐποίουν. Λευκιῳ. Ζεύξ Τραγῳδ. 33. "Πίττας γὰρ αὐκτέπλησεν ὁσήμερα (ὁ χαλκοῦς Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος) ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν αὐδοκιμοποιῶν. — Ἐτύγχανον μοὶ ἄρτι χαλκεργῶν ὕπο Πιττόμενος σέρνιτσι ᾗ μεταφρένου". ὅθεν Πίσσωσις, καὶ, Πίττωσις, ἡ. τὸ μετὰ πίσσης ἀλείφειν - ἐμπλάττειν - ἐπιτίλλειν, παράτιλσις, πίσσωμα. ᾗ, Πισσωτὸς, ἡ, ὁ. ὁ μετὰ πίσσης ἀλείφων - ἐμπλάττων ἢ ἐπιτίλλων τὰς τρίχας. Λευκιῳ. Δραπέτ. 33. "Καὶ τὸν παραδοθῆναι πιττωταῖς, ὡς ὑπόλοιπο παρατιλλόμενος". ᾗ Πισσωτὸς, ἡ, Πιττωτὸς, ἡ, τὸν. ὁ μετὰ πίσσης ἀλειμμένος - πεεμπλασμένος, πισσωμένος· ὁ τὰς τρίχας ὅλας πίσσης ὑποστιλμένος - μεμαδυσμένος, παρατίλτης.

Πίσσυρος, ὁ, ἡ. πιθανῶς ἁμαρτ. γραφ. αὐτὶ, Πίσσινος.

Πισσώδης, ες, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πισσοειδὴς, καὶ Πισσήεις.

Πισσάκη, ἡ. "Ὁ καρπὸς τῆς πισσάκης". Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ά. 22. ταὐτὸν τῷ, Πισσάκια, τά.

Πισσάκια, τὰ, ᾗ, Φιτάκια, ᾗ, Ψιττάκια, καρποὶ δένδρου τινὸς λεπτοκαρύου ὁμοιοι, τοὺς ὁποίους ἀναγράφει ὁ Ἀθλιω. ἐν ι δ'. σελ. 649. "Φέρει δὲ ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία ᾗ τὸ καλούμενον Βισάκιον, ὃ δὴ ᾗ βοηθοῦσι τὸν καρπὸν ἀφίνοι λαδικέφλοιο ὄπος, ᾗ μιαίνον παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν χάριν, ἀλλήλοις ἐπιπλέκει. — Ἃ μὲν οἱ Σύροι Πισάκια καλοῦσιν, ὁ Νίκανδρος δὲ σεως Φισάκια". Pittacher, Γλω. Ὅρα ᾗ Διοσκορ. ά. 178.

Πίσευμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πισόν. τὸ τῆς πίσεως ἐνέχυρον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 836. ἐκ τοῦ Πισόω. ὅθεν ἴσως

Πίσευσις, ἡ. τὸ πισεύειν ἢ ἐμπισεύεσθαι, ἐμπεσοσύνη.

Πισευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πιστικὸν - ἐμπόδιος ἢ κλῆσιν ἔχων εἰς πίσευσιν ἢ εἰς τὸ πισεύειν.

Πισεύω, (πίσις) πίσιν ἢ πίσευσιν ἔχω. ἐμπισεύομαι, πίνομαι ὡς βέβαιος κάτι, ἢ σέργω ᾗ δέχομαί τι ὡς ἀληθὲς - ὡς βέβαιον καὶ ὑποδεδεγμένον. Θαρρῶ, πεποιθὼς ἢ ἀθαρρήτως εἰμὶ ἔστι, ἐλπίζω. παρὰ Ξενοφ. μετὰ Δωτικ. Παθητικ. "Πισεύομαί τι". αὐτὶ τοῦ "Πισεύεταί μοι". μοὶ ἐμπισεύθη τίστι· μοὶ ἐμπισεύονται, πίσιν ἔχουσιν ἢ δίδουσιν εἰς ἐμέ.

Πίσηρ, ηρος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πίσρα ᾗ Ποτισήρ.

Πίσικος, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πίσιν ἢ ἐμπισεύσιμος ἀνήκων, πιστός. χρῶνται τούτῳ συχνάκις ᾗ αὐτὶ τοῦ, Πειστικὸς, ὁ πείθων, ὑποδεικτικὸς, πιθανὸς, ὁ πείθων δυνάμενος, ὑποδεικτικός. ἢ ὁ εἰς ὑπόθεσιν ᾗ ὑπο-

ὑπακοὴ κλίσιν ἔχων, δίπτωτος. Πλάτ. Γοργ. 9. Ξενοφ. Κυρ. π. ά. ς'. 10.

Πιστικὸς, κὴ, κὸν. τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πίῃ τις πότιμος, ῥυσὸς. "Νάρδος πιστική". Ν. Δ. ἐμφ.

Πίστιος, ὁ. παρὰ Ῥωμαίοις (Ζεὺς πίστιος.) Διονύσ. Ἁλικ. Δ'. *Jupiter fidius*.

Πίστις, εως, ἡ. (πείθω, πείθομαι) πλήρης ἢ ἐνσταλὴς πεποίθησις ἐπί τινι. συγκατάθεσις, τὸ ὁποῖον δέχεται καὶ φυλάττει τις ὡς βέβαιον, ἐμπιστοσύνη, εἰλικρίνεια, (*Credito*) τιμὴ, ἀμοιβαία ἀγάπη. Ξενοφ. Ἱέρ. δ'. 1. "Ποῖα οὐδὲ καὶ γυναικὶ "πρέπει αὐδὴ πίστεως ὁμιλία". Ἀλήθεια, βεβαιότης, Δόξα, γνώμη βεβαία. Ὑποχεσις, Ὅρκος, ὡς τὸ "Πίστιν δίδόναι - λαμβάνειν". Ξενοφ. Σιώπημα, βεβαία ὁμολογία ἢ συμφωνία, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, σιωπὴ, (*Pactum foedus*, Λατιν. *Traité de Paix*, *Garantie*, Γαλ. Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ά. 3. κὴ 8. "Τὴν τε "κοινὸν ὅρκον, κὴ ἰδίᾳ κὴ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο". τιθέναι κὴ τὸ ἓν β'. γ'. 17. "Ἀρξας τῆς τοῦ Λακε"δαιμονίων πίστεως καὶ φιλίας". Θάρρος, βεβαία ἢ ἐρεισὰ ἐλπὶς, τόλμη, Θουκυδ. ά. 120. "Εὐθυμεῖται γὰρ ὑδεὶς ὅμοια τῇ πίστει". Ἔτι δὲ καὶ ἡ μετ' ἀποδείξεως γνώμη κὴ δόξα ἰσχὺν ἔχει τις τοιοῦτος. Καὶ αὐτὸ τοῦτο, Εὐπείθεια, ὑπακοὴ, ὑποπτὴ, ἐκ τοῦ Πείθεσθαι. Ἀπόδειξις, μαρτυρία. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. ά. "Ἡ δὲ πίστις, ἀπόδειξίς τις. τότε γὰρ πιστεύομεν μάλιστα, ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν". ἔτι καὶ Πίνδαρ. Νέμ. ἡ. 75. "Ἐν ὄμμασι θεῖσθαι πίστιν". κὴ Ἰσοκράτ. εἰς Νικοκλ. "Πίστεσιν, αἷς λέγοντες πεισθεμεν". Ἐκ πάσης ἄρα τῆς πελθυταίας συμασίας πηγάζουσιν αἱ λοιπαὶ ἅπασαι. 2) Ἡ ἐμπιστευομένη τινὶ ἀρχὴ ἢ φρουρὶς. Πλούταρχ. εἰς Νεμ. 16.

Πιστὸν, τὸ. παν ὅ,τι ἀφορμὴν πίστιν κὴ βεβαιότητα ἐνέχουσιν. "Ὅρκια πιστά". Ὅμηρ. πιστὰ κὴ βεβαίως μετὰ ἐνεχύρων ἢ σωθησομένων ὅρκων. "Πιστὰ δοῦναι - λαμβάνειν". ἐνέχυρα ἐμπιστοσύνης κὴ βεβαιώσεως, ἢ μεμαρτυρημένας ἀποδείξεις φιλίας κὴ εἰρήνης. ἔτω καὶ τὸ "Πιστὰ τιθέναι". παρὰ Ξενοφ. Ζήν. Πιστός.

Πιστοποιέω, ῶ, πιστὸν ποιῶ. πιστόω, βεβαιῶ. Ἰώσηπ. Μακ. 7.

Πιστοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πιστοποιῶν, ἀποδεικνύων.

Πιστὸς, σὴ, σὸν. (πείθω, πίθω) τὸν ὁποῖον δύναται ἢ ἀφίεται νὰ πιστεύσῃ τις, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ ἢ νὰ δώσῃ πίστιν τις, ἀληθὴς, εἰλικρινὴς, πιστὸς κὴ ἄδολος, βέβαιος, ἀποδεδειγμένος, ἐμπιστευμένος, ἄξιος πίστεως. Ἐνεργ. ὁ Πιστεύων, ὁ πίστιν ἔχων, ὁ τῷ ζωὴν αὐτῷ θύων ὑπὲρ τῆς φίλης αὐτῷ, δύσπειθὴς, ἀκόλαθος γνώμης καὶ δόξης ἢ δόγματός τινος. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1031. "Ὅτῳ πιστός". αὐτὶ τοῦ, Πιστεύων. ὁ ἐμπιστευόμενος κὴ ἑαυτὸν ἀφίνων ἔτι τι ὡς βέβαιος. ὁ πεποιθησιν ἔχων. Ἐνεργ. "Πιστὰ σημεῖα". Ἀποδεικτικὰ, μαρτυρικὰ, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἀλήθειαν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 54. ὁ αὐτὸς ἐν Πέρσ. 2. "Πιστὰ τῆς Περσῶν". καὶ σίχ. 680. "Πιστὰ πεσῶν". αὐτὶ τοῦ, Πεπτωκότα, ὅπερ ἐν σίχ. 170. Πεσήματα, εἶπε τὰς πιστὰς συμβούλους κὴ ὑπηρέτας τοῦ βασιλέως· ὡς κὴ ἐν σίχ. 703. "Γερόντα ξυνόμενα". αὐτὶ τοῦ, Ξυνιόντα. Τὸ δὲ παρὰ Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 394. "Κυνὶ κὴ "πλεκταῖς πιστός". κεῖται αὐτὶ τοῦ Πεπτικῇ Πίσυνος, ἢ αὐτὶ τοῦ Σιωπῶν. Ἐπίρ. Πιστῶς, μετὰ πίστεως.

Πιστὸς, σὴ, σὸν. ποτιμος, ὁ πινόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πίῃ τις. παρὰ τὸ Πίσαι, τὸ Ποτίσαι.

Πιστότης, ητος, ἡ. (πιστὸς) ἐμπιστοσύνη, τιμὴ, πίστις, εἰλικρίνεια. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. ἡ. 29. βεβαιότης, ἀσφάλεια.

Πιστοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ φύλαξ τῆς πίστεως. Ὀρφ. Τιμ. ἡ. 17.

Πιστόω, ῶ. (πίστις) βεβαιῶ. "Πιστώσαντες αὐτὸν ὅρκοις". Θουκυδ. δ'. 88. μετ' ὅρκου βεβαιώσαντες". Ἰλ. Φ. 286. "Χεῖρε δὲ χεῖρα λαβόντες ὀπιθώσατ' ἐπέεσσι". πίστιν - βεβαίωσιν κὴ ἀσφάλειαν ἀλλήλοις ἔδωκαν. ὡς κὴ τὸ ἐν Ἰλ. Ζ. 233. "Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, κὴ, πιστώσαντο". πίστεις ἀλλήλοις ἐποιήσαντο, βεβαιωσάμενοι τὸ λεχθέν. "Ἐνὶ θυμῷ πιστωθῆναι". Ὀδυσ. Φ. 218. αὐτὶ τοῦ, Ἀποδεδειγμένος γενέσθαι ἢ εἶναι. "Πιστοῦμαί τινα ὅρκῳ". βεβαιῶ τινὰ δι' ὅρκου. κάμνω ὅρκον παρὰ ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1039. "Πιστωθείς". ταὐτὸν τῷ, Πιστεύων, ἢ Πίσυνος.

Πίσρα, ἡ. ἀγγεῖον ὡς πόσιν, ἐκ τοῦ Πίω, Πίζω, Πίσκω, Πιπίσκω. Εὐσεπ. Κύκλ. 29. κὴ 48. Σχόλ. ἡ. σελ. 545.

Πίσρις, ἡ. εἶδος πλοίου. παρὰ Πολυβ. Γείστις, κεῖται.

Πίσρον, τὸ. ποτήριον. Εὐσεπ. Κύκλ. 29.

Πίσωμα, τὸ. (πισόω) ἀσφάλεια, βεβαίωσις, ταὐτὸν τῷ, Πισὸν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 170. "Γηραλέα πίσώματα". αὐτὶ τοῦ, Γέρων πισός.

Πίσωσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πίσωμα. Πλάτ.

Πισωτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πίσωσιν αὐτίκων ἢ ὑπαδέως.

Πισύγγιον, τὸ. ἐκ τοῦ, Πίσυγγος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως, κὴ, Σκυτὸς. ἄλλως δὲ κὴ, Πέσυμπτον, τὸ, καὶ, Πισσύμπα, ἡ σκυτότεχνα, λέγεται. "Πίσσυγγοι, οἱ". Σαπφὼ παρ' Ἡφαιστίωνι, σελ. 23. κὴ Πολυδ. ζ'. 82. ἀναφέρει τὴν χρῆσιν ταύτην ἐκ πολλῶν ἄλλων Κωμικῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι "Πέσυμπτον, καὶ Πεσσύμπα, αὐτὶ τοῦ, Πισσύγγιον, κὴ Πισσύγη. ἐγὼ εἰκάζω ὅτι τὸ ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀλεξανδρέως Αἰσχύλου παρ' Ἀθήν. ιέ. σελ. 699. "Πισσυγάσιν φωρῶσαι ἀσκίδας". ἀρέπει νὰ εἴπῃ Πίσσυγας ἢ φωρῶσαν ἀσκίδας". ὁ ἐστὶ, Σκυτέας ἀσκίδας, κ. τ. λ.

Πίσυγος, (πείθω, πίθω) ὁ ἐμπιστευόμενος, ὁ πίστιν - ἐμπιστοσύνην κὴ βεβαιότητα ἔχων. πεπισδικῶς, πεθαρρηκῶς, πεπειθῶς, ὁ πισδίων, θαρρῶν. μετὰ Δωτικ. παρ' Ὁμήρ. "Τέξοισιν - Διὶ πίσυος παρὰ δὲ Ἡροδότ. ζ'. 10. "Τῷ δὴ κὴ πίσυος ἦν". αὐτὶ τοῦ, Πιστὸς, ἐμπιστευόμενος, εἰλικρινὴς. 2) Εὐπειθὴς, ἀκόλαθος, ὑπήκοος. Ὀρφ. ἀργ. 263. καὶ, 705.

Πίσυρες, οἱ, αἱ. Πίσυρα, τὰ. καὶ, Πέσσυρες, Πέσσυρα, Αἰολικ. αὐτὶ, Τέσσαρες, Τέσσαρα. Ἰλ. Θ. 68. Ἀπολλ. Ἀργ. ά. 671. γ'. 222. καὶ 1366. Διονύσ. περιηγ. 44.

Πίτνάω, Πίτνημι, ὅθεν "Πίτνας ἐς ἐμὰ χεῖρας", καὶ "Ἐπίτνα, Πίτνα". ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, ἐπιτίθημι. Ἰλ. Φ. 7. κὴ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 291. Ἐκ τοῦ Πίπω, Πεπάω, Πεταννω, Πεπανύω, Πιτανύμι, Πιτνάω, Πίτνω, ἢ συντομώτερον, ἐκ τοῦ Πίπω, Πίτνω. ὡς τὸ Κέρω, Κίρνω, Κεράω, Κίρνημι.

Πιτνέω, ταὐτὸν τῷ, Πιτνάω. 2) Ταυτὸν τῷ, Πίπτω. Ζήν. Πίτνω.

Πίτνω, ταὐτὸν τῷ, Πιτνάω, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, Πεπάννυμι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 291. "Καὶ ἔπιτνον ἀλωὴν". ἐξήπλωνον ἐπέστησαν δὴ τὴν ἄλωνα. Ἐν ἄλλοις μὲν τῶν Χειρογράφοις αὐτὶ τούτου, Ἔπιπλον, αὐτὶ, Ἐπλήρουν, κεῖται. ἢ Ἔπιλνον, αὐτὶ, Ἐπιλνα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γων. Ὁ Σοφοκλ. δὲ ἐν Ἠλέκτ. 713. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀνοίγω. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πίπτω, ἐκ τοῦ Πέτω, ὅθεν τὸ Ἔπεσον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1543. "Πίτνοντος οἴκου", αὐτὶ Πίπτοντος, καθ' ὃν καιρὸν ἔπιπτεν ὁ οἶκος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πιτνάω.

Πιττάκιον, τό, παρὰ τὸν Μοίριδα, εἶ τμῆμα δέρματος, ἐφ' ᾧ ἀλείφεται χείσματι. Διοσκ. Ἀλεξ. ἐν Κράπαι. "Προσθεὶς ἂν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νικοδρόμος ἐποίει". 2) Ἀβάκιον, πίναξ ἢ πινάκιον, ἢ τμῆμα σφυρίδος, ἐφ' ᾧ γράφεται καὶ σημειοῦνται. κατ' Εὐσταθίου συνωνυμεῖ τῷ Πίνακι, Δέλτος, καὶ Βίβλος. ὅσοις ἐρμηνεύουσι τὸν Ὁμηρικὸν "Πίνακα πτυκτὸν", ὑποφέρει. "Πιττάκιον δὲ ἰδιωτικώτερον, ἀπὸ τοῦ ξόπου, καὶ αὐτὸ τῆς πτύξεως ἤτοι διπλώσεως, ὡς γὰρ δίπτυχα ἀπὸ τοῦ δελτοῦ σχῆμα, οὕτω πιττάκιον ἀπὸ τοῦ πεζαγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς ὑπὸ πίττης σχηματισμῷ."

Πίτταξυς, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς κριθείας, κατὰ τὸν Σχολ. ἐν Ὀδυσ. Κ. 242. ὅπου ὁ Εὐσταθίος αὐτὶ τούτου, Πίπταξις, ἔχει. ἄλλοι δὲ ὠγόμασαν αὐτὸν Βάρβαρον, καὶ Μάρκος, ἢ Μάρκον.

Πίττινος. Ζήτ. Πίσσινος.

Πιττύργιον, Πιττόω, Πίπτωσις, ἡ. Πιπτωτός, ᾗ, Πιπτωτός. Ζήτ. Πισσύργιον, Πισσόω, κ. τ. λ.

Πιτύα, ἡ. ἡμαρτημ. γραφὴ αὐτὶ Πυτία.

Πιτύϊνος, ίη, ῖνον. ὁ ἐκ πίτυος, κατεσκευασμένος. "Ῥητίνη πιτυΐνη". ῥητίνη ἐκ πίτυος. "Πιτυΐνον κάρυον", ἐν τῷ κοίλῳ πυρῷ, τὸ Κεκκυνάειον. ὅθεν, Πιτυΐτης ἡ. εἶδος δένδρου, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. ἴσως ταὐτὸν τῷ, Χαμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ κώνου κόκκος ἢ ὁ καρπὸς τῆς πίτυος. Διοσκορ. α'. 88. "Πιτυΐδες καλοῦνται, ὁ καρπὸς τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης, ὁ δ' ἔσω μύελος ἐν ταῖς κόκκοις". ὁ ἐν τῇ σωρηδὸν Κεκκυνάειον, ἢ Κεκκυνάειον, καὶ Τυρικοῖς, Φιξίν λεγόμενος. Pignon, Gall. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πιτυΐνη ῥητίνη. Γαλλ. Γλωσσ.

Πιτυλεύειν, τὰς χεῖρας παχέως κινεῖν ἐν τῷ κωπηλατεῖν. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ Κινεῖσθαι, ἐνεργητικὸς εἶναι. Ἀεισοφ. Σφὴξ. 678.

Πιτυλίζειν, ταὐτὸν τῷ, Πιτυλεύειν. 2) Ἐν τῷ παλαιῶν παχέως κινεῖν τὰς χεῖρας. Ζήτ. Πίτυλος, Ἀεισ. 2. "Ἰχθύων ῥιπὰς πιτυλίζουσαν". τὴν παχέως κινουμένην καὶ σκιρτῶσαν. Σοφ. "Πιτυλίζειν γάλακτος φύλλις". αὐτὶ τοῦ, Σπαλάζειν, σπάζειν. Ἱπποκράτ. γυν. παθ. α. ὅθεν

Πιτύλισμα, τό. ταὐτὸν τῷ, Πίτυλος.

Πίτυλος, ὁ. ἡ πακτικὴ κίνησις τῶν χειρῶν καὶ τῶν κωπίων κατὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὸ τὸ κέλευσμα) τῆς κελεύσεως, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς καταφορᾶς τῶν κωπίων ἀφριζόμενος ὑφὸς θαλάττης ὀπίσω. ὁ κτύπος—Φόρυβος τῶν κωπίων ἐν τῷ πακτικῶς κωπηλατεῖν. καθόλου δὲ, ταὐτὸν τῇ τῷ, Εἰρεσία, Κωπηλασία. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1050. "Νεὼς πίτυλος ἀΐπνους πάρα". καὶ, 1346. "Νεὼς σκάφος παρσῷ καιρῷ πίτυλον ἐπαρωμένον". ὅπου ἑρμῆν. ἀπὸ τῆς, Τάξις κωπέων. ἀλλ' ἐν Τρωάδ. 1123. "Νεὼς πίτυλος εἴς λελειμμένος μέλαν ναυσολέθρου". ἐπὶ τῶν κωπηλάτας ἔχον πλοῖον. Αἰσχύλ. Θηβ. 858. "Ἑρέσσετε ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χειρῶν πίτυλον". ἐκφράζει κάθε ὁρμητικὴν κίνησιν τῶν χειρῶν. καὶ ἐν Πέρσ. 972. "Πάντες ἐρὶ πιτύλῳ ἀσπαίρουσι χέρσῳ". μιᾶς σφοδρᾶς ὁρμῆς ἢ κτύπου. καὶ ἐντεῦθεν "Μανίας πίτυλον μεθείς". Εὐριπ. Ἰφ. ταυρ. 307. "Μινωμένῳ πιτύλῳ πλαγχθείς". Ἡρακλ. μαν. 1187. Ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππολύτ. 1464. "Δακρύων πολλῶν ἔσαι πίτυλος". καὶ ἐν Ἀλκ. 801. "Σῶφρα πίτυλος". ἢ καταφορὰ σταλαγμὸς τῶν δακρύων. καὶ τὸ πήδημα τῆς οἰνης ἐν τῷ χωνευτηρίῳ αὐτῶν ἐν τῷ ποτηρίῳ. 2) Ἡ παχεῖα καὶ συνεχὴς κίνησις τῶν χειρῶν τῆς πυκτῆς ἐν τῷ γυμνάζεσθαι, ἤτοι τὸ ἐν κατόπτρῳ τὰ ἄλλα κτυπήματα τῶν χειρῶν. ἢ κατὰ Πολυδ. β'. 147. ἡ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγὴ πυκνῶς εἰς πλῆθος ὑπερομβούσα. ἢ συνεχὴς καταβολὴ τῶν πληγῶν τῶν γροθισμάτων. ὅπου χρῆται τῇ λέξει ὁ Θεόκριτ. κβ'. 127. "Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πίτυλῳ δηλεῖτο πρόσωπον". ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἑρμηνεύει τὴν λέξιν "Πιτύλοις, ἤγουν τοῖς, Ταῖς καταφοραῖς καὶ τοῖς ῥόφοις τοῦ ὑδάτου. ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Θηβ. 862. τὸ, Πίτυλος, ἤγουν τὸ Θόρυβος, ὑπὸ τοῦ Τύπτω, Τύπτυλος, καὶ Πίτυλος. καὶ ἔτι κυρίως ὁ ὑπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γινόμενος Θόρυβος. Ὁ Γαλήνιος ἐν Γλωσσαρ. ἑρμῆν. τὸ, Πίτυλος, ἤγουν τοῦ, Εἰρεσίαις, ἢ κώπαις, καὶ ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσσαρ. τὸ, Semunculus, ἤγουν τὸ, Πίτυλος, σκαφίδιον. Ὁ Γαλήνιος, ἐν τῷ περὶ Ὑγιεινῶν β'. 10. ἑρμηνεύων τὸ Πιτυλίζειν ὡς εἶδος γυμνασίου φησί· "Τὸ δὲ Πιτυλίζειν, ἐπαιδὴν ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βεβηκώς, ἐκτείνας τὰς χεῖρας, κινεῖ πύξιον, τὴν μὲν ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ ἀρόσω". "Ἀρα, ὡς εἴρηται, οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐγνώριζον μόνον τὰς δύο ἀφωπὸς κινήσεις τῶν χειρῶν. οἱ Γραμματικοὶ ὅμως παράγουσι τὴν λέξιν κατὰ παύτην τὴν σημασίαν ἐκ τοῦ Τύπτω, οἷονεὶ Τύπτιλος, Τύπιλος, καὶ σπέλος, Πίτυλος. Παρομοίως κεῖται παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 1235. "Ἁρμοῖ χεὶ κράτᾳ, πιτύλοις διδοῦσα χεῖρας". Ἡρακλ. 834. "Ἀργεῖα δορὸς πιτύλοις ἐρρύσθη ἡμᾶς". αὐτὶ τοῦ Ὁρμητικοῖς, σφοδροῖς κοπετοῖς, ἢ ὁρμητικῶς κινουμένοις. "Δὶς δυοῖν πιτύλοιν τείχη φοινίᾳ κατέλυσεν αἰχμᾷ." Τρωάδ. 817. Τὸ "Πίτυλος μανίας". φαίνεται ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ "Εἰς πίτυλον φόβᾳ" Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 816. Ὁ Συνέσιος ἐν τῷ περὶ Φαλάκρ. σιλ. 77. καὶ ὅτι τὸ ἀπηλλάχθης ῥᾳγῆ, "Πόρρωθεν μάλα τὸν πίτυλον καπασείσῃ". τὸν πόδα παχέως κινοῦντα καὶ κτυπῶντα τὴν γῆν.

Πίτυν, ἡ. Πιτυωδὴς, Πιτυοσπόλος, ἡμάρτημ. αὐτὶ, Πυτίνη, κ. τ. λ.

Πιτυόεις, όεσσα, όεν. (πίτυς) πλήρης πιτύων, γεμάτος ὑπὸ τοιούτων δένδρων. ὅμοιος τῇ πίτυϊ.

Πιτυοκάμπη, ἡ. εἶδος φαρμακιτιδος κάμπης. Διοσκορ. β'. 66.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, (κάμπτω) ὀνόματι τοῦ Σίνιος λῃστοῦ, Ἀπολλώδ. βιβλ. γ'. 23. "Οἰκῶν γὰρ (ὁ Πιτυοκάμπης) τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, ἐξηνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀσκεῖσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀσθενείας ἐκ ἠδύναντο κάμπτειν. ἢ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι παντελῶς ἀπώλοντο".

Πιτυόσπορος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πίτυος ἐσπαρμένος.

Πιτυοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ πίτυς τρέφων.

Πιτυοῦσα, ἡ. (πιτυόεσσα) εἶδος φυτῆς, Διοσκορ. δ'. 166. Euphorbia, Pityusa, Λιν.

Πιτυρηνὸς, ἡ, νὸν. καὶ Πιτυΐνος, ὁ. (πίτυρον) ἐκ πιτύρων. "Ἄρτος πίτυρ". ἄμοιον ὑπὸ πίτυρα.

Πιτυρίασις, ἡ. πάθος τι ἀπὸ τὸ σῶμα. Παῦλ. Αἰγ. γ'. 3. "Ἡ πιτυρίασις, λιπαρῆ καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ὑπερφυΐας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ἐστὶν ἀπόπτωσις". Σωρανὸς ἀπὸ ἐρωτήσ. παθῶν, β'. 5. "Πιτυρίασις—κινδυνεύουσι γὰρ τὴν κεφαλὴν ὑποπίπτειν ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ τὸ ὄνομα εἴληφε". Πιτυρίδες, ἡ.

Πιτύριος, ταὐτὸν τῷ, Πιτυρικός. Ἡσύχ.

Πι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πιτυρὶς, ἡ. "Ἐλάαι πιτυρίδες". εἶδος ἀλατισμένων ἐλαιῶν. Ζήτ. Ἐπίτυρον. Ἀθἡν. β'. 2) Ἡ σιωπὴ καλεῖ ἄπω τὴν τῶν πιτυρίασιν.

Πιτύρισμα, τὸ. ταυτὸν τῷ, Πίτυρον. Ἀετ. 2.

Πιτυρίτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, Πιτυρώδης. Ἀθἡν. γ'. "Βρωτίμως τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον—καὶ ῥυπαρόν". αὐτίκειται τούτῳ, ὁ Καθαρὸς ἄρτος.

Πιτυροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου ὤν. ἴσιος τῷ πιτύρῳ, ἢ τῇ Πιτυρίδι.

Πίτυρον, τὸ. ὁ τῷ σίτου ἢ τῷ κριθῶν φλοιὸς, σκύβαλον. τὸ χυλῶδες μέρος τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὀπισθ. μύρου ἐν τῷ κοσκίνῳ ζέοντος τὸ ἄλευρον. Ζήτ. Πτίσιμον. 2) Πιτυρίασις, πιτυρὶς, Πιτυρίδα, τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐν εἴδει πιτύρου ἀποξύσματα. Διοσκορ. β'. 144. ὅθεν

Πιτυρόομαι, ὦμαι. πιτυρίασιν ἔχω, πιτυρίδα ἀποκτῶ ἀεὶ τὸ σῶμά μου.

Πιτυρώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πιτυροειδής.

Πίτυς, υος, ἡ. εἶδος δενδρου ῥητινοφόρου καὶ ἀειθαλοῦς, *Pinus*. ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίτυος - τῆς ἐλάτης - πεύκης ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ σιωπητέᾳ Κοκκινιαείᾳ, ἡ. λεγόμενον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 8. "Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ φελέως τὰ μὲν ἄλλα, παὶδ' ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάα τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐπετεῖς αὐαίνονται, ἢ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ". ἢ ἐνταῦθα τό· "Πίτυος δίκην ἐκτείβεσθαι". ὡς ἢ παρ' Ἡρόδοτ. ε'. 37. "Σφέας πίτυος δόπον ἀπείλιε ἐκθύψειν. - ἔστι πίτυς μόνη δενδρέων πάντων ἐκκαπεῖσα βλαστὸν ὀδόντα μετίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται". ὅθ' ἀνθρώπων, τὸς ὀπίσω ποιησόμενος ἐξολοθρεύειν, ὥστε μήτε ἀπόγονοι ἐξ αὐτῆς νὰ ἀνεθῶσι. δηλαδὴ, ἐξολοθρεύειν αὐτὸς σιωπὴ γαμιζεῖ καὶ τέκνοις. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ν. 390. καὶ Π. 483. καλεῖ πεύκην "Πίτυν βλωθρὴν". ἢ ἐν Ὀδ. Ι. 186. μακρὴν. ἐκ τῆς κλάδων πεύκης ἐστεφανῶν τὸς τὰ "Ἰσμαρικῶνος. Πλούταρχ. συμπ. ε'. καὶ Ἱερὰ ἐν Ποσειδῶνος καὶ Διονύσου. Παρ' Ὀππιαν. Ἰξευτ. α'. 23. καλεῖται "Πίτυς διπλόθειξ". ἐξ ἧς γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Πίτυς εἶ εἶδος ἐστὶ μετὰ τὰς Πεύκης, διπλᾶς ἀκανθας μόνον ἔχουσα, καὶ τὸν κῶνον μεγαλήτερον, ὡς καὶ ἡ *Pinus silvestris*, *montana*, καὶ *rubra*. Λιτὴ δὲ *Pinus abies* καὶ *picea*, ἁπλᾶς μόνον.

Πιτυστέπτες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πιτυόσεπτος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 142.

Πιτυώδης, ες, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πιτυόεις.

Πιτυών, ῶνος, ὁ. τόπος καταφυτος πιτύων.

Πιφαλλὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πίφιγξ.

Πιφάσκω, Πιφύσκω, ἢ, Πφύσκομαι. ἐκ τοῦ Φάω, Φάσκω, Πφάσκω, ὡς τὸ Δάω, Δάσκω, Διδάσκω Φύω, Φύσκω. ταυτὸν τῷ, Φημίζω. σημαίνω, ὑποδεικνύω, φαίνω, σαφὲς καὶ φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω, εἰς φῶς ἄγω, ἐμφανίζω, διηγοῦμαι, λέγω, ἐξηγέομαι. Ἰλ. Κ. 202. "ἐπεὶ ἀλλήλοισι πιφύσκον" ἐνεφανίζον, ἔλεγον. Ὀδυσσ. Μ. 165. ἢ ἀλλαχοῦ. 2) Πφύσκομαι, Μέσ. ταυτὸν τῷ, Πιφύσκω. ἔτι δὲ αὐτὸ τῷ, Ἀκροῶμαι, ἀκούω, βάλλω τινὰ νὰ μοὶ διηγηθῇ ἢ νὰ μοὶ εἴπῃ τι. παρὰ Νικανδρ. "Πιφάσκεο ἀσίδιον, Κύρα δρυΐνων πιφύσκεο". ἄκουτον, βάλλε νὰ σοὶ τὸν παραμυθήσωσι.

Πίφιξ, ἡ ὁρθότερον, Πίφιγξ, ὁ. ἁλιέιτοντι πτηνὸν, παρ' Ἀετιτέλ.

Πίω, ὅθεν τὸ, Πῖνω· ἢ, Πίζω, Πιπίζω, ποτίζω, δίδω τινὶ πεῖν, δίδω τὰ πίη τινί. Ἰλ. Δ. 263. Π. 189. Παρὰ Πινδάρ. Ἴσθμ. ε'. 108. Πίσω σφε Δίρκης ὕδωρ". ποτίσω, ποτίλω τὸς ποτίσει, ὅθεν

Πίομαι, μέσως. Ζήτ. Πίνω, παρὰ Νικανδρ. Θηρ. 573. "Ὕδατι δ' ἐν πίσσῃσι". αὐτὶ τῷ, Πίνοις.

Πιῶδυς, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πίων. ἀμφ.

Πίων, ονος, ὁ, ἡ. παχὺς, σιτιδὸς (θρεμμάτων), λιπαρὸς, πιμελὴς. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ δὴ ζώων. Εὔφορος, καρποφόρος, εὔγειος, ἐπὶ γῆς. Εὐδαίμων, πλούσιος. Ἰλ. Ε. 710. "Πίονα δῆμον ἔχοντες". ὡς ἢ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Ι. 35. "Πίονα οἶκον". καλὰ κτήματα ἔχοντα, εἰς καλὼ καταστᾶσιν ὄντα. κατὰ μεταφορὰν, ὡς καὶ ἐν τῇ σιωπητέᾳ τὸν ἐν καλῷ καὶ εὐτυχῇ καταστάσει ὄντα. "Παχὺ τράβηγμα, ἢ Παχὺ ἀρνίον", λέγομεν. Ζήτ. Πίαρ, ἢ, Πῖος. Θεόκριτ. ζ'. 34. "Πίονι μίσγω". πλουσίως, δαψιλῶς, πλουσιοπαρέχω. τὸ Συγκριτ. Πιότερος, ἢ Ὑπερθετ. Πιότατος. Τὸ δὲ παρ' Ὁμήρ. Πιότατος, ἔστιν ἐκ τοῦ Πῖος, Πιότερος, Πιότατος.

Τὸ Π μετὰ τὸ Λ.

Πλαγγόνιον, τὸ. εἶδος χείσματος. ἔτι δὲ ἢ Ὑπόκεισις τῶν Πλαγγόνων.

Πλάγγος, ὁ. εἶδος αἰτοῦ. Ἀετιτέλ. Ζώ. Ἱστορ. Θ'. 32. ὄρνις ἄλλος, Μορφνὸς, ἢ Νηττοφόνος, λέγεται.

Πλαγγών, όνος, ὁ. (πλάσω) κλειστόν τι κοροκόσμιον, Κύκλα ἐκ κηροῦ πεπλασμένα. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

Πλαγιάζω, Μέλ. άσω. ὡς ἢ τὸ, Πλαγιόω. (πλάγιος) πλαγίως, σύρω - φέρω. βάλλω - τίθημι. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 16. "Ἤκιστα μὲν τὸν ἵππον πλαγιᾶν τῷ χαλινῷ, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι". συνυπακουομ. τὸ "Ναιῶ", τοῦς αὐτίκας τὰς αὐέμους". σημαίνει τὸ Ἐγκαρσίως ἢ πλαγίως πλέω, ὡς τὸ Ἱπαλικ. Ὀρτζάρω, Ὀρτσάρω. Λυκιακ. (πλεῖον ἢ εὐχ. 9.). 2) Παλαίσματος ὄνομα, ἥτοι λέξις παλαιστικὴ, ὡς τὸ, Κλιμακίζειν, Σβέφειν, Ἀγκωνίζειν, Ἀναζέπειν. ἡ σιωπὴ ἐκφράζει ταύτῃ ἅμα τῷ Βαΐζειν. Παρὰ τῷ Ἑξυχίῳ ἐ. ς'. κεῖται αὐτὶ τοῦ Ἀπατᾶν. ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πλαγιάσαι, πλανῆσαι, παραλογίσασθαι. Παρὰ Δίωνι Κασσ. μ'. 53. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Τύπτω, Κτυπῶ. Ἐν τῇ σιωπητέᾳ ἐκλαμβάνεται Μέσως, αὐτὶ τοῦ Πλαγίως κεῖμαι, πίπτω νὰ κοιμηθῶ, ἢ κοιμῶμαι. ἅμα τὸ θηλυκὸν πλάγιον πίπτων. ὅθεν

Πλαγιασμὸς, ὁ. τὸ πλαγιάζειν, πλαγίασμα.

Πλαγιαυλίζω, Μ. ίσω. φυσῶ - παίζω τὸν πλαγίαυλον. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ. Ἐπιθετ. ὁ φυσῶν - παίζων τὸν πλαγίαυλον. 2) Οὐσιαστ. ὁ πλάγιος αὐλὸς, σύριγξ. Θεόκριτ. κ'. 28. Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ε'. 19. παραβλ. μὲ τὸν παρ' Ἀετιτέλ. Ζώ. Ἱστορ. β'. 12.

Πλαγιόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τὰ πλάγια μέρη τὸν καρπὸν ἔχων. Θεόφρ.

Πλαγιόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν καυλὸν εἰς τὰ πλάγια μέρη ἔχων. Θεόφρ.

Πλάγιος, ὁ, ἡ, ἢ, Πλάγιος, ία, ιον, ἢ Ἐπίρ. Πλαγίως. (πλάγος) ἐγκάρσιος, ὁ κατὰ πλάγια πλαγρὰ ὤν. ὁ ἀπὸ τὸ μέρος (ἀπὸ τοῦ παντὸς) ὤν, μὴ ὀρθὸς, μὴ ὀρθὸς, μὴ ἴσιος. λοξὸς, καμπύλος σκολιὸς, στραβὸς, διπλαρυμμένος ἢ διπλα ὤν. κεκλιμένος, ὕπτιος. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ'. 9. "Πόσαρα-τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς ἢ ἢ πλάγιον τι-ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον". ὁ αὐτ. "Τὰ πλάγια κέρατα". αἱ πλευραί. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῷ, Πλαγίας, ὃ ἐστὶ μὴ ὀρθὸς - ἀνεζευγμένος - πεδινὸς, ἀλλὰ μήτε ὀρθὸς, ἀλλὰ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἀλλὰ τὴν μέσην τῶν θέσιν ἔχων. Ζήτ. Κλίμα. 2) Δηλος, δῆλος, ἀμφίβολος, δίσημος, ἀμφιρρεπὴς, ἀνίγματώδης. ὅτε καὶ αὐτίκειται τῷ, Εὐθὺς, Εὔληπτος, Φανερὸς, καὶ Ἐμφανὴς. "Φρενῶν πλάγιαι". καὶ "Κόρος πλάγιος". παρὰ Πινδάρ. Πολύβ. λ'. 1. "Εὐλήπτως καὶ πλαγίως παραδιδόναι". Πλούταρχ. "Παντὶ λόγῳ πλαγίως ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτὸν", αὐτὶ τοῦ, Ὑποκύπτειν, Βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, κινδυνεύειν. καθὼς ὑποδεικνύει καὶ ἡ ἐν παροιμ. συμπ. ζ'. 5. ῥῆσις. "Οὐ δὲ πλαγίως παραδώσομεν ἑαυτὸν, ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου φέρεσθαι". ἡ μεταφορὰ ὑπὸ τῆς ἐγκαρσίως ὁρᾶσθαι πλεόντων πλοίων. 3) Παρὰ Γραμματ. αἱ μετὰ τὴν Ὀνομαστικὴν ἥτοι πᾶσαι πτώσεις. Ζήτ. ἡ Πλαγιότης.

Πλαγιοσύνταικτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πλαγίας πτώσεως συμπεπαγμένος. Γραμματ.

Πλαγιότης, ητος, ἡ. πλαγία θέσις ἢ διάθεσις, λοξότης. 2) Ἡ πλαγία πτῶσις. Δημήτ. Φαλ. 203. "Φεύγειν δὲ καὶ τὰς πλαγιότητας" καὶ γὰρ τοῦτο ἀσαφές". τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ 104. Πλάγιον, τὸ. εἶπε. "Πολλαχοῦ δὲ καὶ τὸ πλάγιον μεῖζον τοῦ ὀρθίου".

Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ τὰς πλευρὰς, ἤτοι τὰ πλάγια μέρη τῆς σκηνῆς φυλάττων.

Πλαγιόω, ῶ. πεύθ. τῷ, Πλαγιάζω.

Πλαγκταὶς, ἤς, Πλακτῶς. Ὀρφ. 401. αὐτὶ τοῦ, Πλαξὶ, ἐκ τοῦ Πλάξ. πίναξ, ξάπεζα, πλάκα.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ. (πλάζω) Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ὁ πλανώμενος ἢ ὁ πλανᾶσθαι ποιῶν. Ἀνθολογ.

Πλαγκτὸς, τὴ, τὸν. (πλάζω) πεπλανημένος. 2) Πυρράφρων, ἐκπεπλημμελὴς τὴν διάνοιαν, μωρός. Ὀδυσ. Φ. 363. ὅθεν

Πλαγκτοσύνη, ἡ. πεύθ. τῷ, Πλάνη, ἡ, Ἄλη, ἐκπλάνησις. Ὀδυσ. Ο. 342.

Πλάγος, τὸ. ἡ πλευρὰ, τὸ πλευρὸν, τὸ πλάγιον μέρος. ὅθεν τὸ, Πλάγιος, καὶ τὸ Λατιν. *Plaga*. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 189.

Πλάγχω, ὅθεν τινὲς εἰς τὸ Πλάζω καὶ Πλάζομαι, ὡς, Πλάγξω, Ἔπλαγξα, κ. τ. λ. κυρίως ὅμως ἀφωτύπωτον τὸ Πλάζω εἶναι τὸ Πλάγω, Πλάγγω, ἢ τὸ Πλάκω, Πλακέω. ὅθεν τὸ Ἀμπλακέω, αὐτὶ, Ἀναπλέω, πλανῶμαι, ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, καὶ τὸ, Ἀπλάκητος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀμπλακίσαι, αὐτὶ τοῦ, Ἁμαρτίας. ἄλλως δὲ, Ἀμπλακίαις. Ζήτ. Πλάζω.

Πλάγω, τὸ ἀφωτότυπον, ὅθεν τὸ, Πλήγω, Ἰωνικ. καὶ δὲ ἀμφοτέρων τὸ, Ἐπλήχθην, καὶ Ἐπλάγην, οἷς τὸ Πλήσσω ἢ Πλήττω.

Πλαδαρόομαι, ᾶμαι. πλαδαρὸς γίνομαι. χαυνοῦμαι. Ἀκίλας Ἰησ. ιγ'. 3. ὅθεν

Πλαδαρὸς, ρὰ, ρὸν. ὑγρὸς, νοτερὸς, ὑπόμβρος, ὑγιεινῶς ὑγρὸς. Χαῦνος, ἄσθενὴς, σπογγώδης. (φυσικῶς καὶ μαλακὸς). εἶδον "Πλαδαρὰ σάρξ". Διοσκορ. β'. 137. "Οὖλα πλαδαρά". σκορβυτικὰ, χαυνὰ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, (μπέχαβος, Τυρκ.). Συγχέεται μετὰ τοῦ Κλαδαρὸς. ὡς παρὰ Πολυβ. ς'. 25. Ζήτ. ἐν τῷ, Βλάζω. ὅθεν

Πλαδαρότης, ητος, ἡ. ἡ κατάσασις τοῦ πλαδαροῦ σώματος. Στοβ. Φυσ. Σελ. 1096.

Πλαδάρωμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πλάδος. ἀδιάστατα ὑγρασίας ἢ νοτίδος. Σκορβῦτον, τὸ χαυνὸν, ἕκλυτον καὶ ἄσθενὲς τῆς σαρκός.

Πλαδάω, ῶ. δίυγρος-νοτερὸς εὔυγρος εἰμὶ, ἀδιάστατα ὑγρασίας ἔχω. σκορβυτικὸς εἰμί. Διοσκορ. α'. 153. ἡ 141. "Πλαδῶσιν ἕλκος". καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τοῦ χαυνοῦσθαι-μαλακὸς-σπογγώδης (πλαδαρὸς) ἀσθενὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι. "Πλαδώσας ἄρτος". Ζήτ. Βλάζω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Πεπλαδικὼς, σεσηπὼς, ὑγραινθεὶς.

Πλαδδιάω, Λακων. Ἀειξοφ. Λυσ. 171. καὶ 990. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐρμίν. ἴσως τοῦ, Ματαίζειν, σοβαρεύεσθαι. αὐτὶ τοῦ, Πλάζεσθαι. ἀφείσματα μωρὰ φράττειν-μετέρχεσθαι, (ζέλως κάμνειν) ζέλως καὶ ἀτοπήτως ἀμελεῖν. παίειν-πλανᾶσθαι-σφάλλεσθαι-παραφρονεῖν.

Πλαδοείς, οέσσα, όεν. ταὐτὸν τῷ, Πλαδαρός. Νίκανδρ.

Πλάδος, ε, ὁ. ὑγρασία, νοτὶς, ἀδιάστατα ὑγρασίας. ἢ ἐγκαιμος καὶ ὑγρὸς διάθεσις τοῦ σώματος, καὶ μὴ σφόδρα κεχρημένη σαρκί. Ἱππακρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βλάζω.

Πλαδώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλαδοείς.

Πλάζω, πλαγῶ, πλανήσω ποιῶ, παρεξέπω, ξεπλανῶ. Ὀδυσ. Α. 75. "Πλάζει δ' ὑπὸ πατείδος αἴης". πλανᾶσθαι ποιεῖ. ἐν Ἰλ. Ρ. 751. ἢ τὸ ὕδωρ ὑποκρύψασα καὶ ὀπίσω στρέψασα αὐτὸ πέζα (ὁ ῥοῦς) "Πλάζων" λέγεται, ὅπερ ὁ Σχολ. φησί. Πλανῶν, ἤγουν δὲ Ἀνακόπτων καὶ Ἀνακρέων. ὁ δὲ Εὐσάθ. προσίθησι καὶ τὸ Ἀπάργω. Πλάζομαι. Ἰλ. Κ. 91. ὑποπλανῶμαι, εὖθυ καὶκεῖθεν φέρομαι. ἁμαρταίνομαι τῷ σκοπῷ, σφάλλω, πλανῶμαι κατὰ τὸν γνώμονα. Μέλ. Πλάγξω, καὶ Πλάγξομαι. Ὀδ. Ρ. 311. Αὐρ. ἀ. Ἐπλαγχθὴν. ᾗ, Πλάγξεν, αὐτὶ, Ἔπλαγξεν. Ὀδ. Ω. 306. ᾗ, Πλάγχθη, αὐτὶ Ἐπλάγχθη, Ἰλ. Λ. 351. Πλαγχθείς. Ἰλ. Ξ. 120. Ζήτ. ἐν τῷ, Πλάγχω.

Πλάζω, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Πελάζω. ὅθεν, Πλάσις, ἡ. ἡ προσπελάζουσα, σύζυγος, γαμετὴ, σεμνὸς. "Μηδὲ πλαθείην γαμέτης". μὴ πλησιάσασα. Αἰσχύλ. Προμ. 904. αὐτὶ Πελαθείην. Ζήτ. ἔτι ᾗ, Πρόσπλαξος.

Πλαθάνη, ἡ. ᾗ, Πλάθανον, τὸ. καὶ, Πλάθανος, ὁ. Σανὶς ἢ ξύλον τι ἐπίμηκες κύκλῳ ἐσκαμμένον ἔχων ἐν οἷς ἁμπλάττουσι τὰς ἄρτους ἢ τὰς πλακοῦντας. Πινακωτὰ. Θεόκριτ. ι'. 115. "Ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιέονται". Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. θ'. σελ. 369. "Γεγγυλίδες πλαθάνοισι χαμηλότεραι". "Ὅπου φορότερον ἦμαρτ. Πλαταιάσι, ἔκειτο. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πλάθανος, κύκλος ἐφ' ᾧ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας". ὁ δὲ Πολυδ. ἐν ς'. 74. καὶ ζ'. 22. ἔχει. "Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, Πλάθανον. ὁμοίως καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο". κἄν καὶ Φώτ. ἐν Λέξ. "Πλάθανον, ᾧ ἁμπλάττουσι τοὺς ἄρτους". ἄρα, ἐλέγετο ἔτω καὶ τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, Πλαγήειον, λεγόμενον, καὶ ὁ Πλάγης, τὸ διάθες ξυλάριον δι' οὗ πλάττουσι τὰ πέζα τῆς πλακοντίων. Ἐκ τοῦ Πλάσσω, Πλάθω. ὡς τὸ, Κεροπλάθος, αὐτὶ, Κεροπλάστης.

Πλάθω, (πελάω, πλάω) πλησίον φέρω. ἔτι δὲ καὶ Οὐδετερ. πλησιάζω, προσπελάζω, παραγίνομαι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 728. ταὐτὸν τῷ, Πλάθομαι. πλησιάζω ἐμαυτόν. Ζήτ. Πλάζω. 2) Ἐν τῇ σιωπηθείσῃ ταὐτὸν τῷ Πλάσσω, καὶ Πέσσω.

Πλαίσιον, τὸ. τὸ ἑτερομήκες περίγωνον, καὶ παντὸ ὁτιδήποτε ἄλλο σῶμα σχῆμα τοιοῦτον ἔχον. ξύλον-πλινθίον-ἀγγεῖον-πίναξ, κ. τ. τ. ὀξυκερέστερος δὲ ἐλέγετο ἡ παράταξις ἢ ἡ στάσις τῆς στρατιωτικῆς τοιοῦτον σχῆμα ἐχούσης. Ἀρριαν. Τακτ. "Πλαίσιον ὀνομάζεται, ὅποταν πρὸς πᾶσας τὰς πλευρὰς παρατάξηται τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι". Ξενοφ. "Ἰσόπλευρον πλαίσιον". ταὐτὸν τῷ, Πλινθίον. ὁ Ἀρριαν. αὐτόθ. "Πλινθίον

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δίον δὲ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τοῦτο φράξῃ, ὅπερ ὁ Ξενοφῶν ὁ τῆς Γρύλλου, Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ". ἔχει μετὰ τοῦ, Πλάξ καὶ Πλατὺς, μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἀρχήν. "Εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν". παρὰ Δίωνι Κασσ. παντὸν τοῦ, Εἰς τὰ πλάγια, ἔνθα κεῖται καὶ εὖ τίσι Χειρογρ. Ξενοφ. Κυρωπ. ε. γ'. 39. αὐτὶ τοῦ, Πλαγίᾳ, Πλαισίᾳ.

Πλακερὸς, ρὰ, ρόν. (πλὰξ) παντὸν τοῦ, Πλατὺς, πλακαρός. Ζήν. Πλοκερός.

Πλακία, ἡ. παντὸν τοῦ, Ἀμπλακία. Ἡσύχ. ἀμφ.

Πλάκινος, ίνη, ινον. γήϊνος, χωματενίος. "Τεῖχος πλάκινος". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 80. ἐκ πλακὸς-σανίδος, ξύπεζα ξυλίνη.

Πλακὶς, ίδος, ἡ. κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ αὐθέων, τῇ ἑορτῇ τῆς Παναθηναίων. Ἡσύχ.

Πλακίτης, ὁ, ἡ, Πλακίτις, ἡ. παντὸν τοῦ, Πλακώδης. Πλίν. λέ. 10. Διοσκορ. έ. 84.

Πλακοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. παντὸν τοῦ, Πλακώδης.

Πλακόεις, όεσσα, όεν, (πλὰξ πλατὺς, οἷον πλωμβώδης, ὁ ἐκ πολλῶν πλακῶν συνισάμενος. πλακῶν ὠφελητικὸς, ἴσος, ὑπόπεδος, πεδινὸς, πλακὶ ὅμοιος. Ὀρφ. Ἀργ. 949. "Ἄρτος πλακόεις". ὁ λεγόμενος Ἰταλ. Galette.

Πλακουντάριον, τὸ. ὑποκορ. τῆς Πλακοῦς. μικρὸς πλακοῦς.

Πλακούντιον, τὸ. ὑποκορ. παντὸν τοῦ ὠοειδέρου. Ἀθλιὸ. σελ. 647. ἀμφ.

Πλακούντιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸς πλακοῦς.

Πλακουντοποιϊκὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ εἰς τὴν πλακουντοποιΐαν. Ἀθλιὸ. ιδ'.

Πλακουντοποιΐα, ἡ. ἡ κατασκευὴ τῆς πλακουντῶν.

Πλακουντοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ποιῶν κατασκευάζων τὰς πλακοῦντας.

Πλακουντώδης, ες, ὁ, ἡ. πλακοῦντι ὅμοιος-ἐμφερὴς. Θεόφρ. δ'. 11.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ. (ἐκ τοῦ πλακόεις) πίττα. εἶδος πέμματος ἢ ζυμαεικὸν ἐκ λεπτῆς πέψεως, βυτύρου, κρέατος ἢ λαχανίων, κ. τ. τ. κατεσκευαζομένου. τὸ παρὰ Τούρκ. Μπυρέκ, ἢ Γαλ. Gateau. λέγεται οὕτω διὰ τὸ πλακοειδὲς αὐτὸ σχῆμα. Ζήν. πὸς διαφέρους κατασκευὰς τούτου παρ' Ἀθλιῷ. 2) Ὁ τῆς ἡμέρας μαλάχης ἀσπερματικὸς τύπος. Ἀθλιὸ. β'. σελ. 58.

Πλακόω, ῶ. (πλὰξ) ἐπιτίθημι, βάλλω τι ἐπί τι (καπλατίζω). πλακώδη ποιῶ, πλακόνω. Γλωσσ. Στεφ.

Πλάκτωρ, Δωσικ. αὐτὶ Πλήκτωρ.

Πλακώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ εἶδος πλακὸς ἔχων, πλατὺς, παντὸν τοῦ, Πλακόεις.

Πλακωτὸς, ἡ, ὁ. "Μαρμάρῳ πλακωτός". Εὐσέβ. μὲ πλάκας μαρμάρου ἐσρωμμένος (καπλατισμένος).

Πλακωτὸς, τὸ, τὸν. πλακερὸς, ἐν τῇ σωπῇ.

Πλαγάω, ῶ, (πλαγὴ) ἀπατῶ. εἰς πλαγὴν φέρω, ἢ πλανᾶσθαι ποιῶ τινα, γελῶ. ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι τινα, φενακίζω, ἐκβάλλω τινὰ ὑπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, ἢ ὑπὸ τὴν ὀρθὴν γνώμην. Ξενοφ. Μίσ. Πλανάομαι, ῶμαι, ἀπατῶμαι, γελάομαι, ἐκβαίνω τῆς ὀρθῆς δρόμου ἢ τῆς σκοπῆς, χαίνω τὸν ὀρθὸν δρόμον μου· εἰς πλαγὴν φερόμενος· ὡς πλαγὰς φερόμαι. ἐνθεν κἀκεῖθεν φερόμαι. Ἰλ. Ψ. 321.

Πλατέομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Πλανάομαι. Ἡρόδοτ. ὡς τῷ Ὀρέῳ, αὐτὶ Ὁράω.

Πλάνη, ἡ. τὸ πλανᾶσθαι, ἀπάτη, ψευδὴς γνώμη, ὑποτυχία τῆς σκοπῆς. τὸ ἐνθεν κἀκεῖθεν φερόμενον. Ζήν. ὁ Πλάνος.

Πλάνημα, τὸ. παῖ ὅ,τι δύναται νὰ πλανήσῃ τινά. πλάνημα, ἀπάτη, παύεργημα.

Πλάνης, ητος, ὁ. ὁ πλανώμενος, ὁ ἐνθεν κἀκεῖθεν φερόμενος. λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς Πλανήτης ἀστέρων.

Πλανησίεδρος, ὁ, ἡ. (πλάνησις, ἕδρα) ὁ ἀκατάστατον ἕδραν ἔχων, ὅστις κάθηται ἢ κατοικεῖ ποτὲ μὲν ὧδε ποτὲ δὲ ἀλλαχοῦ. ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Ὅστις δὲν καταπλακόνει τὸν κῶλον τε εἰς τὸ μέρος. Ἀνεξετ. Ζώ. Ἰσορ. ά. 15.

Πλάνησις, ἡ. τὸ πλανᾶν-ἀπατᾶν. ἀμφ.

Πλανητεύω, παντὸν τοῦ, Πλανῶμαι. Ἡσύχ.

Πλανήτης, ου, ὁ. καὶ, Πλανῆτις, ἡ. παντὸν τοῦ Πλανής. ὁ πλανώμενος, ἐνθεν κἀκεῖθεν φερόμενος, ὁ φερερχόμενος ὑπὸ πάσι εἰς τόπον, ἀκατάστατος. ὁ Πλάτ. καλεῖ οὕτω καὶ τοὺς Ἐμπόρους, διὰ τὸ ὑπὸ πόλεως εἰς πόλιν φέρεσθαι. Καὶ οἱ ἔχοντες ἐπίσημοι ἀστέρες, διὰ τὸ μὴ φυλάττειν χάσιν χρεκύ. "Πυρετοὶ πλανῆται". Γαλλιν. οἱ μὴ ὠρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι.

Πλανητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πλανῶν, ἢ πλανώμενος.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ. Ζήτ. Πλανήτης.

Πλανητὸς, τὴ, τὸν. πεπλανημένος, ὁ εἰς πλάνην ὑποκείμενος ἢ ὑποπεσών, πλανήτης, πλανώμενος.

Πλανίων βίος". ἐξ Ἀνθολογ. αὐτὶ τοῦ, Πλάνος. ἢ ἡ Γενικὴ τοῦ, Πλανίως, παντὸν τοῦ, Πλανής.

Πλανόδιος, ὁ, ἡ. (πλάνος, οδος) ὁ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ ἐκπεσεῖς. παρ' Ὁμήρ. εἰς Ὕμν. Ἑρμ. 75. "Πλανοδίας (βὰς) ἤλασε". φρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ "Πλανοδίαις, ἢ, Πλανοδίας" κατ' Ἡσύχιον.

Πλάνος, ὁ, ἡ. ἢ, Πλανὸς, Πλανὴ. ὁ πλανώμενος, πλανήτης, πλανῆτις. Ἰσοκράτ. 2) Οὐσιαστ. Ἀπατεών, ψεύστης, ὁ τῆς θεᾶς πλανῶν, θαυματουργὸς, ἀγύρτης. 3) Ταὐτὸν τοῦ, Πλανὴ, πτῶσμα, σφάλμα. 4) Παρέκβασις-παρεκτροπὴ τῆς ὀρθῆς. ὑπερμακρυσμὸς ὑπὸ τῆς ὑποθέσεως-τῆς ὁμιλίας. 5) Δελεαρ. Ἐπίθετ. ὁ πλανῶν καὶ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους.

Πλανοσιβὴς, ές, ὁ, ἡ. (σείβω) ὁ πεπλανημένως ὧδε κακεῖσε φερόμενος, πεπλανημένος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 76.

Πλανύττω, παντὸν τοῦ, Πλανάω. Ἀεισοφ. Ὀρν. 3.

Πλανώδης, παντὸν τοῦ, Πλανητικός.

Πλάξ, ακὸς. ἡ. (πλάσσω, πλατὺς) κάθε πλατὺ σῶμα, οἷον πλατεῖα πέζα, σανὶς, ξύπεζα, μίπελλον ἀπλωτὸν, φύλλον, πτυχὴ, πλάκα. Παῖ τὸ ὑπόπεδον, ἢ πλατὺ χωρίον, πεδιὰς, κάμπος, ἴσωμα. Ευεπ. Ἐκ. 8. "Ὃς τῷ ἀείσῳ Χερρονησίαν πλάκα αὐρεῖ". τὴν πεδιάδα, τὸν κάμπον τῆς Χερρονήσου. ὅπως ἔτι καὶ ἐν Ἡρακλ. 958. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 288. "Φλεγραίαν πλάκαν". καὶ ἐν Πέρσ. 717. "Πᾶσαν ἠπείρου πλάκαν".

Πλάξιππος, Δωσικ. αὐτὶ, Πλήξιππος.

Πλάσις, ἡ. τὸ πλάσσειν, ποίησις, ἐκτύπωμα, σχηματισμὸς, σχῆμα, μορφή. 2) Ταὐτὸν τοῦ, Πλάσμα, ἐν τῇ Μυσικῇ.

Πλάσμα, τὸ. (πλάσσω) τὸ ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον, τὸ πεποιημένον ἄγαλμα, εἰκὼν, ἀνδριὰς, τὸ ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ πεπλασμένον καὶ μεμορφωμένον ὁπωσοῦν. Δημιούργημα, κτίσμα, ποίημα. Ἀεισοφ. "Πλάσματα πηλοῦ ἀνθρωποι". Τινὲς τῶν νεωτέρων μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ταύτην καὶ αὐτὶ τοῦ Γαλ. Creature, πλάσμα, Τουρκ. 2) Μίμημα, παράστασις, τὸ κατὰ μίμησιν τινὸς γεγλυμμένον μόρφωμα, τύπος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

πος, σχῆμα, εἶδος, μορφὴ, ταὐτὸν τῷ, Χαρακτήρ. 3) Τὸ κατὰ φαντασίαν ἀνθρώπου πεποιημένον, τὸ μὴ ἀληθὲς, ἐφεύρεσις μυθικὴ, τὸ μὴ φυσικὸν, ἢ τὸ μὴ ὑπάρξαν ἐν τῇ φύσει ποτὲ, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Πρόσχημα. 4) Ἐν τῇ Μυσικῇ μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Θεόφρας. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 12. ἐπὶ τῆς αὐλῆς. "Μετὰ πλάσματος ᾄδειν". καὶ ἐναντίως "Ἁπλάσως ᾄδειν". ὅπερ ὁ Πλίνιος (15'. 36.) μετέφρασε *Simplicem musicam*. καὶ "Πλάσμα" ἐπὶ τῆς, *Varietas cantus et luxuria*. Ὁ *Quintilian*. ά. 14. μετεχειρίζεται τοῦτο καὶ αὐτὶ τῆς, Ἀναγνωσμα. *Sit lectio virilis, non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effæminata*. Τὴν τῶν γυναικείων καὶ πεπλασμένον σχηματισμὸν τῆς φωνῆς παραβάλλει ὁ Πέρσιος ά. 17. μὲ ἐκεῖνον τὸν τῆς λάρυγγος, *Liquido cum plasmate guttur mobile colluerit*.

Πλασματίας, ου, ὁ. ὡροσυπακ. Λόγος, πεποιημένος, πεπλασμένος, μυθώδης. Ἀριστοτ. Ἐνεργητ. Μυθολόγος, ὁ μύθους καὶ πλάσματα ποιῶν - ἐφευρίσκων, φίλος τῶν μύθων. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Πλασματικῶς αὐξάνειν". Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α. σελ. 71. 37. κατὰ μίμησιν σχηματίζειν - μορφοῦν.

Πλασματογράφος, ὁ, ἡ. ὁ πλάσματα γράφων. πεπλασμένα διηγήματα δηλαδὴ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν ποτὲ, πλὴν διωπὲ νὰ γίνωσι, μυθιστοριογράφος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α. σελ. 46. 6.

Πλασματώδης, ους, ὁ, ἡ. πεπλασμένος, πλασσὸς, μὴ φυσικός. Ἀειςαίνετ. β'. Ἐπις. 18.

Πλάσσω, καὶ, Πλάττω. Μέλ. πλάσω, κολλάω, χρίω - ἀλείφω. Μορφὴν καὶ σχῆμα δίδωμι, ὃ ἐςὶ, κτίζω, δημιουργῶ, σχηματίζω, μορφόω, καὶ ἁβρεῖος διὰ πηλοῦ, ἢ ἐκ πηλοῦ, ὃ ἐςὶ κάμνω - κατασκευάζω ἀγάλματα ἢ ἀγγεῖα ἢ ἄλλα μορφώματα. "Τὸ σῶμα πλάττειν". Πλάτ. Φαίδρ. 32. αὐτὶ τοῦ Θεραπεύειν - θεμελιοῦσθαι. καὶ Μεταφορ. Ἐφευρίσκω δηλ. τὰς φαντασίας με τρόπον ψεύδη καὶ σχηματίζω ἢ παραξιλώω αὐτὰς ὡς ἀληθῆ - ὡς παρέμεια. μύθους ἐφευρίσκω. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 37. "Πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ". ψευδῶν καὶ ψευδόμενος. ὅθεν Μεταχ. "Πεπλασμένος". πεποιημένος, ψευδὴς. Δημοσθ. "Πλάττομαι δικαιοσύνην". αὐτὶ τοῦ, Σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι, ὑποκρίνομαι, ὡροποιοῦμαι, ὡροφασίζομαι. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἀβρεῖα τῇ, Πλάθω, ἐκλαμβάνουσα καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Πέτω.

Πλαστανρέω, ταὐτὸν τῷ, Πλάσσω. ἀμφ. ἴσως τὸ τῆς σιωπηρείας Πλαςαύεια ποιεῖ. Λέγεται δὲ Πλαςαύειον, ὁ μεμορφωμένος, ἤτοι σχῆμα κυκλοτερὲς ἔχων ἄρτος.

Πλάστειρα, ἡ. ἡ πλάττουσα, ποιήτρια. Ἐπίθ. τῆς φύσεως. ἐκ τοῦ

Πλάστης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλάσσω. 2) Ἐν τῇ σιωπηρείᾳ ἡ πλατεῖα σανὶς, ἐφ' ἧς πέττομεν καὶ πλάσσομεν τοὺς ἄρτους.

Πλάστης, ὁ. ὡς πλάττει-μορφοῦνει. κτίςης, ποιητὴς, ἀγαλματοποιός.

Πλάστρια, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλάσσηρα. Στοβ.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ. ἡ γλῶσσα τῆς ζυγοῦ ἢ τοῦ ζυγοῦ τῆς ζυγαικῆς. τὸ τῆς ζυγοῦ αὐτίῤῥοπον. Ἀειςοφ. Βάτραχ. 1247. "Σπαρτίοις ἠρεμοῦσι πλάσιγγα". Ζητ. Σπαρτίον, ᾧ, Κρεμαςέω. 2) Τὸ καταπεπλεγμένον τῆς ζυγοῦ κυκλοτερὲς μέρος, ᾧ κατίσταται τὰ βάρη, ἢ κατ' Εὐσταθ. Πλάσιγγες, τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ζαθμικοῦ ζυγοῦ ἀπηρτημένα πλατέα (πινάκια), εἰς ἃ ἱςάνονται τὰ ζαθμώμενα, καὶ Πλάσιγξ, ὁ ζαθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον. παρ' Εὐσεπ. ἐν Ῥήσ. 303. λέγεται ἐπὶ καὶ ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 179. καλεῖ "Πλάσιγγας" καὶ τὰ ὄρρανα τῶν ὀρέων, ἀφ' οὗ τὸ ποιητὸν σχῆμα ἔχειν. 3) Τὸ ὡρος τῆς κοττάβου πινάκιον. Ἀθηναί. ιγ'. σελ. 600. 4) Τμῆμα ξύλου, τὸ ὁποῖον ἱςανόμενον οἱ χειρῶνες ἐπὶ τὰ ἐκβεβλημένα μέλη, ὡς ἐπανορθώσωσιν καὶ ἀποκαταςήσωσιν αὐτά. Regula ἢ ferula, Λατιν. ὡς καὶ ὁ Γαλλικ. (Γλωσσ.) ἐρμεῖον. τὸ, Πλάσιγγας, ἀφ' οὗ τὸ, Νάρθηκας, παρὰ τὸ Πλήττειν. ἐπὶ πυύγη τῇ σημασίᾳ διείρηται ἐν τοῖς Ἱπποιατρικ. καὶ τὸ, Πλασίγγια, τὰ, καὶ, Πλάσιγγες. 5) Μάξις παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 288. παρὰ τὸ Πλήσσειν.

Πλαστικὴ, ἡ. παρὰ Πλιν. λέ. 12. ἡ τέχνη τοῦ σχηματίζειν καὶ μορφοῦνειν ἀγάλματα, κ. τ. τ. ἐκ πηλοῦ. ἐκ τοῦ

Πλαστικὸς, κὴ, κὸν, (πλάσσω) ὁ εἰς τὸ πλάττειν ἁρμόττων ἢ ὑποπίπτων.

Πλαστογραφέω, ῶ. πλάσμασι γράφω, ὁ ἐςὶ ψεύδη καὶ πεποιημένα γράφω. Ἀρτεμιδ. δ'. 27.

Πλαστογραφία, ἡ. ἡ πλασὴ καὶ κατὰ μίμησιν πεποιημένη γραφὴ. τὸ ψεύδη γράφειν. ἐκ τοῦ

Πλαστογράφος, ὁ, ἡ. (πλασὸς, γραφὴ) ὁ πλασὰ ἤτοι ψεύδη γράφων. ὁ τὰ συγγράμματα νοθεύων, ἢ τὰ συγγράμματα ἄλλου τινὸς μιμούμενος. Μενάνδ. δ'. 75. Ἀρτεμιδ. ά. 52.

Πλαστοκατηγόρος, ὁ, ἡ. ψεύδης-πλασὸς κατήγορος. ἀμφ.

Πλαστολάλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλασολόγος.

Πλαστολογέω, ῶ. πλασὸς λόγους λέγω. Σχετλ.

Πλαστολόγος, ὁ, ἡ. ὁ πλασὸς - ψεύδεις λόγους λέγων.

Πλαστὸς, σὴ, σὸν. ἀπὸ Ἐπίῤῥ. Πλασῶς. (πλάττω) ἐσχηματισμένος, μεμορφωμένος, ἐκ πηλοῦ ἢ γύψου κατεσκευασμένος. Μεταφορ. πεποιημένος, πεπλασμένος, ψεύδης, νόθος, κίβδηλος, τορνατοποιητὸς. Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 38. "Οὐ πλασὸν τὴν φιλίαν παρέχοντο". 2) Ἀντὶ τοῦ, Πλασσός. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 53. 3) "Πλασὸν φάρμακον". αὐτὶ, Κατεπλασόν.

Πλαστουργέω, ῶ. (πλασουργὸς) πλασὰ ἔργα ποιῶ· μορφόω, σχηματίζω, δημιουργῶ, πλάσμασι ποιῶ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 58. ὅθεν

Πλαστούργημα, τὸ. τὸ πεπλασμένον - μεμορφωμένον, ἄγαλμα, εἰκὼν, πλάσμα. καὶ ἡ πεπλασμένη ἤτοι ἡ ψεύδης ποίησις. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς πλάσμα Θεοῦ ἐκ χοός.

Πλαστουργὸς, ὁ. (πλασὸς, ἔργον) ταὐτὸν τῷ, Πλάσης. Μεταφορικ. ὁ πλάσματα ἤτοι ψεύδη ἐφευρίσκων πλάττων-ποιῶν.

Πλάστρα, τὰ. ἐνώτια, σκυλακίσκια. Πολυδ.

Πλάστα, ἡ. Ζητ. Πλάστη.

Πλαταγέω, ῶ. Μ. ησω. κροταλίζω, ψοφῶ, κροτῶ, βρονταῖ, κτύπον ὑποπαλῶ. ἐπὶ δύο συγκρουομένων σωμάτων. "Θαλάμων θύραι ἐπλαταγεύγτο". Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 125. ἠχολόγουν ὑπὸ τὰ κτύπη - βρόντα τῆς χαλκύτου. ἐκ τοῦ

Πλαταγὴ, ἡ. (πλατάσσω) τὸ πλαταγεῖν, τὸ κτύπημα δι' οὗ ὡροζενοῦται ψόφος - βρόντος - κτύπος. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. β'. 1056. "Ἀλλ' ὅγε χαλκείῃσι πλακοειδέσι χερσὶ τινάσσων, δεινὴν ὑπὸ σκοτίῃ ἔβαλε μηκεδανὴν". ταὐτὸν ἐςὶ τῷ, Πλαταγώνιον. κράπαλον χαλκοῦν.

Πλατάγημα, τὸ. ὁ ἀφ' ἧς ὡρος ἄλλοτε συγκρούσεως δύο πλατέων σωμάτων ὡροζενούμενος ψόφος - βρόντος;

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τῆς-κτύπος. Θεόκειτ. γ'. 29. Ζήτ. ἢ ἐν τῷ, Πλαταγών.

Πλαταγίζω, ταὐτὸν τῷ, Πλαπαγέω. παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 519. "Χλῶα πλαπαγίζοντα ἢ κεχλιυότα". ὡς ἡ χλῶα φωνάζοντα-φλυαροῦντα, ἢ χάσκοντα· ὅπου ὁ Κασωβὼν "Πλατυγίζοντα" ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, καθὼς ἔτι ἢ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι.

Πλαταγών, ῶνος, ὁ. παρ' Ἰωσηπ. Ἀρχ. γ'. ξ'. 6. αἱ παλαιαὶ Ἐκδόσεις ἔχουσι· "Τῷ τῆς μήκωνος πλα-"πάγωνι". ὅπερ νῦν "Πλαπαγωνίῳ" κεῖται. Παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκείτ. ιά. 57. κεῖται "Πλαπαγὼν ἡ", αὐτὶ τῆ, Πλαπαγή. ὅθεν "Πλαπαγώνιον, τό". ὑποκοεις. ὁ Ἡσύχ. ἐν Λεξ. Ἐπλαπάγησεν, ἔχει ἢ "Πλαπαγώνιον, Παίγνιον ξύλινον, ᾧ ψοφοῦσιν". Κρόπαλον. ἐξαιρέτως λέγεται ἀπὸ τῆς φύλλων τῆς μήκωνος καὶ αἰνεμώνης, ὑπὸ τῶ Πλαπάσσειν, ὃ ἐστὶν Ψοφεῖν. γιθεύτες γὰρ αὐτὰ οἱ ἐρῶντες κατὰ τὸν αὐτίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, ἔτυπτον τῇ ἑτέρα χειρὶ, ἢ πλησμόνια, εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐσημειοῦντο ὅτι ἠγαπῶντο ὑπὸ τῆς ἐρωμένων· εἰ δ' ἐκ ἀπετέλει, ὅτι ἐμισοῦντο. Θεόκειτ. γ'. 29. ὅπου μετεχειρίσθη ἐις πλαπάγημα τὸ Τηλέφιλον, ἢ ἐν ιά. 57. τὰ ἐρυθρὰ φύλλα τῆς μήκωνος, τὰ ὁποῖα καὶ "Ἐρυθρὰ πλαπαγώνια" καλεῖ. ὡς καὶ ὁ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιέ. σελ. 683. εἶπε· "Καὶ δ' αὐτῆς τῆς μήκωνος ἀπὸ πλαπαγώνια βάλλεις". Ἐκ τῶ Πλαπαγὼν ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε ἢ τὸ Πλαπαγωνέω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πλαπαγέω.

Πλαταμώδης, εος, ὁ, ἡ. πλατὺς ἢ πεδινὸς-ίσιος. Ἐκ τῶ Πλάπα, Πλάπαμος. ὅθεν ἔτι ἢ

Πλαταμών, ῶνος, ὁ. κάθε πλατὺ καὶ ἴσιον σῶμα ἢ κάθε πλατὺς καὶ πεδινὸς τόπος. ἢ καθ' Ἡσύχ. "τόπος πλατὺς ἢ μέγας ὑπθαλάττιος. οἱ δὲ, Λεωπετεία· οἱ δὲ, ὁλιθηρὰ πέτρα". ἔτω παρ' Ἀράτῳ 993. ἡ ὕφαλος πλατεῖα ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτρα, περὶ ἣν πλατυύεται τὰ κύματα, ἢ κατὰ τὸν Θέωνα, ἡ ὀλίγον ὑπερκύπτουσα ἢ ἐξέχουσα τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πέτρα. ἔτω καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. ά. 121 ἢ Ἀπολλων. ἀργ. ά. 361. "Λείῳ ὑπὸ πλαπαμῶνι". ἡ ὁμαλὴ παραθαλάσσιος πέτρα, ἐν ἢ σωσθεῖσα Πλάκα καλεῖ. ἔτω ἢ παρὰ Στράβ. ιβ'. σελ. 812. Παρὰ Πολυβ. ί. 48. ἡ εἰς τὸ κύτος (σῶμα) τοῦ ποταμοῦ εἰσκομιζόμενη πλατεῖα πέτρα. Ὁ Διοσκορ. δ'. 74. καλεῖ "Πλαπαμῶτας" τοὺς ἀοίκητους καὶ ἐλυδρὰς τόπους. ὁ δ' Ὅμηρ. ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 128. καλεῖ ἔτω τὴν Σαπίδα τῆς Ξανθέζης. Παρ' Ἀειτοσθέλ. Ζώ. Ἰσορ. ἡ. 2. αὐτὶ τῆ "Ἐπὶ πλαπαμώνων". ἐν ὀρθῷ Χειρόγραφον "Πλαπάμων" ἔχει· σημαίνει κυρίως τὸ, Πλατεῖα ἢ ὁμαλὴ πέτρα, Πλάκα. ὡς καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἰξευτ. έ. 647. κεῖται.

Πλαταίνιος, ὁ ἐκ πλαταίνου ὢν ἢ αὐτόκων εἰς πλάταιον. "Πλαταϊκα μῆλα". παρ' Ἀθην. β'. σελ. 80. εἶδος μήλων. ἅπερ ὁ Γαλῆν. ἐν τῷ περὶ ζοφῶν δυνάμ. βί. "Πλαταινίσινα" καλεῖ.

Πλαταιστὴς, οῦ, ὁ. εἶδος ἰχθύος ἀγνώστου. Πλίνιος Σ'. 15. παρὰ Παυσανία Λακων. ιδ'. Πλαταιεὺς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλαταιεών.

Πλαταϊσίνος, ίνη, ινον. Ζήτ. ἐν τῷ, Πλαταίνιος.

Πλαταίνιστος, ἡ. καὶ, Πλάταιος, ὁ. μῆλα σκιερὰν καὶ ὑδρόχαρες δενδρον, γνωσὸν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. *Platanus*, Λιν. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β. 310. ἢ, Ἡροδότ. έ. 119. ἢ ζ'. 27. κεῖται ἡ λέξις Πλαταίνιος· παρὰ δὲ Ἀειτοσθ. Πλάτωνι, ἢ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. ά. 21. Πλάταιος. ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι τὸ μὲν Ἰωνικὸν, τὸ δὲ Ἀττικὸν ἐστί.

Πλαταϋώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδους τῆ πλαταΐα ὢν. ὅμοιος τῷ πλαταΐῳ. Πλήρης πλαταΐων.

Πλαταναὼν, ῶνος, ὁ. τόπος θελεκτικὸς πλαταΐων, τὸ ὑπὸ πλαταΐων δάσος. Πλαταναῖος.

Πλάταξ, ακος, ὁ. ἰχθύστις, ὅσις ἢ Κορᾶκινος, ἢ Πλατίσακος, λέγεται. Ἀθίω.

Πλατάσσω, (πλάπτω) ταὐτὸν τῷ, Πλαπαγέω. συγκρίων πρὸς ἄλληλα δύο σώματα κτύπον-ψόφον ἦχον ὑποτελῶ.

Πλατεῖα, ἡ. προσυπακ. Ὁδὸς. λεωφόρος, πλατὺς δρόμος, (σράπτε μεγάλη ἢ πλατεῖα). Διόδωρ. Σικελ. σ'. 52. ἀγυιά. 2) Προσυπακουμ. τῆ Χεὶρ, ἡ παλάμη.

Πλατειάζω, παρὰ Θεοκείτ. ιέ. 88. πλατέως λαλῶ-ὁμιλῶ. ἀπὸ τῆς Δωρικῆς διαλέκτου, ὃ ἐστὶ, Δωρικῶς ὁμιλῶ, οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυσμοῦσι, τὸ ᾶ πλεοναζοντες. ἄλλως δὲ ἢ Πλατυσμέω λέγεται. "Τρυγόνες ἐκπασσεύυτι πλατυάσθισαι ἅπαντα". Δωρίζουσα ἅπαντα. ὅθεν παρὰ Σουίδ. "Ἐμπλατειάσασα", ξυφερθυσαμβῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Ἐμπλατειάσασα", ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν, ἢ ξυφερομβῶν. ὁ αὐτὸς ἔχει· "Πλατεάζειν, ἁλαζονεύεσθαι, φυσιᾶζειν". ὁ Σουίδ. ἔχει· Πλατιάζειν, ἁλαζονεύεσθαι. ὁ Φώτ. "Πλατιάσαι, τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παῖσαι. Φερεκράτης". κατὰ πάντα τῶν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡσύχιος τὸ Λακωνικὸν "Πλατειάδδοντες, οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις." καὶ "Πλατῶρ, τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παίξαι". ἡ ἑρμηνεία τῆ Τρυφερεύομαι, κατ' ἐμὲ γνώμην, παράγεται ἐκ τῆ, Ἐγγελᾶν πλατεῖ γέλωτα. ὅθεν

Πλατειασμὸς, ὁ. τὸ πλατέως ἤτοι μὲ αὐοικτὸν σόμα ὁμιλεῖν. ἡ πλατεῖα ἀφορὰ τῆς Δωρικῆς διαλέκτου. *Quintil. Inst.* ά. 9.

Πλατεῖον, ἢ, Πλατίον, τό. Πίναξ, *Tabella*. "Πλατεῖον ὑπογεγραμμένον". Πολύβ. ἐκ τῆ Πλατύς.

Πλατέως, Ἐπίρ. ἐκ τῆ Πλατύς. κατὰ τὸν πλατὺν ζόπον.

Πλάτη, ἡ. (πλατὺς) τὸ κατώτερον ἢ πλατὺ μέρος ἤτοι τὸ κάτω ἄκρον τῆς κώπης, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ. 2) Ὅλη ἡ κώπη. 3) Τὰ πλατέα ὀξᾶ τῆ πλευρῶν. ὅθεν, Ὠμοπλάται. ἢ, Πλατίον, τὸ ὑποκοεις.

Πλάτιγξ, γγος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλάτη. ὀρθότερον μυῶτοι τὸ, Πλάτυγξ· ὅθεν τὸ, Πλατυγίζειν.

Πλατίον, Ἐπίρ. Δωεικ. αὐτὶ τῆ, Πλησίον. Στοβ. ἐκλ. φυσ. 2) Ζήτ. ἐν τῷ, Πλάτη, ἢ Πλατεῖον.

Πλάτις, ιδος, ἡ. αὐτὶ τῆ, Πέλατις, ἡ. σύζυγος, γυνὴ, συμβιονς, παράκοιτις, παλλακὶς, ἑταίρα, παρὰ τὸ Πελάζειν τῷ ἀεὶ κατὰ τὸν κοίτον. Ἀειτοφ. Ἀλ. 132. Ζήτ. Ἐμπελάτειρα.

Πλατίσακτος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Μύλλος.

Πλάτος, τό. ἡ ἔκπασις σώματος τινός. Φέρδις. αὐτίκειται τῷ, Μῆκος.

Πλατόω, ῶ. πλάτου ποιῶ εἰς τὸν κώπον. "Ἀειτοφ. Ἀχ. 552. "Κωπέων πλατυμβρίων". σημαίνει τὸ εἰς κώπου (πλάτου) ἐξεργαζόμενον ξύλον, τῶ ὁποίου τὸ κάτω πλατὺ ἄκρον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον χρονάζεται μεγάλου ἐπιμέλειαν. Θεόφρας. Φυτ. Ἰσορ. έ. 2.

Πλάττω. Ζήτ. Πλάσσω.

Πλατυάμφοδος, ὁ, ἡ. ὁ πλατείας τὰς ἀμφόδους-ἀγυιὰς ἔχων. Γραμματ.

Πλατυγάστωρ, ἢ, Πλατυγάστωρ, ορος, ὁ. ὁ πλατεῖαν γαστέρα-κοιλίαν ἔχων.

Πλατυγίζω, πλήσσω-κτυπῶ τὸ ὕδωρ μὲ τὸ πλατὺ μέρος (ὅ ἐστὶ, μὲ τὸν πλάτη, ἢ μὲ τὰ πλά-

τυγα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τυγγα) τῆς κώπης. Κωπηλατῶ, ἐρέσσω. ἢ σιωπήσεις παραφθείρασα τοῦτο, Πλατυαλίζω, καὶ Χυδαϊκῶς Πλατσυαλίζω, λέγει. 2) Παρ' Αεισοφαν. Ἱππ. 830. "Τί θαλαττοκοπεῖς, ἢ πλατυγίζεις". ὁ Σχολιαστ. ἑρμίν. ἀφὸ τῆ, Ἀλαζονεύη. κεῖται δὲ ἐνταῦθα Κωμικῶς κατὰ διπλῆν σημασίαν ἀναφερόμενον ἔτι τῆ Πλατυγίζω, κωπηλατῶ, καὶ ἔτι τῆ, Πλατύζομαι, ἀλαζονεύομαι. 3) Ὁ Σχολ. λέγει ἔτι ὅτι σιωπωνυμεῖ τρ, Πλαπαγώνιον. Ζήτ. Πλαπαγίζω. Ἐνταῦθεν ἔτι ἢ τὸ ἐν τῆ σιωπηθείσῃ, Πλάτσ, ἢ Πλάτζ, αὐτὶ τῆ, Πλαπαγὴ ἢ Πλαπάγημα, ἔτι τῆ ἦχος ἢ ψόφος τῆ ἐκ τῆς κρύσεως τῆ ὕδατος προξενουμένου. ὁ Φώτιος ἔχει· "Πλατυγίζει, τοῖς πτερυγίς κρούει". ὅθεν ἢ χυδαία φωνὴ ἐξέλαβε τὸ, Πλαπάεια, αὐτὶ τῆ Πτέρυγας.

Πλατύγλωσσος, καὶ, Πλατυγλωττος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν γλῶσσαν ἔχων.

Πλάτυγξ. ἡ. ταὐτὸν τρ, Πλάτη.

Πλατύκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺν καρπὸν ἔχων-φέρων.

Πλατύκαρφος, ὁ, ἡ. ὁ πλατέα κάρφη-κλώνας ἔχων. παρὰ Διοσκορ. δ'. 8. αὐτὶ τῆ Λεπτόκαρφος. ἢ τῆ Ἀλδ Ἔκδοσις, Πλατύκαρφος, ἔχει.

Πλατύκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺν καυλὸν ἔχων. Θεόφρ.

Πλατύκερκος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν κέρκον-οὐρὰν ἔχων.

Πλατύκερως, ατος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τρ, Εὐρύκερως.

Πλατυκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν κεφαλὴν ἔχων. Ἀπολλόδωρ. Μαθημ. σελ. 17.

Πλατυκορία, ἡ. ἢ, Πλατυκοείασις, ἡ. (κόρη, πλατὺς) αὐτίκειται τρ, Στενοκοείασις, ὁπόταν ἢ κόρη τῆ ὀφθαλμῆ ἐναντίον τῆς φύσεως πλατυνομένη χαίνει τὴν ὅρασιν. ἄλλως δὲ, ἢ Μυδρίασις, λέγεται. *Vegetius Mulomed.* β'. 16. ποτ.

Πλατυλέσχης, ου, ὁ. μέγας-ἀθυρόστομος φλύαρος. Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμ.

Πλατυλόγος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τρ, Πλατυλέσχης. Γλωσσάρ. Στεφ.

Πλατύλογχος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν λόγχην ἔχων. Πλατύλογχον, τό". Οὐσιας. δόρυ-κοντάριον πλατεῖαν λόγχην ἔχον. Στράβ. ιζ'. σελ. 1184.

Πλατύνω, πλατὺν ποιῶ, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, φαρδύνω. Πλατύνομαι, πλατὺς γίνομαι, ἢ πλατὺν ἐμαυτὸν.

Πλατύνωτος, ὁ, ἡ. ὁ πλατέα τὰ νῶτα ἔχων.

Πλατυόνυχος, ὁ, ἡ. ὀρθότερον τὸ Πλατυώνυχος.

Πλατυόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖς ὀφθαλμὰς ἔχων. "Πλατυόφθαλμον, τό" καλεῖται τὸ Στίμμι, ἀφὸ τὸ τὰς ὀφθαλμὰς πλατύνειν. Διοσκορ. ε. 99. Πλίν. λγ'. 6.

Πλατύουρος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν οὐρὰν ἔχων, εἶδος ἰχθύος παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. α'. 99.

Πλατύπελος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺν πῖλον ἔχων. "Κυνῆ πλατύπιλος". πλατεῖα. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 312.

Πλατυπόρφυρος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν πορφύραν ἢ πορφυρόχροον ὥαν-ἱμάτιον-σπειρίτιον ἔχων. Ζήτ. καὶ, Πλατύσημος.

Πλατύπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖς πόδας ἔχων.

Πλατυπρόσωπος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺ πρόσωπον ἔχων.

Πλατύπυγος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν πυγὴν ἔχων, φαρδύκωλος.

Πλατυρημοσύνη ἀνάλισις". (ῥῆμα, πλατὺς) ἀνάλαπος φλυαρία. Τίμων. ἐκ τῆ Πλατυρήμων, παὐτὸν τρ, Πλατυλόγος.

Πλατύρρινον, ινος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν ῥῖνα ἔχων. Πλατομύτης.

Πλατύρροος, ἢ σιωπηλ. ρους, ὁ, ἡ. ὁ πλατέως ῥέων, ὁ πλατὺ τὸν ρὺν-πλατὺ τὸ ῥεῦμα ἔχων.

Πλατύρρυγχος, ἢ, Πλατύρρυγχος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺ τὸ ῥύγχος ἔχων.

Πλατύς, εῖα, ύ. ὁ πλάτος ἔχων, εὐρὺς, φαρδύς. μέγας, πεδινὸς, ἴσιος. Ἰλ. Β. 474. "Αἰπόλια πλατέα αἰγῶν". μεγάλα, ἀφὸ τὸ ἐσκεδασμένας ἔτι πολὺ, καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεσθαι τὰς αἶγας. Ἰλ. Ε. 796. "Πλατὺς τελαμών". φαρδύς. 2) Ἁλμυρός. "Ὕδωρ, Πόμα πλατύ". ἁλμυρόν· παρ' Αεισοτ. καὶ Ἡροδότ. β'. 108. οὕτως ἠρμήνευσαν τινὲς καὶ τὸ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Η. 86. καὶ Ρ. 432. "Ἑλληπόντον πλατύ". Ἀρεταῖος δ'. 3. καὶ Αεισοτέλ. μετεωρ. ιά. "Τὰ νότια ὕδατα πλατύτερα, καὶ πὰ ὠφέτα τῆ μεσοπωλιῶν".

Πλατύσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖαν σάρκα ἔχων. ἀμφ.

Πλατύσημος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺ σῆμα-ὠΐαν-κράσπεδον-σπειρίτιον-κλινάδιον ἔχων. "Χιτὼν πλατύσημος". ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τοιαύτα ἐνδύματα φορούντων. παραβάλλεται μετὰ τῆ, Πλατυπόρφυρος. Ἡσυχαντίας, Πλατύσημος, ἡ. ὁ χιτὼν ὃν ἐφόρων οἱ βυζάντιοι, *Tunica laticlavia*. καὶ, Στενόσημος, ἡ. ὁ σενὰς ὤας-σπειρίτιν ἔχων. *Angusticlavia*. Οὐσιας. Πλατύσημον, τό. τὸ πλατεῖας ὤας ἔχον φόρημα.

Πλάτυσμα, τό. (πλατύω) τὸ πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον σῶμα, πλάκα, λάμμα. "Σιδήρου πλάτυσμα". ὅπου ἢ "Ὑφάσματος πλάτυσμα, κ. τ. τ.

Πλατυσμὸς, ὁ. τὸ πλατύνειν, πλατὺν ποιεῖν, ἔκπτωσις· πλάτος, φάρδος. Κομπασμὸς, ἀλαζονεία. Τίμων παρ' Ἀθην. ιδ'.

Πλατύσειρος, ὁ, ἡ. (σειρὰ) Ζήτ. ἐν τρ, Πλατύφυλλος.

Πλατύσερνος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺ τὸ σέρνον-τὸ σῆθος ἔχων. Γεωπον.

Πλατυσομέω, ῶ. Μ. ήσω. ταὐτὸν τρ, Πλατειάζω. "Ορα καὶ τὸ

Πλατύσομος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺ-ἀοίκητον σῶμα ἔχων, ὁ μὲ ἀοίκητον ἤτοι πλατὺ σῶμα ὁμιλῶν. ὁ ξαχέως ἢ δωρικῶς λαλῶν-ὁμιλῶν· πλατέα γὰρ παῖτα λαλοῦσιν οἱ Δωριεῖς, ἀφὸ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν, τρ ἃ τὰ πλεῖστα χρωμένους.

Πλατύτης, ητος, ἡ. ταὐτὸν τρ, Πλάτος.

Πλατύφυγος, πλοῖον πλατεῖαν τὴν ῥάχιν ἔχον. Σφάβ. δ'. σελ. 297. ἢ σημασία αὕτη εἰκάζεται ἐκ τῆς παρεβολῆς τῆ χωρίου Καίσαρ. πολ. Γαλλ. γ'. 13. Ἡ λέξις εἶναι διεφθαρμένη, ἢ κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς συνεχείας τῆ λόγου ἔπρεπε νὰ λέγηται "Πλατύσειρος. ὁ πλατεῖαν σειρὰν ἔχων. Ἐνδέχεται μᾶλλον νὰ ἐγράφη ποτὲ "Πλατύφηγος" τῆς Φηγῆ ἐκληφθείσης αὐτὶ τῆ, Τρόπις, ἢ Στεῖρα, ὑπὸ τῆ ὅλου τὸ μέρος.

Πλατύφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ πλατέα φύλλα ἔχων. 2) Εἶδος φυτῆ. Θεόφρ. Ἱς. Φυτ. ς'. 6.

Πλατυχαίτας, ὁ. Ζήτ. Ὁμοχαίτης.

Πλατύχωρος, ὁ, ἡ. ὁ πλατὺν χῶρον ἔχων, εὐρύχωρος. Γεωπον.

Πλατυώνυχος, ὁ, ἡ. ὁ πλατεῖς ὄνυχας ἔχων.

Πλατωχαίτης. Ζήτ. Ὁμοχαίτης.

Πλάω, αὐτὶ τῆ, Πελάω. ὅθεν Ἐπλώτο ἢ Πλῶτο, αὐτὶ, Ἐπέπλωτο. Ὀδυσ. Θ. 57. Ἰλ. Ξ. 438.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πλέας, Ἰλ. Β. 129. αὐτὶ τῦ, Πλέονας, (πλείονας), ἢ Πλέεας. ἐκ τῦ Πλέης, ὅθεν τὸ Πλείων.

Πλέγδην, Ἐπίρ. πλέκων, ἀπὸ τὸ πλέκειν. Παθητ. κατὰ τὸν πεπλεγμένον ζόφον, πλεκτός.

Πλέγμα, τό. (πλέκω) τὸ πεπλεγμένον, τὸ ἐξ πλοκῆς συνεστειμένον, οἷον Σπυρὶς, Καλάθιον, Δίκτυον, κόμη τῆς κεφαλῆς (πλεξίδα), κ. τ. τ. Ζήτ. Πλεκτὸ. ὅθεν

Πλεγματεύω, παύτὸν πᾶ, Πλέκω, πλέγματα ποιῶ.

Πλεγμάτιον, τό. ὑποκορ. τῦ Πλέγμα, ἐνταῦθα ἡ συνύφεια ἐν τισι τύποις τὸ Δίκτυον, Πλεμμάτιον λέγει.

Πλεγνύω, ἕτερος σχηματισμὸς τῦ Πλέκω.

Πλεθριαῖος, αία, αῖον. μέγεθος πλέθρα ἔχων. Ξενοφ.

Πλεθρίζω, Θεόφρ. Χαρακτ. λγ'. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Φλυαρῶ, ἢ τὸ Ἀλαζονεύομαι. Ζήτ. Ἐκπλεθρίζω.

Πλέθριον, τό. ὑποκορ. τῦ Πλέθρον, λέγεται ἔτι καὶ ὁ Κύκλος τῦ ἱπποδρομίου, ἢ ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες.

Πλέθρισμα, τό. δρόμημα, σταδίου οὗς πλέθρου μῆκος ἔχων. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πλέθρον, τό. δέκαπμα μήκους ἢ μέτρον ἑκατὸν ποδῶν Ἑλληνικῶν μήκους, καὶ ἑκατὸν τεσσάρων Ῥωμαϊκῶν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἕκτον μέρος τῦ σταδίου· μεταχειριζόμενον δὲ ὑπὸ Ῥωμαίκων ἀντικειμένων σημαίνει τὸ Latin. *Jugerum*, 104. ὠφέλιμον. ὡς Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. Ἕρων ὁ Γεωμέτρης ὑποδείδει εἰς τὸ Πλέθρον 10. ἀκόνας, 66.⅔ πήχεις, 100. βασιλικὰς πόδας, 120. Ἰταλικούς. Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται Πέλεθρον καὶ Πελέθεισμα. ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Φ. 407. καὶ Ὀδυσ. Λ. 576.) μεταχειρίζεται τὸ, Πέλεθρον. ὅθεν, Ἀπέλεθρος, καὶ Ἰσοπέλεθρος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πλέθρα μέτρα γῆς, ἢ διύγρους καὶ βοτανώδεις τόπους". καὶ ἔτι "Πελεθρόνιος, ὁ Χείρων· οἱ δὲ πολυφάρμακος". ὅτις φαίνεται ὅτι εἶχε περὶ ὀφθαλμῶν ῥῖσιν τινὰ ὡς τοῦ Νικάνδρ Θηρ. 505. "Πελεθρόνιον νάπος". παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν σίχ. 440. ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι "Μόργιον, μέτρον γῆς, ὃ ἐστὶ Πλέθρον". ὅθεν τὸ παρὰ Γερμαν. Morgen. Φαίνεται ὅτι τοπικύπτει ἐκ τῦ Πλέω, Πλήθω· καὶ σημαίνει ἀδιόριστόν τι μέτρον. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. παραβάλλει τὸ Ἄπλετος μετὰ τῦ Ἀπέλεθρος.

Πλειάς, άδος, ἡ. πληθικ. Πλειάδες, αἱ. ἀστερισμός τις ἐν ἐραινῷ ὄξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενος. (Πέλεια). Ἰλ. Σ. 486. Ἡσίοδ. Ἔργ. 615. ὑπὸ τῦ Πλέω, ναυτίλλομαι, ἐπειδὴ καὶ καθ' ὃν χρόνον ἀναπέλλουσιν αὗται, ἄρχονται τὸν πλῶν, καθ' ὃν δὲ πάλιν δύσει, παύονται οἱ ἄνθρωποι τῦ πλῶ. Λέγονται ἔτι καὶ, Πελειάδες.

Πλεῖμμα. Ζήτ. Πλειῶν.

Πλειῖν, Ἀττικ. αὐτὶ, Πλέον, θετικώτερον. ὡς τὸ Δεῖν, αὐτὶ Δέον. Ἀεισχυλ. Βάτ. 18. καὶ 91.

Πλειονάκτης, ἡ. (πλείων) αὐτίκ. παῦ, Βραχύτης, μεγαλήτερος μήκους. Νικόμαχ. Μουσικ.

Πλειόνως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Πλείων, θετικώτερος.

Πλειῦς. Ζήτ. ἐν τῷ, Πλέος.

Πλειότερος, έρα, ερον, (πλέος, πλειῦς) πλήρης, γεμάτερος, πληρέστερος. καὶ ἐνταῦθα αὐτὶ τῦ Πλεσιώτερος, θετικώτερα κτήματα ἔχων. "Πλειοτέρῃ σιῳ χρεὶ φίλῳ ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι" σιῳ πλείοσι κτήμασιν, ἢ σιῳ χρεὶ πλείονι καὶ πλησιωτέρᾳ. ὡς τὸ ἐς σωτηρίας, "Μὴ γεμάτε χρέεα". Ὀδυσ. Λ. 358. ἐν τῇ σωτηρίᾳ δὲ αὐτὶ τῦ, Πλειοτέρος.

Πλείους, οἱ, παρὰ Πολυαίν. ς'. 3. καὶ Αἰνέᾳ Τακτ. 33. μετὰ τῦ Βύρσαι σωτεπαγμένων. ἀμφ. σημασ.

Πλειςάκι, ᾳ, Πλειςάκις, Ἐπίρ. (πλεῖςος) ταῖς θετικωτέραις φοραῖς, ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖσον, πλειάκις, πολλάκις. Ξενοφ.

Πλειςαχόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ τὰ θετικώτερα μέρη, ἐκ πλείςων ἤτοι πολλῶν μερῶν.

Πλειςήρης, ὁ, ἡ. "χρόνον ἅπαντα πλειςῆρη". Αἰσχύλ. Εὐμ. 766. ἐρμῆν. Λατιν. ἀπὸ τῦ *Futurus*, μέλλων, ἐλλιπόμβυος. ἴσως αὐτὶ τῦ, Πλείςος, ὡς τὸ Παῦπα, Πολλὸν χρόνον, κ. τ. τ. ὅθεν

Πλειςηριάζω, Μ. ἀσω, ᾳ, Πλειςηριάζομαι, ὑπερτίθημι, ἀναβιβάζω τὴν τιμὴν τῶν πιπρασκομένων, ὑπερτιμῶ, πλείονος πωλῶ ἢ ὠνησάμην, (πολλῷ ποιῶ ὑπερβολὴν τῆς τιμῆς) ἀκριβώτερα πωλῶ ἐκεῖνο ὅπερ ἠγόρασα. Λυσίας. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1026. Πλειςηρίζομαι, παύτὸν ἐξ παῦ, Καυχῶμαι. καὶ παρὰ Νεμεσίῳ σελ. 74. αὐτὶ τῦ, Πληθυνῶ. ὅθεν

Πλειςηριασμὸς, ὁ. ὑπερθεματισμὸς, *Licitatio*, ἢ ὑπέρθεσις-αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος πωλουμένου.

Πλειςηρίζομαι. Ζήτ. ἐν παῦ, Πλειςηριάζομαι.

Πλειςοβολεῖν, ἀστραγάλοις παίζειν. ὅθεν, Πλειςοβολίνδα, ἡ ἀπὸ τῆς ἀστραγάλων παιδιᾶς, ἐκ τοῦ Πλείςος καὶ Βάλλειν. Πολυδ. θ'. 117. "Πλειςοβολίνδα, ὑ μόνον ἀπὸ τῆς κύβων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀστραγάλων ὅτε τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν". ὅθεν

Πλειστοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πλεῖστα βάλλων, ὅστις ῥίπτει πλεισοτέρους ἀστραγάλους· ὅστις κάμνει θετικώτερα εἰς τὸ παιγνίδιον τὰς πλειςοβολίνδας. Ἀναλεκτ. ά. σελ. 242.

Πλειστοδυναμέω, ῶ. (δυνάμις, πλεῖστος) μεγάλην δυνάμιν ἔχω, πλεῖστα δυνάμει ἐκτελέσαι. ἀμφ.

Πλειστολόγως, πλεοναχῶς, πολυτρόπως. Γλωσσ.

Πλειστόμβροτος, ὁ, ἡ. (πλεῖστος, βροτὸς). Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 116. "Ἑορτὴ πλειςόμβροτος". πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχουσα. εἰς ἣν συνῆλθον πολλοὶ ἄνθρωποι.

Πλεῖστος, στη, στον. Ὑπερθετ. τῦ Πλέος, παύτὸν παῦ, Πολύς. λέγει πλεισοτος, πολὺ θετικώτερος. Ζήτ. ἐν παῦ, Πολύς, ᾳ, Μᾶλλον. Ἰλ. Β. 577. καὶ ἀλλαχῦ. "Αὐτὰρ ἡ πλείςη γνώμη ἐμοῦ". Ἡρόδοτ. ἑ. 126. ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖστον παύτης τῆς γνώμης ἐμοῦ, ἢ τοιαύτην γνώμην εἶχεν. "Τὰ πλεῖστα". τὸ θετικώτερον, τὸ πολὺ πολύ. "Οἱ πλεῖστοι" ἢ "Τὸ πλεῖστον". τὸ πλεισοτερον μέρος. "Ὡς ὑπὸ τὸ πλεῖστον". ταῖς πλεισοτέραις φοραῖς, πολλάκις.

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πλεῖστα-πολλὰ φέρων.

Πλείω, Ποιητ. αὐτὶ τῦ, Πλέω, ναυτίλλομαι.

Πλείων, ὁ, ἡ. Οὐδετ. Πλέον, πλεῖον, τὸ. πλεισσότερος, μεγαλήτερος, πλειότερος. τὸ ἀνώμαλον Συγκειτ. τῦ, Πολύς, ὁ ᾳ Ζήτ. Ἰλ. Μ. 412. "Πλειόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον". ἢ πλεισοτέρων τὸ ἔργον εἶναι καλλίτερον. "Χρόνος πλείων". πλεισότερος, πολὺς καιρός. "Πλείονες, οἱ". οἱ πλεισότεροι, ὁ πλεισότερος ἢ μεγαλήτερος ἀριθμός. "Τὸ δὲ πλέον". τὸ πλεισότερον ὅμως, κυρίως ὅμως, ἀλλὰ κυρίως. "Τί πλέον"; τί ὠφελεῖ; τί κέρδος φέρει; τί πλεισότερον; "Πλέον ἔχειν". πλεισότερον-πλειότερον ἔχειν. πλεονεκτῶν, κέρδος-ὄφελος ἔχειν, κερδαίνειν, νικᾶν. παρὰ Ξενοφ. "Περὶ πλείονος ἡγοῦμαι", νομίζω ἀπὸ πλεισότερον, ἀντὶ τιμῶ πλεισσότερον, πλεισσοτέραν φροντίδα ἔχω. "Εἴ τις ὑμῶν νομίζει πλέονας τῶ καιρῶ

δυνα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ὑποθνήσκειν". αὐτὶ τῦ, Πλέονας ἢ καιρὸς ἐσί. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 24.

Πλειών, ῶνος, ὁ, ὁ καιρὸς, ὁ χρόνος, ὁ ἐνιαυτὸς, τὸ ἔτος. Ἡσιοδ. Ἔργ. 617. "Πλειὼν δὲ καπὶ χθονὸς ὥρμυος εἴη". ὅπῦ τὰ πάντας τὰς καρπὰς τῆς γῆς συμπληρῦσθαι. "Ἐκ πολλῦ πλειῶνος". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 9. ἐκ πολλῦ χρόνυ, ἐκ πολλῶν ἐνιαυτῶν. Ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται τὸ "Πλείμματος ὡράτυ". ἐν ταῖς Δωρικ. Ἐπιγραφ. Gruter. σελ. 216. αὐτὶ τῦ, Τῷ ὡρώτῳ ἔτει, τὸν ὠρώτον χρόνον. "Πλείμα" πυῦτὸν τῦ, Πλῆμα, ἐκ τῦ Πλέω, ὡς καὶ τὸ Πλεών. Ἐντεῦθεν τὸ, Πλημμυρὸν, παλαιὸν. καὶ, Πλημνῷ, παλαιῷ. καὶ, Πλέμνιον, ἀρχαῖον, πλῆρες, καὶ, Πλησίον, παλαιὸν, παρ' Ἡσυχ.

Πλέκος, τό. (πλέκω) πυῦπὸν τῦ, Πλέγμα. Ἀεισοφ.

Πλεκόω. Ζήτ. Σπλεκόω.

Πλεκταναίω. Ζήτ. Πλεκταυλόω.

Πλεκτάνη, ἡ. (πλέκω) πλεξὶς, ἡ πλεξίδα, πλεξῦδα, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σιωπῇ εἰα, Γαϊτανὶ, πό. 2) Οἱ μακροὶ πόδες τῆς σηπίων καὶ ὀκταποδίων ὡρὸς ὃς εἰσὶν εἰ κωτυλιδόνες, πλόκαμος. Ὁ Διοσκουρίδης (δ'. 78.) φαίνεται ὅτι καλεῖ ἔτω καὶ τὰ αἰσθητικὰ καὶ μακρὰ κέρατα τῆς παγύρων. 3) Τὸ πεπλεγμένων χοινίον, βρόχος, δίκτυον. Ὁ Ἀριστοφάνης εἶπε "Πλεκτάνῃσι καπιῦ καὶ τίσὶ Εἵλκυσιν". ὅθεν

Πλεκτανόστολος, ὁ, ἡ. (στόλος, πλεκτάνη) ὁ Λυκόφρων (Στίχ. 230.) καλεῖ ἔτω τὸ μετὰ χοινίων καὶ παρυγίων ἁρμαπομμένον πλοῖον. "Αἰθμὰς πλεκτανοστόλυς.

Πλεκταυλόω, ῶ. πλέκω, πλεκτανὰς ποιῶ - ἐξεργάζομαι - ἐξαπλόνω εἰς πολλὰς κλώνες ὡς αἱ πλεκτάναι τῆς ὀκταπόδων. Ἱππακρ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1046. "Πεπλεκταυλημμένα δράκουσιν". αὐτὶ πλεκταυλῶν (πλεξῦδων τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς) ὄφεις ἔχουσιν. ὅπου αὐχνωσέον ὀρθότερον "Πεπλεκταυλωμμένα".

Πλεκτὴ, ἡ. Οὐσιαστ. προσυπακουμ. Σαγὴ. σαγείτιον χοινίον, ζυγιὰ, κάμιλος, παράγγιον. Εὐριπ. Τρωάδ. 958. καὶ 1010. "Πλεκταὶ ἀγκύλαι". Ἰφιγ. Ταυρ. 1408. 2) Προσυπακουμ. τὴ, Σπυρὶς, πεπλεγμένη σπυρὶς, ζεμπίλιον, καλάθιον. 3) Βρόχος, δίκτυον τῦ κυνηγῦ. Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 394.

Πλεκτὸς, ἡ, τὸν. πεπλεγμένος ὡς τὸ χοινίον ἢ περιερρεμμένος (ρεμμένος) ὡς τὸ χοινίον, κ. τ. τ. Ἰλ. Χ. 469. "Πλεκτὴ ἀναδέσμη". τὰ πλεγμένα "μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς καὶ δεμένα ὅπ τῇ κεφαλῇ ὡς σφαῖρα. "Πλεκτὸν, τό". ὑπακουμ. Ἀγγεῖον. "Πλεκτὰ, τὰ" ὅλα τὰ πεπλεγμένα ἀγγεῖα ἢ περιερρεμμένα ὡράγματα.

Πλέκω, Μ. ξω. ὅθεν τὸ Λατιν. *Plico*, *plecto*. πλέγμα ἢ "πλοκὴν ποιῶ. περιερέφων τρόπος ἄλληλα τὰ ῥάμματα, κ. τ. τ. σωτίθημι εἰ ἄλλο τι ὁλόκληρον σῶμα. "Σχοινίον, στέφανον, δίκτυον πλέκω". Παρ' Ὁμήρ. ἔτι "Πλέξασθαι πείσμα". αὐτὶ τῦ, Πλέκειν. Μεταφορ. "Λόγυς, μύθυς, μηχανὰς, παλάμας πλέκειν" - αὐτὶ τῦ Μηχανῶμαι, σωτίθημι, ἐνδια κεῖται ὡς βάσις ἢ ἀπάτη, καὶ ἢ δολιότης. ἢ ἔτι περιπλοκὰς τῆς λόγων ποιῶ, μεταφέρω τὸν λόγον ἀφ' ἑνὸς αὐτιπεμμένυ εἰς ἄλλο. καθόλυ δὲ, Κάμπτω ἀρχικῶ ὡράγματός τινος. "Βίον πλέκειν". πυῦτὸν τῦ, Ζῆν. Ζήτ. Διαπλέκω.

Πλέον, Οὐδέτ. ἐκ τῦ, Πλείων, Πλείων, περισσότερον. "Πλέον ἔχειν". περισσότερον παρὰ τὸ ἀνεγκαῖον ἔχειν. κέρδος - ὄφελος ἔχειν. "Πλέον ἔχειν τῆς ἄλλως τῆς πολλῶν". προτίμησιν - ὑπεροχὴν - νίκην ἔχειν. ὑπερβάλλειν - ὑπερέχειν, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦτο πολλάκις λέγονται τῆς, Πλεονεκτεῖν. Ξενοφ. Ἀγησ. δ'. 5. "Ἠρῶτο σιὼ τῆς θηραίᾳ μενονεκτεῖν ἢ σιὼ τῆς ἀδίκως πλέον ἔχειν". ἔτω καὶ ἀλλαχῦ. "Πλέον ποιῆσαι". αὐτὶ τῦ Ἐκτελέσαι τι. Τί δὲ πλέον"; τί ὄφελος; τί τὸ ὄφελος; τί τὸ συμφέρον; Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. ε'. 10. "Τί γὰ ἐμοὶ πλέον, πλατύνεσθαι "τὴν γῆν, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι"; ἔτω καὶ Μελέαγρ. ἐπιγρ. 23. καὶ Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 234. Βυλόμην "πλέον τι μὲ ποιῆσαι ὑπολογύμενον". Πλάτ. ἠγάπηκα - ἠυχήμην, νὰ ἠμπορῦσα νὰ καπορθώσω - νὰ ἐκτελέσω τι δι' ἐμὲ εἰς ὑπολογίας μυ.

Πλεοναζόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ Πλεονάζων, περισσῶς, μὲ πλεονασμὸν, συχνάκις, πολλάκις. Εὐσέβ.

Πλεοναζω, Μ. σω. πλέον εἰμὶ, περισσεύω. "Ὁρμὴ πλεοναζύσα". περισσεύσα, ὑπὲρ τὸ μέτριον ὄσα. 2) Εἰς πλῆθος εἰμὶ, ὅ ἐσὶν, ὑπσεσωρευμμένος. (ἔχω μὲ τὸ παρεπαίω), πλεονεκτῶ, περισσὸν - ὑπσεσωρευμμένον - πολὺ - πλέον τῦ δέοντος ἔχω. "Τοῖς γέρυσι τὸ πάθος πλεοναζει". ἔτω καὶ τὸ "Πλεοναζειν τῇ δυτυχίᾳ". ὑπσεσωρευμμένως - μεγάλως δυτυχίαν ἔχειν. 3) Ὑπὲρ τὸ δέον ἀσκῶμαι ἢ ὀξασκῶ τι, ὑπερβαίνω τὸ μέτριον τῆς χρήσεως εἰς τι. Θουκυδ. β'. 35. "Πλεοναζειν τι". ὡς τὸ "Ἔσιν ἃ καὶ "πλεοναζεσθαι δοκεῖ φθόνον". καὶ ά. 120. "Ὁ ἐν πο"λέμῳ δυτυχίᾳ πλεοναζων". ὁ ἀγωνιώδως καὶ ὑπερφάνως ὀξασκῶν καὶ μεταχειριζόμενος τὰ εἰς τὸν πόλεμον δυτυχήματα. ὁ ὑπὲρ τὸ μέτριον δυτυχὴς ὢν εἰς τὰς ὡράξεις τῦ πολέμυ. Γαλην. "Πρόσεχε τῦτο κακὸν "πλεοναζυτί". μετὰ τῆς ὑπὲρ τὸ μέτριον χρήσεως εἶναι τὸ κακὸν σωνδεδεμμένον, ὅταν δηλαδὴ περισσεύσῃ ἡ χρῆσις τῦτο, τότε βέβαια ἕπεται τὸ κακόν. 3) Ἐπὶ προσώπων, οἵτινες ὑπερβαίνυσι τὸ μέτριον εἰς τὰς ὡράξεις των. "Καὶ τὰς παύυ δεινὰς ἐαν πλεοναζωσι, δύσκολα κοσμίως ποιεῖν". ἐαν ὑπερβαίνωσι τὰ ὅρια. ὑπὲρ τὸ δέον ὡράττωσι. ἔτω καὶ τὸ "Ἐπεὶ "πλεοναζειν ἐπεχείρυν", ὅτι τῆς Λακεδαιμονίων ῥηθεὶς, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀδίκως ἐφέροντο καπὰ τῆς Ἑλλάδυς. 4) "Πλεοναζειν τινός". ὑπερβαίνειν, ὑπερβάλλειν τινα, περισσότερον ἔχειν. Χρυσόστομ. 5) Ταυτὸν τῦ, Πλεσπριάζειν, πληθυύειν, αὐξάνειν, μεγαλήτερον ποιεῖν. Σξάβ. β'. παρ' Ἀριστείδ. ά. σελ. 170. αὐτὶ τῦ, Περισσὰ πολλὰ ὁμιλεῖν. πολλὰ λέγειν περί τινος. ὁ Σξάβ. ἐν ιβ'. καὶ Στοβ. φυσ. Ἐκλ. μετεχειρίσθησαν τὸ "Πλεοναζεσθαι". αὐτὶ τῦ, Πλεονεκτεῖσθαι.

Πλεοναάκις, Ἐπίρ. συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς.

Πλεόνασμα, τό. πλεόσμα, τὸ πολλάκις ἢ συχνάκις γενόμενον, τὸ παρεπαίω, ἢ παρὰ τὸ δέον ὄν.

Πλεονασμὸς, ὁ. αὔξησις, πληθυσμὸς, μεγαληπέρυσμα, περισσυσμός. ὑπὲρ τὸ μέτριον ἀναβιβασμὸς· ἐπὶ λόγων καὶ ὡραγμάτων. Παθητ. πυῦτὸν τῦ, Πλεόνασμα.

Πλεοναστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πλεοναζων, ὑπὲρ τὸ μέτριον ὢν. ὁ εἰς πλεονασμὸν ἀφήκων.

Πλεοναστὸς, τὴ, στὸν. ὁ πλεονάσας. ἀμφ.

Πλεοναχῶς, Ἐπίρ. κατὰ πολλὰς τρόπυς. Σξάβ.

Πλεονεκτέω, ῶ. Μέλ. Ἀττικ. Πλεονεκτήσομαι. Πλάτ. Λάχ. σελ. 190. πυῦτὸν τῦ, Πλέον ἔχω, ὅθεν καὶ σωνεσθη. πλεονέκτης εἰμὶ, πεισσότερον ἀγαπῶ νὰ ἔχω, ἢ πάω νὰ ὑποκύψω πεισσότερον, μεγαλήτερον ἀριθμὸν ἢ μέρος ἔχω ὑτότινος, πλέον ἔχειν τῆς ἄλλων ἢ παρὰ τῆς ἄλλων ἐθέλω. πεισσοδίω. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 15. "Τὴν ποτε"πλεονεκτῦσαν ὑποδικιῶσαι". καὶ ἐντεῦθεν 2) Αὐτὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τι τῶ, Ὑπερβαίνειν, ὑπερβάλλειν, ὑπερτερεῖν, αὐώτερος εἶναι τινός κατά τι. μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ά. 24. "Ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῆ "Πέρσῃ". πλέον ἦ ἄλλων ἐτιμᾶτο. ὑπερέβαινε τὰς ἄλλας κατὰ τὴν τιμὴν, παρὰ τῆ Πέρσῃ. Κυρκπ. β'. β'. 12. "Τὰς κρατίστας καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν". πλέον ἦ ἄλλων τιμᾶν· ἀλλ' ὁ Ἡλιόδωρ. ἐν β'. σελ. 122. καὶ ἀλλαχοῦ σωιπάττει τοῦτο μετὰ Αἰτιατικ. "Ἡ δὲ νῦν θεωρία καὶ πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας". 3) Πλεῖσσόστερον κέρδος-ὄφελος-συμφέρον ἔχω. ζητῶ-πάχω νὰ ἀποκτήσω-νὰ κερδήσω πλεῖσσόστερον. παύτοτε ζητῶ νὰ πάρω πλεῖσσόστερον παρὰ τὸ δίκαιον· πλέον τοῦ δέοντος λαμβάνω ἀπό τινος. "Πλεονεκτεῖσθαι ταῖς χιλίαις δραχμαῖς". Δημοσθ. καὶ παρὰ Διοδώρ. ιβ'. 46. μετὰ Αἰτιατικ. δολίως καὶ ἀδίκως ἀπατῶ τινὰ καὶ πέρνω ἀπ' αὐτὸ περισσότερον παρ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάρω. ὅθεν

Πλεονέκτημα, τό. κέρδος, ὄφελος, συμφέρον, προτίμησις, ὑπερτεία, ὑπεροχὴ, προτέρημα. Νίκη, δόλος-μηχάνημα δι' ὃ ἀπατῶ τινὰ ἀφ' τὸ ἐμὸν ὄφελος-ἀφ' τὸ κέρδος μου. Ξενοφ.

Πλεονέκτης, ου, ὁ. ὅσις ἀγαπᾶ νὰ ἔχῃ πλεῖσσότερον. ὅσις πάχῃ νὰ ἀποκτήσῃ-νὰ πάρῃ πλεῖσσότερον κέρδος-ὄφελος τῆ ἄλλων. φιλοκερδὴς, ὁ ἀπὸ τῆ ἑαυτοῦ ὠφελείας πάχων, ἰδιοκερδὴς, αἰσχροκερδὴς, φιλοκερδὴς, ἁρπαξ, βίαιος, ἄρπαξ, ἐπιθυμητὴς τῆ ἀλλοτείων, ὁ πλέον ἔχειν τοῦ δέοντος ἐπιθυμῶν. ὁ δὶ ἁπάντων καὶ ὅλα ἁρπάζων τὰ τῆ ἀλλοτείων. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ί. 3. "Πλεονέκται τῆ ἄλλων ἁφαιρούμενοι χρήματα". καὶ ἐν Κυρκπ. ά. ς'. 19. "Κλέπτην καὶ ἅρπαγα, καὶ ἐν παντὶ πλεονέκτῃ τῆ πολεμίων". ὅθεν καὶ Ὑπερθετικὸν παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. β'. 12. "Κεῖνας—ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτήσαντός τε καὶ βιαιότατος".

Πλεονεκτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ αὐτὸν-ἁρμόζων εἰς τὸν πλεονέκτην. ὁ εἰς πλεονεξίαν κλίσιν ἔχων. ὁ εἰς νίκας καὶ κέρδη ἐπιτήδειος.

Πλεονεξία, ἡ. τὸ πλέον ἔχειν. τὸ πλέον τοῦ δέοντος λαμβάνειν ἀπό τινος. Ὑπεροχὴ, ὑπερτεία, προτέρημα. τὸ αὐώτερος εἶναι τινός. κέρδος, ὄφελος, συμφέρον, διάφορον, νίκη. Ξενοφ. Κυρκπ. ά. ς'. 28. Διοτύσ. Ἀλικ. "Χωρεῖν εὐθείας εἰς πλεονεξίαν". 2) Δολιότης, ἀπάτη, φιλοκερδεία, βίαιος ἢ δὶ ἀπάτης καὶ ἀδικίας λῆψις καὶ ἀφαίρεσις τῆ ἀλλοτείων, πάθος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ, ν' ἀποκτήσῃ τις πλεῖσσότερον τῆ ἄλλων. ὁ Σιιδ. ἔχει· "Πλεονεξία—ὐ μόνον διὰ τῆ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιοῦντων πλέον ἔχειν καὶ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆ βελτίονος—ὅταν τὰ ἀγαθὰ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρων". ὅθεν εἰλήφθαι καὶ αὐτὶ τῆ, Εὐπορεία. ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. *Avantage*.

Πλεοσυλλαβέω, ῶ. περισσοτέρας ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον συλλαβὰς ἔχω.

Πλεοτότης, κὴ, Πλειοτότης, ἡ. παρὰ Νικομ. Μουσικ. περισσότης, πληθὺς. αὐτίκειται τῷ, Βραχύτης.

Πλεόγως, Ἐπίρ. (πλείων) περισσῶς. παύτου τῷ, Πλειόνως.

Πλέος, έας, έον. πλήρης, γεμάτος, Λέγεται καὶ, Πλεῖος. ὅθεν τὸ Λατιν. *Plenus*. "Πλείης δέκα ἐνιαυτούς". Ἡσίοδ. Θεογ. 366. πλήρεις, σωστὰς δέκα χρόνως.

Πλέτο, Ποιητ. αὐτὶ, Ἔπλετο, ἢ Ἐπέλετο.

Πλευμάω, παρ' Ἱπποκρ. Νόσ. β'. 17. "Ὅταν πλυμᾶ". ὅπου ὁ Γαλιηνὸς (καθὼς ἔχει καὶ εὖ ὀρθὸν Χειρόγραφον) "Πνευμοῖ" ἀνέγνωσε καὶ ἑρμήνευσε ἀφ' τῶ "Πλυμώδης γίνεται ἡ φθίνη". ἄρα παύτου ἐστὶ τῆ, Πλυμονᾶν. ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι καὶ "Πλεῦμος" αὐτὶ τῆ, Τὸ πλυμῶδες πάθος. ὁ δὶ Ἀρεταῖος αὐτὶ τούτου "Πνευμῶδες" ἔχει. Φαίνεται ὅτι εἶναι ὑποκοπὴ τῆ Πλυμων, Πλυμονάω, Πλυμάω. Πνεύμων, Πνευμονάω.

Πλευμονάω, ῶ. πάχω κατὰ τὸν πνεύμονα, φθισικὸς εἰμί. (εἶμαι χτικιασμένος).

Πλευμονίης, ίδος. καὶ, Πλευμονία, ἡ. παύτου τῆ, Πνευμονία, φθίσις, (χτικιὸ, ὄχτικας).

Πλευμονώδης, εος, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῆ πνεύμονι, πλαδαρὸς, σπογγώδης.

Πλευμορραγὴς, κὴ, Πλευμορρωξ, κτος, ἡ, Πλευμορρωγὴς, έος, ὁ, ἡ. (ῥήσσω) ὁ ἐρραγισμένον-διασπασμένον ἢ τοι βεβλαμμένον ἔχων τὸν πλεύμονα. *Vulsus*. Ἱπποκρ.

Πλευμόω, κὴ, Πλευμώδης. Ζητ. Πλευμάω.

Πλεύμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. παύτου τῆ, Πνεύμων. ὅθεν τὸ ἐν τῇ χυδαίᾳ σωιπθείᾳ, Πλευμόνιον, καὶ Πλεμμόνι.

Πλεῦν, Δωρικ. αὐτὶ τῦ, Πλέον, ὡς καὶ τὸ, Πλεῦναι, αὐτὶ τῦ, Πλέονας, πλείονας.

Πλεύνως, Ἐπίρ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πλεόνως, Πλειότως.

Πλευρὰ, ἡ. τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλευρόν. τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν μέρος τῦ ζώου ἀπὸ τῆς μασχάλης μέχρι τῆ ἰσχίων. Ἰλιάδ. Υ. 170. Φ. 716. Ω. 10. Λέγεται καὶ ἐπὶ τετραγωνικῶν ἀριθμῶν. "Πλευρὰ τῦ "ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ ἕξ". Νεμέσ. σελ. 77.

Πλευριὰς, ὰ. παύτου τῆ, Πλευρά. Πίναξ Ἡρακλεωτ.

Πλευρίον, τό. ὑποκορ. μικρὰ πλευρά.

Πλευρίτης, ου, ὁ. ὁ αὐήκων εἰς τὴν πλευρήν. ὁ εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἤτοι εἰς τὴν πλευρὰν ὤν.

Πλευριτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὑπὸ πλευρίτιδος πάσχων. πλευριτιμελὴς, ὁ πλευρίτιδα ἔχων. ἐκ τῦ

Πλευρίτις, ίδος, ἡ. ἀφοσυπακ. Νόσος. ἡ περὶ τὰς πλευρὰς νόσος. κοίτημα-σέβλισμα εἰς τὴν πλευρὰν, ὁπότε ἡ πλευρὰ εἶναι εἰς φλόγωσιν. ἔχει δὲ αὐτὴ νόσος ὀλεθρίαν ὑπὸ τῆ ψύχος ἀποξενωμένην. Ζητ. καὶ ἐν τῆ, Πλιθὶς.

Πλευρόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς πλευρᾶς.

Πλευροκοπέω, ῶ. τὰ πλευρὰ ἢ τὴν πλευρὴν κόπτω. Σοφοκλ. Αἰ. 236.

Πλευρὸν, τό. παύτου τῆ, Πλευρά. καὶ τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς καμπύλα ὀστᾶ. Σοφοκλ. λέγονται ἔτω καὶ τὰ κυρτὰ ξύλα τῦ πλοίου, τὰ σραβόξυλα.

Πλευροτυπὴς, ὴς, ὁ, ἡ. ὁ τὰν πλευρὰν ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τύπτων-κτυπῶν. Μελέαγρ. 72.

Πλεύρωμα, τό. (πλευρόω) παύτου τῆ, Πλευρά. Αἰσχύλ. Χοηφ. 682. Ἱκέτ. 892.

Πλευσικὸς, κὴ, κόν. Ἐπίρ.-κῶς. ὁ αὐήκων ἢ ἱκανὸς-ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλεῖν. ὁ πλεῦσαι διωάμενος.

Πλέω, αὐτὶ τῦ, Πλένω, Πλύνω. πληθυντικ. Ἡσιόδ.

Πλέω, Μέλ. Πλεύσω. ὅθεν τὸ, Πλῆμι, σχεδιαστέρου, καὶ τὸ Λατ. *Pleo*, *impleo*. πληρόω, γεμίζω. Ἰλ. Ι. 224.

Πλέω, Μέλ. Πλεύσω. Παρακ. Πέπλευκα, ἐκ τῦ Πλεύω, ἐπαίω τῆς θαλάσσης ὑπάγω ἀφ' τὸ πλοῖον, ταξειδεύω μὲ τὸ πλοῖον, ἀπὸ τῆ θαλάσσῃ πορεύομαι· ὑπάγω. Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. ά. 15. "Πλεύσαμεν εὐθὺ Θρᾴκης ἐπὶ λιμένα". καὶ δ'. ά. 6. "Τὴν θαλάσσαν πλεῖν". Παθητικ. "Τὸ πεπλευσμένον". Κυρκπ. ς'. ά. 11. ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἢ τὸ ποτάμι, τὸ ὁποῖον ἐπλεύσαμεν-διέπλευσε-ἐκάμαμε τις. "Τὸ πλεῖν τὸ πεπλευσμένον". τὸν ὁποῖον ἐκάμαμεν-ἐπλεύσαμεν πλοῖον. 2) Κολυμβῶ, νήχομαι, καθὼς π. χ. οἱ ἄνθρωποι, τὸν

τὰ ζῶα καὶ οἱ ἰχθύες. Μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ ἀβεβαίων καὶ σαθρῶν καὶ κλονουμένων προσώπων καὶ πραγμάτων.

Πλέων, ονος. ταὐτὸν τῷ, Πλείων.

Πλέως, ὁ. καὶ Οὐδέτ. Πλέων, Ἀττικ. αἰτὶ τοῦ, Πλεός, Πλεόν, πλήρης, γεμάτος. Σοφοκλ.

Πλήγανον, τὸ. (πλήσσω) ταὐτὸν τῷ, Βάκτρον, βακτηρία, μάστιξ.

Πληγάς, άδος, ἡ. καθ' Ἡσύχ. Δρέπανον. παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 596. καὶ 645. αἰτὶ τοῦ, Συμπληγάδες.

Πληγενὴς, (πέλας, γενὺς) Ἡσύχ. Πλησμονὴς, οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες παχὺς, ἢ μηχὸς, ἀδελφοὶ, ἄρα, Ἡμιαδελφὸς, μισαδελφὸς.

Πληγὴ, ἡ. (πλήσσω) κτύπημα, σφαρμὸς, ξυλιά. Ἰλ. Λ. 532. καὶ Β. 264. Ξενοφ. Κυρεπ. ά. γ'. 14. "Ἐπὶ μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον". Λακεδ. πολ. ς'. 2. "Πληγὰς ἐμβάλλειν ταῖς ὑγιείαις". 2) Ἐντύπωσις-ῥοσβολὴ εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ κτυπήματος-μασιγώσεως, ἢ κοψίματος γινομένη, ἢ λύσις τῆς συνεχείας τῆς σαρκὸς γινομένη διὰ τοῦ κοψίματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἢ διαφθορὰς τῶν ὑγρῶν εἰς τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος. Ξενοφ. Κυρεπ. β'. ἡ. 8. "Ἐπεδείκνυσαν τὴν ναρθηκοφόρων πὰς πληγὰς ἐν χερσί". πὰς ὑπὸ τῶν ναρθηκοφόρων ἐμβληθείσας πληγάς. ὁ αὐτ. Ἱππ. ἰβ'. 11. "Κοπίδος πληγή". κοψιματιά. Μεταφορικ. δὲ καὶ αἰτὶ τοῦ Τιμωρία, παιδεία. Ἰλ. Π. 816. Ἐντεῦθεν τὸ Λατ. *Plaga*, καὶ τὸ Γαλ. *Plaie*. (Τερκ. Γιαρά.)

Πλῆγμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πληγή. Εὐεπ.

Πλῆθος, τὸ. (πλέω) ἀθροισμὸς, πλησμὸς, μεγάλος ἢ πολὺς ἀριθμὸς προσώπων ἢ πραγμάτων, μεγάλη ποσότης· ὄχλος, ὁ κοινὸς λαὸς. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι εἰλήφθαι καὶ αὐτὸ τοῦ, Δημοκρατία. ὁ δῆμος, ἤτοι ὁ λαὸς πόλεως ἢ τόπου ἢ θρησκείας τινὸς, οἱ τινὲς ζῶσιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν νόμων. *Le peuple*, Γαλ. *Plebs*, Λατιν. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. β'. 18. καὶ Πόρ. ά. 1. "Ἔτι δὲ, "Τὸ πλῆθος". οἱ πολλοὶ τὸ ἀδεισότερον μέρος, ἢ ὁ ἀδεισότερος ἀριθμός. Ἰλ. Φ. 639. Ξενοφ. Κυρεπ. β'. ά. 2. "Τῆς σῆς δυνάμεως τὸ πλῆθος φῆς εἶναι"; αἰτὶ τοῦ, Πόση μεγάλη κατὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι ἡ δυνάμις σου; "Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν". Ἀειστοτ. αἰτὶ τοῦ, Κατὰ τὸν ἀριθμόν. "Τὸ πλῆθος οἴονται". Θουκυδ. ὁ κοινὸς-ὁ χυδαῖος λαὸς σχολάζονται. ὁ Ἡρόδοτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ὑπὸ Πλάτ. μεγέθους, μήκους, ἐκτάσεως, καὶ Εὐρυχωρείας, οἷον, "Ὄρος πλῆθει μέγιστον". πολλὰ μεγάλον, εὐρύχωρον. ά. 203. "Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς ἄποψιν". 124. μεγαλώπετος-πλατύπετος-εὐρυχωρότατος κάμπος, ὅσον ἠδύνατο τὰ ἰδῆ τὸ ὄμμα, ἢ χαλεπώτατος εἰς ὄψιν. "Πολλὰ πλῆθει πολλά". β'. 96. πολλὰ κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὥστε ἐκάλυπτον τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης. Παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν δ'. 123. "Ἔδοξα (ἡ χώρη) πλῆθος ἐπὶ ἡμερέων ὁδὸς". ὁ δὲ Ξενοφῶν καὶ διὰ μεγάλης ἐκτάσεως διαστήματος καὶ ἀριθμὸ, ὡς Ἀναβ. ά. ἐ. 9. "Ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά". ὡς καὶ ἐν ἑ. ἐ. 4. "Πλῆθος τῆς καταβάσεως, σταδμοὶ ἑκατὸν-χῶροι πλῆθος ὀκτὼ μιλίων". ὡς καὶ ἐν ς'. ζ'. 26. "Χρόνος πλῆθος τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, ἐνιαυτὸς καὶ μῆνες ἕξ". ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Ποσότης, ἢ κατ' Εὐσέβιον τῷ, Διωρισμένον Ποσὸν, καὶ τῷ Λατιν. *Summa*. καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐφαρμόζει ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους λόγος (Μεταφυσ. ἑ. 13.) "Λέγεται Πλῆθος μὲν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει μὲν συνεχῆ. Μέγεθος δὲ, τὸ εἰς συνεχῆ". ἀλλ' ὁ Ξενοφ. ἀλλαχοῦ Ἀναβ. β'. β'. 3. καὶ ζ'. ἡ. 15. εἶπεν αὐτὶ τούτου καὶ, "Ἀριθμὸς ὡς ὁδὸς". Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 3. "Ὡς πλήθει". καθόλου, ὁλικῶς, ὁμικῶς.

Πληθόχωρος, ὁ, ἡ. ὁ πλῆθος ἤτοι πολλὰ χωρῶν, ὁ πολὺ πλῆθος ἀπολαμβάνων. Φώτ. λεξ. ὅσις ἔστι καὶ, Πληθοχορεία, ἡ διὰ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία, ἔχει, ἤτοι ὁ διὰ πολὺ διαρκῶν χορός. ἀμφ. αὐ δεῖ πρέπει γ' ἀναγνωσθῆ "Πληθοχωρεία", αἰτὶ τοῦ, Εὐρυχωρεία.

Πληθρίον, τὸ. τὸ πηδάλιον ἑνὸς πλοιαρίου-βάρκας. ἀμφ.

Πληθυντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πληθυόντων-αὐξανόντων, ὁ εἰς πλῆθος ἀπήκων, καὶ ὁ διὰ πολλῶν λεγόμενος ἀριθμός.

Πληθύνω, πλῆρες ποιῶ, πληρόω, γεμίζω, μεγαλύνω, αὐξάνω, εἰς πλῆθος ἤτοι εἰς μέγαν ἀριθμὸν ποιῶ. 2) Οὐδετερ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πληθύω. πλήρης εἰμὶ, γεμίζω, αὐξάνω, μεγαλύνω, πολὺς ἢ εἰς πλῆθος γίνομαι. "Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπληθυνε τὸ φιλοχρήματον". τόσον ὑπερμέτρον ἐγένετο, τόσον ηὔξησεν, κ. τ. λ. 3) "Πληθύομαι παντοῖοι ἐπαινεῖν ταύτην". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1381. ταύτῃ δίδωμι τὸν πλήρη καὶ ἐντελῆ ἔπαινον. σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Πολυβ. γ'. 103. "Πληθύοντα τοῦ θρασυνθυμεῖσθαι". ἤτοι πλήρη σχασμὸν καὶ ὑποφάσεως, ἤτοι ἐντελῆ σκοπὸν καὶ ὑπόφασιν εἶχεν εἰς τὸ νὰ θρασυνθυμῆται. μ' ὅλον τοῦτο τινὲς ἐνταῦθα ἀναγινώσκουσι "Πολὺν ἔπαινον" αἰτὶ τοῦ "Πληθύοντα". Ζήτ. ἐν τῷ, Πολύς. "Δῆμον κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται". ὅπου εἰσὶν ἡ ἔρχονται αἱ μειοσότεραι ψῆφοι. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 619. "Εἰδ' ἰὼ πεθνηκώς, ὡς ἐπληθύνων λόγοι". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 879. αὐ αὐτὸς ἀπέθνησκε τόσαις φοραῖς, ὅσαις ἡ φήμη τὸν ἀπέθανεν, ὅσαις εἶπαν ὅτι ἀπέθανε.

Πληθὺς, ύος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλῆθος. Ἰλ. Β. 278.

Πληθυσμὸς, ὁ. (πληθύω) αὔξησις, τὸ εἰς πλῆθος ἢ εἰς αὔξησιν εἶναι. ἡ τοῦ ἀριθμοῦ αὔξησις.

Πληθύω, ταὐτὸν τῷ, Πληθυνῶ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. "Ὁ πληθύων χρόνος". ταὐτὸν τῷ, Πολύς. ὡς καὶ τὸ ἐν εἰχ. 377. "Ὁ πλῆθος λόγος".

Πλήθω, Μέλ. πλήσω. Παρακ. Πέπληθα, Πεπλήθως, Πεπληθυῖα. πληρόω, γεμίζω. Ὀψυσ. Ε. 93. "Ἀμβροσίης πλήσασα". καὶ Ξ. 87. Πλησάμενοι νῆας". πληρώσαντες, γεμίσαντες. Οὐδέτ. Πλήρης-γεμάτος εἰμί. Ἰλ. Σ. 484. "Σιλλοῖσι πλήθουσαι", πλήρη, πεπληρωμένα ὄντα, γεμάτα, παντοίλυσιν. Ὁ σχηματισμὸς ἔτος εἶναι παλαιὸς, ἐκ τοῦ Πλέω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Νέω, τὸ Νήθω.

Πληθώρη, ἡ. πλήρωσις, γέμωσις. "Πληθώρη ἀγορῆς". Ἡρόδοτ. β'. 173. ταὐτὸν τῷ "Ἀγορὰ πλήθουσα" ἢ γεμάτη ἀγορὰ, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἡ ἀγορὰ εἶναι γεμάτη ἀπ' ἀνθρώπων. 2) Χορτασμὸς, πλησμονή. "Τὸν ἀεὶ ὑπεθυμέοντα ψοσκοιήσασθαι καὶ πληθώρην μηδέποτε τοῦ ποιεῦτο λαμβάνοντα". παρὰ Στοβ. καὶ ἀρκετὸν, ὃ ἔστιν, ὥστε νὰ χορτάσῃ, ἐκ τούτου μηδέποτε ὑπολαμβάνοντα. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότ. ζ'. 49. "Εὐαγγείης γὰρ ἐκ ἔστι ἀνθρώποισι ἀδέκητη πληθώρη". 3) Παρ' Ἰατροῖς καλεῖται, ὁ Πλεονασμὸς ἤτοι ἡ πληθὺς τῶν χυμῶν καὶ τοῦ αἵματος. Γαλην. "Ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο, καὶ πληθώρα, ὀνομάζουσιν". ὅθεν

Πληθωρέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Πλήθω. πλήρης-χορτασμένος εἰμί. "Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος", πλημμυρεῖται, γεμίζει, πλημμυρεῖ.

Πηλ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πληθωρία, ἡ. παρὰ τὸ πλήθωρα. Σχόλ. Ἀειςοφ. Ἀχ. 30.

Πληθωρικός, κὴ, κόν. ὁ πληθώραν ἔχων. "Σῶμα, Διάθεσις πληθωρική". τὸ σῶμα ἢ ἡ διάθεσις τῶν, πληθώραν ἐχόντων ἀνθρώπων.

Πληϊάδες. Ζήτ. Πλειάς.

Πλήκτης, ου, ὁ. (πλήσσω) ὁ πλήττων - κτυπῶν. φιλόνεικος, μάχιμος, θρασύτης, ὑβριστὴς, χλοιασὴς. τὸ Ἀττικὸν Τερθρεύτης. Πληκτίσατος "ἔχει ὁ Ἐτυμολ. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 30. "Ἀνδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις". ὅθεν

Πληκτίζομαι, μάχομαι, ἐρίζω, φιλονεικῶ, πολεμῶ. Ἰλ. Φ. 499. "ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλλήλοισι". 2) Τύπτω - κτυπῶ τὸ σῶμα μὲ συχνὰς ὑποὺ λύπης καὶ θλίψεως. ὡς τὸ "Πληκτίζομαι γόῳ". 3) Μετὰ ἀσελγείας ὄμματος βλέπω; ἐρωτικῶς παίζω τὸ ὄμμα (κάμνω ὀμμάτι) ἐμφανίζων διὰ τούτου τὸ τῆς σωφροσύνης πάθος, Δίων Κασ. ὁ δὲ Ἀειςοφάν. ἐν Ἐκκλησ. 964. καὶ διὰ τῆς σαρκικῆς σωφροσύνης (ἀσωτοκοσμίας) τοῦτο εὕρηκε. "Πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς ψυχῆς (βάλλομαι)". ὅθεν "Πληκτισμοὶ" αἱ τοιαῦται αἰσχραὶ φράσεις. Ζήτ. Διαπληκτίζομαι.

Πληκτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ εἰς τὸ πλήσσειν - τύπτειν - κτυπᾶν διατεθειμένος ἢ αὐτῶν. ὁ πλήττων, ἢ πληκτίζων. Μεταφορ. ὁ καταπλήττων, ὁ ἐκπλήξιν φοβερὰν. "Τῇ ὁσμῇ πληκτικός". διὰ τὴν ἐκπληξιν φοβερῶν ὁσμῶν. Διοσκορ. α. 50.

Πληκτισμὸς, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ Πληκτίζομαι, ἀειθ. 3. "Τὰ φρὸ ἔργων παίγνια, πληκτισμοὶ, κτίσματα, φίλημα, λόγος". Σξάτων ἐν Ἐπιχάρμ.

Πλῆκτρον, τὸ. (πλήσσω) παρὰ ὅ,τι δι' οὗ πλήσσομεν - τύπτομεν - κτυπῶμεν. ἄρα τὸ τῆς κιθάρας ὄργανον, ἐν ᾧ πὰς χορδὰς κινεῖ ὁ κιθαρίζων, ἢ ἐν ᾧ κρούει τὴν κιθάραν. τὸ φωσφορίζον ἢ τὸ πλῆσσον. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι "Πλῆκτρον διόβολον". ἡ ἄρραπη, ὁ κιρσωτὸς. Εὐελπ. Ἀλκ. 127. 2) Μάσιξ. Εὐελπ. 3) Τὸ τῆς ἀλεκτρυόνος κέντρον. Ἀειςοφ. Ὄρν. 4) "Ἡ μακρὰ κώπη δι' ἧς κυβερνῶσιν εἰς τόπον πηδαλίῳ τὰ πλοῖα ἐν τοῖς ποταμοῖς". Ἡρόδοτ. α. 194. "Ἰθύνεται δὲ (τὸ πλοῖον) ὑπό τε δύο πλήκτρων, καὶ δύο ἀνδρῶν ὀρθῶν ἑστώτων. "καὶ ὁ μὲν ἔσω ἕλκει τὸ πλῆκτρον, ὁ δὲ ἔξω ὠθέει".

Πληκτροποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ πλῆκτρα ποιῶν.

Πληκτροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πλῆκτρα φέρων.

Πλήκτωρ, ὁ, ἡ. παρὰ τὸ, Πλήκτης. Φανίας ἐν Ἐπιχάρμ.

Πλῆμα, τὸ. καὶ, Πλημάω. Ζήτ. Πλῆσμα.

Πλήμη, καὶ, Πλήμμη, ἡ. Ζήτ. Πλῆσμη. Διόδωρ. Σικ.

Πλῆμι, (πελάω, πλάω, πλάθω) Πλῆμαι. προσπελάζω, ἐγγίζω, πλησιάζω ἑμαυτόν. μετὰ Δωτικ. ὅθεν τὸ, Ἔπλητο, Πλῆτο. παρ' Ὁμήρ. 2) Γαυτὸν πῶ, Πλέω, πληρόω, γεμίζω. "Τῶν δὲ πλῆτο ἀπῆες". Ἰλ. Σ. 50.

Πλημμέλεια, ἡ. (πλημμελὴς) πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα.

Πλημμελέω, ῶ. (πλὼ, μέλος) κυρίως, πταίω-σφάλλω κατὰ τὸ μέλος ἤτοι ἐν τῷ ψάλλειν. καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Πταίω, ἁμαρτάνω - σφάλλω, σφάλμα ἢ ἁμάρτημα ποιῶ. "Ὑπὸ τῆς ἀσιβῶν τὸν Θεὸν πλημμελεῖμεν". ἀντὶ τοῦ, Βλασφημοῦμεν, ζημιοῦμεν, πειράζομεν, ἀδικοῦμεν καὶ "Κατ' ὀδὸν ἐφ' ἡμῶν πεπλημμελημένοι". δεῦ ἐζημιώθητε - ἐβλάφθητε - ἠδικήθητε. Δημοσθ. Ὁ Φώτ. ἔχει "Πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια". καὶ Πλημμελεῖν, τὸ ἀπατᾶν καὶ ὑβρίζειν καὶ ῥαθυμεῖν. καὶ, Πλημμελὲς τὸ ἐκμελὲς καὶ ῥάθυμον καὶ ἀπαίδευτον. Λύσις". ὅθεν

Πλημμέλημα. τὸ, παρὰ τὸ, Πλημμέλεια. παρ' Ἰσοκράτ. Παναθην. ἔτι παρὰ τὸ, Κέρδος, διάφορον, συμφέρον, μὲ ὅλον τοῦτο ἀδίκως, ἤτοι μὲ ἄδικον ζόπον κεκτημένον.

Πλημμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -λῶς, ὁ ἁμαρταίνων - σφάλλων κατὰ τὸ μέλος, ἐκμελὴς. καθόλου δὲ, ὁ εἰς παῦ ἔργον καὶ πρᾶγμα πταίων - σφάλλων - ἁμαρταίνων, ὁ σφάλματα ποιῶν, ἁμαρτωλὸς, πταίστης, ἄδικος, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς.

Πλημμέλησις, ἡ. τὸ πλημμελεῖν - ἁμαρτάνειν.

Πλήμνη, ἡ. παρὰ τὸ χοινικὶς. ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἁρματείων τροχῶν ξύπα, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ ἄκρον τῶν ἄξονος. Ἰλ. Ε. 726. καὶ αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ ὀξέχοντος κυτίνου τῆς ξύπας. Ἰλ. Ψ. 339. ὅθεν

Πλημνόδετον, τὸ. (δέω) ὁ σωλὴν τοῦ πλήμνου τὰς κνήμας τοῦ ζυγοῦ δεσμὸς, ἢ τὸ σωλῆνον τὰς κνήμας σιδήρεον. Πολυδ.

Πλημοχόη, ἡ. (πλήμη, χοὴ) πλίνθινον ἀγγεῖον ὑδατερὸν, παρὰ τὸ, Κοτυλίσκος, ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς τελουτὰς ἡμέρας τῆς Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὸ κὴ, Πλημοχόας, ἔτι λεγόμενον. Ἀθήν. ε. σελ. 496.

Πλημύρα, Πλημυρία, καὶ, Πλημυρὶς, ἡ ἐκ τοῦ Πλήμη, τὸ ὅρμημα, ἢ ἡ ἐπαναχάσις, ἐπιδρομὴ τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπιρρύσις, αὐξάνωσις, ὅτε θαλασσία τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, αὐξανόμενον καὶ ὑψούμενον ἐξέρχεται καὶ καλύπτει τὴν χῆν, ἤτοι ἐκχυλίζον ἐξέρχεται τῆς ὁείων αὐτοῦ, ὅτε δὲ ὀλιγοστεύον καταβαίνει καὶ χαβάται ὀπίσω, λέγεται Ἄμπωτις. ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀμφοτέρας τὰς λέξεις, καὶ τὸ, Πλήμη, καὶ τὸ, Πλημύρα. Ὀδυσ. Ι. 486. Ὁ Ἱπποκράτ. μετεχειρίσθη τὸ, Πλημυρεῖν, καὶ διὰ πάσης πληθώρας τῆς χυμῶν καὶ ὑγρῶν τοῦ σώματος. καὶ ἐντεῦθεν διὰ πυκνὸς πληθυσμοῦ, καὶ πολυοσίας. Τινὲς γράφουσι τοῦτο κατά τινα παραγωγὴν σὺν δύο μῦ. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς. Προκύπτει ἐκ τοῦ Πλέω, τὸ πληρόω, Πλῆσμα, καὶ, Πλῆμα, ἢ Πλήσμη, καὶ Πλήμη. ὁ Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Πλῆμα, ἔχει" Πλημαθῆναι, πλησθῆναι. ἄρα, Πλημάω, Πλημύω, ὅθεν Πλημύρα, Πλημυεὶς, Πλημύρω, Πλημυρίω, Πλημυείζω. ὅθεν

Πλημυρέω, ῶ. πλήρης εἰμὶ, γεμίζω ὥστε ἐκχειλίζω, φυσιόων χυμοὺς ἔξω. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ θαλάσσης. χράφεται ἔτι καὶ Πλημμυρέω. Ζήτ. Πλημμύρα. "Παρθενικαῖσι φόως πλημμύρει". Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 17.

Πλημυρία, ἡ. παρὰ τὸ, Πλημύρα. Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. ε. 20.

Πλημυρίζω, καὶ, Πλημμυείζω, παρὰ τὸ, Πλημυρέω. Γλωσσάρ. Στεφ.

Πλημύριον, τὸ. (πλημύρα) παρὰ Θεοκρ. ζ'. 4. τόπος τις ἐν Συρακούσαις, Aestuarium, ὃν περὶ ὁ Βιργίλιος ἐν γ'. Plemmyrium undosum καλεῖ.

Πλημυρὶς, ἡ. παρὰ τὸ, Πλημύρα. Ὀδυσ. Ι. 486. "Πλημυεὶς ἐκ πόντου". ἡ πλημύρα ἤτοι ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης ἢ τῆς κυμάτων αὐτῆς, ἡ κλύδωνος φορά.

Πλημυρὸς, ὁ, ἡ. μεστὸς, πεπληρωμένος, πλήρης, γεμάτος. Ἡσύχ.

Πλημύρω, παρὰ τὸ, Πλημυρέω. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. Βρύχω, ἐκχυλίζων καλύπτω ὑφὲ τῆς ὑδάτων τὴν γῆν. Παυσανίας παρ' Ἀθήν. σελ. 37. καὶ αὐτὸ τοῦ, Πλήρης εἰμί.

Πλη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πλὴν, (ἐκ τῦ Πλέον) ὡς Πρόθεσις μεπὰ Γενικῆς, αὐτὶ τῦ, Ἐκτὸς, Ἔξω, Ὑπὲρ, Παρεκτός. παρὰ Ξενοφ. 2) Ὡς Σωΐθεσμ. αὐτὶ τῦ Πάριξ, ἐκτὸς τῦ, ἢ ἔξω μόνον ὑπὸ τὸν. Ὁδυσ. Θ. 207. Ξενοφ. Κύρωπ. ά. β'. 14. " Ἀρχαὶ πᾶσαι, πλὴν οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι ". Θουκυδ. ς'. 88. " Πλὴν ἐαὐ, οἱ ". ἐκτὸς μόνον ἐαὐ. ἐκτὸς τύτε. ἔτι δὲ καὶ μεπὰ παρενθέσιν τινὰ αὐτὶ τῦ Ὅμως, ἀλλὰ, ἄλλως, μὰ ὅλον τῦτο, ἀλλ' ὅμως, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. ἡ. 18. " Διαπείρονται. πλὴν παύ ὀλίγοι καπελείφθησαν ". Ἰσοκράτ. εἰς Φίλιπ. 8. " Πλὴν ὅσον ". ἐκπὸς, ἐν ὅσῳ, καθ' ὅ. " Πλὴν ἀλλὰ ἢ ". ἐκπὸς μόνον, ἔξω μόνον. ὁ Ἀειξοφ. ἐν Θεσμοφ. 532. αὐτὶ τύτε ἔχει " Πλὴν ἄρ ἢ γυναῖκες ".

Πλησίδιος, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Πλησιδιος, ἐκ τῦ Πλησίος, ἢ Ὁδός. Ζήτ. Πλησίδιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει " Πλησιδίῳ, ἀδίκῳ, τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὁρθῆς ὁδῦ, παρανόμῳ ".

Πλησίππος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς ἵππας πλήσεων - κεντῦντων - δαμάζων, ἱππόδις, ἱππότης, ἱππικὸς, πολεμικός. Ἰλ. Β. 104. παυτὸν τῦ, Ἱππόδαμος.

Πλήρης, εος, ὁ, ἡ. μεσὸς, γεμάτος, πεπληρωμένος, ἔμπλεος, ἔντελής. " Πλήρει χειρί ". μὲ γεμάτον χέρι, ἀφθόνως, δαψιλῶς, πλεσιοπαρόχως. ἐκ τῦ Πλέος, Πλέω.

Πληροσέληνον, τό. ἡ πανσέληνος, τὸ γεμάτον φεγγάρι. Γλωσάρ. Στεφ. Οὐδετ. ἐκ τῦ

Πληροσέληνος, ὁ, ἡ. πανσέληνος, ὁ πλήρη σελήνην ἔχων. Εὐσταθ.

Πληροφορέω, ῶ. λέξις παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσιν, ἐξ ἧς μόνον εὗ παράδειγμα ἐξ Ἰσοκράτ. Τραπεζ. ἀναφέρεται, ὅπε τὸ " Πληροφορέομαι, σημαίνει τὸ, Βέβαιος εἰμὶ, ἐξέρω ἀκριβῶς τι. ἰδέαν ἀκριβῆ ἔχω τινός. πλήρη πίσιν φέρομαι ἢ λαμβάνω. ἀλλ' ὁ Βόλφιος μεπὰ τῦ Διονυσίε ἐξήλειψαν τὴν λέξιν Πληροφορηθεὶς ἐντεῦθεν ὡς ἄχρηςον. Ὁ δὴ Κτησίας Περσικ. 39. ἔχει " Πολλοῖς λόγοις, καὶ ὅρκοις πληροφορήσαντες, μόλις ὅμως πείθεσι ". ὡς καὶ ἐν τῇ σωΐθείᾳ, Βεβαιῶ, δίδω ἢ κάμνω τὰ καπαλάβῃ τις, σωστὰ ἰδέαν καὶ βεβαιότητα δίδω τινί. γεμίζω τὸν νᾶν ἢ τὴν κεφαλήν τινος, πίσω. ὅθεν

Πληροφόρημα, τό. πλήρης μέτρον, πλήρωσις, τὸ δι' ὃ πληροφορεῖται τις, πληροφορία.

Πληροφορία, ἡ. ἀρκετὴ ἢ ἱκανὴ ἀπόδειξις καὶ βεβαίωσις, πίσωσις, βεβαιότης, τελεία ἰδέα ἢ κατάληψις. N. Διαθ.

Πληρόω, ῶ. πλήρες ποιῶ, γεμίζω. " Οἱ πληροῦντες τὸν χορὸν, τὴν βακχὴν ". τὰ μέλη τῦ χορῦ, τῆς βακχῆς. Ὁράτιος λόγ. ά. 10. *Graecorum implere caterua*. " Πληρόω πὲς ναῦς ". ἐμβάλλω εἰς τὰς ναῦς τὰς ἀναγκαίας ναύτας, ὅ ἐστιν, Εὐξυπίζω - παρασκευάζω - ἁρμοπόνω πὲς ναῦς μὲ τὰς ἀναγκαίας αὐθρώπες. Ἡρόδοτ. ἡ. 43. Ξενοφ. Ἑλλην. ἐ. δ'. 56. καὶ ς'. β'. ἡ. " Μάλα οὕτως πὲς ναῦς ἐπληρῦτο ". ὅπε καὶ ἐν ά. ά. 26. οἵ τινες ἐντεῦθεν καὶ " Πλήρωμα " καλῦνται. " Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ ". Εὐρεπ. Ἰφ. Ταυρ. 306. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσυναχθήμεν ὅα μέγα πλῆθος" πολλοὶ συνήλθομεν, συνῆλθόμεν, ἐγίνεμεν πολλοί. " Γυναῖκα πληρῶσαι ". Ἀειςοφ. ἔγκυον ποιῆσαι, ἐγγαςρῶσαι. καὶ ἐξῆς αὐτὶ τῦ, Χορταίω, Χορτάζω, γεμίζω τὴν κοιλίαν μὲ φαγπά. " Θυμὸν πλησῶσαι ". καθησυχάζω - ἀναψύχω τὴν ὀργὴν - τὸ θάρρος - τὴν ἐπιθυμίαν. Ἐκπιπλῶ - πλοπὰ - ὑποδέω τὸ χρέος - τὸ καθῆκον - τὸ ὄφλημα - τὸν φόρον - τὴν συνωσφορὰν μὲ, κ. τ. τ. " Πληρώσει χθονὶ ζοφερᾷ ". Αἰσχύλ. Θηβ. 462. ὑποτελῶ, ὑποτελέω. " Ἡ ὁδὸς - πληροῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν τὸν ". Ἡρόδοτ. β'. 2. συμφωνεῖ ἐντελῶς μεπὰ τύτε τῦ ἀριθμῦ. ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ Φορτόνω, φόρτῳ γεμίζω τὸ πλοῖον. ἢ αὐτὶ τῦ, Γεμίζω ἀριθμόν τινα, σώζω ποιῶ. Ἡ συνήθεια ἐκφράζει τῦτο μεπὰ τῆς συνήθες παρενθέσεως τῦ ν Πληρόνω, λέγοντα. Ἐκ τῦ Πλῆρος, αὐτὶ τῦ Πλήρης. ὅθεν

Πλήρωμα, τό. γέμισις, ἐκεῖνο δι' ὃ γεμίζομέν τι, γέμισμα, πλησμονὴ, φόρτωμα, οἱ ναῦται καὶ ἡ κωπηλάται τῦ πλοίε ἢ τῆς νηός, (παῖφας, Τερκ. ἢ Σωφροσύνη κοινῶς) Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ς'. 11. δ'. 10. καὶ ἑ. ά. 11. " Καὶ ὑπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν ". Καὶ τὸ πεπληρωμένον ἤτοι τὰς ἀναγκαίας ναῦτας ἔχον πλοῖον, Πολυαιν. γ'. ί. 11. Λεκιαν. ἀληθ. ἱςορ. β'. 37. " Ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο. ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἕρμα, ἢ σαβύρα, τὸ φόρτωμα τῦ πλοίε. Ἐνεργ. παυτὸν τῦ, Πλήρωσις, γέμωσις ἢ γέμισις τῦ ποτηρίε. Εὐρεπ. Τρωάδ. 824. Ἐκτέλεσις, ὑποτελείωσις.

Πλήρωσις, ἡ. τὸ γεμίζειν, γέμωσις ἢ γέμισις, ὑποτελείωσις, ἐκτέλεσις, τελείωσις, πλήρωμα, ὑποδοσις τῦ χρέως. Παθητικ. παυτὸν τῦ, Πλήρωμα.

Πληρωτὴς, ᾶ, ὁ. ὅσις πληροῖ. Δημοσθ. " Ἑρμῆς πληρωτής ". παυτὸν τῦ, Ἑρμιστής. ὁ αὐτὸκων εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν. ὡς καὶ ὁ Φώτιος ἔχει " Πληρωτὴς ἐκάλων τὸς ὑποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐσπεμβόλους, εἶεν δ' ἂν ἔτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι Ἐρανάρχαι ". κυρίως ὁ πληρῶν - γεμίζων - ἐκτελῶν - πληρόνων, ὁ πληρόνων - ἐκτελῶν πειῶν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει " Πληρωτὴς, ἔρανός συναγωγός ". ὁ δὲ Ἁρποκρατ. " Πληρωτὰς ἐκάλων τὸς ὑποδιδόντας τὸν ἔρανον ".

Πληρωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ δυνάμενος πληρῶσαι, ὁ πληρῶν - γεμίζων - τελῶν.

Πλησιάζω, Μ. άσω. μεπὰ Δωτικῆς, πλησίον ἔρχομαι, ἐγγὺς ὑπάγω ἢ φέρω ἐμαυτόν. παρεγίνομαι, προσέρχομαι, ὑπαγίνομαι, ἐπιπίπτω, (Ξενοφ. Κυρωπαιδ. ά. δ'. 7.) καταντῶ, προσβαίνω, ἔρχομαι, πλησίον εἰμί. πάντοτε εἰμὶ - συνέσκομαι πλησίον τινὸς, συγκαθρέφομαι, συγχάζω - φιτῶ πρός τινα, ὁπαδὸς, ἀκόλυθος ἢ μαθητὴς - ἀκροατὴς - ὁμιλητὴς τινος εἰμί. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. δ'. 25. " Δικαιότερος ἐποίει τὸς πλησιάζοντας ". τοιῶτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Κυρωπ. γ'. γ'. 18. " Ἡμῖν πλησιάζεται αὐτοῖς ". παρ' Ἰσοκρ. Ἑλ. ἐγκωμ. 26. " Γυναικὶ πλησιάζειν ". αὐτὶ τῦ, Συνουσιάζω μαι - συνδυάζομαι σαρκικῶς μεπὰ γυναικὸς, συγγίνεσθαι. Ἰσοκράτ. εἰς Νικοκλ. " Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακὼς πλὴν τῆς ἐμαυτῦ γυναικός ".

Πλησιαίτερος, έρα, ερον. τὸ Ἀττικὸν Συγκειτ. ἐκ τῦ Πλησίος, τὸ Ὑπερθετ. Πλησιαίτατος, ἐγγύτατος. Ξενοφ.

Πλησίαλος, ὁ, ἡ. (πλησίος, ἅλς) παυτὸν τῦ Ἀγχίαλος, ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης ὤν. " Ὁδὸν τὴν πλησίαλον ". ὁδοιπορῶν πλησίον τῆς θαλάσσης - εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ποσειδών. παρ' Ἀθήν. ἡ. σελ. 333.

Πλησίασμα, τό. παυτὸν τῦ, Πλησιασμός.

Πλησιασμὸς, ὁ. τὸ πλησιάζειν, πλησίον ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι, φοίτησις, συναναστροφὴ, συνομιλία, συνουσία, συμπλοκὴ σαρκικὴ, ὀχεία. Ἀειστοτ. ζῴ. Ἱςορ. θ'. 6. " Εἰσὶ γὰρ ἐκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ καὶ ὁμιλίαι καὶ τὸν πλησιασμόν ".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πλησιαστὴς, οῦ, ὁ. ὁ πλησιάζων, πελάτης.
Πλησίγναθος, ὁ, ἡ. (πλέω, γνάθος) ὁ τὰς γνάθους πλησῶν-γεμίζων. "Αρπος πλησίγναθος". Ἀθλ. γ'. σελ. 109.
Πλησιέστερος, ᾱ, Πλησιέστατος, ταὐτὸν τῷ, Πλησιαίτερος, καὶ, Πλησιαίτατος, σιμοτινώτερος, σιμοτινώτατος, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος.
Πλησίμοχθος, ὁ, ἡ. ὑμαρτ. γραφ. ἀντὶ τῦ, Τλησίμοχθος, ἐλεεινὸς, παλαίπωρος, ἄθλιος, κακορριζικος. Εὐριπίδ. ᾱ Πλυβ. ε'. 105. ὅπου ἄλλοι, Πρασίμοχθος, Προσίμοχθος, ᾱ Πρησίμοχθος, ἀναγινώσκουσι.
Πλησιόθεος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον θεῦ ὤν. ἀμφ.
Πλησιοικος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον οἰκῶν-κατοικῶν. Δίων Κάσ.
Πλησίον, ὡς Ἐπίρ. σημαίνει τὸ, Ἐγγὺς, Σιμὰ, (ἢ κάλλιον Συμμᾶ) κοντὰ, παρ' Ὁμήρ. μετὰ Γεν. τὸ δὲ "Πλησίον γίνεσθαι τινός". ἀντὶ τῦ, Πλησιάζειν. μετὰ τὸ ἄρθρον δὲ "Ὁ πλησίον" ἀντὶ τῦ, Γείτων, ἢ Συγχωρὴς, Ὁμοχωρὴς, Ὁμοθρησκος· ὅτε ᾱ συνυπακούεται τὸ, Ὤν. Οὐδέτερον ἐκ τῦ
Πλησίος, σία, σίον. (πελάζω, πλάζω) ὁ πλησίον ὤν, σιμοτινὸς, ὁσὶς εἶναι σιμὰ-κοντὰ εἰς τινα. γείτων, ὁμοχωρὴς, συγχωρὴς, τὸ Συγκειτ. Πλησιέστερος, ᾱ, Πλησιαίτερος. Ὑπερθετ. Πλησιέστατος, καὶ, Πλησιαίτατος.
Πλησιόχωρος, ὁ, ἡ. (χώρα, πλησίος) ὁ πλησίον τῆς χώρας κείμενος, ὁ πλησίον ὤν, ὁ συνοροῦων. Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. ε'. 35. ὅπου Χειρόγραφα τινα "Πρόχωρος" ἔχουσι. παρὰ Σῴβ. ιᾱ'. σελ. 1116. ἀντὶ τῦ "Ἐκ τῆς πλησιοχώρας" τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον ἔχουσι "Πλησιοχώρᾱ" συνυπακουομ. τῦ "Γῆς".
Πλησίστιος, ὁ, ἡ. (πλέω, πλῆθω, ἱστίον) ὁ πληρῶν-γεμίζων ἢ φυσκόνων τὰ ἱστία-τὰ πανία ὑπὸ τᾶ ἄρματος τῦ πλοίου. Ὁδυσ. Λ. 7. "Ανεμος πλησίστιος". καὶ ἐνταῦθεν αὐτὸ τὸ, Οὔριος. παρὰ Πλουτάρχ. Μεταφορικ.
Πλησιφανὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ, Πλησίφωτος, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ιᾱ'. 11. (πλήθω, φάος) ὁ πλήρης φωτὸς, πλησιόφεγγος, "Μὴν πλησιφ." ἢ Παρσέληνος, ἡ φωτὸς πλήθουσα σελήνη.
Πλῆσμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πλήρωμα, παρ' ὅτι πληροῖ-γεμίζει-χορτάζει. ἐκ τῦ Πλεῶ. 2) Παρ' Ἀριστοφ. ζωγρ. Ἰσοκρ. ς'. 23. ταὐτὸν τῷ, Ὄχθωμα, ἢ Σύλληψις, ἐγγάστρωμα, ἢ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῦ θηλείας εἰσελθοῦσα σπορά. Ὁ Πλίνιος (ἡ. 44. μεταφρασε τᾶτο ἀπὸ τῦ Implevi. τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι "Πλησίασμα, ἀντὶ τῦ Ὄχθᾱ. ὕπως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Πλῆσις, πλησιασὴς. ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει ᾱ "Πλῆμα, πλήρωμα, ᾱ, Πλημαθῶσαι, πλησθῶσαι.
Πλησμη, ἡ. Πλήμη, ᾱ, Πλύμμη, ἡ. (πλέω) ἡ τᾶς θαλάσσης πλημύρα. αὐτόκ. τῷ, Ἄμπωσις. Ζήτ. ἐν τῷ, Πλημύρα. "Ἐν πλήσμηι δεῖπνητες πεταμοῖο". Ἡσιόδ. παραβάλλεται μετὰ τᾶ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 757. καὶ Διοδώρ. Σικ. γ'. 41. ὅθεν
Πλήσμιος, ία, ιον. καὶ Ἐπίρ. Πλησμίως. παρ' ὅ,τι ταχέως πληροῖ-γεμίζει-χορτάζει, χορτασιάζει. "Εδέσματα πλήσμια". ηδύσματα, λιχνεύματα, φαγητὰ θαλαθῆ, ὧν ᾱ διώκασί τις πολὺ φαγεῖν ἀσθ' ἁπδίας. "Τὸ πλήσμιον". ἡ ἀπδία, ἄση, ἀψικορία, (μπόχτισμα, Τυρκ.) Fastidium. "Τῆς ηδονῆς τὸ πλήσμιον". Πλούταρχ. εἰς Γάλβ.
Πλησμονὴ, ἡ. πλήρωσις, γέμωσις, χορτασμός. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιά. 14. Ἀλκίφρ. Ἐπιστολ. γ'. 61. Κόρος, ἀψικορεία, ὁ μέχρι ἀπδίας χορτασμός. Πλάτ. Ὑπερβολὴ, πληθώρα, πλῆθος, ἀφθονία, ἐπίδοσις, δαψίλεια. ὅθεν
Πλησμονικὸς, κὴ, κὸν. Ἐπιστολ. Θεκλῆς "Ταῖς ζοφαῖς πλησμονικὸς". ὁσὶς σωμθίζει νὰ φορτώνῃ τὴν κοιλίαν τᾱ μὲ πολλὰ φαγητά. ᾱ
Πλησμονώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πληρῶν-γεμίζων-χορτάζων ταὐτὸν τῷ, Πλήσμιος.
Πλήσσω, ᾱ, Πλήττω, Ἀττικ. Μέλ. Πλήξω. τύπτω, κρούω, κτυπῶ, πληγὰς ἐμβάλλω τινὶ, δέρω, μαστιγόω. Εἰς ἔκφασιν ᾱ θαυμασμὸν βάλλω, κεκραυνόω, πληγῇ ποιῶ, πληγόω-πληγόνω, βλάπτω. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. Ἐπλήγην, Πληγῆναι, Πληγεὶς. ἀλλ' ἐν τοῖς σωθέντοις λαμβάνεται ὁ παλαιὸς σχηματισμὸς, Ἐπλάγην (ὡς τὸ, Κατεπλάγη). ὅθεν Πλαγὴ, Πληγὴ· ἐκ τῦ Πλάω, Πλάγω, Πλάγγω· ἀφ' ὧ τὸ Λατιν. Plangere, ὡς ᾱ ὑπὸ τὸ Πάγω, Πήγω, τὸ Pangere, καὶ ὑπὸ τὸ Κλάζω, Κλάγω, τὸ Clangere.
Πλησεύω, πληρέω, γεμίζω. Εὐσθ. ἐν Ὀδυσ. Α. "Διὰ τὸ πλησθύεσθαι οἷς ἀπλησθύεται". ἀμφ.
Πλήσιγξ, Ἰωνικ. αὐτὴ, Πλάσιγξ. Γαλλικ. Γλωσσ.
Πλήστης, ου, ὁ. Ζήτ. Πελάτης. Ἡσύχ.
Πλῆστις, ίνος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Δέλτος, Πλατίον. Ἡσύχ.
Πλήων, ονος, ὁ, ἡ. ἐκ τῦ Ἰωνικ. Πλείων, αὐτὴ, Πλείων, πλεισσότερος, πλειότερος.
Πλίγμα, τὸ. βῆμα, βάδισμα, δρασελισιὰ, τὸ βάδισμα τῆς αἰνοικτῆς ποδῶν, ὅπου ἡ κατάσασις τῆς ἐκτάσεως τῆς σκελῶν ἀπ' ἀλλήλων, ὅπότε καὶ ἐν τῷ παλαίειν ζητεῖ νὰ κτυπήσῃ τὰ σκέλη ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ὅπου νὰ πεδικλώσῃ αὐτόν. Ζήτ. Πλίσσω, ᾱ, Πλίξ.
Πλινθεία, ἡ. ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τῦ πλίνθους ποιεῖν-πλάττειν ᾱ ὀπτᾶν. 2) Ἡ βάσις τὸ σρατῦ εἰς σχῆμα πλινθίου.
Πλινθεῖον, τὸ. τόπος, ὅ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους πλάττονται. Ἀρποκρατ.
Πλίνθευσις, ἡ. τὸ πλίνθους πλάττειν-ὀπτᾶν.
Πλινθευτὴς, ᾶ, ὁ. ὁ τὰς πλίνθους πλάττων, κεραμεὺς. ἐκ τῦ
Πλινθεύω, Μ. θύω. πλίνθους πλάττω-ποιῶ, πλινθουργῶ. "Ἐπλινθεύθην τὴν γῆν". μετεσχειρίζηντο τὴν γῆν εἰς τὸ ποιεῖν ὀξ αὐτᾶς πλίνθους. ἔπλαττον πλίνθους ἐκ γῆς. Ἡρόδοτ. 2) "Πλινθεύω τὸ τεῖχος". Λουκιαν. πλίνθους λαμβάνων τειχίζω, κτίζω ἢ τεῖχον ποιῶ μὲ πλίνθους. 3) Σχῆμα πλίνθου ποιῶ. εἰς πλίνθου ἢ πλινθίου σχῆμα φέρω.
Πλινθηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῦ πλίνθων. δίκην πλίνθου. Ἡρόδοτ. β'.
Πλίνθινος, ίνη, ινον. ὁ ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένος. Ξενοφ.
Πλινθίον, τὸ. ὑποκορ. τῦ Πλίνθος. μικρὰ πλίνθος· καὶ ἐνταῦθεν Παῦ τετράγωνον σχῆμα ἢ σῶμα ἐπιτρέμπεις, οἷον Κιβώτιον, μηχανὴ, κ. τ. τ. πλίνθου σχῆμα ἔχοντος. ὡξαιρέτως λέγεται ἐν τῇ μάχῃ-ἐν τῷ πολέμῳ, ἡ τετράγωνος τάξις ἢ βάσις τῦ σρατεύματος. Ζήτ. Πλαίσιον. Ἐν τῇ Ἀειθμητικῇ λέγεται Πλινθίον ἡ ἀναλογία τῦ τετράκις τέσσαρα, ὅπως τὰ δὶς τέσσαρα, ἢ τεσσάκοντα δύο. ὡξ ἐναντίας δὲ καλεῖται Δοκὶς, ἡ ἀναλογία τὰ τετράκις τέσσαρα, πρὸς τὰ τετράκις ἑνιάκι. Παρὰ τοῖς "Λιθυβάλοι, Τειαμίθαμοι, Ὀξυβιλεῖς, καὶ Καπιτίλται" ὕσι, Πλινθία, τὰ τῦ Βιβυβίου (ἰ'. 10. ᾱ 11.) Capitula, αἱ κορυφαὶ τῆς κίονος, ὅθεν ἐκτείνονται οἱ βραχίο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

νες. Λέγεται ἔτι Πλινθίον καὶ πίναξ τις ἐφ' ᾧ γεάφουσι γεωμετρικά τινα σχήματα. "Πλινθίων ὑπογραφάς". λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 32. τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ σημειώμενον διάστημα, ὃ ἐστὶν, ὁ διορίζόμενος ὑπὸ τῶν μάντεων διὰ τῆς μαντικῆς ξύλου καθαρὸς τόπος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἢ ὃς τὸ ποιῆσαι ἐν αὐτῷ τὰς μαντικὰς παρατηρήσεις τῶν ἢ οἰωνοσκοπίας καὶ οἰωνομαντείας τῶν. *Templum*, Λατιν. *Regiones caeli, templa augurum.*

Πλινθὶς, ίδος, ἡ. ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος, μικρὰ πλίνθος. παρ' Ἀθήν. "Λύδιαι καὶ μέλαιναι πλινθίδες τοίχων". τὸ παρὰ Βιτρουβίῳ *Abaci parietum*. ἀλλ' ἐν ί. 8. 3. καλεῖ ὁ αὐτὸς *Plinthides regulae*, εἶδός τι καταγραφῆς ἢ κανόνας τινὰς τῆς μουσικῆς ὀργάνου.

Πλινθοποιία, ἡ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν πλίνθους, τὸ πλίνθους πλάττειν - ὀπτᾶν.

Πλίνθος, ἡ. ὁ ἐκ πηλοῦ κατασκευαζόμενος τετράγωνος ἢ ξηρὰ μικτὴ κέραμος καὶ ἐν ἡλίῳ μόνον ὀπτόμενος - ξηραινόμενος, ὡς κτίσιν τοίχων ἁπάντων. "Πλίνθους ἐλκύειν, εὑρίσκειν". ποιεῖν - ἐργάζεσθαι πλίνθους, πλινθουργεῖν. "Πλίνθους ὀπτᾶν". ξηραίνειν εἰς τὸν ἥλιον, ἢ ψύχειν εἰς τὸν φοῦρνον. 2) Ἡ τετράγωνος βάσις κίονος τινὸς, Βιτρούβιος ἡ. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Πλινθίον, καὶ Ἡμιπλίνθιον. 3) Ἔλασμα (πλάκα, βέργα) χρυσοῦ.

Πλινθουργέω, ῶ. πλίνθους ἕλκω - πλάττω, πλίνθους ποιῶ. ἐκ τοῦ

Πλινθουργὸς, ὁ. ὁ πλίνθους ποιῶν - πλάττων.

Πλινθουργέω, ῶ. πλίνθους ἐργάζομαι - ποιῶ. ὅθεν

Πλινθουργία, ἡ. τὸ πλίνθους ποιεῖν - ἐργάζεσθαι.

Πλινθυργὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλινθουργός.

Πλινθοφορέω, ῶ. πλίνθους φέρω.

Πλινθοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πλίνθους φέρων.

Πλινθόω, ῶ. μετὰ πλίνθων κτίζω, ἢ εἰς πλίνθους ποιῶ, κάμνω τι ὡς πλίνθον. "Χρυσῷ μέλαθρον πλινθώσασθαι". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 157.

Πλινθυφὴς, έος, ὲς, ἡ. (πλίνθος, ὕφω) ὁ μετὰ πλίνθων ὑφασμένος - κτισμένος. "Δόμος πλινθυφής". Αἰσχύλ. Πέρσ. 449.

Πλινθωτὸς, ἡ, τὸν. ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς πλίνθου κατασκευασμένος, τετράγωνος, πλαμήκης.

Πλίξ, ταὐτὸν τῷ, Πλίγμα, βῆμα, πήδημα, δρασκελιά, Σχόλ. Ἀεισοφ. Σφ. 217. 2) Ἐπίρρημ. Ζήτ. Ἀμφιπλίξ.

Πλίξις, ἡ. τὸ βηματίζειν. 2) Σπίθαμὴ, εἶδος μέτρου, παρὰ Σειῆδ.

Πλίσσω, καὶ, Πλίσσομαι, βηματίζω, διαβαίνω. Ὁδυσ. Ζ. 318. "Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι", ὅθεν τὸ ὑποπλίσσομαι". φεύγω, ἀναχωρῶ, ὑποφεύγω, δραπετεύω, καὶ ἐπομένως τὸ, Ἐκπλίσσεσθαι, Περιπλίσσεσθαι, καὶ Διαπλίσσεσθαι. Τὴν πρώτην συμασίαν ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, Διαπλήσσει, διλίσκει, διαπλέκειν. καὶ, Διαπεπλίχθαι, διπλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. ἄρα, ἐκ τοῦ Πλίσσω, ἔστι τὸ Λατιν. *Plico*, πλέκω. ἐντεῦθεν αὖτε τὸ, Περιπλίκω - σαυρόω τὰς πόδας ἢ ἐκτείνω - διαπλόω τὰς πόδας τὸν ἑαυτοῦ ἔμπροσθεν καὶ τὸν ἄλλον ὄπισθεν ἔχων, ἵνα σεσῶς παίω, ἴσαμαι, ὡς γίνεται ἐν τῇ πάλῃ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Πλίσσειν, ἐνεργητ. τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. καὶ Οὐδετέρως ἔτι, ὡς τὸ Παθητικ. Πλίσσομαι, Διαπλίσσομαι. ταὐτόν ἐστι τῷ, Βαίνω, καὶ Διαβαίνω, ἐκτείνων τὰ σκέλη μὴ βηματίζω, πορεύομαι - βαδίζω. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ σαρκικὴ συνουσία - ὀχεία. παρ' Εὐπόλιδι (Βαλκιαδείοις ἐκ Εὐριπ. Ἱππολ. σελ. 253.). αὖτε τὸ, Ἐξαπλόνω - ἀποίγω τὰ σκέλη μου. Ἐντεῦθεν "Σκέλεα διαπεπλιγμένα". καὶ παρὰ Γαλλίῳ. Τὰ διεσῶτα μέχρι πλείστου. παρ' Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι - πλαγιάζουσι. καὶ ἄλλοι - πλέγμασι. ἡμαρτημένως ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Ἱπποκρ. ἔτι εἶπε καὶ "Διαπεπλιχὸς σῶμα μιχθέων". αὖτε τὸ, Ἀνοικτόν. καὶ "Ἐκπεπλιγμένον" αὖτε τὸ, Ἐκτεταμένον. διαπλωμένον, ἀνεπτυγμένον. Ζήτ. Κατεπλιγμένος.

Πλιχὰς, άδος, ἡ. τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρμα, ὃ τείνεται διαβαινόντων. ἢ τὸ μεταξὺ τῆς σκελῶν διάστημα (τὸ μεσομήριον) ὃ τείβεται ἐν τῇ πλίσεσθαι - περιπατεῖν. Ἱπποκρ.

Πλίχος, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πλιχάς.

Πλοὰς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλωάς.

Πλοηγὸς, ὁ, ἡ. ὁ πλοῦν τίκτων - διδοὺς - ἐνεργῶν. Ἀνθολογ. "Ζέφυρος πλοηγός".

Πλοιάριον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, Πλοῖον. μικρὸν πλοῖον, καὶ κάκιον.

Πλοΐζω, Πλοΐζομαι, ἐν τῇ παλαίᾳ πλέω - πλέω - πλώω, μετέρχομαι τὸν πλοῦν ἐμπορείας ἕνεκεν. Πολύβ.

Πλοϊκὸς, ἡ, Πλοΐμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλωΐμος, πλοϊσικὸς, διὸ ἢ ἐφ' ᾧ διώκασί τινες πλεῦσαι. παρὰ Θουκυδ. Πλοϊμώτερος, τὸ Συγκριτικ.

Πλοιοσεδὴς, έος, ὁ, ἡ. πλοίῳ ὅμοιος. πλοίου σῶμα - εἶδος ἔχων. Σχόλ. Βισήν. εἰς Ἀεισοφ. Ἱππ. 759.

Πλεῖον, τὸ. (πλέω) κατασκευή τις ἐκ ξύλων, σιωπεδεμένη μὲ ἰδιαίτερον τινα οἰκίσκον ἢ σκαφίδος ζέον, εἰς τὸ μεταφέρειν ἀνθρώπους τε καὶ φορτία διὰ τῆς ἥλαδος ἢ διὰ τῶν μεγάλων ποταμῶν. Καϊκιον. ἔστι δὲ μικρότερον τῆς νηὸς, καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν πλοίων κατασκευὴ ἦν εὐρυγλωσσοτέρα τῆς νηῶν, διὰ τὸ φορτία μεταφέρειν εὐπρεπέστερα, διὰ τοῦτο ἐνίοτε διακείμενα ὑπὸ τῆς "Ναυὸς" διὰ τῆς "Στρογγύλου" ὅτε καὶ σημαίνει τὸ μεταφέρον ἢ τὸ φορτηγικὸν, ἐμπορικὸν. (ὡς καὶ "Ναῦς στρογγύλη".) οὕτω καὶ τὸ "Πλοῖον μακρὸν" ὅτε καὶ σημαίνει τὸ πολεμικὸν, ὡς καὶ τὸ Ναῦς μακρά.

Πλοιοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πλοῖον φέρων - βαστάζων.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλόκαμος.

Πλόκαμον, τὸ. Ζήτ. Πλόκανον.

Πλόκαμος, ὁ. (πλέκω) τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, βόστρυξ, πλεξίδα, τὸ τῆς τριχῶν τῆς κεφαλῆς πλέγμα, ὁ ὅλος βόστρυχος. καθόλου δὲ σχοινίον, σειρὰ, παῦ μακρὺ σῶμα ὡς σχοινίον ἐπιστρεμμένον ἢ πεπλεγμένον. Ἔτι δὲ καὶ οἱ μακροὶ πόδες τῆς πολυπόδων - ὀκταποδίων καὶ σηπίων. Ζήτ. Πλεκτάνη.

Πλοκαμώδης, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἡσυχίου "Πλοκαμωδία, αὖτε τὴν, Πλοκαμίδα. ἐκ τοῦ Πλοκαμὶς.

Πλόκανον, τὸ. (πλέκω) λικμὸς, λικμητήριον, ἢ λίκνον, διὸ ἢ καθαιρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου κοσκινίζοντες τον εἰς τὴν ἄλωνα, (Δερμόνιον). ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο πεπλεγμένον ἦν. καθόλου δὲ, Πλέγμα. Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. Διόδ. Σικ. γ'. 32. Πλατ. εἰς Τίμ. σελ. 350. καὶ, 405. ὅπου ὁ Σειῆδ. "Πλόκανον" ἀπέγνωσε. παραπλησίως τούτῳ ἔστι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. ἐκλελ. χρησ.

Πλοκὰς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλόκαμος.

Πλοκερὸς, ρὰ, ρὸν, πλεκτὸς, πεπλεγμένος, παρὰ Θεοκρίτῳ ζ'. 18. κατὰ τὸν Σχολ. αὖτε τοῦτο "Πλακερὸς" τινὲς ἀπέγνωσαν.

Πλοκεὺς, έως, ὁ. ὅστις πλέκει τὰς τείχας ἤτοι τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. Friseur. Πολυδ. καθόλου δὲ, ὁ Πλέκων, ὅστις πλέκει πλέγματα. Ἱππακρ. Διαιτ. α'. 13.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πλοκὴ, ἡ. τὸ πλέκειν, ἐμπερδεύειν, ὑφαίνειν. τὸ πεπλεγμένον, ἐμπερδεμένον, ὑφασμένον, πλέγμα, ὕφασμα, πλεγμάτων συνθέσις, μεταφορικ. καὶ ἡ πεπλεγμένη - ἐμπερδεμένη ὁμιλία. Δόλος, ἀπάτη, μηχανή.

Πλεκίζω, πλόκης ποιῶ, πλέκω. "Ἀφελὲς πεπλεκισμένη". Ἱπποκρ. Ἐπισ. ἀφελῶς - ἁπλῶς - πεπλεγμένας ἔχουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Πλόκιμος, ὁ, ἡ. ὁ δυνάμενος πλεχθῆναι ἢ ὑφανθῆναι εἰς πλέγματα - εἰς πλέξιμον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. ὅπου ὁ Πλίνιος (ιϛ'. 36.) "Πλωτικὸς" αὐτὸ γνώσει.

Πλόκιον, τὸ. ὑποκορ. τῆς Πλόκος, πλόκαμος, πλεξίδα, ἕλος βότρυχος. χρυσῆ ἁλύσις πλεκτὴ ὡσεὶ τὸν τριμμὸν, ὡσεὶ ἕρμιον.

Πλόκιος, ία, ιον. πεπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, σκολιός. Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. Ἐνεργητ. "Πλεκτὴ" Ὀρφ. "Υμν. δ'. 11. ὅπου "Πλόκη" πρότερον ἔκειτο.

Πλόκος, ὁ. (πλέκω) Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Πλόκαμος. Σοφοκλ. ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ἐν τῇ σωσθείσῃ "Φλόκος".

Πλόμος, ὁ. καὶ, Πλομίζω, αὐτὶ τῶ, Φλόμος, καὶ, Φλομίζω. Ἀεισοτ. ζώ. Ἱστορ. ἡ. 20. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωσθείσῃ τὸ, Πλομίζω, καὶ Πλομίον, καὶ Πλεμυὶς, αὐτὶ τῶ, Χρωματίζω, ποικίλλω, ἀφ' χρωμάτων, κ. τ. τ. αὖθι, ζῶα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα σημειῶ. ἀγχὶ δὲ ἐκ τῆς Λατινικῆς *Plumarium*. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Πολύμιτος.

Πλόος, καὶ σωαλ. Πλοῦς, ὁ. τὸ πλέειν - ταξειδεύειν. τὸ ὅτι τῇ θαλάσσῃ ἀφ' τῶ πλοίω πλεύσιμον, ἢ ἡ ὅτι τῷ ὕδατος ἀφ' τῶ πλοίω εὐοιποεία. (Navigation) ναυτιλία, ἁρμήνισμα, ἐξαπόρθμευσις, πλεύσιμον. Καὶ ὁ εἰς τὸ πλέειν καιρός. Θεοκυδίδ. α'. 137. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει" Πλοῦς τῆς νεὼς τὸ ὠφέλημα, μέχρι ἂν τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει. ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν, Πλοῦν ἔλεγον. Νικαίδρ. Θηρ. 10. καὶ 295. σὺν τοῖς ὅροις καὶ τῶν Σχολιαστῶν. "Δύσπλοος πλοῦς". Παροιμ. ὅτι τῇ ἀσφαλῶς τι πραττόντων, καθάσον οἱ ἐξαμαρτάνοντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν, ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Πλάτ. εἰς Φαίδων.

Πλουδοκέω, ὦ. πρεσβύω - ἀπαντέχω ὑπάδειον - καλὸν καιρὸν ἀφ' πλεύσιμον. Κικέρ. Ἀττ. ἰ. 8.

Πλουθυγίεια, ἡ. (πλοῦτος, ὑγεία) πλοῦτος καὶ ὑγεία. Ἀεισοτ.

Πλουσιάζω, πλουτίζω, πλούσιον ποιῶ. Ἡρωδιαν.

Πλουσιακὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πλούσιον ἁρμόζων - ἁρμόζων. Ἀθλιό. ιγ'. σελ. 565. καὶ Πλούσιος.

Πλουσιάω, ταὐτὸν τῷ, Πλουτέω. πλούσιος εἰμί. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ. ὁ πλούσια δῶρα δίδους - χαρίζεται. ὁ πλουσίως χαριζόμενος.

Πλούσιος, ία, ιον. καὶ Ἐπίρ - ίως. ὁ πλοῦτον καὶ κτήματα ἔχων. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 37. — 39. "Τοὺς πλείω τῆς ἱκανῶν ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πλουσίους καλῶ". ὁ ὠφελιμώτερον - πολὺ ὑπό τινος ἔχων, δαψιλὴς, εὔπορος, ὁ πολλὴ οὐσίαν ἢ περιουσίαν ἔχων, πολυόσιος, χρημάτων καὶ ὠφελιμίας κύριος, πολυκτήμων, μετὰ Γενικ. Εὐριπ. Ὀρέσ. 388. καὶ ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ὑπάρχων, ἄρχων. Πλουσίως, περιττῶς, δαψιλῶς, ἀφθόνως.

Πλουταγαθὴς, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 797. "Δώμασι πλουταγαθοῖς". ὁμαρτημ. χαρακτ. αὐτὶ τῶ, Πλουταγαθὴς, ὁ, ἡ, (γαῖα) πλούσιος, δαψιλὴς.

Πλουτακαδήμεια, ἡ. (πλοῦτος) ἀκαδημία ἢ τὰ πλάτη διδάσκουσα - τιμῶσα - δίδουσα.

Πλούταξ, ὁ. πλούσιος, ὁ πολλὴν ὠφελιμίαν ἔχων, ἐκ τῆς Πλούτος, ὁ σχηματισμὸς ἔτος σημαίνει πολὺ ὠφελιμωτέραν αὔξησιν ὁ ἐστὶν ὑπέρθεσιν καὶ ὑπόπτασιν παρὰ μείωσιν, ἐν ταύτῃ δὲ ἐκφράζει καὶ καταφρόνησιν, ὡς ἡ τῆς σωσθείσης καπάλιξις ἄρος, καὶ ἄραρος, οἷον Ἀρχόντερος, ἢ Ἀρχοντάραρος. οὕτω καὶ τὸ, Στόμφαξ, καὶ τὸ, Πύλαξ. Ἀθλιό. σελ. 132. καὶ 517.

Πλουτελεία, ἡμαρτ. χρηφ. ἐκ τῆς Σχόλ. σελ. 1125. αὐτὶ τῆς, Πολυτέλεια.

Πλουτεὺς, έως, ὁ. ὁ Πλούτων, ὁ Θεὸς τοῦ ἅδου καὶ τῆς γῆς· ἀφ' τὸ ὠφεικλεῖσθαι τὰ πλούτη. Ὀρφ. ἀργ. Ἀνθελ. καὶ Ἡσύχ. Ζήτ. Πλούτων.

Πλουτέω, ὦ. (πλοῦτος) πλούσιος εἰμὶ, πλοῦτον ἔχω. Μεταφορ. ὠφελίσεσιν - ἀφθονίαν ἔχω εἴς τι. μετὰ Γενικ. Ξενοφ. ὅθεν

Πλουτηρὸς, ρὰ, ρὸν. ὁ εἰς πλοῦτον ἢ εἰς πλοῦτον αἰτίκων, ὁ πλουτίζων, πλοῦτον διδοὺς, ἢ ὁ δυνάμενος ποιῆσαί τινα πλούσιον. πλουτοποιὸς, χρηματοποιὸς. Ξενοφ. Οἰκ. β'. 10. "Ὡρῶσε σὺ τι πλουτηρὸν ἔργον ὑπεραίρομον, ὠφελησίαν ποιεῖν". τὸ δυνάμενον ἢ τὸ ἱκανὸν πλοῦτον φέρειν, (παραλείπεται, Τυρκ.)

Πλουτίζω, (πλοῦτος) πλούσιον ποιῶ τινά. Ξενοφ.

Πλουτίνδην, Ἐπίρ. κατὰ τὸν πλοῦτον, κατὰ τὴν ὠφελησίαν. Ἀεισοτ.

Πλουτογαθὴς, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πλουταγαθὴς.

Πλουτοδοτέω, ὦ. πλοῦτον δίδω - χαρίζω. ἀφθόνως - πλουσίως δίδω - χαρίζω. μετὰ Αἰτιατ. Ὀρφ. Ὕμν. ἐκ τῆς

Πλουτοδοτὴρ, ῆρος. καὶ, Πλουτοδότης, ου, ὁ. ὁ πλοῦτον διδοὺς - χαρίζων. Πλουτοδότειρα, ἡ. ἡ πλοῦτον διδοῦσα.

Πλουτοκρατία, ἡ. κράτος - ἐξουσία τῶν πλούτων ἢ τῆς πλουσίων. ὃ ἐστὶν ἡ τῆς πλουσίων ἀρχὴ καὶ ἐξουσία. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. 5. 12. "Ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, Πλουτοκρατίαν τὴν πολιτείαν ἐνόμιζε".

Πλουτοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πλούσιον ποιῶν.

Πλοῦτος, ὁ. (ἐκ τοῦ Πολὺν ἢ Πολὺ ἔπος, Πλόετος) πλούσιος - πλήρης - δαψιλὴς - ἄφθονον - εὔφορον ἔτος, πλούσιος ἢ καρποφόρος χρόνος, ἢ ἐκ τῆς σπερμάτων ἐπικαρπία, καὶ ἡ παισπερμία. Ἰλ. Α. 171. 2) Ἀφθονία, ὠφελησία, δαψίλεια, πολλὴ ὠφελησία, κῆσις, ὄλβος, θησαυρός. Αἰθολογ. "Πλοῦτος, ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής". αἱ μαθήσεις δηλαδή. Πλουτωτικ. Τὰ πλούτη. Κατὰ τὸν Ἀεισοτ. Ῥητ. ά. 5. καὶ Πολιτ. ά. "Πλούτη μέρη (εἰσὶν) νομίσματος πλῆθος, γῆς, χωρείων κτήσεις, ὑπάρχων κτήσεις, καὶ βοσκημάτων, καὶ ἀνδραπόδων".

Πλουτοταφεὺς, έως, ὁ, ἡ. ὁ πλοῦτον θάπτων. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α. ὅπου ἡμαρτημ. "Πλουτοτάφης" κεῖται.

Πλουτοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πλοῦτον φέρων, ὁ πλουτίζων, ὁ πλοῦτον παρέχων, πλουτοδότης. Πλούταρχ.

Πλουτόχθων, ονος, ὁ, ἡ. "Γόνος πλουτόχθονος". Αἰσχύλ. Εὐμενίδ. 945. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων καρπός" κατὰ τὸν Σχολ. κατ' ἐμὲ δὲ γνώμῃ, δύναται ἐκληφθῆναι καὶ ὑπὸ τῆς Μετελλείων.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ Θεὸς τοῦ ἅδου, ὁ καπνοχθόνιος δαίμων, ὁ τῆς νεκρῶν ἐξουσιαστὴς - βασιλεὺς, ὑπάτιον τοῦ Ἅδου, κατὰ τρόπον ὑπὸ Εὐριπίδου καὶ Πλάτωνος, (ὡς Κρατύλ.) μνημονεύεται. "Τὸν Ἅιδην ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τῶν πλούτων δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν αἴρεται". Ὁ Ἰσοκράτ. εἰς Εὐαγόρ. μετηχειρίσθη τοῦτο, ἀλλ' ὁ Παυσανίας (ε'. 26.) εὗρε τοῦτο καὶ ὑπαίθριον εἰς ἓν παλαιότατον ἄγαλμα. Ἡ μήτηρ τῶν Τιτανίδων ἐλέγετο Πλουτώ. 2) Ταύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ταὐτὸν τῷ, Πλεῖτος. ὁ δεσπότης τῶν πλοίων θεός. Αἰσχύλ. Πρόμ. 727.

Πλουτωνεῖος, καὶ, Πλουτώνιος, ὁ, ἡ. παῖς ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν Πλούτωνα. "Πλουτώνια" φοσυπακ. "χωρία" ὅπου βλαβερὰς ἀτμὰς ἔχοντες ἢ ἀναδιδόντες, οἷον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τὸ τῆς Κιμῶς ἄντρον, ὅπερ ἐνομίζετο ἡ ἐν τῷ ᾅδῃ κατάβασις.

Πλοκανον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πλόκιμον.

Πλοκμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλόκαμος, σειρὰ ξιχῶν, πλεξίδα. Ἰλ. Ρ. 52.

Πλοώδης, εος, ὁ, ἡ. (πλόος) πλέων, κολυμβῶν. πταίων-πλαιώμορος-σφαλλόμορος, ἀκατάστατος, μὴ σαθερὸς, ἀβέβαιος.

Πλόω, Ἰωνικ. Πλώω, Πλῶμι. αὐτὶ τοῦ εὔχρηστός ἐστιν ὁ Ἕνες. Πλέω. ὅθεν τὸ, Ἐπέπλων, Ἐξέπλων. Ἐκ τῆς δασείας Φλόω, ἐγένετο τὸ Λατιν. Fluo. ὡς καὶ ἐκ τοῦ, Πλωτὸ, τὸ Fluta. Ζήτ. ἐν τῷ, Φλέω.

Πλῦμα, τό. (πλύω, πλυίω) ὕδωρ-νερὸν δι' οὗ πλυίνει τις τι, ἢ ἐν ᾧ ἔπλυνε τις τι, ὑπόπλυμα.

Πλυνεὺς, έος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλυντὴρ.

Πλυνὸς, ὁ. ἀγγεῖον ἢ δεξαμβυὴ (σκαφέλλα, κυπαῖα) λάκκος-βόθρος σὲ ὅτα πλυίονται τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια καπαπατήματα. (καὶ ἐνταῦθεν ὁ Ὅμηρος συγχέει τὸ Πλυνὸν μετὰ τοῦ Στένου) ἢ σὲ ὅτα ἐπλύθησαν καὶ ἐκαθαρίσθησαν. Ἰλ. Χ. 153. "Πλυνοὶ δῦρεες". τὸ δὲ "Πλυνὸν ποιεῖν τινά". ταὐτόν ἐστι τῷ, Πλυίειν τινά. ὑβρίζειν, λοιδορεῖν, κακολογεῖν. Ἀριστοφ. Πλούτ.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ. (πλυίω) ὁ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλυίων. ὁ ἐν τῷ πλυνῷ καπαπατῶν τὰ ἱμάτια καθαρίζει καὶ παχρύει αὐτὰ ὑπὸ τῆς ῥύπης.

Πλυντήριος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρξεως εἰς τὸ πλυίειν. ἐνταῦθεν τὸ "Πλυντήρια, τά". ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, εἰς ὑπὸ τὴν Ἀγλαύρῳ τὴν τοῦ Κέκροπος θυγατρὶ τιμὴν ἄγεσι. Ξενοφ. Ἑλλ. α. δ'. 12. Ζήτ. καὶ, Καλλυντήρια.

Πλύντης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλυντὴρ.

Πλυντικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρξεως εἰς τὸ πλυίειν.

Πλύντρια, ἡ. κὴ, Πλυντρὶς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Πλυντὴρ, καὶ, Πλυίτης. ἢ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλυίουσα, Πλύστρα. Ἐπιδέτ. "Πλυντρὶς γῆ". γῆ τις ὑπάρξεια εἰς τὸ καθαρίζειν καὶ παχρύειν τὰ ῥερυπωμένα καὶ λερωμένα ἱμάτια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. 5.

Πλύντρον, τό. (πλυίω) ὁ διδόμενος μισθὸς τῷ πλυντῆρι ἢ τῇ Πλυντρίᾳ. τὰ πλυτικά. Πολυδ. ζ'. 11.

Πλύνω, Μέλ. πλύσω. ἐκ τοῦ Πλύω τοῦ ὡρωτοτύπ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Pluo. ὁ σημαίνει τὸ Βρέχω, ὑγραίνω, Κλύω. καὶ ἐνταῦθεν ἐξαιρέτως σημαίνει τὸ, Διὰ τὴ ὑδατος καθαίρω-παχρύω τὰ ῥερυπωμένα-λερωμένα ἱμάτια, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ. Ἰλ. Χ. 155. "—ὅτι εἵματα Πλυίεσκον ἄλοχοι". Μεταφορικῶς δὲ αὐτὸ τοῦ, Ὑβρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, βλασφημῶ, ἀφ' λόγων τιμωρῶ, (μαλόω), κακῶς λέγω. Μενάνδρ. παρὰ Σουίδ. "Ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖκα ὅταν λέγῃς, τὸν πατέρα μου σὲ τύπτω ὡς ἐγὼ πλυνῶ". "Ἀν ἡ ῥῆσις "Δάκρυ πλυίειν". δάκρυα χυίειν, ἦτον ἀληθὴς, τότε βέβαια ἡ ὡραία σημασία ἐξηγεῖτο καλῶς.

Πλύσιμος, ὁ, ἡ. παῖς ὅ, τι εἶναι ἀφ' νὰ πλυθῇ.

Πλύσις, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ πλυίειν, πλύσιμον.

Πλύσμα, τό. ταὐτὸν τῷ, Πλύμα, τὸ πλυμρίον.

Πλυσμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πλύσις.

Πλύτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ. Πλυντὴρ.

Πλυτὸς, τὴ, τὸν. πεπλυμένος, πλυμρὸς.

Πλύω, ἕπερος τις σχηματισμὸς ἐκ τοῦ, Πλέω. Πλόω, Πλύω, ἀφ' ἧ ὁ Μέλ. πλύσω. Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ Φλόω, ἢ Φλύω, ἐγένετο τὸ Λατιν. Fluo. ἐκ τῆς σημασίας τοῦ Ῥέω, καὶ Κολυμβῶ, ἔστιν ἡ Οὐδετέρα τοῦ Κλύω, κ. τ. τ. ἐν τῷ, Πλυίω.

Πλωὰς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλώσα, ἡ πλέουσα, κολυμβοῦσα, ἀφεπλαωμένη. "Νεφέλαι πλωάδες". αἱ ἀφεπλαωμέναι. παρὰ Πλουτάρχ. τροβλ. συμ. "Πλωϊάδες" κεῖται. "Νῆσοι πλωάδες". νῆσοί τινες ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, αἵτινες μετὰ ταῦτα Σποράδες ἐκλήθησαν, εἶτα κατῴκησαν αἱ Ἅρπυιαι. καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐταὶ αἱ Ἅρπυιαι. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1093. ὅπως ἄλλοι "Πτωχάδες, καὶ ἄλλοι, Πτωκάδες, ἀνέγνωσαν. Ζήτ. Πτωκάς.

Πλωΐζω, καὶ, Πλωΐζομαι. (πλόω) παρὰ Σουίδ. Πλοΐζω, πλέω, ἀρμυρίζω, κολυμβῶ. ὁ Σουίδ. ἑρμίνευ. τὸ, Πλοΐζει, ἀφ' τὸ περιέρεται ὁ Πλάτ. πολιτ. γ'. σελ. 264. ἀναφέρει τὸν ἐν Ἰλ. Ω. 12. ῥῆσιν "Πλωΐζοντ' ἀλύοντα". ὅπερ "Πρωΐζοντα" ἴσως ἐγράφη ποτέ.

Πλωΐμος, ὁ, ἡ. (πλόω) ὑπὸ θαλάσσης, ἡ διαμρὴ πλεύσιμος, ἐφ' ἧς διύαται νὰ πλεύσῃ τὸ πλοῖον. Navigable. "Ναῦς πλωΐμος". παρὰ Δημοσθ. ἡ διαμρὴ πλεῦσαι, ἱκανὴ, ὑπήκοος εἰς πλοῦν. "Πλωΐμων γενομρίων". σωυπακέεται τὸ "Ἀνέμων" Διον. Ἁλ. ἀρχ. β'. 64. εἰς πλοῦν ὑπηκόων γενομένων τῶν ἀνέμων. ὅθεν καὶ τὸ "Ἧττον πλωϊμωτέρων ὄντων". Θουκυδ. καὶ τὸ "Τὰ πλωΐμα τῆς ὥρας μηδέπω ἐστί". Ἡσιοδ. Ἀσθ. ἑ. σελ. 238. οἱ ὡρὸς πλοῦν ὑπήκοοι ἄνεμοι.

Πλωὶς, ίδος, ἡ. ἡμαρτ. γραφ. ἀφ' Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 1054. αὐτὶ τῆς, Πλωάς.

Πλωὸς, τοῦ, κολυμβητὴς. Ὀππιαν. ἁλ. β'. 196. ἔτι δὲ καὶ ἰχθὺς ποιὸς, ὅστις ἄλλως Κεφαλὸς λέγεται.

Πλώσιμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλωΐμος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 663.

Πλωτεύω, Πολύβ. ιε'. 29. ταὐτὸν τῷ, Πλέω, καὶ, Πλόω. ὅθεν παρήχθη τὸ, Πλώσης.

Πλωτὴρ, ῆρος. καὶ, Πλώστης, ου, ὁ. ὁ πλέων-κολυμβῶν. 2) Ναύτης, ὑπηρέτης, ὁ ὑπὸ τὰ πλοῖα ὤν. Μυσ.

Πλωτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρξεως εἰς πλοῦν. ὁ πλεῦσαι διυάμενος ἢ εἰς τὸ πλέειν γεγυμνασμένος-κατεσκευασμένος. "Πλωτικοὶ", οἱ. οἱ ναῦται. Πλούταρχ. τροβ. συμ. β'. ά. 2.

Πλωτὸς, τὴ, τὸν. πλωΐμος, πλώσιμος. Ἐνεργητ. ὁ πλέων-ἀρμυρίζων ἢ κολυμβῶν-νηχόμενος, ὁ διυάμενος πλεῦσαι. "Ζῶα πλωτά". Ἀριστοτ. πολιτ. 2) Ὁ εἰς πλοῦν ὑπήκοος καιρός. Οὐσιαστ. "Πλωτῆς ἀρετῆς τε". αὐτὶ τοῦ, Πλόος, πλοῦς. Ἡράκλ. ἀλληγ. ζ'.

Πλοὺτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πλωτὴρ.

Πλώω, ταὐτὸν τῷ, Πλέω. Ἰλ. Φ. 302.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Τὸ Π μετὰ τὸ Ν.

Πνείω, Ποιητ. αὐτὶ τῦ, **Πνέω**.

Πνεῦμα, ατος, τό. (πνέω) πνοὴ, φύσημα, αὔραπνοὴ, Ζωή. ζωὸν ἤτοι ζωντανὸν σῶμα. "Πάλαι ποτ' ἐθρήμλιω πνεῦμα, νεῦ δ' ἔκ ἔτ' ἔδεν". Φοίνιξ παρ' Ἀθλίῳ. σελ. 530. 2) Ἀὴρ, Ἄνεμος, ἀέρας. Ἀειφοτ. κόσμ. "Ἄνεμος ἔδεν ἐςὶ, πλλὼ ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος. ὅσις ἅμα καὶ Πνεῦμα λέγεται. Λέγεται δὲ καὶ ἕτερος Πνεῦμα, ἢ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ δι' ὅλε παίπων διήκσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος ἐσία". Αἰσχύλ. "Πνεῦμα βίᾳ". ἡ ζωτικὴ πνοὴ, ἡ ἀναπνοὴ τῶν ζώντων. Ὀφθαλμοτέρα δὲ ἐςὶν ἡ σημασία αὐτὶ τῦ, Ψυχὴ, καὶ ἔτις ἄλλη ἄϋλος Οὐσία. 3) Τὸ δασὺ καὶ ψιλὸν σημεῖον ἐν τῇ φορᾷ τῶν λέξεων, ὅπερ ἐςὶ μέρος τῆς Προσῳδίας.

Πνευματέμφορος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, **Πνευματοφόρος**. Ἐκκλησ.

Πνευματίας, ᾶ, ὁ. ὁ ἀθρόως ἢ ἐκβυρῶς πνέων - ἀναπνέων, φυσκωμλώδης, πλήρης ἀέρος. ἔτι δὲ παὐτὸν τῷ, **Πνευματικός**.

Πνευματιάω, ῶ. παὐτὸν τῷ, **Πνευσιάω**. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πνευματίζω, (πνεῦμα) "Ὑπὸ ῥιπίδων πνευματίζομαι". Ἀντίγον. 151. ἀνεμίζομαι, ἀερίζομαι, κινῶ τὸν ἀέρα ὄφρ τῷ ῥιπιδίῳ ὡρὸς ἀναψυχλὼ μου. 2) Σημειῶ - γεάφω - ὑφαίρω μετὰ τῦ δασέος ἢ ψιλῦ πνεύματος. Γραμματ.

Πνευματικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤ. -κῶς. ὁ εἰς πνεῦμα - πνοὴν - φύσημα - ἄνεμον ἀνήκων. "Μόριον πνευματικόν". μέρος τι τῦ σώματος εἰς ἀναπνοὴν ἀνήκων. "Ὄργανον πνευματικόν". μηχανὴ κινεμένη ὄφρ τῦ ἐν αὐτῇ ἐγκεκλεισμένε ἀέρος. 2) Ἀνεμώδης ἢ ὁ εἰς πνεύματα ἤτοι ἀνέμους ὑποκείμενος· ὁ ἀνέμους ἔχων ἐν τῇ κοιλίᾳ. πλήρης ἀνέμων, *Flatuosus*. Ἑρμηνευτ. ὁ πνέων, φυσῶν, φυσκόνων, πνευμάτων ὑπόξενος, πνευματώδης. Καλῦνται ἔτι Πνευματικοὶ, καὶ αἵρεσις τις Ἰατρῶν, οἵτινες θέλησιν ὅτι ὅλα τὰ ἐν τῇ παθολογίᾳ καὶ φυσιολογίᾳ ἐκ τῦ Πνεύματος ἑρμηνεύονται.

Πνευμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν πνεῦμα.

Πνευμάτιος, ὁ, ἡ. καὶ, **Πνευματίας**, ᾶ, ὁ. ἀνεμώδης, ὁ εἰς πνεύματα ὑποκείμενος, ὁ πνεύματα μένος. Καὶ ὁ ἀνέμων ὑπόξενος, ὁ πνεύματα φέρων, ἀνεμώδης. Ἄρατ. Διοσημ. 53.

Πνευματισμός, ὁ. (πνευματίζω) ἡ φορὰ καὶ σημείωσις γράμματος ἢ λέξεως τινὸς δι' τῦ τῆς φωνοσωδίας πνεύματος.

Πνευματοδόχος, ὁ, ἡ. ὁ πνεύματα - ἀνέμους δεχόμενος.

Πνευματοκήλη, ἡ. πάσμὸς κατὰ τὸ ὄσχεον, ὅτε καὶ αἱ ὄρχεις φυσκωμλύοι εἰσὶ ὑπ' ἀνέμε. Ὄρα Διοσκορ. δ'. 66.

Πνευματοκίνητος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤ. -τως. ὁ ὑπὸ τῦ πνεύματος - ὑπὸ τῦ ἀνέμε κινεμένος - διεγειρόμενος.

Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ. ἡ. ὁ τὰς ἀνέμους ἢ τὰ πνεύματα - τὰς δαίμονας καλῶν. ἀμφ.

Πνευματομάχος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ τῶν ἀνέμων ἢ μετὰ τῦ πνεύματος μαχόμενος.

Πνευματόμφαλος, ὁ, ἡ. πάσμὸς κατὰ τὸν ὀμφαλὸν, καὶ ὁ ποιῶν τὸν πάθος πάσχων. ὁ πνευματώδη ὄγκον - φύσκωμα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἔχων.

Πνευματοποιέω, ῶ. πνεύματα - ἀνέμους ποιῶ. εἰς πνεῦμα μεταβάλλω, ἀνεμώδη ποιῶ, μετὰ ἀνέμε πληρῶ - γεμίζω. "Τὰ πεπηγότα πνευματοποιεῖν". Ἀριστοτ. προβλ. β'.

Πνευματόῤῥοος, ᾶ, ὁ, ἡ. Πλάτ. εἰς Κρατύλ. 25. ὁ ὑπ' ἀνέμων ἢ μετ' ἀνέμων ῥέων. ὁ ῥοώδη πνεύματα ἔχων.

Πνευματοφορέομαι, φέρομαι - κινεῦμαι ὑπὸ τῦ ἀνέμε. διώκομαι - ἢ ἐμπνευσμένος - σῦθις εἰμὶ ὑπὸ τῆς ἀύλων πνευμάτων. ἐκ τῦ

Πνευματοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ πνεύματος ἢ ἀνέμε φερόμενος - κινέμενος. ὁ ὑπὸ θείε πνεύματος ἐμπνευσθεὶς, ἢ ὁ θεῖον πνεῦμα φέρων ἐν ἑαυτῷ, σῦθις, ἔμπνους, πλήρης πνεύματος, ἢ ἐν κατοχῇ πνεύματος ὤν. παρὰ τοῖς Ο'.

Πνευματόω, ῶ. εἰς πνεῦμα - ἄνεμον μεταβάλλω. φυσκόνω, ἀνέμε πληρῶ. Πλούταρχ.

Πνευματώδης, ες, ὁ, ἡ. πλήρης πνεύματος, γεμάτος ἀνέμων, *Flatosus*, ἀθματικός. ὁ ἀνέμους διεγείρων - προξενῶν. ὁ φυσκόνων.

Πνεύματωσις, εως, ἡ. (πνευματόω) τὸ πνέειν - φυσᾶν. καὶ

Πνευματωτικός, κὴ, κόν. ὁ φυσῶν - πνέων, φυσκόνων ἢ πνεύματα διεγείρων, πνευματώδης.

Πνεύμενος, ὁ. παὐτὸν τῷ, **Πνευματώδης**. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Πνευμονευτικὰ ὄργανα. ἡμαρτημ. αὐτὶ, **Πνευματικά**.

Πνευμονία, ἡ. παὐτὸν τῷ, **Πλευμονὶς**, πάθος περὶ τὸν πνεύμονα.

Πνευμονίας, ᾶ, ὁ. ὁ αἰτίκων εἰς τὸν πνεύμονα. "Λοβὸς πνευμονίας". Πολυδ.

Πνευμονικός, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸν πνεύμονα αἰτίκων, ὁ πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ περὶ τὸν πνεύμονα πάθος ἔχων.

Πνεύμων, ονος, ὁ. (πνέω) ὄργανον ἀρτηριῶδες (ἐν τῷ τῶ ζῴε σώματι) ἐκ τῆς λείας καὶ ξαχειῶν ἀρτηριῶν συμφύτερος, ὄργανον ἀναπνευστικόν. Γαλην. παὐτὸν τῷ, Πλεύμων, Πλεμόνιον. *Pulmo*. Ἱλ. Δ. 528. 2) Εἶδος θαλασσίε ζῴε. *Mollusceum*. Διοσκορ. β'. 38. καὶ Ἀθλίῳ. ἡ

Πνεῦσις, εως, ἡ. (πνέω) τὸ πνέειν, ἀναπνέειν, φυσᾶν, φύσημα.

Πνευσιάω, (πνεύσις) βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέω, ἀγκομαχῶ, ἀθματικὸς εἰμί.

Πνευστικός, κὴ, κόν. ὁ εἰς πνοὴν - φύσημα - πνοὴν αἰτίκων, ὁ φυσῶν, φυσκόνων, ἀνέμους προξενῶν. Ἀθλίῳ. β'.

Πνέω, Μ. πνέσω, φυσῶ, ὑπὸ ἀνέμων. Ὀδυσ. Ε. 469. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 3. "ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει". Ἀναπνέω, πνοὴν ἀφίημι ὑπὸ τῶ πνεύμονος, ἢ ὑπὸ τῦ σώματος, ἀναπαύω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, πνοὴν - ἀτμὸν - ὀσμὴν ἀφίημι ὑπὸ τῦ σώματός μου, ὀζω. "Πνέων δυσῶδες - δυσώδης". "Πνέον κρόκυ". Διοσκορείδ. γ'. 94. "Μέγα πνέων". καὶ ἀνθρώπων ὑπερηφάνων ἢ θαρραλέων, ἢ εἰς θυμὸν - ὀργὴν καὶ πάθη ὄντων, καὶ ἐν παὐτοῖς φυσόντων - μεγάλως ἀναπνεόντων καὶ φρυαττόντων. "Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν". Δημοσθ. αὐτὶ τῦ "Μέγα ἔπνει". πιθανὸν καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλ. ἀρχ. ἡ. 52. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε. 12. "Οἱ πῦρ πνέοντες". οἱ ἄγριοι, θηριώδεις, εἰ θυμῷ καὶ ὀργῇ ἔμπλεοι. Παρὰ Ποιηταῖς· "Ἄρεα πνέων". ὑπὸ γενναίων καὶ θαρραλαίων μαχητῶν - φρατιωτῶν, ἅπερ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. "Μένεα πνείοντες". θυμῷ καὶ δυνάμεως γέμοντες, θαρσαλέοι. "Βοιωτοὶ ὑπὲρ σακέων πνείοντες". Ἡσίοδ. Ἀσπ. 24. εἰ μὴ δυνάμθμοι ὁλοτελῶς ὑπὸ τῇ αἰσχύνῃ κρυφθῆναι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πνιγαλίων, ὁ. (πνίγω) παυτὸν τῷ, Ἐφιάλτης, Θεμίσων παρὰ Παύλ. Αἰγιν. γ'. 15. ἀφ' ἧ ἀφοίχθη τὸ ἡμαρτ. Πνιγαμών.

Πνιγέα, ἡ, παρὰ Γαλλ. Νόσ. αὐτ. ἑρμῆν. ἀφὰ τῆ, *Vaporarium*, θάλαμος - οἰκίσκος ἢ καμάρα τῆ λεβῆτ.

Πνιγεύς, έως, ὁ. τόπος - ἀγγεῖον ἐν ᾧ πνίγεταί τι, ἢ καὶ ἐν ᾧ δύναται νὰ ἐφηθῇ - ὀπτηθῇ τι. ἄρα, εἶδος κλιβάνου (φύρια) ἢ γῆϊνα αὐθράκων κάμινος, ἐν ᾧ ἔχονται καὶ καίονται αὐθρακες, ἢ ἐν ᾧ ἀφὰ τῆϊ αὐθράκων ψήνεται (ὀπτᾶται κρέας). Ζήτ. Πίγω, Ἀειτοτ. γηρ. 2. οὕτω καλεῖ καὶ Ἀειτοφάν. τὸ Πῶμα - τὸ σκέπασμα, δι' οὗ σκεπάζοντες τοὺς αὐθρακας σβιώουσι. Λέγεται ἔτι καὶ ἐν τῇ Ὑδραυλικῇ σῷ μέρος ὀργάνου τινος. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Φιμὸς τῆϊ κτλωῶν. Ὁ Ἥρων ἐν Πνευμ. σελ. 171. ἑρμῆν. τὸ "Πνιγεῦς" ἀφὰ τῆ, Ἀγγεῖον σύσσομον κατεσραμμένον. καὶ ἐν σελ. 228. ἀφὰ τῆ, Ἀνεσραμμένον καὶ κοῖλον ἡμισφαίριον.

Πνιγηρὸς, ρὰ, ρὸν. (πνίγω, πνιγέω) ὁ δυνάμενος πνίξαι, ὁ πνίγων - σενοχωρῶν, καυματώδης, θερμὸς ὥσε σενοχωρεῖ τὶϊ ἀναπνοϊῇ.

Πνιγίζω, παυτὸν τῷ, Πνίγω. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 374.

Πνιγῖτις, ἡ. εἶδος γῆς. Πλίν. λδ'. 16.

Πνίγμα, τὸ. τὸ πνίγειν, πνίξιμον. τὸ σφίγγειν τινὰ εἰς τὸν λαιμὸν ἐν τῷ ἀγῶνι. Ἀειτοσόλ. Ῥητορ. γ'. 10. Αἰλιαν. ζώ. Ἰσορ. Θ'. 26. "Εἰς πνίγμα ἄγχειν. 2) Καὶ τὸ εἰς τὸν πνιγέα ὀπτημάτων - ἑψημάτων. 3) Ἐν τῇ παλαιοτικῇ, παυτὸν τῷ, Ἄμμα. Φιλόσρ. Εἰκόν. ά. 6. καὶ β'. 6.

Πνιγμονὴ, ἡ. ᾗ, Πνιγμὸς, ὁ. (πνίγω) τὸ πνίγειν, πνίξιμον. παυτὸν τῷ, Πνῖγος. ὁ σρῶτος σχηματισμὸς παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 331.

Πνιγμώδης, εος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Πνιγηρός.

Πνιγόεις, όεσσα, όεν. Ποιητ. παυτὸν τῷ, Πνιγμώδης.

Πνῖγος, εος, τὸ. τὸ πνίγειν, ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς. ᾗ ἡ ὑπερβολικὴ θέρμη - ζέση, μεγάλον καῦμα, ὥσε δυσκόλως ἀναπνέει τις. Ξενοφ. Κυν. δ'. 6.

Πνίγω, Μ. ἰξω. ἄγχω, σφίγγω τὸν λαιμὸν τινος ὥσε μὴ δυνάμενος ἀναπνεύσαι, ἀποθνήσκει. Ῥίπτω βάλλω τινὰ ἐν τῷ ὕδατι, ἐν ᾧ μὴ δυνάμενος ἀναπνεῦσαι, ἀποθνήκει. Ξενοφ. Ἀναβ. έ. ζ'. 25. "Ἐπνίγετο (τῷ ὕδατι) ὅσις μὴ ἐτύγχανεν ἐπιτεταμένος νεῶν". λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁπόσε καταπλακόνονται ὑπ' ἄλλων ᾗ χαύνται - φθείρονται. ὁ αὐτ. Οἰκον. ι'ζ'. 14. "Ἦν ὕλη πνίγῃ τὸν σῖτον". 2) Θλίβω - σενοχωρῶ ἀφὰ τῆ καπνῖ - ἀφὰ τῆ καύματος. Ξηραίνω, καίω, ἀτμίζω, ψήνω - ὀπτάω εἰς τὸν πνιγέα - εἰς τὶϊ κάμινον, καθὼς π. χ. ψήνεται τὸ κρέας εἰς τὸν φέρνον, ὁ Καπαμᾶς εἰς τὸν λέβητα, ᾗ τὸ τζιαμπλὶκ κιαμπαπὶ Τουρκισὶ λεγόμενον. Ἡρόδ. β'. 92. "Ἐν κλιβανίῳ πνίξαντες". ξηράναντες, ὀπτήσαντες. ὅτω ᾗ παρ' Ἀθήν. Θ'. σελ. 396. "Ἐν λοπάδι πνιγμῦον κρέας". ὁ Θεόφρ. ἐν τῷ περὶ Πυρὸς λέγει περὶ τῆ Πνίγειν ὅτως. "Ἔνια δὲ τῷ βραθῦ ὅτως ἐκλείπει, ἀφαφύγειν βελομένων τῷ ὑγρῶν - ἐγκαπκλείσαι χῶ, περιπαμάζοντες ᾗ πλάττοντες τὸν ἀτμόν. ὅθεν ἡ κακῶς κεῖται τὸ ἔνομα Πνίγειν".

Πνιγώδης, παυτὸν τῷ, Πνιγματώδης.

Πνικτικὸς διαβήτης". Ζήτ. Διαβήτης.

Πνικτὸς, τὴ, τὸν. πεπνιγμῦος, πνιγμῦος. Ἐγκλεισμῦος, ὡς π. χ. ὁ ἀὴρ ἐντὸς ἀγγείῳ. Καπνιζηραμμῦος, ἀτμισμῦος, κεκαυμῦος, ὀπτὸς, ἑψημῦος, ὡς π. χ. τὸ κρέας ἐν τῷ πνιγεῖ - εἰς τὸν φέρνον. Ἀθήν. Θ'. σελ 396. "Πικτὰ κρεάδια". τὰ ἐν κεκαλυμμῦοις καὶ ἀποκεχεσμῦοις ἀγγείοις ἑψημῦα, οἷον ὁ Καπαμᾶς, λεγόμενος, τὸ τζιαμπλὶκ κιαμπαπὶ, κ. τ. τ.

Πνίξ, νιγὸς, ἡ. ἡ παῦξις τῆ πνίγειν, ἄγχειν, πνιγμὸς, πνίξιμον, ἔρπσις ἢ ἀφαίρεσις τῆς ἀναπνοῆς ἢ τῆ ἀέρος ᾗ ἀναθυμιάσεως ὑπό τινος. Ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Πνιγκλίων.

Πνίξις, εως, ἡ. (πνίγω) τὸ πνίγειν - ἄγχειν, πνιγμὸς, πνίξιμον. 2) Ἡ ἀφαίρεσις τῆ ἀτμῆ τῶν κρεάτων, ὄπτησις, ἕψησις, ψήσιμον εἰς τὸν φέρνον, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, Πνικτός.

Πνοιὴ, ἡ. Ποιητ. παυτὸν τῷ, Πνοή. Ἰλ. Ε. 526.

Πνοὴ, ἡ. (πνέω) ὁ ἀὴρ, αὔεμος, ἀναπνοὴ, ἀναθασμός. "Ἡμάτοιο πνοή". Ἰλ. Φ. 355. Ζήτ. Αὔτμὴ, Ὀσμὴ, μυρωδία, ἦχος, φθόγγος, φωνὴ, Ἀνάψυξις. Μεταφορ. καὶ τὰ ζωϊκὰ - ἀναπνοϊκὰ ἔχοντα κτίσματα. Ψαλμ.

Πνοιήπους, οδος, ὁ, ἡ. ταχὺς, ἀελλόπους. Ἡσύχ.

Πνόος, ὁ. παυτὸν τῷ, Πνοή. ἔτι δὲ, Φθόγγος, φωνή. Ἡσύχ.

Πνυκίτης δῆμος". ὁ ἐν τῇ Πνυκὶ συναθροιζόμενος. Ζήτ. Πνύξ.

Πνῦμι, Πνῦμαι, Πνύω, παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾶται τὸ Πνύω, ἐν τῷ Ἀμπνύω, καὶ ἐκ τῆ Πνῦμαι, μόνον ὁ Παρακείμ. Πέπνυμαι, Πεπνυμῦος (Ἰλ. Γ. 203. Η. 347. Λ. 821.) καὶ σημαίνει κυρίως τὸ Πνέω, ἀναπνέω, ζωὸς ἢ ζωτανὸς εἰμί. ὡς καὶ παρὰ Πολυβ. ε'. 7. "Ζῶντες καὶ πεπνυμῦοι ἄνδρες". πνοὴν ἔχοντες. καὶ "Εἰκόνες οἱονεὶ ζῶσαι ᾗ πεπνυμῦαι". ς'. 53. Καὶ ἐντεῦθεν ἔτι "Οἶνος πέπνυται". αὐτὸς μόνος ἔχει ζωήν. Μετέπειτα δὲ σημαίνει τὸ, Σώφρων - φρόνιμος - γνωσικὸς - σωσπὸς - ἔμφρων εἰμί. "Πεπνυμῦα βάζειν" - φρονίμως - ἐμφρόνως - γνωσικὰ ὁμιλεῖν. Ἐντεῦθεν γίνεται τὸ, Πινύω, Πινύσω, Πίνυτος. ἢ ἐκ τύτε τὸ σχηματισμὸς ἐγένετο κατ' ἀποκοπὴν τὸ Πνῦμι, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ ἴσως τῆ "Ἔμφρων εἰμί". καὶ ἀμφότερα αὐτὶ τῆ Ἀναπνέω, ζῶ, ζωϊκῶ ἔχω. ἐκ τῆ Πνέω.

Πνῦξ, Πνυκὸς, ᾗ σωσπρτέρως Πυκνὸς, καὶ Πύκνα, ἡ. τόπος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆ ἄρεως, εἰς ὃν ἐνίοτε ἐσωαθροίζετο ὁ δῆμος καὶ ἐβελεύετο. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Δημοσθ. "Πᾶς ὁ δῆμος αὖθις καθῆτο". Ἡ θέσις τύτε τῆ τόπε φαίνεται παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Θεμισοκλ. 19.

Πνυτὸς, τὴ, τὸν. παυτὸν τῷ, Πινυτός. ἔμφρων, συνετός.

Τὸ Π. μετὰ τῆ Ο.

Πόα, ἡ. φυτὸν, χλόη, ζιζανίον. ὄθεν

Ποάζω, ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ φυόμενα ἀνωφελῆ χόρτα μεταξὺ τῷ ὠφελίμων, βοτανίζω, ἐκχορτεύω. 2) Ὡς πόα φαίνομαι. Σβάβ. ις'. σελ. 1115. καὶ 812.

Ποάριον, τὸ. Ὑποκορισ. τῦ Πόα, Χορτάριον.

Ποασμὸς, ὁ. (Ποάζω) τὸ βοτανίζειν, ἐκβάλλειν τὰ ζιζάνια, βοτανισμὸς, ἐκχορτάρισμα.

Ποάστρια, ἡ. ἡ βοτανίζουσα γυνὴ, Ησυχ. ἐκ τῆ Ποαστὴρ, ὁ βοτανίζων - ἐκβάλλων τὰ ζιζάνια.

Ποάστριον, τὸ. παυτὸν τῷ Χορτοκόπιον, δρεπάνι, ἢ λιβάδι ἀφὰ θέρισμα. Πολυδεύκης.

Ποδαβρὸς, ὁ. (Πῦς, ἁβρὸς) ὁ ζυφηρόπους, ὁ ἁβρὸς ἤτοι ζυφηρὸς πόδας ἔχων. Ἡρόδοτ. ά. 55.

Ποδάγρα, ἡ. (ἄγρα) Πάγη, Ποδοσράβη. Ξενοφ. Κυ-

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Κυρωπ. ά. ή. 19. 2) Καὶ ἡ Ποδαλγία, παράλυσις, ἢ πιάσιμον τῶν ποδῶν. ὅθεν
Ποδαγράω, καὶ Ποδαγρεύω, πάσχω ὑπὸ Ποδάγρας, ἔχω ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας. παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἀλκ. β'. 4. "Ποδαγρεῶσιν". τὰ Βενετικὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον "Ποδαγρῶσιν" ἔχουσι.
Ποδαγρίζομαι, ταὐτὸν τῷ Ποδαγράω παρὰ Σβάβωνι ιδ'. σελ. 90. ὅπου ἡ τῆ Ἄλδῃ Ἔκδοσις ὀρθότερον "Ῥιζόμαι" πάσχω ὑπὸ ῥευματικά" ἔχει.
Ποδαγρικός, ἡ, όν. ὁ Ποδάγρας, ὁ, ἡ. ὁ πάσχων ὑπὸ ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας.
Ποδάκνης, ὁ. κατὰ τὸν Πολυδεύκην. ζ'. 157. ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός.
Ποδαλγέω, ῶ. ἔχω πόνους εἰς τοὺς πόδας, πάσχω, ὑπὸ ποδαλγίαν, ταὐτὸν τῷ, Ποδαγράω. ὅθεν
Ποδαλγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ εἰς τοὺς πόδας πόνους ἔχων.
Ποδαλγία, ἡ. ὁ πόνος τῆς ποδῶν, ταὐτὸν τῷ, Ποδάγρα. ὅθεν Ποδαλγικὸς, ἡ, όν, (Ποδαλγὸς ἀμφ.) ταὐτὸν τῷ, Ποδαγρικὸς, ἢ Ποδαγρός.
Ποδάνεμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ποδωνέμος. ταχύς.
Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ. ἢ, Ποδανιπτὶς, ἡ. (νίπτω) ἢ Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ. λέβης-λεκάνη-(λεκάνη) ἐν ᾗ πλυνόμεθα τοὺς πόδας.
Ποδάνιπτρον, τὸ. αὐτὸ τῷ, νίπτρον ποδῶν· ὕδωρ, ᾧ πλυνόμεθα τοὺς πόδας. Ὀδυσσ. Τ. 343.
Ποδαπὸς, ἡ, όν. (ποῖος, δαπέδου) ποία ἔθνος, ποίας χώρας ἢ πατρίδος. "Τίς ἢ ποδαπός"; ποῖος ἢ ὁπὸ ποῖον γένος; (τίς ἢ ἐκ τίνος γένους;) "Ποδαπὸς τὸ γένος". Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 11. "Ἐρωτώμενος, ποδαπὸς εἴη; Πέρσης ἔφη εἶναι". "Ποῖος ἢ πόθεν εἶναι". Ταῦτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; ὁποῖα, ἢ τί λεγῆς θηρία εἶναι αὐτά; Εὐελπίστεται καὶ Ποπαπὸς, τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἰδιότητος ἢ τοῦ τρόπου, καθὼς παρὰ τῷ Δημοσθένει σελ. 782. "Ποπαπὸς, οἷος μὴ δεῖκνυε; εἴσοδοι ποπαπαί", Αἰλιανῷ Ζῴ. Ἰσερ. θ'. 8. "Ἄλλοι δὲ ὑποβάλλουσι τῷ γεγραφῶ πυτίνῃ, ὡς μὴ ὀρθῶ, δωίκασι ὅμως ἀμφότερα αἱ ἀναγνώσεις νὰ σωθῶσιν, ὁπόταν παραχθῶσιν ἐκ τοῦ Δάπης, ἢ Τάπης (ὅθεν ἢ τὸ τόπος) ὃ ἐστὶ Δάπεδον· ὡς ἢ τὸ Δάπης, Τάπης, κατὰ τὸ αὐτὸ, ἔστι τὸ Ποδαπὸς, ἢ Ποπαπὸς, ταὐτὸν τῷ, Ἐκ ποῦ, Ἐκ ποίου Δάπου, ὅ ἐστὶν Ἐκ ποίας χώρας, ἀπὸ ποῖον τόπον. Παραβάλλεται μετὰ τῆς, Ἐνδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, Ὑμεδαπὸς, Ἀλλοδαπὸς, Τηλεδαπός.
Ποδάργος, ὁ, ἡ. (ἀργὸς) λευκόπους, ταχύπους. Ἰλ. Τ. 400.
Ποδαρίζω. Ζήτ. Ποδαρείζω.
Ποδάριον, τὸ. ὑποκορισ. τῆ Πούς, ποδαράκιον.
Ποδαρκέω. Ζήτ. Ποδάρκης.
Ποδαρκὴς, ές, ὁ, ἡ. (πούς, ἀρκέω) ταὐτὸν τῷ, Ποδώκης· ταχὺς εἰς τὸ ζέχειν. Ἰλ. Α. 121. ὅθεν "Ποδαρκεῶν δρομικάδρομον τέμενος" Πίνδαρ. Πυθ. ε'. 44. ὁ τὸ ταῦρον ἀμφέχων. ὁ αὐτ. ἐν Ὀλ. ιγ'. 54. ἢ "Ποδάρκης ἡμέρα". αὐτὶ τῆ, Ταχεῖα, εἶπε.
Ποδαυρος, ὁ, ἡ. (πούς, αὔρα) ταὐτὸν τῷ, Ποδάνεμος, ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος. Ἡσυχ. ἀμφ.
Ποδεῖον, Πόδειον, καὶ Πόδιον, τὸ· ἐνάλλημα, περιτύλιγμα τῆς ποδῶν, Περισκέλιον, Ποδοπάκιον. Ζήτ. ταὐτὸν τῷ, Πίλος.
Ποδεκμάγειον, καὶ, Ποδεκμαγεῖον, τὸ, λεύτιον-ὕφασμα τι (περισκελίδιον) δι' οὗ ἀπογγίζομεν τοὺς πόδας. Γλωσσ. Σπφ.
Ποδεύδυτος, (πούς, ἐνδύω) εἰς τὸν πόδα ἐνδεδυμένος, ἢ Ποδενδύμων, Λυκόφρ. 998. φαίνεται, ὅτι τὸ, Ποδοδύδυτον, ταὐτόν ἐστι, τῷ, "Ποδιστὴρ (τοῦτ' ἔστι Ποδήρης) πέπλος".
Ποδεὼν, ῶνος, ὁ. εἰς μὲν τὸ Ἰσίου, ταὐτόν ἐστι τῷ, Πούς, Ἀκκιαί. 2) Εἰς δὲ τὸν δερματίνιον ἀσκὸν λέγεται τὸ ταῦρος ἀμφέχον-τὸ ταῦρος-σωστόμον ἢ κενὸν πέλας (ὁ λαιμὸς), δι' ἧς γεμίζεται, καὶ ὅπως δύεται. ὅθεν "Ποδεὼν σφαγὴς". Ἡρόδοτ. ἡ. 31. σφαγὴ τις ἄκρα χώρας καὶ τόπος. 3) Δέρμα λέοντος" ἀφημμένον ἄκρων ἐκ ποδεώνων". Θεόκρ. κβ'. 52. αὐτὶ τοῦ, Ποδῶν. οὕτω καὶ παρὰ Φίλιστρ. Ἀπολλ. ς'. 27. "Τρηχὺ ποδεῶνες". τὸ δὲ ἐν τῇ Ἀνθολογ. ἔστιν ἀδιόρισον.
Ποδηγετέω, ῶ. Μ. ήσω. ἡγέμαι τῆς ὁδῦ, δείκνυμι τὸν δρόμον, ὁδηγῶ. Φίλων ά. σελ. 306. καὶ Ὀππιανὸς κυνηγ. δ'. 360. ἐκ τῦ
Ποδηγέτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ποδηγὸς, ὁ ἡγεμὼν τῆς ὁδῦ, ὁ ὁδηγὸς, ὁ δεικνύων τὸν δρόμον, (Κολαγέζης, Τερκ.) ἐκ τῦ
Ποδηγέω, ῶ, Μ. ήσω. (ποδηγὸς) ταὐτὸν τῷ, Ποδηγετέω.
Ποδηγὸς, ἡμαρτ. αὐάγν. ἐκ τῦ Λυσίᾳ σελ. 29. ὅπου νῦν, Πλαγιεῖς, κεῖται.
Ποδηγετικὸς, ἡ, όν, καὶ, Ποδηγικὸς, ὁ ἔμπειρος καὶ ἱκανὸς, ἢ ὁ ικανὸν εἰς τὸ ὁδηγεῖν ἢ ἄγειν.
Ποδηγία, ἡ. ὁδηγία, ἀγωγὴ, (κολαγεζλίκ, Τερκ.) Λυκόφρ. 846.
Ποδηγὸς, ὁ, ἡ. (ἄγω, πούς) ταὐτὸν τῷ, Ποδηγέτης, ὁ δείκνων τὸν δρόμον, ὁδηγός.
Ποδηνεκὴς, ές, ὁ, ἡ. (ἰωνικὴς, Πούς) τὸ μέχει ποδὸς δηνεκ-φθαῦον φόρεμα. Ἰλ. Κ. 24. "Ἀστὶς ποδηνεκὴς". ἡ αὐδρομήκης, ἡ ὑπὸ αὖω μέχει τῆς ποδῶν φθαῦσα.
Ποδήνεμος, ὁ, ἡ. (πούς, ἄνεμος) ταχὺς ὡς ἄνεμος, ταὐτὸν τῷ, Πόδαυρος, ἢ, Ποδώκης. Ἰλ. Β. 786.
Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ. (πούς, ἄρω) "χιτὼν ποδήρης". Ξενοφ. φόρεμα, τὸ ὁποῖον φθαῦσι μέχει τῆς ποδῶν, φόρεμα μακρὺ, ἢ μέγα, ταὐτὸν τῷ, Ποδιαιτικός. ὁ Δεκιαν. καὶ "Πώγων ποδήρης" εἶπεν, ὃ ἐστὶ, Γένειο μακρὰ ἕως εἰς τὰς πόδας διήκουσα, ὕπου καὶ, Ἀστὶς ποδήρης". 2) Ἐκ τῦ Ἐρέω, Ἐρίσσω. "Ναῦς" καραβίον, τὸ ὁποῖον αὐτὶ ποδῶν ἔχει κωπία, οἷον "Ποδήρης ναῦς" πλοῖον-καραβίον μὲ κωπία, ἡ κώπαις ἐρεσσομένη ναῦς. 3) Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. Ἀγ. 1605. ἀσὶ "Ποδήρη, τά". αὐτοὶ εἶσι οἱ Πόδες, καὶ ἔτι ἐν σίχ. 907. "Στύλος ποδήρης" ὁ μέγας. 4) Καὶ τὸ συρραπτόμβιον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ράκιον. Φώτ. Λεξ. Κράτητος, Κροσσός. Ἡσύχ.
Ποδηροφορέω, ῶ. Ποδήρη χιτῶνα φέρω. ἀμφ.
Ποδιαῖος, αία, αῖον. (πούς) ὁ μάκρος-μέγεθος, ἢ βάθος ποδὸς ἔχων. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ'. δ'. "Βάθος ἐλάττονα ποδιαίου". τὸ δὲ "Ποδιαῖον ποιεῖσθαι μέρος τῦ ἴσου τὸ αὐτὸς τῷ αὐτῷρα". Ἀριστοτ. Προβλ. μηχαν. 8. Ζήτ. ἐν τῷ, Πούς, ἀειδ. 4.
Ποδίζω, Μέλ. ίσω. λαμβάνω μέζον κατὰ τὸν Πόδα, ὃ ἐστὶ, μεζῶ μὲ τὰς πόδας χωρεύοντι. Γραμματ. 2) Δεσμεύω-δένω τὰς πόδας, πεδικλόνω. Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 21. καὶ Κύρωπ. γ'. γ'. 14. "Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους". ὡς τὸ Τερκ. τὰς ἔχουσιν εἰς τὰ Κιουσέκια. 3) Παρὰ ναύταις, αὐτὶ τῦ Ὀπισθοδρομέω, Ὀπισθερμέω, Ὑποστρέφω.
Ποδίκροτος, ὁ, ἡ. ὁ κρότον-κτύπον ὀφὰ τῆς Ποδῶν ποιῶν, ὁ κτυπῶν μὲ τὰς πόδας. "Ποδίκροτος ἄμμα" Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 238. ὁ εἰς τὰς πόδας τῆς κακούργων δεσμὸς, τὰ σίδηρα.

Πῆ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πόδιον, τό. ὑποκ. τῦ Πῦς. 2) Ταυτὸν τῷ Πόδιον.

Ποδίσκος, ὁ. ὑποκ. τῦ Πῦς, ποδαράκιον.

Ποδισμός, ὁ. (ποδίζω) τὸ κατὰ τὰς πόδας, ἢ μὲ τὰς πόδας μεζᾶν. Βηγέτιος ὡεὶ Σζατιωτικῶν γ'. 2) Ὀπισθοδρόμησις - ὀπισθοφορὰ - ὑποστροφὴ - ὀπισθόρμησις - πόδισμα ἐν τῇ σωσθείᾳ.

Ποδιστὴρ, ὁ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 100. "Πέπλος Ποδιστὴρ" ὁ σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τῦτο, ὡς τὸ, Ποδήρης, ἢ ὡς τὸ προλαβὸν, Ποδοδύτην· ἄλλοι δὲ ὀρθότερον παρὰ τὸ Ποδίζω, ἐν ᾧ ὡειπλέκεται, ἢ συλλαμβάνεταί τις, παικτικῶς ἀναφερόμενον ἐπὶ τὸ, Ποδίστρα. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ἡ. 3. ἢ Βασιλ. γ'. 7. παρὰ τοῖς Ο'. ἀμφ. αὐτὶ τῦ ἐπὶ ποδὸς ἰσαμβύκ λέβητος.

Ποδίστρα, ἡ. πάγη, ποδοσράβη, Ἀνακλεκτ. β'. 213.

Ποδοΐτιν, Ποιητ. αὐτὶ Ποδοῖν, δυϊκ.

Ποδοκάκκη, ἢ Ποδοκάκη, ἡ. (κάκη, πῦς) σίδηρῦς δεσμὸς - σίδηρα ἀφὶ τὰς κακύργυς καὶ πταίσας, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθίωπες ὀψιαίτερον ξύλον ὠνόμασαν, ἢ ξύλον, ᾧ ἐν εἰρκτῇ τὰς πόδας τῶν κακύργων ἐμβάλλοντες συνέχεσι. Κλάπα, Κάτζυρον, Τσιμπούκι, Τυρκ.

Ποδόκοιλον, τὸ, (κοῖλον). ἡ ὑπὸ τὸν πόδα κοιλότης. Γλωσσ. Στεφ.

Ποδοκρουσία, ἡ. (κρότος) τὸ κροτεῖν - κτυπᾶν μὲ τὰς πόδας τὴν γῆν. Σζράβων ἰ. σελ. 721.

Ποδοκτυπέω, Μέλ. ἥσω. μὲ τὰς πόδας κτυπῶν τὴν γῆν χορδύω.

Ποδοκτύπη, ἡ. ὀρχήσεια, χορδύτεια, Λυκιακ. Λεξιφ.

Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ. ταυτὸν τῷ, Ποδανιπτήρ.

Ποδόνιπτρον, τό. ταυτὸν τῷ, Ποδανίπτρον.

Ποδοπομέω, (νέμω, νόμος) χορδύω, ὡς τὸ, Χαρτομέω.

Ποδοπέδη, ἡ. Νικήτας Χρον. γ'. 3. καὶ δ'. 2. ὅπερ ἀλλαχῦ ὁ αὐτὸς, Ποδοκάκκη, λέγει.

Ποδορράγης, ὁ, ἡ. (ῥάσσω) ὁ ἀφὶ τῶν παθῶν ῥαϊσμένος. "Ὑδατα ποδορράγη". χυζόμενα καὶ αἰσχυόμενα ἀφὶ τῦ κτυπήματος τῦ ποδός. Ἀνακλεκτ. β'. σελ. 289.

Ποδόρτειον, ἢ Ποδότειον, τό. ταυτὸν τῷ, Ποδήρης ἐσθής.

Ποδόσημα, τό - τὸ κατὼ τὰ ὄπισθεν κατώτερον μέρος τῦ πλοίυ, ποδέσμα.

Ποδοσράβη, ἡ. (σρέφω) ὄργανον σρεβλωτικὸν (ποδοκάκκη) ἐν ᾧ ἐμβάλλοντες, καὶ κλείοντες οἱ πόδες τῶν ἐν τοῖς βασάνοις, ἢ ἐν ταῖς χειρουργικαῖς ἐργασίαις· ἐν δὲ τῇ Θήρᾳ (εἰς τὸ κιωνίγι) βρόχοι, ἐν οἷς ὡειπλέκονται τὰ θηρία μὲ τὰς πόδας. λέγεται ἢ Ποδάγρα, ἀφὶ τὸ ἀγρεύεσθαι ἐν αὐτῇ τὰς πόδας. Ὁ Ἀρποκρατίων, ἔχει· "Ποδοσράβη, μηχάνημά τι ὑπὸ τῶν κωνηγετῶν κατασκευαζόμενον, εἰς ὃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἁλίσκονται. Ὁ Ἐτυμολόγ. Τὸ γινόμενον ὑπὸς τὰ σρέμματα τῶν ποδῶν ξύλον. Ξενοφῶν δὲ (Κυνηγ. Θ.) τὴν ταῖς ἐλάφοις ἰσαμβύλιν Παγίδα, παρὰ τὸ Πῆξαι, καὶ τὸ Σζέφω. Πολυβύκης ἰ. 32. "Καλεῖτο δ' αὖ καὶ Ποδοσράβη (ἢ Ποδάγρα). κύκλος δὲ ἐσὶ σμυλακίνη ξύλη". ἆρα τὸ ἐν τῇ σωσθείᾳ σίδηρον κωνητικὸν, ἢ Παγὶς (Παγίδα) καλεύμενον.

Ποδόσροφον, τό. ταυτὸν, τῷ, Ποδοσράβη. ἀμφ.

Ποδότης, ητος, ἡ. (πῦς) τὸ πόδας ἔχειν· καθὼς ἢ, Πτερότης, τὸ πτερὰ ἔχειν. Ἀειζοσέλ.

Ποδοτροχαλος, ὁ. ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν ζοχὸν κινῶν, κεραμεύς. Ἡσύχ.

Ποδοχέω, ὦ. (πόδα ἔχω) κρατῶ τὸ πηδάλιον, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. ἀ. 98. ἀμφ.

Ποδόψηρον, τό. (πῦς, ψάω, ψαύω) σκέπασμα τῦ ποδὸς, Αἰσχύλος Ἀγ. 935. ταυτὸν τῷ, Ποδεῖον.

Ποδοψοφία, ἡ. (ποδοψοφέω) ὁ κτύπος τῶν ποδῶν, Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 86. ὅθεν Ποδοψόφιον, τὸ, σεῖσρον, κρόπαλον, κώδων, ἢ, Ποδοψόφος, ὁ, ἡ. ὁ μὲ τὸν πόδα κτύπον ποιῶν. Γλωσσ. Στ.

Ποδόω, (πῦς) ἀφὶ τῦ κοινῦ Πῦς (Ζητ. ἀειθμ. 5.) ἐντείνω - ὑπτεύνω.

Ποδώκεια, ἡ. ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν, ἐκ τῦ

Ποδώκης, εος, ὁ, ἡ. (ὠκὺς) ὠκὺς τοῖς ποσὶν, ὁ ταχύπους, ὁ ταχέως βέχων. Ἰλ. Κ. 316. "Δόλων ποδώκης" καὶ Ξενοφ. "Ἵππος, Κύων ποδώκης". κυρίως, ὁ ταχέως κινέμενος. Αἰσχύλ. Θηβ. 608. "Ὄμμα ποδώκες".

Ποδωκία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Ποδώκεια.

Ποδῶκυς, ταυτὸν τῷ, Ποδώκης.

Πόδωμα, τό. (ποδόω) λογεῖον, θυμέλη, ἀνάβαθρον". Γλωσσ. Στεφ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματ. σελ. 42. ὁ Λατῖνος μετέφρασε τῦτο ἀφὶ τῦ, Gressus, βῆμα, βάδισμα, ὅπερ πολλῷ μᾶλλον σημαίνει τὸ, Ἔδαφος, πάτωμα, σωρίδωμα.

Ποδώνυχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ, πῦς) κατὰ τὸν Πολυδ. ἰ. 191. ἡ ἐθὴς τῆς Ἱερείας τῆς Παιδρόσου, ἐκαλεῖτο "Ποδώνυχον" ὡὸ ὁ Ἡσύχ. "Ποδώνυμον" καλεῖ. φαίνεται ὅμως ὅτι ταυτὸν ἐσὶ τῷ, Ποδήρης, ὁ μέχει τῶν ὀυχων διήκων.

Ποδωτὸς, ἡ, τὸν. (ποδόω) "Λῖνα ποδωτὰ" Λυκόφρ. 1015. τὰ ἐνσεπεμβύκα-τεσσαμβύκα ἀφὶ τῦ κοινῦ Πῦς καλεμβύκα ἰσία-πανία.

Ποεσιτρόφος, ὁ, ἡ. (ποὰ, τρέφω) ὁ τρέφων χόρτα, ὁ πλέσιες χόρτων.

Ποεσίχροος, ὁ, ἡ. Ὀππ. Κυνηγ. ὁ πόας χρῶμα ἔχων, φαίσινος.

Ποέω, Ἰωνικ. ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιητᾶς, αὐτὶ τῦ Ποιέω. Θεόκειτ. ἰ. 38.

Πόη, Ἰωνικ. αὐτὶ Πόα. ὅθεν

Ποηλογέω, συλλέγω - σιωάζω χόρτα, ἢ βοσκίζω, ἐμβάλλω τὰ ζιζάνια (τὰ ἀνωφελῆ χόρτα).

Ποηφαγέω, ὦ. Μέλ. ήσω. πόαν τρώγω, ἢ λάχανα - χόρτα. ὅθεν

Ποηφαγία, ἡ. βοσκοφαγία - λαχανοφαγία, ἡ χορτοφαγία.

Ποηφαγὶς, ὁ, ἡ. ἀμφ. καὶ, Ποηφάγος, ὁ, ἡ. ὁ πόαν τρώγων, χορτοφάγος.

Ποθαλέω, ταυτὸν τῷ, Ποθέω. Εὐσέθ.

Ποθέεσκε, Ἰωνικ. Παρακατικὸς, αὐτὶ τῦ Ἐποθεῖ. Ἰλ. Λ. 492.

Ποθεινὸς, νὴ, νόν. καὶ Ἐπίῤῥημα Ποθεινῶς (ποθέω) ποθητὸς, ἀγαπητὸς, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ τις, τὸν ὁποῖον λαχταρεῖ τις νὰ ἰδῇ. χαρίεις. Ξενοφ. "Δάκρυα ποθεινά". Εὐρ. Φοιν. 1751. ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας εἰς τὸ νὰ ἰδῇ τις τινὰ τρεχομένυ.

Πόθεν, Ἐπίῤῥ. ἐκ ποίκ μέρυς; ἐκ ποίκ τόπυ; ὑπὸ πῦ; ὑπὸ τίνος μέρυς; Πλάτ. 2) Ὡς ἀριθμητικὸν αὐτὶ τῦ, Πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ γένῃ; ἀδαμόθεν, ἀπ' οὐδενὸς μέρυς, οὐδαμῶς. Προήχθη δὲ ἐκ τῦ "Οθεν, ἀφοπροθεμένυ τὸ Π, ἢ ἐκ τῦ "Ος. ἆρα Πὸς, Γεν. Πῦ, Πόθεν, ὑπὸ τίνος μέρυς; ἐκ ποίκ τόπυ; Πόθι αὐτὶ τῦ, Ἐν ποῖ τόπῳ; ἐν ποίῳ τόπῳ; ἆρα ὡς τὸ Ποῖος ἐκ τῦ Οἷος· Πόσος ἐκ τῦ "Οσος, ἤτοι καὶ τὸ Πῦ, ἐν ποίῳ τόπῳ; κυρίως οὖσα Γενικ. τῆς Πός.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Αὐτὸ τοῦτο τὸ, Πῶς προτίθεται καὶ εἰς τὸ Ποδαπὸς, αὐτὶ τοῦ, ἐκ ποίας πόλεως.

Ποθέν, ἔκ τινος τόπου, ὑπό τινος μέρους, ὑπό κάποιον μέρος.

Ποθενὸς, παρὰ τὸν τοῦ, Ποθεινός. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 274.

Ποθέρπω, Δωεικ. αὐτὶ, Προσέρπω, σύρομαι κατὰ γῆς διὰ τὰ γόνατα.

Ποθέσπερος, ὁ, ἡ. παρὰ τὸν τοῦ, Πρόσεσπερος, ὅθεν τὸ, Ποθέσπερα, ὑπερρηματικῶς αὐτὶ τοῦ, ἑσπέρας, ἢ πρὸς τὸ ἑσπέρας.

Ποθέω, ῶ, Πόθημι, ὅθεν ὁ Μέλ. Ποθέσω. Ἀορ. Ἐπόθεσα. Ἰλ. Ο. 219. σιωπηθέντερον μᾶλλον τὸ, Ποθήσω, Ἐπόθησα, καὶ Ποθήμεναι, Ὀδυσ. Μ. 110. κυρίως σημαίνει τὸ, Ἐπιθυμῶ, καὶ, μάλιστα Πόθον ἔχω εἰς ὑπόντι. Ἆρα γνωρίζω ὅτι λείπει τι εἰς ἐμὲ, καὶ λυπέμβρυος δι' αὐτὸ, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ, ὑπολαύσω. "Ποθεμβρυα φρενί". αὐτὶ τοῦ Ποθοῦσα, Σοφ. Τραχ. 103. ὡς καὶ ἐν σίχ. 196. "Τόνδ' ποθῶν ἕκαστος ἑκμαθεῖν θέλει". αὐτὶ τοῦ, Ποθέμβρυον. 2) Καθόλκ δὲ, αὐτὶ τοῦ, Ἀγαπῶ. 3) ζητῶ, πάχω ν' ὑποκρύσω, λαχταρῶ. 4) "Ἡ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει". Ξενοφ. Οἰκον. η'. 10. τουτέστιν ἡ χώρα αὐτὴ δείχνει, ὅπερ λείπει τιμῆμα. ἤτοι αὐτὴ ἡ ἰδία δείχνει - φανερεῖ τὸ λειπόμβρυον - τὸ μὴ ὂν ὅ,τι ὑστερᾶται, καὶ θέλει ἐπιθυμήσει αὐτό. "Ἆρα ἔτι ποθεμβρυ μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι". Πλάτ. Νομ. ί. σελ. 89. ὅ ἐστὶν, Ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι λείπει ἀκόμη κάτι τι, καὶ ὄχι τοῦτο πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἱκανῶς. Μετὰ Γενικ. ἐν Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 137. ἀμφ.

Ποθή, ἡ. παρὰ τὸν τοῦ, Πόθησις. Ἰλ. Α. 240.

Πόθημα, τό. (ποθέω) ὃ ἐπιποθεῖ - εὔχεται τις ἀποκτῆσαι, τὸ ποθούμβρυον, τὸ ζητούμβρυον, τὸ ἀγαπώμβρυον τὸ ἐπιθυμούμβρυον. ἔτι δὲ παρὰ τὸν τοῦ Πόθος.

Πόθημι, παρὰ τὸν τοῦ, Ποθέω, ὅθεν

Πόθησις, ἡ. ἐπιθυμία, ἐπιζήτησις, ἔφεσις, ἀγάπη, ἔτι δὲ παρὰ τὸν τοῦ, Πόθος.

Ποθητὸς, τὴ, τόν. (ποθέω) ἐπιθυμητὸς, ζητητὸς, ἀγαπητὸς, δίκτιος, ὃν ποθοῦσι.

Ποθητὺς, ἡ. Ὀππιαν. Κυν. β'. 609. ἀγάπη, ἔφεσις.

Ποθήτωρ, ὁ. Μανέθ. δ'. 120. ὁ ἐπιθυμῶν, ποθῶν, ἀγαπῶν.

Πόθι, Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Πῇ; ἐρωτηματ. Ὅθι, ἀόρ. ἐρωτήσεως. Ζήτ. Πόθεν, ὁ Ἀπολλώνιος ά. 242. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ αὐτὶ τοῦ Ποῖ;

Πόθι, ἀορίστως αὐτὶ τοῦ, Ἐν τόπῳ τινί, εἴς τινα ἤτοι εἰς κάποιον τόπον, ὡς καὶ τὸ Πῃ, ἀόρ. τόσε, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 881. Οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον", τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ν. 630. ἀόρ. τόσε "Ἀλλά ποθι σχήσειν Ἄρηος". κεῖται αὐτὶ τοῦ "Ἀλλά πῃ". ἀσαφὲς σημασία.

Ποθόβλητος, Ποιητ. (πόθος, βάλλω) ὁ ἐπιθυμίᾳ καὶ ἀγάπῃ βεβλημμένος, ἔρωτι κατεχημμένος - τετρωμμένος, ὅπερ ἐστὶν, ἐρωτόμβρυος. Αἰθολεγ.

Ποθολκὶς, ἡ. Δωρ. αὐτὶ τοῦ, Προσολκὶς, χαλινὸς - ἱππίου, διὰ τοῦ σύρονται καὶ διοδεύουσιν τὰ ζῶα.

Ποθοράω, Ποθορέω, Ποθόρημι, παρὰ τὸν τοῦ, Προσοράω.

Πόθος, ὁ. ἡ ἐπιθυμία, ἡ ἔφεσις, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐπιπόθησις, ζήτησις, ἔρως, ὁρίζις. Ἰλ. Ρ. 439. 2) Εἶδος ἀέθλης, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 7. παρὰ τὸ Πέθω, Πέποθα. ὅθεν τὸ Ποθέω ἐνίοτε παρὰ τὸν ἐσὶ τοῦ, Ποσθέω, ἢ συγχέεται μετὰ τούτου, ὡς παρ' Ἀλκίφρ. Ἐπισ. ά. 2. ὁ Ἐρνέσιος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Πέθω, Πέπω. ὅθεν τὸ Λατιν. Peto, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, διότι τὸ Λατιν. Peto, ἐγράφετο ἐκ τοῦ Πέπω, διὰ τῆς σημασίας τοῦ, Πίτνω, ἐπτείνω, ἐπτύμην, ἐππίπτω, ὁρμῶ, ὅθεν καὶ τὸ Impetus.

Ποῖ; Πῇ; εἰς ποῖον τόπον. "Ποῖ γῆς"; εἰς τίνα τόπον τῆς γῆς; ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Μέχει τίνος; ἕως πότε; Σοφοκλ. παρὰ δὲ Πλάτωνι χαιρεκράτους "Ποῖ δὴ καὶ Πόθεν"; ὡς τὸ Χυδαϊκὸν "Ἀπὸ πῇ λοιπὸν, καὶ πόθεν ἔρχεσαι; παρὰ τοῦ Οἷ, ὡς καὶ τὸ, Ποῖος, ἐκ τοῦ Οἷος. Ζήτ. Πόθεν. μετὰ Γενικ. Εὐρ. Ὀρ. 510.

Ποῖ, ἀορίστως, "Εν τινι τόπῳ, εἴς τι μέρος, εἰς κάποιον τόπον. Ξενοφ.

Ποιὰ, ἡ Ποίᾳ, Ποίη, παρὰ τὸν τοῦ, Πόα. Ζήτ. καὶ, Πύα.

Ποιάδες, Δωεικ. αὐτὶ, Ποιήες.

Ποιανθὴς, ὁ, ἡ. Χοιροκρώδης, Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

Ποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω. κάμνω. Ἰλ. Η. 435. Τύμβον ποίεον". Πράττω, ἐξεργάζομαι, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι φέρω, σχηματίζω, ὑποκαθίσημι, ἐργάζομαι, μεταχειρίζομαι, καταγίνομαι, τίθημι. "Ἐν φρεσὶ ποιήσειε". Ἰλ. Ν. 55. αὐτὶ τοῦ σιωπηθεντέρου, Τίθειη, ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν" "Θνητῷ θεαὶ ποίησαν ἄκοιτιν". Ἰλ. Ω. 537. σημείζουσιν αὐτὸν Θεὰς, ἔδωκαν αὐτῷ εἰς γυναῖκα Θεάν. Κατασκευάζω, φέρω εἰς κατάσασιν, τεχνάζομαι, κατὰ τέχνην ἐργάζομαι, ἐκτελῶ, πληρόω, διεγείρω, ἐνεργῶ. "Ποιεῖν πόλεμον τινί". πόλεμον εἰς ἐνα, ἢ κατά τινος, τυπτέσι Πειεπλέκω αὐτὸν ἐν αὐτῷ. αἰτίας πολέμου κινῶ - δίδωμι καὶ ἐρεθίζω τινὰ εἰς πόλεμον. ἐξ ἐναντίας δὲ, Ποιέομαι ἢ Ποιεῦμαι πόλεμον τινί". κάμνω πόλεμον μετά τινος, τίθεται δὲ ὁμοίως καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ θεσέι τοῦ λόγου, ἵνα μὴ ἐπαναλάβωμεν τὴν αὐτὴν λέξιν ἐκ τῆς ῥαψῳδίας Πειεσίδου. 2) Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς ἐκλαμβάνεται, αὐτὶ τοῦ, Πλάττω ποιήματα, ἐμμέτρως καὶ ποιητικῶς συγγράφω ποιήματα, συνθέτω στίχους, στιχεργῶ, οἷον "Ὅμηρος ἐποίησεν" καὶ, Ἐπείσε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα" - ἦγεν ἐξιχνήγησεν, ἔπλασεν, εἰς τὰ ποιήματα τὰ εἶπε, ἐδιηγήθη, ἔκαμε τὸν Ἀχιλλέα τὰ λέγη. 3) Οὐδέτερ. "Ποιεῖ τοῦτο ῥᾳδίως". Χρησιμεύει, ὠφελεῖ, ἢ ὠφέλιμον - ἁρμόδιον - ἐπιτήδειον ἐστὶ, παρ' Ἰατροῖς. "Ἡ εὐτοκία τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους". Θουκυδίδης β'. 8. καὶ Ἀρριαν. Ἀνάβ. β'. 5. πράττειν μετά τινος, ἢ ὑπό τινος. δηλαδὴ, Ὑπέρ τινος εἶναι, ὑπερμαχεῖν τινός, κλίνειν πρός τινα, εἶναι ὑπὸ τοῦ μέρους τινός, μᾶλλον ἔχειν δυνατῶς. "Ἂν σοι ποιῇ". ἂν σοι ὑπάρχῃ, ἂν σοὶ χρησιμεύῃ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. ς'. 22. δ'. ά. 18. ἀλλ' ἐν, δ'. ά. 88. "Τί μοι ποιεῖ"; τί μὲ κάμνει; ἢ τί μὲ βλάπτει; 4) Τὸ δὲ Μέσ. Ποιεῖσθαι, χρησιμεύει εἰς τὸ τὰ κάμνωμεν φράσιν μετά τινος ὑσιατικὴν, οἷον "Λόγον, Πόλεμον ποιεῖσθαι". αὐτὶ Λέγειν, Πολεμεῖν. "Θούμα ποιεύμβροι". αὐτὶ τοῦ, Θαυμάζοντες. Ἡροδότ. ς'. 3. ἡ. 74. καὶ 134. "Διὰ ἀγγέλου ποιεύμβροι" ὡ, "Διὰ χρησείων ποιεύμβρος" αὐτὶ, Ἀγγέλας, ὡ Χρησπεμασάμβρος (ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον) οὕτω καὶ τὸ, "Τιὼ μάθησιν ποιεῖσθαι". καὶ "Ὑπόμνησιν ποιεῖσθαι". αὐτὶ τοῦ, Μανθάνειν, καὶ Ὑπομνᾶν. "Λείαν ἐποιεῖτο". αὐτὶ τοῦ Ἐλεηλάτει. "Ἁρπαγὴν ποιησάμβρος". αὐτὶ τοῦ Ἁρπάζων. Θουκυδ. καὶ "Ἐπίδειξιν ποιήσωμαι". αὐτὶ τοῦ, Ἐπιδείξω· ὁ δὲ Ὅμηρ. Ἰλ. Λ. 460. "Δίπτυχα ποιήσασα", ἤτοι αὐτὶ τοῦ, Διπλώσασα. Πρὸς τοῦτο

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

πους σημαίνει ἔτι καὶ τὸ Υἱοθετεῖν, οἷον " Υἱόν τινα ποιήσασθαι ", ὃ ἐστὶν Υἱοθετεῖν, εἰσποιεῖσθαι, δέχεσθαι ἄλλε τινὸς παῖδα εἰς πόνον ἑαυτε. " Θυγατέρα ποιήσασθαι ". Ἡρόδ. δ'. 180. καὶ Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. ς'. 2. " Παῖδα σὲ ποιοῦμαι ". σὲ κάμνω παιδί μου. 5) Τιμῶ, φροντίζω, μοὶ μέλει. Κυροπ. ἑ. γ'. 19. " Περὶ πολλε, παντὸς ποιεῖσθαι ". Αὐτόθ. ἡ. α. 26. ὑπερτιμᾶν, ὑπὲρ πάντας, πρὸ πάντων τιμᾶν, μεγάλως τιμᾶν - σέβεσθαι. ὅθεν " Ἐν μεγάλῳ ποιεῖσθαι ". δι' μέγα τι ἔχειν νομίζειν, " Ἐν αἰσχύνῃ ". δι' ἐνδοξολίαν ἔχειν, νομίζειν. " Παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι ". Διονύσ. Ἁλικ. Ῥητορικ. δ'. 3. νομίζειν, ἔχειν τι δι' κακόν. " Ἐν ὀλίγῳ, Ἐλαφρῷ, Ὁμοίῳ ποιεῖσθαι " ὀλίγον, ἐλαφρὸν, ὅμοιον νομίζειν, σοχάζεσθαι, (νομίζω ἡγοῦμαι) ἔχειν. τὸ δὲ παρὰ Ξενοφ. Κύρωπ. ἀ. δ'. 18. " Ἃ ὁ πάππος ἐπεποίητο ". ἔτι καθαρῶς Μέσον, αὐτὶ τε, Δι' ἄλλε ποιῶ, προσάζω ἢ βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ τι. 6) " Κακῶς, εὖ, κακὰ, ἀγαθὰ ποιεῖν τινα ". κακὸν, καλὸν, δύσεργεσίαν ποιεῖν — δέχεσθαι ἔστιν. 7) Κάμνω νόμον, ὑποφασίζω. οἷον, " Νόμον ποιεῖσθαι ". Ξενοφ. Ἱέρ. δ'. 4. ἀναμεπαξὺ τὴν κάμνειν - ὑποφασίζειν νόμον δι' ἑαυτὸν τὸν τε. τὸ δὲ, Πράττω ἐκλαμβάνεται μόνον εἰς τὸ πραγματεύεσθαι καὶ ὅλῃ πράξεων. καὶ ἐντεῦθεν διαφέρουσιν ἀλλήλοις τὸ Ποίησις καὶ Πρᾶξις. " Ποιήσω " θέλω δέχεσθαι, (δέξομαι, σέρζω) Ἡρόδ. ζ'. 184. " Ποιήσας ὅ,τι πλέον ἐωυτέων ἢ ἔλασσον αὐ ὠφελήσωσι ἄνδρας ἐωυτῶν ". Τοιοῦτον τί ἐστι καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ζ'. 9. " Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατήσαντας ". αὐτὶ τε, Ὑποτίθημι, ὑποθέτω, ἢ θετέον ὅτι. " Ἂς ὑποθέσω ὅτι ὑμεῖς ἐξηπατήσατε " ὃ ἐστὶ Προσποιοῦμαι, λέγω ὅτι, ὑποκείνομαι, ὡς καὶ τὸ Κύρωπ. β'. γ'. 2. " Τοῦτο γὰρ ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν δεῖ ". προσποιεῖσθαι, προβάλλεσθαι, ὑποκείνεσθαι. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. ζ'. 28. " Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι ". ὡς τὸ τῆς σωτηρίας Καμόνομαι " Ἐκαμόνοντο, ὅτι κατεγίνοντο περὶ τὰ ὅπλα. " Πολιὸν χρόνον ποιεῖν " Ἀνάλ. β'. σελ. 357. πολιὸν καιρὸν διατείβειν - διαπερᾶν. ἀλλαχῆ δὲ λείσκεται " Ἐποίησε μέσαν νύκτα " διεπέρασε τὸ ἥμισυ τῆς νυκτός. Ματθ. κ'. 12. Μίαν ὥραν ἐποίησαν ". αὐτὶ τε, Εἰργάσαντο, ἐδούλευσαν. Τὸ δὲ παρὰ Ξενοφ. Ἐφεσ. σελ. 64. ὅτινος ἰκρικῆ, αὐτὴν τὴν γ'. σημασίαν, ἐν ἀειθμῷ, 3. Καθόλε δὲ ἰσοδυναμεῖ τῇ τῆς σωτηρίας, Κάμνω.

Ποιηβόρος, ὁ, ἡ. ὁ χόρτε, ἢ χλόης ζώων, ὁ χορτοφάγος. Οἰνόμαος παρ Εὐσεβ.

Ποιήεις, ήεσσα, ήεν. (ποία) χορταρώδης, χορτάσιμος, βοτανώδης ἢ χλόης ἔχουσαν. Ἰλ. Ι. 150. ᾗ, 292.

Ποιηλόγος. Ζήτ. ἐν τῷ, Ποιολογέω, ὁ, πόας συλλέγων.

Ποίημα, τὸ, (ποιέω) τὸ πεποιημένον, ἐξεργασμένον, ἢ πεπλασμένον, ὅλῃ τῇ νοῒ ἐσχηματισμένον. Ποιητικ. Παῦ πόημα - ἔργον, ᾗ ἐξαιρέτως βιβλίον - σύγγραμμα, ἢ πλάσμα - σιχείρημα, παρὰ Πλάτ. Σ φ. 35. ἀντίκειται τῷ, Πρᾶγμα, πρᾶξις - ἔργον - μετακείρησις - κάμωμα. ὅθεν

Ποιηματικός, κὴ, κὸν. ὁ αἰνίκων ἢ δυνάμενος εἰς ποιήματα - σιχειρήματα.

Ποιημάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Ποίημα, μικρὸν ποίημα. ὅθεν

Ποιηματοκόπος, (κόπτω) ὡς τὸ. Δημοκόπος, λέγεται διὰ σῶα ἐραστὴν τῆς σιχειρήσεως - ποιήσεως, ἤτοι διὰ σῶα ὅστις ἔχει φυσικὴν κλίσιν εἰς τὸ σιχειρεῖν, ἤτοι εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην.

Ποιηρός, ρὰ, ρόν. (πόη) Χορταρώδης, παὐτὸν τῷ, Ποίηεις. " Βοτανὰ ποιηρά ". πόας ὁμοίας, φρασινος. Εὐρ. Κύκλ. 44.

Ποίησις, ἡ. τὸ ἔργον - κάμωμα - ἐκτέλεσμα - μόρφωμα - σχημάτισμα. " Τῇ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης ". δι' ὑμῶν, μὲ τὸ μέσον σας γεγενὼς - ψηφισθεὶς πολίτης. πολιτογραφεὶς. Λέγεται προσέτι " Ποίησις " ᾗ ἡ ὁμοθεσία. 2) Ἡ σιχειρητικὴ, ἡ ποιητικὴ τέχνη.

Ποιητέος, έα, έον. τὸν ὁποῖον πρέπει (δεῖ ποιῆσαι) νὰ κάμῃ τις. Ξενοφ.

Ποιητὴς, ᾶ, ὁ. ὁ ποιῶν - ἐκτελῶν, κάμνων - ἐξεργαζόμενός τι. (Ξενοφ. Κυρωπ. ἀ. ς'. 3. " Ποιητὴς ἦν πρὸς τὰς πολεμίας μηχανημάτων ". προσυπακκομμένου δὲ ἢ παρατεθειμένου τε, " Νόμε " εἶναι αὐτὶ τε, Νομοθέτης, Νομοδότης. " Θεὸν ποιητὴν ἔχειν ᾗ πατέρα ". Ἀρριαν. Ἐπίκτ. ἀ. 9. Ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εὑρετὴς ποιήματος τινὸς, καὶ ὁ σιχειρητὴς, ὁ ποιητικῶν σιχων συνθέτης, ὁ ἐμμέτρως ἢ ἐμμέτρα συγγράφων. ἀρχαιότερος ὠνομάζετο Ἀοιδὸς, Ψάλτης - Ῥαψῳδὸς, καθὼς ἐν Ὀδυσσ. ὁ Φήμιος καὶ ἄλλοι, ἔπειτα δὲ, ἀφ' ὅ ἡ Μουσικὴ διηρέθη ἀπὸ τῆς Ποιητικῆς τέχνης, ὠνομάσθη Ποιητὴς. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦλθεν εἰς χρῆσιν μετὰ τὸν Ἡσίοδον. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τε Λειροφάνες, Ποιητὴς καὶ Δημιεργὸς (κατὰ τὴν τε Πλάτωνος δόξαν) διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰ Ποιητὴς, ἁδυνὸς ἕτερα προσδέομος, ἐκ τῆς ἑαυτε δυνάμεως καὶ ἕξεως πρᾶξι τὸ ποιεμένον, ὁ δὲ Δημιεργὸς, τὴν τῆς Δημιεργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εὐλήφως κατασκευάζει τὸ γινόμενον. ἄρα παὐτὸν τῷ, Τεχνίτης. Ἰλ. Κ. 262. ὅθεν

Ποιητίζω, ποιητὴς εἰμὶ, ποιῶ - σιχειρῶ. Γλωσσ.

Ποιητικεύομαι, (ποιητικὸς) ποιῶ - σιχειρῶ - καταγίνομαι εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην - εἰς τὸ σιχειρεῖν. Σχολ. Ἀράτ. Φαινομ. 136. Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 59.

Ποιητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπιῤῥ. Ποιητικῶς, ὁ αἰνίκων ἢ ὁ δυνάμενος ἢ κλίσιν καὶ φύσιαν ἔχων εἰς τὰ ποιήσεις - εἰς τὰ ποιήματα - εἰς τὸ σιχειρεῖν. " Τέχνη Ποιητική ". ἡ διὰ τῆς νοὸς πλάττουσα αὐτάρκητα πράγματα, καὶ διὰ σιχων ἐκθέτουσα αὐτά. Καθόλε δὲ ἡ Στιχειρία. Ἀειζοπέλ. ὅστις καὶ σύγγραμμα ὠδὲ παὐτῆς τῆς τέχνης ἐξέδωκε.

Ποιητὸς, ἡ, όν, (ποιέω) πεπλασμένος - πεποιημένος - καμωμένος, ὃν ἐποίησεν - ἔπλασεν ἢ ἐσιχείρησε τις. Πίνδ. Νεμ. ἑ. 53. " Ποιητὸς παῖς " τὸ ὑοθετηθὲν παιδίον, θετὸς υἱός. Figlio adottivo, Ἰταλ. παρ Ὁμήρῳ ἐκλαμβάνεται καὶ διὰ τὰ ὡραίως ἢ τεχνικῶτως - καλῶς κατεσκευασμένα, ὡς " Δόμοι ποιητοί ". ὡραῖοι, τεχνικοὶ, κατὰ τὸς κανόνας τῆς τέχνης ὃ ἐστὶν ἐμμέτρως κατεσκευασμένοι. Ὀδυσσ. Ν. 306. " Πύλαι ποιηταί ". Ἰλ. Μ. 470.

Ποιήτρια, ἡ. Θηλυκ. τῆ Ποιητὴς, ἡ σιχειργοῦσα γυνὴ, σιχειργὸς.

Ποιηφαγέω, (πόα) - ῥώγω χόρτε - πόαν - χλόην.

Ποῖ κῆχες". Ζήτ. ἐν τῷ, Κῆγλος.

Ποικιλανθὴς, ές, ἡ. (ἄνθος, ποικίλος). ὁ ἐκ ποικίλων καὶ διαφόρων ἀνθέων συνεστώμενος. ὁ ἄνθη ποικίλα ἔχων, ποικιλόχροος - ποικιλοχρώματος.

Ποικιλείμων, ὁ, ἡ. (εἷμα) ὁ ποικίλοις ἱματίοις ἐσθισμένος, διάφορα - πολυειδῆ φορέματα φορῶν, κυρίως δὲ, Ποικιλοχρώματος, παρδαλός. Αἰσχύλ. Προμ. 24.

Ποικιλέρυθρος, ποικιλοκόκκινος - κοκκινόφικτος - κοκκινοπάρδαλος. Ἀθήν. σελ. 327.

Ποικιλεὺς, ὁ. παὐτὸν τῷ, Ποικιλτὴς. Ἡσύχ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ποικιλόννιος, ὁ, ἡ. (ἰωΐα) ὁ ποικίλον, παρδαλὲν - ἐζωγραφισμένον ἢ διαφόρως κεκοσμημένον ἰωΐον - χαλινὸν ἔχων. Πίνδ. Πυθ. β'. 14.

Ποικιλία, ἡ. (ποικίλλω) ἡ ποικιλομορφία - ἡ ποικιλοτεχνία - τὸ ποιεῖν τι ποικίλον - παρδαλὸν διὰ τῆς ζωγραφικῆς ἢ βαφικῆς τέχνης, τὸ μετὰ εἰκόνων ἢ ἀνθέων, πλεκτῶν καὶ χρωμάτων πεποικιλμένον ὕφασμα, ταπέτης, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. ἡ. 10. (κυρίως, Παῦε δ', τι διεργάζεται - κάμνει ἡ πολυμιτικὴ τέχνη. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. σελ. 291. παρὰ τῇ λέξει Ὑφαντικὴ κεῖται καὶ ἡ Ποικιλία.) ἔτι δὲ καὶ ἡ τέχνη τῶν διὰ τῆς βελόνης Κεντᾶν, Κεντητική. "Τῇ ποικιλίᾳ τῶν ῥαφιδίων". Ἔξοδ. κζ'. 16. 2. αὐτὶ τοῦ, Ποικιλότης, διαφορότης - παρδαλότης, ἡ ποικίλη - πολυειδὴς - παρδαλὴ ὄψις - θέαις, τὸ ποικίλον - διάφορον Χρῶμα. Καθόλου δὲ, Πολυειδία. Variété.

Ποικιλίς, ἡ. ὄνομα ποικίλων τινῶν πτηνῶν, καθὼς π. χ. ἡ Καρδαιέινα (τὸ γραμματικὸν) Ἀριστοτ. Ζω. Ἱστορ. θ'. 1. ὁ δὲ Σχολιαστὴς Θεοκρ. ζ'. 141. τὴν Ἀκανθίδα, λέγει.

Ποικίλλω, πολυειδῶ - πολύμορφον - παρδαλὸν ποιῶ, ποικίλῃ πρισθύσει ποιῶ. Ἰλ. Σ. 590. Χρωματίζω - βάπτω μὲ πολλὰ χρώματα, πλεκτίζω, πλουμίζω, πλουμιστὸν ποιῶ (παρδαλίζω.) καὶ ἐντεῦθεν εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ Πολυμιτικῇ τέχνῃ τῆς Ὑφαντικῆς. Ζήτ. Ποικιλία. Καθόλου δὲ καὶ ὅτι πάσης πολυειδῆς καὶ πολυμόρφου ἐργασίας, καὶ παρδαλῆ ἔργα, καθὼς ἔτι καὶ ὅτι τὸ πολυειδὲς καὶ διαφορετικὸ κελαδήματος τῶν πετηνῶν. Ἀρατ. Διοσημ. 269. ὡς τὸ, Λιγαίνω, αὐτὶ τοῦ λιγυρῶς ᾄδω. 2) Μεταφ. ἀπατῶ - γελῶ - φέρομαι πανούργως καὶ κακοξόπως. πεύτον τῷ, Πανουργῶ. ὅθεν

Ποίκιλμα, τό. Πᾶν πολυειδὲς καὶ πολύμορφον - παρδαλὸν ἔργον, ἢ σῶμα τὸ διαφόρως κεκαλλωπισμένον - ἐξολισμένον - τὸ πολυχρώματον. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Πλεκτὸν, ἢ πλέγμα. Πλούταρχ. ἆρα λαμβάνεται ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ Ποικιλία, ὕφασμα ποικίλον. Ἰλ. Ζ. 294.

Ποικιλμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ποίκισις.

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) ποικίλα βουλεύομενος - πανοῦργος - δόλιος - σοφιστὴς - φρόνιμος. Αἰσθλ. παραβάλλεται μετὰ τοῦ, Αἰολόβουλος.

Ποικιλόγηρυς, ὁ, ἡ. καὶ Δωϊκ. Ποικιλόγαρυς, ὁ διαφόρως καὶ ποικίλως μεταβάλλων τὴν φωνὴν τε εἰς τὸ λέγειν, καὶ εἰς τὸ ᾄδειν, ὁ διαφόρους τόνους - ἤχους ἐκτελῶν. Πίνδαρ.

Ποικιλογία, ἡ. ὀρθότερον μοί τοι τὸ, Ποικιλλογία, ἡ διαφορος, ἡ ποικίλη ἔκφρασις τοῦ λόγου. ἀμφ.

Ποικιλόγραμμος, ὁ, ἡ. (γραμμὴ) ὁ ποικίλας γραμμὰς ἔχων.

Ποικιλογράφος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πολλῶν χρωμάτων γράφων - ζωγραφίζων, ὁ πολυειδῶς - πολλῶν λογιῶν γράφων. Διογ. Λαέρτ. ζ'. 38.

Ποικιλόδειρος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλον - παρδαλὸν λαιμὸν, ἢ λάρυγκα ἔχων. Σχολ. Λειψοφ. Ὀρν. 671. καὶ 1410.

Ποικιλόδερμος, ὁ, ἡ. ἢ Ποικιλοδέρμων, ὁ, ἡ. (δέρμα) ὁ ποικίλον - πολύμορφον - παρδαλὸν δέρμα ἔχων. Εὐσεπ. Ἰφιγ. Ταῦρ. 227.

Ποικιλόδινος, ὁ, ἡ. (δίνη) ὁ ποικίλως καὶ πολυειδῶς στρεφόμενος, ὁ πολλῶν λογιῶν κύκλους - δίνας ποιῶν. ἀμφ.

Ποικιλόδιφρος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλην - παρδαλὴν ἅμαξαν, ἢ ποικίλους - παρδαλοὺς ἵππους ἐν τῇ ἁμάξῃ ἔχων. Αἰσθλ. σελ. 568.

Ποικιλόδωρος, ὁ, ἡ. (δῶρον) ὁ ποικίλα ἤτοι πολυειδῆ καὶ διαφορα δῶρα διδοὺς - χαρίζων. Νόννος, ὡς καὶ τὸ, Αἰολόδωρος.

Ποικιλόθριξ, τειχος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλα - παρδαλὰ ἢ πολυειδῆ καὶ ποικιλόχροα μαλλία ἔχων. Εὐρ. Ἄλκ. 583.

Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ. ἔτως ὀνομάζει ἡ Σκηφὼ τὴν Ἀφροδίτην, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὴν ποικίλον καὶ ὡραῖον θρόνον.

Ποικιλόθροος, ὁ, ἡ. (θρόος) "Οἰωνοὶ ποικιλόθροοι". Πλούταρχ. οἱ ποικίλως καὶ διαφόρως φωνοῦντες.

Ποικιλόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλον καυλὸν ἔχων.

Ποικιλομήτης, ὁ, ἡ. καὶ, Ποικιλόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) ταὐτὸν τῷ, Ποικιλόβουλος. Ἰλ. Λ. 432.

Ποικιλομήχανος. ὁ, ἡ. (μηχανὴ) ὁ ποικίλας μηχανὰς εἰδὼς, πολλῶν λογιῶν μέσα καὶ δρόμους ἐξεύρων καὶ μεταχειριζόμενος. Πανοῦργος, δόλιος, φρόνιμος, σωστὸς, πολύτροπος.

Ποικιλομορφία, ἡ. ἡ πολυειδὴς μορφὴ - σχῆμα, ἐκ τοῦ

Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλῳ ἤτοι παρδαλῷ μορφὴν ἔχων.

Ποικιλόμυθος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλος κατὰ τὸν μῦθον - λόγον, ὁ εἰς διαφόρους ὁμιλίας ἐμβαίνων, διάφωνος, διάγλωττος, βαττολόγος - λάλος - πολύλογος - φλύαρος.

Ποικιλόνοος, ος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ποικιλόφρων Σχολ. Λειψοφ. Θεσμ. 469.

Ποικιλόπωτος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλα νῶτα (παρδαλὰς πλάτας) ἔχων.

Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) ὁ ποικίλα ἤτοι πολυειδῆ - παρδαλὰ πτερὰ ἢ πτέρυγας ἔχων.

Ποικίλος, λη, λον. πολυειδὴς, πολύμορφος, πλεκτὸς - παρδαλὸς - πολύχρως - πολυχρώματος. Ἰλ. Κ. 501. 2) Διάφορος, διαφορετικὸς, πολλῶν λογιῶν, παντοῖος. 3) Πολλῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν - συγκεχυμένος - ἀόριστος - ἀμφίβολος. 4) Ὁ πολυειδῶς ἔργα καὶ κόπτων. ὁ διὰ τῆς ποικιλίας ἢ πολυμιτικῆς τέχνης διεργασμένος. "Μίτρα, Στεφάνη ποικίλα". ἤτοι καὶ τὸ "Πέπλος ποικίλος". Ἰλ. Ε. 735. Ζήτ. Ποικιλία. 5) Μεταφορ. Πανοῦργος, ἀπατηλὸς, σωστὸς, φρόνιμος. Ζήτ. Ποικίλλω. Τὸ Ἐπίρρημα, Ποικίλως, μὲ ποικίλον ἢ κατὰ τὸν ποικίλον ἢ τὸν τῆς ποικιλίας τρόπον, πολυτρόπως, διαφόρως.

Ποικιλόσειρος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλον τὸ σειρὸν ἔχων, ταὐτὸν τῷ, Ποικιλόβυλος. Ἡσύχ.

Ποικιλόσικτος, ὁ, ἡ. ὁ διάφορα σίγματα - σημεῖα ἔχων. Ἀθ. σελ. 305.

Ποικιλόσολος, ὁ. ἡ. (σολὴ) ὁ ποικίλου σολοῦ ἐνδεδυμένος, ὁ σολισμένος μὲ παρδαλὰ - πλεκτὰ - φορέματα. παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 343. "Ποικιλόσολος ναῦς". οἱ πολλοῖς καὶ διαφόροις χρώμασι πεποικιλμένοι.

Ποικιλοστερπος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. γραφὴ αὐτὶ τῆς, Ποικιλοστερπὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ διαφόρων τρόπων χαρὰν παρεχόντων - ὁ ποικίλως τέρπων. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 116.

Ποικιλόστομος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλον - παρδαλὸν στόμα - ῥάμφος ἔχων. αὐτὶ δὲ τοῦ, Ποικιλόμυθος. ἀμφιβ.

Ποικιλοστευκτος, ὁ, ἡ. (στεύχω) ὁ δυστέχνως, ἢ πολυμόρφως διεργασμένος - ἐκτετελεσμένος - πεποιημένος - καμωμένος - παρεσκευασμένος - ἡτοιμασμένος. Ἀναθολ.

Ποικιλότραυλος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλως - διαφόρως, καὶ πολυειδῶς τραυλίζων, ψάλλων. Θεόκρ. Ἐπίγρ. δ'.

Ποι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

Ποικιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλως - πολυειδῶς καὶ διαφόρως παίζων τὴν φόρμιγγα, ἢ ὁ διαφόρως καὶ κατὰ πολλὰς τρόπους κιθαριζόμενος. Πίνδ. Ὀλ. δ'. 3.

Ποικιλοφρονέω, ποικίλως φρονῶ. φρόνιμος - πανοῦργος - δόλιος - πονηρός εἰμί. ἐκ τῆς Σχολ. τοῦ Βερδελ. Ἀειτοφ. Θεσμ. 441. ἐκ τοῦ,

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὁ ποικίλος κατὰ τὸ φρόνημα, ἀστεῖος, φρόνιμος - πολυίδιος - πανοῦργος - δόλιος - πονηρός, ταὐτὸν τῷ, Ποικιλόβουλος.

Ποικιλόφωνος, ος, ὁ, ἡ. ὁ μεταχειριζόμενος - μεταβάλλων κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν φωνὴν του· ὁ διαφόρους φωνὰς ποιῶν· ποικίλος κατὰ τὴν φωνήν. Πίνδαρ. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Ποικιλόμυθος. Εὐσταθ.

Ποικιλόχροος, ος, ὁ, ἡ. ᾗ, Ποικιλόχρωμος, ος, ὁ, ἡ. ᾗ, Ποικιλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρόα, χρῶμα, χρὼς) ὁ ποικίλον ἤτοι παρδαλὸν χρῶμα - σῶμα - ἐπιφάνειαν - δέρμα ἔχων.

Ποίκισις, ἡ. (ποικίλλω) ταὐτὸν τῷ, Ποικιλία.

Ποικιλτὴς, ὁ. (ποικίλλω) ὁ ποικίλων, ἢ ποικιλίας ποιῶν, παρδαλοποιὸς, ὁ παρδαλὰ - πλουμισκευημάτα ὑφάσματα - φορέματα - καταστολίζων, Κοσμητής. Ζήτ. Ποικιλία. ὅθεν

Ποικιλτικὸς, ἡ, τὸν. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν - κεντᾶν - πλουμίζειν. "Ποικιλτικὴ". προσυπακούομ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κεντᾶν, ταὐτὸν τῷ, Ποικιλία, παὐτῷ ὁ Ἡσύχ. Πολυμιταικιλῶ, λέγει. Ζήτ. Πολύμιτος.

Ποικιλτὸς, ἡ, τὸν. (ποικίλλω) πεποικιλμένος, πλουμιστὸς, ποικιλίας ἔχων, ὑφασμένος - κεντημένος, ἢ ἐζωγραφισμένος - κεχρωματισμένος διαφόρως καὶ πολυειδῶς.

Ποικιλωδὸς, ὁ, ἡ. (ᾠδὴ) ὁ διαφόρους, ἢ ποικίλους - δολίους - πανούργους - ἀδῶν - ᾀσμάτων, ποικίλος κατὰ τὴν ᾠδήν. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 130

Ποιμαίνω, βόσκω, φέρω εἰς βοσκὴν - εἰς νομήν. Ὀδυσ. Ι. 188. Ἰλ. Ζ. 25. Ποιμαίνεται, ταὐτὸν τῷ Νέμεται ἢ ζῷων. Μεταφ. διοικῶ - κυβερνῶ - φροντίζω. Ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς τρώσης σημασίας, καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. Εὐμ. 244. "Χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόπος". ὑπεκλύθην - ἐξεζέσθην - ἐξεστιλανήθην εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. κατὰ παὐτὴν τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸ "Βικολιάμβους" ἐν στίχ. 78. καὶ τὸ, Διοπολέω, παρὰ Θεοκρίτ. ιά. 80. "Ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα". ἐξεραπόδισε - διεσκέδαζε.

Ποιμανεὺς, ὁ. (ποιμαίνω) ταὐτὸν τῷ, Ποιμήν. ἀμφ.

Ποιμανεύω, ταὐτὸν τῷ, Ποιμαίνω, Σοῦδας ἐν τῷ, "Πρὶν ἢ λύκος ὄϊν ποιμανεύεται".

Ποιμανόριον, τὸ. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 73. Ποίμνη, πλῆθος ἀνθρώπων, δῆμος, λαὸς· παρὰ τοῦ, Ποιμάνωρ, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λαῶν ποιμὴν, Βασιλεὺς, ἐξουσιαστὴς, ἡγεμών. ἐκ τοῦ "Ανωρ, αὐτὶ τοῦ, Ἀνὴρ, καὶ Ποιμάω, Ποιμαίνω. Φαίνεται δὲ τοῦτο, ὃτι προέρχεται ἐκ τοῦ Πάω, Πόω, αὐτὶ τοῦ, Τρέφω, ἐξ οὗ, τὸ Λατιν. Parco, καὶ, Partor. καὶ ἐπομβρίως τὸ Πάομαι, Πήμων, Πάμων, ὁ ζοφοῦς, κτήτωρ. ἐκ δὲ τοῦ Πόω προέρχεται τὸ Πῶϋ, ἢ Ποίμνη. καὶ ἐκ τοῦ Ποΐω, Ποῖμα, ὡς τὸ Πάω, Πάομαι, Πᾶμα, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Κτῆμα, ἐξ οὗ τὸ Ποιμάω, Ποιμαίνω, Ποιμανὴ, ὁ βόσκων, ζέφυρ, ὁ βοσκός.

Ποιμαντικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. "Ποιμαντικὴ" προσυπακουομ. τέχνη. ἢ ἐπιστήμη τοῦ ποιμένος, ἢ τέχνη τοῦ ζέφειν καὶ φυλάττειν προβατα.

Ποιμαντὴρ, ῆρος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ποιμὴν, "Νηὸς ποιμαντὴρ". ὁ ταὐτὸς, ὁ τοῦ πλοίου διοικῶν. Σοφοκλ. Ναυπλ.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ. (ποιμαίνω, ποιμαίνω) ταὐτὸν τῷ, Ποιμήν.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ. Ζήτ. Ποιμανόριον.

Ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, Ποιμνίος. (ποιμὴν) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποιμένα, ὁ ποιμενικὸν ζωὴν ζῶν.

Ποιμὴν, ένος, ὁ. ὁ βοσκὸς τῆς προβατίνης, νομεύς. Μεταφορ. Ὀδηγὸς - ἐραστὴς - ἡγεμὼν - βασιλεὺς ἀνθρώπων. "Λαῶν ποιμήν". παρ' Ὁμήρ. Ζήτ. Ποιμανόριον. Παρὰ Σοφ. Αἴ. 360. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Κηδεμὼν - φροντιστὴς - κάτεις ἢ φίλος.

Ποίμνη, ἡ. τὸ τῆς βοσκημάτων - ἀρσενικάτων, ἄθροισμα ἤτοι ἡ ἀγέλη - τὸ κοπάδι τῆς βοσκόντων ζώων. ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ προβάτων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ποίμνιος, ἐκ τῆς ποίμνης, ὑπὸ τὴν ποίμνην.

Ποιμνήϊος, Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Ποιμνήιος, ὁ εἰς ποίμνιον ἀνήκων, Ἰλ. Β. 470. "Σπαθμὸς ποιμνήϊος" - ἢ ἔπαυλις, ἢ μάνδρα. Καὶ ὁ ἐκ τοῦ ποιμνίου ὤν.

Ποίμνιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Ποίμνη, κυρίως δὲ τὸ ἐπίθετον ἐκ τῆς Ποιμβρίου ἐσιακικῶς ἐκλήφθη. καθὼς παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 269. τῷ ὄντι διείσκεται.

Ποιμνίτης, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ποιμβρικός. "Ποιμνίτης ὑμβρίασος". ἀναφέρει ὁ Αἰλιαν. Ζῶ. Ἰσορ. ιβ'. 44. ἐκ τοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 580. παραβάλλεται μετὰ τῆς Πολυδβίκης ζ'. 285. ὅπου "Ποιμνίται κύνες" κεῖται.

Ποινάζω, Ποινάζομαι. (ποινὴ) Εὐσεπ. Ἰφ. Ταυρ. 1433. ἐκδικῶμαι, τιμωρῶ.

Ποιναῖος, ναία, αῖον. ὁ τιμωρῶν - ἐκδικοῦμενος. ἀμφ.

Ποινάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ἐκδικητὴς - τιμωρητὴς. ἐκ τοῦ

Ποινάω, ῶ, Ποινάομαι, ταὐτὸν τῷ, Ποινάζω. Ἡσύχ. παραβάλλεται μετὰ τοῦ, Ἀπαινάω, ᾶς, Ἀποινα.

Ποινὴ, ἡ. ἐκ τοῦ, Φόνος, αὐδὴ δασέως πνεύματος, κυρίως τὸ διδόμβυον εἵνεκα φόνου λύτρον, ἤγουν ἄπρα, τὰ διδόμβυα χρήματα ἵνα γλυτώσῃ τις ὑπὸ φόνον, καθὼς καὶ ὁ Εὐσταθ. εἰς Ὅμηρ. ἐσημείωσε. "Ποινὴ, τὸ ἐκ καταδίκης ὠφέλιμον καὶ ὑπὲρ φόνῳ τιμωρία". ἄρα, ἡ Ἐξαγορὰ, τὰ ἀργύρια δι' ὧν ἐξαγοράζει τις τὸν φόνον τῆς συγχωρῶν αὐτὸ, ἢ ἀμελεῖ ἔγκλημά τι, ὡς ὁ αὐτὸς Εὐσταθ. φησί· "Ποινὴν δέχεσθαι, λέγεται, ὁ ἐπὶ Χρήμασι ἀλλαγὴς ὁρῶν τὸν φονέα προσήκοντος τινός". καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, Ἀντέκτισις ὑπὲρ φόνου διδομβύη, χρήματα ὑπέρτιμα ἀνηρημβύα τοῖς αὐτὸ εἰκείοις, τιμωρία, ἐκδίκησις ὑπὲρ τινος φονευθέντος. "Ποινὴ, ὅτις παιδὸς, ἐγίγνετο τεθνηῶτος". Ἰλ. Ν. 659. "Ποινὴ ἄτιτος κασιγνήτου". στίχ. 483. "Τῶν ποινὴν". Ἰλ. Ρ. 207. εἰς ἀμοιβὴν, εἰς ἀναπλήρωσιν αὐτῆς, ἀντάμειβη, ἐπτίμιον - ἐκδίκησις - τιμωρία - βάσανος - ὑπὲρ κακοεργίας τινος. Ξενοφ. Κύρπ. ε'. ά. 8. "Ποιναὶ τίσαι, ἢ δῆναι". ἐντεῦθεν καλοῦνται ἔτι καὶ αἱ Ἐριννύες, ἀφ' τὸ ἐκδικεῖσθαι τὰς κακοεργίας, ὡς καὶ τὸ, "Ἀποινα". παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 112. αὐτὶ τοῦ, Λύτρωσις, ἀπαλλαγὴ, ἐλευθερία.

Ποινηλασία, ἡ. παρ' Οἰκουμενίῳ. "Τὸ νόμιμον ποινηλασία". ἢ διωσισμένη παρὰ τοῦ νόμου τιμωρία. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Ἐριννύων βάσανος καὶ ἀπουσυχία.

Ποινηλατέω, (ἐλάτης, ποινὴ) ἐξαιρέτως ἐπὶ Παθητικῆς σημασίας, αὐτὶ τοῦ, Τιμωρέομαι - βασανίζομαι - διώκομαι - καταβρέχομαι ὑπὸ τῆς Ἐριννύων, ἢ παρὰ τῆς τιμωρητικῶν Θεῶν τοῦ Ἅδου, ὑπ' Ἐριννύων, Πλουτάρχ. καὶ Ποπαμ. καὶ Ἡσύχιος.

Ποινήλατος, ὁ, ἡ. ὁ βασανιζόμενος καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς Ἐριννύων, Ἀνώνυμος παρὰ Σοῦδᾳ. καὶ "Μανία ποινήλατος". παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτητον σελ. 435.

Ποί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ποίνημα, τό. (ποινάω) τιμώρημα - ἐκδίκημα (τζετζ. Τυρκ.) παρ' Ἡσυχ. διείσκεται καὶ, Ποινώματα, παρὰ τὸ, Ποινόω, ὅπερ ἢ ὡς ἁμαρτημάτιον τομίζεται.

Ποινητήρ, ὁ. Ὀππιαν. καὶ, Ποινήτωρ, ὁ. ἐκδικητὴς, τιμωρὸς - τιμωρητὴς - δικάστης, Αἰσχύλ. ἢ Εὐριπ.

Ποινήτης, ὁ. καὶ, Ποινῆτις, ἡ. Ἐρινύς, Ἀνακλεπ. 2. σελ. 27. ὁ ἐκδικήμβυος, ὁ τιμωρῶν ἢ τιμωρῆσα, παρὰ τὸν παλ, Ποινητήρ, ἢ Ποινήτωρ.

Ποίνιμος, ὁ, ἡ. (ποινὴ) ἐκδικήμβυος, τιμωρῶν, "Ἐρινὺς δίκη". Σοφοκλ. "Ποίνιμος λιθοκτονία". Αἰσχυλ. "Ποίνιμα πάθη". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. παρὰ τὸν παλ, Ποινὴ ἄξια, ἢ κάλλιον, ἀντὶ τοῦ, Ποινικὸν, αἰτιαμοιβὲς, ἐκδίκησιν, τιμωρίαν.

Ποινοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ ποινὴν - τιμωρίαν φέρων, ἢ λαμβάνων, ὅθεν Ποινοποιοῦ, αἱ. παρὰ Λεκτικ. Φιλοπ. 23. αἱ Ἐρινύες.

Ποιολογέω, (ποιολόγος) Θεόκρ. γ'. 32. πόαν - χόρτον - ζιζάνια συλλέγω - βοσκεύζω. παρὰ τοῖς Ο'. ἑρμῆν. ἀφὰ τοῦ, Σπαγυολογῶ, καθὼς καὶ ὁ Σνίδας ἐν Λέξ. Ποίλω, ἑρμηνεύει τὸν, Ποιολόγος, ἀφὰ τοῦ, Σπαγυολόγος.

Ποιολόγος, ὁ. (ποία, λέγω) ὁ πόας - χόρτα συλλέγων καὶ ζώων αὐτά. Ἀριστοτέλης παρ' Ἀθήν. σελ. 397. 2) Ταὐτὸν τῷ, Σπαγυολόγος. Σνίδ.

Ποιόνομος, (νέμομαι) ὁ χόρτα ζώων, μὲ χορτοφάγα βοσκῶ ζῶν. Ζήτ. Πιόνομος.

Ποῖος, Ποία, Ποῖον; τίς; τί; Τί λογῆς; ποιός; ἢ ἐρωτήσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 25. "Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες"; τί λόγον εἶπες; "τὰ ποῖα ταῦτα"; τί λογῆς πράγματα εἶναι αὐτά; Ποῖος τις; ταὐτὸν τῷ, Ποῖος. ἐκ παραλλήλ. οἷον "Ποῖος δέ τις ἐσί"; Λεκτικ. τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι αὐτός; "Ποῖον κῆμα τοῦ ἄλλου"; Ξενοφ. Ἀπομνημ. β'. δ'. 5. ἀντὶ τοῦ, τί ἄλλο κῆμα; Πλουτ. "Τὰ ποῖα; ἤτω καὶ τό", "Ποῖ ἄττα". ἢ "Ποῖ' ἄττα", αὐτὶ τῆς Ποῖα. ἐκ τοῦ Οἷος τροδιέσει τοῦ Π, ὅπερ καὶ ἐκτὸς ἐρωτήσεως μεταχειρίζονται ὡς τὸ, Πόσος ἐκ τοῦ Ὅσος. Ἡ ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς τούτου εἶναι ἐκ τοῦ Πὸς, Πὴ, Πὸν, ὅπερ ἀναφέρεται τρὸς τὸ, Ὅς, ἥ, ὅν, ὡς καὶ τὸ, Ποῖος, καὶ τὸ, Πόσος, τρὸς τὸ, Οἷος, καὶ Ὅσος. Τὰ κεφάλαια τούτου διείσκονται εἰς τὸ, Πόθαπες αὐτὶ τοῦ, Ἐκ πᾶ, ἢ Ποῖα δάπα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ταπεινός. καὶ ἐν τοῖς, Πᾶ, Πόθι, Πόθεν. Ζήτ. ἢ Πόθεν. ὡς Ἠπειρ. Ποίη, ἢ Ἰωνικῶς Κοίη, κατὰ τίνα τρόπον, μὲ ποῖον τρόπον; Πῶς. Ἡρόδ. α'. 30. "Κοίη δὴ κείνης Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον"; 2) ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τοῦτο καὶ Ἀναφορικῶς μετὰ τοῦ Ἄρθρου.

Ποιός, ποιὰ, ποιόν. λέγεται κατά τινος ἰδιότητος, ἢ ποιότητος, τοιούτος, ἢ τοιαύτης. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου "ὁ Ποιός". καὶ, "Ποιός τις". ὅτι ἀνθρώπων λέγεται, ὁ ἔχων ἤδη τινα, ἢ ἰδιώματα ἰδιαίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους. ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. ς'. 4. "Διὰ τὸ ποῖον τινα εἶναι τὸν δῆμον". ἀφὰ τὸ ἔχειν ἀλλοῖόν τινα ἢ ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ ζῆν. κυρίως δὲ ἐκφράζει τὸ ἀόριστον τις, Κάποιος.

Ποιότης, τητος, ἡ. κατάστασις, ἰδιότης τοῦ ἁπτοῦ τινός. οἷον λειότης, λευκότης, κ. τ. τ. τὰ ὀνόματος, ἐκ τοῦ Ποιός.

Ποιοτρόφος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ποιοτρόφος.

Ποιόω, ῶ. (ποιὸς) "Τινά" δίδω τινὶ κάποιαν ποιότητα - ἰδιότητα, ποιῶ αὐτὸν ἵνα λάβῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα. Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 4. "Πεποίωται". ὅπου ἄλλοι Πέπηγται ἢ Πεπείνηται ἀκυρωτέον.

Ποιπνύω, (πνύω, ὡς τὸ, φύσω, ποιπύσω) ἐπιμελὴς - σπουδαῖος - προθυμος - ἐνεργὸς - φιλόπονος εἰμὶ, ἀφοπονῶ, σπουδαίως ὑπουργῶ, ἀφακονῶ, σπουδάζω, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι. μετὰ Μεσχὴς ἑτέρας τινὸς λέξεως. "Δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι". Ὀδ. Υ. 149. σπουδαίως ἐργήσασαι. "Αἱ μὲν ὕπαιθα "ἄνακτος ἐποίπνυον". ἐν Ἰλ. Σ. 421. ἀμφίβ. συμμασ. "Τῷ δὲ δύο ποίπνυον". Ἰλ. Ω. 475. περὶ αὐτὸν ἐπονοῦντο, ἐθεράπευον, διακόνουν, ὑπηρέτουν. Ὁ σχηματισμὸς "Ποιπνύειν" παρὰ Πορφυρίῳ εἰς Πυθαγ. 4. αὐτὶ τοῦ, Μεριμνῶ, ἐν φροντίδι ἢ μερίμνῃ εἰμί. ἀμφίβ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τούτου, Ποιπνυὸς, θεράπων. καὶ, Ποιπύξος, σπουδαῖος. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Πνέω, Πνύω, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ Πνεύσιμον. καὶ ἐκ τοῦ Ποτέω, Ποτύω, Πνύω, Ποιπνύω.

Ποίτινος, ἁμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Πινδαρ. Πυθ. β'. 33.

Ποιφύζησιν, Ἠπειρ. (ποιφύσσω) φυσῶν, ἢ συείζων, φυσητικῶς καὶ μετὰ συειγμοῦ ἐκφοβεῖν. Νικανδ. Θηρ. 371.

Ποίφυγμα, τὸ. τὸ πεφυσημβύον, ὁ ἀφὰ φυσήματος ἤτοι ἀφὰ τῆς ῥινῶν λεχθεὶς λόγος, ἀπειλὴ - φοβερισμὸς, Αἰσχ. Θηβ. 286. τὸ σφοδρῶς ἢ μετὰ ἤχου τὸν πνοὴν ἐκπέμπειν.

Ποίφυξις, ἡ. πνοὴ, φύσημα, ἀκάπνοη, ἀπειλὴ, φοβερισμὸς, τὸ ἀφὰ τῆς ῥινῶν φύσημα τοῦ ἐμπεσόντος εἰς θυμὸν, φρύαγμα, ἐκ τοῦ

Ποιφύσσω, Μ. ξω. (φύσω, φυσάω, φύσσω, ὡς τὸ, πνύω, ποιπνύω) φυσῶ, πνέω, ἀκάπνεω, φρυάττω, φυσῶ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ἢ ἐπομβύως Ἀπειλῶ, ἐκφοβίζω, φοβερίζω, ἢ βομβίζω τινά. Ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Θηρ. ἔχει, Τὸ δὲ, Ποιφύζειν, πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ Ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν μίμοις. "Παιδικὰ ποιφύζεις", ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ, Πνεῖν, ὡς Εὐφορίων, "Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος". αὐτὶ τοῦ, Πνεύσαντος. τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρ. σίχ. 180. "Ποιφύσοντος", αὐτὶ τοῦ, Φυσῶντος. ὅρα Σνίδ. καὶ Λυκόφρ. σίχ. 198. ἢ Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. σίχ. 250.

Ποιώδης, εος, ὁ, ἡ. (ποία, πόα) πλήρης πόας, γεμάτος ὑπὸ χόρτα - χλόην - βότανα, ἢ ζιζάνια, βοτανώδης.

Πόκα, Ἠπειρ. Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Ποτὲ, εἴκα καιρὸν, μίαν φοράν.

Ποκάζω, ταὐτὸν τῷ, Ποκίζω.

Ποκάριον, (πόκος) Ὑποκορ. τοῦ, Πόκος. μικρὰ τις ποσότης κυρβυμβύου μαλλίου, μικρά τις γνῶα.

Ποκάς, άδος, ἡ. μαλλοφόρος. 2) Μαλλὸς, μαλλίον, τείχος. Ἀριστοφ. Θεσμ. 567. "Ἀλλ' ἐκποκιῶ "σε τὰς πεκάδας". ἐκκυρβίσω σε τὰς βλακτευσμβύας τείχας σου.

Πόκη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πόκος, Ἀριστοφ. βάτ. 186. "Ὄγε πόκης".

Ποκίζω, (πόκος) Κείρω - κυρβίω - πόκους ποιῶ, ἢ χτενίζω - λακκαίζω τὸ μαλλίον. Θεόκριτ. ε'. 26.

Ποκοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁμοιος κυρβυμβύῳ καὶ ἀκατεργάστῳ μαλλίῳ, ὃ ἐσί, Πόκῳ ὅμοιος. Λογγιν. ιε'. 12.

Πόκος, ὁ. (πέκω) τὸ κυρβυμβύον μβὴ ἐκ τοῦ τροβάτου, ἀλλ' ἀθάλαστον ἔτι μαλλίον, τὸ ἐκάστου τροβάτου μετὰ τέλος κυρᾶν σωηλιγμβύον ἔχειν. Ἰλ. Μ. 451. 2) ἡ κυρὰ ἤτοι τὸ κυρβυμα τοῦ μαλλίου. ἐκ τοῦ, Πέκω, ὅθεν

Ποκόω, ῶ. περιβάλλω - σκεπάζω μὲ μαλλίον, ἐνδύω. "Λεπτῇ ἀχνῇ πεποκωμβύον μῆλον". Ἀνακλεπ. β'. σελ. 217.

Πο-

Πολεμαδόκος, Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Πολεμηδόκος.
Πολεμάρχειος, ὁ, ἡ. ὁ οἰκῶν, ἁρμόζων εἰς τὸν Πολεμάρχλω. "Τὸ πολεμάρχειον". ἡ κατοικία, ὁ οἶκος τῦ Πολεμάρχυ.
Πολεμαρχέω, ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἢ τὴν μάχην, ἢ πολέμυ ἄρχω, πολέμαρχος εἰμί, ἐκ τῦ
Πολεμάρχης, ε, ὁ. σωνθέτερον μῦθόν τινι παρὰ τοῖς πεζοτράφοις Πολέμαρχος, ὁ τῦ πολέμυ ἄρχων. "Α- "νηρ πολεμάρχης Ἀχαιῶν". Αἰσχύλ. Χοηφ. 1069. ὁ ἀρχιστράτηγος ἢ ὁ στρατηγὸς εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ μάχας. καὶ ὁ οἴκοι τῦ πολέμυ σύμβυλος, ὡς ὁ παρὰ Γάλ. *Le Maréchal de Camp, Feldmaréchal, le général*, καὶ *le ministre de guerre*. Ἐν Ἀθήναις εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. (ὅσις τὸ παλαιὸν τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἡγεῖτο, ἀφ' ἧ καὶ τὴν κλῆσιν ἔσχε) διοικεῖ δὲ ἔτος ἄλλατε, καὶ εἰσάγει δίκας, πάς τε τῦ ὑποστασίυ, καὶ κλήρων, καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις. καὶ πάλλα, ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐσί, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος. Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ. Παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις ὁ φορεὼς καὶ ἡγεμόνων μιᾶς μόρας, ἢ 400. ἀνδρῶν. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. 4. Ἀγησ. β. 15.
Πολεμαρχία, ἡ. τὸ ἀξίωμα - ὀφφίκιον τῦ Πολεμάρχυ.
Πολέμαρχος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πολεμάρχης.
Πολεματόκος, (τόκος, τίκτω) ὁ πόλεμον τίκτων - γενῶν - φέρων - τροξεύων.
Πολεμάτοκος, (τρῶτα ροξυτόνως) ὁ διὰ πόλεμον γεννηθεὶς, πολεμικός. Ὀρφ.
Πολεμέω, ῶ, μέλ. ήσω. σωνήθως σωπάσεται μετὰ Δοτικῆς, πόλεμον ἄγω ἢ κάμνω - ἔχω πόλεμον μετά τινος, ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἐείζω, φιλονεικῶ, ἔχθραν ἔχω μετά τινος. ἔτι δὲ Φιλονεικῶ ἐπαίνω εἰς μίαν ὑπόνοιαν καὶ φιλολογικὴν ὑπόθεσιν. σωπασσόμβον δὲ μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ, μεταχειρίζομαι τινὰ ἐχθρικῶς, ἐχθρός τινος εἰμί, κατοξέχω τινά. Οἷον "Πόλιν, ἄνθρωπον, ταφυλάς, κ. τ. τ. "πολεμῶν". Πολιορκῶ, ὑβρίπτω, κ. τ. τ. Ζήτ. Πολεμόω.
Πολεμηδόκος, ὁ, ἡ. ὁ ἀναδεχόμβος - ὁ ἔργων - ὑποφερόντων - τὸν πόλεμον - τὴν ἔειδαν. Πολεμηδόκα ἔρ- "γα". Πίνδ. Πυθ. ά. 22. τὰ πολεμικά. "Πολεμη- "δόκα κράνεια". Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 240. "Πολεμη- "δόκος Ἀθήναιη". ἡ πολεμικὴ. Ἀνθολ.
Πολεμήϊος, ὁ, ἡ. Ἰων. αὐτὶ, Πολέμαιος, πολεμικὸς, ἐχθρικός. παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Β. 338. Η. 193.
Πολεμπσείω, (πολεμέω, Μέλ. πολεμήσω) ἐφίεμαι - ποθῶ - ἐπθυμῶ πόλεμον, ἔχω πόθον διὰ πόλεμον. Θνκ.
Πολεμπτέον, δεῖ πολεμεῖν.
Πολεμπτήριον, τό. ταὐτὸν τῷ. Ὁρμητήριον. Πολ. δ'. 71.
Πολεμία, ἡ. τροσυπακνομ. τῆ "Γῆ, χώρα". τὸ ἐναντίον τῦ, Πολέμιος. ὁ τόπος ἢ ἡ ἐπαρχία - τὸ βασίλειον - ἡ πόλις τῦ ἐχθρῦ.
Πολεμίζω. Μέλ. Πολεμίσω, Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, Πολεμέω, παρ' Ὁμήρῳ.
Πολεμικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίῤῥ. Πολεμικῶς, ὁ ἀνήκων, ἁρμόδιος, ἢ κλίσιν ἔχων, ὁ ἄξιος εἰς πόλεμον. Ξενοφ. "Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν". Πολύβ. αὐτὶ τῦ, εἰς ἔφοδον - ὑπερβολὴν - εἰς πόλεμον, ἀρχήσαι δηλαδὴ τὸν πόλεμον.
Πολέμιος, Πολεμία, Πολέμιον, καὶ Ἐπίῤῥ. Πολεμίως. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρόν. Πολεμία, ἡ. σωνυπακνέται τὸ, Γῆ. ὁ τόπος τῦ ἐχθρῦ. 2) Ἐχθρὸς, ἐχθρικός. 3) Ταὐτὸν τῷ, Πολεμικὸς, π. χ. "Τὰ πολέμια ἔργα" καὶ ἄνευ τῦ, "Ἔργα, ἐ πόλεμος, ἡ σχὴν τῦ πολεμεῖν, ἡ πολεμικὴ".
Πολεμιστά, Ποιητ. αὐτὶ τῦ, Πολεμιστής. Ὅμηρ.
Πολεμιστὴρ, ὁ. καὶ Πολεμιστὴς, ὁ. (πολεμίζω) ὁ ἐξησκημβρὸς εἰς τὰ πολεμικὰ στρατιώτης, ὁσὶς πολεμεῖ, παρ' Ὁμήρῳ. ὄθεν
Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολεμιστὴν, πολεμικός. "Ἱπποπολεμιστήρια". Ξενοφ. Ἀγησ. δ'. 6. "Τὰ πολεμιστήρια". σωνυπακνομ. τῦ, "Ὅπλα. τὰ πολεμικὰ ἁμάξια. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. ά. 47. καὶ ς'. ά. 29.
Πολεμοδόκος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολεμηδόκος.
Πολεμοκέλαδος, ὁ χαίρων εἰς τὰς πολεμικὰς βοὰς - κραυγὰς, ὁ τὰς πολεμικὰς βοὰς ἀγαπῶν πολεμικός.
Πολεμόκλονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολεμοκέλαδος. Ὁμ. Βατραχομυομ. 4. καὶ 267.
Πολεμόκρατος, (πόλεμος, κράτος) ὁ τὸν πόλεμον ἀγαπείνων - ἀποφασίζων - ἐκπληρῶν - τελεόνων. Αἰσχ. Θηβ. 167.
Πόλεμόνδε, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχλω, ὡς τὸ "Οἴκονδε", εἰς τὸν οἶκον.
Πολεμοποιέω, Μέλ. ήσω. διεγείρω - τροξεύω πόλεμον. ταὐτὸν τῷ, Πολεμόω. Ἀππιαν. ἐν τῦ
Πολεμοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ διεγείρων - τροξεύων πόλεμον - ὑποστασίαν - ἐπανάστασιν - διχόνοιαν - ἔχθρας, κ. τ. τ.
Πόλεμος, ὁ. ἔρις - φιλονεικία - ἀμφορὰ μεταξὺ δύο ἐθνῶν, ἢ δύο ἡγεμόνων - βασιλέων, οἵ τινες καὶ καταβέχονται ἀμφὶ τὰ ὅπλα. 2) Μάχη - συμπλοκὴ - κτύπημα τῶν δύο ἐχθρικῶν στρατευμάτων. ἡ ταξις τῦ ἀναμεταξὺ τῶν κτυπήματος. ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς μάχλω τῶν στρατιωτῶν παράταξις. καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν μάχονται. παρ' Ὁμήρ. καὶ, "Συγκρύειν πόλεμον". Διόδωρ. Σικ. ιβ'. 3. 3) Ἐπιμιξία τῦ πολέμυ στρατιῶται, σώματα στρατιωτικὰ, στρατὸς παρ' Ὁμήρ. πολλαχῦ. Ἐκ τῦ Πέλω, Πέλεμος, Πελεμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πελεμίζω.
Πολεμοτροφέω, ῶ. φέρω τὸν πόλεμον, φροντίζω ἵνα μὴ λάβῃ τέλος, παρὰ τοῖς Ο'.
Πολεμοφθόρος, ὁ, ἡ. (φθορὰ, φθείρω) ὁ διὰ τῦ πολέμυ φθείρων - ὀλοθρεύων - ἀφανίζων. Αἰσχ. Πέρσ. 654.
Πολεμόω, ῶ. σωπασσόμβον μετὰ Αἰτ. σημαίνει τὸ, Ἐχθρεύω - κάμνω ἐχθρὸν τινὰ μετά τινος. εἰς πόλεμον φέρω - διεγείρω τινὰ μετά τινος· εἰς πόλεμον - εἰς ἔχθραν καὶ ἔειδας ἐμβάλλω τινά. ὅθεν τὸ Παθητ. "Πεπολέμωται". εἰς ἔχθραν τροσχθεὶς - εἰς πόλεμον διεγερθείς. πολέμιος τινὶ ὠμόμβος. ἐν ᾧ τὸ, Πολεμόω σωπάσεται σωνήθως μετὰ Λιτιατικῆς, καὶ ἔχει ἄλλην σημασίαν.
Πολεμώνιον, τό. εἶδος φυτῦ. Διοσκορ. δ'. 8. Polemonia. Πλίν. κέ. 6.
Πολεύω, (πόλος, πόλω, πολέω) στρέφω - γυρεύζω, π. χ. "Πολεύω τὴν γῆν". Ἡσίοδ. ἀνασερέφω, (ἀναποδογυρεύζω) ἀροτριῶ - ὀργόνω τὴν γῆν - τὸ χῶμα. Μέσως δὲ ἐκλαμβανόμβων τινων σημάτων ἐσὶ τῷ, Σβέφομαι, οἷον "Πολεύομαι κατὰ ἄσυ". Ὀδυσ. Χ. 223. σβέφομαι, γυρεύζω, ἀνασπαῶ - βδελσομαι - κατοικῶ - ἀνασερέφομαι, ἐνδιατρίβω εἰς τὴν πόλιν. "Πο- "λεύομαι ἀπὸ τὴν ὑποθεσιν". στρέφομαι - διατρίβω - καταγίνομαι εἰς τὴν ὑποθεσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πολεύειν, στρέφειν, οἰκεῖν, ἀπέχειν - θεραπεύειν, περιέχειν.
Πολέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Πολεύω. ἐκ τῦ Πέλω, Πίπε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πολα, ὁ σχηματισμὸς Πολάω ἔμεινε μόνον ἔτι εἰς τὸ Πωλάω, καὶ εἰς τὸ Λατ. *Polare agros*, ἀπειρχέσθαι - ἀπειρρέφεσθαι - ἐνδιατείβειν εἰς τὰς ἀγρούς, ὡς τὸ Πολεῖν. παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 462. "Ἐκπολεῖν". καὶ εἰς τὸ *Interpolare vestem*, βασκαδάζειν τὸ ὕφασμα. τὸ δὲ Πολίω μόνον εἰς τὸ Λατιν. *Polio, polire*, λιαίνω. ὅτι δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ Πέλω ἀπὸ τῆς ἀπομαδίας τοῦ Περιστρέφω - γυρίζω - ἀναστρέφω, ἴσως ἔτι κεῖται ἐν τῷ, Πέλω, ὑποδηλούεται, ἐκ τοῦ "Περιπλουμένου ὑμνιστοῦ". καὶ σαφεστέρως ἐκ τοῦ, Πόλος, καὶ, Πελεσιυδραι, συστρέμματα ὑδάτων. παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πελεμίζω, καὶ, Πέλω. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 306. "Νῆσον πολεῖ". ἀντὶ τοῦ, οἰκεῖ, κατοικεῖ. ὅθεν τὸ, Πόλις.

Πολὴ, ἡ. ὅθεν τὸ. Ἐπιπολῆς. (ὅς ἐστὶ τὸ, Ἐπιπολάζω) φέρεται καὶ Γενικ. ἡ Φαίνεται - ἡ ὄψις κάτω φράγματος.

Πόληες, αἱ. Ἰλ. Δ. 25. "Πόλπα". Ἰλ. Γ. 50. καὶ Πολήων Ἰωνικ. αὐτὶ, Πόλεες, Πόλεις, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ Πόλις, ἡ.

Πολιά. Ζήτ. ἐν τῷ, Πολιός.

Πολιαίνω, (πολιὸς) πολιὸν ποιῶ, Αἰσχύλ. Προμ. 207. λέγεται καὶ ἀπὸ ἀφειζέσης θαλάσσης.

Πολιανομέω, ῶ. πολιανόμος εἰμί.

Πολιανόμος, ὁ. (πόλιν νέμων) ὁ διοικητὴς - ὁ φροντιστὴς Πόλεως τινός. βιβλιοφόρος - διδάσκαλος τῆς πόλεως. ὡς ὁ παρὰ Γερμανοῖς *Burgermeister, stadtdirector*. καὶ παρὰ Γάλ. *Le bourgue maistre, le maire*. (Κοτζιάμπασης, Τουρκ.)

Πολιαρχέω, ῶ. Πολίαρχος εἰμὶ, ὁ ἐστὶν, ἄρχων, φροντιστὴς - φύλαξ - διοικητὴς εἰμὶ πόλεως τινός. καθόλου δὲ, δεσπόζω - ἐξουσιάζω τὴν πόλιν ὡς πολίαρχος.

Πολίαρχος, ὁ. ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ διοικητὴς ἤτοι ὁ ἄρχων πόλεως τινός. *Commandant - gouverneur de la ville. praefectus urbis*. Πίνδ. Νεμ. ζ'. 123. Εὐσεπ. Ῥησ. 380.

Πολιὰς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθήνας λεγομένου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις φρούριον, ὡς φροντίδος τῆς Πόλεως.

Πολίδιον, τὸ. ἢ Πολίδειον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Πόλις. μικρὰ πόλις.

Πολιεὺς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς, ὡς φροσάπου τῆς πόλεως, καθὼς τὸ, Πολιὰς, τῆς Ἀθήνας.

Πολίζω, Μέλ. ίσω. (πόλις) "Πολίζειν χωρίον". κτίζειν πόλεις ἔστιν ὅπου, καὶ κατοικίζειν αὐτάς. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ε'. 4. αὖθις τοῦ Οὐσίας. συνυπανδρεύομαι δὲ τῷ, Πόλιν, Ἰλ. Η. 453. "Ἥρῃ Λαομέδοντι πολίσσαμεν". πόλιν ἐκτίσαμεν, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. ἀλλὰ τοῦτο παραβάλλεται μετὰ τοῦ ἐν Ἰλ. Υ. 217. "Ἐν πεδίῳ "πεπόλισο". ἔκτισο.

Πολιήοχος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Πολιοῦχος - Ἀπόλλων.

Πολιήτης, ου, ὁ, καὶ ἡ. Θηλ. Πολῆτις, παρὰ Ποιηταῖς παυτὸν τῷ, Πολίτης, Πολῖτις.

Πόλιν δε, Ἐπίρ. εἰς τὴν πόλιν, ὡς τὸ, Οἴκόνδε.

Πολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (πολιὸς) ὁ πολιὰς τρίχας ἔχων.

Πολιοκόρσης, ὁ. (κόρση) παυτὸν τῷ, Πολιόθριξ. Νίκ. Χρονικ. θ'. 9.

Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ. ὁ πολιὰς, ἤτοι λευκὰς θρίχας εἰς τοὺς κροτάφους ἔχων. Ἰλ. Θ. 518. "Γέρων "πολιοκρόταφος".

Πόλιον, τὸ. εἶδος ἐδώδιμης ἢ βαρβάρου ὁσμὴν ἐκδιδούσης φυτοῦ. Διοσκ. γ'. 124. Πλιν. κδ'. 7. καὶ 10. *Teucrium polium*, Λατ. ἢ εἶδός τι συγχυμὲς καὶ τοῦ Καλύμενον ἢ *Santolina chamaecyparissus* τοῦ Λινναίου.

Πολιοπλόκαμος, ὁ, ἡ. ὁ πολιὰς - λευκὰς πλοκάμους ἔχων. Κοΐντ. Σμυρν. δ'. 14.

Πολιορκέω, ῶ. (ἔργω, ἔργω, ἢ ἔρκος) φερικλείω φερικυκλόνω μετὰ στρατιωμάτων πόλιν τινὰ, ἵνα λάβω τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτῆς. κατὰ τὸν Σχολ. Θεοκυδ. α'. 94. "Πολιορκῆσαι (λέγεται) τὸ μόνον πόλει προσκαθεζόμενα πολεμίους. Ἐκπολιορκῆσαι δὲ τὸ "τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν, καὶ εἰσελθεῖν". Μεταφ. βασανίζω - θλίβω - τυραννῶ - στενοχωρῶ, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 17. ὅθεν

Πολιορκητέος, έα, έον. ὅσις φρέπει νὰ πολιορκηθῇ, δεῖ πολιορκηθῆναι.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ. ὁ πολιορκῶν τὰς πόλεις, καὶ δι' ὅλων ὅς ἐφόδοις κυριεύων αὐτάς. ὅς ἐστὶ

Πολιορκητικὸς, ἡ, όν. ὁ αὐτήκοος ἢ ὁ ἐπαΐδευτος εἰς τὸ πολιορκεῖν. ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἢ ἄσκησιν ἔχων.

Πολιορκία, ἡ. ἡ διὰ στρατιωμάτων φερικύκλωσις πόλεως τινος, καὶ ἡ διὰ βίας ἢ ὅς ἐφόδου καταπυελίσις αὐτῆς. Ξενοφ. Μεταφ. στενοχωρία - θλῖψις - τυραννία, βάσανος. Πλούταρχ. Σύλλα. 25.

Πολιὸς, ιὰ, ιόν. (ὡς τὸ Πέλιος ἐκ τοῦ Πέλλος, Λατ. *Pullus*) λευκὸς, ἄσπρος, ψαρὸς, γρίβος, ὑπόλευκος. "Πολιαὶ (τείχες)". ἄσπρα μαλλία, λευκαὶ θρίχες. Ἰλιάδ. Χ. 77. "Τείχας πολιάς". λευκὰς. Ἰλ. Ο. 190. καὶ Υ. 229. "Πολιὴν ἅλα". λευκὴν θάλασσαν. καὶ Κ. 334. "Λύκος πολιὸς". περφώδης, καφαλὸς, γρίβος. Ι. 336. "Σίδηρος πο"λιὸς". μελανόλευκος. τοιοῦτον γὰρ τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, καὶ μάλιστα ὅταν ᾖναι ὀξεσμένος καὶ ἠκονημένος. γραβανὸς. ἄρα ἐκ τοῦ ἀρχαίου Πολίω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. *Polire*.

Πολιότης, ητος, ἡ. ἡ λευκότης, ψαρότης, τὸ γαβανὸν - ἀσπρολιάκικον - στερῶδες τοῦ χρώματος. ἢ τὸ λευκαῖνες χρῶμα.

Πολιόω, (πολιὸς) πολιὸν - ψαρὸν - γρίβον ποιῶ. Παθ. Πολιέομαι, λευκὸς ἢ ψαρὸς γίνομαι.

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ πόλιν ἔχων κύριος, ἢ φροστάτης πόλεώς τινος, καὶ ἡ ἔφορος θεότης πόλεώς τινος. ὡς τὸ, Πελασγὶς, καὶ, Πολιὰς.

Πολιοφάγος, ὁ. ὁ λευκὸς καὶ γέρων πολυφάγος. ἀμφ.

Πολιοφυλακέω, ῶ. φυλάττω τὴν πόλιν. διαζίβω - μιγνύω μέσα εἰς τὴν πόλιν. Πολύβ. ιη'. 22.

Πολιόχρως, ὁ, ἡ. (χρὼς) ὁ ἔχων πολιὸν - ἄσπρον δέρμα, ἢ σῶμα, λευκὸς, "Πολιόχρως κύκνος". Εὐσεπ. Βάκχ. 1362.

Πολίπορθος, ὁ. (πέρθω) ὁ πορθῶν καὶ ἐξολοθρεύων τὰς πόλεις. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 792.

Πολιρράϊστης, ου, ὁ. (ῥαίω) παυτὸν τῷ, Πολίπορθος. Λυκόφρ. 210.

Πόλις, εως, Ποιητ. ηος, Ἰωνικ. ιος. πλῆθος πολλῶν οἰκιῶν οἰκοδομημένων, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν περιοχὴν, καὶ διηρημένων εἰς ὁδοὺς καὶ συνοικίας καὶ ἀπὸ τείχους καὶ ὀχυρωμάτων περικεκλεισμένων. λέγεται ἔτι καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤτοι δηλαδὴ κατασκευὴ τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ τὸ κατοικούντων πλῆθος. Ἰλ. Π. 69. "Τρώων δὲ πόλις θὴν πᾶσα βίβηκε". αὐτὶ τοῦ, οἱ πολῖται. ἀπὸ τοῦ περιέχοντος, τὸ περιεχόμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Πολιτεία - ἡ ἐπαρχία - τὸ βασίλειον - ἡ χώρα, ἢ ἡ πολιτικὴ διοίκησις, ἐξαιρέτως δὲ τὸ Ἄστυ, τὸ φρούριον (τὸ κασέλλι). ὅθεν τὸ, Πολισὺς, Πολιὰς, καὶ Πολιοῦχος, ἐν οἷς ἐμφωλεύεται ἡ σημασία τοῦ, Φρούριον.

Πόλισμα, τὸ. (πολίζω) ἡ κτισμένη εἴς τι μέρος πό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

πόλις. καὶ ἡ αὖθις τείχους πόλις. πόλις μεζόνα μεγέθους, Κωμόπολις, χώρα. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. ζ'. 12. καὶ Ἡρόδοτ. ὄθεν

Πολισμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν πόλισμα, κώμη, πολύχνιον.

Πολισμός, ὁ. (πολίζω) κτίσις-ὑποκατάκτησις πόλεως τινός. Διον. Ἁλικαρ.

Πολισσονόμος, ὁ, ἡ. (πόλιν νέμων) "Ἀρχὴ "πολισσονόμος". Αἰσχ. Χοηφ. 861. ἡ διαδιώξασα καὶ διοικήσασα τὴν πόλιν. "Πολισσονόμος βιοτά". ὁ αὐτ. Πέρσ. 851. ἡ κοινωνικὴ καὶ σωζοφυκὴ ζωή, ἢ ἡ πολιτικὴ κοινωνία εὖ τίνι πολιτείᾳ-βασιλείᾳ.

Πολισσόος, ὁ, ἡ. (σόος) ὁ τὴν πόλιν σώζων-φυλάττων. Ὅμηρ. Ὕμν. ζ'. 2.

Πολισσοῦχος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολιοῦχος.

Πολιστὴς, εὖ, ὁ. (πολίζω) ὁ κτίστης καὶ θεμελιωτὴς πόλεως τινὸς, ὁ πολίζων χώραν τινά. Ὑμνῳδός.

Πολιτάρχης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πολίαρχος Ν. Δ. παρὰ τῷ Αἰγέᾳ, Κεφ. 26. λέγεται Πολίπαρχος, ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως, ὁ πολίαρχος.

Πολιτεία, ἡ. (πολιτεύω) ἡ κατάστασις, ἢ ἡ ἀναστροφὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆ πολίτᾳ ἢ τῆ ἰδιώτᾳ. ὁ ζῆτος τῆ ζῆν. ἡ ἀγωγὴ-ἡ ζωὴ ἢ τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις τῆ πολιτικῆ ἀνθρώπε. ὁ ζῆτος τῆ μετέχειν εἶζεσθαι καὶ θεμελεῖσθαι, ἢ ἐξασκεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς διοικήσεως. διοίκησις τῆς πόλεως, ἢ τῆς ὀλιγαρχίας-τῆ βασιλείᾳ, ἡ πολιτικὴ κατάστασις, τὸ πολιτικὸν σύστημα, ἡ τάξις τῆς πόλεως. Παρὰ τῷ Ἀριστοτ. Πολιτ. εἶδός τι Δημοκρατείας. ὅρα Ἀριστοτ. ἐν τοῖς Πολιτ. α'. 3.

Πολίτευμα, τό. (πολιτεύω) κυρίως, ἡ πρᾶξις-τὸ ἔργον-ἡ ἄσκησις, ἢ ἡ ἀγωγὴ, τὸ φέρομον εἰς τὴν διοίκησιν τῆ πολιτικῶν ὑποθέσεων. ἐπομένως δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πολιτεία.

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ. (πολιτεύω) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὴν διοίκησιν τῆ πολιτικῶν ὑποθέσεων. ὁ Ἀρτεμίδωρος γ'. 16. καὶ α'. 76. σωκάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Δημαγωγός. ὡς ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ ὁ Μοῖρις.

Πολιτεύω, (πολίτης). τὸ Ἐνεργ. εἰσίσκεται μόνον παρὰ τῷ Διοδώρ. ια'. 72. αὐτὶ τοῦ, Πολίτην ποιῶ τινά, πέμπω τινὰ εἰς τὴν τάξιν τῆ πολιτῆ. σωνθετέρως δὲ ἐκλαμβάνεται ὡς εὐθέτερον. Ξενοφ. Ἀνάβ. γ'. β'. 26. ὡς τὸ, Πολιτεύομαι, πολίτης εἰμὶ, ζῶ, πράττω, διάγω ὡς πολίτης, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἀστίζομαι. ὅταν δὲ, ὅταν λαμβάνω μέρος, εἶμαι ἐμπεπλεγμένος εἰς τὴν διοίκησιν τῆ πολιτικῶν ὑποθέσεων-εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ὃ ἐστὶν, ὅταν λαμβάνω μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, ἢ ἐνθύδε αὐτὶ τῦ, φέρω, ἔχω δημόσιόν τι ἀξίωμα, διοικῶ, κυβερνῶ, τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας. διοικητὴς εἰμὶ τῆς πόλεως, τῆς πολιτείας. "Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον". Αἰσχ. διοικεῖν κατά τινα παράνομον, ἤτοι ἐναντίον τῆ νόμων ζῆτος. "Ταῦτα πεπολίτευμαι". Δημοσθ. τοιοῦτον ἦτον ἡ ἐμὴ πολιτικὴ διαγωγή. Ἰδὲ τὰ ἔσα ἐπράξα, ὁπόσαι ἦμαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆ πολιτικῶν ὑποθέσεων. "Πολιτεύεσθαί τισιν". Ἀριστ. καὶ "Πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινων". αὐτὶ τῦ Διοικεῖν ὑπὲρ ὄφελος τινῶν. Παθητ. Διοικοῦμαι ὑπὸ νόμε καὶ πολιτείαν ζῶ. "Εὖ πεπολίτευμένη πόλις". Πλατ. ἡ καλῶς νόμες ἔχουσα, ἥτις καλῶς διοικεῖται. καθόλε δὲ αὐτὶ τῦ, Φέρομαι-ζῶ-διάγω-αἱρέφομαι-διοικῶ ἑμαυτὸν καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ χρέος τῆ πολίτᾳ, καθὼς αὐτὸς εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν, κοσμῶ τὰ ἤθη με, κ. τ. τ. Πλατ.

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

ἐν ἐντεῦθεν ἡ Μετοχ. "Πεπολιτευμένος". ὁ κεκοσμημένος κατὰ τὰ ἤθη ἐν τῷ διαγωγῷ.

Πολιτηΐη, ης, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ τῆ, Πολιτεία.

Πολίτης, ου, ὁ. ὁ ἐγκάτοικος πόλεως ἢ πολιτείας τινός. ἐν ὁ συμπολίτης, ὁ συμπαξιώτης.

Πολιτίζω, Μέλ. ίσω. ταὐτὸν τῷ, πολιτεύω, ὅθεν Πολιτισμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πολιτεία.

Πολιτικὸς, κὴ, κόν. (πολίτης) ὁ αὐήκων, ἢ παῦ ὄ, τι αὐήκει-ἁρμόζει-πρέπει-ἴδιον ἐστὶν εἰς τὸν πολίτην, ἢ ἰδιώτᾳ. ὁ ἐν πόλει αἱρεθρεμμένος ἀξιος. 2) Παῦ ὄ, τι αὐήκει-πρέπει-ἁρμόζει εἰς τὸν βλπφόροντα πολιτάρχᾳ-δημαγωγὸν ἄνδρα. 3) ὁ αὐήκων-ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν διοίκησιν τῆ ὡς πόλεως ὑποθέσεων. "Τὰ πολιτικὰ πράττειν". διοικεῖν τὰς τῆς πολιτείας ὑποθέσεις, τὸ νὰ ἦναι τις διοικητὴς-πολιτάρχης. Ξενοφ. Ἀπομ. ά. β'. 16. "Πολιτικῶς ἔχειν". νὰ ἦναι τις πολίτης-πατειώτης, ἢ ὅπω νὰ ἐσχάζεται. Ἰσοκρ. Πανηγ. 22. ὁ Ἡσύχ. "ἔχει" Πολιτικῶς, ἀξίως καὶ μετὰ τέχνης τινός. "Κοινωνία πολιτική". Ἀριστοτέλ. τὸ συμπολίτευμα-ἡ κοινωνία-καὶ σωνεχερφὴ τῆ ἀνθρώπων πόλεως τινός. *La Société Civile-politique*. "Φύσει μὲν ἐστὶν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν". Ἀριστ. Πολ. γ'. ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. "Τὸ πολιτικόν". ἡ πολιτικὴ διοίκησις πολιτείας τινός. 4) Παῦ ὄ, τι αὐήκει εἰς τὴν ζωὴν καὶ διαγωγὴν, ἢ εἰς τὰ ἔθιμα καὶ σωνθείας τῆ πολίτᾳ.

Πολίτις, ιδος, Θηλυκ. τῆ, Πολίτης. πολίτισσα, συμπολίτισσα.

Πολιτισμὸς, ὁ. (πολιτίζω) ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας-ἡ κυβέρνησις τῆ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ταὐτὸν τῷ Πολιτεία. Διογ. Λαέρτ. δ'. 39.

Πολιτογραφέω, ῶ. Μέλ. ήσω. γράφω ἐν τοῖς πολίταις. δέχομαί τινα ὡς πολίτην. δίδω τὸ πολιτικὸν δίκαιον, ἢ τὸ δίκαιον τῆ πολίτᾳ εἴς τινα. μετὰ Λίτικτ. Πολύβ. ὄθεν

Πολιτογραφία, ἡ. ἡ καταγραφὴ καὶ σωκαείδμησις τινὸς εἰς τὴν τάξιν τῆ πολίτᾳ.

Πολιτοκάπηλος, ὁ. ὃς τις ἐμπορεύεται μὲ τὴν πολιτείαν, ἢ μὲ τὰς πολίτας. Σειδ. ἐν λέξ. Ζήνων.

Πολιτοκοπέω, ῶ. Πολιτοκοπία, ἡ. καὶ, Πολιτοκόπος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Δημοκοπέω, δημοκοπία, καὶ δημοκόπος. παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ ἔκειτο ποτὲ τὸ Πολιτοκοπεῖν, αὐτὶ τοῦ, Λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν. Φρυν. σελ. 468.

Πολιτοφθόρος, (φθορὰ) ὁ πολλὰ κλπβλαβὴς καὶ ὀλέθριος διὰ τοὺς πολίτας καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν. ὁ τῇ πόλει ὀλέθριον φέρων.

Πολιτοφύλακες, οἱ. παρὰ τῷ Ἀριστ. Πολιτ. ε'. 6. καὶ β'. 8. ἐν τῷ Λακείᾳ ἐλέγετο τὸ αὐθέντικον κεφάλαιον, ἢ ἡ αὐθέντικὴ ἀρχή. ἄλλως δὲ πολιτοφυλακέω, καὶ Πολιτοφυλακία. εἰσίσκεται ἐν χρήσει παρ' Αἰτέᾳ, 22. ἐπὶ τῆς φρυρᾶς, ἥτις παραπρεῖ καὶ φυλάττει τὴν πόλιν, ἢ τοὺς πολίτας.

Πολιτοφυλακέω, ῶ. καὶ, Πολιτοφυλακία, ἡ. Ζήν. ἐν τῷ, Πολιτοφύλακες.

Πολίχνη, ἡ. καὶ Πολίχνιον, τό. (πόλις) μικρὰ πόλις-Κωμόπολις-χώρα. χωρίον. Πλάτ.

Πολιώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος, πολιὸς) ὑπόλευκος, σιφρώδης, ἀσταφιδόεις, γεῖβος, πολιὸς κατὰ τὸ εἶδος.

Πολίωσις, ἡ. (πολιόω) τὸ ποιῆσαί τι λευκὸν-ψαρὸν-ἄσπρον, ἢ τὸ γίνεσθαι λευκὸς-ἄσπρος. λεύκωσις.

Πολλαὶ, Ἠπίρ. Ζήν. ἐν τῷ, πολύς.

Πολλαγόρασος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ἀγοράζων. Πεχυδόκ. ε'. 15.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολλάκις, Ἐπίρρ. (πολλὸς) πολλῶς φορᾶς, συχνάκις. Ξενοφ. "Πολλάκις τὸ Μηδός". 2) ἴσως, μήπως, Φαιδρ. 33. καὶ Λάχητ. σελ. 161. 192. Θουκυδ. β'. 13. "Νὴ πολλάκις ἢ αὐτός". ὅθεν τὸ, "Πολλάκις μύεσι". σημαίνει μέγαν τινὰ ἀριθμὸν, Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 366.

Πολλαπλασιάζω, Μέλ. ἄσω. αὐξάνω-πληθύνω, πολλαπλάσιον ποιῶ. ὅθεν

Πολλαπλασίασις, ἡ. ᾱ, Πολλαπλασιασμὸς, ὁ, ἡ. αὔξησις-ὁ πληθυσμὸς. τὸ πολλαπλάσιον ποιεῖν ἢ γίνεσθαι.

Πολλαπλάσιος, ία, ιον. καὶ, Πολλαπλάσιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολλαπλασίως, καὶ, Πολλαπλασιῶν, ὁ, ἡ. Ἐπίρ Πολλαπλασίονως, πολλῶς φορᾶς, ἢ πολλάκις πειστοτέρως ἢ μεγαλήτερος, πολὺ πειστοτέρως καπὶ τὸν ἀριθμὸν, ἢ καπὶ τὸ μέγεθος. Ξενοφ. μετὰ Γοινικῆς.

Πολλαπλασιόω, ταὐτὸν τῷ, Πολλαπλασιάζω. ἀμφ.

Πολλαπλασίωσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολλαπλασίασις. Ἀεὶξ. Πολιτ. ε'. 8. ᾗ Πλάτ. Πολιτ. Ϛ'. 11.

Πολλαπλόος, ῆ, ὁ. πολλαπλάσιος. ὁ Πλάτ. ἐν πολ. γ'. λέγει· "Διπλῆς εἶπερ ἢ πολλαπλῆς". ἀντὶ τῦ, Πολύπλοκος, ποικίλος καπὶ τὸ ἦθος.

Πολλαχῆ, Ἐπίρ. εἰς πολλὰ μέρη-εἰς πολλὺς τόπους, συχνάκις, πολλᾶς φορᾶς, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 5. "Οὐδαμῆ πλεῖον ἐπτὰ ἡμερῶν, μεῖον δὲ πολλαχῆ". καπὶ πολλὲς καὶ διαφόρους ὁδοὺς. Ξενοφ. Κύρεπ. β'. β'. 14. "Πολλαχῆ ἐλάττονος ἄξια διαπράττεσθαι".

Πολλαχόθεν, Ἐπίρ. ὑπὸ πολλὲς τόπους-ὑπὸ πολλὰ μέρη.

Πολλαχόθι, Ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, Πολλαχῆ, καὶ Πολλαχῦ, εἰς πολλὺς τόπους-εἰς πολλὰ μέρη.

Πολλαχόσε, Ἐπίρ. εἰς πολλὺς τόπους-ὡρὸς πολλὰ μέρη. Ξενοφ.

Πολλαχῦ, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Πολλαχῆ. εἰς πολλὰ μέρη, εἰς πολλὺς τόπους. Ξενοφ. Πορ. ά. 3. "Ἃ πολλαχῦ βλασαίη". 2) Συχνάκις. ὁ αὐτ. Ἀναβ. ϛ'. ά. 19. "Πολλαχῦ πολλῦ ἄξιος ἐφάνετο". συχνάκις, ὡς πολλὰς ἀσκήσεις ἢ πειρασμός.

Πολλαχῶς, Ἐπίρ. καπὶ πολλὲς ὁδοὺς-πολλῶν λεγιῶν.

Πολλαπλήσιος, Ἰωνικ. αὐτὶ, Πολλαπλάσιος.

Πολλοδεκάκις, Ἐπίρ. πολλαπλασίως. Ἀεὶξοφ.

Πολλοΐ, Πολλοῖς, Ποιητ. αὐτὶ τῦ, Πολλῦ, Πολλοῖς. ἔσι δὲ ἀρχαῖος ὁ σχηματισμὸς, ὅθεν τὸ, Πολλῆ, κ. τ. λ. Ἀπολλών. Ἀργ. ά. 760. "Βάπεες ἔπω πολλός". καὶ ἔτι μέγας, δὲν ἦτον ἀκόμη μεγάλος.

Πολλοστημόριος, ὁ, ἡ. ὃ τι ἐστὶ ὑπὸ πολλῶν μερῶν ἢ μοιρῶν συνισαμβαίνει. ἆρα ὁ πολλὰ ὀλίγες ἢ πολλὰ μικρὸς, ἐξ ἑκὰ τῶν πολλῶν. "Τὸ πολλοστημόριον" · μέρος τί ἐκ τῶν πολλῶν, ὃ ἐστὶ τὸ μικρότερον-τὸ βραχύτερον μέρος, αὐτὶ τῦ, τὸ πολλοστὸν μέρος, τὸ πολλὰ μικρὸν-βραχύ.

Πολλοστός, ἡ, όν. Ἐπίρ. πολλοστῶς, (πολλὸς, αὐτὶ τῦ, πολὺς) ἐκ τῶν πολλῶν, μικρὸς, ὀλίγος, βραχύς. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ϛ'. 7. "Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος αὐτῶν". ὠδὲ μικρόν τι μέρος. ὕτω καὶ ἐν γ'. ά. 6. παρὰ Αἰβαν. "Πολλοστὸν ὧν ὠφέλομεν, πεπόνθαμεν". πολλὰ ὀλίγα ἐπαθάμεν ἀπὸ ὅσα ἐφελήσαμεν. ἐμπεράμεν ὡρὸς τόνος νὰ τὸ μεταφράσωμεν καὶ ἀπὸ τῦ πολὺς (ὅς ἐστὶ καὶ ὡς τὸ πλεῖος) 2) Μικρὸς, βραχὺς, ὀλίγος, πεπονὸς, πεπαπὸς, ἐθαμινὸς, ἀδετιποτεύιος. "Πολλοστὸν ὧν μῆ Συρακησίων ᾗ τῷ ἡμῖν, καὶ τῇ δόξῃ, ᾗ τοῖς ἄλλοις". Ἰσοκρ. ἀρχιδ. σελ. 186. "Τὰ πολλοστὰ σκληρότητι". Πλάτ. Φιληβ. ϛ. 27. ἀντίκειται τῷ, Σκληροτάτοις. ἆρα, αὐτὶ τῦ, Πολλὰ ὀλίγον σκληρὰ, ὡς ᾗ τὸ παρ' αὐτῷ, ἔτι· "Τὰς πολλοστὰς ἡδονάς". τὰς μικροτάπας-βραχυτάπας, τὸ βραχύτατον μέρος αὐτῶν. Τοῖς πᾶσι πολλοστῷ ὄντι". πάντων εἰς πολλὰ καπώτερω ὄντι. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδα. 3) Ταὐτὸν τῷ, πολὺς, Ἀεὶξοφ. ἱππικῶν 559. "Πολλοστῷ χρόνῳ, πολλῷ καιρόν. ὕπω καὶ ἐν Βασιλ. β'. πολλῷ-πλείῳ χρόνῳ-πολλῷ καιρόν. καὶ ἐν β'. 23. "Πολλοστὸς ἔργοις, ὁ πολλὰ παράξας-ποιήσας, ὅτε ᾗ αὐτίκειται τῷ, Ὀλιγοστός.

Πολλοῦ, συνυπακουμ. τῷ Χρόνῳ, ἐκ πολλῦ χρόνου, μετὰ πολὺν χρόνον, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἢ ἀπὸ πολύ. Ἀεὶξοφ. 2) Συνυπακουμ. τῷ Τιμήματος, αὐτὶ τῦ, Ἀκεινοῦ. ὑπὸ μεγάλης τιμῆς ἀγάλματος τινός. Πολλὰ ἀκεινοῦ. "Πολλῦ ποιεῖσθαι". μεγάλως τιμᾶν, "Πολλοῦ δεῖ". ἐδαμῶς, ἐδ' ὅλως, πολὺ λείπει. 3) Αὐτὶ τῦ, Παύω, λήγω, καπὶ πολλά. "Θρασύς εἰ πολλοῦ". ἔσω καπὶ πολλὰ αὐθάδης, Ἀεὶξοφ. Νεφ. 912. "Πολλοῦ δεῖν ἀδικεῖσθαι παρά τινι". ἔχειν μεγάλην δυνάμιν, ἰσχύειν πολὺ ὡς τινα. Ἀλκίφρ. ά. Ἐπις. 9.

Πολογραφία, ἡ. Ἱπποκρ. Ἐπις. σελ. 1285. περιγραφὴ τῦ ὁράσθαι, ἢ τῶν ὁρωμένων σωμάτων.

Πόλος, ὁ. κυρίως ὁ τροχὸς-ὁ τροφεὺς τῆς θύρας, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῦ ξύλου, ὅπι τῦ ὁποίου ἀκροπρέφεται ὁ ἄξων, ὅπι δὲ τῆς γῆς τὸ ἀρκτικὸν ἢ τὸ νότιον σημεῖον αὐτῆς, τὸ κατέναντι τῶν ὁρωμένων πολικῶν σημείων κείμενον. Ἔτι καὶ ὁ Οὐρανός. 3) Παρὰ Διοσδ. ἰή. 27. τὰ ὅπι τὰ ἄξονος τῆς ἁμάξης κείμενα κυκλοειδῆ καὶ σιδήρεα πτερὰ, ἐφ' οἷς ὑπηρείζεται τὸ τῆς ἁμάξης κιβώτιον. 3) Ἡ γεωργημένη γῆ, ἄρουρα, Νομός. Ξενοφ. Οἰκον. ἰή. 8. ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ὀρθ. τὰ, Ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς καπασπορά. 4) Ὡρολόγιον Ἡλιακὸν δεικνύον μόνον πὲς ὥρας, ἀχὶ δὲ ᾗ πὰ λεπά. Πολυδ. Ϛ'. 46. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν β'. 109. συνεκφέρει τὸ, Πόλος μετὰ τῦ, Γνώμων. "Πόλον μὲν γὰρ ᾗ Γνώμονα, ᾗ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας, παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες". καὶ παρ' Ἀθήν. ἑ. σελ. 208, "Πόλες καπὰ τὸν ὁροφὸν ἐκ τῦ καπὰ τὸν Ἀλκαδίνου ὁπομεμιμημένου ἡλιοσκοπίου". Ἐκ τῦ Πέλω, Πέπολα, τρέφω-γυμάζω. Ζήτ. Πολέω.

Πολτάριον, τὸ. καὶ, Πολτίον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Πόλτος, μικρὸς Πόλτος.

Πολτοποιέω, ῶ. πόλτον ποιῶ, ἢ εἰς πόλτον ποιῶτι.

Πόλτος, ὁ. ζωμὸς μετὰ ἀλεύρου ᾗ τυροῦ ἢ μέλιτος ἐψημένος, ἀλεύρινος, κυρίως, παπάρα, ἀθήρα. Διοσκορ. β'. 115.

Πολτώδης, ες, ὁ, ἡ. ὁ εἴδος πόλτου ἔχων.

Πολυαγάπητος, ὁ. ὁ πολλὰ ἠγαπημένος. Γραμμ.

Πολυάγκιστρον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, "Πολυάγκιστρος ὁρμιά". Ὀππιαν. Ἁλι. γ'. 78. ὁρμιὰ-ἢ χοινίον ἁλιευτικὸν πολλὰ ἀγκίστρια ἔχον, τὸ ἐν τῇ σιωπηθείᾳ Παρηγάδιον λεγόμενον.

Πολυαγρὴς, ές, ὁ, ἡ. ἡ, Πολύαγρος, ὁ, ἡ. (ἄγρα) ὁ πολλὴν ἄγραν ἢ πολλὰ λάφυρα ποιῶν, ὃς τις κάμνει πολὺ κυνήγιον. τὸ δεύτερον ἐν Ἀνθολογ. β'. σελ. 452. ὅθεν

Πολυαγρία, ἡ. ἡ μεγάλη-πολλὴ ἄγρα, πολὺ κυνήγιον. Πολυδ. ἑ. 12.

Πολυάδελφος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὺς ἀδελφὰς ἔχων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολύαθλος, ὁ, ἡ. (ἆθλον) ὁ πολλὰ ἆθλα καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας λαβών. 2) Ὁ πολλὰ ἆθλα-ἀγῶνας-κόπους ὑπομείνας. Τιμοθ.

Πολυαΐκος, παὐτὸν τρ, Πολυαΐξ. "Λόγος τις πολυαΐκος φέρεται τῆς φιλοσόφων". Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 9.

Πολυαίματος, ὁ, ἡ. (αἷμα) ὁ πολὺ αἷμα ἔχων, πλήρης-γεμάτος αἵματος.

Πολυμαιέω, ῶ. (πολύαιμος) πολὺ αἷμα ἔχων. ὅθεν

Πολυαιμία, ἡ. τὸ πολὺ-περισσὸν αἷμα ἔχειν, ἡ πληθὺς καὶ περίσσεια τοῦ αἵματος.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολυαίμων, Αἰσχ. Σὺπ. 853. παὐτὸν τρ, Πολυαίματος, ὁ πολὺ αἷμα ἔχων, ὁ αἱματώδης.

Πολυαίνετος, ἢ Πολυαίνος, ὁ πολλὰ ἐπαινετός-εὔδοξος· πολλῆ ἐπαίνου καὶ μεγάλης τιμῆς ἄξιος. ψεύδημος. Ἰλ. Λ. 430.

Πολυαΐξ, κος, ὁ, ἡ. (πολὺ, αἴσσω) ὁ δι' ὁρμητικῶν καὶ μεγάλων, ἤτοι πολλῶν κινήσεων κεκμηκὼς-κυρασμένος, Ἰλ. Ε. 811. καὶ Α. 165. Ζήτ. Πολυαΐκης. ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, Πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος πολέμου, πολυκίνητος, πολυόρμητος.

Πολυάκανθος, ὁ, ἡ. (ἄκανθα) ὁ πολλὰς ἀκάνθας ἔχων. 2) Θάμνος τις, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἀκάνθας. Θεόφρ. Φυτικ. ἱστορ. ϛ'. 3.

Πολυαλγὴς, ὁ, ἡ. (ἄλγος) ὁ πολλὰς καὶ σφοδρὰς πόνους ὑποξενῶν, ἀλγεινός.

Πολυάλγητος, (ἀλγέω) ὁ πολλὰς καὶ σφοδρὰς πόνους αἰσθανόμενος, ὁ πολλὰς πόνους ὑποφέρων.

Πολυαλθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἄλθω) ὁ πολλὰς ἀρωσίας ἰσχύων. ὁ πολλὰς γόνυς ἰώμενος. Διοσκ.

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ. ἡ πολὺ ἄλφιτον ἢ ἄλφιτα διδοῦσ. "Πολυάλφιτος κεστή". Θεόφρ. ἱστ. Φυτ. δ'. 4.

Πολυάμπελος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἀμπέλας ἔχων.

Πολυαναγνωσία, ἡ. ἡ πολλὴ ἀνάγνωσις-τὸ πολὺ ἐξάσκημα. Ἀθην. σελ. 654.

Πολυανδρέω, ῶ. πολύανδρος εἰμὶ, πολλοὺς ἄνδρας ἔχω.

Πολυανδρία, ἡ. τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν. Συνέσ. Ἐπιστ. 138.

Πολυάνδριον, τὸ. τὸ περιέχον ἢ ὁ τόπος, ἔνθα θάπτονται πολλοί. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. Ἡρώδιαν. καὶ Αἰσωπ. Μῦθ. 73. 3. παρὰ δὲ τῷ Πλουτάρχῳ, τόπος, ὅπου πολλοὶ ἀνθρωποι συνέρχονται, συναζονται.

Πολυάνδρος, (ἀνὴρ) τόπος πολλοὺς ἄνδρας ἔχων, Πολυανθρωπος, πλήρης ἀνδρῶν. "Πολυάνδροι φρένες". αὐτὶ τοῦ, Πολλοί. Αἰσχύλ. Ἀγ. 689. Λέγεται καὶ διὰ γυναικὸς πολλοὺς ἄνδρας ἐχούσης, πολυγάμου.

Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ. (ἄνθεμον) ὁ πολλὰ ἄνθη ἔχων, πλήρης ἀνθέων, ἢ ὁ ἐξολισμβύος μετὰ ἀνθέων.

Πολυανθὴς, ὁ, ἡ. (ἀνθέω) ὁ πολλὰ ἀνθῶν. Ὁδυσ. Ξ. 353. παὐτὸν τρ, Πολυάνθεμος, ὁ σχηματισμὸς "Πολύανθος" κεῖται ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς. Τιμ. ν'. 7.

Πολυάνθραξ, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ἀνθράκας ἔχων.

Πολυανθρωπησία, ἡ. ἡ Πολυανθρωπία, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. τὸ ρῶπον παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. α'. δ'. 1. ὅπου τὰ Χωρόγραφα τὸ δίμτερον ἔχουσι.

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχων, ὁ πολυεθνὴς. Θουκυδ.

Πολυάνωρ, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους-ἄνδρας ἔχων, παὐτὸν τρ, Πολύανδρος.

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἄργυρον ἔχων, πλήρης ἀργυρίου, Πλούσιος. Ἡρόδοτ. ϛ'.

Πολυάρην, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πολυάρητος.

Πολυάρητος, ὁ, ἡ. (ἀράομαι) ὁ πολυόδυκτος, ὁ πολυπόθητος, μετὰ πολλῶν δυχῶν ἡμόμβυος. Ὀδυσ. Ζ. 280. Τ. 404. παρὰ τοῖς μεζογράφοις "Πολυάρατος" δυείσκεται. Δημάσκιος, παρὰ Συίδᾳ ἐν Λεξ. Χρηματισμός.

Πολυάριθμος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺς κατὰ τὸν ἀριθμὸν, πολλαπλάσιος.

Πολυαρκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολυαρκῶς, ὁ πολὺ, ἢ διὰ πολὺ ἀρκῶν, ὁ ἐξαρκῶν-φθαίνων-ῶν ἀρκετὸς εἰς πολλὰς ἢ ἐξᾷ πολιοῦ καιροῦ, ὁ καλῶς παρεβεβλεμμβύος, Πλούσιος-μεγάλος. "Πόλις, τοπαμὸς, κ. τ. λ. πολυαρκής". Ἡρόδ.

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ. (ἁρμονία) ὁ ἐκ πολλῶν ἁρμονιῶν ἢ ἤχων-μελῳδιῶν ψαλλόμβυος ὕμνος.

Πολύαρνι, Δοτ. ἐκ τοῦ Πολυάρων, ὁ, ἡ. ὁ πολλῶν ἀρνῶν δεσπότης, αὐτὶ τοῦ, Πολυέρνει, πολλὰς ἄρνας ἔχοντι, πολυθρέμμονι, πλουσίῳ εἰς θρέμματα-εἰς προβατα ἢ εἰς ἀρνία, ὡς τὸ, Ἀνδρεῖ, αὐτὶ, Ἀνέρι. Ἰλ. Β. 106. Ζήτ. Ἄρλων.

Πολυάρυρος, ὁ, ἡ. (ἄρυρα) ὁ ἔχων πολλὰς ἀρύρας ἤτοι πολλὰς ἀρχὰς-πολλὰ χωράφια.

Πολυαρχία, ἡ. ἡ ἀρχὴ-ἐξουσία καὶ διοίκησις τῆς πολλῶν, ὁπόταν θελήσῃ ἄρχεσι πολλοί. Ξενοφ. ὁ Ὅμηρος τοῦτο, Πολυκοιρανίαν, εἶπεν.

Πολυάρχος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς τόπους, ἢ ἀνθρώπους ἐξουσιάζων. "Τὸ πολύαρχον" αὐτὶ τοῦ, Πολυαρχία. Γρηγ. Ναζ.

Πολυάσπερος, ὁ, ἡ. (ἀσπὶρ, ἄσπρον) ἢ Πολύασπρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ἄσπρα ἔχων.

Πολυασπὶρ, παὐτὸν τρ, Πολύασπρος.

Πολυασπράγαλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἀσπραγάλους ἔχων. "Πολυασπράγαλος μάζιξ". Ἀνάλ. β'. σελ. 295. ἤτις ἄλλως, Ἀσπραγαλωτὴ, λέγεται.

Πολυάσχολος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἀσχολίας-ὑπηρεσίας-ὑποθέσεις ἔχων. Λυκιν. Φιλόπαξ. 25.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς αὐλακας ἔχων. "Πεδίον Πολυαύλακον". κατὰ τὸν Συίδαν, Μέγα, Πλατὺ, αὐτίκειται τρ, Ὀλιγαύλακι, μικρὸν καὶ στενόν. Ἀνθολ.

Πολυαυξὴς, εος, ὁ, ἡ. (αὔξω) ὁ πολλὰ αὐξάνων, ἢ αὐξημβύος. ἄρα, δυνατὸς, μεγάλος.

Πολυαύχενος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολυαυχὴς, ὁ, ἡ. Γεωπ. (αὐχὴν) ὁ ἔχων πολλοὺς αὐχένας, ὁ στερεὸν-δυνατὸν αὐχένα-λαιμὸν ἔχων.

Πολυαύχην, ενος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς αὐχένας ἔχων. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 499.

Πολυάφορμος, ὁ, ἡ. (ἀφορμὴ) ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς, ἢ ὕλας-αἰτίας. Εὐσάθ.

Πολυάχητος, Δωσικ. αὐτὶ τοῦ, Πολυήχητος.

Πολυάχυρος, ὁ, ἡ. (ἄχυρον) ὁ πολὺ ἄχυρον ἔχων.

Πολυβάδισος, ὁ, ἡ. (βαδίζω) παὐτὸν τρ, Πολύβατος. ἀμφ.

Πολυβάτειος, ὁ, ἡ. (βάτος) τόπος ὡσεὶ ἔχων πολλὰς βάτους. ἀμφ.

Πολύβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω, βῆμι) διὰ τοῦ ὁποίου πολλοὶ ὡσεὶ πάτησαν, πολλὰ βατός. Διον. Ἁλικ.

Πολυβαφὴς, ές, ὁ, ἡ. (βαφὴ) ὁ μετὰ πολλῶν χρωμάτων βεβαμμβύος. Αἰχ. Πέρσ. 274.

Πολυβένθης, ές, ὁ, ἡ. (βένθος) ὁ πολλὰ βαθὺς, ὁ πολὺ ἢ μέγα βάθος ἔχων. Ἰλ. Α. 432.

Πολυβήματος, παὐτὸν τρ, Πολύσκαρθμος. Ἡσύχ.

Πολύβιος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοῦ βίου ἔχων.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυειδήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ εἰδῶς-ὑποπίμπλαμενος-ἐξοδύρων· ὁ πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος.

Πολυειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ. Πολυειδῶς. (εἶδος) ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκείμενος· πολύμορφος, διάφορος, πολυποίκιλος. ὅθεν

Πολυειδία, ἡ. ἡ πολυμορφία-διαφορετικότης, ποικιλότης.

Πολυείμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ εἵματα-ἐνδύματα ἔχων.

Πολυέλαιος, ὁ, ἡ. (ἔλαιον) ὁ πολὺ ἔλαιον ἔχων ἢ διδούς.

Πολυέλεος, ὁ, ἡ. πολυδάπλαγχνος.

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἕλιγμὰς ᾗ συστροφὰς ἔχων-ὁ κατὰ πολλὰς ζόπας ἀνελιτειλιγμένος-περιεγραμμένος. "Πολυέλικτος ἠδονή". Εὐρ. Φοίν. 319. διάφορος-πολυποίκιλος.

Πολυελκὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ἕλκος) ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη-πληγὰς-ὑποσήματα. ἢ ὁ πολλὰ ἕλκων.

Πολύενος, ὁ. (σῦς) παιτὸν πῦ Πολυεπὴς, ᾗ Πολυχρόνιος. Σοίδας.

Πολυέξοδος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ σκορπίζων-ἐξοδεύων. ὁ πολλῶν ἐξόδων αἴτιος, (ὅσις κοστίζει πολλά). Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 96.

Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ. ὃν ἐπαινοῦσι, λίαν ἐπαινετὸς. Ξενοφ. Ἀγησ. ς'. "Πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων". ὑπὸ παντων λίαν ἐπαινούμενος. πανταν πῦ, Πολυαίνετος.

Πολυέπαινος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ἐπαινετὸς, πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος.

Πολυεπία, ᾗ, Πολυέπεια, ἡ. (πολυεπὴς) πολυλογία. ἁμφ.

Πολυέραστος, ὁ, ἡ. ὁ πολυαγάπητος, ὃν μεγάλως ἀγαπῶσιν, ἢ ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος.

Πολυεργὴς, ἐος, ὁ, ἡ. "Πολυεργὸς, (ἔργον) ὁ πολὺ ἐργαζόμενος-κοπιάζων, ὑπομελὴς, φιλόπονος.

Πολυεργία, ἡ. ἡμαρτ. αὐτὶ, Πειεργία, Φίλων. ἀ. σελ. 112.

Πολυέταιρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἑταίρας ἢ σωζόφρας ᾗ φίλας ἔχων.

Πολυέτηρος, ὁ, ἡ. παιτὸν πῦ, Πολυετὴς. ἁμφ.

Πολυετὴς, ὁ, ἡ. πολυχρόνιος, γέρων. ὅθεν

Πολυετία, ἡ. ἡ πολυκαιρία, ἢ προβιβικὴ ἡλικία-ἡ γερονσία. τὸ πολλῶν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα.

Πολύευκτος, ὁ, ἡ. (εὔχομαι) ὁ πολλὰ εὐκτὸς-ὑπεθυμητὸς, ὁ πολλῆς εὐχῆς καὶ ὑπεθυμίας ἄξιος, ὃν πολὺ ὑπεθυμοῦσι, τίμιος, πολυπόθητος. Ξενοφ.

Πολεύπορος, ὁ, ἡ. λίαν-κατὰ πολλὰ εὔπορος-πλούσιος. Κεδρίν.

Πολεύσπλαγχνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν κεκτημένος ἔχων, ὅσις μεγάλως σπλαγχνίζεται. Ὕμνωδ.

Πολυεύχετος, ὁ, ἡ. ὁ πολλῶν εὐχῶν ἄξιος. ὃν πολὺ ἢ πολλὰ εὔχονται. Ὕμν. εἰς Δήμητ. 165.

Πολύζαλος, ὁ, ἡ. (ζάλη) ὁ πολυπάραχος, πολλὰ φυρτικνώδης.

Πολύζηλος, ὁ, ἡ. (ζῆλος) Παθητ. λίαν ζηλωτὸς, ὁ πολλὰ ζηλευόμενος-φθονούμενος, καὶ ἐπεμένως, ὁ πολλὰ ὑπεθυμητὸς, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζηλοῖ-μιμεῖται τις. Ἐνεργ. ὁ πολλὰ φθονῶν ζηλεύων, πολλὰ φθονερὸς-ζηλότυπος, (ζηλάρης).

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ζηλευόμενος-φθονούμενος, ὁ πολλὰ ὑπεθυμητὸς, δικαίως, ὃν πάντα νὰ ζηλεύωσι πολύ. Εὐρεπ. Ἱππολυτ. 169.

Πολυζήμιος, ὁ, ἡ. (ζημία) ὁ πολλὰ ὑποζήμιος, ὑπόβλαβὴς, βλαβερὸς, πολλῆς ζημίας αἴτιος.

Πολύζυγος, ὁ, ἡ. "Ναῦς πολύζυγος". πολυκάθιδρος. Ζήτει Πολυκλήϊς.

Πολύζωος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἢ πολλὰ ἔτη ζῶν. Μανέθ. δ'. 516. "Ἄσρα πολύζωα".

Πολύζωστος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ, ἢ διαπαντὸς σφικτὰ ἐζωσμένος. Γραμματ.

Πολυηγόρος, ὁ, ἡ. (ἀγορεύω) ὁ πολυλόγος-βατταλόγος-ὁ φλύαρος. Πλούταρχ. καὶ Ὀρφ.

Πολυήθης, ὁ, ἡ. (ἦθος) ὁ πολλὰ ἤθη-χαρακτῆρας-τρόπους ἔχων, ὅστις δύναται νὰ συμμορφῶται, ᾗ νὰ συμπολιτεύεται μὲ ὅλους ᾗ κατ' ὅλα. Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. σελ. 7.

Πολυήκοος, ὁ, ἡ. (ἀκοὴ) ὁ πολλὰ ἀκούων, ἢ ἀκούσας. Πολυδ. "Πολυήκοος τῆς βιβλίων". ἐκεῖνος, ὅστις πολλὰ ἀκούγω ἢ ἤκουσεν ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι. Δαμάσκιος παρὰ Σοίδ.

Πολυηλάκατος, ὁ, ἡ. (ἠλακάτη) "Ποτμὸς πολυηλάκατος". Αἰσχύλος Σχολ. Ὁμ. εἰς Ἰλ. Π. 183. ὁ πολλὰς ἠλακάτας ἤτοι καλάμους γραπῶν-βλασταίνων-ἀναφύων.

Πολυήλιος, ὁ, ἡ. ὁ πολυὺ ἥλιον ἢ πολλὰς ἡλίους ἔχων-ζῶν. Σχολ. Εὐρεπ. Ἀνδρομ. 535.

Πολυήμερος, ὁ, ἡ. (ἡμέρα) ὁ πολλὰς ἡμέρας ἔχων ἢ ζῶν.

Πολυήρατος, ὁ, ἡ. (ἐράω) ὁ πολυαγάπητος, ὁ πολύδικτος, ὑπεθυμητὸς, ἐράσμιος, πολυπόθητος, Ὀδυσ. Ο. 365. παιτὸν πῦ, Πολυέραστος, ἢ ἐκ τῦ Ἀράω, ὁ ὑπὸ πολλαῖς δίκαις γραπθεὶς, ἢ ὁ πολλὰς ἀρὰς-βλάβας ὑποθεὶς παθῶν.

Πολύηρος, ὁ, ἡ. (ἔρα) ὁ πολλῆς γῆς-τόπε κύριος, πολυάρουρος, πλούσιος. Ἡσύχ.

Πολυήσυχος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ἥσυχος. Σχολ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 136.

Πολυηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Πολυήχητος. "Κῶμος πολυάχητος". Δωρ. Εὐρ. Ἄλκ. καὶ, Πολύηχος, ὁ, ἡ. (πολὺς, ἠχέω) ὁ πολλὰς ἤχους-τόνους-φωνὰς ποιῶν, ἢ κτύπους-βοὰς παραχὰς προξενῶν, ὁ πολλῶν ἤχων προξενος. Ὀδυσ. Τ. 521. "Φωνὴν πολυηχέα". τὴν πολλοῖς ἤχοις ᾗ μέλεσι κεκομμένην. ὅθεν

Πολυηχία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς φωνῶν-τῆς ἤχων-τῆς βοῶν, Στόρυβος. Δημήτ. §. 73.

Πολύηχος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πολυηχὴς.

Πολυθάητος, ὁ, ἡ. λίαν ἀξιοθέατος, πολλῆς θεωρείας ἄξιος. Παυσαν. Ἡλιακ.

Πολυθάλμιος, ὁ, ἡ. (θάλπω) ὁ πολλὰ ζέφων-θάλπων. παιτὸν πῦ, Ζωθάλμιος. Ὀρφ. Ὕμν. ξζ'. 1.

Πολυθαμβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (θάμβος) πολλὰ ἐκπεπληγμένος-κεφοβισμένος. Νόννος.

Πολυθαρσὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (θάρσος) ὁ πολλὰ θαρραλέος-ἐμπιστοσύνην-θάρρος-καρδίαν ἔχων, ὁ πολλὰ τολμηρὸς-θαρσαλέος-ἀπτόητος-ἄφοβος.

Πολυθαύμαστος, ὁ. ὁ μεγάλα θαυμασμῦ ἄξιος, ὃν θαυμάζουσι πολύ.

Πολυθέαμων, ονος, ὁ, ἡ. (θέαμα) ὅστις βλέπει πολλά. Πλάτων.

Πολυθέατος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἢ συχνὰ βλεπόμενος, ὁ ἀξιοθέατος, ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος.

Πολυθεία, ἡ. οἱ πολλοὶ θεοὶ, τὸ σύστημα πολλῶν θεῶν.

Πολύθεος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν θεῶν συνεστάμενος, ὁ εἰς πολλοὺς θεοὺς αἰνῶν. "Πολύθεοι ἕδραι". Αἰσχύλ. Ἱκετ. 429. αἱ ἐκ πολλῶν θεῶν συνεστάμεναι. "πολύθεος ἐκκλησία". Λυκόφρ. ἢ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη. "Πολύθεος δόξα". Φίλων, ἡ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη δόξα. ὅθεν

Πολυθεότης, ητος, ἡ. οἱ πολλοὶ θεοὶ, ἡ πολυθεία, τὸ πολλοὺς θεοὺς δέχεσθαι.

Πο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυθερὴς, ταὐτὸν τῷ Βυθερὴς, κατὰ τὸν Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 191.
Πολύθερμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ζεσὸς - θερμός.
Πολύθεσος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ἄξιος - ἀγαπητὸς. ἢ τιμῆς ἄξιος, πολυκαλλίπητος, πολυπόθητος. Καλλίμαχ. Δήμ. 48. Ζητ. Ἀπόθεσος καὶ, Θέσομαι.
Πολυθέως, Ἐπίρ. μετὰ πολυθείας.
Πολυθηρία, ἡ. τὸ πλῆθος τῶν ἀγείων θηείων.
Πολύθηρος, ὁ, ἡ. (θὴρ) ὁ ἔχων πολλὰ ἄγεια θηεία, ὁ ὑπορος πολλῶν ἀγείων θηείων.
Πολύθουρος, ὁ, ἡ. παρὰ τῷ Ὀππιαν. Κυνηγ. ἀσελγὴς, λίαν ὀχλητικὸς, ὁ συχνάκις ὀχλῶν. Ἐκ τοῦ Θόρυ, Θείσκω, Θόρος.
Πολύθραυστος, ὁ, ἡ. (θραύω) ὁ πολλὰ κεκλασμένος - τεθραυσμένος. Ἐτυμολ.
Πολυθρέμματος, ὁ, ἡ. ἢ Πολυθρέμμων, (θρέμμα) πλείστους ζώων, ὁ πολλὰ ζῶα - θρέμματα ἔχων ἢ ζέφων. Αἰσχυλ. Πέρσ. 33.
Πολύθρεπτος, ὁ, ἡ. (ζέφω) "Αἶθη πολύθρεπτα". Ὀρφ. Ὕμν. μβ'. 6. πολλαπλάσια αἴθη ἐκ τῆς γῆς βεβλαστημένα - φυζωμένα. 2) Λίαν τεθραμμένος.
Πολυθρήνητος, ὁ, ἡ. ὃν ἔκλαυσεν πολὺ, ὁ πολλῶν θρήνων καὶ δακρύων ἄξιος.
Πολύθρηνος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν θρήνων - κλαίων.
Πολύθριξ, χὸς, ὁ πολλὰς τρίχας ἔχων, μαλλιαρός.
Πολύθριπτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυτρίπτος. Νίκανδρ. Θηρ. 104.
Πολύθρονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυφάρμακος, Νικανδρ. Θηρ. 875. ὁ πολλὰ ἰατρικὰ ἢ πολλῶν ἰατρικῶν δυνάμεων ἔχων. Θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. ὅπερ ἄλλοι Πολύχυμος, αὐτέγνωσαν.
Πολύθροος, καὶ σωκλ. Πολύθρους, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν κτύπων - θορύβων - βοῶν σωρευόμενος, πολυηχὴς. καὶ ὁ πολλοῦ θρόου - θορύβου ἐμπιπλάμενος.
Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ - λήτως. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦνται, ἢ ὡμιλήθησαν πολλὰ, περίφημος, γνωστὸς, πεφημισμένος, βεβαιωμένος, ὀνομαστότατος.
Πολύθυρος, ὁ, ἡ. (θύρα) ὁ ἔχων πολλὰς θύρας, ἢ παραθύρα, κυρίως, ὁ ἔχων πολλὰ σχίσματα ἢ πολλὰς τρύπας, οἷον "Τειρεσίου πολύθυρον". Λυκοφρ. 2) Ὁ ἔχων πολλὰ φύλλα - πτυχὰς - διπλώματα - σωρώματα, ταὐτὸν τῷ, Πολύπτυχον, ὡς καὶ τὸ, Δίθυρον γραμματίδιον, ὅπερ καὶ Ζήτει.
Πολυθύσανος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλοὺς θυσάνους - κροσσοὺς, καὶ κοινότερον Κρόσσια - φόντες.
Πολυθυσίαστος, ὁ, ἡ. (θυσιάζω) ὁ μετὰ πολλῶν, θυσιῶν τιμώμενος, ᾧ θυσιάζεται πολλά. Ἡσύχ.
Πολύθυτος, ὁ, ἡ. (θύω) ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον προσεφέρθησαν πολλαὶ θυσίαι, εἰς ὃν ἐθυσίασαν πολλά. "Πολύθυτον ἄλσος". Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 185. Δάσος, ἐν ᾧ προσφέρονται πολλαὶ θυσίαι, ἢ θυσιάζονται πολλά. "Πολύθυτος τιμὴ". Ἡράκλ. 177. ἢ ἀφ' πολλῶν θυσιῶν γινομένη τιμή.
Πολυθώϋξος, ὁ, ἡ. (θωύσσω) σφοδρὸς, ὁρμητικός. ἀμφ. Ἡσύχ.
Πολυΐδμων, ονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυΐσωρ.
Πολυΐδος, ὄνομα Δράματος τινὸς τοῦ Σοφοκλέους, ταὐτὸν τῷ, ταὐτοσήμαντον, Πολυΐδμων.
Πολυϊδρεία, ἡ. ἡ πολυμάθεια, ἡ μεγάλη καὶ πολλὴ μάθησις - γνῶσις, ἥτις κτᾶται ἀφ' μακρᾶς ἐμπειρίας. Ὀδυσ. Β. 346. Ψ. 77. ἡ φρόνησις, ἡ πανουργία. Θεόγν. 523. ἐκ τοῦ

Πολυΐδρις, εως, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυΐσωρ. πολυμαθὴς, ὁ πολλὰ εἰδὼς, ὁ πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, σωφρὼν, φρόνιμος, πανοῦργος, πολύπειρος, Ὀδυσ. Ο. 458. Ψ. 82.
Πολυΐϊος, ὁ, ἡ. (ἴς) ὁ πολλὰς ἴνας ἔχων. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ.
Πολυΐππία, ἡ. ὁ εἰς πολλὰς ἵππους σωτισάμενος πλοῦτος, τὸ πλῆθος τῶν ἵππων.
Πολυΐππος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ἵππους ἔχων.
Πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ εἰδὼς - ἱστάμενος, ὁ πολλῶν μαθημάτων ἔμπειρος· πολυμαθὴς, πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, πλούσιος μαθήσεων.
Πολυΐχθυος, ὁ, ἡ. ἢ, Πολύϊχθυς, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ἰχθῦς ἔχων. ὁ πλούσιος ἰχθύων, (γεμάτος ὑπὸ ὀψάεια).
Πολυΐψιος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοῦ ἴψεν ἔχων.
Πολυκαγκὴς, ές, ὁ, ἡ. πολλὰ ξηρὸς, καπέξηρος, ξηροποιὸς, λίαν ξηραίνων, ἢ καθ' Ἡσύχ. "Αγαν ξηραντικὸς, μεγάλως καπέξηρος Ἰλ. Λ. 641. Ζητ. Κάγκω.
Πολυκαὴς, ὁ, ἡ. (καίω, καίω) ὁ πολλὰ θερμαίνων - καίων· ὁ λίαν θερμαντικὸς - καυστικός.
Πολυκάθεδρος, ὁ, ἡ. (καθέδρα) ταὐτὸν τῷ, Πολύζυγος. Γραμμ.
Πολυκαινὴς, ές, ὁ, ἡ. (καίνω) ὁ πολλοὺς φονεύων. ἀμφ.
Πολυκαισαρία, ἡ, ἐχηματισμένη λέξις κατὰ μίμησιν τῆς ὁμοιοκρανίου πολυκοιρανίη παρὰ τῷ Καῖσαρ. Πλάτωρ. εἰς Ἀντ. 82. πολλοὶ Καίσαρες.
Πολυκάλαμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς καλάμους ἔχων.
Πολυκάμματος, ὁ, ἡ. Ἐπερ. ὁ πολλοὺς κόπους ποιῶν, ὁ πολλὰς πολυπλοκίας - θλίψεις δοκιμάζων εἰς ἐκτέλεσιν τραγήματος τινός. Παθητ. ὁ μὲ πολλοὺς κόπους - ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν - τέχνην πεποιημένος - κατεσκευασμένος - ἐξειργασμένος, (ὅσις κοπιάζει πολλὴν κόπον).
Πολυκάμμορος, ὁ, ἡ. πολλὰ δυσυχὴς - κακόμοιρος. Ἀνθολογ.
Πολυκαμπὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύκαμπτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς καμπὰς ἢ στροφὰς ἔχων, πολυειδῶς καμπυλωμένος, ὁ πολύστροφος, πολυλύγιστος. Λέγεται καὶ ἐπὶ Μουσικῆς.
Πολυκανὴς, ὁ, ἡ. (καίνω) ὁ πολλοὺς φονεύων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1177.
Πολύκαπνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν καπνὸν προξενῶν, λίαν καπνίζων. Παθητ. ὁ κατὰ πολλὰ καπνισμένος, ὃν πολὺ ἐκάπνισαν.
Πολυκάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) ὁ πολλὰ κάρηνα ἤτοι πολλὰς κορυφὰς ἔχων.
Πολυκαρπέω, ῶ. (πολύκαρπος) ἔχω - φέρω πολλὰς καρπὰς, πολλὴν καρπὸν δίδωμι. Θεόφρ.
Πολυκαρπία, ἡ. εὐφορία - καρποφορία, οἱ πολλοὶ καρποὶ, τὸ πλῆθος τῶν καρπῶν, ἢ καρπῶν δαψίλεια. Ξενοφ.
Πολυκατασκεύαστος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας - φροντίδος καὶ κόπου κατεσκευασμένος. Γραμματ.
Πολύκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς καυλοὺς ἔχων. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. ς'. 3.
Πολυκέλαδος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ - μακρὰν - σφοδρῶς ἠχῶν - κελαδῶν. Λυκοφρ.
Πολύκενος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὺς κενοὺς τόπους, ἢ ὁ ἔχων πολλὰ διαστήματα - ἢ διαλείμματα.
Πολυκέντητος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύκεντος, Γραμματ.

Π ο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυκέρδεια, ἡ. πανηγεία, δολιότης, παυργία, σύνεσις. Ὀδυσ. Ω. 166. ἐκ τοῦ

Πολυκερδὴς, ές, ὁ, ἡ. (κέρδος) ὁ πολὺ κέρδος φέρων - ωφελοῦντων, ἢ ὁ πολλὰ κερδαίνων - ὠφελοῦντων. 2) Ὁ πολλὰ πανοῦργος - σιωπηρὸς δόλιος - πανοῦργος - φρόνιμος. Ὀδυσ. Ν. 255.

Πολύκερως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) ὁ πολλὰ ἔχων κέρατα. "πολύκερως φόνος" - ὁ εἰς πολλὰ κεραποφόρα ζῶα γενόμενος. Σοφοκλ. Αἴας 55.

Πολύκεστος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλως - διαφόρως κεντημένος - πολυκέντητος, ποικίλως ἐξειργασμένος. Ἰλ. Γ. 371. Ζήτ. ἐν τῷ, Κεύω.

Πολυκέφαλος, ὁ, ἡ. (κεφαλὴ) ὁ πολλὰς κεφαλὰς ἔχων. καὶ τόπος τις εἰς τὴν Μυσίαν ὕπο καλούμενος. Πλούταρχ.

Πολυκήδεια, ἡ. ἡ πολλὴ θλῖψις, ἡ βαθεῖα λύπη καὶ φροντίς. Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 208.

Πολυκηδὴς, ές, ὁ, ἡ. (κῆδος) πολυφροντιστὸς, ὁ πολλὰς φροντίδας καὶ θλίψεις ποιῶν, ὁ ἐμπλεως-γεμάτος φροντίδων καὶ θλίψεων. Ὀδυσ. Ψ. 351.

Πολυκήριος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κῆρα ἔχων.

Πολυκήτης, ες, ὁ, ἡ, τὸ. ὁ πολλὰ κήτη ἢ μεγάλα ὀφέα ἐκτρέχοντα θαλάσσα. Θεοκρ. ιζ'. 98.

Πολυκίνδυνος, ὁ μετὰ πολλῶν κινδύνων σωτηρθεὶς μένος, ὁ πολλὰ κινδυνώδης, λίαν ἐπικίνδυνος.

Πολυκινησία, ἡ. (κίνησις) ἡ πολλὴ ἢ μεγάλη κίνησις. Εὐσταθ. Ὀδυσσ. Π.

Πολυκίνητος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἢ μεγάλως καὶ σφοδρῶς κεκινημένος.

Πολυκλαδὴς, ές, ὁ, ἡ. ἀμφίβ. καὶ, Πολύκλαδος, (κλάδος) ὁ πολλὺς κλάδους - πολλὰ κλωνάρια ἔχων.

Πολύκλαυστος, ἢ Πολύκλαυτος, ὁ, ἡ. (κλαύω, κλαίω) ἐκεῖνος, δι' ὃν γίνονται πολλὰ κλαύματα, ὃν λυποῦνται μεγάλως, ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος. Ἐνεργ. δὲ ὁ πολλῶν κλαυθμῶν αἴτιος. καὶ ὁ πολὺ κλαίων ἢ λυπούμενος. Ἐμπεδοκλ.

Πολύκλειστος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἢ ἀκριβῶς κεκλεισμένος.

Πολύκλειτος, ὁ, ἡ. Πίνδ. Ὀλυμπ. ς'. 120. ἢ, Πολυκλείης. Ἀθηναῖ. ὁ πολλὰ ἐδεσμώτιμος - ἐδέσμασι ἐνομαστὸς, παντοίοις γνωστός.

Πολυκλείς, ειτος, ὁ. ἡ σα, ἡ. Ἀνάλεκτα γ'. σελ. 46. πιθανῶν τοῦ, Πολυκλείτος.

Πολυκληΐς, ἡ. "Νῆες πολυκληῖδες". καλοῦνται παρ' Ὁμήρῳ ἐκεῖναι τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰς ἕδρας - σκαμνία, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ κωπηλάται. ἄλλως δὲ Πολύζυγοι, ἐκ τοῦ Ζυγὸν, ἢ Κληΐς αὐτὶ Κλείς.

Πολυκλήϊστος, ὁ, ἡ. Ἰων. αὐτὶ, Πολυκλείστος, ἐκ τοῦ κλείζω, πολυθαύμαστος, παλυέπαινος, λίαν πειθήμων.

Πολύκληρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὺς κλῆρος - λαχνὸς λαβὼν, ὁ πολλὰ κληρονομήσας, ὁ πολλὰ πλούσιος. Ὀδυσ. Ξ. 211. Κατ' Εὐσάθιον "Πολύκληρος ἀνὴρ ὁ πολλοῦ, ἐφ' ᾧ θαυμάζεται πολλοὶ βάλλονται τοῦ κατὰ λαχνὸς κλήρων εἰς διανομὴν τῆς οὐσίας, καθάπερ ἐπὶ τῶν παλαιῶν.

Πολύκλητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐκ πολλῶν τόπων, κεκλημένος, ἢ προσκληθεὶς - συγκαλεσθείς. Ἰλ. Δ. 438.

Πολύκλινος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς κλίνας ἔχων.

Πολύκλυστος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς ῥοῆς καὶ τῶν κυμάτων πολλὰ κατυπώμενος, πλυσμένος, ὁ σφοδρῶς κυματίζων, κυματώδης. Ὀδυσ. Δ. 354. Ζ. 204.

Πολύκλωνος, ὁ, ἡ. (κλὼν) ὁ πολλὰς κλώνας ἔχων.

Πολύκμητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπόπονος ἢ ὑπομελῶς ἠσκημασμένος, πολυκάματος, ὁ μετὰ πολλῆς καμάτου γεγυμνασμένος, κατασκευαζόμενος, ὁ ἀκαταπόνητος, ὃν πολλὰ ἐστὶ καμεῖν, ἢ ὁ εἰς ἔργα χαλκεύσεως πολλῷ καμάτῳ - ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσ. Ξ. 324.) ἀπὸ τοῦ "Σίδηρος πολύκμητος" ἐξακούεται τὸν σίδηρον ἢ τὰ σιδηρᾶ ἐργαλεῖα ὡς ἐφεύρεσιν ἢ μεταχειρίσεων, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος ἦτον δυσκολώτερος, παρὰ τὸν χαλκὸν εἰς ἐργασίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔτι ὀνομάζει ἢ τὸν Θάλαμον πολύκμητον. Ὀδυσσ. Δ. 717.

Πολυκμὴς, ῆς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύκμητος. ἀμφίβ.

Πολύκνημος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰς λόφους, πολλὰ ὑψώματα, ὁ πολύλοφος. Ἰλ. Β. 497. "Ἐπεων πολύκνημον". πολλὰς κνημὰς ἔχουσαν, κνημαὶ δὲ μεταφορικῶς ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν. λέγονται δὲ αἱ τῶν ὀρέων προβάσεις, οἱ λόφοι. ἄρα Δύσβατος, ἀρεινός. 2) Καὶ εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. γ'. 108. καὶ Πλίνιος 26. 14.

Πολύκνισσος, ὁ, ἡ, (κνίσσα) ὁ πολλὰ παχεῖαν ἀτμίδα ἢ ποιοῦσαν ἀφ' ἑαυτῆς ἀναδίδων. οἷον "Πολύκνισσος Ἑκατόμβη". Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 879. καθόλου δὲ, Παχὺς, σταπώδης.

Πολυκοίλιος, ὁ, ἡ, (κοιλία) ὁ πολλὰς κοιλίας-κοιλώματα ἢ στομάχους ἔχων.

Πολυκοίμητος, (κοιμάομαι) ὁ βαθέως κοιμώμενος. Σχολιαστ. Αἰσχύλου Προμ. 139.

Πολύκοινος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πολλὲς κοινὸς, ὁ πάσι κοινός. "Πολύκοινος Ἀμφιτείη". ταὐτὸν τῷ Πολυάδελφος. Ζήτ. Κοινός.

Πολυκοιρανίη, ἡ. Ἰων. αὐτὶ, Πολυκοιρανία, ἡ πολυδεσποτεία, πολυαρχία, ἡ ὑπὸ πολλῶν σωτηρμένη ἀρχὴ - ἐξουσία. Ἰλ. Β. 204.

Πολυκοίρανος, ὁ, ὁ πολλῶν ἐξουσιαστὴς, δεσποτεύων πολλῶν.

Πολυκόλλητος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κεκολλημένος, ἢ ὁ ἐκ πολλῶν τμημάτων συγκεκολλημένος - σωρευθεὶς. ἀμφ.

Πολύκολπος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὺς κόλπους-κοιλώματα γωνίας ἔχων.

Πολυκόλυμβος, ὁ πολλὰ κολυμβῶν. "Πολυκόλυμβα μέλη βαθέαχων". Ἀριστοφ. Βάτρ. αὐτὶ, "Πολυκολύμβων βαθέαχων". μεγάλως - πολὺ κολυμβώντων.

Πολύκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) πλήρης κόμης, ἢ φύλλων. πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα ἔχων.

Πολύκομπος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κανχώμενος, λίαν κομπάζων. "Πολύκομπος αὐλός". ὁ πολλὰ ἠχῶν - ὁ πολὺ ἦχον ποιῶν. Πολυδ.

Πολύκομψος, ὁ, ἡ. βαττολόγος, ὁ φλύαρος. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 994. ἢ Σνίδαι ἐν λέξ. Σπαμύλος. ὅπου ὁ Κυτήνειος, Πολύκομπος, ἀναγιγώσκεσθαι θέλει.

Πολύκοπος, ὁ, ἡ. (πολὺ κοπτόμενος) ὁ πολλὰ παραπεπτωκὼς-κλαίων-ὀδυρόμενος, ἀθλιώτατος. Ἀθήν. σελ. 20. καὶ ὁ πολλὺς κόπους ὑπομένων, κοπιαστικός. ἐν τῇ σιωπηθείσᾳ δὲ, καὶ ὁ πολλῷ κόπῳ ἢ πόνῳ αἴτιος, ταὐτὸν τῷ Πολύκμητος.

Πολύκοσμος, ὁ πολλὰ κεκοσμημένος. Ἡσύχ. ἐν λέξ. Πολυθαύλατος.

Πολύκραιρος, ὁ, ἡ. (κραῖρον) πολυκέφαλος.

Πολυκρατέω, πολλὰ δυνατὸς εἰμὶ, μεγάλως ἰσχύω, πολὺ κράτος ἢ μεγάλην διύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχω. Εὐνάπ.

Πο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυκρατής, ές, ὁ, ἡ. (κράτος) πολλὰ δυνακτῶν, ὁ μεγάλον κράτος ἔχων.
Πολύκρεκτος, ὁ, ἡ. (κρέκω) ὁ καθαρῶς ἠχῶν, ὁ ἠχώδης, ὁ καλόφωνος.
Πολύκρημνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς κρημνὰς ἔχων. Σύσβατος, ὀρεινός.
Πολυκριθάω, ῶ. πολλῷ κεφθῷ ἔχω-δίδωμι-φύω. πολλῷ κεφθῷ δίδωμι τῷ ἵππῳ φαγεῖν. ὅθεν
Πολύκριθος, ὁ, ἡ. (κεφθή) ὁ πλήσιος κεφθῶν, πλήρης κεφθῆς.
Πολύκριμνος, ὁ, ἡ. (κείμνον) ὁ Ἐτυμολ. ἑρμῆν. ἀφὰ τῦ Πολύκεφθος.
Πολύκριτος, (κείνω) ὁ πολλαπλασίως-διαφόρως κεχωρισμένος ἢ διακεκριμένος. Ὀρφ. Ὕμν. ι'. 18.
Πολύκροκος, ὁ, ἡ. (κρόκη) ὁ πολλὰς κροκίδας ἔχων, πυκνὸς κατὰ τὸ ὕφασμα, πυκνὰ ὑφασμένος.
Πολύκροτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλῷ θόρυβον-βοῇ-παραχλῇ ποιῶν. ὁ μεγαλοφώνως βοῶν-φωνάζων, ὁ καθαρῶς ἠχῶν, ὁ καθαρῶς-λιγυρῶς-γλυκέως ψάλλων, Ὅμηρ. Ὕμν. ιη'. 37. Πολυκρότη, ἡ. τὸ Θηλυκ. Ἀνακρέων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 447. 2) Πολύκροτος "ναῦς". ἡ ἀφὰ πολλῶν κωπίων κινημένη, ὡς τὸ, Δίκροτος. 3) Δόλιος, πανοῦργος, ὁ κακοτεχνὴς καὶ μὴ ἁπλῆς. ὅθεν μετενεκὼν ἀπήγγειλαν εἰς τὸν Ὀδύσ. "Πολύκροτον" αὐτὸν, Πολύτροπον· κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 259.
Πολυκρότητος, (κροτέω) ὁ πολλὰ κτυπημένος. ἢ ὃν πολλὰ ἐκρότησαν.
Πολύκρουνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς κρουνὰς ἔχων. Ἀνθολογ. "Στόματα πολύκρουνα". πολλὰ στόματα φρεάτων ἢ πηγῶν, δι' ὧν ἐκχεῖται τὸ ὕδωρ.
Πολυκτέανος, ὁ, ἡ. (κτέανος) ὁ πολλὰ πλέθρα ἤτοι κτήματα ἔχων, πλουσιώτατος.
Πολυκτημοσύνη, ἡ. τὰ μεγάλα πλέθρα, ὁ πολὺς πλῆθος, πολυκτησία. ἐκ τῦ
Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ. (κτῆμα) ὁ ἔχων πολλὰ πλέθρα-πολλὰ ὑποζυγικὰ-κτήματα, πλούσιος. Ἰλ. Ε. 613.
Πολυκτηνος, (κτῆνος) ὁ πλήσιος εἰς κτηνοτροφίαν.
Πολυκτησία, ἡ. (κτῆσις) ταὐτὸν τῷ, Πολυκτημοσύνη. Ἀθήν. σελ. 233.
Πολύκτησις, ἡ. πιθαν. ἡμάρτημ. ἀπάγν. αὐτὶ, Πολυκτίσις. ἐκ τῦ τὸ Ὀρφ. Ὕμν. θ'. 20. ὅπερ τῶν κεῖται, Πολύκτιτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κτίζων-πλάττων-κατασκευάζων.
Πολύκτητος, ὁ, ἡ. (κτάομαι) ταὐτὸν τῷ, Πολυκτέανος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 768.
Πολύκτιτος, ὁ, ἡ. Ζήν. ἐν τῷ, Πολύκτητις.
Πολυκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς κτείνων-φονεύων.
Πολυκύδιστος, ὁ, ἡ. ἀφὰ Πολυκύδιος, ἴση, ἴσον. λίαν σεσοφισμένος, δόλιος, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, λίαν διδοξασμένος. Λυθολ.
Πολύκυκλος, ὁ ἔχων πολλὰς κύκλους, πολλὰς καμπυλότητας ἢ καμπάς. Γραμματ.
Πολύκυκος, ὁ, ἡ. (κυκάω, κύκος) ὁ πολλῷ κύκον-δυσπειθοβολῷ-κτύπον-ἦχον ἀφιέντων. Πορφύρ. εἰς Ὅμηρ. "Τὸ Ἰκάριον πέλαγος, πολύκυκον ἐστὶ καὶ παραχῶδες.
Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κεκυλισμένος, πολλαχῆ κυλιόμενος. Ἡσύχ.
Πολυκύμαντος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ κύματα ἔχων-διεγειρόμενος. πολυπέραχος.
Πολυκύματος, ὁ, ἡ. αὐτὶ, Πολυκυήματος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πολλῶν ὠδίνων-κυημάτων-βλημάτων ἔγκυος. ὁ πολλὰ κυήματα ἐν τῇ κοιλίᾳ φέρων, ἢ γεννῶν, ὡς Ἀθήν. ζ'.

Πολυκύμων, ονος, ὁ, ἡ. (κῦμα) ὁ πολὺ κυματίζων, πλήρης κυμάτων. βέλτιον μετὰ τοῦ τὸ, Πολυκύμαντος. 2) Ἐκ τῦ Κύημα, ἡ πολλῶν ἔγκυος, ἡ ἐγκατερωμένη μὲ πολλὰ, ἢ πολλὰ βλαστήσασα ἢ γεννήσασα, καρποφόρος.
Πολυκυριότης, ητος, ἡ. ἡ πολλῶν ἐξουσία. ἀμφ.
Πολυκώθων, ωνος, ὁ, ἡ. (κώθων) ὁ πολυπότης, ὁ πίνων πολύ. Ἀθήν.
Πολυκώκυτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ θρηνῶν, ἢ ὃν πολὺ ἐθρηνήσαν. Θέογνις 233.
Πολύκωμος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν κῶμον πολλὰ ἀγαπῶν, τύν τε χορὸν καὶ τὰς ᾠδάς.
Πολύκωπος, ὁ, ἡ. (κώπη) ὁ πολλὰ κωπία ἔχων.
Πολυκώτιλος, ὁ, ἡ. λίαν φλύαρος-κώτιλος. "Ἀηδόνες πολυκώτιλοι". Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Υ. 1875.
Πολυλαλέω, βατταλογῶ, φλυαρῶ πολλὰ, ἐκ τῆς Σχολ. Βαρβ. Αἰσχυλ. Θεσμ. 400. ὅθεν
Πολυλάλητος, ταὐτὸν τῷ, Πολύλαλος. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλ. 191.
Πολύλαλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ λαλῶν-λέγων, ἢ φλύαρος.
Πολυλαμπής, ές, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ λάμπων, ἢ πολλῷ λάμψιν ἔχων. πολυφεγγής.
Πολύλαος, ὁ πολυάνθρωπος, ὁ πολυεθνής. ἀμφ.
Πολυλιπής, ὁ, ἡ. (λίπος) ὁ πολλὰ λίπη ἤτοι πολλὰ χωρίφια ἐπαρμένα-πολλὰ σπαρτὰ-πολλὰ χωράφια ἔχων. πλήσιος, πολυκάρπων, πολύπυρος ἢ πολλὰ βοσκήματα ἔχων. Ἰλ. Ε. 613.
Πολυλιτάνευτος, ὁ, ἡ. ὃν πολλοὶ λιτανεύουσιν, ἢ ὅπου πολλαὶ λιτανεῖαι καὶ παρακλήσεις γίνονται. Ἡσύχ. ἐν Λ. Πολύλιτος.
Πολύλιμος, ἡ μεγάλη πεῖνα, μέγας-πολὺς λιμός. Πλούταρχ.
Πολύλλιθος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ πεζώδης, ὁ πολλὰς πέτρας-πολλοὺς λίθους ἔχων. Ἀναλέκτα β'. σελ. 255.
Πολύλλιτος, ὁ, ἡ. (λίτομαι, λίττομαι) κυρίως, Πολύλιτος, πολυλιτάνευτος, ὁ πολλὰ παρακεκλημένος. Ὀδυσσ. Ε. 445. ὅθεν τὸ Ναῦ (Ὕμν. Α'. 347.) ἐν ᾧ ἡ θεὸς βλακεύεται σιωπηρῶς. ἢ ὁ πολλὰ θλαστυμπὸς, δόκιμος, πολύδικος.
Πολυλλιταύστος, (λιταύω) ἢ Πολυλλίτης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Πολύλλιτος.
Πολύλοβος, ὁ, ἡ, (λοβὸς) ὁ πολλοὺς λοβοὺς ἔχων.
Πολυλογέω, ῶ. (πολυλόγος) ὁμιλῶ πολὺ ἢ πολλὰ, βατταλογῶ, φλυαρῶ. Εὐσταθ.
Πολυλογία, ἡ. μακρολογία, βατταλογία, ἡ φλυαρία, ἀδολεσχία, τὸ ὁμιλεῖν πολλά. Ξενοφ.
Πολυλόγος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πολυλόγως. ὁ πολλὰ λαλῶν-ὁμιλῶν, περιττολόγος, βατταλόγος, φλύαρος. ὁ δυνάμενος λαλεῖν. Ξενοφ.
Πολύλογος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος, ὃς ἢ ὁμιλεῖται πολλὰ, ἢ πρέπει νὰ ὁμιληθῶσι πολλά. Διονύσ. Ἀρεοπ.
Πολύλοπος, ὁ, ἡ. (λόπος) ὁ ἐνδεδυμένος-σκεπασμένος μὲ πολλὰς φλούδας ξύλων, ἢ δέρματα.
Πολυμάθεια, ἧς, Πολυμαθία, ἡ. ἡ πολλὴ μάθησις ἧς ἡ πολλῶν πραγμάτων γνῶσις, ἡ μεγάλη παιδεία-σοφία-ἐπιστήμη. τὸ πολλὰ εἰδέναι.
Πολυμαθέω, ῶ. μανθάνω πολλὰ, ἔφεσιν ἢ θέλησιν ἔχω ἵνα μάθω πολλά. Πλούταρχ.
Πολυμαθημοσύνη, ἡ. (μαθήμων) ταὐτὸν τῷ, Πολυμάθεια. Τίμων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 610.
Πολυμαθὴς, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πολυμαθῶς. (μαθέω, μανθάνω) ἐκεῖνος, ὃστις ἐμαθε πολλὰ, καὶ δηλ. τοῦτο ἐξαίρου πολλὰ, ὁ πολλὴν μάθησιν ἔχων

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

ἢ πολὺς κατὰ τὰς μαθήσεις, λίαν πεπαιδευμένος. Ξενοφ. Molto erudito, Ἰταλ.

Πολυμάκαρ, ὁ. ὁ πολλὰ μακάριος-καλότυχος-δύτυχής.

Πολύμαλλος, ὁ πολλὰ μαλλιαρὸς, ἢ ὁ πλήσιος εἰς ζῶα μαλλὸν ἔχοντα. Σχολιαστ. Λυκόφρ. 874. πιθανῶς αὐτὶ τοῦ, Πολύμηλος. Δωρ. ὅπερ ταὐτόν ἐστὶ τῷ, Πολύμηλος.

Πολυμανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ λίαν μανόμενος, ὁ πολλὴν μανίαν ἔχων.

Πολυμάντευτος, ὁ, ἡ. Πλέοναρ. ἐκεῖνος, περὶ οὗ μαντεία ἐγένετο, ἢ προεφητεύθη πολλάκις.

Πολυμάσχαλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς μασχάλας ἔχων. "Δρῦς πολυμάσχαλος". Θεόφρασ. 3. 9. ἡ ἔχουσα πολλὰ παράκλαδα εἰς τὰς κλωΐας. Ζήτ. Μασχάλη Ἀεσθμ. 5.

Πολυμάχητος, ὁ, ἡ. (μαχέομαι) ἐκεῖνος, περὶ οὗ συχνάκις πολλὴ μάχη ἐγένετο. Λυκιαν.

Πολυμέδιμνος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλοὺς μεδίμνους. ὁ πολλοὺς μεδίμνους διδοὺς-περιέχων. ἀμφ.

Πολυμεθὴς, ές, ὁ, ἡ. (μέθη) ὁ πολλοῦ οἴνου πίνων, ὁ πολυπότης, λίαν μεθυσμένος, μέθυσος. Ἀνθολογ.

Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ. (μέλαθρον) ὁ πολλὰ μέλαθρα-οἴκους-κατοικίας-θαλάμους ἢ δωμάτια ἔχων. ἀμφ.

Πολυμελὴς, ᾗ Ἐπίρ. Πολυμελῶς. (μέλος) ὁ ἐκ πολλῶν μελῶν συγκείμενος. "Πολυμελὴς αὐλός", ὁ πολλὰ καὶ διάφορα μέλη ἐκδιδόμενος. 2) ὁ ἐκ πολλῶν μελῶν (οἷον ποδῶν, χειρῶν) συγκείμενος, ὁ πολλὰ μέλη εἰς τὸ σῶμα ἔχων.

Πολυμελπὴς, (μέλπω) "Πολυμελπὴς αὐλός". Πολυδ. 6. 170. ταὐτὸν τῷ, Πολυμελὴς. ἀμφ.

Πολυμεμφὴς, ές, ὁ, ἡ. (μέμφομαι) ὁ πολυκατήγορος, πολλὰ μεμφόμενος, χλευάζων. Νόννος. Ζήτ. Περιμεμφὴς.

Πολυμέρεια, ἡ. ἡ ἰδιότης σώματός τινος, τὸ ὁποῖον συγκεῖσθαι ἐκ πολλῶν μερῶν, ἢ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκεῖσθαι. ἐκ τοῦ

Πολυμερὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολυμερῶς. (μέρος) ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενος, ὁ ποικίλος, διάφορος. καὶ ὁ εἰς πολλὰ μέρη μεριζόμενος, πολυμελὴς.

Πολυμέριμνος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ποιητ. Πολυμέρμερος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰς μερίμνας-φροντίδας, πολυφρόντιστος.

Πολυμεταβολος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυμετάβλητος.

Πολυμετάβλητος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ συνεχῶς μεταβαλλόμενος. Εὐσταθ.

Πολυμετρία, ἡ. τὸ πλῆθος τῶν μέτρων. τὸ πολὺ μέτρον τῆς συλλαβῆς. ἐκ τοῦ

Πολύμετρος, ὁ, ἡ. (μέτρον) ὁ ἐκ πολλῶν μέτρων συγκείμενος. ὁ πολλὰ μέτρα, μέγας, μακρὺς, πλατὺς, ὁ πολλὰ μέτρα ἐγχωρῶν. καὶ ὁ ἐκ πολλῶν συλλαβικῶν μέτρων συγκείμενος.

Πολυμηκάδες, αἱ. (μῆκος) αἱ πολὺ μηκάζουσαι-φωνάζουσαι αἶγες. Ἡρόδοτ. ἡ. 20.

Πολυμήκης, ες, ὁ, ἡ. (μῆκος) ὁ πολλὰ μακρύς. Πολυδ.

Πολύμηλος, ὁ, ἡ. (μῆλον) ὁ πολλὰς ποίμνας προβάτων ἔχων. καὶ ὁ πολλὰ μῆλα ἔχων.

Πολύμηνις, ιος, ὁ, ἡ. πολλὰ θυμώδης. Ἀνθολογ.

Πολυμήτηρ, ερος, ἡ. ἡ πολλῶν μήτηρ. ἀμφ.

Πολύμητις, ις, ὁ, ἡ. φρόνιμος, σοφὸς, συμβουλευτικὸς, πολύβουλος, πολυμήχανος. Ἰλ. Λ. 311.

Πολύμητος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύμητις. "Τέχνη πολύμητος". ταὐτὸν τῷ, Πολυμήχανος. Ἀνάλεκτ. γ'. 135.

Πολυμήτωρ, ταὐτὸν τῷ, Πολυμήτηρ. ἀμφ.

Πολυμηχανία, ἡ. πολυτεχνία, πλησιότης-δύπορεία εἰς βοηθητικὰ μέσα καὶ ἡ εἰς ἐφευρέσεις καὶ μηχανὰς ἐπιτηδειότης. φρόνησις, ἡ ἐμπειρία, Ὁδυσσ. Ψ. 321. ἐκ τοῦ

Πολυμήχανος, ὁ, ἡ. (μηχανὴ) ὁ πολύτεχνος, εὔπορος μηχανῶν καὶ βοηθητικῶν μέσων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ μηχανάς. ὁ πολύνους, σωφρὼν, ἔμπειρος, φρόνιμος, ἐφευρετικὸς, τεχνικὸς, παντοῦργος. Ἰλ. Θ. 93.

Πολυμιγὴς, ές, ὁ, ἡ. ἡ, Πολύμικτος, (μιγνύω) ὁ ἐκ πολλῶν μεμιγμένος-ἀνακατωμένος, ὁ παντοῖος, ὁ διάφορος, ὁ πολυποίκιλος, ὁ πλημμιδὴς. ὅθεν

Πολυμιγία, ἡ. ἡ μίξις, τὸ ἀνακάτωμα ἐκ διαφόρων φραγμάτων ἢ μερῶν, ἡ πολυποικιλία, πολυειδία.

Πολύμικτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγὴς.

Πολυμιξία, ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγία.

Πολυμισὴς, ές, ὁ, ἡ. (μῖσος) ὁ πολλὰ μεμισημένος, ὃν πολὺ μισοῦσιν, ἢ ὃν πρέπει νὰ μισήσῃ τις. Λυκιαν.

Πολύμισθος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλου ἀντιμοιβὴν-μισθὸν-πληρωμὴν λαμβάνων ἢ δεχόμενος.

Πολύμιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν μίτων συγκείμενος, ὁ πολλοὺς μίτους ἔχων. "Πολύμιτα" καλοῦνται ἐκεῖνα τὰ ὑφάσματα, ἐν οἷς λαμβάνουσι πολλῶν εἰδῶν φάβδα (μίτους), ἵνα δι' αὐτῶν ὑφάνωσιν ἐν αὐτοῖς διάφορα σχήματα ἢ ἀνθη ποικίλα, καθὼς π. χ. εἶναι ἐκεῖνα τὰ καλούμενα Δαμασκὶ, Καμβυσᾶς, Κλαδωτὰ, κ. τ. τ. Οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν ταῦτα τὰ πεποικιλμένα ὑφάσματα, *Polymita* καὶ *plumatica*. *Plinius* 8. 48. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ σωληνίᾳ, Πλημμιδὴς, ἐκ τοῦ Πολὺς, καὶ τὸ Μίτος, ἢ κάλλιον Πολύμιτος, κατὰ συναλοιφὴν, ὡς καὶ τὸ, Πλήσιος, ἐκ τοῦ Πολυήσιος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Πλημμίζω, Πλημμὶον, καὶ Πλημμυρὶς. Ζήτ. Ποικίλος, κ. τ. λ. Ὁ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 446. ἔχει "Πέπλοι πολύμιτοι". ὅπερ τῆς Λιγυπτιακῆς φορεμάτων. Ἐντεῦθεν παρὰ Σνίδᾳ καὶ Ἡσυχίῳ "Πολυμιτειακὴ τέχνη". ἡ τέχνη δι' ἧς ὑφαίνονται τὰ τοιαῦτα πεποικιλμένα ὑφάσματα, ἡ ποικιλτική.

Πολύμνεια, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πολυμνία.

Πολυμνήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ πράγματα ἐνθυμούμενος, ὁ μεγάλον μνημονικὸν ἔχων.

Πολυμνήστειος, ὁ, ἡ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πολύμνηστον (ἔστι μελῳδὸς ἀδέσποτος ἐν ᾠδῇ). καὶ ἐντεῦθεν "Πολυμνήστεια μέλη". εἶδος μελοποιΐας. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1285.

Πολυμνήστευτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἢ πολλοὺς μνηστευόμενος. ὁ ὑπὸ πολλῶν εἰς μνηστείαν ζητούμενος, ἢ πολλοὶ ἐμνηστεύθησαν.

Πολύμνηστος, ὁ, ἡ. (μνάω) ταὐτὸν τῷ, Πολυμνήστευτος. ὅθεν, Πολυμνήστη, ἡ. Ὁδυσσ. Δ. 770. ἡ ὑπὸ πολλῶν μεμνηστευμένη. ἡ ἐξ ὧν σώφρων πολλὰς μνηστῆρας ἔχουσα. 2) "Πολύμνηστος χάρις". Αἰσχύλ. Ἀγ. 830. καὶ 1467. ταὐτὸν τῷ, Πολυμνήμων.

Πολυμνήστωρ, ταὐτὸν τῷ, Πολυμνήμων. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 551.

Πολύμνητος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος, ὃν δὲ μνῶνται συνεχῶς ἐνθύμησις. (μνάω) Πειέφημος, γνωστὸς, αὐτὶ, Πολυύμνητος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Ὕμν. μδ'. 2.

Πολυμνία, (πολὺς, ὕμνος) μία τῶν ἐννέα Μουσῶν,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλέσσας

σῶν, οἱονεὶ πλησίον ὕμνων καὶ ᾠδῶν. κατὰ συναλοιφὴν αὐτί τῆ, Πολυϋμνία, μᾶλλον ὅτι ἄλλοι παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ Πολὺ καὶ μνεία· ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Λακωσι. διείσκυται Πολύμνια· ἀλλ' ἄλλαι Ἐκδόσεις ἔχουσιν ὀρθῶς, Πολυμνία.

Πολύμηνος, (πολὺς, μὴν) Θάλασσα πολυμήνια". ἡ πολὺ ψυχίον ἔχουσα. Ἡσύχ.

Πολυμορφία, ἡ. ἡ πληθὺς τῆ μορφῶν. Εὐσάθ. ἐκ τῆ

Πολύμορφος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρρ. Πολυμόρφως, (μορφὴ) ὁ πολλὰς μορφὰς ἔχων.

Πολύμουσος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πολλῶν μουσικῶν χαρίτων ἐξολισμβύος. ὁ πολλὰ μουσικὰ μαθήματα εἰδώς. πεπαιδολμβύος-βεβηδεῖος εἰς τὲς ψαλμὲς-ᾠδὰς-χορὲς-Μουσικὲ-Ποιητικέ. Πολυτεχνής.

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ μοχθῶν-κοπιάζων, ὁ λίαν πολυπονήμβος. ὁ φιλόπονος, καὶ ὁ πολλὲ κόπε-μόχθε αἴτιος, κοπιαστικὸς, πολυκάματος, πολύκμητος, πολλὲ κόπε δεόμβος.

Πολυμύελος, ὁ πολὺν μυελὸν ἔχων.

Πολύμυθος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοῖς λόγοις χρώμβος, ὁ πολλὰ ὁμιλῶν, φλύαρος, Ἰλ. Γ. 214. Ὀδυσ. Β. 200. Παθητ. δὲ, ἐκεῖνος, περὶ τὲ ὁποῖε ὁμιλῶν καὶ λέγοντα πολλὰ, περίφημος, ὧδε δ' πολλὰ διηγήσεις καὶ μύθοι σώζονται· παρ' ὃ, τι ἐμπειρίαν ἔχει πολλὰς διηγήσεις καὶ παραδόσεις. Ἀριστ. Ποιητ. ιή. 15.

Πολυμύξος, ὁ, ἡ. (μύξα) ὁ πολλὰς μύξας-θραυλίδας-φωτύλια ἔχων.

Πολύναος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς ναὺς ἔχων. Θεόκρ.

Πολυναύτης, ε, ὁ. ὁ ἔχων πολλὲς ναύτας-κωπηλάτας, ἢ ὁ πολλὰς ναῦς-πολλὰ πλοῖα-καράβια ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 83.

Πολυνείκης, ὁ. ὃς τις φιλογεικεῖ, ἐρίζει πολύ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 832.

Πολύνευρον, τὸ. τὸ καὶ Ἀργόγλωσσον, ἄλλως ὀνομαζόμβον χόρτον.

Πολυνεφέλος, ὁ, ἡ. (νεφέλη) ὁ πολλὰς νεφέλας-σωρὲφα ἔχων, ὁ νεφελώδης, σωρηφώδης. Πίνδαρ.

Πολυννημέριος, ια, ιον. (νημερία) ὁ πολὺ γαλήνιος-ἥσυχος, Ἀναλεκτα β. σελ. 161. ὅπ. ιῶν, Πολυνυκτημέρια, ἡ, ὡς ὑσιασ. ἡ μεγάλη νυκτημέρια, γαλήνη, διείσκεται.

Πολυνικάω, ῶ. ὑπερτερῶ-ὑπερέχω πολὺ. ἐκ τῆ Θηκυδ. πολλὰ ἀμφ.

Πολυνίκης, ε, ὁ. ὁ πολλάκις, σωρεχῶς νικήσας, Λακωσι.

Πολυνιφὴς, ἔος, ὁ, ἡ. (πολυνίφες) ὁ πολὺ χιονισμβύος, καταπλακωμβύος ὑπὸ χιόνος (ὑπὸ χιόνων). Εὐριπ. Ἑλ. 1342.

Πολύνοια, ἡ. (πολυνόος) ὁ πολὺς νῶς, ἡ πολλὴ φρόνησις, σοφασμὸς, σκέψις, πλησμονὴ τῆ νόος. ἀντίκειται τῆ, Πολυμαθία.

Πολύνομος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) ὁ πολὺ βόσκων οἷς τὸ λιβάδι. ὁ πολὺ νεμόμβος. ἢ ὁ πολλὰς νομὰς ἔχων-ἀμφ.

Πολύνοος, καὶ συναλ. Πολυνόης, ὁ, ἡ. ὁ πολυνῶν ἔχων, πολλὰ σοφασικὸς-φρόνιμος, πλήρης νοός.

Πολύνοσος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πολλὰς ἀρρωστίας ὑποκείμβος.

Πολυνόστος, ὁ, ἡ. ὁ συχνὰ ἐπανερχόμβος-θηρεύων-γυρίζων. παρ' Ἱπποκράτ. Διαιτ. β'. 9. θὴ τῦ Κρέατος, ὅπερ δίδει πολλὴν τροφήν. παρὰ δὲ τῷ Θεοφρ. φυτ. Ἱστορ. ι'. 8. θὴ τῦ Σίτου, ὅστις δίδει πολὺ ἄλευρον.

Πολύνυμφος, παρὰ τῷ Πολυδ. κακῶς γράφεται, ἀντὶ τῆ Πολυνύμφιος.

Πολύνως, ὁ Φάτνιος ἔχει· Πολυώτατα, πολὺς γίνεται, αὐξάνει πληθυσμόν.

Πολύνως, ἀντὶ, Πολυνόως, Ἐπίρρ. ἐκ τῦ, Πολυνόος, μὲ πολὺν νῶν, μὲ μεγάλην σκέψιν καὶ σοφασμόν.

Πολύξενος, ἢ, Πολύξεινος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς ξένες-φίλες, (μεσαφιείδες) ἔχων-ὑποδεχόμβος. "Πολύξενος βωμός". ὁ παρὰ πολλῶν ξένων ἐπισκεπτόμβος, εἰς ὃν συχνάζουσι πολλοὶ ξένοι. Πίνδ. Ὄλυ.

Πολυξενόω, ὦ ἕ, Πολυξενῶσθαι, εἶμαι φίλος πολλῶν ξένων. ὑποδέχομαι πολλὲς ξένες-φίλες, ἢ ἐπισκέπτομαι πολλὲς ξένες-φίλες. Εὐρ. Ἀγ. 11. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον "Πόλει ξενῶσθαι" αἰτιατικῶσκουσι.

Πολύξεστος, ὁ, ἡ. ἁπαλῶς, καὶ ὁμαλῶς ἀπεξεσμβύος-ξεσμβύος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1638.

Πολύξηρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ξηρός. Γραμματικ.

Πολύξυλος, ὁ, ἡ. (ξύλον) ὁ πολλὰ ξύλα ἔχων, ὁ πλήσιος ξύλων. Γραμματ.

Πολυοδία, ἡ. (ὁδὸς) ὁ μακρὺς δρόμος, ἡ μεγάλη ὁδοιπορία, παρὰ τοῖς Ο'.

Πολύοδμος, ὁ, ἡ. (ὀδμὴ) ὁ ἔχων πολλὴν-σφοδρὰν ὀσμὴν, ὁ πολὺ μυρίζων. Ὀρφ.

Πολυόδους, οντος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς ὀδόντας ἔχων.

Πολυοζία, ἡ. ἡ πληθὺς τῆ ὄζων ἢ κλώνων, ἐκ τῦ

Πολύοζος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὲς ὄζες-κλώνες.

Πολυοίμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς οἶμες ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πολλῶν οἴμων συνισάμβος.

Πολυοινία, ἡ. διπλασία-οἴνου, πλῆθος κρασίου. ἡ μεγάλη οἰνοποσία. Πλούταρχ. ἐκ τῦ

Πολυοινος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺν οἶνον φέρων, ἢ ἔχων, πλήσιος ὑπὸ κρασί. Ξενοφ. καὶ ὁ πολὺν οἶνον πίνων.

Πολυόκνος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ βραδυών-ἀργοπορῶν, ὁ πολλὰ βραδὺς-ὀκνός. Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 854.

Πολυόλβιος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύολβος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ὄλβιος-εὐτυχὴς, ὁ πολλὰ πλήσιος. Ἐπιγρ. ὁ πολλὰ ὀλβίοις ποιῶν, λίαν πλουτίζων.

Πολυομβρία, ἡ. (ὄμβρος) ὁ βροχερὸς καιρὸς, αἱ πολλαὶ βροχαὶ, τὸ πολὺ ἢ συχνὰς βρέχειν. Γεωπον.

Πολυομίλητος, ὁ, ἡ. ὅστις ἔχει πολλὴν ὁμιλίαν-συναναστροφήν. Ὁ Νικήτας Χρον. ἐν τ. 3. λέγεται πάντω θὴ Πέργης, ἀφ' τὸ μετὰ πολλῶν συναναστρέφεσθαι. ἐν τοῖς Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. δ'. 117. διείσκεται, Πολυομίλης, διεφθαρμβύως κακήγνωσις.

Πολυόμματος, ος, ὁ, ἡ. (ὄμμα) ὁ πολλὰ ὄμματα ἢ πολλὰς ὄψας ἔχων. θὴ ζώων, καὶ φυτῦ.

Πολυόμφαλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὲς ὀμφαλὲς ἔχων. "Πολυόμφαλον πόπανον". τὸ πολλὰ ὑψώματα ἔχον. Κλήμης Ἀλ.

Πολύξαντος, ὁ, ἡ. (ξαίνω) λίαν ξεσμὸς-ξύσμβύος. ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Ξαντὸς, συμφώνως ἐστὶ τῷ Γαλ. Charpie.

Πολυοινέω, ῶ. πολὺν οἶνον καρπᾶσθαι-κομίζομαι.

Πολυόνειρος, ὁ, ἡ. μὲ πολλὰ ὀνείρατα, ὁ πολλὰ ὀνειροβυσάμβος, ὁ πολλὰ ὀνείρατα ἔχων, ἢ ἰδών.

Πολυόπος, ὁ, ἡ. (ὀπὸς) ὁ πολὺν ὀπὸν-χυλὸν ἔχων. 2) Ἐκ τῆ, ὀπὴ, ὁ πολλὰς ὀπὰς-ζύπας ἔχων.

Πολυόπτος, ὁ, ἡ. (ὄπτομαι) ὁ παρὰ πολλῶν βλεπόμβος, πολυθέατος. Ἡσύχ.

Πολυόργιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν ὀργίων-μυστηρίων συνισάμβος, εἰς τὸν ὁποῖον ἑορτάζοντα πολλὰ ὄργια. Ὀρφ.

Πολυορκία, ἡ. οἱ πολλοὶ καὶ οἱ συχνοὶ ὅρκοι. ἀμφ. ἐκ τῦ

Πολύορκος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὸς ὅρκος ποιῶν-ὁμνύων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάομαι) ὁ σφοδρὸς, ὁ βίαιος, ὁ πολλὴν ὁρμὴν ἔχων. ταὐτὸν τῷ, Πολυαΐξ. Γραμματικ.

Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ. Εὐρ. Ἰφ. Ταύρ. 434. ᾗ, Πολύορνις, ὁ, ἡ. ὁ πλούσιος ὀρνίθων. ὁ πολλὰς ὄρνιθας ἔχων.

Πολυόροφος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς-στέγας-σκέπας, ἢ πατώματα.

Πολυοσμία, ἡ. ἡ πολλὴ καὶ σφοδρὰ ὀσμή. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Πολύοσμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυόδμος.

Πολυόστεος, ὁ, ἡ. (ὀστέον) ὁ ἔχων πολλὰ ὀστέα-πολλὰ κόκκαλα.

Πολυούσιος, ὁ, ἡ. (ὐσία) ὁ πολλῶν περιουσίαν, πολλὰ πλέτη ἔχων, ὁ πλούσιος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πολυόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς ὀφθαλμοὺς-πολλὰ ὀμμάτια ἔχων. ὑπὸ ζώων καὶ φυτῶν. Γεωπ.

Πολυοχλέω, ῶ. Μ. ἤσω. (ὄχλος) "Πόλις πο-"λυοχλεμβίη". παρὰ Διοσκόρ. καὶ Σέραβ. "ἡ πολυκά-"θρωπος πόλις". ταὐτὸν τῷ, Πολυόχλος. ὁ Διο-νύσ. Ἀρχαιολ. ς'. 64. ἔχει· "Πολυοχλῆσαι δυνά-"μεις". αὐτὶ τοῦ, Πολυάνθρωπα σχεδάσαι.

Πολυοχλία, ἡ. τὸ πλῆθος τοῦ ὄχλου-τοῦ λαοῦ, ὁ πολὺς λαός.

Πολύοχλος, ὁ, ἡ. ὁ πολυεθνὴς, ὁ πολυκάθρωπος.

Πολύοχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ὁ πολλὰ ἔχων, ἢ πε-ριέχων. Ῥῆσ. 166. ὅπου ἄλλοι, Πολιόχος, ἢ Πο-λύοχλος ἀναγινώσκουσι.

Πολυοφία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς ὄψων-προσφαγίων, καὶ μᾶλλον εἰς ὀψάρια. πολλὰ προσφάγια. καὶ τὸ πολὺ ζώγειν ἤτοι ἡ πολυφαγία. ἐκ τοῦ

Πολύοφος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ὄψα-προσφάγια ἔχων. Καὶ ὁ πολὺ ζώγων, πολυφάγος.

Πολυπάθεια, ἡ. τὰ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη ψυ-χικὰ, ἢ σωματικά. "Σαρκὸς πολυπάθεια". Πλού-ταρχ. ὁ πολυειδὴς καὶ διάφορος ἕρπης, καθ' ὃν κινδυ-νεύεται-πλαμπωρεῖται-καὶ κακοπαθεῖ τὸ σῶμα.

Πολυπαθὴς, ές, ὁ, ἡ. πολλὰ παθῶν ψυχικῶς ἢ σωματικῶς, ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰ ψυχικὰ, ἢ σωματικὰ πάθη. ὅσις ἔπαθε πολλά.

Πολυπαιδία, ἡ. τὰ πολλὰ παιδία, τὸ πολλὰ παι-δία ἔχειν, εἴτε υἱοὺς εἴτε θυγατέρας.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ. λίαν παντοῦργος. Ὀδυσσ. Ο. 418. παρὰ τῷ Ὀππιαν. Ἀλιευτ. γ'. 41. ἔχου-σι δὲ Χειροζέφα αὐτὸ αὐτοῦ, Πολυδαίδαλος. Ζητ. Παπαλημα. Ὁ Φώτ. ἑρμῶν. διὰ τοῦ, Παντοικιλμέ-νος, ἢ ὁμαλός. μετενηνείκται ἀπὸ τῆς μὴ ἐπὶ δυ-σὶ πάτοις ὁδῶν.

Πολύπαις, δος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰ παιδία εἴτε υἱοὺς εἴτε θυγατέρας.

Πολυπάμμων, Ὀδυσσ. Πολυπάμων, ονος, ὁ, ἡ. (πᾶμα) ὁ πολλὰ κεκτημένος, πολυχρήμων, πλούσιος, ἢ πολλὰ ἀγαθὰ, πολλὰ κτήματα ἔχων. Ἰλ. Δ. 403.

Πολυπάμφαος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ φωτεινὸς-λαμπρός. Ἀνθολογ.

Πολυπαρθένευτος, ἡ. (παρθενεύω) ἡ πολὺν καιρὸν μείνασα παρθένος. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1722.

Πολυπάρθενος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν παρθένων συ-νεστώμενος, ὁ πολλὰς παρθένους ἔχων.

Πολυπάταξ, ὁ, ἡ. (πατάσσω) "Πολυπάταξ θυ-"μέλη". Ἀθλιν. σελ. 617. ὅπου ἔγινε πολὺς χορὸς-πολλὰ κτυπήματα ποδῶν.

Πολυπάσχητος, ὁ, ἡ. (πάσχω) ὁ πολὺ ἢ συχ-νάκις πεπαθημένος. Ὁ Πλούταρχ. σωικῶς φέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἕωλος, αὐτὶ τοῦ, Κοινὸς, ἀλωτισμένος.

Πολυπάτρις, ιδος, ὁ, ἡ. πολλὰς πατρίδας ἔχων.

Πολυπειρία, ἡ. ἡ πολλὴ καὶ ἡ μεγάλη ἐμπειρία, καὶ ἡ σωαχθεῖσα διὰ αὐτῆς φρονησις. ἐκ τοῦ

Πολύπειρος, ὁ, ἡ. (πεῖρα) καὶ, Πολυπείρων, Ἐπίρρ. ὁ πολλὰ ἔμπειρος, ὁ πολλὰ εἰδὼς-μαθών. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὁ Πολλὰ φρόνιμος, πολλὰ πα-νοῦργος-ταχεχὴς.

Πολυπείρων, ὁ, ἡ. (πεῖρα) ὁ πολυειδὴς, διάφορος. Ὀρφ. Ἀργ. 33.

Πολυπενθὴς, ές, ὁ, ἡ. (πένθος) ὁ πολλὰ πενθῶν-θλιβόμενος, ὁ πολλῷ θλίψιν-πένθος-λύ-πην ἐνεαυτῷ ἔχων, ὁ ὑπὸ πολὺ πενθῶν. Ἰλ. Ι. 559.

Πολυπένθιμος, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 251. περὶ δὲ μέγα πένθος ἐχύθη, ὃν πολὺ ἔκλαυσαν.

Πολυπευθὴς, ές, ὁ, ἡ. (πεύθομαι) ὁ πολὺ ἐρωτῶν. "Πολυπευθὴς ἡμέρα". καθ' ἣν πολλαὶ ἐρω-τήσεις γίνονται. Πλούταρχ.

Πολυπήδητος, ὁ, ἡ. (πηδάω) ταὐτὸν τῷ, Πο-λύσκαρθμος. Ἡσύχ.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, ἡ. (πῆμα) λίαν ὑβριβλαβὴς, πολυβλαβὴς, ὁ πολὺ βλάπτων. Ὅμ. Ὕμν. β'. 39.

Πολύπηνος, ὁ, ἡ. (πῆνος) ταὐτὸν τῷ Πολύκρο-κος. ὁ πυκνὸν ὕφασμα ἔχων. πυκνὸς καὶ τὸ ὕφασ-μα. ἐξ Εὐριπ. Ἡλέκ. 190.

Πολυπίδακος, ὁ, ἡ. ἢ Πολυπίδαξ, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς πίδακας-πηγὰς ἢ ἐκβολὰς-ἀναβολὰς-ἀναβρύ-σεις ὑδάτων ἔχων. Ἰλ. Θ. 47. καὶ Υ. 59.

Πολυπικὸς, (πολύπους) "σαθίον πολυπικόν". παρὰ Παυσανίᾳ Αἰγιν. ς'. μαχαίριον, δι' οὗ κόπ-τουσι τοὺς πολύποδας.

Πολύπικρος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν πικρός. Ὀδ. Π. 253.

Πολυπινὴς, (πῖνος) ὁ πολλὰ ῥυπαρὸς, λερωμέ-νος. Εὐριπ.

Πολύπιστος, ὁ, ἡ. ὁ πολλῷ πίστει ἔχων, ἔμ-πιστος. Ἡσύχ.

Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ. (πλάζομαι) ταὐτὸν τῷ, Πολυπλανὴς. ὁ πολὺ, ἢ μακρὰν ἀποπλανώμενος, παντοχῆ ἀποφερόμενος-ἀποερχόμενος. Συγκριτικ. παρ Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαν. 1197. Ἐνεργητ. καὶ ὑπὸ Ἀνίμιν, ὁ μακρὰν τῆς ὁδείας ὁδὸν παρεκβεβηκὼς καὶ ἐκ-δεδώκως, πλανᾶσθαι ποιῶν. Ἰλ. Λ. 308.

Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ. τὸ τηδὲ κἀκεῖσε πλα-νᾶσθαι-περιέρχεσθαι, πολλὴ καὶ μεγάλη πλάνη. Μα-νήθ. δ'. 222.

Πολυπλανὴς, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρρ. Πολυπλανῶς, καὶ, Πολύπλανος, ὁ, ἡ. ὁ πλανᾶσθαι ποιῶν τινὰ, ὁ ἀπατῶν, ὁ πολὺ πλανῶν-ἀπατῶν. Καὶ ὁ εἰς πολλὰ πλανηθεὶς-ἀπατηθείς. ὁ εἰς πολλὰς πλάνας καὶ λά-θη ὑποκείμενος-ὑποστραμμένος. "Κιοσὸς πολυπλα-"νὴς". Ἀνάλεκτα ά. σελ. 228. ὁ πολλὰς καὶ μακρὰς κύκλω ἀναφύων βλαστὰς, ὅπερ ὁ Σουΐδας, Πολυπλακὴς, ἀπέγνωσε.

Πολυπλάντητος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ πλανώμενος-πε-ριφερόμενος-ἀποερχόμενος.

Πολυπλασιάζω, Μ. άσω. ταὐτὸν τῷ, Πολλα-πλασιάζω παρὰ τοῖς Ο'.

Πολυπλασιασμὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πολλαπλα-σιασμός.

Πολυπλάσιος, ία, ιον, καὶ Ἐπίρρ. Πολυπλα-σίως, ταὐτὸν τῷ, πολλαπλάσιος. ἐξ Ἀνθολογ. καὶ τῆς Ο'.

Πολυπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολλα-πλασίων. ἀμφ.

Πολύπλευρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ πλεύρα ἔχων-κα-τέχων, ἢ μέγας. Λουκιαν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολύπλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ περιπεπλεγμένος. Ζήν. Πολύπλεκος.

Πολύπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρὰ) ὁ πολλὰ πλευρὰς ἔχων.

Πολυπληθέω, ῶ. Μ. ἦσω. αὐξάνω κατὰ τὸ πλῆθος, πληθυώω. μέγας γίνομαι, παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πολυπληθής, ές, ὁ, ἡ. (πλῆθος) πολὺς κατὰ τὸ πλῆθος-κατὰ τὸν ἀριθμὸν, πολυάριθμος. ὅθεν

Πολυπληθία, Ἀττικῶν. καὶ, Πολυπλήθεια, ἡ. τὸ μέγα καὶ πολὺ πλῆθος, ὁ μέγας ἀριθμός.

Πολυπληθύνω, Μ. ὑνῶ, ἡ Πολυπληθέω, πολλαπλασιάζω, εἰς πολὺ πλῆθος αὐξάνω, ἢ πολὺν ποιῶ, Πολυπληθέω. Ο'.

Πολυπλοκία, ἡ. ἡ πανουργία, ποικιλία, Θέογνις 67. ἐκ τοῦ

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρρ. πολυπλόκως, (πλέκω) ὁ πολλὰ περιπεπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, περιπεπλυγμένος, κυβαειασμένος, καὶ Μεταφρ. ἀνακατωμένος, κοπιαστικὸς, βαρὺς, δύσκολος. Ἐνεργ. δὲ, Παιδεργὸς, ἀπατηλὸς, πολύτροπος, πανοῦργος. Ἀριστοφ. Θεσμ. 434.

Πολύπνοος, ὁ, σωλ. Πολύπνους. ὁ πολλὰ πνέων-ἀναπνέων, φυσῶν-ἀναθυμιῶν-ἐξατμίζων.

Πολυπόδης, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς πόδας ἔχων, πολύπους. Ἐπιγράμμ.

Πολυπόδειος, ὁ, ἡ. (πολύπους) ὁ ἐκ τοῦ πολύποδος ὤν.

Πολυποδία, ἡ. τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. Ἀριστοτέλ.

Πολυποδίνη, ἡ. μικρόν τι εἶδος πολυπόδων, ὅπερ καὶ Ὀσμύλος ἄλλως λέγεται. Μοσχοκάρυδον. Ἀθήν. ζ'.

Πολυπόδιον, τὸ. μικρὸς πολύπους. 2) Εἶδος χόρτου, ὁμοίως πτερίδι. Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 14. Διοσκ. δ'. 188. (Λατιν. *Filicula*). Λιν. *Polypodium phegopteris*. Τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος Ζήν. ἐν τῷ, Σκολόπενδρα.

Πολυποδίτης "οἶνος" ὁ ἐκ τοῦ πολυποδίου χόρτου κατασκευασμένος. Ἀίτιος γ'. 60.

Πολυποθώδης, ες, ὁ, ἡ. πολυποθοειδὴς, ὅμοιος πολυπόθῳ, καὶ ὁ πλούσιος-πλήρης πολυποθίας.

Πολυπόθητος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ποθητὸς-θαυμαστὸς-δῶρος-ἀγαπητός. Ἐνεργ. δὲ ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν-ποθῶν. Ἀθηναῖος, σιλ. 433.

Πολυποίκιλος, ὁ πολλὰ ποικίλος-πλουσιος, ἢ πολυειδὴς-διάφορος-παράκλος, ὁ πολλὴν ποικιλότητα ἔχων.

Πολύποινος, ὁ, ἡ. (ποινὴ) Ὀρφ. Λιθ. 20. "Πολύποινος δίκη". ἡ πολλὰ παιδευτικὴ ἢ ἡ πολλὰ καὶ διαφόρως τιμωρῶσα.

Πολύπολις, ος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς πόλεις ὠφελῶν.

Πολύπονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολυπόνως, ταὐτὸν τῷ, Πολύμοχθος, ὁ πολλὸς μόχθος-κόπος-πελαιπωρίας ἔχων-ὑπομένων. ὁ πολλοὺς μόχθους-κόπους παρεξευῶν.

Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ. (πορεύομαι) ὁ πολλὰ πορευτὸς-πεπατημένος. εἰς ὃν πολλοὶ περιπάτησαν ἢ περιπατοῦσι-πορεύονται.

Πολύπορος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς δρόμους-αὐλίσματα-πόρους ἔχων. 2) Ταὐτὸν τῷ, Εὔπορος.

Πολύπους, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύπους. Ἐπιγράμ.

Πολυποσία, ἡ. (πόσις) τὸ πολὺ πίνειν.

Πολυπόταμος, ὁ, ἡ. πολλοὺς ποταμοὺς ἔχων. Εὐσεπ.

Πολυποτέω, πίνω πολύ. ἐκ τοῦ

Πολυπότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Πολυπότις, ἡ. ὁ πολὺ πίνων, ὁ οἰνοπότης, ὁ μέθυσος.

Πολύποτμος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν πότμων-τυχῶν ἢ συμβεβηκότων ὤν, ὁ πολλὰ συμβεβηκότα ὑπομείνας. Ὀρφ.

Πολυπότνια, Ὀρφ. Ὕμν. λθ'. 16. λίαν πότνια. κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 1125. 1151. καὶ δ'. 1069.

Πολύποτος, ὁ. (πόω, πίνω) ὁ πολὺ πίνων.

Πολύπους, ποδος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς πόδας ἔχων. 2) Ὁ θαλάσσιος πολύπους, τὸ Ὀκτάποδιον. "Πολύποδος δίκην". αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών. διότι τὸ ζῶον τοῦτο μὴ δυείσκων ζοφερὸν ζώγει τοὺς πόδας του. Ἀθήν. ζ'. σελ. 316. *Sepia octapus*, Λιν. 3) Ἀπόφυσις σαρκὸς τοῦ σώματος γινομένη ἐξ ἐσπλωλυμένων ἀγγείων, καὶ μάλιστα σαρκὸς τῶν ῥινῶν, ὅ ἐστιν, ἔμφυσις τῶν ἀρτηριῶν, γινομένη εἰς τινὰ μύτλον, καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Ὅρα Γαλην. κατὰ Τόπους Βιβλ. γ'. κεφ. 3. ἡ Αἰτ. Πολύπους· μ' ὅλον τοῦτο δυείσκεται, καὶ, Πολύποδα, καθὼς καὶ Πολύπη, εἰς τινὰ Γενικ. παρὰ τὸν Ἀριστοφ.

Πολυπραγματέω, ῶ. πολλὰ πράγματα-ἔργα πολλὰς ὑποθέσεις καὶ ὑπηρεσίας ὁμοῦ μεταχειρίζομαι-ἐξασκῶ. καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα. αὐτίκεται τῷ, Μονοπραγματέω. Ἀριστοτ. Πολ. δ'. 15. ὅπου καὶ τὴν Καμοτίαν Ἔκδοσιν, Πολυπραγμονέω, ἔχει.

Πολυπραγμονέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (πολυπράγμων) ἔχω-κυνηγῶ-φιλοτιμοῦμαι ἢ ζητῶ-ἐρευνῶ πολλὰ πράγματα-ὑποθέσεις-ὑπηρεσίας, εἰς πολλὰ πράγματα καταγίνομαι-ἐναχολοῦμαι· περὶ πολλῶν πραγματεύομαι· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Πολλὰ πράττω. μεγάλως-πολλὰ ἐνηχολημένος εἰμί. ἐξαιρέτως, καταγίνομαι-ἐναχολοῦμαι εἰς ὑποθέσεις καὶ πράγματα-αἰτίαν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους. καὶ ἐντεῦθεν, Περίεργος εἰμί. φροντίζω ἢ περίεργως ἐξετάζω-ἐρευνῶ περίττως, ἀνακατόνομαι, ἐμβαίνω εἰς πολλὰ πράγματα καὶ ὑποθέσεις. ἐπιχειρίζομαι πολλὰ, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἐκλαμβάνεται ἔτι καὶ αὐτὸ τοῦτο, Κάμνω πολλὰς φιλοφροσύνας (τζερεμονίας) Λυκιακ. εἰς Δημώνακ.

Πολυπραγμοσύνη, ἡ. ὁ χαρακτὴρ-τὸ ἔργον-τὸ πολίτευμα τοῦ πολυπράγμονος. ὅστις κάμνει-κοπιάζει πολὺ, εἶναι φιλόπονος-φιλοτιμητικὸς-ἐνεργητικὸς-δραστήριος-ἀκεραίος-ἐμμέτριος. τὸ πολλὰ πράττειν-ἐνεργεῖν-μεταχειρίζεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ὅστις ἐπιχειρίζεται πολλὰ, ἀνακατόνεται-ἐμβαίνει εἰς πολλὰς ξένας ὑποθέσεις ἐκ περιεργείας ἤτοι κακοφελείας, ἢ φιλεριδίου-ἐριστικῶν ἐναχολήσεων. τὸ ἐρευνᾶν καὶ ἐξετάζειν τὰς τῶν ἄλλων ὑποθέσεις ἐκ περιεργείας, ἢ ἐκ φιλοκερδείας. ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Ἀθήν. Πολ. β'. 18. "Διὰ πολυπραγμοσύνην, καὶ ἵνα τὸ ζητεῖν πλέονά τι ἔχωσι τῆς "δίκης". 2) Καὶ ἡ ἐκ πολλῶν ὑποθέσεων ὠφελοῦσα κατάστασις-ἐμπειρία-κατάληψις-γνῶσις. ἐκ τοῦ

Πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. (πολὺς, πρᾶγμα) ὁ ἐναχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, ὁ ὑπερασχολημένος-ὑπερφορτισμένος μὲ πολλὰς ὑποθέσεις, ἐνεργητικὸς-φιλοτιμητικὸς. ὅστις φροντίζει ἵνα πολλὰ ἐκ περιεργίας, φιλεριδείας, ἢ φιλοκερδῆς, ὅστις ἀδικαίως ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾶ τὰ ξένα πράγματα ἐκ περιεργίας ἢ φιλοχρηματίας· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Περίεργος, ἐμπειρος, εἰς ὑποθέσεις γυμνασμένος. Ζήν. Πολυπραγμοσύνη.

Πολύπρακος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ πρᾶξας-ἡμέρας.

Πολύπρεμνος, ὁ, ἡ. (πρέμνον) ὁ πολλὰ πρέμνα-πολλὰς κορμὰς ἔχων.

Πολυπρίων, ωνος, ὁ, ἡ. Ἑρμησιανὰξ παρ' Ἀθήν. σελ. 598. Ἡμαρτ. αὐάγν. αὐτὶ Πολυπρίων, μὲ πολλῶν λόφων. ὁ πολλοὺς λόφους ἔχων.

Πολυπρόβατος, ὁ, ἡ. (πρόβατον) ὁ πο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τρόβατα ἔχων, καθόλω δὲ ὁ πολλὰ ζῶα-κτιλὰ ἔχων. πλέσιος εἰς ζῶα. Ἡρόδοτ. ἑ.

Πολύπροικος, ὁ, ἡ. (προῖξ) ἡ πλεσίως προικισθεῖσα, πολλὴν προῖκα λαβοῦσα.

Πολυπρόσωπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολυπροσώπως. (πρόσωπον) ὁ πολλὰ πρόσωπα ἢ ἰδέας μορφὰς ἔχων, ὁ ἐκ πολλῶν προσώπων ἢ ἀνθρώπων συνισάμενος. παρ. χάρ. "Κωμῳδία, Χορός, "Ορχησις "πολυπρόσωπος".

Πολυπρώτισσος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολὺ πρώτιστος.

Πολύπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) ὁ πολλὰ πτερὰ ἔχων.

Πολυπτοίητος, καὶ Πολυπτόητος, ὁ, ἡ. (πτοιέω) ὁ πολλὰ ἐπτοημένος-τεθορυβημένος-πεφοβισμένος, ὁ πλήρης ἀπονοίας, ἢ ψυχικῶν παθῶν, ἀπήνυχος.

Πολύπτορθος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰς βλαστὰς-κλάδας-κλῶνας-ἀκρέμονας.

Πολυπτυχία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς διπλωμάτων-τῆς δίωσι-τῆς ἐλιγμάτων-τῆς κοιλοτήτων. Γλωσ. ἀμφ.

Πολύπτυχος, ὁ, ἡ. (πτύξ) ὁ πολλὰς πτυχὰς ἢ ὑποκλείσεις ἢ διπλώματα ἔχων, ἢ Ὀρέων, πολλὰς ὀξυχὰς καὶ ὑποκλίσεις ἐχόντων. Ἰλ. Θ. 411. Υ. 5. Ἡσίοδ. Θεογ. 133. "Ὄλυμπος πολύπτυχος". πολλὰς κοιλάδας καὶ ὀξυχὰς ἤτοι διπλώματα ἔχων. "Πολύπτυχον χεραμματεῖον". τὸ ἔχειν πολλὰ φύλλα.

Πολύπτωξ, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰς λαγώς. Εὐσάθ.

Πολύπτωτος, ὁ, ἡ. (πτόω, πίπτω) ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις. "Τὸ πολύπτωτον". Κυϊντιλ. Σ. 3. 36.

Πολύπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη) ὁ πολλὰς πύλας-θύρας ἔχων.

Πολύπυργος, ὁ, ἡ. ὁ πολλοὺς πύργους ἔχων, ὁ καλῶς τειχισμένος.

Πολύπυρος, ὁ, ἡ. (πυρὸς) ὁ ἔχων πολὺν σῖτον, πλέσιος εἰς σιτάρεια, πολύσιτος. 2) Ἐκ τοῦ Πῦρ, ὁ πολὺ πῦρ ἔχων. Ζήτ. Ἄπυρος.

Πολυπώγων, ωνος, ὁ. ὁ πολλὰ γένεια ἔχων, ὁ πολυγένειος. ἀμφ.

Πολυρήμων, ονος, ὁ, ἡ, ᾠ, Πολυρημονέω. Ζήτ. Πολυρρήμων.

Πολύραβδος, ὁ, ἡ. ὁ ῥάβδους-ἢ γραμμὰς-ἀράδας ἔχων.

Πολυρραγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (ῥάσσω, ῥήσσω) ὁ πολυθρύπτος, ὁ ἔχων πολλὰς ῥαγὰς-ῥισμάδας. "Ποσὶ "μοῖσι πολυρραγέες κατὰ δίνας". Νίκανδρ. Θηρ. 59. κατὰ τὸν Σχολ. ῥοθμωτούς. μ' ὅλον τοῦτο τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι "Πολυρράγιας κατὰ δίνας".

Πολυρράθαγος, ὁ, ἡ. ὁ μακρὰν ἢ μεγάλως βοῶν-ἠχῶν. "Σπιλάδες πολυρράθαγοι". Ὀππικ. Ἁλιευτ. 5.

Πολυρραίστης, ου, ὁ. (ῥαίω) ὁ πολλὰ ὀξολογῶν-ἀφαιζῶν-φονεύων. ἀμφ.

Πολύρραπτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυρράφης. ἀμφ.

Πολυρραφὴς, ἐος, καὶ, Πολύρραφος, ὁ, ἡ. Σ. Λίας. 576. ὁ ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ πολλαπλασίως συνερραμμένος-συνυφασμένος. ὁ πολλὰς ῥαφὰς ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν ῥαφῶν συνισάμενος.

Πολυρρημονέω, ὁμιλῶ πολύ. Εὐσάθ. ἐκ τοῦ

Πολυρρήμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ ὁμιλῶν, φλύαρος. Ἀντιγν. Φιλ. 3.

Πολύρρην, ηνος, ὁ, ἡ. ᾗ Πολύρρηνος, ὁ, ἡ. (ῥὴν) ὁ πολλὰ δρέμματα ἢ ταύβατα ἔχων, ὁ πλέσιος εἰς ταύβατα. Πολυταύβατος. Ὀδυσ. Α. 256. πολυθρέμμων.

Πολυρρήτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) ταὐτὸν τῷ, πολύφραστος. Ἡσύχ.

Πολυρριζία, ἡ. τὸ πλῆθος ριζῶν. ἐκ τοῦ

Πολύρριζος, ὁ, ἡ. (ρίζα) ὁ ἔχων πολλὰς ρίζας, πλήρης ριζῶν.

Πολύρρινος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰ δέρματα, ἢ ὁ ἐκ πολλῶν βυρσῶν-δερμάτων συνισάμενος, ὁ πολύβυρσος, ὡς "Σάκος πολυρρίνου".

Πολυρρόδης, ταὐτὸν τῷ, Πολύρροδος. ἀμφ.

Πολύρροδος, ὁ, ἡ. ὁ πλέσιος εἰς τειανταφύλλα, πλήρης ῥόδων. Λειτουργικ.

Πολυρρόθιος, ὁ, ἡ. Ἄραπος 412. "Πολυρρόθιος "ἀνθρώπων". ὅπου ὁ Θέων "Παλιρρόθιος" ὀρθότερον ἀνέγνωσαν, ᾗ ἴδια τῇ Περικλυζομένους, ἡρμήνευσε.

Πολύρροθος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν ῥόθον-βοὴν ποιῶν, ἢ τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ κυμάτων αὐτῆς. "Φροίμια "πολύρροθα". Αἰσχύλος Θήβ. 6. ὁ ἐκ πολλῶν κυμάτων ἠχολογῶν ἦπειρος.

Πολυρροιβδητος, ὁ, ἡ. (ῥοιβδέω) λίαν ἢ μεγάλως ἀεισυρεμμένος-ἀεισυγυεισμένος. Ἀιθιοπ.

Πολύρροιζος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ σφοδρῶς ἠχολογῶν. Νίκανδρ.

Πολύρρους, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ-σφοδρῶς-πλεσίως ῥέχων-ῥέων. καθόλω δὲ αὐτὶ τοῦ, Πιειστός.

Πολύρρυστος, ὁ, ἡ. (ῥύω) ταὐτὸν τῷ, Πολύρρυτος.

Πολύρυμος, ὁ ἔχων πολλὰς ῥυμάς. Ξενοφ.

Πολὺς, Πολλὴ, Πολὺ, ἰων. Πολλὸς, Πολλὴ, κυείως Πολέος, Ἰλ. Δ. 244. ὄθεν, Πολεῖ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 759. Πολέα. Ἀγ. 732. καὶ, Πολεῖς, οἱ, ᾗ, Πολέες, αὐτὶ, Πολλοὶ, ᾗ ἐπομβρίως Πολέων, αὐτὶ, Πολλῶν, μέγας ἀεισμὸς, μεγάλη ποσότης, πλήρης, ὁρμητικὸς-σφοδρὸς-ἐνοχλητικὸς, δικαιὸς, δεινὸς, πυκνὸς, συχνὸς, πολυαείθμιος, μέγας. Ἀττικῶς δὲ ᾗ μὲ τὸ, τις "Πολύς τις". Ἰλ. Κ. 27. "Πολλὰ ἐφύ- "γομεν". αὐτὶ, Πολλαχοῦ. Ἡροδότ. β. 25. λέγει "Τὰ πολλὰ παῦτα". σχεδὸν ὅλα. Ἱπποκρατ. περὶ ἀέρ. §. 100. "Σκυθέων τοὺς πολλοὺς ἄπαντας ὅσοι "νομάδες". σχεδὸν ὅλους, ὅσοι νομάδες. "Πολὺ" κατὰ πολλὰ, λίαν. "Οὐ πολύτι". οὐχὶ τόσον πολύ. "Πολὺ μᾶλλον". λίαν ἀεισοτέρως. "Πολὺ μάλι- "στα". ὡς ἴδιον τὸ πλεῖστον, ἀξιορρήτως. "Πολὺ ἥκι- "στα". τυλαχίστον, τὸ ὀλιγώτερον. "Πολὺ διαφέρου- "σιν". Ξενοφ. Ἱέρ. ἀ. 29. "Πολὺ πείν". πολλὰ πρωϊαίτερα. "Πολλά". τυχικῶς, συνεχῶς, λίαν, κατὰ πολλὰ, Κύρ. παιδ. "Τὰ πολλά. Ὡς τὰ πολλά". ὡς ἴδιον τὸ πλεῖστον, συνήθως, συνεχέστατα. "Τὸ τῆ "Ἀναξαγόρᾳ αὖ πολὺ λῦ". καὶ κατὰ τοῦτο, ἤθελεν ἀκολυθήσει-ἤθελε ᾖμι σοχνὰ ὅπερ λέγει ὁ Ἀναξαγόρας, Πλάτων Γορ. 20. "Καὶ αὐτὸς παύτῃ πολλοῦ "τῇ γνώμῃ εἰμί". Ἡρόδοτος ἀ. 120. ζ'. 220. "Πλείων εἰμὶ τῆς γνώμης ἐγὼ Ὁμήρῳ ποιήσασθαι". Λυκοῦργος Ἐγκώμ. Δημοσθ. "Πολλὴν τῆς χώρας, "τῆς γῆς". ὡς καὶ τὸ, Ἥμισυ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα συνχάκις ὡς Μετοχικὰ συμπαστόμενα, παρ' Ἡροδότ. Θουκυδίδ. καὶ Διόδωρ. "Ἐκ πολλοῦ". ἔμφημα, ἢ χρεία. "Οἱ πολλοί". οἱ πλείονες, τὸ πλῆθος, ὁ μέγας ἀεισμὸς, τὸ ἀεισοτέρως μέρος. Ὁ σχηματισμὸς "Πλέες, Πλεῖς" εἶναι ἐκ τοῦ, Πελὴς, ἢ ἴδιον Πελὴς καὶ Πελλὴ, ἐκ τοῦ Πελὸς, Πελλὸς, τὸ δὲ συγκειτ. Πλείων, ᾗ τὸ ὑπέρθετ. Πλεῖστος, συνήθεις εἰσὶν ἐκ τοῦ Πελὸς, ὡς τὸ παραγόμενον Λατιν. Plus, plures, μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Πλέος.

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν σισαθρωμένος, πολὺ σαθρὸς-διαφθαρμένος. Λυκοῦργ.

Πο-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πολυσαρκέω, ῶ. Μ. ήσω. πολύσαρκος εἰμί. πολλὰ σωματώδης, ἢ παχὺς εἰμί. ἀμφ.

Πολυσαρκία, ἡ. ἡ πολλὴ σάρξ, ἡ παχύτης τοῦ σώματος. Ξενοφ. ἐν τῷ

Πολύσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) εὐσώματος, παχύς, σωματώδης, παχὺς-χονδρὸς κατὰ τὸ σῶμα.

Πολυσέβαστος, ὁ, ἡ. λίαν σεβάσμιος, τὸν ὁποῖον πρέπει τὰ σέβεται τις μεγάλως.

Πολύσεμνος, ὁ, ἡ. ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος.

Πολύσεπτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ τετιμημένος, λίαν σεπτὸς, ὁ ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενος-σεβόμενος.

Πολυσήμαντος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ σημαίνων-δηλῶν. πολλὰς σημασίας ἔχων. Εὐσταθ.

Πολυσημάντωρ, ορος, ὁ. ὁ πολλὰ σημαίνων. Ὕμν. Δήμητρ. 31.

Πολυσημία, ἡ. ἡ πολλαπλάσιος σημασία. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Πολύσημος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ σημαίνων. ἀμφ.

Πολύσινος, (σίνομαι) ὁ πολλὰ βλαβλαβής. Αἰσχύλ. Χοηφ. 445.

Πολυσιτία, ἡ. βύφοεία εἰς σῖτον, βδελυία. ᾗ ἡ πολυφαγία.

Πολύσιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολὺν σῖτον, ᾗ ὁ φέρων-καρποφορῶν πολὺν σῖτον. εὔφορος, καρποφόρος. 2) Πολυφάγος.

Πολύσκαλμος, ὁ πολύκωπος. ὁ πολλὰς σκαλμὰς ἔχων. Ἀνθολογ.

Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ. (σκαίρω) ὁ πολὺ ἢ διαπαὶ πηδῶν, πολυκίνητος. Ἰλ. Β. 814. ὅπου τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο ὀρθῶς πῶς Ἀμαζόνας, αἱ ὁποῖαι εἶχον πολλὰ παχέα ἵππους εἰς τὰς ἁμάξας των. Στράβων ιβ'. σελ. 859.

Πολυσκάριστος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Πολύσκαρθμος. ὁ Ἐτυμολογ. ἐν Λ. Εὐσκαρθμοι, ἔχει, Εὐσκάριστοι, ὅ ἐστιν, δυκίνητοι, παχεῖς. παρὰ τὸ Σκαίρω, Σκαρμὸς καὶ Σκαρθμὸς, πλεονασμῷ τοῦ θ. λέγεται δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ Πᾶς. Σκαλμοὶ δὲ τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν ἐκδέονται αἱ κῶπαι ὡς τὴν εἰρεσίαν.

Πολυσκελὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σκέλος) ὁ πολλὰ σκέλη ἢ πόδας ἔχων, πολύπους.

Πολύσκεπτος, ὁ, ἡ. (σκέπτομαι) ὁ πολλὰ σκεπτόμενος-φαινόμενος, ὁ ὁρατός. ἀμφ.

Πολύσκηπτρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ σκῆπτρα ἔχων. Ἐπιχαρμ.

Πολύσκιος, (σκιὰ) ὁ πολλὰς σκιὰς ἔχων, ὁ πολλὰ σκιώδης, ὁ πολὺν ᾗ πυκνὴν ἴσκιον ἔχων-ποιῶν.

Πολύσκοπος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ βλέπων-θεωρῶν. Πίνδαρ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ.

Πολυσκώμμων, ωνος, ὁ, ἡ. (σκῶμμα) ὁ λίαν σκώπτων, ὁ πολλὰ πειρακτικὸς. Πολυδ.

Πολυσμάραγος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύηχος. Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 441.

Πολύσοφος, ὁ πολλὰ σοφὸς, μεγάλην σοφίαν ἔχων. Φιλόστρ.

Πολυσπάθης, ἐος, ὁ, ἡ. (σπάθη) "Πέπλος "πολυσπαθὴς". ταὐτὸν τῷ, Σπαθητός. πυκνώσεσι ὑφασμένος. Ἀνθολογ.

Πολύσπαστος, ὁ, ἡ. (πολὺς, σπάω) "Μηχάνημα πολύσπαστον". Πλούταρ. Μαρκ. 14. λάγυνος τις εἰς τὴν μηχανικὴν, ὅπου ἴσασι πολλαὶ σφαῖραι ἐξ ἐναντίας ἡ μία τῆς ἄλλης, ἐφ' ἃς εἰσὶ χοιρία πεπλασμένα, ὡς ἑρμηνεύει Ἀπολλόδωρος ἐν Μαθηματ. παλ. σελ. 48. "Σχοινίων ἐν καιροῖς πολλοῖς "διαπλοκάς".

Πολύσπειρος, ὁ, ἡ. (σπεῖρα) ὁ πολλὰς σπείρας ἔχων, λίαν τετυλιγμένος-πεπλεγμένος, ἢ πεπεισραμμένος-πεπεδημένος.

Πολυσπερεία, ἡ. "Πολυσπέρεια ἐθνικά". Νικήτας Χρον. ἡ. τ. ἡ μακρὰ ἔκτασις-τὸ πλῆθος ἢ αὔξησις τῆς ἐθνῶν. ἡ μεγάλη διασπορά.

Πολυσπερὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (σπείρω) πολὺ ἐσπαρμένος, μακρὰν ἐκτεταμένος-διεσπαρμένος-διεσκορπισμένος, πολυάριθμος, Ἰλ. Β. 804. Ἐνεργητ. ὁ πολλὰ ἢ πολὺ σπείρων. Ἐμπεδ.

Πολυσπερμία, ἡ. ἡ εὐφορία σπόρων, ἢ πολλὴ σπορά.

Πολύσπερμος, ὁ, ἡ. (σπέρμα) ὁ πλήσιος εἰς σπορὰν, ὁ πολὺν σπόρον ἢ σπέρματα ἢ σπαρτὰ ἔχων.

Πολυσπερχὴς, ὁ, ἡ. (σπέρχω) φιλόπονος, ἐπιμελὴς, θερμὸς, προθυμος. Γραμματ.

Πολυσπιλὰς, ἡ. ἄκρα. Δημοσθ. Βιθυνὸς παρὰ Σπεφυ. Βυζαντ. ἐν Ἠρακλ. ἡ πολλὰς σπιλάδας-σκοπέλους-βράχους-κρημνὰς ἔχουσα.

Πολυσπλαγχνία, ἡ. ἡ πολλὴ ἢ ἡ μεγάλη συμπάθεια. Ἰσιν. Μάρτ. ἐκ τοῦ

Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ. (σπλάγχνα) ὁ πολλὰ συμπαθητικός. ἀμφ.

Πολύσπορος, ὁ, ἡ. ὁ πλήσιος εἰς σπόρους ἢ εἰς σπαρτὰ, ὁ πολὺν σπόρον-γόνον. ἢ ὁ πολλὸν σπόρον ἔχων.

Πολυσπουδάστος, ὁ, ἡ. (σπουδάζω) ταὐτὸν τῷ, Πολυσπερχὴς.

Πολυσταγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (στάζω) ὁ πολὺ ἢ διαπαὶ σταζων-σταλάζων.

Πολυσταχτὶ, Ἐπιρρ. μετὰ πολλῶν σταλαγμῶν.

Πολυστασίαστος, ὁ, ἡ. (στασιάζω) ὁ συχνὰ ἢ πολλάκις εἰς ἀπησυχίαν καταντῆσαι-δι' ἐπαναστάσεων ἐνοχλήσας. ἀμφ.

Πολύστατος, ὁ, ἡ. Φίλων περὶ τῆς ἐπτὰ θαυμ. σελ. 16. "Πολύστατοι δὲ καὶ σιωπηρῶς οἱ πύργοι". ταὐτὸν τῷ, Πυκνοὶ, πολλοὶ σιωπηρῶς ἑστῶτες. ἢ εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀνάγνωσις.

Πολυστάφυλος, ὁ, ἡ. (σταφυλὴ) ὁ πλήσιος εἰς σταφύλια, πλήρης σταφυλῶν.

Πολύσταχυς, υος, ὁ, ἡ. πλήσιος εἰς ἀστάχυας, ὁ πολλὺς ἀστάχυας ἔχων.

Πολυστεγὴς, ταὐτὸν τῷ, Πολύστεγος. ἀμφ.

Πολύστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) ὁ πολλὰς στέγας-ὀροφὰς ἔχων. Στράβων ιε'. σελ. 1098.

Πολύστειβος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πολύστιβος.

Πολύστειος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ λιθώδης-πετρώδης. Ζήτ. Στία.

Πολυστελέχης, ες. ἢ Πολυστέλεχος, ὁ, ἡ. (στέλεχος, τὸ), ὁ πολλὰς στελέχης-κορμοὺς ἔχων. τὸ ἀφῶτον ἀμφ.

Πολυστέναχτος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἀναστενάζων. καὶ ἐκεῖνος, δι' ὃν πολὺ ἀναστενάζει, ὁ πλήρης-γεμάτος ἀναστεναγμῶν.

Πολυστέφανος, ὁ, ἡ. ὁ πολλαπλασίως, ἢ διαφόρως μὲ ἄνθη ἐστεφανωμένος. ὁ πολλῶν στεφάνων ἢ βραβείων-καὶ τιμῶν ἀξιωθείς. πλήσιος εἰς στεφάνους.

Πολυστεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ λίαν ἢ πολλάκις ἐστεφανωμένος, ὁ μὲ πολλοὺς στεφάνους τιμηθείς.

Πολύστημος, ὁ, ἡ. (στῆμα) ὁ μὲ πολλὰς κλωστὰς τὸ σημεῖον ὤν, ὁ πυκνὰ ὑφαντός. ἀμφ.

Πολυστιβὶν, ἡ. "Ἀβραπιτὸν πολυστιβὶν". Ὀππιαν. Κυν. δ'. 433. ταὐτὸν τῷ, Ἀβραπὸς πολύστιβος.

Πολύστιβος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυπόρθμος, πολυπάτητος. πρέπει ὅμως νὰ λέγηται Πολύστειβος, ὡς ἔχει καὶ ὁ Φώτιος. τὸ ἀφῶτον ἔστιν ἡμαρτημένη ἀνα-

γνω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

γνωσις ἐκ τῆ Σχολιαστῆ τοῦ Νικαίδρυ, Θηρ. 792. ὅστις σημειοῖ ὅτι τινὲς ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ "Πολυ-"σείδιον θαλάσσης" ἀνέγνωσαν, ὅπερ ἐξ ἡρμοῦσθαι δεῖ τῆ, "Πολυψήφῳ". Σωσίθεος δὲ κεῖται "Πολυσίβοιο," ἤγουν πολυψόφου καὶ πολυπόρου". ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα ἄλλως ἔχουσιν.

Πολύστικτος, ὁ, ἡ. λίαν ἐστιγμένος-κεντημένος-πεξυπημένος. ὁ μὲ πολλὰς στιγμὰς-πολλὰ σημεῖα σεσημασμένος, ὁ πολλὰ ποικίλος-πλεμισὸς-κεντητός.

Πολύστιος, ταὐτὸν τῷ, Πελύστιος.

Πολυστιχία, ἡ. τὸ πλῆθος τῶν στίχων-ἀρδῶν, ἢ στίχων ποιητικῶν. Ἀνθολογ. ἐκ τῆ

Πολύστιχος, ὁ, ἡ. (στίχος) ὁ ἐκ πολλῶν στίχων-ἀρδῶν, ἢ στίχων σωισάμενος. ὁ πολλὰς στίχας ἔχων.

Πολύστοιχος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν-σὺν-ἐκ πολλῶν ἀρδῶν σωισάμενος, οἷον "Πολύστοιχοι ὁδόντες, γνάθοι". Ἀριστοτ. ἐν Λυκόφρ. 414.

Πολύστολος, ὁ, ἡ. ὁ μεγάλον στόλον-ναυτικὴν δύναμιν ἔχων, ἢ ὑπὸ μεγάλα στόλα σωισάμενος. ἀμφ.

Πολυστομέω, ῶ. ὁμιλῶ πολύ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 511. ἐκ τῆ

Πολύστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) πολυλόγος, ὁ πολλὰ ἢ πολὺ ὁμιλῶν.

Πολύστονος, ὁ, ἡ. Ἐνεργητ. ὁ πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος-παρέχων. ὁ μεγάλας στεναγμὰς παρεχόμενος. Ἰλ. Α. 445. Καὶ ὁ πολὺ-μεγαλοφώνως-σωιεχῶς ἀναστενάζων, καὶ ἀκολούθως Ἀτυχὴς, Ὀδυσσ. Τ. 118. "ἔεις" Ἰλ. Λ. 73. Διχόνοια, ἡ ὁποία παρέχει πολλὰς ἀναστεναγμούς" ὅθεν καὶ "Βέλος πολύστονον". Ἰλ. Ο. 451.

Πολύστρεπτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ-πυκνὰ ἐστραμμένος-πεστεπτυλιγμένος-λίαν ἐστρυμμένος-πεστεπλεγμένος. "Πολύστρεπτος κάλυξ". Ὀρφ. ταὐτὸν τῷ, Πολύστροφος.

Πολύστροβος, καὶ Ποιητ. Πολύστροιβος, ὁ, ἡ. (στρόβος) ἀπόψυχος, ὁ ἐξ ὧν κυμάτων εἰς στροβίλως κεκινημένος. Νίκανδ. Ἀλεξ. 6. Θηρ. 330. κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ταὐτὸν τῷ, Πολυπάραχος.

Πολυστροφάλιγξ, γος, ὁ, ἡ. Μουσαῖος "Ἀελ-"λαι πολυστροφάλιγγες". ἀνεμοστρόβιλοι πολύστροφοι.

Πολυστροφία, ἡ. Ζήτ. Πολυστροφία.

Πολύστροφος, ὁ, ἡ. ὁ πολλαπλασίως πεστεστραμμένος, γυεσμένος, ἢ ὁ γυείζων-τυλίγων. ὁ εὔστροφος.

Πολύστυλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς στύλας ἔχων.

Πολυσύγκρατος, λίαν συγκεκραμένος, πολυμιγὴς. Γραμμ.

Πολυσύγκριτος, ὁ ἐκ πολλῶν συγκεκριμένος-συνθετος. Γραμμ.

Πολυσύλλαβος, ὁ, ἡ. (συλλαβὴ) ὁ πολλὰς συλλαβὰς ἔχων.

Πολυσύνδεσμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς συνδέσμους ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος. Σχολ. Θουκυδ. β'. σελ. 122. 20.

Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ. ὁ πολλάκις, ἢ σειρηδὸν δεδεμένος-συνδεδεμένος-ηνωμένος. "Τὸ πολυσυνδετον". τὸ πλῆθος τῶν συνδέσμων ὡς τὸν λόγον, τὸ πολλὰς συνδέσμους ἔχειν.

Πολυσύνθετος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν συνθετος. Εὐσάθ.

Πολυσφάραγος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν κτύπων-βοῶν-παραχῶν σωισάμενος, πολύκτυπος.

Πολύσφελμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύφλοισβος. Ἡσύχ. ὅτις ἀλλαχῆ ἑρμηνεύει τὸ Σφέλμα, ἐξ ἧς τὴν Ἀνθος τῆς ἀρίνης.

Πολυσφόνδυλος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ἁρμὰς-κλειδώσεις-σφονδύλους ἔχων.

Πολυσφράγιστος, ὁ, ἡ. ὁ πολλαπλασίως ἢ καλῶς ἐσφραγισμένος-σεσημειωμένος. ὁ πολλὰς σφραγίδας ἔχων.

Πολυσχεδὴς, Πολυσχεδία, ἡ. καὶ Πολυχεδῶς. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ, Πολυχιδὴς. Κλήμης σελ. 268. καὶ Ἱπποκρ.

Πολυσχηματίστος, ὁ, ἡ. (σχῆμα) ὁ εἰς διαφόρους μορφὰς-εἴδη-σχήματα μεμορφωμένος-ἐσχηματισμένος. Διονύσ. Ἁλικ.

Πολύσχημος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Πολυσχήμων. Ἀεισαίν. α. 26.

Πολυσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. ἐξ Ἐπίρ. Πολυσχημόνως. (σχῆμα) ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν-μορφῶν-σχημάτων σωισάμενος.

Πολυσχιδὴς, ές, ὁ, ἡ. ἐξ Ἐπίρ. Πολυσχιδῶς. (σχίζω) πολυμερὴς, ὁ πολλαπλασίως-διαφόρως ἐσχισμένος, ἢ κεκομμένος-μεμερισμένος, ὁ πολυμερὴς, κυρίως, Πολυειδὴς, διάφορος, εἰς πολλὰ μέρη ἐσχισμένος-μεμερισμένος. ὅθεν

Πολυσχιδία, ἡ. ἡ πολλαπλάσιος σχίσις, ἢ τομὴ κύψιμον. Ἱπποκρ. Προγν. κεφ. 5. "Δογμάτων πολυ-"σχιδίαν". ἡ ποικιλία, ἡ πολυειδία, ἡ διαφορετικότης. ὅπερ συνήθως Πολυχεδίην, ἡμαρτημένως κεῖται.

Πολύσχιστος, ὁ, ἡ. ὁ πολλάκις, ἢ εἰς πολλὰ μέρη ἐσχισμένος-διαμεμερισμένος. ταὐτὸν τῷ, Πολυσχιδὴς.

Πολυσώματος, ὁ, ἡ. (σῶμα) ὁ ἐκ πολλῶν σωμάτων σωισάμενος. καὶ ὁ μέγα καὶ δυνατὸν σῶμα ἔχων. πολύσαρκος.

Πολύσωρος, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 241. ὁ ὑπὸ πολλῶν σωρῶν σωισάμενος, ὁ μεγάλας σωρὰς ἔχων ἢ δίδων-φέρων.

Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) ὁ πολλὰ τάλαντα ζυγοσταθμῶν, ἢ ὁ πολλῶν παλαιῶν ἄξιος, πολλὰ ἀκειβὲς, πολύτιμος. Καὶ ὁ πολλὰ τάλαντα ἔχων, λίαν πλούσιος.

Πολυτάραχος, ὁ, ἡ. (παραχὴ) ὁ πολλὴν παραχὴν-ἀπόψυχίαν παρέχειν, παραχοποιὸς, ἀπόψυχος, θορυβώδης.

Πολυταρβὴς, ές, ὁ, ἡ. λίαν-μεγάλως πεφοβισμένος.

Πολυτειρὴς, ὁ, ἡ. (τείρεα) ὁ πολύαστρος-ὁ πολλὰς ἀστέρας ἔχων. Ἄρατος 604.

Πολύτειρος, ἡμαρτ. αὐτὶ, Πολύπειρος. Ὀρφ. Ὕμν. β'. 6.

Πολυτεκνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (πολύτεκνος) ἔχω-γίνω πολλὰ τέκνα. πολύτεκνος εἰμί.

Πολυτεκνία, ἡ. τὸ πολλὰ παιδία ἔχειν. τὸ πλῆθος, ἢ δύπορεία τῶν παιδίων.

Πολύτεκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον) ὁ πολλὰ τέκνα-παιδία ἔχων-ἢ γεννήσας.

Πολυτέλεια, ἡ. τὸ πολλὰ πωλεῖν-ἐξοδεύειν, τὰ μεγάλα ἔξοδα. "Ἐν μηδεμιᾷ τῶν πολυτελειῶν". Ἰσοκρ. Νικ. αὐτὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὕστερα ἔφησε, Ἀναλωμάτων, λέγει, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, τὰ μεγάλα εἰς λαμπρὰ πράγματα ἔξοδα, μεγάλη καὶ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη ἢ εἰς ἐνδύματα ἢ εἰς ἔπιπλα ἢ εἰς τραπέζας, κ. τ. τ. Ἡ λέξις ἄνευ ἰσοδυναμείας τῆ Γαλλικῆ, Luxe, luxus, λοῦξις.

Πολυτελεύομαι, ἐξοδεύω πολλά. Διόδωρ. ιβ'. 71. ἐκ τῆ

Πολυτελὴς, ὁ, ἡ. ἐξ Ἐπίρ. Πολυτελῶς. (πολὺς, τέλος) ὁ πολυδάπανος-ὁ πολυέξοδος-ὁ πολλὰ τελῶν-δα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

δαπανῶν-ὀξυδόλιον. ὁ μεγαλοπρεπῶς-ἀρχοντικῶς ζῶν. 2) Δαπανηρός, πολυδάπανος, ὁ πολλῆς ἄξιος-τίμιος, πολύτιμος, ἀκριβός, μεγαλοπρεπής. Ξενοφῶν. 3) Καθόλου δὲ, μέγας, κοπιαστικὸς, ὀξμάρετος. Διόδωρ. αὐτίκειται τῷ, Εὐπελής.

Πολυτελέω, ῶ. πολυδαπανῶς ζῶ. Φώτ. Λεξ.

Πολυτενής, ὁ, ἡ, ἡ Ποιητ. Πλυτενὴς (τείνω). ὁ πολλὰ-μακρὰν ἐκτεταμένος-ὀξυπλωμένος. Διον. περιηγ.

Πολυτερπὴς, ὁ, ἡ. (τέρπω) ὁ πολλὰ τέρπων-χαρπίων, ὁ λίαν χαροποιός.

Πολυτεχνὴς, ὁ, ἡ. (τέχνη) ὁ πολλὰς τέχνας εἰδὼς-ὑπεράμβυος, πολυτεχνίτης, ταὐτὸν τῷ, Πολύτεχνος. Σέλωνος Ἐπιγράμματα. 2) Ὁ πολλὰ τεχνικῶς ὀξειργασμένος-κατεσκευασμένος-δεδαλυμένος. Ὀρφ. Ἀργ. 583.

Πολυτεχνία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς τεχνῶν, αἱ πολλαὶ τέχναι. Πλάτων. ἐκ τῦ

Πολύτεχνος, ὁ, ἡ. (τέχνη) ὁ πολλὰς τέχνας εἰδὼς-ὑπεράμβυος-ἐξεύρων. ὁ πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος-ἐπήμων. ὁ τεχνικός.

Πολυτιμάω, ταὐτὸν τῷ, Πολυτιμητίζω. Ἑρμαπίων Ἀμμιαν. ιζ'. 5.

Πολυτιμητίζω, ποιῶ πολυτίμητον, μεγάλως ἢ πολλῆ τιμῆ, ὑπερτιμῶ. Ἡσύχ. Σεῖδ. Νεμεσίου Εὐσέβιος ιφ. 5. ὁ Φώτ. ἔχει· Πολυτιμητίζομαι, θεραπεύομαι, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπὸ πολλῶν τιμῶμαι.

Πολυτίμητος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολύτιμος.

Πολυτίμιος, ταὐτὸ τῷ, Πολύτιμος. ἐκ τῆς Σχολ. Βισίνι εἰς Ἀειτεφ. ἀμφ.

Πολύτιμος, ὁ, ἡ. (τιμὴ) ὁ πολλῆ τιμῆ ἔχων, ἀκριβὸς, πολλῆς ἄξιος-τίμιος, ὁ ὑπέρτιμος, ὁ τιμιώτατος. ὁ πολλῆ ἢ πολὺ ἢ ὑπὸ πολλῶν τιμώμενος. Ἀειτεφάν.

Πολυτιμώρητος, ὁ, ἡ. ὅστις μεγάλως ἢ πολὺ ἐτιμωρήθη. ὁ πολλῆς καὶ μεγάλης τιμωρείας ἄξιος. Σχολ. Λικόφρ. 1047.

Πολύτιτος, ὁ, ἡ. (τίω) ταὐτὸν τῷ, Πολύτιμος. Ἡρόδοτ. ε.

Πολύτλας, καὶ, Πολυτλήμων, καὶ, Πολύτλητος, ὁ, ἡ. (τλάω) ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ὅστις ὑπέφερε πολλὰ-ἐδοκίμασε πολλὰς δυσχερείας, ὁ πολλὰ ὑπομείνας-κακοπαθήσας. καθόλου δὲ, Δυσχερής, Ταλαίπωρος. Ὁ ῥῆτος σχηματισμὸς ἐκλαμβάνεται Ἐνεργητ. κεῖται ὅμως αὐτὶ τοῦ δευτέρου Παθητικ. ἐν Ὀδυσ. Λ. 38. "Πολύτλητοί τε γέροντες". οἱ πολλὰς χρόνους κακοπαθήσαντες καὶ πολλὰ ὑπομείναντες.

Πολυτοιούτος, -αύτη, -οὔτον. ὁ πολλάκις τοιοῦτος ὤν. οἷον τὸ, Πολυγλώχιν, καὶ τὸ, Τειγλώχιν, ἐστὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἐκ τῆς Γλωχὶς, ἥτις λέγεται Πολυτοιῶτον, ὀξὺ τὸ πολλαπλασίως τοιοῦτον τῆς ἰδέας τῆ, Γλωχὶς, ἐμφαίνειν. Εὐσάθ.

Πολύτμητος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πολλὰ τμήματα τετμημένος.

Πολυτοκέω, ῶ. (πολυτόκος) πολλὰ τίκτω-γεννῶ. ὄθεν

Πολυτοκία, ἡ. ἡ γέννησις πολλῶν παιδίων, ἡ καρποφορία.

Πολυτόκος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ παιδία τίκτων-γεννῶν.

Πολύτολμος, ὁ, ἡ, (τολμῶ). ὁ πολλῆ τόλμῃ ἔχων, ὁ πολλὰ τολμηρός. Σχολ. Εὐριπ. Ἱππόλ. 642.

Πολύτορος, ὁ, ἡ. "Πολύτορον δέρμα ἐχίνου". τὸ πολλὰ τιτώσκον-βλάπτων, τὸ πολλὰ ἀγκάθια ἔχον. Ἡσύχ.

Πολυτραφὴς, ὁ, ἡ. (τρέφω) ὁ πολλὰ τρέφων, ὁ καρποφόρος. Διόδωρ. Σικελ. Καὶ ὁ πολλὰ τεθραμμένος.

Πολύτρεπτος, ὁ, ἡ. πολυμεταβλητος, ἀκατάστατος, ὁ συχνάκις τρεπόμενος-μεταβαλλόμενος. Πλούταρχ.

Πολυτρήρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς τρήρωνας ἔχων. Ἰλ. Β. 502. 582. Τρήρωνες δὲ αἱ περιστεραί.

Πολύτριπτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ῥύπας ἔχων, πολλὰ ῥυπημένος.

Πολύτριμμα, τὸ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 261. ἡμάρτημ. ὅπερ κάλλιον, Περίῤῥιμμα, ἀναγνωτέον.

Πολυτρίπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς τρίποδας ἔχων. Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 418.

Πολύτριπτος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πολλὰ τετειμμένος-ἀπεξεσμένος-μεταβεβλημένος εἰς σκόνιν, ὁ πολλὰ λεπτός.

Πολύτριχον, τὸ. ὅπερ ἄλλως καὶ, Καλλίτριχον, καὶ Ἀδιάντον, λέγεται. φυτόν τι ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, καὶ τὰ φύλλα λεπτὰ ὡς τείχας ἔχον. πολυτείχιον. Διοσκορ. δ'. 136. Capillus Veneris.

Πολύτριχος, ὁ, ἡ. (θρὶξ) ὁ πολλὰς τρίχας ἔχων. δασὺς, μαλλιαρός.

Πολυτροπία, ἡ. πολυειδία, ποικιλότης, διαφορετικότης. 2) Δολιότης, πανουργία. Ἡρόδοτ. β'. 121. ἐκ τῦ

Πολύτροπος, ὁ, ἡ. (τρόπος, πολὺς) ὁ πολλαπλάσιος, ὁ πολυειδὴς, ποικίλος, διάφορος. 2) Ἐπιτήδειος, φρόνιμος, πανοῦργος, δόλιος, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτ. β'. 121. "Πολυτροπίη" ὀνομάζει, αὐτ' αὐτῆ αὐτὸς ἔτος μετὰ ταῦτα ἀντιτίττει τὸ, Πολυφροσύνη, καθὼς καὶ ὁ Θέογνις ἀντιπαλλάττει πάλιν τὸ Πολυφροσύνη, μετὰ τῆ, Πολυϊδρεία. Ἐπίῤῥ. Πολυτρόπως, ποικίλως, διαφόρως, κατὰ διαφόρους καὶ πολλοὺς τρόπους. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Α. 1. καὶ Κ. 330. κεῖται τὸ, Πολύτροπος, ἀπὸ τῆ Ὀδυσσέως, ὅπου συνήθως ἑρμηνεύεται διὰ τῆ, Ἐπὶ πολλὰ ῥέπων τὴν διάνοιαν, σιωπὸς, πολλῶν ἔμπειρος τρόπων. δύκινητος, πολύμητις, πολυώνυμος, ἐπιχειρηματικὸς, πολύβουλος, πολύτροφος, πολυμήχανος, πολλὰς ὁδοὺς βιωσίμων τρεπόμενος, ὁ διὰ πολλῆς ἐμπειρείας πολύφρων, ἔνθα ἄλλοι ἑρμηνεύουσι κάλλιον διὰ τῆ, Πολυπλανήτης, καὶ Πολύπλαγκτος, ὁ εἰς πολλοὺς τόπους ἀποπλανηθείς· ὡς καὶ τὸ, Ὑπότροπος, διὰ τῆ, ὁ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐπαναστρεφόμενος, παλίνοστος.

Πολυτροφία, ἡ. ἡ μακρὰ διαμονὴ τῆς τροφῆς. ἐκ τῆς Ἀνεκδότων ά. σελ. 237. ὅπου ἰδὼ Πολυτροφία, κεῖται.

Πολύτροφος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ παθρεμμένος, ἢ ἐνανθῆσαι αὐτὶ τῆ, Παχὺς, πολύσαρκος, σωματώδης. Ἑιερογ. Πολυτρόφος, ὁ κατὰ πολλὰ τρέφων-θρεπτικός.

Πολυτρόχαλος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ, ἢ συχνὰ τρέχων, ταχὺς, ὀλίγωρος. "Πολυτρόχαλοι ἀγοραί". Ἀνεκδ. β'. σελ. 456. αἱ πολλὰ τροχάλα ἔχουσαι. αἱ διὰ τροχάλων λίθων ἐστρωμέναι ὅσαι.

Πολύτρυτος, ὁ, ἡ. (τύω) ὁ πολλὰ κεκοπιακὼς, κεκμηκὼς, λίαν ἀγωνιῶν. Σχολ. Σοφοκλ. Αι. 799.

Πολυτρώκτης, ὁ. ὁ πολὺ τρώγων. κυρίως, ὁ πολλὰ τραγάλια τρώγων.

Πολύτυρος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺν τυρὸν ἔχων, ὁ ἐκ πολλῆ τυρῆ, ἢ μετὰ πολλῆ τυρῆ κατασκευασμένος.

Πολυϋδρία, ἡ. τὸ πολὺ ὕδωρ, τὸ πλῆθος τῦ ὕδατος. ἐκ τῦ

Πολύϋδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) ὁ πλήσιος εἰς ὑγρὰ, πολλὰ ὕδατα ἔχων.

Πολύϋλος, ὁ, ἡ. (ὕλη) ὁ πολλὴν ὕλην ἔχων,

ἢ ξυλικὴν ἐπὶ οἰκοδομῇ κτισμάτων. ᾗ ὁ πολλὰ δάσηι ἔχων.

Πολυύμνητος, ὁ, ἡ. ὁ πολυεπαίνετος, πολυδόξαστος, ὃν πολλὰ ἢ πολλοὶ ὑμνῆσιν, ἢ ὕμνησιν-ἐπαίνεσαν. Πίνδαρ.

Πολυϋμνία. ἡ. Ζητ. Πολύμνια.

Πολύϋμνος, ὁ, ἡ. πλήρης ὕμνων. ὁ ὑπὸ πολλῶν ὑμνήμενος-ἐπαινήμενος. Ὅμ. Ὕμν. κέ. 7.

Πολυΰπνος, ὁ, ἡ. ὁ πολιὰν ὕπνον ἔχων, ὁ πολὺ κοιμώμενος. ὁ καλὸν ᾗ πολιὰν ὕπνον τροφεύων-διδούς.

Πολυφαγέω, (πολυφάγος) ζώω πολύ. ὅθεν

Πολυφαγία, ἡ. τὸ πολὺ ζώειν, λιχνεία, λαιμαργία, ἀδηφαγία.

Πολυφάγος, ὁ, ἡ. (φάγω) ὁ πολὺ ζώων, λίχνος, λαίμαργος, ἀδηφάγος.

Πολύφαμος, Δωρ. αὐτὶ, Πολύφημος.

Πολυφάνταστος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν φαντασμάτων συνεσάμενος, ἢ τροφεύσης, πλήρης φαντασμάτων. "Πολυφάνταστον σκότος". Πλούτ. ἐν ᾧ γίνονται πολλὰ φαντάσματα-φαινόμενα.

Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν φαρμάκων συνεσάμενος, πλήρης φαρμάκων ἰατρικῶν-θεραπευτικῶν, ἢ φαρμακερῶν χόρτων. 2) Ὅστις γνωρίζει πολλὰ ἰατρικὰ χόρτα ἢ ἐξεύρει πολλὰ ἰατρικὰ, ἔμπειρος εἰς τὴν ἰατρικήν. Ὀδυσ. Κ. 276. Ἰλ. Π. 6. 28. "Ἰητροὶ πολυφάρμακοι".

Πολυφασία, ἡ. (φάω, φημὶ) ταὐτὸν τῷ, Πολυλογία. Ἡσύχ.

Πολυφάσματος, ὁ, ἡ. πολύμορφος, πολλὰ φάσματα ἔχων. παρὰ τῷ Εὐσεβ.

Πολύφατος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος, περὶ ὃν ὁμιλεῖται πολλὰ, περίφημος, παντοῦ γνωστὸς, πασίδηλος. Πίνδαρ.

Πολύφαυλος, ὁ, ἡ. λίαν φαῦλος, ὁ πολλὰ ἀχρεῖος-κακός. Εὐσταθ.

Πολυφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φέγγος) ὁ μεγάλως ἢ καθαρῶς φέγγων-λάμπων-φωτίζων, λίαν φωτεινός.

Πολυφειδὴς, ὁ, ἡ. (φείδομαι) λίαν φειδωλὸς-ἀκερδής. Εὐσταθ.

Πολύφεργος, ἡ. (φέργη) ταὐτὸν τῷ, Πολύεδνος.

Πολυφημία, ἡ. ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη φήμη, τὸ μέγα ὄνομα, ἐπὶ καλῷ, ἢ ἐπὶ κακῷ, ἡ πολλὴ εὐφημία, ἢ ἡ πολλὴ δυσφημία. Ζητ. Φήμη.

Πολύφημος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἄδονται-λέγονται πολλὰ, εὔφημος, ἢ εὐφήμως, αἰσιμαχὸς, εὔδοξος. λέγεται καὶ ὁ τόπος, ὅπου γίνονται πολλοὶ λόγοι, ἔνθα ὁμιλεῖται πολλά. "Ἀγορὴν πολύφημον". Ὀδυσ. Β. 150. Ἡρόδοτ. έ. 79. "Ἐς πολύφημον δὲ ὄζεν ἐκκλησίην". ἐπιτετικῶς ἡ ἐκκλησία, ἡ συνάξις, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι-πολλοὶ λόγοι γίνονται, ἢ ἀπὸ τῶν πολλὰ ἐκεῖ φημίζεσθαι. ὅπου καὶ "Πολύφαμος ἑρπετά". Ἀλκμὰν παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 498. ἅπερ ὀνομάζεται καὶ ὁ βοτρικὸς, ὁ κρακτικὸς, ὁ μεγάλως βοῶν βάτραχος. "Πολύφημος βάτραχος". ὁ πολλὰς φωνὰς ἔχων. Ὀδυσ. Χ. 336. "Ἀοιδὸς "πολύφημος". ὁ πολλὰς ᾠδὰς φημίζων. πολλὰς φημίζων. πλήρης ὕμνων καὶ ᾠδῶν. Ζητ. Φήμη. ἐπὶ καλῷ καὶ κακῷ.

Πολυφήτωρ, ορος, ὁ. ὁ πολλὰς φήμας ἀφιεὶς-πέμπων. ὁ πολλὰ προφητεύσας.

Πολυφθόγγος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πολλῶν φθόγγων συνεσάμενος, ὁ καθαρῶς-μεγάλως-πολὺ ἠχῶν-φθεγγόμενος.

Πολυφθένερος, ὁ πολλὰ φθενερός. ἀμφ.

Πολύφθονος, ὁ, ἡ. Πλούταρχ. ὁ πολὺν φθόνον ἔχων, λίαν φθονερός. μ' ὅλον τοῦτο ἐνταῦθα ἡ λέξις εἶναι διαφαρμάκη. 2) Ὃν φθονοῦσι πολύ. ὁ ὑπὸ πολλῶν φθονούμενος. Ἡσιόδ. ταὐτὸν τῷ, Πολύζηλος.

Πολυφθόρος, ὁ, ἡ. ᾗ, Πολυφθορὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φθορὰ) ὁ λίαν φθείρων, ὁ πολλῆς φθορᾶς αἴτιος, ὁ μεγάλην φθορὰν τροφεύων-ποιῶν. ὁ πολλῶν φθορεὺς, ὁ πολλὰς φονεύσας-φθείρας. Ἐμπεδοκλ. 376.

Πολύφθορος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ-διόλου διαφθειρόμενος-ἐρημούμενος, ὁ πλήρης φόνων ᾗ φθορᾶς.

Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ. λίαν φιλάνθρωπος. ἀμφ.

Πολυφίλητος, ὁ, ἡ. λίαν ἠγαπημένος. Σχόλ. Θεοκρ.

Πολυφιλία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς φίλων, τῆς φιλοξενησούσης. ἐκ τοῦ

Πολύφιλος, ὁ, ἡ. Ἐπίρρ. Πολυφίλως. ὁ πολλῶν φίλος, ὁ πολλὰς φίλας ἔχων, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος.

Πολυφίλτρος, ὁ, ἡ. (φίλτρον) ὁ πολλὰ ἀγαπῶν. Θεόκρ. κγ'. 1.

Πολύφλοιος, ὁ, ἡ. ὁ πολιὰν φλοιὸν ἢ ἰσχυρὰν-πολλὴν-διαπλὴν φλοιὸν ἔχων. Γραμματ.

Πολύφλοισβος, ὁ, ἡ. πολυπάραχος, πολυκίνητος, πολύηχος. ὁ μεγάλως βοῶν-κτυπῶν-κροτῶν, ὁ πολὺν φλοῖσβον τροφεύων. Ἰλ. Α. 34.

Πολύφοβος, ὁ, ἡ. λίαν δεινὸς, ὅστις φοβεῖται μεγάλως. Σχόλ. Σοφ.

Πολύφοιτος, ὁ, ἡ. ὁ τῇ δὲ κἀκεῖσε φοιτῶν-ἐπερχόμενος-ἐπιφερόμενος-ἐπιπλανώμενος.

Πολύφονος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς φονεύσας, λίαν φονευτικός.

Πολύφορβος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύφορβος, βη, βον. (φορβὴ) ὁ πολλὴν ζέφων, ἢ πολλῇ φορβῇ ἤτοι ζοφερῷ φύων-ἔχων. Ἰλ. Ξ. 200.

Πολυφορέω, ῶ. (πολυφόρος) πολλὰ φέρω, λίαν καρπεφορῶ, καρποφόρος εἰμί.

Πολυφόρητος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ φέρων. ἢ ὅστις ἐφέρε πολλά. Γραμματ.

Πολυφορία, ἡ. τὸ πολλὰ φέρειν. ἡ εὐφορία, καρποφορία, τὸ καλὸν εἰσόδημα. ἐκ τοῦ

Πολύφορος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ ἢ πολλὰ φέρων-βαστάζων, καρποφόρος. "Πολύφορος γῆ". ἡ καρποφόρος. "Πολύφορος οἶνος". ὁ διυκτὸς, ὅστις δίγεται πολλῷ προσθήκῃ ὕδατος, ὁ πολλῷ κρᾶσιν ὑποδεχόμενος. (ὅστις σηκόνει πολὺ νερόν). Μεταφρ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 854. "Πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι" πολλά μοι κακὰ ὑφ' ὧν καιρὸν ἄγουσι.

Πολύφορτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ φορτωμένος, ὁ μέγα φορτίον βαστάζων.

Πολυφραδέω, ῶ. "Μοῦσαι ἀνδρα πολυφραδέοντα "τιθεῖσαι". Ἡσιόδ. παρὰ Κλήμεντ. Στρωματ. α'. 6. ὅστις ἑρμηνεὺς ἀπὸ τῆς Πολυφράδμονα καὶ εὔπορον ἐν "λόγοις". ἤγουν εὐφραδῆ-εὔγλωττον, καπηλευτικόν.

Πολυφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πολὺς, φράζω) φρόνιμος, σωφρὼν ἐν λόγοις, γνωστικός. ὅθεν

Πολυφραδία, ἡ. ἡ φρόνησις, ἢ ἡ εὐγλωττία. Ἀθηναίος σελ. 598. "Ὕμνων πολυφραδία". τὸ πλῆθος τῶν ὕμνων.

Πολυφραδμοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πολυφραδία. Στοβαῖος Φυσ. 786. ἐκ τοῦ

Πολυφράδμων, ονος, ὁ, ἡ. πολυφραδὴς, φρόνιμος, σωφρὼν, παιδεύσιμος, δόλιος. εὔγλωττος, καπηλικός, πολυκερδής.

Πολύφραστος, ὁ, ἡ. ἐκεῖνος, περὶ ὃ γίνεται λόγος σωφρόνως. ὃν ἐκφράζουσι σωφρόνως.

Πολύφροντις, ιδος, ὁ, ἡ. ὁ πλήρης, φροντίδων, ὁ πολλὰς φροντίδας ἔχων. Ἀνακρ. λδ'.

Πολυφρόντιστος, ὁ, ἡ. Ἐπιγρ. ὁ πολυμέριμνος,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὁ λίαν ἢ πολὺ ἐπικειμένως φροντίζων. ὁ προνοητικός, προβλεπτικός, προσοχαστικός. Ἀνθολογ. Παθητ. ἐκεῖνος, ὡς ἂν γίνεται μεγάλη καὶ πολλὴ φροντὶς, ἐπικειμένης. ὡς ἂν πολὺ ἐφρόντισαν.

Πολυφροσύνη, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πολυζωπία. ἐκ τῦ

Πολύφρων, ὁ, ἡ. (πολὺς, φρὴν) παὐτὸν τῷ, Πολύζωπος, φρόνιμος, δόλιος, παν̃ουργος, σιωπηρὸς, παὐσώφρων. Ἰλ. Σ. 108.

Πολυφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φυὴ) πολυειδὴς, ποικίλος, ἐξώφορος, πολυμερὴς. Ἀειστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. α΄.

Πολύφυλλος, ὁ, ἡ. (φύλλον) ὁ πολλὰ φύλλα ἔχων, ὁ πυκνόφυλλος.

Πολύφυλος, ὁ, ἡ. (φῦλον) ὁ ἐκ πολλῶν φυλῶν, γενῶν συνεστὼς. ὁ πολλὰς φυλὰς ἔχων.

Πολύφυτος, ὁ, ἡ. (φυτὸν) ὁ πολλὰ φυτὰ ἔχων, ὁ εὔπορος φυτῆς, πλήρης χόρτων. Φαβωρ. Λεξ.

Πολυφωνέω, ῶ. πολὺ φωνέω, πολυλογέω, πολὺ ἢ πολλὰ φωνάζω. Εὐσταθ. ὅθεν

Πολυφωνία, ἡ. αἱ πολλαὶ φωναὶ, ἡ πολυλογία, ἡ φλυαρία.

Πολύφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) ὁ πολλῶ-μεγάλῳ φωνῶ ἔχων, ὁ πολὺ ἠχῶν, ὁ μεγάλως ἠχολογῶν, ὁ πολλὰ λαλῶν, ὁ λάλος, ὁ φλύαρος, πολυλόγος. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ συνθ. Ὀνομ. κεῖται "Ὁ "πολυφωνότατος ἀπάντων τῆς ποιητῆς "Ομηρος". αὐτὶ τῦ, Τὸ μέγα στόμα, ὁ μεγάλα καὶ ἴσα Μέσαις φθεγξάμενος-λαλήσας. ὁ λίαν ἐμφώνως, εὐηχὴς, εὔφωνότατος.

Πολύφωτος, ὁ, ἡ. (φῶς) ὁ λίαν λάμπων-φωτίζων, ὁ πολλὰ φῶτα ἔχων. Ὕμνογρ.

Πολύχαλκος, ὁ, ἡ. ὁ πλήσιος εἰς χαλκόν. "Πο"λύχαλκος γῆ, χώρα". ἐκεῖνος ὁ τόπος, ὃς τις πλουτεῖ, ἔχει, δίδει πολὺ χάλκωμα, ἢ ὅσις ἔχει πολλὰ χάλκινα σκεύη-ἢ νομίσματα, πλήσιος. καὶ ὁ κατεσκλασμένος, ἢ στερεωμένος ἐκ πολλῦ, ἢ μετὰ πολλῦ χαλκῦ, στερεὸς, λίαν ἰσχυρός. Ὁμηρ. Ἰλ. Ε. 504. Σ. 289.

Πολυχανδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (χανδάνω) ὁ πολλὰ χωρῶν, πλατὺς-φαρδὺς. πολυχώρητος. Θεόκριτ. ιγ΄. 46.

Πολυχαρὴς, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν χαρὰν ἔχων, ἢ ποιῶν-παρέχων. Γραμματ.

Πολυχαρίδης, ὁ, ἡ. Λακωνικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς Λάκωσι. Ἀειστοφ. Λυσιστρ. 1098. καὶ 1242. "ὦ πολυχαρίδα".

Πολύχαρμος, ὁ, ἡ. (χάρμη) ὁ πολεμικὸς, ὁ ἐν τοῖς πολέμοις πολὺ χαίρων. Ἀναλ. α΄. σελ. 217.

Πολύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύχειρος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς χεῖρας ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνεστὼς. "Πολύχειρι δυσποιείκει". παρὰ τῷ Ἀλκιδάμα, ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνεστὼς ἢ ἀφ' πολλῶν χειρῶν γινομένη. ὅθεν

Πολυχειρία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς χειρῶν, ἢ τῆς ἐργαζομένων χειρῶν πλῆθος. Διόδωρ. ιά. c. 40.

Πολύχεσος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ χέζων. "Νόσημα (ἢ πάθημα) πολύχεσον". τὸ πολλῆς χεσίματος παρέχον.

Πολυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλοὺς χιτῶνας. καθόλε δὲ, ὁ μετὰ πολλῶν φορεμάτων σκεπασμένος-ἐνδεδυμένος.

Πολύχυος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺ χυτὸν (χυτόδιον) ἔχων. οἷον τὸ, κιδώνιον, ἢ τὰ τοιαῦτα. Ζήν. Χῖος.

Πολυχοέω, ῶ. χυτὸν πολύ. λέγεται καὶ ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες δίδυσι πολὺ κέρδος ἢ εἰσόδημα. Ζήν. Πολύχους.

Πολυχοΐα, ἡ. (πολύχους) ἡ πολλὴ ἔκχυσις-δόσις τῆς καρπῶν. Καταφερεία.

Πολύχοιος, ποιητ. αὐτὶ τῦ, Πολύχους. Μάξιμος ἐξίχ. 486.

Πολυχειρία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς χοίρων. παρὰ τῷ Πολυβίῳ ἀμφ. αὐτὶ τῦ, Πολυχοιεία.

Πολύχους, ἢ κατὰ συναίρεσιν Πολύχους, ὁ, ἡ. ὁ πολλαπλάσιος, πολυειδὴς, πολύφορος, πολυφόρητος. "Σπέρμα πολύχουν". Θεόφρασ. ὁ φέρει-δίδει πολλαπλάσιον καρπόν. ἐκ τῦ Πολὺς ἢ Χέειν. ἢ παρ', ὅ, τι ἐκχέει, ἐκδίδει πολύ. ὡς ἡ ἐλαία, ἥτις δίδει πολὺ ἔλαιον, κ. τ. λ. Τὸ Συγκρ. Πολυχώτερος, κεῖται παρὰ Θεοφράσ. Μεταφορ. "Τὸ πολύχουν τῆς νοημάτων". ἡ ἀφθονία, εὐπορία, τὸ πολὺ πλῆθος.

Πολυχορδία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς χορδῶν. ἐκ τῦ

Πολύχορδος, ὁ, ἡ. (χορδὴ) ὁ πολλὰς χορδὰς ἔχων ἢ ὁ ἐκ πολλῶν χορδῶν συνεστὼς. πολύφωνος. "Πολύχορδος ᾠδὴ, γῆρυς. Εὐριπ.

Πολύχορτος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰ χόρτα ἔχων. Εὐσταθ.

Πολυχρηματία, ἡ. ἡ κατοχὴ πολλῦ πλούτου, τὸ πολλὰ χρήματα ἔχειν. τὰ πολλὰ χρήματα. Ξεν. Συμπ. δ΄. 42.

Πολυχρηματίζω, ἔχω πολὺ πλοῦτον. Σχολ. Δ΄. σελ. 635. ὡσὲι να λέγεται, Πολυχρηματέω, εἰς ἀμφότερ. ἀμφότερα. διότι τὸ Πολυχρηματίζω, σημαίνει τὸ Πλέσιον ποιῶ τινα, ἢ πολλὰ χρήματα συνάγω. ἐκ τῦ

Πολυχρήματος, ὁ, ἡ. (χρήματα) ὁ πολλὰ πλοῦτον ἔχων, ὁ κύριος πολλῶν ὑποστατικῶν, πλούσιος, δικαιότατος. *Benestante*, Ἰταλ.

Πολυχρημοσύνη, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πολυχρηματία, Πολυθ. ἐκ τῦ

Πολυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Πολυχρήματος.

Πολυχρηστία, ἡ. ἡ μεγάλη ὠφέλεια, χρησιμότης. ἐκ τῦ

Πολύχρηστος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πολλοὺς ὠφέλιμος, χρήσιμος, ὁ πολλὰ ἐπωφελὴς. καὶ ὁ πολλὰ ἢ συνεχῶς ὠφεληθείς.

Πολύχροια, ἡ. (πολύχρους) ἡ πολυμορφία, ἡ πολυειδία ἢ ἡ ποικιλότης τῶν χρωμάτων, ἢ πολλῶν χρωμάτων σύνθεσις.

Πολυχρονέω, ῶ. (πολύχρονος) διάρκω, διαμένω πολὺν χρόνον. πολὺν καιρὸν βαστῶ-διάρκω.

Πολυχρονίζω, παὐτὸν τῷ, Πολυχρονέω. παρὰ τοῖς Ο΄. ἐν τῇ σωτηρίᾳ δὲ καὶ αὐτὶ τῦ εὔχομαι τινὰ ἵνα ζήσῃ πολὺν χρόνον, ἵνα γένῃ μακροχρόνιος.

Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πολυχρονίως, ὁ ἐκ πολλῦ χρόνε, ὁ πολὺν καιρὸν διάρκεσας-ζήσας, ὁ πολυετὴς, ὁ γέρων, παὐτὸν τῷ, Μακροχρόνιος.

Πολυχρονιότης, ητος, ἡ. τὸ μῆκος-μάκρος-διάρκεια-διαμονὴ τῦ χρόνε, ἢ πολλῶν χρόνων διάρκεια. Σχόλ. Ἀειστοφ. Ὀρν. 607.

Πολύχρονος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ Πολυχρόνιος.

Πολύχρους, καὶ κατὰ συναίρεσιν, Πολύχρως, ὁ, ἡ. (χρόα) ὁ πολυχρώματος, ποικίλος, πολύμορφος, παρδαλός.

Πολύχρυσος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺν χρυσὸν, ἢ πολλὰ χρυσᾶ σκεύη ἔχων, ὁ πλήσιος εἰς χρυσὸν-μάλαγμα, ἢ εἰς χρυσᾶ-μαλαγματένια σκεύη. Ἰλ. Η. 180. Λ. 46.

Πολυχρώματος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύχρως, ωτος, ὁ, ἡ. καὶ, Πολύχρωμος, ὁ, ἡ. Νικήτας Χρον. ἡ. 3. ὁ ἐκ πολλῶν χρωμάτων συνεστὼς, ὁ πολυχρώματος, ἢ πολυχρωματίσας, ποικίλος.

Πολύχυλος, ὁ, ἡ. ὁ πολὺν χυλὸν-ζωμὸν ἔχων.

Πολύχυτος, ὁ, ἡ. (χυτὸν) ὁ πολὺ-μακρὰν μιχυμβος, ὁ μακρὰν ῥέων-ἔχων, ὁ πολλαπλάσιος, ὁ παὐτὸν τῷ, Πολύχους.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πολυχώρητος, ὁ, ἡ. (χωρέω) ὁ πολλὰ χωρῶν. Γραμματ.

Πολυχωρία, ἡ. Πτολεμαῖος περὶ Κασπείης καὶ ἡγεμονικῆς σελ. 8. "Ἡ τῆς ὀνομάτων πολυχωρία". τὸ πολυσήμαντον, ἤτοι ἡ πολυσημία τῆς λέξεως.

Πολύχωρος, ὁ, ἡ. (χώρα) ὁ πολλὰ χωρῶν, εὐρύχωρος-πλατὺς, ὁ πολλὴν χωρῶν.

Πολύχωστος, ὁ, ἡ. (χωννύω) λίαν ὑπεσωρευμένος. "Πολύχωστος πάφις". ὁ εἰς ὕψος μετὰ πολλῆς χώματος ὑπεσωρευμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 348.

Πολυψάμαθος, ἡ, Πολύψαμμος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν ψάμμον-ἄμμον ἔχων. λίαν ἀμμώδης.

Πολυψηφία, ἡ. αἱ πολλαὶ, καὶ διάφοροι φωναὶ εἰς τὸ ψηφίζειν-ὑποφασίζειν. ἡ τῆς ψήφων πληθύς. Θεκυδ.

Πολυψηφὶς, ίδος, ὁ, ἡ. (ψῆφος) ὁ πολλὰς ψηφίδας ἢ λιθαράκια ἔχων, ἐξαιρέτως εἰς τὴν ὄψιν ἢ εἰς τὰ παράλια. "Ἕρμον πολυψηφίδα". Ἡρόδοτ. α'. 55. τὸν πολλὰς ψηφίδας ἔχοντα.

Πολύψηφος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἢ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων φωνῶν ἐν τῷ ψηφίζειν ὑπκιρωθείς.

Πολύψοφος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν ψόφον παρέχων. ὁ πολλὴν ψόφον-κτύπον ποιῶν.

Πολυωδυνία, ἡ. ὁ μέγας πόνος.

Πολυώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη) ὁ πολλὰ ἀλγῶν-πονῶν, ὁ μεγάλως πόνως ὑποφέρων-δοκιμάζων.

Πολυωνυμέω, ἔχω πολλὰ ὀνόματα. Εὐσταθ. ὅθεν

Πολυωνυμία, ἡ. τὸ πλῆθος τῆς ὀνομάτων, τὰ πολλὰ ὀνόματα.

Πολυώνυμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Πολυωνύμως. (ὄνομα) ὁ πολλὰ ὀνόματα ἢ ὁ μέγα ὄνομα ἔχων.

Πολυώνυχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) ὁ πολλὴν ὄνυχας ἔχων.

Πολυωπὲτις ἄγλη". Μάξιμος στίχ. 584. ἢ ἔχουσα πολλὰ ὄμματα. ἀμφ.

Πολύωπος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς ὤπας-ζύπας ἔχων. "Ὠπὴ" αὐτὶ, "Ὀπὴ, Πολύωπον δίκτυον". πολλὰς ζύπας ἔχον, Ὀδυσ. ω. 386. Ζήτει Πολύωψ. 2) Ἐκ τοῦ "Ὠψ, ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα.

Πολυωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω, τὸ ἐκατέρου τῶν Ὀλιγωρέω, δίδω μεγάλην προσοχὴν, προσέχω πολὺ, πολλὴν φροντίδα ποιοῦμαι, παρὰ κοδημονικῶς ἔχω. ἔχω πολλὴν φροντίδα διά τι. "Πολυωρῶν τινὰ βρώμασι". προμηθοῦμαι τινὰ μὲ φαγητά. "Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῆς πτώσεως". τιμῶμαι ὑπὸ τῶν κατωτέρων-μικροτέρων. Ἀεσχυλ. Ῥησπρ. καὶ Αἰτῶν Κεφ. τε. ὅθεν

Πολυωρητικὸς, ἡ, ὸν, ὁ πολυμέριμνος, ὁ φιλοτιμὸς, ὁ φροντιστικὸς. ὁ λίαν ἢ πολὺ φροντίζων.

Πολυωρία, ἡ. μεγάλη φροντὶς-μέριμνα-προσοχὴ-φιλοτιμία.

Πολύωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα, ὁ ἐνιαυτὸς) πολυχρόνιος, ὁ πολλῶν χρόνων ὤν. "εἶνος πολύωρος". οἶνος παλαιὸς, πολυχρόνιος. Σπουδαῖος.

Πολυώροφος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὴν ὀρόφους ἔχων.

Πολύωπος, ὁ, ἡ. (ὤψ) ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα-αὐτία.

Πολυωφελὴς, ἐς. ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Πολυωφελῶς, ὁ διαφέρων ἢ ὁ κατὰ πολλὰ ὠφέλιμος, ὁ πολλὴν ὠφέλειαν παρέχων.

Πολύωψ, ωπος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα, ἢ ὠπὰς-ζύπας. "Πολύωψ μίτος". τὸ δίκτυον. Αἰσχύλ.

Πολφὸς, ὁ, Πολφοὶ, οἱ. καθ' Ἡσύχιον, τὰ ἐκ τῆς χύδρων καὶ τῆς ἑρικώδους καθυγρᾶς ἐψόμενα. ἦσαν δὲ οἱ Πολφοὶ εἶδος Ζωμοῦ ἢ ἑδέσματος κατασκευασμένου ἐκ κεχυδρῆς ἐκφλοιωσμένης (ξεφλουδισμένης) καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν, εἴδος ὁ παρ' ἡμῖν Φάρος, λεγόμενος. ὁ Ἐριέσιος παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. Pulpa. Κατὰ τὸν Πολυδεύκειον ε'. 62. ἔστιν εἶδος ζυμώσεως, οἷος ὁ Φιδὲς, μετὰ ὀστείων ἐψόμενον. καὶ ἐντεῦθεν Πολφοφάκη, ἡ. Φακὴ μαγειρευμένη μετὰ φιδὲ, ἢ μετὰ ἄλλα τοιαῦτα ζυμώσεως. τὸ Γλωσσ. τῶν Ἑρωτιαν. ἐξηγεῖται τὸ, Πολφοὶ δύο τε, Βολφοὶ, καὶ δύο τε, βρωμάτια πολτώδες.

Πόλχος. Ζήτ. ἐν τῷ, "Οχλος.

Πόμα, τὸ. (πόω, πίνω) τὸ ποτὸν, ὅπερ πίνει τις, πόσις.

Πομπαγωγέω, ῶ. Μελ. ήσω, πομπὴν ἄγω. ἀμφὶ ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου, Πομφαγωγέω, ἐσημείωσε.

Πομπαῖος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅς τις ὁδηγᾶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, ἢ σωροδρόμει αὐτὰς εἰς τὸν ᾅδην. "Πομπαῖος ἄνεμος". ὁ δυτικὸς-ἐξ ἑσπέρας ἢ ἕνεκα ἄνεμος". Παθητ. δὲ ὁ ἀπεσταλμένος. "Πομπαία ἐλάφη". Εὐριπ. Ἰφιγ. 1323.

Πομπεία, ἡ. ἡ ὁδηγία, ἡ σωροδρομία εἰς τὴν πομπὴν εἰς τὴν παράταξιν, τὸ πομπὴν ἄγειν, Ἐνεργ. Καὶ ἡ πομπὴ, ἡ παράταξις εἰς ἑορτήν τινα. παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ ἡ πομπὴ εἰς τὸν θέαμβον. ὅθεν Μεταφ. καὶ ἡ ἐπίδειξις, κόμπος ἢ κομπασμὸς, ὅταν τις θέλῃ τι δεῖξαι. 2) Λοιδορία, χλεύασμα, ἐμπαιγμὸς, ἐμπαιγμα, ἐμζοπὴ, ἀτιμία-ὕβρις μὲ δικαιικὸς, ἢ ὑβριστικὸς-ἀτίμους λόγους. Ζήτ. Πομπεύω.

Πομπεῖον, τὸ, (πομπὴ) σκεῦος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον ἀπήκον εἰς πομπὴν, τὰ εἰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, Πομπεῖα ἐκαλοῦντο. Δημοσθ. 2) Δημόσιός τις τόπος ἐν Ἀθήναις ἔτω καλούμενος.

Πομπεύεσκεν, Θεόκρ. β'. 68. Ἰων. Παρατατ. ἐκ τοῦ Πομπεύω.

Πομπεὺς, έως. Ἰων. ῆος, ὁ. ὅς τις σωροδρόμει τινὰ, ἐξαιρέτως εἰς πομπὴν τινα καὶ παράταξιν. ὁ πομπὴν ἄγων.

Πόμπευσις, ἡ. (πομπεύω) ταὐτὸν τῷ, Πομπεία.

Πομπευτήριος, ία, ιον. ὁ ἀπήκων, ἢ ὁ ὑπηδικὸς εἰς πομπὴν-παράταξιν. ἐκ τοῦ

Πομπευτὴρ, ὁ, ἡ Πομπεύτης, ου, ὁ. ὅς τις, ὑπάγει εἰς πομπὴν, ὁ πομπὴν ἄγων, ἢ μετὰ πομπῆς σωροδρόμων τινά. ἐκ τοῦ

Πομπεύω, Μέλ. εύσω. πομπὴν ἄγω, σωζοφορῶ ἢ φέρω τινὰ μετὰ πομπῆς, παρακολουθῶ τινι, παραπέμπω τινὰ μετὰ παρατάξεως. Ὀδυσ. Ν. 422. "Αὐτὰρ μιν πόμπευον". 2) Ὑπάγω ἢ εἰμὶ εἰς τὴν πομπὴν εἰς τὴν παράταξιν, θεαμβεύω, πομπὴν ποιῶ, παρὰ Ῥωμαίοις. 3) Κομπάζω, ὑπερηφάνως φέρομαι, ἀλαζονεύομαι, κάμνω τὸν μεγάλον, ὡς ἂν νὰ ἦμαν ἐν τῇ πομπῇ ἑορτῆς τινος, ἢ ὡς νικητὴς μεγαληγορῶ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 24. "Μὴ πόμπευε αὐτῷ". 4) Χλευάζω, λοιδορῶ, ἐμπαίζω, ἐμπαίζω, ὑβρίζω, θεατρίζω, λέγω κατὰ τινος ὅσας δύναμαι ὕβρεις ὡς ποτὲ αἱ ἐφ' ἁμάξης γυναῖκες εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου καὶ εἰς τὰ τῆς Δήμητρος Στενίκια. Ζήτ. ἐν τῷ Κῶμος καὶ Κωμάζειν. Ὁ Σχολ. Γρηγορείου τὸν Ναζιανζ. ἔχει· "Πομπεύειν (λέγεται) καὶ ἐπὶ καλῷ, καὶ ἐπὶ κακῷ· ἐπὶ καλῷ μὲν, ὁπόταν τῆς ἑορτῆς οὔσης περιόντες ἐπ' ἀγορᾶς βαδίζομεν, εἰς τιμὴν κεκοσμημένοι τῆς πανηγύρεως· ἐπὶ κακῷ δὲ, ὡς ὅταν ἐν τῇ πομπῇ τῆς Διονύσου οἱ Ἕλληνες ἐφ' ἁμάξων περιόντες ἀλλήλοις ἔλεγον κακῶς, καὶ παρὸ τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι, περισσοπεῖα, λέγοντες, ἐφόρουν οἱ πλεῖστοι. Ἐντεῦθεν καὶ Πομπεύειν λέγομεν, τοὺς φανερῶς δρῶντας καὶ ὑβρίζοντας μετ' ὕβρεως ἀγομένους". Καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλέσσας

Καὶ ἐντεῦθεν οἱ πιθανοὶ ἀστεῖσμοὶ (χωραπάδες) καὶ αἱ ὕβρεις-λοιδορίαι, παρὰ Μενάνδρῳ "Ἐπὶ τὴν ἀμαξῶν πομπείαν σφόδρα λοίδορον" καλοῦνται. ὅτω χρῆται τῷ "Πομπεύειν, καὶ, Πομπεία, ἡ" ὁ Δημοσθένης. μεθ' ἧς παραβάλλεται καὶ ἡ τοῦ Ἀεσχίνου ἐν Πλάτ. 1014." Στιλπία, καὶ, Κωμάζω, αὐτὶ τοῦ, Λοιδορῶ, καὶ, Λοιδορία, ἰσχυροτέρα δέ ἐστιν ἡ τοῦ Ἡλιοδώρου (ἴ. σελ. 213.) ῥῆσις· "Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία". Τοῦτο ἴσως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ τοιαύτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς θεατρικῶν παιδιῶν, οἷον τῆς Τραγῳδίας καὶ Κωμῳδίας, ὅπερ κατὰ τοιοῦτον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς αὐτὰς καὶ ἐκτρεπτὸς εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τοὺς Ποιητὰς νὰ σωθέσωσι τοιαῦτα ποιήματα. Ὁρὰτ. Τέχν. Ποιητ. *Horatius Art. Poet. 275. ignotum tragicæ genus invenisse Camenæ dicitur & plaustris vexisse poemata Thespis, quæ canerent agerentque peruncti fœcibus ora.* Παρ' Ἡρακλείτῳ Ἀλληγ. 29. κεῖται τὸ, Πομπεύειν, Ἐνεργητ. ἀπ' ἐναντίας ἔχων τὸ, Εἰκάζειν. Ἆρα Σαφὲς - φανερὸν ποιῶ, δηκνύω, δηλόω, σαφηνίζω, φανερόω. ὅθεν

Πομπεία, ἡ. πατὸν τοῦ, Πομπή. Ζητ. καὶ ἐν τῷ, Πομπεύω.

Πομπεῖον, τὸ. τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἢ τὰ τῶν τὰς πομπὰς ὑποτιθέντων σκεύη. Ἡσύχ.

Πομπεύς, πατὸν τοῦ, Πομπός. Θεκυδ.

Πομπή, ἡ. (πέμπω) ἔφοδος καὶ ἐξαποστολή, παραπεμπή, ὅταν δηλαδὴ πολλοὶ ἄνθρωποι μετὰ παρακέλευσεως σωζομένους τινὰς, ὑποστέλλωσιν αὐτούς. Ἀποπεμψις, πέμψις, Ὑποστολή. Ὁδηγία, σωοδία, παρακομιδή, παρακολουθία, προπεμψις. Ὀδυσ. Ε. 32. ἰδιωτέρως δὲ ἡ δὴ πανηγύρει παράπεμψις, ἡ ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ πανηγύρεσι προόδοις, καὶ ἡ μετὰ νίκης ἐν θειάμβοις προέλευσις, ὅθεν τὸ Λατιν. *Pompa.* Ξενοφ. Ἀν. ἑ. ἑ. ἑ. Ἱππαρχ. β'. 1. γ'. 1. καὶ 2. δὴ κακῶς δὲ, αὐτὶ τοῦ, Πομπεία, ἐν τῇ σωωδίᾳ.

Πομπικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πομπὴν αὐτῶν ἢ δηλονότι δεῖος - ἱκανός. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Μεγαλοπρεπὴς, λαμπρὸς, ὁ προσοχλῶν καὶ θεωρεῖσθαι ἐπ' αὐτῷ διεγείρων· φέρων. Ξενοφ.

Πομπίλος, ὁ. πατὸν τοῦ Πομπός. ἰδιωτέρως δὲ καὶ ἰχθύς τις ποιὸς, ὅστις σωοδεύει τοῖς πλοίοις. *Gasteroteus ductor*, Λιν. Ὁρμὴ Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰσορ. ιέ. 23. καὶ Ἀθλιῶ. ζ'. 283.

Πόμπιμος, ὁ, ἡ. καὶ, Πέμπιμος, ίμη, ιμον. ὁ δηλονότι τὰ πρόσω φέρων, ὁ προπέμπων, ὁδηγὸς, σωοδοιπόρος. Ὁ Πλούταρχ. σωάπτων τοῦτο μετὰ τοῦ, Πορεύσιμος, δηλονότι τῇ σημαινούσῃ τὸ, Παρ' ὅτι δυνατὰ προαχθῆναι· προπεμφθῆναι. Παρ Εὐσεπ. Μηδ. 847. "Πόμπιμον". πατὸν ἐστὶ τοῦ, Πομπαῖον, ὃ ἐστὶ, Πεμφθῆναι.

Πόμπιος, ία, ιον. πατὸν τοῦ, Πομπικός. ὡς "Πέμπιος σολή". Διόδωρ. ιβ'. 40.

Πομπὸς, ὁ. ὁ πέμπων, παραπέμπων, ὁδηγὸς, συνοδοιπόρος. Ἰλ. Π. 671.

Πομποσολέω, ῶ. (σόλον πέμπω) σόλον ὑποτίθημι ἵνα σωζηφθῇ (πλοῖον) ὑπό τινα. τῇ νηὶ ἐκπέμπω τὸν σόλον. Λυκιαν. Καθόλου δὲ, ἐν πομπῇ φέρω· ἔχω. Σχόλ. ιδ'. σελ. 974.

Πομφολυγέω, παμφόλυγας ποιῶ - ῥίπτω, ὡς π. χ. τὸ ζέον ὕδωρ, κ. τ. τ. Διοσκορ. ἑ. 76.

Πομφολυγηρὸς, ρὰ, ρὸν. παρ' ὅτι ἔχει ἢ ῥίπτει πομφόλυγας.

Πομφολυγίζω, πατὸν τοῦ, Πομφολυγέω.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ. (Πομφόλυξ, παμφλάζω) ἡ μετὰ ἤχου ἀναβράζουσα πομφόλυξ. τὸ μετὰ πομφολύγων πάφλασμα - κόχλασμα - κόχλασμα τοῦ ὕδατος. Ἀεσχφν.

Πομφολυγόω, ῶ. εἰς πομφόλυγας μεταβάλλω.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πομφόλυγος εἶδος ἔχων.

Πομφολυγωτὸς, τὴ, τὸν. Μαθηματ. παλ. σελ. 66. "Περόναις πομφολυγωταῖς". πομφόλυγας (κόμβους) κατὰ τὸ ἄκρον ἐχούσας.

Πομφολύζω, πατὸν τοῦ, Πομφολύσσω.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ. ὕδατος κάχλασμα ἢ ἀναβρασμὸς, ἢ ἐν τῷ βράζοντι (ζέοντι-κοχλάζοντι) ὕδατι γενομένη εἴδησις, ἢ ὑδατώδες φύσημα, φύσκα. Ὁ Λουκιανὸς ἐρμηνεύει τοῦτο ὀμοῦ τοῖς, Φυσαλίς. "Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρηνῶν τινι καταῤῥάπτοντι ἀνίσκιμμένας, τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν σωκαγέρεται ὁ ἀφρός". καὶ ἡ ἐκ τῆς ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ὑδρόλυπος φυσαλίς. καὶ ἐνταῦθα, Πᾶσα φύσκα. 2) Ἡ τῆς ἀσπίδων κατὰ τὸ μέσον ὀχὴ, ἥτις ἄλλως Ὀμφαλὸς, λέγεται. 3) Τὰ λεπτὰ αἵματος (ἀφρὸς) τὰ κατώτερα, ὅπερ μάλιστα προσκολλᾶται ἐν τῇ ἀναλύσει αὐτῶν εἰς τὸν τοῖχον τῆς καμίνου. Διοσκορ. ἑ. 85. Ζητ. ἐν τῷ, Πεμφὶς, Πέμφιξ, Πομφὸς, καὶ Πεμφολύσσω.

Πομφολύσσω, πομφόλυγας - φύσκας ποιῶ - ῥίπτω, μετὰ πομφολύγων βράζω, κοχλάζω - χοχλάζω. ἀναβρύω μετὰ πομφολύγων. "Δάκρυα πομφόλυξεν". Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 215. ἀνέβρασθησαν - ἀνέβρυσαν - ἀνέβλυσαν - ὀξεχύθησαν δάκρυα. ὅπου ἄλλοι, "Παμφόλυξαν" ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Παμφλίζει, ζέμει". ὅπερ κάλλιον "Βαμβαλύζει, χραπτέον. ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· "Πομφόλυξ, καὶ, Πομφολύζω ἐκ τοῦ Παφλάζω, Παμφλάζω, Παμφλαλάζω, καὶ Παμφάλυξ".

Πομφὸς, ὁ. φύσκα, φυσκαλίς. "Πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης καπεπίμπλαται". πλησθῆναι - γεμίζει φύσκας. Ἱπποκράτ. ὅθεν, Πομφόλυξ. Ζητ. Πέμφιξ.

Πονέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (πόνος) ἐργάζομαι, δηλαδὴ, ἐνεργῶ, καταπραγάζομαι, μετὰ κόπου ποιῶ· ἐκτελῶ τι. Ἐνεργητ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ε'. 41. "Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν". πόνῳ (κόπῳ) ἐκτησάμεθα, ἃ δηλονότι τοῦ κόπου (τὰ ὀπτικὰ μὲ κόπον) ἀπεκτησάμεθα. Τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι. 348. ταὐτόν ἐστὶ τοῦ, Κάμνω. Προζενῶ ἢ Ποιῶ τινὶ ἄλγος - μάχην - πόνον - κάρασιν - κόπον - ἔργον. "Πονεῖ με". Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 268. ὡς καὶ ἐν τῇ σωηθείᾳ, Μὲ πονεῖ, πόνον μοι προξενεῖ. καὶ ἐνταῦθεν "Πονέομαι, πόνον - ἄλγος - κόπον - μόχθον ἔχω, πάσχω αἰσθάνομαι. "Κείνων πεπόνησο". Ἄρατ. 758. αὐτὶ τοῦ, Ἐσπουδάκεσαν ἔχε, φρόντιζε ὧδε σῦ. ὡδὲ ἐκείνων μέλητω σοι. ὡς καὶ τὸ "χεῖρος ὄφιος πεπόνηται" ὁ αὐτὸς. σίχ. 82. καταγίνονται μὲ τὸν ὄφιν. ἐν Ἰλ. Σ. 380. "ὄφρα ταῦτα ἐποιεῖτο", σωυπακούεται ἡ Τρῶ. ὁ Ἀπολλών. καὶ ὁ Ὀρφ. ἐν τοῖς Ἀργον. μετεχειρίσαντο τὸ, Ποιεῖσθαι, καὶ Ἐνεργητ. 2) Οὐδετ. Ἐργάζομαι, ποιῶ, κάμνω, δηλαδὴ, κοπιάζω, ἢ κοπιῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 28. "Ὀλίγον ποτησαντες χρόνον. 2) Κυμπικῶς ἢ κεκοπιακὼς εἰμὶ, κυρίως ὁμαι, χαίνω τὰς δυνάμεις μου. "Πεπονηκότος ἤδη τοῦ ἵππου". 4) "Ἀσχήμων γίνομαι. Σχόλ. ς'. ἀ. 12. "Στόλος πονήσας". ὅθεν

Πόνημα, τὸ. πατὸν τοῦ, Πόνος, ἔργον, σύγγραμμα, βιβλίον, ἐργόχειρον, ὅπερ μετὰ πόνου ἐξεργάζεταί τις.

Πονημάτιον, τὸ. μικρὸν πόνημα. Φώτ. Βιβλ.

Π

ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πονηρεύμα, τό. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ πονηροῦ.

Πονηρεύω, καί, Ποιηρεύομαι (πονηρὸς) πονηρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, πονηρὰ ἔργα πράττω, πονηρῶς φέρομαι, ἢ πολιτεύομαι. "Τοῖς καπὶ τῆσιν πονηρευομένοις". οἱ πάσχοντες καπὶ τινὶ τῆσιν. Ῥεφ. εἰς Ὀειβάσ. β'. 61.

Πονηρία, ἡ. κακὴ καὶ ἀχρεία κατάστασις ἢ ἰδιότης, κακία, ὑπελότης, ἀχρεὸς χαρακτήρ. Ξενοφ.

Πονηροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. ὁ διδάσκαλος τῆ πονηρῆ καὶ κακῆ. Σῆφαβ. ζ'. 463.

Πονηροκάρδιος, ὁ, ἡ. ὁ πονηρὰν καρδίαν ἔχων.

Πονηροκρατέομαι, οῦμαι. ὑπὸ πονηρῶν ἐξουσιάζομαι. ὄθεν

Πονηροκρατία, ἡ. ἡ ἐξουσία τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Διονύσ. Ἁλικαρ. ἡ. 5. καὶ, 31.

Πονηρολογία, ἡ. λόγος ἢ ὁμιλία ἀπὸ πονηρῶν πραγμάτων. Ἀριστοτ. Τοπικ. ἡ. 12. ἀχρεία φιλονεικία καὶ ἀβελτερία.

Πονηρόπολις, εως, ἡ. ἡ πόλις τῶν πονηρῶν, ἤτοι κακοποιῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων.

Πονηρὸς, ρὰ, ρὸν. καὶ Ἐπίρ. Ποιηρῶς, ὡς τὸ Μοχθηρὸς ἐκ τοῦ, Μοχθέω, καί, Καμαπρὸς, ἐκ τοῦ, Κάμαπος, σχεδὸν ὑπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας ποιούμενον. ταὐτὸν τῷ, Ἐπίποιος, καὶ, Κακοπαθὴς, κοπιαστικὸς, ὅ ἐστὶν, Ἐνεργητικῶς ὁ κόπον καὶ πόνον προξενῶν, κόπον καὶ πόνον ἔχων. 2) Ἄθλιος, παλαίπωρος, δυσυχὴς. Οἱ Γραμματικοὶ θέλουσιν ὅτι καπὰ παύτην τὴν σημασίαν ἀποπαριξύπως Πόνηρος γράφεται. οὕτω καὶ τὸ, Ἐπίρ. Ποιήρως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει τινὰ αὐτὴν παραγωγὴν καθ' ὅλας τὰς σημασίας, ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ διαφέρηται ἡ σημασία τούτη ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, καὶ ἐχὶ ἐκ τοῦ τόνου, καθὼς καὶ τόσαι ἄλλαι λέξεις. 3) Ἀχρεῖος, κακὸς, κακοῦργος. ἄχρηστος, ἀτιδάκτους, διεφθαρμένος (ὡς "Πονηρὸν κέρμα". κίβδηλον νόμισμα.) ἀνεπιτήδειος, ἀστίκεται τῷ, Χρησὸς, μετὰ δοτικῆς. 4) Ὁ δυσκόλως ἐις κακὸν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν. "Πράγματα πονηρά". ἀθλία καὶ δυσυχὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων. "σῶμα πονηρόν". ἀδύνατες καὶ ἄῤῥωστον σῶμα. "Πονηρὸν βλέπειν". αὐτὶ τοῦ, λοξὰ, στραβά. "Τόπος πονηρὸς" δύσβατος. 5) Ἠθικῶς δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἀχρεῖος, ἄχρηστος, κακὸς, κακόηθης, φαῦλος, κακοῦργος, δεινὸς, βαρὺς, πανοῦργος, κακόφρονος.

Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ. φίλος τῶν πονηρῶν, ὁ τὰς πονηρὰς καὶ ἀχρείους ἀνθρώπους ἀγαπῶν. Ἀριστοτ.

Πονηρόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ πονηρὰ ὄμματα ἔχων. ταὐτὸν τῷ, Βάσκανος, παρὰ τοῖς Ο'.

Πονηρωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτίκων ἢ κλίσιν ἔχων εἰς κόπος καὶ πόνος, ἤτοι ἐργασίας.

Ποιάω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Ποιέω. Ἡσύχ.

Ποιέις, έουσα, έον. ὁ ποιῶν, κάμνων, κοπιάζων, πάσχων.

Ποιοπαίκτωρ, ορος, ὁ. ὁ μετὰ τῶν πόνων - κόπων παίζων. ὅσις ἔχει τοὺς πόνους καὶ κόπους ὡς παίγνια. Μανίθ. δ'. 276.

Πόνος, ὁ. (πτύω, πέπονα) ἔργον, ἐργασία (ἀγγλικὰ) κάματος, γύμνασις, ἄσκησις. Ξενοφ. Κυρωπ. ζ'. ε'. 26. "Οἱ πόνοι ὤφελον τοὺς ἀγαθοὺς". ἐπὶ δὲ τῶ κακοπαθοῦσι, ἤτοι μετὰ κόπου ἀποκαμνούσου κάμα. Εὐριπ. Φοιν. 29. Κόπος, μόχθος, ἢ βαρὺ καὶ κοπιαστικὸν ἔργον, τὸ κόπον παρέχον, καὶ ἐνυπνίζει αὐτὸ τῆ, κόπωσις, χαύνωσις ἄλγος, ὀδύνη, νόσος, ἀῤῥωστία, ἢ τὸ ἐξ αὐτῆς αἴσθημα. 2) Ἀθλιότης, δυσυχία, πάθος, κακοπαθεία, παλαιπωρία, βάσανος.

Ποντιάς, άδος, ἡ. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ποντία, ὅ ἐστὶ Θαλάσσιος. Εὐριπ.

Ποντίζω, Μέλ. ίσω, βυθίζω - βυτῶ - ἐμβάλλω εἰς τὸν θάλασσαν, ἐν τῆ θαλάσση πνίγω. Σοφοκλ. καὶ, Αἰσχύλ.

Ποντικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἢ ἐν τῆ θαλάσση ὤν. Θαλάσσιος. Καὶ ὁ ἐκ τοῦ Πόντου ὤν, ὁ ἐν τῷ Πόντῳ κείμενος. 2) Ἐν τῆ σαυνθείᾳ λέγεται καὶ ὁ Μῦς (τὸ ζῶον), διὰ τὸ ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς πλοίων μεπακομισθέντος. Ἀριστ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 19. Πλίν. ἡ. 37. "Κάρυα ποντικά". Ζήτ. Λόσιμος.

Πόντιος, ὁ, ἡ. καὶ, Πόντιος, ία, ίον. ὁ διὰ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῆ θαλάσση ὤν. Θαλάσσιος. "Ἅλς ποντία". Σοφοκλ. τὸ ἐνδότατον μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος.

Πόντισμα, τό. (ποντίζω) παῦ ὅτι ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπ. Ἑλ. 1564.

Ποντισὴς, ᾶ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Καπαποντισὴς. Παυσαν. ἡ. 32.

Ποντόβροχος, ὁ, ἡ. (βρέχω) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ὁ ἐν τῆ θαλάσση βυθιζόμενος - πνιγόμενος. παρὰ πίς Ο'.

Ποντογενὴς, ές, ὁ, ἡ. (γίνω, γενὲς) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης γενηθεὶς - ἀναφυὴς - ἀναβλαστήσας. ὄθεν τὸ Θηλυκ.

Ποντογένεια, ἡ. ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης γενηθεῖσα, θυγάτηρ τῆς θαλάσσης.

Ποντόθεν, Ἐπίρ. ἐκ - ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τὸ πέλαγος. Ἰλ. Ξ. 395.

Ποντοθήρης, ε, ὁ, ὁ ἐν θαλάσση θηρεύων - ἀγρεύων, ἁλιεὺς, ψαρᾶς. Ἀνακλεκτ. β'. 263.

Ποντομέδων, οντος, ὁ. (μέδω) ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος ἤτοι βασιλεὺς, τῆς θαλάσσης. Ἐπίθ. τῶ Ποσειδῶνος. Ἔπιζε.

Ποντονδὲ, Ἐπίρ. εἰς τὸν πόντον - θάλασσαν.

Ποντοπλάνητος, ὁ, ἡ, ὸν, Ποντοπλανὴς, ὁ, ἡ. (πλανάομαι, πλανῶ) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῆ θαλάσση πλανώμενος.

Ποντοπορεία, ἡ. τὸν τὸν σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἡσίοδος ὡς Φηλυκ. (Θεογον. 256.) ὀνομα κύριον, ἐκ τῆς ἀρχαίας Ποντοπορὴς, αὐτὶ τοῦ, Ποντοπόρος.

Ποντοπορεύω, ταὐτὸν τῷ, Ποντοπορέω. Ὀδυσσ. Ε. 277. καὶ κατὰ Μέσην Διάθεσιν παρὰ Πλυτάρχῳ.

Ποντοπορέω, ῶ. πλέω - ἀρμηρίζω πορεύω, τινὶ θαλάσσαν, ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὑπάγω - πορεύομαι. ἐξαιρέτως δὲ, τὸ Πέλαγος διαπερῶ, πλέω μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος. αὐτίκειται τῷ, Παρὰ τινὶ ἀκτὴν πλέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑποπορος. ἐκ τοῦ

Ποντοπόρος, ὁ, ἡ. (πόρος, πείρω) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πλέων - ὑπάγων, ὁ τὸ πέλαγος διαπερῶν, ὁ ἐν τῆ θαλάσση - ἐν τῷ πελάγει τὸν δρόμον ποιούμενος, θαλασσοπόρος, πελαγοδρόμος, ὁ τὸ πέλαγος διαπορευόμενος. παρ' Ὁμήρῳ, σωτῆρες ὑπήστιον τῆς ὑποζυγίου πλοίου. Ἰλ. Α. 439.

Ποντοποσειδὼν, ῶνος, ὁ. ὁ τῶ πόντου Ποσειδῶν. ὅ ἐστὶν, ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης. Ἡσιοδικὸν.

Πόντος, ὁ. ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος. παρ' Ὁμήρ. 2) Ἰδιωτέρως δὲ ὁ Εὔξεινος, ὁ παρ' ἡμῖν καλούμενος, Μαύρη θάλασσα. καὶ ἐπαρχία εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας αὐτῆς. 3) Μεταφορικῶς, αὐτὶ τοῦ, Πλῆθος, μέγεθος.

Ποντοσεφὴς, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Παντίξοφος.

Ποντόφι, Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Πόντῳ, ὡς τὸ, Κεφαλῆφι.

Ποντοχάραβδος, ως, ἡ. ἡ τῆς θαλάσσης χάραβος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

βδις. ὁ Ἱππώναξ παρ' Ἀθηναίῳ (ιέ. σελ. 698.) καλεῖ ὕπω καὶ Πυλοφάγον-Ἀδηφάγον τινά.

Πονωπόνηρος, ὁ, ἡ. Ἀειοφ. Λυσιστρ. 350. Σφῆκ. 466. λίαν πονηρὸς, "ὅπως ἀναγνωσέον" Πόνῳ πονηρός.

Πόξ, ποκὸς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πόκος. ἐν τῇ Παροιμίᾳ "Εἰς ὀνὸς πόκας". ὅπου ὁ ὄνος μᾶλλον φέρει. Ζήτ. Πόκη.

Ποοφάγος, ταὐτὸν τῷ, Ποηφάγος.

Πόπανον, τό. πλακοῦς ὑπὸ ἄρτου εἰς θυσίαν προσφερόμενος. ταὐτὸν τῷ, Πέμμα. ἐκ τοῦ Πέπω, Πέπτω.

Πόπαξ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 139. "Ἰὺ, ἰὺ, πόπαξ". ὑπηφώνημά τι, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, Πόποι, ὡς καὶ ἐν σίχ. 142. πιθανῶς ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Ἀττικῷ, Πύπαξ.

Ποπάς, άδος, ἡ. "Ἱππειάδες πόπαδες". Ἀισθολεγ. ταὐτὸν τῷ "Ἱππείων πόπανα".

Ποπίζω, ὑπὸ τοῦ Ἔποπος, ὁπόταν αὐτὸς φωνάζῃ, Ὄπ, Ὄπ.

Πόποι, παρ' Ὁμήρῳ ὑπόφθεγμα ἐκπατικῶν ἢ ὀργιζομένων ἀνθρώπων. "Ὦ πόποι". Ἰλ. Α. 254. Ὦ θεοί! ὦ δαίμονες! τῆ ἀληθείᾳ! Οἱ Δρύοπες, θέλουσιν, ὅτι ὠνόμαζον τὰς θεὰς αὐτῆς Πόπας. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Χηροχοάφῳ λεξικῷ ἔχει "Πόποι, ὑπόφθεγμα χετλιαστικόν. Τινὲς δὲ ἔδοξαν εἶναι, ὦ θεοί. Ὁ γὰρ Εὐφορίων φησίν" "Ἐν δὲ πόποις ἔσαντο". Τινὲς δὲ τοῦτο βουλόμενοι, φασὶ σωκλοιφικὸν εἶναι. "Ἐν δ' ἐπόπεις" ἀντὶ τοῦ Ἐπόπτας. "Ποποῖ δᾶ." Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1080.

Ποππύζω, Μ. ὑσω. Δωεικ. Ποππύσδω. ὅθεν τὸ, Ποππυλιάζω, καὶ Δωεικ. Ποππυλιάσδω, καὶ ἐπεμβρύως, Πόππυσμα, καὶ, Ποππυσμὸς, ἐκφράζει τὸν δι' οὗ τὸ φυσήματος τόνον, τὸν ὁποῖον κάμνει τις διὰ τῆς συχνῆς σωσταλίψεως τῆς χειλέων, αἰαρροφῶν ἐν ταὐτῷ τὸν ἀέρα, δι' οὗ κολακεύει τὰ ζῶα καὶ τρὸς ἑαυτὸν ἕλκει αὐτά. Πυππυλίζω, ᾗ, Πυππύλισμα. Τσιαυτοτρόπως κολακεύει ᾗ κράζει τρὸς ἑαυτὸν, ὃ ἐστὶ, Ποππύζει, ὁ Ἀσκληπιὸς τὸν Ὄριωνα παρ' Ἀειοφ. ἐν Πλάτ. "Θεὸς ἐπόππυσε — δύω δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ". Διὰ τοῦτο Ποππύσματος ἐκρότων τινὰ εἰς τὰς ἀρχαίας θρόνους. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Πόππυσμα, σημαίνει καὶ τὸ, Κρότος, καὶ, Χηροκρότημα, τὸ διὰ τιμῆ κρότημα-κτύπημα τῆς χειρῶν. καὶ τὸ Κολακεύω, καὶ Κολακεία. Ἐντεῦθεν τὸ, "Ἐποπτυσεν αὐτόν". Τιμοκλῆς παρ' Ἀθην. δ'. σιλ. 407. αἰτὶ τοῦ, Ἐκολάκευσεν αὐτόν. Οἱ παλαιοὶ ἐσωπῶζον ἔτι νὰ τροφέρωσι τὸν τὸν ἦχον ἤτοι τὸ Πόππυσμα, καὶ ὁπόταν ἠκούοντο βρονταὶ, καὶ ἀστραπαὶ ἐφαίνοντο, Ἀειοφ. Σφῆκ. Παρὰ Θεοκρίτ. κεῖται τὸ, Ποππύζειν, Ποππύσδειν, καὶ, Ποππυλιάσδειν, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλὸν, ὃ ἐστὶ Συρίζειν, συραυλίζειν, φυσᾶν τὸν ποιμβρικὸν αὐλόν. Εἰδύλ. δ'. 7. καὶ 89. Ἐκφράζει ἔτι ᾗ τὸν ὃν περ ὑποταλὲ ἦχεν τὸ φίλημα. "Μάτηρ πόππυζε σεκυτῇ χείλεσι μυκοτάτοις". Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 113.

Ποππυλιάζω, καὶ, Ποππυλιάσδω. Ζήτ. Ποππύζω.

Ποππύσδω. Ζήτ. Ποππύζω.

Πόππυσμα, τὸ. καὶ, Ποππυσμὸς, ὁ. Ζήτ. Ποππύζω. Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 10.

Πορδακὸς, ταὐτὸν τῷ, Παρδακός.

Πορδαλὶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πάρδαλις.

Πορδαλέος, ὁ πόρδης ῥίπτων, πορδαλάς. Λυκιαν. ἐν Λεξιφ. ἐκ τοῦ

Πορδὴ, ἡ. ἡ μετὰ κρότου ἐκ τοῦ σώματος διὰ τοῦ σφιγκτῆρος ἐξερχόμενος ἄημος, πόρδος. ἐκ τοῦ Πέρδω.

Πόρδων, ὁ. παρ' Ἀρρίαν. ἐν Ἐπίκτ. γ'. κβ'. 80. καλοῦνται Πέρδωνες, οἱ κοινοὶ καὶ ῥερυπωμένοι Κυνικοὶ, οἱονεὶ Πορδαλάδες.

Πορεία, ἡ. τὸ πορεύεσθαι-βαδίσαι-ὑπάγειν. ὃ ἐστὶν, ἡ διὰ τῆς ποδῶν κίνησις-βάδισις. Ἀφίξις, τὸ βαδίσμα, καὶ ὁ τοῦ βαδίσαι-ὑπάγειν καιρός. Ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιποεία, ἡ ὑπὸ τόπου εἰς τόπον μεπάβασις, ταξείδιον. Ξενοφ. "Εἰμαρμένη πορεία". ὁ θανάτος. Πλάτ.

Πορεῖον, τό. μηχανή τις, δι' ἧς κινεῖταί τι ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν. "Τὸ ξοχον περεῖον". παρὰ Πολυβ. ἡ. 36. ξοχὰς ἔχυσα. ἐκ τοῦ Πόρος. Παρὰ Πλάτ. Νομ. γ'. "Πορεῖα, τά". τὰ τρὸς δρόμον ὑπηδεῖα μέσα, εἰς τὸ ποιῆσαι αὐτὸν εὐκολώτερον.

Πόρευμα, τό. (πορεύω) πορεία, βάδισμα, ὁδοιπορεία, ταξείδιον. Αἰσχύλ. Εὐμ. 234.

Πορευὺς, έως, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεύς.

Πορεύσιμος, ὁ, ἡ. (πορεύω) τόπος εἰς ὃν δύναται νὰ περάσῃ-νὰ βαδισπῇ τις. Ξενοφ. Κυρυπ. ζ'. ε. 7. ᾗ 8.

Πόρευσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πορεία. Σχολ. Λυκοφρ. 11.

Πορευτέος, έα, έον. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. ε. 3. τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ περάσῃ τις.

Πορευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ πορευόμενος-βαδίσαι-βαδίζων. ὅσις πορεύεται-βαδίζει. ὁ δυνάμενος πορευθῆναι.

Πορευτὸς, τὴ, τὸν. ἀπεραλμένος, πεμφθείς. "Πῦρ πορευτόν". Αἰσχύλ. Ἀγ. 286. ὅσις ἐπορεύθη-ὑπῆγε-ἐταξειδεύσεν. ὁ ὁδοιπορήσας καὶ ὁ διαπεράσας, διελθών. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Πορεύσιμος.

Πορεύω, Μέλ. εὐσω. φέρω, ἄγω-κομίζω ἢ σέλλω-πέμπω τινὰ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης. "Τὰς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι". Πλάτ. Φαιδρ. 27. Σοφοκλ. Τραχ. 560. Ἡλ. 802. "Πορεύσαντος". πέμψαντος, ἀποστείλαντος. Εὐριπ. Ἑκάβ. 447. "Ποῖαι τὰν πορεύσιν"; Ποῦ με τὴν αἰθλίαν ἄξεις, κομίσεις, ὃ ἐστὶ Πορεύσθῶαι ποιήσεις; Ποῦ θὰ με ὑπάγεις; (Πῶ θὰ μὲ στείλεις;) Μέσ. Πορεύομαι ὑπάγω, βαδίσαπῶ, βαδίζω, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ, ἀναχωρῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε. γ'. 3. "Κατὰ γῆν πορεύεσθαι", διὰ ξηρᾶς ὑπάγειν-ὁδοιπορεῖν. ὥσπ καὶ "Κατὰ θάλασσαν πορεύεσθαι". ὁ αὐτ. αὐτόθι ς'. β'. 2. Καὶ "Ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου πορεύεσθαι". ὁ αὐτ. 2) Διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκω, Ποιέζω, τροφηθεύω, τροξενῶ, δίδω. "Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν". Εὐριπ. Φοίν. 996. ἐκ τοῦ Πόρος. ὁ Ἡρόδοτ. ἔχει ἔτι καὶ "Ἐπόρευε", ἐκ τοῦ Πορίω, αὐτὶ τοῦ Διέξειμι, διεξέρχομαι, διέρχομαι, διαβαίνω, διαξίχω. "Τῶν συγγραμμάτων ἐπώρα". διεξήρχετο, ἀνεγίνωσκεν. Ἡρόδοτ. ά. 48.

Πορθέω, (πέρθω) καπαστρέφω, ἀφανίζω, ὀξολοθρεύω, ἐρημάζω, καθαίρω, ἁρπάζω, καπασκάπτω, ὀλλύω, καπακρημνίζω, λαφυραγωγῶ, λεπλατῶ, ἀγορομέω, πόλιν ἢ χωρίον. Ξενοφ. 2) Πολιορκέω. "Τοὺς καπαφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν ἀγθύμως", Διόδωρ. Σικ. ιά. 32. ᾗ ιβ'. 37. ᾗ Θεμιστοκλ. Ἐπιστ. ιθ'. 3) Βιαίως ἁρπάζω, ἀγχμαλωτίζω, ὑπὸ ἀνθρώπων. Εὐριπ. Φοίν. 573. ὅθεν

Πόρθημα, τὸ. τὸ ὀξολοθρευμθὲν, ἠφανισμθὲν, λαφυραγωγημθὲν. Λεπλάτισμα, καπαστροφὴ, ἁρπαγὴ πόλεως τινος. Πλούπαρχ. ἐκ Σύλλ. 16.

Πόρθησις, ἡ. ἐρήμωσις-καθαίρεσις-ἁρπαγή.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ. ὁ πορθῶν, ὀξολοθρευτὴς, ἀφανιστής.

Πορθητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πορθητὴς.

Πορ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πορθήτωρ, ερος. ταὐτὸν τῷ, Πορθητής.

Πορθμεία, ἡ. (πορθμεύω) ἡ ἀγαξις τῦ διαπερᾶν ποταμὸν τινά.

Πορθμεῖον, τό. ὁ τόπος ἔνθα διαπεραῦται ποταμός τις. 2) Καὶ τὸ πλοῖον, δι' ὦ διαπερῶσι τὸν ποταμόν. Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. ά. 20. 3) Ὁ διδόμβυος μισθὸς εἰς διαπέρασιν τῦ ποταμῦ, ναῦλος (καϊκιάτικα). Λεκ.

Πόρθμευμα, τό. διάβασις - διαπέρασις ποταμῦ τινός. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1566. "Ἀχέων πόρθμευμα". ὁ ποταμὸς Ἀχέρων.

Πορθμευτής, ὁ. ὁ διαπερῶν τὰς ὀδοιπόρες πέραν τῦ ποταμῦ. Ὁδυσ. 187. ὅθεν

Πορθμευτικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι αὐήκει εἰς πορθμεῖον, εἶναι ὑπηδήσιον εἰς τὸν πορθμέα.

Πορθμεύω, (πορθμὸς) πέραν τῦ ποταμῦ φέρω, ἢ διαπερῶ τὸν ποταμὸν, Ἐνεργητικῶς καὶ Οὐδετέρως. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 6. "Τίς ποτ' ἄρ' ἀὴρ ὅδε πορθμεύει"; διαπερᾶ, διέρχεται τὸν ἠρινὸν, καὶ ὡς ἐν Ἀνδρομ. "Δαίμων ὅδε, τὶς λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος". ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει "Πορθμεύειν ἰσχὺς, πόδα". αὐτὶ τῦ φέρειν ὑπὸ τὰ ἐμπορεῦεσθαι, βαδίζειν, περιπατεῖν. Καθόλυ δὲ Μεταφέρειν, μετακομίζειν, διαβιβάζειν. "Τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ πορθμεύειν". Ἀνακρεκτ. β'. σελ. 101. πορθμὸς, εἶναι εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμόν.

Πορθμήϊον, τό. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεῖον.

Πορθμία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεία.

Πορθμικὸς, ταὐτὸν τῷ, Πορθμευτικός. Κυρίως ὁ εἰς πορθμὸν αὐήκων.

Πορθμίον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεῖον.

Πορθμὶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεῖον. Ὀρφ. Ἀργον. 1139. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πορθμός. Διονύσ. Περιηγ. 344.

Πορθμὸς, ὁ. ῥεῦν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ἢ ποταμὸς, ἐφ' ᾧ περῶσιν ἀπὸ σκαφιδίυ εἰς τὸ πέραν. Ὁδυσ. Δ. 671. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πέρας, διαπέρασμα. Σοφ. Τραχ. 571.

Πορία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Εὐπορία. ἀμφ.

Πορίζω, Μέλ. ίσω. (πόρος) εἰς κίνησιν - βάδισιν ἢ ὁδὸν ὁδὸν φέρω. "Θεῶν καλῶς πορίζοντων". Εὐριπ. Μήδ. ταὐτὸν τῷ, Εὐοδόω. Καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ ἐχαίζομαι, διὰ τῦ τοὺς ἐφοδείσκω, κερδαίνω-πορίζω δι' ἄλλυ, ἢ εἰς ἄλλον τινα, οἷον "Μηχανὴν, σε'χρας, πόρον πορίζω". Ξενοφ. Μέσως, Πορίζομαι. πορίζω δι' ἐμαυτὸν, ὑποκῦ, λαμβάνω, κερδαίνω, ἔχω ὑπ' ἐνίους. "Τὰ ἀναγκαῖα, τὴν ζοφὴν, τὸν βίον πορίζεσθαι". παρὰ Μαθηματικοῖς καλεῦται Πορίζεσθαι, τὸ ἐκ τῆς ὑποδείξως ἔλκειν συμπέρασμα. παρ' Ἀριστ. Ἀναλυτ. ὑστέρ. ά. ἔστι δὲ τὸ Πόρισμα καπὶ τὰς Γεωμέτρας ἐκ τῆς εἰρημένης συλλογῆς. καὶ ἐνταῦθα ἔτι ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀποδεικτόν. ὅθεν Πόρισμα, τὸ, ἐκ τῦτο φανερῦται ἀξίωμα. Ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, Πρόβλημα. Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. Βιβλ. γ'.

Πόριμος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Προμηθ. 904. "Ἄπορα πόριμος". Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1449. Θεσμοφ. 777. Πλάτ. Συμπορ. ὅσοις δυνατὸν τὰ ἐφόδια ζῆπως ἵνα βιωδύσῃ καὶ ὠφελήσῃ ἑαυτὸν, ἔ ἐστὶν Κτητικὸς, ἐφοδιαστικὸς, παρὰ Θουκυδ. ἡ. 76. ταυτὸν τῷ, Εὔπορος.

Πόριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πορεῖον. 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ ταὐτὸν τῷ, Κάθισμα.

Πόρις, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πόρτις. Ὁδυσσ. Κ. 310. Εὐριπίδ. Βακχ. 736.

Πόρισμα, τό. τὸ κεκτημένον - ἀποκτημένον κέρδος, ὄφελος. 2) Ζήτ. ἐν τῷ, Πορίζω.

Πορισμὸς, ὁ. τὸ πορίζειν κέρδος, μηχάνημα τρὸς ὑποκτησιν τινός.

Πορισὴς, ὁ. ὁ πόρον τροξενῶν, ὁ διδάσκων πῶς δυνατόν τις νὰ ὑποκτήσῃ τι. οὕτω καλεῦσιν ἑαυτοὺς καὶ οἱ λῃσταί, κατ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. 2. 10. "Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ ποριστὰς αὐτὸς καλεῦσι νῦν". ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῦντο Ποριστοὶ, οἱ τὰς πόρυς εἰσπράττοντες δημοσίυ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖν. Ἔτι δὲ καὶ ἄρχοντες. Ὁ Ἀντιφῶν σωτερφέρει τὰς ἀρχὰς ταύτας κατ' "Τῶν ποριστῶν, τῆς πολιτείας, καὶ τῆς φρακτόρων, καὶ τῆς ὑπογραμματέων". Ἆρα, ὁ ἐναχολύμβυος τοῖς τὰ δημόσια εἰσοδήματα, καὶ εἰς αὔξησιν τούτων τροθυμούμενος. Ὁ Πτολεμαῖος Δικ. Σιναγ. σελ. 5. λέγει· "Ἡ δὲ αἴσθησις καὶ ὁ λόγος διάφημα καὶ μεσότητες, ὥσπερ ποριστικαὶ κατὰ τὰς τρὸς τὰ ἄκρα διαθέσεις". ὅθεν

Πορισικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων εἰς ποριστὸν, ὁ εἰς τὸ πορίζειν - φροντίζειν τοῖς τῆς ἀναγκαίων ὑπηδείοις. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. ά. 6. "Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ ποριστικὸν τῆς ὑπηδείων τοῖς στρατιώταις".

Πορισὸς, σὴ, σόν. ὃν ἐποριδη - ἐκέρδησέ τις, καὶ ὃν εὐκόλως δυνατὸν κερδῆσαί τις.

Πορκεύς, έος, ὁ. ὁ διὰ τῆ Πόρκη ἀγρεύων τὺς ἰχθῦς ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Πόρκις, ὁ. ὁ κέγκος, ὁ δακτύλιος τῆ δόρατος, ὁ συνέχων τὸν σίδηρον τρὸς τὸ ξύλον. Ἰλ. Ζ. 320.

Πόρκος, ὁ. εἶδος ἁλιευτικῆ δικτύυ, παρομοίυ τῷ, Γεῖφος. Πλ. Σοφ. 5.

Πορνεία, ἡ. (πορνεύω) ἡ ἀγαξις τῦ πορνεῦσαι, ἀσέλγεια.

Πορνεῖον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πορνεβοσκεῖον, οἶκος, ἐν ᾧ κατοικεῦσιν αἱ πόρναι. Ἀριστοφ.

Πορνεύτρια, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πόρνη. Ἀριστοφ.

Πορνεύω, (πόρνος) πόρνον, ἢ πορνίυ ποιῶ τινὰ Παθητικῶς καὶ Μέσως, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς πορνείαν, μεταχερομαι τὴν πορνείαν.

Πόρνη, ἡ. ἀσελγὴς γυνὴ, ἡ διὰ μισθῶ τὸ ἑαυτῆς σῶμα εἰς περιτέαν παραδίδῦσα· Ξενοφ. Ζήτ. Πόρνος.

Πορνίδιον, τό. Ὑποκορ. τῦ, Πόρνη. Ἀριστοφ.

Πορνικὸς, κὴ, κόν. παῦ ὅ,τι αὐήκει, ἢ τρέπει, ἴδιον εἶναι εἰς τὴν πόρνην.

Πορνιογέννητος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Νοθογενήτης, βέλτιον ὅμως τὸ, Πορνογενήτης.

Πορνοβοσκιομάχοι, οἱ τὰ πορνοβοσκεῖα ὑπερασπιζόμενοι. ἀμφ.

Πορνοβοσκεῖον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πορνεῖον.

Πορνοβοσκέω, ῶ. Μ. ήσω, πόρνας βόσκω, ὅ ἐστὶ, πόρνας κρατῶ - ἔχω - ζέφω, καὶ δίδω αὐτὰς διὰ μισθῶ.

Πορνοβοσκία, ἡ. τὸ ἐπάγγελμα τῦ πορνοβοσκῆ, τὸ νὰ κρατῇ τις πόρνας, καὶ διὰ μισθῶ δίδειν αὐτάς.

Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ. ὁ πόρνας ἢ πόρνας βόσκων, ὁ πόρνας κρατῶν καὶ διδὺς αὐτὰς διὰ μισθῶ, Προαγωγὸς, μαστρωπός.

Πορνογέννης, έος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πόρνης ἢ πορνίας γεγεννημένος, (Πυταίας υἱός).

Πορνογέννητος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πορνιογέννητος.

Πορνογράφος, ὁ, ἡ. ὁ περὶ πόρνας γράφων ἢ ζωγραφίζων. ὁ περὶ περιῶν καὶ ἑταιρίδων γράφων. Ἀθήν.

Πορνοκοπία, ἡ. ἀσέλγεια, ἀσωτεία. ἐκ τῦ

Πορνοκόπος, ὁ, ἡ. πόρνης, ἀσελγὴς, ὁ μετὰ πορνῶν συνεπαιγομένος. Μενάνδρ. Κατὰ τὸν Φρυνίχου οἱ Παλαιοὶ αὐτὶ τύτυ, Περιστερὴν, ἔλεγον.

Πορνομανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ μανίαν ἔχῃ πρὸς πόρνας ἔχων. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 432.

Πορ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πορνομοιχής, ές, ὁ, ἡ. πέρνης. ἀμφ.

Πόρνος, ὁ. ὁ διὰ μισθῷ παραδιδὺς ἑαυτὸν εἰς πορνείαν, ἢ ὁ μισθὸν-ἀργύριον διδοὺς συμμίγνυται ταῖς γυναιξί. Θηλ. Πόρνη, ἡ. ἡ πωλθῖσα τινὶ ἑαυτῆς σωφροσυνίαν ἢ τὸ ἑαυτῆς σῶμα, ἢ ἀργυρίου ἕνεκεν συμμιγνυμένη καὶ συμφθειρομένη τοῖς παρατυχοῦσι (Πυθαέα). Ἐκ τῦ Πέρνω, Πέπορνα τὸ πωλῶ, παραδίδωμι· ἢ τινὶ μίξιν πωλθῖσα. ἢ ὁ τινὶ μίξιν ὠνούμενος. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. α. ς'. 13. "Ὥρα ἐστὶ τινὰ ἀργυρίου πωλῆ-πόρνον ἀὐτὸν ὀνοκαλῦσιν. καὶ τὴν σοφίαν πωλθῦντας, σοφιστὰς ὥσπερ πόρνους ὀνοκαλῦσιν".

Πορνοσκόπος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς πόριας σκοπῶν-παρατηρῶν. ἴσως διέφθαρται ἐκ τῦ, Περισκόπος. ἀμφ.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ. πορνοσκόπος, ὁ ἐκ τῆς διοικήσεως ὑπὸ φόρου τινὸς ἄδειαν ἔχων εἰς τὸ κρατεῖν δυμοσίας πόρνας. Πολυδ.

Πορνότριψ, βος, ὡς τὸ Οἰκότριψ, παρὰ Σωσιφ. Ἐπιχ. λβ'. πόρνος. Ζήτ. ἐν πρ', Πορνοκόπος.

Πόρνοψ, οπος, ὁ. Αἰολικ. ταὐτὸν πρ', Πάρνοψ. Ζήτ. Πάρνοπες.

Πορνοφίλας, ταὐτὸν πρ', Πορνόφιλος. Ἀνθολ.

Πορνόφιλος, ὁ, ἡ. φίλος πορνῶν, ὁ τὰς πόρνας ἢ τὰς πόρνας ἀγαπῶν.

Ποροποιέω, ῶ. πόρον-ὁδὸν-ξύπαν-δίοδον-πέρραμα ποιῶ. ὄθεν

Ποροποιΐα, ἡ. ἡ τῦ πόρων δίοδος-ἀνοίξις. τὸ πόρον-βρόμον ποιεῖν. "Τῇ δι' ὅλε τῦ σώματος πορευποιΐα". Κλήμ. Παιδαγ. γ'. 9. διὰ ὅλε τῦ σώματος τῦ πόρων καθ' ὅλον τὸν σῶμα.

Πόρος, ὁ. (πείρω, πέπορα, ὀπὴ, ξύπαν, δίοδος) ὁδὸς-δρόμος-πέραμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις διὰ σκαφιδίε ὑπὸ τῦ ὕδατος ποταμῦ τινὸς εἰς τὸ πέραν. ἐμβασις, διαπέρασις τῦ ποταμῦ. λέγεται ἔτι καὶ ὅταν περάτις τὸν ποταμὸν διὰ τῦ ποδῶν, εἰς τόπον ὅπε τὰ νερὰ αὐτῦ εἶναι ῥηχά. Τὸ ποσὶ διαβατὸν μέρος αὐτῦ, τὸ πέραμα. καὶ ἐντεῦθεν ἡ Γέφυρα, παρ' Ἡροδότ. δ'. 136. καὶ ζ'. 10. "Λύσαντες τὸν πόρον". 2) Ἡ ὁδὸς διάβασις ὑπὸ τῆς θαλάσσης. καὶ ἐντεῦθεν ἡ Θάλασσα, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῇ διέρχεσθαι καὶ διαβαίνειν εἰς τὸ πέραν. ταὐτὸν πρ', Πορθμὸς, ἐσεὶν μέρος τῆς θαλάσσης. Κατὰ πόρον μὲν οἱ πεζοὶ-οἱ ἱππεῖς δὲ διεξελαύνοντες τὸν ποταμόν. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Θουκυδ. α'. 120. "Οἱ ἐν πόρῳ κατοκημένοι". οἱ ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ κατοικῦντες, οἵτινες διὰ τὴν ἐμπορίαν δύκολον διάβασιν ἔχουν τὰς τραγγματείας των. ὅπε ὁ Σχολ. λέγει· "Πόρον δὲ καλεῖ τὴν ἐμπορίαν. τοιῦτον καὶ τὸν ἐν ς'. 48. ὅπου σύγκεινται καὶ τὸ "Ἐν προσβολῇ". 3) Ὁδὸς-ξύπος, μέσον, μηχανὴ ἵνα σωθῇς ἢ ὑποκύψῃς τι. 4) Κίρδος, ὄφελος. 5) Εἰσόδημα, πρόσοδος, πρόεισμὸς, μέσον, δι' ὧ ἀπαντῶμεν τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα. ὡσεὶ ἡ Ξενοφῶν βιβλίον (ὡσεὶ Πόρων) συνέγραψε. 6) Παράταξις. "Μέρει τῆ σέρματος". αἱ μικραὶ ὁπαὶ, δι' ὧν διέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ ἡ ἄδηλος ἀπονοή. 7) Κάθε ὁπὴ-ξύπα δι' ἧς διέρχεται-διαπερᾷ τις, δίοδος, ἔξοδος. Ξενοφ. Κυρπ. α'. ς'. 19. καὶ β'. δ'. 17.

Πορπάζω, Μέλ. άσω. μετὰ πόρπης συναπτω-συμπλέκω-περιόω.

Πορπακίζω, Μ. ίσω. (πόρπαξ) ταὐτὸν πρ', Πορπάζω, ἐντεῦθεν τὸ, Διαπορπακίζω. ἐμβάλλω τὴν χεῖρα διὰ τῆς πόρπακος, ὅ ἐστι, κρατῶ τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος διοικῶ αὐτήν. ὅπου κεῖται καὶ τὸ "Πορπακισάμενος". τὴν ἀσπίδα διὰ τῆς πόρπακος λαβὼν ἔφερε. Ἀριστοφ. Λυσ. 106.

Πορπακοφορέω, ῶ. τὴν ἀσπίδα φέρω-κρατῶ διὰ τῦ πόρπακος. Σχόλ. Βισέπτ εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 105. ἐκ τῦ

Πόρπαξ, ακος, ὁ. ἡ λαβὴ (τὸ χερόλιον) ἢ ὁ κεῖκος τῆς ἀσπίδος· ἤτοι τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος ὠρόθημα, δι' ὃ τὴν χεῖρα διείρουν. ἢ, ὁ ἀνέχων τὴν ἀσπίδα, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἀείρεται. ἐκ τῦ Πόρτη. ὡς τὸ Τάσις, Τάραξις, καὶ Πίνδος, Πίνδαξ. ὁ σχηματισμὸς ὅτι σημαίνει μεῖζον τερον αὔξησιν καὶ μέγεθος, παρὰ μείωσιν καὶ τὸ μικρόν. ἐν Ῥήσ. 384. κεῖται "Πορπακες" οἱ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τὰ ἵππια ἱμάντες, ἢ μέρος τι τῆς λωρέων τῦ χαλινῦ. Ζήτ. Ὀχαέν.

Πορπάω, ταὐτὸν τῷ, Πορπάζω.

Πόρπη, ἡ. ἀγκὰρ, ταὐτὸν τῷ, Περόνη, δι' ἧς συνέδεον τὴν χλαμύδα ὑπὸ τὸ ὦμον (Fibula). "Ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῦ Πείρω, κυρίως ὁ κεῖκος αὐτὸς τῦ ὀργάνε ἐφ' ᾧ σερεῦται ἡ περόνη. Καθόλε δὲ, θηλικωτερον (φιβμπα)-περόνη, κ. τ. τ. δι' ὃ σερεῦται σύδυμα τι ὑπὸ τῦ σώματος. Καπὶ τὸν Πολυδεύκ. ζ'. 54. ἡ μὲν Πόρπη ἔκειτο ὑπὸ τὸ σήθος, ἡ δὲ Περόνη ὑπὸ τῆ ὤμων. Ἰλ. Σ. 401. ὄθεν

Πορπηδόν, Ἐπίρ. καπὶ τὸν ζόπον τῆς πόρπης.

Πόρπημα, τὸ. (περπάω) ταὐτὸν τῷ, Πόρπη. καὶ τὸ διὰ τῆς πόρπης ὑπὸ τὸ σώματος περεύμενον σύδυμα.

Πορπόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Πορπάω. ὄθεν

Πόρπωμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πόρπημα.

Πόρρω, Ἐπίρ. ἄποθεν, (ἐμποθὰ), ὑπὸ τὰ ἔμποθεν, μακρὰ. ὄθεν, Πορρώτερος, Συγκειτ. καὶ Ἐπίθετ. καὶ Ἐπίρ. "Πορρωτέρω", μακρύτερον ὑπὸ τὰ ἔμποθεν. Ὑπερθετ. "Πορρωτάτω" πολλὰ μακρά. "Πόρρωθεν" μακρόθεν. Ἀντὶ τῦ, Πόρρω, τινὲς ἔφον, καὶ, Πόρσω, ἀφ' ὃ κατὰ μετάθεσιν τῆς στοιχείων τὸ, Πρόσω, ὑπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Πορσαίνω, ταὐτὸν τῷ, Πορσύω. Ἰλ. Γ. 411. "Ὑμν. Δημητρ. 156. "Δαίμονα πορσαίνοντες". Ἀπολλών. α'. 719. Θεραπεύοντες. "Θυγατέρα πορσαίνεσκον". ἐκόσμων. ὁ αὐτ. δ'. 897. "Λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσυνέσθαι". γ'. 840. "Ἐφετμὰς πόρσυνον". δ'. 1107. ἀλλ' ἐν α'. 909. "Πορσυνέσθαι". ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Τρέφειν.

Πόρσιον, τὸ. Ζήτ. Πόρσω.

Πορσύνω, ἐκ τῦ Πόρω. Μέλ. Πόρσω, Πορέω, ὡς τὸ Ψέρω, Φέρσω, κ. τ. τ. Ποιητικ. μ' ὅλον τῦτο μεταχειρίζεται αὐτὸ συχνάκις ὁ Ξενοφῶν, αὐτὶ τῦ, Κοσμῶ, ἑτοιμάζω, εὐζωπίζω, καλλωπίζω, παρασκευάζω, καταισκευάζω, φροντίζω, ἐπιμελῶμαι, ποιέζω, παρέχω, ἐκπελῶ, ὑποπλῶ, κάμνω, ἐφοξεύω. "Καὶ τοῖς πολεμίοις, τὰ ἐπιτήδεια πορσυνῶν". Κυρκπαιδ. ζ'. ι'. 15. "Ὡς δὲ τὸν ποταμὸν ὅπως ἐπορσύετο". ὡς δὲ ἡ διάβασις τῦ ποταμῦ ὅπως ἡτοίμαζο. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέες "Πορσύεται" αὐτὶ τῦ Ὁδεύεται. καὶ ἔτι ἔχει "Πορσύων, ἐρετίζων. Σοφοκλ. Αἴ. "Ἐγὼ δὲ πάλλα πάντα πορσύω". παρέζω. 2) Ὡς τὸ, Θεραπεύω, τιμῶ. Πίνδαρ. Ὀλύμ. ς'. 54. "Θεὸν ὡς πορσαίνουσι". Ἀπολλών. καὶ Εὐσεπ. Ῥήσ. 878. Θαυμάζουσι, Θεραπεύουσι. "Κεῖνα πορσυνέσκε λέχος". Ἰλ. Γ. 411. κοινωνῆσα, παρέχουσα, δίδουσα μέρος αὐτῷ τῆς στρωμνῆς, ὅ ἐστι, μετ' αὐτῦ συγκοιμηθῆναι, συγκοιτασθῆναι, ὅπερ ἄλλως παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Γ. 403. καὶ Η. 347. "Παρὰ μήτηρ λέχος ἔπι". λέγεται διὰ γυναικὸς (συζύγου), ἥτις ἑτοιμάζει τὴν στρωμνὴν διὰ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, καὶ κοιμᾶται μετ' αὐτῦ. ὅπου κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ, καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ὑπὸ συζύγων γυναικῶν διλαδὴ καὶ ἄλλων ἢ παλλακίδων, αἱ τινες

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

σρωννύσαι τῷ κοίτῳ συγκοιμῶνται μετὰ τοῦ κυείν αὐτῷ. ἀεὶ δ' ἔτι ὅτε Θεόκριτος καὶ Εὐριπίδ. "Σπορέσαι, καὶ, "Ὑποσπορέσαι λέχος τινί", εἶπον.

Πόρσω, ταὐτὸν τῷ, Πόρρω. ὅθεν τὰ Συγκειτ. Πόρσιον, ἡ, Πορσωτέρω. καὶ τὰ Ὑπερθετ. Πορσωτάτω, ἡ, Πορσώπατα.

Πορτάζω, δαμαλίζομαι. Ἡσύχ.

Πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ. ὅθεν τὸ Υποκορ. Πορτάκιον, τὸ, μόσχος, μοσχάριον, νέα ἢ νέος βοῦς, δαμάλιον, ἢ δάμαλις. Ἰλ. Ρ. 4. "Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις ἀεὶ πόρτακι μήτηρ".

Πορτὶ, Δωρικ. αὐτὶ, Πρὸς, Πρότι. Ζήτ. Προτί.

Πόρτις, ιος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πόρταξ. νέος ἢ νέα βοῦς, δάμαλις, δαμάλιον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 314. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. "Κεραὴ πόρτις". ἡ ἔλαφος, τὸ ἐλάφιον. 2) Νέος ἢ νέα ἀνθρωπος, νεανίας, κόρη, νεανὶς.

Πορτιτρόφος, ὁ, ἡ, (τρέφω) ὁ πόρτακας ἤτοι μόσχους ἢ δαμάλεις τρέφων. Ὅμηρ. Ἴλ. Ἀπόλ. 20. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Πορτιφόρος, ἐπ' ἀμφιβόλων τινὸς σημασίας.

Πορφύρα, ἡ. εἶδος θαλασσίου ὀστρέου, κογχύλη. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 4. 2 (Ὁ δὲ αὐτῆς χυλὸς καὶ τὸ χρῶμα (τὸ ἄνθος) δι' ὃ βάπτουσι τὰ ἔριά τινες μαλλός. Ἔστι δὲ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐρυθρὸν-κόκκινον-λαμπρόν. Ὅρα Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. ε'. 13, 3) Ὁ δὲ αὐτῆς βεβαμμένος μαλλὸς, καὶ τὸ ἔνδυμα, ὅπερ ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς. "Πλατεῖα πορφύρα". τὸ πλατὺ ἐπανωφόριον τῆς Ῥωμαίων. Δημήτρ. Φαληρ. §. 108.

Πορφυραῖος, αὐτὶ, Πορφύρεος. ἀμφ.

Πορφυράνθεμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πορφυρανθὴς. Πλάτ. Πλάτ.

Πορφυρανθὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἀνθους πορφύρας ὤν. πορφυρᾶς.

Πορφύρειον, τὸ. Ζήτ. Πορφύρεον.

Πορφύρειος, ᾱ, Πορφυρέα, -έη, -εον, ἡ, σπανιολογ. Πορφυρᾶς, ρᾶ, ρᾶν. ὁ ἐρυθρὸν-κόκκινον, ἤτοι πορφύρας χρῶμα-βαφὴν ἔχων, ὁ μετὰ πορφύρας βεβαμμένος. Ἆρα, σημαίνει ποτὲ μὲν, τὸ σκοτεινὸν ἤτοι μελανοειδὲς ἐρυθρὸν χρῶμα, βαθὺ κόκκινον, ποτὲ δὲ, τὸ καθαρὸν ἤτοι ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν, ὡς τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος ἢ τῆς κρεμιζίας, ἢ ποτὲ τῆς ἰοειδοῦς (βιολέττο). Ὁ Ὅμηρος ἔχει "Πορφύρεον κῦμα". Ἰλ. Α. 482. αὐτὶ τοῦ, Μέλαν ἢ ἰοβαφές. καὶ ἐν Ε. 83. "Πορφύρεος θάνατος". αὐτὶ τοῦ Μέλας ἢ ὁ δι' αἵματος. ἐν Θ. 221. "Πορφύρεον φάρος". αὐτὶ τοῦ, Ἐρυθρὸν ἱμάτιον. ὡς καὶ ἐν Ω. 796. "Πέπλος πορφυρεός".

Πορφυρεύς, έως, ὁ, ἡ, Πορφυρεὼς, τοῦ, ὁ. (πορφυρέω) ὁ ἁλιεὺς, ἁλιεὼς τῆς πορφύρας. καὶ ὁ τὸ πορφυροῦν χρῶμα βάπτων. Ἀριστοτ. προβλ. καὶ Λουκιαν.

Πορφυρευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς τὸ πορφυρεύειν ἢ εἰς τὸν πορφυρέα αὐτῶν-ἁρμόζων.

Πορφυρεύω, πορφύρας ἁγρεύω-ἁλιεύω. παρ' Ἀθην. σιλ. 87. Μέσ. Πορφυρεύομαι, πορφύρας πιάνω.

Πορφυρέω, ῶ. Μ. ἰσω. ταὐτὸν τῷ, Πορφύρω. πορφυρᾶς εἰμὶ ἢ γίνομαι, κοκκινίζω. Οὐδετ. Νόν.

Πορφυρίζω, Μ. ἰσω. ὀλίγον τι πορφυρᾶς εἰμὶ, τοῦτ' ἔστι τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνω.

Πορφύριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Πορφύρα. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πορφύρειον, τὸ. Σξάβ. ιε'. σελ. 1098. ταὐτὸν τῷ, Πορφυροβαφεῖον.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ. τὸ πορφυροῦν ἤτοι κόκκινον ἱμάτιον, ἢ ἐφάπλωμα-σκέπασμα. Ξενοφ. 2) Εἶδος πτηνοῦ διαφόρου τοῦ, Πορφυρεῶνος, παρὰ τὸν Καλλίμαχον παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 388. ἔνθα ὅρα καὶ τὸν σχετικὸν αὐτῷ.

Πορφυρίτης, ᾱ, ὁ. καὶ, Πορφυρεῖτις, ιδος, ἡ, ὅμοιος-ὁμοία τῇ πορφύρᾳ.

Πορφυρίων, ονος, ὁ. εἶδος πτηνοῦ, ὡς ἡ πέρδιξ, περὶ τὰ ὕδατα διατρίβοντος, ἐκ τοῦ χρώματος παρονομασθέντος. Fulica porphyrio, Λιν. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. 12. καὶ ἡ. 8. ἡ μυθώδης σχετικὴ αὐτῷ παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 388. 2) Ὄνομα Κήτους τινός, καὶ Γίγαντος. Παρ' Ἀρτεμιδ. β'. 14. καὶ εἶδος θαλασσίου Πολύποδος.

Πορφυροβάπτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πορφύρας ἢ ἐν τῇ πορφύρᾳ βεβαμμένος.

Πορφυροβαφεῖον, τὸ. ἐργαστήριον-τόπος ἐν ᾧ βάπτουσι τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια.

Πορφυροβαφὴς, έος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πορφυρόβαπτος.

Πορφυροβάφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια βάπτων.

Πορφυρογέννητος, ὁ, ἡ. παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Συγγραφεῦσιν ἐκαλεῖτο ὁ ἐν πορφυροῖς δωματίοις γεννηθείς.

Πορφυροειδὴς, έος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -ειδῶς. ἡ, Πορφυρώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ πορφύρᾳ. ὁ πορφύρας εἶδος ἔχων. Εὐριπ.

Πορφυρόεις, όεσσα, όεν. ὁ πορφυρᾶν χρῶμα ἔχων, σημαίνει δὲ ἡ λέξις ταὐτὸν ὅπερ καὶ τὸ Πορφύρειος, ποτὲ μὲν τὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ποτὲ δὲ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθαρόν. καθόλου δὲ, τὸ λαμπρὸν χρῶμα ὁποιασδήποτε βαφῆς.

Πορφυρόζωνος, ὁ, ἡ. ὁ πορφυρᾶν ζώνην ἔχων.

Πορφυρόκαυλος, ὁ, ἡ. ὁ πορφυρᾶν καυλὸν ἔχων.

Πορφυρομιγὴς, έος, ὁ, ἡ. (μίγω, μίγνυμι) ὁ μετὰ πορφύρας μεμιγμένος.

Πορφυρόπεζος, ὁ, ἡ. ὁ πορφυρᾶ πέζαν-ἴσια, ἢ πορφυρᾶν πόδα ἔχων.

Πορφυροπώλης, ᾱ, ὁ, ἡ. Θηλ. Πορφυρόπωλις, ἡ. ὁ τὰ πορφυρᾶ ἢ πορφύραν πωλῶν, ἢ πορφύραν πωλοῦσα.

Πορφυρόστρωτος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πορφυρᾶς στρώματος καπετσωμένος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 919.

Πορφυροστόμων, ονος, ὁ, ἡ. (στόμα) παρὰ Πολυαιν. δ'. 3. 24. ἑρμηνεύεται ὁ πορφυρᾶν στόλην ἔχων, μετὰ πορφύρας ἐνδεδυμένος, ὡσαὐτὼ τὰ ἑλληνικὰ, Πορφυρόστομος.

Πορφυρόω, Πορφυρᾶν ποιῶ. Γλωσσ.

Πορφύρω, (πορφύρα) ἐνεργητικῶς κεῖται μόνον παρὰ Νόννῳ, αὐτὶ τοῦ, πορφυρᾶν βάπτω. Ἡ παλαιὰ σημασία τούτου παρ' Ὁμήρῳ ἐστὶν ἑξαπλῆ, λεγομένη ἀπὸ τοῦ Χρώματος τῆς πεπαραγμένης θαλάσσης, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 16. "ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κινθῷ", ἤτοι ἢ, "Κύμα πορφύρεον". Ἰλ. Α. 482. Φ. 326. καὶ, "Ἁλὸς πορφυρέης". αὐτὶ τοῦ πεπαραγμένη καὶ μελανίζουσα θάλασσα. "Ἆρα τὸ, Πορφύρω σημαίνει κυείσως, ὡς πορφυρεῦς φαίνομαι, ἔνθεν ἕπεται τὰ εἰκάσητις, ὅτι τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἦτον βαθὺ ἐρυθρὸν, ἢ κόκκινον πρὸς τὸ σκοτεινὸν κλῖνον, ἢ ἐνεπύθεν ὁ Ὅμηρος καὶ "Αἷμα πορφύρεον". καὶ, "Θάνατος πορφύρεος", εἶπεν. Ἰλ. Ε. 83. ὁ αὐτὸς ἐξέλαβεν ἔτι τὴν λέξιν ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως καὶ πεπαραγμένης θαλάσσης, μεταφερικῶς καὶ δηλ τῆς ἐν ἀγωνίᾳ καὶ πραχῇ καὶ ὑπὸ φροντίδων αἰσθανομένων ἀνθρώπων, ὡς, "πολλὰ δὲ οἱ καρδίη πόρφυρε μήσατο". Ἰλ. Φ. 551. Δ. 427. καὶ 527. Ι. 309. ὅπου ὁ Εὐσάθιος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

θιος ἐρμηνεύει, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο, καθὰ καὶ ὁ Οὐιργίλιος Αἰν. Γ. 34. "*Multa agitabat animus*. μεγάλως διεκλονεῖτο - διεπαράττετο ὑπὸ τῆς φροντίδων ἡ ψυχὴ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Καλχαίνω. Ὁ Ἡσύχιος ἔτι ἑρμηνεύει τὸ, Πορφύροντες, διὰ τὸ κακοτεχνεῖντες, ὅπερ ἐστὶ κακὰς σοχασμὰς ἔχοντες.

Πορφυρώδης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πορφυροειδής.

Πορφυρώματα, τὰ. τὰ εἰς θυσίαν προσφερόμενα ταῖς Θεαῖς (Δήμητρός τε καὶ Περσεφόνης) χοίρεια κρέατα.

Πορφυρώτερος, έρα, ερον. πλέον πορφυροῦς. ἐκ Διοσκουρίδης. Ἀμφ.

Πόρω, Μέλ. Πόρσω, ταὐτὸν τῷ παραγομένῳ Ποιέζω, δίδω - παρέχω. χαείζω - ἐκχεῶ, κ. τ. τ. Ἰλ. Ψ. 893. "-- ἥρωϊ πόρωμεν". δώσωμεν. Π. 178. "-- πορὼν ἔδνα". παραλαβὼν, δοὺς, χαείσας. ὅθεν Ἀόριστ. β'. Ἔπορον, καὶ τὸ Ἀπαρέμ. Πορεῖν, ἐν χρήσει. Ἰλ. Ζ. 168. Ψ. 267. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1458. κεῖται· "εἴτις τὸν Θησέα δεῦρο πόροι". ὅπερ ἐν εἴχω 1476. "Περδῦσαι", κεῖται, αὐτὶ τῷ Ἀποστέλλω. Ἰλ. Ι. 509. "Πόρε καὶ σὺ κέρησιν ἑπέσθω τιμήν". αὐτὶ τῷ, Ὥστε ἕπεσθαι. Ἰλ. Π. 185. "Πόρε δὲ οἱ υἱόν". αὐτὶ τῷ, ἐγείνησε καὶ ἔδωκεν αὐτῷ υἱόν. Ἰλ. Ω. 60. "Ἀνδρὶ πόρον παρακοίτην". ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γυναῖκα. Ἀπολλών. Δ. 590. αὐτὶ τῷ, Ἀνοίγειν.

Ποσάκις, Ἐπίρ. πόσας φορὰς.

Ποσαπλάσιος, ία, ιον. ἢ Ποσαπλασίων, πόσος πολύς;

Ποσαπλῶς; Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ποσάκις; πολλαχῶς, ἀναειθμήτως, πολλάκις. Ψαλ.

Ποσάπους; πόσους πόδας ἔχει; Πλάτ.

Ποσαχῆ; Ἐπίρ. εἰς πόσας πολλὰς τόπους;

Ποσαχῶς; Ἐπίρ. κατὰ πόσας ζόας; πόσων λογιῶν;

Πόσε; Ἐπίρ. πρὸς ποῖον μέρος; πῆ. Ἰλ. Π. 422. "Πόσε φεύγετε"; Ζήτ. Πόθεν.

Ποσειδᾶς, ᾶνος. ὁ. Δωεικ. ἢ κάλλιον Ποτειδᾶς, ᾶνος, ὁ, ἡ Ποτειδάνιος, αὐτὶ τῷ, Ποσειδῶν, κ. τ. τ.

Ποσείδειον, τὸ. ὁ ναὸς τῆς Ποσειδῶνος.

Ποσείδειος, καὶ Ἰωνικ. Ποσειδήϊος, ταὐτὸν τῷ, Ποσειδώνιος, ὁ αὐτὸκων, ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα. Ὀδυσσ. Ζ. 266.

Ποσειδεών, ῶνος, ὁ. Μὼν παρ' Ἀθηναίοις, τῇ β'. τῶν καθ' ἡμᾶς Δεκεμβρίων ἀρχόμενος, καὶ λήγων τῇ αὐτῇ τῶν Ἰουλιακῶν. Πλούταρχ. εἰς Καίσαρ. 37.

Ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ. πλοῦς τῆς Ποσειδῶνος, αὐτὶ τῷ, Ποσειδωνία. ἢ Ἀλκυών.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ. ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης. Νεπτούνο, Ἰταλ. Ἡσίοδ. Θεογν. 453. Ἀπολλόδ. Α. 3. Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ στοιχεῖον τῆς θαλάσσης, τὸ πλοῦ θάλασσαν δηλοῦν. ἢ Αἰτιατ. Ποσειδῶνα, καὶ, Ποσειδῶ. ὅθεν

Ποσειδώνιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς Ποσειδῶνα αὐτόκων "Ποσειδώνια, τά". ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἱερά. Ἑορτὴ τῷ Ποσειδῶνι.

Ποσειδώνιον, καὶ -ώνιεν, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Ποσειδῶνι.

Πόσθη, ἡ. τὸ αἰδοῖον τὸ ἄρρεν, ἡ ἀκροβυστία, ἤτοι τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ περιττὸν δέρμα. Διοσκουρίδ. δ'. 157. καὶ αὐτὸ τὸ τῶν ἀνδρῶν μόριον. Ἀετιοφαν. ἐντεῦθεν κατὰ παραφθορὰν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, Πόσθα, ἡ. ὅθεν

Ποσθία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Κειθὴ, τὸ παρὰ τῇ βλιτοφαείδι γινόμενον κειθώδειον. Γαλην. Φαίνεται ὅτι ἦτον δηλυκὸν τῷ Ἐπιδίτη, Πόσθιος.

Πόσθιον, τὸ. ὑποκορισ. τῶ, Πόσθη. Ἀετιοφαν.

Πόσθων, ονος, ὁ. ἢ, Ποσθωνδὺς, έος, ὁ. ὁ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα ἔχων (ψωλαρᾶς). Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1300.) αὐτὶ τῶ, Νέον παιδίον, παιδάριον. οὕτω γὰρ ὑποκορεζόμενοι ἔλεγον ὑπὸ τῆς αἰδοίας. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

Ποσιδήϊον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ποσείδειον. Ἰλιάδ. Β. 506.

Πόσιμος, ίμη, ιμον. (πόσις, ἡ) ταὐτὸν τῷ, Πότιμος.

Ποσιπτερνίδες, αἱ. (πῦς, πτέρνα) αἱ κοῖλαι τῆ πτέρνᾳ φλέβες. Σκιάδ. ὡς Ἱπποκράτ. ἴσως αὐτὶ τῶ, Ποτιπτερνίδες, αἱ τὸ, Ποτὶ, αὐτὶ τῆς Πρὸς ἦτοι Ἰωνικὸν, καὶ ἐχὶ Δωεικόν.

Πόσις, εως, ἡ. (πίνω, πόω) τὸ πίνειν, τὸ ποτὸν, πότος, πῶμα. Ἰλ. Τ. 2. 10.

Πόσις, ιος, ὁ. ὁ μνήστωρ, ὁ συμφίος (ἀρραβωνικὸς) Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. ζ'. 15. 2) ὁ αὐτὴ τῆς γυναικὸς, ὁ σύζυγος. Ἰλ. Ε. 71. καὶ Ζ. 240. ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 550. δέχεσθαι τὸ Πόσις ὑπὸ τῆ Ἀνὴρ, ἐκλαμβάνων τὸ μὴ αὐτὶ τῆ συνόδινος, ὃ ἐστὶ ὁ μὴ κατὰ νόμον συγκοιμώμενος γυναικὶ, τὸ δὲ, αὐτὶ τῆ σύζυγος. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τῆ Πόθος.

Πόσος, η, ον. ὑπὸ Ποσόπτος λεγόμενον, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Πόσον Μέγας; Πόσον πολὺς; Πόσου ἄξιος; Πόσον ἀκεβός; Ξενοφ.

Ποσὸς, η, όν. λέγεται ὑπὸ τινος ἀδιορίστου ποσότητος, ἢ μεγέθους. "Ἐπὶ ποσὸν" ἕως εἰς τινα βαθμὸν, ἕως εἰς τινα ἢ κάπειον ὀλίγιστον καιρὸν. Λέγεται ἔτι καὶ, "Ἐπὶ ποσόντι". σχεδὸν ἐκφράζεται μὲ τὸ χυδαϊκὸν, Κάμποσος. Οὐδετέρως τὸ Ποσὸν, ταὐτὸν τῷ, Ποσότης, ἡ.

Ποσοσυλλαβος, ὁ, ἡ. πόσας συλλαβὰς ἔχει; ἐκ πόσων συλλαβῶν συνυφέστηκε;

Ποσότης, ητος, ἡ. (πόσος) λέγεται ὑπὸ μεγέθους, ἀριθμῶ, καὶ μήκους.

Ποσόω, ῶ. (πόσος) ποσόπτα τινα δίδω, ἢ ποσιδίζομαι ἀκριβώτερον ποιῶ, ἢ ἐκτιμῶ τι ἀκριβέστερον. Θεόφρ. Χαρακτ. κγ'. "Θεῖναι τὰς ψήφους, καὶ "ποσῶν αὐτὰς καὶ ἑξακοσίων, κατὰ μίαν". ἐκτιμᾶν δηλαδὴ τὴν μίαν αὐτὶ τιμῆς τῶν ἑξακοσίων.

Ποσσήμαρ, Ἐπίρ. εἰς πόσας ἡμέρας, εἰς πόσων ἡμερῶν μεταξύ, Ἰλ. Ω. 657. αὐτὶ τῶ, Πόσον ἦμαρ.

Ποσσίκροτος, ὁ, ἡ. (πῦς, κρούω) μετὰ ποδῶν πεπατημένος - κτυπημένος. Ἡρόδοτ. α'. καὶ ὁ κτυπῶν τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν. Ὀρφ. Τιμ. 30. 2.

Πόσσος, Ποιητικ. αὐτὶ τῶ, Πόσος.

Ποσταῖος, αία, αῖον. εἰς πόσας ἡμέρας; Ξενοφ. ὡς τὸ, Τεταῖος, εἰς ἓξ ἡμέρας.

Ποστημόριος, Πόσα μέρη ἐκ τίνος; τὸ ποῖον μέρος ὑπὸ τίνος; αὐτὶ τῶ, Πόσος τῷ μέρει;

Πόστος, η, ον. πόσος ἐστὶν ἀριθμὸς ποῖος ἐκ τῶν πολλῶν; ἐκ τῶ, Πόσαπος, τοῦτο δὲ ἐκ τῆ Πόσος, καὶ Σωκαλοιφεῖ.

Ποσῶς, Ἐπίρ. Τρόπον τινὰ, μετρίως, ὀλίγον, ἐλάχιστον, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ αὐτὶ τῶ, Παντελῶς.

Ποταγὼ, Δωεικ. αὐτὶ τῆ Προσάγω.

Ποταγωγίδες, αἱ. ἐν Σικελίᾳ ἐλέγοντο γυναῖκές τινες κατάσκοποι καὶ ὠπαδοὶ τῶν Τυράννων. Ἀελιαν. Πολιτικ. ε'. 11. ὁ Πλούταρχος αὐτὶ τούτου Προσαγωγὰς καὶ Προσαγωγίδας, ἔχει, ἐκ τῆ Πρὸς Ἄγω, καὶ ὁ Ἡσύχ. Προσαγωγίδες.

Ποταείδω, καὶ Ποτειδόμαι, Δωεικ. αὐτὶ Προσαείδω.

Ποταιγὶ, Ἐπίρ. Πρὸ μικροῦ, τυχὸν ὀλίγου. ἀμφ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ποταίνιος, ια, ιον. (αἶνος, ποτὶ, αὐτὶ τῆς Πρὸς) Πρόσφατος, νέος, καινὸς, Αἰσχύλ. Προμηθ. 102. αὐτίκειται τῇ Παλαιὸς-ξηρὸς. Ὁ σχηματισμὸς Ποταινὸς, ἀμφ.

Ποταμείβομαι, αὐτὶ τῆ Προσαμείβομαι-ἀντιποκείνομαι.

Ποτάμειος, εία, ειον. ὁ ἐκ τῆ Ποταμῆ ὤν, ἢ εἰς Ποταμὸν ἀνήκων. Ποτάμιος.

Ποταμέλγω, Μέλ. ξω. αὐτὶ τῆ Προσαμέλγω. ὡρισέτι ἀλμέγω, ἢ γάλα δίδωμι, Θεόκειτ. ἀ. 26. κατὰ μέσιν ἀφαίρεσιν.

Ποταμηγὸς, ὁ, ἡ. (ἄγω) ὁ ὑπὸ τῆ Ποταμῆ ἀγόμβος, φερόμβος, ὁ ὑπὸ τῆ Ποταμῆ πλέων. ὑπὸ Πλοίων, καὶ σκαφιδίων.

Ποταμηδὸν, Ἐπίῤῥ. δίκην Ποταμῆ, ὡσανὰ ποτομός.

Ποταμηΐς, Ἰωνικ. αὐτὶ Ποταμία, ἡ.

Ποταμηπόρος, ὁ, ἡ. (πόρος, πείρω) ὁ πέραν τῆ Ποταμῆ φέρων, ἢ περῶν-ὑπάγων. Ὀππιαν.

Ποτάμιον, τὸ. Ὑποκορ. τῆ Ποταμός.

Ποτάμιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Ποτάμεος.

Ποταμίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τῆ Ποταμός.

Ποταμίτης, ίπου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ὑδρομαστόδυτης (Σιγιολτζῆς, Τυρκ.) Γλωσσαρ. Φιλοξ.

Ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τῆ Ποταμῆ οἰκῶν, ἢ ὤν. 2) Φυτόν τι παρὰ τοὺς ποταμοὺς φυόμβον. Διοσκορίδ. δ'. 101. Αἰλ. Ζ. Ἰχ. ς'. 46. *Potamogiton*, Λιν.

Ποταμοδιάρτης, ᾱ, ὁ. (διαίρω) ὁ διαίρων-ἀφαιρῶν τινα πέραν τῆ ποταμῆ, πορθμεύς. Ἀρτέμ. δ'. 66.

Ποταμόκλυστος, (κλύζω) ὁ κλυζόμβυος-βρεχόμβυος ὑπὸ τῆ Ποταμῆ.

Ποταμὸς, ὁ. ἐκ τῆ Ποτάω ἀρχαίῳ, ὅπερ σημαίνει τὸ Πίνω, ἀφ' ἧ καὶ τὸ Λατινικὸν *Potare*. ἄρα σημαίνει κυρίως Γλυκὺ καὶ Πότιμον ὕδωρ. ὁ ἐξῆς, Ποτίμιον ὕδωρ, καὶ ἐνταῦθα τὸ σύρημα τῆ ὑδάτων τὸ διὰ μεγάλης τινος αὐλακος ἀενάως φερόμβυον, καὶ τέλος εἰς θάλασσαν ἐκβαλλόμβυον. Παρ' Ὁμήρῳ, "Ποταμόνδε". εἰς τὸν ποταμὸν, ὡς καὶ τὸ, Οἴκονδε.

Ποταμοφόρητος, ὁ ὑπὸ Ποταμῆ φερόμβυος, ἢ ἀχθεὶς, συρθείς.

Ποταμόχωστος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ποταμῆ χωσθεὶς, ἤτοι γῆ τις ὑποσωρευθεῖσα διὰ τῆς τῆ ποταμῆ λάσιης ἢ ἐκχύσεως. Διόδωρ. Σικελ.

Ποτανὸς, Δωεικ. αὐτὶ Ποτηνὸς, ἐκ τῆ

Ποτάομαι, ῶμαι. πετῶ, πέτομαι. Ἰλ. Β. 462.

Ποταπὸς, πὴ, πόν. καὶ Ἐπίῤ. Ποτεπῶς. Ζώτ. Ποδαπῶς. 2) ὑστελὴς-ἀχρεῖος-ἀφιλότιμος-ἀτιδανὸς. ἐν τῇ σωμῃθείᾳ.

Ποταυγάζω, Δωεικ. αὐτὶ Προσαυγάζω.

Ποταυλέω, ῶ. Δωεικ. αὐτὶ Προσαυλέω.

Ποταφὸς, φὰ, φὸν. Δωεικ. αὐτὶ Προσπεφὸς.

Πότε; Ἐπίῤ. εἰς τίνα καιρόν; ἐκ τῆ Πὸς, Πῆ, Πῶν, ὄθεν τὸ, Πῆ, Πεῖ. Ζώτ. Πόθεν

Ποτὲ, Ἐπίῤ. ὑπὶ ἀορίστε χρόνε λεγόμβυον. ὡς τὸ πᾶς ἀωνῃθ. Ἐνίοτε, μίαν φορὰν, σῶα καιρόν. ὄθεν τὰ Στερητικὰ, Οὐδέποτε, καὶ Οὐδεπώποτε. καὶ ὑπὶ πλεοναζόμβυε "Ἤδη ποτέ". τέλος πάντων, τελευταῖον ὕστερον, μίαν φορὰν, Ἡρόδοτ. ἀ. 116. Ξενοφ. Κυρωπ. ζ'. β'. 19. Διονύσ. Ἁλικαρν. ζ'. 49. παρ' Αἰσχύλῳ Χενφ. 714. "ποτὲ δὴ δείξομεν". φαίνεται ὅτι κεῖται ὑπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Ποτέδραμε, Δωεικ. αὐτὶ Προσέδραμε.

Ποτείδω, Δωεικ. αὐτὶ Προσείδω.

Ποτέομαι, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ Πετέομαι. Ἰλ. Ω. 7.

Ποτέος, έα, έον. (πόω, πίνω) τὸν ὁποῖον δύναται ἢ ἁρέπει νὰ πίῃ τις.

Ποτερίσδω, Δωεικ. αὐτὶ Προσεείσδω, ἀντιπολεμῶ, ἀντιμάχομαι.

Πότερον, Ἐπίῤ. ἐν ἀρχῇ τῆς ἐρωτήσεως πασόμβυον εἶναι αὐτὶ τῦ, ὁποῖον σὺ ἐκ τῇ δύο; ἢ ἆρα ποῖον τῇ δύο; (ποῖον ὑπὸ τὰ δύο;) Κυρίως ἔξιν ὑστέρου ἐκ τῦ ἑπομβύε. Λέγεται ἔτι καὶ Πληθωντικῶς, Πότερα; Ἐκ τῦ "Οτερος, ὅπερ ταὐτόν ἐστὶ τῇ, Πότερος, ἐγλύπτο καὶ τὸ Λατινικὸν *Utrum* ᾗ *uter*, ὡς ᾗ τὸ Οἷος ὑπὸ τῦ Ποῖος. τὸ δὲ "Οτερος ἔχει μίαν ᾗ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μεπὲ τῦ, "Ἕτερος.

Πότερος, έρα, ερον. ἐν τῇ ἐρωτήσει Ποῖος ὑπὸ τῇ δύο; ἀλλ' αὖθι ἐρωτήσεως ταὐτόν ἐστὶ τῇ Ὁπότερος, εἷς ἐκ τῇ δύο. Πλάτων. Φίληβ. 10. ᾗ 11.

Ποτέρχομαι, Δωεικ. αὐτὶ τῦ Προσέρχομαι.

Ποτέρωθι, Ἐπίῤ. (πότερος) εἰς ποῖον ὑπὸ τὰ δύο μέρη; εἰς ποῖον τόπον, εἰς ποῖον μέρος; Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β. 17. ἐκ τῦ

Ποτέρως, Ἐπίῤ. κατὰ ποῖον τρόπον; πῶς; Ξενοφ. Κυρωπ. β'. γ'. 2. Συμποσ. ἡ. 36. "Τῷ ποτέρως "παιδὶ φιλητέον μᾶλλον πισβύσειν"; κατὰ ποῖον τρόπον, ψυχικῶς δηλαδὴ ἢ σωματικῶς;

Ποτέροσε, Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, Ποτέρωθι. Ξενοφ.

Ποτέχω, Δωεικ. αὐτὶ τῦ, Προσέχω.

Ποτὴ, ἡ. αὐτὶ τῦ Πόσις (ποτέομαι) ἢ πῶσις, τὸ πέπαμα. Ὀδυσ. Ε. 337.

Πότημα, τὸ. τὸ πινόμβυον, ὅπερ πίνῃ τις. ποτὸν-πιστόν.

Ποτημαποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ τὰ ποτὰ ἤτοι τὰ πιστὰ ἑτοιμάζων-κατασκευάζων. Ἀθήν. σελ. 608. ὅπε Ποτιμαποιὸς ἠμαρτημβύως κεῖται.

Ποτῆμεν, Δωεικ. αὐτὶ τῦ Προσεῖναι.

Ποτηνὸς, νὴ, νόν. ᾗ Δωεικ. Ποτανὸς, (ποτέομαι) ὁ πτερὰ ἔχων, πτερωτὸς, ὁ πετῇ.

Ποτὴρ, ὁ. (πόω, πίνω) ταὐτὸν τῇ Ποτήριον. Εὐριπ. Κυκλ. 171. καὶ Ἄλκ. 756.

Ποτηρίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ Ποτήριον. ὁ Μενέανδρος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 484. ἔχει ὑπὸδέπας "Ποτηρείδια τορδύματα". ποτήρια μετὰ τορδυμάτων, ἢ τορδύματα εἰς ποτήρια ἀνήκοντα.

Ποτηριογλύπτης, ὁ. ὁ γλύφων ἤτοι γράφων καὶ σκαλίζων τὰ ποτήρια. ὁ Σχολιαστὴς Θεοκρίτε, β'. 2. ἀναφέρει, ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τῦτο συνέγραψε ᾗ ποίημα, ἀλλὰ Στέφανος ὁ Βυζαντίνος ἐν λέξ. Ἀλύβη ὀρθότερον λέγει, ὅτι τὸ ποίημα τῦτο "Ποτηριοκλέπτης" ἐπεγράφετο, ὁ κλέπτων ἢ ὁ κλέψας τὰ ποτήρια.

Ποτήριον, τὸ. ὑστέρου ἐκ τῦ Ποτήριος, τῦτο δὲ ἐκ τῦ Ποτὴρ, ἀγγεῖον μικρὸν δι' ὃ πίνομβυ. 2) Θάμνος τις. Διοσκορ. γ'. 17. *Astragalus tragacantha*. Λιν.

Ποτηριοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ ποτήριον φέρων.

Ποτηροθήκη, ἡ. βέλτιον τὸ Ποτηριοθήκη, ἡ θήκη ἤτοι ὁ τόπος ὅπε ἐμβάλλομβυ τὰ ποτήρια.

Ποτηριοπλύτης, ᾱ, ὁ. (πλύνω, ποτήριον) ταὐτὸν τῇ Κυλικεῖον. Σχολ. Λυκιαν.

Ποτὸς, τὸς, ἡ. (πόω, πίνω) πόσις-ποτόν. Ἰλ. Λ. 779.

Πότης, ᾱ, ὁ. ὅσις πίνει. Ἀειτοφ. Ὑπερδειτ. Ποτίσατος, ὅπερ καὶ Ζώτ.

Ποτητὸς, τὴ, τὸν. (ποτέομαι) πτερωτὸς, ὁ πετῇ. ᾗ ἐνταῦθα παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσ. Μ. 62. "Ποτητὰ, πτί". τὰ πετεινὰ, πτὶ πτηνά.

Ποτί, Δωεικ. αὐτὶ τῆς Πρὸς, χρησέτι, χρὸς τίνος, ἐκτὸς τόπε. Ἰλ. Κ. 108. καὶ Ξ. 396. ἐνταῦθα τὸ Πο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ποτιάπτω αὐτὶ τῦ Πρισάπτω. Ποτιβάλλω αὐτὶ τῦ Προσβάλλω. Ποτιβλέπω αὐτὶ τῦ Προσβλέπω, Ποτιδέγμενος αὐτὶ Προσδεχόμενος, Ποτιδεῖν αὐτὶ Προσιδεῖν, Ποτιδέρκομαι, αὐτὶ Προσδέρκομαι, Ποτιδόμενος, αὐτὶ τῦ Προσδέμενος, Ποτιδόρπιος αὐτὶ τῦ Προσδόρπιος, Ποτιελέω, αὐτὶ τῦ Προσελέω, παρὰ Ποιηταῖς.

Ποτίζω, ἀφίνω ἢ δίδω τὰ πίηται, βρέχω, ὑγραίνω, ἄρδω, Ξενοφ. Συμποσ. β'. 25. "Ὅταν αὐτὸ (ἐκ "γῆς φυόμενα) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ".

Ποτιθέω, ῶ. αὐτὶ τῦ Προσθέω, Προστιθέω.

Ποτιθύμιος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Προσθύμιος.

Ποτικάρδιος, ία, ιον. Ζήτ. Προσκάρδιος.

Ποτικλαίγω, Δωεικ. αὐτὶ τῦ Προσκλείω, Φωεικλείω, Φωεικλείζω. Πίνακ. Ἡρακλ.

Ποτικλείνομαι, αὐτὶ τῦ Προσκλίνομαι.

Ποτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πόσιν ἀνήκων - ὑπηδέως ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πίνειν. Ἐπίρ. "Ποτικῶς ἔχειν "αὐτῷ τὸ σῶμα". Πλέταρχ. εἰς Δημήτ. 36.

Ποτικρανον, τό. αὐτὶ τῦ Πρόσκρανον, τὸ προσκεφάλαιον, καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσιον τὸ γόμφοις τῇ σανίδι προσηλεμμένον, ἐφ' ᾧ καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες.

Ποτιλέγω, αὐτὶ τῦ Προσλέγω.

Ποτιμάσθιος, ὁ, ἡ. παυτὸν τῦ Ἐπιμάσθιος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδιπ. Κ. 378.

Ποτιμάτομαι, παυτὸν τῦ Προσμάτομαι.

Πότιμος, ὁ, ἡ. (πότος) ὃν δικαιται τὰ πίηται, γλυκὺς, γλυκὺ ὕδωρ, αὐτίκειται τῷ, Θαλάσσιον ὕδωρ.

Ποτιμηθέομαι, αὐτὶ τῦ Προσμηθέομαι.

Ποτινίσσομαι, αὐτὶ τῦ Προσνίσσομαι. Ἰλ. Ι. 381.

Ποτόσσομαι, αὐτὶ τῦ Προσόσσομαι.

Ποτιπεπτηῶαι, αὐτὶ Πρόσπεπτωκῶαι. Ἔσω γενόμενοι. Ὁδυσ. Ν. 98.

Ποτιπτηχύνομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Προσπτηχύνομαι.

Ποτίσδω, Δωεικ. αὐτὶ Ποτίζω.

Πότις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ Πόσις.

Πότισις, ἡ. τὸ ποτίζειν.

Πότισμα, τό. παυτὸν τῦ Ποτόν. 2) Ταυτὸν τῦ Πότισις.

Ποτισμὸς, ὁ. παυτὸν τῦ Πότισις.

Ποτισταάζω, αὐτὶ τῦ Προσταάζω.

Ποτίστατος, Ὑπερθ. τῦ Πόσις. ὁ πολὺ πίνων, μέθυσος, Ἀεισοφ. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱ. ιβ'. 26.

Ποτιστήριον, τό. (ποτιστήειος ἐκ τῦ ποτιστὴρ) αὐλὸς δι' ὃ φέροντες τὸ ὕδωρ ποτίζουσι τὰ φυτά. Ο'.

Ποτιστὴς, οῦ, ὁ. ὃς τοὺς ποτίζει - ἐγχέει - δίδει τὰ πίωσι, κηπουρός. Ο'.

Ποτίστρα, ἡ. ὁ τόπος ἐνθα ποτίζουσι τὰ ζῶα. καὶ ἄγγειον δι' ὃ ποτίζουσιν ἢ πίνουσιν. Διόδωρ. Σικελ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. σελ. 545. ἄλλως δὲ καὶ Πίσρα λέγεται.

Ποτίσχομαι, αὐτὶ τῦ Προσίσχομαι-Φωεικμβάνω. Ἀπολλων. γ'. 149.

Ποτιτίρπω, αὐτὶ τῦ Προσίρπω. ἐν Ἰλ. Ο. 401. παυτὸν τῦ Προσηγορέω ἢ Διαπαύω.

Ποτιτρόπαιος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τῦ Προστρόπαιος.

Ποτιφθέγγομαι, αὐτὶ τῦ Προσφθέγγομαι.

Ποτίφορος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τῦ Πρόσφορος.

Ποτιφωνήεις, ήεσσα, αὐτὶ τῦ Προσφωνήεις, ὁ δυνάμενος λαλῆσαι-ὁμιλῆσαι.

Ποτιχρίμπτω, αὐτὶ τῦ Προσχρίμπτω.

Ποτιψαύω, αὐτὶ τῦ Προσψαύω.

Πότμος, ὁ. (πέτω, παυτὸν τῦ πίπτω) τύχη, εἱμαρμένη-δυσχίλια-θάνατος, παυτὸν τῦ Μοῖρα καὶ Μόρος παρ' Ὁμήρῳ. Εὐριπίδ. Φοίνισ. 958. "Τῷ "δ' ἐλᾶ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον". Ἀπὸ τῦ δύο δυσχιλίων ἀρκεῖται τῷ μίαν.

Πότνα, Ζήτ. ἐν τῷ Πότνιος.

Ποτνιάδες, αἱ. (ποτνιάω) αἱ κράζουσαι καὶ βοῶσαι Βάκχαι. Εὐριπ. Βακχ. 663. καὶ Φοινισ. 1191. ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρέστῃ λέγει "Ποτνιάδας Θεὰς" τὰς Ἐρινύας.

Ποτνιάζομαι, παυτὸν τῷ Ποτνιάομαι.

Ποτνιάμακτος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀντὶ τῦ Ὁμήρου Ἐπιχειρ. δ'. 6. ὅπου αὐτὶ τούτου ἔπαιξαν τινὲς Πογποτίνακτος, ὃ ἐστὶν, Ἀλιπλήξ.

Ποτνίασις, ἡ. Ἐπίκλησις - δέησις - ἱκεσία - παράκλησις.

Ποτνιασμὸς, ὁ. παυτὸν τῷ Ποτνίασις. ἐξαιρέτως δὲ Θεῶν ἐπίκλησις. Σχόλ. ζ'.

Ποτνιάω, καὶ Ποτνιόομαι, ῶμαι. Ἐπικαλῶμαι - δέομαι-ἱκετεύω-εὔχομαι-παρακαλῶ-ἐξιλεοῦμαι. Ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρησομαθ. ἔχει "Τὸ ποτνιᾶσθαι κυριώτερον "ἐπὶ γυναικὸς πάσσεται, καὶ σημαίνει ἱκετεύειν Θεόν. "ποτνιώμενον δὲ ἄνδρα ἄν τις εἴποι ἁμαρτάνει". μόνον τοῦτο παρὰ Λεκιαν. καὶ Μαξίμ. Τυρ. κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀνδρός. Ἔτι δὲ μετὰ οἰμωγῆς καὶ κλαυθμῦ παρακαλῶ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, κλαίω, παραπονοῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσφορῶ, μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. Ἡ λέξις αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Λογογράφοις οὐχ εὕρηται.

Πότνιος, ια, ιον. καὶ Πότνος, Πότνα, ἡ λέξις αὕτη φέρεται ἐπὶ θηλυκῶν ὀνόμων, διδομένη εἰς τὰς γυναῖκας ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ ἐπίκλησιν ὡς τίτλος τιμῆς, καθὼς εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ, Ἥρως. Ἰλ. Α. 357. "Πότνια μήτηρ". καὶ, "Πότνια Ἥρη". Ὁ Ἀπίων ἑρμηνεύει τοῦτο ἀπὸ τῦ Δέσποινα καὶ τιμία, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπὸ τῦ, Σεβασὴ, σύντιμος, καλὴ μεσίζια. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ "Πότνια γῆ". καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο ἀπὸ τῦ Καλὴ γῆ, ὅπως ἔχει καὶ ὁ Κλεόβουλος παρὰ Διογέν. Λαερτ. "φημὶ δ' ἐγὼ ποτνιωτάτην ἔσε"σθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον". ὃ ἐστὶ λίαν ἀρεστήν. "Πότνια θηρῶν". Ἰλ. Φ. 470. ὡς καὶ τὸ "Πότνια "βελέων". Πίνδαρ. Πυθ. δ'. 380. καὶ "Πότνια γυ"ναικῶν". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11. αὐτὶ τῦ Κυρία (ἡ ἐξουσίαν ἐπί τινα ἔχουσα) ὅπω καὶ τὸ "Πότνια "ἐμά". αὐτὶ τῦ Κυρία μου. Εὐριπ. Ἰων. 704. ἀλλὰ τὸ ἐν σίχοι 873. "Πότνιαν ἀκταῖ". ἀμφίβ.

Ποτόδδω. Ζήτ. Ποπόσδω αὐτὶ τῦ Προσόζω. Ἀεισοφ.

Ποτὸν, τό. (πίω, πίνω, πόω) τὸ πίνειν, πόσις-ποτὸν-ποτὸν-τὸ πινόμενον. Ξενοφ.

Ποτοπταζω, Ζήτ. Προσοπταζω.

Ποτοπτίλλω, Ζήτ. ἐν τῷ Καταπτίλλομαι.

Πότος, ὁ. πόσις-ποτὸν, παυτὸν τῷ Ποτὸν, Ἰλ. Λ. 629. "Ἐπὶ δὲ κρόμυον πότῳ ὄψον, ἢ δὲ μέλι χλωρόν. Ἡδιστέρως δὲ ἡ τῶν πολλῶν ἐν συγκαθέδρᾳ πόσις, ὅτε καὶ τὸ συμπόσιον, ἡ δύοψία. Ξενοφ.

Ποτὸς, ὸν, τὸν. ταυτὸν τῷ Πότιμος.

Ποτόσσω, Δωεικ. αὐτὶ τῦ Προσόζω.

Ποττὰν, Ποττὸν, Ποττὺ, Ποττῷ, Ποττῶς, Δωεικ. αὐτὶ τοῦ, Ποτὶ, Πρὸς τινὰ, Τὸν, Τοῦ, Τῷ, Τύς.

Πού; εἰς τίνα τόπον; εἰς τίνα μέρος; Ἰλ. Ε. 171. ἐξ ἐναντίας τὸ, Πι, ἀφ' οὗ τὸν σημαίνει τὸ Εἴ τι εἰς κάποιον μέρος, ἢ τὸ Σχεδόν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πόθεν.

Πουγγίον, (Πυγγὶ) νεωτέρα λέξις, Σακκίδιον, μαρσίπιον, ἐν ᾧ βάλλουσι τὰ νομίσματα.

Πουκνότατος, Ζήτ. Πυκνός.

Πουλυμαθημοσύνη, Ζήτ. Πολυμαθημοσύνη.

Πρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πουλυμαθὴς, Ζήτ. Πολυμαθὴς, ᾗ τ. τ.

Πουλὺς, καὶ Πουλύ, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ Πολὺς καὶ Πολύ, καὶ ἐντεῦθεν τὰ σωθέντα τύτε καὶ Παράγωγα, οἷον Πυλυβότειρα, κ. τ. τ. Ζήτ. ταῦτα κατωτέρω ἐν τῷ, Πολύ.

Πούς, ὁ, Πὰς, Ποδὸς, ὁ. Τὸ κατώτατον μέρος τῦ ἀνθρωπίνυ σώματος καὶ τῦ τῆς ζώων, τὸ Ποδάκειον. Ἰλ. Ο. 405. καὶ Ρ. 700. ᾗ ἐντεῦθεν μεταφορικῶς ἔτι καὶ τὸ κατώτερον μέρος ὄρυς τινὸς, ἢ Ποδιὰ τοῦ βυνῦ. Καὶ τὰ βασάζοντα τὰς κλίνης καὶ ζαπέζης, Πόδες καλῦνται. 2) ὡς μέζον δάκτυλος ἐπέχει 4 παλαισὰς ἢ 16 δακτύλες. Ἕρων ὁ Γεωμέτρης ὑποδίδει εἰς τὸν πόδα τέσσαρας βασιλικὰς ἤτοι Φιλεταιρικὰς παλαισὰς, εἰς δὲ τὸν Ἰταλικὸν 13 δακτύλυς. Ξενοφ. Συμπ. ς'. 8. 3) μέζον τροσωδιακῶν τῆς συλλαβῶν, ὅτι τῷ ὁποίῳ διεξέρχεται ὁ στίχος ὡς ὅτι ποδῶν, ὡς π. χ. ὁ ἑξάμετρος ὅτι τῷ Δακτύλῳ ᾗ Σπονδείῳ. Ὁ Σχολ. Ἡφαιστ. ἐγχειρ. σελ. 81. "Τὸ "δὲ τὰ τοιαῦτα τῆς συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομά"ζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται, ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς "ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιῦνται τὴν κίνησιν. ὥσπερ "γὰρ οἱ τῆς ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν "πορείαν ἐργάζονται, ὕτω ᾗ εἱ μετρικοὶ πόδες ἀλ"λήλοις ἀντιπαπτόμβοι τὴν ὁδὸν τῦ λόγυ σχηματίζυ"σι, καὶ τὴν αὐτῦ κίνησιν εὐρυθμέ"τε καὶ ἐναρμό"νιον". 4) ἐν Ὀδυσ. Κ. 32. "Αἱ γὰρ πόδα "νὸς ἐνώμων". τινὲς ἑρμηνεύσασι τῦτο ὅτι τῦ, Πηδάλιον. ἄλλοι δὲ, Τὸν μεταγωγὸν τῦ κέρατος κάλων. ἄρα ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἑπομένῳ. 5) Μεταξὺ τῆς ἀριθμῶν ἤτοι τῆς ναυτικῶν σχοινίων τῦ πλοίυ λέγει ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ε. 260. "Ἐν δ' ὑπέρας τε, καὶ "λυς τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ". ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς λέγει "Τὰ κάτωθεν συνέχοντα τὸν ὀθόνιον "σχοινία, ἢ τὰς μεταγωγὰς τῦ κέρατος". καὶ Εὐσάθιος "Πόδες, τὰ κάτω δύο σχοινία, εἷς τρὸς ἀρώρυν "ᾗ τρύμνιον διαμεῖται τὸ ἱστίον". Ὁ Σχολ. τῦ Εὐριπ. "Πὰς, ὅτω τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν τῦ ἱστίυ". ὁ Ἡσυχ. "Πόδας δὲ καλῦσιν οἱ ναῦται τὰς παρ' ἑ"κάτερα τὰ μέρη κάλως ἐνδεδημβύας τῆς ὀθόνης". ὁ τῦ Ἀπολλων. "Οἷς μὲν καθίστασι τὸ ἱστίον, μεσο"είας, λέγυσι. εἷς δὲ ἐχυροποιῦνται ὁ ἱστὸς ἑξ ἑ"κατέρα μέρης ὅτι τὴν ἀρώρυν, τροτόνους. τὰς δὲ κα"τὰ τὰς γωνίας, πόδας". Εὐριπ. Ἑκαβ. 930. "Ἐ"πεὶ ἰσχυμον ναῦς ἐκίνησε πόδα". καὶ σίχ. 1010. "Ἀργεῖοι νεῶν λῦσαι ποδῶσιν οἴκαδ' ἐν Τροίας πό"δα". Ἀπολ. β. 932. "Ἀνέμοιο καταπαύροντος "ἔβυσαν τῇ, ὅτικαδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμβυοι τανύσει"τε ἐς πόδας ἀμφοτέρης". Καὶ ἐκ τύτυ φαίνεται, ὅτι τὸ πλεῖον δύο τοιῦτος πόδας εἶχεν, ὡς ᾗ ὁ Οὐιργίλιος ἐν ι'. 830. ἔχει· *Una omnes ferme pedem* 3 *ra-iterque sinistros nunc dextros solvere rimis*. Καὶ ὁ Κάτυλ. 4. *Larva tibi dextra vocarat anna, tibi sinistrum Iupiter simul secundus incidisse in pedem*. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. ἐν Ὀρέσ. 704. "Καὶ "ναῦς ἐνεπέδησα τρὸς βίαν ποδὶ ἐβαῖνεν, ὅτε δ' ἔν"θεν, ἐν χαλκᾶ πόδα". ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ τῦ Σοφοκλέυς. "Ἐξ ἰδίων δρομῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν". ἐπίτασις τὸ πλεῖον ἁρμοτίζῃ μὲ καλὸν πνεῦμα. παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1380. "Τέυχεσι πόδα" λέγεται ἐπὶ πλοίυ, ὅταν πληρωμῦται καὶ κινδυνεύσῃ. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τῦ Ἀπολλωνίυ καλῦνται πόδες τὰ σχοινία, δι' ὧν διοικῦνται τὰ ἱστία, καὶ αἱ ὀθόναι, ὁ ἐστὶν ἐκτείνονται καὶ συστέλλονται, φέροντες αὐτὰ κατὰ γωνίας, ὅ ἐστι τρὸς νῦ μέρος τῦ κατατείνοντος ἄνεμος. Φαίνεται ἄρα ὅτι ταῦτα τὰ σχοινία ὁπόταν ὁ ἄνεμος εἶναι κατὰ τρύμναν, δεύονται ἑκατέρωθεν τῦ πλοίυ ἑξίσυ, ᾗ ἑξ ἐναντίας ὅτε ὁ ἄνεμος εἶναι δεξιτερὸς, ἐ ἐστὶν ἔρχεται ὑπὸ τὸ πλάγιον μέρος τῦ πλοίυ, τότε τὰ σχοινία αὐτὰ οἱ Πόδες δεύοντα τοτὲ μὲν ὁ ἀειστερὸς, ἄλλοτε δὲ ὁ δεξιός. ἐνταῦθα αὐτίκα ἔτι καὶ ἡ ῥῆσις τῦ Λειστοτέλες Μηχανικ. ἡ. "Διὰ τὸ ὅταν ἑξ ἀείας βάλωνται ἁμάδραμεῖν, μὴ ἀείας τῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν τρὸς "τὸν κυβερνήτην τῦ ἰσίυ μέρος σέλλοντας, τὸ δὲ τρὸς "τὴν τρώραν ποδιαῖον τοιησαμβύους ἐφιᾶσιν". ὅταν ἄρα ἔρχεται ὁ ἄνεμος ἐκ τῦ πλαγίυ μέρυς στρέφυσι τὸ καπίστριον, καὶ ἑξαπλόϊσι τὸν ὀθόνιον τρὸς τὴν τρώραν, ἐκτείνοντες ἐξῷ τῦ ποδὸς μόνον τὸν ὀθόνιον τρὸς τὴν τρώραν, καὶ ἐνταῦθεν παρὰ Λουκιανῷ ἐ. 427. *Flexo navita cornu obliquat laevo pede carbasa*. Καὶ Οὐιργίλιος, *Cornua obvertimus antennarum*. Ἰταλισὶ καλεῖται ἔτος ὁ Πὰς, *Poggia*, καὶ Γαλλισὶ *Poge*, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ Ποδάκειον, ᾗ Μπότσος, καὶ Σκότα· ἐκφράζυσι δὲ αἱ φράσεις αὗται τὸ, Ἐγκαρσίως πλέειν (εἰς τὸ ὄρτσα). 6) Ἐπὶ τῆς αὐλητῆς, σαλπιστῶν, καὶ κηρύκων, λέγει ὁ Γαλλιὸς (μυῶν κίνησ. β'. 566.) "Ὅταν τὸν κα"λέμβυον πόδα μέλεσιν ἐρεῖν". φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μεγάλυ ᾗ πλήρη πνοῆς σωληνεμβύλυ ἐκφώνησιν. 7) Φράσεις. "Φεύγειν ἀμφὶν ποδοῖν". ἢ "Ἐκ δυοῖν ποδοῖν", αὐτὶ τῦ μετὰ πάσης δυνάμεως, ὡς καὶ τὸ, "Φοικτέον ὡς ἔχει ποδῶν". νὰ φεύγῃ τις ὅσον δύναται. ὕτω καὶ τὸ, "ὡς ποδῶν εἶχον ἐβεί"θεν". Ἡρόδοτ. ς'. 116. ὅσον ἐδύναντο δηλαδὴ, ὅσον ἠμποροῦσαν. "Βοηθεῖν χρεὼ καὶ ποδί". Πλάτων, μὲ ὅλας δηλαδὴ τὰς δυνάμεις, ὕτω ᾗ τὸ, "Ὅ"λῳ ποδί". τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Λ. 476. "Τὸν μὲν τ' ἤ"λυξε πόδεσι φεύγων", συμφωνεῖ μὲ τὸ ὡς σωηθείας ἐξῷ τὸ ὑπακύεσθαι τὸ, Ἐλαφρὸς κατὰ τὰς πόδας, ὅπου τὸ πλῆρες εἶναι· "Ἡ Ἔλαφος ἀπέφυγε τὸν ἄνδρα ἐξῷ ποδὸς ταχυτῆτος, ὥστε ὁ κυνηγὸς δὲν ἐδύνατο μήτε τὰ ἴχνη αὐτῆς νὰ εὕρῃ. "Ἀνὰ πόδα". αὐτὶ τῦ Ὀπίσω, ὅθεν καὶ τὸ συνήθετον αὐτῆ Ἀνταποδίζω, γυρίζω ὀπίσω. "Ἐκ ποδὸς ἀκολυθεῖν" κατὰ πόδας δηλαδὴ, παρυθὺς ὀπίσω τινὸς πίπτων". τὸ δὲ "Ἐκ ποδῶν, καὶ Ἐν ποδῶν". Ζήτ. ἐν τοῖς συνηθέτοις Ἐκποδών, Ἐμποδών. "Ἐν πεσί". παρὰ τῆς ποδῶν, ἐμπεσθεν εἰς τὺς πόδας. "Τὰ ἐν πο"σί". τὰ παρόντα, τὰ τροκείμβυα, τὰ κοινὰ, τὰ ἐν τῇ ὁδῷ ἢ τρὸ τῆς ὀφθαλμῶν κείμβυα. "Ἐπὶ πο"δὸς ἀναχωρῶν". ὑπερέφην, γυρίζων ὀπίσω. "Ἐ"πὶ ποδῶν". αὐτὶ τῦ Ἰσάμβυος (εἰς τὸ ποδάκει). "Κατὰ πόδας διώκειν, αἴρειν, ὑπιπλέειν, ἕπεσθαι". σημαίνει τὸ Ταχέως καὶ Παρυθὺς, καπῶτι, ὅπερ ᾗ ἡ συνήθεια ἔσωσε Καπποδὶ λέγοσα· καὶ ἐνταῦθεν "Τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, αὐτὶ τῦ, τῇ Ἐχομβύῃ ἑπομβύῃ, ὅ ἐστὶ, Παρυθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν. Πολύβ. ὃς τις ἔτι σωζόμενα τῦτο ᾗ μετὰ Γεσικῆς, σημαίνει τὸ, Μετὰ ταῦτα, ᾗ Κατόπι. "Παρὰ ποδὸς, "Παρὰ πεσὶ, Παρὰ πόδας". αὐτὶ τῦ Πρὸ τῆς ποδῶν, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐν πεσίν. ἔτι δὲ ταὐτὸν ἐστὶ ᾗ τῷ, "Ἐκ ποδὸς". αὐτὶ τῦ, Παρυθὺς, Ταχέως. "Πεσὶ πόδα". τροσυπακυστ. Ἐστὶ, σημαίνει τὸ, Ἁρμόζει-πεσίζει, κυρίως καὶ Σαυδαλίων λεγόμενον εἰς τὸν πόδα ἁρμόζοντα. "Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τῦτο πεσὶ πόδα". Πλάτ. Κωμικ. τὰ πράγματα μοι ἦλθον πολλὰ καλὰ, ἢ Καθὼς ἦλθαν τὰ πράγματα ἐς ἐμὲ εἶναι πολλὰ καλά. "Πεσὶ πόδα δή σοι καὶ "Εὐάγγελος". Ἀκκιαν. Ἀπαιδδύτ. 10. αὐτὶ τῦ, Σοὶ ὁμοιάζυς, ὁμοῖός σοι ἐστὶ, πεπάζει μὲ ἐσένα. Τὰ παρ-

παρ' Αἰσχύλῳ Εὐμ. 159. "Περὶ πόδα, Περὶ "κάρα". φαίνονται μὲν παρομοίως φρασιλογικὰ, εἰσὶ δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμφίβ. "Πρὸ ποδῶν, καὶ τὰ "Πρὸ ποδῶν" πεύτων τοῦ Ἐν ποσὶ, καὶ, Τὰ ἐν ποσί. "Ὑπὲρ τὸν πόδα". πέρας τῆς μέξης. Λεκ. Εἰκ. "Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχων". ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Ἔχων τὸ σὸν ποδάριον εἰς τὸν λάκκον εἰς τὸν πέφον. "Ἔνθα αὖ ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, "ἐκεῖσε ἄπιμεν". Λεκ. Ζεὺς ξαγ. 47. ὑπάγωμεν ὅπου μᾶς ὑπάγουν τὰ ποδαράκια μας.

Πόω, (πῶμι) αὐτὸ πάντα εὕρηκεν ὁ Ἐνιέως Πίνυ, ἐντεῦθεν δὲ τὸ Πόσω, Πέπωκα, Ἐπόθην, Ποθήσομαι, Πεπῶσθαι, καὶ τὰ θηλυκώτερα παράγωγα, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Potio.

Ποῶ, Ἀττικ. αὐτὶ τοῦ Ποέω, Ποιέω, Ποιῶ. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ 10. 38.

Ποώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ Πόᾳ, πλήρης πόας, Χορταρώδης.

Τὸ Π. μετὰ τοῦ Ρ.

Πρᾶγμα, τὸ. ὅπερ ἔπραξε ἢ πράττει τις, ὅπερ ἐπράχθη-ὑπῆρξεν-ἐγένετο. τὸ ὑποκείμενον πάσης ἐργασίας ἢ ὑποθέσεως. πρᾶξις-ἔργον-ἐπιχείρημα. Καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆς Ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς καταγίνεταί τις. ὅθεν "Πράγματα, τά". αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, Καὶ, ἡ κατάστασις αὐτῆς. "Οἱ ἐν πράγμα"σι". οἱ ἐπιστάται καὶ διοικηταὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς πόλεως, καὶ αὐτὴ ἡ διοίκησις καὶ φροντὶς τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως. "Ἐς μέσον τὰ πράγματα καταθεῖ"ναι". Ἡρόδοτ. γ'. 80. ὃς τις αὐτῶν κατωτέρω "Τὰ πράγματα παύτω", ἤτοι τῆς αὐτῆς σημασίας λέγει. ὃ ἐστὶν αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως ἐγκαταλιπεῖν. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ καλὴ κατάστασις τῆς πόλεως, οἷον "ἀγαθὰ πράγματα". Εὐτυχία, ὡς καὶ τὸ, "Εὖ πράσσειν". καὶ ἐπειδὴ ὅλαι αἱ ἀσχολίαι, καὶ αἱ ὑποθέσεις λέγονται καθόλου Πράγματα, ἀφ' οὗ τοῦτο λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάσης ἀσχολίας, ἥτις παρέχει κόπον καὶ ἀνησυχίαν. ὡς "Πράγματα ἔχειν". εἶναι εἰς ὑποθέσεις, κόπους, καὶ ἀνησυχίας. "Πράγ"ματα παρέχειν τινί". ἐνοχλῆσαι παρέχειν εἰς τινα. ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποθέσεις, φροντίδας, καὶ κόπους. Ζήτ. ἐν τοῦ, Ἀπράγμων. "Μεγάλα πράγματα με"γάλοισι κινδυνεύουσι κεῖσθαι". τὰ μεγάλα ἐπιχειρήματα ἔχουσι καὶ μεγάλους κινδύνους. παρ' Ἡροδότῳ ἐνταῦθα κεῖται. "Πρῆγμα εἶναι" καὶ, "Οὐ "πρῆγμα εἶναι". αὐτὶ τοῦ, Συμφέρον, ὠφέλιμον, ἐπωφελές. μετὰ Ἀπαρεμφάτου. "Οὐ τοῦτο Λάκεσιν "μέγα πρᾶγμα". Δημοσθ. ὡς καὶ τὸ, Χρῆμα. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆς Ἀργύρεια, ὡς παρὰ Θουκυδίδ. γ'. 17. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα, αὐτὶ τοῦ, οἱ δυνατοὶ, οἱ πλούσιοι. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Ἑλλ. ἀ. ε'. 9. "Τῶν τὰ πράγματα ἐχόντων". τῆς πλουσίων δηλαδὴ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ σωφρονικὴ χρῆται τῇ λέξει, αὐτὶ τοῦ, Κεκτημένων οὐσίαν, κ. τ. τ. Παρ' Ἡροδότ. ς'. 63. καὶ ζ'. 150. "Πρῆγμα οὐδὲν ποιεῖσθαι, αὐτὶ τοῦ, Μὴ φροντίζειν, μὴ προσέχειν ὅτι τινὶ, ὅ ἐστι κοινότερον· Μὴ τὸ κάμνειν ὑποθέσιν. "Οὐ"δὲν πρᾶγμα". Πλάτ. Γοργ. οὐδὲν ἐργώδης ἢ δυσχερὴς, (δὲν εἶναι καμμία μεγάλη ὑπόθεσις) διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, Πράγματα διὰ τοῦ, Δυσχέραινε.

Πραγματεία, ἡ. ἡ ἐπιχείρησις καὶ ἄσκησις πράγματός τινος ἢ ὑποθέσεως-πράξεως. τὸ καταγίνεσθαί τι. ἆρα κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, ἢ ὅτι τὰ πράγματα φροντὶς-ἐπιμέλεια-ὑπόθεσία-ἐμπόριον. ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ Λυκοῦργ. 24. "Χρηματισμὸν δὲ "συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη καὶ πραγματείαν". Δίκη, κεισολογία. Ἰσοκράτ. εἰς Νικοκλ. Τέχνη, Βιβλίον, Σύγγραμμα, Λόγος περί τινος ἢ Ὑπόμνημα. Καθόλου δὲ κόπος, πόνος, ἐπιχείρησις, σπουδὴ, ἄσκησις. Ξενοφ. Ἀπομνημ. δ'. ζ'. 8. "Ἡ πραγματεία "ἅπασα, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς Ῥητορικῆς". Πλάτ. εἰς Γοργ. 8. ταὐτὸν ἐστὶ, "Πρᾶξις καὶ Κύρωσις" ὅ ἐστὶ, Δύναμις καὶ ἐνέργεια καθὼς περ ὁ αὐτὸς μικρὸν ἀνωτέρω εἶπε.

Πραγματιώδης, ὁ, ἡ. Πλάτ. Παρμεν. 9. "Πραγ"ματιώδης παιδιά". ἐφ' ᾗ καταγίνεταί τις, ἥτις καὶ πράγματα ἤτοι ἀσχολίας παρέχει.

Πραγματεύομαι, καταγίνομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἀσκῶ, μετέρχομαι πρᾶγμα τι, ἐπιμελοῦμαι-φροντίζω περί τινος, καταγίνομαι δηλαδὴ καὶ ἐνεργῶ διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τοῦ νοὸς, ἢ διὰ τῆς γραφῆς. ἆρα μετέρχομαι τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐμπορίας, τῆς δίκης ἢ κρισολογίας, τῆς τέχνης, τῶν ὑπομνημάτων, ἢ συγγράφω βιβλία περί τινος. Καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Ἐπιχειρῶ τι, καταγίνομαι περί τι, κοπιῶ, κόπους ἀσκῶ, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι, φροντίζω, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς πράγματα. πράττω, ἐνεργῶ, κάμνω. Ξενοφ. Λακεδαιμ. ιά. 10. ἐκ ταύτης τῆς ἀρχαίας σημασίας λαβόντες τὰς ἀφορμὰς οἱ μεταγενέστεροι, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐμπορεύεσθαι ἔπλεξαν τὸ Πραγματεύεσθαι. ὅθεν

Πραγματευτὴς, ὁ. ὁ εἰς πράγματα ἤτοι ὑποθέσεις καταγινόμενος. Ἔμπορος. Καθόλου δὲ ὃς τις μετέρχεται ἢ ἀσκεῖται πράγματι. ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Τοκιστὴς, καὶ, Τραπεζίτης. ὅθεν

Πραγματευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἔμπειρος-ὁ ἐξησκημένος, ἢ ὁ ἐπιτήδειος καὶ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πραγματεύεσθαι.

Πραγματίας λόγος. ὁ κόπον παρέχων εἰς τὸ ποιῆσαι αὐτόν. Φρύνιχ.

Πραγματικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Πραγματικῶς. Ἐνεργητικῶς, ὁ περί τι καταγινόμενος, ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα-εἰς τὰς ὑποθέσεις, Ἔμπορος, πραγματευτής. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον "Πραγματικοὶ", οἱ. λέγονται καὶ οἱ Συνήγοροι, οἱ τὰς νόμους ἑρμηνεύοντες, οἱ νομικοὶ (ἀποκάτω) Ἀνάλεκτ. β'. 339. καὶ ἐπομένως οἱ εἰδήμονες τῶν νόμων, καὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, παρὸς ὃς οἱ Συνήγοροι (ἀποκάτω) παρισάμενοι, ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν δι' ἀργυρίων συμβουλάς. 3) παρὸ ὅ, τι αὐτὸ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. Καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ Βασιλικὸν ἀφόρισμα περὶ ἐξεπίτηδες ὑποθέσεώς τινος, ἢ δι' ἃ ἐμβαίνει κοινῶς εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Πραγμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ Πρᾶγμα.

Πραγματιωδῶς, Ἐπίρ. (πραγματεία, εἶδος) Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. ἐπὶ ἀμφ. σημασίας, ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ αὐτὶ τοῦ, Τῷ ὄντι.

Πραγματογραφέω, ῶ. Τὰ πράγματα ἢ περὶ πραγμάτων γράφω.

Πραγματοδίφης, ου, ὁ. (διφάω) ὁ ἐρευνῶν-ζητῶν πράγματα ἢ τοιαύτης καὶ φιλονεικίας. ὁ αἰτίας ζητῶν καὶ ἐρευνῶν εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς κεισολογίας καὶ ἔριδας, Δικολάβος, Συκοφάντης, ὁ ἐμβολιαῖος ποιούμενος. Ἀειτοφ. Ὄρνιθ. 1424.

Πραγματοειδὴς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τοῖς, Πραγματώδης.

Πραγματοκοπέω, ῶ. ἐμβάλλω ἐμαυτὸν εἰς πράγματα. "Πραγματεύεσθαι ἄρχομαι". ὡς τὸ Δημοκοπέω, καὶ Δεξοκοπέω. Πολυβ.

Πραγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

Πραγματολογέω, ῶ. τὰ πράγματα διηγοῦμαι, περὶ πραγμάτων ὁμιλῶ, λέγω. Ἀειγοτ. Ῥητ. Ἀλεξ. 32. παρὰ Διογθένει Λαερτίῳ, Ϛ'. 62. αὐτὶ τοῦ Ἐρίζω-φιλονεικῶ. παρὰ Φίλωνι δ'. σελ. 246. Ρ. τὰς λέξεις ἢ τοὺς λόγους ἐκλέγω.

Πραγματομαθής, ἐος, ἐς, ὁ, ἡ. ὁ ἔμπειρος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὁ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου γνωρίζων-ἐξόδυρον. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

Πραγματοράφος, ὁ, ἡ. ὁ πράγματα ῥάφων, συκοφάντης, ὁ διάβολος πλέκων.

Πραγματώδης, ες, ὁ, ἡ. Πλήρης πραγμάτων-κόπων-μόχθων-ἐργώδης-κοπιαστικός.

Πρᾶγος, ους, καὶ Σιωπηλ. Πράγης, τό. Ποιητικ. ταυτὸν τῷ, Πρᾶγμα. Αἰσχύλ. Θηβ. 2. "Τὸ πρᾶγος φυλάσσει". αὐτὶ τοῦ Πράγματα, τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Πραέως. Ζητ. Πράως.

Πρανὴς, Πραεῖα, Πραές. δυσκρησότερον αὐτὶ τοῦ κατὰ Ὀνομαστικὴν τὸ Πραύς. ὅθεν τὸ Πραέως, Πραέες, Πραεῖς.

Πραθεῖν, Ἀόριστ. β'. ἐκ τοῦ Πέρθω, καὶ Ποιητικ. πραθέειν.

Πρακτέος, ἑα, ἑον. (πρακτὴρ, ῆρος, ὁ.) ὅσις πρέπει τὰ πραχθῆναι.

Πρακτήρ. Ζητ. Πρηκτήρ.

Πράκτης, ταυτὸν τῷ, Πράκτωρ. ἐξαιρέτως δὲ ὁ τὰ ἀργύρια ἢτοι τὰς δημοσίους φόρους ἀπαιτῶν-σωμάγων, ἢ τὰ σωματοῦντα χρήματα ἐναποτιμιβυόμενος (Κασσίτερος).

Πρακτικεύομαι, πρακτικὸς εἰμὶ, καμνω τὸν πρακτικὸν ἢ τινὶ πρακτικῷ μετέρχομαι, σπουδάζω ἵνα γένω πρακτικός.

Πρακτικὴ, ἡ. ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ πρακτικοῦ. τὸ περί τι πράττειν καὶ γυμνασιν ποιεῖν.

Πρακτικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ εἰς τινὰ πρᾶξιν αὐτήκοος, ἢ ὁ ἐπιτήδειος καὶ πλέοντα ἔχων εἰς τὰ πράγματα καὶ ὑποθέσεις. ἄρα, Ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς, ἐργαστικὸς, ἐπιχειρηματικὸς, ἐπίμονος εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πράξεις τι, ὁ σπουδαῖος καὶ ἐκτελῶν τι, ἐκτελεστικὸς, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς (χεῖρες, δωμάτιος) γυμναῖος. Ξενοφ. Κυρπ. α'. ς'. 3.

Πρακτορεία, ἡ. Στοβ. Ἐκλ. ἠθ. σελ. 332. κέρδος φροντίς-ἐπιμέλεια.

Πρακτόριον, τό. Φιλοξ. Γλωσ. αὐτὶ τοῦ, Ἐπίχυρον.

Πρακτὸς, τὴ, τόν. παρὸ ὅ, τι ἐπράχθη-ἐγένετο. καὶ τὸ δυνάμενον πραχθῆναι. τὸ εὐκόλως πραττόμενον. "Πρακτὰ, τά". ἅπερ πράττει-ποιεῖ τις. 2) "Πρακτὸς ἔσω τοῦ". πρέπει τὰ πραχθῆ ἢ νὰ βιασθῆ-νὰ ἀναγκασθῆ πληρωμὴν ἕνεκα. ἐκ τοῦ "Πράττειν τινὰ" βιάζειν-ἀναγκάζειν τινὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Χρήματα παρά τινος ἀπαιτεῖν.

Πρακτοφορίστης, ὁ, ὁ. ὁ τῆς πρακτῆρ φορίστης. κοινὸς τῆς πεζαγμένης. ἀμφ.

Πράκτωρ, ορος, ὁ. Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Πρακτὴρ, καὶ Πράκτης. ὁ πράττων-ποιῶν-ἐκτελῶν-καμνων τι. ὅσις ἢ ἥτις ἔπραξέ τι. Σοφοκλ. Τραχ. 862. 2) Ἀπαιτητὴς, ὅσις ἀπαιτεῖ-ζητεῖ ἐκδίκησιν, ἐκδικητής. Αἰσχύλ. Εὐμ. 315. "Αἵματος πράκτωρ". καὶ ὁ χρήματα-φόρους ἀπαιτῶν, ὁ τὰ ὀφειλόμενα ἀργύρια ἀπαιτῶν-σωμάγων. ὁ τὰς δημοσίους φόρους σωμάγων. ταυτὸν τῷ, Εἰσπράκτωρ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1042. "Πράκτωρ πειθώ". ἔστι πράττειν Θεὰ πειθώ, ἐκεῖνο

Πράμνειος, ἢ "Πράμνιος οἶνος". ἐν Ἰλιάδ. Λ. 638. καὶ Ὀδυσ. Κ. 235. Διοσκουρίδ. ε'. 9. οἶνος ὁ ἐκ πραμνίων ἢτοι πλινθίων σαφυλῶν, ἐκ τοῦ Πράμνη, ἄμπελος. ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδεύκ. ζ'. 150. αὐτὶ τούτου Πράμνημα, ἄμπελος, ἔχουσιν. ὁ Σχολιαστὴς δὲ καὶ ὁ Εὐσταθίος ἄλλως τὸ τοῦ ἑρμηνεύουσιν, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Πρᾶμος, ὁ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, Πρόμος. ΔΕ Ἀειγοφ. Θεσμ. 53.

Πρὰν, Δωρικ. ταυτὸν τῷ Πρὶν, ἢ Πείν. Θεόκριτ. β'. 115. "Πρηνίποκα". αὐτὶ τοῦ πρώην ποτε. Φαίνεται ὅτι πρὸ ἐκυψεν ἐκ τοῦ Πέρας, Πέρα, Πέραν, Πέειν, αὐτὶ τοῦ Πρότερον ἢ "Ἐμπροσθεν πρὸ, ἢ ἐντεῦθεν Πραπὶς Ἰωνικ. Πρίωπις ὁ θὰ πὲ ἐμπροσθεν κεκλιμμένος, ὁ κεκυφὼς, ἢ θὰ πὲ κάτω νευδικῶς. Τὸ Λατινικ. Pronus, ὑποδεικνύει τὴν ἐν τῇ παραγωγῇ αὐτῆ μεταβολὴν τῆς φωνηέντων τοῦ ᾰ, ὁ, ἢ ῶ. διότι ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Πρανὸν, τὸ καπφερὲς-πρανὲς"-ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, καὶ "Πρωινὸς, ἐπ' ὄψιν, θὰ "τροσωπον", ἢ ἐπομένως συγγενῆ εἰσὶ καὶ τὰ Πρὶν, Πρεῖνος ("σκολιὸν τὸ δὲ κατὰ Πρεῖνος". Κειναγορ. Ἐπιγρ. 7.) Πρεῶν ("Ἡσιοδ. Ἀσπὶς 437.) Πρηῶν, Πρῶν, Πρωνὸς, καὶ Πρῶνα, ἅ τινα σημαίνουσι πρωϊσαμβλύνω καὶ προβεβλημμένον τινὰ κορυφὴν ὄρους τινὸς, ἢ καπφερικὸν ἢ κρημνώδη τόπον ἢ λόφον. Ὁ Πίνδαρος μετεχειρίσθη τὸ Προτρέων αὐτὶ τοῦ Προπρωϊαίος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Πρηΐον, πρότερον" καὶ, "Πρῆον, "τὸ ὑπερέχον". Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λοιπαὶ καταλήξεις Πέειος, Πέει, ὅθεν ἡ Πρόθεσις Πρεὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Πέρα, ἢ ὡς, Ὑπέρ. Ἐντεῦθεν τὸ, Πειρᾶν, Πειρίδειν, τὸ πέραν-τὸ ἐμπροσθεν βλέπειν, ὑπερορᾶν, καθορᾶν. ἢ τὸ, Πειρβάλλειν, αὐτὶ τοῦ, Ὑπερβάλλειν, ἢ τὸ "Πειρὶ ἄλλων" αὐτὶ τοῦ "Ἐμπροσθεν ὅλων τῆς ἄλλων. Ἐκ τοῦ, Πέρεις, ἐσχημάτισαι τὸ, Πειρισός. προέκυψεν ἔτι ἢ τὸ, Πέειν, Πεὶν, ὡς καὶ τὸ, Πέρας, Πέραν, Πέρα, ἐκφράζον τὸν παραλελυθότα χρόνον, τὸν πρότερον, τὸν πεπερασμένον. Ἐντεῦθεν πρωτύπει ἔτι καὶ τὸ Λατινικὸν Prĕs, prĕ, ἐν τοῖς Prĭdie, prĭdem, prĭscus, prĭstinus, prĭor, prĭus, prĭmus, prĭmus. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, Πέρος, Πέρα, πρεέκυψαν ἡ Πρὸς, ἢ, Πρὸ, προθέσεις, αἵτινες ἀπ' ἀλλήλων διακείνονται μόνον διὰ τῆς ἐμπροσθεν ἢ ὄπισθεν χάσεως αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ἔτι προέκυψε ἢ τὸ Δωρικὸν, Προτὶ, αὐτὶ τοῦ, Πρὸς, ἢ, Πρὸ, ἢ ἐξαιρέτως ἐν ταῖς σωματικοῖς λέξεσιν. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, Πέρυς, Πέρυ, ἔμεινε μόνον τὸ, Πέρυσι, Ἐπίρ. θὰ τὸ παραλελυθότος ἢτοι τὸ πεπερασμένον ἔτος. καὶ τὸ, Περυσινὸς, ὁ ἐκ τοῦ περασμένου ἢ παρελθόντος ἔτους ὤν. Ἐκ τοῦ, Πέρυς, ἔχομεν ἔτι καὶ εὖ ἄλλο παράδειγμα εἰς τὸ, Περύσιος, ἐξ οὗ μόνον τὸ σωθὲν, Διαπρύσιος, αὐτὶ τοῦ, Διάτορος, διαπερασικὸς, ἔστιν ἐν χρήσει. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, Προ, ἐγένετο τὸ, Προΐ, ὡς ἢ ἐκ τοῦ, Παρὰ, τὸ, Παραΐ. ὅπερ καὶ μεταχέεται τὸ ᾰ, εἰς ῶ, Πρωΐ, Πρωΐ. ὅθεν τὸ, Πρώϊος, Πρώϊμος, ἔτι δὲ καὶ, Πρωΐτερος, Πρωΐμος. ἢ σωματοειδῶς, Πρῶος, Πρῶμος. καὶ, Πρωΐζος, Πρωΐζες, ἅ τινα πάντα σημαίνουσι, παρελθόντα ἢ περασμένου ἢ προτεταγμένου χρόνου τινά. Ἐκ τοῦ, Προς, Πρὸ, ἐγένετο καὶ τὸ, Πρόπρος, καὶ, Πρῶτος. ὡς ἐκ τοῦ, Πρὸ, Πρὶν, Πρῖνος, Πρῖος, αὐτὶ, Πρότερος, ἔστι τὸ Δωρικὸν, Πράϊος, Πρᾶος, τὸ ὑπερθετικὸν, Πρᾶτος, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Πρῶτος. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, Πρὴν, Πρῆπος, αὐτὶ τοῦ, Πρὸ, Πρῶος, ἐγένετο ἔτι καὶ τὸ, Γρηπὴν, ἥνος, ὅπερ σημαίνει τὸν Ἐπιτάσιον ἀμνὸν (χρονιαίκιον ἀρνίον, ζυγάνειον) καθὼς ἢ παρὰ τοῖς Πομάσι μέχρι τῆς σήμερον λέγεται, ἢ μάλιστα θὰ τὴ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὴ θηλυκὴ γλῶσ τῦ πρεσβύτου, Πρηΐνα, ἡ Πραΰνα, καὶ, Προβατίνα, ἡ. ὅθεν τὸ, Πρασίνιος, παρ' Ἡσυχίῳ, αὐτὶ τῦ Ἐνιαύσιος (Πρασίνιον, ἡλικίαν τις προβάτου νέου· ὡς δὲ ἐνίοι τὴ πρώτην γιγνομένην· οἱ δὲ ἐνιαυσιαίαν· ἄλλοι ἀρχομένην σωφρονίας) καὶ, Ἐπιπρηνῶ, ἐν τῇ Παροιμίᾳ "Αἰγὸς ὑπερπηνος ἐρυθρὸ πῦρ ἀείρει" (Εὐσάθ. ἐν Ὀδυσ. Ι. σελ. 1625. εἰχ. 35. Ἐκδ. Ῥώμ.) παῦτὸν τῷ, Ἐπιεικὴς, ὁ πρωϊαίτερον ἐαυτὸς λέοντα ὢν, ὑπὲρ τὸ ἔτος.

Πρανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Δωρικ. αὐτὶ τῦ, Πρηνὴς. Ξενοφ. πολλαχῦ. τὸ δὲ παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. α'. α'. 10. "Πρανεστέρα τῇ φάλαγγι". ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ τῦ, Πρηνεστέρα.

Πρανίζω, Μ. ξω. Δωρικ. αὐτὶ, Πρηνίζω.

Πραξιδίκη, ἡ. Θεάτις ἐν Ἀθήναις, ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύοντο, καὶ κεφαλὰς τῶν ζώων αὐτῇ ἔθυον. Παυσαν. Λακων. ἡ Βοιωτικ. Ὅρα ἡ Φώτιον ἐν Λεξ.

Πραξιεργίδαι, οἱ τὸ ἔθος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες. Ἡσύχ.

Πραξικοπέω, ῶ. μετὰ Αἰτιατ. δι' ἀπάτης τινὸς πανουργήματος-πράξεως ἢ φρονήσεως ἁρπάζω-κυκεύω-ὑποτελῶ τὸν σκοπὸν μου. Πολύβ. "Πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ὑπεβάλλοντο". ὁ αὐτ. β'. 46. "Πραξικοπεῖν τινά". αὐτὶ τῦ, Ἀπατᾶν. ἐκ τῦ, Πρᾶξις, φρονησία, ἡ Κόπτω.

Πράξιμος, ὁ, ἡ. (πράσσω) ὁ δυνάμενος πραχθῆναι, πρακτός. 2) Ὁ δυνάμενος εἰσπραχθῆναι-φορολογηθῆναι ὑπὸ φόρον ἐλθεῖν. Πολύβ.

Πρᾶξις, εως, ἡ. τὸ πράττειν-ὀξεργασία, ἐνέργεια, πραγματεία, ὑποθεσις, κάμωμα, ἡ ἐκτέλεσις ἡ ὑπόβασις ὑποθέσεως ἢ ἐπιχειρήματός τινος ἄσκησις, ἡ πρὸς τὸ τέλος τείνουσα ἐνέργεια, ἔργου ποίησις (Aetion) "Πρῆξις ἥτις πέλεται γόοιο". Ἰλ. Ω. 524. ὅπου ἄλλοι "Αιυσις ἀναγινώσκουσι, παῦτὸν τῷ "Ὁ κλαυθμὸς ὠφελεῖ". καθὼς κεῖται καὶ ἐν εἰχ. 550. "Οὔτι πρῆξις ἀκαχήμενος". 2) Ἀπαίτησις, εἰσπραξις, συλλογὴ τῶν δημοσίων φόρων ἢ χρεῶν. Ζήτ. Πράττομαι τινά. 3) Πανουργία, δόλος-ἀπάτη-ἐπιβουλὴ-φρονησία. Πολύβ. Θ'. 17. ὅθεν τὸ Πραξικοπέω. 4) "Τὴν ἑαυτῦ πρᾶξιν σκοπῶν" Σοφοκλ. Τραχ. 151. αὐτὶ τῦ, τὴν τύχην· ἡ ἐνταῦθα τὸ Εὐπραγία καὶ Δυσπραγία, καθὼς καὶ τὸ, Εὖ ἢ κακῶς πράττειν, αὐτὶ τῦ Εὐτυχὴς ἢ δυσυχὴς εἶναι, ἢ Καλῶς ἢ Κακῶς βιῶν-ζῆν. Οὕτως εἶπε καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ 701. 5) Παρ' Ἡρωδιαν. λέγεται καὶ τὸ ἀξίωμα τῦ Πρακτῆρος, ὡς ἐν ἰ. ι. "Τῆς διοικητείσης πράξεως". καὶ ἰ. 2. "Ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστῶτων", καὶ ζ'. 5. "Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξητασθείς".

Πραόνως, Ἐπίρ. ἐκ τῆ Πραΰνης, παῦτὸν τῷ Πράως. Ζήτ. Πραΰγνως. Λειξεφ.

Πρᾶος, ἡ Πρᾷος, ὁ. καὶ Ἐπίρ. Πράως, Ἥμερος, γλυκὺς, ὑπομονητικὸς, μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, ταπεινὸς, μαλακὸς, καλὸς. Ξενοφ. τὸ Συγκειτ. Πράων, ἐκ τῆ Πραΐων. Οἱ παράγοντες τῦτο ἐκ τῦ Ῥάος ἠκφυσιν ἔτι ἡ Πρᾶος μετὰ τῦ ὑπογεγραμμένου ι.

Πραότης, ότητος, ἡ. ἡ ἥμερος καὶ γλυκεῖα διάθεσις τῆς ψυχῆς, παῦτὸν τῷ, Πραΰτης· ἀντίκειται τῷ, Ἀγριότης, ἡ, Χαλεπότης.

Πραπίδες, αἱ, παῦτὸν τῷ, Φρενές, τὸ διαχωρίζον τὴν καρδίαν ἡ τὸν πνεύμονα ὑπὸ τῦ ἐντοσθίου διάφραγμα, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου αἱ φρενές εἰσί, καὶ ἡ διάνοια-ὁ Νοῦς-ἡ φρόνησις. Φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τὸ Φράω, Φρὴν, Φρὴν, Φρένδην, μετὰ τῦ Πράω, Πρᾶι, Πρὴν, Πράδη,

Πράπη, Πραπὶς (ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ Πραπὶς διὰ τῦ Φρὴν, διαφόρως.) ὁ Εὐριπίδ. ἐν Βακχ. 421. σωφρονέστερα ἀμφότερα Πραπίδες φρονήματε".

Πρασιά, ἡ. ἡ ἐν τοῖς κήποις ὡς τὸ πλινθία τετράγωνος λαχανιὰ, ἤτοι ὁ τετράγωνος τόπος ἐν τοῖς κήποις, ἐν ᾧ φυτεύουσιν αὐτὴν ἡ λάχανα. Πρασιαὶ, αἱ. καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιοι κῆποι. ἐν Ὀδυσ. Η. 127. καὶ Ω. 246. Αἱ φασιανὶ ὑποτελοῦσι τὴν ὄξωτερικὴν περιοχὴν τῶν δένδρων καὶ ἀμπελώνων. Ἕνεκεν τῦτου παράγουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν ἐκ τῦ Πέρας, Περάσιος· ἄλλοι δὲ ἐκ τῦ Πράσον, καὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τῦ Λαχανίαι ἢ Λαχανιαί. ὁ Νίκανδρος Ἀλεξ. 532. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν. καὶ ἐν Θηριακ. 576. συνάπτει τῦτο μετὰ τῦ "Ανηθον. Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ'. 17. "Ἐν πρασιαῖς, ὁ Πλίν. κ'. 34. διὰ τῦ Sergetibus, ἃ ἐστὶν "Εν ἀρύραις, ἐν τοῖς ἐσπαρμένοις χωραφίοις.

Πρασίζω, Μέλ. ἴσω. φάσινον χρῶμα ὡς τῦ φάσκ ἔχω, φαίνομαι ὡς φάσκον. Διοσκορίδ. γ'. 94. ἡ δ'. 245.

Πράσιμος, ὁ, ἡ. ὁ φαθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναται πωλῆσαι τις, ὃς τις εἶναι διὰ πώλημα. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. ε'. 14.

Πράσινος, ὁ, ἡ. ὁ τὸ χρῶμα τῦ φάσκ ἔχων. λέγεται καὶ ἐπὶ Χρώματος.

Πράσιον, τὸ. εἶδος φυτῦ. Διοσκορίδ. γ'. 119. Marrubium vulgare, Linn.

Πράσιος, ὁ, ἡ. παῦτὸν τῷ Πράσινος. Πλάτ.

Πρᾶσις, ἡ. (πράω, πιπράσκω) τὸ πωλεῖν, πώλησις. Πλάτ. Πολιτ. β'. "Πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν ἀφικνεῖσθαι" καὶ Ξενοφ. Πορ. γ'. 12. "Προσήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει".

Πρασίτης, ὁ. καὶ Θηλ. Πρασίτις, ἡ. ὅμοιος-ὁμοία κατὰ τὸ χρῶμα τῦ φάσκ. Θεόφρασ. "Λίθος φασίτης".

Πρασοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ φάσκ εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ Πράσῳ.

Πρασοκουρὶς, ίδος, ἡ. (κείρω, φάσκ) φροσυπακουμ. τῶ, Κάμπη· ζῶον χλωρὸν (φάσινος κάμπη) κείρον καὶ καταξῶγον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Ἡσυχ. Ζώ. Ἰσορ. ε'. 19.

Πρασόκουρον, τὸ. ἐργαλεῖον τι, δι' ὃ κείρουσι καὶ κόπτουσι τὰ φάσκα. Ἀνθολογ.

Πράσον, τὸ. εἶδος φυτῦ κηπευτικῦ, καὶ εἷς μαγειρεῖον ὑπηδούσου, ἐκ τῦ εἴδους τῦ κρομμύου. Διοσκορίδ. δ'. 179. 2) Φυτόν τι θαλάσσιον ὅμοιον τῷ φάσκ. Θεόφρασ. δ'. 7. ἐκ τῦ Πράσον, Πάρσον, Πάρρον, ἐγράφετο τὸ Λατινικὸν Porrum.

Πρασόργη, δρέπανον ᾧ τὰ φάσκα κείρουσιν. Ἡσύχ.

Πρασόχροος, ος, ον, ὁ, ἡ. ὁ χρῶμα φάσκ ἔχων, φασίνου.

Πρασσαῖος, παῦτὸν τῷ Πράσινος. ἐκ Βαβραχομ.

Πρασσοφάγος, ὁ τὰ θαλάσσια φάσκα ἐσθίων. Βαβραχομ. 229.

Πράσσω, καὶ Πράττω, Μέλ. ξω. Ἰωνικ. Πρήσσω. Ποιῶ-κάμνω-ἐκτελῶ-ἐργάζομαι. Πλάτ. Χαρμίδ. "Οὐ ταῦτὸν σὺ καλεῖς τὸ Ποιεῖν, καὶ Πράττειν, ὦ μῶροι, οὐδέ γε τὸ Ἐργάζεσθαι ἡ τὸ Ποιεῖν. Ἰλ. Σ. 357. Μετέρχομαι-σκάσκω-σπουδαιολογῶ, διαχειρίζω, ὡς π. χ. "Τὰ κοινὰ, Τὰ πολιτικὰ, Τὰ τῆς πόλεως πράττειν". αὐτὶ τῦ Διοικεῖν, τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ἄρχων ἢ ὑπηρέτης εἶναι τῶν κοινῶν πραγμάτων. Οὕτω καὶ τὸ "Ικανῶς πράττειν" αὐτὶ τῦ, Ἐπιτήδειος διοικητὴς. Ξενοφ. Ἀπομνημ. α'. β'. 15. καὶ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

δ'. β'. 1. καὶ 4. "Λέγειν τε καὶ πράττειν". Δημηγορεῖν δηλ. καὶ διοικεῖν τὰ κοινά. "Ἆρα δὴ παύσῃ τῆς σημασίας διώκασα καὶ ἐμέ; "Τὰ πολιτικὰ" καθὼς καὶ ἐν β'. δ'. 4. "Ἱκανὸν εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι", ὅπερ ὁ λόγος ὑποδεικνύει ὑπόδειγμα τινὰ συνήγορον, προσυπακουομ. "Τὰ τῆς ἄλλων". ἵνα ᾖ τὸ πλήρες, ἱκανὸν εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι τὰ τῆς ἄλλων. ὃ τὸ ἐναντίον κεῖται αὐτοδι αἰωτέρω. "Τὰ ἑαυτοῦ πράττειν". διοικεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τὰ ἑαυτῶν, ὡς τὸ τῆς συμβολίας· "Κυπτάζειν τὰς ἰδίας ὑποθέσεις, καὶ νὰ μὴν ἐμβαίνωνται μὴν αἰκατάντεται εἰς ξένας ἢ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὃ ἐστὶ νὰ ζῇ ἰδιωτικῶς. προσεχεστέρα δὲ ἐστὶν ἡ χυδαία φράσις ὑπὸ ταὐτὸ τῆς σημασίας ἡ "Κυπτάζω τὴν δουλειάν μου, καὶ δὲν μὲ μέλει ὅλα ξένας" καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Πράττει, μέλει, ἐργάζεται". Ἐντεῦθεν τὸ "Εὖ, Κακῶς πράττειν". (δηλαδὴ "τὰ ἑαυτῆ") ἐπειδὴ καὶ ὁ Ξενοφ. γ'. δ'. 15. προσίθησι "Μηδὲν, τὰ γεωργικὰ, τὰ ἰατρικὰ, τὰ πολιτικὰ, οἷον" Καὶ ἀεί τινες δὲ τῶν θεοφιλεστάτων, ἔφη, εἶναι, ἐν μὲν γεωργίᾳ, τοὺς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας, ἐν δὲ ἰατρείᾳ, τοὺς τὰ ἰατρικὰ, ἐν δὲ πολιτείᾳ, τοὺς τὰ πολιτικὰ· τὸν δὲ μηδὲν εὖ πράττοντα, ὅτε χρήσιμον ᾖδειν, ἔφη, εἶναι, ὅτε θεοφιλῆ". (σημαίνει τὸ Εὐτυχὴς γεωργὸς, ἰατρὸς, πολιτικὸς εἶναι). Ξενοφ. Ἀπομνημ. α'. ε'. 3. καὶ γ'. δ'. 8. αὐτὶ τοῦ Εὐτυχεῖν, ἢ Δυσυχεῖν, ὃ ἐστὶν Εὐτυχὴς ἢ Δυσυχὴς εἶναι εἰς τὰς πράξεις αὐτῶν. ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυσυχία εἶναι συμβεβηκὸς παντοτε μὲ τὰς πράξεις μας, καὶ οὐχὶ κατὰ συμβεβηκὸς, καθὼς καὶ ὁ Σωκράτης ἐντεῦθεν δείκνυσι (Ἀπομν. γ'. δ'. 12.) τὸ Εὐπραξία, καὶ τὸ Εὖ πράττειν, ὑπὸ τὴν Εὐτυχία, καὶ, Εὐτυχεῖν, οἷον· "Ἐρομβῶ δὲ πάλιν, εἰ καὶ τὴν εὐτυχίαν ὑπόδυμα νομίζοι εἶναι, παῦ μὴν οὐδ' τοιαυτίον ἔγωγ' ἔφη, τύχῃμι, καὶ πράξιν ἠγοῦμαι, τὸ μὴν γὰμὴ ζητῆται ὑπὸ τυχεῖν τινι τῆς δεόντων, εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι, τὸ δὲ μαθόλου τι καὶ μελετῆσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ὑπολαμβάνοντες δοκοῦσιμοι εὖ πράττειν." καὶ ἐν α'. ε'. 3. παρατίθησιν· "Εὖ συμβαίνοντας οἷς ἐσχάρᾳ, ἤ, τι ἂν τυγχάνωσιν ἐργαζόμενοι". ὡς καὶ ἐν β'. δ'. 6. τίθησιν ἀπεναντίας τὸ Σφάλλόμενοι, οἷον, "Εὖ μὲν πράττοντας πλεῖσα εὐφαίνων, σφαλλομένους δὲ πλείσα ἐπαειρθῶν". Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Εὐριπίδῃ Ἰφιγ. Ταυρ. 668. "Ὡς κοινὰ φάσκει Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς". αὐτὶ τοῦ, "ὡς εὖ πράσσοι κοινῇ εἰ". Ἡ σημασία τοῦ Πειθεῖν-Κάμνειν-ἐργάζεσθαι, μάλιστα ἄρα ἐντεῦθεν ὡς βάσις, καθὼς καὶ ἐν τῷ "Εὖ, Κακῶς, Φαύλα, πράττειν". αὐτόθ. γ'. δ'. 9. καὶ α'. β'. 28. ὡς τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, "Καλῶς ἢ κακῶς κάμνων". Λέγεται ἔτι καὶ ὑπὸ πραγμάτων, καὶ ἐπ' αὐτῷ ὅμῳ ἰδίων πράξεων. Ἡρόδ. γ'. 25. "Ὁ δὲ Αἰγύπτιος σόλος ὅτε ἐπράξε". αὐτὶ τοῦ Τοιοῦτον τέλος ἔλαβε, τοιαῦτα καταρτωσεν. ὡς καὶ τὸ ἐν ζ'. 18. καὶ παρ' Αἰσχιν. Πλάτ. 1127. καὶ 1200. "Φράζε, κ' πεπράξεται". εἰπὲ, καὶ θέλει γίνεσθαι παρευθύς. Ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται ὑπὸ ὑποθέσεων χρημάτων αὐτὶ τοῦ Ἀπαιτῶ, Εἰσπράττω, ὅ ἐστὶ Συνάγω τὰ δημόσια χρέη τὰς φόρους, καὶ φέρω αὐτὰ εἰς τὸν δημόσιον θησαυρὸν, οἷον "Πράττειν τινὰ ἀργύριον". ἀπαιτεῖν-λαμβάνειν παρά τινος ἀργύρια δι' τινα. Ξενοφ. Ἑλλήνικ. α'. γ'. 7. "Ὡχετο ... χρήματα πράξων" ὑπὸ Πρακτόρων. ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. γ'. 38. "Καὶ αὐτὸς μετὰ ταῦτα ἐκαὸν πλοκαμὸν ἐπράξεν". ἀπαίτησας-ἔλαβον ὡς φόρον ἀπ' αὐτῆς ἑκατὸν τάλαντα. ὃ ἐστὶν, Ἐζημίωσαν, ἐπῆρον ἀπ' αὐτῆς. Οὕτω καὶ κατὰ μέσον δίκης "Πράξασθαι (κατὰ) τινὰ ἀργύρεον μισθὸν. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. 5. καὶ 60. ἀργύρεον-μισθὸν ἀπαιτεῖν-λαμβάνειν παρά τινος δι' ἑαυτόν. Θεόφρ. Χαρ. ε'. "Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τεῖα ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι". ἀπαιτεῖν-λαμβάνειν τῆς ἑαυτῆ ὠφελείας σέσκεν, ὡς καὶ ἐν Βαβαχομ. 184. "Πράσσε με τόκως". αὐτὶ τοῦ Εἰσπράττεται. "Φῶνον πράττειν". Αἰσχυλ. Εὐμνιδ. 611. "Ποινὰν-τιμωρείαν ἀπαιτεῖν σέσκεν φόνα, ὃ ἐστὶν, ἐκδικεῖσθαι τὸν φόνον. Παραβάλλεται μετὰ τὰ, "Ἐκπράττειν, καὶ, Πράκτωρ, αἰειδ. 2. Ἐπομένως "Πράττειν τινὸς σωτηρίαν". φροντίζειν-καταγίνεσθαι-βελεύεσθαι περὶ τῆς σωτηρίας τινός. "Πράττειν τινί". ἐνεργεῖν τι περὶ τινος, ὃ ἐστὶ, φροντίζειν κρυφίως περὶ τῆς εὐτυχίας τινός. "Πράττειν καθόδον τινὶ" κρυφίως ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς ὑποροφῆς τινος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. "Πράττειν κακόν τινα". προξενεῖν-κάμνειν κακὸν εἰς τινα, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 130. "Πεπραγμένοι" καὶ παρ Εὐριπ. Ἄλκηστ. 88. "Ὡς πεπραγμένων". αὐτὶ τοῦ Οἱ τεθνηκότες, οἱ ἀπεδαιμονηκότες. "Πράττειν περί τινος". καταγίνεσθαι-ἐναχολεῖσθαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ε'. 28. καὶ ζ'. β'. 12. "Περὶ πλοίων πράττειν". φροντίζειν καταγίνεσθαι περὶ τὰ πλοῖα, Ἑλλήνικ. ζ'. δ'. 2. "Πράττειν τι παρά τινος". λαμβάνειν-περιεῖν-ἐκποκτᾶν τι ὑπό τινος. Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. "Πράττειν παρὰ τῆς θεῶν ἀγαθόν". ζητεῖν ἵνα λάβῃ ἀγαθὰ παρὰ τῆς θεῶν. ὅτω καὶ τὸ "Πράττω γάμον κόρης". ζητεῖν-ἢ καταγίνεσθαι ἢ ὁμιλεῖν περὶ τὰ γάμα τῆς κόρης. Ὁ Παρακείμενος Πέπραγα, Πεπραγὼς, πάσεται ὑπὸ Οὐδετέρας σημασίας, οἷον "Εὖ, καλῶς, κακῶς, πονηρῶς, μακαρίως πέπραγα" ἄλλως δὲ καὶ "Πέπραχα" λέγεται, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ, τῷ καλῶς ἔχω-βλάκευμαι.

Πρασώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ πράσα εἶδος ἔχων, πλήρης πράσων.

Πρατέος, ἑα, ἑον. (πράω, πιπράσκω) ὁ δυνάμενος πραθῆναι-πωληθῆναι. ᾧ ὅσις πρέπει νὰ πωληθῇ, ἢ εἶναι δι' πώλημα.

Πρατήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Πράτης, ὁ. (πιπράσκω) ὅσις πιπράσκει-πωλεῖ, πωλητὴς. ὅθεν

Πρατήριος, Πλούταρχ. "Τὰ τῆς ἐπώρας πρατήρια". προσυπακουομ. Ἀγορᾶς, ἐν ὧν πωλοῦσι τὰς ὀπώρας.

Πρατήριον, τὸ. τόπος-ἀγορὰ (παζάρ) ὅπου πωλοῦσι.

Πράτης, ὁ. Ζητ. Πρατήρ.

Πρατίας, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πώλης, ὁ τὰ δημόσια πωλῶν, κήρυξ δημόσιος. (Τελάλης, Τουρκ.) Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Πολυδ. ζ'. 8.

Πρᾶτος, Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Πρῶτος.

Πρατός, ἡ, τὸν. ταὐτὸν τῷ, Πρατὴς, καὶ Πράσιμος, πωλητήριος.

Πράτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Πρατήρ. ἡ πωλήσασα γυνή.

Πράττω. Ζητ. Πράσσω.

Πραϋγέλως, ἡ, ὁ. (πραΰς, γέλως) ὁ πραέως γελῶν. "Ζέφυρος πραϋγέλως". Ἀνθολογ. ὁ πραέως καὶ γλυκὰ, πνέων-φυσῶν.

Πραύθυμος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρᾳόμβρης.

Πραϋμενής, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. — ένως, -ῶς. ὁ πραΰ μβιος ἔχων, ἥμερος, ἡσυχος, γλυκὺς, μαλακός.

Πραΰμητις, ιος, ὁ, ἡ. (μῆτις) δύνοικος, ἥμερος, χαείσης, δύμβυης. Πίνδαρ.

Πραΰγονος, ος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πραΰθυμος.

Πραΰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πραΰνσις, εως, ἡ. τὸ πραύνειν, ἡμέρωσις. Ἀειχοπέλ. Ῥητ. β'. 3. "Ἐστι δὲ πραΰνσις κατάσασις (γρ. "καπάπαυσις) ἢ πρέμησις ὀργῆς".

Πραϋντικός, κὴ, κόν. ὁ πραΰνων-ἡμερόων-γλυκαίνων-καταπαύων τὴν ὀργὴν ἢ τὸν πόνον. ἐκ τῦ

Πραΰνω, Μ. ὕνῶ. (πρᾶυς) πρᾶον-ἥμερον ποιῶ τινά. καπησιγαίνω, καπηκοιμίζω, καταπαύω-ἡμερόω, μαλάσσω. Πραΰνομαι, Μέσ. πραΰνω ἐμαυτόν. Ἀειχοπέλ. Ῥητ. β'. 3. "Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον ἐστὶ "πρὸ πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι".

Πραϋπάθεια, ἡ. (ἐκ τῦ Πραϋπαθὴς) ἡ πρᾳεῖα διάθεσις τῦ ἀνθρώπε, πραότης. Φίλ.

Πραϋπαθέω, ῶ. πρᾶος εἰμὶ. ἐκ τῦ

Πραϋπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. — θῶς. (πρᾶυς, πάθος) ταὐτὸν τῷ, Πραϋμυθὴς. ἢ, Πρᾶος.

Πραΰς, Πραεῖα, Πραΰ. Γενικ. Πρᾴος, αέως. ταὐτὸν τῷ, Πρᾶος. Ξενοφ. Οἰκ. ιδ'. 17. "Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος ἢ πραεῖα τέχνη".

Πραΰτης, ητος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πραότης. Κλήμ. Ἀλ.

Πραύτροπος, ὁ, ἡ. πραΰς κατὰ τὸν τρόπον.

Πράω, ὄσω, Πεπράω, Πεπράσκω, Πίπρημι.

Πρεσβευτὴς, ὁ. αὐτὶ τῦ, Πρεσβευτὴς. ἐν Ἐπιζηφ.

Πρεσβὺς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Περκνὸς, ποικιλόχροος.

Πρεμνίζω, Μ. ἴσω. ἢ, Πρεμνιάζω, Ἡσύχ. ἐκπεριζόω. "Τὰς ἐλαίας πρεμνίζειν". ἐκπεριζόω (ξεπεριζόνω) ἐκβάλλω τὰς ἐλαίας ἀπὸ τῶν ῥιζῶν. Ζήν. Πρέμνον.

Πρέμνιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Πρέμιον.

Πρέμνον, τὸ. ὁ πρὸς τῇ ῥίζᾳ κορμὸς τῦ δένδρου. στέλεχος, παῦ ῥίζωμα δένδρε τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλε πρὸς τῇ γῇ στέλεχος. Ἔστι δὲ εὖ ἢ τὸ αὐτὸ μετὰ τῦ, Πρυμνὸς, ὅπερ σημαίνει τὸ, Ἐξωτερικὸς, τελευταῖος, καπώπας. ὡς ἢ Ἡσύχ. ἑρμῆν. τὸ, Πρύμνα, ἢ ὁμῶ τῦ, Πρέμνα. Ἆρα, ἔστιν ὁ καπώπας πρὸς τῇ ῥίζα κορμὸς, Coder, Λατιν. ἢ ἐνανῦθεν ὁ Ἡσύχ. τὸ "Πρέμνον ἐστίας". ὁμῶ τῶ "Τῆς οἰκίας θεμελίου". καὶ ὁ Πολυδ. ἑρμῆν. τὸ, "Πρέμνον" ἀπὸ τῆ ὀφθαλμῆ, ὁμῶ τῦ "Τὸ κατακλῆγον τῆ λογάδων". τὸ τελευταῖον μέρος τῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λεύκε. Ὁ χηματισμὸς, Πρέμιος, ἀμφ.

Πρεμνώδης, ὁ, ἡ. ὅμοιος πρέμνῳ.

Πρέπον, οντος, τὸ. (Μετοχὴ τῦ Πρέπω) ὅπερ πρέπει-ἁρμόζει-ἁνήκει. κόσμιον, ἄξιον, συμφέρον, δίκαιον, δέον, ὡραῖον, ἀξία, τιμή. Πλάτ. "Τὸ πρέπον ἔχω". ἔχω τὸ ἱκανὸν-ἀρκετὸν, ὅσον δηλαδὴ πρέπει εἰς ἐμέ. ὧδε

Πρεπόντως, Ἐπίρ. κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, καθὼς πρέπει.

Πρεπτὸς, πὴ, πὸν. (πρέπω) ἀξιοσέβαστος, τιμῆς ἄξιος, σεμνός. Ἀειχοφ. Λυσ. 1298. "Πρεπτὸν "ἀμὶν κλέος". αὐτὶ τῦ, τὸν σεμνὸν ἡμῖν κλέος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πρεπτὰ, φαντάσματα, εἰκόνες".

Πρέπω, λάμπω, ἀστράπτω, ὑποδείκνυμαι, δηλοῦμαι, προσήκω, σαφὴς-φανερὸς-δήλιμος-ἀσφαλὴς-ἀβλεπτος εἰμὶ, ἢ φανερὸς τοῖς πᾶσιν ἐκ τῦ καλῶν κατορθώματι ἢ ἀρετῦ μὲ εἰμί. ὑπερέχω. Ἰλ. Μ. 104. "—ὁ δ' ἔπρεπε ἢ ἄλλε πάντων". καὶ ἐνανθεν παρ' Αἰχύλ. Ἀγ. 30. "Ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλων πρέπει". σαφῶς μηνύει-ἀγγέλλει, λαμπρῶς κηρύττει. παραβάλ. μετὰ τῦ ἐν εἰχ. 1231. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Κεκοσμημένος-εὐσχολισμένος εἰμί. "Πρέπω ἑδῆτι". καὶ "Ἑδῆτι δυσμόρφῳ πρέπει". Εὐριπ. Ἑλ. 1220. αὐτὶ τῦ, Ἐνδεδυμένος-εὐσχολισμένος εἰμί. 2) "Πρέπει" Ἀπροσώπ. αὐτὶ τῦ, Προσήκει, ἁρμόζει, δεῖ, πρέπει ἐστί. μετὰ Ἀπαρεμφ. τ. "Πρέπει μοι μετειδέναι". καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρ' Αἰχύλ. Ἱκέτ. 210. καὶ 218. 3) Ὅμοιος εἰμὶ, ὁμοιάζω. "Εἶδος πρέπειν ἀρχαῖα θυγατρὶ Κρόνε". Πίνδαρ. Πύθ. β'. 70. "Πρέπει ὡς τύραννος "εἰσορᾶν". Σοφοκλ. Ἠλ. 664. ὁμοιάζει-φαίνεται ὡς τύραννος. ὡς καὶ τὸ τῦ Εὐριπ. Βάκχ. "Πρέπεις "θυγατέραν Κάδμε μιᾶ". ὁμοιάζεις. "Τῦτο γὰρ "δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν". Αἰχύλ. Πέρσ. 246. "Τί λῆμα κυρᾷ τῇ δε πανδίμῳ πρέπει"; Εὐριπ. Ἄλκ. 515. αὐτὶ τῦ, Τί λύπῃ ὑποδεικνύει-φανερόνει-δηλοῖ αὕτη ἡ κυρά;

Πρεπώδης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρέπων, Πρέπουσα, Πρέπον. ὅστις πρέπει-ἁρμόζει. Ἀειχοφ. ἢ Ξενοφ.

Πρέσβα, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Πρέσβη, Θηλ. τῦ, Πρέσβυς, σεμνὴ, γερόντισσα, γραῖα. Ἰλ. Ε. 721.

Πρεσβεία, ἡ. (πρεσβεύω) ἡ ηλικία τῦ πρωτοτόκου. "Κατὰ πρεσβείαν ἔχειν ἡξίε". Παυσαν. γ'. 1. ὡς πρωτότοκος υἱός. 2) Ἀξία, τιμή. 3) Δέησις, ἱκεσία, μεσιτεία, παρακάλεσις. 4) Τὸ ἀξίωμα τῦ πρέσβεως, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέσβυς, ὁ πρός τινα βασιλέα ἢ ἄλλην ὑπερτελῆ μόλις. Ξενοφ.

Πρεσβεῖον, τὸ. (πρέσβυς) τὸ ὑπὲρ τιμῆς τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενον σέβας. ἢ τιμὴ ἢ ἡ προτίμησις τῦ γήρατος, ἢ ὅλως γήρας προτίμησις, ἢ αὐτὸ τὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. Ἰλιάδ. Θ. 289. Στράβ. ϛ'. "Τὸ ὑπὸ τῦ χρόνε πρωτεῖον, ὃ κιλῆται "κυρίως Πρεσβεῖον, ἀζηλοτύπητον ἐστὶ καὶ παραχωρούμενον". Πλουτάρχ. τὸ Γῆρας, τὸ γηρατεῖον. Ψαλμ. ο'. 19.

Πρέσβειρα, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρέσβα, προτιμητὴ, ἀρχηγέτις. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 963. Θηλ. τῦ Πρέσβυς, Πρέσβηρ.

Πρέσβευμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πρεσβεία. Πλέπρχ. Ἀποσολὴ πρεσβεως. Ῥῆσ. 936. τιμὴ, σέβας.

Πρεσβεύς, έως, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πρέσβυς. ἐκ τύτε τῦ χηματισμῦ, παράγεσι τὸ "Πρεσβῆες" χαίφοντες ἔτι καὶ "Πρεσβέως". ἀλλὰ κατὰ τὸν τῦ Ἀειχοφ. Σχολ. Ἀχάρν. 9. ὁ σχηματισμὸς "Πρεσβεὺς" ἄχρηστος.

Πρεσβευσις, ἡ. πρεσβεία, τὸ πρεσβεύειν, πρεσβεῖς ἀποστέλλειν. παρὰ Θουκυδ. ὅπου αἱ Ἐκδόσεις, Πρέσβυσις, καὶ παρὰ Διονυσ. Ἀλ. ϛ'. Πρεσβυσία, ἔχσι.

Πρεσβευτὴς, εῦ, ὁ. ὅστις πρεσβεύει, (ἑλτζῆς, Τυρκ.). ὧδε

Πρεσβευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πρεσβείαν αἰήκων-ἁρμόζων, ἢ ὑποπίδιος ἄξιος εἰς τὸ πρεσβεύειν.

Πρεσβεύω, Μ. εὔσω. πρεσβύτερος ἤτοι γέρων εἰμὶ, εἶμαι ὁ γηραιότερος-παλαιότερος. πρωτότοκος υἱὸς εἰμὶ, ἢ τῆ ἄλλων ἁπάντων γηραιότερος, ὑπερέχω. Οὐδετ. Ἡρόδοτ. ζ'. 2. "Τῶν μὲν δὴ πρωτέρων ἐπρέσβευε "Ἀρτοβαζάνης". ἦτον μεγαλήτερος κατὰ τὴν ηλικίαν. ὥπω ἢ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1418. ὅπως ἐν εἰχ. 366. κεῖται τὸ ἐναντίον τύτε "Νικᾶν". 2) Πρέσβυς (ἑλτζῆς) εἰμὶ, ὑπάγω ὡς πρέσβυς πρός τινα. Θουκυδ. ϛ'. 104. πραγματεύομαι-ἐνεργῶ-φρόττω ὡς πρέσβυς. πρεσβείαν πέμπω, ἢ ἐνπέμπω αὐτὶ τῦ, Παρακαλῶ, μεσιτεύω, αἰτῶ. Προσβεύομαι, Μέσ. πρέσβεις ὑποστέλλω, πρεσβείαν πέμπω. Θουκυδ. "Ἐπρεσβεύοντο πρὸς κεινῶ". Πρέσβεις ἐπεμψάν, ὑπὲρ τῦ κοινῦ. 3) Προτιμῶ, τιμῶ, σέβομαι, ὁμῶ τιμῆς ἄγω, ἢ ἐν τιμῇ ἔχω, Πλάτ. συμπ. ιβ'. 3. "Ἵνα ἢ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην (τὴν ἱατρικὴν") ἢ τὸ "Ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει". αὐτὶ τῦ Προτιμᾷ. 4) "Ὑπὲρ τύτε λόγος πρεσβεύει". Ἀρι-

ρίαν. αἰαβ. δ'. ιγ'. 4. αὐτὶ τῦ Λέγεται, Κοινολογεῖται, φημίζεται, ἄδεται. "Τὶν τὲ τέκνος ἀρόλλωνα πρεσβεύομεν". Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. ή. 10. Διογ. Λαέρτ. ἐν 18. Λυκιαν. Ἀλ. 23. "Μὴ τὰ σαυτῦ πρεσβεύειν". ἐπιμελεῖσθαι, φροντίδα ποιεῖσθαι.

Πρέσβη, ἡ. παιτὸν τῦ, Πρέσβα.

Πρεσβήϊον, τό. Ποιητ. αὐτὶ τῦ, Πρεσβεῖον. Ὅμηρ.

Πρεσβηΐς, ίδος, ἡ. γηραιὰ, σεμνὴ, σεβασὴ, ἀξιοσέβαστος.

Πρεσβιάω, ῶ. Λυκόφρ. 1265. "Πρεσβιώσεται". ὡς τὸ, Πρεσβεύω, τιμῶ, προτιμῶ.

Πρέσβις, εως, ὁ, ἡ. παιτὸν τῦ, Πρέσβυς (ἐλτζῆς). 2) "Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω". Πλάτ. ἐν Ὕμν. Ὁμήρ. β'. 430. πρέπει νὰ καθήσῃ κατὰ τὸ γῆρας τε-κατὰ τὴν ἡλικίαν τε.

Πρεσβίσατος, ἡ, Πρέσβιστος, ὑπερθετ. παιτὸν τῦ, Πρεσβύτατος.

Πρέσβος, τὸ. παιτὸν τῦ, Πρέσβυμα. Αἰσχύλ. Προμ. 622. Ἀγαμ. 850.

Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ, (γενέθλη) παιτὸν τῦ, Πρεσβυγλήνης.

Πρεσβυγένειας, ἡ. ἡ πρώτη καὶ παλαιοτέρα γλύπτσις. Πλούταρχ. παραβλ. συμ. β'. γ'. 2. ἐκ τῦ

Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πρεσβύτερος κατὰ τὴν γενέτσιν, πρωτότοκος, παλαιότερος, γηραιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀνθρώπων, καὶ γεγηραικότων καὶ πεπερασμένων πραγμάτων. Ἰλ. Λ. 249. "Ἀντιμαχίδης πρεσβυγλήνης". παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν. "Πρεσβυγλήνης χρόνος". Πλούταρχ. εἰς Περικ. παλαιὸς, πολυετὴς. 2) "Πρεσβυγενεῖς, οἱ. Λακών. οἱ Γέροντες, ἡ βουλὴ, ἡ γερουσία - γεροντία. Πλούταρχ.

Πρεσβυρὸς, ρὰ, ρὸν. γηραιὸς, σεμνὸς, σεβασὸς, ἀξιοσέβαστος, εὔτιμος. Ὑμνογρ. Ἐκκλησ.

Πρέσβυς, υος, καὶ - εως, Ἀττικ. ὁ. Πρέσβεια, ἡ. ὡς Ἐπίθετ. παλαιὸς, προβεβηκὼς κατὰ τὴν ἡλικίαν, γέρων, γηραιὸς, καὶ εὕεκα τῦ γήρατος αὐτῦ Σεβάσμιος, εὔτιμος, προτιμήσεως ἄξιος, πρότιμος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Πρισβεύειν, αὐτὶ τῦ Προτιμᾶν, τιμᾶν, σέβεσθαι, ἐν τιμῇ ἔχειν. καὶ "Πρεσβύτερόν τι ἔχειν". ὠφελιμώτερος τιμᾶν τι, ὡς ὠφέλιμον ἢ ὑπερέχον τῶν ἄλλων ἔχειν-νομίζειν τι. ὅπω καὶ τὸ τῦ Πλάτωνος (πολιτ. ἡ. 3.) "Καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι". ὠφελιμώτερος, ὠφελιμώτερον. 2) Ὡς Οὐσιαστ. ὁ ὑπαξιελλέμβους πρός τινα καλῆσαι ὠφελίμης ἢ ὀβολὸ μεσιτείαν τινὰ, (Ἐλτζῆς, Τουρκ. Aracilik, Γαλλ.) ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς παλαιὰς χρόνης ἔπεμπον εἰς παιτὸν τὸν ὑπηρεσίαν τὰς γέροντας καὶ σωφρονεστέρους. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727. Πλουτ. "οἱ Πρέσβεις" Τὸ Ὑπερθετικ. λέγεται ἔτι καὶ, Πρέσβιστος, ἐκ τῦ Πρέσβυς. ὁ χρηματισμὸς Πρισγεύτης αὐτὶ, Πρισβεύτης ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς Ὑπογραφαῖς σελ. 126. ἀνατεθράφη ἴσως κατὰ λάθος αὐτὶ, Πρισγεύτης. ἐπειδὴ ὁ Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Ἡσύχιος, ἐσημείωσαν Σπέργυς κατὰ Μετάθεσιν ἐκ τῦ Πρίσγυς, καὶ ὅτοπῦ γ' εἰς β κατά τινα Διάλεκτον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ Πέργυς. ὁ Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. δ'. 10. καλεῖ ὕπω καὶ τὸν Τρόχιλον.

Πρέσβυσις, ἡ. Ζήτ. Πρεσβύσις.

Πρεσβυτήριον, τό. τὸ συνέδριον—ἡ βουλὴ τῦ γερόντων ἤτοι τῦ πρεσβυτέρων. 3) Τὸ σύστημα τῦ πρεσβυτέρου.

Πρεσβύτερος - υτέρα, - ύτατος, υτάτη. Ζήτ. Πρέσβυς. "Ὅρα τὸν χαρακτῆρα τῦπον παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 13. Παρ' Ὁμήρῳ αὐτὶ τῦ, Μείζων - παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, εὔτιμος, σεβασὸς, σωφρονέστερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὡς ἐν τῷ Πλάτωνος (πολιτ. ἡ. 3.) "Καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι". ὠφελιμώτερος, ὠφελιμώτερον. 2) Ὡς Οὐσιαστ. ὁ ὑπαξιελλέμβους πρός τινα καλῆσαι ὠφελίμης ἢ ὀβολὸ μεσιτείαν τινὰ, (Ἐλτζῆς, Τουρκ. Aracilik, Γαλλ.) ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς παλαιὰς χρόνης ἔπεμπον εἰς παιτὸν τὸν ὑπηρεσίαν τὰς γέροντας καὶ σωφρονεστέρους. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727. Πλουτ. "οἱ Πρέσβεις" Τὸ Ὑπερθετικ. λέγεται ἔτι καὶ, Πρέσβιστος, ἐκ τῦ Πρέσβυς. ὁ χρηματισμὸς Πρισγεύτης αὐτὶ, Πρισβεύτης ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς Ὑπογραφαῖς σελ. 126. ἀνατεθράφη ἴσως κατὰ λάθος αὐτὶ, Πρισγεύτης. ἐπειδὴ ὁ Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Ἡσύχιος, ἐσημείωσαν Σπέργυς κατὰ Μετάθεσιν ἐκ τῦ Πρίσγυς, καὶ ὅτοπῦ γ' εἰς β κατά τινα Διάλεκτον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ Πέργυς. ὁ Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. δ'. 10. καλεῖ ὕπω καὶ τὸν Τρόχιλον.

2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ὁ Ἱερεὺς, διότι τὸν προβεβηκότας τῇ ἡλικίας ἤτοι τὸν γεροντοτέρους ἐκλεγόν ποτε καὶ εἰς τῦτο τὸ ἀξίωμα.

Πρεσβύτης, ὁ. (πρέσβυς) ὁ παλαιὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἄνθρωπος, γέρων, ἐκατόγηρως. Ἀριστοφ. 2) "Ὅστις βλέπει μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα ἀντικείμενα· ὡς συνήθως οἱ γέροντες ἄνθρωποι· ὃ ἐναντίον τὸ Μύωψ. Ἀριστοτ. Προβλημ. λά. 26. ὄθεν

Πρεσβυτικὸς, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὁ ἀνήκων-ἁρμόζων εἰς τὸν Πρεσβύτην.

Πρεσβῦτις, ιδος. Θηλυκ. τῦ Πρεσβύτης, παλαιὰ γυνὴ, γερόντισσα.

Πρεσβυτοδάκας, ὁ τὸς πρεσβύτας-γέροντας δηχόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681.

Πρευμένεια, ἡ. παιτὸν τῦ Εὐμένεια.

Πρευμενὴς, εος, ὁ, ἡ - παιτὸν τῦ Εὐμενὴς, Εὐεπίδ. Ὀρέσ. 138. "Προβουλὴς φιλία" διάφορος-διαφοράδεκτος - ἀγαπητὸς - ἐρασμία. Αἰσχύλος παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 1055. "Ἕως ἐγείρω Προβουλεῖς τὰς νυμφίους". ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τῦτο ὀβολὸ τὴν Ἴλιαν, εὐνὰς - προθύμους - πρᾶος. πιθανῶς ἐχρέατο ἐκ τῦ, Προβουλὴς, μόλον ὅτι ἄλλοι παρέχυσι τῦτο ἐκ τῦ Πρᾶτις καὶ Εὐμένης, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν τῇ τάξει ἔχει Πραϋμένως, ἡρμηνεύων τῦτο ὡς, Προβούλως, προθύμως, πρᾴως παρὰ μένω-χρώμενος.

Πρέω, ὅθεν τὸ Πρήθω καὶ Πρῆμι, ἦ Πίπρημι. Ἡσιοδ. Θεογ. 856. "Ἔπρεσε κεφαλὰς πελώρυ", κατέφλεξεν, ἔκαυσεν.

Πρεὼν, ὁ. Ζήτ. Πρεών.

Προηγορεύων, αὐτὶ Προαγορεύων.

Προηγορεὼν, ὁ. Ζήτ. Προηγορεών.

Πρηδὼν, όνος, ἡ. (πράω, πρῆμι, πίπρημι) ἡ φλόγωσις, τὸ μετὰ φλογώσεως εἴδημα.

Πρήθω, Μέλ. ήσω, φυσῶ, φυσκόνω, πνέω, οἰδέω, οἰδίσκω, φλέγω, κατακαίω. "Πρῆσαι πυρὸς (ὑπακυομ. ὀβολὸ) θύρετρα". Ἰλ. Β. 415. ἀλλ' ἐν Ἰλ. Π. 350. "Ἀνὰ σῶμα καὶ κατὰ ῥῖνας πεῖσεν αἷμα" κεῖται αὐτὶ τῦ Ἐξεφύσησε, μετὰ πνεύματος αἷμα ἐξέβακχε ἐκ τῆς ῥινὸς καὶ τῦ στόματος. Ἰλ. Λ. 481. "Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον". ἐφύσησεν ὀβολὸ τῦ φυσήματος, ἐφύσκωσεν, ἐκόλπωσεν. Ἀπολλων. δ'. 819. "Πρήσοντα πυρὸς μένος". αὐτὶ τῦ φλέγοντα-καίοντα, ὡς καὶ ἐν εἰκ. 1537. "Πρήσοντος αἰθέω". ὅπω τὰ Χειροτεχνικὰ Πρήθοντος ἔχωσι. Ζήτ. ἐν τῇ Λαπρήθω. παρὰ τοῖς Ο'. Ἀριθ. ε'. κεῖται κατὰ μέσον ὀβολὸ θέσιν "Πρηθήσεται τὴν κοιλίαν". ὅθεν καὶ, "Πεπρησμένος, ὁ πεφυσημένος, φυσκωμένος, πεισμένος". Ἐκ τῦ Πρέω, Πρέθω, (ὡς τὸ Πύω, Πύθω) Ἰωνικ. Πρήθω, Πρῆμι, Πίπρημι, Πίμπρημι, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ Πρήσκω, καὶ Πρήσκομαι.

Πρηκτὴρ, ὁ. (πράσω αὐτὶ πράττω) παιτὸν τῦ Πρακτὴρ καὶ Πράκτωρ. Ἰλ. Ι. 443. "Πρηκτῆρα ἔργων" πράκτορα, δραστῆρα· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Θ. 162. κεῖται "Ναύτας ἁρπακτῆρες" αὐτὶ τῦ "Ἐμπορομαγματόσται".

Πρημαδίη, ἡ. Ἐπίθ. ἐλαιωντικῶν. Νίκανδ. Ἀλεξ. 87.

Πρημαίνω, (πῆμα) παιτὸν τῦ Πίπρημι-φυσῶ, ὁρμητικῶς πνέων φυσκόνω, πήσκω. "Θύελλαι πρημαίνουσαι" μαινόμεναι καὶ λαύρως φυσῶσαι. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 333.

Πρημὰς, ἡ. Ἀρτεμίδ. β'. 14. καὶ Πρημνὰς, Πρηνὰς, Πρημαδίαι, Πεμφιδίαι, εἶδος θυωνώδους ἰχθύος. Ἀλεξ. Ζώ. Ἰχ. ἡ. 25.

Πρήν,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πρὴν, Πρεόνος. Ζήτει Πρηών.

Πρηνηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν ξόπον τῦ Πρηνῆς, ὡς ὁ Πρηνὴς. (Πρέμυτα).

Πρηνὴς, ἔος, ὁ, ἡ. ἢ Οὐδετέρως Πρηνὲς τό. ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς, ὁ ἐπὶ σόμα καταπεσών. "Πρηνὴς ἔπεσεν" ὡς τὸ πρὸς σωφρόνειαν, "Ἔπεσε κατακέφαλα, ἢ τὰ πρέμυτα. Ἰλ. Ε. 58. ἢ Ζ. 43. ἢ ἀλλαχ. Ζήτ. Πρηών. Παρὰ Ξενοφ. κεῖται ἢ αὐτὶ τῦ Καπφερὴς, καὶ Ἐπίρ. αὐτὶ τῦ Κάταντες, ὃ ἐστὶ καπφερικὸς, κρημνώδης, καπφερὸς, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω κλίνων τόπος. Παρὰ τὸ Πρόσω γενδικῶς. ὅθεν

Πρηνίζω, κλίνω, σρέφω, ῥίπτω ἐπὶ τὰ πρόσω, ὃ ἐστὶ, ῥίπτω ἐπὶ πρόσωπον ἢ κατακέφαλα - πρέμυτα, ταὐτὸν τῷ Καταβάλλω. Ἡρόδοτ. ς'. 27. "Ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε". ὅπου ἄλλοι Πρηνιχθῆναι ἀπαγινώσκουσιν, ὃ ἐστὶν, ἐπὶ σόμα ἢ ἐπὶ πρόσωπον ἔπεσε. Μεταφορ. αὐτὶ τῦ ἡ ναυμαχία τὴν πόλιν εἰς δυλείαν ἐπήγαγε. "Ὅρα Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Πρηνὴς. ὅθεν

Πρηνισμὸς, ὁ. τὸ κλίνειν ἢ ῥίπτειν κατὰ κεφαλῆς, πίπτειν τὰ πρέμυτα.

Πρῆξαι, Πρῆξις, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ Πρᾶξαι ἢ Πρᾶξις. Ἰλ. Α. 562. "Πρῆξαι δ' ἔμπης ἔτι δυνήσεαι". Πρᾶξαι δὲ ὅμως μᾶλλον δυνηθήσει.

Πρῆσις, ἡ. (πρήθω) φλόγωσις ἢ Οἴδησις - πρῆξιμεν. 2) Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ Πρᾶσις, πώλησις.

Πρῆσμα, τό. (πρήθω) τὸ πεφλογισμένον καὶ ἐμφυσιωμένον μέρος, φλόγωσις, οἴδημα. Παρ' Ἱπποκρ. Παθ. β'. ταὐτὸν τῷ Ἐμφύσημα "Οἷον πρῆσμα "πνέεταί τε ἢ ὑποχέει" φυσκώνεται, καὶ ξεφυσκώνει.

Πρήσσω, Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ Πράσσω, ποιῶ, κάμνω πραγματεύομαι. ὅθεν τὸ Πρῆξαι παρ' Ὁμήρῳ 2) ταὐτὸν τῷ, Περάω. ὅθεν ἢ ὁ Μέλ. Περάσω κατὰ τὰς Γραμμ. οἵτινες αἰτάγουσιν εἰς τῦτο καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 264. "ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο". ἢ τὸ ἐν Ὀδ. Γ. 476. "Ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο". αὐτὶ τῦ, Περάω, διέρχομαι, ὅπερ καὶ ὑπακουέον ἡ Αἰτιατικ. Κέλευθον, ἢ Περάειν ἀπὸ τῆς ὁδῦ, ὡς ἢ τὸ ἐν Ἰλ. Ξ. 282. καὶ Ψ. 501. Οὕτω ἢ τὸ Σιώπητον Διαπρήσω. "Μάλα δ' ὦκα διέπρησον πεδίοιο". Ἰλ. Β. 785. "Ἥμαρ δ' αἱματόεσσα διέπρησεν πολεμίζων". Ἰλ. Ι. 326. αὐτὶ τῦ, Διϊέναι, διϊστέλλειν. Ἡ σημασία τύτε τῦ Ῥήματος, ἄλλον σχηματισμὸν δεν δέχεται, ἐκτὸς μόνον εἰς τὴν μετὰ τῆς Γενικῆς αὐτῦ συμπλοκὴν, ἀπαιτεῖ γὰρ, Διὰ, Πρόθεσιν, ὡς καὶ ἐν τῷ "Κονίοντες πεδίοιο", κ. τ. τ.

Πρήσσω, ἢ, Πρησδῶ, δραπετδῶ, φεύγω, ἐξ Ἡροδότ. δ'. 79. ὅπου νῦν Διαπρησεύω, κεῖται. Ζήτ. Διαδρησεύω.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ. (ἐκ τῦ Πρήθω, φυσῶ, φλέγω) ταὐτὸν τῷ, Κεραυνὸς, Ἀστραποπελέκιον, Ἀστραπὴ, πῦρ ἀπ' ἀέρος. καθ' Ἡσύχιον Πρηστὴρ καλεῖται ἢ ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. ἢ κατ' Ἀειζωτὰλ. Κόσμ. "Τὸ δὲ ἀερῶδες (πνεῦμα) ἐκπυρωθὲν βιαίως, ἢ ἄχρι τῆς γῆς διικνῦται, Κεραυνὸς καλεῖται, ἐπὶ δὲ ἡμιπυρωτὸν ἢ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀέρῶδες, Πρηστήρ". ὁ αὐτὸς, Μετεωρ. γ'. 1. "Ὅταν κατακαιόμενον ἐκπυρωθῇ, τῦτο δ' ἐστὶν, ἂν λεπτότερον τὸ πνεῦμα γένηται, καλεῖται Πρηστήρ. συμπίπτουσι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χωματίζων. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. γ'. 1. "Ὁ θεὸς ἐνεπρήσθη πρηστῆρος ἐμπεσόντος". Ἔτι δὲ καλεῖται ἢ "Χθόνιος πρηστὴρ" κατὰ τὸν Ἀειζωτάλ. "Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον, κατὰ τινὰ ἐκ βυθῦ τινὸς ἢ ῥήγματος ἀεράδους. ὅταν δὲ ἐκπίπτον πολὺ φέρηται, Πρηστὴρ χθόνιος ἐστί".

Ὄρα ἢ Πλούταρχ. Φιλοσ. ἀρέσκ. γ'. 3. ἢ Στοβαῖον Φυσ. ἐκλ. σελ. 672. (Ἔκδ. Heer.) Ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 777. καλεῖ "Πρηστῆρας" καὶ τὰς Φυσητῆρας (τὰ φυσήνια, μαχαίρια) τῶν χαλκέων. "Ἔχοντο δ' ἀϋτμῆς αἰθαλέοι φυσητῆρες". 2) Φαρμακερός τις ὄφις. Αἰλιαν. 3) "Πρηστῆρες" αἱ φλέβες τὰ λεπτὰ, αἵτινες εἰς καιρὸν θυμῷ ἢ ἔργῳ φυσικόνται ἢ φυσιόωνται. ἴσως αἱ Καρωτίδες. Πολυδ. β'. 134. ἢ Ἡσύχ. "Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς φυσητῆρες ῥεύσοντες. Εὐσεπ. Θησ. λείψ. πυῶν τῶν, Ῥυακες, ποταμοί. ὅθεν

Πρηστήριος, ὁ, ἡ. καυστικὸς, φλογιστικὸς, φυσώδης, συελλώδης, τυφωνικὸς, θορυβώδης.

Πρηστικὸς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρηστήριος.

Πρῆσις, ἡ. Ζήτ. Πείσις.

Πρητὴν, ῆνος, ὁ. ὅθεν "Ἐπιπρητὴς". "Αἰγὸς ἐπιπρητὴς". Ζήτ. Περύσινος, ἢ Ἐνιαύσιος, ἢ Ἐπιετὴς. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Πρύ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τῦτο ὡς τὸ, Ἐνιαύσιος ἀμνός.

Πρητήριον, τό. Ἰωνικ. αὐτὶ Πρατήριον. Ἡρόδοτ.

Πρηύγελως, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ Πρεύγελως.

Πρηύνομος, ὁ, ἡ. ὁ καιρὸς νόμως ἔχων, ἢ καιρὸς καὶ ἡμέρας νόμως ἀκολυθῶν. Καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Πρᾶος, ἥμερος - Χρησοήθης. Ἀνάλ. γ'. 93.

Πρηύνοος, ὁ, ἡ. ἢ Πρηύνω, Πρηῦς. Ἰωνικ. αὐτὶ Πραΰνοος, Πραΰνω, ἢ Πρᾳῦς.

Πρηϋτένων, οντος, ὁ, ἡ. (τείνω) ἐν Ἀνθολ. "Ταῦρος πρηϋτένων" ὁ ἥμερος ταῦρος, ὅστις καταδαμασμένον τὸν τένοντα ἔχει.

Πρηὼν, ὁ. ταὐτὸν τῷ Πρὼν, Πράων, ἢ τὸ ὄρος ὀξυκὴν, ἤτοι ἡ καπφερὴς ἢ κρημνώδης αὐτῦ κορυφή. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 437. εὑρίσκεται ἔτι καὶ, Πρείνος ἐκ τῦ Πρηὼ, Ἀνάλ. β'. 141. ἢ καὶ Πρεὼν ἐκ τῦ Πρηὼ αὐτὶ τῦ Πεῖν, πρόσω, ἢ πρότερον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἢ Πρήϊον, Πρότερον, ἢ ἐπομένως Πρῆον τὸ ὑπερέχον. Ὅτι δὲ τὸ Πρήνης ἢ Πρεὼν μίαν ἢ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν ὑποδεικνύεται ἐκ τῦ Πινδαρικοῦ "Προφρείων" αὐτὶ τῦ Προπρήνης.

Πρίαμαι, ὠνῶμαι, ἀγοράζω, ἀφ' ἑαυτῦ κτῶμαι. Ξενοφ. Κυρπ. γ'. ά. 20. Ὅπως αὖ πείσας ὥστε "τὴν γυναῖκα ὁπλιαβεῖν" ἢ πόσα ἐμπορεύσεις νὰ δώσῃς;

Πριαπίζω, ἢ Ἰωνικ. Πειπίζω, ὁράπτω ἢ εἰμὶ φαίνομαι ὡς Πρίαπος. Ἀνθολ.

Πριαπίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τῦ Πρίαπος, ἐρογύλον τι ἢ ὀρθῶς ἰσάμλυον τμῆμα ξύλυ, ἢ ἄλλως εὖ σῶμα ἔχον μορφὴν ἀνθρωπίνυ αἰδοίυ. ὅθεν

Πριαπίσκω, ὦ. φέρω εἰς μορφὴν, ἢ δίδωμί τινι μορφὴν τῦ ἀνθρωπίνυ αἰδοίυ. ὅθεν

Πριαπισκωτὸς, ὁ μορφὴν ἀνθρωπίνυ αἰδοίυ ἔχων.

Πριαπισμὸς, ὁ. (πριαπίζω) μίμησις τῦ Πριάπυ. τὸ πάθος αὐτῦ ἢ ἡ εἰς τὸ ὀρθὸν στάσις τῦ ἀνθρωπίνυ αἰδοίυ.

Πρίαπος, ὁ. ὁ θεὸς τῶν κήπων ἢ ἀμπελώνων. Κατὰ τροπὴν εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισθεὶς ἐκ τῆς Λαμψάκυ πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, καὶ παρεσκευάζετο γυμνὸς καὶ μόνον ὀρθὸν ἔχων τὸ ἀνθρώπινον αἰδοῖον, καὶ ἐνταῦθα ἔτι λέγεται καὶ τὸ αἰδοῖον αἰδοῖον.

Πριαπώδης, ὁ. ὅμοιος τῷ Πριάπῳ κατὰ τὸ αἰδοῖον, ἢ κατὰ τὴν ἀσέλγειαν.

Πρίζω, Μέλ. πίσω, ταὐτὸν τῷ Πρίω.

Πρίημι, ἀφ' ἧ τὸ Μέσον Πρίεμαι, δύσχρησόπερον.

Πρίθω, ταὐτὸν τῷ, Πρήθω. Ὁ Ἐτυμ. ἔχει "Πριθῶ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Θω, ὑπὸ τῦ Πείω γίνεται, κατὰ παραγωγὴν Πείθω, "ἢ καθ' ὑπαλλαγὴν Πρέθω. ὅθεν τὸ Πρήθω".

Πριμαδίαι, οἱ. βέλτιον τῦ Πριμαδίσαι.

Πρὶν, Ἐπίρ. πρότερον - πρωΐτερα - πρωΐτερον. λέγεται ἔτι καὶ "Τὸ πειν". Ζήτ. ἐν τῦ Πάρος, Ἀειδ. 1. "Πειν ἀπέδωκε" καὶ μεπὰ Ὑποπκτ. "Πειν ἀμφοῖν "μῦθοι ἀκόσης". Εὐεπ. Ὀρ. 1216. "Πειν πελε- "θῆ φόνος". ἢ μεπὰ Ἀπαρεμφ. "Πειν ἐμὲ οἴκαδ' "ἱκέσθαι". ἔτι "Μὴ πειν" ἢ "μὴ πρότερον πειν" καὶ "Πειν ἄν". Πειν ὅταν. Πειν δὴ, αὐτὶ τῦ "Πρότερον ἕως". ὡς καὶ τὸ "Πειν ἢ" "ἢ "Πειν" μεπὰ Οὐσιαστ. ἢ Ἀπαρεμφ. "Πειν ἢ ἐλθεῖν". Προ- πῦ νὰ, ἕως, ὄφρα, ἐπεὶ, ὅπως. Παρ' Ἀεισοτ. Ζώ. Ἰσ. γ'. 20. "Πειν μὴ ἔγκυον γενέσθαι". ὅπου ἀλ- λοι "Πειν ἢ" ἀναγινώσκουσι. "Πειν ὥρη" Ὀδυσ. Ο. 393. ὑπακούεται τὸ, Ἔλθῃ. Παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 76. κεῖται "Πειν ὥρας". ὅθι τῆς αὐτῆς σημα- σίας. Ἐκ τῦ, Πείς, ἀφ' ἧ καὶ τὰ Λατιν. *Pris*, *Prior*, κ. τ. λ. Ζήτ. Πρώ.

Πριν, αὐτὶ τῦ, Πειν, ἢ πρότερον νά.

Πρινίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ, Πεῖνος.

Πρίνινος, ὁ ἐκ πείνης ὢν - γεγιμμένος.

Πρῖνος, ἡ. *Ilex aquifolia*. εἶδος δενδρου ἀειθαλὲς ἢ βαλανηφόρου, τὰ φύλλα ἀκανθώδη ἔχοντος. Πεινα- ειος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. ἢ Ἀρατ. Διοσημ. 390. "Πείνοιο ἀκάνθας". 2) Θάμνος τις μικρὸς, ὃς τὴς φέρει τὸν βαφικὸν κόκκινον κόκκον ἤτοι τὸ Πει- νοκόκκιον. Διοσκορ. δ'. 48. ὅθεν "Πείνη αἷμα". ἢ ἐκ τῦ κόκκου τῦ πείνου (τῦ πεινοκοκκίου) βαφὴ, τὸ κόκκινον ἤτοι κεκμεζίτικον χρῶμα. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 16. Ζήτ. ἢ, Κόκκος. 2) Ἡ φρύσινος δρῦς. *Ilex*, ἥμερον πεινάειον.

Πρινώδης, ὁ, ἡ. ὁ πείνη εἶδος ἔχων, σκληρὸς, πλή- ρης πεί ων.

Πρινὼν, ῶνος, ὁ. τόπος θεοκτιστος πείνων, τόπος κα- πύφυτος ὑπὸ πεινάεια.

Πριόειον, τὸ. Ὑποκοριστικὸν τῦ, Πρίων.

Πριονίτις, ἡ. φυτόν τι, ὅπερ ἄλλως Κέστρον λέγε- ται, *Betonica*. Ἀλέξανδρ. Τραλλ. β'. 531.

Πριονοειδὴς, ἢ Πεπονοειδὴς, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Πεπο- νοειδῶς, ὁ πέπονος εἶδος ἔχων.

Πριοπωπὴ, ἡ. Μαθηματ. παλ. 83. καλεῖται πο- λεμικὴ τις μηχανὴ τῦ Πολυείδους.

Πριοπώπος, ἡ, τὸν. (πεπονόω) ὡς πέπων ἐσχημα- τισμένος, ὁ πεπόνου εἶδος ἔχων. "Τοῦ κρανίου τὸ "πρωτιστον μέρος" Τὸ μεπὰ πεπονοειδῆς βαφῆς σεσημ- μένον μέρος τῦ κρανίου. Ἀεισοτ. Ζώ. Ἰστορ. γ'. 7. Παρὰ Φιλοστρατ. εἰς Ἀπόλ. γ'. 2. "Ὄρνις πεπονω- "πός". οἱ πεπονώδη τὰ τύπα ἔχοντες. "Πεπονωπὴ, "ἡ, μηχανή τις πολεμική. "μίλακα καὶ πεπονωπὰ κέ- "ραπε ἰξάλου αἰγός". Φιλόστρ. Εἰκόν. Ο. 10.

Πρισόω, ῶ. ταὐτὸν τῷ Πείσω. Ζήτ. Πείσμα.

Πρίσις, εως, ἡ. (πρίω) τὸ σχίζειν - διαχωρίζειν- πεπονίζειν. "Πρίσις ὀδόντων". τὸ τεμεῖν τὺς ὀδόντας.

Πρίσμα, τὸ (πρίζω) τὸ ἐσχισμένον - διακεχωρισμέ- νον διὰ τῦ πρίσεως, τὰ ἐν τῷ πεπονίζειν πίπτοντα τμήματα τῦ ξύλου. ῥίσμα, ἢ ῥῆσμα - τόρνευμα- πλέκτημα - πεπόνιδιον ἢ πεπονίσματα. 2) Σχῆμα τι σώματος ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, ὅθεν

Πρισμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τῦ Πρίσμα, Θέων, εἰς Πτολεμ. συντάξ. 262.

Πρισμός, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρίω.

Πριστὴρ, ῆρος, ἢ Πριστὴς, ῆ, (πρίζω) ὁ πεπονί- ζων ἢ πεπονιστὴς, ἔτι δὲ ἢ ὁ Πρίων. ὅθεν

Πριστηριώδης, ὁ, ὑποδεέστερον τῦ Πεπονοειδὴς παρὰ τοῖς Ο'.

Πρίσις, εως, ἡ. εἶδος θαλασσίου κοίτης. Ὁ Ἀρι- στοτ. ἐν Ζώ. Ἱστορ. ς'. 12. διακρίνει αὐτὸ μεπὰ τῦ ὑπὸ τῦ ἄλλων κητῦς, σωτερφέρον αὐτὸ μεπὰ τῦ Βοῦς. Ἀρχ παυτὸν ἐστὶ τῦ τὸ Λιν. *Pristis* ἐκ τῦ Πρίω, ἢ μόλον ὅτι τινὲς γράφουσι ἢ Πρῆστις. 3) Εἶδος πλοίου πιθανῶς ἐκ τῆς μορφῆς αὐτῦ, ὃ καὶ Πίστεις εὕρηται.

Πρισὸς, ἡ, τὸν. πεπονισμὸς, ἢ εἰς πεπονισμα τε- πάδευσις. Ὀδυσ. Σ. 195.

Πρίω, καὶ Πείζω, διὰ τῦ πείσω κοπῆ, πεπονίζω. ἐκ τῦ Πείζω γίνεται τὸ Πείσμα. 2) "Πείω ὀ- "δόντας, σιαγόνας" πείζω ἢ κτυπῶ - βρύχω τὺς ὀ- δόντας ἐν καιρῷ ὀργῆς καὶ θυμῦ. "Λεύγαλέον δ' ὅτ' "οἱ πείσι χόλον". Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 1671. αὐτὶ "Ἔπειτε τὺς ὀδόντας χόλῳ, καὶ ἐνπεῦθεν "Πεισμοῦν "κάλλη Γαιυμηδέος Ἥρη". Ἀντιπ. Ἀταλεκ. β'. 120. "εἰς χόλον καὶ ὀργὴν καταπῶσα, ἐπαρωξυνέτο δη- λαδὴ εἰς ὀργήν. Ὁ Βρύγκιος θέλει τὸ παρ' Ἀπολ- λωνίῳ Πεῖε αὐτὸ τῦ "Ἐσηπε, ἐφύσα, ἐφείμα" ἀλ- λὰ τὸ Πείω (Πείθω) ἢ Πρέω, Πρῆμι, Πρήθω, εἰσὶ δύο λέξεις διόλυ διάφοροι, ἢ μόλον ὅτι ὁ Ἐ- τυμολόγος παράγει τὸ Πρήθω, ἐκ τῦ Πείω, Πεί- θω Πρέθω, ἢ Πρήθω" ἢ ὁ Ἡσύχ. Πείσεται, φυ- σᾶται ἔχει. Παρ' Ἀπολλωνίῳ ὁ Ἐτυμολόγος αὐτὲ- γνωσε" "Λεύγαλέες δὲ οἱ Πεῖε χόλος". καὶ ἠρμή- νευσε διὰ τῦ "Ἐλαβεν. "Ἂν ἐκλάβωμεν ὡς παρώτιον σημασίαν τῦτο τὸ Πεειλαμβάνω, πιείω, καὶ δεύω, τότε τὸ παρ' Αἰσχύλῳ Ἀπειᾷ, καὶ, "Ἀπειγδος πα- ράγονται δικόλως. 3) Δέω, δεσμεύω - δεύω - σε- ρεύω. "Ζωῆσι πειθεὶς ἱππικῶν ὀξ αὐτύγων". Σοφοκλ. Αἴ. 1030. Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τύτε "Πεισ- "μοῖς ταῖς βιαίαις κατοχαῖς". τινὲς λαμβάνουσιν ὡς παρώτιον σημασίαν τύτε τὸ Πιέζω - θλίβω - σφίγγω. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ἐπειδὴ ἐκ τῦ Πείζω, τὸ πείζω τὺς ὀδόντας ἢ συσφίγγω αὐτὺς προκύπτει δικόλως τὸ Ἐπίρ. Ἀπειᾷ, καὶ τὸ, Ἀμπαπειᾷ, μεπὰ σωτεσφυγμέ- των ὀδόντων, ὃ ἐστὶ Δαγκασικά· ὡς ἢ τὸ Ὀδάξ ἢ ἐνπεῦθεν αὐτὶ τῦ Σπρεῶς κρατῶ, ὅπερ δύναται ῥη- θεῦναι διὰ παυτὸς σωτέσματος, γινομένου διὰ τῦ ὀδόν- των, διὰ πόρπης, ἀγκύρης, περόνης, κ. τ. τ. καὶ ἐνπεῦθεν καθόλυ αὐτὶ τῦ Σωπάω - σωπέω, ὡς ἢ ἀκωτέρω ἐν τῇ ῥήσει τῦ Σοφοκλέους. Ἐνπεῦθεν τὸ Πείω, Πείζω, Πείθω βεβαιότατα πίπτει εἰς συγ- γένειαν μεπὰ τῦ Πρήθω, διὰ τῆς σημασίας τῦ Βρύ- χειν - Θορυβεῖν καὶ πείζειν - πεπονίζειν - ῥιπίζειν· ἐπειδὴ ἢ τὸ Πρήθω, ἐφράζει τὸν τετγμὸν καὶ βρυγμὸν ἤτοι τὸν θορυβώδη ἦχον τῦ φλέγοντος πυρὸς ἢ τῦ ἀνέμου.

Πρίωμα, τὸ. (πρίσω) ταὐτὸν τῷ Πείω. Ἡσύχ.

Πρίων, ονος, ὁ. ὄργανον μαχαιρωτὸν καὶ ὀδοντωτὸν δι' ὃ κόπτουσι τὰ ξύλα, τὸ Πεπόνιον. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν Χειρικ. "Ὀδόντων πρίων". Ἀναλ. β'. 150. σειρὰ πεπονοειδῶν ὀδόντων ὀρθῶς ἰσαμβίων.

Πρὸ, Πρόθ. μεπὰ Γεν. ὅθι χρόνυ καὶ τόπυ λεγομέ- νη, σημαίνουσα τὸ, Ἔμπροσθεν, Κατέναντι, Ἐναν- τίον· ἢ τὸ Πρόπαρ, Πείν. Ἰλ. Κ. 224. καὶ ἐνπεῦθεν διὰ Ὑπερυχῆ αὐτὶ τῦ Μᾶλλον, καὶ Κάλλι- στον, ἄλλως δὲ ἢ αὐτὶ τῆς Ὑπὲρ διὰ Προφασίαν, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ. 57. "Πρότε παίδων καὶ πρὸ "γυναικῶν μάχεσθαι". αὐτὶ, Ὑπὲρ παίδων καὶ γυ- ναικῶν, ὑπὲρ τῆς φιλτάτης. Οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. α'. ς'. 42. δ'. ε'. 44. η'. η. 4. "Πρὸ τινὸς "ἁπάντων, ἐθελοντηδὸν, βαλλέσθαι". Οὕτω καὶ ἐν τῇ Συμπόσῃ. 1) Ἐπὶ χρόνυ, οἷον, Πρόφημι, Προαγγέλλω, λέγω, ἀγγέλλω πρωΐτερα. 2) Ἐπὶ τόπυ. οἷον "Προβάλλω τί τινί". ῥίπτω τι ἔμ- προσθεν τινός. ῥίπτω τι ἀπ' ἐμπροσθά τινος. καὶ ἐν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τυθεν. 3) Ἀντὶ τῆ Μᾶλλον, ὑπὲ Ὑπεροχῆ, οἷον "Προαιρέομαι τί τινος". ὅπερ ἐστὶ, Αἱρέομαι τι μᾶ τινος. προτιμῶ τι θατέρου ἀπ' ἄλλου τινος. 4) Ἀντὶ τῆς Ὑπὸ, οἷον "Πρὸ φόβοιο". ὑπὸ φόβε, ἀπὸ φόβου. Ἰλ. Ρ. 667. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ω. 737. "Αἰθλοθέων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου". οἱ παλαιοὶ ἡμιλλῶ. ὀξὺ τῆ, Ὑπὲρ δεσπότου κακοπαθῶν. ἢ Διὰ τὸν δεσπότην, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ἕνεκα, ἢ τῇ, Ἀντί. Βέλτιον δὲ, τὸ "Κατὰ προσαγῶ τῷ δεσπότῃ". ἢ φυσικώτερον, Ἐμπροσθεν, Κατέναντι, Κατὰ πρόσωπον ἐμοῦ ἁπλάγχνα δεσπότου, ὅσις βιάζει - ἀναγκάζει εἰς ἔργα ἢ τὰ ἔτι ἀδιώκατα παιδία, ἢ ὀξὺ τῆς βαρείας πτώσεως ὡς πρὸς αὐτὰ θλίψεως, δεῦ μᾶλλον κακωίσεται ἡ ψυχήτε. ἔτω ἢ τὸ "Δῆλος πρὸ δήλου, "δεσπότης πρὸ δεσπότου". αὐτὸ τῆς, Ἀντί. Φιλήμ. 5) Ἀντὶ πτώσεως μετὰ τῆς Περὶ, Διὰ, Ἀπὸ, σημαίνει Ἐπίτασιν, οἷον "Πρόπας, Περιπρὸ θυὲ". Ἰλ. Α. αὐτὸ τῷ, Λίαν, θερμῶς, δίδυμ. ὁ Ἀπολλών. Ῥόδ. εἶπε ἢ "Περιπρὸ εὖ". ἔτω ἢ τὸ "Διαπρὸ". παντελῶς, δίδυμ. "Ἐπὶ πρό". θερμῶς - μᾶλλον ὑπὲ τὸ ἔμπροσθεν. "Ἀποπρό". παύτων τῷ, "Ἀπὸ νόσφιν". ὑπὸ μακρὰν, μακρὰν ὑπό τινος. "Ἀποπροθὶ". εἰς μῆκος - εἰς μάκρος, μακρὰν. ὄθεν "Ἀπόπροθεν". μακρόθεν. "Πρὸ τῆ". αὐτὸ τοῦ, Πείν. Ζήτ. ἢ, Προπρό.

Προαγγελία, ἡ. ἡ πρότερον ἀγγελία, προφητεία, χρησμός. ἐκ τῆ

Προαγγέλλω, προτέρα λέγω - μηνύω - δηλόω.

Προάγγελος, ὁ. ὁ προτέρα ἀγγέλλων - λέγων, ὁ πρότερον ἀγγελίας διδύς. "Προάγγελον, τό". παύτων τῷ, Προάγγελσις.

Προάγγελμα, τό. ἀγγελία - ἔδησις διδομένη προτέρα. Ἰώσηπ.

Προάγγελσις, ἡ. τὸ προαγγέλλειν, πρότερον εἴδοποίησις.

Προαγγελτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ προαγγέλλων - προλέγων.

Προαγκηριάζω, ὀξὰ τῆ ἀγκῆρες σημαίνω προτέρα. δεύω μὲ τὸν ἀγκῆρα πρότερον. Γαλλίω.

Προάγνευσις, ἡ. ἡ πρότερον ὀξὲ ἁγνείας ἀγνία ἢ κάθαρσις. Σχόλ. Λειτσφ. Πλάτ. 846. ἐκ τῆ

Προαγνεύω, ἁγνίζω ἐμαυτὸν ἢ (ἐνεργ.) ἄλλον τινα ὀξὲ ἁγνείας - ἐγκρατείας ἢ καθάρσεως.

Προαγοράζω, προπέρα ἀγοράζω.

Προαγορανομέω, ἀγορανόμος εἰμὶ πρότερον.

Προαγορασία, ἡ. ἡ πρότερον ἀγορασία.

Προαγοραστὴς, ὁ. ὁ πρότερον ἀγοράσας ἢ ἀγοράζων.

Προαγόρευμα, τό. παύτων τῷ, ὅπερ ἐρρέθη - ἠγορεύθη προπέτεια. προφητεία, χρησμός.

Προαγόρευσις, ἡ. τὸ προαγορεύειν - προλέγειν. προφητεία, χρησμός.

Προαγορευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ὡς τὸ προαγορεύειν - προλέγειν ἀεὶ κῶν, ἢ ὁ εἰς τῦτο ὑπηκόους - κλίσιν ἔχων. "Τέχνη, ἢ ὑπεστήμη προαγορευτική". ἡ προλέγουσα τὰ μέλλοντα.

Προαγορεύω, προπέρα λέγω, προλέγω, προφητεύω. Προπέρα μηνύω - δηλόω ἢ γνωτὸν ποιῶ, προκηρύττω, προσάζω, ἐντέλλομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 20.

Προαγορέω, ὦ. Μ. ἡσω. κυρίως παύτων ἐστὶ τῷ, Προαγορεύω. ἰδιαιτέρως δὲ παύτων τῷ, Προλέγω, Προφητεύω. Πρότερον τινὸς λέγω. ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους ἢ ὡς ὑπὸ τὸ ὀνόματος τινός. φέρω πρόσωπον τινὸς καὶ ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους τῆ. Ξενοφ. Ἑλλην. β'. β'. 22. Ἀναβ. ε'. ε'. 7. "Προηγόρευε δὲ Ἐκατόμνυμος".

Προαγρυπνέω, ὦ. πρότερον ἀγρυπνῶ. Σχόλ.

Προάγω, Μ. ἄξω. ὑπὲ τὸ πρόσω - ἔμπροσθεν φέρω, προφέρω, παρεκτείνω, μακρὰν φέρω - ἄγω. ὑπὲ τὸ ἔμπροσθεν κινῶ. Προφέρω, προβέπω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, ὑπαχθῶ, μεπαφέρω, μεπακομίζω. φέρω ἔμπροσθεν ἢ ἐμπροσθὰ (ἀβαπτίζάρω), προβιβάζω. Πλάτ. "Προάγεται ἀνθρωπον ποιηρόν". Προτίθημι, προβάλλω, προσφέρω. ὡς "Δῶρα τινὶ προάγειν". τὸ δὲ παρὰ Ξενοφ. Οἰκ. ιά. 15. "Τὸν "ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρόν". αὐτὸ τῆ, Προπορεύεσθω ὁ παῖς ἄγει - φέρει τὸν ἵππον. 2) Ἀναβιβάζω. Πρατιμῶ, προαιρέω, ὄθεν τὸ Προηγμένα. Ζήτ. ἔτο. 3) Οὐδετέρως, προσυπάκ. τὸ Ἑαυτὸν, μακρὰν ἔτι ὑπὲ τὸ πρόσω - πορεύομαι, προπέτερα ὑπάγω, προέρχομαι ἢ ὑπάγω προπέτερα ἢ ἐμπροσθά. παρεκτείνομαι.

Προαγωγεία, ἡ. τὸ προάγειν - φέρειν ὑπὲ τὸ ἔμπροσθεν, προξένησις, προξοπὴ εἰς κακὸν, μαστροπεία. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 61. ἐκ τῆ Προαγωγεύω (προαγωγὸς) φέρω ὑπὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἢ προαγωγὸς εἰμί τινος, μαστροπεύω. ὁξυρέτως λέγεται ὑπὲ πορνίδια φερόντων πρός τινα γυναῖκα ἢ παῖδα τινά. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 62. "Καλλίου προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ".

Προαγωγὴ, ἡ. (προάγω) "Ἐκ προαγωγῆς φίλος" ὅστις ἐν καιρῷ χρείας ἢ δυκαιείας φαίνεται ὅτι εἶναι φίλος, παρελθὼν δὲ γίνεται πάλιν ἐχθρός. 2) Προξοπὴ, προξένησις. Πλάτ.

Προαγωγικὸς, κὴ, κόν. ὑπηδέως εἰς τὸ προάγειν ἢ εἰς τὸ προξενεῖν. 2) ὁ εἰς προαγωγείαν ἢτοι μαστροπείαν ὑπηδέως.

Προαγώγιον, τό. Ζήτ. Προσαγώγιον.

Προαγωγὸς, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὲ τὸ πρόσω φέρων, προξενῶν, ἢ ὁ προπορευόμενος τινός. ὁ ἄγων τινὰ πρός τι. 2) Μαστροπὸς, μαυλιστής. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 65.

Προαγὼν, ὁ. ὁ πρότερος ἀγὼν, ἤτοι ἡ πρὸ τῆ κυρίως ἀγῶνος γενομένη γύμνασις, προετοιμασία, προκατάγνωσις.

Προαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι πρότερον ἢ ἔμπροσθέν τινός.

Προαγωνιστὴς, τῦ, ὁ. ὁ πρότερον ἢ ἔμπροσθέν τινος ἢ ὑπὲρ τινος ἀγωνιζόμενος, ὑπερασπιστής.

Προαδικέω, ὦ. Μέλ. ἡσω. πρότερον - προπέτερα ἀδικῶ.

Προάδω, πρότερον - προπέτερα ᾄδω - ψάλλω.

Προαθρέω, ὦ. παύτων τῷ Προβλέπω. Εὐσάδ.

Προαθροίζω, πρότερον ἀθροίζω.

Προαιδέομαι, παύτων τῷ Αἰδέομαι πρό τινος, ἐντρέπομαι ἔμπροσθέν τινος. 2) Παρ' Ἡροδότῳ, παύτων τῷ Προοφείλω. ἐν γ'. 40. "Καὶ τίς ἐστιν Ἑλλήνων διέργετης, ᾧ ἐγὼ προαιδέομαι"; πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἤθελα χρεωστῶ σέβας καὶ δύχαριστίαν; πιθανὸν καὶ τὸ ἐν α'. 61. "Αἴ τινες σφι προηγδίατο κακὸν "τι" προλέγουσαι ἦσαν εἰς αὐτόν.

Προαικίζομαι, προπέτερα αἰκίζομαι. Ἰώσηπ.

Προαίρεσις, ἡ. γνώμη, σοφισμὸς, σκοπὸς ἐν τῷ πρότερον κείμενος, θέλησις, ὑπόφασις. 2) "Βίου "προαίρεσις" τρόπος τις τῦ ζοφάζεσθαι καὶ πράττειν κατὰ νόμες καὶ ἔθιμα, ἢ κατὰ τὸ ἀξιώματος, καὶ ἐνταῦθεν 3) Αἵρεσις τις φιλοσοφική. "Καὶ τὰς "ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις καὶ ἐπ' ὀλίγον ἐπίσατο" Λυκιαν. 4) Πολιτικῶς αὐτὸ τῆ Φατρία (Ταράφι) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ διοίκησις. "Τῷ πρὸς "τὰς ὀλιγαρχίας ὑπὲρ αὐτῆς τῆς προαιρέσεως ἐχ- "θρῶν". Δημοσθ. τὸ κατὰ τὰς ὀλιγαρχίας μᾶσος ἐ-

τεκε-

ΑΝΙΚΟΥΣΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

τικὸν τῆς δημοκρατίας. 5) Βούλησις, κλίσις, ῥοπὴ, διάθεσις, σωτηρία, ἕξις. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. β'. 7. "Αἵρεσιν δὲ (ἔστι δὲ αὕτη τῆς προκτικῆς ὁρμῆς εἶδος), βούλησιν ἐξ ἀνακλογισμοῦ. προαίρεσιν δὲ, αἵρεσιν προαιρέσεως".

Προαιρετέος, ἑα, ἑον. τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ προκείνῃ τις. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 10.

Προαιρετικὸς, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ ἐκλέγων ἢ βουλόμενος-θέλων, ὁ ἐν ἑαυτῷ ὑπόφασιν ἔχων. ὁ εἰς προαίρεσιν αἰτίκων-ἁρμόζων, τὸ προαιρετικὸν, αὐτὶ τοῦ ἡ προαίρεσις-θέλησις.

Προαιρετὸς, τὴ, τὸν. ὃν εἰς προαίρεσιν ἔλαβέ τις· καὶ ὃν δυνατόν τις εἰς προαίρεσιν λαβεῖν, ἢ τὸ μετὰ θελήσεως ἤτοι προαιρέσεως γινόμενον. ἑκούσιος, θελητικὸς, ἐκλεκτὸς ἢ ὁ ἐκ τῆς ἐκλογῆς καὶ θελήσεως ἐξηρτημένος, προκεκειμένος.

Προαιρέω, ῶ. λαμβάνω πρότερον κατὰ νοῦν, ἐξ ἀφορισμῶν ἐκλέγω, ἀφαιρῶ, πέρνω, λαμβάνω, ἐκβάλλω, ἐκλέγω. Μέσ. "Προαιρέομαί τί τινός". ἢ, "αὐτὶ τινός". Ξενοφ. Κύρπ. ἑ. β'. 12. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ, Μᾶλλον, αὐτὶ τοῦ Ἐκλέγω, προτιμῶ, προκείνω, ὑποφασίζω, θέλω, προθυμοῦμαι, κάλλιον προτιμῶ τι ἀπ' ἄλλο τινός. ὅπω καὶ ἐπὶ ὑποφάσεως, Ἐκλέγω τι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ κατὰ προτίμησιν, καὶ ὑποφασίζω αὐτό. γνώμην καὶ ὑπόφασιν ἐθελεύσιον ἔχω περί τινος. Διαπάζω, διορίζω, ὑποφασίζω. Ξενοφ.

Προαισθάνομαι, Μ. ήσομαι. προπότερον αἰσθάνομαι-ἀκούω-βλέπω, κ. τ. τ.

Προαίσθησις, ἡ. ἡ πρότερον αἴσθησις.

Προαιτιάομαι, ῶμαι. Μ. άσομαι. προπότερα αἰτιάομαι.

Προαιώνιος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχων. Γρηγ. Ναζ.

Προακμάζω, Μ. άσω. πρὸ τῆς ἀκμῆς τῦ χρόνου εἰμὶ, πρὸ τοῦ καιροῦ ὡριμάζω. Ἱπποκρ. πρότερον ἀκμάζω.

Προακονάω, ῶ. πρότερον ἀκονῶ.

Προακοντίζω, πρότερον ἀκοντίζω. ἀκοντίζω ἔμπροσθέν τινος, ἢ ῥίπτω ὡς ἀκόντιον. Λυκιακ.

Προακτέω, προπότερα ἀκτῶ.

Προακροβολίζω, πρὸ τῆς μάχης ἀκροβολίζω, ἤτοι ἀκροβολισμὸς-ἐλαφρὰ κτυπήματα ποιῶ.

Προακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ προάγων-προοδηγῶν-προβαίνων-προξενῶν. Ἡσύχ.

Προαλγέω, ῶ. προπότερον πόνῳ αἰσθάνομαι.

Προαλείφω, προπότερον ἀλείφω.

Προαλὴς, ὁ, ἡ. (πρὸ ἅλλομαι) ὀκλινὴς, καταφερικὸς, κρημνώδης, καταφερὴς. Ἰλ. Φ. 262. Μεταφορ. Ἕτοιμος. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Προπετὴς, ταχὺς εἰς τὸ ἐμιλεῖν, ὅ ἐστι, χωρεῖς νὰ ἐοχαδῇ· ἀκροσκιτος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, τῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἔχει ταχύτερον τὴ νοός. αἰκαδὴς καὶ ὡρὸ τοῦ δέοντος τολμητίας, προλαλὴς, αὐθάδης. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. 17. Καθόλη δὲ, ὁ Προέχων, Προβαίνων, Προπηδῶν, ταχύς. Σβάβ. ιβ'. σελ. 826. "Ὕδωρ προαλές". τὸ ὅπ τὸ κάτω φερόμενον ἤτοι τὸ ἀφ' ὑψηλῆς τόπου καταπιπτόμενον-καταῤῥέον ὕδωρ. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 73. καὶ, Προκλέσκον, Ἐπιῤῥηματικῶς.

Προαλίζω, προπότερα ἁλίζω-σιωπάζω-σιωπαδρολίζω. "Θυμὸν προαλίζειν". Ἰώσηπ. π. Ἰουδ. γ'. ζ'. 25.

Προαλίσκω, προπότερον ἁλίσκω, ἁρπάζω, πιάνω, λαμβάνω. Ζητ. Ἁλίσκω.

Προαλλάσσομαι, ᾶμαι. — άτομαι. προπότερα ἀναχωρῶ ἢ ἔρχομαι-προφθάνω. παύτον τῷ, Προαμείβομαι. ἀμφ.

Προαλλοιόω, ῶ. προπότερα ἀλλοιῶ.

Προάλλομαι, προπηδῶ, προπότερα ἢ ἔμπροσθεν ἅλλομαι-πηδῶ.

Προαλῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Προαλὴς. προπετῶς.

Προαμαρτάνω, προπότερα ἁμαρτάνω.

Προαμείβω, προπότερα ἀμείβω. "Προαμείβομαι γῆς". προπότερον ὑπάγω εἰς τινα τόπον ἢ διέρχομαι-παρέρχομαι-ἐξέρχομαι γῆν τινα. 2) προπότερον ὑποκείνομαι. 3) "Ὃς γὰρ ἂν προαμείψηται ἔργον μισθὸς μὴ ὑπολειφθῇ". Πλάτ. νομ. ιά. ὅστις παρήγγειλε προπότερα τὰ τῷ κάμνοντι ἐργονται καὶ δὲν πληρόνει δεκατῶτο.

Προαμείνομαι, ἐξαμύνομαι. Θουκυδ. γ'.

Προαναβαίνω, Μ. βήσομαι. προπότερα ἀναβαίνω.

Προαναβάλλομαι, προπαίζω-προοιμιάζω, ὡς προοίμιον-ὡς προαναβολὴν φάλλω ἢ λέγω. Ἰσοκράτ.

Προαναβλέπω, προπότερα-ἔμπροσθέν μου ἢ εἰς τὸ ὕψος βλέπω.

Προαναβοάω, ῶ. προπότερον ἀναβοῶ-φωνάζω.

Προαναβολὴ, ἡ. τὸ πρὸ τῆς ἀναβολῆς μελῳδημα, προαναίρυσμα. τὸ πρῶτον καὶ ἀρκτικὸν κτύπημα ὀργανότινος μουσικῆ. τὸ πρὸ τοῦ κυρίως ὕμνου ἀσόμενον. Σχόλ. Πινδάρ. Νέμ. ἰ. 62.

Προαναγινώσκω, προπότερα ἀναγινώσκω.

Προαναγράφω, προπότερον ἀναγράφω-σημειῶ.

Προανάγω, ὅ ἐστιν "Ἀνάγω πρὸ" π. χ. "Προανάγω τῶν ναῶν". φέρω προπότερον τὸν ναῶν εἰς τὴν θάλασσαν. Μέσ. "Προανάγομαι". προπότερον ἐκβαίνω εἰς τὸ πέλαγος.

Προαναθρέω, παύτον τῷ, Προαναβλέπω.

Προαναθρώσκω, παύτον τῷ, Προάλλομαι.

Προαναιρέω, ῶ. Μ. ήσω. προπότερον ἀναιρέω-αἴρω-σκοίω-πέρνω-εἰς τὸ πλάγιον βάλλω-φονεύω. Λυκ.

Προαναισιμόω, ῶ. προπότερον ἀναλίσκω-ἐξοδεύω-φθείρω. Ἡρόδ.

Προανάκειμαι, προπότερον ἀνάκειμαι, πρότερον ἀνατίθεμαι-ἐκρεμάδω-ἀφιερώδω. Ἰώσηπ.

Προανακηρύττω, πρότερον ἀνακηρύττω-εἰδοποιῶ-δηλόω διὰ τῦ κήρυκος. Χρυσός.

Προανακινέω, ῶ. προπότερον κινῶ-εἰς κίνησιν βάλλω. Οὐδέτερ. καὶ παλαιῶν, παύτον τῷ, Προεξαγκωνίζομαι.

Προαναλαίομαι, προπότερον κλαίω. ἀμφ.

Προανακόπτω, προπότερον ἀνακόπτω. Ἰώσηπ.

Προαναμβάνω, προπότερα ἀναλαμβάνω.

Προαναμένω, προπότερον ἀναμένω-ἐρευνῶ-δοκιμάζω-ἐξετάζω.

Προανάκρουσις, ἡ. παύτον τῷ, Προαναβολή. Σχόλ. Πινδ. Πύθ. ά. 4.

Προανάκρουσμα, τὸ. παύτον τῷ ἀνωτέρ. ἐκ τῦ

Προαναπρούω, προπότερον ἀνακρούω-ἀναποδίζω-ἀναχωρίζω. Μέσ. καὶ Παθητικ. Προαναπρόομαι. ὀπίσω ἀνακρόομαι-ἀναποδίζομαι. ἢ πρῶτος ὑποχωρῶ-ὀπισθρέφω εἰς τὰ ὀπίσω. 2) Προκατέρχομαι τῆς ᾠδῆς, προαναβολὴν ποιῶ. ὅθ. Μουσικ.

Προαναλαμβάνω, προπότερα ἀναλαμβάνω.

Προαναλίσκω, Μ. λώσω. προπότερον ἀναλίσκω-φθείρω-ἐξοδεύω. Πληρόνω ἐμπροσθὰ τὰ ἔξοδα δι' ἄλλον τινα. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 584. "Ἀνδρονίκῳ πίνοντι μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τῆ παιδὸς κελεύοντος τῷ "Γνάθαινα προαναλῶσαι". τὰ πληρώσῃ αὐτὴ ἤτοι νὰ καταβάλλῃ προπότερα τῷ τιμῷ τῦ οἴνου, ὅθεν

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προαναλωμα, τὸ. τὸ πρὸ τοῦ θρόμβου ἔξοδον.
Προαναμέλπω, προτέρου αἰαμέλπω, προάδω. Ο'.
Προαναπίπτω, προτέρου αἰαπίπτω - χαίω τὴν δύναμιν (τὸ κεφάλαιο). Φίλ.
Προαναπλάττω, προτέρου αἰαπλάττω. ἀμφ.
Προαναπνέω, προτέρου αἰαπνέω. Πλούταρχ.
Προαναπτημι, ὅθεν "Προαπέπτην". παύτὸν τῷ, Προαπίπτημαι. προτέρου αἰπίπταμαι - πετῶ εἰς τὰ ἄνω.
Προαναρπάζω, Μ. άσω. προτέρου ἁρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ εἰς τὸ ὕψος.
Προαναρρήγνυμι, προτέρου αἰαρρήγνυμι - χίζω - ραΐζω.
Προαναστέω, προτέρου αἰασείω ἢ ἔμπροσθεν τινὸς κρατῶ ἑμαυτὸν εἰς τὸ ὕψος ἢ κλονῶμαι - παράτομαι.
Προαναστευάζω, προτέρου αἰασκευάζω - ἑτοιμάζω. ἀμφ.
Προαναστοπέω, ῶ. προτέρου αἰασκοπῶ - θεωρῶ - παρασπῶ.
Προαναστέλλω, Μ. λῶ. προτέρου αἰασπέλλω - ἐμποδίζω ἢ μετεωρίζω. Πλούταρχ.
Προαναστρέφω, Μ. ψω. προτέρου αἰασστρέφω. Διογ. Λαέρ. ι'. 28.
Προαναταράττω, προτέρου αἰαταράττω - διοχλίζω.
Προανατείνω, προτέρου αἰατείνω - εἰς ὕψος ὑψαπλόω.
Προαναταλλω, προτέρου αἰαταλλω. ἴδε ἀταλέρων.
Προαναπρέχω, προτέρου αἰαζέχω - ὑπάγω ὀπίσω. λέγεται ἴδε παροχυμβύων καὶ περασμβύων χερόνων. Πολύβ.
Προαναπυπόω, ῶ. προτέρου αἰαπυπόω - σχηματίζω - σχεδιάζω. Κύειλ. κατὰ Ἰουλιαν. σελ. 355.
Προαναφαίνω, προτέρα κρατῶ εἰς ὕψος δ κνύω.
Προαναφωνέω, ῶ. προτέρου αἰαφωνῶ, μεγαλοφώνως προτέρου λέγω. ὅθεν
Προαναφώνημα, τὸ. προκήρυξις τῶ δεῖ ἔ μέλλει τις νὰ πραγματεύθη ἢ νὰ πράξη. Σχόλ. Λυκόφρ. 14.
Προαναφώνησις, ἡ. προκήρυξις. τὸ προαναφωνεῖν - προλέγειν.
Προαναφωνητικὸς, κὴ, κὸν. ἡ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ προλέγων.
Προαναχωρέω, ῶ. προτέρου αἰαχωρῶ.
Προαναχώρησις, ἡ. τὸ προτέρου αἰαχωρεῖν.
Προαναψηφίζω, προτέρου αἰαψηφίζω ἤτοι δὶς ψήφων διοχλίζω. καθόλου δὲ, Προτέρου ὑποφασίζων βεβαιῶ καὶ δικυρόω τι. Ἰώσηπ.
Προανεκτείνω, προτέρου αἰεκτείνω. Γραμμ.
Προανέχω, προτέρου αἰέχω - εἰς ὕψος κρατῶ. Οὐδετ. προτέρου αἰαβλασεύω.
Προανθέω, προτέρου αἰθέω. ὅθεν
Προάνθησις, ἡ. τὸ προτέρου ἐκβάλλειν ἄνθη. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1106.
Προανίπταμαι, προτέρου πετῶ εἰς τὰ ἄνω.
Προανίσταμαι, προτέρου ἢ ἔμπροσθεν (ἴδε τῇ παρκοίᾳ) τινὸς ἀνίσταμαι, προσκόνομαι.
Προανιστορέω, ῶ. προτέρου ἀνίστορῶ - ἐρευνῶ - ἐξετάζω.
Προανίσχω, παύτὸν τῷ, Προανέχω.
Προανύττω, καὶ, Προανύω, Μ. ύσω. προτέρα τελειόνω - ἐκτελῶ - ὑποτελῶ. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. ε. 10.
Προαπαγγέλλω, προτέρου ἀπαγγέλλω - εἰδοποιῶ.
Προαπαγορεύω, παύτὸν τῷ, Προαπαυδάω.
Προαπάγχομαι, προτέρα ἀπάγχομαι - κρεμῶ ἑμαυτόν.
Προαπαίρω, προτέρα ἀπαίρω - ἀναχωρῶ.
Προαπαλείφω, προτέρα ἀπαλείφω - ἐξαλείφω.

Προαπαλλάττω, Μ. ξω. προτέρα ἀπαλλάττω - λυξόω - ἀφίημι - παραπῶ. "Προαπαλάττειν τὸ βίον". φονεύειν πρὸ καιροῦ. Μέσ. ᾗ. Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, Ὑπάγω προτέρα - ἀναχωρῶ - ὑποθνήσκω.
Προαπαντάω, ῶ. ἐναντίον τινὸς ἔρχομαι καὶ ἀπαντῶ αὐτόν. ἔμπροσθεν τινὸς ἔρχομαι ἐγῶτος καὶ ὑποδέχομαι αὐτόν, προϋπαντῶ. ὅθεν
Προαπάντησις, ἡ. τὸ ἀπ' ἐναντίας τινὸς ἔρχεσθαι ᾗ ἀπαντᾶν - δεξιοῦσθαι αὐτόν.
Προαπαυδάω, ῶ. προτέρου ἀπαυδῶ - κακίζομαι - κεκοπιακὼς καὶ ἀδυνατος γίνομαι, ὑποκάμνω. Ἐνεργ. Προτέρα κακίζω ἄλλον.
Προάπειμι, προτέρα ἢ πρόσω ὑπάγω - ἀναχωρῶ. προτέρα ἢ δὴ τὰ πρόσω φεύγω.
Προαπίπασθαι τὴν φιλίαν". προτέρα ἀρνοῦμαι - παραπῶ τὴν φιλίαν. Ἐνεργητ. παύτὸν τῷ, Προαπαυδάω. Ἰσοκράτ. παναγ. 45.
Προαπείρηκα, Παρακ. ἐκ τοῦ, Προαπορέω, παύτὸν τῷ, Προαπαυδάω, προτέρου κακίζω.
Προαπέρχομαι, προτέρου ἀπέρχομαι - ἀναχωρῶ. προτέρου ὑποθνήσκω. ὅθεν "Προαπελθόντες, οἱ". οἱ τεθνηκότες, οἱ προτέρου ἀπεθαμβύοι.
Προαπηγέομαι, ᾗ, Προαπινέομαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, Προαφηγέομαι, ᾗ, Προαφικέομαι.
Προαποβρέχω, προτέρου ὑποβρέχων μαλακύνω. Γαλλιν.
Προαποβίω, προτέρου ὑποβύω - σκπόνω.
Προαπογεύομαι, προτέρου ὑπογεύομαι. Ἰώσηπ.
Προαποδείκνυμι, ᾗ, Προαποδεικνύω, προτέρα ὑποδεικνύω - ἢ ἑτοιμάζω. Ζήτ. τὰς λοιπὰς σημασίας ἐν τῷ, Ἀποδεικνύω. ὅθεν
Προαπόδειξις, εως, ἡ. ἡ πρότερον ὑπόδειξις. ἐκ τοῦ Κλήμβοτ. Ἀλεξ. σελ. 443. ὅπου διϊσαμβύως ἀναγνωσέον "Πρὸ ὑποδείξεως".
Προαποδημέω, ῶ. προτέρου ὑποδημῶ.
Προαποδίδωμι, προτέρου ὑποδίδωμι. "Τὴν βάσιν προαποδίδωμι". Λογγίν. τὸ προγεγραμμβύον βῆμα - βάδισμα προτέρου ποιεῖν.
Προαποδύομαι, προτέρα ὑποδύομαι - ἐκδύομαι.
Προαποθνήσκω, προτέρου ὑποθνήσκω. Ξενοφ. Κυρπ. γ'. ά. 14.
Προαποικίζω, προτέρου ἀποικίζω. Ἀππιαν.
Προαποκαλύπτω, προτέρου ὑποκαλύπτω - ξεσκεπάζω.
Προαποκάμνω, προτέρου ὑποκάμνω, πρὶν τελειώσω τὸ ἔργον κακίζεσθαι.
Προαποκινδυνεύω, προτέρου ὑποκινδυνεύω, πεῖραν ποιῶ - βάλλω εἰς κίνδυνον μάχης τινά. Δίων Κάσ.
Προαποκλείω, προτέρου ὑποκλείω.
Προαποκληρόω, προτέρου ὑποκληρόω - δι' ἧς κλήρων ἔμπροσθεν τῆς κειρῆς μερίζω - μοιράζω. Λεκικ.
Προαποκόπτω, προτέρου ἢ ἔμπροσθεν ὑποκόπτω. Ἰώσηπ.
Προαποκρύομαι, προτέρου ἢ ἔμπροσθεν ὑποκρύομαι - κτυπῶ - σκεφω ὀπίσω. ἀμφ.
Προαποκτείνω, ἢ — κτιννύω - κτίννυμι. προτέρου ὑποκτείνω - φονεύω.
Προαπολαύω, προτέρου ὑπολαύω.
Προαπολείπω, Μ. ψω. προτέρα ὑπολείπω - παραπῶ. Οὐδετ. "Προαπολείπειν τὸν βίον". ὑποθνήσκειν προτέρα. Παυσαν. Κοιν.
Προαπολεπίζω, προτέρου ὑπολεπίζω - ἀφαιρῶ τὸ λέπος ἢ τὸν φλοιόν. προτέρα ξεφλοιδίζω.
Προαπολήγω, προτέρα ὑπολήγω - παύω - τελευτῶ.
Προαπόλλυμι - καὶ - λλύω. προτέρα - πρὸ καιροῦ

Ὑπολλύω-φθείρω-ἐξολοθρεύω-φονεύω. Ξενοφ. Ἀπολ. 27.

Προαπολλύω, προπέτερον Ὑπολλύω-ἀφίημι.

Προαποξηραίνω, προπέτερον Ὑποξηραίνω.

Προαποπέμπω, προπέτερον Ὑποπέμπω-στέλλω. Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. β'. 15.

Προαποπίπτω, προπέτερον Ὑποπίπτω.

Προαπόπτωτος, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον πεπεσμένος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Προαπορέω, ῶ. προπέτερον ἀπορῶ ἢ ἐπέχω.

Προαπορρέω, προπέτερον Ὑπορρέω-ἔχω ἢ πίπτω.

Προαπορρίπτω, προπέτερον Ὑπορρίπτω, ἢ θὴ τὸ πρόσω ῥίπτω.

Προαποσβέννυμι, προπέτερον Ὑποσβέννυμι-σβύνω.

Προαπόσβημι, Οὐδέτ. προπέτερον Ὑποσβαίνω.

Προαποσμήχω, προπέτερον Ὑποσμήχω-ὑποσπογγίζω.

Προαποσπάω, ῶ. προπέτερον Ὑποσπάω-ξεσπάω-ξεκολλῶ.

Προαποσταυρόω, ῶ. προπέτερον Ὑποχυρόω-ὠφελράπτω-ὀχυρόω-στερεόω ἀφ' ἑαυτῶν ἤτοι παλικείων.

Προαποστέλλω, προπέτερα ἢ ἐμπροσθ Ὑποστέλλω.

Προαποσφάττω, ἢ, Προαποσφάζω, Μ. άσω. προπέτερον Ὑποσφάζω-φονεύω.

Προαποτάσσω, προπέτερα Ὑποτάσσω-μακρὰν τάσσω, Ὑπομακρύνω. Μέσ. Προαποτάσσομαι, προπέτερον Ὑποχωρῶ-ἀπέρχομαι.

Προαποτέμνω, Μ. — τεμῶ. προπέτερα ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τέμνω-κόπτω.

Προαποτίθημι, προπέτερα Ὑποτίθημι-μακρὰν βάλλω. βάλλω εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ κατὰ μέρος τι ἐξ ἑαυτοῦ φύλαξιν, ἢ νὰ τὸ ἔχω εἰς καιρὸν χρείας. Ὑποτιμῶμαι. (ἀπασκηρῶ).

Προαποτίκτω, προπέτερα τίκτω-ἢ γεννῶ ὡς. Ἀριστοτέλ.

Προαποτρέπω, προπέτερον Ὑποτρέπω-τρέφω ὀπίσω.

Προαποφαίνω, προπέτερον Ὑποφαίνω-ποιῶ. Ἀππιαν.

Προαποφημί, προπέτερον Ὑποφημί-ἀρνέομαι.

Προαποφθέγγομαι, προπέτερον λέγω. ἀμφ.

Προαποφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω. προπέτερον ἀναχωρῶ-ὑποχωρέζομαι-ὑποθνήσκω.

Προαποχράομαι, ῶμαι. "ἑαυτόν". προπέτερον φονεύομαι. παρὰ Σουΐδ.

Προαποχωρέω, ῶ. προπέτερον Ὑποχωρῶ-φεύγω.

Προαρδεύω, προπέτερον ἀρδεύω. Κλήμ. Ἀλεξ.

Προαριθμέω, ῶ. προπέτερον ἀριθμῶ.

Προαρίθμησις, ἡ. ἡ προπέτερον ἀρίθμησις. Γραμ. Ναζ.

Προαρισταάω, ῶ. προπέτερον ἀριστῶ-προγεύομαι.

Πρόαρον, τὸ. (ἀρόω) ἀγγεῖον δι' οὗ ἀρύουσι τὸν οἶνον. Ἀθήν. ια'. σελ. 495. "Πρόαρον, κρατὴρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κιρνῶσιν οἱ Ἀττικοί".

Προαροτριάω, ῶ, προπέτερον ἀροτριῶ-ἐργάζομαι.

Προαρπαγή, ἡ. ἡ πρότερον ἁρπαγή. ἐκ τοῦ

Προαρπάζω, Μ. άσω. προπέτερον ἁρπάζω.

Προαρραβωνίζομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρραβωνίζομαι.

Προάρχομαι, προπέτερα ἢ πρῶτος ἄρχομαι. "Τῆς μάχης - προάρχομαι". ἀρχίζω ἐγὼ πρῶτος τὴν μάχην.

Προασκέω, σκῶ. προπέτερον γυμνάζω.

Πρόασμα, τὸ. τὸ πρότερον ἀδόμενον, ὅ ἐστι τὸ πρὸ τοῦ κυρίως ἄσματος ψαλλόμενον.

Προασπίζω, Μ. ίσω. κρατῶ τὴν ἀσπίδα ἔμπροσθέν τινος σκεπάζω καὶ ὀχυροῦται ἐαυτόν. Ἡλιόδ. γ'. σελ. 131. "Ἀθλία προασπίζουσα τὸν Γόργην κεφαλὴν εἰς θώρακα". καθὼς καὶ ὁμοίως ἔμπροσθέν τὴν ἀσπίδα ὀχυροῦται ἑαυτόν. ὁ αὐτὸς δ'. σελ. 430. "Ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι". ὅθεν

Προασπιστὴρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Προασπιστὴς, οῦ, ὁ. ὅστις μετὰ τῆς ἀσπίδος ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἰσάμωμος μάχεται, ὑπερασπιστὴς, πολεμιστής.

Προάστειον, ᾠ, Προάστιον, τὸ. οἶκος ἢ ὑποστατικὸν πρὸ τῆς πόλεως κείμενον. "Τὰ προάστεια". τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἢ ὡσὲ τὴν πόλιν χωρία. Borgo, Ἰταλ. (βαρόσι, Τουρκ.) Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 27. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Προάστειος, ὁ, ἡ. (ἄστυ) ὁ πρὸ τοῦ ἄστεος ἤτοι πρὸ τῆς πόλεως κείμενος-διεισκόμενος.

Προασφαλίζω, προπέτερον ἀσφαλίζω. Εὐσταθ.

Προαυδάω, προπέτερον αὐδάω-λέγω, προλέγω. Ἀεισχ. Ὀρν. 557.

Προαυλέω, ῶ. Μ. ήσω. προπέτερον αὐλέω. ᾠδὴν πινὰ πρὸ, Προκινῶ. Ἀεισχ. Ῥητ. γ'. 14. ὅπου, Προαυλίζειν, ἠμαρτημένως κεῖται. Ζήτ. Προαύλιον. ὅθεν

Προαύλημα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Προαναβολή.

Προαυλίζομαι, Μ. ίσομαι. αὐλίζομαι-κεῖμαι-στρατοπεδεύω ἔμπροσθέν τόπου τινός.

Προαύλιον, τὸ. (αὐλὸς) τὸ προαδόμενον εἰς τὸν αὐλὸν, πρόασμα ἢ προαναβολή. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. 14. "Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἔστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. ταῦτα γὰρ ἀρχαὶ πασῶν ἐισί, καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ βαδίζοντι. Τὸ μὲν οὖν προαύλιον, ἔμοιγε τῷ ἴδιον τῶν ἐνδεικτικῶν προοιμίων καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ ὅ,τι αὐ ἔχωσιν αὐλήσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, σαφῆ ποιοῦσι τὴν ἐνδεσίμωμ". Ζήτ. ᾠδὴ, Προοίμιον. 2) Ἐκ τοῦ Αὐλὴ, ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς τόπος. 3) "Προαύλια, τὰ". ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθὼς καὶ ἡ μετὰ τὸν γάμον "Ἐπαύλια" λέγεται.

Προαυξάνω, Προαυξέω, ῶ, Προαύξω. ἔμπροσθεν ἢ πρότερον αὐξάνω-μεγαλύνω. ἢ αὐξάνειν πρὸ. ὅθεν

Προαυξὴς, ές, ὁ, ἡ. πρότερον ἠυξημένος. ὁ εἰς μέγεθος αὐξάνων. Ἱπποκρ. ὁ μεγάλως αὐξήσας-μεγαλώσας, ὁ ἀναβιβάκως.

Προαύξησις, ἡ. τὸ θὴ τὸ πρόσω αὐξάνειν, μεγάλωσις.

Προαφαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. προπέτερον ἀφαιρῶ.

Προαφανίζω, προπέτερα ἀφανίζω.

Προαφαυαίνω, προπέτερον ἀφαυαίνω-ξηραίνω.

Προαφηγέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι. προπέτερον ἀφηγοῦμαι-διηγοῦμαι-ἱστορῶ ἢ ἑρμηνεύω.

Προαφίημι, προπέτερον ἀφίημι-ὑποστέλλω-ὑπάγων ἀφίω.

Προαφικνέομαι, οῦμαι. προπέτερον ἀφικνοῦμαι-παραγίνομαι-ὑπάγω ἢ ἔρχομαι.

Προαφίστημι, ἄλλον τινά. καὶ, Προαφίσταμαι, Μέσ. προπέτερα ἀφίσταμαι-ὑπομακρύνομαι-ἀναχωρῶ-ὑποκάμνω-κραδάζομαι. Προαφίημι-ὑποστέλλω.

Προβάδην, Ἐπίρ. θὴ τὸ πρόσω βαίνων-κινούμενος-προβαίνων. θὴ τὸ ἔμπροσθεν ὑπάγων-ἀναπαύων, (ἀναπαύσας). Ἡσίοδ. καὶ Ἀεισχυλ.

Προβαδίζω, προπέτερα-ἔμπροσθεν βαδίζω-ὑπάγω.

Προβαθὺς, έος, ὁ, ἡ. λίαν βαθὺς, βαθύτατος. Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 283. "Προβαθὺς πόκεμος". οὗ ἐναντίον τὸ, Προβραχύς.

Προβαίνω, (λαμβάνει τὰς πλείστους χρόνους ἐκ τοῦ Προβάω, καὶ Πρόβημι) Ἑπιγρ. θὴ τὸ πρόσω βαδί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

δίζειν τινὰ ποιῶ. κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά-
νὰ προχωρήσῃ, ἢ κινῶ-σύρω-φέρω τι διὰ τὰ ἔμπρο-
σθεν. "Προβαὶς κῶλον δεξιόν". Εὐριπ. Φοίν. 1424.
παρὰ τοῖς λογοτεχνοφοις σωνήθως Οὐδέτερ. αὐτὶ τοῦ
Βαίνω-βαδίζω ἢ πατῶ-ὑπάγω διὰ τὰ ἔμπροσθεν ἢ
προπίτερα. "Εἶλκον πὰς νδρὰς τῷ ἀειστερῷ ποδὶ
"προβαίνοντες". βάλλοντες (ἢ πατοῦντες) μὲ τὸν ἀ-
ειστερὸν πόδα ἐμπροσθά. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β' 28.
ὅπερ ὁ Ἀρριαν. Ἀντιβαίνες, (ἐκ τῦ Ἀντιβαίνω),
καὶ ὁ Ὅμηρος "Προποδίζειν" εἶπον. Ἡσιόδ. Ἀσπ.
355. "Διωκόμενε καὶ ἀέθλοι Τρηχὺνος προβέβηκε".
ὑπεραπίζεται-δραμοῦσα-προσπαθοῦσα. παρ' Ἀειτοφ.
Ἐκκλ. 161. καὶ 1475. "Προβαίνειν τὸν πόδα". Ἐ-
νεργ. αὐτὶ τῦ, Ἐπὶ τὰ πρόσω κινεῖν. 2) Βαδί-
ζω-πλησιάζω-ὑπάγω-ἔρχομαι ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθά,
Προχωρῶ. "Τῦ χρόνυ προβαίνοντος". προχωρῆντος.
καὶ ἐντεῦθεν "Προβεβηκὼς τῇ ἡλικία-τῷ χρόνῳ",
ὁ γέρων, ὁ πολλὰς χρόνυς περάσας-ζήσας. ὅπου καὶ
τὸ, Προβεβηκότες, οἱ γέροντες, ἐλλειπτικῶς. "Ἤδη
"προβαίνοντες τὸ πότυ". ἀφῦ ἄρχισε νὰ προβαίνῃ-νὰ
μακρυνθῇ ἢπου νὰ ἀκμάζῃ ὁ πόλις. ἀφῦ ἄρχισε νὰ
πίνωσι θερμότερον. 3) Καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ,
προβασιν ποιεῖσθαι, Προκόπτω, προκοπὴν ἔχω. Ὑ-
περβαίνω, Πρεέχω, Ὑπερβάλλω, Ὑπερέχω, ἀνώτε-
ρος εἶμι ἢ γίνομαι. "Προέβη, ὡ σωκαλ. Πρόβη".
Ἀθεις. β'. "Προβαίνειν τινός". περνᾷν, ἢ ὑπερτε-
ρᾷν τινά, ὁ ἐστὶ, Ἀνώτερος γίνεσθαι τινός. Ἰλ. Ζ.
125. Π. 54. Ψ. 890. "--ἰσῶ γε πολὺ προβέβηκας
"ἀπαντων".

Προβακχήϊος δαίμων". Εὐριπ. Βάκχ. 407.
κλεῖται ὁ Βάκχος Ἰωνικ. αὐτὶ, Προβάκχειος. ἴσως
ὁ προϊσάμβυος ἢ ἡγεμὼν τῆ Βάκχων.

Προβαλλάνεια, τὰ. Ἐπιγραφ. Χαλκιδεάν, ὁ αὐ-
τὸ τῦ λευκῦ τόπος. ὅπου ἀκολουθεῖ τὸ "Σιὼ πρὸ λευ-
"κῶνι".

Προβάλλω, βάλλω-ῥίπτω-ἐμπροσθά. Προτίθημι,
προρρίπτω. Ὁμηρ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1001.
ῥίπτω προπέτερον-ἐμπροσθεν ἢ διὰ τὰ πρόσω. ὀπρο-
ρίπτω (πεπῶ)-ῥίπτω ἔξω. 2) Προφέρω-ἐκφέρω-
ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερὸν, ἐμπροσθεν τίθημι, ἐκτίθη-
μι, προϊσχω, ἐκδίδω, ἀναφύω, θυῶ. "Αἷδος προ-
"βάλλειν". Διοσκορ. δ'. 50. "Προβάλλει ζάγυ ὀσ-
"μύ". ἐκδίδι-ἐκφέρει. Ἰλ. Λ. 529. "Εειδα
"προβαλόντες". ὅπερ ἄλλως, Προφέροντες, ὅ ἐστὶ,
Ἐγείροντες, λέγονται φιλονεικίαν ἔχειν ἢ ἄρχεσθαι.
3) Ἐμπροσθεν τίθημι-βάλλω. π. χ. ἐρώτημα τι.
καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμῆν. τὸ, Προβάλλω, δέ-
κω, Ἐρωτῶ. ὅ ἐστὶ, Λόγον προτίθημι. ὅθεν τὸ,
Πρόβλημα. 4) "Προβάλλεσθαι". φέρειν ἐμαυτὸν
αἰωρῶ-παρασείω-παρρησιάζειν δι' ἑαυτύ. "Μάρτυ-
"ρας, Νόμυς προβάλλεσθαι". φέρειν μάρτυρας ὑπὸς
ὑμνητεύσωσι τὰ ἰδίου ἑαυτῦ. "Οὐδὲν ἔχομεν προ-
"βάλλεσθαι εἰπεῖν". Ἡρόδοτ. δ'. 46. δεῦ ἐμπορῆμεν
νὰ ἀναφέρωμεν-νὰ ὁμολογῶμεν-νὰ παρατείνωμεν κανέ-
να λόγον. 5) Ἐν ἐμαυτῷ ἢ ἐμπροσθεν μὲ τίθημι-
παρίστημι, καὶ ἐν ἢ προ τῆ ὀφθαλμῶν μου ἔχω,
ἐλπίζω. Ἐλπίδας προβάλλεσθαι". Δημοσθ. 6)
"Ἐμπροσθεν μὲν κρατῶ-προτείνω. "Σπείσασα, ἀσπίδα
"προβάλλεσθαι". καὶ ἐντεῦθεν διὰ μαχητῆ καὶ πε-
ζομισῶν ἢ παλαιστῶν, οἵ τινες βάλλονται εἰς ἕξιν ἢ
ἐπιμασίαν τῦ νὰ ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ δρα-
σθεντεθῶσιν ἑκατέρων τῆς προσβλῆς "Ἐν προβολῇ
"εἶναι" λέγονται, ὅ ἐστὶ, Προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς
εἰς μάχην, (βάλλω-χέω). Ἐντεῦθεν καὶ ἡ Πα-
ροιμία "Ἀρτα προβάλλεσθαι". διὰ τῆ πολεμίων ὠ-

ρυμβύων. οἱ γὰρ πολεμεῖν βυλόμβυοι, κήρυκα ἔπεμ-
πον ἄρνα ὑποφερόμβυον, ὡς ὑφίει σῶδον τὸν ἄρνα, μη-
λόβοτον τὴν πόλιν αὐτῆ καὶ τὴν οἰκίαν ἐκ τῶν δει-
κνύων ἔσεσθαι. Ἐντεῦθεν τὸ, "Ὕποπτος καὶ προβε-
"βλημένος δῶρα φόβον τοῖς ἄπασιν". ὁ φοβύμενος
ἅπασι τὰς ἀνθρώπους καὶ βάλλων ἑαυτὸν εἰς ὑφμυσύ-
σιν, ὅ ἐστὶν, ὁπλίζων ἑαυτὸν κατ' αὐτῶν. σημαίνει
ἄρα τὸ, Προφυλάττομαι, Προφυλακτικὸς, δύφρότως
ἔχων πρὸς τὰ πράγματα, Προβλεπτικός. 7) Προ-
φασίζομαι, αἰτῶμαι. Ἀντωνῖν. α'. 12. 8) Μα-
κρὰν ἀπ' ἐμῦ βάλλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτύ μυ, βδε-
λύττομαι, ὑποτρέφομαι. 9) Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.
εἰς τὸ κεφάλαιον ἀναφέρω. ὅθεν τὸ Προβολή. 10)
Ὑπερβάλλω, Ἐξέχω, ὑπερέχω. Ἰλ. Φ. 572. καὶ
639. "Νημερτὲς προβαλεόμην σοῖο". Ἰλ. Τ. 218.
ἤθελα νὰ σὲ περάσω-ὑπερέβω κατὰ τὸν νῦν. ὡς καὶ
τὸ, Προφέρεσθαι. 11) Παρ' Ἡροδότ. ζ'. 142.
κεῖται "Προβάλλεσθαι σφέας αὐτύς". αὐτὶ τῦ, Ἀμ-
φιβάλλειν, εἰς ἀμφιβολίαν εἶναι. καὶ παρ' Εὐριπ.
Ῥησ. 183. "Ψυχὴν προβάλλονθ' ἑν κύβοισι δαίμο-
"νος". παραδιδόναι-βάλλειν εἰς κίνδυνον.

Πρόβαλος, ὁ, παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. ἀπαίς. πι-
θανῶς αὐτὶ τῦ, Πρόβολος.

Προβαπτίζω, προπέτερον βαπτίζω.

Προβασανίζω, προπέτερον βασανίζω.

Προβασιλεύω, προπέτερα βασιλεύω.

Πρόβασις, ἡ. τὸ προβαίνειν, πρόοδος, προκοπή.
2) Ἐκ τῆ Πρόβατον. τὸ κρατεῖν-ἔχειν προβατα-
ζῶια, ἢ τῆ βεσκημάτων κτῆσις, πλῆθος εἰς βεσκήμα-
τα, ἢ ἐν ζώοις θερσία. πυῶν τῆ, Προβατεία.
Ὀδυσ. Β. 75.

Προβασκάνιον, τὸ. μέσον προφυλακτικὸν τῆς βα-
σκανίας, (ἀμυλέτ, χαμαλί) ἐκ τῦ, Βάσκανος.
2) Μέσον ἢ μηχανὴ εἰς τὸ ἐκφοβίζειν καὶ διώκειν τὰ
θηρία καὶ τὰ πτηνὰ ἵνα μὴ βλάπτωσι τὰς καρπούς,
ἄγαλμα τῦ Πριάπυ, κ. τ. τ. (φόβιτρον, σκιάζα-
ρον). Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ε'. "Βασκανίαν" ἔτι
ἐλέγετο καὶ γελοιώδης τις εἰκὼν κρεμαμένη ἐμπροσθεν
τῆ χαλκευτικῶν ἐργαστείων. Πολυδ. ζ'. 108.

Προβατεία, ἡ. τὸ προβατεύειν ἢ τὸ κρατεῖν καὶ
ἔχειν προβατα ὅ ἐστὶ μικρὰ τετράποδα-ἡμερα ζῶα-
βοσκήματα. κτῆσις-πλῆθος θερσία εἰς βοσκήματα,
ἢ ἐξαιρέτως εἰς πρόβατα. καὶ ἐντεῦθεν "Προβατίαν
"ὑποδιφθέρυ καὶ μαλακῆς ἐρέας". Σεβήρ. ιβ'. σελ.
822. ἀγέλας προβάτων μαλακὰς μαλλὰς ἐχόντων καὶ
μιτὰ δερμάτων κεκαλυμμένων.

Προβάτειος, εἶα, ειον. ὁ εἰς πρόβατα αἰήκων, ὁ
ἐκ προβάτυ ὤν, προβατίσιος.

Προβατεύς, έως, ὁ. ὁ πρόβατα βόσκων-κρατῶν-
ἔχων. αὐτὶ τῦ, Προβατοβοσκός, ὁ μφ.

Προβατεύσιμος, ὁ, ἡ. (προβατεύσις) "Χώρα
"προβατεύσιμος". τόπος ὑπαίθριος εἰς βοσκὴν προ-
βάτων.

Προβατευτὴς, ῦ, ὁ. πυῶν τῆ, Προβατεύς.

Προβατευτικὸς, κὴ, κὸν. εἰς προβατα αἰήκων.
"Τέχνη προβατευτική". τέχνη τὴ βόσκειν-κρατεῖν-
ζίφειν-θημελεῖσθαι τὰ πρόβατα. Ξενοφ. Οἰκ. ε'. 3.

Προβατεύω, βόσκω-θημελῶμαι-κρατῶ-ἔχω πρόβατα
ἢ ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ τετράποδα βοσκήματα. "Προ-
"βατεύεσθαι ἀνεπιπόδιος γῆ". Δειυόσ. ἀρχ. ιδ'. 27.
ἀνεπιπόδιος εἰς τοιαῦτα κτῆνη βοσκὴν προβάτων. Ἀναλεκτ.
β'. σελ. 151.

Πρόβατημα, τὸ. πυῶν τῆ, Πρόβατον. Ἡσύχ.

Προβατικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πρόβατα αἰήκων. ὁ
ἐκ προβάτων ὤν.

Προβατία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προβατεία.
Προβάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν πρόβατον, προβατάκιον.
Προβατοβοσκὸς, ὁ. ὁ τὰ πρόβατα βόσκων, ποιμήν.
Προβατογνώμων, ὁ, ἡ. ὅστις δύναται νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὰ πρόβατα-τὰ μικρὰ βοσκήματα. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 804. ὁ τοὺς ἀνθρώπους γνωρίζων, φυσιογνώμων. ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο ἀμφ. τοῦ, Λεῶς.
Προβατοκάπηλος, ὁ, ἡ. ὅστις πραγματεύεται (ἐμπορεύεται) μὲ πρόβατα. καθόλου δὲ, ὁ ἀμφ. βοσκημάτων-ζώων ἐμπορείαν ποιῶν, προβατοπώλης.
Πρόβατον, τὸ. (προβαίνω) παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Δωριεῦσιν ἐλέγετο πᾶν τετράποδον μικρὸν ζῶον καὶ ἐξαιρέτως τὸ ἡμερα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πρόβατα, τὰ "τετράποδα, ἀπὸ τῶν, ἀφ' ἧς βάσεως, πρόβασιν ἔ"χειν ἑτέραν τῆς ἐμπροσθεν ποδῶν ἀφ' ἧς τὰ ὀπίσθια". ὁ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὅμηρ. "Πρόβατα, πάντα τὰ αὐ"τοκίνητα κτήματα, παρὰ τὸ ἀμφ. ποδῶν προβαίνειν, "αὐτικειμένως ἀφ' ὧν τὰ κεκμήλια, καὶ ἰδικὸν ὄνομα, "μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων". καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδοτ. α'. 133. ἀμφικείμενα "Τὰ λεπτὰ τῆς προβά"των" ἀπὸ τῆς βοῶν καὶ καμήλων, κ. τ. τ. "Ἐν τῇ "οἰ δαίμονες αὐτῆς, βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ "ὄιν προτιθέασι ὅλως ὀπτὰς ἐν καμίνοισι. οἱ δὲ "ποιμένες αὐτέων τὰ λεπτὰ τῆς προβάτων προτιθέα"σι". τὰ μικρὰ δηλαδὴ τετράποδα βερκήματα, οἷον, αἶγας, χοίρους, ὄϊς, κ. τ. τ. Ζήτ. καὶ ἐν λέξ. Κιθάριον. Σωφρόνως δὲ οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον Πρόβατον (ὅπερ καὶ ἡμεῖς νῦν λέγομεν) τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Οἶς, καὶ Μῆλον. *Pecora*, Ἰταλ.
Προβατοπώλης, ου, ὁ. ὅστις πωλεῖ πρόβατα. προβατοκάπηλος.
Προβατόσχημος, ὁ, ἡ. ὁ προβάτου σχῆμα ἔχων.
Προβατοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ πρόβατα τρέφων.
Προβάω, ῶ. Ζήτ. Πρόβημι, καὶ, Προβαίνω.
Προβέβουλα, Ἰλ. Α. 113. ἐκ τοῦ, Βέλω. ταὐτὸν τῷ, Προίκεινα, Προειπεῖν.
Προβεβουλευμένως, Ἐπίρ. προτέρως βεβουλευμένως. μετὰ προβουλῆς καὶ προτεταγμένης σκέψεως.
Πρόβημα, τὸ. βῆμα (πατημασιὰ) ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν, πρόσω. Ἀριστοφ. Πλούτ. 759.
Πρόβημι. Ζήτ. Προβαίνω.
Προβιάζομαι, προτέρως βιάζομαι-βίαν μεταχειρίζομαι.
Προβιβάζω, Μ. ἀσω. μακρύτερον-παρέκτεινα-παρεμπρός-ἀπὸ τὰ πρόσω φέρω-ἄγω, ἀπὸ τὰ πρόσω κινῶ, προάγω, εἰς ἀνώτερον βαθμὸν φέρω, παρορμῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω. Προξενῶ, φέρω πρόσω, ἢ παρακινῶ-παρακαλῶ-βιάζω-ἐλαύνω. Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 17. καὶ ἀ. ἐ. 1. "Ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε". πῇ θέλεις ἀκόμη νὰ μᾶς φέρῃς. Μέλ. αὐτὰ τοῦ, Προβιβάσεις. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1570. ὅθεν
Προβίβασις, ἡ. ὑ, Προβιβασμὸς, ὁ. τὸ προβιβάζειν-ἀπὸ τὰ πρόσω φέρειν-προξενεῖν.
Προβιβάω, ῶ, Προβίβημι, ταὐτὸν τῷ, Προβαίνω. Ἰλ. Ν. 18. καὶ 158. "Κραιπνὰ, Κύφα πο"σὶ προβιβᾶς". προβαίνων-προβαδίζων-ἀπὸ τὰ πρόσω χωρῶν. Ὁδυσ. Ο. 554. "Προβιβῶντα". προβαίνοντα.
Προβιβρώσκω, προτέρως βιβρώσκω-ξέω γω.
Προβιότης, ητος, ἡ. ἡ πρότερον ἧτοι προαιτιευθεῖσα ζωή. Κλήμ. Σξωμ. β'. σιλ. 460. Σταβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 382.
Προβιόω, ῶ. πρότερον βιόω-ζῶ. ἔθεν "Προβιώσιμα, τά". ἡ προαπεραμένη-προτετελειωμένη ζωή. Σωφρόν. καὶ Ἡρωδιαν.
Προβλαστάνω, προτέρως ἢ ἔμπροσθεν-ἀπὸ τὰ πρόσω βλαστάνω.
Προβλεπτικὸς, κὴ, κόν. ὁ πρότερον ἢ προπτέρως βλέπων. προορατικός. ἐκ τοῦ
Προβλέπω, Μ. ψω. προπτέρως βλέπω, προορῶ.
Πρόβλημα, τὸ. (προβάλλω) ὅπερ κρατεῖ-ἔχει τὰς ἐμπροσθεν τα. ὅπερ κρατεῖ τὰς ἐμπροσθεν τα εἰς ὑπεράσπισιν καὶ ἀμυνθετεύσιν τῶν ἑαυτῶν τα, ἀμυντήριον ὅπλον, ὃ ἀπὸ προσθεν τῆς βολῆς ποιοῦνταί τις, ἀπόκλυμμα, μετρεΐζιον. Ἡρόδοτ. ζ'. 70. "Προβλήματα δὲ "αὐτῇ ἀσπίδων ἐποιεῦντο χαλκέων δορᾶς". καὶ Σοφοκλ. Φιλ. 1008. ὅπου καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρωπ. ς'. ἀ. 26. Τὸ προβεβλημένον, τὸ ἔξεχον, ἔξοχή. Λιχύλ. Θηβ. 661. "Πρόβλημα πέτρων". τὸ ἔξεχον καὶ προνευσικὸς μέρος τῆς πέτρων. "Πρόβλημα τείχους". τὸ ἔμπροσθεν τὰ τείχους ὑπὲρ ἀσφαλείας ὠκοδομημένον δεύτερον τεῖχος, ἢ τὸ τῆ τείχους ἔξεχον μέρος ὑπὲρ ἀσφαλείας, ὀχύρωμα, ἀντεπίσχισμα, προφυλακτικὸν τεῖχος, προπύργιον, προμαχών. (*Redoute, rempart, boulevart*, Γαλ.). καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰλιαν. (ζώων Ἰσορ. β'. 22.) σιωπᾶτε τοῦτο μετὰ τῶν, Σκέπη. ὁ δὲ Πλούταρχ. λέγει καὶ ὧδε ἐὰν ἦτος· "Κρύος πρό"βλημα ἐδῆς". προφύλαγμα, ἀμυνθετεύσεως, ἔρκος. ὕπου καὶ τὸ Προέχον, ἔξέχον, ὑπερέχον. ἄρα, Πᾶν τὸ ἐμποδίζον τὸ φῶς. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰλιαν. ζῴ. Ἰσορ. β'. 13. τὰς ὄγκους τῆς σαρκὸς "Πρόβλημα ὀ"φεως" λέγει. 2) Τὸ ἔμπροσθεν βεβλημμένον, ζήτημα, ἐρώτημα λύσιν ἀπαιτοῦν, ἢ εἰς λύσιν καὶ ἀπόδειξιν προβαλλόμενον. Ἀριστοτ. παρὰ τοῖς Θεολόγ. καὶ αὐτὶ τοῦ, Γύμνασμα. 3) ταὐτὸν τῷ, Πρόφασις.
Προβλημάτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν πρόβλημα.
Προβληματουργικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸν προβληματουργὸν ἀνήκων. "Προβληματουργικὴ, ἡ". ἡ τέχνη τοῦ Προβληματουργοῦ. Πλάτ.
Προβληματουργὸς, ὁ, ἡ. ὁ προβλήματα-ὅπλα-ἀπόκλυμματα, κ. τ. τ. ἐργαζόμενος.
Προβληματώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ εἴδους τῆς προβλημάτων ὤν.
Πρόβλης, ητος, ὁ, ἡ. προβεβλημένος, ἔμπροσθεν βεβλημμένος. ἔξέχων, ὑπερέχων. Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, Πρόβολος. Ἰλιάδ. Β. 369. "Προβλῆτι σκοπέλῳ". προβεβλημένῳ, ἐκκειμένῳ, ὅ ἐστι, προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν. ὡς καὶ ἐν Π. 407. "Πέζῃ ἀπὸ προβλῆ"τι", προβεβλημένῃ τῆς θαλάσσης ὡς ἀκρωτήριον. ἢν ἡ γῆ προΐσχεται ὡς πρόβλημα. Ἰλιάδ. Μ. 259. "Σπέλας προβλῆτας". πλάκες τινὲς ἢ σπῆλαι προβεβλημένοι καὶ ἔξέχουσαι τῆ τείχους πρὸς ἀσφάλειαν.
Προβλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ προβάλλων-ἐκτείνων-ἐκφέρων-ὠθῶν, ὠθητικός. Γρηγ. Ναζ.
Πρόβλητος, ὁ, ἡ. προβεβλημένος, ἔμπροσθεν ἢ ἔξω ἐρριμμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 845.
Προβλώσκω, ταὐτὸν τῷ, Προμόλω. προπτέρως ὑπάγω-προέρχομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Βλώσκω. Ὁδυσ. Τ. 25. Φ. 239.
Προβοάω, ῶ. ἔμπροσθεν τινὸς ἢ πρότερον βοάω-φωνάζω. μεγαλοφώνως βοῶ, προφωνέω. Ἰλ. Μ. 277.
Προβοηθέω, ῶ. προπτέρως βοηθῶ-ξέχω πρὸς βοήθειαν τινός.
Προβόλαιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πρόβλημα, ἢ Ἀπὸ πρόβολος. ἡ ἔμπροσθεν τῶ σώματος κρατυμένη ἀσπίς. Ἡρόδοτ. ζ'. 148. "Τὸν προβόλαιον". ὅπου ἄλλοι "Τὸ προβόλαιον" ἀναγινώσκεσθαι θέλουσιν. Ὅρα τὸ ὑπόμνημα.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προβόλαιος, ὁ, ἡ. (προβολὴ) "Δέρατι δὲ προ-
"βολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι". Θεόκρ. κδ'. 123. πευ-
τὸν τῷ, Ἐν προβολῇ δίρατι. Ζήτ. Προβολή.

Προβολεύς, έως, ὁ. ὁ προβάλλων-προφέρων-ὑφαί-
νων. ὑφάντωρ. Ἐκκλησ.

Προβολὴ, ἡ. (προβάλλω) τὸ βάλλειν-ῥίπτειν ἔμ-
προσθεν ἢ ἔξω. ἐκβολὴ-ἐκβλάσησις-ὑφάνησις. "Προ-
"βολὴ τῶ βλαστῶ". ἡ ἐκβολὴ τῶ βλαστῶ-βλάστησις.
τὸ ἐκβλαλμα τῶ βλαστῶ ὑπὸ τῶ ὀφθαλμῶ, ἤτοι τῶ βομ-
βυκίῳ. Τὸ κρατεῖν ἔμπροσθέν τινος τὴν λόγχίην ἢ τὴν
ἀσπίδα πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἄμυναν. καὶ ἐντεῦθεν
μετήνεκται ἡ ὕλη τῆς προβαλλομένης πρὸς ἄμυναν ἀ-
σπίδος, καὶ ὕλη παντὸς ἀμυντηρίου ὅπλου ἢ ὀχυρώμα-
τος. πευτὸν τῷ, Πρόβλημα. Συϊδ. "Προβολὰς, ἀσ-
"φαλείας ἐκ πόλεων ἢ τειχῶν, ἢ ἄλλων δυνάμεων,
"ὕλη σωτηρίας ἢ κράτει γιγνομένων". Ξενοφ. Κυνηγ.
ε'. 26. Ἀπομν. γ'. ε'. 27. "Τὰ ὄρη-προβολὴ τῆς
"χώρας κατεσκευάσθαι". ὀχύρωμα, ἀπειτείχισμα,
ἀσφάλεια. Οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1230. Κα-
θ'ὅλου δὲ, Παῦ τὸ ἔξέχον ἢ προϊσάμενον-ὕλη τὰ ἔμ-
προσθεν ἐκτεταμένον. "Ἀνεμόρων προβολαί". οἱ ὀχθοι-
τὰ χείλη τῆς ποταμιῶν. Διον. Περιηγ. 1118. ἀλλ'ἐν
εἰκ. 1013. αἱ ἐξέχουσαι καὶ προβεβλημέναι πέτραι.
πευτὸν τῷ, Προβλῆς. Ὁ Πολύβιος καλεῖ "Προβο-
"λὰς" ὅπερ ὁ Δημοσθ. "Προβόλας" εἶπε. καθόλου
δὲ, πευτὸν τῷ, Πρόφασις, Πρόσχημα. Παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς Συγγραφεῦσι, Δημοσία τις κατηγορία ἢ κλῆ-
σις εἰς δίκην κατὰ τῶν παρανομούντων ἐν τῇ πόλει ἢ
διοικήσει. ἢ κατὰ τῆς κακονόου τοῦ δήμου ἢ τὴν
διοίκησιν διαβεβλημένου. ἢ συκοφαντίας γραφή. ἐγίνετο
δὲ ἢ κατὰ τῶν ἐξυβρισάντων, ἢ ἀδικησάντων, ἢ ἀσε-
βησάντων κατὰ τὰς ἑορτὰς. Ξενοφ. Ἑλλ. α'. ζ'. 12.
καταχρηστικῶς δὲ ἢ ἐπὶ πάσης δίκης κατηγορία. Ζήτ.
Γραφή. ὡς ἢ τὸ, Προβάλλεσθαι. 2) Ἡ μετὰ τῆς
χειρὸς ἐφορμησις εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τινά. τὸ δεί-
ξιμον τοῦ γρόθου (τὸ προτείνειν τὴν χεῖρα) εἰς τὸ
κτυπῆσαι. Θεόκριτ. κβ'. 120. 3) Παρὰ τοῖς
Ῥήτορσ. ἡ Προβολὴ ἐστὶ τῆς εἰρημένης ἐν τῇ κατ-
αφάσει συντόμου ὑποφάσεως. εὕρηται δὲ προβολὴ, ἐπὶ
τὸ τὴν ἀφορμὴν ἔχειν τῆς πράγματος, ἢ ὥσπερ προτεί-
νειν τοῖς δικασταῖς, ἐπὶ ἃ αὐτὸς δεῖ κεῖναι.

Προβόλιον, τὸ. ὑποκορισ. τῆς, Προβολὴ. ὅπλον ἀ-
μυντήριον, ὃ κρατεῖ τις ἔμπροσθεν ἑαυτῆ, ὡς π. χ.
ἀσπὶς, θώραξ, κ. τ. τ. ξιφαιρέτης δὲ, Ξίφος ἢ εἶ-
δος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν θή-
ραν. Ξενοφ. Κυνηγ. ι'.

Πρόβολος, ὁ, ἡ. παῦ ὅ, τι προϊσταται-ἐξέχει-ἵσα-
ται ἐμπροσθεν, ἢ κρατεῖται ἔμπροσθεν, ὡς π. χ. ἡ
ἀσπὶς, ἢ ἐντεῦθεν ὁ Ησύχ. ἔχει· "Πρόβολον, ἀ-
σπίδα". Ἡρόδοτ. ζ'. 76. "Λασπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶ-
"χον σμικρὰς, καὶ προβόλους δύο λυκισεργέας ἕκασος
"εἶχε". ἐν Ὀδυσ. Μ. 251. "Προβόλῳ" συμπα-
κάει. Πέζα. προβεβλημένη, ἐξέχουσα. πευτὸν τῷ,
Προβλής. "Πρὸς ἃς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας καὶ προ-
"βόλους ἔπλησας". Δημοσθ. καὶ ἀλλαχῆ. "Ἀνάγκη
"τοὺς ὡς προβόλεις προσπεσόντας ὑπεξέζειν". ἐνταῦ-
θεν ὁ Φώτιος ἐν Λ. ἔχει· "Πρόβολοι, αἱ εἰς τὴν
"θάλασσαν προκείμεναι πέτραι καὶ οἷον ἀκταί τινες".
ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρπ. ἡ. γ'. 23. καλεῖ· "Πρόβολον
"πολέμου", καὶ τὸ στρατὸν ὀχύρωμα, φρούριον, τὸ πᾶς
προβολὰς τῆς πελαμίων αὐτόχθονας, ἔρυμα, προμα-
χῶνα, προβλημα, προπύργιον. 2) Συγχέεται μετὰ τῆς Πρόλοβος.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ. τὸ τῦ ἐλέφαντος μακρὸν ῥύγ-
χος, (ἢ μῦτα) ἢ παῦ Ησύχ. τὸ ἐκτεταμένον καὶ
προβεβλημένον τῆς ὄψεως τῦ ἐλέφαντος. ὁ Ἀριστοτέλ.
ζώ. Ἱστορ. β'. ά. 2. Μυκτῆρα, τῦτο καλεῖ. "Ἔχει
"δὲ (ὁ Ἐλέφας) μυκτῆρα τοιῦτον καὶ πλικοῦτον,
"ὥστε αὐτὶ χειρῶν ἔχειν αὐτόν. πίνει γὰρ καὶ ἐσθίει
"ῥέγγη τύτῳ εἰς τὸ στόμα, ἢ πῦ ἐλεφαντίσῃ ἀῶν ὀ-
"ρέγει τύτῳ, καὶ δενδρα αὐκαπτᾷ, καὶ ὅταν τῦ ὕδατος
"βαθίζων τύτῳ ἀναφυσᾷ". καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μορ.
β'. 16. "Ὧν τὸν ῥοφεῖν προσάγεται καθάπερ χεῖρ
"χρώμενος πρὸς τὸ στόμα τῶν τε ξηρῶν ἢ τῶν ὑγρῶν,
"καὶ τὰ δενδρα ἀνελίττων αὐκαπτᾷ". λέγεται ἔτι ἢ
ὅλη Μυιῶν. Λειστ. ἐκ τῦ, Πρὸ βόσκω· ὡς ἢ τὸ,
Ἐπιβοσκὶς. λέγεται ἔτι ἡ, Προνομαία. 2) Οἱ
μακρεῖς πόδες τῆς σπιᾶς. Ἀριστοτέλ. αὐτόθ. δ'. ἢ
Μορ. δ'. 9.

Πρόβοσκος, ἡ, Προβοσκὶς, ὁ. παρ' Ἡροδότ. ά.
ὁ ὅλος τῦ βόσκω. ὁ ὑποβοσκός.

Προβούλευμα, τὸ. κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα. "Τὸ
"ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσε-
"νεχθῆναι". κατὰ δὲ τὸν Φώτιον ἐν Λ. "Προβεβλη-
"μένα τὰ τῆς βουλῆς πρὸ τῆς ψηφισμάτων βεβλημέ-
"να, ἃ πρὸ τῦ δήμυ ἐβέβλητο. τὰ γὰρ ψηφίσματα
"ὡῶτον μὴν εἰσίετο εἰς τὴν βουλὴν, εἶτα δεδογμένης
"εἰσεφέρετο εἰς τὸν δῆμον ἤδη προκυρωθέντα καὶ πρε-
"βεβουλευμένα. εἰ δὲ μὴ ἐδέξατο ἡ βουλὴ, οὐδ' εἰς τὸν
"δῆμον εἰσεφέρετο, ἀλλὰ παρανόμων ὁ εἰσαγαγὼν ἐ-
"κίνδυνεύετο, μετὰ μὴν τοι καὶ τὸν δῆμον χειροτονῆσαι κύ-
"ριον εἶναι τὰ προβεβουλευμένα, εἰ μήτις ἐγράψατο". ἔ-
τι δὲ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις Senatus consultum, προσε-
κεμένης ἐξαπαγῆ καὶ ὑποφάσεως τῆς βουλῆς, χωρὶς τῆς
ἐπείας δεῖν ἐδυνήθη γὰ γένῃ καινὸν ζήτημα εἰς τὸν
δῆμον, ἀλλὰ μήτε εἶχε ἰσχὺν αὐτὸ τῆς τῦ δήμυ ὑπε-
κυρώσεως. ὃ ἐστὶν, Ἀπόφασις τῆς βουλῆς, ἥτις δεῦ
εἶχεν ἰσχὺν ἀφ' ἑαυτῆς νόμων, ἀλλὰ ἀφ' ἧς τῦ δήμυ ὑπε-
κυρώσεως. ἐνίοτε δὲ εἰς τινας ὡρισμένας τὸ Προβέ-
βλημα εἶχεν ἰσχὺν μόνον εἰς ἕνος ἔτυς ἀφέσημα. Δη-
μοσθ. ὅθεν "Προβεβλημάτιον, τό". ὑποκορισ.

Προβουλεύω, πρόσθεν βεβουλεύω, βλέπω-σκοπέ-
ομαι-σκέπτομαι-φροντίζω προσέτι ρον ἢ τι ἀφὰ τῦ πράγ-
ματος. προσοχθῶ ἢ φροντίδα πρότερον ποιῆμαι ἢ ἔ-
χω. Ξενοφ. Ἀν. γ'. ά. 26. "Σβαπηγὸς δὲ ἀμείνως
"τῶν πολίτας εἶναι ἢ προβεβουλεῦσθαι τέτων ἢ φροντίσαι".
2) Προβεβούλευμαι. ἐξαιρέτως Βεβούλευμαι-σκέπτομαι
περί τινος ζητήματος πρότερον, ὅπερ μετὰ ταῦτα δη-
θήσεται εἰς τὸν δῆμον πρὸς ὑπκύρωσιν. Ξενοφ. Ἑλλ.
ά. ζ'. 2. "Τῇ βουλῇ (αὐτὶ, ὑπὸ τῆς βουλῆς) προ-
"βεβούλευται ὑμετέραν εἶναι". ὕτω ἢ παρὰ Δημοσθ.
"Δωρεὰν προβεβουλευμένην". καὶ ἀλλαχῆ· "Προβε-
"βούλευσεν ἡ βουλὴ ἐξεῖναι". εὕρεν εὔλογον, ἀπεφάσισε.
Τὸ δὲ παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. δ'. γ'. 4. "Προ-
"βεβουλεῦσθαι ἀνθρώπῳ φρονίσει". ταῦτόν ἐστὶ τῷ μι-
κρὸν κατωτέρω "Προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ". ὕτω καὶ
τὸ ἐν Ἀπομν. β'. ί. 3. "Προνοεῖν καὶ προβεβουλεύ-
"σθαι". αὐτὶ τῦ, Σκέπτεσθαι-βεβουλεῦσθαι-φροντίδα
ποιεῖσθαι πρότερον.

Προβούλη, ἡ. ἡ πρόσθεν βουλὴ-σκέψις-φροντίς. σκο-
πὸς, προμήθεια, ὑπόφασις προσκεκομμένη. Δίων
Κάσ.

Προβούλιον, τὸ. ταῦτόν τῷ, Προβέβλημα. ἀμφ.

Προβουλόπαις, δος, ἡ. συγκάμπ τῆς παρωχημέ-
νης ἤτοι προπαρασκευῆς σκέψεως, ἤτοι τῆς προβουλῆς.
Αἰσχύλ. Ἀγ. 393. ἀμφ.

Πρόβουλος, ὁ. ὁ πρόσθεν βεβουλευμένος ἢ προσκε-
πτόμενος. Σύμβουλος, ἢ ὁ τῆς ἄλλους συμβουλεύων
ποῖά δεῖ πρᾶττειν καὶ ποῖα μὴ καὶ πῶς δεῖ. Ὁ Ἡ-
ρόδοτος (ς'. 7.) λέγει Προβούλους τοὺς ἐν ταῖς ἡμι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καῖς τῆ πόλεων συνάξεσιν ἀπεσαλμένους πρέσβεις. "Ἴωνες δὲ, πανδαιμόνιοι πάντα, ἔπεμπον προβούλους "σφέων αὐτέων εἰς Πανιώνιον". Εἴ τινας Δημοκρατίας ἐλέγοντο Πρόβουλοι, ἐκεῖνοι, οἵ τινες τὰ προβαλλόμενα εἰς τὸν δῆμον πράγματα, ἐσκέπτοντο καὶ ἐσοχάζοντο πρότερον. Ἀεισοτέλ. Πολ. δ'. 11. ὁ Ἀεισιφ. ἐν Λυσ. ἀναφέρει τὴν λέξιν, καὶ ἐν Ἀχαρν. 755. καλεῖ τὴν βουλὴν τῆ Μεγαρέων, Προβούλους. ἔτι δὲ καὶ ὁ Λυσίας ἀναφέρει τὸ, Πρόβουλος, ἀλλ' οὗτος ἦν εἷς τῆ ἐπάκτων Προβούλων, οἵ τινες παρεσκευάζοντο τῆ ἐν Ἀθήναις πεντακοσιοστὴ τυραννίαν. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἱστορεῖ. ἀρχὴ τις, Ἔξαρχος τῆ βουλευτικῆ. Καπὶ τῶν Σοφοκλ. καλοῦνται Πρόβουλοι, οἱ παρὰ Θουκυδ. ἐν ἡ. 67. τοῦ τῆ καθολικῶ ὀνόματι, Συγγραφεῖς, καλούμενοι.

Προβούλως, ὅθεν τὸ "Προβέβουλα". Ἰλ. Α. 113. παρακείνω, πρετιμῶ, κάλλιον θέλω, ἀγαπῶ καλλίτερα. "Προβέβουλας". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 502. ἢ θέλες κάλλιον. "Θαύμαν ἐυλογιώτας προβέβουλε". Ἰων. Φίλωνος β'. σελ. 466.

Προβραχής. Ζήτ. Προσβραχής.

Προβρέχω, Μ. ἔξω. πρεπότερα βρέχω.

Προβύω, (πρὸ, βύω) "Λύχνιον προβύω". καθαίρω-παχύνω τὸν λύχνον καὶ σύρω-φέρω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ φυτύλιον. Ἀεισοφ. Σφὴξ. "Κάρφος χα-"μόθεν αὖ ἰῶν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον" - εἰς τὸ ἔμπροσθεν βάλλε-φέρε τὸ ἐλλύχνιον. λέγεται ἔτι καὶ, Προμύττω, ὡς ὁ Πολυδ. ἀνέγνωσε.

Προβώμιον, τὸ. "Τὰ προβώμια Ζηνός". Εὐσεπ. Ἡρακλ. 79. Ἰων. 376. τὸ πρὸ τῆ βωμῆ ἔδαφος, ἢ οἱ πρὸ τῆ κυρίως βωμῆ μικρότεροι βωμοί.

Προγάμειος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῆ γάμε. Πολυδ.

Προγαμέω, ῶ. πρεπότερον γαμῶ. Σβάβ. ς'. 398. κατὰ νόμον καὶ παρανόμως.

Προγαμιαῖος, αία, αῖον. παῖ τὸ πρὸ τῆ γάμε γινόμενοι. Σχολ. Λυκόφρ. 546.

Πρόγαμος, ὁ, ἡ. πρότερον ὑπανδρόμενος. ἀμφ.

Προγαστρίδιον, τὸ. (γαστὴρ, πρὸ) Λουκιαν. παῖ τὸ πρὸ τῆς γαστρὸς κείμενον ἢ βαστάζόμενον.

Προγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ κοιλίαν ἐκτεταμένην εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἔχων. χειρόκοιλος. Τὸν σχηματισμὸν Προγαστότερα ἔλαβεν ὁ Κοραῆς εἰς Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 122. ἐκ τῆ Galen.

Προγένεθλος, ὁ, ἡ. (γένεθλον) πρεπότερον γενόμενος. Νέτ.

Προγένειος, ὁ, ἡ. ὁ ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ γένειον - τὴν σιαγόνα. Θεόκριτ. γ'. 9. κατ' ἄλλες, ὁ μακρὰ γένεια ἔχων.

Προγενεσία, ἡ. ἡ προπάτρα γένησις, ἢ ἡ ἀρχαιοτέρα. ἀμφ.

Προγενής, ὁ, ἡ. (γένος) προπάτρων γενόμενος, παλαιότερος. Ἰλ. Β. 555. καὶ Ι. 161. "Προγενέ-"στερος". παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, πρεσβύτερος (μεγαλήτερος).

Προγενναίω, ῶ. πρεπότερον γένω. ὅθεν

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ. Ευσεπ. Ἱππόλ. 1380. ὁ πρῶτος γενήτωρ, προπάτωρ, πατριάρχης. Πλουτίνος. καθόλε, οἱ προπάτορες, οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι. τοιῆτον καὶ τὸ, Προγενήτωρ, ὁ. ὅθεν τὸ Θηλυκ. Προγενήτειρα, ἡ. Σχολ. Λυκορ. 200. ὅτις δὲ ἐναντίας ἐν εἰχ. 283. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὁμῶ τῆ, Μήτηρ.

Πρόγευμα, τὸ. (προγεύω) τὸ πρότερον γεύμα-νοσιμάδα-γήσο. τὸ ὁποῖον ἐγεύθη-ἔφαγε τις πρότερον τῆ δεῖπνε, ὀλίγον τι πρὸ τῆ κυρίως γεύματος, (καφαλτί, Τουρκ.) ὅθεν

Προγευματίζω, Μ. ἴσω. πρότερον γεύομαι ποιῶ, δίδω νὰ γευθῆ τις τι πρότερον. Ἀεισοτέλ.

Προγεύομαι, Μ. εύσομαι. προπτερα-πρότερον γεύομαι, πεῖραν ἀλλ' ἐκ τῆς γεύσεως ποιοῦμαι. ταύτον τῆ, Ἀπογεύομαι. Ἀναξίλας παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 172. "Προγεύσεται σοι πρῶτον ἡ χαρὰ τῆ ποτῆ". Πρόγευμα ποιοῦμαι (κάμνω καφαλτί) Ἐνεργητ. Δίδωμι πρότερον τινὶ γεύσασθαι, πρόγευμα δίδωμι, ἢ γεύεσθαι πρότερον ποιῶ.

Προγεύσης, ἡ, Προγεύστης, ἐ, ὁ. ὁ οἰνοχόος (κερασὴς) ὅστις δοκιμάζει-γεύεται ὑπὸ τὸν οἶνον πρότερον καὶ ἔπειτα δίδει ἐκ αὐτῆ εἰς τὰς ἄλλες. ὁ τὴ ποτῆ προγεύόμενος. Πλούταρχ. ὁ Ἀθήν. ἐν δ'. σελ. 171. ἔχει. "Ἐκάλεν δὲ φησιν (Ἀρτεμίδωρος) καὶ τοὺς Προγεύστας ἐλευθέρους, ὅτι προήσθιον τῆ βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. ἦν δὲ ὁ ἐλεύθερος θεραπὼν γέγονε τῆς ὅλης οἰκονομίας. ἐκ δὲ ὑπνοῦντος καὶ σιτίμος ἡ χρεία. - - - μήποτε δὲ καὶ ἐν τῶ καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι Προγεύω, τότε οἱ Ἕλληνες, Προεσθίω, ὠνόμαζον, κ. τ. λ.

Προγεύω, προγεύσασθαι ποιῶ τινά.

Προγηράσκω, ῶ, Προγηράω, Μ. άσω. προπτερον ἢ πρὸ τῆ καιρῆ (παράκαιρα) γηράσκω.

Πρόγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας) ὁ πρὸ τῆ καιρῆ (παράκαιρα) γέρων.

Προγίγνομαι, ῶ, Προγίνομαι, προπτερον γίνομαι-εἰμί. ὅθεν "Οἱ προγεγενημένοι". οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες, οἱ προγενέστεροι. οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες. Ξενοφ. Κυρπ. π. ζ'. 3. Ἀπομν. γ'. ε'. 11. καὶ δ'. π. 10. "Τὰ προγεγενημένα". ἃ πάντα ἠκολέθησαν - συνέβησαν - ἔγιναν προπτέρα. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 9. 2) Προπτέρα ἔμπροσθεν εἰμὶ - ὑπάγω - ἔρχομαι, Προπορεύομαι. "Οἱ δ' ἄμυδις προ-"γένοντ' ἴκελοι τυεί". Ἡσιοδ. Ἀσπ. 345. καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Σ. 525. "Οἱ δὲ πάχα προγένοντο". αὐτὶ τῆ, Προεπορεύοντο, Παρεγένοντο. ὅθεν "Προ-"γενής" - ὁ πρεσβύτερος.

Προγινώσκω, προπτέρα γινώσκω - ἐξεύρω - γνωρίζω - καταλαμβάνω. προπτέρων μανθάνω, προπτέρων διορίζω - ἀποφασίζω. προκρίνω, καὶ προσδιορίζω. Ξενοφ. Κυρπ. β'. δ'. 12.

Προγλωσσεύω, (πρόγλωσσος) ταύτον τῆ, Λαβρεύω, φλυαρῶ. Εὐσάθ.

Προγλωσσίς, ίδος, ἡ - ἡ κορυφὴ - τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης. Πολυδ.

Πρόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὅτινος ἡ γλῶσσα προέχει. φλύαρος.

Πρόγνωσις, ἡ. τὸ προγινώσκειν, ἡ γνῶσις τῆ μελλόντων, τὸ προγινώσκειν-γνωρίζειν τὰ μέλλοντα ἢ προλέγειν αὐτά. 2) Πρόνοια, πρόκρισις.

Προγνώστης, ου, ὁ. ὅστις προγινωρίζει τὰ μέλλοντα. ὅθεν

Προγνωστικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. ὁ αὐτῶν ἢ ὑποπίπτων εἰς τὸ προγνωρίζειν τὰ μέλλοντα. "Τὸ προγνωστικόν". σημεῖον προλέγον - προδεικνύον ἢ δι' ὃ προγνωρίζεσι τὰ μέλλοντα.

Προγονή, ἡ. Θηλ. τῆ Προγονός. ἡ ἐξ ἄλλε εἴδρος ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς θυγάτηρ. Παυσάνι.

Προγονικὸς, κὴ, κὸν. (πρόγονοι, οἱ) ὁ αὐτῶν εἰς τὰς προγόνες, ἐν ἔχω ὑπὸ τῆ προγόνων.

Πρόγονος, ὁ. ὁ προπτέρων γενόμενος, πρεσβύτερος, μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ πανωτόγονος. Προπάτωρ, ὁ πατὴρ τῆ πάππε ἢ τῆς μητρὸς μου καὶ οἱ ἀνωτέρω πάπποι, ἢ πρόπαππος. "Πάππος ἢ μά-"ππος ἢ τινων ἔτι προγόνων". Πλάτ. Νόμ. θ'. "Πρό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

" γονοι, εἰ. οἱ προγεγραμμένοι, οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαν-
" τες, προγενήτορες". Παρὰ Ξενοφ. εἰς Ἀγησ. ά.
"Οἱ Πρόγονοι ὀνομαζόμενοι". ὥσως καθόλου λέγε-
ται ἡ βασιλικὴ φαμιλία-ἡ πατρικὴ, ἡ ἐκ βασιλικῶν
γένους καταγόμενοι, σύπαζίδιοι. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ.
ἀρχ. ζ'. 50. οἱ μεταγενέστεροι. παρὰ Πλάτ. εἰς Εὐ-
θύδ. σελ. 69. "Θεοὶ πρόγονοι καὶ δεσπόται". ἑρμην.
ὀρθῶ, Προγεγραμμένοι. 2) Ἐν Ὀδυσσ. Ι. 221.
"Πρόγονοι ἀμνοί". οἱ πρότερον γεγεννημένοι-οἱ πρωϊ-
μοι ἢ οἱ πρωτόγονοι ἄρνες. 3) Προγονος, ὁ. ὁ ἐξ
ἄλλης πατρὸς ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγεννημένος, ὃ ἐ-
στὶν ὑστερα πρότερα γάμου, ἢ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύ-
τερον ἦλθε γάμον. λέγεται δὲ ὑπὸ μέρους τῶν παιδιῶν
ἢ τῶν μητρυιῶν. Προγονός. "Εἰώθασι δέπως διαφέ-
"ρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ οἱ προγονοί".
Ἰσαῖος. "Ἡ Φαίδρα κατειπεῖσα τῶν προγόνων". Λυ-
κιαν. ἐπὶ Διαβολ. 35. καθόλου δὲ, ὁ εἰς τόπον ἰὼν
ἢ ἐυγαζόμενος ὤν.

Πρόγραμμα, τό. δημόσιόν τι γράμμα ἐκ μέρους τῆς
διοικήσεως ἐκδιδόμενον, ἐπέχον προσαγὼν ἢ διάταγὴν
ἢ δήλωσιν τινά. ὑπῆρχε δὲ τοῦτο Πτολεμαϊκὸν, ὅπερ
ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, (ἢ ἐκολλᾶτο εἰς τοὺς
τοίχους τῆς πόλεως) μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τὸ,
καὶ Τό. Δημοσθ.

Προγραφὴ, ἡ. δημόσιον γράμμα, πρόγραμμα. Ξε-
νοφ. Ἱππαρχ. δ'. 9. δημόσιος εἴδησις-δήλωσις ἢ φα-
νέρωσις ἢ προαγγελία-προοιδοποίησις. Διόδωρ. Σικ.
ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Δήμευσις τῆς ὑπαρχόντων, ἢ
ἐξορία τῆς ἔχοντος αὐτά. Σφάβ. "Προγραφὰς δὲ ποιή-
"μενος οὐκ ἐπαύσατο πεινῆ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι
"Σωνιτῆς διέφθειρεν".

Προγράφω, Μ. ἄψω. πρωτότερον-πρότερον ἢ ἔμ-
προσθεν γράφω. Λεξικογρ. 2) Διὰ προγράμματος
δηλόω-φανερὸν ποιῶ-προσάζω-διορίζω ἢ πωλῶ. κατα-
δικάζων ἢ ἐξορίζων τινὰ δημεύω τὰ ὑπάρχοντα αὐ-
τῶν, ὡς τὸ Λατιν. *Proscribere*, ἀφ' ἧς τὸ Γαλλικ. *Pro-
scrire*. Κρυπτω-δημοσιεύω ὀφὰ γραφῆς, μηνύω, φανε-
ρόνω, δίδω εἴδησιν. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας προ-
κύπτει τὸ παρὰ Πλουτάρχω εἰς Φλαμ. 18. "Προ-
"γράφων τὰς βουλάς". ποιεῖν τινα πρῶτον τὰς βουλάς.

Προηγορεύω, ὦ. πρωτότερον ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ
ἀγορεύω.

Προγυμνάζω, Μ. άσω. πρωτότερον γυμνάζω. ἢ
προγυμνασίαν ποιῶ, προετοιμάζω. ὅθεν

Προγυμνασία, ἡ. ἢ πρότερον γυμνασία, ἢ ἡ
προπεραιωμένη-προγεγυμνωμένη γύμνασις, προετοιμα-
σία. καὶ

Προγύμνασμα, τό. προάσκησις, προετοιμασία.
τὸ εἰς γύμνασιν καὶ ἕξιν προγινόμενον. ἰδιαιτέρως δὲ
λέγεται ὀφὰ ῥητορικῶν λόγων. ἡ μερίων πρὸς μειζό-
νων κηρύττουσιν πραγμάτων ἄσκησις, ἢ εἰσαγωγικὴ ἐργα-
σὴ ὀφὰ λόγων τῆς κατὰ τινὰ ῥητορικὴν μερῶν καὶ εἰ-
δῶν χρησιμά τινα προασκημένη.

Προγυμναστὴς, οῦ, ὁ. ὅσις προγυμνάζει-ἀσκεῖ-
ἑτοιμάζει τινὰ ὀφά τινα ἀγῶνα. Ξενοφ. παρὰ Γαλην.
ὑγιειν. β'. καλεῖται ἐνίοις τὶς τῶν γυμνασῶν, ὅσις τεί-
βει-ἀλείφει, κ. τ. τ. αὐτόν.

Προδάημι, (δαέω, δάημι) προγινώσκω.

Προδαηλίζω, Μ. ίσω. πρωτότερον δαηλίζω.

Προδαπανάω, ῶ. πρωτότερον δαπανῶ-ἐξοδεύω.

Προδείδω, Μ. ίσω. ταὐτὸν τῷ, Προδειμαίνω.

Προδείελος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῆς ἑσπέρας ἢ πρὶν νὺ
δειλινῆ ποιῶντι. Ζήν. Δείελος. Θεόκριτ.

Προδεικνύω, ὑ, Προδείκνυμι, Μ. ξω. δει-
κνύω-δείχνωτι πρωτότερα. προσημαίνω, προοιδοποιῶ,
φανερὸν ποιῶ τι πρότερον. Ἡρόδοτ. ζ'. 37. Προτίτε-
ρον παρεσκίνω ἢ παρέχω ἐμαυτὸν, φαίνομαι, προαπειλῶ-
μαι. "Κατ' ἄλλους μὲν προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους
"δὲ πρόσαγε τὰ μηχανήματα". Μαθημαν. Πτολ. σελ.
98. προαποδείκνυται-καμόσω προτίτερα ἢ δεῖξον, ὥστε
νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἐχθροί σου ὅτι θέλεις βάλλει τὰς
μηχανὰς εἰς ἄλλους τόπους, παρὰ ἐκεῖ ὅπου ἔχεις σκο-
πόν. Ἄλλο πρότερον δεῖξε, καὶ ἄλλο βάλλε τὰς μη-
χανὰς ὕστερον.

Προδείκτης, ου, ὁ. παρὰ Διοσδ. Σικ. β'. σωνεκ-
φέρεται μετὰ τῶν Μίμους. "Μίμους καὶ προδείκτας".
ταὐτὸν τῷ, Δεικηλίστης. Ζήν. ἐν τῷ, Δεικηλίζω.

Προδείκτωρ, ορος, ὁ. (προδείκνυμι) αὐτὶ τοῦ,
Προδείκτωρ. ὁ προδεικνύων, προδηλῶν, ὁ συμβαίνοντι
δεικνύων πρότερον, προσημαντικός. Ἡρόδοτ. ζ'. 37.
"Οἱ δὲ (μάγοι) ἔφραζον ὡς Ἕλλησι προδείκνυσι ὁ
"θεὸς ἐκλειψὶν τοῦ πολίου· λέγοντες ἥλιον εἶναι Ἑλ-
"λήνων προδείκτορα". ὠδὲ τῆς γινομένης ἐκλείψεως
τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ Ξέρξης κατὰ τοὺς Ἕλληνας ἐστρατεύε.

Προδέρκομαι, πρότερον ἢ προτίτερα δέρκομαι,
προβλέπω-προορῶ. Αἰσχύλ. Προμ. 248.

Προδεσμέω, ῶ. προτίτερον δεσμεύω-δέω.

Προδεύω, Μ. εύσω. προτίτερον δεύω-ὑγραίνω-μαλ-
κὸν ποιῶ.

Προδηλόομαι, Μ. ώσομαι. προτίτερον φθείρω-
βλάπτω-χαλνῶ-κολεβόω.

Προδηλοποιέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προδηλόω. ἀμφ.

Πρόδηλος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. — ηλως. προφανὴς,
φανερὸς, ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος· λίαν σκε-
φὴς, τοῖς πᾶσι γνωστός. Ξενοφ. ὅθεν

Προδηλόω, ῶ. προτίτερον δήλον-φανερὸν-γνωστὸν
ποιῶ. προλέγω. Λυκιαν. ὅθεν

Προδήλωσις, ἡ. δήλωσις-φανέρωσις πρότερον γενο-
μένη. τὸ ποιῆσαι γνωστὸν πρότερον. Πλούταρχ.

Προδήμιος, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον δήμιος. Σοφοκλ.
Ἀντιγ. 1127.

Προδιαβαίνω, Μ. ήσομαι. προτίτερον ἢ ὅπου τὰ
πρόσω-ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ὀφαβαίνω. Ξενοφ.

Προδιαβάλλω, προτίτερον ὀφαβάλλω. ὑπὸ αἰτίαν-
δυσπιστίαν-ὑποψίαν βάλλω τινά.

Προδιαγινώσκω, προτίτερον ὀφαγινώσκω-σκέπτο-
μαι-σοφίζομαι. Θεοκυδ. ὅθεν

Προδιάγνωσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρόγνωσις. Ἱπποκρ.

Προδιαγόρευσις, ἡ. προφητεία, τὸ προλέγειν.
Ἱπποκρ.

Προδιαγράφω, προτίτερον ὀφαγράφω-σχεδιάζω.
Χρυσός.

Προδιαγωγὴ, ἡ. ἡ πρωτίστη ὀφαγωγή. Πλού-
ταρχ.

Προδιαγωνίζομαι, προτίτερον ὀφαγωνίζομαι-ἄρ-
χομαι ἢ τελειόω τὸν ἀγῶνα. Διόδ. Σικ.

Προδιαδίδωμι, προτίτερον ὀφαδίδωμι-ἐξαπλόνω.
ἀμφ.

Προδιαζεύγνυμι, προτίτερον ὀφαζεύγνυμι-ὀφαχω-
ρίζω, ξεχωρίζω. ὀφά τινος προτεθεμένης λέξεως χω-
ρίζω. ἀμφ.

Προδιάθεσις, ἡ. (προδιατίθημι) ἡ πρότερον
γινομένη ὀφάθεσις.

Προδιαιρέομαι, προτίτερον διαιρῶν ὀφαιρέτω. Ἰ-
σοκράτ.

Προδιαίρεσις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη διαίρεσις
μετὰ ὀφαίρεσιν. συγχέεται μετὰ τῆς Προαίρεσις.

Προδιαίτησις, ἡ. (προδιαιτάω) ἡ ὀφὰ διαίτης
προετοιμασία. Λυκιαν.

Προ-

ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προδιακινέω, ῶ. προτήτερον ἐξακινέω-ἐρεθίζω-εἰς κίνησιν βάλλω-διεγείρω. Ἰώσηπ.

Προδιακονέω, προτήτερον ἐξακονῶ-ὑπηρετῶ-βοηθῶ. Ἰώσηπ.

Προδιαλαμβάνω, πρότερον-προτήτερα ἐξαλαμβάνω-κείνω καὶ ὑποφασίζω. Πολύβ.

Προδιαλέχομαι, Μ. ξομαι. προτήτερον ἐξαλέγομαι-ὁμιλῶ μετά τινος. ὅθεν

Προδιάλεξις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἐξάλεξις καὶ συνομιλία μετά τινος. Γλωσσάρ.

Προδιαλύω, προτήτερον ἐξαλύω-χωείζω-ἀφανίζω.

Προδιαμαρτύρομαι, προτήτερον προσκαλῶ μάρτυρας. Πολύβ. κς'. 3. ὅπερ πιθανῶς, Προσεξαμαρτύρομαι, πρέπει νὰ γραφῇ.

Προδιανοέω, έομαι, οῦμαι. πρότερον ἐξανοοῦμαι.

Προδιανυκτερεύω, προτήτερον ἐξανυκτερεύω, ὅ ἐστὶ τὴν προτέραν νύκτα ἐξαπερῶ ἄγρυπνος. Κλήμ. Ἀλεξ.

Προδιανύω, ὑσω — ὕτω. Μ. ύσω. προτήτερον ἐξανύτω-ὁλοτελῶ-τελειόνω. προτήτερον ὑποδεκνύω.

Προδιαπέμπω, προτήτερα ἐξαπέμπω.

Προδιαπλέω, προτήτερον ἐξαπλέω-ἐξακολυμβῶ ἢ ἐξαπερῶ ἐξ τοῦ πλοίου.

Προδιαρθρόω, ῶ. πρότερον ἐξαρθρόω, σαφῶς καὶ καθαρῶς ἑρμηνεύω ἢ προσδιείζω. Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 694. "Ἐκεῖνο δὲ ἴσως ἁρμόσει προδιαρθρῶσαι, ὅτι "τὸ, ΕΣΤΙ, δύο σημαίνει, τὸ, Ὑπάρχει, καὶ τὸ, "Φαίνεται".

Προδιαρπάζω, προτήτερον ἐξαρπάζω-λεηλατῶ. Δίων Κάσ.

Προδιασαλεύω, προτήτερον ἐξασαλεύω.

Προδιασαφέω, ῶ. προτήτερον ἐξασαφῶ-γνωστὸν ποιῶ-φανερόω.

Προδιασάφησις, ἡ. προδήλωσις, ἢ πρότερον γινομένη ἐξασάφησις-φανέρωσις-γνωστοποίησις.

Προδιασκεδάζω, προτήτερον ἐξασκεδάζω.

Προδιασκοπέω, ῶ. προτήτερον ἐξασκοπῶ-θεωρῶ. Δίων Κάσ.

Προδιαστέλλομαι, Ἰώσηπ. Ἀρχ. δ'. ἡ. 4. προτήτερον ἐξαστέλλομαι, διατιμῶμαι τι προδεικνύω-φανερόνω ἐμαυτόν. "Προδιεσαλπίμην τῷ πορθμεῖ". Ἀθήν. σελ. 521. ἀντὶ τοῦ, Προσωτίθεμαι. συνεφώνησα προτέρον μετὰ τοῦ πορθμέως.

Προδιαστροφή, ἡ. ἡ προτέρον ἦτοι πεπερασμένη ἐξαστροφὴ-ἐξαφθορά. Κλήμ. Ἀλ.

Προδιασύρω, προτέρον ἐξασύρω-γλευάζω-διαπαίζω. Ἀισχ. Ῥητ. γ'. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Προεξασύρας, ἐξ τοῦ, Παραβὰς τὰς συνθήκας.

Προδιατάσσω, καὶ — άττω. Μ. ξω. προτήτερον ἐξατάσσω, ἢ εἰς ὑπόκρισιν τινα διείζω. Αἰσχίν. Τακτ.

Προδιατίθημι, ἔμπροσθεν ἢ πρότερον ἐξατίθημι.

Προδιατρίβω, προτέρον ἐξατρίβω-κοσκινίζω.

Προδιατυπόω, ῶ. προτήτερον ἐξατυπῶ-σχηματίζω. ὅθεν

Προδιατύπωσις, ἡ. ἡ προτέρον ἐξατύπωσις.

Προδιαφθείρω, προτέρον ἐξαφθείρω-ἀπατῶ-νικῶ. Ἰσοκράτ. Παναγ. 27.

Προδιαχρίω, προτήτερον ἐξαχρίω-ἀλείφω.

Προδιαχωρέω, ῶ. προτήτερον ἐξαχωείζω, ἢ προῶ-τος ὑπὸ τῆς ἄλλων ἐξαχωείζομαι. Αἰσχιλ. Ῥητ. γ'.

Προδιδάσκω, προτήτερον διδάσκω. ἔτι δὲ ἡ αὐτὸ τοῦτο, Διδάσκω.

Προδίδωμι, προτήτερον δίδωμι, (δίδω ἐμπροσθέ). Ξενοφ. Ἑλλην. α'. ἰ. 4. "Τόν τε προσοφλήσοντα "(μισθὸν) ἀποδώκει, ἢ ἔτι μείους προέδωκεν". ὅπου ἢ ἐν ἑ. ά. 24. "Μισθὸν μείους προέδωκε τοῖς στρα"τιώταις". ὅπου καὶ παρ' Αἰσχιν. Οἰκ. καὶ Δημοσθ. 2) Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει "Προέδωκεν ὁ "δεῖνα τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν". ἀντὶ τοῦ, Λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν" ὅθεν ἢ Προδοσία, ἢ Προδότης. ἆρα ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθ. Προδίδω. παρὰ Ξενοφ. πολλαχοῦ. 3) Καταλείπω, ἀπολείπω, φεύγων ἀφίημι τὸν φίλον μου εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωείαν. Μέλ. Προδώσω. ἀφ' ἧς παράγεται τὸ "Προ"δοσέταιρος". Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 10. "Μήτε "ἐν τοῖς κακοῖς (τοὺς φίλους) προδώσοντας". ὅπου ἢ ἐν ε'. γ'. 27. "Ἤν δέ τις ἐρέφηται, προδιδόναι θέ"λων, θανάτῳ ζημιοῦν". ὅπου καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. ε'. ε'. 10. καὶ 13. "Ἀποδράσαι καὶ προδόντα τὰς στρα"τιώτας". Παρ' Ἀθήν. ιά. σελ. 695. κεῖται καὶ ἐν Σκολιόν. "Ὅστις ἀνδρὶ φίλον μὴ προδίδωσιν, "μεγάλην ἔχει Τιμὴν ἐν τε βροτοῖς ἐν τε θεοῖσιν "κατ' ἐμὸν νόον". 4) Παρωπῶ, παραδίδω, ὑποβάλλω, χαίω. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1166. ὅπου καὶ παρὰ Δημοσθ. "Προδίδονται τὸν ὀφθαλμόν". 5) Ὀλιγωρέω, ἐλλείπω, ἐκλείπω, χαλάω, παύω. Ἡρόδοτ. ζ'. 187. "Προδεῖται τὰ ῥέεθρα τῆς ποταμοῦ". παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. β'. 5. "Βρεχομένων δὲ τῆς "κάτω πλίνθων, καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω". αἴτιον τοῦ, Ὑπολισθαίνειν ποιεῖν. βέλτιον δὲ τὸ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαδίδειν-ἀναπέμπειν εἰς αὐτὰς τὴν ὑγρασίαν, ὥστε μηκέτι ἀνέχεσθαι-κρατεῖσθαι, ἀλλὰ χαλᾶσθαι.

Προδιέξειμι, πρὸ τοῦ, Διεξέρχομαι. Κύειλ. κατὰ Ἰουλ.

Προδιεξέρχομαι, πρότερον διεξέρχομαι, προτήτερον ἄλλα τινὸς διέρχομαι. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 4.

Προδιεορτάζω, προτήτερον ἑορτάζω. Δίων Κάσ.

Προδιεργάζομαι, προτήτερον διεργάζομαι-ὁλοτελῶ-τελειόνω ἢ φανερῶ-ἀνακαλύπτω τινά. Ἀισχιν. Ἠθικ. ί. "Ἀλλὰ δεῖ προδιεργάσασθαι τοῖς ἤθεσι τὴν ἀ"κρατῆ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶς χαίρειν". ἀντὶ τοῦ, Προετοιμάζειν. ὅθεν "Προδιεργασμένος" προτετελειωμένος, Προητοιμασμένος.

Προδιερευνάω, ῶ. προτήτερον διερευνάω. ὅθεν

Προδιερευνητὴς, οῦ, ὁ. ὁ πρότερον διερευνῶν, ἢ μᾶλλον-γνωστοποιῶν.

Προδιέρχομαι, προτήτερον διέρχομαι-δινοῦμαι.

Προδιευκρινέω, ῶ. προτήτερον διευκρινέω. ἀμφ.

Προδινέομαι, οῦμαι. προτήτερα δινοῦμαι. ὅθεν

Προδίνησις, ἡ. ἡ προτέρον γινομένη δίνησις. Ζήτ. Παραλογος.

Προδινδέω, ῶ. προτήτερον δινδέω-στραγγίζω.

Προδίστημι, Μέλ. στήσω. πρότερον διίστημι-ἐκχωείζω-ἀπ' ἀλλήλων χωείζω. Μέσ. κατὰ Λόρ. Προδιστῶμαι, πρότερον ἐκυτὸν χωείσας, ἢ ὑποστῶμαι τινές.

Προδικάζω, προτήτερον δικάζω.

Προδικασία, ἡ. ἡ παρασκευὴ τῆς ἀναγκαίων εἰς τὴν εἴσω φόνου δίκην, ἐν Ἀθήναις. Ὁ Φώτ. ἔχει "Οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν πρυ"τανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ ξυλίνης μηχανῆς, ἐν "ᾗ ἕξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. τοῦτο φα"σὶν Γ προδικασίαν". καὶ

Προδικαστὴς, οῦ, ὁ. ὁ πρότερον δικάζων. ἀμφ.

Προδικέω, ῶ. Μ. ήσω. προδίκως εἰμὶ, ἐπιζητῶ, προτέρον δικάζω-κείνω, δικαστὴς ἢ αἰρετὸς κύριος εἰμὶ. ὑπερακοντίζομαι, διαπεντοβόλω, ὑπερμαχῶ, προῖξαμαι, συνηγορέω, παστρυπὴς τινος εἰμὶ ἢ ἐξευτελίζω αὐτόν. Πλούταρχ. ὅθεν

Προ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προδικία, ἡ. τὸ ἄξίωμα καὶ ἡ ὑπόσασία τῦ Προδίκου. Πλύταρχ.

Πρόδικος, ὁ, ἡ. "Δίκη προδίκος". ταὐτὸν τῷ, Δίαιτος. ἐπειδὴ καὶ προτέρους ἐρχόμενους εἰς τὸ δικαστήριον παρέδιδε τῇ ὑποδέσει αὐτῦ εἴς τινα αἱρετὸν κεῖσθαι. "Πρόδικοι Ἄρεῖδαι". Αἰσχύλ. Ἀγ. 449. ἐκλελεγμένοι διαιτηταὶ, αἱρετοὶ κεῖται. 2) Παρὰ Λακεδαιμ. καλεῖται ἄτω ὁ Συνδικος. 3) Πᾶς Ἐπίτροπος, συνήγορος, τοποτηρητὴς, αἱρετὸς κριτὴς, ῥήτωρ, ἀβοκάτος, ὁ τῇ ὑπόσασίαν δίκης τινος ἔχων. Ἐπίτροπος ὀρφανῦ τινος παιδός. Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. β'. 5.

Προδίκτης, ὁ. Ζήτ. Προδείκτης.

Προδιοικέω, ῶ. Μ. ήσω. προτέρους διοικῶ - δέχομαι διαδιαίτω - εἰσάγω - προετοιμάζω, κ. τ. λ. Ζήτ. Διοικέω. ὅθεν

Προδιοίκησις, ἡ. προπαρασκευὴ, προετοιμασία, εἰσαγωγὴ, κ. τ. λ. Ζήτ. Διοικέω, καὶ Προέκθεσις.

Προδιοικητικὸς, κὴ, κόν. ὁ προτέρους ἑτοιμάζων - εἰσάγων - διαδιαίτων. Ἀντωνῖν. ά. 16.

Προδιομολογέω, ῶ. προτέρους διομολογέω - ὑποδέχομαι - συμφωνῶ καὶ ὑπεβεβαιῶ.

Προδιορθόω, ῶ. προτέρους διορθόω. Αἰσχίν. ὅθεν

Προδιόρθωσις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη διόρθωσις, προκατασκευή.

Προδιορίζω, προτέρους διορίζω. Διόδ. Σικ.

Προδιϋλίζω, προτέρους διϋλίζω, προδιηθέω - εὐαγγίζω. Διοσκορ. ά. 94.

Προδιώκω, προτέρους διώκω. ὅθεν

Προδίωξις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προΐωξις. Σχόλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.

Προδοκάζω, Μ. άσω. (προδοκὴ) παραπηρῶ, ἐνεδρεύω. Ἡσύχ.

Προδοκέω, ῶ. ὅθεν "Προδοκεῖ" ἀπροσώπ. φαίνεται προτέρους, ἐφαίνη προτέρους ἡ γνώμη καὶ ὑπόφασις. "Προδέδοκται", ἀπεφασίσθη, εὔλογον ἐφαίνη προτέρους, ἐκ τῦ, Δόκω, ἀντὶ τῦ, Δοκέω.

Προδοκὴ, ἡ. τόπος πρὸς ἐνέδραν ὑπήδειος. Ἰλ. Δ. 107. "Πέζῃς ἐν προδοκῆσιν". ταὐτὸν τῷ, Προσδοις. ἐν τοῖς εἰσέδοις ἤτοι ἐν τόποις σκοτεινοῖς εὔθετα διώκται ἐνεδρεύσαι ἢ προδοκᾶσαι τις.

Προδοκιμάζω, προτέρους δοκιμάζω. Εὐσέβ.

Προδομάτιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πρόδομος. Γραμμ.

Προδομέω, ῶ. προτέρους δομέω - κτίζω. ἀμφ.

Πρόδομος, ὁ. τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ πρῶτον δωμάτιον πρὸς τῇ αὐλῇ κείμενον, ἢ πρὸ τῦ οἴκου σκιὰ, ἤτοι ἡ πρώτη σκιὰ (σκάλα) τῦ οἴκου εἰς ἣν ὑπὸ τῆς αὐλῆς ἐμβαίνουσι τις. Ἰλ. Ι. 469. καὶ ἀλλαχῦ. 2) Ἐπίθετ. ὁ, ἡ. πᾶν ὅ,τι κεῖται πρὸ τῦ οἴκου.

Προδοξάζω, προτέρους δοξάζω.

Προδοσιεύω, (προδίδωμι, Μέλ. δόσω, καὶ, δώσω) θέλω - ἀγαπῶ - ἐφίεμαι ἵνα προδώσω, κλίσιν καὶ ὑπόθυμίαν εἰς προδοσίαν ἔχω. Δαμάσκ. παρὰ Φωτ. σελ. 1059.

Προδοσίταιρος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Προδωσίταιρος.

Προδοσία, ἡ. (προδίδωμι) τὸ λάθρα καὶ ὑπουλῶς παραδίδειν, ἀπιστία, ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης. τὸ φεύγειν καὶ ἀφιλίαν τὸν φίλον εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν. Ξενοφ. Πρόδοσις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προδοσία, Δημοσθ. 2) Ἡ πρότερον διδομένη πληρωμὴ (*Anticipazione*, Ἰταλ. Πιὲ, Τυρκ.). ὅθεν

Προδοσίκομπος, ὁ, ἡ. ὁ κομπάζων καὶ μηδὲν πειῶν ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως τινος, ἢ κατὰ Φώτ. ὁ ὑποχρεωτικὸς, ὁ τὰς ἑαυτῦ ὑποχρεώσεις ἐν ὑδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδὺς.

Προδότης, ου, ὁ. ὅστις προδίδωσιν ἢ μετ' ὑπουλότητος λάθρα παραδίδει τινὰ, καὶ ὁ εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν ἀφιλίων τινά. Ξενοφ. Κυρεπ. ς'. δ'. 14. ὅθεν

Προδότις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τῦ, Προδότης. καὶ

Προδοτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ—κῶς. ὅστις προδίδει, ὁ κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ὑπόδειος εἰς προδοσίαν, ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων - πρέπων εἰς προδότου.

Πρόδοτος, ὁ, ἡ. προδεδομένος (προδομένος).

Πρόδουλος, ὁ, ἡ. ὁ δῆλα τόπον ἐπέχων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 954.

Προδρομὴ, ἡ. τὸ προέχειν, "μπροσθεν ἢ ἐμπορεσὰ ὑπάγειν. Ἐπιδρομὴ, εἰσβολὴ, συμπλοκὴ μάχης τῆς προφυλακῆς ἢ ὅλων πρώτων παγμάτων τῦ στρατεύματος. λέγεται ἔτι καὶ ἐν πολέμῳ, ὅταν καταλάβῃ τις φρούριον, ὅπερ ἐὰν δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν, παρὰ δὲ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. ά. τὸ μὴ ἐρωτᾶσθαι ὅλως τὴν αὐτὴν λόγων μετὰ τῦ Σωκράτης. Ὁ Σχολ.

Πρόδρομος, ὁ, ἡ. ὁ προέχων, ὅστις ἔχει - ὑπάγει ἔμπροσθεν ἢ πρότερα τινὸς ἵνα ἑτοιμάσῃ τι, ἢ νὰ δώσῃ εἴδησιν περί τινος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ Κατάσκοπος (αἰτιῶν) ἢ ὅστις ἐκ τῦ στρατεύματος ὑπάγει ἔμπροσθεν εἰς τὸ κατασκοπεῦσαι ἢ παραπρῆσαι αἰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ὑπόδρομὴ κατὰ τῦ ἐχθρῦ. ὁ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τῆς ἄλλων ἔχων, ἢ πρώτη τάξις τῦ στρατεύματος, ἥτις καὶ προπορεύεται, καθόλα δὲ, ὁ φίλος (ὁ ἐλαφροαρματοσυμμάχος) στρατιώτης. Θεκνιδ. 2) Οὐσιαστικ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πρόδρομή. 3) Πρώϊμος, ὁ πρότερον τῆς ἄλλων ὡριμάζων - φανῶν, ὡς π. χ. Καρπός. Θεόφρ. καὶ Ἀθήν. γ'. σελ. 77. "Τῶν δὲ προδρόμων καλουμένων "σύκων", τὰ κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος "Ἀποστολιάτικα", καλέμενα, ὅτι τὸ φαίνεσθαι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίων Ἀποστόλων. 4) "Φυγάδα πρόδρομον". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 108. ταὐτὸν τῷ, Προβοπαίδιον φεύγοντα. 5) Καὶ ἐμπροσθεν τῆς ἀρχόντων προέχοντες δῆλοι. καὶ ἐντευ... ; Φάτ. ἔχει· Πρόδρομοι, ἄδοξοι.

Προδυσυχέω, ῶ. προτέρους δυσυχέω.

Προδυσωπέω, ῶ. προτέρους δυσωπῶ. "Τὴν ὁρμὴν προδυσωπεῖν". προτέρους ἐμποδίζειν, ἢ καταπραΰνειν - μετριάζειν. Ἰώσηπ.

Προδωμάτιον, τὸ. τὸ πρὸ τῦ κυρίως δώματος δωμάτιον, ὁ πρὸ τῦ δωματίου ἢ πρὸ τῦ κοιτῶνος τόπος. σοὰ, σάλα, αὐλή. *Vanbaur*, Γερμ. *anticamera*, *anticorte*, Ἰταλ. *vestibulum*, Λατιν.

Προδωσέταιρος, ὁ, ἡ. (προδίδωμι) προδότης τῦ ἑταίρου αὐτῦ, ὅστις ἀφίλως τὸν ἑταῖρον - φίλον του εἰς κίνδυνον. Δίων Κάσσ. Παρ' Ἀθήν. ιέ. σελ. 695. ὀρθότερον, Προδοσέταιρος, κεῖται.

Προεγγράφω, πρότερον ἐγγράφω.

Προέγγυος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πρέγγυος.

Προεγείρω, προτέρους ἐγείρω.

Προεγκάθημαι, προτέρους ἢ πρὸ τῆς ἄλλων ἐγκάθημαι.

Προέγκειμαι, προτέρους ἢ πρὸ τῆς ἄλλων ἔγκειμαι, προϋπάρχω.

Προεγκρατεύομαι, προτέρους ἐγκρατεύομαι, ἢ δι' ἐγκρατείας προετοιμάζομαι.

Πρόεγμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, σπέγμα. ὁ Εὐσάθιος παράγει τοῦτο ἀπὸ τῦ Ἔχω, ἀφ' ὗ καὶ τὸ σωωύνυμον τοῦτο, Ἔχμα, κράσπεδον, στιφανίδιον. ὅρα τοῦτον ἐν Ὁδυσ. Ε. σελ. 1528. Ῥώμ. Ἐκδ. παρὰ Τυρκ. Χατίλ, ἐφ' ὧν τὰ κόσκινα αὐτῆς ὑφαίνεσθαι.

Προεγχαράσσω, - άττω. πρότερον ἐγχαράσσω.

Προεγχειρέω, προτέρους ἐγχειρίζω - λαμβάνω αὐτὰ χερῶν - ὑπερχειρῶ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΒΙΒΛΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πρόεδρα, ἡ. Ζήτ. Προεδρεία.
Προεδρεύω, πρόεδρος εἰμὶ, προκαθεδρεύω. "Τῆς "βουλῆς προεδρεύω". ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὴν βουλὴν, πρῶτος εἰμὶ τῆς βουλῆς.
Προεδρία, ἡ. τὸ ἀξίωμα τῦ προέδρυ, πρωτοκαθεδρεία. ἡ πρώτη καθέδρα, ὁ πρῶτος τόπος ἐν ταῖς συνάξεσι τῦ δήμυ, ἐφ' ᾧ καθέζεται ὁ πρόεδρος, προκάθησις, προτίμησις ἐν τῷ καθέζεδαι. Ξενοφ. Πορ. γ'. 4. Γράφ. καὶ Προεδρεία.
Προέδριον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Προεδρία. ἀμφ.
Πρόεδρος, ὁ. (ἕδρα) ὁ διὰ τῆς πρώτης ἕδρας καθεζόμενος, ὁ προεδρεύων (*President*) ἢ μάλιστα ἐν ταῖς τῦ δήμυ συνάξεσι. Ζήτ. Πρύτανις.
Προέδω, πρότερον ἔδω.
Προέργω, πρότερον ἢ ἔμπροδεν τινὸς ἰσάμενος· ἐμποδίζω - κωλύω. Ἰλ. Λ. 568. κωλύω - ἐμποδίζω τὸ μὴ διὰ τὸ πρόσω πορεύεδαι.
Προεθίζω, προτέρων ἐθίζω - συνηθίζω - μανθάνω. Ξενοφ. Κυρεπ. ς'. β'. 11.
Προειδέναι, Προειδὼς, Ἀόρ. β'. Προϊδὼν, καὶ, Προειδόμενος, προτέρων βλέπειν, γνωρίζειν, ὀξυδορεῖν, μεπὰ Γενικῆς, Φροντίζειν τινός τινος. "Ὅτι "προείδετε ἡμέων". ὅτι ἐφροντίσατε (ἢ φροντίδα εἴχετε) ὡς ἡμῶν. Ἡρόδοτ. ἡ. 144. "Τὸ μὴ παθεῖν "ταὐτὰ προειδέσδαι". φροντίσατε ἵνα μὴ πάθητε τὰ ἴδια. Διον. Ἀλ. ἀρχ. ἰ. 51. ᾗ 9. Ξενοφ. Ἀπολ. 13. "Προειδέναι τὸν Θεὸν τὸ μέλλον". προγινώσκειν - ὀξυδορεῖν. καὶ ἐν Κυπγ. β'. 3. "Φράσω ᾗ τίῳ βουλήμεν "ἑκάστῳ, ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ", ἵνα γινώσκῃ - ὀξυδορῇ - μάδῃ.
Προειδωλοποιέω, ῶ. εἴδωλον - παράσασιν (ἐν τῇ ψυχῇ) ποιῶ πρότερον. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. σελ. 451.
Προεικάζω, πρότερον εἰκάζω.
Πρόειμι, (πρὸ, εἶμι) πρότερον - πρωτύτερα ἢ ἔμπροδεν τῶν ἄλλων πορεύομαι - ὑπάγω, προπορεύομαι, ὑπάγω διὰ τὸ πρόσω, αἴρω, ἀναφύω, ἀναπέλλω, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερὸν ἢ ἔξω, ὀξέρχομαι, ὁρμῶ. Ὑπάγω μακρύτερον, ἢ διὰ τὰ ἔμπροδεν, προχωρῶ, προβαίνω, προοδεύω ἢ πρόοδος ποιῶ, προκόπτω. ὅδεν Μετοχ. "Προϊόντος τῦ χρόνυ, τῦ ποτὲ". προβαίνοντος.
Προείπον, Προειπὼν, οὖσα, ὀν. Ἀπαρίμφ. Προειπεῖν, προτέρων ἢ ἔμπροδεν εἰπεῖν λέγειν. Ξενοφ. Κυρεπ. ά. δ'. 13. "Καλῶς ἐποίησας προειπών". καλὰ ἔκαμες ᾗ τὰ εἶπες προτέρα. ᾗ ἐν ά. ς'. 19. "Ὥσπερ προεῖπον". καὶ ἐντεῦδεν αὖτι τὴν, Παρρησίαν λέγω, κηρύττω, φανερῶς ᾗ δημοσίως λέγω, φανερόω, γνωστὸν ποιῶ, μηνύω, ἐξαπόστολος, προσάζω - ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, κ. τ. τ. ὡς ᾗ τὸ, Προγράφω. Ξενοφ.
Προείργω, ταὐτὸν τῷ, Προέργω. Ἰλ. Λ. 568.
Προειρηνεύω, προτέρων εἰρηνεύω - εἰς εἰρήνην φέρω. Ἰώσηπ.
Προεισάγω, ᾗ, Προεισάγω, προτέρων εἰσάγω - ἐμβιβάζω - εἰσφέρω. ὅδεν
Προεισαγωγὴ, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη εἰσαγωγὴ - εἰσφορὰ - ἐμβίβασις.
Προεισβολὴ, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη εἰσβολή.
Προεισδέω, προτέρων εἰσδέω - δεύω - ἐμπεριδέω. ἀμφ.
Προεισενέγκω, ταὐτὸν τῷ, Προεισφέρω.
Προεισέρχομαι, πρότερον εἰσέρχομαι.
Προεισκρίνομαι, προτέρων μισγόμαι. ἀμφ.
Προεισόδιον, τὸ. αὐτὶ τῦ, Πρόοιμα, προανάκρυσμα, προοίμιον. Οἰκυμ.
Προεισοίω, ταὐτὸν τῷ, Προεισφέρω.
Προεισπαίω, ταὐτὸν τῷ, Προεισέρχομαι.
Προεισπέμπω, προτέρων εἰσπέμπω.
Προεισπίπτω, προτέρων εἰσπίπτω.
Προεισφέρω, προτέρων εἰσφέρω, ἄγω - φέρω μίσα, προτέρων ἢ πρῶτον ἐγὼ εἰσφέρω - δίδω - χαρίζω - πληρόνω εἰσφορὰν. δανείζω δίδω διὰ τὰ ἔξοδα τῦ πολέμυ, εἰσφορὰν προσφέρω. Δημοσθ. ὅδεν
Προεισφορὰ, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη εἰσφορά. κυρίως δὲ, ἡ πρόδοσις - ἡ προτέρων πληρωμὴ τῶν ἐξόδων τῦ πολέμυ, δάνεισμα τῆς εἰσφορᾶς διά τινα ἄλλον. Δημοσθ.
Προεκβάλλω, προτέρων ἐκβάλλω.
Προέκβασις, ἡ. ἡ πρότερα ἔκβασις. Εὐσάθ.
Προεκδαπανάω, ῶ. προτέρων ἐκδαπανῶ - ὀξοδεύω. ἀμφ.
Προεκδειματόω, ῶ. προτέρων ἐκφοβίζω. ἀμφ.
Προεκδέχομαι, προτέρων ἐκδέχομαι - κρατῶ - πιάνω.
Προεκδιδάσκω, ταὐτὸν τῷ, Προδιδάσκω. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ.
Προεκδίδωμι, Μ. δώσω. προτέρων ἐκδίδωμι. ὅδεν
Προέκδοσις, ἡ. ἡ πρότερον ἢ ἡ προτέρα ἔκδοσις. Σχόλ. Ἀπολ. ά. 285.
Προεκδρομὴ, ἡ. ἡ πρὸς τὰ ἔμπροδεν ἐκδρομὴ - τὸ ζέσιμον καὶ ἡ μεπὰ ὁρμῆς μάχη καὶ συμπλοκὴ τῆς προδρόμων στρατιωτῶν, (γερῦσι, Τυρκ.).
Προέκθεσις, ἡ. ἡ πρότερον τινὸς γινομένη ἔκθεσις - δήλωσις - εἰσαγωγὴ - προετοιμασία. ταὐτὸν τῷ, Προδιόρκησις. Ἔστι δὲ καὶ χῶμα λόγυ, ὅπερ ἄλλως ᾗ Ὑπόθεσις λέγεται, προεκτεθέμενον κεφαλαιωδῶς τὸν τῦ λόγυ σκοπόν.
Προεκθετικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ - κῶς. ὁ αἰνήκων - ἁρμόζων ἢ διαπόδεις εἰς προέκθεσιν, ὁ προετοιμάζων.
Προεκθέω, ἔμπροδεν ἐκθέω - ζέχω. προτέρων ἢ ἔμπροδα τῶν ἄλλων ζέχω. πρὸ τῦ ἀεισμένυ καιρῦ ἐκζέχω - ἀναχωρῶ - ἐκβαίνω.
Προεκθορέω, ῶ. προτέρων ἢ πρὸ τῦ καιρῦ ἐκθορέω - ἐκπηδῶ, προτέρων ἢ μακρύτερον προχωρῶ, προφθάνω τινὰ, περιῶ ἔμπροδεν ἢ μακρύτερον αὐτῦ. ὑπερπερνῶ τινὰ εἰς τὸ ζέζιμον ἢ εἰς τὸ πήδημα.
Προεκκαθαίρω, προτέρων ἐκκαθαίρω - καθαρίζω.
Προέκκειμαι, ἔμπροδεν ἢ πρότερον κέιμαι, διὰ μακρῶν καὶ διεξοδικῶν λεγόδων ἢ ῥήσεων καλοῦνται "Τὰ προκείμενα", ἐκεῖνα αἱ λέξεις τὰς ὁποίας αἰνέφερέ τις πρότερον.
Προεκκομίζω, Μ. ίσω. προτέρων ἐκκομίζω - ἐκφέρω.
Προεκκρίνω, προτέρων ἐκκρίνω, ἐκχωρίζω - ἐκπίπτω.
Προέκκρισις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἔκκρισις. Ἀρτεμιδ. δ'. 84.
Προεκκρούω, προτέρων ἐκκρούω - ἐκδιώκω.
Προεκλέγω, προτέρων ἐκλέγω - διαλέγω - συνάγω ἢ ἀπαιτῶ φόρυς ἢ εἰσφοράς, φορολογέω. Δημοσθ.
Προεκλείπω, προτέρων ἐκλείπω - παραιτῶ. Ἱπποκρ. Ἐπιζ.
Προεκνιτρόω, ῶ. πρότερον καθαρίζω μεπὰ νίτρυ. Διοσκορ. ἐ. 2. δ'. 228. ᾗ 138. καὶ β'. 152.
Προεκπέμπω, προτέρων ἐκπέμπω.
Προεκπηδάω, ταὐτὸν τῷ, Προεκθέω.
Προεκπίνω, προτέρων ἐκπίνω.
Προεκπίπτω, προτέρων ἐκπίπτω. "Περαιτέρω "Προεκπίπτειν". Λογγίν. λή. ι. μακρύτερον προχωρῶ ἤτοι πέραν τῆς ὀρέων ὑπάγω, ἔξω τῆς ὅρων ἐκβαίνω.
Προεκπλέω, Μ. εύσω. προτέρων ἐκπλέω ἤτοι ἐκβαίνω μεπὰ τὰ πλοῖα εἰς τὸ πέλαγος.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προεκπλήσσω, Μ. ξω. προτέρον ἐκπλήττω - ζομμάζω - ἐκφοβίζω, ἔκπληξιν προξενῶ, ἢ εἰς ἔκπληξιν ἢ φόβον βάλλω.

Προεκπονέω, ῶ. προτέρον ἐκπονῶ - ἐκτελῶ - τελειόω.

Προεκρηγνύομαι, ὑ, Προεκρήγνυμαι, προτέρον ἐκρήγνυμαι - μεθ' ὁρμῆς χάζω - ἐκβαίνω. ὑπὶ Νόσων. Ἱπποκράτ.

Προεκτείνω, προτέρον ἢ ὑπὶ τὰ πρόσω ἐκτείνω - ἁπλόω.

Προεκτελέω, ῶ. προτέρον ἐκτελῶ.

Προεκτήκω, προτέρον ἐκτήκω - αἰαλύω ἢ ἀφανίζω, καπαξηραίνω - καπαζώγω. "Λύπαις προεκτήκειν". Πλούταρχ.

Προεκτίθημι, προτέρον ἐκτίθημι. Μέσ. προτέρον ἀναφέρω - ἱστορῶ - διηγοῦμαι.

Προεκτίκτω, προτέρον ἐκτίκτω - γεννῶ. "Ὠὰ προεκτίκτειν".

Προεκτίλλω, προτέρον ἐκτίλλω - μαδύω.

Προεκτρέχω, προτέρον ἐκτρέχω, περιῶ τινὰ εἰς τὸ τρέχειν, τρέχω ἔμπροσθέν.

Προεκτρύχω, προτέρον ἐκτρύχω.

Προεκτυπόω, ῶ. προτέρον ἐκτυπόω. Φίλ.

Προεκφέρω, προτέρον ἐκφέρω - ἐκβάλλω, ἐνταφιάζω. Γενέσ. λθ'. 28.

Προεκφεύγω, προτέρον ἐκφεύγω.

Προεκφοβέω, ῶ. προτέρον ἐκφοβέω, ἀφ' φόβου ὑποδιώκω - παύτων τῷ, Προεκπλήσσω. ὅθεν

Προεκφόβησις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἐκφόβησις. τὸ προτέρον ἐκφοβεῖν - τρομάζειν - εἰς φόβον βάλλειν τινά. Θουκυδ.

Προεκφοιτάω, ῶ. πρότερον ἐκφοιτάω, ἢ γνωστὸς γίνομαι. ἀμφ.

Προέκφυσις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἔκφυσις.

Προεκχέω, προτέρον ἐκχέω.

Προεκχωρέω, προτέρον ἐκχωρῶ - ἀναχωρῶ.

Προέλασις, ἡ. τὸ προελαύνειν, πρόοδος, ἢ ὑπὶ τὰ πρόσω πορεία, τὸ ὑπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐλαύνειν - χωρεῖν - ἐπάγειν, ἢ πρὸς μάχην προχώρησις. ὡς τὸ Γαλλ. *A l'attaque*. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 3. ἐκ τοῦ

Προελαύνω, ὑπὶ τὰ πρόσω ἐλαύνω, φέρω - ἄγω ὑπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Οὐδετ. ὑπάγω ὑπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἐμπροσθά τῆς ἄλλων, προχωρῶ, (ξαβῶ ἐμπροσθά), κατεύαντι τῶ ἐχθρῶ ἔρχομαι, πρὸ τῶ στρατεύματος προχωρῶ. Ξενοφ.

Προελευθερόω, προτέρον ἐλευθερόω.

Προέλευσις, ἡ. (προελεύθω) ἡ ὑπὶ τὰ πρόσω ἔλευσις, πρόοδος, ὑπέλευσις, προέρχομος, τὸ προτέρον ἔρχεσθαι - ὑπάγειν - προφαίνειν. ἔξοδος, ἐκβολὴ ἢ τὸ ἐκβαίνειν - ἔρχεσθαι ἔξω ἢ εἰς τὸ φανερὸν, ἐκτέλεσις.

Προελκύω, ὑ, Προέλκω, ἔμπροσθεν ἢ πρότερον ἑλκύω, σύρω - φέρω ἔμπροσθά, ἢ πρὸς τὰ μέρος μου.

Προελπίζω, προτέρον ἐλπίζω.

Προεμβαίνω, προτέρον ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων ἐμβαίνω.

Προεμβάλλω, πρότερον - ἔμπροσθεν ἢ πρῶτος ἐμβάλλω - τίθημι - ποιῶ. "Ἐλπίδα προεμβάλλειν". προτέρον ἐλπίδα προξενῶ - ἐμποιῶ, καμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἐλπίδα. Οὐδετ. προσυπακούομ. τῶ, Ἐαυτόν. βάλλω ἐμαυτὸν προτέρα μέσα, ἐμβαίνω προτέρον, ἢ ἐμβολὴν - ὑπόρμιλω - ἔφοδον ποιῶ πρῶτος εἰς τοὺς ἐχθρικοὺς τόπους.

Προεμβατήριος, ὁ, ἡ. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. ε'. σελ. 256. "Γέρας προεμβατήριον". ἄθλον διδόμενον εἰς ἐκεῖνον, ὃστις, ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς, πρῶτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον.

Προεμβιβάζω, προτέρον ἐμβιβάζω - φέρω - βάλλω μέσα.

Προεμβολὶς, ἡ. τὸ κατωτέρω ἀκρόσομον, ἢ τοι τὸ μακρὺ καὶ ὀξέχον ξύλον πρὸς τῇ πρώρᾳ τῆς νεώς. Πολυδ.

Προέμβολοι νεῶν". ἐν τῷ τῶ Στερ. Γλωσσ. ἐρμήν. ἐχῶ τῶ, *Rostra*. ῥύγχος τῶ πλοίου, τὸ ὀξέχον ἔμβολον, ὁ Ἀγαθίας δὲ ἐν Ἱστορ. σελ. 167. τίθησι τὸ, Προέμβολα, ἀπεναντίας τῶ, Ἀκροστόλια.

Προεμπίμπλημι, ἢ, Προεμπίπλημι, παύτων τῷ, Προεμπλήθω.

Προεμπίπτω, προτέρον ἐμπίπτω - ἐσχωρῶ, προτέρον ὑπεμπίπτω - σκοπάβω - προχωρῶ - σειμόνω - πίπτω ἐπαύω ἢ σωρηδὸν πίπτω προτέρον.

Προεμπλήθω, Μ. ήσω. προτέρον ἐμπλήθω - πληρόω - γεμίζω.

Προεμπορεύομαι, προτέρον ἐμπορεύομαι.

Προεμφαίνω, προτέρον ἐμφαίνω - δεικνύω. Χρυσόσομ.

Προεμφανίζομαι, προτέρον ἐμφανίζομαι - φαίνομαι.

Προεμφράττω, προτέρον ἐμφράττω - συπόνω.

Προενάρχομαι, Μ. άξομαι. προτέρον ἐνάρχομαι.

Προενδείκνυμι, προτέρον ἐνδείκνυμι.

Προενδύμεύω, ῶ. πρότερον ἐνδυμῶ, ἔρχομαι εἰς τὸν πατείδαμε ἢ εἶμαι - δυείσκομαι μεταξὺ τῆς συμπατειωτῆς μου. "Τοῖς ἁγίασμασι προενδημεῖν". παρὰ Ποσειδωνίῳ, προβλέπειν τὰ μέλλοντα ὡς ἐνεστῶτα.

Προενδίδωμι, πρότερον ἐνδίδωμι - ἐσαχωρῶ - χαυνόω.

Προενέγκω, ῶ, Προενείκω, παύτων τῷ, Προφέρω.

Προενέδρα, ἡ. παύτων τῷ Προδοκή. Ἡσύχ.

Προενείρω, πρότερον ἐνείρω, παρεντίθημι.

Προενεκτέον, (προενέγκω) πρέπει νὰ προενεχθῇ - ἐκβληθῇ - ὀξαχθῇ. ἐκ τοῦ

Προενέκω, παύτων τῷ Προενέγκω.

Προενέπω, προτέρον λέγω.

Προενεργέω, γῶ. Μ. ήσω, πρότερον ἐνεργῶ. Κλήμ. Ἀλ.

Προενέχομαι, προτέρον ἐνέχομαι, ἢ δεδεμένος - πιασμένος εἰμί. Ο'.

Προενεχειριάζομαι, Παθ. ὑποχειρωμένος εἰμὶ ὀξ' τινος προγενούμενης ἐνεργείας, ἢ χάειτος. Χαείτ.

Προεννηχέω, χῶ, Μ. ήσω. προτέρον ἐννηχῶ.

Προενθυμέομαι, ῶμαι προτέρον ἐνθυμέομαι, εἰς νοῦν φέρω, ἢ ἐγκαρδίωμαι, θάρρος λαμβάνω, μετὰ Γενικ. Ἐνεργητικῶς δὲ, παρ' Αἰν. κεφ. 25. "Προ" ενθυμεῖν τῆς κινδύνου". αὐτὶ τῶ θάρρος δίδοναι.

Προεννέπω, παύτων τῷ Προενέπω.

Προενοικέω, ῶ, Μ. ήσω. προτέρον ἐνοικῶ - καποικῶ. ὅθεν

Προενοίκησις, ἡ. Θουκυδ. α'. 25. "Κατὰ τὴν τῆς "Φαιάκων προενοίκησιν". αὐτὶ, Κατὰ τὴς προσοικήσαντας τὴν Ἰθάκην Φαίακας. ποιῶν καὶ τῆς παρὰ Δίωνι Κασσ. νγ'. 16.

Προενσείω, προτέρον ἐνσείω.

Προεντυγχάνω, προτέρον ἐντυγχάνω.

Προεξαγγέλλω, προτέρον ὀξαγγέλλω, γνωστὸν ποιῶ.

Προεξαγωνίζεσθαι, ὑπὶ παλαιστῶν, οἵ τινες πρὸ τῆς πυγμῆς, ἢ πρὸ τῆς πάλης κινοῦσι τὰς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς, πρὸς πάλην καὶ πυγμὴν ἑτοιμαζόμενοι. Ζήτ. Ἐξαγωνίζω. Ἀκυλ. Ῥητορικ. γ'.

Προεξάγω, προτέρον ὀξάγω - ἔξω ἐκβάλλω, ἢ ἔ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ξω ἧς ὀρέων φέρω. Αἰσχίν. Ῥήτ. "Ἐαὶ προεξαχ-
"θῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν". ἐαὶ ἐκβῶ ὑπὸ τὸ ὅειά μι ἢ
εἶπω καινὸν λόγον.
Προεξαδυνατέω, ῶ, Μ. ήσω. προπτέρου σχεδὸν
εἰμι δίλω ἀδυνατισμένος. Ἱπποκράτ.
Προεξαιρέω, πρότερον ἐξαιρέω-ἐκβάλλω, ἢ ἁρπάζω.
προπτέρου ἐξολοθρεύω ἀφανίζω.
Προεξαΐσσω, προεκπηδῶ, ἢ πυκνὸς ἔχω, ὁρμῶ.
Ἡρόδοτ.
Προεξαμαρτάνω, προπτέρου ἐξαμαρταίω πταίω-
σφάλλω. Ἰσοκράτ.
Προεξανάγω, κατὰ Μέσ. ἀμφ. ταὐτὸν τῷ, Προεκ-
πλέω.
Προεξανθέω, ῶ. προπτέρου ἐξανθέω, αὖθη ἐκ-
βάλλω-ἐκδίδωμι. Πλάτ.
Προεξάνθημα, τό. τὸ πρότερον, ἢ ἔμπροσθεν τοῦ
καυλὸς ἄνθος, ἢ τὸ πρότερον κατὰ τὸ σῶμα ἐξάνθη-
μα. Σχολ. Ἀεισοφ. Θεσμ. 523.
Προεξανίσαμαι, ῶμαι ἢ προπτέραν ἐξανίσα-
μαι-σηκόνομαι. Ἡρόδοτ. ἡ. 59. "Ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ
"προεξανισάμενοι ῥαπίζονται". Σηκόνω-ὑψόω ἐ-
μαυτὸν, προσηκόνομαι. "Τῷ πολέμῳ προεξανίσασθαι".
προπτέρου ἐγείρειν-σηκόνειν τὸν πόλεμον. Πλούταρχ.
Ῥώμ. 15.
Προεξαποστέλλω, προπτέρου ἐξαποστέλλω.
Προεξαρτάω, ῶ. πρότερον-ἔμπροσθεν ἐξαρτῶ-κρεμάω.
Προεξασθενέω, ῶ. προπτέρου ἐξασθενῶ-ἀδυνάτος
γίνομαι, προπτέρου ἀδυνατίζω-χαίνω τὰς δυνάμεις μου.
Προεξέδρα, ἡ. ἰδιαιτέρας ἕδρα (θρονίον) ἐξέ-
χουσα ἧς λειπῶν, ὅ ἐστιν, ὑψηλὸν θρονίον προεξέ-
χον ἧς ἄλλων. Ἡρόδοτ. ζ'. 44. "Προεπεποίητο (τῇ
"Ξέρξῃ) ὑπὸ κολωνῷ ὑπωρέες προεξέδρη λίθου λευκοῦ".
ὅπου τὰ Χειροξεφα, Ἐξέδρη, ἔχησι. Παρὰ Πολυδ.
δ'. 46. κεῖται αὐτὶ τῆς, Ἐξέδρα, Γαλλεία.
Προέξειμι, προπτέρου ἐξέρχομαι-ἐκβαίνω-ὑπερ-
μιῶ ποιῶ.
Προεξειρεσία, ἡ. τόπος τις ἐν ταῖς πλευραῖς τῆς
πλοίης, διάφορος τῆς, Παρεξειρεσία. Ἀγαθίας Ἱστορ.
ε. σελ. 167.
Προεξελαύνω, καὶ, Προεξελαύω, Μ. άσω, προπ-
τέρου Ἐξελαύνω-ἐξέρχομαι ἐκβαίνω διὰ ἧς ἱππευ-
σαμένων. "Τῷ πλοίῳ προεξελαύνειν". Πλούταρχ. ἐκ-
βαίνειν ὑπὸ τὸ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος μετὰ τὸ πλοῖα
προπτέρου.
Προεξενέγκω, ταὐτὸν τῷ, Προενεφέρω.
Προεξεπίσαμαι, προπτέρου ὑπίσαμαι-καλῶς ἐξεύ-
ρω. Αἰσχύλ. Προμ. 101.
Προεξεργάζομαι, προπτέρου ἐξεργάζομαι, ἐκτε-
λῶ-τελειόω τὸ ἔργον.
Προεξερευνάω, ῶ. προπτέρου ἐξερευνῶ-ἐξετάζω-δο-
κιμάζω.
Προεξέρχομαι, προπτέραν ἢ πρῶτος ἐξέρχομαι.
Προεξετάζω, προπτέρου ἐξετάζω-ἐρευνῶ-δοκιμάζω.
Προξευκρινέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προδιϊσκεπεύω. αμφ.
Προεξεφίεμαι, Σοφοκλ. Τραχ. 769. προπτέρου-
πρότερον ἐφίεμαι-ὑπεύθυμῶ-προσάζω-ἐνετέλλομαι.
Προεξηγέομαι, οῦμαι. προπτέρου ἐξηγῶ-ἑρμηνεύω-
ἀμέλδω.
Προεξίσαμαι, προπτέρου ἐξίσαμαι, ἀφ' ἧς ἄλ-
λων ἴσαμαι, ἐμπροσθὰ ἐκβαίνω. Προπτέρου ἀναχωρῶ
ἢ ὑποχωρῶ-ἐῶ ὁδῷ ἐκβέπομαι.
Προεξοδεύω, Μ. εύσω. προπτέρου ἀναχωρῶ-φεύγω
ἢ ἐκβαίνω-ἔξω ὑπάγω. Ἰώσηπ.
Προέξοδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προμολὴ καὶ Προαυλία.
Ἐτυμολ.

Προεξομαλίζω, προπτέρου ἐξομαλίζω. Ἰώσηπ.
Προεξορμάω, Μ. ήσω. πρότερον-προπτέρα ἐξορ-
μῶ-ἐκβαίνω, μεθ' ὁρμῆς πρώτος κινῶ-ὑπάγω κατά-
τινος. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιγ'. 5. "Προεξορμᾶν μιᾶς
"ἡμέρας μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν". μίαν ἡμέραν προπτέ-
ρου ἀναχωρεῖν.
Προεόντα, όντων, τά. Ἰωνικ. αὐτὶ τῶν, Προόντα.
τὰ περιῶντα, ἢ τὰ περασμένα (παρωχημένα) πράγ-
ματα.
Προεορτάζω, προπτέρου ἑορτάζω.
Προεόρτιος, ὁ. ἡ. ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς ἡμέρα τὸ πρὸ
τῆς ἑορτῆς γινόμενον. παρ' ὅτι γίνεται πρὸ τῆς ἑορτῆς.
Γρηγόρ. Ναζ.
Προεπαγγέλλω, προπτέρου ἐπαγγέλλω-δηλοποιῶ-
γνωσὸν ποιῶ. Μέσ. Προπαγγέλλομαι, προπτέρου ὑ-
πόσχομαι-ὑπισχνέομαι. ὅθεν
Προεπάγγελσις, ἡ. ἡ προπερασμένη (παρωχη-
μένη) ἐπάγγελσις-ἀγγελία. ἡ πρότερον γνωμένη δή-
λωσις. Δίων Κάσ.
Προεπαινέω, ῶ. προπτέρου ἐπαινῶ.
Προεπαγασίω, προπτέρου ἐπαπειλῶ-φοβερίζω. Ζήτ.
Ἐπαγασείω. Θεκνδ.
Προεπαναφίημι, Μ. ήσω. προπτέρου ἐπαναφίημι-ἐάλλω
τινὰ κατά τινος ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.
Προεπεξορμάω, ῶ. Οὐδετ. προπτέρου ἐπεξορμάω,
κατά τινος ὁρμητικῶς ὑπάγω-προχωρῶ. Λυκιακ.
Προεπιβάλλω, προπτέρου-ἔμπροσθεν ἐπιβάλλω.
Προεπιβουλεύω, προπτέρου ἐπιβουλεύω. μετὰ Δωτικ.
Προεπιβουλὴ, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἐπιβουλὴ, ἣν
ἀποίαν κάμνει τις προπτέρου τοῦ ἄλλου. Δίων Κάσ.
Προεπιδείκνυμι, προπτέρου ἐπιδείκνυμι. Δίων
Κάσ.
Προεπιδίδωμι, προπτέρου ἐπιδίδωμι, ὅ ἐστὶ δίδω-
μαι εἴζω αὐτοθελήτως δῶρόν τι εἴς τινα.
Προεπίζευξις, ἡ. παρὰ Ῥήτορσι, ἡ συνάπτεις ῥή-
ματος τινος μετὰ ὑσιακοῦ πρὸ, ἢ μετὰ, ὅ ἐστι, μέ-
σον δύο ὀνόματων τιθέναι ῥῆμα τὸ μετὰ ταῦτα κεῖσθαι
ὀφεῖλον. λέγεται ἔτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα καὶ Ἀλκμανι-
κόν. ὅρα Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. σελ. 606. ἢ 947. Ῥώμ.
Ἐκδ.
Προεπικοινόω, προπτέρου ἐπικοινῶ, προπτέρου ἀ-
ναφέρω-κοινὸν ποιῶ εἰς βουλὴν-συμβουλεύω. Δίων
Κάσ.
Προεπιλογίζομαι, προπτέρου ἐπιλογίζομαι-λο-
γαριάζω-σοφάζομαι. "Τὴν ὑπόδειξιν προεπιλογίζε-
"σθαι". Φίλ.
Προεπινοέω, ῶ. προπτέρου ἐπινοῶ, σοφάζομαι-συλ-
λογίζομαι.
Προεπιξενόω, ῶ. κατὰ Μέσ. ἀμφ. προπτέρου ὡς
ξένος (μισαφίρης) φθάνω-ἔρχομαι-καταλύω. μετὰ
Δωτικ. Λυκιακ.
Προεπιπλήσω, -λήξω. Μ. ξω. προπτέρου ἐπι-
πλήττω-ἐλέγχω-ὀνειδίζω-τιμωρῶ.
Προεπισκέπτομαι, προπτέρου ἐπισκέπτομαι-θεω-
ρῶ. Σχόλ. ἡ. σελ. 536.
Προεπισκοπέω, ῶ. προπτέρου ἐπισκοπῶ-θεωρῶ-
βλέπω. Λυκιακ.
Προεπίσαμαι, προπτέρου ἐπίσαμαι-ἐξεύρω. Ξενοφ.
Κυρπ. δ'. γ'. 3. "Οὔτε μαθητέον-προεπισάμεθα
"γὰρ τοῦτο". τὸ ἐξεύρομαι ὑπὸ προπτέρα.
Προεπιχειρέω, ῶ. προπτέρου ἐπιχειρῶ-ἀρχίζω-
βάλλω χέρι ἢ ἐπιπίπτω. μετὰ Δωτικ. ὅθεν
Προεπιχείρησις, ἡ. τὸ πρότερον ἐπιχειρεῖν. Διον.
Ἁλικ.
Προεποικέω, ῶ. προπτέρου ἐποικέω-ὡς ἄποικος κα-

τοι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τοικῶ τόπον τινὰ ἢ φέρω ὑποικίαν. Σξάβ. ἑ. σιλ. 331.

Προέπω, ἔσθν τὸ, Προεῖπον, ὁ ἢ Ζητ.

Προεργάζομαι, Μ. άσομαι. προτέρον ἐργάζομαι-ποιῶ-κάμνω-προεκτελῶ-ὑποκτῶ-κερδαίνω. "Δόξαν προεργάζεσθαι". κτῶμαι-ὑποκτῶ δόξαν. Δι' ἔργων καὶ πράξεων ἤτοι καταρθωμάτων κτῶμαι-ὑπολαμβάνω-ὑποκτῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ά. 21. "Μὴ τὴν "προεργασμβίαν δόξαν ὑποβάλοι". ἵν' πρότερον ἐκτήσατο δι' ἧς ἡρωϊκῶν του πράξεων. "Προεργάζεσθαι "τὴν γῆν". προτέρον ἀροτειᾶν-γεωργεῖν-ἀβλαβεῖν τὴν γῆν. ὁ αὐτ. Οἰκον. κ'. 3. "Ἀγαθὸν ἐστὶ τὴν "ἀπόρρητον προεργάζεσθαι" τὸ δὲ "Προείργασο λόγος". αὐτὶ τῆ, Ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο. "Τὰ προειρ- "γασμβία". τὰ πρότερον ἐκτετελεσμβία. Θυκυδ.

Προερέσσω, ὑπὶ τὰ πρόσω ἢ μακρύτερον-ἔμπροσθεν ἐρέσσω-κωπηλατῶ. Ὁδυσ. Ν. 279. "Σπεῦδε δ' ἐς λι- "μβία προερέσσαμβν". καθειλκύσαμβν, ἐξὶ τῆς κωπηλασίας εἰσήλθομβν.

Προερευνάω, ῶ. προτέρον ἐρευνῶ. Ξενοφ.

Προερέω, Μέλ. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ Ἀττικ. Προερῶ. Ἐκ τοῦ Ἐνεσῶτ. Προρέω, ἢ Προερέω, ἐγενέτο τὸ, Προείρηκα, κ. τ. λ. προτέρον λέγω, φανερῶς-δημοσίως λέγω, κηρύττω-μηνύω-ἀγγέλλω. Ἡρόδοτ. "ὡς "προείρηται". καθὼς ἐρρέθη προτέρον. "Τὰ προειρ- "ημβία". τὰ οἷα ἐρρέθησαν, ἢ τὰ οἷα εἴπομβν πρότερον. Ξενοφ.

Προερύω, ὑπὶ τὰ πρόσω ἑλκύω-σύρω, ζαβῶ ὑπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ μακρύτερον. Ἰλ. Α. 308. Ὀδυσ. Ι. 73. "--νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν". καθεῖλκυσεν, ἔσυρε-κατεβίβασε τὸ πλοῖον ὑπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν.

Προέρχομαι, Μ.-ελβύσομαι. ἔρχομαι-ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερὸν ἢ ἔμπροσθεν ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἔμπροσθὰ ἢ πρότερον τῆς ἄλλων. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 12. καὶ Ἱππαρχ. ζ'. 9. Προόδους ποιῶ, ἐμβαίνω ἔμπροσθα, προέρπομαι, προχωρῶ, προβαίνω, ὑπάγω ἔμπροσθὰ ἢ μακρύτερον. παρὰ Ξενοφ.

Προερωτάω, προτέρον ἐρωτῶ.

Προεσθίω, προτέρον ἐσθίω.

Πρόεσις, η. (προΐημι) τὸ ἀφίνειν-πέμπειν ὑπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τὰ ἔξω, πρόπεμψις, ὑπόχυσις. "Σπέρ- "ματος πρόεσις". ῥεῦσις-χύσις ὑπὸ τὸ σώματος τῶν σπέρματος, ὑποῤῥίψις, τὸ ῥίπτειν εἰς τὰ χαμβία, ἢ κατεξοδεύειν.

Προεσίκαται, Ἰωνικ. αὐτὶ, Προεσήκασι. Ἡρόδοτ.

Προεσῶς, ῶτος, ὁ. συγκ. αὐτὶ, Προεσηκώς, ὁ προϊσάμβνος, ὁ πρῶτος, καὶ πλησίων.

Προεσῶτας, αὐτὶ, Προεστῶτας, Προεστηκότας. ἐκ τοῦ Προΐσημι.

Προέτειος, ὁ, ἡ. περυσινός, ὁ τὸ περασμβὺν ἔτος. παρ' Ἀριστοτ. προβλ. κ'. 14. ἑρμβν. τὸ "Σικυοὶ "πρότειοι". ὅθεν τὸ, Ἐτήσιοι, Ἐπέτειοι.

Προετής, ἐς, ἐον. ἄξιος ὑποῤῥίψεως, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποῤῥίψητις, ὑποῤῥίψιμος. ἐκ τοῦ, Προΐημι. ὅθεν ἔτι

Προετικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίῤῥ-κῶς. ὁ ὑποῤῥίπτων, κατεξοδεύων, χαλαστικὸς, ὁ ἀφειδῶς ἐν ταῖς δαπάναις ἔχων, (ὅστις ὑποδεύω-ῥίπτει τὰ ἀργύρια τα εἰς τὰ χαμβία.) Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ά. 6. ἀμελὴς, ἀπρόσεκτος κατὰ τὸ χρηματικόν. ἀντίκ. τοῦ, Ἁρπαξ.

Προετοιμάζω, προτέρον ἑτοιμάζω, προδιεπίζω. ὅθεν

Προετοιμασὴς, οῦ, ὁ. ὁ προετοιμάζων.

Προευαγγελίζομαι, προτέρον εὐαγγελίζομαι, ὅ ἐστὶ δίδωμι ἢ φέρω χαροποιόν τινα ἀγγελίαν-ἄνθησιν.

Προευδοκιμέω, ῶ. προτέρον εὐδοκιμῶ-μῆς καλλίω φήμβν ἐμὶ ἢ ἐπαινῶμαι.

Προευεργετέω, ῶ. προτέρον εὐεργετῶ. μετὰ Αἰτίαν.

Προευκρίνω, προτέρον εὐκείνω-εὐκεινέω.

Προευλαβοῦμαι, προτέρον εὐλαβοῦμαι.

Προευτελίζω, προτέρον εὐτελίζω-εὐτελῆ ποιῶ-καταφρονῶ.

Προευτρεπίζω, προτέρον εὐζεπίζω, προετοιμάζω.

Προεύχομαι, προτέρον εὔχομαι.

Προεφοδεύω, προτέρον ἐφοδεύω-διέρχομαι-θεωρέομαι-ὁδοιπορεύω-παξιδεύω. Σξαβ.

Προεφοδιάζω, προτέρον ἐφοδιάζω, ἑτοιμάζω τὰ ἀναγκαῖα ἤτοι τὰ ἐφόδια τῆς ὁδοιπορείας. Φίλ.

Προεφοράω, ῶ. προορῶ-προβλέπω. Ἀντωνῖν. ζ'. 49. "ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ "Προαφορᾶν".

Προέχω, πρότερον ἔχω ἢ ἔχω ὑπὸ προτέρα. "Τι- "μὴν προέξουσι οἱ κακοὶ τῆς ἐνδίκων". Σοφοκλ. Ἀντιγ. 208. Ἡρόδ. δ'. 4. "Προέχων μὲν τῆς Ἀθη- "ναίων ὑφιλίας γνώμας". 2) Κρατῶ-ἔχω ἔμπροσθέν μου, προτείνω. Ξενοφ. Κυρωπ. β'. γ'. 5. "Τῶ "χεῖρε προέχων". ἐνεποδίζον, ὅτι ἠδυνάμβν τὸν παίσαι". βάλλων ἢ κρατῶν τὰς χεῖράς μου ἔμπροσθέν μου, ἐμποδίζον τὰ ῥαπίσματα. ὅπω καὶ τὸ "Προέχω "τὴν ἀσπίδα". κρατῶ τὴν ἀσπίδα ἔμπροσθεν τινός. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ὑπερασπίζομαι, ἐξαυθεντεύω τινὰ, κρατῶ τι ἔμπροσθεν αὐτοῦ προφυλάττω αὐτόν. 3) Ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερπερῶ ἔμπροσθὰ εἰμὶ, ἢ ὑψηλότερος-ἀνώτερος εἰμὶ. μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Κυρωπ. β'. ά. 16. "Ἐν τῇ δὲ τῇ ὁπλί- "σει ἡδὺ ἡμεῖς ὑμῶν προέξομβν". ὅπω καὶ ἐν Ἑλλίν. ζ'. ά. 2. "Ἐμπειρία πολὺ τῆς ἄλλων προέχε- "τε πρὸς τὰ ναυτικά". ὅπω καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Μ. 11. "--ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτή". προέχει, ὑπερέχει. ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀγίλ. β'. 13. "Ἀκτὴ προέχουσα". καὶ ἐν Ἀναβ. γ'. β'. 11. "Ἐνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡ- "μῖν". ὅπω καὶ τὸ ἐν Κυρωπ. δ'. γ'. 16. "Τῇ κε- "φαλῇ προέχων". προβαλλών. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. δ'. 27. "Οὐ γάρτι προέχει" δὲν ὠφελεῖ-δὲν βοηθεῖ τίποτε. Ἐντεῦθεν "Προέχει (καὶ Πρόεχει)". αὐτὶ τοῦ Πρωτεύει, κρείττων ἐστί. καὶ "Πρόεχων" ὁ ἔξοχος, ὁ προϊσάμβνος, ὁ πρῶτος, ὁ ὑπερέχων τῆς ἄλλων. Ἐντεῦθεν παρὰ Θυκυδ. Πρόεχον, τὸ. αὐτὶ τοῦ, Συμφέρον. 4) Μέσ. Προέχομαι. ἔχω-κρατῶ ἔμπροσθέν μου, πρὸ ἐμαυτοῦ ἔχω. Ὀδυσ. Γ. 8. Ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν, προβάλλομαι, προφασίζομαι. Θυκυδ. ά. 140. "Ὅπερ μάλιστα πρόεχονται". παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. "Καὶ προέχομέν σε". αὐτὶ τοῦ Ἐμποδίζω. Ζητ. Προΐσχομαι.

Προεψέω, καὶ, Προέψω. προτέρον ἐψέω-μαγειρεύω.

Προεψιάω, (ἐψία) ταὐτὸν τῷ, Προσαγορεύω. Ἡσύχ. ὅσις ἔτι καὶ, Προεψιὰ, αὐτὶ τοῦ, Προσαγόρευσις, ἔχει.

Προεωλίζειν, (ἕωλος) προτέρον ἀφίνειν τι ἵνα παλαιώσῃ καὶ διὰ τοῦ κρεμασμοῦ ἢ τῆς ὑπό τι θέσεως ζυφερὸν-μαλακὸν καὶ φαγώσιμον γίνεσθαι. λέγεται ὑπὶ σκληρῶν κρεάτων.

Προζωγραφέω, ῶ. προτέρον ζωγραφίζω-σχηματίζω. Ἰωσῆν.

Προζωννύω, προτέρον ἢ ἔμπροσθεν ζωννύω.

Προηγεμὼν, όνος, ὁ. ὁ τῆς ὁδοῦ προηγούμβνος, ὁ πρῶτος ὁδηγὸς ἢ ἀρχηγὸς, ἔξαρχος, ὅστις ὑπάγων ἔμπροσθὰ δείχνει εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὁδόν. Δημοσθ.

Προη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προηγέομαι, ῆμαι. ὑπάγων ἐμπροσθὰ δείχνω τὴν ὁδὸν, (ἡγέομαι τινὶ τὴν ὁδόν). προοδηγῶ, προπορεύομαι, ἐμπροσθὰ ὑπάγω. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. β'. 13. "Προηγεῖντο μὲν οἱ Τρκαόνιοι, αὐτὸς δὲ μέσον "ἔχων - ἐπορεύετο". Καθόλ. δὲ, Ὁδηγῶ, Ἄγω, προπορεύομαι. "Προηγεῖσθαι τινὰ τιμῆ". αὐτὶ τοῦ Προτιμᾶν. Παῦλ. "Τὰ προηγημένα" τὰ ἀρχεσιδῆ, τὰ πρότερον τεταγμένα. Ὁ Γαληνὸς (ἐν τῷ περὶ νόσων Αἰτ. β'.) λέγει· "Τὰς μὲν δὴ κατ' αὐτὸ τὸ "ζῶον εἴτ' ἐν ἕξεσιν, εἴτε κινήσεις παρὰ φύσιν, "αἰτίας ὀνομάζουσι Προηγουμένας νοσημάτων, τὰ δὲ ἐ- "ξωθεν προσπίπτοντα καὶ ἀλλοιοῦντα καὶ μεταβάλλοντα "μεγάλως τὸ σῶμα, Προκαταρκτικὰ καλοῦσιν αἴτια". Ζήτ. κατωτέρ. ὅδεν

Προήγησις, ἡ. τὸ προπορεύεσθαι, ἐμπροσθεν τινὸς ὑπάγειν καὶ δείχνειν τὴν ὁδόν.

Προηγήτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ

Προηγητὴρ, ὁ. ῆρ, Προηγητὴς, ὁ. ὅσις προηγεῖται, ὑπάγει ἐμπροσθὰ καὶ δείχνει εἰς τὸν ἄλλους τὴν ὁδὸν, ὁδηγὸς, χειραγωγός.

Προηγητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ προηγούμενος, προπορευόμενος - ὁδηγῶν.

Προηγμένα, τὰ. (προάγω) τὰ ὀξαίρετα, τὰ ἐκλεκτὰ, τὰ κάλλιστα, προαχθέντα, προβιβασθέντα, τὰ προτιμηθέντα, ἃ πολλοῦ ἀξίαν ἔχει, ὧν ἐκλογὴν δεῖ ποιεῖσθαι, οἷον, τέχνη, προκοπὴ, ζωὴ, ὑγεία. Διογεν. Λαέρτ. ζ'. 106. αὐτίκειται τοῦ, Ἀπροπρηγμένα. Στοβ. Ἠθ. Ἐκλ. σελ. 144. καὶ 156. "Προηγμένον, ὃ ἀδιάφορον ὂν, ἐκλεγόμεθα κατὰ προηγούμενον λόγον". καὶ μικρὸν αὖθις· "Τὰ μὲν δὴ πολλοῦ ἔχοντα ἀξίαν, προηγμένα λέγεσθαι, τὰ δὲ πολ- "λοῦ ἀπαξίαν, ὑποπροηγμένα".

Προηγορέω, προήγορος εἰμὶ, ὁμιλῶ δί ἄλλο τινα, μετὰ λόγων ὑπεραπίζομαι, διαδεστεύω. μετὰ Γενικ.

Προηγορεών, ῶνος, ὁ. (προ, ἀγείρω) καὶ, Προηγορεῶν, κατὰ Συγκ. ὁ κατὰ τὸν λιμένα τῆς πόλεως ἐχόμενος ἢ πρόλοβος ὅπου προαγείρεται καὶ συλλέγεται ἡ ξυφή. (ἀγκῶσα, σχάρα). Ἀειτοφ. "Ορν. Ζήτ. καὶ Πρόλοβος.

Προηγορία, ὁ. τὸ ὁμιλεῖν δί ἄλλο τινα, ἢ διὰ λόγων ὑπεράπτωσις.

Προήγορος, ὁ. (ἀγορὰ) ὅσις ὁμιλεῖ δί ἄλλον τινὰ, ὁ διὰ λόγων τινὰ ὑπεραπιζόμενος. ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἐμπροσθεν τῶν ὁμιλῶν, ὑπέρτατος ὑποθέσεώς τινος, ὅσις ἐκ μέρους μὲν ὁμιλεῖ καὶ διαδεστεύει τι.

Προηγουμένως, Επίρ. (προηγούμενος, προηγέομαι), ὅδεν καὶ, Προηγεμένα, τὰ. τὰ ἀρχεσιδῆ, τὰ προϋφεστῶτα, τὰ προϋπακειμένα, τὰ πρότερον τῇ φύσει ὄντα, τὰ πρῶτα κατὰ τὴν τάξιν, τὰ προϋπάρχοντα, (αὐτίκειται τοῦ, Τὰ ἐπόμενα). κατὰ προηγέχοντα λόγον, ἢ κατὰ προήγησιν, πρωτοτύπως, ἀρχεσιδῶς, ἁπλῶς, προϋπαρχόντως. Ἀντίκ. τοῦ, Ἑπομένως.

Προήδομαι, ᾗ, Προηδιώομαι, πρότερον ἡδιώομαι - ἁβραίνομαι - χαίρομαι.

Προηδύνω, πρότερον ἡδιώ-αρτύω. ἀμφ.

Προήκης, ους, ὁ, ἡ. (ἀκὴ) ὁ λίαν ὀκὴς - ἐξὺς - συβλιρὶς. ἢ κατὰ Ἡσύχ. κατὰ τὸ ἐμπροσθεν ἐκτεταμμένος. Ὀδυσ. Μ. 205. "-ἐπεὶ ἐκ ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον". ὅπου ἄλλοι ἐρμεύ. ἀδιὰ τοῦ, Προέχοντα καὶ προτεταγμένα.

Προήκω, Μ. ξω. προέρχομαι, προάγω, ὑπάγω ἐμπροσθεν - ἐπὶ τὰ πρόσω πρόχωρῶ, προβαίνω. "Εἰς "βάθος τῆς ἡλικίας προήκω" Ἀειτοφ. Νεφ.

Προηλιάζω, Μ. άσω, πρεσπέρου ἡλιάζω ἤτοι εἰς τὸν ἥλιον ἐκβάλλω τι καὶ ξηραίνεται.

Προῆμαρ, Ἐπιῤῥηματικῶς μετὰ τῆς Προηύξ, παρὰ Σιμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. 126. ταὐτὸν τῷ, Ἐφ' ἡμέραν, ὡς καὶ τὸ, Πρόχιν, αὐτὶ τοῦ, Ἐπὶ χρόνου. ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅλην τὴν νύκτα.

Προπρόσιος, ία, ιον. (ἀρόω) ὁ πρὸ τῆς ἀρόσεως γινόμενος. "Προαρόσια, πᾶν". συνωνύμως. "Ἱερά". ἢ "Προπροσίαν". συνωνύμ. τοῦ "Θυσίαν θύειν". ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Προπρόσια τὰ "τὰ πρὸ τῆς ἀρόσεως θύματα". ὁ δὲ Φώτιος καὶ "Προπροσία, ἡ ὑπὲρ τῆς καρπῶν θυσία γινομένη ὑπὸ Ἀθηναίων κατὰ μακτείαν ἐν Ἠλείᾳ". Λιβαν. τόμ. γ'. σελ. 65. ὁ δὲ Πλούταρχ. καλεῖ καὶ "Θεὸς προπρο- "σίους". πρὸς οὓς αἱ πρὸ τῆς ἀρόσεως θυσίαι ἐγίνοντο.

Προπτάομαι, πτώμαι πρότερον.

Προπχέω, ῶ. προπτέρου ἠχῶ, κάμνω ἢ ἀφίνω τι ἵνα προηχήσῃ πρότερον.

Προθαλὴς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ εὐθαλὴς. παῦ ὦ, τί καλῶς θάλλει-βλαστάνει. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 241.

Προθεάομαι, ῶμαι. Μ. άσομαι. ταὐτὸν τῷ, Προβλέπω, προορῶ. Ἡσύχ.

Προθελοπεδεύω, (θηλόπεδον) πρωτέρου εἰς τὸν ἥλιον ξηραίνω, ἀφίνω τι νὰ ξηρανθῇ πρωτέρου εἰς τὸν ἥλιον.

Προθέλυμνος, ὁ, ἡ. Χαίπας προθελύμνιος ἔλκειν". Ἰλ. Κ. 15. προῤῥίζους, αὐτοῤῥίζους. Θέλυμνα δὲ κυρίως οἱ θεμέλιοι. ὁ Σχολ. "Δενδρέα βάλλειν προ- "θέλυμνα". Ἰλ. Ι. 537. αὐτοῤῥίζα, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, (ἐκβάλλειν αὐτὰ ὑπὸ τὴν ῥίζαν), ὡς τὸ, Τεθραθέλυμνος. 2) "Φράξωντες δόρυ θυεῖ, σάκος "σάκει προθελύμνῳ". Ἰλ. Ν. 130. ὧδε ἁρμόζει ἡ ἐρμηνεία τοῦ "Προθέλυμνα, τὰ ἐπ' ἀλλήλοις πλάδην "ἔχοντα δένδρα, ὑπὸ τὴν θηλυμανεῖν". ὁ Σχολ. ὃς Ἀνδρομάχην. ἆρα ἐν τῇ ῥήσει τῆς Ἰλ. Ι. 537. τὸ "Προθέλυμνα", Ἐπιῤῥηματικῶς αὐτὶ τοῦ, Πυκνὰ, ἐπ' ἄλληλα.

Πρόθεμα, τὸ. ἡ δημοσίως γνωσὴ πεποιημένη προσαγὴ, ὡς καὶ τὸ Πρόγραμμα. προτιθέσαν τὸ πρὸ τῆς θύρας ὥστε φανερὸν γίνεσθαι τι. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, Προθήκη. παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 67. "Προ- "θέματα ὑποτιθέντα". τὰ ὑπὸ κάτω τινὸς ὡς βάσις τιθέμενα, Ὑπόθεμα.

Πρόθεν, Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, Πρόσθεν.

Προθεραπεία, ἡ. ἡ προηγουμένη ἢ προγινομένη θεραπεία - ἑτοιμασία, προκατασκευὴ, φροντὶς. ἐκ τοῦ

Προθεραπεύω, προπτέρου θεραπεύω - φροντίζω - ἐπιμελοῦμαι - ἑτοιμάζω - κατασκευάζω, κ. τ. λ. ὡς τὸ ἁπλοῦν Θεραπεύω.

Προθερμαίνω, προπτέρου θερμαίνω - ζεσταίνω.

Πρόθεσις, εως, ἡ. (προτίθημι, προθέω) τὸ τιθέναι - βάλλειν ἐμπροσθεν, παράταξις, προβολὴ, ἀγγελία, δήλωσις, φανέρωσις, (εἴδωσις). Προκειμένου, πρόταξις, ὑπόθεσις, τὸ ὑποκείμενον ὕλης ἢ βάλλει κατὰ τῶν τὰ σφαῖρα, ὠθισμὸν βολῆς, προθυμία, ὑπόφασις, σκοπὸς, θέλησις, προαίρεσις. Σχήσιν, Dessein. Παρὰ Γραμματικοῖς μέρος ἢ μόριον τοῦ λόγου προτιθέμενον τῆς λέξεως. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προθήκη. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέρος τοῦ Ναοῦ, ἐν ᾧ προτίθεται ἡ προσφορά.

Προθέσμιος, ία, ιον. (θεσμὸς) ὠθισμένος - διωθισμένος προπτέρα, καιρὸς ἢ χρόνος διωθισμένος. "Προθεσμία, ἡ. συνωνύμ. ἡμέρα". ἢ διωθισμένη ἡμέρα, διοδία, καιρὸς τεθεισμένος.

Προθεσπίζω, προπτέρου θεσπίζω - λέγω - προφητεύω.

Προθετικὸς, κὴ, κὸν. τὸς προθέσεων αὐτῶν. "Μό- "νων

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εἶν προθετικόν". ἡ προθεσις τῆ Γραμματικων. Α
Προθέω, προτερον θέω - ζέχω, προζέχω, ἐν τᾳ ζέχειν περὶ ἐμφροδα, ἐμφροδα ζέχω. "- ὁ δέ τε προθέησι μεμηκώς". Ἰλ. Κ. 362. Παρ' Αἰλιαν. ζ'. ἱστορ. ζ'. 26. μετὰ Αἰτιατ. "Προθεῖ ἐκεῖνα". αὐτὶ τοῦ, Προπορεύεται, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ί. 22. ἔχει καὶ "Προπορεύειν τὰς ἄρχοντας". αὐτὶ, "Τῶν ἀρχόντων". 2) Τὸ ῥῆμα, Προτίθημι, κατὰ τὸν προῶτον αὐτοῦ σχηματισμὸν Θέω, Θῆμι, ἐν Ἰλ. Α. 291. "Τέτυκται οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι"; αὐτὶ τῶ Προτιθεῖσιν, πυτὸν ἐσὶ τᾳ, Προξέπεσι, συγχωρεῖσι, παραχωρεῖσι, δίδασιν ἄδειαν. Β
Προθεωρέω, ῶ. προτέρον θεωρῶ-βλέπω-παρατηρῶ-ἐρευνῶ-σκεπάζω-κυπτάζω.
Προθεωρία, ἡ. ἡ προτερον γινομένη θεωρία-παρατήρησις καὶ ἔρευνα. Γραμματικ.
Προθήγω, προτέρον θήγω - ἀκονίζω.
Προθήκη, ἡ. πυτὸν τᾳ, Πρόθεσις, ἔκθεσις πραγματειῶν ἤγουν πώλημα. Χρυσόστομ.
Προθησαυρίζω, προτέρον θησαυρίζω.
Προθνήσκω, ἐμφροδεν ἢ προτέρον τινὸς θνήσκω. δι' ἄλλον, τινὰ θνήσκω. Ἐπιχαίρ. "Προθνήσκω σε". Γ
Προθόρω, καὶ, Προθορέω, ὅθεν Μετοχ. Ἀόρ. β'. ἐμφροδεν πηδῶ, προπηδῶ, προάλλομαι. Ἰλ. Ξ. 363.
Προθρεμμάτων, παρὰ Πολυβ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Πρωϊθρεμμάτων.
Προθρηνέω, ῶ. προτέρον θρηνῶ.
Προθρυλλέω, ῶ. προτέρον θρυλλῶ - φλυαρῶ - εἰς ὅλως γνῶσιν ποιῶ. Λεξικαν.
Πρόθυμα, τό. (προθύω) τὸ προθυόμενον, παν ὅ,τι προς τῆς κυρίας θυσίας προσφέρεται, οἷον Πόπανα, Πέλανος, κ. τ. τ. Αἰσχιν. Πλατ. 600.
Προθυμέομαι, ῶμαι. πρόθυμος εἰμὶ, προθυμίαν ἔχω, ἐκ ψυχῆς θέλω-ἀγαπῶ. θερμῶς εὐχομαι. Θυκυδ. ἡ'. 90. καὶ Ξενοφ. Κυρωπ. ζ'. β'. 5. "Προθυμῆσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, προθύμως ποιῶ ἢ μετὰ ζέσεως ἢ ποι προθυμίας ἐνεργῶ ἢ ὑπχειρῶ τι. παρὰ Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. β'. 13. αντίκ. τᾳ, Ἀθυμεῖν. ἄρα, Θάρρος - γενναιότης-ἀνδρία ἔχων, θαρρῶν. "Ὅποι προθυμοῖτο". ὅπου ἐβούλετο-ἤθελεν. Ἡλιόδ. ε'. σελ. 268.
Προθυμία, ἡ. θέλησις ἐκούσιος, βούλησις, θάρρος, γενναιότης, τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν τι μετὰ χαρᾶς-μετὰ ψυχικῆς ζέσεως. "Ἠσι προθυμίησι πεποιθώς". Ἰλ. Β. 588. "Προθυμίαν ἔργω λαβεῖν". Σοφοκλ. Τραχ. 669.
Προθυμιάω, ῶ. προτέρον θυμιάω.
Προθυμοποιέομαι, ῶμαι, πρόθυμον ποιῶ ἐμαυτὸν, ἢ δι' ἐμοῦ ἄλλον τινα. Διόδωρ. Σικ. ι δ'. 56.
Πρόθυμος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. - ύμως. (Θυμὸς) ὁ πρός τι θυμὸν - βούλησιν - κλίσιν - θέλησιν ἔχων. ὁ μετὰ μεγάλης ὁρμῆς καὶ ζέσεως ψυχῆς ἀκροατὴς καὶ ὑπηρέτης τι. πρόθυμος, ἕτοιμος, ἄοκνος, ἀκέραιος, ὁ αὐτοθελήτως ποιῶν τι, ἀνδρεῖος, γενναῖος. ἔτι δὲ καὶ ὁ ὀργίλος-θυμώδης. μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. Ἡλ. 3. σύνεισκεται καὶ Ἐπίρ. "Προθυμότατα" μετὰ μεγάλης προθυμίας. Ζ
Προθύραιος, ὁ, ἡ. (Θύρα) ὁ πρὸ τῆ θυρῶν κείμενος. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀρφ. Ὕμν. ὠν-κείμενος. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀρφ. Ὕμν. ά. 4. "Προθύραια, τά". Οὐσιαστ. πυτὸν τᾳ, Πρόθυρα. Ὅμηρ. Ὕμν. β'. 384.
Προθυρίς, ίδος, ἡ. παρὰ Βιζυηνίῳ δ'. ς'. 4. ἡμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ τῆ, Παρωτίδες. 2) Τὸ προπῶ τῶ θυείδος παραπέτασμα, ἐν τῆ Θεσσαλίᾳ.

Πρόθυρον, τό. ὁ προπῶ ἤτοι ἐμφροδεν τῆς θύρας τόπος, αὐλή. Ὀδυσ. Α. 103. Ἰλ. Λ. 776. Αἰσχυλ. Σφὴκ. 802.
Πρόθυσις, ἡ. (προθύω) Παυσαν. ε'. 13. ὁ πῶς (ἡ κρηπὶς) τῶ θυσιαστηρίου, ἐφ' ᾧ ἐθυσίαζον. παρ' αὐτᾳ κεῖται ἅπαξ ᾗ, Προθυσία, ὠὶ πυτὶ τῆς σημασίας, ἀλλ' ἡμαρτημένως.
Προθύω, Μ. ύσω. προτέρα θύω, θύω δι' ἄλλον τινα. "Προθύω, ᾗ, Προθύομαι τινός, καὶ ὑπέρτινος. Εὐριπ. Ἱκετ. 29. Ἰων. 805.
Προθωράκιον, τό. τὸ προπῶ τῶ θώρακος κείμενον ὄν. Σχόλ. ιζ'. σελ. 1184.
Προΐ, Ἐπίρ. αὐτὶ τῶ, Πρωΐ. ὅθεν ᾗ, Πρόϊος, ᾗ, Προΐμος, ᾗ Προϊαίπαπος.
Προϊάλλω, προπέμπω, προσέλλω, προπτερα ἢ προ καιρῶ σέλλω, ὑποπέμπω, ἐξαποσέλλω, "Εειδε προϊάλλε". Ἰλ. Λ. 3. Ὀδυσ. Ξ. 18. Θεόκριτ. κέ. 235.
Προϊάπτω, Μ. ψω. πυτὸν τᾳ, Προϊάλλω. Ζήτ. Ἰάπτω. Ἰλ. Α. 3. Ε. 190. "Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς, αἳ δὴ προΐαψεν". προ τῆς ἡμαρμένης-προ καιρῶ ἐπεμψεν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Προΐαψεν, προέπεμψε, προδιέφθειρε, δηλοῖ δὲ ἀφ' τῆς λέξεως, τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῆ ἀπώλειαν.
Προϊδεῖν. Ζήτ. Προβλέπω, προπτερον ἢ ἐμφροδὲ βλέπειν, μακρόθεν ἢ τὰ μακρὰ ἰδεῖν. Ἰλ. Σ. 527. καὶ Ξενοφ.
Προϊδρύω, προπτερον ἢ ἔμφροδεν ἱδρύω.
Προΐεω, πυτὸν τᾳ, Προΐημι. Ὅμηρ.
Προϊζάνω, Μέλ. ήσω. Προϊζέω, Προΐζω, ῶ, Προΐζομαι, προκαθέζομαι, τὴν προπτοκαθεδείαν ἔχω, προπος τῆ ἄλλων κάθημαι.
Προΐημι, καὶ, Προϊέω, ὠὶ τὰ προσω - ἔμφροδεν - ἐμφροδὰ - μακρύτερον ῥίπτω, ὑποσέλλω, σέλλω ἐμφροδὰ ἢ προπτερα, σέλλω προς τινα, προπέμπω. "Ἐγὼν ἑπάρης προΐω". Ὀδυσ. Ι. 88. αὐτὶ τοῦ Προέμπεμπον. "Σὺ δέ με προΐεις". Ὀδυσ. Ω. 332. "Σὲ προέσαν μνησῆρες ἀγυιοί". Ὀδυσ. Δ. 681. σὲ προέπεμψεν, ἀπέστειλαν. Ἐπὶ ποταμῶν, χωεῖν-ἐκβάλλειν τὸ ὕδωρ, ἐκρεῖν. Ἰλ. Β. 752. "- εἰς Πηνειὸν ῥοῖσι καλλίῤῥοον ὕδωρ". ἐκδίδωσιν, ἐμβάλλει, ἐκχέει. Ῥίπτω, ἀφίημι, ὑποπέμπω, προπέμπω. Ἰλ. Ε. 280. "Προΐει δολιχόσκιον ἔγχος". Ἰλ. Ν. 662. "Προΐει χαλκήρεα οἰστόν". Παρακείμ. Προῆκα, ᾗ, Προέηκα. Ἰλ. Δ. 398. Ε. 290. "Προέηκεν" ἀφῆκεν-ἔῤῥιψε τὸ βέλος, ἐτόξευσεν. Ἰλ. Α. 127. "Σὺ μὴν τὸν δὲ θεῷ προΐες". προέπεμψον, ὑπέστειλον, ἀπόδος ἢ ἄφες ὑπάγειν αὐτόν. "Πηδάλιον ἐκ χειρῶν "προέηκε". Ὀδυσ. Ε. 317. ἀφῆκεν, ἐξέλασε, παρεμήσατο, ἄφησεν ὑπάγειν. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι τοῦτο καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Τ. 468. "Πόδα δὲ προέηκε "φέρεσθαι". Ὀδυσ. Ξ. 466. "Καί τι ἔπος προέηκεν, "ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον". αὐτὶ τῶ, Ἐξέφυγμι, ἀπελύθη εἰς λόγος. "Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοί". Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 15. αὖ οἱ θεοὶ ἐσυγχώρουν-συγκατέβαλον - ἐδίδοσαν ἄδειαν αὐτῷ, (αὖ τῷ ἐδίδουν ἄδειαν). Μέσως, Προΐεμαι. ὑπὸ τῆ ἐμαυτὸ μν, ἢ ὑπὸ ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ τῆ σώματός μν ἀφίημι - ἐκβάλλω, ἐκείπω, ὑποπέμπω - ὑπάγειν ἀφίημι, οἷον "Τὸ αἰδοῖον προΐεται αἰῤῥμα". "Αεσχοτ." Προΐεμαι ῥῆμα φωνῆ. "ἐμιλῶ, λόγον ἐκβάλλω ὑπὸ τῆ στόματός μν. Ἀπὸ τῆ ἐμοῦ ἢ τὰ ἐμὰ δίδωμι, παραδίδωμι, ἐμπιστεύομαι. Ξενοφ. Ἀγησ. α'. 18. "Προΐεσθαι τὰ "χρήματα". νὰ παραδώσωσι τὰ χρήματα. ὁ αὐτὸς Κυρωπ. ε'. β'. 9. "Προέσθαι χρήματα πολλά". καὶ Ἀναβάσ. α'. δ'. 12. "Καὶ χρήματα, ᾗ πόλεις, ᾗ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"τὰ ἑαυτῆς σώματα (σὺν αἰδεῖ) προέσθαι". ἔτι ᾗ ἐν ε. ἡ. 14. "Προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις". παραδιδόμενον, ἀφίεντα ἑαυτόν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ Χαρίζομαι, δαψιλεύομαι, χάεντας ἐκχέω. Ξενοφ. Ἀναβάσ. ζ'. ζ'. 47. "Τέσσοι προϊεμένυς δύεργεσίαν". τὰς ὑπηρεσίας (ποιήσαντας) κατὰ τρῶτον ἐτελεσίως ᾗ αἰδλτινος κέρδος, τρὸς σὲ δύεργεσίαν. Ἀπὸ τῦ ἐμαυτῦ με δίδωμι, ὑπβάλλω, ὑπορρίπτω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Προδίδωμι. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ'. 9. "Οὐκ ἤθελε τὺς φεύγοντας προέσθαι". δεὺ ἤθελε νὰ τὺς προδώσῃ νὰ τὺς παραδώσῃ. ἔτω καὶ ἐν ᾗ. 10. "Οὐκ αἰ προοῖτο". Καταφρονεῖν, Καταξοδεύειν, Διδόναι τι αἰδὶ σχασμῦ, αἰσόπτως δίδόναι-ξοδεύειν τι. καθόλυ δὲ αὐτὶ τῦ, Καταναλίσκω, κακῶς δαπανῶ, (ξοδεύω ἢ ῥίπτω τὰ ἀργύεια εἰς τὰ χαμβύα), ἀσωτεύω, ἐν ταῖς δαπάναις ἀφειδῶς (ἀσώτως) διάκειμαι, ὄπολύω, διασκορπίζω τὰ ἐμά. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀμελῶ, Παριτῶ. Ξενοφ. Κυρυπ. δ'. β'. 44. "Τὸ δὲ παῦπα προεμβύες", ἔτω ᾗ ἐν Κυνηγ. ιβ'. 11. "Οὐδ' αἰ εἰς τὸ ἴδιον προοῖντο". Ἔτι δὲ ᾗ Ἐνεργητ. "Προϊέναι", αὐτὶ τῦ, Ἀπορρίπτειν, διασκορπίζειν. Ἀειτοφαν. Νεφ. 1216. "Προϊέναι αὐτὰς ὅτι τὸ αὐτίκα ἡδύ". Ξενοφ. Κυρυπ. ζ'. ε. 76. ὅπυ κάλλιον "Προϊέσθαι" ἀναγνωτέον δεῖ, αὐτὶ τῦ, Ἀφιέναι, (ἀφιέναι, παραδιδόναι) ἑαυτὺς εἰς τὰς μίαν τιγμὴν ᾗ μόνον διαρκύσας ἡδονάς. "Τὲς "ἐρῶντας ὁ ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν προΐεται". Σοφοκλ. παρὰ Στοβαίῳ, Λόγ. 62. συγχωρεῖ, παραχωρεῖ, ἀφίνει.

Προΐκα, ὡς Ἐπίῤῥημ. αὐτὶ τῦ, Καπὶ προΐκα, Αἰτιατικ. ἐκ τῦ, Προΐξ, δωρεὰν, χάεσμα, ἀμισθὶ (Gratis), αἰδὶ ἀργυείυ καὶ τιμῆς, (τζιάμπα, Τυρκ.) Ξενοφ.

Προΐκειος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς προΐκα αὐτῶν. Ζήτ. Προΐξ.

Προικίδιον, τό. Ὑποκορεῖς. τῦ Προΐξ.

Προικίζω, εἰς προΐκα δίδω. Διόδωρ. Σικελ.

Προικιμαῖος, αἵα, αῖον. καὶ Προΐκιος, ὁ, ἡ. (προΐξ) παῦ ὅ,τι ἐδόθη ὡς προΐκα - ὡς δωρεάν. παῦ ὅ,τι διώκαται τις νὰ τὸ λάβῃ δωρεὰν-ἀμισθί. περὶ ᾧ δεὺ πληρόνεις τις. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. κεῖται ἔτι ᾗ "Προικῶα ἀράγματα".

Προϊκνέομαι, ταυτὸν τῷ, Παεικνέομαι, ἀφίκομαι, παραγίνομαι, προφθαίνω. Ἡσύχ. κυείως δὲ, "Ερχεμαι προτέρυν.

Προικὸς, Ἀττικ. αὐτὶ τῦ, Προΐκα, Ἐπίῤῥ. αὐδὶ μισθῦ, ἀμισθὶ, δωρεὰν (Gratis). ἐκ τῦ Προΐξ. Ὀδυσ. Ν. 15. "Ἀργαλέον γὰρ σῦα προικὸς χαείσασθαι". χαλεπὸν γὰ ᾗ ἀδυνάτον σῦα δωρεὰν ποσοῦτιν χαείσασθαι. ὁ Σχόλ.

Προικοφορέω, ῶ. προΐκα φέρω - δίδωμι ἔς τινα. Πρεικοφορέσμαι, προΐκα λαμβάνω. Εὐσάθ.

Προικοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ προΐκα φέρων-δίδυς.

Προΐκτης, ᾱ, ὁ. Ὀδυσ. Ρ. 449. προσαίτης, πτωχὸς, ἐπαίτης (ζητιάνος, διακονιάρης), ὑπὸ τῦ προΐκα βούλεσθαι λαμβάνειν, τυτέςι δωρεάν· ἢ ὑπὸ τῦ Προΐκεῖσθαι, καὶ δίδεσθαι, οἷον προσπαστάν. ὁ Ἀρτεμίδωρος σωκεκφόρει· "Προΐκτας, καὶ γόητας, καὶ βωμολόχυς".

Προικῶος, ῶα, ῶον. αὐτὶ, Προικοῖος, ταυτὸν τῷ, Προΐκειος. Ζήτ. ἐν τῷ, Προικιμαῖος.

Προϊλάσκω, προεπάτερον ἱλάσκω, ἵλαον ποιῶ τινα πρότερον, προιλιτέω. Παυσαν. ε. 13.

Πρόϊμος, ὁ, ἡ. (προΐ, πρωΐ) τῇ συναλ. Πρῶμος, ταυτὸν τῷ, Πρόϊμος, πρωϊνὸς, πρωκμάζων.

Προΐξ, ἡ. (καὶ Προῖξ) Γενικ. Προικὸς, Αἰτιατ. Προῖκα. (Ζήτ. Προΐσομαι) τὸ δῶρον, χάεσμα, παῦ ὅ,τι χαρίζει-δίδει δωρεάν τις. Παῦ δῶρον. Ὀδυσ. Ρ. 413. "-Προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν". δωρεᾶς, τῦ δοθέντος χαεσμάτος. 2) Τὰ χαεσματικαὶ δωρεαὶ, τὰ ὁποῖα δίδυσιν οἱ γονεῖς ὅταν ὑπανδρεύσωσι τὸν κόρον αὐτῶν, Φερνὴ, Προικιὸ, πρ. 3) Ἐπίῤῥ. Προῖκα, συνυπακ. ἡ Καπὶ. δωρεὰ, ἀμισθ. Ζήτ. ἐν οἰκείῳ τύπῳ, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, Προικὸς.

Προΐξασθαι. Ζήτ. Προΐσομαι.

Πρόϊος, ταύτὸν τῷ, Πρόϊμος.

Προϊππεύω, Προηγῦμαι τῶν ἄλλων ἵππος. Πλάταρχ. "οἱ Προϊππεύσαμβυοι" οἱ προηγυμενύντες ἵπποι, ᾗ αὐτὶ τῦ, Πρότερον ἱππεύω.

Προΐπταμαι, πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἵπταμαι, προηγῦμαι τῶν ἄλλων ἱπτάμενος.

Προΐσημι, πρότερον γινώσκω - ἐξεύρω πρότερον, προγινώσκω. Δημοσθ. ὅθεν τὸ "Προΐσασι". παρ' Αἰλιαν. Ζώ. Ἴσορ. ζ'. 24.

Προΐσσω, Ἰωνικ. αὐτὶ, Προΐχω. Μέσ. Προΐσσομαι, ἐπαιτῶ, δέομαι (ἐλεημοσυνεύω ζητῶ) αὐτῶ. Ἀρχίλοχ. "Προτείνω τῇ χεῖρα καὶ Προΐσσομαι". ὅθεν τὸ, Προΐξομαι, Προΐκτης, καὶ Προΐξ, Προΐξ.

Προΐστημι, ἔμπροσθεν ἵστημι - βάλλω, προτίθημι, πρὸ ὀφθαλμῶν βάλλω. Μέσ. Προΐσταμαι. "Ἔμπροσθεν τινὸς, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἵστημι ἐμαυτὸν, πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ἔμπροσθεν τινὸς εἰμὶ - ἵσταμαι, τὸν πρῶτον τόπον ἔχω, ὅ ἐστιν, Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος εἰμὶ, προεδρεύω, διοικῶ, κυβιρνῶ, φροντίζω, ἐπιμελῶμαι, οἰκονομῶ, ἐπιτάττω. Θυκυδ. "Ὅσον τε χρόνον "πρῶτοι τῆς πόλεως". ὅσον καιρὸν ἐδιοίκησε τὴν πόλιν. "Μεγίστων δὴ πραγμάτων προστάς. Δημοσθ. ἐπιστάτης χρηματίσας, διοικήσας, οἰκονομήσας. 2) Ἐπισασίαν τινὰ ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ-λαμβάνω - πέρνω ὑποθεσίν τινα ἐπαίνυ μυ, συνήγορος εἰμί· Σύμμαχομαι, ὑπερασπίζομαι, βοηθυντεύω, Προστατεύω. "Προστάντες τῦ "πράγματος τῆς ἀρετῆς". ἔτω καὶ τὸ "Τέχνης προϊ"σαμαι". ἐξασκῶμαι - μεστέρχομαι τέχνην τινὰ, ἢ ἔγκρατὴς αὐτῆς εἰμὶ, καλῶς γινώσκω-ἐπίσαμαι τέχνην τινὰ, προσάντης εἰμὶ τέχνης τινός. "Τοῖς ἐχθροῖς "πρυσήκην φόνυ". Εὐεπ. Ἡλειακ. 975. αὐτὶ τῦ, Ἐπιφέρειν, προσφέρειν. 3) Ἐπὶ τῆ ἐμῆ ὠφελείᾳ ἐκλέγω τινὰ διοικητὴν, Πρὸ πάντων βάλλω, ἤτοι καθίσημι διοικητὴν-ἀρχηγὸν - πρῶτον. Πλάταρχ. "Προ"σαμβυοι τὸν Σόλωνα". ἀπεκατέστησαν ἀρχηγὸν ᾗ πρῶτον τὸν Σόλωνα. κυείως δὲ, Δί ἐμὲ αὐτὸν βάλλω τινα ἔμπροσθέν μυ, ἵνα ὑπερασπίζεταί μυ. ᾗ ἐντεῦθεν "Προΐσατα τυτονὶ ἑαυτῆς". αὐτὸν ἐξειλίξατο ἤτοι ἔλαβε-ἐδέχθη τὸν ὡς ὑπερασπιστὴν ἑαυτῆς ᾗ ὑπήρξαν. "Οὗτοι γὰ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μετα"βολῆς". ἤτοι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ ᾗ πρωταίτιοι. 4) Προβάλλω, προτίθημι, αὐτιτίθημι, ἀποφασίζομαι. "Τί πάθε προύτεσω λόγων". Εὐεπ. Κύκλ. 318. "Τῦ ἀγῶνος τὸν ἀρὲς ἐμὲ ἔχθρων προΐσατο". Δημοσθ. 5) Ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. ᾗ ἐντεῦθεν 6) "Προεςῶτες, καὶ, Προϊσάμβυοι, οἱ. οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχηγοὶ καὶ ἡγεμόνες εἰσὶν πολιτείας, οἱ μεγάλην διύαμιν ἔχοντες, (οἱ προεςεῖ). ἤτοι ᾗ παρὰ Ξενοφ. Κυρυπ. δ'. β'. 10. "Οἱ τῶν Μήδων "πρωτεπόντες". ᾗ τὸ ἐν Ἑλλ. γ'. ε. 18. "Οἱ Λα"κεδαιμόνιοι προΐσησαν". καὶ ἐν Ἀναβ. ς'. ς'. 9. "Τῆς Ἑλλάδος Λακεδαιμόνια προεστήκασι". ἐξυσιασταὶ ἐγένοντο, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξυσίαν ἔλαβον εἶχον. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1378. "Ἥσι πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν "ἔχομι λιπαρῆ πρῶτον χυεῖ". αὐτὶ τῦ Προσφέρει ᾗ ἐπυσίασε.

Προ-

Προϊσορέω, ῶ, Μ. ήσω. ἐρωτῶ - πυνθάνομαι - θεωρῶ πρότερον. 2) Ἱσορῶ - δηγοῦμαι πρότερον.

Προΐσωρ, ορος, ὁ, ἡ. ὁ προειδὼς, προγινώσκων. ὃς τις ἐξεύρει πρότερον. 2) Μάρτυς. Ἡσύχ.

Προΐσχω, προτείνω - προβάλλω. "Προΐσχομαι, ἔμπροσθέ μου κρατῶ, ὀχυρόνω, ὀρέγω, ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου, δίδωμι. "Χεῖρας προΐσχόμενος". ἐκτείνοντες χεῖρας ἱκετείας. Θουκυδ. "Ἀποστρεφόμενοι καὶ "προϊσχόμενοι τὴν ὄψιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας". ἐκράτουν ἔμπροσθεν τῆς ὄψεως τὰς χεῖρας. Ζήτ. Προΐσω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Προβάλλομαι, προφασίζομαι, πρόφασιν καὶ δικαιολόγημα τοῦτο ἐμαυτῷ προβάλλω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ε. 10.

Προϊχνεύω, πρότερον ἢ προηγέμονος ἴχνεσι ἑπόμενος. 2) Ἔμπροσθεν ἢ πρότερόν τινος ὑπάγω, προπορεύομαι. Βέλτιον μέντοι τὸ, Προϊχνεύω, ἀντὶ τοῦ, Προϊέχομαι.

Προΐωξις, ἡ. ἀντὶ τοῦ, Προδίωξις, τὸ καταδιώκειν, ἢ τὸ πρόσω καταδιώκειν. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 154. "Ἐν "δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε πέτυκτο". ὅπερ ὁ Σχολ. σημειοῖ "ἐν τάχει ἦν ἡ προδίωξις, ἡ ὀπισθοδίωξις, "ὡς τινες θεοὶ ὀξωγραφισμένοι. ἡ γὰρ οἱ πολέμιοι, πότε μὲν διώκουσι, ἡ καλεῖται τότε Προΐωξις, πότε δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τότε Παλίωξις.

Πρόκα, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Εὐθέως, ἐξαίφνης, (ἔξαφνα), παραυτὰ, παραχρῆμα, ἀμέσως. Ἡρόδοτ. Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Πρόξ, ἡ, Προκὶ, παρ' Ἱπποκράτ. ὅπερ ὁ Γαλληνὸς ἑρμην. ὀφῶ τοῦ, Μαχαιρίδιον φλεβοτόμον, ὀφὶ τὴν ὀξύτητα αὐτοῦ.

Προκαθαίρω, πρότερον καθαίρω, προετοιμάζω ὀφὶ τοῦ καθαρισμοῦ. Τιμοθ.

Προκαθαρπάζω, πρότερον βιαίως ἁρπάζω.

Προκάθαρσις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη κάθαρσις. ἡ ὀφὶ καθάρσεως προετοιμασία.

Προκαθεδρία, ἡ. ταυτὸν τῷ, Προεδρεία. Ν. Δ.

Προκαθέζομαι, ἔμπροσθεν ἀνθρώπινος ἢ τόπου κάθημαι (καὶ πολιορκῶ αὐτὸν). ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρείαν, προεδρεύω. μετὰ Γενικ. "Βυζαντίων τῆς προ- "καθεζομένης τῶν ἑῴας πόλεων". Γρηγόρ. Ναζ. τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς ἀνατολῆς.

Προκαθεύδω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινος καθεύδω - κοιμῶμαι. Ἀειτοφάν. Σφῆκ. 104.

Προκαθηγέομαι, οῦμαι. (πρὸ, καπὰ, ἡγέομαι) ἔμπροσθεν πορεύομαι ὁδηγῶ - ἄγω ἄλλος κατόπιν. πρὸ τῆς ἄλλων ἡγοῦμαι. ἵσταμαι ἐν τῇ πρώτῃ μέλει τῆς πολεμικῆς παρατάξεως. Μεταφορ. ἀγωγὴν δίδωμι τινὶ, καθοδηγῶ - συμβουλεύω - διδάσκω τινά. "Κείσις "προκαθηγημένη". ἡ πρότερον ἀπεφασισμένη. ὅθεν

Προκαθηγητὴς, οῦ, ὁ. ὁ προπορευόμενος, προηγούμενος, ἀρχηγὸς, πρῶτος, καθοδηγὸς, διδάσκαλος. 2) Εἶδος ὀργάνου ὀφ' οὗ ὀφίζουσι πρότερον ὁπλῶ - ζύουσί τινα. Μαθημ. παλ. σελ. 67.

Προκάθημαι, πρότερον ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων ἢ ἔμπροσθέν τινος κάθημαι - κεῖμαι. 2) Προεδρεύω, πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἰμὶ. τὴν προεδρείαν ἔχω. Ἔμπροσθέν τοῦ τινος κάθημαι ἵνα προστατεύσω ἡ ὀφυλακίσω αὐτὸν, ὅ ἐστι, νὰ τὸν φυλάξω. Ξενοφ. Ἑλλην. ε. β. 4. Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων καθόλου, αὐτὶ τοῦ, Ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, ὀφυλακίζω. Ἡρόδοτ. η. 36. θ'. 103. "Αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι τῆς "ἐωυτοῦ προκαθῆσθαι".

Προκαθίημι, πρότερον - ἔμπροσθεν καθίημι - ἀφίνω ἢ βάλλω - καταβιβάζω ἢ ῥίπτω κάτω. "Εἰς τραχηλὸν "προκαθῆμι". Δημοσθ. πρότερον φέρω - ἢ βάλλω εἰς παραχλὴν ἡ ἀπορυχίαν.

Προκαθίζω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς καθίζω - βάλλω, εἰς τὸν αὐτόθι τόπον βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, προτιμῶ. Οὐδέτερος δὲ καὶ Μέσος, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Προκάθημαι. Ἰλ. Β. 463.

Προκάθισις, ἡ. τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθέζεσθαι, δημόσιος κάθισις. "Ἡ ὑπὸ τροχὸν βασιλικὴ προκάθι- "σις". Ἰώσηπ.

Προκαθίστημι, πρότερον καθίστημι - καταβάλλω - καθιδρύω - καθιστάνημι, στερεόω - προσκολλῶ - ὀχυρόω, προετοιμάζω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν. "Φύλακας προ- "καθισάμενοι". Ξενοφ. Ἱέρ. ε'. 9. "Φυλακὴς μὴ "προκατεστηκυίας". Θουκυδ. διότι δὲν διεπάχθη ἐκεῖ πρότερον κἀμμία φυλακή.

Προκαθοσιόω, ῶ. πρότερον καθοσιόω - ἁγιάζω - ἀφιερόω - διορίζω. Ἰώσηπ. ἀρχ. ι'.

Προκαίω, πρότερον καίω.

Προκακοπαθέω, ῶ. πρότερον κακοπαθῶ ἢ ποτὲ δυσχίας δοκιμάζω - ὑπομένω, ἢ πρότερον δυσχερὴς εἰμί.

Πρόκακος, κη, κον. "Κακὰ πρόκακα". Αἰσχύλ. Πέρσ. 992. μεγάλα κακὰ, μεγάλη δυσχέρεια.

Προκακόω, ῶ. πρότερον κακόω - κακὸν ποιῶ ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι.

Προκαλέω, ἔμπροσθεν καλῶ, φανάζω νὰ ὀξέλθῃ τις νὰ ἐκβῇ εἰς τὸ φανερὸν, ἐκκαλῶ, ὀξέρχεσθαι καλῶ, ἢ ἔμπροσθεν μου ἐλθεῖν, ὡς π. χ. ὁ Κῦρυς, οἱ Δῆλοι. Προκαλέομαι, οῦμαι — τινὸς ἐμαυτὸν καλῶ, καλῶ τινὰ νὰ ἐλθῇ ἔμπροσθέ μου. Προσκαλῶ, ζητῶ ἵνα ὀξέλθῃ τις ἔξω - ἔμπροσθεν, ἀπαντῶ, εἰς ἀμιλλαν καλοῦμαι. Ἰλ. Γ. 433. Η. 50. "Εἰς ἀγῶνα προ- "καλοῦμαι". καθὼς π. χ. λέγομεν "Ἔξελθε νὰ πα- λεύσωμεν" ἢ χυδαϊκώτερον "Ἔκβα νὰ παλεύσωμεν (εὐγα εἰς τὸ μεϊνδάνι). Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ. 17. Παιδ. α. δ'. 4. 2) Ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερὸν, αὐτίαν δίδωμι, ὡρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω, προβάλλω, ἀναγκάζω, κινῶ, προθυμοποιῶ, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἐμψυχόω - ἐγκαρδιόω, παρεξαιρῶ. 3) Προβάλλω, ζήτημα, πρόβλημα ποιῶ, προσκαλῶ. καὶ ἐνταῦθα, "Προκαλοῦμαι εἰς ἀπορίας, εἰς συμμαχίαν". Θουκυδ. δ'. 19. ε. 43. ὅτις ἐνίοτε παραυτεῖ ἡ τῷ Πρόθεσιν. Εἰς, Ἐπὶ, Πρὸς, ὡς ἐν β'. 72. ἡ 73. δ'. 22. ε. 37. "Τὰ εἰρημένα προκαλοῦμαι. Ἅπερ "καὶ τὸ πρότερον ἤδη προεκαλεσάμεθα". ἀναφέροντες, προβάλλοντες. ὅτω καὶ παρ' Ἀεισοφ. "Εἰρωνίαν προ- "καλοῦμαι". Ἀχάρν. 652. "Σπονδὰς προκαλοῦμαι". Ἱππ. 796. ἡ ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ δικαστικὴ σημασία· Καλῶ τινα ὑπὸ διωκτήν· Προσκαλῶ τινα εἰς δίκην, ἢ εἰς συμβίβασιν, ὁπόταν δύο ἢ ἡ πλειότεροι ἐναντίοι, ὀφὶ νὰ εἰρηνεύσωσι πρὸς τινος ὑποθέσεως καὶ νὰ τελειώσωσι καὶ μεταξύτων ὀφορὰν, ὃ ἐστὶ κοινώτερον, ἵνα τελειώσωσι, προβάλλωσι μεταξύτων, νὰ παραδώσωσι τὴν ὀφορὰν ἢ τὴν ὑποθεσίνην εἰς αἱρετόν τινα κριτὴν· τὰς δίκας νὰ παραδώσωσιν εἰς βάσανα ἡ τιμωρίας, πρὸς μαρτυρίας ὀξέτασιν, μάρτυρας νὰ παραστήσωσι, καὶ νὰ ἀκούσωσι τὰς μαρτυρίας αὐτῶν. Ἐν τοιούτῳ λόγῳ, ὅλαι αἱ τοιαῦται τῶν δικαστηρίων ἐριστικαὶ ὀφορὰι, αἵτινες χρίζουσι ὀξακρίσεως, καὶ κατὰ μέρος δὲν ἀπάγονται εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς π. χ. ἡ τῶν δήλων τιμωρία (Δημοσθ. σελ. 1106. "Οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλίσεις εὑρέ- "θησαν". εἶτον βασανίζειν οὐκ ἔστιν ἐναντίον ὑμῶν; ἀνάγκη τούτῳ προκλησιν εἶναι. εἶτον εἰσὶ πεπραγότα ἡ γέγονε ἔξω τῆς χώρας; ἀνάγκη καὶ τούτων προκλη-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλεών

σιν εἶναι, πεὶν ἢ βαδίζειν ἃ τὸ πρᾶγμα ἐπράχθη".) καλεῖνται Προκλήσεις, καὶ τὸ προβάλλειν ἢ προσκαλεῖν μάρτυρας, Προκαλεῖσθαι, καθὰ καὶ ὁ Σεῖδας καὶ ὁ Φώτιος ἔχουσιν· "Εἰώθασιν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεραπαίνας, ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τῶν πράγματος, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο "Προκαλεῖσθαι". τὸ δὲ Γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομάζετο "Πρόκλησις". Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ζ'. 8. Πλάτ. Εὐθύφ. "Ἀρ' ὄνμοι κράτιστον ἐστί, "πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς Μέλητον αὐτὰ ταῦτα προ- "καλεῖσθαι αὐτόν". αὐτὶ τοῦ, Ἀπαιτεῖν, ἐξαιτεῖν, ἵνα δώσῃ λόγον ὧν τούτοις. "Οταν ἀπαντᾶται τὸ "Προσ- "καλεῖσθαι δίκῃ", ἢ, Εἰς δίκην", τότε σημαίνει τὸ, Προσκαλεῖσθαι. ἐκτὸς μόνον παρὰ Θουκυδίδ. ά. 39. ὅπου τὸ "Δίκῃ προκαλεῖσθαι", ἔστιν ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ "Σπονδὰς, Εἰρήνην προκαλεῖσθαι".

Προκάλισμα, τὸ, κάλεσμα πρὸς ἑαυτὸν, ὕβρισμα, ἐμψύχωσις, παρόρμησις, προτροπή. Φιλοξ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Προκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ τινα, φωνάζω νὰ ἔλθῃ τις πρός με προσκαλῶ, ἀπαι- τῶ, κ. τ. λ. ταὐτὸν τῷ, Προκαλοῦμαι. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ.

Προκαλινδέω, ῶ. Μ. ήσω. ταὐτὸν τῷ, Προκυλινδέω.

Προκάλυμμα, τὸ. κάλυμμα-σκέπασμα, ὃ βάλλει τις ἔμπροσθεν σώματός τινος, ἵνα σκεπάσῃ καὶ κρύψῃ αὐτό. παραπέτασμα (περδὲς, Τυρκ.) Μεταφορικ. Πρόσχημα, πρόφασις, ἀφορμή. ἐκ τοῦ

Προκαλύπτω, ἔμπροσθεν καλύπτω, ὅ ἐστὶ, κάλυμ- μα προτίθημι, βάλλω ἔμπροσθεν πράγματός τινος κά- λυμμα ἢ παραπέτασμα, καὶ σκεπάζω ἢ κρύπτω αὐ- τό. Ξενοφ. Κυρπ. έ. δ'. 20. Μέσ. "Προκαλύπτο- μαι". κρύπτω ἐμαυτὸν, σκεπάζομαι ἔμπροσθεν, ἵνα μὴ φαίνωμαι, ὄπισθεν καλύμματός τινος κρύπτομαι. "Δόξω μετειόπτης προκαλυψάμενος". Χίων Ἐπισ. έ. ἐκρυψεν ἑαυτὸν ὄπισθεν τοῦ προχήματος τῆς μεξιό- πτης. ὅθεν

Προκάλυψις, ἡ, ἡ ἔκπλωσις παραπετάσματος τι- νὸς ἔμπροσθεν ἄλλου σώματος, εἰς τὸ ὑποκρύψαι-σκε- πάσαι καὶ ὑπεραπιδεῖσαι αὐτό. τὸ προκαλύπτειν.

Προκάμνω, πρότερον κάμνω-ἐξεργάζομαι-δηλόω. πρωτωνίζομαι-κοπιάζω-κερδίζομαι. Πρωτότερον ἀσθενῶ, πρότερον ἀσθενὴς γίνομαι. Ἠθικῶς δὲ αὐτὶ τοῦ, Πρότερον πάσχω, εἰς φροντίδας καὶ μεριμνας πε- πίπτω. πρότερον μεριμνῶ-ἄχθομαι.

Προκάμπυλος, ὁ, ἡ. ὁ δὴ τι πρόσω καμπύ- λος. σπφ.

Προκάρδιον, τὸ. ἡ πρὸς τὸ στόμα τῆ στομάχῳ κοι- λότης. Πολυδ.

Προκάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) ταὐτὸν τῷ, Πρηνής. ὁ τὴν κεφαλὴν δὴ τὸ πρόσω κεκλιμμένην ἔχων. "Προ- "κάρηνα πεσών". κατακέφαλα.

Προκαρόομαι, ῶμαι, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν κα- ρόομαι.

Προκάρπιον, τὸ. τὸ πρὸ τῆ καρπῆ μέρος τῆς χει- ρός· ταὐτὸν τῷ, Μετακάρπιον. παρὰ Διοσκορ. γ'. 161. ἡμαρτ. αὐάγν. αὐτὶ τοῦ, Πτεικάρπιον.

Προκάς, ἡ. ὅθεν τὸ "Προκάδων" Ὁμηρ. Ἥμν. Ἀ- φροδ. σίχ. 71. ταὐτὸν τῷ, Πρὸξ, μεθ' ἣν παραβάλ- λεται καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ρ. 295.

Προκαταβαίνω, πρότερον καταβαίνω.

Προκαταβάλλω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν καταβάλ- λω-καταπίπτημι-κάτω ῥίπτω-νικῶ-φονεύω.

Προκατάβλημα, τὸ. ὃ πρότερον καταβαλὲ ἢ ἐπλήρωσέ τις, πρόδοσις. Ζήτει Προσκατάβλημα.

Προκαταβολὴ, ἡ. τὸ προκαταβάλλειν, προκατάθε- σις, ἔκτασις, ἡ πρότερον γινομένη πληρωμὴ ἤτοι χρη- ματικὴ καταβολή. ὁ Φώτ. ἔχει· "Τῶν τελῶν τι- θρισκομένων δύο προθεσμίαι ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐξῆν εἰσελθεῖν τὸ ἀργύριον. ὅπερ ἂν μέρος χρημάτων πεὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο Παρακαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον Προκαταβόλημα.

Προκαταβρέχω, πρότερον βρέχω.

Προκαταγγέλλω, προτότερον καταγγέλλω-φανερόω- εἰδοποιῶ. ὅθεν

Προκαταγγελία, καὶ, Προκατάγγελσις, ἡ. ἡ πρότερον γενομένη ἀγγελία-εἴδησις. ἡ προγεγονυῖα ἀγγελία.

Προκαταγέτης, ου, ὁ. Θηλ.-γέτις, ἡ. ἡγεμών, ῥωστὴς, ὁδηγός. Διάλεκτ. β'. σελ. 253.

Προκαταγινώσκω, πρότερον καταγινώσκω-λέγω τὴν κατά τινος γνώμην μου. πρότερον κατακείνων ὑποφα- σίζω καὶ καταδικάζω. ἀφά τινος προγεγονυίας ὑποφά- σεως καταδικάζω. ταὐτὸν τῷ, Προκαταδικάζω.

Προκατάγνυμι, πρότερον κατάγνυμι.

Προκατάγνωσις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη κατάγνω- σις, ἢ ἡ πρὸ τῆς ἐξετάσεως καταδίκη καὶ ὑπόφασις.

Προκατάγω, πρότερον κατάγω, ὃ ἐστὶ καταβιβάζω ἢ φέρω ὀπίσω. Μέσ. "προκατάγομαι". πρότερον κα- τα βαίνω-εμβαίνω ἢ φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. ὅθεν

Προκαταγωγὴ, ἡ. ἡ πρότερον γενομένη κατάβασις τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, τὸ εἰς τὸν λιμένα κατέ- βασμα.

Προκαταδικάζω, πρότερον καταδικάζω. ὅθεν

Προκαταδίκη, ταὐτὸν τῷ, Προκατάγνωσις.

Προκαταδουλόω, πρότερον καταδουλόω-σκλαβόω. ὅθεν

Προκαταδούλωσις, ἡ. ἡ πρότερον καταδούλωσις.

Προκαταδύνω, καὶ, Προκαταδύω. Μ. ύσω. πρότε- ρον καταδύω-βυθῶ-πνίγω.

Προκαταθετικὸς, κὴ, κόν. ὅσις προκαταθέτει, ὁ εἰς προκατάθεσιν αὐτῶν.

Προκαταθέω, πρότερον καταθέω.

Προκαταθήγω, ταὐτὸν τῷ, Προθήγω.

Προκατακαίω, πρότερον κατακαίω.

Προκατάκειμαι, πρότερον κατάκειμαι-κατακλί- νομαι.

Προκατακλάω, πρότερον κατακλάω-θρύω-σωφρί- βω. Μεταφορ. δυσάρεστον-μελαγχολικὸν ποιῶ. (προτό- τερον τσακίζω τὴν καρδίαν τινός).

Προκατακλίνω, πρότερον ἢ πρὸ τῆς ἄλλων κατα- κλίνω-βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ζάπεζαν. ὅθεν

Προκατάκλισις, ἡ. ἡ πρότερον ἢ πρὸ τῆς ἄλλων κατάκλισις, τὸν ἀγῶνα τόπον ἐν τῇ ζαπέζῃ ἔχειν. Ἰώσηπ.

Προκατακλύζω, πρότερον κατακλύζω-πλημμυρῶν πνίγω.

Προκατακοιμίζω, πρότερον κατακοιμίζω-εἰς ὕπνον φέρω ἢ καθ' ἡσυχάζω.

Προκατακόπτω, πρότερον κατακόπτω.

Προκατακρίνω, "Τινὸς" κατά τινος κρίνω. σχεδά- ζομαι ὡς τινος κακόν τι. ἔχω πρότερον τινὰ εἰς κα- κὴν ἰδέαν, ἢ κακὴν ἰδέαν ἔχω πρότερον κατά τινος. "Τῶν ἀνθρωπίνων τὴν ἀσθένειαν προκατακρίνειν". Πλούταρχ.

Προκαταλαμβάνω, πρότερον καταλαμβάνω-κυ- ριεύω-ἁρπάζω, ἢ εἰς νὰν λαμβάνω. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Φθάνω.

Προκαταλαίνω, πρότερον λιαίνω.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προκαταλέγω, πρότερον καπαλέγω-διηγοῦμαι ἢ καπατίττω.
Προκαταλήγω, πρότερον καπαλήγω-παύω.
Προκατάληψις, ἡ. ἡ προγεγονυῖα καπάληψις - κυείδυσις - ἁρπαγή, φθάσιμον.
Προκαταλλάσσω, πρότερον καπαλλάσσω. ὅθεν "Προκαπλλαγμένος χρόνος". Κλήμ. Παιδ. ὁ πρότερον διωεισμένος χρόνος μεπαλλάσσεται ἢ ὑπερτίθεται. παρὰ Διωδ. Σικ. πρότερον ὑποστρέφω-ὑπάγω ὀπίσω.
Προκατάλυσις, ἡ. πρότερον γινομένη καπάλυσις. ἐκ τοῦ
Προκαταλύω, πρότερον καπαλύω - φθείρω - καπεδαφίζω - τελειόω.
Προκαταμανθάνω, πρότερον θεωρῶ· μανθάνω. Ἱππokρ.
Προκαταμαντεύομαι, πρότερον μαντεύομαι. Διον. Ἁλικ.
Προκαταναλίσκω, πρότερον καπαναλίσκω.
Προκαταναόω, ῶ. πρότερον καπαναῶ. Ἰώσηπ.
Προκατανύττω, πρότερον καπανύττω - σουβλίζω. Δίων Κάσ.
Προκαταπίμπρημι, πρότερον καπακαίω. ὁ αὐτ.
Προκαταπίνω, πρότερον καπαπίνω.
Προκαταπίπτω, πρότερον καπαπίπτω. "Ταῖς ψυχαῖς προκαπαπίπτειν". χαίειν τὸ θάρρος-τὴν καρδιάν. Διόδ. Σικ. "Λόγοι πεισθαποὶ προκαπέπιπτον "εἰς τὴν Ῥώμην". κάθε λογὶς ἀγγελίαι - εἰδήσεις ἤρχοντο εἰς τὴν Ῥώμην. Πλούταρχ. Πομπ.
Προκαταπλέω, πρότερον καπαπλέω-δι' τοῦ πλοίου ἔρχομαι - καπεβαίνω.
Προκαταπλήττω, πρότερον ἐκπλήττω.
Προκατάρχομαι, τό. (προκατάρχομαι) ἡ πρὸ τῆς θυσίας γινομένη ἀπαρχή. πρόθυμα. ἀμφ.
Προκαταριθμέω, ῶ. πρότερον ἀριθμῶ.
Προκαταρκτικός, κή, κόν. ὁ πρότερον ἀρχόμενος ἢ προηγούμενος, ὁ προετοιμάζων, ὁ εἰς ἀρχὴν - εἰσαγωγὴν καὶ προετοιμασίαν αἰτίων. "Παίων προκαταρκτικός". ὁ μακρὰν τῆν προηγουμένην συλλαβὴν ἔχων. αἰτίαντας τοῦ, Καταληκτικός. Δημήτ. Φαλ.
Προκατάρξις, ἡ. τὸ προκατάρχεσθαι. ἡ πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον γινομένη ἀρχή. Πρώτη ἀρχή.
Προκαταρρήγνυμι, πρότερον κπαρρήγνυμι, καταρρήσσω, καπεδαφίζω-χαλῶ. "Τὰς γεφύρας προκαπερρήγνυμι." Δίων Κάσ.
Προκαταρτίζω, πρότερον καπαρτίζω - ἐκτελῶ-καπασκευάζω-ἐκπληρόω-φροντίζω. Ν. Δ.
Προκαταρτύω, πρότερον καπεδαμάζω-ἡμερόω - μετειάζω. "Τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ καὶ θυμοειδεῖς καὶ προκαπαρτύοντες". Πλούταρχ.
Προκατάρχω, πρότερον ἢ πρῶτος τοῦ ἄλλων ἐξουσιάζω-διατάζω-καπέρχω, ἀρχίζω ἢ ἔρχομαι πρότερον, προηγέμαι. Γαλην. 2) "Προκατάρχομαι τοῦ "ἱερῶν τινί". Θουκυδ. ά. 25. ἐν τῇ θυσίᾳ λαμβάνω μέρος ἐκ τῆ θύματος καὶ προσφέρω τῶτο εἰς τιμὴν τινός. ἀπαρχὴν ἐκ τῆ θύματος πρότερον προσφέρω τινί. ὁ Διόδ. Σικ. καὶ ἄλλοι, ἄλλως ἑρμηνεύσει τῶτο. "Προκατάρχομαι τῆς δίκης". ἀρχίζω ἐγὼ πρῶτος τὴν κατηγορίαν.
Προκατασκέπτομαι, πρότερον βλέπω-παρατηρῶ καὶ ἐξετάζω.
Προκατασκευάζω, πρότερον καπασκευάζω, προετοιμάζω.
Προκατασκευή, ἡ. ἡ πρότερον καπασκευή, προετοιμασία.
Προκατασκιρρόω, πρότερον κατασκληρύνω. ὅθεν "Ἀπέχθεια προσκατασκιρρωμένη". ἡ πρὸ πολλῆ τοῦ χρόνου σκληρὰ γνωμένη ἔχθρα, ἡ παλαιά. Ο'.
Προκατάστασις, ἡ. πρόκαπασκευή - προετοιμασία, ἡ προγεγονυῖα καπάστασις. Διον. Ἁλ. ὅθεν
Προκαταστατικὸς, κή, κόν. ὁ εἰς προετοιμασίαν καὶ εἰσαγωγὴν αἰτίων.
Προκαταστέλλω, πρότερον καπαστέλλω-καθησυχάζω-εἰς ἡσυχίαν φέρω. Εὐσάθ.
Προκατασρέφω, πρότερον καπασρέφω. "Τὸν βίον "προκαπασρέφειν". πρότερον καπαλύειν - τελειοῦν τὴν ζωὴν, ὅ ἐστὶ πρὸ καιρῆ-παράκαιρα ὑποθνήσκειν. ἀμφ.
Προκατασροφὴ, ἡ. ἡ πρότερον καπασροφή. "Προκαπασροφὴ" συμπακτικόν. "τῆ βίᾳ". ὁ πρὸ τῆ καιρῆ ἤτοι ὁ παράκαιρος θάνατος. Διογ. Λαέρτ.
Προκατασύρω, πρότερον καπασύρω-λεηλατῶ. Πολυβ.
Προκατασχέθω, ἡ, Προκατέχω. παύτὴν τὴν, Προκατέχω. Γρηγ. Ναζ.
Προκατατάχέω, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Φύσ. 165. ἡμαρτ. αὐτὶ τῆ, Προκαπαχέω.
Προκατατίθεμαι, πρότερον καπατίθεμαι - βάλλω ἐμαυτὸν κάτω - κάθημαι. "Τὸν λόγον προκατατίθεμαι". πρότερον ὑποτίλλω. "χάειν προκατατ." χάειν προδεικνύειν. Ἰώσηπ.
Προκατάυλησις, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 12. ἡ πρότερον γινομένη αὔλησις, ἡ πρὸς ὀρθὴν αὔλησιν προγινομένη ὑπὸ τῆ αὐλητῆ διὰ τοῦ αὐλοῦ προάσκησις καὶ προετοιμασία. Θεόφρ. Φυτ. Ἰσορ. δ'. 12.
Προκαταφεύγω, πρότερον καπαφεύγω.
Προκαταχράομαι, ῶμαι. πρότερον καπαχρῶμαι - κακῶς μεταχειρίζομαι. Δημοσθ.
Προκαταχρίω, πρότερον καπαχρίω.
Προκατεγγυάω, πρότερον κατεγγυάω-ἀρραβωνίζω.
Προκατέδω, Μ. εδομαι. πρότερον καπεδώω.
Προκατελπίζω, πρότερον ἢ πρὸ καιρῆ ἐλπίζω. Πολύβ.
Προκατεπείγω, πρότερον κατεπείγω.
Προκατεργάζομαι, πρότερον κατεργάζομαι - καπασκευάζω - ὑποτελῶ.
Προκατέρχομαι, πρότερον κατέρχομαι - καπαβαίνω, πρότερον ὑποστρέφω.
Προκατεύχομαι, προτίτερον κατεύχομαι. "Τῆς "ὄψεως προκατεύχεσθαι". πρότερον τῆς ὄψεως εὔχεσθαι ἤτοι προσεύχεσθαι ποιεῖσθαι. Ἰώσηπ.
Προκατέχω, πρότερον κυριεύω - λαμβάνω - δέχομαι.
Προκατηγορέω, ῶ. προτίτερον κατηγορῶ. μετὰ Γενικ. ὅθεν
Προκατηγορία, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη κατηγορία. Θουκυδ.
Προκατηχέω, ῶ. πρότερον κατηχῶ - διδάσκω. ὅθεν
Προκατήχησις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη κατήχησις, ἢ ἡ πρώτη κατήχησις - διδασκαλία.
Προκατοπτεύω, πρότερον κατοπτεύω. παύτὸν τοῦ,
Προκατόπτομαι, πρότερον βλέπω - θεωρῶ - ἐρευνῶ καὶ ἐξετάζω.
Πρόκαυμα, τό. τὸ προκεκαυμένον, ἡ τὸ προγεγονὸς καύσιμον ἢ καῦμα.
Πρόκειμαι, Μέλ. - κείσομαι. ἔμπροσθέν τινος κεῖμαι, ἕτοιμος εἰμὶ, παράκειμαι. Ἰλ. Ι. 91. "Ὁ-"πόσα πρόκειμαι". τὰ ἔμπροσθέν αὐτοῦ κείμενα βρώματα. Πρότερον ἄλλα τινὸς κεῖμαι. "Πρόκειται "τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη μεγάλα". Ξενοφ. Ἀνεμν. γ'. ε'. 25. Κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος εἰμί. "Πρόκειται εἰς "θάλασσαν". ἐκτείνεται μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκτεθειμένος - ὑποκείμενος εἰμί. "Πρόκειταί μοι "τὸ ζῆν". ὑποκείμενος εἰμὶ εἰς ζωὴν, ἢ διακεισμένος

ΑΡΧΑΙΟΣΤΗΤΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημοσία Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔστιν εἰς ἐμὲ τὸ ζῆν, ζῶ, ζωὴν ἔχω. "Σκοπὸς πρόκειται". ἔχομαι σκοπὸν, ἢ εἶναι σκοπός. "Σκοπὸς πρόκειταί μοι". ἔχω σκοπὸν, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ νὰ κάμωτι. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπειλοῦς. "Τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα". "Ἄθλα πρόκειται τοῖς νικῶσι". Ξενοφ. Κυρου. β'. γ'. 2. καὶ ζ'. ά. 13. ἕτοιμα ἢ διωρισμένα εἰσί. "Τὸ προκείμενον". τὸ ἔμπροσθεν κείμενον πρᾶγμα, τὸ ὑπὲρ οὗ ὁ λόγος.

Προκέλευθος, ὁ, ἡ. ὁ προηγούμενος τῆς ὁδοῦ, ἡγεμών. ὁ προέχων, πρόδρομος. Νόν.

Προκέλευσμα, τό. τὸ προηγούμενον ἢ τὸ προηγούμενον κέλευσμα. ὅθεν

Προκελευσματικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς προκέλευσμα ἀνήκων. ἐν τῇ Μετεικῇ "Προκελευσματικὸς ῥυθμὸς, ποῦς". ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συνιστάμενος.

Προκελεύω, Μ. εὔσω. κὴ, Προκελέω, ἐπὶ τοῦ πρόσω χωρεῖν κελεύω, παρορμῶ, προτρέπω.

Προκενεαγγέω, ῶ. πρότερον κενεάω τὰ ἀγγεῖα καὶ τὸν στόμαχον, ὅ ἐστι, δεῦ φαγω, ἀλλὰ νηστεύω πρότερον ἵνα μὴ τότε κενωθῶσι τὰ ἀγγεῖα. Ἱπποκρ.

Προκενόω, ῶ. πρότερον κενεάω - ἀδειάζω - εὐκαιρότω.

Προκεντάω, ῶ. ἐπὶ κεντημάτων χειρίζωτι. ὅθεν

Προκεντήματα, τά. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 107. αἱ πρὸ τῆς οἰκοδομῆς ἑτοιμασίαι. παρὰ Κλήμεντ. "Οἷον τὸ προκείσιμα τοιοῦτοι ἔσονται οἱ ἐκλεκτοί". παράδειγμα, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός. ἔστιν ἄρα ἴσον τῷ, Προχάραγμα, ἢ, Προχαράττω.

Προκέφαλος, ὁ, ἡ. ὁ ἔμπροσθεν κεφαλὴν κορυφὴν ἀρχὴν ἔχων. ἐν τῇ Μετεικῇ "Στίχος προκέφαλος". λέγεται ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβή.

Προκηδομαι, φροντίζω. "Τινός". φροντίδα ἔχω τοῦ τινος. Πλούταρχ.

Προκηραίνω, (Ζήτ. Κηραίνω) φροντίζω, μεριμνῶ, φροντιστικὸς εἰμὶ ὄνειρον. Μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. Τραχ. 29.

Προκήρυγμα, τό. ὃ κηρύττεται πρότερον, ἀγγελία - ἔδικτον πρότερον γινόμενον - διδόμενον.

Προκηρυκεύομαι, ἐπὶ τοῦ κήρυκος γνώσεν ποιῶ - εἰδοποιῶ πρότερον. Ἡσαΐας.

Προκήρυξ, υκος, ὁ. ὁ πρότερον κήρυξ πεμφθεὶς, ἢ ὁ πρότερον κηρύττων. ἀμφ.

Προκηρύσσω, καὶ -ύττω. Μ. ξω - πρότερον δημοσίως κηρύττω - γνωστὸν ποιῶ ἐπὶ τοῦ κήρυκος.

Προκιθάρισμα, τό. τὸ πρότερον γινόμενον πρὸς ἑτοιμασίαν κιθάρισμα, πρόβασμα. Γραμμ.

Προκινδυνεύω, Μ. εὔσω. πρότερον κινδυνεύω ἢ ἔμπροσθεν βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. μάχῃ τινὰ κινδυνεύω, μετὰ κινδύνου ὑποφασίζω αὐτῇ. "Προκινδυνεύει τινός". βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον ἵνα βοηθήσῃ καὶ ὑπερασπισθῇ τινά. Ὁ Θωκυδ. ά. προσέθηκε τῷ Δοτικῷ "Βαρβάρῳ". αὐτὶ τοῦ, Βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον ἐναντίον τῆς Περσῶν ὑπὲρ τῶν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίων.

Προκινέω, ῶ. ἐπὶ τοῦ πρόσω χωρεῖν ποιῶ. ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν κινῶ - φέρω. Ξενοφ. Κυρου. ά. δ'. 23. Προτρέπω, παρκινῶ, παρορμῶ. Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 3. Μέσως, "Προκινοῦμαι". ἐπὶ τοῦ πρόσω χωρῶ, προόδους ποιῶ, κινοῦμαι ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν, προβαίνω, προχωρῶ. Ξενοφ. Κυρου. ά. δ'. 23. "Εἴδην τὴς Μήδης προκινηθεῖσας". παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιζ'. 19. "Προκινῶν τὸν μάχλον". ἡμαρτ. αὐτὶ τοῦ, Προκείνων.

Προκιχρᾶ, πρότερον δανείζω. Γλωσσ.

Προκλαίω, πρότερον κλαίω.

Προκλασὸς, ὁ, ἡ, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν κεκλασμένος (τσακισμένος) Εὐσάθ.

Προκληδονίζομαι, πρότερον κληδονίζομαι ἢ προφητεύω. Ἰώσηπ. π. Ἰουδ. γ'. ὅπου ὁ Σουΐδ. Προσκληδονίζομαι, ἡμαρτ. ἀφέγγωσε.

Πρόκλησις, ἡ. κλῆσις ἐπὶ δίκῃ. Ζήτ. Προκαλέω. ἀπαίτησις, τὸ πρὸς ἑαυτὸν καλεῖν τινα, πρὸς ἄμιλλαν παρακίνησις, προτροπὴ, πρόβλημα. Λεξικ.

Προκλητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ προκαλῶν, πρὸς ἑαυτὸν καλῶν τινά. ὁ εἰς πρόκλησιν ἀνήκων, ἐγερτικὸς, παρακινητικός. Διοσκορ. ά. 104. "Οὖρον προκλητικὸς".

Πρόκλητος, ὁ, ἡ. ὃς προεκλήθη, ὃν προεκάλεσέ τις εἰς ἄμιλλαν, ὃν διήγειρε - παρεκίνησέ τις. ὁ Ἡσύχ. ἡρμήνευσε δίχα τοῦ, Πρόθυμος.

Προκλίνω, πρότερον τῆς ἄλλων ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κλίνω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 201.

Προκλίτης, ὁ. (κλίνω) ὁ τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ ζαπέζῃ ἔχων. ὁ τῆς ἑστιάσεως πρωτοστάτης. Πολυδ.

Πρόκλυτος, ὁ, ἡ. Ἰλ. Υ. 204. "Πρόκλυτα ἔπεα". τὰ ὑπὸ τῆς πρεσβυτέρων πεφημισμένα, παλαιὰ, προφημισμένα, προκεκασμένα, λόγοι τῆς προπατόρων, παλαιοὶ λόγοι ἢ μῦθοι.

Προκλύω, πρότερον ἀκούω - πυνθάνω.

Προκνήμιον, τό. (κνήμη) τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μέγα ὀστοῦν τῆς κνήμης. πύπος τὸ ἐξωτερικὸν καὶ λεπτότερον, Παρακνήμιον, λέγεται.

Προκνημὶς, ίδος, ἡ. Πολύβ. ς'. 23. καὶ Πολυαιν. ς'. δ'. 2. κάλυμμάτι τῆς κνήμης, οἷον π. χ. τὰ μέχρι τῆς γονάτων φαινόμενα ὑποδήματα.

Προκνὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ἰχάδων, ὃ ἐστὶν ἐξηραμμένων σύκων. Ἀθήν. ι'. δ'. 18. ὁ Ἡσύχιος, Φώτιος, καὶ ἄλλοι γράφουσι Πρόκνις, Πρόκεις, Πρόσκνις, καὶ Προκεὶς.

Προκοίλιος, ὁ, ἡ. πρὸ τοῦ, Προγάστωρ. ὁ μεγάλην καὶ ὀγκώδη ἔχει δηλ. τὰ ἔξω ἐκτεταμένην ἔχει ἐξέχουσαν τὴν κοιλίαν ἔχων. "Προκοίλιον", τό. αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας. ποιοῦσι ὄγκον κοιλίας ἔχουσιν οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἄνθρωποι.

Προκοιμάομαι, ῶμαι. ἔμπροσθεν ἢ πρότερον κοιμῶμαι.

Προκοιτέω, ῶ. πρόκοιτος εἰμὶ, ὅ ἐστὶν ἔμπροσθεν τῆς κοίτης ἐσάμενος παραφυλάττω. ὅθεν

Προκοιτεία, καὶ, Προκοιτία, ἡ. προφυλακὴ, ἢ ἔμπροσθεν τῆς κοίτης - τοῦ οἴκου - τοῦ στρατοπέδου ἐσαμένη φυλακή.

Προκοίτιον, τό. ἡμαρτ. ἀντὶ γν. ἐκ Πλινίου (Ἐπιστολ. ιζ'. 10.) αὐτὶ τοῦ, Προκοιτῶν. τὸ πρὸ τῆς κοίτης δωμάτιον.

Πρόκοιτος, ὁ. (κοίτη) ὁ ἔμπροσθεν τῆς κοίτης - τῆς οἴκου - τῆς στρατοπέδου κοιμώμενος καὶ φυλάττων τὴν τῆς νυκτὸς φυλακήν. προφύλαξ. Πολύβ. ι'. 10.

Προκοιτῶν, ὁ. Ζήτ. Προκοίτιον.

Προκολάζω, πρότερον κολάζω - τιμωρῶ.

Προκολακεύω, πρότερον κολακεύω.

Προκόλπιον, τό. τὸ πρὸ τῆς κόλπου βαλλόμενον εὔδυμα, ἢ τὸ καλύπτον τὸν κόλπον μέρος τοῦ ἐνδύματος. Θεόφρ. Χαρακτ. ς'. 4. καὶ κβ'. 2.

Προκομία, ἡ. πρὸ τοῦ, Προκόμιον. Αἰλιαν. Ζώ. Ἰσορ. ις'. 10.

Προκομιδὴ, ἡ. τὸ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φέρειν - καμίζειν, προσφορὰ, ἀναφυή. Παυσάνιαν.

Προκομίζω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φέρω - κομίζω. πρὸ καιροῦ φέρω, προσφέρω, ἀναφύω, ἀναβλαστάω.

Προκόμιον, τό. ἢ ἔμπροσθεν τῆς μητρὸς κριμαμένη κοίμη εἴτε εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰς ἵππους (τσιαμπᾶς, Τυρκ.) Ξενοφ. ά.) Φοινίκη, Παιονία, (περι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΥΧΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλεούν

ρύκα) αἱ προδηταὶ τείχες εἰς σολισμὸν τῆς κεφαλῆς τῆσ τε γυναικῶν καὶ Περσῶν. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 523. "Ἰαπύγωντε τὸ ἦθος - πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐνζιψάμβυοι, καὶ προκόμια ἐπείθετα λαβόντες, κ. τ. λ." παρ' Ἀριστ. Οἰκον. β'. 14. φαίνεται ὅτι αἱ εἰς προκόμια ὑπηδεῖαι αὗται τείχες ἀπητοῦντο ὑπὸ τῆσ Περσῶν παρὰ τῆσ Λυδίων ὡς φόρος-τέλος. Ζήτει ἐν τῷ, Πώγων.

Προκομιστὴς, οῦ, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Προσκομιστής.

Προκοπὴ, ἡ. (προκόπτω) ἡ πρόοδος, πρόβασις, προχώρησις, ἡ διὰ τὰ πρόσω - διὰ τὰ ἔμπροσθεν χώρησις εἰς τὴν ὁδόν. "Ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προ"κοπῆς". Πλούταρχ. Μεταφορ. Πρόοδος, αὔξησις, διάδοσις, Φίλ. "Προκοπὴ διὰ τὸ χεῖρον, ἢ, διὰ τὸ βέλ"τιον". ἐκ τοῦ

Προκόπτω, ὡς Ἐνεργητ. παύτων τῷ, Προελαύνω, διὰ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, διὰ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ-φέρω, διὰ τῆς σφυρηλασίας ἐκτείνω, ὁξαπλόω-μακρύνω. ἐντεῦθεν Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Ἐπιδίδωμι, προόδῳ ποιῶ. Ἡρόδοτ. α'. 190. "Ἀγωνέρω ἑδὸν τῆσ πρηγμάτων προκοπομένων". ὅστις αὐτὶ τούτου ἐν γ'. 56. λέγει· "Ἐς "τὸ πρόσω ἑδὸν προεκόπτετο τῆσ πρηγμάτων". ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ· "Τὰ πράγματα δὲν ἐπροκόπταν, δὲν ὑπήγαινον ἐμπροσθά. δὲν ὑπήγαινον παραπάνω. Παρὰ Θουκυδ. (Z. 56.) κεῖται ἄνω· "Τῷ ναυτικῷ μέγα "μέρος προκέψαντες". αὐξήσαντες, ὁξαπλώσαντες. 2) Σαυήθως δὲ Οὐδετέρ. αὐτὶ τοῦ, Προχωρῶ, διὰ τὰ πρόσω (ἤτοι ἐμπροσθά) ὑπάγω, προβαίνω, διέρχομαι, παράγω, (κόπτω ἐμπροσθά). Χίων ἐν Ἐπιστ. "Ὡς δὲ τειάκοντα πυγαδίας ἀπ' αὐτῆς προεκό"ψαμεν δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε". ἀφ' ἧς ἐπεράσαμεν ἐμπροσθά, ἀφ' ἧς ἐκάμαμεν τειάκοντα σάδια δρόμου, ἀφ' οὗ ἐπεράμεν τόσον δρόμον. ὅτω καὶ τό "Διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντι κατέλαβε". σημαίνοντα - διερχόμενον ἀπὸ τῆς λεωφόρου αὐτάμωσεν αὐτόν. ἐντεῦθεν Μεταφορικ. Προόδῳ ποιῶ, αὐξάνω, ἄλλως δὲ ἡ, Ἐπιδίδομαι, λέγεται, μετὰ τῆς Ἐν, Ἐπὶ, Πρός. "Προκόπτειν ἡλικίᾳ". αὐξάνειν κατὰ τὴν ἡλικίαν, κ. τ. τ. Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ἐν τῇ φράσει· "Ἡ νὺξ προέκοψεν". ὅσον αὐτὶ παύτης ἄλλοι "Πολὺ τῆς νυκτὸς πρόσβη" λέγουσιν. ὁ Ἡρόδοτ. θ'. 44. αὐτὶ τούτου, "Πρόσω τῆς νυκτὸς προελή"λαυνε", εἶπε.

Προκοσμέω, ῶ. πρότερον ἡ ἔμπροσθεν κοσμέω. ὅθεν

Προσκόμημα, τό. τὸ πρὸ τῆσ ἄλλων ἐσάμβυον σῶμα ὡς κόσμημα. ὁ ἔμπροσθεν κόσμος - στολισμός. Διογ. Λαέρτ. ἐν Προοιμ. Λογγῖν. μγ'. 3. Ἐπιγραφ. Χανδλερ. 20. ὅπου, Προσκόσμημα, κεῖται.

Προκόσμιος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ τῆ κόσμω ὤν, παλαιότερος - ἀρχαιότερος τῆ κόσμω - τῆς δημιυργίας. 2) "Προκόσμια, τὰ σολισμός τις ἔμπροσθεν βαλλόμενος. Πλούταρχ.

Προκοστὶς, ἡ. ἡ πρὸ τῆς κεφαλῆς τείχωσις, ἡ χάλιν. παύτων τῷ, Προκόμιον.

Προκρατέω, ῶ. πρότερον κρατῶ.

Προκρεμαννύω, πρότερον ἡ ἔμπροσθεν κρεμάω.

Πρόκριμνος, ὁ, ἡ. κριμνώδης διὰ τὰ ἔμπροσθεν. Ἰώσηπ.

Πρόκριμα, τό. ἡ πρότερον γινομένη ὑπόφασις - κατηδίκη. ἐκ τοῦ

Προκρίνω, πρότερον κείνων ὑποφατίζω, δίκας κείνω, δίκαις χωείζω. "Μάχην διὰ ἱππέων προεῖδε", ἡ μάχη ἀπεφασίδη διὰ τὴν ἱππικὴν ἐρκαδίμαχος πρὸ τῶ νὰ φθάσῃ τὸ πεζικόν. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 19. ὅπου ἐγὼ, Προκινδύνευσε. 2) Διὰ τῆς κείσεως καὶ ὑποφάσεως τινὸς προτίμησιν δίδωμι, ὁ ἐστὶ, Προτιμῶ. "Προκείνειν "τινὰ τινός". προτιμᾶν τινὰ ὑπό τινος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐκλέγω τινὰ τῶν ἄλλων. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. α'. 17. καὶ ἀλλαχῆ.

Πρόκρις, ἡ. Ζήτ. Πρόκνις.

Πρόκρισις, ἡ. τὸ προκείνειν, ἡ πρότερον γινομένη κείσις καὶ ὑπόφασις-κατηδίκη, ἡ δίκαισις, χωεισμός. 2) Προτίμησις, ἐκλογή.

Προκριτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πρόκεισιν ἀνήκων. "Προκειτικόν, τό". ἐν τῇ μετεικῇ εἶδος σίχων ἢ μέζων, ὡς τὸ, Προσωδιακόν. Πλούταρχ.

Πρόκριτος, ὁ, ἡ. (προκείνω) ὃν τῶν ἄλλων προέκειτον, ὁ προκειθείς, προτιμηθείς, ἐκλελεγμένος ἢ ἐκλεκτὸς, ὁξαίρετος, πρῶτος-προεστὼς-ἄρχων δι' ἐκλογῆς.

Πρόκροσσος, ὁ, ἡ. (κρόσσα) Ἡρόδοτ. δ'. 152. διά τινος χαλκίνου ἀγγείου. "Πέριξ δὲ αὐτοῦ γεγυπῶν κεφαλαὶ οἱ πρόκροσσοί εἰσι". ὁλόγυρα αὐτὸ ἐστᾶσι ὡς κρόσσαι ἐσκαλισμέναι αἱ τῶν γεγυπῶν κεφαλαί. Ὁ αὐτ. ἐν Ζ. 188. "Ἄλλαι δὲ (τῶν νεῶν) πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον καὶ ἐπ' ὀκτὼ νέας". Οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδ. Ξ. 34. "Τῷ ῥα προκρόσσαι ἔρυσαν καὶ "πλῆσαν ἁπάσης ἠόνος σῆμα μακρόν". ὅπου ἑρμην. ἐμὲ τοῦ, Ἐπαλλήλως, ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις κλιμακηδὸν ὡρμισμέναι ἢ νεωλκημέναι θεσξοειδῶς. παρὰ τοὺς Κρισσεῖς, ὡς κεφαλὰς καὶ ἀρχὰς τῶν ὀστίων, ἔτι δὲ καὶ τῶν τειχῶν λέγουσι. παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ "Πρόκροσσαι εἰς πόντον". τὸ μετὰ τῆς πρώρης ὀρθῶς ἀνάγεσθαι εἰς τὸ πέλαγος. ὁ Ἀγαθοκλῆς παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 30. λέγει· "Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ὁξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν εἰροπρόμων πρόκροσσοι φερόμβυοι διὰ τὸν κίν"δυνον". ὅπου φαίνεται ὅτι κεῖται μεταφορικῶς αὐτὶ τοῦ, Ἀντικέφαλοι, Ὀρθῶς, κατ' εὐθεῖαν, κατακέφαλα. ὁ Δημόκριτος παρὰ Θεοφράστῳ περὶ ἀνοίης· "Σιωπέσεις δ' ἀφελεῖς, ἀλλὰ πρόκροσσαι". ὅτω καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 606. "Ἀκανθαι πρόκροσσαι". σιχηδὸν, κατὰ πύξιν, ἡ μία κατόπι τῆς ἄλλης πυκναὶ εἰς μίαν πύξιν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· "Ἠὲ "κροσσὸν, λοξόν".

Προκρούω, (καὶ Δωεικ. Προκρόω) ἐλαύνω - ἐκτείνω - τανύω - ὁξαπλόνω διὰ τῆς κρύσεως· πρόων-κτυπῶν τι ἐκτείνω αὐτό. Προελαύνω διὰ τῆς σφυρηλασίας, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν "Προκρύστης", δαμάσης, κλέπτης καὶ λῃστὴς, ὅσις δικαίως ἐκτείνει ἢ τυραννεῖ τὰς ὁδοιπόρους· παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1017. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 11. 2) Πρότερον σιωπισιάζομαι σαρκικῶς μετά τινος γυναικός, πρότερον ὁμοφθείρω γυναῖκά τινα. "Πρόκρουον ποτὰ κάλα". Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1252. αὐτὶ, Πρόκρουσον, ἐκτύπουν ἐπαίω εἰς τὰ πλοῖα.

Προκτίζω, πρότερον κτίζω.

Προκυβερνάω, ῶ. πρότερον κυβερνῶ. Πολυδ.

Προκυλινδέω, διὰ τὰ πρόσω ἢ ἔμπροσθεν κυλίω. Μέσ. Προκυλινδοῦμαι, πίπτω εἰς τὰς πόδας τινὸς καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ ἢ προσκυνῶ αὐτόν. "Προκυλιν"δεῖται τινί". Ἀριστοφ. Ὀρ. 501.

Προκυλίνδημα, τό. τὸ ἔμπροσθεν τινὸς ἢ διὰ τὰ πρόσω κυλιόμβυον. τὸ ἔμπροσθέν τινος κυλίεσθαι ὁ ἐστὶ, πίπτειν εἰς τὰς πόδας αὐτῶ. Σωσίφ.

Προκυλίνδω, κὴ, Προκυλίω, παύτων τῷ, Προκυλινδέω. Ἰλ. Ξ. 18. "Προκυλίνδεται ἠϊόνεσσι", προσωπίζω κυλίεται, διὰ κύματος.

Προκύλισις, ἡ. ἡ διὰ τὰ πρόσω ἢ ἔμπροσθεν τινὸς κύλισις, τὸ μετὰ ἱκεσίας πίπτειν εἰς τὰς πόδας τινός, τὸ διὰ γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν καὶ ἱκετεύειν τινά. ἐκ τοῦ

Προκυλίω, κὴ, Προκυλίομαι, Μέσ. παύτων τῷ, Προκυλινδέω.

Προ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προκυμαία, ἡ. ἡ, Προκύμαια, τά. καὶ, Προκυμάτιον, τό. καὶ, Προκυμία, ἡ. ἴσα εἰσὶ τῷ, Κυματωγή. οἰκοδομήτις ἢ τοῖχος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ πρὸ τῦ λιμένος, ἵνα δι' αὐτῆς ἄγνυται, καὶ ἐμποδίζηται ἡ ὁρμὴ τῦ κυμάτων. 2) Ἰώσηπ. ἀρχ. ι'. 9. καὶ Ἡσθ. πολ. ά. 17. ἡ συνήθεια ἐκφράζει καὶ τοῦτο ἀρκετά, Μόλος.

Προκυνεῖν, ταὐτὸν τῷ, Προϋλακτεῖν, ὅπ Κυνός, ὅταν ὑλακτῇ-γαυγίζῃ πρωτᾶ νὰ εὕρῃ τὸν λαγόν. Ζήτ. Ἔκκωφος. Πολυδ.

Προκύπτω, Μ. ψω. ὑπερέχω, ὑπερέχω τῦ ἄλλου. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Κλίνω-κύπτω ἐμαυτὸν ὅπ πὸ ἔμπροσθεν ὑπό τινος ὑψηλᾶ τόπε κ' βλέπω, κύπτω ἐμαυτὸν ἔμπροσθεν τινός, σκύπτω τὸν κεφαλόν μου, προσκινῶ. ἐκβάλλω τὸν κεφαλόν με ἔξω καὶ κύπτων βλέπω, ἐκβάλλω τὸν κεφαλόν με ἀρκετᾶς ὀυείδες (ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ βλέπω κάτω). καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Ἐκπηδῶ, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερὸν ἢ πρόσωπον ἔρχομαι. ἀναβλαστάνω, ἐκφύομαι. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. β'. 1. λέγεται Προκύπτειν τῆς πόλεως". αὐτὶ τῦ, Προεξαίρω, ὅπ τινος Κυφᾶ (καμπύρη).

Προκυρόω, ῶ. πρότερον κυρόω-βεβαιόω.

Προκύων, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προλαχών. ἀμφ. αὐτὶ τῦ, Πρώτη μοῖρα, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ τῦ Σουΐδα.

Προκώμιον, τό. (κῶμος) τὸ πρὸ τῦ κώμε ἢ πρὸ τῦ ὕμνε ἀσόμενον πρόσωμα. Πίνδαρ. Νέμ. δ'. 17.

Πρόκωνα, καὶ, Προκώνια, τά. παρ' Ἱππακρ. τὰ ὀξ ἀφρύκτων κειθᾶν ἄλυρα. Πολυδ. ζ'. 77. Γαλλικ. "Ἄλφιτα προκώνια, τὰ πρὸ τῆς τῦ κώνε πάσεως, τυρίζειν ἐκ τῦ νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γάρ τις ἐν τοῖς ἄλωσιν ἔτι καὶ νῦν ἵστατο, ὃν μάλιστα ἐν ταῖς ἐπόμβροις χώραις ξύλον ὀρθὸν, ἐφ' ᾧ σωρεύονται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς. ὁ Ἱπποκρ. καλεῖ ἔτι αὐτὰ καὶ, "Πυρὸς προκωνίας".

Πρόκωπος, ὁ, ἡ. (πρὸ, κώπη) ἡ τῆς κώπης λαβή. "Ξίφος πρόκωπον". ὁ κρατεῖ εἰς χεῖρας τις ἕτοιμον ἀρκετᾶ νὰ κόψῃ, (ἀπαθῆ ξεγυμνωμένον). Ἔτι δὲ "Πρόκοπος". ὅπ ἀνθρώπου ὅστις κρατεῖ ποιητρόπως εἰς χεῖρας τὸ ξίφος, ξιφήρης, ἀρέχειρος, ἕτοιμος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1663.

Προλαβή, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λαβή. Πολυδ.

Προλαγχάνω, πρότερον λαγχάνω, ἢ ἀρκετᾶ τῦ λαγχᾶ λαμβάνω.

Προλάζομαι, ῶμαι, Προλάζυμαι. Εὐσεπ. Ἰων. 1027. πρότερον λαμβάνω-πέρνω-δέχομαι.

Προλάκκιον, τό. ὁ ἐμπροσθεν τινὸς λάκκος, λάκκος ἐν τῇ γῇ. μικρὸς λάκκος ἐμπροσθεν μεγαλητέρου ἄλλε τινός. Ἀεισσσθέλ.

Προλαλέω, πρωτότερον λαλῶ-λέγω. Εὐσάθ.

Πρόλαλος, ὁ, ἡ. ὁ προλαλῶν ἐν τῷ λέγειν, φλύαρος. Σουΐδ.

Προλαμβάνω, πρώτερον λαμβάνω, λαμβάνωτι πρότερον ἄλλε τινός, ὃ ἐστὶ, λαμβάνωτι πρωτᾶ νὰ τὸ λάβῃ ἄλλος τις. 2) Φθάνω, φθάνω λαβεῖν, πρωκαταλαμβάνω, πρωφθάνων ὑπερβαίνω-ὀξαπεργῶ τινά. Ξενοφ. Κυνηγ. ι'. 19. ς'. 19. ζ'. 7. "Ἐπειδὰν προλάβῃ "ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ". καὶ ὅπ τῆς Κυνῶν" "Ἐὰν πο"λὺ πρωκεκληφυῖαι ὦσι". 3) Πρὸ-πρόπτωτι πρότερον. "Βέλτιόν γὰρ ὑμῶν τοῦτο προλαβεῖν". Δημοσθ. "Ὅσα τῆς πόλεως προλάβοι πρὸ τῦ τὰς ἔρκης ὑποθωμῶσα". ὁ αὐτ. "Προσληφόμενα τι τῷ πραγμάτων ἐκ "τῦ αὐτόθεν ἤθους". ὁ αὐτ. αὐτὶ τῦ, Ἐνθυμοῦ-λέγειν τι ἐκ τῷ προγεγονότων πραγμάτων. "Ἂν ἕτερος "τῷ λέγῃ προλάβωσιν ὑμᾶς". ὁ αὐτ. ἂν ἄλλοι προφθάσωσι καὶ ὁμιλήσωσι πρότερον μετ' ὑμῶν, ἢ λάβωσιν ὑμᾶς εἰς τὸ μέρος τῶν. "Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκού"σητε, κείνατε, καὶ μὴ πρότερον προλαμβάνετε". ὁ αὐτ. ὅταν ἀκούσητε ὅλα τότε κείνατε καὶ ἐχὶ πρότερον· μὴ πρότερον κείνατε, μηδὲν πρόκειμα ποιήσητε. "Προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος τὴ ῥιζώσει". Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. "Προλαμβάνειν τῷ αὔξησιν ταῖς ὑδίαις". ὁ αὐτ. ἀρχίζειν τῷ αὔξησιν πρότερον". "Οὐδεὶς γὰρ προέλαβε παῖσαι". οὐδεὶς ἐσοχάθη πρότερον, ὅτι δυσκολον ἦτον νὰ παίσῃ· ὅτι ἤθελε παίσῃ. Ἱπποκράτ. ὅθεν Μεπχ. "Οἱ προλαβόντες". οἱ προγεγονότες, οἱ προηλικέστεροι, οἱ προπάτορες, οἱ ἀρχαῖοι. καὶ "Προειλημμένα, τά". τὰ πρότερον γεγονότα, τὰ πρότερον συμβεβηκότα. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

Προλάμπω, πρότερον πρὸ τῆς ἄλλου ἢ ἔμπροσθεν λάμπω-φωτίζω.

Πρόλαχος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προλαχών. ἀμφ. αὐτὶ τῦ, Πρώτη μοῖρα, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ τῦ Σουΐδα.

Προλεαίνω, πρότερον λεαίνω-ξέβω-λεῖον ποιῶ.

Προλέγω, Μ. λέξω. πρότερον λέγω-δηγοῦμαι-γνωσὸν ποιῶ. προπέτερα λέγω τι. Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ζ'. 2. "Προλέγομεν ὑμῖν-ἀπίσω ἀπὸ τῆς χώρας". 2) Προφητεύω. 3) Πρὸ τῆς ἄλλου ἐκλέγω-ξεκλέγω-ἐκλογὴν ποιοῦμαι. Ἰλ. Ν. 689. "Οἱ Ἀθηναίων "προλελεγμένοι". προεκλελεγμένοι. παρὰ Πινδάρ. Νέμ. β'. 28. "Ἐξοχώτατοι προλέγονται". αὐτὶ τῦ, Λέγονται πρὸ τότε γνωρίζεσθαι.

Προλείπω, προβαίνων ἀφίημι ἄλλες κατόπι, ὑπάγω ἐμπροσθὰ κ' ἀφίνω τὰς ἄλλας κατόπιμε ἔρχεσθαι. Ἀφίημι, παραπτῶ, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ εἰς θλῖψιν καὶ ἐσνοχωρίαν ἢ κίνδυνον. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς παραπτῶ-ἀφίνω. Ἰλ. Ρ. 275. Οὐδιτέρ. αὐτὶ τῦ, Προεξέρχομαι, ἢ Προεξερχόμενος μόνος ἔξω, βραδύνω, ἀργοπορῶ. Θουκυδ. Παρ. Εὐσεπ. Ἐκ. 438. αὐτὶ τῦ, Λειποθυμῶ, πίπτω εἰς λειποθυμίαν, ἐκλείπω, ὑποψύχω.

Προλεπτύνω, πρότερον λεπτύνω-λεπτὸν ποιῶ.

Προλεσχηνεύω, πρότερον λεσχηνεύω-ὁμιλῶ. Ἡρόδοτ. ς'. 4. "Περσέων ἔπεμπε βιβλία, ὡς προλελε"σχηνευμένων αὐτῷ ὑποτάσιος πέρι". ὡς προλεσχηνευόντων-προειρηθέντων.

Πρόλεσχος, ὁ, ἡ. (λέσχη) ταὐτὸν τῷ, Πρόλαλος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 215.

Προλευκαίνω, πρότερον λευκαίνω.

Προλευσσω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν μου βλέπω.

Πρόλημμα, τό. (προλαμβάνω), ὁ λαμβάνοντις πρότερον, τὸ ὡς προόδοσις λαμβανόμενον. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πλεονέκτημα, πρόοδος, κέρδος, ὄφελος. "Πρόλημμα ποιῶν ἐδεῦ Φιλίππῳ". Πολυβ. ιζ'. 10.

Προλημματίζω, Ἀπολλών. συντάξ. ά. σελ. 13. πρότερον ὡς λῆμμα λαμβάνω, προτίθημι.

Προληνιον, τό. τὸ πρὸ τῦ ληνοῦ δοχεῖον. Ο'.

Προληπτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ.—κῶς. ὁ προλαμβάνων, προκαταλαμβάνων, κ' ὁ προκατειλημμένος, κυριευμένος ὑπὸ προλήψεων.

Πρόληψις, ἡ. τὸ προλαμβάνειν, πρότερον λαμβάνειν-πέρνειν-ἢ ἁρπάζειν-αἴρειν. τὸ πρότερον ἔρχεσθαι-προφθάνειν-προβαίνειν-προξέχειν-προκαταλαμβάνειν, προκατάληψις. πρότερον ποιεῖν τι. Μεταφορ. ἡ προέχουσα-ἢ πρότερον γινομένη ἰδέα-γνῶσις, καθολικὴ ἰδέα τοῦ τινος, συμπέρασμα, γνώμη, δόξα, συ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

χασμός, εἰκασία. Πολύβ. Σκοτεινὴ καὶ συγκεχυμένη ἰδέα τοῦ τινος πράγματος, ὡς π. χ. ἡ τοῦ Θεοῦ ἐμφυτος γνῶσις. Κικέρ. Acad. β'. 10. Natura Deor. ά. 17. Notiones insitae. καθόλου δὲ, Ἔννοια, Ἐνθύμημα, Ἰδέα τοῦ τινος πράγματος. Δόξα ἀλόγως ἀφικατειλημμένη· ἔτι δὲ καὶ τὸ καπακυειδέσθαι ἀκείτως τοῦ τινος, Δόξαν τινὰ μὴ δεδικαιωμένως ἔχειν. Παρ' Ἐπικτ. ἡ δι' ἀπάτης αἰσθήσεων ληφθεῖσα - ὑποκατασταθεῖσα ἰδέα πράγματός τινος. Παρὰ Πλουτάρχ. ἢ αὐτὶ τοῦ, Τὸ πλῆθος, ἔτι καὶ τὸ, Προλαμβάνειν, αὐτὶ τοῦ, Τὸ προλαμβάνειν τὸν καιρόν.

Προλιμβεύομαι, ταὐτὸν τῷ, Προτενθεύω. Σχόλ. Αἰσχιφ. Νεφ. 1202.

Πρόλιμνα, ἡ. ᾱ, Προλιμνὰς, ἡ. Ἀπολλ. Ζώ. Ἰχθ. ς'. 14. καὶ Ἐτυμολογ. ἐν Λ. Φυξίνος. ἡ ὑπὸ ποταμοῦ ἐσχηματισμένη λίμνη. ὁ Ἀπολλόδωρος λέγει ὅτι "Προλιμνὰς ποταμῶν ᾱ λιμνῶν". ἄρα τὰ πρὸ τοῦ ποταμοῦ ἢ λίμνης τινος ἰσάμβια ὕδατα.

Προλιμοκτονέω, ῶ. πρότερον δι' ὑπὸ λιμνῆ ὑποκτείνω-κάμνω πρότερον διὰ τῆς πείνας ἢ ἀποθνήσκω τις.

Προλιχνεύω, ταὐτὸν τῷ, Προτενθεύω. Σχόλ. Αἰσχιφ. Νεφ. 1202.

Προλόβιον, τὸ. τὸ προέχον ἢποι ἐξέχον μέρος τοῦ λοβοῦ, ἢποι τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ὠτός.

Πρόλοβος, ὁ, ἡ. γεγράφεται ἔτι καὶ, Πρόβολος, ἄλλως δὲ καὶ Προηγορεών, λέγεται. (ἀγκάσα) Ἀπολλόδωρος. Ζώ. Ἰχθ. β'. 12. "Οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, εἶον ἀλεκτρυόνες, φάσσαι, πέρδικες. Ἔχει δὲ ὁ πρόλοβος δέρμα κοίλον καὶ μέγα, "ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἀπέπτως ἐστίν".

Προλοβώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προλόβου ὤν, ὅμοιος προλόβοι.

Προλογίζω, Μ. ἰσω. πρόλογον λέγω, ἐν τῷ προλέγω ὁμιλῶ, πρότερον ἢ πρώτος τῆς ἄλλων ὁμιλῶ. 2) Προλογίζομαι, συλλογίζομαι-σχοινίζομαι πρότερον. Σιμπλίκ. ἐκ τοῦ

Πρόλογος, ὁ. ὃ λέγεται πρότερον, τὸ πρὸ τοῦ κυρίως λόγου λεγόμενον, τὸ ἐν ἀρχῇ τινὸς ὡς εἰσαγωγὴ λεγόμενον, συνήθες εἰς τὴν παλαιὰν Κωμῳδίαν καὶ Τραγῳδίαν. Ἡ πρὸ τῆς πρώτης χορῶν ἀρχὴ τῆς πράξεως καὶ παρασκάσεως. Ἀπολλόδ. Ποιητ. ιβ'. (ἢ ἐν κεφ. έ. 4. δοκιμότερα ῥῆσις τοῦ Ἀπολλόδωρος εἶναι διεφθαρμένη). Εἰς τὰς Τραγῳδίας τὸ Εὐριπίδου ἄρχεται τὸ κομμάτιον μετά τινος ἀναλυτικῆς τοῦ ὅλου διηγήσεως. Τοιούτους προλόγους ἔχουσι καὶ αἱ Ῥωμαϊκαὶ Κωμῳδίαι. Ζήτ. καὶ Πρόληψις.

Προλούω, πρότερον λύω. Μέσ. Προλούομαι, πρότερον λύω ἐμαυτόν.

Προλοχίζω, Ἡλιόδωρ. Αἰθ. ς'. σελ. 289. "Προ"λοχίζειν ἐνέδρας". ἐνεδρεύειν, πρότερον ἐσκάπτειν ἐνέδραν, κρύπτεσθαι πρότερον εἰς ἐνέδραν τινὰ ᾱ περιμένειν τὸν ἐχθρόν. "Προλοχίζειν τὴν ὁδόν". Πλούταρχ. Στρτ. τιθέναι-βάλλειν εἰς τὴν ὁδὸν πρότερον ἐνέδραν ἢποι φρατιώτας ἐνεδρεύοντας. (κάμνειν τοῦ ἐχθρῶ καταντεῖ εἰς τὸν δρόμον. ᾱ ἐντεῦθεν

Προλοχισμός, ὁ. μετὰ τὴν Ἐνέδρα σημαινόμενον, ἡ πρᾶξις τοῦ Προλοχίζειν. τὸ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ ἐσκάπτειν καὶ περιμένειν τὸν ἐχθρόν. Κώνων, λζ'.

Προλυμαίνομαι, πρότερον λυμαίνομαι-φθείρω.

Προλυπέω, ῶ. πρότερον λυπῶ-βλάπτω. ὅθεν

Προλύπησις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη λύπησις.

Προλύται, οἱ. (λύω) Λύται, εἰ, καλοῦνται οἱ νέοι Νομικοὶ, οἱ τῆς ἡμέρας ἐνιαυτῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς μεταλλάττοντες, διὰ ταύτας νὰ ἐξεπιχθῶσι τοῦ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς, οἱ δὲ πρὸ τινων ὀλίγων χρόνων προβιβασθέντες, ἤτοι οἱ πεντακετίαν ἔχοντες εἰς τὴν ἀπαλλαγὴ, καλοῦνται Προλύται. Παιδέκτ. Προίμ.

Προμαθεύς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προμηθεύς, προσεκτικὸς, προβλεπτικὸς, φρόνιμος, σωστός. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 708.

Πρόμακρος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προμήκης. ἅμφ.

Προμάλαγγες, οἱ. ὄμιλος κατασκόπων καὶ ὑποκρισῶν παρὰ τοῖς τῆς Κυπρίων τυράννοις. Ἀθήν. ς'. σελ. 255.

Προμαλακτήριον, τὸ. τόπος τις ἐν τῷ λουτρῷ ὅπου πρότερον προετοιμάζει τὸ σῶμά τις διὰ χλιαροῦ ὕδατος-τριψίματος, κ. τ. τ. καὶ ἔπειτα ἐμβαίνει εἰς τὸ καθ' αὐτὸ λουτρόν.

Προμαλακύνω, πρότερον μαλακιῶ, ἢ μαλακῶ τείβω.

Προμαλάσσω, καὶ-άττω. πρότερον μαλάσσω. Μεταφορ. προετοιμάζω διὰ δωροδοκίας, κ. τ. τ. Πλούταρχ. Καίσ. 6.

Πρόμαλος, ἡ. παρ' Ἱπποκράτ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμίν. διὰ τῆς, Μυείκης, ἢ Ἅγιος. ὁ Εὔπολις παρὰ Πλουτάρχ. πρβλ. συμπ. δ'. 1. παρὰ τῇ Μυείκῃ ἔχει τὸ Πρόμαλον. ἄρα ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἅγνος. ὅπου καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. ἐν γ'. 201. "-ἐνθα δὲ πολλὰ Ἐ"ξείης πρόμαλοί τε καὶ ἱτέαι". Ἐν τοῖς τῶ Νικάνδρου ἑπταιρέμμασι παρομοίως "Λύγον καὶ πρόμαλα δέ"μνιον ἐνδαπίης". οὕτω καὶ παρ' Ἀθήν. δ'. παρὰ Διοσκορ. ά. 116. ἐν τῇ ὑπογραφῇ "Περὶ Μυείκης" τινὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν ἐπανώθεν, αὐτῆς ἐπεξήγησιν "Ἡ Περὶ Προμάλου".

Προμάμμη, ἡ. ἡ μήτηρ τῆς μάμμης μου.

Προμανθάνω, πρότερον μανθάνω-διδάσκομαι-ἀκούω ἢ σιωπῶ-ζω ἐμαυτόν. Ἀπολλόδ. ἀκολουθῶ τὰ μανθάνειν, προοδεύω ποιῶ ἢ προβαίνω εἰς τὴν μάθησιν. Θεοφρ. Χαρακτ. ζ'. 3. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Μανθάνω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 538.

Προμαντεία, ἡ. τὸ προμαντεύειν, ἢ πρότερον γινομένη μαντεία-προφητεία. Τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἐρωτᾶν τὸ εἰς τὰς Δελφὰς μαντεῖον, ὅ ἐστὶ, τὸ προνόμιον τοῦ πρὸ τῆς ἄλλων μαντεύεσθαι. ἢ κατὰ Φώτ. Τὸ πρὸ τῆς ἄλλων ἁπάντων χρῆσθαι τῇ ἐν Δελφοῖς μαντεία. ἴδε δὲ προεδρεία τὸ αὐτό.

Προμάντευμα, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Προμαντεία. Γλωσσ.

Προμαντεύομαι, πρότερον μαντεύομαι, ὅ ἐστὶν, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον πρότερον περὶ τῆς μελλούσης τύχης μου, ἢ ἵνα μάθω ὅ,τι αὐτὸ τὰ μέλλοντα.

Προμαντεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. Λυκόφρ. 537. ταὐτὸν τῷ, Πρόμαντις.

Πρόμαντις, εως, ὁ, ἡ. εἰς τὰς Δελφὰς ἐξαιρέτως ἐκαλεῖτο Πρόμαντις, ἡ. ἡ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου ἀπαγγέλλουσα ἱέρεια· καθόλου δὲ, ὁ ἐκ μαντείας προαγορεύων, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, χρησμολόγος, προφήτης. "Δίκη πρόμαντις". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 475. ἡ ἑαυτὴν προμηνύουσα-δηλοποιοῦσα.

Προμαρτύρομαι, πρότερον μαρτυρῶ. Ν. Δ.

Προμάτωρ, ταὐτὸν τῷ, Προμήτωρ. Αἰσχύλ. Θηβ. 140. "Γαῖαν προμάτωρ". ἐχημάτισαι καπὶ τὸ, Προπάτωρ.

Προμαχέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προμαχίζω. Ξενοφ. Κυρικ. γ'. γ. 27.

Προμαχεών, ῶνος, ὁ ὑπὸ τῆς τοιχῶν προβολος, τὸ ὑπὸ τῆς Τούρκων Μπαστιόνιον λεγόμενον. "Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑψούμενον τεῖχος ἢ χῶμα, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι οἱ φρατιῶται μάχονται. Rempart, Γαλλικ. Μετερίζιον.

Προμάχια, τὰ. ἑορτὴ παρὰ τοῖς Λάκωσι, ἀπὸ μά-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χης τινὸς τελαμῶνι, καθ' ὧν καὶ σφαῖρας καλαμίνους ὑπὸ τῇ κεφαλῇ ἔφερον.

Προμαχίζω, Μ. ἴσω. προμάχος - προσάσσω εἰμὶ τινός, ἰσάριθμος ἐν τῇ πρώτῃ τάξει - γραμμῇ τῆς στρατιωτῆς μάχομαι ὑπέρ τινος. Ἰλ. Γ. 16. "Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος". ὅπου ἐλλείπει ἡ Ἐν. αὐτὶ, Ἐν Τρωσίν. μετὰ Δοτικ. Μάχομαι μετά τινος. Ἰλ. Υ. 376. "Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλ- "λῆϊ προμάχιζε". αὐτὶ τῦ, Προμαχίσας Τρωσὶ, μὴ μαχέτω Ἀχιλλῆϊ.

Προμάχομαι, Μ. ἠσόμαι. ἔμπροσθεν τινὸς ἰσάριθμος μάχομαι. Πρότερον τινός ὅ ἐστι, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ ἄλλος μάχεσθαι. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἡ γραμμῇ τῆς στρατιωτῆς ἰσάριθμος μάχομαι ὑπέρ τινος. ἀρχ Προστάσσω, Ὑπερμαχῶ, Ὑπεραπίζομαι. Ἰλ. Α. 217. Ρ. 358.

Πρόμαχος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ πρωϊσάριθμος, ὅς τις ἐν τῇ μάχῃ ἵσαται ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἡ γραμμῇ τῆς στρατιωτῆς καὶ μάχεται ὑπέρ τινος. Ὑπερασπιστὴς, προστάτης, πρωτοστάτης. Ἰλ. Γ. 31.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἡ. 13. ταὐτὸν τῷ, Προμαχεών.

Προμεθύω, πρότερον μεθύω.

Προμελεταάω, ῶ. πρότερον μελεπάω. Ξενοφ.

Προμελέτησις, ἡ. ἡ προγινομένη μελέτησις-γύμνασις-ἡ ἄσκησις τέχνης ἢ πράγματος τινός.

Προμένειος, ὁ, ἡ. παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 490. "Σίδη προμόλιος". ἴδιόν τι εἶδος ῥοιᾶς, (εἶδος ῥοδίᾳ) ὅπερ ὁ Εὐτύκιος ἐν τῇ παραφράσει, Πράμνιον, καλεῖ.

Προμεριμνάω, ῶ. πρότερον μεριμνῶ-φροντίζω.

Προμετρητὴς, τοῦ, ὁ. ὁ πρότερον μετρῶν, ἄλλος τῆς μετρουμένου. ὁ τὰς παρασκομμένας πυρὰς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῆς ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον ἀριθμεῖν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων. παρ' Ἱππίκρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρομετρέω.

Προμετρητὸς, τὸ, τὸν. ὃς ἐμετρήθη πρότερον, προμετρημένος.

Προμετωπίδιον, τὸ. ὁ πρὸ τῦ μετώπου τῆς ἵππου δενόμενος ἢ κρεμάμενος κόσμος. Ἡρόδοτ. ζ'. 70. Οὐδέτ. ἐκ τῦ

Προμετωπίδιος, ὁ, ἡ. ὁ ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου ἢ ὑπὸ τῷ μετώπῳ κείμενος ἢ φερόμενος. "Προμετωπίδιον", τὸ. σωλισμός τις ἢ κάλυμμα ὑπὸ τῷ μετώπῳ. διωνόμασται ὕστερον ἐπεὶ καὶ τὸ Καπασεῖον κοινῶς λεγόμενον.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προμετωπίδιον. Ἀθλιώτ. ε. σελ. 200.

Προμήθεια, ἡ. φροντὶς, κηδεμονία, σκέψις, πρόνοια, φρόνησις. Πλάτ. καὶ ἡ τῦ Προμηθέως σοφία. Λυκιαν. Προμηθ. ά. "Τίς δὲ ἡ ἄκρατος σοφία καὶ "προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν";

Προμήθεια, τὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Προμηθέως, καθ' ἣν ἡ ἀγῶνες λαμπάδος ἐτελοῦντο.

Προμυθέομαι, ἔσομαι. καὶ, "Προμηθοῦμαι", πρότερον φροντίζω, φροντὶδ' ἢ πρόνοιαν ποιοῦμαι ὑπέρ τινος. καθόλου δὲ αὐτὶ τῦ, Προμηθείᾳ-φρονήσει χρῶμαι, προνοοῦμαι, προβλέπω. Παρ' Ἡροδοτ. Γ'. 108. "Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφόν". σεβόμενος τὸν ἀδελφὸν, ἐκ τῦ σέβας, ὅπερ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ εἶχεν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Προμηθοῦμαι, λέγεται καὶ αὐτὶ τοῦ Συμβουλεύω - νουθετῶ τινά.

Προμηθεύς, έως, ὁ. κατὰ τὴν μυθολογίαν νομίζεται ὡς ἐφευρετὴς πολλῶν τεχνῶν· καὶ ὡς φρόνιμος καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος, σώφρων· διότι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος προνοεῖ καὶ προβλέπει τὰ πράγματα, ὃ ἐστὶ πρὶν ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινὰ, σχολάζεται καὶ συλλογίζεται ἐν αὐτῷ, ὃ ἐστὶ φροντίδα ποιεῖται - συμβουλεύεται καθ' ἑαυτόν. καὶ ὡς τοιοῦτος, κατέκειται τῷ, Ἐπιμηθεῖ, ὅστις ἀφ' ὧν γενόμενα τὰ πράγματα τότε συλλογίζεται ἐν αὐτῷ. Ὅρα Φερεκύδην ἐν Θεῶν φύσεως, κεφ. 18. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 714. "Ἀρχὰ προ- "μαθεῖ". κεῖται ὡς ὑπόθεσιν. Ζήτ. Προμαθεῖ, καὶ ἐπειδὴ ἔτος ἔπλασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ, ὅθεν καὶ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι ὅλας τὰς πηλουργεῖς, Προμηθέας ἐκάλουν. Λυκιαν. Προμηθ. 2.

Προμηθευτικὸς, κὴ, κὸν. ὁ Ἐπίθετ. Προμηθευτικῶς. ὁ προμήθειαν μεταχειριζόμενος, προνοητικὸς, προβλεπτικὸς, φρόνιμος, προσεκτικός.

Προμηθὴς, έος. ὁ, ἡ. (πρὸ, μῆθος, μῆθος. δύναται παραχθῆναι ἔτι καὶ ὑπὸ τῦ, Μάθω, Μήθω, ὅ ἐστι, Μανθάνω) προνοητικὸς, φρόνιμος, ὁ τῇ κηδεμονίᾳ προνοίᾳ χρώμενος, ὁ προμήθειαν ποιούμενος, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1078. "Οὐ προμηθὴς τὰ", ὁ προσέχων, ὁ φροντίδα ποιούμενος.

Προμηθία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προμηθεία. ὅθεν

Προμηθικὸς, κὴ, κὸν. ὁ Ἐπίρ. κῶς. ταὐτὸν τῷ, Προμηθὴς.

Προμηθίκτρια. Ζήτ. Προμυθίκτεια.

Προμηθιόω, Ἐπίρ. Μάξ. στίχ. 482. ταὐτὸν τῷ, Προμηθῶ. ἀμφ.

Προμήκης, εος, ὁ, ἡ. ὑπὲ τὰ πρόσω μακρὸς, μακρυλὸς, στενὸς ἢ λιγνὸς καὶ μακρὺς, ἐκτεταμένος καὶ εἰς ὀξὺ λῆγων.

Προμηλόω, ῶ. πρότερον ἐμβάλλω τινὰ μήλῳ, καὶ καθαείζω ἢ δοκιμάζω πληγῇ τινά.

Προμηνύω, πρότερον μηνύω - δηλόω - φανερόνω ἢ προδίδω.

Προμήτωρ, ορος, ἡ. ἡ πρώτη μήτηρ, ἢ ἡ πρώτη γενεήτειρα, ἢ παλαιοτέρα μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῦ πάππου ἢ τῆς μητρός μου. (μαιά). Εὐστ. Φοίν.

Προμηχανάομαι, ῶμαι. πρότερον μηχανῶμαι - ἑτοιμάζω - συλλογίζομαι - σχολάζομαι - δέχ τὸ τοῦς μὴ ἐφεύρεισκω. Διονύσ. Ἁλ. ζ'. 13. ἀλλ' ἐν β'. 46. μετὰ Γενικ. "Οὐδὲν προμηχανῶντο τῆς διώξεως". δεν ἐσχολάζοντο-δὲν ἐσυλλογίζοντο ὠφὲ τῆς διώξεως.

Προμιαίνω, πρότερον μιαίνω - ῥυπαίνω.

Προμίγνυμι, καὶ, Προμιγνύω. Μ. ξω. πρότερον μίγνυμι. Ἰλ. Ι. 452. "Παλλακίδι προμιγῆναι". συνελθεῖν, μιγῆναι - συνεύρεθῆναι, συγκοιμηθῆναι πρότερον.

Προμικιζόμενος. Ζήτ. ἐν τῷ, Μικίζω.

Προμιμνήσκω, πρότερον μιμνήσκω.

Προμίσγω, ταὐτὸν τῷ, Προμίγνυμι.

Προμνάομαι, ἢ Προμνηστεύω, πρότερον μνηστεύω, ὅ ἐστι, πρεσβεύω, ὁμιλῶ ὠφὲ μνηστείας τινός, συνεργῶ εἰς τὴν ὑπανδρείαν τινός. καθόλου δὲ αὐτὶ τῦ Ὁμιλῶ πρός τινα ὠφέλειάς τινος, ἵνα ποιήσω αὐτὸν φίλον μετ' αὐτῦ, γίνομαι μεσίτης ἢ πρεσβευτὴς ἵνα συνάσω δύο τινὰς πρὸς φιλίαν, ἢ πρὸς γάμον. ὁμιλῶ ἵνα παρακινήσω καὶ νὰ καταπείσω τινὰ πρός τι. ζητῶ-πάσχω νὰ προξενήσω τι εἴς τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 18. "Τοιαῦτα πρεσβεύματα ἐκάστῳ προσιών". τοιαῦτα ἐπραττεν εἰς καθ' ἕνα πλησιάζων, παρακινῶν καὶ ὑποχόμενος αὐτὸν ἵνα δώσῃ-προξενήσῃ εἰς γυναῖκα τὴν. τὸ δὲ ἐν Ἀποσπασμ. β'. ε'. 36. "Μισεῖν τὴν προμνη- "σαμένην". αὐτὶ τῆς, Τὴν προμνησαμένην. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1073. "Προμνῆται μοι γνώμαι". προνοεῖ - προβλέπει - μοι· τὸ ὑποσχέσθαι ἡ ψυχή μου. ἢ ὡς τὸ κείσθω "Μοι τὸ λέγειν ἡ γνώμη μου, ἢ ὁ νοῦς μου".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προμνησικὴ, ἡ. ἡ τέχνη τῦ προμνᾶσθαι, ἢ τῆς Προμνησείδος. ἐκ τῦ

Προμνησικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐήκων εἰς τὸν προμνήστορα, ἢ ὁ εἰς τὸ προμνᾶσθαι ὑπηδέιος.

Προμνησῖναι, αἱ. ἐν Ὀδυσ. Λ. 232. ὑπὲ μίαν ἑξῆς. (μία μία εἰς τὴν ἀράδιν· μία κατόπι τῆς ἄλλης εἰς τὴ ἀράδιν)· μία ὑπὲ μιᾶς. ἢ κατὰ μίαν. ὁ Εὐσ. ἔχει· Προμνησῖναι δὲ, ὡς οἷον εἰπεῖν προμνηστῖναι, ὃ ἐστὶ μία τὴν ἄλλιν μνήσασα ἐν τῷ ὑπὲ σῖχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι· καὶ ἁρμόττει ὁ Ὁμηρικὸς τόπος ἕτος, προσώποις ἅτω καθ' ὕα ἐρχομένοις ἢ μὴ κατὰ σῖφος· ἀλλὰ πρῶτος ἕτος, εἶτα ἄλλος, ἢ ἑφεξῆς.

Προμνήστρια, ἡ. καὶ, "Προμνησεὶς", ίδος, ἡ. (προμνάομαι) ἡ διὰ μνησείας ὁμιλῆσα, ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τὰς γαμβρὰς πρς. προξενήτεια γάμε. Ξενοφ.

Προμνήστωρ, ορος, ὁ. καὶ, "Προμνησὴρ", ῆρος, ὁ. ὁ διὰ μνησείας ὁμιλῶν, προξενητὴς. Νικήτ. Χρ. ς'. 5.

Πρόμοιρος, ὁ, ἡ. (μοῖρα) Αἰλιαν. παρὰ Σωΐδ. "Προμόροις δὲ θανάτοις ἐφθείρετο ἡ νεολαία". ἀόροις, πρὸ τῆς μοίρας, βιαίοις. Ἀνάλεκτ. β'. 326. "Πρόμοιρος νεκρός". πρὸ καιρῦ (παράκαιρα) θανών.

Προμολέω, ῶ. κὴ, "Προμόλω". ταὐτὸν τῷ, Προέρχομαι. Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 523. ὅθεν

Προμολὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προξὰς, Πρόθυρον, αὐλὴ τῦ οἴκε. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 1174. καὶ 260. ὅπε ὡς κὴ ἀλλαχῆ ἔπρεπε νὰ κεῖται τὸ πληθωντικόν. οὕτω καλεῖ ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸν πρὸς τῖνος ἀπηλαίου τόπον. ἐν δὲ Ἀναλέκτ. β'. σελ. 39. "Προμολὴ ὄρεος". ἡ κορυφὴ τῦ ὄρους, ἤτις ἄλλως, Ἀκρώρεια, καὶ Προβολὴ, λέγεται.

Προμόλω. Ζήτ. Προμολέω. Ἰλ. Σ. 392.

Πρόμος, ὁ. πρῶτος, προξάτης, πρωταγωνιςὴς, προηγέμων, ὡς τὸ Λατιν. Princeps. παρ' Ὁμήρ. πολλαχῆ καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 905. "Ἐπάρων πρόμος ἵστατο". Ἀπολλών. ἀργ. β'. 21. ἵστατο πρὸ τῆ ἑταίρων καὶ ἐμάχετο. ταὐτὸν τῷ, Πρόμαχος.

Προμοσχεύω, πρότερον μοσχεύω, ὅ ἐστὶ, βάλλω ἐν τῇ γῇ κλῶνον δένδρε τῖνος, ἵνα ἐκβάλλῃ ῥίζας, καὶ ἔπειτα ὡς δένδρον νὰ μεταφυτεύσω αὐτό. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. ς'. 7.

Προμοχθέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προπονέω. Εὐριπ. Ἱκέτ. 1233.

Πρόμοχθοι, οἱ. ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἐξοχαί τινες λίθων ἢ ξύλων ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἐφ' ὧν ὑπηρείζεταί τι. Βιτρ. β'. 2. Mutuli, Λατιν.

Προμυέω, ῶ. πρότερον μυέω, ἀγιάζω. ὅθεν

Προμύησις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη μύησις - καθιέρωσις. Πλούταρχ.

Προμυθίκτρια, παρὰ Πολυδ. γ'. 31. ταὐτὸν τῷ, Προμνήστρια, Δωρικ. ἐκ τῦ Μυθίζω.

Προμύθιον, τὸ. (μῦθος) εἰσαγωγὴ εἰς τὸν μῦθον, ἡ πρὸ τῦ μύθε γινομένη διήγησις.

Προμυλαία, ἡ. κὴ, Προμυλία, ἡ. ἡ πρὸ τῆ μύλης ἐσχάρα ἔνθα, ἢ πρόσταξις τῆς μύλης.

Προμυλλαίνω, (μύλλω, μυλλαίνω) ἐκτείνω-ἐξαπλόνω διὰ τὰ ἐμπρόσω τὰ κεκλεισμένα χείλη. Ζήτει Μυλλαίνω, προέχειν ἢ προτείνειν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τὰ χείλη. Ἱπποκρ.

Προμύσσω, καὶ, - ύττω (πρὸ, μύσσω) παρ' Αἰσχυλ. "Τὸν λύχνον προμύξαι". ταὐτὸν τῷ, Προβύω. παρ' Ἱπποκράτ. αὐτὶ τῦ Ἀπαχθῆναι.

Πρόνηος, κὴ, Πρόναος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῆ ναῆ ὤν. "Βωμὸς προνάους". Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 495. "Τὸ προναον". ἡ αὐλὴ ἢ ἡ εἴσοδος τῦ ναῦ. (Νάρθηξ, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς). ὅθεν, Προνηΐη Ἀθηνῆ". Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Προναία, εἰς τὰς Δελφάς. Ἡρόδοτ. ἀ. 92. Ἀνάλεκτ. ἀ. 282.

Προναυμαχέω, ῶ. Μ. ήσω. μάχομαι ὑπέρτινος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀξᾷ τῶν ἄλλων. ἢ πρὸ τῶν ἄλλων πλέων μάχομαι. τὸν πρώτον τόπον ἐπέχω ἐν τῇ ναυμαχίᾳ.

Προνέμω, πρότερον νέμω - διαμοιράζω. Μέσ. "Προνέμομαι, εἰς τὰ ἔμπροσθεν βόσκω, ἢ διὰ τὰ ἔμπροσθεν κινέμενος - πορεύομαι βόσκω. Μεταφορικ. διὰ πολέμε καὶ μάχης, αὐτὶ τῦ, Προχωρῶ. Σοφοκλ. Ἡλ. 1384. "Ὅπη προνέμεται". ὅπε ὁ Σχολ. ἑρμίν. ἐξηγεῖται Προβιβάζεται.

Προνέομαι, Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Προέρχομαι.

Προνεύω, διὰ τὰ ἔμπροσθεν νεύω - κλίνω ἐμπρός. σκύπτω διὰ τὰ πρόσω. ἐκ τῦ Νεύω, Νύω. ἐκ τῦ Προνύω, ἐλάμβανε καὶ τὸ Λατιν. Pronus, φλιπὸς. Ζήτ. "Κωπηλατεῖν". Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 8.

Προνέω, Μ. ήσω. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν σωρεύω.

Προννῆος, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Προναῖος.

Προννηεύω, πρότερον νηςεύω.

Προνικάω, πρότερον νικάω.

Προνοέω, ῶ, Μ. ήσω. προβλέπω, προσκοπῶ, προορῶ, προγινώσκω, πρότερον νοῶ. Ἰλ. Σ. 526. Πρότερον φροντίζομαι - συλλογίζομαι, εἰς νῦν βάλλω. Ὀδυσ. Ε. 364. Ἐκ προνοίας ποιῶ τι. Προβουλεύομαι, Προφυλάττομαι, Πρόνοιαν ποιῶμαι, ὑπιμελῶμαι, φροντίζω. "Προνοεῖν, καὶ Προνοεῖσθαί τι, ἢ Τίνος". Ξενοφ. Κυρπ. δ'. ἀ. 6. "Προνοεῖν τινός", αὐτὶ τῦ, "Νοεῖν προ τινος". ὅπε κὴ αὐτίκ. ταὐτὸν τῷ, Μεταγνοεῖν. αὐτὶ τῦ Φροντίζειν, ὑπιμέλειαν ἔχειν ὧδέ τινος. ὁ αὐτὶ αὐτῷθ. ἡ. ἀ. 1. καὶ Ἀναβ. ζ'. ζ'. 33. αὐτὶ δὲ τῦ, Φροντίδα ποιεῖσθαι, καὶ ὑπιμελεῖσθαι ἐν Οἰκον. καὶ Συμπ. ὅθεν παρ' αὐτῷ καὶ, "Προνοητέον", πρέπει νὰ προνοῶ τις.

Προνοητὴς, τὲ, ὁ προνοίαν - φροντίδα ἔχων ὧδέ τινος. Γρηγ. Ναζ.

Προνοητικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. - κῶς. ὅςις προνοεῖ κὴ προβλέπει τὰ φαγμπα, προσεκτικὸς, ὑπιμελὴς, φροντιςικός. ὁ εἰς πρόνοιαν ὑπηδέιος ἢ κλίσις εἰς ταὐτὰ ἔχων. Ξενοφ.

Πρόνοια, ἡ. (πρὸ, νοέω) τὸ προνοεῖν, προγνωσις, προαίσθησις. τὸ προγινώσκειν (ἐξύρειν τι πρότερον) "Προνοίαις τῶ πεπρωμένε". Αἰσχύλ. Ἀγ. 681. τὸ προβλέπειν τὰ φαγμπα ἤπι πρότερον ἐννοεῖν κὴ φροντίζεσθαι. ἄρα, Φρόνησις, σώφρωσις, γνῶσις, ὅπε καὶ αὐτίκ. ταὐτὸν τῷ Ἄγνοια. καὶ ἐνταῦθα, ἡ τὰ πρόσω ὁρῶσα διάνοια. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Φροντὶς, προμήθεια, ὑπιμέλεια ὧδέ τινος, ὅπε καὶ ἡ Πρὸ κεῖται αὐτὶ τῆς Ὑπέρ, καὶ Περί. Ξενοφ. Ἀγ. ἡ. 5. "ἐπαινῶ κἀκεῖνα τῆς προνοίας αὐτῦ". κὴ ἐν Ἀναβ. ζ'. ζ'. 30. "Τὴν μὲν σὴν προνοιαν ἐπαινῶ". αὐτὶ τε, Τὴν καλὴν σε συμβυλὴν ἢ ἐνθύμησιν. "Πρόνοια Ἀθηνᾶ", ἐλέγετο ἐν Δελφοῖς ἀξᾷ τὸ πρὸ τῦ ναῦ ἱδρύσθαι ἢ ἱσταῖαι αὐτῇ. ἄλλοι δὲ ἔλεγον αὐτὴν Πρόναον ἢ Προναίαν. Ζήτ. Προναῖος. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 823. "Παλαιφάτε προνοίας". λέγεται ἡ πρὸ τῆ βωμῦ θεὸς, ἥτις ἔδιδε τὰς χρησμὰς, ὃ ἐστὶ, προεφήτευε. 2) "Ἐκ προνοίας, ἀδίκως ἢ ποιῶ τι". αὐτὶ τῦ, Ὑπὸ γνώμης καὶ παρασκευῆς, ὃ ἐστὶν, ἐκπαίσως, ἐξεπίτηδες. Παρὰ δὲ τοῖς Στωϊκοῖς λέγεται κὴ ἡ Εἱμαρμένη.

Προνομαία, ἡ. (προνομὴ) ταὐτὸν τῷ, Προβοσκὶς, ἥτις τὸ τῆ ἐλέφαντος ῥύγχος. Φιλόστρ. Εἰκ. β'. 32.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἔτι δὲ καὶ τὸ Ῥύγχος τῆς μυῶν. Ἀεισχ. ὅπερ ἄλλως Ἐμβοσκὶς, λέγεται.

Προνομεία, ἡ. ἁρπαγὴ, σκύλευσις. Ζήτ. Προνομία.

Προνόμευμα, τό. τὸ ὑποκείμενον τῆς ἁρπαγῆς, ὅπερ διώκεται τὰ ἁρπάζοντες, σκύλευμα. Νικήτ. Χρονικ. 3'. 11.

Προνομευτὴς, οῦ, ὁ. ὁ προνομεύων.

Προνομεύω, ἐν καιρῷ πολέμου ἐκβαίνω εἰς τὰ πέριξ τῆς στρατοπέδου ἁβρὰ νὰ εὕρω ξοφὰς, ἁρπάζω ξοφὰς, σκυλεύω, μιχμαλωτίζω. "Προνομεύειν τὴν "χώραν". λιτίζειν, ἁβρὰ τῆς ἁρπαγῆς τῆς ξοφῶν λεηλατίζειν αὐτὴν. Διονυσ. Ἁλικ. ς'. 42. ὅθεν

Προνομὴ, ἡ. τὸ προνομεύειν, ἡ ζήτησις τῆς ξοφῆς καὶ ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἐχθρικὸν τόπον, λεία. 2) Ταυτὸν τῷ, Προνομαία. Πολύβ. ε'. 84. καὶ Λουκιαν.

Προνομία, ἡ. τὸ ἁβρὰ δεσμῶν δικαίωμα, τιμὴ, προτίμησις ἁβρὰ νόμου, τὸ παρὰ Λατίν. Privilegium. Λουκιαν. καὶ Δίων Κάσ. 2) Ταυτὸν τῷ, Προνομαία, Γαλλ.

Προνόμιον, τό. ὁ Σωύσιος σωωκφέρει τὸ μετὰ τὸ, Προοίμιον, ἐκ τοῦ, Νόμος, ὅτε καὶ σημαίνει εἶδός τι ᾠδῆς· ὡς καὶ παρ' Ἰουλιανῷ λόγ. β'. "Ἐκ "τούτων προοιμίων καὶ προνομίων". ἔτω καὶ παρ' Ἰαμβλείχῳ λόγ. δ'. 3. "ὥσπερτι μέλος προνόμιον πρὸ τῆς "ἀγωνίας αὐτῆς". Ζήτ. καὶ Προαύλιον. 2) Ταυτὸ τῷ, Προνομία, τὸ ἁβρὰ νόμου δικαίωμα, ὅ ἐστιν, ἐλευθερίας τις διδομένη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας πρός τινα κατὰ προτίμησιν τῆς ἄλλων, ἵνα χαίρῃ δικαιώματά τινα. Privilegium. ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τὸ, Προνόμια, ἁβρὰ τὸ, Προλήμματα, ὑπαφέρων τὴν ῥῆσιν· "Σαυτῷ "τὰ προνόμια τῆς ἀλλοτρίων ἐπαρχιῶν διεκδικῶν". Μαλέλας Χρονικ. "παραχὼν προνόμοια τοῖς ἐκεῖ κα"τοφθύγουσι".

Πρόνομος, ὁ, ἡ. (νομὴ) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 705. "Βοτὰ πρόνομα". ταυτὸν τῷ, Πρόβατα, ὅλα τὰ βοσκήματα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει Προνόμων, προβλημάτων, ὁ δὲ Σουΐδ. ἑρμηνεύει ἁβρὰ τὸ, Θεσμῶν, δικαιωμάτων· ὑπαφέρων, καὶ ῥῆσιν· "Τί δέ μοι φύσεως μέλει καὶ "προνόμων"; ἐξ ἐναντίας ἑρμηνεύει τὸ, Προνομίων ἁβρὰ τὸ, Προλημμάτων· διὸ καὶ διορθωτέον ὁ Ἡσύχ.

Προνομοθετέω, πρότερον νόμον δίδω, ἢ ἁβρὰ νόμου, πρότερον θεωρίζω.

Πρόνοος, νους, ὁ, ἡ. Συγκειτ. Προνοέστερος, Σοφοκλ. προνοητικώτερος, προμυθέστερος, σωωτώτερος, προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος. Πρόνη, ἡ. παρ' Ἀπολλοδ. ὄνομα γυναικός τινος.

Προνοσέω, πρότερον νοσέω.

Προνοτίζω, πρότερον νοτίζω, ὑγραίνω.

Προνουμηνία, ἡ. πρὸ τῆς νέας σελήνης ἡμέρα. Ο'.

Πρεύξ. Ζήτ. ἐν τῷ Προῆμαρ.

Προνωπὴς, ὁ, ἡ. Προσώπιος, καὶ, Πρόνωπος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Προσώπιος. ὡς τὸ, Ἐξώπιος, ἢ Ἐνώπιος, ταυτὸν τῷ, Πρίωπος, προσευδυκὸς, δικαπόφορος. Μεταφορικῶς δὲ, αὐτὶ τοῦ, Πρόθυμος, ἕτοιμος, πρόχειρος, πρακτικός. 2) Ὁ πρέτινος ἰσάμβλους—κείμβλους, ὡς τὸ Ἐξώπιος, ὁ ἔξω τινος ἰσάμβλους. "Πῶς προνώπιος φαίνῃ πρὸς οἴκους τοῖς ἐμοῖς ἔξω βεβώς". Εὐριπ. Βάκχ. 635. "Στοίχοι προνωπεῖς ἐκ"πεσοῦσα δημίων". Ἀλκ. ὃς τις ἐν στίχῳ 141. συνεφέρει τὸ μετὰ τὸ, Ψυχορραγήσασα, ὅπ τινος ἄλλης σημασίας. 3) Τὸ προνώπιον, ταυτὸν τῷ, Πρόθυμον. ὁ αὐτ. Ἱππόλυτ. 374. Βάκχ. 629. Διονύσ. ε' Ἀλκ. δ'. 14. λέγει Προνώπια, τὰς λιωφόρους ὁδοὺς, ἢ τὰς τειόδους, ἔνθα ἵσαντο οἱ προσάται θεοὶ τῆς πόλεως, καὶ "Ἥρωες προνώπιοι" λέγονται παρ' αὐτῷ, οἱ προσάται ἢ κατοικίδιοι θεοί. ὁ Σχολ. Εὐριπ. Ἀλκ. 184. ἔχει καὶ "Προνωπεῖα θαλάμου".

Πρόξ, ὀκὸς, ὁ, ἡ. "Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ Ρ. 295. καλεῖ Πρόκας ζῶά τινα μεταξὺ τῆς δορκάδων καὶ λαγωῶν, ὡς αὐτικείμενον τὸ ἁβρὰ τῆς κωῶν κωυηγίου. οἱ παλαιοὶ ἐξηγηταὶ, ἑρμηνεύσαντες τὸν ὅλον τὸν, Ἐλάφους, Νεβρούς· ἄλλοι δὲ ἁβρὰ τοῦ Δορκάς. ὁ Ἀεισχ. Ζώ. Ἰσορ. β'. 15. καὶ Ζώ. μορ. δ'. 2. πάντες τοῦτο τὸ ζῶον πλησίον τῆς ἐλάφου, ἔτω καὶ ἀλλαχοῦ· ἐκτὸς τούτου ἐν Ζώ. μορείων γ'. 2. καλεῖ τοῦτο, Δορκὰς μικρὰ, τῆς ὁποίας ἄρχονται νὰ φυζώνωσε κέρατα. ἄλλοι δὲ καλοῦσι τοῦτο, ἐλάφου θήλυμα. μ' ὅλον τοῦτο τὸ ζῶον μᾶλλον εἰσέτι ἀγνόειτον.

Προξενέω, ὦ. Μ. ἤσω. πρόξενος εἰμί τινος. Λουκιαν. καὶ Ἀεισχ. Θεσμ. 576. Πρόξενος εἰμὶ ξένου τινος, ὅ ἐστι, βοηθῶ καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν. Ἐπιτάττω, συωίστημι (συνίημι) "τῷ λιτόπτῃ ἡμῖν Ἡ"σίοδον προξενεῖν". Πλούταρχ. "Φοιτητὴν προξενεῖν". Πλάτ. Ἀλκ. α'. 13. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ αἴτιος εἰμὶ ἢ γίνομαι, σωεργῶ, ὑποτελῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 14. "Κίνδυνόν τινι προξενεῖν". ὅθεν

Προξένησις, ἡ. τὸ προξενεῖν.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ. ὅστις προξενεῖ, μεσίτης, προμνήστωρ.

Προξενητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ αἰκῶν εἰς τὸν προξενητὴν ἢ εἰς τὸν πρόξενον, ὁ εἰς τὸ προξενεῖν ὑπάδειος. "Προξενητικὸν, τὸ" ὁ μισθὸς τοῦ προξενητοῦ.

Προξενήτρια, ἡ. ἐκ τοῦ Προξενητὴρ, ὁ, ἡ. προμνήστρια, ἡ εἰς γάμον σωεργοῦσα γυνή.

Προξενία, ἡ. τὸ δικαίωμα τοῦ προξένου. ἢ καινὴ πρὸς πόλιν φιλία. ἢ ἐπ' ὀνόματι τῆς πόλεως τῶν ξενίων ἢ τῆς πρέσβεων ὑποδοχή. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. δ'. καὶ ὁ πίναξ ἢ ἡ ὑπογολὴ, ἐφ' ἧς γεγεμμένη ἐστὶ συμμαχία ἢ συμφωνία τις. Πολύβ. εβ'. 12. ὅ ἐστιν, ἡ πρὸ συμμαχίας ἁβρὰ λαμβάνουσα γραφή. Ἀντίγ. Καρύσ. 15.

Πρόξενος, ὁ, ἡ. λέγεται μεταξὺ δύο ἐπαρχιῶν ἢ πόλεων, ὅστις ἄλλως μεταξὺ δύο κοινῶν ἀνθρώπων, Ξένος, λέγεται. ὁ δημοσία ξένου τινος προϊστάμενος, ὡς πόλεως τοῦτο κελεύσης, ἢ ξενίζοντος αὐτόν. κοινὴ τῆς πόλεως ὅλης φίλος, ὅ ἐστιν, ἐλέγετο εἷς ἐκλελεγμένος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀνθρωπος, ὅστις εἰς ὄνομα τῆς πόλεως, ἐδέχετο τὰς ξένας πρέσβεις, ἢ ἐφρόντιζε ἁβρὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν τὰς πολιτικὰς, ἢ προσέφερεν αὐτοῖς πᾶσαν χρειώδη βοήθειαν ἢ προσασίαν. ὁ προστάτης τῆς πόλεων καὶ φροντιστὴς καὶ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. Ὁ Κοραὴς παραβάλλει τοῦτο μὲ τὸ τῆς Ἰταλῶν Κόνσολις. κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Καψιμάλης, ἢ Κεχαΐας τῆς χώρας. Ἀεισχ. πολιτ. ε'. 4. 2) Παραστάτης, ὁ ποιέζοντί τινι, συνεργὸς, ὃς τις δηλαδὴ προξενεῖ τι φέρει εἰς τέλος τι ἢ σωωίστησι. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 14. ἔτι δὲ ταυτὸν ἐστι τῷ, Προμνήστωρ.

Προξηροτριβέω, ὦ. πρότερον ξηροτρίβω.

Προξυράω, ὦ. πρότερον ξυράω - ξυραφίζω.

Προοδευσις, ἡ. τὸ προοδεύειν.

Προοδεύω, πρὸ τῆς ἄλλων ἢ ἔμπροσθεν ὁδεύω.

Προοδηγὸς, ὁ. προηγούμενος.

Προόδιος, ὁ, ἡ. ὃς εἰς διάβη-ἐπέρασε τὸν δρόμον πρωτύτερα, προγενέστερος. ἢ ὁ πρὸ τῆς ὁδοῦ κείμενος.

Προοδοιπορέω, ὦ. πρότερον ὁδοιπορῶ.

Προοδοιπόρος, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον ὁδοιπορῶν - ταξειδεύων. παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, Ὁδίτης.

Προ-

Προοδοποιέω, ῶ. προπορεύομαι ὅπου ὑπάγων ἐμπροσθὲ ὁδοιπορίζω καὶ ἑτοιμάζω τινὶ ὁδόν. Ἀειςοτέλ. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Προετοιμάζω. Πρότερον ὁδοποιέω.

Προοδοποίησις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ἑτοιμασία τῆς ὁδοῦ, προετοιμασία.

Προοδοποιητικὸς, κὴ, κόν. ὁ προοδοποιῶν, προετοιμάζων.

Πρόοδος, ἡ. (προοδεύω) ἡ διὰ τὰ πρόσω πορεία, ςρατιᾶς. ἔξοδος ἢ ἔκφορὰ, ἐκβολή. 2) ἡ ἔξοδος τῆ ςρατῆ. ἔξοδος ἢ ἐκφορὰ, ἐκβολή. 2) Ἐπιδέπω ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρόσκοπη, Ξενοφ. 3) Ἐπιδέπως ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρόδρομος, καὶ ὁ ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων πορευόμενος ςρατιώτης.

Προόδους, οντος. ὁ, "Προόδων", οντος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκβεβλημμένος καὶ διὰ τὰ πρόσω ἐξαμβλὺς ἔχων τοὺς ὀδόντας, ὅ ἐςι, ὁ τοὺς ὀδόντας πρὸ ἔχοντας καὶ ὀξύτερον ἔχων τὸ δέοντος. Πολυδ. β'. 76.

Προοικειόω, ῶ. πρότερον οἰκεῖον ποιῶ. Μέσ. "Προοικειόομαι", ῶμαι, πρότερον ποιῶ ἐμαυτὸν οἰκεῖον εἴς τινα, ὅ ἐςι, παραδίδω - ἀφιερόω ἐμαυτόν τινι.

Προοικέω, ῶ. πρότερον οἰκῶ - κατοικῶ.

Προοικία, ἡ. τὸ προεξέχον μέρος τῆς οἰκίας.

Προοικοδομέω, ῶ. πρότερον οἰκοδομῶ. ἢ πρό τινος οἰκοδομῶ.

Προοικονομέω, ῶ. πρότερον οἰκονομῶ - ἑτοιμάζω.

Προοικονομία, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη οἰκονομία, ἑτοιμασία.

Προοικονομικὸς, κὴ, κόν. ὁ πρότερον οἰκονομῶν, ἑτοιμάζων, ὁ εἰς προοικονομίαν αὐτῆκων.

Προοιμιάζομαι, Μέλ. άσομαι. προοίμιον ποιῶ. ἐν τῷ προοιμίῳ ὁμιλῶ ἢ λέγω.

Προοιμιακὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς προοίμιον αὐτῆκων.

Προοίμιον, τὸ. (οἶμος) προκατάκρυσμα, πρόασμα. Μεταφ. πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγυ ἢ διηγήσεως, εἰσαγωγή. Ἀειςοτ. Ῥητ. γ'. "Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἔοικεν ὥσπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, ἢ "μέλος ἀρχὴ λόγυ, ὅπερ ἐν αὐλήσει προαύλιον". 2) Ταὐτὸν τῷ, Ὕμνος. Θυκυδ. γ'. 104. παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 132. "Προοίμιον δείπνυ". ἢ πρὸ τῶν κυρίως δείπνυ ποικιλία τῶν ὀψαρίων, κ. τ. λ. πρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξεως λαμβανομένη.

Προοιςέον, ταὐτὸν τῷ, Προσνεκτέον. ἐκ τῶ

Προοιςὸς, ὁ, ἡ. (οἶσος) ὁ εἰς τὸμπροσθεν ἢ διὰ τὰ ἔξω οἰςὸς, προφορικὸς, ἐκθετικὸς, προσνεκτός. Ἀπολλ. Δύσκ.

Προοιχνεύω. Ζήτ. Προϊχνεύω.

Προοίχομαι, πρότερον οἴχομαι, ἢ διὰ τὰ πρόσω χορῶ.

Προόλλυμι, πρότερον φθείρω - ἀφανίζω - φονεύω.

Προομαλίζω, ἢ Προομαλύνω. πρότερον ὁμαλίω - ὁμαλὸν ποιῶ.

Προόμνυμι, ἢ Προομνύω. Μέλ. όσω, πρότερον ἢ ἔμπροσθέν τινος ὀμνύω.

Προομοσία. Ζήτ. Προωμοσία.

Προομολογέω, ῶ. πρότερον ὁμολογῶ - ὑποσχόμαι.

Προοπτάνω, ταὐτὸν τῷ, Προβλέπω. Νικήτ. Χρον. α'. 6.

Προοπτάω, ῶ. πρότερον ὁπτάω - φυλάω.

Προοπτέον, ἐκ τῆ Πρόοπτος, ᾧ ἐπὶ νὰ προβλέπητις.

Προόπτης, ᾳ, ὁ. ὅςις προβλέπει. Πολύβ. ἐκ τῆ

Προόπτομαι, Μέλ. όψομαι. πρότερον βλέπω.

Πρόοπτος, ὁ, ἡ. ὁ βλέπωντις πρότερον ἢ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, ὁρατὸς, σαφὴς, φανερὸς, πρόδηλος. Αἰσχύλ. Θήβ. 833. "Πρόπτος ἀγγέλου "λόγος".

Προορατικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς τὸ προοράω αὐτῆκων ἢ διαπαθὲς, ὁ προβλέπων, προβλεπτικὸς, φροντιςικός.

Προορατὸς, τὴ, τὸν. ὃν διώαταί τις νὰ προϊδῇ, ἢ ὃν εἶδέ τις πρότερον, ὡς πρότερον ἐφκὼς ἢ ἐφαίνετο. Ξενοφ.

Προοράω, ῶ. ἔμπροσθέν μυ βλέπω. βλέπω τὰ ἔμπροσθέν μυ κείμενα, πρότερον βλέπω, προβλέπω — προγινώσκω - φανερῶς βλέπω. Ξενοφ. Μέσ. "Προοράομαι", ῶμαι, ὑποπτεύομαι - ἐν ὑποψία εἰμὶ - συμπεραίνω - φοβᾶμαι. Πολύβ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προμηθέομαι, προκεῖμαι, πρόνοιαν ποιᾶμαι.

Προορθρίζω, Μέλ. ίσω. πρὸ τῆ ὄρθρυ αὐξάνω - ὀξύνω.

Προορίζω, Μέλ. ίσω. πρότερον ὁρίζω, ὅρια τίθημι, διορίζω - βάλλω σιώρα. πρότερον διορίζω - ὑποφασίζω. Μέσ. Προορίζομαι, πρότερον ἐκτιμῶν τι βάλλω αὐτὸ εἰς ὑποθήκιον - ἐνεχυράζω. Δημοσθ. "Τὸ "μὴ χωρίον ᾧ νῦν ὗτος φησὶν ὑποτετιμῆσθαι παλαιὸν, "μὴ δὲ οἰκίαν ὡς πρωρεῖσατο, διχιλίων". ὅθεν

Προορισμὸς, ὁ. ὁ πρότερον γινόμενος ὁρισμὸς - διορισμός.

Προορμάω, ῶ. πρότερον ὁρμάω - ἐλαύνω - κινῶ - φέρω διὰ τὰ πρόσω, μακρύτερον φέρω. Ξενοφ. Κύρυπ. δ'. γ'. 1. "Ἅμαξαν προορμᾶν". Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ Παρορμῶ, διεγείρω, αὐξάνω, ὀξύνω. πρότερον ὑπάγω ἢ κινᾶμαι, προπορεύομαι, προελαύνω.

Προορύσσω, ξω. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν ὀρύσσω - σκάπτω.

Προορχηςὴρ, ῆρος, καὶ, "Προορχηςὴς", ῆ, ὁ. ὁ κορυφαῖος, ᾧ πρῶτος τῆ χορῆ, ὁ προσάτης καὶ προαγωνιςὴς αὐτῆ. παρὰ Θετταλοῖς ταὐτὸν τῷ, Προαγωνιςὴς. Λυκιαν. Ὀρχ. 14.

Προορχέομαι, ῆμαι. ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος εἰμὶ τῆ χορῆ.

Προοφείλω, (Ζήτ. Ὀφείλω) Δημοσθ. "Μὴ μεγάλης τινος ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο". αὖ δὲν ἠκολούθησε πρότερον καμμία μεγάλη ζημία, ὡσὲ ἢς ὁ ζημιωθὴς ἔμενε χρέως εἰς αὐτόν. "Ἆρα προσφέλωτι χρεὼν τῇ πόλει παραινέσαι"; Ἀειςοφ. Λυσ. 648. ἄρχε δῆτα, ὡς ἀπώλασα τιμᾶς, δὲν ἔχω χρέος νὰ συμβουλεύσω καμμία καλὸν δῆτα τὴν πόλιν; "Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προφειλες μέγα". ὁ αὐτ. Σφῆκ. 3. ὅσην (ἧς) ἄρα ἄξιος νὰ λάβῃς πληγὰς πρότερον. "Εἴπερ προωφείλετο αὐτῷ κακόν". Ἀντιφ. αὖ δὲν ἦτον ἄξιος νὰ παθεθῇ δῆτά τινα προγεγονυῖαν ζημίαν. Εὐριπ. Ἰφ. Ταύ. 523. "Καὶ μοί τι "προφείλει κακόν".

Προοφθαλμίδες, αἱ. Γεωπον. έ. 3. τὰ πρῶτα βλαςήματα τῶν νέων κλημάτων.

Προοχεύω, πρότερον ὀχεύω.

Προοχὴ, ἡ. (προέχω) ἡ ὀξοχὴ τόπυ τινος, οἷον λόφος, κ. τ. τ. Πολύβ.

Πρόοψις, ἡ. τὸ προβλέπειν, Θυκυδ. "Ἀνευ προ"ψεως". μὴ ὑπὸ τῆ φανερᾶ, κρύφα.

Προπαγὴς, ές, ὁ, ἡ. (πηγνύω) ὀξέχων, ὁ εἰς τὸμπροσθεν ἰσάμβυος. Λυκιαν. Μυ'. 3. "Ὀφθαλ"μὸς προπαγὴς". κυρίως λίαν σκληρὸς καὶ ἐκτεταμβύος.

Προπάθεια, ἡ. ἡ προαίθησις παθήσεως τινος ἢ νόσυ, τὸ προγινόμενον ἢ προηγέμενον σημεῖον παθήσεως τινος.

Προπάθημα, τὸ. ὅπερ πάσχεις πρότερον.

Προπαιδεία, ἡ. ἡ προγινομένη παιδεία - διδασκαλία. Ὁ Σουΐδ. ἔχει· Προπαίδεια, τὰ πρῶτα μαθήματα. βέλτιον δὲ τὸ ἐν τῇ σωνηθείᾳ Προπαίδευμα, ἡ. ἡ πρώτη διδασκαλία.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προπαίδευμα, τό. τὸ μέρος τῆς προγεγονυίας ἢ προηγουμένης παιδείας, ἐκ τοῦ
Προπαιδεύω, πρότερον παιδεύω-διδάσκω, ἑτοιμάζω τινὰ πρότερον διά τινὸς μέλλουσαν παιδείαν.
Προπαίζω, πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων παίζω, γύμνασιν ποιῶ πρότερον τοῦ παιγνιδίου ἢ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου.
Πρόπαππος, ὁ. καθ' Ἡσύχιον παππου τοῦ μητρωπός, προαγωγός. ἐν τῷ τῆ Ἡρωδότου Γλωσσαρ. λέγεται ὁ πενταετὴς παῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις. "εἰ-"ρίων ... τῷ τεταρτῳ (ἐνιαυτῷ), πρόπαις δὲ τῷ "πέμπτῳ, παῖς δὲ μετὰ τὸν ἕκτον".
Πρόπαλαι, Ἐπίρ. πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου.
Προπάλαιος, ὁ, ἡ. λίαν παλαιὸς, παμπάλαιος. αὐτὶ δὲ τοῦ Πρόπαλαι, ἀμφ.
Προπαλαίτερος, ὁ. πλεῖον προπάλαιος. ὁ Πολυδ. δ'. 138. ἔχει "Προπαλαίτερος τὸ γενέσει". ὅθι ἀμφιβ. σημασ.
Προπαλαίω, πρότερον παλαίω, ἢ μάχομαι.
Προπάλεια, ἡ. Σέξτος ὁ Ἐμπ. πρὸς μαθηματ. ἡ. 219. ἔχει "Αἰτίων προπάλεια". ὅπως ἴσως σημαίνει τὸ, Δαψίλεια. διότι καὶ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, Προπαλῶς, διὰ τοῦ Δαψιλῶς.
Προπαππικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρόπαππον. ἐκ τοῦ
Πρόπαππος, ὁ τοῦ πάππου πατὴρ, ὑπέρπαππος.
Πρόπαρ, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Προπάροιθε, καὶ, Πρόπαρος, πρότερον, προπέρυσι ἔμπροσθεν. Ὅμηρ. μετὰ Γενικ. Ἔτι δὲ καὶ αὖθι πάσεως, αὐτὶ τοῦ πρότερον, παρ' Αἰσχύλῳ Ἱκέτ. 804. καὶ Εὐριπίδ. Φοιν. 119. παρ' Ἀπολλων. ἀ. 454. καὶ δ'. 1288. "Πρόπαρ αἰγια-"λοῖο". κατ' ὀδύσσειαν τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅ ἐστιν, ἴσια τοὺς ἄκρων ἄκρων τοῦ αἰγιαλοῦ πλέων.
Προπαραβάλλω, ἔμπροσθεν τίνος παραβάλλω ἢ ῥίπτω. ἀμφ.
Προπαραγγέλλω, ταὐτὸν τῷ, Προπαρεγγυάω. Σουίδ.
Προπαραδίδωμι, πρότερον παραδίδωμι - ἐγχειρίζω - Μαμιράζω - διδάσκω.
Προπαραινέω, ῶ. πρότερον παραινῶ.
Προπαραλαμβάνω, πρότερον λαμβάνω - δέχομαι.
Προπαραλήγω, ὤθεν ἡ "Προπαραλήγουσα" (συλλαβὴ), ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης τοσουμβύη.
Προπαρασημαίνομαι, πρότερον παρασημαίνομαι - σημειῶ. Εὐσταθ.
Προπαρασκευάζω, πρότερον παρασκευάζω, προετοιμάζω. Ξενοφ. Ἀπομνημ. β'. β'. 5. ὤθεν
Προπαρασκευαστικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ-κῶς. ὁ ἀνήκων εἰς προπαρασκευὴν, ὁ προπαρασκευάζων.
Προπαρασκευὴ, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη παρασκευὴ, προετοιμασία.
Προπαρατάσσω - άττω. ἔμπροσθεν παρατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν τὸν στρατὸν ἔμπροσθεν.
Προπαρατέλευτος, ὁ, ἡ. (τελευτὴ) ὁ πρὸ τῆς τελευταίας, ὑπακουομένου δὲ τῆς, Συλλαβῆς, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Προπαραλήγουσα.
Προπαρατίθημι, πρότερον παρατίθημι. Ζήτ. Περιφορά.
Προπαρεγγυάω, πρότερον παρεγγυάω.
Προπαρέχω, πρότερον παρέχω - δίδω - ἐγγυῶμαι - ὑπόχομαι - προξενῶ, προτέρου δίδωμι. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. γ'. ἐ. 8. καὶ Ἑλλ. ἐ. ἀ. 18.
Προπάροιθα, κ-θεν. πρότερον, ἔμπροσθεν, προπάρος, Ἰλιάδ. Κ. 476. "Προπάροιθεν ἰδών". πρότερον ἢ προπάρος εἶδεν. Ὁδ. Ρ. 277. "Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε". ἐγὼ ὑπάγω πρότερος - ἔμπροσθέ.
Προπαροξυντικὸς, ὁ. ὁ τὴν ὀξεῖαν ὑπὸ τῆς προπαραληγούσης τιθέμενος. ἐκ τοῦ
Προπαροξύνω, τίθημι - βάλλω τὴν ὀξεῖαν ὑπὸ τῆς προπαραληγούσης. ὤθεν
Προπαροξυτόνησις, ἡ. (- ξυτονέω) τὸ βάλλειν τὴν ὀξεῖαν ὑπὸ τῆς προπαραληγούσης.
Προπαροξύτονος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν ὀξεῖαν ὑπὸ τῆς προπαραληγούσης δεχόμενος - ἔχων.
Προπαροξυτόνως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς ὀξείας ὑπὸ τῆς προπαραληγούσης.
Πρόπας, ασα, αν. Ποιητ. τὸ ὑπατικὸν τοῦ, Πᾶς, ὡς καὶ τὸ, Ἅπας. παρ' Ὁμήρ. καὶ Αἰσχύλ. Περσ. 433. Ζήτ. ἐν τῇ, Πρό.
Προπασφάς, άδος, ἡ. τὸ πρὸ τῆς πασφάδος δωμάτιον, ὅπερ ἰῶ διωσισμένον διά τὴν ξάπεζαν (ξαπεζαεῖον), Σχολ. Ἀπολλων. ἀ. 789.
Προπάσχω, πρότερον πάσχω. Πλάτ.
Προπατορικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων - ἁρμόζων εἰς τὸν προπάτορα, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ προπάτορος προερχόμενος - καταγόμενος.
Προπάτωρ, ὁ. ὁ τοῦ παῤῥὸς πατὴρ. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Πρόγονος.
Προπαύομαι, πρότερον παύομαι. Ἐνεργ. "Προ-"παύω. ποιῶ τινα ἵνα παύσῃ - τελειώσῃ πρότερον.
Προπείθω, πρότερον πείθω.
Πρόπειρα, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη πεῖρα - δοκιμή. Θεκυδ.
Προπειράζω, ταὐτὸν τῷ, Προπειράω. Γλωσ.
Προπειράω, ῶ. καὶ "Προπειράομαι", ῶμαι, πρότερον πειρῶμαι - πείραν λαμβάνω - δοκιμάζω.
Πρόπεμπτα, Ἐπίρ. πεύτε ἡμέρας πρότερα, ὡς καὶ τὸ, Πρότεπτα. Ζήτ. Πρόπεμπτος.
Προπεμπτήριος, ὁ, ἡ, ὸν "Προπεμπτικός". ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν· ὁ προπέμπων τινὰ, ἢ ὁ ἐν τῇ προπομπῇ γινόμενος.
Πρόπεμπτος, (πέμπτος) "Προσκαλεσάμενος προ-"πέμπτα καὶ τίμημα ὑπεραφάμενος" Δημοσθ. ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μετὰ πεύτε ἡμέρας ἔσαι ἡ δίκη αὐτῆ, καὶ νὰ παῤῥησιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ Φώτιος ἔχει "Πρόπεμπτος, τὸ πρὸ πεύτε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράφειν, ὅτι ἔσαι ἡ ἐκκλησία, εἰ τύχοι, ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς σωιέλθωσι καὶ ἔκκριτον τὴν βαλῶν προβούλευσῃ" καὶ κατωτέρω· "μήποτε ἀλλά τινα (ὡς Δίδυμός φησιν) εἰσὶν ὑπομήματα τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς. εἰσὶ γὰρ οἱ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι φασί. εἰ μὴ ἄρα προπέμπτα, ὡς Δημοσθένης, πρὸς ἡμέρας πεύτε. καὶ γὰρ μεγάλας δίκας οὐκ ἦρκει μία ἡμέρα ὁ ὁρισθεὶς ὑπ' αὐτῶν". κυρίως σημαίνει τὸ, πρὸ πεύτε ἡμέρας.
Προπέμπω, πρότερον - προπέρυσι πέμπω, ὑπὸ τὸ πρόσω ἢ μακρύτερον πέμπω - στέλλω, μακρύτερον ἢ ὑπὸ τὸ πρόσω φέρω. Ξενοφ. 2) Συμβοηθῶ (ἐκβοηθῶ, ξεβοηθῶ) συμβοηθῶ τινὰ τιμῆς εἵνεκα μέχρι τινός. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. ἀ. δ'. 25. "Ἀπιόντα "τὸν Κῦρον συνέπεμπον ἅπαντες". Ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως συμβοηθεῖν τινα. ὁ αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἀ. 4. Ἐν Κυρουπ. ἐ. γ'. 53. "Αὐτὸς δὲ "ἐσπουδάκει ἐν τῷ αὐτῷ τὸν προσιόντα συνέπεμπεν ἐν τάξει". εἶπε καὶ περὶ καθ' ἓς ἔμπροσθεν αὐτὸν καὶ νὰ ὑπάγῃ. ὃ ἐστι προχωρεῖν - ὑπάγειν ἔμπροσθε προσέπεξε.
Προπέντερος, ὁ. ὁ τοῦ πενθερὸς πατὴρ. Σχολ. Σοφοκ. Οἰδίπ. Τυρ. 1508.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προπέπτω. πρότερον πέπτω. ἀμφ.

Προπεριελίσσω, πρότερον περιελίσσω-περιτυλίσσω.

Προπερισπάω, ῶ. πρότερον περισπάω, ὀλόγυρα σύρω—περιφέρω. Παρὰ Γραμμ. πάσω τὴν περισπωμένην ἀπὸ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς. ὅθεν "Προπεριεσπωμένου" ἢ ἀπὸ τῆς παραληγούσης τοῦ περισπωμένου ἔχουσα λέξις, οἷον Μολῶμβρου, κ. τ. τ. ᾗ, Προπεριεσπωμβρίως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς περιεσπωμβρίως ἀπὸ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς.

Προπεριχαράττω, πρότερον περιχαράττω.

Προπερονάω, ῶ. πρότερον περονάω.

Προπέρυσιν, (πέρυσι) πρὸ δύο χρόνων. ὅθεν Προπερύσινος, ὁ πρὸ δύο ἐτῶν, προπέρσινος.

Προπετάζω, Προπεταννύω, καὶ, Προπετάνυμι, ἔμπροσθεν τινὸς πετάζω--ἐξαπλόνω τι.

Προπέτεια, ἡ. (προπετὴς) κυρίως ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κλίσις ἢ κρέμασις. Μεταφορ. κλίσις εἰς τὸ ὁμιλεῖν, τὸ ἀχαλίνωτον τῆς γλώσσης, αὐθάδεια, αἰσχροσία, τὸ ἰδίωμα τοῦ προπετοῦς.

Προπετεύομαι, πράττω καὶ πολιτεύομαι ὡς προπετής. Ὡραπολλ. β'. 52. παρὰ δὲ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. 13. κεῖται αὐτὶ τούτου, Προπετεῖν.

Προπετὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ.—τῶς (πέτω, ὅ ἐστι, πίπτω, πρὸ) κυρίως, Προπτωτὸς, ὁ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πεπτωκὼς—νευδικός. καθόλου δὲ, χαμαὶ κείμενος ἐρρίμμενος ἔμπροσθεν. Σοφοκλ. Τραχ. 701. καὶ 976. Παράκρημνος, κρημνώδης, ὀρθωνής. Ξενοφ. Ἱππικ. α'. 8. ᾗ ἡ. 8. Εὐσεπ. Ἑκαβ. 152. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πρόθυμος, ὁ κλίσιν ἔχων πρός τι. Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. ἐ. 24. "οὐ παύσω προπετεῖς "ὄντας εἰς τὸ ἰέναι εἰς τὴν Λακεδαίμονα". Ἐπιῤῥεπὴς, ἐπιφορος, ὁρμητικὸς, θρασὺς, προπολλωσος, αὐθάδης, ἀσχαλὴς καὶ ἀπρόσεκτος εἰς τὸ ὁμιλεῖν. Ξενοφ. Κυρπ. α'. γ'. 8. καὶ α'. δ'. 4. "Προπετὴς εἰς "χεῖρα" Φωκυλ. 51. ὁρμητικὸς, ταχὺς εἰς τὴν χεῖρα, πολεμικός. "Πολιὰς καὶ χαίτας ἤδη προπετὰς ὤν". Εὐσεπ. "Αλλ. 913. κλίνων ἤδη πρὸς τὸ γῆρας, (ἄρχισα ἤδη νὰ ἀπειζώσιν αἱ τείχες τα).

Προπέφανται, Ἰλ. Ξ. 332. αὐτὶ τοῦ, Προφανῆ εἰσίν, ἐκ τοῦ, Προφαίνω, Παρακ. πέφηκ.

Προπηγνύω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πηγνύω—ἐμπήγω. πρότερον ἀφιλώ τι τὰ πῆξη ἢ νὰ παγώσῃ.

Προπηδάω, ῶ. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πηδάω. πηδῶν ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν.

Προπηλακίζω, Μέλ. ίσω. κυρίως, ῥίπτω ἢ πατῶ εἰς τὸν πηλόν. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν λάσπην· καὶ ἐντεῦθεν, Ὑβρεισικῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἀγασύρω, ὑβρίζω, ἀδικῶ, ἐξυβίζω. εἰρηται ἀπὸ τοῦ πηλὸν καταφεύγειν τὰ πρόσωπα τὴν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων. ὅθεν

Προπηλάκισις, εως, ἡ. ᾗ, Προπηλακισμὸς, ὁ. κυρίως τὸ ῥίπτειν εἰς τὸν πηλόν. Πλούταρχ. σημαίνει δὲ αὐτὶ τοῦ, ὕβρεις, ἐξουδένωμα, ἀτιμία, ὕβρεις μετὰ ἀφοσιώσεως τοῦ σώματος· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸν ὅλον τινὰ ἀμαρτήματι ἀλόντα πηλῷ χρίοντες ἐδημοσίευον.

Προπηλακιστὴς, οῦ, ὁ. ὑβριστὴς, ἄδικος, κ. τ. τ.

Προπηλακιστικὸς, ἡ, Ἐπίρ.—ῶς. ὑβριστικὸς, φιλόνικος, κολακευτικὸς, ἄδικος.

Προπήχιον, τὸ. Ζητ. Παραπήχιον.

Προπίνω, πίνω οἶνον εἰς τὴν ὑγείαν τινὸς, ὅ ἐστι, πίνων πρώτος ἐγὼ ἐκ τοῦ ποτηρίου δίδω ἔπινε αὐτὸ εἰς τὸν φίλον, ὡς τὸ τῆς συνηθείας "Πίνω εἰς τὴν "ὑγείαν σου". Καλῶς γὰ σ' εὕρω. "Φιλοσοφίαν προ"πίνειν τινί". πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινὸς· ᾗ ἐντεῦθεν, ἐν τῷ πότῳ, ὅ ἐστιν, ἐν καιρῷ τοῦ πίνειν χαρίζειν τι εἰς τινα. Δημοσθ. "Καὶ τελευτῶν ἐκπώματα "ἀργυρᾶ ᾗ χρυσᾶ προὔπινον αὐτοῖς". ἔπινον εἰς τὴν ὑγείαν αὐτῶν ὄντες ἀργυρῶν ᾗ χρυσῶν ποτηρίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πόσιν ἐχάριζαν αὐτοῖς. Ὁ Σχολ. Πινδ. Ὀλυμπ. 7. ἔχει "Προπίνειν ἐστὶ κυρίως, τὸ "ἅμα τῷ κράματι (ὃ ἐστὶ, τῷ οἴνῳ) τὸ ἀγγεῖον "χαρίζεσθαι. ὁ δὲ τοῦ Λεκκαν. (Μιθ. συμπόντ.) "Ἡνίκα τοῖς ἐν ἀείσῳ ὑπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιοῦν, τὸ λοιπὸν παρέχῃ φίλῳ ᾗ τὴν φιάλην χαρισάμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 15. "Ἐκπώματα "αὐτῷ προὔπινε ᾗ ἐδωρεῖτο". ᾗ Ἀναβ. ζ'. γ'. 13. Προπίνουσι ᾗ τὸν ἵππον τοῦτον δωρεμαι—ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν ὅπως ἐδωρήσατο προπίνων—Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο φιάλην". ὁ δὲ Πλούταρχ. (Ἀριστείδ. κα'.) ᾗ αὐτὸ τοῦτο, πίνω εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τινος. "Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ὑποστᾶσι". Ἐντεῦθεν Μεταφορ. ἐν καιρῷ τοῦ πότου προδίδω ᾗ προλωτῶ τι. Δημοσθ. "Τὴν "ἐλευθερίαν προπεπωκότες Φιλίππῳ". διὰ τῆς παρασιτείας ᾗ τῆς δωροληψίας ἐπρόδωσαν ᾗ ἐπώλησαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πόλεως, ὡς ἐν τῷ πότῳ τὸ ἔκπωμα. Ἐντεῦθεν ἔτι αὐτὶ τοῦ, Προδίδωμι τι ἵνα φανῶ ἀρεστὸς εἴς τινα. "Ἀδίκως εἰς τὴν τῶν ἑτέρων χά"ριν προποθεὶς". ᾗ "Προπέποται τῆς παρανυτικὰ ἡδονῆς ᾗ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα". Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. διὰ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην ἐπροδόθησαν ᾗ ἠμελήθησαν αἱ ὑποθέσεις τῆς πόλεως. Ἀπιαν. Ἐμφ. β'. 143. "Τυραννὶς καπηλείας προπεπομμένη". προδεδομμένη.

Πρόπιον, τὸ. ὁ Σειῆδ. ἔχει αὐτὶ τοῦ, Μαίτσμα, ἀλλ' αὖτη ἡ σημασία ἔσω εἰς τὸ σωθὲν αὐτοῦ "Θεο"πρόπιον" εὔχηκος. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ, Πρόπος (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, Πρέπος, ὅπερ παύτου ἔστι, τῷ Προφήτης). ὅθεν τὸ, Θεοπρόπος.

Προπίσκω, Μέλ. προπίσω, πρότερον πίνω ἢ ποτίζω—δίδω τινὶ νὰ πίῃ πρότερον. Ἱπποκρ.

Προπιπράσκω, πρότερον πιπράσκω, πωλῶ.

Προπίπτω, πίπτω ἔμπροσθεν-ἀπὸ τοῦ πρόσω-ἀπὸ τοῦ ἔξω, ὅ ἐστι, προκύπτω. 2) Βάλλω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν, ὅ ἐστι, σκύπτω, προνεύω. Ὀδ. Μ. 194. "Οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον". ἔχοντες τὰ σώματα ἐκτεταμμένα εἰς τὸ ἔμπροσθεν, προνεύοντες. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Σπεύδω ἀπὸ τύπου τράξαι τινί, θερμῶς ἐπιχειρῶ, ἔρχομαι.

Προπιστεύω, πρότερον πιστεύω ἢ ἐμπιστεύομαι.

Πρόπλασμα, τό. (πλάσσω) τὸ πρότερον ὡς σχέδιον ἢ ὡς παράδειγμα γινόμενον πλάσμα-εἴδωλον, (Modèle). Κικέρ. εἰς Ἀττικ. ιβ'. 41. Πλίν. λέ. 12.

Προπλέω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πλέω.

Πρόπλοος, ᾗ σωκαλ. Πρόπλους, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων πλέων. Ξενοφ. "Νῆες πρό"πλοοι".

Προπλύνω, πρότερον πλύω.

Προπλώω, παύτου τῷ, Προπλέω. Ἡρόδοτ.

Προπυγεῖον, τὸ. ὁ πρὸ τοῦ πυγείου ἢ τοῦ πυγείου τόπος. Βιτρούβ. ε'. 11.

Προποδηγέτις, ιδος, ἡ. παύτου τῷ, Ποδηγέτις. Ἡλιακ. ἐκ τοῦ, Προποδηγέτης, ὁ. Ὀρφ. Ἀργ. 340.

Προποδηγὸς, ὁ. παύτου τῷ, Ποδηγὸς. Πλούταρχ. ᾗ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 52.

Προποδίζω, Μ. ίσω. Ἰλιάδ. Ν. 158. καὶ 806. παύτου τῷ, Προβιβάζω, ᾗ Προβαίνω. ὅθεν

Προποδισμὸς, ὁ. τὸ προχωρεῖν-ἀπὸ τοῦ πρόσω ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὑπάγειν. οὐ ἐναντίον τὸ, Ἀναποδισμός. Μοδεράτος παρὰ Σποβαίῳ. Φυσ. σελ. 18.

Προ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προποδῶν, Ἐπίρ. αὐτὶ τῦ, Πρὸ ποδῶν. ἐμπροσθεν εἰς τὰς πόδας, (ἐμπροσθεν εἰς τὰ ποδάρια). φρὸ ὀφθαλμῶν, παρὼν, καὶ τὸ παρατυχὸν οἱονδήποτε.

Προποιέω, ῶ. φρότερον ἢ καπὶ φρῶτον ποιῶ. φρὸ τῦ ἄλλων ποιῶ-κάμνω τι.

Προπολεμέω, ῶ. Μ. ἦσυ. φρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς πολεμῶ, μάχομαι ὑπέρ τινος, φρομάχομαι.

Προπολεμητήριον, παυτὸν τῦ, Προμαχεών. ἀμφ.

Προπολέμιος, ὁ, ἡ. ὁ φρὸ τῦ πολέμου ὑπάγων ἢ γινόμενος-δυόμενος. (ὁ ὑπάγων σιωπῆ φρότερον καὶ διεγείρων τὸν πόλεμον). ὁ φρότερον αἰτίας πολέμου δίδυς. Δίων Κάσ.

Προπόλευμα, τό. Εὐσεπ. Ἰων. 113. "Δάφνης "φροπόλυμα". αὐτὶ, Δάφνη φροπολεύσα. ἄλλως δὲ, καὶ ἡ ὑπηρεσία, δηλώσις. ἐκ τῦ

Προπολεύω, καὶ, Προπολέω, φρόπολος εἰμί. ὑπηρετῶ, δηλῶ, καὶ ἐξαιρέτως ὑπηρετῶ θεόπτι τινα ὡς ἱερεῖ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀχιλ. Τατ. δ'. "Φωνὴ "φροπολευμένη". ἡ φωνὴ τῦ χρησμολόγυ.

Προπόλιον, τό. παρ' Ἀριστοφ. σελ. 622. "Προπό-"λιον ἐξ ἐρπύλλυ". αὐτὸ τῦ, Προσωπεῖον. ἀμφ.

Προπόλιος, ὁ, ἡ. ὁ φρὸ τῆς πόλεως ὤν. ὁ Σχόλ. Προπόλεος, ἔχει. ἀμφ.

Προπόλιος, ὁ, ἡ. (πολιὸς) ὁ φρὸ τῦ ὠεισμένου καιρῦ λεύκας τείχας ἔχων. Πολυδ.

Πρόπολις, ἡ. φροάστειον, τὸ φρῶτον καὶ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς πόλεως.

Προπολιτεύομαι, φρότερον ἢ ἔμπροσθεν πολιτεύομαι, Θεμίσ. ις'. "Ἰδιώτης φροπολιτεύεται κύκλῳ βα-"σιλικῦ". ἔχει τὸ ἀξίωμα τῦ ἄρχοντος ἔμπροσθεν τῦ βασιλικῦ κύκλυ.

Πρόπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) κυρίως ὁ ἔμπροσθεν πορδύμενος ὑπηρέτης, φόδρομος· καθόλυ δὲ ὑπηρέτης, δοῦλος. "Πρόπολος Θεῦ" παυτὸν τῦ, Νεωκόρος, φροφήτης, ἢ ἱερεύς.

Πρόπομα, τό. ὃ πίνει τις φρότερον, τὸ φρὸ τῦ κυρίυ πόματος πόμα. Πόμα ἢ πιστὸν ὅπερ εἰς ἀκρατισμὸν οἱ παλαιοὶ ἐλάμβανον. Πλούταρχ. Προπόματα καλῦνται κυρίως ὅλα τὰ καπισκλασμένα εἴδη τῦ οἴνυ, καὶ φρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξως πινόμενα.

Προπομπεία, καὶ—πία, ἡ. ἡ εἰς πομπεῖόν τινα σιωσδία.

Προπομπεύω, σιωσδῶ, ὑπάγω ἢ φροσδῶ εἰς τὸν πομπεῖόν.

Προπομπή, ἡ. (φροπέμπω) τὸ φρότερον ἢ ἔμπροσθεν πέμπειν-στέλλειν. τὸ φροπεμφθῆναι σὺν τινι πομπῇ. σιωσδία, σιωξεφία, ξεφιβόδισμα τιμῆς ἕνεκα ἀναχωρῆντος τινος.

Προπομπία, ἡ. ὁ ἐν τῇ πομπῇ φρῶτος τόπος. Λακιαν.

Προπόμπειος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς φροπομπεῖον αὐτὸν. "Τιμὴ φροπόμπιος". Γρηγόρ. Ναζ.

Προπομπός, ὁ, ἡ. ὁ φροπέμπων, σιωσδῶν καὶ διαυθεντεύων τινὰ, ὁδηγός. Ξενοφ.

Προπονέω, ῶ. φρότερον πονῶ-ἐργάζομαι, φρότερον ἢ πρὸ καιρῦ ἐν τῷ ἔργῳ κυριάζομαι, κεκοπιακὼς γίνομαι. "Προπεπονῆσθαί τινος". αὐτὶ τῦ, πονεῖν πρό τινος. Ξενοφ. Κυρεπ. η'. ά. 32. καὶ Ἀναβ. γ'. ά. 37. ὅθεν "Προπεπονημένα, τά". ἅπερ μετὰ κόπυ καὶ πόνυ προτερόν τις ἐξεργάσατο, ἔπραξεν ἢ ἀπέκτησεν.

Προπορεία, ἡ. τὸ προπορεύεσθαι—ὑπάγειν πρόσθεν ἢ ἔμπροσθεν τῦ ἄλλυ, καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τῦ στρατῦ (L'avant-garde, Γαλ.) οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται. Πολύβ. δ'. 5. ἐκ τῦ

Προπορεύω, Μίλ. δύσω. εἰς τὸμπροσθεν πορδύεσθαι ποιῶ τινα, ἢ τὰ πρόσω φέλλω, πρότερον περᾶσαι ποιῶ, φέρω ἢ φέλλω εἰς τὸ πέραν. κελδύω ἢ ἀφιέω νὰ περάσῃ τις ἔμπροσθεν μυ ἢ ἄλλς τινος. Μέσ. Προπορεύομαι, ἔμπροσθεν ὑπάγω, πρότερον ἢ πρῶτος τῦ ἄλλυ πορεύομαι. Ζήτ. ἔτι καὶ, Προδέω.

Προπορίζω, πρότερον πορίζω-κερδαίνω-ἀποκτῶ-φροντίζω δι' ἄλλον τινα. Μέσ. Προπορίζομαι. ποιέζω-κερδαίνω δι' ἐμαυτύν μυ.

Πρόπος, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρόπιον.

Πρόποσις, ἡ. πρόπομα, τὸ πρὸ τῦ φαγεῖν πίνειν. Τὸ προπίνειν ἤτοι τὸ πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινος. Ἀθην. ά. "ἰῶ δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμός". Τὸ πίνειν ἰσχυρῶς ἐν τῷ πότῳ μετὰ τὴν συμποσίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὑγείαν τινός (τὸ σύνηθες τῆς ποτείων εἰς ὑγείαν τινός).

Προποτίζω, ποτίζω τινα, δίδω τινὶ πιεῖν, καὶ μάλιστα δίδω τινὶ ἰατρικὸν πιεῖν. ὅθεν

Προπότισμα, τό. ποτὸν, πιστὸν, καὶ μάλιστα Ἰατρικὸν, καὶ

Προποτισμός, ὁ. τὸ πίνειν ἢ δίδυσι τινὶ πιεῖν ποτὸν ἢ ἰατρικόν τι. ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Προπότισμα. Διοσκορ. καὶ Ἱππιατρ.

Πρόπους, οδος, ὁ. παρὰ Σχόλ. ὁ μεγάλους πόδας ἔχων ἄνθρωπος. 2) Ἀσπὶς προ τῆς ποδῶν τῆς Διδύμων κάμπος. 3) Πλησιωτ. Πρόποδες, τὰ ἔμπροσθεν μέρη τῦ ποδὸς, καὶ τὰ ὠεικαλύμματα αὐτῦ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ σωμηθείᾳ, Προπόδια, τά. Μεταφορ. "Πρόποδες ὄρυς", τὰ καπώτερα μέρη τῦ ὄρυς, ἀφ' ὧν ἄρχεται ἡ πεδιὰς (αἱ πεδιάδες τῦ βυνῦ).

Προπόω, παυτὸν τῷ, Προπίνω, ἀφ' ἧ λαμβάνει καί τινας χρόνυς τὸ δεύτερον τῦτο.

Προπράκτης, υ, ὁ, καὶ Προπράκτωρ, ὁ. καὶ Προπραμπτωρ, ὁ. παυτὸν τῷ, Προπώλης. Πολυδ.

Προπράττω, πρότερον πράττω.

Προπρεών, παρὰ Πινδαρ. παυτὸν τῷ, Πρόφρων, καὶ Προπρηνής. Ζήτ. Πρηών.

Προπρηνὴς, ές, ὁ, ἡ. παυτὸν τῷ, Πρηνὴς. Ἰλ. Γ. 218.

Προπρὸ, κατ' ἀπόκοπὴν τῆς, Πρό. παρ' Ἀπολ. γ'. 453. "Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο παν-"τα". αὐτὶ τῦ, λίαν ἔμπροσθεν, πλησιέστατα. καὶ ἐν γ'. 1013. ὡς Ἐπίρ. αὐτὶ τῦ, δίχα παντελῶς, ὁλοτελῶς "Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξυλε μίζης "φάρμακον". Ἐν τοῖς σιωθέστοις δύσκεται σιωεχέστατα ἡ ἀναδίπλωσις τῆς Πρό, ἀπόκοπὴν ἢ τὸ ταχὺ καὶ κατεπειγόμενον τῆς πράξεως δηλῶσα.

Προπροβιάζομαι, λίαν προβιάζομαι. Ἀπολ. ά. 386.

Προπροδέω, λίαν προδέω. Ὀρφ. Ἀργ.

Προπροκαλύπτομαι, δίχα προκαλύπτομαι. ἀμφ.

Προπροκαταΐδω, Ἐπίρ. (καταΐδομαι) εἰς τὸμπροσθεν ἢ δηλ τὰ κάτω βιαίως κατερχόμενος. Ἀπολ. β'. 595.

Προπροκυλίνδομαι, λίαν κυλίνδομαι δηλ τὰ ἔμπροσθε, ἢ καθ' Ἡσύχ. πρὸ τῆς ποδῶν κυλίομαι, εἰς τὸμπροσθεν πορδύομαι. ἀλλ' ἐν Ὀδυσσ. Ρ. 525. σημαίνει τὸ, παύποτε δύνη τόπυ εἰς τόπον ἀμπλακεῖν. ὁ Εὐσάθ. ἠρμήνευσε δι' ἐκ τῦ, Ἱκετευτικῶς ἐκ τόπυ εἰς τόπον ἔρχομαι· ἄλλοι δὲ δι' ἐκ τῦ, Κατεπειγόμενος καὶ μεγάλως δέομαι.

Πρόπρυμνα, Ἐπίρ. κυρίως δὲ ὕστερον ἐκ τῦ, Πρόπρυμνος, ὅπερ παυτὸν ὅσι τῷ, Πρόπρίζος. Αἰσχυλ. Θηβ. 754. μ' ὅλεν τῦτο τὸ ἐν τῇ ῥήσει παύτῃ παρεντεθειμένον "Ἐκβολεῦ" ὑποδηκνύει ὅτι ἡ μεταφορὰ δηλ πλοίυ ἐκλήπτεται.

Προ-

Α

Πρόπταισμα, τό. τὸ πρότερον γεγονὸς πταῖσμα. Κλήμ. Ἀλεξ. ἐκ τῆ

Προπταίω, πρότερον πταίω - σφάλλω (σκοντάβω), δυσυχῶ.

Προπτόρθιον, τό. (πτόρθος) τὸ πρῶτον ἢ τὸ προϊὸν ἄμβλυον βλάστημα. Ἡσύχ.

Προπτύω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πτύω. ἀμφ.

Πρόπτωσις, ἡ. τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πίπτειν, ἢ πρὸ ποδῶν ἢ χαμαὶ πτῶσις, ἢ διὰ τὸ ἔξω φορὰ, τὸ προκύπτειν - ἐκβαίνειν, ἔκβολὴ - ἔκβλημα - καταβασμα. ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, συμβεβηκός.

Β

Προπτωτικός, κὴ, κόν. ὁ ἐκ παχύπους ἢ προπετείας πταίων. Ἀνωνίν. ιά. 10.

Πρόπτωτος, ὁ ἔμπροσθεν πίπτων, προπετής. ἀμφ. βέλτιον τὸ, ὁ διὰ τὰ πρόσω πεσών, ὁ χαμαὶ ἢ πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος.

Προπύλαιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρον, ὁ πρὸ τῆς πύλης τόπος, αὐλή. ἐκ τῆ

Προπύλαιος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῆς πύλης ὢν - κείμενος, ὁ εἰς τὸ προπύλαιον αὐτήκων.

Προπυλὶς, ἡ. Μαθημ. παλ. σελ. 109. φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, Πρόπυλον.

Γ

Πρόπυλον, τό. ταὐτὸν τῷ, Προπύλαιον, Σοφοκλ. Ἡλέκ. 1371. "Θεῶν ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε", διὰ βασιλικῶν παλατίων. ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρα. Κικέρ. Ἀττ. ς'. 6.

Προπυνθάνομαι, ἢ Προπύθομαι, πρότερον ἀκούω, μανθάνω ἀφ' ἑτέρου φήμης· πρότερον ἐρωτῶ ἵνα μάθω τι.

Προπύργιον, τό. ὁ πρότινος ἰσάμβυος πῦργος πρὸς ὑπεράπτωσιν, ἀχύρωμα, προμαχεών. Σχολ. Λυκόφρ. 447.

Προπύργιος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Προπύργιον. 2) Ἐπιθ. ὁ, ἡ. "Θυτίαι προπύργιοι". Αἰσχυλ. Ἀγ. 1179. αἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως γινόμεναι θυσίαι.

Δ

Προπυρεταίνω, πρότερον πυρεταίνω· ἔχω τὸν πυρετόν.

Προπυριάω, πρότερον πυριάω—θερμαίνω, ἢ θερμὰ ἐπιθέματα πρὸς θέρμω μεταχειρίζομαι.

Προπωγώνιον, τό. τὸ πρὸ τῦ πώγωνος ὂν ἢ γινόμενον. Πολυδ.

Προπωλέω, ῶ. πρότερον πωλῶ, προπώλης εἰμί.

Προπώλης, ὁ πρῶτον ἢ πρότερος πωλῶν. ὁ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἁμαξιᾶς ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν αὐτὸ, μεταπράτης.

Ε

Πρόρακος, ὁ. Ἀρρικιαν. Φειδιακ. Ἐρυθρ. "Σπόματα προράκων". (ράκος αὐτὶ τῦ, βράκος) ἄρα τὰ πρὸ τῆς βράκων ζώματα.

Προρέω, καὶ Προρρέω, ἐκκαλύζω ἢ ῥέω διὰ τὰ ἔμπροσθεν. παρὰ Πεισταῖς ἢ Ἐνεργ. αὐτὶ τῦ, Ἐκχέω, χυμὸν ἔξω. Ὅμηρ. Τίμ. Ἀπολ. 380. ἢ Ὀρφ. Ἀργ. 1130. 2) Προρρέω, πρότερον ἢ δημοσίως λέγω, κηρύττω φανερὰ, προσάζω. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. α'. β'. 4.

Προροφάνω, ἢ Προροφέω, πρότερον ῥοφῶ ἢ πίνω.

Προρραντίζω, πρότερον ῥαντίζω.

Προρρέω. Ζήτει ἐν τῷ, Προρέω.

Προρρήγνυμι, πρότερον ῥήγνυμι.

Προρρήμα, τό. τὸ πρότερον ῥηθέν, προφητεία.

Ζ

Πρόρρησις, ἡ. τὸ προλέγειν, προφητεύειν, χρησμὸς, προφητεία.

Προρρητικὸς, κὴ, κόν. ὁ προλέγων.

Πρόρρητος, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον εἰρημένος.

Πρόρριζα, ἢ Πρόρριζον, Ἐπίρ. σπεύδω αὐτὰς τὰς ρίζας ἀπαναιρῶμαι, διόλου ὑπὸ τῆς ῥιζῶν. ἐκ τῆ

Πρόρριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα) ὁ σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις ἀναιρούμενος. Ζήτ. Προθέλυμνος. Ἰλιάδ. Λ. 157. καὶ Ξ. 415.

Η

Πρόρρυμος, ὁ, ἡ. Γεωπ. ὁ κατὰ ῥοῦν ῥέων. ἀμφ.

Προρυθμίζω, πρότερον ῥυθμίζω.

Θ

Πρὸς, Πρόθεσ. μετὰ Γενικ. σημαίνει τὸ Μέρος, οἷον "Πρὸς πατρός. Τὰ πρὸς πατρός". ὑπὸ τὸ μέρος τὸ πατρός, ἐκ τῦ πατρικῦ μέρους. πληρέστερον δὲ παρὰ Σοφοκλ. Ἡλεκτ. 1125. "Οἱ πρὸς αἵματος φύσιν". αὐτὶ τῦ, οἱ συγγενεῖς. "Πρὸς θυμοῦ". αὐτὶ, Κατὰ θυμὸν, κατὰ τὴν καρδίαν, κατὰ τὴν γνώμην, ὅ ἐστιν εὐάρεστον, θυμήρες. "Πρὸς σὲ ἔστι". αὐτὶ καὶ, πρέπει, ἁρμόζει εἰς σέ. "Εἶναι, ἢ Γίνεσθαι πρός τινος". αὐτὶ τῦ, Εἶναι ὑπὸ τὸ μέρος ἢ εἰς τὸ μέρος τινος. "Ὁμολογεῖται πρὸς πάντων". αὐτὶ τῦ 'Υφ' ὅλων, Ἀπὸ ὅλης. ἢ κάλλιον, Ἀπὸ τῦ μέρους ὅλων. "Ὅτε δὲ συντάσσεται μετὰ Παθητικῶν ῥημάτων, κεῖται αὐτὶ τῆς Ὑπό. οἷον "Τὰ προστεταγμένα πρὸς τῦ Ἀδελφοῦ ἔπραττον". Τάτ. 2) Αἰτί ῶς, Διά, ἢ τῦ, Ἕνεκεν. ὅτε ἢ σημαίνει Κέρδος - ὄφελος. τὸ Καθῆκον, Πρέπον. "Κἂν μύτι ἢ πρὸς τὴν ἐχθρῶν". ἐὰν εἶναι τι διὰ ὄφελος τῆ ἐχθρῶν, ἂν ὠφελῶνται οἱ ἐχθροί. Εὐριπίδ. Ἀλκ. 58. "Πρὸς τὴν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης". αὐτὶ τῦ, Διὰ ὄφελος, ἢ πρὸς ὄφελος. ὅπου καὶ παρὰ Θουκυδ. γ'. 38. "ὃ ἐστι πρὸς τὴν ἠδικημένων μᾶλλον". ἢ 59. "Πρὸς ἀνδρὸς σοφῦ ἐστι". ἢ Σοφοκλ. Αἴαν. 319. "Πρὸς κακοῦ ἀνδρὸς ἔζηγεῖται". Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. "Πρὸς Θηβαίων μᾶλλον, ἢ πρὸς ἑαυτήν". ὅτε ἢ ἰσοδυναμεῖ τῇ Ὑπέρ. οἷον "Πρὸς ἡμῶν". Πρὸς σοῦ". αὐτὶ, Ὑπὲρ ἡμῶν, Ὑπὲρ σοῦ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1433. 3) Συνηθέστερα δέ ἐστιν διὰ Ὅρκων ἢ δεήσεων, ὅτε ἢ σημαίνει τὸ, Ὁρκίζω, ὀμνυμι, καὶ τὸ, Δέομαι, ἐκλιπαρῶ, ἱκετεύω. οἷον "Πρὸς τῆ Θεῶν". "Πρὸς Διός". διὰ τὸ ὄνομα τῦ Θεῦ, διὰ τὸν Θεόν. Σοφοκλ. Αἴα. 588. "Καὶ σὲ πρὸς τῦ σῦ τέκνου καὶ Θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ φρενὸς ἡμᾶς ψύχῃ". σὲ ὁρκίζω εἰς τὰ τέκνα σου, ἢ καθὼς ἄλλος λέγομεν, Εἴθε νὰ ζῶσι τὰ τέκνα σου. "Ὀμόσαι πρὸς δαίμονος". Ἰλιάδ. Τ. 188. νὰ κάμῃ ὅρκον εἰς τὸν Θεόν. "Πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοι". Ὀδυσ. Ζ. 207. ὅλοι οἱ ξένοι ἔχονται ὑπὸ τὴν θρησκείαν καὶ ὑπεράπτωσιν τῦ Διός. 4) Διάθεσιν ἢ μέρος καὶ θέσιν τόπου τινός, Ἐναντίον. Ἡρόδ. β'. 99. "Τὴν πρὸς μεσαμβρίης ἀγκῶνα". ζ'. 115. "Πρὸς ἠλίου δυσμέων". δ'. 37. "Πρὸς βορέω ἀνέμου". Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. γ'. 26. "Ἐκέλευσε τὰς λοχαγοὺς πρὸς τὴν Καρδούχων ἰέναι, ἀρχὰς δὲ καταστήσασθαι πρὸς τοῦ ποταμοῦ". 5) Ἀναφορὰν, Σχέσιν, Σκοπὸν διά τινος. Θουκυδ. α'. 71. "Δρᾶν ὑμᾶς ἄδικον ὅτε πρὸς Θεῶν ὅτε πρὸς ἀνθρώπων". ἀναφερόμενον, ὑποβλέπον ὅτε εἰς τοὺς Θεοὺς ὅτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. ι. 20. "Τρόπον, ὃς μένος μὴ πρὸς Θεῶν ἀσεβὴς, μήτε δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς". τοιοῦτον ἢ τὸ ἐν α'. ς'. 6. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 338. Τὼ δ' αὖτε μαρτύρω ἔσσον πρός τε Θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, πρός τ' αὐτὸς βασιλῆος ἀτλητοῦς". Ὅτε καὶ ἡ Πρὸς κεῖται αὐτὶ τῆς Παρὰ, τὸ, Ἐνώπιον σημαίνουσα. 6) Μετὰ Δοτικ. αὐτὶ τῦ, Ἔτι, ἀκόμη, θερμότερον, πλησίον, κοντὰ, σιμὰ, ἐγγὺς, Ἅμα, ὁμοῦ, ἐκτὸς τῆ ἄλλων, ἐπαύω. "Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς". ἐπαύω ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα κακὰ, ἢ ἐκτὸς τῆ ἄλλων κακῶν. Πλάτ. "Εἰδὲ πρὸς τούτοισι ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὖ". ἢ ἐπαύω ἢ κοντὰ εἰς αὐτά. ὅπου καὶ ἰσοδυναμεῖ τῇ, Ἐπὶ, Προσθήκην σημαίνουσα. ἢ τῇ Σοῦ, τὸ Ὅμως. 7) "Γίγνεσθαι πρὸς τῆ σκοπιᾶς, τῷ λίμματι, τῆ σφαγίματι". αὐτὶ τῦ, καταγίνεσθαι εἰς θεωρίας, εἰς χόρδας,

δος, εἰς ὑποθέσεις, ὃ ἐστιν, αὐτὶ τῦ, ἐν θεωείαις ἢ ἐν ὑποθέσεσιν εἶναι, ὥς τι ἢ ὅπῃ δχανοεῖσθαι καὶ "σοχάζεσθαι". Πρὸς τοῖς κειταῖς". αὐτὶ τῦ, ἔμπροσθεν τῆς κειτῆς. "Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐγένοιτο". Πλάτ. Φαίδρ. 75. αὐτὶ τοῦ, ἐγγὺς ἦσαν, ἐπλησίασαν. 8) Μετὰ Αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ, Πλησίον, Ἐγγὺς, Ἐναντίον, Θέσιν, Κίνησιν, ὅτε ἢ ἰσοδυναμεῖ τῇ, Εἰς, καὶ Κατά. οἷον "Ἀπέβη πρὸς μακρὸν "Ὄλυμπον". Εὐριπ. Φοιν. 849. "Πρὸς πατέρα τὸν "σόν". ἐνίοτε δὲ σημαίνει Διάθεσιν ὅπῃ τι αὐτικείμενον, οἷον "Λέγειν πρός τινα. Σκοπεῖν πρός τι". Πλάτ. Ἱππ. καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ τῇ μετὰ τῆς Γενικῆς αὐτῆς συντάξει, οἷον "Τί δὴ ἐν τούτοις "πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἔφησθα ἐρεῖν"; τί ἀναλογίαν ἢ ἀναφορὰν ἔχει τοῦτο εἰς τὸ πρᾶγμα; Ξενοφ. "Ἡγεῖ"το πρὸς τὰς πολεμίους". καὶ, "Κύων φέρεται πρὸς "κάπρον". αὐτὶ τῦ Ἐναντίον. 9) Τὸ Ἕνεκεν. Ἡρόδ. α'. 38. "Πρὸς ὧν τοῦ ὄψιν ταύτην τὸν γά"μον τοι τῶν ἔπαθον". Πλάτ. Ἱππ. "Λέγεις δὲ "δὴ τί καὶ πρὸς τί"; αὐτὶ τῦ, Πρὸς τί σκοπῶν; καὶ Πολ. α'. "Πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τοῦ τῆς "χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι". οὗτος τούτου, καὶ τοῦτον τὸν σκοπόν. "Πρὸς θεῶν". Σοφοκλ. Αἴ. 1018. ὅρα τί ποτε. "Πρὸς ταῦτα φράζω", αὐτὶ τῦ, ἐντεῦθεν, ἐκ τούτου, οὕνεκα τούτου. 10) Ἀντὶ τῦ, Ὅσον ἀνήκει-πρέπει-ἁρμόζει, τὸ Ἀνῆκον, Πρόσῆκον. οἷον "Οὐδὲν πρὸς ἔπος". Πλάτ. Ἀλκιβ. "Τέλειος πρὸς ἀρετήν". ἢ ἐντεῦθεν σημαίνει Συγκεισιν, ἢ Παραβολήν. Πλάτ. Ἱππ. Εἶναι τῆς ἀρχαίων τοὺς περὶ τοῦ σοφίαν φαύλως πρὸς ἡμᾶς". Θουκυδ. γ'. 113. "Ἄπιστον τὸ πλῆθος λέγεται δπολέ"σθαι ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως". ἐνίοτε δὲ ποιοῦται ἢ μετὰ Συγκειτικῶν, οἷον παρ' Ἡροδ. β'. 35. Αἴγυπτος ἔρχα λόγε μάζω παρέχεται πρὸς πᾶ"σαν χώρην". καὶ Θουκυδ. γ'. 37. "Οἱ φαυλότεροι "τῆς αὐθρώπων πρὸς τὰς ξυνετωτέρας ὡς ὅπῃ τὸ πλεί"σον ὠφελοῦσι τὰς πόλεις". 11) Ἀντὶ τῆς, Κατὰ, ὅτε ἢ σημαίνει αἰτίαν ἢ τρόπον. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 2. "Πρὸς τίνε ταῦτα ἐρωτᾷς"; Τίνος οὕνεκα; Τίνος χάριν; Διὰ ποίαν αἰτίαν; Διατί; κεῖται δὲ ἢ αὐτὶ τῆς Περί. οἷον, "Πρὸς ταῦτα βου"λευσόμεθα". αὐτὶ, Περὶ τούτων. ὡς παρ' Ἡροδ. γ'. 153. "Καὶ οἱ πρὸς τὰ Βαβυλωνίε φάσματα—πρὸς "ταύτῃσι τὴν φήμην ἐδόκεε" ἢ Θουκυδ. ζ'. 47. "Πρὸς "τοῦ παροῦσαν ἀρρωστίαν". ἐν Ἰλ. Ρ. 98. "Πρὸς "δαίμονα". κεῖται αὐτὶ τῦ, θαυκαλῶμαι, παρακαλῶ. Συχνάκις δὲ ἐκλαμβάνεται ἢ Ἐπιῤῥηματικῶς, οἷον "Πρὸς δ' σέβειαν". αὐτὶ τῦ, Εὐσεβῶς. "Πρὸς ὕβριν". ὑβριστικῶς. "Πρὸς βίαν". Βιαίως. "Πρὸς τὸ πα"ρόν". παραλῆμμα, μετὰ δὲ τῆς ἀειθμητικῶν ὀνομάτων σημαίνει τὸ, Πεῖσαι, πεῖθειν. ἐν τοῖς συνθέτοις σημαίνει πεῖθον τὰ αὐτὰ, ἢ ἔτι, Προσθήκη, ἢ τὸ Νεωστὶ, ἀφ' μικρῦ. ἔτι δὲ ἢ τὸ Ὀλίγον. ἢ τὸ, Ἄμα, ἐνεστυκῶς. συχνάκις δὲ δίδοται ἢ τῷ ῥήματος, οἷον "Καὶ κατακτενῶ σε πρός". αὐτὶ τῦ, Προσκατακτενῶσε". Εὐριπίδ. Φοιν. 619.

Προσάββατος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῦ σαββάτε ὤν, ἢ γινόμενος. "Προσάββατον, τό". ἢ πρὸ τῦ σαββάτου ἡμέρα. Ν. Δ.

Προσαγάλλω, Εὔπολις παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. Ἀγῆλαι. "Ἀναθῶμεν καὶ χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς δίτ"τας ἐορτούσας, ἢ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντας. χαί"ρειν πάντες δεχόμεθα". αὐτὶ τῦ, Προσέτι-ἀκόμη τιμήσωμεν.

Προσαγανακτέω, ἀκόμη-ἔτι σφοδρότερον ἀγανακτῶ.

Προσαγγελία, ἡ. ἡ ἐπελθοῦσα ἀγγελία, Πολύβ. ἡ τῆς ἀγγελίας προσαγωγή. Ἡσύχ. ἐκ τῦ

Προσαγγέλλω, προσέτι ἀγγέλλω-εἰδοποιῶ-μηνύω-λέγω, ἀγγελίας φέρω πρός τινα. Προσαγγέλλομαι. μηνύω ἐμαυτὸν ἄξιον θανάτου. Σουίδ.

Προσαγγελτής, ᾶ, ὁ. ὁ τὰς ἀγγελίας φέρων.

Προσαγγελάζω, προστίθεμαι εἰς τὴν ἀγέλην, ἢ συναγελάζω. Γλωσσ.

Προσαγήλαι, Ἀόρ. ά. ἐκ τῦ Προσαγγέλλω.

Προσαγκαλίζομαι, εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβάνω.

Προσαγκυλόω, μετὰ τῆς ἀγκύλης φέρω.

Προσαγλαΐζω, ταὐτὸν τῷ, Προσαγάλλω.

Προσαγνοέω, διόλε-ἐκτὸς τοῦ ἀγνοῶ.

Προσαγοράζω, προσέτι-ἀκόμη ἀγοράζω.

Προσαγόρευμα, τό. ὀνομασία-ὁμιλία-χαιρετισμός.

Προσαγόρευσις, ἡ. τὸ προσαγορεύειν. ὁ εἰς τὸν ἀρχὸν τῦ λόγου χαιρετισμός. καὶ εἰς τὰς ἐντεύξεις πρόσρησις-ἀσπασμός.

Προσαγορευτικός, κὴ, κόν. ὁ ὀνομάζων-λέγων-ὁμιλῶν-χαιρετῶν. "Προσαγορευτικόν, τό". αὐτὶ τῦ, Προσηγορία. Ἀππιαν.

Προσαγορεύω, καλῶ-ὀνομάζω-λέγω-χαιρετῶ-ἀσπάζομαι. Ἡρόδοτ. β'. 80. "Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν "(οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι προσκυ"νέουσι, κατιόντες μέχρι τῦ γόνατος τὴν χεῖρα". Παρὰ Πλυτάρχ. Ῥωμ. 29. αὐτὶ τῦ Ἑρμηνεύω. ἀμφ.

Προσαγρυπνέω, ῶ. μετὰ Δοτ. ἀγρυπνῶ παρά τινι ἢ ὅπῃ τι.

Προσάγω, προσφέρω, προσθέτω, προσέτι φέρω, πλησιάζω, φέρω-βάλλω ἐμπροσθεν ἢ πλησίον. Ξενοφ. Μέσ. Προσάγομαι. πλησιάζω-φέρω ἐμαυτὸν πρός τι. φέρω πρὸς τὸν ἐμαυτόν μου, οἰκειοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι· λέγω ἢ προσάζω νὰ φέρωσιτι πρός με, δι' ἄλλε φέρω. "Προσάγεταί τε, ὧν δεῖται, ἢ ὑποπέμ"πεται, ἃ βούλεται". Ξενοφ. πόρ. ά. 7. Ἑλκύω εἰς τὸν ἐμαυτόν μου· ὅθεν ἐπαίρω-λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω. Ἀειτοφ. Ὄρν. 141. Οὐδετέρ. Ἀράζω, ὅπου ὑπακούεται τὸ, Νᾶυς, ταὐτὸν τῷ, Προσέχειν τὸν νᾶυν τῇ ξηρᾷ. Ἀπολλόδ. ά. ά. 4. Ὑπακουμβύω τὸ, Ἐμαυτὸν, μετὰ Δοτικ. Πλησιάζω, ἐγγὺς ὑπάγω. Ξενοφ.

Προσαγωγεύς, ὁ. (πρὸς, ἄγω) ὁ προσφέρων-προσάγων, προσθέτων. 2) Ὁ θηλάζων, ὁ εἰρηνοποιὸς, ὁ εἰρηνεύων καὶ θηλάζων δύο ἐχθρές. 3) Εἰς τὸν Σικελίαν ὠνομάζετο ὕπως ὁ βασιλικὸς κατάσκοπος. Πλούταρχ. Ζήτ. Ποταγωγίς.

Προσαγωγή, ἡ. προσφορά, πρόθεσις, προσθήκη, συνάθροισις. Οὐσετέρ. σημαίνει τὸ, Πλησιάζειν-προσέρχεσθαι, πλησίασις. Δίοδος, πέρασμα, ἔξοδος. "Χωρίον εὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον". Πρόσοδος, πρόσβασις, τὸ εὐοδώτερος ἔρχεσθαι πρός τινα, προσέλευσις. Ξενοφ. Κυρηπ. "ἐκ Προσαγωγῆς". ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἠρέμα, λελητότως. Λεξ.

Προσαγωγίδης, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Προσαγωγεύς. ἀμφ. Ζήτ. Ποταγωγίς.

Προσαγώγιον, τό. Πλάτ. Φίληβ. §. 34. ὄργανον τῆς πεκτόνων καὶ λειπυργῶν, ὃ προσάγοντες δύνανται τὰ τρίβολα ξύλα, οἷον Διαβήτης, καιών, κ. τ. λ. Αἱ Ἐκφύσεις ἔχουσιν ἡμαρτημένως, Προαγώγιον.

Προσαγωγός, ὁ, ἡ. ὁ φέρων-ἄγων-ἕλκων, ἐπαγωγός· ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων-θέλγων.

Προσαγωνιάω, Ἀρτεμίδωρ. ἀμφ. λέγεται ὅπῃ Δρομέως. ἴσως ὡς τὸ τῆς σωφροσύνης, Λαχανιάζω, ὅτε οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ μεγάλου δρόμου ἐκβάλλουσι τὴν γλῶσσαν αὐτῆς ταχέως ἀναπνέοντες.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσαγωνίζομαι, βοηθῶ, ὑπακροῶ. ἀμφ. ἴσως αὐτὶ τ, Προαγωνίζομαι. ὡς ἡ τὸ

Προσαγωνιστὴς, ὁ - βοηθὸς, ὑπήκροος. Πλούτ. Λυσ. 26. ὅπου ὁ Ῥείσκιος, Προαγωνιστὴς, αὐέγν.

Προσαδικέω, σιμὰ εἰς τ' ἄλλα (κακὰ) ὑβρίζω - ἀδικῶ - ζημιῶ ἀκόμη. ὑπηκόων κάμνω ἄδικον.

Προσάδω, προσέτι ᾄδω-ψάλλω. 2) Συμφωνῶ, συμψάλλω.

Προσαθροίζω, σωρεύω, συλλέγω ἀκόμη, προσέτι ἀθροίζω. ὅθεν

Προσάθροισις, συμβολὴ, συναθροισις πρός τι. ὁ Σχολ. τῆ Θεκυδ. ἑρμηνεύει δηλ. τέτε τὸ, Προσαγωγή.

Προσαθυμέω, ἀθυμέω παρά τινι, χαίω τὸ θάρρος παρά τινι. Ἰωσηπ. μετὰ Δοτικ.

Προσαθύρω, (ἀθύρω) ταὐτὸν τῷ, Προσπαίζω.

Προσαθρίζω, "Πέμπιμον φλόγα προσαθρίζουσα". πρὸς αἰθέρα πέμπουσα. Ἡσύχ.

Προσαίνω, (πρὸ, σαίνω) προσάγομαι, προσέλκω - φέρω πρὸς ἐμαυτὸν δηλ. κολακείας, κολακεύω, θέλγω πρότερον· δηλ. κολακειῶν προκαταλαμβάνω. κολακευτικῶς προσάγομαι. Αἰσχύλ. Προμ. 834.

Προσαιονάω, βρέχων θερμαίνω, ἢ μετὰ βεβρεγμένων ἐν θερμῷ ὕδατι παιόντων ζεσαίνω. Ἱπποκράτ.

Προσαιρέομαι, οῦμαι. ἐκλέγω πρός τι - προσέτι δέχομαι-λαμβάνω-αἱροῦμαι-ἐκλέγω. Ξενοφ. Κυρωπ. ά. ε. 5. Οἰκον. δ'. 14.

Προσαίρω, (αἴρω) ταὐτὸν τῷ, Προσφέρω. αἰσχυνόμενον λαμβάνω ἢ φέρωπε. Μέσ. Προσαίρομαι. φέρω-λαμβάνω πρὸς ἐμαυτὸν, ζώγω.

Προσαίρω, πρότερον χίζω. ὅθεν ὁ Λυκοφρ. 880. ἔχει "Προσεσηρότας". ταὐτὸν τῷ, Διεχισμηνύω Πρό.

Προσαισθάνομαι, Μέλ. θήσομαι. προσέτι-ἐνταυτῷ αἰσθάνομαι ἢ παραπρῶ - ἀμφ.

Προσαΐσσω, πηδῶ πρός τι, ἢ σπεύδω-ταχέως ζέχω πρός τι.

Προσαιτέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προσέτι-ἀκόμη αἰτῶ, ζητῶ, θελεσότερον αἰτῶ, ἢ δέομαι-παρακαλῶ ἵνα λάβω θελεσότερον. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. γ'. 21. "Προσαιτῆσι μισθὸν, ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον". Ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ, πτωχεύω, ἐπαιτῶ, ζητῶ ἐλεημοσυνίω. ὁ αὐτ. Οἰκονομ. κ'. 15. "Προσαιτῆσ βιοτεύειν". ζῆν ὑπὸ ἐλεημοσυνίω.

Προσαίτης, ταὐτὸν τῷ, Ἐπαίτης, ζητιάνος.

Προσαίτησις, πτωχεία, τὸ δηλ. ἐλεημοσυνῆς ζῆν, ἢ καπήσασις τὸ προσαίτης, τὸ προσαιτεῖν. Πλούταρχ. "Προσαίτησις ἐφημέρε ζοφῆς".

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, Μέλ. άσομαι. προσέτι ἢ ἐκτὸς τῆ ἄλλων αἰτιάομαι - κατηγορῶ τινὰ εἰς τὸ κοινόν.

Προσαιωρέω, Διόδωρ. ἐκλογ. "Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ὑπεδέωρει". ἀκοντίζων - ὑποσπειζόμενος εἰς τινὰ λόγχαν (ἐν ᾧ ἔφιππος ἦν) ἐθεώρει ἢ ἐσκόπει.

Προσακονάω, προσέτι ἀκονίζω-ξύω - ἐνθαρρύνω-διεγείρω.

Προσακοντίζομαι, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον πρός τι, πρός τι τοξεύω.

Προσακούω, Μέλ. ύσω. προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις-ἀκόμη ἀκούω. Ξενοφ.

Προσακροβολίζομαι, προσέτι ἢ μετά τινος ἀκροβολίζομαι.

Προσακτέον, (προσάγω) σφέτερον νὰ προσαχθῇ.

Προσακτρίδες, αἱ. (ἐκ τῆ προσάγω) οἱ τῆς Μηλολόνθης (εἶδος αὐτῆ καντάρε) ἀρὲς τῆ στόματι μικροὶ πόδες.

Προσαλείφω, Μέλ. λείψω. προσέτι ἀλείφω, ἐπαλείφω.

Προσαλίσκομαι, προσέτι ἢ παρὸ τοῖς ἄλλοις ἁλίσκομαι, πιάσομαι, ἢ καπηλείνομαι, καπηλικάζομαι.

Προσάλλομαι, πρός τινα ἄλλομαι, ἁρὸς τὰ ἐπαίω πηδῶ. Ξενοφ. Κυρωπ. ά. δ'. 9. "Ἦν μεγάλῳ γαμήσεως, ἵνα βέλη ὀρθῶ φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δείσει, ὡς τὰ κυνάρια.

Προσάλπειος, ὁ, ἡ. κάποικος τῆ Ἄλπεων, ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις (εἰς τὰ ὄρη τὰ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ Ἑλβετίας) κατοικῶν. Στράβ.

Προσάλπιγξ, ἡ. τὸ δηλ. τῆς σάλπιγγος σαλπίζειν ἁρότερον.

Προσαλπισὰ δεῖπνα". Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ἡ. 7. συμπόσιον, εὐωχία, γινομένη μετὰ φωνῆς σάλπιγγος". ὅπερ ὁ Ἄθλιος. "Δεῖπνα προσάλπιγγα" λέγει.

Προσαμάομαι, ῶμαι, Μέλ. ήσομαι, ὑπασπρίζω, ἢ προσέτι σιωπάω.

Προσάμβασις, αὐτὶ τῆ, Προσαναβασις. "Κλιμάκων προσαμβάσεις". Εὐσεπ. Φοίν. 49.1. κλίμακος ἁρὸς ἀνάβασιν.

Προσαμέλγω. Ζήτ. Ποσαμέλγω.

Προσαμιλλάομαι, προσέτι ἢ παράτινι ἀμιλλῶμαι, παλαίζω ὑπὸ ζήλε, ἢ ἀγωνίζομαι ἵνα μιμηθῶ τὸς ἄλλες.

Προσαμύνω, ἔρχομαι-βοηθέω εἰς βοήθειαν, προσβοηθῶ, ὑπακροῶ. Ἰλ. Π. 509. ἢ Β. 238.

Προσαμφίζω, Μέλ. ἴσως ἢ Ἀττικ. ιῶ. προσέτι ἀμφιβάλλω-σύρω-βαλλω-προσέλκω. Λεξισοφ.

Προσαναβαίνω, Μέλ. ήσομαι. προσέτι ἀναβαίνω, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ Ὑπάγω εἰς τὸ ὕψος, ἀναβαίνω. 2) Προσέτι ὑποκαθίσημι - ἀναπληρῶ. "Εἰ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς". Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 12. αὖ δεῦ προσεθῶσιν - ἂν δεῦ ἀναπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῆ ἱππέων.

Προσαναβάλλω, ῥίπτω ἐν ταὐτῷ εἰς τὸ ὕψος.

Προσανάβασις, ἡ. ἡ εἰς τὸ ὕψος ἀνάβασις.

Προσαναγιγνώσκω, προσέτι - ἁρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναγιγνώσκω.

Προσαναγκάζω, Μέλ. άσω, προσέτι ἀναγκάζω - βιάζω - θλίβω - σφιγχωρῶ - ἐπείγω. "Καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες". Θεκυδ. ς'. 72. ἐβάσταζον αὐτὰς ἢ εἰς ἄλλα πολεμικὰ γυμνάσμαπα.

Προσαναγράφω, Μέλ. άψω. προσέτι ἀναγράφω - σημαίνω. Λυκίων.

Προσαναγω, φέρω ἀκόμη εἰς τὸ ὕψος.

Προσαναδέχομαι, μετὰ πόθε ὑποσμένω.

Προσαναδίδωμι, προσέτι - ἁρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναδίδωμι.

Προσαναθλίβω, Μέλ. ίψω. προσέτι ἢ ἔτι πιεσότερον θλίβω - πιέζω, ἢ συνθλίβω, συμπιέζω, συνέλλω.

Προσαναιδεύομαι, ἁρὸς τοῖς ἄλλοις - προσέτι ἀναιδεύομαι, ἀναιδῶς φέρομαι - πράτω ἢ ὁμιλῶ. (ξεδιαντρέπομαι ἀκόμη)

Προσαναιρέω, Μέλ. ήσω. ἀναιρῶ. προσέτι. 2) Προσέτι ἀναιρῶ - φονεύω. 3) Ἐκ νέε ἔτι ὑποκείνομαι, ἢ προσέτι ἁρὸς τοῖς ἄλλοις ὑποκείνομαι, κλπ. Μαντείᾳ. "Προσαναιρέομαι". ἁρὸς τοῖς ἄλλοις λαμβάνω ἐπ' ἐμοὶ, πάρω ἐπάνω μου. Ζήτ. Ἀναιρέω.

Προσαναισιμόω, ἐκτὸς τῆ ἄλλων - προσέτι ἀναισιμόω - ἐξοδεύω - δαπανῶ. Ἡρόδοτ. ἑ. 34. "Καὶ αὐτῇ τῇ Ἀλεξανδρῃ προσαναισίμωτο πολλὰ χρήματα". ταὐτὸν τῷ, Προσαναλίσκω.

Προσαναπαλύπτω, Μέλ. ύψω. προσέτι ἀνακαλύ-

λύπων-κάμνω λαμπρὸν-αἰθειῶ-διδάζω. Σχάβ. ιέ. σελ. 1006.

Προσανάκειμαι, εἶμαι ὅλως δι' ὅλε προσκεκολλημβύος-δεδομβύος-ἀφιερωμβύος εἴς τινα. Ἀρέθ. μετὰ Δοτικ.

Προσανακεράω, ᾗ συζολῇ-"κράω". προσέτι μίγνυμι-κερανύω-ἀνακαπνῶ. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ιδ'. 4.

Προσανακινέω, Μέλ. νήσω. προσέτι-αὖθις ἀνακινῶ-βάλλω εἰς κίνησιν, ἢ διεγείρω εἰς ὑποστασίαν-παρακινῶ. Κάπων.

Προσανακλαίομαι, καὶ, "Προσανακλάομαι". κλαίω παρά τινι ἢ ὑπέ τινα. μετὰ τινος συγκλαίω. Σιωπᾶ.

Προσανάκλιμα, τό. ἀνάκλιντήριον, ἐφ' ᾧ τις ἀνακλινόμβος-ἐπακυμβῶν ἀναπαύεται. Ἀλκαῖος ἐν Ἀναλέκτ. ά. σελ. 499. (ἀκυμβιστήριον).

Προσανακλίνομαι, μετὰ Δοτικ. ἀνακλίνομαι-ἀκυμβῶ ὑπέ τι, κεῖμαι ἐπάνω εἴς τί.

Προσανάκλισις, ἡ. τὸ προσανακλίνεσθαι-ἐπακυμβᾶν, ἢ κεῖσθαι ἐπάνω εἴς τι.

Προσανακοινόομαι, νόμαι. μοιράζωτι μετά τινος, κοινὸν ποιῶμαι ὅπερ ἔχω, ἢ συμβυλεύομαι-σκέπτομαι μετά τινος.

Προσανακουφίζω, προσέτι ἀνακυφίζω-ἐλαφρύνω. Ἰώσηπ.

Προσανακράω. Ζήτ. Προσανακεράω.

Προσανακρίνω, προσέτι ἀνακείνω-ἐρευνῶ, ἢ ἐξετάζω-δοκιμάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσαναμαρτύρω, -ομαι. ὡς τὸ, Ἀναμαρτύρομαι, τὸ ὁμιλεῖν ἔρχομαι, ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ.

Προσαναλαμβάνω, Μέλ. λήψομαι, προσέτι λαμβάνω, πάλιν δέχομαι-ἀνακτῶμαι. Λαμβάνω πὲς προτέρας δυνάμεις μου, ἀναλαμβάνω πάλιν, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἀναψυχὴν λαμβάνω. Πολύβ. Παρὰ δὲ, Διοδώρ. Σικ. αὐτὶ τῦ, Ἐπαναλαμβάνω.

Προσαναλέγομαι, προσέτι ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων μιμοῦμαι-ἀναγέλλω, ἢ διηγῶμαι. παρὰ τοῖς Ο'.

Προσαναλικμάω, προσέτι ἀναλικμάω-κοσκινίζω. Γεωπονικ.

Προσαναλίσκω, Μέλ. ώσω. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀναλίσκω, καταξοδεύω, ὑπέ τι ἢ ἔτι κακῶς ἢ ματαίως ἐξοδεύω.

Προσαναλλομαι, πηδῶ εἰς τὸ ὕψος ἢ ὑπέ τι, ἢ ὁρμῶ τι.

Προσαναλογίζομαι, προσέτι ἀναλογίζομαι, σοχάζομαι-φέρω-ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὴν νοῦμυτι, ὑπέ τι ἢ πρός τι σοχάζομαι. Πλούταρχ.

Προσαναμαλάσσω, προσέτι-θερμότερον ἀναμαλάσσω-μαλακιῶ διὰ πιέσεως ἢ θλίψεως. Ἱπποκρ.

Προσαναμένω, προσέτι-ἀκόμη ἀναμβίω-προσμβύω.

Προσαναμιμνήσκω, ἢ Προσαναμνάω, προσέτι-πάλιν ἀναμιμνήσκω.

Προσανανεόω, προσέτι ἀνανεόω.

Προσαναπαύομαι, προσέτι ἢ ὑπέ τι ἀναπαύομαι. Ο'.

Προσαναπείθω, προσέτι καταπείθω, παρακινῶ τινὰ μὲ λόγια, τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ. Δίων Κάσ.

Προσαναπειράομαι, προσέτι ἐξετάζω, πεῖραν ποιῶ ἢ λαμβάνω. Πολυδ.

Προσαναπέμπω, προσέτι ἀναπέμπω.

Προσαναπίμπλημι, προσέτι ἀναπληρῶ-γεμίζω. Πλούταρχ.

Προσαναπίπτω, προσέτι ἢ πλησίον ἀναπίπτω, κάθημαι ἢ πίπτω ἐπάνω τινος, πλησίον τινος στρατοπεδεύω, πλησίον τῆς ζαπέζης κάθημαι.

Προσαναπλάσσω, -τπω. Μέλ. άσω. προσέτι ἀναπλάσσω-μορφόω-σχηματίζω, ἢ μύθους πλάττω.

Προσαναπλέκω, προσέτι ἀναπλέκω.

Προσαναπληρόω, ῶ. Μέλ. ώσω, προσέτι ἀναπληρόω, ὑπογεμίζω.

Προσαναπτύσσω, προσέτι ἀναπτύσσω-ἀναδιπλόω, εἰς ὕψος κινῶν ἐκτείνω πρός τι. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. 17.

Προσαναπτω, προσάπτω-δένω πρός τι, προσαρτῶ, οἰκειοποιῶμαι. Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 568.

Προσαναρρήγνυμι, προσέτι ἀναρρήγνυμι, ποιῶ τι ἵνα ἀναρριχθῇ-νὰ πατήσῃ-νὰ χαθῇ-νὰ ἐξέλθῃ βιαίως ἢ νὰ ἐκπηδήσῃ-νὰ χιθῇ-νὰ σκάσῃ. ἢ Πρὸς, ἐνταῦθα μετὰ Δοτικῆς σημαίνει Τόπον ἢ Αἰτίαν. "Τῇ κραυγῇ τὸ ὑπόσημα προσαναρρήγνυται". διὰ τῆς κραυγῆς ἔσκασεν-ἠύξησθη τὸ ὑπόσημα καὶ ἐξῆλθε βιαίως τὸ ἔμπυον. Πλούταρχ. Κλεομ. 30.

Προσαναρρίπίζω, προσέτι ἀναρριπίζω-φυσῶ, διὰ τῶ ριπιδίε ἵνα ἀνάψῃ ἢ φλόγα. ἐμψυχόω, ἐνθαρρύνω.

Προσαναρτάω, ῶ. πρός τι ἀναρτῶ-ὑπέ τι κρεμῶ. μετὰ Δοτικ. Δεκιαν.

Προσανασείω, προσέτι ἀνασείω-κινῶ σαλεύω. Μεταφορ. ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, παρορμῶ πρός τι.

Προσαναστάω, ῶ. προσέτι ἀναστῶ.

Προσαναστέλλω, προσέτι ἀναστέλλω, ἐμποδίζω-ἀναχαιτίζω. Πλούταρχ. Ἀλεξ. β'.

Προσαναστάσσω, Ἀρτεμίδωρ. ά. 1. "Ποῖα τῶν "παθῶν προσαναζέχειν πέφυκε ἢ προσαπόσειν ἑαυ-"τὰ τῇ ψυχῇ". αὐτὶ τῦ, Πλησίον-ἐγγὺς τάσσειν ἑαυτά. ἀμφ. ἴσως αὐτὶ τῦ, Προαναπάσειν.

Προσαναστείνω, παρὰ Πολύβ. "Βραχέα προσα-"ναπαθεῖς". θυμωθεὶς-ὀργισθεὶς ὀλίγον ὑπέλαβε καὶ ὕβρεζεν. ὡς τὸ, Ἐπαναστένω, ἢ, Ἐπανασείω.

Προσαναστέλλω, προσέτι ἀναστέλλω, ἀναβαίνω εἰς ὕψος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 688.

Προσανατίθημι, προσέτι ἀνατίθημι, προσεπιφορτίζω, ὑπατίθημι-βάλλω ἀκόμη ἐπάνω βάρος τι. Μέσ. "Προσανατίθεμαι". προσέτι ἀναδέχομαι-βάλλω ἢ πέρνω ἀκόμη βάρος ἐπάνω μου, ὑπαρτίζομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 8. 2) "Προσανατίθεμαι τινί". ζητῶ συμβυλεῖν ὑπό τινος, συμβυλεύομαι μετά τινος. Ἐμπιστεύομαι-κοινόω εἴς τινα τὸ μυστικόν μου καὶ ζητῶ συμβυλεῖν παρ' αὐτῦ. Διόδωρ. ᾗ Λεκιαν. Ζεὺς Τραγ. 1. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Ἀφιερόω ἐμαυτὸν πρός τινα, προσκολλῶμαι τινί".

Προσανατρέπω, Μέλ. τρέψω. προσέτι ἀνατρέπω-ἀναποδογυρίζω-καθαίρω-καταβάλλω-καπακρημνίζω.

Προσανατρέφω, Μέλ. θρέψω. ἐνδυναμόνω πάλιν διὰ τροφῆς. Κικέρ. Ἀττικ. ς'. 1.

Προσανατρέχω, πρὸς τὸ ὕψος ἀναζέχω, πάλιν ὑπερτρέφω ἢ τρέχω πάλιν-ὑπάγω εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπου ἤμβυν τὸ πρότερον. τρέχω πάλιν πρὸς τινὰ πρωτέρως μὲ καπάσχασιν. Πολύβ. Διόδωρ. "Ταῖς ὑσίαις προ-"σαναζέχω". γίνομαι πλήσιος.

Προσανατρίβομαι, ζέχω ἐμαυτὸν πρός τι. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. Θεόφρ. Χαρακτ. αὐτὶ τῦ, Ἀγωνίζομαι, Φιλονεικῶ-ἀμιλλῶμαι-γυμνάζομαι μετά τινος πρὸς ἀγῶνα.

Προσαναφέρω, προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρω. Ταὐτὸν τῇ Ἀναφέρω. "Τῇ βυλῇ προσαναφέρειν". ἀνα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

ἀναφέρεντι εἰς τὸν βυλλὼ ἀξὲ γ' ὑποφασίσῃ κ' νὰ δικυρώσῃ αὐτό. Διονύσ. Ἁλικ.

Προσαναφυσάω, ὅπ' τι φυσῶ. ἄρχομαι νὰ φυσῶ τὸν αὐλόν. Ἀθλιώ. σελ. 665.

Προσαναφωνέω, ῶ. προσέτι ἀναφωνῶ- μεγαλοφώνως κράζω.

Προσαναχρώννυμαι, τείβομαι πρός τι, καὶ ἐπαμβώς αὐτὶ τοῦ, Πλησιάζω, μεπαδίδωμι ἢ σύγκοινωνῶ ἑμαυτόν. Ἐνεργητ. ταὐτὸν τῷ, Προσείβομαι, ἀξὲ τὸ πλησιασμῷ μεπαδίδωμι ἐκ τῆς ἑμαυτῆ. Πλούταρχ.

Προσανδραποδίζω, προσέτι ἀνδραποδίζω. Μέσ. ἀξὲ Ἡροδότ. ἡ. 29. ὅπε νῶ διϊσαμβώς "Πρὲς, ἰὼ "δραποδίσθαι". ἀναγινώσκεται.

Προσανέγκω, ταὐτὸν τῷ, Προσαναφέρω.

Προσανειπεῖν, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι εἰπεῖν. ἐκ τοῦ

Προσανέπω, προσέτι μηνύω-παραγγέλλω-δηλοποιῶ - προσάζω.

Προσανέρομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐρωτῶ.

Προσανέρπω, ἑρπύζω, σύρομαι ἐπαίω εἰς τὴν κοιλίαν. Πλούταρχ. Θεμις.

Προσανερωτάω, ταὐτὸν τῷ, Προσανέρομαι.

Προσανευρίσκω, προσέτι ἀνευρείσκω.

Προσανέχω, σωυπακκομβίω τῷ, Θυμὸν, ἢ Νοῦν. μετὰ Δοτικ. προσέχω ἢ προσκεκολλημβίον ἔχω τὸν νοῦν μὴ ὅτι τι. πιστεύω, ἐλπίζω, θαῤῥῶ, πεποιθὼς εἰμί. Παρὰ Πολυβ. ε. 103. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Προσδοκῶ, προσμβίω, ἀπαντέχω. "Προσανέχων τὸν καιρὸν "τῆς ἐντεύξεως". ἐπροσμβιε τὸν καιρὸν τῆς συνομιλίας.

Προσανθέω, ἐγγὺς-πλησίον ἀνθῶ. Τὸ αὐτοκίνητον ἐπροσανθῆτη τῇ φιλοσοφίᾳ". Δαμασκ. παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1045. ἐκ ἰωῆτη παρ' αὐτῇ, ἢ συνυπῆρχεν ὡς ἄνθος.

Προσανίσημι, ταὐτὸν τῷ, Ἐπανίσημι. ἀμφ. Μέσ. "Τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισαμβίης". Διονύσ. συνθ. ὀνομ. σηκωμβίης τῆς γλώσσης καὶ ἐγγίζοσης ἐπαίω εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὀδόντων.

Προσανοίγω, Μέλ. νοίξω. προσέτι ἀνοίγω.

Προσανοικοδομέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἀνοικοδομῶ-ἀνακτίζω προσίθημί τι θερμότερον τῇ οἰκίᾳ. Ο'.

Προσανοιμώζω, Μέλ. ώξω. προσέτι ἀνοιμώζω-σκυάζω. Πολυβ.

Προσαντέλλω, Ποιητικ. αὐτὶ τοῦ, Προσανατέλλω.

Προσαντεπιτάττω, ἀξὲ ἐναντίας-πάλιν ὑπιπάτω-προσάζω. Δίων Κάσ.

Προσαντέχω, Ἡσύχιος τὸ ὅμοιον ἀξὲ τοῦ, Πρόσκειμαι, προσέτι ἢ ὅπ' πολλῷ χρόνῳ ἀντέχω.

Προσάντης, εος, ὁ, ἡ. (ἀντίω) ἀναφορικὸς, κρημνώδης, ὑποπόμως ἔχων, ὁ δύσκολος πρὸς ἀνάβασιν τόπος. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε. 25. Μεταφορικ. Τραχὺς, σκληρὸς, δυσχερὴς, ἀηδὴς, ὀχληρὸς, λυπηρὸς, βαρετὸς, δύσκολος, ἀνιαρὸς, ἀπεχθὴς, ἐναντίος, ἐχθρός. Ξενοφ. Ἀπολογ. 33. Διόδωρ. Σικ. "Τὰς "βλασφημίας προσαναπτὰς ἀνέεν". σκληρῶς, ἀπεχθῶς, ἐναντίως, διεγείρετο θερμότερον πρὸς ὀργὴν καὶ ὀκληρόπητα, ὁπόταν ἤκυε τὰς ὕβρεις.

Προσαντιλαμβάνω, προσέτι ἀντιλαμβάνω. "Προσ- "αντιλαμβανόμβυμαι τῆς χειρὸς". ἐστάμβυμαι κατὰ πρόσωπον ἐβάσαζον ἀλλήλας ὑπὸ τῆς χειρὸς. Σέβαβ. γ'. σιλ. 233.

Προσάντιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Προσαντὴς. Ἐναντίος, αὐτίπαλος. Ἡσύχ.

Προσαντλέω, προσέτι ἀντλέω, ἐκβάλλων ὕδωρ ὑπὸ τῆς φρέατος χαίω αὐτὸ ὅπ' τι.

Προσαξιόω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀξιῶ - παρακαλῶ, ἢ ζητῶ, ἀπαιτῶ.

Προσαπαγγέλλω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπαγγέλλω ἔτι, εὐδοκιῶ, μηνύω. Ξενοφ.

Προσαπαγορεύω, ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἀπαγορεύω ἔτι.

Προσαπαιτέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπαιτῶ, ὡς χρεὸς ζητῶ.

Προσαπαντάω, ἐναμείνω, ἔρχομαι ἐναντίον τινὸς πρὸς ἀπάντησιν. Κλήμ.

Προσάπαξ, Ἐπίῤῥ. μίαν καὶ μόνην φορὰν. ἀξὲ Ἀφθον. ἀμφ.

Προσαπατάω, προσέτι - ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἀπατῶ.

Προσαπειλέω, φοβιείζω προσέτι.

Προσαπειλή, ἡ. ἡ προσδεδειμβίη ἀπειλὴ, ἡ μεταξὺ τῆς ἄλλων λόγων προσδεθεῖσα ἀπειλή.

Προσαπεκδύομαι, ἐκτὸς ἢ μετὰ τῆς ἄλλων ἀπεκδύομαι ἔτι. σιμᾶ τῆς ἄλλων ἐκδύομαι - ἀφιλῶ ἀκόμη. Γρηγ. Ναζ.

Προσαπέπω, ἀξὲ ὃ "Προσαπεῖπον". Ἀορ. ταὐτὸν τῷ, Ἀπαγορεύω.

Προσαπεργάζομαι, ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἀπεργάζομαι - ἐκτελῶ - ὑποτελεῶ ἀκόμη.

Προσαπερείδομαι, ἀπερείδομαι πρός τι, ἐπακυμβῶ - ὅπτειείζομαι. Πολύβ.

Προσαπέρχομαι, προσέτι - μετὰ τῆς ἄλλων ἀπέρχομαι.

Προσαποβάλλω, προσέτι ὑποβάλλω - ὑπορρίπτω - χαίνω.

Προσαποβλέπω, πρός τι ὑποβλέπω. Ἀθλιώ. δ', σελ. 180.

Προσαπογράφω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπογράφω, ἀντιγράφω, σημειόνω. ἀμφ.

Προσαποδείκνυμι, ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑποδεικνύω προσέτι.

Προσαποδίδωμι, προσέτι ὑποδίδωμι, μετὰ προσθήκης ὑποδίδωμι τὸ χρεός.

Προσαπόδοσις, ἡ. ἡ μετὰ προσθήκης ὑπόδοσις.

Προσαποδύομαι, ταὐτὸν τῷ, Προσαπεκδύομαι.

Προσαπόθεσις, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὅπ' τῆς ἄλλων, ἢ μετὰ τῆς ἄλλων ὑπόθεσις - ἐναποτιμίβυσις.

Προσαποθλίβω, πρός τι ἢ ὅπ' τι ὑποθλίβω. "Τῇ "θύρᾳ προσαποθλίβειν". μετὰ ἢ ἀξὲ τῆς θύρας θλίβω-σφίγγω-πιέζω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. θ'. 480.

Προσαποθνήσκω, ταὐτὸν τῷ, Συναποθνήσκω. μετὰ τῆς λοιπῶν ὑποθνήσκω.

Προσαποκρίνομαι, Μέλ. ῦμαι. προσέτι-θερμότερον ὑποκείνομαι.

Προσαποκτείνω, προσέτι - ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑποκτείνω - φονεύω.

Προσαπολαύω, ἐν ταὐτῷ-συνάμα τοῖς ἄλλοις ὑπολαμβάνω, μέρος ἔχω κ' ἐγὼ μετὰ τῆς ἄλλων ἀπό τινος.

Προσαπολείπω, προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπολείπω-ἀφίημι ὀπίσω ἢ μετὰ τῆς ἄλλων, ἐγκαταλείπω - παραιτῶ. Πλούταρχ.

Προσαπολλύω, καὶ, "Προσαπόλλυμι". Μέλ. έσω. προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μεταξὺ τῆς ἄλλων ἀφανίζω - φθείρω - φονεύω.

Προσαπομένω, μείνω ἔξω μετὰ τῆς ἄλλων. ἀμφ.

Προσαποπειράομαι, προσέτι ὑποπειρῶμαι, κάμνω ἀκόμη μίαν δοκιμήν.

Προσαποπέμπω, ταὐτὸν τῷ, Προαποπέμπω. Ἀεισόφ. Πλουτ. 999. κατά τινα Κώδικα.

Προσαποπνίγω, ταὐτὸν τῷ, Ἀποπνίγω.

Προσαποσκευάζομαι, προσέτι ὑποσκευάζομαι. ἀμφ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσασμήχω, προσέτι ὑποσμήχω. ἀμφ.
Προσαποσέλλω, ἐκπὸς τῆς ἄλλων ὑποσέλλω ἔτι.
Προσαποσερέω, προσέτι - ἐκπὸς τῆς ἄλλων ὑποσερῶ ἔτι. ὅ ἐστιν, οὐχὶ μόνον δεῦ πληρόω τὰ χρέη, ἀλλὰ καὶ ἀπατῶ ἀκόμη.
Προσαποσρέφω, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑποσρέφω.
Προσαποσφάττω, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποσφάττω - φονεύω.
Προσαποτείνομαι, ὡς ἐναντίας ἢ πρός τινα ὑποτείνομαι. ἀμφ.
Προσαποτίθημι, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑποτίθημι. Μέσ. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ παράτινι ὑποτίθημι - βάλλω ἐμαυτόν.
Προσαποτίω, ῶ, "Προσαποτίνω", ἐκπὸς τὸ χρέως πληρόω ἀκόμη, προσέτι ὑποτίω.
Προσαποφαίνομαι, προσέτι - ἐκπὸς τῆς ἄλλων ἀποφαίνομαι.
Προσαποφέρω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑποφέρω ἔτι. Μέσ. προσέτι λαμβάνω - δέχομαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν.
Προσαποφράττω, ἐκπὸς τῆς ἄλλων προσέτι ὑποφράττω - ὑποχωμίζω - συπόνω.
Προσαποψήχω, προσέτι ὑποψήχω. ἀμφ.
Προσάπτομαι, Μέλ. ψομαι. ἐγγίζω τὴν χεῖρα μου πρός τι. ἄκροις δακτύλοις ἅπτομαι, προσψαύω, ἐπιψαύω, ἐφάπτω. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Προσάπτω ἐμαυτόν.
Προσάπτω, προσαρτῶ, κρεμῶ, δενῶ πρός τι, σωρεύω, σωώπτω, προσκολλῶ, προσαρμόζω. "Πρὸς τὰς αὐλὰς τοῖς χείλεσι προσάπτειν". βάλλειν τὸν αὐλὸν εἰς τὰ χείλη - εἰς τὸ στόμα. Παλαίφατ. μή. 2. παρὰ Διοδώρ. Σικελ. πολλαχῶς αὐτὶ τοῦ, Ἀποδίδωμι, προσίημι, προσνέμω, οἷον· "Τιμὴν προσάπτειν τινί". τιμᾶν τινά. Παρὰ Ξενοφ. Ἀγ. ά. 36. αὐτὶ τοῦ, Πρὸς τοῖς ἄλλοις δίδωμι-παραδίδω. Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις. "ἐν Ἰλ. Ω. 110. "Κῦδός τινι προσάπτειν". προξενεῖν - παρέχειν.
Προσαποθέω, προσέτι - ἀκριβέστερον ὑποθέω.
Προσαρράξις, ἡ. σύγκρουσις, κτύπημα πρός τι.
Προσαρράσσω, -ττω. Μέλ. ξω. κτυπῶ πρός τι, συγκρούω, προσκρούω, προσρήσω, προσρήγνυμι. Μέσ. "Προσαρράσσομαι", κτυπῶ ἐμαυτὸν πρός τι. Ἀλκίφρ. "Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσερράσσετο". Δεκιαν. πλοῖον ἢ δίκελ. §. 22. καὶ Ἑταιρ. ἐρωτικ. ά. "Προσαρράξασα αὐτῷ τὰς θύρας". κλείσασα τὴν θύραν μετ' ὀργῆς προσέκρουσε δι' αὐτῆς τινὶ κεφαλὴν αὐτῇ, ὅ ἐστι, Τῇ ἐκτύπησε τὴν θύραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῇ (τῇ ἔπασαν τὰ μέτρα).
Προσάρδω, Μέλ. ἀρσω. βρέχω, ποτίζω. ἀμφ.
Προσάρηρα, Προσαρηρώς. Ζήτ. Προσάρω.
Προσαρήρομαι, προσάπτω, συνόω - δενῶ πρός τι. ὁ Ἡσίοδος μεταχειρίζεται τὸ Μέσον αὐτὶ τοῦ Ἐνεργητικοῦ, Προσαρήρω, καὶ τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Προσαράρω. Ζήτ. ἐν τῇ, Ἀραρείσκω.
Προσαρθρόω, ῶ, Μέλ. ώσω. συνόω - συνδέω τὰ μέλη διὰ τῶν ἄρθρων. ὅθεν
Προσάρθρωσις, ἡ. ἡ ἕνωσις καὶ συνδεσμὸς τῶν μελῶν διὰ τῶν ἄρθρων ἤτοι τῶν κλειδώσεων.
Προσαριθμέω, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ.
Προσαρισάω, ἐκπὸς τῶν ἄλλων προσέτι ἀρισῶ, προσγδόμαι.
Προσαρκέω, ῶ, Μέλ. έσω. ταὐτὸν τῷ, Προσβοηθέω, Πλάτ. Θεαιτ. §. 66. "Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ οἷς βοηθεῖαι προσαρκέομεν". ὅπερ πιθανῶς φαίνεται τὰ

εὐαγγωδῆ "Προσηρκεσάμεν". προσέφερον, ἐβοήθησα.
Προσαρκτικὸς, κὴ, κόν. ῆ, "Προσάρκτις", ὁ, ἡ. ὁ πρὸς τὴν ἄρκτον κείμενος, ἀρκτικός.
Πρόσαρμα, τό. (προσαίρω) παῦ ὅτι αἴρει - φέρεται πρὸς ἑαυτόν. ἄρα, βρῶσις, φαγητὸν, τροφή. Ἱπποκράτ.
Προσαρμόζω, ῶ, Προσαρμόττω, πρός τι ἢ ὅτι ἁρμόζω - συνόω - σωώπτω ἢ σφίγγω - σειρῶ.
Προσαρπάζω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἁρπάζω.
Πρόσαρσις, ἡ. ἐως. ταὐτὸν τῷ, Προσφορά. Ἱπποκρ.
Προσαρτάω, ῶ. κρεμῶ - δενῶ τι πρός τι, προσάπτω, προσκολλῶ, ἅπτω. Μέσ. "Προσαρτῶμαι τινί". εἶμαι προσκεκολλημένος - ἐκδεδομένος. Προσαρτῶμαι τινά. ποιῶ ἵνα προσκολληθῇ ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ τις εἰς ἐμέ.
Προσάρτημα, ματος, τό. τὸ πρός τι ἠρτημένον - κρεμάμενον, παράρτημα, προδήκη, προσκόλλημα.
Προσάρτησις, ἡ. τὸ προσαρτᾶν, προσκόλλησις.
Προσαρτίως, Ἐπιρ. προσκεκολλημένως, ὁλοκλήρως. ἀμφ.
Προσάρτυμα, τό. ἄρτυμα, ἥδυσμα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 533. ἀμφ.
Προσάρχομαι. Ζήτ. Προσαρκέω.
Προσάρω, ἐφαρμόζω, ἑταιρεάζω, σωώπτω, προσαρμόζω, συνόω δύο πράγματα, σειρῶ πρός τι. ὅθεν "Ἐπίσωρα προσαρηρότα". Ἰλ. Ε. 725. προσηρμοσμένα. Ζήτ. Ἐνάρω, καὶ, Ἐπάρω.
Προσασκέω, ῶ. Μέλ. ήσω. πρός τι ἢ προσέτι ἀσκῶ.
Προσασειάζομαι, χαιρετίζομαι προσέτι, ἢ ἀσείᾳ λέγω πρός τινα. Σειῆδ.
Προσασράπτω, ἀσράπτω πρός τι. Γρηγόρ. Ναζ.
Προσασχολέω, ῶ. ἀσχολῶ - κατεγίνομαι πρός τι. ἀμφ.
Προσατιμόω, ῶ. προσέτι — πρὸς τοῖς ἄλλοις σπουδῶν πολιτικῇ τιμωρίᾳ, ἀτιμάζω, ὑβρίζω. Δημοσθ.
Προσαναίνομαι, ξηραίνομαι, μαραίνομαι, ἐκπίνομαι, φθείρομαι ὑπ' ἐκείνου τινός. Αἰσχύλ. Προμ. 146.
Προσαυγάζω, Μέσ. βλέπω - θεωρῶ πρός τι. Δωρικ. Ποπαυγάζομαι. Διοπυσ. παρὰ Στοβαίῳ λόγ. μς'. παρὰ δὲ Ἰωσήπ. Ἀρχ. ιβ'. σελ. 591. αὐτὶ τοῦ, Προσέτι αὐγάζω - ἀσράπτω. ὅθεν
Προσαυγή, ἡ. Εὐριπ. Ἀλκ. 204. αὐτὶ τοῦ, Προσαύγησις, Δωρικ. Ποπαύγησις. Στοβ. σελ. 331. Θεωρεῖα, κύπασμα. "Ποπαύγησις ἡλίου".
Προσαυδάω, ὁμιλῶ - λέγω πρός τινα. "Ομηρ. πολλαχοῦ.
Προσαύλειος, ὁ, ἡ. Εὐρ. Ῥῆσ. 273. "Προσαύλειοι τύχαι". συμβεβηκότα τῆς ἐπαύλεως, ἤτοι ἀγροτικά.
Προσαυλέω, φυσῶ πρόσετι τὸν αὐλόν.
Προσαυλίζομαι, σκιμβύω - σκευίζω - κοιμῶμαι παράτινι ἢ ὅτι. ἀμφ.
Προσαυξάνω, καὶ, "Προσαύζω", Μέλ. ήσω. προσέτι αὐξάνω. ὅθεν
Προσαύξησις, ἡ. αὔξησις, προδήκη.
Προσαυρίζω, ῶ, Προσαύρω. ταὐτὸν τῷ, Προσυγχαίνω, ἤ, Ἐπαυρίζω, ῶ, Ἐπαύρω. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐκτενῶς Τραγικῶς "Προσαυρίζουσα χειραῖα ξοχῇ". αὐτὶ τοῦ, Προσπίπτουσα τῇ ξοχῇ. δύναται δὲ οἷον καπλαμβάνουσα. Ἐπαύρειν δὲ τὸ, Καπλαμβάνειν, καὶ Ἐπιτυγχάνειν. ὁ Φώτ. ἔχει· "Προσαύρετο, προσηγάγετο. ᾗ ὁ Ἡσύχ. ἔτι". Προσαυρῶν, προσυγχάνων.
Προσαυτουργέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμη αὐτουργέω - μόνος μου ποιῶ.
Προσαυτοχειρία, ταὐτὸν τῷ, Αὐτοχειρία. ἀμφ.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

Προσαύω, ἀφάπτω, καίω. ὄθεν "Προσαυσικὸς μάγειρος". ὃς τὰς ἀφίνει τὰ φαγητὰ νὰ καίωνται ἢ νὰ καπνίζωνται. Ἀθήν. ι΄. σελ. 662. ὅπου Πρὸς ναυσικὸς, κεῖται. κατὰ τὴν Γρονίαν διόρθωσιν.

Προσαφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἢ προσέτι ἀφαιρῶ-ἁρπάζω. Μέσ. "Προσαφαιροῦμαι". ἁρπάζωτι προσέτι ἀφ' ἑαυτοῦ μου.

Προσαφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ προσβάλλων - συμπορεύων πρός τι. Γλωσ.

Προσαφεψέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ ἐν ταὐτῷ ἀφεψέω - βράζω, μετά τινος ἕψω.

Προσαφὴ, ψηλάφησις, ἁφὴ πρός τι ἢ ὅτι.

Προσαφίημι, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀφίημι - ξεχωρίζω ἢ ποιῶ νὰ χωρισθῇ τι ἀπό τινος. Μέσ. "Προσαφίεμαι", προσέτι ἀφίεμαι - ἀποχωρίζομαι - ἀπομακρύνομαι ἀφ' ἑαυτοῦ.

Προσαφοδεύω, προσέτι ἢ πρός τι - ὅτι τι ἐφοδεύω - κάμνω τὴν χρείαν μου - χέζω. Ἀριστοτ.

Προσαφρίζω, ἀφρίζω ὅτι τι ἢ πρός τι, βρέχωτι μετὰ ἀφροῦ. Ἡλιόδωρ.

Προσβαθύνω, Χειρουργ. παλ. σελ. 93. ἔτι βαθύτερον ποιῶ.

Προσβαίνω, ἀναβαίνω πρός τι, πλησιάζω. Ἰλ. Ε. 620. "Αὐτὰρ ὁ λαὸς προσβάς". ὁ Σχολ. ἑρμήν. ἀφ' οὗ, Ἐνθορών, Ἐμβάς. ὅπερ συμπαρακεῖσθαι τὸ "Αὐτῷ", ἵνα ᾖ "Ἀναβὰς ἐπ' αὐτῷ". Πατήσας ἐπ' αὐτῷ μὲ τὴν πτέρναν, ἵνα ἐκβάλῃ τὸ ἔγχος. ὡς τὸ ἐν Ζ. 65. "Λαὸς ἐν σπέσσι βὰς ὀξέα πάσσε" "ἔγχος".

Προσβακχεύω, "Οἴνῳρον ταῖς γυναιξί". ἐνθουσιάζω τὰς γυναῖκας ἀφ' τῷ βακχικῷ οἴνῳρ, ἢ σέλλω εἰς τὰς γυναῖκας τὴν βακχικὴν μανίαν. Φίλοσρ. Εἰκόν. α. 18. Οὐδετ. "Τὸ χρησμῳδεῖς αὐταῖς προσβακχεύει". κατακυριεύει αὐτὰς ἡ προφητικὴ μανία. Ἱερεκλ. προοίμ.

Προσβάλλω, ὑπερβάλλω, προσίημι, προσέτι βάλλω - φέρω, προσθήκην ὅτι τίθημι, βάλλω ἔτι σφοδρότερον. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β. 6. "Τοῖς πολεμίοις μεγάλην ἰσχὺν προσβάλλειν. καὶ ἐντεῦθεν αὖτε τοῦ, "Βάλλω, ῥίπτω, κρούω - κτυπῶ πρός τι". Πλούταρχ. Βρουτ. "Ξύφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον, ἀπέθανεν". 2) Προσυπακουμ. τὸ, Ὄσμην, ὀσμὴν ἐκβιδάσμαι ἀπὸ τοῦ σώματός μου, μυείζω. "Κρέα ἰχθύων "προσβάλλοντα". μυείζοντα ὡσαὶ ὀφάεια. 3) Οὐδετέρ. φέρομαι - ὁρμῶ - ξέχω - ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μάχης ἢ πολιορκίας ἐπιχειρῶ, πιέζομαι - ἐμβαίνω εἰς μάχην μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, μάχομαι, πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ε. γ. 12. Τῇ ὑστεραίᾳ προσέβαλεν ὁ Κῦρος τῷ χωρίῳ. "ἐπολιόρκησεν. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Συμβάλλω, συμπλέκομαι εἰς μάχην, καταμάχομαι, πολεμῶ πόλιν τινὰ μετὰ προσβολῆς. Ξενοφ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τοῖς Γαλ. *Battre, donner l'assaut, assieger.* ἔτω καὶ κατὰ Μέσ. Διάθεσιν παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε. 879. "Ταύτην δ' οὔ τ' "ἔπειτ' προτιβάλλεται, οὔτέ τι ἔργῳ". ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Ἐπιτίθεμαι· ἀλλ' ἐντεῦθεν, κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν, τὸ "Προσβάλλειν τινὰ ἵπποις", ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Καβαλλικεύειν, ἢ, Ἐνίππευειν ἵπποις, καθὰ καὶ ἐν Ἰλ. Α. 582. καὶ Β. 245. διότι καὶ ἄλλως "Παραβλήδιον, "καὶ "Ὑποβλήδιον ἀγοράων", λέγεται (Ἀπολλών. Ἀργ. α. 835. καὶ β. 60.) ἢ "Ἐπιπλῆσιον ἵπποις" ὡς ἐν Ἰλ. Μ. 211. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 844. τὸ "Προσίβαλε" σημαίνει ἴσως τὸ, Παρεπήρασεν, ἢ ἐνόησεν, ἐκατάλαβεν. 4) Πλησιάζω, Προσέρχομαι, προσέχω-ἐλλιμενίζω τὴν ναῦν, (πιάνω εἰς τὴν ξηράν), Θουκυδ. 5) Ἀτενίζω, προσεκτικῶς βάλλω τὰ ὄμματα πρός τι ἢ ὅτι τι.

Προσβάρησις, ἡ. ἡ ὅτι τι θλῖψις-πίεσις. Γλωσ.

Πρόσβαρυς, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι βαρὺς ἢ βαρύτερος.

Προσβασανίζω, προσέτι βασανίζω-στρεβλῶ-τιμωρῶ.

Πρόσβασις, ἡ. (προσβαίνω) εἴσοδος, ὁδὸς, ἔμβασμα εἴς τινα τόπον, πλησιασμός.

Προσβατὸς, ἡ, τὸν. εἰς ὃν δυνάμενοί τις νὰ πλησιάσῃ - νὰ ἔμβῃ - νὰ φθάσῃ - νὰ διαπεράσῃ - νὰ διαβῇ - νὰ ἀναβῇ. διαβατὸς, περαστὸς, ἀναβατός. Ξενοφ. Ἀναβ. δ΄. ἡ. 7. "Ὄρος μέγα, προσβατὸν δέ". ὁ αὐτὸς ἐν Ἀπολογ. 23. "Ἔνθα ἐ προσβατὸν θανάτῳ" - προσυπακούεται τὸ, Ἐστίν. ὅπου ὁ θάνατος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἔλθῃ - νὰ πλησιάσῃ.

Προσβιάζομαι, ἀναγκάζω-βιάζω προσέτι. Διόδωρ. κ΄. 39. "Τόπῳ προσβιάζομαι". βιάζω ἕνα τόπον μὲ δυνάμεις ἀρμάτων νὰ παραδοθῇ, πολιορκῶ, προσβάλλω, δυνάμεων καὶ βίαν μεταχειρίζομαι.

Προσβιβάζω, καὶ, "Προσβιβάω", (πρὸς βάω) προσέτι βιβάζω - φέρω πρός τι ἢ ὅτι τι. καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, Διδάσκω ἢ Πείθω, πληροφορῶ. "Εὖ προσβιβάζεις με". Ἀριστοφ. Ἱππ. 35. "Προσβιβᾷ, λέγων". Ὄρν. 425. "Καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζων ἡμᾶς". Αἰσχίν. ἀφ' οὗ λόγων φέρειν τινὰ ἐπαίω εἰς τὴν ὑποψίαν, ὁ ἐστὶ πληροφορεῖν, καταπείθειν, καὶ μανίαν τινὰ νὰ πιστεύσῃ.

Προσβλαβὴς, ές, ὁ, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Ἐπιβλαβὴς. ἀμφ.

Προβλάπτω, ἐκτὸς τῆς ἄλλων βλάπτω ἔτι.

Προσβλασφημέω, ἐκτὸς τῆς ἄλλων βλασφημῶ-κακολογῶ ἔτι.

Προσβλέπω, Μέλ. ἐψω. κυπτάζω-θεωρῶ πρός τι, ὅθεν

Πρόσβλεψις, ἡ. κύπταγμα, θεωρία πρός τι.

Πρόσβλησις, (προσβάλλω), τὸ βάλλειν, φέρειν τι ὅτι τι, θλῖψις. Ἱπποκρ. καὶ τὸ προσβάλλειν.

Προσβλητὸς, ἡ, τὸν. προσεθισμένος, φερμένος. ὃν προσέβαλον — προσέφερον. Ο΄. 2) Εἰς ὃν δυνάται ἢ εἰς ὃν πρέπει νὰ προσβάλλῃ τις.

Προσβλύω, ἢ "Προσβλύζω", προσέτι βλύζω - ἐκμέω - ἐξεργάω.

Προσβοηθέω, ῶ. Μέλ. ήσω, συβοάω-ἔρχομαι-ξέχω εἰς βοήθειαν.

Προσβοάω, ῶ. κράζω - φωνάζω πρός τινα. Γλωσ.

Προσβολὴ, ἡ. τὸ προσβάλλειν - φέρειν - ῥίπτειν πρός τινα, θλῖψις, προσθήκη, ἀποκίνησις, ῥῖψις - βολὴ πρός τι. 2) Οὐδετ. τὸ ὑπάγειν πρός τι, ὁδὸς, πρόσβασις, πλησιασμός. 3) Συγκρότησις, ἢ συμπλοκὴ δύο στρατοπέδων εἰς μάχην, βολὴ, μάχη - Θουκυδ. δ΄. 12. Ξενοφ. Ἑλλ. δ΄. ἡ. 11. "Ἐν προσ"βολῇ τινος ῥιφόμβους ἀπέδωκε". 4) Πολιορκία, ἢ μεθ' ὁρμῆς ἅλωσις πόλεως τινος, ἔφοδος (*L' attaque, l' assiege, l' assaut*). Ξενοφ. Ἑλλ. β. ά. 10. "Προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ αἱρεῖ" - "Ἐνθ' ἐὰν καὶ ἡ τῆς ἀσπίδος σωσαφὴ, κατοχὴ, ἢ ὁρμή. 5) Ὅρμος, λιμὴν, τόπος ἔνθα δύναται τὸ πλοῖον νὰ ἀράξῃ, ἢ νὰ πιάσῃ εἰς τὴν ξηράν. προσόρμησις, καταγωγὴ πλοίου. Λυκιακ. Τάξ. 52. "Ἐν "προσβολῇ εἶναι". 6) "Προσβολαὶ θεῖαι". ἡ δίκη ἢ ὁ προσελασμὸς τοῦ θεοῦ. Ἀντιφ. 7) Ἡ ἀχμὴ τῆς λόγχης. Δίων. 8) Ἐπίθεσις, βολὴ-κτύπημα - κρούσις πρός τι.

Προσβόραιος, "Προσβόρειος, Πρόσβορρος, Πρόσβορος" - ἀρκτικὸς, ὁ κλίνων ἢ ὁ ἐκτεθειμένος πρὸς τὸν ἄρκτον, ἢ πρὸς ἄρκτον κείμενος.

Προ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπρέων

Προσβράζω, ὑπὸ θαλάσσης, ῥίπτω πρόσειτι ἔξω, Πλούταρχ.

Προσβραχὴς, ὀλίγον τι τραχυώδης - ῥηχώδης. Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 374. καὶ ζ'. ὅπου ἄλλοι "Προβραχὴς, ἀναγινώσκουσι. Ζήτ. Βράχος. Κατὰ τὸν ἀναλογίαν τὸ, Προβαθὺς, σημαίνει τὸ, ὀλίγον βαθὺς, πολλὰ τραχυώδης - ῥηχώδης, ἢ πολλὰ μικρὰ καὶ ἐκτεταμμένα ἔχων τὰ ῥηχά. καὶ ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις τάχα πρέπει νὰ εἶναι" Πρόβραχης.

Προσβρέχω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῆς ἄλλων βρέχω - ὑγραίνω.

Προσβωμολοχεύω, πρὸς χάριν καὶ κολακείαν τινὸς λέγω. Ἡσύχ.

Πρόσγειος, ὁ, ἡ. (γέα, γῆα) γήϊνος, χθαμαλὸς, χαμηλὸς, ταπεινὸς, πρὸς τὴν γῆν, πλησίον τῆς γῆς ὤν. Σέξτ. ε'.

Προσγειόω, πληρόω - γεμίζω μὲ γῆν. ἀμφ.

Προσγελάω, ῶ. γελῶ πρός τι ἢ ὑπί τι· ὑπογελῶ. βλέπων πρός τινα γελῶ. μετὰ Δοτικ. καὶ Αἰτιατ.

Προσγενὴς, ὁ, ἡ. συγγενὴς, ὁ πρὸς πατρὸς γένους. Γλωσσ.

Προσγίγνομαι, καὶ "Προσγίνομαι", ἔρχομαι - ὑπάγω πρός τινα, ἢ προσφαύω - φαύω, προσέρχομαι, προσίσταμαι, ὑπαίνομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ε'. 1. "Εἰ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο". αἰ γίνῃ ἀκόμη καὶ εὐωχία, αἰ συνέβῃ - αἰ γίνῃ καὶ εὐωχία. 2) Προσέτι αὐξάνω ἢ προέρχομαι - ἀπαντέλλω· καὶ ἀπροσώπως αὐτὸ τὸ, Συμβαίνει, ὑποβαίνει. Ξενοφ. 3) Προσκολλῶμαι, προσαρτῶμαι, λαμβάνω τὸ μέρος τινός. Πλούταρχ.

Προσγλισχραίνω, Μέλ. ανῶ. κολλητικώτερον, γλοιώτερον, ἢ προσέτι γλισχρότερον ποιῶ.

Προσγλίχομαι, προσέτι ποθῶ - ὑπεύχομαι - εὔχομαι. ἀμφ.

Προσγναθίδιον, τὸ. (γνάθος) θηλύμορον, λαμμομαιδύλιον, κυρίως τὸ ὠρεῖον τῶν σιαγόνων.

Προσγραμμα, τὸ. τὸ προσγεγραμμένον, προσθήκη εἴτινα γεγραφῶν.

Προσγραφεὺς, ὁ. προσγεγραφὼν. ἀμφ.

Προσγραφὴ, ἡ. τὸ προσγράφειν, ἢ εἰς γεγραφὼν τινα ἢ εἰς τὸ γεγράφειν προσθήκη.

Πρόσγραφος, ὁ, ἡ. ὁ ἴσως γεγραμμένος, προσεσημασμένος, ἐκλελεγμένος, προσημασμένος. αἰτίκειται τῷ, Πρὸ πολλοῦ γεγραμμένος.

Προσγράφω, προσέτι γράφω, γράφω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἢ εἰς τὸ κατάστιχον. εἰς τὰ γεγραμμένα προσίθημι, προσγεγραφὼς πείθω, ἐν τῇ γραφῇ προσίθημι. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, Ἀποδίδω τι πρός τινα. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. α'. 37. "Ἐπεὶ δὲ ἀπήγγειλεν ὁ γραμματεὺς, ἃ εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος, πάλιν ἐξήνεγκε προσγεγραμμένα". τὰ ὑποδιδόμενα εἰς τὸν βασιλέα, ἅπερ ἦσαν τὰ σχέδια (Les préliminaires) τῆς εἰρήνης.

Προγυμνάζω, γυμνάζω πρός τι ἢ ὑπί τι ἢ μετά τινος.

Προσδανείζω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις δανείζω. Μέσ. "Προσδανείζομαι". προσέτι δανείζομαι.

Προσδαπανάω, ῶ. προσέτι - ἀκόμη ἀφειδεστέρως δαπανῶ - ξοδεύω, πλέον τοῦ ἀφειδῶς δαπανῶ.

Πρόσδεγμα, τὸ. (προσδέχομαι) ὑποδοχὴ, δεξίωσις. Σοφοκλ. Τραχιν. 628.

Προσδεὴς, ὁ, ἡ. ἐνδεὴς, ἄπορος, ὁ ἔχων ἔλλειψιν τῆς ἀναγκαίων. μετὰ Γενικ.

Προσδεῖ, Ἀπρόσωπ. προσέτι ἀνάγκη ἐξ', χρεία ἔτινα ἀκόμη, ἐκτὸς τῆς ἄλλων χρειάζεται ἀκόμη. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. α'. 7. "Εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ὑμῖν". αἰ μᾶς χρειάζονται ἀκόμη ἄνδρες, παρὰ Δημοσθ. αὐτὶ τοῦ, Λείπει ἀκόμη.

Προσδείκνυμι, δείχνω ἀκόμη.

Προσδεκτέος, (προσδέχομαι) ὁ ἄξιος ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως. ἄξιος νὰ τὸν προσμένῃ τις.

Προσδεκτὸς, δυάρεστος, καπετώμενος, τὸν ὁποῖον δέχεται τις μετὰ χαρᾶς.

Προσδέομαι, Μέλ. ήσομαι. ἐκτὸς τῆς ἄλλων χρείαν ἔχω, ἢ χρειάζομαι ἀκόμη. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 8. "Ἀεὶ προσδεῖσθαι χρημάτων". παντοτε ἔχειν χρείαν, παντοτε ἐκ νέου ἀνάγκην ἔχειν χρημάτων. Προσέτι παρακαλῶ - δέομαι - ὑπεύθυμῶ, προθυμοῦμαι, ἀπειλάζω - παρακίζω πρός τι. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε'. α'. 24. Ζήτ. ᾗ, Προσδεῖ. "Ὁ Φοῖτος ἔχει" "Προσδεῖσθαι, ᾗ Ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι". τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὀλίγων τινῶν κτῆσιν, τὸ δὲ παντελῶς ὑστέρησιν τοῦ ὅλου.

Προσδέρκομαι, βλέπω - θεωρῶ πρός τι.

Πρόδεσις, ἡ. τὸ δεσμεύειν - δεύειν πρός τι, δέσιμον.

Προσδεσμέω, ῶ, Προδεσμεύω, δένω πρός τι ἢ εἴς τι.

Πρόσδετος, ὁ, ἡ. δεδεμένος πρός τι, μετὰ Δοτικ. Αἰσχιν.

Προδέχομαι, Μέλ. ἔξομαι. δεξιοῦμαι - ὑποδέχομαι, δέχομαι πρός με, αφίνω τι νὰ πλησιάσῃ - νὰ ἔλθῃ πρός με. Ξενοφ. Ἑλλ. α'. ε'. 5. "Ἔπεμπον πρὸς τὸν "Κῦρον φράσοντες - ὁ δὲ ἐπροσδέχετο". 2) Προσδοκῶ ἀπαντυχαίνω, προσμένω, ἀναμένω, ἐκδέχομαι. ὁ αὐτὸς Κυρεπ. γ'. β'. 14. "Προσδεχόμενος ᾗ ἄλλως "κρατικὴν". 3) Φοβοῦμαι - πτοοῦμαι. Ξενοφ. Ἀθην. β'. 14. "Μηδὲ προσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους". 4) Ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω.

Προσδέω, ταυτὸν τῷ, Προσδεσμεύω.

Προσδηλέω, ῶ, Προσδηλέομαι, βλάπτω - φθείρω - ἀφανίζω ἐν πυρί. Ἡρόδοτ. 8. 68.

Προσδιαβάλλω, προσέτι διαβάλλω - συκοφαντῶ.

Προσδιάθεσις, δευτέρα τις διάθεσις. ἀμφ.

Προσδιαιρέομαι, οῦμαι. διαιρῶ - μοιράζω εἰς δευτέρους, ἢ διακρίνω. Ἀριστοτ. Ῥητ.

Προσδιαιτάω, ῶ. Μέλ. ήσω. παράτινι ἢ μετά τινος διαιτῶμαι - ζῶ. ἀμφ.

Προσδιαίτησις, ἡ μετά τινος συνδιαιτεία. ἀμφ.

Προσδιαλέγομαι, Μέλ. λέξομαι. πρὸς ἑαυτὸν τινά, Διαλέγομαι. μετὰ Δοτικ. ὁμιλῶ μετά τινος. Πλούταρχ. ὅθεν

Προσδιάλεξις, ἡ μετά τινος ὁμιλία. ἀμφ.

Προσδιαμαρτυρέω, μαρτυρῶ προσέτι. Δημοσθ.

Προσδιαναγκάζω, ἀναγκάζω - βιάζω ἀκόμη. Ἱπποκρατ.

Προσδιανέμω, διανέμω - μοιράζω πρός τινα. Μέσ. οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω ἀφειδεστέρως εἰς τὴν μοιρασίαν.

Προσδιανοέομαι, οῦμαι. σοφίζομαι, συλλογίζομαι ἀκόμη. Πλάτ.

Προσδιαπασσαλεύω, μετὰ διαπερασμένων πασσάλων καθηλόω - καρφόνω. (πέρα πέρα τοὺς πασσάλους καρφόνω) Ἡρόδ. ζ'.

Προσδιαπολεμέω, πολεμῶ ὑπέρ τι ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον. Δίων.

Προσδιαπορέω, Μέλ. ήσω. ὑπορῶ, ἀμφιβάλλω ἢ ἀβέβαιος εἰμὶ ὑπέρ τι ἢ εἴς τι.

Προσδιαπράσσω, ᾗ, Προσδιαπράττομαι, προσέτι προξενῶ - ἐνεργῶ - ὑπατυχεῖν ποιῶ - ὑπατεύω. Μέσ. ὑπατεύω - ἐνεργῶ διὰ τῶν ἐμαυτοῦ μου, ἢ ὑπατυχαίνω. Ξενοφ. Κυρεπ. η'. γ'. 18. "Καὶ ἄλλοσε προσ"διαπράξομαι παρὰ Κύρου". ὑπατυχεῖν ποιήσω - ἐνεργήσω.

Προσδιαρπάζω, προσέτι ἁρπάζω. Πολύβ.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προσδιασαφέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ὑφὸ τῆς προσθήκης τινὸς σαφὲς ποιῶ τι, προσέτι σαφηνίζω, ἢ ἑρμηνεύω-ἐξηγοῦμαι.

Προσδιαστέλλομαι, προσέτι ὑφαιρέλλομαι-διορίζω, προσδιορίζομαι-προσδιομολογοῦμαι, ἢ συμβιβασμὸν ἢ συμφωνίαν ποιοῦμαι. Ἀθήν. ιβ'. "Προσδιαστέλλομαι τινί". συμφωνῶ μετά τινος.

Προδιαστολή, ἡ. ὁ προσεπιμιγνύμενος ὁρισμός. ἀμφ.

Προσδιαστρέφω, προσέτι ὑφαστρέφω, ἢ φθείρω-ἀφανίζω.

Προσδιασύρω, παρὸς τοῖς ἄλλοις ὑφασύρω-καταλαλῶ ἔτι. Ἀεισοφ.

Προσδιαταράσσω, προσέτι ὑφαπάττω, ἀπησυχίαν ἢ παραχλὴν παρέχω.

Προσδιατάσσω, ἢ—άττω. προσέτι-παρὸς τοῖς ἄλλοις ὑφαπάττω, εἰς τάξιν βάλλω, διορίζω, προσάζω.

Προσδιατριβή, διαζιβή-ἀργοποιία ὑπό τι. ἀμφ.

Προσδιατρίβω, Μέλ. ψω. μετὰ Δοτικ. ἀργοποιῶ, χρονίζω, ἐνεμβάλω ὑπό τι ἢ παρά τινι, καταγίνομαι, ἐναχολοῦμαι ὑπό τι. σωφθείρω, σωλημι-συνομιλῶ-σωναστρέφομαι μετά τινος. Πλάτ. Θεαιτ. "Ἐκπυῶς αἰτιάσονται οἱ προσδιατείβοντές σοι". οἱ πλησιάζοντές σοι, οἱ μετὰ σοῦ σωναστρεφόμενοι.

Προσδιαφθείρω, προσέτι φθείρω-ἀφανίζω.

Προσδιδάσκω, προσέτι ἢ πλέον διδάσκω.

Προσδίδωμι, προσέτι-ἐκτὸς τῶν ἄλλων δίδωμι, δίδω παραπαίω, πλέον τοῦ δέοντος δίδω. Ξενοφ.

Προσδιέρχομαι, προσέτι διέρχομαι-διηγοῦμαι-σαφηνίζω-ἑρμηνεύω.

Προσδιηγέομαι, οῦμαι. παρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων διηγοῦμαι ἔτι.

Προσδικάζω, ὑπεκείνω-ὑποφασίζω ὡς κειτὸς ὅτι τὸ δεῖνα πρᾶγμα αὐτῷ ἐστὶν τοῦ δεῖνα.

Προσδιοικέω, προσέτι ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων διοικῶ-ὑφαπάττω ἢ βάλλω εἰς τάξιν ἐνεπυῶ.

Προσδιορίζω, Μέλ. ίσω. προσέτι διορίζω-θεσιν τίθημι, ἢ ὑποφασιστικῶς ἢ ὠρισμένως λέγω ὑφαπάττω. ὅθεν

Προσδιορισμός, ὁ. ἡ προσεπιμιγνύμενη διορισμὸς μετ' ὑποφάσεως.

Προσδιώκω, προσέτι διώκω-καταζέχω.

Προσδοκάω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσμένω, ἀναμένω, ὠρεμβέω, ἐλπίζω, θαρρῶ, συμπεραίνω, ἐλπίδας ἔχω, φοβοῦμαι, κ. τ. λ. παὶ τὸν ταὐ, Προσδέχομαι. Ξενοφ.

Προσδοκέω. "Τοσοῦτ' ἀπέχει τῶν τιμῶν τινος τυχεῖν, ὥστ' ἀπορόκαλος προσέδοξεν εἶναι". Δημοσθ. ὥστε θέλει νομισθῆ προσέτι ὡς ἀπορόκαλος ἄνθρωπος. Ζήτ. Δοκέω.

Προσδόκημα, τὸ, (προσδοκάω) ὃ προσμένει-ἀναμένει τις. προσδοκία, ἐλπίς. Πλάτ. Φίληβ.

Προσδόκητος, ὁ, ἡ. ὃν προσμένει ἢ ἐπροσμένετις.

Προσδοκία, ἡ. ἡ Ἰωνικ. ίη, ἡ. τὸ προσμένειν καὶ ἐλπίζειν ἢ ὑπομένειν. ἐλπίς. Ξενοφ. Κυρικ. ά. ς. 16. "Προσδοκίας ἀγαθὰς ἐμβαλών". ὅτις μικρὸν ἀνώτερω αὐτὸς αὐτὸν τὴν "Ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιῶν" ἔγραφε. ὁ δὲ Θεόφρας. Χαρ. κγ'. 1. ἢ αὐτὸ τοῦτο, Διέγερσις τῆς ἐλπίδος-τῆς θαρρῦς.

Προσδόκιμος, ὁ. ἡ Ἐπίρ. Προσδοκίμως. παὶ τὸν ταὐ, Προσδέκητος.

Πρόσδομα, ατος, τὸ. τὸ κατὰ προσδόκιμον ἢ ὑπὲ πλέον (παρεπαίω) διδόμενον.

Προσδοξάζω, Μέλ. άσω. προσέτι δοξάζω ἢ εἰς τὸν δόξαν μου-γνώμην προσείθημι· ὑπὲ πλέον δοξάζω-πλάττω ὑφὸ τῶν ἰσῶς. Σοφ. Ἀ. β'.

Προσδοξοποιέω. Πολύβ. ζ'. 15. "Προσδεδοξοποιημένον". ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, Πρὸς δεδοξοποιημένον. Ζήτ. Δοξοποιέω.

Πρόσδορπος, ὁ, ἡ. (δόρπον) παρὰ δόρπον ὢν ἢ γινόμενος, ἄξιος εἰς δόρπον-εἰς δαῖτα ἢ δεῖπνον.

Προσδρομή, ἡ. τὸ ἔχειν-ὑπάγειν πρός τινα ἢ ὑπό τινα, τὸ προσρέχειν.

Προσδυσκολαίνω, προσέτι δυσκολαίνω, ἀνεύχαριστος, δύσκολος εἰμί.

Προσδωρέομαι, οῦμαι. προσέτι δωροῦμαι-χαρίζω.

Προσεάω, ῶ. προσέτι ἐάω-ἀφίημι, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἐνδίδομι, συγκαταβαίνω, ἀφιῶ τινὰ νὰ πλησιάσῃ.

Προσεγγελάω, ῶ. προσέτι ἐγγελάω-ὑπογελῶ.

Προσεγγίζω, Μέλ. ίσω. πλησιάζω, ἐγγίζω ἐμαυτὸν πρός τι. ὅθεν

Προσεγγισμός, ὁ πλησιασμός.

Προσεγγράφω, Μέλ. άψω. προσέτι ἐγγράφω, προσγράφω. Δημοσθ.

Προσεγγυάομαι, ῶμαι. προσέτι ἐγγυῶμαι-ὑποδέχομαι, ἐγγύησιν δίδωμι. Δημοσθ.

Πρόσεγγυς, πλησίον, σιμὰ πρός τι.

Προσεγκαλέω, ῶ. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐγκαλῶ ἔτι.

Προσέγκειμαι, πλησίον ἔγκειμαι, ἐγγὺς εἰμὶ, ὑπήκμι.

Προσεγκελεύομαι, προσέτι ἐγκελεύομαι-ἐμψυχόω-θάρρος ἐμβάλλω-καταπείθω-προθέπω.

Προσεγχέω, — έομαι. προσέτι ἐγχέω.

Προσεγχρίω, προσέτι ἐγχρίω-ἀλείφω ἢ χρίω ἔτι ἐκ δευτέρου. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 381.

Προσεγχώννυμι, προσέτι ἐγχώννυμι-ἐγχέω. Γεωπον.

Προσεδαφίζω, (ἔδαφος) φέρω ὑπὸ τὸ ἔδαφος-ὑπὸ τὴν γῆν, ῥίπτω κάτω-καταδαφίζω. 2) Στερεόω ὑπὸ τὸ ἔδαφος ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, θεμελιόω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 497.

Προσεδρεία, ἡ, Προσεδρία, ἡ. (πρὸς ἕδρα) τὸ πλησίον καθέζεσθαι ἢ κεῖσθαι. τὸ ὑπομελῶς καθέζεσθαι παρά τινι ἢ ὑπό τινι πράγματι-ὑποθέσει ἢ ἔργῳ· ὑπομένεια, ἀνοχή, ζέσις. "Δαπανῶμεν ἢ πόνοις ἢ προσεδρείαις". Λιβαν. 2) Πολιορκία. 3) Ἡ μετὰ ὑπομελείας θεραπεία ἢ ἀκριβοποίησις αὐτοῦ τινος. Εὐριπίδ. Ὀρ. 306.

Προσεδρευτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ,—τικῶς. ὁ εἰς προσεδρείαν αὐτῶν ἢ ὑπομένειος, ὑπομελής.

Προσεδρεύω, (ἕδρα) μετὰ Δοτικ. κάθημαι πλησίον, πρὸ τῆς πόλεως καθήμενος πολιορκῶ αὐτούς. ὑπομελῶς κάθημαι εὖ τινι τόπῳ ἢ παραφυλάττω. ὑπομελῶς καταγίνομαι εἴς τι ἔργον ἢ εἴς τινα ὑποθεσιν. ὑπομελὴς εἰμὶ ἀκριβῶς τι. Ἀεισοφ.

Πρόσεδρος, ὁ, ἡ. ὁ παρακαθήμενος, πάρεδρος. 2) Ὁ ὑπομελὴς ἀκριβῶς τι, ἢ ὑπομελῶς καθήμενος ἀκριβῶς τι ἔργον.

Προσεθίζω, (ἐθίζω) συνεθίζω ἢ συνεθίζειν ποιῶ πρός τι. "Προσεθίζειν τινι, τινά". Ξενοφ. Λακ. β'. 4. "Ἐνὶ ἱματίῳ προσεθίζεσθαι". ὁ αὐτὸς Ἀπολ. 25. "Τὰς νέας καρτερίαν προσεθίζων". ὅθεν

Προσεθισμός, ὁ. τὸ συνεθίζεσθαι, συνήθεια.

Προσειδέναι, ἐκ τοῦ, Προσείδω· ὅθεν "Προσιδών". Ἀρεῖος. β'. προσέτι γνώσκειν-εὑρίσκειν." Χάειν προ"σειδέναί τινι". προσέτι γνωρίζειν χάειν. 2) Βλέπω, θεωρῶ. Ὀδυσσ. Ν. 155.

Προσεικάζω, Μέλ. άσω. παραβάλλω, παρομοιάζω, παρεικάζω, προσομοιῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι. 8. "Τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τοῖς εἴδει προσεικάζειν". 2) Τι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

2) Ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω "Πλάτ. οἱ-"κος ἄξιος προσεικάσαι". Εὐσεπ. Ἑλ. 68. ὅπο τὰ πλάτη ἐμπορῆ τις νὰ συμπεράνῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν οἶκον τῦ ὄγμβος.

Προσείκελος, ὁ, ἡ, ὴ, Προσείκελος, κέλη, κέλον. ὅμοιος, παρόμοιος.

Προσείκω, Μέλ. εἴξω. παρομοιάζω, ὅμοιος εἰμὶ ἢ φαίνομαι. Παρακείμ. Προσέοικα, καὶ, Προσεῖκα. Ἀεισοφ. Ἐκκλ. 1161. "Προσηΐξαι δέμας". Εὐσεπ. Ἄλκ. 1066. ὁμοιάζεις αὐτῇ κατὰ τὸ σῶμα.

Προσειλέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Ποιητ. Ποτιειλέω. Ἰλ. Κ. 347. Συγρέφω, κατὰ τὸν Συίδαν. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Σιωελαύνω - σιωδιώκω.

Πρόσειλος, ὁ, ἡ. (εἶλη) εἰς τὸν, ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος - ἐκκείμενος. Θερμός, πρὸς τῷ τῦ ἥλιϐ αὐγῷ ἐσραμμένος.

Πρόσειμι, ἐνυπάρχω, σιωείμι, σιωυπάρχω, παρακολυθῶ, πλησίον - παρὼν εἰμί. Ξενοφ. ὅθεν τὸ "Πρόσεσι". τὸ σωῦ τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω ἔσιμι κὴ τῦτο. "Τὰ προσόντα, τὰ πλεονάζοντα".

Πρόσειμι, (εἶμι) πορεύομαι - ὑπάγω πρός τι, ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 38. "Γωιαικὶ προσιέναι". ταὐτὸν τῷ, Προσέρχεσθαι, μετὰ γωναικός τινος σιωαναστρέφεσθαι κὴ σιωδιάσκεσθαι. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 353. κεῖται τὸ, Ἀπαρέμφατ. "Προσιόντι προσεῖναι". αντὶ τῦ, Προσιέναι, ὑπονοεῖσθαι, φῶς ὑπάρχειν τινὸς ὑπάγειν. "Τὰ προσιόντα". τὰ εἰσοδήματα, πρόσοδοι.

Προσειπεῖν, ἐκ τῦ, Προσείπω, Προσεῖπαν, ὁμιλεῖν, λέγειν πρός τινα, προσαγορεύειν, ἀσπάζεσθαι, χαιρετᾶν. "Ἰδὼν πρῶτον προσειπάτω τινὰ φιλικῶς". Ξενοφ. Ἱερ. ή. 3. ὃ τὸ πλῆρες "Ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον". Ἀπομν. γ'. ιγ'. 1.

Προσείρω, προσάπτω. Σειῖδ.

Προσεισευπορίζω, ὅθεν "Προσεισευπόρισα ἀρ-"γυρίϐ". Ἰσαῖος παρὰ Διονυσίῳ Ἀλικ. τὸν ἐπορμηθέντα μὲ χρήματα, κὴ μέρος ἔδωκα αὐτῷ ἐκ τῆ ἐμῶν προῖκος βοηθείαν. ὅπϐ παρ' Ἰσαίῳ πρότερον ἡμαρτημένως "Πρὸς εἰ δὲ πόρισα". ἀνεγινώσκετο.

Προσεισκρίνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Εἰκείνω.

Προσείσκω, ταὐτὸν τῷ, Προσεικάζω. Μέσ. Προσείσκομαι. ὅμοιος εἰμί. Εὐσεπ. Ἄλκ. 1063.

Προσεισφέρω, φέρω πρός τινα, μετ' ἐμῦ φέρω ἔτι.

Προσεισφορὰ, ἡ. αντὶ τῦ, Ἀνταμοιβή. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ζ'. 7. ἀμφ.

Προσείω, —σειν. Μέλ. εἰσω. (πρὸ σείω) πρό τινος - ἐμπροσθέ τινος σείω - κλονῶ - ἀνακινῶ. "Προσείειν "πλόκαμον ἀσεβείωντε". Εὐσεπ. Βακχ. 918. ἀὖω κὴ κάτω σείω. "Θαλλὸν προβάτῳ προσείειν". ταὐτὸν τῷ, Θαλλὸν προτείνειν - προσδεικνῦναι. Θαλλῷ ἕλκειν - ἄγειν. Ἀπὸ θαλλῦ ὠθείγειν. ἕλκειν - σύρειν ὅπως ἂν αὐτὸ τὸ πρόβατον, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ θαλλὸν, καὶ σείων - κινῶν αὐτόν. ὅθεν Μεταφορικῶς "Προσείειν θή-"ρατρον. Σοφοκλῆς τινι". καὶ ἄλλας τοιαύτας φράσεις, ἃς ἀρχαιμάτων λεγομένων, δι' ὧν τις ἕλκει τινὰ πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν σκοπόν τινα, καὶ ἄγει αὐτὸν ὅπου βούλεται, οἷον παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. "Σὺ μεντοι δο-"κεῖς μοι τῆς ἐμῆς ὀξύδος τὸ φάρμακον δύσκιστον. ὥσ-"περ γὰρ οἱ τὰ πανῶπτα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα "καρπὸν προσίοντες ἄγουσι· οὕτω ἐμοὶ λόγους ὅπου προ-"τείνων ἐν βιβλίοις, τάχα τι Ἀττικῶν φαίνειν ὠφελί-"ξειν ἅπασαν, κὴ ὅποι αὖ ἄλλοσε βούλη". Θουκυδ. ς'. 86. "Φόβον προσείειν". αντὶ τῦ, Ἐμβάλλειν φόβον, Ἐκφοβίζειν.

Προσεκβαίνω, προσέτι ἐκβαίνω ἔξω. ἀμφ.

Προσεκβάλλω, μακρὰν ἐκβάλλω - ἐκείπτω, ἢ μακρὰν - ἔξω σύρω - ἄγω. "Γραμμεῖῳ προσεκβάλλω".

Προσεκβοάω, σιωεκβοῶ, κράζω ἐνταυτῷ, φωνάζω - ἀναφωνῶ. Δίων.

Προσεκδέρω, ἐκδέρω προσέτι ἢ ἐνταυτῷ, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, προσέτι ῥαβδίζω - μαστιγόω. "Προσεκ-"δαρεὶς ἄπει". Ποσειδίππος παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 377.

Προσεκδέχομαι, προσέτι ἐκδέχομαι - ἀναμένω - προσμένω ἢ εἰς χεῖρας λαμβάνω.

Προσεκδιδάσκω, ταὐτὸν τῷ, Προσδιδάσκω. Δίων.

Προσέκδυμι, προσέτι ἢ ἐνταυτῷ ἐκδύω. Οὐδέτ. προσέτι ἐκδύομαι. Σχόλ. Ἀπολ. γ'. 1371.

Προσεκζητέω, προσέτι ἐκζητῶ - ἐρευνῶ.

Προσεκθέρειν, ἀσπαρὰ ἐκείπτειν εἴς τι. ἡμαρτημένη ἀναγνωσις παρὰ Πλεπάρχῳ "Πέτρας προσεκθέρειν" ἴσως ταὐτὸν τῷ, Προσραίνειν ἢ προσεκραίνειν, ἢ Προσεκθορεῖν. διότι καὶ ὁ Βυτπεμβάχιος "Προσεξέθορεν" ἀνέγνωσε, ἀσπαρὰ ἐξέβαλεν - ἐξέχεε φῶς.

Προσεκθλίβω, προσέτι ἢ ἔτι ἐσιοτερον θλίβω.

Προσεκθορέω. Ζήτ. Προσεκθέρω.

Προσεκκαίω, προσέτι ἐκκαίω - ἀνάπτω.

Προσεκκαλύπτω, προσέτι - ἐκπὸς τῆ ἄλλων ἐκκαλύπτω - ξύσκεπάζω.

Προσέκκειμαι, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν - ἔξω τῆ ἄλλων κεῖμαι, ὀξέχω. Φιλόσρ. σελ. 887.

Προσεκλέγω, —γομαι, προσέτι ἐκλέγω. Πολύϐ.

Προσεκλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι. ἐκπὸς τῆ ἄλλων συλλογίζομαι ἔτι. Δίων.

Προσεκλύω, προσέτι ἐκλύω - ἀνακλύω - ἀδυνατίζω.

Προσεκμαίνομαι, πλέον μαινόμενος γίνομαι - ἀμφ.

Προσεκπέμπω, Μέλ. ψω. προσέτι ἐκπέμπω - ἀποστέλλω - ὑπάγειν ἀφίημι.

Προσεκπηδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. αἰφνιδίως κατὰ τινος πηδῶ.

Προσεκπίνω, προσέτι ἐκπίνω. Πλέταρχ.

Προσεκπίπτω, προσέτι ἢ ἔτι ἀκόμη ἐκπίπτω, μετ' ὁρμῆς ἐκβαίνω, ὑπερορμῶν ἢ ἐκβολὴν ποιῶ. Σξάβ. ά. σελ. 30. "Τῇ φιλοτιμίᾳ προσεκπίπτειν". ἐκβαίνειν ἔξω τῦ δέοντος κὴ πλανᾶσθαι ὑπὸ φιλοτιμίας. Ἡ ἀσάγν. ἐνταῦθα ἐσι διεφθαρμένη, ὅπου ἀναγνωσέον διϊσαμβύνω "Πρὸς ἐκπίπτειν". παρὰ Λογγίν. ιέ. 18. "Εἰς τὸ ἀδιάκοπον τὸ πλάσμα προσεκπί-"πτον". κατακτᾶς, ἐκπίπτει εἰς τὸ ἀδιάκοπον. ἀμφ.

Προσεκπονέω, ῶ. προσέτι ἐκπονῶ, τελειοποιῶ.

Προσεκπρίαμαι, προσέτι ἐκπρίαμαι, ἀγοράζω ἀκόμη. Δίων.

Προσεκπυρόω, ῶ. προσέτι ἐκπυρῶ, ἀνάπτω ἀκόμη ὠθειοτερον.

Προσεκραίνω. Ζήτ. Προσραίνω, κὴ Προσεκθαίρειν.

Προσεκσπάω, προσέτι ἐκσπάω, ξυμβῶ ἀκόμη πλέον ἔξω.

Προσεκταπεινόω, προσέτι - ἐνταυτῷ ταπεινῶ - καταθλίβω. ἀμφ.

Προσεκπαράσσω, προσέτι ἐκπαράσσω, συγχίζω ἀκόμη ὠθειοτερον.

Προσεκτέον, κὴ, Προσεκτέα, ἐκ τῦ, Προσέχω.

Προσεκτικὸς, κὴ, κόν. κὴ Ἐπίρ. —κῶς. ὁ ἔχων προσοχὴν, ὁ προσέχων. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ί. 5. ἐνεργ. ὁ προσοχὴν ποιῶν ἢ διεγείρων.

Προσεκτίλλω, προσέτι ἐκτίλλω - ἐκβάλλω (τείχας) ὑποσκάπτω, μαθύω.

Προσεκτυφλόω, ῶ. ἐκπὸς τῆ ἄλλων ἐκτυφλόω ἔτι, τυφλόω ἀκόμη ἢ ὑπολοιπος ὀλίγον τι.

Προσεκφοβέω, προσέτι ἐκφοβῶ - φοβίζω, ἢ διώκω.

Προσεκχέω, Μέλ. εὐσω. προσέτι - φῶς τοῖς ἄλλοις ἐκχέω.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσεκκλευάζω, προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκκλευάζω. ὅθεν "Προσεκκεκλευακὼς" παρὰ Δημοσθ. σελ. 705. ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀδικεγέλασε-ἀδικέπαιξεν ἀκόμη.

Προσελασία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προσέλασις. ἀμφ.

Προσέλασις, ἡ. ὁ ἐρχομὸς-τὸ φθάσιμον πρός τινα ἢ εἴς τινα, τὸ πλησίον ἔρχεσθαι ἢ ὑπάγειν, πλησιασμὸς, προσόρμησις, τὸ ἐλαύνειν πρός τινα, φθάνειν-αἴρειν. κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Προσελαύνω, καὶ, Προσελάω, ἐλαύνω-ώθῶ-κινῶ-παρώχνω ἢ τὰ πρόσω-πρός τι, ἢ ἐπί τι. "Μὴ "προσέλα χέρα". Εὐριπ. Ἑλεν. 45. μή μοι ἁψῇρης τὴν χεῖρα σου. μὴ βάλῃς τὴν χεῖρα σου ἐπάνω μου ἐξὸν νὰ μὲ παρώξῃς. ἢ ἐντεῦθεν προσυπακουομ. τὸ, "Ἅρμα, Ἵππον, Σῶμα" κ. τ. λ. αὐτὶ τοῦ, Προχωρῶ-πλησιάζω-ὑπάγω-ἔρχομαι πρός τινα, ἐναντίον τινὸς ἢ κατά τινος ὁρμῶ. Ξενοφ. ἔτι δὲ αὐτὶ τοῦ, Προσορμῶ.

Προσελέω, μεταΑἰτιατ. ἐλέγχω, κακολογῶ, ἐπιπλήττω, ἐξασύρω, ὑβρίζω, κακῶς ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα. ταὐτὸν τῷ, Προπηλακίζω. Ἀείσοφ. Βατρ. 730. "Προσελῆμψ". προσπηλακίζομαι. ὁ Σχολ. ἐν Αἰσχυλ. Προμ. 435. "Προσελέμβου". ὑβριστὴς, (ὑβριζόμβου, ὁ Σχολ.) "Αραγε, δὲν ἔπρεπε νὰ παραχθῇ τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἐλάω, Ἐλέω, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, Ἐλαύνω; Ζήτ. ἐν ταὐτῷ, Ἐλαυνῶ, ἀεισθμ. 3. ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν καὶ τὸ, Ἐλέγχω, ὑπὸ τοῦ, Ἐλέω, ἔχει τὴν ἀρχήν. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. Προσέλλωσι, ἔχει "Προσελλεῖν, ὑβρίζειν", ἢ ἔτι ὁ Ἡσύχ. Προσελεῖν, προσπηλακίζειν, ὑβρίζειν. μετὰ τῆς δασείας συμφώνως· διότι προσότυπον φέρεται καθ' ὅλας τὰς δασεῖς σχηματισμός. ἢ ὁ Εὐσάθιος ἔχει, Σέλλω, ὁρμάω. ὁ σχηματισμὸς τοῦ, Σέλλω, παρομοίως γνωστός, Βέλλω, Βόλλω, Βόλεμαι, ἐλέγετο, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. *Vello*, *Volo*. ἢ ὁ μετὰ τοῦ, γ, σχηματισμὸς, Πρσγελεῖν, ἢ τὸ Λατιν. *Gelu*, κ. τ. τ. Παρ' Λιλιαν. Ἐπιστ. γ'. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας "Προσηλέμβυον".

Προσέλευσις, ἡ. (προσελεύθω) εἴσοδος, ἔμβασμα, ἐρχομὸς πρός τινα.

Προσέληνος, ὁ, ἡ. καὶ, Προσελήνιος, ὁ. (σελήνη) πρὸ τῆς σελήνης ὤν, παλαιότερος—ἀρχαιότερος τῆς σελήνης. ὁ πρὸ τῆς σελήνης γεγονώς. Τὸ θηλυκὸν "Προσελήνις", ἡ. αὐτὶ τοῦ, Προσελήνιος, ἀρχαιοτέρα τῆς σελήνης.

Προσελκύω, Μέλ. ύσω. καὶ, Προσέλκω. Μέλ. ξω. ἕλκω-ἕλκω πρός τινα. Μέσ. ἑλκω-ἑλκῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου.

Προσελλείπω, "Προσελλείπειν τῆς καδίφ κάδιον". Ἀνάλεκ. β'. σελ. 320. οἷς τὸ κάδιον ἐλλείπειν ἔτι εἰς κάδιον, ἢ ἀφίνειν νὰ λείπῃ. "Τὰ προσελλείποντα". ὅσα ἀκόμη λείπουσι. Διόδωρ. σελ. 785.

Προσελπίζω, προσέτι ἐλπίζω. Ἀθήν. σελ. 377.

Προσελυτρόω, ῶ. (ἐλύτρον) προσέτι μετὰ ἐλύτρου καλύπτω, σκεπάζω ἀκόμη μὲ εὐλάβειαν. Ἀθήν. ά.

Προσελώδης, εος, ὁ, ἡ. λιμνώδης, βαλτώδης, ἢ ὁ πλησίον ἕλους τινὸς κείμενος. ἀμφ.

Προσεμβαίνω, προσέτι ἐμβαίνω. 2) "Θανόντι "προσεμβαίνειν". ἐπιπόνων-χαλεπῶν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, ἢ ἀλαζόνος φέρεσθαι κατὰ τοῦ θανόντος. Σοφοκλ. Ἠλέκτ.

Προσεμβάλλω, προσέτι ἐμβάλλω.

Προσεμβριμάομαι, προσέτι ἀπειλῶ-φοβερίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσεμέω, ῶ. προσέτι ἐμέω-ξερνάω.

Προσεμματεύω, βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ σῶμα μιᾶς γυναικὸς, καὶ ψηλαφῶ ἢ χαϊδεύω τὰς μαστοὺς αὐτῆς. ἔτως ἐρμηνεύουσί τινες τὸ παρ' Λειψανέτῃ β'. Ἐπιστολ. 22. "Τὸν μοιχὸν ἔτι προσεμματεύοντα". Ζήτ. Ἐμματεύω. ἀλλ' ἄλλοι ἀναγινώσκουσι "Προσεμβατεύοντα". αὐτὶ τοῦ, Ἐμβαίνοντα.

Προσεμπάσσω, Μέλ. άσω. προσέτι ἐμπάσσω-βάσκω-πίζω ἐπάνω τινος, παίζω.

Προσεμπεδόω, προσέτι ἐμπεδόω-στερεόνω ἢ πειστερον βαθῶ σφικτά.

Προσεμπικραίνομαι, Ἡροδ. γ'. 146. "ὡς οἱ "Πέρσαι παθόντες προσεμπικραίνεσθαι ἔμελλον τοῖσι "Σαμίοισι". ὅπου ἐν Χειρογράφοις ὀρθότερον ἀναγινώσκεται "Παθόντες κακῶς πάρος ἐμπικραίνεσθαι". ὅτι ἔμελλον, νὰ πικραίνωσιν ἤτοι νὰ λάβωσιν εἰς πικρὸν μῖσος κατὰ τῶν Σαμίων ἢ νὰ τοὺς ἀφήσωσιν.

Προσεμπίπτω, προσέτι ἐμπίπτω ἢ καταπίπτω.

Προσεμπρήθω, ἢ, Προσεμπίπρημι, Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις καπνίζω-φλογίζω. πυρπολῶ.

Προσεμφανίζω, προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμφανίζω, ὁρατὸν ἢ σαφέστερον ποιῶ· δεικνύω-φανερόνω. Ἰώσηπ.

Προσεμφερὴς, ὁ, ἡ. ὅμοιος, παρόμοιος. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 19. ἐκ τοῦ

Προσεμφέρω, Μέσ. ὁμοιάζω, παρόμοιος εἰμί. ὁπερ ἡ σωστὴ, Προσφέρω, λέγει.

Προσεμφορέω, ῶ, ήσω. προσέτι-ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἐμφέρω ἢ φέρωτι.

Προσεμφύομαι, Διόδωρ. σελ. 558. ἔτι βεβαιότερον-ἐμφύομαι-προσκολλῶμαι ἢ σφικτὰ κρατῶμαι.

Προσέναγχος, Ἐπίρ. λίαν προσφάτως, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, νεωστί. Λογγίν. 44.

Προσενδείκνυμι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνδείκνυμι-δείκνυω. Δίων Κάσ.

Προσενεδρύω, ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθήμενος παραφυλάττω.

Προσενέπω, καὶ, "Προσενίπω", προσαγορεύω, ὁμιλῶ-λέγω πρός τινα. Σοφοκλ.

Προσενεχυράζω, προσέτι βάλλω-δίδω ἐνέχυρον. Δημοσθ.

Προσενθυμέομαι, οῦμαι. ἐν ταὐτῷ ἐνθυμοῦμαι-συλλογίζομαι-σκέπτομαι-εἰς νοῦν βάλλω.

Προσενοέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐν ταὐτῷ ἢ προσέτι ἐννοῶ.

Προσενοίκησις, ἡ. κατοικία παρατινι, συνοίκησις. ἀμφ.

Προσενοχλέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ περισσότερον ἐνοχλῶ. Ἱπποκρ.

Προσενόω, ῶ. Μέλ. ώσω. προσέτι ἢ μετὰ τινος σύνδεσμον.

Προσεντείνω, ἔτι περισσότερον ἐντείνω-τεντώνω. "Πληγὰς προσεντείνειν τινί". ἢ ἀπλῶς τῇ, Πληγὰς, αὐτὶ τῆς, Μαστιγῶ, δέρω τινὰ, ἔτι περισσότερον πληγὰς ἐπιτίθημι τινί.

Προσεντέλλω-λομαι, προσέτι ἢ ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐντέλλομαι-κελεύω-προστάζω. Ξενοφ. Κυρου. ε'. δ'. τ.

Προσεντίκτω, προσέτι ἐντίκτω-ῥιπτῶ. Ἀριστοφ.

Προσενυβρίζω, προσέτι ἐνυβρίζω, ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα. Πολύβ.

Προσενυφαίνω-ίσμαι. προσέτι ἐνυφαίνω. Πλάτ. Τίμ.

Προσεξαγριαίνω, προσέτι ἀγριώτερον ποιῶ, ἢ διεγείρω εἰς θυμόν.

Προσεξαιρέομαι, προσέτι ἐξαιρέομαι ἢ ἐκλέγω. ἀμφ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

Προσεξαίρω, προσέτι ὀξαίρω - σηκόνω ὑψηλότερα. Α
Προσεξαμαρτάνω, ἁμαρτάνω - σφάλλω - λανθάνω ἔτι ἀσεμνότερον.
Προσεξανδραποδίζομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀνδραποδίζομαι - αἰχμαλωτίζω, σκλάβας ποιῶ.
Προσεξαπατάω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἀπατῶ.
Προσεξαπλόω, ῶ. προσέτι ὀξαπλόω - ἐκτιλύοσω ἢ ἀκαπτύοσω - σαφηνίζω. Ἐρωτιαν. Γλωσσ.
Προσεξαποσέλλω, Μέλ. ελῶ. ἅμα ἐν παύτῃ ὀξαποστέλλω.
Προσεξάπτω, ἔτι ἀσεμνότερον ἀκάπτω - ὀξαγείρω. Β
"Τῷ ὀργῷ προσεξάπτειν". Ἰώσηπ.
Προσεξασκέω, προσέτι ὀξασκῶ - καλλοπίζω - ὀξακοσμῶ. "Τὸ κάλλος προσεξασκεῖν". Ἰώσηπ.
Προσεξελαύνω, προσέτι ὀξελαύνω - ὀξορμῶ. Δίων Κάσ.
Προσεξελέγχω, ὑποδεικνύω - πληροφορῶ ἔτι πεσοτέρον.
Προσεξελίσσω, προσέτι ὀξελίσσω. Πολύβ.
Προσεξεργάζομαι, προσέτι ὀξεργάζομαι - τελειοποιῶ - φέρω εἰς τέλος.
Προσεξερεἰδομαι, ὑπέτι ἐρείδομαι. "Ταῖς χερσὶ προσεξερείδομαι". βαστάμαι - ἐπαναμβάνω ἐπαίρω εἰς τὰς χεῖρας. Πολύβ. Γ
Προσεξέρχομαι, ἐκβαίνω ἔξω, ἢ ὑπάγω - ἔρχομαι πρός τινα.
Προσεταζω, προσέτι ἐπίζω - ἐρωτῶ, ἢ ἅμα - ἐν παύτῃ ὀξεπίζω - δοκιμάζω.
Προσεξευρίσκω, προσέτι ὀξευρίσκω, ἢ ἐφευρίσκω ἔτι νέον τί.
Προσεξηγέομαι, ῆμαι. προσέτι, ἢ ἐκτὸς τῆς ἄλλων ἔτι ὀξηγοῦμαι, σαφηνίζω καλλίτερον, διηγοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.
Προσεξηπειρόω, ῶ. παύποτε ἔτι ἀσεμνότερον μεταβάλλω εἰς ἤπειρον, ἤτοι εἰς ξηρὰν γῆν. Στράβ. ιβ'. σελ. 800. Δ
Πρόσεξις, ἡ. (προσέχω) προσοχή.
Προσεξίστημι, ἔτι ἀσεμνότερον ὀξίστημι - ἐκβάλλω τῶν συνήθων. Πλούταρχ.
Προσεπαγγέλλομαι, προσέτι ἐπαγγέλλομαι - ὑπόσχομαι.
Προσεπάγω, προσέτι ἐπάγω - φέρω ἢ προσίστημι.
Προσεπαινέω, ῶ. προσέτι ἐπαινῶ.
Προσεπαίρω, προσέτι ἐπαίρω - σηκόνω ὑψηλότερα.
Προσεπαιτιάομαι, ῶμαι. προσέτι αἰτιάομαι - κατηγορῶ - ἐγκαλῶ. Πλούταρχ. Ε
Προσεπανέρομαι, προσέτι ἐρωτῶ. Δίων.
Προσεπαπειλέω, ῶ. προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπαπειλῶ, φοβερίζω.
Προσεπαράομαι, ῶμαι. Μέλ. άσομαι. προσέτι καταρῶμαι.
Προσεπάρχω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάρχω - ὀξουσιάζω ὡς ἔπαρχος, μετὰ Γενικ. Ἰώσηπ.
Προσεπαυξάτω, Μέλ. ήσω. Ἀόρ. ά. προσεπηύξησα, αὐξάνω ἀσεμνότερον ἢ διαφερόντως, αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιῶ. Δίων Κάσ.
Προσεπαυρίσκομαι, παύτὸν τῇ, Προσαπολαύω.
Προσεπεισφέρω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσφέρω. Πολυδ. έ. 140.
Προσεπελπίζω, Μέλ. ίσω. προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλπίδας ἐπάγομαι - δι' ἐλπίδων ἐφέλκομαι, ποιῶ τινὰ ἵνα ἐλπίδῃ παύτοια.
Προσεπεμβαίνω, προσέτι ἐπεμβαίνω - ὑπαγῶ. Σχολιαστ. Σοφοκλ. Αἴας. 1168.
Προσεπεμβάλλω, ταυτὸν τῇ, Προσεμβάλλω.

Προσεπεξεργάζομαι, Μέλ. άσομαι. ἐκ νέου ἐργάζομαι. ἀμφ.
Προσεπεξεργασία, ἡ ἐκ νέου ἐργασία.
Προσεπεξευρίσκω, προσέτι ὀξευρίσκω - ἐφευρίσκω. Θουκυδ.
Προξεπεξηγέομαι, ῆμαι. παύτὸν τῇ, Προσεξηγέομαι. Κλήμης Ἀλεξανδ. σελ. 302.
Προσεπέπω, ὄψω τὸ, Προσεπεῖπεῖν. ἔτι ἀσεμνότερον λέγω. Πολύβ.
Προσεπερωτάω, ῶ. προσέτι ἐκ δευτέρου ἐρωτῶ. ὄψω
Προσεπερωτητὴς, οῦ, ὁ. ὁ προσέτι ἐκ δευτέρου ἐρωτῶν, καὶ ὁ δεύτερος ἐρωτητής. Γλωσσ. Φιλοξ. Adstipulator, Λατ.
Προσεπεύχομαι, Μέλ. ξομαι. προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅμα ἐπεύχομαι, ἢ δέομαι, εὔχομαι ποιῶ.
Προσεπηρεάζω, προσέτι ἐπηρεάζω. Δίων Κάσ.
Προσεπιβάλλω, προσέτι ὑπιβάλλω.
Προσεπιβλασφάω, Μέσ. ήσω. προσέτι ὑπιβλασφαίω. ἀμφ.
Προσεπιβλέπω, προσέτι ὑπιβλέπω. Στράβ.
Προσεπιβοάω, προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπιβοῶ - μεγαλοφώνως κράζω. Δίων Κάσ.
Προσεπιβουλεύω, προσέτι ὑπιβουλεύω - ἐνεδρεύω. Γ
Προσεπιγεννάω, νῶ. προσέτι ὑπιγεννῶ. ἀμφ.
Προσεπιγίγνομαι, προσέτι ὑπιγίγνομαι - παρὼν εἰμὶ ἢ ἔρχομαι.
Προσεπιγράφω, προσέτι ὑπιγράφω. Θεόφρ. Χαρακτ. ιγ'. 3.
Προσεπιδαφιλεύομαι, προσέτι ὑπιδαφιλεύομαι, δίδω ἀκόμη πλησίως καὶ ἐλευθερίως. Λιβαν. Λόγ.
Προσεπιδείκνυμι, καὶ, "Προσεπιδεικνύω", προσέτι ὑπιδεικνύω - φανερόνω.
Προσεπιδέσμεω, καὶ, "Προσεπιδέω". προσέτι δεσμεύω - δένω.
Προσεπιδημέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προσέτι ὑπιδημῶ - ὡς ὑπίδημος καὶ ἀσυνήθης ἐπέρχομαι ὑπό τόπου εἰς τόπον. Δ
Προσεπιδιδάσκω, προσέτι ὑπιδιδάσκω. Κλήμ.
Προσεδίδωμι, παύτὸν τῇ, Προσδίδωμι. Δίων Κάσ.
Προσεπιδοξάζω, τῷ αὐτῷ δόξαν ἔχω μετά τινος, τῆς αὐτῆς δόξης - γνώμης εἶμαι, συγκατατίθεμαι εἰς τὴν γνώμην καὶ δόξαν ἢ ἐπαινέτην. Γέλλιος ιδ'. 1.
Προσεπιδράττομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπιδράττομαι, λαμβάνω - πέρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἰδιοποιοῦμαι. Πολύβ. Ε
Προσεπιζευγνύω, προσέτι ὑπιζευγνύω.
Προσεπιζητέω, προσέτι ὑπιζητῶ.
Προσεπιθεωρέω, προσέτι ἢ ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑπιθεωρῶ - παρατηρῶ. Ἱππόκρ.
Προσεπικαλέω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐγκαλῶ - αἰτιῶμαι ἔτι. Δίων Κάσ.
Προσεπικαλλωπίζω, προσέτι ὑπικαλλωπίζω. ἀμφ.
Προσεπικαταδέω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπιδεσμεύω - δένω ἀπ' ἐπάνω. Ἱππόκρ.
Προσεπικατατείνω, προσέτι - ἐκτὸς τῆς ἄλλων κατατείνω - ἐκτείνω - βιάζω ἔτι ἀσεμνότερον. Ζ
Προσεπικηρύσσω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπικηρύσσω, γνωστὸν ποιῶ διὰ τῆς κήρυκος. Δίων Κάσ.
Προσεπικοσμέω, ῶ. Μέλ. ήσω, προσέτι ὑπικοσμῶ, ἀσεμνότερον καλλωπίζω.
Προσεπικρατέω, ῶ. μακρότερον - ἀσεμνότερον ὑπικρατῶ. Δίων Κάσ.
Προσεπικρεμάω, προσέτι ὑπικρεμῶ, ἐπάνω τῆς ἄλλων κρεμῶ ἔτι. Ἱππόκρ.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσεπικρούω, προσέτι ὑπικρέω.
Προσεπικτάομαι, κτῶμαι, Μέλ. ήσομαι, ἐκτὸς τῆς ἄλλων κτῶμαι ἔτι. προσέτι ὑποκτῶ.
Προσεπίκτισμα, τό. τὸ ἔτι ἢ κατὰ προθήκιν κτισμένον ὑπάτι. Νικήτ. Χρον. ί. 4.
Προσεπιλαμβάνω, προσέτι ὑπιλαμβάνω - δέχομαι. Πολύβ.
Προσεπιλέγω, προσέτι ὑπιλέγω, πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω ἔτι.
Προσεπιμανθάνω, προσέτι μανθάνω.
Προσεπιμελοῦμαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις-προσέτι ὑπιμελοῦμαι - φροντίζω.
Προσεπιμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐκτὸς τῆς ἄλλων-προσέτι ὑπιμέτρω, ὑπίμετρον ὑπιτίθημι - ὑστερότερον τῷ μέτρῳ δίδωμι - βάλλω.
Προσεπινοέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ὑπινῶ - ἐφεύρισκω.
Προσεπιορκέω, ῶ. ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑπιορκέω ἔτι. ψεύδη ὅρκον κάμνω. Ἀεισοφ. Λυσ. 1238.
Προσεπιπίπτω, προσέτι ὑπιπίπτω.
Προσεπιπλέω, κατά τινος ὑπιπλέω, διὰ τῆς πλοίων εἰς μάχην συμπλέκομαι. Πολυδ.
Προσεπιπλήττω, προσέτι ὑπιπλήττω - ὀνειδίζω.
Προσεπιπονέω, ῶ. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι ὑστερότερον πονέω - ἐργάζομαι - κοπιῶ "Προσεπιπονῆσαι ἀκόντως" ἔχειν ἀκόμη ὑπομονὴν πρὸς τὸ ἀκοῦσαι. Αἰσχίν. Λόγ.
Προσεπιρέω, ῥύω, ῥυέω. προσέτι-ὑστερότερον ῥέω.
Προσεπιρρώννυμι, ἐνδυναμόω ἔτι ὑστερότερον. Πολύβ.
Προσεπισεμνύνω, ὑστερότερον τιμῶ ἀκόμη, ἢ σέβας δεικνύω. Δίων Κάσ.
Προσεπισημαίνομαι, ἔτι ὑστερότερον ὑπισημαίνομαι.
Προσεπισιτίζομαι, προσέτι ὑπισιτίζομαι, προμηθοῦμαι μὲ ὑστερότερα ἐφόδια ἢ ἀναγκαῖα τῆ ζῆν.
Προσεπισκευάζω, προσέτι ὑπισκευάζω - διορθόνω, μερεμετίζω ἀκόμη καλήτερα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ἡ. 6.
Προσεπισκώπτω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπισκώπτω - ἀσεΐζομαι - χωρατεύω ἢ χλευάζω - ὑστερότερον λοιδορῶ. Πλούταρχ. Ἀλέξ.
Προσεπισπάω, ῶ. προσέτι ὑπισπῶ-σύρω - ὑποσπάω - ἑλκύω ἵνα ξεσκληθῆ.
Προσεπίσαμαι, προσέτι ἢ ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑπίσαμαι - ἐξεύρω ἢ ἄλλα ἀκόμη. Πλάτ.
Προσεπισείχω, ἔρχομαι - ὑπάγω πρός τι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔρχομαι κ' ἐγώ. Ὀρφ. Ἀργον. 536. "Ὅσσε κυβερνήτη προσεπέσνιχε νήδυμος ὕπνος".
Προσεπισείλω, προσέτι ὑπισείλω - μειόω ἢ προσάζω.
Προσεπισίχω, ταὐτὸν τῷ, Προσεπισείχω.
Προσεπισυνάπτω, προσέτι ὑπισυνάπτω - συνδέω μετά τινος, προσάπτω. Γλωσσ.
Προσεπισφάττω, προσέτι σφάττω.
Προσεπισφραγίζομαι, Μέλ. ίσομαι, προσέτι ὑπισφραγίζομαι-μετὰ τῆς σφραγίδος μου βεβαιῶ. Καθόλου δὲ, ἔτι ὑστερότερον ὑπισχυρῶ - βεβαιῶ. Δημοσθ. Ἐπιστ.
Προσεπισχυρίζω, ἔτι ὑστερότερον ἐνδυναμόνω - ὑποβεβαιῶ. Δίων Κάσ.
Προσεπισωρεύω, προσέτι ὑπισωρεύω. Γλῶσσ.
Προσεπισταλαιπωρέω, προσέτι ἢ πολλῷ καιρῷ ταλαιπωρῶμαι, παλαίω μὲ δυσχέρειας, μετὰ παλαιπωρείας ὑπομένω.
Προσεπιτάττω, Μέλ. ξω, προσέτι ἢ ἔτι ὑστερότερον ὑπιτάττω - προσάζω ἢ ὑπιτίθημι. Ἰσοκρ.
Προσεπιτείνω, τείνω-τενῶ ἔτι ὑστερότερον. ταὐτὸν τῷ, Προσεπικαπατείνω.
Προσεπιτερατεύομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις πλάττω ἔτι καὶ τέρατα - θαύματα.
Προσεπιτέρπομαι, ἔτι ὑστερότερον τέρπομαι - εὐφραίνομαι ὑπάτι. Ἀεισοφ.
Προσεπιτίθημι, προσέτι ὑπιτίθημι, προσθέτω ἢ ὑποβάλλω ἔτι ὑστερότερον.
Προσεπιτιμάω, ῶ. Μέλ. ήσω, προσέτι ὑπιτιμῶ, λοιδορῶ - εἰρωνεύομαι ἢ τιμωρῶ. μετὰ Δοτικ.
Προσεπιτραγῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω, ζαγικῶς ἢ ποιητικῶς ὑπιτίθημι, μεγαλειώνω καὶ πολλαπλασιάζω τὰ πράγματα κατὰ τὸν Τραγικὸν ζόπον μετὰ μεγαλοφυΐας καὶ ὑπερβολῆς δηνοῦμαι.
Προσεπιτρέπω, ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑπιτρέπω ἀκόμη, παραδίδω - συγχωρῶ - ἀφίημι - ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα προσέτι.
Προσεπιτρίβω, Μέλ. τρίψω. προσέτι-ἀκόμη περισσότερον ὑπιτρίβω - βαρύνω - θλίβω - ὑπιφορτίζω.
Προσεπιτροπεύω, (ὑπίτροπος) προσέτι-ἀκόμη περισσότερον καιρὸν ὑπιτροπεύω. "Προσεπιτροπεύω τινά". ὑπίτροπος εἰμί τινος ἢ ὑπ' τινα διὰ μακρὸ χρόνου.
Προσεπιτυγχάνω, προσέτι ὑπατυγχάνω - ὑποκωφεύω τὸν σκοπόν. Ἰώσηπ.
Προσεπιφέρω, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῆς ἄλλων ὑπιφέρω - κομίζω. Βλαστάνω - φύω - καρποφορῶ προσέτι. Ξενοφ. Οἰκον. έ. 2. "Πρῶτον μὲν ἀφ' ὧν ζῶσιν, ἢ γῆ φέρει· ἢ ἀφ' ὧν ἐδυνάθησι, προσεπιφέρει". Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 670. "Τὸν κόλον φῶνα προσεπιφέρειν". προσεπιτιθέναι - προσεπιβάλλειν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπιτίθημι, βάλλω ἔτι ἐπάνω.
Προσεπιφημίζω, προσέτι διαδίδω φήμην τινὰ ὑστερότερον τινός. Σχόλ. ιζ'. σελ. 1154.
Προσεπιφθέγγομαι, προσέτι ἀμοιβαίως ὑπαφθέγγομαι, συμφωνῶ ὑπάτι, λέγω τὰ αὐτά. λέγεται καὶ ὑπ' πλειόνων. Δίων Κάσ.
Προσεπιφοιτάω, συχνὰ ἢ σωρηδὸν - ἢ ἀμοιβαίως ὑπάγω - ἔρχομαι πρός τινα. Φίλων.
Προσεπιφύομαι, προσέτι ὑπαφύομαι - γινώμαι - αὔξανω. ἀμφ.
Προσεπιφωνέω, ῶ. προσέτι ὑπιφωνῶ - λέγω, ἢ ὑπὸ τῇ φωνῇ προσίθημι.
Προσεπιχαρίζομαι, δι' ἀρεσκείας χαρίζω - δίδω ἔτι ὑστερότερον κατὰ χάριν, κατὰ χάριν προσίθημι ἢ ποιῶ τι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ'. 2.
Προσεπιχειρέω, ῶ. προσέτι ὑπιχωρῶ. ἀμφ.
Προσεπιχέω, προσέτι ὑπιχέω.
Προσεπιχόω, ῶ. προσέτι ῥίπτω χῶμα ὑπάτι, μεταβάλλων εἰς ξηρά. ἀμφ.
Προσεπόμνυμι, προσέτι ἐπόμνυμι - κάμνω ἀκόμη καὶ ὅρκον. Δίων Κάσ.
Προσεποφλισκάνω, προσέτι ὑποφλισκάνω - χρεώστης εἰμί.
Προσέπω, ὅθεν τὸ, Προσεπεῖν. Ζήτ. αἰωτέρ.
Προσειρανίζω, ἔτι ὑστερότερον εἰρανίζω - ὑπισορεύω. "Τὴν ὑστέραν παραπληρώματι λέξεως προσηρτήσθαι". Διονύσ. σωσ. Ὀνομ. δ'. ὅτι εἶναι ὑπεσωρευμένην - πεπληρωμένην μετὰ ἀσωφελῶν καὶ ὑστεριᾶς λέξεων. ὁ Διονύσ. κείσ. Ἰσοκρ. μετεχειρίσθη ὑπὸ ταύτης τῆς σημασίας ἔτι καὶ τὸ, Σωρηδὸν ζῆν. "Τὰ σωρηδὸν ζῶντα κόσμοις ὑπαθέτοις". ἀλλ' ἐγὼ ὑποπτεύω μήπως αὐτὸ τῷ, Προσηρανίσθαι, ἐγράφη ποτὲ, Προσωρανίσθαι.
Προσεργάζομαι, Μέλ. άσομαι. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

ἐργάζομαι - βελτίω ἀκόμη, ὠφελοῦμαι - κερδαίνω δι' ἐργασίας. "Ἀγαθάτιτι προσεργάζεσθαι". Ἡρόδοτ. ς'. 61. καλὰ προξενεῖν - ἐμποιεῖν τινὶ, εὐεργετεῖν.

Προσερείδω, ἐπί τι ἐρείδω - ἐπακουμβῶ - βάλλω πρός τι. "Κλίμακας τῷ τείχει προσερείδειν". 2) Μετὰ δυνάμεως, καὶ ὁρμῆς προσβάλλω - κτυπῶ κατάτιτες σώματος. "Προσερείδειν δόρατα, λόγχας". Οὐδετ. ἐπακουμβῶ - ἐπικλίνω - ὑποστηρίζω ἐμαυτόν. Ἐπιπίπτω κατά τινος, αὐτιτείνω, ἢ ἐναντίωμαι εἰς τι, ἢ συλλόνω ἐμαυτὸν ἐξ ἐναντίας, ἀντιστηρίζομαι κατά τινος μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὁρμῶ κατ' αὐτῶν.

Προσερεύγω - γομαι. πρός τινα ἐρεύγομαι. Ἀθηνά. ς'. "Ἐπειδὰν προσερεύγοι ῥαφανίδας". ὅταν ἤθελεν ἐρευχθῆ. λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς Κυμαίων, Ἰλ. Ο. 621. ὡς καὶ ἐν Ρ. 265. καὶ ἐν Ὀδυσ. 203. "Κῦμα ἐρεύγόμβυον". ὡς ὑπὸ σώματος θαλαττίου ἐξερχόμενον καὶ κτυπῶν πρὸς τὴν ξηράν.

Προσερέω, ὁμιλῶ - λέγω πρός τινα, ἐπαινῶ. ὅθεν "Προσείρηκα". καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Προσερῶ, ὁμιλήσω, θέλω εἰπεῖν.

Προσερίζω, προσέτι - ἀκόμη ἐρίζω. Λόγγ.

Προσέρομαι, Μέλ. ήσομαι. προσέτι ἐρωτῶ.

Προσερπύζω - σύω, καὶ, Προσέρπω. Μέλ. ύσω. ἕρπω - σύρομαι ἐπάνω εἰς τὸν κοιλίαν - ὑπάγω ἢ ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι.

Προσέρχομαι, πλησιάζω, πλησίον ἔρχομαι πρός τινα, συνέρχομαι. Ξενοφ. πλησιάζω. ὑπάγω πρός τινα θεὸν ἵνα προσευχηθῶ, δέομαι παρακαλῶ αὐτόν. Ὑπάγω πρός τινα γυναῖκα, συνουσιάζομαι - συνουσιάζομαι μετ' αὐτῆς. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 38. "Αἷς ἂν "προσέλθω". ταὐτὸν τῷ, Συνέρχομαι λέγεται καὶ ἐπὶ Εἰσοδημάτων καὶ Προσόδων. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. ς'. 12. "Νῦν ἐλάττω προσέρχεται αὐτῷθεν". ὀλίγα τώρα τῷ ἔρχονται - τῷ ἐμβαίνουν. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Προβαίνω, Προχωρῶ. ὁ αὐτ. Κυρωπ. ζ'. ά. 3. "Ἐπεὶ δὲ προσεληλύθεισαν ὡς εἴκοσι σχεδίας". ὅπου ἄλλοι "Προεληλύθησαν, ἀναγινώσκουσι".

Προσερωτάω, ἐκτὸς τῆς ἄλλως ἐρωτῶ ἀκόμη.

Προσεσπέριος, ὁ κείμενος ὑπάγων, κ. τ. τ. πρὸς τὸν ἑσπέραν.

Προσέσχατος, ὁ, ἡ, ὁ σιωπηλόν. Καπὶ ταύτην τὴν σημασίαν πιθανῶς ἡ ἀνάγνωσις εἶναι διεφθαρμένη ὡς παρὰ Στράβ. ιδ'. σελ. 1000. ἔκειτο "Προσεχάσι". ὅπου νῦν "Προσεχεσάτη" κεῖται. κυρίως, ὁ πλησιέστατος εἰς τὸν ἔσχατον.

Προσεταιρέομαι, οῦμαι. ταὐτὸν τῷ, ἑπομβῶ, κατὰ Μέσ. θέσιν. ἀμφ.

Προσεταιρίζω, κάμνω τινα φίλον οἵς τινα. "Προσεταιρίζομαί τινα". κάμνω τινα φίλον μου, προσλαμβάνω τινα ὡς ἑταῖρον καὶ φίλον μου ἢ ὡς πειναῖον καὶ συμβοηθόν. "Προσεταιρίζομαι τινί. Αἰσχίν. Δήλογ. γ'. 13. προσκολλῶ ἐμαυτὸν εἴς τινα ὡς φίλον, συνδοξάζω μετά τινος. ὅθεν

Προσεταιρισὸς, ὁ, ἡ. Θουκυδ. ἡ. 100. Ὁπλίτης προσεταιρισός". στρατιώτης, ὅστις θελληματικῶς καὶ χάριν φιλίας ἀκολουθεῖ μοι. οὕτω καὶ Δίων Κάσ. μβ'. 51.

Προσετέον, ἐκ τοῦ, Προσίημι. Ζήτ. ἐν τέλει.

Προσέτι, Ἐπίρ. ἐπὶ προσθήκης λεγόμενον, πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι ἀκόμη, ἐπιπροσθέτως ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα, ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα ἀκόμη. συμπλέκεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Ξενοφ. ὁ Ὅμηρος αὐτὰ τοῦτο "Πρὸς δ' ἔτι" (Ὀδυσ. Τ. 10. Υ. 41.) εἶπε.

Προσευκαιρέω, μετὰ Δοτικ. Ἀρρικ. Ἐπίκτ. ά. 27. συναχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐπὶ τι. ἢ Πλούταρχ.

Προσευεργετέω, προσέτι εὐεργετῶ.

Προσευθύνω, Ἀειτοτ. Πολ. ς'. 8. "Ἀρχὴν τὴν ληψομβίαν λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν - καλοῦσι δὲ τότε οἱ μὲν εὐθύνας". Μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ῥήσει "Καὶ εὐλογισμὸς (γράφε Ἀπολογισμὸς) ἢ ἔξετάσεις ἢ ὅρος εὐθυνῶν τῆς Ἀρχόντων". φαίνεται ὅτι καλεῖ "Προσευθύνειν" τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔτους ἐκείνου ἡγεμονεύσαντος ἄρχοντος, ὡς καὶ Συλλεύργιος συνετέως αὐτὸ ἐγνωσε.

Προσευκτήριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Προσευχὴ, τόπος προσευχῆς. Φίλων.

Προσευκτικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὴν προσευχὴν, ὁ ἐπιμελῶς προσευχόμενος. ἀμφ.

Πρόσευξις, ἡ. (προσεύχομαι) ταὐτὸν τῷ, Προσευχή. Ὀρφ.

Προσευπαθέω, ῶ. προσέτι εὐπαθῶ - λαμβάνω εὐεργεσίας. Ἰάμβλιχ. Πυθ. §. 238.

Προσευπορέω, καὶ, "Προσευπορέομαι". προσέτι εὐπορῶ, προμυθεύομαι ἀκόμη. Δημοσθ. σελ. 962.

Προσευρίσκω, προσέτι εὑρίσκω.

Προσευσχολέω, ῶ. Μέλ. ήσω. σχασκεδάζω τὸν καιρὸν καταγινόμενος ὡς ἐκεῖ τι, καταγίνομαι ὡς ἐκεῖ τι μετ' εὐχολίας καὶ ἀνέσεως. Ἀνώνυμος παρὰ Συΐδ. μετὰ Δοτικ.

Προσεύτροχος, Ἀρεταῖος, γ'. 6. ἀμφ.

Προσευχὴ, τὸ προσεύχεσθαι εἰς Θεὸν, δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, δέησις. 2) Οἶκος προσευχῆς, ἢ ἐξαιρέτως τῆς Ἰουδαίων. N. Δ. καὶ Juvenal. 3. 296.

Προσεύχομαι, Μέλ. ξομαι. μετὰ Δοτικ. προσεύχομαι πείθομαι, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ, ἐπαινῶ, δοξολογῶ τὸν Θεὸν, θυσίαν προσφέρω. Ξενοφ. "Προσηύχοντο τοῖς θεοῖς".

Προσεφευρίσκω, ταὐτὸν τῷ, Προσευρίσκω.

Προσέχεια, ἡ. προσοχή. Συΐδ. 2) Ἀλληλοχία, συνέχεια, γειτνίασις - γωνία. ἐκ τοῦ

Προσεχὴς, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. προσεχῶς. (προσέχω) νευστὸς, ἐγκύφων, νήφων. Ἡσύχ. 2) Ἀκόλουθος - ὑφηρημβίως, προσκεκολλημβίως εἴς τινα. Συμμαχος, οἰκεῖος. Ἡρόδοτ. δ'. "Τῶν προσεχέων ὁ στρατός". Συνεχὴς, ἀδιάλειπτος, γείτων, ὁ συνορεύων τινὶ, συνεχῶς, ἐγγὺς - πλησίον ὤν. Παρθεν. κεφ. 21. Στράβ. ς'. β'. 1. 3) "Προσεχὴς" ἢ αἰγιαλὸς "Διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι ἀκτὰς τοὺς ἐπισίους". Συΐδ. διότι ὁ αἰγιαλὸς εἶναι ἐκτεθειμβίος εἰς τοὺς ἐπισίους ἀνέμους. καὶ ἐνταῦθα "Ἀλίμβιος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός". Συΐδ. καὶ "Ῥαχιώδης καὶ προσεχὴς αἰγιαλός". παρὰ Στράβ. ε. σελ. 373. ὁ ἐκτεθειμβίος εἰς ἀνέμους καὶ κύματα, ὁ ἀλίμβιος καὶ δυσπροσόρμιτος, ὅπου δηλαδὴ δὲν δύναται νὰ ἀράξῃ πλοῖον. οὕτω καὶ παρὰ Διοδωρ. Ἀρχ. γ'. 44. ἢ δὲ χρῆσις, ταὐτὸν τῷ, Πρόσφατος, ἀφὸ μικροῦ - ἀφ' ὀλίγου γεβρυμβίος. παρὰ Νεμησίῳ Νεμεσ. κεῖται τὸ Προσεχῶς, αὐτὶ τοῦ, Ἀμέσως.

Προσεχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ προσέχων, μετὰ προσοχῆς.

Προσέχω, κρατῶ - φέρω - ἔχω πρός τι. προσορμίζω. "Προσέχειν τὴν ναῦν". ἀράζω τὸ πλοῖον (πιάνω εἰς τὴν ξηρὰν) ἔρχομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν λιμβύα, προσορμίζομαι. "Προσέχειν τὴν ναῦν τῇ νήσῳ", κ. τ. τ. καὶ αὐθ τὸ "Ναῦν" αὐτὶ τοῦ, Προσορμίζειν - ἀράζειν τὴν ναῦν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἔχω. Ἡρόδοτ. Ὁμήρ. Βιογ. 12. καὶ Παρθεν. κεφ. ιθ'. 21. "Πρόσχοντες δὲ Θεσσαλίᾳ". καὶ "Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημοσία Βιβλιοθήκη Μπλέρω

"σίχει τῇ Σάμῳ". ἔξηλθεν ἐκ τῦ πλοίυ εἰς τὴν Σάμον. ἐπίασαν-ἄραξαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν. 2) "Προσέχω τὸν νῶν". προσηλόνω - ἐφαρμόζω τὸν νῦν τινὶ ψυχὴν δή τι. προσοχλῶ δίδωμι, παιδάζω, δακύπτω, παραμυθῶ, φροντίζω, μέλει μοι, δημελῶμαι. Ἐξαρτῶμαι, προσκολλῶμαι, ἕπομαι, ἀκολουθῶ, πλησίον εἰμὶ, παραπρῶ, ἐπεργάζομαι, βλέπω-κυπαζω καλὰ, προσεκτικῶς ἔχω, ἢ ἔχω τὸν νῶν μὲ τινὸς ἢ δή τι. Ξενοφ. πολλαχῦ ἢ διαφόρως. "Ἂν περ ὅτω προσέχετε". ἐὰν ἕπος δημεληθῆτε τῶν πραγμάτων. Δημοδ. Φιλιππ. ά. Τάσσεται ἐνίοτε ἢ ἄνευ τῦ, νῶν. Ξενοφ. Κυπ. η'. 8. "Προσέχεσθαι ὄγκον πολιῶ". προσκολᾶσθαι. 3) Οὐδετ. προσέτι ἔχω, ἔχω ἀκόμη τέλεσότερον. Πλάτ. πολ. ζ'. ὁ Φῶτ. ἔχει· "Προσέχειν" αὐτὶ τῦ, Ἀκούειν. καθόλυ τιθέασιν καὶ αὐτὶ τῦ, Φυλάσσεσθαι, ἢ αὐτὶ τῦ Παρακεῖσθαι. τιθέασι δὲ καὶ δή τῶν δύο τούτων ἢ φιλοσοφύντων.

Προσέψημα, τό. πυύτων τῶν, Προσόψημα. Σχολ. Ἀειοφ. Σφῆκ. 962. ἀμφ.

Προσεψία, ἡ, "Προσεψία", ἡ προσαγόρευσις, ὁμιλία, συνουσιαστικὴ πρός τινα. Ἡσύχ. παραβάλ. μετὰ τῦ, Προσεψάω.

Προσέψω, προσέτι ἔψω - ὁμῶ ψεύω - βράζω. ἐξ Ἀθηναίυ.

Προσέω. Ζητ. Προσίημι.

Προσεῳός, ὁ, ἡ. πυύτων τῶν, Προσηῷος.

Προζευγνύω, ζεύγνυμι-δεύω πρός τι, συνάπτω, συνδέω, πρὸς τὸν ζυγὸν δεύω.

Προζημιόω, ῶ. προσέτι ζημιῶ-τιμωρῶ-κολάζω, ἢ ζημίαν προσέτι προξενῶ.

Πρόσηβος, ὁ. (ἥβη) ὁ πλησίον τῆς ἥβης ὤν, μειράκιον, ὁ περὶ τὸ δέκατον ἕβδομον ἢ πέμπτον τῆς ἡλικίας ὤν. Ξενοφ. Κυρπ. ά. δ'. 4.

Προσηγορέω, ῶ. ὁμιλῶ πρός τινα. ὅθεν

Προσηγόρημα, τό. ὁμιλία, χαιρετισμὸς - προσφώνησις ἐστί τινα. Εὐειπ. Ἰκέτ. 803.

Προσηγορία, ἡ. ὁμιλία πρός τινα, προσφώνησις, χαιρετισμὸς, κλῆσις, ὄνομα, ὄνομα, δηλέτερον τῦ ὀνόματος ἢ ὄνομα ὅπο τινος πράγματος, ἐπωνυμία.

Προσηγορικὸς, κὴ, κόν. ὁ ἐπιδέσιος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσηγορεῖαι, ὁ ὁμιλῶν-χαιρετῶν-ὀνομάζων-καλῶν. "Ὄνομα προσηγορικόν". τὸ δηλέτερον, ἐπώνυμον. Διονύσ. Ἁλικ. Ἐπίρ. Προσηγορικῶς, κατὰ τὸν προσηγορικὸν τρόπον, μὲ προσηγορίαν. ὁ Φῶτ. ἔχει· "Προσηγορίαν, αἱ πρὸ τῶν ἱερῶν γινόμεναι θυσίαι".

Προσήγορος, ὁ, ἡ. ὁ προσαγορεύων - συνομιλῶν - χαιρετῶν, ἢ ὃς τις καταδέχεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ καθ' ἕνα ἢ χαιρετᾷ τὸν καθ' ἕνα φιλικῶς, ὁ προσήγορος. (Προσκυνητὴς, Ἡσύχ.) Παθητικ. ὃν ὡμίλησεν ἢ ἐχαιρέτησέ τις. Παρὰ Διονυσ. Ἀρχ. ά. 70. ἑρμηνεύουσι τὸ, Προσήγορος, ἐξῆ τῶν οἰκείως, γνώσιμος, φίλος, συνήθης. καὶ ὁ Βυδαῖος ἀναφέρει ἐκ τῦ Θεμιστίυ ῥητόν τινα, ὅπου συγκρίνεται τὸ "Οἰκεῖον τε καὶ "προσήγορον". παρ' Ἰαμβλ. βίον Πυθαγ. §. 237. κεῖται "Γνώσιμοι καὶ προσήγοροι". ὡς καὶ παρὰ Πλυτάρχ. εἰς Κικερ. 4. ὁ Πλάτων εἰς Θηαίτ. 3. "ἦχει" "Προσήγορος καὶ φίλος". ὁ δὲ Στωβαῖος λόγ. 51. "ἔχει" "Ποτάγορα ἀλλήλοις". αὐτὶ, Προσήγορα ἀλλήλοις. φίλα, ἢ ποθητὰ, ἐράσμια.

Προσήδομαι, χαίρω - ἡδονῆς αἰσθάνομαι - τέρπομαι-φραίνομαι παρά τινι ἢ δή τι.

Προσηκόντως, Ἐπίρ. κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς πρέπει - προσήκει, κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, πρεπόντως, ἐφειλομένως, δεόντως, ἁρμοδίως, δικαίως. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιά. 6.

Προσήκω, ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω, φθάνω, ἐκτείνομαι ἕως. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. γ'. 17. "Τὰς προσηκούσας ὄχθας δή τὸν ποταμόν". ὁ αὐτ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 31. "Τῶ πρὸς πεῖπε προσήκοντος θεάτρυ". 2) Μετέχω, ἔγω τὸ δικαίωμα. "Προσήκει "μοι τῆς πόλεως" ἔχω μέρος εἰς τὸ πολιτικὸν δικαίωμα. Δημοδ. καὶ ἐνταῦθα Ἀποσώπ. αὐτὶ τῦ, Μέτεσι, αὐήκει, ἁρμόζει, συμφέρει, πρέπει, μέλει, διαφέρει. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 29. "Δικαιοσύνης ἀ- "δὲν ἡμῖν προσήκει". ἐδεμία μετοχὴ ἔστι. δὲν ἔχετε τελείως δικαιοσύνην. αὐτόθι, β'. δ'. 10. "Ἂν ὥ- "σπερ προσήκει προθύμως ἀφίπτε τὰ βέλη". καθὼς πρέπει. Κυρπ. η'. ε'. 3. "Οἱ θεράποντες χώραν "ἔχον τῶν προσηκόντων". αὐτὶ τῦ, Ἐπιτηδείαν. αὐτόθι, ε'. γ'. 22. "Βελτιώσωμεθα ὅσοις προσήκει - οἷς ἔμελε". αὐτὶ τῦ, Διαφέρει (ἐνδιαφέρει). Συμπ. ζ'. 3. "Τὸ εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν συμπόσιῳ δὲν προσήκει". δὲν ἁρμόζει. ὅπω καὶ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 761. "Οὐ "προσήκουσι κολάζειν τοῖς δε, Φωκέων δὲ γῆ". αὐτὶ τῦ, Οὐ προσήκει τοῖς δε κολάζειν ἡμᾶς. δὲν ἁρμόζει, δὲν πρέπει. Κυρπ. γ'. γ'. 1. "Σωφρονέστατος "καὶ ὠφελιμώτατος - εἰπεῖν τὰ προσήκοντα". τὰ συμφέροντα, τὰ δέοντα. "Τί ἂν προσήκοι δῆτ' ἐμοὶ Κοισυρίων" 5- Ἀειοφ. Ὄρνιθ. 970. τί μοι μέλει ἐμοὶ τῶν Κοισυρίων; Παρομοίως ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ, Προσῆκεν, καὶ ἡ Μετοχ. Προσῆκον. "Οἱ προσήκοντες" συνωπακ. "Τῶ γένει". ὁ καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ά. ε'. 1. συνεκφέρεται, ὡς καὶ τὸ, Φιλία, Κυρπ. η'. ζ'. 23. οἱ συγγενεῖς. "Τὸ προσῆκον". τὸ καθῆκον, τὸ ἁρέσκον.

Προσηλιάζω, βάλλω, ἐκτίθημι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. Γεωτονικ.

Προσήλιος, ὁ, ἡ. ὁ, "Πρόσηλος", ὁ, ἡ. ὁ ἐκτεθειμμένος, ἐκβεβλημένος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ εἰς τὸ φῶς τῦ ἡλίυ κείμενος - ἱσάμενος ἢ πεβλημμένος. δηλ. τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν ὀρθώτερον τὸ, Πρόσηλος.

Προσηλόω, ῶ. (ἦλος) προσπήγνυμι, καθηλόω, καρφόνω, δηλ. ἥλων (καρφίων) προσαρμόζω.

Προσήλυσις, ἡ. πυύτων τῶν, Προσέλευσις, εἴσοδος, ἔρχομός.

Προσηλύτευσις, ἡ. καπηλία-διατριβὴ προσηλύτευτος ἐστί τινος τόπου, παροικία, ξενιτεία, ἢ εἰς ξένους τόπους ἀποπλάνησις. Ο'. ἐκ τῦ

Προσηλυτεύω, ζῶ-διατρίβω εἴς τινα τόπον ὡς ξένος-ὡς προσήλυτος. Ο'.

Προσήλυτος, ὁ. (προσελήλυθα) πάροικος, παρεπίδημος, ἀλλοεθνὴς, ξένος, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἰς τινα τόπον, νέηλυς· παρὰ τῶν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. ά. 334. καὶ παρὰ Γραμματ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Εἰς τὴν Ν. Δ. λέγεται, ὁ ἐκ ξένυ ἔθνυς γινόμενος Ἰουδαῖος, ὁ ἐξ ἐθνῶν προσελήλυθώς. Παρὰ τοῖς Ὑστερον ἐκαλεῖτο, Προσήλυποι, Ἐπήλυποι, καὶ Συνήλυποι, οἱ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, Ἐπήλυδες καὶ Συνήλυδες. Οὕτω κεῖται καὶ τὸ, Σύγκλυδα καὶ Συγκλύδων. "παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τῦ, Συνήλυποι", κ. τ. τ.

Προσήλωσις, ἡ. (προσηλόω), καθήλωσις, κάρφωμα πρός τι, προσαρμωσις δι' ἥλων.

Πρόσημαι, πλησίον κάθημαι, καθήμενος ἀπειλῶ πόλεως τινος πολιορκῶ αὐτήν.

Προσημαίνω, πρότερον σημαίνω - δηλόω - δηλ. σημείων δηλυτυπῶ - φανερόνω - λέγω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. §. 9. "Οἱ θεοὶ προσημαίνουσιν ὧν αὐ βέλωσι, καὶ "ἐν ἱερεῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, καὶ ἐν "ὀνείρασιν". ὅθεν

Προ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Προσημαντικὸς, κὴ, κόν. ὁ προδηλωτικῶν - προλέγων - προσημαίνων.

Προσημασία, ἡ. οἰωνὸς, εἰώνισμα, τὸ προσημαινόμενον σημεῖον ὡς προφητεία.

Προσημειόω, ῶ. πρότερον σημειῶ. Μέσ. Προσημειοῦμαι, σημειόνω - παραπρῶτι προτίτερα ἐξὸ τὸν ἑμαυτόν μου. ἀμφ.

Πρόσημερος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ μικροῦ - πρὸ ὀλίγου γινόμενος. αὐτίκειται τῷ, Χρόνιος. Ἀρτεμίδ. δ'. 84.

Πρόσημον, ιοῦ, Πρόσσημον, τὸ. (σῆμα) τὸ προσημαινόμενον σημεῖον. Ἡσύχ.

Προσήνεμος, ὁ, ἡ. (ἄνεμος) ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον κείμενος - ἰσάνεμος - βλέπων. Ξενοφ. Οἰκον. ιή. 6. "Ἐκ τῶ προσηνέμου "μέρους τῆς ἄλω". Ὑπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅθεν ὁ ἄνεμος διώκεται θερμότερον νὰ φυσᾷ.

Προσήνεια, ἡ. ἀγαθοφροσύνη, ἡμερότης, προθυμία, ἐπήκεια. ταυτὸν τῷ, Ἐπήκεια. ἐκ τοῦ

Προσηνὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ἰδ. Ἐπίρ. Προσηνῶς. ἀγαθὸς, καλὸς, ἡδὺς, φιλάνθρωπος, ἥμερος, πρᾶος, ἀγαθόφρων, εὐπεικὴς, χρηστὸς, καλοκἀγαθὸς, προσφιλὴς. αὐτίκειται τῷ Ἀπλοῦς. "ἰδ. ταυτὸν τῷ, Ἔννους". μεθ' ἧς καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει. ἐκτὸς μόνον ὅτι εἰς τὸ Ἁπλοῦς, καὶ Προσηνὴς, προσεσθὴ τὸ, Ν. Καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Εὔχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος. "Λύχνῳ προσηνὲς ὕδωρ ἢ πνεῦμα τοῦ ἐλαίου". Ἡρόδοτ. β'. 94. ὕδωρ ἄλλο πρὸς τὸ καίειν εὔχρηστον - ὑπόδειγμα πλοῦ τοῦ ἐλαίου.

Προσήπω, ταυτὸν τῷ, ἐοικὸς εἰμὶ, καὶ προσεοικὸς εἰμὶ. Γαλην.

Προσηχέω, ῶ. προσέτι ἠχῶ. ἀμφ.

Προσηχὴς, ήμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, Προσεχὴς. Πλούταρχ. Ἀλεξ.

Προσηῶος, ώα, ῶον. ἀπαπλικὸς, ὁ πρὸς ἀπαπλιὸν (ἠῶος) κείμενος - τεθειμένος. Πλούταρχ. Θεμιστ. 8.

Προσθακέω, πλησίον ἢ ἐπί τι κάθημαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1227.

Προσθάλπω, προσέτι θάλπω.

Πρόσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος, Πρόσθεν, Ἐπίρ. μετὰ Γενικ. ἰδ. ἀνάλ. πρότερον, προτέρως, πρὸ τούτου, ἔμπροσθε, ἐνώπιον, ἐπὶ παρασκ. ἀνωθεν ἢ εὐθὺ ἐνώπιον. "Ὁ "πρόσθεν". ὁ ἔμπροσθεν. Ξενοφ. Κυρπ. β'. β'. 8. "Πεῖν ἂν ὁ πρόσθεν ἠγῆται". ἐκ τοῦ, Πρόσοθε, κατὰ συγκοπὴν, ἔθεν τὸ, Πρόσωθεν, γινόμενον ἐκ τῶν, Πρό, Πρόσος, Πρόσω". Πρόσθε βαλὼν τὰς σὰς ἵπ- "πους". Ἰλ. Ψ. 572. πρόσθραμών, ἔφιρις τὰς ἵππους σὺ ἰδ. τὸ ἅρμα σὺ ἔμπροσθεν τῆς ἐμῶν προεῖξας, ἐμβᾶσις ἔμπροσθ, μ' ἐνίκησας, μ' ἐπέρασες. Παραβάλλεται μετὰ τῶν ἐν εἴκ. 639. "Πλήθει πρόσθε βαλ- "λόντες". τὸ δὲ "Ἑλκαίων πρόσοσθεν ἵππων". 533. κεῖται αὐτὶ τοῦ, Πρόσθεν. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Δ. 54. "Πρόσθ' ἵσαμαι". αὐτὶ τοῦ, Προΐσαμαι, ὑπερμαχῶ.

Πρόσθεμα, τό. (θέμα, πρὸς) προθήκη, παράρτημα. 2) Ἀνδεικὸν μέσον. Σχόλ. 3) Ὑποθετὸν, βάλανος, κῶνος τις ἐκ σωπωτῶν βαλλόμενος εἰς τὸν ἀφεδρῶνα πρὸς εὐκοιλίαν ἐχόντων. Ἱπποκρ. Pessarium.

Πρόσθεσις, ἡ. (θέσις, πρὸς) προθήκη, τὸ προτιθέναι. ταυτὸ τῷ προτίθημι.

Προσθετέον, ἐκ τοῦ, Προσίθημι, πρέπει νὰ προθέτῃς. Ξενοφ.

Πρόσθετος, ὁ, ἡ. ἡ, Προθετὸς, προσκεκολλημένος, προτεθειμένος, π. χ. κόμη (περούκα) φενάκη, πλοκὴ, Ξενοφ. Κυρπ. δ. γ'. 2. "Κεκισ- "σημένον κόμας προσθέτους". προτεθειμένους, ψευδεῖς. 2) Ἀπόφασισμένος, διωρισμένος ὡς δεῖ. Πλούταρ. Λυκιλ. 20. 3) Προθετὰ, τά. ταυτὸν τῷ, Προθέματα, βάλανοι. Ζήτ. Πρόθεμα, ἀειθμ. 3. Ἱπποκρ.

Προσθέω, ἰδ. τὸ ἔμπροσθεν ἔχω, προσρέχω, προσέρχομαι, ἔχω πρός τινα. Ξενοφ.

Πρόσθη, ταυτὸν τῷ, Πρόθεσις. Ἡσύχ.

Προσθήκη, ἡ. προθέσεις, αὔξησις, παράρτημα, ἐπίμετρον. παῦε ὦ, τι προσίθετε - βάλλεται παρεπάνω τὴ ὠείσμβύκ. παρ' Ἡροδότ. δ'. 30. "Προσθήκας "γὰρ δή μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζητο". φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Ἐκβρομὴ, Παρέκβασις τοῦ λόγου, πρὸς καλλιτέραν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τοῦ αὐτικειμένου. Παρὰ Γραμματ. Μέσιον. Λογγῖνος, ὡσὶ "Υψ. κά. 2. "Τὸ πάθος ὑπὸ τῆς συνδέσμων καὶ τῆς ἄλλων προ- "σθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγωνιᾷ".

Πρόσθημα, τό. ταυτὸν τῷ, Πρόσθεμα. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ί. 13. Εὐριπ. Ἡλ. 192.

Προσθιγγάνω, ἢ, Προθίγω, Μέλ. ξω. μετὰ Γενικ. ἐγγύζω, ψαύω.

Πρόσθιος, ία, ιον. (πρόσθε) ἐμπροσθινός. Ξενοφ. Κυν. δ'. ί. "Σκέλη τὰ πρόσθια". ὅς τις μικρὸν καπωτέρω "Σκέλη τὰ ἔμπροσθεν" εἶπε. τὰ ἐμπροσθινά.

Προσθλίβω, προσέτι ἢ πρίς τι θλίβω ἐπιψαύω. προσέτι ἢ θερμότερον θλίβω - βαρύνω. ὅθεν

Πρόσθλιψις, ἡ. ἡ ἐπί τι ἢ πρός τι θλῖψις.

Προσθόδομος, ὁ. ὡς ὑσιας. τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς οἰκίας. ὡς ἰδ, Ὀπισθόδομος, τὸ ὀπισθινὸν, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῆς. 2) Ὡς ἐπίθετ. Αἰσχυλ. Χοηφ. 319. ὁ προκάτοικος οἰκίας τινὸς· ὅστις κατῴκει τὸν εἶκον πρότερον.

Προσθροέω, ῶ. ὁμιλῶ πρός τινα. Αἰσχύλ. Προμ. 579.

Προσθύμιος, ὁ, ἡ. καπνθύμιος, θυμίτης, διάρεσος - ἀγαπητός. Ἀναλεκτ. ά. σελ. 222.

Προσιατρέω, προσέτι ἰατρεύω. Ἱπποκρ.

Προσιδεῖν, ἰδ, Προσιδὼν, ὖσα, όν. βλέπειν - θεωρεῖν πρός τινα. Ζήτ. Ἰδω, ἰδ, Εἶδω.

Προσιζέω, καὶ, Προσιζάνω, Προσίζημι, ἰδ Προσίζω, προσκαθίζω, πλησίον κάθημαι. ἀργοπορῶ, ἐμβράδυνω, καποιῶ. ἐπί τι κάθημαι ἢ ἐξαρτῶμαι - προσκολλῶμαι. Θεόφρ.

Προσίημι, (πρὸς, ἵημι) πέμπω - ἐάλλω - ἀφίημι - ῥίπτω πρός τι. προσπέμπω, προσφέρω, προσάγω. Μέσ. Προσίεμαι, προσπέμπομαι, προσάγομαι, προσφέρομαι, πέμπω - φέρω πρὸς ἑμαυτόν. ἀφίημι ἢ ἀφίνω ἐμαυτὸν πρός τι. Συγκαταδύω, συγκαπτίθεμαι, δέχομαι ὡς δόκιμον ἢ ὡς ἀληθές. Ἡρόδοτ. ά. 75. "Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι". τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι, δὲν μοὶ φαίνεται ἀρεστόν. ἰδ ἐναντίως αὐτὶ τοῦ, Προσδέχομαι, ἀφίνω τινὰ ἐλθεῖν πρός με. ἡδέως μετὰ χαρᾶς καὶ ἐπιθυμίας λαμβάνω, ἀρέσκομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 17. "Δεόμενον φαρμα- "κείας, ἰδ μὴ προσιέμενον φάρμακον". μὴ δεχόμενον, μὴ λαμβάνοντα. "Σῖτον μὲν ἐπροσίετο, δίψῃν "δ' ἐδόκει". δὲν ἐπεθύμει - δὲν προσδέχετο. Παραχωρῶ, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. "Τοιχρίεσθαι τὰς ὀφθαλ- "μὰς προσίετο". ἀφίνε, συνεχώρει. "Ἐν δ' ᾧ προ- "σίεταί με". Αἰσχ. Ἱκτ. 369. σὲ ἐκ τῶν δεῦ μοὶ ἀρέσκει. "Τοῦτ' ἐμοὶ δικαιοῖ με προσίεσθαι". Σοφοκ. 742. Μέλ. Προσήσομαι, Λόγκ. ά. Προσκάμψω. κ. τ. λ. "Προσκάμψω τὸ ῥηθέν". Εὐριπ. Ἡλεκ. 621. ὅ, τι λέγεις μοὶ ἀρέσκει, ἢ μ' ἐχαροποίησεν ὁ λόγος σου. ἐχάρην ἐπὶ τῷ ῥηθέντι. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ, Πρόειμι.

Προσικνέομαι, οῦμαι, προσέρχομαι - προφθάνω.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσίκτωρ, ορος, ὁ. παιτὸν τῷ, Ἱκέτης. Αἰσχύλ. Εὐμ. 118.

Προσίντω, πρότερον βλάπτω. Ἡσύχ. Συνηθέστερον μιγνύει τὸ Μέσ. Προσίνομαι, ᾧ καὶ Ἀρεταῖος ἐχρήσατο. "Προσινόμενοι ἀεὶ τῷ πράγματος". παράκαιρα βλάπτοντες.

Προσιππάζομαι, ῇ, Προσιππεύω, ὑπάγω κ' ἐγὼ μετὰ τῆς ἄλλων ἐφιππος. σὺν τοῖς ἄλλοις ἱππεύω κ' ἐγώ.

Προσίπταμαι, ᾗ, Προσίπτημι, μετὰ τῆς ἄλλων ἵπταμαι κ' ἐγώ. ταχέως ἢ αἰφνιδίως φθάνω - ἔρχομαι. ἐφίπταμαι, πρός τινα ἵπταμαι. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. ιά. 5. "Ἑαυτῆς σοι φίλος ὥσπερ μύια προσπέτηται". πετᾶ ᾗ ἔρχεται πρός σέ, καθὼς ἡ μύια εἰς τὸ τῆς φαλαγγίτης ἀράχνιον. οἱ Ἀδειοι. Προσέπτην, ᾗ Προσιπτάμην, εἰσὶν ἐκ τῆς, Πρόσπτημι, καὶ, Πρόσπταμαι, ὡς ᾗ τὸ, Ἔστη, ἐκ τῆς, Ἵστημι, αὐτὶ τῆς, Στῆμι. Ζήτ. Πρόσπτημι.

Προσίστημι, προσέτι ἵστημι, προσίστημι-βάλλω-προσθέτω ἀκόμη. σχεδιάω, ζυγιάζω. Μέσ. "Προσίσταμαι". πλησίον ἵσταμαι, προσέρχομαι, παρχυίνομαι. 2) Ἐναντιοῦμαι, κατέναντι ἢ ἐναντίον ἵσταμαι. 3) Προσκρούω, προσπταίω, "Προσέστη τοῖς ἀκούσιν". ὑβρίζει, βλάπτει, λυπεῖ, ἐνοχλεῖ, ἀηδὴς φαίνεται εἰς τὰς ἀκροατάς. Δημοσθ. 1393. Διονύσ. Ἀρχ. ά. 8. ᾗ σιωπᾷ. Ὁνομ. ιβ'. "Μνημονεύομαι (αἱ λέξεις) ἔξω τῶν "μετρείων, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς". Προσίσταταί σοι τὰ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ". Ἀντωνῖν. ἑ. 46. δεῦσοὶ ἀρέσκουσιν, ἀηδίαν προξενοῦσιν εἰς σέ.

Προσισορρώ, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἐρωτῶ - αὐξερωτῶ - πιωθάνομαι τινός ἵνα λάβω τινὸς αὐτῷ πληροφορίαν. 2) Προσέτι δίνῳμαι.

Προσίσχω, παιτὸν τῷ, Προσέχω.

Προσιτέον, ἐκ τῆς, Πρόσειμι, πρέπει νὰ προσέλθῃ - νὰ ὑπάγῃ τις πρός. Ξενοφ.

Προσιτὸς, τὴ, τὸν. (προσειμι) ᾧ δύναταί τις προσελθεῖν. δυσπρόσιτος, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ - νὰ προσχωρήσῃ δύκολως. ὁ Φώτιος ἔχει Προσιτὸν, προσδεχόμενον.

Προσκαθαίρω, προσέτι καθαίρω, σύρω - ἀφαιρῶ - καθαιρεῖζω - ῥίζω ὁμῶ μετ' ἄλλης τινός.

Προσκαθέζομαι, μετὰ Δοτικ. πλησίον τινὸς κάθημαι. ᾗ ἐνταῦθα αὐτὶ τῆς, Καταγίνομαι, ἐναχολῶμαι βαρυλῶς ἀεί τι. 2) Ἀπαιτῶ τινα ἢ ἐμφορεῦ τινος κάθημαι, Πελωρῶ τινα ποινὴν, καθήμενος ἢ φρατορεδρίων ἀπαιτοῦντι αὐτῷ. Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ἑ. 13. "Εἶλεν Ἀκραγαντίνα λιμῷ — προσκαθεζόμενοι "ἐπὶ μῆνας".

Προσκαθελκύω, ἕλκω - σύρω ἐν πλοίῳ καὶ τὰ κάτω καὶ ἄλλοσι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καθελκύω ὁμοῦ. Λέγεται ᾗ ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταβιβάζονται εἰς τὴν θάλασσαν.

Προσκαθήκω, παιτὸν τῷ, Καθήκω, καὶ, Προσήκω. παρὰ τοῖς Ο'.

Προσκαθηλόω, ῶ. προσέτι ἢ πρός τι καθηλόω - προσηλόω.

Προσκάθημαι, παιτὸν τῷ, Πρόσημαι, ᾗ, Προσκαθίζομαι. Ξενοφ. Κυρηπ. β'. δ'. 9.

Προσκαθίζω, ᾗ, "Προσκαθίζομαι", παιτὸν τῷ, Προσκαθέζω, καὶ, Προσκαθέζομαι. Θυκυδ. πολλαχῆ ἐπὶ Πολιορκίας. Παρ' Ἀρρια. Ἐπικτ. β'. 16. "Τὸ φύσημα προσεκάθισε", κατεκάθισεν, ἐξεμύσκωσεν. ὅθεν

Προσκάθισις, ἡ. τὸ προσκαθίζεσθαι, ἡ πλησίον κάθισις.

Προσκαθίστημι, προσέτι καθίστημι - βάλλω κάτω - ἱδρύω.

Προσκαθοπλίζω, προσέτι καθοπλίζω. ἀμφ.

Προσκαθοράω, προσέτι καθορῶ - βλέπω. Πλάτ.

Προσκαινουργέω, προσέτι καινουργῶ - καινεῶ. ἀμφ.

Πρόσκαιρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. - αίρως. ὁ ὡς καιρὸν διαρκῶν, ὅστις διαρκεῖ - βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν μένον. ἀντίκειται τῷ, Αἰώνιος. 2) Ὁ γενάμενος εἰς ἁρμόδιον καιρὸν, ἐνάρμοσος, πρέπων, ὁ δυτυχῶς ἢ καλῶς γεγονὼς μέρος". "Προσκαίρως". ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι.

Προσκαίω, Μέλ. καύσω, προσφλέγω, καίω. "Προσκαίειν τὴν χύτραν". Ἀεσοφ. Παιδιτικ. "Προσκαίεσθαι παιδί". φλέγεσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ παιδίον ἔρωτος. Ξενοφ. Συμποσ. δ'. 23.

Προσκακοπαθέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προός τι κακοπαθῶ, ὑποφέρω - αἰσθάνομαι πόνον καὶ λύπην κατηναγκασμένος ἀεί τινι. μετὰ Δοτικ. Γρηγ. Ναζ.

Προσκακουργέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐκτὸς τῆς ἄλλων φέρομαι πρός τινα μὲ πανουργίαν, κακουργίαν τινὶ προσίστημι - προξενῶ. μετὰ Αἰτιατικ.

Προσκακόω, ῶ. Μέλ. ώσω. προσέτι κακόω - ἐκτὸς τῆς ἄλλων κακόω - βλάπτω - χειρότερον ποιῶ. Ἱππόκρ.

Προσκαλέω, ῶ. καὶ, "Προσκαλέμαι", προσέτι καλῶ, λέγω, ὀνομάζω. Σοφοκλ. Αἴ. "Ὦ οὗτος, "Αἶαν δεύτερόν σε προσκαλῶ". κράζω-φωνάζω πρός τινα. καλῶ - φωνάζω τινα ἐλθεῖν, μεταπέμπω, σέλλω νὰ φέρω τινὰ ἢ καλῶ - μισθόω τινὰ ἐλθεῖν πρός με ἢ εἰς βοήθειαν - βάλλω - ὑπολογίζω. Ξενοφ. Λακ. ιγ'. 5. "Ἐφόρων δύο, οἳ πολυπραγμονέσι μᾶλλον ὅσον, "ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ (εἰς βουλὴν)". Μέσως. Πρός με καλῶ, καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτὸν, ἢ λέγω τινὰ νὰ πλησιάσῃ πρός με. Μεταπέμπομαι, σέλλω νὰ φέρω τινα ἢ μισθόω νὰ ἔλθῃ τις πρός με. Κράζω-φωνάζω εἰς βοήθειαν μου, ἐπικαλοῦμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 1. "Μηδοσάδης - ἔρχεται ᾗ προσκαλῶ- "ται Ξενοφῶντα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς στρατεύματος". ἦλθε καὶ δι' ἄλλα ἐκάλεσε πρὸς ἑαυτόν· ἐμισθοῦσε δηλαδὴ τὸν Ξενοφῶντα νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆς, Προσέπω. Παρ' Ἀττικοῖς ὄξαιρέτως ἐλέγετο αὐτὶ τῆς, Καλῶ τινὰ εἰς δικαστήριον ἢ εἰς βουλὴν ἀλλὰ τῆς κλητῆρος. Καλῶ ἐπὶ δίκῃ τινά, ἢ εἰς δίκην παραγγέλλω. Ἐγκαλῶ, φωνάζω - φέρω τινὰ εἰς τὴν κρίσιν. Δημοσθ. ὅθεν, Πρόσκλησις, ἡ. ἡ εἰς τὸ δικαστήριον κλῆσις, κατηγορία, ἔγκλησις. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 11. "Καὶ δίκας τῆς Φλιασίων προσ- "καλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν". βέλτιον ἀκαγνωστέον "Προκαλεμένων" αὐτὶ τοῦ, Ἀπαιτεμένων, ἐζήτουν οἱ Φλιάσιοι τὰς Ἀργείας νὰ θεωρήσωσι τὴν ὑποθεσίν των μετὰ τῆς διαιτητῆς, καὶ οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἤθελον νὰ ἔμβωσιν εἰς ἐδαμίαν νομικὴν καὶ δικαιικὴν ἐξέτασιν ἂς ὑποθέσεως. τοιοῦτον τί ἐστι καὶ τὸ κατωτέρω ἐν §. 38. "Ὁπόσας τις προσκαλοῖτο". ἀπήτει. οὕτω συγχέοντες συχνάκις τὰ δύο παιτὰ Ῥήματα, τὸ Προσκαλέω, μετὰ τῆς, Προκαλέω, καθὼς ἐστι καὶ τὸ Πρόκλησις, μετὰ τῆς, Πρόσκλησις. τὸ δὲ Πραξ. Ἀποστ. ε'. "Ὦ προσκλήθη ἀνδρῶν". εἶναι ἐκ τοῦ, Προσέτι καλῶ, προσθήκη καὶ αὔξησιν τοῦ ἀναθήματος δηλοῦν.

Προσκάμνω, προσέτι κάμνω - πονῶ - κοπιῶ, ἐργάζομαι, δηλοῦ ἐτι ὀλιγοστόν. Ἀππιαν. ᾗ Ἰκσίτ.

Προσκαρτερέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐπιμένω - χρονίζω - ἐμμένω, καθαρίως μένω ἐπί τι. προσέτι εἶναι ἐπιμελὴς καὶ ἐπίμονος. "Προσκαρτερεῖν τινί". λέγεται ᾗ ἐπὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵτινες μιχθῶσι σαθεροὶ καὶ πιστοὶ εἰς τινὰ φιλίαν τινὸς ἢ ὅλῳ παντὸς ὁξηρημμένοι καὶ προσκεκολλημένοι εἴς τινα. ἀπαποσπάσως ἔχομαι τινός. ὅθεν

Προσκαρτέρησις, ἡ. ὑπομονὴ, χρονισμὸς ὑπό τι. τὸ μένειν ὑπό τι μετὰ ὑπομελείας καὶ σαθερότητος.

Προσκαταβαίνω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ προσέτι καταβαίνω. καταβαίνω ὑπὸ τὰ κάτω. Κέβης.

Προσκατάβλημα, τό. (προσκαταβάλλω) παῦ ὅ,τι καταβάλλεται - πληρόνεται - δίδεται μετὰ παῦτα ὡς προσθήκη. ἡ ἢ μετὰ παῦτα καταβολὴ ἢ ὑποπλήρωσις τῶν χρημάτων ἐν ταῖς ὑπομισθώσεσιν, ὅταν καὶ ἡ πρώτη, Προκαταβολὴ, καλεῖται. ὡς καὶ ὁ Σουΐδ. καὶ Φώτιος ἔχει ἐν λέξ. Προκαταβολή. "Τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνηλύοις, ἐν αἷς ἐξεῖν εἰσαχθῆναι τὸ ἀργύριον. ὅπερ ἦν μέρος χρημάτων, περὶ ἄρξασθαι τὰ ἔργα εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο Παρακαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθέσμίᾳ διδόμενον, Προσκατάβλημα". (ὅπου Παρακαταβόλημα κεῖται). Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει Προσκαταβλήματα, ὅσα πληρόνονται ὑπὸ ἄλλα κεφάλαια εἰς τὰ κοινὰ εἰσοδήματα (τέλη), ὅταν αὐτὰ δεῦ ὁξαρκῆσι.

Προσκαταβολὴ, ἡ. ἡ μετὰ παῦτα πλήρωμὴ, ἡ προσθήκη, ἡ προσέτι γινομένη καταβολή.

Προσκαταγέλασος, ὁ, ἡ. προσέτι καταγέλασος. Λόγγος.

Προσκαταγελάω, μετὰ Γενικ. προσέτι καταγελῶ. Ἀθλιῶ.

Προσκαταγινώσκω, ὑποφασίζω. παρὰ Δημοσθ. κυρίως δὲ τὸ, Προσέτι καταγινώσκω - καταδικάζω.

Προσκαταγράφω, προσέτι καταγράφω - περιῶ εἰς τὸν κατάλογον, δέχομαι. "Βελδυῶν προσκαταγράφειν".

Προσκαταδείδω, προσέτι φοβοῦμαι. Δίων Κάσ.

Προσκαταδείκνυμι "Τέλη". ἐκτὸς τῶν ἄλλων βάλλω τὰ τέλη - διοείζω προσέτι νέα δοσίματα. Δίων Κάσ.

Προσκαταδέω, προσέτι καταδέω - δεύω. Ἱπποκρ.

Προσκαταίρω, παρὰ Διοδώρ. Σικ. "Παντὶ χόλῳ προσκατήρει". ὥρμα μετ' ὀλίγου τῷ χόλῳ, ὑπήρχετο καὶ ἤρχετο.

Προσκατακλαίομαι, προσέτι κατακλαίομαι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κλαίω ἀκόμη. Πολύβ.

Προσκατακλείω, προσέτι κατακλείω.

Προσκατακλύζω, προσέτι κατακλύζω - πλημμυρῶ.

Προσκατακτάομαι, προσέτι - πρὸς τοῖς ἄλλοις κατακτάομαι, ὑποκτῶ ἀκόμη.

Προσκατακυκάω, προσέτι συγχέω. ἀμφ.

Προσκαταλαλέω, ῶ. προσέτι καταλαλῶ, ὅλῳ φλυαρίαν συγχύζω ἔτι τινὸς τῶν ἀκολ. (ξεκουφαίνω τινὰ μὲ πὶς φλυαρίας) Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Νεφ.

Προσκαταλαμβάνω, προσέτι καταλαμβάνω, λαμβάνω, ἁρπάζω ἀκόμη. ἀμφ.

Προσκαταλέγω, προσέτι καταλέγω - ἐκλέγω.

Προσκαταλείπω, προσέτι - κυρίως τοῖς ἄλλοις καταλείπω. Φίλ.

Προσκαταλλάσσω, κοιν. —άττω. προσέτι καταλλάττω — πάλιν φιλίαν ποιῶ μετά τινος.

Προσκαταναίμω, ὁλομοιρίζω.

Προσκαταξαίνω, προσέτι καταξαίνω - συκοφαντῶ. Λυκόφρ. 173.

Προκαταξύω, προσέτι καταξύω, ἢ χαλάζω - χίζω - ξύω ἀκόμη.

Προσκαταπλήσσω, — ττω. προσέτι ἄλλοις καταπλήττω. ἀμφ.

Προσκαταποντόω, ῶ. προσέτι καταποντῶ, καταβυθίζω εἰς τὸν θάλασσαν ἀκόμη.

Προσκαταπράττομαι, προσέτι ἐκτελῶ - ὑποπληρῶ - τελειόνω. ὁξ Ἀριστείδ. ά.

Προσκατατυκνόω, ῶ. προσέτι ἢ ἔτι πλειοτέρως καταπυκνόω - πυκνότερον ποιῶ, βύω, συπόνω.

Προσκαταριθμέω, ῶ, Μέλ. ήσω. προσέτι καταριθμῶ.

Προσκαταρρήγνυμι, προσέτι καταρρήγνυμι, ὑποσκῶ - χίζω ὑπό τινος.

Προσκατασήπω, προσέτι φέρωτι εἰς σῆψιν, κάμνω ἀκόμη τι νὰ σαπήσῃ. Ἱπποκρ.

Προσκατασκάπτω, προσέτι καταισκάπτω - καταχρημνίζω - καταθαμβίζω - καταγρέφω - ἀφανίζω.

Προσκατασκευάζω, προσέτι καταισκευάζω - ἑτοιμάζω - κτίζω - οἰκοδομῶ.

Προσκατασπάω, εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον καταπαίω - ἕλκω - ῥαβῶ ὑπὸ τὰ κάτω, π. χ. καταβιβάζω - ῥίπτω ὅ. πλοῖον ὑπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν.

Προσκαταστρέφω, ὑποτάσσω, καταβάλλω, ὑπὸ τὴν ὁξουσίαν με φέρω, κυριεύω. "Προκαταστρέφομαι". Μέσ. καταβάλλομαι, ὑποτάσσομαι, ὁξουσιάζομαι. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Δίων Κάσ.

Προσκατασύρω, προσέτι καταισύρω - χλευάζω - κακοφημίζω, σύρω ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν κατὰ γῆς. "Χωρὶς "προσκατέσυρεν Ἄδωνιν". Ἀνάλεκ. β. σελ. 222.

Προσκατατάσσω, προσέτι - σιω τοῖς ἄλλοις κατατάττω - προσίθημι.

Προσκατατείνω, προσέτι καταιτείνω - ἐκτείνω - τείνω ἐν τούτῳ.

Προσκατατίθημι, προσέτι καταιτίθημι - βάλλω κάτω - φονεύω, ἢ πληρόω - καταβάλλω τὰ νομίσματα εἰς μέσην. Ἀριστοφ. Νεφ.

Προσκατατρέχω, προσέτι καταιτρέχω - καταδιώκω, ἢ ὑποδρομὰς ποιοῦμαι, φθείρω δι' ὑποδρομῶν.

Προσκαταφεύγω, πρός τινα καταφεύγω, λαμβάνω καταφυγὴν ἢ φεύγω. μετὰ Δοτικ.

Προσκαταφρονέω, ῶ. προσέτι καταφρονῶ.

Προσκαταχέω, προσέτι καταιχέω, χωνεύω ἀκόμη. Ἱπποκρ.

Προσκαταχράομαι, ῶμαι. προσέτι καταιχρῶμαι - κακομεταχειρίζομαι - φονεύω. Δίων Κάσ.

Προσκαταψεύδομαι, προσέτι καταψεύδομαι, ψεύδεται ἀκόμη.

Προσκατέδω, προσέτι καταιτρώγω, ἢ ἅμα τρώγω ἔτι. Ἀθλιῶ.

Προσκατεργάζομαι, προσέτι καταιεργάζομαι - ἐκτελῶ - ὑποτελῶ - τελειόνω - ἀκόμη, προσέτι ὁξεργάζομαι - ἢ βελτιότερον δηλοῦτι καλλιτέρα. Διὰ τῆς ἐργασίας - κτῶμαι - ὑποκτῶ - κερδίζω. Πρὸς τοῖς ἄλλοις φονεύω ἔτι.

Προσκατεύχομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καταιρῶμαι. Θεόφρ.

Προσκατέχω, προσέτι καταιτέχω - κρατῶ - βαστῶ ἀκόμη. σφικτά. Καταιεργῶ - κρατῶ - ἐμποδίζω ὀπίσω.

Προσκατηγορέω, προσέτι καταιγορῶ, ἐναίγω - ῥαβῶ ἀκόμη εἰς τὸ κειμήλιον - ἐγκαλῶ ἢ λέγω ἔτι πρὸς τινος.

Προσκάτημαι, Ἰων. αἰτὶ τοῦ, Προσκάθημαι.

Προσκατοικίζω, προσέτι καταικίζω καταικίζω τινὰ ἢ ὑποικίζω.

Προσκατόμνυμι, καὶ, "Προσκατόμνυμαι". πρὸς τοῖς ἄλλοις κάμνω ὅρκον, ὁμνύω προσέτι. Πλουσαν.

Προσκαυλέω, ῶ, Μέλ. ήσω. (καυλὸς) Ἱπποκρ. Φύσ. ὀς. σελ. 306. "Προσεκαύλικεν ὅπερ ἐστὶν αἰδοῖον". καυλὸν - βλαστὸν ἀναβλάστησεν - ἐξέδωκεν, ὅπερ ἐστὶ τὸ αἰδοῖον, ὅπως ἴσως τρίπει νὰ γεαφῇ, Προσκαύλησε.

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πρόσκαυμα, τό. (προσκαίω) τὸ κεκαυμβύον, καύσιμον. Ο'.

Πρόσκειμαι, Μέλ. ήσομαι. πλησίον - ἐγγὺς κεῖμαι - καθέζομαι - παράκειμαι - πλησιάζω - ἐπίκειμαι. Ἀειοφ. "Τῇ θύρᾳ προσκεισο". ἴσασο πλησίον τῇ θύρᾳ, ϛάσυ ἢ κάθε κοπὲ εἰς τὴν θύραν. "Θύρᾳ προσκείμενα". ἠσφαλισμένα θύρα. Παρὼν εἰμὶ - ὑπάρχω - ὑπάρχω. "Κούζοντι θυμὲ τῇ "φύσει προσέκειτο". Καθόλε δὲ, Πλησίον εἰμὶ, ἔγκειμαι, παράκειμαι. Προσίθεμαι, ἢ ἐκ προθέσεως κεῖμαι. Καταξέχω - καταδιώκω - συνοχωρῶ - βιάζω - θλίβω, καταπλακόνω, ἐπίκειμαι. Ξενοφ. Ἑλλην. καὶ Ἀειοφ. Ἱππ. 761. "Πεῖν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι". πεῖν σὲ καταπλακόσῃ καὶ σὲ συνοχωρήσῃ ἐκεῖνος. "Εκδοπος - προσκεκολλημβύος εἰμὶ, ἐξαρτῶμαι. "Τῷ μάλιϛα λεγομβύῳ προσκειμαι". Ἡρόδοτ. δ'. 12. τῷ λεγομβύῳ, μάλιϛα προσκειμαι, ἀρέσκομαι, ἐπαινῶ μάλιϛα. "Προσκείμβος ἐπὶ τῇ γυναικὶ καὶ θέ"ραπβύον". Πλούταρχ. ἐπιμβύω, αἰαπορράσως ἐράκειμαι, ἐμμβύω συνεχῶς, δίωνεκῶς ἐνεργῶ, προσκαρτερῶ, ἐνθαρρύνω, ἐνθέρμως δέομαι, παρακαλῶ. "Ὁ "Μινεκράτης ἰσχυρῶς προσέκειτο". Δίων Κάσ. ὅς τις παρομοίως λέγει. "Λύτῳ ἡ τῆς ἐπιθέσεων παρασκευὴ "προσκείσθω". αὐτὸς χρέπει νὰ φροντίσῃ ἐξ ὧν προετοιμασίαν τῆς ἀναγκαίων, εἰς αὐτὸν χρέπει νὰ δοθῇ ἡ ἐπιμέλεια αὕτη καὶ ἡ φροντὶς τῆς παρασκευῆς. ὅθεν τὸ "Πρόσκειταί μοι". ἐπαύομαι εἶναι, ἢ μοὶ ἐδόθη ἐπιμέλεια καὶ φροντίς τις. ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτ. 234. καὶ 1036. μεταχειρίζεται τὸ "Πρόσκειμαι χρηςῷ, καὶ κακῷ". αὐτὶ τῦ, Εὐτυχίαν ἢ Δυσχύειαν ἔχω. δύσυχῶ, δυσυχῶ. ὕπω καὶ Εὐσεπ. εἰς Ἰωαν, 26.

Προσκειμένως, Ἐπίρ. μετὰ ἐπιμελείας καὶ ζήλυ, ἐνθέρμως. ἀμφ.

Προσκέλλω, πυϊὸν τῦ, Ἐπικέλλω. Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

Προσκέλομαι, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, προσκελύομαι, προτρέπομαι. ἀμφ.

Προσκέπτομαι, ὑστερον σκέπτομαι - ἐνεργάζεμαι - σοφάζομαι - συλλογίζομαι. Ἡρόδοτ.

Προσκερδαίνω, καὶ, "Προσκερδέω". ὑστερεῖ ἐκπὸς τῦ ἄλλων κερδαίνω.

Προσκεφαλάδιον, τό. ὑποκοριςικὸν τῦ, Προσκεφάλαιον, κυρίως ὅμως ἐκ τῦ τῆς σωμηδείας, Προσκεφαλὰς, ἡ. αὐτὶ τῦ

Προσκεφάλαιον, τό. σάκκου εἶδος πεπληρωμβύου μαλλῶν ἢ ἄλλυ τινὸς τοιύτυ, ἐφ' ᾧ ἐπαναπαύομβ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ κοιμᾶσθαι, ἢ ἐφ' ᾧ καθήμεθα· προσκέφαλον. Πλάτ. πολ. α'. "Καθίζο ἐπὶ τινος προσκε"φαλαίυ καὶ δίφρυ". Ἀειοφ. Πλύτ. "Αἰτὶ δὲ προσ"κεφαλαίυ, λίθον διμεγίθη ὑπὸς τῇ κεφαλῇ". τὸ μεγαλήτερον τύτυ λέγεται ἐν τῇ σωμηδείᾳ, Προσκεφαλὰς, (Μαξιλλάριον, καὶ Μαξιλλάρα, ἐκ τῦ Λατινικῦ) ὁ Θεόκριτ. Ποτίκραιον, εἴπε τῦτο. κυρίως Οὐδέτ. ἐκ τῦ, Προσκεφάλαιος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν.

Προσκηδὴς, ος, ὁ, ἡ. φροντιςικὸς, ᾧ κῆδος καὶ φροντὶς ἐγκειται ὠεί τινος, ἐμφροντις, κηδεμονικός. "— ὡς κέ προσκηδέος αἰτιάσσαι". Ἀπολ. ἀργ. γ'. 588. "Ξεινοσύνη προσκηδὴς". ἐν Ὀδυσ. Φ. 35. ἢ ποιοῦσα κηδεμονικῶς ἔχειν ὑπὸς ἀλλήλως. ἢ ἐν ταὐτῷ συγχύσει ποιοῦσα - προξενοῦσα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Προσ"κηδὴς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκῆοι". Κηδεσαὶ, συγχρῆς. Ἡρόδοτ. η'. 136. "Προσκηδέες οἱ ἦσαν οἱ Πέρσαι." Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 717. "Ἐμφύλω προσκηδὴς αἵματι.

Προσκήδομαι, ἡμαρτ. ἀοάγν. αὐτὶ τῦ, Προκήδομαι. ὡς Σοφοκλ. Τραχ. 966. κυρίως προσέτι κήδομαι - φροντίζω.

Προσκήνιον, τό. τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸ τῆς σκηνῆς κεκαλυμμβύος μετὰ παραπετασμάτων, ὅπυ ἐπαίζον οἱ ὑποκριταί. ταὐτὸν τῷ Λογεῖον. ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκ. 6. λέγει τὸ "Προσκηνίυ θεάτρου". ὡς ἐσχηματισμβύον καὶ κεκαλλωπισμβύον μετὰ τεχνικῆς ἐργασίας. ὁ Σουίδ. λέγει, Προσκηνίον, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. ἐκ Πολυβ. Λείψ. 113. ὁ αὐτὸς Πολυβ. ἐν λ'. 13. "Σπάσας αὐλητὰς ἐπὶ τὸ προσκηνίον μετὰ τῶν χορῶν". Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Παρασκηνία. λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐμπροσθινὸν ὕψωμα τῦ θεάτρυ. καὶ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς τραπεζέας σκηνῆς, ἢ εἰς τὴν σκηνὴν εἴσοδος. Ἰουδὶθ, ἰ. 24. ἔτι κυρίως τὸ Οὐδετ. ἐκ τῦ,

Προσκήνιος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς θυσιάμβυος, ἢ ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς ὤν.

Προσκηπτω, Μέλ. ψω. προσημαίνω, προλέγω, προμηνύω. Ἡσύχ.

Προσκηρυκεύομαι, ἐέλλω τὸν κήρυκά μυ πρός τινα. ἀμφ.

Προσκηρύσσω, κ-ύττω. Μέλ. ξω. ἀντὶ τῦ κήρυκός μυ προσκαλῶμαί τινα. Λυκιαν.

Προσκιαγραφέω, ῶ. πρότερον σκιαγραφέω, ἢ - τοι ἀντὶ τῆς σκιαγραφίας χειρίζω καὶ σημειῶ τι πρότερον.

Προσκίασμα, τό. τὸ ἔμπροσθεν τινὸς σκιάζον παρεμπέσμα. Νικήτ. Χρον. ι'. 3. "Τῶν κινημάτων προσκίασμα". πρόφασις δ' ἧς καλύπτεται τὸν σκοπόντα.

Προσκινδυνεύω, προσέτι κινδυνεύω, ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἀκόμη εἰς κίνδυνον.

Προσκινέω, ῶ. προσέτι ἢ πρός τινα κινῶ - ὑπάγω.

Πρόσκιος, ὁ, ἡ. (σκιὰ) "Τὸ πρόσκιον" ἐκ Σβάβων. αὐτὶ τῦ, Σκιαγραφία. ἀμφ.

Προσκιρτάω, ῶ. ἐμπροσθεν ἢ πρότερον σκιρτῶ - πηδῶ. ὅθεν

Προσκίρτησις, ἡ. ἡ πρότερον σκίρτησις - πήδησις.

Προσκλάζω, "Εἰ προσκλάσειέ τῳ, προσεκλασμβύον "ἂν εἴη τὸ σκέλος". Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 6. σωτεξιμμβύον, κατεαγμβύον.

Προσκλαίω, ἡμαρτ. ἀοάγν. αὐτὶ τῦ, Προκλαίω. Εὐσεπ. Φοιν. 1532. κυρίως δὲ αὐτὶ τῦ, Προσέτι κλαίω. Καὶ Μέσ. Προσκλαίομαι, κλαίω πρός τινα κατά τινος, λέγω τὸ παράπονόμ μυ πρός τινα ὡς ἀδικήσαντά μ' ὑπό τινος ἄλλυ. ἐγκαλῶ τινί.

Πρόσκλαυσις, ἡ. τὸ προσέτι κλαίειν.

Προσκλείω. Ζήτ. Ποτικλαίγω.

Προσκληδονίζομαι. Ζήτ. Προκληδονίζομαι.

Προσκληρόω, ῶ. βάλλω κλῆρον, ἀντὶ κλήρων ἐκλέγω. προτίθημι, ἀμμερείζω, δίδω πρός τινα. "Ὁ"τι τῷ βίῳ τύτῳ ἡ τύχη ἐπροσκλήρωσε". Λυκιαν. διότι ἡ τύχη ἔδωκε καὶ εἰς σὲ πάντων τὸν ζωλόν.

Πρόσκλησις, ἡ. ἡ προσκάλεσις, προσκάλεσμα, προτροπὴ, τὸ προσκαλεῖν, κυρίως ἐγκάλεσις - κάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον. Ζήτ. Προσκαλέομαι.

Προσκλητικὸς, κὴ, κὸν. ὁ προσκαλῶν - λέγων - ὀνομάζων. Πλούταρχ.

Προσκλινὴς, ὁ, ἡ. ἐπικλιμβύος, ἀκαμβισμβύος. Γεωπον.

Πρόσκλιντρον, τό. ἀκαμπτικὸν, κλιντὴρ ὑφ' οὗ ἐπακυμβώντες ἀναπαυόμεθα, ἀκαμβισμβύον, ἢ θρόνος ἔχων ἀκαμβισμβύον, σκαμνίον - θρονίον πρὸς ἀνάπαυσιν, ἔχον ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀκαμβισμβύα ἀντὶ τῶν χειρῶν καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος ἀναπαυτικόν. *Lenstubl*, Γερμαν. *Sedia d' appoggio*, Ἰταλ. ἐκ τῦ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσκλίνω, κλίνω πρός τι ἢ ὅπ τι. ἐγκλίνω - ἐπακυμβῶ. Ὀδυσ. Φ. 138. καὶ, 165. "— ὠκὺ βέλος καλὴ προσέκλινε κορώνη". 2) Ἐπιρρέπω, ποιῶ ἵνα κλίνῃ ἡ πλάστιγξ πρὸς τὸ ἓν μέρος ἢ πρός τινα. καὶ ἐνταῦθεν Οὐδετ. Κλίνω ἢ ἔχω κλίσιν πρός τινα, ὅπκλινὴς εἰμὶ πρός τινα, λαμβάνω τὸ μέρος αὐτῆς, ἐκ τῆς φατείας τῆ εἰμί. ὅθεν

Πρόσκλισις, ἡ. ἐπακύμβισις, ἀκύμβισμα. Διόδωρ. Σικ. ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος πρὸς τὸ ἓν μέρος. Μεταφορικ. ἡ κλίσις, συμπάθεια, συναίνεσις, συγκατάθεσις, ὁμοφωνία, διορισμός, σκοπός, ὑπόφασις, ἐτερομέρεια, τὸ ἐμβαίνειν εἰς τὴν φατείαν ἢ εἰς τὸ μέρος τινός, λειψομερεία.

Προσκλύζω, μετὰ Δοτικ. βρέχω ἢ κτυπῶ ὑφ' ἧς κυμάτων. Ξενοφ. ὅθεν

Πρόσκλυσις, ἡ. τὸ βρέχειν ἢ κτυπᾶν ὑφ' ἧς κυμάτων. Διόδωρ. Σικ.

Πρόσκλυσμα, ὕδωρ ἢ ἄλλοτι ὑγρὸν δι' ὃ βρέχομαι ἢ πλυνόμενόν τι. ἐκ Διοδώρ. Σικ. ἑ.

Προσκλώθω, "Σταυρῷ προσκλῶσαι". προσηλόω ἢ δένω σφικτὰ εἰς τὸν σταυρόν. Ἰώσηπ. π. Ἰουδ. β'. 14.

Προσκναίω, καὶ, "Προσκναίω", πρός τι ἢ ὅπ τι τείβω, ἢ ξύω. Μέσ. "Προσκναίομαι τινί". ξύω ἢ τείβω ἐμαυτὸν πρός τινα, ξηροτείβομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 30. "Κειτίας ὑπθυμῶν προσκνᾶσθαι (ἐν "ἄλλοις προσκινήσασθαι) Εὐθυδήμῳ, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια "τοῖς λίθοις".

Προσκνήθω, ταὐτὸν τῷ, Προσκναίω. "Χρεὶ προσκνήθων νέα". Εὐσεπ. παρὰ Πλουτάρχ. ξύων καὶ γαργαλίζων ὑφὰ τῆς χειρός.

Προσκυνύζομαι, μετὰ Δοτικ. κυσὶν λέγεται ὅπ Κυνῶν, ὁπόταν μετὰ κυνιδημῶ φιλικῶς δέχονται τινά. Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. σελ. 662. "Προσκυνυζόμενος τοῖς ποσί". καὶ εἰς Ἀπολλων. βίον. "Τοῖς σε γόνασιν αὐτῶ προσεκυνζᾶτο". ὅπ Λεόντων. Ἡλιόδωρ. ζ'. σελ. 517. "Τοῖς ποσὶ πολλὰ προσκυνζομένη".

Προσκοιμίζομαι, Ξενοφ. Ἑλλην. ἑ. ἀ. 16. "Προσκοιμίζομαι κώπαις". ἀντὶ, Κοιμίζομαι πρὸς κώπαις.

Προσκοινόω, λέγω τὰς ξυνχασμὰς μὲ πρός τινα ἵνα συμβουλεύθῶ μετ' αὐτοῦ. Ἰώσηπ. ἀρχ. σελ. 150. "Προσκοινῶν τοῖς πυθμέσι". σωκάπτειν-σωθεῖν μετὰ τῆς πυθμένων. Ἥρων. Ζήτ. ἐν τῷ, Κοινωμάτιον.

Προσκοινωνέω, ῶ. κοινωνῶ τι πρός τινα. ἀφιῶ τινα τὰ μεθέξειν λάβῃ μέρος ὑπό τινος, μεταδίδωμι τινὶ ὑπό τινος. Πλάτ. Σοφ. καὶ Νόμ. β'. Δίων Κάσ.

Προσκολλάω, ῶ. κολλῶ τι πρὸς ἄλλοτι, προσάπτω. Μεταφορικ. Στερεὸν ποιῶ τι πρός τι. Μέσ. Προσκολλῶμαι, ξχαρτῶμαι. κολλῶ ἐμαυτὸν πρός τινα. στερεὸς καὶ πιστὸς ἢ ἀκαταπαύστως ἔχομαι αὐτῆ" ὁπαδὸς ἢ διόλυ ἕκδοτος γίνομαι τινός. ὅθεν

Προσκόλλησις, ἡ. κόλλησις πρός τι, ἕνωσις. Παθητικὴ ξχάρησις, ἀγάπη στερεὰ καὶ ἕνωσις ἀκατάπαυστος πρός τινα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ἡ. σελ. 423.

Προσκολλίζω, ταὐτὸν τῷ, Προσκολλάω. Ἀθηναῖ

Προσκομιδή, ἡ. ἡ κομιδή, τὸ φέρσιμον πρός τινα. προσφορά. ἐκ τοῦ

Προσκομίζω, ταὐτὸν τῷ, Προσφέρω. ὅθεν

Προσκομιστής, ὁ. ὁ προσκομίζων-προσφέρων. "Γυναικῶν αἰσχρῶν προσκομιστής". ταὐτὸν τῷ, Προσαγωγός. Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. ε'. σελ. 205. ὅπου, Προκομιστής, ἡμαρτ. κεῖται.

Πρόσκομμα, τὸ. (προσκόπτω) τὸ τοῖς ποσὶ σφάλλεσθαι, πρόσκρουσις, σκόνταμα, σκοντάβωμα, πταῖσμα, παράπτωμα, σκανδαλον. 2) Τὸ ὑφὰ τινων προξενηθὲν ἐμπόδιον, βλάβη, ζημία, παροργισμὸς, πληγὴ σὲ τὰς πόδας, βυβὼν, καθόλυ δὲ, ζημία ἐμπόδιον.

Προσκοπέω, ῶ. πρότερον σκοπῶ, προοράω, παραπρῶ, προβλέπω, φροντίζω μετὰ προγνώσεως. "Τὰ κοινὰ προσκοπεῖν". Θουκυδ. "Τῆς νυκτὸς προσκόπει· τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἀρχόμβοι, ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται". ἐρώνα — ἐξέπαζε μετὰ προσοχῆς καὶ παραπρήσεως. ὅπ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται καὶ Μέσ. παρ' Εὐσεπ. 2) Πρόσκοπος εἰμί. Θεόφρας. Χαρ. κέ. 2.

Προσκοπὴ, (προσκόπτω) ταὐτὸν τῷ, Πρόσκρουσις. Συϊδ. 2) Κατασκοπὴ, ἡ ὑφ' ἧς προπεμπομένων κατασκόπων παράπρησις τῆς κινημάτων ἢ τῆς θέσεως τῶ ἐχθρῶ. Reconnoissance, Γαλ. Recognoscirung, Γερμ. Θουκυδ. ά. 116.

Προσκόπησις, ἡ. φροντὶς, πρόγνωσις. ἀμφ.

Προσκόπιον, τὸ. παρ' Ἀθηναίῳ δ'. σελ. 176. κεῖται "Προσκόπια" εἰς τὰς παλαιοπάτρας Ἐκδόσεις καὶ Χειρόγραφα. ὅπου ὁ Κασωβὼν καὶ ἄλλοι αὐτὶ τοῦτο "Προσώπεια", ἔγραψαν. ὁ Schweighaeuser παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ "Πρόσκοπος" ἀναφέρει τὴν σημασίαν ὅπ τινος εἴδους φεικεφαλαίας, ἢ τῆς παραγναθίων αὐτῆς. "Πέπασαι δὲ ὑπεσθεσμένοι καὶ προσκόπια, σκιὰν μὴ "ποιοῦντα, κ. τ. λ."

Πρόσκοπος, (σκοπὸς) ὁ προκποσελλόμενος κατάσκοπος εἰς τὸ νὰ παραπρήσῃ τὰ θέσιν ἢ τὰ κινήματα τῶ ἐχθρῶ, καὶ ἡ πρὸ τῆ στρατοπέδυ πεπαγμένη φυλακή. Ξενοφ. Κυρκπ. ἑ. β'. 3. καὶ Λακ. ιβ'. 6. ὡς ὅπ ἔτ. "Σωτῆρες πρόσκοποι". προβλεπτικὴ, προορατικὴ. Πίνδαρ. Σχολ. Νέμ. ζ'. 87.

Προσκόπτω, προσβάλλω, σκονδάπτω ἢ σκοντάβω, κτυπῶ πρός τι, καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ποδός. ἄρα Προσκρούω, προσπταίω, σφάλλομαι τοῖς ποσὶ, στραβοπατῶ, καὶ Μεταφορικ. αὐτὶ τῶ, Σφάλλω, πταίω. 2) Μετὰ Δοτικ. Προσκρούω εἴς τινα, Ἐπηρεάζω, παροργίζω, βλάπτω καὶ ζημιῶ αὐτὸν, ὑφ' ὃν ἀφὰ τοῦτο γίνομαι αὐτῆ ἐχθρός. 3) Δυσκρεσμαι κατά τινος, ὑποστρέφομαι αὐτὸν, βαρυύομαι. Διόδωρ. Σικ. "Προσκόψας τῆ ζῆν". ἐβαρέθη πλέον τὸν ζωὴν, Προσκορὴς ἐγένετο τῆ ζῆν. ὁ Ἀντωνῖν ἐν δ'. γ'. ἔπαιξε τὸ Μέσον, Προσκόπτεσθαι, ὅπ ταύτης τῆς σημασίας.

Προσκορδοφαγέω, πρότερον ζώγω σκόροδον. Διοσκορίδ. δ'. 186.

Προσκορέω, καὶ, "Προσκορσύνυμι". χορτάζω, προξενῶ ἀηδίαν.

Προσκορὴς, ὁ, ἡ. ἡ, "Πρόσκορος", ὁ, ἡ, ἡ Ἐπίρ. Προσκόρως. ὁ λίαν χορτάζων, χορτασμὸν ποιῶν, καὶ ἐπομβρίως ἀηδίαν προξενῶν. 2) Ὁ μέχρις ἀηδίας χορτασμβρίος, καὶ ὑφὰ τοῦτο βδελύττεται πλέον τὰ φαγητά.

Προσκοσμέω, ῶ. ἐκτὸς τῆς ἄλλων καλλωπίζω - στολίζω ἔτι περισσότερον. ὅθεν

Προσκόσμημα, τὸ. ἡ προσθεσμβρία στολή. ἀμφ. Ζήτ. Προκόσμημα.

Προσκοτόω, λίαν σκοτόω - σκοτίζω, κατακαλύπτω. "Τὴν αἔρα προσκοτῶν". Πολύβ.

Πρόσκρανος, ὁ, ἡ. ἡ ὕδατ. Πρόσκρανον, ταὐτὸν τῷ, Προσκεφάλαιον, καὶ, Ποτίκρανον.

Προσκρεμῶ, κρεμῶ τι πρός τι, ξχαρτῶ. Μέσ. κρέμαμαι ὑπό τινος, ξχαρτῶμαι, κρεμῶ ἐμαυτὸν πρός τι.

Προσκρίνω, προσέτι ἢ κατά τινος κρίνω, κατακρίνω, καταδικάζω δι' ὑποφάσεως, ἢ ὑποφασίζω ὑφὰ κρίσεως. Παθητικῶς, Προσκρίνομαι, σωκάπτομαι ἢ σκανδάλομαι καὶ εἶμαι μετά τινος, προσπίπτω, ὅθεν

Προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πρόσκρισις, ἡ. καπάκεισις. 2) Ἔνωσις, ἐπαύξησις. Θεμίστ.

Πρόσκρουμα, τό, "Πρόσκρυσμα", τό. ταὐτὸν τῷ, Πρόσκομμα, διαφωνία, δίχνοια, φαῦλις τις δι' ἧς γίνεταί τις ἐχθρὸς μετ' ἄλλου τινός.

Πρόσκρουσις, ἡ. καὶ, "Προσκρυσμός". ὁ Στωϊκ. Φυσ. σελ. 598. τὸ προσκρούειν, ταὐτὸν τῷ, Πρόσκρυσμα.

Προσκρουσικὸς, κὴ, κόν. ὁ προσκρούων = προσκόπτων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 316. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 62. ἐκ τοῦ

Προσκρούω, Μέλ. ύσω. κρούω πρός τινα. ταὐτὸν τῷ, Προσκόπτω. Δημοσθ.

Προσκτάομαι, ῶμαι. προσέτι κτάομαι, ὑποκτῶ ἀκόμη, κτήματα φέρω πρὸς ἐμαυτὸν, κερδαίνω ἔτι πλουσιώτερον. Ξενοφ. ὅθεν

Πρόσκτησις, ἡ. ἡ προσεθημένη ὑπόκτησις, ἡ νέα κτῆσις καὶ κατοχὴ, ἡ τῷ ὑπαρχόντων ἐπαύξησις. Ἀρτεμιδ. γ'. 61.

Πρόσκτητος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ νέου ὑποκτηθείς. ὁ εἰς τὴν κτῆσιν προσελθεὶς ἢ προσεθημένος.

Προσκτίζω, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις κτίζω ἀκόμη.

Προσκυδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (κῦδος) ἐπίφημος. ἀμφ.

Προσκυλινδέω, προσέτι κυλίω ἀκόμη.

Προσκυλισμὸς, ὁ. ὁ προσέτι ἢ πρός τινι κυλισμός. σύγκειται μετὰ τοῦ, Προκυλισμός.

Προσκυλίω, Μέλ. ίσω. κυλίω πρός τινι. συγκέεται μετὰ τοῦ, Προσκυλίω.

Προσκυμαίνω, ταὐτὸν τῷ, Προσκλύζω. Φιλόστρ.

Προσκυνέω, ῶ, Μέλ. ήσω. βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα καὶ μετὰ φιλήματος ὑποδεικνύω καὶ φανερόνω τὸ σέβας καὶ τὴν δυγνωμοσύνην, ἣν ἔχω πρός τινα. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ Λατρεύω. Ἡρόδοτ. β'. 80. "Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν (οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι προσκυνέουσι, κατιόντες μέχρι τοῦ γόνατος τὴν χεῖρα". Τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 156. καὶ 640. "Πρόσκυσον τὴν γῆν καὶ τὰς θεάς". καὶ "Προσέκυσα". ὑποδεικνύει ὅτι τὸ, Προσκυνέω, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ, Προσκύω (οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ, Πρὸς καὶ Κύων, Κυὸς, ὡς τινες εἰσφέρησαν ὑπὸ τῆς δευτέρας σημασίας τῆς λέξεως,) κυρίως δὲ οἱ Ἕλληνες ἐσήμαινον διὰ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ἀνδραποδώδες σέβασμα τῷ Περσῶν, οἵ τινες ἐμαρτύρουν τῷ βασιλεῖ τῶν ἔπιπτον κατὰ γῆς καὶ ἐφίλουν αὐτόν. Ἡρόδοτ. ζ'. 136. "Προσκυνέουσι βασιλέα (Περσέων) προσπίπτοντες". ἄρα, Προκυλινδέομαι, Πίπτων κατὰ γῆς, ἢ διὰ τῶν γονάτων, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἕως ἐδάφους, διὰ τῶν χειρῶν ὑπισχνεόμενος (καθὼς π. χ. αἱ παρ' ἡμῖν Μετάνοιαι), καὶ διὰ τοιούτου σχήματος τιμῶ καὶ σεβάζομαί τινα ἱκετικῶς. "Οὐδένα ἄνθρωπον διατοῦτο, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν". Ξενοφ. Ἀν. γ'. β'. 8. Ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείτου Ἐπιστολ. κεῖται ὡς Περσικὸν ἦθος "Ἐγκλείοντας τὸ σῶμα προσκυνεῖν". καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Τιμῶ, λαμβάνω τινὰ ὡς θεόν. ἐν δὲ τῇ σημασίᾳ ἁπλῶς αὐτὶ τοῦ, Τιμῶ, σεβάζομαί τινα. παρὰ Σοφοκλ. Φίλ. 533. "Προσκύσαντες τὴν ἔσω εἴσοδον". κεῖται, αὐτὶ τοῦ, Ἀσπασάμενοι. ὑποχωρῶν ἀσπάζομαι τὸν στελεχαῖον ἀσπασμόν, ὑποχαιρετῶ. "Στείχε προσκύσας χθόνα", ὁ αὐτὸς αὐτόθι στίχ. 1408.

Πρόσκυνες, οἱ. ὁ Ἀθλιὸς ἐν σ'. 259. ὀνομάζει οὕτω κόλακάς τινας, οἵτινες δίκην κυνῶν κολακεύουσιν, ἵνα ῥαπίζης ὑπολαύσωσι.

Προσκύημα, τό. σίβασμα. Γλῶσσ.

Προσκύνησις, ἡ. τὸ προσκυνεῖν.

Προσκυνησίμος, ὁ, ἡ. ἄξιος τοῦ νὰ τὸν προσκυνῇ τις. Ὑμνογρ.

Προσκυνητὴς, τοῦ, ὁ. ὁ προσκυνῶν. Χαϋδλερ. Βάιγερ.

Προσκυνητὸς, τὴ, τὸν. ὃν προσεκυνήσαμεν, ἢ πρέπει νὰ προσκυνήσῃ τις.

Προσκύπτω, Μέλ. ψω. κύπτω = κλίνω πρός τι. σκύπτω εἰς τὸ μπροστὰ. Πλάτ.

Προσκυρέω, ῶ, Μέλ. ήσω. πλησίον ἢ παρὼν εἰμὶ, πάρειμι, πλησίον εἰμὶ, προσρέχω, προσέρχομαι, προφθάνω, προσεγγίζω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 11.

Προσκυρόω, ἰδιοποιοῦμαι, ὑποκυρῶ = ὑποβεβαιῶ.

Προσκύρω, ταὐτὸν τῷ, Προσκυρέω. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τύρ. 1322.

Προσκύρωσις, ἡ. (προσκυρόω) ὑποκύρωσις, συγκατάνευσις, ὑποβεβαίωσις.

Προσκύω, Μέλ. ύσω. (πρὸς, κύω) φιλῶ-ἀσπάζομαι πρός. Ζήτ. ἐν τῷ, Προσκυνῶ.

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ. (κωπὴ) ὁ πρὸς τὴν κώπην κείμενος καὶ κωπηλάτης. Θεοκνδ. ά. 10.

Προσκαλάζομαι, κῶ, "Προσκαλάζυμαι". ταὐτὸν τῷ, Πεζῶ, Προσκαμβάνω. Εὐσεπ. Ἑκ. 63. "Γραμὴς "χειρὸς προσκαζύμενα".

Προσκακέω, κῶ. Ἀθηναίε σελ. 403. ἀμφ. σημασ.

Προσκαλέω, μετὰ Δοτικ. καλῶ πρός τινα, συνομιλῶ. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν. ὅθεν

Προσκαλιὰ, ἡ. συνομιλία, ὁμιλία πρός τινα, ἢ μετά τινος. Λουκιαν. ἀμφ.

Προσλαμβάνω, προσέτι λαμβάνω. 2) Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ νέου δέχομαι, κτῶμαι, κυεμβῶ. 3) Λαμβάνω εἰς βοήθειαν. 4) Ταὐτὸν τῷ, Συλλαμβάνω, μετὰ Δοτικ. βοηθῶ, παρίσταμαι, ὑπεραπίζομαι, προξενῶ, σωῶ τοῖς ἄλλοις ὑπερβάλλω χεῖρα, ὑπολαμβάνω. Ξενοφ. Ἀν. β'. γ'. 11. καὶ 12. "Προσελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι", ἔβαλον καὶ οἱ πρεσβύτεροι χεῖρα ὑπὸ τὰ ἔργα, σωτηροῦσθαι, σωτηργάζοντο. καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τοῦ, Σωτηρίσφερα, σωτηργῶ, συμπράττω. Στράβ. σελ. 871. Μέλ. παρ' Ἡροδότ. ά. 90. ὅπου, Προσεβάλετο, κεῖται. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Λαμβάνω πρὸς ἐμαυτόν.

Προσλάμπω, προσέτι λάμπω.

Προσλέγω, προσέτι λέγω. "Προσλέγομαί τινα". ὁμιλῶ πρός τινα. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 833. "Τοῖσι "προσελέξατο μύθῳ". αὐτὶ τοῦ, Προσέλεξε, προσεῖπεν, ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Μ. 34. "Προσέλεκτο".

Προσλεπτύνω, προσέτι λεπτύνω, κάμνω τι ἀκόμη λεπτότερον.

Προσλεύσσω, πρός τινα βλέπω.

Πρόσλημμα, τό. ὁ προσέλαβέτις. τὸ ὁποῖον ἔλαβέτις ἔτι κατὰ προσθήκην. Ἐκκλησ.

Προσλητέον, ἐκ τοῦ, Προσλαμβάνω, ἢ Προσλήβω. πρέπει νὰ λάβῃ τις ἔτι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσληπτικὸς, ὁ προσέτι λαμβάνων, κτητικός.

Πρόσληψις, ἡ. τὸ προσέτι λαμβάνειν. Ἐν τοῖς Συλλογισμοῖς λέγεται ἡ εἰς τὴν Μείζονα ἐκλαμβανομένη δευτέρα προτάσις. Cicero de Divin. 2. 53.

Προσλιμενίζω, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα. Σχολ. Αἰσχυλ. Περσ. 70.

Προσλιπαίνω, προσέτι λιπαίνω, πιὼ πλουσιώτερον ἀκόμη παχύτερον. Ἀρχ. Διονύσ. ἐ. 13. "Τὸ ποτα"μὸν προσλιπαίνοντος αὐτοῦ". παχύνων, αὐξάνων αὐτὸν διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου πηλοῦ.

Προσλιπαρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. μᾶλλον πολλοῦ καιροῦ, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ὑπομένω. μετὰ Δοτικ. εἶναι

"Προσλιπαρεῖν τῇ χώρᾳ". ἔτι δὲ καὶ ὅπ᾽ ἀράγματος. ταὐτὸν ἐσὶ τῷ, Προσκαρτερῶ, μετέρχομαι καὶ ἐξασκῶ ἔργον τι μετὰ ζήλε καὶ ἐπιμελείας. ὅπε καὶ ὅπ᾽ ἀδείσεως καὶ παρακλήσεως, Ἐπιμελῶν σαθερῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύω - δέομαι - παρακαλῶ. ὅθεν

Προσλιπάρησις, ἡ. τὸ ἐπιμελῶν καὶ χρονίζειν εἴς τινα τόπον, ἢ ὅπ᾽ τι. τὸ θερμῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύειν. ἐπίμονος παράκλησις.

Προσλογίζομαι, Μέλ. ἰσομαι. προσέτι λογίζομαι - λογαειάζω ἢ ἀειθμῶ.

Προσλογοποιέω, ἐν τῇ διηγήσει προσίθημί ἔτι, λόγες πλάττω - ποιῶ προσέτι. Ἰώσηπ.

Προσλοιδορέομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις λοιδορῶ ἢ ὑβρίζω ἔτι.

Προσλυμαίνομαι, προσέτι λυμαίνομαι - φθείρω. ἀμφ.

Προσλυσσάω, Μέλ. ήσω. πρός τινα λυσσῶ - ὑπάγω - ἑρμῶ κατά τινος ὡς λυσσῶν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ζ'.

Προσμάθησις, ἡ. (προσμαθέω) τὸ προσέτι μαθεῖν, ἢ ἡ μάθησις νέων τεχνῶν καὶ ἐπισημῶν. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 13. κεῖται ἁμαρτ. αὐτὶ τᾶ "Πρὸς μάθησιν".

Προσμαθητέον, πρέπει νὰ μάθῃ τις ἔτι ἀκόμη. Ξενοφ. Οἰκ. ιγ'. ι. "Τί καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐ-"τῷ ἔσαι".

Προσμαλάσσω, προσέτι μαλάσσω, μαλακώτερον ποιῶ. ἀμφ.

Προσμανθάνω, προσέτι μανθάνω.

Προσμαρτυρέω, προσέτι μαρτυρῶ. Δίων Κάσ. Ἐπικυρόω, βεβαιῶ διὰ μαρτυείας μυ. μαρτυείαν ἐπιφέρω. "Τῷ ῥηθέντι προσμαρτυρῶν". Πλέταρχ.

Προσμαρτύρομαι, Σχολ. Αἰσχυλ. ἐπικαλέμαι ἢ προσκαλέμαι εἰς μάρτυρα.

Προσμάσσω, Μέλ. ξω. σιωπλίβω ἢ προσάπτω, προσκολλῶ. Ἀειτοφ. Ἱππ. 812. "Προσέμαξε τὸν Πει-"ραιᾶ τῇ πόλει". κυείως (ἐκ τᾶ, Μάσσω, τὸ ζυμόω) σιωέμαξε - σιωεζύμωσεν, ὅ ἐσι σιωλεύωσε - σιωῆψε τὸν Πειραιᾶ μετὰ τᾶς πόλεως. Ἀειτοφ. Ἱππ. 815. Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ἐν τῇ σιωπλείᾳ, Μαζόω. ἐκ τᾶ Μάσσω, αὐτὶ τᾶ, Σιωάγω, εἰς ἐῦ φέρω. ὡς ὅπ᾽ τᾷ Μάσσειν τινὶ μάζειν.

Προσμάχομαι, μάχομαι - πολεμῶ πρός τινα. "Τοῖς τείχεσι προσμάχομαι", αὐτὶ τᾶ, Πολιορκῶ. Πλέταρχ.

Προσμειδιάω, ῶ. ὀλίγον τι μειδιάω.

Προσμελέομαι, ταὐτὸν τῷ, Ἐπιμελέομαι. Ἡσύχ.

Προσμελῳδέω, Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ ὅπ᾽ τοῖς ἄλλοις μελῳδῶ ἀκόμη.

Προσμένω, μένω πρός τι ἢ ὅπ᾽τι· προσκαρτερῶ, ἐπιμένω, χρονίζω, καρτερῶ, ἀπαντέχω, ἀναμένω. Ξενοφ. Κυρση. Πίνδ. Νεμ. γ'. 105. Αἰσχυλ. Εὐμεν. 488.

Προσμερίζω, διαμοιράζω.

Προμεταπέμπομαι, προσέτι μεταπέμπομαι.

Προσμετασκευάζω, προσέτι - ἀκόμη μετασκευάζω. Διονύσ. Ἁλ. σιωθ. Ὀγομ. ζ'.

Προσμετρῶ, προσέτι μέτρῶ, προσίθημι.

Προσμηχανάομαι, ῶμαι. ἢ Προσμηχανῶμαι. Αἰσχύλ. 547. 649. προσέτι μηχανῶμαι - μηχανὰς ἐφευρίσκω ἢ προσίθημι. Παρ᾽ Αἰσχύλ. "Γόμφοις προσμηχ." αὐτὶ τᾶ, Σιωάπτειν - προσηλᾶν - σειρῶν μετὰ γόμφων.

Προσμήχω, πρόσθεν σμήχω - ὑποαπογγίζω - ὑποξίβω ἢ καθαιείζω. Γεωπονικ.

Προσμιγνύω, ῶ, Προσμίγνυμι, Μέλ. ίξω. ἢ Προσμίσγω, ἢ Προσμίσγω, προσέτι σμίγω - μιγνύω - ἀνακαπύω. σιωδέω - σιωάπτω τι μετά τινος, προσκολλῶ. "Κράτει προσέμιξε δεσπόταν". ἔφερε τὴν νίκην εἰς τὸν δεσπότην. Πίνδαρ. ὡς Οὐδέτ. καὶ Μέσ. αὐτὶ τᾶ, Σιωάπτομαι, σύμμαι. Προσέρχομαι, παραγίνομαι, πλησιάζω, σιωέρχομαι. μετὰ Δοτικ. "Ὅ-"πως οἱ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν (τοῖς ἄλ-"λοις)". Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β'. 16. ἕως ἂν καὶ σιωθῶσι - καὶ σμίξωσι - καὶ ἀναμωθῶσι. καὶ μετὰ τᾶς Πρός, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρση. β'. δ'. 21. "Προσ-"μίξας πρὸς τὰ ὄεια τᾶς Ἀρμθυίας". ἀναμωθεὶς - σιωθεὶς - συμπλακείς. ὅπου καὶ τὸ "Τοῖς τείχεσι προσ-"μίξαι". Πλέταρχ. Σιωέρχομαι μετὰ τᾶ ἐχθρᾶ, ἀναμίνομαι, συμπλέκομαι εἰς μάχλιν, εἰς χεῖρας ἔρχομαι, ἐπέρχομαι, προσπίπτω, προσβάλλω. Δίων Κάσ. ὅθεν

Πρόσμιξις, ἡ. μίξις πρός τι, ἀνάκαπσις - σύωσις, σιώαψις, ἀνάμιωσις, ἐπέλθυσις, προσβολή, συμπλοκή. Δίων Κάσ.

Προσμίμνω, ταὐτὸν τῷ, Προσμθύω.

Προσμίσγω, ταὐτὸν τῷ, Προσμιγνύω.

Προσμισέω, προσέτι ἢ ἅμα μισῶ. Δημοσθ.

Προσμισθόω, προσέτι μισθόω - εἰς μισθὸν δίδωμι, ἐνοικιάζω. Μέσ. Προσμισθῶμαι. προσέτι μισθῶμαι, βάλλω ἑμαυτὸν ὑπὸ μισθόν. σύνεκα μισθῷ ἐργάζομαι - δωλεύω. μισθωτὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι. Ξενοφ. Προσμοιράζω (μοῖρα) διαμοιράζω. Ἑρμῆς παρὰ Στοβαίῳ φυσ. σελ. 956.

Προσμολέω, καὶ, Προσμόλω, ταὐτὸν τῷ πεζῷ, Προσέρχομαι. Σοφοκλ. Αἴ.

Προσμονή, (προσμθύω) ὑπομονή, καρτερία ὅπ᾽ τι ἀράγμα ἢ ὑποκείμενον. ἀμφ.

Πρόσμορος, ὁ, ἡ. Αἰσχύλ. Θηβ. 582. κατὰ τὸν Σχολιασ. ἀξιοθαύμαστος, ἢ Συμπαράκτωρ αὐτᾶ πρὸς μόρον ἤτοι πρὸς δυσυχίαν σε γλυκεῖς· ὅπε τὰ Χειρόγραφα "Πρόσπορον" ἔχυσι, καὶ ἄλλοι "Ὁμόσπορον" ἀναγινώσκυσιν, ὃ καὶ ὀρθότερον.

Προσμυθέομαι, καὶ Πεπτικ. Ποτιμυθέομαι, μετὰ Δοτικ. Θεόκρ. κέ. 66. λέγω - ὁμιλῶ πρός τινα ἢ μετά τινος. Ὀθυσσ. Λ. 142.

Προσμυθεύω, καὶ Προσμυθθύομαι, προσέτι μύθυς πλάττω. Πολυβ. λδ'. 2.

Προσμυθολογέω τινί, φλυαρῶ - ὁμιλῶ μετά τινος. Λυκιαν. ταὐτὸν τῷ, Προσμυθέομαι.

Προσμυθοποιέω, ταὐτὸν τῷ, Προσμυθθύω.

Προσμύρομαι, ἅμα μύρομαι, ἐνταυτῷ ῥέω. Ἀνθολογ.

Προσναυπηγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ ἐκτὸς τᾶ ἄλλων ναυπηγῶ.

Προσναυτιάω, ῶ. προσέτι ἢ ἅμα - ὅπ᾽ τι ναυτιάω. ἀμφ.

Προσνεανιεύομαι, προσέτι νεανιθύομαι, ὡς νέος καὶ ὑπερήφανος προσίθημι ἀδραγαθίας καὶ κατορθώματα κομπώδη. Δίων Κάσ.

Προσνέμω, "ποίμνας". ποιμαίνω - εἰς νομλὸν - βοσκλὸν φέρω. Εὐειπ. Κύκλ. 36. διαμοιράζω, ἀποδίδω, προσγεάφω.

Πρόσνευσις, ἡ. κλίνυσις, νεῦσις - κλίσις πρός τι. νεῦμα, σημεῖον τᾶς κεφαλᾶς εἰς εὐθείαν συγκαταθέσεως, συγκαπνθύσεως, συγκαπάθεσις.

Προσνεύω, κλίνω πρός τι, νεῦμα ποιῶ, κάμνω σημεῖον μὲ τὸν κεφαλὸν διὰ νὰ δείξω ὅτι εἶμαι τᾶς αὐτᾶς γνώμης. συγκαπανθύω, συγκαπατίθημι.

Προσνέω, Μέλ. νεύσω. κολυμβῶ πρός τινα, ἢ συγκολυμβῶ.

Προσ-

Προσνήχω, καὶ, Προσνήχομαι, παύτὸν τῷ, Προσνέω.

Προσνικάω, ῶ. προσέτι νικῶ. Ἰσποκρ. "Προσνι-"κῶντι". εἰς τὸν μετηχειεζόμβρον θερμοτερον ἢ ὕπο-μβρόντα εἰς τὴν χρῆσιν.

Προσνίσσομαι, καὶ Ποιητ. Ποτινίσσομαι, παύτὸν τῷ, Προσέρχομαι, ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω πρός τινα. Ἰλ. Ι. 381.

Προσνοέω, ῶ. Ξενοφ. Συμποσ. β'. 16. καὶ Κυρηπ. ε'. γ'. 7. ὅπου ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ πρέπει καὶ γραφῇ "Προσενοέω" ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ "Προενοέω".

Προστωμάω, ῶ. Οὐδέτ. κινῶμαι πρός τινα, προσέρχομαι, προσρέχω. Σοφοκλ. Φιλ. 734. παραβάλλ. μετὰ τῶ, Ἐπιτωμάω.

Προσογκάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. μεγάλως ὀγκῶμαι, φαντάζω (ἐγχαυείζω) ὡς ὁ ὄνος. Λυκιακ.

Προσογκέω, ῶ. (ὄγκος) παρ' Ἀειζοτ. πρόβλ. λδ'. 11. "Προσογκεῖν φαίνεται". φαίνεται ὅτι λαμβάνει ὄγκον θερμοτερον, ὅτι ἐπαυξάνει ὁ ὄγκος αὐτῶ.

Προσογκὴς, ές, ὁ, ἡ. (ὄγκος) ἐπαυξημβρὸς εἰς τὴν θερμοφέρειαν, ὀγκώδης. ἀμφ.

Προσοδεύω, πρόσοδον-εἰσόδημα φέρω. καρποφορῶ, δπὶ γῆς. Κλήμ. Σξομ. δ'. σελ. 566. "Προσοδεύο-"μαι" ἔχω ἢ λαμβάνω εἰσοδήματα-πρόσοδον. καρπῶμαι (εἰσοδιάζω). Σξάβ. καὶ ἄλλοι. "Ἐκ ποικί-"λων θεωρημάτων προσοδεύσαντες". παρ' Ἰαμβλ. πυθ. ἀ. 17. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, παρασκευάσαντες-ἑτοιμάσαντες ὡσεὶ ἐφόδια τῆς ὁδῶ.

Προσοδιάζομαι, παύτὸν τῷ, Προσοδεύομαι. Εὐσάθ. Ἰλ. Υ. σελ. 1281. 48.

Προσοδιακὸς, κὴ, κόν. Ζώτ. Προσῳδιακός.

Προσοδικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸκων ἢ ὁμοιόδοξος εἰς προσόδους-εἰσοδήματα. Σξάβ. ζ'. σελ. 1188.

Προσόδιος, ὄθεν, Προσόδιον, τὸ. προσυπακουομβρὸν τῶ, μέλος, (πρόσοδος) ὕμνος παιηνευικὸς φαλλόμβρος εἰς τιμὴν θεῦ τινος ἢ εἰς δύχαειστήειον ἑορτήν τινα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δύχαειστήειος ὕμνος. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. δξὰ τῶ, Ὠδή, Θεῦ ὕμνον θερμοχυσά. ὁ δὲ Ἐτυμολ. δξὰ τῶ, Λιτανεία μετὰ ὕμνων, παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τῶν τοιῶν θεῶν. εὖθα ὑπφέρει· Ἰσέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων τὰ μὲν καλεῖται Προσόδια, τὰ δὲ Ὑπορχήματα, τὰ δὲ Σπάσιμα. Καὶ Προσόδια μὲν τὰ λεγόμβρα ἄσματα εἰσφερομβρίων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων.—Ὑπορχήματα δὲ, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχήμβροι καὶ ζέχοντες κύκλω τῶ βωμῶ, καιομβρίων τῶν ἱερείων. Σπάσιμα δὲ, ἃ ἐξῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμβροι μετὰ τὸ κύκλω δραμεῖν τῶ βωμῶ, κ. τ. λ. "Προσόδια μεγάλα σε-"μνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ χάειπος εὐέκα πρό-"βατόν τι θύειν". Ἀειζοφ. Ὀρν. 853. καὶ Σχολ.

Πρόσοδος, ἡ. τὸ ὑπάγειν πρός τινα, ἔντευξις. ἄρα τὸ ὑπάγειν εἰς τὰς θύρας, εἰς τὰς ναὸς αὐτῶν μετὰ προσδέχης καὶ θυσίας. παύτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐντυξις. "Θεῶν "πρόσοδοι ἱερώτατοι". Ἀειζοφ. Νικ. 307. Τὸ αὐτὸ ἄρος ἅτινα γυναῖκα. ἄρα, Σωφρόνια, συγκοίμησις. Τὸ ῥήτορος εἰς τὴν ἐκκλησίαν. ἄρα, Λόγος, ὁμιλία. καθόλου δὲ αὐτὶ τῶ, Ἔλθσις, ἔρχομος, παρουσία, ὁδὸς-πορεία εἰς τινα τόπον ἢ τρόπον, πέραμα, δίοδος πρός τινα. Ξενοφ. Κυρηπ. ε'. β'. 2. καὶ Ἀναβ. ε'. β'. 3. "Πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον". 2) Εἴσοδος, Εἰσφορὰ, κέρδος προσόδιον, πόρος, εἰσόδημα. καθόλου δὲ, Ὠφέλεια, συμφέρον, κέρδος. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 27. "Προσόδου ὕσης ἐκ τῶν ἐνδήμων "καὶ ἐκ τῆς ὑπερορείας". Παραβάλλ. μετὰ τῶ, Προσέρχομαι.

Προσοδύρομαι, προσέτι ὀδύρομαι, προσκλαίομαι κατά τινος.

Προσόζω, παρακείμ. Προσόδωδα. πρὸς ὀσμὴν δίδωμι-ἐκτείνω τι. Ἐνεργ. 2) Ὄζω, ὀσμὴν ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ σώματός μου, βρωμῶ. Ὁ Ἐτυμολ. παράγει τὸ "Προσώδεσαν" ἀπὸ τοῦ, Προσοζέω.

Προσανοίγω, προσέτι ἀνοίγω. Ο'.

Προσοικειόω, ῶ. οἰκεῖον ποιῶ πρός τινα, προσγράφω, ὑποδίδω. Σξάβ. ἑ. σελ. 191. Μέσ. Προσοικειοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τινὰ οἰκεῖον-ἐμὸν-φίλον μου. "Προσῳκείωται ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ ῥήσεις". Πλούταρχ. ἐκάμνε τὸν ἑαυτὸν του συγγενῆ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέφερε τὸ ῥήσις του εἰς τὸν Ἡρακλ. "Τὸ φλέγ-"μα προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χο-"λῆς". Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἔχει θερμοτέραν συγγένειαν μὲ τὴν φύσιν. "Οἱ προσῳκειωμβροι". οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς. Διόδωρ. Σικ. σελ. 103.

Προσοικέω, ῶ. Μέλ. ήσω. πλησίον οἰκῶ-κατοικῶ. μετὰ Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. Ξενοφ. Πορ. ά. 8.

Προσοικίζω, κτίζω οἰκίας καὶ κατοικίζω αὐτὰς μετ' ἐγκατοίκων.

Προσοικοδομέω, ῶ. προσέτι οἰκοδομῶ.

Προσοικονομέομαι, οῦμαι. ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι οἰκονομῶ-διαπράττω, εἰς κατάσασιν φέρω, ἀγωδύνῳ-φροντίζω.

Πρόσοικος, ὁ. οἰκεῖος, γείτων, ὁ πλησίον κατοικῶν, σωμοείτης.

Προσοιμώζω, προσέτι οἰμώζω-ὀδύρομαι. Ἰώσηπ.

Πρόσοισμα, τὸ. παύτὸν τῷ, Προσφερόμβρον. ἐκ τοῦ Προσοίω. κατ' ὀξοχὴν τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα προσφέρει τις ἐν ἑαυτῷ. Ἱπποκρ.

Προσοίχομαι, προσέτι οἴχομαι-ἀναχωρῶ-ὑπάγω πρός τινα, προσέρχομαι. Πίνδαρ. Πυθ. ε'. 4.

Προσοκέλλω, ὀκέλλω πρός τι. "Τὸν ναῦν προσο-"κέλλειν". παύτὸν τῷ, Προσέχειν τὸν ναῦν τῇ ξηρᾷ, Προσορμίζω, ἀράζω, ἔρχομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, πιάνω εἰς τὸν ξηρὰν. "Πόδα προσοκέλλειν". προσκρούω-προσατταίω μετὰ τῶ ποδός.

Προσολοφύρομαι, παύτὸν τῷ, Προσοιμώζω, προσέτι ἢ ὅπου τι ὀλοφύρομαι. Δίων Κάσ. "Ἀλλήλοις "προσολοφύρεσθαι". Πλούταρχ.

Προσομαρτέω, σωοδοῦω-σωζοφοῦω. ἀμφ.

Προσομιλέω, ῶ. μετὰ Δοτικ. ὁμιλῶ πρός τινα ἢ σωΐτινι. σωαναστρέφομαι ἢ ὁμιλῶ, διαλέγομαι μετά τινος. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 30. "Ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμο-"κράτην προσομιλοῦντες". σωοδιατείβοντες, σωαναστρεφόμβροι. ἄπω καὶ ὅπι πραγμάτων αὐτὶ τῶ, Σωοδιαζίβω-σωαναστροφὴν οἰκειότητα ἔχω μετά τινος πράγματος. Καταγίνομαι-ἐναχολοῦμαι ἀεί τι. Ἡλιόδωρ. ἡ. σελ. 379. "Κακὸν εἰς γήραιον σῶμα προσομιλή-"σαν". 2) Ἑνοῦμαι.

Προσομιλητικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸκων ἢ ὁμοιόδοξος εἰς προσομιλίαν.

Προσομιλία, ἡ. σωαναστροφὴ, σωοδιαζίβη, σωομιλία. 2) Ἕνωσις. "Θερμὴ προσομιλία". Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Προσομύνυω, καὶ, Προσόμνυμι, προσέτι ἢ ὅπι τοῖς ἄλλοις ὀμνύω. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 4. "Καὶ "ὤμοσαν—οἱ δὲ βάρβαροι καὶ προσώμοσαν".

Προσομοιάζω, ὅμοιος εἰμί. ἐκ τοῦ

Πρόσομοιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Προσομοίως. παρόμοιος, ὅμοιος, κυρίως Παρὰ ὀλίγον ὅμοιος. ὅπου ἡ Πρός, κεῖται ὡς ἐλαττωτική.

Προσομολογέω, ῶ. σωομολογῶ, ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, ὑπόχομαι, ἐγγυῶμαι (μνηστεύω, ἀρραβωνίζω)

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

συγκαπανδύω, συγκαπατίθημι. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 18. "Πάντες προσωμολόγουν". ὑποδέχοντο. ὅθεν

Προσομολογία, συνομολογία, συμφωνία, ὑποδοχεσις.

Προσομόργνυμι, καὶ, Προσομόργνυμαι, ἀφ' ἧς ὑποπτοχγίσεως μεταδίδωμι. ταὐτὸν τῷ, Ἐνομόργνυμι. Πλούταρχ.

Προσομορέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμορέω, καὶ, Προσορέω. ἀμφ.

Προσόμουρος, Ἰωνικ. αὐτὶ τῆ, Πρόσομορος, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Ὅμορος. Ἡρόδοτ. δ'. 173.

Προσονειδίζω, προσέτι ὀνειδίζω, ὑβρίζω.

Προσονομάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀνομάζω. ἀμφ.

Προσονομασία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ὀνομασία. ἀμφ. Ζητ. Παρονομασία.

Προσοπτάζω, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Ποσοπτάζω. προσβλέπω. Ἀνακρεκτ. ά. σελ. 195.

Προσοπτίλλω. Ζητ. Ποσοπτίλλω.

Προσόπτομαι, προσβλέπω.

Προσοράω, ὁρῶ - βλέπω πρός τι ἢ κατὰ πρόσωπον. Ξενοφ.

Προσοργίζομαι, ὑπέ τινα ἢ κατά τινος ὀργίζομαι. Πλούταρχ.

Προσορέγομαι, παρ' Ἡροδότ. ζ'. 6. "Ἔτι πλέον "προσωρέγοντο οἱ". ἐπλησίασαν θειοτέρου εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐκέρδισαν" ταὐτὸν τῷ, Προσφέρεσθαι, καὶ, Προσκεῖσθαι τινί. Ζητ. Ὀρέγω.

Προσορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (πρόσορος) μετὰ Δοτικ. πλησίον τῶν ὁρῶν εἰμί, σωροῦμαι. Πολύβ.

Προσορίζω, Μέλ. ίσω. ὁρὲς τίθημι, προσδιορίζω, προθεσμίαν τίθημι, βάλλω σωρὸν εἰς τι. Πλούταρχ. Λυκιλ. 19.

Προσορμάω, Μέλ. ήσω. Ἐνεργ. κινῶ μὲ μεγαλητέραν ὁρμὴν, ἢ εἰς μεγαλητέραν ὁρμὴν φέρω. Οὐδετ. μεθ' ὁρμῆς ἔχω, πλησιάζων προσβάλλω, συμπλέκομαι.

Προσορμέω, (ὁρμὴ) ἐν ὅρμῳ εἰμί. ἵσαμαι ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα, ὅ ἐστιν, ἔχω τὸ πλοῖον, ἢ εἶμαι μετὰ τῶν πλοίων εἰς τὸν λιμένα προσεδρεύων.

Προσορμίζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ καταβιβάζω αὐτὸ ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν, ἀράζω τὸ πλοῖον, Προσέχω τὴν γῆν. Μέσ. Προσορμίζομαι, σημ. τῷ πλοίῳ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω.

Προσόρμησις, ἡ. τὸ προσορμᾶν - ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα μετὰ τῶν πλοίων, ἄραγμα.

Πρόσορμος, ὁ, τόπος, ὅπου δύναται νὰ ὁρμισθῇ ἤτοι νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον, λιμὴν, ὅρμος. Σβάβ. ιδ'. σελ. 982.

Πρόσορος, ὁ, ἡ. ὁ πλησίον τῶν ὁρῶν ὤν, γείτων, σωρεύτης. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. ά. 12. "Τὰ πρόσορα" - πλησίον εἰς τὰ ὄρη - εἰς τὰ σωρὰ ὄντα.

Προσορχέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. προσέτι ἢ παρά τινι ὀρχοῦμαι - χορεύω, πηδῶ, ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ τινός. "Τοῖς λόγοις προσορχοῦμαι". ὑποδύνομαι τοῖς χαρακτῆρας εἰς τοὺς λόγους - εἰς τὴν ὁμιλίαν τινός. Πλούταρχ.

Προσοσφραίνω, ὀρέγω - δίδω νὰ μυρισθῇ τις. ταὐτὸν τῷ, Προσόζω. Γεωπον.

Προσουδίζω, Μέλ. ίσω. (οὖδας) πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτω. ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ καταχίζω. Πλούταρχ.

Προσουρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (οὖρος) οὐρῶ πρός τι. "Ἄξας προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ". Ξενοφ. Βαξ. 95. ὅταν αὐτὸ καταρήσωσι μίαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὴν Τραγῳδίαν. δηλαδὴ, ὅταν τὸν οὖρωσιν ἀρχαῖαν καὶ μισὸν ὠφέλησαν, τότε θέλουσι καταπατήσει καὶ κατα-

φρονήσει αὐτόν. ᾗ σημειωτέον ἐνταῦθα τὴν συγχύσεως τῆς φράσεως τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς πολλὰ ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε δύο τὰ, Εὐθυδρομήσαντα, δοκιμήσαντα, ἐν Τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. ἐκαμε τὴν τύχην τὰ μίαν Τραγῳδίαν.

Προσουρίζω, Εὐστ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1151. ἡμαρτ. ἀιόλ. αὐτὶ τοῦ, Προσωδίζω.

Προσούριος, ταὐτὸν τῷ, Ἐπιπάδειος. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Σουίδ.

Πρόσουρος, Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Πρόσορος. μετὰ Δοτικ. Ἡρόδοτ. "Ἵν' αὐτὸς ἑωυτῷ πρόσουρος". Σοφοκλ. Φιλ. 690. αὐτὶ "Ὅπου αὐτὸς μόνος αὐτῷ ἑωυτῷ πρόσορος". ὅπου αὐτὸς μόνος ἑωυτῷ ὁ γείτων αὐτός.

Προσουσία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συνουσία. Ἀθήν. ζ'. σελ. 301.

Προσοφείλω, προσέτι ὀφείλω, χρεώστης εἰμὶ ἀκόμη πρός τοὺς ἄλλους. ἔχω ἀκόμη ἄλλα χρέη. Ξενοφ. 2) Πρέπει ἀκόμη νὰ κάμω τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο. προσέτι πρέπει, χρέος μέ ἐστι νὰ πράξω ἢ νὰ ποιήσω προσέτι. 3) Μεταφορικ. "Προσοφείλω γέλωτα". ἄξιος εἰμὶ νὰ μὲ θελογελάσωσιν ἀκόμη θειοτέρου. 4) "Ὥστε τὸς ἐν ταῖς Τραγῳδίαις τυράννους πολύτι "προσοφείλειν". Πολύβ. λθ'. 10. ὥστε οἱ τύραννοι τῆς Τραγῳδίας πολὺ μακρὰν ἴσανται - ἀπέχυσιν, ὥστε νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτήν. 5) Παραβάλλω, συγκρίνω. ὁ αὐτ. ιέ. 20.

Προσοφλισκάνω, καὶ, Προσόφλω, (πρὸς, ὄφλω) χρεώστης εἰμὶ, προσέτι χρεωστῶ, ἢ πρέπει ἀκόμη νὰ. 2) Καὶ καθὼς λέγεται "Ὀφλεῖν γέλωτα". ὅτω καὶ "Προσοφλισκάνειν γέλωτα". ἄξιος ἐστὶ τὸν νὰ τὸν θελογελάσωσιν ἀκόμη θειοτέρου. ᾗ ἐντεῦθεν "Ἀχαιείας τὴ χαλεπότητι καὶ ἀπιστίας προσο"φλισκάνει δόξαν". Πλούταρχ. Πύρ. 23. ἐνόμιζον αὐτὸν προσέτι καὶ ὡς ἄπιστον καὶ ἀχάριστον.

Προσοχή, ἡ. ἡ αὐτοενεργοῦσα ψυχικὴ δύναμις, ἀφ' ἧς ἐποίας ἐπιτείνομεν καὶ προσηλοῦμεν τὸν νοῦν μας εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον, χωρὶς παντάπασιν ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὰ ὑπόλοιπα, τὰ ὁποῖα θεικυκλοῦσιν αὐτό. Καταπόνησις, νῆψις, ὑπόσχασις, ἀκριβὴς ἐπιμέλεια.

Προσοχθέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἢ ὀρθότερον, Προσοχθίζω. μετὰ Δοτικ. δυσαρεσκοῦμαι, δυσάρεστος εἰμὶ ἢ γίνομαι, δεινοπαθῶ, ὀργίζομαι, προσκρούω, προσκόπτω, μισῶ, θεικακέω, προσεγγίζω, βδελύσσομαι, συγχνόμαι, ὑπερέφομαι, (ἀπὸ τοῦ τὰ ὑπερχόμενα ταῖς ὄχθαις προσκρούεσθαι. Φώτ.). παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Προσόχθισμα, τό. ἢ, Προσοχθισμός, ὁ. προσβολὴ, προσκρουσις, ὀργὴ, θυμὸς, δεινοπάθεια, πάθος γνώμης, δυσαρέσκεια, βδέλυγμα. Ο'.

Προσοχλέω, ῶ. ἀδιαλείπτως ἐνοχλῶ - παίτοτε πειράζω - βαρυῶ τινά. Ἀθήν. δ'. σελ. 180.

Πρόσοχος, ὁ, ἡ. (προσέχω) προσεκτικός. Γλωσσ. Φιλοξ.

Προσοχυρόω, ῶ. προσέτι ὀχυρόω - ἀσφαλίζω ἀκόμη μετ' ὀχυρώματος.

Προσοψάομαι, ῶμαι. ταὐτὸν τῷ, Ἐποψάομαι. ἀμφ. ὅθεν

Προσόψημα, τό. προσφάγιον, ὀψώνιον. Διοσκορ. ά. 147.

Προσόψιος, ὁ, ἡ. παρὰ Σουίδ. ἐκ Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 1600. ὅπου ἰαμβ. Ἐπόψιος, κεῖται.

Πρόσοψις, ἡ. (προσόπτομαι) πρόσωπον, θεωρία, βλέμμα, ὄψις. Σοφοκλ. καὶ Θουκυδ.

Προσοψωνέω, ῶ. προσέτι ὀψωνέω - ψωνίζω, φαγητὰ - ὀψώνια ἀγοράζω. παρ' Ἀθήν. δ'. σελ. 331. εἰς τὰ ὀψώνια ἤτοι ἐρεθίσματα φαγητὰ προσίθημι. "Δεῖ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ἢ ἡμᾶς μικρὰ προσοψωνῆσαι", νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ ὀψώνια.

Προσπάθεια, ἡ. πάθος πρός τι ἢ δι' ἄτι, ἔφεσις, κλίσις, ἔρως, ἀγάπη. "Προπάθεια πρὸς κέρδος, "ἡδύ τι ἀκρασίας". Δικαίαρχος σελ. 13. παρὰ τοῖς Ἀκαδημαικοῖς καλεῖται εἴδός τι Πιθανότητος καὶ συγκαταθέσεως. "Πιθανὸν μετὰ προσκλίσεως καὶ προσπα-"θείας". ὅταν τις δίδωσι τὴν συγκατάθεσιν τῷ πιθα-νῷ, ὅ ἐστιν, ὅταν συνομολογῇ ὅτι εἶναι πιθανόν.

Προσπαθέω, ῶ. πάθος ἔχω πρός τι ἢ δι' ἄτι. μετὰ πάθους καὶ ἀγάπης ἢ μετὰ πάθους ψυχῆς ζητῶ τι. Ἀντωνῖν. ε. 1. καὶ Ἀρρίαν. εἰς Ἐπικτ. γ'. 24. "Πρὸς "χώραν προσπαθεῖν". 2) Μετὰ σπουδῆς καὶ ὀρθυ-μίας πάσχω-ἀγωνίζομαι-ζητῶ ν' ἀποκτήσω τι.

Προσπαθὴς, ὁ, ἡ. (προσπάσχω) ἔχω πάθος-ἀγάπῃ-κλίσιν πρός τι. μετὰ Δοτικ. Ἐπίρ. Προσπαθῶς, μετὰ πάθους.

Προσπαίζω, Μέλ. παίξω. Ἀόρ. ἔπαιξα. Ἀττικ. Παίσω, ἔπαισα. (πρὸς, παίζω) μετά τινος παίζω. "Θεὺς προσπαίζειν". ψάλλειν ὕμνους εἰς τιμὴν τῶν θεῶν. Πλάτ. Φαῖδ. 108.

Πρόσπαιος, καὶ, Ἐπίρ. Προσπαίως. παῖς ὁ, τι προσέτι-ἔτι-συμβαίνει, νέος, πρόσφατος. "Ἐκ προσ-"παίδων", νεωστὶ, προσφάτως, παραυτὰς, ἐξαίφνης. Ἀειγεν. Νικομ. 3'. 5. "Ἡ μὲν γὰρ φίλησις μετὰ "σωφροσύνης, ἡ δὲ εὔνοια καὶ ἐκ προσπαίδων". καὶ κατω-τέρω ὁ αὐτ. "Προσπαίως εὔνοι γίνονται, καὶ ὕπνος-"λαίως ἐγείρουσιν". Νίκανδρ. Θηρ. "--μητέρα λαι-"δρὴν ἀχεδύσεις προσπαίσιον". πρόσφατον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 355. "Εἰ προσπαισα μὴ τύχοι κακά". ὁ Σχόλ. Πρόσφατα, νεωστὶ, προσπαίσαντα καὶ προσκρύ-σαντα αὐτοῖς. ἴδε καὶ ἐν στίχ. 195.

Προσπαλαίω "Τινί", παλαίω μετά τινος ἢ κατὰ τινος. "Προσπαλαίω σφαίρᾳ". γυμνάζομαι μὲ τὴν σφαῖραν ἢ εἰς τὸ σφαιρεῖν. Πλούταρχ. "Οὐρανῷ "προσπαλαίειν". Πίνδαρ. Πυθ. δ'. 514. πρὸς ὕβρι-ν ἐρείδεσθαι ἐν τῷ παλαίειν.

Προσπαραβάλλομαι, προσέτι παραβάλλω-ρίπτω ἢ παρατίθημι. Θουκυδ.

Προσπαραγράφω, προσέτι παραγράφω, ὡς τοῖς ἄλλοις γράφω ἔτι. Πλάτ. Φαῖδρ. 345.

Προσπαραιρέομαι, προσέτι αἴρω-ἁρπάζω. Δίων Κάσσ. ἀμφ.

Προσπαρακαλέω, ῶ. προσέτι παρακαλῶ-κρά-ζω-ἐνθαρρύνω, παρακινῶ. ἀμφ.

Προσπαράκειμαι, πλησίον παράκειμαι. Γλώσσ.

Προσπαρακελεύομαι, προσέτι παρακελεύομαι-κατεπείγω-προτρέχω-ἐνστάλλομαι.

Προσπαραλαμβάνω, προσέτι-ἐκτὸς τῶν ἄλλων παραλαμβάνω. ὅθεν

Προσπαράληψις, ἡ. προσέτι παράληψις.

Προσπαραπήγνυμι, προσέτι παραπήγνυμι, φυ-τεύω πλησίον. Γεωπον.

Προσπαρασκευάζω, προσέτι σκευάζω-ἑτοιμά-ζω. Μέσ. Προσπαρασκευάζομαι, ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν μου.

Προσπαρατίθημι, προσέτι πλησίον ἢ ἔμπροσ-θεν τίθημι.

Προσπαρατρώγω, προσέτι παρεσθίω, παρερχό-μενος δηλαδὴ ἔσθω ἢ χλευάζω-ὠνειδίζω. Διογέν. Λαέρτ. β'. ι'. 2.

Προσπαρδεῖν, Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ, Προαπέρδω.

Προσπαρέχω, προσέτι παρέχω. ἀμφ.

Προσπαρίσαμαι, προσέτι παρίσαμαι. "Τὴν τύλ-"μαν προσπαρεῖσθαι". Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιθ'. κ. 10.

Προσπικρῶν-βεβαιῶν ἢ Προσερεθίζειν, ὡς καί τίνες Χειροχάφῳ κεῖται. "Τοῖς παροῦσι προσπαρέχειν". αὐ-τὸ τῷ, Προσέβαλε, Προσεπέπεσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Δίων Κάσσ. ὅστις ἔτι χεῖται τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατ. αὐτὸ τῷ, Προσέτι βιάζεσθαι καὶ ὑπὸ τῶν ὄχλων ἀγεσίαν φέ-ρειν, ὅ ἐστι, μετὰ βίας ὑποτάττειν.

Προσπαροικέω, πλησίον κατοικῶ. Συΐδ. ἐν λέ-ξει Βραχμᾶνες.

Προσπαροξύνω, Μέλ. υνῶ. προσέτι παροξύνω-ἐρε-θίζω-κινῶ τινα εἰς θυμὸν ἢ εἰς ὀργήν.

Προσπασσαλεύω, καὶ, Προσπατταλεύω, δηλ. πασσάλων στερεῶ-καρφόνω τι. Παραβάλλεται μετὰ τοῦ, Προσηλόω. ταὐτόν ἐστιν ἔτι καὶ τὸ, Προπασσαλόω. Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 486. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τῷ, Ἐξαρ-τῶ-κρεμῶ τι εἰς τὸν πάσσαλον ἢ εἰς τὸν ἧλον. Θεοφρ. Χαρακτηρ. κά. 2. "Τὸ προμετωπίδιον (τῆς βοὸς) ἀ-"παντικρὺ τῆς εἰσόδου προσπατταλεῦσαι", κρεμάσαι εἰς τὸν πάσσαλον.

Προσπάσσω, καὶ, Προσπάττω, προσέτι πάσσω-παροξύνω.

Προσπατταλεύω. Ζήτ. Προσπασσαλεύω.

Προσπάσχω, μετὰ Δοτικ. πάθος-κλίσιν-ἀγάπην-ἔρωτα ἔχω πρός τινα. Ἀρεῖος. β'. Προσπαθῶν. Πλού-ταρχ. "Ἑτέρῳ τινὶ προσπεπονθὸς μᾶλλον ἢ".

Προσπάω, ῶ. παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Ἀπε-κεφάλισεν, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὸ τῷ, Προσπάω. σελ. 120. 13.

Πρόσπειγος, ὁ, ἡ. (πεῖνα) ὀλίγον τι πεινασμέ-νος. Ν. Διαθ.

Προσπειράζω, πρὸς τοῖς ἄλλοις πειράζω.

Προσπελάζω, καὶ, Προσπελάω, ῶ. Ἐνεργ. πλησίον-ἐγγὺς φέρω, προσεγγίζω. "Προσπελάζειν "ἵνα ἄκρᾳ". φέρω τὸ πλοῖον ἐγγὺς τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἁρά-ζω αὐτὸ ἐκεῖ. Ὀδυσσ. Ι. 285. Οὐδετ. πλησιάζω ἐ-μαυτόν. πλησίον-ἐγγὺς ἔρχομαι, πλησίον εἰμί. ὅθεν

Προσπέλασις, πλησίασις, πλησιασμός, καὶ τὸ πλησίον φέρειν. Γλωσσ.

Προσπελάστης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πελάστης. Θεό-πομπος παρ' Ἀθηναίῳ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Εἴλως, δοῦ-λος. Ἀθηναίῳ. ς'. σελ. 272. "Ἦσαν δὲ οἱ Προπελά-"ται περὶ δοῦλοι τῶν Ἀρκάδων".

Προσπέμπω, Μέλ. ψω. πρός τινα πέμπω, σέλ-λω προσέτι μετὰ ταῦτα. Ἀειγεν.

Προσπεποιημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Προσποιέο-μαι. μετὰ προσποιήσεως, μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον.

Προσπέρδω, (πέρδω) μετὰ Δοτικ. πορδὴν ἀφίη-μι, κλαίω τινὰ κατὰ πρόσωπον. Ἀειγεν. Μεταφορ. καταφρονῶ τινα, καταφρονητικῶς φέρομαι πρός τινα. Ἀ-θηναίῳ. δ'. σελ. 378. ὡς τὸ, Προπτύω.

Προσπεριβάλλω, καὶ, Προσπεριβάλλομαι. ἡ σημασία τῆς, Πρὸς, ἐνταῦθα ἐκφράζει προσθήκην τινὰ εἰς ὅλας τὰς σημασίας τοῦ, Περιβάλλω. ἄρα, Προσέτι-ἔτι περισσότερον Περιβάλλω-περιλαμβάνω-πε-ριεγκυκλόω, κ. τ. λ. Ἰσοκράτ. Εὐάγ.

Προσπεριγίγνομαι, προσέτι περιγίνομαι-προσο-φθάνομαι-ἔρχομαι ὡς κέρδος ἢ περιττεύω-μένω ὡς κέρ-δος. Δημοσθ. Πλούταρχ. Ἀγησίλ. 32.

Προσπεριεργάζομαι, προσέτι περισσότερον ἢ μα-κρύτερον ἐργάζομαι καὶ μετὰ περιεργίας ἐργάζομαι. Δίων Κάσσ.

Προσπεριλαμβάνω, σπανίως ἅμα-ὁμοῦ-ἐνταυτῷ περιλαμβάνω-περιβάλλω.

Προσπεριοδεύω, προσέτι περιοδεύω-περιηγοῦμαι-πα-ρεμβάλλω ἢ περιγράφω. Σχόλ.

Προσπεριορίζομαι, ἅμα-ὁμοῦ-ἐνταυτῷ περιορί-ζω-περικλείω-ἐμπεριλαμβάνω. Λογγίν. περὶ Ὕψ. κγ'.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κή. 3. "Μεγάλῳ τινὰ σύνοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπε-
"ειωείσατο".

Προσπεριποιέω, ῶ. προσέτι περιποιέω-φείδομαι-οἰκονομῶ, κάμνω νὰ μὴν ἀκέμπ. Δημοσθ. σελ. 832.

Προσπεριπορίζω, ὑπὸ τῶ ὑποδεδεγμένῳ ἐκβάλλω ἔτι ὡς πρόσθεσμα. ἀμφ.

Προσπερονάω, ῶ. προσέτι περονάω-δηλ. τῆς περόνης χερεῶ ἢ ὄξυρτῶ ἔτι. καθόλου δὲ, αὐτὶ τῦ, Προσάπτω, συνάπτω, δηλ τι χερεῶ. Πλάτ.

Προσπετάννυμι, ταὐτὸν τῷ, Παραπετάννυμι. Ἀθήν. σελ. 395. ἀμφ.

Προσπετὴς, ῆ, ὁ, ἡ. "Ἁρμονίας προσπετεῖς". Διονύσ. Ἁλικ. ς'. σελ. 1076. ἁρμονίαι τόσον προσπερμοσμέναι, ὥστε μόλις δυνατὰι τις νὰ τὰς παραπρήσῃ. ἴσως ἐκ τῦ, Πέτω, πίτω, πίπτω, ἢ τῆς Πρὸς, αὐτὶ τῆς Σιὼ, οἷον, προσπερμοσμένος, σύμπηκτος.

Προσπέτομαι, καὶ, Προσπέταμαι, πέτω πρός τινα.

Προσπεύθομαι, αὐτὶ τῦ, Προσφθέγγομαι, ἐρωτῶ, ὀξεπάζω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 122. ἐν Χειροξέφους.

Προσπεφυκότως, ταὐτὸν τῷ, Προσφυῶς. χερεῶς προσκεκολλημένως-ὀξηρτημένως. ἐκ τῦ, Προσπέφυκα, μετοχικῶ Παρακεμμένω τῦ, Προσφύω.

Πρόσπηγμα, τό. τὸ δηλ τι πρός τι προσπεπηγμένον-προσκεκολλημένον. παρ' Ἡσυχίῳ εἰσὶ Προσπήγματα, μέρος τι τῆς νεώς. ἐκ τῦ

Προσπηγνύω, ἢ Προσπήγνυμι, Μέλ. ξω. προσέτι πηγνύω ἢ χερεῶ-προσηλόω τι πρός τι.

Προσπηδάω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι πηδῶ παρά τινι ἢ μετά τινα πηδῶ.

Προσπήσσω, Ἀρτεμιδωρ. β'. σελ. 76. ταὐτὸν τῷ, Προσπηγνύω.

Προσπηχύτομαι, ἐν ταῖς ἢ δηλ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, ἀγκαλιάζω. Καλλίμαχ. Ὕμν. εἰς Δία 46. "Ζεῦ, σὲ δὲ Κορυβάντων ἕτεραι προσεπηχύναν-
"το". ὁ Ῥιανὸς ἐν Ἀναλεκτ. ά. σελ. 481. αὐτὶ τύτε, Προσεπηχώσαντο, εἶπε· "Καὶ σὲ περὶ ροδέησιν
"ἐπηχώσαντο χέρεσι".

Προσπιέζω, προσέτι πιέζω-σφίγγω-θλίβω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 299.

Προσπίλναμαι, (πιλάω) ταὐτὸν τῷ πελῶ, Προσπελάζω, πλησιάζω, ἢ πλησίον ἔρχομαι. Ὁδ. Ν. 95. "--νήσῳ προσεπίλνατο ποιπνύρος νηῦς".

Προσπιπίσκω, προσέτι πιπίσκω-ποτίζω ἢ πίνω. Ἱπποκράτ.

Προσπιπράσκω, προσέτι ἢ ὁμῦ-ἐνταυτῷ πιπράσκω-πωλῶ.

Προσπίπτω, ἀπροσδοκήτως πίπτω-φθάνω-ἔρχομαι-παραγίνομαι. ἢ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ, Σιωξέχω, συμπίπτω, συνέρχομαι, Συμβαίνω. "Προσπίπτουσι τι-
"νί"-ὅθεν "Προσπίπτοντα, τά". παρ' Ἡροδότ. τὰ συμβαίνοντα. Πίπτω ἐπάνω εἴς τινα, κατὰ τύχην ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Ἐπιπίπτω, σφοδρῶς προσβάλλω, Ἐπιξέχω, βαρέως ὀπτίθεμαι, ἐχθρικῶς ἐρμῶ κατά τινος. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ς'. 28. ἢ β'. δ'. 6. "Προσπεσὼν ἱκέτης τῆς πολιτῆς ἀπέ-
"θανε". 2) Προσλιταρῶ, ἱκετεύω, γονάζομαι, καταβάλλω ἐμαυτὸν, ὡς ἱκέτης πίπτω ἐμπροσθέν τινος ἢ παρὰ τοὺς πόδας καὶ παρακαλῶ αὐτόν. Ξενοφ. Κυρπ. δ'. ς'. 2. "Ἥκω πρὸς σὲ, ἢ ἱκέτης προσπί-
πτουσα. λέγεται ἢ δηλ τῆς τῦ Λαγῶ μιᾷ ὁρμῇ κι-
"τεν. Ξενοφ." Κυνηγ. ἑ. 28. "Φήμη μοι προσπί-
"πτει". καθὼς ἢ "Παραγίνεταί μοι φήμη". ἀγγέλεται μοι, ἀέλπτως ἀκύρα, ἥκουσά μοι. ὅθεν "Προσ-
"πεπτωκέναι αὐτοῖς τῆς ἁλώσεως". Πολύβ. ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς των ἡ φήμη τῆς ἁλώσεως· ὅταν ἀφνιδίως ἤκουσαν τὴν ἅλωσιν. ὡς τὸ τῆς συμφθείας "Πίπτει εἰς τὰ ὦτά μου ἢ εἰς τὰς ἀκοάς μου".

Προσπιτνέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προσπίπτω, ἢ τῷ, Προσκυνεῖν. Αἰσχυλ. Πέρσ. 152.

Προσπλάζω, Μέλ. άσω. αὐτὶ τῦ, Προσπελάζω. πλησιάζω, φέρω ἢ φέρομαι πρός τι, προσέρχομαι, προσεγγίζω. Ὁμήρ. Λ. 582. Ἰλ. Μ. 285. "Κῦμα προσπλάζον".

Προσπλάθω, ταὐτὸν τῷ, Προσπλάζω.

Προσπλάσσω, ἢ, Προσπλάττω, πρός τι ἢ προσέτι ἢ δηλ τι πλάττω-προσκολλῶ, προσποιῶ, προσχηματίζω, προσδηλῶ, ποιῶ δηλ τῷ πεπλασμένῳ, ἀποπληρῶ-γεμίζω-ἐμφράττω μετὰ προσάψεως ἢ προσθέσεως τῆς αὐτῆς ὕλης. Διοσκορ. ά. 129. ὅθεν

Προσπλαστικὸς, κὴ, κόν. ὁ δυνάμενος προσπλάσαι-προσκολλῆσαι-πληρῶσαι-γεμίσαι ἢ ἐμφράξαι (δηλ προσάψεως ἢ κολλήσεως). ἢ

Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ. προσπεπλασμένος, προσκεκολλημένος, ὀξηρτημένος.

Πρόσπλασος, ὁ, ἡ. (προσπλάζω, προσπελάζω) δύπροσιτος, δύπροσήγορος, προσβατός. "Οὐδὲ πρό-
"σπλασει ξυνὸς". Αἰσχύλ. Προμ. 722.

Προσπλέκω, Μέλ. ξω. προσέτι ἢ πρός τι πλέκω-συμπάπτω-συνδέω-μιγνύω. ἀμφ.

Προσπλέω, πλέω πρός τι μέρος. Ξενοφ.

Προσπληρόω, ῶ. Μέλ. ώσω. λίαν πληρόω-γεμίζω, ὑπερπληρόω. Θουκυδ. ζ'. 34. "Καὶ προσπλη-
"ρώσαντες ἔτι ναῦς". ἐποίμασαν ἢ ἄλλα ἔτι βαρυσότερα πλοῖα. Ζήτ. Πλήρωμα, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ἑ. γ'. 24. "Καὶ ἱππέας προσεπλήρωσαν εἰς
"δισχιλίους". προσέθηκαν ἔτι, ἢ ἀνεπλήρωσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱππέων ἕως εἰς δισχιλίους. ὅπου ὁ Ζεύγνις, "Ἐξεπλήρωσαν" ἔπαξε. τὸ δὲ Ἀναβ. ἑ. δ'. 66. "Ἑα Κερκύρας ἄλλας (ναῦς) προσεπληρώσατο". αὐτὶ τῦ, Προσέτι κατεσκεύασε καὶ ἀνεπλήρωσε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

Προσπλήσω, Μέλ. ξω. προσέτι ἢ πρός τι-δηλ τι πλήσω. ἀμφ.

Πρόσπλους, ὁ. τὸ πλεῖν πρός τι. πλοῦς πρός τι.

Προσπλωτὸς, τὴ, τόν. ἐκεῖνα δυνατὰι τις πλεῦσαι, θάλασσα ἢ ποταμὸς ὅπου δυνατὰι νὰ πλεύσῃ πλοῖον. Ἡρόδοτ.

Προσπλώω, πλέω, ἢ κυλυμβῶ πρός τι.

Πρόσπνευσις, ὁ. ἡ ἀναπνοὴ, φύσημα, πνοὴ. ἢ ἐρχομένη ὀξάτμισις ἢ ὁσμή. Διόδωρ. Σικ.

Προσπνέω, ῶ. πνέω-φυσῶ πρός τι. 2) Γράφω-σημειῶ-ἐκφράζω-προφέρω λέξιν τινὰ μετὰ τῆς δασείας πνεύματος. Ἀθήν. γ'. σελ. 398. "Ὁ πάππος πρὸς
"τὴν Ἀττικῶν προσπνεῖται". δασείας προφέρεται.

Προσποιέω, ῶ. προσέτι ποιῶ, προσίθημι, ἢ δηλ τι θέμι, πράξω τινί τι, οἰκεῖον-ἴδιον ποιῶ. πάλιν ὑποδίδωμι, ἢ λαβὼν-κατάσχω-κερδίσας ποιῶ. Θουκυδ. ά. 55. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 28. "Φίλιππον Λέσ-
"βον προσποιήσαντες τῇ πόλει". 2) Προσποιέομαι, ἐμαυτὸν προξενῶ τι εἰς τὸν ἐμαυτόν μου, κερδίζω. ὅθεν Ἰδιοποιέομαι, προσλαμβάνω, κτῶμαι, αἰσφέρω ἢ ὑποδίδωμι-ὑπονέμω τί εἰς ἐμαυτὸν, οἰκειοποιέομαι, κάμνω τι ἰδιόν μου. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 28. "Χαλ-
"κιδονίους προσποιησάμενος". καὶ ἐνταῦθεν 3) Διϊσχυρίζομαι, βεβαιῶ, (πρετεντέρω) προσομολογῶ, ἐπαγγέλλομαι. Ὑποκείνομαι, προχηματίζομαι, καμόνομαι, φαντάζω σχῆμα λαμβάνω, τὸν ἐμαυτὸν ξόπον ἀλλέως πλάττω, ἵνα μὴ καταλάβῃ ἄλλος τὸν σκοπὸν

μου

μαι, προφασίζομαι. "Ἕκαστος τις προαποιεῖται ἐξ ἐμῆς "βιβλίης μετεχηκυίαι ἐς πλείστας ἀπεκπονέαι". καθεύδειν διϊχνεύζεται, ὅτι ἔδωκε τῷ συμβολῷ, ἐξ ὅτι ἐφόνευσε τὸν πρεσβύτερος. Ξενοφ. Κυρπ. η. β. 27. Ὁ "δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν". ἐξ ὅπως ἐκέρδισε τῷ δίκῃ διϊχνεύζετο, ὅτι τῷ ἐκέρδισε, διότι εἶχε δίκαιον. ὁ αὐτ. "Καὶ τὸ πεζὸν προαποιεῖ- "μβρον ἐπιβαλλόμενον, καπὶ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι". ἐκαμόγοντο ὡσαὶ νὰ ἤθελον νὰ προσβάλλωσιν εἰς τῷ ξηρᾷ, ἐν ᾧ ὁ σκοπὸς των ἦτον νὰ κάμωσι τοῦτο εἰς τῷ θάλασσαν. Ξενοφ. "Ἐὰν δὲ μὴ προαποιεῖται ὑ- "μᾶς ἀκύειν". αὐτὶ τοῦ, "Ἐὰν προαποιεῖται μὴ ὑ- "μᾶς ἀκύειν". Αἰχίν. 4) Κτῶμαι, ὑποκτῶ, ἐ- διοποιοῦμαι. "Τίνας θεὺς προαποιούμενοι ταῦτα καλλι- "σα πράττοιμεν"; τίνων θεῶν δῶτοιαν καὶ βοήθειαν χρέπει ἐν ὑποκτήσωμεν, ἵνα νὰ κάμωμεν τοῦτο καλλώπισμα. ὅθεν

Προσποίημα, τό. ὅπερ ἀναφέρω-ὑποδείκνυμι ἢ προσοικειόω εἰς ἐμαυτὸν, παρὰ Διοδώρ. Σικ. ά. 57. ὑπόκρισις, πρόφασις, πρόσχημα, ψεύδης μεταχημάτισις, προσωπεῖον. Διονύσ. Ἀλ. ί. 13.

Προσποίησις, ἡ. ἰδιοποίησις, οἰκειοποίησις, κτῆσις, ἐπαγγελία, πρόσχημα, ὑποκρισις. ἀπειρόκαλος μίμησις, ζόφος παράξεως καὶ ἐπισυμβεβηκὸς τῷ λέγειν ἢ πράττειν, ὅ ἐστιν, ἄλλα λέγειν, καὶ ἄλλα ἐνοεῖν. Θεόφρ. Χαρακτ. ά. ι. "Ἡ εἰρωνεία, "προαποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων".

Προσποιητικὸς, κὴ, κόν. ὁ τοῦ προσποιεῖται, "Ἀληθείας προσποιητικός". ὁ προσποιούμενος ὑποκειμένου ἀνδρείαν, ὁ καυχώμενος ὡς ἀνδρεῖος. Ἀριστοτ. Πολιτ. γ'. ἐκ τῷ, Προσποιέομαι. ὅθεν καὶ

Προσποίητος, ὁ, ἡ. καὶ, "Προσποιητὸς", τὸ, τοῦ. καὶ Ἐπίρ. Προσποιητῶς. ὃν ἐδέχθη-ὠκειοποιήθη τις. πεποιημένος-καμωμένος κατὰ μίμησιν, μεταχηματισμένος, πεπλασμένος, τὸ μεθ' ὑποκείσεως γινόμενον ἢ πεπλασμένως. Διονύσ. Ἀρχ. ς'. 70.

Προσπολεμέω, ῶ. μετὰ Δοτικ. πολεμῶ μετά τινος, μάχομαι, ἐρίζω. ὀξακολυθῶ τὸν πόλεμον κατά τινος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ.

Προσπολεμόω, ῶ. προσέτι ἢ πάλιν ποιῶ τινα πολέμιον-ἐχθρόν. προσέτι ἐχθρεύομαι. Θουκυδ.

Προσπολέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Προπολέω. ἐκ τοῦ

Προσπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) θεράπων, δοῦλος. Εὐριπ. Βάκχ. 223. Ἀριστοφ. Βατρ. 1369.

Προσπονέομαι, οῦμαι. προσέτι πονῶ-ἐργάζομαι, ἢ πωῶ-κάμνω ἀκόμη. Διόδωρ. Σικ. Τὸ ὁὶ Ἐνεργητικὸν "Γεωργίαν καὶ ἡρεμίαν προπονῶν βίος". ἐχει ὁ Ἀππιαν. ά. σελ. 423. ὅπου ἡμαρτημ. "Πρὸς πόνων" κεῖται.

Προσπορεύομαι, ὑπάγω-ἔρχομαι πρός τινα, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους πορεύομαι κ' ἐγὼ, προσέρχομαι, παραγίνομαι. "Πρὸς τὴν ἀγοραναμίαν προπορεύομαι". ἔρχομαι διὰ νὰ λάβω τὴν ἀγορανομίαν. Πολύβ.

Προσπορίζω, προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις πορίζω, φροντίζω, ἐκ νέου ἐφοδιάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ς'. 5. "Πρόσοδοι-εἴ τινες παρακείσ- "ται προσοδοίσης". ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ὡς ἐπί, Ἐπινοῶ. ὅθεν

Προσπορισμὸς, ὁ. ὁ προσέτι πορισμός. ἢ ἐκ νέου κτῆσις. ἀμφ.

Προσπορπάζω, καὶ, Προσπορπάω. ταὐτὸν τῷ. Προσπερονάω, διὰ τῆς πέρπης συνάπτω-ὑφαρπῶ πρός τι. ὅθεν

Προσπορπατὸς, ἡ, τὸν. πρός τι συνεσφιγμένος, στερεωμένος-συνδεδεμένος διὰ τῆς πόρπης. Αἰσχύλ.

Προσπράσσομαι, προσέτι ἀπαιτῶ τινα παρ' ἐμοῦ. "Χρήματα προσπράσσομαι". μοὶ ζητῶσι ἀκόμη ἀργύρια. Δίων Κάσ.

Προσπταισις, ταὐτὸν τῷ, Πρόσκρουσις. ἀμφ.

Προσπτάισμα, τό. (σκόνδαμα) πρόσκομμα, ἢ διὰ προσκρούσεως γινομένη πληγή. Θεόφρ. Χαρακτ. ιθ'. 2. "Προσπταίσματα ἐν τοῖς δακτύλοις". ἐκ τοῦ

Προσπταίω, πταίω-κρούω πρός τι. προσκόπτω-προσκρούω-προσβάλλω-σκανδάπτω. κτυπῶ-κρούω μετὰ τοῦ ποδὸς πρός τι. ἐξ ἐναντίου παρὰ Πλουτάρχ. Ἀγησ. αὐτὶ τοῦ, Χωλαίνω. Μεταφορ. "Προσπταίω τι- νί". λυπῶ-βλάπτω ὑβρίζω-ἀτιμάζω τινὰ, καὶ διὰ τοῦτο κινῶ αὐτὸν εἰς ὀργὴν ἐξ μῖσος κατ' ἐμοῦ. οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. "Προσπταίω τῷ βίῳ" δυσχῶ, δυσχὴς εἰμὶ· ἐν δὲ τῷ πολέμῳ, αὐτὶ τοῦ, Νικῶμαι. Ἡρόδοτ. καὶ ἠθικῶς, αὐτὶ τοῦ, Πταίω, σφάλλω. ἁμαρτάνω πρός τι. μετὰ Δοτικ.

Προσπτημι, ταὐτὸν τῷ, Προσίπταμαι. ὅθεν "Προσέπτη" καὶ Δωρικ. "Προσέπτα" ἐπέπτηκε πρός τι. ἔτι δὲ καθόλου ταὐτὸν τῷ, Προσπίπτειν, ἐξ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 555. αὐτὶ τοῦ, Ἐφθασεν-ἦλθεν εἰς τὰ αὐτία με, ἥκασέ μοι.

Προσπτυγμα, τό. ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνειν, τὸ προσπτύσειν, ἀγκάλισμα. τὸ ἀντικείμενον τῷ ἀγκαλίσματος. Εὐριπ. Ὀρφ. "Φίλον ἐμὸν πρόσπτυ- "γμα".

Προσπτύσσω, Μέλ. ξω. διηνεκέστερον μὴν τοι κατὰ Μέσ. διάθεσιν "Προσπτύσσομαι" ὅτε ἐξ σημαίνει τὸ, Περιβάλλομαι, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μοι προσλαμβάνω, προσπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι, καὶ κοινότερον, ἀγκαλιάζω. καὶ ἐναντίου καθόλου σημαίνει τὸ, Προσαγωγίζω, χαρίζω, ἀσπάζομαι, καταφιλῶ, προσδέχομαι, φιλοφρονοῦμαι, προσφθέγγομαι, προσεταιρίζομαι, παρομυθοῦμαι, φιλοφρόνως δέχομαι, γλυκέως ῥήμασιν ἐκλιπαρῶ. διείσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. "Τόφρα γὰρ αὖ κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσόμεθα μύθῳ". Β. 77. προσερωτῶμεθα, παραβάλλοιμεν, ἢ ἀκούσεσι ὁμοίως. ὁ Σχολ. σημαίνει ὅμως τὸ, Προσαγωγίζω καὶ Παραμυθοῦμαι, Ἐκλιπαρῶ. Γ. 22. "Πῶς προσπτύσσομαι αὐτόν; "πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω καὶ νὰ ὁμιλήσω; Δ'. 647. "Ἐπεὶ προσεπτύξατο μύθῳ". ἀφ' οὗ φιλοφρόνως σὲ ὡμίλησε δὲ αὐτοῦ. Θ. 478. "Καί μιν προσπτύξομαι". ὅπου καπὶ τοῦ ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, Δίδωμι αὐτῷ τοῦτο (τὸ ῥάβδον τῷ Δημοδόκῳ), καὶ σέλλω τοῦτο εἰς αὐτὸν εἰς ἐνδειξιν τοῦ φιλῶ αὐτὸν μου σέβας καὶ φιλίας. ἐν Λ. 450 κεῖται αὐτὶ τοῦ, Περιπύσομαι, ἀγκαλίζομαι, ἀγκαλιάζω, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μοι προλαμβάνω. "Πατέρα προσπτύξεται". αὐτὶ δὲ τοῦ, Ὁμιλῶ μετά τινος, κεῖται ἐν Ρ. 509. "Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι ἠδ' ἐρέομαι". ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τῆς, Παραβαλῶ, παραμυθήσομαι. ὁ δὲ Σχολ. διὰ τῆς, Προσδέχομαι. αὐτὶ τοῦ Προσφθέγγομαι καὶ Ὁμιλῶ ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐξ ὁ Εὐριπ. καὶ ὁ Ἀπολλών. Ῥόδ. ὁ δ' Εὐριπ. ἔτι ἐν Φοινίσ. 1665. καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀσπάζομαι, φιλῶ, — "σόμαγε τὸν προσπτύξομαι". Ἀλλὰ τὸ παρὰ Πινδάρ. ἐν Ἰσθμ. β'. 57. "Θεῶν δαίτας προσέπτυκτο πάσας". σημαίνει τὸ, Θεραπεύω, μετὰ τιμῆς καὶ σέβας προσέχω ἢ ἑορτάζω.

Προσπτυστος, ὁ, ἡ. ἐπτυσμένος, καταφρονημένος, συγχαμερὴς. Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ

Προσπτύω, μετὰ Δοτικ. πτύω πρός τινα. καὶ ἐναντίου

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

εὖθεν αὐτὶ τοῦ, Καπαφρονῶ. συχνάκις παρ' Ἐπικυείοις.

Πρόσπτωσις, ἡ. πτῶσις (πέσιμον) πρός τι, προσκρουσις ἢ βολὴ κατά τινος. τὸ προσπίπτειν-προσβάλλειν.

Προσπύλαιον, τό. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ τοῦ, Προπύλαιον.

Προσπυνθάνομαι, προσέτι πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Πεπάζω ἀκόμη.

Προσπυρόω, ῶ. ἔτι θερμότερον ἀνάπτω ἢ φλογίζω - καίω. ἀμφ.

Προσραίνω, προσέτι ῥαντίζω, προσπάσσω - βρέχω - ὑγραίνω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Προσραίνεσι, ἀφὲ τοῦ, Προσβάλλουσι, Προσέρχονται. παρὰ Σοφοκλ. ἀ. σελ. 992. "Προσεξέρανε τὴν θύρα". ἔχασε φὼς τὴν θύραν, ὅπου ἴσως ἐγράφη ποτε "Προσεξέρασε".

Προσράπτω, ραπτὸν τι πρός τινα. προσέτι ράπτω τι ἐπί τι. ὅθεν τὸ, "Προσραπτέον".

Πρόσραξις, πλεονὸν τοῦ, Πρόσρηξις. ἐκ τοῦ

Προσράσσω, ῤῥ, Προσράττω, Μέλ. ξω, πλεονὸν τοῦ, Προσρήγνυμι.

Προσρέπω, ῥέπω-κλίνω ἐμαυτὸν πρός τι. 2) Αὐτὶ τοῦ, Προσέρχομαι. ἀμφ.

Προσρέω, Μέλ. ῥυήσω, ῥέω-ῥέχω πρός τι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Προσρέχω, προφθάνω, παραγίνομαι. 2) Μέλ. ῥήσω. ὁμιλῶ, συνομιλῶ, προσαγορεύω.

Προσρήγνυμι, ῤῥ, Προσρηγνύω, Μέλ. ξω. προσβάλλω εἰς τι, προσκόπτω, προσκρούω, κτυπῶν πρός τι σωτείβω.

Πρόσρημα, τό. ἀσπασμὸς, προσηγορία, ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμός. 2) Ὀνομασία, ὄνομα. Πλούταρχ.

Πρόσρηξις, τὸ κτυπᾶν πρός τι καὶ σωτείβειν, πρόσκρουσις, ἐκ τοῦ

Προσρήσσω, πλεονὸν τοῦ, Προσρήγνυμι.

Πρόσρησις, ἡ. ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμὸς, ἀσπασμός. Ξενοφ. Ἱερ. ἡ. 3. ἐκ τοῦ, Προσρέω ὅθεν, Προσρητέον, ῆ, Προσρητέος. ὡς καὶ τὸ

Προσρητὸς, ἡ, τόν. ὃν ὡμίλησεν ἢ ἐχαιρέτησέ τις.

Πρόσριζος, (ῥίζα) ὁ πρὸς τὴν ῥίζαν ὤν. συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Πρόριζος.

Προσριζόφυλλος, ὁ, ἡ. ὁ φύλλα πρὸς τὴν ῥίζαν ἔχων.

Προσριζόω, ῶ. λίαν ῥιζόω. ἀμφ.

Προσρίπτω, προσέτι-πρός τι ἢ ἐπί τι ῥίπτω. ὅθεν Μεταφ. "Προσειπτέμβιος" τοῖς κύμασι φερόμενος, κυματιζόμενος. Ἰμυσ. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημειώσατο.

Προσρύομαι, μετὰ Δωτικ. καταφεύγω πρός τι πρόσωπον ἢ εἰς ἕνα τόπον καὶ λυτροῦμαι, καταφεύγω. Νικήτας Χρον. συχνάκις.

Προσρωννύω, καὶ, Προσρώννυμι, Μέλ. ρώσω. ἔτι θερμότερον ῥωννύω - ἐνδυναμόω. ἀμφ.

Προσσαίνω, (σαίνω) ἐπὶ Κυνῶν. κυρίως ὅταν ὁ κύων κινῶν τὴν οὐρὰν τὴν ὑποδηλώνει τὴν παρόρμητικὴν τοῦ χαρὰν εἰς τὴν θωπείαν ἀγαπητῶν τινων ὑποκειμένη. Ἀρριαν. Κυνηγ. ζ'. 2. "Παντὶ τῷ προσελθόντι προσμειδιῶσα (ἡ κύων) καὶ προσαίνουσα, δηλοῖ, ὅτι αἰδεῖται οἰκεῖα μίσησα". ὅθεν Μεταφ. Θέλγω, φρενόω, κολακεύω, ἡδύνω. "Εἴ τῳ δὲ προσαίνει σέ τι". Αἰσχύλ. Προμ. 841. ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Προσαίων, Προσαγόμενος, Προσιλικόμενος". καὶ παρὰ Πολυδ. ε'. 123. ἔχομεν τινα Χειρόγραφα "Κύων προσαίνων".

Προσσαίρω, αὐτὶ τοῦ, Προσαίρω ἔχομέν τινα Χειρόγραφα παρὰ Λυκοφρ. 880.

Προσσέβω, προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις σέβομαι-τιμῶ. Αἰσχύλ. Θηβ. 1075.

Προσσείω, προσέτι σείω-κλονῶ. συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ, Προσείω.

Προσσημαίνω, Μέλ. ανῶ. προσέτι-πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνω ἢ δηλόω, δεικνύω ἔτι. Ἀειστοτ. ὅθεν

Προσσημαντικὸς, κὴ, κὸν, ὁ προσέτι σημαίνων, πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαντικὸς ἔτι.

Προσσημασία, ἡ. ἡ προσθετεμβύη ἢ προσελθοῦσα σημασία. ἀμφ.

Προσσιελίζω, καὶ, Προσαλίζω. πλεονὸν τοῦ, Προσπτύω. Ο'.

Πρόσσκαψις. Ζήτ. Περισκάπτω.

Προσσκλημι, ὅθεν, "Προσεσκλικὼς", ὡς τὸ, Προσεσκὼς, ἀναπεπαίσως ἐπεμβύων ἐπί τι. Σοῦδ.

Προσσκώπτω, προσέτι ἢ ἔτι θερμότερον σκώπτω - χλευάζω - παίζω ἢ ἀσελγίζομαι, χωρατεύω.

Πρόσσοθεν, Ἐπίρ. πλεονὸν τοῦ, Πρόσωθεν. Ἰλ. Ψ. 533. "— ἐλαιῶν πρόσσοθεν ἵππους". οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύουσι πάντα ἀφὲ τοῦ, Ἔμπροσθεν, καὶ ἄλλοι πάλιν γεάφουσι "Πρόσωθ' ἵππους". ἔστι δὲ κυρίως τὸ, Πρόσθε, ὃ καὶ Ζήτ.

Προσσπαίρω, προσέτι σπαίρω - παράττομαι. Πλούταρχ. ἐπὶ τῆς ἡδυπαθειῶν τοῦ Τιγελλίου. "Αἷς προσέσπαιρε δυσανατρέπτου αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιθραττόμενον". ἐκ τῶν ὁποίων ἐκίνει τὸ καὶ ἐταράττετο ἀκόμη ἡ ἀκολασία καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ ὑγρὸ τοῦ θανάτου σπασμοὺς παρέχοντος σῶμα.

Προσσπάω, ῶ. σπάω-ῥαβῶ-ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν. Παθητικ. "Προσσπάομαι", ῶμαι. ὑπὸ σπασμῶν πάσχω, ἔχω σπασμούς.

Προσσπένδω, προσέτι σπένδω - ἐγχέω ἢ ἐπιχέω.

Προσστασιάζω, προσέτι φέρω ἢ εἶμαι εἰς ὑποστασίαν. ἀμφ.

Προσσταυρόω, ῶ. Θυκυδ. δ'. 9. "Τὰς τειχήρεις προσσταυροῦν". χαρακόω - ἐνῳφράττω μετὰ παισάλων τὰς εἰς τὴν ξηρὰν ἀναβιβαζούσας τειχήρεις.

Προσσέλλω, σέλλω πρός. κυρίως βάλλω, ἢ ἐνδύω. μαι σεμνῶς ἐπὶ τοῦ σώματός μου φορεμά τι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἴσαται ἐπάνω μου λίαν σφικτὰ καὶ τσιτωμένως, ὡσὰν νὰ ἦτον ἐπ' αὐτοῦ κεκολλημμένον. "Χιτὼν προσεσαλμένος ἀφὲ ζώνης τοῦ σώματι". Βασίλ. αὐτίκειται τοῦ "Χιτὼν κολπωτὸς, καὶ, ἀνειμένος, ἤτοι, φυσκωμένος" καὶ ἐναντίως ὁ Πλάτ. εἰς Γοργίαν 67. ὀνομάζει "Προσεσαλμένην καὶ κοσμίαν". τὴν σώφρονα καὶ μὴ ὑπερήφανον τέχνην τοῦ κυβερνήτου τῆς ψυχῆς. ὁ Γαλενὸς εἰς Γλαύκ. β'. ἔχει "Προσέσαλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος". αὐτὶ τοῦ, Σωρεσάλη, καταπαυσεν. ὁ δὲ Διοσκορ. δ'. καὶ "Φύλλα προσεσαλμένα ἐπ' ἄλληλα", εἶπεν· αὐτὶ τοῦ, Σφικτὰ τὸ σὺ ἐπὶ τοῦ ἄλλα κείμενα, οἷονεὶ, Προσκεκολλημένα ἐπ' ἄλληλα. ἢ ἐναντίως καθόλου ἡ Μεταφ. "Προσεσαλμένος" σημαίνει, ὁ σεσωρεσμένος - ἐσφιγμένος - καὶ σωρεσαλμένως ἐνδεδυμένος. Ἐναντίως δὲ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ "Προσσέλλα, ἡ". τὸ ἀφὲ ἑνὸς μηρῶν καὶ τῆς γοναίων κρεμάμενον ὀθόνιον (ποδέρ.)

Προσσερνίζομαι, (σπέρνον) σφίγγω εἰς τὸ σῶθος μου, ἀγκαλίζομαι, προσπτύομαι. Ἡσύχ.

Προσστρατοπεδεύω, πλησίον στρατοπεδεύω.

Προσσυκοφαντέω, ῶ. προσέτι συκοφαντῶ.

Προσσυλλαμβάνομαι, συμβοηθῶ.

Προσσυμβάλλομαι, σωσιφέρω τι ἐγὼ, ἢ βοηθῶ.

Προσσυνάπτω, προσέτι σωνάπτω.

Προσσύνειμι, πλεονὸν τοῦ, Σωίομι. ἀμφ.

Προσσυνθερμαίνω, προσέτι θερμαίνω.

Προσ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Προσσυνίημι, προσέτι σωίημι - παραπρῶ - καταλαμβάνω.

Προσσυνίστημι, ὁμῶ - ἐν ταὐτῷ σωίστημι, παρασταίω ἢ σωίστημι. Δημοσθ.

Προσσυνοικέω, προσέτι σωοικῶ. ἀμφ.

Προσσυνοικίζω, προσέτι σωοικίζω. "Τὴν θυγατέρα προσυνοικίζω". πρὸς τοῖς ἄλλοις σωοικίζω - ὑπαναδρύω καὶ τὴν θυγατέρα. Δίων Κάσ. Μεταφορ. ἀπὸ ψυχῆς, ἥτις μετ' ἄλλων φέρεται εἴς τινα κατοικίαν. Ἀντωνῖν. δ'. 2.

Προσσυντίθημι, καπὶ Μέσ. ὁμόθετον, Δίων Κάσ. προσέτι σωτίθεμαι - συμφωνῶ.

Πρόσσφαγμα, καὶ, Προσσφάττω. Ζήτ. ἐν ταῦ, Πρόσφαγμα.

Πρόσσω, Ἐπίρ. Ποιητ. αὐτὶ τοῦ, Πρόσω.

Προσσωματοποιέω, ῶ, Μέλ. ήσω. ὠφελιμότερον ἔτι σῶμα ποιῶ, ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος προσίημι. ἀμφ.

Προσσωρεύω, προσέτι σωρεύω - ἐπισωρεύω ἀκόμη. Γεωπον.

Προσαγή, ἡ. τὸ προσάττειν, ἐντολὴ ἢ ὁμόταξις - θέλησις ἢ ὑπόφασις μεγαλητέρου τινὸς ὁμοῦ λόγου ἢ ὁμοῦ γράμματος γινομένη. πρόσαγμα.

Πρόσαγμα, τὸ. (προσάγω) ὁμόταγμα, ἐντολὴ, πρόσαγή.

Προσακτικός, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ. Προσακτικῶς, ὁ αὐτήκοος ἢ ὑπήκοος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσαγήν. "Προσακτικόν, τὸ" ἢ προσακτικὴ ἔγκλισις παρὰ Γραμματικοῖς.

Προσαλαιπωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω, ἔτι ὠφελιμότερον καιρὸν παλαιπωρῆσαι - ὑποφέρω - ὑπομένω. ὁμοῦ παρατείνω ἢ ἐπὶ τοῖς παλαιπωρῆσαι - πάσχω.

Προσταινύω, ταυτὸν τῷ, Προτείνω. ἀμφ.

Πρόσαξις, ἡ. τὸ βάλλειν εἰς τάξιν ἢ εἰς καλὸν καθίστασιν. 2) Προσαγή. "Ἄτιμος κατὰ πρόσαξιν". καὶ ἐντεῦθεν "Πρόσαξις" παρ' Ἀνδοκιδ. σελ. 36. μείωσίς τις πεινὴ καὶ ἐλάττωσις τῶν δικαίων ἑνὸς πολίτου, π. χ. νὰ μὴ παρασαθῇ εἰς ὠδεμίαν δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ νὰ μὴ κατηγορήσῃ μηδενὸς εἰς τὸ κεῖσθαι.

Προσταράσσω, προσέτι παράττω, εἰς ἀπιξίαν καὶ ἀησυχίαν φέρω.

Προσταργανόω, ῶ. (σαργάνη, ταργάνη) Λυκόφρ. 748. σωχάτω - σωρεύω - σωρεύω - σωρεῦ πρός τι ἢ μετά τινος.

Προσαὰ, ἄδος, ἡ. εἶδος προπυλαίου, προαυλίου, (*Vestibule, antichambre*) Ἀθηναῖ. ε'. σελ. 205. Βιτρούβιος, β'. 8. ὅρα καὶ τὰς εἰς Βιτρούβιον (*Vitruv.*) σημειώσεις τοῦ ἀγαπητοῦ μου Σωνιέρα. 3) Δημόσιος καὶ ἀσελγὴς πόρνη, χαμαιτύπη. ἐκ τοῦ, Προΐσασθαι. ὅς Ἀθηναῖος.

Προσασία, ἡ. τὸ τυχὸν ἀξίωμα, ἐξουσία, δυνάμις, κράτος, κυριότης. (*Imperium*) ὅτε δηλαδὴ τις προΐσαται τῶν ἄλλων καὶ προσάγει αὐτούς. 2) Ὑπεραίσιος, βοήθεια, τὸ ἔμπροσθέν τινος ἵστασθαι καὶ ὑπεραπίζεσθαι αὐτὸν, ἢ προϊσαμβόν τινος καὶ ὑπερμαχητὴς τῶν ἀδικουμένων. Φροντὶς, πρόνοια, κυβέρνησις. 3) Ἡ μετὰ τυχόντος ἀξιώματος σωζομένη ἐξωτερικὴ δόξα, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, δορυφορία, ἢ μετὰ τῶν δορυφόρων ἢ θεραπόντων παράπομπεία καὶ σωζομένη. Πολύβ. "Γυνὴ πρεσβυτέρα, καὶ τινα προσασίαν ἀξιωματικὴν ὑπφσίνουσα". Ζήτ. καὶ, Πρόσασις. ὁ Ἐκφάντας παρὰ Στοβ. σελ. 331. σωτικφέρει τὸ, Ἐπιπρεπὲς, μετὰ πᾶν, Προσασία. 4) Παρὰ Δημοσθ. σελ. 872. ταυτὸν τῷ, Σπάσις, σώμα στασιαστῶν.

Προσασιάζω, πρότερον φέρω εἰς στάσιν, ἢ εἰς ἐπανάστασιν εἶμι. Δίων Κάσ.

Πρόσασις, ἡ. τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἵστασθαι, τὸ ὑπερβαίνειν τὰς ἄλλας, ἀρχὴ, ἀξία, ἐξουσία, δυνάμις, πρωτίμησις, τὸ αὐθέντερος εἶναι. 2) Ἡ μετὰ τοῦ ἀξιώματος σωζωμένη ἐξωτερικὴ δόξα, δορυφορία, παράταξις βασιλικὴ, πομπὴ. Πλάτ. πολιτ. ε'. "Πρόσασις τῶν τυραννικῶν, ὧν πρὸς τὰς ἔξω σχηματίζεται", ταυτὸν τῷ, Προσασία, παρὰ Πολυβ.

Προσάσσω, καὶ - άττω, Μέλ. ξω. προσέτι ὁμοτάττω - διοικίζω, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Προτάσσω, ὑπισχνέομαι καὶ προεξωτερικὰ βάλλω. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Διοικῶ, προστάτης εἰμὶ, ὑπίστημι, προΐσαμαι, προστατῶ, προεξω εἰμί. Ξενοφ. "Ἄρχοντα Ἐτεόνικον προσάξας". Θουκυδ. η'. 23. ἔδοκε τῷ ὑπισχνεῖσθαι καὶ τὸ προσαγὸν ἐπαίρω εἰς τὸν Ἐτεόνικον. 2) Μετὰ Δοτικ. Αἰτιατικ. καὶ Ἀπαρεμφ. αὐτὶ τοῦ, Ἐντέλλομαι, προστάζω, κελεύω. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ζ'. 4.

Προσατεία, ἡ. τὸ ἄξιόμα τῆς Προστάτης· καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, Ἐπισασία, Προσασία, Φροντὶς, Ὑπράσσισις, παξωνεία, ὑπισασία τῶν κοινῶν πραγμάτων, (χιροντεία, *Prefecture*) Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε'. 10.

Προσατευτικός, κὴ, κόν. (προσάτης) ὁ αὐτήκοος ἢ ὑπήκοος εἰς προσατείαν. ἀμφ.

Προσατεύω, ὦ, "Προσατέω". προΐσαμαι, προστάτης εἰμὶ, προσασίαν ἔχω τινός. (προεξόω) διοικῶ - κυβερνῶ ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ά. 8. "Τῆς πόλεως προσατεύειν". Κυρπ. η'. γ'. 11. "Σύρων ὁ ταυροσατῶν". ὁ ἡγεμονεύων, ὁ ταυροϊσάμβος, ὁ διοικῶν τὰ πράγματα τῶν Σύρων. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ἐπισατῶ, Ἄρχω, Ἡγεμονεύω. Πλουτ. παρὰ Ξενοφ. Ἱερ. ἑ. ά. "Φοβούμενοι - μὴ ὑπὸ μιᾶς τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν ταυροσατεῖσθαι". διοικεῖσθαι. 2) Ὑπεραπίζομαι, ὁμοθετοῦμαι, ὑπερόπτω, κήδομαι, Φροντίζω. Ξενοφ. Οἰκ. β'. 9. "Ὥρκουν ταυροσατεῖν ἐμὲ - κελεύειν με ταυροσατεῖν σε, καὶ ὑπομελεῖσθαι, ὅπως μὴ πεινῇς χρόνον". 3) "Ὁ ταυροσατῶν χρόνος". ὁ παρὼν - ὁ ἐνεστὼς καιρός. Σχόλ. ἐκ Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 774.

Προσατήριος, ὁ. ὁ ταυροσατῶν, ὁ ταυροϊσάμβος, ὑπεραπιζόμβος. Αἰσχυλ. Θηβ. 455. Ἀγαμ. 985. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. θυμ. γ'. 7. ἐλέγετο καὶ ὡς τῶν μείωσιν παρὰ Βιωτοῖς. ἴσως ὅτος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος. ἐκ τοῦ, Προσατήρ, ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ,

Προστάτης, ου, ὁ. (προΐσαμαι). ὁ ταυροϊσάμβος, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ἄρχων, προεξω, διοικητὴς, κυβερνήτης, δημαγωγὸς, στρατηγὸς, ὁδηγὸς, ὑπεραπιστὴς, φροντιστὴς, κηδεμὼν, ὑπίστορος, ὑπάτης, (*Prefectus, καὶ, magistratus*) Ξενοφ. Κυρπ. η'. η'. 3. "Οἱ ποιοὶ οἱ προστάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτούς". κατὰ τὰς ἀρχεστὰς, καὶ τὸ ὑπήκοον. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πρυτοστάτης. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 10. Ἱππ. β'. 2. καὶ Παιδ. γ'. γ'. 19. ὅτε καὶ ἀντίκεινται τὸ, Οὐρανὸς, ὃν Ἕλλην. ε'. δ'. 2. "Λακεδαιμόνιοι - ταυροστάται τῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως καταπεμφθείσης εἰρήνης". ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ *Garant*, ἐγγυητὴς, ὑπερασπιστής. 2) Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ ἐνεστὼς πολίτης, ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν τῆς δίκης τοῦ μὴ πολίτου, παρεισάμβος ἐν τῷ κειμένῳ. ὁ Σχόλ. ἔνθ' ἐκεῖ· "Οἱ τῆς μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες, Προστάται ἐκαλοῦντο· ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην". ὃ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

θεν τὸ" Νέμειν προσάτλω "αὐτὶ τοῦ, ἔχειν προσάτλω. "Γράφεσθαι προσάτλω" ἐκλέγειν προσάτλω ὑφ' ἑαυτῷ ὑπεράπτοιτον· καθ' ὑσχολὴν δὲ τῶν μετοίκων ἐλέγετο. Πολυδ. η'. 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσήμαινον ἡγεμόνα αὐτὸ τοῦτο ὑφ' ὃν τάττουσι, Πάζων. Πλούταρχ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 419. "Κρέοντος προσάτου γεγράφομαι". ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἡρμήνευσε τὸ Γεγράφομαι, ὑφ' ὃν, Δέησομαι. ὅστις ὑπόφειται. "Προσάτης δὲ λέγεται, ὁ ἐν πολέμοις ἔμπροσθεν ἱσάμενος, καὶ βοηθὸς τοῖς ὄπισθεν. καὶ ὁ τῶν ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων. 3) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1171. "Θεὸν προσάτην". κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἱκέτης.

Προσατικός, ἡ, κόν. καὶ Ἐπιρ. -τικῶς. ταὐτὸν τῷ, Προσατήριος. παρὰ Πολυβ. μετὰ τοῦ, Σεμνός, αὐτὶ τοῦ, Τιμῶν. Ζήτ. Προσασία.

Προσάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Προσάτης.

Προσάττω. Ζήτ. Προσάσσω.

Προσαυρόω, ῶ. ἐκ τῆς Θηκυδ. ῥήσεως, ὅπου ἄλλοι Προσαυρίω, γράφουσι.

Προσέγασμα, τὸ. σῶμα ἢ μέρος τι ὀφεῖλον καὶ ὑπαδειον εἰς σκέπλιν. Μαθημ. παλ. σελ. 21.

Προσέγιον, καὶ, Προσέγισμα, τὸ. (στέγος) παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καισ. 17. "Τῆς θύρας προσέγιον". τὸ ὑπὲρ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑφάσμα. Ζήτ. Προστέγισμα.

Προσειχίζω, Μέλ. ίσω. τεῖχος ὑπὸ τοῦ τείχους προσίημι, τεῖχος ἀντὶ τοῦ τείχους τειχίζω, ὅ ἐστι καὶ μετὰ ἄλλου δευτέρου τείχους ἀσφαλίζω - ὀχυρόω, μετὰ δεύτερου τείχους ἀντιτειχίζω. Θηκυδ.

Προσείχω, ὑπάγω ἔμπροσθεν. ἀμφ.

Προσεκμαίρομαι, προσέτι τεκμαίρομαι, γνωρίζω ἀκόμη ὑπὸ τὰ σημεῖα καὶ κεῖνα ἢ ὀξετάζω. Ἱπποκρ.

Προσεκταίνομαι, προσέτι τεκταίνομαι· κτίζω· προσάπτω. Λυσ. 26.

Προστελέω, προσέτι τελέω· ὀφειλόω· ἐκδίδωμι· τέλος πληρόω.

Προσέλλω, καλύπτω· σκεπάζω, ὑπεραπίζομαι. Θηκυδ. ε'. 71. καὶ Δίων Κάσ. Μέσ. "Προσέλλεται" ἐρεθίζει, διεγείρει. Αἰσχύλ. Θήβ. 417.

Προσεναίζω, ἢ, "Προσενάω". πρότερον σεναίζω· κακοσεναίζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 261.

Προσερατεύομαι, ταὐτὸν τῷ, Ἐπερατεύομαι.

Προσερινέδιος, ὁ, ἡ. (ξέρνον) ὁ δυσεισκόμβωτος ἐμπροσθεν εἰς τὸ σῆτος, ὁ ἀντὶ τοῦ ξέρνου κείμβωτος. "Τὸ προσερινέδιον". κάλυμμα ἢ σοληδιον ἔμπροσθεν εἰς τὸ σῆτος. Ξενοφ. Κυρου. π. δ'. 1.

Προσερνίζομαι, ἡμαρτ. ἀόριστ. αὐτὶ τοῦ, Προστερνίζομαι.

Πρόσερτος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς τὸ ξέρνον, ἢ ἔμπροσθεν τοῦ σήτους ὤν.

Προσεφανόω, ῶ. πρότερον σεφανόω.

Προσεχνάομαι, προσέτι τεχνάομαι· ὑφαίνω. ἄλλου τέχνην πανουργίαν ἐφευρίσκω. Πλούταρχ. Στέρ. 11.

Προσηθίδιος, ὁ, ἡ. (σῆτος) ὁ ἔμπροσθεν τοῦ σήτους ὤν· κείμβωτος. "Ἵππων προσηθίδια ὅπλα". κατάφρακτα ἢ σολίδια ἔμπροσθεν τοῦ σήτους τῶν ἵππων. παρὰ Πολυβίῳ εἰσὶ "Προσηθίδες, αἱ ἀπὸ τοῦ σήτους κρεμάμβωται εἰκόνες.

Προσηθίς, θίδος, ἡ. παρὰ Πολυδ. β'. 198. καὶ "Σήθους ποδός". τὸ ὀξυγκωμβὸν ὅπου τὸ ἀγκῶνος μέρος ὑποκάτω τοῦ πτοδὸς ἀπὸ τοὺς δακτύλους.

Προσήκω, Μέλ. ξω. προσέτι ἥκω· ἀκολουθῶ· τὸ ἀκολουθούμενον χαίνω προσέτι ὑπό τι. Οὐδετερ. κατὰ Παρακείμ. "Προσέοικα" ὑπομβάνω—προσκολλῶμαι, ἀναποσπάστως διάκειμαι, προσπεφυκότως ἔχω, ὅλως δι' ὅλου ἕκδοτος εἰμί. μετὰ Δοτικ. ὅθεν "ἡ Πρόσηξις τῆς ψυχῆς". ἡ προσκόλλησις τῆς ψυχῆς. Πλούταρχ. ὃς τις ἀλλαχοῦ σωνεκφέρει τοῦτο καὶ μετὰ τοῦ, Βάκχβυσις.

Πρόσηξις, ἡ. τὸ ἀναποσπάστως ὑφάκειθαι πρός τι. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Προσιβάς, δος, ἡ. παρὰ Σοφ. "Ὁ δὲ κατοικῶν ἐν "ἀπηλαίῳ προσιβάδας ἐνπεπημβύας ἔχοντι καπὶ τὴν "πέδαν". ἀσαφὴς ἑρμήνευσις. ὁ Ἡσύχιος ἔχει "Προσιβάζεται, ταὐτὸν τῷ, Προπορεύεται. ἀλλὰ παρὰ Διοδώρῳ Σικ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σουΐδ. ἔλαβε τὸ χωρίον κεῖται ὀρθότερον "Τρεῖς σιβάδας".

Προσοιβάζω, (σοιβάζω, πρὸς) ταὐτὸν τῷ, Ἐπισωρεύω. Ὑμνῳδ.

Προσιτέω, καὶ, "Προσίθημι". προσέτι τίθημι, βάλλω ἀκόμη, εἰς αὔξησιν ἢ καπὶ προσθήκην τίθημι. τίθημι πρός τι ἢ παρά τινι. προσεπιβάλλω, προσδέτω. Ξενοφ. πολλαχοῦ. 2) Ζημιῶ· ὅθεν ζημιοῦμαι, ἀφαιροῦμαι τῆς οὐσίας, χάνω. "Τὰ ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις προσιτ." Μενάνδρ. Ἀποσπασμ. 9. ἐν τοῖς Βρυγκίοις Γνωμικ. σελ. 191. 3) Τίθημι· βάλλω πρός τι, π. χ. σῶμα πρὸς σῶμα. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ε'. 32. "Στόμα πρὸς τὸ σῶμα προσθήσεις". ὅπερ κατωτέρω ὑφ' ὃν, Προσίσω, ὑξέφρασεν. ἄρα ταὐτὸν τῷ, Προσφέρω. "Προσθεῖναι τὰς θύρας". κλείειν· ἀσφαλίζειν, καθὼς καὶ τὸ "Θύραι προσκείμβαι". κεκλεισμβίαι. Ἡρόδοτ. γ'. 78. "Θέλων αὐτὰς προσθεῖναι τὰς θύρας". θέλων νὰ τοὺς κλείσῃ τὰς θύρας. 4) Προσέτι ὑπτίθημι, ὑπβάλλω, αὐξάνω, πληθύνω, πολλαπλασιάζω, σωνεισφέρω, ὑπμερῶ, ὑποδίδωμι, προσφέρω, μαθητεύω - μανθάνω - συνηθίζω τινὰ εἶναι. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 2. καὶ, 3. "Τὸ ἐγκρατῆ εἶναι πότερα αὖ προθεμβῶ; - τὸ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, πότερα αὖ προθεμβῶ. "παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 710." Προσιδεῖναι τινὶ ἀλάγκλω". αὐτὶ τοῦ, Βιάζεσθαι. "Ἔκπληξιν ἀφασίαντε προσιδεῖν". ὁ αὐτ. Ἑλεν. 556. μὲ κάμνεις ἄφωνον ὑπὸ αἰδῶς. μὲ κάμνεις νὰ τὰ χάσω ὑπὸ τὴν ἐντροπήν μου. Μέσ. Προσίθεμαι, προσκολλῶμαι· προσάπτομαι, συμφωνῶ. ταὐτὸν τῷ, Προσήκομαι. "Προσίθεμαι τῆς γνώμης τινός". Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ς'. 10. 2) Καπὶ προθήκην τίθημι ἐμαυτόν, ἢ πρὸς ἐμαυτόν.

Προσιλάω, ῶ. Μέλ. ήσω. (τιλάω) ὑπό τι τιλάω, καταχέζω, κωτσκλῶ. Ἀριστοφ. Νεφελ.

Προσιμάω, ῶ. προσδιοσείζω ἢ ὑποφασίζω ποινὴν καταπτίμημα, κατακείνω, ζημιῶ, τιμωρῶ. Δημοσθ. ὅθεν

Προσίμημα, τὸ. ἢ δυσεισκόμβωτον· ὑπερβεβλημβύον ποινὴ· ζημία, χρηματικὴ ποινή. ὑπτίμημα (τζερεμές, Τουρκ.)

Προσίμησις, εως, ἡ. τὸ προσιμᾶν, ποινὴν ὑπβάλλειν.

Προσίμιον, τὸ. ἢ παρὰ τὸν νόμον ἢ παρὰ τὴν δικαίαν διωρισθεῖσα ποινὴ ἢ χρηματικὴ ζημία, ὑπτίμιον, ταὐτὸν τῷ, Προσίμημα.

Πρόσιμος, ὁ, ἡ. διωρισμβύος ὡς ποινὴ, ἢ εἰς ποινὴν - ζημίαν ἀπηφασισμβύος. ἀμφ.

Προσιμωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις παρεσκάμβυος βοηθῶ. Ἱπποκρ.

Προσόμιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Στόμιον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 3. καὶ, "Προσομία". ἡ, ἢ πρὸς ἄλληλα ἅμα χειλῶν συμβολὴ - σιωπή. Πολυδ. β'. 90.

Προσομίς, δος, ἡ. τὸ πρὸς τῷ στόματος ὀπῆς τινος ἐμβεβλημβύον τμῆμα. Μαθημ. παλ. σελ. 20.

Πρόσομος, ὁ, ἡ. (στόμα) ὀξὺς ἢ ἀκονισμβύος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"Ξίφος προσομον". τὸ ἐσομωμένον ἢ τομόν. "Ασομον δὲ τὸ μαλακὸν ἢ ἀπρόσομον.

Πρόσοον, τό. (σοὰ) ἡ πρὸ τῆ οἴκυ σοά. (γαλλεία ἔμπροσθεν τῦ σαπτία). Πλάτ. Πρωταγ.

Προσοχασικὸς, κὴ, κόν. ὁ πρότερον σοχαζόμενος· τεκμαιρόμενος. ἀμφ.

Προσφαγωδέω, ῶ. προσίστημι ἢ μεγαλυνω τὸν τόνον κατὰ τὸν Τραγικὸν ῥόπον, ὅ ἐστι μετ' ὑπερβολῆς ἐκφράζω. Σξάβ.

Προσρατοπεδεύω, ἐμπροσθέντινος σρατοπεδεύω.

Προσραχηλίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἐκβραχηλίζω. ἐν τῷ μάχεσθαι. Πλούταρχ.

Προσρέπω, Μέλ. ψω. ξέπω-σρέφω-γυείζω πρός. διδυσιώω, προξέπω, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ. "Ὑπὸ τῆς φύσεως προσραπεὶ ἐφορμήσει". Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 14. κεκινημένον ὑπὸ τῆς φύσεως. "Προ"σρέπομαι τινά". ξέπω τινὰ πρός με, ἢ ξέπω-διδυσιώω ἐμαυτὸν πρός τινα, καπαρεύγω-ὑπάγω πρός τινα καὶ παρακαλῶ αὐτὸν ἱκετικῶς, ὡς ἱκέτης προσρέχω, ἱκετεύω. παρὰ Λογογεί φοις κεῖται τὸ τοιοῦτο συνεχῶς, ἀλλὰ παρὰ Ποιηταῖς διείσκεται ὅπ' ταύτης τῆς σημασίας καὶ τὸ, Ἐνεργητικὸν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 831. "Τοσαῦτ' σ' ὦ Ζεῦ προσρέπω". ἱκετευτικῶς λέγω. ἢ παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. μετὰ Ἀπαρεμφ. "Προ"σρεπε ὀλέσθαι χθόνα Ἀργείων". αὐτὶ τῦ, Δεήσεσι. καὶ ἐντεῦθεν "Προσρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶν"τες, προσκυνοῦντες". παρ' Ἡσυχίῳ. 2) Ἀποξέπω, ὑποπέμπω.

Προσρέχω, Μέλ. Προσδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Προσέδραμον. μετὰ Δοτικ. ξέχω-έρχομαι-δρομέως ὑπάγω πρός τινα. Ξενοφ. Κυρωπ. ζ'. ά. 8. "Ἀβραδάτ"ης προσῆλθεν αὐτῷ, προσέδραμον δὲ καὶ ἄλλοι". "Ετι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Ἐπιξέχω. ταχέως ξέχω πρός τινα. ὁ αὐτ. αὐτόθι. ς'. γ'. 1. "Πρὸς τὲς ἐγγὺς ἢ προσδραμεῖν, καὶ πάλιν ἀπελθεῖν". ἔτι δὲ ἢ αὐτὶ τῦ, Καταφεύγω. Μεταφορικῶς δὲ αὐτὶ τῦ, Μετά τινος ἢ σιώ τινι ξέχω, ἀναποσάσως ἔχομαι αὐτῦ, ἀκολαθῶ τῇ γνώμῃ τυ.

Προσρίβω, Μέλ. ίψω. τείβωτι πρός τι. "Τῦ λευ"κᾶ τῦ ὀμφακὶ τῇ λίθῳ προσρίβοντες δοκιμάζομεν". Βασίλ. "Προσείβομαι". Μέσ. τείβων ὁμαλίδωμί τι πρός τι. ὁμᾶ τῆς τείψεως μεταδίδωμι ἢ προσάπτω-προσκολλῶ τι τινί. ἐξαιρέτως δὲ, Μιαίνω, ῥυπαίνω, ὁμᾶ ὕβρεως-καταισχύνης-λοιδορίας-κακολογίας-συκοφαντίας-ὑποπλήξεως καὶ ἄλλων τοιούτων. "Ἔοικεν ὥσπερ συγγρμικὸν νόσημα αὐτῇ προσείψασθαι τῇ φιλαργυρείᾳ". Πλούταρχ. ἡ φιλαργυρεία ἦτον εὐ νόσημα συγγρμικὸν, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ὁμαδυκικῶς ἔδωκε καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς λάβδυ τινὰ ἢ ὡς κηλίδα καταισχύνης. Οὕτω καὶ τὸ "Διαβολὴ, βλασφημία, "συμφορά τινι προσείψασθαι". αὐτὶ τῦ, Προσάπτω, προσκολλῶ, ἐπάγω, ὑπατίθημι. Ἡ μεταφορὰ εἴληπται ὑπὸ τῦ Μιάσματος ἤτοι τῆς ῥυπαρείας, καὶ ὑπὸ τῦ ῥεύματος ἤτοι τῆς βαφῆς. Ἐπὶ καλῦ εἶπεν ὁ Δημοσθ. "Πλούτῳ τινὰ ὁδὸν προσεπιτείψατο τοῖς ἀνθρώποις". αὐτὶ τῦ, Παρισκεύασε, προσκτήσατο, προξενήσατο. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ἀεσχυλ. Ἱκέτ. 15. "Πληγὰς τοῖς εἰκέταις προσείβεσθαι". ὅ ἐστιν, Ἐπιθεῖναι, ὑποβάλλειν. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητ. καὶ Ἀρχιμέλογ. ζ'. 44. κεῖται αὐτὶ τῦ, Λοιδορῶ, ὑποπλήττω. Οἱ μεταχειριζόμενοι μεταχειρίζονται ὥσπερ καὶ τὸ Ἐνεργητικόν. Τὸ παρ' Ἀρίσταρ. Ἐπ. γ'. 21. "Προσείβε" αὐτὶ τῦ, Πρόσειβε. ἴσως τυπογραφικὸν ἐστιν ἁμάρτημα.

Πρόσριμμα, τό. παῦ ὅτι ἐτείφθη - πρισκολλήθη ὁμᾶ τῆς τείψεως ἐστι. Μεταφορικ. Λοιδορία, ἀτιμία, κηλὶς, μίασμα, δυσηχία, κ. τ. λ. Αἰσχύλ. 403. Ζήτ. Προσείβω.

Πρόσριψις, εως, ἡ. τὸ προσείβειν - προσκολλᾶν - προσάπτειν - προσαλείφειν - μιαίνειν, κ. τ. τ. Ζήτ. Προσείβω.

Προσρόπαιος, ὁ, ἡ. (Ζήτ. προσροπὴ) ὁ πρός τινα δεητικῶς ξεπόμενος, ἢ βοηθείας ἢ τιμωρίας τυχεῖν δεόμενος. ὅστις μετὰ τὴν τελείωσιν τῆς κακουργίας, π. χ. φόνυ τινος, καταφεύγει πρός τινα ἢ παρακαλεῖ αὐτὸν ὡς ἱκέτης, νὰ τὸν καθαείσῃ ὑπὸ τοῦ μιάσματος τῆς ἁμαρτίας. ἢ ἐντεῦθεν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἱκέτης. ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. ὁμᾶ τῦ, Φόνιος, μιαρὸς, αἵματι μεμιασμένος, καὶ πρός τινα ξεπόμενος δεήσεως καθάρσεως. "Προσρόπαιος ἑστίας". πληρέστερον παρ' Αἰσχύλ. 1580. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Εὐμ. 232. καὶ 442. εἶπε, Προσρόπαιον, τὸν τὰς ἄλλας ἢτοι εἰς εἰς αὐτὸν πλησιάζοντας, ὁμᾶ τῷ φόνῳ μιαίνοντα. 2) "Ζεὺς προσρόπαιος". εἰς ὃν κατ' ἐξοχὴν οἱ ἱκέται καταφεύγον. ὦ αὐτὸς προσρέποιτο δεόμενος· ἄλλως δὲ "Ἱκέσιος" ἐλέγετο. Ζήτ. καὶ, Πελαμναῖος. "Λι"ταὶ προσρόπαιοι". Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1309. αὐτὶ τῦ, Ἱκέσιοι. 3) Κακοποιὸς, κακοῦργος, ὃς τις ἐμολύνθη ὁμᾶ τινος κακουργήματος, καὶ ἔφερεν ἐφ' ἑαυτῷ τὸ μίασμα ἢ τὸ πτῶσμα. ὅθεν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἐναγὴς· λέγεται καὶ ὅπ' πραγμάτων. "Χρήματα "προσρόπαια καὶ ἐναγῆ". μεμιασμένα. Ἐπιστολ. Φιλόρ. 4) "Ετι δὲ ὡς καὶ ἐν ἀειθμ. 2. "Δαί"μων προσρόπαιος". ταὐτὸν τῷ, Ἀλιτήριος, ἢ Ἀλάστωρ, ὁ Θεὸς ὡς ὃν καταφεύγων ὁ φονεύθεις, ζητεῖ παρ' αὐτῦ ἐκδίκησιν τῦ φόνυ αὐτῦ. ὁ ἐκδικητὴς θεὸς τοῦ κακουργήματος. Ζήτ. Εὐθύμιος. Δίων ὁ Κάσ. ἐκλαμβάνει τὸ, Προσρόπαιον, αὐτὶ τῦ, Ἄγος, Μίασμα.

Προστροπὴ, ἡ. (Ζήτ. Προσρέπω) ἡ ἱκεσία-δέησις-παράκλησις ἱκέτου, ὅστις καταφεύγων εἴς τινα, παρακαλεῖ νὰ καθαείσῃ αὐτὸν ὑπὸ τῦ μιάσματος ἢ ἐγκλήματός τυ, π. χ. ὑπὸ τῦ φόνυ, καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτόν. καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι ἢ πρὸς τὸν Θεὸν γινομένη Κάθαρσις. "Προστροπὴν ἢ ἄρειν ὑ"περ τέτων ἐποιήσαντο". Αἰσχίν. "Αἱ προ"στροπαί". Ἱκεσίαι ἢ Ἱκετείαι, λιτανείαι-δέησεις μετὰ θυσιῶν. "Προστροπαῖς βαθυτάτοις βωμὸς κνισᾶν". Εὐριπ. Ἄλκ. 1159. "Τίνα πόλεως προστροπὴν ἐμὲ τ' ἔχων". Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 56ό. ποίαν παράκλησιν ἢ τί αἷμα ἔχεις νὰ κάμῃς εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς ἐμέ. 2) Τὸ ἔκτυπος κακουργήματος προξενηθὲν μίασμα, ἄγος, ἔγκλημα. "Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐνα"πομόρξῃ τῆς προστροπῆς". Σωσίσ. Ἐπιστολ. 44. "Τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι". 3) "Προστρόπιον ἔχω θεᾶς". Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 618. αὐτὶ τῦ, Πρόστροπος εἰμὶ θεᾶς, ὑπηρέτις, ἱέρεια.

Προστρόπιος, Ὀρφικ. 1233. ταὐτὸν τῷ, Προστρόπαιος.

Πρόστροπος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Προστρόπαιος, (ἀειθμ. 1) Ἱκέτης, Σοφοκλ. Φιλ. "—ὕπα σαυτοῦ "πρόστροπον". ἱκέτην, καὶ Οἰδ. Τυρ. "Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι". ὁ Σχολ. ἑρμῆν. προστατικὸς, προστεθαμμένος. 2) Ταὐτὸν τῷ, Ἀγνώμων, ὡς καὶ τὸ, Κατάστροφος, ταὐτὸν τῷ, Κατάστυγος. 3) Θεράπων, λειτουργὸς, ὑπηρέτης, Ἱερεύς. Εὐριπίδ.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σβογγύλος. Ἡσύχ.

Προσυγχαίνω, ἐνυγχαίνω, παρατυγχαίνω, συναπαντῶ, ἐμπροσθεν μυ εὐείνω, παρεγίνομαι, προφθά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεών

φθαίω, ἐπέρχομαι, ὑπαγίνομαι, πρότερον ἢ παχύτερον ἔρχομαι τινός. Ξενοφ. Κυρπ. ϛ'. γ'. ί. "Εἴτι ὑπολείποιτο, οἱ προσυγχάνοντες ἧσσ' ἀρχόντων ἐπιμέλοιντο". οἱ ἀπαντῶντες, οἱ ὑπαγινόμενοι. "Ο προσυχών". ὁ ἀπαντῶν ἡμᾶς, ὁ ἐρχόμενος ἔμπροσθεν ἡμῶν, ὁ τυχών. καὶ Οὐδέτερ. "Τὸ προσυχόν". ὅ, τι πίπτει - ἔρχεται κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν. ὅ, τι καὶ αὐ τύχῃ. τὸ τυχὸν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ. καὶ ἐνταῦθεν τὸ "Ὅπλοις προσυχθεῖσιν ὡπλίζετο". ὡπλίζετο μὲ τὰ παρατυχόντα ὅπλα. ὁ Πλάτων συνεκφέρει τὸ, Προσυχόν, μετὰ τῆ, Εἰκῆ. μετὰ Δοτικ. "Προσυγχαίωτινι". ἀπαντῶ-προσβάλλω εἴς τινα" Ἐκ "τῆ προσυχόντος". κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός, παύτὸν τῷ, ἐκ τῆ παρατυχόντος.

Πρόσυλος, ὁ, ἡ. ἔμπροσθεν μὲ σύλους. Βιργούβιος. ἡ. ι.

Πρόσυμμα, τό. (προσύφω) τὸ κἀκμηλύον. ἄμφ. 2) Ἐκ τῆ, Προσύπτω, τὸ πετυμμένον-κτυπημένον. ἀμφ. 3) Πρόσυμμα. Ζήτ. Προσύφω.

Πρόσυπος, ὁ, ἡ. (τύπος) ὁ ἐξειργασμένος ἢ πεπρυλλωμένος εἰς ἡμίσειαν ὑψηλὴν ἐργασίαν, ὅταν δηλαδὴ τὰ ὀξὰ τῆς γλυπτικῆς ἐξειργασμένα ἔργα ἢ ἀγάλματος αἱ ὄχαι καὶ τὰ ὑψώματα δὲν ἐξέχουσι διόλε ὑπὸ τῆς βάσεως, ὥσε νὰ εἶναι καθόλε ψηλαφητὰ (*Halb erchobene arbeit*, Γερμ. *Du bas relief*, Γαλλ. Μισο-σκωπὴ δουλιὰ), καθὼς ἐξ ἐναντίας τὸ, Ἔκτυπος, ὁ εἰς διόλε ὑψωμένον καὶ ἐξέχοσαν ἐργασίαν ἐξειργασμένος (*Haut relief* ἢ *en bosse*, Βοσελαζ, Γαλλ.) Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Τορεύω. ὅθεν καὶ τὸ μὴ Προσυπόω, σημαίνει τὸ, Τορεύω - ἐξεργάζομαι - ποιῶ εἴς τι ἄγαλμα ἡμίση - ὑψωμένον ἐργασίαν. τὸ δὲ, Ἐκτυπόω, τὸ εἰς ὁλόκληρον ὑψωμένον. *Ganz erchobene*, ὥσε παντοχόθεν νὰ εἶναι ψηλαφητὰ, *Relever en bosse*, Γαλλ. Παρὰ Ἀθηναίῳ ἑ. στελ. 199. καὶ 202. διαφέρει τὸ "Περιφανῆ, καὶ, Πρόσυπα ζωΐδια". ὅπου τὸ μὲν Περιφανῆ, παύτόνεσι τῷ, Ἔκτυπα. παρὰ Διοσκορ. ἀ'. 10. "Φύλλα πρόσυπα". τὰ προσκεκμηλυα.

Προσυπόω, ῶ. πρόσυπον ἐργασίαν ποιῶ. πρυλλῶ ἀγαλματία κατὰ τὸν πρόσυπον τρόπον, (*En bar relief*) Ζήτ. ἐν τῷ, Πρόσυπος. Παρὰ Χειρκρ. αὐτὶ τῆ, Σφικτὰ θλίβω, σφίγγω. ὅθεν Προσύπωσις, ἡ. ἡ σφιρὰ καὶ σφικτὰ θλῖψις σώματός τινος πρὸς τὸ σφιρῶς κρατεῖν. Παυλ. Αἰγ.

Πρόσυπτος, πρότερον σωτεταλμένος συμμαζωμένος καὶ πυκνωμένος. Ζήτ. Προσύφω.

Προσύπωσις, ἡ. Ζήτ. Προσυπόω.

Προσύφω, Μέλ. ψω. πρότερον σύφω - πυκνὸν ποιῶ, διά τινος συπτικῆ μέσε, διὰ τῆς σύψεως συσέλλω, ἑτοιμάζω διὰ τὰ τὸν μαλλὸν διὰ γνήσιον καὶ ἐμπορικὴ βαφὴν, συφόω ἢ συφόω τὰ μαλλιὰ διὰ τὰ τὰ βάψω ἔπειτα. ὅθεν "Πρόσυμμα, τὸ" τὸ μέσον δι' οὗ πρότερον μαλακώνουσι τὰ μαλλιὰ, καὶ ἑτοιμάζουσιν αὐτὰ εἰς καλὴν βαφήν. Ζήτ. ἐν τῷ, Στύψις. ὁ Ἀριστ. ἐν Προβλημ. κβ'. 11. λέγει "Τὰ βεβαπτόμενα τῶν ἕνεκα προβρέχουσιν ἐν τοῖς ξυφοῖς, τῷ διεργασθὲν μᾶλλον δέχεσθαι τὸν βαφήν".

Προσυχής, ἐος, ὁ, ἡ. (Προσυγχάνω) ὁ κατὰ τύχην ἐντυχών. παῦτο, τε συμπαίσουσιν, ἢ συμπαντὰς ἡμᾶς· παῦτο, τι κατὰ τύχην συμβαίνει ἢ ἀκολουθεῖ εἰς ἡμᾶς. 2) Ὁ διεσκεδασμένος, ἐνασχολούμενος, καπηλευόμενος εἴς τι. "Φιλοσοφία προσυχής". ὁ Πλάτων λέγει "Προσυχεῖς τῷ βίῳ γεγενημένοι." ὅσοι ἐδοκίμασαν ἢ ἔσχον εἰς τὸν ζωὴν τῶν ἡδυσυχίας. ἑαυτ. λέγει καθόλε" Προσυχὴς γίγνεμαι. "αὐτὶ τῆ, Ἐντυγχάνω. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Πρόσυχος", ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆ παρατυχόντος, καὶ ἐκ τῆ προχείρου ὤν, ἢ ἐντυχών. ὁ μικρᾶς τιμῆς ἄξιος, κοινός.

Πρόσωον, τό. παύτὸν τῷ, Πρόσσον.

Προσυβρίζω, προσέτι ὑβρίζω, ἔτι ἀσεβέστερον ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαι τινά.

Προσυγγίνομαι, πρότερον συγγίνομαι - συνομαστρέφομαι - αὐτομολοῦμαι ἢ συνομιλῶ μετά τινος.

Προσύγκειμαι, πρότερον σύγκειμαι - συμφωνῶ-εὐδοκιμαι σεσῶς μετά τινος.

Προσυγχέω, πρότερον συγχέω.

Προσυζεύγνυμι, πρότερον συζεύγνυμι - συναπτοσωδέω - εὐδέω.

Προσυλακτέω, ῶ. ὑλακτῶ-γαυγίζω πρός τινα, μετὰ Δοτικ. Διονύσ. Ἁλικ.

Προσυλάω, ῶ. πρότερον συλάω - ἁρπάζω -λῃΐζω - λεπλατίζω.

Προσυλλέγω, πρότερον συλλέγω - συναθροίζω.

Προσυλλογισμός, ὁ. λέγεται ὅταν τὸ ἐπόμενον τῆ συλλογισμῆ γίνεται ἡγούμενον ἄλλε.

Πρόσυλος, ὁ, ἡ. ὁ πρὸς ὕλιν ὤν, ὁ κείμενος εἰς τὴν ὕλιν, ἢ προσκεκολλημένος εἰς αὐτὴν ὤν. Ἐκκλ. Συγγ.

Προσύμβολον, τό. τὸ προηγούμενον σύμβολον - σημεῖον. Σοῦδ.

Προσυμμίσγω, πρότερον συμμίσγω - μιγνύω-ἀναμακτόω.

Προσυμφύομαι, ἡ, "Προσύμφυμι". πρότερον συμφύομαι - συναυξάνω. Ἱππακρ.

Προσυμφωνέω, ῶ. πρότερον συμφωνῶ.

Προσυναθροίζω, πρότερον συναθροίζω.

Προσυνάπτω, πρότερον συνάπτω-συνδέω -συνεύω.

Προσυνίημι, πρότερον καταλαμβάνω ἢ παραπρῶ. Ἱππακρ.

Προσυνίστημι, πρότερον συνίστημι - συζυγῶ ἢ ἁρμοβιάζω.

Προσυνοικέω, ῶ. ὅθεν "Προσωνοικήσασα". συγκατοικήσασα πρότερον, συζήσασα. λέγεται δὲ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἵτινες πρότερον συνέζησαν πρὸ τῆ γάμου.

Προσυνοικίζω, πρότερον συνοικίζω, πρότερον ὑπενδρεύομαι. μετὰ Δοτικ.

Προσυντίθεμαι, πρότερον συντίθεμαι - συμφωνῶ μετά τινος.

Προσυντρίβω, πρότερον συντρίβω.

Προσυπακούω, προσέτι ὑπακούω. "Προσυπακούεται". παρὰ Γραμματ. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπακούεται - ἐννοεῖται - εἰς νῦν βάλλεται.

Προσυπαντάω, ῶ. πρὸς ὑπάντησιν ἔρχομαι - ὑπάγω κατ' ἐναντί τινος καὶ προϋπαντῶ. Ἰμιωσ.

Προσυπάρχω, "Οὐδὲ ταφὴν μοι προσυπῆρχεν ἐμοί". Δημοσθ. καὶ πρὸς τούτοις δὲν ἤθελα ἔχη ποτὲ τόσην εὐεργεσίαν, ὥσε νὰ εἶναι ἱκανὴ τὰ ἔθιμα τὰ πρὸς ταφὴν νόμιμα, ὡς καὶ τὸ ὑπάρχω.

Προσυπεμφαίνω, προσέτι ὑπεμφαίνω - σκοτεινῶς σημαίνω. Σχολιαστ. Αἰσχύλ. Θηβ. 501.

Προσυπεργάζομαι, προσέτι ὑπεργάζομαι. ἀμφ. Πλούταρχ. Σόλ. τε. "Πολλὰ προσυπεργάσατο καὶ "προσδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας". ὅπου ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς ἐξέφρασε διὰ τῆ, *Praestruxit*, προκατεσκεύασατο" ἄρα, Προϋπεργάσατο, ἐκ τῆ, Προϋπεργάζομαι, ἀνέγνωσε.

Προσυπέχω, "Τῆς δὲ τύχης προσυποσχεῖν ἑαυτὸν ἧσσ' "ἀδικωτάτων". ὅπου προσυπακούεται τὸ "λόγον". καὶ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

τὸ νὰ ὑποκειθῇ τις ἔτι καὶ ἀλλ' τῷ τύχῳ ἐστιν ἀδιώατον.

Προσυπισχνέομαι, προσέτι ὑποσχομαι.

Προσυποβάλλω, προσέτι ὑποβάλλω.

Προσυπογράφω, προσέτι ὑπογεάφω, ἐγγεάφω, χειρίζω. Λογγῖν. ιδ'. 2.

Προσυποδείκνυμι, προσέτι ὑποδείκνυμι.

Προσυπολαμβάνω, προσέτι ὑπολαμβάνω - νομίζω, πιστεύω.

Προσυπομιμνήσκω, προσέτι ὑπομιμνήσκω, ἐκτὸς ἀλλ' ἄλλων ἐνθυμίζω. προσίθημι ἢ σημαίνω ἀκόμη εἰς τὸ βιβλίον - εἰς τὸ ὑπομνημόνευμα δι' ἐνθύμησιν, (γεάφω εἰς τὸ σημειωματάριον). Στεάβ. ιδ'. σελ. 1180.

Προσυμνηματίζω, — ζομαι. προσέτι ὑπομνηματίζω - σημειῶ. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 208.

Προσυποτοπέω, προσέτι ὑποτοπέω - συμπεραίνω.

Προσυποπτεύω, προσέτι ὑποπτεύω, ἔχω ἀκόμη εἰς ὑποψίαν.

Προσυποτίθεμαι, ἐνταυθ' ὑποτίθεμαι ἢ ἐκλαμβάνω. Σχολ. Πινδ.

Προσυπουργέω, ῶ. σωυπεεγῶ, ὑπηεετῶ. Ἡσύχ. κατὰ Μέσ. ἀλλάθεσιν.

Προσυριγγόω, ῶ. (σύριγξ) πρότερον συειγγόω, πειῶ τι πρότερον συειγγῶδες - διαπεξυπημένον Διόδωρ. Σικελ.

Προσορίσσω, καὶ — εἶπω. Μέλ. ξω. πρότερον συείπω - συείζω.

Προσυφαίνω, προσέτι ὑφαίνω, σωυφαίνω, μεπαξὺ ἢ μετ' ἄλλα τινὸς ὑφαίνω. Πλάτ.

Προσυφίσαμαι, παρ' Ἀντωνίν. Φιλοσοφ. ε'. 19. "Τὰ προσυφιεῶπα". τὰ ἐν τῇ ψυχῇ δι' ἐξωτερικῆς τινὸς ἐνεργείας παεισάμενα ἢ ἐνεργάντα φαντάσματα. ἀμφ. ὅπερ καλλιον ἀναγνωσέον "Προϋφισάμενα". ἃ πρότερον ὑφίσανται ἢ ὑπάεχησιν ἐν τῇ ψυχῇ.

Προσυψόω, ῶ. προσέτι ἢ δευτερότερον ὑψόω. Ἰώσηπ.

Προσφάγιον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Προσόψημα, ὃ ζώγειτις μετὰ τὸ ἄεπτ. Ν. Δ. ἐκ τῶν

Προσφαγεῖν, προσέτι ζώγειν.

Πρόσφαγμα, τὸ. παρὰ Πλουτάεχ. "Τοῖς Ἀνδρόγεω πάφοις". ὅπου ἁεμπει νὰ γεαφῇ "Πρόσφαγμα" ἵνα ἢ "Σφάγμα σοὶς τοῖς πάφοις". θυσία εἰς τὸν πάφον. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτ. ἔχει "Προσφάττειν "τῷ μνήματι τῆ ἀδελφῇ". εἰς Εὐριπ. Ἡλεκ. 1174. ἀναγινώσκει ὁ Μουσγεάβιος "Πεισφαγμάτων" αὐτὶ Προσφθεγμάτων, σφαγὴν, φόνον. ἀλλ' ἐν Ἄλκ. 848. κεῖται "Θανάτου πίνοντα τύμβα πλησίον φοσφαγμάτων". ὅπεε ἐν τίχ. 854. κεῖται "Αἱματεὸς πέλανος" καὶ παε' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1270. "Φοινίῳ "φοσφάγματι".

Προσφάζω, ταὐτὸν τῷ, Προσφάττω.

Προσφαίνομαι, ἐν ταὐτῷ ἢ ἀετίως φαίνομαι, ὁεατὸς γίνομαι ἢ ἐγὼ, ὑποδεικνύομαι. προεεχόμενος φαίνομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανεεόν. Ξενοφ. Κυεπ. δ'. ι. 37. "Ἀκούσαντες τῦ κηεύγματος, ὅμιλοι πολλοὶ "φοσεεαίνησαν". ἅμα τῇ φωνῇ πολλοὶ ἐφάνησαν ἄνδεες. ὅθεν

Προσφανὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἀετίως φανὴς. Ἡσύχ.

Προσφάσθαι, Μέσ. ἐκ τῦ, ἀποσφημι. ταὐτὸν τῷ, Προσειπεῖν, λέγειν - ὁμιλεῖν πεός τινα. Ὀδ. Ψ. 106.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤ. Προσφάτης. (σφάω, σφάζω) νεωστὶ ἐσφαγμένος—πεφονευμένος. Ἰλιάδ. Ω. 757. ἄεα κυείως ἴδῃ κείατος. καθόλα δὲ λέγονται καὶ ἐπὶ πάσης ὁτιῶν ἄετι συμβεβηκότος. Παῦ τὸ ἀπὸ μικεῦ - νεωστὶ γινόμενον. νέος, νεαεὸς (παῖς, παιδίσκος, Τυεκ.) "Προσφάτως". νεωστὶ, πεὸ μικεῦ, πεὸ ὀλίγυ χεόνυ.

Προσφάττω, πεότεεον σφάζω-θυσιάζω. Ζήτ. Σφάω, Σφάζω.

Προσφεὴς, ὁ, ἡ. ὅμοιος, παεόμοιος κατὰ τὸ εἶδος καὶ τῷ μοεφῷ. Εὐριπ. Κυκλ. 435. παε' Ἡεοδότῳ ε'. 111. ταὐτὸν τῷ, Πεόσφεεος, χεήσιμος, ὠφελιμος, ὑπηεεής. "Τοῖσι σεῖσι σημάσι πεοσφεέστεεον φεάσω". ὠφελιμώτεεος, ὑπηεεδεέστεεος.

Προσφέεω, φέεω - νομίζω - δίδωμι πεός τινα. Ξενοφ. Κυεπ. ε'. δ'. 1. "Προσφέεει αὐτῷ ἡ Παθεία χευ"σὸν κεᾶας". ἔφεεε πεὸς αὐτὸν ὡς δῶεον. καὶ Παθητ. ὁ αὐτ. εἰς Ἀγησ. β'. 13. "Τεξωμένος πεοσεωέχθη πεὸς "τὴν φάλαγγα". ἐκομίσθη, ἐφέεθη. 2) Ἐπιβάλλω, ἐπιχειεῶ. "Χεῖεας πεοσφεεειν". Ἀπομν. β'. ε'. 31. βάλω τὰς χεῖεας πεός τι ἢ ὑπέ τι, μεταχειείζομαι βίαν καὶ δυνάμιν. 3) "Τέλος πεοσφέ"εειν". φόεον ἢ εἰσφοεὰν (δεσιμον) διδόναι, (πληεώνειν χεεάτζιον). καὶ ἐνταυθ' καθόλυ αὐτὶ τῦ, Εἰσφέεω, Πεοσίθημι, φέεω κέεδος - διάφοεον - πόεοσειφεεὰν - εἰσόδημα. ἐνταυθ' "Τὰ πεοσφεόμενα". τὰ ὄφελος - κέεδος φέεοντα, τὰ ἐπωφελῆ, τὰ ὑπηεεδῆ, τὰ ὠφέλιμα. Μέσ. "Προσφέεεσθαι τινί". φέεω ἐμαυτὸν πεός τινα ἢ κατά τινος, ἔεχομαι εἰς τινα, ὑπηεέχω, ἐπέεχομαι, ὑπάπτω, ἐφοεμῶ, μεθ' ὁεμῆς φέεομαι κατά τινος. καταπλακόω αὐτόν. Ξενοφ. Κυω. ι'. 9. καὶ ἐνταυθ' αὐτὶ τῦ, Πεοσοεμίζομαι. Ξενοφ. Κυεπ. ε'. δ'. 3. "Εἰς λιμένα πεοσφεεεσθαι". 4) Ταυτὸν τῷ, Πεοσυγχαίω, σωκπαστῶ, πεοσίθεμαι, συζοφοῦμαι μετά τινος, εὔομαι - συμφωνῶ μετ' αὐτῦ, ὁμοιάζω, ὅμοιος εἰμὶ, ἢ γίνομαι. Ἡεόδοτ. α'. 116. "Ὁ χαεακτὴε τῦ πεοσώπυ πεοσφεεεσθαι ἐδόκεω ἐς "ἑωϋτόν". ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Προσφέεω" αὐτὶ τῦ, Ὁμοιάζω. 5) Σωκαταεέφομαι, σωομιλῶ, συγκοινωνῶ, ἢ σωκαταεοφῶ - σωομιλίαν - συγκοινωνίαν ἔχω μετά τινος. καὶ ἐνταυθ' αὐτὶ τῦ, Μεταχειείζομαι, ἢ φέεομαι - πολιτεύομαι πεός τινα, χεῶμαι. Ξενοφ. Κυεπ. δ'. β'. 9. "Ὡς αὖ ὁεῶσιν αὐ"τὸς πεοσφεομένυς, ἅτω καὶ αὐτοὶ ποιήσωσι". καὶ ἐν ζ'. β'. 6. "Τὰναντία πεοσωεέχθη τῷ Ἀπόλλωνι". 6) Μετὰ Αἰτιατ. Φέεω πεὸς ἐμαυτὸν, λαμβάνω εἰς τὸ σόμα μυ, ζώγω. "Σῖτον, ποτὸν, βεώματα πεοσ"φεέσθαι". Ξενοφ. καὶ ἐνταυθ' "Τὰ πεοσφεόμυμα". ἃ λαμβάνει τις εἰς ἑαυτὸν, οἷον, Τεοφὰς, ποτὸν, κ. τ. τ. ἅτινα καὶ ἄλλως "Πεόσφεα" λέγονται. Τινὲς καινοι πεοέεχονται ἐκ τῦ, Ἐνέγκω, καὶ, Οἴω, οἷον· Πεοσήνεγκα, Πεοσοίσω. ὡς καὶ εἰς τὸ ἁπλᾶν Φέεω.

Προσφεύγω, φεύγω πεός τινα, πεοσεέχω, καταφεύγω.

Πεόσφημι, ὁμιλῶ πεός τινα. Μέσ. Πεόσφαμαι, ἔφθεν, Προσφάσθαι. Ζήτ. ἐκπότεεον.

Προσφθέγγομαι, πεός τινα φθέγγομαι - ὁμιλῶ - λέγω. ἀσπάζομαι, χαεετῶ, πεοσφωνῶ.

Προφθεγκτήειος, ταὐτὸν τῷ, Πεοσφθεγκτικὸς, ἐκ τῦ, Πεοσφθεγκτήε. "Δῶεα πεοσφθεγκτήεια". τὰ διδόμενα τῇ γυναικὶ εἰς τὸν μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν ἢ χαεετισμόν. Πολυδ. γ'. 36.

Προσφθεγκτικὸς, κὴ, κὸν. (πεοσφθέγγομαι) ὁ πεοσφωνῶν - πεοσομιλῶν - πεοσφθεγγόμενος. ὁ ἀσπαζόμενος, χαεετῶν, ἢ εἰς ἀσπάσφθεγμα εὐπικὸν.

Πεόσφθεγκτος, ὁ, ἡ. "Σῶ φωνῆς πεόσφθεγκτος". Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1079. πεοσπεφωνημένος. ὅστις ἐχαεετίσθη ὑπὸ τῆς φωνῆς συ.

Πεόσφθεγμα, τὸ. ὁμιλία, πεόσεησις, χαεετισμός.

Πεόσφθεγξις, ἡ. τὸ πεοσφθέγγεσθαι, ὁμιλία, χαεετισμὸς, πεοσφώνησις.

Πεο-

Προσφθείρομαι, παύτον τῷ, Προσέρχομαι. μετὰ τῆς ἐνεστώσης τῦ "Πρὸς φθορὰν ἢ ζημίαν ἢ εἰς ὄ-"λεθρον, ἢ εἰς κακὴν ὥραν". ὡς τὸ τῆς σωφθείσης, Τράγω εἰς τὸν ὄμβολον, Χαιδακόνομαι. ὅπ κακῷ προσφέρομαι. Ἀειτοφ. Ἐκκλ. 247. "Ἢν Κέφαλος "σοι λοιδορῆται προσφθαρείς". ἂν ὅμως ὁ ὄμβολος φέρει τὸν Κέφαλον ὄμβῳ νὰ σὲ λοιδορῇ, τότε βέβαια θέλει χαιδακωθῇς. "Ἀλλὰ δηνοὶ τινες εἰσὶ φθερίδται "πρὸς τὰς πλησίας ὠῇ μαρτυρεῖν". Δημοσθ. κατὰ Μειδ. ἀλλ' αὐτοί εἰσι πανοῦργοι ἢ πίπτουσιν ἐπαίω εἰς τὰς πλησίας ὡς ὁ λοιμός. Ζητ. Ἀναφθείρω, Ἐκφθείρω, ἢ, Ἀποφθείρω, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐκλαμβανόμενα. "Γυναικὶ ἡ πόρνη προσφθείρεται". ὄξαρπάζεται - προσκολλᾶσθαι, παραδίδοναι ἑαυτὸν εἰς φθορὰν ἢ κατανταῦν. Ἀλκίφρ.

Προσφθογγος, ὁ, ἡ. ὁ προσφθεγγόμενος, ὁμιλῶν, χαιρετῶν. Αἰσχύλ. Περσ. 153. καὶ ἐν εἰχ. 929. "Νόμῳ πρόσφθογγος".

Προσφθονέω, ῶ. πρσέτι φθονῶ. παρὰ Πλυτάρχ. Κάμ. 36. ἢ Δίωνι β'. παύτον τῷ, Φθονέω.

Προσφίγγω, πρότερον σφίγγω - δεῖω.

Προσφιλεια, ἡ. φιλία, ἐμπιστοσύνη, οἰκειότης, εὔνοια. Αἰσχύλ. Θῆβ. 521. ἐκ τῦ

Προσφιλὴς, ὁ, ἡ. ἀγαπητὸς, ἄξιος, χαρίεις, εὐθυμητὸς, δύκτιλος, ἐράσμιος, χαριτωμένος, ἀρεστὸς, εὐχαρις, ἀξιοκατάπτος, ὑποδεκτὸς, δύπροσήγορος. "Προσ-"φιλὴς κατὰ τὴν ἀπαίτησιν". Πολύβ. δύπροσήγορος, φιλικὸς. Θυκυδ. ἢ Ξενοφ. Οἰκ. ιέ. 4. "Τῷ γεωρ-"γίαν προσφιλεστέραν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις". ἀρεστὸς, ὑποδεκτὸς, ἀγαπητὸς. ἔτω ἢ τὸ, "Προσφιλῶς "ἔχειν τινί", ἀγαπητῶς, φιλικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 44. "Πῶς μὲ ἐθέσθαι προσφιλῆ". Σοφοκλ. Φιλ. 532. πῶς μὲ ἐκάμετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ-νὰ ἔχω κλίσιν εἰς ἐσᾶς. ἢ πῶς μὲ σωνεθέσατε εἰς τὴν ἀγάπην σας. "Χάρις τῆς φρομυθείας φροσφιλῶς μέτει". ὁ αὐτ. αὐτόθι 558. 5. χάρις τῆς φρομυθείας φρέπει νὰ μένῃ βεβαία, ἢ χερὰ εἰς τὴν κλίσιν μου ἢ ὑποχρέωσιν. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 16. "Προσφιλῶς ἔχω-"μῦμος (ἀνθρώποις)". φιλανθρώπως. ἢ Ἑλλην. β'. γ'. 18. "Εἰ τὸ κρατιστον τῆς πόλεως φροσφιλῶς ἡμῖν "εἶχε". κατ' ὄγκον, κατὰ τὴν ὄπθυμίαν μας. τὸ Συγκειτικ. Προσφιλέστερος, Ὑπερθ. Προσφιλέστατος. ἢ Ἐπίρ. Προσφιλέστατα. Ξενοφ.

Προσφιλοκαλέω, ῶ. ἐκ φιλοκαλίας φροσίθημι. Σξάβ. ζ'. σελ. 1143. ἢ Πολύβ.

Προσφιλεπουέω, ῶ. μετὰ Δοτικ. μετοχνεύζομαι ὄλιγα μὲ τὴν ἀσθένειαν καὶ ὄπμέλειαν φρός τι. ἐκδοτος δίδομαι εἰς φιλοσοφίαν εἰμί. ἀμφ.

Προσφιλοσοφέω, ῶ. Μέλ. ήσω. φροσίτι - ὀλίγα ἢ παρά τινι φιλοσοφῶ. ὄβῳ τῆς φιλοσοφίας φροσίθημι ἢ εἰσάγω. ἔκδοτος εἰμὶ εἰς φιλοσοφίαν. Λυκιαν.

Προσφιλοτεχνέω, ῶ. μετοχνεύζομαι τέχνῃ ἢ ζήλῳ ὠδέ τι τράγμα ἐφευρίσκω. ἢ ὄβῳ τῆς φιλοτεχνίας φροσίθημι.

Προσφοιτάω, ῶ. ὑπάγω συχνὰ φρός τινα, συχνάζω. σωνήθως λέγεται διὰ μαθητάς.

Προσφορὰ, ἡ. (προσφέρω) τὸ φροσφέρειν - δίδοναι. παρ' ὃ, τι φέρεται φρός τινα εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἢ τιμῆς ἢ ὑποχρεώσεως. Θυσία, δῶρον, χάρισμα. 2) Τὸ παρὰ Θεοφρύς. Χαρακτ. ἢ Σοφοκλ. Οἰδιπ. Κολ. 581. ἀμφ. ἀλλ' ἐν εἰχ. 1270. τινὲς ἑρμην. ὄβῳ τῦ, Συνομιλία, ὄβιλογος. 3) Τροφὴ, φαγητόν. "Πόσεις ἢ φοισφοραί". Πλούταρχ. 4) Ἐκ τῦ "Προσφέρομαί τινι". ἢ αὐτὶ τῦ, Συναναστροφὴ, Συνομιλία. Ζότ. ἐν τῷ, Ἀφορίσεις. 5) Ταύτον τῷ, Πρόσοδος.

Προσφορέω, ῶ. παύτον τῷ, Προσφέρω. Εὐσεπ. Ἡλιακτ. 423.

Προσφορος, ὁ, ἡ. ἢ Ἐπίρ. Προσφέρως. (προσφέρω) μετὰ Δοτικ. ὠφελητὴς, ἀναγκαῖος, ὠφέλιμος, ὠφελήσιος, οἰκεῖος, ἀκόλυθος, εὔαρμοστος, εὐκαιρὴς, ἁρμόδιος. "Σοφὸν τινὶ ἢ γέροντι φρόσφορον". Ἀειτοφ. Σφῆκ. φρέπον, ἁρμόζον εἰς τὸν γέροντα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῦ, Προσφιλὴς, ὑμήρης. 2) Ὅμοιος, παρόμοιος. "Οὐχὶ φρόσφορος ἀμφείω γενναῖος". Εὐειπ. Φοίν. 3) Τὰ φαγητά.

Προσφραγίζω, φρότερον σφραγίζω. ἀμφ.

Προσφυγὴ, ἡ. παύτον τῷ, Καταφυγή. Γλωσ. Φιλοξ.

Προσφυέως, αὐτὶ τῦ, Προσφυῶς.

Προσφυὴς, έος, ὁ, ἡ. (φυὴ, φύω) ὁ φρός τι γεγλυμμένος-αὐξημένος ἢ φροσηρμοσμένος, φροσκεκομμένος. ἐκ φύσεως ἢ φυσικὰ εὐήκων - ἁρμόζων φρός τι. ὠφέλιμος, ὠφέλησις, φρόσφορος. Ἡρόδοτ. α'. 27. "Καὶ οἱ, φροσφυέως γὰρ δόξαι λέγειν". Ζότ. ἢ κατωτέρ.

Πρόσφυμα, τὸ. τὸ φροσγεγλυμμένον ἢ φροσηυξημένον, παράρτημα, φροδύκη. Δημόξ. Φιλ. 55.

Πρόσφυμι, παύτον τῷ, Προσφύομαι.

Πρόσφυξ, υγος. φυγὰς, λειποτάκτης, δραπέτης, Αὐτόμολος, ἱκέτης. ἄλλως δὲ παύτον τῷ, Πελάτης. Ἡρωδιαν. ε'. 3.

Προσφυσάω, ῶ. φυσῶ φρός τινα, ῥιπίζω. Πολύβ.

Πρόσφυσις, εος, ἡ. τὸ φροσφυέσθαι, ἢ ὄβῳ τῆς συναυξήσεως μίξις ἢ σύωσις, σιωάφεια. Τόπος τῆς συναφείας ἢ τῆς σνώσεως. Θεόφρας. Φυτ. Ἰσερ.

Προσφυτεύω, φροσέτι ἢ πλησίον φυτεύω.

Προσφύω, Μέλ. ύσω. φροσέτι ἢ φρός τι φύω, φροσίθημι, φροσάπτω, φροσκολλῶ, σιωδέω. Μέσ. Προσφύομαι, φοσπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, φροσκολλῶμαι, συνάπτομαι, φροσεικνύμαι, σερεῶς ὄξαρτῶμαι φρός τι. κρατῶ-πιάνω τι σφικτά. μετὰ Δοτικ. "Προσπέφυκα" Παρακ. Προσφυεὶς, Ἀόρις. β'. ἐκ τῦ, Πρόσφυμι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 291. "Καὶ πεύτ' ἀληθῆ παῖτα φρος-"φύσω λόγῳ". αὐτὶ τῦ, Ἀποδέξω. Ἀειτοφ. Νεφ. 371. "Τοῦτο τῷ λόγῳ εὖ φροσέφυσας". καλῶς ἀπέδειξας.

Προσφυῶς, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Προσφυὴς. κατὰ φύσιν, φυσικῶς, ὠφελίως, ἁρμοδίως, οἰκείως, προσηρμοσμένως, σωνηωμένως.

Προσφωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. πρός τινα ἢ μεγαλοφώνως φωνῶ - ἠχῶ. φωνάζω-ὁμιλῶ, ὀνομάζω, καλῶ, προσαγορεύω, προσφθέγγομαι, χαιρετῶ. Ἰλ. Α. 332. κατὰ δὲ τὰς Νεωτέρας ἢ αὐτὶ τῦ, Ἀφιερῶ, Ἀνατίθημι. ὅθεν

Προσφώνημα, τὸ. ὄπφώνημα, ἢ πρός τινα ὅμιλία, κλῆσις, προσηγορία. 2) Ἀφιέρωσις.

Προσφωνηματικὸς, κὴ, κὸν. ὁ προσφωνῶν, ὁμιλῶν, προσαγορεύων. ὁ αὐήκων - ὠφελήσεις ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσφώνησιν. Διονύσ. Ἁλ.

Προσφώνησις, ἡ. προσηγορία, ὄπφώνησις, ἢ πρός τινα ὁμιλία, κλῆσις, ὀνομασία. Ἀφιέρωσις, ἢ γιτομβύη τῦ λόγου ὑπόστασις πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῇ γραφῇ πρόσωπον. Ὁ Σχολιαστ. τῦ Λιβανίου λόγ. δ'. ἐν Χειροτ. ἔχει "Οἱ προσφωνηματικοὶ λόγοι μικροὶ ὠ-"σὶ λίκνα. γεγράφθαι δὲ, ὅτε ἐξῆλθεν ἐξ ὧν εἰς ἡμᾶς "ἔλθη, ἢ βασιλεὺς, ἢ μέγας στρατηγὸς, ἢ εἰσὶν ὥσ-"περ χαιρετισμοὶ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν".

Προσφωνητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. Προσφωνητικῶς. παύτον τῷ, Προσφωνηματικός.

Προσχαίνω, Μέλ. χανῶ. Παρακ. προσκέχηνα. μετὰ Δοτικ. χασμῶμαι πρός τινα, χάσκω, βλέπω πρός τι μὲ ἀφοικτὸν στόμα. Ὑπὸ θαυμασμῦ καὶ ἐκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μπλεών

πλήξεως χάσκω. Πολύβ. ἔτι δὲ ᾗ αὐτῇ τῇ, Ἐπιθυμίαν μεγάλην ἔχω πρός τι. προσμβώτι μετ' ἐπιθυμίας. "Μηδὲ χαμαιπετὲς βόαμα προσκάνης ἐμοί". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 914. αὐτὶ τῆ "Προσειπεῖ" Παραβαλ. μετὰ τῆ, Χαίνω.

Προυχαιρητήρια, παρ' Ἀρποκρατ. ἡμαρτ. ἀπάγν. αὐτὶ τῆ, Προχαρησεια.

Προσχαλκεύω, χαλκόω πρός τι, στερεὸν ποιῶ μετὰ σιδήρω πρός τι.

Προσχαρίζομαι, πρὸς χάειν ποιῶ τι. (κάμνω τι ἀφ' χαπεῖ) ποιῶ τὸ θέλημα τινὸς κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τε ἢ κατὰ χάειν.

Προσχέθω, ταὐτὸν τῇ, Προέχω. ἔχω-κρατῶ ἐμπροσθεν. Μέσ. ἐμποδίζω. ἀπελαύνω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ. Θεόκειτ. κέ. 254. "Προεχεδόμιλω βέλεμνα". προτείνας τὴν χεῖρα, ἢ κρατῶν τὴν χεῖρα ἔμπροσθεν μὲ ἀπεδίωκον τὰ βέλη.

Πρόσχειρος, ᾱ, Πρόσχερος, ὁ, ἡ. (χεὶρ) ὁ ἐνὰ χεῖρας ὢν-κείμενος. Ἀθήν. δ'. σελ. 149. ἀμφ. ὅπω ἴσως "Πρόχειρα" ἐγράφη ποτέ.

Πρόσχεσις, ἡ. (προέχω) πρόβλημα, προβολὴ, περαπέτασμα. Γλωσσ.

Προσχέω, προσέτι ἢ πρός τι χέω-χυῶ. 2) Ταὐτὸν τῇ, Προέχω, ᾗ, Προσίχω. ἀράζω. Ἀπολλών. ἀργ. β'. "Ἄρκτι προσχόμβους σκαιὴν δέρας". προτείνοντος, προβαλλόμβους αὐτὶ ἀσπίδος.

Πρόσχημα, τό. (προέχω) πρόφασις, ὑπόλογία, πλάσμα, παραπέτασμα, προκάλυμμα, πρόβλημα, προσωπεῖον, ὑποκείσις. μετὰ Γενικ. ἢ Ἀπαρεμφ. ᾗ ἀπλῶ πτώσεως. "Ἕνεκα προσχήματος". Φίλων. προφάσεως εἕεκα. 2) Τὸ προέχον σχῆμα, κόσμος, εὐπρέπεια, σολισμὸς, καλλωπισμός. τὸ σολισμὸν ᾗ θεωρείαν ἐμποιῶν, προξενῶν. τὸ ἐξέχον τῆ ἄλλων ᾗ ἐξαίρετον. "Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα". ὑποθετικῶς ἐν ἐγκωμίῳ λόγῳ ἐλέγοντο ὅτω πόλεις τινες. Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 682. "Ἰωνίας πρόσχημα Μίλητος". Ἡρόδοτ. ἑ. 28. ὅτω ᾗ "Σχῆμα γῆς Ἀσιάτιδος πρόσχημα". Εὐσεπ. Ἀνδρομ. ἡ εὐπρέπεια, ἡ ἐξωτερικὴ ἀξία, τὸ κάλλος, ἡ λαμπρότης, ὁ σολισμὸς, ἀξία. 3) Προποίησις, Πρόφασις. "Πρόσχημα δέ μοι ᾗ ἀρχὴ τοιάδε τῆς λόγε". Πλάτων. εἴρωνεί. Πρόφασις. εἴθε τὸ πρόσωπον ὑποτίθεται ὡς πρόφασις, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆ ὁποίε εἰσάγεται ὁ λόγος. εἰς τὸν λόγον μὲ προφασίζομαι τὸ ὄνομα τῆ ὑποκειμβύε, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν τόπον ἐμιλῶ. ὡς ᾗ τὸ "Πρόσχημα μὲν εἶναι λέγουσιν τῆς βασιλείας τὸν Τρωικὸν, τὴν δὲ τὴν πᾶσαν οὐσίαν". Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιδ'. 22. τύπος μόνον, κατὰ τὸ φαινόμβον, τὸ ὄνομα μόνον εἶχε. "Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας". Διόδωρ. Σικ. ιή. "Οὐδαμῶς ἄξιος τὸ τῆς βασιλείας προσχήματος". Πολύβ. λ'. 16. ὅπερ ὁ Λίβ. 45. μεταφράζει "Indignus majestate tanti nominis" παντὴ ἀνάξιος τοῦ τῆς βασιλείας ὀνόματος. Θουκυδ. ά. "Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον". ὑπὲρ, ἢ αὐθ' ὧν ἔπαθον. προσποίησις, πρόφασις. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πίστεται καὶ ἐλλειπτικῶς, οἷον, "Πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές". ὅπω προσυπακούεται τὸ, Ποιούμβνος, οἷον "Πρόσχημα ποιούμβνος. ἢ, Κατὰ πρόσχημα". ὅπω ᾗ τὸ "Πρόφασιν μὲν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ. ἢ, Ἔργῳ δέ". Ἀειοεὶδ. ᾗ Παυσαν.

Προσχηματισμὸς, ὁ. παρὰ Γραμματικ. ταὐτὸν τῇ, Παραγωγὴ, αὔξησις τῆς λέξεως ἀφ' μιᾶς ἔτι συλλαβῆς, ὡς π. χ. Λόγοις, Λόγοισιν.

Προσχίζω, σχίζω ἢ κόπτω ἔμπροσθεν, καθὼς π. χ. σχίζω τὸν κάλαμον ἀφ' νὰ γράψω.

Πρόσχισμα, τὸ ἔμπροσθεν σχίσιμον, ὡς π. χ. τὸ σχίσιμον τῆ κονδυλέω-τῆ καλάμε. 2) Μέρος τῆ σανδαλίε. 3) Εἶδος σανδαλίων, ὡς καὶ τὸ, Ὑπόσχισμα. ὁ Ἡσύχιος λέγει ὅτι αὐτὰ ἦσαν σχισμένα ἐκ τῆ ἔμπροσθεν. ὁ Ἀελιοτ. ἐν Ῥητ. β'. 19. ἀναφέρων τὰ μέρη τῆ σανδαλίε τάττει ὀνομάζει αὐτὰ Πρόσχισμα, Χιτὼν, ᾗ Κεφαλὶς. ὅπω τὸ, Κεφαλὶς, σημαίνει τὸν ἐπάνω τῆς κλειδώσεως τῆ ποδὸς ὑπκείμενον δεσμὸν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος. τὸ δὲ, Χιτὼν, τὸ ὑποκάτω τῆ ποδὸς, ἐνθα ἡ πτέρνα. ἀλλα μ' ὅλον τοῦτο τινὲς ἀπέγνασαν ἐντεῦθα Ὑπόδημα, αὐτὶ τῆ, Ὑπόδημα. ὅρα Ἀελιοτέλ. ἐν Προβλ. λ'. ή.

Προσχλευάζω, προσέτι χλευάζω.

Πρόσχορδος, ὁ, ἡ. (χορδὴ) σύμφωνος τῇ χορδῇ. ὁ κατὰ παῖπα μετὰ τῆς χορδῆς συμφωνῶν. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ Σύμφωνος κατὰ παῖπα. παρὰ Πλάτ. Πολιτ. ζ'. "Ἀποδιδόναι τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι "πρόχορδα". σύμφωνα κατὰ τὸν φωνὴν-κατὰ τὸν ἦχον ψάλλειν. ἐναντίον τὸ "Ἑτεροφωνία ᾗ ποικιλία "τῆς λύρας". ὅταν ψάλλωσι καὶ κρούωσι τὰ μουσικὰ ὄργανα ἀδιαφόρως. Παραβάλ. μετὰ τῆ, Κρῦσις.

Πρόσχορος, ὁ, ἡ. ὁ αὐτὸκωλ-ἁρμόζων εἰς τὸν χορόν.

Προσχόω, ταὐτὸν τῇ, Προσχανύω, ᾗ Προσχώννυμι.

Προσχράομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι. προσέτι χρῶμαι, μεταχειρίζομαι ἀκόμη. μετὰ Δοτικ. Πλάτ.

Προσχρήζω, Μέλ. ήσω. προσέτι χρηΐζομαι ἢ ζητῶ ἀκόμη-ἀπαιτῶ. Ἡρόδοτ. παρ' Αἰσχύλ. Προμηθ. 646. 793. κεῖται αὐτὶ τῆ ἁπλῆ, Χρήζω. ὅθεν

Πρόσχρησις, ἡ. Λογγῖν. ἐκ Ὑψ. κζ'. 2. ταὐτὸν τῇ, Χρῆσις.

Προσχρηστέον, (προσχράομαι) πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτις προσέτι.

Προσχρίω, χρίω-ἀλείφω πρός τι. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῇ, Προσείβω. ὅθεν ᾗ, Προχείμπτω. Ζήτ. Χείω.

Προσχρώζω, ᾗ, Προσχρώννυμι, χρωματίζω-πρός τι. ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῆ, Προσείβω. Ζήτ. Χρώζω.

Προσχρῶτα, Ἐπίρ. Ἀρτεμίδωρ. ά. 79. Ζήτ. Συγχρῶτα.

Πρόσχυσις, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Ἐπίχυσις.

Προσχύτης, ὁ. ὁ χυῶν πρός τι ἢ ἐπί τι. Γλωσσ.

Προσχύω, ταὐτὸν τῇ, Προχέω. προσέτι χέω, χυῶ ἐπί τι.

Πρόσχωμα, τό. ὁ ὑπὸ τῆ ποταμῶν ἐκβαλλόμβνος πηλὸς, ᾗ ἡ ὑπ' αὐτῆ σχηματιζομβνη ξηρὰ γῆ. τὸ τῆ χώματος πρόσθημα. ἐκ τῆ

Προσχώννυμι, ᾗ, Προσχωννύω, (ἔχει τὰς χρόνους ὑπὸ τὸ Προχόω) ὑπχέω, χυῶ ἐπάνω, πλημμυρῶ. ᾗ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῆ, χώμα προσέθημι. ἀφ' τῆς πλημμύρας ἐκχέων πηλὸν-μέλαν, γῆν ξηρὰν ποιῶ.

Προσχωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. χωρῶ πρὸς, προσέρχομαι, προσρέχω, πλησιάζω, συμφωνῶ, προχωρῶ, ἐμβαίνω εἴ τινα φαβίαν, παραδίδομαι, συγκατατίθημι, κηρύττω ὡς νικητὴν μν. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. 7. 8. ᾗ Ἑλλ. ζ'. δ'. 17. "Πάλιν προσεκεχωρήκεσαν οἱ "Πελλωνῆς εἰς τὴν τῆ Λακεδαιμονίων συμμαχίαν". προσηλθεν, ἐμβῆκαν. Ἀναβ. έ. δ'. 17. "Οἱ δὲ "ἑκόντες προσεχώρουν". ὑπεπίστευον, παρεδίδοντο. ὅπω ᾗ τὸ "Ἀναπειθόμβνοι, ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτο". Ἑλλ. ζ'. δ'. 16. ὅθεν

Προσχώρησις, ἡ. παράδοσις, προσέλθοσις, ἄφιξις, ἔμβασμα εἰς τινα φατείαν.

Προσχώριος, ὁ. ταὐτὸν τῇ, Πρόσχωρος. ἀμφ.

Πρόσχωρος, ὁ, ἡ. (χώρα πρὸς) πλησιόχωρος, ὁ πλησίον κείμβνος, συνοροῦσα, γείτων. Ξενοφ.

Προσχώσις, ἡ. ἡ ἀφ' τῆ ποταμῶν ἐκβολὴ ᾗ ὑπο-

σώρευσις τῆ πηλῆ, ἡ ἀπὸ τύπε σχηματιζομένη ξηρὰ γῆ, μόλος. Ζήτ. Πρόχωμα.

Προσψαύω, ψαύω πρὸς, ἐγγίζω, πιαίω μετὰ τῆς δακτύλων, ψηλαφῶ.

Προσψεύδομαι, προσέτι ψεύδομαι, ψεύμασιν, ψεύμασι πλάττω.

Προσψηφίζομαι, προσέτι ψηφίζομαι, δι' ψήφων προσδημιουργέω δίδω-ὑποφασίζω. Ἀππιαν.

Προσψιθυρίζω, ψιθυρίζω πρός τινα.

Προσψύχω, "Τί προσψύχετε τύμβῳ κενεῷ"; Χλαινδρ. Ἐπιχειρημ. σελ. 18. τί λυπεῖσθε εἰς κενὸν τάφον; ἀμφ.

Πρόσω, Ἐπίρ. ἔμπροσθεν, ἐμπροσᾶ, εἰς τὰμπροσθεν, μακρὰν, ὀπίσω, πόρρω. μακρὰν ἐμπροσθᾶ, ἢ παρεμπροσθᾶ. Ἰλ. Α. 343. "---ἰοῦσα ἅμα "πρόσω καὶ ὀπίσω". τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ὑπόβασιν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. ποιητὴν καὶ τὸ ἐν Γ. 109. "Πρόσω καὶ ὀπίσω λοῦσα". ὡς τὸ ἐν τῇ σώνθεια, Βλέπειν ἀπ' ἐμπροσθεν καὶ ὄπισθεν. ἐπὶ συνεχῶς ἀνθρώπων. "Πρόσω τὸ ποταμοῦ". Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. γ. 28. μακρὰν, μέσα εἰς τὸν ποταμόν. "Πρόσω ἐλάσαι ἀπὸ τῆς πλευρᾶς πρὸς τὰς πολε-"μίας". Κυρεπ. α. ς'. 39. ὑπερβαίνειν-περᾶν παρὰ πολὺ τὰς ἐχθρὰς εἰς τὴν τάξιν τὸ νικᾶν. "Πρό-"σω ἀπὸ τῆ τείχες ἀπιέναι". ε. δ'. 49. "Οἱ ποτα-"μοὶ ἰὼν πρόσω τῶν πηγῶν ἄπορει ὦσιν". Ἀναβ. γ'. β'. 22. ὅπερ ἐν τοῖς Ἕλλη. δ'. β'. 11. κεῖται "Ὅσῳ δ' ἂν πορρωτέρω χωρῶνται". ὅσον ἀπωτέρω ἀπομακρυνθῶσι πέρην τὸ ποταμοῦ ἐξέχοντες. "Ἐλέ-"γοντο αὐτῶ αἱ πηγαὶ ὅ πρόσω εἶναι". Ἀναβ. δ'. ε. 2. ὄχι πολὺ μακρὰν εἰς τὰμπροσθεν. "Πρόσω "εἰκεῖν". Ξενοφ. "Πρόσω εἶναι". μακρὰν εἰς τὰμ-προσθεν, παρεμπρός. ἐμπρός, ἐσώπατα, ἐγγυτέρω. "Τὸ πρόσω". τὸ μεμακρυσμένον, τὸ μακρὰν ἀπέ-χειν. ὅθεν καθόλε πυθὴν τῆ, Πόρρω, μακρὰν. Ἡ-ρόδοτ. ζ'. 239. "Πρόσω ἀρετῆς αὐτὸν ἐκεῖν". λίαν εἰσά-γειν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὅ ἐστι, λίαν ἐνάρετον ποιεῖν. ὁ αὐτ. ἐν γ'. 154. "Κάρπε ἐν τοῖσι Πέρσησι αἱ ἀ-"γαθεργίαι εἰς τὸ πρόσω μεγάθεος τετιμῶνται". αὐ-τὶ τῦ "Τετιμῶνται ὥστε αὐτὸς (τὸς ἀγαθεργὸς) εἰς "τὸ πρόσω μεγάθεος αὐτὸν ἐκεῖν". μετὰ Γενικ. "Μὴ πρό-"σω ὑμῶν εἶναι". Κυρεπ. β'. δ'. 17. "Ἔτι πρόσω "τῦ στρατοπέδου βιόμβυλοι εἶναι". ἐπὶ ἄλλοι ἀπαγινώ-σκουσι "Πέρρω". "Πρόσω δικαίων". Αἰσχύλ. Εὐμ. 405. μακρὰν τῦ δικαίε, ἄδικόν ἐστιν. ἔτι δὲ σημαί-νει τὸν παρελθόντα χρόνον, Πρὸ τύπε. Συγκειτ. Προσώτερος, πολὺ μακρύτερα, πλέον ἐμπροσθεν. Ὑπερ-θετ. Πρεσώτατος, πολλὰ μακρὰν ἐμπροσθᾶ. Παράγεται ἀπὸ τῆς Πρὸς, ὡς καὶ τὸ, Εἴσω, καὶ Ἔξω, ἀπὸ τῆς, Εἰς, καὶ Ἐξ. ἀλλ' ὀρθότερον ἀπὸ τῆς, Πρὸ, Πρόσος, Πρόσω, Πρόσοθεν, Πρόοσοθεν. Ἐκ τῦ, Πρόσοθε, ἐξήνεγκε τὸ, Πρόσθε, κατ' ὀπικοπὴν, καὶ κατὰ μετάθεσιν, Πέρσω, Πέρρω.

Προσώδης, εος, ὁ, ἡ. (ᾠδὴ) εὐωδὴς, ὁ εὐμελὴ ἐκδίδων, ὁ μυείζων, βρεμῶν.

Προσώδης, εος, ὁ, ἡ. (οἰδέω) ὀγκώδης, φυσκω-μώδης. Γαλην. Γλωσσ.

Προσῳδία, ἡ. (ᾠδὴ, πρὸς) παρὰ Γραμματικ. ἡ σημείωσις τῆς συλλαβῶν ἐκείνων λέξεως τινὸς, ὅσαι ἐν τῇ προφορᾷ διὰ τῆς ὑψώσεως τῆς φωνῆς τονίζον-ται, καὶ αἱ ὁποῖαι μετὰ πύθια ἔλαβον ἐπ' αὐτῆ σημεῖά τινα ἐν τῷ γεάφεσθαι. ὅθεν καὶ Τόνος ἐγγεάμ-μενος ἢ τάσις τῆς φωνῆς, λέγεται. ἔτι ὁ Τόνος κα-λεῖται Ὀξὺς, καὶ ἡ συλλαβὴ, Ὀξεῖα, καὶ τὸ τάσιον τὸν τόνον ἐπ' αὐτῆ, Ὀξύνειν. αἱ δὲ λοιπαὶ συλλαβαὶ καλεῖνται Βαρεῖαι, καὶ ὁ τόνος αὐτῆς, Βαρὺς, καὶ τὸ ἐκφράζειν καὶ γεάφειν αὐτὰς διὰ τῦ σημείε τύπε, Βα-ρύνειν. "Οταν κατ' ἀρχὰς ἤρχισαν νὰ γεάφωσι τὰ τό-νικὰ σημεῖα τῆς προφορᾶς, ἐκλήθη καὶ ἡ σημείωσις τύ-των καὶ ἡ διδασκαλία, Προσῳδία· καὶ μετὰ πύθια πά-λιν καὶ ἡ μερικὴ σημείωσις τῆς λέξεων, ὅ ἐστι, τῦ μα-κρὺ καὶ βραχέος. Ζήτ. καὶ, Προσῳδός. ὅθεν

Προσῳδιακὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἀνήκων εἰς προσῳδίαν. 2) Πῶς προσῳδιακὸς". ἢ ὀρθότερον "Προσοδιακός". ὁ ἐκ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς σιωισά-μβους.

Προσῳδικὸς, κὴ, κὸν. ταὐτὸν τῷ, Προσῳδιακός.

Προσῴδιον, τὸ. ὀρθότερον, Προσόδιον. Ζήτ. τῦτο.

Προσῳδὸς, ὁ, ἡ. (ᾠδὴ, πρὸς) ὁ πρὸς τοὺς ἄλ-λους ᾄδων, ὁ ἅμα ξεγωδῶν, ὁ συμψοφῶν μὲ τὸν φωνάντα ἐν μυσικὸν ὄργανον. "Προσῳδὰ ὄργανα". ὄρ-γανα μετὰ χορδῶν, δι' ὧν πρὸς ᾠδὴν λυείζυσι. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ἡσυχίῳ, Προσῳδία, ἡ μετὰ ὀργάνου ᾠδή. Μεταφορ. δὲ εἴληπται καὶ αὐτὶ τῦ, Σύμφωνος, ὡς καὶ τὸ, Σωωδός. Εὐεπ. Φοιν. 1513.

Πρόσωθεν, Ἐπίρ. μακρόθεν, ἀπὸ μακρᾶ.

Προσωθέω, ῶ. Μέλ. ήσω, καὶ, ώσω. προσέτι ἢ ἀπὸ τὰ πρόσω ὠθῶ-ἀπρόχνω.

Προσωνέομαι, ἔμαι. προσέτι ὠνέμαι-ἀγοράζω.

Προσωνομασία, ἡ. Ζήτ. Παρονομασία.

Προσωνυμία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἐπωνυμία, ἢ ἀπὸ τῷ κυείω ὀνόματι ἑτέρα κλητικὴ ὀνομασία, παρο-νόμιον. Πλούταρχ. Περικλ.

Προσώπατον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πρόσωπον. Ἰλ. Η. 212. Ὀδ. Σ. 191. "Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι".

Προσωπεῖον, τὸ. (πρόσωπον) ψευδὲς πρόσωπον ἐκ παιᾶς καὶ κηρᾶ κατεσκευασμένον, δι' ἧ καλύπτων τις τὸ ἑαυτῦ κυείως πρόσωπον μεταβάλλει τὴν ὄψιν καὶ ἀλλοῖος φαίνεται. Masque, μάσκα, προσωπὶς, ἢ προσωπίδα, μορμολύκειον. ὅθεν Μεταφορ. Φαινόμε-νον, πρόφασις, πρόχημα, σχηματισμός.

Προσωπίδιον, τὸ. μικρὸν προσωπεῖον.

Προσωπικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐκ τῦ προσωπείε, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ προσωπεῖον, ἢ εἰς τὸ πρόσωπον. 2) Προσωπικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῦ προσωπείε ἢ τῦ προσώπε. σὺ αὐτῷ τῷ προσώπῳ. τὸ σὺ αὐ-τῷ τῷ ἰδίῳ προσώπῳ ἤτοι αὐτὸς ὁ ἴδιος παρὼν εἶ-ναι. κατὰ πρόσωπον.

Προσώπιον, τὸ, προσωπὶς, ίδος, ἡ. Ὑποκορισ. μι-κρὸν πρόσωπον. ὅθεν ἐν τῇ σωηθείᾳ, Προσωπὶς, ἡ. αὐτὶ τῦ, Προσωπεῖον.

Προσωπολαπτέω, ῶ. Μέλ. ήσω. διάφορον τῷ προσώπων ἤτοι τῷ Ὑποκειμένων ποιῶ, λαμβάνω τὸ μέρος τινός. Ν. Δ. ἐκ τῦ

Προσωπολήπτης, ου, ὁ. ὁ κείνων κατὰ τὸ πρό-σωπον, τὸ Ὑποκείμενον, ὅς τις λαμβάνει τὸ μέρος τι-νὸς καὶ κείνει πρὸς χάειν, (ὅς τις κυπιάζει χαίρειν)· ὁ εἰς τὸ πρόσωπον ἤτοι εἰς τὸ Ὑποκείμενον βλέπων καὶ διὰ χάειν κείνων.

Προσωπόληπτος, ὁ, ἡ. καὶ, Προσωπολήπτης, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Προσωπολήπτης. ὅθεν

Προσωπολησία, ἡ. τὸ κείνειν κατὰ τὰ Ὑποκεί-μενα καὶ κατὰ τὰς ὀξωτερικὰς φαντασίας. τὸ λαμβά-νειν-βλέπειν-σέβεσθαι τὸ πρόσωπον καὶ κείνειν κα-τὰ χάειν.

Πρόσωπον, τὸ. (πρὸς, ὤψ) ἡ πρόσοψις τῦ ἀν-θρώπε, τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον φαίνεται τὸ μέτωπον, τὰς ὀφθαλμὺς, τὴν ῥίνα, τὰς παρειὰς, τὸ στόμα, καὶ τὸν σιαγόνα. καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ ἡ τῶν ζώων Προτομή. Καθόλε δὲ τὸ

ἅμα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐμπροσθινὸν μέρος παντὸς πράγματος, θεωρία, ὄψις. "Κατὰ πρόσωπον". κατενάντι ἡμῶν, ἐμπροσθεν μας, ἀντικρυς. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προσωπεῖον. 3) Ἀντὶ τοῦ, Ἄνθρωπος. Τποκείμενον, συνδρομὴ ἰδιοσυγκρασίας, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Persona. Φωκυλ. "Ἀδίκως μὴ κεῖνε πρόσωπον". Παῦλ. Ἀπός. "Πρόσωπον δέρει". ὅθεν τὸ ἐν τῇ σωμηθείᾳ "Προσωποδέρω". προσωπικῶς ἢ κατὰ πρόσωπον ἐλέγχω τινά.

Προσωποποιέω, ῶ. πρόσωπα ποιῶ, ὅ ἐστιν, εἰσάγω-ἐφίστημι πλάσας καὶ πεποιημένα πρόσωπα ὁμιλοῦντα καὶ πραγματευόμενα ὡς ἄνθρωποι. "Διάλογον προσωποποιῶ". δραματικὸν ποιῶ διάλογον τινά, ὅ ἐστι, παρίστημι-βάλλω ἀνθρώπους νὰ τὸν ὁμιλῶσι. Διονύσ. Ἁλικαρ. ὅθεν

Προσωποποιΐα, ἡ. ἡ τῶν προσώπων ποίησις. ὅταν τις παρίστησιν ἀπεθαμμένα ἢ ἀπόντα πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα ὡς παρόντα καὶ ζῶντα ὁμιλοῦντα καὶ διαλεγόμενα. ἢ καθ' Ησύχ. ὅταν πρόσωπον ὑποτιθέμενός τις ἐπῇ τι. 2) Ταὐτὸν τῷ, Δραματοποιΐα.

Προσωποποιός, ὁ, ἡ. ὁ προσωποποιῶν.

Προσοπούττα, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Προσωπόεσσα, (πρόσωπον), ἀγγεῖόν τι μετὰ προσώπου. Πολύβ. β'. 48. "Προσωπεῖόν δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἐχῖνω παραπλήσιον, ὃ τὸ στόμα ἔχον προσώπου λεόντων, ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνόμασται". ὁ Ησύχ. λέγει ὅτι ἰδοὺ ἀγγεῖον πολέμου χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον.

Προσωρεύω, ὑποσωρεύω, πρότερον ἢ ἐμπροσθεν σωρεύω.

Προσώτατα, ἐπίρ. Πληθυντ. ἐκ τοῦ, Προσώπατος, ἀπὸ, ἀπον. ὁ λίαν μακρὰν ὤν. Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, Προσωπάτω, Ἐπίρ. καὶ ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, Πρόσω. πολλὰ μακράν, ὅσον διωκτὸν πολλὰ ἐμπροσθά. Ξενοφ.

Προσώτερος, έρα, ερον. Συγκριτ. ἐκ τοῦ, Πρόσω, μακρότερος, ἐμπροσθενώτερος. καὶ "Προσωτέρω". Ἐπίρ. μακρύτερα, παρεμπροσθά. Ξενοφ.

Προσωφελέω, ῶ. Μέλ. ήσω. προσέτι ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ὠφελῶ-βοηθῶ κ' ἐγώ. παρ' Ηροδότ. Γ'. 103. Διονύσ. Ἁλικ. ἡ. 74. καὶ Ἀρρίαν. ἀναβ. α'. 8. μετὰ Δωτικ. αὐτὶ τοῦ, Δίδω βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, βοηθῶ, ἔχω ὡς βοήθειαν. παρὰ Ξενοφ. εἰς Ἀγησίλ. 12. ταὐτὸν τῷ, Ἐπωφελέω. ὅθεν

Προσωφέλημα, τό. βοήθεια, προσασία, ὠφέλεια.

Προσωφέλησις, ἡ. ὠφέλεια, προσασία, βοήθεια, ἢ ὧν λαμβάνει τις ὄφελος.

Πρόταγμα, τό. τὸ πρῶτον τάγμα ἤτοι τὸ προτασσόμενον ἐν τῇ μάχῃ μέρος τοῦ στρατοῦ. τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ στρατεύματος, ὅπερ εἰς μάχην παρατάσσεται. Διόδωρ. Σικελ. σελ. 685. Armée rangée en bataille, Γαλλ. Prima acies, Λατιν. Vordertreffen, Γερμ.

Προταιτί, Ἐπίρ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 523. "Προταιτὶ τάξεων". πρότερον, πρὸ μικροῦ.

Προταίτιος, ία, ιον. Αἰσχυλ. Προμυθ. 102. ταὐτὸν τῷ, Πρόσφατος. καὶ Ἐπιῤῥηματικῶς, Προταίτιον. ταὐτὸν τῷ, Προταιτί.

Προτακτέος, έα, έον. ὃς πρέπει νὰ προταχθῇ-νὰ βληθῇ ἐμπροσθά-κατὰ πρόσωπον ἢ εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς μάχης, ἢ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ξενοφ.

Προτακτικός, κὴ, κόν. ὁ προϊσάμενος, ἢ πρότερον τῶν ἄλλων τασσόμενος. παρὰ Γραμματ. "Ἄρθρον προτακτικόν". τὸ προτασσόμενον τῶν ὀνομάτων. ἐκ τοῦ

Πρόταχτος, ὴ, ὸν. (προτάττω) ὁ τεταγμένος (βλημένος) ἐμπροσθεν, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει. ἐν ταῖς προτάγματι τῆς μάχης ὤν. Πλεοναχ. ὁ πρότερον τεταγμένος-διωρισμένος.

Προταλαιπωρέω, καὶ—οῦμαι. πρότερον ταλαιπωρῶμαι-πάσχω-ταλαιπωρίας ὑπομένω.

Προταμιεύω, καὶ Μέσ. Προταμιεύομαι. πρότερον ταμιεύω, ὅ ἐστι, Συνάγω καὶ ἑτοιμάζω δι' τὸν ἐμαυτόν μου, ἑτοιμα ἔχω εἰς καιρὸν χρείας μου. Λεκτικ.

Προτάμνω, ταὐτὸν τῷ, Προτέμνω. ὅθεν "Προταμοίμιον".

Πρόταξις, εως, ἡ. τὸ προτάττειν-βάλλειν ἐμπροσθεν. ἡ πρώτη τάξις τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ μάχῃ. πρόταγμα.

Προταράσσω, καὶ—άττω. πρότερον παράττω-εἰς παροχλῶ φέρω, συγχέω.

Προταρβέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. πρότερον φοβοῦμαι-ζημιάζομαι ἢ φροντιστικῶς ἔχω περί τινος. Σοφοκλ.

Προταριχεύω, πρότερον ταριχεύω-άλατίζω-ξηραίνω ἢ ταριχευτὸν ποιῶ. ποιῶ τι διὰ τοῦ ἅλατος ἢ δι' ἄλλης τινὸς μέσης ὥστε νὰ διαφυλάττεται ἐπὶ πολύ. Ζήτ. Ταριχεύω.

Πρότασις, ἡ. (προτείνω) ἡ ἐπαγγελία τῆς φορᾶς ἢ λόγος προβαλλόμενος, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά. ἢ καθ' Ησύχ. ἡ μετ' ὑπάρξεως ἐρώτησις. "Πρότασιν προτείνει". ἐρώτησιν προβάλλει. Ἀθήν. ς'. σελ. 234. 2) Πρόθεσις ἢ πρόβλημα, ὅπερ ἄλλος καὶ Λῆμμα, παρὰ Λογικοῖς καὶ Ῥήτορσι λέγεται. 3) Μέρος τῆς θεατρικῆς ποιήσεως, ὅπερ καὶ αὐτίκειται τῷ, Ἐπίτασις.

Προτάσσω, καὶ—άττω. Μ. ἄξω. πάττω-βάλλω ἐμπροσθεν, προτίθημι, εἰς τὴν πρώτην τάξιν βάλλω. Διαπάττω, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πρατιμῶ, πρότερον ὑποφασίζω-διορίζω. Ξενοφ.

Προτακτικός, κὴ, κόν. ὁ ἀνήκων εἰς πρότασιν, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς προτάσεως ὤν.

Προτέγισμα, τό. (τέγος) τὸ ἀπὸ τοῦ τέγους ἢ ἀπὸ τῆς στέγης ὤν. ἢ διὰ τῶν τοιχῶν ἢ διὰ τῶν θυρῶν ἐκτεταμμένον ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθεν σκέπη. λέγεται καὶ "Προτέγιον". Πολυδ. α'. 81. καὶ ζ'. 120. Ζήτ. Προστέγιον.

Προτείνω, ἐμπροσθεν σώματός τινος τείνω-αἴρω-ὀξαπλόω, κρατῶ ἐκτεταμμένον τι ἀπό τινος. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Προφασίζομαι. "Τὴν ἡλικίαν προτείνομαι". προφασίζομαι εἰς τὸ γήρας μου. Πλάτ. 2) Ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐπαίρω, δίδωμι, διὰ τὰ ἐμπροσθεν ὀξαπλόω. "Προτείνειν χεῖρα, πίδιν, ἐλπίδα". Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Παρατείνω, ἐπιβάλλω, μακραίω, ἀφίνω τινὰ ἐλπίζειν, ὑποσχόμαι ὅτι θέλω δώσειν, ὑπροδικνύω, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ, Γ-προτείνω. Ηρόδοτ. ι'. 24. καὶ ζ'. 160. μέσως "Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προετείνετο". ὑπέσχετο. 3) Προτίθημι, προβάλλω. "Αἴνιγμα, πρόπαιν προτείνειν". 4) Τὸ παρ' Ηροδότ. Γ'. 34. "Μισθὸν προετείνετο". κεῖται αὐτὶ τοῦ, ἀπήτει-ἐζήτει μισθὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Προτειχίζω, τεῖχος ἄρω-ποιῶ ἐμπροσθεν τινός. διὰ τοῦ προτειχίσματος ὀχυρόω-ὑπερασπίζομαι. ὅθεν

Προτείχισμα, τό. τὸ ἐμπροσθεν τινὸς τείχισμα, τὸ κατασκευαζόμενον πρὸς ὑπεράσπισιν τείχος-ὀχύρωμα ἢ ὕψωμα χώματος ἐμπροσθεν τινός. Rempart, Γαλ.

Προτίλειος, ὁ, ἡ. τὸ πρὸ τῆς καθιερώσεως καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ γάμου γινόμενον, (Ζήτ. Τίλος). "Προτέλεια, τά". αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί, ἢ τὰ πρὸ τοῦ γάμου ἢ οἱαδὴ πράγματος θυόμενα, ὅτε καὶ προσυπακούεται τὸ, Ἱερά, ὡς Πλάτ. ἐν Νόμ. ς'. "Θύειν προτέλεια τῷ γάμῳ".

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

παραβάλ. μετὰ τῦ Εὐεπ. ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 718. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Πρόθυμα, τό. ἡ προηγεμμένη καὶ παγιομμένη παντὸς μεγάλυ ἐπιχειρήματος θυσία. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 233. "Προτέλεια ναῶν". ἢ ἕνεκεν τῦ Ἑλληνικῦ λαῦ προσευχηθῆσα ὡς θυσία ὑπὸ τῦ Ἀγαμέμνονος ἰδία θυγατρ αὐτῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Προτέλεια, ἡ πρὸ τῆς γάμοις θυσία καὶ ἑορτή". Τέλος γὰρ ὁ γάμος, ὑπὸ τῦ εἰς τελειότητα ἄγειν". ὁ δὲ Φώτιος, "Προτελείαν ἡμέραν ὀνομάζεσιν, ἐν ᾗ εἰς τὸν ἀκρόπολιν τὸν γαμεμμένυ παρθένον ἄγεσιν οἱ γονεῖς ὡς τὸν θεὸν, καὶ θυσίαν ἐπιτελλουσιν". καὶ "Προτέλεια, τὰ πρὸ τῦ τελεσθῆναι τὴν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομμένων γινόμενα ἢ διδόμενα. 2) Ἀρχὴ, θεμέλιον, βάσις. "Βιότυ προτέλεια". Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 725. ἢ νεότης.

Προτελευτάω, ῶ, πρότερον τελεύτω - τελεύτω - ὑποθνήσκω.

Προτελέω, ῶ. Μέλ. έσω. δίδωμι - πληρόω - τελῶ πρότερον. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 15. "Τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχυς ἡμᾶς ἔλαβες". 2) Ἐπιμάζω εἰς ἀφιέρωσιν, καθιερόω - ἁγιάζω - καθαρίζω πρότερον. 3) Ἀρχὴν ποιῶ ἅμα τῆς διδασκαλίας, προπαιδεύω.

Προτελὴς, ός, ή. τὸ πρὸς θυσίαν προσαγόμμενον θύμα-ζῶον. τὸ πρὸ τῦ γάμυ σφαγιαζόμμενον. Ζήτ. Προτέλειος. Ἀθλίω. θ'. σελ. 376.

Προτελίζω, Μ. ἰσω. ταὐτὸν τῷ, Προτελέω, καθιερόω. "Τὴν νεηνίδα Ἀρτέμιδι προτελίζυσι". Εὐεπ. Ἰφ. Αὐλ. 433. καθιερῦσιν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ἅμά τινος προθύματος. Ζήτ. Προτέλειος.

Προτεμένισμα, τό. (τέμνω) παρὰ Συνεσ. κατὰ τὸν Θεκυδ. ά. 134. εἰσὶ "Προτεμνίσματα". τὰ πρόθυρα ἢ στρατόπεδα τῶν ναῶν ἐν ᾧ ἐπλυίοντο οἱ εἰς τὸν ναὸν εἰσελθισόμμοι μετὰ τῦ καθαρτικῦ ἢ τῦ ἡγιασμμένυ ὕδατος.

Προτέμνω, ἔμπροσθεν τέμνω, διατέμνω - διακόπτω - χίζω ἢ κόπτω μέρος ὑπό τινος. "Ὅλκα διϊωνικέα προταμοίμην". Ὁδυσ. Σ. 374. χίζειν κατὰ μῆκος ὀρθῶς τὴν γῆν ἅμα τῷ ἀρόσῃ, ὅπερ ὁ Θεόκριτ. Εἰδ. ά. ί. 2. "Ὄγμον ὀρθὸν ἄγειν" εἶπε.

Προτετὴς, ῆος, ὁ, ἡ. προτεταμμένος, ἐκπεπλωμμένος κατὰ μῆκος, καὶ ὁ ἐμπροσθεν ἐκτεταμμένος - κεκραταιμμένος. Ἀπολλ. ἀργ. ά. 756. "Δόρυ προτετὲς χειεί".

Προτετυθεύω, πρότερον τὴν λοιπῶν σωτηρίων ἐκ λαιμαργίας παρακινθμμένος λαμβάνω ἐκ τῆς φαγητῆς χολόμαι. καὶ ἐντεῦθεν "Τὰ προταπεινὰ προυτετύθευσαν". παρ' Ἀριστοφ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Προέλαβον, προηρπασαν, προεγεύσαντο.

Προτέτυθος, ὁ, ἡ. (τεύθω, τετύθω) ὁ πρότερον ὑπογεμμένος τὴν φαγητὴν. Ἀθλίω. δ'. σελ. 171. "Οὓς νῦν καλῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι Προγεύστας, ποτὲ οἱ Ἕλληνες Προτετύθους ὠνόμαζον". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Δαίμαρχος, ὅστις πρῶτος τὴν λοιπῶν σωτηρίων ἁρπάζει καὶ ζώγει ἐκ τῆς φαγητῆς, λίχνος προχαπάζων καὶ προσθίων τὰ ἔδεσμα, παρ' Αἰλιαν. ζώ. Ἰσορ. ί. 10. "Προτετύθης, ὁ. Ἐν Ἀθλίωσις ἴσως ποτὲ καὶ τι Σύστημα ὑπηρετῆν εἰς τὰς θυσίας "Προτετύθαι" καλούμμενοι. Ἀθλίω. δ'. σελ. 171. "Σύστημα ὧν προτετύθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ παράσιτοι ὀνομαζόμμενοι". Ἀριστοφ. Νεφ. 1195. "Ὅπερ οἱ προτετύθαι δοκῶσι μοι παθεῖν — ἅμα τῷτο ἀφετετύθασαν (τὰ ἀρυταινία) ἡμέρας μιᾶς". προεγεύσαντο, προελιχνύσαντο, προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τῦ κέρδυς. ὁ Σχολ.

Προτεραῖος, αία, αῖον. (πρότερος) μιᾶ ἡμέρᾳ πρότερον, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, ὡς ἐν τῷ "Δευτεραῖος" τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ. "Ἡ προτεραία". προσυπακ. Ἡμέρα. ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβῦσα ἡμέρα. ὅθεν "Τῇ προτεραίᾳ" - τῇ πρότεραν ἡμέρᾳ. Ξενοφ.

Προτεραίτερος. Ζήτ. Πρότερος.

Προτερεύω, καὶ, "Προτερέω". πρότερος ἢ αὐτότερος εἰμὶ, τὰ πρωτεῖα ἔχω κατὰ τὸν χρόνον - τὸ πεπαιδεῦσθαι ἢ ἀρετὴς. προέχω, ὑπερτερῶ, τὰ πρωτεῖα λαμβάνω. "Προτερεῖ Λυσίᾳ Ἰσοκράτης". ὁ Ἰσοκράτης παλαιότερος ἐστὶ τῦ Λυσίᾳ. "Προτερεῖν βλασήσει, τόκῳ". πρότερον βλασήσειν - γεννᾶν. "Ἐπροτέρουν κατὰ τὸν "πρώτιον συμπλεκτὸν". τὰ πρωτεῖα εἶχον, ἐνίκων. "Προτερεῖ τὸν ἄνεμον". Θεόφρ. περὶ ἀνέμ. σελ. 409. ὅπως χρεπτέον "Τῶν ἀνέμων" προηγεῖται. ὅθεν

Προτερηγενὴς, ές, ὁ, ἡ. (γίνομαι) πρότερον γεγεννημμένος, παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀντίμαχ.

Πρότερημα, τό. (προτερέω) ἡ κατὰ τὸν χρόνον προτίμησις, ὅταν δηλαδὴ εἶναι τις παλαιότερος κατὰ τὰς χρόνυς, ἢ λαμβάνῃ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, ἢ ὑπερέχῃ τῦς ἄλλυς κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ ἀρετὴς. ἄρα, Νίκη, ὑπεροχὴ, κέρδος, ὄφελος. Μεταφορικ. δὲ καὶ τὰ φυσικὰ χαρίσματα, ἢ φυσικὴ ὑπηδειότης πρός τι. Talent, Γαλ.

Προτέρησις, ἡ. (προτερέω) ὑπεροχὴ, προπήδησις - προχώρησις ἐν τῷ πηδᾶν ἢ ῥέπειν. Ἡλιόδ. δ'. σελ. 199.

Προτερίζω, αὐτὶ τῦ, Προτερέω. ἀμφ.

Προτερικὸς, κὴ, κόν. (πρότερος) προτρεπτικὸς, προπτητικός. "Συκὴ προτερικὴ". ἡ πρὸ τῆς ἄλλων φέρυσα - ὠριμάζυσα τὰ σῦκα. Ἀθλίω. γ'. σελ. 77. "Σέλδικος δ' ἐν γλώσσαις, Προτερικὴν φησι καλεῖσθαι γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊον τὸν καρπόν".

Πρότερον, Ἐπιρρηματικῶς. πρωΐτερα, πρὸ τῦ ὡρισμμένυ ἢ ἐνεστῶτος χρόνυ, ἔμπροσθεν, ἐμπροσθ. ἔστι δὲ κυρίως Οὐδέτερον ἐκ τῦ

Πρότερος, έρα, ερον. ὁ πρῶτος κὴ αὐτότερος τῆς ἄλλων, ὁ ὑπερέχων, ἢ πρὸ τῆς ἄλλων ὢν - κείμμενος - ἱσάμμενος. προγμότερος, πρωΐτερος ἢ πρωτεῖνός, ἐμπροσθινός. Ἰλ. Α. 548. "Οὔτε θεῶν πρότερος". λέγεται ἐπὶ τόπυ, χρόνυ, κὴ ἀξίας ἢ ἀρετῆς. "Προτέρῳ ἤματι". τῇ χθές, τῇ παρελθύσῃ ἡμέρᾳ. "Ἐστὶ δὲ κυρίως Συγκειτ. τῆς "Πρὸ", ἧς τὸ Υπερθετικ. Πρῶτος. Ζήτ. ἐν τύτῳ. ὅθεν τὸ σπάνιον Συγκειτ. Προτεραίτερος. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1165. ὅθεν

Προτέρω, καὶ, "Προτέρωσε". Ἐπίρ. μακρύτερα, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐμπροσθινώτερα, προσωτερω, παρωτέρω, εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέρη. Ὁδυσ. Ι. 64. κυρίως δὲ, Μικρόν τι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, πορρωτέρω, παρέκει ἐμπροσθὰ ὀλίγον.

Προτέρωθε, Ἐπίρ. ἐκ τῦ προτέρω. Ἐτυμολ. μέγ.

Πρότερως, Ἐπίρ. κατὰ τὸν πρότερον τρόπον. εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

Προτεταμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Προτείνω. ἐκτεταμμένως, ἐκπεπλωμμένως, τεταμμένα, κορδισμμένα.

Προτεχνολογέω, ῶ. πρότερον τεχνολογῶ. εἰσαγωγὴν ποιῶ ἢ δίδωμι - λέγω πρότερον τὰς ἀναγκαίας γνώσεις ἐξ ὧν τινα τέχνην. πρότερον ἐντέχνως καὶ δεδόσθως λέγω τὰ ἀναγκαῖα εἰς γνῶσιν τέχνης τινός. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς τὸ ά. τῦ Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ὅθεν

Προτεχνολόγημα, τό. ἡ πρὸς τέχνην καὶ διδασκαλίαν τινὰ εἰσαγωγὴ, προδιοίκησις εἰς τέχνην τινά. Σαφφω. Βυζαντ. ἐν Λεξ. Αἰθέοψ.

Προτίδη, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Προμήτωρ.

Πρότηξις, εως, ἡ. ἡ πρότερον γινομμένη πῆξις, ἀνάλυσις, ἐκ τῦ, Προπήκω. ἀμφ.

Προ-

Προτί, Πρόθεσ. Δωεικ. ταύτον τῷ, Πρός, ξοπῇ τῶ σ, εἰς τ, καὶ προθέσεσι τῶ ι, ὡς ἐν τῷ, Νιυὶ, Οὐτοσὶ, κ. τ. λ. χρῶνται δὲ τούτῳ ἐνίοτε καὶ αὐτῆς, Πρό. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρός. "Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἔπεμπε". πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν. Ἰλ. Γ. 116. "Προτί οἱ" πρὸς ἑαυτόν. Οἱ Κρῆτες ἐκφράζουσι τοῦτο κατὰ μετάθεσιν, οἷον, "Πορτὶ" ἐντεῦθεν ἴσως προέκυψε τὸ, Ποτί. Τὰς μετὰ τοῦ, Προτὶ, σωθέντας λέξεις, ζήτει ἐν ταῖς μετὰ ὦς, Πρός.

Προτιάπτω, Δωεικ. ταύτον τῷ, Προσάπτω, προσκολλῶ.

Προτιβάλλομαι, ταύτον τῷ Προσβάλλομαι. Ἰλ. Ε. 879. "Ταύτῃσι δ' ἔτ' ἔπειτ προτιβάλλεται, ἤτε τι ἔργα". ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἀλλὰ τὸ, Ἐπιτρέφεις, σωφρονίζεις, ὑπαλλάσσεις. ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ ἀλλὰ τὸ, Μισεῖ, ὑποτρέφεις. οἱ δὲ καὶ ἀλλὰ τὸ, Κωλύεις. κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, Ἐπιπλήττειν, Καθάπτεσθαι τινὰ ἔπεσιν, ταύτῃσι μήτε ἀλλὰ λόγων, μήτε ἀλλὰ ἔργων τὴν τιμωρεῖς, ἢ ὡς τὸ κοινότερον "Αὖτις δὲ πέρην μήτε ὑπὸ λόγια, μήτε ὑπὸ ἔργα. παρ' Ἀπολλων. Rod. δ'. 1046. "Προτιβάλλομαι ὑμᾶς". ἀντὶ τοῦ, Προβάλλομαι.

Προτειλέω, Δωεικ. ἀντὶ, Προσειλέω. Ἰλ. Κ. 347.

Προτιειπεῖν, Δωρ. ἀντὶ, Προσειπεῖν. Ἰλ. Χ. 329.

Προτίθημι, πρότερον τίθημι-βάλλω. "Σκοπὸν προτιθεῖναι". Βάλλειν σκοπὸν πρόσθεν. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, "Ἄθλον, ποινὴν προτιθεῖναι". βάλλω ἔμπροσθεν, προβάλλω, παρατίθημι, ἐκτίθημι. 2) Γνωστὸν ποιῶ τι δημοσίως, πρόθεμα τίθημι, ἢ πρὸς ἀναγνωσιν τινος ἢ προτεμαχίσεως βυλῆς (Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 3. "Τῆς πόλεως λόγον τοῦ τινος προτιθεῖσης". καὶ Ἑλλην. ἀ. ζ'. 3. "Οὐ γὰρ πρὸ τέθη σφίσι "λόγος κατὰ τὸν νόμον". δεῖ τοῖς ἐδόθη ὁ κατὰ τὸν νόμον χρόνος.) ἢ πρὸς ὑπακοὴν καὶ σέβας. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Γνωστὸν ποιῶ ἢ λέγω τὴν γνώμην μου. ὅτε καὶ σημαίνει τὸ, Ἔμπροσθεν τίθημι. Περί τινος πράγματος βυλεύομαι - Ἐπιψηφίζω - λέγω - δίδω ἢ ἀφαιρῶ - ἐκτίθημι τὴν γνώμην μου. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. δ'. 27. "Ἐπεὶ δὲ ὁ Τεγεήτης προέθηκε "παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν". ἐπειδὴ ὁ Τεγεήτης ἔκαμε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Προθήκην τίθημι ἔξω τῆς ἐργαστηρίου. 3) Προπέτω, προκείνω, προτιμῶ, τιμιώτερον κρίνω. "Προτιθέναι τινά τινος". Μέσ. "Προτίθεμαι". παρὰ Πολυβ. αὐτὸ τοῦτο, Βάλλω σκοπὸν, ἢ ἔχω σκοπὸν, ὑποφαίζω νὰ πράξω τι. Δημοσθ. "Εἰ μὲν οὖν καινῆς τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν". εἰ ἔχε σκοπὸν νὰ ὁμιλήσῃ". Παρ' Ἡροδότ. δ'. 65. καὶ Θουκυδ. η'. 86. "Ἔχθραν, πόλεμόν τινι προτίθεσθαι". αὐτὸ τοῦτο, Κηρύττειν τὸν πόλεμον κατά τινος. ὅπου καὶ ἐν ζ'. 229. "Μᾶλλον προθέσθαι". Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Προτίθεμαι, ἀεισθμ. 2.

Προτίκτω, πρότερον - προκάτερα τίκτω.

Προτίλλω, πρότερον τίλλω - μαδῶ.

Προτιμάσσω, Δωρ. ταύτον τῷ, Προσμάσσω.

Προτιμάω, ῶ. πρότερον τῆς ἄλλων ἢ πλεῖον τῆς ἄλλων ἀπαιτῶν τιμῶ, προφέρω, προκείνω, ἐκλέγω, τιμιώτερον κρίνω. Ξενοφ. Κυρκ. η'. ζ'. 8. "Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῆς δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι". 2) Μετὰ Γενικ. Φροντίζω, πρωτίχω ὑπέρ τι, ὑπερμαχῶμαι, κήδομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, μᾶλλον μοι τινός. "Μὴ προτιμήσῃς ματαίων ὀλιγωρίαν". Αἰσχύλ.

Προτίμησις, ἡ. τὸ προτιμᾶν, ἡ πρᾶξις τοῦ πλείονα τιμὴν διδόναι τῆς ἄλλων ἐστίνα. ὅπου

Προτιμητέος, έα, έον. ὃν πρέπει νὰ προτιμήσῃ τις, ἢ ὅστις πρέπει νὰ προτιμηθῇ.

Προτιμητικὸς, κὴ, κὸν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. ὁ εἰς προτίμησιν αὐτῶν ἢ κλίσιν εἰς τοῦτο ἢ προτίμησιν ὠφελούντων.

Προτίμιον, τὸ. ταύτον τῷ, Ἀρράβων. (πεῖ, Τυρκ.) Λυκιακ. Ῥητόρ. διδάσκ. 17.

Πρότιμος, ὁ, ἡ. (τιμὴ) ὅστις πρὸ τῆς ἄλλων ἢ πλείων τῆς ἄλλων τιμᾶται, ἐξαίρετος. ὅπερ παρὰ Πλάτωνι Νομ. ιβ'. "Πρότιμος λίθων". ὁ Σχόλ. ἐν λέξ. Ψαλίδα, καὶ ὁ Πολυδεύκ. δ'. 49. ὀρθότερον "Πολυτίμων λίθων" ἔχουσι.

Προτιμυθέομαι, Δωεικ. αὐτὸ τοῦ Προμυθέομαι. Ὀδυσ. Λ. 142.

Προτιμωρέω, ῶ. Μέλ. ἥσω. πρότερον ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων τιμωρῶ - βοηθῶ, βοήθειαν δίδωμι τινί. Μέσ. "Προτιμωρέομαι", οῦμαι. πρότερον ἐκδικῶ μᾶλλον τιμωρῶ - παιδεύω.

Προτιόσσομαι, Ἰλιάδ. Χ. 356. ὅπου ἄλλοι "Ποτιόσσομαι" ἀνέγνωσαν, καὶ ἀλλὰ τὸ, Προβλέπω, ἐρμήνευσαν. Τὴν κοινὴν ἀνάγνωσιν τούτου ἐρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. ἀλλὰ τὸ, Προσρῶ, Προσδέχομαι, Προσδοκῶ, Προσαγορεύω, ὅπου πρέπει νὰ ἐκλάβῃ τις τὸν Ἐνεργητικὸν ἀντὶ Παραπατικοῦ. "Ἠσ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι". προσεύχομαι, προέβλεπεν ἡ ψυχή μου, προσδοκῶμεν ἢ προσεδόκων - ἤλπιζον καλῶς, ἐπειδὴ καὶ σὲ γνωρίζω. παρ' Ἀπολλων. Rod. δ'. 1373. "Μητέρα δ' ἐκ ἄλλην προτιόσσομαι". αὐτὸ τοῦτο, Προρρῶ, Μαντεύομαι.

Προτίω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 533. "Τοκέων σέβας προτίω". ταύτον τῷ, Τίω, τιμῶ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 21. "Τάφῳ τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας". τὸν μὲν τιμήσας ἤτοι ἐντίμως ταφῆς ἀξιώσας, τὸν δὲ ἀτιμάσας, μὴ σέρξας τοῦτο.

Πρότμησις, εως, ἡ. ταύτον τῷ, Προτομὴ, Ὑποκοφὶς ἢ τὸ ὑποκεκομμένον. ἐξαιρέτως λέγεται ὁ σὰρξ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸν λαγόνα ἢ σὰρξ τὰς νεφρὰς τόπος. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Λ. 424. ὅπου αὐτὸ τοῦτο, Πρότμησιν, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι κὴ, Προτμῆτιν, κὴ, Πρότμητον, κὴ, Πορτμὶς, αὐτὸ, Προτμίς. λέγεται δὲ ὅπου, ἀλλὰ τὸ κατ' αὐτὸν τὸν τόπον εἰς δύο τεμνέσθαι μέσως ὁ ἄνθρωπος. Τοῦτο ὁ μὲν Ἀεισαρχος, Ἤξον, ὁ δὲ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ὀσφύν, εἶπον.

Προτολμάω, ῶ. Μέλ. ήσω, (πρὸ, τολμάω) πρὸ τῆς ἄλλων ἢ πρῶτος τολμῶ, τόλμῃ καὶ θάρρος ἔχω. πρὸ τῆς ἄλλων εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, προκινδυνεύω, ἀποδύομαι, μετὰ τόλμης ὑπερχωρῶ - ποιῶ τι πρῶτος ἢ πρότερον. Ἡρωδίαν. ὁ Σχόλ. ἔχει κὴ, Προτολμίζεσθαι, ταύτον ἀρχεσθαι. ἀμφ.

Προτομὴ, ἡ. (προτέμνω) τὸ τῆς ζώων πρόσωπον. Πολυδ. β'. 47. "Τὸ δὲ ὑπὸ τῆς μετώπου, Πρόσωπον, ἐφ' μόνων ἔτι τῆς ἀνθρώπων καλεῖσθαι· ἔτι γὰρ τῆς ζώων, Προτομὴν, ὥσπερ ἔτι τῆς ὀρνίθων, Ῥύγχος, καὶ Ῥάμφος". 2) Εἰκὼν (ἢ ἄγαλμα) ὑποκινοῦσα τὰ ἀνώτερα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Προτομὴ, εἰκὼν βασιλικὴ, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἶδος". 3) Τὸ ἀνώτερον ἢ ἐμπροσθινὸν μέρος ζώου τινός (τὸ μέχρι τοῦ κεφαλοῦ δηλαδὴ μέχρι τοῦ σήτους.) καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, οἷον "Προτομὴ κετοῦ μηχανικοῦ". Προτομὴ μάχης, λέοντος, κ. τ. λ. Βασιλ. γ'. κεφ. ι'. 19. Βιντο, Ἰπολ.

Προτονίζω, Μ. ἴσω. "Λαίφεα προτονίζειν". τοὺς

προτόνοις ἕλκετε - ἀναβιβάζετε διὰ τὸν ἱστὸν τὰ ἱστία, ἀνοίγετε τὰ πανία τῷ πλοίῳ διὰ τῆς προτόνων. παρὰ Συνεσ. Ἐπις. δ'. "Προτονίζειν τὸν ναῦν". φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, Καταβιβάζειν τὸ κατάρτιον, ἢ συσέλλειν (μαζόνειν) τὰ πανία, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. "Ἱστία μὲν σείλαντο".

Πρότονον, τό. καὶ, "Πρότονος", ὁ. προσυπακουομ. Σχοινίον, ἢ, Κάλως. τὸ σχοινίον δι' οὗ δεσμεῖσι τὸν ἱστὸν, ὅπως τὸ ὑπὸ τῆς καρχησίης εἰς πρύμναν καὶ πρῶραν διατεῖνον σχοινίον εἰς συνοχὴν τῶν τῆς νεὼς ἱστοῦ. τὸ σχοινίον τοῦτο διατείνεται ὑπὸ τοῦ καταρτίου μέχρι τῆς πρύμνης καὶ πρώρας, δι' οὗ καταβιβάζεται, ἀνορθοῦται, καὶ σεραύται τὸ κατάρτιον. Ἰλ. Α. 434. — "προτόνοισιν ὑφέντες Καρπαλίμως". ὅπερ ὁ Σχολ. ἔχει· Προτόνοισι τοῖς πρωτεπομβίοις κάλοις, οἵ τινες τὸν ἱστὸν ἐκτείνουσιν, ἵνα μὴ ὀρθός. ἐν Ὀδυσ. Β. 425. "-καπὶ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν". ὁ Σχ. "Προτόνοισι, σχοινίοις, δι' ὧν ὁ ἱστὸς ὑποδεσμεῖται, ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἵστασθαι· οἱ δὲ παλαιοὶ κάλωσι, ὑπὸ τὴν καρχησίην εἰς πρῶραν καὶ πρύμναν διατείνοντας". ὁ Ἡσύχ. "Πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τὸν ἱστὸν σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶραν καὶ πρύμναν ἑμπροσθεν. ὁ αὐτ. "Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις, ὅς ἑκάτερα μέρος, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ". παρὰ Γάλλοις λέγεται *Aubans*, καὶ παρ' Ἰταλ. *Sarte*. Εὐστ. Ἐκάβ. 114. Ἀπολλών. Ἀργον. ά. 564. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. Ἀγ. 906. Μεταφορ. "Σώτειρα ναὸς πρότονον".

Προτοῦ, ἔστι δὲ τὸ "Πρὸ τοῦ, ἢ Πρὸ τούτου. προσυπακουομ. χρόνῳ, πρότερον, προπέρα, πρεῖν, πρῶτον. "Ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ". Θεοκρ. ά. 32.

Προτραγῳδέω, ῶ. ξαναφδίαν τινὰ πρότερον παιεσαίω. μεγάλην κρόπτ - φύμιλλ ποιῶ διὰ τὸν πρότερον.

Προτρεπτικὸς, κὴ, κόν. καὶ Ἐπίρ — κῶς. ὁ εἰς προτροπὴν ἀγόμενος, ὁ εἰς τοῦτο διαπόδειος, ὁ προτρέπων. ἐκ τοῦ

Προτρέπω, διὰ τὰ πρόσω τρέπω, διεγείρω, παρακινῶ. "Ἀρετῆς ὑπομελέσθαι προέτρεπεν". Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ζ'. 1. "Τίς σ' ἀνάγκη τῇ δὲ προτρέπει". Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1190. Ποῖος σὲ φέρει εἰς παύτιλλον ἀνάγκλω; συνήθως δὲ κατὰ Μέσ. διάθ. "Προτρέπομαι". διὰ τὰ πρόσω ἢ εἰς τὴμπροσθεν ἐλαιώω - διώκω - ὠθῶ - φέρω, καταβιβάζω, καταδιώκω, διεγείρω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, παρακαλῶ, παροξύνω ἀφός τι, προάγω, προβιβάζω. Ἰλ. Ζ. 336. "Ἄχιλῆι προτραπέσθαι". ταυτὸν τῷ, Ἀποτραπῶσι, Ὑποστῆναι, ἢ Ἐκφοβῆσθαι δῦναι τὴν λύπην. εἰς λύπην διάλυσι ξαπίνης. καθ' Ἡσύχ. παραδίδοται ἑαυτὸν τῇ λύπῃ. ἐν Ὀδυσ. Λ. 18. "Ἥλιος προτρέπεται". αὐτὶ τοῦ Ἀποκλίνει, δύει, παραχωρεῖ. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ά. 6. αὐτὶ τοῦ, Ὑπερβαίνειν, ὑπερίχειν, ἀμφ. παρὰ Φιλαίθλ. σημαίνει τὸ, Οἰνοδίζω, ἐλέγχω, παρὰ Παρθενίῳ, ά. "Εἰς πολιὸν οἶτον προτρέπει". αὐτὶ τοῦ, Παρεμβαίνει, παροξύνει, ἀναγκάζειν βιάζεται. καὶ παρ' Ἡροδότ. ά. 31. "Προτρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον (εἰς) τὰ κατὰ τὸν Τέλλον". αὐτὶ τοῦ, Ἀποδεικνύειν, πληροφορεῖ, ἢ καλλίων, Διηγεῖται τὴν προσοχὴν τοῦ Κροίσου, ἢ προσέχειν ἐποίησε τὸν νοῦν αὐτῷ διὰ τοὺς πράγμασι τοῦ Τέλλου. ἔρεθισε τὴν προσοχὴν τοῦ πρὸς τὰ πράγματα τοῦ Τέλλου. Ἀναλογικώτεροι λέγονται "Προσκεῖσθαι τοῖς πράγμασι". παρέδωκεν ἑαυτὸν διόλου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Ἡρόδοτος (ά. 134.) εἶπεν "Οἷσι καίπερ προσκείμενος". κατὰ τοῦτο ἄρα τὴν σημαίνειν λέγεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ζ. 336. "Ἄχιλῆι προτραπέσθαι". Ἐν τῇ Ῥητορικῇ αὐτίκειται τοῖς, Ἀποτρέπω. Ἀριστοτ. Ῥητορ. πρὸς Ἀλέξ. "Προτροπὴ μὲν ἐστὶν, διὰ προαιρέσεως ἢ λόγου παράκλησις. Ἀποτροπὴ δὲ, ὑπὸ προαιρέσεως, ἢ λόγων, ἢ πράξεων διακώλυσις".

Προτρέχω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τρέχω. "Προτρέχειν τινός". Ξενοφ. Ἀναβ. ε. β'. 4.

Προτριβὴς, καθ' Ἡσύχ. δειμὺς, ὀξύς. ἀμφ.

Πρότριτα, Ἐπίρ. (πρὸ, τείτος) πρὸ τειῶν ἡμερῶν. τρεῖς ἡμέρας πρότερον.

Προτροπάδην, Ἐπίρ. (προτροπὴ) καθ' Ἡσύχ. εἰς τὴμπροσθεν τεταμμένοι, ἢ φεύγων καὶ διώκων ὡς ἐν μάχῃ. παρὰ Σοφ. Προδύμως, ἀμέτρεπτοι, ἢ εἰς τὴμπροσθεν. ἀλλὰ παρὰ Λίβιον, *Effusi et sine respectu*. φεύγειν ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς τὴμπροσθεν χωρεῖς τὰ τραφῆ καὶ τὰ ἰδῆ ὀπίσω, δρομαίως ἢ σπουδαίως φεύγειν. Ἰλιάδ. Π. 304. "Προτροπάδην φοβέοντο". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τὸ, Ἐπιγραμμένως καὶ ὁλοκλήρως ἐκτρέψαντες τὰ νῶτα. καὶ ὁ Εὐσάθ. διὰ τὸ, Μηδαμῶς ὑποστρεφόμενον φεύγειν.

Προτροπάω, ῶ. ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, Προτρέπω. ἐκ τοῦ

Προτροπὴ, ἡ. (προτρέπω) θάρρος, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρόρμησις, κ. τ. τ. "Εἴ τις προτροπὴ ἐμπεσοῦσα διπλοτέρης παρέζει". Ἀρριαν. Ἀναβ. ἑ. 28. ὅπερ σημαίνει τὸ Διεγερτικὸν καὶ παρακινητικὸν αἴτιον, αἰτία, ἀφορμή.

Πρότροπος, ὁ, ἡ. (τρέπω, τροπάω) "Οἶνος πρότροπος". ταυτὸν τῷ, Πράμνειος. Διοσκορ. ἑ. 9.

Πρότροχος, ὁ. μοναδικός τις τροχὸς ἔμπροσθεν τῆς μηχανῆς πρὸς τὸ διαδιδόναι κύκλῳ.

Προτρυγαῖος, ὁ. (ζύγη) ὁ πρὸ τῆς ζυγητῆς γινόμενος. ὁ τῆς ζυγητῆς ἀγομενέστερος. "Θεοὶ προζυγαῖοι". Πολυδ. ά. 24. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Προζύγεια, ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος. ὁ σχηματισμὸς τοῦ, Προζύγης, ου, ὁ. ὡς δηλοῖ τὸ Διονύσου. ἀμφ.

Προτρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, "Προζυγητὴς", οῦ, ὁ. ἀστὴρ τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, πλησίον τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῆς Παρθένου, ὅστις πρὸ τῆς ζυγητῆς ἀνατέλλει. Ἄρατ. Φαινόμ. 137. λέγεται ἔτι καὶ, Τρυγητὴρ, *Vendemitor*, παρὰ Βιργιλίῳ [illegible] κατὰ ἡμαρτημένως Προζύγητος, ὅπερ ὁ Στεφανὴς, Προζύγητος, ἀναγινώσκεσθαι, ἤθελε.

Προτρώγω, πρότερον τρώγω.

Προτυγχάνω, πρότερον τυγχάνω, προτέρου εἰμί, ὑποκτῶ - δύσκω πρότερον. Τὸ προτυχὸν ξένιον. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον δῶρον.

Πρότυπος, ὁ, ἡ. ὁ πρότερον τετυπωμένος - σχηματισμένος. "Πρότυπον, τό". τὸ ὡς παράδειγμα πρότερον τετυπωμένον. τύπος, πρωτότυπον (*Modele*), ἀρχέτυπον, Πλίνιος λέ. 12. Ζήτ. καὶ Προτύπωμα.

Προτυπόω, ῶ. (τύπος) πρότερον τυπόω, μορφῶ καὶ τύπον εἰς τι δίδωμι πρότερον. Παράσασιν ἢ τύπον τινὰ ποιῶ πρότερον τινὸς μέλλοντος πράγματος, σχεδιάζω. "Προτυπώσαι" παιεσαίω ἐν ἐμαυτῷ ἤνεφερω εἰς τὴν ἰδέαν μου τὴν παράσασιν πράγματός τινος, ὅπερ μέλλει ἢ δύναται γενέσθαι. "ψυχῆς τὰ μέλλοντα εἰδώλα προτυπωμένης". Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 450.

Προτύπτω, Μ. φω. πρότερον τύπτω - κτυπῶ. εἰς τὴμπροσθεν ἢ μακρύτερον ἐμπροσθὰ τύπτω. Οὐδετέρ. Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τὴμπροσθεν πρόχειρῶ - ὑπάγω, προτρέχω, προεμβάλλω. Ἰλιάδ. Ω. 318. Ν. 116. παρ' Ἀπολλων. ἀργ. ά. 953. αὐτὶ τοῦ, Πρικύπτω, προκύπτω, προέρχομαι, ἔξέρχομαι, ἔξορμῶ. "Εἰς Ἄργὼ προτύπτων".

Πρό-

Πρότυπωμα, τό. παὐτὸν τῷ, Πρότυπον, Πρωτότυπον, ἀρχέτυπον, παράδειγμα, τύπος φράγματός τινος ἐκ γύψῳ ἢ ἄλλῳ τινὸς τοιούτῳ κατασκευασμένος.

Προΰβαλε, Πρόβη. αὐτὶ τοῦ, Προέβαλε, Προέβη.

Προΰγγυος, ὁ, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Πρόεγγυος, (ἐγγύη) ἡ Δωρικ. Πρώγγυος, ἐγγυητής. ὅθεν "Πρωγγυδῶ" ἐγγυητὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι, ἐγγύησιν δίδω. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 239.

Προϋγραίνω, πρότερον ὑγραίνω. Σιμπλίκ.

Προϋγραψε, αὐτὶ, Προέγραφε.

Προϋδιδάξατο, Πρόδωκα, Πρόθηκα, Πρόπεσε, Προκαταβάλλω, κ.τ.τ. αὐτὶ τοῦ, Προεδιδάξατο, Προέδωκα, Προέθηκα, κ. τ. λ.

Προϋλακτέω, ῶ. "Τινός". ὑπέρ τινα ἢ σύνεκεν τινὸς ὑλακτῶ, ὑπὲρ τῆς ὑλακῆς φυλάττω τι. Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 62.

Προϋμνος, ἡ. ἡ ἀγελὶα ἀβραμπλιὰ, ἀγελοκορομπλιά. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἥμερος. καὶ, "Πρύμνον", τό. ὁ καρπὸς αὐτῆς. Γαλλιν. σωθέσ. φαρμ.

Προύνεικος, ἡ, "Πρύτικος". ὁ, ἡ. (πρὸ, ἐνέγκω) ὁ τὰ βάρη βαστάζων - φέρων, βαστάζος (Χαμάλης, Τυρκ. Φακίνος, Ἰταλ.) ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πρύνικοι, οἱ μισθῷ καμίζοντες τὰ ὤνια ὑπὸ τῆς ἀγορᾶς". 2) Ἀκόλαστος, ἀσελγὴς, πορνικός. Πολυδ. ζ'. 132. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 371. "Πρύνεικα λαλήματα". Παρὰ Διογ. Λαερτ. ς'. 7. τὸ Χειρόγραφα αὐτὶ τοῦ Πορνικὸς, ἔχουσι, Πρυνικός. ἄρα ἐσχηματίσαι κατὰ τὸ, Προφερὴς.

Πλούνη, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 1. τὸ δούδρον, Δαμασκήνια, Κοκκυμηλέα, ἢ Κορομηλιὰ, λεγόμενον. τὸ Λατιν. Prunus καὶ, Πρῦνον, τό. ὁ καρπὸς αὐτῆ. Ζήτ. Πρῦμνος.

Προϋξένησε, αὐτὶ, Προεξένησε.

Προϋξερευνητὴς, οῦ, ὁ. αὐτὶ, Προεξερευνητὴς. παὐτὸν τῷ, Πρόσκοπος. ὁ προαποστελλόμενος κατάσκοπος, ὅθεν, "Προϋξερευνάω", ῶ. πρότερον ὑξερευνῶ, κατασκόπως ἢ διὰ κατασκόπων ἐρευνῶ πρότερον. Εὐσεπ. Φοίν. 92. παὐτὸν τῷ, Προεξερευνῶ.

Προϋπάγω, καὶ, "Προϋπάγομαι". πρότερον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως φέρω - ἄγω - ὑπάγω πρός τι ἢ παρακινῶ πρός τι. Μέσ. φέρω τινὰ πρότερον ὑπὸ τὴν ὑξουσίαν καὶ δυναμίν μου, τίκω, ὑποπίσω. Ξενοφ. Ἑλ. ζ'. ά. 41. "Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τὰς Ἀχαιὰς προϋπαγαγέσθαι - ἐγγυᾶσθαι στρατιώτου διὰ τὴν Ἀχαΐαν". Οὐδετέρ. Ἀναχωρῶ - φεύγω κρυφίως πρότερον.

Προϋπαντάω, ῶ. ἡ, "Προϋπαντιάζω". πρῶτος ἢ πρότερον ὑπαντῶ, ὑπάγω πρὸς ὑπάντησιν τινός.

Προϋπαρξις, ἡ. (προϋπάρχω) ἡ πρότερον ὕπαρξις, τὸ εἶναι πρότερον. Préexistence.

Προϋπαρχὴ, ἡ. παὐτὸν τῷ "Τὰ προϋπηργμένα" ἐκ τοῦ, Προϋπάρχω, ἀρχὴ, προκαταρξις, αἱ ἀρχικαὶ ἢ προκαταρκτικαὶ πραγματεῖαι, αἱ πρότερον ἢ προηγούμεναι πράξεις, Εὐεργεσίαι, ὑπουργήματα, ἀξιώσεις (μέσπ). Ἀειστ. Νικομ.

Προϋπάρχω, ποιῶ τὴν ἀρχὴν, πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον ποιῶ τι. "Προϋπάρχω τῆς εὐεργεσιῶν, τῆς ἔχθρας". Ἰσοκράτ. ἀποδείκνυμι ἢ ποιῶ κατὰ πρῶτον εὐεργεσίας, ἀρχίζω κατὰ πρῶτον ἔχθρας, ἢ ἀρχὴν ποιῶ κατὰ πρῶτον τῆς ἔχθρας. "Οἱ προϋπάρχοντες τὸ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ". Οἱ κατὰ πρώτην φορὰν ἀρχὴν ποιησάντες τῆς εὐεργετεῖν ὑμᾶς. Δημοσθ. Λεπτ. 36. ὅθεν "Τὰ προϋπηργμένα", ἃ ἔπραξε τις πρότερον, τὰ προπεπραγμένα, προτετελεσμένα κατορθώματα, - ὑπηργμένα, αἱ προγεγενημέναι ἄξιαι πράξεις - εὐεργεσίαι, κ. τ. λ. Ζήτ. Προϋπαρχή. Δημοσθ. "Μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἧς προϋπηργμένων ἐπῄνει". 2) Οὐδετέρ. Πρότερον ὑπάρχω, προϋπτερον εἰμὶ - γίνομαι. "Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν τῆς προϋπαρξάσης ἕκαστον κείνεται". Δημοσθ. μετὰ τὸ τέλος ἧς τὴν ἔκβασιν κείνονται ὅλα τὰ προγεγονότα.

Προϋπεμψα, αὐτὶ, Προέπεμψα.

Προϋπέχάγω, πρότερον κρυφίως ὑξάγω - ἐκβάλλω - ἐκφέρω.

Προϋπεξέρχομαι, πρότερον κρυφίως ὑξέρχομαι.

Προϋπεξορμάω, ῶ. πρότερον κρυφίως ὑξορμῶ.

Προϋπεργάζομαι, πρότερον κρυφίως ἐργάζομαι - ἐκτελῶ. Φίλ.

Προϋπεργασία, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη ὑπεργασία, προετοιμασία - προετοιμασία. ἀμφ.

Προϋπισχνοῦμαι, πρότερον ὑπόσχομαι. Ἀόρ. β'. Προϋπέσχετο. Παρακ. παθ. "Προϋπέσχημαι". Θεοῖσωτείων προϋπισχνῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς". Ξενοφ. Κυρπ. γ'. γ'. 18.

Προϋποβάλλω, ῶ — ἄλλομαι. πρότερον ὑποβάλλω, βάλλω πρότερον ὑπὸ κάτω ὡς θεμέλιον καὶ βάσιν. Θεμίς.

Προϋπογράφω, πρότερον ὑπογράφω, γράφω ὑπὸ κάτω ἢ χειρίζω - προτυπόω.

Προϋποδείκνυμι, πρότερον ὑποδείκνυμι - φανερόω - ἐρμηνεύω.

Προϋπόκειμαι, πρότερον ὑπόκειμαι, πρότερον κεῖμαι ὑπὸ κάτω ἢ ὑποκείμενος εἰμί. Πρότερον ὑπόκειμαι ἢ προτεθειμένος εἰμὶ ὡς βάσις καὶ θεμέλιον. πρότερον ἔχω τὴν ὑπαρξίν μου - τὸ εἶναί μου, προϋπάρχω. "Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι". τὸ σῶμα χρεῖαι πρότερον νὰ ἔχῃ εἰς ὀφθῆναι χενὸν ὄγκον καὶ τὸ δεχθῆ. Φίλ. ὅθεν "Προϋποκείμενα". τὰ πρότερον φύσει ὄντα.

Προϋπολαμβάνω, πρότερον ὑπολαμβάνω - πιστεύω - δέχομαι.

Προϋπομιμνήσκω, πρότερον ὑπομιμνήσκω - φέρω εἰς μνήμην.

Προϋπομνηματίζομαι, πρότερον ὑπομνήματα καὶ σημειώσεις γράφω - ποιῶ. Σχόλ. Πινδ.

Προϋποπτεύω, πρότερον ὑποπτεύω.

Προϋπόστασις, εως, ἡ. παὐτὸν τῷ, Προϋπαρξις. Διοσκορ. προοίμ. 7.

Προϋποστρώννυμι, πρότερον ὑποστρώννυμι - ὑποκάτω στρώνω.

Προϋποσυφὴ, ἡ. (προϋποσύφω). Ἐπιστολ. Θεκλ. ὡς Εὐβελ. ἐκφράζει τὴν προετοιμασίαν ἐκείνην, ἥτις ἐρμηνεύεται ἐν τῇ λέξ. Στύψις, αἰσθημ. 2.

Προϋποτίθημι, πρότερον ὑποτίθημι - ὑποβάλλω. Μέσ. Προϋποτίθεμαι, πρότερον δέχομαι - ὑποθέτω - ὡς ὁμολογούμενον λαμβάνω. Ἀριστοτ.

Προϋποτοπέω, ῶ. πρότερον ὑποτοπέω - συμπεραίνω ἢ ὑποπτεύομαι, προϋποπτεύω. Δίων Κάσ.

Προϋποτυπόω, ῶ. πρότερον ὑποτυπόω - σχεδιάζω πρότυπον ποιῶ.

Προϋποφαίνω, πρότερον ὑποφαίνω - δηλόω - δεικνύω.

Προϋπτος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πρόοπτος, (πρὸ, ὄπτος) προφανὴς, δῆλος, φανερὸς, προδήλος, πρὸ ὀφθαλμῶν. Εὐσεπ.

Προύργιαίτερος, έρα, ερον, παρόμαλον Συγκεπ. τοῦ, Πρὄργου, ὅπερ ἐκ τοῦ "Πρὸ ἔργου" ἐγένετο. "Τὸ, ἡ, Τὰ πρὄργου" λέγονται ὅσα ἀπαιτεῖται ἢ ὠφέλιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰσὶ ἕως τοῦ τέλους πράγμα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πρὄργου, ὁμοίως ἐτοίμου, πρὸ ἔργου". ὁ δὲ Φώτιος, "Πρὄργου, πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλοῦτον".

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

καὶ Πρώργιαίτερον, τὸ πρὸ τῆ ἔργε αἱρετώτερον. ὁ Ἡσύχ. ἔτι· "Πρώργιαίτερον, πρακεινόμενον, προτιμώτερον, κρεῖττον, ἀναγκαιότερον, ὠφελιμώτερον". καὶ "Προυργιαίτατα", προνοητικώτατα. Θουκυδ. γ'. 109. "Τὸ ἑαυτῆ πρώργιαίτερον ἐποιήσατο". τὰς ὑποθέσεις αὐτῆ καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον προετιμήσαντο - προτιμώτερον ἐποίησαν. "Τί τῆ πρώργε διδάσκειν". διδάσκειν ὠφέλιμον - ἐπωφελές τι, ἤτοι ἐκ τῆ ὠφελίμων - ἐκ τῆ ἀπουσαίων. ὁ αὐτ. δ'. 17. "Προύργου τι ποιεῖν". ποιεῖντι ἢ καταγίνεσθαι ὠφελί τι ἐκ τῆ προηγεμένων εἰς τὴν προκώρησιν πράγματος τινός, ἢ προόδε ποιεῖν εἴς τι πρᾶγμα. "Πρώργε γέντι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ, δεδρεῖν". ἐκερδήσαμεν τι ἢ ὠφελήθημεν ἄρα δεῖ πάντε δεῖ νὰ τὸ εὕρωμεν. Πλάτ. Μενών 18. "Ὑπόθεσιν πρώργε ἔχω πρός". ὁ αὐτ. αὐτόθι 22. "Ἵνα πρώργε τι γένηται". Ἰσοκρ. Παναγ. 3. ἵνα φθάσῃ εἰς σκοπόν τινα. καὶ 37. "Οὐδὲν ἔστι πρώργιαίτερον αὐτῆ ἢ". οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν αὐτῆ ἀξιολογώτερον παρά. τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. 13. "Πρώργε εἰς ἀλκιβιάδε σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο". Εὐριπ. Ἑλ. 1395. "Οὐδὲ αὐτοῖς πρώργου ἰδεῖν". δεῖ τοῖς ἐβοήθησε τίποτε. οὐδὲν αὐτοῖς ὠφέλιμον ἰδεῖν. Πλάτ.

Προὔργου. Ζήτ. ἐν τῆ, Πρώργιαίτερος.

Προὐτίθει, αὐτὶ, Προετίθει.

Προὐτρέπετο, αὐτὶ, Προετρέπετο.

Προὔτυψα, αὐτὶ, Προέτυψα, κ. τ. τ.

Προϋφαιρέω, ῶ. πρότερον ὑφαιρῶ, ἀφαιρῶ.

Προϋφαρπάζω, πρότερον κρυφίως ἁρπάζω.

Προϋφίστημι, πρότερον ὑφίστημι, βάλλω ὑπὸ κάτω, ὑποτίθημι. "Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας". Γρηγόρ. Ναζ. Μέσως, "Προϋφίσασθαι". πρότερον ἔχω τὸ εἶναι ἢ τὴν ὑπαρξίν μου, προϋπάρχω, προϋπόκειμαι, πρότερον παρὼν εἰμί, προηγοῦμαι. Πλούταρχος.

Προὔχω, αὐτὶ τῆ, Προέχω, πρωτεύω, κρεῖττον εἰμί, ὑπερέχω, ὑπερέχω. ὅθεν Μετοχ. Πρώχοντες, οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἀξίαις ὄντες, οἱ κρείττονες, μέγιστοι Θουκυδ. α'. "Ὅσῳ μάλιστα πρώχονται". προτείνονται, προβάλλονται. Ζήτ. ἐν τῆ, Προέχω. Ὁδυσ. Γ. 8. "Προὔχοντο παῦρες". εἶχον ἔμπροσθεν αὐτῆ.

Προφαγεῖν, πρότερον φαγεῖν. Ἀθηναῖ.

Προφαίνω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φαίνω, φέγγω, λάμπω, Ὁδυσ. Ι. 145. "-σιλιὴν ἠρηρότες πρώφαινε". Προπορεύομενος τινὸς κρατῶ ἐν τῇ χειρὶ φῶς καὶ φέγγω εἰς αὐτόν. αἴρω - κρατῶ τὸ φῶς ἔμπροσθεν τινός. Πλούταρχ. εἰς Κάτ. 41. "Καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ἔπεσε τῆ Δομιτίε, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανε". 2) Πρότερον δείκνυμι, προδείκνυμι, ὑποδείκνυμι, ἀφίημι τινὰ εἰς ἐλπίδας, ἢ κάμνω τινὰ δεῖ τῆ ὑποχέσεώς μου νὰ ἐλπίζῃ, προβάλλω. "Προφαίνει πολλὴν καρπόν, τὴν δὲ οὐκ ἐκπίπτει", δείχνει πολὺν καρπόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ὠφελάζει. Θεόφρας. "Ὁ Θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθά". ὑποδείκνυται δεῖ τῆ σημείων. Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. ε'. 8. "Σὺ δὲ ὅκως ἐρατεινὸν πέμψῃς ἔ προφαίνες". Ἡρόδοτ. ζ'. 161. ὅπου τὰ ὀρθότερα Χειρόγραφα "Προφαίνῃ" ἔχουσι. 3) Προδηλόω, γνωστὸν - φανερὸν ποιῶ δεῖ σημείων. Ἔτι δὲ καὶ διὰ Χρησείων, αὐτὶ τῆ, Προλέγω, προφητεύω. Μέσ. "Προφαίνομαι, πρότερον ἢ ἔξω εἰς τὸ φανερὸν δείκνυμι ἑμαυτὸν, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φαίνομαι, προέρχομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ἡ. 1. "Ἀνὴρ - τῆ ὁμφὶ τὸν Κῦρον προφαίνεται ἐλαύνων". ἢ ἐντεῦθεν "Προπέφανται". αὐτὶ τῆ, Προφανὴς εἰσὶν" φανερὰ καὶ σαφῆ, ἤτοι τοῖς πᾶσι δῆλα εἰσί. Ἰλιάδ. Ξ. 332. Ὁδυσ. Ν. 169. "Οὐδὲ πρόφαίνετ' ἰδέσθαι". Ὁδυσ. Ι. 143. καὶ μήτε ἔδρατό τις νὰ ἴδῃ μακρύτερον ἐμπροσθά, καὶ δὲν ἠμποροῦσε τις νὰ ἴδῃ μακράν.

Προφανὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ - φανῶς. ὁ πρότερον ἢ μακρὰν φαινόμενος, ὁ ἔμπροσθεν τῆ ὀφθαλμῶν φαινόμενος. Ξενοφ. Κυρωπ. δ'. β'. 8. Πρόσωπος, φανερὸς, ὁρατὸς, πρόδηλος, λίαν σαφὴς. "Ἀπὸ, Διὰ, Ἐκ τε προφανοῦς". φανερῶς, σαφῶς, καθαρῶς, καθαρὰ, ἀοικεπὶ. προθύμως. ὅθεν

Προφανία, ἡ. αὐτὶ, Προφάνεια, καθαρότης, σαφήνεια, ὅταν πρᾶγμά τι φαίνεται καλλίτερον παρὰ ἄλλο. ἀμφ.

Προφάντις, ιδος, ἡ. παρὰ τῆ, Προφῆτις. Πολυδ. α'. 14.

Πρόφαντος, ὁ, ἡ. πρότερον φανεὶς - δηλωθεὶς - ῥηθείς. προδεδηλωμένος - προειρημένος ὑπὸ τε χρησείε. ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πρόφαντον, λόγιον, θεοπρόσιτον, προδεδηλωμένον. "Τῶν τὸ πρόφαντον". ὁ αὐτὸς χρησμὸς, τὸ ἴδιον λόγιον, ἢ αὐτὴ προφητεία. Σοφοκλ. Τραχ. 1159. Ἡρόδοτ. ε'. 63. καὶ δ'. 93. "Ἔτι δὲ παρὰ τῆ, Προφανεῖς. Πλούταρχ. Ὀλ. α'. 187.

Προφάντωρ, ὁ. παρὰ τῆ, Προφήτης. Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Προφασίζομαι, Μ. ἰσομαι. μετὰ Αἰτιατικ. λαμβάνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν ἵνα δείξω τοῦτο, ἢ ἀθῶσω ἐμαυτὸν, δικαιολογοῦμαι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτίας προτείνω, προσποιοῦμαι, προφάσεις λέγω - ποιῶ, ἢ προφάσεσι χρῶμαι. Ξενοφ. Κυρωπ. β'. β'. 17. ὅθεν "Πρεφασίσατο". αὐτὶ, Προεφασίσατο. ὅθεν

Πρόφασις, εως, ἡ. αἰτία προσωποιητικὴ καὶ ὑποθετικὴ ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομαι ὅταν δὲν θέλω τὰ φανερώσω τὸ ὀρθὸν τῆς γνώμης μου ἢ τῆς θελήσεώς μου, καὶ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομαι καὶ πρὸς ἀθώωσίν μου. ἢ μὴ ἀληθὴς ἀλλ' ὑποπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις. ἄρα, Προσποίησις, δικαιολόγημα, πρόσχημα, κυρίως δὲ, ὁ προτεινόμενος λόγος διὰ κατηγορία τινί, ἢ διὰ δικαιολογία. ὑπὸ τοῦτο ἁπλῶς καὶ ἡ κατηγορία. καὶ ἐντεῦθεν καθόλε αὐτὶ τε Αἰτία, ἀφορμὴ, δικαιολογία, ἄρνησις, ἀναβολὴ χρόνε, περίπτωσις, δικαιολογία. Ξενοφ. "Ἐπὶ προφάσει, ἢ, Πρόφασιν". προσυπακούεται, Κατά. Ἰλ. Τ. 302. κατὰ τὸ πρόσχημα, κατὰ τὸν λόγον, κατὰ τὸ φαινόμενον. παρ' Εὐριπ. Ἑκαβ. 339. "Καὶ πῶδε ἔχεις δὲ πρόφασιν". ἔτι γὰρ πίκνα καὶ τῆδε" - ἔχεις παρακινητικὸν, ἢ καταπειστικὸν αἴτιον. ἔχεις δύλογεφανῆ αἰτίαν. Ζήτ. καὶ ἐν τῆ, Πρέχημα.

Προφασιστικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πρόφασιν αἰτίκων ἢ ὑποθέσεως - χρήσιμος. Ο'.

Προφερὴς, ές, ὁ, ἡ. ἐξαίρετος, βελτίων, κράτων, ὑπέροχος, ἀριστιμώτερος, ἢ καλλίτερος, εὐτιμος, ἐκλεκτὸς, ἀνώτερος τῆ ἄλλων τῇ δυνάμει, τῇ τιμῇ ἢ τῆ χρόνῳ. Ἰλ. Κ. 352. "- - αἴ γάρ τε βοῶν προφερέστεραι εἰσί". κρεῖσσονες, ὥσπερ καὶ ἐν Ὁδυσ. Θ. 129. καὶ Φ. 134. "Τῖσε προφερίστερος". ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑπερέχων, ὁ προγενέστερος, ὁ ἐξαίρετος. ὥσπερ καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 29. 361. καὶ 777. ἀλλ' ἐν Ἀσπίδ. 260. κεῖται· "Τῶν γε μὲν ἄλλων προφερὴς τ' ἦν εὐρυβιάστα". 2) "Ἀνὴρ προφερὴς". ὅσις φαίνεται ἱκάνως παρ' ὅτι ἐστὶ, τοιοῦτος. Πλάτ. Εὐθύδ. 1. "Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρός, ὥσπερ δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τῶν ὑῶν". ὁ τῆ μὲν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. ἔ ἐναντίον τῷ, Σκληρός, ἀεσθ. 3. (ὅρα Πολυδ. β'. 10.). Ἐξ ἐναντίας ὁ Αἰσχύλος καπὶ Τιμάρχ. λέγει· "Εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσιν ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ ὠὲ τὴν ἡλικίαν. οἱ μὲν γὰρ νέοι "ὄντες, προφερεῖς ᾖ πρεσβύτεροι φαίνονται. ἕτεροι δὲ "πολλῷ ἀειθμὸν χρόνῳ γεγονότες, παντάπασι νέοι δο-"κοῦσιν εἶναι". καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἱρμλύ. τὸ, Προφερεῖς, διὰ τῶ, Οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι. Τὸ Ὑπερθετικ. κεῖται παρὰ Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κ. 1531. "Προφέρπατος", ὁ πρεσβύτατος, ἢ ὁ ὑπεραίρετος-ὑπερέχων. 3) Ὁ μετερχόμενος πρὸ τῶ καιρῶ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν. Ἀεισξένος παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 243. ᾗ Πορφύρ. εἰς Πυθαγόρ. ἐκ τῶ

Προφέρω, προάγω, φέρω ἔμπροσθεν-ἔξω ἢ εἰς τὸ φανερὸν, παρέχω, φέρω εἰς τὸ μέσον, παρίσημι, ἐκβάλλω, ῥιπτῶ, ἐκτίθημι, προβάλλω, δεικνύω, φανερὸν καὶ δῆλον ποιῶ. "Μάχαιρα προφέρησι". Ἰλ. Ι. 324. ἀντὶ Τροφὴν προσφέρη. Ἰλ. Κ. 479. "Μέ-"νος προφέρειν". Σάρρος Ὑποδεικνύειν. 2) Φέρω ἔμπροσθεν, προτίθημι, φωνῇ ἀφίημι, ἢ φέρω εἰς τὸν λόγον-εἰς τὴν ὁμιλίαν. ἐκβάλλω διὰ τῶ στόματος, ἐκφωνῶ, λέγω, ἐκφράζω. Ἰλ. Γ. 64. "Μή μοι δῶρ "ἐρατὰ πρόφερε". αὐτὶ τῶ, Ὀνειδίζω, Ἐλέγχω, καθὰ ᾗ ὁ Εὐσάθιος ἐσημείωσε. "Τὸ δὲ Πρόφερε, "ἀρχὴν ἐνδέδωκε τῆς τῶ προφορικῶ λόγω κλίσεως. ὡς ᾗ τὸ ἐν Ἰλ. Β. "Οἰνοδεκάτε προφέρες". 3) "Προ-"φέρειν τινί τι". αὐτὶ τῶ, Προσάγειν, Παρέχειν, Προτείνειν, Προβάλλειν, Προκομίζειν, φέρειν τι ἔμπροσθεν τινος. Ἰλ. Ρ. 121. "--αἶκε νέκυν περ Ἀ-"χιλλῆϊ προφέρωμεν Γυμνόν". ὅπως διανθρώπῳ νὰ φέρωμεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα γυμνὸν τὸ λείψανον τῶ. Ἔτι δὲ ᾗ αὐτὶ τῶ, Οἰνοδίζω, ἐλέγχω, ὑπονήπτω. οἷον "Προφέρω σοι τὴν δυσγλωσσίαν. Ἡ-ρόδοτ. ε. 63. "Προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθερίην". προβάλλειν, παραγγέλλειν, καπαπείθειν, παρακινεῖν. 4) Ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, προάγω, προχωρῶν ἢ προκόπτειν ποιῶ, προβιβάζω, προκινῶ, παρακινῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐκτείνω, ἐξαπλόω, μεγαλόω, πληθύνω, αὐξάνω, ὑπερχαίνω, ἐλαύνω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 579. "Ἠὼς τοι προφέρει μὲν ὁδὸν, "προφέρει δὲ ᾗ ἔργα". ὃ ἐστὶ, Φέρει πρόσω τὴν ὁ-δὸν-τὰ ἔργα· προάγει, προκόπτειν-προχωρᾶν ποιεῖ, προβιβάζει. 5) "Προφέρειν τινὸς καπί τι". Οὐδετ. αὐτὶ τῶ, Προέχειν, Ὑπερφέρειν, Ὑπερέχειν, Ὑπερβαίνειν, Νικᾶν, κρείττων-ανώτερος εἶναι τινος καπί τι. οἱ Νεώτεροι εἶπον καπὶ πολὺν τὴν σημασίαν ᾗ "Προφέρειν τινά". παρ' Ἡροδότ. γ'. 106. "Καρ-"πὸν προφέρουσι ἐλαίας". προβάλλουσι-χωνῶσι, ὑπερφέρεται "Τῶν ὑπὸ τῆς σίων". ὅπως πὶ Χειρόγραφα αὐτὶ τῶ, Οἴων, ἴχνσιν Εἰείων. "Μέγα προφέρειν εἰς τὸ "κράσασθαι διώκμεν". Θουκυδ. α'. 93. πολύτον τῶ, Ἐπιδώσιμα, προκόπτειν, αὐξήσιν ποιεῖν, αὐξάνειν. ᾗ ἐναντίως τὸ, Προφερὴς, ὅπερ πολύτον ἐστὶ τῶ, Κρείττων, βελτίων. Οἱ χρόνοι τῶν εἰσὶ Προλέλυκον, Προλέλυγκα, Προλελύχθαι, ἐκ τῶ ἀρχαίου Προσλέγκω. Μέσ. Προφέρομαι. "Προέρχομαι, ὁρμῶ". ἐκβαίνω. "Σκοπῆντι μοι προσῖσαι γέλως πάμπολυς". ἐγέλασα μεγάλως. Ὀδυσ. Θ. 210. "Ὅς τις ξεινοδόκω "ἔειδα προφέρηται ἀέθλων". αὐτὶ τῶ, Προβάλληται, ἀπαιτεῖν εἰς ἀγῶνα.

Προφείδομαι, φρότερον φείδομαι.

Προφεύγω, ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τὰμπροσθεν φεύγω (φεύγω ἐμπροσθὰ), μετὰ Αἰτιατ. φεύγω τὸν κίνδυνον, φεύγων γλυτόνω. Ἰλ. Ξ. 82. "Ὃς φεύγων

"προφύγῃ κακὸν ἦὲ ἀλωῇ". ὅστις ἤθελε φύγῃ πρότερα αὐτὸς θέλει γλυτώσει.

Προφημι, φρότερον λέγω, φρολέγω.

Προφημίζω, φρότερον φημίζω, φρότερον ὀξαπλόνω τὸν φήμην-διαφημίζω. Δίων Κάσ.

Προφηπτάζω, πολύτον τῶ, Προφηπεύω. Μανέθ. δ'. 216.

Προφηπτάναξ, ακτος, ὁ. φροφήτης καὶ βασιλεὺς, βασιλικὸς φροφήτης. ὡς π. χ. ὁ Δαυίδ. Ἐκκλησ.

Προφητεία, ἡ. τὸ αἴσιομα ᾗ τὸ χάρισμα τῶ προφήτου. τὸ ὑπὸ τῶ προφήτου ῥηθὲν, ὁ ὑπὸ τῶ προφήτου λεγόμενος λόγος. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Προφητεῖον, τὸ. ναὸς ἐπ' ὀνόματι προφήτου τινὸς τιμώμενος. Θεόδωρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.

Προφητεύω, προφήτης ἢ ἑρμηνεὺς τῶ μαντείου εἰμί. "Προφήτης θεῶν, μισῶν, τῶ ἱερῶ, κ. τ. τ." λέγω ἢ κηρύττω τι ἐν ὀνόματι θεότητος τινός. καθόλου δὲ, Προκηρύττω, προλέγω τὰ μέλλοντα. ἐκ τῶ

Προφήτης, ου, ὁ. (προ, φημὶ) κυρίως, ὁ ἑρμηνεὺς τῶ μαντείου, ὁ ἑρμηνεύων καὶ ἀναγγέλλων τοῖς λόγους τῶ χρηστηρίου, τοὺς ὁποίους ἐνθουσιῶν ὁ μάντις λέγει πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα. καπαχρηστικῶς δὲ ᾗ ὁ Μάντις αὐτὸς. Πλάτ. εἰς Τίμαιον. σελ. 392. "Ὅταν δὲ "ᾗ τὸ τῆς προφητικῆς γένους ὑπὸ τοῖς ἐν θεοῖς μαντείοις "κειτὰς ὑπαδεθεσάναι νόμος, οἷς μάντεις ἐπονομάζουσι "τινες, τὸ παλαιὸν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν ὅπως "φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκειταὶ, καὶ ἔστι μάντεις, "προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιότατα ὀνομάζοιντ' ἄν". ᾗ ἐντεῦθεν ὀνομάζονται ᾗ οἱ Ποιηταὶ "Μουσῶν προφῆται". διερμενεύεται τῆς Μουσῶν, διότι ᾗ ἔστι ἐνθουσιάζονται ὑπὸ τῆς Μουσῶν. Καθόλου δὲ, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα.

Προφητίζω, πολύτον τῶ, Προφητεύω. ὀξ Ἱπποκράτ.

Προφητικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ.—κῶς. παὸ ὅ,τι εὐήκει ἢ ἴδιον ἐστὶν εἰς τὸν προφήτην.

Προφῆτις, ιδος, ἡ. Φηλυκ. τῶ, Προφήτης.

Προφητοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ τοὺς προφήτας κτείνων-φονεύων. Profeticida, Ἰταλ.

Προφητόφθεγκτος, ὁ, ἡ. (φθέγγομαι) ὁ ὑπὸ τῆς προφητῆς εἰρημένος, ὃν εἶπον οἱ προφῆται.

Προφητοφάντης, ου, ὁ. πολύτον τῶ, Προφητοκτόνος.

Προφθαδίην, Ἐπιρρηματικῶς ἐκ τῶ, Προφθάδιος, ίη, ιον. προφθαίων. ἐκ τῶ

Προφθάνω, Μέλ. άσω. (φθάω) προκάπτερον ἄλλου τινὸς ἔρχομαι, πρῶτος ἢ πρότερον ἔρχομαι, πρότερον ποιῶ. ἔρχων καπί τινος φθάνω αὐτὸν, σπεύδω ἵνα φθάσω τινά. ὅθεν

Προφθασία, ἡ. τὸ πρῶτος ἢ πρότερον ἔρχεσθαι, τὸ προφθαίειν. Διόδωρ. Σικ. σελ. 467.

Προφθέγγομαι, πρότερον φθέγγομαι. ἀμφ. ὅθεν

Πρόφθεγξις, ἡ. ἡ προγεγενῆσα ὁμιλία. Πολυδ.

Προφθίμενος, ὁ. (φθίμι) προκαπεθαμμένος, προκαπθνηκὼς, πρότερον φονευθμένος.

Προφιλῶς, Ἐπίρ. πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ τῶ, Πρεσφιλῶς, φιλικῶς.

Προφοβέω, ῶ. Μέλ. ήσω. πρότερον φοβέω-εἰς φόβον βάλλω. Μέσ. Προφοβέομαι, οῦμαι. πρότερον φοβοῦμαι. Ξενοφ. Κυρικπ. α'. 5'. 24. ὅθεν

Προφοβητικὸς, κὴ, κόν. ὁ πρότερον φοβίζων, εἰς φόβον πρότερον βάλλων. 2) Μέσ. ὁ πρότερον φοβούμενος. ἀμφ.

Προφοίβάζω, Μ. άσω. πρότερον καθαίρω. Νόνν. Πρότερον λέγω, προφητεύω. ὅθεν

Προφοίβασμα, τὸ. πολύτον τῶ, Προφητεία. Νικήτ. ἡ. 7.

Προφορὰ, ἡ. τὸ ὑπὸ τὰ πρόσω ἢ ὑπὸ τὰ ἔμπροσθεν φέ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μιλέων

φέρειν. τὸ προφέρειν - ἐκβάλλειν - φανερὸν ποιεῖν. φανέρωσις, ἔκθεσις, ἔκφασις, ἡ εὐαρθρος φωνὴ ἤτοι ἔκφρασις τῆς γραμμάτων - τῆς συλλαβῶν - τῆς λέξεων. ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι καὶ ὁμιλεῖν. παρὰ Πολυβ. δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Ὑποδισμὸς, ὑπόπληξις, ἔλεγχος.

Προφορέω, καὶ, Προφορέομαι, ῶμαι. παραφέρω δεῦρο κἀκεῖσε τὸν σῖτον τοῖς διψῶσι· ἢ παραδίδωμι τὸν στόμωνα τοῖς διψῶσι. ὁ Πολυδ. (ζ'. 32.) ἔχει· "Καὶ τὸν στόμωνα Προφορεῖσθαι". ἔτι γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν Διαίζεσθαι. Καλλίας παρὰ Σοῦδ. ἐν Λέξ. Ἀράχνη. "Ὥσπερ ἀράχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορούμενος". καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, Δεῦρο κἀκεῖσε πορεύεται εἰς τὰναντία. Ἀειξεφ. Ὀρτ. 4. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 15. "Αἱ κύνες προφορούμεναι "παρὰ τὰ αὐτά". ὡς τὸ κοινὸν Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πέρα ἐδῶδεν, ἢ πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ.

Προφορικὸς, κὴ, κόν. (προφορὰ) "Λόγος προφορικὸς". ὁ εἰς φανερὸν διὰ τῆς γλώττης καὶ τοῦ στόματος προαγόμενος, ὁ δι' ἐναρθρου φωνῆς ἐκφραζόμενος - καὶ ἀκουόμενος. αὐτίκειται τῷ, Ἐνδιάθετος λόγος.

Πρόφορος, ὁ, ἡ. προσυπακ. τὸ "Ἰχὼρ" παρ' Ἀειστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. ζ'. 7. τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβρύου καὶ τοῦ ὑμένος ὡειεχόμενον ὕδωρ, ὅπερ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς γλυπίσεως χιζομένου τοῦ ὑμένος προηγεῖται ἐκχεόμενον.

Προφόωσδε, (φόωσδε) ἔξω εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φανερόν. Ἰλιάδ. Π. 188. "Ἐξάγαγε προφόωσδε". ὅπου ὀρθότερον "Πρὸ φόωσδε" πρέπει νὰ γραφῇ. ἐν Ἰλ. Τ. 103. κεῖται τὸ αὐτὸ ὅπου· "Σήμερον ἄνδρα φόως "δε - - ἐφανεῖ".

Πρόφραγμα, τὸ. (προφράσσω) ἡ ἔμπροσθεν τόπου τινὸς φραγὴ, ἢ παῦ τὸ ἐγκλειόμενον καὶ ἀφειργόμενον ἢ διχωρίζον ὡς ἐχύρωμα τόπου τινά. ἄρα, Ὀχύρωμα, τεῖχος, προβολὴ, κ. τ. τ. Ἀειστοτ. Οἰκ. β. καὶ Πολύβ.

Προφράζω, Μέλ. άσω. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φράζω - ἀγγέλλω - λέγω - γνωσὸν ποιῶ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 655. Μέσ. Προφράζομαι, ταὐτὸν τῷ, Προδιανοοῦμαι, ἢ Πρόφρων εἰμί. ὅθεν

Πρόφρασσα, Ἰλιάδ. Φ. 500. Κ. 290. Ὀδ. Ε 161. Κ. 386. Ν. 131. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Προφάζομαι, ὡς καὶ τὸ, Ἀποφρὰς, ἐκ τοῦ Ἀποφράζω. ταὐτὸν τῷ, Πρόφρων, φρόνιμος, εὔμηνις, εὐοίκος, πρόθυμος. ἢ ἡ πειρῶσα προφράζεσθαι τὸ μέλλον, προμηθὴς, ἢ μετὰ προσοχῆς πράττουσα, προσεκτικὴς.

Προφράσσω, —άξω. Μέλ. άξω. ἔμπροσθεν ἢ πρότερον φράσσω, φραγμὸν προτίθημι, πρότερον μετὰ προφράγματος ὀχυρόω.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ. εὔνους, εὐοίκος, ἔμπειρος, εὔμηνις, φρόνιμος, πρόθυμος, γνωσικός. Ὀδ. Β. 230. 2) Προμηθὴς, προγνωστικὸς, προβλεπτικὸς, προσεκτικός. ἐκ τοῦ Φρήν. "Ὅτε πρόφρων ἐθέλοιμι". Ἰλ. Θ. 23. ὁπόταν τὸ ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου καὶ τὸ ἀπεφάσισα. ἔτι καὶ ἐν Χ. 184. "Οὐ γάρτοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι". τῷ ἐκ φρονήσεως καὶ διαθέσεως, ὁ Σχολ. Δεῦ λέγω - δεῦ ὁμιλῶ τοῦτο μὲ σαφήνειαν καὶ ἀκαταδάμαστον σκοπὸν θυμηλιωμένον ἐπάνω εἰς τὸ θέλησίν μου. ὅπερ ἐπακολουθεῖ τὸ "Ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι". ἄλλοι ἠρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, Δεῦ ὁμιλῶ - δεῦ λέγω τοῦτο μὲ τὸ σωστά μου. παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ ἐν Ω. 140. ἐν Ὀδυσσ. Ξ. 406. "Πρόφρων δίκην ἔπειτα Διὶ λιτοίμην". τότε δὴ ἠδυνάμην ἐκτενῶσαι τὸν Δία μετ' εὐφροσύνης καρδίας. ἤθελα παρακαλέσῃ τὸν Δία μετὰ προθυμίας καὶ μεγάλης χαρᾶς. ὅθεν "Προφρόνως. καὶ, Προφρονέως" Ἐπίρ. πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. Προθύμως, εὐοίκως, κ. τ. τ.

Προφυλακὴ, ἡ. ἡ φυλακὴ στρατιᾶς τινὸς ἰσαμενὴ ἔμπροσθεν μακρὰν τοῦ στρατοῦ, ἵνα παραπρῇ τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ. καὶ ἡ ἔμπροσθεν τοῦ στρατοῦ ἢ πόλεως τινὸς ἰσαμενὴ φυλακή. Vorposten, Γερ. Le poste avancé, Γαλ. Ξενοφ. 2) Προσοχὴ, ἀφύλαξια. 3) Τὸ δι' ὃ προφυλάττει τινὰ κακοῦ τινος βασανιζόμενον φυλακτήριον. Amulet, Γαλ.

Προφυλακὶς, ἡ. Θουκυδ. "Νῆες προφυλακίδες". ἢ παραφυλάττουσα ἢ φυλάττουσα ὡς προφυλακὴ ναῦς.

Προφυλακτικὸς, κὴ, κόν. ὁ προφυλάττων, ἢ ὁ εἰς προφυλακὴν αὐτῶν ἢ ὑπήκοος.

Προφύλαξ, ακος, ὁ. ὁ ἔμπροσθεν ἢ διὰ τὰ πρόσω μακρὰν τοῦ στρατοῦ ἰσάμενος καὶ φυλάττων. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. δ'. 15. γ'. β'. 1. "Προφύλακες", ταὐτὸν τῷ, Προφυλακαί.

Προφυλάξις, ἡ. τὸ προφυλάττειν ἢ προφυλάττεσθαι. ἀφύλαξια, προσοχή. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 906.

Προφυλάσσω, — άξω. Μ. ξω. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φυλάττω· φυλακὴν ἔχω - κρατῶ πρό τινος. φυλάττω τινά. μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἱέρ. ε'. 10. Ἀπομν. β'. ἡ. 14. Μέσ. Προφυλάττομαι. μετὰ Αἰτιατ. προφυλάττω ἐμαυτὸν ἀπό τινος δυσχερείας, προσοχὴν καὶ προφύλαξιν ἔχω δι' ἐμαυτὸν, προνοοῦμαι. Ἀπομν. ά. δ'. 13. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὕμν. ά. 539. "Νῦν προφύλαχθε", φύλαττε προσεκτικῶς τὸν ναόν.

Πρόφυμι. Ζήτ. Προφύω.

Προφύραμα, τὸ. τὸ πρότερον ζυμωθὲν φύραμα, προζύμιον. Ἀθλί. σελ. 140. ἐκ τοῦ

Προφυράω, ῶ. πρότερον φυράω, ζυμόνω μετὰ προζυμίου τὸ φύραμα πρότερον καὶ ἀφίνω αὐτὸ νὰ ἀνέβῃ. "Μάζαν προφυράω". ζυμόνω πρότερον μετὰ ζύμης τὸ φύραμα. καὶ ἐντεῦθεν "Μάζα προφυρτή". ἄρτος ἐκ πυρῶν μετὰ ζύμης ἐζυμωμένος καὶ καλῶς ὠπτημένος. Ἐντεῦθεν Μεταφορικ. "Κακὸν μοι μέγα τι προ"πεφυραμένον ἐστί". Ἀειξεφ. Θεσμοφ. 75. προπεσιμασμένον μοι ἐστὶ, ἢ κατὰ τὸ κοινὸν "Μαγειρεῖον "μοι ἐστὶ μέγα τι κακόν". ἢ Μὲ προσμένει ἕνα μεγάλον κακόν.

Προφυρτὸς, τὴ, τὸν. προζυμιστός. ὁ πρότερον μετὰ ζύμης (προζυμίου) ἐζυμωμένος, εὔζυμος.

Προφύσια, τὰ. τὰ ἐν τοῖς μετάλλοις σκέπης χάριν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα. Ἡσύχ. ἔρα καὶ, Ἀκρεφύσια.

Πρόφυσις, ἡ. τὸ ἔμπροσθεν ἢ πρότερον φυόμενον βλάστημα. τὸ φύτρον. Γαλλ. Γλωσσ.

Προφυτεύω, Μ. εύσω. πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φυτεύω. "Μορφὴν προφυτεῦσαι". Σοφοκλ. Ἠλ. 198. ταὐτὸν τῷ, Προπαρασκευάζω.

Προφύω, Μέσ. Προφύομαι, καὶ, Πρόφυμι. πρότερον γίνομαι ἢ εἰμί. προϋπάρχω. ὅθεν "Πρὶν φῦ" αἰτιατ. Πρὶν φῦ, πρὶν ἵππρξε, πρὶν ἦμπτο. Σοφοκλ. Αἰ. 1308.

Προφωνέω, ῶ. Μ. ήσω. πρότερον φωνῶ - λέγω. δημοσίως ἤτοι ἔμπροσθεν εἰς ὅλως λέγων προσάζω - ἐντέλλομαι, προαγορεύω, προλέγω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 619. Σοφοκλ. Αἰ. 1108. "Καίσει προφωνῶ τὸν δὲ "μὴ θάπτειν".

Προφωτίζω, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν φωτίζω.

Προχάζω, καὶ Προχάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Προβαίνω, καὶ, Προέρχομαι. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Προχαίνω, τὸ σῶμα κραιπνῶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν χάσκω. ταὐτὸν τῷ, Προφάσκω, καὶ, Προφασίζομαι. Εὐσταθ.

Προχαίρω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 262. "Προχαιρέτω". ταυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

παύτὸν πᾶ, χαιρέτω, ὑπομακρυνθήτω ἀπ' ἐμοῦ. ἀς εἶναι μοιχρὸ ἀπ' ἐμοῦ, δεν τὸ θέλω.

Προχά'νη, ἡ. πρόφασις, πρόχημα. Καλλίμ. εἰς Δήμ. 74. καὶ Σχόλ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 79. παράγουσι τινὲς τὸ ἐκ τοῦ, Προέχειν. ἔχειν κρατεῖν τι ἔμπροσθεν καὶ ὑπερασπίζεσθαι.

Προχάραγμα, τό. τὸ πρῶτον ὡς παράδειγμα γινόμενον χάραγμα, ἢ πρῶτος σχηματισμὸς εἰκόνος ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος, σκιαγραφία, σχέδιον, πρότυπον. Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τοῦ

Προχαράσσω, —άττω. πρότερον χαράττω-γράφω. ἀφὲ χαραγμῶν σχεδιάζω πρότερον εἰκόνα τινά, καὶ ἐντεῦθεν Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. σωκάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Σκιαγραφέω. Ζήτ. ἔτι καὶ, Προκείμενα.

Προχαρίζομαι, Μ. ἰσομαι. πρότερον χαείζομαι, προπότερα χαείζω.

Προχαριστήρια, τά. προηγεμένη τις δὲ χαειξήσεως ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος. Σιγίδ. παρὰ τῷ Ἁρποκρατ. κεῖται ἡμαρτημ. Προσχαριστήρια, ὅπου καὶ ἡ εἰς ταύτης τῆς ἑορτῆς ἔνδυσις λέγεται σαυτομόςεσι.

Προχειλίδιον, τό. τὸ προέξαμβλον μέρος τοῦ χείλους. ἢ ἄκρα τοῦ χείλους.

Πρόχειλος, ὁ, ἡ. Προχειλὴς, ὁ, ἡ. (χεῖλος) ὁ προϊστάμενα ἢ ὀξέχοντα ἔχων τὰ χείλη. ἀμφ. ὁ Πολυδεύκ. ἐν β'. 90. καλεῖ "Πρόχειλον, τό. καὶ, "Προχειλίδια, τά". τὸ προέχον μέρος τῆς χειλῶν. τὴν γραμμὴν δηλαδὴ ἐκείνην ἥτις χωείζει τὸ λευκὸν τοῦ δέρματος ἀπὸ τοῦ τῆς χειλέων ἐρυθροῦ.

Προχειμάζω, Μέλ. άσω. πρότερον ὑπάγω εἰς τὸ ὀφὲ τὸν χειμῶνα ἡτοιμασμένον οἴκημα. ὑπάγω πρότερον παραχειμάσαι. 2) Πρότερον χειμάζω-χειμῶνα ποιῶ ἢ χειμάζομαι, χειμαζόμενος εἰμὶ ἢ γίνομαι. (πρότερον κάμνω φορτούνα). ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πρότερον πράττομαι. ὅθεν

Προχείμασις, ἡ. ἡ πρότερον γινομένη χείμασις. Πλίνιος ἡθ. 25.

Προχειρέω, ῶ. ἡμαρτ. ἀπάγν. ἐκ Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Πολυβ. αὐτὶ τοῦ, Προχειρίζω.

Προχειρίζω, Μέλ. ίσω. παύτον πᾶ, Πρόχειρον ποιῶ. ὁ Συίδ. ἡρμεύ. ὀφὲ τοῦ, Πᾶσι γνώσιμον ποιῶ. ἀλλὰ φαίνεται τοῦτο ἀδύνατο παράδειγμα εὑρηται. σαυηθέστερον δὲ τὸ κατὰ Μέσην ὀφὲ ἔκθεσιν "Προχειρίζομαι" αὐτὶ τοῦ, Πρόχειρον ποιοῦμαι, λαμβάνω εἰς χεῖρας, ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι, προφέρω, ἐπιλέγω, δύξεπίζω, ἑτοιμάζω, φέρω εἰς ἐῦν, σκοπὸν βάλλω κάποιος, ὑποφασίζω, ἐκλέγω. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729. "Προχειρίζεσθαι καξιπόνω τῷ ὑσίνῳ". δύξεπίσω, ἑτοιμάσω. κατὰ τὸν Σχολ. σημαίνει δὲ τὸ, Ἐξοίσω, ἐκθήσω, ἐκβαλῶ εἰς τὸ φανερόν. ὡς καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. μισθ. συν. 14. "Σὺ δ' ἐξέπιτε καθαρὰν προ-"χειρισάμενος καὶ σαυτὸν κοσμιώτατα χηματίσας λα-"σάμενος ἥκεις" ὁ αὐτὸς εἰς Τόξ. 10. "Ὀλίγους "τινὰς προχειρισάμενοι τῆς καθ' ἡμᾶς αὐτῆς, καὶ τε-"ίργα αὐτῆ διηγησάμενοι". αὐτὶ τοῦ, Παρεισκέω, ὑποδεικνύω, ἐμφαίνω, παρρησιάζω. ὅπερ μικρὸν ἀνωτέρω "Παρίχεσθαι" λέγεται. Ἰσοκράτ. "Προτρεμε-"ίζεσθαι δημαγωγούς". αὐτὶ τοῦ, Μεταχειρίζεσθε, χρῆσθαι ἔχετε, χρῆσθε. "Τὸν προκεχειρισμένον ἐν "τῇ τῶν λόγων ὑφ' ὑμῶν". Πλάτ. Νόμ. ὃν ἐπεχείρησα λόγον. Παρ' Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανοῦ. α'. 5. "Προ-"χειρισάμενοι δὲ πρὸς τὴν πρώτην τῆς σωμάτων, ὕστε-"ρον ἐπισκεπτέον καὶ περὶ τῆς λοιπῆς". αὐτὶ τοῦ, Πρότερον ἐπιχειρήσαντες ἐφαρμοσθῆναι. ὁ Πολυβ. μετεχει-

εἰσθῆναι τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Ἐκλέγω, καθαιρέζω τινὰ εἴς τινα ἀξίαν, διορίζω, ἐκτελῶ, ἀναγορεύω, ἀποδείκνυμι, χειροτονῶ. μετὰ Αἰτιατ. καὶ τῆς Ἐπὶ, καὶ, Πρός τι, ὡς καὶ οἱ Ἐκκλησιαστ. ἀλλὰ μετὰ Ἀπαρεμφατ. αὐτὶ τοῦ, Ἀποφασίζω, Σκοπὸν βάλλω, ἢ βάλλω κατὰ νοῦν. αὐτὶ τοῦ, Ἐκλέγω, κεῖται ἔτι καὶ παρ' Ἀλκίφ. γ'. Ἐπιστ. 10.

Πρόχειρος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ.-είρως. (χείρ, πρὸ) παὸ ὅ,τι εἶναι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον-ἀπάμεσα εἰς τὰς χεῖρας. ὁ αὐτὰ χεῖρας ὤν, εὔχερής. Ξενοφ. Εὔκολος εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ ἐνεργηθῇ, εὔκολος, ἕτοιμος, τετελεσμένος. ὃν μετὰ χεῖρας ἔχει ἢ συχνάκις μεταχειρίζεται τις. "Ἐκ τοῦ προχείρου". καθὼς ἔτυχε νὰ εἶναι, εὐκόλως, ἀνευ τινὸς προετοιμασίας, ἁπλῶς. ὁ Ἡσύχ. ἑρμεύ. τὸ, Προχείρως, ὀφὲ τοῦ, Ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως. ὅθεν

Προχειρότης, ἡ. ἑτοιμότης, εὐχέρεια, τὸ πρόχειρον. Σέξτ. Ἐμπειρ. πρὸς Μαθημ. α'. 249.

Προχειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω. πρότερον χειροτονῶ-ἐκλέγω-διορίζω. ὅθεν

Προχειροτονία, ἡ, ἡ πρότερον γινομένη χειροτονία, ὅπου καὶ δηλαδὴ τῆς βουλῆς βουλευσάσης, εἰσφέρεται ἡ γνώμη καὶ ἡ ἐκλογὴ εἰς τὸν Δῆμον. Φώτ.

Προχειρουργέω, ῶ. πρότερον ἐκτελῶ. Ἰώσηπ.

Πρόχευμα, τό. τὸ ἐκκεχυμβύον, τὸ ἔμπροσθεν ἢ ἔξω χυμβύον, ὅπερ ἐκχέεται ἢ προχέεται. Ἀριστοτ. ζώ. περ. β'. 1. "Τὰ πλάγγνα τῆς ὀφὲ τῆς φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος οἷον προχεύματά εἰσιν". παραβάλ. μετὰ τοῦ Εὐριπ. ἐν Ἑλ. 1145. ἐκ τοῦ

Προχέω, ἔμπροσθεν-ἔξω χέω-χυμῶ. ἀφίνω νὰ χύνεται ἔξω, προρέω, ἐκρέω, διυνεκῶς χέω. "Τῶν βωμῶν προχέειν". Ἡρωδιαν. ε'. 5. χεῖσιν ἔμπροσθεν τῆς βωμῶν. Παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Β. 465. Ο. 360. Φ. 6.) "Προχέοντο". ὑπὸ ἀνθρώπων Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, Ἀθρόως ἢ ἐπάλληλοι ἐφέροντο, προΐεσαν, ἔρρεον, προήρχοντο.

Πρόχθες, Ἐπίρ. αὐτὶ, Πρὸ τῆς χθὲς ἡμέρας. ἡ συνήθεια προφέρει τοῦτο Ὀξυτόνως, Προχθὲς, λέγουσα.

Πρόχυμα, Ἐπίρ. (προ χύνω) παύτον πᾶ, Γνύξ. ὑπὸ γόνυ, γονατιστά. "Πρόχυμα καθέζομβύη". Ἰλ. Ι. 566. ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, γονατιστὴ, γονυπετοῦσα. 2) "Ὡς ὄφελλ' Ἐλένης ὑπὸ φῦλον ὀλέσθαι προχύνῃ, ἥπερ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γυῖα' ἔλυσεν". Ὀδυσ. Ξ. 69. καὶ "Τρῶες ὑπολωνται προχύνῃ κακῶς σὺν παισί". Ἰλ. Φ. 460. οἱ παλαιοὶ ἡρμεύ. ὀφὲ τοῦ, Προρρίζων, παντελῶς καὶ τελείως. ἀλλ' ὁ αὐτὸς Ὅμηρ. ἑρμηνεύει τὴν μεταφορὰν ὀφὲ τῆς ἐπαμβύης "Ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γυῖα' ἔλυσε". διότι λέγεται "Εἰς γόνυ βάλλειν". ὑπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν ἅ τινα φέρουσιν εἰς πῶσιν-εἰς ὄλεθρον καὶ ἀφανισμόν, ἅ τινα καταβάλλουσιν. Ζήτ. ἐν τῷ, Γόνυ, καὶ Γονυπετῶ. ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. ἐν α'. 1118. "Πρόχυν γεραιάδρυον". μετεχειρίσθη τοῦτο αὐτὶ τοῦ, Πάνυ.

Προχοή, ἡ. (προχέω) ἔκρυσις, χύσις, ῥεῦμα, ἡ ἐκχύσις τῆς ὑδάτων, ἐκροὴ, ἡ τῶν ποταμῶν ἐξοδευτικὴ ἄφεσις εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ τὴν ποταμὸν εἰς τὴν θάλασσαν εἰσμεῖν, ὅπερ παρὰ τοῖς Λογογράφοις, Στόμα, λέγεται. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. Ε. 453. καὶ, Λ. 241. Ἀριστοφ. Νεφ. 173. καὶ Θησειτ. δ'. 31. εἰσὶ "Προχοαὶ" παύτον πᾶ, Προχύσεις, ἡ ἐπιφανεστέρα ὀφὲ τῆς ἐμπροσθεμβύων ἐμαγεῖων τῆς σωμάτων τῆς ποταμῶν ἐκ τῆς κινήσεως καὶ ὠθήσεως τῆς θαλάσσης, τοῦ κύματος τὸ παλίμπουν ἐλαύνοντος ὑπὸ τὴν γῆν τὴν ὑγρὰν,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μιλέων

τοπίτω μέρος, οἱ πρόποδες τῦ ὄρους. "Πρυμνὴ νεὼς". τὸ ὀπίσθιον καὶ τελευταῖον μέρος τῦ πλοίου. Ζήτ. Πρύμνα. Ἰλ. Μ. 149. "Πρυμνὰ ἐκπάγοντες ὕλαω". προρρίζους, ἐκ ῥιζῶν. αὐτόθ. 446. "Πρυμνὸς λίθος". ὁ κατὰ τὸ ἔσχατον ἢ τὸ κατώτατον μέρος κείμενος· ὁ ἔσχατος καὶ τελευταῖος ὑπὸ κάτω τῆς ἄλλων λίθος. "Πρυμνοῖσι κεραέοσι". Ἰλ. Ν. 705. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς κεράτων τοῖς πρὸς τὰ ἔκφυσιν. ὅθεν καὶ "Πρεμνὰ κέρατα". αἱ ῥίζαι τῆς κεράτων.

Πρυμνοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ ἔχων ἢ τοι ὀχυρὰ ἢ ζῶν τὸν πρύμνην. ταὐτὸν τῷ, Πρυμνήσιος. παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 1022. "Αὐλὶς πρυμνήχης". ταὐτὸν τῷ, Νήσιος.

Πρυμνωρεία, ἡ. (ὄρος) τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ἢ τὸ κατώτατον μέρος τῦ ὄρους, ὡς ὁ Κικέρων *Divinit.* α. 5. φησι "*Cum ex monte Taygeto extrema montis quasi puppis avulsa est.*" Ἰλ. Ξ. 307. "Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης". ὅπου ὁ Σχολ. "Πρυμνωρείας καλεῖσι τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῆς ὀρῶν". ἔτι καὶ Φώτιος "Πρυμνώρεια, τὸ κάτω μέρος τῦ ὄρους. ἔτω καὶ Παίσανδρος παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντίῳ ἐν Λέξ. Νιφάτης.

Πρυτανεία, ἡ. (πρυτανεύω) τὸ χρονικὸν διάστημα τεσσάκοντα πέντε ἢ τεσσάκοντα ἓξ ἡμερῶν, καθ' ὃ ἐν Ἀθήναις ἑκάστη τῆς δέκα φυλῶν ἐκ διαδοχῆς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ πεντήκοντα ἄνδρας ἐξ αὐτῆς διὰ τῆς κλήρου, (οἵτινες καὶ Πρυτάνεις μετὰ τὴν ἐκλεγὴν ἐκαλοῦντο), καὶ νὰ συγκαταπέπτῃ τούτους εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πεντακοσίων Βουλευτῶν. ἔτω λοιπὸν ὁ χρόνος διῃρητο εἰς δέκα Πρυτανείας, ἢ καλλιον εἰπεῖν, εἰς δέκα μέρη ἐκ 35 ἢ 36 ἡμερῶν συνισταμένους, καὶ τὰς μεταδικὰς ἡμέρας τῆς πρυτανείας πρόσθεμι ἔνιοι· "Ἐνδέκατα τὰς πρυτανείας" λέγοντες, ἢ "Κατὰ πρυτανείαν" ἢ "Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ". ὡς εἰ ἔλεγεν "Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῇ ἑνδεκάτῃ". Ὁ Τίμαιος εἰς Πλάτωνος Λεξικ. ἔχει· "Πρυτανεία, μερὶς φυλῆς ἀρχή". ὁ δὲ Φώτ. "Πρυτανεία, ἔστι ἀριθμὸς ἡμερῶν ἤτοι 36 ἢ 35. καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει". καὶ πάλιν "Πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῆς ἡμερῶν ἀριθμός. δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτόν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί. ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον. ἐπίπαλιν δὲ ἑκάστη φυλὴ τῆς δέκα 35 ἡμερῶν, καὶ ἐκκαίδουσιν ἐκ τῦ σεληνιακῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέλειζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν εἰσάπαξ φυλαῖς. καὶ τῆς μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὰς πρυτανείας ἀπαρτιζούσας εἰς 36 ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ 35". Παρ' Ἡροδότ. ς'. 110. "Ὡς ἑκάστη αὐτέων ἐγίνετο πρυτανηίη τῶν ἡμερέων", αὐτί τῦ, Προεδρία καὶ εἰσήγησις ἐφημερίς, ὅ ἐστι, ἡ ἡμερήσιος ἀρχὴ τῦ ἀρχιστρατήγου. ὡς καὶ ὁ Σχολ. τῦ Θουκυδίδ. ἐσημείωσε. "Πρυτανεία δὲ, ἡμέρα καθ' ἣν ἔχουσι ἐξουσίαν. Ὅρα διεξοδικώτερον τὸν Σχολ. Αἰσχιν. εἰς Ἀχάρν. καὶ τὸν Οὐλπιανὸν εἰς Δημοσθ.

Πρυτανεῖον, τό. (πρύτανις) δημόσιον κτίσιον καὶ τοῦτο ἐν ᾧ αἱ Ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι ἐτίμων τὸν Ἑστίαν, καὶ ἄσβεστον πῦρ διαπαντὸς ἐφύλαττον. Ἐκεῖσε τοῦτον ἐξεκόμιζον ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς ξένους πρίσβεις, καὶ ἐνίοτε καὶ τοὺς καλοῦντας πεντηκοντάρους εἰς τὴν πολιτείαν πολίτας. Λίβιος (*Livius*) 41. 20. *Penetrale urbis, ubi publice quibus ea honos datus est vescuntur.* ὅρα Ἀθήν. δ'. σελ. 149. καὶ 150. καὶ Ἁρποκρατ. ὁ Σχολ. Θουκυδ. ἐν β'. λέγων τὸ Πρυτανεῖον, οἶκον μέγαν ἐν ᾧ τὰ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις. ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. Πρυτανεῖον, τόπος ἢ παρὰ Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις δι-

Α

Β

Γ

Ε

Ζ

εργέταις ἐδίδοντο. 2) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις ἐν ᾧ συνήγοντο οἱ πρυτάνεις καὶ ἐδίκαζον ἢ ἐβουλεύοντο. ὅθεν τὸ "Ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον". 3) "Πρυτανεῖα τά". ὁ Ἡσύχ. ἡρμένος. ἀφ' οὗ "Ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τῦ τιμήματος". Ὁ Ἁρποκρατ. καὶ Σούιδ. ἀφ' οὗ "Ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων — τὸ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενον Σπόρτελα. ὁ δὲ Πολυδ. (η'. 38.) προσίθησιν. "Ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀπέδιδε τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθὲν, ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἔσχε χιλίων δικαζόμενοι, ἕξ δραχμὰς κατετίθεντο· οἱ δὲ ὑπὸ χιλίων μέχρι μυρίων, τεσσάκοντα". ἦσαν δὲ κυρίως τὰ Πρυτανεῖα ποσότης τις χρημάτων, τὴν ὁποίων ἔπρεπε νὰ καταβάλλωσι πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δίκης ὅτε ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος, ὁ φεύγων δηλαδὴ καὶ ὁ διώκων, καὶ ὃς τις ἐξ αὐτῶν ἔχανε τὴν κρίσιν, ἔχανε σὺν αὐτῇ καὶ τὸ καταβληθὲν ἀργύριον. ἐκ τούτων δὲ τῶν χρημάτων, ἤτοι ἐκ πόσης τῆς προσόδου ἐπληρώνετο ὁ μισθὸς τῆς βουλῆς, καὶ τὰ τῆς βουλείου ἔξοδα. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. α'. 16. "Ἀπὸ τῆς πρυτανείων τὸν μισθὸν λαμβάνειν". Αἰσχιν. "Τιθέναι πρυτανεῖα τινί". καταδικάζειν τινὰ νὰ καταβάλῃ πρυτανεῖα. ὅθεν "Θέσεις". παρ' Αἰσχιν. Νικ. 1192. πρεσβυτικ. τῆς Πρυτανείων.

Πρυτανεύς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πρύτανις.

Πρυτανεύω, πρύτανις εἰμὶ, φέρω ἢ ἔχω τὸ ἀξίωμα τῦ πρυτάνεως. διοικῶ, προστατῶ, προεδρεύω, ἐξαιρέτως, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο "Πρυτανεύειν", τῆς τῆς πεντήκοντα μελῶν, ἀφ' ἑκάστης τῆς δέκα φυλῶν, ἐκ διαδοχῆς διὰ τῆς κλήρου ἐκλελεγμένων, οἵτινες εἶχον καὶ εἰς ὡρισμένον τινὰ χρόνον, ὅ ἐστι, τεσσάκοντα πέντε ἢ τεσσάκοντα ἓξ ἡμέρας, τὴν προεδρείαν καὶ τὴν εἰσήγησιν ἐν τῇ πέζῃ τῆς πεντηκοσίων τῆς βουλῆς. Ἐπρυτάνευον δὲ αἱ δέκα φυλαὶ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις κλήρου λαχούσαι. ὡς Δημοσθ. "φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος". Ζήτ. Πρόεδρος, ὁ, Ἐπιστάτης. ὁ Φώτ. ἐν Λ. ἔχει· "Πρόεδρος, ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμών". καὶ πάλιν· "Πρόεδροι", οἱ τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας Ἀθήνησιν διοικοῦντες, οἷς ἐκληροῦντο ὑπὸ τῆς πρυτανέων καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἐξ ἑκάστης φυλῆς. πρόεδροι δὲ ὅτι προεδρεύειν εἶχον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις". καὶ πάλιν ὁ αὐτ. "Πρόεδροι ἐκληροῦντο τῆς πρυτανέων καθ' ἑκάστην πρυτανείαν εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵτινες τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας διῴκουν. ἐκαλοῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδὴ περ προήδρευον τῆς ἄλλων ἁπάντων· ὅτι δὲ ὁ καλούμενος ὑπάτης κληροῖ αὐτούς, εἶπεν Αἰσχίνης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ". ὅθεν· "Πρυτανεύειν τοὺς εἰρήνης". ὁπόταν οἱ Πρυτάνεις πρόβλημα ποιῶσι τοὺς εἰρήνης, ἢ κλήρους βάλλωσιν ἢ βουλεύονται· πρυγμα τεύονται τοὺς πόνους. λέγεται ἔτι καὶ "Πρυτανεύειν τινὶ εἰρήνην". ἀφ' οὗ προβλημάτων καὶ βουλευμάτων ἀποκλεῖσαι πάλιν τὴν εἰρήνην. καθόλου δὲ τὸ Πρυτανεύειν, ταὐτόν ἐστι τῷ, Διοικεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, ἐπέχειν, ἐπιτάσσειν ἔχειν διοικήσεως ἢ ὑποθέσεως τινός. Ἔτι δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, Χορηγῶ, ὡς π. χ. "Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου". Δημοσθ. ὑπὸ τῦ Φιλίππου διοικούμενοι, ἔχοντες καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα ἤτοι τὴν ζωοτροφίαν. ἔτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. "Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς". τρεφόμενος, ἐπιποιούμενος, σιτευόμενος. 2) Ἀντὶ τῦ, Βασιλεύειν. ἐν Τιμ. Ἀπόλλ. 68.

Πρυτανικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πρυτανείαν ἢ πρυτανεῖα ἀνήκων. Ἀθήν. δ'.

Πρυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πρύτανις, εως, ὁ. ἐν Ἀθήναις ἦσαν πρυτανεῖς τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῆ Πεντακοσίων. ἄρα πάντοτε Πεντήκοντα ἄνδρες ἐκ μιᾶς τῆς αὐτῆς φυλῆς, οἵ τινες 35 ἢ 36 ἡμέρας κατ' ἐνιαυτὸν διῴκουν ἅπαντα τὰ τῆς βουλῆς, προσάζοντες, εἰσηγούμενοι, ψηφίζοντες, κ. τ. τ. Ὁ Φώτ. ἔχει· " Πρυτανεῖς, τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῆ φυλῶν, ἄνδρες ὑπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα, ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κληρῳ λαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίν. ἐν τῆ κατὰ Κτησιφῶντος ". Οὗτοι σωιζόωγον (σωιζωιῶντο) πάσας ταύτας τὰς ἡμέρας ἐν τῆ Θόλῳ ἔχοντες παρομείνας καὶ τὴν προεδρείαν καὶ εἰσήγησιν εἰς τὰς συνελεύσεις τῆ δήμου, ὃ ἐστὶν εἰς τὰς ἐκκλησίας. καὶ ἐντεῦθεν Πρόεδρος, καὶ Πρύτανις, ἔστιν οὗ καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ζήτ. Πρόεδρος, καὶ Ἐπιστάτης, καὶ ἐν τῆ, Πρυτανεύω. 2) Εἵ τινας Ἑλληνικὰς πολιτείας ὁ Πρύτανις ἦν ἐκεῖνος, ὅπερ ἐν Ῥώμῃ ὁ Pontifex Maximus. ὁ ἄκρος ἀρχιερεὺς ἢ ὁ ἀρχιερεύς, ὅστις εἶχε τὴν ὑπὲρ τὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆ ἱερίμων τῆ ἔθνους ἔφασσίαν. 3) Εἰς ἄλλας δὲ ἦν ὁ πρῶτος Ἄρχων καὶ διοικητής, ὡς π. χ. ὁ τῆς Ῥόδυ. Livius μβ'. 45. 4) Οἱ Ποιηταὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν αὐτὶ τὰ, Βασιλεύς, κύριος, ἐξουσιαστής. καὶ ἐντεῦθεν οἱ Λεξικογράφοι ἠρμήνευσαν αὐτὴν διαφόρως, οἷον ἀφ' οὗ Διοικητής, Προστάτης, Πρόεδρος, Φύλαξ, Βασιλεύς, Ἄρχων, Ταμίας, Ἔξαρχος, Χορηγὸς, Δεσπότης.

Πρῳ, καὶ, Πρῴ, ἐκ τῆ Πρωΐ κατὰ συναλοιφήν. Ζήτ. Πρωΐ.

Πρώγγυος, ὁ. αὐτὶ τῆ, Προέγγυος, Πρέγγυος, ὁ ἐγγυητής.

Πρώην, Ἐπίρ. ἐπάγχυς, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον τι πρωτέρα. πρότερον, ποτὲ, σύα καιρὸν, ὑπὲρ παροιχημένον χρόνον. Ἰλ. Ε. 832. Ἴσως προέκυψεν ἐκ τῆ " Πρωΐου " προσυπακ. " Ἡμέραν " κατὰ συναλοιφ. καὶ τοῦτο πάλιν μετέτεκται εἰς τὸ " Πρῶν " παρὰ Σουΐδ. ἐκ Καλλιμάχ. Κυρίως σημαίνει τὸ, Προχθὲς, τὴν τρίτην ἡμέραν. Θουκυδ. γ'. 113.

Πρωθευρετὴς, ἐ, ὁ. ὁ πρῶτος εὑρετής. ὁ κατὰ πρῶτον εὑρόντι. Νικόμαχ. ἁρμον.

Πρωθήβης, ε, ὁ. ἡ, " Πρόθηβος ", ὁ, ἡ. ὁ τὰ πρῶτα ἡβῶν, ὁ κατὰ πρῶτόν φορὰν ἐμβαίνων εἰς τὴν ἐφήβικὴν ἡλικίαν, ὁ ἐν τῆ πρώτῳ ἔτει τῆς ἐφήβικῆς ἡλικίας ὤν, ἄρτι καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων. Ἰλ. Θ. 518. " Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας ". πρώτως ἡβῶντας, νέους, τοὺς ὄντας ὑπὸ τῆς ἀκμῆς, ὃ ἐστὶν ἡλικίας. καὶ ὑπὸ Γυναικὸς, ἡ πρὸς γάμον ὥσεμος, ἡ γάμῳ ἡλικίαν ἔχουσα. Ὀδυσ. Α. 431. " Πρωθήβῃσι ἔτ' οὔσαι ". πρώτῃσι ἀκμῇ ἡλικίας ἔχουσαι.

Πρωθύστερον, (πρῶτος, ὕστερος) ἄλλως, δὲ, " Ὕστερον πρότερον " λέγεται. παρὰ Γραμματ. ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ, Ὑστερολογία. ὅρα Εὐσάθ.

Πρωΐ, Πρῳ, Πρῴ, Πρῳΐ. Ἐπίρ. ἐν ὥρᾳ, καὶ τὸ πρῶτον μέρος ἢ Ἑωθεν, καὶ τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἡμέρας, (πρωϊνὸν, ἢ ταχινὸν, τὸ ταχύ) ὄρθρῳ βαθεῖ, κατὰ τὸν αὐγῆ, Ἰλ. Θ. 530. " Πρωΐ δ' ὑπὸ ποσὶ ". Πλάτ. εἰς Πρωτ. " Μὴπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωΐ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ διῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ συνόντας αὐτοὺς διατριψώμεν, ὡς ἂν φῶς γένηται ". 2) Τὸ πρὸ τῆ δέοντος χρόνου - καιρῆ, ἢ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας, πρόωρα. ἐνιαυτὸς, παράκαιρα. ὁ Φώτ. ἔχει " Πρωΐ, καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ, καὶ τὸ πρὸ τῆ καιρῆ, ἢ ἧττον τῆ δέοντος ". ταχέως, πρὸ ὥρας, αὐτίκειται τῆ, Ὀψέ, ὅπερ δηλοῖ καὶ τὸ ἑσπέρας καὶ τὸ βραδέως. Ξενοφ.

Πρωΐα, ἡ. προσυπακ. Ὥρα. (πρωΐης) ἡ αὐγὴ ἢ αἱ πρῶται ὧραι τῆς ἡμέρας, ἡ πρωϊνὴ, τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, τὸ μεταξὺ τὴν ἀλεκτοροφωνίαν ἄρξασθαι, ἢ ὁ πρὸ τῆ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον καιρός.

Πρωϊαίτατος, καὶ, Πρωϊαίτερος, Ἀττικ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τῶ, Πρώϊος, λέγουσι πρωϊαίτατος. " Πρωϊαίτατε ". Ἐπίρ. πρωΐ λίαν. Ξενοφ.

Πρωϊανδὴς, έος, ὁ, ἡ. (αὖδος) ὁ πρωΐ αὐδῶν.

Πρωϊβλασέω, ῶ. Μ. ἦσω. πρωΐ ἢ πρωΐμα βλαστάνω. ὅθεν

Πρωϊβλασία, ἡ. ἡ πρωΐμος βλάστησις.

Πρωΐζος, ταὐτὸν τῷ, Πρωΐμος, καὶ Πρώϊος. ὅθεν, Πρωΐζον, καὶ, Πρωΐζα, Ἐπιρρηματικῶς, ταὐτὸν τῷ, Πρωΐ. Ἰλ. Β. 303. " Χθιζά τε πρωΐζα ". χθὲς καὶ πρῴην. ὅπερ κυρίως σημαίνει τὸ, Προχθὲς, τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀφ' οὗ προηγεῖσθαι τὸ, Χθιζά, ὃ ἐστὶ, Χθὲς καὶ Προχθές.

Πρώϊθεν, Ἐπίρ. καὶ, " Πρωΐθεν ". ἐκ τῆς πρωΐας, ὑπὸ τῆ πρωΐ. Ὁ.

Πρωϊκαρπέω, ῶ. Μ. ἦσω. πρωΐ φέρω καρπὸν, φέρω πρωΐμον καρπόν. ὅθεν

Πρωϊκαρπία, ἡ. τὸ φέρειν πρωΐμον καρπὸν, ἢ πρωΐμος καρπός.

Πρωϊκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ πρωΐ καρπὸν φέρων, ἢ ὁ πρωΐμον καρπὸν φέρων.

Πρώϊμος, ὁ, ἡ. (πρωΐ) ὁ πρὸ τῆς ὥρας ἢ πρὸ τῆ δέοντος καιρῆ ὤν. πρότερος, προτερεύων. αντίκ. ταῦ, Ὄψιμος. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 4. " Σπόρος πρωΐμος ". ὁ Πολυδ. (ζ'. 152.) ἡρμήν. ἀφὸ τῆ, Ὁ πρὸ ὥρας πεπανόμενος καρπός.

Πρωϊνὸς, νὴ, νὸν. ταὐτὸν τῷ, Πρώϊμος. ὁ εἰς τὸ πρωΐ, ἢ εἰς τὴν Πρωΐαν αὐλῶνας, ταχινὸς, ὀρθεινὸς, ἢ ὄρθειος. Ἀθήν. ά. " Πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν ". τὸ κατὰ τὴν πρωΐαν γινόμενον.

Πρωΐος, ταὐτὸν τῷ, Πρώϊμος, πρωϊνός. Ἰλ. Ο. 470. " Νδρῦσ' ὀξέρριζε νεόφρονα, ἣν ἔθρεψα Πρώϊον ". Ἐπιρρηματικῶς αὐτὶ τῆ, Ἑωθεν, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ πρωΐ.

Πρωϊόστης, ὄπος, ἡ. τὸ χρονικὸν ἄρξασθαι τῆς πρωΐας. καὶ ἡ τῆς πρωΐας πάχνη. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ.

Πρωϊσπορέω, ῶ, πρωΐ ἢ πρωΐμα σπείρω. ἐκ τῆ

Πρωϊσπορος, ὁ, ἡ. (σπόρος) ὁ πρωΐμα ἐσπαρμένος ἢ πρωΐ — πρωΐμα σπείρων.

Πρωκτίζω, ἐκ τῆ τῶ Βίσπε Σχολίων εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1143. ἐκ τῆ

Πρωκτὸς, ῦ, ὁ. ὁ κῶλος, τὸ μέρος τῆ ζώου δι' ὗ ἐξέρχεται ἡ κόπρος. Ἀριστοφ.

Πρωκτοτηρέω, ῶ. τὸν πρωκτὸν ὑπερῶ, βλέπω τὸν κῶλον. Ἀριστοφ.

Πρωλύθιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. (πρὸ, ἤλυθα) ταὐτὸν τῷ, Προτοφλωπὴς, ὁ ὑλαφιρὸς καὶ ἀπὸ στόμα. Ἡσύχ.

Πρῶμος, ταὐτὸν τῷ, Πρώϊμος.

Πρὼν, ωνὸς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πρηὼν, λόφος, ὕψωμα τόπου, βυνὸς, προβολὴ ἢ ὄχθη ὄρους. Ὀρφ. Ἀργ. ἐν Ἰλ. Μ. 282. " — πρώονας ἄκρους ". ὅπερ ἐν Ἰλ. Θ. 557. κεῖται " — πρώονες ἄκροι ". ὅπου ὁ Σχολ. Οἱ προεξοχικοὶ τῶν ὀρῶν καὶ προβεβλημένοι τόποι, παρὰ τὸ ἔχειν. ὁ Ἡσύχ. " Ὀρέων ἔχαι " ἐκ τῆ Πρώων. ὁ Αἰσχύλ. Πέρσ. 131. " Ἅλιον πρῶτα ἀμφοτέρας κοινὸν ἀκτὰς ". ὁ ἔχων πορθμὸς, ἢ κατ' ἄλλας, ὁ ἔχων ἰσθμός. ὡς καὶ ἐν εἰκ. 879. " Νᾶσοι αἱ κατὰ πρῶτ' ἅλιον ἐκκλυσαι ", ὅπου ἤδη ἅλις σημαίνει, εἰμὶ, Ὄρος ἔχον - κορυφὴ, ὑπὸ τῆς θαλάσ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

λάοσης ἀδέκλυσος. παρ' Ἠπειρώταις λέγονται εὐσέτι αἱ κορυφαὶ τῆς ὀρέων, Πρώνια.

Πρωΐξ, ικος, ὁ. ψεκάς, σαλαγμός (σαλαγματία) σαγὼν δρόσος, δροσιά. Θεόκειτ. δ'. Μὴ πρωΐκας σιηζέσται, ὥσπερ ὁ τέτιξ". Τινὲς παράγωσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ Πραΐ (πέμπεδαι.)

Πρῷος, ἐκ τοῦ, Πρώϊος. κατὰ συναλ.

Πρώρα, ῆ. τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ἑ. 7. παρὰ τὸ Προϊσάμενον οἷον πρωϊράτις ἔσα. εἴληπται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ παπὸς ἐμπροσθίου μέρους. "Ἀρα, Πρόσωπον, ὄψις. Αἰσχύλ. Χοηφ. "Πρώρας καρδίας". ὁ αὐτὸς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. ἔχει· "Βλάσμα καλλίπρωρον". ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει· "Καὶ τὸ δυσειδὲς, τὸ μὴ πρώραν ἐπαισθάνεσθαι ἔχον τοῖς κάλλεσι. τοῦτο δὲ ξοπικὸν ἀπὸ τῆς νεώς. ὥσπερ γὰρ ἡ πρώρα παύεται, θεωρίατις ἡ ἄποψις τυγχάνει τῆς πόρρωθεν, καὶ οἷον δι' αὐτῆς τὸ μακρόθεν διαγινώσκεται· ἔτω καὶ τὸ τῶ ἀνθρώπω εἶδος πρώρα τις φαίνεται· καὶ προορᾶται γὰρ ἐμφανῶς ἅπασι καὶ ἐκφαίνεται μάλιστα τῆς ἄλλων μερῶν. Ἐκ τῆς Πρό, Προϊρὸς, Πρωρός.

Πρωράζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Πρωράσαντες, προπέσαντες, ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς νεῶν ἢ τῆς εἰρεσίας. καὶ, Πρωράχθη, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πλοίων· ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρα τὸν φόρτον φέρει, ἢ ἐπαιωρέμενα ἐγκαθίζεται τῇ θαλάσσῃ, φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες διὰ τὸ προσωπον φέρονται. πρώρα δὲ, τὸ πρόσωπον. Ἴσως δὲ σημαίνει ἢ τὴν ἀγαθὸν τῶ πρωρέως, διὰ τῆ πρώρα ἢ πρωρὸς εἰμί. ἴσεν τῆ, Πρωρατδῶ.

Πρώραθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τῆς πρώρας, ἀπ' ἔμπροσθεν, ἀπὸ τὴν πλώρην.

Πρωρατεύω, πρώρας εἰμί.

Πρωράτης, ᾶ, ὁ. πρωρεύς, ὁ ἐν τῇ πρώρα τοῦ πλοίου ὤν, ἢ ὁ τὴν ἐπισασίαν ἢ διοίκησιν τῆς πρώρας τοῦ πλοίου ἔχων, Ναύκληρος, (Pilote, Γαλ.) ὁ δεύτερος μετὰ τὸν κυβερνήτην, ἢ κατὰ τὸν Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 14. "Τὸν τῶ κυβερνήτη ὑφήκοον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται". ὁ αὐτ. Ἀναβ. ἑ. ἡ. 9." Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν τῇ πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ". ὁ αὐτ. Ἀγίλ. πολ. ά. 2. "Οἱ κυβερνῆται, ἢ οἱ κελευσαὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωράται, ἢ οἱ ταυπηγοί". Κατὰ τὸν Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. ιέ. "Τὰ ἔμπροσθεν προσρώμενος τῶ κυβερνήτη ἀφορᾶ πρὸς ἐκεῖνον, ἢ τὸ προσαττόμενον ὑπ' ἐκείνῳ πείθει".

Πρωραχθὴς, ὁ, ἡ. (ἄχθος) ὁ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸ ἄχθος ἔχων ἢ διὰ τῆ πρώρα τὸ βάρος ἢ τὸν φόρτον φέρων. ἐξ Ἡσυχίω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρωράζω. ὅπου τὸ "Πρωράχθη" ἡμαρτημένως αὐτὶ τοῦ "Πρωραχθεὶς" κεῖται.

Πρωρεὺς, έως, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πρωράτης.

Πρῶσον, ᾧ, Πρώσας, αὐτὶ τοῦ, Πρόσωσον, Προωθήσας. Ζήτ. ἐν τῷ, Προωθέω.

Πρῶτα, Ἐπίρ. κατὰ πρῶτον, ἢ κατὰ πρώτιν φορὰν, ἄπαξ, πρότερον, πρὸ καιροῦ, τὸν ἀρχικὸν. Ὁ. οὐσ. Ξ. 158. ἔσι δὲ κυρίως Οὐδέτ. πληθ. τοῦ Πρῶτος, ὡς ἢ τὸ, Πρῶτοι.

Πρωταγγελος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον ἀγγέλων, ὁ πρώτιν φορὰν ἀγγελίας φέρων.

Πρωταγὸς, ὁ. ὁ τῆς πρώτης ἄγων, ἢ ταὐτὸν τῷ, Πρωτάρχης. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 16. ἐσχημάτισαι ὡς τὸ, Οὐραγός.

Πρωτάγριον, τὸ. (ἄγρα) ἡ πρώτη ἄγρα, ἢ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας, τὸ πρῶτον κυνήγιον. Καλλίμαχ.

Πρωταγωνιστέω, ῶ. Μ. ήσω. πρωταγωνιστὴς εἰμὶ, παίζω τὸ πρῶτον κομμάτιον ἐν τῷ θεάτρῳ. ἐκ τοῦ

Πρωταγωνιστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ πρῶτος ἀγωνιστὴς - παλαιστὴς. ὁ πρῶτος τῆς ἀγωνισῶν. ἐν δὲ τοῖς θεάτροις, καὶ ὁ πρῶτος ὑποκειτὴς, ὅσις παίζει τὸ πρῶτον κομμάτιον. ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ πρῶτος ῥήτωρ, ὁ πρῶτος τῆς ἄλλων ὁμιλῶν, καθόλε δὲ, ὁ τὰ πρωτεῖα ἢ τιμὴ πρωτίμησιν ἔχων εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Πρώταθλος, ὁ. ὁ πρῶτος ἀθλητής. παρὰ τοῖς Ἐκκλησιασ. αὐτὶ, τοῦ, Πρωτομάρτυς. Ἠμνῳδ.

Πρωταίτιος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος αἴτιος, ἢ πρώτη αἰτία, ἢ ὅσις ἐίναι ἢ γίνεται ἡ πρώτη αἰτία. Σχόλ. Θουκυδ.

Πρωταίχμεια, ᾶς, Πρωταίχμια, τὸ. (αἰχμὴ) Λυκόφρ. 469. ταὐτὸν τῷ, Πρωτόλεια. Ζήτ. Πρωτόλειον.

Πρωτάρχης, ᾶ, ὁ. ᾶς, Πρώταρχος, ὁ, ἡ. ὁ ἡγεμὼν, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγός. Μακεδ. δ'. 399. ᾶς, 324. "Πρωτάρχαι τε ἱεῶν". τὸ δὲ, Πρώταρχος, παρὰ Μακαβ. β. 10. 2) Ὁ πρῶτος ἀρχεῖν ποιῶν, ὁ πρῶτος ἀρχίζων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1203. "Πρώταρχος ἀπ".

Πρωτεία, ἡ. (πρωτεύω) ὁ πρῶτος τόπος, πρωτέρημα, πρωτίμησις (πρωτεῖα), πρωτεῖον, ἡ διάθεσις τιμὴ τῆ πρῶτος εἶναι ἢ τιμᾶσθαι τῆς ἄλλων.

Πρωτεῖον, τὸ. τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὸ τῆς πρώτης τάξεως γέρας. προτίμησις, πρωτέρημα.

Πρωτεῖος, εία, εῖον. ὁ πρῶτος κατὰ τινὰ τάξιν ἢ κατὰ τινὰ ἀξίαν. ἀμφ.

Πρωτέκδικος, ὁ. ὁ πρῶτος ἔκδικος ἢ ὑπεράσπισης. ἀμφ.

Πρωτεξάδελφος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος ἐξάδελφος.

Πρωτερικὴ, ῆ. παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 77. "Συ"κὴ πρωτερικὴ". ἡ πρώϊον καρπὸν φέρουσα. ἐκ τοῦ Πρωΐ. ὀρθοτέρα δὲ ἡ ὀξὰ τῶ ο, γραφὴ, Προτερικὴ. ὁ Ἡσύχ. ἡρμολόγησε τῶ, Εἴδος τι συκῆς πρωΐμου.

Πρωτευνοῦχος, ὁ. ὁ πρῶτος τῆς οἰνοχόος, ἢ ἀρχιοινοχόος. ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Κιζλάραγας. Τζιτζῆς.

Πρωτεύω, Μ. σῶσ. πρῶτος εἰμὶ, τὰ πρωτεῖα ἔχω. πρῶτος τῆς ἄλλων ἁπάντων εἰμί. Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 3. "Οὐ δούλοις πρωτεύουσι, ἀλλ' ἡγεμόσιν ἡγεμονεύουσι". Ὑπερέχω τῆς ἄλλων, Ὑπερβαίνω ὅλως τὰς ἄλλας. "Καλλι-Σοφία πρωτεύω". κατὰ τὸ καλλος, κατὰ τινὰ σοφίαν ἢ εἰς τὸ κάλλος ὑπερβαίνω τὰς ἄλλας. "Ἀρτέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν κυνηγεσίαις", αὐτὸς ὑπερβαίνει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ αὐτὴν τὴν Ἀρτεμιν. Διόδ. Σικ. δ'. 81. Παθητικ. "Πρωτεύεται". παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητ. ἑ. 5. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον "Προτεύεται" ἔχουσιν. Ἐκ τοῦ, Πρῶτος.

Πρωτηρότης, ᾶ, ὁ. (ἀρότης) ὁ πρῶτος ἀρότης, ὁ πρῶτος γεωργὸς ἢ πρότερον - πρωϊμώτερον γεωργῶν - ἀροτειῶν. Ἡσίοδ. Ἔργ.

Πρωτιστεύω, (πρώτιστος) πρῶτος ἢ πρώτιστος εἰμί. ταὐτὸν τῷ, Πρωτεύω. Χαιρήμ. Ἐπιχρ. σελ. 95.

Πρώτιστος, ίστη, ιστον. ἐκ τοῦ Πρῶτος ὡς Ὑπερθετικόν. αὐτὶ τοῦ, Πρῶτος τῆς ἄλλων ἁπάντων, ὄθεν, Πρώτιστον, ᾖ, Πρώτιστα, Ἐπιρ. αὐτὶ τοῦ, Πρῶτον, Πρῶτα, ᾗ Πρότερον, παρὰ Πεισ.

Πρωτόαλος, ὁ. ἡ. (ἅλη) ταὐτὸν τῷ, Πρωτόπλεος. Ἡσύχ.

Πρωτοβαθρέω, ῶ. Μ. ήσω. διὰ τῶ πρώτω βάθρω καθήμαι, προεδρείας ἀξιῶμαι, τινὰ πρωτοκαθεδρείαν ἔχω. παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πρωτοβαθρος, ὁ, ἡ. ὁ διὰ τῶ πρώτω βάθρω καθήμενος, ὁ τῆς πρωτοκαθεδρίας ἀξιωθείς, ἐκ τοῦ, Βάθρον. ὁ Πελυδ. δ'. 121. ἔχει· "Πρῶτον δὲ ξυ"λέγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"λον, ἡ προεδρεία, μάλιστα μὲν τῆς δικασῶν, ἐφ' ὧν
"καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, Πρωτόβαθρον, Ἐπικράτης
"φησὶν ὁ κωμῳδιδάσκαλος". καὶ ὁ Φώτ. "Πρῶτον ξύ-
"λον, πρῶτον βάθρον (γρ. πρωτόβαθρον) ἡ πρεσ-
"δεία". ὁ Ἀελιοφαν. ἐν Ἀχάρν. 25. καὶ Σφὴκ. 90.
αὐτὶ τοῦ "Ἐπὶ τῇ πρέσκῃ ξύλῃ καθέζηται" εἶ-
πεν, ὃ ἐστὶ, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχει.

Πρωτοβολέω, ῶ. Μ. ησω. πρῶτος ἢ κατὰ πρῶ-
τον βάλλω-ρίπτω. νέους ὀδόντας ὑποκτῶ καὶ ῥίπτω τοὺς
παλαιούς. ἐκβάλλω νέα ὀδόντια καὶ ῥίπτω τὰ παλαιὰ
ἤτοι τὰ πρῶτα. ἐκ τοῦ

Πρωτοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον
βάλλων-ρίπτων. καὶ ὅτι ἵππου, ὁ τοὺς πρώτους ὀδόν-
τας βάλλων-ρίπτων. ὅτι δὲ φυτῶν, ὁ ταχὺ βλαστήσας.

Πρωτόβολος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος βληθεὶς-κτυπηθεὶς-
τρωθείς.

Πρωτόγαλα, ακτος, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πῦος. τὸ
πρῶτον γάλα τῆς μητρός. Γραμμ.

Πρωτόγαμος, ὁ, ἡ. ὁ ἀπὸ ὀλίγου ὑπανδρευθείς.
ἀμφ. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὁ εἰς πρῶτον καὶ μόνον
ἤτοι εἰς σὰν γάμον ἐλθών. αὐτίκ. τῷ, Δευτερόγαμος.

Πρωτογένεια, ἡ. ἡ πρώτη τῆς ἄλλων γενηθεῖσα.
Ἐπιλ. ἐκ τοῦ

Πρωτογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γένος) ὁ πρῶτος τῆς λοι-
πῶν ἀδελφῶν γενηθείς, ταὐτὸν τῷ, Πρωτότοκος, καὶ,
Πρωτόγονος.

Πρωτογέννημα, τὸ. τὸ πρῶτον γέννημα, ὁ πρῶτος
καρπὸς, ἀπαρχή. Ο'.

Πρωτογέννητος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρωτοβρὺς.
Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 102.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ. ὁ πρῶτος τῆς ἄλλων γευό-
μενος. ἀμφ.

Πρωτογλυφὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον γεγλυμ-
μένος-ἐξεσμένος. "Ξόανον πρωτογλυφές". ἴσως τὸ
γλύπτω κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ γεγλυμμένον. Ἐπιγρ.

Πρωτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος ἐν τῇ βου-
λῇ δίδων τὴν γνώμην τῶν. ἀμφ.

Πρωτόγονος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος γόνος, πρωτοτόκος,
πρωτογενὴς, πρωΐμος. Ἰλ. Δ. 102.

Πρωτογόνος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον γόνων. Ἡσίοδ.

Πρωτογυναικες, αἱ. οἱ εἰς νέον ἡγμένοι γυναῖ-
κας. Ἡσύχ. οἱ τὸν πρῶτον γυναῖκα ἔχοντες, ὡς καὶ
τὸ, Πρωτόπροσις.

Πρωτοδαὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (δάημι) ὁ πρῶτος ἢ νεω-
στὶ μεμαθηκὼς ἢ ἤδη κατὰ πρῶτον μεμαθηκώς. ἀμφ.

Πρωτοευνοῦχος, ταὐτὸν τῷ, Πρωτοβυβῆχος.

Πρωτόζευκτος, ὁ, ἡ. καὶ Πρωτόζυξ, υγος, ὁ, ἡ.
(ζεύγω, ζεύγνυμι) ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν
ζυγὸν ἐζευγμένος ἢ ὑπανδρευμένος. "Πρωτόζυγα κύ-
"ρην". Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 206. τὴν πρώτην ἢ τὴν
κατὰ πρώτην φορὰν σαρκικὴν συνουσίαν, τὴν πρώτην
συγκοίμησιν.

Πρωτόθετον, τὸ. ἡ ῥίζα ἢ τὸ πρωτότυπον λέξεως
τινὸς παραγώγου. Γραμματ.

Πρωτοθοινία, ἡ. τὸ πρῶτον μέρος τῆς θοίνης ἤτοι
τῆς δυσχίας. Πολυδ. "Τὸ δὲ ἐν ταῖς δυσχίαις ἢ
"κρεωτομίαις πρῶτον τῆς μερίδων λαμβάνειν, Πρωτοθοι-
"νία ὀνομάζεται".

Πρωτόθρονος ὁ, ἡ. ὅσις κάθηται ἐπαύω τοῦ πρώ-
του θρόνου. ὁ ὅτι τῷ πρώτῳ θρόνῳ καθήμενος. ὁ ξενος
σχηματισμὸς "Ἕδραι πρωτόθρονες" ἐν Ἀνεκδότ. β'.
σελ. 303.

Πρωτοθρόος, καὶ συναλ.—θρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ
πρῶτον ἠχῶν-λαλῶν ἢ λαλήσας-φωνήσας. Νόνν.

Πρωτοκαθεδρία, ἡ. ἡ πρώτη καθέδρα, προεδρεία,
τὸ πρῶτος ἢ αὐτὸ τερον τῆς ἄλλων καθέζεσθαι. Ν. Δ.

Πρωτοκήριος, ὁ. κατὰ τὸ Λατιν. Primicerius.
κυρίως, ὁ πρῶτος ἐπὶ τῶ κηρωτῶ πίνακος γεγραμμένος.

Πρωτοκλησία, ίων, πλ. ἡ πρώτη κλῆσις. β'.
Μακκαβ. δ'. 21.

Πρωτόκλητος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον κεκλημένος-
καλεσμένος, ὃν πρῶτος ἐκάλεσέ τις.

Πρωτοκλισία, ἡ. ὁ πρῶτος τόπος εἰς τὸν δεῖπνον
ζαν. Ν. Δ. "Ἡ ἐν τοῖς δείπνοις πρωτοκλισία".

Πρωτοκλίσια, τὰ. ἐκ τῆς Μακκαβ. ὅπου ἄλλοι
"Πρωτοκλήσια" ἀναγινώσκουσι.

Πρωτοκόμιον, τὸ. αὐτὶ τοῦ, Προτίμησις, πρω-
τεῖον. ἀμφ.

Πρωτοκουρία, ἡ. ἡ πρώτη κουρά. Ο'.

Πρωτόκουρος, ὁ, ἡ. (κουρὰ) ὅσις κατὰ πρῶτον
ἐκουρεύθη, ἐκόπη. κατὰ πρῶτον κεκαρμένος ἢ κουρευ-
μένος.

Πρωτοκτίστης, ου, ὁ. ὁ πρῶτος κτίσης-δημιουργός.

Πρωτόκτιστος, ὁ, ἡ. (κτίζω) ὅσις πρῶτος τῆς
ἄλλων ἐκτίσθη.

Πρωτοκτόνος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον φονεύσας.

Πρωτόκτονος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον φονευθείς.

Πρωτοκύμων, ὁ, ἡ. (κῦμα) Ἀχιλ. Τάτ. ἀ.
"Ἔρωτες πρωτοκύμων". ὁ κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἔρω-
τος πραχθεὶς-κυευσθείς.

Πρωτοκύων, ὁ. ὁ πρῶτος κύων ἤτοι ὁ ἀρχηγὸς
τῆς Κυνικῶν. Ἀνθολογ. "Τῆς ἀρετῆς πρωτοκύων".

Πρωτόλειος, ὁ, ἡ. ὅθεν Πρωτόλειον, τὸ. καὶ, Πρω-
τόλεια, τὰ. ταὐτὸν τῷ, Ἀκρόλειον. αἱ ἀπαρχαί ἤτοι
τὰ ἀπάρχεσθαι τῆς λείας, ἃ τοῖς θεοῖς ἀπετίθε-
σαν, ἢ τοῖς ῥητιώταις ἐχαρίζοντο· καὶ αἱ τῆς καρ-
πῶν ἀπαρχαί, οἷον Πρωτολήϊα. (Primitiæ, Ἐπιλ.)
Λυκόφρ. 292. καὶ 1228. παρ' Ἰουλιαν. "Τὰ πρωτόλεια
"τῆς ἐμαυτῆς σωφρων". Εὐσεπ. Ὁρές. 384. "Τῶν
"σῶν γονάτων πρωτόλεια συγγαίνω ἱκέτης". αὐτὶ τοῦ,
τῆς ἱκεσίας ἀπαρχήν· διότι μεταφερικῶς σημαίνει πάν-
τα τὰ πρῶτα. Εἰς πολλὰς ῥήσεις εὕρηται ἡμαρτημε-
νῶς αὐτὶ τοῦ "Προτέλεια" γεγραμμένον.

Πρωτολογέω, ῶ. καὶ, Πρωτολογία, ἡ. καὶ, Πρω-
τολόγος, ὁ. λέγεται ὅτι Ῥητόρων, οἵτινες σὺν τινι κεν-
σολογίᾳ (δίκῃ) ὅπου ὁμιλῶσι πολλοὶ ἄνθρωποι, αὐ-
τοὶ πρῶτοι τῆς ἄλλων ὁμιλῶσιν. ἄρα, Πρῶτος τῆς
ἄλλων λέγω-ὁμιλῶ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι "Πρωτολο-
"γία, ἡ", λέγεται καὶ ἡ ἀρχὴ-ἡ εἴσοδος ἢ τὸ προοί-
μιον τοῦ λόγου. 2) Παίζω τὸ πρῶτον κομμάτιον εἰς
τὸ Θέαζον. Τὸ πρῶτον κομμάτιον τῆς θεάζου. καὶ ὁ
παίζων τὸ πρῶτον κομμάτιον. ταὐτὸν τῷ, Πρωτεγωνι-
στέω, καὶ, Πρωτεγωνιστὴς. Ζήτ. Δευτερολόγος.

Πρωτολοχία, ἡ. ὁ πρῶτος λόχος, ἢ ἡ πρώτη τά-
ξις, τὸ πρῶτον μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος, τὸ
ἐκ λόχων συνιστάμενον, ὅπερ ἄλλως "Φάλαγγος μέ-
"ρος" λέγεται. Ἀππιαν.

Πρωτόμαντις, εως, ὁ, ἡ. πρῶτος μάντις. Αἰ-
σχύλ. Εὐμ. 1.

Πρωτομάρτυρ, καὶ, —άρτυς, υρος, ὁ. ὁ πρῶτος
μάρτυς. ὅσις κατὰ πρῶτον ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ ὀ-
νόματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλησ.

Πρωτόμισθος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον ἑαυτὸν μι-
σθωσάμενος, ἢ ὁ μισθὸν πρῶτος ὑπολαβών. Λυκόφρ.

Πρωτόμορος, ὁ, ἡ. (μόρος) ὁ πρῶτος ὑποθυμιών
ἢ ὑποθυμήσας. Αἰσχύλ. Πέρ. 568.

Πρωτόπλοος, ω. ὁ, ἡ. (πλοῦς) ὁ κατὰ πρῶτον πλεύ-
σας ἢ πρῶτον εἰς τινα τόπον καταπλεύσας. (Πρωτοπά-
ξενος). Συΐδ.

Πρωτονύμφευτος, ὁ, ἡ. καὶ, Πρωτόνυμφος, ὁ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ή. ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νέωσι νυμφοδοθείς, ὁ κατὰ πρῶτον νυμφίος γεγονώς. αὐτίκειται τῷ παρ' ἡμῖν "Δευτερόνυμφος". "Γυνὴ πρωτονύμφευτος". ἡ πρὸ μικροῦ νυμφοδοθεῖσα. πυθὼν τῷ, Νεόνυμφος.

Πρωτοπαγής, ές, ός, ή. (πήγω, πηγνύω) ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νέωσι παγεὶς σωστεθεὶς-πεισθείς. Ἰλ. Ε. 194. "Δίφροι πρωτοπαγεῖς". πρώτως πεπηγότες, ἰσκαπισκυάροι. Ω. 267. "Ἅμαξαν πρωτοπαγῆ". καινὴν, καινόεσσαν, νεωστὶ κατασκαλασμένην.

Πρωτοπάθεια, ἡ. τὸ πρώτων πάθος. ἡ κατὰ πρώτην φορὰν αἴσθησις τοῦ πάθους, ἢ τὸ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχειν.

Πρωτοπαθέω, ῶ. Μ. ἦσω. πρωτοπαθὴς εἰμὶ, κατὰ πρώτην φορὰν πάσχω.

Πρωτοπαθής, ές, ός, ή. καὶ Ἐπίρ. — αθῶς. (πρῶτος, πάθω, πάσχω). ὁ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχων, ἢ κατὰ πρῶτον πάθος αἰσθανόμενος.

Πρωτόπαλος, ὁ. (πάλη) ὁ πρῶτος παλαιστής. Δίων Κάσ. οβ'. 22. ἀμφ.

Πρωτοπάτωρ, ορες, ὁ. ὁ πρῶτος πατήρ. αὐτὶ τοῦ, Προπάτωρ. ἀμφ.

Πρωτόπειρα, ἡ. ἡ κατὰ πρώτην φορὰν πεῖραν λαμβάνουσα. Σηλυκ. τῇ, Πρωτόπειρος.

Πρωτοπειρία, ἡ. ἡ πρώτη πεῖρα, ἢ πρώτη δοκιμὴ ἢ κάμνειν τις εἴωθε. Φιλοξ. Γλωσ.

Πρωτόπειρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον πεῖραν λαμβάνων, ὁ τὴν πρώτην πεῖραν-ἢ δοκιμὴν ἔργου τινὸς ποιῶν, ἀρχάριος. Πολύβ. "Πρωτόπειρος τῆς τέχνης ἑταίρα". Ἀλεξις παρ' Ἀθήν. ιγ'. σελ. 568.

Πρωτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ. (πῆμα) ὁ κατὰ πρῶτον ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλάπτων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 231.

Πρωτόπλασις, ὑ. ἡ πρώτη πλάσις-κτίσις-γένεσις. Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 120.

Πρωτόπλαστος, ὁ. ὁ κατὰ πρῶτον πλασθεὶς-δημιουργηθείς.

Πρωτόπλοος,—πλους, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον πλέων εἰς τὴν θάλασσαν, πρωτόπλους. "Ναῦς πρωτόπλους". Εὐειπ. πλεῖν, ὁ κατὰ πρῶτον πλοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκβαίνει ἀπὸ τῶν λιμένων εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν ὑπάγει εἰς τόπον τινά. πρωτοπάξειδοι, καινοὶ, καινόεσσαι. Ὀδυσ. Θ. 35. "Νῆα πρωτόπλοον". καινὴν. "Παρθενὸς πρωτόπλοος". παρθενὸς, ἥτις κατὰ πρῶτον ἐμβαίνει εἰς τὸ ἔρωτος πέλαγος. Μεταφορ. Ἀνθολογ.

Πρωτόπολις, ὁ, ἡ. "Τύχη πρωτόπολις". ἡ πρώτη ἁπασῶν τῶν πόλεων. ἢ ἡ τὸ πρῶτον θεμέλιον ἁπασῶν τῶν πόλεων. Πίνδαρ. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Πρωτοπολίτης, ου. ὁ πρῶτος καὶ ἐξαίρετος τῆς πολιτῆς πόλεως τινός. Φιλοξ. Γλωσ.

Πρωτοπορεία, ἡ. ἡ πρώτη ἢ ἐμπροσθεν τῆς ἄλλων πορεία. ἔτι δὲ καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τοῦ Στρατοῦ. πυθοῦ τῷ, Προπορεία. *L' avant-garde*, Γαλ. παρὰ Πολυβ.

Πρωτοπόρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων πορευόμενος-ὑπάγων-περῶν. ἐξ Ἀθήν. ιγ'. σελ. 589. ὅπερ ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 170. "Πρωτοβόλος" ὁ ἰωνὶ βλαστήσας, κάτω.

Πρωτόποσις, εως, ἡ. παρ' Ἀθήν. ε'. σελ. 235. καὶ Πολυδ. γ'. 39. πυθοῦ τῷ Ὁμηρικῷ "Κυδίστος ἄλοχος". ἡ ἐκ παρθενείας τινὶ γεγαμημένη γυνή.

Πρωτοπραξία, ἡ. (πρᾶξις, πράττομαι) τὸ πρῶτον ἢ σπανιώτατον ἢ ἀπαυτόμενον. Ἡσύχ. τὸ κατὰ πρώτην φορὰν ἀπαιτεῖν-ζητεῖν ὑπὸ τοῦ χρεώφλου. ἡ πρώτη πληρωμή. Παρὰ Πλινίῳ Ἐπιστ. ι'. 109. τὸ πρωτόγραμμα ἢ τὸ δικαίωμα ὃ ἔχει ὁ δανειστὴς εἰς τὸ ναὶ ζητῆσαι ὑπὲρ κειμένων τὰ δανειζόμενα χρήματα, ἢ τὸ δικαίωμα ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ αὐτὸς πρῶτος τῆς ἄλλων.

Πρωτορρίζος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν πρώτην ῥίζαν ἢ τὴν πρώτην ἀρχὴν ἢ καταγωγὴν ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Δικαίαν.

Πρωτόρρυτος, ὁ, ἡ. (ῥύω) ὁ δι' ὅλων ἢ ἀφ' ἑαυτῷ ῥέων. πυθοῦ τῷ, Αὐτόρρυτος. Γαλλ. ἢ ὁ κατὰ πρῶτον ῥέων.

Πρῶτος, Πρώτη, Πρῶτον, κυρίως, τὸ Ὑπερθετικὸν τῆς, Πρό, προθέσεως, Πρότερος, Πρότατος, Πρόατος, Πρῶτος, ὅστις προηγεῖται-εἶναι ἐμπροσθεν ὅλων τῆς ἄλλων ὡς πρὸς τὴν τάξιν-τύπον-ἀξίωμα-ἀρέσκειαν-ἀξίαν, κ. τ. τ. αὐτίκειται τῷ, Ὕστατος, ἢ Τελεύταιος. Ἰλιάδ. Ε. 703. "Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ὤρσε μάχεσθαι". καὶ ἐνταῦθα αὐτὸ τοῦ, Ἐξαίρετος, ὁ Προϊστάμενος, ὁ ἀρχηγός. "Πρῶτος ὁμίλου". τὸ τῆς φρουρᾶς σύστημα. "Πρῶτος ῥυμός". τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ. "Πρῶτος ὑπηνήτης". ὁ ἀπαρχὴν γενειάδος ἔχων. παρ' Ὁμήρ. "Τῷ πρώτῳ". προσυπακουμ. Ὀδόντι, ἢ "Ὥρᾳ. κατὰ πρῶτον, κατ' ἀρχάς. "Τῷ γε πρώτῳ". προσυπακ. Ὀδόντι. τῷ πρώτῳ φορᾷ. Ξενοφ. "Τὰ πρῶτα". παρὰ Φιλοσόφοις σημαίνει, τὰ Στοιχεῖα, τῷ Ὕλῃ. ἄλλως δὲ καὶ "Ἀσωμάτους" παρ' αὐτοῖς λέγονται. "Πρώτως" Ἐπίρ. "Τὸ πρώτως ψυχρόν". ἡ ὕλη καὶ ἡ αἰτία ἢ ἡ φύσις τοῦ ψυχροῦ. Πλούταρχ. "Τὰ πρῶτα φέρεσθαι". προσυπακ. τὸ, Γέρατα. τῷ προτίμησιν, τὰ πρωτεῖα ("τῆς Φιλοσοφίας") ἔχειν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. "Πρῶτον, τὸ Πρῶτον, καὶ, Πρῶτα". Ἐπίρ. κατὰ πρώτην φορὰν, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πρῶτα καὶ ἀρχή. Ὀδύσ. Ω. 28. "Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παρασπεῖσαι ἔμελε μοῖρ' ὀλοή". πυθοῦ τῷ, Πρὸ τοῦ ἐόντος χρόνου, ἢ Πρώϊα. Κεῖται ἔτι "Τὰ Πρῶτα". καὶ ὅλου ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, οἷον· "Ὁ μηχανικῶν τε ὢν "τὰ πρῶτα". αὐτὶ τοῦ, Εἷς καὶ μόνος. Λυκιακ. "Ἐν "τοῖς πρώτοις τῆς ἐκεῖ μαχητείας". τὰ ἐξαίρετα, τὰ κεφαλαιοδέστερα. Ζωπ. καὶ καθ' ὑπερβολὴν τὸ, Πρῶτος. Ἐν τῇ συνθέσει σημαίνει καὶ τὸ Προμικρὸν, νεωστὶ. καὶ Πρότερον.

Πρωτοσέληνος, ὁ, ἡ. (σελήνη) ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ σεληνιακοῦ μηνός. Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Φ.

Πρωτοσπόρος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον σπείρων ἢ γεωργῶν, πρωτογόνος.

Πρωτόσπορος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον ἐσπαρμένος ἢ γεγεννημένος. ὁ πρῶτος τῆς ἄλλων σπαρείς. πρωτογέννητος.

Πρωτοστασία, ἡ. ἡ πρώτη στάσις, τὸ πρωτεῖον, τὸ πρῶτος τῆς ἄλλων ἑστάναι. Γλωσ. Στεφ.

Πρωτοστατέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων ἑστάμαι. πρωτοστάτης εἰμί. ἐκ τοῦ

Πρωτοστάτης, ου, ὁ. ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἑστώμενος. ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως στιχούμενος, Λοχαγός. Ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς, ἡγεμών. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. γ'. 3. *Chef*, Γαλλ.

Πρωτόσφακτος, ὁ, ἡ. (σφάττω) ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῆς ἄλλων σφαγεὶς-φονευθείς.

Πρωτοτοκεία, ἡ, Πρωτοτόκια, τὰ. τὸ δίκαιον τῆς πρωτογενείτης. Ο'. *Primogeniture*, Ἰταλ.

Πρωτοτοκεύω, καὶ, Πρωτοτοκέω, πρῶτος ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτω-γεννῶ. Ο'.

Πρωτοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτων-γεννῶν. Ἰλ. Ρ. 5. "Μήτηρ πρωτοτόκος". πρῶτος τεκοῦσα, πρώτην φορὰν γεννήσασα.

Πρωτότοκος, ὁ, ἡ. πυθοῦ τῷ, Πρωτογενέτης. ὁ πρῶτος τῆς ἄλλων ἀπαιδῶν τυχὼν γεννηθείς.

Πρω-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πρωτοτομέω, ῶ. κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τέμνω-κόπτω. ἐκ τῦ
Πρωτότομος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος τῆ ἄλλων τετμημμένος-κεκομμένος.
Πρωτοτυπία, ἡ. τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τὸ πρωτότυπο. Εὐσάθ.
Πρωτότυπον, τό. τὸ πρῶτον τύπον-σχῆμα ἔχον. τὸ κατὰ πρῶτον φορὰν σχηματισθὲν, ὅπερ ἐστὶν ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τύπος μετὰ πάντα ἄλλων, ἀρχέτυπον, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκαταρξίν τινα ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτὸ ὑφέσεως. Original, Γαλ. 2) Ῥίζα-ἀρχὴ-πηγὴ λέξως τινὸς, ἀφ' ἧς σχηματίζονται μετὰ πάντα καὶ παράγονται ἄλλαι πολλαὶ λέξεις. Οὐδέτερον ἐκ τῦ
Πρωτότυπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ.—τύπως. πάντων τῶν Ἀρχέτυπος. ὁ τὸν πρῶτον τύπον ἔχων. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρωτότυπον, τό.
Πρωτοὔπνιον, τό. ὁ πρῶτος ὕπνος, ἤτοι ἡ ἀρχὴ τῦ ὕπνε. ἔτως ἐν τῇ συνηθείᾳ.
Πρωτουργὸς, ὁ, ἡ. (ἔργον) ὁ πρῶτος ἔργα τινός, ὁ πρῶτος ἐργάτης, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐποίησεν ἔργον τι. ὁ πρῶτος δημιουργὸς καὶ κτίστης. ὁ πρωταίτιος. Πλάτ.
Πρωτοφανὴς, ὁ, ἡ. (φάος) "Σελήνη πρωτοφανής". ἡ ἱέρα σελήνη. Σουίδ. ἐν Λ. Σελήνη, ὅπερ ἡμάρτημ. Πρωτοφυὲς, κεῖται.
Πρωτοφανεία, ἡ. ἡ πρώτη ἐμφάνεια. ἀμφ.
Πρωτοφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὅστις κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῆ ἄλλων φαίνεται. ὁ πρῶτος φυσεὶς. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἔτι αὐτὶ τύτε καὶ, Πρωτοφανήσιμος, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆ Ὀπωρῶν, ὅσαι πρὸ τῆ ἄλλων φαίνονται ὥριμοι. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τύ, Ὀραῖος.
Πρωτοφόνος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος φονεύς. Ἐκκλησ.
Πρωτοφορέω, ῶ. Μ. ήσω. κατὰ πρῶτον φέρω-βαστάζω. παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. σελ. 565. κεῖται ἡμάρτημ. αὐτὶ τύ, Πρωτοφορέω, ἢ Θαλλοφορέω. ὅθεν
Πρωτοφόρημα, τό. ὁ πρῶτος καρπὸς, τὸν ὁποῖον φέρει ἡ γῆ. ἀμφ.
Πρωτοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (φύω) ὁ κατὰ πρῶτον φυεὶς-γενηθεὶς-ὑπάρξιν λαβὼν-βλαστήσας. Ἀπολλ. ἀργ. γ'. 851.
Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πρωτοφυὴς. Ἐπιχαρμ. ὁ κατὰ πρῶτον φυτευθεὶς ἢ περιτεμνόμενος.
Πρωτόχιονος, ἡ σπανίως. Πρωτόχιος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πρῶτον χιόνα (τὸ πρῶτον χιόνιον εἰς τὰ ὑγιέα) ἔχων.
Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ. ὁ πρῶτος κατὰ τὰς χρόνας, ἢ ὁ ἐκ τῶν πρώτων χρόνων ὤν. Γλωσσ.
Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ. ὁ κατὰ πρῶτον ἢ ἰδίως κεχυμένος. ὁ ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον χιόνων. ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ῥεύσας-ἔχων. "Οἶνος πρωτόχυτος". Ἀνθολογ.
Πρώτως, Ἐπίρ. ἐκ τῦ, Πρῶτος. κατ' ἀρχὰς, κατὰ πρώτην φορὰν, ἀπ' ἀρχῆς, ἀρχαίως, ἀληθῶς, πρῶτα, ἐξ ἑαυτῦ, φύσει, ὡ κατὰ συμβεβηκός, ἐξ ἰδίας φύσεως, κατὰ πρῶτον λόγον, κυρίως, ἢ ἁπλῶς καὶ κυρίως. ἀφ' ἑαυτῦ, ἰδίως, πρὸ τῆ ἄλλων ἁπάντων, ἐξαιρέτως, παρὰ Πλουτάρχ. ἢ Αἰσχυλ. "Πρώτως "ζωγρεῖν τὸν ἀέρα, τὸ ὕδωρ". αὐτὶ τῦ Φύσει, ἐξ ἑαυτῦ, κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον λόγον. "Πρώτως ἔ-"χειν". αὐτὶ τῦ, Πρωτεύειν. Πλάτ.
Πρώων, ονος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πρωΐ, καὶ, Πρωΐα. Ἰλιάδ. Μ. 282.

Τὸ Π μετὰ τὸ Τ.

Πταίρω, ταὐτὸν τῷ, Πτάρνυμαι. Ἀόρ. α'. "Ἔπταρα. ὅθεν "Τὸν πρῶτον πτάρανται". Ἰουλιανὸς ξά. 7. σελ. 205. Ἀόρ. β'. "Ἔπαρον.
Πταῖσμα, τό. (πταίω) πρόσκομμα, παράπτωμα, πρόσκρουσις, παρόραμα, λάθος, σφάλμα, ἀτύχημα, ἢ δυσύχημα, δυστυχία, δυσυχία, βλάβη, ἀπώλεια, ὄλεθρος, φθορὰ, ἀφανισμός. Δημοσθ. ὅθεν τὸ Ὑποκοεῖς. Πταισμάτιον, τό. μικρὸν πταῖσμα.
Πταίω, ἐκ τῦ, Πέτω, ταὐτὸν τῷ, Πίπτω, Πετάω, Πεταίω. ἡ συγκ. Πτοίω. τῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ Ἐνεργητ. οἷον "Πρὸς τὸν λίθον πταίειν". προσυπακουμ. "τὸν Πόδα". (καθὼς ἡ Παροιμία λέγει "Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν".) ὅ ἐστὶ, "Κρύειν-κτυπᾶν τὸν πόδα πρὸς τὸν ἴδιον λί-"θον". ἢ Οὐδέτερ. αὐτὶ τῦ, Προσβάλλω, προσκόπτω, προσκρύω, σκοντάπτω. κτυχῶ, δυσυχῶ, εἰς βλάβην ἢ ατυχίαν καταπτῶ, λανθάνω. δυσυχὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι. Ξενοφ. Κυρεπ. γ'. ά. 15. "Εὐτυ-"χήσαντα—πταίσαντα". ὅ ἐστὶ, δυσυχήσαντα. 2) Ὡς Ἐνεργητ. ταὐτὸν τῷ, Ἁμαρτάνω, Σφάλλω, Ἀποτυγχάνω. "Πταίων τῆς ἐλπίδος". Ἡρωδιαν. ἡ. 5. ψευσθεὶς, ἢ διαπεσὼν τῆς ἐλπίδος. "Πταίεσθαι τῶν "ἀληθῶς αὐτοῖς εἰωθότων". Αἰλιαν. Ζώων Ἰσορ. β'. 15. ἐσιωπήζον νὰ μὴ ὑποτυχαίνωσι τὴν ἀλήθειαν. "Ὑπὸ Κλεομένους πεπταικότες τῇ πατείδι" Πολύβ. ε'. 93. οἵτινες σὺν τῇ παρῤῥησίᾳ αὐτῆ ὅμως τὸν Κλεομ. εἰς ἀτυχίαν ἐνέπεσον. Ἐδυσύχησεν ἁπλῶς ἢ καὶ αὐτοὶ ὁμῦ ἢ παῤῥησία αὐτῆ μὲ τὸν Κλεομ.
Πτακὶς, ἡ. Πτακισμὸς, ὁ. Πταξὶς, ὁ, ἡ. ἡ, Πτακορέω, (πτόημαι, φοβῶμαι)· ὅλα ταὐτὰ παράγονται ἐκ τῦ, Πτάω, Πτῶσω, Πτώσσω. ἄρα, Πτακὶς, καὶ, Πταξὶς, πτακὸς, ὁ, ἡ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πτῶξ, θηλύς. "Μογερὰν πτάκα". θηλ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 137. ὅπερ πρότερον "Πτῶκα" ἔκειτο. ἡ ἐπομβρὸς, "Πτακισμὸς, ὁ". φόβος, δειλία.
Πτακορέω, (ὄρη) ταὐτὸν τῷ, Πτώσω. ὁ Ἡσύχιος ἔχει καὶ, Πτακίσην, κατεπτηχότα, ὅπερ ἴσως πρέπει νὰ λέγηται, Πτακῶτα.
Πτάρμικὸν, ἡ. εἶδος φυτῦ δυνάμιν ἔχον τὸ διεγείρειν τὸν πταρμόν. Διοσκορίδ. β'. 192. "Ἔχει δὲ ἡ "Πταρμικὴ ἐπ' ἄκρῳ κεφάλιον μικρὸν, σκιερὸν, δει-"μὺ κατὰ τὸν ὁμιλῶ, ἐρεθιστικὸν πταρμῦ, ὅθεν ἡ "ὠνόμασται". Achillea ptarmica, Λιννᾶ. ἐκ τῦ
Πτάρμος, ὁ. (πτάρω, πταίρω) τὸ πτάρνεσθαι, πτάρισμα. Ἱπποκράτ. Ἀφορ. "Πταρμὸς γίνεται ἐκ "τῆς κεφαλῆς διαθερμανομένης τῦ ἐγκεφάλε, ἢ διϋ-"γραινομένης τῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενῦ. ὑπερχεῖται γὰρ "ὁ ἀὴρ ὁ ἔνδον (διὰ τῆ μυκτῆρος) ἔξω, ψοφεῖ δὲ, "ὅτι διὰ στενῦ αὐτῷ ἡ διέξοδος ἐστί". ὅρα τάδε τὰ τῆ ἡ τῶν Γαλλιῶν εἰς τὸ τῦτο ὑπόμνημα.
Πτάρνομαι, Πτάρνυμι, Πταίρνυμαι, καὶ Πτέρνω, ἐκ τῦ Πταίρω, Πτέρω, ὡς ἡ τὸ "Αρνυμαι, ἐκ τῦ "Αρω. πταρμὸν ποιῶ, πταρμίζομαι, ἢ φταρμίζομαι. "Οἱ θίγοντες τῦ μυκτῆρος λεπτῆ κάρ-"φει πταίρεται". Ὁδυσ. Ρ. 541. "Τηλέμαχος δὲ "μέγ' ἔπταρεν". καὶ καπτάρ. στίχ. 547. "Οὐκ ὀ-"ρθὰς, ὅμοι ἠὲς ἔπέπταρε". Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 5. "Ταῦτα λεγόντων αὐτῶν πτάρνυταί τις· ἀκούσαντες "δὲ οἱ ἑρπετῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν "τὸν Διόν". Θεόκριτ. Εἰδ. ιά. 16. "Ὄμβιε γάμ-"βρ' ἀγαθὲς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένοις εἰς Σπάρ-"την".

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

"ται". Πλούταρχ. εἰς Θεμιστ. 13. "Ἅμα δὲ πτάρ-
"μος ἐκ τῆς δεξιᾶς ἐσήμηνε". ἐκ τῆς εἰρημένων πα-
ραδειγμάτων γίνεται δῆλον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐθεώρων τὸν
Πτάρμον μετά τινος δεισιδαιμονικῆς προσοχῆς ὡς οἰωνόν
τινα ἢ σημεῖον προδηλωτικὸν καλὸν ἢ κακόν, ὡς καὶ ὁ
Εὐσταθιος σημειοῖ (ἐν Ὀδυσ. Ρ.) "Ὅρνις γάρ ποτε
"ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ ὁ Πτερνισμὸς, ἐπεὶ καὶ ἡ κεφα-
"λὴ τιμία, ἐξ ἧς τὸ τοιοῦτον σύμβολον· διὸ καὶ προ-
"σεκυνεῖτο ὁ πταίρων· καὶ τὴν αἰτίαν λέγουσιν οἱ σο-
"φοὶ ἐν οἷς καὶ Ἀειστοτέλης". ἐν Προβλ. λγ'. 7.
καὶ 11. "Τὸν πτάρμον Θεὸν ἡγούμεθα". καὶ ἀλλ' τοῦτο
παρὰ Ξενοφῶντι οἱ στρατιῶται, ὅταν ἐπάρηται προ-
σεκυνησαν τὸν Θεόν. Τοιαῦται παρατηρήσεις γίνονται
καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιστα λέγου-
σιν ὅτι συμβαίνει ὁ Πτάρμος, ὅταν τις μακρὰν ὢν
ὁμιλῇ περί τινος, ἢ ἐνθυμῆται τὸν πτάρνυμον. Ἄλ-
λοι δὲ ἐνόμιζον τὸν Πτάρμον ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας
τινὸς, διὸ καὶ ἐπιφώνουν μετ' εὐχῆς εἰς τὸν πταρνύμενον
ΖΗΘΙ, ἢ ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ὡς δηλοῦται ὑπό τινος
Ἐπιγράμματος (Ἀνθολογ. Ἐπιστ. β'. κεφ. 13. 11.)

"Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ὅταν πτάρῃ, ἡ γὰρ ἀκούει
"τῆς ῥινὸς· πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει".

καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιοδώρου (εἰς Πλάτωνος Φαίδωνα).
"Ἐστι δὲ καὶ ἐν τῷ σώματι ὄντες καθαρτικῶς παρόλον τὸν βίον ζῆν, ἐνθυσιαστικῶς δὲ ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ
οὐκ ἔσαι ζῆσαι. διότι ἐμακόπτεται ὑπὸ τῆς φαντασίας.
ἐναντίως γὰρ ἔχει αὐτὴ πρὸς ἐνθυσιαστικὴν ἐνέργειαν.
Οὕτω καὶ ἐν τῷ πτάρνυσθαι ἀφαιτάσως ἐνεργοῦμεν. εἰ
γὰρ καὶ φαντασθῶμεν ἐμακόπτεται καὶ ὁ Πτάρμος, διὸ
καὶ Ζεῦ φαμὲν ὡσὲ ζῶα δεομένῳ καπὶ φαντασίαν ἐ-
νεργῶν, καὶ καθιστάντος μὴ εἶναι". ὅρα ἔτι καὶ τὸν
Σχολ. τὰ Θεοκρίτου ἐν Εἰδ. ιη'. σίχ. 16. καὶ ἐν ζ'.
σίχ. 96. καὶ Ἀειστοτέλ. ἐν β'. Ἐπιστ. 5. ἔτι δὲ καὶ
τὸν Πλίνιον *Histor. natur.* κη'. 2. *Morin Tom.* 4. τῆς
Memoires dell' Academie des inscript. σελ. 325. ἐν
τῇ ἀναζητήσει τοῦ ζητήματος· *Pourquoi on fait des soubaites en faveur de ceux, qui esternuent.* καὶ *Wieland*
geschichte der formel, Gott helf dir! bey niesen.
Εἰτεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ὑπῆρξεν
ἀφορμὴ τοῦ παρυφίσθαι· Τγιάσοι, ἢ Τγίαινε. Ἐκ
τῶν ἀπάντων δὲ χρησιμώτερον τὸ, Πτάρνυμαι, κατὰ μέσιν ἀφάθεσιν, ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. *Sternuo* καὶ *sternuto*, καὶ ἐναλλαγὴν τοῦ π τ, εἰς στ.

Πτάω, ὅθεν τὸ, Πῶμι, Πῶσω, ὦξ ἄ, Πέπτακα. παρακείμ. Πεπτώκως, ἢ, Πεπτῶς. ὁ καὶ Ζήτων. Ἰλ. Ν. 592. Π. 469.

Πτέλας, ὁ. παρὰ Αυκίφρ. 833. "Κρατεῖ λεύκῃ
"τὸν πατ' ἔκταιε πτέλας". ἄλλως δὲ καὶ, Πτέλος, λέγεται. καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Πτελέας. Σῦς, χοῖρος, κάπρος.

Πτελέα, ἡ. εἶδος μεγάλου δενδρου γνωστοῦ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ (φτελιά). Ἰλ. Ζ. 419. καὶ Φ. 350. *Ulmus Campestris*, Λιν.

Πτελέϊνος, ίνη, ίνον. ὁ ἐκ πτελίας κατασκευασμένος.

Πτελεώδης, ὁ ἐκ τῆς εἴδος τῆς πτελέας ὤν. ὅμοιος πτελέᾳ.

Πτελεών, ῶνος, ὁ. τόπος φυτευτικὸς πτελεῶν.

Πτέλη, τὸ. Ἀττικ. αὐτὶ τοῦ, Πτύον. Εὐσταθ.

Πτερέως, Ἐπίρ. (πτερὸν) ταχυπτέρως, ὀξυγώρα, ταχέως ὡς ἂν μὲ πτερά. ἀμφ.

Πτέρινος, ὁ, ἡ, ἥ, ινον. πτερωτὸς, ἢ ὁ ἐκ πτερῶν κατασκευασμένος. "Ριπὶς πτερίνα". Ἐπιχ.

Πτέρις, ιδος, ἡ. εἶδος φυτοῦ τὰ φύλλα ὡς πτερὰ ἔχον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ γνωστὸν ὑπὸ τοῦ, Πτέρη, ἢ Φτέρη. *Pteris aquilina*, Λιν. Θεοκριτ. Εἰδ. γ. 14. "Καὶ ταὶ πτέριν ἃ τὺ πυκίσδῃ". ὅπου ὁ Σχολ. λέγει· "Πτέρεις δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ Σφενδαμίνου, ἀφ' ἧς καὶ σιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγίνοντο τῇ ἀγροίκων ὑπὸ τὸν μαλακόστρωτον καλεῖται ἔτι καὶ Βλιτρόν.

Πτέρισμα, τὸ. καὶ ὀρθότερον, Πτέρυσμα, ἢ, Πτερύγισμα. τὸ ὑπὸ τῶν πτερῶν πάσσεσθαι εἰς τὸν ἀέρα. καὶ τὸ κίνημα τινάγμα τῶν πτερῶν ἐν τῷ πέτεσθαι. Λογγίν. λεί. γ'. 5.

Πτέρνα, ἡ. τὸ ὀπίσθιον καὶ ὑπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν μέρος, (φτέρια). Ἰλ. Χ. 397. Μεταφορικῶς δὲ καὶ παν κατόπιν μέρος σώματος τινος, οἷον Βάσις, πούς, πυθμήν. τὸ τοῦ ἀρύσσειν σιδήρειον τὸ καταπέτιον ὑπὸ χιλῶ. τὰ ἔσχατα μέρη τῆς ὑρέως· τὸ ἐσὼ τὸ κάτω μέρος τὸ ἐμπίπτον εἰς τὴν λίνυν. κ. τ. λ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. *Penna*. ἆρα τὸ "Πτέρνα, ἔτι αὐ-
"τὶ τοῦ, Πέρνα (ὡς καὶ τὸ Πτόλεμος, αὐτὶ τοῦ Πό-
"λεμος) ταυτόν ἐστι παῖ, Κωλῆ. 2) Ἐπιβολὴ, δόλος. ἀπὸ τῆς πτερνίζοντος. ὅθεν

Πτερνίζω, λατ. ίζω, κτυπῶ-ῶδῶ μετὰ τῆς πτέρνης, καὶ μετὰ τοῦ εἰς αὐτὸν ἐνεσφιγμένου κενζίζω κενζίζω, (σεβλίζω μὲ τὸ μαχμούζιον). 2) Ὑποσκελίζω, δολίως καταβάλλω, πεδικλόνω τοὺς πόδας τινὸς καὶ ὑβρεῖ τοῦ πίπτειν, ἢ πεδικλόνω τινὰ ὅταν ξέχῃ. "Πτέρ-
"νη τὰς σωθεύσεις προσταίειν ὁμῶ καὶ πίπτειν μη-
"χανωμένους". 2) Μεταφορ. Ἀπατῶ, ἀτιμάζω, σωαρπάζω, ὑβρίζω. Γενέσ. κζ'. 36.

Πτέρνιξ, ὁ. (πτέρια) ὁ μεσαίτατος καὶ κύριος καὶ κάτω ἦτοι τῆς Κιθάρας. παρὰ Θεοφρ. αὐτὰ τὰ δὲ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Τέρναξ καὶ Σπέρναξ.

Πτερνίσιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Πτέρνα.

Πτερνὶς, ἡ. ταυτὸν τῷ Πτέρνα. βάσις, πυθμὴν τῆς λεκάνης, ἢ τὸ πυθμένιον τῶν ἰχθυικῶν λεκανίδων. 2) Εἶδος ἱέρακος. Ἀειστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 36. ὅπου, Πτέρνης, κεῖται. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πτέρνις, ἢ,
"Μέρμης, τείρχος".

Πτερνισμὸς, ὁ. Ὑποσκελισμὸς, κτύπημα ἢ ὦθησις ὑπὸ τῆς πτέρνης, λακτισμός. Μεταφορ. Δόλος, ἀπάτη, ὕβρεως. Ο'.

Πτερνιστὴρ, ῆρος. καὶ, Πτερισῆς, οῦ, ὁ. ὁ τὰς πτερνίζων - λακτίζων - ὑποσκελίζων ἢ κτυπῶν μετὰ τῆς πτέρνης.

Πτερνοβατέω, ῶ. βαδίζω-περπατῶ ὑπὸ τὰς πτέρνης ἢ παῖζω ὑπὸ τὰς πτέρνης παροίσομαι. ὅθεν

Πτερνοβάτης, ου, ὁ. ὁ ὑπὸ τὰς πτέρνης βαδίζων - παίζων. 2) Ἱκετικός τις διάθεσμος. Ἡσύχ.

Πτερνογλύφος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν πτέρναν γλύφων, ἤτοι τὸν κωλῆν κεῖλιν ποιῶν.

Πτερνοκοπέω, ῶ. κόπτω-κτυπῶ τὸν γλῶ μὲ τὸν πτέρναν. ἐξαιρέτως δὲ ἐν Θεάτρῳ, ἵνα κατασιγάσω τὸν ἀεπιτήδειον ὑποκριτὴν. Πολυδ. β'. καὶ δ'. 19.
"Πτερνοκοπῶν τὸ ταῖς πέρναις κτυπᾶν πρὸς τὰ ἐ-
"δώλια ἐν τοῖς Θεάτροις, ὁπότε καιρὸς θερυβοῖεν, ἢ
"ἐμβάλλοιεν.

Πτερνοκόπις, ὁ. (πτέρνα, κόπτω). παρ' Ἀθήν. ς'. σιλ. 241. ὠνόμασεν παράσιτόν τινος. ἴσως ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Πτερνοφάγος.

Πτερνοτρώκτης, ου, ὁ. ὁ τρώγων τὰς πτέρνας, ἤτοι τὰς κωλιὰς-τὰ χοιρομέρια. Ὁμ. Βατραχομ. 29.

Πτερνοφάγος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πτερνοτρώκτης. Βατραχομ. 224.

Πτερ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πτεροβάμων, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πτερῶν βαίνων-πορευόμενος. Ζήν. Κύμβη.

Πτεροδόνητος, ὁ, ἡ. (δονέω) ὁ δονούμενος-κινούμενος μετὰ πτερῶν ἢ ἱστίων.

Πτεροδρομέω, ῶ. πτεροδρόμος εἰμὶ, ὅθεν πτερῶν κίνημα-ἔχω.

Πτεροδρομία, ἡ. τὸ ἔχειν ὅθεν πτερῶν.

Πτεροδρόμος, ὁ. ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτεροβάμων.

Πτεροείμων, ονος, ὁ, ἡ. (εἷμα) ἐνδεδυμένος μετὰ πτερῶν, ὁ πτερὰ αὐτὶ εἱμάτων-φορεμάτων ἔχων.

Πτερόεις, όεσσα, όεν. ἐπτερωμένος ἢ πτερωτὸς, ὁ πτερὰ ἔχων, ὁ ὅθεν πτερῶν διοικούμενος ἢ ἱπτάμενος. 2) Ταχὺς, ὀγλίγωρος, κῆφος, διάρμοσος, ἐλαφρὸς, εἰς πάχος φερόμενος. "Ἔπεα πτερόεντα". πτερωτὰ ὅθεν τὸ πάχος. "Πτερόεντες ὄϊστοί". Ἰλ. Ε. 171. τὰ ταχέα καὶ ἐπτερωμένα βέλη. Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 23. "Θυμὸς πτερόεις ἰανθη".

Πτερὸν, τὸ. (πτέω, πτῶμι, πτέσθαι) μέρος τῦ σώματος τῆς πτηνῶν, καὶ τινων ἐντόμων, δι' ὧ πέτονται ἢ κρατῆνται εἰς τὸν ἀέρα, ἢ δι' ὧ μεταπωλιζόμενα βαίνουσι κινήματα τὸν ἀέρα. Ἰλ. Τ. 381. καὶ Ἀειζοτ. Ζώων Ἰζορ. ά. 5. 2) Ἡ πτέρυξ ἤτοι ὁ πλήρης πτίλων ἤτοι ὑγιεῶν κάλαμος, ὅζις καλύπτει τὸ σῶμα τῆς πτιλῶν. Πάπυλον, ἢ τὸ κινδύλιον 3) Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πτιλόν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 97. "Πι"σὸν πτερόν". αὐτὶ τῦ, Οἰωνός. "Πύκα ταὐτὸν πτε"ρὰ". Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 329. αὐτὶ τῦ, Ὁμόπτερος, ὅ ἐζιν, "Ομοιος. 4) Μεταφορ. τὸ Ἱζίον τὸ ἁρμενον τῦ πλοίου. ἔτι δὲ καὶ ἡ Κώπη, ἢ ὁ ταρσὸς αὐτῆς. Ἡσίοδ. Ἔργ. 628. "Εὐκόσμως ἐλίσας νηὸς "πτερὰ ποντοπόροιο". Ὁδυσ. Λ. 124. Ζήν. καὶ, Πατέρωμα.

Πτεροποίκιλος, ὁ, ἡ. ὁ ποικίλα πτερὰ ἔχων. Ἀειζοφ.

Πτερόπους, οδος, ὁ, ἡ. ὁ πτερωτὸς πόδας ἢ πτερὰ εἰς τὰς πόδας ἔχων. Ὑπόθετ. τῦ Ἑρμῦ. Λιθλογ.

Πτερορροέω, ῶ. καὶ, Πτερερρύω. ῥίπτω-χαίω (ἢ εἰ ἵπτημι) τὰ πτερὰμα. ὁ Ἀειζοφ. ἐν Ὀρν. 284. ἔχει· "Πτερορρυεῖ" ὑπὸ τῦ πλυσίου Καλλία, ὅζις ἔχασε τὸν οἰκειοίαντα κατεμαδυόμενος ὑπὸ τῆς παραζίτων καὶ περιῶν. Ἐντεῦθεν καὶ Φιλόζρατ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. ε'. 36. εἶπε· "Πτερορρύησας τὸν πλῦ"τον". ὑποβαλὼν-χάσας τὸν πλῦτον ὡς τὸ πτίλων ὅταν μίπτη ἢ χαίη τὰ πτερὰ αὐτῦ. Ἐκ τῦ, Πτερὸν, καὶ ῥέω, ῥύω.

Πτερόπτης, ὁ, ἡ. τὸ ἔχων πτερὰ. ὡς τὸ, Ποδόπτης, ἡ.

Πτεροφόιτος, ὁ, ἡ. (φοιτάω) ὁ ὅθεν πτερῶν φερόμενος-ὁ ἱπτάμενος, πτῆνος. Πλάτ. Φαίδρ. γο. "Τὸν δ' ἄπτερον θνητοὶ μὲν ἔρωτα καλῦζι πτηνὸν, "Ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα, ὅθεν πτεροφόιτον αἴδηκεν". ὡς Ὁμηρείδων ἕνεκεν ὁ Στησιχόρος ὀρθότερον "Πτερο"φύτωρ" ἔχει. ὁ Σειδᾶς αὐτὶ τύτου ἀναφέρει ἐκ Δαμασκίου τὸ ἡμαρτημένον "Πτεροφοίτωρ".

Πτεροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πτερὰ φέρων-ἔχων, ἐπτερωμένος. Εὐσεπ. Ὁρίζ. παρὰ Πλυτάρχ. ἐν Ὀθων. 4. λέγεται καὶ ὁ ταχυδρόμος ἀγγελιαφόρος. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἔχουσι· "Πτεροφόρα, τέλος τι σρα"τιωτῆς. πτερὰ γὰρ εἰώθασιν ἔχειν ἐν τοῖς κεκεφα"λαίαις οἱ σρατιῶται παρὰ τὰς λόφας. καλοῦνται δ' "τω καὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἰεράων τινές". Ἐπεὶ τῆς πολυτιμήτων τύτων ἀειόκεται εἰς τὰς Αἰγυπτιακὰς καταγραφὰς "Πτεροφόραι" ὧς οἱ Ῥωμαῖοι Speculatores ὀνόμαζιν. Κασσιόδωρος εἰς Σκιπ. Ἀυγ. 19. Ὁ Ἀειζοφ. ἐν Ὀρν. 1711. καλεῖ καὶ τὸν Κεραυνὸν "Πτε"ροφόρον Διὸς βέλος". ὅθεν τὰ πτερώματα.

Πτεροφυέω, ῶ. φύω-ὑποκτῶ-ἐκβάλλω πτερά.

Πτεροφυὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ φύων-ἐκβάλλων-ἔχων πτερά. Πλάτ.

Πτεροφυΐα, ἡ. καὶ, Πτεροφύησις, ἡ. Γεωπον. ἡ τῆς πτερῶν φύζεως-ὑπόκπσις.

Πτερόφυτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτεροφυὴς. Σχόλ. Ἀειζοφ. Ἱπ. 1341.

Πτεροφύτωρ, ταὐτὸν τῷ, Πτεροφυὴς. Ζήν. Πτερόφοιτος.

Πτερόω, ῶ. πτερὰ ωροσκολλῶ-ωροζήμι-δίδωμι εἰς τινα. κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ. Μεταφορικ. ὑψόω-ἐπαίρω τῷ ψυχῷ τινος δι' ἐλπίδος-θάρρος, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, ἐπαιωρῶ, εὐθαρρύνω, ἐγείρω. Πλάτ. πολ. ε'. "Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα πτε"ρῶν χρὴ τὰ παιδία αὐτύς". καὶ ἐμφρόνως· "Νικῦς "ἐπτερωκῖα ωρὸς τὴν ἐμβολήν". Ὑπόκωπος, ωροσπαικαρ. "Τοῖς περσοῖς". Πολύβ. ά. 46. "Τὰς πα"σὰς τῆς νεῶν ἐγείρας ἢ πτερώσας". Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. "ὑψώσας ἢ ἑτοιμάσας ωρὸς κωπηλασίαν τὰς κώπας· αἵτινες μεταφορ. Πτερὰ τῶ πλοίω λέγονται, καθὼς ἢ τὰ Ἱζία. ὅθεν Μετοχὴ "Ἐπτερωμένος".

Πτερυγίζω, Μέλ. ίσω. τὰς πτέρυγας κινῶ-τινάζω, πτερύσσομαι ὡς οἱ νεοσσοὶ ἢ ὡς τὰ πτίλωα ὅταν θέλωσι νὰ πετάξωσι. "Πτερυγίσας ἀνέπτετο". Ἀειζοφ. "Ορν. 794. τινάξας-κινήσας τὰ πτερὰ ἐπέτα"ξεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πτερυγίζειν, μηδὲν αὐτῷ" ὅταν μὴ τὰ μήπω διωκήματα πέτεσθαι τῆς ὀρνέων, περαίζοντα ὑποβάλληται καὶ κινῇ τὰς πτέρυγας, Πτερυγίζειν, λέγεται".

Πτερύγινος, ταὐτὸν τῷ, Πτέινος. Γλωσσάρ.

Πτερύγιον, τὸ. ὑποκορ. τῦ, Πτέρυξ, μικρὸν πτερόν. Μεταφορ. τὸ ὀξωτερικώτατον ἢ τελευταῖον μέρος παντὸς ἢ τὸ ὀξυπτημένον ἀπ' ἄλλα τινὸς σώματος. οἷον τὸ ἄκρον τῦ ρυμῦ, τὰ κράσπεδα ἢ τὰ ἄκρα τῆς ἱματίων, τὰ ἄκρα τῦ πυθμένος ἢ τῦ λεβῦ, καὶ τὰ ὠτὰ τὰ ἀνω, ἢ ξίφης τὰ ἐκατέρωθεν, καὶ τῆς ωμοπλατῆς. ἢ τὸ ὀξωτερικὸν μέρος τῦ ἀετώματος οἰκοδομῆς τινός. "Ετι δὲ ἢ πάθος τι ωερὶ τὰς ὀφθαλμὰς, ὅπόταν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τῦ κανθῦ σύρεται ὑμένις τις ἢ καλύπτει τὴν ὅρασιν. ἔτι δὲ ἢ τὸ ἐπάνω τῆς ἰύγχων τῆς χειρὸς, ἢ τῆς ποδὸς αὐξανόμενον κρέας, ἢ μάλιζα ὑπὸ τῦ μεγάλυ δακτύλυ. Διοσκορ. Ζήν. ἢ, Πτέρωμα.

Πτερυγοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πτέρυγος εἶδος ἔχων.

Πτερυγοτόμος, ὁ. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 18. ὁ τὰ πτερύγια τέμνων. ὄργανον χειρουργικὸν δι' ὧ τέμνουσι τὰ ωρὸ τῆς ὀφθαλμῶν πτερύγια.

Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτεροφόρος.

Πτερυγόω, ῶ. (πτέρυξ) "Ὡς δὲ παῖς πόδα μα"τέρα πεπτερύγωμαι". ταὐτὸν τῷ, Πτερύσσομαι, ζέγχω-σβύδω ως τὸ παιδίον ωρὸς τὴν μητέρα. Σκαφ.

Πτερυγώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτερυγοειδὴς. οἱ Ἰχθύοι καλοῦσι "Πτερυγώδης" ἐκείνης τὰς αὐτρώπικς, τῆς ὁποίων ὄζιγσι τὰ κόκκαλα (ὀζέα) τῆς ὠμοπλατῆς κάθ' σαρκῶν ὡς πτέρυγες. Γαλην. β'. ἢ ς'. Ἐπιδημ.

Πτερυγωκὴς, έος, ὁ, ἡ. ταχὺς ὡς αὖ νὰ πετᾷ μετὰ πτερῶν, ταχύπτερος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 286. ὅπου ἔλλει "Πτερυγωκὺς" ἀνέγνωσαν.

Πτερύγωμα, τὸ. (πτερυγόω) αἱ πτέρυγες, τὰ πτερὰ, πτέρυγιον. ἢ πᾶν τὸ ὀξέχον-ωροέχον ἢ μετεωριζόμενον μέρος ωράγματος ἢ σώματός τινος, καὶ ἐξαιρέτως τῆς ὠτίων ἢ τῦ γυναικείυ αἰδοίυ τὰ ἐκατέρωθεν σαρκώδη μέρη, ἃ ἢ Μυρτοχειλίδες, ἢ, Κρημνοὶ, ἢ Χείλη, λέγονται.

Πτε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πτερυγωτὸς, τὸ, τοῦ. ὁ ὡς πτέρυξ διεργασμένος, καμωμένος ὡς πτέρυξ. ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα τῆς πτέρυγος. ἢ ὁ ἐπτερωμένος, πτερὰ ἔχων, πτερωτός. Ἀεσχιλ. Ἱκτ. 1086.

Πτέρυξ, υγος, ἡ. (πτερὸν) παιτὸν τῷ, Πτερύγιον, ἢ Πτερόν. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Πτερύγια, ἢ, Φτερύδα". λέγεται καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ μέρος ἐφ' ᾧ τὰ πτίλα τῶν ὀρνέων, ἤτοι ἡ σὰρξ ἢ ἐκφύεται τὰ πτερὰ, καὶ τὸ πτερὸν δι' οὗ πέτονται τὰ πετεινὰ, ἢ αὐτὸ τὸ, Πτίλον. ἔτι δὲ λέγεται ἢ ἐπί τινων ἐντόμων ἢ ἰχθύων. Ζήτ. Πτερόν. Ἰλ. Β. 462. "Ἔνθα ἢ ἔνθα ποθῶσι ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι". Μεταφορ. λέγεται ἢ ἐπὶ τῶν ἄκρων ἢ περιεχόντων-ὀξεχόντων ἢ ὀξυρυγμίαν ἢ κρεμαμένων μερῶν σώματός τινος, οἷον, τῆς ὠτὸς, τῆς πνεύμονος, τῆς γυναικείας αἰδοίας, τῆς χιτῶνος, τὸ ἄνω τῆς κραπέδας μέρος, ἢ τῆς οἰκοδομῆς τινος, τὸ ὀξέχον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ ἢ τῆς θώρακος. Ξενοφ. Ἱππ. ιβ. 4. "Περὶ τὸ ἦθος ἢ τὰ αἰδοῖα—αἱ πτέρυγες—ὥστε σείεσθαι τὰ μέλη". ἢ αἱ ἑκατέρωθεν φαφυσκαὶ, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη, καθὼς ἔτι ἢ αἱ τῆς ξίφους. Πλούταρχ. ἐν Ἀλέξ. 16. "Τὰ πτέρυγα τῆς "κοπίδος". ἴσως ἡ συνήθεια "Κόψιν" καλεῖ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πτερύγια, ἢ ξίφους τὰ ἑκατέρωθεν". ὁ δὲ Πολυδ. ε. 21. "Τῆς λόγχης αἱ πτέρυγες". ὁ Αἰλιαν. Ζῴων Ἰδιορ. ϛ'. 40. καλεῖ ἔτι "Πτέρυξ" ἢ τὸ ξίφος τῆς Ξιφίας. ὁ Φώτιος ἔχει "Πτέρυγες, τὰ πηδάλια, Σοφοκλῆς". ὁ δὲ Ἡσύχιος φησὶ ἢ τὸ "Εὐθυπτέρυγες, ἢ τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα". ὅπου ἴσως ἐννοεῖ τὸ ἄκρον ἤτοι τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, τὸν Ταρσόν. καθόλου δὲ, Παῦ ὅ, τι καλύπτει καὶ σκεπάζει τι. "Πτέρυγες πέπλων". Εὐριπ. Ἰων. 1143. τὰ ὀξωτερικὰ μέρη ἤτοι αἱ ἄκραι τῆς πέπλου, αἱ πτερύγιες. καὶ ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 1210. "Εὐβοίας κεκτημένην "πτέρυγα". τὰ ἀφ' ὧν τὸ πέλαγος ἐκτεμνόμενα μέρη τῆς Εὐβοίας ἤτοι τὰ ἀφορίζοντα δίκην διωρύγων ἀκρωτήρια καὶ κόλπον σχηματίζοντα. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πτερύγιον, ἀκρωτήριον, πτέρυξ.

Πτέρυξις, ἡ. τὸ κίνημα καὶ τίναγμα τῶν πτερῶν. ἀμφ.

Πτέρυσμα, τὸ. (πτερύω) Ὀρνίθων πτερύσματα". Ἡφαιστίων σελ. 76. ἡ τῶν πτερύγων κίνησις. Ζήτ. Πτέρισμα.

Πτερύσσομαι, Μ. ξομαι. (πτερὸν, πτερόω, πτερύω) κινῶ· ὑψῶ· πτεροῦσθαι τὰς πτέρυγας. παιτὸν τῷ, Πτερυγίζω. κτυπῶ δικαδὶ τὰς πτέρυγας καθὼς οἱ νεοσσοὶ ὅταν θέλωσι νὰ πετάξωσιν ἢ ὡς ὁ νικητὴς ἀλεκτορομαχίας. καὶ μᾶλλον πρὸ τῆς φωνήσεως. Λεξικαν. Ζήτ. Ἀπτερύσσομαι.

Πτέρωμα, τὸ. παιτὸν τῷ, Πτερὸν, ἢ τὸ πτερὰ ἔχειν ἢ φύειν, ὑπόκτασιν, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. *Plumage* ἢ *Pennage*, πτίλωμα, καθὼς π. χ. τὰ πτίλωτα κατὰ διαφόρους καιροὺς ῥίπτουσι τὰ παλαιὰ πτερὰ τῶν ὀρνέων ἢ ὑποκτῶσι πάλιν νέα. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἰδιορ. παρὰ Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰδιορ. ιϛ'. 12. "Βραγχίων πτέρωμα". τὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων ἤτοι τὰ βράγχια, παρὰ Βιβλ. γ'. 2. καὶ δ'. 4. 7. ἡ σάρξ τῶν φύλλων ἤτοι τινὰ σπερμάτια. Πτερὸν, ἢ, Πτερὰ καλοῦνται ἔτι καὶ μόνον τὰ τοῖχα ἅπερ ἀποκλείουσι χῶρόν τινα, ἀλλὰ καὶ εἰ φύλλοι, οἵτινες ἀπεσταλμένοι πλησίον αὐτῶν τοιχῶν ἀποκλείουσι καὶ διαφράζουσι χῶρόν τινα ἢ σηκόν. ἢ ἐντεῦθεν "Πτερόεντες κῶες" ὅπου αὐτὶ τοιχῶν ἵστανται ἀπὸ αὐτῶν φύλλοι. "Οἶκος ἀπέστερος". σοφ. (σάλα) ἐνθα ἀπὸ τὰ τοῖχα ἤτοι πρὸς τὸν τοῖχον ἵστανται ἔτι καὶ φύλλοι προσηκολλημμένοι εἰς αὐτόν. Περίφυλλος δὲ οἶκος, λέγεται, ὅταν οἱ φύλλοι μακρύτεροι ὦσι τοῦ τοίχου. Ὅρα Βιβλίον ἐν γ. 2. ἢ ϛ. 5. Ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1110. ἑρμηνεύει τὸ Πτερὸν, καὶ ἀφὰ τῆ, Σφέγη τῆ ναῦ. "Τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, Πτερὰ ἢ Αἴθας, καλοῦσιν". ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πτερὰ, πτέρυγες, ἢ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων". ἄρα ἢ τὸ τῆ "Ἱερᾶ πτερύγιον". (Ματθ. δ'. 5.) ἀντὶ Στέγην τῆ ἱερᾶ, σημαίνει τὸ αὐτὸ.

Πτερώνυμος, ὁ, ἡ. (πτερὸν, ὄνομα) ὁ καπὰ τὰ πτέρυγα (πτέρως) ὀνομαζόμενος. Πλάτ.

Πτέρωσις, εως, ἡ. τὸ πτερὰ ἔχειν ἢ ὑποκτᾶν, πτέρωμα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 94.

Πτεροωτὸς, τὸ, ὁ. ὁ πτερὰ ἔχων, ἐπτερωμένος. Μεταφορικ. ὁ εὐθαρρούμενος, θάρρος ἐμπνέων. ὁ πτερὰ ποιῶν - προσκαλῶν, ὅστις καμνει τινὰ νὰ πετάξῃ. Γρηγόρ. Ναζ.

Πτεροωτὸς, ἡ, τὸν. ἐπτερωμένος, ὁ πτερὰ ἔχων. "Χιτωνίσκος πτεροωτός". Πλούταρχ. μετὰ πτερῶν ἐσολισμένος.

Πτέω, ὄθεν, Πῆμι. "Ἐπιπτέσθαι". Ἰλ. Δ. 126. ἢ "Πίσω". Ζήτ. Καπαπτέω.

Πτηκτικὸς, κὴ, κὸν. (πτίσω) θηλὺς. ἀμφ.

Πτῆμα, τὸ. παιτὸν τῷ, Πτῶσις. Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Πτῆμι, Μ. πτήσω. ἔπταμαι, πέπταμαι, πεπτῶ. "Οθεν "Ἔπτη, ἢ" Πταὶς "παρὰ Μελεάγ. Ἐπιγρ. 90. ἐντεῦθεν τὸ, Ἵπταμαι, Ἵπταμαι. ὡς τὸ "Ἵστημι, Ἵσταμαι. ἐκ τοῦ Στάω, Στᾶμι. Ζήτ. Πτάω, καὶ, Ἵπταμαι.

Πτηνολέτης, ου, ὁ. (πτηνὸς, ὀλέω) ὁ ὀλέτης ἢ φονεὺς τῶν πτηνῶν. ὅθεν

Πτηνολέτις, ιδος, ἡ. Φιλιατ. ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 452. "Νεφέλη πτηνολέτις". δίκτυόν τι, ὅπερ πιάνει (ἀγρεύει) ἢ φονεύει τὰ πτηνά.

Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ. ὁ πτερωτὰ πέδιλα ἢ πτερὰ εἰς τὰς πέδας ἔχων. Ὀρφ. Ὕμν. κζ'. 4.

Πτηνόπους, οδος, ὁ. ὁ ἐπτερωμένους πόδας ἔχων, ταχύπους. Νικήτ. Χρ. Ι. 4.

Πτηνὸς, νὴ, νὸν. (πτάω, πτῆμι) πτερωτὸς, ἐπτερωμένος, πτερὰ ἔχων, ὁ ἱπτάμενος, ὁ ἀφὰ πτερῶν πετῶ, ἐπιθέτου παντὸς τῶν ὀρνίθων. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἰδιορ. ά. 5. "Τῶν μὲν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστι, οἷον ἀετὸς καὶ ἱέραξ· τὰ δὲ πτίλωτα, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη". Λέγεται ἔτι καὶ "Πτηνὸς Ἑρμῆς, Πτηνοὶ πόδες, καὶ Πτηνοὶ λόγοι". παρὰ Πλάτ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. "Ἔπεα πτερόεντα". ὁ σχηματισμὸς "Πτὼν" εὐχῆσαι ἐν τῷ, Ἀπτὴν.

Πτῆξις, εως, ἡ. (πτήσσω) φόβος, δειλία, πτόησις. Ἀριστοτ. Θαυμ. 157.

Πτήσις, εως, ἡ. (πτάω, πτῆμι) τὸ πετᾶν-πέτεσθαι, τὸ πέταγμα ἢ πέτημα, ἡ ἀφὰ τῶν πτερῶν κίνησις ἢ μετεώρισις τοῦ πτηνοῦ.

Πτήσσω, παρακ. Ἔπτηχα, παιτὸν τῷ, Πτῶσσω. (Πτάω, πτέω, πτῶ) κυρίως ἐπὶ ζώων, ἅτινα ὑπὸ φόβου ἢ δειλίας φεύγουσι ἢ κρύπτονται ἢ ζυπόνουσι, ὅ ἐστι, μετὰ φόβου συσέλλονται. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων αὐτὸ τοῦτο, Φοβούμενος φεύγω, δειλιῶ, πτοοῦμαι, χαίνω τὸ θάρρος ἐμπροσθεν τινός. Ξενοφ. Κυρωπ. γ'. ά. 15. ἢ γ'. 9. "Εἰς ἐρημίαν ἐαυτοὺς πεφυκότες". Εὐριπ. Ἀνδρ. 753. κρύψαντες ἑαυτοὺς καὶ ἐνυδρίσαντες εἰς ἔρημόν τινα τόπον τῆς ὁδοῦ. Ζήτ. Καπαπτέω. Ἐπιρρητ. Ἐκφοβέω, εἰς φόβον ἄγω-φέρω - βάλλω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐκπτήσσω. Ἰλ. Ξ. 40. "Πῆξε θυμὸν Ἀχαιῶν". ἐξέπληξεν, εἰς φόβον καὶ θαυμασμὸν ἤγαγε. ὅθεν ἄλλοι, "Πῆξε", καὶ ἕτεροι "Πλῆξε" ἀναγινώσκουσι.

Πτί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πτητικὸς, κὴ, κόν. ὁ Ἐπιρ.—κῶς. ὁ εὐήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πᾶσιν, ὁ εἰς πᾶν πεποιημένος, ἢ εἰς τὸ κλίσιν ἔχων· ὁ δυνάμιν ἔχων τῶ ἵπτασθαι, ἢ μετεωρίζεσθαι καὶ σκαμπίζεσθαι. Ἀειρτ.

Πτιλοβάφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰ πτίλα ἤτοι τὰ πτερὰ βάπτων.

Πτίλον, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Πτερὸν, ὅθι Ἐντόμων Ἀειρτ. Ζώ. Πορ. 15. αὐτὶ δὲ τῦ, Φύλλα, κεῖται παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 524. "Ἠτοι ὅτ' αὖθεα πάντα καὶ ἐκ πτίλα ποικίλα τεύχῃ". ὡς πάλιν καὶ τὸ "Πτερὰ" κατωτέρω ἐν εἰχ. 616.- "Ἰδὲ πτερὰ πολλὰ ἢ ἀνθη". φύλλα δηλαδὴ πολλὰ ἢ ἀνθη. 2) Τὰ λεπτὰ ἤτοι τὰ ἁπαλὰ πτερὰ τὰ ὅλα τῦ σώματος τῶν ὀρνίθων, ἢ μάλιστα τὰ ὑπὸ κάτω τῦ σήθους αὐτῶν, Πάππαλα. Ζήτ. Πτιλωτός. ἢ ἐντεῦθεν καὶ τὸ μετὰ τοιῶτον πτίλων πεπληρωμένον καὶ γεμισμένον προσκεφάλαιον. Κλήμ. Ἀλ. παιδ. β'. 9. "Ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκόμισις. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τῦ, Πτῶ, Ἵπτημι. πιθανώτερα δὲ ἢ τοῦτο παραγωγὴ ἐκ τῦ, Τηλὸν, Τίλλω.

Πτιλόνωτος, ὁ, ἡ. ὁ πτίλοις ἢ τεύχεσι νῶτα ἔχων. "Κάμβη πτιλόνωτος". ἔχουσα τείχας εἰς τὸν ῥάχιν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 206.

Πτίλος. Ζήτ. Πτίλωσις.

Πτιλώσσω. Ζήτ. Ὀπτιλέτις.

Πτίλωσις, εως, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτέρωσις. Αἰλιαν. Ζώ. Ἰσορ. ιε'. 4. 2) Πάθος τι ἀπὸ τὰς ὀφθαλμὰς, ὅτε τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων ὀγκῶνται, φλογίζονται καὶ κοκκιῶσι, ἐν ταυτῷ δὲ μαδῶνται καὶ αἱ βλεφαρίδες. Παῦλ. Αἰγ. γ'. "Ἡ πτύλωσις, παχύτης ἐστὶ τῶν βλεφάρων τυλώδης ἐνεργείας, οἷς συμβαίνει πολλάκις καὶ τῶν τειχῶν ὑπόπτωσις". καὶ Ἀέτιος ζ'. 80. "Ἐπὶ δὲ τῶν πτίλων παλαιῶν καὶ πεπάχυνται καὶ τετύλωκε τὰ μέρη ταῦτα (οἷον, οἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς) ὡς εἶναι σωτήριον τὸ πάθος ἐκ μαδαρώσεως, καὶ σκληροφθαλμίας". ὁ τὸ τοιῶτον ἄρα πάθος πάσχων καλεῖται, Πτίλος, ὅθεν καὶ τὸ "Πτίλος τὰς ὀφθαλμούς". Λιβύτικ. κά. 20. ὁ Ἡσύχιος ἑρμῆν. τὸ, Πτίλος, διὰ τῦ, Μαδαρὸς καὶ λελεπισμένος τὰς ὀφθαλμούς. ὃ ἐστὶ, ὁ μὴ δυνάμενος καλῶς βλέπειν. ὁ Διοσκεσίδ. α'. 86. ἔχει· "Πτίλα βλέφαρα". ὁ Ἐτυμολόγ. "Πτίλος, ὁ ἐκπεπτωκὼς τῶν ἰλλῶν, τουτέστι τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν ὑποτετιλμένων τὰ βλέφαρα". καὶ ὁ Φώτιος· "Πτίλος, ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις". καὶ ὁ Κερκάσιος εἰς Γαληνῦ περὶ σωμάτ. φαρμ. σελ. 406. καλεῖ "Πτίλωσιν" μόνον τὴν ὅλῃ βλεφαρίδων ὑπόπτιλσιν, ἥτις ἄλλως, Μίλφωσις, καὶ Μαδάρωσις, λέγεται.

Πτιλωτὸς, τὴ, τὸν. (πτίλον) ταὐτὸν τῷ, Πτερωτὸς, ὁ πτίλα ἔχων. Πολυδ. ε'. 10. "Προσκεφάλαια πτερωτὰ καὶ πτιλωτά". μετὰ πτερῶν καὶ πτίλων πεπληρωμένα - γεμισμένα. Ζήτ. καὶ Πτίλον.

Πτισαίνη, ἡ. (οὐχὶ Πτισαΐνη) ἐκ τῦ Πτίσσω. ἡ ἐπτισμένη ἤτοι ἐκφλοιδισμένη κριθὴ, (κριθάριον ξεφλοιδισμένον), κριθὴ ἄφλοιος ἢ κεκομμένη καὶ καθαρά. 2) Ὁ χυμὸς ἢ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ὃν τινες ῥόφησιν ἑτοιμάζουσιν. Ἀέτιος. ιδ'. τῶν τὸν χυλὸν ὁ Ἡσύχιος, Κυκεῶνα, καλεῖ. ἔστι δὲ κυρίως ταὐτὸν τῷ, Ἀθάρα. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 590. "Κεκύλιν στυφελοῖο χάλασθαι". αὐτὶ τῦ, Πτισάνης. ὅθεν

Πτισανορόφια, ἡ. τὸ πτισανίλιον ροφεῖν-πίνειν. Ἱππ.

Πτίσμα, τὸ. ὁ ἐπτισμένος ἤτοι ἐκφλοιδισμένος κόκκος. τὸ ξεφλοιδισμένον σπέρμα.

Πτισμὸς, ὁ. τὸ πτίσσειν - ἐκφλοιδίζειν, ξεφλοιδισμὸς, κοπανισμός. ἐκ τῦ

Πτίσσω, Μέλ. ίσω. ὅθεν τὸ Λατιν. Pinso, piso. λεπίζω ἢ τὸ λέπος - τὸ κέλυφος ἀφαιρῶ καὶ καθαρποιῶ τὸν κεκθὴν ἢ τὸν σῖτον, κ.τ.τ. τὸ πτυρώδες τῶν σπερμάτων ἐκλεπίζω, ἐκφλοιδίζω ἢ ξεφλοιδίζω τὰ ἁμυνήματα ἢ τὰ ὄσπρια διὰ τῦ κτυπήματος - κοπανίσματος ἢ τῦ χειρομύλης. Εὐσταθ. ἐκ Παυσανίου· "Τὸ πτίσσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον πολλοὶ τὸ πτυρώδες ἄχυρον". ὅθεν Παθητικ. "Ἐπτισμένη κεκθὴ". ταὐτὸν τῷ, Πτισαίνη. καὶ "Πτίσσεται" δίκην πτισσάνης τίπτεται, ὑποδερματίζεται. ὅθεν καὶ αὐτὶ τῦ, Κόπτω, Κοπανίζω, Σκαμπίζω, καὶ ὅλῳ τῷ τοιούτῳ ἐργασίας ποιῶ τι λεπτόν. Διογεν. Λαέρτ. Θ'. 10. ὅπου λέγει ὅτι τὸν Ἀναξάρχου. "Συλλαβὼν (ὁ Νικοκρέων τὸν Ἀνάξαρχον) καὶ εἰς ὅλμον βαλὼν, ἐκέλευσε σιδηροῖς ὑπέροις τύπτεσθαι· τὸν δὲ φρονήσαντα τῆς τιμωρίας, εἰπεῖν ἐκεῖνο δὴ τὸ ἀοίδιμον· "Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πλήττεις". Ἀρχαῖον παροιμιῶδες τοῦτο ἴσως τὸ, Πίσσω, ἀφ' οὗ τὸ Πίτυρον, καὶ ἐπομένως, Πίσυα, Πίτυρα, καὶ, Πισῆσαι, πιτυεινοὶ ἄρτοι, παρ' Ἡσυχίῳ. ὅθεν

Πτιστικὸς, κὴ, κόν. ὁ εὐήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πτισμόν.

Πτόα, ἡ, ῇ, Ποία, ἡ. Ποιητικ. πόησις, παράχρος, φείκη, φόβος, δειλία. Πλάταρχ. 2) Πᾶσα ἀπαυχία καὶ παραχὴ τῆς ψυχῆς ὑπερχομένη ὑπό τινος ὁρμητικῆς πάθους ἢ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, καὶ ἰδιαιρέτως ὑπὸ τῦ ἔρωτος.

Πτοέω, ῶ. (πτάω, πτῶ, πτύω. ὅθεν, πτύσσω, πτώσσω, πτύρω, πτόα) κυρίως, εἰς φόβον καὶ παραχὴν τῆς ψυχῆς ἢ εἰς δειλίαν ἢ ἀγωνίαν ἄγω-φέρω-βάλλω, ἐκφοβίζω, παράσσω, δειλίαν ποιῶ· ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ ζέμῃ ἡ καρδία τῦ ἢ νὰ καρδιοκτυπᾷ ὑπὸ φόβου, ἢ ἐντεῦθεν αὐτὶ τῦ, Φέρω-βάλλω-ζέπω εἰς φυγὴν τινὰ διὰ τὸ φόβου, κάμνω νὰ φύγῃ τις ὑπὸ φόβου, Σκιάζω, ἐξιππάζω, διώκω. Καὶ Παθητικ. Πλουτάρχ. εἰς Σύλλαν· "Πτοῆσθαι φρός τι". ὅθεν Μετοχ. "Ἐπτοημένος" ἐκπεπληγμένος, ἢ ἐκπλαγείς, σωσιπαλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκὼς τῶν δέκα, ἔμφοβος, τρομασμένος, ἐξιππασμένος, σκιασμένος. Λεκᾶς κά. "Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας μὴ πτοηθῆτε". μὴ φοβηθῆτε. ὅπερ ὁ Ματθ. διὰ τῦ "Μὴ θροεῖσθε" ἐξέφρασε. 2) Λέγεται ἔτι καὶ ὅτι τῆς ἀπαυχίας ἐν παραχῆς τῆς ψυχῆς καὶ τῦ σώματος προερχομένης ὑπό τινων ὁρμητικῶν καὶ σφοδρῶν παθῶν, οἷον ἔρωτος, ἐλπίδος, κ.τ.τ. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 191. "Πτοηθεὶς ὑπ' ἔρωτος." καταπαραχθεὶς, ἀπαυχὴς γενόμενος ὑπὸ τῦ ἔρωτος. καὶ ἐντεῦθεν "Πτοεῖσθαι περί τι". αὐτὶ τῦ, Ἐπιθυμητικῶς ἄγαν καὶ ἐρωτικῶς ἔχειν τινός τι. παρορμᾶσθαι - ἔχειν πάθος ἢ διάθεσιν ἔκδοτον εἶναι τινός τι. καταγίνεσθαι - ἐνασχολεῖσθαι εἴς τι. Πλάτ. "Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλὰ ἁλιγώρως ἔχειν". ὁ αὐτ. Ἀειρτέλ. παρ' Ἀθήν. "Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τὰς ἁμαξιτὰς ἐμπίπτειν". Καὶ Ἡσίοδ. Ἔργ. 477. "Κυρόστρος γὰρ ἀνὴρ μιῇ ὁμιλίκας ἐπτόησται". ἐπτοημένος, ἐνασχολημένος ἐστὶν. Ὅθεν

Πτόησις, ἡ. τὸ βάλλειν εἰς φόβον καὶ δειλίαν, (ἐξιππασμὸς) ἐκφόβησις, ἔκπληξις, χοπὴ εἰς φυγὴν, ἀγωνίας ἀμηχανία, φείκη, συνοχωκία καὶ παραχὴ τῆς ψυχῆς ὑπὸ φόβου ἢ ὑπό τινος σφοδρᾶς ψυχικῆς πάθους. Καὶ Παθητικ. Φόβος, θόρυβος, συρφετὸς, πάθημα, πάθος. Πλάτ. εἰς Πρωτ. "Ἔρως, ἐπιθυμίας σαρκι-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

κικῆς ἕξαψις, ὄρεξις ἀφ' ἃ τὰ ἀφροδίσια. Ἀριστ. Ζώ. Γεν. δ'. 5. Ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον, δι' ὃ καὶ τῆς γυναικῶν ὅσαι φρὸς ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως, ἐκκεκεμμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ ἀφέσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν".

Πτόα, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πτοά. Πλούταρχ. "Πτόα κατεῖχε τὴν πόλιν". ὁ αὐτός. "Αἱ σφοδραὶ ἀφ' ἃ τὰ φάσματα πτοῦσι". παὐτὸν τῷ "Πτοεῖσθαι ἀφέτι".

Πτοιαλέος, Ποιητικ. αὐτὶ, Πτοαλέος, ἐπτοημένος, πεφοβισμένος, εἰς φυγὴν πεφαμμένος, εἰς πάθος κατασπάσας ἢ ὑποτίνες σφοδρὰ πάθες καπακυειδόμενος. Ζήτ. Πτόα, ᾗ, Πτόησις.

Πτοιάω, ᾗ, Πτοιέω, παὐτὸν τῷ, Πτοέω. ὑπὶ τῆς σφοδρῶν ᾗ ὁρμητικῶν παθῶν, οἷον, ἔρωτος, κ. τ. τ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 447. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτ. 191. Παρθεν. 21. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτοέω. ὅθεν

Πτοίησις, εως, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πτόησις. Πλάτ. Πρωταγ. ᾗ Συμπ. 25.

Πτοιητὸς, ἡ, τὸν. ἐπαραγμένος, ἀνάσυχος, ἔμφοβος, ἀνέχομος, πτοητὸς, ἐπτοημένος.

Πτοῖος, ὁ. παὐτὸν τῷ, Πτόα.

Πτοιώδης, παὐτὸν τῷ, Πτοώδης. Ἐρωτιαν.

Πτολεμίζω, ὅθεν, Πτολεμιστὴς, ὁ. ᾗ, Πτολεμόνδε, ἐκ τοῦ, Πτόλεμος, ὁ. αὐτὶ, Πολεμίζω, Πολεμιστὴς, Πόλεμόνδε, ἐκ τοῦ, Πόλεμος. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Τ. 206. Χ. 132. Η. 233.

Πτολίαρχος, ὁ. παὐτὸν τῷ, Πολίαρχος. ὕπου καὶ

Πτολίεθρον, αὐτὶ, Πτλίεθρον, πόλις. Ἰλ. Β. 501. καὶ

Πτολιπόρθης, ᾱ, ὁ. παὐτὸν τῷ, "Πτολίπορθος", ὁ. ὁ πὰς πόλεις πορθῶν - καπακυειδῶν - ἀφανίζων, πελιορκητὴς, πορθητὴς τῆς πόλεως. Ἰλ. Θ. 378. Β. 278. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 480. ὁ σχηματισ. τοῦ "Πτολιπόρθιος" κεῖται ἐν Ὀδυσ. Ι. 504. ἐκ τοῦ

Πτόλις, εως, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Πόλις. Ἰλ. Ρ. 152. Β. 130. ᾗ

Πτόλισμα, τὸ. αὐτὶ, τοῦ, Πόλισμα.

Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ. (πόρθος) ὁ ἀκανθας ἔχων εἰς τὸν βλαστὸν - εἰς τὸν κλῶνον. Θεόφρ.

Πτόρθος, ὁ. βλαστὸς, φύλλον, βλασάειον ξυφερὸν, ἔρνος, καυλὸς τοῦ φυτοῦ, ὄρπηξ, κλάδος, σχέμνον, ἢ ἔκφυσις τοῦ δένδρου, Θαλλός. Ὀδυσ. Ζ. 128. "Πτόρθον κλάσε χερεί". κλάδον, βλαστόν. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 421. "Φύλλα δ' ἔρχετ' ἔχειν, πτόρθοισί τε λήγειν". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Βλασάνειν, κλάδειν ἐκφύειν, παύεται τὸ κλωσφυεῖν, ὅ ἐστι, τῆς βλαστήσεως. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. "Σιτεῖσθαι δ' αὐτὶ μὴν ἄρτων μαλάχης πτόρθους". καυλοὺς ξυφεροὺς, βλασάεια. Ἐκ τοῦ, Πεπάω, Πέω, Πτερὸς, Πτερὸν, Πτείρω. κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ὡς ᾗ ἐκ τοῦ Φθείρω, Φθόρος, ζοπῇ τῆς δασέων εἰς ψιλὰ, ᾗ πλεοναστικῷ τοῦ Τ.

Πτοφθοφορέω, ὦ. πτόρθους φέρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρωτοφορέω.

Πτόω, αὐτὶ τούτου ἔστιν εὔληπτον κατὰ Ἐπιτροπὴν τὸ, Πίπτω. ὅθεν, Πτώσω, Πέπτωκα, Πεπτωκὼς, καὶ, Πεπτὼς, Πεπτώς. παραβάλλ. μετὰ τοῦ, Πτοέω.

Πτοώδης, εος, ὁ, ἡ. (πτόα) ἐπτοημένος, πεφοβισμένος. ἀμφ.

Πτυαλίζω, καὶ, Πτυελίζω. Μ. ἴσως. πτύω πολὺ, ἔχω τὸ σῶμα πλῆρες σιάλων (γεμάτον ὑπὸ σιάλια). Ἱπποκράτ. Κωακ.

Πτυαλισμὸς, καὶ, Πτυελισμὸς, ὁ. τὸ πολὺ πτύειν, ἢ πολλὰ σίαλα πτύειν, φτύσιμον.

Πτύαλον, καὶ, Πτύελον, τὸ. πτύσμα, σίαλος, σιάλιον ἢ σάλιον. τὸ ἐκ τοῦ σόβακος ὑπορρέον πτόμενον φλέγμα.

Πτυάριον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Πτύον. ὅθεν τὸ ἐν τῇ σιωπηθείσῃ, Φτυάειον.

Πτυὰς, άδος, ἡ. ἡ πτύουσα, εἶδος ὄφεως ἐκ τῶν ἀσπίδος. Παυλ. Αἰγ. ε. 19.

Πτύγμα, τὸ. (πτύσσω) δίπλωμα, τὸ διπλωμένον. Ἰλ. Ε. 315. "Πέπλοιο φαεινῆ πτύγμ' ἐκάλυψεν". αὐτὶ τοῦ, Διπλῶ τῇ πέπλῳ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω. ὅθεν

Πτυγμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω.

Πτὺξ, γὸς, ὁ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πώγξ.

Πτυελίζω, ᾗ, Πτυελισμὸς. Ζήτ. Πτυαλ.

Πτύελον, τὸ. Ζήτ. Πτύαλον.

Πτύελος, ἡ. αὐτὶ τοῦ, Πύελος. Ἰωνικ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. ιγ'. 3.

Πτυκτίζω, παὐτὸν τῷ, Συγκλέω. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Πυκτίον, ὅπερ ἡμαρτημ. Πυκτίζω, κεῖται.

Πτυκτίον, τὸ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω. διπλωμένον βιβλίον, ἢ γεωγραφικὸς πίναξ.

Πτυκτὸς, κὴ, τὸν. διπλωμένος, συνεσταλμένος, κεκλεισμένος, φυλλώδης, καθὼς π. χ. εἶναι τὸ κλεισμένον βιβλίον. ᾗ ὁ διωδάμενος διπλωθῆναι. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πτυκτὸς, πτυοειμένος ἢ καμπτόμενος. ὁ δὲ Φώτ. "Πτυκτὸν, πτυοειμένον. Ἰλιάδ. Ζ. 169. "Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ". Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω.

Πτὺξ, υχὸς, ἡ. πτυχὴ, διπλωματία ἢ διπλωμάδα, δίπλωσις, σοίβα, φύλλον, πίναξ, ῥυτὶς, κάμψις, καμπὴ, κοιλὰς, (χάνη), φάρυγξ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω.

Πτύξις, εως, ἡ. τὸ πτύσσειν, πτυχὴ, δίπλωσις, πλέξις. Ζήτ. ἐν τῇ, Πτύσσω.

Πτύον, τὸ. ὅθεν τὸ "Πτυόφι". (Ἰλ. Ν. 588.) αὐτὶ τοῦ, Πτύω. ᾗ Ἀττικ. Πτέον, τὸ. γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' ὃ ἀναβάλλουσι τὰ ἠλοημένα ῥιπίσματα χωρίζοντες τὴν ἄχυρα, τὸ ὑποπτύον καὶ ὑπορρίπτον τῆς καρπῶν τὰ ἄχυρα, τὸ λικμητικὸν δηλαδὴ ἐργαλεῖον, καὶ τὸ ὄργανον δι' ὃ χῆς ἀναρρίπτεται, πτυάειον, ᾗ, φτυάειον. 2) Μέρουντι τῆς ῥιπισμάτων· ὅθεν, Δίπτυον, τὸ. παρὰ Κυπρίοις, τὸ ὤμισυ τοῦ μεδίμνου, καθ' Ἡσύχιον.

Πτύρμα, τὸ. καὶ, "Πτυρμὸς", ὁ. φόβος, ζόμος, ἔκπληξις, πτόησις, θόρυβος, φεῖκη.

Πτυρτικὸς, κὴ, κὸν. ὃς τις παρ' αὐτὸς φοβᾶται, ὁ ταχέως εἰς φόβου-φεῖκην ᾗ δειλίαν καταπῖπτ, δειλὸς, φοβησιάρης. Σχολ.

Πτύρω, Μ. ρῶ. ἐκφοβίζω, ἐκπλήττω, εἰς φόβον βάλλω τινά, παὐτὸν τῷ, Πτοέω. Παθητικ. "Πτύρομαι". πτοῦμαι, φεῖπω, ἐκπλήττομαι, δειλιῶ, θορυβοῦμαι, φοβοῦμαι. Ἀξιοχ. γ'. 16. "Οὐκ ἂν πτυρείης τὸν θανάτου". Ἐκ τοῦ Πτάω, Πτόω, Πτύω. ὅθεν, Πτώσω, Πτώσσω, Πτόας.

Πτύσις, ἡ. τὸ πτύειν, πτύσιμον ἢ φτύσιμον.

Πτύσκω, Ἱπποκράτ. καὶ Παθ. σελ. 460. "Ὑγραίνεται, καὶ πτύσκεται ὁ πνεύμων. "ὅπου ἴσως ἀρέπει νὰ γραφῇ" Πτύσκεται, ἢ, Πιπίσκεται.

Πτύσμα, τὸ. (πτύω) τὸ ἐπτυσμένον σιάλιον ἢ φλέγμα, τὸ φτύσμα.

Πτυσμὸς, ὁ. τὸ πτύειν, πτύσις. ἀμφ.

Πτύσσω, Μέλ. ξω. διπλόω ἢ διπλόνω, λυγίζω τι ἐπαλλήλως ἀνάκλω ἢ ὑπτίθημι τὰ μέρη αὐτοῦ. ὑπὸ καθαρῶν ᾗ πεπλυμμένων ἱματίων, ἃ διπλόνοντις φυλάττει. Ὀδυσ. Α. 439. "—πτύξασα καὶ ἀσκήσασα τὸν χιτῶνα" - μετ' ὀλιγοστὸν διπλώσασα. ᾗ, Ζ. 111. "—πτύξασά τε εἵματα καλὰ". διπλώσασα ἢ δι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

διπλωθλῶσα ποιήσασα. καὶ ἐνταῦθεν· "Ἔγχει ἐπτύσατο". Ἰλιάδ. Ν. 134. εἰς τὸ αὐτὸ σωμήνευσε, καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα, μετὰ βίας καμπόμενα· λυγιζόντα· ἐδιπλοῦτο. ὁ Ἡσύχιος ἔχει· Πτύσσει, κραδαίνει ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ. ὁ αὐτὸς ἔτι ἐρμηνεύει τὸ "Πυκτὸς", καὶ ἀπὸ τῆς, Καμπτόμενος, λυγιζόμενος. Ἐπὶ τῆς ἐνδεδυμένων καὶ ἐνδεβλημένων τοῦ σώματι ἱματίων λέγει ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. σύγκρ. Νομᾶ. 4. "Ἡ Ἄσσυρος χιτῶν ἅπλοῦς ἀμφὶ μηροὺς πτύσσεται". ὅθεν καὶ τὸ διπλώματος ἐν τῷ ἐνδύεσθαι τὸν χιτῶνα, Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. 13. "Τὴν ἀλυκρίδα πτύξαι καὶ ἐνδεβάλλεσθαι". σημαίνει ἔτι τὸ Μέσον καὶ τὸ Ἐνδύομαι, ἐνδεβάλλομαι. Ἀεισοφαν. Νεφ. 262. "Περὶν αὖ τινὶ πτύξωμαι". ἕως ἂν φορέσω τινὰ τὸν ἐπενδύτην, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πρὶν αὖ ἐνδεβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1611. "Τὰς χεῖρας πτύξαι". διπλῶσαι, ταυρῶσαι, ἐπαλλήλως θῆσαι. Ἐνταῦθεν "Πτύγμα πέπλου". Ἰλ. Ε. 315. τὸ δίπλωμα, τὸ διπλωμένον μέρος τοῦ χιτῶνος, ἢ ὁ διπλῶς ληφθεὶς χιτών, ἢ κατ' Εὐσάθ. τὸ ἐνδέσμημα καὶ δίπλωμα τῶν χειρῶν σκέπον μέρος τοῦ πέπλου. Παρ' Ἰαζυγοῖς ἐκλαμβάνεται τὸ "Πτύγμα ἐείκ". καὶ Ὑπακρ. "Πτυγμάτιον, τό". διπλωμένον τι παλαιόπαιον. "Πτύξις θώρακος". τὸ δίπλωμα ἢ τὰ ἐπ' ἀλλήλοις διπλᾶ ἐλάσματα τοῦ θώρακος. παρὰ τοῖς Ο'. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἔτι· "Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῇ ξυμφθόρα πολλά". ἐν Ἰλ. Ζ. 169. ὅπου τὸ "Πυκτὸς πίναξ". ἴσως σανίς τις ξύλινος εἰς δύο σπάσματα διηρημένη, καὶ τὰ ὁποῖα κλινόμενα ἐδιπλόνοντο, ἢτοι ἐπαλλήλως σωρευόμενα ἀφῆ διπλώσεως, ἐκλείοντο δηλαδὴ ὡς βιβλίον, ὃ ἐστὶν, ἐπέπτυκτον ἕτερον ἑτέρῳ· ὅπερ ὁ Εὐσάθιος φησίν· "Ἡ μὲν γὰρ πτυκτὴ κυρίως λεγομένη ὑπὸ τοῦ γράφειν ὁ ἐστὶ ξέειν γραμμάτων χῆσις, νεωτέρα ἐστίν, ὡσαύτως καὶ τὸ ἄξεσα σημεῖα ἀφῆ γραμμάτων ἐντυπῆν, ὕστερον εὑρηται. καὶ ἡ τῆς χαρτικείου δὲ χρεία τοῦ κατὰ χρόνον εὕρημα. οἱ δέ γε παλαιοὶ, ἐποιοῦντο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπιβίων, ζωοβλάβτινα ἱερογλυφοιοῦντες, καὶ λοιπὰς δὲ χαρακτῆρας εἰς σημασίαν ὧν λέγειν ἐβούλοντο, ὅτω καὶ αὐτοὶ καθ' ἃ καὶ τῆς τινες ὕστερον Σκυθῶν, ἐσήμαινον ἃ ἤθελον, ἑωδωλατινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ξύσματα ἐγγράφοντες ἢτοι ἐγγλύφοντες πίναξι τισὶ σανίσιν, ἀλλοίαις τε καὶ ταῖς ἐκ πύξων, ἐξ ὧν αἱ λεγόμεναι πυξίδες. ἔσι δ' ὅτε καὶ κατὰ τινα χρείαν πτυκτὰ ποιήσαντες, ἦγον πτύσοντες τὰ τοιαῦτα πυξία, καὶ ἀλλήλοις ὑπατιθέντες ἀφῆ διπλώσεως, ἁπλοῖα καὶ νῦν ὑπογωσιάζειν ξύλινα βιβλίδεια ἑτέροις τισὶν, καὶ τοῖς οἰκέταις τὰ Ταυρικία. κἀντεῦθεν καὶ ὁ Ποιητὴς τῷ τῶν Προίτου ὑποκλοπῷ, σήματα φησὶν, ἢτοι σημάδας τινα ἐγκεκολαμμένα πίνακι πτυκτῷ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χῆσιν· (ἆρα "Πίνακα πτυκτὸν" ὁ Ποιητὴς λέγει, ὃ ἡμεῖς φαμὲν Δίπτυον ἢ Βιβλίον). Εἰδὲ ὑπὸ τοῦ, Πτύσσω, Πτύξω, ἐξ οὗ τὸ Πτυκτὸν, ἐκεῖθεν ἐκβολῇ τοῦ τ' αἱ διφωνίαι γίνεται ὥσπερ τὸ Πυκτίον, ὅπερ ἐστὶ Βιβλίον, ὅτω καὶ ἡ Πυξὶς, καὶ τὸ Πυξίον, ἐδὲ τοῦτο μακρᾷ εἰκότος λόγῳ κεῖται, κ. τ. λ. "Ἐνταῦθεν, "Πυκτὸν, τό", παρ' Ἰαζυγοῖς, πυκτὸν τοῦ, Πτύγμα. ὅθεν "Πτυκτίον, τὸ" πυκτὸν τοῦ, Βιβλίον, παρὰ Συϊδ. Φωτ. καὶ Ἡσυχ. βιβλίον μετὰ φύλλων, ἢ πίναξ γραφικὸς, πολλὰς πλάκας ἔχων, καὶ Πτυχὴ, ἡ, Πτύξ, υχὸς, Πλησιγν. Πτύχες, τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα, σειβασίαι, σοίβαι. τὰς τοιαύτας σοιβασίας ἢ ἐπαλλήλως θέσεις τῶν ἐλασμάτων ἢ τῶν πλακῶν τῆς ἀσπίδος καλεῖ ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Η. 247.) "Ἐξ

Α

Β

Γ

Δ

Ε

Ζ

πτύχας". ὡς καὶ ἐν Σ. 480. καὶ ἐν Υ. 270. "Πεντάπτυχας". ὅθεν τὸ "Πεντάπτυχος", κ. τ. τ. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ ἔτι· "Πτύχας" καὶ τὰ διάφορα τμήματα καὶ διαχωρίσματα ἢ τὰς κοιλάδας τοῦ Ὀλύμπου. Ἰλιάδ. Λ. 77. "Πτύχας Ὀλύμποιο". καὶ εἰκὸς λέγει ὁ Ζεὺς (ἐν Ἰλ. Υ. 22.) "Ἐγὼ μυθέω πτυχὶ Ὀλύμποιο". ὅπου τὸ, Πτύξ, σημαίνει τὰς διχοτομὰς καὶ ὑποκλίσεις τοῦ ὄρεως, ἤτοι τὰς ἀκρωρείας καὶ τὰς κοιλάδας αὐτοῦ, διὰ τὸ φαίνεσθαι μακρόθεν ἐπαλλήλως συνεπτυγμένα τὰ τμήματα καὶ διαχωρίσματα αὐτοῦ. ἐνταῦθεν ὁ "Ολυμπος, καὶ ἡ "Ιδη "Πολύπτυχος" καλεῖται, ὃ ἐστὶ, Πλήρης κοιλάδων καὶ φαράγγων. ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ὀδυσ. Τ. 432. καλεῖ "Ὄρεος πτύχας λασιοείσας". τὰς κοιλάδας καὶ φάραγγας, ἤτοι τὰς ὑποκλίσεις τῶν ὑψηλῶν ὀρέων. Οὕτω λέγει καὶ Πίνδαρος· "Κεισαίας, Πέλοπος, Πίνδου πτυχάς." "Ἀλλ' ἐν Ὀλυμπ. ά. 170. εἰσὶν· "Ὑμνων πτυχαί". ὡς ἐκ τοῦ παρακειμένου "Δαιδάλου" συμπεραίνεται, αἱ περικυκλοφορίαι καὶ παραξάσεις τοῦ Ποιητοῦ, ἢ κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν, αἱ ἀναδιπλώσεις καὶ τὰ λυγίσματα (ἢ τσακίσματα) τῶν ὕμνων. Τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. "Οὐρανοῦ πτυχαί". ταὐτόν ἐστι τῷ, Μυχὸς, ᾧ, Κοίλωμα, πᾶς ἐπαλλήλως κεκυφὼς ὀκτὼ σφαῖρας τοῦ ἠρανοῦ ἑνιαυτῶν, ὡς καὶ τὸ "Πόλοιο πτυχαί". παρὰ τῷ Ὑμνῳδῷ. Τὸ ἐν Εὐαγγελ. "Πτύξας τὸ βιβλίον". κεῖται αὐτὶ τοῦ, Κλείσας, σφαλίσας. διότι ἡ σωμήθεια αὐτὶ τοῦ "Πτύσσω τὸ βιβλίον" Κλείω, Σφαλῶ τὸ βιβλίον, λέγει. Ὁ Σχελ. Ἀπολλων. τῶν Ῥοδ. ά. 1209. λέγει "Πτυχὴν" καὶ τόπον ἢ σανίδα τινὰ τῆς πλοίας ὅπερ τὸ τῆς νεὼς ὄπτηχάφεται ὄνομα, ὁ δὲ Πολυδεύκ. ά. 86. αὐτὶ ταύτης ἔχει τὸ, Πτυχίς. Ἡ λέξις προέρχεται ἐκ τοῦ, Πέπω, Πετύω, Πετύσσω, ᾧ ἐστιν ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς, Πεπάω, Πεπαίνω, Πέπαμαι, Πέπειμι, Πέπλω, ὄξαπλόω, βάλλω τὸ οὖ ὑπὸ τοῦ ἄλλα, διπλόω. Ζήτ. Διαπτύσσω.

Πτυχὴ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πτύξ, δίπλωσις, διπλωματία, ῥυτὶς, πλοκὴ, ἐπάλληλος θέσις πολλῶν φύλλων, γωνία, κοιλὰς, φάραγξ, κ. τ. λ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτύσσω.

Πτυχίον, τό. μικρὸς γραπτικὸς πίναξ, βιβλίον.

Πτυχὶς, ίδος, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτύσσω.

Πτυχώδης, εος, ὁ, ἡ. ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων. Ἀεισχ.

Πτύω, Μέλ. ύσω. Ὑπορρίπτω· ὑποβάλλω ἐκ τοῦ στόματος τὸ φλέγμα ἢ τὸν σίαλον, ἢ ἄλλο τι ποιητὸν, ἐκ τῆς ἐντοσθίων προερχόμενον. Ἰλ. Φ. 607. "Αἷμα παχὺ πτύεσκε". Θεόκριτ. ε'. 39. "Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον". Μεταφορικ. δὲ αὐτὶ τοῦ, Καταφρονῶ. ἐν ᾠδεῖ λεγίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1246. "Ἀλλὰ πτύσας ὡσεὶ δυσιμβῶν, μίθες τὴν παῖδα". αὐτὶ τοῦ, Ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας. λέγεται ἔτι καὶ "Ψύω". ἡ σωμήθεια ἐκφράζει τὸ αὐτὸ σκεῖος, Φτύω λέγουσα. Παρὰ Πέρσαις νόμιμον ἦν μήτε πτύειν μήτε ἀπομύττεσθαι· "Ὡς μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι φανεροὶ εἶεν". Ξενοφ. Κυρωπ. ά. ά. 14. καὶ ά. ά. 5. Ἐνταῦθεν τὸ Λατιν. Spuo, sputo.

Πτωκάζω, ἠμαρτ. αόριστ. ἐν Ἰλ. Δ. 372. αὐτὶ τοῦ, Πτωσκάζω.

Πτωκὰς, άδος, ἡ. (πτώξ) δηλὴ, πεφοβισμένη, εὔρομος, φοβητσιάρισσα· "Κύπειρος πτωκὰς". ταὐτὸν τῷ, Χθαμαλὴ, Ἡσύχ. "Πτωκάδες αἰδημα". Ἡρόδοτ. εἰς βίον Ὁμήρ. 18. δηλαδὴ· ὅπου ἁρμόζει κάλλιον τὸ, Πλωάδες, ὡς Πλέουσαι. παρομοίως συγχέεται καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1093. τὸ,

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πτωκάδες, μετὰ τῶ, Πλωάδες. "Εἶθ' αἰθέρος πτωκάδες ὠξυπόρου ὑπὸ πνεύματος ἔλωσί με". ὅπου τὸ Πτωκάδες, κεῖται ὑπὸ τῆς Ἁρπυῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον θηλαὶ εἰσί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῦ φόβυ ἀπροόπτως φεύγυσιν, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ἡρμήνευσαν ἀπὸ τῦ Δρομάδες.

Πτῶμα, ατος, τό. πέσιμον, παν πεπτωκὸς, ἐρείπιον, παν ὅ,τι εἶναι πεσμένον - ἐρριμμένον ἢ κείμενον κατὰ γῆς. ὡς "Πτώματα δένδρων" - τὰ πεπτωκότα τῆς δένδρων. ὁ Ἡσύχιος λέγει· "Πτώματα, καὶ τὰς συρρήσεις τῆς μεταλλείων. εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀπὸ τὰς ἐν τῇ μάχῃ πίπτυσας· ἄρα, τὸ Νεκρὸν - τὸ πεφονευμένον σῶμα, ὑπὸ τῦ Πίπτειν ἐν πολέμῳ. Πλούταρχ. καὶ ἐπομένως, Συμβεβηκὸς, δυσχύλια, συμφορὰ, ὄλεθρος, φθορὰ, ὡς τὸ Λατιν. Casus. Ἠθικῶς δὲ αὐτὶ τῦ, Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα. ὅθεν

Πτωματίζω, ποιῶ τινὰ ἵνα πέσῃ, ὅ ἐστὶ, Πίπτειν ποιῶ. εἰς πτῶσιν ἢ εἰς πτῶμα φέρω, φονεύω. Παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Ἱστορ. θαυμ. κεφ. 36. "Πτωματιζόμενοι, οἱ". (Δοκιμάζει δὲ καὶ τὰς πτωματιζομένας ἢ ὀσμὴ τῦ ἑλλυχνίυ καπνιζόμενυ). κεῖται αὐτὶ τῦ, Ἐπιληπτικοὶ, οἱ ὑπὸ ἐπιληψίαν πάσχοντες, οἱ σεληνιαζόμενοι. ὅθεν "Πτωματισμὸς, ὁ. ἡ ὑπὸ ἐπιληψία, ὁ σεληνιασμός. ὁ Πρόκλος παράφρ. εἰς Πτολεμ. σελ. 277. πάσχει ἐκ παραλλήλυ τὸ, Πτωματισμὸς, καὶ, Ἐπίληψις. ὁ αὐτὸς ὑπάρχει ἐν σελ. 215. τὸ, μετὰ Πτωματικὸς, τὸ, Ἐπίληψις. ἐν τῇ τῆς Θειαδῦς ὑπῳδῇ τῳ̃ς Εὐβούλῳ κεῖται αὐτὶ τῦ, Τρέμειν ὑπὸ τῆ ψύχυς, καθὼς οἱ σεληνιαζόμενοι. "Κἂν καῦμα ᾖ, παείεται (τὸ παιδίον)· κἂν ψύχος, πτωματίζει".

Πτωματὶς, ίδος, ἡ. εἶδος ποτηρίυ, παρ' Ἀθήν. ια'. σελ. 485. ὅπυ τινες "Πωματὶς" γράφειν παραινῦσι.

Πτωματισμὸς, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτωματίζω.

Πτωτὸς, ἡ, όν. (πτόσω) ὑπὸ φόβυ φεύγων, δειλὸς, ἔμφοβος, ἐπτοημένος. (φοβιτσιάρης). Αἰσχύλ. Εὐμ. 527. ὀξυρρεπὲς δὲ λέγεται ἀσιαγικῶς ὑπὸ τῆ Λαγῳ̃ (ὡς φύσει δειλόπαιον τὸ ζῶον). Ἰλ. Ρ. 676. Χ. 310. καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πτῶξ, λαγωός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πτὰξ, ἢ Πταξὶς.

Πτώσιμος, ὁ, ἡ. ὃς τις ἔπεσεν, ἢ πίπτει ἢ διώκεται νὰ πέσῃ, πεπτωκὼς, πεσμένος, ἐν πολέμῳ πεφονευμένος. Αἰσχύλ. ἐκ τῦ

Πτῶσις, εως, ἡ. τὸ πίπτειν, πέσιμον, συμβεβηκὸς, συμφορὰ, δυσχύλια, παῖσμα, κ. τ. λ. παντὸν τῆ, Πτῶμα. 2) Παρὰ Γραμματ. ἡ ὑπὸ κατακλίσεως εἰς κατάληξιν μεταβολὴ τῆς λήξεως. Ἀειζωτ. Ποιητ. "Τῆς δὲ λήξεως τὰ δ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, συμβολὴ, σιώδεσμος, ῥῆσις, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις". ὁ Ἀειζωτέλης δὲν ὑποδίδει τὰς πτώσεις μόνον εἰς τὰ ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ῥήματα, ὡς φαίνεται ἐν τῇ αὐτῇ Ρητορ. γ'. α. "Ὡς αὖ ἐκ τῆ συζύγων καὶ τῆ ἐμοίων πτώσεων καὶ τ' ἄλλα ἀκολυθῇ, ὅτον, εἰ τὸ ἀνδρείως καλλιον καὶ αἱρετώτερον τῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσυνῆς αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τῦ σωφρονεῖν". πάντω ὅμοιον ἐστὶ καὶ τὸ, Ἀπὸ πτώσεων, παράδειγμα ἐν τοῖς Τροπικ. δ'. "Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσυνὴ τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα". ἐνταῦθα παρατηρῦται ὅτι καὶ τὰ ὑπορρήματα ἔτι κλινόμενα λαμβάνυσι τὸ τῆ πτώσιων ὄνομα.

Πτωσκάζω, παντὸν τῆ, Πτώσω. ὅθεν καὶ παράγεται, σιωπηθὲν κεῖται ἐν Ἰλ. Δ. 372. Πτωκάζω, ὡς ὑπὸ τῦ, Πτῶξ, Πτωκός. παρῆκται δὲ ἐκ τῦ, Πτάω, Πτώσκω.

Πτώσσω, Μέλ. ξω. ὅθεν καὶ τὸ, Πτωσκάζω, παρ' Εὐσταθίῳ εἰς Ἰλ. Δ. σελ. 484. αὐτὶ τῦ, Πτωκάζω, ὅπερ παντὸν ἐστὶ τῆ, Πτώσω, ἐκ τῦ Πτάω, Πτόω, ἀφ' ἧ τὸ, Πτὰς, φοβοῦμαι, δειλιῶ, ἐν φόβῳ ἢ ἔμφοβος εἰμὶ, καὶ ἀπὸ τῦτο κρύπτομαι, ὑπὸ φόβυ φεύγω, δειλὸν καὶ πεπειρὸν ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν, ὑπὸ φόβυ καὶ δειλίας παπτοῦμαι καὶ ὑποπτάσσομαι, ἢ ὡς δειλὸς ἐμαυτὸν καπνικρύπτω. Ἰλ. Δ. 371. καὶ, 372. "Τί πτώσεις; — Οὐ μὰν - ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν". Τί κατέπτηξας, ὑποδειλιᾷς; Καπεπτώσειν, δειλιᾷν. ὁ Σχολ. ὁ δὲ Εὐσάθ. φησὶν, ὅτι ἐκ τῦ Πτόσω γίνεται τὸ Πτώσκω, ἐκεῖθεν δὲ τὸ Πτωσκάζω, καθ' ὁμοιότητα τῦ Ἁλύσκω Ἀλυσκάζω. καὶ ὅτι τὸ Πτόσω μὰν κοινὸν καὶ Ἀττικὸν, Πτώσω δὲ Ἰωνικόν. 2) Ὀδυσ. Σ. 362. "Πτώσσειν κατὰ δῆμον". ὠφελεῖσθαι ὡς πτωχὸς, ζητεῖν καὶ ὑποσαιτεῖν. ἔνθα ἄλλοι "Πτώσσων" μετὰ κλιγίνωσκ. ὅπυ καὶ Ἡσιοδ. Ἔργ. 395. "Πτώσσῃς ἀλλοτρίυς οἴκυς". ὑποσυπακ. τῆς Κατά. Ἐντεῦθεν τὸ, Πτωχὸς, Προσαίτης, ζητιάνος.

Πτωτικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸς - ἁρμόζων εἰς πτῶσιν, παρὰ Γραμματ.

Πτωτὸς, ἡ, τόν. ὁ πίπτων, ἀσθενὴς, ἀδύνατος. Ἡσύχ.

Πτωχαλαζὼν, όνος, ὁ, ἡ. ὁ πτωχὸς καὶ ἀλαζὼν, πτωχὸς καὶ ὑπερήφανος, ἢ σιωπηρὸς, Πτωχοῦ περήφανος. Ἀθήν. ς'. σελ. 230.

Πτωχάδες, αἱ. Σοφοκλ. Φιλ. 1093. Ζήτ. Πλωάδες, καὶ, Πτωκάς.

Πτωχεία, ἡ. ἔλλειψις τῆς παρὰ τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἢ κατάσχασις τῆ πτωχῦ.

Πτωχεῖον, τό. οἶκος ἢ κατάλυμα ἀπὸ τὰς πτωχός. Ἐτυμολόγ. καὶ Πανδέκτ.

Πτωχελέη, ἡ. παρ' Ἀθήν. ιγ'. σελ. 585. πτωχὴ καὶ ζητιάνα Ἐλεή, κοινὴ γέρνη.

Πτωχεύω, Μ. ὐσω. πτωχὸς εἰμί. ὑποσαιτῶ, ζητῦσω, ζητιανεύω, ἐπαιτῶ. Ὀδυσ. Ρ. 19. "Πτωχῷ βέλτιον ἐστὶ κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγρύς, Δαῖτας πτωχεύειν". Ο. 308. "Ἠῶθεν ὑποτὶ ἄστυ λιλαίομαι ὀπιέεσθαι Πτωχεύσων". ἐπαίσιον, τὸ πτωχοῖς ἁρμόδιον αἰτήσων. Σ. 2. "Ἦλθε δ' ἀπὸ πτωχὸς παιδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης". ἐπαίσιος ὁ κατὰ τὸν δῆμον ἐπαιτῶν καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπαιτῶν. καὶ μετὰ Αἰτιακ. "Πτωχεύει δὲ φίλους παῖτας". Θεογν. παρακαλεῖ ὅλυς τὰς φίλυς ὡς ἐπαίους. ζητεῖ ἐλεημοσύνην ἀπ' ὅλυς τὰς φίλυς ὡς ζητιάνος - ὡς ζητίλας.

Πτωχίζω, Μέλ. ίσω. πτωχὸν ποιῶ τινά. παρὰ τοῖς Ο'.

Πτωχικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτὸς-ἁρμόζων εἰς πτωχὸν ἢ εἰς πτωχικὴν κατάστασιν.

Πτωχίστερος, ἀνώμαλον Συγκεκρ. τῆ πτωχός. αὐτὶ τῦ, Πτωχότερος. Ἀειζωφ. Ἀχ. 424.

Πτωχοδοχεῖον, τό. οἶκος εἰς ὃν δέχονται τὰς πτωχὰς, πτωχῶν.

Πτωχόμυσος, ὁ, ἡ. Γοργίας παρ' Ἀειζοτέλ. Ρητ. γ'. 3. "Κόλαξ πτωχόμυσος". ἀμφίβ. σημασία, ἴσως πτωχὸς καὶ σοφὸς, πεπαιδευμένος, πολὺ πτωχὸς καὶ ἀπὸ τῦτο Κόλαξ.

Πτωχοπλούσιος, ὁ, ἡ. πτωχὸς κατὰ τὸ φαινόμενον, πλὴν τῷ ὄντι πλούσιος, ὅσις δηλαδὴ ὑπὸ τῷ ἐνέματι πτωχὸς κρύπτει τὰ πλούτη αὐτῦ. ἢ ἐκ τῆς φιλαργυρείας αὐτῦ πλούσιος ὢν ζῇ ὡς πτωχός.

Πτωχοποιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πτωχὰς ποιῶν. Ἀειζοφ.

Πτωχὸς, χὴ, χόν. (πτόσω) κατὰ Σνίδ. ὁ ἐκπεπτωκὼς τῦ ἔχειν, ἐπαίσιος, ὁ ἀλειτρχόμενος τὰς οἰκίας καὶ ὑποσαιτῶν, ζητιάνος ἢ ζήτυλας, ἀμοιβιάρης.

Ξωτερ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. 29. "Προστατεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς". ξητεῖν ἐλεημοσυνῶν ὥσπερ οἱ πτωχοί. Ὁ Ὁδυσ. Ζ. 208. "—Πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε". ᾗ ἐν Ὁδυσ. Φ. 326. "Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλημένος ἐλθών. ὁ Ἀεισοφάνης ἐν Πλούτῳ (στίχ. 552.) δηλοῖ εἶναι τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ οὕτω· "Πτωχὸς μὲν γὰρ βίος ὅν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τὸν δὲ πένητα ζῆν φασόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτοῦ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν". ὡς Ἐπίθετ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 751. "Πτωχὴ διαίτη". ἀντὶ τοῦ, Πτωχικὴ, τὸ Συγκειτ. "Πτωχότερος" παρ' Ἀθήν. ς'. τὸ δὲ ἀνώμαλ. Πτωχίτερος, Ἀττικ. παρ' Ἀριστοφ. καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν Λέξ. Α'. ἴσατος. ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ ἐστερημένος τῶν ἀναγκαίων - ωρος· τὸ ζῆν ἐξ ὁδοῦ.

Πτωχοτροφεῖον, τὸ. οἶκος ἐν ᾧ τρέφονται οἱ πτωχοί.

Πτωχοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω. τοὺς πτωχοὺς τρέφω. ἔθεν

Πτωχοτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ τρέφων καὶ ἐπιμελούμενος τοὺς πτωχούς.

Πύα, ἡ. τὸ ἐν Ὁδυσ. Σ. 367. "Ἐν ποίῃ". κεῖται, ὅπερ τινὲς ὡμιλύδσαν ἀπὸ τῆ, Χόρτος, ἄλλοι δὲ ἐνταῦθα ἀνέγνωσαν "Ἐν πυῷ". καὶ ἡμιλύδσαν ἀπὸ τῆ, Καρπῷ, ἢ μετὰ τῆ Ἀεισάρχῃ "Ἐν πυροῖς καὶ κειθῇ". Ἐν τῷ μεγ. Ἐτυμολ. σελ. 344. ἀναγινώσκεται· "Ἐν πύῃ" τινὲς, Ἐν χόρτοι. Ἀεισάρχος "Ἐν πυρεῖς καὶ κειθῇ" Πυὸν γὰρ τὸν πυρὸν λίγα τῦ ρ. ἄλλοι δὲ "Ἐν καρπῷ".

Πύαλος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πύελος. Φρυνίχ. σελ. 136. ᾗ ἐν Ἐπιγραφ. Σικελικ. παρὰ Γρυτεείῳ σελ. 212.

Πυανέψια, τά. προσυπακουμ. "Τὰ ἱερὰ" καὶ "Πυανεψία ἑορτὴ" ἐκ τῦ Πυανέψιος. (ἕπω, ἕψω, πτύσσω) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Φθινοπωρινὸν μῆνα, Πυανεψιῶνα, καλούμενον, εἰς τιμὴν τῦ Ἀπόλλωνος. ὅτε ᾗ εὗρεν μνήμης συμβεβηκότος τινὸς κατὰ τὸς χρόνους τῦ Θησέως, ἢ ἀφ' ἧν αὐτυχῆ ἐπαάσθαι αὐτὸ ἐκ τῆς Κρήτης (ὅρα Πλούταρχ. εἰς Θησ. 27. καὶ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Χ. σελ. 1283. καὶ Σχολ. Ἀεισοφ. Ἱππ. 725.) ἔζωγον ἑψητόν τινα ζωμόν· ἢν δὲ ἦτος Ἔτνος κυάμινον. ὁ Λυκοῦργος παρ' Ἀρποκρατ. λέγει ὅτι αὕτη ἡ ἑορτὴ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι "Πανόψια" ἐκαλεῖτο. Ἀθήν. ς'. σελ. 408. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθηναίοις, εἰρηται δὲ, παρόσον κυάμων ἐμπίπλανται, καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ. ἐπειδὴ ἕψησιν ἕτνος. ἔτι δὲ κέκληται ὁ μὴν, ᾗ ἡ ἑορτὴ, ἀφ' τὸ ἀθάρην ἕψειν, ἃ καλοῦσι Πύανα. Ὁ δὲ Φώτ. "Πυανοψία, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμην· καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάσης εἴδοτ τῆς καρπῆς τῇ ἕψει. Πυανεψιῶνες δὲ ἑβδόμην τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι φασίν. Δεῖν δ' φασιν λέγειν Πυανέψια, ᾗ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα. Πύανα γὰρ ἕψησιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ἡ εὑρεσιώνη ἄγεται". ᾗ πάλιν ὁ αὐτὸς "Πυανοψία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος. ὠνομάσθη δὲ ᾗ ἀφ' τὸ ἑψωμένων ἕτνος τῶν κυάμων. Τὸ γὰρ ἕτνος καὶ τὸν ἀθάραν Πύανα καλοῦσιν. ἀφ' ἧ καὶ Μὴν ἐστὶν Πυανεψιῶν λεγόμενος". καὶ πάλιν. "Πυανεψιῶν, μὴν Ἀθηναίων δ'. ἐν ᾧ καὶ τὰ Πύανα ἕψεται εἰς τιμὴν τῦ Ἀπόλλωνος. Πύανα δὲ παάσπε τὰ ὑπὸ γῆς ἐδώδιμα ὀπωρώδη, ἃ συναγείραντες ἕψασιν ἐν χύτρις ἀθάρων πλήκτης.

Πυανεψιών, ῶνος, ὁ. ὁ δεύτερος τῶν ὀπωρινῶν μηνῶν παρ' Ἀθηναίοις, ὅστις σχεδὸν συμπίπτει μὲ τὸν παλαιὸν τῶν Ῥωμαίων Ὀκτώβριον. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυανέψια.

Πυάνιον, τό. ὑποκορ. τῦ, "Πύανος". ὁ. καὶ ἐπομβρίως, "Πυανίος". Ἐπίθετ. ὁ ἐκ πυκνῶν κατεσκευασμένος. ᾗ, "Πύανος", ὁ. ἡ, "Πύανον", τό. Οὐσιαστ. ἐρημωθέντα ὑπὸ πολλῶν παλαιῶν Γραμματικῶν ὀδῷ τῦ νεωτέρου Κύκλου. ὑπ' ἄλλων δὲ ᾗ ὀδῷ τῦ Ὀλύμπιος, (Ἀθήν. Θ'. σελ. 406. "Ἡλιόδωρος δὲ ὁ Φεσηγείτης ἐν τρίτῳ περὶ ἀκροπόλεως, τῆς ἐπὶ πυρὸν φησὶν ἐφήσεως ἐκνοηθέντος, οἱ μὲν παλαιοὶ δὲ Πύανοι, οἱ δὲ νεῖ Ὀλύμπιον προσαγορεύουσιν"). ᾗ τέλος ὑπ' ἄλλων, "Ἐφήμερα ἐκ ἐμφόρων ὀπωρῶν καὶ γλυκισμάτων, ὅπερ ἔθυον ἐν τῇ ἑορτῇ τῦ Πυανεψίων. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυανεψία. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πύανοι, κύαμοι, καὶ παῦ ὄσπριον". καὶ πάλιν· "Πυάνιον, τὸ ὀδῷ τῦ γάλακτος ῥόφημα. οἱ δὲ πανσπερμίαν, ἐφημβρίαν ἐν γλυκεῖ". ὁ Ἀλκμὰν παρ' Ἀθήν. ιδ'. σελ. 648. καλεῖ "Πυκνίον πόλπιν" τὸ Λατιν. *Pulticm*, ζωμὸς ἐκ πυανίων, (ἀθάρα, ἀλδιεσὰ ἢ κερκίς, ἢ ἡ παρ' Ἱπποῖς Πολύπα, ἢ ᾗ ἄλλως Μαμαλίγκα, λεγομβρίη) ὃν κοινῶς οἱ πτωχοὶ ἔζωγον· ὅτε ὁ Ἀθήναιος δεχόμβρος μόνον ἐκ τῆς ῥήσεως τῦ Ἀλκμανὸς ἡμαρτημβρίως τὸ "Πυανίον" ἐρμηνεύει ὑτασί· "Ἔστι δὲ τὸ πυανίον, ὡς φησι Σωσίβιος πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἐφημβρίη". ὅπερ ἴσως ἐγράφη ποτέ· "Ἔστι δὲ ὁ πυάνιος πόλτος". Καθ' Ἡσύχιον ἐκαλεῖτο παρὰ Λακεδαιμονίοις "Πύανοι, κύαμοι ἐφθοί". ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ παρ' ἡμῖν "Φάβα" λεγόμβρον. ὁ αὐτὸς ἔχει· "Πυννικὸς, τὸς ἐφθὸς ἐρεβίνθους καὶ φακούς". ᾗ "Πύνιος, κυάμους ἐφθούς".

Πύαρ, τό. τὸ ὠμὸν μητεικὸν γάλα. Εὐσταθ. ἐν Ὁδυσ. Ι. (στίχ. 40. σελιδ. 1626. 4. Ῥώμ. Ἐκδ.) "Ἔστι δέ φασι Πύος, τὸ ὠμοτύρυτον γάλα ᾗ νοσιμώτατον, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅ τινες, Πύαρ, φασίν. ἡ χρῆσις παρ' Ἀεισοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150. καὶ Σφὴξ. 708.). ὅθεν φασὶ καὶ τὸ Πυαείτης, τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τῦ ὠμοῦ γάλακτος". Λατιστὶ. *Colostra*, ὅς ἐστὶ τὸ ἐν τῇ σωσθείσῃ Κεράστᾳ. 2) Ἡ ὅς αὐτὴ γινομβρίη Πυτία.

Πυαρίτης, ᾶ, ὁ. ἡμαρτημβρίη τις αἰάγνωσις παρ' Ἀεισοφάνει. Σφὴξ. 708. αὐτὶ τῦ, Πυειάτης, ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. Πυειάτης, καὶ, Πυείτης. καὶ ὁ Λεξικογρ. εἰς Λεξίφ. 3. ἔχουσιν. ὁ Πολυδ. ἐν α'. 248. ἔχει· "Πυειάτης, τὸ ὕδωρ τῆ πολλῶν λεγόμβρον, Πυείεφθον". ὁ δὲ Φώτιος· "Πυειάτ", ὀθυλακῶς τὸ Πυείεφθον, οὐχὶ δὲ Πυείατος, οὐδὲ Πυειατὰ, οὐδὲ Πυειάτους, οὐδὲ Πυείεφθος. ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τῦτο ἔχει· "Πυειτὸν, τὸ ἐφθὸν πυεῖ, ὃ γίνεται ἐκ τῦ ὠμοῦ γάλακτος".

Πυγαῖα, τά. προσυπακ. "Μέρη" τὰ περὶ τὸν πυγῶν μέρη. ὁ κῶλος. ἐκ τῦ

Πυγαῖος, αία, αῖον. παῦ ὄν, τι αὐήκει εἰς τὸν πυγῶν, ἢ κεῖται εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος ἤτοι τρὸς τὸν κῶλον, ὀπίσθιος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυγαίας, πὰς ἀστέρας τῆ κίονος, ᾗ τῶ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστῦν". 2) Ταὐτὸν τῷ, Κιναίδος, ἔτι δὲ ᾗ ὁ ἀσελγὴς ἄνθρωπος.

Πυγαλίαι, αἱ. παρὰ Στράβ. ι'. σελ. 947. "Πυγαλίας γάρ τινας καὶ γλυκάδαι καὶ κληθῆναι". παραβαλλομβρίη αὕτη ἡ λέξις μετὰ τῆς παρὰ τῷ Ἐτυμολ. "Πύγελα, πόλις πρὸς τὸν Ἔφεσον, ἀδιαφόρως λεγομβρίη τὰ Πύγελα· ὠνόμασαν παρὰ πὲς πυγὰς ἃς ἤλγησαν οἱ Ἀγαμέμνονος ἑταῖραι· καὶνυθέν δὲ πομπεύσαντες, τῆς συμφορᾶς ἐπώνυμον ἐποίησαν τὴν πόλιν". συμπερασί-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

τεται ὅτι "Πυγαλγέας" αφέπει, ἀπὸ ἀνάγνωθι. ἔνια σημαίνη τὸ, "Οἱ ἄλγος ἀεὶ τὴν πυγὴν ἔχοντες" ἢ Οἱ ἀεὶ τὴν πυγὴν ἀλγήσαντες".

Πύγαργος, ὁ, ἡ. (πυγὴ, ἀργὸς) ὁ τὴν πυγὴν λευκὴν ἔχων. ἀσπρόκωλος. λέγεται ἔτι καί τι εἶδος ἀγρίων Αἰγῶν. Ἡρόδοτ. δ'. 192. καὶ Λιβὸς γένος, Ἀριστοτ. ς'. ς'. 3.

Πυγαρίζω, παρὰ τὸν παῦ, Πυδαρίζω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

Πυγὴ, ἡ. ἕδρα, κάθισμα, ὃ ἐστὶ, τὸ κρεατῶδες μέρος τὸ ἀεὶ τὸν ῥωκτὸν, οἱ γλουτοὶ, ὁ κῶλος. "Γλὼ πυγὴν ἅπαξ αὐτῷ παρακεῖν". Μάχων παρ' Ἀθήν. ιά'. σελ. 580. Μεταφορικ. δὲ καὶ τὸ παχὺ μέρος τινὸς, ὡς π. χ. παρ' Εὐσταθίῳ εἰς Ἰλ. Β. (σελ. 310.) "Ἀγρὴ πυγὴ" τὸ πίστακον τῆ ἀγρῆ. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγεσπύγη, ἢ κατ' ἄλλους Ἀρροπυγή. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 255. "Εἰς κωὸς πυγὴν ὁρᾶν". παροιμία ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων λεγομένη.

Πυγηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὴν πυγὴν ἢ κατὰ τὰς πυγάς. μὲ τὴν πυγὴν ἐσρεμμένην εἰς τὰ ὀπίσω, ὀπισθόκωλα, κῶλον μὲ κῶλον. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ἑ.

Πυγίδιον, τὸ. μικρὰ πυγὴ. μικρὸς καὶ λιπόσαρκος κῶλος. κωλάκιον. Ἀριστοφ. Ἱππ.

Πυγίζω, τύπτω – κτυπῶ εἰς τὸν κῶλον. 2) Πυγηδὸν ὀχεύω, μεσέρχομαι τὴν εἰς τὴν πυγὴν σαρκικὴν συνουσίαν, εἰς τὸ παρὰ φύσιν συνουσιάζομαι μετά τινος. μετὰ Ἀντιατικ. Θεόκριτ. ἑ.

Πύγισμα, τὸ. τὸ εἰς τὴν πυγὴν ἢ ποι εἰς τὸν κῶλον κτυπᾶν. 2) Τὸ πυγίζειν, ἤτοι ἡ παρὰ φύσιν μετά τινος σαρκικὴ συνουσία.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ. ὁ πυγίζων, ὁ τὴν παρὰ φύσιν σαρκικὴν συνουσίαν ἤτοι τὴν ἀρσενοκοιτίαν μεταχειρόμενος.

Πυγμαιμάχος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πυγμαίων μαχόμενος.

Πυγμαῖος, ὁ. παρὰ τὸν παῦ, Πυγονιαῖος, ὁ πυγμὴν μῆκος ἔχων. Ἰλ. Γ. 6. ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει· "Πυγμαίοισι, πυγονιαίοις, πηχυαίοις — εἰς πυγόνος μέζον συνεξαλλόμενος. Πυγὼν δὲ καλεῖται ὁ πῆχυς, τὸ ἀπὸ τῶν ἀγκώνος ἕως δακτύλων τῆς χειρὸς διάστημα. Ἔστι δὲ ἔθνος χειροτεχνικὸν ἀνθρώπων μικρῶν, κατοικούντων εἰς τὰ ἀνώτατα μέρη τῆς Λιβυκῆς γῆς, πλησίον τῶν Ὠκεανοῦ, ὅπερ πολεμοῦσι ταῖς γερανοῖς, φασὶ, βλαπτόμενοι αὐτῷ τὰ σπέρματα, καὶ λιμὸν ποιοῦσαι τῇ χώρᾳ". ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυγμαῖοι, ἔθνος πόρρω τῆς Αἰγύπτου, τῷ μεγέθει παῦ μικρὸν, εἶδον πηχυαῖον". ὁ δὲ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. Χειροχ. "Πυγμαῖοι, ἔθνος ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. Ἔνιοι δὲ κακῶς ὑποδεδώκασι γεωργοὺς διὰ τῆ πυγμῆ. χρῶνται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ οἱ γέρανοι κατεδίνσι, ἐκ Θράκης παραγόμενοι. ὑκ ἔσικε δὲ ὁ Ποιητὴς (Ἰλ. Γ. 6.) τῶτο δηλοῦν. τὸ γὰρ "Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρεσθαι, ἀπὸ μάχλου αὐτῷ ἀρὸς τὰς γεράνους, καὶ τὴν αἰώρεσιν δηλοῖ". ἔρα καὶ Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱς. ἡ. ιδ'. 2. καὶ Ζῴ. Γενέσ. β'. 8. τμῆμ. ἰ. Προβλ. μδ'. καθόλα δὲ, Πυγμαῖοι μικροὶ ἀνθρωπάριον.

Πυγμαχέω, ῶ. πυξὶ μάχομαι, πυκτεύω, τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς ἀγωνίζομαι, ἀπὸ τῆς πυγμῆς μάχομαι, (παίζω ταῖς χερσὶ) ὅθεν

Πυγμαχία, ἡ. ἡ ἀπὸ τῆς πυγμῆς μάχη. Ἰλ. Ψ. 665.

Πυγμάχος, ὁ. ὁ πυξὶ μαχόμενος, παρὰ τὸν παῦ, Πύκτης. Ὁδυσ. Θ. 246. "Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί". ὁ Θεόκριτος ἐν Εἰδ. κδ'. 110. ἀμφοτέρως τὸ "Πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσι". (οἱ ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας χειρίδας δερματίνας ἢ μετὰ ἱμάντων ἀνελιδεμβόλους τὰν πυγμὰν.) ὑπὸ τοῦ "Εἰς γαῖαν ἀποπεσόντες πυγμάχοι". (οἱ ἀπὸ τῆς γῆς πίπτοντες ἢ κείμενοι). ἄρα, Κονίονται. Ζήτ. ἐν παῦ, Κονίομαι. Οἱ δεύτεροι ὅτι εἰσὶν οἱ Παγκρατιασταὶ, οἵ τινες καὶ, Πάμμαχοι, καλοῦνται, ὅπου καί τινες (οἷον ὁ Σωμαίσιος) ἀντὶ τῶ, Πάμμαχοι, πάσιυσι τὸ, Πύγμαχοι. Ζήτ. ἐν παῦ, Πύκτης.

Πυγμὴ, ἡ. ἡ τῆς δακτύλων τῆς χειρὸς σύγκλεισις, ῥόμβος. 2) Ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἤτοι διὰ τῆ ῥόμβου ἀγών. Ἰλ. Ψ. 669. 3) Τὸ ὑπὸ τῆ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς μέχρι τῆς ῥωκτὸς τῆ δακτύλων καμπῆς διάστημα, ὅ ἐστὶ μέζον. Πρωτότυπον τάτε ἐστὶ τὸ, Πύζω, Μέλ. Πύξω. ὅθεν τὸ Ἐπίρ. Πὺξ, ὡς καὶ ἐκ τῆ Λάζω, Λάξω, τὸ, Λάξ. καὶ ἐπομβρίως ἐκ τῆ, Πέπυγμαι, γίνεται τὸ, Πυγμὴ, ᾗ ἐκ τῆ Πύξω, τὸ, Πύκτης. ἐντεῦθεν ᾗ τὰ Λατιν. Pugil, Pugillatus, καὶ Pugnus. ὅθεν τὸ, Πέμμα, ᾗ Πέτια, καὶ Πετιὰ, ἢ Μπετιὰ, ἡ ῥοδιὰ, ᾗ ὁ ῥόδος.

Πυγμομαχία, ἡ. παρὰ τὸν παῦ, Πυγμαχία. Ἐτυμολ. ἀμφ.

Πυγολαμπὰς, καὶ, Πυγόλαμπις, ἡ. ἄλλως δὲ καὶ, "Πυρολαμπὶς" ἡ. λέγεται, (πυγὴ, λάμπειν) ἡ λάμψιν ἢ πῦρ κατὰ τὴν πυγὼν ἔχουσα, λαμπυρὶς. ἔσι δὲ αὕτη ζωύφιόν τι εὔτομον, λάμψιν κατὰ τὴν πυγὼν ἔχον, διὸ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Κωλοφωτιὰ, λέγεται. εἴδη παύτης δύο, πτερωτὸν καὶ ἄπτερον. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. ἀ. 3. ᾗ ἑ. ιζ'. 7. Σειῖδ. Πυιλαμπὶς, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν παῦ σκότει λάμπει. καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων Λαμπυρίς. Ἡσύχ. "Κυσολαμπὶς, ἡ ἀειλαμποῦσα ταῖς νυξὶ κινθαρίς". Λατιν. Cicindela.

Πυγονιαῖος, αἶα, αῖον. ὁ μιᾶς πυγόνος μῆκος ἔχων, πηχυαῖος. Ζήτ. ἐν παῦ, Πυγμαῖος. παρ' Ἀθήν. ιά'. σελ. 494. κεῖται" Πυγωνιαῖος.

Πυγόριζα, ἡ. παρὰ τὸν παῦ ἐν τῇ σωνθείᾳ, Κωλόριζα, ᾗ Κωλοριζίον. ὕπου καλοῦνταί τινες τῆ ῥιζῶν τῆ δένδρων, ᾗ μάλισα αἱ βραχεῖαι καὶ ὀπόπλακες, αἵ τινες καὶ πολλάκις βλασαίνουσι, εἰς φυτείαν νέων φυτῶν αὐτὰς εἰ γεωργοὶ μετεχειρίζονται. Ἡσύχ.

Πυγοσκελὶς, ἡ. εἶδος πτηνῦ ἀπὸ τὰ ὕδατα νεμομένου. Colymbus, Linn.

Πυγοσόλος, ὁ, ἡ. ὁ τὰν πυγὴν σόλλων – σολίζων – κοσμῶν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 373. "Μηδὲ γυμνὸν νόον πυγοσόλος ἐξαπατάτω". πόργη, ἡ τὸν ἑαυτῆς ῥωκτὸν (κῶλον) κοσμοῦσα. ὁ Σχολ. Ἑταιρὶς ἑαυτὸν ἐπὶ περισσῶς σολίζουσα. ὁ Μυρσίλ. ἢ "Ἡ κοσμοῦσα τὰ ἀπὸ τὰν πυγὴν ᾗ ἕδραν μέρη ζωηρεύοις, ἢ σολίζουσα τὰς πυγόσιας ᾗ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας ἀβραχιονίοις ᾗ δακτυλίοις". ἄμεινον μᾶλλον τὸ ῥωκτὸν.

Πυγούσιος, ὁ. παρὰ τὸν παῦ, Πυγονιαῖος. Ὁδυσ. Κ. 517. πυγόνος βάθος ἢ μῆκος ἔχων. ὁ Εὐσάθιος ἔχει· Πυγούσιον δὲ ἐσὶ διάστημα τὸ ὑπὸ τῆ ἀγκῶνος ἕως τῆ μικρῆ δακτύλε, ἢ καὶ τῆ δακτύλων συνεσαλμένων.

Πυγὼν, ὄνος, ἡ. μέζον, τὸ ὑπὸ τῆ ὠλεκράνε, ὅπερ ἐσὶν ὁ ἀγκὼν, ἕως ἔξω τῆς χειρὸς, ὑπεκαμμένων τῆ δακτύλων. Ἡσύχ. ὁ δὲ Εὐσάθ. "Πυγὼν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος, μέχρι δακτύλων κεκαμμένων, ὃ ἐσὶν συνεπτυγμένων, διάστημα. ὁ δὲ Φώτ. "Πυγὼν, τὸ ὑπὸ τὸ ὠλεκράνε ἕως τὸν κέγχλον τῆ μικρῆ δακτύλε. καὶ ὁ Ἀπολλών. Λεξ. Χειροχ. "Πυγὼν, ὑπὸ τὸ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τῆς χειρός. ἄρα κατὰ ἑρμη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ἐρμηνεύεται ἀφὸ τῦ, Πῆχυς. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυγμαῖος. "Ερως δὲ ὁ Γεωμέτρης ὑποτίθεται εἰς τὴν Πυγόνα, πεύτε παλαιστάς· εἰς δὲ τὸν πῆχυν, ἓξ. διότι κεκαμμένων ὄντων τῶν δακτύλων εἰς γρόθον ἀφαιρεῖται ὑπὸ τῦ μεγέθους τῶν ἐκτεταμένων δακτύλων μία παλαιστή. Ξενοφ. Κυνηγ. ι. 2.

Πυγωνιαῖος. Ζήτ. Πυγονιαῖος.

Πυδαρίζω, ὁ Ἐτυμολογ. ἑρμηνεύει τῦτο ἀφὸ τῦ, Ποδαρείζειν, ἄλλεσθαι, πηδᾶν· ὡς ἀφὸ τῦ "Ονομα, "Ονυμα. ἀλλ' ἐν τούτῳ ἀναφέρει καὶ ἀφαιφορόντινα αἰτίαγώσιν αὐτῦ "Πυγαείζειν, παρὰ τὴν Πυγὼ, δηλοῖ δὲ τὸ Λακτίζειν". Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τῦτο ὡς τὸ Πτύρομαι, οἷον "Πυδαείζειν, τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τινὸς, ἀλλ' ὑποπηδᾶν, χαλεπαίνειν". ὅθεν ἔτι ἀφὸ συγχρείς τῦτο ἔχει τὸ, Διαπυδαείζει. ὁ Φώτιος ἔχει· "Πυδαείζειν, σκιρτᾶν, ἀφὸ οἷον μετὰ πάχυς ἀπαράπτεσθαι". ὁ δὲ Σουΐδας αὐτὶ τῦτο "Πυδαλίζω" ἔχει. τὸ σωζόμενον τῦτο "Ἀπεπυδάεισα μόθωνα" κεῖται παρ' Ἀεισχύλ. Ἱππ. 69. ὅπου τὸ μὲν "Μόθων" ἑρμηνεύουσι ἀφὸ τῦ "Φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος"· τὸ δὲ "Ἀποπυδάεισα" ἀφὸ τῦ, Ἄλλεσθαι, ὀρχεῖσθαι, σκιρτᾶν. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔτι ἑρμηνεύει τῦτο καὶ ἀφὸ τῦ, Ἀπέπαρδον, (ἐκ τῦ Ἀποπέρδω). Ἡ τελευταία ἑρμηνεία τῦ Σχολιαστῦ ἔχει πιθανότητα τινά, διότι καὶ ἐν τῇ σωσθείσῃ δυσίσκεται λέξις "Πυρδαλίζω", ἀντὶ τῦ Λακτίζων ὑποπέρδω· ἢ ἐν τῷ "Αποπέρδων ὑφόνω τὸν πόδα ὡς εἰς λακτισμόν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἀποπυδαείζοι.

Πυέλιον, τό. Ἡσύχιος. τὸ, Πύελος, σκαφίδιον. ὅθεν ἔτι καὶ

Πυελὶς, ίδος, ἡ. σφραγιδοφυλάκιον, τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ κοῖλον ἔνθα ἡ ψῆφος ἵσταται· ἡ σφενδόνη τῦ δακτυλίου ἔνθα ἡ λίθος καθείργυται ἢ ἐφαρμόζεται. Ἀρποκρατ. ἐκ τῦ

Πύελος, ἡ. σκάφη, σκαφίδιον (κυπελία) ἔνθα τὰς πυρὰς ἢ τὰ ἱμάτια πλυνοῦσιν. Ὁδυσ. Τ. 553. "Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον". Σκαφὶς ἔνθα λούονται ἢ πλυνόμενα ἐν τοῖς λυτροῖς. καδίσκος, ἐμβαθὴς, ὄρυγμα, λεκανίη, μάκτρα, δεξαμενὴ, ἀσάμινθος, θήκη, λάρναξ. Διοσκορίδ. δ'. 165. ὅθι τὸ Τιθυμάλλου· "Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κύμη ἀγονοειδῶν ῥάβδων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἑτόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται". ὅμοια σκαφιδίοις ἢ λεκανίσιν. ὅθεν καὶ παρὰ Πολυβ. λ'. κ'. 3. Παρ' Ἀεισχύλ. Σφ. 141. "Τῆς πυέλης τὸ ῥῆμα". ἔστι ὁ τόπος ὅπου ὁ ἵππος, διὸ ἐθερμαίνετο τὸ λυζικὸν δωμάτιον μετὰ τῆς λεκανίης ἢ σκαφίδος. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 843. "Τῷ πύελον κατάκλυζε". γέμιζε τὴν λυζικὴν λεκάνην ἤτοι τὴν ἐμβαθῆ.

Πυελώδης, ους, ὁ, ἡ. ὁ πύελον εἶδος ἔχων, κοῖλος, βαθύλος.

Πυετία, ἡ. πτύα, γάλα πεπηγὸς ἐν τῷ στομάχῳ τῶν θηλαζόντων καὶ μηρυκωμένων ζώων. Ἀεισοτ. Ζῶ. Ἱστορ. γ'. 20. ἐκ τῦ, Πῦος, ὁ.

Πυέω, ῶ, Μ. ἤσω. (πῦον) ἐμπυάζειν ποιῶ ἢ φέρω τι εἰς οἴδημα ἢ ἔμπυον.

Πύη, ἡ, παρὰ τὸν τῷ, Πύησις.

Πύησις, ἡ. τὸ ἐμπυάζειν, ἔμπυον ποιεῖν ἢ ὑποκτᾶν, καὶ ἡ σῆψις τῦ πυέμονος, ἐμπύαμα, Ἀρεταῖος Χρονικ. Παθ. α'. 8. "Ἦν ἐντὸς ᾖ ὑποστάσιος ἐν τῷ πυέμονι γένηται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, ἢ ἐμπύου πύον, Πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται".

Πυθαγόρειος, εία, ειον. ὁ ἐκ τῦ Πυθαγόρα. Ζήτ. Πυθαγορεισής.

Πυθαγορίζω, ὑπαδὸς εἰμὶ τῦ Πυθαγόρα.

Πυθαγορικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν ἁρμόζων - ἐς τὸν Πυθαγόραν.

Πυθαγορὶς, ίδος, ἡ. ἡ ὑπαδὸς τῦ Πυθαγόρα.

Πυθαγορισμὸς, ὁ. τὸ ἔπεσθαι εἰς τὴν διδασκαλίαν τῦ Πυθαγόρα. Ἀθήλ. ια'. σελ. 461.

Πυθαγορισὴς, ᾖ, "Πυθαγορικὴς", ὁ. Δωρικῶς παρὰ Θεοκρ. (πυθαγορείζω) ὁ κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ φιλοσοφίαν τῦ Πυθαγόρα ζῶν. Κατὰ τὸν Ὠριγεν. Φιλοσ. σελ. 45. καλεῖται Πυθαγορεισὴς, ὁ ὀξυτέρικὸς, Πυθαγόρειος δὲ ὁ εὐστοχικὸς, ὡς Ἰαμβλιχος (εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. ιή.) ἔχει· "Τὰς ἐγκειθυμήσεις ὑπ' αὐτῦ (ὁ Πυθαγόρας) διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν ἀξίαν - ἐκάστης τὰς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τὰς δὲ Πυθαγορεισάς· ὥσπερ Ἀττικάς τινας ἐνομάζομεν, ἑτέρας δὲ Ἀττικισάς. διελὼν ὕστερον τὰ ὀνόματα, τὰς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεφήνατο, τὰς δὲ ζηλωτὰς τῶν δηλῦσθαι ἐνομοθέτησε".

Πυθαύλης, ᾶ, ὁ. κυρίως, ὁ τὸ Πύθια αὐλῶν, ἢ ὁ τὸν Πυθικὸν νόμον αὐλῶν. ὅσις καὶ τὸν αὐλὸν παίζει τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα τῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τῦ Πύθωνος δράκοντος. Ἔτι δὲ ᾖ αὐτὸς ὁ εἰς τῦτο αὐλὸς ἐκαλεῖτο "Αὐλὸς Πύθιος". Ἡ Ὠδὴ ἐλέγετο "Πυθικὸν αὔλημα" καὶ "Πυθικὸς νόμος". Πολυδ. δ'. 79. ᾖ 81. ὅπου καὶ οἱ Πυθικοὶ αὐλοὶ ἦσαν Βαπτῶσιοι ᾖ ἀφὸ τῆς Παιωνίας. ᾖ ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τὸ "Πυθικὸς αὐλὸς" ἀφὸ τῦ, Ἡ μετ' αὐλῦ γινομένη βοή. ᾖ τὸ "Πύθιον μέλος" ἀφὸ τῦ, ὁ Παιών. ᾖ ἐντεῦθεν παράγεται τὸ Πυθαύλης ὀρθότερον, διότι τινὲς ἔγραψαν ἡμαρτημένως Πιθαύλης, ᾖ Πηθαύλης.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ. (πύθω) ἡ σῆψις, σηπεδὼν. Νίκανδρ.

Πυθεῖον, τό. ταὐτὸν τῷ, Μαντεῖον. Σουΐδ.

Πύθεσκε, Ἰωνικ. αὐτὶ, "Επυθε. Ἀπολλών. δ'. 1530.

Πυθία, ἡ. ἱέρεια τῦ Πυθικῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις καὶ χρησμολόγος τῦ Ἀπόλλωνος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύθιος.

Πύθια, ίων, τά. πρασυπακ. "Ιερὰ, ἢ Ἀγωνίσματα". ἀγῶνες, πανήγυρεις καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῦ Ἀπόλλωνος πανηγυριζόμενα εἰς τὸς Δελφὸς κατ' ἀρχὰς μὲν κατὰ ἐνιαυτὸν, μετέπειτα δὲ διωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυόνων ἀφὰ πάνπεμπτος ἔτος, κατὰ τὸν Θεργηλιῶνα μῆνα. ἀγῶνες ἐνταῦθα ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὡς ᾖ εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Πυθιάζω, ὑπὸ τῦ Πυθίᾳ θεᾷ ἐνθουσιῶμαι, ἢ ὁμιλῶ ᾖ προφητεύω - μαντεύομαι ὡς ἡ Πυθία. Στέφαν. Βυζαν. εἰς Λ. Πυθώ. ᾖ Εὐσταθ.

Πυθιὰς, άδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ Πυθία. 2) Ἐποχὴ ἢ ἡ κοσμοῦσα τῆς Πυθίων, εἰς χρονολογίαν ἐκλαμβανομένη, ὡς ᾖ τὸ, Ὀλυμπιάς.

Πυθικὸς, κὴ, κόν. ὁ αὐτῶν εἰς τὰ Πύθια ἢ εἰς τὴν Πυθίαν.

Πυθιονίκη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυθικὴ νίκη. Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 190.

Πυθιονίκης, ου, ὁ. ᾖ, "Πυθόνικος", παρὰ Πινδάρ. ὁ Πυθοῖ ἤτοι εἰς τὰ Πύθια νικήσας.

Πύθιος, ία, ιον. ὁ εἰς τὴν Πυθὼ αὐτῶν. διὸ ἦτο τῦ Ἀπόλλωνος, ἀφὸ τὴν νίκην τῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τῦ Πύθωνος δράκοντος. "Πύθια, τά". οἱ εἰς τὴν Πυθὼ ἤτοι εἰς τὰς Δελφὰς ἀγῶνες. Ζήτ. αὐτόθι. 2) "Πύθιοι, οἱ" παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο Τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι, οἵ τινες ἀπεστέλλοντο εἰς τὰς Δελφὰς ἵνα ἐρωτήσωσι τὸ μαν-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεων

μαστεῖον τῶν τῆ δημοσίων ὑποθέσεων. Ἡρόδοτ. ς'. 57. "Πυθίης αἱρέεσθαι δύο ἑκάτερον, οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς, οἳ πρόμαντιες μετὰ τῆ βασιλέων τὰ δημόσια". ἔτω ἡ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ιέ. 5. ἡ Κικέρ. Divin. α'. 43. Ἐπομβρίως φαίνεται ὅτι ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ὡς ἱέρεια καὶ ἐρμηνεύτρια τῦ Ἀπόλλωνος, παρὰμοίως ἔχει τὸ ὄνομα ἐκ τῦ Πύθομαι. ὅρα Σχόλ. Γεωγρ. βιβλ. δ'.

Πυθίων, ὁ. ἕδος βολβῦ. παρὰ Θεοφρ.

Πυθμένιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸς πυθμήν.

Πυθμενόθεν, Ἐσχ. ὑπὸ τῆ πυθμένος, ὑπὸ τὰς ῥίζης, (ὑπὸ τὸν πάτον), ἐκ θεμελίων.

Πυθμήν, ένος, ὁ. τὸ ὑποκάτω μέρος παντὸς σκεύης ἤτει τὸ κατώπτατον μέρος αὐτῆ, ὁ πάτος. Ἰλ. Λ. 634. ἡ Σ. 375. "Χρύσεα δὴ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμῆσι θῆκεν". ὅ ἐστιν "Ἐποίησαν σφίσι χρύσεα κύκλα ὑφ' ἑκάστῳ πυθμένι". Ὁ Ἐτυμολόγος λέγει ὅτι σημαίνει καὶ τὸν Κοῖλον τόπον· ἄρα, Κοιλότης ἡ Κοιλία, Κύπς. Ἀθλίῳ. ιά. "Πτεῖον πυθμένα μὴ ἔχον". πτεῖον χωρεῖς πάτον, βάσιν, ἢ κοιλότητα. "Πυθμένι λίμνης". Νίκανδρ. Θηρ. 308. βάθος, πάτος τῆς λίμνης. Θεόγν. 1003. "Πυθμένι πόντε". Σόλων στίχ. 20. "Θαλάσσης πυθμένι". Ὀρφ. Ἀργ. 421. "Γαίης πυθμένι". αὐτόθ. 19. καὶ Μετεωρ. 893. "Κακῶν αἰνιγμένετο πυθμένι". αὐτὶ τῦ, Ἀπειρία, πλῆθος ἀμέτρητον· ὡς ἡ "Κακῶν βάθος". 2) Ὁ κορμὸς τῆ δένδρυ πλησίον τῆ ῥιζῶν ἤτει ἡ ὑπὸ τῆ ῥιζῶν ἀρχὴ τῦ κορμῦ ἀγὸς τὰ ἄνω, ἢ κατ' Εὐσάθιον, ἡ ὑπὸ τῆ ῥιζῶν ἀνάφυσις τῆ δένδρυ. Ὀδ. Ν. 122. "Πυθμένι ἐλαίης". τὸ πλησίον τῆς γῆς ὡρὸς τὰν ῥιζῶν μέρος αὐτῆς. Ἀρατ. Διοσημ. "Παρεξ ὄρεος πυθμένα". ἡ ῥίζα, ὁ πρὸς, ἤτοι οἱ πρόποδες τῦ ὄρυς. "Ἐξανδρακώσας πυθμένα εὐκνήμων δρυός". Ἰων παρὰ Φωτίῳ ἐν Λεξ. Εὐκνήμ. "Πατρὸν ἐν χθονὶ πυθμένα τένει". Νίκανδρ. Θηρ. 639. αὐτὶ τῦ, Ῥίζαν. 3) Αὐτὸ ἡ ἰδία Ῥίζα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 258. 202. ἡ, 644. ὁ Κορμὸς αὐτῆς. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 105. μετεχειδη τὸ, "Πυθμένι νεάζει ὕβρεως". αὐτὶ τῦ Γενέσεως, ἀρχὴ, ῥίζα ὕβρεως. "Πυθμένι πυρῶν". Διόδωρ. Σικελ. α'. 14. ὁ καυλὸς, ἡ ἀνάφυσις τῦ καλάμυ. Γίνεται ἐκ τῦ Βάω, Βῆμι, Βαθμὸς, καὶ Αἰολικ. Βυθμὸς, Βυθμὸν, ἄλλοι δὲ παράγυσι τὸ ἐκ τῦ πλησιεστέρυ Βυθὸς, Βυθίζω. διότι ἡ τὸ Βυθὸς πυθὸν ἐστὶ παρ', Βάθος. ὡς ἡ τὸ Βάπτω, Αἰολικ. Βύπτω, λέγεται. ὁ Ἡσύχιος ἔχει· Βυθμὸς, αὔξησις, πυθμένι, ἡ βυθμόν. ἄρα παρὰ τὸν παρ', Βάσις. κυρίως παρ' Ἀειστοτέλ. ἐριβλ. κέ. 2. διακρίνεται τὸ, Πυθμὴν, καὶ Πυθμὴ, σημαίνει τὸ μὴ ἀρῶτον τὸν Πάτον, τὸ δεύτερον τὰ πλησιέστερα μέρη αὐτῦ. Καθόλυ δὲ σημαίνει τὸ, Πυθμὴν, τὴν Κοιλίαν ἡ τὰν Κοιλότητα σκεύης τινός, ἡ ἐν τούτῳ ὁ Γαλην. τὸ, Σικυώδεα, ἑρμηνεύει διὰ τῦ "Σικύαν τὰ ἀπύθμενον ἡ κοιλώδη". ὁ Προπερτίος ἔλεγε "Λόγων πυθμένας". ὅπερ Διοσκ. ὁ Λεκέρτ. ἑρμὴν. διὰ τοῦ, Διαπρύσιος. Παρὰ Πλάτωνι Πολιτ. ἡ. κεῖται "Πυθμὴν ἑπτάτονος". καὶ ἀειθμητικῶς τινος ἀναλογίας ἐν τῆ τῶν Μουσικῆς θεωρίας. ἡ ἐνταῦθα ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι· "Καὶ ἀειθμός τις παρὰ τοῖς Γεωμέτραις". Ζόν. ἡ Πωλυξ.

Πυθπράντος, ὁ, ἡ. (κραίνω) ὁ ὑπὸ τῦ Πυθίυ Ἀπόλλωνος πρόσπορος ἐρημένος ἡ βεβαιωμένος, ὑπὸ τῆ Πυθίυ προφήτης. παρὰ τὸν, Πυθόχρηστος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1267. "Καὶ γὰ τὰ πυθόκρητα". τὰ ὑπὸ τῦ τῦ Πυθίυ θεσπισθέντα ἐρημένα. ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῆ σημασίᾳ "Κραίνω", αὐτὶ τῦ, Λέγω.

Πυθοκτάνος, ὁ, ἡ. φονεὺς τῦ Πύθωνος ἡ τῦ πυθικῦ δράκοντος.

Πυθοῖ, εἰς τὸν Πυθῶ, εἰς τὸς Δελφούς. ἐν Πυθοῖ, ἐν Πυθῶνι. Ὀδυσ. Θ. 80.

Πυθόληπτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῦ Πυθίυ ληφθείς, ἐμπνεσθείς - κυριεύθείς, σώθεις, μαινόμενος. παρὰ τὸν, Φοιβόληπτος. Ἡσύχ. ἡ Φώτ.

Πυθομαι, πυθοῦν παρ', Πωθάομαι, ἡ Πύθομαι, οἷς ἡ δανείζει τοὺς χρόνους. 2) Ζήτ. Πύθω.

Πυθομάντις, εως, ὁ, ἡ. μάντις - προφήτης πυθικὸς, ἡ μάλιστα ὁ βλέπων ὀπτασίας. "Ἑστία πυθόμαντις". Σοφοκλ. ἡ ἑστία - ἡ καθέδρα τῆς ἱερείας εἰς τὰς Δελφούς, ἤ ἡ τῆς μαντικῆς Πυθῦς οἰκία.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ. (χράω) ὁ ὑπὸ τῦ Δελφικῦ μαντείυ κεχρησμένος, προειρημένος, προεπαγγελμένος - μεμαθητευμένος, ὁ Πυθοῖ χρησθείς. ὁ Πολυδ. ἐν α'. 18. ἔχει· "Ἰδίως τὸ ἐκ Δελφῶν (κεχρησμένον) καλεῖται Πυθόχρηστον". καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 13. λέγει· "Νομοθετήματα ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα ἡ χρησμὸς ὄντα". ὡς θεία δηλαδὴ ὡς βέβαια καὶ ἀψευδῆ, ὡς ὑπὸ θεῦ ῥηθέντα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 937. Ξενοφ. Λακ. ἡ. 5.

Πύθω, πυθοῦν παρ', Πύω, ἡ Σπω, ἀφαλύω ἤ ἀφαλύω ἀφ' τῆς σηψεως, σηπεδὼν καὶ ἐμπυίζειν ποιῶ. εἰς σῆψιν ἡ φθίσιν φέρω, ὡς καὶ τὸ, Πυέω. "Πίδακα τὰ μὴ πύσε νήχυτος ὄμβρος". Καλλίμ. τὰ ὀπεῖα δεῦ ἠδωπῆτι νὰ τὰ σαπίσῃ. Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1530. "Πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας ἰὸς ἄφαρ". αὐτὶ τῦ, Ἔπυθεν, εἰς σῆψιν ἔφερεν, ἐσάπιζεν. Παθητικ. καὶ Μέσ. "Πύθομαι". σήπομαι, φθίνω, εἰς σῆψιν καὶ ἔμπυον ἡ φθίσιν φθαίνω, σεσαπισμένος - σεσηπὼς γίνομαι, σαπίζω, καὶ σαπίζομαι. Ὀδυσ. Μ. 46. "Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοισι δὶς αἰδρῶν πυθομένων" - πολὺς - μέγας σωρὸς ὀστέων δὶς αἰδρῶν σηπομένων, σεσαπισμένων. ἔτω ἡ ἐν Ἰλ. Λ. 395. ἡ Ὀδυσ. Λ. 161. Τὸ Λατιν. Puteo, Putresco, putris, προκύπτουσιν ἐκπύθειν, ὡς καὶ ἐκ τῦ Πύον, Πύος, τὸ Pus, puris, purulentus. Ζήτ. ἡ Πυθῶ, ἡ Πυθών.

Πυθὼ, οῦς, ἡ. τὰ μέρη τῆς Πυθῦς, ἔνθα κεῖνται οἱ Δελφοί. ἡ καθ' Ἡσύχιον, πόλις τῆς Φωκίδος, ἔνθα ἦν τὸ μαντεῖον τῦ Ἀπόλλωνος, ἐξ ἧ ἡ Πύθιος ὁ αὐτὸς λέγεται. καλεῖται ἔτως ἔτι καὶ ἡ Πυθία ἡ ἱέρεια αὐτὸ, καὶ ὁ ὄφις ἤτοι ὁ Δράκων, ὅσις ἐνταῦθα ἐφονεύθη ὑπὸ τῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ. 405. ἔχει· "Πυθὼ, πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες, Δελφοί. ἔστι δὲ καὶ ἱερὰ Ἀπόλλωνος. καὶ κέκληται ἤτοι ὑπὸ τῦ Πυθαΐθα, τῆς Πυθίας τὴς μαντευομένης" ἡ ὑπὸ τῦ, τοξεύσαντος τὸν τὴν χρησεῖον φύλακα Δράκοντα ὑπὸ τῦ Ἀπόλλωνος, αὐτοῦ πυθέσθαι, ὅ ἐστι, σαπῆναι. ἡ κατ' Εὐσάθ. (ἐν Ἰλ. Β. σιλ. 274.) "Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μόνον τὸ, Παρνησσὸς ἐκαλεῖτο Νύμφη, ὑπὸ Παρνησσῦ ὄρυς παρακειμένου, οὗπε Πυθὼν ἐκλήθη, ἀφ' τῦ ἐκεῖ τοξευθέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντος Δράκοντος· ὡς ἐκ τῦ Πύθω, τὸ Σήπω. ἐξ ἧ τὸ "Σὺ δ' ὀξὰ πύσει ἄμυρα" ἡ ἀφ' τὸ δυνάσθαι τὰς ἐκεῖ χρωμένους, πυθέσθαι τὰ μέλλοντα ἤτοι μαθεῖν. ὅθεν ἡ, Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ ἐκεῖ τιμώμενος, καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ, ἡ ἀγῶνες, τὰ Πύθια· καὶ προφῆτις Πυθίας, καὶ Πυθιάζειν, τὸ μαντεύεσθαι. ὕστερον δὲ μόνοι Δελφοὶ ἡ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ ἡ πόλις δίχα τῦ ν. ὡς Λητὼ, καὶ Σαπφώ. καὶ δῆλον ἐκ τῦ, Πυθῶδε, ἡ τῦ, Πυθοῖ ἐν ἡγεμόνι". Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Πύθιος. ἡ, Πυθὼν.

Πύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΗΛΕΩΝ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πύθων, ωνος, ὁ. ὁ ἐν Πυθοῖ δράκων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' ὃ καὶ τὸ αὐτῷ ἐπώνυμον. Αἰλιαν. Π. Ιζ. ιά. 1. "Οτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατετόξευσεν ἔτι φυλάττοντα τὴς Δελφὴς, ὡς Γῆς ἐχθρὸς τὸ μαντεῖον". Ζήτ. ἐν τῷ, Πυθώ. 2) Δαιμόνιον μαντικόν. Ἡσύχ. ὡσεὶ οὗ καὶ παρὰ Σουίδ. "Τάχ' ἂν πνεύματι πύθωνος ἐνθουσιῶσας, καὶ φαντασίαν μιμήσεως παρεχομένας ἀπὸ τῆ δαιμονίᾳ ταύτῃ φορᾷ, ἠξίω τὸ ἐσόμενον προαγορεῦσαι". ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι "Πύθων, ὁ ἐγγαστρίμυθος, ἢ ἐγγαστριμαντις". ὁ δὲ Πλέπαρχ. ὡσεὶ ἐκλ. λϛ. "Τὰς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νῦν δὲ Πύθωνας προσαγορευομένους". ὅρα τὸν Περὶ τῆ Πύθωνος δράκοντος μῦθον παρὰ τῷ Ὑγίνῳ (*Hygini fabulæ*) μύθ. 140. καὶ Ἀπολλωδ. α. δ'. 1. καὶ Καλλίμαχ. εἰς Ὕμν. Ἀπολλ. 104.

Πυθὼν, ῶνος, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πυθώ. Ἰλ. Β. 519. "Πυθῶνά τε πετρήεσσαν". ὅπου ὁ Σχολ. ὡς ἡ αἰῶτέρω ἐν τῷ, Πυθὼ, ἔχει "Καὶ αὖτη πόλις Φωκίδος, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Παρνησσία Νάπη, ὡς ὑπὸ τὸ παρακειμένῳ ὄρος" ἔπειτα Πυθὼ· ὕστερον δὲ Δελφοὶ, καὶ Πυθὼν μὲν, ἐπεὶ κατεσάπη αὐτόθι ὁ δράκων, ὁ τὸ μαντεῖον πρότερον φυλάσσων, ὃν ἀπέκτεινε φοιβάσας ὁ Ἀπόλλων. Πύθεσθαι γὰρ τὸ Σήπεσθαι, ὡς τό· "Σεῖο δ' ὀϊστὸς πῦσεν ἄρυρα". (Ἰλ. Δ. 174.) ἢ ὡς φησὶ, ἀφ' ὃ παραχρημάς "αὐτόθι πυθέσθαι τὰς ἀνθρώπους ὡσεὶ ὧν ἐτέλεσι". ὁ Ὅμηρος ἐν Ὕμν. Ἀπόλλ. σίχ. 371. λέγει περὶ παύσης τῆς πόλεως ὕτω· "Τῶν δ' αὐτῆ κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἠελίοιο. Ἐξ ἣ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται· οἱ δὲ ἄνακτα Πύθιον καλέεσιν ἐπώνυμον, ἕνεκα κεῖθι Αὐτῆ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος Ἠελίοιο".

Πυθωνικὸς, κὴ, κὸν. ὁ ἐκ τῆ Πύθωνος ὤν. ὁ εἰς τὸν Πύθωνα αἰήκων, κάποχος ὑπὸ τῆ Πυθίου θεοῦ, παὐτὸν τῷ, Πυθόληπτος.

Πύκα, Ἐπίρ. πυκνῶς, στερεῶς, πεπυκνωμένως, σωρευτικῶς, ἔτι καὶ αὐτὶ τῆ, Ἐπιμελῶς, δεξιημόνως, καλῶς, ἀκριβῶς, μετ' ἐπιμελείας. Ἰλ. Ε. 70. Σ. 607. "Πύκα ποιητοῖς". ἐπιμελῶς ἢ ἐπιστημόνως κατεσκευασμένῳ. Ζήτ. Πυκινός.

Πυκάζω, Μ. άσω. πυκνὸν ἐργάζεσθαι ἢ ἀσφαλῶς ἢ πεπυκνωμένον ποιῶ. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τῆ Πυκνῶς καλύπτω καλῶς καὶ ἐπιμελῶς σκεπάζω, σκέπω, κοσμῶ, ἐπιβάλλω, στεγάζω, σκιάζω, κρύπτω. Ἰλ. Ω. 581. "Νέκυσι φάρεσι πυκάσας". ἐπικαλύψας. "Σπάθαις πυκάζειν". πυκνῶς στέφεσι ἐπικαλύπτειν. κατὰ δὲ αὐτὶ τῆ, Στέφειν, Στέφεσθαι. "Εὖ πυκάζειν τόξον". Αἰσχύλ. Θήβ. 151. ἐπιμάζειν - ὁπλίζειν μετὰ τόξων, ἁρμάτων, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, Ἐγκαίνως ἢ ἐπιστημόνως ἐντείνειν τὸ τόξον. "Πυκάζειν δῶμα". στεγάζειν, σκεπάζειν, ἀσφαλίζειν. Σοφοκλ. Αἰ. 581. ἔνθα καὶ τὸ "Πύκαζε θᾶσσον". αὐτὶ τοῦ, Ἀσφαλίζω, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 624. "Νῆα πυκάσσαι λίθοισι." Ἐιτὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς". Ὀδυσ. Μ. 225. αὐτὶ τῆ, Κρύπτοιεν. "Ἀκὸς πύκασε φρένας". Ἰλ. Θ. 124. ἢ 316. αὐτὶ τῆ, Ἐκάλυψεν, ἐσκότισεν ἢ σωρεύσεν - ἐτεσοχώρησεν - ἐπύκνωσε τὴν καρδίαν. 2) Ἐκλαμβάνεται ὡς ἢ τὸ, Πυκινὸς, καὶ Σωρευτὴς, φρονήσεως, καὶ ἐπιμελείας ἢ προσοχῆς, ἢ ἐνταῦθεν λέγεται ἔτι "Πεπυκασμένος" ὁ σωρευτὴς καὶ ἐπιμελὴς ἄνθρωπος. παὐτὸν τῷ, Πυκνόφρων. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Β. 777. "Ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα". αὐτὶ τῆ Ἐσκεπασμένα, ὡσεικαλυμμένα. ὅθεν

Πύκασμα, τὸ. τὸ πυκνῶς κατεσκευασμένον - πεποιημένον, πυκνῶς σκεπασμένον - κεκαλυμμένον, πυκνῶς ἐγειρομένον ἐσκιωμένον - ἐσκιασμένον ἢ πυκνῶς ἠσφαλισμένον. Ἔτι δὲ παὐτὸν τῷ, Πυκασμός.

Πυκασμὸς, ὁ. τὸ πυκάζειν, πυκνὸν ποιεῖν - καλύπτειν - σκεπάζειν - σκιάζειν - ἀσφαλίζειν, κ. τ. τ. ἐκσύπος. Ψαλμ. ριζ. 26. κατὰ τὸν Σύμμαχ.

Πυκιμηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πύκα, μηδὸς) ὅστις ἐπιχαίζεται καλῶς, σωρευτὸς, φρόνιμος, σοφὸς, γνωστικὸς, πολύφρων, ἐπιμελὴς, φρονητικός. Ὀδυσ. Λ. 438. "Γραῒα πυκιμηδὴς". σωρευτὴ. παραβάλλεται μετὰ τῆ ἐν Ἰλ. Ω. 282. "Μήδεα πυκινὰ ἔχων".

Πυκινὰ, Ἐπίρ. παὐτὸν τῷ, Πυκνῶς. Ἰλ. Κ. 9. "Ὡς πυκινὰ ἐν σήθεσσιν ἀέστονα χίζε". πυκνῶς, συνεχῶς.

Πυκινοκίνητος, ὁ, ἡ. ὁ συχνὰ - πυκνὰ κινούμενος. Ἱπποκράτ.

Πυκινόρριζος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πυκνόρριζος. Ἱπποκράτ.

Πυκινὸς, νὴ, νὸν, (πύκα) παὐτὸν τῷ, Πυκνὸς, σωρευτὴς. Ἰλ. Β. 55. "Πυκινῇ βελῆ". ἐχυρὰ, ἀσφαλὴς, σωρευτὴ, φρόνιμος. Ἰλ. Ι. 471. "Θύρας πυκινῶς ἀραρυίας". αὐτὶ τῆ, Ἐπιμελῶς, ἀσφαλῶς, καλῶς κεκλεισμένας. Ἡσιόδ. Ἔργ. 532. "Οἱ σκέπα μεμόμβροι πυκιναὶ καθεδῶνας ἔχουσι". οἱ σκεπάσματα ζητοῦντες πυκνὰς ὑποκρύψεις ἔχουσι. Ἰλ. Δ. 281. "Φύλαγγες πυκιναί". πυκναὶ, πολλαί. "Πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς". αὐτὶ τῆ, Σοφὰ φρεσὶ βαθύμητα εἰδώς, πλήρη σοφίας καὶ φρονήσεως. Ἰλ. Γ. 202. ὅπου καὶ ὁ Σχολ. ἀφ' τῆ Πολλὰ, ἢ Σωρευτὰ, ἐρμαίνει. ἐν Ἰλ. Ι. 617. "Λέχος πυκινὸν". ἀφ' τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα σωρεύεσθαι.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν, πυκινὸς) παὐτὸν τῷ, Πυκιμηδὴς. Ὅμηρ. Ὕμν. β'. 535.

Πυκνὰ, Ἐπίρ. παὐτὸν τῷ, Πυκινῶς. Ὀδυσ. Ν. 438. "Πυκνὰ ῥωγαλέοιο". πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν, πολλῶν ῥηγμάτων πεπληρωμένοιο, σωρευσιμένοιο.

Πυκνάζω, παὐτὸν τῷ, Πυκνόω, ἢ Συχνάζω. ἀμφ.

Πυκνάκις, Ἐπίρ. παὐτὸν τῷ, Πυκνὰ, ἢ Πυκινῶς, συχνάκις, πολλάκις.

Πυκναίρμων, ονος, ὁ, ἡ. παὐτὸν τῷ, Πυκινός. Δημόκειτος παρὰ Σταβαίῳ Φυσ. α. σελ. 594. "Πυκναιρμόνων". αὐτὶ τῆ, Πυκνῶς ἁρμοσθέντων, ἢ Πυκνοτέρων, οὗ δὴ πρέπη τὰ ἀναγνωσθέντα "Πυκναρμοσῶν", πυκνῶς ἡρμοσμένων.

Πυκνόβλαστος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰς ἢ πεπυκνωμένους βλαστὰς ἔχων.

Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰ ἢ πολλὰ γόνατα ἢ πυκνὸς κόμβους ἔχων. Διοσκορ.

Πυκνόκαρπος, ὁ, ἡ. ὁ πυκινὸν ἢ πολὺν καρπὸν ἔχων.

Πυκνοκίνδυνος, ὁ, ἡ. ὁ συχνὰ ἐμβαίνων εἰς τὸς κινδύνους. Ἀεισοπλ. Ἠθικ. δ'. 3. ἐν ἄλλοις Χειροξέφοις κεῖται ἡ λέξις ὡς ἀνάγνωσις δίφορος.

Πυκνόκομον, τὸ. χόρτου εἶδος, παρὰ Διοσκορ. δ'. 176. κατὰ τὸν Λιννάιον *Columna scabiosa succisa*.

Πυκνὸν, Ἐπίρ. παὐτὸν τῷ, Πυκνὰ, Ἀεισοπλ. "Πυκνὸν ἀνάπνοι".

Πυκνοπνεύματος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰ ἢ συχνὰ ἀναπνέων. Ἱπποκράτ.

Πυκνόπορος, ὁ, ἡ. ὁ πυκινὸς πόρους ἔχων.

Πυκνόπτερος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰ ἢ πεπυκνωμένα πτερὰ ἔχων. τὸ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 17. μετὰ τῆ "Ἀηδόνες" φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, "τὸ σεμνὸν πλῆθος ἢ πτηνῶν ἄτινα ἀγεληδὸν ἀεκπέτονται. Πυκνόρραξ. Ζήτ. Πυκνόρρωξ.

Πυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πυκνόῤῥιζος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰς ἢ πολλὰς ῥίζας ἔχων.

Πυκνόῤῥωγος, καὶ, "Πυκνόῤῥωξ", ωγος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰς ῥώγας ἔχων. Ἐπιγραμ. Διοσῶρ. 3. ὅπου ἄλλοι "Πυκνεραῖς" ἀπὸ τῆς αὐτῆς σημασίας ἀγαγὼν.

Πυκνὸς, κνὴ, κνὸν. ἢ Ἐπίῤῥ. Πυκνῶς. κυρίως Πυκνὸς, ἐ τὰ μόρια ἐγγὺς ἀλλήλων κεῖται, παχὺς, γεμάτος, σφικτὸς, στερεὸς, συνεσφιγμένος, συνηλλαγμένος, (δειλὸς) ἰσχυρὸς, στεγνὸς, σκληρὸς, ἔ ἐναντίον τὸ, Μανὸς, ἢ Ἀραιὸς. Θεόφρας. "Πυκνὸν ἔστω ὥστε μήθ' ὑπὸν διϊέναι". καὶ ἀλλαχοῦ "Πυκνότατα μὲν ἔν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος". ἀντὶ τοῦ, Σκληρότατα, συνεσφιγμένα τὰ μόρια ἔχοντα. ἢ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, Συχνὸς, Συνεχὴς, Θαμινὸς, δασὺς, ἀλληπάλληλος, ἀθρόος, πολὺς, παχύς. Ἰλ. Ν. 133. "Ὡς πυκνοὶ ἐφέσαντο ἀλλήλοισι". Ὀδυσ. Ξ. 11. Σπαρτὰ δ' ἐκτὸς ἔλασε βλαμπρὲς εὖθα καὶ εὖθα Πυκνὸς ἢ θαμέας". (πλησίον, κοιτὰ κοιτὰ, ἢ σιμὰ σιμὰ ὁ εἷς τὸ ἄλλο) "Πυκνὸς σφιγμός". συχνὸς, παχὺς, συνεχὴς, ἀντίκειται τῷ, Ἀραιός. Μεταφορικ. "Νοῦς πυκνός". καὶ "Πυκναὶ ἢ Πυκνιναὶ φρένες". ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ "Κεφαλὴ γεμάτη". ἢ συνετὸς ἢ φρόνιμος, ὅθεν τὸ, Πυκνόφρων, ἢ "Πυκνὰ μήδεα". ἢ "Πυκνιμήδης". ἢ "Νόον πεπυκασμένος". ἢ "Ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας". ἢ "Πυκνὸς ἀνδρώπους" ἢ "Πυκνὸς ἀνδρώπους". παυτὸν τῷ, Σωφρὼν, συνετὸς, δίφρων, συνεχὴς, φρόνιμος, ἐπιμελὴς, δύσβατὸς ἢ ἀσφαλὴς κατὰ τὸ φρόνιμον. ὁ ἀκριβολογούμενον τὸν νοῦν ἔχων ἐν ἑκάστῳ, καὶ ἐρρωμένα κρίνων τὰ πράγματα. εὐδίμων, ἐπιτήμων. Ὁ Ὅμηρος λέγει ἔτι ἢ "Ἄχος πυκνόν". Ἰλ. Π. 599. ἢ "Μελεδῶναι πυκναί". Ὀδ. Τ. 516. ἀντὶ τοῦ, Μέγας. Ἔτι δὲ ἢ "Ἀπὸ πυκνή". Ἰλ. Ω. 480. ἀντὶ τοῦ, Μεγάλη. ὅπου ἢ ἐν Ὀδυσ. Τ. 95. "Πυκνῶς ἀκάχημαι". ἀντὶ τοῦ, Παύω, λίαν, σφόδρα, μεγάλως. "Διὰ τὴν ἴχνης πυκνῶς βλάπτουσι". Ξενοφ. Κυν. ς'. 22. ἀντὶ τοῦ Συχνῶς, Συνεχῶς. Παρὰ Ξενοφ. πόρ. ἐ. 1. "Προσφιλεστέρα καὶ πυκνοτέρα εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνδρώποις ποιήσει τὴν πόλιν". παυτὸν τῷ, "Ὥστε πυκνότερον ἀφικνεῖσθαι". εὖθα τὸ, Πυκνότερον, σημαίνει τὸ Συνεχέστερον, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλάτων. πολ. α'. "Ναῶ δέσει χρὴ πυκνότερον δεῦρο εἶναι. Ἰλ. Σ. 318. "Πυκνὰ μάλα στενάχων". πολὺ μάλα, μεγάλως ἢ βαρέως. παυτὸν τῷ, Ἀδινός. αὐτοῦ. εἰχ. 320. "Ὕλη πυκνή". ἡ δασεῖα, τὸ δασὺ καὶ πεπυκνωμένον ὑπὸ δενδρων δένος. Ἐν τῇ Μουσικῇ καλοῦνται "Τόνοι πυκνοὶ", ὧν τὰ χρονικὰ διαστήματα ὀλίγα τῷ Τετραχόρδῳ ἦσαν τόσα μίκρα, ὥστε τὰ δύο ἀφῶτα διαστήματα ἦσαν συνεχέστερα ἤτοι πλησιέστερα ἀλλήλων παρὰ τὸ τρίτον, ὡς ἢ ἐν τῷ "Γενικὸς ἐναρμονίου" καὶ ἐν τοῖς τρισὶ εἴδεσι τοῦ Χρωματικοῦ γένους. Ἐξ ἐναντίας ἐκαλεῖτο "Ἀπυκνοι" ὁπόταν τὰ ἀφῶτα δύο διαστήματα ἦσαν ἔμεσα τοῦ τρίτου, ἢ ἔτι μεγαλύτερα, καθὼς ἐν τῷ διατονικῷ γένει. Εἰς τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα, συνεσταμένα τοῖς πολλοῖς στιγμαχόρδοις, καλοῦνται οἱ χαμηλοὶ ἤτοι οἱ κατώτεροι τόνοι τόνοι τῆς εἴδους "Βαρύπυκνοι". καὶ οἱ ἀκόλουθοι ὕπατοι οἱ ὑψηλοὶ "Ὀξύπυκνοι" οἱ δὲ μεσαῖοι "Μεσόπυκνοι". Ἡ ἰδίοτης αὐτοῦ τῆς τόνων καλεῖται "Πυκνότης" ἢς τὸ ἐναντίον, Μανότης, καὶ, Μανές. Τὸ ἀρχαῖον τοῦ "Πυκνὸς" ἔχει ὁ Σιμμίας εἰς τὸ Ὠὰν αὐτοῦ ἐν Λέξ. "Θαλάμιον πεπυκασται". αὐτὸ, Πυκασται. Ἐκ τοῦ "Πυκὸς" ἐγένετο τὸ "Πύκα" κυρίως ἐπίῤῥ. πλοῦτ. "Πυκά". Προπαροξύνεται δὲ τάδε ἔτι τὸ, Πύξ, Πυκὸς, ἢ Πύω, Πύξω, ὅθεν τὸ σταυροφιγμένος ἔχει τὰς δακτύλας ἐν τῇ παλάμῃ. ὅθεν τὸ, Πυγμὴ, Πυκάζω, κ. τ. λ. Διώκεται ἔτι παραθέσιν ἢ ἀπὸ τοῦ, Πτύω, Πτύσσω, Πτύζω. πυκνῶς ἐπ' ἀλλήλως βάλλω. ἀλλ' ὅρα ἐν τῷ, Πτύσω, ἀφ' οὗ τὸ Πτύσσειν, ἐνθεν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον ἄρας ἕτερον.

Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ. ὁ πεπυκνωμένην ἢ σκληρὰν ἤτοι διωσπὶ-σφικτὴν ἢ μὴ χαῦνον σάρκα ἔχων. "Πυκνόσαρκες παρθένοι".

Πυκνοσπορέω, ῶ. πυκνῶς καὶ συνεχῶς σπείρω. ὅθεν

Πυκνόσπορος, ὁ. ἡ. ὁ πυκνὰ ἐσπαρμένος.

Πυκνοσπόρος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰ σπείρων.

Πυκνόσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) ὁ πυκνὰ σημεῖα ἔχων, πυκνῶς ὑφασμένος.

Πυκνόσικτος, ὁ, ἡ. (σίζω) πυκνὰ ἐσιγμένος, πυκνὰ σίγματα ἔχων, πυκνὰ πεποικιλμένος - κεντημένος. Σοφοκλ.

Πυκνόσυλος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὰς, ἤτοι πολλὰς σύλας ἔχων.

Πυκνότης, ητος, ἡ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ πυκνοῦ, σφικτότης, στερεότης, ἡ ἐπαλληλία ἢ ἡ ὡς ἄλληλα συσολλὴ καὶ ἐγγύτης τῶν μορίων. ἀντίκειται τῷ, Ἀραιότης, Μανότης, καὶ Λεπτότης. Ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Ποικιλία, διαφορετικότης. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1131. "Οὕτω μὲν εὖ ποιῆς εἴσοι πυκνότης σεῦσι ἐν τῷ ξύπῳ". ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμίνευε διὰ τοῦ, Εἰ σωνεχῶς καὶ ὡσεὶ παύτας ἔπω φρονοίης. ἀλλ' ἔστι παυτὸν τῷ Ὁμηρικῷ "Πυκναὶ φρένες". ἄρα, Φρόνησις, σώφρων.

Πυκνόφθαλμος, ὁ, ἡ. ὁ πυκνὸς ἢ πολλὸς ὀφθαλμοὺς (βλεφαρίδας) ἔχων.

Πυκνόφυλλος, ὁ, ἡ, ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων.

Πυκνόω, ῶ. πυκνὸν ποιῶ, πυκνότω, συσφίγγω, κ. κ. τ. Ξενοφ. Κυν. ἐ. 7. "Ἡ γῆ τῆς μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται". αὐτὶ τοῦ, Ἀρκούντως πληροῦται, πεπυκνωμένη γίνεται ἐκ τῆς πολλῶν ἰχνῶν. "Τὰς μαλλὰς πεπυκνωμένας καθ' ὅλον τὸ σῶμα". αὐτὶ τοῦ, Δασεῖς, Γεώπον. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. "Στίχος ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ ἀνεφέρετο". ὥστε φορέφερε πολλὰς στίχας δι' ἑνὸς μόνου πνεύματος (μὲ ἕνα ἀνασασμόν). ὁ αὐτ. εἰς Ἀλκιβ. "Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλακοσόμενος, αὖθις ὑπὸ τῆ ψυχρῆ πυκνοῦται". ἐρεύτας. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πυκνῶς ἐπ' ἀλλήλων ἢ ἕτερον ἐπὶ ἕτερον βάλλω ἢ συσέλλω - συνθλίβω. συχνάκις ἢ πολλάκις ποιῶ. "Παίτα ξύπον αὐτὸν ἐρέβει πυκνώσας". Ἀριστοφ. Νεφ. 702. ἀναμάζωξε τὸν ἱππέα, ὅ ἐστὶν, συλλογίσου - ἐρεύνησε καλῶς (βάλλε ἔλα τὰ δίκαια σου) καὶ δοκίμασον ἢ μεταχειρίσου κάθε μέσον.

Πύκνωμα, τὸ. παῦ ὅτι πυκνοῖ, ἢ ἐβλήθη πυκνὸν, πίλημα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 250. "Πυκνώμασι", αὐτὶ, Πυκάσμασι, ἱματίοις, φορέμασι. παρὰ Πλάτ. πολ. ζ'. 2. "Γελοίως πυκνώματα ἄττα, ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα εἶον ἐκ γενετόνων φωνίων ἐνηβυόμενοι". σημαίνει τὰ Συχνὰ κρούσματα ἢ τὴν παράδοσιν τῶν ἐκ τῶν κρουσμάτων ἀποτελουμένην ἦχα καθὼς ἐν τῇ συμφωνίᾳ ὀργανικῆς μουσικῆς. ὁ Γέλλιος ἐν ἀ. 11. μεταφράσει τὰ "Πυκνώματα" πεῦτε διὰ τοῦ *Frequentamenta*, συνεχὴς ἢ συχνὴ ἐπαπάληψις τῆς αὐτῆς ἦχων ἢ κρουσμάτων, ἢ λόγων.

Πύκνωσις, εως, ἡ. τὸ πυκνὸν ποιεῖν ἢ πυκνῶς ἐγγὺς ἀλλήλων βάλλειν - τίθεσθαι, τὸ πυκνὸν γίνεσθαι, ἡ ὡς ἄλληλα θέσις - συσολλὴ καὶ σύσφιγξις τῶν μορίων, στερεότης, σφικτότης, φρόνησις, σώφρων, κ. τ. λ. ἔτι δὲ παυτὸν τῷ, Πυκνότης. Πλούταρχ. συμπ. ἡ. "Ἡ θερμότης χαλᾷ καὶ διΐησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις". Γαλλ. "Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις". Αἰλιαν. Τακν.

"Πύκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πύκνωσις φάλαγγος. "Ἐστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῆς ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλαττόνων τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ καὶ στενοτέρους καὶ βαθυτέρους".

Πυκνωτικός, κὴ, κόν. ὁ δυνάμενον ἔχων ἢ ὁ δυνάμενος πυκνὸν ποιῆσαι, ὁ πυκνόν-στερεόν-σφικτὸν ποιῶν τι. "Φάρμακα πυκνωτικά". Γαλην. ταυτὸν τῷ, Στεγνωτικά, τὰ δυνάμενα κλεῖσαι καὶ ἐπισφίξαι τὰς πόρους τοῦ δέρματος, ἢ δυναμώσαι τὰ ἀδιάπτα καὶ χαυῶδη μέρη τοῦ σώματος.

Πυκός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυκνός.

Πυκταλίζω, ταυτὸν τῷ, Πυκτεύω, ἐκ τοῦ Πύκταλος, ὡς καὶ τὸ Δαμαλίζω. καὶ Ἀρταλίζω. Ἀνακρέων καὶ Σόφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. Ἐγκροπαλιζόμενος, ὁ δὲ Εὐσάθ. ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. 3. ἔχει "Ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Πύκτης) δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ Πυκταλίζειν, ᾧ χρῆσις παρ' Ἀνακρέοντι, οἷον "Ὡς μὴ φῶς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω", ἤγουν Πυκτεύω.

Πυκτεῖον, τό. (πυκτὸς). τόπος ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία, ἤτοι χαρτοφυλάκιον, ἢ βιβλιοφυλάκιον, Κίστη (θυλάκιον, σκεῦος, ἢ ἁρμάριον) ἐν ᾗ τίθενται ἢ φυλάττονται τὰ βιβλία. Bücherschrank, Γερμ. ἐκ δὲ τοῦ Πύκτης, τόπος ἐν ᾧ οἱ Πύκται ἀγωνίζονται. ἀμφότερα παρὰ Σειδᾷ. ἀλλ' ἀμφίβ.

Πύκτευσις, εως, ἡ. τὸ πυκτεύειν, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἀγών. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πυκτευτὴς, οῦ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Πύκτης.

Πυκτεύω, Μέλ. εύσω. γυμνάζω τὸ σῶμά μου ὡς ὁ πύκτης. γυμνάζω ἑμαυτὸν εἰς τὴν πυγμήν. ἀγωνίζομαι τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα. Πυγμαχέω. Ξενοφ. Λακ. δ'. 6. "Πυκτεύουσι διὰ τὴν ἕριν".

Πύκτης, ου, ὁ. ὁ τὴν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγωνίζεται-μάχεται διὰ τῆς πυγμῆς. ὁ τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, Πυγμάχος, παγκρατιαστὴς, ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς, ἢ καθ' Ἡσυχ. πολέμιος ἀκόνδοτος. Ἐκ τοῦ, Πύξ, τοῦτο δὲ ὑπὸ τοῦ Πτύσσω, Πτύζω, ὑποβολῇ τοῦ ῶ γίνεται. Πτύσσοντες γὰρ τὰς τῆς χειρὸς δακτύλους, καὶ ὕπω συρφιῶντες εἰς πύκνωσιν οἱ πυγμάχοι, ἀθλοῦσιν, εἰς γρόνθον συνιέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοὶ, Ῥῆμα τε παράγοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ Κονδυλίζειν, ἤγουν ποιῶ κονδύλῳ παίειν. καὶ Παροιμίαν φέροντες τὴν "Δὸς ἄρτον τυχὸν, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ" ἤγουν, χορήγησον τὸ ἀρκοῦν παιδίῳ ἢ τινι ποιῶ προσώπῳ· καὶ εἰμὶ ἀρκοῦσα, ἀλλ' ὀχλεῖ εἰς πλέον, τόσα δὴ ἐπίβαλε αὐτὶ ὄψου, κόνδυλον. παίσας δηλαδὴ τὸν ἄφρονα. Ἐκ δὲ τοῦ ποιοῦ Πτύσσω, ἀφ' οὗ τὸ Πύξ, καὶ τὸ Πυκνὸν γίνεται, καὶ ὁ Πύξος. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν Πτύξω. Ἡ δέγε Πυγμὴ, καὶ ὁ Πυγμάχος, καὶ ἡ Πυγμαχία, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς Πυγμαχεῖν, ἐκ τοῦ "Ἑπτυγα μέσα παρακειμένου σύγκεινται. - - - - Οἱ δὲ τῆς πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, οἷς τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἰλοῦντο, σκυτεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς· καὶ τοὺς δακτύλους δὲ σκυτέχοντες, καὶ ὡσεί τινα κεραμίδα σφαιροῦντες σερρῶς". Εὐσάθιος ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. καὶ 1324. (Ῥώμ. Ἐκδ.) ἔνθα καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου περιγράφεται ὁ ἀγών ὅπως. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. εἰ. 5. Μάκειναι, τὸ Πύκτης, ἐκ τῶν Παλαιστής. διὰ τὸ· "Ὁ "δὲ (διυάμβος) ὥσαι τῇ πληγῇ, Παλαιστής. ὁ "δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, Παλαιστικός. ὁ δ' ἀμφοτέ"ροις τόπος, Παγκρατιαστικός". ἔνθα διὰ τὸ "Ὥ"σαι τῇ πληγῇ", δηλοῖ τὸ, ὁ διυάμβος διὰ τῆς πυγμῆς ἤτοι τῶν χειρῶν ὠθῆσαι-ἀπρῶξαι καὶ βιάσαι ἢ ὑποδιώξαι ὑπὸ τῆς θέσεως αὐτὸν τὸν ἀντίπαλον αὐτῶν. Τοιοῦτον τι ἐνιοῦ καὶ ὁ Θεοφύλακτ. εἰς Μαθ. κεφ. ις'. διὰ τὸ· "Κολαφίζειν, ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλείστεων, συγκαμπτομένων τῆς δακτύλων· ἢ ἵνα ἀσφα"λέστερον εἴπω, διὰ τοῦ χρόνθη κονδυλίζειν".

Πυκτικὸς, κὴ, κόν. πυκνὸν ὄ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Πύκτην. καὶ ὁ ὑπόδησις καὶ ἔμπειρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς. ὅθεν· "Τέχνη πυκτική". ἡ τοῦ Πυκτεύειν τέχνη.

Πυκτίον, τὸ. τάττε ὀρθότερον ἐστὶ τῷ, Πτυκτίον, ὃ καὶ Ζήτ.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πτυκτὶς. πίναξ, σανὶς, πλάκα, κ. τ. ε. "Γραπτὴ πυκτὶς". ὀξυγραφισμένος πίναξ, ἤτοι ζωγραφίαν τινὰ ἐπ' αὐτῷ φερέχων. Tabella, Ἰταλ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 99. παρ' Ἀειτοφ. Ἀχαρν. ἀδιώειτον τι εἰσέτι ζῶον.

Πυκτομαχέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Πυκτεύω. Σειδ.

Πυκτὸς, πὴ, τὸν. ταυτὸν τῷ, Πτυκτὸς. ἀμφ.

Πυκτοσύνη, ἡ τέχνη τοῦ πύκτα, ἡ πυκτική. Ἀθηναῖ. ί. σελ. 414.

Πυλαγόρας, ὁ. (πύλαι, ἀγείρω) ὁ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῶν πόλεων ἀπεσταλμένος εἰς τὴν Πυλαίαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυλαία.

Πυλαγορέω, ῶ. πυλαγόρας εἰμί. μέλος εἰμὶ τῆς ἐν Πυλαίᾳ συνόδου, καὶ ἀπεσταλμένος εἰς αὐτὴν ὡς πρέσβυς. ἐκ τοῦ

Πυλαία, ἡ. ἀρσυπακνικ. Σειδᾶς. ἡ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τῇ παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Φωκίδος κειμένῃ συναθροιζομένη συνόδος τῆς Ἀμφικτυόνων, εἰς ἣν πᾶσα πόλις ἀξία τάττε τὸ δισμὸν ἔστελε τοὺς πρέσβεις της, ἵνα συμβουλεύθωσι περὶ τῆς κοινῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑλλάδος· ἔτι δὲ καὶ τὸ Δίκαιον τοῦ μετέχειν τῆς συνόδου ταύτης, εἶχ ἦτον καὶ τῆς ὠφελειῶν τάττε τὸ δισμοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυλαγόραι, οἱ πρεσβεῦται "τῆς Πυλαίας. Πυλαία δὲ ἐστὶν, ἡ εἰς Πύλας, τὰς "Θερμοπύλας, συνοδικὴ συνόδος". ὁ Σειδ. ἔχει· "Θερμοπύλαι τόποι ὑπὸ καλούμενοι ὑπὸ τῆς πλειόνων "Ἑλλήνων. ὑπὸ γὰρ τῆς στενοχωρίας, καὶ πρεσβείκων, "Πύλαι". ὁ αὐτ. Θερμοπύλαι. οἱ μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι, Φιλαίας (δὲ), Θερμοπύλας λέγειν καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἐποίησεν. "λέγεται δὲ Πύλαι, διὰ "τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ὑπὸ Θετταλίας "εἰς Φωκίδα πορευομένοις". ὁ Ἁρποκρατίων ἔχει· "Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας συνόδος τῆς "Ἀμφικτιόνων". καὶ Πυλαγόραι, τὰ μέλη ταύτης τῆς συνόδου, διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. "Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῆς πό"λεων τῆς μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινὲς, οἵ περ "ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι". ὁ αὐτ. Ἁρποκρατ. ὁ δὲ Σχάβ. (σελ. 420.) φησίν· "Αἱ μὲν οὖν φῶται "δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, αἵτινες συνεστή"σαντο τὸ τῆς Ἀμφικτυόνων Συνέδριον· ἐκάστη δὲ ἔ"πεμπε Πυλαγόραν· δὶς κατ' ἔτος ὕσης τῆς συνόδου, "ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλ"θον πόλεις, - - τὸν δὲ συνόδου, Πυλαίαν ἐκάλουν, "ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας κα"λοῦσι". Καὶ τὸν Πλούταρχ. ἐκάλουν Πυλαία, καὶ τόπος τις, πιθανῶς ἔνθα ἐγίνετο ἡ Συνόδου. ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ λέγει· "Θαυματοποιοῦ ὑποσκελίζοντος καὶ "πυλαίαν κατεκροτισάμενοι καὶ παρέλκοντες". ἔνθα φαίνεται ὅτι ἐσήμαινεν ἡ λέξις καὶ Σκαλὴν τινὰ ἢ ἔπιπλα. Ζήτ. καὶ Πύλαιος.

Πυλαιακὸς, κὴ, κόν. ταυτὸν τῷ, Πυλαϊκός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύλαιος.

Πυλαιαστὴς, οῦ, ὁ. θαυματοποιὸς, ἀγύρτης, ὁ θαυματουργὸς δινεύμενος ἢ ποιῶν, ἁλίσκης. παρὰ Ῥοδίοις. Ζήτ. Πυλαϊστής.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Πυλαϊκός, κὴ, κὸν. Πλάτ. πολ. εἰς Πύρ. 29. "Ὀ-
"χλαγωγία πυλαϊκή". φλυαρία καὶ ψευδολογία ὀχλι-
κή. μηδὲν ὑγιὲς φιλαδὴ λέγουσα μήτε πράττουσα.
Ζήν. ἐν τῷ, Πύλαιος, καὶ Πυλαϊσής.

Πύλαιος, αία, αιον. (πύλη) ὁ ἀφ' ἧς πύλης ὢν.
ἔθεν "Πυλαία" ἡ. ὀρεσυπαχουμβή. Σιώδης. τὸ ἦμ
Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐν τῇ Πυλαίᾳ, ἤτοι ἐν ταῖς
Θερμοπύλαις. ὁ Φώτιος ἐν Λ. ἔχει· "Πύλαι, καὶ
"Πυλαία, καὶ Πυλαγόραι. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ
"Θερμοπύλαι· ἐκλήθησαν δὲ ἔτως ἀφ' τὸ σχεδὸν εἶ-
"ναι πυλῶν τῶν εἰσόδων ὑπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φω-
"κίδα παράλληλον πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς πᾶ-
"σαν συνοδος τῆ Ἀμφικτυόνων. Ἐπέμποντο δὲ
"ἐκ τῆ πόλεων τῆ μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τι-
"νες, οἵ περ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. 2) "Μύθων
"ἀπιθάνων παντοδαπὴν πυλαίαν". Πλάτ. εἰς Ἀρ-
χιτ. αὐτὶ τῦ, Παντοδαπὴν φλυαρίαν καὶ ψευδολογίαν.
ὡς καὶ τὸ ἐν Πύρ. 29. "Ὀχλαγωγία πυλαϊκή".
ὅπου καλλίων ἀναγνῶσέον "Πυλαϊκή". ὑπὸ μεταφορᾶς
τῆς Πυλαίας, ἤτοι τῆς Ἀμφικτυονικῆς ἐν Θερμοπύ-
λαις Συνόδε. διότι κατ' ἐνιαυτὸν συνηθροίζοντο ἐκεῖ
οἱ Πυλαγόραι ἵνα σκεφθῶσι καὶ βουλεύσωσι περὶ
τῆ κοινῆ τῆς Ἑλλάδος ἀσφαλείας, ἔζηλον ἁπάντα-
χόθεν τῆς Ἑλλάδος πολλοὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Πυλαίαν,
χάριν λογοποιίας, θαυματοργιῶν, κ. τ. τ. μηδὲν σκο-
πέμενοι εἰς τὴν συνόδον, ἀλλ' εἰς τὸ ἴδιον ἕκαστος ἀ-
ποβλέποντες συμφέρον. καὶ ἐνταῦθεν οἱ τοιοῦτοι ἐκα-
λοῦντο Πυλαικοί. τοιοῦτον καὶ τὸ "Ταυτὶ ἐκ πίνακος
"καὶ πυλαίας". καὶ τὸ "Θαυματοποιῶ τινος ὑποκλοπὴν
"καὶ πυλαίαν καπνωτισάμβυσι". ὁ αὐτ. Ζήν. Πυ-
λαία. 3) Ἐρωτᾷ καὶ παπύγους ἐν τῇ πόλει πύ-
τῃ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Σχόλ. Θ'.

Πυλαΐστης, ᾶ, ὁ. παρὰ Σοφ. "Πυλαϊσάπας,
"τὸν μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράττοντας".
Ζήν. Πυλαισάσει, τὸν ὀρθότερον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει·
"Πυλαισάσει, τὰς ψύξεις". Ῥόδιοι. καὶ, "Πυλα-
"λάπας, κακῶν μαγεύς". ἡ σημασία φανερόν ἐστι ἐν-
τεῦθεν· Ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐν τῇ Πυλαίᾳ συνελεύ-
σεως τῆς συνόδε τῆ Ἀμφικτυόνων, συμέρρεε πολὺ
πλῆθος ὑπὸ τῆ τῆς Ἑλλάδος λαῶν ἐκεῖ, καθὰ καὶ
ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅ τινες ἕξωθεν ἑαυτὲς ὑπὸ τὸ ἐμπε-
ρεῖον καὶ τῆ θαυματοργιῶν ἤτοι γελοιωδῶν τεχνῶν, καὶ
ἀπ' ἄλλου τοιούτου ἀπάτῃ. Δίων Χρυσ. Λόγ. οζ'.
"Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς Πυλαίαν καὶ τὰς ἄλλας πανηγύρεις
"περιέλκωθεν καὶ ἐδιάγετο".

Πυλαΐτης, ἰδος, ἡ. (πύλη) ἐπίθετον τῆς Ἀθη-
νᾶς. διότι ἵδρυτο ἐν πύλῃ κάθοδεν τῆ πυλῶν τῆς
πόλεως. Θηλυκ. ἐκ τῦ, Πυλαΐτης. ἀμφ.

Πυλαμάχες, ὁ, ὁ. ὁ ἐν τῇ Πυλαίᾳ μαχόμβος.
Σποράδες παρ' Ἀθηναίῳ δ'. σελ. 155. ὅπου ἀντὶ τε-
ρον "Πυγμάχος" ἔκειτο.

Πυλαρές, αὐτὶ τῦ, Πυλωρός. λίαν ἀμφ.

Πυλάρτης, ᾶ, ὁ. παρ' Ὁμήρ. ἐπίθετον τῦ Ἅδε,
διὰ κνημοῦ μιᾶς τῦ "Κρατεροῦ" ἐν Ἰλ. Ν. 415.
"Εἰς Ἄϊδος περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο". καὶ Ὀδ.
Λ. 276. "Ἦ δ' ἔβη εἰς Ἄϊδος πυλάρταο κρατεροῖο".
ἀλλαχῦ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ "Κράτερός" καὶ ἁπλῶς. ἔξω
τῦ "Ὁ ἐπαρτῆ καὶ συγκλείων τὰς πύλας". καὶ ἔξω
τῦ "Ὁ ἰσχυρὸς σιωπρμόζων καὶ κλοίων τὰς πύλας,
"ἔξω τὸ μηδενὰ ὑποφεύγειν ἐξ ᾅδε". ἐξ οὗ Ἀπίων
ἔξω τῦ "Ὁ ταῖς πύλαις προσηρμοσμένος, ὅ ἐστιν, ὁ
"Πυλωρός". Ἀμφότερα αἱ ἑρμηνεῖαι αἰκατρέχωσι
καὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυρίαν σημασίαν τῦ, Πυλωρός.
Πυλαΐτιδες ἀγοραί". ὅπου συνίασαν οἱ Ἀμφικτύο-
νες εἰς τὴν λεγομβένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει. Ἡσύχ.

Πυλαωρὸς, ὁ, ἡ. πυλῶν ταῖ, Πυλωρὸς, ὁ, ἡ.
πύλας φυλάττων. Ἰλ. Φ. 530. Χ. 69. καὶ ἐξ
681.

Πυλεών, ῶνος, ὁ. πυλῶν ταῖ, Πυλών. 2) Παρὰ
Λακεδαιμονίοις, ὁ Στέφανος ὃν τῇ "Ἥρᾳ ἀφετιέα-
σιν. Ἀθήν. ἰέ. σελ. 678. καὶ Ἡσύχ. καὶ Καλλίμαχ.
παρὰ Πολυδ. ἑ. 96. καὶ Ἀλκμὰν παρ' Ἀθήν. (ἰέ.
σελ. 681.) "Φέροισαν τόνδε ἐλιχρύσω πυλεῶνα καὶ
"ἀκηράτω κυπείρω". ἴσως ἐκ τῦ, Πύλον, αὐτὶ τῦ,
Φύλον, Φύλλον.

Πύλη, ἡ. Θωμᾶς Μάγιστρ. "Πύλαι, ἤτοι τείχους·
"Θύραι ἤτοι οἰκίας". ὅτω καὶ Πολυδ. γ'. 35. ἄρα, ἡ
πρὸς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἴσοδος ἢ Ὀπὴ δι' ἧς εἰς
τὴν πόλιν ἐρχόμεθα ἢ ὅπου τῆς πόλεως ἐξερχόμεθα·
ἤτις καὶ ἐξοχὴ θυρῶν ἤτοι σανίδων ἀσφαλίζεται καὶ κλείεται.
Πόρτα, Ἰταλικ. παρ' Ὁμήρῳ κεῖται πανταχῦ πλη-
θυντικῶς "Πύλαι". Ἰλ. Σ. 275. "-ἄσυ δὲ πύργοι,
"Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἔπι τῆς ἀραρῦῖαι μα-
κραὶ, εὐξεσταὶ, ἐζυγῦμαι εἰρύσσοντο". λέγεται δὲ πλη-
θυντ. παρ' Ὁμήρῳ ἐξοχὴ τὸ δύο πτυχὰς ἔχειν. καθὰ
καὶ ἡμεῖς λέγομβν, Πόρτας, καὶ ἀπαιτοῦς Πόρτα. τὸ
δὲ "Θύρα" δύναται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἑνικῶς καὶ
πληθυντικῶς. 2) Εἴσοδος σχεδὸν μεταξὺ ὀρέων δι'
ἧς ἀφ' ἑνὸς τόπου διερχόμεθα εἰς ἄλλον. Στενὴ ὁδός·
ὡς π. χ. ἡ τῆ Θερμοπυλῶν σχεδὸν εἴσοδος ὑπὸ τῆς
Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα, ἡ τῆ Τεμπῶν, κ. τ. τ.
Passage, Γαλ. Σχόλ. Θ'. "Τῶ μὲν ἓν πάροδον,
Πύλας, καλῶσι, καὶ Στενὰ, καὶ Θερμοπύλας. ἔστι γὰρ
καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα". ἐπομένως δὲ λέγεται,
Πύλη, καὶ πᾶσα Ὀπὴ, Ὁδὸς, καὶ Εἴσοδος. οἷον
"Πύλαι ὠτός". Πλάτ. καὶ Ἀθήν. "Πύλαι ἀγῶνος".
Λειψοφ. ἡ εἴσοδος. "Πύλαι ἤπατος". κ. τ. τ. παρ'
Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 390. "Ἀιαύρε πύλαι". τὸ
ῥόμβιον, αἱ ἐκβολαὶ τῦ Ἀιαύρε ποταμῦ.

Πυλαγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (γηγένης) ὁ εἰς τὸν Πύλον
γβνηθείς. Ἰλ. Β. 54. "Νεστορέη παρὰ πὶ Πυλαγε-
"νέος". παρὰ τῆ τῦ Νέστορος πὶ τῦ ἐν τῇ Πύλῳ
γνωριμβέντος. Ἔστι δὲ ἡ Πύλος, πόλις τῆς Πελοποννήσε.

Πυλαγόρας, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πυλαγόρης.

Πυλαδόκος, ὁ, ἡ. (πύλη, δέκω, δέχω) πυλῶν
ταῖ, Πυλωρός. Ὅμηρ. Ὕμ. γ'. 15.

Πυλίς, ίδος, ἡ. μικρὰ πύλη. (Πορτίτσα, πορτί-
λα). Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 5.

Πύλος, ὁ. πυλῶν ταῖ, Πύλη. Ἰλ. Ε. 397. "Ἐν
"πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών". ἐν τῇ πύλῃ τῆ νεκρῶν
ἢ ἐν τῇ κατὰ νεκρὸς πύλῃ. Ἐσχημάτισαι ὡς τὸ Δείλες, αὐτὶ Δείλη.

Πυλουρὸς, ὁ, ἡ. πυλῶν ταῖ, Πυλωρός. (οὖρος)
Ἡρόδοτ.

Πυλοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ τὴν πύλην ἔχων-κρατῶν.

Πυλόω, ῶ. πύλας ποιῶ, κλείω ἤγ. πυλῶν, πύλας
βάλλω κλείω καὶ ἀσφαλίζω-ὀχυρόω τι. Ξενοφ. Ἑλλ.
ἑ. δ'. 34. "Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ".
Λειψοφ. Ὀρν. 1158. "Πύλας πυλόω". ἔθεν

Πύλωμα, τὸ. πυλῶν ταῖ, Πύλη, καὶ Πυλών. Εὐ-
ριπ. Φοίν.

Πυλών, ῶνος, ὁ. πυλῶν ταῖ, Πύλη, πόρτα, Λει-
ψοφιλ. καὶ Λυκιαν. εἰς Τίμ. "Πινάκιον γάρτι ἐκρέ-
ματο ὑπὲρ τῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον,
Τίμιον ἡ συμφιλοσοφεῖν. 2) Οἰκοδόμημά τι ἐπά-
νω τῶν πυλῶν. Portail, Γαλ. καὶ ἐνταῦθεν παρ' Ἀ-
θήν. ἑ. σελ. 205. "Τεθέατρος πυλῶν". καὶ παρὰ
Πολυβ. δ'. 18. "Ἐπὶ πυλώνων ποιεῖσθαι τὴν διατρι-
"βήν". 3) Προπύλαιον, τὸ ἀπὸ τῶν πυλῶνος δω-
ματίου τινος μέρος, Antichambre, Γαλ. Versail,

Γιά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

τερμ. αὐτικαμπτρα. Λεκικογ. Νικομαχ. 12. "Πολ- Α
"λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τοῖς πυλώνων παρεστήκεσαν, τὴν
"πρόοδον αὐτῷ φυμιζόντες". ὅπερ ἡ γλῶσ. "Πρόθυ-
"ρα". αὐτὶ τοῦ, Πυλῶνες, ἔχει.

Πυλωρέω, ῶ. Μ. ησω. πυλωρὸς εἰμὶ, φυλάσσω
τὰς πύλας. "Πυλωρέω τὴν κόγχην". Πλάτωρχ. φυ-
λάττω ὡς πυλωρὸς τὴς κόγχης. παρ' Ἀθήν. ά. σελ.
4. "Πυλωρῶν παίπας". ὃν ἐπεὶ νὰ ἀκαγνωσθῇ "Πο-
λυωρῶν.

Πυλώριον, τό. τὸ πλησίον τὴς πύλης οἴκημα ἔνθα
κατοικεῖ ὁ πυλωρός. Πολυδ. ά. "Τὸ δὲ τοῦ πυλω- Β
"ροῦ οἴκημα Πυλώειον".

Πυλωρὸς, ὁ. (ὥρη, ὠρέω, πύλη) ὁ τὴν πύλην
φυλάσσων ἢ ὁ τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν ἔχων τοῦ ἀ-
νοίγειν καὶ κλείειν τὴν πύλην πόλεως ἢ οἰκίας τινός,
καὶ θεωρεῖν τὰς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους, Πορτά-
ρης. 2) Τὸ κάτωθεν σῶμιον τοῦ σωμάχου δι' οὗ με-
ταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὰ ἔντερα, τὸ ὁποῖον ἄλλοι
μὲν "Πυθμένα τῆς κοιλίας" ἄλλοι δὲ "Πρώτην ἔκ-
"φυσιν τοῦ ἐντέρου" λέγουσιν.

Πύματος, άτη, ατον. ἔσχατος, τελευταῖος, ὀλεύτε-
ρος. Ἰλ. Δ. 254. "Φάλαγγας πυμάτας". Ὀδ. Β.
20. "Πύματον δ' ὠπλίσατο δόρπον". Ἐνίοτε δὲ τὸ,
Πύματον, καὶ Πύματε, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἐκ-
λαμβάνεται καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς καὶ τὸ, Τελευ-
ταῖον, τὴν ὕστερον φορὰν, ἔσχατος.

Πύνδαξ, ακος, ὁ. πυθὼν πρ, Πυθμὴν, πάτος, τὸ
κατώτατον ἕκαστου κοιλώματος τινός. (ἐντεῦθεν παρῆκται
καὶ τὸ Λατιν. Fundus, καὶ funda, τὸ Ἰσπαν. Fondo,
καὶ τὸ Γαλ. Fond.) ὅθεν τὰ σιφνάτα "Ὀξυπυ-
"δαξ", καὶ "Ἀπυνδάκωτος". 2) Ὅτι δὲ καὶ τὸν
Λαιμὸν ἀγγείου τινος σημαίνει, φαίνεται ἐν τῇ τοῦ Ἀ-
ριστοφ. λ. ῥήσει. Ζήτ. ἐν πρ, Πυθμήν. πρβ παρὰ
τῷ Σχόλ. "Ἀπυνδάκωτος ὁ ἐκπεζούτατα κύλιξ". ὁ Δ
δὲ Σοφοκλ. καὶ τὴν Λαβὼ τῆς ὀξύφωνος "Πίνδακα ξύ-
"φους" εἴρηκεν. Ἡσυχ. καὶ Εὐσάθ. ὁ Ἐρνέσιος πα-
ράγει τοῦτο ἀφ' ἑνὸς κοινοῦ μετὰ τῆς, Βυθὸς, Πόντος,
καὶ Βυθὸς, ὡμοιοτύπως.

Πυνθάνομαι, ἐκ τοῦ, Πύθομαι, ὧν καὶ ἰσοδυναμεῖ,
ὡς καὶ ἐκ τοῦ, Λάβω, τὸ Λαμβάνω· καὶ ἐκ τοῦ Λά-
χω, τὸ, Λαγχάνω. ἔστι δὲ παύτου πρ, Πυθόμαι,
ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἀκούω, καταλαμ-
βάνω, μανθάνω, ἐννοῶ, μαθαίνομαι, γινώσκω, πλη-
ροφορῶ ἢ ὑποπτεύω λαμβάνω, (λαμβάνω ὑπόνοιαν). Ὁ
Φώτιος ἔχει· "Πυθέσθαι, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, Ε
"ἐρωτᾶν, ἐρωτᾶν" ἢ ἕτερόν τι σημαίνει παρεπλήσιον
"μὲν τῷ Ἐρωτᾶν, ὑ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν. Ἔστι γάρ
"τις, ὡς δῆλον, διαφορὰ, μάλιστα παρὰ τοῖς ἀτ-
"τικοῖς, μεταξὺ Πύσματος καὶ Ἐρωτήματος". Τινὲς
θέλουσιν ὅτι τὸ, Πυθέσθαι αὐτὶ τοῦ, Ἐρωτῆσαι, σιω-
πῶσιται Γενικῇ, αὐτὶ δὲ τοῦ, Ἀκοῦσαι, Αἰτιατικῇ.
Ξενοφ. Κυρωπ. ά. δ'. 7. "Τῶν ἐπομένων ἐπυθά-
"νετο, ὁποίοις χρὴ πελάζειν". αὐτὶ τοῦ, Ἠρώτα.
ὡς καὶ ἐν Ἀναβ. γ'. ά. 6. "Ἐπυθάνετο, ὅπως αὐ
"κάλλιστα περάσειεν". ὁ Σχόλ. ἔχει· "Τὸ Πυθανέ-
"σθαι παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν, ἀντὶ τοῦ Ζ
"Ἀκοῦσαι καὶ Μανθάνειν". καὶ "Πυθανόμενος" Αἰ-
τιατικῇ αὐτὶ τοῦ Ἀκούων. Ξενοφ. Κυρωπ. ά. δ'. 25.
"Ἤδετο πυθανόμενος ταῦτα. ὁ δὲ Ὁμηρ. ἐν Ὀδ.
Ν. 255. ἔχει τό· "Πυθανόμην Ἰθάκης" μετὰ Γε-
νικ. αὐτὶ τοῦ, Ἤκουσεν, ἢ ὑποπτευσεν ἰδέαν ἐλάμβα-
νον. ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ο. 224. "--μάλα γάρκι μά-
"χης ἐπύθετο καὶ ἄλλοι". ἀλλαχοῦ δὲ ἀδιαφόρως.
Δημοσθ. "Πυθάνομαι παρὰ σοῦ τοῦτο". τοῦτο τὸ
ἀκούω, τὸ μανθάνω τώρα ὑπὸ σοῦ. Ἡρόδοτ. β'. 18.
"Τὸ ἐγὼ τῆς ἐμῆς γνώμης ὕστερον τοῦτ' Αἰγύπτι ἐ-
"πυθόμην". αὐτὶ τοῦ· "Ὕστερον ἢ ἐγὼ ἔγνων, καὶ
ἐν ς'. 100. "Ἐρετειέες δὲ πυθόμενοι τὴν στρα-
"τιὴν τὴν Περσικὴν ἐπλεύσαν, Ἀθηναίων ἐπιθη-
"σαν". αὐτὶ τοῦ, Μαθόντες, ἀκούσαντες, ὡς ἤ-
σθοντο, ὡς ἔγνωσαν, ἀφ' ὧν ἔλαβον εἴδησιν. ὡς καὶ τὸ
παρὰ Θεκυδ. δ'. 6. "Ὡς ἐπύθοντο τὴν Πύλον κα-
"τειλημμένην". Ὁ Ἐρνέσιος λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ
Ἐτυμολόγου παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Πύθος, Πυθὸς,
Πυθὸς, Πυθμὴν. καὶ παραβάλ. μετὰ τοῦ Λατιν.
Percontor.

Πυννιάζω, παρ' Ἡσυχ. περαίνω. καὶ Λακων. Πυνιά-
ζειν, παιδικοῖς χρῆσθαι. ἐπειδὴ κατ' Ἡσύχιον, Πύν-
νιον, ἐσὶ παύτων πρ, Δακτύλιος, φαλλὸς, κῶλος.

Πυξ, Ἐπίρ. παρὰ τὸ πτύσσειν τὰς δακτύλους ἐν τῷ
πλίττειν. μετὰ κεκλεισμένων τῶν δακτύλων, μὲ τὸν
ἀντίθετον. "Πυξ τὰς δακτύλους ἔχει". κεκλεισμένους εἰς
ἀντίθετον. Ἱππακρ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ὀφρ τοῦ, Πυγ-
μὴ, ἀντίθετος. Ἰλ. Γ. 237. "Πυξ ἀγχοῦ". αὐτὶ,
κατὰ τὴν πυγμήν. ἐν Πυγμῇ, ὅπου ἐν τῇ Πυγμα-
χίᾳ ἀνδρεῖος καὶ γλαφυρὸς. ὡς καὶ ἐν Ψ. 621. "Πυξ
"μάχεσθαι". αὐτὶ τοῦ, Πυγμαχέω, πυγμῇ μάχο-
μαι. καὶ ἐν εἰκ. 660. "Πυξ ἀείρω πεπληγέναι ἀ-
"ναχρεμίσω". ὅπου καὶ "Πυξ παίω ἢ παίσω. κτυ-
πῶμι τὸν ἀντίθετον, μὲ τὸν ἀντιθετικὸν. γροηθικοπεῖν.
Ζήτ. ἐν τῷ, Πυγμή.

Πυξ, υγος, ἡ. πυθὼν πρ, Πυγὴ. "Ὀξύκωλ πύγι".
Ἀριστοτέλ. Φυσιογν.

Πυξάκανθα, ἡ. (πύξος, ἄκανθα) δένδρον τι ἀκαν-
θῶδες, ὅπερ ἄλλως καὶ Λύκιον, λέγεται. Ζήτ. Ῥάμνος.

Πυξεών, ῶνος, ὁ. τόπος ἀθλητικὸς πύξεων, ἢ δό-
μος ἐκ πύξων. Γλῶσ.

Πυξίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Πυξὶς.

Πυξίνεος, έα, (Ἰωνικ. έη), εον. καὶ, Πύξινος, ίνη,
ινον. ὁ ἐκ πύξου κατεσκευασμένος, ὁ ὑπὸ πύξου ὤν.
ὅμοιος πρ πύξω ἢ πρ χρώματι αὐτοῦ. Ἰλ. Ω. 269.
"Ζυγὸς πύξινος". ἐκ πύξου. "Πύξινος ἀνθρωπος".
σκωπτικῶς, ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν.

Πυξίον, τό. παύτου πρ, Πυξίδιον. 2) Πίναξ γρα-
φικὸς ἐκ πύξου, καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ, Πίναξ, Πλά-
κα. Ἔξοδ. κδ'. 12. Ἰησ. Ναυ. λ'. 8. καὶ Πλούταρχ.
εἴλιπται μετὰ παύτα ἡ λέξις καὶ αὐτὶ τοῦ, Βιβλίον,
ὅθεν τὸ Πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τὰς ἀρχαίας εἰς γρα-
φὴν. Ζήτ. Πτυκτίον, καὶ, Πτυχή.

Πυξὶς, ίδος, ἡ. κυτίον (κιτίον) ἐκ πύξου, κατα-
λληλικῶς καὶ παρὰ τὸ ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένον.

Πυξογραφέω, ῶ. γράφω ἢ παίω εἰς πυξίνην σανί-
δα, ἢ εἰς πύξινον πίνακα. Ἀρτεμίδ. ά. 53.

Πυξοειδὴς, ές, ὁ, ἡ. ὅμοιος τῇ Πύξῳ.

Πύξος, ἡ. δένδρον εὐθαλές· (πυξάρια, Τσιμσίρ,
Τουρκ.) παρὰ τὸ πεπυκάσθαι, ἤγουν πεπυκνῶσθαι, ἢ
ὅθεν τὸ πυκνὸν τῆς ὕλης εἰρῆται. ὅθεν καὶ τὸ Λατιν.
Buxus, καὶ Bosso, Ἰσπαν.

Πυξοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πύξον φέρων. πάνυ πολλὴ
πύξον φύων. "Πυξοφόρος ἡ Κύπρος ἀναδέδοται". Εὐ-
σάθ. ἐν Ἰλ. Β. σελ. 361. Ῥώμ. Ἐκδ. ἐνταῦθεν καὶ
Παροιμία· "Πύξον εἰς Κύπρον ἄγειν". ὡς καὶ ἡ,
"Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας". ὅθεν τὸ πλησιάζον τὰ δένδρα.

Πυξώδης, ες, ὁ, ἡ. πυθὼν πρ, Πυξοειδὴς.

Πύον, τό. τὸ σισκὸς αἷμα, ἔμπυον, Ἐμπεδοκλ.
248. "Μιμεῖς ἐν ὑγιάσιν δικάζῃ πύον ἕλκεος λεύ-
"κόν". τὸ πεπεμμένον ἤτοι διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν
αἷμα. Ζήτ. Πύες. ὅθεν

Πυοποιέω, ῶ. πύον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς ἰκμάδα.
Διοσκορ. β'. 188.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

Ποιοπτοιὸς, ὁ, ἡ. ὁ πύον-ἔμπυον ποιῶν. Διοσκ. β'. ϐη.

Πυορρόέω, ῶ. πύον ῥέω, ἀφίνω ἔμπυον νὰ ϐγῇχῃ. ἔμπυον ἀφίημι ἐκ τῦ σώματός μϖ ῥέειν. ὅθεν

Πυόῤῥοια, ἡ. ἡ ῥοὴ-ῥεῦσις τῦ πύϖ, τὸ τῦ ἐμπύϖ ῥέψιμον.

Πυόῤῥοος, ῥος, ὁ, ἡ. ὁ πύον ῥέων. ὁ ἔμπυον ἀφίνων ϐγῇχῃν.

Πύος, ὁ. ϐ, Πυὸς, ὁ. τὸ ϖῳῶπον γάλα τῆς μητρὸς, τῆς τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὃ πήγνυται ἐφόμϐυον (κοράσρα). ἢ κατ' Εὐσάθ. τὸ ποιότατον τῦ γάλακτος, ὅθεν ϐ Πυκείπης τὸ ϐ Πύρεθρον ἐδώδιμόν τι, ὃ γίνεται ἐκ τῦ ϖῳώτυ γάλακτος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυκείπης, καὶ, Πύαρ. παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 375. "Πύϖ τόμοι". ὅπϖ ϖῳότερον "Πόντομ" ἡμάρτηκ. ἔκειτο. 2) Ταὐτὸν τῷ, Πύον, τό. τὸ διεφθαρμένον καὶ σεσηπὸς αἷμα, τὸ ἔμπυον (ὄμπυον), τὸ εἰς σῆψιν μεταϐεϐλημένον ὑγρὸν τῦ σώματος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Pus, puris. ἐκ τῦ Πύω, Πύθω, τὸ Σήπω. ὅθεν καὶ τὸ Λατ. Putor, putris.

Πυὸς, ὁ. αὐτὶ τῦ, Πυρός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύα.

Πυουλκὸς, ὁ, ἡ. (ἕλκω, πύον) παῦ ὅ,τι ἕλκει-σύρει-ἕλκυσι-ἕλκάγει-ἕλκϖῶ ἔξω τὸ ἔμπυον. λέγεται ἔτϖ καὶ ἔργαλεόντι χειρυργικὸν, σύριγγος εἶδος ἔχον, χρήσιμον εἰς τὸ ἐκϐάλλειν τὸ ἔμπυον, τὸ ὁποῖον ϖαρεγράφει ὁ Ἕρων ἐν τοῖς πιϐματ. (Spirit.) ά. σελ. 208. καὶ Γαλλιν. εἰς Γλαύκ. β'. καὶ εἰς β'. τῆς κατὰ Γεύη.

Πυόω, ῶ. εἰς πύον φέρω· εἰς ἔμπυον μεταϐάλλω. κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ.

Πύπαξ, Πυππάζω, Πύπαξ, παρὰ Πλάτωνι εἰς Εὐθύδημ. 73. "Πύπαξ ἰὼ Ἡράκλες, καλοῦ "λόγϖ". ὅπϖ ὁ Σχολ. φησὶν "Τὸ Πίπαξ τίθεται "ἐπὶ ϖαιτλιασμῆ καὶ ἐγκωμίϖ". ἔστι δὲ φωνὴ σημαντικὴ θαυμασμῦ καὶ ἐκπλήξεως. καὶ ἐντεῦθεν "Πυππάζειν τινὰ, καὶ, Ὑπερπυππάζειν". παρ' Αἰσχιν. Ἰππ. 667. ποιεῖν τινὰ θαυμάζειν, ἢ φέρειν τινὰ εἰς θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν, ὥστε ἐπαλλήλως ἐκφωνεῖν τὸ, Πύπαξ ἢ Πύππαξ. "Οἱ δὲ πυππάζϖσι ϖαρ-"ἔχοντες, ὄνος ὕεται". Κρατῖνος παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. "Ὄνος ὕεται. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ τὸ "Βομϐάξ" σημεῖον ϖαιτλιασμῦ, δυσαρεσκείας, θαυμασμῦ, καὶ χλεύης. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε· "Πύπαξ, "τὸ ναῦ, Βομϐάξ, λεγόμενον Πύπαξ ἔλεγον, ὡς "Λυκόφρων ὠήθη· οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ Βομϐάξ "τίθεται ϐ ἐπὶ ϖαιτλιασμῆ, ϐ ἐπὶ γέλωτος· τὸ δὲ "Πύπαξ, οὐχί". Ὁ αὐτὸς ἔχει· "Φύπαξ, ὅπερ "ἡμεῖς Βομϐάξ". ὁ Αἰσχιν. Θεσμ. 45. καὶ 48. ἐχρήσατο ταῦ, Βομϐάξ, ϐ ταῦ ἐκστομίσῃ "Βομϐαλο-"στομπάξ", παρεμοίως ταῦ "Βαϐαὶ" ϐ κατὰ τὰ σημαινόμενα. αὐτὶ τῦ ὁποίϖ ὁ Σουΐδας μόνον μίαν λέξιν ἔχει τὸ "Βομϐάζειν" ὅπερ καὶ ἐχρημάτισε κατὰ τὸ "Πυππάζειν". ἀλλ' αὕτη ἡ λέξις ἔστιν ἀμφίϐολος· ἐπειδὴ ϐ κατὰ τὴν συνήχειαν τῦ λόγϖ εἰς τὸν Σουΐδ. ἔπρεπε νὰ λέγῃ "Βομϐάξ".

Πῦρ, πυρὸς, τό. ϖῦ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ὅπερ ἐστὶ θερμαντικὸν, καυστικὸν, καὶ φωτιεινὸν, (Φωτιά). "Πῦρ παίπης καίει. πέφυκε γὰ ϖοιεῖ-"τειν". Ξενοφ. Κυρωπ. ἑ. ά. 5. λέγεται "Πῦρ ά-"ϖοσϐεννύναι, ἐναύειν, καίειν, φυσᾶν, ῥιπίζειν, "πνεῖν, ῥίπτειν, ἅπτειν". ϐ "Τὸ πῦρ σϐέννυται, "ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀμφέπει, ἐθίει, "ἵμνται". Ἰλιάδ. Β. 340. "Ἐν πυρὶ δὲ ϐλωὶ τε "ϐριόωντο". ὑπὸ τῦ πυρὸς ἀφομοιῶνται, ὡς τὸ τῆς ϖυρετώδους "Ἂς τὰ καύσῃ ἡ φωτιά". ἢ "Φωτιὰ νὰ "τὰ καύσῃ". ὕτϖ ϐ τὸ "Γυρὶ δόθηκε". αὐτὶ τῦ, Καῦσαι. "Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν". Παροιμία σημαίνουσα τὸ, Διωκόντων ὀργὴν ϐ αἰδεῖσθαι θυμὸν μὴ κινεῖν. ὡς ϐ ἡ· "Πῦρ δὴ πυεῖ" κακὸν δὴ κακῷ, ὁ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. γ'. 7. ϖερὶ τῆς ὠφελείας τῦ πυρὸς ὕτϖς ἔχει· "Τὸ δὲ ϐ τὸ πῦρ ϖαρέσαι ἡμῖν, "δῆκτρον μὲν ψύχει, δῆκτρον δὲ σπόντες, συνεργὸν δὲ "ϖρὸς ϖᾶσαν τέχνην καὶ ϖαντὸς ὅσα ὠφελείας εἵνεκα "ἀνθρωποι κατασκευάζονται. ὡς γὰ σωφρόντως εἰϖεῖν, "ἐδεν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τὴν ϖρὸς τὸν βίον "χρησίμων κατασκευάζονται". 2) "Πυρὸς ἄνθος". τὸ λαμπρόϖαπον. 3) Ταὐτὸν ταῦ, Πυρετός. παρ' Ἰαξ.

Πυρὰ, ἡ. σωρὸς ξύλων ἡτοιμασμένων δ/ὰ καῦσιμον, δη τῆς ὁποίων τιθέντες τὰ σώματα τῆς νεκρῶν καὶ ϐάλλοντες πῦρ ἔκαιον αὐτά. Rogo, Ἱπολ. Ἰλ. Ψ. 165. ϐ Ω. 787. "Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔϐαλον πῦρ". ὅρα τὸν Σχολ. ἐν Ἰλ. Α. 57. Πυρκαϊὰ, καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐκάησαν τὰ ξύλα ταῦτα ἢ τὰ σώματα, καὶ ἐνταῦθεν αὐτὶ τῦ Τάφος. Σοφοκλ. Ἠλεκ. 901. ϖαρ' Εὐριϖ. Ἰων. 1257. ἡ Ἑστία, Ἐσχάρα. ϖαρ' Ἡροδότ. β'. 39. τὸ δη' τῦ ϐωμῦ πῦρ. "Ἀγαγόντες τὸ κῆνος ϖρὸς τὸν ϐωμὸν --- "πυρὶὼ καίουσι". Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 36. "Πυρὰν λαμ-"ϖάδων ἅψαντες". μεγάλῃ φωτικῇ, μεγάλῃ φωτοχυσίᾳ ἐκ λαμϖάδων. Ξενοφ. Ἀναϐ. ϛ'. δ'. 6. "Κενοτάφιον αὐτοῖς ἐϖοίησαν μέγα, καὶ πυρὰν με-"γάλην". αὐτὶ τῦ, Πυρκαϊὰ, κατὰ τὴν ϖρώτην σημασίαν.

Πυράγρα, ἡ. χαλκοδυτικόντι ἐργαλεῖον σιδηροῦν, δύο σκέλη ὅμοια ἔχον, δι' ἃ ἀγεϐύσσιν ἢ λαμϐάνουσιν ἐκ τῆς πυρὸς τὰ κεκαυμμένα καὶ ϖρὸς χάλκευσιν ϐοηθοῦντα σιδήρεα σιδήεια, (Τσιμπίδα, Μασιά). Ἰλ. Σ. 477. "— αὐτὰρ ἔϖειτα Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμο-να. γλῶττο δὲ χεῖρι Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γλῶττο πυράγρην". ἔλαϐεν ἐν μιᾷ τῶν χειρῶν σφύραν, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ πυράγρα. ὁ Σχολ. ἐνταῦθα καλεῖ ἔτι ταῦτο τὸ ἐργαλεῖον ϐ Ὀξυλάϐιν, ϐ Καρκῖνον, δη' τὸ ὅμοιον εἶναι τοῖς μεγάλοις ϖεσὶ τῦ καρκίνϖ, δι' ὧν λαμϐάνει καὶ σφίγγει τι, ἢ δη' τὴν ὁμοιότητα τῆς λαϐῆς. ἐν Ὀδυσ. Γ. 434. κεῖται τὰ "ὄργανα τῶν χαλκέϖς ἔϖα· " — ἦλθε δὲ χαλκεύς, "ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, ϖάντα τέχνης, "Ἀκμονά τε, σφῦράν τ', ἠδὲ ϖρῆνην τε πυράγρην". ἐνθα τὸ, Ὅπλα, κεῖται αὐτὶ τῦ Ἐργαλεῖα, οἷς ἡ τέχνη συμϖεραίνεται.

Πυραγρέτης, ᾱ, ὁ. ἐν Λιθολεξ. "Καρκῖνος πυ-ραγρέτης". ταὐτὸν ταῦ, Πυράγρα.

Πυράζω, (πυρὰ) πυρὰ καίω, κατακαίω, φλέγω. ἀμφ.

Πυραιθεῖον, τό. ναὸς ἔνθα οἱ Πύραιθοι ἐτίμων τὸ πῦρ.

Πύραιθοι, οἱ. οἱ τιμῶντες καὶ σεϐόμενοι τὸ πῦρ Πέρσαι. Στράϐ. ιέ. σελ. 1066. ἐκ τῦ

Πυραίθω, (πυρὰ αἴθω) καίω πυρὰ, καθὼς οἱ φύλακες τῦ στρατεύματος τὴν νύκτα. Εὐριϖ. Ῥῆσ. 78.

Πυράκανθα, ἡ. ἄγελαστις ϐ ἀκανθώδης θάμνος. Διοσκορ. ά. 18. Νίκανδρ. Θηρ. 856.

Πυράκης. Ζήτ. Πυρράκης.

Πυράκιος, ὁ, ἡ. ὀλίγον τι πυρὸς-ξανθός. ἀμφ.

Πυρακτίω, καὶ, Πυρακτόω, ῶ. (πῦρ, ἄγω, ἄξω, ἄκτης) κυρίως, ϖαρεμϐάλλω τι ἐν τῷ πυρὶ, πυρόω ἢ ϖεπυρωμένον ϖοιῶ. ϖαρεφλίγω, καυλαλίζω, ἀνάπτω, καίω, ἐμπυρόω, σφοδρῶς καίω. ὅθεν "Πε-πυρακτωμένον", ϖεπυρωμένον. Ὀδ. Ι. 328. "Ἄφαρ δὲ λαϐὼν ἐπυράκτινεν". ἐπύρωνε εἰς τὸ ἀλοὸν ϖείσας τὸ ῥόπαλον.

Πυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πυρ-κάτωσις, ή. τὸ πεπυρωμβύου ποιεῖν, (καῦσμα.) τὸ πυρακτοῦν. καίειν, ἀνάπτειν, φλογίζειν, κόκκινον ὑπὸ τῦ πυρὸς ποιεῖν.

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, Πυραλλὶς, ή. Ἀειτοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. β'. 1. Πλίν. ί. 74. ια'. 36. Ἀθλιώ. β'. σελ. 394. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Πυρράλις, πιθανῶς ἀρεία τις ὠτεζερὰ, διάφορος τῆς ὑπὸ τῦ Ἀειτοτέλ. (Ζώ. Ἱστορ. 8. 3.) Πυρρύλας, λεγομβύης. ἴσως ἡ τῦ Linnæi Loxia pyrrhulla, καὶ τῆ Γάλλ. Bouvreuile "Ἐλαῖαι πυραλλίδες". Φιλότιμος παρ' Ὀειβασ. συλλ. β'. 69. αἱ χρυσόξανθαι (μαλαγμοκύτειναι) ἐλαῖαι.

Πυράμη, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Ἀμπ. Σχόλ. Εἰρ. 299. καὶ 426. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ἐν τῇ χαλκέων σκάφῃ, ἔτω.

Πυραμητὸς, ὁ. ὁ τῦ πυρὸς ἤτοι τῦ σίτου ἀμπὸς. ὁ καιρὸς τῦ θερισμῦ τῦ σίτου.

Πυραμιδόω, ῶ. πυραμίδα, ποιῶ. Νικήτ. Χρ. β'. 12.

Πυράμινος, ταὐτὸν τῇ, Πύρινος, ἐκ πυρῦ, ἐκ σίτου, "Πυραμίνων ἀέθρων". Ἡσιοδ. λείψ. παραβάλ. μετὰ τῦ παρὰ Πολυαίν. δ'. γ'. 32. "Πυραμίνων ἀλῶν". ὅσις ἔτι καὶ Κειθάμινες, αὐτὶ, Κείθινος, αὐτόθι ἔχει.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ. καθ' Ἡσύχ. "Οἰκοδόμημα γεωμετρικὸν ὃπὶ τὰ ἄνω καταρχόμβυον". ἢ πλατὲς κάτωθεν ὄντος πολυγώνου τε καὶ ὡς ὀξὺ λήγοντος. (ὠδὶ τῇ ἐν Αἰγύπτῳ Πυραμίδων, ὅρα Ἡρόδοτ. ἐν β'. 124. Τινὲς παράγουσι τῦτο ἐκ τῦ Πῦρ, δι' ὃ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυραμίδες, πυροειδῶς λαμπάδες" ὑπὸ τῦ σχήματος τῆς ἀναφερομβύης φλογός. 2) Ταὐτὸν τῇ, Πυραμὶς.

Πυραμοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πυραμίδος εἶδος ἔχων.

Πυραμοῦς, οῦντος, ὁ. (πυρὸς, πυραμόεις) εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμβύων καὶ μέλιτι ἀναδεδομβύου. Ἡσύχ. ὁ Ἀθλιώ. ἐν ιδ'. (σελ. 647.) ἔχει· "Ὁ Ἱερακλῆς ἐν τῇ Περὶ πλακούντων μνημονεύει καὶ τῦ Πυραμοῦντος καλομβύου, διαφέρειν λέγων τῆς Πυραμίδος καλομβύης· γίνεσθαι γὰρ τῦτον, ἐκ πυρῶν πεφωσμβύων (ἐκ τῦ Φῶσαι, Φῶξαι, Φρύξαι) καὶ μέλιτι διεδομβύων. ὅπως δὲ ἄθλον τίθεται τοῖς παιωνυχίσι τῇ διαζευπνήσαντι". καὶ ἐνπεῦθεν ὁ Ἀειτοφαν. Θεσμοφ. 94. "Τὸ γὰρ πεχναζειν ἡμέτερος ὁ πυραμῆς". ἐν τῇ πομπείᾳ καὶ ἀπάτῃ, βέβαιος εἰμὶ τῆς νίκης. ὁ Ἀθλιώ. ἐν γ'. (σελ. 114.) ἔχει πάλιν "Ἐστὶ δὲ καὶ ὁ Πυραμῆς ἄρτος διὰ σησάμων πεπτύμβυος, καὶ πέμμα ὁ αὐτὸς τῇ σησαμίτῃ ὤν". ὁ δὲ Πολυδ. "Τοῖς μὲν τοι διαπαιωνυχίσασιν, ἄθλα λιῶ, σησαμῆς καὶ πυραμῆς, πέμματα διὰ μέλιτος ἑφθά". "πληρεστέρα δὲ ἔστιν ἡ ὑπὸ τῦ Σχολιαστῦ τῦ Ἀειτοφάνους ὠτεζερὰ τῦτο, ὅτις (ἐν Ἱππ.) ἔχει· "Πυραμῆς δὲ εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμβύων. ὡς καὶ Σησαμῆς ὁ διὰ σησάμων. πεῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἄθλα τοῖς διαζευπνιασταῖς. οἰῶδασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι ὠδὶ ἀζευπνίας, καὶ ὁ διαζευπνήσας μέχρι τῆς ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμῆντα". τοιαῦτα καὶ παρὰ Σειδᾷ. παρὰ δὲ τῇ Ἐτυμολόγ. ἐν Δ. Κοττυβίζω, ἐδίδητο οἱ πλακοῦντες ἔτοι ὡς ἄθλα καὶ εἰς τοὺς εἰς τὸν Κόττυβον νικήσαντας.

Πυραυγὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸς αὐγὴν φέρων. ὁ λαμπων-φέγγων ὡς τὸ πῦρ. τὸ πῦρ αὐγάζων. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. "Ἐλάμπετο αἰθέρι αὐγῇ πυρὸς αἰθομβύοιο". καὶ "Λαμπέσθω ὡσεί τε πυρὸς σέλας".

Πύραυνον, τὸ. (πῦρ, αὔω) εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται, δαδίον, ἢ βόλβιτον, ἢ τοιοῦτόν τι. οἱ δὲ τὸν θέρμαστρον. Ἡσύχ. ἢ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται πῦρ· ἢ ᾧ τὰς ἐμπύρους ἀνθρακας κομίζυσι· (παρὰ τὸ πῦρ αὔειν ἐν αὐτῷ). ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Scaldino, καὶ παρὰ Τέρκ. Μαγκάλ. καὶ Γερμ. Kohlenpfanne.

Πυραύστης, ου, ὁ. (πῦρ, αὔω) ζωῦφιόν τι πτερωτὸν, ὃ ὠδὶ τὸν λύχνον πεπτώμβυον καίεται ὑπὸ τῦ πυρός. ὅθεν "Μόρος πυραύστης". ὁ θάνατος τῦτο τὸ ζωῦφιον. Αἰσχύλ. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 83. ἐξέλαβε καὶ ἐξέδωκε τὴν φράσιν ταύτην ὡς μίαν καὶ τὴν λέξιν σιωπᾶτος "Πυραυστομόρος".

Πυραφλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῦ πυρὸς μὴ φλεχθεὶς-καὶς, ἢ μὴ καόμβυος-φλεγόμβυος. Συίδ. καὶ Τμιφδ.

Πυργηδὸν, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πύργου, πύργος δίκην, ἐν τάξει, σοιχηδὸν, ἢ τετραγώνως. Ζήτ. Πύργος, ἀειθμ. 2. Ἰλ. Μ. 43. "—πυργηδὸν σφέας αὐτὺς ἀρτιώσαντες".

Πυργηρεώ, ῶ. ἐκ τῦ, Πυργήρης, ὁ. ὁ ὠδικεκλεισμβύος ἐν τῷ πύργῳ ὤν, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ ερατευμάτων ὠδικυκλωμβύος. ὡς καὶ τὸ "Τειχήρης" ὁ ἐντὸς τῦ τείχους ὤν ἢ ὠδικεκλεισμβύος ὑπὸ τῦ τείχους. καὶ "Κλινήρης" ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κάμβυος, ἢ ὡρὸς τῇ κλίνῃ δεδεμβύος. ὕτως ἄρα καὶ τὸ "Πυργηρέω, ῶ." ὠδικλείω τινὰ εἰς τὸν πύργον ἢ σύτινι ὀχυρώματι, πολιορκῶ, ὠδικυκλόω. "Ὡσπερεὶ πόλις ὡρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρορέμεθα". Εὐειπ. Ὀρέσ. 266. ἐνιοὶ ἐσμὸν τῆς πύργων καὶ ὑ πολιώβλυ ἐξιόνα. ἐκ τῦ

Πυργήρης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῇ, Πυργηρέω. "Κώμη πυργήρης". ἡ πύργος ἔχυσα ἤτοι μετὰ πύργων ὠχυρωμβύη. Παυσαν. ί. 18. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυργήρους, μετέωρος ὡς πύργος". καὶ "Πύργηρα", τὰ ξωράκια. καὶ "Πυργηρῶμβυ, τὰ τείχη φυλαττομβυ.

Πύργινος, (πύργος) "Νόμιμα πύργινα". οἱ νόμοι τὰ ἔθιμα τῆς πόλεως. Αἰσχύλ. Πρ. 857.

Πυργίον, τὸ. Πυργισκάειον, τὸ. Πυργίσκος, ὁ. καὶ, Πυργίσκιον, τὸ. ὑποκοειτικὰ ἐκ τῦ Πύργος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχοντα. παρ' Ἀρτεμιδ. α'. 76. σιωεκφέρεται "Κίστα πύργοι καὶ θησαυροφυλάκια".

Πυργίτης, ου, ὁ. ὁ ἐκ τῦ πύργυ ὤν, πυργιώτης. ὁ εἰς τὸν πύργον αἰτήκων. "(Σβυθὸς πυργίτης". παρὰ Γαλλιν. παραγγέλ. ὑγιειν. ς'. 11. ὁ ἐν τοῖς ἢ ὑπὸ τοῖς πύργοις διατείβων καὶ διαιτώμβυος σφυθὸς, ὁ ἐν τῇ σιωπθείᾳ, Σπυργίτης, λεγόμβυος.

Πυργόβαρις, εως, ἡ. (πύργος, βάειν) οἱ ὑπὸ τοῖς πύργοις τοιμαχῶντες — τοξοβολικὰ, ὀχυρώματα. (μπετσύια). παρὰ τοῖς Ο'.

Πυργοδαΐκτος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς πύργους δαΐζων-καταδαφίζων, πορθητὴς, ἀφανιτὴς τῶν πόλεων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 104.

Πυργοειδὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ πύργυ εἶδος ἔχων.

Πυργόκερας, ατος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Ὑψίκερας.

Πυργομαχέω, ῶ. ὑπὸ τῦ πύργυ μάχομαι. 2) Πολεμῶ-κυειδῶ πύργον τινὰ, τροσβάλλω κατὰ τινος πύργυ, πολεμῶ ἵνα κυειδῶσω αὐτόν. Ξενοφ. Κυρτ. ς'. δ'. 5. καὶ Ἀναβ. ζ'. ἡ. 13.

Πυργοποιέω, ῶ, πύργον ποιῶ-κτίζω. ὅθεν

Πυργοποιία, ἡ. ἡ οἰκοδομὴ τῦ πύργυ.

Πύργος, ὁ. εἶδος ὑψηλῦ οἰκοδομήματος, διὰ οὗ εἰ παλαιοὶ ὠχύρων τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἢ τότε τινὰ. τὺς δὲ ἐκ ξύλων κατασκευασμβύους ἔφερον οἱ Ἑλέφαντες. Ξενοφῶν. ἐν Ὀδυσ. Ζ. 262. "Πύργος ὑψηλὸς". τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, ὑπὸ τῦ μέρος τὸ ὅλον. καὶ ἐν Ἰλ. Ο. "Πόλις πύργοις ἀραρυῖα". καὶ ἐν Χ. 462. αὐτὶ τῦ, Προμαχεών. πύργους ἔχον καὶ

αὐ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλέων

αἱ πολεμικαὶ ναῦς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ, ἐφ' οἷς κατὰ τὸν Βιργίλιον, ἴσασιν δύο Πυργοῦχοι. λέγεται ἔτι Πύργος, τὸ μέσον οἰκοδόμημα ὅρος ὑπερβάσεως καὶ φυλακῆς τόπου τινός, καὶ ὁ ἐν τῇ ἐσχατιᾷ ἦτοι ἐν τῇ ὀξοχῇ οἶκος. λέγεται ἔτι καὶ πολεμική τις μηχανή, ἢ πολεμικόν ἔργανον, ὅπερ ἐῶ Πύργος ξύλινος ἐπὶ ζυγῶν οἰκοδομημένος καὶ κινούμενος. 2) Τάξις στρατιωτικὴ ἢ παράταξις εἰς πόλεμον ὁπλιτῶν τετραγωνοειδὴς, κατὰ πλινθίον σωτεπαγμένη. Ἰλ. Δ. 334. "Ἔσασαν ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπιλθών". ὅθεν "Πυργηδὸν" ἐν Ἰλ. Μ. 43. πύργῳ δίκλω, ὡς πύργος, τετραγώνως. *En bataillon carré*, Γαλ. 3) Οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῷ, Πύργος, καὶ αὐτὶ τοῦ, Κυβαλήτειον, σανίδιον ἐφ' ᾧ κινοῦνται οἱ κύβοι. 4) Ἐν τοῖς κοινοῖς οἴκοις ἐλέγετο ἔτι Πύργος, καὶ τὸ δωμάτιον ἔνθα κατῴκουν αἱ δοῦλαι (αἱ σκλάβαι). Δημοσθ. σελ. 1156. ὁ Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 238. ἑρμῆν. τὸ "Ὑψηλότερα οἰκοδομαί". ἴδε τὸ, Πύργοι. ἄρα, τὸ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ στεγάσματι (εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα) δωμάτια. ὅπου κεῖται καὶ ἐν Ἰλ. Χ. 447. "Κωκυτῷ ἴκνισε καὶ οἰμωγῇσι δόμου πύργου". ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ ἐν στίχῳ 440. "Δόμε ὑψηλοῖο". τὸ δωμάτιον τῆς ἀνωτέρω πατώματος. 5) Μεταφορικ. Ἀσφάλεια, φυλακή.

Πυργοσκάφος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς πύργους σκάπτων ὀλόγυρα καὶ κρημνίζων αὐτάς. ἐξαφθορεὺς καὶ χαλαστὴς τῶν πύργων καὶ τειχῶν. Λυκόφρ. 469.

Πυργοῦχος, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πύργον ἔχων. ἐλέγετο καὶ τὸ σανίδωμα ἢ τὸ κατάστρωμα τῆς πλοίου, ἐφ' ᾧ ἵστατο ὁ πολεμικὸς πύργος.

Πυροφορέω, ῶ. πύργον φέρω. ἐκ τοῦ

Πυργοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πύργον φέρων - βαστῶν, ὁ πύργους ἐπείχων.

Πυργοφύλαξ, ακος, ὁ φύλαξ τοῦ πύργου ἢ τοῦ τείχους. Αἰσχύλ. Ἱκ. 170.

Πυργόω, ῶ. Μ. ώσω. πύργους ποιῶ, ἐπὶ τοῦ τὴν πόλιν πύργοις κτίζω, ὀχυρόω - ἀσφαλίζω. Ὀθων. Α. 263. "Θήβας ἑδὸς ἐπύργωσεν", μετὰ πύργων ἐπετείχισεν. 2) Μεταφορικ. Ὑψόω, αὐξάνω, μεγαλύνω, μέγα καὶ ὑψηλὸν ποιῶ ἐπὶ λόγων, λέξεων, ἐκφράσεων, κ. τ. τ. ὡς π. χ. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ. ὡς ἐκ τοῦ Αἰσχύλου λέγει." Πρῶτος τὴν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήμασι σεμνοῖς, καὶ κοσμήσας ἁγνικὴν λύραν". ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγών. Οὕτω καὶ ἐν Ἀνθολογ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ." Πυργώσας ἐπέπλῳ τὸ ἁγνικὸν φάσμα καὶ ὀφρυώσας ἀοιδάν". ἢ Δαμάσκιος παρὰ Σουΐδ. "Τοῖς ἐπὶ μέκιστ ἐυ μάλα πυργώσας τὰν φιλοσοφίαν". ὑψώσας, αὐξήσας. Εὐσεπ. Ῥῶσ. 122. "Πεπύργωται κρεῖττον". ἐπὶ τῶν χαρίτων ἀνδρείᾳ τινός.

Πυργώδης, ες, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυργοειδής.

Πύργωμα, τος. τὸ. πεπυργωμένον, τὸ τοῦ πύργου κτίσμα, καὶ αὐτὸς ὁ πύργος. Εὐσεπ.

Πύργωσις, εως, ἡ. ἡ πρᾶξις τοῦ πύργους ποιεῖν, πύργωμα, κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ μέρος τι τῆς τειχώς.

Πυργωτὴς, ἰδος, ἡ. πεπυργωμένη, πυργωτή.

Πυργωτὸς, ἡ, ὁν. ὁ ἔχων πύργους ἔχων, ὁ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ πύργου πεποιημένος-ἐξειργασμένος. Ἀθήν. ε'. σελ. 196.

Πυρδανὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (πῦρ, δαίω) ὁ πῦρ καίων ἢ καύσας, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατακαυθείς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 605.

Πύρδαλον, τὸ, Πύρδαλος, τὸ. (πῦρ, δαίω) ταὐτὸν τῷ, Φρύγανον. μικρὸν ξυλάριον ἐπὶ καύσιμον, ἐμπύρευμα. 2) Ταὐτὸν τῷ, Ἐμπύρευμα, ὁ ἐν τῇ ὠδῖνι μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν, τὸ ἄνθρακον καὶ ζώπυρον τοῦ πυρὸς, ὅπερ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσ. Ε. 490. "Σπέρμα πυρὸς" καλεῖ. 3) Μαγειρεῖον ἦτοι ἡ ἑστία τοῦ πυρὸς ἔνθα μαγειρεύουσιν, ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ τὸ Λακωνικὸν, "Πύρδαιον, μαγειρεῖον. ὅπερ αὐτὶ τούτου, Πύρδαλον, ἢ Πύρδανον, ἀναγνωστέον.

Πύρεθρον, τὸ. ἀρωματικόν τι καὶ θερμὸν ἦτοι πεπειρίζον καὶ καῖον ἐν τῇ γεύσει φυτόν τι. Διοσκορ. γ'. 86. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. *Anthemis pyrethron*.

Πυρεῖον, τὸ. καὶ πληθυντ. "Πυρεῖα, τά". (πῦρ) κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ Σχολιαστὴν Ἀπολλων. τοῦ Ρόδ. ἐν α'. 1182. λέγονται Πυρεῖα ξύλα τινὰ (ξηρὰ), ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἔβαλον (ἢ ὡς ἐν Λεξ. Χειροογρ. Ξυλάρια, ἃ παρεισεβάλλοντα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γλυφῆς). "Τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἄρρεν, ὅπερ ἐκαλεῖτο Στροβίλος, τὸ δὲ ἕτερον θηλυκὸν παραπλήσιον. παρατρίβοντες ἐν τῷ ξυλαρίῳ τὸν στρόβιλον, ἐν τῷ ἑτέρῳ πῦρ ἐποίουν. ταῦτα ἐν καλεῖ Πυρεῖα, ἃ παρατρίβοντα ἀλλήλοις πῦρ ἐκβάλλει". καθὼς ἡμεῖς, π. χ. μεταχειριζόμεθα τὰν σήμερον ἀντὶ τούτων τὰ Πυρεκβόλα, ἢ Πυροβόλα ὄργανα, ἦτοι τὸν Χάλυβα καὶ τὴν πυριτίδα λίθον (τζακμάκια, Τουρκ.) Λευκιαν. ἀληθ. Ἱστορ. 32. "Τῶν μὲν ναῶν ὑπεσπείξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ σημεῖα σωτείψαντες, καὶ ἀσκαυσάμενοι, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα". ἔνθα ὁ Σχολ. ἡμαρτημένως ἑρμηνεύσασε ἀντὶ τοῦ " Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους". τοιουτοτρόπως ἀπὸ τῶν ξύλων ἀνάπτουσι τὸ πῦρ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιπόθητα δὲ καὶ ἀεὶ ἀξύλα ὄρη τοῦτο ἦσαν κατὰ τὸν Θεόφραστον (Φυτ. Ἱστορ. ε'.) τὰ ἐκ Καρύης. 2) Ἀγγεῖον κεράμινον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν, ταὐτὸν τῷ, Πύραμνον. 3) Παρὰ Πέρσαις, ὁ Τόπος ἔνθα ἐφυλάττετο τὸ ἱερὸν Πῦρ. Ζήτ. Ἐχάρα, ἀειθ. 4.

Πυρεκβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ ἐκβάλλων - ῥίπτων - ἐκδιδούς. Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ.

Πυρεκτικὸς, κὴ, κὸν. (πυρόω) ὁ ὑπὸ πυρετῶν καταχόμενος, ὃς τις πυρέσσει - θερμαίνεται. 2) Ὁ εἰς πυρετὸν αὐξάνων.

Πύρεξις, ἡ. τὸ πυρέσσειν - θερμαίνεσθαι. ἢ τὸ πυρετὸν κατοχὴ. ἐκ τοῦ

Πυρέσσω, - ἔττω. Μέλ. ξω. ἠ, Πυρεταίνω. (πῦρ, πυρέω, πυρετὸς) πυρετὸν ἔχω, πάσχω ὑπὸ πυρετοῦ, ἔχω θέρμην, θερμαίνομαι. "Καὶ ὅσοι κάπως πυρέττουσιν αὖθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις, ἢ ὅσοι ἀπεψύξεις". Πλούταρχ.

Πυρέτιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸς πυρετὸς.

Πυρετὸς, ὁ. (πῦρ) ἡ καυσικὴ ζέσις, φλογισμὸς, καύσων, μεγάλη καῦσις, μέγα καῦμα. Ἰλ. Χ. 31. "Καί τε φέρει (κύων) πολλὸν πυρετόν". ἐκκαυσιν τοῦ ἀέρος, ὅθεν Καύσωνες, καὶ Κωκοκαύματα, καθὼς π. χ. τὰ μεγάλα καύματα τοῦ Ἰουλίου μηνός. 2) Ἡ θέρμη, θερμασία, ἄτακτος κίνησις καὶ παραχὴ τοῦ αἵματος εἰς τὸ σῶμα μετὰ ἐπιμιξίας πυκνώσεως τοῦ σφυγμοῦ, καύσεως μεγάλης. Γαλην. ὅθεν

Πυρετοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πυρετὸν - θέρμην - καῦσιν φέρων - ἀφιξείων. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 27.

Πυρέττω. Ζήτ. Πυρόω.

Πυρεττώδης, ες, ὁ. ἡ, ὁ πυρετῷ ὁμοίωσιν ἔχων, ὁμοιος πυρετῷ, θερμὸς, καυσικὸς, ὁ πυρετὸν ἀφιξείων.

Πυρεὺς, έως, ὁ. (πυρόω) ὃς τις ἀνάπτει πῦρ ἢ καίει, ὁ πυρπολῶν - ἐμπυρεύων. Ἡσύχ. καὶ ἀγγεῖόν τι. Ἀνακτικ. γ'. σελ. 174.

Πύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πύρευ-σις, εως, ἡ. ἡ ἀνάψις τῦ πυρὸς εἰς τὸν οἶκον
διὰ θέρμασιν καὶ ζέσιν. Ἔτι δὲ καὶ ἡ διὰ τῦ πυ-
ρὸς διὰ τῆς φάκλων ἄχρωσις τῆς ἰχθύων. ἐν τῇ
σιωπηθείᾳ.

Πυρευστικὸς, κὴ, κόν. "Πρὸς χρεῖαν πυρευτικὴν
ξύλα". ξύλα χρήσιμα διὰ πῦρ ἢ διὰ πύρωμα· διὰ
φωτίαν, ἢ κάλλιον, διὰ τὸ πυροφιλὲς. Θεόφρ. Φυτ.
Ἱστορ. ε. 3.

Πυρευτὴς, οῦ, ὁ. (πυρεύω) ὅστις διὰ τῦ πυρὸς
ἤτοι διὰ τῆς διδίων καὶ φάκλων (διὰ τῦ πυροφιλὲς)
ἁλίσκει· ψαρεύει. Παρὰ Λεκτικ. Θεὲ Συσ. 6. "βά-
ταυσος, χαλκοῦς καὶ πυρεύτης". ἴδιὸν τὸ Ἡφαίστε, ἄλ-
λοι μὲν ἀπέγνωσαν αὐτὸν τὸν, Πυρεύτης, Πυρεύτης, ἄλ-
λοι δὲ Πυρεύτης, καὶ ἄλλοι Πυρευτὴς, καὶ Πυροιτὴς, ἀλλ'
ἡ ἀνάγνωσις "Πυρεύτης" ἀρτιμιμητέα, κἀθὰ καὶ ὁ ἀ-
γαπητός μοι Σπεύδερος, παραινεῖ, διὰ τὴν σημασίαν
τῦ, Ὁ διὰ πυρὸς χαλκεύων, ἢ διὰ πυρὸς τέχνας
ἐργαζόμενος. ὅθεν

Πυρευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πύρευσιν ἁρμόττων.
"Τέχνη πυρευτική". ἡ διὰ τῦ Πυρὸς καὶ τῦ πυρο-
φιλὲς ἄχρωσις τῆς ἰχθύων. Πλάτ. Σοφ. 12. "Τῆς
τοίνυν πλεκτικῆς, τὸ μὲν γνεκτεινὸν, οἶμαι, φρὸς
πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῆς τῆς ὠδὲ τὸν ἄτρακ
Πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε".

Πυρεύω, πῦρ ποιῶ, ἀνάπτω φωτίαν, φλογίζω, πυρ-
πολῶ, καπνίζω. Ἔτι δὲ ἡ αὐτὸ τὸ Διὰ τῦ πυ-
ρὸς τέχνας ἐργάζομαι. Ἁλίσκω· ἀχρόω ἰχθῦς διὰ
τῦ πυροφιλὲς, ψαρεύω μὲ τὸ πυροφίλιον, Πυροφιλί-
ζω. Ἔστι δὲ τὸ Πυροφίλιον ἐλάφρα τις σιδηρᾶ, ἐφ' ἧς
καίουσι τὰ δαδία. οἱ δὲ Ἰχθύες βλέποντες τὸ φῶς
τῦ πυρὸς μύουσιν ἀκίνητοι, καὶ οὕτως ἁλίσκονται διὰ
τῆς τειαίνης.

Πυρὴ, ἡ. Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Πυρά, ἡ.

Πυρήϊον, τὸ. Ἰωνικ. αὐτὶ τῦ, Πυρεῖον. Ὅμηρ. Ὕμν.

Πυρὴν, ῆνος, ὁ. τὸ ἐσωτερικὸν σκληρὸν ὀστέον ὀπω-
ρῶν τινῶν οἷον τῆς φοινίκων, ῥοδακίνων, δαμασκήνων,
ῥοιῶν, κερασίων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τῆς σαφυλῶν
τὰ γίγκρα, καὶ τῆς πιτυΐνων στροβίλων, τὰ κοκκυάρ-
εια. ὁ Ἀθήν. (ἐν β'.) λέγει ὠδὲ τὸ ἰάζῃ Μνη-
σιθέα ὅτι "Ὀρτυκίδας καλῶν τῆς κώνων (ἢ κατ' ἄλ-
λων τῆς πιτυΐνων καρύων) τὰς πυρῆνας". Ἀριστοτέλ.
Προβλ. κ'. 24. "Αἱ μικραὶ ῥαγες οὐκ ἔχουσι τὸν ἐ-
λάττονα πυρῆνα". ὁ αὐτὸς. "Τέλος ὁ πυρὴν ἔχει
τὸ σπέρμα". ἡ χυδαία συνήθεια, Κουκκύτσιον, καὶ
Κόκκαλον λέγει τῦτο. 2) Τὰ σκληρὰ κόκκαλα
τῆς ἰχθύων, ἤτοι τὰ ὀστώδη ἀκανθία (ἡ ὀστώδης ἀ-
κανθα τῆς ἰχθύων). Ἐξ ἐναντίας δὲ λέγεται "Ἰχ-
θὺς ἀπύρηνος, καὶ μαλακοπύρηνος". ὁ χονδρώδη ὀ-
στία ἔχων, ἤτοι ῥαγκὰ, Ἀθήν. ζ'. "Ἔγχελυς, ἢ
φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος ἰχθύς". 3) Ἁπλῶς ἔτι πυ-
ρῆνες εἰσὶ τῆς Κόκκος, Χόνδρος, Σπυρίον, ἢ Κοκκίον,
καὶ ἄλατος, θυμιάματος ἤτοι λιβανωτῦ λεγόμενον.
4) Τὸ σφαιρίδιον ἤτοι τὸ στρογγύλιον κεφάλιον τῦ
χειρουργικῦ ἐργαλείου Μύλη λεγομένου. αὐτόθεν. τῆς,
Ἀπυρηνίλη.

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ. (ἄνεμος) ὁ ἀνεμίζων τὸ πῦρ.
"Πυρηνέμους ῥιπὰς". Ἀνθολογ. ῥιπίδιον δι' οὗ κι-
νοῦντες τὸν ἄνεμον ἐξάπτεται τὸ πῦρ. Ἀνεμιστήριον.

Πυρήνη, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, Πυρήνη.

Πυρηνοειδὴς, ἐς, ἡ. ὁ πυρῆνος εἶδος ἔχων, ὅμοιος
κόκκῳ. ᾗ

Πυρηνώδης, εος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Πυρηνοειδὴς,
κατὰ συναλοιφὴν. "Καρπὸς πυρηνώδης". ὁ πυρῆνα
ἔχων, ἀκίνητος τῇ, Ἀπύρηνος.

Πυρήτοκος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῇ, Πυρηφάτος. Ἀνά-
λεκτ. β'. σελ. 228. ὅπου ἀρτίτερον "Γυρητόκος". ἔ-
κειτο.

Πυρηφάτος, ὁ, ἡ. Ἀνέκδοτ. β'. 233. "Δήμυλος
πυρηφάτος λάτεις". καλεῖται ὁ λίθος τῦ μύλου (ἡ
μυλόπετρα). ἐσχημάτισται κατὰ τὸ, Μυλήφατος, ὁ φο-
νεύων καὶ σιωπείβων τὸν πυρὸν, ἤτοι τὸν σῖτον. ἀμφ.
σημασ.

Πυρηφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸν - σῖτον φέρων. Ἰλ. Γ.
595. "Πεδίον πυρηφόρον". ταὐτὸν τῇ, Πυροφόρος,
καὶ, Σιτοφόρος.

Πυρία, ἡ. τὸ ξηρὸν λεβὸν ἤτοι τὸ αὖλ ὕδατος διὰ
δὲ ἱδρῶτος γινόμενον. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ τῦτο ἐγίνε-
το, ὅσις ἰῶ δωμάτιον λιθόστρωτον μετὰ θόλυ, καὶ ὑπὸ
πυρὸς θερμαινόμενον. Ετυμ. Γαλλ. ὁ Γαλλικ. ἐν
Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει· "Πυρίας, τὰς διὰ πύρης κόχλα-
κας ἢ θρύμματος διὰ καῆ ὑπὸ σκωρίας σιδήρα". ὁ δὲ
Σβίδ. "Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων
διὰ πύρων". ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι τὸ τοιῦτον λεβὸν
ἐγίνετο καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς οἰκίας τῦ Ἑλ-
λικῦ, διὰ λίθων κεκαυμένων, ὡς βάλλοντες ἐν δω-
ματίῳ τινὶ ἐθερμαίνετο διὰ τῆς αἰθρομένης ὕλης αὐ-
τῆς ἀναθυμιάσεως τόσον, ὥστε ἤρχετο ἱδρώς. πα-
ρ' Ἀθηναίῳ ι'. φαίνεται ὅτι εἶχον καὶ ἀγγεῖα τινα
πρὸς τῦτο ἐπιτήδεια. "Πυρίας χαλκᾶς ἔχων ζεῖς, ἢ
"λεπάρα". Ζήτ. Πυριάω.

Πυριάζω, ταὐτὸν τῇ, Πυριάω, ἐν τῇ σιωπηθείᾳ
λέγεται καὶ ὅτι ὄρνιθος ὅταν κλωσᾷ τὰ ὠὰ αὐτῆς.

Πυρίαμα, τὸ. Θέρμανσις, ζέσμα, ξηρὸν λεπρὸν
ἤτοι τὸ διὰ θέρμης καὶ ἱδρῶτος, ὃ ἐστὶ, τὸ διὰ πυ-
ρίας γινόμενον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ ζεσῶν πασίων, ἢ
διὰ κεράμων, ἢ διὰ τῆς ἀτμῶν τῦ ζέοντος ὕδατος γι-
νόμενον ζέσαμα κατά τι μέρος τῦ σώματος, ἵνα κα-
πὶ παύσῃ πόνοντια. La fomentation, Γαλλ.

Πυρίασις, εως, ἡ. ἡ τῦ σώματος θέρμανσις διὰ
ξηρᾶς λεβῆτος ἤτοι διὰ τῆς πυρίας, ἡ παρῆξις τῦ πυρίου.

Πυριατήριον, τὸ. (πυριάω) τὸ ξηρὸν ἤτοι διὰ
τῦ ἱδρῶτος λυτρὸν, καὶ ὁ τόπος ἤτοι τὸ μεπὰ θόλυ
δωμάτιον, ἐν ᾧ πυριῶνται. καὶ τὸ εἰς τῦτο ἐπιτήδειον
ἔργαστ. Ἀριστοτέλ. προβλ. β'. 29. καὶ 32. "Διατί
ἐν τοῖς πυριατηρίοις, ὅταν ἀθρόα τὰ πυρὸς ἔνῃ μᾶλ-
λον ἱδρῶσιν". ὅρα Λέτιον ἐν ι'. 18. Ὁ Πλάτωρχ.
εἰς Κίμ. ι'. ἔξέλαβε τῦτο καὶ ὡς οὖ μέρος τῦ Γυ-
μνασίῳ· "Κατελθόντα δὲ γυμνασίαρχον κατέσπασαν,
εἶτα ἀλειφόμενον ἐν τῷ πυριατηρίῳ διέφθειραν". ὅπου
καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε· "Παρὰ τὸ Πυρειᾶν, ὡς πα-
ρὰ τὸ Θυμιᾶν, τὸ Θυμιατήριον. Οὕτω δ' ἐκαλοῦντο
οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰσήρχοντο μόνῃ τῇ ἱδρῶ εἵνεκα. τῦ-
το δὲ ἐγίνετο διὰ τῆς ἀναθυμιάσεως ἐκ διαπύρων κο-
χλάκων, ἢ σιδήρου σκωρίων ἀναθυμιάσεως, ὡς φη-
σι Γαλλικός". Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρία. Ἔστι δὲ κυ-
ρίως Οὐδετ. ἐκ τῦ, Πυκτήριος, τῦτο δὲ ἐκ τῦ
Πυκτήρ.

Πυριάτης, ου, ὁ. ὁ Λέτιος ἐν β'. κεφ. 99. ἔχει·
Πυὸς, τὸ καλούμενον ὠμοῦγκλα, (κολόστρα, καὶ κε-
ράστρα)· μεπὰ τὴν ὑποκύησιν αὐθέως ἀμέλγεται τὸ
γάλα, καὶ πυρθεῖ διὰ θερμαστρίδος ἐπ' ὀλίγον αὖθι
πυτίας, αὐτίκα πήγνυται, οἱ δὲ παλαιοὶ τῦτο ἐ-
κάλουν Πυειάτιν, τινὲς Πυειφθον. Ζήτ. Πυειτὴς,
καὶ, Πύαρ.

Πυριατὸς, τὴ, τὸν. (πυριάω) ὁ διὰ πυρίας θερ-
μανθείς. ζεστὸς διὰ τὰ πυριατήρια. "Κέραμος πυρια-
τός. ὁ ἐμπυρος ἤτοι διὰ τῦ πυρὸς κεκαυμένος ὑφ' ᾧ
ἑψῶνον (ὤπτων) τὸν ἄρτον. Ἔτι δὲ καὶ ὃν μετηχμ-
ειάζοντο εἰς πυρίαμα, ὃν ὁ Ἱπποκράτ. καὶ Ἀσκὸν, καὶ
Φακὸν, λέγει. ὡς καὶ Γαλλικὸν ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει·
"Ἀσ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεως

"Ἀσκὸς, κιράμιον, ὃς καὶ πυελίτης καὶ φακὸς ὀνομάζεσιν".

Πυριάω, ῶ. (πυέα) θερμαίνω ἢ ἱδρῶσαι ποιῶ ἐμά τινος ξηρᾷ λαβῇ ἢ ἀναθυμιάσεως τινων ἐμπεπυρωμένων σωμάτων. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυέα. Μέσως, Πυειάομαι, θερμαίνω ἐμαυτὸν ἐν τῷ πυειατηρίῳ τόσον, ὥστε ἱδρόω, μεταχειριζόμενος μόνον τὸν ἱδρῶτα ὡς λαβὴν καὶ κάθαρσιν τῶ σώματός μου. τοιαῦτα Πυειατήρια λαβὰ εἰσὶ τὸν σήμερον καὶ τὰ τῆς Ἑλλάδων καὶ τῆς Τέρκων, τὰ ὁποῖα θερμαίνονται καὶ ἐμὲ λίθων ἐμπεπυρωμένων, ἄλλα δὲ καὶ ἐμὲ ὑποκαύσεως, ἅτινα καὶ ὑποκαυτὰ λαβὰ λέγονται. Παῦλ. Αἰγίν. γ'. 43. "Πυειᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς ἐμπύροις τοίχοις". παρ' Ἀθην. ιβ'. κεῖται "Παρὰ Σιβαείταις δ' εὑρέθησαν αἱ πύελοι, ἐν αἷς καπακείμενοι ἐπυειῶντο". καὶ παύτας τὰς Πυέλας ἐν ἑ. ὁ αὐτὸς λέγει· "Πυείας χαλκᾶς". Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ'. 427. "Πυειᾶν θερμῇ θαλάσσῃ". σημαίνει τὸ Θερμαίνειν ἐμὲ τῆς ἄτμων τοῦ ζέοντος θαλασσίου ὕδατος· Πυειάματι χρῆσθαι. ὅπω καὶ ἐπὶ τῶ Κυπρίου· "Βοηθεῖ ταῖς κατὰ μήτραν πυειαμβοίαις". ὡς πυείαμα μεταχειριζόμενον. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρῶντο τοῖς Λακωνικοῖς λεγομένοις λαβοῖς. Ὁ σβέργος διώκαται ἰδεῖν τὸ χρῆμα καὶ τὸν μορφὼ τότε τῶ λαβῆς Ἐν τῇ ὑπὸ τῶ Φαβρετίου Ἐκδόσει Σέξτου τοῦ Ἐμπυρικοῦ, σελ. 30.

Πυρίβιος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ ζῶν. ὅστις ζῇ εἰς τὸν φωτίαν.

Πυρίβλητος, ὁ, ἡ. (βλέω, βάλλω πυῤῥὸν) τῷ, Πυροβόλος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ιζ'.

Πυριβρεμέτης, ου, ὁ· (βρέμω) ὁ ἐν πυρὶ ἢ ὑπὸ ἢ ἐμὲ πυρὸς βρέμων-ηχῶν, πυῤῥὸν τῷ, Πυρίκτυπος, καὶ Πυρισμάραγος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυριβρεμέτης, χαλκός". Τιμαχίδας δὲ, "ὅτι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ ἐμὲ πυρὸς βρεμιτος γεγονώς." ἐν Ὑμν. Ὀρφ. μ'. 3. κεῖται "Πυριβρεμέτης ἰάχησι". κραυγαὶ φωναὶ μετὰ πυρὸς βρέμοντος, ὅπερ μετὰ δάδων καιομένων καὶ βρόμου ὑποπλεύσεται ἐν τῷ κατεῖδαι καὶ σιεῖδαι.

Πυρίβρομος, ὁ, ἡ. πυῤῥὸν τῷ, Πυριβρεμέτης. Ὀρφ. Ἀργ. 1220. "Αἰγλῆς ἄμμοροι εἰσὶ πυριβρόμου πελίοιο". ὅπω ὁ Συνέδερος "Πυριδρόμου" ἀναγινώσκεσθαι παραινῇ, ὃ καὶ ἐρθότερον, παρὰ τὴν γνώμην τῶ Παυσάβα.

Πυρίβρωτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῶ πυρὸς βρωθεὶς-φαγωθεὶς-καυθείς. Σέξαβ.

Πυριγενέτης, ου, ὁ. (χθὼν, πῦρ) πυῤῥὸν τῷ, Πυριχθὼν. Αἰσχύλ. Θήβ. 213.

Πυριγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ πυρὸς γεννηθεὶς ἢ ἐν πυρὶ γεγονὼς. "Χαλκὸς πυριγενής". ὁ ἐν πυρὶ χαλκεύθεις, ἐμὲ πυρὸς γεγονώς. Αἰσχύλ. "Τοκέων πυριγενὴς αἴμονι παλάμα χρόα". ὅπω ὁ Σχολ. ἑρμῆν. ἐμὲ τῶ "Ἀσιδηρεῖ, αἱματηρῷ". ὁ ἐστὶ, Σιδηρᾶ, ἐμὲ τὸν σκληρότητα. κατ' ἐμὲ δὲ, ἴσως ἰσοδυναμεῖ τῷ, Πυρπαλάμῃ. ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Β. (σελίδ. 346. Ῥώμ. Ἐκδ.) ἔχει· "Καλῶ δὲ ὄντος τῶ εἴτε ἐκεῖσε (ἐν Φιλαδελφίᾳ), ἀσείζομένους τοὺς, Πυριχθὼν καλοῦσι τὸν Διόνυσον, ὡς ὑπὸ χώρας, ἥτις αὐτὸ τοῦτο Καπακεκαυμένη καλεῖται.

Πυρίγλητος, ὁ, ἡ. ὁ τὰς γλήνας ἤτοι τὰς ὀφθαλμὰς ὡς πῦρ ἔχων, ὅτινος τὰ ὄμματα λάμπουσιν ὡς τὸ πῦρ, ὁ πυρώδη ὄμματα ἔχων. Ὀππιαν. "Πυρίγληνοι λίσσας". ὅπερ ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Τ. 446. "Πῦρ ὀφθαλμοῖσι διδορκὼς" ἐπὶ τῶ Συὸς εἶπεν. Πῦρ ἐκήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, Φωτίαν ἐκίβαλον τὰ ὄμματα τῶ.

Πυριγλῶχις, ινος, ὁ, ἡ. (γλωχὶν) ὁ πυρώδη πτυχὴν-ἀκρὸν ἔχων.

Πυριγόνος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ γθονῶν. Πλούταρχ. ἐν Ἀλέξ. "Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης".

Πυρίγονος. ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ γεννηθείς.

Πυρίδακτος, ὁ, ἡ. (δάκτω) πυῤῥὸν τῷ, Πυρίβρωτος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1039.

Πυρίδειπνος, ὁ, ἡ. Καλλίμ. παρὰ τῷ Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 371. ἀμφ.

Πυρίδιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν πῦρ. (φωτίτσα).

Πυρίδρομος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ τὸν δρόμον ποιῶν, ἢ μετὰ πυρὸς ξέχων. Ὀρφ. Ὕμν. ιδ'. 2. καὶ 57. 2. Ἐπίθετ. τῶ Ἡλίου, ὡς καὶ τὸ, Πυριεφὴς.

Πυριέφθος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ ὠπτημένος-ἐψημένος-μαγειρευμένος. Πυρίεφθον, τὸ. πυῤῥὸν τῷ, Πυρεύματος, καὶ, Πυρείτης. ὁ Γαλην. περὶ Τροφ. δύν. γ'. 16. ἔχει· "Ἀνὴρ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ὑποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θέρμης ἀσθενοῦς ὀλίγῳ χρόνῳ. καλεῖν δὲ ἔοικασιν οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ ὕπως παχὺ γάλα, Πυρίεφθον· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, Πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό".

Πυρικτὴς, έος, ὁ, ἡ. (ἀκὴ) ὁ ἐν πυρὶ πεπυρωμένος (σφόδρα γεγονὼς) ἢ ὁ πυρὶ ἀκὴν ἔχων. Ὀδυσ. Ι. 387. "Ὡς τῶ ἐν ὀφθαλμῷ πυρικτέα μοχλὸν ἐλόντες Δινεύομεν". Πεπυρωμένον κατὰ κορυφὴν, ὅπω καὶ ὀξύπατος λέγω, καθὰ καὶ τὸ ἀνωτέρω "Ὀξὺς ἐπ' ἄκρῳ" καὶ τὸ "Πυράκτειον" δηλῶσι.

Πυριθαλπὴς, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν πυρὶ θαλπόμενος, ὁ ἐν πυρὶ θερμανθεὶς-ζεσθεὶς, ὃν θάλπει καὶ θερμαίνει τὸ πῦρ.

Πυρικαὴς, έος, ὁ, ἡ. πυῤῥὸν τῷ, Πυρίκαυστος. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 175.

Πυρίκαος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ ἢ ἐμὲ πυρὸς καίων. πυῤῥὸν τῷ, Πυρκάς.

Πυρίκαυστος, καὶ, Πυρίκαυτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐμὲ πυρὸς καυθεὶς-φλεγισθεὶς-καφαλισθεὶς. πυρὶ κεκαυμένος, ὃν ἔκαυσεν ἢ ἐκαφάλισε τὸ πῦρ, πεπυρωμένος, ἡμίκαυστος, καφαλισμένος. Ἰλ. Ν. 564. "Σκῶλος πυρίκαυστος". ὡσαυτὼς καυμένος, ἡμίφλεκτος.

Πυρικαύσωρ, ορος, ὁ. (πῦρ, καίω) ὁ μετὰ ἢ ἐμὲ πυρὸς καίων. "Κύκλος - σφαῖρα πυρικαύσωρ". Τίμων φλίας.

Πυρικλοπία, ἡ. ἡ τῶ πυρὸς κλοπή. Ἀνάλεκτ. γ'. 175.

Πυρίκμητος, ὁ, ἡ. (κάμω, κάμνω) ὁ ἐν πυρὶ καμωθεὶς-ἐργασθεὶς-χαλκευθεὶς, ἐψηθεὶς-μαγειρευθεὶς-καυθεὶς-φλεχθεὶς, κ. τ. τ.

Πυρικοίτης, ου, ὁ. Φανίας ἐν Ἐπιχειρ. β'. "Νάρθηξ πυρικοίτης". ἐν ᾧ φυλάσσεται-κοίσσεται τὸ πῦρ.

Πυρικρόταφος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσυχ. "Σίδηρος πυρικρότοφος". ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος.

Πυρίκτυπος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ κτύπον-κρότον ποιῶν-ἐργαζόμενος. Ἀθην. ἰ. σελ. 455. "Τὰ διλουκὰ σώματος μέρη ἁμάζεται ἐν πυρικτύποισι γῆς".

Πυριλαμπὴς, έος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πυρὸς λάμπων. ὁ πυρὶ λάμψιν ἔχων· "Ἀστέρες πυριλαμπεῖς". οἱ ἀπηνθροβολοῦντες ἢ ἀκτινοβολοῦντες ὡς πῦρ.

Πυριλαμπὶς, ίδος, ἡ. πυῤῥὸν τῷ, Πυγολαμπὶς· πτηνόν τι ἢ ζωΰφιον μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει. λέγεται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ, Λαμπυρὶς.

Πυρίλητος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ τῶ πυρὸς καπακεκαυμένος-πιασμένος. καὶ ὁ πῦρ ξέφων, ἐν ἑαυτῷ ἀφειγχων. Σέξαβ. ιβ'. σελ. 812.

Πυριμανέω, ῶ. ὅλος πῦρ ἢ πυρώδης γίνομαι. ὑπὸ μανίας ἐξάπτομαι-κεκινίζω καὶ γίνομαι ὡς πῦρ. Πλούταρχ. ἐν Ἀλέξ. 35. ὅπου ἴσως, "Παραμαίνειν". ἰχάφη ποτέ.

Πυ-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πυριμάρμαρος, ὁ, ἡ. ὁ λάμπων-ἀστράπτων ὡς τὸ πῦρ. Μανήθ. δ'. 391. "Ἀστὴρ πυριμάρμαρος". ταὐτὸν τῷ, Πυρίλαμπής.

Πυρίμαχος, ὁ, ἡ. ὅλος πῦρ εἰς τὴν μάχην. ὁ μετὰ θερμότητος καὶ ζέσεως μαχόμενος, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ν. 673. καὶ Σ. 1.) "Ὁ μαρναμένους πυρὸς δῆμας αἰθομένοιο". κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ αὐτόκιτος, δίκην θερμῆς πυρὸς μαχόμενος. 2) Ὁ μετὰ τῆς πυρὸς μαχόμενος - πολεμῶν, ἐξαιρέτως λέγεται λίθος τις, ὅστις αὐτόκιτος τῷ πυρὶ, ἢ εἶδος πυρίτου λίθου. Ἐν τῇ σωσθείσῃ λέγεται Πυριμάχος, λίθος τις θηρίου κατὰ τὴν ἑῴαν κείμενος, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρακες ἐξερχόμενοι τῆς καμίνου βλάπτωσι τὰ πέριξ τῆς δοματίας.

Πυρίμορφος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸς μορφὴν ἔχων.

Πύριμος, ὁ, ἡ. Εὐστρ. λεῖψ. "Στάχυς, χλόη πύριμος". ταὐτὸν τῷ, Πύρινος, ἐκ σίτου, σιτηρεσίου.

Πυρίνη, ἡ. ὅθεν τὸ ὑποκορ. Πυρίνιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πυρίδι, ὁ. τὸ ἐντὸς τῆς ἐλαιῶν ὀζῆς, τῆς ῥοιᾶς, καὶ τῆς τοιούτων καρπῶν. Ζήτ. Πυρίδι. Κοκκύτσιον, (ἐλαιοκόκκυτσον). Γεωπον. ί. 18. "Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοῖρον καὶ εἰς καῦσιν". τὰ σέμφυλα τῆς ἐλαίας.

Πύρινος, ίνη, ινον. (πῦρ) ἐκ πυρὸς, ὑπὸ φωτίας, κόκκινος ἢ καυσικὸς ὡς τὸ πῦρ - ὡσεὶ πυρός. 2) Ἐκ πυρῶν, ἐκ σίτου, σιτηρεσίου, ὑπὸ σιτάριον. "Πύρινος ἄρτος". Ξενοφ. ἀνάβ. δ'. ε. 21. ιδ'. "Ἄλδρον πύρινον". Διοσκορ. γ'. 116. "Ἄχυρον πύρινον". Θεόφραστ. ἡ. 4. αἱρετώτερον μᾶλλόν τι τὸ, Πύρειμος.

Πυρίον, τό, ταὐτὸν τῷ, Πυρεῖον, θυμιατήριον, παρὰ τοῖς Ο'.

Πυριπλήθης, ες, ὁ, ἡ. ὁ πλήρης πυρὸς ὤν. πυρὸς πεπληρωμένος. Εὐσεβ. χρον. δ'. 9.

Πυριπτείω, ταὐτὸν τῷ, Πυρπτέω. Μουσ. 41. "Οἵησὶς πυριπτείοντας".

Πυρίπνευστος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ πνέων - ἐκπνέων - ἐκφυσῶν, πύρινος, ὅλος πῦρ. "Οἵησὶς πυρίπνοος". Μουσαῖος 88.

Πυριπνέω, πῦρ πνέω-ἐκπνέω. πῦρ-φωτίαν ἐκβάλλω ὑπὸ τῶν σώματός μου. Εὐστρ. Ἰων. 203.

Πυρίπνοος, πνους, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ πνέων - ἐκπνέων - ἐκβάλλων ἢ ἐκφυσῶν ὑπὸ τῶν σώματος, ἢ ἐπομβρίως ἀντὶ τοῦ, Καθ' ὑπερβολὴν θερμός.

Πυριπόλος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυρπόλος. Ὀρφ.

Πυριῤῥαγὴς, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυρεῤῥαγής.

Πυρισμάραγος, ὁ, ἡ. (σμαραγέω) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ ὑπὸ τῆς πυρὸς ἠχῶν. ταὐτὸν τῷ, Πυρεβρεμέτης. Ἡσύχ. ἡ συνώνυμος τούτῃ λέξις "Πυρισφάραγος" ἐν οὐρανῷ. σημαίνει δὲ κυρίως τὸ, ὅσις ὡς τὸ πῦρ μετὰ ἤχου καὶ βρόμου καταχίζεται καὶ διαφθείρεται.

Πυρίσπαρτος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ σπείρων, καὶ ὁ μετὰ πυρὸς ἐσπαρμένος, ἢ κατάσπαστος. "Δεῖγμα πυρίσπαρτον". Λιθολογ.

Πυρίσπορος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ ἐσπαρμένος - γεγυμνασμένος. Ὀρφ.

Πυρισπόρος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ σπείρων.

Πυρίσσοος, ὁ, ἡ, Πυρίσσους, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τῆς πυρὸς σωθείς. Ἀγαμήστωρ παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 178.

Πυρίσσω, αὐτὶ τοῦ, Πυρπολέω. λίαν ἀμφ.

Πυρίσακτος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ σάζων - σαλεύων. ὁ πῦρ δεδραγμένος - ἐκπνέων - ἢ ἀνθρακοβολῶν, ἀνθρακιὰν ἐκείνων ὡσεὶ σαλαγμόν. Εὐστρ. Κύκλ. 297. ἐπὶ τῆς Λίττης.

Πυρισάκτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ἐμπυρισβήτης, πυροσάκτης, (πυρεσία ἢ πυροσία) μαγειρικόν τι ἐργαλεῖον σιδηροῦν τρίποδον, ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ λέβης. Φιλοξ. Γλωσσ. ὁ Εὐσταθίος "Πυρίσακτος" τοῦτο λέγει.

Πυρισεφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πυρὸς ἐσεφρωμένος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου ἐν Ἐπιγράμμ.

Πυρίτης, ου, ὁ. (πυρὸς) ὁ ἐκ πυρὸς-ἐκ σίτου, σιτηρεσίου. "Ἄρτος πυρίτης".

Πυρίτης, ου, ὁ. (πῦρ) "Λίθος πυρίτης". ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, ἢ ἀνθὴρ ἀφίεται. (πυροβολόπετρα, Τσιακμακόπετρα). Πλίνιος 36. 19. 2) Εἶδος μεταλλεῖου ἢ ὀρυκτὸς τις λίθος σιδήρου ἢ χαλκοῦ, καὶ θείου, ἐνίοτε δὲ ἐξ ἀργύρου ἢ ἀρσενικοῦ, χρῶμα ἔχων ποτὲ μὲν ξανθὸν, ποτὲ δὲ κυανοῦν. Διοσκορίδ. ε. 143. Marcasite, ἢ Pyrite, Γαλ. 3) Ὁ ἐκ πυρὸς, ὁ ἀεὶ τὸ πῦρ καταγινόμενος, ἢ ὁ ἐξ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. "Βιάφανος τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην", χαλκεύς. Λυκιαν. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρδύτης. ὅθεν

Πυρῖτις, ιδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυρίτης, λίθος ἀφ' οὗ ἀνθὴρ πυρὸς ἀφίεται μετὰ χάλυβος σιωζιβόλημος. 2) Οὐσιακ. παρὰ Νικάνδρ. ταὐτὸν τῷ, Πύρεθρον. φυτόν τι πυροτικωπτεῖον γεῦσιν ἔχον.

Πυριτρεφὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ ἢ ὑπὸ πυρὸς τρεφόμενος.

Πυριτρόφος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ τρέφων.

Πυριφατος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυρίβρωτος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 514.

Πυριφεγγὴς, ές, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ φέγγων, ἢ ὡσεὶ πῦρ φέγγων - λάμπων, ὁ πυρὸς φέγγος ἔχων.

Πυριφλεγέθης, ες, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυριφλεγέθων. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυριφλέγων. 2) Καὶ ὁ ἐν ᾅδου ποταμός. Ὀδυσσ. Κ. 513.

Πυριφλεγὴς, ές, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πυρίφλεκτος. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. γ. 15. "Καῦμα πυριφλεγές". Λυκόφρ. 699. "Ῥεῖθρον πυριφλεγές".

Πυριφλέγων, οντος, ὁ. ὁ πῦρ φλέγων - καίων, ὁ πυρὸς φλόγας ἔχων, ὅλος πῦρ, πύρινος. "Λέων πυριφλέγων". Εὐστρ. Βάκχ. 1006.

Πυρίφλεκτος, ὁ, ἡ. ὁ ὑπὸ ἢ μετὰ πυρὸς κεκαυμένος - πεφλεγμένος - ἐμπεπυρωμένος. ἢ ὁ καιόμενος ὡς τὸ πῦρ, ὁ καίων ὡς ἡ φωτιά, λίαν καυστικός.

Πυρίφοιτος, ὁ, ἡ. ὁ ἐν πυρὶ φοιτῶν-διατρίβων.

Πυρίχαλκος, ὁ ἡμαρτ. αἰτιακ. ὀξ Ἀθήν. ἐ. σελ. 452. αὐτὶ τοῦ, Πυρὶ χαλκός.

Πυρίχη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Πυρρίχη.

Πυρίχρους, ωπος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸς χρῶμα-βαφὴν ἢ πύρινον ὄψιν ἔχων.

Πυρκαεὺς, έως, ὁ. ὁ πῦρ καίων - ἀνάπτων, ὅς τις ἀνάπτει πῦρ.

Πυρκαϊὰ, ἡ, τὸ ἀναμιμνῄσκον, ἢ καιόμενον καὶ καῖον πῦρ. καὶ ἐξαιρέτως τὰς πυρὰς ἢ τοὺς ὑπεστοιβασμένους ξύλους, ἐφ' ὧν ἔκαιον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ἰλ. Η. 428. Ψ. 158. "Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπεκύσσον". ταὐτὸν τῷ, Πυρὰ, ἡ. 2) Ἐμπυρισμὸς, ἐμφορισμὸς, πῦρ καταναλίσκον πόλιν ἢ οἰκίαν. 3) Παρὰ Λυσίᾳ αἱ ἐκ τῆς κεκαυμένης κεφαλῆς τῶν ἐλαιῶν ἀνάβλαστήσασαι ἀγριελαῖαι.

Πυρκόος, ὁ. (πῦρ καίω) ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς τῶν θυσιῶν ἀναφτόμενος, ἢ μᾶλλον ἐν Δελφοῖς. ὁ Ἡσύχ. ἔχει "Πυρκόοι, ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς, διὰ πύρων μαντευόμενοι". Ζήτ. Ἔμπυρος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Πυθ. Χρησ. καλοῦνται χρηκῶς "Πυρκόοι" οἱ Δελφοῖς, ὡς ἢ τὸ Θυσκόος.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πυρναῖος, αία, αῖον. ξανθὸς, κίτρινος, παρὰ Θεοκρίτ. "Σπαφυλαὶ πυρναῖαι". κίτρινα-ῶδιμαι ἢ ἐδώδιμαι.

Πύρνος, ὁ. καὶ, Πύρνον, τό. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Πύρινος, σιταρούιος, καὶ ἑρμηνεύουσι τὸ παρ' Ὁμήρῳ "Πύρνον, καὶ Πύρνα, τά". (Ὀδυσ. Ρ. 362. ᾗς. 12. Ο. 311.) ὅμοῖ τῷ, Σιτία πύρινα, Πύρινον ἄρτον, ἄρτος ἐκ σίτου, (ὡσμίνου σιταρούιου), ᾗ Σιτώδης ζωραί· ἄλλοι δὲ ὅμοῖ τῷ, Κλάσματα ἄρτου, σύθεσις, (βύκα, ἢ Βυκισιά). ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πύρνος, λοιμὸς, καὶ, Πύρνα, δρύφη, κλάσματα, σιτία, καὶ, Πύρνη, ὅσαι τῆς μάζης συμπιέζουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ σῶμα λαμβάνουσαι". παρ' Ἀθήν. γ'. σελ. 114. ὁ Φιλήμων "Πύρινον φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐκ πυρῶν αἰσίως γινόμενον ἄρτον". Εὑρίσκεται ἔτι, καὶ, "Πύρνη", ἡ. Λυκόφρ. 482. "Φηγίνων πύρνων ὀχλῶ". ἡ ζοφὴ τῶν φηγῶν. παραβάλλ. μετὰ τοῦ ἐν σίχ. 639. "Πύρινον ψίσετα γνάθῳ".

Πυρίβιος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Πυείβιος.

Πυροβολία, ἡ. τὸ πῦρ βάλλειν-ῥίπτειν, ἀφελιπτικῶς δὲ δυνάμεθα εἰπεῖν ἔτω ᾗ ὅλα τὰ πολεμικὰ πυροβόλα ὄργανα συνωνύμως τῷ, Γαλ. Artillerie.

Πυροβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ βάλλων-ῥίπτων, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκβάλλων πῦρ. "Μηχανήματα πυροβόλα". δι' ὧν ῥίπτεται πῦρ. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ᾗ τὰ ὄργανα δι' ἃ ἀνάπτομεν πῦρ. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρεῖον. ὅθεν

Πυροβολικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πυροβολίαν ἀνήκων.

Πυρογενὴς, ἐος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Πυειγενής. 2) Ὁ ἐκ Πυρὸς-σίτου γεγεννημένος ἢ κατεσκευασμένος. Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 403.

Πυροδαίσιον, τό. (πῦρ, δαίω) τόπος οὗ τὰ πάντοθεν ἀνάπτεται πῦρ, ἑστία, παρεστία, μαγειρεῖον. Ἡσύχ.

Πυροδόκος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸς-σίτου δεχόμενος, ὑποδοχή.

Πυροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ. ᾗ Ἐπίρ.-εώς. ὁ πυρὸς εἶδος ἔχων. ὅμοιος τῷ πυρί. πεπυρωμένος, κόκκινος ὡσεὶ φωτιά. 2) Ὁ πυρῷ-σίτῳ εἶδος ἔχων, ὅμοιος πυρῷ.

Πυρόεις, ἔεσσα, ὅεν. ἔμπυρος, πεπυρωμένος, πυροειδής. 2) Ὁ πλανήτης τῷ Ἄρεως. Κικέρ. Φύσ. θεῶν β'. 20. Ὅρα Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν Λέξ. 3) Παρ' Ἀθήν. ι'. 358. καλοῦνται "Πυρόεντες". ᾗ εἶδος τροπαίων ἰχθύων (Πέστροφες).

Πυροκαπηλεύω, μετὰ πυροῦ ἤτοι σίτου ἐμπορεύομαι. (κάπηλος παραγματεία μὲ τὸ σιτάριον). Πολυδ.

Πυρολαβὶς, ίδος, ἡ. ὄργανον δι' οὗ κρατοῦμεν καὶ λαμβάνομεν τὸ πῦρ, πυράγρα μικρὰ, (μασιά).

Πυρολαμπὶς, ίδος, ἡ. παύτων τῷ, Πυειλαμπίς. Ἡσύχ. πιθανῶς συνήχθη ἐκ τῆς, Πυγολαμπίς.

Πυρολατρεία, ἡ. τὸ λαξεύειν-σέβεσθαι τὸ πῦρ ὡς θεόν. ὅθεν

Πυρολατρευτικὸς, κὴ, κόν. ὁ εἰς πυρολατρείαν ἀνήκων.

Πυρολατρεύω, λατρεύω-σέβομαι τὸ πῦρ. ᾗ

Πυρολάτρης, ου, ὁ. ὅστις λατρεύει-σέβεται ὡς θεὸν τὸ πῦρ.

Πυρολόγος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸς-σίτου λέγων-συνάγων-θεωρῶν.

Πυρομαντεία, ἡ. ἡ ἐκ τοῦ ἢ ὅμοῖ τοῦ πυρὸς μαντεία.

Πυρόμαντις, εως, ὁ, ἡ. ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς μαντευόμενος.

Πυρομετρέω, ῶ. πυρὸς-σίτου μέτρῳ. ὅθεν

Πυρομέτρης, ᾗ, Πυρομέτρης, ὁ. παρὰ Πολυδ ζ'. 18. ὅπου τὰ Χειρόγραφα "Προμέτρειν, καὶ Προμέτραι, ἔχουσι. ὁ πυρὸς ἤτοι σίτου μέτρῳ.

Πυρὸν, τό. ᾗ πλήθ. "Πυρά, τά". πῦρ ὃ ἔκαιον κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον πρὸς φύλαξιν· ἢ ὃ ἔκαιεν ἡ φυλακὴ τῷ στρατοπέδου. Ξενοφ. ἔτι δὲ ᾗ ἀντὶ τῷ, Φῶτα. Πλούταρχ.

Πυροπάλαμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυρπάλαμος.

Πυροποίκιλος, ίλη, ίλον. ὁ πυρρόεις ἤτοι ξανθὰς κηλίδας ἢ ποικίλματα ἔχων.

Πυροπωλέω, ῶ. πυρὸς ἤτοι σίτου πωλῶ. ἐκ τῷ

Πυροπώλης, ου, ὁ. ὁ πυρὸς πωλῶν, ὅστις πωλεῖ σίτον. ὅθεν ᾗ

Πυροπωλεῖον, τό. ὁ τόπος ὅθα πωλεῖται ὁ σῖτος. Πολυδ. ζ'. 18.

Πυρορράγης, ους, ὁ, ἡ. (πῦρ, ῥήγνυμι) ὁ ἐν πυρεῖ ῥηγνύμενος-σχάζων. "Κεράμια πυρορράγη". ὅσα ἐν τῷ πυρεῖ ῥήγνυται ἐν τῇ ὀπτήσει. Λειψοφ. Ἀχάρν. 933. "Ψοφεῖ λάλοντι καὶ πυρορράγες". ἤχει ὡς ἐβραγισμένου ἀγγείου, ὅπου τὰ ἐν ταῖς καμίνοις ἐβράγησαν κεράμια· ὁ γὰρ κέραμος πυρορράγης ῥόμβους σαθρὸν ἦχεῖ. ἄρα Σαθρὸς, ἄχρηστος. Ζήτ. ᾗ Σαθρός.

Πυρὸς, οῦ, ὁ. σῖτος, σιτάριον. "Μελιηδὴς πυρός". Ἰλ. Κ. 569. ξηραίνεται λέγεται τὸ κάλλιστον εἶδος αὐτῷ. καὶ ἐντεῦθεν ὅτι τὸ χρώματος αὐτῷ καὶ αὐτὶ τῷ, Ξανθὸς, κίτρινος.

Πυροσθενὴς, έος, ὲ, ἡ. ὁ πυρὸς σθένος ἔχων. δυνατὸς ὡς τὸ πῦρ. Γλωσ.

Πυροτομία, ἡ. ἡ ταχὺς τῷ πέμπειν τὸν σῖτον, θερισμός.

Πυροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πυρὸν ἤτοι σῖτον φέρων. Ἰλ. Μ. 314. "Ἄρκραι, πυροφόροι". παύτων τῷ, Σιτοφόρος, καὶ Σπερματοφόρος. 2) Ἐκ τῷ Πῦρ. παύτων τῷ, Πυρφόρος· ὁ πῦρ φέρων.

Πυρόχρως, παύτων τῷ, Πυείχρως. συγχέεται μετὰ τῷ, Πυρρίχρως.

Πυρόω, ῶ. (πῦρ) καίω, φλέγω, πῦρ βάλλω. πυρπολῶ, ἐμπυρίζω, Ἡρόδοτ. ζ'. 8. "Οὐ γὰρ ἔσεσθαι παύσομαι πρὶν ἢ ἕλωσι ᾗ πυρώσω τὰς Ἀθήνας". κατακαίω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρίτω. Διὰ πυρὸς φωτίζω, φέγγω. Διὰ πυρὸς καθαρίζω-(λαγαρίζω) δικιμάζω-ἀθάλλω. Ἐπιθυμίνω. ὅθεν "Πεπυρωμένος χρυσός". λαγαρισμένος. Ἀποκάλ. γ'. 18.

Πυρπαλαμάομαι, ὁ Εὐστάθιος ἐξέλαβε τὸν αὐτὶ τῷ, Κακοτεχνάω. ἐκ τῷ

Πυρπάλαμος, ὁ. ᾗ, Πυρπαλάμης, ἅπερ ὁ Ἡσύχ. ὁ Φώτ. ὁ Σουίδ. ᾗ ὁ Εὐστάθ. ἡρμήνευσαν ὅμοῖ τῷ· "Ὁ πεζός τι δίκτυον ᾗ παλαμώμενος ἴσως πυεῖ". ἢ "Ὁ ὅμοῖ πέχυς τι μηχανᾶται διαπλέκων. καὶ ὁ ποικίλος τὸ ἦθος". ἀπάτηλος, δόλιος. ὁ Πίνδαρος ἐν Ὀλ. ι'. 96. καλεῖ "Βύλας πυρπάλαμον". τὴν βροντὴν ᾗ ἀστραπὴν, ὁ ἐστὶ τὸν κεραυνὸν, ὅμοῖ τὸ εἶναι αὐτὸν ἔμπυρον βέλος ἢ ὅπλον.

Πύρπνοος, ὁ, ἡ. παύτων τῷ, Πυείπνοος.

Πυρπολέω, ᾗ, Μέσ. Πυρπολέομαι, οῦμαι. (πυρπόλος) πῦρ, ἢ πυρκαϊὰν ἀνάπτω. πυρὰ καίω, ὅ ἐστὶ, φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔχω ὅμοῖ ἅμα πυρῶν. Πυρσεύω, πῦρ καίω-ἀνάπτω. Ὀδυσ. Κ. 30. ᾗ Ξενοφ. Κυρπ. γ'. γ'. 25. "Ὀπίσθεν τὴν στρατιὰν ἐπυρπόλευον". 2) Ἐμπυρίζω ἢ Ἐμφανίζω, καταφλέγω, ὅμοῖ πυρὸς φθείρω καὶ ἀφανίζω. Παρὰ Φλέγοντι. Θαυμ. γ'. κεῖται "Πυρπολᾶσθαι" διὰ ἀμφιβ. ὑπερσ. ὅθεν

Πυρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

1765 ...τος, τό. τὸ ὑπὸ τῆ πυρὸς ἢ τῆς πυρ-
Πυρπόλιμμον ᾗ διεφθαρμένον. 2) Ταυτὸν τῷ, καῖξις κλ. ἡ τῆς νυκτὸς τῶν στρατοπέδων φυλακή. Εὐπ. Ἑλ. 773.
Πυρπόλησις, εως, ἡ. τὸ πυρπολεῖν, κατακαίειν καὶ διαφθείρειν διὰ τοῦ πυρός.
Πυρπόλος, ὁ, ἡ. ἐλήθετον τῆ Διονύσῳ, διότι ἐβλήθη ἐν τῷ πυρεῖ τῆς βρονταῖς, ἢ διότι, ἐν τοῖς νυκτερινοῖς ἑορταῖς τὸν ἤπτετο καὶ ἐκαίετο πῦρ. κυρίως δὲ, ὁ πολῶν - διατείβων ἐν τῷ πυρεῖ· ὁ θεὸς τὸ πῦρ ἢ θεὸς τὴν πυρὰν ἀεὶαφερόμενος. ὁ μετὰ πυρὸς φερόμενος ᾗ ἐμπυρεύζων - πυρπολῶν - καπνικαίων καὶ διαφθείρων.
Πύρρα, ἡ. ᾗ, Πυρρίας, ὁ. εἶδος πτίλων. ὅρα Αἰλιαν. Ζώ. Ἰσορ.
Πυρραγής, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πυρορραγής. ἀμφ.
Πυρράζω, Μέλ. άσω. πυρρὸς γίνομαι, κοκκινίζω ὡς τὸ πῦρ. Ν. Δ.
Πυρράκης, ᾱ, ὁ, ἡ, Πυράκης, ᾱ, Πυρράκων, ἐρυθρὸς, ὑποκόκκινος, ξανθός· παρὰ τοῖς Ο'.
Πυρραλίς, ἡ. Ζήτ. Πυραλίς.
Πυρρίας, ὁ. ἐκ τῆ Πυρὸς, εἶδος πτίλων. 2) Ὄφεως εἶδος, ἀπὸ τῆ χρώματος. Τὸ πτίλον λέγεται ἔτι ᾗ Πύρρα. Ζήτ. Πυρέλας. ὅθεν
Πυρρίαίω, ταυτὸν τῷ, Πυρρίζω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν τὸ "Ὑπερπυριάζω", εὑρέθησον.
Πυρρίζω, Μ. ίσω. πυρρὸς εἰμί, ξανθίζω. τὸ χρῶμα τῆ πυρρῆ ἔχω.
Πυρρίχη, ἡ. εἶδος ἐνόπλε καὶ σκευτόνε ὀρχήσεως. χορὸς μετὰ ὅπλων γινόμενος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 630. "Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ Πυρρίχη· σὺν ὅπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. - ἀπὸ Πυρρίχε τῆ Λάκωνος τὸ ᾠμος τὴν ὡροσπογείαν (ἔχουσα), ὡρογύμνασμα ὂσα τὸ πολέμε. Ὅρα διεξοδικώτερον ἐνταῦθα τὸν Ἀθήναιον. Λέγεται ἔτι καὶ Ὡδή τις, ἐν τῇ ὀρχήσει ταύτῃ ἀσθμένη. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 365. "Ὀρχεῖσθαι πυρρίχην".
Πυρρίχιακῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸ πυρρίχιον μέτρον. ἀμφ.
Πυρρίχίζω, Μ. ίσω. ὀρχοῦμαι - χορεύω τὴν πυρρίχην.
Πυρρίχιος, ὁ, ἡ. ὁ εἰς πυρρίχην ἀνήκων. "Πᾶς πυρρίχιος". ταυτὸν τῷ, Πυρίαμβος, ἐν τῇ Μετειωῇ, ποῦς ἐκ δύο βραχέων συλλαβῶν συγκείμενος. Κυϊντιλ. θ'. 4.
Πυρρίχιστὴς, ᾶ, ὁ. ὁ πυρρίχίζων, χορεύων τὴν πυρρίχην ὄρχησιν.
Πυρρίχιστικὸς, κὴ, κὸν. ὁ εἰς πυρρίχην ἢ εἰς πυρρίχιστὴν ἀνήκων.
Πύρριχος, ίχη, ίχον. ταυτὸν ὅπερ ᾗ τὸ, Πυρρός. Θεόκριτ. δ'. "Ταῦρος ὁ πύρριχος". ὅπερ ἄλλοι ἑρμῆν. διὰ τὸ, Ἠπειρώτης, ὡς ᾗ τὸ "Πύρριχα σφόβατα". ᾗ "Πυρρίχαι βῶς". παρ' Ἀριστοτ. Ζώ. Ἰστορ. γ'. 21. ἡ. 7. ἀπὸ τῆ Πύρρε, βασιλέως τῆς Ἠπείρε.
Πυρρόθριξ, τειχος, ὁ, ἡ. ὁ πυρρὰς ἢτοι ξανθὰς τείχας ἔχων, (ξανθομάλλης). Ἀριστοτ.
Πυρροκέφαλος, ὁ, ἡ. πυρρὸς τὴν κεφαλὴν, πυρρόθριξ. Ἡσύχ.
Πυρροκόραξ, ακος, ὁ. ὁ ξανθὸν ῥάμφος ἔχων κόραξ, εἶδος κόρακος ξανθὸν ἔχων τὴν μύτην.
Πυρροπίπης, ᾱ, ὁ. παρ' Αἰσχυλ. Ἱππ. 407. καλεῖται ἤτοι ὁ Κλέων, ὑποκεκρυμμένως παίζων τὴν λέξιν ὁ Κωμικὸς ὑπὸ τῷ, Παιδοπίπης. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ὠνόμασεν αὐτὸν οὕτω καπηλεύοντα ὁ Κρατῖνος· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἠρμήνευσε τὴν λέξιν διὰ τῶν "Ὁ φύλαξ τῶ σίτε" ὁ τὸν ἐν ἀρυταινίῳ σῖτον φυλάττων· φαίνεται ὅτι αἰτίγνωσε "Πυροπύπης" ὁ Εὐσταθ. ἔχει· "Πυροπύπης, ὅτι παρὰ τὸ Ὀπιπτεύειν, οἷον Ἐποπτεύειν, ὃ ἐστὶν Ἐπιτρέπειν τὰς πυρὰς λέγεται. καὶ ὅτι καθολικώτερον ἐξὶ τῆ Παιδοφίλης τόνομα, ὡς καὶ τὸ Παρθενοπίπης τὸ Γωνιμμανής.
Πυρρός, ρὰ, ρὸν. ὅσις εἶναι κίτρινος ἢ ὑποκόκκινος ὡς τὸ πῦρ, ξανθὸς, κίτρινος ὡς ὁ χρυσὸς, ἢ ὡς τὸ πῦρ, χρυσόχρως, πυρίχρως (καψάλος). Ξενοφ. Κυν. δ'. 7. ὁ Πλάτ. εἰς Τίμ. λέγει, ὅτι τὸ "Πυρρὸν, ξανθῶτε καὶ φαιᾶ κράσει γίγνεται".
Πυρρότης, ητος, ἡ. τὸ κίτρινον ἤτοι τὸ ξανθὸν τῆ χρώματος.
Πυρρότριχος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πυρρόθριξ.
Πυρρύλας, ὁ. παρ' Ἀριστοτ. Ζώ. Ἰσορ. ἡ. 3. πτηνόν τι διάφορον τῆ Πύρρα, Πυρρίας, καὶ Πυραλίς. Ζήτ. Πυραλίς.
Πυρρόω, πυρρὸν ἤτοι ξανθὸν ποιῶ, πυρσαίνω, παρὰ τοῖς Ο'.
Πυρρώδης, εος, ὁ, ἡ. ταυτὸν τῷ, Πυρίχρους. ἀμφ.
Πυρσαίνω, πυρρὸν ἤτοι ξανθὸν ποιῶ. Εὐσεβ. Τραπέδ. 227. "Ὁ ξανθὸν χαίταν πυρσοῦν Κρᾶθις". ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον "Πυρσαίνων" ἔχουσι. Φιλόστρ. Ἐπιστ. 2.
Πυρσεία, ἡ. ἡ διὰ τῶν πυρσῶν ἤτοι τῶν φανῶν διδομένη ἀγγελία - εἴδησις. Πολύβ.
Πυρσευτὴς, ᾶ. ὁ. ὅσις διὰ τῶν πυρσῶν ἤτοι τῶν φώτων δίδει σημεῖα ἀγγελίας καὶ εἰδήσεως. ἐκ τῆ
Πυρσεύω, διὰ τε πυρσε ἤτοι ἀναμμένης λαμπάδος, δίδω σημεῖον ἀγγελίας καὶ εἰδήσεως τινός. καθόλε δὲ, Ἀγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ, εἴδησιν δίδωμι. Εὐσεβ. Ἀλ. 694. "Πυρσεύετε κραυγῇ ἀγῶνος". δότε μοι διὰ τίνος κραυγῆς τὴν τε ἀγῶνος εἴδησιν. Ξενοφ. Ἀν. ζ'. ἡ. 15. "Κεκραγότων δὲ αὐτῶν καὶ πυρσευόντων, ἐνέβουθησιν". Διόδ. Σικ. ιά. 64. "Πυρσεύων ἐχώρει". ὕτω λέγει καὶ Φιλόστρατ. τὰς τῶν ὀφθαλμῶν· "Πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε". ἀντὶ δὲ τε, Καίω, φλέγω, πυρπολῶ, κεῖται παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. α'. 326. Ζήτ. καὶ, Πυρσαίνω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πυρσεύει, διαθυμεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ. ὁ δὲ Σουίδ. Πυρσεύει, πῦρ ἐξάπτει. καὶ "Πυρσεύσας τὴν σωτηρίαν" ἀντὶ τε Ἐκφαίνω καὶ Ἀνάπτω, ᾗ αἴωθεν δεικνύω τὸ κάλλιστον, οἷα τὶς πυρσὸς καὶ φρυκτωρία αἴωθεν διαδεικνύσα τὸ σῶσον τῆς εἰς λιμένα καὶ ὅρμον ἐπειγομένοις. καὶ ὁ Εὐσταθ. Πυρσεύειν, τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τὺς πελαγίζοντας.
Πυρσῖται, οἱ. παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολλ. γ'. 7. ταυτὸν τῷ, Πυρσοί.
Πυρσοβόλος, ὁ, ἡ. ὁ πυρσὸς βάλλων - ῥίπτων. "Ἀκτῖνες πυρσοβόλοι". Σοφόβ. Ἐπιζ. πῦρ ῥίπτουσες.
Πυρσόγλωσσος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ θερμῆς γλώσσης παίζων. ἀμφ.
Πυρσοδυτάσης, ᾱ, ὁ. ὁ κύριος τῆ πυρός. ἀμφ.
Πυρσοκόμης, ᾱ, ὁ. ταυτὸν τῷ, Πυρσοκόρσης.
Πυρσόκορσος, ὁ, ἡ. ἡ, Πυρσοκόρσης, ᾱ, ὁ. ὁ πυρσοῦ κόρσην ἔχων. "Λέων πυρσοκόρσης". ὁ ξανθὴν χαίτην ἔχων. ταυτὸν τῷ, Ξανθότειχος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.
Πυρσόλοφος, ὁ, ἡ. ὁ Ἀντίμαχος λέγει· "Πυρσολόφους" τὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. ἢ κατ' Ἡσύχ. Πυρσόλοφοι, ἱμάντες, οἱ παρ' ὀπτηθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι. ἢ, ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλεγισμένοι.
Πυρσομορφόω, ῶ. ἐν τῷ πυρεῖ ἢ διὰ πυρὸς μορφόω. ἀμφ.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πυρσόεντος, ὁ, ἡ. ὁ πυρρὸς ἤτοι ξανθὸς νῶτα ἔχων. Εὐειπ.

Πυρσοπόρος, ὁ, ἡ. Νόν. ζ'. 340. "Πυρσοπόρῳ ναρθηκι". ὅπου ἄλλοι "Πυρσοφόρῳ" ἀναγινώσκουσι.

Πυρσός, ὁ. καιομένη λαμπὰς, φανὸς, φάκλα ἀναμμένη, δαυλὸς, (μασαλᾶς) πυροφάιον, λαμπτὴρ, φῶς, πυρκαϊὰ, πῦρ, φατνία, τὸ ἀφ' πυρὸς σημεῖον, φρυκτωρία. ἰδιαιρέτως λέγεται τὸ πῦρ ἢ ἀναμμένη φλὸξ ἢ λαμπὰς, δι' ἧς δίδυσιν ἔνδειξιν τινὰ ἀφυλακαὶ τῆς νυκτὸς τῆ στρατοπέδων. Ἰλ. Σ. 211. "--ἅμα δὲ ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλογέουσιν ὁδίζημεν, ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίγνεται αἰόλουσα, θεοκτίτοισιν ἰδέσθαι, Αἴκεν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται". τὸ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς καιόμενον ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ πῦρ ἀφ' οὗ τοὺς πελαγίζοντας. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυρφόρος.

Πυρσὸς, σὴ, σὸν. πυῤῥὸν τῷ, Πυῤῥὸς, ξανθός. ὅθεν Τυρθετ. Πυρσίπατος, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Πυρσοτόκος, ὁ, ἡ. ὁ πυρσὸν-πῦρ γεννῶν.

Πυρσόργια, τὰ. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, Πυρσόεια, ἐκ τοῦ Πυρσερός. Πολυδ. δ'. 14.

Πυρσοφορὶς, ἡ. (πυρσὸς, φέρος) κατ' Εὐσάθ. φανὸς πολεμίων ἔφοδον σημαίνων. κατὰ δὲ τὸν Ἀνώνυμον παρὰ Σκίδ. λαμπτὴρ-πύργος ὑψηλὸς (φανάριον), ἐφ' οὗ καίονται πυρσοὶ, δίδυσι δι' αὐτῆς σημεῖα καὶ ἀγγελίας. ἐκ τοῦ

Πυρσοφόρος, ὁ. παιδὸν τῷ, Φρυκτωρός. Πολύαιν. γ'. δ'. 55.

Πυρσοφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πυρσὸν ἤτοι πῦρ φέρων κατ' Ἡσύχ. ἀγγελίαν τινὰ δι' μέσου εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα· (πύραυνος). ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ ἀνώτου βωμοῦ ἀπὸ τὰ ἅγια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῆ. σημαίνει δὲ τὸν λαμπαδηφόρον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Πυροφόρος.

Πυρσόω, ῶ. παιδὸν τῷ, Πυρσεύω. Εὐειπ. Ῥήσ. 43. "Νεῶν σαθμὰ πυρσεῖ". φέγγει, φωτίζει, πυρσεύει. ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι τὸ Οὐδιστέρ.

Πυροφορέω, ῶ, Μέλ. ἡσυ. πυροφόρος εἰμὶ, πῦρ φέρω. Φιλόστρατ.

Πυροφόρος, ὁ, ἡ. ὁ πῦρ φέρων-κομίζων ἢ πρηγβαλλόμενος. ὅπου καλεῖται ὁ Προμηθεὺς, παρ' Αἰσχύλ. παρὰ δὲ Σοφοκλ. "Θοὸς πυρφόρος". αὐτὸ τὸ, Πυροφόρος, καυσικὸς, ὁ πυρετὸν-θέρμην ἐξαποστέλλων. Ἐν τοῖς στρατοῖς τῆς Λακεδαιμονίων καλεῖται Πυρφόρος, ὁ τὸ ἄσβεστον καρὸς θυσίαν φυλάττων πῦρ. Ξενοφ. Λακ. ιγ'. 2. "Ἐπαναλήψομαι δὲ ὡς ἐξερμάτισε σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεὺς. θύει μὲν γὰρ πρῶτον, εἰσιὼν, Διὶ ἀγήτορι καὶ τοῖς συν αὐτῷ· ἐν δὲ ἐνταῦθα παλλιτρύσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ἀνατίνυται ἐπὶ τὰ ἅγια τῆς χώρας· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκεῖ αὖ θύεται Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ. "Οταν δὲ ἀμφὶ τούτοις τοῖς θεοῖς καλλιρρηθῇ, τότε ἤδη ἀναίνει τὰ ἅγια τῆς χώρας, καὶ τὸ πῦρ μὲν ἀπὸ τούτων τὸ ἱερὸν ἀποσβεννύουσι ὅπερ ἐπισβεννύμενον, σφάγια δὲ παντοῖα ἔστιν, κ. τ. λ." Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκην. ὧδε λέγει· "Ὅταν δὲ στρατεύονται (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἔξω χώρας, πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀγήτορος Διὸς ἐναυσάμενοι ὁ πυρφόρος λεγόμενος σώζει τῷ βασιλεῖ ἄσβεστον αὐτὸ παρών. "ὁ Φώτιος ἔχει·"

"Πυρφόρος, ὁ πῦρ φέρων, πυρφόρος δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπιβάμενοι πῦρ ἀναπτοντας. ἐν τοῖς ἐν πολέμοις αὐλεῖσθαι ἐξ ἱερέων οἱ τελικικοὶ φαίδεσθαι. καὶ δὲ ἐξ παντελῶς ὑποδεῖσθαι καὶ συμπαραδεῖσθαι ἐν τῷ πολέμῳ αὐλήσασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι ὑπὸ λέγων, ὅτι ὑπὸ ἀπάλευτο, ὥστε καὶ πυρφόρες, ταύτὰ δὲ ἐκάτην, καὶ ἱερεῖς ὑπελείφθη τῷ στρατῷ

φόρος, πῦρ φέρων, καὶ ὁ μόνος ἀφ' Ἡσύχ. "Πυρμῷ". ὁ Μοσχόπουλος· "Πυρσοὺς οἱ πυρὰς ἐν πολέμοις εἰς τὸ μέσον τῆς στρατοπέδων ἀφάπτον ῥίπτουσιν, καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον τῶν πολεμίων παρὸ τοῦ πολεμίου τὸν σάλπιγγα· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία σιρπὸν τῆς παντέλους ἀφανείας (ἤτοι παντελείας τοῦ στρατοῦ), ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ἐνεπελείφθη". σημειοῦνται καὶ τὰ τῆ Τζέτζη· "Πρὸ γὰρ διρέσεως τῆς σάλπιγγος ἐν τοῖς πολέμοις, πυροφόροις ἐχρῶντο, οἵτινες ἑξήκοντα μέρος τῆς στρατοπέδων, τότε πολεμίοις καὶ τῶ πολεμαρχία, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἐρρίπτων τὰς λαμπάδας αὐτὶ τῆ σαλπίσαι, καὶ οὕτω σιωπηρότητο ὁ πόλεμος". καθὰ καὶ ὁ Εὐειπ. ἐν Φοιν. λέγει· "Ἐπεὶ δ' ἀφεῖθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὼ, σῆμα φοινίου μάχης". ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· "Ἐχρῶντο δὲ κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις αὐτὶ σαλπιγκτῆς πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως ἑκατέρας στρατιᾶς ἀφοπλεμένοι μετὰ λαμπάδος, ἵν' ἀφικόμενοι εἰς τὸ μεταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκινδυνοι, καὶ ὕπω σιωπήσαν αἱ στρατιαί. ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, οἱ καὶ πάντες ἀπώλοντο. ὅθεν ἡ Παροιμία ἐπὶ τῆς ἀρδίην ἀπολλυμένων "Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη". Ἡρόδοτ. ἡ. δ. "Εἰ δὲ μηδὲ πυρφόρον ἐκφυγόντα ἄξεσθαι". 2) Ἐπὶ πραγμάτων· "Οἱ πυρφόροι". πεπυρωμένα βέλη, "Λαγόνα πυρφόρων". πύραυνος· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. Πυρσοφόρον, λέγει.

Πυρώδης, εος, ὁ, ἡ. παιδὸν τῷ, Πυροειδής.

Πύρωμα, τὸ. (πυρόω) τὸ πεπυρωμένον, κεκαυμένον, θέρμαμα, ζέσαμα. τὸ ἐκ τῆς πυρώσεως ἀποτέλεσμα. Ἔτι δὲ παιδὸν τῷ, Πύρωσις.

Πυρώπις, ιδος, ἡ. παιδὸν τῷ, Πυρωπή. "Ὥραι πυρώπιδες". παιδὸν τῷ, Πυρώδης. Νόν.

Πυρωπὸς, ὁ. ὁ πυρειδῆ ὄμματα ἢ ὄψιν ἔχων.

Πύρωσις, εως, ἡ. (πυρόω) θέρμανσις, καῦσις, ζέσαμα, ἐμπύρωσις, ἡ ἀφ' πυρὸς δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ. τὸ πυρῶν-καίειν-ξηραίνειν-μαγκρύνειν-ὀπταλιώσιν ἐν πυρὶ ἢ μετὰ πυρός. φλόγωσις, πυρκαϊὰ, καύσιμον.

Πυρώτερον, Ἄρατ. 798. "Πυρώτερα φοινίσσοιτο", συγκειτ. ἐκ τοῦ Πῦρ, ἢ ἐκ τοῦ Πυρὸς, αὐτὸ τοῦ, Πυῤῥός.

Πυρωτὴς, ᾶ, ὁ. (πυρόω) ὁ ἐν πυρὶ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεὺς, κ. τ. τ. Ἐσφρ. β'. ὅθεν

Πυρωτικὸς, κὴ, κὸν. καυστικὸς, φλογιστικὸς, καυτηρός. ὁ καπικαίων καὶ φλογίζων.

Πυρωτὸς, τὴ, τὸν. ἔμπυρος, πεπυρωμένος, ὁ λάμπων καὶ ἀστράπτων ὡς τὸ πῦρ. ὁ Πλούταρχ. σωπικφέρει τῆτο μετὰ τὸ, Λαμπρός.

Πῦς, Ἐπίρ. Δωεικ. αὐτὶ τοῦ, Ποῖ. Σώφρων παρ' ᾧ Ἀμμωνίῳ.

Πύσμα, τος, τὸ. (πύθομαι) τὸ ἐρωτηθὲν, ἐρώτημα, ἐξαφέρει μᾶλλον ἡ Ἐρώτησις τῆς Πολιτικῆς. διότι, ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὸν ὑπόκεισιν, ἤτοι σιωπηρὸν, οἷον, ναὶ, ἢ οὔ. ἡ δὲ πεῦσις ἐν πλειόνων.

Πυσματικὸς, κὴ, κόν. ᾗ Ἐπίρ—κῶς, ὁ εἰς πύσμα-ἐρώτησιν ἀνήκων, ἐρωτηματικός.

Πύσσαχος, ὁ. ξύλον καμπύλον τοῖς μόχλοις ἐπὶ τὰς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει θηλάζειν. Ἡσύχ.

Πυσιάω, ῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Ἐπυσιάτο, ἐπιωθάτο". ἄρα πυῦτοι ἐσὶ τῷ, Πιωθάομαι. "Ἐν πίστει ὦτας καὶ πιωθάσεται τῷ Θεῷ". Πλούταρχ.

Πύστις, εως, ἡ. (πύθομαι) πεῦσις, ἐρώτησις, πολ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ρδινα, ἡ δὲ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀκοῆς μαθήσεις. 2) Φλόγινα, ἡ δὲ ἐπ' ὀλίγον αἰθέμενος, ἀγγελία, ἀκοή. Ὀρφ. μη, εὕρησεν.

Ἀρχὴ σὺν τόν. (πύθομαι) γνωστὸς, ἀκουστὸς, ὀξύπυος. ἀμφ.

Πυτία, ἡ, ὁ πυρεῖων τὸ γάλα ὀπὸς, Coagulum. τὸ ταῦτον γάλα τῆς μήξεως ἕνεκεν μήκιον πεπηγὸς εἰς τὸν ἔγκατον σόμαχον τῶ νεοφυηθέντος ἐκ τῆς μητρικωμήκους ζώου, ὃ καὶ μεταχειρίζονται οἱ τοιμῆρες εἰς τὸ νὰ πηγνύωσι τὸ γάλα καὶ νὰ κάμνωσιν ὀξὺ αὐτὸ τὸν τυρόν. 2) Εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακουντίδ, Πήττα, ἡ Πύτη. Ἀλκίφρ. λείψ. ί. 3) Ταὐτὸν τῷ, Πυετία, ἐκ τῶ Πύος (κεράσια) τὸ ταῦτον γάλα τῶ ζώου.

Πυτιάζω, πυτίαν βάλλω εἰς τὸ γάλα, ἵνα πήξῃ, καὶ γένῃ τυρός.

Πυτίζω, Μ. ἴσω. συχνάκις πτύω, ἐκπτύω. 2) Ἐκραίνω τινά, λαβὼν δηλαδὴ πρότερον ἐν τῷ στόματί μου ὑγρόπτα τινὰ, καὶ ἐκφυσῶν ἔπειτα αὐτὰ, ραντίζω καὶ βρέχω τινά, (πιυσκιρδίζω, Τυρκ.). 2) Γεύομαι, δοκιμάζω. ἐντεῦθεν τὸ παρὰ Λατίν. Pytissare. Γράφεται ἔτι καὶ Πιτύζω. ὅπου κεῖται παρ' Ἡρωνι πνευμ. ἀ. σελ. 181. "Ἀναπυτίζοντι ὕδωρ ἀγγείων τὸν ἐκπιτυσμὸν ὡρὸς τὸ δοθὲν ὕψος ποιεῖται ἵνα οὕτω δυκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ". ἐν δὲ σελ. 205. κεῖται· "Ἄχεις αὖ πάλιν καπαπυτιδῇ τὸ ὑγρόν". ἕως ἂν ἐκτεναχθῇ ὅλον τὸ ὕδωρ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὸ Συχνὰ Πτύω, παραγομένη ἐκ τῆ Πύω, ἔνθεν ἴσως ἡ γραφὴ "Πυτίζω", ἐστιν ἡ ὀρθοτέρα. Ζήτ. Ἀναπυτίζω, Ἀποπυτίζω, Διαπυτίζω. καὶ Ἐκπυτίζω. Φαίνεται ὅτι τὸ, Πύω, ἐλέγετο ἐκ τῆ Αἰολικῆ Πυτίον, κατὰ τὸν Βαρρώνα.

Πυτινάϊος, αία, αῖον. ὁ εἰς πυτίνην ἀνήκων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 798. λέγει "Παρὰ πυτιναίᾳ" ἀσειζόμενος. ἐπειδὴ καὶ ὁ Διόξεφις ἔβλε τὸ εἶναι Πυτινοπλόκος ἐπλήσησεν ἐκ τῆ ἐργοχείρ αὐτῆ. ἐκ τῆ

Πυτίνη, ης, ἡ. πλεκτὸς λάγηνος οἴνου δεχομένη, σκευίον ἢ φιάλη-φλασκίον πεπλεγμένον μετὰ θαλλῶν ἢ φλοιῶν δένδρων ἢ σπύρων ἢ φοινικίων φύλλων ἢ βύρλων, κ. τ. τ. ἵνα μὴ δύκολως σπαταλᾶται, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν "Φιάσκα" λεγομένη. Ἔσπλεκον δὲ καὶ τὰς σπυρίδας ὡς ἔβλε τὸ πολὺ εὐδιαλύτως. Ἡσύχ. Οἱ Ταρκυτῖνοι αὐτὴν τὴν "Βυτίνη" ἔλεγον, καθ' Ἡσύχ. ἐν δὲ τῇ τῆς Ἰουδῆ βίβλῳ ί. ς'. κεῖται καὶ "Ἀσκοπυτίνη". ἐξ ἧ φαίνεται ὅτι ἡ μετὰ δέρματος περιπεπλεγμένη ἦν, ἀλλ' αὖτη κυρίως σιωπώμενος ἦν τῆ "Ὅλκη, ἡ δερματίνη λήκυθος." Ἐκ τῆ "Πυτίνη" ἐσχημάτισεν ἡ σιωπὴ τὸ Πέτισα, Πετίσιον, καὶ Πυτίνα, ἅτινα εἰσὶν ἀγγεῖα ἐκ σπυρίδων πεπηγμένα. καὶ ἐκ τῆ "Βυτίνη" τὸ, Βυτίον, Βυτίσιν, καὶ Βατίον. καὶ ἐντεῦθεν, Βυττίνη, καὶ Βυτσίνη, τὸ τῆ οἴνῳ δοχεῖον, τὸ καὶ ἄλλως "Βαρέλιον" λεγόμενον. ὅθεν

Πυτινοπλόκος, ὁ, ἡ. ὁ πυτίνας πλέκων-ἐργαζόμενος.

Πύτισμα, τό. (πυτίζω) τὸ συχνὸν πτύσμα, ἔκπτυσμα.

Πύω, Μέλ. ύσω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύθω, τὸ Σπω. Ἰλ. Δ. 174. "Σίο δ' ὀσέα πύσει ἀμυρα".

Πυώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ πύον-ἐμπύον εἶδος ἔχων. ὁ ἔμπυον ἐν ἑαυτῷ ὠθούμενον, ἐμπυασμένος. ἐκ τοῦ Εἶδος καὶ Πύον, ὅθεν τὸ Πυόω.

Πύωσις, εως, ἡ. (πυόω) τὸ πυεῖν, εἰς πῦον ἤτοι ἔμπυον καταστῆσαι. ἐμπύασμα, ἔμπυον, ἡ τῆ ὑγρῶν τῶ σώματος ὑπόψις, ἤτις ὑποβαίνει εἰς γαλακτώδες ὑγρόν.

Τὸ Π. μετὰ τῶ Ω.

Πω, μόριον, σιωπηθὲν ὡς ἔδει τὸ πολὺ μετὰ ἀρνητικῶν καὶ ὑποφατικῶν λέξεων, οἷον· Οὔπω, Μήπω. Οὐδέπω, Μηδέπω, Οὔτιπω, Οὐδέτιπω, κ. τ. τ. σημαίνει ἀορίστως τὸν παρελθόντα καὶ παροχημένον χρόνον. ἐν Ἰλ. Β. 251. "Οὐδὲ τίπω σαφα ἴδμεν". δεῦ ἐξόρμῃ ἀκίμη καὶ ἐὰ βέβαιον. ὁ Σχολ. ἁρμόδ. ἀλλὰ τῶ, Οὐδαμῶς. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Α. 542. "Οὐδέ τι πώμοι". ἀλλὰ τῶ, Οὐδέ ποτε. "Οὔπω εἶπες". δεῦ εἶπες ἀκόμη. "Θαρσεῖν αὐτὸν ἔτι πω θέλω". Σοφοκλ. δεῦ θέλω ἀκόμη ν' ὑποθαρῇ. 2) Εὑρίσκεται ἔτι καὶ Καπφατικῶς, οἷον· "Ὅσοι ἐμῷ πώποτε ἀκηκόατε". ὅσοι ποτὲ εἰς τι μέρος μὲ ἠκούσατε, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῇ τῆς συνηθείας "Πώποτε". Πλάτ. καὶ Ἐρωτηματικῶς· "Τίσι πώποτε συμβέβηκε"; 3) Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ ὀξυνόμενος τοῖς Σικελοῖς ἐστιν αὐτὶ τῶ, Πόθεν. ὡς καὶ τὸ, Τεπὼ, καὶ, Αὐτὼ, αὐτὶ τῶ, Τυπόθεν, καὶ, Αὐτόθεν· οἷον. "Πώτις ὄνον ὠνάσηται". Σώφρων παρὰ τῷ, Μ. Ἐτυμολογ. αὐτὶ τῶ, Πόθεν ἔχει ἡ παρέπει τις ν' ἀγοράσῃ ὄνον τινά. ὅθεν τὸ "Πώμαλα" παρ' Ἀττικοῖς, ὅπερ καὶ παρὰ Σικελῶν ἔλαβον, καὶ μάλιστα εἰς τὸ πεζὸν αὐτὶ τῶ, Πόθεν, Πῶς γὰρ, ἡ αὐτὶ τῶ, Οὐδαμῶς, Καὶ ἐδόλα ξόπον, Οὐδ' ὅλως.

Πῶ, αὐτὶ τῶ, Πῶθι, πίε. ὁ Ἐτυμολ. παρὰ Λίολεῦσιν· "Χαῖρε καὶ πῶ".

Πώγων, ωνος, ὁ. τὸ ἡμιον, αἱ ἄκραι τῶν σιαγόνων καὶ τῶν ὑπηνίων τριχες. "Πώγων βαθύς". ἡμιον μακρόν. "Πώγων ποδήρης καθεῖται". Πλούταρχ. τὰ γενεῖα αὐτῶ καταβαίνουσιν ἢ φθάνουσιν ἕως εἰς τὰς πόδας. "Ξύρεσθαι τὸν πώγωνα". ξυραφίζειν τὰ γενεῖα. Ἀθηνᾶ. "Λαμβάνειν πώγωνος". πιάζειν ὑπὸ τὰ γένεια. "Πυρὸς ἢ Φλογὸς πώγων". Αἰσχύλ. Ἀγ. 314. ἡ εἰς ὀξὺ ἀνάδρομὴ τῆς φλογός, ἤτοι ἡ πυραμοειδὴς ἀναφορὰ αὐτῆς. λέγεται καὶ ὑπὸ ζώων.

Πωγωνιαῖος, ὁ. ὁ πώγωνα ἔχων, ἡμιάτης. Γλωσσ.

Πωγωνίας, ου, ὁ. πεύτων τῷ, Πωγωνιαῖος. "Ἀστὴρ πωγωνίας". ὁ Κομήτης.

Πωγωνιήτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, Πωγωνιάτης, ου. ὁ, πεύτων τῷ, Πωγωνίας. Συϊδ. καὶ Ἐτυμολ.

Πωγώνιον, τό. ὑποκορ. τῶ, Πώγων, μικρὸν ἡμιον. ἐνταῦθα τὸ ἐν τῇ σιωπηθείᾳ Πηγούνιον, αὐτὶ τοῦ, Ἁπαξ.

Πωγωνίτης, ου, ὁ. αὐτὶ τῶ, Πωγωνίας, παρὰ Συϊδ. ἀμφ.

Πωγωνοκουρεῖον, τό. τόπος ἔνθα κείρουσιν ἤτοι ξυρίζουσι τὰ γενεῖα. Γλωσσ. Στεφ.

Πωγωνοκρία, ἡ. ἡ τοῦ πώγωνος κυρά. τὸ ξύσιμα τῶν ἡμείων. Γλωσσ. Φιλοξ.

Πωγωνοτροφέω, ῶ. πώγωνα ζέφω, ἤ ἐστιν αὔξειν τὰ γενεῖα καὶ μεγαλώσωσιν. ἐκ τῶ

Πωγωνοτρόφες, ὁ, ἡ. ὁ τὸν πώγωνα ζέφων, ὅ ἐστιν ὅστις αὔξει τὰ ἡμεῖα καὶ μεγαλώσωσιν. ὁ ἡμια ἔχων-φέρων.

Πωγωνοφορέω, ῶ. πώγωνα φέρω, ἔχω ἡμεῖα.

Πωγωνοφορία, ἡ. τὸ ἔχειν ἢ φέρειν ἡμεῖα.

Πωγωνοφόρος, ὁ πώγωνα φέρων, ἡμιάτης.

Πώεα, αὐτὶ, Πώεσι. Ζήτ. ἐν τῷ, Πῶυ. βοσκήματα, ποίμνια.

Πωλάριον, τό. (πῶλος) ὁ μικρὸς ἢ νέος ἵππος, ἀλογάκιον. ἐν τῇ σιωπηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ πεζεῖν τῶ ὄνε. Πλάτ. παρὰ Διογ. Λαιρτ. ἐν τῶ Ἀεσχινέλης· "Ἡμᾶς ἀπελάκτισε, καθάπερ οἱ πωλάρια ἡμιθέντα τὰς μητέρας".

Πω-

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Πωλεία, ἡ. τοῦτον τὸν, Πώλευσις. Ξενοφ. Ἱππ. β'. 2. 5. παρὰ δὲ Σοφ. ἐ. σελ. 325. τοῦτον ὅπερ καὶ τὸν, Ἱππεία, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ζοφὴ τῶν ἵππων.

Πωλέομαι, ὑμπε. καὶ, Πωλίσκομαι. ταὐτὸν τῷ, Πολέομαι. ἐκ τοῦ, Πέλω, Πέλομαι, ταὐτὸν τῷ, Ἀναστρέφομαι, σιωεχῶς δὲ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνομαι· πορεύομαι· ὑπάγω, περιφέρομαι, διατρέφομαι, διέρχομαι, διατείνω, διαμίζω, συχνάζω ἢ συνεχῶς φοιτῶ εἰς τινα τόπον, σιωεχῶς ὑπάγω, σιωέρχομαι, σιωκαταστρέφομαι. Ἰλ. Α. 490. "Εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο". ἀεὶ στρέφετο, παρεμβάλλετο. Ἰλ. Ε. 350. "Ἐς πόλεμον πωλήσεαι". φοιτήσεις, παραγενήσῃ ἢ καταστραφήσῃ. καὶ ἐξῆς αὐτὶ τοῦ, Πορεύομαι, ὑπάγω, κ. τ. τ. Ὀδυσ. Δ. 384. "Πολεῖται ἐς δεῦρο" ἔρχεται σιωήθως, ἢ φοιτᾷ συχνάκις ἐδῶ. Ἐν τῷ τοῦ Σόλωνος παρὰ Λυσίᾳ νόμῳ σελ. 361. "Ὅσαι δὲ πεφασμένως πωλοῦνται". ἐρμίνευε. ὁ αὐτὸς Λυσίας τῷ, Πωλεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Βαδίζειν. ὁ Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα 23. ἔχει ἐκ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος τὰς λέξεις· "Πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι ὡρῶν τοὺς διδόντας". ἐρμίνευσεν ἄρα τὸ, Πωλεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Φοιτᾶν, φανερῶς διέρχονται. Ἡ παρὰ τῷ Δημοσθένει κατὰ Νεαίρας, ῥήσις τῶν τοῦ Σόλωνος νόμων (σελ. 1367.) "Ἂν ἐπ' ἐργασπείᾳ κάθωνται, ἢ ἐν ἀγορᾷ τι πωλῶσι". δεῖ ἀναφέρεται βέβαια δηλ. τὰς ἑταίρας. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Πωλέω.

Πώλευσις, εως, ἡ. ἡ ἀγωγὴ καὶ διδασκαλία ὕπου ἡ παίδευσις τῶν πώλων. ἡ τέχνη τοῦ νὰ παιδεύσῃ καὶ νὰ γυμνάσῃ τις τοὺς πώλους τοῦ ζεύγους τοῦ νὰ γίνωσι σφοδρὸν ζεῦγος ἵππων διδάσκοι, καὶ χειροήθεις. ἡ διδασκαλία αὕτη κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἱππικ. κεφ. β'. ἐν τέλ.

Πωλεύω, Μέλ. εὔσω. παιδεύω· γυμνάζω τοὺς πώλους ἵππους. Ξενοφ. Ἱπ. β'. 1. Μεταφορικ. διδάσκω, ἀναστρέφω, παιδεύω.

Πωλέω, λῶ. Μέλ. ήσω. ἀπαλλοτριόω· ὑποδιαιρῶ· διδωμι εἰς ἄλλοτινα ἕνεκα ὡρισμένης τινὸς τιμῆς ἕνα πρᾶγμα ἰδικόν μου. τιμῆς ἢ ἀργυρίου εἵνεκα ἀπαλλοτριόω τὸ ἐμὸν κτῆμα. ταὐτὸν τῷ, Πιπράσκω. Ξενοφ. Κυρπ. ζ'. β'. 11. "Ἔμπορος πωλοῦντι βυλομένῳ· βυλομένῳ τι πωλῶν ἀλίσκηται· πωλῶσι ἵππους αὖ βύλονται". καὶ ἐν Ἀπομν. ἀ. ζ'. 13. "Τὸν ὄρκον ἐπὶ τοῖς ἀργυρίοις πωλῶ τῷ βυλομένῳ — τὸν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βυλομένῳ πωλοῦντα". Ἐκ τοῦ Πέλω, πωλέω, περιστρέφομαι, διαφέρομαι, συναλλάττομαι, συναλλάγματα καὶ ἐναλλάγματα ποιῶ. δίδωμι ἕνα πρᾶγμα, καὶ κτῶ αὐτὸ ἀμβαίνω ἕτερον. Ὁ Φώτ. ἐν λέξ. ἔχει τὸ τοῦ Δημοσθ. ἐν τῇ κατὰ Νεαίρας ὧδε· "Ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλοῦσι δὴ ὑποπεφασμένως. Δίδυμος φησιν αὐτὶ τοῦ, Προδήλως φανερῶς. Πωλοῦν δὲ τὸ παρέχειν ἑαυτὸν πρὸς βυλομένους. ὅθεν καὶ τὸ Περιόδου, ὅπερ ἐστὶ Περίπατος (ὁ Ἡσύχ. "Περιόδευε" ἔγραψε). ἐγὼ δὲ φημι ὅτι κυρίως ἐπὶ ζώων τὸ Πωλεῖν ἐστι· ἐπὶ γὰρ τῶν νόμων οὐκ ἐᾶν ἐδεῖ ταύτας μισθοῦ λαβεῖν, ὁπόσαι ἐπ' ἐργασπείᾳ κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσι τι ὑποπεφασμένως".

Πωλή, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Πώλησις. Ἀρποκρ.

Πώλημα, τὸ. ποιῶ ἕτι πωλοῦνται, ἢ κεῖται εἰς πώλησιν, ἀρέσιμον, καὶ τὸ πωληθὲν, ἢ πωληθέν.

Πώλης, ου, ὁ. ὁσις πωλεῖ, ὁ πωλᾶ. Χιδὸν ἰσχνῶς μόνος εἰς τοὺς σωζομένους λέξεις. Ἀειφορ. Ἰσπ. 131. 133. καὶ 140.

Πώλησις, εως, ἡ. ἡ ἀγάζις τοῦ πωλεῖν, ἀγῶσις, ἐμπωλή, ἀγλισις. Ξενοφ.

Πωλητήριον, τὸ. ἀρτάριον, οἰκίσκος· ἐργαστήριον, πλατεῖα· τόπος ἔνθα πωλοῦνται. παρὰ τὸν Ἀντιφάνη. ὁ τόπος ἔνθα ἐξάγονται. Ξενοφ. πόρ. γ'. 13. "Εἰ πλήθουσι οἱ πωλοῦντες καὶ τὰ πωλητήρια κατασκευασθείη ἱκανῶς οἷα περ καταληκτικῶς, Ἐργαστήριον, λήγουσι. ταὐτὸν σημαίνει μετοικίᾳ, ἔνθα πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται φόροι τῆς μετοικίας.

Πωλητής, οῦ, ὁ. ὅσις πωλεῖ· πιπράσκει, πιπράσκων. ὁ Φώτ. ἔχει· "Πωληταί καὶ Πωλητήριοι. οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχαὶ τίνες εἰσὶν ἐν Ἀθήναις, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης. διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τὰ τέλη, καὶ μέταλλα, καὶ μισθώσεις, καὶ τὰ δημεύμενα". ὁ αὐτὸς ἔτι· "Πωληταί, ὅτου τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ προθεσμίαν καὶ μὴ ὑποδιδόντων ὑπάρχοιεν τὰς οὐσίας, ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ ἐμβεβλημένον ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον, ἔτι καὶ οἱ ξενίας ἀλόντες, καὶ ὁ μέτοικος προστάτην μὴ ἔχων, καὶ ὁ ὑποτιμήσεως γραφεὶς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλον εἰς τὸ δημόσιον".

Πωλητικός, ἡ, κόν. ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πωλῶν. ὅσις ἁρμόζει νὰ πωλῇ· καὶ Ἐπίρ. —κῶς. μὲ πωλητικὸν τρόπον.

Πωλικός, ἡ, κόν. ὁ εἰς πῶλον ἀνήκων. "Ἀπλῶν πωλικῶν". Σοφοκλ. ἄμαξα πώλοις ἐζευγμένους ἔχουσα.

Πωλίον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, Πῶλος, ἵππος, πωλαρίκιον. παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. π. 24. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ὑμένα, ἐν ᾧ περικαλύπτεται τὸ πωλάριον ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Πωλοδαμαστής, οῦ, ὁ, ὁ τοὺς πώλους δαμάζων· γυμνάζων.

Πωλοδαμνέω, ῶ. πώλους δαμάζω, παιδεύω ἢ μανθάνω· γυμνάζω τοὺς πώλους, συνηθίζω αὐτοὺς νὰ καβαλικεύωνται καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν ἱππέα. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. 10. ὅθεν

Πωλοδάμνης, ου, ὁ. ταὐτὸν ὅπερ καὶ, Πωλοδαμαστής. Ξενοφ. Οἰκ. ιγ'. 7. καὶ Ἱππ. β'. 1. καὶ 3. "Οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις".

Πωλοκόμος, ὁ. ὁ κόμην διαμελλήμβους τοὺς πώλους.

Πωλομάχος, ὁ, ἡ. ὁ μετὰ πώλων ἢ μετὰ ἁμαξῶν μαχόμενος. Ἀνθολ.

Πῶλος, ὁ. ὁ ἀρτιβλάστητος ἵππος, τὸ νεογνὸν ἵππειον, πωλάριον. Ἰλ. Δ. 680. "Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, πάσας θηλείας· πολλῇ σὺν δὲ πῶλοι ὑπῆσαν". οἱ μεταγενέστεροι εἶπον πῶλον καὶ τὸ θῆλυ. Ματθ. 2) Μεταφορικ. παρὰ Ποιηταῖς ὡς καὶ τὸ, Μόσχος, καὶ Δάμαλις, κ. τ. τ. λέγεται καὶ διὰ Παρθένου καὶ Κορασίου γάμου ἀπείρου καὶ ἀζύγου. Εὐρεπ. Ἱππόλ. 546. "Πῶλαι, ἄζυγα λέκτρων". παρθενίαν, ἄνανδρον γάμον. καὶ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ ἡ Ἑταίρα, ἴσως παρὰ τὸ Πωλεῖν ἑαυτούς.

Πωλοτροφέω, ῶ. πῶλους τρέφω. Γεωπον. ἐν τῷ

Πωλοτρόφος, ὁ, ἡ, ὁ πῶλους ἢ ἵππους τρέφων· διαμελλήμβους· ἔχων ἢ φέρων, οἷον "Πωλοτρόφος Θεσσαλία". Ἐπιγράμ.

Πώλυψ, υπος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πολύπους, τὸ θαλάσσιον Ὀκτάποδιον (Ἀθήν.). "Ὁ πόλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δὲ ἐστὶ καὶ δύσπεπτος". καὶ Σάρξ ῥινὸς διαμυελίνη, μυζῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, καὶ βαφρώσασα τὸν ἀκροτήριον.

Πῶμα, τος, τὸ. κάλυμμα, σκέπασμα, (Καπάκιον,) ἐπίθημα. Ἰλ. Δ. 116. καὶ Ὀδ. Β. 353.

Πῶμα, τος, τὸ. (πάω, πίνω) ποτὸν, ποτὸν, πόσις. καὶ τὸ Ἄγγειον, δι' οὗ πίνομεν. Ἀνακρ. καὶ Εὐρεπ.

Ἰσπ.

Ιαν. 1212. "Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάλαι". Διάφεται ᾗ, Πόμα.

Πωμάζω, πῶμα θπτίθημι, καλύπτω, σκεπάζω καπακόω). Ἀεισοτέλ. ἐκ τῦ τύπω, Πωμαίνω, Πωμανύω, ἀγκύπτει παρ' Ἕρωτι, τὸ "Ἐπιπωμανύμβια". Ἐν τῇ σωτηρίᾳ ἔσιν ἐν χρίσει ὁ τύπος

Πωμάω, ᾗ Πωμέω. ἀφ' ὃ ᾗ Καπωμᾶς, ἡ Καπαμας, τὸ φαγητόν, ὃ ἕψηται εἰς κεκαλυμμβύλῳ καὶ ἐκχεισμβύλῳ λέβητι.

Πώμαλα, Ἐπίρ. ἑδαμῶς, ἓ μάλα, μήτε τὸ ἐλάχισον. Ζήτ. Πω.

Πωμαστήριον, τό. σκεπαστήριον ἢ σκεπαστέριον, σκέασμα, καπάκιον. Σωτήρ. ὡς Προν. "Πωμαστήρια τὰ βώτια καλύπτοντα". ὅπω ἡμαρτ. "Κωμαστήρα". κεῖται.

Πωματίας, ᾳ, ὁ. εἶδος κοχλίᾳ, ὅσις τὸν χειμῶνα καλύπτει τὸ ὄρυον αὐτῦ, καὶ μβύει ἄσιτος. Διοσκορ. β. 11. "Κοχλίας, ὁ ἐν ταῖς κατὰ τὸν Λιγυστικὸν Ἄλπεσι πωματίας καλούμβυος.

Πωμάτιον, τό. ζωοκορ. τῦ, Πῶμα. μικρὸν σκέασμα, καπακάκιον.

Πῶπι, αὐτὶ τύτε εὐχρήσου κατὰ Ἐνεσῶτα τὸ, Πίνω. ἐνθεῦτεν τὸ, Πῶ, Πῶθι, πιέ. Ζήτ. Πόω.

Πῶποτε, Ἐπίρ. ἀρνητ. ὐδέμιπο φορὲ, ὐδεμιῶς, ὐδέποτε. Πλάτ.

Πωρέω, ῶ. δυσυχὴς παλαίπωρος εἰμί, λυπβύμαι, πενθῶ, κλαίω, θλίβομαι, πάσχω. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Θρικλ. Οἰδ. Κ. 14. παρὰ τῦτο ἑτυμολογεῦσι ᾗ τὸ παλαίπωρος.

Πώρη, ἡ. ᾗ Πωρίτης, ἡ. ᾗ, Πῶρος, ὁ ἐλεεινὸς, δυσχὴς, παλαιπωρεία, δυσυχία, πάθος, πάθος, νόσος, πόνος. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 392. ἐντεῦθεν καὶ Παλαιπωρέω, ᾗ Παλαίπωρος.

Πωρίας, αὐτὶ τῦ, Σκληρὸς, ἔκχυς. ἀμφίβ. βέλτιν δὲ τὸ, Ὁ πώρης ἢ πωεῖον ἔχων, ὅμοιος πώρῳ.

Πωρίτης, ἐπιθ. ποιητ. ὁ ἐκ πώρης ἢτοι πωείας ὤν. Ἡρόδ. ἑ. 62. "Καὶ συγκομβύσαι σφι πωείτας λίθυς ποιέειν τοῖχον". Ζήτ. Πῶρος.

Πωρόκλη, ἡ. ἡ σκληρότης πώρωσις ἢ ὄγκωσις ἢ πωείας ἔχουσα ὄγκου ἐξ ὑποστήματος. Παῦλ. Αἰγ. ἑπτ. 63.

Πωρόομαι, ὐμαι. σκληρύνομαι, ἵσταμαι, πήγνυμαι ὡς ὑγρὸν εἰς πῶρον. Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. ἀ. 403.

Πωρόπαλος, τό. σκλήρωμα ἢ πώρωμα κατὰ τὸν ἔμφυσιν.

Πωρωτικὸς, ἡ, κόν. ὁ δυνάμβυος λῦσαι τὸν πῶρον. Παῦλ. Αἰγ.

Πῶρος, εἶδος λίθυ λευκῦ πεπληρωμβύου μικρῶν ὀστράκων, ᾗ ὅλως τῦτο ἐλαφρὸν, ἢ ὁσιώτις λίθος. Θεόκριτος. Παείου, ᾗ Πωεῖ, τό, ἐν τῇ Σικελίᾳ μάρμορος. 2) Εἶδος μαρμάρυ ἐκ τῆς Πωείας τῆς Πωείτης τῦ Πωείου, λίθος τῆς Θρᾴκης. Θεόκρ. καὶ Λίδ. "Τὰ δὲ κατὰ τὴν Ἀττικὴν μάρμαρα ἐστὶ καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἐν Ἑλλησὶ τὸ τιμιώτατον τῦ ἐν Δήλῳ καὶ ἐν Πάρῳ καὶ ἐν Πωείῃ λίθυ". Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. ἀ. 403. "Τὰ δὲ κατὰ τὴν Ἀττικὴν μάρμαρα ἐστὶ καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἐν Ἑλλησὶ τὸ τιμιώτατον τῦ ἐν Δήλῳ καὶ ἐν Πάρῳ καὶ ἐν Πωείῃ λίθυ". Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. ἀ. 403. Πωείτης λίθος, ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς. Πλίνθυς καὶ "Πωείνος λίθος". ἔστι δὲ Λιθωσις καὶ ὀνομασία ὑγρῶν τινων λιθωθέντων, ᾗ ὡς δεῖ τὸ πλῆθος ἐν τοῖς ὑγιείας, ἀφῶσι πῶρος γίνεται. 3) Ῥάζεος ὀνομασθὲν τοῖς γινέσθαι ἢ σύμφυσις καὶ σωρὸς ᾗ ὁ. λέγεται ᾗ ὠὸ σαρκῶν, τύλος, ἢ ὄγκος. Ἀγ. Ζωὸ. Ἰσοτ. γ'. 19. Σπουδάσθω τὸ ἐν τῷ σώματι πῶρος ἐκ τῦ σώματος ἐξέσης, ὡς δεῖ τὸ πλῆθος τῆς ἱδρωτικῆς ὑγρότητος ἐξερχομβύης ἐξ

ΠΥΛΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

ἰδίων ὁσέων, δι' ᾧ σωλάπτονται καὶ συμπήγνυνται ἢ σωδέονται ἀλλήλοις τὰ μέρη καπεαγότος τινὸς ὁσέος.

Πωρὸς, ρά, ρόν. τυφλὸς, παρὰ Σνίδ. ἔτω καὶ τὸ, Πώρωσις, ἡ, τυφλότης, ἀμφ. πιθανῶς αὐτὸ τὸ, Πηρὸς, ᾗ, Πήρωσις.

Πωρόω, ῶ, (πῶρος) σκληρύνω, λιθοποιῶ, σκληρὸν ποιῶ ὡς λίθον ἢ ὡς ὀσέον. Ἀποπιθόω, εἰς πῶρον (εἰς πωείον) μεταβάλλω. "Τὰς ἐκμάδας πωρῶσι ᾗ σφίγγουσι λιθώδει ξόπῳ". Ἀποπιθῶσι εἰς πωείον μεταβάλλοντα. Πισσίδης παρὰ Σνίδ. "Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, Σκλήρωμα-τύλον πῶρον προσεικῶ εἰς τὰ ὀσέα ἢ εἰς τὴν σάρκα, καθόλε δὲ, καὶ Μεταφορικ. αὐτὸ τὸ, Σκληρύνω, λιθώδη, ἢ ἀναίσθητον ποιῶ. Ἡσαΐας ς'. "Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν". 2) Διὰ τῦ πῶρος σωλάπτω-σωδέω καὶ ἐκβάλλω τὰ καπεαγότα ὀσέα. Ζήτ. ἐν τῷ, Πῶρος. Ἀριστ. 3. Διοσκορ. ἀ. 112. "Κάπεγμα πωρεῖ". ὅθεν καὶ "Ἀπώρωτα ὀσέα". ἀφ' τὸ μὴ πωρῶσθαι ἢτοι συμφύεσθαι-ἀφ' τῦ πῶρος συγκολλᾶσθαι καὶ σωδέεσθαι. 3) Αὐτὶ τῦ, Πηρόω. ἀμφ. ὅθεν

Πώρωμα, τό. τὸ ἐσκληρωμβύον μέρος, σκλήρωμα.

Πώρωσις, ἡ. τὸ πωρῦν-σκληρύνειν, σκλήρωσις, λιθίλωσις. 2) Ἡ σωδέσις καὶ σύμφυσις ἢτοι συγκόλλησις τῦ καπεαγότος ὀσέε ἀφ' τῦ πῶρος. 3) Αὐτὶ τῦ, Πήρωσις, ἀμφ.

Πῶς, Ἐπίρ. πδυσικὸν, τίνι ξόπῳ, μέ τί ξόπον, τί λόγῳ, κατὰ τίνα ξόπον; "Πῶς γάρ"; πῶς δύναται τᾶτο νὰ γίνῃ" πῶς ἦναι δυνατόν; Πῶς γάρ ᾗ; ἀμαθὴ ψυχή; "Πῶς ποτε" ᾗ ὁποίῳ ποτὲ ξόπῳ; τί λόγῳ λοιπόν; πῶς ἠμπορεῖ τᾶτο νὰ γίνῃ; "Πῶς κ' ἔοι"; πῶς ἢ τί αὖ ἐβούλετο; τί αὖ εἴη; Ἰλ. Ξ. 333. "Πῶς αὖ". παρὰ πῖς Τραγικοῖς, αὐτὶ τῦ, Ὦ, Εἶθε. "Πῶς δοκεῖς". ἐν τοῖς Διαλόγοις αὐτὶ τῦ, Λίαν, ἄλλως δὲ αὐτὶ τῦ, Πῶς σοχάζεσαι, πῶς δοξάζεις. "Πως" ἀόρ. τόνου αὐτὶ τῦ, Εἴς τινα, εἰς κάποιον ξόπον, ζῶόν τινα, ὡς ὅτι τὸ πλέϊςον σωνεκφερόμβυον μετὰ ἑτέρυ Ἐπιρρήματος, οἷον ἐν Ἰλ. Ξ. 220. "Μάλα πως", ἢτοι ᾗ τὸ "Ἀκριβῶς πως". κ. τ. τ. Ἐκ τῦ, Πος, ὅθεν τὸ, Πῦ, Ποῖ, Πόθε, Πόθεν.

Πωτάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι, ἴπταμαι, πετῶ, πτηνὸν ὅπερ ᾗ τὸ, Πέτομαι. Ἰλ. Μ. 287. καὶ Β. 264. ὅθεν

Πώτημα, τό. ἡ ἔσις, τὸ πέτημα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 270.

Πῶυ, ος. ὁ. τὸμος, τόμιον, (ἴσως ἀπὸ τῦ χαράσσω, σχίζω. Ὀδυσ. Δ. 413. "Πώεσι μήλων". Ἰλ. Γ. 198. "Ὅς εἶχε μίγα πῶυ διέρχεται". Ζήτ. Πεμνοτείχεον.

Πώυγξ, καὶ, Πώυξ, γγος, ἡ. πτηνόν τι ἐν ὑδατώδεσι τόποις διατρίβον. Ἀεισοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 13. ὅπε καὶ "Πτύγξ" κεῖται. "Ἡ δὲ ὑβεὶς" φασὶ δέ τινες εἶναι τὸν αὐτὸν τοῖς ὀρνίθοις τὸν πτυγγᾶ". ἐν δὲ κεφ. 17. ἔχει· "Ἡ δὲ κολυμβὶς πῶυξ ἰδίως ἔχει ἀφῆς τὰ ἄλλα" μάλιστα γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμβύρος ἧσ ὀρνίθων". ὁ Ἡσύχ. ἔχει· "Πώυξ, πτηνὸς ὄρνις. Ἀεισοτέλης ὡδὲ ζώων". ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· "Πώυγξ, ἀπὸ τῦ θαμὰ, τὰ κλιθέντα ἐπίγγυς, παρὰ τὸν βοῶν καὶ τὸν ὑγρὸν". Ἄλλως δὲ ὁ Λιβανίδ. ἑ. ἔχει· "Ἡ δὲ Πώυξ, καὶ αὐτὴ ἔχει



ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Βιβλιοθήκη Μήλεσου